Quý Phi

ĐẠI QUẢ LẠP

MỖI NGÀY CHỈ MUỐN

làm cá muối

HỔ LY

THUẦN KHIẾT

dịch

Quý Phi Mỗi Ngày Chỉ Muốn Làm Cá Muối

Đại Quả Lạp

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Xuyên Không, Cung Đấu, Cổ Đại

Tiêu Hề Hề xuyên về thời cổ đại, trở thành một trong những cô vợ bé của Thái tử.

Vốn nên bắt đầu một màn cung đấu, nhưng nàng chỉ muốn làm con cá muối.

Tranh sủng? Không đời nào!

Cá muối mới là đạo sinh tồn, ăn no chờ chết mới là chân lý cuộc sống!

Trớ trêu thay, Thái tử lại thích điểm này của nàng.

……

Cha Tiêu: Con gái à, con phải tranh sủng chứ, cả nhà ta chỉ trông cậy vào con để bám rồng dựa phượng thôi!

Tiêu Hề Hề: Không, con chỉ muốn làm cá muối.

Cung nữ: Tiểu chủ, người phải phấn đấu lên, nhất định phải đánh bại mấy ả trà xanh, trở thành Thái tử phi!

Tiêu Hề Hề: Không, ta chỉ muốn làm cá muối.

Thái tử: Ái phi, nàng phải gắng lên, ta chỉ trông cậy vào nàng để nối dõi tông đường thôi!

Tiêu Hề Hề: Không, thiếp chỉ muốn làm cá muối.

Thái tử: Không sao, cá muối ta cũng có thể.

Mục lục

- Chương 1: Nàng ta chê mạng dài quá rồi sao?
- Chương 2: Ta đi tìm ngài ấy, là vì cứu ngài ấy một mạng
- Chương 3: Thái tử bị ám sát
- Chương 4: Người của Huyền Môn
- Chương 5: Ăn lẩu không?
- Chương 6: Thần thiếp yêu người, bắn tim nè!
- Chương 7: Ân điển
- Chương 8: Lời mời của Bạch trắc phi
- Chương 9: Các nữ nhân trong Đông cung
- Chương 10: Trăm công nghìn việc
- Chương 11: Có chút đáng yêu
- Chương 12: Ăn no chưa?
- Chương 13: Tham dự thọ yến
- Chương 14: Bị ngài ấy ghét rồi à
- Chương 15: Dâng lễ vật
- Chương 16: Kính rượu
- Chương 17: Trong rượu có độc
- Chương 18: Nhảy xuống sông cũng rửa không sạch!
- Chương 19: Bảo vệ ngài ấy
- Chương 20: Duy nhất
- Chương 21: Người ngồi gần lại đây
- Chương 22: Người cuối cùng cũng biết tranh sủng rồi!
- Chương 23: Đối tượng tình nghi
- Chương 24: Chịu tội thay người khác
- Chương 25: Tranh sủng
- Chương 26: Trần lương viên
- Chương 27: Thật đáng ghét
- Chương 28: Thái tử không đến
- Chương 29: Một mảnh tình si
- Chương 30: Không xứng
- Chương 31: Nhiệm vụ sư môn
- Chương 32: Đã chết rồi
- Chương 33: Ninh phi
- Chương 34: Phạt trượng
- Chương 35: Tình nghĩa phu thê
- Chương 36: Đa tạ lòng tốt của Điện hạ

- Chương 37: Thiên sát cô tinh
- Chương 38: Mẹ con
- Chương 39: Cầu còn không được
- Chương 40: Thị tẩm
- Chương 41: Ta sẽ bảo vệ nàng
- Chương 42: Qua đêm
- Chương 43: Ý hận
- Chương 44: Bạch trắc phi bệnh rồi
- Chương 45: Ngài ấy không đến
- Chương 46: Mỹ nhân trong lòng
- Chương 47: Đây chẳng phải là tát vào mặt Tiêu lương đệ sao?
- Chương 48: Sắp gặp xui xẻo rồi
- Chương 49: Không đánh tự bại
- Chương 50: Nguy cơ mãnh liệt
- Chương 51: Trừng phạt Lý trắc phi
- Chương 52: Quyết định đúng đắn
- Chương 53: Thẳng thắn
- Chương 54: Đưa canh
- Chương 55: Thỉnh cầu của phụ thân
- Chương 56: Nạn hạn hán
- Chương 57: Dụ dỗ
- Chương 58: Lo chuyện bao đồng
- Chương 59: Lấy ơn báo oán
- Chương 60: Thay đổi phong thủy
- Chương 61: Cơm chiên trứng
- Chương 62: Trở thành sự thật
- Chương 63: Đều bị nàng ta lừa rồi
- Chương 64: Tranh thủ
- Chương 65: Ta chờ tin tốt của muội
- Chương 66: Đào hố
- Chương 67: Tự liệu mà làm
- Chương 68: Tiếng hát
- Chương 69: Triệu mỹ nhân thành công rồi
- Chương 70: Chúng ta không đợi ngài ấy nữa
- Chương 71: Một trăm lần
- Chương 72: Không vui
- Chương 73: Cần có người dỗ
- Chương 74: Người như thế nào
- Chương 75: Đa tạ đã chiếu cố

- Chương 76: Vịt quay
- Chương 77: Tự cứu
- Chương 78: Cầu xin
- Chương 79: Nàng ta bị phạt là đáng
- Chương 80: Không nhìn thấu
- Chương 81: Bạch trắc phi đến nhà
- Chương 82: Khuyên nhủ
- Chương 83: Bạch trắc phi trước chuyện Thái tử sắp xuống phía Nam cầu mưa, sau đó nói. ?��Ta nghe nói phía Nam nhiều chướng khí, c
- Chương 84: Hắn không hề đơn độc
- Chương 85: Vả miệng
- Chương 86: Con sóc nhỏ
- Chương 87: Đi cùng
- Chương 88: Đây là bí mật
- Chương 89: Xuất cung
- Chương 90: Về nhà mẹ
- Chương 91: Không muốn mất thêm con nữa
- Chương 92: Gượng gạo
- Chương 93: Vui quên trời đất
- Chương 94: Xuống phía Nam
- Chương 95: Một bước cũng không được rời
- Chương 96: Cùng ngủ
- Chương 97: Không có quy tắc không vào nề nếp
- Chương 98: Trò chuyện
- Chương 99: Nơi này không an toàn
- Chương 100: Hành động một mình
- Chương 101: Nhìn đi đâu đó?
- Chương 102: Ý nghĩ không an phận
- Chương 103: Gậy ông đập lưng ông
- Chương 104: Ám sát lúc nửa đêm
- Chương 105: Tử sĩ
- Chương 106: Cái gai trong mắt
- Chương 107: Nhân chứng vật chứng đầy đủ
- Chương 108: Hai bên cùng thiệt hại
- Chương 109: Rất khó nuốt
- Chương 110: Vào thành
- Chương 111: Sợ chưa đủ loạn hay sao?
- Chương 112: Đặt điều vu khống
- Chương 113: Đánh cược

- Chương 114: Nhân tài không được trọng dụng
- Chương 115: Về sau cô sẽ thuộc về ta
- Chương 116: Duy nhất lần này, không có lần sau
- Chương 117: Phẫn nộ nhưng không dám nói
- Chương 118: Các ngài bảo tôi làm gì, tôi sẽ làm cái đó
- Chương 119: Nhận chủ
- Chương 120: Bắt người
- Chương 121: Thật đáng ghét!
- Chương 122: Chuyện hạnh phúc nhất
- Chương 123: Phóng hỏa
- Chương 124: Ngươi không thể nào là Thái tử!
- Chương 125: Ngươi quả thật đáng chết
- Chương 126: Tế phẩm
- Chương 127: Gọi nàng dậy
- Chương 128: Thiên Sơn cư sĩ
- Chương 129: Kẻ lừa đảo
- Chương 130: Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt
- Chương 131: Thái tử giá đáo
- Chương 132: Kịch bản này không đúng!
- Chương 133: Lần này coi như xong rồi!
- Chương 134: Ngủ ở đâu?
- Chương 135: Minh oan
- Chương 136: Tuyên án
- Chương 137: Liều lĩnh
- Chương 138: Thái tử Điện hạ là giỏi nhất!
- Chương 139: Cảm ơn nàng
- Chương 140: Lòng cảm tạ
- Chương 141: May mắn
- Chương 142: Điện hạ, yêu người lắm ~
- Chương 143: Về kinh
- Chương 144: Ban thưởng
- Chương 145: Suy nghĩ khác nhau
- Chương 146: Điểm yếu của Đại hoàng tử
- Chương 147: Tuyệt đối không nhận sai
- Chương 148: Chuồng heo
- Chương 149: Cưng chiều
- Chương 150: Dè chừng
- Chương 151: Lạnh nhạt
- Chương 152: Sinh thêm con cháu cho hoàng gia

- Chương 153: Không chịu tha thứ cho nàng
- Chương 154: Tôn nghiêm của tín đồ ăn uống
- Chương 155: Ăn vụng
- Chương 156: Đại hội xem mắt
- Chương 157: Cãi nhau
- Chương 158: Cảm động
- Chương 159: Ôi, đau lòng quá!
- Chương 160: Chịu đòn nhận lỗi
- Chương 161: Chắc chắn sợ chết khiếp
- Chương 162: Người khó hầu quá rồi đó
- Chương 163: Tiêu lương đệ không phải người ngoài
- Chương 164: Người không thấy mặt mình đau hả?
- Chương 165: Chịu mắng
- Chương 166: Xin lỗi
- Chương 167: Nàng có bằng lòng?
- Chương 168: Thái tử bị bệnh
- Chương 169: Tiêu lương đệ không đến
- Chương 170: Nghi ngờ
- Chương 171: Thủ hạ lưu tình
- Chương 172: Con cờ
- Chương 173: Hầu người bệnh
- Chương 174: Cẩn thận họa từ miệng mà ra
- Chương 175: Sao làm giả thành thật luôn rồi?
- Chương 176: Thần thiếp không ổn rồi, thần thiếp sắp chết rồi!
- Chương 177: Kề tai nói nhỏ
- Chương 178: Bạch trắc phi cầu kiến
- Chương 179: Cậy sủng mà kiêu
- Chương 180: Thái tử là của nàng
- Chương 181: Không biết phép tắc
- Chương 182: Nàng không muốn chết
- Chương 183: Sở thích ngược đời
- Chương 184: Trải nghiệm cực kỳ tồi tệ!
- Chương 185: Tài vận dồi dào
- Chương 186: Không giữ phụ đạo!
- Chương 187: Khiêu khích
- Chương 188: Tranh sủng
- Chương 189: Thần thiếp có một bảo bối
- Chương 190: Thuốc đắng dã tật
- Chương 191: Tiểu chủ, làm tốt lắm!

- Chương 192: Nàng không hề bị lỗ!
- Chương 193: Mua chuộc lòng người
- Chương 194: Nàng sẽ không mắc bẫy!
- Chương 195: Pha trà
- Chương 196: Làm Tiêu lương đệ trở nên xấu xí
- Chương 197: Không ra thể thống
- Chương 198: Thần thiếp ngày càng thích người hơn rồi!
- Chương 199: Đều tin là thật
- Chương 200: Thịt heo hầm
- Chương 201: Ám chỉ
- Chương 202: Sống cùng
- Chương 203: Ai chọc em không vui?
- Chương 204: Nàng ta nhất định lại muốn làm bậy rồi!
- Chương 205: Bún qua cầu
- Chương 206: Ức hiếp người
- Chương 207: Lòng tham không đáy
- Chương 208: Từ từ lên kế hoạch
- Chương 209: Tiến thoái lưỡng nan
- Chương 210: Vẫn không khỏi
- Chương 211: Đùi gà
- Chương 212: Không tin ma quỷ
- Chương 213: Cũng không mập
- Chương 214: Tự chuốc họa vào thân
- Chương 215: Chia rẽ
- Chương 216: Tất cả đều phải chịu phạt!
- Chương 217: Con định chọn ai làm Thái tử phi?
- Chương 218: Ăn kẹo
- Chương 219: Không phải ta còn có em sao
- Chương 220: Tim đập thình thịch
- Chương 221: Ngất xỉu
- Chương 222: Sóng gió
- Chương 223: Chỉ cách một bước
- Chương 224: Tiêu lương đệ này thật quá đáng
- Chương 225: Cô đừng vào quấy rầy họ
- Chương 226: Người đừng nghĩ quẩn chứ
- Chương 227: Thần thiếp sai rồi
- Chương 228: Nàng có gì bất mãn thì cứ nói thẳng
- Chương 229: Bánh dày đường quế hoa
- Chương 230: Vì món ngon, nàng phải liều một phen!
- Chương 231: Bát tự không hợp

- Chương 232: Đúng là vô dụng!
- Chương 233: Mệnh khắc thê
- Chương 234: Xin lỗi
- Chương 235: Nàng rốt cuộc muốn làm gì?
- Chương 236: Món này ngon quá đi mất!
- Chương 237: Bay lên cành cao thành phượng hoàng
- Chương 238: Người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp
- Chương 239: Hoãn ba năm
- Chương 240: Dừng ở đây
- Chương 241: Liên kết với nhau
- Chương 242: Muốn đổi khẩu vị
- Chương 243: Người chơi cờ
- Chương 244: Lấy chuyện công báo thù riêng
- Chương 245: Sẽ gặp vận may
- Chương 246: Hai nữ tranh một nam
- Chương 247: Thầm mỉa mai
- Chương 248: Nàng tuyệt đối không nhượng bộ
- Chương 249: Thật không công bằng
- Chương 250: Thăng chức
- Chương 251: Đê tiện
- Chương 252: Người phải ráng phấn đấu lên
- Chương 253: Giả dối
- Chương 254: Ta không thua kém nàng ta
- Chương 255: Nói xấu sau lưng người khác
- Chương 256: Ra oai phủ đầu
- Chương 257: Ám hiệu
- Chương 258: Nàng đang thổ lộ với ta sao?
- Chương 259: Quà đáp lễ
- Chương 260: Sao không nạp các nàng vào Đông cung?
- Chương 261: Ngôi vị Trắc phi
- Chương 262: Dựa vào bản lĩnh
- Chương 263: Sống trong phúc mà không biết hưởng
- Chương 264: Vô Ưu tán
- Chương 265: Sống có khúc người có lúc
- Chương 266: Ưu điểm của Tiêu trắc phi
- Chương 267: Đúng là sủng phi có khác
- Chương 268: Đúng là nực cười
- Chương 269: Giấc mộng đẹp
- Chương 270: Thái tử rõ ràng đang tát vào mặt nàng!

- Chương 271: Tự dưng tỏ ra ân cần, không phải gian cũng là trộm
- Chương 272: Xuất cung
- Chương 273: Ơn cứu mạng không gì báo đáp
- Chương 274: Ta hỏi cái gì, bà trả lời cái đó
- Chương 275: Người thân
- Chương 276: Người không giống với người khác
- Chương 277: Gạ tình
- Chương 278: Liếc mắt đưa tình với nam nhân khác
- Chương 279: Thần thiếp không dám nữa
- Chương 280: Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy
- Chương 281: Ác mộng
- Chương 282: Chỉ có hại chứ không có lợi
- Chương 283: Có phải chúng ta sai rồi không?
- Chương 284: Mồi nhử
- Chương 285: Ta sẽ chờ xem
- Chương 286: Đề này nằm ngoài đề cương mà!
- Chương 287: Ngồi im xem diễn biến
- Chương 288: Trước nay chưa từng có
- Chương 289: Ta và hai người không thân
- Chương 290: Nữ nhân này có độc
- Chương 291: Này thì nịnh nọt
- Chương 292: Vậy để Tiêu trắc phi đàn một khúc đi
- Chương 293: Chuyện viển vông
- Chương 294: Thần thiếp chỉ đành chết đi cho xong
- Chương 295: Không phải ta!
- Chương 296: Điều ước
- Chương 297: Đánh lén
- Chương 298: Điện hạ lại nổi nóng rồi
- Chương 299: Không thể quá sủng nữ nhân này nữa!
- Chương 300: Ngươi tự sát cũng vô dụng
- Chương 301: Sau này nàng sẽ rời bỏ ta sao?
- Chương 302: Ta đã đủ tốt với nàng ấy rồi
- Chương 303: Tai họa giáng xuống
- Chương 304: Bực bội
- Chương 305: Uy hiếp
- Chương 306: Nàng thích gì nhất?
- Chương 307: Không còn chỗ nào để bắt đầu
- Chương 308: Cừu nướng nguyên con
- Chương 309: Hát

- Chương 310: Vậy thì ta quá vinh hạnh rồi!
- Chương 311: Huynh nên gọi là tỷ tỷ
- Chương 312: Để khỏi bị đánh
- Chương 313: Lần này tiêu rồi!
- Chương 314: Là ta quá ngây thơ rồi
- Chương 315: Điều bất ngờ
- Chương 316: Con quá ngây thơ rồi
- Chương 317: Có báo thù người không?
- Chương 318: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn
- Chương 319: Đây là một vụ mua bán công bằng
- Chương 320: Thịt Đường Tăng
- Chương 321: Nàng muốn báo thù!
- Chương 322: Lời nói dối này quá hoang đường!
- Chương 323: Hai ngươi chọc ghẹo người ta thật à?
- Chương 324: Ta chỉ tin nàng
- Chương 325: Bọn con không có nói dối!
- Chương 326: Phạt quỳ
- Chương 327: Ngươi bớt hả hê khi thấy người gặp họa đi
- Chương 328: Quẻ đại hung
- Chương 329: Ta muốn bảo vệ nàng
- Chương 330: Người phiền phức
- Chương 331: Bách độc bất xâm
- Chương 332: Xuất phát
- Chương 333: Nàng ấy gọi là ăn là được phúc
- Chương 334: Nàng không nỡ đi!
- Chương 335: Nàng đang giở trò lưu manh à?
- Chương 336: Làm giá
- Chương 337: Ta bảo nàng làm sao, thì nàng làm vậy
- Chương 338: Thái tử thật đúng là có diễm phúc lớn!
- Chương 339: Ta sẽ thành toàn cho hai người
- Chương 340: Thương hoa tiếc ngọc
- Chương 341: Cá mè một lứa
- Chương 342: Mọi hậu quả tự chịu
- Chương 343: Ta sẽ không hại con
- Chương 344: Ngồi không cũng bị nồi rơi trúng đầu nữa!
- Chương 345: Khắc tinh của Huyện lệnh
- Chương 346: Nàng tránh ra, đừng chạm vào ta
- Chương 347: Quan hơn một cấp ép chết người
- Chương 348: Giết người không thấy máu
- Chương 349: Ngụy trang

- Chương 350: Sống chết có số
- Chương 351: Tỷ võ
- Chương 352: Ta chấp nhận chịu thua
- Chương 353: Điện hạ là nam nhân đẹp nhất thiên hạ
- Chương 354: Được lợi còn lắm nhọt
- Chương 355: Không còn mặt mũi gặp ai nữa!
- Chương 356: Thẩm gia
- Chương 357: Chuyện thường tình
- Chương 358: Người thật vô tình thật độc ác
- Chương 359: Ta đã làm sai một chuyện
- Chương 360: Còn có thao tác này nữa à!
- Chương 361: Lừa đảo
- Chương 362: Một chuyện không nhờ hai người
- Chương 363: Im lặng xem tình hình
- Chương 364: Sẽ không quay đầu lại
- Chương 365: Thu hoạch ngoài ý muốn
- Chương 366: Thuốc này có vấn đề
- Chương 367: Bảo hắn ra gặp ta
- Chương 368: Mau mở cửa ra
- Chương 369: Ngươi đừng hòng đưa được ai đi
- Chương 370: Điện hạ, có chuyện không hay rồi
- Chương 371: Chịu tội thay
- Chương 372: Rời thành
- Chương 373: Truy sát
- Chương 374: Lẩn trốn
- Chương 375: Người đừng ngủ
- Chương 376: Chuồn chuồn đạp nước
- Chương 377: Sống sót trong nghịch cảnh
- Chương 378: Ước
- Chương 379: Tâm sự
- Chương 380: Thái tử mất mạng
- Chương 381: Chuẩn bị tang lễ
- Chương 382: Người mang thiên mệnh
- Chương 383: Báo ân
- Chương 384: Không cam tâm
- Chương 385: Tan rã từ bên trong
- Chương 386: Vào thành
- Chương 387: Nhị sư huynh
- Chương 388: Kết tinh tình cảm
- Chương 389: Thắng làm vua, thua làm giặc

- Chương 390: Hẹn hò
- Chương 391: Chúng ta cùng đi
- Chương 392: Hôm nay cô nương này gặp xui xẻo lớn rồi
- Chương 393: Nàng ta tự làm tự chịu
- Chương 394: Rượu độc
- Chương 395: Chúng ta phải tránh hiềm nghi
- Chương 396: Sách đó nhất định có vấn đề
- Chương 397: Hi vọng nàng không làm ta thất vọng
- Chương 398: Có phải cô làm không?!
- Chương 399: Lời ngọt ngào
- Chương 400: Chia tay
- Chương 401: Thử độc
- Chương 402: Rốt cuộc y có ý gì chứ?
- Chương 403: Bắt cóc
- Chương 404: Giá họa
- Chương 405: Cứu người
- Chương 406: Giữa chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè thuần túy
- Chương 407: Đêm giao thừa
- Chương 408: Sủi cảo
- Chương 409: Ta rất mạnh mẽ
- Chương 410: Dạo miếu hội
- Chương 411: Bắt cá trong chậu
- Chương 412: Tiền lì xì
- Chương 413: Chuột qua đường, ai nấy đều đòi giết
- Chương 414: Thái tử đến rồi
- Chương 415: Thần thiếp cảm thấy hình như giữa chúng ta có hiểu lầm!
- Chương 416: Thái tử là đóa hoa kiêu kỳ
- Chương 417: Rất không bình thường!
- Chương 418: Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử
- Chương 419: Mộng du
- Chương 420: Nữ nhân này lại dám chơi xỏ y nữa
- Chương 421: Ném đá giấu tay
- Chương 422: Lạnh nhạt
- Chương 423: Không thể thương lượng
- Chương 424: Nàng còn có ta
- Chương 425: Sỉ nhục
- Chương 426: Nghiệt duyên
- Chương 427: Nàng vẫn nhìn chằm chằm nam nhân khác!

- Chương 428: Cứ thích đâm chọc!
- Chương 429: Phong vương
- Chương 430: Thủ đoạn mềm dẻo
- Chương 431: Xin người cứu tiểu chủ đi!
- Chương 432: Nữ nhân này là ma quỷ à?!
- Chương 433: Lý nào lại vậy!
- Chương 434: Xin vương gia tự trọng
- Chương 435: Hai nam tranh một nữ
- Chương 436: Cục xương
- Chương 437: Ghen tức
- Chương 438: Tổn thương
- Chương 439: Duyên trời tác hợp
- Chương 440: CướiCưới
- Chương 441: Giấu giếm
- Chương 442: Cuộc hẹn
- Chương 443: Yêu từ cái nhìn đầu tiên
- Chương 444: Như vậy không hợp lễ nghi!
- Chương 445: Trong chuyện này phải có ẩn tình gì đó!
- Chương 446: Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc
- Chương 447: Hai người này có gian tình!
- Chương 448: Thiên cơ không thể tiết lộ
- Chương 449: Cắm sừng
- Chương 450: Đừng đi quá xa!
- Chương 451: Nàng chột dạ làm gì?
- Chương 452: Bắt gian
- Chương 453: Cuộc sống khó khăn quá rồi!
- Chương 454: Các ngươi thật sự muốn cưới Tạ Sơ Tuyết cho bằng được?
- Chương 455: Muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm
- Chương 456: Quả anh đào
- Chương 457: Tâm cơ của nữ nhân này quá thâm trầm!
- Chương 458: Để Thái tử trị tội ta
- Chương 459: Hai người này đang giao dịch gì không thể để người khác biết sao?
- Chương 460: Đây là một vụ mua bán vốn thấp lời cao
- Chương 461: Chúc cô sớm ngày thực hiện được ước mơ
- Chương 462: Ghen tị
- Chương 463: Lạp xưởng
- Chương 464: Có cho thần tiên cũng không đổi

- Chương 465: Kẻ ngốc lắm tiền
- Chương 466: Lục soát
- Chương 467: Ta sắp không xong rồi
- Chương 468: Kế hoạch đã rối tung lên
- Chương 469: Không ai được giành với nương nương
- Chương 470: Giống như uống nước
- Chương 471: Bắt lấy cô ta
- Chương 472: Ta không có trộm đồ
- Chương 473: Giết gà dọa khỉ
- Chương 474: Một lòng một dạ
- Chương 475: Không bị người khác đố kỵ là tầm thường
- Chương 476: Câu hỏi khó
- Chương 477: Chậc, nam nhân!
- Chương 478: Điện hạ vẫn còn tình cũ với người!
- Chương 479: Mọi chuyện là do ta sắp xếp từ trước!
- Chương 480: Cho nàng ta chết thoải mái đi
- Chương 481: Ta sẽ ngoan
- Chương 482: Ngươi đang bảo ta đi cầu xin Tiêu trắc phi sao?
- Chương 483: Nàng tức quá!
- Chương 484: Sau này sống chết của ngươi không liên quan gì đến ta!
- Chương 485: Mua sách
- Chương 486: Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong
- Chương 487: Nhớ năm đó thần thiếp cũng là một học sinh giỏi!
- Chương 488: Phụ hoàng đang cắt đứt đường lui của hắn
- Chương 489: Đêm nay đừng mở cửa
- Chương 490: Đi quan tâm Lý trắc phi
- Chương 491: Nơi này không hoan nghênh ngươi
- Chương 492: Ơn cứu mạng
- Chương 493: Lộ đề thi
- Chương 494: Ta muốn đánh cược một lần
- Chương 495: Quân lệnh trạng
- Chương 496: Lý tưởng
- Chương 497: Sau này ta không dám nữa!
- Chương 498: Tất cả mạnh mối của chúng ta đã đứt đoạn
- Chương 499: Không cần nàng bận tâm

- Chương 500: Cảm giác này chỉ nghĩ thôi cũng thấy ngược!
- Chương 501: Thích lắm, thích lắm! Ta rất là thích!
- Chương 502: Các ngươi muốn ép chết ta!
- Chương 503: Diệt khẩu
- Chương 504: Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không
- Chương 505: Cầu xin phụ hoàng toại nguyện!
- Chương 506: Phạt quỳ
- Chương 507: Chân ta hơi đau
- Chương 508: Ta chỉ nghi ngờ một mình ngươi
- Chương 509: Cấu kết
- Chương 510: Xử phạt Nhị hoàng tử
- Chương 511: Có người vui, có người buồn
- Chương 512: Có nhi thần ở đây, nàng sẽ không bao giờ thất sủng
- Chương 513: Người đừng đi theo bà ấy
- Chương 514: Bùa may mắn
- Chương 515: Bùi công tử
- Chương 516: Trạng Nguyên
- Chương 517: Ta liều mạng với cô!
- Chương 518: Tướng phu thê
- Chương 519: Nhất định chọn người rồi!
- Chương 520: Thái tử lại nói giúp mình!
- Chương 521: Nhi thần không muốn cưới cô ta!
- Chương 522: Ngươi có ý đồ gì?!
- Chương 523: Rốt cuộc nàng đã tạo nghiệt gì chứ?!
- Chương 524: Trấn áp
- Chương 525: Lươn lẹo
- Chương 526: Xem ta có đánh chết nó không!
- Chương 527: Tri âm khó tìm mà!
- Chương 528: Nữ nhân này vì muốn tranh sủng mà lời gì cũng dám nói
- Chương 529: Tuyệt đối không thể để người khác mang ra so sánh!
- Chương 530: Khả nghi
- Chương 531: Nhà lao
- Chương 532: Kế hoạch
- Chương 533: Người không làm sai gì cả
- Chương 534: Khoe khoang
- Chương 535: Thọ yến (phần đầu)

- Chương 536: Thọ yến (phần cuối)
- Chương 537: Một vở kịch hay (phần đầu)
- Chương 538: Một vở kịch hay (phần giữa)
- Chương 539: Một vở kịch hay (phần cuối)
- Chương 540: Vụng trộm
- Chương 541: Cứng đầu
- Chương 542: Bây giờ nàng lại sắp chết
- Chương 543: Số mệnh
- Chương 544: Nào, ôm một cái
- Chương 545: Nàng rất quan trọng với ta
- Chương 546: Diệt khẩu
- Chương 547: Hủy hôn
- Chương 548: Tình cảm có thể từ từ vun đắp
- Chương 549: Con không muốn xuất giá
- Chương 550: Đúng là hẹp hòi!
- Chương 551: Chỉ đành để nàng chịu ấm ức
- Chương 552: Giao ước
- Chương 553: Không được đi đâu hết
- Chương 554: EQ này, cao thật!
- Chương 555: Vật chứng
- Chương 556: Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!
- Chương 557: Sự thật
- Chương 558: Chuyện xưa
- Chương 559: Đúng là giết người không thấy máu!
- Chương 560: Tra hỏi
- Chương 561: Cô ta chạy rồi!
- Chương 562: Ông đây liều mạng với ngươi!
- Chương 563: Hiến sức vì chủ
- Chương 564: Các ngươi lại bắt tay lợi dụng ta!
- Chương 565: Trông người thật đáng yêu
- Chương 566: Nàng còn muốn ta cưới ai?
- Chương 567: Nàng không thể đi
- Chương 568: Điện hạ thật tốt với ta!
- Chương 569: Không thành công thì thành nhân!
- Chương 570: Vậy nàng thích kiểu người nào?
- Chương 571: Chờ xem kịch hay đi
- Chương 572: Cứu với! Giết người rồi!
- Chương 573: Vẹn cả đôi đường
- Chương 574: Lợi bất cập hại

- Chương 575: Sư huynh muội xa cách lâu ngày mới đoàn tụ
- Chương 576: Đổi nghề
- Chương 577: Cô không muốn gả cho ta tới vậy sao?
- Chương 578: Anh dũng lao tới
- Chương 579: Chúng ta đều là người một nhà
- Chương 580: Sau này ta không dám nữa
- Chương 581: Ta không nuốt trôi cục tức này
- Chương 582: Ghen
- Chương 583: Con gái lớn rồi không giữ được
- Chương 584: Ta đến tìm cô
- Chương 585: Nhất định sẽ cảm động
- Chương 586: Như vậy quá mất mặt
- Chương 587: Để chúng ta lợi dụng
- Chương 588: Cách theo đuổi vợ không đúng
- Chương 589: Quà sinh nhật
- Chương 590: Con không thấy mình quá ngang ngược rồi sao?
- Chương 591: Ta không ngủ được
- Chương 592: Sinh nhật vui vẻ
- Chương 593: Đầu tiên
- Chương 594: Bắt gian
- Chương 595: Thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân
- Chương 596: Bánh từ trên trời rơi xuống
- Chương 597: Không được đổi trả
- Chương 598: Huynh thử đánh ta đi
- Chương 599: Nợ ân tình của ông với Thẩm gia sẽ được xóa sạch
- Chương 600: Mì trường thọ
- Chương 601: Hôn lễ
- Chương 602: Nghi ngờ
- Chương 603: Ba quy ước
- Chương 604: Bệnh nặng
- Chương 605: Chất vấn
- Chương 606: Bùa đòi mạng
- Chương 607: Tự mình làm gương
- Chương 608: Độc tính phát tác
- Chương 609: Cung biến (phần đầu)
- Chương 610: Cung biến (phần giữa)
- Chương 611: Cung biến (phần cuối)

- Chương 612: Binh phù
- Chương 613: Lỗ chó
- Chương 614: Trúng tên
- Chương 615: Đường hầm
- Chương 616: Y khổ quá mà!
- Chương 617: Đại chiến căng thẳng nổ ra
- Chương 618: Sao mà chịu nổi chứ!
- Chương 619: Trời cao phù hộ
- Chương 620: Loạn thần tặc tử
- Chương 621: Đều đặn rút lui
- Chương 622: Đảo ngược
- Chương 623: Danh tiếng vang xa
- Chương 624: Đồ Giả
- Chương 625: Bị gài
- Chương 626: Biểu muội
- Chương 627: Mẫu hậu
- Chương 628: Nhổ cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại sinh sôi
- Chương 629: Ơn dưỡng dục
- Chương 630: Chó mất nhà
- Chương 631: Phản quốc
- Chương 632: Dẹp loạn
- Chương 633: Mong người chiến thắng trở về
- Chương 634: Tin thắng trận
- Chương 635: Tiệc đoàn viên
- Chương 636: Người hâm mộ não tàn
- Chương 637: Tiểu sư đệ
- Chương 638: Là ai hại đệ?
- Chương 639: Bắt ông ta phải trả giá
- Chương 640: Tai nạn? Mưu sát?
- Chương 641: Ước nguyện sinh nhật cuối cùng
- Chương 642: Thuật yểm thắng
- Chương 643: Lục soát
- Chương 644: Không cần ngươi thương hại ta
- Chương 645: Hãm hại
- Chương 646: Ông ta là kẻ lừa đảo!
- Chương 647: Cầu xin người cứu họ đi
- Chương 648: Bằng lòng chịu phạt
- Chương 649: Đó là do ông ép đệ ấy!
- Chương 650: Thù cướp vợ, không đội trời chung

- Chương 651: Sông có khúc, người có lúc
- Chương 652: Ngươi tính kế hay thật!
- Chương 653: Ông có từng hối hận không?
- Chương 654: Băng hà
- Chương 655: Gặp lần cuối
- Chương 656: Ta không nỡ xa hắn
- Chương 657: Sư phụ
- Chương 658: Con thích chàng
- Chương 659: Sao Tử Vi
- Chương 660: Một hớp uống một miếng ăn cũng là việc có định trước
- Chương 661: Đặt mình vào chỗ chết để sống sót
- Chương 662: Ta muốn hết
- Chương 663: Nam Nguyệt vương
- Chương 664: Túi thơm
- Chương 665: Ba bảo vật
- Chương 666: Có người gây chuyện
- Chương 667: Tạo phản
- Chương 668: Theo dõi
- Chương 669: Bảo vật
- Chương 670: Ta không mắc bẫy đâu!
- Chương 671: Thủ thỉ bên tai
- Chương 672: Nam Phượng công chúa
- Chương 673: Nàng có tránh được không?
- Chương 674: Phá kén
- Chương 675: Cuộc sống mới
- Chương 676: Độc cổ
- Chương 677: Tuyển tú
- Chương 678: Hai mươi phong thư
- Chương 679: Sắc phong
- Chương 680: Hắn có nhận ra nàng không?
- Chương 681: Kẻ địch mạnh
- Chương 682: Gả cho trẫm
- Chương 683: Ta đồng ý
- Chương 684: Một hòn đá khuấy động ngàn sóng
- Chương 685: Quà và điều ước
- Chương 686: Người trong lòng
- Chương 687: Quý phi
- Chương 688: Thế thân
- Chương 689: Nói không bằng chứng

- Chương 690: Ta không còn cách nào khác, đành chấp nhận số phận
- Chương 691: Đừng sờ bậy
- Chương 692: Mộng du
- Chương 693: Ngu xuẩn
- Chương 694: Yêu thương
- Chương 695: Người thiên vị
- Chương 696: Không bao giờ quay lại nữa
- Chương 697: Đòi mạng
- Chương 698: Người phải cẩn thận đề phòng
- Chương 699: Mưu mô
- Chương 700: Kinh ngạc vui mừng
- Chương 701: Vậy thì sao?
- Chương 702: Tướng vận rủi
- Chương 703: Nôn máu
- Chương 704: Thiên vị
- Chương 705: Xin lỗi
- Chương 706: Cái đuôi nhỏ
- Chương 707: Quả nhiên là huynh
- Chương 708: Thuốc đắng dã tật
- Chương 709: Ôm nàng
- Chương 710: Thẻ người tốt
- Chương 711: Phong hiệu
- Chương 712: Bắt nạt
- Chương 713: Xem tướng
- Chương 714: Quýt
- Chương 715: Bỏ chạy
- Chương 716: Còn tình yêu đã nói đâu?!
- Chương 717: Cầu cứu
- Chương 718: Cố ý hại người
- Chương 719: Tô tài nhân
- Chương 720: Vô cùng hoảng sợ
- Chương 721: Lễ sắc phong
- Chương 722: Nàng buông nàng ta ra!
- Chương 723: Con dao hại người
- Chương 724: Ta yêu bệ hạ chết đi được!
- Chương 725: Nghi phạm
- Chương 726: Sợ tội tự sát
- Chương 727: Chưa không chết ngươi thì ta nhận thua!
- Chương 728: Lịch sử luôn giống nhau đến bất ngờ

- Chương 729: Thua chắc rồi
- Chương 730: Hại người
- Chương 731: Sau này ngươi cẩn thận một chút!
- Chương 732: Chả ai ra gì cả!
- Chương 733: Say rượu
- Chương 734: Nhất thời xúc động
- Chương 735: Chàng làm được không?
- Chương 736: Nàng cũng muốn
- Chương 737: Thiên cẩu ăn mặt trời
- Chương 738: Có thích khách!
- Chương 739: Đau quá!
- Chương 740: Thế cởi y phục của nàng làm gì?
- Chương 741: Tự gây mâu thuẫn
- Chương 742: Tự lo cho bản thân
- Chương 743: Ăn xong chùi mép
- Chương 744: Không ai dám tranh với nàng
- Chương 745: Lẽ nào Quý phi muốn trực tiếp đoạt quyền?
- Chương 746: Hắn chỉ muốn sủng nàng
- Chương 747: Nhắc nhở Quý phi
- Chương 748: Phạt quỳ
- Chương 749: Đối phó nữ nhân xấu xa, tuyệt đối không thể nương tay
- Chương 750: Phượng ấn
- Chương 751: Dấu hôn
- Chương 752: Nổi trận lôi đình
- Chương 753: Trung thành
- Chương 754: Thiên tai
- Chương 755: Mượn tiền
- Chương 756: Giàu có hào sảng
- Chương 757: Lãng phí
- Chương 758: Tên nam nhân này thật đáng ghét!
- Chương 759: Chàng tin ta đến vậy sao?
- Chương 760: Ta trong sạch thật mà!
- Chương 761: Thích khách
- Chương 762: Không chừa ai sống sót
- Chương 763: Không thể tiết lộ với người ngoài
- Chương 764: Điềm lành biến mất
- Chương 765: Chúng ta đi ngay bây giờ!
- Chương 766: Hắt nước bẩn
- Chương 767: Người khác dựa vào đâu nói xấu nàng?!

- Chương 768: Đánh người
- Chương 769: Không danh chính ngôn thuận
- Chương 770: Nạn tuyết
- Chương 771: Trụ cột vững chắc
- Chương 772: Chết đi sống lại
- Chương 773: Thân càng thêm thân
- Chương 774: Ốp la hai lòng đỏ
- Chương 775: Xúc động là ma quỷ
- Chương 776: Đêm giao thừa
- Chương 777: Chua đến ê răng
- Chương 778: Ánh mắt không thiện cảm
- Chương 779: Liếc mắt đưa tình
- Chương 780: Muội lừa ta!
- Chương 781: Lén lút qua lại
- Chương 782: Ban hôn
- Chương 783: An toàn cẩn thận là trên hết
- Chương 784: Tiền dưỡng già
- Chương 785: Chúng ta sẽ tiếp đến cùng
- Chương 786: Cầu xin
- Chương 787: Không so sánh không đau thương
- Chương 788: Không phải như vậy đâu!
- Chương 789: Lãnh cung
- Chương 790: Tự vẫn
- Chương 791: Bị dồn vào đường cùng
- Chương 792: Xấu xí
- Chương 793: Vui vẻ hợp, vui vẻ tan
- Chương 794: Kiến thức nông cạn
- Chương 795: Lạnh lùng
- Chương 796: Tham lam vô độ
- Chương 797: Cô muốn ta làm gì?
- Chương 798: Sờ cái gì mà sờ?
- Chương 799: Cô chờ đó cho ta!
- Chương 800: Chàng đừng giận nữa mà
- Chương 801: Giết người
- Chương 802: Thế cũng quá trùng hợp rồi
- Chương 803: Khám xét
- Chương 804: Điềm lành
- Chương 805: Một đêm mất ngủ
- Chương 806: Chàng có đánh ta không?
- Chương 807: Sốc

- Chương 808: Xui xẻo rồi thấy chưa
- Chương 809: Đi một bước tính một bước
- Chương 810: Tầm nhìn hạn hẹp
- Chương 811: Đòi lợi ích
- Chương 812: Uy hiếp
- Chương 813: Gặp ma giữa ban ngày rồi!
- Chương 814: Các ngươi chạy không thoát đâu
- Chương 815: Con mồi
- Chương 816: Nàng ta có thể làm Hoàng hậu?
- Chương 817: Thẩm vấn
- Chương 818: Giải tán
- Chương 819: Sụp đổ
- Chương 820: Lòng tham không đáy
- Chương 821: Tội ác nghiêm trọng
- Chương 822: Một điều kiện
- Chương 823: Không thẹn với lòng
- Chương 824: Tỷ muội thất lạc nhiều năm
- Chương 825: Ông không muốn chết!
- Chương 826: Tâm bệnh cần tâm dược trị
- Chương 827: Yêu cầu
- Chương 828: Toại nguyện cho người
- Chương 829: Mang thai
- Chương 830: Hiểu lầm
- Chương 831: Ta sắp làm cha rồi!
- Chương 832: Còn trách ai được?
- Chương 833: Thẻ bài xanh
- Chương 834: Quở mắng
- Chương 835: Mất ngủ
- Chương 836: Trút giận
- Chương 837: Bắt chước
- Chương 838: Nghèo túng
- Chương 839: Gối ôm
- Chương 840: Khó hơn lên trời
- Chương 841: Phấn đấu quên mình
- Chương 842: Nàng chọn ai?
- Chương 843: Có lợi không hại
- Chương 844: Cùng một người
- Chương 845: Không có ý tốt
- Chương 846: Ngươi tiêu đời rồi
- Chương 847: Ngồi im chờ xem

- Chương 848: Không liên quan tới chàng
- Chương 849: Vật gia truyền
- Chương 850: Chuyện này thật kỳ lạ
- Chương 851: Chuyện này xảy ra quá đột ngột!
- Chương 852: Không được làm bậy
- Chương 853: Bí mật
- Chương 854: Khó thoát cái chết
- Chương 855: Hợp tác
- Chương 856: Vừa mặn vừa ngọt
- Chương 857: Chuyện nàng mong đợi cuối cùng cũng đến!
- Chương 858: Tại sao lại như vậy?
- Chương 859: Ưu buồn lâu ngày thành bệnh
- Chương 860: Ra uy
- Chương 861: Vân Khả Tâm
- Chương 862: Nhiệt tình
- Chương 863: Mẹ cảm thấy hai đứa rất xứng
- Chương 864: Có huynh ở đây thì không sợ
- Chương 865: Là ta không xứng với cô ấy
- Chương 866: Huynh bằng lòng cưới ta?
- Chương 867: Ta sẽ đợi huynh
- Chương 868: Ta phải đi rồi
- Chương 869: Không hợp lễ không được nhìn
- Chương 870: Gậy ông đập lưng ông
- Chương 871: Bẫy
- Chương 872: Môi hở răng lạnh
- Chương 873: Nhờ vả người khác
- Chương 874: Hoàn toàn không phòng bị được!
- Chương 875: Giấu đầu hở đuôi
- Chương 876: Đúng là nhìn người không thể nhìn mặt!
- Chương 877: Báo
- Chương 878: Trời sinh một đôi
- Chương 879: Mất hết mặt mũi
- Chương 880: Sủng thiếp diệt thê
- Chương 881: Chuyện đời biến đổi thất thường
- Chương 882: Trở về tay không
- Chương 883: Thư tình
- Chương 884: Gái ngoan không lấy hai chồng
- Chương 885: Nàng phải làm sao?
- Chương 886: Miệng đời đáng sợ

- Chương 887: Đừng khóc nữa
- Chương 888: Đố kỵ
- Chương 889: Được voi đòi tiên
- Chương 890: Nàng nằm mơ đi
- Chương 891: Chàng thật hung dữ
- Chương 892: Người chiến thắng
- Chương 893: Mọi thứ xoay chuyển
- Chương 894: Mất cả chì lẫn chài!
- Chương 895: Ngàn vàng khó mua điều biết trước
- Chương 896: Câu hỏi khó
- Chương 897: Thu hoạch
- Chương 898: Tranh sủng
- Chương 899: Nhớ
- Chương 900: Lo chuyện bao đồng
- Chương 901: Đối tượng tình nghi
- Chương 902: Kho báu trên biển
- Chương 903: Tận dụng thời cơ
- Chương 904: Quân muốn thần chết
- Chương 905: Lòng vua bất nhân
- Chương 906: Trọng điểm
- Chương 907: Độc tính phát tác
- Chương 908: Hương liệu
- Chương 909: Hắt nước bẩn
- Chương 910: Chộn rộn trong lòng
- Chương 911: Soán ngôi
- Chương 912: Tâm bệnh
- Chương 913: Âm thầm báo tin
- Chương 914: Lo trước khỏi họa
- Chương 915: Ta không đi đâu hết
- Chương 916: Trốn thoát
- Chương 917: Báo thù
- Chương 918: Đồng phạm
- Chương 919: Vây đánh
- Chương 920: Đảo ngược
- Chương 921: Thỏa hiệp
- Chương 922: Nội thương
- Chương 923: Bắt cóc
- Chương 924: Đừng yêu ta
- Chương 925: Ta không quen các người
- Chương 926: Kịch hay của năm!

- Chương 927: Họa vô đơn chí
- Chương 928: Vào ngục
- Chương 929: Sợ tội tự sát
- Chương 930: Đoán không sai chuyện gì
- Chương 931: Bảo vật trấn phái
- Chương 932: Tiêu rồi!
- Chương 933: Điểm yếu
- Chương 934: Khó tin
- Chương 935: Có bẫy
- Chương 936: Tiếp viện
- Chương 937: Nằm mơ
- Chương 938: Tra hỏi
- Chương 939: Điểm yếu
- Chương 940: Ơn cứu mạng
- Chương 941: Không phải gian cũng là trộm
- Chương 942: Tình yêu
- Chương 943: Tiêu chuẩn chọn bạn đời
- Chương 944: Tay trong
- Chương 945: Ta bán nghệ không bán thân
- Chương 946: Huynh đệ
- Chương 947: Lời nguyền
- Chương 948: Cô độc
- Chương 949: Cuối cùng cũng tìm được rồi!
- Chương 950: Không thể tin được
- Chương 951: Dùng cái chết chứng minh
- Chương 952: Cầu hôn
- Chương 953: Giết người diệt khẩu
- Chương 954: Xin lỗi, ta đến muộn rồi
- Chương 955: Tình huống xoay chuyển
- Chương 956: Mẹ
- Chương 957: Về kinh
- Chương 958: Công lớn
- Chương 959: Răng long đầu bạc
- Chương 960: Lễ trước binh sau
- Chương 961: Chuyển dạ
- Chương 962: Bắt cô ta lại
- Chương 963: Ta muốn gặp chàng
- Chương 964: Tên xấu dễ nuôi
- Chương 965: Oán hận trong lòng
- Chương 966: Một mũi tên trúng ba đích!

- Chương 967: Thả lưới bắt nhiều cá
- Chương 968: Thu hoạch bất ngờ
- Chương 969: Ngã bệnh
- Chương 970: Trực giác
- Chương 971: Liên hôn
- Chương 972: Càng so sánh càng tức chết mà!
- Chương 973: Góp vui
- Chương 974: Nữ nhân này, sao độc ác như vậy?
- Chương 975: Nhìn không thấu
- Chương 976: Sư tỷ của y, cứ để y bảo vệ!
- Chương 977: Kiên quyết
- Chương 978: Vô cớ gây sự
- Chương 979: Có ý xấu
- Chương 980: Túi thơm
- Chương 981: Ẩn tình
- Chương 982: Chết chắc rồi
- Chương 983: Ai đến cứu nàng đi mà?
- Chương 984: Ngươi muốn đi đâu?
- Chương 985: Sư tỷ thật đáng ghét!
- Chương 986: Cảnh cáo
- Chương 987: Miệng nhiều người xói chảy vàng
- Chương 988: Ông không thể chịu được nữa!
- Chương 989: Chuyện ngu xuẩn
- Chương 990: Trả ơn
- Chương 991: Y Châu
- Chương 992: Không còn cô đơn
- Chương 993: Nàng nhớ nhà rồi
- Chương 994: Hơi ấm duy nhất
- Chương 995: Tam công chúa thấy Sở Kiếm thế nào?
- Chương 996: Không ai hiểu con bằng cha
- Chương 997: Vẫn là sư tỷ tốt với y!
- Chương 998: Quả nhiên nam nhân đều là móng heo
- Chương 999: Ban đầu rốt cuộc mình mù đến mức nào
- Chương 1000: Ngươi là gì của cô ấy?
- Chương 1001: Lần này ta nhất định sẽ sửa!
- Chương 1002: Tượng thần
- Chương 1003: Tiệc đầy tháng
- Chương 1004: Ừm, chàng nói đúng
- Chương 1005: Mưa đá
- Chương 1006: Tàn phế

- Chương 1007: Nước quá trong ắt không có cá
- Chương 1008: Hay là chúng ta cược đi?
- Chương 1009: Đập tay giao ước
- Chương 1010: Ngoan, gọi thêm lần nữa
- Chương 1011: Không có tin tức
- Chương 1012: Chàng ức hiếp người ta!
- Chương 1013: Đồ Vô lương tâm
- Chương 1014: Âm mưu
- Chương 1015: Quý phi nương nương này đúng là thần thánh!
- Chương 1016: Đuổi
- Chương 1017: Ác giả ác báo
- Chương 1018: Manh mối do Đại sư huynh để lại
- Chương 1019: Lão thần tiên
- Chương 1020: Xem bói
- Chương 1021: Trung dung hạng người
- Chương 1022: Tự cho là thông minh
- Chương 1023: Như vậy mới ngoan
- Chương 1024: Thay thế
- Chương 1025: Y tính sai rồi!
- Chương 1026: Tâm sự
- Chương 1027: Xuất binh
- Chương 1028: Y là người của ta
- Chương 1029: Vạch kế hoạch
- Chương 1030: Bắt giặc phải bắt vua trước
- Chương 1031: Ơn tha mạng
- Chương 1032: Năm mươi roi
- Chương 1033: Lời khen
- Chương 1034: Không được động vào nàng!
- Chương 1035: Lối thoát duy nhất
- Chương 1036: Biến cố
- Chương 1037: Ôm cây đợi thỏ
- Chương 1038: Sơ suất
- Chương 1039: Hoa Hải Sinh
- Chương 1040: Cắt đuôi thoát thân
- Chương 1041: Cấp báo
- Chương 1042: Bù đắp
- Chương 1043: Bùa thế thân
- Chương 1044: Kiểm tra một chút
- Chương 1045: Không làm được gì

- Chương 1046: Nàng nhất quyết không tin!
- Chương 1047: Quý phi hoàn toàn đang làm bậy!
- Chương 1048: Tình huống xấu nhất
- Chương 1049: Đổi mệnh
- Chương 1050: Búp bê
- Chương 1051: Chó cùng rứt giậu
- Chương 1052: Nghĩ thôi cũng đã thấy sợ!
- Chương 1053: Long mạch
- Chương 1054: Chàng có thể sẽ chết!
- Chương 1055: Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ
- Chương 1056: Tên này đúng là ngứa đòn
- Chương 1057: Tiến không được, lùi cũng không xong
- Chương 1058: Ba vấn đề
- Chương 1059: Lão đang lừa ngươi
- Chương 1060: Ta nhất định phải cứu chàng
- Chương 1061: Nuốt lời
- Chương 1062: Tóc trắng
- Chương 1063: Không phải cô giỏi lắm sao?
- Chương 1064: Cố ý làm vậy
- Chương 1065: Cũng cứng đầu thật
- Chương 1066: Cô buồn cười thật
- Chương 1067: Không ngờ khẩu vị của Hoàng đế nặng như vậy
- Chương 1068: Ăn nhiều như vậy, mập chết cô!
- Chương 1069: Nữ nhân này thật ngu ngốc
- Chương 1070: Tỷ đệ
- Chương 1071: Nàng nằm không cũng trúng đạn nữa!
- Chương 1072: Chuyện xưa Uất gia
- Chương 1073: Đây gọi là ác giả ác báo!
- Chương 1074: Tại sao ngươi lại ở đây?
- Chương 1075: Nghi vấn
- Chương 1076: Bà ấy vô tội
- Chương 1077: Miệng quạ
- Chương 1078: Người cha anh hùng
- Chương 1079: Gã tệ đến thế à?!
- Chương 1080: Hủy thi diệt tích, hoàn toàn sạch sẽ!
- Chương 1081: Không ngờ Uất Cửu lại thích kiểu này!
- Chương 1082: Trước giờ cô vẫn luôn gài bẫy ta!
- Chương 1083: Có thể gặp không thể cầu!
- Chương 1084: Ngươi hối hận rồi?

- Chương 1085: Đề phòng cẩn thận hơn
- Chương 1086: Hắn nhất thời nhanh miệng đã nói sai rồi!
- Chương 1087: Thẩm vấn từng người
- Chương 1088: Nàng bị Nghiêm tài nhân hại rồi!
- Chương 1089: Bảo Phúc cô nương tỉnh rồi!
- Chương 1090: Thì ra là ngươi làm
- Chương 1091
- Chương 1092
- Chương 1093
- Chương 1094
- Chương 1095
- Chương 1096
- Chương 1097
- Chương 1098
- Chương 1099
- Chương 1100
- Chương 1101: Cơ hội hoàn hảo
- Chương 1102: Ngươi không thể nhẹ tay hơn được sao?
- Chương 1103: Thế thân
- Chương 1104: Bọn họ đánh vào thành rồi!
- Chương 1105: Hắn muốn cứu Hề Hề!
- Chương 1106: Hắn nhất định phải đưa nàng về!
- Chương 1107: Ta sợ mình sẽ quên mất chúng
- Chương 1108: Lạc Thanh Hàn tới rồi!
- Chương 1109: Cá lọt lưới
- Chương 1110: Ta sẽ không cần chàng nữa!
- Chương 1111: Tiệc mừng công
- Chương 1112: Xếp hàng dài hai bên đường chào đón
- Chương 1113: Vẹn cả đôi đường
- Chương 1114: Giết vua đoạt vị
- Chương 1115: Xảy ra chuyện
- Chương 1116: Gặp lần cuối
- Chương 1117: Không chiến mà lui
- Chương 1118: Cấp báo
- Chương 1119: Đào một cái hố lớn cho hắn
- Chương 1120: Chúng ta phải cứu ông ấy!
- Chương 1121: Cẩn thận vẫn là trên hết
- Chương 1122: Chúng ta đi thôi
- Chương 1123: Có phải nàng muốn bỏ trốn không?
- Chương 1124: Nàng muốn giết ta?

- Chương 1125: Ta yêu nàng
- Chương 1126: Ta muốn ở bên nàng
- Chương 1127: Chàng nên quay về đi
- Chương 1128: Chúng ta đang thay trời hành đạo!
- Chương 1129: Binh bại như núi sụp đổ
- Chương 1130: Chúng ta là quân đội bạn
- Chương 1131: Ý trời
- Chương 1132: Không cứu được
- Chương 1133: Hung thủ giết người
- Chương 1134: Trả thù
- Chương 1135: Quả nhiên bọn chúng đến rồi
- Chương 1136: Không tự lượng sức
- Chương 1137: Giết người đền mạng
- Chương 1138: Bánh hoa quế
- Chương 1139: Chỗ dựa duy nhất
- Chương 1140: Thành thân
- Chương 1141: Sao nàng lại gạt ta?
- Chương 1142: Con trai
- Chương 1143: Cứ giết thẳng tay đi!
- Chương 1144: Ngươi muốn giết ta thật sao?
- Chương 1145: Còn nước còn tát
- Chương 1146: Mơ
- Chương 1147: Ta phải đi rồi
- Chương 1148: Người đàn ông này cố ý trêu chọc nàng!
- Chương 1149: Nguyên tắc của chàng đâu?
- Chương 1150: Có ý đồ xấu
- Chương 1151: Lòng tốt
- Chương 1152: Quá hoàn hảo!
- Chương 1153: Quà mừng
- Chương 1154: Đáng sợ quá đi mất!
- Chương 1155: Miệng lưỡi đàn ông, toàn là giả dối
- Chương 1156: Cô thật vô tình
- Chương 1157: Ta không thể chấp nhận ngươi
- Chương 1158: Mơ mộng hão huyền
- Chương 1159: Nàng vậy mà mập ra rồi!
- Chương 1160: Chàng dám chê ta?
- Chương 1161: Mang thai
- Chương 1162: Mua bán lỗ vốn
- Chương 1163: Phản đối
- Chương 1164: Nghịch ngợm

- Chương 1165: Đúng là sai lầm
- Chương 1166: Con cờ
- Chương 1167: Tên bé ba tâm cơ này!
- Chương 1168: Giải tán lục cung
- Chương 1169: Danh phận Hoàng hậu
- Chương 1170: Sinh con
- Chương 1171: Đều là hạnh phúc (Hoàn chính văn)
- Chương 1172: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (1)
- Chương 1173: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (2)
- Chương 1174: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (3)
- Chương 1175: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (4)
- Chương 1176: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (5)
- Chương 1177: Ngoại truyện: Người trong lòng (phần đầu)
- Chương 1178: Ngoại truyện: Người trong lòng (phần cuối)
- Chương 1179: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (6)
- Chương 1180: Ngoại truyện: Duyên phận đúng là kỳ diệu đến bất ngờ! (phần đầu)
- Chương 1181: Ngoại truyện: Duyên phận đúng là kỳ diệu đến bất ngờ! (phần cuối)
- Chương 1182: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của Ngố Ngố
- Chương 1183: Ngoại truyện: Không bao giờ tan biến (Hoàn toàn văn)

Chương 1: Nàng ta chê mạng dài quá rồi sao?

Từ Đông cung đến điện Chiêu Hoa buộc phải đi qua một hoa viên nhỏ.

Lúc này, Tiêu Hề Hề đang ngồi xổm trong bụi hoa.

Nàng rụt cổ, nhìn ra ngoài qua những kẽ hở của bụi hoa, như thể đang đợi ai đó.

Cung nữ Bảo Cầm căng thẳng nhìn nàng, nhỏ giọng khuyên "Tiểu chủ, cho dù người muốn gặp Thái tử Điện hạ, cũng không thể chờ ở đây được, không hợp quy tắc đâu, lỡ như chọc giận Thái tử Điện hạ thì làm sao?"

Tiêu Hề Hề chẳng thèm quay đầu nhìn liền nói "Ta vào cung đã nửa năm rồi, Thái tử Điện hạ còn không nhìn ta lấy một lần, nếu ta còn không nghĩ cách, cả đời này đừng hòng gặp được ngài ấy."

"Cho dù là vậy, người cũng không thể …"

"Suỵt!" Tiêu Hề Hề cắt ngang lời huyên thuyên của Bảo Cầm "Đừng nói nữa, người tới rồi!"

Bảo Cầm vội vàng im miệng.

Cả hai nhìn thấy một nhóm người đang bước tới qua kẽ hở bụi hoa.

Trong số đó, thanh niên tuấn tú mặc cẩm bào xanh nhạt là bắt mắt nhất.

Chỉ mới mười tám tuổi đã khí thế bức người.

Đặc biệt là đôi mắt đen láy như vực sâu lạnh lẽo, chỉ cần nhìn vào sẽ làm người khác cảm thấy như bị đông cứng.

Người này chính là Thái tử của vương triều Đại Thịnh, Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề nắm chặt lá bùa trong tay, thầm đếm ngược trong lòng.

Ba, hai, một!

Đếm ngược kết thúc, nàng mạnh mẽ lao ra!

Nhưng vì lao ra quá gấp, không tính toán được khoảng cách, nhất thời không cẩn thận lao quá đà, cả người lao thẳng về phía Lạc Thanh Hàn!

Lạc Thanh Hàn phản ứng rất nhanh, lập tức nghiêng người tránh đi.

Tiêu Hề Hề trong tư thế chim nhạn đáp xuống bãi cát phẳng lướt qua Thái tử, ngã ập xuống đất.

Bảo Cầm trốn trong bụi hoa che mắt lại, không dám xem tiếp.

Các cung nữ thái giám theo sau Thái tử đều sợ hãi trước biến cố đột ngột này.

Thường công công là người đầu tiên phản ứng, lớn tiếng quát "Ngươi là ai? Lại dám đánh lén Thái tử Điện hạ?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, hai mắt ngấn nước, cố gắng hết sức làm cho mình trông thật đáng thương.

"Thái tử Điện hạ, người không nhớ thần thiếp sao? Thần thiếp là Tiêu lương đệ đây!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng, xem ra hoàn toàn không

nhớ có một nữ nhân như vậy trong hậu cung nhà mình.

Tiêu Hề Hề bò dậy, trước tiên hành lễ với hắn, sau đó đưa lá bùa nắm trong tay, mỏi mắt cầu khẩn.

“Thần thiếp biết hôm nay Thái tử Điện hạ cùng Hoàng thượng đi săn, bên ngoài rất nhiều nguy hiểm, thần thiếp lo lắng cho an nguy của Thái tử Điện hạ, đặc biệt đi cầu xin bùa hộ thân này, mong người nhận lấy.”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt những người xung quanh bỗng trở nên cổ quái.

Người trong cung ai mà không biết Thái tử Điện hạ ghét nhất những thứ đồ quái gở này, bây giờ Tiêu lương đệ lại dám đưa bùa hộ thân cho Thái tử, nàng ta chê mạng dài quá rồi sao?

Quả nhiên, ánh mắt vốn đã lạnh của Lạc Thanh Hàn càng lạnh hơn.

“Tránh ra.”

Tiêu Hề Hề dâng bùa hộ thân, không chịu tránh ra.

Lạc Thanh Hàn nhìn Thường công công một cái.

Thường công công hiểu ý, lập tức ra lệnh cho hai ma ma lực lưỡng bước tới, định ép buộc kéo Tiêu Hề Hề đi.

Tiêu Hề Hề lúc này bất ngờ vồ tới, ôm chặt đôi chân dài của Lạc Thanh Hàn.

“Hôm nay ấn đường Điện hạ có sắc đen, e là có họa sát thân, cầu xin người mang theo bùa hộ thân này, nó có thể bảo vệ người tránh được tai họa!”

Lạc Thanh Hàn chôn chân tại chỗ.

Hắn nhìn xuống nữ nhân đang ôm cứng ngắt chân mình không chịu buông tay, ánh mắt lạnh lẽo như thể muốn đóng băng

nàng thành tác phẩm điêu khắc trên băng.

Hắn sống mười tám năm, chưa từng thấy nữ nhân nào cả gan làm loạn như vậy!

“Người đâu, kéo nàng ta đi, nhốt lại!”

Chương 2: Ta đi tìm ngài ấy, là vì cứu ngài ấy một mạng

Tiêu Hề Hề ôm chân không chịu buông, các ma ma phải dùng sức mới kéo nàng ra được.

Dù vậy, cô vẫn không ngừng la lên.

“Điện hạ nhất định phải cẩn thận đó, có kẻ âm mưu hại người!”

Cho đến khi nàng bị lôi đi, tiếng hét của nàng vẫn kéo dài không dứt.

Ai nấy đều cúi đầu nín thở, thậm chí không dám thở mạnh.

Chỉ có Thường công công cẩn thận ngẩng đầu, khẽ liếc Thái tử một cái.

Không ngoài dự đoán.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn u ám đến mức gần như đen thui.

Hắn lúc này thật sự muốn chém chết nữ nhân giả thần giả quỷ này.

Nhưng sự kiềm chế mạnh mẽ đã làm hắn nhịn xuống.

Hôm nay hắn còn phải cùng phụ hoàng đi săn, các hoàng tử khác đã lên đường, hắn tuyệt đối không được đến muộn, chỉ có thể tạm thời nén xuống cục tức này, đợi khi về sẽ xử lý nữ nhân kia!

Lạc Thanh Hàn phất tay áo, sải bước rời khỏi Đông cung trong

vòng vây của cung nữ thái giám.

Chưa đến nửa ngày.

Tin tức chuyện Tiêu lương đệ bị giam vào lầu Lãnh Hương vì giữa đường ngăn cản còn chọc giận Thái tử đã truyền khắp Đông cung.

Tiêu Hề Hề vốn là con gái của Trung Võ tướng quân, lúc tuyển tú được chọn cho Thái tử, trở thành Lương đệ của Thái tử.

Từ lúc vào cung đến nay cũng đã nửa năm, nàng chưa từng gặp Thái tử lần nào, mà bản tính nàng vốn là một con cá muối, không tranh không giành, mỗi ngày làm ổ trong điện Thanh Ca rồi ăn no chờ chết.

Lúc ai nấy đều nghĩ nàng sẽ tiếp tục đạo sinh tồn cá muối này thì nàng lại bất ngờ vả mạnh vào mặt mọi người.

Không chỉ cản đường Thái tử ở chốn đông người, còn mặt dày mày dạn ôm chân Thái tử, thậm chí còn dám nói ấn đường Thái tử có sắc đen sẽ gặp họa sát thân!

Tiêu lương đệ đúng là đang nhảy nhót bên bờ vực cái chết mà!

Mấy chục phi tần trong Đông cung có muôn vàn chiêu trò để tranh sủng, nhưng không có ai to gan lớn mật như Tiêu lương đệ.

Dù quen biết nàng hay không, bọn họ đều nghĩ lần này nàng chết chắc rồi.

Lầu Lãnh Hương là nơi xa nhất trong Đông cung.

Đúng như tên gọi, nơi này thật sự vắng vẻ, không có hơi thở người sống.

Tiêu lương đệ đang là mục tiêu bàn tán của mọi người, lúc này lại nằm lười chảy thây trên ghế quý phi, vừa cắn hạt dưa vừa

nghe Bảo Cầm ca thán.

“Tiểu chủ, người lười biếng nửa năm, cuối cùng cũng triệt để tỉnh ngộ có ý muốn tranh sủng, nô tỳ vô cùng vui mừng, nhưng có muôn ngàn cách để tranh sủng, sao người lại cứ chọn cách tệ hại nhất vậy chứ? Người xem người lúc này đi, chọc giận Thái tử, còn bị nhốt vào lầu Lãnh Hương rách nát này, sau này chúng ta phải làm sao đây?”

Tiêu Hề Hề phun vỏ hạt dưa trong miệng ra nói “Ta vốn không muốn tranh sủng.”

Bảo Cầm không tin “Nếu người không muốn tranh sủng, vậy người ôm cứng ngắt chân Thái tử làm gì?”

“Ta đã nói rồi, ấn đường Thái tử có sắc đen, e là có họa sát thân, ta đi tìm ngài ấy, là vì cứu ngài ấy một mạng.”

Bảo Cầm mặt không cảm xúc nhìn nàng, trên mặt viết rõ hàng chữ —

Người thấy nô tỳ có tin không?

Tiêu Hề Hề đưa hạt dưa trong tay tới.

“Nào nào, ăn hạt dưa cho bớt giận.”

Bảo Cầm lạnh nhạt, biểu thị từ chối.

Tiêu Hề Hề nói “Tối nay ta muốn ăn lẩu, loại bỏ thật nhiều ớt ấy.”

“Thứ cho nô tỳ nhắc nhở người một câu, người đắc tội với Thái tử Điện hạ rồi, bây giờ người tốt nhất nên nghĩ cách làm sao để được Thái tử Điện hạ tha thứ, chứ không phải tối nay ăn gì?”

“Ồ, tối nay không thể ăn lẩu sao? Thật sự không thể ăn hả?”

Tiêu Hề Hề đáng thương trông mong nhìn Bảo Cầm.

Nhìn vỏn vẹn một phút.

Cuối cùng Bảo Cầm chịu thua, cay đắng nói.

“Nô tỳ sẽ nghĩ cách.”

Tuy chủ tử của nàng là một con cá muối, nhưng nàng có thể làm sao đây?

Chỉ có thể sủng thôi.

Chương 3: Thái tử bị ám sát

Bảo Cầm ra ngoài chuẩn bị nguyên liệu.

Tiêu Hề Hề vẫn đang nhàn nhã cắn hạt dưa.

Mọi người đều nghĩ nàng bị điên, đang yên lành lại tự dưng chạy đến trước mặt Thái tử giả thần giả quỷ, nhưng chỉ mình nàng biết, Thái tử thật sự sẽ gặp họa sát thân.

Nàng vốn là người của phái Huyền Môn, từ nhỏ đã theo sư phụ học xem quẻ bói toán, tối qua nàng quan sát thiên tượng, phát hiện đế tinh tương lai có họa sát thân.

Nếu Thái tử gặp bất trắc, theo tổ chế của vương triều Đại Thịnh, phi tần phải tuẫn táng.

Tiêu Hề Hề vẫn còn trẻ, nàng mới mười sáu tuổi, nàng không muốn cuộc sống cá muối tốt đẹp của mình kết thúc ở đây.

Thế nên nàng cả đêm làm ra một tấm bùa hộ thân, đưa cho Thái tử, giúp hắn tránh được một kiếp nạn.

Nghĩ đến đây, Tiêu Hề Hề sờ sờ cằm.

Tính toán thời gian, họa sát thân của Thái tử sắp ứng nghiệm rồi.

Hi vọng hắn có thể mạnh mẽ một chút, bình an vượt qua kiếp nạn này, mới không uổng tâm huyết của nàng.

Hôm nay, Lạc Thanh Hàn cưỡi ngựa săn đuổi một con nai trong rừng.

Không biết vì sao, con ngựa của hắn bỗng phát điên, bất chấp lao về phía trước!

Lạc Thanh Hàn dùng nội lực siết chặt dây cương, muốn kéo ngựa dừng lại.

Tiếc là không có tác dụng.

Phía trước là vách núi, nếu cứ tiếp tục thế này, cả người lẫn ngựa đều sẽ rớt xuống vực.

Lạc Thanh Hàn chỉ có thể nhẫn nhịn từ bỏ con ngựa yêu quý đã theo mình nhiều năm, buông lỏng dây cương, dùng khinh công nhảy xuống ngựa.

Khi hắn vừa tiếp đất, một ám tiễn từ trong rừng bay ra, đâm thẳng vào lồ.ng ngực hắn!

Mũi tên này đến quá đột ngột, tốc độ quá nhanh, Lạc Thanh Hàn không kịp né tránh.

Đồng tử hắn co rút, nhịp tim chợt ngừng đập.

Mũi tên kia trong chớp mắt đã bay đến trước mặt hắn, đầu mũi tên bén nhọn chỉ còn cách ngực hắn một tấc.

Thấy tim mình sắp bị mũi tên xuyên thủng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Hắn chợt cảm thấy lồ.ng ngực nóng ran.

Mũi tên như đụng phải một kết giới vô hình, dừng một chút rồi bật ra, bay một khoảng khá xa rồi hết lực rơi xuống đất.

Trước khi Lạc Thanh Hàn kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, mười mấy sát thủ mặc hắc y xuất hiện, vung kiếm lao về phía hắn.

May là các thị vệ đã cưỡi ngựa xông đến.

Bọn họ thấy có thích khách, lớn tiếng hét hộ giá, rút bội kiếm bên hông nhảy xuống ngựa, chiến đấu với đám thích khách kia.

Sau một màn ánh đao bóng kiếm.

Các thị vệ nhanh chóng chiếm được thế thượng phong khi dựa vào ưu thế người đông của mình.

Đám thích khách không đánh lại, chết có, bị thương cũng có.

Vốn Lạc Thanh Hàn muốn giữ hai miệng sống, nhưng tiếc là muộn một bước.

Mấy tên thích khách may mắn sống sót đã uống thuốc độc tự vẫn.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn lạnh lẽo như băng.

Tầm mắt hắn đảo qua các thi thể trên đất, cuối cùng nhìn mũi tên nằm lặng lẽ trên cỏ.

Thời điểm mũi tên bắ.n ra vừa rồi vô cùng chính xác.

Hắn suýt bị bắn chết tại chỗ.

Nếu không phải kết giới vô hình kia giúp hắn chặn lại …

Nghĩ đến đây, Lạc Thanh Hàn bất giác giơ tay lên sờ ngực, phát hiện trong y phục có giấu thứ gì đó.

Lấy nó ra xem thử, thì ra là một lá bùa hộ thân!

Dù bùa hộ thân này đã chuyển màu đen, như thể bị lửa thiêu rụi, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra —

Đây là bùa hộ thân mà Tiêu lương đệ đưa cho hắn.

Trong phút chốc, Lạc Thanh Hàn nhận ra lai lịch của bùa hộ

thân này.

Nhất định là Tiêu lương đệ đã lén nhét lá bùa vào y phục nhân lúc ôm chân hắn.

Lá bùa nhỏ và nhẹ đến nỗi không hề có cảm giác tồn tại, thậm chí hắn còn không nhận ra sự tồn tại của nó.

Điều hắn không thể hiểu là tại sao bùa hộ thân này lại chuyển màu đen?

Chương 4: Người của Huyền Môn

Nhớ đến cảnh tượng nguy hiểm vừa rồi, với câu ‘họa sát thân’ mà Tiêu lương đệ đã nói.

Trong lòng Lạc Thanh Hàn lờ mờ lộ ra một suy đoán —

Chẳng lẽ Tiêu lương đệ biết trước mình sẽ bị ám sát?

Nếu là người trong cuộc, nàng ta có quan hệ gì với đám thích khách này?

Lẽ nào bọn họ cùng một giuộc?

Nếu là cùng một giuộc, tại sao Tiêu lương đệ lại đưa bùa hộ thân cho hắn, đồng thời còn chủ động nhắc nhở hắn cẩn thận có kẻ âm mưu hãm hại?

Trong đầu nảy ra vô số nghi vấn, khiến Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm vào lá bùa trên tay hồi lâu.

Mãi đến khi Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử vội vàng cùng thị vệ chạy tới, Lạc Thanh Hàn mới định thần lại.

Hắn cất lá bùa đi, khuôn mặt trở lại vẻ lạnh lùng thường ngày.

“Tam đệ, nghe nói đệ gặp phải thích khách, có bị thương không?”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn quét qua khuôn mặt của hai huynh trưởng, bọn họ có vẻ rất lo lắng, trên mặt đầy sự quan tâm thăm hỏi.

Tuy nhiên …

Ai biết được trong lòng bọn họ đang nghĩ gì?

Nói không chừng, đám thích khách này là do một trong số họ phái tới.

Một năm trước, Lạc Thanh Hàn mới được lập làm Thái tử, nhưng hắn không phải trưởng tử, cũng không phải đích xuất, chỗ dựa duy nhất là nhà mẹ của Hoàng hậu.

Nhưng trong mắt các hoàng tử, dù Lạc Thanh Hàn có thân thiết với Hoàng hậu đến đâu, cũng không phải là con ruột của Hoàng hậu, hắn dựa vào đâu là chiếm ngôi vị Thái tử?

Các hoàng tử không lộ ra mặt, trong lòng thì lại bất bình.

Một năm qua, chuyện vụn vặt mà bọn họ âm thầm làm nhiều không đếm xuể, nhưng đều chỉ là thủ đoạn nhỏ, không thể làm Lạc Thanh Hàn bị thương, nên hắn không quá để tâm.

Không ngờ, mấy huynh đệ này chợt trở nên hung tàn, thậm chí huynh đệ tàn sát lẫn nhau chỉ vì ngôi vị trữ quân!

Trong lòng Lạc Thanh Hàn dâng tràn cảm xúc, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường "Ta không sao, hai vị hoàng huynh không cần lo lắng."

"Không sao thì tốt, phụ hoàng rất lo lắng cho đệ, mau đi báo bình an với phụ hoàng, ở đây cứ giao cho hai chúng ta xử lý."

"Vậy phiền hai vị hoàng huynh rồi."

Lạc Thanh Hàn cưỡi ngựa của thị vệ rời đi, nhưng để lại các thị vệ của mình.

Vì Thái tử suýt gặp bất trắc, nên Hoàng đế không còn ý định đi săn, cuộc săn bắn hôm nay kết thúc trước thời hạn.

Trở về Đông cung.

Lạc Thanh Hàn gọi một số thân tín của mình đến thư phòng.

Họ thương nghị hết một canh giờ.

Cuối cùng, bọn họ chia làm hai nhóm, một nhóm xuống vách núi để tìm xác con ngựa và tìm hiểu nguyên nhân vì sao con ngựa đột nhiên nổi điên.

Một nhóm khác điều tra lai lịch của đám thích khách, xem ai đã phái chúng đến?

Khi Lạc Thanh Hàn rời khỏi thư phòng, trời cũng đã tối.

Hắn chợt nhớ đến nữ nhân ôm chân mình sáng nay.

"Tiêu lương đệ đang ở đâu?"

Thường công công khom người trả lời "Nàng ta bị nhốt trong lầu Lãnh Hương."

Lạc Thanh Hàn nhấc chân, đi về phía lầu Lãnh Hương.

Khi đến trước cửa lầu Lãnh Hương, bọn họ thấy cửa đóng chặt, ánh sáng mờ ảo của nến lập lòe qua cửa sổ.

Thường công công bước tới hô.

"Thái tử Điện hạ giá đáo!"

Trong lầu truyền ra tiếng leng keng, còn lờ mờ nghe thấy tiếng thúc giục của Tiêu lương đệ.

"Mau thu dọn đồ lại!"

Tiếp theo là tiếng bước chân vội vã.

Cánh cửa bị đẩy vào.

Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm tiến lên quỳ xuống hành lễ.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nữ nhân trước mặt, thấy môi nàng đỏ bừng, trơn bóng phát sáng, ngửi được có mùi cay cay thơm nồng.

Hắn lạnh giọng hỏi “Các người làm gì trong phòng?”

Tiêu Hề Hề chột dạ “Đang ăn tối.”

“Xem ra nàng không hề lo lắng chút nào.”

“Lo lắng chuyện gì?”

“Nàng nghĩ sao?”

Chương 5: Ăn lẩu không?

Trực giác của Tiêu Hề Hề cho biết câu hỏi này có đào hố, nàng buộc lòng phải đổi đề tài "Điện hạ đột nhiên tới thăm, là có chuyện gì cần dặn dò sao?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời mà hỏi ngược lại "Nàng định để ta đứng đây nói chuyện à?"

"Hì hì, thần thiếp không nghĩ Điện hạ sẽ đến, thần thiếp kích động quá nên mới quên mất lễ nghi, là lỗi của thần thiếp, mời Điện hạ ngồi."

Tiêu Hề Hề vừa nịnh nọt, vừa nghiêng người nhường đường.

Lạc Thanh Hàn nhấc chân bước qua ngưỡng cửa.

Hắn vừa bước vào phòng đã thấy nồi lẩu cay nồng sôi ùng ục.

Lạc Thanh Hàn đến quá bất ngờ, dù Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm đã cố gắng thu dọn nhưng vẫn không tìm được chỗ giấu nồi lẩu nên đành để nó giữa phòng.

Trong nồi lẩu bỏ rất nhiều ớt và hạt tiêu, trên bề mặt nổi lên một lớp dầu đỏ đặc quánh.

Mùi cay nồng lan tỏa khắp căn phòng.

Tiêu Hề Hề nhiệt tình mời gọi "Điện hạ chưa ăn tối nhỉ? Chi bằng ngồi xuống cùng ăn một miếng đi?"

Lạc Thanh Hàn không cảm xúc nhìn nàng.

"Nàng lấy cái nồi ở đâu vậy?"

Tiêu Hề Hề gãi gãi má, ánh mắt lay động không ngừng "Nồi ấy hả, là chậu đồng rửa mặt hàng ngày."

Lạc Thanh Hàn "……"

Thường công công "……"

Một đám cung nữ thái giám "……"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nàng dùng chậu rửa mặt nấu lẩu, còn muốn mời ta ăn chung?"

Tiêu Hề Hề vội nói "Cái chậu này rất sạch, Điện hạ cứ yên tâm ăn, sẽ không bị đau bụng đâu!"

Lạc Thanh Hàn không muốn ăn.

Hắn liếc nhìn mấy dĩa thức ăn bên cạnh, phát hiện thức ăn cũng khá phong phú, có trứng gà, thịt gà, củ sen thái sợi, cá, rau xanh, cải thảo và củ cải trắng thái sợi.

"Mấy thực phẩm này từ đâu có?"

Tiêu Hề Hề thận trọng hỏi "Có thể không nói không?"

Lạc Thanh Hàn tàn nhẫn từ chối "Không được."

Tiêu Hề Hề thở dài "Ài, gà và cá là do chúng thần nuôi, mỗi ngày có thể nhặt được vài quả trứng, củ sen, rau xanh, cải thảo và củ cải trắng cũng là do chúng thần trồng."

"… các người nuôi gà trồng rau ở Đông cung?"

Tuy nét mặt Lạc Thanh Hàn vẫn không có cảm xúc gì, nhưng từ ánh mắt có thể nhìn ra, lúc này hắn đang nghi ngờ nhân sinh.

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng cười cười "Hì hì, ngày thường rảnh rỗi nhàm chán, nên nuôi vài con gà vài con vịt, một ít rau ở

hậu viện điện Thanh Ca.”

Lạc Thanh Hàn không nói nữa.

Bầu không khí trong phòng chìm vào trầm mặc kỳ lạ.

Chỉ có nồi lẩu không ngừng phát ra tiếng sôi ùng ục.

Hồi lâu sau, Lạc Thanh Hàn mới lên tiếng, có vài phần nghiến răng nghiến lợi.

“Người đâu, đến điện Thanh Ca xử lý hết đám gà vịt rau củ đó cho ta!”

Đông cung của hắn, quyết không thể để người khác biến thành trại nuôi gà!

Tiêu Hề Hề như bị sét đánh.

Nàng quỳ xuống đất một cái rầm, ôm đôi chân dài của Lạc Thanh Hàn khóc lóc cầu xin.

“Điện hạ, cầu xin người giơ cao đánh khẽ, buông tha cho số gà vịt rau củ đáng thương đó đi, chúng nó chỉ là trẻ con thôi mà!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn không có đứa con nào như vậy.

Hắn lạnh lùng nói “Buông tay.”

Tiêu Hề Hề nức nở khóc “Đám gà vịt rau củ đó đều do thần thiếp nuôi trồng, trên người chúng nó ngưng tụ vô số tâm huyết của thần thiếp, nếu chúng nó không còn nữa, sau này thần thiếp phải sống sao? Điện hạ, cầu xin người nể tình hôm nay thần thiếp giúp người chặn kiếp nạn, buông tha cho đám gà vịt rau củ bé nhỏ ấy đi!”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Làm sao nàng biết hôm nay ta sẽ gặp nạn?”

“Lúc trước thần thiếp đã nói rồi đó, ấn đường của người có sắc đen, rõ ràng là có họa sát thân.”

“Nàng biết xem tướng?”

“Biết đôi chút.”

Lạc Thanh Hàn đánh giá nàng “Ta không biết Đại tiểu thư của phủ Trung Võ tướng quân còn biết xem tướng.”

Chương 6: Thần thiếp yêu người, bắn tim nè!

vĐối mặt với dò thám của Thái tử, Tiêu Hề Hề ngượng ngùng cười.

“Thật không dám giấu, thần thiếp vì mệnh cách của bản thân, từ nhỏ đã được đưa đến phái Huyền Môn. Thần thiếp lớn lên ở phái Huyền Môn, còn bái trưởng môn Huyền Cơ Tử của phái Huyền Môn làm sư phụ, mãi đến một năm trước, thần thiếp mới rời phái Huyền Môn trở về phủ tướng quân.”

Lạc Thanh Hàn từng nghe nói về phái Huyền Môn.

Tương truyền Huyền Môn là một môn phái rất thần bí, môn đệ rất ít, nhưng người nào cũng có bản lĩnh.

Tiên hoàng mê muội việc luyện đơn, để có thể trường sinh đã từng lệnh cho người đi tìm người của phái Huyền Môn, nhưng tiếc là đến khi chết vẫn không được như ước nguyện.

Lạc Thanh Hàn vốn nghĩ phái Huyền Môn chỉ là một truyền thuyết, nhưng không ngờ hắn thật sự gặp được một người của phái Huyền Môn, mà người này còn là một nữ nhân trong hậu cung của hắn.

Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề một lúc lâu.

Tiêu Hề Hề hào phóng nói cho hắn biết, hoàn toàn không có ý định né tránh.

Nàng biết.

Tối nay nhất định phải xóa bỏ hiểu lầm trong lòng Lạc Thanh

Hàn, nếu không, với tính cách đa nghi của hắn, chắc chắn sẽ chôn đi mầm mống tai họa này.

Thế nên nàng không che giấu, tiết lộ lai lịch của mình.

Nàng đang thể hiện thành ý của mình với Lạc Thanh Hàn.

Nàng muốn nói với hắn —

Thiếp và người, là một phe.

Hồi lâu sau mới nghe thấy Lạc Thanh Hàn trầm giọng lên tiếng.

“Ta dựa vào đâu tin nàng?”

Tiêu Hề Hề lấy một lệnh bài nhỏ không phải vàng cũng không phải sắt từ trong ngực ra.

“Điện hạ, đây là lệnh bài của người trong phái Huyền Môn chúng ta.”

Lạc Thanh Hàn nhận lệnh bài, mặt trước khắc một chữ ‘Huyền’ theo thể chữ trong cổ tịch, mặt sau khắc tên Tiêu Hề Hề.

Lệnh bài này hình như không phải là giả, nhưng hắn vẫn không cách nào chấp nhận được.

Nữ nhân ôm chân mình này, thật sự là người của phái Huyền Môn?

Phái Huyền Môn tuyển người không hạn chế gì hết sao?

Lạc Thanh Hàn nói “Nàng buông ta ra trước.”

Tiêu Hề Hề nói “Vậy gà vịt rau củ ở hậu viện …”

“Tạm thời giữ lại cho nàng.”

Tiêu Hề Hề lập tức hết khóc lại cười, bật người dậy "Điện hạ, người đúng là người tốt! Thần thiếp yêu người, bắn tim nè!"

Hai tay nàng ghép lại thành hình trái tim.

Lạc Thanh Hàn sững sờ trước lời tỏ tình trắng trợn của nàng.

Nữ nhân lấy lòng hắn có rất nhiều, nhưng chưa từng có nữ nhân nào thẳng thắn trắng trợn như Tiêu Hề Hề.

Hắn cau mày dạy dỗ "Là nữ nhi, nói gì mà yêu hay không yêu? Để người khác nghe được sẽ nói nàng không biết liêm sỉ."

Tiêu Hề Hề bỏ tay xuống, ngoan ngoãn nhận lỗi.

"Sau này thần thiếp sẽ không nói nữa."

Lạc Thanh Hàn trả lại lệnh bài cho nàng, nhẹ giọng nói "Tại sao lúc trước không nghe nàng nói đến chuyện của phái Huyền Môn?"

Tiêu Hề Hề rất vô tội nói "Vì Điện hạ chưa từng triệu kiến thần thiếp mà, thần thiếp không gặp được người, làm sao nói chuyện này với Điện hạ được."

Đông cung có rất nhiều nữ nhân, một vài người do tuyển tú, một vài người do trưởng bối ban cho, còn có một vài người do thân tín dâng tặng.

Lạc Thanh Hàn cho những nữ nhân đó danh phận, tôn vinh mà các nàng xứng đáng có được, nhưng rất ít khi triệu kiến các nàng.

Đến nỗi tới ngày hôm nay, hắn mới nhớ còn có một người như Tiêu lương đệ trong hậu cung của mình.

Nói đến cùng cũng là nghiệt mà hắn tạo ra.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Nếu nàng đã là người của phái

Huyền Môn, tại sao còn nương thân vào ta? Không cảm thấy rất không phù hợp sao?”

“Không có đâu, thần thiếp có thể trở thành người của Điện hạ, là vinh hạnh của thần thiếp.”

Tiêu Hề Hề nở một nụ cười rạng rỡ khi nói câu này.

Nụ cười đó làm Lạc Thanh Hàn ngây ngẩn một lúc.

Dù hắn không biết tại sao Tiêu Hề Hề lại nghĩ như vậy, nhưng hắn có thể thấy nàng đang nói thật.

Vốn Lạc Thanh Hàn đã chuẩn bị rất nhiều lời dò thám, nhưng lúc này không muốn nói nữa.

Chương 7: Ân điển

“Hôm nay là ta hiểu lầm nàng, nàng có thể về điện Thanh Ca bất cứ lúc nào.”

Nói xong, Lạc Thanh Hàn bỏ đi không quay đầu lại.

Đợi bọn họ đi xa, Tiêu Hề Hề vội ngồi xuống bên nồi lẩu, cầm bát động đũa, gắp thịt cá trong nồi ra, chấm vào nước sốt rồi nhét vào miệng.

“Cay quá, thơm quá, ngon quá!”

Bảo Cầm vừa nhúng rau cho nàng, vừa hỏi “Thì ra tiểu chủ là người của phái Huyền Môn?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa gật đầu “Đúng vậy.”

“Lúc trước sao không nghe người nói đến chuyện này?”

“Chuyện nhỏ thôi mà, không đáng nhắc đến.”

Bảo Cầm lại hỏi “Vậy tướng quân và phu nhân có biết chuyện này không?”

“Họ không biết, trong nhà chỉ có tổ phụ biết chuyện này, mà ba năm trước, tổ phụ đã qua đời rồi, người trong nhà đều nghĩ ta lớn lên trong một am ni cô bình thường.”

Trong lòng Bảo Cầm thầm nghĩ, thì ra là vậy.

Nếu tướng quân và phu nhân biết Tiêu Hề Hề là người của phái Huyền Môn, nhất định sẽ không đưa nàng vào cung.

Lương đệ của Thái tử tuy là rất vinh quang nhưng so với thân phận người của phái Huyền Môn thì không đáng nhắc tới.

Lạc Thanh Hàn trở về thư phòng.

Hắn căn dặn Thường công công.

“Chuyện Tiêu lương đệ nói tối nay, một chữ cũng không được truyền ra ngoài.”

“Vâng.”

“Ngày mai đưa một ít đồ đến chỗ của Tiêu lương đệ, xem như là bù đắp cho nàng ấy.”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn lật tấu chương, bắt đầu đọc từng quyển một.

Kể từ năm ngoái khi Lạc Thanh Hàn được lập làm Thái tử, mỗi ngày Hoàng đế sẽ đưa tấu chương đã phê duyệt cho Lạc Thanh Hàn xem, để hắn có thể học cách xử lý chuyện triều chính.

Hắn xem hết tấu chương thì đã đến nửa đêm.

Sau khi ngủ được hai canh giờ, hắn tự động thức dậy, rời giường rửa mặt thay y phục, dùng bữa sáng qua loa, đến điện Nghị Sự thảo luận chính sự với phụ hoàng và các đại thần.

Sáng sớm, Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm vừa mới chuyển hành lý về điện Thanh Ca thì Thường công công đã mang theo hai rương lớn đến trước cửa.

“Tiêu lương đệ, những món đồ này là Thái tử Điện hạ ban thưởng cho người, mau tạ ơn đi.”

Tiêu Hề Hề quỳ xuống “Đa tạ ân điển của Thái tử Điện hạ.”

Một rương là tơ lụa gấm vóc, còn một rương là trâm cài châu

báu, toàn là những kiểu thịnh hành năm nay.

Tiêu Hề Hề cười tươi vui vẻ, lấy một bùa hộ thân từ trong tay áo.

“Thường công công, bùa hộ thân hôm qua đã hư rồi, đây là bùa hộ thân ta mới làm, phiền công công giúp ta đưa cho Thái tử Điện hạ.”

Hiện giờ, nàng và Lạc Thanh Hàn đang đứng chung một con thuyền, nhất định phải bảo vệ tốt an toàn của hắn.

Chỉ cần Lạc Thanh Hàn sống tốt, nàng mới có thể yên tâm tiếp tục làm một con cá muối.

Thường công công nhận lá bùa bằng hai tay, cẩn thận cất đi.

“Tiêu lương đệ yên tâm, lão nô nhất định sẽ đưa cho Thái tử Điện hạ.”

Sau khi tiễn Thường công công đi, Tiêu Hề Hề lập tức hóa thành con bướm nhỏ, vui vẻ bay khắp hậu viện.

Hậu viện của điện Thanh Ca vốn là một vườn hoa nhỏ, nhưng bây giờ đã biến thành nông trại, bên trái là vườn trồng rau, bên phải là chuồng gà chuồng vịt, ở giữa có một cái hồ nhỏ, trong hồ có hoa sen, dưới nước nuôi rất nhiều tôm cá.

Tiêu Hề Hề đứng một lúc trước chuồng gà.

Nàng đếm số gà trong chuồng, tổng cộng có một con gà trống và mười hai con gà mái, ngoài ra còn có một số gà con.

Gà trống lúc này đang dẫn hậu cung của mình phơi nắng, cuộc sống vô cùng viên mãn.

Sau đó nàng nhìn sang chuồng vịt bên cạnh.

Vừa hay tròn trĩnh mười con vịt lớn.

Tiêu Hề Hề mở cửa gỗ chuồng vịt, thả mấy con vịt ra ngoài.

Chúng nó xếp hàng trật tự đi về phía hồ.

Vườn rau bên trái có củ cải trắng, cải thảo, rau xanh, hành, gừng, tỏi, tiêu, đậu xanh, dưa chuột, ngô và hoa hướng dương.

Chương 8: Lời mời của Bạch trắc phi

Tiêu Hề Hề tiện tay hái một trái dưa chuột, lấy khăn tay lau sạch, rồi gặm rộp rộp trong miệng.

Dưa chuột nhà trồng, ăn vào giòn tan vô cùng!

Bên cạnh vườn rau có một nhà gỗ nhỏ, bên trong trồng nấm và giá.

Tiêu Hề Hề thấy những cọng giá tươi ngon, tức thì lao ra ngoài hét lớn.

“Trưa nay ta muốn ăn gỏi giá trộn!”

Bảo Cầm ở phía xa đáp một câu “Được!”

Bữa trưa, Tiêu Hề Hề được ăn món gỏi giá trộn ngon lành mà nàng muốn, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Cuộc sống ăn no chờ chết thế này quả thật rất tốt!

Hi vọng có thể sống thế này mãi mãi.

Sau khi ăn uống no nê, nàng chuẩn bị về phòng ngủ trưa.

Bảo Cầm nhắc nhở “Thái tử Điện hạ phái người ban thưởng đến đây, người không đi tạ ơn sao?”

“Không phải đã tạ ơn rồi sao?”

Bảo Cầm cả giận nói “Ý của nô tỳ là người mượn cớ tạ ơn, để xuất hiện trước mặt Thái tử Điện hạ. Tuy thân phận của người là người trong phái Huyền Môn, Điện hạ sẽ không thờ ơ với

người, nhưng nếu người có được chút sủng ái của Thái tử Điện hạ, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?"

Hiện giờ Đông cung không có Thái tử phi, chỉ có hai Trắc phi, mười mấy Lương đệ, Lương viên, Mỹ nhân.

Mọi người ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm thèm muốn vị trí Thái tử phi.

Nếu Tiêu Hề Hề chỉ là con gái của một tướng quân tứ phẩm, chắc chắn không đủ tư cách làm Thái tử phi, nhưng nàng còn có thân phận là người của phái Huyền Môn, có nghĩa là nàng cũng có tư cách để tranh giành ngôi vị Thái tử phi.

Mà Tiêu Hề Hề lại nằm thẳng xuống giường, toàn thân toát ra mùi nồng của một con cá muối.

"Tranh sủng mệt lắm, ta không được đâu, ta ngủ một giấc đã."

Nói xong nàng liền nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Bảo Cầm "……"

Tuy sớm đã biết bản chất cá muối của chủ tử, nhưng lúc này Bảo Cầm vẫn cảm thấy muốn chết tâm.

Tiêu Hề Hề ngủ đủ một canh giờ.

Bảo Cầm vừa hầu hạ nàng rửa mặt, vừa nói "Ban nãy Bạch trắc phi phái người tới đưa thiệp mời, nói là chiều mai sẽ mở tiệc trà ở Thúy Minh hiên, muốn mời người đến đó thưởng trà ngắm hoa."

"Tiệc trà sao, có phải có rất nhiều đồ ăn ngon không?"

"Có lẽ vậy."

"Vậy thì ta đi!"

Bảo Cầm nhìn dáng vẻ phấn khích của nàng, quả thật là lo

nghĩ nát ruột.

“Tiệc trà lần này rất có thể là tiệc Hồng Môn, đến lúc đó người cẩn thận một chút, đừng mắc lừa bọn họ.”

Nữ nhân trong hậu cung, không ai đơn giản cả.

Hôm qua Tiêu Hề Hề bị nhốt vào lầu Lãnh Hương, ai cũng nghĩ lần này nàng chết chắc rồi, không ngờ mới qua một đêm, nàng không những chuyển về điện Thanh Ca, còn được Thái tử ban thưởng.

Thái tử lạnh lùng có tiếng, trong Đông cung nhiều mỹ nhân như vậy lại chẳng có ai thu hút được sự chú ý của hắn.

Hiện giờ Tiêu Hề Hề mới chìm lại nổi lên như vậy, hiển nhiên đã được Thái tử Điện hạ quan tâm.

Chuyện này làm sao có thể không khiến người ta ghen tị?

Lúc này Bạch trắc phi đưa ra lời mời, hẳn là vì có mưu đồ khác.

Bảo Cầm có thể nghĩ như vậy, Tiêu Hề Hề dĩ nhiên cũng có thể nghĩ đến, nhưng nàng là một con cá muối, thật sự quá lười bày mưu tính kế với bọn họ.

Người ta mời nàng ăn ngon, thì nàng cứ đi thôi.

Có thể ăn chùa, không ăn thì phí.

Dù sao với thân thủ của nàng, toàn bộ nữ nhân trong Đông cung này gộp lại cũng không phải đối thủ.

Lạc Thanh Hàn bận rộn đến tối mới trở về Đông cung.

Hắn dùng bữa một mình như thường lệ.

Rõ là có rất nhiều mỹ nhân trong hậu cung, nhưng hắn nhất quyết sống như tu hành khổ hạnh, kiềm chế cấm dục.

Sau khi dùng bữa tối xong, Thường công công hai tay dâng một bùa hộ thân cho hắn.

“Điện hạ, đây là bùa hộ thân mà Tiêu lương đệ nhờ nô tài đưa cho người.”

Chương 9: Các nữ nhân trong Đông cung

Đầu ngón tay của Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng xoa lá bùa hộ thân, nụ cười rạng rỡ của Tiêu Hề Hề hiện lên trong tâm trí hắn.

Hắn bỏ bùa hộ thân vào trong hầu bao mà hắn đeo trên người.

“Cả ngày hôm nay Tiêu lương đệ làm gì?”

Thường công công thành thật trả lời “Sáng nay Tiêu lương đệ chuyển về điện Thanh Ca, sau đó không hề ra ngoài. Phải rồi, chiều nay Bạch trắc phi phái người gửi thiệp mời cho Tiêu lương đệ, muốn mời Tiêu lương đệ tham dự buổi tiệc trà chiều mai.”

Lạc Thanh Hàn lộ ra vẻ trầm ngâm.

Thường công công nghĩ tối nay Thái tử sẽ qua đêm ở điện Thanh Ca.

Nhưng mà Lạc Thanh Hàn lại không nói gì, rồi đi đến thư phòng.

Chiều hôm sau, Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm đến Thúy Minh hiên.

Dọc đường đi, Bảo Cầm như người mẹ già đưa đứa con gái ngốc đến trường, lải nhải không ngừng.

“Lát nữa người gặp Bạch trắc phi, thái độ nhất định phải vui vẻ, đừng nói những lời không nên nói, nếu đối phương nói lời làm người không vui, thì người cười cười, đừng cãi lại, cứ giả ngốc cho qua chuyện là được rồi. Bạch trắc phi dù gì cũng là

trắc phi, phẩm cấp cao hơn người, mà cha nàng ta còn là Thái phó của Thái tử, Thái tử cũng rất nể nang nàng ta, dù người không lấy lòng nàng ta, cũng đừng đắc tội với nàng ta.”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Ta biết rồi.”

Trước mặt chính là Thúy Minh hiên.

Bảo Cầm giúp Tiêu Hề Hề chỉnh lại đầu tóc y phục, đảm bảo nàng trông không có sai sót gì, lúc này mới làm động tác tay OK.

Lúc trước Tiêu Hề Hề từng làm động tác tay này với Bảo Cầm, Bảo Cầm thấy thú vị nên đã học nó.

Mọi người đã tề tụ ở Thúy Minh hiên.

Không chỉ có Bạch trắc phi, mà nhóm người Lý trắc phi và Từ lương đệ, Trần lương viên, Triệu mỹ nhân cũng đã đến.

Hầu như mười mấy phi tần trong Đông cung đều đến đủ cả.

Các nàng ngồi theo thứ tự phẩm cấp của mình, trên chiếc bàn thấp trước mặt bày nhiều trái cây trà bánh.

Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm tiến lên khom người hành lễ.

Bạch trắc phi xuất thân từ thư hương thế gia, xinh đẹp nho nhã, tiếc là sức khỏe không được tốt, cứ dăm ba bữa thì bệnh một lần, thậm chí cả người còn mang theo khí chất liễu nghiêng trước gió.

Chính vì cảm giác yếu đuối mỏng manh này, càng dễ kíc.h thích lòng h.am muốn bảo vệ của giống đực.

Bạch trắc phi cười nói với Tiêu Hề Hề.

“Muội muội ngồi đi.”

Tiêu Hề Hề đi đến chỗ trống bên cạnh ngồi xuống, ánh mắt lập

tức bị trái cây trà bánh trước mặt hấp dẫn.

Những thứ này trông ngon quá đi.

Ục ục ~

Lặng lẽ nuốt nước bọt.

Bạch trắc phi thấy nàng nhìn chăm chăm trái cây trà bánh trên bàn, bèn cười nói "Đây là những món ăn vặt ta chuẩn bị cho các tỷ muội, mọi người thử xem ăn có ngon không?"

Tiêu Hề Hề lập tức cầm một miếng bánh xốp cho vào miệng.

Nàng chân thành khen "Ngon quá!"

Bảo Cầm đứng hầu bên cạnh thở dài.

Có thứ gì mà người cảm thấy không ngon đâu chứ?

Những người khác cũng khen trà bánh ngon miệng, sau đó cuộc trò chuyện được dẫn dắt sang đề tài khác.

Lý trắc phi là nữ nhân duy nhất ở đây có thể ngồi ngang hàng với Bạch trắc phi, lời nói ít kiêng dè hơn người khác, phong thái cũng càng tùy ý tự nhiên.

"Nghe nói hôm qua Bạch muội muội lại bệnh rồi, Thái tử Điện hạ không đến thăm muội sao?"

Người khác nghe vậy, dừng lại mọi động tác.

Bạch trắc phi như không nghe thấy ý châm chọc trong lời nói, vẫn cười dịu dàng "Muội chỉ hơi khó chịu mà thôi, ngủ một giấc là khỏe, đâu cần Thái tử Điện hạ đích thân đến thăm chứ."

Trần lương viên ngày thường rất thân thiết với Bạch trắc phi, nghe vậy liền tiếp lời.

“Phải đó, Thái tử Điện hạ trăm công nghìn việc, rất bận rộn, làm gì có thể ngày nào cũng đến hậu cung được, không chỉ Bạch tỷ tỷ, tỷ muội chúng ta cũng đã rất lâu không gặp Thái tử Điện hạ rồi.”

Lời của Trần lương viên rõ là đang bắc thang cho Bạch trắc phi bước xuống.

Chương 10: Trăm công nghìn việc

Lý trắc phi khẽ cười "Nếu Thái tử Điện hạ bận rộn như vậy, cớ gì đêm hôm trước lại có thời gian đến lầu Lãnh Hương chứ?"

Nói xong Lý trắc phi cố ý liếc nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề đang vùi đầu ăn bánh, hoàn toàn không nhận thấy ánh mắt của Lý trắc phi.

Lý trắc phi bực mình.

Ả ngu ngốc này!

Cô ta hơi cao giọng "Tiêu muội muội, muội có đang nghe bọn ta nói chuyện không?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu khỏi đống trà bánh, mù mờ nhìn xung quanh.

Thấy vậy, Bạch trắc phi khẽ cười "Xem ra Tiêu muội muội không nghe gì rồi."

Thật ra Tiêu Hề Hề không phải hoàn toàn không nghe gì, nàng vẫn nghe được nội dung đại khái, chỉ là không hiểu mấy người này đột nhiên gọi nàng làm gì? Có phải hy vọng nàng cũng sẽ tham gia vào cuộc trò chuyện này không?

Cũng đúng, nếu nàng đã ăn trà bánh của Bạch trắc phi, ít nhất cũng phải giúp đỡ một phen.

Tiêu Hề Hề trầm ngâm nghĩ lại.

Hình như vừa rồi bọn họ nhắc đến Thái tử Điện hạ, còn nhắc

đến gì mà trăm công nghìn việc.

Emmmm ……

Tiêu Hề Hề nghiêm túc hỏi "Lý Vạn Cơ là ai? Tại sao Thái tử Điện hạ muốn mắng hắn?"

*Trăm công nghìn việc câu gốc là 日理万机 (rì lǐ wàn jī), ở đây Tiêu Hề Hề tưởng 理万机 (lǐ wàn jī) là 李万机 (lǐ wàn jī – Lý Vạn Cơ), trong câu Tiêu Hề Hề nói, từ 他 (hắn) thay thế cho 李万机 (Lý Vạn Cơ), mà từ 日他 trong tiếng trung mang nghĩa mắng người.

Bạch trắc phi "……"

Lý trắc phi "……"

Chúng phi tần "……"

Bảo Cầm suýt chút quỳ lạy nàng.

Đại tiểu thư của tôi ơi, người xem người đang nói hồ đồ gì vậy chứ!

Sau một khoảng im lặng chết chóc qua đi.

Bạch trắc phi khó khăn lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

"Hôm nay gió có hơi lớn."

Trần lương viên khô khan phụ họa "Đúng vậy, gió lớn quá, vừa nãy muội không nghe thấy gì hết."

Lý trắc phi dứt khoát chuyển đề tài.

"Nghe nói Thái tử Điện hạ suýt chút bị thương trong lúc đi săn."

Chủ đề ngay lập tức thu hút chú ý của mọi người.

Bọn họ nóng lòng muốn xóa bỏ mấy lời hồ đồ vừa rồi khỏi trí nhớ của mình, lao vào thảo luận chủ đề ‘Thái tử suýt chút bị thương’.

“Mọi người có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Nghe nói ngựa bị hoảng sợ, hất Thái tử Điện hạ xuống đất.”

“Thái tử Điện hạ có thể bình an vô sự thế này, quả nhiên phúc khí nồng hậu.”

……

Kế đó là một tràng lời thổi phồng các kiểu về Thái tử Điện hạ.

Tiêu Hề Hề không chen lời được nên vui vẻ tiếp tục vùi đầu vào ăn.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng của thái giám.

“Thái tử Điện hạ giá đáo!”

Chúng phi tần không ngờ Thái tử sẽ đến, ai nấy vui mừng khôn xiết.

Bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất kiểm tra vẻ ngoài của mình, chắc chắn bản thân phải đẹp từ đầu đến chân.

Lạc Thanh Hàn bước vào Thúy Minh hiên.

Hôm nay, hắn mặc trường bào tay rộng màu lam, gió thổi tay áo phấp phới, cùng với khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, thấp thoáng khí chất thanh tao như có thể mọc cánh thành tiên bất cứ lúc nào, đẹp đến nỗi không giống một người phàm.

Bạch trắc phi và Lý trắc phi dẫn chúng phi tần tiến lên hành lễ.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Hậu cung của Lạc Thanh Hàn có đến mười mấy mỹ nhân, đ.ẫy đà thanh mảnh kiểu nào cũng có.

Hắn ở trong đàn oanh yến này, giống như Đường Tăng tuấn tú lạc vào động yêu tinh.

Hắn càng không động đậy thì càng làm người khác muốn lột đồ của hắn.

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng hỏi "Các nàng đang nói chuyện gì?"

Ngoài Tiêu Hề Hề, chúng phi tần đồng loạt sững sờ.

Bọn họ đang nói gì chứ?

Bọn họ đang nói người tại sao ngày nào cũng nhiều việc?

Khụ khụ!

Bạch trắc phi khẽ ho hai tiếng, dịu dàng nói "Chúng thần thiếp vừa nãy nói chuyện Thái tử Điện hạ suýt bị thương lúc đi săn."

Giọng điệu Lý trắc phi đầy lo lắng "Chúng thần thiếp rất lo lắng cho an nguy của Điện hạ."

Các phi tần khác gật đầu phụ họa.

"Đúng vậy đúng vậy, Điện hạ nhất định phải bảo vệ tốt thân thể của mình."

Bạch trắc phi lại ho hai tiếng, như thể đang rất khó chịu.

Lạc Thanh Hàn nhìn Bạch trắc phi "Nàng lại bệnh rồi?"

Chương 11: Có chút đáng yêu

Bạch trắc phi nhỏ nhẹ nói "Thần thiếp biết được Điện hạ suýt chút bị thương, trong lòng bất an, gió lại có hơi lạnh, nên bệnh mới tái phát, khụ khụ, đều tại thần thiếp quá vô dụng."

Lạc Thanh Hàn hỏi "Đã gọi thái y chưa?"

Ánh mắt Bạch trắc phi dịu dàng như nước, giọng nói ngày càng mềm mại dễ nghe "Chỉ là chút bệnh vặt, không cần phiền đến thái y, thần thiếp về nghỉ một chút sẽ khỏi thôi, đa tạ Điện hạ quan tâm."

"Có bệnh thì nên điều trị kịp thời, lát nữa nàng phái người cầm lệnh bài của ta đến Thái y viện tìm người xem thử đi."

Bạch trắc phi hơi cúi đầu, khuôn mặt trắng nõn phiếm hồng, lộ ra một chút thẹn thùng của nữ nhi, rất là mê người.

Bạch trắc phi đáp khẽ một tiếng.

"Vâng."

Trần lương viên cố nén ghen tị trong lòng, cười nịnh nói "Điện hạ tốt với Bạch tỷ tỷ quá."

Bạch trắc phi khẽ nói "Điện hạ đối với ai cũng tốt hết."

Trần lương viên cố ý lộ ra dáng vẻ ngây ngô "Không có đâu, Điện hạ tốt với tỷ tỷ nhất đó!"

Bạch trắc phi không nói nữa, chỉ nhìn Thái tử bằng ánh mắt dịu dàng.

Trong lòng Lý trắc phi đã mắng Bạch trắc phi máu chó đầy đầu.

Ả bạch liên hoa này thật biết giả vờ yếu đuối để thu hút sự chú ý của Thái tử Điện hạ, thật không biết xấu hổ!

Còn Trần lương viên đúng là không có não, chỉ biết tâng bốc ả bạch liên hoa kia, cho rằng như vậy thì sẽ có chỗ đứng trong Đông cung này sao? Nằm mơ đi!

Lý trắc phi đảo mắt, nở nụ cười tươi tắn quyến rũ.

"Điện hạ, gần đây thần thiếp đang luyện tập điệu múa Tây Vực, cũng đã thông thạo đôi chút, không biết Điện hạ tối nay có thể đến chỗ thần thiếp thưởng thức không?"

Chúng phi tần thầm nghĩ, mẹ kiếp.

Bạch trắc phi chỉ thu hút sự chú ý của Thái tử, mà Lý trắc phi lại kéo Thái tử qua đêm ở chỗ ả! Quá trơ trẽn!

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng nói "Nói sau đi."

Lý trắc phi không muốn từ bỏ, tiếp tục nũng nịu đeo bám, cố gắng làm hắn thay đổi ý định.

Các phi tần khác cũng không muốn vụt mất cơ hội, ai nấy đều vắt óc tìm lý do để Thái tử qua đêm ở chỗ mình.

Lạc Thanh Hàn bất động.

Cảnh tượng này từ nhỏ đến lớn hắn đã nhìn quen rồi.

Ánh mắt hắn quét qua các nàng, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Hề Hề.

Lúc này, tất cả nữ nhân đang ra sức tranh sủng, chỉ có Tiêu Hề Hề là người duy nhất vẫn còn ăn.

Vỏ trái cây đã chất thành đống trước mặt nàng.

Nhìn số lượng thì hẳn là nàng đã ăn rất nhiều trước khi hắn đến.

Lạc Thanh Hàn nhịn không được gọi một tiếng.

“Tiêu lương đệ.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn đang nhai thức ăn, hai má căng phồng.

Lạc Thanh Hàn nhớ đến con sóc nhỏ mà hắn nuôi khi còn nhỏ.

Dáng vẻ nàng lúc này rất giống con sóc đó.

Có chút đáng yêu.

Lúc Thái tử gọi Tiêu lương đệ, tất cả nữ nhân đều ngậm miệng, đồng loạt quay lại nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề gần như tàng hình, chỉ trong nháy mắt đã trở thành tâm điểm của hiện trường.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng, rồi đứng dậy.

“Điện hạ có gì dặn dò?”

Lạc Thanh Hàn xoay tách trà trong tay, thờ ơ nói “Ngày mai là thọ thần của mẫu hậu, buổi tối sẽ tổ chức yến tiệc ở Phượng Thê viên, đến lúc đó nàng cùng ta đến tham dự.”

Tiêu Hề Hề chớp chớp đôi mắt hạnh.

Thọ thần của Hoàng hậu.

Nhất định sẽ có nhiều món ngon nhỉ?

Đi đi đi!

Không đi không phải người!

Nàng hào hứng gật đầu “Được!”

Nếu ánh mắt của chúng phi tần nhìn Tiêu Hề Hề lúc nãy chỉ là đố kỵ ghen ghét, thì ánh mắt của họ bây giờ là đố kỵ ghen ghét nhân lên gấp mười.

Sự đố kỵ nồng đậm đó gần như sắp băm Tiêu Hề Hề thành ngàn mảnh.

Chương 12: Ăn no chưa?

Chúng phi tần ngày ngóng đêm mong, không dễ gì mới gặp được Thái tử, kết quả Thái tử bị tiểu yêu tinh Tiêu lương đệ này câu đi mất.

Không chỉ như vậy, Thái tử lại còn chủ động đề nghị đưa ả tham dự thọ thần của Hoàng hậu!

Ả rốt cuộc lấy đâu ra thể diện lớn vậy chứ?

Chúng phi tần như nuốt phải trái chanh, chua quá!

Lạc Thanh Hàn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Chúng phi tần lần lượt đứng dậy cung tiễn.

Lúc đi ngang qua Tiêu Hề Hề, Lạc Thanh Hàn hỏi nhẹ một câu.

"Ăn no chưa?"

Tiêu Hề Hề sờ sờ cái bụng nhỏ, muốn nói mình vẫn còn có thể ăn tiếp, nhưng khi đối diện với ánh mắt của Lạc Thanh Hàn, đầu óc nàng chợt lóe lên —

Thái tử đột ngột hỏi như vậy, không lẽ có ý gì khác.

Ồ, nếu ông chủ đã muốn diễn, nàng là người làm công ăn lương dĩ nhiên phải phối hợp.

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn đáp "No rồi."

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu "Vậy thì đi thôi."

“Vâng.”

Tiêu Hề Hề cứ thế đi theo Lạc Thanh Hàn.

Hai người vừa rời đi, mấy nữ nhân ở Thúy Minh hiên tức thì thay đổi sắc mặt, bầu không khí trở nên trầm mặc.

Trần lương viên cầm khăn tay che mặt, chua ngoa nói “Thái tử Điện hạ muốn tham dự thọ thần của Hoàng hậu, cứ cho là không đưa chúng ta theo, thì cũng nên đưa Bạch tỷ tỷ đi chứ, dù là thân phận địa vị hay dung mạo phẩm hạnh, Bạch tỷ tỷ đều tốt hơn Tiêu lương đệ rất nhiều.”

Bạch trắc phi cụp mắt, che đi cảm xúc dâng trào trong mắt, khẽ ho một tiếng.

“Ta mệt rồi, muốn về nghỉ một lát, các tỷ muội cứ tự nhiên nhé.”

Cung nữ dìu Bạch trắc phi rời khỏi Thúy Minh hiên.

Lý trắc phi nhìn bóng lưng Bạch trắc phi rời đi, khinh thường nói “Trong lòng rõ đang ghen tị muốn chết, còn tỏ vẻ ung dung nhàn nhã, đúng là giả tạo!”

Nói xong Lý trắc phi vứt khăn tay, đánh mông vặn eo rời đi.

Sau khi rời khỏi Thúy Minh hiên, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn giảm tốc độ bước chân.

Thấy Thái tử có lời muốn nói với Tiêu lương đệ, Thường công công nhẹ vẫy tay ra hiệu cho cung nữ thái giám lui xa một chút.

Mấy ngày qua, Lạc Thanh Hàn phái người điều tra về phái Huyền Môn, nhưng không thu hoạch được gì.

Phái Huyền Môn thật sự quá bí ẩn, rất ít người biết, muốn điều tra tung tích của nó khó như muốn lên trời.

Lạc Thanh Hàn đành phải tạm gác ý định tiếp tục điều tra về phái Huyền Môn, thay vào đó phái người theo dõi Tiêu Hề Hề.

Hắn muốn xem thử, tại sao nàng ấy lại vào cung? Tại sao lại tiếp cận hắn?

Nhận thấy ánh mắt của Thái tử đang lướt trên mình, Tiêu Hề Hề ngẩng mặt lên, chủ động hỏi.

“Điện hạ có gì muốn hỏi sao?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời, hỏi ngược lại “Nếu ta hỏi, nàng sẽ trả lời à?”

Tiêu Hề Hề không do dự trả lời “Đương nhiên rồi.”

“Phái Huyền Môn ở đâu?”

“Phái Huyền Môn ở trong núi, nơi đó rất hẻo lánh, người bình thường sẽ không tìm được, dù có cố hết sức tìm ra thì cũng không vào được.”

“Tại sao?”

Tiêu Hề Hề bình tĩnh trả lời “Vì sẽ bị lạc đường, địa hình trong núi rất phức tạp, còn có rất nhiều cơ quan mà phái Huyền Môn thiết lập. Nếu người ngoài lỡ vào nhầm, nhất định sẽ lạc đường, quanh quẩn vài vòng sẽ lại trở ra ngoài. Với những người có bụng dạ xấu xa, ắt sẽ bị cơ quan làm trọng thương, nếu xui xẻo thì đến cả mạng cũng không còn.”

“Vậy nàng làm sao tìm được phái Huyền Môn?”

“Dựa vào trực giác đó, thần thiếp có thể cảm nhận được phương hướng của phái Huyền Môn, chỉ cần đi theo trực giác là được.”

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm vào mắt nàng, giọng điệu của hắn có vài phần thăm dò.

“Nàng có thể dẫn ta đến phái Huyền Môn không?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không được, phái Huyền Môn có quy tắc, không được đưa người ngoài vào, làm trái môn quy sẽ bị phạt, thần thiếp không muốn bị phạt.”

Chương 13: Tham dự thọ yến

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, chẳng những không thấy thất vọng, ngược lại yên tâm đôi chút.

Nếu Tiêu Hề Hề đồng ý dẫn hắn đến phái Huyền Môn ngay, hắn ngược lại sẽ nghi ngờ nữ nhân này có phải muốn nhân cơ hội mưu đồ bất chính không.

Kế đó, hắn nghe Tiêu Hề Hề nói.

“Nếu Điện hạ cần giúp đỡ, không cần đến phái Huyền Môn, chỉ cần tìm thần thiếp là được rồi, thần thiếp sẽ cố gắng hết sức giúp người đạt được nguyện vọng.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chằm chằm một lúc mới hỏi “Nàng còn bùa hộ thân không?”

“Bây giờ không có, nếu Điện hạ cần, thần thiếp sẽ về làm cho người.”

“Ừm, ta muốn hai lá bùa hộ thân.”

“Không thành vấn đề.”

Chủ đề kết thúc, hai người rẽ về hai hướng.

Lạc Thanh Hàn đến thư phòng, hắn là Thái tử, mỗi ngày có rất nhiều chuyện cần làm.

Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm về điện Thanh Ca.

Bảo Cầm chỉ huy các cung nữ lục tung mấy cái rương tìm y phục.

Tiêu Hề Hề làm xong hai lá bùa hộ thân, thì liền trở lại trạng thái cá muối thường ngày, nằm liệt trên ghế sập êm ái, đôi chân gác trên thành ghế, nhẹ nhàng đung đưa.

Nàng ôm cái bát lớn trong lòng, trong bát đựng trái cây được cắt nhỏ.

Nàng vừa múc một muỗng trái cây cho vào miệng, vừa hỏi.

“Các người đang tìm gì vậy?”

Bảo Cầm nói “Ngày mai người phải tham dự thọ yến, nô tỳ đang tìm y phục thích hợp cho người.”

“Những bộ y phục ngày thường ta mặc cũng rất đẹp mà.”’

“Không được, người vào cung đã nửa năm, chưa từng công khai lộ diện ở bất cứ đâu, ngày mai là lần đầu lộ diện, hơn nữa còn là xuất hiện cùng Thái tử Điện hạ, vinh dự này không phải phi tần nào cũng tùy tiện có được, người nhất định phải ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp, làm mọi người phải nhớ tới người, mấy bộ y phục ngày thường đó quá bình thường, nô tỳ phải chuẩn bị cho người một bộ y phục khiến ai nấy đều lóa mắt!”

Tiêu Hề Hề không quan tâm mình ăn diện ra sao, nàng chỉ muốn ăn no ngủ say mặc ấm là được rồi.

Cá muối mà, không có đặc điểm nào khác, chỉ là rất dễ nuôi.

Bảo Cầm không dễ gì mới tìm được một bộ váy tử tế, chợt nhớ ra một chuyện khác.

“Tiểu chủ, người đi tham dự thọ yến của Hoàng hậu nương nương đó, đã chuẩn bị lễ vật gì chưa?”

Tiêu Hề Hề không chắc chắn nói “Chắc là phải tặng rồi.”

Bảo Cầm gấp gáp “Ngày mai đã là thọ yến rồi, người còn chưa

chuẩn bị gì hết, lúc này đi đâu tìm lễ vật thích hợp đây?"

Bảo Cầm thấy Tiêu Hề Hề vẫn còn đang ăn, không khỏi lên bài ca thán "Đã là lúc nào rồi, người còn có tâm trạng ăn uống nữa? Người mau nghĩ xem phải nên tặng lễ vật gì mới đúng chứ?"

"Nếu là quà chúc thọ, vậy cứ tặng đào trường thọ thôi, ngày mai em cho người làm một giỏ đào trường thọ, ta tặng cho Hoàng hậu nương nương là được rồi."

Bảo Cầm không thể tin được "Người ta tặng đều là trân bảo quý hiếm, người chỉ tặng một giỏ đào trường thọ?"

Tiêu Hề Hề thành thật hỏi lại "Không được sao?"

Bảo Cầm tức muốn xỉu ngang "Đương nhiên là không được! Người ta là Hoàng hậu nương nương tôn quý, người làm sao có thể tặng thứ lễ vật đơn giản như đào trường thọ được? Nếu để người khác biết sẽ bị cười đến rụng răng luôn đó!"

"Nếu không tặng đào trường thọ, vậy tặng một bát mì trường thọ đi."

"Không thể được!"

"Hay là làm một cái bánh lớn, viết tám chữ Hoàng hậu nương nương sinh thần vui vẻ lên đó."

Bảo Cầm gần như tuyệt vọng "Người không thể nghĩ cái gì khác ngoài việc ăn sao?"

Tiêu Hề Hề nhăn mặt khổ não.

Ngoài ăn ra thì nàng không còn nghĩ gì được nữa.

Chủ tớ hai người nghĩ một hồi lâu, nhưng không thể đưa ra giải pháp phù hợp.

Cuối cùng Tiêu Hề Hề vỗ tay, quyết định dứt khoát.

“Ta mệt rồi, đi ngủ đã!”

Sau đó nàng quấn người trong ổ, ngủ vô cùng ngon lành.

Chương 14: Bị ngài ấy ghét rồi à

Bảo Cầm lo lắng không ngủ được, sáng hôm sau thức dậy với hai quầng thâm dưới mắt.

Nàng khổ quá mà.

Tiêu Hề Hề đề ra yêu cầu.

“Bữa sáng muốn ăn mì.”

Tối qua Tiêu Hề Hề nhắc đến mì trường thọ, hôm nay nhớ lại nên có hơi thèm.

Bảo Cầm chả còn luyến tiếc gì đi nấu mì cho nàng.

Sau khi ăn no uống đủ, Tiêu Hề Hề thả mình trên giường, chỉ huy Bảo Cầm mở tủ.

“Ở tầng dưới cùng, góc bên trái, có một bao đồ bọc vải xanh hoa nhỏ, đúng đúng, là nó đấy, lấy ra đây.”

Bảo Cầm ôm bao đồ đặt trước mặt nàng.

Bao đồ này là nàng mang từ Huyền Môn ra, trong đó gói một vài thứ linh tinh, toàn là sư phụ chuẩn bị cho nàng, nói là sau khi nàng xuống núi có thể dùng đến.

Tiêu Hề Hề mở bao, lựa tới lựa lui một hồi, cuối cùng chọn được một cây nhân sâm.

Cây nhân sâm được bọc trong mảnh vải đỏ, trên đó còn có dây đỏ quấn quanh.

“Tặng nó đi.”

Bảo Cầm vô cùng ngạc nhiên khi thấy cây nhân sâm này.

Dù nàng không học nhiều, nhưng cũng nhận ra đây là cây nhân sâm hàng trăm năm tuổi, chất lượng cực cao, nhất định là bảo vật mà có tiền cũng không mua được.

“Người lấy đâu ra nhân sâm tốt như vậy?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Sư phụ cho ta đó, ta cũng không biết ông ấy lấy đâu ra nữa, dùng thứ này làm lễ vật mừng thọ chắc được chứ?”

“Được, tất nhiên là được!”

Bảo Cầm nhanh chóng tìm một cái hộp gấm tinh xảo, cẩn thận đặt nhân sâm vào.

Cả một buổi chiều, Tiêu Hề Hề bị Bảo Cầm bắt ngồi trước bàn trang điểm, chỉnh trang từ đầu đến chân.

Khi Bảo Cầm hoàn thành, Tiêu Hề Hề nhìn mình trong gương.

Cảm giác thật xa lạ, giống như mới đổi mặt.

Bảo Cầm tự tin nói “Với dáng vẻ bây giờ của tiểu chủ, nhất định có thể làm Thái tử Điện hạ thần hồn điên đảo!”

Váy quá dài, đi lại vô cùng không tiện.

Có Bảo Cầm dìu, Tiêu Hề Hề mới chậm rãi bước ra được khỏi điện Thanh Ca.

Lạc Thanh Hàn có hơi ngây ra khi nhìn thấy nàng.

Tiêu Hề Hề cảm thấy ngượng ngùng khi hắn cứ nhìn nàng chằm chằm.

“Thần thiếp ăn mặc thế này có phải hơi kỳ lạ không?”

“Không kỳ lạ.”

Chẳng những không kỳ lạ, còn rất xinh đẹp.

Được chọn vào Đông cung, dung mạo của Tiêu Hề Hề chắc chắn vô cùng nổi bật, nhưng ngày thường nàng luôn bày ra dáng vẻ cá muối, thoạt nhìn lười nhác, còn không thích trang điểm, thế nên mọi người mới phớt lờ dung mạo của nàng.

Lúc này, nàng đang mặc chiếc váy lưu tiên* màu hồng khói, vòng eo thanh mảnh, tóc dài như mây.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt hạnh to tròn sáng ngời, lông mi dài và dày như hai chiếc quạt nhỏ, làn da trắng mịn như tuyết, lộ ra chút hồng hào.

Đặc biệt là khi nàng chăm chú nhìn, Lạc Thanh Hàn sẽ vô thức bị ánh mắt của nàng thu hút.

Con ngươi của nàng lấp lánh sáng trong, tựa như nước hồ chớp mắt đã nhìn thấy đáy, sạch sẽ đơn thuần.

Trong cung không nên có đôi mắt như vậy.

Lạc Thanh Hàn không nhịn được đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt khóe mắt hàng mày của nàng

Động tác này có hơi ám muội.

Nhưng trên mặt hắn không hề có chút dịu dàng nào, giọng điệu vẫn lạnh lùng.

“Sau này đừng nhìn ta với ánh mắt thế này.”

Tiêu Hề Hề:???

Ánh mắt của nàng có gì không ổn à?

Lạc Thanh Hàn không nói gì thêm, rút tay về, nhẹ giọng nói

“Đi thôi.”

Tiêu Hề Hề nhìn bóng lưng hắn đi xa dần, trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi nàng bị ngài ấy ghét rồi à?

Cơ mà tại sao chứ?

Vừa rồi nàng có làm gì đâu!

Bảo Cầm nhỏ giọng thúc giục “Tiểu chủ, Thái tử Điện hạ đã đi xa rồi, chúng ta phải nhanh chóng đi theo.”

——

*Theo Phi Yến ngoại truyện, Triệu Phi Yến thân thể cực kỳ uyển chuyển nhẹ nhàng, mỗi khi nàng eo thon đong đưa, đón gió bay múa, thật giống như muốn thuận gió mà đi. Một ngày, nàng mặc một chiếc váy tím Vân Anh đi vào hồ Thái Dịch, lại ngân nga ca cổ nhạc nhẹ nhàng khởi vũ, đột nhiên cuồng phong gào thét, Phi Yến như cánh diều bay lên. Vì thế Thành Đế gọi nhạc sư ngay lập tức đến kéo Phi Yến trở về, không cho nàng bị gió thổi đi. Khi vào phong đình, phát hiện váy của nàng bị túm đến líu díu, từ đây các cung nữ thịnh hành mặc các loại váy gấp ra nếp vải, mỹ danh gọi là Lưu tiên quần (留仙裙).

Chương 15: Dâng lễ vật

Tối nay Lạc Thanh Hàn mặc thâm y tay rộng xanh đen, màu sắc này làm người khá có cảm giác lạnh lẽo, nhưng lại rất hợp với khí chất của hắn.

Giống như ngọc bích thượng đẳng, băng lãnh, ưu nhã, xinh đẹp và rất hấp dẫn.

Khi hắn xuất hiện trong Phượng Thê viên, ngay lập tức thu hút chú ý của mọi người.

Mọi người đồng loạt khom người hành lễ với hắn.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Tần hoàng hậu không thích náo nhiệt, cho nên thọ yến tối nay được tổ chức vô cùng đơn giản, những người đến tham dự đều là người nhà.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Không cần đa lễ.”

Chẳng mấy chốc, Thái hậu, Hoàng đế và Hoàng hậu đã đến.

Ba lão đại vừa đến, bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh, những người vừa rồi còn nói chuyện với nhau đều im bặt, ngay ngắn chỉnh tề hành lễ vấn an.

Hoàng đế ngồi ở vị trí chính, Thái hậu bên phải, Hoàng hậu bên trái.

Thái tử là ngồi đầu tiên bên trái, cạnh Hoàng hậu.

Tiêu Hề Hề lén nhìn Hoàng hậu.

Tần hoàng hậu này cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, nhưng nét mặt quá lạnh lùng, đôi môi mỏng mím thành đường thẳng, dù là thọ yến của mình cũng không nở nụ cười nào, làm người ta cảm thấy khó gần.

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, cuối cùng nàng cũng biết tại sao Lạc Thanh Hàn luôn bày ra vẻ mặt than đó rồi?

Biểu cảm của ngài ấy là học từ Tần hoàng hậu đó.

Ngược lại, Thái hậu trông hiền từ hơn rất nhiều, trên môi luôn nở nụ cười, lúc nào cũng nhìn hậu bối đầy trìu mến.

Hoàng đế năm nay bốn mươi tuổi, dáng người cao lớn, dung mạo anh tuấn, so với tư thế oai hùng của mấy người con trai, thì trên người ông có nét trưởng thành do tháng năm rèn giũa.

Không thể không nói, giá trị nhan sắc của gia đình này rất cao, thảo nào con cháu đời sau cũng rất ưa nhìn.

Đây là gen mang ưu thế bẩm sinh a!

Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi, thọ yến tối nay chính thức bắt đầu.

Các hoàng tử bắt đầu dâng lễ vật.

Năm ngoái, người đầu tiên dâng lễ vật là Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần, nhưng bây giờ Lạc Thanh Hàn đã trở thành Thái tử có địa vị tôn quý, thế nên chuyện tốt này đương nhiên thuộc về hắn.

Hắn đứng lên, nói lời chúc phúc.

Vì hắn nói đều là Hán ngữ cổ, Tiêu Hề Hề nghe mà ong ong đầu óc, hoàn toàn không hiểu hắn nói gì.

Lạc Thanh Hàn dâng lên một bức họa sơn thủy.

Bức họa này là từ một danh họa nổi tiếng.

Quan trọng nhất là người vẽ bức tranh này là tổ phụ của Tần hoàng hậu, bức họa này là bức họa cuối cùng của tổ phụ trước khi qua đời.

Khi Tần hoàng hậu nhìn thấy bức họa, trong đôi mắt lạnh lùng ban đầu có một chút thay đổi.

Tổ phụ của bà là một nhà thư pháp và họa sĩ nổi tiếng trong vương triều Đại Tịnh, ông để lại rất nhiều tác phẩm, nhưng bức họa độc nhất vô nhị này lại lưu lạc bên ngoài, tìm mọi cách cũng không được, bà chưa từng nghĩ Lạc Thanh Hàn sẽ dâng nó đến trước mặt mình.

Chắn hẳn hắn đã tốn rất nhiều công sức.

Tần hoàng hậu tự tay nhận bức họa, cẩn thận xem xét.

“Con có lòng rồi.”

Lạc Thanh Hàn khom người hành lễ, rồi trở về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần không chờ đợi được liền đứng dậy dâng lễ vật.

So với sự kiềm chế hướng nội của Lạc Thanh Hàn, Lạc Dạ Thần dường như phóng khoáng sảng hoái hơn nhiều.

Y nói câu chúc mẫu hậu thọ tỷ Nam Sơn, sau đó phất tay, cho người dâng lên một bức tượng Phật bằng vàng.

Đó là tượng Phật làm bằng vàng ròng, ước chừng cao bằng một người.

Khi nó được mang lên, cả Phượng Thê viên được chiếu sáng bởi ánh vàng.

Tiêu Hề Hề phảng phất ngửi thấy mùi tiền.

Đại hoàng tử này, có tiền nha!

Lạc Dạ Thần đứng đó ngẩng cao đầu ưỡn ngực, tràn đầy sức sống.

Y tận hưởng cảm giác được mọi người chú ý.

Chương 16: Kính rượu

Lạc Dạ Thần là kiểu người tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, bản thân y thích vàng nên nghĩ rằng người khác cũng thích vàng, thế nên đặc biệt nhờ người làm một bức tượng Phật bằng vàng dâng cho Tần hoàng hậu.

Kết quả, Tần hoàng hậu không khen một lời, qua loa bảo y lui xuống.

Lạc Dạ Thần trong lòng không phục, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể cam chịu trở về chỗ.

Kế đó, các hoàng tử khác lần lượt tiến lên dâng lễ vật chúc thọ.

Tiêu Hề Hề chỉ là một Lương đệ nho nhỏ của Thái tử, không đủ tư cách dâng lễ vật, lễ vật nàng mang đến đã giao cho ma ma quản sự bên cạnh Tần hoàng hậu, chắn hẳn đã nằm lẫn với lễ vật của người khác.

Duy trì tư thế ngồi quỳ trong thời gian dài làm Tiêu Hề Hề cảm thấy bắp chân có hơi tê.

Nàng lặng lẽ đưa tay xoa xoa bắp chân.

Nàng cảm thấy động tác của mình rất kín kẽ, nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn nhận ra.

Hắn quay lại nhìn nàng, hỏi "Mệt rồi?"

Tiêu Hề Hề gật đầu, dáng vẻ trông rất đáng thương.

Nàng nghĩ hắn sẽ nói vài câu an ủi, nhưng hắn chỉ nói bốn

chữ.

“Ngồi nhiều sẽ quen.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nếu người không phải Thái tử, với tính tình của người nhất định sẽ độc thân suốt đời!

Khó khăn lắm mới đợi được phần dâng lễ vật kết thúc, đồ ăn cuối cùng đã được dâng lên.

Khi những món ngon lần lượt được dâng lên và đặt trước mặt Tiêu Hề Hề, lập tức nàng không còn thấy eo mỏi chân đau nữa!

Nàng cầm đũa lên, gắp một miếng thịt gà, định nhét vào miệng, lại thấy Lạc Thanh Hàn đang nhìn mình.

Gương mặt ngài ấy vẫn đẹp trai như vậy, khí chất vẫn lạnh lùng như vậy.

Tiêu Hề Hề nháy mắt đã hiểu.

Trên bàn ăn, cần phải mời ông chủ ăn trước, đây là quy tắc!

Nàng chủ động gắp thịt gà vào bát của hắn, nịnh bợ cười nói.

“Người ăn trước.”

Thường công công bên cạnh thấy vậy, định nói Thái tử Điện hạ không thích ăn thịt gà.

Nhưng còn chưa kịp nói thì thấy Thái tử Điện hạ đã gắp miếng thịt gà bỏ vào miệng.

Thường công công “……”

Được thôi, người vui là được.

Tiêu Hề Hề háo hức hỏi "Có ngon không?"

Lạc Thanh Hàn thật sự không thích ăn thịt gà, nhưng khi đối diện với đôi mắt trong veo đầy chờ mong của nữ nhân kia, hắn đột nhiên cảm thấy thịt gà trong miệng cũng không khó ăn lắm.

Hắn điềm nhiên đáp "Cũng được."

"Ăn nữa không?"

"Ừm."

Vì muốn ông chủ ăn uống vui vẻ, Tiêu Hề Hề đã làm việc chăm chỉ như một công cụ, gắp rau múc canh cho hắn, phục vụ hết sức tận tình.

Nhìn thấy cảnh này, Bảo Cầm vui mừng suýt rớt nước mắt.

Khuê nữ ngốc nhà mình trưởng thành rồi, biết lấy lòng Thái tử rồi.

Rượu quá tam tuần, Thái hậu, Hoàng đế, Hoàng hậu lần lượt rời tiệc.

Không có các vị đại lão, bầu không khí lập tức trở nên thoải mái tự nhiên hơn.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần một tay xách hủ rượu, một tay cầm ly, bước đến chỗ Lạc Thanh Hàn.

Lạc Dạ Thần xem ra đã uống rất nhiều, hai má ửng hồng, toàn thân nồng nặc mùi rượu, giọng nói lè nhè.

"Tam đệ, nào, huynh đệ chúng ta uống một ly!"

Nói xong, y cũng không quan tâm đối phương có muốn hay không, liền rót cho đối phương một ly.

Lạc Thanh Hàn không thích uống rượu.

Khuôn mặt hắn lạnh lùng vô cảm.

“Đại hoàng huynh, huynh say rồi.”

“Ta không say, mau uống đi!” tính tình Lạc Dạ Thần vốn không tốt, lúc này còn có tác dụng của rượu, càng dễ nóng nảy.

Thấy Lạc Thanh Hàn không nhúc nhích, y tức giận mắng “Ta là đại ca của ngươi, bảo ngươi uống ngươi còn không bằng lòng à? Hay là ngươi nghĩ ngươi trở thành Thái tử rồi thì không nhận Đại hoàng huynh này nữa?”

Giọng của y không nhỏ, thu hút chú ý của các hoàng tử khác.

Nhưng không ai đứng ra can ngăn.

Tất cả đều đang chờ xem kịch hay.

Chương 17: Trong rượu có độc

Lạc Dạ Thần là nhi tử đầu tiên của phụ hoàng, từ khi sinh ra đã nhận được muôn vàn chú ý.

Y lớn lên trong sự nuông chiều, thành ra tính tình ngang ngược hỗn xược.

Y luôn cho rằng ngôi vị Thái tử phải thuộc về mình, không ngờ giữa chừng bị Tm hoàng đệ chặn đường, cho nên y vẫn luôn ghi thù với hắn.

Bình thường còn che giấu đôi chút, nhưng giờ đã quá chén, y không thể kìm nén đố kị trong lòng.

Lạc Dạ Thần biết Tam hoàng đệ không thích uống rượu, y lại cố tình ép hắn uống.

Y muốn Tam hoàng đệ rơi vào tình cảnh xấu hổ.

Y không thoải mái, cũng không muốn người khác sống tốt.

Thấy những người khác đang nhìn về phía này, Lạc Dạ Thần thay vì kiềm chế bản thân thì càng hét to hơn.

“Nếu ngươi là nam nhân, thì uống ly rượu này đi! Tam đệ, đừng để ta xem thường ngươi!”

Y muốn mọi người nhìn thấy, dù Tam hoàng đệ có là Thái tử, cũng phải ngoan ngoan nghe lời trước mặt Đại hoàng tử này!

Thường công công không nhịn được nữa, lấy lòng nói “Đại hoàng tử Điện hạ, Thái tử Điện hạ không thích uống rượu, người đừng ép ngài ấy nữa. Nếu người muốn uống, nô tài

uống với người, được không?”

Lạc Dạ Thần tức giận mắng lại “Ngươi là cái thá gì? Ở đây không có chỗ để ngươi lên tiếng, cút sang một bên!”

Sau đó, y lại hét vào mặt Lạc Thanh Hàn.

“Không phải chỉ là một ly rượu thôi sao? Ngươi có cần rề rà vậy không?”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn ngày càng lạnh.

Nếu không để ý chỗ này là thọ yến của mẫu hậu, hắn đã lập tức phất tay áo bỏ đi rồi.

Trong lúc hai bên giằng co, một bàn tay nhỏ bé từ bên cạnh duỗi ra, cầm lấy ly rượu trước mặt Lạc Thanh Hàn.

Người cầm ly rượu là Tiêu Hề Hề.

Nàng ngửi ngửi, vừa ý nói “Rượu thơm quá nhỉ!”

Không đợi mọi người phản ứng, nàng nốc cạn rượu trong ly.

Ai cũng nhìn nàng.

Lạc Dạ Thần cau mày, sự bất mãn của y hiện rõ “Cô là ai?”

Hai má Tiêu Hề Hề hơi ửng hồng vì rượu, nàng cười nói “Thần thiếp là Tiêu lương đệ.”

Lạc Dạ Thần khinh thường cười khẩy “Đường đường là Thái tử, lại suy bại đến mức để một nữ nhân chắn rượu, Tam đệ, ngươi không thấy mất mặt à?!”

Y nhìn Lạc Thanh Hàn, ánh mắt đầy châm chọc.

Lạc Thanh Hàn phớt lờ sự khiêu khích của y, chăm chăm nhìn Tiêu Hề Hề, hơi cau mày, rõ ràng là không hài lòng với hành động tự ý của nàng vừa rồi.

Hắn đang định giáo huấn nàng vài câu, thì thấy nàng ôm bụng, sắc mặt đỏ bừng dần tái nhợt, chóp mũi lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt nhăn lại, thoạt nhìn rất khó chịu.

Vì thế lời giáo huấn tới miệng liền biến thành câu dò hỏi.

“Nàng sao vậy?”

“Bụng của thần thiếp, đau quá.”

Nói xong, Tiêu Hề Hề phun ra một ngụm máu đen.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn thay đổi.

Hắn vội ôm lấy Tiêu Hề Hề, ánh mắt nhìn ly rượu bên cạnh, giọng cực kỳ lạnh lùng.

“Đại hoàng huynh, huynh hạ độc trong rượu?”

Lạc Dạ Thần không thể ngờ chuyện này sẽ xảy ra, khuôn mặt y sợ hãi tái nhợt, không thể cầm chắc ly rượu, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Y hốt hoảng hét lên.

“Ta không có, không phải ta!”

Cảnh tượng này làm những người có mặt sững sờ.

Mọi người lần lượt đứng lên, có người trực tiếp đi tới.

Rất nhiều người nhìn thấy Tiêu Hề Hề sau khi uống rượu đột nhiên đau bụng nôn ra máu, nôn ra còn là máu đen, rõ ràng trong rượu có độc.

Mà ly rượu độc kia vốn đưa cho Lạc Thanh Hàn uống.

Nếu không có Tiêu Hề Hề chen ngang, có lẽ người hộc máu ngã xuống đất chính là Lạc Thanh Hàn.

Chương 18: Nhảy xuống sông cũng rửa không sạch!

Lạc Thanh Hàn chỉ cảm thấy cơn giận dâng trào trong lồ.ng ngực.

Lần trước đi săn không giết được hắn, vậy lần này đổi thành hạ độc sao?

Bọn họ thật sự muốn hắn chết thế à?

Tiêu Hề Hề nằm trong lòng Lạc Thanh Hàn, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, hơi thở yếu ớt.

Như thể sẽ ngừng thở bất cứ lúc nào.

Lạc Thanh Hàn muốn mắng nàng tại sao lại ham uống ly rượu kia? Nhưng thấy dáng vẻ đau đớn của nàng lại không nói được gì.

Thái y chốc lát đã tới.

Ông bắt mạch cho Tiêu Hề Hề, kiểm tra rượu còn lại trong ly, nghiêm túc nói.

“Trong rượu này có kịch độc, nhưng không biết là độc gì, trước hết thần kê một ít thuốc cho Tiêu lương đệ để người nôn hết rượu độc ra ngoài.”

Khi biết trong rượu thật sự có độc, mọi người đồng loạt nhìn Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần lúc này hoàn toàn hoảng loạn.

Y chỉ muốn làm Tam hoàng đệ mất mặt, chưa từng nghĩ đến việc hạ độc giết hắn.

Nhưng mọi người đều thấy ly rượu độc là do y đưa.

Bây giờ dù có nhảy xuống sông cũng rửa không sạch!

Thái y bưng thuốc sắc xong cho Tiêu Hề Hề uống.

Chén thuốc đen sẫm, còn tỏa ra mùi đắng nồng nặc.

Tiêu Hề Hề vùi đầu vào ngực Lạc Thanh Hàn, không chịu uống thuốc.

Lạc Thanh Hàn trực tiếp nhận lấy chén thuốc, một tay vòng qua cổ nàng, cố định cằm nàng, ép nàng há miệng, tay còn lại đổ thuốc vào miệng nàng.

Động tác dứt khoát, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Tiêu Hề Hề đột nhiên bị ép uống thuốc đắng, suýt nữa ngất đi.

Nàng cảm giác dịch vị dạ dày trào ngược, cơn buồn nôn trào lên cổ họng.

Nàng quay đầu lại, há miệng, ọe một tiếng rồi nôn ra.

Sau khi nôn xong, thái y cho nàng uống thêm hai viên thuốc.

Kế đó nàng thấy đầu óc mơ hồ rồi bất giác ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang nằm trên giường, đắp một chiếc chăn bông mỏng, cổ họng hơi khô khốc.

Bảo Cầm luôn trông chừng bên giường, thấy nàng mở mắt thì vui mừng hét lên.

“Tiểu chủ, người cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

Tiêu Hề Hề thấy mắt nàng đỏ hoe, hiển nhiên là vừa mới khóc,

liền an ủi "Đừng lo lắng, ta không sao."

Bảo Cầm nghẹn ngào nói "Tối qua lúc thấy người nôn ra máu, nô tỳ suýt nữa bị hù chết, sau này người đừng ăn bừa nữa được không? Người muốn ăn gì thì cứ nói với tỳ, nô tỳ sẽ làm cho người, đừng ăn ở bên ngoài nữa, bên ngoài nguy hiểm quá, hu hu hu!"

Tiêu Hề Hề bị nàng chọc cười.

"Tối qua chỉ là ngoài ý muốn, hơn nữa, ta chẳng phải đã không sao rồi ư?"

Nàng chống tay xuống giường ngồi dậy.

"Có nước không? Ta hơi khát."

Bảo Cầm nhanh chóng rót một ly nước ấm, đút cho nàng uống.

Cổ họng khô khốc cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, Tiêu Hề Hề dựa lưng vào đệm mềm, thả lỏng cơ thể, trở lại trạng thái cá muối.

Nàng lười biếng nói "Ta hôn mê bao lâu rồi?"

Bảo Cầm lau nước mắt "Một đêm."

"Sau khi ta hôn mê đã xảy ra chuyện gì?"

"Thái tử Điện hạ tự mình ôm người về điện Thanh Ca, thái y và nô tỳ túc trực cả đêm ở đây, đến khi xác định người không sao, thái ý cũng đi rồi."

"Thái tử đâu rồi?"

"Sau khi đưa người về giường, ngài ấy nói vài câu với thái y rồi rời đi." Bảo Cầm không khỏi lộ ra chút oán trách trong giọng nói.

Nàng tức giận bất bình nói "Tối qua người uống rượu của Thái

tử mới trúng độc, người chịu khổ thay Thái tử, mà Thái tử lại đi dứt khoát như vậy, chẳng thèm nhìn người một cái, vô tình quá đi mất!"

Tiêu Hề Hề cười nói "Không trách Thái tử, do ta tự chọn, biết rượu có độc nhưng vẫn uống, không liên quan gì đến Thái tử."

Bảo Cầm sững sờ.

Nàng nghĩ mình nghe nhầm nên không dám tin hỏi lại.

"Người nói cái gì? Người sớm biết trong rượu có độc? Sao có thể?!"

Chương 19: Bảo vệ ngài ấy

Vì chuyện rượu độc nên cả đêm hôm qua Lạc Thanh Hàn không tài nào chợp mắt được.

Hắn phải điều tra rõ rượu độc đến từ đâu, phải bịt miệng mọi người ở hiện trường, không thể để chuyện này truyền ra ngoài, để người ngoài gièm pha chuyện xấu huynh đệ hoàng thất vì tranh giành ngôi vị trữ quân mà tàn sát lẫn nhau.

Còn về Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần liên quan trực tiếp đến án này bị thẳng thừng mời về phủ.

Trước khi tra rõ chân tướng, Lạc Dạ Thần không thể rời phủ nửa bước.

Khi Lạc Thanh Hàn làm xong việc thì trời đã sáng.

Thường công công khuyên hắn nghỉ ngơi một lát.

Lạc Thanh Hàn xoa xoa thái dương, giọng có hơi khàn vì thiếu ngủ.

“Tiêu lương đệ thế nào rồi?”

“Thái y nói nhờ cứu chữa kịp thời, Tiêu lương đệ không còn gì đáng lo ngại, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian là có thể khỏi hẳn.”

Lạc Thanh Hàn quyết định đến thăm Tiêu lương đệ.

Vì không muốn quấy rầy Tiêu lương đệ nghỉ ngơi, Lạc Thanh Hàn không cho Thường công công lên tiếng, họ lặng lẽ bước vào điện Thanh Ca.

Khi đến cửa phòng ngủ, đúng lúc nghe những gì Tiêu Hề Hề nói …

“Ta biết ly rượu kia có độc, nhưng vẫn uống, không liên quan gì đến Thái tử.”

Lạc Thanh Hàn dừng bước.

Thường công công theo sau hơi biến sắc, hắn xua xua tay, cung nữ thái giám phía sau lập tức thức thời lui ra ngoài.

Trong phòng ngủ, Tiêu Hề Hề đang giải thích cho Bảo Cầm.

“Tối qua, ta thấy ấn đường của Đại hoàng tử có sắc đen, mây đen phủ đỉnh đầu, chính là tướng gặp vận xui. Đặc biệt là lúc y đưa rượu, ta thấy mây trên đỉnh đầu y đen kịt, trực giác mách bảo ta, ly rượu kia có khả năng có vấn đề, ta đoạt lấy ngửi thử, quả nhiên nggửi thấy mùi độc.”

Nét mặt Bảo Cầm khó hiểu “Sao nô tỳ nhìn không thấy mây đen trên đầu Đại hoàng tử?”

“Là vì em không có thiên nhãn, ta có mệnh cách đặc thù, vừa sinh ra đã có thiên nhãn, chỉ cần liếc mắt ta đã có thể nhìn thấy những thứ này.”

Thấy bộ dạng vẫn chưa hiểu lắm của Bảo Cầm, Tiêu Hề Hề tiếp tục giải thích.

“Em thử nghĩ xem, nếu tối qua Thái tử thật sự uống ly rượu độc kia, dù Thái tử có chết hay không, tội hạ độc Thái tử sẽ đổ lên đầu Đại hoàng tử, y sẽ tổn hại rất lớn, đây không phải là vận xui sao.”

Bảo Cầm bừng tỉnh, mây đen phủ đỉnh đầu thì ra là vậy!

Nàng hừ một cái rồi nói “Là do ngài ấy đáng đời, ai bảo ngài ấy hạ độc Thái tử?!”

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Chuyện không đơn giản như em nghĩ. Đại hoàng tử có ngốc đến mấy, cũng không thể hạ độc Thái tử trước mặt mọi người, đâu phải y không muốn sống nữa."

"Ý của người là, Đại hoàng tử bị người khác hãm hại?"

"Có lẽ vậy."

Bảo Cầm cau mày, những âm mưu quỷ kế này thật sự nằm ngoài tầm hiểu biết với một cung nữ nhỏ bé như nàng.

Nàng quay đầu hỏi "Nếu người đã biết trong rượu có độc, tại sao còn uống?"

Ngoài cửa.

Lạc Thanh Hàn cau mày, cũng có khúc mắc như vậy.

Nếu biết trong rượu có độc, tại sao còn uống?

Hắn nghe nữ nhân trong phòng nói với giọng lười biếng thường ngày.

"Ta phải bảo vệ ngài ấy đó."

"Thể chất của ta đặc thù, độc bình thường không hại được ta, nhưng Thái tử thì khác, ngài ấy chỉ là người bình thường, nếu uống ly rượu độc kia, dù không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng."

"Ta không thể để ngài ấy chịu thương tổn, ta phải bảo vệ ngài ấy an toàn."

Bảo Cầm vẫn khó hiểu "Người có thể trực tiếp nói Thái tử Điện hạ biết trong rượu có độc."

"Thái tử sẽ không tin ta."

"Sao lại thế? Người là người của Thái tử Điện hạ, người sẽ không hại ngài ấy."

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Em không hiểu.”

Trong hoàng cung, đừng nói là người bên gối, ngay cả phụ mẫu huynh đệ cũng có thể tàn nhẫn xuống tay.

Lạc Thanh Hàn là Thái tử, là kẻ thù chung của các hoàng tử.

Hắn là mục tiêu của mọi người.

Hắn không thể tin bất cứ ai.

Chương 20: Duy nhất

Ban đầu Tiêu Hề Hề nhắc nhở Lạc Thanh Hàn cẩn thận bị người khác ám toán, Lạc Thanh Hàn không tin nàng.

Dù chuyện xảy ra sau đó những gì nàng nói, nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn không tin nàng.

Hắn vẫn đang xem xét.

Mức cảnh giác của hắn quá cao.

Tiêu Hề Hề chỉ dựa vào lời nói thì không tác động đến hắn, nên nàng chỉ có thể dùng hành động thực tế chứng minh.

Có như thế nàng mới được tin tưởng.

Lấy thân thử độc là nước cờ hiểm, tuy rủi ro cao nhưng kết quả nhận được rất đáng.

Tiêu Hề Hề tin rằng, trải qua chuyện lần này, sự tin tưởng của Lạc Thanh Hàn với nàng có thể nâng lên một bậc.

Bảo Cầm thật sự không hiểu.

Rắc rối có thể giải quyết bằng một câu nói, tại sao phải làm đến bước này?

Ục ục ục ~

Bảo Cầm hỏi "Tiếng gì vậy?"

Tiêu Hề Hề sờ sờ cái bụng nhỏ teo tóp của mình, đáng thương nói "Là bụng ta đang gọi em đó, nó muốn nói với em, nó đói

rồi.”

Nàng nôn hết thức ăn đã ăn tối qua, giờ nàng đói không chịu được.

“Người nghỉ ngơi đi, nô tỳ đi chuẩn bị bữa sáng cho người.”

Bảo Cầm xoay người ra ngoài.

Vừa tới cửa thì thấy có hai người đứng bên ngoài, nàng bị dọa sợ, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Nô tỳ bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Thái tử đến khi nào vậy? Sao không có động tĩnh gì?

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nói “Ngươi đi làm việc đi.”

Bảo Cầm dựa vào tường chuồn đi.

Tiêu Hề Hề vốn định nhắm mắt ngủ một lúc, nhưng khi nghe thấy tiếng động ở cửa, nàng lập tức vén chăn, định xuống giường hành lễ.

Lạc Thanh Hàn cắt ngang động tác của nàng.

“Nàng còn bệnh, ta miễn lễ cho nàng.”

Tiêu Hề Hề rất vui vẻ, cười nói “Đa tạ Điện hạ.”

Nàng yên tâm nằm xuống.

Nàng không biết Lạc Thanh Hàn đứng bên ngoài bao lâu, nghe được bao nhiêu.

Mà nghe thấy hết cũng không sao.

Lạc Thanh Hàn đến bên giường, từ trên cao nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt hạnh “Điện hạ sao lại nhìn thần

thiếp như vậy?”

Lạc Thanh Hàn không nói gì, chăm chú nhìn nàng, như thể muốn xuyên qua da thịt nhìn rõ trái tim của nàng.

Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi mở miệng.

“Sau này đừng làm chuyện như vậy nữa, ta không cần ai bảo vệ.”

Ánh sáng trong mắt Tiêu Hề Hề ảm đạm “Ồ.”

Không ngờ nàng làm đến vậy rồi mà Lạc Thanh Hàn vẫn không tin nàng.

Thất vọng quá.

Nhìn bộ dạng ủ rũ của nàng, Lạc Thanh Hàn giơ tay phải lên, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng.

Tiêu Hề Hề ngẩn người.

Không phải nàng chưa từng được người khác xoa đầu, trước kia ở Huyền Môn, sư phụ và các sư huynh đệ rất thích xoa đầu nàng, nhưng đây là lần đầu tiên Lạc Thanh Hàn xoa đầu nàng.

Động tác có hơi thân mật này dường như đã làm khoảng cách giữa hai người gần gũi hơn rất nhiều.

Trái tim của Tiêu Hề Hề lỡ một nhịp.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt lại sáng ngời, đầy mong đợi gọi một tiếng

“Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu sau này còn gặp phải loại chuyện này, nàng có thể trực tiếp nói với ta, ta sẽ tin nàng.”

Tiêu Hề Hề cảm giác như nàng nhặt được năm trăm vạn, trái

tim sung sướng nhảy nhót.

Nàng gật đầu thật mạnh "Vâng!"

Nàng dừng một chút, nói thêm một câu.

"Không cần biết sau này xảy ra chuyện gì, thần thiếp đều sẽ nói người biết."

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn lướt qua thái dương, lông mày, gò má, cuối cùng dừng ở cằm của nàng.

Hắn nâng cằm nàng lên.

Tiêu Hề Hề không né tránh, hai mắt sáng ngời nhìn hắn.

Lạc Thanh hàn nhìn chăm chú vào mắt nàng.

Đôi mắt này quá mức trong sáng, không chút tạp niệm.

Người sống lâu trong hoàng cung sẽ không có đôi mắt như vậy.

Nàng là sự tồn tại duy nhất trong hoàng cung này.

Chương 21: Người ngồi gần lại đây

Lạc Thanh Hàn là hoàng tử, từ khi sinh ra thân phận đã cao hơn người thường.

Trong mắt người khác, xuất thân là con cưng của trời, với thân phận cao quý như hắn sao có thể cần người khác bảo vệ?

Nếu cần bảo vệ, cũng phải là hắn bảo vệ người khác.

Chưa từng có ai nói muốn bảo vệ hắn.

Tiêu Hề Hề là người đầu tiên.

Lúc nàng nói ra câu đó, Lạc Thanh Hàn cảm thấy như thể ai đó đã nhẹ nhàng gõ vào trái tim hắn.

Không chán ghét, lại có hơi mới lạ.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Vừa nãy nàng nói thể chất của nàng đặc thù, độc bình thường không thể hại nàng, là ý gì?"

Tiêu Hề Hề ngoắc ngoắc ngón tay với hắn, thần bí nói "Đây là bí mật của thần thiếp, không thể nói với người khác, nhưng nếu Điện hạ muốn biết, thần thiếp có thể lén nói với người, người ngồi gần lại đây, đừng để người khác nghe thấy."

Lạc Thanh Hàn nghiêng người về phía nàng.

Tiêu Hề Hề thì thầm vào tai hắn.

"Lúc nhỏ thần thiếp tham ăn, vô tình ăn phải thức ăn có độc, suýt chút thì chết rồi. Sư phụ vì cứu thần thiếp nên dùng cách lấy độc giải độc, cái mạng nhỏ này của thần thiếp mới giữ

được. Đồng thời khả năng kháng độc của thân thể thần thiếp cũng tăng lên rất nhiều, độc bình thường không có tác dụng, giống như loại độc tối qua chỉ làm thần thiếp suy yếu một khoảng thời gian, nhưng không thể tổn hại đến tính mạng."

Lúc này, hai người gần sát nhau, mùi hương thoang thoảng đặc trưng của thiếu nữ phảng phất trước mũi Lạc Thanh Hàn.

Tai hắn cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương khi nói chuyện.

Có hơi ngứa, còn có hơi tê dại.

Cảm giác này làm người khác mất lý trí.

Thường công công thức thời quay lưng lại, nghiêm trang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lạc Thanh Hàn bắt chước tư thế của Tiêu Hề Hề, thì thầm vào tai nàng.

"Thì ra nàng từ nhỏ đã tham ăn như vậy, mặc kệ tốt xấu cứ nhét hết vào miệng, không sợ một ngày nào đó ăn mất luôn mạng nhỏ của mình sao?"

Tiêu Hề Hề rất tự tin "Con người sớm muộn gì cũng sẽ chết, đằng nào cũng phải chết, thế tại sao thần thiếp không ăn no rồi chết? Ít nhất cũng có thể làm một con ma no."

"Móp méo đạo lý."

Bảo Cầm mang bữa sáng vào, thấy Tiêu Hề Hề và Thái tử lại gần nhau như vậy, nàng bị dọa sợ sững người, vội quay người bỏ đi, giả vờ như không thấy gì.

Tiêu Hề Hề nhìn thấy nàng trước, vội vàng gọi lại.

"Em chạy đi đâu đó? Bữa sáng chuẩn bị xong chưa? Mau mang tới đây, ta sắp đói chết rồi."

Sau đó nàng lại hỏi Lạc Thanh Hàn "Điện hạ hẳn là chưa ăn sáng nhỉ? Muốn ăn chung không?"

Lần trước mời Lạc Thanh Hàn ăn lẩu, bị đối phương lạnh lùng từ chối.

Lần này Lạc Thanh Hàn không từ chối, hắn vén vạt áo ngồi ở mép giường, Thường công công giúp hắn rửa tay.

Bữa sáng là cháo trắng, còn có ba món một canh, đều là những món thanh đạm.

Tiêu Hề Hề có khẩu vị nặng, thích ăn cay, nhưng nàng không kén ăn, món thanh đạm cũng ăn được.

Nàng đói meo rồi, mặc kệ quy tắc gì đó, cầm bát đũa lên rồi vùi đầu ăn.

Thấy nàng ăn ngon lành, Lạc Thanh Hàn không nhịn được cũng ăn thêm một bát cháo.

Thấy vậy, Thường công công vô cùng ngạc nhiên.

Bình thường Thái tử ăn uống rất hạn chế, dù là ăn gì, mỗi bữa chỉ ăn một bát, tuyệt đối không ăn nhiều.

Thường công công lo lắng ăn quá ít sẽ không tốt cho sức khỏe nên đã khuyên hắn ăn nhiều hơn nhưng đều bị từ chối.

Hôm nay Thái tử lại phá lệ, quả đúng là chuyện lạ!

Nghĩ đến đây, Thường công công không khỏi âm thầm nhìn Tiêu Hề Hề, gần đây Thái tử Điện hạ ngày càng chú ý vị Tiêu lương đệ này, nếu chuyện cứ tiếp diễn thế này, vị Tiêu lương đệ này sẽ được sủng ái.

Tính tình Thái tử trước nay lạnh lùng, chưa từng nhìn thấy ngài ấy thích bất kì ai hay thứ gì, Thường công công không thể tưởng tượng được nếu Thái tử thích một người sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Chương 22: Người cuối cùng cũng biết tranh sủng rồi!

Ăn sáng xong, Lạc Thanh Hàn uống trà, điềm tĩnh hỏi "Nàng bây giờ cảm thấy thế nào? Còn khó chịu không?"

Tiêu Hề Hề ôm bụng, đáng thương nói "Vẫn còn khó chịu, thần thiếp cần nghỉ ngơi một thời gian dài mới hoàn toàn hồi phục."

"Nếu đã khó chịu, vừa rồi ăn nhiều như vậy làm gì?"

"Thần thiếp còn nhỏ, đang ở tuổi phát triển, cần ăn nhiều một chút."

Lạc Thanh Hàn đánh giá nàng, khuôn mặt quả nhiên còn có hơi trẻ con, như nụ hoa còn chưa nở rộ.

Tầm mắt từ từ dời xuống…..

Tiêu Hề Hề lập tức che ngực "Điện hạ nhìn đi đâu vậy?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Nàng cảm thấy nàng có chỗ nào đáng để ta nhìn à?"

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng cảm thấy hơi mất mặt!

Bây giờ nàng có hơi bằng phẳng, nhưng nàng vẫn đang phát triển!

Nàng cả giận nói "Thần thiếp sẽ lớn lên, Điện hạ đừng coi thường người khác!"

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi nhếch lên.

Nhưng thoáng chốc, vòng cung nhếch lên lại hạ xuống, trở lại dáng vẻ lãnh đạm.

“Ta chờ xem.”

Đúng lúc này, một tiểu thái giám bước vào, cung kính nói “Điện hạ, bệ hạ triệu kiến người đến điện Nghị Sự.”

Lạc Thanh Hàn đứng dậy, nói với nữ nhân trên giường.

“Ta đi trước, nàng nghỉ ngơi cho tốt, tối ta lại đến thăm nàng.”

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội hỏi “Buổi tối cần đợi người dùng bữa không?”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng đầy ẩn ý, sau đó mới trả lời.

“Ừm.”

Khi hắn đi xa rồi, Tiêu Hề Hề vẫn đang nghiền ngẫm ánh mắt vừa rồi của hắn, cứ cảm thấy là lạ sao đó?

Bảo Cầm chạy tới nắm lấy bả vai Tiều Hề Hề, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kích động đỏ bừng.

“Tiểu chủ, người cuối cùng cũng biết tranh sủng rồi!”

Tiêu Hề Hề chấm hỏi đầy mặt “Tranh sủng gì cơ?”

“Không phải vừa rồi người mời Điện hạ dùng bữa ở điện Thanh Ca sao? Sau khi dùng bữa xong, Điện hạ nhất định sẽ ở điện Thanh Ca nghỉ ngơi đó, trời ạ, người cuối cùng có thể thị tẩm rồi!”

Tiêu Hề Hề như bị sét đánh.

Thị tẩm gì cơ?

Ai muốn thị tẩm?

Nàng còn chưa thành niên mà?

Cuối cùng nàng cũng biết ánh mắt trước khi rời đi của Lạc Thanh Hàn là thế nào rồi!

Ngài ấy nhất định cũng nghĩ nàng đang tranh sủng!

Ông trời ơi, nàng thật sự chỉ thuận miệng hỏi, nàng chỉ muốn khách khí với Thái tử thôi mà!

Ai biết hắn sẽ đồng ý chứ?

Ai biết hắn chẳng những đồng ý, còn nghĩ tới chuyện khác đâu?

Tiêu Hề Hề nằm liệt trên giường, giống như một con cá muối sắp chết, yếu ớt phản kháng "Tối qua ta trúng độc, suýt chút là chết rồi, bây giờ ta còn không xuống giường được, các người còn muốn bắt ta thị tẩm? Các ngươi còn có tính người không?"

Bảo Cầm sực tỉnh.

"Đúng nhỉ, người còn đang bệnh, theo quy tắc, phi tần bị bệnh không thể thị tẩm."

Tiêu Hề Hề thả lỏng "Xem ra hoàng cung này vẫn còn chút tính người, vậy ta có thể an tâm rồi."

"Người an tâm gì chứ? Khó lắm người mới có cơ hội giữ Thái tử Điện hạ ở lại, dù không thể thị tẩm, người cũng phải nghĩ cách làm Điện hạ ấn tượng với người, như vậy sau này Thái tử Điện hạ mới thường xuyên đến điện Thanh Ca, ân sủng của người có thể kéo dài mãi mãi."

Thấy Bảo Cầm nói mãi không ngừng, Tiêu Hề Hề trực tiếp kéo chăn trùm đầu, giả như mình là con cá muối đã chết, không nghe thấy gì.

Bảo Cầm nói hồi lâu, mà tiểu chủ không đáp lại, trong lòng vô cùng tức giận, song lại đau lòng tiểu chủ vẫn chưa khỏe, không nỡ để tiểu chủ khó xử nên đành thôi.

Tối qua, tin Thái tử bị hạ độc được giấu kín, người ngoài không biết, nhưng Hoàng đế và các hoàng tử không phải người ngoài, Hoàng đế biết chuyện tối qua từ miệng các hoàng tử.

Chương 23: Đối tượng tình nghi

Lạc Thanh Hàn vừa bước vào điện Nghị Sự, đã bị Hoàng đế hỏi chuyện rượu độc tối qua.

“Con nghĩ do Đại hoàng tử hạ độc con?”

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần nhịn không được, chen vào “Phụ hoàng, nhi thần không hạ độc, nhi thần bị oan!”

Hoàng đế quát “Con câm miệng!”

Lạc Dạ Thần bị giáo huấn liền rụt vai lại, hậm hực ngậm miệng.

Hoàng đế nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hàn, hỏi lại lần nữa.

“Thái tử, trẫm muốn nghe suy nghĩ của con, con thật sự cảm thấy chuyện này là do Đại hoàng tử làm sao?”

Lạc Thanh Hàn “Đại hoàng huynh không phải kiểu người ác độc, giữa huynh đệ có mâu thuẫn thật thì huynh ấy cũng không đến mức hạ độc con. Nhi thần đoán có người mượn tay của Đại hoàng huynh mưu hại nhi thần, nếu kế hoạch thành công, nhi thần và Đại hoàng huynh đều mất, đây là kế hoạch một mũi tên trúng hai đích.”

Hắn nói xong, cảm giác được thần sắc Hoàng đế hơi thả lỏng.

Hoàng đế nhìn Lạc Dạ Thần, trầm giọng hỏi “Con có nghe Thái tử nói gì không?”

Lạc Dạ Thần cúi đầu “Nghe thấy rồi.”

“Vừa rồi con còn ầm ĩ nói Thái tử cố ý đổ oan cho con.”

Lạc Dạ Thần quỳ xuống “Là nhi thần hẹp hòi, nhi thần xin nhận phạt.”

Hoàng đế lần lượt liếc nhìn mười vị hoàng tử có mặt, gằn từng chữ một.

“Trẫm biết, các con không hài lòng với việc Tam hoàng tử được phong làm Thái tử, nhưng nên nhớ, các con là huynh đệ, trong người cùng chảy một dòng máu! Trẫm tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện huynh đệ tương tàn xảy ra trong nhà chúng ta, các con nghe rõ chưa?”

Các hoàng tử rùng mình, ngay ngắn quỳ xuống cúi đầu.

“Nhi thần xin nghe lời phụ hoàng dạy bảo!”

Hoàng đế thả lỏng sắc mặt, ra hiệu cho các hoàng tử rời khỏi, nhưng Thái tử Lạc Thanh Hàn bị giữ lại.

Hoàng đế nhìn Lạc Thanh Hàn trước mặt, chần chờ một chút mới nói.

“Thái tử, lần trước đi săn bị tập kích, lần này hạ độc trong rượu, con cảm thấy chuyện này thế nào?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Nhi thần đã phái người điều tra hai chuyện này, chắc hẳn chân tướng sẽ sớm lộ rõ.”

“Con có đối tượng tình nghi chưa?”

“Tạm thời chưa có.”

“Con có từng nghi ngờ huynh đệ của mình không?”

“Không có.”

Hoàng đế gật đầu “Không có thì tốt, tuy con là Thái tử, nhưng cũng là nhi tử của trẫm, trẫm không hi vọng trữ quân tương lai

của vương triều Đại Thịnh trở thành một kẻ máu lạnh nghi ngờ cả huynh đệ ruột thịt của mình."

Lạc Thanh Hàn cụp mắt đáp "Nhi thần đã hiểu, nhất định có kẻ gian hãm hại, muốn châm ngòi li gián mối quan hệ giữa huynh đệ chúng con, nhi thần sẽ không mắc bẫy, mong phụ hoàng yên tâm."

"Nếu con hiểu được điểm này, cũng không uổng lòng tin của trẫm với con."

Lúc Lạc Thanh Hàn rời điện Nghị Sự thì đã là giữa trưa.

Hắn đứng trên bậc thềm, nhìn cung điện nguy nga trải dài trước mặt.

Phụ hoàng hy vọng huynh đệ bọn họ yêu thương lẫn nhau.

Nhưng sinh ra trong hoàng cung này, đối mặt với cám dỗ của quyền lực, có bao nhiêu người thật sự giữ được giới hạn của mình?

Thường công công thận trọng hỏi "Điện hạ, bây giờ về Đông cung chưa?"

"Đến điện Tiêu Phòng."

Điện Tiêu Phòng là tẩm cung của Hoàng hậu, bà vừa dùng xong bữa trưa, đang chuẩn bị đi nghỉ.

Lạc Thanh Hàn tiến lên hành lễ "Nhi thần thỉnh an mẫu hậu."

Tần hoàng hậu vẫn luôn đoan trang lạnh lùng, dù đây là điện Tiêu Phòng, dù đối mặt với đứa con tự tay nuôi nấng, bà vẫn ngồi đoan chính, trên người không lộ chút sơ hở.

"Bổn cung nghe nói tối qua con bị người hạ độc."

"Hồi bẩm mẫu hậu, nhi thần không uống rượu độc, thân thể không có gì đáng ngại."

“Bổn cung không hỏi điều đó, bổn cung chỉ muốn biết con định xử lý chuyện này thế nào?”

Chương 24: Chịu tội thay người khác

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn không khỏi mím lại.

Hắn sớm nên biết, mẫu hậu vốn không quan tâm hắn trúng độc hay không, cũng không quan tâm sống có tốt không.

Thứ mà bà quan tâm chỉ là ngôi vị Thái tử này mà thôi.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt, che giấu cảm xúc biến hóa trong mắt, cung kính nói "Nhi thần đã phái người đi điều tra, sẽ có kết quả sớm thôi."

Tần hoàng hậu lạnh nhạt nhìn hắn "Ngày mai có thể có kết quả không?"

"Có thể."

"Con là do một tay bổn cung nuôi nấng, bổn cung tốn bao nhiêu tâm huyết cho con, trong lòng con rõ nhất, đừng làm bổn cung thất vọng, biết chưa?"

"Nhi thần biết."

"Lui ra đi."

"Mẫu hậu nghỉ ngơi thật tốt, nhi thần cáo lui."

Cuộc trò chuyện của mẫu tử kết thúc tại đây.

Cả quá trình thậm chí không có một câu hàn huyên thông thường, lạnh lùng lãnh đạm làm người ta có ảo giác mình không phải người sống mà là đồ vật.

Sau khi rời khỏi điện Tiêu Phòng, Lạc Thanh Hàn chậm rãi thở dài một hơi, như thể muốn trút hết toàn bộ khí lạnh mình vừa hít vào.

Hắn trở về Đông cung, sai người gọi hết thân tín của mình đến.

Thường công công nhỏ giọng nhắc nhở "Điện hạ, người còn chưa dùng bữa trưa, hay là dùng bữa trước?"

"Không cần, ta không đói."

Ngôi vị Thái tử nhìn có vẻ vinh quang, nhưng thực chất lại vô cùng nguy hiểm.

Hắn là trữ quân, đáng lẽ nên để nhiều người thấy được tài năng của mình, nhưng hắn cũng không thể quá thân cận với triều thần, sợ sẽ làm phụ hoàng nghi kị.

Cho nên người mà Lạc Thanh Hàn có thể trọng dụng cũng không nhiều lắm, ngoại trừ những người dạy dỗ hắn như Thái sư, Thái phó, Thái bảo, còn có Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Thống lĩnh Ngọc Lân quân Triệu Hiền, tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình.

Bảy người này đều cùng thuyền với Thái tử, bọn họ có chung lợi ích, cần phải đứng về phía Thái tử.

Chỉ có tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình là khác, y có thể đứng vững trong trận doanh của Thái tử hoàn toàn là nhờ giao tình cùng lớn lên từ nhỏ.

Y và Lạc Thanh Hàn là bằng hữu thân thiết.

Vì muốn mau chóng tìm ra chân tướng vụ hạ độc, Lạc Thanh Hàn đã gọi tất cả bọn họ đến Đông cung.

Thái sư vì tuổi đã cao, sức khỏe không tốt, thường xuyên đau ốm, nên gần đây ít khi tiến cung. Hôm nay ông không tới, mà để trưởng tử tới thay, cũng coi như tỏ thái độ ủng hộ của mình

với Thái tử.

Một nhóm người thảo luận chuyện này trong thư phòng.

Biết Hoàng hậu yêu cầu Thái tử ngày mai phải tra ra kết quả, Nhiếp Trường Bình không khỏi chậc lưỡi.

“Hoàng hậu quả thật vẫn yêu cầu nghiêm khắc và đặt tiêu chuẩn cao với Thái tử Điện hạ như vậy.”

Thái phó nói “Điều này chứng tỏ Hoàng hậu rất coi trọng Thái tử Điện hạ.”

Nhiếp Trường Bình cười lạnh, cực kỳ khinh thường.

Y chơi với Lạc Thanh Hàn từ nhỏ, y biết rất rõ các chuyện liên quan đến Lạc Thanh Hàn, vị Tần hoàng hậu nhìn như rất kỳ vọng vào Lạc Thanh Hàn, nhưng thực tế bà ta chỉ muốn lợi dụng Lạc Thanh Hàn để giành lấy ngôi vị Thái tử.

Mẹ ruột của Lạc Thanh Hàn qua đời khi hắn còn rất nhỏ, hắn được đưa đến điện Tiêu Phòng, giao cho Tần hoàng hậu nuôi dưỡng.

Lúc trẻ, Tần hoàng hậu do sảy thai nên hại đến thân thể, sau này bà không còn khả năng sinh con. Đúng lúc Lạc Thanh Hàn mất mẹ ruột, hắn không có ai nương tựa trong hậu cung này, chỉ đành dựa vào bà mà sống, thế nên bà cố hết sức bồi dưỡng Lạc Thanh Hàn, giúp đoạt được ngôi vị Thái tử.

Nói trắng ra là hai người họ chỉ đang lợi dụng nhau mà thôi.

Lạc Thanh Hàn đang nghe Triệu Hiền báo cáo.

“Thuộc hạ đã điều tra, độc không ở trong rượu, mà là ly rượu, có người bôi độc trên ly, cho nên rượu rót cùng một bình, chỉ có ly của người là có độc.”

Nói cách khác, dù tối qua Đại hoàng tử không tới rót rượu cho Lạc Thanh Hàn, chỉ cần Lạc Thanh Hàn uống thì sẽ trúng độc.

Khổ ải lần này của Đại hoàng tử hoàn toàn là chịu tội thay người khác.

Chương 25: Tranh sủng

Trong điện Ngọc Liên.

Bạch trắc phi ngồi quỳ trên đệm mềm, trước mặt bày tách trà trên bàn thấp.

Đầu ngón tay nàng cầm vào tách trà, càng hiện rõ sự mảnh khảnh trắng sáng.

Trần lương viên ngồi bên cạnh thận trọng nói.

“Tỷ tỷ có nghe chuyện xảy ra trong thọ yến tối qua không?”

Bạch trắc phi “Chuyện gì?”

“Là chuyện Tiêu lương đệ trúng độc, nghe nói nàng ta nôn ra máu, hôn mê tại chỗ, suýt nữa thì chết rồi, sau đó được thái y cứu chữa, chậc chậc, mạng nàng ta cũng lớn thật.”

Bạch trắc phi thở dài “Tiêu lương đệ thật đáng thương, tự dưng lại phải chịu khổ như vậy.”

Trần lương viên thầm bĩu môi, đóa bạch liên hoa này lại làm bộ làm tịch.

“Tỷ tỷ, tỷ quá lương thiện rồi, muội cảm thấy là do Tiêu lương đệ tự tạo nghiệp, nếu nàng ta không quyến rũ Thái tử đưa mình đến thọ yến, thì nàng ta đã không trúng độc, tỷ tỷ không cần đồng cảm với nàng ta.”

Bạch trắc phi nhẹ giọng cảm khái “Dù gì cũng là tỷ muội, muội ấy gặp phải chuyện này, ta làm sao có thể không quan tâm? Theo lý mà nói, ta nên đi thăm Tiêu lương đệ, ngặt nỗi ta

cứ đau yếu, hai ngày nay cảm thấy không khỏe, nếu muội muội rảnh rỗi, có thể thay ta đến điện Thanh Ca thăm Tiêu lương đệ không?"

Trần lương viên đang đợi những lời này của nàng, nhanh nhẹn đáp lại.

"Được chứ, gần đây muội cũng không có việc gì, đi thăm nàng ta cũng tốt."

"Vậy phiền muội muội rồi."

Sau khi Trần lương viên ra khỏi điện Ngọc Liên, vừa đi vừa nghĩ.

Vốn nàng muốn dựa dẫm Bạch trắc phi để có chỗ đứng vững chắc trong Đông cung.

Bạch trắc phi ốm yếu nhiều bệnh, đối xử ôn hòa, thoạt nhìn là người dễ nắm bắt. Nhưng sau khi ở cạnh nàng ta một thời gian dài, Trần lương viên phát hiện nàng ta là đóa bạch liên hoa, yếu đuối chỉ là lớp ngụy trang của nàng ta, thật ra tâm tư của nàng ta thâm trầm hơn bất kỳ ai khác.

Nàng ta nhận mọi lời xu nịnh, tâng bốc của Trần lương viên, nhưng Trần lương viên không nhận được lợi ích gì.

Rõ ràng Trần lương viên vào cung trước Tiêu lương đệ, nhưng Tiêu lương đệ được Thái tử dẫn đi tham dự thọ yến, còn nàng muốn gặp Thái tử một lần cũng vô cùng khó khăn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Thái tử Điện hạ cũng sẽ hoàn toàn quên mất nàng.

Nàng tự nhận dung mạo tài hoa của mình không thua kém những nữ nhân khác, nàng không cam tâm khi bị lãng quên như thế này.

Nàng muốn tranh sủng, nàng muốn đứng trên vạn người!

Nếu Bạch trắc phi không giúp được nàng, vậy nàng chỉ có thể tự mình tìm cách!

Tiêu Hề Hề nằm liệt trên giường cả buổi sáng.

Mãi đến giữa trưa, nàng dậy ăn cơm, sau đó đi dạo cho tiêu hóa ở hậu viện, nhân tiện thưởng thức cảnh gà trống tổng tài bá đạo và hậu cung của nó.

Tiêu Hề Hề "Ta thấy con gà mái kia hình như không thích hoạt động, không lẽ bị bệnh à?"

Bảo Cầm "Có cần thú y đến xem cho nó không?"

"Không cần, cứ hầm nó đi, vừa hay cho ta bồi bổ thân thể."

"……"

"Em nhìn ta như vậy làm gì?"

Bảo Cầm mặt không biểu cảm "Thân thể của người bây giờ còn tương đối yếu, năng lực tiêu hóa của dạ dày có hạn, không thể ăn quá nhiều dầu mỡ."

Tiêu Hề Hề không chịu thua "Dù ta không thể ăn gà, nhưng có thể bày cho Thái tử ăn mà, tối nay ngài ấy không phải đến chỗ chúng ta ăn tối à, chúng ta giết một con gà chiêu đãi ngài ấy, nếu ngài ấy ăn cảm thấy ngon …"

Hai mắt Bảo Cầm sáng lên "Nếu ngài ấy ăn cảm thấy ngon, sau này nhất định sẽ lại tới điện Thanh Ca!"

"Không, nếu ngài ấy ăn cảm thấy ngon, sẽ cho phép chúng ta mở rộng chuồng gà, nuôi thêm nhiều gà vịt, sau này ta có thể ăn gà mỗi ngày, hí hí hí!"

"……"

Bảo Cầm âm thầm tát mình một cái.

Mình ngốc thật.

Sao mình lại nghĩ chủ tử đang cố gắng tranh sủng chứ?

Dù rất tuyệt vọng, Bảo Cầm vẫn xách con gà mái không thích hoạt động vào phòng bếp.

Chương 26: Trần lương viên

Trong cung có ngự thiện phòng, nhưng thân phận Tiêu lương đệ của Tiêu Hề Hề có hạn, hơn nữa đám người trong ngự thiện phòng thích nịnh cao đạp thấp, bọn họ thấy Tiêu Hề Hề tiến cung gần nửa năm cũng chưa từng gặp Thái tử, nhất định là số bị nhốt vào lãnh cung, nên hoàn toàn không để ý tới nàng.

Mỗi lần Bảo Cầm đến ngự thiện phòng lấy thức ăn đều bị trừ một phần, còn bị người khác xem thường, làm nàng tức giận không ít lần.

Lâu dần, Tiêu Hề Hề không cho Bảo Cầm đến ngự thiện phòng nữa.

Dù sao điện Thanh Ca cũng có một phòng bếp nhỏ, tài nấu nướng của Bảo Cầm rất tuyệt, Tiêu Hề Hề muốn ăn gì cứ trực tiếp để Bảo Cầm nấu là được.

Mùi hương của thịt gà lan tỏa làm Tiêu Hề Hề nuốt nước bọt.

Nàng thầm mong Thái tử mau tới, chờ hắn tới nàng có thể ăn ké một ít thịt gà.

Tiếc là mọi thứ không như mong muốn.

Trông không được Thái tử đến, mà lại thấy Trần lương viên.

Hôm nay, Trần lương viên mặc váy dài xanh biếc, đai lưng siết chặt, tôn lên đường nét của vòng eo thon thả, cùng với khuôn mặt trắng nõn thanh tú, nàng quả thật vừa đáng yêu vừa quyến rũ.

Nàng vừa vào cửa đã hành lễ với Tiêu Hề Hề.

“Muội muội thỉnh an tỷ tỷ.”

Tiêu Hề Hề vốn đang nằm, lúc này Bảo Cầm đã đỡ nàng ngồi dậy.

Nàng nghe thấy lời của Trần lương viên, thì chớp chớp mắt “Ta nhớ cô lớn hơn ta hai tuổi, ta nên gọi cô là tỷ tỷ mới đúng.”

Trần lương viên cảm thấy đối phương đang chế nhạo tuổi nàng lớn.

Trong lòng oán hận nhưng ngoài mặt lại cười ngọt ngào “Tỷ tỷ nói đùa rồi, tuy tỷ tuổi còn nhỏ, nhưng thân phận cao hơn muội, muội nên gọi một tiếng tỷ tỷ.”

Trong Đông cung, tòng nhất phẩm là Thái tử phi.

Tòng nhị phẩm là Thái tử trắc phi.

Tòng tam phẩm là Lương đệ.

Dưới Lương đệ mới là Lương viên, sau Lương viên còn có Mỹ nhân, Chiêu huấn, Phụng nghi.

Trần lương viên ngồi quỳ trên đệm, váy xòe ra phía sau, giống như hoa thủy tiên xanh đang nở rộ.

Nàng lén nhìn Tiêu lương đệ, lúc này Tiêu lương đệ mặc váy trắng đơn giản, mặt chưa trang điểm, thoạt nhìn còn thanh tú hơn ngày thường.

Trong lòng Trần lương viên chùng xuống, giả vờ quan tâm nói.

“Nghe nói tối qua tỷ tỷ cùng Thái tử dự thọ yến của Hoàng hậu, không may bị trúng độc, Bạch tỷ tỷ và muội lo lắng vô cùng, Bạch tỷ tỷ đặc biệt bảo muội đến thăm tỷ, nhìn sắc mặt tỷ hồng hào hẳn là không có gì đáng ngại nhỉ?”

Tiêu Hề Hề vẫn muốn lấy cớ dưỡng bệnh để quang minh chính đại lười biếng, nhất định không thể để mọi người nhìn ra nàng khỏe hơn rồi.

Nàng lập tức ho nhẹ hai tiếng, giả vờ yếu ớt.

“Nhìn bề ngoài thì ta không sao, nhưng thật ra thân thể còn yếu lắm, thái y nói lần này trúng độc hại thân thể, phải tịnh dưỡng một thời gian dài.”

Nàng cố ý nhấn mạnh hai từ tịnh dưỡng, biểu thị muốn anh tĩnh nghỉ ngơi, dù có chuyện gì thì cũng đừng tới phiền nàng.

Nhưng Trần lương viên lại hiểu sai ý.

Lần này Tiêu lương đệ vì Thái tử mới bị trúng độc, chỉ cần nàng ta một ngày chưa khỏi, Thái tử sẽ có lý do tiếp tục đến thăm nàng ta.

Trần lương viên âm thầm siết chặt khăn tay, ả tiện nhân Tiêu lương đệ này đang cố ý khoe khoang với nàng!

Nàng cười giả lả nói “Thân thể tỷ tỷ không tốt, đi lại không tiện, ở điện Thanh Ca cả ngày rất chán phải không? Vừa hay muội cũng rảnh, sau này mỗi ngày muội sẽ đến thăm tỷ tỷ, nói chuyện với tỷ, được không?”

Nàng không quan tâm Tiêu lương đệ có chán hay không, nàng chỉ muốn tìm một lý do để có thể thường xuyên đến điện Thanh Ca.

Gần đây Thái tử thường tới điện Thanh Ca, nếu nàng tới đây thêm vài lần, có lẽ sẽ gặp được Thái tử, lúc đó nhân cơ hội tạo ấn tượng tốt trước mặt Thái tử, giành lấy sự sủng ái.

Chương 27: Thật đáng ghét

Trần lương viên phấn khích suy tính trong lòng, nhưng lại nghe ả tiện nhân Tiêu lương đệ kia nói.

“Hay là thôi đi, thái y nói ta cần tịnh dưỡng, bên cạnh tốt nhất không nên có người.”

Suy tính trong lòng Trần lương viên tức khắc đổ vỡ.

Nàng suýt nữa không giữ được dáng vẻ đoan trang, cũng may đến cuối cùng vẫn giữ được chút lý trí, mới không để lộ nét biến sắc.

Nàng cười khô khan “Ra là vậy, là muội muội đường đột, hi vọng tỷ tỷ đừng trách.”

Tiêu Hề Hề cũng cười.

Sau đó cả hai im lặng.

Bầu không khí chìm vào ngượng ngùng khó tả.

Hai người vốn không thân, bây giờ lại miễn cưỡng ngồi với nhau, ngoài vài câu hàn huyên đơn giản thì không còn gì để nói.

Chán quá đi mất.

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, mí mắt không tự chủ cụp xuống, cơ thể bắt đầu nghiêng ngả như không có xương.

Nàng buồn ngủ rồi.

Bảo Cầm ân cần nhét hai cái đệm mềm sau lưng để nàng dựa thoải mái hơn.

Theo lý thì lúc này Trần lương viên nên thức thời đứng dậy cáo từ.

Nhưng nàng không đành lòng ra về tay không.

Nàng đột nhiên sụt sịt, hỏi "Hình như muội ngửi thấy mùi canh gà, tỷ hầm canh gà à?"

Tiêu Hề Hề bây giờ nửa mê nửa tỉnh, đầu óc không rõ ràng, nên mơ hồ trả lời.

"Đúng vậy."

Trần lương viên nghi ngờ hỏi "Không phải tỷ đang dưỡng bệnh sao? Ăn canh gà nhiều dầu mỡ như vậy không tốt lắm đâu nhỉ?"

"Không phải ta ăn, là chuẩn bị cho Thái tử Điện hạ."

Ánh mắt Trần lương viên sáng lên "Hôm nay Thái tử Điện hạ sẽ tới điện Thanh Ca?"

"Ừm."

Trần lương viên âm thầm siết chặt nắm tay, chuyến đi này của nàng đúng là không uổng phí!

Nàng quyết định chờ thêm lát nữa, đến khi Thái tử đến mới thôi.

Nghĩ đến đây, nàng lặng lẽ sờ sờ túi thơm giấu trong tay áo.

Chỉ cần gặp được Thái tử, đưa cho ngài ấy túi thơm này, ngài ấy sẽ nhớ ra nàng.

Vì có tính toán trong lòng nên dù không khí có khó xử đến đâu, Trần lương viên cũng hạ quyết tâm ở lại điện Thanh Ca

không chịu rời đi.

Nàng thậm chí còn chủ động bắt chuyện.

“Lúc muội còn ở nhà cũng từng nấu canh gà cho cha mẹ, tay nghề cũng không tồi, hay để muội xem giúp tỷ tỷ canh gà hầm thế nào rồi?”

Tiêu Hề Hề chỉ lười, chứ không ngốc.

Chút tâm tư đó của Trần lương viên, trong lòng Tiêu Hề Hề biết hết, nàng ngáp một cái, lười biếng nói “Cô quan tâm canh gà của ta như vậy, chẳng lẽ thèm ăn à? Muốn một phần canh hả?”

Trần lương viên lập tức đỏ mặt “Tỷ tỷ nói gì vậy? Muội đâu có thèm đến thế? Muội chỉ muốn giúp tỷ tỷ thôi, nếu tỷ tỷ chê muội phiền thì muội đi là được.”

“Ồ, vậy thì ta không tiễn.”

Trần lương viên “……”

Người bình thường gặp phải tình huống này, không phải nên cố giữ phép lịch sự sao?

Sao ả tiện nhân này không đi theo lẽ thường vậy?

Giáo dục của ả bị chó ăn rồi à?

Trần lương viên tức nghẹn họng.

Nàng vẫn chưa gặp Thái tử, nàng không thể đi lúc này.

Nàng cố gắng nặn ra nụ cười khó coi “Ha ha, muội chỉ đùa thôi mà, tỷ tỷ sao lại tin là thật chứ?”

Tiêu Hề Hề chậc lưỡi, thế mà cũng không chịu đi, nữ nhân này thật cố chấp.

Khách không chịu đi, chủ cung Tiêu Hề Hề chỉ có thể ngồi cùng.

Nhưng mí mắt ngày càng nặng trĩu, cuối cùng không chịu được nữa, ngả nghiêng ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Thấy vậy, Trần lương viên càng tức giận

Nàng đang ngồi sờ sờ ở đây, Tiêu lương đệ lại ngủ mất, rõ là không coi trọng nàng!

Thật đáng ghét!

Cứ chờ xem, chờ nàng được Thái tử sủng ái, xem nàng xử trí ả tiện nhân Tiêu lương đệ không coi ai ra gì này như thế nào!

Chương 28: Thái tử không đến

Trần lương viên phấn khích suy tính trong lòng, nhưng lại nghe ả tiện nhân Tiêu lương đệ kia nói.

“Hay là thôi đi, thái y nói ta cần tịnh dưỡng, bên cạnh tốt nhất không nên có người.”

Suy tính trong lòng Trần lương viên tức khắc đổ vỡ.

Nàng suýt nữa không giữ được dáng vẻ đoan trang, cũng may đến cuối cùng vẫn giữ được chút lý trí, mới không để lộ nét biến sắc.

Nàng cười khô khan “Ra là vậy, là muội muội đường đột, hi vọng tỷ tỷ đừng trách.”

Tiêu Hề Hề cũng cười.

Sau đó cả hai im lặng.

Bầu không khí chìm vào ngượng ngùng khó tả.

Hai người vốn không thân, bây giờ lại miễn cưỡng ngồi với nhau, ngoài vài câu hàn huyên đơn giản thì không còn gì để nói.

Chán quá đi mất.

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, mí mắt không tự chủ cụp xuống, cơ thể bắt đầu nghiêng ngả như không có xương.

Nàng buồn ngủ rồi.

Bảo Cầm ân cần nhét hai cái đệm mềm sau lưng để nàng dựa thoải mái hơn.

Theo lý thì lúc này Trần lương viên nên thức thời đứng dậy cáo từ.

Nhưng nàng không đành lòng ra về tay không.

Nàng đột nhiên sụt sịt, hỏi "Hình như muội ngửi thấy mùi canh gà, tỷ hầm canh gà à?"

Tiêu Hề Hề bây giờ nửa mê nửa tỉnh, đầu óc không rõ ràng, nên mơ hồ trả lời.

"Đúng vậy."

Trần lương viên nghi ngờ hỏi "Không phải tỷ đang dưỡng bệnh sao? Ăn canh gà nhiều dầu mỡ như vậy không tốt lắm đâu nhỉ?"

"Không phải ta ăn, là chuẩn bị cho Thái tử Điện hạ."

Ánh mắt Trần lương viên sáng lên "Hôm nay Thái tử Điện hạ sẽ tới điện Thanh Ca?"

"Ừm."

Trần lương viên âm thầm siết chặt nắm tay, chuyến đi này của nàng đúng là không uổng phí!

Nàng quyết định chờ thêm lát nữa, đến khi Thái tử đến mới thôi.

Nghĩ đến đây, nàng lặng lẽ sờ sờ túi thơm giấu trong tay áo.

Chỉ cần gặp được Thái tử, đưa cho ngài ấy túi thơm này, ngài ấy sẽ nhớ ra nàng.

Vì có tính toán trong lòng nên dù không khí có khó xử đến đâu, Trần lương viên cũng hạ quyết tâm ở lại điện Thanh Ca

không chịu rời đi.

Nàng thậm chí còn chủ động bắt chuyện.

“Lúc muội còn ở nhà cũng từng nấu canh gà cho cha mẹ, tay nghề cũng không tồi, hay để muội xem giúp tỷ tỷ canh gà hầm thế nào rồi?”

Tiêu Hề Hề chỉ lười, chứ không ngốc.

Chút tâm tư đó của Trần lương viên, trong lòng Tiêu Hề Hề biết hết, nàng ngáp một cái, lười biếng nói “Cô quan tâm canh gà của ta như vậy, chẳng lẽ thèm ăn à? Muốn một phần canh hả?”

Trần lương viên lập tức đỏ mặt “Tỷ tỷ nói gì vậy? Muội đâu có thèm đến thế? Muội chỉ muốn giúp tỷ tỷ thôi, nếu tỷ tỷ chê muội phiền thì muội đi là được.”

“Ồ, vậy thì ta không tiễn.”

Trần lương viên “……”

Người bình thường gặp phải tình huống này, không phải nên cố giữ phép lịch sự sao?

Sao ả tiện nhân này không đi theo lẽ thường vậy?

Giáo dục của ả bị chó ăn rồi à?

Trần lương viên tức nghẹn họng.

Nàng vẫn chưa gặp Thái tử, nàng không thể đi lúc này.

Nàng cố gắng nặn ra nụ cười khó coi “Ha ha, muội chỉ đùa thôi mà, tỷ tỷ sao lại tin là thật chứ?”

Tiêu Hề Hề chậc lưỡi, thế mà cũng không chịu đi, nữ nhân này thật cố chấp.

Khách không chịu đi, chủ cung Tiêu Hề Hề chỉ có thể ngồi cùng.

Nhưng mí mắt ngày càng nặng trĩu, cuối cùng không chịu được nữa, ngả nghiêng ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Thấy vậy, Trần lương viên càng tức giận

Nàng đang ngồi sờ sờ ở đây, Tiêu lương đệ lại ngủ mất, rõ là không coi trọng nàng!

Thật đáng ghét!

Cứ chờ xem, chờ nàng được Thái tử sủng ái, xem nàng xử trí ả tiện nhân Tiêu lương đệ không coi ai ra gì này như thế nào!Bảo Cầm mang chăn tới, cẩn thận đắp cho chủ tử, để nàng không bị cảm lạnh.

Trần lương viên khẽ cười nói "Ngươi tên Bảo Cầm đúng không? Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?"

Nàng muốn xuống tay với người cạnh Tiêu lương đệ, dò hỏi chuyện Tiêu lương đệ và Thái tử khi ở cạnh nhau.

Mà Bảo Cầm lại nhỏ giọng nhắc nhở "Tiểu chủ của nô tỳ ngủ rồi, mong người đừng làm ồn, tránh quấy rầy tiểu chủ nghỉ ngơi."

Những lời Trần lương viên muốn nói đều bị chặn lại.

Suýt chút làm nàng nghẹn đến nội thương.

Tiện tỳ này cũng đáng ghét như chủ tử của ả!

Thời gian từng phút trôi qua.

Tiêu Hề Hề ngủ ngon lành.

Chỉ có Trần lương viên chịu khổ, nàng không được chủ cung cho phép, không tiện đi lung tung, chỉ có thể duy trì tư thế

ngồi quỳ, thời gian trôi qua, chân vừa đau vừa nhức, vô cùng khó chịu.

Nàng không nhịn được chỉnh lại tư thế ngồi.

Nhưng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Hai chân ngày càng nhức mỏi, cuối cùng nàng như thấy hai chân không còn cảm giác.

Lúc này nếu ai đó thấy nàng, sẽ thấy sắc mặt nàng vô cùng tái nhợt.

Đáng tiếc.

Trong phòng ngoài nàng chỉ có Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm.

Tiêu Hề Hề đang ngủ quên trời đất, không biết thời gian là gì.

Bảo Cầm chú ý tới sắc mặt khó coi của Trần lương viên, nhưng Trần lương viên không lên tiếng, nên nàng giả vờ như không thấy.

Trần lương viên bị phớt lờ chỉ có thể âm thầm chịu đựng đau khổ.

Nàng vừa nhịn, vừa đợi.

Đợi mãi đợi mãi, đợi đến khi sắc trời bên ngoài tối hẳn, vẫn không đợi được Thái tử xuất hiện.

Trần lương viên vừa mệt vừa đói, lại còn đau.

Nàng không chịu nổi nữa, run rẩy lên tiếng hỏi.

“Bây giờ là giờ gì rồi?”

Bảo Cầm liếc nhìn đồng hồ nước sảnh ngoài, nhẹ nhàng nói “Đã là giờ Hợi một khắc.”

Trần lương viên nhìn Tiêu Hề Hề vẫn còn ngủ khò khò, hận không thể xông lên bóp cổ đối phương, hỏi sao ả còn ngủ được? Đã muộn thế này, Thái tử còn chưa đến, nữ nhân này không vội chút nào sao?

Trần lương viên gượng cười "Canh gà hầm lâu như vậy, còn ăn được không?"

Bảo Cầm nói "Người không cần lo, trong phòng bếp có người trông chừng, bọn họ biết phải làm thế nào."

Trần lương viên chỉ có thể im lặng.

Lại đợi thêm một canh giờ.

Đã nửa đêm rồi mà Thái tử vẫn chưa xuất hiện.

Cuối cùng Trần lương viên không chịu nổi nữa.

Nàng hét lên.

"Tiêu lương đệ!"

Bây giờ nàng điên người, cảm thấy Tiêu lương đệ lừa nàng, thậm chí không gọi tỷ tỷ nữa mà gọi thẳng Tiêu lương đệ.

Tiêu lương đệ bị đánh thức, nàng ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ "Sao vậy?"

Trần lương viên hận đến nghiến răng nghiến lợi "Không phải ngươi nói hôm nay Thái tử Điện hạ sẽ tới điện Thanh Ca sao? Sao đến bây giờ ngài ấy còn chưa xuất hiện? Ngươi cố ý gạt ta?"

Tiêu Hề Hề vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, cả người mê man mơ hồ.

"Sao, Thái tử chưa tới à?"

Bảo Cầm nói "Hay là cho người đi hỏi Thái tử vì sao vẫn chưa

tới?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Không cần, ngài ấy có thể đang bận gì đó, chúng ta đợi tiếp đi.”

“Nhưng đã nửa đêm rồi, còn chờ sao?”

“Chờ đi chờ đi.” Tiêu Hề Hề nói xong lại nằm xuống định ngủ tiếp.

Bảo Cầm cẩn thận đắp chăn cho nàng.

Trần lương viên giận đến phát điên.

Hai chân nàng như sắp rụng rời, cũng không thấy bóng dáng Thái tử đâu.

Tiêu lương đệ này vốn cố tình chơi khăm nàng!

Tức chết mất!

Trần lương viên giận dữ quát lớn.

“Tiêu lương đệ!”

Chương 29: Một mảnh tình si

Tiêu Hề Hề giật mình tỉnh giấc, trợn tròn mắt hạnh nhìn nàng "Xảy ra chuyện gì?"

Trần lương viên tức giận run người "Hôm nay ngươi phải cho ta một lời giải thích!"

Tiêu Hề Hề ngơ ngác "Giải thích gì?"

Trần lương viên "Ngươi lừa ta, hôm nay ngươi nói Thái tử Điện hạ sẽ tới điện Thanh Ca, nhưng ngài ấy không tới, ngươi lừa ta, lẽ nào không nên cho ta một lời giải thích sao?!"

Tiêu Hề Hề "Ta đâu có lừa cô …"

Trần lương viên "Ngươi còn nói không lừa ta? Nếu không lừa ta, vì sao Điện hạ không xuất hiện?!"

Tiêu Hề Hề "Chuyện này sao ta biết được."

"Đã đến lúc này rồi, ngươi còn giả ngu? Tiêu lương đệ, không ngờ thoạt nhìn ngươi có vẻ ngu ngốc, thì ra đều là giả vờ. Ngươi giống hệt Bạch trắc phi, đều là bạch liên hoa mưu mô xảo trá, bề ngoài vô tội đáng thương, thật ra tâm tư ác độc tàn nhẫn hơn ai hết!"

"Nàng nói ai ác độc tàn nhẫn?"

"Ta nói ngươi ác độc tàn …" lời còn chưa nói xong, Trần lương viên chợt bừng tỉnh.

Giọng nói vừa rồi, là Thái tử!

Nàng lập tức quay đầu, nhìn về phía phát ra âm thanh, liền thấy Thái tử đứng ở cửa, Thường công công theo sau.

Cũng không biết họ đã đứng đó bao lâu, cuộc nói chuyện vừa rồi đã nghe được bao nhiêu.

Trong lòng Trần lương viên thấp thỏm, thầm kêu không xong rồi.

Nàng cuống quýt đứng dậy, nhưng vì ngồi quỳ quá lâu nên chân mất hết cảm giác, cố gắng lắm mới có thể gượng dậy, song vì đứng không vững mà chật vật ngã xuống đất.

Lúc này, Tiêu Hề Hề được Bảo Cầm đỡ xuống giường, hai người khuỵu gối hành lễ với Thái tử.

Hôm nay, Lạc Thanh Hàn bận điều tra vụ rượu độc, đến tận bây giờ mới xong.

Thấy trời đã khuya, hắn nghĩ Tiêu lương đệ chắc đã ngủ rồi, vốn hắn không định tới, nhưng do dự một hồi vẫn quyết định đến, hắn sợ Tiêu lương đệ còn chờ hắn.

Không ngờ vừa bước vào điện Thanh Ca đã nghe thấy Trần lương viên đang mắng người.

Thường công công phất tay, lập tức có hai cung nữ bước tới đỡ Trần lương viên dậy.

Trần lương viên bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Thái tử, cơ thể không khỏi run rẩy.

Lạc Thanh Hàn "Sao lại mắng người?"

Trần lương viên không biết giải thích thế nào, nàng vừa lo vừa sợ, hai mắt đỏ hoe, giọng run rẩy không ngừng "Vừa rồi … vừa rồi thần thiếp nói bậy, thần thiếp biết sai rồi, mong Điện hạ đừng để trong lòng."

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn lướt qua nàng, dừng trên người Tiêu

Hề Hề.

“Tiêu lương đệ, nàng nói đi, Trần lương viên tại sao mắng nàng?”

Tiêu Hề Hề chi tiết kể lại mọi chuyện.

Lạc Thanh Hàn sau khi nghe xong, ánh mắt nhìn Trần lương viên thêm vài phần chán ghét.

“Người đâu, đưa Trần lương viên về lầu Vũ Lộ, giảm một nửa bổng lộc ba tháng, sau này không được phép bước vào điện Thanh Ca nửa bước.”

Sắc mặt Trần lương viên biến đổi rõ rệt.

Giảm bổng lộc cũng không sao, chỉ là phí chi tiêu giảm một nửa, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài, mọi người trong Đông cung sẽ biết nàng chọc giận Thái tử.

Người trong cung này đều nịnh cao đạp thấp, nếu mọi người biết nàng bị Thái tử ghét bỏ, sợ là sẽ tàn nhẫn giẫm nàng xuống bùn lầy.

Nàng không muốn trải qua ngày tháng như vậy!

Nàng liều mạng thoát khỏi tay cung nữ, quỳ rạp bên chân Lạc Thanh Hàn, lấy túi thơm từ trong tay áo.

Một túi thơm màu tím nhạt, bên trên thêu hoa lan trắng.

“Điện hạ, người còn nhớ lần đầu gặp mặt, người đã nói gì với thần thiếp không? Người khen tên thần thiếp rất đẹp, còn tặng thần thiếp một chậu hoa lan, thần thiếp vẫn luôn chăm sóc chậu hoa lan đó đến tận bây giờ. Thần thiếp dựa theo chậu hoa lan đó làm túi thơm này, hoa lan bên trên là tự tay thần thiếp thêu từng đường kim mũi chỉ, trong túi thơm còn dùng cả cánh hoa lan, mong người nể tình tấm lòng thần thiếp dành cho người, nhận lấy túi thơm này.”

Chương 30: Không xứng

Trần lương viên hai tay dâng túi thơm, như thể dâng cả trái tim.

Một lời tỏ tình chân thành như vậy, cùng với dáng người nhỏ bé như hoa lê ướt mưa của Trần lương viên, chỉ cần là nam nhân bình thường đều sẽ mềm lòng.

Đáng tiếc, Lạc Thanh Hàn không phải nam nhân bình thường.

Hắn là móng heo không cảm xúc.

“Ta nhớ ra rồi, nàng tên Trần Lan Tâm, huệ chất lan tâm*, tên thật sự rất hay, nhưng đáng tiếc nàng không xứng với cái tên này.”

*Chỉ người cao nhã thanh khiết.

Giọng nói lạnh lùng, không chút cảm xúc đã khiến Trần lương viên tức khắc rơi xuống địa ngục.

Nàng không ngờ lời tỏ tình mình dày công chuẩn bị lại có kết quả như vậy.

Mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, ngón tay dâng túi thơm run rẩy.

Nàng còn muốn nói gì đó, đáng tiếc Lạc Thanh Hàn không cho nàng cơ hội này, trực tiếp phất tay cho người kéo nàng ra ngoài.

Không có Trần lương viên, không khí trong phòng đột nhiên chìm vào im lặng.

Bảo Cầm và Thường công công đều cúi đầu, không dám lên tiếng, vì sợ tai bay vạ gió.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề cảm giác tâm trạng của hắn không tốt, không biết nên dỗ hắn thế nào, chỉ có thể khô khan hỏi một câu.

“Điện hạ đã ăn chưa?”

Lạc Thanh Hàn “Vẫn chưa.”

“Thần thiếp cũng chưa ăn, thần thiếp còn đang chờ người.”

Không biết vì sao, khi Lạc Thanh Hàn nghe được lời này, tâm trạng nặng nề của hắn lập tức tốt lên.

Hắn nói “Hôm nay ta quá bận, quên mất thời gian, lần sau nếu lại xảy ra tình trạng như vậy, nàng có thể phái người tới nhắc nhở ta.”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói vâng.

Canh gà vẫn luôn đun nhỏ trên bếp, bây giờ trực tiếp bưng lên là dùng được ngay, Bảo Cầm còn làm thêm vài món đơn giản, sử dụng nguyên liệu tự trồng ở hậu viện.

Tiêu Hề Hề sớm đã đói lả người, nhưng nàng vẫn nhớ thân phận vợ bé của mình, múc một bát canh gà cho Thái tử trước.

Chờ Thái tử ăn miếng đầu tiên, nàng mới bắt đầu động đũa.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng gắp thức ăn lia lịa nhét vào miệng, nhẹ giọng nhắc nhở “Đừng ăn nhanh quá, không tốt cho dạ dày.”

Miệng Tiêu Hề Hề đầy thức ăn, hai má phồng lên.

Nàng vừa nhai vừa qua loa trả lời.

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn ăn uống rất tao nhã, mỗi miếng thức ăn đều nhai kỹ nuốt chậm, nhưng nhìn hắn thế này, không giống như đang thưởng thức món ngon, mà giống như đang hoàn thành nhiệm vụ nào đó.

Hắn ăn xong bát đầu tiên, Tiêu Hề Hề đã chén tới bát thứ ba.

Bảo Cầm sợ chủ tử để lại ấn tượng xấu như ‘thùng cơm’ trong lòng Thái tử, nên nhỏ giọng nhắc nhở “Tiểu chủ, chắc người ăn no rồi nhỉ?”

Tiêu Hề Hề nuốt thức ăn trong miệng “Không, ta còn có thể ăn thêm bát nữa!”

Bảo Cầm “……”

Nàng tuyệt vọng rồi.

Nàng thậm chí không dám nhìn biểu tình của Thái tử lúc này.

Phi tần khác đều muốn giả vờ là tiểu tiên nữ chỉ uống sương trước mặt Thái tử, chỉ có chủ tử nhà nàng khác lạ, ăn hết bát này đến bát khác, như thể trong bụng giấu một hố sâu không đáy.

Lạc Thanh Hàn đẩy bát không của mình đến trước mặt Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu khỏi bát, bên miệng còn dính hạt cơm, hỏi “Điện hạ muốn thêm cơm hả?”

Lạc Thanh Hàn nói “Ta muốn ăn canh.”

Hắn nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng không nhịn được, nhắc nhở “Bên miệng nàng dính hạt cơm.”

Tiêu Hề Hề sờ lên khóe miệng “Ở đây à?”

“Không phải bên này, bên kia.”

Tiêu Hề Hề đổi bên sờ sờ, vẫn không tìm thấy hạt cơm.

Lạc Thanh Hàn vươn tay, ngón tay hơi lạnh của hắn lướt qua miệng nàng.

Tựa như mưa hạ rơi trên mặt hồ, sóng gợn lăn tăn.

Hắn cầm khăn tay từ Thường công công, lau ngón tay, điềm nhiên nói “Sạch rồi.”

Chương 31: Nhiệm vụ sư môn

Tiêu Hề Hề tươi cười "Đa tạ Điện hạ."

Nàng múc đầy một bát canh gà, đưa tới trước mặt Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn không thích thịt gà, vị giác với canh gà cũng bình thường, nhưng tối nay không biết tại sao mà hắn cảm thấy hương vị của canh gà này rất ngon, ăn liền ba bát mới dừng lại.

Canh gà nóng hổi làm hắn thấy ấm bụng, tâm trạng cũng thoải mái rất nhiều.

Tiêu Hề Hề háo hức hỏi "Điện hạ còn muốn ăn canh không?"

Lạc Thanh Hàn "No rồi, không ăn nữa."

Tiêu Hề Hề nịnh nọt hỏi "Vậy canh gà còn thừa có thể cho thần thiếp không?"

Bảo Cầm hận không thể lao lên bịt miệng nàng lại.

Ăn hết bốn bát cơm thì cũng thôi đi, canh gà còn thừa của Thái tử cũng không tha nữa!

Vì miếng ăn mà hoàn toàn không cần mặt mũi gì hết sao?

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề hồi lâu, mới ẩn ý trả lời.

"Không được."

Tiêu Hề Hề không bỏ cuộc, sáng nay nàng ăn cháo trắng món nhẹ, buổi trưa cũng ăn cháo trắng món nhẹ, cuối cùng buổi tối nàng có thể ăn cơm trắng rồi, nhưng toàn là đồ chay thanh đạm.

Miệng nàng nhạt nhẽo lắm rồi.

Nàng rất muốn ăn thịt.

Nàng đáng thương hỏi "Tại sao chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Canh gà quá dầu mỡ, nàng còn đang dưỡng bệnh, phải ăn kiêng."

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng lầu bầu "Thần thiếp thấy canh gà này nhìn có dầu mỡ lắm đâu, khá thanh đạm mà."

Lạc Thanh Hàn không nói nữa, sai người bưng canh gà đi đổ.

Tiêu Hề Hề không ăn được thịt, nên nàng chỉ có thể im lặng chén hết thức ăn còn thừa trên bàn.

Nhìn những chiếc dĩa bóng loáng như bị liế.m sạch, Bảo Cầm không còn gì luyến tiếc, thậm chí còn nghĩ, tiểu chủ làm vậy là tiết kiệm lương thực, Thái tử sẽ không vì tiểu chủ ăn quá nhiều mà thấy chán ghét đâu nhỉ.

Sau khi ăn uống no nê cũng là lúc nghỉ ngơi.

Lạc Thanh Hàn không có ý định rời đi.

Hắn chẳng những không đi, còn sai người pha trà, như thể sẽ ngồi rất lâu.

Tiêu Hề Hề cẩn thận quan sát biểu cảm của hắn, cẩn thận hỏi "Điện hạ có phải gặp chuyện phiền lòng không?"

Lạc Thanh Hàn khẽ ừ một tiếng.

Tiêu Hề Hề nói "Nếu Điện hạ tin tưởng thần thiếp, hay là nói

ra phiền muộn trong lòng, có lẽ thần thiếp giúp được người.”

Lạc Thanh Hàn chăm chăm nhìn nàng, hồi lâu sau mới nói “Tại sao nàng muốn giúp ta? Trước đó đưa bùa hộ thân, sau đó thay ta uống rượu độc, thậm chí còn nói muốn bảo vệ ta, lòng tốt của nàng với ta rất khó giải thích.”

Tiêu Hề Hề đang định mở miệng thì bị hắn cắt ngang.

Hắn nói “Đừng dùng mấy lời hoa mỹ lừa ta, ta muốn nghe nói thật.”

Hắn không tin trên đời có người đối tốt với hắn mà không cần lý do.

Hơn nữa, kỹ năng diễn xuất của Tiêu Hề Hề không tốt, chỉ cần để tâm thì có thể nhận ra nàng có dụng ý khác.

Tiêu Hề Hề đành nuốt hết mấy lời hoa mỹ đã đến bên môi, ngượng ngùng nói “Thật không dám giấu, khi thần thiếp rời sư môn đã nhận một nhiệm vụ.”

Lạc Thanh Hàn không ngắt lời, yên lặng lắng nghe.

Tiêu Hề Hề nói “Nhiệm vụ của thần thiếp là tìm một người có duyên, giúp người đó đăng cơ xưng đế.”

“Người có duyên nàng chọn là ta?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Phải.”

Biển người mênh mông, quá nhiều lựa chọn.

Nàng là một con cá muối, nguyên tắc của nàng bớt được một chuyện thì cứ bớt một chuyện, rất lười lựa chọn, nên nàng dứt khoát chọn người gần hoàng vị nhất, Thái tử Lạc Thanh Hàn nghiễm nhiên trở thành lựa chọn số một của nàng.

Chương 32: Đã chết rồi

Lạc Thanh Hàn thờ ơ hỏi "Cho nên từ ngày vào cung tuyển tú, nàng đã tính kế để tiếp cận ta?"

Tiêu Hề Hề có hơi chột dạ, nhỏ giọng đáp "Vâng."

Lạc Thanh Hàn dò xét nhìn nàng, như thể hắn đang nhìn nhận lại nữ nhân trước mặt.

Vốn hắn còn tưởng đối phương là người đơn thuần chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấu, bây giờ xem ra, hắn thật sự đánh giá thấp nàng rồi.

Tiêu Hề Hề không dám nhìn biểu cảm của đối phương.

Nàng cố ý tiếp cận Lạc Thanh Hàn là vì có mục đích, bây giờ Lạc Thanh Hàn biết chân tướng, chắc rất thất vọng về nàng đúng không?

Nàng cúi đầu, trông đáng thương như cô vợ bé làm sai chuyện.

Hồi lâu sau, Lạc Thanh Hàn mới chậm rãi mở miệng "Nhiệm vụ của sư môn có thời hạn không?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không có."

"Không có thì tốt. Phụ hoàng đang độ tráng niên, trong thời gian ngắn ta không thể kế vị, nàng hiểu chứ?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Hiểu, chuyện này không vội được."

Lạc Thanh Hàn nhấp một ngụm trà, sau đó chuyển chủ đề "Hôm nay ta đang điều tra án rượu độc."

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội hỏi "Tra được gì rồi sao?"

"Triệu Hiền tra được trong rượu không có độc, là ly của ta đã bị bôi độc, ta sai người truy tìm những người có thể chạm vào ly rượu, sau khi điều tra thẩm vấn từng người, cuối cùng tra ra được một cung nữ tên Đàm Hoa. Có người nhìn thấy Đàm Hoa từng xuất hiện trong Phượng Thê viên, thần sắc hoảng loạn, như thể đã làm chuyện gì đó mờ ám. Đàm Hoa vốn là người ở ngự thiện phòng. Triệu Hiền dẫn người đi lục soát chỗ ở của cô ta, tìm được gói thuốc độc, chính là loại độc nàng trúng."

Tiêu Hề Hề nói "Vậy thì bắt Đàm Hoa thẩm vấn đi."

"Ta sai người đi bắt Đàm Hoa, nhưng cô ta biến mất rồi."

"Biến mất rồi?"

"Ừ, Triệu Hiền đã tìm tất cả những nơi cô ta có thể xuất hiện, tra hỏi các cung nữ thái giám hay qua lại với cô ta, nhưng không thu hoạch được gì, cô ta như bốc hơi khỏi nhân gian, không ai biết cô ta đi đâu."

Tiêu Hề Hề hỏi "Điện hạ phiền não chuyện này sao?"

Lạc Thanh Hàn "Mẫu hậu yêu cầu ta ngày mai phải tra ra chân tướng, ngày hôm nay sắp qua rồi nhưng không có tung tích của Đàm Hoa, ta không thể bẩm báo với mẫu hậu."

"Điện hạ có biết sinh thần bát tự của Đàm Hoa không?"

Lạc Thanh Hàn khó hiểu nhìn nàng "Nàng muốn làm gì?"

"Thần thiếp có thể bấm tay tìm vị trí của Đàm Hoa, nhưng cần phải có sinh thần bát tự của Đàm Hoa."

Lạc Thanh Hàn hơi ngạc nhiên, không ngờ người trong Huyền Môn không những có thể đón lành tránh dữ, mà còn biết bấm tay tính toán.

Cục Nội thị có tất cả thông tin của cung nữ thái giám, Lạc Thanh Hàn phái người đến cục Nội thị kiểm tra quyển trục, nhanh chóng tìm ra sinh thần bát tự của Đàm Hoa.

Một tờ giấy có ghi sinh thần bát tự được đặt trước mặt Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề, muốn biết nàng bấm tay tính toán thế nào.

Nàng nhìn nội dung trên giấy, rồi nhắm mắt lại, không cử động nữa.

Sau một lúc.

Tiêu Hề Hề mở mắt ra, sắc mặt hơi tái nhợt "Cách một trăm trượng về phía Tây Nam, xung quanh toàn là nước."

Nàng dừng lại, bổ sung thêm một câu.

"Người đã chết rồi."

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm nàng "Sắc mặt nàng không được tốt lắm, có cần gọi thái y đến xem không?"

"Không cần, vừa rồi thần thiếp bấm tính, cảm nhận được cảm xúc trước khi chết của Đàm Hoa, trong lòng có hơi khó chịu, ngủ một giấc là khỏi."

Vì Tiêu Hề Hề có mệnh cách đặc thù, mỗi lần nàng bấm tính sẽ vô tình nảy sinh phản ứng đồng cảm.

Sự tuyệt vọng, sợ hãi và căm uất của Đàm Hoa trước khi chết tràn vào tim Tiêu Hề Hề, khiến nàng cảm nhận được nỗi sợ hãi do cái chết mang lại.

Lạc Thanh Hàn nghĩ thầm, cách bấm tính này nên ít sử dụng thì tốt hơn.

“Nàng ngủ đi, ngày mai ta lại tới thăm nàng.”

“Thần thiếp cung tiễn Điện hạ.”

Chương 33: Ninh phi

Lạc Thanh Hàn rời khỏi điện Thanh Ca lập tức gọi Triệu Hiền tới.

Theo lời chỉ dẫn của Tiêu Hề Hề, họ tìm thấy một cái giếng nằm cách một trăm trượng về phía Tây Nam.

Trong giếng giấu một thi thể nữ, xem cách ăn mặc thì chính là cung nữ mất tích Đàm Hoa.

Vị trí giếng này rất hẻo lánh, bị bỏ hoang nhiều năm, ngày thường không người lui tơi, miệng giếng còn bị phiến đá nặng che lấp, nếu không dời phiến đá ra thì không thể nhìn thấy tình hình trong giếng.

Nếu không có Tiêu Hề Hề giúp đỡ, e là họ không bao giờ nghĩ Đàm Hoa sẽ ở đây.

Cái xác ngâm trong nước đã phù lên, không còn nhận dạng được khuôn mặt.

Ngọc Lân quân kiểm tra thi thể từ đầu đến chân, phát hiện một chiếc khăn lụa, góc dưới bên phải có thêu tên Đàm Hoa, chứng tỏ người này chính là Đàm Hoa.

Ngoài khăn lụa, họ còn tìm thấy một khối ngọc bội hình tròn đeo trên cổ thi thể.

Triệu Hiền dùng khăn lụa bọc lấy miếng ngọc, dâng đến trước mặt Thái tử.

“Điện hạ, ngọc bội này hình như là đồ trong cung.”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn ngọc bội "Đến Thiếu phủ tra xem này ngọc bội này thuộc cung nào."

"Vâng."

Thiếu phủ là nơi quản lý tài sản hoàng gia và cung ứng đồ dùng trong cung, chỉ cần là đồ trong cung, Thiếu phủ đều ghi chép lại.

Triệu Hiền cầm ngọc bội đến Thiếu phủ, lôi người giám sát Thiếu phủ ra khỏi giường, hỏi lai lịch của khối ngọc bội.

Giám sát Thiếu Phủ lau sạch gỉ mắt, cẩn thận nhìn ngọc bội dưới ánh nến, hồi lâu mới nói.

"Đây hình như là đồ của cung Trường Lạc."

Triệu Hiền nheo mắt "Ngươi chắc chắn?"

Giám sát Thiếu phủ vội nói "Đây đúng là đồ của cung Trường Lạc, nhưng năm ngoái Thái hậu đã thưởng cho Ninh phi nương nương."

Nói xong còn cố ý lật quyển trục, chỉ vào một trong các ghi chép nói.

"Người xem, trong này viết rõ ràng, Thái hậu thưởng cho Ninh phi một đôi vòng tay hồng ngọc, một chuỗi hạt mã não, một đôi hoa tai ngọc trai, một ngọc bội hình tròn …"

Triệu Hiền trực tiếp cầm quyển trục đi, trở về Đông cung, bẩm bào chuyện này với Thái tử.

Trên mặt Lạc Thanh Hàn không nhìn ra biểu cảm gì, điềm tĩnh nói "Tra đến đây là được rồi, ngươi vất vả cả một đêm, trở về ngủ đi."

"Đây là bổn phận của thuộc hạ, không dám nói vất vả, thuộc hạ cáo lui, Điện hạ cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Triệu Hiền rời đi, Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm vào ngọc bội một lúc, rồi mới đi ngủ.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Lạc Thanh Hàn đã đến điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu dậy còn sớm hơn hắn.

Lúc này, bà đã dùng xong bữa sáng, đang tản bộ trong vườn.

Lạc Thanh Hàn chắp tay hành lễ "Nhi thần thỉnh an mẫu hậu."

Tần hoàng hậu hỏi "Nghe nói đêm qua con dẫn Ngọc Lân quân loanh quanh trong cung, có phải tra ra gì rồi không?"

"Mẫu hậu anh minh, nhi thần đã tìm ra người hạ độc, là một cung nữ tên Đàm Hoa. Tối qua Ngọc Lân quân tìm thấy thi thể của Đàm Hoa trong giếng, sau khi kiểm tra thì phát hiện cô ta bị đánh bất tỉnh rồi ném xuống giếng chết đuối. Ngọc Lân quân tìm thấy một ngọc bội hình tròn trên người cô ta."

Lạc Thanh Hàn mở khăn lụa, để lộ ngọc bội bên trong.

Tần hoàng hậu chỉ nhìn thoáng qua, không định chạm vào.

Bà lạnh nhạt hỏi "Đây là đồ của ai?"

"Là của Ninh phi."

Tần hoàng hậu nhướng mày "Thì ra là Ninh phi."

Ninh phi là mẹ ruột của Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên.

Nghe nói hồi Ninh phi mới vào cung, vì điệu múa động lòng người nên rất được sủng ái.

Chẳng lâu sau nàng may mắn mang thai, không thể thị tẩm, Hoàng đế lại để ý đến nữ nhân khác, về sau trong cung có thêm không ít người mới, sủng ái của Ninh phi cũng dần phai nhạt.

Dù không được Hoàng đế sủng ái, nàng vẫn còn Tứ hoàng tử, những phi tần bình thường kia không thể so sánh được.

Chương 34: Phạt trượng

Trong hậu cung này, đãi ngộ giữa người có con và người không có con khác biệt rất lớn.

Chưa nói đến việc sinh được hoàng tử, dù chỉ là công chúa, cũng tốt hơn phi tần không có con.

Ân sủng là thứ mà các phi tần tranh đoạt, còn con cái mới là chỗ dựa cho họ yên thân gởi phận.

Ninh phi năm nay đã ngoài ba mươi, so với những phi tần trẻ trung mới vào cung kia thì đã già nua tiều tụy, mấy năm nay Hoàng đế ít khi qua đêm trong cung của nàng.

Dù vậy cũng không ai dám xem thường nàng, đồ nàng dùng một nửa cũng không thiếu, cuộc sống trong cung của nàng rất dễ chịu, cả Hoàng hậu cũng nể mặt mấy phần.

Tất cả là do nàng đã sinh được Tứ hoàng tử.

Ninh phi nghe Hoàng hậu triệu kiến, nàng cũng không nghĩ nhiều, sau khi trang điểm một chút, rồi ngồi lên kiệu đến điện Tiêu Phòng.

Cung nữ cẩn thận dìu Ninh phi xuống kiệu.

Ninh phi nhìn cửa lớn điện Tiêu Phòng uy nghi trước mặt, chậc một tiếng, trong lòng hơi khinh thường, hơi ghen ghét.

Tần hoàng hậu làm chủ Lục cung này vô cùng vinh quang, ai cũng muốn nịnh bợ bà, song trong lòng ai cũng biết rõ, Tần hoàng hậu thực chất là gà mái không đẻ được trứng, nhiều năm như vậy, ngoại trừ lúc trẻ từng mang thai một lần, sau đó

không mang thai thêm lần nào nữa.

Hoàng đế và Thái hậu cấm mọi người bàn tán chuyện này, nhưng mọi người không ngốc, có thể đoán được năm đó Tần hoàng hậu sảy thai hại đến thân thể, khiến bà không mang thai được nữa.

Ninh phi nhiều lần nghĩ Tần hoàng hậu chỉ chiếm chỗ chứ không làm được gì.

Rõ ràng không thể sinh con, lại cứ chiếm ngôi vị Hoàng hậu, đúng là không tự lượng sức mình!

Cung nữ nhỏ giọng nhắc nhở "Nương nương cẩn thận ngưỡng cửa."

Ninh phi bước qua ngưỡng cửa cao của điện Tiêu Phòng, bước vào trong điện, khuỵu gối hành lễ với Tần hoàng hậu.

Tần hoàng hậu mặc váy dài tay rộng màu đen, màu sắc đậm càng khiến bà toát lên vẻ thâm trầm lãnh đạm.

Đại cung nữ Trân Châu trong tay cầm khăn lụa tiến lên hai bước, bên trong có một khối ngọc bội hình tròn.

Tần hoàng hậu hỏi "Đây là đồ trong cung của Ninh phi nhỉ?"

Ninh phi thấy ngọc bội, đồng tử hơi co lại.

Nàng vô thức nắm chặt tay áo, cố nặn ra nụ cười trên môi, khiến mình trông bình tĩnh tự nhiên hơn.

"Năm ngoái Thái hậu nương nương ban thưởng cho thần thiếp, gần đây dọn dẹp đồ đạc lại không thấy đâu, còn tưởng mình không cẩn thận đánh mất, thần thiếp định báo với phủ Nội Vụ để bọn họ tìm giúp, không ngờ lại ở chỗ của Hoàng hậu nương nương."

Tần hoàng hậu lạnh lùng nói "Ngọc bội này tìm thấy trên thi thể của một cung nữ tên Đàm Hoa."

Ninh phi không chút nghĩ ngợi vội nói "Thần thiếp không biết người này."

"Bổn cung không quan tâm ngươi biết Đàm Hoa hay không, bổn cung chỉ biết Đàm Hoa muốn hạ độc Thái tử, mà trên người Đàm Hoa lại có ngọc bội của ngươi."

Sắc mặt Ninh phi tái nhợt "Thần thiếp chưa từng có ý nghĩ hạ độc Thái tử, thần thiếp trong sạch!"

"Trong sạch?" Tần hoàng hậu cười lạnh một tiếng "Trong hậu cung này không ai trong sạch cả."

"Thần thiếp thật sự bị oan, mong Hoàng hậu nương nương minh xét!"

Ninh phi quỳ xuống dập đầu, sau lưng đã túa ra nhiều lớp hôi lạnh.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nhìn nàng "Ngọc bội này là tang vật chứng minh ngươi mưu hại Thái tử, dù ngươi không chịu nhận tội, hôm nay bổn cung cũng không thể tha cho ngươi, người đâu, lôi Ninh phi ra ngoài phạt ba mươi trượng."

Ninh phi hoảng sợ hét lên "Hoàng hậu nương nương tha mạng!"

Hai ma ma cường tráng đi vào, trái phải nắm lấy cánh tay Ninh phi, bịt miệng nàng lại, thô bạo lôi nàng ra ngoài.

Kế đó, bên ngoài vang lên tiếng kêu thảm thiết của Ninh phi.

Chương 35: Tình nghĩa phu thê

Khi Hoàng đế biết tin vội vã đến điện Tiêu Phòng, thì Ninh phi đã bị đánh đến mức chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Nàng nằm trên đất, y phục sau lưng thấm đẫm máu, thảm không nỡ nhìn.

Hoàng đế lập tức sai người dìu Ninh phi dậy.

"Đưa nàng ấy về cung Yên Vũ, gọi thái y đến khám."

Lưu công công cung kính đáp "Vâng."

Ông đích thân dẫn người đưa Ninh phi về cung Yên Vũ.

Tần hoàng hậu đứng dậy hành lễ, động tác chuẩn mực, không thể tìm ra bất kỳ sai sót nào.

"Thần thiếp bái kiến Bệ hạ."

Hoàng đế cau mày hỏi "Ninh phi làm sai chuyện gì? Tại sao nàng phạt trượng nàng ấy?"

Tần hoàng hậu lạnh lùng hỏi lại "Nàng ta hạ độc mưu hại Thái tử, chẳng lẽ không nên phạt sao?"

"Ý nàng là gì?"

Tần hoàng hậu thuật lại sự tình, cung nữ Trân Châu dâng khăn lụa lên, bên trong là ngọc bội hình tròn.

Hoàng đế không biết ngọc bội này, nhưng ông biết Hoàng hậu sẽ không lừa ông về vụ việc mà chỉ cần điều tra là biết được sự

thật.

Hoàng đế trầm giọng nói "Dù ngọc bội này thật sự là của Ninh phi, cũng không chứng minh được nàng ấy xúi giục Đàm Hoa hạ độc mưu hại Thái tử. Trước khi điều tra được chân tướng, nàng đã ra tay với Ninh phi, không sợ mang tai tiếng sao?"

Tần hoàng hậu thản nhiên nói "Nếu Bệ hạ cảm thấy hành động của thần thiếp không công bằng, có thể phế bỏ ngôi vị Hoàng hậu của thần thiếp, đày thần thiếp vào lãnh cung."

"Nàng!"

Hoàng đế vô cùng giận dữ, trong mắt bừng tia lửa nhìn bà.

"Đừng tưởng trẫm không dám động đến nàng!"

Tần hoàng hậu giang rộng hai tay "Thần thiếp luôn ở đây, nếu người nhìn thần thiếp không thuận mắt, lúc nào cũng có thể ra tay."

Hoàng đế nghiến răng "Nàng chờ đấy cho trẫm!"

Nói xong ông hậm hực phất tay áo bỏ đi.

Tần hoàng hậu điềm nhiên cúi đầu "Thần thiếp cung tiễn Bệ hạ."

Chờ Hoàng đế đi xa, Trân Châu mới từ dưới đất đứng dậy, thận trọng khuyên nhủ "Hoàng hậu nương nương, người hà tất phải như vậy? Người và Bệ hạ là phu thê kết tóc, người chỉ cần giải thích rõ ràng với Bệ hạ, Bệ hạ chắc chắn sẽ đứng về phía người."

"Phu thê kết tóc?" Tần hoàng hậu khẽ cười như nghe thấy một câu chuyện cười, tiếng cười đầy sự châm chọc.

Giữa bà và Hoàng đế, từ đầu đến cuối không hề có tình nghĩa vợ chồng.

Trước đây không có, bây giờ không có, tương lai cũng sẽ không.

Chuyện Ninh phi bị đánh nhanh chóng lan truyền trong cung.

Bảo Cầm sống động kể lại sự tình.

Thấy chủ tử vẫn mãi cắn hạt dưa, hoàn toàn không định nói gì, đành phải lên tiếng.

“Tiểu chủ, sao người không nói gì?”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Em muốn ta nói gì?”

Bảo Cầm kích động nói “Đối mặt với hậu cung tranh đấu tàn khốc như vậy, lẽ nào người không thấy khích lệ, nỗ lực tranh sủng, đoạt vị trí Thái tử phi sao? Chỉ khi người trở thành Thái tử phi, tương lai mới có thể thành Hoàng hậu, chỉ cần trở thành Hoàng hậu, người mới không rơi vào tình cảnh đáng thương như Ninh phi.”

“Ninh phi đáng thương chỗ nào?”

“Ninh phi bị đánh thành như vậy, còn chưa đủ đáng thương sao?”

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Ninh phi tự làm tự chịu, nếu không nảy sinh tâm tư không nên có, cũng sẽ không đắc tội Hoàng hậu, càng sẽ không rước lấy trận đòn tàn nhẫn này. Cho nên mới nói, làm một con cá muối vẫn là tốt nhất, không cần nghĩ gì hết, không cần tranh gì hết, chỉ cần thoải mái nằm đây ăn no chờ chết là được rồi.”

Bảo Cầm hận rèn sắt không thành thép, chủ tử nhà nàng không biết phấn đấu gì hết!

Đúng lúc này, Lạc Thanh Hàn bước vào.

Sự xuất hiện đột ngột của hắn làm Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm giật nảy mình, hai người vội vàng khuỵu hành lễ.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề đầy ẩn ý hỏi.

“Nàng gả vào Đông cung chỉ vì ăn no chờ chết?”

Chương 36: Đa tạ lòng tốt của Điện hạ

Trong lòng Bảo Cầm thầm than không ổn, vừa rồi Thái tử đã nghe hết những gì chủ tử nhà nàng nói rồi, Thái tử sẽ không vì thế mà ghét chủ tử nhà nàng chứ?

Nói đi phải nói lại, Thái tử cũng thật là, mỗi lần đến điện Thanh Ca đều im hơi lặng tiếng, còn đến đúng thời khắc mấu chốt, cứ tiếp tục thế này, nàng sẽ không dám tám chuyện với chủ tử nữa.

Tiêu Hề Hề thẹn thùng cười "Thần thiếp gả vào Đông cung dĩ nhiên là vì ngưỡng mộ Thái tử Điện hạ anh tuấn tài hoa, ăn no chờ chết chỉ là thuận theo tự nhiên thôi."

Lạc Thanh Hàn phất tay, những người trong phòng đều lui xuống.

Hắn vén vạt áo ngồi xếp bằng trên đệm.

Tiêu Hề Hề rót trà cho hắn.

"Hôm nay nhìn tâm trạng của Điện hạ rất tốt."

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Đúng là rất tốt."

Hắn đánh giá nữ nhân trước mặt, sắc mặt hồng hào sáng bóng.

"Có vẻ nàng cũng hồi phục rất tốt."

Tiêu Hề Hề lập tức lấy khăn lụa che miệng ho nhẹ hai tiếng, giả vờ yếu ớt nói "Nhìn bề ngoài thì thần thiếp có vẻ không sao, nhưng thật ra bên trong vẫn còn rất yếu, cần tịnh dưỡng một khoảng thời gian dài."

Lạc Thanh Hàn giờ đã nhìn rõ bản chất cá muối của nữ nhân này, làm ngơ dáng vẻ diễn kịch của nàng.

“Nếu đã khỏe, hẳn là có thể thị tẩm rồi.”

Tiêu Hề Hề bị dọa sợ không thở nổi, chợt ho dữ dội.

Lần này là ho thật.

Lạc Thanh Hàn đẩy tách trà chưa uống đến trước mặt nàng, bảo nàng uống chút nước làm ẩm cổ họng.

Tiêu Hề Hề ho đến nỗi mặt đỏ bừng, phải một lúc sau mới dừng được.

“Điện hạ, người đừng giỡn như vậy, dọa người lắm đó.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Chỉ bảo nàng thị tẩm thôi, làm gì mà dọa người?”

Tiêu Hề Hề muốn nói nàng chưa thành niên, nhưng trong thời đại này thiếu nữ mười sáu tuổi đã đến tuổi cập kê rồi, mà năm nay nàng mười sáu, lấy cớ này thoái thác không ổn rồi.

Nàng nhăn mặt nói “Thần thiếp sợ đau.”

“Nhịn một chút sẽ không sao.”

Xem xem, đây là tiếng người à?!

Tiêu Hề Hề biết hôm nay nàng thoát không được rồi, ở đây không có ai, nàng dứt khoát quỳ xuống đất, đáng thương cầu xin nói.

“Sở dĩ thần thiếp vào cung là để giúp Thái tử đăng cơ xưng đế, những chuyện khác, thần thiếp không dám cầu, cũng không muốn.”

Lạc Thanh Hàn nâng cằm nàng lên, giọng rõ ràng uy lực.

“Phàm là thứ ta cho nàng, dù nàng không muốn, cũng phải nhận.”

Tiêu Hề Hề khóc không ra nước mắt.

Đầu ngón tay của Lạc Thanh Hàn lướt qua môi nàng, bình tĩnh nói “Nếu nàng đã vào Đông cung, thì là nữ nhân của ta, thị tẩm là chuyện sớm muộn, đạo lý đơn giản như vậy, lẽ nào nàng không biết sao?”

Biết là một chuyện, nhưng thực hiện lại là chuyện khác.

Tiêu Hề Hề mím môi không nói gì.

Lạc Thanh Hàn buông cằm nàng ra, dùng khăn lụa lau đi nhiệt độ còn sót lại trên ngón tay, bình tĩnh nói.

“Muốn có được thì phải cho đi, nếu nàng muốn có được lòng tin của ta thì phải cho ta thấy thành ý của nàng, nếu cả chuyện thị tẩm cũng không làm được, sao ta tin nàng thật lòng suy nghĩ cho ta?”

Giọng điệu của hắn nghe không giống lời tướng công nói với thiếp thất, mà giống như giáo viên đang dạy học sinh cách làm người hơn.

Tiêu Hề Hề không còn gì để nói.

Lạc Thanh Hàn còn rất nhiều việc phải làm, hắn ngồi không bao lâu đã đứng dậy rời đi.

Trước khi đi, hắn như thể nhớ ra chuyện gì, đột nhiên nói với Tiêu Hề Hề.

“Ta đã nói chuyện nàng trúng độc với Trung Võ tướng quân rồi, người của phủ tướng quân chiều nay sẽ vào cung thăm nàng, đây là phần thưởng cho chuyện nàng thay ta chặn rượu độc.”

Tiêu Hề Hề khom người "Đa tạ lòng tốt của Điện hạ."

Chương 37: Thiên sát cô tinh

Buổi chiều, tướng quân phu nhân dẫn đích thứ nữ đến điện Thanh Ca.

Tướng quân phu nhân họ Tiết, năm nay ba mươi ba tuổi, đoan trang xinh đẹp, thoạt nhìn rất dịu dàng thục nữ.

Tiết thị sinh được hai gái một trai, ngoài ra còn vài thiếp thất sinh được thứ tử thứ nữ.

Hôm nay bà dẫn vào cung là đích thứ nữ Tiêu Tri Lam.

Còn đích trưởng nữ, chính là Tiêu Hề Hề đã gả vào Đông cung.

Tướng quân phu nhân Tiết thị là cáo mệnh tứ phẩm, mà thân phận Lương đệ của Tiêu Hề Hề là tòng tam phẩm, cao hơn bà một bậc.

Tiết thị và Tiêu Tri Lam đứng cách xa Tiêu Hề Hề, khuỵu gối hành lễ.

“Thần phụ, thần nữ bái kiến Tiêu lương đệ.”

Tiêu Hề Hề muốn đi đến dìu Tiết thị.

Nhưng Tiết thị có vẻ bị dọa sợ, vội kéo cô con gái nhỏ lùi về sau.

Nhì dáng vẻ như đang tránh tai họa.

Tiêu Hề Hề dừng bước, nét cười trên mặt nhạt đi, nàng nói “Mẫu thân, không cần đa lễ, ở đây không có người ngoài,

người cứ tự nhiên đi.”

Tiết thị biết phản ứng vừa rồi của mình hơi thái quá.

Bà vội thu lại nét mặt, lễ phép khách khí nói “Thần phụ không dám.”

Tiêu Tri Lam trốn sau lưng mẫu thân, tò mò đánh giá tỷ tỷ ruột này của mình.

Tiêu Tri Lam năm nay vừa tròn mười tuổi, khuôn mặt tròn trĩnh, hai mắt to tròn lấp lánh, hai búi tóc cao, trông như búp bê trong bức tranh ngày Tết, rất dễ thương.

Tiêu Hề Hề gọi Bảo Cầm mang một ít thức ăn cho Tiêu Tri Lam.

Tiêu Tri Lam thấy đồ ăn ngon, muốn với tay lấy nhưng bị mẫu thân ngăn lại.

Tiết thị nhỏ giọng dỗ dành “Tiểu Lam, chúng ta không ăn đồ ở đây, về nhà rồi mẹ sẽ làm món ngon cho con.”

Tiêu Tri Lam tuy chỉ mới mười tuổi nhưng cô bé không phải chuyện gì cũng hiểu.

Cô bé nghe lỏm hạ nhân bàn tán, biết cô bé có một tỷ tỷ ruột, nhưng tỷ tỷ là thiên sát cô tinh, vận mệnh xui rủi, ai ở gần tỷ ấy đều phải chết.

Vì vậy tỷ tỷ vừa mới sinh ra đã bị đưa đi xa, nên Tiêu Tri Lam từ nhỏ chưa từng gặp tỷ tỷ ruột này.

Mãi đến năm ngoái, tỷ tỷ đột nhiên về nhà, Tiêu Tri Lam mới gặp tỷ tỷ lần đầu.

Nhưng người trong nhà hình như không thích tỷ tỷ cho lắm, nhìn thấy tỷ tỷ sẽ đi đường vòng.

Cha mẹ cũng nhắc nhở Tiêu Tri Lam và các ca ca, không được

nói chuyện hay ở cùng tỷ tỷ, thậm chí còn không được nhìn tỷ tỷ.

Lúc ăn cơm, tỷ tỷ ăn một mình trong tiểu viện, rất ít khi ra ngoài và không qua lại với người khác.

Đến khi tuyển tú bắt đầu, lần đầu tiên tỷ tỷ chủ động ra khỏi cửa viện, đứng trước mặt cha mẹ, bày tỏ ý muốn gả vào Đông cung.

Tỷ tỷ bằng lòng gả cho Thái tử, trở thành Lương đệ của Thái tử.

Trên dưới trăm người trong phủ tướng quân ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiết thị bảo vệ đứa con gái nhỏ sau lưng, giống như gà mái đang bảo vệ gà con, sợ con của mình sẽ bị hại.

Thấy vậy, Tiêu Hề Hề thức thời xua đi ý nghĩ nói chuyện nhà với Tiết thị.

Tiết thị thận trọng nói "Tướng quân nghe nói Tiêu lương đệ tham gia thọ yến bị trúng độc, trong lòng rất lo lắng, nhưng tướng quân gần đây quá bận, hơn nữa còn là ngoại thần, không tiện vào hậu cung, nên bảo thần phụ dẫn Tiểu Lam tới thăm người."

Tiêu Hề Hề nói "Phiền cha mẹ nhọc lòng, con bây giờ đã khá hơn rồi."

Ánh mắt nàng dừng trên người Tiết thị và Tiêu Tri Lam một lúc, khẽ cau mày.

"Mấy ngày nay mẹ và muội muội đừng đi qua cầu, nhớ nhé!"

Tiết thị khó hiểu "Tại sao?"

Người trong nhà không biết Tiêu Hề Hề là người của Huyền Môn, mà nàng cũng không có ý định tiết lộ.

Nàng nói “Đừng hỏi tại sao, người chỉ cần nhớ lời con nói là được rồi.”

Chương 38: Mẹ con

Tiết thị đồng ý.

Nhưng nhìn biểu tình của bà, Tiêu Hề Hề đoán bà không để tâm lời cảnh báo của mình.

Tiêu Hề Hề lấy ra hai tấm bùa hộ thân.

Đây là hai tấm bùa hộ thân trước đó nàng làm cho Thái tử, làm xong vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp đưa cho hắn, nên nàng giữ tới bây giờ.

Tiêu Hề Hề sợ Tiết thị và Tiêu Tri Lam xảy ra chuyện, đề phòng chuyện ngoài ý muốn nên nàng đưa hai tấm bùa hộ thân này, hy vọng có thể giúp họ tránh được kiếp nạn.

Tiêu Hề Hề cầm tấm bùa đến gần, Tiết thị kéo đứa con gái nhỏ lùi lại vài bước, vẻ kháng cự hiện rõ trên mặt.

Tiêu Hề Hề không làm khó bà, nàng gọi Bảo Cầm tới, đưa hai tấm bùa hộ thân cho Tiết thị.

Bảo Cầm thấy hành động của Tiết thị, trong lòng vô cùng tức giận.

Nhưng do thân phận chủ tớ khác biệt, Bảo Cầm chỉ đành nhịn, trực tiếp nhét hai tấm bùa hộ thân vào tay Tiết thị.

“Phu nhân, bùa này là tiểu chủ tự tay làm, người cầm cẩn thận, đừng làm mất.”

Tiết thị cầm hai tấm bùa hộ thân, giống như cầm hai củ khoai nóng hổi, muốn lập tức ném chúng đi.

Bà gượng cười "Đa tạ Tiêu lương đệ ban thưởng."

Sau đó, bầu không khí rơi vào trầm mặc kéo dài.

Dù Tiết thị và Tiêu Hề Hề là mẹ con ruột thịt, nhưng Tiêu Hề Hề vừa được sinh ra không lâu đã bị đưa đi xa, nàng chưa từng uống sữa của Tiết thị, Tiết thị cũng chưa từng ôm nàng, tình cảm mẹ con không hề có, thấu hiểu nhau cũng chẳng hơn gì người xa lạ.

Hơn nữa với mệnh cách sát tinh làm người khác sợ hãi của Tiêu Hề Hề, Tiết thị càng sợ nàng như sợ cọp, thậm chí còn không dám nhìn nàng.

Thấy Tiết thị như ngồi trên đống lửa, Tiêu Hề Hề "Con mệt rồi, hai người về đi, hỏi thăm phụ thân giúp con."

Như được đại xá, Tiết thị vội nói vâng rồi kéo đứa con gái nhỏ ra ngoài.

Tiêu Hề Hề nói Bảo Cầm đi tiễn họ.

Tiết thị kéo đứa con gái nhỏ chạy rất nhanh, khi Bảo Cầm đuổi theo ra ngoài, đã không thấy bóng dáng mẹ con Tiết thị đâu.

Bảo Cầm tức giận trở về phòng.

"Tiểu chủ, phu nhân sao có thể đối với người như vậy? Một câu tâm tình cũng không có, còn cố ý tránh né người, làm như người là quái vật gì vậy, thật quá đáng!"

Tiêu Hề Hề không quan tâm "Tùy bà ấy thôi."

Tiết thị không phải người gian ác, giữa bà và Tiêu Hề Hề không có thù hận sâu sắc gì.

Họ chỉ không có quan hệ mẹ con mà thôi.

Tiết thị dẫn đứa con gái nhỏ rời khỏi điện Thanh Ca, lập tức

vứt bỏ hai tấm bùa hộ thân.

Sau khi vứt bùa hộ thân, Tiết thị còn dùng khăn lụa lau sạch tay vì sợ sẽ gặp xui xẻo.

Thấy hai tấm bùa nằm trên cỏ, Tiêu Tri Lam muốn đưa tay ra nhặt nhưng Tiết thị ngăn lại.

Tiêu Tri Lam ngây thơ hỏi "Đó là bùa hộ thân tỷ tỷ cho chúng ta, không thể vứt."

Tiết thị nghiêm túc cảnh cáo "Nó không phải tỷ tỷ của con, nó là sát tinh, nếu không phải vì nó, ca ca của con sẽ không chết, nếu chúng ta đến gần nó, sẽ bị nó khắc chết. Sau này không cần biết nó cho con thứ gì, con cũng không được đụng vào, nhớ chưa?"

Tiêu Tri Lam khó hiểu "Không phải ca ca vẫn đang rất tốt sao? Ca ca đâu có chết."

"Không phải ca ca này, con còn có một ca ca vừa mới sinh ra đã chết, là bị sát tinh khắc chết."

Tiết thị nói xong liền hối hận, lẽ ra bà không nên nói những lời này với đứa con gái nhỏ, lỡ làm con bé sợ thì sao?

Bà ôm đứa con gái nhỏ vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.

"Tiểu Lam, con còn nhỏ, có nhiều chuyện con vẫn chưa hiểu, khi lớn lên con sẽ hiểu khổ tâm của cha mẹ."

Chương 39: Cầu còn không được

Lạc Thanh Hàn bị Hoàng đế gọi đến ngự thư phòng giáo huấn một trận.

“Nếu con đã tra ra người hạ độc, sao lại không nói với trẫm trước? Tại sao lại nói với Hoàng hậu trước? Chẳng lẽ trong lòng con, trẫm không đáng tin bằng Hoàng hậu sao?”

Lạc Thanh Hàn quỳ trên đất “Nhi thần không có ý đó.”

“Con không có ý đó, thì có thể là gì? Tam hoàng tử, trẫm hi vọng con hiểu rõ, trẫm lập con làm Thái tử không phải vì con và Hoàng hậu có quan hệ thân thiết, mà vì con có năng lực, có thủ đoạn, tính cách trầm ổn, nếu con còn đứng về phía Hoàng hậu e là ngôi vị Thái tử này phải đổi người rồi!”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt “Nhi thần biết sai rồi.”

Hoàng đế biết rõ đạo lý vừa đấm vừa xoa.

Ông đỡ Lạc Thanh Hàn đứng dậy, sâu xa nói.

“Trẫm biết con là do Hoàng hậu nuôi nấng, con biết ơn Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu dù sao cũng là nữ nhân, tầm nhìn không xa, con không được để bà ấy ảnh hưởng. Con phải nhớ, con là Thái tử của vương triều Đại Thịnh, tương lai thiên hạ này sẽ do con tiếp quản, tuyệt đối không được để nữ nhân chi phối ý nghĩ của mình.”

“Nhi thần nhớ rồi.”

Hoàng đế vỗ vỗ vai hắn “Trẫm luôn xem trọng con, con đừng làm trẫm thất vọng.”

Sau đó, họ thương nghị vài chuyện trong triều.

Lạc Thanh Hàn rời ngự thư phòng thì mặt trời đã lặn, màn đêm dần buông.

Cung nữ cầm đèn lồng đi phía trước.

Lạc Thanh Hàn về Đông cung không đến thư phòng như thường lệ, mà trực tiếp đến điện Thanh Ca.

Trên đường đi, Lạc Thanh hàn vô tình thấy hai vật nhỏ màu vàng nằm trên bãi cỏ ven đường.

Hắn dừng lại, bước về phía đó.

Nhờ ánh sáng của đèn lồng, hắn nhận ra đó là hai tấm bùa hộ thân tinh xảo.

Thường công công cúi xuống, nhặt hai tấm bùa hộ thân, dâng đến trước mặt Thái tử.

Lạc Thanh Hàn cầm hai tấm bùa nhìn hồi lâu, giống hệt tấm bùa mà Tiêu Hề Hề đưa cho hắn.

Hắn sờ sờ túi tiền bên hông, tấm bùa hộ thân của hắn vẫn còn, không có mất.

Hai tấm bùa hộ thân này từ đâu ra?

Lần này Thái tử đến điện Thanh Ca, đã có người thông báo.

Tiêu Hề Hề sớm đã dẫn người ra ngoài đón tiếp.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn lắc lắc hai tấm bùa hộ thân trước mặt nàng “Đây là đồ của nàng?”

Tiêu Hề Hề nhìn tấm bùa hộ thân, cau mày nói “Đây là hai

tấm bùa hộ thân thần thiếp đưa cho mẫu thân và muội muội, sao chúng lại ở chỗ người?"

"Vừa rồi ta nhặt được ở ven đường, có lẽ mẹ nàng không cẩn thận làm mất, có cần phái người đưa cho họ không?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không cần."

Nàng biết rõ tính tình của Tiết thị, Tiết thị hành sự cẩn thận chu đáo, chưa từng để mất thứ gì, có lẽ Tiết thị sợ bị nàng lây vận xui nên cố tình vứt đi.

Thấy vẻ dò hỏi trong mắt Lạc Thanh Hàn, Tiêu Hề Hề chủ động giải thích.

"Chiều nay thần thiếp thấy trên người mẫu thân và muội muội có vận đen, trong lòng thầm tính một quẻ, hai ngày nữa có thể gặp nạn khi qua cầu. Thần thiếp sợ hai người xảy ra chuyện nên đưa cho họ hai cái tấm bùa hộ thân này, đáng tiếc …"

Đáng tiếc Tiết thị không cảm kích.

Lạc Thanh Hàn cầm lấy hai tấm bùa hộ thân trong tay nàng.

"Nếu họ không muốn, vậy cho ta đi, vừa lúc nàng còn nợ ta hai tấm bùa."

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Hai tấm bùa hộ thân này bị ném xuống đất rồi, Điện hạ không chê sao?"

"Bảo bối có thể cứu mạng, ta cầu còn không được."

Chương 40: Thị tẩm

Suốt bữa tối, Tiêu Hề Hề thỉnh thoảng liếc nhìn Lạc Thanh Hàn, do dự muốn nói rồi lại thôi.

Lạc Thanh Hàn biết nàng muốn nói về chuyện thị tẩm.

Hắn giả như không thấy gì, tư thế tao nhã dùng bữa.

Ăn tối xong, Lạc Thanh Hàn sai người chuẩn bị nước nóng tắm rửa.

Bảo Cầm tức thì vui mừng khôn xiết.

Thái tử tắm ở đây, có nghĩa là hôm nay Thái tử sẽ qua đêm ở điện Thanh Ca.

Đêm nay cuối cùng tiểu chủ cũng có thể thị tẩm rồi!

Bảo Cầm vui vẻ đi chuẩn bị nước nóng.

Lúc Lạc Thanh Hàn tắm xong, bước vào phòng ngủ, thấy Tiêu Hề Hề đã nằm trên giường.

Tiêu Hề Hề nằm thẳng, hai mắt mở to, giống như một con cá chết.

Lạc Thanh Hàn đứng bên giường, cúi đầu nhìn nàng.

“Ta còn chưa ngủ, nàng đã nằm trước rồi, không phép tắc gì cả.”

Tiêu Hề Hề dang hai tay, nằm thành dáng chữ đại (大) nhắm mắt lại, giống như binh sĩ thấy chết không sờn.

“Tới đi, người muốn làm gì thì làm, không cần thương xót thần thiếp, thần thiếp da dày thịt béo có thể chịu được!”

Không phải chỉ bị ăn một bữa thôi sao?

Nàng sẽ xem như bị chó cắn.

Lát nữa ăn thêm hai bát cơm, nàng lại là một trang hảo hán!

Lạc Thanh Hàn nhìn bộ dạng cứng rắn của nàng, thờ ơ nói “Giúp ta cởi áo.”

Tiêu Hề Hề: Ồ ~

Sắp bị ăn tới nơi rồi, còn phải hầu hạ cởi áo thắt lưng, muốn làm một người vợ bé tiêu chuẩn thật khổ quá mà!

Nàng ôm giận trong lòng, gắng gượng bò dậy, nhảy xuống đất, bắt đầu cởi áo cho hắn.

Lạc Thanh Hàn vừa mới tắm xong, trên người có vương hơi nước, thần thái thả lòng hơn ngày thường, cả người nhìn dịu dàng rất nhiều.

Tiêu Hề Hề sờ tóc hắn, thấy nó còn ướt, lập tức nói.

“Thần thiếp lau tóc cho Điện hạ.”

Nàng nói xong, không đợi Lạc Thanh Hàn phản ứng, đã nhanh nhẹn chạy đi lấy khăn.

Nàng cười như em gái nhỏ gội đầu trong tiệm cắt tóc, tha thiết nói “Thái tử Điện hạ, mời ngồi.”

Lạc Thanh Hàn dựa vào giường, một tay đỡ đầu, tay kia cầm sách, mái tóc đen dài xõa sau lưng.

Tiêu Hề Hề dùng khăn bao lấy tóc của Lạc Thanh Hàn, nhẹ nhàng chà chà.

Nàng nghĩ, tóc của Thái tử dài và dày như vậy, chắc chắn phải tốn rất nhiều thời gian mới lau khô được, có lẽ lúc nàng lau khô tóc cho hắn, hắn đã ngủ mất rồi.

Chỉ cần hắn ngủ say, nàng không cần thị tẩm nữa.

Kế hoạch này thật hoàn hảo!

Không khí trong phòng yên tĩnh, Lạc Thanh Hàn đột nhiên lên tiếng.

"Quan hệ của nàng với cha mẹ thế nào?"

Tiêu Hề Hề vừa dùng sức lau tóc, vừa trả lời "Cũng khá ổn."

"Nếu khá ổn, tại sao mẹ nàng lại vứt bùa hộ thân nàng đưa?"

Tiêu Hề Hề thở dài "Điện hạ, có một số việc nhìn thấu nhưng không nên nói ra, người hiểu trong lòng là được rồi."

Lạc Thanh Hàn đặt sách xuống "Ta vốn nghĩ quan hệ trong nhà nàng rất tốt, nàng vào cung hơn nửa năm, hẳn là rất nhớ nhà, nên ta chỉ muốn người nhà nàng vào thăm nàng, bây giờ nghĩ lại, ta làm chuyện dư thừa rồi."

"Mỗi nhà mỗi cảnh, Điện hạ làm không sai, là vấn đề của thần thiếp."

Lạc Thanh Hàn thấy Tiêu Hề Hề dường như không muốn nói những chuyện này, nếu là ngày thường, chắc chắn hắn sẽ không hỏi.

Nhưng đêm nay thì khác, hắn rất muốn biết người khác sống chung với phụ mẫu thế nào?

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng có vấn đề gì?"

Tiêu Hề Hề không nói gì.

Nàng cẩn thận lau tóc cho Thái tử, động tác vô cùng nhẹ nhàng cẩn thận, giống như đang lau bảo vật quý hiếm nào đó.

Lạc Thanh Hàn cũng không vội, an tĩnh chờ đợi.

Rất lâu sau mới nghe thấy nàng nhẹ giọng nói.

“Vì thần thiếp là thiên sát cô tinh.”

Chương 41: Ta sẽ bảo vệ nàng

Lạc Thanh Hàn nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ dò hỏi rất rõ ràng.

Hắn muốn biết thiên sát cô tinh là chuyện gì?

“Lúc trước thần thiếp từng nói, thần thiếp có mệnh cách đặc thù, thân mang vận rủi, trời sinh là thiên sát cô tinh. Một đạo sĩ vân du tứ phương từng khẳng định thần thiếp khắc phụ mẫu, khắc huynh đệ tỷ muội, chỉ cần là thân thích có quan hệ huyết thống với thần thiếp, đều sẽ bị thần thiếp khắc chết.”

Tiêu Hề Hề nói lời này bằng giọng điệu rất bình thường, như thể nàng không nói chuyện liên quan đến mình, mà chỉ như đang nói một chuyện nhỏ nhặt chẳng quan trọng.

Lạc Thanh Hàn cau mày, trầm giọng nói “Tên đạo sĩ kia ăn nói bậy bạ!”

Tiêu Hề Hề mỉm cười.

“Ông ấy không nói bậy, mệnh cách của thần thiếp quả thật không tốt.”

“Thật ra thần thiếp còn có một đệ đệ song sinh, đệ ấy sinh sau thần thiếp nửa canh giờ, đáng tiếc vừa sinh ra đã tắt thở.”

“Lúc đó mẫu thân chịu đả kích rất lớn, tinh thần gần như suy sụp, lúc đó có một đạo sĩ vân du tứ phương đi ngang qua nhà, sau khi biết chuyện, đạo sĩ đã bói một quẻ cho thần thiếp. Ông ấy nói mệnh của thần thiếp mang vận rủi, là thiên sát cô tinh, đệ đệ là bị thần thiếp khắc chết.”

“Đạo sĩ còn nói, thần thiếp sẽ khắc phụ mẫu, khắc huynh đệ tỷ muội, nếu để thần thiếp ở nhà, cả nhà sẽ bị thần thiếp khắc chết. Cha mẹ rất sợ hãi, muốn vứt bỏ thần thiếp, cuối cùng tổ phụ không đành lòng, nghĩ cách đưa thần thiếp rời phủ tướng quân. Sau đó số mệnh xoay vần, thần thiếp bái sư Huyền Môn, thành người của Huyền Môn.”

Lạc Thanh Hàn lúc này đã ngồi thẳng dậy, nghiêng đầu nhìn nữ nhân phía sau, nhẹ giọng hỏi.

“Nàng hận bọn họ không?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không hận.”

Nàng dừng một chút, những lời Tiết thị nói với nàng vang lên trong đầu, nàng cụp mắt nói “Thần thiếp chỉ có hơi sợ, hơi mất mát mà thôi.”

Lạc Thanh Hàn quay đầu lại nhìn nàng, trong lòng nổi lên sự thương xót.

Hắn mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của mình trên người nàng.

Cả hai đều là người không có duyên với tình thân.

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, nhẹ giọng nói “Nàng không cần sợ, nàng bây giờ là nữ nhân của ta, ta sẽ bảo vệ nàng.”

Tiêu Hề Hề cười híp mắt “Điện hạ không sợ bị thần thiếp khắc chết sao?”

“Ta là Thái tử, là trữ quân tương lai, nói theo kiểu đám người của Khâm Thiên Giám thì ta có chân long hộ thể, dù nàng có là thiên sát cô tinh, ta cũng có thể trấn được.”

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội nịnh nọt.

“Điện hạ nói có lý, thần thiếp có thể gả cho Điện hạ, thật sự là quyết định sáng suốt nhất đời này của thần thiếp.”

Nàng vừa dứt lời, Lạc Thanh Hàn dùng sức kéo nàng vào lòng.

Tiêu Hề Hề hoảng sợ, theo bản năng muốn đẩy hắn ra để đứng lên, nhưng hắn đã vòng tay qua người nàng, không cho nàng giãy giụa.

Hai người cách nhau quá gần, ngọn lửa nguy hiểm có thể bùng lên bất cứ lúc nào.

Lông tơ cả người Tiêu Hề Hề dựng đứng, giống như mèo con đang cảnh giác, mắt hạnh căng thẳng mở to.

“Điện hạ, buông tay ra, người như vậy, thần thiếp không tiện giúp người lau tóc.”

Cách lớp áo lụa mỏng, Lạc Thanh Hàn cảm nhận rõ ràng sự căng thẳng của nữ nhân trong lòng hắn.

Hắn nhìn vào mắt nàng, điềm nhiên nói.

“Thời gian không còn sớm, ta muốn ngủ.”

Tiêu Hề Hề căng thẳng nói líu cả lưỡi “Nhưng … nhưng tóc của người còn chưa khô, tóc ướt đi ngủ rất dễ bị đau đầu”

“Không sao, ta không sợ đau.”

Tiêu Hề Hề ngây người.

Thái tử vì muốn ngủ cùng nàng mà chẳng màng đau đầu.

Hắn rốt cuộc thèm khát đến mức nào chứ?!

Chương 42: Qua đêm

Lạc Thanh Hàn cùng Tiêu Hề Hề nằm trên giường cách nhau khoảng chừng một thước.

Khoảng cách như ranh giới Hán Sở, phân chia rất rõ ràng.

Ban đầu Tiêu Hề Hề vẫn còn thấp thỏm, sợ ai đó nửa đêm nổi thú tính vồ qua người nàng, nàng mở to mắt không dám ngủ, đề cao tinh thần cảnh giác.

Nàng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Có thể phản kháng thì phản kháng.

Nếu thật sự không thể phản kháng thì chỉ đành nằm yên chấp nhận số phận.

Nàng cắn răng, thức đến nửa đêm.

Sau đó nàng không chịu nổi nữa, mí mắt không chống đỡ được mà cụp xuống, chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Nàng mơ thấy mình biến thành thỏ trắng, phía sau có hổ dữ đuổi theo làm nàng sợ hãi điên cuồng bỏ chạy.

Không biết chạy bao lâu, đường phía trước đột nhiên biến mất.

Nàng không kịp phanh lại, rơi thẳng xuống vách đá!

Tiêu Hề Hề chợt tỉnh dậy.

Cả người nàng cứng đờ, hai tay nắm chặt chăn, thở hổn hển.

Phải mất một lúc nàng mới hồi phục sau cơn ác mộng.

Nàng quay sang nhìn bên cạnh.

Nam nhân ngủ bên cạnh đã đi rồi.

Tiêu Hề Hề vén chăn, nhìn y phục trên người vẫn còn nguyên, sau đó mở cổ áo ra nhìn, rất tốt, trên người không có dấu vết khả nghi nào.

Xem ra, tối qua Lạc Thanh Hàn không hề chạm vào nàng.

Hắn nói ngủ chỉ thật sự là đơn thuần đắp chăn ngủ, hoàn toàn không có ý gì khác.

Mà nàng thì suy diễn nhiều tình tiết đặc sắc trong não.

Tiêu Hề Hề vô cùng coi thường bản thân.

Mình đúng là nữ nhân xấu xa mà!

Đóa hoa cao lãnh tựa trời trong trăng sáng như Thái tử, sao có thể nảy sinh ý nghĩ đó với một nữ nhân đầu óc đầy tình tiết đồi trụy như mình chứ?

Gần đây mình gặp quá nhiều chuyện, không thể tiếp tục như vậy, phải bình tĩnh lại đã.

Bảo Cầm thò đầu vào xem, thấy chủ tử đã dậy, lập tức gọi cung nữ đi lấy nước nóng.

Hôm nay Bảo Cầm trông rất phấn khích lạ thường, hai mắt sáng ngời.

Nàng vừa hầu hạ Tiêu Hề Hề rửa mặt thay y phục, vừa hào hứng nói.

“Tiểu chủ, tối qua người vất vả rồi, hôm nay nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Chủ tử nhà nàng cuối cùng đã thị tẩm rồi!

Chủ tử nhà nàng cuối cùng đã trở mình rồi!

Chủ tử nhà nàng cuối cùng cũng bắt đầu nghiêm túc cung đấu rồi!

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm tối qua nàng đã nỗ lực lau tóc cho Thái tử, thật sự là một việc vất vả, nên nàng bình tĩnh tiếp nhận "Ừm."

Bữa sáng hôm nay phong phú hơn ngày thường rất nhiều, Tiêu Hề Hề ăn no căng bụng, vô cùng hài lòng.

Nàng thả mình trên ghế, phơi nắng ngủ nướng, chân thành cảm khái.

Làm cá muối thật sự thoải mái quá đi!

Chuyện Thái tử qua đêm ở điện Thanh Ca nhanh chóng lan truyền khắp Đông cung.

Bạch trắc phi nghe tin, tay run cả lên, trà nóng bắ.n ra ngoài.

Cung nữ Liễu Nhứ vội cầm lấy ấm trà trong tay nàng, cẩn thận giúp nàng lau nước trà trên mu bàn tay, lo lắng hỏi.

"Nương nương, người có đau không? Có cần bôi thuốc không?"

Bạch trắc phi đẩy tay nàng ra, ánh mắt thất thần nhìn chằm chằm tách trà trước mặt, thật lâu sau mới nói một câu.

"Ngài ấy thế mà lại qua đêm ở điện Thanh Ca."

Liễu Nhứ nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, rất đau lòng "Nương nương, người đừng quá đau lòng, dù Thái tử Điện hạ qua đêm ở điện Thanh Ca, nhưng nữ nhân mà Thái tử Điện hạ thích nhất vẫn là người, trong Đông cung này, không có nữ nhân nào hợp ý với Điện hạ hơn người."

Bạch trắc phi ôm ngực, hai lông mày khẽ cau lại, sắc mặt ngày càng tái nhợt, như thể sắp ngất tới nơi.

Liễu Như sợ hãi, vội đỡ lấy nàng.

“Nương nương, người lại tức ngực sao? Nô tỳ đỡ người nằm xuống.”

“Ta không sao, ta chỉ thấy … lồ.ng ngực hơi khó chịu thôi.”

Chương 43: Ý hận

Lạc Thanh Hàn vừa ra khỏi điện Nghị Sự, liền nghe thấy phía sau có người gọi mình.

“Lạc Thanh Hàn, ngươi đứng lại cho ta!”

Lạc Thanh Hàn dừng bước quay lại.

Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên bước nhanh đuổi theo, gã hung hăng vung nắm đấm vào mặt Lạc Thanh Hàn!

Mọi người thấy vậy hít sâu một hơi.

Thường công công hét lên “Thái tử cẩn thận!”

Thường công công đang định xông lên hộ tống, Triệu Hiền thoáng chốc đã chắn trước mặt Thái tử, dùng thân mình cứng rắn đỡ một quyền của Tứ hoàng tử.

Lạc Tân Nhiên không đánh trúng Thái tử, điên tiết rống lên “Triệu Hiền, cút ngay cho lão tử, nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện!”

Triệu Hiền không di chuyển.

Mãi đến khi Thái tử lệnh hắn lui xuống, hắn mới tránh sang một bên.

Lạc Tân Nhiên hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hàn, trong mắt đầy ý hận.

“Chuyện ngươi bị hạ độc không liên quan gì mẫu phi ta, mẫu phi vô tội, ngươi dựa vào đâu mà cáo trạng mẫu phi trước mặt

Hoàng hậu? Nếu ngươi nhìn ta không vừa mắt, thì cứ nhắm vào ta, tại sao xuống tay với mẫu phi?"

Tối qua, gã mới biết chuyện Ninh phi bị phạt trượng.

Nhìn Ninh phi nằm thoi thóp trên giường, Lạc Tân Nhiên vừa đau lòng vừa tức giận, gã nỗ lực tìm hiểu đầu đuôi sự việc.

Gã biết Tần hoàng hậu ra lệnh phạt trượng Ninh phi, nhưng nguyên nhân khiến Tần hoàng hậu ra tay là vì Thái tử, chính hắn dâng bằng chứng chứng minh Ninh phi hạ độc, Tần hoàng hậu mới chĩa mũi nhọn về phía Ninh phi.

Tần hoàng hậu là trưởng bối, Lạc Tân Nhiên không thể làm gì bà, chỉ có thể trút giận lên Thái tử.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn gã "Ninh phi có vô tội hay không, thì phải hỏi bà ấy, ta chỉ làm những gì ta nên làm. Nếu ngươi không phục, có thể tự mình điều tra, chỉ cần ngươi có thể tìm thấy bằng chứng chứng minh Ninh phi trong sạch, ta có thể nhận lỗi với ngươi và Ninh phi trước mặt mọi người."

Lạc Tân Nhiên giờ phút này đã bị cơn giận làm mờ mắt, vốn không nghe lời đối phương nói.

Gã hung tợn quát lên "Ta mặc kệ bằng chứng gì, ta chỉ biết Ninh phi là mẫu thân của ta, ngươi hại mẫu thân bị phạt, ngươi là kẻ thù của ta! Lạc Thanh Hàn, lão tử và ngươi không đội trời chung, sau này có ngươi không có ta, có ta không có ngươi!"

Nói xong, gã giận dữ xoay người, cả người hậm hực bỏ đi.

Các hoàng tử khác lần lượt ra khỏi điện Nghị Sự.

Bọn họ đều thấy tranh chấp giữa Thái tử và Tứ hoàng tử vừa rồi.

Mọi người ngoài mặt không nói gì, nhưng lại lén lút trao đổi ánh mắt, như đang xem kịch hay.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần đi ngang qua, lạ lùng cảm thán.

“Có người vì củng cố địa vị của mình, có thể dùng mọi thủ đoạn đê hèn, thậm chí mặc kệ tình huynh đệ, nếu giang sơn Đại Thịnh rơi vào tay người như vậy, thật không biết sẽ ra sao.”

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên là người có tính cách ôn hòa nhất trong tất cả các hoàng tử.

Y khuyên Đại hoàng tử vài câu.

“Đại hoàng huynh đừng nói nữa, đều là huynh đệ, bên cạnh còn có triều thần đang nhìn, đừng để người ta xem trò cười, sẽ lại chọc phụ hoàng giận.”

Lạc Dạ Thần hừ một tiếng “Bị cười nhạo là Thái tử và Tứ hoàng tử, liên quan gì đến ta?”

Lạc Vân Hiên lắc đầu, không thể khuyên được gì.

Lạc Thanh Hàn không cảm xúc liếc mắt nhìn bọn họ, rồi xoay người rời đi.

Thường công công và Triệu Hiền vội theo sau.

Về Đông cung, buồn bực trong lòng Lạc Thanh Hàn vẫn chưa tiêu tan.

Trước khi trở thành Thái tử, quan hệ giữa hắn và các huynh đệ khá hòa thuận, ngày thường chỉ cần rảnh rỗi sẽ thường xuyên tụ tập uống rượu chơi đùa.

Nhưng năm ngoái, từ khi hắn được sắc phong Thái tử, mối quan hệ giữa họ đã thay đổi.

Chương 44: Bạch trắc phi bệnh rồi

Các huynh đệ không còn hẹn hắn uống rượu chơi đùa, thậm chí còn hiếm khi gặp mặt, thỉnh thoảng thấy hắn sẽ giả vờ như không thấy.

Không chỉ vậy, thậm chí trong số họ còn có người muốn giết hắn!

Rõ ràng họ là huynh đệ cùng nhau lớn lên, bây giờ lại thành kẻ thù không đội trời chung.

Hay thật, đây là huyết mạch tình thân sao?

Trước cám dỗ quyền lực, không chịu nổi một đòn.

Lạc Thanh Hàn bước vào thư phòng.

Hắn nhìn bút lông Hồ Châu bằng ngọc trên bàn, đó là quà sinh thần do Đại hoàng huynh tặng vào năm hắn mười bảy tuổi.

Năm đó khi Đại hoàng huynh tặng hắn cây bút này, đã từng thề sẽ che chở hắn cả đời.

Nhưng bây giờ.

Đại hoàng huynh không còn là Đại hoàng huynh của hắn nữa.

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt lại.

“Thường Hỉ.”

Thường công công đi vào, cụp mắt đáp lời “Có nô tài.”

Lạc Thanh Hàn chỉ bút lông Hồ Châu bằng ngọc trên bàn, lạnh lùng nói "Vứt nó đi, ta không muốn nhìn thấy nó nữa."

"Vâng."

Thường công công hai tay cầm bút lông Hồ Châu bằng ngọc, lui khỏi thư phòng.

Hắn vừa xử lý bút lông Hồ Châu bằng ngọc, thì thấy Liễu Nhứ hoảng loạn chạy tới.

Liễu Nhứ hốc mắt đỏ hoe nói "Thường công công, nô tỳ có chuyện muốn cầu kiến Thái tử Điện hạ."

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Bạch trắc phi bệnh rồi."

Thường công công thầm nghĩ, vị Bạch trắc phi này đúng là yếu ớt, ba ngày một trận bệnh nhẹ, năm ngày một trận bệnh nặng, thoạt nhìn như người đoản mệnh, nhưng vẫn luôn sống rất tốt, cũng không biết nàng ta bệnh thật hay là bệnh giả.

Nữ nhân trong cung này, tâm tư nhiều đến đáng sợ.

Dù chửi thầm trong lòng, nhưng trên mặt Thường công công lại tỏ vẻ lo lắng.

"Bạch trắc phi sao lại bệnh rồi? Thật là đáng thương, ài, ngươi ở đây đợi, ta đi bẩm báo Thái tử Điện hạ."

Liễu Nhứ cảm kích nói "Đa tạ Thường công công!"

Nếu là cung nữ của phi tần khác đến cầu kiến Thái tử, Thường công công sẽ tìm cớ đuổi đi, Thái tử rất bận, nào có nhiều thời gian rảnh ứng phó mấy tâm tư vụn vặt của đám nữ nhân đó?

Nhưng Bạch trắc phi thì khác, nàng ta là con gái út của Thái phó.

Mà Thái phó là lão sư của Thái tử.

Với mối quan hệ này, địa vị của Bạch trắc phi quan trọng hơn các phi tần khác, tuyệt đối không được lơ là.

Thường công công tới trước cửa thư phòng, cung kính nói.

"Điện hạ, Bạch trắc phi bệnh rồi, người có muốn đến thăm không?"

Nếu là ngày thường, Lạc Thanh Hàn có thể nể mặt Thái phó đến điện Ngọc Liên thăm Bạch trắc phi.

Nhưng tâm trạng hắn lúc này rất tệ.

Bạch trắc phi xuất hiện lúc này, chẳng khác nào đưa họng vào đầu thương của hắn.

Hắn lạnh lùng nói "Nàng ta bị bệnh, chứ không phải chết rồi, vội vàng tìm ta làm gì? Ngươi đi nói cho nàng ta biết, muốn sống thì đi gọi thái y, muốn chết thì đi mua quan tài, đừng có chuyện gì cũng đến phiền ta!"

Thường công công sợ rụt cổ, vội vàng đáp "Vâng."

Mặt hắn xám xịt chạy đi.

Thấy hắn quay lại, Liễu Nhứ vội bước tới.

Nàng chưa kịp hỏi thì Thường công công đã tức giận đuổi nàng đi.

"Ngươi mau đi đi, bây giờ Thái tử Điện hạ rất bận."

Liễu Nhứ ngẩn người.

Nàng biết Bạch trắc phi tái phát bệnh cũ là vì Bạch trắc phi biết Thái tử qua đêm ở điện Thanh Ca, Bạch trắc phi bây giờ cần nhất chính là Thái tử an ủi.

Cho nên Liễu Nhứ mới vội chạy tới cầu xin Thái tử đến thăm Bạch trắc phi, đồng thời nàng cũng muốn những người khác trong cung biết, trong lòng Thái tử vẫn xem trọng Bạch trắc phi nhất.

Nào ngờ Thái tử còn không chịu xuất hiện, đã trực tiếp đuổi nàng đi.

Liễu Nhứ không cam tâm từ bỏ.

Chương 45: Ngài ấy không đến

Liễu Nhứ rút hai tờ ngân phiếu trong túi tiền, nhét vào tay Thường công công.

“Cầu xin công công, Bạch trắc phi thật sự bệnh rồi, nương nương không có ý gì khác, chỉ muốn gặp Thái tử một lần, người có thể dùng số tiền này mua rượu, cầu xin người châm chước một chút.”

Thường công công hất tay ra, cả hai tờ ngân phiếu cũng rơi xuống đất.

Hắn không kiên nhẫn nói “Ngươi nghĩ ta không muốn Thái tử đến gặp Bạch trắc phi à? Là Điện hạ không muốn đi, chính Điện hạ đã nói, nếu Bạch trắc phi còn muốn sống thì gọi thái y, nếu không muốn sống thì đi mua quan tài, đừng có chuyện nhỏ nhặt gì cũng đến tìm Thái tử Điện hạ.”

Liễu Nhứ mở to hai mắt, không tin được Thái tử nói lời nói vô tâm như vậy.

Thường công công xua tay đuổi đi “Đi đi, còn không đi, ta gọi thị vệ đến!”

Liễu Nhứ không dám ở lại, nhặt ngân phiếu bàng hoàng rời đi.

Nàng trở về điện Ngọc Liên.

Bạch trắc phi đang nằm trên giường nghỉ ngơi, thấy Liễu Nhứ trở về, tuy không nói chuyện, nhưng trong mắt lộ rõ hi vọng.

Liễu Nhứ không dám nhìn nàng, cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Là nô tỳ vô dụng, không mời được Thái tử Điện hạ, xin nương nương trách phạt.”

Nói xong, nàng quỳ xuống.

Ánh sáng trong mắt Bạch trắc phi chợt ảm đạm.

Ngài ấy không đến.

Tại sao?

Chẳng lẽ trong lòng ngài ấy có nữ nhân khác, không muốn gặp nàng nữa?

Bạch trắc phi cảm thấy lồ.ng ngực đau dớn, trước mắt dần mờ đi.

Nàng ôm ngực, kịch liệt thở dốc, giờ phút này khuôn mặt vốn tái nhợt không còn chút máu, dường như có thể ngừng thở bất cứ lúc nào.

Liễu Nhứ sợ hãi, luống cuống tay chân nhào tới.

“Nương nương, người làm sao vậy? Người đâu, mau mời thái y!”

Đông cung nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn.

Chuyện người trong điện Ngọc Liên hốt hoảng chạy đi mời thái y nhanh chóng truyền đến tai các phi tần khác.

Ngày thường Trần lương viên thân cận với Bạch trắc phi nhất, theo lý mà nói lúc này nên đến điện Ngọc Liên thăm Bạch trắc phi, nhưng nàng vừa mới bị Thái tử phạt, ra ngoài chỉ thêm xấu hổ, nàng trốn trong lầu Ngọc Lộ, chỉ phái cung nữ thân cận gửi ít đồ bổ đến điện Ngọc Liên.

Trong điện Kim Phong, Lý trắc phi nghe mấy tiểu thái giám nói chuyện này, cười run rẩy cả người, trong lòng rất hả hê.

“Trước kia Bạch trắc phi giả bệnh thì có thể khiến Thái tử tới thăm nàng ta, nhưng hôm nay lại công cốc, ha ha ha, buồn cười quá!”

Nàng từ lâu đã không ưa đóa bạch liên hoa kia, nhưng vì không bắt được lỗi của đối phương nên chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhịn lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy bạch liên hoa ăn trái đắng, Lý trắc phi vui vẻ cực kỳ, trực tiếp thưởng cho tiểu thái giám một thỏi bạc nặng.

Tiểu thái giám quỳ trên đất cảm tạ, mang theo thỏi bạc vui vẻ rời đi.

Lý trắc phi lại cười một lúc lâu.

Đầu tiên là Trần lương viên, bây giờ là Bạch trắc phi, hai nữ nhân mà nàng ghét nhất ở Đông cung lần lượt gặp xui xẻo, Lý trắc phi cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nàng hỏi cung nữ bên cạnh.

“Thải Vân, gần đây điện Thanh Ca kia có động tĩnh gì không?”

Thải Vân thành thật nói “Chiều hôm qua, phu nhân của phủ Trung Võ tướng quân dẫn con gái nhỏ đến điện Thanh Ca một lúc, không được bao lâu thì rời đi, tối đến Thái tử qua đêm ở điện Thanh Ca, ngoài ra không còn gì nữa.”

Nghe thấy Thái tử qua đêm ở điện Thanh Ca, nụ cười trên mặt Lý trắc phi hoàn toàn biến mất.

Chương 46: Mỹ nhân trong lòng

Thải Vân cảm thấy tâm trạng của chủ tử chuyển biến xấu nên thận trọng khuyên nhủ.

“Nương nương, người nhìn thoáng một chút, loại chuyện này khó tránh được, dù sao trong cung nhiều nữ nhân như vậy.”

Lý trắc phi tự giễu cười “Ta biết, dù không có Tiêu lương đệ, cũng sẽ có nữ nhân khác. Ngài ấy là Thái tử, không thể nào chỉ thuộc về một nữ nhân, ta sớm đã nghĩ thông rồi.”

Thải Vân thở phào nhẹ nhõm “Vậy thì tốt.”

Nhiều người vì nhìn không thoáng mà làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, cuối cùng giày vò bản thân trở trên khó coi.

Ví như Bạch trắc phi.

Vì nàng ta không nhìn rõ vị trí của mình, mới ảo tưởng những điều không có được.

Lý trắc phi sẽ không để mình trở thành Bạch trắc phi thứ hai.

Lý trắc phi biết mình chỉ một trong số rất nhiều nữ nhân trong hậu cung, tuyệt đối không độc chiếm Thái tử.

Nàng ngồi trước gương trang điểm nói “Thải Vân, qua đây giúp ta chải tóc trang điểm, ta phải ra ngoài.”

“Nương nương muốn đi đâu.”

“Điện Thanh Ca.”

Thải Vân vô cùng hó hiểu "Người đến điện Thanh Ca để làm gì?"

Lý trắc phi ngồi trước gương chải tóc, cong đôi môi đỏ, ẩn ý nói "Đương nhiên là đi gặp Tiêu lương đệ."

Nếu không thể độc chiếm Thái tử, nàng sẽ tìm thêm vài người trợ giúp.

Nơi nào có người thì có giang hồ, trong cung cũng không ngoại lệ, ở đây kết bè phái là chuyện rất bình thường, chẳng hạn như Bạch trắc phi và Trần lương viên.

Tiêu lương đệ đó trông như kẻ ngốc, bây giờ nàng ta lại được sủng ái, nhìn thế nào cũng giống một con cờ tốt.

Chỉ cần thu phục được nàng ta, Lý trắc phi sẽ có thêm trợ giúp rất lớn, sau này nếu tranh với Bạch trắc phi, thì cơ hội thắng của nàng càng lớn.

Đợi đến khi Bạch trắc phi bị giẫm đạp hoàn toàn, Lý trắc phi sẽ đứng đầu Đông cung, đến lúc đó dù không thể độc chiếm Thái tử thì ít nhất cũng có thể khiến Thái tử ở lại điện Kim Phong nhiều hơn, nếu may mắn, có lẽ còn có thể giành được ngôi vị Thái tử phi.

Thành Thái tử phi rồi, ngôi vị Hoàng hậu sẽ không còn xa…..

Lý trắc phi càng nghĩ càng hưng phấn.

Ngũ quan của nàng xinh đẹp rạng rỡ hơn người thường, trang điểm xong trông càng quyến rũ hơn, hơn nữa nàng thường xuyên luyện múa, dáng người thướt tha, bước đi uyển chuyển, thật hấp dẫn lòng người.

Nàng cố ý thay một bộ y phục hoa lệ màu đỏ lựu, làn váy đỏ lay động phía sau, quạt tròn trong tay phe phẩy nhẹ nhàng, giữa màn sương lượn lờ dễ câu hồn người khác đi mất.

Thải Vân chân thành tán thưởng "Nương nương, người thật

đẹp, nếu bây giờ Thái tử nhìn thấy người, nhất định sẽ động lòng với người."

Lý trắc phi mỉm cười.

"Vậy ngươi cầu nguyện trên đường đi chúng ta có thể gặp được Thái tử Điện hạ đi."

Điều không ngờ là trên đường đến điện Thanh Ca, các nàng thật sự gặp được Thái tử.

Trong lòng Lý trắc phi vui mừng khôn xiết, uyển chuyển hành lễ, giọng nói quyến rũ ngọt ngào.

"Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lúc này tâm tình Lạc Thanh Hàn vẫn không tốt lắm.

Vốn hắn muốn đến điện Thanh Ca thả lỏng tâm trạng, không ngờ lại gặp Lý trắc phi.

Hắn lạnh nhạt nói miễn lễ.

Lúc đứng dậy, Lý trắc phi vô tình giẫm phải gấu váy.

Nàng kêu lên một tiếng, cả người ngã về phía Thái tử!

Lúc này Lạc Thanh Hàn giơ tay lên.

Ai cũng nghĩ hắn sẽ đỡ Lý trắc phi.

Ngay cả bản thân Lý trắc phi cũng nghĩ như vậy, nàng ngập tràn chờ mong, trong lòng toan tính, sau khi được Thái tử đỡ, nàng sẽ ngã vào lòng ngài ấy.

Đến lúc đó mỹ nhân trong lòng, không tin ngài ấy sẽ không động lòng.

Chương 47: Đây chẳng phải là tát vào mặt Tiêu lương đệ sao?

Lạc Thanh Hàn ngưng tụ nội lực trong lòng bàn tay.

Lý trắc phi còn chưa chạm được tay Lạc Thanh Hàn, nàng thấy mình đột nhiên bị một lực vô hình đẩy lui.

Rồi nàng ngã thẳng về phía sau.

Lúc mọi người nhìn lại, Lý trắc phi đã ngồi bệt trên đất, do ngã quá mạnh nên một trâm ngọc trên đầu rơi ra.

Thường công công với cung nữ thái giám kinh ngạc, mà lại rất muốn cười.

Vừa rồi bọn họ thấy rõ, Lý trắc phi cố ý ngã vào lòng Thái tử, muốn nhân cơ hội tiếp xúc thân mật với Thái tử.

Kiểu thủ đoạn vặt ôm ấm yêu thương này rất phổ biến trong cung, có thể coi là thủ đoạn nhập môn trong tuyển tập thủ đoạn tranh sủng, ai cũng nhìn quen rồi.

Nhưng ngã vào lòng không thành, ngược lại bị Thái tử đẩy ngã xuống đất, tự chuốc lấy nhục rồi.

Lúc này Lý trắc phi cảm thấy mình như một trò cười, ánh mắt những người xung quanh nhìn nàng, làm nàng cảm thấy lưng như có kim chích.

Nàng vừa xấu hổ vừa tức giận, chỉ muốn móc mắt đám cung nữ thái giám kia, không cho bọn họ nhìn nữa.

Thải Vân vội chạy đến đỡ nàng dậy.

“Nương nương, người không sao chứ? Có bị thương không?”

Lý trắc phi cảm thấy mông sắp nứt ra, đau vô cùng, nhưng vì Thái tử ở trước mặt, nàng chỉ đành cắn răng chịu đựng, khó khăn nói ra ba chữ “Ta không sao.”

Lạc Thanh Hàn thu tay về, lạnh lùng nói “Sau này đi đường cẩn thận, đừng nhìn thấy ai cũng va vào.”

Lý trắc phi vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng “Là lỗi của thần thiếp, suýt nữa quấy rầy Điện hạ, xin Điện hạ xin trách phạt.”

Lạc Thanh Hàn lười vì chuyện nhỏ này mà trách phạt người khác, bèn trực tiếp đi luôn.

Thường công công cùng cung nữ thái giám vội đuổi theo.

Lý trắc phi thấy bọn họ đi về phía điện Thanh Ca, chợt nảy sinh trong lòng, vội vàng kêu lên.

“Điện hạ, xin dừng bước!”

Lạc Thanh Hàn dừng bước, quay đầu nhìn nàng “Còn chuyện gì nữa?”

Giọng điệu có vẻ bình thường, nhưng Thường công công quen tính tình của hắn, có thể nhận thấy tâm tình Thái tử Điện hạ lúc này không tốt.

Lý trắc phi chịu đựng đau đớn dưới mông, đẩy tay cung nữ ra, tiến lên hai bước.

“Điện hạ đi gặp Tiêu muội muội phải không? Đúng lúc thần thiếp cũng muốn đến thăm Tiêu muội muội, nếu Điện hạ không phiền, có thể cho thần thiếp đi cùng không?”

“Tùy nàng.”

Lạc Thanh Hàn vứt lại hai chữ này, xoay người rời đi.

Lý trắc phi cố nhịn đau, vội vàng đi theo.

Bây giờ đã gần trưa, Tiêu Hề Hề đang thúc giục Bảo Cầm nhanh đi nấu ăn, nàng đã hoàn toàn khỏe mạnh, hôm nay cuối cùng cũng có thể ăn thịt!

Nàng hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải ăn thật nhiều thịt!

Ai ngờ món ăn vừa nấu xong, một nhóm người đột nhiên kéo đến.

Thái tử dẫn đầu, bên cạnh là Lý trắc phi ăn mặc đẹp đẽ.

Bảo Cầm thấy thế, trong lòng muốn nhảy dựng lên.

Tối qua Thái tử vừa ngủ với Tiêu lương đệ, hôm nay Thái tử lại dẫn nữ nhân khác đến trước mặt Tiêu lương đệ, đây chẳng phải là tát vào mặt Tiêu lương đệ sao?

Nếu đổi lại là một nữ nhân có tâm lý yếu đuối, hẳn là lúc này sẽ buồn đến phát khóc.

May mà Tiêu lương đệ rất mạnh mẽ.

Nàng chẳng những không khóc mà còn vui vẻ bước lên hành lễ.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Sau khi đứng dậy, nàng lại hành lễ với Lý trắc phi.

Lý trắc phi đã quen với cơn đau nhức ở mông, vừa thấy Tiêu Hề Hề liền lập tức tiến lên, nhiệt liệt nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Hề Hề, cười nói.

“Lúc trước nghe nói muội muội trúng độc, làm ta lo lắng vô cùng, vốn muốn đến thăm muội sớm một chút, lại sợ quấy rầy

muội nghỉ ngơi, nên mới trì hoãn đến hôm nay, muội đừng trách ta nhé.”

Chương 48: Sắp gặp xui xẻo rồi

Tiêu Hề Hề khó hiểu trước thái độ nhiệt tình đột ngột của nàng ta.

Không phải nàng chưa từng gặp Lý trắc phi, Lý trắc phi mọi lần luôn tự cao tự đại, hoàn toàn không xem Lương đệ nhỏ bé như nàng ra gì.

Hôm nay Lý trắc phi sao vậy? Sao đột nhiên nhiệt tình với nàng như vậy?

Tiêu Hề Hề không khỏi đánh giá nàng ta.

Lần đánh giá này quả nhiên làm nàng nhìn ra một chuyện khác.

Nàng phát hiện ấn đường Lý trắc phi mờ mờ sắc đen, nhưng vì Lý trắc phi trang điểm đậm nên nhìn không rõ, không chú ý rất dễ bỏ qua.

Xem ra Lý trắc phi sắp gặp xui xẻo rồi.

Tiêu Hề Hề sợ mình đứng quá gần sẽ xui xẻo theo nàng ta, nàng kín đáo rút tay về, lùi lại một bước, giữ khoảng cách, vẫn cười lễ phép lấy lệ.

“Tỷ tỷ nói đùa rồi, tỷ tỷ có thể đến thăm ta, đã làm ta vừa mừng vừa lo rồi, nào dám trách tội chứ?”

Lý trắc phi thấy thái độ tránh còn không kịp của nàng, trong lòng chùng xuống, rất không hài lòng.

Nhưng vì Thái tử còn đang nhìn, Lý trắc phi không dám để lộ

ra ngoài, chỉ đành tiếp tục cười nói "Muội muội đứng xa như vậy làm gì? Ta cũng đâu có ăn thịt muội."

Sau đó nàng xoay người hờn dỗi nói với Lạc Thanh Hàn.

"Tiêu muội muội cái gì cũng tốt, nhưng lại quá nhát gan, không thích nói chuyện, bình thường đều ở trong điện Thanh Ca, rất ít khi qua lại với các tỷ muội. Cứ như vậy thì không tốt, chúng ta đều là người một nhà, nên qua lại nhiều hơn. Sau này thần thiếp sẽ thường xuyên đến điện Thanh Ca chơi với Tiêu muội muội, để Tiêu muội muội không thấy buồn chán, Thái tử Điện hạ người thấy sao?"

Dù nói lời oán trách, nhưng giọng điệu mềm mại, đôi mắt quyến rũ, giống như đang làm nũng.

Lạc Thanh Hàn thậm chí không nhìn nàng ta, trực tiếp hỏi Tiêu Hề Hề.

"Nàng muốn qua lại với họ à?"

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Không muốn."

Nàng chỉ muốn an tĩnh làm cá muối, không muốn bị ai quấy rầy.

Lạc Thanh Hàn rất hài lòng với câu trả lời này.

Hắn chỉ thích nhìn dáng vẻ không tranh đoạt của nàng, không giống huynh đệ của hắn, vì ngôi vị Thái tử mà chuyện gì cũng làm được.

"Nếu không muốn, vậy thì không cần qua lại, an phận sống qua ngày là được."

Ánh mắt Tiêu Hề Hề sáng lên, dùng sức gật đầu "Thần thiếp không có bản lĩnh gì, nhưng đặc biệt giỏi an phận!"

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời của nàng, tâm trạng buồn bực của Lạc Thanh Hàn thư thả đôi chút.

Hắn bước tới, vén vạt áo ngồi xuống đệm.

Tiêu Hề Hề rót trà cho hắn, tha thiết hỏi.

“Điện hạ tới lúc này, chắc là vẫn chưa dùng bữa trưa nhỉ? Có muốn ở lại dùng bữa với thần thiếp không?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp “Ừm.”

Tiêu Hề Hề rất thích cùng hắn ăn cơm.

Bình thường một mình nàng ăn chỉ có ba món một canh, nhưng nếu Thái tử tới, nàng có thể ăn bảy món một canh, hắn ăn không nhiều, cuối cùng đều thuộc về nàng.

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng ngời nói “Điện hạ có muốn ăn thịt gà không? Thần thiếp sai Bảo Cầm đi giết gà.”

Lạc Thanh Hàn tâm trạng phức tạp nhớ ra có rất nhiều gà vịt nuôi ở hậu viện điện Thanh Ca.

Hắn nói “Hôm nay không muốn ăn thịt gà.”

Tiêu Hề Hề không bỏ cuộc “Thịt vịt thì sao? Nếu không được, thì thịt cá cũng được đó!”

“Nàng còn nuôi cá?”

“Phải phải, hậu viện vừa hay có cái hồ nhỏ, thần thiếp trồng củ sen nuôi cá ở trong đó, bây giờ vớt lên có thể giết ăn ngay, rất tươi ngon, Điện hạ có muốn ăn thử không?”

Chương 49: Không đánh tự bại

Lạc Thanh Hàn thấy rõ thèm thuồng ăn thịt trong mắt của nàng.

Bản thân nàng thèm ăn thịt, mời hắn ăn thịt chỉ là vỏ bọc mà thôi.

Hắn đột nhiên nhớ tới cảm giác tối qua ôm nàng, nhìn nhỏ nhỏ gầy gầy, nhưng ôm vào lòng đầy thịt mềm mềm, cảm giác rất dễ chịu.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng thế này rất tốt, liền nói "Vậy ăn cá đi."

Tiêu Hề Hề vui mừng phấn khích gọi.

"Bảo Cầm, đi vớt cá! Nhớ vớt con cá lớn ấy!"

Bảo Cầm vội đáp "Vâng."

Lúc nàng xoay người còn đặc biệt nhìn sang Lý trắc phi.

Từ khi Thái tử ngồi xuống, ngài ấy không hề nhìn Lý trắc phi.

Lý trắc phi thấy Thái tử và Tiêu lương đệ nói chuyện thân mật, đố kỵ ghen ghét điên cuồng dâng lên trong lòng, ngón tay giấu trong tay áo siết chặt thành nắm đấm, móng tay gần như đâm vào da thịt.

Bảo Cầm thấy hết sự đố kỵ điên cuồng của Lý trắc phi, trong lòng phấn khích vô cùng.

Khà khà, đây là cảnh giới cao nhất của cung đấu!

Không đánh tự bại!

Tiêu lương đệ không làm gì cả, chỉ nói vài câu đã giành hết sự chú ý của Thái tử, vô hình trung giẫm đạp lên Lý trắc phi.

Thủ đoạn này quá cao minh!

Thật muốn quỳ xuống điên cuồng thán phục Tiêu lương đệ!

Lúc Bảo Cầm đi ngang qua Lý trắc phi, nàng cố ý dừng lại, cười hỏi.

"Nương nương có muốn ở lại dùng bữa không?"

Nghe đến đây, Tiêu Hề Hề mới nhớ ra còn có một Lý trắc phi

Nàng sáp đến trước mặt Thái tử, nhỏ giọng hỏi.

"Điện hạ, chúng ta có cần giữ Lý tỷ tỷ ở lại dùng bữa không?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Đây là cung của nàng, nàng tự quyết định đi."

Tiêu Hề Hề thật ra không muốn giữ Lý trắc phi cùng ăm cơm, dù sao ấn đường của Lý trắc phi có sắc đen, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp xui xẻo, nàng không muốn bị liên lụy.

Nhưng dù gì đối phương cũng là Trắc phi, phẩm cấp cao hơn nàng, nàng không tiện đuổi người.

Huống chi, Thái tử còn ở đây, nếu nàng đuổi Lý trắc phi đi trước mặt Thái tử, sẽ biến nàng thành người keo kiệt, một bữa cơm cũng không mời người ta, ấn tượng của Thái tử về nàng trở nên xấu đi thì không tốt.

Nàng lưỡng lự quay đầu nhìn Lý trắc phi.

"Lý tỷ tỷ, tỷ muốn về cung dùng bữa? Hay muốn ở lại dùng bữa chung với chúng ta?"

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, với thái độ căm thù của Lý trắc phi với nàng, tám chín phần sẽ từ chối.

Chỉ cần Lý trắc phi từ chối, nàng sẽ không bị coi là keo kiệt.

Tiêu Hề Hề tán thưởng trí thông minh của mình.

Lý trắc phi vốn tức no rồi, không hề muốn ăn uống, nhưng nàng không muốn trở về tay không, khó lắm mới gặp được Thái tử, nếu không để lại chút gì trong lòng Thái tử, vậy nàng thiệt thòi quá rồi.

Quan trọng hơn là nàng không muốn Tiêu lương đệ quá đắc ý, nàng phải ở lại dằn mặt đối phương!

Lý trắc phi nỗ lực đè nén ác ý trong lòng, gượng cười nói.

“Dù có về, ta cũng chỉ ăn một mình, buồn chán lắm, chi bằng ở cùng mọi người, nhiều người sẽ náo nhiệt hơn.”

Tiêu Hề Hề thở dài “Được thôi.”

Xem giọng điệu của nàng kìa, vô cùng miễn cưỡng.

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái “Nàng không muốn giữ người ta lại ăn cơm, thì đừng miễn cưỡng bản thân.”

Tiêu Hề Hề uất ức nói “Nhưng thần thiếp không muốn bản thân bị nói keo kiệt mà.”

“So với hào phóng, ta thích sự thành thật của nàng hơn.”

Hai mắt Tiêu Hề Hề lập tức sáng lên “Thì ra Điện hạ thích thần thiếp à!”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Ta nói ta thích sự thành thật của nàng!”

“Nói cho vuông* là thích thần thiếp đó!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi lại “Nói cho vuông là dùng như vậy sao?”

Tiêu Hề Hề gật gù đắc ý “Thần thiếp thích dùng như vậy đó!”

_____

(*) Nguyên văn là 四舍五入 – ý là làm tròn số, giống như 0.75 thì làm tròn 1. Cách hiểu khác thì là nói nó vuông cũng được.

Chương 50: Nguy cơ mãnh liệt

Không ai quan tâm đến Lý trắc phi, nàng chỉ có thể tìm một chỗ yên lặng ngồi xuống.

Nàng nhìn Thái tử và Tiêu lương đệ liếc mắt đưa tình, ghen tuông trong lòng không kìm được lại dâng lên.

Nàng vốn tưởng mình đã nhìn thoáng mọi chuyện.

Dù Thái tử triệu nữ nhân khác thị tẩm cũng không sao, dù sao nữ nhân trong lòng Thái tử đều có địa vị như nhau.

Nhưng đến bây giờ, khi tận mắt thấy Thái tử và Tiêu lương đệ sống chung thế nào, nàng mới chợt phát hiện, thái độ của Thái tử với Tiêu lương đệ hoàn toàn khác cách đối xử với các nữ nhân khác.

Khi Thái tử đối mặt với các phi tần khác, luôn lạnh lùng lãnh đạm, thậm chí không muốn nói gì.

Nhưng khi ở cạnh Tiêu Hề Hề, dung túng nàng ta đùa giỡn, bao dung tùy hứng của nàng ta, thậm chí còn chủ động hỏi ý kiến nàng ta.

Đây tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt.

Lý trắc phi cảm nhận được một loại nguy cơ mãnh liệt.

Nàng thậm chí quên mất mục đích chuyến đi là gì, lúc này trong đầu chỉ nghĩ đến việc làm sao để kéo sự chú ý của Thái tử khỏi Tiêu lương đệ.

Nàng không thể mặc Thái tử và Tiêu lương đệ phát triển thêm

nữa.

Nàng phải tìm cách ngăn cản!

Cung nữ mang từng món lên bàn.

Các món ăn được nấu trong phòng bếp nhỏ nên không đặc sắc như của ngự thiện phòng, đều là những món tự nấu đơn giản, nguyên liệu phần lớn đều đến từ vườn rau phía sau điện Thanh Ca.

Lý trắc phi nhìn mấy món trước mặt, hơi nhíu mày "Tiêu lương đệ, muội định để Thái tử Điện hạ ăn mấy món này sao?"

Tiêu Hề Hề khó hiểu hỏi "Những món này có vấn đề gì sao?"

"Trong cung có quy định, mỗi bữa trưa của Điện hạ phải có ít nhất hai mươi món, trong đó có mười hai món nóng, bốn món nguội, hai món canh nóng, hai món ngọt. Muội nhìn mấy món của muội đi, cộng lại cũng chỉ có tám món, hơn nữa chỉ có một món canh, còn lại đều là món nóng, vậy món nguội và món ngọt đâu? Thái tử Điện hạ đến chỗ muội dùng bữa là vinh hạnh của muội, sao có thể qua loa như vậy với Thái tử Điện hạ? Dù cậy sủng mà kiêu, cũng không làm như muội, muội thật quá đáng, không biết phép tắc!"

Lý trắc phi rất tức giận, ánh mắt đầy khiển trách nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề không thèm để ý nàng ta, quay sang nhìn thẳng Thái tử, giọng điệu cảm thán đầy ngưỡng mộ và ghen tị.

"Điện hạ, mỗi bữa người có thể ăn hai mươi món sao? Người đang sống những ngày tháng thần tiên gì vậy?"

Lý trắc phi cười lạnh "Đừng tưởng nói sang chuyện khác là thoát tội, bữa trưa này nhất định phải cho Điện hạ một lời giải thích!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Nếu nàng chê thức ăn ở đây

không ngon, có thể rời đi.”

Sắc mặt cười lạnh của Lý trắc phi đông cứng.

Hai mắt nàng lập tức đỏ lên, uất ức nói “Điện hạ, thần thiếp vì người bất bình, sao người nói như vậy với thần thiếp?”

Lạc Thanh Hàn “Ta muốn ăn gì là quyền của ta, không cần người khác khoa tay múa chân.”

Lần này Lý trắc phi không nhịn được nữa, lập tức rơi lệ.

Nàng dùng khăn lụa lau khóe mắt, nghẹn ngào nói.

“Điện hạ, thần thiếp sai rồi, thần thiếp không có ý khoa tay múa chân với người, thần thiếp chỉ vì quá quan tâm người nên mới nói những lời đó, xin người đừng giận thần thiếp, được không?”

Lạc Thanh Hàn nhìn bộ dạng uất ức khóc thút thít của nàng ta, rồi lại nhìn món ăn trước mặt, buồn bực cố gắng nén xuống lại lần nữa dâng lên.

Hắn chỉ muốn tìm một nơi thanh tịnh ăn bữa cơm, sao ngay cả tâm nguyện này cũng không thỏa mãn được?

Đám người này không thể an phận một chút sao?

Hắn lạnh lùng nhìn Lý trắc phi, lãnh đạm nói.

“Nếu nàng thấy mấy món này quá ít, vậy nàng lập tức ăn hết cho ta, không được chừa lại miếng nào.”

Chương 51: Trừng phạt Lý trắc phi

Đôi mắt đẹp của Lý trắc phi mở to, không dám tin hỏi lại.

“Một mình thần thiếp ăn hết mấy món này sao?”

Nhiều món như vậy, một mình nàng sao ăn hết được? Thái tử muốn nàng ăn no tới chết sao?

Tiêu Hề Hề cũng mở to mắt hạnh, không dám tin hỏi lại.

“Một mình Lý tỷ tỷ ăn hết mấy món này hả?”

Mẹ kiếp, nhiều món ngon như vậy, mà để một mình Lý trắc phi ăn hết, Thái tử, người cũng thiên vị quá rồi đó!

Nàng kéo kéo góc tay áo Lạc Thanh Hàn, đôi mắt hạnh đáng thương cầu xin.

Nàng cũng muốn ăn mà!

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng.

Nàng bị nhìn run cả người, rụt rè buông bàn tay nhỏ bé, phát ra tiếng thút thít đáng thương, hức ~

Lạc Thanh Hàn thấy tim mình bị cào nhẹ.

Hắn không nhịn được xoa đầu Tiêu Hề Hề, nhẹ giọng ra lệnh.

“Đi vớt một con cá khác, làm theo khẩu vị của Tiêu lương đệ.”

Tiêu Hề Hề tức thì cười tươi “Thần thiếp muốn ăn cá chiên giòn xào ớt, thêm thật nhiều ớt!”

Bảo Cầm mỉm cười đáp vâng, đi đến hậu viện.

Thấy Lý trắc phi không nhúc nhích, Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Trong vòng nửa canh giờ nàng không ăn hết mấy món này, nàng đợi chịu phạt đi."

Lý trắc phi hết cách, nước mắt lưng tròng cầm đũa lên, bắt đầu đút thức ăn vào miệng.

Nàng càng ăn càng khó chịu, nước mắt rơi như mưa.

Ngày thường để duy trì vóc dáng, nàng ăn rất ít, mỗi bữa chỉ nửa bát cơm, bây giờ trước mặt là tám dĩa đầy ắp thịnh soạn.

Nàng gian nan ăn đến món thứ ba, thật sự không thể ăn thêm nữa.

Nàng dùng một tay ôm bụng đang đau, có cảm giác muốn nôn.

Nàng rưng rưng nước mắt nhìn Thái tử, cầu xin tha cho nàng một lần.

Bữa trưa ngon lành bị người khác phá hỏng, Lạc Thanh Hàn lúc này rất khó chịu, hắn không vui, dĩ nhiên sẽ không để người khác thấy vui.

"Ta khuyên nàng ăn mau lên, thời gian không còn nhiều đâu."

Lý trắc phi miễn cưỡng ăn hết món thứ ba, khi đũa đụng đến món thứ tư, nàng rốt cuộc không nhịn được nữa, đột ngột đứng dậy lao ra ngoài, dựa vào thân cây nôn thốc nôn tháo.

Thải Vân vỗ nhẹ lưng nàng, lo lắng hỏi.

"Nương nương, người không sao chứ?"

Lý trắc phi một hơi nôn hết những gì trong bụng, khuôn mặt vốn xinh đẹp như hoa tái nhợt như tờ giấy.

Thải Vân dìu nàng loạng choạng quay vào phòng.

Nàng quỳ rạp trên đất, nghẹn ngào nói "Điện hạ, thần thiếp thật sự không ăn nổi nữa, thần thiếp bằng lòng chịu phạt."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Nàng không phải cảm thấy tám món là quá ít sao?"

"Thần thiếp sai rồi, thần thiếp không dám nhiều lời nữa."

"Về điện Kim Phong của nàng, chép 'kinh Pháp Hoa' ba mươi lần, chưa chép xong không được phép rời khỏi."

Cơ thể yếu mềm của Lý trắc phi run lên.

Kinh Pháp Hoa có tám quyển, chép ba mươi lần, sợ sẽ gãy tay mất.

Nhưng Thái tử miệng vàng lời ngọc, Lý trắc phi không dám kháng cự, chỉ đành khóc nói "Thần thiếp biết rồi."

Thải Vân dìu nàng đứng dậy, lau nước mắt rời khỏi điện Thanh Ca.

Lý trắc phi kỳ vọng đến, khóc lóc đi.

Chuyện này nhanh chóng truyền khắp Đông cung.

Mọi người cười nhạo Lý trắc phi, cho rằng nàng quá vô dụng, đường đường là một Trắc phi, đến một Lương đệ cỏn con cũng không áp chế được.

Mà người trong cuộc, Tiêu Hề Hề hoàn toàn không biết chuyện này, bây giờ nàng đang hạnh phúc ăn dĩa cá chiên giòn xào ớt.

Mấy ngày nay, nàng chỉ ăn canh húp nước, hôm nay cuối cùng đã có thể ăn thịt, quá đã!

Chương 52: Quyết định đúng đắn

Lạc Thanh Hàn không động đũa, vô cảm nhìn Tiêu Hề Hề.

“Điện hạ đừng ngây ra đó, mau ăn đi, cá này siêu ngon luôn!”

Nói xong, nàng gắp một miếng cá bỏ vào bát của Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn cau mày, nhìn miếng cá trong bát.

Nàng dùng đũa của mình gắp cho hắn, trên đũa hẳn là có nước bọt của nàng?

Hắn muốn dạy bảo nàng vài câu, nhưng thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ vì được ăn cá của nàng, hắn không nói được lời nào.

Bỏ đi.

Trong cung hiếm thấy nữ nhân nào dễ thỏa mãn như vậy, tùy nàng đi.

Lạc Thanh Hàn cầm đũa, chuẩn bị xong tâm lý, mới gắp miếng cá trong bát bỏ vào miệng.

Tiêu Hề Hề đầy mong đợi hỏi “Có ngon không?”

Lạc Thanh hàn yên lặng buông đũa, cầm tách trà uống một hơi, mới áp được vị cay nghẹn vừa rồi.

Tiêu Hề Hề còn muốn gắp cho hắn, nhưng hắn lạnh lùng từ chối.

“Ta không thích ăn cay, nàng ăn đi.”

Tiêu Hề Hề rất thất vọng “Ớt thơm như vậy, mà người lại không thích ăn.”

Lạc Thanh Hàn không thích ăn cay, cũng không hứng thú với món có khẩu vị nặng, hắn quen ăn thanh đạm, ít gia vị, giữ nguyên hương vị của món ăn càng tốt.

Điều này hẳn liên quan đến tính cách của hắn.

Hắn không thích mấy thứ lòe loẹt sặc sỡ, hắn thích mộc mạc đơn giản.

Kế đó các món khác cũng lần lượt được dọn lên.

Mấy món được nấu lại, đa phần là món thanh đạm, hợp với khẩu vị của Lạc Thanh Hàn.

Sau bữa trưa, Tiêu Hề Hề định nghỉ trưa, nhưng bị Lạc Thanh Hàn ngăn lại.

“Ăn xong nên vận động một chút, không thì tiêu hóa không tốt.”

Tiêu Hề Hề hỏi “Điện hạ muốn đi đâu?”

“Hậu viện?”

Hậu viện điện Thanh Ca được cải tạo thành vườn rau, từ lâu Lạc Thanh Hàn đã biết, nhưng khi tận mắt thấy vườn rau xanh mởn trước mặt, với tiếng gà vịt kêu ríu rít, tam quan của hắn vẫn phải chịu đựng rất nhiều.

Hắn không cảm xúc nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng thầm nghĩ hắn bạc đãi nàng đến mức nào, mà ép nàng phải trồng rau nuôi gà ở hậu viện nhà mình?

Tiêu Hề Hề kích động kéo hắn đến bên hồ.

“Điện hạ nhìn nè, cá trong hồ này chính là cá vừa rồi chúng ta ăn. Trong hồ này có rất nhiều củ sen, mùa hạ có thể hái đài sen, hạt sen tươi giòn giòn ngọt ngọt, ngon lắm đó!”

Lạc Thanh Hàn dời mắt khỏi hồ nước sang khuôn mặt nữ nhân bên cạnh.

Lúc nàng nói đến chuyện ăn uống, đôi mắt hạnh của nàng sáng lên, lấp lánh hưng phấn và hài lòng.

Dường như với nàng, chỉ cần được ăn ngon, những thứ khác đều không quan trọng.

Lạc Thanh Hàn hiếm khi gặp nữ nhân nào dễ thỏa mãn như vậy.

Nhìn bộ dáng vui vẻ hớn hở của nàng, hắn bất giác cũng được thả lỏng.

Quả nhiên, đến điện Thanh Ca nghỉ ngơi là một quyết định đúng đắn.

Tiêu Hề Hề chạy đến một góc vườn rau, kiễng chân vươn tay, hái một bông hướng dương.

Nàng ôm hướng dương chạy về phía Lạc Thanh Hàn, tách một hạt hướng dương, hạt bên trong trắng phau, đưa đến bên miệng Lạc Thanh Hàn.

“Điện hạ ăn thử đi, hạt dưa sống ăn cũng rất ngon!”

Lạc Thanh Hàn mở miệng cắn hạt dưa, môi vô ý chạm vào đầu ngón tay nàng.

Hạt dưa mới hái giòn giòn, còn có vị ngọt, khác hoàn toàn với hương vị hạt dưa được xào chín.

Tiêu Hề Hề đầy mong đợi hỏi “Có ngon không?”

Lạc Thanh Hàn nhìn đầu ngón tay tròn trịa trắng nõn của nàng, nhẹ giọng nói "Cũng được."

Chương 53: Thẳng thắn

Tiêu Hề Hề tách hai hạt hướng dương rồi bỏ vào miệng, thích thú thưởng thức.

Lạc Thanh Hàn nhìn về phía mấy cây hoa hướng dương đó.

Vốn hắn nghĩ hoa hướng dương chỉ để ngắm, không ngờ Tiêu Hề Hề lại xem chúng là một trong những nguồn thực phẩm.

Nữ nhân này thật sự chỉ nghĩ đến mỗi chuyện ăn thôi.

Tiêu Hề Hề lấy hạt hướng dương làm đồ vặt sau bữa cơm, vừa ăn vừa tản bộ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn nghe tiếng gà vịt kêu, cả tiếng cắn hạt dưa của nữ nhân bên cạnh, tâm trạng thoải mái yên bình ngoài dự liệu.

Lúc ngủ trưa, Tiêu Hề Hề chủ động xin ngủ trên ghế sập.

Dù tối qua đã có kinh nghiệm ngủ cùng nhau, ngủ một lần hay ngủ hai lần không khác biệt gì, nhưng nếu được chọn, nàng vẫn thích ngủ một mình hơn.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chằm chằm "Sao lại không muốn ngủ cùng ta? Nàng cảm thấy ta có vấn đề gì à?"

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói "Điện hạ ở trong lòng thần thiếp là nam nhân hoàn hảo nhất thế gian, dù thần thiếp nhìn người ba ngày ba đêm cũng không nhìn ra vấn đề gì. Thần thiếp không ngủ với người, vì tư thế ngủ của thần thiếp xấu lắm, sợ quấy rầy người nghỉ ngơi."

"Không sao, ta không chê nàng."

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Xem ra nam nhân này sẽ không dễ dàng tha cho nàng.

Nàng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Lạc Thanh Hàn dang tay "Giúp ta cởi áo."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn giúp hắn cởi áo, hầu hạ hắn lên giường nghỉ ngơi.

Nàng nằm xuống bên cạnh hắn.

Khoảng cách giữa hai người vẫn là một thước.

Tiêu Hề Hề nằm thẳng, không dám cử động, đến khi nam nhân bên cạnh nhắm mắt, bất động hồi lâu, nàng mới thả lỏng một chút.

Nàng đảo mắt nhìn nam nhân đang ngủ say bên cạnh.

Nam nhân này bình thường mang đến cho người ta cảm giác lạnh băng, rất khó tiếp cận, bây giờ nhắm mắt, cảm giác lạnh lẽo cô đơn phai đi rất nhiều, cả người trở nên an tĩnh dịu dàng.

Tiêu Hề Hề không khỏi cảm khái.

Dáng vẻ lúc ngủ của hắn vẫn dễ thương hơn.

Nàng thiếp đi lúc nào không hay.

Đến khi hơi thở nàng đều đều, Lạc Thanh Hàn tưởng đã ngủ lặng lẽ mở mắt.

Hắn lặng lẽ nhìn nữ nhân bên cạnh.

Trong Đông cung có rất nhiều nữ nhân, nhưng có thể thật lòng ngủ cùng hắn lại chẳng có ai.

Không phải vì hắn chướng mắt những nữ nhân đó, mà vì hắn không tin bọn họ.

Hắn không biết có bao nhiêu tai mắt giấu trong số những nữ nhân đó.

Thậm chí không biết những nữ nhân đó có mục đích gì với hắn.

Nữ nhân trước mặt này cũng có mục đích, nhưng nàng khác với những nữ nhân giả tạo kia, nàng thẳng thắn nói rõ mục đích, cũng không giấu giếm trước mặt hắn, khiến hắn thấy được sự thẳng thắn của nàng.

Lạc Thanh Hàn thích sự thẳng thắn này của nàng.

Nơi hoàng cung vì tranh quyền đoạt lợi đến cả phụ tử huynh đệ đều có thể tính kế lẫn nhau, sự thẳng thắn này của nàng rất trân quý.

Hắn không biết nàng có thể giữ được sự thẳng thắn này bao lâu.

Hắn chỉ hy vọng nàng có thể giữ lâu một chút, đừng hoàn toàn thay đổi nhanh như vậy.

Khi Tiêu Hề Hề thức dậy, nam nhân bên cạnh đã đi rồi.

Bảo Cầm hầu hạ nàng rời giường thay y phục, mặt mày hớn hở nói.

“Vừa rồi tiểu chủ thật lợi hại, hai ba chiêu đã diệt được Lý trắc phi.”

Tiêu Hề Hề vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, đầu óc vẫn mơ màng, nàng ngáp một cái, không hiểu Bảo Cầm đang nói chuyện gì.

Bảo Cầm rạo rực nói “Tiểu chủ, người không biết sao, vừa rồi nô tỳ nghe nói Lý trắc phi vừa trở về đã ngã bệnh, gọi thái y

tới khám, xem chừng trong thời gian ngắn khó mà hồi phục được. Đầu tiên là Trần lương viên bị phạt, sau đó là Bạch trắc phi ngã bệnh, bây giờ cả Lý trắc phi cũng ngã xuống. Hí hí, về sau trong Đông cung này chỉ có người được sủng ái nhất, nếu người nỗ lực hơn, có lẽ người sẽ giành được ngôi vị Thái tử phi.”

Chương 54: Đưa canh

Tiêu Hề Hề dụi mắt "Giờ nào rồi?"

"Hiện tại là giờ Mùi hai khắc."

Tiêu Hề Hề tính toán thời gian trong lòng, giờ Mùi hai khắc, tầm hai giờ rưỡi.

"Vẫn còn sớm, ta ngủ thêm một lát." tư thế của nàng lại muốn ngã xuống giường.

Bảo Cầm vội vàng kéo nàng lại "Người đã ngủ gần một canh giờ rồi, không thể ngủ nữa, người ngồi yên đi, nô tỳ sẽ chải tóc trang điểm cho người."

Tiêu Hề Hề yếu ớt nói "Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, cho ta ngủ một lát đi."

Bảo Cầm gấp gáp nói "Ai nói người không có việc gì? Buổi chiều người phải đi nấu canh, còn phải đưa đến cho Thái tử Điện hạ. Tuy bây giờ người được sủng ái nhưng không được lơ là, nhất định phải nắm bắt mọi cơ hội thể hiện trước mặt Điện hạ, để Điện hạ nhớ điểm tốt của người, như vậy người mới được sủng ái lâu dài."

"Ta không đi, ta muốn ngủ."

"Tiểu chủ, người thật sự không thể ngủ nữa!"

Bảo Cầm nắm chặt cánh tay Tiêu Hề Hề để ngăn nàng ngã xuống.

Tiêu Hề Hề vùng vẫy không được, dứt khoát cứ ngồi thế mà

ngủ.

Thấy vậy, Bảo Cầm thật sự phục sát đất.

Nàng chưa từng thấy phi tần nào không có chí tiến thủ như vậy!

Bảo Cầm hận không thể dùng sức lay tỉnh chủ tử nhà mình để nàng không ngủ nữa.

Nhưng cuối cùng vẫn không nỡ quấy rầy, Bảo Cầm ôm tâm trạng rèn sắt không thành thép, cẩn thận đỡ chủ tử nhà mình nằm xuống, chu đáo đắp chăn cho nàng.

Bảo Cầm rón rén ra khỏi phòng ngủ, đi về phía phòng bếp nhỏ.

Vì chủ tử quá lười biếng, nô tỳ như nàng đành phải làm thay, nàng nấu canh trước, sau đó đợi chủ tử thức dậy, rồi để chủ tử đích thân đưa canh cho Thái tử, đến lúc đó nói dối canh này do chủ tử nấu là được.

Thủ đoạn này rất thường thấy trong hậu cung, nhiều phi tần không biết nấu ăn lại muốn thể hiện hiền lương thục đức nên sẽ để nô tỳ lén chuẩn bị, sau đó chủ tử đích thân đưa thức ăn, đến lúc đó, chủ tử được lợi, nô tỳ cũng được thưởng, đôi bên cùng có lợi!

Bảo Cầm thở dài, nàng không hi vọng được ban thưởng, nàng chỉ hy vọng chủ tử nhà mình có thể phấn đấu một chút, đừng lười biếng sống qua ngày nữa.

Tiêu Hề Hề thức dậy trong mùi thức ăn hấp dẫn.

Nàng bò xuống giường, khịt khịt cái mũi nhỏ của mình, lần theo mùi hương đến tận phòng bếp nhỏ.

“Bảo Cầm, em nấu gì vậy? Thơm quá đi!”

Tiêu Hề Hề vừa nói, vừa vươn tay mở nắp nồi.

Bảo Cầm kéo nàng lại, nói "Chủ tử, người đừng lộn xộn, đây là canh vịt hầm chuẩn bị cho Thái tử Điện hạ, người không uống được. Nô tỳ rửa mặt chải tóc trang điểm cho người trước, lát nữa người đưa canh vịt hầm đến cho Thái tử Điện hạ, nói với ngài ấy là canh này người tự tay nấu."

Tiêu Hề Hề rất thất vọng "Canh ngon như vậy, sao lại chuẩn bị cho người khác chứ? Ta cũng muốn ăn mà."

Bảo Cầm sớm đã chuẩn bị "Người yên tâm, nồi canh lớn như vậy, một mình Thái tử Điện hạ nhất định ăn không hết, nô tỳ chia một nửa đun trên bếp, đợi người đưa canh trở về, thì nửa nồi canh còn lại đều là của người."

Tiêu Hề Hề lập tức lấy lại tinh thần, thúc giục nói "Mau mau mau, giúp ta rửa mặt, ta sẽ đi đưa canh cho Thái tử!"

Bảo Cầm thầm tán thưởng sự lanh trí của mình.

Đối phó với tiểu chủ phải dùng thức ăn ngon dụ dỗ.

Rửa mặt chải tóc xong, Tiêu Hề Hề cầm hộp thức ăn, tinh thần phấn chấn rời điện Thanh Ca.

Lúc này, Thái tử thường xử lý công vụ ở thư phòng, thư phòng của hắn ở trong cung Minh Quang.

Khi Tiêu Hề Hề sắp đến cung Minh Quang, thì tình cờ gặp một người.

Trung Võ tướng quân Tiêu Lăng Phong đang đợi trước cửa cung Minh Quang, nhìn mồ hôi đầy trán của ông, hình như có việc gấp.

Ông không ngờ lại gặp trưởng nữ của mình ở đây nên không khỏi ngây người.

Chương 55: Thỉnh cầu của phụ thân

Tiêu Hề Hề là đứa con đầu lòng của Tiêu Lăng Phong, theo lý mà nói ông nên yêu thương nàng nhiều hơn.

Nhưng vì mệnh cách của Tiêu Hề Hề, từ nhỏ đã bị gửi đi xa, đến năm mười lăm tuổi mới trở về.

Trên danh nghĩa là cha con, nhưng thực chất cũng không hơn người xa lạ là bao.

Tiêu Lăng Phong bước lên hành lễ.

“Vi thần bái kiến Tiêu lương đệ.”

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Sao phụ thân lại ở đây?”

Tiêu Lăng Phong do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định nói sự thật.

“Là mẹ và muội muội của con ngã bệnh, chiều qua lúc đi ngang cầu không cẩn thận rơi xuống sông, khi được cứu lên thì đã hôn mê rồi. Ta mời tất cả danh y ở Thịnh Kinh tới nhà, nhưng vô ích, bệnh tình không khỏi lại càng nặng hơn. Ta thật sự hết cách rồi, chỉ đành vào cung cầu kiến Thái tử, xin ngài ấy cho phép ta đưa thái y về nhà.”

Tiêu Hề Hề chớp mắt “Ra là vậy.”

Tiêu Lăng Phong cau mày “Sao trông ngươi không hề kinh ngạc? Đó là mẹ và em gái ruột của ngươi, ngươi biết họ đang gặp nạn, không phải nên lo lắng sao?”

Tiêu Hề Hề đã bói một quẻ cho Tiết thị và Tiêu Tri Lam, họ sẽ

chịu khổ một chút, nhưng tính mạng không đáng ngại.

Nếu đã không chết, Tiêu Hề Hề cảm thấy không có gì phải lo lắng.

Song, những lời này không thể nói với Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Hề Hề đối mặt với chất vấn của phụ thân, chỉ ngại ngùng cười trừ, sau đó hỏi "Phụ thân gặp được Thái tử Điện hạ chưa?"

Tiêu Lăng Phong rất không hài lòng với phản ứng của nàng, nhưng bây giờ nàng là Lương đệ của Thái tử, dù ông có không hài lòng đến đâu, cũng không thể chỉ trỏ hằn học với nàng.

Ông cau mày nói "Vẫn chưa, Thái tử Điện hạ đang bận, phải chờ ngài ấy xong việc, ta mới có thể vào."

Ông chú ý tới hộp thức ăn trong tay Tiêu Hề Hề, thăm dò hỏi "Ngươi mang thức ăn cho Thái tử Điện hạ?"

Tiêu Hề Hề thẳng thắn thừa nhận "Đúng vậy."

Tiêu Lăng Phong tiến lên hai bước, sốt sắng nói "Ngươi có thể dẫn ta cùng vào không? Mẹ và muội muội của ngươi bệnh nặng, không thể chậm trễ nữa, ta nhất định phải mau chóng đưa thái y trở về."

"Không được."

Thấy nàng từ chối thẳng thừng, cơn giận của Tiêu Lăng Phong nhất thời bùng nổ "Họ đều là người thân của ngươi, ngươi thà nhìn họ chết chứ không ra tay cứu giúp sao? Lòng dạ ngươi sao lại lạnh lùng cứng rắn như vậy?!"

Dù bị mắng, Tiêu Hề Hề cũng không tức giận, nàng nghiêm túc giải thích.

"Không phải con không muốn giúp người, mà con cũng không dám chắc có thể gặp được Thái tử Điện hạ, con cũng như

người, vừa mới tới đây, còn chưa cho người vào thông báo. Hơn nữa vừa nãy người cũng đã nói, Thái tử Điện hạ đang bận, ngài ấy cũng không chắc có thời gian gặp con. Nếu ngài ấy không chịu gặp con, con đồng ý thỉnh cầu của người, há chẳng phải con nói không giữ lời?"

Nàng nói hợp tình hợp lý, Tiêu Lăng Phong không thể phản bác.

Ông biết mình đã quá xúc động, nói năng thiếu suy nghĩ, nhưng ông là trưởng bối, không thể hạ mình xin lỗi tiểu bối.

Ông chỉ có thể nghiêm mặt nói "Nếu Thái tử không muốn gặp ngươi, vậy xem như ta chưa nói gì?"

Lúc này, Thường công công đi ra.

Hắn không ngờ Tiêu lương đệ cũng ở đây, liền nhanh chóng hành lễ.

"Tiêu lương đệ hôm nay sao lại rảnh đến đây vậy?"

Tiêu lương đệ là nữ nhân không thích ra ngoài nhất trong Đông cung, trừ phi cần thiết, rất ít khi thấy nàng ra ngoài, hôm nay hiếm khi thấy nàng xuất hiện, quả thật là chuyện hiếm có.

Tiêu Hề Hề cười nói "Ta tới đưa canh cho Thái tử Điện hạ, phiền công công giúp ta thông báo một tiếng."

"Vâng, nô tài đi báo giúp người."

Thường công công xoay người muốn rời đi, Tiêu Lăng Phong vội gọi hắn "Công công, Thái tử Điện hạ có rảnh gặp ta không?"

Chương 56: Nạn hạn hán

“Ai da, người xem đầu óc ta này, suýt chút quên mất người rồi.” Thường công công gõ phất trần lên trán hắn, cười xòa nói “Thái tử Điện hạ còn bận, tạm thời không rảnh gặp người, ngài ấy bảo người về trước, có việc ngày khác nói sau.”

“Nhưng phu nhân và con gái của ta vẫn đang chờ cứu mạng, cầu xin người, giúp ta cầu xin Thái tử Điện hạ đi.”

Tiêu Lăng Phong chắp tay thi lễ, khuôn mặt đầy sự van nài.

Có thể thấy ông rất thương yêu vợ và con gái, không nỡ để họ chịu khổ.

Thường công công rất khó xử “Như vậy không ổn lắm …”

Tiêu Lăng Phong quyết định trực tiếp quỳ xuống trước mặt hắn “Cầu xin người, chỉ cần Thái tử Điện hạ có thể cứu vợ và con gái của ta, bảo ta làm gì cũng được!”

Thường công công vội nâng ông dậy, chần chờ một hồi nói “Vậy người đợi một lát, ta vào trong giúp người cầu xin.”

Tiêu Lăng Phong đương nhiên biết ơn vô cùng.

Thường công công xoay người đi vào.

Không lâu sau, hắn lại đi ra, hắn làm động tác mời Tiêu lương đệ.

“Thái tử Điện hạ bảo người vào.”

Tiêu Hề Hề cầm hộp thức ăn, dẫn Bảo Cầm đi vào.

Tiêu Lăng Phong rất muốn đi theo, nhưng Thường công công không nói lời nào, ông không dám di chuyển, chỉ có thể tha thiết mong chờ hỏi.

“Thái tử Điện hạ nói thế nào?”

Thường công công cười tít mắt nói “Vận khí của người rất tốt, Thái tử đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Tiêu lương đệ vừa lúc đưa canh tới, Thái tử Điện hạ nể tình Tiêu lương đệ chu đáo như vậy, phá lệ giúp người một lần, người đi theo ta, ta đưa người đến Thái y viện.”

Tiêu Lăng Phong vui mừng không thôi, lập tức quỳ xuống hướng về phía thư phòng dập đầu.

“Đa tạ ân cứu mạng của Thái tử Điện hạ!”

Thường công công đứng một bên nhìn, cảm khái cười nói “Ngoại trừ cảm tạ Thái tử Điện hạ, người cũng nên cảm tạ Tiêu lương đệ, nếu không phải nàng, người cũng không có được ân điển này, Tiêu tướng quân, người quả thật sinh được một khuê nữ tốt đó!”

Tiêu Lăng Phong đứng dậy, vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

Từ ngày Tiêu Hề Hề bị đưa đi xa, ông và Tiết thị coi như chưa từng có đứa con gái này.

Khi biết vợ và con gái nhỏ của mình không may rơi xuống nước, ông thậm chí còn nghĩ họ rơi xuống nước là do dính phải vận rủi sau khi gặp Tiêu Hề Hề.

Hôm trước vừa gặp Tiêu Hề Hề, chiều qua liền rơi xuống nước, chuyện này quá trùng hợp rồi.

Lúc này nghe Thường công công nói vậy, trong long Tiêu Lăng Phong vô cùng phức tạp.

Thường công công vung phất trần “Chúng ta đi thôi.”

Hai người một trước một sau đi về phía Thái y viện.

Tiêu Hề Hề bước vào thư phòng, thấy Thái tử đang nghị sự với triều thần.

Tiêu Hề Hề không dám quấy rầy họ bàn chính sự, âm thầm tìm một góc ngồi chờ.

Thái phó nghiêm túc nói "Phía Nam hạn hán kéo dài đã hai ba tháng, nếu cứ tiếp tục như vậy, vụ thu năm nay không thu hoạch được, thần đề nghị Thái tử dâng tấu lên Hoàng thượng, giảm thuế cho dân chúng phía Nam."

Thái bảo lại nói "Năm ngoái phía Nam xảy ra lũ lụt, triều đình chẳng những giảm thuế đáng kể, còn cấp tiền giúp dân tị nạn, một khoản ngân lượng tràn ra như nước, Hộ bộ vô cùng đau đầu, nếu năm nay chúng ta lại giảm thuế cho bốn quận phía Nam, chỉ sợ đám người ở Hộ bộ sẽ trực tiếp liều mạng với chúng ta."

Thái phó cau mày "Đó là chuyện không thể tránh khỏi, nếu không giảm thuế, dân chúng không còn nơi để đi, đến lúc đó dân chúng oán giận triều đình, có thể dẫn đến bạo loạn, chuyện này trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra."

Thiếu bảo thở dài "Nhưng quốc khố thật sự không còn nhiều tiền, năm nay Hoàng thượng dự định tuần tra phía Nam, đến lúc đó sẽ tiêu rất nhiều tiền, vì lấy lòng Hoàng thượng, đám người trong Hộ bộ nhất định sẽ không đồng ý giảm thuế."

Đối với rất nhiều đại thần trong triều mà nói, sống chết của dân chúng còn kém xa niềm vui của Hoàng đế.

Mọi người khi nói đến đây không khỏi thở dài, trông rất bất lực.

Lạc Thanh Hàn rốt cuộc nói "Hôm nay tới đây đi, mọi người về suy nghĩ đối sách, nếu có ý kiến hay, có thể tiến cung nói với ta bất cứ lúc nào."

Mọi người đồng loạt chắp tay “Vâng.”

Chương 57: Dụ dỗ

Mọi người đi hết, Tiêu Hề Hề mới cầm hộp thức ăn tiến lên hành lễ.

Lạc Thanh Hàn từ ngồi quỳ chuyển sang ngồi xếp bằng, thân thể thả lỏng rất nhiều, hắn nhìn nữ nhân hỏi "Sao nàng lại tới đây?"

"Thần thiếp tới đưa canh cho người đó."

"Canh gì?"

"Canh vịt hầm, thơm lắm đó!" Tiêu Hề Hề ngồi quỳ trên đệm.

Nàng đặt hộp thức ăn lên bàn, lấy ra một cái hũ sứ, vừa mở nắp một mùi hương lan tỏa, khiến nàng không khỏi nuốt nước bọt.

Nhìn dáng vẻ thèm ăn của nàng, Lạc Thanh Hàn hơi muốn cười.

"Nàng có ăn vụng không đó?"

Tiêu Hề Hề dùng sức lắc đầu "Không có! Đây là canh vịt hầm chuẩn bị cho Điện hạ, thần thiếp chưa thử miếng nào hết!"

"Thật không?"

"Thật mà, Điện hạ phải tin thần thiếp."

Tiêu Hề Hề vừa nói, vừa múc đầy một bát canh vịt hầm, đặt trước mặt Lạc Thanh Hàn.

“Điện hạ, mời dùng.”

Lạc Thanh Hàn cầm bát, nếm một ngụm.

Tiêu Hề Hề háo hức nhìn hắn “Có ngon không?”

Lạc Thanh Hàn nhìn dáng vẻ hận không thể vồ tới nếm thử của nàng, trả lời một nẻo “Giờ ta tin nàng không ăn vụng rồi.”

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng, khá tự hào “Đương nhiên rồi.”

Lạc Thanh Hàn tùy ý hỏi “Canh này ai nấu?”

Bảo Cầm điên cuồng nháy mắt với Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề chắc chắn nói “Tất nhiên là Bảo Cầm nấu rồi, tài nghệ nấu ăn của em ấy là tốt nhất trong điện Thanh Ca, ban đầu do thần thiếp nhìn trúng tài nghệ này của em ấy, mới từ trong rất nhiều nha hoàn chọn em ấy đưa vào cung đó.”

Bảo Cầm “……”

Mặt nàng không biểu cảm, trong lòng điên cuồng than thở.

Tiểu chủ, người sao vậy chứ?

Nô tỳ chuẩn bị sẵn lời thoại và kịch bản cho người rồi, sao lại không theo kịch bản vậy?

Sao người có thể bỏ qua một cơ hội tranh sủng tốt như vậy? Người có ngốc chứ?

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Nàng cũng rất thành thật.”

Tiêu Hề Hề cười đắc ý, hai lúm đồng tiền nhỏ bên miệng rất đáng yêu.

Lạc Thanh Hàn thích nhất sự thẳng thắn này của nàng, vì sự thẳng thắn này, hắn không cần tính toán và cảnh giác trước mặt nàng, hắn có thể thả lòng trong thời gian ngắn.

Nếu vừa rồi nàng nói dối canh này do nàng nấu, hắn không tức giận nhưng sẽ có hơi thất vọng.

May là nàng không làm hắn thất vọng.

Lạc Thanh Hàn tùy ý hỏi "Nàng biết nấu ăn không?"

"Thần thiếp biết làm cơm chiên trứng."

Lạc Thanh Hàn chưa từng ăn cơm chiên trứng, hắn hơi hứng thú "Cơm chiên trứng có mùi vị thế nào?"

Tiêu Hề Hề hào hứng nói "Siêu ngon luôn!"

Bất cứ ai quen thuộc với tính khí của nàng đều biết không có món ăn nào trên đời này mà nàng thấy không ngon.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không biết điều này.

Hắn nảy sinh tò mò với cơm chiên trứng, nói "Tối nay ta muốn ăn cơm chiên trứng."

Hắn dừng lại, bổ sung "Muốn nàng tự tay làm."

Tiêu Hề Hề sảng khoái đồng ý "Được chứ, được chứ, vừa hay thần thiếp đã lâu không ăn cơm chiên trứng, tối nay chiên nhiều một chút, ăn cho đã luôn!"

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng vui vẻ, không khỏi hơi nhếch khóe miệng.

Tiêu Hề Hề dường như đã phát hiện ra lục địa mới, hét lên "Thái tử Điện hạ, người cười rồi kìa!"

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hạ xuống, lại biến thành vẻ lạnh lùng lãnh đạm.

Hắn tỉnh bơ nói "Nàng nhìn nhầm rồi."

Tiêu Hề Hề quả quyết nói “Không có! Vừa nãy người có cười, thần thiếp nhìn thấy rồi, người cười trông rất đẹp, nếu sau này mỗi ngày có thể cười một chút thì tốt rồi, thần thiếp thích nhìn thấy người cười.”

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, nữ nhân này ngày càng to gan rồi, dám công khai dụ dỗ hắn ngay trong thư phòng giữa thanh thiên bạch nhật.

Hắn lạnh lùng nói “Câm miệng.”

Chương 58: Lo chuyện bao đồng

Tiêu Hề Hề bị mắng, không dám lên tiếng.

Nàng cắn khăn tay, mong chờ Thái tử ăn canh.

Lạc Thanh Hàn ăn xong một bát, thì đặt bát xuống, biểu thị ăn xong rồi.

Tiêu Hề Hề nói "Còn thừa nhiều lắm đó, người không ăn nữa sao?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Thưởng cho nàng."

Mắt Tiêu Hề Hề sáng lên.

"Đa tạ Điện hạ!"

Lần này nàng chỉ mang theo một cái bát nhỏ, mà bát này Lạc Thanh Hàn dùng rồi, nàng không thể chờ sai người mang một cái bát sạch tới, trực tiếp ôm hũ sứ bắt đầu ục ục trút canh vào miệng.

Bảo Cầm che mặt, không thể nhìn tiếp.

Tướng ăn của chủ tử nhà nàng đỉnh thật sự!

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên không ngờ Tiêu Hề Hề trực tiếp như vậy.

Hắn nhìn ngây cả người.

Trước đây hắn chỉ thấy người ta uống rượu bằng vò, chưa thấy ai ăn canh bằng hũ bao giờ.

Tránh để Thái tử bị bỏng, canh nấu xong để nguội một chút rồi cho vào hũ sứ, Tiêu Hề Hề ăn như vậy, cũng không cần lo bị bỏng miệng.

Nàng nhanh chóng uống hết nước canh, sau đó quay đầu nói với Bảo Cầm.

“Đi lấy cho ta một đôi đũa.”

Nàng uống hết nước canh, trong hũ sứ còn rất nhiều thịt vịt, nhất định phải ăn hết, không được lãng phí!

Bảo Cầm lúc này không dám nhìn sắc mặt Thái tử, nàng cúi đầu bước nhanh ra ngoài, trong lòng hối hận muốn chết.

Nếu biết chủ tử nhà nàng có thể làm ra chuyện này, có đánh chết nàng cũng không dám khuyên chủ tử đưa canh cho Thái tử.

Đây là đưa canh sao? Là tìm chết thì đúng hơn!

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu tình nhìn nữ nhân trước mặt.

“Buổi trưa nàng ăn không no à?”

Tiêu Hề Hề liế.m sạch canh trên môi, thành thật trả lời “Ăn no chứ.”

“Vậy sao bây giờ nàng còn có thể ăn nhiều canh vịt hầm như vậy?”

Tiêu Hề Hề thanh minh cho bản thân “Buổi trưa là buổi trưa, bây giờ là bây giờ, buổi trưa no không có nghĩa bây giờ thần thiếp không đói, dù bây giờ có ăn nhiều hơn, cũng không có nghĩa buổi tối thần thiếp không cần ăn.”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Nàng phân chia rõ ràng nhỉ.”

“Đương nhiên rồi, thần thiếp không quan tâm gì hết, ngoại trừ

đồ ăn.”

Bảo Cầm cầm theo bát đũa sạch sẽ quay lại.

Tiêu Hề Hề gắp mấy miếng thịt vịt trong hũ sứ ra, ăn thích thú ngon lành, bộ dáng chuyên tâm vui vẻ của nàng dường như đang ăn cao lương mỹ vị nào đó.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng ăn, không ngờ lại có hứng muốn ăn thử.

Hắn hỏi “Thịt vịt có ngon không?”

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu “Ngon lắm!”

“Cho ta nếm thử.”

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều, trực tiếp gắp một miếng thịt vịt trong bát, đưa tới miệng hắn.

Bảo Cầm mở miệng muốn ngăn nàng “Tiểu chủ, đừng …”

Tiêu lương đệ dùng qua đôi đũa đó, có dính nước bọt của nàng, sao có thể gắp thức ăn cho Thái tử? Hơn nữa còn trực tiếp đưa tới miệng Thái tử, quá không phép tắc rồi, nếu bị người khác nhìn thấy, Tiêu lương đệ nhất định sẽ bị giáo huấn.

Nhưng Bảo Cầm còn chưa nói xong, Thái tử đã bình tĩnh mở miệng cắn một miếng thịt vịt.

Bảo Cầm nghẹn họng.

Nàng đột ngột nuốt nửa câu sau vào bụng.

Nàng yên lặng ngậm miệng, thầm nghĩ mình đúng là lo chuyện bao đồng!

Lạc Thanh Hàn ăn thịt vịt, nhưng cảm thấy không ngon như mong đợi.

Hắn từ chối miếng thịt vịt thứ hai mà Tiêu Hề Hề đưa tới, tao nhã cầm tách trà nhấp một ngụm.

Hương trà xua tan mùi thịt trong miệng, làm hắn thấy bình tĩnh hơn.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề ăn, thầm nghĩ, hắn không phải thích ăn thịt, mà là cảm giác nhìn nàng ăn thịt.

Cảm giác hài lòng đơn giản và thuần túy này làm hắn thấy rất dễ chịu.

Thấy nàng ăn gần hết, hắn thản nhiên hỏi.

“Nàng vừa rồi có gặp cha nàng không?”

Chương 59: Lấy ơn báo oán

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu "Gặp rồi."

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng có biết tại sao ông ấy đến gặp ta không?"

"Biết chứ, mẹ và muội muội ngã xuống nước sinh bệnh, cha muốn cầu xin người cho phép thái y xuất cung chữa bệnh."

"Vậy nàng có muốn ta giúp ông ấy không?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Muốn."

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn hàm chứa dò hỏi "Nàng không phải không thích bọn họ sao? Sao còn muốn ta giúp bọn họ? Nàng định lấy ơn báo oán à?"

"Thần thiếp quả thật không thích bọn họ lắm, nhưng thần thiếp không muốn họ chết, đặc biệt là muội muội của thần thiếp, con bé chỉ là một đứa trẻ, không có tội gì hết, thần thiếp không muốn con bé chết sớm, như vậy thật đáng tiếc. Gác lại chuyện riêng này, phụ thân của thần thiếp có tài cầm binh đánh trận, hiện tại đang cần người giúp đỡ, nếu Điện hạ có thể ban ân cho ông ấy, ông ấy sẽ ghi nhớ trong lòng, ngày sau lúc người đăng cơ, ông ấy có thể trợ giúp cho người."

Lạc Thanh Hàn chăm chú nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt "Sao Điện hạ nhìn thần thiếp như vậy?"

Thật lâu sau, Lạc Thanh Hàn mới nói "Nàng nhìn cũng rõ ràng đấy."

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói "Đa tạ Điện hạ khen ngợi."

Thật ra, khi Tiêu Lăng Phong đến cầu xin, Lạc Thanh Hàn đã định ra tay giúp đỡ, nhưng hắn biết rõ đạo lý nắm gạo khi đói thành ơn, gánh gạo khi đủ thành oán*, nên bảo Thường công công diễn một màn.

(*) 升米恩斗米仇: nếu lúc người khác gặp khó khăn, bạn cho anh ta một sự giúp đỡ rất nhỏ, anh ta sẽ cảm kích bạn. Nếu như bạn giúp đỡ anh ta rất nhiều, sẽ tạo thành sự ỷ lại, một khi dừng lại không giúp đỡ, ngược lại sẽ khiến người ta căm hận.

Thường công công cố ý ở trước mặt Tiêu Lăng Phong giả vờ bày ra dáng vẻ khó xử, ra vào ba lần, trì hoãn hết lần này đến lần khác, đến khi Tiêu Lăng Phong bị dồn vào đường cùng quỳ xuống van xin, hắn mới đáp ứng thỉnh cầu của ông.

Như vậy, mới thể hiện có được ân điển của Thái tử không phải điều dễ dàng, Tiêu Lăng Phong đương nhiên sẽ trân trọng phần ân tình này.

Lạc Thanh Hàn không nói với nữ nhân trước mắt những thủ đoạn thao túng lòng người này, nàng cũng không cần biết những thứ lộn xộn này.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Vừa nãy ta đã bảo Thường Hỉ dẫn cha nàng đến Thái y viện, về chuyện mẹ và muội muội của nàng có giữ được tính mạng hay không, vậy phải xem ông trời định đoạt."

Tiêu Hề Hề nhẹ nhàng nói "Thần thiếp đã bói quẻ cho họ rồi, lần này họ không nguy hiểm tính mạng, chỉ chịu khổ một chút thôi."

"Nàng bói quẻ rất chuẩn à?"

"Cũng tàm tạm."

"Vậy nàng có thể giúp ta bói thử phía Nam khi nào có mưa

không? Bốn quận phía Nam đã hạn hán gần ba tháng rồi.”

Tiêu Hề Hề hỏi “Có bản đồ không? Khu vực phía Nam rất lớn, thần thiếp muốn biết người đang nói đến nơi nào?”

Lạc Thanh Hàn vừa hay có một bản đồ của vương triều Đại Thịnh ở đây, hắn sai người đem đến, trải ra trên bàn.

Hắn dùng ngón tay vẽ một vòng tròn ở phía Nam trên bản đồ, nói “Khu vực này đang bị hạn hán.”

Tiêu Hề Hề đưa tay phải ra, ấn vào nơi hắn khoanh tròn, nhắm mắt và bắt đầu cảm nhận.

Một lúc sau, nàng mở mắt, cau mày nói “Nếu thần thiếp tính không sai, bốn quận này đến cuối năm sẽ không có mưa.”

Lạc Thanh Hàn không nói gì, trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Còn chưa đầy nửa năm nữa là hết năm, nếu trời không mưa, dân chúng phía Nam sẽ không thu hoạch được gì.

Nếu vậy, họ chẳng những không thể nộp thuế, lấp đầy bụng cũng là chuyện khó.

Đến lúc đó, không biết sẽ có bao nhiêu người nghèo chết đói?

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm bản đồ, ngón tay gõ nhẹ bên trên, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Lạc Thanh Hàn nghe không rõ nàng đang nói gì, trực tiếp hỏi “Nàng nhìn ra điều gì?”

Chương 60: Thay đổi phong thủy

Tiêu Hề Hề không trả lời mà hỏi ngược lại "Bốn quận này năm ngoái có xảy ra thiên tai nào khác không?"

"Có, mùa hạ năm ngoái bốn quận này mưa lớn kéo dài cả tháng, nước sông dâng cao làm ngập lụt rất nhiều nhà cửa ruộng đất, khiến một số lượng lớn dân chúng phải di dời, trở thành dân tị nạn. Để xoa dịu dân tị nạn và ngăn chặn bạo loạn, triều đình chi năm trăm vạn ngân lượng cứu trợ thiên tai, đồng thời phá lệ giảm thuế một năm, mới miễn cưỡng giúp họ vượt qua. Vốn tưởng năm nay sẽ bình an, nhưng không ngờ phía Nam lại gặp hạn hán, gần đây phụ hoàng và đại thần trong triều đều phiền não chuyện này."

Tiêu Hề Hề cẩn thận lắng nghe hắn nói, nàng nói "Thần thiếp cảm thấy phong thủy của bốn quận này có vấn đề, mới dẫn đến chuyện nơi này hai năm liền gặp thiên tai, nếu không thể giải quyết vấn đề từ gốc, dù triều đình năm nay lại chi tiền cứu trợ, năm tới phía Nam vẫn sẽ có những thiên tai khác, chẳng hạn như hỏa hoạn, dịch châu chấu, động đất, dịch bệnh."

Lạc Thanh Hàn nghe đến nhập thần "Nàng nghĩ nên làm thế nào?"

"Nếu phong thủy có vấn đề, vậy thì thay đổi phong thủy."

Huyền Môn ngoài chiêm tinh bói toán, đón lành tránh dữ, còn có thể xem phong thủy, Tiêu Hề Hề khá thành thạo trong chuyện này.

Nàng chỉ vào một con sông trên bản đồ.

"Ở trung lưu và hạ lưu con sông này đào một nhánh sông dẫn

nước sông vào nội địa của quận Cảnh Thọ. Địa hình ở đây rất thấp, là một vùng trũng, sông chảy đến đây sẽ tự nhiên hội tụ thành một hồ nước có núi bao bọc, hình thành một thế gió ẩn mình nằm trên mặt nước. Đây là nơi quan trọng nhất ở trung tâm bốn quận, chỉ cần phong thủy nơi này thay đổi, phong thủy toàn bộ phía Nam cũng sẽ thay đổi theo. Đến lúc đó, Điện hạ sẽ đích thân cử hành nghi lễ cầu mưa, trong vòng ba ngày, bốn quận phía Nam nhất định sẽ mưa thuận gió hòa."

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Chuyện này liên quan đến mạng sống của vô số dân chúng ở phía Nam, không phải trò đùa, nàng có bảo đảm làm như vậy sẽ hiệu quả?"

Tiêu Hề Hề rất hiếm khi lộ vẻ mặt nghiêm túc, nàng quả quyết thề "Xin Điện hạ yên tâm, thần thiếp tuyệt đối không nói dối chuyện này, nếu Điện hạ làm theo những gì thần thiếp nói mà vẫn không cầu được mưa, thần thiếp nguyện lấy cái chết tạ tội."

Dù là đào sông hay làm lễ cầu mưa đều không phải chuyện nhỏ.

Lạc Thanh Hàn vẫn cần suy nghĩ cẩn thận trước khi đưa ra quyết định.

Tiêu Hề Hề đã nói những gì cần nói, vừa lúc nàng đã ăn no, cảm thấy buồn ngủ, ngáp dài một cái.

"Điện hạ, nếu không có dặn dò nào khác, thần thiếp xin cáo lui trước."

Lạc Thanh Hàn phất tay, ý bảo nàng có thể đi.

Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm rời cung Minh Quang.

Vừa trở về điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề đã ngã mình lên giường, quấn mình trong chăn, nhanh chóng rơi vào trạng thái cá muối hôn mê.

Bảo Cầm vốn muốn hỏi nàng về chuyện thay đổi phong thủy,

lời này nghe rất thần bí, không biết là thật hay giả?

Nhưng nhìn nàng ngủ say như vậy, Bảo Cầm không nỡ đánh thức nàng, chỉ đành để nàng ngủ.

Cung Minh Quang được chia thành hai nửa trái và phải, nửa bên phải là thư phòng của Thái tử, nơi thường xử lý công vụ và gặp thần tử.

Nửa bên trái là Tàng Thư Các lưu trữ một số lượng lớn hồ sơ thư tịch.

Tiêu Hề Hề đi rồi, Lạc Thanh Hàn đẩy cánh cửa bên cạnh hắn ra, bước vào Tàng Thư Các, bắt đầu lật xem hồ sơ của bốn quận phía Nam.

Tiêu lương đệ nói phong thủy bốn quận phía Nam có vấn đề, điều đó có nghĩa bốn quận này không chỉ gặp thiên tai trong hai năm qua, mà thiên tai tương tự có thể đã xảy ra trước đó.

Sau khi tra cứu cẩn thận, hắn thật sự tìm được một vài manh mối.

Chương 61: Cơm chiên trứng

Năm năm trước, phía Nam xảy ra nạn dịch châu chấu, khu vực bị ảnh hưởng cũng là bốn quận đó, châu chấu bay qua, ruộng lúa bị tàn phá, dân chúng mất mùa, nhiều người chết đói.

Lùi về hai năm trước nữa, dịch hạch vẫn bùng phát ở bốn quận đó, người chết vì bệnh rất nhiều, sau đó Thái y viện cùng các danh y khắp cả nước dốc sức nghiên cứu ra phương thuốc chữa bệnh dịch hạch.

……

Nhìn những ghi chép dày đặc trước mặt, Lạc Thanh Hàn cau mày.

Dường như cứ cách vài năm, bốn quận đó lại hứng chịu một thiên tai.

Do cách một khoảng thời gian, lại thêm những nơi khác cũng thỉnh thoảng xảy ra thiên tai nhân họa, nên không ai để tâm đến những chuyện này, nghĩ rằng chúng chỉ là thiên tai bình thường mà thôi.

Nhưng khi nghe lời nhắc nhở của Tiêu lương đệ, Lạc Thanh Hàn mơ hồ cảm thấy phong thủy của bốn quận này thật sự có vấn đề.

Trước đây, hắn chưa từng tin mấy chuyện thần đạo này, nhưng Tiêu lương đệ liên tục dùng thực tế làm hắn phải thừa nhận, trên đời này quả thực có một số chuyện không thể giải thích bằng lẽ thường.

Lạc Thanh Hàn đóng hồ sơ lại, trong lòng đã có quyết định.

Khi hắn bước ra khỏi cung Minh Quang, trời đã tối.

Lúc này, Thường công công tiến lên hành lễ, cung kính nói.

“Thái tử Điện ha, Đoạn thái y từ phủ tướng quân trở về, nói tính mạng tướng quân phu nhân và Ngũ tiểu thư đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là có thể hồi phục.”

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên đáp “Ừm.”

Thường công công lại nói “Trung Võ tướng quân bảo nô tài chuyển lời cảm tạ với người, ngài ấy nói phủ tướng quân nợ người hai mạng, nếu sau này có chỗ cần dùng ngài ấy, chỉ cần ngươi nói một lời, dù lên núi đao xuống biển lửa, ngài ấy cũng không chối từ.”

“Người trong nhà họ có hỏi chuyện của Tiêu lương đệ không?”

Thường công công lắc đầu “Chưa từng nhắc đến.”

Lạc Thanh Hàn không nói gì nữa, đi về phía điện Thanh Ca, Thường công công và cung nữ thái giám nhanh chóng theo sau.

Theo ước định, Tiêu Hề Hề xắn tay áo, đích thân xuống bếp chiên cơm.

Cơm còn dư từ bữa trưa, loại cơm này chiên lên càng ngon, trứng do gà mái ở hậu viện đẻ, trứng gà ta chính gốc, lòng đỏ trứng vàng tươi.

Nàng biết khẩu vị của Thái tử khá thanh đạm, nàng cố ý không cho ớt vào phần cơm của hắn.

Ngoài cơm chiên trứng, nàng làm nộm dưa chuột, xào cải xanh, nấu một nồi canh bí.

Khả năng nấu ăn của nàng có hạn, chỉ có thể làm vài món ăn đơn giản.

Bảo Cầm ở bên cạnhgiúp đỡ.

Nàng cẩn thận nhắc nhở "Cho Thái tử Điện hạ ăn chay như vậy, có phải không ổn lắm không? Ít nhất cũng phải có hai món thịt mới được nhỉ?"

Tiêu Hề Hề xòe tay "Nhưng ta không biết nấu."

Bảo Cầm xung phong "Nô tỳ có thể."

Tiêu Hề Hề không hề do dự lùi sang bên, giao vị trí đầu bếp cho nàng.

Bảo Cầm nhanh tay nấu thêm ba món nữa.

Các món ăn lần lượt được bưng lên bàn.

Lần đầu tiên Lạc Thanh Hàn ăn thử cơm chiên trứng, phát hiện chỉ dùng trứng xào ra mà thôi, không có gì đặc biệt.

Hắn cũng ăn thử dưa chuột và rau xào, mùi vị cũng không tồi.

Hắn mặt không biểu tình ăn xong cơm chiên trứng, nhân tiện còn ăn rất nhiều rau xào và dưa chuột, cuối cùng còn không quên ăn thêm một bát canh bí.

Còn ba món thịt, hắn hầu như không động đũa.

Cuối cùng, tất cả thịt rau đều vào bụng của Tiêu Hề Hề.

Nàng ăn no nê, sờ bụng nói "Bảo Cầm tay nghề quá giỏi!"

Lạc Thanh Hàn nghĩ thầm, nếu sau này ăn ngán sơn hào hải vị, thỉnh thoảng ăn một bữa cơm nhà tự nấu như vậy cũng tốt.

Chương 62: Trở thành sự thật

Sau khi ăn uống no nê, cả hai tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ.

Đêm nay, họ vẫn giữ khoảng cách một thước, không xâm phạm đến nhau.

Chắc do đã quen, Tiêu Hề Hề không còn căng thẳng như trước, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp, trong mơ không còn thấy cảnh tượng đáng sợ như bị hổ rượt đuổi nữa.

Nàng ngủ một giấc tới trời sáng.

Trong phủ Trung Võ tướng quân.

Tiết thị cố gắng xuống giường.

Sau khi bà rơi xuống nước vẫn luôn mê man, chiều hôm qua Đoạn thái y đến, châm cứu cho bà tỉnh lại, còn để lại một phương thuốc.

Bà uống thuốc xong, ngủ một đêm, hôm nay cảm giác có tinh thần hơn, muốn xuống giường thăm con gái nhỏ.

Tiêu Lăng Phong vội ngăn bà lại.

“Phu nhân, nàng còn rất yếu, Đoạn thái y dặn nàng phải nghỉ ngơi thật tốt, không nên đi lung tung, có việc gì cứ dặn dò hạ nhân đi làm là được.”

Tiết thị yếu ớt nói “Tiểu Lam sao rồi?”

Tiêu Lăng Phong ngồi ở mép giường ôm bà, an ủi bà “Tiểu Lam tỉnh muộn hơn nàng một chút, nửa đêm hôm qua tỉnh lại

một lần, giờ con bé vẫn đang ngủ, có ma ma và nha hoàn trông chừng con bé, không sao hết."

Tiết thị dựa vào ông, đôi mắt đỏ hoe.

"Đều là tại thiếp, nếu thiếp chăm sóc Tiểu Lam cẩn thận, con bé đã không rơi xuống sông cùng thiếp."

"Nàng đừng nghĩ như vậy, nàng là mẹ của Tiểu Lam, trên đời này không ai quan tâm đến an toàn của con bé hơn nàng, xảy ra chuyên thế này, nàng đau lòng hơn bất kỳ ai khác. May là nàng và Tiểu Lam không sao, thái y đã nói hai người chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian là có thể hồi phục, nàng nghĩ thoáng một chút, chăm sóc bản thân mình mới là chuyện quan trọng."

Tiết thị rơm rớm nước mắt gật đầu "Vâng."

Tiêu Lăng Phong sai người mang thuốc vào, đút cho bà uống, đỡ bà nằm xuống rồi đắp chăn cẩn thận.

"Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta đi xem Tiểu Lam."

"Vâng."

Tiết thị nhìn theo tướng công rời đi.

Bà lặng lẽ nằm trên giường, nhưng không tài nào chợp mắt được.

Hôm kia, cháu trai nhỏ của Hộ quốc công tổ chức tiệc đầy tháng, Tiết thị dẫn con gái nhỏ đến chúc mừng.

Trong phủ Quốc công có một cây cầu đá, con sông dưới cầu chảy khắp toàn bộ phủ, muốn vào hậu viện nhất định phải đi qua cầu.

Khi nha hoàn dẫn đường đi qua cầu thì không có chuyện gì xảy ra, nhưng khi Tiết thị dẫn con gái nhỏ qua cầu, không biết vì sao đột nhiên nổi một trận gió to.

Tiểu Tri Lam nhỏ bé bị gió thổi lùi hai bước, trượt chân ngã thẳng ra sau!

Tiết thị sợ tái mặt, vội kéo cô bé lại, kết quả bà cũng không đứng vững.

Hai người cùng nhau rơi xuống sông.

Cả hai đều không biết bơi, họ chỉ có thể tuyệt vọng vùng vẫy trong nước.

Dù đang hấp hối giãy giụa, Tiết thị vẫn muốn nắm lấy cánh tay của con gái nhỏ.

Nhưng chân Tiêu Tri Lam bị bèo rong dưới sông quấn lấy, không thể thoát ra được, cô bé bị sặc nước, hô hấp dần trở nên khó khăn.

Khi người của phủ Quốc công cứu họ lên, Tiết thị vẫn còn chút ý thức, Tiêu Tri Lam đã hôn mê bất tỉnh.

Mẹ con bà lần này may mắn được cứu sống.

Tiết thị vẫn còn sợ hãi khi nhớ đến cảm giác rơi xuống nước.

Bà và con gái nhỏ suýt chết đuối.

Tiết thị bất chợt nghĩ đến lời cảnh báo của Tiêu Hề Hề …

“Mấy ngày nay mẹ và muội muội đừng đi qua cầu, nhớ nhé!”

Khi đó Tiết thị cảm thấy đầu óc Tiêu Hề Hề có vấn đề, đang yên đang lành lại nói ra những lời như vậy?

Bà hoàn toàn không để tâm, thậm chí còn ném bùa hộ thân mà Tiêu Hề Hề đã đưa.

Không ngờ, lời Tiêu Hề Hề nói đã trở thành sự thật.

Chương 63: Đều bị nàng ta lừa rồi

Tiết thị rất hối hận, nếu nghe lời Tiêu Hề Hề, không đi qua cầu là tốt rồi.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ do bà gặp Tiêu Hề Hề, mới bị dính vận rủi, gặp tai bay vạ gió.

Suy cho cùng, phủ tướng quân hơn mười năm không có chuyện gì xảy ra, sau ngày bà dẫn con gái nhỏ đi gặp Tiêu Hề Hề thì hai mẹ con rơi xuống sông, suýt chút bỏ mạng.

Bà không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Bà nhớ lời đạo sĩ vân du kia nói mười sáu năm trước.

Ông ta nói Tiêu Hề Hề trời sinh là sát tinh, chuyên khắc người thân, chỉ cần là người có quan hệ huyết thống với nàng, sẽ bị nàng khắc chết.

Nếu không muốn bị nàng khắc chết, phải tránh xa nàng ra.

Tiết thị thầm nghĩ đạo sĩ nói đúng, bà chỉ gặp Tiêu Hề Hề một lần, đã rơi xuống sông suýt chết đuối.

Càng nghĩ bà càng sợ, quyết tâm sau này tránh xa sát tinh kia một chút.

Tin tức Thái tử hai đêm liền ở lại điện Thanh Ca nhanh chóng lan truyền khắp Đông cung.

Trong điện Kim Phong, Lý trắc phi hất bát canh trước mặt xuống đất, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Ta vốn tưởng Tiêu lương đệ là một kẻ ngu ngốc, tùy tiện dỗ dành nàng ta là có thể khiến nàng ta nghe lời, không ngờ nữ nhân này còn mưu mô hơn Bạch trắc phi, bộ dáng ngốc ngếch trước kia nhất định là giả vờ! Ta bị lừa, Thài tử cũng bị lừa, tất cả mọi người đều bị nàng lừa rồi!”

Thải Vân vội khuyên nhủ “Nương nương đừng giận, Tiêu lương đệ chỉ là được sủng ái nhất thời mà thôi, chúng ta cứ chờ đi, sớm muộn gì nàng ta cũng gặp xui xẻo!”

Lý trắc phi bây giờ nóng nảy, nào còn nghe lọt những lời này?

Hai mắt nàng đỏ bừng nói “Ta không đợi được nữa, không thể để cho Tiêu lương đệ tiếp tục được sủng ái, nữ nhân này rất quỷ quyệt, phải mau chóng giẫm chết nàng ta!”

“Nương nương, người muốn làm gì?”

“Gọi Triệu mỹ nhân, nói ta có chuyện cần thương lượng với nàng ta.”

Thái tử chỉ nói nàng chưa chép xong kinh Phật thì không được phép rời khỏi điện Kim Phong, nhưng không nói cung nữ cạnh nàng không được ra ngoài, huống chi càng không nói không được mời người khác đến điện Kim Phong.

Thải Vân vội vã ra ngoài.

Triệu mỹ nhân cũng vào Đông cung năm ngoái, nàng năm nay mười bảy, trời sinh dung mạo rạng ngời tinh khiết, giỏi múa hát, là một mỹ nữ hiếm có.

Vì nàng quá nhút nhát, hơn nữa phụ thân chỉ là quan viên thất phẩm, ngày thương hành động lời nói cẩn trọng, sợ đắc tội người khác, nên cảm giác tồn tại của nàng ở Đông cung rất thấp.

Biết Lý trắc phi có chuyện muốn tìm mình, Triệu mỹ nhân trong lòng hơi bất an, nhưng không dám chậm trễ, lập tức đi theo Thải Vân đến điện Kim Phong.

Bát canh bị Lý trắc phi hất xuống đất đã được dọn sạch sẽ.

Lý trắc phi cũng đã ổn định tâm tình, lúc này đang dựa trên ghế sập, sắc mặt hơi tái nhợt, thoạt nhìn khá yếu ớt.

Triệu mỹ nhân cung kính khuỵu gối hành lễ.

Lý trắc phi vẫy tay với nàng "Tỷ muội với nhau không cần đa lễ, muội muội mau tới ngồi đi, chúng ta đã lâu không hàn huyên rồi."

Triệu mỹ nhân cẩn thận đi tới, vén làn váy lên rồi ngồi xuống bên ghế.

Lý trắc phi nắm lấy tay nàng, đánh giá nàng, không khỏi khen ngợi "Mấy ngày không gặp, muội muội thật sự ngày càng xinh đẹp, có điều cách trang điểm này quá mộc mạc, nhìn không có tinh thần. Thải Vân, đi lấy hộp trang sức trên bàn trang điểm đến đây."

Thải Vân nhanh chóng mang đến một chiếc hộp gỗ nặng tinh xảo.

Lý trắc phi thản nhiên mở nắp, để lộ trang sức lấp lánh bên trong.

Nàng hào phóng nói "Muội muội xem có thích món nào không?"

Chương 64: Tranh thủ

Triệu mỹ nhân hoàn toàn không dám nhìn, vội nói "Tỷ tỷ khách khí quá rồi, muội cũng có trang sức, không cần tỷ tỷ phải tốn kém đâu."

"Muội đó, muội quá nhát gan, nên không biết ở trong hậu cung này, chết no thì mật lớn, chết đói thì mật nhỏ*. Muội muốn sống như một con người, thì phải nỗ lực tranh giành, nếu muội không tranh giành, sẽ bị người khác giẫm đạp, trở thành bùn đất bị người khác tùy ý chà đạp."

*Người có ý chí cao việc gì cũng dám làm, người có ý chí thấp việc nhỏ

cũng không dám làm.

Lý trắc phi vừa nói, vừa tiện tay cầm một trâm vàng hồ điệp khảm phỉ thúy, cài vào búi tóc của Triệu mỹ nhân.

Triệu mỹ nhân chợt thấy đầu như nặng thêm một cân.

Nàng muốn tháo trâm vàng xuống.

Lý trắc phi ngăn nàng lại "Đừng động vào, cứ cài đi, trông đẹp lắm, nếu Thái tử thấy dáng vẻ này của muội, nhất định sẽ động lòng."

Nghe vậy, động tác của Triệu mỹ nhân dừng lại.

Chỉ cần là nữ nhân gả vào Đông cung, không ai không ngưỡng mộ Thái tử, huống chi Thái tử xuất chúng như vậy, càng khiến người khác động lòng.

Triệu mỹ nhân cũng không ngoại lệ.

Lần đầu tiên gặp Thái tử, nàng đã động lòng với nam nhân lạnh lùng cao ngạo này.

Chỉ tiếc, Thái tử chưa từng chú ý đến nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu mỹ nhân thấy hụt hẫng.

Lý trắc phi liếc mắt đã nhìn ra nàng đang nghĩ gì, thân thiết nói "Muội muội ngốc, muội thích thì phải tranh giành, ngày ngày ngồi nhà không chờ được Thái tử đâu. Muội nhìn Tiêu lương đệ xem, nàng ta vì muốn được Thái tử chú ý, thậm chí còn lao vào ôm đùi Thái tử giữa ban ngày ban mặt, muội lại nhìn sủng ái mà nàng ta nhận được bây giờ xem, đây là thứ mà nàng ta nỗ lực tranh giành."

Triệu mỹ nhân cúi đầu, nhỏ giọng nói "Muội không lớn gan như tỷ ấy, muội không dám."

"Chuyện này có gì mà không dám? Chỉ cần muội dám cược, nhất định sẽ được Thái tử chú ý."

Triệu mỹ nhân vẫn lắc đầu "Muội không giống tỷ ấy, tỷ ấy là con gái của tướng quân, không sợ đắc tội người khác. Nhưng muội chỉ là con gái của Trưởng sử thất phẩm, nếu đắc tội Thái tử, không ai có thể bảo vệ muội."

"Ta có thể bảo vệ muội."

Triệu mỹ nhân sửng sốt, ánh mắt khó hiểu nghi ngờ nhìn Lý trắc phi.

Trong ấn tượng của nàng, Lý trắc phi không phải kiểu người tốt vô duyên vô cớ bảo vệ người khác.

Chính xác mà nói, trong hậu cung này, không có ai vô duyên vô cớ nghĩ cho người khác như vậy.

Lý trắc phi chỉ dựa vào lời nói không thể đánh động đối

phương, bèn tháo vòng ngọc trên cổ tay xuống.

“Đây là di vật của tổ mẫu ta, ngày nào ta cũng đeo nó, là món trang sức ta thích nhất, giờ ta tặng nó cho muội, về sau muội chính là muội muội ruột của ta, dù muội có xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ giúp muội.”

Nhìn vòng ngọc trong suốt trước mặt, Triệu mỹ nhân sững sờ.

Nàng không ngờ Lý trắc phi có thể lấy ra một vật quan trọng như vậy, chẳng lẽ Lý trắc phi thật sự muốn giúp nàng sao? Nhưng tại sao chứ?

Lý trắc phi nắm tay phải của Triệu mỹ nhân, đeo vòng ngọc vào.

Vòng ngọc trong suốt khiến cổ tay của Triệu mỹ nhân càng trắng nõn.

Lý trắc phi cười khen “Quả nhiên ngọc đẹp xứng với mỹ nhân!”

Triệu mỹ nhân nhìn vòng ngọc trên cổ tay, đầu óc còn hơi hoảng hốt “Tỷ tỷ tại sao muốn giúp muội?”

“Nếu ta nói nhìn muội rất vừa mắt, cảm thấy hai ta có duyên, muội nhất định sẽ không tin. Nếu ta đã nhận muội làm muội muội, sẽ không nói mấy lời giả dối đó, sở dĩ ta giúp muội là muốn muội tranh sủng với Tiêu lương đệ, ta không hi vọng muội có thể hoàn toàn đoạt Thái tử từ trong tay nàng ta, ta chỉ cần muội làm cho Thái tử đừng quá sủng ái Tiêu lương đệ như vậy. Vốn chuyện này không cần muội làm, nhưng hiện tại ta đang bệnh, trong một lúc không thể khỏi được, chỉ có thể nhờ muội ra mặt, muội muội, muội hẳn là không muốn thấy Thái tử bị Tiêu lương đệ độc chiếm, đúng không?”

Chương 65: Ta chờ tin tốt của muội

Tất nhiên Triệu mỹ nhân không muốn.

Đông cung nhiều nữ nhân như vậy, nếu Thái tử bị Tiêu lương đệ độc chiếm, vậy những nữ nhân khác phải làm sao?

Lẽ nào muốn các nàng sống như góa phụ?

Triệu mỹ nhân không muốn trở thành đóa hoa không ai thăm hỏi, chỉ có thể cô độc héo úa, nàng cũng muốn được Thái tử sủng ái.

Nàng hơi ngẩng đầu, thận trọng hỏi "Tỷ tỷ thấy muội nên làm thế nào?"

Lý trắc phi ghé sát tai nàng thì thầm vài câu.

Triệu mỹ nhân nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

"Như vậy thật sự được sao?"

Lý trắc phi cong môi khẽ cười "Mẫu thân của Thái tử là người quận Trần Lưu, vừa hay muội cũng là người quận Trần Lưu, đây là cơ hội tốt mà ông trời ban cho muội, muội nhất định có thể làm được."

Triệu mỹ nhân gật gật đầu "Muội sẽ thử xem."

Lý trắc phi nắm chặt tay nàng "Không chỉ thử được, phải dốc toàn lực, nếu lần này không thành công, Tiêu lương đệ nhất định sẽ nhân cơ hội giẫm đạp muội, tương lai chờ đợi muội, chính là chết già ở lãnh cung."

Thân thể yêu kiều của Triệu mỹ nhân khẽ run lên.

Nàng mím môi, giọng điệu trở nên dứt khoát.

“Muội biết rồi.”

Lý trắc phi hào phóng cho nàng rất nhiều thứ, sau đó nhẹ giọng nói “Muội muội, muội về chuẩn bị cho tốt, ta chờ tin tốt của muội.”

Triệu mỹ nhân tâm sự trùng trùng rời điện Kim Phong.

Lý trắc phi dựa vào ghế sập, cúi đầu nhìn móng tay đỏ tươi của mình, thản nhiên dặn dò.

“Thải Vân, phái người theo dõi Triệu mỹ nhân, chỉ cần nàng ta có động tĩnh, lập tức báo lại cho ta.”

“Vâng.”

……

Thượng triều hôm nay, văn võ bá quan thương nghị chuyện hạn hán ở phía Nam.

Nhiều người bày tỏ phải chi tiền cứu trợ thiên tai.

Đám người Hộ bộ khóc lóc than thở quốc khố hết tiền, nếu muốn bọn họ chi tiền, bọn họ chỉ có thể đập đầu vào cửa quốc khố mà chết.

Trên triều cãi một trận ầm ĩ.

Hoàng đế đau đầu không thôi.

Lúc này, Lạc Thanh Hàn đứng ra, nêu lên một đề nghị.

“Nhi thần đề nghị đào một nhánh sông ở trung lưu và hạ lưu sông Di, đưa nước sông vào nội địa của quận Cảnh Thọ, có nước sông, dân chúng quận Cảnh Thọ có thể vượt qua nạn hạn

hán.”

Lời vừa nói ra, Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần lập tức châm chọc.

“Thái tử nói nghe thật nhẹ nhàng, ngươi nghĩ đào một nhánh sông là trò trẻ con sao? Ngươi có biết đào một nhánh sông cần bao nhiêu nhân lực, vật lực và thời gian không? Đợi ngươi đào xong một nhánh sông, e là dân chúng phía Nam đều chết khát cả rồi!”

Lạc Thanh Hàn giải thích rõ ràng “Ta đã tra qua, sông Di gần quận Cảnh Thọ, ở giữa có một khe núi tự nhiên. Chúng ta chỉ cần cho người đào một cái hố giữa trung lưu và hạ lưu sông Di, tìm cách dẫn nước sông vào trong khe núi, nước sông có thể xuôi dòng chảy vào nội địa quận Cảnh Thọ, vì vậy không tốn nhiều nhân lực và thời gian để đào một nhánh sông cho quận Cảnh Thọ.”

Lạc Dạ Thần không ngờ còn có thể làm như vậy, muốn phản bác lại không tìm được lời nào, chỉ có thể tức giận quay đầu đi, không thèm nhìn Thái tử nữa.

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên chậm rãi lên tiếng, giọng điệu của y bình tĩnh hơn Đại hoàng tử.

“Ý tưởng của Thái tử rất tốt, nhưng cho dù thành công, cũng chỉ có thể cứu được hơn một nửa số người ở quận Cảnh Thọ, dân chúng nơi khác vẫn phải chịu cảnh hạn hán, vấn đề hạn hán vẫn chưa được giải quyết.”

Lạc Thanh Hàn nói “Thà cứu được một nơi còn hơn không làm gì.”

Lạc Vân Hiên mỉm cười “Thái tử nói cũng có lý.”

Hoàng đế nghĩ đi nghĩ lại, quyết định làm theo đề nghị của Thái tử.

Như Thái tử nói, cứu được một nơi thì tốt một nơi, tình hình hạn hán ở nơi khác thì lại tìm cách khác.

Chương 66: Đào hố

Lúc này Lạc Vân Hiên lại đứng ra, chân thành nói "Thái tử kỳ tài ngút trời, lại có thể nghĩ ra kế hoạch đào nhánh sông, thật sự rất có bản lĩnh. Theo nhi thần thấy, chi bằng giao chuyện giải quyết nạn hạn hán cho Thái tử, để dân chúng trong thiên hạ thấy Thái tử của vương triều Đại Thịnh ta không thua kém phụ hoàng."

Lời vừa nói ra, văn võ bá quan hơi thay đổi sắc mặt.

Lạc Vân Hiên nói nghe như đang khen ngợi Thái tử, nhưng thật ra đang cố ý đẩy Thái tử lên đầu sóng gió.

Đặc biệt là câu cuối cùng, so sánh Thái tử với Hoàng đế, đây không phải là muốn chia rẽ quan hệ phụ tử sao?

Có người lén nhìn sắc mặt Hoàng đế.

Hoàng đế cũng không phản ứng gì nhiều, thoạt nhìn không quan tâm đến câu cuối cùng của Nhị hoàng tử, ông phất tay, lập tức hạ lệnh.

"Nhị hoàng tử nói có lý, chuyện cứu trợ thiên tai giao cho Thái tử toàn quyền phụ trách."

Lạc Thanh Hàn chắp tay nói "Nhi thần tuân chỉ!"

Thượng triều xong, văn võ bá quan tốp năm tốp ba rời cung Vị Ương.

Lạc Vân Hiên bị Lạc Dạ Thần chặn lại.

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Nhị đệ sao lại làm vậy? Vừa rồi sao

lại nói giúp Thái tử?"

Lạc Vân Hiên khẽ mỉm cười "Đại hoàng huynh, Thái tử là huynh đệ của chúng ta, đệ đương nhiên phải nói giúp đệ ấy."

"Bớt làm bộ với ta! Huynh đệ cái gì mà huynh đệ, từ ngày hắn cướp đi ngôi vị Thái tử của ta, ta không còn xem hắn là huynh đệ nữa!"

Lạc Vân Hiên ngừng cười, hạ giọng nói "Đại hoàng huynh, chú ý lời nói!"

Lạc Dạ Thần khinh thường nói "Chúng ta lớn lên cùng nhau, ta còn không rõ chút tâm tư đó của đệ sao? Bề ngoài ra vẻ đạo mạo, nhưng tâm địa gian trá hơn ai hết. Đệ cũng giống như ta, đều không muốn Tam hoàng đệ làm Thái tử. Ta thật không thể hiểu, nếu đã không muốn Tam hoàng đệ làm Thái tử, sao còn nói giúp hắn?"

Lạc Vân Hiên không muốn tiếp tục dây dưa với Đại hoàng huynh ngu ngốc này, nhẹ nhàng nói "Đại hoàng huynh nói gì đệ không hiểu, đệ còn có việc, đi trước một bước, cáo từ."

Nói xong, y lướt qua rời đi.

Lạc Dạ Thần chậc lưỡi sau lưng y "Ngụy quân tử!"

Y không hiểu ý định của Lạc Vân Hiên, nên dứt khoát không nghĩ nữa, trực tiếp hỏi phụ tá.

Y là Đại hoàng tử, dưới trướng có rất nhiều người có năng lực, đương nhiên trong số đó cũng có không ít người đầu óc nhanh nhạy.

Phụ tá nghe y hỏi, suy nghĩ một lúc rồi đưa ra kết luận.

"Nhị hoàng tử cố ý đào hố cho Thái tử."

Lạc Dạ Thần bắt đầu hứng thú "Ồ?"

“Lần này phía Nam hạn hán rất nghiêm trọng, nhưng triều đình lại không có khả năng phân bổ kinh phí cứu trợ, nếu cứ bỏ mặc không quản, lòng dân sẽ dấy lên phẫn nộ. Bây giờ Thái tử nhận củ khoai nóng này, nếu không giải quyết vấn đề ổn thỏa, sau này không chỉ bị Hoàng đế trách phạt, còn gánh chịu tiếng xấu của dân chúng, nếu sơ ý còn có thể không giữ được ngôi vị Thái tử.”

Đôi mắt Lạc Dạ Thần sáng lên.

Y vỗ đùi, hưng phấn cười nói “Thì ra là vậy! Nhị đệ quả nhiên mưu trí nhất trong các huynh đệ chúng ta, cũng chỉ có đệ ấy mới có thể nghĩ ra chiêu xấu như vậy!”

Y bắt đầu mong chờ, chờ Thái tử bị chửi rủa phế truất vì không giải quyết được nạn hạn hán.

Nếu Tam đệ thật sự mất đi ngôi vị Thái tử, khi phụ hoàng lập lại ngôi vị, thế nào cũng phải ưu tiên trưởng tử.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lạc Dạ Thần rạo rực.

Trong thư phòng cung Minh Quang.

Thái sư vuốt chòm râu bạc trắng, run giọng hỏi “Thái tử Điện hạ, hạn hán bốn quận phía Nam, người có cách giải quyết không?”

Chương 67: Tự liệu mà làm

Lạc Thanh Hàn ngồi quỳ trên đệm, eo lưng thẳng tắp, giống như tùng xanh trong tuyết.

“Ta nói rồi, đào một nhánh sông, dẫn nước vào quận Cảnh Thọ.”

Thiếu bảo sốt ruột, không chờ nổi chen miệng “Cách của người chỉ có thể giải quyết một phần vấn đề về nước cho nạn dân ở quận Cảnh Thọ, hạn hán những nơi khác vẫn chưa có cách giải quyết!”

Lạc Thanh Hàn chắc chắn nói “Chỉ cần làm theo lời ta nói, hạn hán ở bốn quận phía Nam đều có thể giải quyết.”

Bảy người ở đây đều là thân tín của Thái tử.

Theo lý, họ nên tin Thái tử vô điều kiện, nhưng lời Thái tử nói thật sự khiến họ không thể tin.

Sao có thể giải quyết nạn hạn hán ở bốn quận phía Nam chỉ bằng cách đào một một nhánh sông? Quả thật là chuyện vô căn cứ!

Họ bàn bạc cả ngày, nhưng cuối cùng không có kết quả gì.

Khi Lạc Thanh Hàn ra khỏi cung Minh Quang, trời đã xuống núi.

Lúc này, một tiểu thái giám đi tới, cung kính nói “Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, Hoàng hậu nương nương mời người đến một chuyến.”

“Bây giờ à?”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn không hỏi nữa, lạnh nhạt nói “Đến điện Tiêu Phòng.”

Vừa bước vào điện Tiêu Phòng, Lạc Thanh Hàn liền cảm thấy không khí trở nên lạnh lẽo nặng nề.

Hắn cung kính hành lễ “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

Màn trúc được vén lên, Tần hoàng hậu chậm rãi bước ra.

Bà mặc váy dài đối khâm đỏ tía với tay áo rộng, làn váy trải dài trên sàn đá cẩm thạch trắng.

Bà luôn thích mặc trang phục màu tối này, giống như cảm giác bà mang lại cho người khác …

Thâm trầm, áp lực, lạnh nhạt.

Tần hoàng hậu “Nghe nói hôm nay con tiếp chỉ giải quyết hạn hán phía Nam.”

Lạc Thanh Hàn “Vâng.”

“Vậy con có cách giải quyết chưa?”

“Nhi thần định đào một nhánh sông từ sông Di vào quận Cảnh Thọ …”

Tần hoàng hậu cắt ngang “Cách này con đã nói qua rồi, không cần nói lại, bổn cung muốn biết con còn có cách nào khác?”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt im lặng.

Giọng điệu Tần hoàng hậu ngày càng lạnh lùng “Nếu con không có cách vẹn toàn, sao còn kiên trì đi đầu? Con có biết có bao nhiêu người âm thầm chờ xem trò cười của con không?

Bổn cung khó lắm mới đẩy con lên được ngôi vị Thái tử, nếu ngay cả ngôi vị Thái tử cũng không giữ được, ta nuôi con có ích lợi gì?"

Mỗi một câu chất vấn giống như cây búa nặng nề lấy ra từ hầm băng, giáng mạnh vào trái tim Lạc Thanh Hàn.

Vừa đau vừa lạnh.

Lạc Thanh Hàn mím môi "Nhi thần sẽ giải quyết ổn thỏa hạn hán này, xin mẫu hậu yên tâm."

Tần hoàng hậu dời tầm mắt khỏi người hắn, như thể bà không muốn nhìn hắn nữa.

"Con tự liệu mà làm."

Lạc Thanh Hàn từ trong tay áo lấy ra một tấm bùa hộ thân, hai tay dâng lên "Mẫu hậu, đây là bùa hộ thân mà nhi thần nhờ người xin cho mẫu hậu, có thể bảo hộ người bình an khỏe mạnh."

Tần hoàng hậu không thèm liếc mắt nhìn, lạnh lùng nói "Bây giờ con đi đến đường cùng, bắt đầu tin thần phật rồi à?"

Lạc Thanh Hàn đặt tấm bùa hộ thân trên đất, cung kính nói "Mẫu hậu hãy nghỉ ngơi sớm, bảo trọng phượng thể, nhi thần cáo lui."

Hắn lui khỏi điện Tiêu Phòng.

Nhưng buồn bực trong lòng vẫn chưa tan.

Hắn lê bước chân nặng trĩu xuống bậc thềm.

Huynh đệ ruột thịt chờ xem trò cười của hắn.

Thân tín của hắn không tin hắn, mẫu hậu cũng vậy.

Trong hoàng cung này, hắn từng có người nào đáng tin cậy

không?

Lúc này, một cảm giác cô đơn khó tả bao trùm lấy hắn.

Thường công công thận trọng hỏi.

“Điện hạ muốn về cung Minh Quang sao?”

Lạc Thanh Hàn nhìn đêm dài phía trước, thật lâu sau mới lên tiếng.

“Đến điện Thanh Ca.”

Chương 68: Tiếng hát

Trong điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề ngồi khoanh chân trên đệm mềm, tay phải chống má, mí mắt dần sụp xuống.

Bảo Cầm đứng ở cửa dài cổ nhìn ra ngoài, nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Sao Thái tử Điện hạ còn chưa tới? Chẳng lẽ là có chuyện trì hoãn sao?”

Nàng đợi một lúc vẫn không thấy xa giá của Thái tử.

Nàng quay đầu nhìn Tiêu lương đệ, lại thấy mí mắt Tiêu lương đệ đã hoàn toàn nhắm lại.

Vị chủ tử này thế mà lại ngủ mất tiêu rồi!

Trời tối rồi mà Thái tử còn chưa xuất hiện, chủ tử nhà nàng chẳng những không vội, mà còn ngủ được nữa?

Tim này rốt cuộc cứng rắn đến thế nào vậy?

Bảo Cầm đau khổ đi tới, tức giận nhìn khuôn mặt đang ngủ say của chủ tử nhà mình, rất muốn đánh thức nàng, nhưng cuối cùng không đành lòng, tức giận quay người bỏ đi.

Một lúc sau, Bảo Cầm quay lại, trong tay ôm chăn.

Nàng nhẹ nhàng đắp chăn lên người Tiêu lương đệ.

Dù đã cuối hạ, nhiệt độ không thấp, nhưng ban đêm vẫn hơi lạnh, nếu cảm lạnh sẽ rất khó chịu.

Lông mi của Tiêu Hề Hề run lên.

Nàng mở mắt, ngồi thẳng một chút, đầu óc vẫn còn trong trạng thái mơ ngủ.

Phải mất một lúc nàng mới nhận ra mình đang ở đâu.

Nàng dụi dụi mắt, nhỏ giọng hỏi "Bây giờ là lúc nào rồi?"

Bảo Cầm nói "Đã là giờ Tuất rồi?"

"Ồ, đã bảy giờ rồi …"

Bảo Cầm chấm hỏi đầy đầu "Người nói gì?"

"Không có gì." Tiêu Hề Hề ôm bụng, giống như một vũng kem tan chảy nằm trên bàn "Ta đói quá, chừng nào có thể ăn cơm tối thế?"

Bảo Cầm đau lòng, nhỏ giọng dỗ dành "Đợi thêm chút nữa, Thái tử Điện hạ chắc sắp tới rồi."

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Thái tử không nói tối nay sẽ đến điện Thanh Ca, nếu ngài ấy không tới thì sao?"

"Chắc không đâu, mấy ngày nay Thái tử đều qua đêm ở điện Thanh Ca của chúng ta, bữa tối cũng dùng ở đây, theo lý thì tối nay ngài ấy sẽ đến, hẳn là có chuyện gì đó trì hoãn, chi bằng nô tỳ đi hỏi thăm một chút?"

Tiêu Hề Hề đói lả, yếu ớt nói "Đi mau về mau."

"Vâng."

Bảo Cầm xoay người ra ngoài, gọi một tiểu thái giám nhanh nhẹn tới.

"Thanh Tùng, ngươi đi nghe ngóng xem, Thái tử Điện hạ đang ở đâu, đêm nay có tới điện Thanh Ca không?"

Thanh Tùng đáp vâng, chạy nhanh ra khỏi điện Thanh Ca.

Chạy chưa bao xa thì nhìn thấy xa giá của Thái tử, đang định tiến lên hành lễ thì chợt nghe thấy tiếng hát của nữ nhân cách đó không xa.

Hắn bất giác dừng bước.

Không chỉ Thanh Tùng, mà Lạc Thanh Hàn cách đó không xa cũng nghe thấy tiếng hát này.

Giai điệu tiếng hát đó nhẹ nhàng du dương, ca từ không phải là phương ngữ phổ biến ở Thịnh Kinh, mà là phương ngữ của quận Trần Lưu, nghe tinh tế mềm mại với giai điệu nhẹ nhàng khác biệt.

Lạc Thanh Hàn chợt nghe đến xuất thần.

Khi mẫu phi còn sống, hắn từng nghe bà hát giai điệu dân gian này.

Lúc đó hắn còn quá nhỏ, không nhớ được ca từ, chỉ nhớ lờ mờ giai điệu.

Từ khi mẫu phi qua đời, hắn chưa từng nghe giai điệu này nữa.

Nhớ đến mẫu phi đã khuất, trong lòng Lạc Thanh Hàn dâng tràn ngàn vạn ý nghĩ, hắn bước xuống xe ngựa, chậm rãi đi về phía tiếng hát.

Thanh Tùng ở phía xa thấy vậy, trong lòng thầm kêu không ổn, nhất định là có hồ ly tinh cố ý ca hát dụ dỗ Thái tử.

Nhìn Thái tử như vậy, chắc là mắc câu rồi.

Thanh Tùng do dự mãi, vẫn quyết định lặng lẽ đi theo xem thử.

Hắn phải biết là hồ ly tinh nào đang hát?

Chương 69: Triệu mỹ nhân thành công rồi

Càng đến gần, tiếng hát càng rõ.

Ngoài giai điệu du dương, còn có một loại u sầu sâu thẳm không gạt bỏ được, khiến người ta thấy rất khó chịu.

Lạc Thanh Hàn dừng bước, nhìn nữ nhân đang quay lưng trước mặt mình, trầm mặc không nói.

Mãi đến khi giai điệu kết thúc, nữ nhân đó mới quay lại.

Thanh Tùng đang trốn trong góc tối, mở to mắt cẩn thận quan sát.

Nhờ ánh trăng sáng, hắn có thể nhìn rõ khuôn mặt của nữ nhân đó, là Triệu mỹ nhân!

Triệu mỹ nhân không ngờ Thái tử lại ở đây, sắc mặt sợ hãi tái nhợt, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ, không biết Thái tử Điện hạ ở đây, thần thiếp không kịp hành lễ, xin Điện hạ trách phạt.”

Giọng nàng vốn dễ nghe, nhưng lúc này hơi run lên vì sợ, càng có cảm giác mong manh khiến người khác nhìn thấy xót thương, dù ai nghe thấy cũng không nỡ quở trách.

Lạc Thanh Hàn bảo nàng đứng dậy.

Triệu mỹ nhân mặc váy xanh nhạt, chất vải mềm mỏng ôm sát cơ thể, khiến dáng người nàng càng thêm uyển chuyển mảnh

mai, khuôn mặt trái xoan trắng nõn xinh đẹp, đôi môi căng mọng hồng hào, đẹp không gì sánh được.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn Thái tử ở khoảng cách gần như vậy, vừa hồi hộp vừa phấn khích.

Nàng thận trọng ngẩng đầu, ngượng ngùng rụt rè nhìn Thái tử.

Con ngươi long lanh che giấu tình ý hiện rõ.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng vừa rồi hát khúc gì?"

"Là giai điệu dân gian ở quê thần thiếp, tên là 'Thuyền đêm ngắm mây chiều'."

"Quê của nàng ở quận Trần Lưu?"

"Đúng vậy."

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm nàng một hồi "Ta không biết, trong Đông cung có người cùng quê với mẫu phi, nàng vào cung thế nào?"

Triệu mỹ nhân bị hắn nhìn đến mức hai má đỏ bừng, ngượng ngùng nói "Năm ngoái thần thiếp tuyển tú vào cung."

"Đã muộn như vậy, nàng không ở trong phòng, chạy tới đây làm gì?"

"Thần thiếp vào cung hơn nửa năm, rất nhớ người thân ở quê nhà, nhưng không dám nói người khác biết, chỉ có thể âm thầm đến đây hát giai điệu quê hương, coi như an ủi nỗi nhớ nhà."

Cuối cùng, Triệu mỹ nhân mất mát cúi đầu, trâm vàng hồ điệp trên búi tóc của nàng khẽ rung lên.

Lạc Thanh Hàn đưa tay phải nắm cằm nàng, buộc nàng phải ngẩng đầu lên.

Hai người nhìn nhau.

Nhìn dung mạo tuấn tú của Thái tử, nhịp tim của Triệu mỹ nhân tăng nhanh không thể kiểm soát, thân thể hơi nhũn ra.

Nàng vô cùng thẹn thùng, muốn tránh né, nhưng lại không nỡ, thanh âm khẽ run, giống như hải đường nở rộ chờ tình nhân đến hái.

“Thái tử Điện hạ …”

Thường công công định nhắc nhở Thái tử Điện hạ, nơi này là bên ngoài, nếu có người đi ngang thấy cảnh này thì không hay, nếu Điện hạ muốn gần gũi mỹ nhân thì cũng nên về phòng.

Nhưng hắn biết tính tình của Thái tử, nếu nói ra lời này, nhất định sẽ bị tát vào mặt.

Thường công công chỉ có thể thầm thở dài, xua xua tay với cung nữ thái giám phía sau.

Mọi người thức thời quay đầu lại, không dám nhìn nữa.

Thanh Tùng trốn trong góc tối nhìn thấy cảnh này, thầm nghĩ, Triệu mỹ nhân thành công rồi!

Hắn sợ xem tiếp sẽ thấy cảnh không nên nhìn, dù sao chuyện nên biết hắn cũng đã biết, không cần ở lại đây nữa, hắn dời ánh mắt, lặng lẽ chạy đi.

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm Triệu mỹ nhân trước mặt, không có phản ứng gì với nét mặt ngượng ngùng của nàng, ánh mắt sắc lạnh như dao.

“Ai sai nàng đến đây ca hát? Là ai nói nàng biết, mẫu phi của ta là người quận Trần Lưu?”

Thân thể mỏng manh của Triệu mỹ nhân run rẩy, rồi cả người nàng cứng ngắc.

Đồng tử của nàng hơi có rút, vẻ mặt nháy mắt hoảng loạn.

“Điện hạ nói gì? Thần thiếp nghe không hiểu.”

Chương 70: Chúng ta không đợi ngài ấy nữa

Bàn tay Lạc Thanh Hàn chậm rãi di chuyển xuống, bóp cổ nàng, trong con ngươi đen thẳm của hắn hiện lên sát ý lạnh lẽo.

“Ta cho nàng cơ hội cuối cùng, nếu còn không nói thật, ta lập tức bẻ gãy cổ nàng.”

Triệu mỹ nhân tưởng tượng đủ kiểu phản ứng của Thái tử sau khi gặp nàng, nhưng nàng chưa từng nghĩ hắn lại nảy sinh sát ý với nàng.

Nàng có thể nhận thấy Thái tử thật sự muốn giết mình.

Bàn tay bóp cổ nàng giống như khối sắt đóng băng, gần như đóng băng toàn bộ máu trong cơ thể.

Nàng hoảng sợ mở to mắt, run rẩy nói.

“Là Lý trắc phi!”

Trên mặt Lạc Thanh Hàn vẫn không có chút độ ấm nào.

“Thật sự là Lý trắc phi, thần thiếp không gạt người, vòng ngọc này là nàng ta đưa cho thần thiếp, còn cả trâm vàng này!”

Triệu mỹ nhân tháo chiếc trâm vàng trên đầu và vòng ngọc trên cổ tay, run rẩy giơ chúng đến trước mặt Thái tử, trong mắt đầy hoảng sợ.

“Là Lý trắc phi nói với thần thiếp, mẫu phi của Thái tử Điện hạ là người quận Trần Lưu, cũng là nàng ta bảo thần thiếp đến

đây hát, nàng ta nói làm như vậy sẽ được Điện hạ chú ý. Thần thiếp không biết gì cả, thần thiếp chỉ muốn có được sủng ái của người mà thôi, cầu xin người vì tấm chân tình này của thần thiếp mà tha cho thần thiếp một mạng!"

Lạc Thanh Hàn buông tay.

Triệu mỹ nhân lảo đảo lui về sau hai bước, nàng ôm cổ, sắc mặt không còn chút máu, chỉ còn lại tái nhợt.

Lạc Thanh Hàn lấy khăn lụa, cẩn thận lau tay phải, ánh mắt lạnh lùng đáng sợ nhìn Triệu mỹ nhân.

"Còn không cút?"

Triệu mỹ nhân sợ hãi tột độ, lật đật bỏ chạy.

Lạc Thanh Hàn tùy tiện ném khăn lụa xuống đất, cất bước rời khỏi.

Lần này hướng hắn đi không phải điện Thanh Ca, mà là điện Kim Phong.

Thường công công không ngờ chuyện lại phát triển ra như vậy, sửng sốt một hồi mới ý thức được, vội dẫn theo đám cung nữ thái giám đuổi kịp.

……

Thanh Tùng chạy trở về điện Thanh Ca.

Bảo Cầm đang đứng ở cửa nhìn xung quanh, mắt nàng sáng lên khi thấy Thanh Tùng quay lại.

"Nghe ngóng được gì rồi? Thái tử Điện hạ đâu? Khi nào thì đến điện Thanh Ca?"

Thanh Tùng thở hổn hển, xua tay "Thái tử Điện hạ không đến được rồi!"

Bảo Cầm ngây người "Tại sao?"

"Thái tử Điện hạ bị Triệu mỹ nhân ngăn lại, đêm nay sợ là Thái tử Điện hạ sẽ ở lại Ánh Tuyết các, nhất định không thể tới điện Thanh Ca chúng ta."

Bảo Cầm giật mình "Sao nửa đường lại xuất hiện Triệu mỹ nhân?"

Thanh Tùng kể lại những gì mình nhìn thấy nghe thấy.

Bảo Cầm càng nghe, sắc mặt càng khó coi.

Nàng đưa cho Thanh Tùng một nén bạc, bảo hắn đừng kể chuyện tối nay, rồi quay người trở vào phòng.

Tiêu Hề Hề yếu ớt hỏi "Có thể ăn tối chưa? Ta thật sự đói lắm rồi."

Bảo Cầm vừa nghĩ đến chuyện chử tử nhà mình để bụng đói chờ Thái tử, nhưng Thái tử lại đi yêu đương với nữ nhân khác, trong lòng tức điên lên.

Nàng cả giận nói "Ăn! Nô tỳ đi nấu cho người ăn, người muốn ăn gì cũng được!"

Tiêu Hề Hề hơi kinh ngạc "Không chờ Thái tử nữa à?"

Bảo Cầm không đành lòng nói nàng biết chân tướng, mơ hồ nói "Thái tử đêm nay có việc, phỏng chừng sẽ không tới được, chúng ta không chờ ngài ấy nữa."

"Ồ."

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều, bắt đầu ngoan ngoãn chờ bữa tối của nàng.

Bảo Cầm hung hăng xông vào phòng bếp nhỏ, xắn tay áo, cầm con dao bắt đầu băm cá, như thể thứ nàng băm không phải cá mà là hồ ly tinh Triệu mỹ nhân kia.

Tiếng ầm ĩ lớn đến mức từ xa cũng nghe thấy.

Tiêu Hề Hề hỏi cung nữ bên cạnh.

“Ai chọc giận Bảo Cầm vậy?”

Các cung nữ lắc đầu tỏ ý không biết.

Trong điện Kim Phong, Lý trắc phi vừa mới ngủ, nghe tin Thái tử đến, nàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội vàng xuống giường, gọi cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục.

Nàng chưa kịp mặc xong y phục thì Thái tử đã sải bước vào phòng.

Chương 71: Một trăm lần

Lý trắc phi vội vàng hành lễ.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Bây giờ nàng y phục không chỉnh tề, đầu tóc chưa chải, còn để mặt mộc, trông khác xa vẻ hoa lệ lộng lẫy ngày thường.

Lạc Thanh Hàn mở miệng lạnh lùng hỏi.

“Từ đâu nàng biết mẫu phi ta là là người quận Trần Lưu?”

Mẫu phi của hắn qua đời sớm, vì quê nhà xa xôi, không người thân thích bên cạnh, sau khi bà qua đời, trong cung không còn ai nhớ tới bà, người biết lai lịch của bà cũng rất ít.

Lý trắc phi giật mình.

Nàng không ngờ Thái tử ban đêm ghé thăm là vì chuyện này.

Nàng ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Thái tử, trong lòng hoảng hốt, môi không tự chủ được run run.

“Thần thiếp … thần thiếp cũng chỉ là nghe người ta nói thôi.”

“Nghe ai nói?”

Lý trắc phi lúc này hoảng sợ tột độ, nàng không dám nói dối, nói hết những gì mình biết.

“Là Ninh phi nương nương, thần thiếp tình cờ gặp bà ấy ở ngự hoa viên, bà ấy kéo thiếp đi thưởng trà ngắm hoa, nhân tiện hàn huyên một chút, vô tình nhắc đến chuyện của mẫu phi

Thái tử Điện hạ."

Lại là Ninh phi.

Lạc Thanh Hàn đè nén khó chịu trong lòng, lạnh lùng hỏi "Kinh Pháp Hoa ta bảo nàng chép, đã chép xong chưa?"

Lý trắc phi xấu hổ nói "Gần đây thần thiếp bị bệnh, tạm thời chưa chép xong."

"Vậy thì tiếp tục chép, chép không đủ một trăm lần, không được phép rời điện Kim Phong một bước." Lạc Thanh Hàn dừng một chút, bổ sung nói "Người khác cũng không được đến điện Kim Phong gặp nàng."

Lý trắc phi không tin được mở to hai mắt.

"Một … một trăm lần? Trước đó Điện hạ không phải nói chỉ chép ba mươi lần sao?"

Tại sao mới chớp mắt đã tăng gấp ba rồi?!

Giọng Lạc Thanh Hàn sắc bén lạnh băng "Tìm một việc cho nàng làm, để nàng bớt đi huyên thuyên với người khác, mẫu phi ta há có thể để các ngươi bàn luận? Lần này chỉ là chép kinh, còn có lần sau, ta trực tiếp cắt lưỡi nàng."

Lý trắc phi cả người run lên, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

"Thần thiếp sai rồi, thần thiếp nhất định chép một trăm lần."

Lạc Thanh Hàn phất tay áo, lạnh lùng bỏ đi.

Sau khi người đi hết, Thải Vân đỡ Lý trắc phi đứng dậy.

Sợ hãi hoảng loạn đan xen, Lý trắc phi toát mồ hôi lạnh ướt đẫm áo trong, sắc mặt càng thêm khó coi.

Thải Vân lo lắng nói "Nương nương, người nhất định phải mạnh mẽ lên."

Lý trắc phi ngồi trên ghế sập mềm mại, một hồi lâu mới hoàn hồn lại.

Nàng sực nhớ nàng bị Thái tử phạt đều là tại Triệu mỹ nhân.

Lý trắc phi không khỏi tức giận, hằn học mắng chửi.

“Ả phế vật vô dụng Triệu mỹ nhân kia, chẳng những dụ dỗ không được Thái tử, ngược lại còn bán đứng ta, chờ xem sau này ta xử lý ả thế nào!”

Rời khỏi điện Kim Phong, sắc trời đã rất muộn.

Thường công công quan sát sắc mặt Thái tử, thận trọng hỏi.

“Điện hạ còn muốn đi đến điện Thanh Ca không?”

Lạc Thanh Hàn không chút do dự nói.

“Đi.”

Trong hoàng cung đầy rẫy tranh đoạt quyền lợi này, chỉ có điện Thanh Ca là thanh tịnh.

Xa giá của Thái tử dừng trước điện Thanh Ca.

Các tiểu thái giám canh cửa vội quỳ xuống hành lễ.

Lạc Thanh Hàn xuống xe, mặt không biểu cảm đi vào trong.

Thường công công cao giọng thông báo.

“Thái tử Điện hạ giá đáo!”

Tiêu Hề Hề đang nhét cá viên vào miệng bị tiếng thông báo này làm giật mình, nàng nuốt trọn cá viên, rồi mắc kẹt trong cổ họng.

Nhổ không ra, nuốt không được, cả người sắp ngạt thở.

Bảo Cầm sợ đến tái mặt, lao tới đánh mạnh vào lưng nàng.

Chương 72: Không vui

Lạc Thanh Hàn bước vào thấy Tiêu lương đệ ôm cổ hít thở không thông, hơi cau mày.

“Xảy ra chuyện gì?”

Bảo Cầm vội quỳ rạp xuống đất “Tiêu lương đệ bị mắc cá viên rồi.”

Lạc Thanh Hàn bước tới, dùng nội lực vỗ nhẹ vào lưng Tiêu Hề Hề.

Viên cá viên đó lập tức nhổ ra ngoài.

Tiêu Hề Hề thở hổn hển, nguy hiểm quá, suýt nữa mắc nghẹn cá viên chết rồi.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng “Nàng ngốc đến mức nào vậy, ăn cá viên cũng mắc họng?”

Tiêu Hề Hề vô cùng uất ức.

Trong lòng thầm nghĩ nếu người không đột ngột xuất hiện, ta cũng không bị mắc nghẹn cá viên.

Nàng đứng dậy, phép tắc hành lễ.

Lạc Thanh Hàn nhìn thức ăn thịnh soạn trên bàn, cau mày càng chặt hơn.

“Ta còn chưa đến, nàng đã bắt đầu ăn rồi?”

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng giải thích “Thần thiếp chờ người rất

lâu, đói lả cả người, nhìn trời cũng muộn, chắc người sẽ không tới, thần thiếp đành tự mình ăn trước."

Nàng dừng một chút, rồi thận trọng hỏi "Người dùng bữa tối chưa? Nếu chưa thì mời người ăn cùng thần thiếp, thần thiếp cũng mới bắt đầu ăn thôi."

Lạc Thanh Hàn không nói gì, trực tiếp ngồi xuống bàn.

Bảo Cầm lập tức nói "Nô tỳ đi nấu thêm hai món nữa."

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Được đó, được đó!"

Bảo Cầm vui vẻ phấn khích rời đi.

Vốn nàng nghĩ Thái tử Điện hạ bị Triệu mỹ nhân dụ dỗ, không ngờ Thái tử lại đến điện Thanh Ca.

Có nghĩa là gì ư?

Có nghĩa là Thái tử thật lòng yêu chủ tử nhà nàng!

Dù nửa đường Triệu mỹ nhân xuất hiện giở trò, vậy thì sao? Thái tử Điện hạ cuối cùng vẫn chọn Tiêu lương đệ!

Bảo Cầm nghĩ đến đây, trong lòng phấn khích sôi sục, nhiệt tình tràn đầy xào thức ăn.

Bộ bát đũa sạch được đặt trước mặt Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề ân cần gặp rau múc canh cho hắn.

"Điện hạ bây giờ mới ăn, nhất định là đói lắm rồi, ăn nhiều một chút, người vẫn còn tuổi ăn tuổi lớn, ăn nhiều một chút mới cao lên được."

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm ăn canh ăn rau, cả buổi không nói tiếng nào.

Chẳng mấy chốc, Bảo Cầm bưng thêm hai món thơm ngào

ngạt lên bàn.

Tiêu Hề Hề vội vàng giơ đũa gắp đồ ăn, vừa ăn vừa cảm thán "Ngon quá đi mất, Bảo Cầm, với kỹ năng nấu ăn này của em, ta có thể yêu em một vạn năm!"

"Tiểu chủ nói lung tung gì vậy?" Bảo Cầm đỏ mặt chạy đi.

Ăn uống no đủ, Lạc Thanh Hàn đi tắm rửa.

Sau khi tắm xong, hắn thấy Tiêu Hề Hề đã ngủ mất.

Lạc Thanh Hàn đứng bên giường, trầm mặc nhìn nữ nhân.

Tối nay tâm trạng hắn không tốt.

Mọi người đối nghịch với hắn, chỉ vì hắn tin lời đề nghị của nàng.

Hắn nghĩ dù cả thế gian không tin hắn, ít nhất nàng sẽ đứng về phía hắn.

Nhưng nàng không hỏi gì cả, cứ thế vô tâm đi ngủ.

Nữ nhân đáng ghét.

Bất mãn trong lòng Lạc Thanh Hàn tăng gấp đôi.

Hắn đưa tay nhéo má nữ nhân, kéo khuôn mặt trắng trẻo non mềm của nàng gần như biến dạng.

Tiêu Hề Hề đau má tỉnh dậy

Nàng mở miệng phát ra âm thanh không rõ.

"Điện hạ làm gì thế?"

Lạc Thanh Hàn buông tay, nhìn vết đỏ trên mặt nàng, lạnh lùng nói "Dậy đi."

Tiêu Hề Hề gian nan bò dậy, xoa xoa khuôn mặt còn hơi đau, uất ức hỏi "Đã muộn vậy rồi, Điện hạ không ngủ, gọi thần thiếp dậy làm gì?"

"Nàng nhìn không ra à?"

Tiêu Hề hề mờ mịt "Hả?"

"Tâm trạng ta không tốt."

Nếu nàng nhìn không ra, hắn đành tự nói với nàng.

Dù sao hắn cũng không thể không vui một mình.

Hắn phải kéo nàng không vui chung.

Chương 73: Cần có người dỗ

Sắc trời dần khuya, ánh trăng sáng tỏ.

Lúc này, hầu hết mọi người trong cung đã ngủ say.

Đây là thời gian yên tĩnh nhất trong ngày.

Bình thường giờ này Tiêu Hề Hề đã ôm chăn ngủ lăn quay, nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể cùng Thái tử Điện hạ ngồi dưới hiên ngắm trăng.

Tất cả là do Thái tử nói tâm trạng mình không tốt, cần có người dỗ.

Mà cách dỗ hắn là cùng hắn ngắm trăng.

Tiêu Hề Hề đã ngáp lần thứ hai mươi ba trong đêm nay, nước mắt s.inh lý tràn ra từ khóe mắt.

Nàng thật sự buồn ngủ lắm!

Lạc Thanh Hàn đoan chính ngồi thẳng, áo ngủ xanh nhạt rộng rãi, bên ngoài khoác áo choàng đen, tóc đen như mực xõa sau lưng, uốn lượn đuôi tóc rải trên sàn đá cẩm thạch trắng.

Hắn đột nhiên cảm giác vai hơi nặng, quay đầu thì thấy Tiêu lương đệ đã ngủ, đầu dựa vào vai hắn.

Hắn hơi cau mày, con ngươi đen thăm thẳm hiện lên sự bất mãn, hắn giơ tay đẩy đầu nàng ra.

“Nàng buồn ngủ thế à?”

Tiêu Hề Hề đành phải ngồi thẳng dậy, vừa dụi mắt vừa trả lời "Đúng vậy, thần thiếp rất muốn ngủ."

Lạc Thanh Hàn đêm nay cực kỳ tàn nhẫn vô tình.

"Không được ngủ."

Tâm trạng hắn không tốt, ngủ không được, nên cũng không muốn thấy người khác ngủ ngon.

Tiêu Hề Hề thút thít hỏi "Điện hạ, thần thiếp đã cùng người ngắm trăng rồi, người còn muốn thần thiếp làm sao nữa?"

Lạc Thanh Hàn nhớ giai điệu dân gian mà Triệu mỹ nhân hát tối nay, hắn lạnh lùng nói "Ta muốn nghe nàng hát."

Không phải chỉ hát thôi sao, chuyện này nàng biết!

Tiêu Hề Hề vực dậy tinh thần, giống như máy phát nhạc không có cảm xúc, chân thành hỏi "Xin hỏi người muốn nghe bài hát thế nào? Bài vui vẻ? Hay bài buồn thương?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Có bài nào có thể làm tâm trạng trở nên tốt hơn không?"

"Có đó, xin hỏi có cần vũ đạo không?"

Không ngờ còn tặng kèm vũ đạo, Lạc Thanh Hàn hơi hứng thú "Được."

Tiêu Hề Hề đứng dậy, hắng giọng, hoạt động gân cốt, sau đó vừa hát vừa nhảy.

"Bạn tôi ơi, tôi muốn tự hào nói với bạn

Bạn tôi ơi, tôi muốn tự hào nói với bạn rằng, ố ô ~~

Tôi thật sự rất tốt, tôi thật sự rất tốt

Tôi thật sự thật sự thật sự thật sự, thật sự rất tốt!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Cả đời này, hắn chưa từng làm điều gì phải khiến mình hối hận.

Nhưng giờ phút này, hắn hối hận rồi.

Hắn không nên mong đợi nữ nhân này hát được bài gì bình thường!

Sau khi hát xong, Tiêu Hề Hề đặc biệt cung kính và chuyên nghiệp cúi đầu "Cảm tạ Thái tử Điện hạ cho thần thiếp cơ hội thể hiện tài năng của mình, thần thiếp bài hát này xong, thật lòng cảm thấy tốt hơn rất nhiều."

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc "Nhưng ta chưa thấy vui."

"Hay là người cũng hát một lần đi? Xin người tin tưởng thần thiếp, chỉ cần người hát xong bài này, tâm trạng sẽ lập tức tốt lên!"

Lạc Thanh Hàn vô tình cự tuyệt "Không."

Hắn đường đường là Thái tử Đại Thịnh, dù có chết, dù có từ đây nhảy xuống, tuyệt đối cũng không hát bài hát mất mặt này!

Tiêu Hề Hề biết Thái tử thích thể diện, cũng không làm khó hắn, đưa ra một đề nghị khác.

"Hay là, thần thiếp kể chuyện cười cho người nghe nha?"

Lạc Thanh Hàn không từ chối.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Ngày xửa ngày xưa, có một thái giám vô cùng lợi hại …"

Lạc Thanh Hàn đợi hồi lâu, cũng không thấy nàng kể tiếp, liền sốt ruột hỏi một câu.

“Phía sau* đâu?”

Tiêu Hề Hề chớp mắt “Phía dưới? Mất rồi á.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Một sự im lặng đến nghẹt thở.

Chương 74: Người như thế nào

Thấy Thái tử không phản ứng, Tiêu Hề Hề chỉ có thể kể một câu chuyện cười khác.

“Ngày xửa ngày xưa, có một tên ngốc, rất thích nói không biết, dù ai hỏi gì, hắn đều nói không biết, Điện hạ có biết chuyện cười này không?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng có thấy bản thân rất ngốc không?”

Tiêu Hề Hề “……”

Thái tử, sao người không làm theo kịch bản vậy?

Tiêu Hề Hề tiếp tục nỗ lực “Thần thiếp còn có một câu chuyện cười …”

Lạc Thành Hàn ngắt lời “Được rồi, ta không muốn nghe chuyện cười.”

“Vậy người nghe thần thiếp hát không?”

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc.

Nghe nàng hát, nghe nàng kể chuyện cười, hắn dứt khoát chọn ngủ.

Hắn đứng dậy bước vào phòng.

Tiêu Hề Hề nhấc váy theo sau “Sao Điện hạ không nói gì? Người cảm thấy bài hát vừa rồi không hay à? Thần thiếp có thể đổi bài khác, thần thiếp còn nhiều bài hát thú vị khác nữa!”

Nàng còn chưa bắt đầu hát, Lạc Thanh Hàn đã bịt miệng nàng lại, lạnh lùng nói.

“Im lặng, ngủ!”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn ngậm miệng

Lạc Thanh Hàn rút tay về.

Lòng bàn tay chạm vào môi có hơi ấm áp.

Hắn nắm chặt tay, sau đó buông lỏng, cởi áo choàng ra như không có chuyện gì xảy ra rồi lên giường đi ngủ.

Tiêu Hề Hề nằm xuống cạnh hắn, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể ngủ!

Nàng kéo chăn lên che qua cằm, sung sướng nhắm mắt lại.

Lúc nàng sắp chìm vào giấc ngủ, nàng đột nhiên nghe thấy nam nhân bên cạnh nói

“Nàng cảm thấy, ta là một người như thế nào?”

Tiêu Hề Hề bây giờ chỉ muốn ngủ, đầu óc nàng mơ hồ, nàng nghiêng người thấy Thái tử đang nhìn mình, hiển nhiên là chờ câu trả lời của nàng.

Nàng hầu như không nghĩ nhiều, mở miệng thốt ra một câu trả lời tiêu chuẩn.

“Thần thiếp cảm thấy Điện hạ là một người tốt.”

Lạc Thanh Hàn rất không hài lòng với thẻ người tốt này.

Hắn thầm nghĩ, mình đúng là úng não rồi, sao có thể hỏi Tiêu lương đệ một câu như vậy?

Với đầu óc chỉ có ăn uống ngủ, nàng không bao giờ nghĩ đến những chuyện gì khác ngoài ăn uống.

Lạc Thanh Hàn xoay người, nhắm mắt lại, định bỏ qua chuyện này, định nhắm mắt ngủ.

Nhưng hắn nghe thấy giọng Tiêu Hề Hề vang lên phía sau.

“Điện hạ còn trẻ, tương lai còn rất dài, không ai biết Điện hạ sẽ trở thành người như thế nào.”

Lạc Thanh Hàn không quay đầu lại, mà chỉ mở mắt.

“Điện hạ, tương lai của người có vô vàn khả năng, đừng vì ánh mắt của người khác mà giới hạn bản thân, cứ làm bất cứ điều gì người muốn, thần thiếp mãi mãi ủng hộ người.”

Lạc Thanh Hàn quay lại, thấy Tiêu Hề Hề đang nhìn hắn không chớp mắt.

Đôi mắt nàng trong veo sáng ngời, có thể nhìn rõ hình ảnh phản chiếu của hắn.

Bị nàng nhìn bằng ánh mắt như vậy, làm hắn mơ hồ cảm giác bản thân hắn đã sống trong trái tim nàng.

Hắn muốn hỏi một câu.

Nàng sẽ mãi bên ta chứ?

Nhưng hắn cảm thấy câu này quá sến súa, không thể hỏi được.

Trên đời này không ai mãi mãi ở bên một người khác.

Dù người này có là người bên gối của mình.

Nàng có thể rời đi, nàng có thể phản bội, nàng có thể lặng lẽ biến mất khỏi thế giới này như mẫu phi của hắn.

Hắn không giữ được nàng.

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt lại, khi mở mắt lần nữa, đôi mắt hắn

đã trầm tĩnh trở lại.

Hắn đưa tay che mắt Tiêu Hề Hề, che đi đôi mắt trong veo của nàng.

“Khuya rồi, ngủ đi.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Lạc Thanh Hàn cảm nhận được sự cọ nhẹ của lông mi quét qua lòng bàn tay.

Như chiếc quạt lông nhỏ nhẹ nhàng quét qua tim hắn.

Chương 75: Đa tạ đã chiếu cố

Khi Lạc Thanh Hàn rời giường, ngoài trời chưa sáng hẳn.

Thường công công dẫn cung nữ thái giám vào trong phòng, hầu hạ Thái tử rửa mặt thay y phục.

Trong phòng có rất nhiều người đi tới đi lui, thỉnh thoảng phát ra tiếng động, mà Tiêu lương đệ vẫn ngủ say, không hề có dấu hiệu thức dậy.

Theo lý, phi tần ngày hôm sau thị tẩm, phải đích thân hầu hạ Thái tử rời giường thay y phục, chưa có phi tần nào dám ngủ nướng khi Thái tử đã thức dậy.

Thường công công cạn lời, Tiêu lương đệ gan to thật!

Càng làm hắn cạn lời là Thái tử cũng không nói gì, cứ mặc nàng ngủ.

Bảo Cầm đứng ở cửa nhìn vào trong, thấy Thái tử sửa soạn xong xuôi, mà chủ tử nhà nàng vẫn còn ngủ ngon lành.

Nàng thật sự vừa tức vừa gấp, hận không thể biểu diễn một màn sư tử rống để đánh thức chủ tử nhà nàng.

Nhân lúc Thái tử đến phòng khách dùng bữa sáng, Bảo Cầm lao vào phòng ngủ, nắm lấy vai Tiêu lương đệ lắc mạnh.

“Tiểu chủ, mau thức dậy!”

Tiêu Hề Hề mở đôi mắt còn ngái ngủ, ngơ ngác nhìn nàng “Sao vậy?”

“Thái tử Điện hạ đang dùng bữa sáng ở phòng bên, người mau dậy hầu hạ đi!”

Tiêu Hề Hề tỉnh táo hơn một chút, chẹp chẹp cái miệng “Bữa sáng? Nhanh như vậy đã tới giờ dùng bữa sáng rồi à?”

Bảo Cầm thật sự muốn quỳ lạy nàng.

Chủ tử nắm bắt trọng điểm thế nào vậy?

Cả một câu dài như thế, chủ tử chỉ nhớ hai từ bữa sáng!

Bảo Cầm vừa thay y phục cho nàng, vừa nói nhanh “Hai buổi sáng trước, người đã không hầu hạ Thái tử Điện hạ rửa mặt thay y phục rồi, lúc đó còn có thể chống chế vì hai lần đầu thị tẩm, thân thể chưa thích ứng, cần nghỉ ngơi một lúc, nhưng hôm nay là đêm thứ ba rồi, người không thể ngủ nướng nữa! Người mau đứng dậy, dù không thể hầu hạ Thái tử Điện hạ rửa mặt thay y phục, ít nhất cũng phải tiễn Thái tử Điện hạ ra cửa, đừng để người khác cảm thấy người cậy sủng mà kiêu.”

Tiêu Hề Hề buồn ngủ, mí mắt cứ sụp xuống như nặng cả ngàn cân.

Nàng cứ đứng đó, đầu óc trống rỗng.

Bảo Cầm kêu nàng giơ tay, thì nàng giơ tay, Bảo Cầm kêu nàng nhấc chân, thì nàng nhấc chân.

Tiếp đó có hai cung nữ bưng nước nóng vào, giúp Tiêu lương đệ rửa mặt chải tóc.

Vì thời gian eo hẹp, nàng chỉ chải tóc búi đơn giản nhất, thậm chí còn không có thời gian trang điểm, Bảo Cầm đã giục Tiêu Hề Hề ra ngoài.

Tiêu Hề Hề mơ màng đi tới phòng khách.

Lúc này, Lạc Thanh Hàn đã dùng bữa xong, chuẩn bị ra ngoài.

Hắn khá ngạc nhiên khi thấy Tiêu lương đệ đến.

“Sao nàng lại dậy rồi?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, yếu ớt nói “Thần thiếp đến tiễn người ra cửa.”

Ở thời cổ đại, làm vợ bé người khác thật khó, không chỉ phải hầu ngủ, còn phải tiễn người ta ra cửa.

Bảo Cầm lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với nàng, bảo nàng vực dậy tinh thần, không được mất phong thái trước mặt Thái tử.

Mà Tiêu Hề Hề hoàn toàn không nhận được tín hiệu của Bảo Cầm, ngáp một cái.

Lạc Thanh Hàn nói “Nàng vẫn nên trở về ngủ đi.”

Tiêu Hề Hề dụi mắt buồn ngủ “Thần thiếp tiễn người ra cửa trước, sau đó về ngủ tiếp.”

Bảo Cầm đỡ trán.

Người ngủ nướng không thành vấn đề, nhưng đừng nói trước mặt Thái tử chứ!

Tốt xấu gì người cũng nên giữ chút mặt mũi đi mà!

Lạc Thanh Hàn bước ra khỏi cửa lớn điện Thanh Ca.

Bảo Cầm lặng lẽ kéo ống tay áo của Tiêu lương đệ, nhắc nhở nàng nói lời dịu dàng ngọt ngào với Thái tử, để Thái tử tối nay lại đến.

Tiêu Hề Hề hiểu ngay, khom người chín mươi độ tiêu chuẩn với Thái tử.

Thái độ trang nghiêm đó giống như nói lời tạm biệt với thi thể.

“Đa tạ đã chiếu cố, hoan nghênh lần sau lại tới!”

Lạc Thanh Hàn "……"

Bảo Cầm "……"

Chương 76: Vịt quay

Thái tử ngồi trên xe ngựa với tâm trạng vô cùng phức tạp.

Thường công công nhìn Tiêu lương đệ với ánh mắt vô cùng phức tạp, vẫy tay cho xa giá khởi hàng, hướng về điện Nghị Sự.

Mãi đến khi họ đi xa, Bảo Cầm mới sụp đổ nói.

"Tiểu chủ, người vừa rồi sao lại nói như vậy chứ?!"

Tiêu Hề Hề vẻ mặt vô tội "Không phải em bảo ta nói gì đó dễ nghe à?"

"Nhưng người không thể nói thẳng như thế! Người nên uyển chuyển hàm ý một chút."

"Ví dụ?"

"Ví dụ, người có thể hỏi, bữa tối hôm nay Điện hạ muốn ăn gì? Vịt quay được không?"

Tiêu Hề Hề điên cuồng gật đầu "Được chứ, được chứ! Tối nay ăn vịt quay!"

Bảo Cầm nghẹn họng "Nô tỳ đang làm mẫu cho người, không phải hỏi người tối nay ăn gì, người có thể nghiêm túc chút không? Người có biết tối qua Triệu mỹ nhân suýt chút đã dụ Thái tử Điện hạ đi rồi không, may mà Thái tử Điện hạ ý chí vững vàng, cuối cùng vẫn tìm đến chỗ người, nếu không tối qua người đã phòng không gối chiếc rồi."

Tiêu Hề Hề khá tiếc nuối "Tiếc quá đi, tối qua suýt chút ta đã

được ngủ một mình một giường rồi.”

Dù hai người ngủ chung cảm giác cũng rất được, nhưng nàng vẫn thích ngủ một mình hơn, nàng có thể lăn qua lăn lại trên giường không kiêng nể gì.

Bảo Cầm sắp phát điên “Mấu chốt là chuyện này sao?!”

Vì không để cung nữ của mình tức chết tại chỗ, Tiêu Hề Hề vội an ủi “Ta biết rồi, em muốn tốt cho ta, lần sau ta nhất định sửa, nhất định không phạm phải sai lầm như vậy nữa.”

“Là người nói đó, đừng có tới thời khắc mấu chốt lại làm hỏng đó!”

Tiêu Hề Hề bảo đảm thề “Chỉ cần tối nay em cho ta ăn vịt quay, dù em bảo ta làm gì cũng không thành vấn đề!”

Bảo Cầm thở dài mệt mỏi.

Vì để chủ tử nhà nàng có thể tiến bộ, nàng phải dốc hết tâm huyết.

Nghĩ đến đồ ăn ngon, Tiêu Hề Hề bây giờ không muốn ngủ, nàng chạy đến hậu viện, đứng chống nạnh trước chuồng vịt, nhìn qua nhìn lại những con vịt trắng đáng yêu.

Những con vịt trắng to tròn đang xúm quanh máng ăn lấy ăn để.

Chúng nó không biết bữa ăn này có thể trở thành bữa sáng cuối cùng trong cuộc đời này.

Bảo Cầm đi tới, hỏi “Tiểu chủ, người nhìn gì vậy?”

Tiêu Hề Hề cảm thán “Những con vịt này hình như tinh thần rất tốt, không còn nào không thích vận động cả.”

Bảo Cầm nghĩ đến con gà mái bị hầm vì không thích vận động, không khỏi trầm mặc.

Tiêu Hề Hề cuối cùng hạ quyết tâm, chỉ vào một con vịt lớn.

“Con này ăn nhiều nhất, tối nay chúng ta ăn nó!”

Bảo Cầm mở chuồng vịt, đi tới xách con vịt lớn vẫn đang ngấu nghiến thức ăn.

Con vịt trắng tội nghiệp vẫn còn ngậm bữa sáng chưa ăn hết trong miệng.

Nó vươn cổ, phát ra âm thanh chói tai.

Tiêu Hề Hề hài lòng nói “Vịt béo như vậy, quay lên nhất định rất ngon.”

Bảo Cầm bước vào phòng bếp nhỏ, xách theo con vịt trắng bị kết án tử hình vì ăn quá nhiều.

Chọn xong vịt cho bữa tối, nhiệm vụ của Tiêu Hề Hề đã hoàn thành, nàng hài lòng quay về phòng, chui vào ổ chăn ngủ tiếp.

Lạc Thanh Hàn lệnh Thiếu bảo thay mặt mình tới phía Nam, phụ trách nhiệm vụ đào nhánh sông Di.

Kế đó, hắn thông báo một chuyện khiến mọi người không kịp trở tay.

“Sau khi đào xong nhánh sông, ta sẽ tiến hành nghi lễ cầu mưa cạnh nhánh sông.”

Mọi người giật mình, đồng thanh hét lên.

“Thái tử Điện hạ, ngàn vạn lần không được!”

“Phía Nam đường xá xa xôi, Điện h.ạ thân thể vàng ngọc, trên đường nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thần không đến kịp để cứu viện!”

“Nghi lễ cầu mưa không phải trò trẻ con, làm lễ xong mà vẫn

không có mưa, dân chúng có thể sẽ trút giận lên Điện hạ, xin Điện hạ suy nghĩ lại!”

Chương 77: Tự cứu

Dù thần tử có cầu xin thế nào, Lạc Thanh Hàn vẫn kiên định với ý kiến của mình, không muốn thay đổi ý định.

Bọn họ không còn cách nào khác, đành phải viết tấu trình lên Hoàng đế, hi vọng Hoàng đế ra mặt khuyên can Thái tử.

Hoàng đế biết được chuyện này, ông lập tức ra lệnh triệu Thái tử đến ngự thư phòng.

"Sao con lại nghĩ đến việc tiến hành nghi lễ cầu mưa? Con có biết nếu cầu mưa thất bại sẽ gặp hậu quả gì không?"

Lạc Thanh Hàn cụp mắt, thay vì trực tiếp trả lời chất vấn của phụ hoàng, mà nói sang một vấn đề khác.

"Thật ra, từ lâu trong dân gian đã đồn đại hai năm liên tiếp phía Nam gặp thiên tai có thể là do ông trời bất mãn, dân chúng mong phụ hoàng làm lễ tế trời đất, cầu trời phù hộ, cầu xin ông trời khoan thứ, đừng làm khó dân chúng phía Nam nữa."

Hoàng đế cau mày "Sao trẫm không biết chuyện này?"

"Vì không ai dám nói chuyện này trước mặt phụ hoàng, nếu nói chuyện này với phụ hoàng, dù phụ hoàng có làm lễ tế trời hay không, đều có thể gây ra đàm tiếu, ảnh hưởng đến hình tượng của người trong lòng dân chúng, cho nên mọi người quyết định không nói."

"Nhi thần cho rằng, hành động trốn tránh này là hạ sách."

Hoàng đế hỏi ngược lại "Con cho rằng nghi lễ cầu mưa của

con là thượng sách?”

“Không tính là kế sách tốt nhất, nhưng ít ra tốt hơn so với việc trốn tránh vấn đề.”

“Phụ hoàng thân thể ngàn vàng, mỗi ngày lao tâm vì quốc sự, không nên vì chuyện cầu mưa mà nhọc lòng thêm. Nhi thần bằng lòng làm thay người, đích thân tới phía Nam tiến hành nghi lễ cầu mưa, một là thể hiện lòng nhân từ của phụ hoàng với dân chúng trong thiên hạ, hai là giải quyết những dư luận tiêu cực do việc chậm trễ tiến hành nghi lễ cầu mưa mang lại.”

“Cầu mưa thất bại, là lỗi của một mình nhi thần, không liên quan gì đến phụ hoàng, phụ hoàng vẫn là Thiên tử được dân chúng tôn kính. Đối với phụ hoàng mà nói, chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại, hi vọng phụ hoàng ân chuẩn.”

Hoàng đế chăm chú nhìn hắn, một lúc lâu sau mới nói “Con có biết lần đi phía Nam này, đường xá xa xôi, mà thân phận con cao quý, có thể gặp nguy hiểm không?”

Lạc Thanh Hàn tự giễu cười “Dù nhi thần ở trong cung, cũng không an toàn là bao.”

Hoàng đế nhớ chuyện Thái tử bị hạ độc trong thọ yến, chìm vào trầm tư.

Lạc Thanh Hàn “Khắp cõi dưới trời, đâu chẳng là đất của vua, dù phía Nam có xa, vẫn là đất của Đại Thịnh ta, nhi thần ở trong quốc gia của mình, có gì đáng sợ chứ? Hơn nữa, có phụ hoàng trấn giữ giang sơn, hết thảy nằm trong lòng bàn tay của phụ hoàng, nhi thần sao có thể xảy ra chuyện dưới tầm mắt của người?!”

Những lời này khiến Hoàng đế cảm động.

Ông thở dài “Trẫm già rồi, không còn bao nhiêu sức, có thể không mạo hiểm thì không muốn mạo hiểm, không như người trẻ tuổi dám nghĩ dám làm. Thôi vậy, nếu con đã quyết thì đi đi, nhớ dẫn thêm người, tự bảo vệ mình, khi con trở về, trẫm

đích thân xuất cung đón con.”

Lạc Thanh Hàn quỳ xuống khấu đầu “Nhi thần lĩnh chỉ tạ ân!”

Trong điện Kim Phong, Lý trắc phi chép kinh Pháp Hoa nửa ngày, tay phải đau nhức.

Nàng thật sự không chịu được nữa, ném bút lông đi, tức giận nói.

“Ta không chép nữa, ai thích chép thì chép!”

Thải Vân vội an ủi nàng “Nương nương, nghỉ ngơi một lát đi, những thứ này có thể từ từ chép, không cần vội.”

Lý trắc phi cả giận nói “Ta có thể không vội sao? Một trăm lần kinh Pháp Hoa nhiều như vậy, làm sao ta chép xong? Dù ta miễn cưỡng chép xong, cánh tay này nhất định cũng tàn phế! Nếu ta bị phế một cánh tay, sau này Thái tử càng chướng mắt ta.”

Nàng càng nghĩ, càng cảm thấy bất an.

Nàng không thể ngồi chờ chết như vậy, nàng phải tìm cách tự cứu mình.

Chương 78: Cầu xin

Lý trắc phi chịu đựng đau nhức, lại cầm bút lên, viết một phong thư, gấp lại nhét vào phong bì, đưa cho Thải Vân.

“Đưa thư này tới điện Tiêu Phòng, Hoàng hậu nương nương dì họ của ta, bà ấy nhất định sẽ giúp ta.”

“Vâng.”

Thải Vân vội cầm phong thư trên tay rời điện Kim Phong.

Gia thế của Lý trắc phi không bằng Bạch trắc phi, sở dĩ nàng được phong trắc phi, là vì nàng có quan hệ họ hàng với Tần hoàng hậu.

Chính vì có Hoàng hậu chống lưng, nàng mới dám đối đầu với Bạch trắc phi.

Bây giờ Lý trắc phi liên tiếp thất bại, bị Thái tử ghét bỏ, nàng không còn cách nào khác đành phải cầu cứu Tần hoàng hậu, hy vọng Tần hoàng hậu nể tình người thân mà giúp nàng một tay.

Dù Tần hoàng hậu không phải mẫu thân của Thái tử, nhưng bà đã tự tay nuôi dưỡng Thái tử, Thái tử có địa vị như hôm nay đều là nhờ Tần hoàng hậu.

Lý trắc phi nghĩ, nếu Tần hoàng hậu có thể ra mặt nói giúp nàng, Thái tử nhất định sẽ tha thứ cho nàng.

Thải Vân đưa thư đến điện Tiêu Phòng.

Trân Châu mở phong thư, cẩn thận đặt trước mặt Tần hoàng

hậu.

Tần hoàng hậu đọc lướt qua nội dung phong thư.

Lý trắc phi không phải là nữ nhân tài hoa, chữ viết dĩ nhiên không được đẹp cho lắm.

Trong thư nàng nói gần đây nàng vô ý đắc tội với Thái tử, làm Thái tử chán ghét nàng, phạt nàng chép kinh Pháp Hoa một trăm lần. Nàng thật sự quá oan ức, mỗi ngày trốn trong phòng lấy nước mắt rửa mặt, cảm thấy sắp không chịu nổi cuộc sống như vậy nữa, cầu xin dì họ Hoàng hậu giúp mình.

Sắc mặt Tần hoàng hậu không thay đổi, bình tĩnh nói "Gọi người đưa thư vào đây."

Lạc Thanh Hàn do bà nuôi nấng, nàng biết tính khí của đứa trẻ này, hắn không phải là người thích so đo với nữ nhân, nếu không phải Lý trắc phi chọc giận hắn, hắn có lẽ sẽ không phạt Lý trắc phi.

Khóc lóc kể lể của Lý trắc phi trong thư, Tần hoàng hậu một chữ cũng không tin.

Ai cũng là nữ nhân sống trong hậu cung, nói dối kể khổ là kỹ năng cơ bản, không ai lừa được ai.

Trân Châu nhận lệnh rời đi.

Không lâu sau, Trân Châu đã quay lại, đi cùng nàng còn có Thải Vân.

Thải Vân không dám nhìn thẳng dung nhan của Tần hoàng hậu, sau khi vào liền quỳ xuống dập đầu.

"Nô tỳ bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Tần hoàng hậu "Nói đi, Lý trắc phi đã làm chuyện gì chọc giận Thái tử?"

Thải Vân lắp bắp nói "Thật ra Lý trắc phi không có làm gì, vì tâm trạng Thái tử tâm tình, nên mới …"

Tần hoàng hậu ngắt lời nàng "Bổn cung không muốn nghe nói nhảm, nếu ngươi không nói thật, bổn cung sẽ tìm người khác trả lời, điện Kim Phong nhiều người như vậy, không đến mức một chuyện nhỏ cũng hỏi không được. Về phần ngươi, lừa gạt Hoàng hậu, đáng tội chết."

Thải Vân sợ đến mức toàn thân run rẩy, tim gần như ngừng đập.

Nàng chỉ là một cung nữ nhỏ bé, chỉ một câu nói của Hoàng hậu, đã có thể đưa nàng về tây thiên.

Nàng không dám giấu giếm nữa, run rẩy kể lại toàn bộ sự việc.

Tần hoàng hậu nghe xong, cười lạnh nói "Lý trắc phi ngày càng lớn gan, lại dám cấu kết với Ninh phi?"

Thải Vân run giọng giải thích "Lý trắc phi không có cấu kết với Ninh phi, họ chỉ tình cờ gặp nhau ở ngự hoa viên, cũng chỉ tình cờ gặp một lần đó, hai người bình thường cũng không có qua lại gì."

"Chỉ là tình cờ gặp một lần, đã bị người khác lợi dụng, e là đầu óc Lý trắc phi chỉ dùng để trang trí. Nếu là đồ trang trí, gỡ xuống cũng không sao."

Thải Vân sợ đến hồn bay phách tán, vội dập đầu van xin "Xin Hoàng hậu nương nương khai ân!"

Chương 79: Nàng ta bị phạt là đáng

Tần hoàng hậu trước kia sắp xếp Lý trắc phi vào Đông cung, một là nể tình thân thích, hai là muốn thông qua Lý trắc phi giám sát tình hình ở hậu viện Đông cung.

Không ngờ Lý trắc phi lại đần độn như vậy.

Chỉ vì đối phó một Lương đệ cỏn con, lại âm mưu tính kế Thái tử.

Nàng ta bị phạt là đáng!

Tần hoàng hậu là kiểu người trong mắt không chứa được hạt cát, với tính tình của bà, nên trực tiếp giải quyết Lý trắc phi, tránh sau này nàng ta lại làm chuyện ngu xuẩn khác.

Nhưng cuối cùng vẫn là người thân của mình, Tần hoàng hậu vẫn không đành ra tay tàn nhẫn, chỉ lệnh cho Lý trắc phi đến am Tử Vân tĩnh tu một tháng, tự kiểm điểm lỗi lầm.

Khi Lý trắc phi nhận được ý chỉ, nàng như bị sét đánh, suýt chút ngất đi.

Vốn nàng ôm hi vọng viết thư cho dì họ Tần hoàng hậu nhờ bà ấy giúp mình, kết quả không giúp được gì, thậm chí còn đuổi nàng đến am ni cô!

Lý trắc phi vô cùng đau khổ, không nhịn được nữa, lớn tiếng khóc nức nở.

Thải Vân muốn an ủi nhưng không biết nói gì.

Nói thật, nàng cũng muốn khóc.

Am Tử Vân dù được xây bằng tiền của hoàng gia, cách Thịnh Kinh không xa, hoàn cảnh cũng tốt, ít nhất không cần lo về cơm ăn áo mặc.

Suy cho cùng nơi đó cũng là am ni cô, sao có thể thoải mái như hoàng cung được?

Quan trọng hơn là, hậu viện Đông cung nhiều nữ nhân như vậy, ai cũng muốn đẩy đích nữ đến bên cạnh Thái tử. Người ta nói chỉ thấy người mới cười, nào nghe người cũ khóc, Lý trắc phi đi một tháng, đợi nàng trở về Đông cung, Thái tử có lẽ đã quên nàng trông như thế nào rồi!

Nếu Lý trắc phi hoàn toàn bị lãng quên, như vậy cung nữ thái giám trong điện Kim Phong sau này cũng không có ngày tháng tốt lành.

Thải Vân càng nghĩ càng buồn, nhịn không được cũng khóc theo.

……

Chiều hôm đó, Lý trắc phi được một cỗ xe ngựa đưa đến am Tử Vân ngoài thành.

Cả Đông cung chỉ có hai vị Trắc phi, bây giờ Lý trắc phi đã bị đưa đi, chỉ còn lại một vị Bạch trắc phi.

Khi tin này truyền đến điện Ngọc Liên, người trong điện Ngọc Liên đều hân hoan vui mừng.

Trước kia khi Lý trắc phi còn ở đây, thường cố ý làm khó dễ bọn họ, bây giờ Lý trắc phi bị Tần hoàng hậu xử lý, coi như bọn họ đã được xả giận.

Bạch trắc phi cũng cảm thấy ngột ngạt trong lòng giảm đi rất nhiều, thậm chí tinh thần phấn chấn hẳn.

Đây có lẽ là tin tốt duy nhất nàng được nghe gần đây.

Nhưng niềm vui chưa được bao lâu thì nàng lại hoảng sợ trước tin dữ, đổ bệnh lần nữa.

Bạch trắc phi nằm trên giường, hơi thở mong manh hỏi.

“Các ngươi nghe rõ thật chứ? Thái tử Điện hạ thật sự muốn rời cung xuống phía Nam?”

Liễu Nhứ trấn an “Bọn nô tỳ không nghe lầm, chuyện này đã lan truyền khắp cung, cả Hoàng thượng cũng ân chuẩn, hoàn toàn là sự thật. Nương nương, sức khỏe người không tốt, đừng quá lo lắng, nếu người đổ bệnh, Thái tử Điện hạ sẽ đau lòng.”

Bạch trắc phi yếu ớt nói “Ta làm sao không lo lắng cho được? Thái tử thân thể ngàn vàng, sao có thể chạy đến nơi hẻo lánh vậy chứ? Nghe nói nơi thâm sơn cùng cốc nhiều điêu dân, nếu Thái tử Điện hạ có mệnh hệ gì, ta … ta …”

Càng nói càng đau lòng, nàng ôm ngực, khó chịu trong lòng lại dâng lên.

Liễu Nhứ vội nói “Người đừng nói nữa, nô tỳ đi mời thái y cho người.”

“Không, ta không muốn gặp thái y, ngươi đỡ ta dậy, ta muốn đi gặp Thái tử Điện hạ, ta muốn khuyên ngài ấy đổi ý.”

Bạch trắc phi vừa nói, vừa khó khăn gồi dậy.

Liễu Nhứ muốn khuyên can, đáng tiếc vô dụng, thái độ Bạch trắc phi kiên quyết, Liễu Nhứ chỉ có thể giúp nàng tắm rửa thay y phục, dìu nàng đi gặp Thái tử.

Chương 80: Không nhìn thấu

Bạch trắc phi đến cung Minh Quang, lại được báo là Thái tử không ở đây.

Dò hỏi mới biết, Thái tử bị Hoàng hậu gọi đến điện Tiêu Phòng.

Bạch trắc phi hụt hẫng, trong lòng vô cùng thất vọng.

Liễu Nhứ khuyên nhủ "Nếu Thái tử không ở đây, chúng ta về trước đi."

Bạch trắc phi không muốn bỏ cuộc như vậy.

Nàng suy nghĩ một chút, nói "Chúng ta đến điện Thanh Ca."

Liễu Nhứ sửng sốt "Đến điện Thanh Ca làm gì?"

"Tìm Tiêu lương đệ."

Dù Liễu Nhứ không biết dụng ý, nhưng nàng biết chủ tử nhà nàng làm gì cũng có lý do, nếu chủ tử khăng khăng muốn đến điện Thanh Ca, một nô tỳ như nàng không nên hỏi quá nhiều.

Nàng đỡ Bạch trắc phi ngồi vào kiệu, đi đến điện Thanh Ca.

Trước khi vào điện Thanh Ca, Bạch trắc phi cố ý để một tiểu thái giám trông chừng ở ngoài cửa, nếu phát hiện Thái tử tới, sẽ giả ba tiếng chim hót.

Tiểu thái giám tuân lệnh.

Lúc này trong điện Tiêu Phòng, Tần hoàng hậu lạnh mặt đánh

giá Thái tử trước mặt, ánh mắt lạnh lùng của bà như thể xuyên qua da thịt, nhìn thấu tâm can của hắn.

Lúc hắn được đưa đến điện Tiêu Phòng, chỉ mới ba tuổi, trông có lớn hơn một chút, bước đi còn chưa vững, giống như con lật đật nhỏ.

Khi đó, hắn còn kéo kéo tay áo bà, non nớt gọi một tiếng.

“Mẫu hậu, ôm ôm ~”

Mà bây giờ, hắn đã cao hơn bà.

Lúc này, hắn ngồi quỳ thẳng lưng trước mặt bà, khuôn mặt anh tuấn cũng đầy vẻ lãnh đạm giống bà.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nói “Sao con lại nghĩ đến chuyện tiến hành nghi lễ cầu mưa? Con có biết lần này nếu cầu mưa thất bại, sẽ gây ra ảnh hưởng tồi tệ gì cho con không?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Nhi thần chỉ muốn thử một lần, dù thất bại, nhi thần cũng bằng lòng gánh vác.”

Tần hoàng hậu không thể hiểu quyết định của hắn.

Theo bà thấy, lễ cầu mưa chỉ là chuyện vô căn cứ, cách làm này chỉ có tác dụng an ủi dân chúng vô tri, thực tế chẳng có tác dụng gì cả.

Thái tử khăng khăng muốn cầu mưa, chắc chắn là tự gây rắc rối cho bản thân, chỉ làm ơn mắc oán.

Bây giờ không biết có bao nhiêu người đang thầm cười nhạo sự ngu xuẩn và ngạo mạn của hắn!

Tần hoàng hậu càng nghĩ càng thất vọng về Thái tử.

“Bổn cung còn tưởng con đã trưởng thành, mới không tiếc dùng toàn bộ quyền lực của Tần gia, ép Hoàng thượng phong con làm Thái tử. Mà bây giờ xem ra, bổn cung đã nhìn nhầm

con. Con vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, làm việc bốc đồng, hoàn toàn không để ý hậu quả tồi tệ ra sao, con thật làm người khác thất vọng!”

Từng câu chữ như dao băng, từng nhát đâm vào người Lạc Thanh Hàn.

Trước đây, Lạc Thanh Hàn đã nghe Tần hoàng hậu nói rất nhiều lần.

Tần hoàng hậu có lẽ là mẫu thân nghiêm khắc nhất trên đời này, bà không cười, nghiêm khắc và cứng nhắc, lạnh lùng với mọi người.

Ngay cả với một đứa trẻ nhỏ tuổi, bà cũng đặt tiêu ra chuẩn cao nhất, nếu không đáp ứng được tiêu chuẩn mà bà đặt ra, sẽ bị khiển trách, thậm chí bị phạt.

Lạc Thanh Hàn từ lúc ba tuổi được gửi đến bên cạnh Tần hoàng hậu, được bà nuôi dưỡng, hắn ở cạnh bà mười lăm năm, nhưng hắn chưa từng nghe một lời khen ngợi.

Lúc hắn còn nhỏ, có thể sẽ trốn trên giường thầm khóc vì bị mẫu hậu răn dạy quở mắng.

Nhưng bây giờ sẽ không như thế nữa.

Hắn từ lâu đã quen với sự áp bức đến nghẹt thở này.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Mẫu hậu giáo huấn rất phải, nhi thần lĩnh giáo rồi, nhưng phụ hoàng đã ân chuẩn cho nhi thần xuống phía Nam cầu mưa, lệnh vua không thể trái, mong mẫu hậu lượng thứ.”

Tần hoàng hậu nhìn chằm chằm hắn một lúc.

Trước đây, bà có thể dễ dàng nhìn rõ hắn nghĩ gì, nhưng lúc này, bà đột nhiên phát hiện mình không nhìn thấu hắn nữa.

Chương 81: Bạch trắc phi đến nhà

Tần hoàng hậu khẽ nhíu mày, trong giọng nói lộ ra một chút không vui.

“Rốt cuộc con vì sao lại muốn xuống phía Nam? Con không nghe mọi người khuyên bảo, trước nay con chưa từng cố chấp như vậy, lẽ nào vì bổn cung trách phạt Lý trắc phi đi mà chọc giận con sao? Con muốn dùng cách này chống đối bổn cung?”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt “Dù mẫu hậu làm gì cũng có lý của mình, huống chi Lý trắc phi vốn làm sai, người trách phạt nàng, nhi thần không có ý kiến gì.”

Tần hoàng hậu không tìm được gì để hỏi, dứt khoát không phí lời nữa, bình tĩnh nói “Con về đi, hi vọng con có thể bình an trở về, bổn cung không muốn lãng phí tâm tư bồi dưỡng hoàng tử khác.”

“Mẫu hậu bảo trọng phượng thể, nhi thần cáo lui.”

Lạc Thanh Hàn rời khỏi điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu xoa xoa ấn đường.

Thấy vậy, Trân Châu chủ động tiến lên xoa nhẹ thái dương cho bà.

“Hoàng hậu nương nương yên tâm đi, đừng để sầu lo làm hại thân thể.”

Tần hoàng hậu nhắm mắt lại, cố gắng thả lỏng người, nhưng lông mày vẫn không tự chủ cau lại.

“Bổn cung không muốn nhọc lòng, mà Thái tử không để người khác bớt lo, hoàng cung không ở, nhất quyết muốn ra ngoài làm lễ cầu mưa gì đó, nó chê phiền phức trên người chưa đủ nhiều sao?”

Trân Châu nhẹ giọng an ủi “Thái tử Điện hạ còn trẻ, từ nhỏ lớn lên trong cung, đương nhiên khao khát được ra thế giới bên ngoài. Nếu ngài ấy cưới Thái tử phi, để Thái tử phi quản ngài ấy, sinh thêm mấy tiểu tử tròn trịa mũm mĩm, ngài ấy sẽ không muốn đi đâu nữa.”

Tần hoàng hậu mở to mắt “Cũng đúng, tới lúc tuyển Thái tử phi cho nó rồi.”

Vốn bà muốn trông cậy Lý trắc phi theo dõi hậu viện Đông cung, bây giờ Lý trắc phi không trông cậy được gì, đành phải sắp xếp một người khác. Đến lúc chọn Thái tử phi, phải chọn thêm vài nữ tử ngoan ngoãn biết điều cài vào Đông cung.

……

Trong điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề đang định đến phòng bếp nhỏ xem vịt quay thế nào, nhưng không ngờ Bạch trắc phi đột nhiên tìm đến trước cửa.

Không còn cách nào, Tiêu Hề Hề đành tạm thời bỏ lại con vịt quay yêu quý, ra ngoài tiếp khách.

Nàng hành lễ với Bạch trắc phi.

“Nghe nói tỷ tỷ gần đây thân thể không tốt, sao không ở trong cung tịnh dưỡng cho tốt, đến tìm ta có chuyện gì muốn dặn dò sao?”

Bạch trắc phi được Liễu Nhứ dìu ngồi quỳ xuống đệm mềm, nhẹ nhàng nói.

“Dặn dò thì không dám, chỉ muốn nhờ muội muội giúp một

chuyện.”

Tiêu Hề Hề ngồi xuống đối diện nàng, tò mò hỏi “Chuyện gì vậy?”

Bạch trắc phi xinh đẹp như hoa, khí chất mỏng manh như liễu yếu trước gió, dễ khơi dậy ý muốn che chở của nam nhân.

Nàng dùng khăn lụa che miệng, cúi đầu cụp mắt, ho nhẹ hai tiếng, sau đó nhẹ giọng nói.

“Muội muội có nghe tin Thái tử chuẩn bị xuống phía Nam chưa?”

Tiêu Hề Hề vẻ mặt mờ mịt “Hả?”

Từ sáng đến giờ, nơi xa nhất nàng đến chính là vườn rau ở hậu viện, còn bên ngoài xảy ra chuyện gì, nàng không biết gì hết.

Bạch trắc phi nghĩ nàng giả ngu, thẳng thắn nói “Thái tử Điện hạ nhiều đêm liền ở điện Thanh Ca, muội muội mỗi ngày đều ở cạnh ngài ấy, chuyện quan trọng như vậy, ngài ấy sao có thể không nói muội biết? Hay là muội biết chuyện này từ lâu, nhưng không muốn nói với ta?”

Tiêu Hề Hề nghe được ẩn ý trong lời nàng, không khỏi nhíu mày “Ta thật sự không biết, tỷ tỷ có gì thì cứ nói thẳng.”

Thấy nàng thật sự không biết chuyện này, Bạch trắc phi không hiểu sao trong lòng thoải mái một chút.

Hóa ra, Thái tử không phải chuyện gì cũng nói với Tiêu lương đệ.

Có lẽ trong lòng Thái tử, Tiêu lương đệ cũng không có gì đặc biệt.

Chương 82: Khuyên nhủ

Bạch trắc phi trước chuyện Thái tử sắp xuống phía Nam cầu mưa, sau đó nói.

“Ta nghe nói phía Nam nhiều chướng khí, còn rất nhiều thổ phỉ, độc trùng rắn rết cũng nhiều, ta sợ Thái tử tới đó sẽ gặp nguy hiểm, ta muốn khuyên ngài ấy thay đổi ý định, nhưng không gặp được ngài ấy, gần đây Thái tử Điện hạ ngày nào cũng đến điện Thanh Ca của muội, ta muốn nhờ muội giúp ta khuyên Thái tử, đừng để ngài ấy đến một nơi nguy hiểm như vậy.”

Nàng một lúc nói nhiều như vậy, thân thể mỏng manh gần như chịu không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cúi đầu ho nhẹ mấy tiếng.

Tiêu Hề Hề chân thành khuyên “Ta không biết Thái tử xuống phía Nam có gặp nguy hiểm hay không, nhưng ta biết tỷ nên quay về nằm nghỉ đi.”

Bạch trắc phi cười yếu ớt “Ta không sao, muội không cần lo cho ta.”

Tiêu Hề Hề vẻ mặt phức tạp “Ta không lo cho tỷ, ta đang lo cho mình, ta sợ bị tỷ lây nhiễm.”

Bạch trắc phi “……”

“Tỷ tỷ lúc nào cũng ho, không lẽ bị bệnh lao? Bệnh đó rất dễ lây nhiễm, tỷ không nghĩ cho mình, cũng nên nghĩ cho người xung quanh chứ. Ta đề nghị tỷ trở về nằm nghỉ đi, đừng chạy lung tung vậy nữa, đây là có trách nhiệm với bản thân, cũng là có trách nhiệm với người xung quanh.”

Tiêu Hề Hề chân thành khuyên nhủ, Bạch trắc phi thấy trong lòng ngột ngạt, nhịn không được lại ho nhẹ một tiếng.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng lùi lại, giữ khoảng cách với nàng, dùng khăn tay bịt mũi miệng lại.

“Tỷ tỷ, tỷ nhìn mình đi, bệnh thành ra vậy rồi, đừng lo cho người khác nữa, mau trở về đi.”

Thấy bộ dạng sợ hãi tránh né còn không kịp của nàng, Bạch trắc phi tức giận đến đau ngực.

“Muội, muội nói bậy! Thái y đã khám rồi, bệnh của ta vốn không lây nhiễm!”

Tiêu Hề Hề nghe vậy mới thấy nhẹ nhõm.

Nàng lại ngồi quỳ xuống, cười nói “Thế phải nói sớm chứ, vừa rồi dọa ta sợ chết khiếp.”

Bạch trắc phi ôm ngực, tức giận muốn phất tay áo rời đi.

Nhưng mục đích không đạt được, nàng chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

“Ta không ngờ Tiêu muội muội lại là người quý trọng mạng sống như vậy.”

Tiêu Hề Hề bình tĩnh nói “Trên đời này có ai mà không quý trọng chứ?”

“Đúng vậy, ai cũng biết mạng sống quý giá, nhưng Thái tử Điện hạ vẫn muốn mạo hiểm tính mạng, muội là sủng phi của Thái tử, lẽ nào không nên khuyên bảo Thái tử sao?”

Bạch trắc phi nói xong, theo bản năng muốn ho hai tiếng, nhưng nàng nghĩ đến lời Tiêu Hề Hề vừa nói, nàng cứng rắn nhịn xuống.

Tiêu Hề Hề lại lộ ra vẻ mặt mờ mịt "Ta từ khi nào trở thành sủng phi của Thái tử rồi?"

Với Thái tử, nàng rõ ràng chỉ là một người công cụ cùng ăn cùng uống cùng trò chuyện cùng ca hát thôi!

Bạch trắc phi cười nói "Gần đây Thái tử mỗi ngày đều ở chỗ muội, đủ thấy Thái tử yêu muội thế nào, cả Đông cung biết hết rồi, muội không cần giả ngốc nữa."

Tiêu Hề Hề thấy nàng chắc chắn như vậy, cũng không thèm giải thích nữa, bất đắc dĩ nói.

"Được thôi, tỷ nói thế nào thì là thế ấy đi."

Bạch trắc phi nhận ra mình nói rất nhiều, kết quả Tiêu lương đệ vẫn chưa cho nàng một câu trả lời chính xác.

Nàng thầm cảnh giác, nữ nhân này thật gian xảo!

Bạch trắc phi quyết định nói thẳng, không cho đối phương cơ hội lảng tránh nữa, nhìn chằm chằm đối phương hỏi.

"An nguy của Thái tử không chỉ liên quan đến đời sau của ta và muội, còn liên quan đến cả vương triều Đại Thịnh, hi vọng muội có thể ra mặt khuyên nhủ Thái tử đổi ý, muội sẽ không từ chối chứ?"

Theo lý mà nói, khi bị chụp mũ như vậy, Tiêu lương đệ dù không muốn cũng phải đồng ý.

Tiêu Hề Hề "Ta từ chối."

Chương 83: Bạch trắc phi trước chuyện Thái tử sắp xuống phía Nam cầu mưa, sau đó nói. ?��Ta nghe nói phía Nam nhiều chướng khí, c

Bạch trắc phi còn tưởng mình nghe lầm, không khỏi hỏi lại.

“Muội nói gì?”

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, vị tỷ tỷ này tuổi tác không lớn, sao tai lại hỏng rồi vậy?

Nàng phải nhắc lại “Ta nói, ta từ chối.”

Bạch trắc phi bị thái độ lạnh lùng cứng rắn không nể mặt của nàng làm tức giận, muốn ho một tiếng, nhưng lại sợ bị đối phương nói lây nhiễm, chỉ có thể ôm ngực, thở hổn hển dữ dội, khuôn mặt nhỏ ngày càng tái nhợt.

Liễu Nhứ vội đỡ lấy nàng “Nương nương, người đừng tức giận.”

Tiêu Hề Hề nói tiếp “Phải đó, người khác giận ta không giận, giận sinh bệnh ai chịu thay.”

Bạch trắc phi “……”

Liễu Nhứ “……”

Bạch trắc phi khó khăn giơ tay chỉ vào Tiêu Hề Hề, ngón tay vì quá tức giận mà run nhè nhẹ “Ngươi, ngươi câm miệng!”

Tiêu Hề Hề thở dài “Mình tức chết ai vui lòng, hại tinh thần

phí sức lực.”

Bạch trắc phi thật sự bị nàng chọc tức chết rồi.

Liễu Nhứ thấy sắc mặt chủ tử không đúng, nên giúp nàng nhuận khí, không ngừng an ủi “Nương nương mặc kệ nàng ta, nàng ta cố ý chọc giận người, người không được mắc bẫy.”

Bạch trắc phi cắn chặt răng, cố đè nén lửa giận đang trào dâng trong lòng.

Lúc này, sắc mặt nàng vàng như tờ giấy, hơi thở mỏng manh, như thể sẽ ngất đi trong nháy mắt.

Tiêu Hề Hề sợ bị nàng ăn vạ, cố ý xê dịch, giữ khoảng cách với nàng.

Bạch trắc phi hít thở hồi lâu mới hồi phục một chút.

Nàng nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề, đôi mắt đỏ bừng, dần dần ngập nước, trông tức giận kèm ai oán.

“Ta biết, ngươi đố kị địa vị của ta cao hơn ngươi, ngươi không cam tâm, cố ý chọc giận ta. Không sao cả, thân thể ta vốn không tốt, dù bị ngươi chọc tức chết cũng không sao. Nhưng Thái tử thân thể ngàn vàng, tính mạng quý giá như vậy, ngươi lẽ nào yên tâm nhìn ngài ấy mạo hiểm xuống phía Nam sao?”

Tiêu Hề Hề rất nghiêm túc trả lời “Ta yên tâm.”

Bạch trắc phi tức nghẹn.

Nàng chậm rãi mở to mắt, giọng điệu chất vấn buộc tội “Thái tử Điện hạ sủng ái ngươi như vậy, ngươi lại không quan tâm sống chết an nguy của ngài ấy, ngươi có còn lương tâm không?”

Tiêu Hề Hề một lòng thương nhớ vịt quay trong phòng bếp nhỏ, chỉ muốn tiễn nhanh vị Bạch trắc phi yếu đuối trước mặt mình, nàng thẳng thắn thừa nhận.

“Ta không có lương tâm.”

Bạch trắc phi “……”

Tiêu Hề Hề “Ta không phải người.”

Bạch trắc phi “……”

Tiêu Hề Hề “Ta tàn nhẫn lạnh lùng vô tình thấy chết không cứu.”

Bạch trắc phi “……”

Tiêu Hề Hề “Người như ta không xứng có được sủng ái của Thái tử.”

Bạch trắc phi “……”

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, ta không tiếc tự bôi đen bản thân, tiểu tỷ tỷ chắc cũng nên hài lòng rời đi rồi chứ?

Ngoài cửa sổ chợt vang lên ba tiếng chim hót.

Như không thể chịu được nữa, Bạch trắc phi nhắm mắt ngất đi.

Sắc mặt Liễu Nhứ tái nhợt, vội đỡ nàng dậy “Nương nương!”

Bạch trắc phi dựa vào trong lòng Liễu Nhứ bất động.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng thông báo.

“Thái tử Điện hạ giá đáo!”

Tim Bảo Cầm đập nhanh, thầm kêu không ổn, sao Thái tử tới đúng lúc vậy chứ?

Nàng vội theo Tiêu lương đệ ra ngoài đón Thái tử.

Lạc Thanh Hàn vừa bước vào điện Thanh Ca, hắn nhận ra không khí ở đây khác lạ.

Hắn nhìn Tiêu lương đệ, nhưng thấy nàng có vẻ hơi lo lắng.

“Nàng sao vậy? Trông như đang sốt ruột chuyện gì.”

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời “Trong bếp đang quay vịt, thần thiếp lo vịt bị quay lâu quá sẽ bị cháy, lúc đó ăn không ngon nữa.”

Vốn nàng định đuổi Bạch trắc phi đi, nàng có thể ăn món vịt quay thơm ngon rồi, nhưng ai biết Bạch trắc phi còn chưa đi, Thái tử đã chạy tới rồi

Chuyện này chưa xong, chuyện khác đã tới.

Khi nào vịt quay mới vào miệng nàng đây?!

Chương 84: Hắn không hề đơn độc

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên đã quen với mạch não của nàng, nên đối với câu trả lời này của nàng cũng không quá ngạc nhiên, thản nhiên nói "Trong bếp còn có người trông chừng, sẽ không để vịt quay của nàng cháy đâu."

Hắn bước vào phòng, thì thấy Bạch trắc phi hôn mê bất tỉnh, không khỏi dừng bước, cau mày hỏi.

"Bạch trắc phi làm sao vậy?"

Liễu Nhứ ở bên cạnh khóc lóc dập đầu "Cầu xin Thái tử Điện hạ cứu Bạch trắc phi!"

Lạc Thanh Hàn cho người đi mời thái y.

Liễu Nhứ và một cung nữ khác nâng Bạch trắc phi lên ghế sập nằm.

Sắp xếp cho Bạch trắc phi xong, Liễu Nhứ lại quỳ xuống trước mặt Thái tử, lau nước mắt khóc nói "Thái tử Điện hạ, Bạch trắc phi bị Tiêu lương đệ chọc tức nên mới ngất xỉu, xin Điện hạ làm chủ cho Bạch trắc phi!"

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu lương đệ, nhàn nhạ hỏi "Nàng chọc Bạch trắc phi làm gì?"

Tiêu Hề Hề vẻ mặt vô tội "Thần thiếp không chọc nàng ta."

"Vậy nàng ta sao lại ngất xỉu ở chỗ của nàng?"

"Có lẽ buổi trưa nàng ta ăn không đủ no."

Lạc Thanh Hàn "……"

Bỏ đi, coi như hắn chưa hỏi gì.

Liễu Nhứ ngẩng đầu, trừng mắt đầy căm ghét nhìn Tiêu lương đệ.

Tiêu Hề Hề khi thấy khuôn mặt của Liễu Nhứ, ánh mắt không khỏi dừng lại.

Vừa rồi nàng không để ý lắm, bây giờ mới phát hiện, ấn đường của tiểu cung nữ dần chuyển đen, xem ra sắp gặp xui xẻo rồi!

Chẳng mấy chốc, thái y vội vã đến.

Sau một hồi chẩn trị, Bạch trắc phi nhàn nhã tỉnh lại.

Khi nàng thấy Lạc Thanh Hàn, đôi mắt phủ sương của nàng chợt sáng lên, nàng cố gắng đứng dậy hành lễ.

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nói "Nếu nàng bệnh rồi, thì không cần hành lễ, an tâm nằm đi."

Bạch trắc phi lại nằm xuống, khuôn mặt nhỏ tái nhợt hiện lên vui mừng.

"Thái tử Điện hạ, thần thiếp cảm giác đã lâu không gặp người rồi, người có khỏe không?"

Lạc Thanh Hàn "Ta vẫn khỏe."

Trong mắt Bạch trắc phi dần ngập sương, giọng cũng trầm xuống "Thần thiếp nghe nói người sắp xuống phía Nam, muốn khuyên người, nhưng không tìm thấy người, chỉ có thể tìm Tiêu lương đệ giúp đỡ, người sủng ái muội ấy như vậy, hẳn là người sẽ nghe lời muội ấy khuyên, ai mà ngờ … ai mà ngờ …"

Nàng không nói nữa, thân thể mỏng manh yếu ớt khẽ run lên.

Dáng vẻ oan ức lại không dám nói ra này còn hiệu quả hơn là nói ra tất cả.

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, đây có lẽ là muốn nói lại thôi trong truyền thuyết nhỉ.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng "Nàng có gì muốn nói không?"

Tiêu Hề Hề mờ mụt "Nói gì cơ?"

"Chuyện ta xuống phía Nam, nàng nghĩ sao?"

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Thần thiếp thấy rất tốt mà."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chăm chú, không bỏ qua biến hóa biểu cảm nào của nàng "Sao lại nói vậy?"

"Người là Thái tử, từ nhỏ lớn lên trong thâm cung, chưa từng thấy nỗi khổ của dân chúng, những chuyện nghe thấy đều do người khác kể lại, đây cũng không phải chuyện tốt. Nếu người có thể ra ngoài xem thử, xem dân chúng sống như thế nào, sẽ rất có ích người trong việc trị vì giang sơn sau này."

"Nàng không lo lắng cho an toàn của ta sao?"

"Thần thiếp đương nhiên lo lắng, nhưng so với lo lắng, thần thiếp tin tưởng phán đoán của người hơn. Thần thiếp từng nói, dù người quyết định thế nào, thần thiếp sẽ luôn ủng hộ người."

Sự u ám còn sót lại trong lòng Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng tiêu tan.

Hắn có một cảm giác thông suốt.

Trong hoàng cung này, không phải tất cả mọi người đều không hiểu hắn.

Nữ nhân trước mặt này, từ đầu đến cuối đều đứng về phía hắn, kiên định ủng hộ hắn.

Hắn không hề đơn độc.

Có người bằng lòng đồng hành cùng hắn.

Tiêu Hề Hề thấy vẻ u ám trên mặt hắn đã biến mất, dường như tâm trạng cũng tốt hơn, nàng vội hỏi.

“Điện hạ, thần thiếp có thể vào phòng bếp xem vịt quay đã chuẩn bị xong chưa, được không?”

“Đi đi.” Lạc Thanh Hàn dừng một chút, sau đó mặt không biểu cảm thản nhiên bổ sung “Không được ăn vụng.”

“Được thôi.”

Chương 85: Vả miệng

Nhìn Tiêu lương đệ vui vẻ chạy đi, Bạch trắc phi thấy ngực lại bắt đầu quặn đau.

Nàng phí công diễn một màn như vậy, kết quả Thái tử chỉ hỏi Tiêu lương đệ vài câu, hỏi xong thì thả Tiêu lương đệ đi, từ đầu đến cuối chẳng những không phạt, một câu nặng lời cũng không có.

Chuyện này là tại sao chứ?!

Bạch trắc phi càng nghĩ càng tức, không khỏi khẽ nức nở, thân thể gầy yếu ngày càng run rẩy.

Lạc Thành Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Ta sai người đưa nàng về."

Bạch trắc phi khó khăn ngồi dậy, nghẹn ngào nói "Có phải thần thiếp chọc giận người không?"

"Không có."

"Hức hức, thần thiếp biết mình không nên tới tìm Tiêu lương đệ, nhưng thần thiếp thật sự rất lo cho người! Đường xuống phía Nam xa xôi, hơn nữa còn vô cùng nguy hiểm, nếu người xảy ra chuyện gì, thần thiếp phải sống sao đây?"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Nàng yên tâm, nếu ta chết, các nàng đều phải tuẫn táng, không cần lo phải sống thế nào."

Bạch trắc phi nghẹn họng.

Nàng càng khóc dữ dội hơn, nước mắt ướt đẫm gò má, khiến

khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng càng thêm đáng thương.

“Thần thiếp thuộc về Điện hạ, dù tuẫn táng theo Điện hạ, thần thiếp cũng bằng lòng, thần thiếp chỉ không muốn thấy Thái tử còn trẻ tuổi như vậy đã gặp tai ương. Cầu xin người, đừng xuống phía Nam, được không?”

Vừa nói, nàng vừa duỗi đôi tay mảnh khảnh trắng nõn, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Thái tử, ánh mắt tràn ngập vẻ cầu xin.

Lạc Thanh Hàn trực tiếp hất tay nàng ra, lạnh lùng hỏi “Nàng dường như đã quên thân phận của mình, nàng chỉ là một Trắc phi nhỏ bé, có tư cách gì can dự vào quyết định của ta?”

Bạch trắc phi sững người.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, ánh mắt ngày càng lạnh “Hay là nàng cho rằng mình đã lợi hại đến mức nàng nói gì ta cũng phải nghe theo?”

Tay chân Bạch trắc phi phát lạnh, mồ hôi lạnh từng lớp túa ra.

Nàng thậm chí không dám khóc nữa, mặc cho nước mắt dần khô lạnh.

Liễu Nhứ nhìn Bạch trắc phi run rẩy không dám nói, trong lòng vừa đau vừa lo, trong tình thế cấp bách nên quên mất lễ nghi, phịch một tiếng quỳ xuống đất.

“Điện hạ hiểu lầm rồi, Bạch trắc phi chưa từng có ý đại nghịch bất đạo, Bạch trắc phi chỉ là quá lo lắng cho Điện hạ, quan tâm ắt loạn, mới khuyên người từ bỏ ý định xuống phía Nam.”

Lạc Thanh Hàn thậm chí không nhìn Liễu Nhứ, thờ ơ nói “Vả miệng.”

Liễu Nhứ lập tức bị dọa đến ngây người.

Hai ma ma khỏe mạnh nhanh chóng tiến tới, ấn vai Liễu Nhứ, bắt đầu vả miệng.

Chẳng mấy chốc, hai má Liễu Nhứ sưng đỏ lên.

Bạch trắc phi không đành lòng nhìn nữa, quay đầu sang chỗ khác.

Đánh liên tiếp mười mấy cái, đến khi khóe miệng Liễu Nhứ chảy máu, Lạc Thanh Hàn mới giơ tay ra hiệu.

Hai ma ma buông Liễu Nhứ ra.

Liễu Nhứ bị đánh đến ngu người, đầu óc trống rỗng, phải một lúc sau mới định thần lại, muốn khóc nhưng không dám khóc, chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy không thể kiểm soát.

Bạch trắc phi trong lòng biết rất rõ, Thái tử cố ý phạt Liễu Nhứ trước mặt nàng, là đang cảnh cáo nàng an phận thủ thường, đừng nảy sinh những tâm tư không nên có.

Chính vì hiểu điều này, Bạch trắc phi mới càng thấy uất ức.

Nàng thật lòng quan tâm an toàn của Thái tử, sao Thái tử không hiểu cho nàng?

Nàng gần như dùng hết sức lực, mới kìm lại nước mắt không rơi thêm lần nữa.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Thường Hỉ, phái người đưa Bạch trắc phi trở về nghỉ ngơi, trước khi khỏi bệnh không được để nàng ta ra ngoài chạy loạn."

"Vâng."

Thường công công gọi một ma ma khỏe mạnh, cõng Bạch trắc phi ra ngoài, dùng kiệu đưa nàng về điện Ngọc Liên.

Chương 86: Con sóc nhỏ

Nhìn Tiêu lương đệ vui vẻ chạy đi, Bạch trắc phi thấy ngực lại bắt đầu quặn đau.

Nàng phí công diễn một màn như vậy, kết quả Thái tử chỉ hỏi Tiêu lương đệ vài câu, hỏi xong thì thả Tiêu lương đệ đi, từ đầu đến cuối chẳng những không phạt, một câu nặng lời cũng không có.

Chuyện này là tại sao chứ?!

Bạch trắc phi càng nghĩ càng tức, không khỏi khẽ nức nở, thân thể gầy yếu ngày càng run rẩy.

Lạc Thành Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Ta sai người đưa nàng về."

Bạch trắc phi khó khăn ngồi dậy, nghẹn ngào nói "Có phải thần thiếp chọc giận người không?"

"Không có."

"Hức hức, thần thiếp biết mình không nên tới tìm Tiêu lương đệ, nhưng thần thiếp thật sự rất lo cho người! Đường xuống phía Nam xa xôi, hơn nữa còn vô cùng nguy hiểm, nếu người xảy ra chuyện gì, thần thiếp phải sống sao đây?"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Nàng yên tâm, nếu ta chết, các nàng đều phải tuẫn táng, không cần lo phải sống thế nào."

Bạch trắc phi nghẹn họng.

Nàng càng khóc dữ dội hơn, nước mắt ướt đẫm gò má, khiến

khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng càng thêm đáng thương.

“Thần thiếp thuộc về Điện hạ, dù tuẫn táng theo Điện hạ, thần thiếp cũng bằng lòng, thần thiếp chỉ không muốn thấy Thái tử còn trẻ tuổi như vậy đã gặp tai ương. Cầu xin người, đừng xuống phía Nam, được không?”

Vừa nói, nàng vừa duỗi đôi tay mảnh khảnh trắng nõn, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Thái tử, ánh mắt tràn ngập vẻ cầu xin.

Lạc Thanh Hàn trực tiếp hất tay nàng ra, lạnh lùng hỏi “Nàng dường như đã quên thân phận của mình, nàng chỉ là một Trắc phi nhỏ bé, có tư cách gì can dự vào quyết định của ta?”

Bạch trắc phi sững người.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, ánh mắt ngày càng lạnh “Hay là nàng cho rằng mình đã lợi hại đến mức nàng nói gì ta cũng phải nghe theo?”

Tay chân Bạch trắc phi phát lạnh, mồ hôi lạnh từng lớp túa ra.

Nàng thậm chí không dám khóc nữa, mặc cho nước mắt dần khô lạnh.

Liễu Nhứ nhìn Bạch trắc phi run rẩy không dám nói, trong lòng vừa đau vừa lo, trong tình thế cấp bách nên quên mất lễ nghi, phịch một tiếng quỳ xuống đất.

“Điện hạ hiểu lầm rồi, Bạch trắc phi chưa từng có ý đại nghịch bất đạo, Bạch trắc phi chỉ là quá lo lắng cho Điện hạ, quan tâm ắt loạn, mới khuyên người từ bỏ ý định xuống phía Nam.”

Lạc Thanh Hàn thậm chí không nhìn Liễu Nhứ, thờ ơ nói “Vả miệng.”

Liễu Nhứ lập tức bị dọa đến ngây người.

Hai ma ma khỏe mạnh nhanh chóng tiến tới, ấn vai Liễu Nhứ, bắt đầu vả miệng.

Chẳng mấy chốc, hai má Liễu Nhứ sưng đỏ lên.

Bạch trắc phi không đành lòng nhìn nữa, quay đầu sang chỗ khác.

Khi Tiêu Hề Hề chạy ra, nàng phát hiện không thấy Bạch trắc phi với Liễu Nhứ đâu.

Nàng thầm nghĩ, đi rồi thì tốt, không cần chia một phần vịt qua với Bạch trắc phi.

Tiêu Hề Hề vui vẻ nói "Bảo Cầm, ta vừa xem thử, vịt quay xong rồi, bây giờ có thể ăn chưa?"

"Người chờ chút, nô tỳ đi chuẩn bị."

Bảo Cầm đến phòng bếp nhỏ bận rộn.

Chẳng mấy chốc nàng bưng lên món vịt quay cắt lát, với nhiều món ăn kèm, nước chấm và bánh tráng.

Đây là do Tiêu Hề Hề đặc biệt yêu cầu, nàng cầm một miếng bánh tráng, gắp một miếng thịt vịt lên trên, sau đó thêm vài món ăn kèm, phết nước chấm lên, cuối cùng cuốn bánh tráng lại.

Nàng há miệng định ăn thì thoáng thấy Thái tử ngồi đối diện lặng lẽ nhìn mình.

Tiêu Hề Hề đành ngậm miệng, luyến tiếc đưa vịt quay mới được cuốn sang.

"Điện hạ nếm thử không?"

Lạc Thanh Hàn đưa tay nhận cuốn thịt vịt.

Đây là lần đầu tiên hắn ăn vịt một cách kỳ lạ như vậy.

Hắn cắn thử một miếng nhỏ.

Tiêu Hề Hề đầy mong đợi hỏi "Có ngon không?"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi ăn hết cuốn thịt vịt trong tay, sau đó nói "Cũng được."

Hình như mỗi lần hỏi hắn ăn có ngon không, hắn luôn trả lời như vậy.

Tiêu Hề Hề nhất thời không biết hắn thích hay là không thích nữa.

Nàng hỏi thử "Người muốn ăn nữa không?"

Lạc Thanh Hàn gật đầu.

Tiêu Hề Hề tiếp tục nhận mệnh cuốn thịt vịt, cuốn xong lại đưa cho hắn.

Sau khi cuốn ba cuốn thịt vịt cho Lạc Thanh Hàn, hắn cuối cùng cũng ra hiệu không ăn nữa.

Tiêu Hề Hề vui vẻ cầm đũa, cuốn cho mình một cuốn thịt vịt siêu to bự.

Nàng cầm cuốn thịt vịt bằng hai tay, há to miệng, ngoạm một miếng.

Miệng nhét đầy thức ăn, hai má căng phồng lên.

Lúc nàng nhai, hai má phồng cũng cử động theo.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, bất chợt nghĩ đến con sóc mà hắn nuôi khi còn nhỏ.

Hắn phất tay lệnh cung nữ thái giám đang hầu bên cạnh lui xuống.

Trong phòng chỉ còn hai người họ.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói.

“Ta từng nuôi một con sóc, nhìn nàng rất giống nó.”

Háu ăn như nhau, dễ thương như nhau.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa hỏi, giọng không rõ ràng lắm “Điện hạ cũng nuôi thú cưng à.”

Lạc Thanh Hàn chưa từng nói chuyện này với người khác, không phải không muốn nói, mà do hắn không tìm được người có thể kể.

Lúc này tâm tình hắn thoải mái, cảm thấy nói cũng không sao, bèn kể.

“Đó là chuyện khi ta sáu tuổi, ta nhặt được một con sóc trong ngự hoa viên, cũng không biết làm sao nó vào cung được, trên người còn bị thương, ta nhất thời mềm lòng, nên giữ nó lại nuôi.”

Lúc đó Lạc Thanh Hàn vẫn còn nhỏ, không thể sống cung riêng, hắn sống cùng Tần hoàng hậu trong điện Tiêu Phòng.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói “Mẫu hậu không thích động vật nhỏ, ta sợ bà ấy phát hiện sẽ vứt con sóc nhỏ đi, nên ta giấu con sóc nhỏ trong phòng mình. Ngày thường ta phải đến Thái Học đọc sách, không thể ở trong phòng mãi, nên nhờ Thường Hỉ trông chừng, đừng để nó chạy ra ngoài bị người khác phát hiện.”

Tiêu Hề Hề nuốt thức ăn trong miệng, tò mò hỏi “Sau đó thì sao?”

“Có một ngày ta từ Thái Học trở về, nghe nói con sóc nhỏ đã chết, là mẫu hậu sai người đập nó chết, ta vì chuyện này bị mẫu hậu trách phạt.”

Tiêu Hề Hề ngừng ăn.

Nàng thận trọng hỏi "Người bị đánh hả?"

Lạc Thanh Hàn "Không có, mẫu hậu chưa từng đánh ta, bà ấy chỉ bảo ta quỳ trong sân cả đêm mà thôi."

Tiêu Hề Hề ngây người.

Tàn nhẫn như vậy sao?!

Đánh liên tiếp mười mấy cái, đến khi khóe miệng Liễu Nhứ chảy máu, Lạc Thanh Hàn mới giơ tay ra hiệu.

Hai ma ma buông Liễu Nhứ ra.

Liễu Nhứ bị đánh đến ngu người, đầu óc trống rỗng, phải một lúc sau mới định thần lại, muốn khóc nhưng không dám khóc, chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy không thể kiểm soát.

Bạch trắc phi trong lòng biết rất rõ, Thái tử cố ý phạt Liễu Nhứ trước mặt nàng, là đang cảnh cáo nàng an phận thủ thường, đừng nảy sinh những tâm tư không nên có.

Chính vì hiểu điều này, Bạch trắc phi mới càng thấy uất ức.

Nàng thật lòng quan tâm an toàn của Thái tử, sao Thái tử không hiểu cho nàng?

Nàng gần như dùng hết sức lực, mới kìm lại nước mắt không rơi thêm lần nữa.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Thường Hỉ, phái người đưa Bạch trắc phi trở về nghỉ ngơi, trước khi khỏi bệnh không được để nàng ta ra ngoài chạy loạn."

"Vâng."

Thường công công gọi một ma ma khỏe mạnh, cõng Bạch trắc phi ra ngoài, dùng kiệu đưa nàng về điện Ngọc Liên.

Chương 87: Đi cùng

Tiêu Hề Hề khó hiểu nói "Chỉ vì chuyện nhỏ như vậy, Hoàng hậu nương nương hà tất xuống tay tàn nhẫn như vậy?"

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng vân vê mép tách trà, điềm tĩnh nói.

"Mẫu hậu dùng hành động thực tế nói cho ta biết một đạo lý, mềm yếu là nguồn gốc tội lỗi."

Tiêu Hề Hề nhìn hắn, nhưng không thấy buồn bã trong mắt hắn, nhất thời nàng không biết nên an ủi hắn, hay bỏ qua chủ đề đau buồn này nữa?

Nàng còn chưa cân nhắc xong, Lạc Thanh Hàn lại nói.

"Lần này xuống phía Nam, nàng đi cùng ta."

Tiêu Hề Hề bị dọa rớt cả cuốn thịt vịt xuống bàn.

Đôi mắt hạnh của nàng mở to, mặt đầy kinh ngạc.

"Thần thiếp cũng phải đi sao? Tại sao chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Nghi lễ cầu mưa cần có nàng."

Tiêu Hề Hề muốn nói nàng có thể viết chiến lược cầu mưa cho hắn, hắn mang theo chiến lược là được, nhưng lời đến môi, nàng lại nuốt xuống.

Thật ra nàng cũng hơi lo lắng.

Đi cùng hắn chuyến này cũng tốt, dù sao cũng là người nàng

chọn, nếu trên đường hắn gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?

Dù nàng đã bói cho hắn một quẻ, chuyến này sẽ không gặp chuyện gì nguy đến tính mạng, nhưng trên đời này còn rất nhiều nguy hiểm khác, nàng tự mình đi theo sẽ ổn thỏa hơn.

Tiêu Hề Hề thở dài "Được thôi."

Lần này đến Lạc Thanh Hàn ngạc nhiên.

Theo hiểu biết của hắn với Tiêu lương đệ, nữ nhân này nằm được thì không ngồi, ngồi được thì không đứng, tham ăn lười biếng, không thích vận động, bảo nàng theo hắn trèo đèo lội suối xuống phía Nam, nàng nhất định nghĩ hết cách từ chối.

Không ngờ, nàng chẳng hề thoái thác một câu, cứ thế đồng ý rồi.

Lạc Thanh Hàn hơi tò mò "Ngoài cung không thể sống thoải mái như vậy, nếu cùng ta xuống phía Nam, có thể phải chịu không ít khổ, nàng thật sự bằng lòng?"

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Chịu khổ thì chịu khổ thôi, có thể ở bên cạnh Điện hạ là được rồi."

Lạc Thanh Hàn ngẩn người.

Giờ khắc này, hắn không rõ trong lòng mình là cảm giác gì, chỉ thấy trong lòng ấm áp, như giữa trời đông lạnh giá uống một bát canh gừng nóng, rất thoải mái.

Tiêu Hề Hề nhặt cuốn thịt vịt còn dở trên bàn lên, tiếp tục nhét vào miệng.

Sau khi xuất cung, nàng sẽ không ăn được vịt quay ngon như vậy, bây giờ còn ăn được, nàng muốn ăn nhiều một chút!

Lạc Thanh Hàn lấy lại tinh thần, giọng có hơi dịu dàng hơn ngày thường.

“Mười ngày nữa xuất phát, nàng tranh thủ thời gian sắp xếp một chút, chuyện này không được nói cho người khác biết.”

Tiêu Hề Hề háo hức hỏi “Thần thiếp có thể mang Bảo Cầm theo không?”

Giọng của Lạc Thanh Hàn chợt lạnh lùng vô tình trở lại “Không thể, ta chỉ định mang theo một mình nàng, đến lúc đó nàng còn phải cải trang.”

Tiêu Hề Hề muốn khóc, không có Bảo Cầm ở bên, sẽ không ai làm đồ ăn ngon cho nàng, ngày tháng như vậy bảo nàng làm sao sống đây hu hu hu.

Nàng biến đau buồn tức giận của mình thành cơn thèm ăn, ăn một miếng thật to bự.

Nàng quét sạch tất cả vịt quay trên bàn, thậm chí cả mấy món ăn kèm.

Lạc Thanh Hàn không xa lạ gì chuyện này.

Hắn đứng dậy “Tối nay ta còn công văn cần xử lý, nên không ở đây qua đêm nữa.”

Tiêu Hề Hề kiểm soát khóe miệng nhếch lên của mình, nỗ lực tỏ vẻ thất vọng “Ra vậy à.”

Xem ra tối nay nàng có thể ngủ một mình, giường lớn như vậy có thể thoải mái lăn lộn, nghĩ thôi cũng thấy phấn khích rồi!

Nàng vội vàng lau tay lau miệng, đứng dậy tiễn Thái tử ra cửa.

Chương 88: Đây là bí mật

Rời khỏi điện Thanh Ca, Lạc Thanh Hàn không ngồi xe ngựa, mà lựa chọn đi bộ.

Cung nữ cầm đèn lồng đi phía trước, ánh đèn vàng nhạt phản chiếu trên mặt đất, chiếu sáng một mảng nhỏ bóng tối.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi bước về phía trước, điềm tĩnh gọi một tiếng.

"Thường Hỉ."

Thường công công lập tức tiến lên một bước "Có nô tài."

"Dựa theo dáng người của Tiêu lương đệ chuẩn bị hai bộ y phục thái giám, đừng để người khác biết chuyện này."

Thường công công còn tưởng Thái tử sắp có trò vui kỳ lạ nào đó với Tiêu lương đệ nên không dám hỏi thêm, vội đáp "Vâng."

Lạc Thanh Hàn vẫn đang suy nghĩ chuyện con sóc nhỏ đó.

Từ khi con sóc chết, hắn đã thề sẽ không nuôi thú cưng nữa.

Nhưng bây giờ hắn có Tiêu lương đệ.

Nàng giống như con sóc nhỏ đó.

Lạc Thanh Hàn không yên tâm để nàng một mình trong cung, hắn sợ chuyện cũ tái diễn, khi hắn trở về, nàng sẽ bị người ta âm thầm g.iết chết như con sóc đó.

Hắn vẫn còn quá yếu, không cách nào loại bỏ kẻ địch có ý định chống lại hắn.

Điều duy nhất hắn có thể làm là đưa nàng đi cùng.

Như vậy, không ai có thể hại được nàng.

……

Tiêu Hề Hề ngủ một giác tỉnh dậy, cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Không phải chỉ xuống phía Nam thôi sao, cũng không phải không trở về nữa, đợi nàng về rồi, vẫn có thể ăn đồ ăn ngon Bảo Cầm làm!

Nàng vẫn như cũ, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, ngủ nghỉ như thường, tâm trạng không hề bị ảnh hưởng bởi chuyện sắp xuống phía Nam.

Cá muối mà, tâm phải rộng lớn một chút, nếu không sao có thể yên tâm nằm được?

Thái tử bảo nàng sắp xếp, nhưng nàng lại không biết gói ghém cái gì, nàng lấy tay nải sư phụ cho nàng, nhét đại một ít tiền và vài bộ y phục để thay.

Nàng nghĩ một hồi, cảm thấy vẫn chưa đủ, liền nói với Bảo Cầm.

“Em làm cho ta ít điểm tâm có thể để lâu, tiện mang đi.”

Bảo Cầm khó hiểu hỏi “Người muốn đi xa à?”

Tiêu Hề Hề không muốn gạt nàng, chỉ nói “Đây là bí mật, không thể nói với em.”

Bảo Cầm sửng sốt, không ngờ khuê nữ ngốc nhà mình nuôi có bí mật rồi, thật sự đã trưởng thành rồi!

Nhất thời, nàng không biết nên vui mừng hơn hay thất vọng nữa.

Nàng thở dài "Nô tỳ đi làm chút thịt khô và mứt hoa quả cho người."

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Được đó, được đó! Làm nhiều chút, làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, đừng lo ta ăn không hết!"

Bảo Cầm tâm trạng vô cùng phức tạp bước vào phòng bếp nhỏ.

Nàng làm khô thịt gà, khô thịt vịt, chiên cho nàng ít cá khô tôm khô, hai loại khô này được chiên giòn, rắc chút muối hạt sẽ thành một món ăn nhẹ rất ngon.

Mứt hoa quả làm xong từ lâu, vốn định ngày mai lấy ra cho Tiêu lương đệ ăn, nếu bây giờ nàng muốn, vậy lấy cho nàng ăn trước.

Bảo Cầm bưng hết đống đồ ăn này lên, bày đầy một bàn lớn, làm nàng thèm ch.ảy nước miếng.

Nàng thử một miếng, giơ ngón cái với Bảo Cầm.

"Siêu ngon!"

Bảo Cầm mím môi cười "Người từ từ ăn, nô tỳ đi làm nước trái cây cho người."

Bảo Cầm vừa đi, Tiêu Hề Hề lấy mấy cái hộp gỗ lớn, bỏ hết đồ ăn vào trong hộp, dùng vải bọc lại, nhét vào trong tủ.

Bảo Cầm bưng nước trái cây quay lại, thấy những chiếc dĩa trên bàn trống trơn, nàng sửng sốt.

"Nhiều như vậy, tiểu chủ, người ăn hết rồi?"

Tiêu Hề Hề chột dạ nhìn đi chỗ khác "Đúng vậy, có hơi đói,

nên ăn hơi nhanh.”

Tinh thần Bảo Cầm bắt đầu hoảng hốt “Nhưng đó là sức ăn của mười người mà …”

Chương 89: Xuất cung

Tiêu Hề Hề sợ bị phát hiện, quyết định thay đổi chủ đề.

“Em làm nước trái cây gì vậy?”

Bảo Cầm theo bản năng trả lời “Là nước ép lê.”

Tiêu Hề Hề cầm ly nước, uống một hơi cạn sạch, chẹp chẹp miệng nhỏ khen ngợi “Ngọt quá!”

Nàng đưa chiếc ly rỗng, biểu thị thêm một ly nữa.

Bảo Cầm cầm ly rỗng, xuất thần bước ra ngoài.

Nàng còn đang nghĩ, tiểu chủ rốt cuộc đã làm thế nào mới trong thời gian ngắn như vậy ăn hết đống đồ ăn đó?

Ngày hôm sau, Lạc Thanh Hàn đến điện Thanh Ca, bảo nàng mang theo hành lý đi cùng hắn.

Tiêu Hề Hề lấy tay nải vải xanh hoa nhỏ.

Lạc Thanh Hàn không có phản ứng gì.

Kế đó Tiêu Hề Hề lấy một cái túi lớn nặng trĩu quá khổ.

Lạc Thanh Hàn cau mày “Nàng gói gì trong đó?”

Tiêu Hề Hề ôm chặt túi “Đây đều là đồ ăn Bảo Cầm làm cho thần thiếp.”

“Ta cũng không bỏ đói nàng, nàng mang nhiều đồ ăn như vậy làm gì? Bỏ xuống, không được mang.”

Tiêu Hề Hề mếu máo, tủi thân muốn khóc.

“Nếu không có đồ ăn này, thần thiếp sẽ khó chịu chết mất, xin Điện hạ cho thần mang theo đi mà!”

Lạc Thanh Hàn không dao động

Tiêu Hề Hề đặt túi xuống, đi tới kéo kéo ống tay áo của hắn.

“Xin người mà ~”

“……không được làm nũng.”

Tiêu Hề Hề giật giật ống tay áo của Lạc Thanh Hàn, khổ sở cầu xin.

Lạc Thanh Hàn vô tình gạt tay nàng ra.

Nàng dứt khoát ôm cánh tay hắn, tiếp tục cầu xin.

Lần này Lạc Thanh Hàn không thể gạt nàng ra.

Hắn nhìn nữ nhân đáng thương nước mắt rưng rưng, lời khiển trách vừa đến bên môi đã đổi thành lời khác “Duy nhất lần này, không có lần sau.”

Tiêu Hề Hề nín khóc, vồ tới dùng sức ôm hắn.

“Đa tạ Điện hạ! Người thật là một người tốt, thần thiếp yêu người lắm!”

Lạc Thanh Hàn cứng đờ tại chỗ.

Tiêu Hề Hề buông hắn ra, đeo túi nhỏ sau lưng, ôm túi lớn trước ngực, hưng phấn nói “Thần thiếp chuẩn bị xong rồi, có thể đi bất cứ lúc nào!”

Lạc Thanh Hàn nỗ lực phớt lờ cảm giác mơ hồ khi vừa nãy nàng ôm hắn, bình tĩnh nói.

“Bỏ mấy thứ này xuống, lát nữa sẽ có người giúp nàng mang theo, nàng chỉ cần đi theo ta là được.”

Tiêu Hề Hề luyến tiếc bỏ túi lớn xuống.

Nàng cúi đầu hôn hôn túi lớn, cưng chiều nói “Bảo bối ngoan, các ngươi ở đây đừng đi đâu, lát nữa chúng ta có thể gặp nhau rồi.”

Lạc Thanh Hàn lấy cớ đưa Tiêu lương đệ về thăm nhà mẹ để đưa nàng ra khỏi điện Thanh Ca.

Xe ngựa sớm đã sẵn sàng.

Hai người lên xe ngựa.

Tiêu Hề Hề thấy trong góc có ba tay nải, nàng ể một tiếng.

“Sao có nhiều tay nải quá vậy.”

Lạc Thanh Hàn vỗ vỗ tay nải màu đen “Bên trong có hai bộ y phục, đặc biệt chuẩn bị cho nàng, sáng mai lên xe ngựa nàng mặc nó vào.”

Tiêu Hề Hề mở tay nải màu đen, bên trong quả thật có hai bộ y phục thái giám.

Nàng chớp chớp mắt “Điện hạ muốn thần thiếp cải trang thành thái giám?”

Lạc Thanh Hàn “Thân phận của nàng không thích hợp theo ta xuống phía Nam, nàng cải trang một chút mới được.”

“Thần thiếp có thể giả làm thị vệ, tại sao phải giả làm thái giám?”

“Vì nàng lùn.”

Tiêu Hề Hề cảm thấy như bị đâm một nhát vào ngực.

Chiều cao của nàng thật ra không quá thấp khi đứng với nữ tử, nhưng đứng cạnh nam nhân thì không đủ, đặc biệt thị vệ, ai nấy đều cao lớn cường tráng, dù nàng mặc y phục thị vệ, nhìn thoáng qua cũng biết được nàng rất khác với các thị vệ.

Tiêu Hề Hề thầm tự an ủi mình.

Thôi vậy, thái giám thì thái giám, coi như chơi cosplay đi.

Chương 90: Về nhà mẹ

Xe ngựa rời khỏi hoàng cung.

Tiêu Hề Hề vén rèm nhìn ra ngoài, họ đang đi trên đường Chu Tước, đường này trải dài từ đông sang tây thành Thịnh Kinh, là con đường chính ở trung tâm thành, đi thẳng dọc theo con đường này, thì có thể qua cổng Minh Đức, rời thành Thịnh Kinh.

Đường Chu Tước rất yên tĩnh, trên đường hầu như không có người qua lại, hai bên đường là cổng đỏ tường cao, nhìn thoáng qua cũng biết người sống trên con đường này đều là những gia tộc có thế lực.

Xe ngựa dọc theo đường Chu Tước một hồi, sau đó rẽ phải, đi vào ngõ hẻm, chưa đi bao xa đã dừng lại.

Thị tòng tiến lên gọi cửa.

Người gác cổng biết có quý nhân trong cung đến, không dám chậm trễ, vội đi bẩm báo.

Chốc sau, Tiêu Lăng Phong dẫn hai đứa con trai ra cổng đón tiếp.

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề xuống xe ngựa.

Tiêu Lăng Phong thấy Thái tử Điện hạ, bị dọa không nhẹ, vội quỳ xuống hành lễ.

“Vi thần bái kiến Thái tử Điện hạ, không biết Thái tử Điện hạ giá đáo, không kịp đón tiếp từ xa, mong người thứ tội!”

Hai con trai của ông cũng quỳ xuống.

Tiêu Hề Hề nhìn cánh cổng quen thuộc của phủ tướng quân, cảm thấy khá vi diệu.

Lần cuối cùng nàng đi qua cửa lớn này là năm ngoái, nàng tới hoàng cung tham gia tuyển tú, sau khi tuyển tú thì ở lại Đông cung.

Rõ ràng đây là nhà mẹ của nàng, nhưng nàng không có một chút cảm giác thân thuộc.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng nhìn chằm chằm vào cửa phủ tướng quân, còn tưởng nàng sợ, hắn nắm lấy tay nàng, ra hiệu cho nàng đừng sợ, có hắn ở đây, không ai dám khi dễ nàng.

Tiêu Hề Hề nhìn xuống bàn tay trái đang được nắm, sau đó ngẩng đầu nhìn góc nghiêng của Thái tử.

Thật ra nàng không sợ phủ tướng quân, nhưng cảm giác được che chở cũng không tồi.

Thế nên nàng không nói gì, để Thái tử dẫn nàng vào phủ tướng quân.

Tiêu Lăng Phong chú ý đến hai bàn tay của hai người đan vào nhau, tâm trạng của ông rất phức tạp.

Vì Thái tử đột nhiên tới thăm, trên dưới phủ tướng quân đều sợ hãi, Tiết thị vội phái người đi chuẩn bị trà bánh.

Lạc Thanh Hàn không ở lại lâu.

Hắn không có hứng thú với phủ tướng quân, lần này hắn tới chỉ vì đưa Tiêu lương đệ ở lại, nhân tiện nói với Tiêu Lăng Phong vài câu.

Tiêu Lăng Phong sau khi nghe Thái tử căn dặn, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng không dám hỏi thêm, chỉ có thể gật đầu nhận lệnh.

“Vi thần biết, vi thần chắc chắn sẽ sắp xếp thỏa đáng cho Tiêu lương đệ.”

Lạc Thanh Hàn gọi Tiêu lương đệ đến, căn dặn nói.

“Nàng yên tâm ở đây, sáng mai thay xong quần áo, đến cổng Minh Đức chờ ta.”

“Được.”

……

Thái tử vừa đi, mọi người trong phủ tướng quân thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Lăng Phong gọi Tiết thị tới, bảo Tiết thị sắp xếp một nơi cho Tiêu Hề Hề.

Tiết thị không muốn tiếp xúc với sát tinh này, nhưng Tiêu Hề Hề được Thái tử đưa đến, Tiêu Hề Hề có Thái tử làm chỗ dựa, Tiết thị không dám đắc tội nàng, chỉ đành chịu đựng sợ hãi và bất an trong lòng, thận trọng nói.

“Noãn Hương Cư mà Tiêu lương đệ ở trước đây vẫn còn đó, nhưng đã lâu không có người ở, cần được quét dọn một chút, xin Tiêu lương đệ ở đây nghỉ ngơi một lúc, đợi quét dọn xong sẽ mời người vào ở.”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Tiết thị cho người dâng trà bánh, sau đó cáo lui.

Không chỉ Tiết thị mà Tiêu Lăng Phong cũng không dám ở lại với Tiêu Hề Hề, sau khi Tiết thị rời đi, Tiêu Lăng Phong cũng tìm cớ dẫn hai con trai nhanh chóng rời đi.

Trong đại sảnh rộng lớn, chỉ còn lại Tiêu Hề Hề.

Mọi người ở đây đều sợ hãi tránh né nàng.

Tiêu Hề Hề ăn thử vài miếng mứt hoa quả, nhưng cảm thấy không ngon bằng Bảo Cầm làm.

Lúc này, một cái đầu nhỏ ló ra khỏi cửa.

Tiêu Hề Hề nhìn sang, phát hiện là Tiêu Tri Lam đang cười và vẫy tay với nàng.

“Tiểu Lam.”

Chương 91: Không muốn mất thêm con nữa

Tiêu Tri Lam dường như muốn đi vào, nhưng nhớ tới lời cảnh báo của cha mẹ, không được đến gần tỷ tỷ.

Cô bé chần chừ trốn sau cánh cửa.

Tiêu Hề Hề thấy cô bé chân chừ, Tiêu Hề Hề cầm trái cây trước mặt, đi đến cửa đưa trái cây cho cô bé.

“Có muốn ăn không?”

Dù sao Tiêu Tri Lam tuổi còn nhỏ, không khỏi bị cám dỗ, nhìn thấy món gì ngon, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong “Muốn ăn.”

“Đưa tay.”

Tiêu Tri Lam ngoan ngoãn giơ hai bàn tay nhỏ ra.

Tiêu Hề Hề lấy một ít trái cây, bỏ lên tay cô bé “Nhiêu đây đủ chưa?”

“Đủ rồi ạ.”

Tiêu Hề Hề xoa đầu cô bé “Nghe nói muội rơi xuống nước, bây giờ đã khỏe hơn chưa?”

Tiêu Tri Lam ngoan ngoãn trả lời “Khỏe rồi ạ.”

“Vậy thì tốt, tự chơi đi, đừng nói ai biết muội gặp ta, tránh cha mẹ phát hiện lại tức giận.”

“Vâng.”

Tiêu Tri Lam ôm trái cây xoay người rời đi, đi được vài bước thì dừng lại, nhìn tỷ tỷ đang đứng cách đó vài bước, giọng non nớt nói "Cảm ơn tỷ tỷ."

Tiêu Hề Hề mỉm cười "Không cần cảm ơn."

Tiêu Tri Lam chạy ra ngoài không bao xa, thì gặp Tiết thị đang tìm cô bé.

Tiết thị thấy cô bé liền hỏi "Con vừa đi đâu? Mẹ tìm con khắp nơi cũng không thấy."

Tiêu Tri Lam không dám nói cô bé vừa gặp tỷ tỷ, lại không muốn nói dối mẹ, nên cô bé cúi đầu không nói gì.

Tiết thị nhận thấy cô bé khác thường, chú ý thứ cô bé cầm trong tay.

"Giơ tay ra."

Tiêu Tri Lam do dự một lúc, vẫn nghe lời mẹ, giơ hai tay ra.

Thấy cô bé cầm trong tay rất nhiều trái cây, trong lòng Tiết thị có dự cảm bất an, cau mày hỏi "Mấy trái cây này ở đâu ra? Ai cho con?"

Tiêu Tri Lam không nói.

Tiết thị hỏi "Có phải thứ sát tinh kia cho con không?"

Tiêu Tri Lam vẫn không nói.

Tiết thị tức điên, trực tiếp vơ lấy số trái cây trong tay cô bé vứt đi.

"Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi? Không được tới gần thứ sát tinh kia, không được nó chuyện với nó, không được lấy đồ nó cho, sao con không nghe lời?!"

Tiêu Tri Lam sợ hãi, cứng đờ người không biết làm gì.

Tiết thị ép hỏi "Nó còn cho con thứ gì nữa?"

Tiêu Tri Lam cảm thấy bộ dạng bây giờ của mẹ thật đáng sợ, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ tái nhợt, run rẩy nói "Hết … hết rồi."

Tiết thị cúi xuống, lấy khăn tay cẩn thận giúp con gái nhỏ lau tay nhiều lần, lúc này bà mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bà nắm tay con gái nhỏ, nghiêm túc nói.

"Mẹ đã mất một đứa con rồi, không muốn mất thêm con nữa, con phải nghe lời mẹ, được không?"

Tiêu Tri Lam vẫn còn ngơ ngác lo sợ, không nói gì

Tiết thị siết chặt tay cô bé "Tiểu Lam?"

Tiêu Tri Làm ấp úng đáp lại.

"Vâng."

Nhận được lời hứa của con gái nhỏ như mong muốn, Tiết thị cuối cùng cũng nở nụ cười, dịu dàng nói "Tiểu Lam ngoan lắm."

Lúc bà nhìn lên, vừa vặn thấy một người đứng cách đó không xa, là Tiêu Hề Hề.

Tiết thị sững người.

Bà không biết Tiêu Hề Hề đứng đó bao lâu, cũng không biết Tiêu Hề Hề nghe được bao nhiêu, biểu cảm trên mặt bà nháy mắt trở nên rất mất tự nhiên.

Tiết thị động tác cứng đờ hành lễ.

"Tiêu lương đệ, sao người không ở trong phòng nghỉ ngơi?"

Tiêu Hề Hề chỉ đứng ở cửa một lúc, tình cờ nghe thấy tiếng của Tiết thị cách đó không xa, giọng nói rất nghiêm khắc, như đang khiển trách ai đó, vì vậy nàng tò mò bước tới đây, không ngờ vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Tiết thị.

Chương 92: Gượng gạo

Tình huống này quả thật hơi gượng gạo.

Tiêu Hề Hề cũng không biết làm sao mới tốt, nàng dứt khoát học theo Lạc Thanh Hàn, bày ra dáng vẻ thờ ơ người lạ chớ đến gần, mặt không cảm xúc nói.

“Ta ra ngoài hít thở không khí.”

Thấy nàng không có ý truy cứu, Tiết thị thở phào nhẹ nhõm, vội nói “Vậy người tự nhiên, tôi đưa Tiểu Lam về phòng trước, người có chuyện gì cứ gọi một tiếng là được.”

Tiêu Hề Hề không nói gì, vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ.

Đợi Tiết thị dẫn Tiêu Tri Lam đi xa, Tiêu Hề Hề mới thả lỏng cơ mặt.

Nàng xoa xoa gò má căng cứng, không ngờ giả vờ lạnh lùng lại khó như vậy, duy trì vẻ mặt vô cảm trong thời gian dài rất dễ dẫn đến tình trạng căng cứng mặt, cảm giác này thật khó chịu.

Nhất thời nàng có hơi đồng cảm với Thái tử.

Thái tử lúc nào cũng mặt không biểu cảm, nếu cứ như vậy, hắn có khi nào liệt mặt luôn không nhỉ?

Khuôn mặt đẹp trai như vậy, bị liệt mặt thì tiếc lắm.

Noãn Hương Cư được quét dọn sạch sẽ, Tiêu Hề Hề mang hai túi đồ của mình vào.

Vì mọi người trong phủ tướng quân đều sợ nàng, không ai dám đến gần nàng, kết quả ở Noãn Hương Cư ngoài nàng ra, không có ai hết.

Tiêu Hề Hề đã quen rồi.

Nàng mở túi lớn, lấy một chiếc hộp gỗ, trong đó có đầy cá chiên và tôm chiên.

Tiêu Hề Hề gắp một con tôm chiên bỏ vào miệng, cắn một miếng vừa thơm vừa giòn, rất ngon!

Một lần ăn, nàng ăn hết nửa hộp.

Nếu không phải khoảng thời gian kế không thể ăn đồ do Bảo Cầm làm, nàng thật muốn ăn hết.

Nàng lau miệng lau tay sạch sẽ, rồi miễn cưỡng đóng hộp lại.

Trên bàn có một ấm trà, nước trà đã nguội lạnh.

Tiêu Hề Hề không quan tâm, rót cho mình một ly lớn.

Miễn cưỡng lấp đầy bụng, nàng chuẩn bị đánh một giấc ngon lành.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

Tiêu Hề Hề mở cửa, thấy Tiêu Lăng Phong và Tiết thị đang đứng bên ngoài.

Hai vợ chồng cười gượng gạo với nàng.

“Tiêu lương đệ, chúng tôi đến xem người ở có quen không? Có gì không hợp ý, người cứ việc căn dặn.”

Tiêu Hề Hề cảm thấy dùng thái độ của Thái tử ứng phó với Tiết thị rất thích hợp, nên lúc này nàng lại bày dáng vẻ lạnh nhạt giống hắn, lạnh nhạt nói “Ở đây rất tốt.”

Tiêu Lăng Phong cười cứng nhắc "Ha ha, người cứ coi này như nhà của mình, đừng khách khí với chúng tôi."

"Ừm."

Tiêu Lăng Phong lặng lẽ kéo cánh tay Tiết thị, Tiết thị không muốn, lại không thể làm mất mặt phu quân trước mặt người ngoài, chỉ đành nói.

"Tôi đặc biệt sai người cẩn thận chuẩn bị cho người một bàn thức ăn, người muốn dùng bữa trong phòng? Hay ra ngoài cùng chúng tôi dùng bữa?"

Tiêu Hề Hề "Trong phòng."

Nghe vậy, Tiêu Lăng Phong và Tiết thị đều thở phào nhẹ nhõm.

Vì kiêng dè Thái tử, bọn họ mới đến đây, thật ra trong lòng bọn họ không muốn ăn tối với Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề lạnh nhạt hỏi "Còn chuyện gì nữa không?"

Tiêu Lăng Phong vội nói "Không có, người nghỉ ngơi cho tốt, cáo từ."

Ông và Tiết thị bước đi thật nhanh.

Tiêu Hề Hề nhìn bóng lưng rời đi nhanh của bọn họ, có vài phần muốn tránh còn tránh không kịp.

Nàng không để chuyện này trong lòng, xoay người trở về phòng, vui vẻ chờ người mang thức ăn ngon tới.

Tiêu Lăng Phong và Tiết thị rời Noãn Hương Cư, đi một quãng khá xa mới dừng lại.

Tiết thị bất mãn nói "Chàng biết rõ sát tinh đó chuyên khắc người thân, sao còn muốn kéo thiếp đi gặp nó? Chàng không sợ bị nó khắc sao?"

Chương 93: Vui quên trời đất

Tiêu Lăng Phong giải thích nói "Ta cũng không muốn lại gần, nhưng nàng cũng thấy rồi đó, Thái tử Điện hạ đích thân đưa nàng ta tới đây, dặn ta chăm sóc thật tốt, Thái tử Điện hạ rất sủng ái nàng ta, nếu chúng ta đắc tội nàng ta, sau này nàng ta nói bậy trước mặt Thái tử thì phải làm sao? Dù trong lòng nghĩ thế nào, ít nhất ngoài mặt cũng phải làm cho tốt, đừng làm Thái tử nảy sinh hiềm khích với chúng ta."

Thật ra Tiêu Lăng Phong cảm thấy rất tiếc.

Sở dĩ ông đồng ý đưa Tiêu Hề Hề vào cung tham gia tuyển tú, là muốn đuổi sát tinh này đi càng sớm càng tốt, tránh làm hại đến người trong nhà, không ngờ nàng ta lại được chọn.

Kết quả nàng ta không chỉ trở thành Lương đệ của Thái tử mà hiện tại còn được Thái tử sủng ái.

Nếu nàng ta không có mệnh cách đáng sợ đó, nếu nàng ta chỉ là một cô gái bình thường, Tiêu Lăng Phong có thể nhờ nàng ta kéo gần mối quan hệ giữa ông và Thái tử.

Tiếc là, nàng ta lại có mệnh cách thiên sát cô tinh.

Dù nàng ta có được sủng ái đến đâu, Tiêu Lăng Phong cũng không dám đến gần, chỉ đành từ bỏ một cơ hội tốt như vậy.

Tiết thị không hiểu chuyện trong triều, bà chỉ biết chuyện này liên quan đến Thái tử, nên bà phải nghe theo phu quân.

Bà không tranh cãi nữa, cau mày nói "Vậy thiếp sai người mang thức ăn đến cho nàng ta."

“Đi mau đi mau.”

Không lâu sau, bọn nha hoàn mang hộp thức ăn vào Noãn Hương Các.

Các nàng bày thức ăn lên bàn, sau đó tức tốc lui ra ngoài, không dám lại gần Tiêu Hề Hề.

Không ai trông chừng, Tiêu Hề Hề cảm thấy thoải mái.

Nàng ăn uống no nê xong, bọn nha hoàn lại vào tức tốc thu dọn bàn ăn, sau đó nháy mắt biến mất.

Nhìn cách bọn họ chạy trốn, như sợ thiên sát cô tinh Tiêu Hề Hề quấn lấy.

Tiêu Hề Hề ngủ cả buổi chiều, ngủ vô cùng sảng khoái.

Buổi tối, bọn nha hoàn lại đến đưa bữa tối.

Nàng ăn xong rồi lại tiếp tục ngủ.

Kiểu ngày tháng ăn xong rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, quả là cuộc sống mà mọi con cá muối đều mơ ước!

Tiêu Hề Hề sâu sắc cảm nhận được ý nghĩa vui quên trời đất.

Đến nỗi sáng hôm sau khi rời phủ tướng quân, nàng có hơi không nỡ.

Tiêu Lăng Phong tiễn nàng lên xe ngựa, đích thân hộ tống nàng đến cổng Minh Đức.

Ngồi trong xe, Tiêu Hề Hề mở túi đen lấy một bộ y phục thái giám.

Nàng thay y phục, cúi đầu chỉnh thắt lưng, đáng tiếc không có gương, không biết nàng mặc y phục thái giám trông ra sao.

Xe ngựa dừng lại gần cổng Minh Đức.

Không lâu sau, đội ngũ hộ tống Thái tử từ đằng xa đi tới.

Lần này Thái tử xuất hành, Thống lĩnh Ngọc Lân quân Triệu Hiền phụ trách bảo vệ, mang theo hai ngàn Ngọc Lân quân.

Ngoài ra, còn có gần một trăm người gồm Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình, Thiếu phó, Thiếu bảo, thái y, ngự trù, xa phu, cung nữ thái giám, cộng thêm hành lý lương thực, có tổng cộng một trăm hai mươi cỗ xe ngựa.

Đường Chu Tước đã được dọn dẹp sạch sẽ, hai bên đường không có ai, chính vì vậy mà vị Trung Võ tướng quân Tiêu Lăng Phong và chiếc xe ngựa bên cạnh dường như càng bắt mắt hơn.

Triệu Hiền từ xa đã nhìn thấy ông.

Đội ngũ dừng lại trước cổng Minh Đức.

Tướng sĩ trấn giữ cửa thành lần lượt quỳ xuống hành lễ, bái kiến Thái tử Điện hạ.

Tiêu Lăng Phong cũng xuống ngựa, quỳ xuống hành lễ.

Xa phu phụ trách đánh xe ngựa của Tiêu Hề Hề vốn là thị vệ trong Ngọc Lân quân, hắn sớm đã nhận lệnh của Thái tử Điện hạ, lúc này lặng lẽ đánh xe tiến vào đoàn xe của Thái tử.

Cổng thành mở ra, Ngọc Lân quân hộ tống Thái tử rời Thịnh Kinh, tiến về phía Nam.

Chương 94: Xuống phía Nam

Tiêu Lăng Phong đứng tại chỗ, nhìn đội ngũ đi xa.

Ông không hiểu Thái tử tại sao lại dẫn theo Tiêu Hề Hề xuống phía Nam, chỉ đành nghĩ là Thái tử quá mức sủng ái Tiêu Hề Hề.

Thái tử căn dặn ông không được nói chuyện này ra ngoài.

Thật ra, dù Thái tử không dặn, ông cũng không dám truyền chuyện này ra ngoài, dù sao Tiêu Hề Hề cũng dùng thân phận nữ nhi của phủ tướng quân xuất giá, nếu người khác biết nàng cùng Thái tử xuống phía Nam, sẽ bị gán tội danh yêu phi mê hoặc Thái tử, đến lúc đó không chỉ Tiêu Hề Hề, mà ngay cả ông cũng phải chịu khổ theo.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng Phong lại không khỏi thở dài một hơi.

Thật đáng tiếc!

Ông có mấy nữ nhi, nếu Thái tử sủng ái là những nữ nhi khác, chắc hẳn ông hiện giờ vui mừng khôn xiết.

Tại sao Thái tử cứ phải nhìn trúng Tiêu Hề Hề?

Xa giá của Thái tử dọc theo quan đạo xuống phía Nam.

Trước khi trời tối, họ tìm thấy một dịch quán dừng chân nghỉ ngơi.

Dịch quán sớm nhận được tin tức, trong ngoài dịch quán được dọn dẹp từ trước, người không liên quan cũng được lọc sạch.

Thái tử được bảo vệ chặt chẽ, bước vào căn phòng tốt nhất trong dịch quán.

Tuy nói là phòng tốt nhất, nhưng so với Đông cung thì rất đơn giản.

Thường công công nhìn quanh, nhìn thứ gì cũng không hài lòng.

Hắn thở dài "Điện hạ, để người ở nơi đổ nát thế này, thật là thiệt thòi cho người rồi."

Lạc Thanh Hàn cũng cảm thấy chỗ này quá tồi tàn, nhưng trước khi lên đường, hắn đã chuẩn bị tinh thần, nên cũng không nói gì nhiều, điềm tĩnh nói.

"Tiêu lương đệ đâu? Sao không thấy nàng?"

Thường công công vội nói "Có lẽ lạc đường rồi, nô tài lập tức đi tìm."

Lạc Thanh Hàn nói "Nhớ kỹ, đừng để người khác biết thân phận của nàng."

"Nô tài đã rõ."

Thường công công xuống lầu, kéo Triệu Hiền tới hỏi "Vị tiểu chủ kia đâu?"

Trong đội ngũ, ngoài Thái tử, chỉ có Triệu Hiền và Thường công công biết sự tồn tại của Tiêu lương đệ.

Nghe hắn hỏi, Triệu Hiền chỉ tay ra bên ngoài "Người hắn là còn ở trong xe, mãi không thấy ai xuống."

Thường công công cảm thấy kỳ quái, xe ngựa dừng đã lâu, Tiêu lương đệ sao còn chưa xuống? Nàng trốn trong xe làm gì?

Vì xe ngựa quá nhiều, chuồng ngựa của dịch quán không thể chứa nhiều như vậy, cho nên chỉ có thể đậu dọc theo quan đạo, có Ngọc Lân quân canh giữ, không cần lo xe ngựa bị trộm.

Thường công công tìm thấy xe ngựa của Tiêu lương đệ, xa phu sớm đã rời đi.

Hắn thấp giọng gọi một tiếng "Tiêu lương đệ?"

Trong xe ngựa không có phản ứng gì.

Thường công công cảm thấy kỳ quái, lẽ nào bên trong không có người?

Hắn thử vén góc rèm, thấy Tiêu lương đệ mặc y phục thái giám ngủ ngon lành trong xe ngựa.

Thường công công lập tức cạn lời.

Từ lâu hắn đã biết vị tiểu chủ này là người mê ngủ, nhưng xe ngựa dừng lâu như vậy, nàng vẫn không biết gì, hơn nữa còn ngủ ngon lành, nàng ngủ cũng quá lợi hại rồi!

Thường công công ho hai tiếng, muốn đánh thức Tiêu lương đệ.

Đáng tiếc vô dụng.

Tiếng ho này hoàn toàn không ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của nàng

Thường công công bất lực, chỉ đành gõ gõ xuống sàn xe ngựa, nâng cao âm lượng "Dậy đi!"

Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng thức dậy.

Nàng mở đôi mắt ngái ngủ, nhìn xung quanh, thấy mình vẫn ở trong xe.

Nàng ngồi dậy, dụi dụi mắt, giọng ồm ồm hỏi "Đến rồi à?"

Thường công công bất đắc dĩ nói "Sớm đã tới rồi, Thái tử Điện hạ đã thu xếp ổn thỏa rồi, người mau theo nô tài đi gặp Thái tử Điện hạ."

Chương 95: Một bước cũng không được rời

Tiêu Hề Hề hai tay hai chân nhảy xuống xe ngựa, đứng ở ven đường, gió đêm mát lạnh thổi qua, buồn ngủ còn sót lại hoàn toàn bị thổi bay.

Thường công công cầm lồng đèn dẫn đường, vừa đi vừa hỏi "Người ngủ bao lâu rồi?"

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói "Trên đường quá nhàm chán, một mình ngồi trong xe cũng không có gì làm, chỉ có thể ngủ."

Nghĩ là nàng đã ngủ suốt chặng đường!

Thường công công bội phục nàng sâu sắc.

Tuy quan đạo này bằng phẳng hơn đường núi, nhưng vẫn khúc khuỷu gập ghềnh, xe ngựa đi qua có hơi xóc nảy, người bình thường rất khó ngủ khi đi trên địa hình này, cũng chỉ có người kỳ lạ như Tiêu lương đệ có thể ngủ cả ngày.

Dựa theo cách ngủ vừa rồi của nàng, nếu không đánh thức nàng, có lẽ nàng còn có thể ngủ tiếp.

Thường công công nhỏ giọng căn dặn "Điện hạ nói thân phận của người nhất định phải giữ bí mật, nên nô tài ở bên ngoài không thể gọi người là Tiêu lương đệ, người phải lấy cho mình một cái tên khác."

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một lúc "Ngươi gọi ta là Tiêu Tây đi."

"Được, nô tài to gan gọi người là Tiêu Tây."

Hai người lần lượt vào phòng.

Lạc Thanh Hàn hiện đang bàn chuyện với Nhiếp Trường Bình, Thiếu phó và Thiếu bảo.

Nghe tiếng động, hắn ghé mắt nhìn về phía cửa.

Tiêu Hề Hề tiến lên hành lễ "Nô tài bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Nhưng Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình nhìn nàng một hồi.

Lúc này, Tiêu Hề Hề đang mặc y phục thái giám màu xanh thẫm, mái tóc được chải lên, để lộ vầng trán trắng mịn, đôi mắt hạnh ánh nước sáng trong, trên mặt còn vệt đỏ do lúc ngủ để lại.

Nhiếp Trường Bình thầm nghĩ, tiểu thái giám này rất tuấn tú, trước kia sao chưa từng gặp ở Đông cung?

Lạc Thanh Hàn chú ý đến ánh mắt của Nhiếp Trường Bình, thản nhiên nói "Hôm nay tạm đến đây, đi một ngày đường, mọi người cũng mệt rồi, lui ra đi."

"Thần cáo lui."

Thiếu phó và Thiếu bảo lui ra ngoài.

Nhiếp Trường Bình vẫn không đi, bị Lạc Thanh Hàn lạnh lùng liếc nhìn.

"Ngươi tự mình đi? Hay ta cho người tới đuổi ngươi đi?"

Nhiếp Trường Bình hậm hực nói "Ta tự mình đi."

Y chán chường rời đi.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề vẫn còn đứng ở cửa, nói "Lại

đây.”

Tiêu Hề Hề lập tức bước tới.

“Từ giờ trở đi, nàng đi theo ta, ta đi đâu nàng theo đó, một bước cũng không được rời, nhớ chưa?”

“Nô tài nhớ rồi.”

Lạc Thanh hàn hài lòng với sự ngoan ngoãn của nàng, hắn điềm tĩnh nói “Ra ngoài nàng phải lấy cho mình một cái tên khác.”

Tiêu Hề Hề “Nô tài đã nghĩ ra một cái tên, gọi là Tiêu Tây.”

“Tiêu Tây … tên này cũng được.”

Thường công công sai người mang bữa tối đến.

Tổng cộng có hai mươi món, bày đầy cả bàn.

Nước bọt của Tiêu Hề Hề gần như chảy dãi.

Mẹ kiếp, cuộc sống của Thái tử cũng tốt quá rồi đó! Một người có thể ăn bao nhiêu món thế này trong một bữa! Ngưỡng mộ quá đi mất!

Thường công công áy náy nói “Nơi này hẻo lánh, nguyên liệu có hạn, chỉ có thể miễn cưỡng làm hai mươi món, mong Thái tử Điện hạ lượng thứ, ăn tạm chút ít này.”

Bây giờ Tiêu Hề Hề không chỉ ngưỡng mộ, còn ghen tị chua lè.

Bao nhiêu món ngon như vậy, lại còn nói ‘ăn tạm chút ít này’?

Nếu đây gọi là ăn tạm, nàng bằng lòng mỗi ngày ăn tạm!

Lúc này, Tiêu Hề Hề biến thành quả chanh, trong lòng chua chát không thôi.

Chương 96: Cùng ngủ

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Ra ngoài không cần tuân theo quy tắc trong cung, từ giờ mỗi bữa chỉ cần năm món một canh là được."

Thường công công cả kinh "Sao có thể? Người là Thái tử Điện hạ, thân thể ngàn vàng, sao có thể ăn ít như vậy?"

"Ta vốn ăn không nhiều, mỗi bữa hai mươi món, ta chỉ ăn chút ít, phần còn lại bỏ đi rất lãng phí. Đây là cung quy do tổ tiên đặt ra, ta không đổi được, nhưng ở ngoài cung không cần phô trương lãng phí như vậy, mọi thứ đơn giản là được."

Thường công công nghe hắn nói như vậy càng thêm đau lòng, cảm thấy Thái tử chịu thiệt thòi, thở dài nói "Nô tài biết rồi."

"Các ngươi lui xuống đi, ở đây có Tiêu Tây hầu hạ ta là được."

Thường công công dẫn cung nữ thái giám lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn bảo nàng ngồi xuống.

Tiêu Hề Hề cũng không khách khí, quỳ ngồi trên đệm đối diện hắn.

Như thường lệ, nàng múc canh cho Thái tử trước, đợi hắn ăn rồi, nàng mới động đũa.

Chuyến đi lần này bọn họ mang theo ngự trù, tay nghề đương nhiên không chê vào đâu được, nhưng vì nguyên liệu có hạn nên hương vị món ăn vẫn kém hơn ngự thiện.

Lạc Thanh Hàn đã quen dùng ngự thiện, cắn một miếng đã nhận ra khác biệt.

Hắn nhìn nữ nhân đối diện.

Nàng vẫn ăn uống vui vẻ như thường, không hề bất mãn bữa ăn đơn giản.

Nhìn dáng vẻ vui vẻ thỏa mãn của nàng, Lạc Thanh Hàn cảm thấy thức ăn trước mặt càng ăn càng ngon, không khỏi ăn nhiều hơn.

Ăn uống no đủ xong, Thường công công dẫn người vào thu dọn bát đũa.

Người ăn no thì rất dễ buồn ngủ.

Tiêu Hề Hề ngáp một cái "Điện hạ, đêm nay nô tài ngủ ở đâu?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng ngủ ở đây."

Ở đây? Tiêu Hề Hề nhìn xung quanh, thấy chỉ có một chiếc giường trong phòng, nàng chớp mắt "Người muốn để nô tài ngủ dưới đất sao?"

Thân là cá muối, dĩ nhiên nàng ngủ đâu cũng được, nhưng nếu được lựa chọn, nàng vẫn thích ngủ trên giường hơn.

Lạc Thanh Hàn "Nàng cùng ta ngủ trên giường."

Tiêu Hề Hề do dự một giây giữa sàn cứng và giường mềm, quyết đoán đưa ra quyết định.

"Vâng, Thái tử Điện hạ."

Dù sao nàng cũng không phải chưa từng ngủ cùng Thái tử, ngủ thêm vài lần cũng không sao, quen là được.

Thường công công biết thân phận của nàng, nên không có phản ứng gì, nhưng cung nữ hái giám khác lại không biết Tiêu Hề Hề là nữ.

Khi bọn họ nghe Thái tử muốn giữ một tiểu thái giám ngủ cùng, ai nấy đều sững sốt, ánh mắt nhìn Tiêu Hề Hề trở nên vô cùng phức tạp.

Không ngờ tiểu thái giám này lợi hại như vậy, vừa tới đã dụ dỗ được Thái tử giữ lại qua đêm.

Điều càng không ngờ là Thái tử là người không kị chay mặn.

Quá khác xa với hình ảnh cao lãnh mà Thái tử thường ngày thể hiện rồi.

Dù trong lòng bọn họ nghĩ thế nào, ngoài mặt đều giả vờ như không có chuyện gì, làm những chuyện mình nên làm.

Bọn thái giám bưng nước nóng hầu hạ Thái tử Điện hạ tắm rửa.

Tiêu Hề Hề tự giác trốn đi, tránh nhìn thấy những thứ không nên nhìn.

Bảo Cầm không ở bên cạnh, nàng hiện tại chỉ là một thái giám, không có người hầu nàng tắm rửa, tất cả đều phải tự mình làm.

May là trước kia ở trên núi cũng là nàng tự chăm sóc mình, khả năng tự lực vẫn rất ổn.

Nàng xuống lầu tìm nhà bếp, đun nước nóng, rửa mặt, súc miệng bằng nước muối rồi ngâm chân vào nước nóng.

Vì ở trong xe ngựa cả ngày nên nàng khá sạch sẽ, không cần tắm rửa thay y phục.

Tiêu Hề Hề đổ nước rửa chân, nàng vừa quay lại thì đụng phải Nhiếp Trường Bình.

Chương 97: Không có quy tắc không vào nề nếp

Nhiếp Trường Bình cùng tuổi với Thái tử, cũng mười tám tuổi, mặc áo gấm cổ tròn màu chàm, mày kiếm mắt sao, dáng người cao lớn, thoạt nhìn uy nghi rạng rỡ, rất anh tuấn.

Y chắc chắn cũng là một mỹ nam hiếm có.

Khác với vẻ ngoài lạnh nhạt, khí chất thoát tục của Thái tử, Nhiếp Trường Bình lại phóng khoáng, giống con ngựa hoang chưa được thuần hóa, toát lên vẻ hoang dã khó tả.

Theo cách hình dung của phụ huynh thì là đứa trẻ nghịch ngợm.

Tiêu Hề Hề đặt thùng gỗ xuống hành lễ.

“Nô tài bái kiến Tiểu quận vương.”

Nhiếp Trường Bình ngậm một cọng cỏ đuôi chó trong miệng, đi xung quanh nàng một vòng, giọng điệu nghiền ngẫm.

“Ngươi tên gì? Tại sao ta chưa từng gặp ngươi?”

Tiêu Hề Hề bình tĩnh trả lời “Nô tài tên Tiêu Tây, vừa được chuyển đến Đông cung không lâu, ngày thường ít lộ mặt, Tiểu quận vương chưa gặp nô tài cũng rất bình thường.”

Nhiếp Trường Bình cúi người nhìn chăm chú vào mặt nàng.

“Dáng người nhỏ bé của ngươi cũng khá đặc biệt đó.”

Tâm trạng Tiêu Hề Hề phức tạp, ta sẽ xem như ngươi đang

khen ta.

Nhiếp Trường Bình cảm thấy nhìn vẫn chưa đủ, còn muốn đưa tay ra sờ.

Nhưng y còn chưa đưa tay, đã nghe thấy tiếng của Thường công công ở phía sau.

“Tiểu Tây, sao ngươi không báo một tiếng đã chạy đến đây? Vừa rồi Thái tử Điện hạ hỏi ngươi, ta mới phát hiện ngươi biến mất, mau theo ta đi gặp Thái tử.”

Tiêu Hề Hề lập tức chạy đến, theo Thường công công rời đi.

Nhiếp Trường Bình nhìn chằm chằm bóng lưng nàng rời đi một hồi, sau đó xoay người bỏ đi, thoạt nhìn không quan tâm chuyện nhỏ nhặt này.

Tiêu Hề Hề lên lầu, bước vào phòng khách, thấy Lạc Thanh Hàn ngồi ở mép giường, trên mặt không có biểu cảm gì, trông có vẻ không vui.

Nàng đi tới “Điện hạ, người tìm nô tài là có chuyện gì cần dặn dò sao?”

Lạc Thanh Hàn cho người hầu lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hắn và Tiêu Hề Hề.

Hắn không vui hỏi “Nàng có phải hoàn toàn không xem lời nói của ta ra gì?”

Tiêu Hề Hề mờ mịt nói “Điện hạ có ý gì?”

“Trước đó ta đã dặn nàng, dù ta đi đâu, nàng cũng phải đi theo ta, một bước cũng không được rời, kết quả vừa quay người đi, nàng liền biến mất.”

Tiêu Hề Hề vội vàng giải thích “Nô tài …”

Lạc Thanh Hàn cắt ngang nàng “Nơi này không có người

ngoài, nàng không cần xưng nô tài.”

“Thần thiếp …”

“Cũng không cần xưng thần thiếp.”

Tiêu Hề Hề nghĩ một lúc “Xưng ta có được không?”

Lần này Lạc Thanh Hàn không ngắt lời nàng nữa.

Hẳn là ngầm đồng ý rồi.

Tiêu Hề Hề tiếp tục nói “Vừa rồi ta sợ phiền người tắm rửa, nên mới ra ngoài tránh một chút, thuận tiện xuống lầu rửa mặt, dù gì ta cũng phải hầu hạ Thái tử Điện hạ ngủ, ta phải tắm rửa sạch sẽ một chút.”

“Nàng là nữ nhân của ta, lúc ta tắm, nàng không cần tránh.”

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói “Tuy là nói vậy, nhưng người ta vẫn có hơi thẹn thùng mà.”

Lạc Thanh Hàn trầm mặc chốc lát, mặt không thay đổi nói “Nàng cũng phải quen dần đi.”

Quen gì cơ?

Quen nhìn thân thể sạch trơn sáng bóng của người sao?

Đầu óc Tiêu Hề Hề chợt lơ lửng, nhớ Thái tử vẫn đang nhìn, nàng vội vứt mấy suy nghĩ xấu xa trong đầu ra ngoài, ngoan ngoãn trả lời “Ta biết rồi.”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Niệm tình nàng vi phạm lần đầu, ta tha cho nàng một lần, nếu nàng tái phạm, ta sẽ phạt nàng.”

Tiêu Hề Hề chợt căng thẳng “Còn … còn bị phạt nữa hả?”

“Đương nhiên, không có quy tắc không vào nề nếp, làm

chuyện gì cũng phải thưởng phạt rõ ràng.”

Tiêu Hề Hề thăm dò hỏi “Trừng phạt mà người nói là gì?”

Chương 98: Trò chuyện

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Tịch thu tất cả đồ ăn vặt của nàng."

Tiêu Hề Hề như bị sét đánh.

Ông trời ơi! Vậy thì độc ác quá rồi!

Chuyện này còn tàn nhẫn hơn cả việc đánh nàng một gậy!

Nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, Lạc Thanh Hàn rất hài lòng, nhất định phải làm nàng sợ, như vậy nàng mới thành thật đi theo hắn.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy duỗi tay "Thay áo cho ta."

Tiêu Hề Hề nhận mệnh bước lên trước giúp hắn cởi áo, hầu hạ hắn đi ngủ.

Theo thường lệ, nàng ngủ bên trong, Lạc Thành Hàn ngủ bên ngoài.

Sáng hôm sau, Tiêu Hề Hề bị Lạc Thanh Hàn đánh thức.

Lúc nàng mở mắt, đầu óc hơi mơ hồ, tưởng mình còn ở điện Thanh Ca, theo bản năng gọi Bảo Cầm.

Cuối cùng, đáp lại nàng là giọng nói lãnh đạm của nam nhân.

Tiêu Hề Hề nhìn kỹ hơn, phát hiện đứng bên cạnh giường không phải Bảo Cầm, mà là Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn vẫn mặc bộ đồ ngủ màu trắng, tóc buông xõa,

trên khuôn mặt tuấn tú có hơi không kiên nhẫn.

“Nàng còn định ngủ đến khi nào?”

Vừa rồi hắn gọi nàng mấy lần, nàng cũng không có phản ứng, mãi đến khi bị hắn đẩy, nàng mới tỉnh lại.

Nữ nhân này ngủ cũng lợi hại quá rồi!

Hơn nữa, vừa rồi nàng còn gọi hắn là Bảo Cầm?

Hắn trông giống cung nữ nhỏ bé kia lắm sao?

Tiêu Hề Hề đứng dậy, mơ hồ nói “Thì ra là Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn thúc giục “Không còn sớm nữa, mau dậy đi.”

Tiêu Hề Hề liếc nhìn cửa sổ, bên ngoài vẫn còn tối, trời vẫn chưa sáng!

Bình thường giờ này nàng vẫn đang ngủ ngon trong chăn, mà bây giờ phải từ bỏ chiếc chăn ấm áp, chuyện này với nàng quá tàn nhẫn rồi.

Nàng lọ mọ xuống giường, cầm y phục thái giám bên cạnh mặc vào

Lạc Thanh Hàn chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Khi nàng mặc y phục chỉnh tề, hắn mới gọi người vào.

Thường công công dẫn cung nữ thái giám vào hầu hạ Thái tử Điện hạ tắm rửa thay y phục.

Tiêu Hề Hề không giúp gì được, nên nàng đứng bên cạnh nhìn.

Nhìn một hồi không nhịn được bắt đầu ngáp.

Nàng thật sự ngủ chưa đủ, muốn ngủ nướng thêm một chút.

Cung nữ thái giám chú ý đến bộ dạng ngái ngủ của Tiêu Hề Hề, thầm nghĩ tối qua Thái tử Điện hạ nhất định đã giày vò nàng đủ kiểu, chậc chậc, nghĩ đến cảnh đó thôi cũng thấy kí.ch thích rồi.

Vì Thái tử đã sớm dặn dò, bữa sáng hôm nay không quá phức tạp, đơn giản năm món một canh.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề dùng bữa sáng, nghỉ ngơi một chút và xuống lầu rời dịch quán.

Nhiếp Trường Bình và vài quan viên tháp tùng khác đã chờ sẵn ở cửa.

Thấy Thái tử đến, họ lập tức chắp tay hành lễ.

Ánh mắt của Nhiếp Trường Bình dừng lại trên người Tiêu Hề Hề.

Thái tử là người đầu tiên lên xe, sau đó mới đến lượt những người khác.

Tiêu Hề Hề vốn muốn về xe ngựa của mình, vừa xoay người thì bị Nhiếp Trường Bình kéo vai nàng từ phía sau.

“Tiêu Tây, ngươi có muốn ngồi cùng xe ngựa với ta không? Ta ngồi xe ngựa một mình chán lắm, ngươi trò chuyện với ta đi.”

Tiêu Hề Hề vẫn rất có tự giác bản thân là vợ bé của Thái tử, nàng đẩy tay của Nhiếp Trường Bình ra, nghiêm túc nói “Nô tài là người của Thái tử Điện hạ, nô tài chỉ hầu hạ một mình Thái tử Điện hạ.”

“Chỉ trò chuyện với ta thôi mà.”

“Nô tài chỉ trò chuyện với một mình Thái tử Điện hạ.”

Tiêu Hề Hề càng từ chối, Nhiếp Trường Bình càng hứng thú với nàng.

Thật ra y không có suy nghĩ không đáng có nào với nàng, đơn giản là vì suốt chặng đường quá buồn chán, chỉ muốn tìm một người trò chuyện mà thôi.

Y không dám tán tỉnh cung nữ cạnh Thái tử, ai biết trong số cung nữ đó có người nào được Thái tử sủng hạnh hay chưa, y không muốn tranh nữ nhân với Thái tử, thái giám thì khác, dù chọc ghẹo cũng không sao.

Chương 99: Nơi này không an toàn

Nhiếp Trường Bình không bỏ cuộc, lại khoác vai Tiêu Hề Hề, còn muốn nói gì đó với nàng, thì thấy rèm trúc cuốn lên.

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe, mặt không biểu cảm nhìn hai người họ, ánh mắt lạnh băng.

Không biết vì sao, Nhiếp Trường Bình cảm thấy sau lưng lạnh toát, bàn tay đang khoác vai Tiêu Hề Hề theo bản năng bỏ xuống.

Y cười hì hì với Thái tử "Điện hạ có gì dặn dò?"

Giọng điệu Lạc Thanh Hàn lạnh lùng "Nếu ngươi cảm thấy ngồi xe ngựa quá nhàm chán, vậy ta tịch thu xe ngựa của ngươi."

Nhiếp Trường Bình cả kinh, kêu ca "Nếu người tịch thu xe ngựa của ta, ta làm sao xuống phía Nam?"

"Ngươi có thể cưỡi ngựa, hoặc đi bộ cũng được."

Cuối cùng, giữa đi bộ và cưỡi ngựa, Nhiếp Trường Bình uất ức chọn cưỡi ngựa.

Y cưỡi ngựa do thị vệ dẫn đến, đi lên phía trước đội ngũ.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn dừng trên người Tiêu Hề Hề, trong giọng điệu có hơi không vui.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Lên xe."

Tiêu Hề Hề tức tốc leo lên xe.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Ta lại không biết, nàng và Nhiếp Trường Bình từ khi nào mà thân thiết như vậy?"

Tiêu Hề Hề nhanh chóng thanh minh "Không có, ta không hề quen biết y, tự y cứ bám lấy ta, không liên quan đến ta, ta vô tội!"

"Lần sau y lại bám lấy nàng, nàng cứ tới tìm ta."

"Vâng."

Lạc Thanh Hàn nhìn bả vai bị người khác ôm của nàng, càng nhìn càng khó chịu, lạnh lùng nói "Lại đây."

Tiêu Hề Hề không hiểu gì nhưng vẫn tiến lại gần.

Lạc Thanh Hàn dùng khăn tay cẩn thận lau vai cho nàng.

Lau xong còn không quên dặn nàng lần nữa.

"Tránh xa Nhiếp Trường Bình một chút, tên đó rất bịp bợm, đừng để bị lừa."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu "Vâng, nô tài biết rồi."

"Lúc không có ai, nàng không cần phải tự xưng nô tài."

"Vâng."

Thấy nàng khá nghe lời, không vui trong lòng Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng tiêu tán.

Hắn tiện tay mở chiếc hộp gỗ bên cạnh, lấy ra một cuốn sách dày cộp.

Trước khi rời cung, Thái sư đặc biệt tặng hắn một rương sách, bảo hắn dành thời gian đọc hết những cuốn sách này, đọc xong thì viết ra cảm nghĩ, sau khi về kinh, Thái sư sẽ đích thân kiểm tra bài tập về nhà.

Vì vậy Lạc Thanh Hàn khi nào có thời gian rảnh sẽ đọc sách.

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ làm Thái tử cũng khổ thật, đi công tác còn phải làm bài tập về nhà, làm trâu làm ngựa cũng không thảm như hắn.

Nàng cũng không quấy rầy Thái tử đọc sách, tự giác tìm một vị trí tốt, nằm xuống nhắm mắt, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Lạc Thanh Hàn đọc hết tấu chương này đến tấu chương khác, nữ nhân đang ngủ bên cạnh thỉnh thoảng trở mình.

Bầu không khí yên tĩnh hài hòa.

Đoàn xe đi suốt một tháng.

Một tháng qua, Thái tử đi đến đâu cũng được quan viên địa phương tiếp đón nồng nhiệt, từng tấc đất hắn nhìn thấy đều đã được dọn sạch từ trước.

Thế nên những thứ hắn nhìn thấy, đều là những gì người khác bằng lòng cho hắn thấy.

Lạc Thanh Hàn không hài lòng, nhưng hắn cũng biết nóng vội sẽ không làm được gì, nếu hắn muốn thành công, phải từ từ tính toán.

Đoàn xe dừng lại ở huyện gần sông Di, họ dự định ở đây dừng chân một đêm, rồi mới tiếp tục lên đường.

Nhìn dịch trạm bình thường trước mặt, trong lòng Tiêu Hề Hề dao động, như có cảm ứng gì đó.

Nàng đến gần Thái tử, nhẹ giọng nói "Điện hạ, nơi này không an toàn."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi thay đổi, hắn không hỏi nàng làm sao có kết luận này, mà chỉ hỏi "Tại sao không an toàn?"

Tiêu Hề Hề nhắm mắt, bói một quẻ trong lòng, sau đó mở mắt.

“Sợ là tối nay có người làm chuyện bất lợi cho người, người phải cẩn thận.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn thâm trầm, thản nhiên đáp lại.

“Ta biết rồi.”

Chương 100: Hành động một mình

Lạc Thanh Hàn từ chối yến tiệc của huyện lệnh, ở trong dịch trạm bản địa.

Phòng trong dịch trạm có hạn, không thể chứa quá nhiều người, cho nên thị vệ và thái giám chỉ có thể dựng trại bên ngoài.

Đêm khuya.

Lạc Thanh Hàn bàn bạc hành trình tiếp theo với mọi người trong phòng.

Theo kế hoạch ban đầu, họ nên đi dọc theo sông Di về phía Nam.

Nhưng Lạc Thanh Hành dự định thay đổi kế hoạch.

“Ta định bỏ xe ngựa, đi thuyền đi về phía Nam, như vậy sẽ nhanh hơn.”

Thiếu phó vẻ mặt khổ sở nói “Nhưng chúng ta người đông, không thể một lúc tập hợp nhiều thuyền như vậy.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Cho nên ta chuẩn bị chia thành hai đường, các ngươi đi xe ngựa tiếp tục đi về phía Nam dọc theo sông Di, ta cải trang lặng lẽ đi thuyền về phía Nam, chúng ta sẽ hội hợp ở quận Cảnh Thọ.”

Mọi người cực kỳ hoảng sợ, đồng thanh nói “Tuyệt đối không được!”

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên đã sớm đoán được phản ứng của

bọn họ, cho nên hắn cũng không giải thích nhiều, chỉ yên lặng nghe Thiếu phó và Thiếu bảo thay phiên khuyên can, nhắc lại những câu nói cũ kia, tóm lại là hắn không được phép hành động một mình.

Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình đứng bên cạnh Thái tử, một mặt cảm thấy đi theo đại đội quá nhàm chán, hành động một mình càng thú vị, mặt khác y thật sự không muốn cưỡi ngựa nữa!

Y đã cưỡi ngựa cả tháng trời, đùi với mông đều bị trầy da chảy máu, đau muốn chết.

Vì cưỡi ngựa mỗi ngày mà hai chân dài thẳng tắp của y suýt chút bị tra tấn thành chân kiềng!

Nghĩ đến là ứa nước mắt cay đắng.

Y thật sự, cả đời này không muốn cưỡi ngựa nữa!

Trong lòng Nhiếp Trường Bình rất muốn đi thuyền, thấy Thiếu phó và Thiếu bảo không đồng ý, y lập tức chiến đấu với hai người họ.

Hai bên bắt đầu khẩu chiến, không ai chịu lùi bước, trận chiến diễn ra khá ác liệt.

Triệu Hiền là quan võ, không có quyền nhiều lời trong chuyện này, nên im lặng đứng một bên nghe.

Đứng bên cạnh quan sát trận chiến còn có Thường công công và Tiêu Hề Hề.

Thường công công cúi đầu, dáng vẻ như lão hòa thượng đang ngồi thiền.

Về phần Tiêu Hề Hề thì ……

Nàng đang ngủ gật.

Đúng vậy, nàng đang đứng ngủ gật!

Thường công công liếc thấy nàng đứng ngủ, quả thật bội phục sát đất.

Hắn chưa từng thấy ai có thể ngủ đứng!

May là nàng có thân phận đặc thù, Thường công công không tiện quản, chỉ có thể coi như không thấy.

Nếu là tiểu thái giám bình thường, dám ngủ gật trong lúc hầu hạ Thái tử, Thường công công nhất định phải dạy dỗ một trận thật nghiêm khắc!

Mãi đến khi hai bên tranh cãi khàn cả giọng, Lạc Thanh Hàn mới nói tiếp.

“Nếu các người không muốn, đành thôi vậy.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Bọn họ vốn tưởng Thái tử sẽ kiên quyết đến cùng, không ngờ lại nhanh chóng thỏa hiệp như vậy.

Thiếu phó và Thiếu bảo sợ Thái tử đổi ý, vội nói “Thái tử Điện hạ có thể nghĩ thông suốt thật tốt, thời gian không còn sớm, Điện hạ nên nghỉ ngơi, thần cáo lui.”

Nói xong, họ nhanh chóng chuồn đi.

Triệu Hiền cũng cáo lui, lập tức rời đi.

Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình không chịu đi, phẫn nộ nói “Thái tử Điện hạ, sao người lại thỏa hiệp? Người là Thái tử, lời người nói, dù bọn họ không muốn cũng phải nghe theo!”

Lạc Thanh Hàn nói “Dù ta buộc bọn họ cúi đầu thỏa hiệp, nhưng trong lòng bọn họ vẫn sẽ không phục, chỉ khi khiến bọn họ tận mắt nhìn thấy sự cần thiết của việc chia nhau hành

động, bọn họ mới tâm phục khẩu phục.”

Nhiếp Trường Bình rất tò mò “Điện hạ chẳng lẽ có tính toán gì khác sao?”

“Ngươi sẽ biết nhanh thôi.”

Chương 101: Nhìn đi đâu đó?

Nhiếp Trường Bình còn muốn hỏi thêm, nhưng Lạc Thanh Hàn không có ý nói tiếp, trực tiếp lệnh Thường công công tiễn khách.

Thường công công đi tới cửa, nghiêng người làm động tác mời, cười nói.

"Tiểu quận vương, xin mời."

Nhiếp Trường Bình hết cách, chỉ đành đứng dậy, chịu đựng cơn đau, khập khiễng bước ra ngoài.

Mọi người đi xong, Lạc Thanh Hàn mới thả lỏng một chút.

Hắn gọi "Tiêu Tây, rót cho ta tách trà."

Không có phản ứng.

Lạc Thanh Hàn quay đầu nhìn, thấy Tiêu Hề Hề đứng bất động trong góc, giống một cây cột nhỏ.

Nàng hơi cúi đầu làm người khác không nhìn rõ mặt.

Lạc Thanh Hàn nghĩ đến điều gì đó, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, đứng vững im lặng nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề vẫn không trả lời.

Lạc Thanh Hàn hơi nghiêng người, đến gần nàng, còn nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ.

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn "Tiêu Tây, dùng thiện."

Tiểu thái giám trước mặt lập tức tỉnh dậy như thể ai đó nhấn cơ quan.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu lên, dụi dụi mắt, hỏi "Cuối cùng cũng được ăn tối rồi à? Tối nay ăn gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nhìn nàng "Nàng vừa mới ngủ gật à?"

Tiêu Hề Hề xấu hổ cười "Mọi người đang bàn bạc công vụ, ta đứng một bên rất buồn chán, nhất thời không nhịn được, không cẩn thận ngủ thiếp đi."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Đứng cũng ngủ được, nàng đúng là giỏi thật."

Tiêu Hề Hề không thấy hổ thẹn, còn tự hào đắc ý nói.

"Đây là bản lĩnh trước đây ta luyện được ở sư môn đó, sư phụ dạy chán quá, ta cứ luôn ngủ gật, sư phụ phạt ta đứng dưới chân tường, mỗi lần đứng là một canh giờ. Ta nghĩ chỉ đứng như vậy thì rất lãng phí thời gian, nên thử đứng ngủ, kết quả đã luyện thành công, từ đó sư phụ không bao giờ phạt ta đứng nữa."

Lạc Thanh Hàn lộ ra nét mặt một lời khó nói hết.

Hắn khá đồng cảm với môn chủ Huyền Môn, thu nhận một đồ đệ không có chí tiến thủ như vậy, ngày thường nhất định bị nàng chọc tức không ít lần.

Hắn thậm chí nghi ngờ môn chủ vì bị nàng chọc tức, mới mượn cớ hoàn thành nhiệm vụ sư môn, cố ý đuổi nàng xuống núi.

Thường công công bước vào cung kính hỏi.

“Điện hạ, bây giờ truyền thiện chưa?”

“Ừm.”

Cung nữ bưng thức ăn bước vào.

Dù chỉ năm món một canh nhưng ngự trù vẫn tận lực chế biến thật tinh tế và ngon miệng.

Hai người ăn uống no nê.

Lạc Thanh Hàn theo thường lệ muốn tắm rửa.

Hắn nghiện sạch sẽ, phải tắm mỗi ngày, y phục hôm đó mặc, hôm sau sẽ không bao giờ mặc lại, phải được giặt sạch phơi khô, may là hắn không thích xông hương, không thì lại phải thêm quy trình xông hương nữa.

Tiêu Hề Hề gọi tật xấu này là lắm chuyện.

Đương nhiên, nàng chỉ dám nói thầm trong lòng, không dám nói ra miệng.

Thái tử lắm chuyện được cung nữ thái giám hầu hạ cởi y phục, bước vào bồn tắm.

Tiêu Hề Hề muốn đi nhưng không được, nàng bị buộc phải xem toàn bộ quá trình tắm rửa của Thái tử.

Nói thật, tuy Thái tử lắm chuyện, nhưng dáng người đẹp thật, vai rộng eo thon chân dài, cơ bắp không phát đạt quá mức, cũng không quá gầy, không nhiều không ít, rất vừa phải, nhìn cân đối mảnh khảnh.

Thái tử năm nay mới mười tám, qua hai năm nữa, nói không chừng còn cao lớn hơn.

Tiêu Hề Hề không nhạy cảm với các con số cho lắm, đánh giá sơ sơ Thái tử chừng một mét tám, nếu cao hơn một chút cũng tốt, nhưng tốt nhất không nên vượt quá một mét chín, quá cao

trông sẽ lêu nghêu, mất cân đối.

Nàng đang nhìn Thái tử suy nghĩ lung tung, đột nhiên nghe thấy giọng của Thái tử.

“Tiêu Tây, mắt ngươi nhìn đi đâu đó?”

Chương 102: Ý nghĩ không an phận

Tiêu Hề Hề định thần lại, đúng lúc bắt gặp đôi con ngươi lãnh đạm đen như mực của Thái tử.

Nàng vẻ mặt vô tội nói "Nô tài không thấy gì hết á."

"Vừa rồi ngươi nhìn chằm chằm vào ta, chẳng lẽ ngươi có ý nghĩ không an phận?"

"Không có không có, nô tài không dám có ý nghĩ không an phận gì với người."

"Vậy tại sao vừa rồi ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì?"

Não Tiêu Hề Hề nhanh chóng xoay chuyển "Nô tài bị thân hình hoàn mỹ của người hấp dẫn, nhưng người cứ yên tâm, nô tài chỉ đơn thuần tán thưởng người thôi, giống như tán thưởng bất kỳ thứ gì đẹp đẽ trên đời này, lòng yêu cái đẹp ai cũng có mà, Điện hạ đừng trách nhá."

Lạc Thanh Hàn từng nghe rất nhiều lời nịnh hót, hiếm có ai đó nịnh hót một cách đơn giản và thẳng thắn như nàng.

Nàng thật sự chẳng có chút thẹn thùng nào.

Lạc Thanh Hàn "Ngươi lại đây, chà lưng cho ta."

Tiêu Hề Hề đi tới, vớt khăn lên, bắt đầu chà lưng cho hắn.

Nàng thầm nghĩ, làm vợ bé thật không dễ dàng, không chỉ hầu ăn hầu ngủ, còn phải chà lưng.

Đến khi Thái tử nói được rồi, Tiêu Hề Hề mới dừng tay.

Lúc Thái tử đứng dậy, Tiêu Hề Hề nhanh chóng liếc nhìn bộ phận nào đó của hắn.

Chậc chậc chậc!

Lạc Thanh Hàn chưa quét mắt qua, Tiêu Hề Hề đã dời tầm mắt, ngẩng đầu nhìn xà nhà, giả như vừa rồi chẳng thấy gì hết.

Thái tử mặc y phục xong, thái giám bưng nước tắm ra ngoài, rồi lại bưng nước nóng mới vào.

Lần này là để Tiêu Hề Hề tắm rửa.

Vì Thái tử lệnh cho nàng không được rời một bước, hơn một tháng qua nàng cùng ăn cùng ở với hắn, thậm chí tắ.m chung một phòng, chỉ là phân trước sau mà thôi.

Ban đầu Tiêu Hề Hề khá xấu hổ, sau dần nàng cũng quen.

Chẳng phải chỉ bị nhìn sạch thôi sao, dù sao Thái tử cũng chỉ nhìn chứ không chạm, bị hắn nhìn mấy cái cũng không mất miếng thịt nào.

Vừa tự an ủi mình, Tiêu Hề Hề vừa nhanh chóng cởi y phục, lao vào bồn tắm.

Lạc Thanh Hàn vốn đang đọc sách, nghe tiếng nước ầm ĩ, không khỏi quay đầu nhìn nàng, thấy nước văng khắp sàn, hắn cau mày nói “Nàng không thể nhẹ nhàng một chút được sao?”

Tiêu Hề Hề ló đầu khỏi mặt nước.

“Xin lỗi, lần sau nhất định chú ý.”

Lạc Thanh Hàn dời ánh mắt, tiếp tục đọc sách của mình.

Thỉnh thoảng bên tai có tiếng nước chảy.

Hắn xem như không nghe thấy, nghiêm túc đọc sách của mình.

Dường như trong thế giới của hắn chỉ còn lại cuốn sách này, thứ khác chỉ là gió thoảng mây bay.

Tiêu Hề Hề tắm xong, mặc y phục.

“Điện hạ, nô tài tắm xong rồi.”

“Ừm.” Lạc Thanh Hàn tùy ý lật một trang, không quay đầu nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề không quan tâm, tìm một nơi thoải mái ngồi xuống, tập trung lau tóc.

Thái giám bước vào đổ nước tắm đi, lau sạch nước trên sàn, tránh để Thái tử sơ ý trượt chân.

Thấy Thái tử vẫn đang nghiêm túc đọc sách, sợ hắn bị hỏng mắt, Thường công công dời ngọn đèn nến đến trước mặt, vô ý liếc nhìn quyển sách trong tay Thái tử, không khỏi ngẩn người buột miệng nói ra.

“Điện hạ, sách của người cầm ngược rồi?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lạc Thanh Hàn thẹn quá hóa giận “Ngươi câm miệng.”

Thường công công lập tức im bặt, thầm nghĩ Thái tử thật thông minh tài giỏi, cầm sách ngược vẫn có thể hiểu được nội dung trong sách.

Thường công công tâm phục khẩu phục lùi sang một bên.

Lạc Thanh Hàn nhìn quyển sách lộn ngược trước mặt, lửa giận trong lòng dâng lên.

Quyển sách này hoàn toàn không thể đọc được.

Hắn dứt khoát không đọc nữa, ném quyển sách sang một bên.

“Đi ngủ!”

Chương 103: Gậy ông đập lưng ông

Giường sớm đã dọn sẵn, có thể ngủ bất cứ khi nào.

Lạc Thanh Hàn đi xem Tiêu Hề Hề, thấy nàng còn đang lau tóc, nhìn bộ dạng chậm chạp của nàng, cũng không biết lau đến khi nào mới khô.

Hắn tức giận nói "Đã biết là phải gội đầu, sao không gội sớm hơn?"

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, trong phòng chỉ có một bồn tắm, người không cho ta ra ngoài tắm, thì đành phải để người tắm trước ta tắm sau, người còn lắm chuyện, tắm lâu lắc mới xong, đến lượt ta tắm thì đã muộn rồi, người bảo ta tắm sớm kiểu gì?

Nàng ngoan ngoãn nhận lỗi "Lần sau nhất định sửa."

Lạc Thanh Hàn ngồi trên giường, một mình hờn dỗi một hồi.

Mọi người đi hết, hắn mới dần bình tĩnh lại, cảm thấy mình tức giận như vậy thật vô lý nên nói.

"Sau này chúng ta có thể tắm cùng lúc."

Tiêu Hề Hề giật mình, bị dọa sợ đến mức khăn rớt xuống đất.

Chẳng lẽ Thái tử Điện hạ không nhịn được nữa muốn xuống tay với cá muối nhỏ bé như nàng sao?!

Rồi nàng nghe Thái tử nói.

"Có thể đặt một tấm bình phong ở giữa, chúng ta cách một bình phong, mỗi người một bồn tắm, như vậy sẽ tiết kiệm thời

gian.”

Tiêu Hề Hề thở phào nhẹ nhõm, hóa ra nàng nghĩ Thái tử quá cầm thú rồi.

Nàng lại thầm phỉ nhổ bản thân …

Đầu óc đen tối quá!

Lạc Thanh Hàn không nghe thấy đáp lại, hơi bất mãn “Sao nàng không nói gì? Có phải không muốn?”

Tiêu Hề Hề vội nói “Muốn chứ muốn chứ! Điện hạ chăm sóc nô tài như vậy, nô tà vô cùng cảm động!”

Lạc Thanh Hàn hài lòng.

Hắn lên giường nằm xuống, Thường công công giúp hắn chỉnh lại chăn, rồi lui khỏi phòng ngủ, trước khi đi còn không quên thổi tắt nến gian ngoài, chỉ để lại cho họ một ngọn đèn dầu bên giường.

Tiêu Hề Hề lau tóc một lúc lâu, ngáp liên tục.

Lúc nàng vừa lau tóc vừa suýt ngủ gật thì đột nhiên nghe thấy tiếng động bất thường.

Nàng dừng lại, quay đầu nhìn về hướng cửa.

Cùng lúc đó, Lạc Thanh Hàn vốn đã nhắm mắt cũng mở ra.

Tiêu Hề Hề đặt khăn xuống, đứng dậy đi về phía cửa.

Lạc Thanh Hàn gọi nàng lại.

“Đừng động đậy.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu nhìn hắn, biết bên ngoài có động tĩnh, nhưng vẫn không ra xem, đợi người đến gõ cửa sao?

Nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Thái tử, dường như nằm trong dự đoán của hắn.

Hắn nhỏ giọng nói "Cứ để chúng vào, chúng ta mới dễ bắt chúng."

Tiêu Hề Hề chợt hiểu.

Đây là muốn gậy ông đập lưng ông!

Có tiếng răng rắc ngoài cửa.

Tiêu Hề Hề nhìn chăm chú, thấy một lưỡi đao len vào từ khe cửa, từ từ cạy cửa.

Nàng lui về phía giường, chui vào trong chăn.

Lạc Thanh Hàn một tay vòng qua eo nàng, ghé sát tai nàng, nhỏ giọng căn dặn.

"Lát nữa đánh nhau, nàng trốn xa một chút, đừng để bị thương."

Tiêu Hề Hề gật đầu, biểu thị mình biết rồi.

Một tiếng cạch rất khẽ, chốt cửa bị đẩy ra.

Cánh cửa lặng lẽ bị đẩy ra từ bên ngoài.

Bốn hắc y nhân lẻn vào.

Bọn chúng đều là người luyện võ, đi không phát ra tiếng động, ẩn mình trong bóng tối, khó mà nhìn rõ, chỉ có đao trong tay lờ mờ tỏa sáng.

Lúc chúng bước đến giường, chém đao về phía Thái tử.

Lạc Thanh Hàn đang nhắm mắt ngủ, đột nhiên mở mắt, ôm Tiêu Hề Hề lăn trên đất, tránh được một đao.

Thích khách thấy mình chém trượt, lập tức giơ đao chém tới.

Lạc Thanh Hàn rút đoản đao giấu dưới gối, đánh nhau với thích khách, vũ khí phát ra âm thanh giòn giã khi va chạm.

Chương 104: Ám sát lúc nửa đêm

Ngay sau đó, cửa phòng bị đá tung, Triệu Hiền cùng hàng chục thị vệ cầm đao xông vào.

Bọn họ rõ ràng đã sớm mai phục gần đây, mới có thể tới hiện trường trong thời gian ngắn như vậy.

Thấy vậy, trong lòng đám thích khách không khỏi chùng xuống.

Bọn chúng biết mình bị kẻ địch mai phục, trong lòng vô cùng hối hận.

Nhưng chuyện đến nước này, bọn chúng không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng xông tới Thái tử, dù chết cũng phải giết Thái tử trước!

Triệu Hiền dẫn thị vệ xông lên cứu giá.

Đám thích khách hoàn toàn không màng những thị vệ kia, hai mắt đỏ bừng giống như người điên, cầm đao chém tới tấp về phía Thái tử!

Một chọi bốn, Lạc Thanh Hàn không hề rơi vào thế hạ phong.

Về phần Tiêu Hề Hề, được hắn bảo vệ chặt chẽ sau lưng, ngăn đám thích khách đó làm tổn hại nàng.

Trong nháy mắt, Triệu Hiền đã cùng người của mình xông lên phía trước, chiến đấu với bốn tên thích khách.

Đám thích khách vốn định liều một trận, nhưng nhân số của đối thủ lớn hơn bọn chúng rất nhiều, khó lòng chống lại, bọn

chúng nhanh chóng bại trận.

Lần này, Lạc Thanh Hàn không cho chúng cơ hội tự sát, ngay khi bắt được, hắn hạ lệnh cho người gỡ cằm, cưỡng ép rút túi độc được giấu trong kẽ răng của bọn chúng.

Bốn thích khách bị trói, quỳ trên đất.

Vì cằm bị cưỡng ép gỡ ra, nên bọn chúng không thể khép miệng lại được, nước dãi chảy xuống khóe miệng, mũi thâm tím, khuôn mặt sưng tấy, trông vô cùng thảm hại.

Chẳng mấy chốc, Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình, Thiếu phó, Thiếu bảo, Thường công công và những người khác nghe tin chạy đến.

Biết Thái tử bị hành thích, ai nấy đều rất lo lắng.

Bọn họ phải tận mắt thấy Thái tử bình an vô sự thì mới yên tâm.

May thay, Thái tử không sao, nếu không thì tất cả bọn họ tiêu đời thật rồi.

Lạc Thanh Hàn đã rời giường, Tiêu Hề Hề cũng muốn xuống giường, nhưng bị hắn quấn trong một cái chăn.

Hắn thấp giọng cảnh cáo "Ngoan ngoãn nằm yên đó."

"Vâng."

Tiêu Hề Hề được bọc trong một chiếc chăn, chỉ lộ ra cái đầu, mái tóc dài xõa xuống, làm khuôn mặt trái xoan của nàng càng trắng nõn thanh tú.

Cảnh này lọt vào mắt mọi người, phản ứng lại không giống nhau.

Thường công công và Triệu Hiền biết thân phận của Tiêu lương đệ nên họ không ngạc nhiên gì.

Nhưng những người khác có biết nội tình đâu!

Bọn họ chỉ nghĩ, Thái tử lại nhìn trúng một tiểu thái giám như vậy!

Tuy tiểu thái giám này dung mạo thanh tú, nhưng dù sao cũng là thái giám!

Thiếu phó và Thiếu bảo đau lòng không thôi, ánh mắt họ nhìn Tiêu Hề Hề chẳng khác gì nhìn gian thần hại nước hại dân.

Đều do tiểu yêu tinh này làm ô uế Thái tử trong sạch thuần khiết của bọn họ!

Tiêu Hề Hề rụt cổ trước ánh mắt hung dữ của họ, không thể hiểu được, thích khách không phải do nàng phái đến, sao lại nhìn chằm chằm nàng như vậy? Nàng vô tội mà.

Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình trải qua kinh ngạc ngắn ngủi, vẻ mặt chợt bừng tỉnh.

"Thái tử Điện hạ, không ngờ người còn có mặt này, người phải nói sớm chứ, nếu ta biết Tiêu Tây là của người, ta nhất định không dám chọc hắn."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn y "Ngươi thử nói thêm một câu nhảm nhí nữa xem."

Nhiếp Trường Bình nhớ đến sự tra tấn vô nhân đạo mà mình phải chịu đựng một tháng qua, lập tức sợ hãi, không dám tiếp tục nói nhảm.

Thường công công thấy Thái tử còn mặc đồ ngủ, vội khoác áo ngoài lên người hắn, tránh bị cảm lạnh.

Lạc Thanh Hàn kể ngắn gọn chuyện hành thích một lần.

Thiếu phó và Thiếu bảo quỳ xuống, đồng thanh nhận sai.

“Là chúng thần bất tài, không bảo vệ được Thái tử Điện hạ, mới khiến Thái tử Điện hạ gặp phải thích khách, chúng thần bằng lòng chịu phạt!”

Chương 105: Tử sĩ

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Triệu Hiền, ngươi đưa bốn tên thích khách này ra ngoài thẩm vấn, phải cạy miệng bọn chúng xem chủ mưu đằng sau là ai."

Triệu Hiền cúi đầu đáp vâng, lệnh người kéo bốn thích khách ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn lại ra lệnh cho Nhiếp Trường Bình.

"Đi kiểm tra toàn bộ dịch trạm từ trong ra ngoài xem còn con cá nào lọt lưới không."

"Vâng."

Nhiếp Trường Bình khập khiễng bước đi.

Cuối cùng Lạc Thanh Hàn nhìn Thiếu phó và Thiếu bảo, vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt, nhìn không ra vui giận.

"Đứng dậy nói chuyện đi."

Hai người đồng thanh cảm tạ, rồi đứng dậy.

Lạc Thanh Hàn "Hai người cảm thấy chuyện ta bị hành thích đêm nay, là do ai làm?"

Hai người không trả lời được.

Thật ra trong lòng bọn họ cũng có suy đoán, nhưng không có chứng cứ, nên không dám nói bậy, sợ gây phiền phức không cần thiết.

Lạc Thanh Hàn thấy bọn họ không nói gì, cũng không khó chịu, tự mình nói tiếp.

“Trong triều, trong cung, thậm chí trong dân chúng, có rất nhiều người muốn lấy mạng ta, thân phận của ta quá lộ liễu, dù đặt ở đâu đều là mục tiêu sống, cho nên ta mới muốn chia thành hai đường, chính là để giương đông kích tây. Các ngươi dẫn đầu đội lớn tiếp tục đi về phía Nam dọc theo sông Di, thu hút sự chú ý của người khác, khiến người khác nghĩ ta vẫn đang tiến hành theo kế hoạch đã định. Trên thực tế, ta đã cải trang đi thuyền về phía Nam, tránh chuyện tối nay xảy ra lần nữa.”

Thiếu bảo hơi nôn nóng, lo lắng nói “Nếu lúc người hành động một mình gặp phải hành thích thì sao?”

Lạc Thành Hàn mỉm cười, trong nụ cười đó có một sự lạnh lùng khó tả.

“Chỉ có số ít người biết ta hành động một mình. Nếu hành động của ta bại lộ, vấn đề nhất định nằm trong số ít người đó, khi ấy tra từng người một, không tin không tìm được ai phản bội ta.”

Thiếu phó và Thiếu bảo rùng mình.

Bọn họ không ngốc, Thái tử nói với bọn họ kế hoạch này, cũng có nghĩa bọn họ là một trong số ít người biết nội tình.

Một khi Thái tử lại bị hành thích, hai người họ cũng sẽ bị điều tra, nếu tra ra bọn họ có gì không ổn, vậy thì bọn họ xong đời rồi.

Cả hai không dám nói nữa, lòng bàn tay đổ mồ hôi vì căng thẳng.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Hai người còn ý kiến gì không?”

Hai người đồng thanh nói “Chúng thần nghe theo sắp xếp của

Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Vậy dựa theo những ta nói trước đó mà làm đi.”

“Chúng thần tuân lệnh.”

Hai người cáo lui rời đi.

Đêm đã khuya, nhưng sau vụ hành thích, hầu hết những người trong dịch trạm này đều không có tâm trạng để ngủ.

Lạc Thanh Hàn đang chờ kết quả điều tra.

Hắn còn chưa muốn ngủ, quay đầu nhìn Tiêu Hề Hề, lại thấy nàng cuộn tròn trong chăn ngủ say.

Sao tim nàng lớn vậy chứ? Vừa mới thoát khỏi bờ vực sinh tử, nháy mắt đã ngủ ngon lành, không sợ hãi chút nào.

Lạc Thanh Hàn đưa tay nhéo mặt nàng.

Tiêu Hề Hề bị nhéo tỉnh.

Nàng mở đôi mắt ngái ngủ, ngơ ngác nhìn hắn.

“Điện hạ?”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng có thể bói ra đêm nay là ai lệnh cho thích khách giết ta không?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, lười biếng nói “Không biết.”

Lạc Thanh Hàn hơi thất vọng, vừa định kết thúc chủ đề này, lại nghe nàng nói tiếp.

“Vừa rồi ta thấy tướng mạo của bốn tên thích khách kia, suy đoán đại khái xuất thân với hoàn cảnh của bọn chúng, hẳn là tử sĩ của Đại hoàng tử.”

Chương 106: Cái gai trong mắt

Lạc Thanh Hàn hơi nheo mắt lại.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần quả thật có nuôi một nhóm tử sĩ, vì y ra tay hào phóng, thuộc hạ của y cũng rất hào phóng, khá nhiều người bằng lòng trở thành tử sĩ của y.

Nếu là tử sĩ thật, chỉ sợ nhất thời không tra hỏi được gì.

Người có thể thành tử sĩ đã trải qua khóa huấn luyện đặc biệt, hình phạt thông thường không có tác dụng với chúng.

Đã như vậy, hắn không cần đợi nữa, ngủ trước rồi tính sau.

Lạc Thanh Hàn cởi áo ngoài, lên giường nằm xuống.

Thấy hắn cuối cùng cũng ngủ, Tiêu Hề Hề cũng nằm xuống.

Thường công công giúp hai người chỉnh lại chăn, thổi tắt ngọn đèn dầu rồi lẳng lặng lui ra ngoài.

Trong bóng tối, Tiêu Hề Hề đang định ngủ, thì chợt nghe thấy nam nhân bên cạnh hỏi.

“Vừa rồi nàng sợ không?”

Tiêu Hề Hề chống đỡ cơn buồn ngủ, trả lời “Vẫn ổn.”

Lạc Thanh Hàn nghĩ nàng đang giả vờ bình tĩnh, người bình thường gặp phải chuyện vừa rồi nhất định sẽ sợ hãi, huống chi nàng chỉ là nữ nhân yếu đuối.

Hắn nhỏ giọng nói “Nếu sợ, có thể nắm lấy ta.”

Tiêu Hề Hề muốn nói nàng thật sự không sợ, nhưng khi thấy ánh mắt có chút chờ đợi của Thái tử, nàng lại thay đổi quyết định.

Dù sao cũng là người nàng chọn, thỉnh thoảng chiều hắn một chút cũng được.

Nàng ngoan ngoãn đưa tay nắm ống tay áo của Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn muốn nói, nắm ống tay áo có ích gì? Nàng nên nắm lấy tay ta.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn muốn giữ thể diện.

Hắn không thể nói những lời tự hạ thấp bản thân như vậy, tức giận nói "Nàng cũng chỉ có chút tiền đồ này thôi."

Nói xong cũng không đợi Tiêu Hề Hề phản ứng, hắn nhắm mắt tức giận đi ngủ.

Tiêu Hề Hề lúc này đang trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, đầu óc xoay chuyển rất chậm, nàng không biết tại sao Thái tử đang yên lành lại nổi giận, nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy chắc chắn là bữa tối ăn chưa no, người ta có xu hướng tức giận khi ăn không no, ngày mai cho hắn ăn thêm hai phần là sẽ ổn thôi.

Nghĩ đến đây, nàng an tâm nhắm mắt ngủ.

Chuyện quả nhiên như Lạc Thanh Hàn đoán, Triệu Hiền thức cả đêm, dùng mọi cách vẫn không moi được gì từ bốn tên thích khách.

Nhiếp Trường Bình lật tung toàn bộ dịch trạm nhiều lần, vẫn không thể tìm ra đồng phạm của thích khách.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Quan viên trong dịch trạm đâu?"

"Bọn họ đều bị giam giữ, thẩm vấn suốt đêm cũng không hỏi

được gì có ích.”

Lạc Thanh Hàn nhớ lời Tiêu Hề Hề nói tối qua.

Hắn căn dặn Triệu Hiền và Nhiếp Trường Bình.

“Các ngươi lấy Đại hoàng tử ra dụ bọn chúng.”

Cả hai đều sửng sốt.

Nhiếp Trường Bình thăm dò hỏi “Ý của Điện hạ là, chuyện này do Đại hoàng tử làm?”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Đại hoàng tử ỷ mình là hoàng trưởng tử, luôn coi ngôi vị Thái tử là vật trong túi, từ khi ta được sắc phong làm Thái tử, đã thành cái gai trong mắt y, y ngày ngày hận không thể thay thế ta, phái người hành thích ta để tranh đoạt ngôi vị Thái tử cũng không có gì lạ.”

Nhiếp Trường Bình nghiêm túc suy nghĩ, theo tính tình bốc đồng dễ nổi giận của Đại hoàng tử, quả thật có khả năng làm ra chuyện ngu xuẩn như này.

Y không nói nên lời “Nếu Thái tử Điện hạ thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn, Đại hoàng tử chính là người đầu tiên bị nghi ngờ, y không sợ bị người ta tra được sao?”

Lạc Thanh Hàn “Cho nên rất có khả năng còn người khác châm dầu vào lửa.”

Ngôi vị Thái tử là miếng bánh thơm ngon, ai cũng muốn chiếm nó làm của riêng, nhưng mọi người đều quan tâm đến thanh danh, sợ phụ hoàng trách mắng huynh đệ tương tàn, khiến phụ hoàng ghét bỏ, nên đa số các hoàng tử vẫn chờ đợi quan sát.

Chỉ có Đại hoàng tử ngu xuẩn, mới ngoan cố nghĩ chỉ cần Lạc Thanh Hàn bị trừ khử, thì ngôi vị Thái tử sẽ là của y.

Chương 107: Nhân chứng vật chứng đầy đủ

Lạc Thanh Hàn phất tay, ra hiệu cho hai người tự đi làm việc của mình.

Nhiếp Trường Bình và Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Vì chuyện của thích khách, bọn họ phải ở lại đây thêm một ngày.

Thiếu phó và Thiếu bảo vừa hay có thể lợi dụng thời gian này sắp xếp chuyện chia nhóm.

Bọn họ phải tạo một thân phận mới cho Thái tử, không chỉ bao gồm y phục xe ngựa mà còn cả giấy thông quan, mặt khác phải chọn một con thuyền an toàn đáng tin, không quá bắt mắt.

Mọi người đều bận rộn, chỉ có Tiêu Hề Hề vẫn đang ngủ.

Dù sao hôm nay chưa lên đường, nàng dậy ăn sáng xong, lại lên giường ngủ tiếp.

Lạc Thanh Hàn mặc nàng, cứ để nàng ngủ.

Cung nữ thái giám thấy vậy thầm giật mình, Tiêu Tây này được sủng ái đến thế sao, không chỉ cùng ăn cùng ngủ với Thái tử, còn có thể ngủ nướng trước mặt Thái tử, bộ dạng còn rất tự nhiên, không hề xem bản thân mình là nô tài chút nào!

Thường công công quản lý nghiêm ngặt, có hắn phụ trách, không ai dám nói bậy, dù tâm hồn tám chuyện hừng hực, bọn họ cũng không dám hó hé nửa lời.

Buổi chiều, Nhiếp Trường Bình và Triệu Hiền lại đến.

Cả hai đều mang đến tin tốt.

Nhiếp Trường Bình nói "Ta dùng danh nghĩa Đại hoàng tử lừa mấy tên quan viên đó, có gã Dịch thừa* tên Trần Thuận lập tức thay đổi sắc mặt, bị ta bắt được, sau khi đe dọa dụ dỗ buộc gã phải nói ra sự thật, huynh trưởng của gã là thủ hạ dưới trướng Đại hoàng tử, gã nhận chỉ thị của huynh trưởng, che giấu bốn tên thích khách trong dịch trạm, đây là khẩu cung của gã."

*Chức quan quản lý dịch trạm.

Nhờ có Dịch thừa che đậy, hôm qua họ vào dịch trạm, mới không phát hiện khác thường.

Triệu Hiền nói "Thần thẩm vấn riêng bốn thích khách, lừa từng người một, trong đó có ba người không có phản ứng gì, chỉ có một người khi nghe thần nhắc tới Đại hoàng tử, liền lộ ra vẻ nghi hoặc. Thần nhắm vào gã thẩm tra, gạt gã ba người kia đã nhận tội, nếu không thần đã không biết chuyện của Đại hoàng tử. Kết quả gã tưởng là thật, khai hết toàn bộ, đây là khẩu cung của gã."

Lạc Thanh Hàn nhìn hai bản khẩu cung bày trước mặt.

Mọi chuyện đúng như Tiêu Hề Hề nói, bốn thích khách này là tử sĩ được Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần nuôi dưỡng, bọn chúng nhận chỉ thị của Đại hoàng tử, nội ứng ngoại hợp với Dịch thừa để ám sát Thái tử.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ, thủ phạm chắc chắn là Đại hoàng tử.

Nhiếp Trường Bình cả giận nói "Đại hoàng tử phái người hành thích Thái tử Điện hạ, đây là tội chết, không thể tha cho y!"

Lạc Thanh Hàn không có phản ứng gì quá lớn.

Đây không phải lần đầu tiên hắn bị hành thích, dĩ nhiên cũng không phải lần cuối.

Gặp nhiều, tự nhiên sẽ quen thôi.

Hắn đặt tờ khẩu cung xuống, bình tĩnh nói "Tìm một nơi bí mật, nhốt bốn thích khách lại, phái người canh giữ bọn chúng, không được để bọn chúng chạy trốn, cũng không được để bọn chúng chết, còn về gã Dịch thừa kia … cho gã một ly rượu độc, để gã tự kết liễu đi."

Hắn phải tiếp tục đi về phía Nam, không thể lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, hắn không thể gửi nhân chứng vật chứng về Thịnh Kinh cho Hình bộ xử lý. Bây giờ hắn không ở Thịnh Kinh, không nắm bắt kịp tình hình ở đó, nếu giữa chừng có người can thiệp, chứng cứ của hắn có thể sẽ bị thủ tiêu.

Lạc Thanh Hàn chỉ đành áp xuống vụ án này, giải quyết chuyện cầu mưa xong, hắn đích thân đưa nhân chứng vật chứng về Thịnh Kinh, đối chất trực tiếp với Đại hoàng huynh.

Sau khi đuổi hai người kia đi, Lạc Thanh Hàn đứng dậy, vòng qua bình phong, thấy Tiêu Hề Hề đang ngồi trên đệm mềm.

Chương 108: Hai bên cùng thiệt hại

Trước mặt Tiêu Hề Hề bày một dĩa trái cây đầy quýt vàng, bên cạnh còn một đống vỏ quýt.

Trong không khí tràn ngập hương vị ngọt thanh của quýt.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống trước mặt nàng.

“Lời vừa rồi nàng nghe hết rồi?”

Tiêu Hề Hề vừa trả lời vừa bóc quýt “Vâng.”

“Có gì muốn nói không?”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một lúc mới nói “Có người muốn thấy người và Đại hoàng tử tranh đấu để hai bên cùng thiệt hại.”

“Sao lại nghĩ vậy?”

“Trực giác.”

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn lại hỏi “Nàng nghĩ ai muốn thấy hai chúng ta cùng thiệt hại?”

“Rất nhiều người.”

Đáp án này khiến Lạc Thanh Hàn rơi vào trầm mặc.

Thật vậy, rất nhiều người mong hắn chết, kể cả người thân nhất của hắn.

Ngôi vị Thái tử đã nâng hắn lên cao, dưới một người trên vạn người, đồng thời cũng lấy đi của hắn rất nhiều thứ quý giá.

Một lát quýt được đưa tới miệng.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ăn không? Ngọt lắm đó."

Lạc Thanh Hàn há miệng cắn lát quýt, vị ngọt tràn trong miệng, quả nhiên rất ngọt.

Vị ngọt này xua tan mây mù trong lòng, làm tâm trạng của hắn dễ chịu hơn.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ăn nữa không?"

"Ừm."

Không biết vì sao, Thái tử Điện hạ lúc này một ngón tay cũng không muốn động đậy, ăn quýt cũng cần có người đút.

Tiêu Hề Hề đút cho hắn từng lát quýt.

Đến khi hắn nói được rồi, nàng mới lau tay, cầm quả quýt khác, tự bóc cho mình.

Lạc Thanh Hàn cầm tách trà, nhấp một ngụm, nước trà hòa với vị quýt trong miệng.

Hắn đột ngột hỏi.

"Nàng có phải nghĩ ta rất đáng thương?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt không dám tin "Người có thể ăn hai mươi món một bữa, nếu người còn thấy mình đáng thương, thì một người mỗi bữa chỉ ăn mấy món như ta không mặt mũi nào sống tiếp nữa rồi à?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Nghe … nghe cũng rất có lý nhỉ.

Tiêu Hề Hề nhét cả quả quýt đã bóc vỏ vào miệng, phồng má

nhai nó.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy cần phải biện giải cho mình một chút "Bây giờ một bữa của ta cũng chỉ có năm món một canh."

Tiêu Hề Hề nuốt quýt xuống, lẩm bẩm nói "Sau khi người về không phải lại hai mươi món à?"

"Đó là cung quy do tổ tông định ra, ta không sửa được."

"Không ai bắt người sửa cả, là do trong lòng người không vượt qua được ngưỡng đó."

Lạc Thanh Hàn trầm mặc.

Đúng là do hắn không vượt qua được ngưỡng đó, luôn nhớ về những thứ đã mất.

Tiêu Hề Hề cầm một quả quýt khác, vừa bóc vừa lẩm bẩm "Nếu ta là người, mỗi bữa có thể ăn hai mươi món, sẽ vui đến mức nhảy dựng lên mất."

Lạc Thanh Hàn "Nhưng sẽ phải trả giá."

"Trên đời này có chuyện gì không cần trả giá chứ? Dù ra ngoài mua chút đồ ăn, cũng phải trả tiền mà, phải xem người cảm thấy có đáng không?"

Lạc Thanh Hàn nghĩ về hoàn cảnh hiện tại của mình "Ta không biết có đáng không, ta chưa từng nghĩ đến, dù sao ta không có quyền lựa chọn."

"Hai mươi món đã bày trước mặt người rồi, sao người không có quyền lựa chọn? Chỉ cần người nói một tiếng, không phải muốn ăn gì thì ăn đó sao? Sung sướng quá ấy chứ!"

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ mình đúng là hư não rồi, đi nói những chuyện này với một người tham ăn, hai người không khác gì ông nói gà bà nói vịt.

Thường công công vào bẩm báo.

“Điện hạ, Thiếu phó và Thiếu bảo đến rồi.”

“Cho bọn họ vào.”

Thiếu phó và Thiếu bảo đưa đến ít y phục, đều là y phục người bình thường, còn có giấy thông quan, ngân phiếu và vật dụng cần dùng trên đường đi.

Những thứ này được chuẩn bị cho Thái tử vi phục xuống phía Nam.

Sau khi đặt đồ xuống, bọn họ lại nhìn gian thần Tiêu Tây hại nước hại dân kia một cái, rồi lo lắng sốt ruột rời đi.

Chương 109: Rất khó nuốt

Triệu Hiền tìm một nơi bí mật, giấu bốn thích khách, phái hai mươi thị vệ canh gác nghiêm ngặt.

Phía Nhiếp Trường Bình càng đơn giản hơn, một ly rượu độc mang tới, Dịch thừa chết ngay hôm đó.

Dịch thừa tuy chỉ là quan viên cấp thấp, nhưng dù gì vẫn thuộc người trong quan trường, một khi gã chết nhất định phải báo lên triều đình.

Nhiếp Trường Bình ghi nguyên nhân cái chết do sợ tội tự sát, về phần tại sao Dịch thừa sợ tội tự sát, trong hồ sơ ghi rất mơ hồ, có ý giấu đầu lòi đuôi.

Một khi tin này truyền ra, ai có đầu óc đều sẽ liên hệ đến chuyện Thái tử bị hành thích ở dịch trạm, tự nhiên sẽ đoán được nguyên nhân.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, sáng sớm ngày thứ ba, đội xe tập hợp tiếp tục đi về phía Nam dọc theo sông Di.

Đội ngũ hùng hậu ngàn người này thoạt nhìn vẫn như trước, xa giá của Thái tử vẫn còn, nhưng chỉ có số ít biết người ngồi trong xe không phải Thái tử, mà là một thế thân có dáng người giống Thái tử.

Thái tử thật đã cải trang lên thuyền buôn hướng về phía Nam.

Ban đầu Lạc Thanh Hàn chỉ định mang Tiêu Hề Hề và bốn thị vệ, nhưng tên khốn Nhiếp Trường Bình mặt dày đó nhất quyết đi theo hắn.

Nhiếp Trường Bình mang theo hai tiểu tư và hai thị vệ, vì thế bọn họ từ sáu người thành mười một người.

Lạc Thanh Hàn cải trang thành một thiếu gia giàu có du ngoạn phương Nam, Tiêu Hề Hề là đệ đệ của hắn, dù hai người chẳng giống nhau nhưng cả hai đều trông rất đẹp, đứng cùng nhau vô cùng bắt mắt.

Chỉ cần họ xuất hiện, sẽ luôn thu hút chú ý của nhiều người.

Các thuyền buôn xuôi dòng với tốc độ nhanh hơn so với di chuyển bằng xe ngựa.

Tiêu Hề Hề vừa lên thuyền, vì tò mò nên đứng trên sàn thuyền một lúc, sau đó rút về khoang thuyền tiếp tục đánh một giấc.

Nàng vẫn ở chung phòng với Lạc Thanh Hàn.

Thuyền buôn không cung cấp bữa ăn, hành khách chỉ có thể tự tìm cách giải quyết ba bữa mỗi ngày.

Thế nên nhóm người Lạc Thanh Hàn chỉ có thể ăn lương khô.

Loại màn thầu được làm bằng bột mì thượng đẳng vừa trắng vừa mềm, hương vị cũng rất được, nhưng đối với Thái tử Điện hạ đã quen dùng ngự thiện trong cung mà nói, thật sự rất khó nuốt.

Không chỉ Thái tử, Nhiếp Trường Bình cũng thấy khó ăn.

Nhưng không thể không ăn, phía trước còn cả một chặng đường dài, không thể chết đói được.

Tiêu Hề Hề sớm đã ăn hết đồ ăn nhẹ mà nàng mang theo, nàng cũng gặm màn thầu ăn cải muối với mọi người.

Nàng hẳn là người gặm màn thầu vui vẻ nhất trong số mọi người ở đây.

Nàng cắn một miếng màn thầu, gắp một miếng cải muối, ăn

ngon lành.

Lạc Thanh Hàn đặt nửa cái màn thầu chưa ăn hết xuống, mặt không đổi sắc nói "Ta không ăn nổi nữa."

Tiêu Hề Hề lo lắng nói "Người ăn ít quá, lát nữa sẽ đói đó."

"Đói bụng rồi tính sau."

Thấy hắn thật sự không muốn ăn nữa, Tiêu Hề Hề liền cầm màn thầu của hắn bắt đầu ăn, không hề có ý chê bai bánh bao đã bị ăn qua.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng ăn, nghĩ tới chuyện màn thầu này hắn mới vừa ăn, bây giờ nàng ăn nó, môi của hai người cắn cùng một chỗ …

Tâm trạng của hắn có hơi khó tả.

Nhiếp Trường Bình thấy Tiêu Tây gặm màn thầu hai má phúng phính, đáng yêu vô cùng, muốn đưa tay nhéo một cái.

Đáng tiếc Tiêu Tây đã là người của Thái tử rồi.

Nhiếp Trường Bình không dám chọc người của Thái tử, chỉ có thể tiếp tục gặm màn thầu.

Càng ăn càng khó nuốt, y ăn không nổi nữa, chỉ muốn ném nửa cái màn thầu còn lại đi.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Đây đều là lương thực, đừng lãng phí."

Nhiếp Trường Bình không quan tâm "Chỉ là nửa cái màn thầu thôi, bình thường loại đồ ăn thấp kém này còn không xứng bày trên bàn."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn y "Ăn hết đi."

Chương 110: Vào thành

Nhiếp Trường Bình uất ức nói "Không phải người cũng ăn không hết đó sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ngươi có thể so với ta?"

Nhiếp Trường Bình không dám nói "Thì … thì dĩ nhiên không thể so."

Bị Thái tử Điện hạ lạnh lùng nhìn, Nhiếp Trường Bình đành cắn răng ăn nốt chỗ màn thầu còn lại.

Một đường sóng yên biển lặng.

Mười ngày sau, thuyền buôn cập bến Tân An gần quận Cảnh Thọ.

Nhóm người Lạc Thanh Hàn xuống thuyền ở đây.

Bến Tân An gần huyện Tân An, ở đây đã bốn tháng không có mưa, nhưng vì gần sông Di nên dân chúng mỗi ngày gánh nước từ đây về, miễn cưỡng sống qua ngày.

Họ ở lại huyện thành Tân An một đêm, ngày hôm sau mua hai xe ngựa và năm con ngựa, tiến vào quận Cảnh Thọ theo quan đạo.

Theo ước định, họ sẽ gặp mặt ở huyện Cam Cốc trong quận Cảnh Thọ.

Huyện Cam Cốc nằm trong nội địa của quận Cảnh Thọ, sau khi thành công mở nhánh sông, nước sẽ dọc theo nhánh sông chảy xuống, hội tụ thành hồ ở vùng trũng của huyện Cam Cốc.

Sau khi hồ hình thành, họ sẽ tiến hành nghi lễ cầu mưa bên hồ.

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe ngựa, vén rèm nhìn hoa màu bên đường héo úa, đất đai khô cằn nứt nẻ.

Vài nông dân ngồi trên sườn ruộng, tuyệt vọng khóc than.

Càng đi sâu vào quận Cảnh Thọ, tình hình càng tồi tệ hơn.

Trời cứ mãi không mưa, ruộng đồng không có mùa gặt, nhiều người không còn nơi nào để đi, hoặc xa xứ nương nhờ người thân ở nơi khác, hoặc chỉ còn biết bán con.

Khắp nơi đều là người tị nạn xanh xao tiều tụy, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng khóc than thương tâm.

Đây là cảnh tượng mà Lạc Thanh Hàn và Nhiếp Trường Bình chưa từng thấy.

Trước đây, họ chỉ biết nạn hạn hán thông qua tấu chương do quan viên dâng lên, nhưng quan viên chỉ nói nơi nào đó ảnh hưởng do hạn hán, năm nay giảm bao nhiêu cân lương thực, bao nhiêu dân chúng có thể bị đói chết, hoặc bao nhiêu dân chúng đã chết đói, nói những điều rất chung chung, nghe có vẻ không nghiêm trọng lắm.

Nhưng hiện tại, những con số đại khái đã trở thành hiện thực, bày ra trước mặt bọn họ, để bọn họ tận mắt nhìn thấy khi con người đói đến mức cùng cực có thể làm ra những hành động điên rồ gì.

Bán con, đập phá cướp của, gặm vỏ cây, ăn đất sét trắng.

Nếu cứ tiếp tục thế này, thậm chí còn có thể dám ăn thịt người.

Lạc Thanh Hàn không còn tâm trí đọc sách.

Hắn và Nhiếp Trường Bình không còn ghét màn thầu khó ăn nữa.

Xe ngựa dọc theo quan đạo mười ngày, cuối cùng đã nhìn thấy cổng thành huyện Cam Cốc.

Cổng thành huyện Cam Cốc đóng chặt, rất nhiều nạn dân xanh xao tiều tụy tập trung ngoài thành, những nạn dân này không thể sống trong nhà được nữa, muốn vào thành ăn xin, nhưng cửa thành đóng chặt không thể vào được, chỉ có thể ngồi ngoài thành.

Khi thấy có xe ngựa đến gần cổng thành, đám người như đàn ong xúm lại vây quanh xe ngựa xin ăn.

Dọc đường đã xảy ra rất nhiều chuyện tương tự, thị vệ không nói gì, trực tiếp rút trường đao bên hông, ánh đao sắc bén khiến những nạn dân sợ hãi lùi lại.

Xe ngựa chạy đến cổng thành.

Thị vệ bước tới gọi cửa.

Một nha dịch thò đầu ra trên tường thành, hét vọng xuống "Các ngươi là ai?"

Thị vệ nói "Chúng ta từ phương Bắc tới, muốn tá túc ở đây một đêm, đây là giấy thông quan của chúng ta."

Thị vệ lấy phần giấy thông quan từ trong ngực, vẫy vẫy nó với người trên tường thành.

Một lúc sau, cổng thành mở ra một kẽ hở.

Bàn tay của nha dịch thò qua khe cửa.

Thị vệ nghĩ nha dịch muốn đọc giấy thông quan, bèn đưa nó qua.

Không ngờ, nha dịch đẩy giấy thông quan ra, tức giận nói "Ngươi đưa thứ này cho ta làm gì? Cái ta muốn là phí vào thành, mỗi người mười lượng bạc, mau đưa tiền!"

Chương 111: Sợ chưa đủ loạn hay sao?

Thị vệ giật mình.

Suốt hành trình, đi qua không ít huyện thành, phí vào thành bình thường chỉ mấy văn tiền, sao đến huyện Cam Cốc lại thành mười lượng bạc?

Hai lượng bạc lúc này đủ cho một nhà ba người ăn uống hơn nửa năm, nha dịch này mở miệng là đòi mười lượng bạc, đúng là tống tiền người khác!

Thị vệ không biết có nên đưa tiền hay không, chỉ có thể quay đầu nhìn Thái tử.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Đưa tiền cho gã."

Cả thảy có mười một người, tổng cộng một trăm mười lạng bạc.

Nha dịch cầm ngân phiếu, xác nhận số tiền, lúc này mới mở cửa thành rộng một chút, giục bọn họ mau vào.

Khi nạn dân thấy cổng thành mở, nhốn nháo chạy đến, muốn theo xe ngựa lẻn vào thành.

Bọn nha dịch sớm đoán được chuyện này, chúng cầm đao thương xông ra, hung hăng đuổi nạn dân cầm đầu lao tới, những người phía sau không dám lại gần, đành bất lực nhìn cổng thành đóng lại.

Trong thành sạch sẽ hơn bên ngoài rất nhiều, các cửa tiệm trên đường cũng rất chỉnh tề.

Bọn họ chọn một quán trọ trông đẹp mắt để trọ lại.

Nhiếp Trường Bình ngồi không yên được, muốn ra ngoài tản bộ, hỏi Thái tử có muốn cùng đi không?

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu đồng ý.

Vì Thái tử muốn đi, Tiêu Hề Hề thân làm trang sức trên chân hắn, dĩ nhiên sẽ đi theo.

Nhiếp Trường Bình gọi hầu bàn quán trọ hỏi trong thành có nơi nào thú vị không?

Hầu bàn cười khổ nói "Ở huyện thành nhỏ như chúng tôi thì làm gì có chỗ nào thú vị? Trước kia mùng một và mười lăm Tết có họp chợ, nhưng bây giờ cửa thành phong tỏa, ra không được, vào cũng không xong, đương nhiên chợ cũng không còn."

Nhiếp Trường Bình tò mò hỏi "Tại sao chỗ các người lại phong tỏa cổng thành vậy?"

Quán trọ chẳng kinh doanh gì, hầu bàn rảnh rỗi buồn chán nói thêm vài câu với bọn họ.

"Còn không phải do hạn hán gây náo loạn sao, rất nhiều nạn dân đổ xô vào thành ăn xin, lại xảy ra mấy vụ phá phách cướp của, khiến người trong thành hoang mang. Lại đúng lúc Thái tử muốn đến huyện Cam Cốc chúng tôi, Dương huyện lệnh sợ nạn dân tụ tập trong thành sẽ khó coi, nên đã hạ lệnh đuổi tất cả nạn dân ra khỏi thành, còn phong tỏa cổng thành, không ai được phép ra vào cổng thành."

Nghe tới hai chữ Thái tử, ánh mắt Lạc Thanh Hàn chuyển động.

Hắn hỏi "Các ngươi đều biết Thái tử sẽ tới?"

Hầu bàn bĩu môi "Còn không đúng ư, Dương huyện lệnh nhận được tin lâu rồi, nói là Thái tử muốn đến chỗ chúng ta mấy

ngày. Vì lấy lòng Thái tử, ông ta vơ vét cao lương mỹ vị, thậm chí lệnh người xây một hành cung trong thành, nhiều nam tử trong thành đều bị bắt lao động khổ sai, làm tiếng oán than trong thành ngày càng nhiều hơn."

Tuy ngoài miệng không nói rõ, nhưng từ thái độ có thể nhìn ra, hầu bàn rất không hài lòng với việc Thái tử đến đây.

Cuộc sống đã khó khăn lắm rồi, Thái tử còn chạy đến đây làm gì? Sợ chưa đủ loạn hay sao?

Lạc Thanh Hàn hỏi "Hành cung xây ở đâu?"

Hầu bàn nói "Ở bên kia thành đông, các người ra ngoài rẽ trái đi thẳng về phía trước là có thể nhìn thấy."

Bọn họ rời quán trọ, đi theo hướng hầu bàn chỉ, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy hành cung.

Hành cung chưa hoàn thành nhưng đã thành hình, quy mô lớn ngoài dự kiến, chiếm gần một phần tư diện tích của huyện Cam Cốc.

Vô số dân chúng mồ hôi nhễ nhại khuân vác đá, xung quanh có rất nhiều nha dịch tuần tra, không chỉ giám sát dân chúng làm việc, còn phải ngăn cản những kẻ không liên quan đến gần hành cung.

Lạc Thanh Hàn đứng cách đó không xa, lặng lẽ nhìn hành cung quy mô lớn trước mặt, ánh mắt nặng trĩu.

Nếu hắn không che giấu thân phận, âm thầm đến huyện Cam Cốc, có lẽ sẽ không bao giờ biết được những người dưới trướng hắn đang làm những chuyện ngu xuẩn gì.

Chương 112: Đặt điều vu khống

Lạc Thành Hàn lệnh Nhiếp Trường Bình nghĩ cách điều tra bối cảnh lai lịch của Dương huyện lệnh kia.

Nhiếp Trường Bình vốn là kiểu người chỉ sợ thiên hạ không loạn, biết Dương huyện lệnh đắc tội Thái tử, lập tức cười hì hì đáp lại.

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề trở về quán trọ.

Tiêu Hề Hề cảm thấy hơi đói, tìm thức ăn khắp nơi, cuối cùng tìm thấy một hộp đồ ăn nhẹ trong đống hành lý.

Đây là thứ nàng tiện tay mua trên đường tới đây.

Tiêu Hề Hề gọi hầu bàn mang một ấm trà đến.

Hầu bàn lúng túng nói "Theo lý thì trà nước nhất định phải có, nhưng gần đây chỗ chúng tôi gặp hạn hán, nước rất khan hiếm, cho nên …"

Tiêu Hề Hề "Bao nhiêu tiền?"

"Một đồng một ấm trà."

"Được."

Hầu bàn lập tức chạy vào bếp, mang lên một ấm trà cho nàng.

Tiêu Hề Hề bảo hầu bàn ghi sổ, sau này thanh toán một lần.

Hầu bàn vui vẻ nói được.

Tiêu Hề Hề mang ấm trà vào phòng, thấy Thái tử Điện hạ ngồi bên cửa sổ, bất động nhìn ra ngoài, nắng chiều phủ trên người hắn, vầng sáng ấm áp bao bọc lấy hắn.

Cảnh này thật đẹp mắt.

Tiêu Hề Hề đi tới, ngồi xuống đối diện, rót cho hắn một tách trà, nước trà hơi vẩn đục, trà cũng là loại lá to rẻ tiền nhất, cả hương vị lẫn màu sắc đều rất tệ.

Lạc Thanh Hàn chỉ liếc nhìn, không chạm vào tách trà.

Tiêu Hề Hề ăn hai miếng bánh ngọt, thấy hắn vẫn không nhúc nhích, nàng thăm dò hỏi "Điện hạ không vui sao?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Quả thật không vui nổi."

"Hay là ta hát một bài, giúp người vui lên được không?"

Lạc Thanh Hàn quả quyết từ chối "Không cần."

Tiêu Hề Hề tiếp tục cố gắng "Kể chuyện cười thì sao?"

"Không muốn nghe chuyện cười của nàng."

Tiêu Hề Hề thở dài "Người đúng là khó dỗ mà."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm "Nàng nói, những người đó có phải xem ta là kẻ ngốc gạt cho qua chuyện?"

"Nhưng người không phải kẻ ngốc, người là Thái tử Điện hạ thông minh cơ trí, bọn họ lừa không được người."

"Nếu ta không âm thầm đến đây trước, có lẽ đã bị bọn chúng lừa rồi. Bọn chúng mượn danh nghĩa của ta, vơ vét tiền của, cưỡng ép chiêu mộ tráng đinh, dấy lên oán than của dân chúng. Oán than đó cuối cùng sẽ đổ hết lên người ta, dân chúng sẽ nghĩ ta là kẻ ngu muội không biết nỗi khổ của dân, chỉ biết ăn uống hưởng thụ, thanh danh của ta từng chút bị hủy

hoại mà ta không hề hay biết.”

Tiêu Hề Hề an ủi “Điện hạ đừng lo lắng, chuyện gì cũng phải suy nghĩ theo hướng tích cực, có lẽ thanh danh của người sớm đã bị người khác hủy hoại hết rồi?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn lạnh lùng vô cảm nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề cười khúc khích “Đùa thôi mà, đừng tin là thật chứ.”

Lạc Thanh Hàn không muốn nói với nàng nữa.

Tiêu Hề Hề ăn một miếng bánh ngọt, uống một ngụm trà, nhanh chóng ăn no đủ.

Nàng nằm xuống giường định chợp mắt một chút, vừa nhắm mắt thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Nhiếp Trường Bình đã quay về.

Y còn đưa về một tiểu cô nương tầm mười hai mười ba tuổi.

Tiểu cô nương đầu tóc rối bù, má trái có một vết tát đỏ tươi, cổ áo bị xé toạc, hai mắt đỏ hoe, trông thật đáng thương.

Tiêu Hề Hề nhìn tiểu cô nương, sau đó nhìn Nhiếp Trường Bình, biểu cảm trở nên cực kỳ phức tạp.

“Tiểu quận vương, dù người có thèm khát thế nào, cũng không thể ép buộc một tiểu cô nương vậy chứ? Người ta còn rất nhỏ mà!”

Ánh mắt nàng như đang nhìn một cầm thú.

Nhiếp Trường Bình mặt đỏ bừng “Ngươi … ngươi sao lại đặt điều vu khống ta?”

Chương 113: Đánh cược

Sau khi Nhiếp Trường Bình giải thích, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng biết lai lịch của tiểu cô nương.

Cô nương này tên Hạnh Nhi, sống ở một thôn nhỏ trên núi thuộc quyền quản lý của huyện Cam Cốc.

Từ ngày quận Cảnh Thọ hạn hán, hoa màu trên ruộng dần chết khô, giếng trong thôn không còn nước, nhiều người trong thôn bắt đầu chạy ra ngoài.

Hạnh Nhi theo gia gia của mình đến huyện thành cậy nhờ người thân.

Nào ngờ người thân đó lại là sói đội lốt người, lợi dụng lúc gia gia bệnh nặng, đánh Hạnh Nhi bất tỉnh rồi bán đi.

Nàng bị bán vào huyện nha.

Nhiếp Trường Bình đến huyện nha hỏi thăm chuyện của Dương huyện lệnh, tình cờ thấy nàng chạy ra từ cửa sau huyện nha, phía sau có một đám nha dịch hung ác đuổi theo, y thấy nàng đáng thương, nhất thời nổi hứng, tiện tay cứu nàng.

Hạnh Nhi quỳ trên đất, trước khấu đầu với Nhiếp Trường Bình, sau đó nức nở nói với Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề.

“Đa tạ các vị ân nhân, cám ơn các ngài đã cứu tôi, tôi bây giờ không có gì báo đáp, chờ tôi về thăm gia gia xong, tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho các vị ân nhân!”

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống, nhìn mặt của nàng, do dự một lúc nói.

“Muốn thăm gia gia thì đi mau đi, nếu chậm trễ có thể không gặp được nữa.”

Hạnh Nhi mở to hai mắt, không thể tin được “Sao có thể?”

Tiêu Hề Hề thở dài, giọng điệu hơi xót thương “Ta xem tướng mạo của cô, hôm nay sẽ có người thân qua đời, người thân nhất của cô hẳn là chỉ còn mỗi mình gia gia thôi nhỉ.”

Cả người Hạnh Nhi run rẩy, nước mắt lăn dài trên mặt.

Thật vậy, cha mẹ nàng mất sớm, nàng luôn sống cùng gia gia, gia gia chính là người thân duy nhất còn lại của nàng trên đời này.

Nàng không dám chậm trễ, nghiêng ngả lảo đảo chạy ra ngoài.

Nàng phải mau về gặp gia gia lần cuối.

Tiêu Hề Hề nói “Phái người đi theo, đừng để cô nương ấy bị bán lần nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Tiêu Nam, đi theo cô nương ấy.”

Một thị vệ tên Tiêu Nam bước ra đáp vâng, nhanh chóng đuổi theo.

Nhiếp Trường Bình tiêu hóa thông tin, nửa tin nửa ngờ hỏi “Lẽ nào ngươi biết xem tướng?”

Tiêu Hề Hề bình tĩnh nói “Biết sơ sơ.”

“Vậy ngươi xem cho ta đi, tối nay ta ăn gì?”

“Đương nhiên là bánh ngô với thịt xông khói.”

Nhiếp Trường Bình cười nói “Ngươi sai rồi, ta ghét nhất bánh ngô, tối nay nhất định không ăn.”

Tiêu Hề Hề đảo mắt "Nếu ta đúng thì sao?"

"Không thể nào, không thể nào!"

"Chỉ là giả thiết thôi mà, nếu ta đúng, tối nay thịt xông khói của người đều là của ta, thế nào?"

Nhiếp Trường Bình không chút do dự đồng ý "Được, vậy đánh cược thịt xông khói, nếu ngươi đúng, thịt xông khói của ta sẽ là của ngươi, nếu ngươi sai, thịt xông khói của ngươi sẽ là của ta."

Tiêu Hề Hề cười cong mắt "Một lời đã định."

Nhiếp Trường Bình đầy tự tin "Tứ mã nan truy!"

Vừa lúc đó, hầu bàn gõ cửa.

Hầu bàn đứng ở cửa hỏi "Các vị khách quan, xin hỏi tối nay các vị có dùng cơm ở quán trọ không? Nếu có, tôi sẽ bảo phòng bếp bắt đầu nấu cơm."

Nhiếp Trường Bình không chút do dự nói "Ngoại trừ bánh ngô, những thứ khác đều được."

Hầu bàn lúng túng nói "Nhưng món chính trong quán chỉ có bánh ngô mà thôi."

Nhiếp Trường Bình ngẩn người.

Y không thể tin được "Quán trọ lớn như vậy, sao có thể chỉ có bánh ngô? Cơm đâu? Mỳ đâu? Nếu thật sự không có, thì bánh bao màn thầu cũng được!"

Hầu bàn khó khăn giải thích "Cả huyện Cam Cốc chúng tôi rất thiếu lương thực, ngoài kho lúa của huyện nha, tìm đâu ra gạo mì chứ? Bột ngô và thịt xông khói trong quán đều là hàng tồn năm ngoái, ăn một miếng thiếu một chút, cũng không biết có thể trụ được bao nhiêu ngày."

Chương 114: Nhân tài không được trọng dụng

Nhiếp Trường Bình quay đầu hỏi tiểu tư.

“Lương khô chúng ta mang theo còn bao nhiêu?”

Tiểu tư cay đắng nói “Ăn hết rồi.”

Nhiếp Trường Bình ngoan cố không chịu thua, nghiến răng nói “Tối nay ta không ăn món chính, chỉ ăn thịt! Cho ta một dĩa thịt xông khói lớn!”

Trừ y ra, những người khác đều nói muốn ăn món chính, dù món chính chỉ là bánh ngô, vẫn tốt hơn ăn mỗi thịt xông khói.

Tiêu Hề Hề gọi thêm một bát canh dưa chua.

Hầu bàn nhanh chóng mang thức ăn lên.

Bánh ngô khô cứng, những người quen ăn ngon như họ, quả thật rất khó nuốt.

Nhiếp Trường Bình thấy họ cau mày ăn bánh thì bật cười ha hả.

“May là ta không gọi bánh ngô, ta đã biết món này rất khó ăn!”

Nhưng kế đó y không cười nổi nữa.

Thịt xông khói được thái lát mỏng chiên giòn, không có đồ ăn kèm hay gia vị nào khác, ăn vào miệng thấy vừa khô vừa mặn.

Ăn được vài miếng, y không thể ăn thêm nữa, hét lên đòi nước.

Tiểu tư nhanh chóng đưa trà cho y.

Tiêu Hề Hề nhắc nhở "Một ấm trà giá một đồng, Tiểu quận vương uống tiết kiệm một chút."

Nhiếp Trường Bình ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng xé bánh ngô thành từng miếng nhỏ ngâm vào canh dưa chua, bánh ngô khô cứng sau khi ngâm canh sẽ mềm đi rất nhiều.

Nàng bỏ miếng bánh được ngâm mềm vào bát, đẩy chúng đến trước mặt Thái tử.

Sau đó, nàng ôm bát canh của mình, bắt đầu ăn một miếng bánh kèm một miếng thịt, ăn rất ngon lành.

Nhiếp Trường Bình không ngờ còn có thể ăn như vậy.

Y gọi hầu bàn, cho mình một bát canh dưa chua và một ít bánh ngô.

Vì canh dưa chua có rất nhiều nước, nên đây là món ăn đắt nhất trong tất cả.

Cũng may bọn họ không thiếu tiền, dù có đắt cũng phải ăn canh, nếu không chẳng thể nào nuốt nổi bánh ngô.

Thấy Nhiếp Trường Bình đã ăn bánh ngô, Tiêu Hề Hề không chút do dự vươn tay kéo cả dĩa thịt xông khói trước mặt y về phía mình.

"Tiểu quận vương, người thua rồi, thịt xông khói này đều là của ta."

Nhiếp Trường Bình tranh cãi "Nhiều thịt như vậy ngươi cũng ăn không hết, ta giúp ngươi một chút."

Tiêu Hề Hề cười hì hì "Không cần, dù bữa này ta ăn không

hết, ta có thể để dành cho bữa sau, dù sao thịt xông khói có thể giữ được một thời gian dài."

Nhiếp Trường Bình định gọi hầu bàn mang thêm một dĩa thịt xông khói.

Tiêu Hề Hề nhắc nhở thân thiện "Theo đánh cược của chúng ta, tất cả thịt xông khói tối nay của người sẽ là của ta, dù người có gọi thêm vài dĩa thịt xông khói, cuối cùng vẫn phải cống nạp cho ta, một miếng thịt người cũng không được ăn."

Lúc này Nhiếp Trường Bình mới ngẩn ra.

Hóa ra còn có bẫy ẩn như vậy!

Y cả giận nói "Với bản lĩnh của ngươi, làm tiểu thái giám thật sự là nhân tài không được trọng dụng."

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Ta nhận lời khen của người, nhưng ta sẽ không chia thịt xông khói với người."

Nhiếp Trường Bình "……"

Y tức giận nói "Ta không thèm chút thịt xông khói của ngươi!"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh ăn hết thức ăn khô khốc trong bát.

Dù mùi vị vẫn không ngon, nhưng ít nhất có thể lấp đầy bụng.

Sáng hôm sau.

Thị vệ dẫn Hạnh Nhi trở về.

Mắt của Hạnh Nhi sưng đỏ vì khóc, trông còn thảm hại hơn trước.

Hôm qua nàng về nhà chú họ, chú thím thấy nàng thì rất ngạc nhiên, hỏi nàng tại sao lại quay lại?

Hạnh Nhi không muốn quan tâm bọn họ, nàng chỉ muốn gặp gia gia.

Chú thím không buông tha nàng, nghi ngờ Hạnh Nhi bỏ trốn, sợ Hạnh Nhi gây rắc rối cho cả nhà nên định trói nàng đưa về huyện nha.

May là Tiêu Nam ra tay kịp thời, đánh ngất chú thím nhốt vào phòng chứa củi.

Chương 115: Về sau cô sẽ thuộc về ta

Lúc Hạnh Nhi gặp gia gia, gia gia chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Hai ngày qua, gia gia sống không tốt, chẳng những bệnh, mà chú thím cũng không cho ông ăn, cố ý bỏ đói ông, đợi ông chết rồi vứt ra ngoài, như vậy mới bớt được một miệng ăn trong nhà.

Khi hai ông cháu gặp nhau, nước mắt đầm đìa.

Hạnh Nhi muốn tìm đại phu cho gia gia, nhưng nàng không có tiền.

Nàng muốn cầu xin chú thím, vay tiền họ đi mời đại phu.

Gia gia ngăn nàng lại.

“Bộ xương già này của ông đáng lẽ nên chết từ lâu rồi, đừng cầu xin hai thứ súc sinh kia, cũng đừng lo cho ông, cháu chỉ cần … chỉ cần chăm sóc mình cho tốt là được rồi.”

Dặn dò xong, gia gia trút hơi thở cuối cùng.

Hạnh Nhi quỳ bên giường khóc cạn nước mắt, Tiêu Nam đứng ngoài cửa, nghe tiếng khóc trong phòng, cảm thấy có hơi không thoải mái.

Hạnh Nhi cứ khóc như vậy cả đêm, mãi đến hừng đông, nàng mới dần dần ngừng khóc.

Nàng muốn mượn tiền của Tiêu Nam, khổ nỗi trên người chẳng có gì cả, dù nàng vay tiền, cũng chưa chắc trả được, huống chi Tiêu Nam đã giúp nàng rất nhiều, nàng không thể

được nước làm tới.

Cuối cùng, Tiêu Nam vẫn nảy sinh đồng cảm, chỉ cho nàng một hướng.

“Cô có thể thử hỏi chủ tử nhà ta, có lẽ họ sẽ giúp được cô.”

Thế nên Hạnh Nhi lại theo Tiêu Nam đến quán trọ.

Hạnh Nhi quỳ xuống, nghẹn ngào nói “Gia gia của tôi đã bệnh chết, bây giờ trên người tôi không có tiền, cả quan tài rẻ tiền cũng không mua được, hức hức! Tôi không có gì để thế chấp cho các ngài, tôi chỉ có thể bán mình đi, chỉ cần hai lượng bạc … không, một lượng bạc thôi cũng đủ rồi, tôi muốn mua một chiếc quan tài để chôn cất gia gia tử tế, cầu xin các ngài mua tôi đi.”

Nói xong, nàng dập đầu mạnh.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống trước mặt nàng, nghiêm túc hỏi “Cô có sở trường gì không?”

Hạnh Nhi vừa khóc vừa nói “Tôi có thể may vá, làm việc nhà, trồng trọt nuôi gà.”

Tiêu Hề Hề chớp mắt “Cô biết trồng trọt nuôi gà sao?”

“Vâng, gia gia tuổi tác cao, chân đi không tiện, ruộng rau và gà ở nhà đều do tôi phụ trách, trước đây còn nuôi heo và vịt, cái gì cũng làm được! Dù bây giờ tôi không biết, tôi có thể học, tôi học rất là nhanh!”

Hạnh Nhi sợ đối phương không muốn mình, nàng cố gắng chào hàng bản thân.

Tiêu Hề Hề nghe nàng biết cách nuôi heo, hai mắt tức thì sáng lên.

Tiêu Hề Hề lập tức lấy ra hai lượng bạc từ trong túi tiền “Tiền này cho cô, về sau cô sẽ thuộc về ta.”

Hai tay Hạnh Nhi cầm tiền, mạnh mẽ dập đầu với nàng.

“Cảm ơn người, bây giờ tôi đi mua quan tài, chờ chôn cất gia gia xong, tôi sẽ quay lại tìm người.”

Tiêu Hề Hề nói được.

Hạnh Nhi cầm tiền rời đi.

Thị vệ nhìn Thái tử Điện hạ, thấy Thái tử gật đầu, lập tức bước ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn hỏi Tiêu Hề Hề.

“Nàng mua cô nương ấy làm gì? Điện Thanh Ca không đủ người cho nàng sai bảo à?”

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng thì thầm “Nhưng những người đó không biết nuôi heo.”

Lạc Thanh Hàn còn tưởng mình nghe lầm “Nàng nói cái gì? Nàng muốn nuôi cái gì?”

Tiêu Hề Hề cười nịnh nọt, nói “Ta thấy chỉ ăn gà, vịt, cá thì quá đơn điệu, trong thực đơn sao có thể bỏ lỡ món thịt heo thơm ngon chứ? Người thử nghĩ xem, thịt ba chỉ béo được xào thành thịt cháy cạnh, ngon biết mấy! Nếu người không muốn ăn thịt cháy cạnh, chúng ta cũng có thể làm thịt kho Đông Pha, hoặc khâu nhục cũng được! Ây da, không được rồi, càng nghĩ càng thèm, nước dãi sắp chảy ra luôn rồi.”

Chương 116: Duy nhất lần này, không có lần sau

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Ta không cho phép nàng nuôi heo ở Đông cung!"

Hắn có thể chịu đựng nàng nuôi gà vịt cá đã là cực hạn rồi, nàng còn muốn nuôi heo? Nàng thật sự coi Đông cung là trại chăn nuôi à?

Tiêu Hề Hề nắm tay áo hắn lắc lắc.

"Điện hạ, cầu xin người, người ta rất muốn ăn thịt heo mà ~"

Lạc Thanh Hàn hất tay nàng ra "Không được làm nũng!"

Tiêu Hề Hề lại quấn lấy hắn, ôm cánh tay hắn "Điện hạ, thịt heo cay ăn ngon lắm, người không muốn ăn thật sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ta không muốn ăn."

"Nhưng ta rất muốn ăn, khi còn bé ở trên núi ăn không ăn được món gì ngon, mỗi ngày ngoài cải trắng, củ cải thì là đậu phụ, quanh năm suốt tháng chỉ có ngày Tết mới được ăn chút thịt. Lúc ấy ta nghĩ, đợi ta xuống núi, nhất định phải ăn thật nhiều thật nhiều thịt heo, Điện hạ, người không thể thương xót ta, giúp ta hoàn thành tâm nguyện này sao?"

Lạc Thanh Hàn "Huyền Môn của nàng đã nghèo đến mức thịt heo cũng không ăn được à?"

"Phải đó, thật sự nghèo lắm."

"Là bị nàng ăn đến nghèo nhỉ?"

Tiêu Hề Hề "……"

Điện hạ, người như vậy không đáng yêu chút nào hết nha.

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng thật sự muốn ăn thịt heo, có thể bảo ngự thiện phòng làm cho nàng."

Tiêu Hề Hề mếu máo "Ta thấy ngự thiện phòng làm không ngon bằng Bảo Cầm, hơn nữa ngự thiện phòng cách điện Thanh Ca quá xa, mỗi lần mang món ăn từ đó về đều nguội hết cả, thịt cháy cạnh vừa nấu xong mới thơm ngon, nguội rồi sẽ không ngon."

Lạc Thanh Hàn vẫn kiên quyết "Vậy cũng không thể để nàng nuôi heo ở Đông cung."

Tiêu Hề Hề "Thật sự không thể nuôi hả?"

Lạc Thanh Hàn "Không được."

Hắn nghĩ Tiêu Hề Hề sẽ dây dưa không thôi, ai ngờ nàng buông hắn ra.

Nàng lùi lại hai bước, ngồi xuống đệm, bắt đầu yếu ớt hát.

"Cô gái nhỏ sống trong thị trấn nhỏ dưới cầu ở Giang Châu, trong nhà có phòng có ruộng, ai ngờ ác bá đến nhà, chiếm phòng chiếm ruộng, gia gia chống đối, bị gã đánh một gậy! Ác bá đó cưỡng ép ta, bắt ta làm thiếp thứ mười tám, ai biết lòng ta đau đớn, chỉ có chết mới chứng minh được trong sạch ~ lấy cái chết chứng minh trong sạch ~"

Lạc Thanh Hàn "……"

Ai là ác bá? Nàng làm thiếp thứ mười tám của ai?

Hai bên thái dương hắn giật giật, nữ nhân này vì miếng ăn mà cái gì cũng dám nói!

Tiêu Hề Hề thở dài, tiếp tục oán than hát "Làm thiếp thứ mười tám, thịt heo cũng không cho ăn, ai biết lòng ta đau đớn …"

Lạc Thanh Hàn không chịu được nữa, cắt ngang mấy lời nhảm nhí của nàng, tức giận nói.

"Chỉ được nuôi một con, duy nhất lần này, không có lần sau!"

Tiêu Hề Hề lập tức như cá muối giãy đành đạch, nhảy lên ôm eo hắn, cười rạng rỡ.

"Điện hạ, người thật sự là Điện hạ tốt nhất trên đời! Moah moah!"

Lạc Thanh Hàn nội tâm thê lương.

Hắn cảm thấy mình nhất định là Thái tử hoang đường nhất từ trước đến nay, thế mà cho phép phi tần nuôi heo trong Đông cung.

Hắn thậm chí không dám tưởng tượng Hoàng đế, Hoàng hậu với các triều thần sẽ phản ứng thế nào khi biết chuyện này.

Chắc sẽ điên mất.

Nhiếp Trường Bình mở cửa đi vào "Thái tử Điện hạ, chúng ta …"

Y đang nói chợt im bặt.

Y mở to hai mắt nhìn Tiêu Tây ôm chặt Thái tử, mặt Tiêu Tây còn dán trước ngực Thái tử, tư thế này …

Mẹ kiếp, ban ngày ban mặt Thái tử cùng tiểu thái giám làm loạn trong phòng!

Quan trọng là Thái tử không ngăn Tiêu Tây, còn cùng làm loạn theo.

Chậc chậc chậc.

Thật là ph.óng đãng!

Chương 117: Phẫn nộ nhưng không dám nói

Khi ánh mắt lạnh lẽo của Thái tử quay sang, Nhiếp Trường Bình mới hoàn hồn, hoảng loạn lui về sau, còn không quên giải thích.

“Xin lỗi, ta không phải cố ý quấy rầy hai người, các người tiếp tục, tiếp tục đi!”

Lạc Thanh Hàn lạnh băng nói “Đứng lại.”

Nhiếp Trường Bình buộc đứng lại, nịnh nọt cười nói “Điện hạ, ta sai rồi, ta không thấy gì hết, người cứ xem như ta chưa từng tới đây, ta cam đoan sẽ không nói chuyện hai người ấy ấy ra ngoài.”

Tiêu Hề Hề buông Thái tử ra, tò mò hỏi “Chuyện ấy ấy là chuyện gì?”

Nhiếp Trường Bình không dám nói rõ, chỉ có thể mơ hồ ám chỉ “Thì là chuyện ấy đó, các người hiểu mà.”

Tiêu Hề Hề mờ mịt “Ta không hiểu, rốt cuộc là gì? Người nói rõ chút đi.”

Nhiếp Trường Bình xoắn xuýt “Loại chuyện này sao nói huỵch toẹt ra được chứ?”

“Có gì mà không nói thẳng ra được?”

“Ây da, thì là loại chuyện ngươi và Thái tử cùng làm ấy.”

“Ta và Thái tử đang bàn chuyện nuôi …”

“Được rồi.” Lạc Thanh Hàn cắt ngang, không để nàng nói chuyện nuôi heo ra ngoài.

Hắn thà bị hiểu lầm làm loạn với tiểu thái giam, còn hơn bị người khác biết phi tần của mình nuôi heo ở Đông cung.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi “Nhiếp Trường Bình, ngươi tới đây làm gì?”

Nhiếp Trường Bình lúc này mới nhớ ra mình có chuyện muốn bàn bạc với Thái tử, vội nói.

“Hôm nay ta ra ngoài đi dạo, nghe nói gần đây trong thành có nhiều đứa trẻ mất tích, phụ mẫu người thân của bọn trẻ trình báo lên huyện nha, nhưng nha dịch nói bọn họ bận chuẩn bị đón tiếp Thái tử, không có thời gian quản mấy chuyện nhỏ nhặt này, những người đến báo quan đều bị đuổi ra ngoài.”

Lạc Thanh Hàn nhíu mày: “Gần đây cổng thành phong tỏa, người bên trong ra không được, người bên ngoài cũng không thể vào, bọn trẻ mất tích nhất định còn ở trong thành, cứ lục soát là tìm được rồi, tại sao huyện nha không quản chuyện này?”

Nhiếp Trường Bình gật đầu “Ta cũng cảm thấy chuyện này kỳ lạ, nên mới tới bẩm báo với Điện hạ, muốn hỏi người có cần điều tra không?”

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại “Hôm qua ta bảo ngươi điều tra Dương huyện lệnh, có kết quả chưa?”

“Dương huyện lệnh tên đầy đủ là Dương Khai Quang, nghe nói năm nay lão đã sáu mươi ba, mười năm trước được điều đến huyện Cam Cốc. Nghe dân chúng nói, hai năm đầu tiên mới tới huyện Cam Cốc, lão rất chăm chỉ, xem như là một vị quan tốt, nhưng thời gian lâu dần, lão dần bộc lộ bản chất tham lam của mình. Phàm là người vào nha môn, mặc kệ có lý hay không có lý, đều phải nộp tiền trước, không có tiền thì bị phạt trượng. Giống như mấy gia đình giàu có ở đây, dù giết

người phóng hỏa, miễn là có đủ tiền, Dương Khai Quang cũng có thể áp vụ án xuống, dân chúng phẫn nộ mà không dám nói.”

“Hai năm trước có một thư sinh, huynh trưởng của y bị ác bá đánh chết, thư sinh đến huyện nha kiện ác bá, nhưng vì không có tiền lôi kéo quan hệ, bị nha dịch đánh hai mươi trượng trên công đường. Thư sinh kia cũng rất kiên cường, thấy Dương huyện lệnh không trả công bằng cho mình, y đang định đến Thịnh Kinh kiện cáo, đáng tiếc còn chưa kịp đi, thì một nhà bốn người bị thiêu sống trong nhà. Nha dịch thông báo với bên ngoài là nhà của thư sinh kia vô tình bốc cháy, nhưng thâm tâm mọi người đều biết, cả nhà thư sinh đã bị diệt khẩu. Một bài học đáng sợ trước mắt, trong huyện Cam Cốc không còn ai dám kiện cáo, chỉ đành để Dương Khai Quang lộng hành ở huyện Cam Cốc.”

“Dương Khai Quang sở dĩ hạ lệnh phong tỏa cổng thành, trên danh nghĩa là vì duy trì trị an trong thành để đón tiếp Thái tử Điện hạ, trên thực tế là muốn nhân cơ hội phát tài. Lão quy định, người muốn vào thành phải nộp mười lượng bạc, không nộp tiền thì không được vào thành. Lão còn kiểm soát hai giếng nước duy nhất trong thành, ngày đêm phái người canh giữ, không cho dân chúng lại gần, muốn uống nước chỉ có thể mua với giá cao.”

Chương 118: Các ngài bảo tôi làm gì, tôi sẽ làm cái đó

“Còn cả hành cung đặc biệt xây cho người, thật ra chỉ là vỏ bọc mà thôi. Dương Khai Quang lấy cớ xây hành cung để thu thuế của dân chúng. Mấy cường hào địa phương vẫn sống tốt, bọn chúng rất nhiều tiền, thậm chí còn sẵn lòng chi tiền nhiều hơn, hi vọng sau này có thể diện kiến Thái tử Điện hạ. Đáng thương cho dân chúng nghèo khổ, không có tiền, chỉ đành đi làm lao động khổ sai, giúp xây dựng hành cung ngày đêm không biết mệt, vô số người mệt đến kiệt sức.”

……

Nhiếp Trường Bình nói một hơi rất nhiều chuyện về Dương huyện lệnh.

Phần lớn là y nghe ngóng từ dân chúng, còn số ít là do tối qua y lệnh hai thị vệ lẻn vào huyện nha nghe lén.

Hồi lâu sau, Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói “Tạm thời không cần quản chuyện tên Dương huyện lệnh kia, ta xử lý lão sau, điều tra chuyện bọn trẻ mất tích trước đã.”

Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Tiêu Hề Hề, hỏi “Ngươi có thể bói được phương hướng của bọn trẻ không?”

Tiêu Hề Hề nói “Ta cần sinh thần bát tự của bọn trẻ.”

Lạc Thanh Hàn lệnh Nhiếp Trường Bình dò hỏi.

Hôm qua, Nhiếp Trường Bình đã lĩnh giáo bản lĩnh bói toán của Tiêu Tây, lúc này không nhiều lời, nhận lệnh rời đi.

Mãi đến chiều, Nhiếp Trường Bình mới quay về.

Y đặt một tờ giấy ghi đầy tên và sinh thần bát tự trước mặt Tiêu Hề Hề.

“Ta chỉ dò hỏi được nhiêu đây thôi, có phụ mẫu của vài đứa trẻ khóc đến ngất đi, ta muốn hỏi cũng không hỏi được gì.”

Tiêu Hề Hề nói “Nhiều thế này đủ rồi.”

Nàng nhìn lướt qua sinh thần bát tự, tất cả đều là những đứa trẻ chưa trưởng thành từ tám đến mười hai tuổi, trai gái có đủ.

Nàng nhắm mắt lại, bắt đầu âm thầm bói toán trong lòng.

Lạnh lẽo, đói khát, hoảng loạn, bất lực …

Vô số cảm xúc tiêu cực ập đến, lấn át trái tim Tiêu Hề Hề.

Nàng chống tay xuống mặt bàn, sắc mặt hơi tái đi.

Lạc Thanh Hàn ngồi cạnh nàng, thấy nàng như vậy, hắn chủ động giơ tay ôm lấy vai nàng, để nàng dựa vào người hắn.

Thấy vậy, Nhiếp Trường Bình không khỏi chậc lưỡi, Thái tử thật sự rất sủng ái tiểu thái giám này!

Tiêu Hề Hề dựa vào người Thái tử, phải mất một lúc mới thoát khỏi những cảm xúc tiêu cực đó, nàng nhẹ giọng nói “Bọn trẻ bị nhốt ở một nơi rất tối, không có cửa sổ, xung quanh rất lạnh, nơi đó nằm ở phía đông nam, cách chúng ta ba dặm.”

Lạc Thanh Hàn nhìn Nhiếp Trường Bình.

Y lập tức nói “Ta lập tức đi điều tra.”

Nhiếp Trường Bình dẫn thị vệ nhanh chóng rời đi.

Lạc Thanh Hàn nghĩ về những gì Tiêu Hề Hề vừa nói, lúc cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng đã dựa vào hắn ngủ mất.

Sắc mặt nàng vẫn còn hơi nhợt nhạt, nhưng hàng mày đã giãn ra, dường như đang ngủ rất say.

Khoảnh khắc này.

Dường như hối hả náo động trên thế gian đã biến mất.

Lòng hắn thanh thản vô cùng.

Cốc cốc

Có tiếng gõ cửa.

Giọng của Tiêu Nam vọng qua cửa truyền đến.

“Thiếu gia.”

Lạc Thanh Hàn “Vào đi.”

Tiêu Nam và Hạnh Nhi lần lượt bước vào.

Hạnh Nhi không khóc nữa, nhưng đôi mắt vẫn đỏ hoe.

Nàng muốn lên tiếng, nhưng khi thấy Tiêu Hề Hề đang ngủ, đột nhiên không dám nói nữa, nàng sợ quấy rầy giấc ngủ của đối phương.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Cô muốn nói gì thì cứ nói, y không tỉnh đâu.”

Lúc này Hạnh Nhi mới thận trọng nói, giọng rất khàn.

“Tôi đã chôn cất gia gia xong rồi, từ giờ trở đi, tôi là nô tỳ của các ngài, các ngài bảo tôi làm gì, tôi sẽ làm cái đó.”

Chương 119: Nhận chủ

Lạc Thanh Hàn không muốn thấy tiểu nha đầu biết nuôi heo này chút nào.

Hắn lạnh nhạt nói "Tiêu Tây mua cô, sau này cô theo y."

Hạnh Nhi ghi nhớ cái tên Tiêu Tây trong lòng, nàng cung kính dập đầu với Tiêu Tây, xem như chính thức nhận chủ.

Lúc này Tiêu Nam tiến lên một bước, cung kính nói "Thiếu gia, hôm nay khi thuộc hạ cùng Hạnh Nhi đi gặp chú của nàng, đụng phải một đám nha dịch, đám nha dịch đó đến bắt Hạnh Nhi, nhưng bị thuộc hạ đánh bỏ chạy rồi."

Lạc Thanh Hàn không quan tâm chuyện này, cả mí mắt cũng không nhấc lên.

Tiêu Nam tiếp tục "Sau đó thuộc hạ hỏi Hạnh Nhi, mới biết được tại sao đám nha dịch đó muốn bắt nàng, chuyện này có liên quan đến Dương huyện lệnh."

Cuối cùng Lạc Thanh Hàn cũng có chút hứng thú "Chuyện gì?"

Tiêu Nam nhìn Hạnh Nhi, ra hiệu cho nàng nói.

Hạnh Nhi thật ra có hơi sợ hãi trước vị thiếu gia này, khi thiếu gia nhìn nàng, nàng theo bản năng muốn lui về sau.

Nàng lấy hết can đảm, giọng run run nói "Tôi bị chú thím đánh bất tỉnh rồi bán vào huyện nha, lúc tỉnh lại đã bị nhốt trong ngục tối. Trong đó, ngoài tôi, còn có hơn chục cô gái, tất cả đều trạc tuổi tôi."

Lạc Thanh Hàn "Bọn họ cũng bị bán vào huyện nha?"

"Không, chỉ một số ít bị bán, còn lại là bị bắt cóc."

Lạc Thanh Hàn lập tức nhớ đến chuyện mất tích của bọn trẻ trong thành.

Hắn hỏi "Trong huyện nha có bao nhiêu đứa trẻ tầm tuổi cô?"

Hạnh Nhi cẩn thận suy nghĩ "Tôi chỉ biết phòng giam của tôi có mười lăm mười sáu người, những phòng giam khác thì tôi không biết."

Lạc Thanh Hàn "Hôm qua làm sao cô trốn ra được?"

"Nha dịch chọn bốn cô gái từ phòng giam, nói là muốn chúng tôi hầu hạ một vị khách quý, đó là một lão đạo sĩ."

"Lão đạo sĩ?"

Hạnh Nhi tiếp tục kể lại "Lão đạo sĩ là khách được Dương huyện lệnh mời đến, nghe nói muốn giúp Thái tử tiến hành nghi lễ cầu mưa, Dương huyện lệnh rất tôn sùng lão đạo sĩ kia, liên tục bảo chúng tôi rót rượu gắp thức ăn cho lão. Lão đạo sĩ nói muốn sờ xương, rồi dùng tay s.ờ soạng người tôi, tôi rất sợ nên đẩy lão ra, ma ma bên cạnh liền tát tôi, còn mắng rất nhiều lời khó nghe. Bọn họ cảm thấy tôi không biết điều nên bảo nha dịch đưa tôi về phòng giam. Trên đường đi, nhân lúc nha dịch không chú ý, tôi liền chạy ra ngoài, vừa lúc gặp được Nhiếp công tử, may thay Nhiếp công tử ra tay cứu giúp, nếu không tôi chắc chắn sẽ bị họ bắt lại."

Nàng kể hết những gì nàng nhớ, gồm cả chuyện xấu hổ nàng đã trải qua.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Cô có biết lai lịch của lão đạo sĩ kia không?"

Hạnh Nhi lắc đầu "Tôi không biết."

Nàng dừng một chút, như nhớ ra gì đó, bổ sung một câu "Tôi nghe bọn họ nói đến Huyền Môn, lão đạo sĩ kia hình như tới từ Huyền Môn."

Huyền Môn?

Lạc Thanh Hàn vô thức cúi đầu nhìn nữ nhân bên cạnh.

Lúc này Tiêu Hề Hề còn đang ngủ say, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lạc Thanh Hàn đang suy nghĩ tại sao Huyền Môn muốn can thiệp vào chuyện này, thì nghe thấy tiếng động từ dưới lầu truyền đến.

Tiêu Nam lập tức ra ngoài kiểm tra tình hình.

Một lúc sau trở vào phòng, sắc mặt không được tốt lắm.

"Thiếu gia, dưới lầu có rất nhiều bổ khoái và nha dịch, trong đó có một số đã chạm mặt thuộc hạ, chính là bọn sáng nay muốn đoạt lại Hạnh Nhi bị thuộc hạ đánh bỏ chạy."

Chương 120: Bắt người

Sắc mặt Hạnh Nhi lập tức thay đổi, thân thể không tự chủ được run lên, đầy sợ hãi "Bọn chúng đến bắt tôi sao?"

Nàng không ngốc, bản thân biết một số chuyện không nên biết, nếu bị bắt trở về, nàng sẽ không thể sống được nữa.

Chẳng mấy chốc, bọn nha dịch đã xông đến trước cửa phòng.

Bọn chúng thấy Tiêu Nam và Hạnh Nhi trong phòng, một nha dịch mặt mũi bầm tím sưng tấy chỉ vào Tiêu Nam hét lên.

"Sáng nay là hắn đánh chúng ta!"

Giọng gã rất lớn, lớn đến nỗi đã đánh thức Tiêu Hề Hề đang ngủ.

Nàng ngẩng đầu, mắt lim dim, ngơ ngác hỏi "Sao vậy?"

Lạc Thanh Hàn ấn đầu nàng trở lại vai hắn, thản nhiên nói "Không liên quan đến nàng, tiếp tục ngủ đi."

"Vâng."

Tiêu Hề Hề nhắm mắt, an tâm ngủ tiếp.

Một tên nhìn giống như bổ đầu bước ra, cao ngạo nói "Ngươi thật to gan, không chỉ cướp nha đầu mà Huyện lệnh đại nhân mua về, còn đánh cả quan sai huyện nha, đúng là chán sống!"

Lạc Thanh Hàn cau mày "Ồn quá."

Bổ đầu cười lạnh "Sắp chết đến nơi còn giả vờ? Người đâu,

bắt hết người trong phòng này lại cho ta, đưa về nha môn nhận hình!”

Các bổ khoái tháo cùm, hùng hổ xông vào phòng.

Tiêu Nam và ba thị vệ rút đao xông lên.

Luận về thân thủ, bọn họ mạnh hơn đám bổ khoái nha dịch miệng hùm gan sứa này nhiều.

Chẳng mấy chốc, đám bổ khoái vừa rồi còn hung ác đã bị đánh gục không gượng dậy được, chỉ có thể ôm vết thương kêu gào thảm thiết.

Ông chủ và hầu bàn trong quán trọ không dám đến gần, tất cả đều trốn ra xa.

Sắc mặt gã nha dịch lớn tiếng cáo trạng lúc trước tái nhợt, cả người không khỏi run rẩy.

Gã không ngờ thực lực của đối phương lại mạnh như vậy, rõ ràng bọn họ có hơn chục người, đối phương chỉ có bốn người, lại bị đánh đến không thể phản kháng, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn rồi.

Đám nha dịch biết lần này có thể đã đá trúng tấm sắt, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Bọn chúng không dám kêu gào, cuống quýt kéo đồng bọn đang nằm dưới đất, đỡ nhau thảm hại bỏ chạy.

Thị vệ tra đao vào vỏ.

Hạnh Nhi nhẹ nhõm thở ra, cảm giác mình như sống lại sau tai nạn.

Lạc Thanh Hàn xua tay, bảo họ lui ra ngoài.

Thị vệ chắp tay lui xuống, Tiêu Nam trước khi đi, không quên kéo Hạnh Nhi đi theo.

Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, nàng vẫn ngủ say, như thể mọi chuyện xảy ra bên ngoài không liên quan gì nàng.

Nửa canh giờ sau, Nhiếp Trường Bình trở lại.

Lần này y rút kinh nghiệm, gõ cửa trước, sau khi được phép mới bước vào.

Thấy Tiêu Tây vẫn dựa trên người Thái tử ngủ say, không khỏi dừng bước.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Nói đi, không cần quan tâm gì hết."

Nhiếp Trường Bình quỳ xuống trước mặt hắn, nhỏ giọng thần bí nói "Điện hạ, người có biết cách ba dặm về phia đông nam là nơi nào không?"

Nhiếp Trường Bình vốn tưởng Thái tử sẽ thuận theo lời mình hỏi ở đâu?

Nhưng cuối cùng, Thái tử nhẹ nhàng đưa ra đáp án chính xác.

"Huyện nha."

Nhiếp Trường Bình mở to mắt, không tin được nói "Làm sao người biết? Chẳng lẽ ngay cả chuyện này Tiêu Tây cũng đoán được? Cũng không đúng, nếu tính ra được, cần gì phải bắt ta đi tìm chứ?"

Lạc Thanh Hàn không định giải thích, bình tĩnh nói tiếp.

"Bọn trẻ mất tích đều bị nhốt trong ngục ở huyện nha, chuyện này có liên quan đến Dương Khai Quang, bây giờ chúng ta đang thiếu người, phải đợi Triệu Hiền đưa đại quân đến, mới có thể động thủ với ông ta."

Nhiếp Trường Bình đồng ý “Điện hạ nói đúng.”

Chương 121: Thật đáng ghét!

Ông chủ quán trọ tìm tới.

Ông đứng trước cửa, chắp tay thi lễ với Lạc Thanh Hàn và Nhiếp Trường Bình, thận trọng nói.

“Hai vị khách quan, bắt đầu từ hôm nay quán chúng tôi sẽ đóng cửa, mời các vị đến quán trọ khác được không? Tôi biết như vậy không hay lắm, tôi có thể giảm một nửa tiền phòng cho các vị.”

Nhiếp Trường Bình cau mày “Ông muốn đuổi chúng ta đi?”

Ông chủ ngượng ngùng nói “Tôi cũng hết cách, vừa rồi các người đánh người của huyện nha, bọn chúng nhất định sẽ không bỏ qua, chỗ tôi chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, thật sự không gánh chịu nổi, xin hai vị lượng thứ.”

Nhiếp Trường Bình không vui.

Y là Tiểu quận vương, đi đến đâu mà chẳng được người khác cung phụng? Nào từng bị người khác đuổi đi như vậy?

Y còn muốn nói thêm, lại bị Lạc Thanh Hàn cắt ngang.

“Thanh toán tiền, chúng ta đi.”

Nếu Thái tử Điện hạ đã lên tiếng, Nhiếp Trường Bình dù bất mãn đến đâu cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Ông chủ vô cùng cảm kích “Cám ơn hai vị khách quan thông cảm!”

Ông chủ đi xa, Nhiếp Trường Bình không khỏi nhỏ giọng than thở "Điện hạ cần gì để ý? Chỉ là một quán trọ nhỏ, người nói một câu là có thể mua đứt nó rồi."

Lạc Thành Hàn điềm tĩnh nói "Ông chủ nói đúng, hôm nay đám người của huyện nha chịu thiệt hai lần trong tay chúng ta, nhất định đã ghi hận trong lòng, có lẽ bọn chúng sẽ đánh tới cửa lần nữa. Bây giờ số lượng người chúng ta có hạn, không tiện đối đầu trực diện với bọn chúng, chúng ta phải đi trước khi bọn chúng lại tìm tới."

Nhiếp Trường Bình chợt nhận ra, thì ra là như vậy!

Y ngừng phàn nàn, lập tức đứng dậy ra ngoài thu xếp mọi chuyện.

Lạc Thanh Hàn nhìn xuống nữ nhân đang ngủ, giơ tay nhéo khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Tiêu Hề Hề đau đớn tỉnh lại.

Nàng mở mắt, hơi hơi ngồi thẳng, bất mãn hỏi "Điện hạ làm gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Không thể ở đây nữa, chúng ta phải đổi chỗ khác."

Tiêu Hề Hề không hỏi lý do, chỉ xoa xoa mặt mình "Có rất nhiều cách đánh thức ta, sao người cứ phải nhéo mặt ta? Đau lắm đó."

"Ta thích."

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm, người này thật đáng ghét!

Tiểu tư giúp đóng gói hành lý, chuyển chúng vào xe ngựa.

Hạnh Nhi nhiều lần muốn giúp, nhưng không tìm được cơ hội, đành bất lực đứng nhìn.

Tiêu Nam thấy vậy, tốt bụng nhắc nhở.

“Nếu thiếu gia đã bảo cô đi theo Tiêu Tây, về sau cứ đi theo Tiêu Tây, y bảo ngươi làm gì thì làm đó, những chuyện khác không cần quan tâm.”

Hạnh Nhi vội đáp “Vâng, tôi biết rồi.”

Nàng dừng một chút, rồi nói thêm “Cảm ơn, Tiêu đại ca.”

Vừa lúc Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn lần lượt bước ra.

Hạnh Nhi vội chạy đến, khuỵu gối hành lễ.

“Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia.”

Tiêu Hề Hề thấy nàng, hai mắt sáng lên “Em lo hậu sự cho gia gia ổn thỏa rồi chưa?”

Hạnh Nhi cảm kích nói “Đã ổn thỏa rồi, cảm tạ ngân lượng của tiểu thiếu gia, từ nay về sau, Hạnh Nhi thuộc về người, dù người muốn làm gì, đều có thể căn dặn tôi.”

Tiêu Hề Hề nắm tay nàng, mong đợi nói “Chỗ ta không có gì để em làm hết, em chỉ cần giúp ta …”

“Khụ!”

Lạc Thanh Hàn ở phía sau ho mạnh một tiếng.

Tiêu Hề Hề bị cắt ngang, nàng quay đầu nhìn hắn “Cổ họng của người khó chịu à?”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Không sao, đi thôi.”

“Vâng.”

Chương 122: Chuyện hạnh phúc nhất

Tiêu Hề Hề ngồi cùng một xe ngựa với Lạc Thanh Hàn, Hạnh Nhi không tiện theo vào, nàng và Tiêu Nam ngồi bên ngoài xe ngựa.

Tiêu Nam phụ trách đánh xe, vừa quăng dây cương, xe ngựa chậm rãi rời khỏi hậu viện của quán trọ.

Nhóm người bọn họ lạ mặt, còn có xe có ngựa, mục tiêu quá lớn, dễ bị người khác chú ý.

Bây giờ, rất nhiều người trong thành đều biết chuyện có một nhóm người lạ mặt đánh quan sai, các quán trọ sợ gặp phiền phức, khi thấy nhóm người lạ mặt này đều lấy lý do hết phòng, không muốn cho họ trọ lại.

Không còn cách nào, bọn họ chỉ còn cách tìm một viện bỏ hoang dừng chân.

Tiêu Hề Hề đứng cạnh chỗ cây cối um tùm trong viện, hai tay đút ống tay áo, nhìn ngôi nhà đổ nát trước mặt, khẽ thở dài.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng thở dài gì thế?"

"Ngôi nhà này tối nay sẽ bị đốt."

Lạc Thanh Hàn khẽ cau mày "Nàng bói ra được gì rồi?"

"Thật ra cũng không cần bói gì, Thái tử Điện hạ hẳn cũng đoán được, chúng ta chẳng những đoạt Hạnh Nhi, còn hai lần đánh người của huyện nha, bọn chúng sẽ không tha cho chúng ta. Huyện thành chỉ có bây nhiêu, bọn chúng sẽ tìm tới nhanh thôi, người của chúng ta lợi hại, dù số người không nhiều bằng

bọn chúng, nhưng nếu liều mạng, chắc chắn sẽ đánh lại được. Bọn chúng sợ chịu thiệt, sau khi tìm thấy chúng ta hẳn là sẽ không đối đầu trực diện, chỉ cần phóng hỏa, là có thể khiến chúng ta kẹt ở đây đến chết."

Lạc Thanh Hàn nhìn xung quanh, do hạn hán nên cỏ dại ở nơi đổ nát này đã khô héo, phòng ốc xuống cấp từ lâu.

Nếu cháy thì lửa sẽ nhanh chóng lan ra, căn phòng tức thì bị thiêu rụi, không ai có thể thoát ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một lúc, gọi Nhiếp Trường Bình dặn dò vài câu.

Nhiếp Trường Bình nghe vậy nở nụ cười "Không vấn đề, ta lập tức làm ngay!"

Y dẫn theo hai thị vệ rời đi.

Tiểu tư thận trọng hỏi "Thiếu gia, còn cần dọn dẹp viện này không?"

Lạc Thanh Hàn "Đương nhiên phải dọn."

Tiểu tư nhận lệnh, lập tức bắt tay vào việc.

Lần này, cuối cùng Hạnh Nhi cũng có cơ hội giúp đỡ, nàng lấy một cây chổi tự chế đơn sơ, quét sạch tất cả các phòng.

Tiêu Nam đến tửu lâu gần đó mua vài món ăn, đóng gói mang về, phân phát cho mọi người.

Trong số thức ăn mang về có một con gà quay béo ngậy.

Tiêu Hề Hề ôm đùi gà, gặm vô cùng sung sướng.

Thấy nàng thích, Lạc Thanh Hàn cũng gắp đùi gà trong bát mình cho nàng.

Làm Tiêu Hề Hề cảm động không thôi.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Chuyện hạnh phúc nhất đời này của ta là được gả cho Điện hạ!"

Nét mặt Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt "Hạnh phúc của nàng chỉ đáng giá một cái đùi gà?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Đúng vậy, đúng vậy!"

"Vậy hạnh phúc của nàng giá rẻ thật."

Tiêu Hề Hề cười hì hì "Rẻ mới tốt chứ, loại hạnh phúc này dễ có được hơn, hạnh phúc quá đắt sẽ khiến người ta nản chí."

Lạc Thanh Hàn không nói nên lời.

Nữ nhân này luôn ngốc nghếch như vậy, nhìn thì rất dễ lừa, nhưng thỉnh thoảng nàng có thể nói ra vài câu ẩn ý sâu xa.

Không biết nàng ngốc thật hay giả ngốc nữa.

Họ rời đi không lâu, cả quán trọ bị bổ khoái và nha dịch bao vây.

Ông chủ hoảng sợ đón tiếp, vừa chắp tay thi lễ, vừa nịnh nọt, nói "Tối nay, sao Kim điển sử lại rảnh rỗi tới đây vậy?"

Điển sử là một chức quan phụ trách truy bắt tội phạm trong nha môn, không có cấp bậc, thuộc hàng tiểu quan cấp thấp, nhưng ở nơi nhỏ bé hẻo lánh này, lại có quyền lực rất lớn, dân chúng bình thường gặp gã đều nơm nớp lo sợ.

Chương 123: Phóng hỏa

Kim điển sử lúc này vô cùng nôn nóng.

Dương huyện lệnh sai gã đi bắt con nha đầu thối Hạnh Nhi về, kết quả người gã phái đi chẳng những không bắt được Hạnh Nhi, ngược lại bị đánh tả tơi liên tiếp.

Chuyện này đến tai Dương huyện lệnh đều thành lỗi của gã, vừa rồi Dương huyện lệnh mắng gã một trận té tát trước mặt nhiều người, khiến gã mất hết mặt mũi.

Kim điển sử thề sẽ bắt đám người lạ mặt khiến gã mất hết mặt mũi đó về đánh nhừ tử!

Gã tóm lấy ông chủ, hung hãn ép hỏi.

“Hôm nay có một đám người lạ mặt trọ trong quán các ngươi?”

Ông chủ sợ đến mức toàn thân phát run, lắp bắp nói “Đúng đúng, nhưng bọn họ đã đi rồi.”

“Đi rồi? Ông già khốn kiếp dám lừa ta?”

“Không có không có, tiểu nhân sao dám lừa người?” ông chủ sắp khóc đến nơi.

Kim điển sử không tin lời ông chủ nói, gã thô bạo ném ông chủ sang bên, lạnh giọng quát.

“Xông vào cho lão tử, bắt sống bọn khốn kia!”

Lần này, Kim điển sử thật sự tức giận, thề nhất định sẽ bắt

được đám người lạ mặt coi trời bằng vung đó.

Gã gần như huy động tất cả nha dịch và bổ khoái trong huyện nha, ba mươi bổ khoái và hơn tám mươi nha dịch, cộng lại hơn một trăm người.

Bọn chúng cầm đao thương gậy gộc, hùng hổ xông vào quán trọ, đi thẳng vào phòng mà Lạc Thanh Hàn từng ở.

Mấy tên hầu bàn sợ hãi đã trốn hết, không dám thở mạnh.

Bổ khoái và nha dịch lật tung quán trọ, nhưng không tìm được tung tích của đám người lạ mặt, Kim điển sử lúc này mới tin lời của ông chủ.

"Ngươi biết bọn người lạ mặt đó đi đâu không?"

Ông chủ lắc đầu bảo không biết.

Kim điển sử chửi thề một câu, đằng đằng sát khi quay đầu bỏ đi.

Gã bắt đầu tìm kiếm và tra hỏi từng con phố, cả huyện thành chỉ bao nhiêu lớn, gã tìm hết mọi nơi, không tin không tìm thấy đám người lạ mặt đó!

Nửa ngày trôi qua, trời đã gần tối, đám nha dịch cuối cùng cũng tìm được tung tích của đám người lạ mặt.

Sau khi biết tung tích, Kim điển sử cười khẩy "Chó chết, cuối cùng cũng để lão tử tìm được! Đi, đi lột da bọn chúng!"

Bổ khoái nhắc nhở "Chúng ta đánh trực tiếp như vậy sợ là sẽ chịu thiệt, thân thủ đám người đó rất lợi hại, còn mang theo binh khí, nếu chúng ta l.ỗ mãng, rất có thể gây ra không ít thương vong, theo tôi thấy, chi bằng phóng hỏa, giống như chúng ta làm với tên thư sinh kia …"

Kim điển sử dù tính tình nóng nảy nhưng không phải mất não.

Gã cảm thấy lời của bổ khoái rất có lý, giơ tay vỗ vỗ vai bổ khoái hai lần, cười nói.

“Được lắm, chủ ý này của ngươi rất hay, chỉ cần một mồi lửa, cũng tiện cho người khác nhìn thấy, to gan lớn mật chống đối nha môn chúng ta sẽ có kết cục thế nào!”

Kim điển sử chỉ huy, bổ khoái và nha dịch thu gom rất nhiều củi và dầu hỏa.

Sau khi dọn dẹp xong tiểu viện, cũng miễn cưỡng có thể ở được.

Tiêu Hề Hề sớm đã lên giường ngủ say.

Lạc Thanh Hàn đọc sách dưới ánh nến.

Có tiếng gõ cửa, giọng của Tiêu Nam vang lên.

“Điện hạ, ngoài sân có động tĩnh, thuộc hạ ra ngoài xem xét, là người của huyện nha đang chất củi ngoài viện, còn mang theo rất nhiều dầu hỏa, xem ra bọn chúng muốn phóng hỏa.”

Lạc Thanh Hàn lật sang trang, thờ ơ nói “Mặc kệ bọn chúng.”

“Vâng.”

Chương 124: Ngươi không thể nào là Thái tử!

Nhìn đống củi chất cao nửa người trước mặt, Kim điển sử rất hài lòng, gã hô lên "Dầu hỏa đâu? Mau rưới lên!"

Đám nha dịch chuyển mấy thùng dầu hỏa trên xe ngựa xuống, rưới lên đống củi.

Vừa lúc đó, một chiếc xe ngựa dừng gần tiểu viện.

Đám nha dịch còn tưởng có người đi nhầm vào nơi này, đang định tiến lên đuổi đi, không ngờ từ trong xe ngựa truyền ra một giọng nói run rẩy của một ông lão.

"Kim Sơn Hổ! Dừng tay!"

Kim điển sử nghe giọng nói này, cơ thể gã cứng đờ, sau đó nét mặt lộ ra vẻ không tin được.

Gã nhớ giọng nói này.

Là giọng của Dương huyện lệnh!

Lẽ nào người trong xe ngựa là Dương huyện lệnh?

Nhưng sao ngài ấy lại ở đây?

Lẽ nào Dương huyện lệnh đến đốc thúc gã bắt người?

Trong đầu Kim điển sử tức thì nhảy ra vô số nghi vấn, gã tiến lên hai bước, thăm dò hỏi "Người trong xe là Huyện lệnh đại nhân?"

Thị vệ vén rèm lên, lộ ra hai người ngồi bên trong, chính là Nhiếp Trường Bình và Dương Khai Quang.

Vừa rồi Nhiếp Trường Bình cùng hai thị vệ lẻn vào huyện nha, bắt được Dương Khai Quang, âm thầm trói lão rồi đưa đến đây.

Dương Khai Quang lúc này đang mặc thường phục, hai tay bị trói sau lưng, toàn thân không tự chủ được run rẩy, chòm râu dưới cằm cũng khẽ run, khuôn mặt già nua càng tái nhợt vì sợ hãi.

Nhiếp Trường Bình kề đoản kiếm vào cổ lão, nói.

"Bảo đám chó săn của ông cút đi."

Dương Khai Quang rất sợ chết, cuống quýt hét lên "Kim Sơn Hổ, mau đưa người đi, càng xa càng tốt!"

Kim điển sử không ngờ Dương huyện lệnh lại bị bắt, gã vừa sợ vừa giận, nhưng vì đánh chuột sợ vỡ bình nên không dám hành động hấp tấp, chỉ đành nén cơn tức, dẫn hết bổ khoái và nha dịch mau chóng rời khỏi.

Nhiếp Trường Bình nhảy xuống xe ngựa, sải bước về phía viện.

Một thị vệ kéo Dương Khai Quang ra khỏi xe ngựa, khiêng vào viện, một thị vệ khác dắt xe ngựa vòng cửa sau.

Lạc Thanh Hàn biết Nhiếp Trường Bình đã quay lại, đặt sách xuống, đứng dậy ra ngoài.

Dưới ánh trăng, Dương Khai Quang nhìn rõ nam tử anh tuấn trước mặt.

Nam tử nhìn còn trẻ, chừng mười tám mười chín tuổi, mặc y phục rộng tay xanh nhạt, mái tóc đen dài xõa sau lưng, chỉ dùng dây màu lam buộc hờ.

Đôi mắt đen láy của hắn như hồ nước lạnh ngàn năm, lạnh lẽo trầm tĩnh, chỉ cần bị hắn nhìn, Dương Khai Quang thấy ớn lạnh trong lòng.

Dương Khai Quang theo bản năng cảm thấy hoảng loạn sợ sệt.

Thị vệ đá vào hõm đầu gối của lão, mắng "Thấy chủ tử chúng ta còn không quỳ xuống hành lễ?"

Dương Khai Quang tuổi tác đã cao, mấy năm nay cơ thể bị rượu chè gái gú bào mòn, vừa bị đá đã lập tức khuỵu xuống đất, đau đớn thảm thiết hét lên.

Cũng may nơi này nền bùn, nếu là nền đá, một đòn này đã đập nát xương bánh chè của lão.

Nhiếp Trường Bình chắp tay hành lễ "Thái tử Điện hạ, không thẹn sứ mệnh, ta đã mang người về rồi."

Dương Khai Quang vẫn đang la hét, cả người cứng đờ khi nghe thấy câu này.

Mặc đau đớn, lão giãy giụa đứng thẳng, nhìn nam tử anh tuấn đứng trước mặt, không thể tin hỏi "Ngươi, ngươi là Thái tử? Sao có thể? Xa giá của Thái tử còn chưa tới huyện Cam Cốc!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn lão "Vì ngươi biết xa giá của ta vẫn chưa đến huyện Cam Cốc, nên mới dám lấy danh nghĩa của ta để vơ vét tiền của, phải không?"

Dương Khai Quang vẫn không muốn tin.

"Không thể, ngươi không thể nào là Thái tử, ngươi nhất định là giả, giả mạo Thái tử là tội chết!"

Chương 125: Ngươi quả thật đáng chết

Lạc Thanh Hàn lệnh cho người mang ấn tín của Thái tử đến.

Dương Khai Quang chưa từng gặp Thái tử nên không biết Thái tử trông như thế nào, nhưng lão biết ấn của Thái tử ra sao.

Tận mắt nhìn thấy ấn tín của Thái tử bày trước mặt, lão rốt cuộc đành phải tiếp nhận hiện thực, nam tử anh tuấn trước mặt, đúng là Thái tử Điện hạ!

Dương Khai Quang như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ, hồi lâu sau mới dần tỉnh táo lại.

Lão không ngờ đường đường là Thái tử lại hạ mình vi phục đến huyện Cam Cốc!

Những chuyện lão làm trong thời gian này, há chẳng phải đều bị Thái tử biết hết rồi sao?

Nghĩ tới đây, Dương Khai Quang toàn thân phát lạnh, tay chân không tự chủ được run rẩy.

Lão ấp úng nói "Vi thần … vi thần Dương Khai Quang, bái kiến Thái tử Điện hạ, không biết Thái tử Điện hạ đại giá quang lâm, không nghênh đón từ xa, vi thần tội đáng muôn chết!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ngươi quả thật đáng chết."

Dương Khai Quang lại sợ run lẩy bẩy, toát mồ hôi lạnh.

Lão sợ Thái tử trong lúc tức giận sẽ gi.ết chết lão.

“Thái tử Điện hạ tha mạng, vi thần có thể giải thích! Sở dĩ vi thần phong tỏa cổng thành là vì để dân chúng trong thành tránh gặp tai họa do nạn dân vùng khác tới, người không biết, nạn dân bên ngoài đó rất hung ác, bọn chúng đói khát nên chuyện gì cũng làm ra được, trước đó rất nhiều dân chúng vô tội đã bị cướp đoạt, vi thần không còn cách nào khác, chỉ có thể đuổi bọn chúng khỏi thành.”

Nhiếp Trường Bình chậc lưỡi “Phí vào thành mười lượng bạc, ngươi giải thích sao đây?”

“Phí vào thành mười lượng bạc quả thật có hơi đắt đỏ, nhưng trong tình trạng hiện tại, khắp nơi đều là nạn dân không có cơm ăn, vi thần chỉ có thể dựa vào thủ đoạn nhỏ nhặt này kiếm tiền, sau đó lấy tiền đổi lương thực, cứu trợ những nạn nhân đáng thương đó.”

Nhiếp Trường Bình cười nhạo “Nói như vậy, ngược lại là ngươi đang làm chuyện tốt à?”

Dương Khai Quang cười khan nói “Cũng không phải chuyện tốt, vi thần chỉ muốn làm chút chuyện cho dân chúng mà thôi.”

Nhiếp Trường Bình thật muốn xem lão già này còn bịa được gì nữa, liền hỏi tiếp.

“Ngươi thu rất nhiều thuế của dân, ngày đêm bắt dân chúng xây hành cung, chuyện này thì sao?”

Dương Khai Quang nịnh nọt cười nói “Thái tử Điện hạ ngàn dặm xa xôi đến huyện Cam Cốc, huyện thành không có gì để tiếp đãi Thái tử Điện hạ, vi thần chỉ muốn xây một hành cung cho Thái tử. Tiền tu sửa hành cung đều là mấy gia tộc giàu có ở đây tự nguyện quyên góp, họ cũng muốn Thái tử Điện hạ có thể sống thoải mái hơn ở huyện Cam Cốc, hoàn toàn xuất phát từ ý tốt. Còn về dân chúng lao động cực khổ kia … nhà họ nghèo đến mức không còn gì để ăn, thần bảo họ xây hành cung, mỗi ngày bao ăn hai bữa, coi như là cho họ một miếng ăn.”

“Được rồi, những chuyện này ta tin ngươi, vậy trong thành có rất nhiều đứa trẻ mất tích lại là chuyện gì nữa?”

Dương Khai Quang nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi.

Nhiếp Trường Bình còn tưởng Dương Khai Quang lại sắp viện cớ gì đó thì lão già này lập tức thừa nhận.

“Bọn trẻ đó quả thật là do vi thần bắt!”

Nhiếp Trường Bình không ngờ lão sảng khoái thừa nhận như vậy, sửng sốt một chút, sau đó hỏ “Ngươi thân là quan viên phụ mẫu, sao lại làm ra chuyện này?”

Dương Khai Quang chua xót nói “Vi thần cũng hết cách rồi, nơi đây không có mưa, mùa màng trên đồng khô héo, nếu cứ tiếp tục như vậy, e là dân chúng huyện Cam Cốc sẽ chết đói.”

“Chuyện này thì liên quan gì đến bọn trẻ?”

Chương 126: Tế phẩm

Dương Khai Quang nhìn nam tử anh tuấn phía trước, run giọng nói.

“Vi thần biết Thái tử Điện hạ muốn đến huyện Cam Cốc tiến hành nghi lễ cầu mưa, trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng vi thần sợ Thái tử Điện hạ cầu không được mưa sẽ làm mất lòng dân, nên cố ý tìm một vị cao nhân. Vị cao nhân này tự xưng là người của Huyền Môn, thông thạo thuật kỳ môn bát quái, ông ta nói với vi thần, nếu muốn cầu mưa thành công, cần phải có thành ý, mà thành ý đó là dâng tế phẩm phong phú.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn khẽ động “Bọn trẻ đó là tế phẩm?”

“Đúng vậy, vào ngày Thái tử Điện hạ cầu mưa, bọn trẻ này sẽ được hiến tế cho ông trời.”

Giọng Lạc Thanh Hàn lạnh băng “Đó đều là mạng người, các ngươi đang tàn sát dân lành.”

Dương Khai Quang cuống quýt chống chế.

“Điện hạ hiểu lầm rồi, thần không có ý định giết người, sau nghi lễ cầu mưa, bọn trẻ sẽ được đưa về nhà, dù vi thần có điên rồ thế nào, cũng sẽ không giết nhiều đứa trẻ như vậy.”

Lạc Thanh Hàn trầm giọng hỏi “Nếu không hại đến tính mạng, sao lại dùng thủ đoạn bắt cóc đáng xấu hổ như vậy? Ngươi có thể trực tiếp nói với cha mẹ và người nhà của bọn trẻ.”

Dương Khai Quang nghẹn họng.

Nhiếp Trường Bình siết gáy lão, hung hãn hỏi.

“Đến lúc này rồi còn muốn lừa chúng ta? Ta thấy ngươi không cần mạng chó của ngươi nữa rồi.”

Dương Khai Quang sợ hãi, không dám giấu diếm nữa, nói hết những gì mình biết.

“Chính vị cao nhân đó nói với vi thần, cầu mưa không dễ, tế phẩm phải lựa chọn cẩn thận. Trẻ con bình thường không được, bắt buộc phải mang mệnh thủy, tuổi từ tám đến mười hai, số lượng càng nhiều càng tốt. Vì muốn tìm những đứa trẻ có bát tự mang mệnh thủy, vi thần đành bắt hết trẻ con từ tám đến mười hai tuổi trong thành, để cao nhân lựa chọn, sau đó giữ lại những đứa trẻ mang mệnh thủy, còn lại sẽ được đưa về nhà.”

“Bọn trẻ bị các ngươi chọn làm tế phẩm cuối cùng sẽ chết phải không?”

Dương Khai Quang trả lời không được, chỉ có thể run rẩy chống đỡ.

“Những chuyện này đều là do vị cao nhân kia sai khiến, vi thần làm theo lời ông ta dặn, vi thần vô tội, xin Thái tử Điện hạ tha mạng!”

Lạc Thanh Hàn “Vừa rồi ngươi nói, vị cao nhân đó tự xưng là người của Huyền Môn?”

Dương Khai Quang dùng sức gật đầu “Vâng!”

“Tên ông ta là gì? Ngươi làm sao tìm được ông ta?”

“Đạo hiệu của ông ta là Thiên Sơn cư sĩ, một tháng trước đến huyện Cam Cốc, bày một sạp nhỏ trong huyện thành, chuyên xem bói cho người khác, ai nấy đều nói ông ta xem cực kỳ chính xác, quả là một cao nhân có bản lĩnh thật sự. Vi thần nghe được chuyện này, đã sai người mời ông ta đến huyện nha, bảo ông ta bói cho vi thần một quẻ, kết quả ông ta xem rất chuẩn, vi thần thấy ông ta có vài phần bản lĩnh, bèn thỉnh giáo

chuyện cầu mưa với ông ta.”

Nhiếp Trường Bình ngẩng đầu nhìn Thái tử, hỏi “Điện hạ, hay là ta đi bắt lão đạo sĩ giả thần giả quỷ kia?”

Lạc Thanh Hàn gật đầu đồng ý.

Hắn cũng muốn xem thử Thiên Sơn cư sĩ được coi là cao nhân đó rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Nhiếp Trường Bình nhận lệnh rời đi.

Vì Dương huyện lệnh bị bắt cóc, tối nay cả huyện nha loạn cào cào cả lên, càng làm cho nhóm người của Nhiếp Trường Bình dễ hành động hơn.

Họ lặng lẽ lẻn vào huyện nha, tìm thấy Thiên Sơn cư sĩ đang chuẩn bị thu dọn hành lý bỏ chạy, đánh ông ta bất tỉnh rồi đưa khỏi huyện nha.

Khi Thiên Sơn cư sĩ tỉnh dậy, người đã nằm trong tiểu viện bỏ hoang.

Chương 127: Gọi nàng dậy

Lạc Thanh Hàn xoay người vào phòng, đi đến bên giường.

Lúc này Tiêu Hề Hề vẫn đang ngủ say.

Tư thế ngủ của nàng rất xấu, chăn bị vò thành một cục ôm trong lòng, chân phải thò ra ngoài, ống quần xốc lên đến đầu gối, lộ ra bắp chân trắng nõn mảnh khảnh, hai bàn chân trắng sạch gác lên thành giường, những ngón chân nhỏ tròn thỉnh thoảng khẽ nhúc nhích.

Tư thế này, cũng không biết đang quyến rũ ai nữa?

Lạc Thanh Hàn ngồi ở mép giường, vươn tay nắm bàn chân nhỏ của nàng, đầu ngón tay nhẹ lướt qua lòng bàn chân.

Tiêu Hề Hề:!!!

Nàng chợt tỉnh giấc, như con cá muối bật thẳng dậy.

Đôi mắt hạnh mở to, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hoảng sợ.

“Người người người người người làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn lúc này đã buông chân nàng ra, thản nhiên nói “Gọi nàng dậy.”

Tiêu Hề Hề rụt chân vào trong chăn, ấm ức nói “Người cũng không nên gãi chân ta như vậy.”

Lòng bàn chân là tử huyệt của nàng, chỉ cần chạm nhẹ sẽ nhột không chịu được.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nhìn nàng "Lúc trước ta nhéo mặt nàng, nàng nói không được, bây giờ ta sờ chân nàng, nàng cũng nói không được, nàng nói đi, trên người nàng có chỗ nào ta có thể sờ không?"

Tiêu Hề Hề suy nghĩ hồi lâu, sau đó từ dưới chăn chìa ra một ngón tay.

Lạc Thanh Hàn "Có thể chạm ngón tay?"

Tiêu Hề Hề "Không phải ngón tay, là móng tay."

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề "Tóc cũng được."

Lạc Thanh Hàn quyết định bỏ qua những chủ đề có thể làm hắn tức chết.

Hắn trực tiếp vươn tay nhéo mặt nàng "Đừng kêu ca nữa, mau dậy, có việc cho nàng làm."

Tiêu Hề Hề vội lùi về sau "Tay người vừa sờ chân ta!"

Lạc Thanh Hàn buồn cười nhìn nàng "Ta còn chưa ghét bỏ nàng, ngược lại nàng tự ghét bỏ mình?"

Tiêu Hề Hề lầm bầm hai tiếng, với tay lấy y phục, mặc từng cái một.

Bị Thái tử Điện hạ quấy rối, nàng không còn buồn ngủ nữa, chốc lát đã mặc xong y phục, mang vớ xỏ giày hoàn tất.

Qua nửa đêm, nàng cũng lười chải đầu, chỉ dùng dây buộc tóc hờ, thế là xong.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Người Huyền Môn các nàng có thường xuyên ra ngoài không?"

Tiêu Hề Hề ngồi xổm bên cạnh rương, lục lọi thức ăn, nghe

vậy thì dừng lại.

“Người gặp người của Huyền Môn à?”

Lạc Thanh Hàn “Trong huyện nha có một lão đạo sĩ tự xưng là người của Huyền Môn, đạo hiệu là Thiên Sơn cư sĩ.”

Hắn kể đại khái chuyện của Thiên Sơn cư sĩ và Dương huyện lệnh.

Tiêu Hề Hề cuối cùng tìm thấy một gói củ cải khô.

Nàng mở gói, ngửi mùi thơm của củ cải khô, nở nụ cười hạnh phúc.

Lạc Thanh Hàn cau mày “Đã nửa đêm rồi nàng còn ăn?”

Tiêu Hề Hề bóc một miếng củ cải khô ném vào miệng, nhai rộp rộp, qua loa nói “Vốn không ăn đêm, nhưng người cứ đánh thức ta dậy, ta dậy là sẽ đói, đói là ta sẽ ăn.”

“Nói vậy đều là lỗi của ta?”

“Không có không có, người là Thái tử, thân phận tôn quý, người sao có thể sai được chứ? Dù cả thiên hạ đều sai, người cũng không thể sai.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lời nịnh bợ này còn có thể lấy lệ hơn nữa không?

Tiêu Hề Hề ăn vài miếng củ cải khô trước khi bắt đầu nói về Huyền Môn.

“Trong Huyền Môn không chỉ có mình ta xuống núi, nhưng theo ta được biết, Huyền Môn không có ai là Thiên Sơn cư sĩ.”

Chương 128: Thiên Sơn cư sĩ

Lạc Thanh Hàn thận trọng hỏi "Nàng biết hết người trong Huyền Môn?"

Tiêu Hề Hề tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống, vừa ăn vừa nói "Tổng cộng chỉ có mấy người, ta đương nhiên biết hết."

Lạc Thanh Hàn khá ngạc nhiên "Huyền Môn chỉ có mấy người?"

"Trên núi rất nhiều người, nhưng chân chính bái sư nhập môn chỉ có năm người, ta xếp thứ tư, trên có ba sư huynh, dưới có một tiểu sư đệ."

Tâm tình Lạc Thanh Hàn hơi phức tạp "Nghe nàng nói, ta luôn cảm thấy Huyền Môn giống như gánh hát rong."

Không hề có cảm giác huyền bí trong truyền thuyết chút nào.

Tiêu Hề Hề tùy ý nói "Người nghĩ vậy cũng được."

Có tiếng gõ cửa, giọng của Tiêu Nam truyền vào.

"Thiếu gia, người đã đưa về."

Lạc Thanh Hàn đứng lên "Đừng ăn nữa, cùng ta ra ngoài xem thử."

"Vâng."

Tiêu Hề Hề ôm củ cải khô, theo sau Thái tử ra ngoài.

Thiên Sơn cư sĩ bị thị vệ thô bạo ném xuống đất.

Trán lão đập xuống đất, tỉnh dậy vì đau.

Một lúc sau, Thiên Sơn cư sĩ mới hết hoảng hốt mà hoàn hồn lại.

Đầu tiên, lão thấy Dương huyện lệnh bị trói bên cạnh, sau đó nhìn những người xung quanh, cuối cùng tầm mắt rơi vào nam tử nghiêm nghị trước mặt.

Nam tử mặc y phục rộng tay xanh nhạt, lẳng lặng đứng dưới hành lang, sắc mặt lạnh lùng toát ra một loại cảm giác xa lạ khiến người ta thoạt nhìn không dám lại gần.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, Thiên Sơn đã biết nam tử nghiêm nghị này là người đứng đầu.

Lão định thần lại.

Lão nhiều năm vào Nam ra Bắc, gặp qua không ít chuyện.

Trong lòng lão biết rõ, vào lúc thế này nhất định phải bình tĩnh, không được hoảng loạn.

Thiên Sơn cư sĩ đứng dậy, chỉnh lại y phục, giả vờ ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười nói.

“Không biết các vị anh hùng hảo hán đêm khuya mời bần đạo đến đây là vì chuyện gì?”

Lão năm nay ngoài năm mươi, dáng người cao gầy, dưới cằm có chòm râu dê, mặc đạo bào rộng màu xám, tay cầm phất trần, thoạt nhìn có vài phần tiên phong đạo cốt.

Nhiếp Trường Bình nghịch đoản kiếm trong tay, cười nham hiểm.

“Nếu ngươi có thể bói toán, vậy thử bói xem tại sao chúng ta lại trói ngươi đến đây?”

Vừa rồi Thiên Sơn cư sĩ cố ý nói lão được mời đến là để làm dịu bầu không khí, nhưng bây giờ Nhiếp Trường Bình nói thẳng là trói mình đến đây, điều này rõ là không cho lão mặt mũi gì.

Thiên Sơn cư sĩ cũng không tức giận, vẫn giữ nụ cười khiêm tốn lễ độ.

“Các vị đến hẳn là vì chuyện bọn trẻ trong thành mất tích phải không?”

Nhiếp Trường Bình không nói, nhìn về phía Thái tử Điện hạ.

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nói “Chuyện bọn trẻ mất tích, Dương huyện lệnh đã nói với chúng ta rồi, bây giờ ta muốn biết, là chuyện về Huyền Môn.”

Nụ cười trên mặt Thiên Sơn cư sĩ chốc lát đông cứng.

Lão không ngờ đám người này mất công trói lão đến đây là để hỏi về Huyền Môn.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi “Nghe Dương Khai Quang nói, ngươi là người của Huyền Môn, chuyện này là thật?”

“Đương nhiên là thật, bản lĩnh bói toán này của bần đạo đều được học từ Huyền Môn.”

“Vậy ngươi có biết môn chủ Huyền Môn tên là gì không?”

Thiên Sơn cư sĩ lộ ra vẻ mặt khó hiểu “Dĩ nhiên bần đạo biết, nhưng trước giờ Huyền Môn luôn ẩn dật, môn chủ cũng chưa từng lộ mặt với bên ngoài, môn chủ luôn dặn dò vãn bối chúng ta không được tiết lộ chuyện của ngài ấy ra ngoài.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Ngươi không muốn nói? Hay là vốn dĩ không biết?”

“Vị công tử này, bần đạo nói hết thảy đều là sự thật, mong công tử không nên ép buộc làm khó dễ người khác.”

Chương 129: Kẻ lừa đảo

Lạc Thanh Hàn mặc lão, quay sang nhìn Tiêu Hề Hề bên cạnh, nhỏ giọng hỏi.

“Ngươi gặp qua người này chưa?”

Tiêu Hề Hề nhai củ cải khô, thuận miệng nói “Chưa từng gặp.”

Nàng dừng một chút, lại nói thêm “Tuy Huyền Môn ẩn cư lánh đời, nhưng trước kia sư phụ ta từng xuống núi, còn sống ở nhân gian một khoảng thời gian rất dài. Trên thực tế, các đời môn chủ Huyền Môn trước khi nắm quyền, đều phải xuống núi rèn luyện, đây là quy trình bắt buộc, lão đạo sĩ này nói dối, ông ta là kẻ lừa đảo.”

Nghe vậy, sắc mặt Thiên Sơn cư sĩ thay đổi, lạnh lùng nói “Ngươi mới nói dối, ngươi không biết chuyện về Huyền Môn, lại dám ở đây nói bậy bạ, ngươi không sợ Huyền Môn tìm ngươi gây chuyện à!”

Tiêu Hề Hề nhét củ cải khô vào miệng, chậm rãi nói.

“Tên của ông là Lý Nhị Cẩu, nhũ danh Cẩu Đản, sống ở thôn Tiểu Câu Tử, huyện Dư Phong, quận Thương Nam, ông còn có một tỷ tỷ và một muội muội. Cha của ông nghiện cờ bạc, nợ nần rất nhiều, sau đó bán tỷ tỷ và muội muội của ông để trả nợ, giữ lại đứa con trai duy nhất phụng dưỡng mình. Đáng tiếc ông từ nhỏ không học hành tử tế, ăn chơi lêu lổng, gái gú cờ bạc, không chỉ chọc mẹ mình tức chết, còn làm cha mình bị người khác đánh gãy một chân. Năm mười tám tuổi, ông vụn trộm với một người đã có chồng, bị chồng người ta bắt gian trên giường, ông bị đánh gần chết, còn bị đuổi ra khỏi thôn.

Sau đó, ông bắt đầu lang thang khắp nơi, đạo bào và phất trần trên người ông đều được trộm về, ta nói đúng không?"

Từng câu nàng nói, làm sắc mặt Thiên Sơn cư sĩ dần tái nhợt.

Khi nàng nói xong, Thiên Sơn cư sĩ nhìn nàng như nhìn thấy ma.

Lão mở to mắt, không tin được nàng đã phanh phui hết bí mật của mình.

Sao nàng ta có thể biết nhiều như vậy?

Chẳng lẽ nàng ta đã điều tra lão từ trước?

Nhưng không thể nào!

Lão chưa từng gặp nàng ta, hai người trước đây cũng chưa từng qua lại.

Nghe xong lời của Tiêu Hề Hề, Dương Khai Quang không thể tin nhìn Thiên Sơn cư sĩ, run rẩy nói.

"Ngươi thật sự là kẻ lừa đảo? Không thể nào? Nếu ngươi là kẻ lừa đảo, sao có thể nói ra những chuyện đó trong nhà ta?"

Thiên Sơn cư sĩ mở miệng, muốn phủ nhận.

Lúc này, Tiêu Hề Hề nhàn nhã nói tiếp.

"Bịp bợm giang hồ xem bói cho người khác toàn dựa vào kỹ xảo, cách thường thấy nhất là dùng tiền nhờ người. Về phần làm sao ông ta có thể đoán được chuyện trong nhà ông, hẳn là trước đó từng nghe ngóng không ít chuyện trong nhà ông."

Bị người khác vạch trần chân tướng, Thiên Sơn cư sĩ không thể giả vờ nữa, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

Dương Khai Quang thấy phản ứng của lão, còn cò gì không hiểu nữa? Ông tức giận chửi bới.

“Đồ lừa đảo, còn dám lừa cả ta? Uổng công ta tin ngươi như vậy, ngươi nói gì ta cũng sẽ làm, hóa ra ngươi toàn nói bậy, báo hại ta thành ra thế này! Dù ta có chết, cũng sẽ biến thành ma đến đòi mạng ngươi!”

Thiên Sơn cư sĩ tự biện bạch “Ta chỉ muốn kiếm chút tiền thôi, ngươi cứ bắt ta cầu mưa, ta không từ chối được nên chỉ đành bịa chuyện, ai biết ngươi tin là thật!”

“Ngươi nói chắc chắn như vậy, ta có thể không tin sao? Đồ lừa đảo đáng chết, chuyện này mà cũng dám nói nhăng nói cuội, ngươi sẽ không được chết tử tế!”

Chuyện đến nước này, Thiên Sơn cư sĩ biết mình khó thoát, dứt khoát làm liều, đỏ mặt chửi rủa.

“Còn ngươi là thứ tốt lành gì? Thân là quan phụ mẫu, không xem dân chúng là người, bóc lột công sức của dân chúng, ngươi tự hỏi bản thân xem, mấy năm qua có bao nhiêu oan hồn vô tội chết trong tay ngươi? Ngươi còn mắng ta không được chết tử tế, kẻ không được chết tử tế là ngươi mới đúng! Người như ngươi, phải tuyệt tử tuyệt tôn, chết bị đày xuống mười tám tầng địa ngục!”

Chương 130: Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt

Khuyết điểm bị vạch trần trước mọi người, Dương Khai Quang hoảng sợ "Câm miệng! Ngươi vu khống ta! Ngươi mới là kẻ đáng chết!"

Lạc Thanh Hàn không muốn thấy bọn chúng tranh cãi, lạnh nhạt nói.

"Bịt miệng bọn chúng, giam lại."

Hai thị vệ bước tới, dùng cỏ khô bịt miệng Thiên Sơn cư sĩ và Dương Khai Quang, trói lại rồi nhốt trong căn phòng nhỏ bên cạnh.

Từ lúc Dương huyện lệnh bị bắt cóc, Kim điển sử sợ ném chuột vỡ bình chỉ đành sơ tán thuộc hạ.

Nhưng bọn họ cũng không đi xa, mà trốn ở nơi gần tiểu viện bỏ hoang.

Cứ thế chờ cả đêm, vẫn không thấy đám người đó thả Dương huyện lệnh ra.

Kim điển sử càng nghĩ càng thấy bất an, gã sai thuộc hạ ở lại canh chừng, còn gã trở về nha môn trước.

Khi về đến huyện nha, gã mới biết không chỉ có Dương huyện lệnh bị bắt cóc, mà ngay cả Thiên Sơn cư sĩ cũng vậy.

Bây giờ cả nha môn đang hỗn loạn.

Thê thiếp của Dương huyện lệnh khóc lóc, đám con chạy loạn

khắp nơi.

Kim điển sử không thể nhờ bọn họ, gã trực tiếp tìm Huyện thừa và Chủ bộ, hỏi tiếp theo phải làm gì?

Ba người bàn bạc hồi lâu, cuối cùng quyết định lễ trước binh sau.

Đầu tiên, bọn họ cử mấy người giỏi ăn nói đến bên ngoài tiểu viện bỏ hoang hét vọng vào, hy vọng có thể nói chuyện với người bên trong.

Chỉ cần bên kia thả Dương huyện lệnh, bọn họ có thể đồng ý bất kỳ điều kiện gì.

Nha dịch khàn giọng hét lên, nhưng tiểu viện yên tĩnh không có phản ứng.

Kim điển sử nhổ nước bọt "Bọn khốn kiếp không biết điều! Nếu rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, chúng ta cũng không cần phí lời, trực tiếp phóng hỏa, không tin không thể ép bọn chúng ra ngoài!"

Củi và dầu hỏa đặt đêm qua vẫn còn, chỉ cần một mồi lửa là lửa bùng lên ngay.

Chủ bộ do dự nói "Như vậy không ổn, Dương huyện lệnh còn ở bên trong, nếu châm lửa, lỡ thiêu chết Dương huyện lệnh thì sao?"

Kim điển sử "Vậy thì trực tiếp xông vào!"

Huyện thừa cau mày "Nếu đối phương chó cùng rứt giậu, giết Dương huyện lệnh thì sao?"

Kim điển sử mất kiên nhẫn "Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy các ngươi nói xem phải làm sao?"

Cả ba nhìn nhau.

Huyện thừa do dự mãi, vẫn quyết định lấy tĩnh chế động.

“Chúng ta cho người canh giữ ở đây, trong viện không có gì để ăn uống, bọn chúng chắc chắn sẽ phái người ra ngoài tìm thức ăn nước uống. Khi bọn chúng ra ngoài, chúng ta lập tức lao vào bắt người, chỉ cần bắt được người của bọn chúng, chuyện sau đó sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.”

Chủ bộ nói “Còn năm ngày nữa xa giá của Thái tử mới đến huyện Cam Cốc, đám người này nhất định không trụ được quá năm ngày.”

Vì vậy bọn họ canh giữ ngoài tiểu viện ba ngày liền.

Kim điển sử sốt ruột, không thể chờ lâu hơn, sai người dựng một cái thang.

Gã leo thang lên đầu tường, thò đầu nhìn vào trong sân, thấy có một nam nhân đang đứng.

Tiêu Nam đứng trong sân, kéo cung, chĩa mũi tên vào Kim điển sử.

Mũi tên sắc bén tỏa sáng lạnh lẽo dưới ánh nắng mặt trời.

Kim điển sử sợ hết hồn, vội nhảy khỏi bức tường, khi tiếp đất vô tình bị bong gân chân, đau đến tái mặt.

Hai bổ khoái vội chạy tới đỡ.

Kim điển sử tìm một chỗ ngồi xuống, miệng liên tục chửi rủa.

“Bên trong có tên khốn dùng cung tên bắn ta, may là lão tử trốn nhanh!”

Huyện thừa cau mày “Bọn chúng còn mang theo cung tên, quả nhiên không phải người bình thường.”

Chủ bộ thận trọng nói “Hay là đợi thêm một chút, cố gắng đừng đối đầu trực diện với bọn chúng.”

Lúc này, một nha dịch điên cuồng chạy tới, miệng hét to.

“Ba vị đại nhân, xa giá của Thái tử Điện hạ tới rồi!”

Chương 131: Thái tử giá đáo

Cả ba đều giật mình.

Sao đến nhanh thế?

Theo dự tính của bọn họ, xa giá của Thái tử phải hai ngày nữa mới tới chứ!

Huyện thừa hỏi "Ngươi nhìn kĩ chưa, thật sự là xa giá của Thái tử?"

Nha dịch lau mồ hôi trên đầu, thở hổn hển nói "Nhiều người như vậy, đội ngũ kéo rất dài, nạn dân tụ tập ngoài cửa thành sợ hãi chạy trốn, còn có người đến gọi cửa, nói là Thái tử Điện hạ tới rồi, bảo chúng ta mau ra thành nghênh đón!"

Kim điển sử vỗ đùi "Vậy còn chờ gì nữa? Mau mở cửa thành nghênh đón!"

Ba người không dám chậm trễ, để lại một đám người tiếp tục canh giữ, những người khác vội vàng đi nghênh đón xa giá của Thái tử.

Cổng thành huyện Cam Cốc từ từ mở ra.

Huyện thừa hít sâu một hơi, dẫn theo một đám quan viên, bổ khoái nha dịch sải bước ra ngoài, quỳ xuống dập đầu, hô to Thái tử thiên tuế!

Triệu Hiền mặc quân phục cưỡi ngựa về phía trước, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

"Tại sao mở cổng thành lâu như vậy?"

Huyện thừa vội nói "Trong thành xảy ra chút chuyện, làm chậm trễ việc mở cổng thành, hạ quan làm việc bất tài, mong tướng quân, Điện hạ thứ tội."

Triệu Hiền nhìn lướt một lượt, cau mày hỏi "Sao không thấy Dương huyện lệnh?"

Huyện thừa lắp bắp không trả lời được.

Những người khác cũng cúi đầu, không dám nói lời nào.

Triệu Hiền thấy có gì đó không ổn, trầm giọng hỏi "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nhanh chóng bẩm báo!"

Huyện thừa sợ hãi run rẩy, biết chuyện này không thể che giấu, chỉ đành nói thật.

"Hồi bẩm tướng quân, Dương huyện lệnh bọn xấu bắt làm con tin!"

Nét mặt Triệu Hiền ngày càng nghiêm túc "Kẻ nào dám bắt giữ mệnh quan triều đình?"

"Là một đám người lạ mặt, bọn chúng ỷ vào võ công cao cường, cố ý đánh bị thương nha dịch và bổ khoái, còn bắt cóc Dương huyện lệnh, đúng là to gan lớn mật, chết chưa hết tội! Nhưng nhân lực của chúng thần có hạn, lo cho an nguy của Dương huyện lệnh, thần không dám đối đầu trực diện, cầu xin tướng quân giúp chúng thần cứu Dương huyện lệnh."

Nói xong, Huyện thừa dập đầu với Triệu Hiền, dáng vẻ khiêm nhường.

Thấy vậy, các quan viên khác cũng quỳ lạy cầu xin Triệu Hiền.

Triệu Hiền trầm giọng nói "Để chúng ta vào thành trước, thu xếp ổn thỏa cho Thái tử Điện hạ, ta theo ngươi truy bắt bọn bắt cóc."

Đám người Huyện thừa vui mừng khôn xiết "Đa tạ tướng quân!"

Đoàn xa giá hơn hai ngàn người từ từ vào thành, cảnh tượng rất hoành tráng.

Dân chúng trong thành nhao nhao rời khỏi nhà, đứng hai bên đường xem cảnh tượng hoành tráng này.

Nhiều người rướn cổ lên xem xa giá của Thái tử, họ muốn biết Thái tử Điện hạ trong lời đồn trông như thế nào? Có thật sự cao quý khó với tới như trong lời đồn không?

Nhưng xung quanh xa giá của Thái tử canh gác nghiêm ngặt, cả cửa sổ cũng bị che kín nên người bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn thấy bên trong xe.

Dân chúng ngóng dài cổ vẫn không thấy được Thái tử thế nào.

Hành cung cho Thái tử xây cũng gần xong, nhưng vẫn còn một chút mới hoàn thành.

Theo kế hoạch của đám người Dương huyện lệnh, họ định dùng những ngày cuối cùng để dọn dẹp hành cung, Thái tử đến thì có thể vào ở.

Ai ngờ nửa chừng xảy ra chuyện, không chỉ Dương huyện lệnh bị bắt cóc, mà xa giá của Thái tử còn đến sớm hai ngày.

Hành cung chưa xây xong chắc chắn không thể ở được.

Huyện thừa chỉ đành vội sai người dọn một chỗ trong huyện nha cho Thái tử.

Triệu Hiền lại nói "Không cần, Thái tử Điện hạ không ở huyện nha, đưa chúng ta đến dịch trạm."

Huyện thừa vội nói "Dịch trạm chỗ chúng thần cũ nát, sao có thể để Thái tử Điện hạ ở nơi như vậy?"

Triệu Hiền lạnh lùng hỏi "Đây là ý của Điện hạ, ngươi có ý kiến?"

Huyện thừa không dám nói gì thêm, hậm hực dẫn bọn họ đến dịch trạm.

Chương 132: Kịch bản này không đúng!

Dịch trạm ở huyện Cam Cốc quả thật rách nát cũ kỹ, rất tồi tàn.

Thường công công vừa xuống xe, lập tức bắt đầu sắp xếp người dọn dẹp dịch trạm.

Triệu Hiền dẫn theo một trăm Ngọc Lân quân, do Kim điển sử dẫn đường, đi thẳng đến tiểu viện bỏ hoang.

Lần này dẫn theo một trợ thủ đắc lực, Kim điển sử rất tự tin, mặt đỏ bừng, cả người run lên, thậm chí mắt cá chân bị bong gân cũng không còn cảm giác đau.

Gã đập mạnh vào cửa, hét với những người bên trong.

"Đám rùa rụt cổ mau cút ra đây! Còn không cút ra đây, lão tử dẫn người giết vào trong!"

Đợi một hồi cũng không thấy phản hồi.

Triệu Hiền không muốn lãng phí thời gian, tiến lên đá một cước.

Cửa viện đổ nát đổ sập xuống, bụi mù mịt tứ tung.

Triệu Hiền dẫn hàng chục Ngọc Lân quân xông vào, Kim điển sử cầm đao đi khập khiễng phía sau.

Vì muốn thể hiện tốt trước mặt Triệu tướng quân, Kim điển sử lao thẳng về phía cửa, mặc kệ vết thương ở mắt cá chân.

Không ngờ, tay còn chưa kịp chạm cửa, cánh cửa cọt kẹt mở

ra.

Kim điển sử sợ hãi lùi lại, cuống quýt giơ đao, sẵn sàng đối mặt với kẻ địch.

Triệu Hiền và Ngọc Lân quân cũng bày trận, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Trước nhiều ánh mắt chăm chú, Nhiếp Trường Bình dẫn theo hai thị vệ chậm rãi bước ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy Nhiếp Trường Bình, Triệu Hiền và Ngọc Lân quân sững sờ.

Triệu Hiền nảy sinh ý nghĩ trong lòng.

Nếu Tiểu quận vương ở đây, vậy Thái tử không phải cũng ở đây sao?

Vừa nghĩ tới đây, lại thấy Thái tử Điện hạ chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Lạc Thanh Hàn vẫn mặc y phục rộng tay xanh nhạt ngày hôm qua, mái tóc đen được buộc lại bằng trâm ngọc.

Theo tính tình của hắn, mỗi ngày phải thay một bộ y phục, nhưng suốt chặng đường này, nguồn nước khan hiếm, dân chúng còn không có nước uống, sao hắn có thể tắm rửa thay y phục?

Trong điều kiện khó khăn như vậy, bệnh sạch sẽ của Thái tử Điện hạ bị cưỡng ép chữa khỏi.

Đối với Thái tử Điện hạ bây giờ mà nói, chỉ cần y phục không bẩn thì vẫn có thể mặc được.

Kim điển sử thấy bọn bắt cóc đã ra ngoài, gã cười đắc thắng, nói “Lão tử cuối cùng cũng bắt được các ngươi, các ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi!”

Nói xong, gã giơ đao lên, lao về phía Tiêu Nam ở gần gã nhất.

Kết quả bị Tiêu Nam đá xuống đất.

Kim điển sử muốn đứng dậy, nhưng Tiêu Nam giẫm lên lưng làm gã không thể đứng dậy.

Gã nghe nói đám người này là cao thủ, nhưng không ngờ bọn chúng lợi hại như vậy, cả một chiêu cũng không qua được.

Trong lòng gã vô cùng sợ hãi, cuống quýt cầu cứu Triệu Hiền.

“Triệu tướng quân, cứu ta!”

Nào ngờ Triệu Hiền không nhìn gã, tức thì tra đao vào vỏ, dẫn quân Ngọc Lân quân quỳ xuống.

Dù là phong thái hay giọng điệu đều vô cùng cung kính.

“Mạt tướng bái kiến Thái tử Điện hạ! Mạt tướng cứu giá chậm trễ, xin Điện hạ thứ tội.”

Kim điển sử chết lặng.

Gã còn tưởng mình bị ảo giác, lắp bắp hỏi.

“Các người, các người gọi hắn là gì?”

Thái tử Điện hạ thật sự không phải ở trong dịch trạm sao? Tại sao Triệu tướng quân lại quỳ xuống hành lễ với nam nhân lạnh lùng này?

Kịch bản này không đúng!

Lúc này, Dương Khai Quang và Thiên Sơn cư sĩ bị thị vệ lôi ra ngoài.

Thị vệ ném hai người họ xuống đất như ném rác.

Dương Khai Quang nhìn thấy Lạc Thanh Hàn, liền khóc lóc

cầu xin.

“Vi thần sai rồi, xin Thái tử Điện hạ khai ân!”

Kim điển sử ôm tia hi vọng cuối cùng, run giọng hỏi “Huyện lệnh đại nhân, người có nhận nhầm không? Người này sao có thể là Thái tử Điện hạ?”

Chương 133: Lần này coi như xong rồi!

Dương Khai Quang lúc này mới chú ý tới Kim điển sử cũng ở đây, lập tức nói "Ta không nhìn nhầm, đây là Thái tử Điện hạ, ngài ấy cải tranh vi hành đến huyện Cam Cốc chúng ta."

Kim điển sử như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng, cả người đông cứng lại.

Gã vốn định đi theo Triệu tướng quân bắt bọn bắt cóc, giải cứu Dương huyện lệnh, lập công trạng, sau này nói không chừng sẽ được thăng quan gì đó.

Nào ngờ kẻ bắt cóc mà gã chỉ lại là Thái tử Điện hạ!

Lần này coi như xong rồi!

Tiền đồ của gã, cuộc sống của gã đều đã kết thúc!

Lạc Thanh Hàn rời tiểu viện bỏ hoang dưới sự bảo vệ của hộ vệ.

Từ đầu đến cuối, hắn còn không nhìn Kim điển sử.

Với hắn mà nói, Kim điển sử chỉ là một con kiến, nhấc chân là có thể giẫm chết, cần gì phải bận tâm?

Thái tử Điện hạ rời đi, Triệu Hiền lập tức ra lệnh bắt giữ Dương huyện lệnh, Thiên Sơn cư sĩ và Kim điển sử giam vào ngục, chờ Thái tử Điện hạ xử lý.

Tiêu Hề Hề ngồi trong xe ngựa vẫn có thể nghe thấy tiếng Dương huyện lệnh cầu xin.

Nàng quay đầu nhìn Thái tử ngồi bên cạnh, tò mò hỏi "Điện hạ định xử lý đám người kia thế nào?"

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Việc này không do ta quyết định."

"Vậy thì ai quyết định?"

"Dĩ nhiên là dân chúng quyết định."

……

Dưới sự hộ tống của Triệu Hiền, cỗ xe ngựa thuận lợi đến dịch trạm.

Thường công công, Thiếu phó và Thiếu bảo nghe tin, vội vã ra nghênh đón Thái tử.

Thấy Thái tử Điện hạ bình an vô sự, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đi, bọn họ hầu như ngày đêm lo lắng cho an nguy của Thái tử Điện hạ, sợ trên đường gặp phải bất trắc.

Thiếu phó và Thiếu bảo bước lên hành lễ.

Đây không phải chỗ nói chuyện, Lạc Thanh Hàn chỉ khẽ gật đầu, sau đó bước vào.

Những người khác theo sau.

Tiểu thái giám Tiêu Hề Hề bị đẩy xuống cuối cùng.

Thấy Thái tử bị đám người vây quanh, xem ra mọi người có nhiều chuyện muốn nói, hẳn là tạm thời không rảnh để ý đến nàng, nàng tự giác chui vào phòng ngủ.

Trên bàn có một bát lê.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống bàn, cầm một quả lê bắt đầu gặm.

Lúc này Hạnh Nhi cũng bước vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi tái nhợt, hiển nhiên là bị cảnh tượng vừa rồi làm hoảng sợ.

Nàng không ngờ người cứu nàng lại là Tiểu quận vương, nam tử nhìn lạnh lùng khó gần lại là Thái tử Điện hạ, còn thiếu niên tốt bụng dùng tiền mua nàng lại là một tiểu thái giám.

Hạnh Nhi kiến thức có hạn, kiểu nhân vật như thái giám này nàng chỉ nghe từ miệng của người kể chuyện, chưa từng tận mắt chứng kiến.

Nàng không biết sống chung với thái giám ra làm sao, nàng ngập ngừng gọi.

"Tiểu thiếu gia."

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn nàng, nuốt lê trong miệng, hỏi "Em có đói không? Có muốn qua đây ăn chút gì không?"

Hạnh Nhi vội lắc đầu "Không cần, tôi không đói."

Nàng dừng một chút, sau đó cẩn thận nhắc nhở "Những thứ này chuẩn bị cho Thái tử Điện hạ, tiểu thiếu gia cứ như vậy ăn, Điện hạ có trách tội không?"

"Không đâu, nhiều lê như vậy, thiếu mất một quả, ngài ấy cũng sẽ không phát hiện."

Tiêu Hề Hề vừa nói vừa gặm lê ngon lành, chẳng mấy chốc, một quả lê đã bị nàng gặm chỉ còn phần lõi.

Nàng cầm một quả lê khác, tiếp tục gặm.

Âm thanh duy nhất có thể nghe thấy trong phòng là tiếng rộp rộp gặm lê.

Ban đầu Hạnh Nhi hơi lo, nhưng khi thấy Tiêu Tây thản nhiên như vậy, nàng cũng thả lỏng một chút.

Chương 134: Ngủ ở đâu?

Hạnh Nhi thử hỏi "Hành lý của tiểu thiếu gia còn ở bên ngoài, hay là để tôi giúp người mang về phòng của người?"

Tiêu Hề Hề tùy ý đáp "Vậy làm phiền em rồi."

Hạnh Nhi lại hỏi "Không biết phòng của tiểu thiếu gia là phòng nào?"

"Thì là phòng này."

Hạnh Nhi khó hiểu "Đây không phải là phòng của Thái tử Điện hạ sao?"

Đây là phòng lớn nhất trong cả dịch trạm, dù hơi cũ nát, nhưng sau khi được cung nữ thái giám dọn dẹp, nó đã khoác lên mình một diện mạo mới, trở nên trang nhã thanh tao.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Thái tử ở đây, ta cũng ở đây, ta ở cùng Thái tử."

Có lẽ vì nàng trả lời quá tự nhiên, Hạnh Nhi nhất thời không thấy có gì bất ổn, thành thật trả lời "Là vậy ạ."

Hạnh Nhi xoay người ra ngoài.

Khi bước vào viện cầm lấy tay nải thì nàng mới chợt nghĩ, sao một tiểu thái giám lại ở cùng phòng với Thái tử Điện hạ? Chẳng lẽ vì tiện bề chăm sóc Thái tử Điện hạ sao?

Nhưng phòng kia chỉ có một cái giường, hơn nữa giường kia nhất định là của Thái tử Điện hạ, cho nên có vấn đề rồi.

Buổi tối Tiêu Tây ngủ ở đâu?

Lẽ nào ngủ đất?

Trong lòng nghĩ ngợi, Hạnh Nhi ôm tay nải về phòng.

Đồ của Tiêu Hề Hề rất ít, tổng cộng chỉ có hai túi, một chiếc túi nhỏ vải xanh in hoa là từ sư môn, còn lại là chiếc túi màu đen Thái tử đưa cho nàng.

Hạnh Nhi không dám đụng vào đồ bên trong, sau khi được Tiêu Tây đồng ý, nàng bỏ hai túi đồ vào ngăn tủ.

Hạnh Nhi thăm dò hỏi "Tiểu thiếu gia, có cần tôi giúp người chuẩn bị chăn đệm không?"

Tiêu Hề Hề khó hiểu nói "Chuẩn bị mấy thứ đó làm gì?"

"Buổi tối người ngủ dưới đất thì phải chuẩn bị mấy thứ này chứ."

"Ngủ dưới đất?" vẻ mặt Tiêu Hề Hề khó hiểu "Tại sao ta phải ngủ dưới đất?"

Nét mặt Hạnh Nhi cũng đầy vẻ khó hiểu "Nếu người không ngủ dưới đất, thì người ngủ ở đâu?"

Tiêu Hề Hề chỉ chiếc giường cạnh nàng "Ở đó không phải có giường à? Ta ngủ ở đó là được rồi."

Hạnh Nhi cả kinh "Đó là giường của Thái tử Điện hạ, người có thể ngủ ở đó sao?"

"Ta ngủ ở đó suốt mà."

Phản ứng của Tiêu Hề Hề tự nhiên đến mức làm Hạnh Nhi bắt đầu nghi ngờ bản thân, lẽ nào nàng làm quá rồi sao? Lẽ nào tiểu thái giám ngủ với Thái tử Điện hạ đã thành thói quen rồi sao?

Hạnh Nhi cảm thấy hình như nhận thức của mình hơi có vấn đề.

Không được, nàng phải sắp xếp lại đã.

Nàng còn chưa kịp sắp xếp rõ ràng thì phát hiện Tiêu Tây đã ăn hết số lê trên bàn.

Hạnh Nhi luống cuống "Tiểu thiếu gia, đây là hoa quả chuẩn bị cho Thái tử Điện hạ, sao người lại ăn hết rồi?!"

Tiêu Hề Hề vô tội chớp mắt.

"Không phải lỗi của ta, do mấy quả lê này ngọt quá, là nó dụ dỗ ta trước."

Hạnh Nhi "……"

Tiểu thiếu gia, người thế này giống như tra nam ăn xong rồi đổ vỏ vậy.

Lạc Thanh Hàn bước vào.

Hạnh Nhi vội quỳ xuống, cúi đầu hành lễ.

Thấy một đống lõi trái cây trên bàn, Lạc Thanh Hàn hơi dừng bước, sau đó đi thẳng đến chỗ Tiêu Hề Hề ngồi xuống như thể không nhìn thấy gì.

Thường công công theo vào, cung kính hỏi "Điện hạ muốn tắm rửa thay y phục không?"

Lạc Thanh Hàn đã lâu không tắm rửa, hắn hiện tại rất muốn tắm rửa, nhưng vừa nghĩ tới bên ngoài còn có rất nhiều người cả nước cũng không có mà uống, hắn chỉ đành cố đè ý nghĩ này xuống.

Cầu mưa trước, đợi có nước rồi, hắn lại tắm sau!

"Không cần."

Chương 135: Minh oan

Thường công công thấy lê trên bàn đã bị ăn hết, cẩn thận dọn sạch lõi lê rồi sai người mang thêm đồ ăn đến.

Vốn Hạnh Nhi nghĩ Tiêu Tây nhất định sẽ bị phạt vì tự ý ăn hết đồ ăn của Thái tử Điện hạ, nhưng cuối cùng không phạt, Thái tử Điện hạ cũng không hỏi câu nào.

Như thể mấy món này vốn được chuẩn bị cho Tiêu Tây.

Hạnh Nhi theo Thường công công ra khỏi phòng.

Thường công công cười hỏi "Ngươi tên Hạnh Nhi phải không?"

Hạnh Nhi vội đáp "Vâng."

"Tiêu Nam nói ta biết chuyện của ngươi rồi, nếu Tiêu Tây đã mua ngươi, từ nay về sau ngươi chính là nô tỳ của Tiêu Tây. Tiêu Tây có thân phận đặc biệt, ngươi ở cạnh hầu hạ thì nhất định phải hiểu quy tắc."

"Xin công công chỉ giáo."

Thường công công gọi một cung nữ đến, hắn bảo cung nữ dẫn Hạnh Nhi đi làm quen với hoàn cảnh, nhân tiện học chút quy tắc.

Hạnh Nhi đi theo cung nữ.

Nhiếp Trường Bình đích thân dẫn người đến lao ngục của huyện nha, thả tất cả bọn trẻ, sai người thông báo cho cha mẹ đến đón.

Người nhà bọn trẻ tập trung trước cửa huyện nha, khi thấy con mình, họ mừng đến rơi nước mắt.

Biết Thái tử Điện hạ đã cứu con mình, họ chạy đến gần dịch trạm, quỳ xuống quỳ lạy tạ ơn.

Trước đây trong lòng họ, Thái tử Điện hạ chỉ là một sự tồn tại xa vời.

Nhưng hiện tại, Thái tử Điện hạ là ân nhân của họ, cảm kích ngài ấy tận đáy lòng!

Lạc Thanh Hàn nhân cơ hội sai người tuyên bố một chuyện khác …

Ngày mai, hắn sẽ thẩm vấn Dương Khai Quang, Kim điển sử và các quan viên khác trong huyện nha!

Dân chúng trong thành nếu có oan khuất, có thể đến huyện nha báo án, dù có bản cáo trạng hay không, chỉ cần có thể đưa ra chứng cứ, Thái tử sẽ minh oan cho họ!

Dân chúng trong thành đổ xô mách nhau, lan truyền việc này cho người thân bằng hữu.

Vốn có người chế nhạo chuyện này, cho rằng quan viên bảo vệ lẫn nhau, Thái tử Điện hạ không thể nào vì đám thường dân như bọn họ mà xử lý quan viên huyện nha.

Nhưng sau khi biết Thái tử Điện hạ đã cứu bọn trẻ mất tích, sự bài xích với Thái tử trong lòng đã giảm đi rất nhiều.

Thái tử vừa đến huyện Cam Cốc đã xử một vụ án lớn cho dân chúng, có lẽ chuyện ngài ấy muốn minh oan cho dân chúng là sự thật.

Đêm đó, rất nhiều người mất ngủ.

Họ băn khoăn không biết ngày mai lên công đường sẽ nói gì?

Gặp Thái tử Điện hạ nên hành lễ ra sao?

Sáng sớm hôm sau, nhiều dân chúng tụ tập trước cửa huyện nha.

Có người đến xem náo nhiệt, có người thật sự đến cáo trạng.

Cửa huyện nha từ từ mở ra.

Dân chúng không ai dám lên trước.

Mọi người có hơi do dự, không dám làm người đầu tiên.

Cuối cùng, một bà lão tóc bạc trắng bước ra.

Bà được con trai chậm rãi dìu vào huyện nha.

Lạc Thanh Hàn ngồi trên công đường, bên trái là Thiếu phó, bên phải là Thiếu bảo.

Bà lão run rẩy quỳ xuống.

“Dân phụ Diệp Lưu thị, cáo trạng Dương huyện lệnh giết cả nhà bốn người của cháu ngoại tôi!”

Lạc Thanh Hàn bảo bà kể chi tiết toàn bộ câu chuyện.

Hai năm trước có một thư sinh muốn lên kinh cáo ngự trạng, vì không phục phán quyết của Dương huyện lệnh, hậu quả là cả nhà bốn người bị thiêu chết trong nhà trước khi rời đi.

Bà lão tóc trắng trên công đường chính là bà ngoại của thư sinh đó.

Bà quỳ rạp xuống đất, nước mắt giàn giụa trên mặt.

“Hai năm qua, hầu như đêm nào dân phụ cũng mơ thấy con gái, cháu trai của mình cầu cứu trong biển lửa, chúng nó chết oan uổng quá, cầu xin Thái tử Điện hạ trả công bằng cho chúng!”

Chương 136: Tuyên án

Rất nhiều người trong thành biết chuyện nhà của thư sinh bị thiêu chết, mấy hộ dân sống gần nhà thư sinh lúc này đều đến làm chứng.

Họ nói vào đêm hỏa hoạn, nhìn thấy nha dịch lén đến gần nhà thư sinh.

Nha dịch đó vẫn đang làm việc ở huyện nha.

Lạc Thanh Hàn lệnh người giải nha dịch đó lên công đường.

Nha dịch đó thấy Huyện lệnh đã bị bắt, bản thân chỉ là tiểu tốt làm sao chống đỡ được? Còn không cần dùng hình đã khai hết mọi chuyện.

Gã thừa nhận mình phóng hỏa thiêu chết cả nhà thư sinh.

“Thái tử Điện hạ, Dương huyện lệnh bảo tiểu nhân làm như vậy, tiểu nhân chỉ là một nha dịch nho nhỏ, là ông ta ép tiểu nhân phóng hỏa giết người. Ông ta nói chỉ khi thư sinh kia chết, mới tránh được phiền phức sau này, tiểu nhân cũng chỉ bị ép thôi, thật sự tiểu nhân không muốn giết người, xin Thái tử Điện hạ tha mạng!”

Lạc Thanh Hàn làm lơ lời cầu xin của gã, lạnh lùng nói “Giải xuống, đánh chết.”

Thị vệ lập tức bước tới, bịt miệng nha dịch, thô bạo kéo ra ngoài.

Dân chúng xem náo nhiệt ngoài cửa huyện nha thấy một nha dịch bị lôi ra ngoài, sau đó bị đ.è xuống đất, cây gậy giáng

mạnh vào người.

Thị vệ ra tay là Ngọc Lân quân, xuống tay tàn nhẫn, đánh mấy chục cái, nha dịch đó tắt thở.

Dân chúng xem ngây cả người.

Mới vụ án đầu tiên, đã đánh chết một nha dịch, vị Thái tử Điện hạ hành động cũng quá quyết liệt rồi chăng?

Nhớ tới dáng vẻ uy phong của đám nha dịch này trước mặt dân chúng, nay nhìn bộ dạng thê thảm của đám nha dịch này nằm trên vũng máu, dân chúng rốt cuộc đã tin lời Thái tử nói.

Thái tử Điện hạ minh oan cho dân chúng là sự thật!

Những người còn đứng ngoài không còn do dự nữa, vụ án thư sinh vừa kết thúc, một người đàn ông sốt ruột xông vào.

“Thảo dân cũng muốn cáo trạng Dương huyện lệnh, ông ta cấu kết với cường hào, chiếm đoạt một trăm mẫu ruộng của nhà thảo dân, bức nhà thảo dân từ lương dân trở thành tá điền!”

…..

Ngày càng nhiều người cáo trạng, cổ tay của Thiếu phó và Thiếu bảo phụ trách ghi chép càng thêm đau nhức.

Họ không ngờ một huyện lệnh nhỏ bé lại có thể phạm nhiều tội ác như vậy.

Lớn có phóng hỏa giết người, nhỏ có ép mua ép bán.

Vị Dương huyện lệnh này đúng là chuyện xấu gì cũng dám làm!

Họ mất hết ba ngày để hoàn thành việc xét xử tất cả các vụ án.

Cùng lúc xử tội, Dương Khai Quang bị tuyên án xử tử.

Huyện thừa, Chủ bộ, Kim điển sử cũng chạy không thoát, tội danh của bọn chúng không kém gì Dương Khai Quang, cũng bị xử tử.

Còn về đám bổ khoái nha dịch tiếp tay cho giặc cũng nhận hình phạt xứng đáng.

Thiên Sơn cư sĩ phạm tội lừa đảo, bị xăm mặt và đày làm nô lệ.

Đám cường hào địa phương cũng bị tóm gọn.

Trước kia ỷ vào gia thế phú quý, cấu kết quan viên, hoành hành ngang ngược, giờ chuyện bại lộ, Thái tử Điện hạ cũng muốn xử gọn đám người này.

Nên giết thì giết, nên đánh thì đánh, nên đày thì đày, nên tịch thu gia sản cũng đã tịch thu, đám người này không ai thoát được.

Trước khi xử tử, Dương Khai Quang, Huyện thừa, Chủ bộ và Kim điển sử bị gông lại, nhốt trong xe tù và diễu hành thị chúng.

Ngày hôm nay có lẽ là ngày vui nhất của dân chúng huyện Cam Cốc trong những năm gần qua.

Ai nấy vui vẻ ùa ra khỏi nhà, tụ tập hai bên đường, như đang mừng năm mới.

Khi xe tù đi ngang, có người nhổ nước bọt, có người ném đá, tiếng chửi rủa bay đầy trời.

Chương 137: Liều lĩnh

Dương Khai Quang nằm co ro trong xe, thân hình mập mạp gầy đi rất nhiều.

Lúc này, lão thật sự rất hối hận.

Lão đèn sách khổ cực hơn bốn mươi năm, tốn bao tâm huyết, mới đỗ được cử nhân ở tuổi năm mươi.

Lão đã có tuổi, không biết còn sống được bao lâu, không còn khả năng leo cao hơn, cho nên ban đầu lão định an ổn làm một huyện lệnh nho nhỏ, dù không lưu danh muôn đời, ít nhất lão không hổ thẹn lương tâm.

Nhưng không biết tại sao, lão lại từng bước đi đến hoàn cảnh hôm nay.

Lão bây giờ, không còn danh tiếng, không còn quan chức, đến mạng cũng sắp không giữ được.

……

Sau khi Dương Khai Quang bị chém đầu thị chúng, dân chúng reo hò vui mừng, thậm chí có người còn đốt pháo trên đường chúc mừng.

Có tiếng nổ đùng đoàng rất lớn, còn náo nhiệt hơn cả ăn Tết.

Vì tất cả quan viên trong huyện nha đều bị xử tử, để duy trì hoạt động bình thường của huyện nha, Thiếu phó và Thiếu bảo phải tạm thời tiếp quản.

Lạc Thanh Hàn viết thư cho Thái sư, nhờ ông đến Hình bộ và

Lại bộ, mau chóng cử vài quan viên đáng tin cậy đến tiếp quản huyện Cam Cốc.

Hành cung được xây xong vẫn luôn để trốn, Lạc Thanh Hàn thấy rất lãng phí, nên sai người mở cổng thành, để nạn dân bên ngoài vào đó ở.

Hành cung trở thành nơi ở tạm thời của nạn dân.

Ngoài hành cung có nơi phát cháo, hàng ngày đều đặn phát cho mọi người.

Trong kho huyện nha có cả núi lương thực, đây đều là Dương Khai Quang cắt xén tiền thuế, lão trữ nhiều lương thực như vậy, hoàn toàn không lo chết đói, dĩ nhiên không hiểu cảm giác đói đến sống không bằng chết của nạn dân bên ngoài như thế nào.

Số lương thực này đủ cho dân chúng trong thành ăn hơn một tháng.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho nạn dân, Thái tử bắt đầu chuẩn bị cầu mưa.

Tiêu Hề Hề gõ nhẹ quả trứng luộc, vừa bóc vỏ vừa nói.

“Người hỏi ta nghi lễ cầu mưa cần chuẩn bị gì hả? Thật ra cũng chỉ là mấy thứ, gà vịt cá, hoa quả điểm tâm, nhang đèn tiền giấy.”

Lạc Thanh Hàn cau mày “Chỉ cần mấy thứ đó là được rồi à?”

Tiêu Hề Hề cắn miếng trứng, qua loa nói “Nghi lễ cầu mưa chủ yếu dựa vào lòng thành, chỉ cần có lòng thành, mấy thứ khác đều dễ cả.”

Lạc Thanh Hàn nửa tin nửa ngờ “Nếu thật sự đơn giản như lời nàng nói, chẳng phải ai cũng có thể cầu mưa à?”

“Đương nhiên không phải, người và người bình thường không

giống nhau, người là Thiên tử tương lai, Thiên tử là gì? Chính là con của trời, con trai bưng lễ vật tới cửa, người làm cha có thể không đồng ý sao?"

"… sao nàng có nhiều đạo lý lệch lạc như vậy?"

"Người không cần quan tâm có lệch lạc hay không, chỉ cần mọi chuyện thành công là được."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chằm chằm một lúc, nghiêm túc nói.

"Lần này ta liều lĩnh tin nàng, nếu không cầu được mưa, nàng và ta đều gặp xui xẻo."

Tiêu Hề Hề nuốt quả trứng trong miệng, an ủi "Yên tâm, nếu không làm được, ta có thể về Huyền Môn ăn bám, đến lúc đó ta đưa người theo luôn, chúng ta cùng ăn bám."

Lạc Thanh Hàn "……"

Nàng không chỉ ăn bám một mình, còn muốn dẫn theo nam nhân của mình cùng ăn bám.

Nàng có tiền đồ như vậy, sư phụ của nàng có biết không?

Tiêu Hề Hề "Đúng rồi, đến lúc đó người còn phải đọc một bài văn tế."

Nàng tìm giấy bút, viết văn tế đầy giấy.

Lạc Thanh Hàn xem bài văn tế, phát hiện nàng toàn viết bằng tiếng dân dã, nội dung cũng rất đơn giản, miêu tả hậu quả nghiêm trọng của hạn hán, cuối cùng cầu xin ông trời cho mưa xuống, cứu những đứa trẻ tội nghiệp!

Chương 138: Thái tử Điện hạ là giỏi nhất!

Lạc Thanh Hàn ghét bỏ nói "Bài tế lễ của nàng quá th.ô tục."

Học sinh kém Tiêu Hề Hề gãi gãi đầu.

"Hết cách rồi, trình độ văn hóa của ta chỉ thế thôi, sư phụ chưa từng dạy ta thơ từ ca phú. Nếu người thấy bài văn tế này không hay, người có thể tự trau chuốt lại, ta tin văn chương của người."

Học sinh giỏi Lạc Thanh Hàn cầm bút, viết một bài văn tế mới.

Nội dung tương tự như Tiêu Hề Hề viết, nhưng vì văn chương tốt, bài văn tế sau khi được hắn trau chuốt tức thì trở nên cao quý.

Tiêu Hề Hề đọc xong, giơ ngón tay cái bên phải lên "Người viết hay ghê, ta không hiểu câu nào hết."

Lạc Thanh Hàn thấy nàng giơ ngón cái, không hiểu hỏi.

"Khen ngợi này của nàng có ý gì?"

"Đương nhiên là khen người rất giỏi rồi." Tiêu Hề Hề vừa nói vừa giơ ngón cái tay trái lên.

Nàng quơ quơ hai ngón tay cái trước mặt hắn.

"Thái tử Điện hạ là giỏi nhất!"

Lạc Thanh Hàn nhìn đôi mắt sáng ngời của nàng, không khỏi

hỏi.

“Nàng thật sự tin ta có thể cầu được mưa sao?”

Tiêu Hề Hề không chút do dự gật đầu “Đương nhiên! Ta tin người nhất định thành công!”

Nhánh sông đã được đào xong, dòng nước dọc theo khe núi chảy về phía trước, như một con sư tử hung hãn với khí thế mạnh mẽ xông thẳng nội địa quận Cảnh Thọ, cuối cùng dừng lại ở vùng trũng thấp thuộc quyền quản lý của huyện Cam Cốc, hội tụ thành hồ nước nhỏ.

Dân chúng ở huyện Cam Cốc đổ xô đến bên hồ.

Họ tận mắt chứng kiến cảnh tượng ngoạn mục này, ai nấy vô cùng phấn khích.

Nhiều người không chờ đợi được quỳ xuống đất, cúi thấp người, đưa tay hứng nước hồ, mặc kệ uống như thế có bị đau bụng hay không, tứng hớp lớn uống nước trong hồ.

Những người khác vội về nhà, mang theo chảo nồi bắt đầu lấy nước.

Với lượng nước hồ này, dân chúng huyện Cam Cốc không còn phải chịu hạn hán, họ có hy vọng tiếp tục sống, có người xúc động rơi nước mắt.

Ngọc Lân quân bao quanh một nơi bên hồ, bắt đầu xây dựng miếu Long Thần.

Nhờ có nước trong hồ, Lạc Thanh Hàn không cần lo lắng về nguồn nước, thoải mái tắm nước nóng, mặc y phục sạch sẽ, cả người khoan khoái hơn rất nhiều.

Do nhân lực dồi dào và gấp rút làm việc ngày đêm, miếu Long Thần được xây xong trong mười ngày.

Vào ngày cầu mưa, dân chúng tụ tập gần ngàn người bên hồ.

Họ đang mong chờ xem Thái tử Điện hạ có thật sự cầu được mưa hay không.

Miếu Long Thần bị Ngọc Lân quân bao vây, dân chúng không dám lại gần, chỉ có thể đứng cách đó không xa rướn cổ nhìn quanh, có người trèo lên cây, đứng trên thân cây nhìn ra xa.

Cả đồi núi chật kín người.

Mọi người vô cùng phấn khích, không khỏi bàn tán xôn xao, hiện trường chật kín người nên rất ồn ào.

Khi Thái tử Điện hạ xuất hiện, mọi người đồng loạt ngậm miệng.

Đây là lần đầu tiên họ gặp vị Thái tử Điện hạ trong lời đồn.

Ngài ấy trông trẻ và anh tuấn hơn mong đợi.

Để phù hợp với khung cảnh trang nghiêm của lễ tế, hôm nay Lạc Thanh Hàn mặc y phục rộng tay đen sẫm, trên gấu áo và cổ tay áo có thêu hoa văn mây tinh xảo bằng sợi tơ vàng sẫm.

Dưới nắng trời, hoa văn mây thoáng lấp ánh vàng.

Theo bước chân của Lạc Thanh Hàn, vạt áo quét mặt đất, hoa văn mây vàng sẫm như tầng tầng lớp lớp sóng nước.

Hắn đứng thẳng trên bậc thang trước miếu Long Thần, dung mạo tuấn tú, lông mày lạnh lùng, mắt đen không đáy, thần bí cao quý, khiến người ta khiếp sợ, không thể không khuất phục.

Dân chúng đồng loạt quỳ xuống.

Chương 139: Cảm ơn nàng

Hiện trường im lặng.

Thái tử Điện hạ chậm rãi đi vào miếu Long Thần, thắp nhang, sau ba lạy cắ.m vào lư hương.

Trên bàn ngoài lư hương còn có các lễ vật khác như gà vịt cá, hoa quả, nhang đèn tiền giấy.

Trên bức tường sau hương án treo chân dung Long Thần sống động như thật.

Hắn bắt đầu đọc bài văn tế cho Long Thần, giọng trong trẻo phát ra rõ ràng từ miếu Long Thần, lọt vào tai mọi người.

“Giáo huấn cổ xưa, kính thiên thần quỷ, làm điều chính nghĩa, thần tiên ban phúc.”

“Quốc thái dân an, chính nghĩa không tròn, tội trời giáng xuống, lòng người khiếp sợ.”

……

Mây đen dần kéo đến hội tụ giữa trời.

Mây đen ngày càng dày đặc, không khí ngày càng nóng.

Thái tử đọc xong câu cuối cùng của bài văn tế, giọt mưa đầu tiên rơi xuống.

Tiếp đó vô số giọt mưa trút xuống dữ dội.

Đất đai khô cằn thấm mưa, cành cây khô héo đung đưa trong

mưa, mặt hồ bị nước mưa bắn tung tóe.

Cơn mưa lớn đến quá bất ngờ khiến dân chúng ngẩn người.

Thiếu phó phản ứng nhanh nhất, quỳ xuống hô to.

“Thái tử Điện hạ cầu mưa thành công rồi!”

Thiếu bảo, Triệu Hiền và đội Ngọc Lân quân cũng quỳ xuống.

Họ đồng thành hô hoán cùng dân chúng.

“Thái tử Điện hạ thiên tuế!”

Lạc Thanh Hàn bước ra miếu Long Thần, hơi ẩm ướt do mưa mang đến phả vào mặt hắn.

Hắn đứng trên bậc thềm, nhìn dân chúng hô vang thiên tuế trước mắt, trong lồ.ng ngực dâng trào cảm xúc.

Đây là con dân của hắn.

Đây là giang sơn của hắn.

……

Nghi lễ cầu mưa kết thúc tốt đẹp.

Lạc Thanh Hàn được Ngọc Lân quân hộ tống về dịch trạm.

Cung nữ thái giám chờ trong dịch trạm đều sùng bái nhìn hắn.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống khấu đầu.

“Chúc mừng Thái tử Điện hạ!”

Lạc Thanh Hàn không liếc nhìn mà bước thẳng vào phòng ngủ.

Lúc này ngoài trời mưa to, mọi người đang say sưa tận hưởng

cơn mưa lâu ngày không gặp.

Tiêu Hề Hề dường như không nghe thấy.

Nàng hiện đang cuộn tròn ngủ ngon lành trên giường.

Tư thế ngủ vẫn xấu như thường ngày.

Thấy Thái tử đến, Hạnh Nhi muốn tiến lên đánh thức Tiêu Tây, nhưng bị Thái tử phất tay cho lui.

Người hầu trong phòng đều im lặng lui ra.

Lạc Thanh Hàn đi đến bên giường.

Hắn cúi xuống, dang tay ôm lấy nữ nhân vẫn đang ngủ ôm chăn.

Lần này ôm rất chặt.

Tiêu Hề Hề giật mình tỉnh giấc.

Nàng từ trong chăn ngẩng đầu lên, ngơ ngác nói "Người về rồi."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, thì thầm vào tai nàng.

"Cảm ơn nàng."

Tiêu Hề Hề chớp mắt.

Một lúc sau nàng mới thoát khỏi trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Bây giờ nàng đang bọc trong chăn, không thể động đậy tay chân, chỉ đành để Thái tử ôm nàng.

Nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, Tiêu Hề Hề cười cười, giọng hơi đắc ý "Điện hạ quả nhiên thành công rồi."

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Lúc hắn nhận quỳ bái của vạn dân, lần đầu tiên hắn thấy tim mình dâng trào cảm xúc như vậy.

Máu trong người như bị thiêu đốt, hừng hực sục sôi.

Sinh ra trong hoàng gia, không phải điều hắn muốn.

Trở thành Thái tử, không phải điều hắn muốn.

Hắn luôn sống dưới sự khống chế của người khác, chưa từng có suy nghĩ của riêng mình.

Lần cầu mưa này là lần đầu tiên hắn kiên định với chính kiến của mình.

Trước đó, mọi người đều nghĩ hắn làm bậy, rất nhiều người âm thầm chờ xem trò cười của hắn.

Có lúc, chính hắn cũng nghi ngờ liệu mình có thể làm được không.

Thật may.

Hắn không bỏ cuộc.

Mà tất cả, là do nàng ủng hộ hắn.

Hắn lại nói.

“Cảm ơn.”

Chương 140: Lòng cảm tạ

Không chỉ huyện Cam Cốc, mà toàn bộ quận Cảnh Thọ hôm nay cũng mưa lớn.

Dân chúng lao vào cơn mưa lớn reo hò, khóc vì sung sướng.

Trận mưa lớn này như chiếc chìa khóa, mở ra cánh cổng, lần lượt dẫn mưa đến ở bốn quận phía Nam.

Hạn hán ở phía Nam hoàn toàn kết thúc trong đợt mưa lớn này.

Cầu mưa được mưa, Thái tử hoàn thành xuất sắc sứ mệnh trong chuyến đi lần này, cung nữ thái giám bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị về kinh.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề vừa ăn sáng xong thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Triệu Hiền bước nhanh vào, cung kính hành lễ.

“Thái tử Điện hạ, bên ngoài có rất nhiều dân chúng, họ nghe nói người sắp đi, đặc biệt gửi một ít quà cây nhà lá vườn đến tỏ lòng cảm tạ.”

Lạc Thanh Hàn muốn nói không cần, nhưng thấy Tiêu Hề Hề mong chờ nhìn hắn.

Hắn cau mày hỏi “Ngươi muốn gì?”

Tiêu Hề Hề “Nô tài muốn ra ngoài xem họ mang tới quà gì?”

“Chỉ là mấy thứ bình thường thôi mà, có gì thú vị?”

Tiêu Hề Hề kéo ống tay áo của hắn cầu xin "Nhưng người ta tò mò lắm ~"

Lạc Thanh Hàn từng nghiêm khắc cảnh cáo nàng không được làm nũng, nhưng giờ hắn không nói nữa, dù gì hắn biết mình nói rồi, nàng cũng không nghe.

Mặt hắn không đổi sắc nói "Đi xem một chút rồi về, không được đi xa."

"Vâng ạ!"

Tiêu Hề Hề tức thì đứng dậy, dẫn Hạnh Nhi chạy ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn tìm một chỗ bên cửa sổ, yên lặng đọc sách dưới ánh nắng.

Hôm qua mưa cả ngày, hôm nay trời trong xanh như được gột rửa, không khí còn hơi ẩm, thỉnh thoảng có vài cơn gió thoảng qua, rất dễ chịu.

Tiêu Hề Hề tung tăng ra khỏi dịch trạm.

Trước cửa dịch trạm tụ tập rất nhiều người, đều là dân chúng của huyện Cam Cốc.

Họ xách sọt, gánh đòn, lớn nhỏ đều có, mang theo rất nhiều đồ.

Tiêu Hề Hề chạy đến chỗ họ nói.

"Ta là người hầu bên cạnh Thái tử Điện hạ, Thái tử Điện hạ không tiện xuất hiện, ta thay mặt ngài ấy tiếp đón mọi người."

Những dân chúng này chưa từng thấy nhiều chuyện đời, bọn họ nhìn thiếu niên môi đỏ răng trắng trước mặt, rất đẹp trai, liền nhao nhao thi lễ với nàng.

"Tiểu lang quân, chúng tôi cảm kích ân đức của Thái tử Điện

hạ, không có gì báo đáp, đặc biệt gửi tặng mấy món quà này, mong người nhận cho."

"Đây là trứng gà mái nhà thảo dân đẻ, chúng tôi luôn cất giữ, vốn định bán lấy tiền, bây giờ tặng hết cho Thái tử Điện hạ."

"Đây là dưa muối nhà thảo dân làm, ăn rất ngon, đi đường có thể mang theo."

"Hôm qua trời mưa, trong núi mọc rất nhiều nấm, trước hừng đông thảo dân vào núi hái rất nhiều nấm, còn có ít hạt dẻ và măng này, không phải thứ quý giá gì, nhưng rất tươi sạch."

"Còn có con ngỗng thảo dân nuôi, béo như vậy cũng không nỡ ăn, người có thể hầm cho Thái tử Điện hạ bồi bổ."

"Còn có con heo thảo dân nuôi, vốn định làm thịt rồi dâng cho Thái tử, nhưng sợ thịt sau khi giết không bảo quản được nên dứt khoát dâng cả con cho người."

……

Tiêu Hề Hề nhìn lướt qua những món ngon này, cảm thấy hai mắt mình không đủ dùng.

Ánh mắt cuối cùng khóa chặt trên người con heo to mập kia, không khỏi cười híp mắt.

"Đại thúc, con heo nhà thúc nhìn mắt mày thanh tú thật đấy."

Đại thúc cười to "Tiểu lang quân biết nói đùa thật."

Tiêu Hề Hề hỏi "Đây là heo nái hay heo đực?"

"Đương nhiên là heo đực, thịt heo nái không ngon bằng heo đực."

Tiêu Hề Hề hơi thất vọng "Ta vẫn muốn một con heo nái để sinh con."

Đại thúc rất hào phóng "Chuyện nhỏ, thảo dân là người bán thịt, chuyên nghề mổ heo, nhà thảo dân có mấy con heo nái, nếu người muốn thì tặng cho người ngay."

Tiêu Hề Hề kích động gật đầu "Được được, cảm ơn đại thúc!"

Chương 141: May mắn

Đại thúc bán thịt nói được làm được, chạy ngay về nhà lùa một con heo to béo khác đến.

Lần này ông ấy mang đến một con heo nái.

Tiêu Hề Hề nhìn hai con heo to béo, trong đầu không khỏi nghĩ đến thịt kho tàu, thịt cháy cạnh, thịt hấp, khâu nhục …

Ây da, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, vừa nghĩ tới là chả.y nước dãi.

Nàng khó khăn dời ánh mắt khỏi hai con heo to béo, nhìn hai con ngỗng trắng to bên cạnh.

Ngỗng hầm nồi sắt cũng ngon!

Tiêu Hề Hề không từ chối ai, nhận hết quà của dân chúng.

Dân chúng mới đầu còn hơi e ngại, sợ Thái tử Điện hạ coi thường mấy món quà quê này, nhưng bây giờ thấy đối phương nhận hết, ai nấy vui mừng khôn xiết.

Khi trở về, họ sẽ khoe chuyện này với người thân bằng hữu.

Thái tử Điện hạ đã nhận quà của họ.

Chuyện này đủ để họ khoe cả đời!

Tiêu Hề Hề lấy túi tiền, chuẩn bị đưa tiền.

Vừa lấy tiền ra thì dân chúng vội lùi lại, tức thì bỏ chạy vì sợ Tiêu Hề Hề ép họ nhận tiền.

Tiêu Hề Hề cũng không ép họ.

Nàng cất túi tiền, vẫy tay với Hạnh Nhi.

“Lại đây, lại đây, mang hết mấy thứ này về.”

Nàng chỉ vào hai con heo to béo và hai con ngỗng trắng to, nói “Em phải chăm mấy đứa nhóc này cho ta, ta phải đưa chúng nó về Thịnh Kinh.”

Hạnh Nhi gật đầu đáp vâng.

Vốn đã quen công việc đồng áng, quá quen với những quà này, nàng nhanh nhẹn dọn hết vào trong.

Nàng lùa hai con heo to béo và hai con ngỗng trắng to vào chuồng rồi nhốt lại, xuống bếp lấy thức ăn và nước uống cho chúng.

Lạc Thanh Hàn vừa rồi ngồi bên cửa sổ, dù không thấy cảnh tượng ở cửa chính, nhưng vẫn nghe được tiếng ồn từ cửa chính truyền đến.

Hắn biết dân chúng tặng rất nhiều quà, trong đó có hai con heo và hai con ngỗng.

Hắn nghĩ Tiêu Hề Hề sẽ lập tức cho người làm thịt heo và ngỗng.

Nhưng Tiêu Hề Hề nói muốn mang chúng về Thịnh Kinh!

Mang những con vật đó về Thịnh Kinh!

Lạc Thanh Hàn không thể đọc sách nữa.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề đi vào, gằn từng chữ một “Ta không cho phép nàng mang mấy con vật đó về Thịnh Kinh.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu hỏi “Tại sao chứ?”

“Ta đường đường là Thái tử, về kinh mang theo hai con heo hai con ngỗng, còn ra thể thống gì?”

“Chúng ta có thể tìm một cái lồng nhốt chúng vào, sau đó dùng vải che lại, người khác sẽ không biết người mang theo heo ngỗng.”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Nàng thông minh quá nhỉ.”

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói “Đa tạ Điện hạ quá khen.”

“… ta không phải đang khen nàng.”

“Không sao, ta sẽ xem như người đang khen ta.”

Lạc Thanh Hàn hít một hơi thật sâu, cố gắng nói với bản thân phải bình tĩnh, phải kiềm chế, không được tức giận.

Tiêu Hề Hề đến cạnh hắn, cười khúc khích.

“Vừa rồi dân chúng đều khen người, nói Thái tử Điện hạ uy phong sáng suốt, người không những minh oan cho họ, còn cầu được mưa, cứu được hàng ngàn dân chúng. Người thật sự là Thái tử tốt nhất trên đời.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng “Đừng nghĩ mấy lời nịnh nọt đó có thể làm ta đổi ý.”

“Các hương thân vô cùng cảm kích người, họ đặc biệt tặng mấy món quà không phải có ý đồ gì với người, mà là nói cho người biết, họ rất cảm kích người, họ sẽ mãi mãi ghi nhớ hết thảy những gì người làm cho họ.”

Lạc Thanh Hàn quay mặt đi, làm lơ nàng.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống cạnh hắn, vui vẻ nói.

“Ta thật sự rất may mắn.”

Chương 142: Điện hạ, yêu người lắm ~

Lạc Thanh Hàn không quay đầu lại, chỉ thản nhiên hỏi "May mắn chuyện gì?"

"May mắn chọn trúng người."

"……"

"Tương lai người sẽ là một Hoàng đế tốt."

"……"

"Ta nhất định dốc sức giúp người đăng cơ hoàng vị."

"……"

Tiêu Hề Hề giơ hai tay lên, dùng đầu ngón tay chạm vào đỉnh đầu, tạo thành hình một trái tim lớn.

"Điện hạ, yêu người lắm ~"

Lạc Thanh Hàn rốt cục chịu không nổi nữa, quay đầu nhìn nàng "Duy nhất lần này, không có lần sau!"

Sau khi nói xong, hắn mới nhận ra …

Đợi đã, sao câu này nghe quen thế?

Hắn hình như nói câu này không chỉ một lần?

Tiêu Hề Hề nhào tới ôm hắn một cái "Đa tạ Thái tử Điện hạ!"

Khi Lạc Thanh Hàn định thần lại, Tiêu Hề Hề đã buông hắn

ra.

Nàng vui vẻ bay ra ngoài, vui vẻ bay trở về, trên tay ôm hạt dẻ.

“Điện hạ, để ta bóc hạt dẻ cho người ăn nhé!”

Lạc Thanh Hàn không để ý tới nàng, hắn cầm quyển sách còn dang dở, yên lặng tiếp tục đọc.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống bên cạnh.

Dù sao trong phòng không có ai khác, nàng cũng lười ngồi quỳ, trực tiếp ngồi khoanh chân.

Hạt dẻ còn sống nên không dễ bóc, nàng phải dùng răng cắn hạt dẻ trước, sau đó mới dùng ngón tay bóc vỏ.

Nàng vẫn luôn chuyên tâm với thức ăn, cúi đầu cẩn thận bóc lớp vỏ hạt dẻ, lộ phần thịt hạt dẻ tròn trịa vàng ươm.

Nàng cầm miếng hạt dẻ đưa vào miệng Thái tử, ý bảo hắn ăn.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn hạt dẻ trước mặt, khi nàng bóc vỏ dùng sức cắn mạnh, vô tình cắn phải thịt hạt dẻ bên trong, trên phần thịt vàng béo vẫn còn hai lỗ nhỏ.

Nữ nhân này thật to gan, dám cho hắn ăn thứ dính nước bọt của mình.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc há miệng cắn miếng hạt dẻ.

Có vị ngọt và giòn.

Hương vị ngon đến bất ngờ.

Lạc Thanh Hàn quyết định không truy cứu vấn đề hạt dẻ dính nước bọt, yên lặng chờ nàng đút tiếp.

Tiêu Hề Hề vui vẻ tiếp tục bóc hạt dẻ.

Hạt thứ hai là của nàng.

Hạt thứ ba là của nàng.

Hạt thứ tứ là của nàng …

Lạc Thanh Hàn không khỏi nhìn nàng một cái, hỏi "Không phải nói muốn bóc hạt dẻ cho ta ăn à?"

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Đã cho người ăn rồi mà."

"… chỉ một hạt?"

"Một hạt không đủ sao?"

Thái tử không muốn quan tâm nàng nữa.

Trước kia hắn nghĩ nữ nhân này không tranh đoạt khá tốt, nhưng bây giờ hắn lại chán ghét dáng vẻ không biết phấn đấu này của nàng.

Hắn đang ngồi trước mặt nàng, nàng thậm chí không biết thể hiện một chút ân cần.

Chẳng lẽ trong mắt nàng, hắn không bằng mấy hạt dẻ?

Tiêu Hề Hề phát giác Thái tử Điện hạ có vẻ không vui lắm.

Suy nghĩ một chút, nàng lấy một hạt dẻ khác, bóc vỏ rồi đưa cho hắn.

"Điện hạ đừng trách ta keo kiệt, các hương thân tặng không nhiều hạt dẻ, ta còn muốn giữ lại ăn trên đường đi, chỉ có thể cho người nếm thử hai hạt trước."

Lạc Thanh Hàn nhìn hạt dẻ nàng đưa, rồi nhìn hàng chục hạt dẻ chất đống trước mặt, tâm tình ngày càng phức tạp.

Nếu là phi tần khác, lúc này nhất định sẽ dâng hết đồ ngon tới

trước mặt hắn, làm sao dám giấu diếm?

Tiêu lương đệ không chỉ giấu riêng, còn giấu ngay trước mặt hắn, không chút kiêng dè.

Chuyện này làm hắn muốn giận mà không giận được.

Tiêu Hề Hề thấy hắn không nhúc nhích, cảnh giác hỏi "Người không ăn sao? Nếu người không ăn, vậy ta …"

Lạc Thanh Hàn nhận hạt dẻ, cúi đầu cắn ngón tay nàng.

Dùng răng nghiến đầu ngón tay như thể đang trút giận.

Chương 143: Về kinh

Tiêu Hề Hề giật mình, nhanh chóng rút tay về.

Nàng nắm chặt ngón tay trách móc "Ta đút người ăn hạt dẻ, sao người còn cắn ta?"

Lạc Thanh Hàn không để ý tới nàng, nhai hạt dẻ trong miệng rồi nuốt xuống.

Hắn tiếp tục đọc sách của mình như thể không có gì xảy ra.

Tiêu Hề Hề nhìn đầu ngón tay, chỗ vừa bị cắn có hơi đỏ, nhưng không đau lắm, chỉ cảm thấy là lạ.

Ngày hôm sau, Thái tử lên xe ngựa, chậm rãi rời khỏi huyện Cam Cốc dưới sự hộ tống của Ngọc Lân quân.

Thiếu phó và Thiếu bảo tạm thời ở lại huyện Cam Cốc, đợi Huyện lệnh và Huyện thừa mới đến, hai người mới được rời khỏi.

Dân chúng biết Thái tử sắp đi, họ đi theo phía sau đội ngũ, lưu luyến tiễn họ rời thành.

Đến khi hơn mười dặm, dân chúng mới dừng lại, nhìn xe của Thái tử dần đi xa.

Sau khi Tiêu Hề Hề lên xe, tự giác tìm một vị trí thoải mái nằm xuống, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lạc Thanh Hàn lặng lẽ đọc sách.

Mọi thứ không khác gì lúc đến.

Tin tức Thái tử cầu mưa cho bốn quận ở phía nam lan truyền nhanh chóng, Thái tử đi đến đâu, dọc đường rất nhiều dân chúng quỳ xuống tạ ơn.

Dân chúng không hiểu đạo lý to lớn gì, chỉ biết Thái tử Điện hạ đã cầu mưa cho họ.

Đây là lòng nhân từ to lớn của ông trời!

Uy quyền của hoàng gia cùng với ân huệ cảm hóa đã làm sự sùng bái của dân chúng dành cho Thái tử Điện hạ lên đến đỉnh điểm.

Chỉ trong vài ngày, danh tiếng của Thái tử ở phía nam đột nhiên tăng vọt đến mức khó tin.

Dân chúng nhiều nơi còn tự nguyện quyên tiền lập miếu thờ Thái tử, hàng ngày thắp hương khấn vái, mong Thái tử sống lâu trăm tuổi, tương lai mang lại nhiều phúc lành cho dân chúng trong thiên hạ.

Suốt dọc đường, đi đi dừng dừng đã để lại vô số truyền thuyết về Thái tử ở nhiều nơi.

Trong mắt nhiều người, Thái tử Điện hạ đã trở thành sự tồn tại thần thoại.

Đoàn người của Thái tử về tới Thịnh Kinh, đã là hai tháng sau.

Tin tức Thái tử cầu mưa thành công truyền đến Thịnh Kinh thông qua các thương nhân, ai nấy đều thán phục, Thái tử Điện hạ xứng đáng là Hoàng đế tương lai, vừa ra tay đã cầu được mưa.

Một từ thôi, đỉnh!

Văn hóa vương triều Đại Thịnh cởi mở, không cấm dân chúng bàn chuyện hoàng gia.

Một người kể chuyện đã biến việc cầu mưa của Thái tử thành câu chuyện và kể lại cho mọi người trong quán trà tửu lâu nghe, nhất thời Thái tử vang danh khắp Thịnh Kinh, làm vô số người sùng bái kính ngưỡng.

Xa giá của Thái tử chạy chầm chậm dọc theo đường Chu Tước.

Ngọc Lân quân đã dọn sạch sẽ đường Chu Tước, người không phận sự không dám đến gần.

Chỉ có Thái sư và một số quan viên đến quỳ bái nghênh đón.

Thái tử đích thân xuống xe, đỡ Thái sư đứng dậy.

Thái sư năm nay đã sáu mươi tuổi, râu tóc đều bạc trắng, nhìn qua rất gầy, chỉ đứng dậy cũng phải cần người đỡ.

Ông nhìn Thái tử thân như cây ngọc trước mặt, tâm tình vô cùng phức tạp.

Vốn dĩ ông cũng xem thường chuyện cầu mưa như mọi người.

Ông nỗ lực khuyên ngăn Thái tử xuống phía nam cầu mưa.

Thấy Thái tử kiên quyết, ông rất thất vọng, cho rằng Thái tử không nghe can gián, tương lai không thể trở thành minh quân.

Lúc Thái tử rời cung, ông thậm chí còn không đến tiễn.

Nhưng kết quả …

Thái tử không chỉ cầu được mưa giải quyết nạn hạn hán ở phía nam, mà còn chấn chỉnh huyện Cam Cốc, giành được cảm kích và sùng bái của dân chúng.

Chương 144: Ban thưởng

Bây giờ danh tiếng của Thái tử tăng cao trong lòng dân chúng, Thái sư vừa mừng vừa hổ thẹn.

Ông thở dài nói "Điện hạ, là vi thần ngu xuẩn, đã xem thường bản lĩnh của người."

Lạc Thanh Hàn "Lão sư, ta cũng chỉ may mắn mà thôi, không thể nói là bản lĩnh gì. Người đừng để chuyện nhỏ này trong lòng, trước kia người dạy dỗ ta thế nào, sau này vẫn như vậy."

Lời này làm Thái sư khá yên lòng, ông mỉm cười.

"Lần này Điện hạ lập công lớn, nhất định sẽ có ban thưởng, Điện hạ mau vào cung đi, Hoàng thượng và các đại thần đang chờ người trong điện Nghị Sự."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn nhớ tới lời phụ hoàng nói trước khi đi, ông nói nếu Thái tử có thể cầu mưa, khi Thái tử về nhất định sẽ tự mình ra cung nghênh đón.

Nhưng Hoàng đế lúc này còn đang ở điện Nghị Sự, phỏng chừng sớm đã quên ước định với Thái tử.

Nếu là trước đây, phụ hoàng hứa ra cung đón hắn mà lại không tới, hắn nhất định sẽ rất thất vọng.

Nhưng giờ đây, lòng hắn thanh thản vô cùng.

Suốt dọc đường, hắn suy nghĩ rất nhiều.

Nếu tình thân không thể cùng tồn tại với quyền lực, nếu hai thứ này lạnh lùng tàn nhẫn với hắn, thế tại sao hắn không từ bỏ

tình thân vô dụng kia, nắm lấy thứ quyền lực càng có lợi cho mình?

Cáo biệt với lão sư, Lạc Thanh Hàn lại lên xe ngựa.

Đoàn xe tiếp tục đi về phía hoàng cung.

Xe ngựa tiến vào cửa cung, đi qua rất nhiều cung điện, cuối cùng dừng lại trước điện Nghị Sự.

Thái tử xuống xe, chậm rãi bước lên cầu thang.

Trước kia, khi bước trên những bậc thang này, tâm tình luôn tê dại chết lặng, nhưng bây giờ lại có cảm giác hoàn toàn khác trước.

Hắn ngẩng đầu nhìn điện Nghị Sự ở phía cuối, bên tai dường như nghe thấy tiếng quỳ bái của dân chúng, dường như nghe thấy giọng của Tiêu Hề Hề.

Nàng đang nói …

Tương lai người nhất định sẽ là Hoàng đế tốt.

Tất cả họ đặt nhiều kỳ vọng vào hắn.

Những kỳ vọng này là chỗ hậu thuẫn đáng tin, còn là động lực thúc đẩy hắn tiến về phía trước.

Bước chân của hắn càng kiên định hơn.

Ngôi vị Thái tử này đã là của hắn, không chỉ có ngôi vị Thái tử, cả ngôi vị Hoàng đế cũng sẽ là của hắn.

Dù là ai tới đoạt, hắn tuyệt đối không nhượng bộ!

Với tâm tình thoải mái vui vẻ, Lạc Thanh Hàn bước vào điện Nghị Sự.

Trong điện Nghị Sự, Nội các đại thần và các hoàng tử lần lượt

quay đầu nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn dường như không để tâm những ánh mắt nhìn hắn, hắn vững vàng đi về phía trước, hành lễ với nam nhân uy nghi ngồi trên cao trước mặt.

“Nhi thần không uổng sứ mệnh, đã cầu mưa cho bốn quận ở phía nam, nạn hạn hán đã được giải quyết!”

Tâm trạng Hoàng đế lúc này vô cùng phức tạp.

Chuyện ông không dám làm, Thái tử đã làm được.

Điều này có nghĩa, ông thật sự già rồi?

Ông cười nói “Thái tử mau đứng dậy đi, lần này bốn quận phía nam có thể giải trừ hạn hán, đều là nhờ công của con, trẫm nhất định phải trọng thưởng cho con, con nói đi, con muốn thưởng gì?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh “Nhi thần không lo cơm áo, không muốn thứ gì, nếu phụ hoàng nhất định muốn ban thưởng, vậy xin phụ hoàng giao Lại bộ hoặc Hình bộ cho nhi thần. Lần này nhi thần xuống phía nam, gặp rất nhiều quan viên địa phương, cũng thấy nhiều chuyện đen tối phía sau quan trường mà con chưa từng biết, nhi thần muốn thanh trừng kẻ xấu trong quan trường, giúp phụ hoàng có thể cai trị giang sơn tốt hơn.”

Hoàng đế vui mừng nói “Con thật sự trưởng thành rồi, biết chia sẻ nỗi lo với phụ hoàng, chuyện này trẫm sớm đã có tính toán, dù con không nói, trẫm cũng sẽ giao việc cho con. Nếu con đã chủ động mở lời, vậy hôm nay trẫm giao Hình bộ cho con quản lý, chờ con quen việc, trẫm sẽ cân nhắc giao Lại bộ cho con sau.”

Lạc Thanh Hàn khấu đầu tạ ơn.

“Nhi thần nhất định sẽ dốc hết sức mình, không phụ hoàng ân!”

Chương 145: Suy nghĩ khác nhau

Lúc này, thái độ và phản ứng của những người có mặt đều khác nhau.

Trong Lục bộ thì Lại bộ và Hộ bộ là hai nơi béo bở nhất.

Đặc biệt là Lại bộ, phụ trách việc bổ nhiệm, miễn nhiệm, thi cử, thăng quan, phong hầu, điều động quan viên, không chỉ béo bở, quyền lực còn rất lớn.

Nhưng Hoàng đế bỏ qua Lại bộ quyền lực nhất, giao Hình bộ không mấy quan trọng cho Thái tử.

Điều này có nghĩa Hoàng đế vẫn không muốn giao quyền cho Thái tử?

Trong lòng các đại thần dấy lên nhiều suy đoán, nhưng không biểu hiện ra mặt, đồng loạt chắp tay chúc mừng Thái tử.

“Chúc mừng Thái tử Điện hạ!”

Mặc kệ các đại thần nghĩ thế nào, tóm lại các hoàng tử khác vô cùng đố kị.

Hình bộ tuy không béo bở như Lại bộ và Hộ bộ, nhưng vẫn là một bộ có thực quyền, bây giờ Thái tử quản lý, tức là có quyền can thiệp vào chính sự, hắn có thể tận dụng cơ hội bồi dưỡng tâm phúc trong triều, làm nền tảng đăng cơ sau này.

Mà các hoàng tử khác vẫn ở trong tình trạng không làm gì, ngay cả người lớn tuổi nhất là Lạc Dạ Thần vẫn chưa có tư cách làm việc trong triều.

Làm sao có thể không làm các hoàng tử khác đố kị?

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần vẫn nhìn chằm chằm Thái tử, trong mắt ngoại trừ đố kị, còn có hơi hoảng sợ mà người khác khó phát hiện.

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên luôn duy trì nụ cười ôn hòa mặt, như thể bản thân rất vui mừng khi Thái tử có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ cầu mưa.

Còn trong lòng y thật sự nghĩ thế nào, không ai có thể biết được.

Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên sắc mặt âm trầm, trong lòng thầm mắng ông trời không có mắt, lại để Thái tử cầu được mưa.

Các hoàng tử khác cũng rất ghen tị.

Chuyện tốt như vậy sao không rơi trúng đầu bọn họ chứ?

Sau khi tan triều, mọi người tụm năm tụm ba rời điện Nghị Sự.

Lúc Lạc Thanh Hàn đi ngang qua Lạc Dạ Thần, cố ý liếc nhìn y.

Ánh mắt sắc bén kia dường như tức thì xuyên thấu linh hồn y, nhìn thấu mọi tâm tư của y.

Như thể thầm nói với y …

Ta biết hết những gì huynh làm.

Lạc Dạ Thần cảm thấy toàn thân lạnh toát, tay chân bủn rủn, suýt chút thì ngã xuống.

Lạc Thanh Hàn dời ánh mắt, dẫn Thái phó, Thái bảo và Thiếu sư ra khỏi điện Nghị Sự.

Họ vừa ra ngoài không bao lâu, phía sau truyền đến một giọng nói.

“Thái tử Điện hạ xin dừng bước!”

Lạc Thanh Hàn dừng bước quay đầu, thấy người đến là Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân.

Đổng Minh Xuân bước tới hành lễ, cười thân thiện.

Hoàng đế giao Hình bộ cho Thái tử, có nghĩa là trên dưới Hình bộ đã về phe của Thái tử.

Đổng Minh Xuân luôn là người sáng suốt, bây giờ ông đến quy hàng Thái tử.

Đây không phải là nơi để nói chuyện, Lạc Thanh Hàn dẫn ông và vài tâm phúc khác trở về cung Minh Quang.

Ngũ hoàng tử Lạc Diên Chi nhìn bóng lưng Thái tử và Đổng Minh Xuân đi xa, trong lòng cảm thấy chua xót.

Lạc Diên Chi năm nay mới mười bảy, tuổi không lớn lắm, vì có đôi mắt hoa đào, nên nhìn rất phong lưu anh tuấn.

Y do Nhàn phi sinh ra.

Tuy Nhàn phi xuất thân không cao, nhưng lại là một trong những phi tần được Hoàng đế sủng ái, hơn nữa Lạc Diên Chi miệng lưỡi trơn tru, biết lấy lòng, ngay cả Hoàng đế cũng rất yêu thích.

Lạc Diên Chi đang nghịch miếng noãn ngọc* trong tay, nửa đùa nửa thật hỏi.

“Rốt cuộc Tam hoàng huynh có vận may gì thế? Chẳng những có thể được phong làm Thái tử, còn có thể cầu mưa, chẳng lẽ huynh ấy tìm cao nhân bày cách cho mình à?”

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên nhẹ nhàng cười “Ngũ hoàng đệ, đệ thật biết nói đùa, trên đời này làm gì có cao nhân? Chỉ là bịp bợm giang hồ mà thôi.”

_____

*Ngọc ấm chỉ ngọc được nung thành hình dưới nhiệt độ và áp suất cao, trong đó tiêu biểu nhất là ngọc Hòa Điền, tạo cảm giác ấm áp về mặt thị giác cho người xem. Ngược lại, hàn ngọc được nung thành hình dưới nhiệt độ thấp và áp suất cao, trong đó tiêu biểu nhất là phỉ thúy, mà phỉ thúy mang cảm giác hơi cao lãnh.

Chương 146: Điểm yếu của Đại hoàng tử

Lạc Diên Chi đảo mắt, như thể nghĩ tới gì đó, nói đùa "Nhị hoàng huynh không phải vẫn luôn muốn tiếp quản Lại bộ à? Vừa nãy Thái tử xin phụ hoàng giao Lại bộ, Nhị hoàng huynh có phải rất lo lắng không?"

"Thái tử tài đức vẹn toàn, dù tiếp quản Lại bộ hay Hình bộ, nhất định đều sẽ làm tốt."

Nói cũng thật đường hoàng, Lạc Diên Chi không tin chữ nào.

Nhị hoàng huynh quá giả tạo, nói chuyện với huynh ấy là nhàm chán nhất, Lạc Diên Chi đổi ý, quyết định trêu chọc Đại hoàng huynh.

Trong số các huynh đệ, Đại hoàng huynh Lạc Dạ Thần là người không thể che giấu suy nghĩ, nghĩ gì đều viết hết lên trên mặt.

Chỉ cần khích huynh ấy vài câu, huynh ấy có thể tức giận nhảy dựng lên, thật sự rất buồn cười.

Lạc Diên Chi tìm thấy Lạc Dạ Thần cuối đám đông, nhưng nhận ra Lạc Dạ Thần hồn vía như lên mây.

Lạc Diên Chi gọi y.

"Đại hoàng huynh?"

Lạc Dạ Thần làm lơ.

Lạc Diên Chi vỗ mạnh vào vai y, làm y sợ hãi giật nẩy mình, chợt tỉnh lại.

“Đệ làm gì đấy?”

Không ngờ y phản ứng mạnh như thế, Lạc Diên Chi cũng giật bắn người.

“Đại hoàng huynh, đệ gọi huynh, huynh không trả lời, còn tưởng huynh không nghe thấy, nên mới vỗ vai huynh một cái, huynh sao thế? Giống như bị người ta câu mất hồn vậy?”

“Ta không sao.”

Lạc Dạ Thần bỏ lại một câu, sau đó cúi đầu nhanh chóng bước đi.

Lạc Diên Chi nhìn bóng lưng y rời đi, trầm ngâm “Đại hoàng huynh hôm nay sao vậy? Chẳng lẽ làm gì trái lương tâm à?”

Lạc Vân Hiên nói đầy ẩn ý “Ai mà biết được.”

……

Lạc Dạ Thần vừa rời điện Nghị Sự, y lên xe ngựa, bảo xa phu mau chóng đưa y rời cung.

Vì các hoàng tử đã lớn, hiện tại đã có hai hoàng tử ra ngoài lập phủ, là Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, các hoàng tử khác vẫn ở trong cung Thái Nhân.

Lạc Dạ Thần vội vã về phủ Đại hoàng tử, gọi hai phụ tá đắc lực nhất.

Ba người nói chuyện trong thư phòng.

Lạc Dạ Thần bồn chồn, lo lắng hỏi “Tử sĩ chúng ta phái đi đã về chưa?”

Một phụ tá lắc đầu “Vẫn chưa.”

Một phụ tá khác nói “Chúng ta đã cử đi hết những người có

thể, nhưng đến nay vẫn chưa tìm được tung tích của họ, tình huống này chỉ có hai khả năng, một là chết, hai là bị bắt."

Lạc Dạ Thần nghiến răng "Ta thà rằng bọn chúng chết hết, để ta bớt lo chuyện này."

"Đại hoàng tử hôm nay gặp Thái tử Điện hạ rồi sao? Ngài ấy nói gì với người?"

"Hắn không nói gì, nhưng hắn liếc ta một cái."

Lạc Dạ Thần vẫn còn thấy sợ khi nhớ lại cái liếc mắt của Thái tử.

Y nhịn không được uống một hớp trà, áp chế sợ hãi bất an trong lòng, khó khăn nói "Ta cảm thấy hắn hẳn là biết hết tất cả."

Lời vừa nói ra, hai phụ tá cảm thấy sợ hãi.

Ba người ngừng nói chuyện.

Im lặng chết chóc bao trùm thư phòng.

Nếu Thái tử thật sự bắt được bốn tử sĩ kia, điều đó có nghĩa Thái tử đã nắm được điểm yếu của Đại hoàng tử.

Chỉ cần Thái tử vạch trần chuyện này, Đại hoàng tử nhất định sẽ xong đời.

Âm mưu ám sát Thái tử là trọng tội, dù không chết cũng phải ngồi tù mấy chục năm.

Khi đó, không chỉ mộng làm Hoàng đế của Lạc Dạ Thần tan thành mây khói, mà cả phụ tá dưới quyền y cũng bị liên lụy.

Thật lâu sau, một phụ tá run giọng nói "Quyền chủ động hiện giờ hoàn toàn nằm trong tay Thái tử, nếu Đại hoàng tử không muốn bị xử lý, sao không chủ động quy hàng Thái tử? Dù sao hai người cũng là huynh đệ, niệm tình huynh đệ, Thái tử có thể

sẽ tha cho người. Dù Thái tử không chịu tha, nhưng Hoàng thượng và Thái hậu có lẽ sẽ niệm tình người biết nhận sai mà xử lý khoan hồng.”

Chương 147: Tuyệt đối không nhận sai

Một phụ tá khác lặp lại "Thần cũng nghĩ đây là chủ ý hay."

Lạc Dạ Thần tức giận trừng mắt, không tin được "Ta là huynh trưởng của hắn, dựa vào đâu ta phải cúi đầu với tên tiểu tử đó chứ?"

Phụ tá thận trọng nói "Dựa vào việc trong tay người ta có điểm yếu của người."

Lời này chuẩn xác đánh trúng chỗ đau của Lạc Dạ Thần, y tức giận cầm tách trà ném về phía đối phương!

"Các ngươi cút hết ra ngoài!"

Các phụ tá sợ hãi bỏ chạy ra ngoài.

Lạc Dạ Thần tràn đầy oán hận, không có nơi nào trút giận, y đập phá mọi thứ trong thư phòng.

Y thề!

Dù có chết, dù từ nơi này nhảy xuống, y tuyệt đối không cúi đầu nhận lỗi với Tam hoàng đệ!

……

Triệu Hiền dẫn xe ngựa về phía Đông cung.

Tiêu Hề Hề lấy chiếc váy xanh nhạt chuẩn bị trước, trốn trong xe ngựa thay vào, lấy gương soi từ trong ngăn kéo ngầm.

Bề mặt gương thủy ngân này nhẵn và phẳng, có thể soi rõ từng

chi tiết, sánh ngang với gương thủy tinh trong xã hội hiện đại.

Tiêu Hề Hề chải tóc đơn giản, đeo trang sức trâm cài.

Trang điểm thì thôi đi, dù sao cũng về điện Thanh Ca, trang điểm cho ai xem? Sau đó còn phải tẩy trang, rắc rối lắm.

Tiêu Hề Hề trốn trong xe ngựa thay nữ trang.

Xe ngựa vừa dừng trước điện Thanh Ca, nàng liền nhảy xuống xe ngựa, sốt ruột chạy đến xe ngựa phía sau, hưng phấn thúc giục.

“Mau chuyển mấy bảo bối của ta vào trong.”

Triệu Hiền tâm trạng phúc tạp khó tả chỉ đạo Ngọc Lân quân lần lượt di chuyển những chiếc lồng ra khỏi xe.

Tổng cộng có ba cái lồng, nhốt hai con heo và hai con ngỗng trắng.

Sau một hành trình dài, chúng nó đều ủ rũ, trông rất bơ phờ.

Hạnh Nhi ôm hai tay nải từ một cỗ xe ngựa khác xuống.

Trước khi vào cung, Thường công công đã nói nàng biết thân phận thật sự của Tiêu lương đệ.

Lúc vừa biết tin, Hạnh Nhi vô cùng sửng sốt.

Nàng vốn tưởng người mình hầu hạ là một thái giám trẻ tuổi, không ngờ lại là Lương đệ của Thái tử.

Thảo nào Tiêu Tây đẹp trai như vậy, hóa ra nữ cải nam trang.

Chẳng trách Thái tử lại sủng ái Tiêu Tây như vậy, thì ra hai người vốn là một đôi.

Tất cả hiểu lầm trong thời gian qua đã sáng tỏ.

Ngạc nhiên qua đi, Hạnh Nhi nhanh chóng chấp nhận sự thật chủ tử của nàng đã đổi từ nam thành nữ.

Dù là Lương đệ hay là gì khác, đều là chủ tử của nàng, nàng chỉ cần ngoan ngoãn tuân lệnh là được.

Lúc thấy Tiêu lương đệ mặc nữ trang, nàng hơi khựng lại, cứ cho là nàng kiến thức nông cạn, dù Tiêu lương đệ bây giờ không trang điểm, trong mắt nàng vẫn rất đẹp.

Nàng không biết diễn tả thế nào, nhưng đẹp hơn tất cả nữ nhân mà nàng từng gặp trước đây!

Lúc này, tiểu thái giám Thanh Tùng ra đón.

Thấy Tiêu lương đệ, đôi mắt lập tức sáng lên, vội bước lên trước để khấu đầu hành lễ.

“Nô tài bái kiến Tiêu lương đệ!”

Tiêu Hề Hề bảo Thanh Tùng đứng dậy nói chuyện.

Thanh Tùng mừng rỡ nói “Vừa rồi nô tài nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, nô tài dường như nghe được tiếng của người, vội chạy ra xem, quả nhiên là người trở về, mấy ngày người không ở trong cung, chúng nô tài nhớ người lắm đó!”

Tiêu Hề Hề không ra vẻ, rất khoan dung với nô tài của mình, vì vậy cung nữ thái giám trong điện Thanh Ca luôn thoải mái trước mặt nàng.

Biết Tiêu lương đệ đã về, Bảo Cầm dẫn đầu một nhóm cung nữ thái giám nhanh chóng ra đón.

Đôi mắt Bảo Cầm đỏ hoe vì vui mừng.

“Chủ tử, cuối cùng người cũng về rồi, mấy ngày qua nô tỳ luôn lo lắng cho người, sợ người ở bên ngoài ăn không ngon ngủ không yên.”

Chương 148: Chuồng heo

“Yên tâm đi, ta ở bên ngoài chơi rất vui vẻ, còn mang theo rất nhiều đồ ngon về nè.”

Tiêu Hề Hề nói xong, nàng dẫn mọi người đi xem hai con heo và hai con ngỗng.

Nàng chống nạnh, đắc ý nói “Sau này trên bàn ăn của chúng ta có thể thêm hai món nữa!”

Tất cả cung nữ thái giám trầm mặc khó tả khi nhìn hai con heo to nặng hơn hai trăm cân.

Sau một lúc lâu, Bảo Cầm khó khăn nói.

“Chủ tử, người muốn nuôi heo ở hậu viện à?”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Bảo Cầm gượng nói “Nhưng chúng ta không ai biết nuôi heo mà!”

“Ta đã nghĩ tới chuyện này rồi, đặc biệt dẫn về một chuyên gia nuôi heo.” Tiêu Hề Hề vội gọi Hạnh Nhi lại.

“Đây là Hạnh Nhi, ta mua từ ngoài cung, đã được Thái tử Điện hạ đồng ý, sau này Hạnh Nhi sẽ giúp ta nuôi heo gà vịt ngỗng, trước đó em ấy từng làm việc đồng áng, có thể giúp được việc làm ruộng.”

Tiêu Hề Hề lại chỉ vào Bảo Cầm giới thiệu “Đây là Bảo Cầm, đại cung nữ của điện Thanh Ca, sau này em sẽ do Bảo Cầm phụ trách.”

Hạnh Nhi hành lễ với Bảo Cầm.

“Bảo Cầm tỷ tỷ.”

Bảo Cầm vẫn còn chìm trong cú sốc của việc nuôi heo ở hậu viện, chưa thể hoàn hồn, nghe lời của Hạnh Nhi, nàng ngây người đáp lại.

“Ờ.”

Triệu Hiền lúng túng nói “Tiêu lương đệ, xin hỏi … heo và ngỗng này chuyển đi đâu?”

Ban đầu Tiêu Hề Hề muốn họ trực tiếp chuyển đến hậu viện, nhưng suy nghĩ một lát, nàng cảm thấy không ổn, nếu thị vệ phát hiện nàng đang nuôi gà trồng rau ở hậu viện, sẽ gây ra phiền phức.

Thế nên, nàng nói “Cứ để trong sân đi.”

Ngọc Lân quân để ba chiếc lồng và vài món quà quê khác trong sân, sau đó cáo từ rời khỏi.

Tiêu Hề Hề gọi mọi người nhanh chóng chuyển lợn và ngỗng ra hậu viện, mấy món quà quê kia được dọn vào nhà kho.

Vì có thêm hai con heo nên phải xây thêm một chuồng heo.

Còn hai con ngỗng trắng tạm thời chen chúc với đàn vịt.

Các thái giám lập tức bận rộn làm việc.

Họ đến ngự hoa viên lấy ít đá vụn, xây một vòng tròn quanh chuồng vịt, bôi bùn lên trên, dựng chuồng bằng gỗ, phủ bạt lên, cuối cùng lắp một cánh cửa gỗ, xây xong một phiên bản đơn giản của chuồng heo.

Hai con heo to béo được lùa vào chuồng.

Hôm nay trời đã khuya, không kịp làm máng ăn, Hạnh Nhi tìm hai chậu gỗ lớn, đổ đầy nước và thức ăn vừa nấu, bỏ vào chuồng heo.

Hai con heo vừa thấy món ngon, không còn thấy chóng mặt hay đau nhức gì, lập tức chạy đến ăn.

Cho heo ăn xong, Hạnh Nhi chuyển sang cho gà vịt ngỗng ăn, như một con ong chăm chỉ.

Trước khi vào cung, nàng hơi thấp thỏm, sợ sau khi vào cung không hòa nhập được, bây giờ nhìn chuồng gà chuồng vịt chuồng heo với vườn rau trước mặt, lại phát hiện nơi này không khác gì thôn làng nàng sống trước đây.

Nàng vô cùng thích nơi này!

Tiêu Hề Hề trở về nơi quen thuộc, lập tức leo lên ghế mỹ nhân, lần nữa trở thành một con cá muối lớn.

Nàng chân thành cảm khái "Vẫn là nằm ở đây thoải mái nhất!"

Trước tiên, Bảo Cầm sắp xếp một nơi cho Hạnh Nhi, sau đó đếm những thứ Tiêu lương đệ mang về.

Sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, nàng bước vào phòng thấy dáng vẻ lười biếng của Tiêu lương đệ, nàng vừa tức vừa buồn cười.

"Xem người mệt kìa, ai không biết còn tưởng người đi núi cao đường xa, chứ không phải về nhà mẹ đẻ."

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ ta vừa đi núi cao đường xa về đó chứ.

Chương 149: Cưng chiều

Bảo Cầm quan tâm hỏi "Lần này trở về phủ tướng quân, tình hình trong phủ thế nào, hạ nhân có thờ ơ với người không?"

"Không có, ta rất tốt, chỉ là tay nghề nấu nướng của phủ tướng quân không bằng em, ta ăn không quen."

Nghe vậy, Bảo Cầm đau lòng chết đi được.

"Thảo nào nô tỳ thấy người gầy đi rất nhiều, mặt cũng không tròn như trước, thì ra người ở bên ngoài ăn uống không tốt, người muốn ăn gì? Nô tỳ nấu cho người."

Mắt Tiêu Hề Hề sáng lên, tức thì ngồi dậy, bắt đầu đếm những ngón tay mũm mĩm.

"Ta muốn ăn gà xào hành, vịt hầm gừng, cá hầm cay, tôm kho tộ, thịt kho tàu … à … thịt kho tàu thì thôi đi, chúng ta không có thịt heo, hai con heo đó chưa giết được, phải đợi chúng đẻ con nữa, đến lúc đó chúng ta có thể ăn heo sữa quay."

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi chả.y nước miếng.

Thật sự không chờ được đến ngày ăn thịt heo ~

Bảo Cầm do dự mãi, nhưng vẫn khuyên "Nuôi gà vịt ngỗng cũng được, nhưng hai con heo đó thật sự rất khó nuôi, hơn nữa mùi phân heo nồng nặc, nếu Thái tử đến đây mà ngửi thấy, sợ sẽ trách tội người đó, nói không chừng sau này sẽ không đến điện Thanh Ca nữa."

Tiêu Hề Hề không quan tâm, lớn tiếng nói "Không sao, chỉ cần sai người dọn chuồng heo mỗi ngày hai lần là được,

chuồng heo cách khá xa, dù có mùi nhưng không đến mức lan đến tận đây. Phía Thái tử cũng không cần lo, chuyện này ta đã nói với ngài ấy rồi, ngài ấy đồng ý cho ta nuôi heo."

Lần này Bảo Cầm thật sự kinh ngạc "Thái tử Điện hạ thế mà đồng ý rồi á?"

"Đúng vậy đó!"

Bảo Cầm không thể tin được "Không phải Điện hạ thích sạch sẽ sao? Ngài ấy sao có thể cho phép người nuôi heo trong cung?"

"Có lẽ vì ngài ấy cũng thích ăn thịt heo, dù sao thịt heo ngon như vậy, ai lại không thích chứ?"

Tâm trạng Bảo Cầm vô cùng phức tạp.

Nàng không ngốc, nếu Thái tử có thể đồng ý cho Tiêu lương đệ nuôi heo trong cung, đủ thấy Thái tử cưng chiều Tiêu lương đệ đến mức nào.

Nhưng khi nàng nghĩ đến Thái tử Điện hạ thanh tao cao quý lại đồng ý cho phi tần nuôi heo ở hậu viên nhà mình, nàng cứ cảm thấy quái lạ.

Thôi vậy, không quan tâm nữa.

Nếu Thái tử đã đồng ý, một cung nữ nhỏ bé như nàng còn có thể nói gì nữa? Cứ làm theo là được.

Mà nàng chưa từng nấu heo sữa quay bao giờ nên cần nghiên cứu trước đã.

Bảo Cầm xoay người vào phòng bếp nhỏ, bắt đầu chuẩn bị bữa tối hôm nay.

Thanh Tùng bước nhanh vào, cung kính nói.

"Chủ tử, vừa rồi cung Minh Quang cho người tới báo, nói Thái

tử Điện hạ bận việc, đêm nay không thể tới."

Tiêu Hề Hề lười biếng trả lời, bảo là mình biết rồi.

Thanh Tùng sợ nàng suy nghĩ nhiều, nhỏ giọng an ủi nàng "Thái tử Điện hạ rời cung hơn ba tháng, cuối cùng cũng trở về, còn rất nhiều chuyện đang chờ Điện hạ xử lý, một khoảng thời gian không đến chỗ người cũng là bình thường, chờ Điện hạ làm xong việc, tự nhiên sẽ nhớ tới người."

Tiêu Hề Hề thật sự chẳng nghĩ gì nhiều.

May là Thái tử không đến, thức ăn tối nay đều thuộc về nàng, một mình ngủ trên giường lớn, không cần hầu hạ người nào đó tắm rửa, nàng cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm.

Tất nhiên không thể nói câu này được.

Nàng thản nhiên trả lời "Ừm, ngươi nói đúng."

Thanh Tùng còn nói những chuyện xảy ra gần đây trong Đông cung.

"Khoảng thời gian người không ở đây, Trần lương viên, Triệu mỹ nhân, Diêu chiêu huấn với vài vị Phụng nghi khác đều phái người đến hỏi xem khi nào người về cung, nhưng Bảo Cầm tỷ tỷ đã chặn hết tất cả."

"Lý trắc phi đã từ am Tử Vân trở về, gần đây thường xuyên chạy tới điện Tiêu Phòng, xem ra muốn nhờ Hoàng hậu ổn định địa vị ở Đông cung."

"Bạch trắc phi vẫn như cũ, luôn ở điện Ngọc Liên dưỡng bệnh, rất ít ra ngoài."

Chương 150: Dè chừng

Tiêu Hề Hề nghe mấy chuyện vặt này, không nhịn được ngáp một cái, cảm thấy hơi buồn ngủ.

Thấy nàng không để tâm, Thanh Tùng không khỏi thầm lo.

“Chủ tử, tạm thời không nói những người khác, nhưng Lý trắc phi không nên xem thường. Nàng ta là cháu gái của Hoàng hậu, có Hoàng hậu làm chỗ dựa, dù là Thái tử Điện hạ cũng phải nể mặt mấy phần, nếu nàng ta muốn ra tay đối phó người, tình cảnh của người không ổn chút nào.”

Thanh Tùng nghĩ mình đã nói rõ đến thế, Tiêu lương đệ cũng nên nghĩ cách đối phó.

Mà Tiêu lương đệ chỉ lười biếng đáp lại.

“Ừ.”

Thanh Tùng lại nói rất nhiều thứ khác, hy vọng Tiêu lương đệ cẩn thận đề phòng, nhưng cuối cùng lại không đợi được câu trả lời.

Thanh Tùng thận trọng nhìn lên, thấy Tiêu Hề Hề đã nhắm mắt ngủ.

Thanh Tùng “……”

Được thôi, là tự mình nhọc lòng rồi.

Thanh Tùng lặng lẽ xoay người đi.

Tin tức Thái tử hồi cung đã truyền khắp Đông cung.

Lý trắc phi là người phản ứng đầu tiên, nàng cố ý thay bộ váy dài rộng tay đỏ tươi mới may, cài trâm kim tước khảm ngọc, giữa hàng lông mày dán hoa điền hình hoa mai đỏ thắm, tô son đỏ rực, eo nhỏ đung đưa ra khỏi điện Kim Phong.

Thải Vân theo sát phía sau, cầm theo một hộp thức ăn.

Thái tử Điện hạ đi xa hơn ba tháng, Lý trắc phi cho rằng ấn tượng xấu mà nàng để lại cho Thái tử hẳn đã phai nhạt rất nhiều, lúc này nàng đến xin lỗi, làm nũng một chút, thì những chuyện không vui trước kia sẽ hoàn toàn biến mất.

Chủ tớ hai người đến cung Minh Quang.

Tiểu thái giám canh cổng cung kính hành lễ.

“Trắc phi nương nương, Thái tử Điện hạ còn đang nghị sự ở bên trong, tạm thời không cho phép ai đến quấy rầy.”

Lý trắc phi khá thất vọng, nhưng nàng không bỏ cuộc.

Nàng cười nói “Ta tới đưa canh cho Thái tử Điện hạ, đây là canh ta tự nấu, phiền ngươi giúp ta đưa canh vào.”

Tiểu thái giám do dự.

Thải Vân nhanh nhẹn tiến lên, nhét vào tay tiểu thái giám một túi tiền.

Tiểu thái giám ước chừng túi tiền, rất hài lòng, cười nhận lấy hộp thức ăn “Nô tài giúp người đưa vào trong.”

Tiểu thái giám quay người bước vào cung Minh Quang.

Lý trắc phi không đi mà đứng đó đợi, nàng muốn biết sau khi Thái tử nhận canh sẽ có phản ứng thế nào.

Tiểu thái giám bê hộp thức ăn đến cửa thư phòng, Thường công công đang canh cửa thấy tiểu thái giám tới, cau mày hỏi.

“Chuyện gì?”

Tiểu thái giám nâng hộp thức ăn trong tay lên, nịnh nọt cười nói “Là canh của Lý trắc phi đưa tới.”

Thường công công đưa tay ra “Đưa cho ta.”

Tiểu thái giám vội vàng đưa hộp thức ăn với túi tiền.

Thường công công không lấy túi tiền, hắn là đại thái giám bên cạnh Thái tử, tất cả thái giám trong Đông cung đều do hắn quản lý, địa vị của hắn không cần số tiền nhỏ như vậy.

Hắn cầm hộp thức ăn bước vào thư phòng.

Trong thư phòng, Thái tử đang bàn chuyện với các thần tử.

Họ đang nói về việc Thái tử tiếp quản Hình bộ.

Thái phó nhắc nhở “Hôm nay Điện hạ xin Bệ hạ quản lý Lại bộ và Hình bộ trước mặt nhiều người như vậy, e sẽ khiến Bệ hạ bất mãn trong lòng.”

Tuy Hoàng đế nói bản thân đã có ý giao quyền cho Thái tử, nhưng chủ động giao ra với bị người khác tác động là hai chuyện khác nhau, Hoàng đế không biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng có thể đã nảy sinh vài ý nghĩ về Thái tử.

Hoàng đế chỉ giao Hình bộ, chứ không muốn giao Lại bộ có quyền lực hơn, đủ để chứng minh chuyện này.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Ta chỉ là không muốn bị động chờ đợi nữa.”

Nếu muốn ngồi vững ngôi vị Thái tử, nhất định phải có thực quyền trong tay.

Có quyền lực, hắn mới có tư cách lên tiếng.

Thái phó thở dài "Người quyết liệt như vậy, sợ sẽ làm Bệ hạ dè chừng."

Chương 151: Lạnh nhạt

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Sự thật chứng minh, dù hắn không làm gì, phụ hoàng cũng chưa chắc hoàn toàn tin hắn, ngược lại tạo cho người khác cảm giác hắn dễ bắt nạt, đến mức thỉnh thoảng có kẻ lại muốn giết hắn.

Nếu hắn đã ngồi trên ngôi vị Thái tử, vậy không thể lùi bước.

Hôm nay, trước khi hắn mở lời muốn Lại bộ và Hình bộ, hắn đã đoán được phụ hoàng sẽ chỉ giao Hình bộ cho hắn.

Trên thực tế, với hắn mà nói, Hình bộ dễ kiểm soát hơn.

Hắn không thể ăn hết một miếng béo bở như vậy trong một lần, nếu phụ hoàng thật sự giao Lại bộ cho hắn, đến lúc đó mọi người càng để ý đến hắn, ngược lại làm hắn kiêng dè nhiều điều, không thể phát huy được.

Lúc này, mọi người đều im lặng, Thường công công cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

“Điện hạ, Lý trắc phi đưa canh cho người, người có muốn dùng bây giờ không? Hay đợi lát nữa mới dùng?”

Lạc Thanh Hàn không nhìn Thường công công, lạnh lùng nói.

“Không ăn, mang đi.”

“Vâng.”

Thường công công dứt khoát cầm hộp thức ăn lui ra ngoài.

Hắn ra khỏi cung Minh Quang.

Lúc này Lý trắc phi và Thải Vân còn đang chờ ở cửa, thấy Thường công công cầm hộp thức ăn đi ra, vừa vặn là chiếc hộp Lý trắc phi mang tới.

Lý trắc phi lập tức tiến lên, mong chờ hỏi "Thế nào? Điện hạ ăn canh chưa? Ngài ấy thấy mùi vị thế nào?"

Thường công công bất đắc dĩ lắc đầu "Điện hạ hiện giờ rất bận, không có thời gian ăn canh, người mang canh về đi."

Hắn không thèm để ý sắc mặt Lý trắc phi chợt tái nhợt, trực tiếp đặt hộp thức ăn xuống đất, xoay người rời đi.

Lý trắc phi nhìn hộp thức ăn trên đất, tất cả hi vọng bị dập tắt, bất an hoảng sợ dâng trào, chiếm cứ trái tim, xâm chiếm lý trí nàng, làm nàng ngày càng sợ hãi.

Chẳng lẽ, Thái tử Điện hạ định lạnh nhạt với nàng mãi sao?

Nếu vậy có khác gì đày nàng vào lãnh cung?

Thải Vân phát hiện Lý trắc phi có gì đó không ổn nên vội đỡ lấy nàng.

"Nương nương, người đừng nghĩ lung tung, có lẽ Điện hạ rất bận, không có thời gian ăn canh của người."

Lý trắc phi mím môi đỏ mọng "Nhưng lúc Tiêu lương đệ đưa canh cho Thái tử, Thái tử không chỉ ăn canh của nàng ta, còn để nàng ta vào cung Minh Quang. Cũng là đưa canh, tại sao Tiêu lương đệ được đối đãi tốt như vậy, còn ta thậm chí không được Thái tử nhìn lấy một lần?"

Thải Vân không thể trả lời.

Trước kia bọn họ không để ý đến Tiêu lương đệ, nữ nhân này từ khi vào cung, thì làm ổ trong điện Thanh Ca, chưa từng ra

khỏi cửa, giống như định chết già trong đó, không hề có ý muốn tranh sủng.

Ai ngờ nàng ta như uống nhầm thuốc, thay đổi phong cách lười biếng thường ngày, đủ loại mánh khóe kỳ quái xuất hiện, thu hút toàn bộ sự chú ý của Thái tử.

Bây giờ ở Đông cung này, Tiêu lương đệ tuyệt đối là nữ nhân được sủng ái nhất, ngay cả Bạch trắc phi và Lý trắc phi cũng bị bỏ xa.

Thật ra, chỉ sủng ái bình thường thôi cũng không sao.

Nhưng Thái tử bây giờ không gần gũi bất cứ ai, chỉ có Tiêu lương đệ là khác, đây chẳng phải là độc sủng sao.

Nếu Tiêu lương đệ độc chiếm sủng ái của Thái tử, vậy những nữ nhân khác trong Đông cung thì sao? Lẽ nào phải sống như góa phụ?

Lý trắc phi không chấp nhận được.

Nàng năm nay mới mười tám, là tuổi đẹp nhất của nữ nhân, chưa từng được Thái tử sủng ái, chưa sinh cho Thái tử một đứa con, nửa đời còn lại của nàng chưa có chỗ dựa.

Nàng tuyệt đối không thể để Tiêu lương đệ độc chiếm sủng ái của Thái tử!

Lý trắc phi nghiến răng "Đi, chúng ta đến điện Tiêu Phòng cầu kiến Hoàng hậu nương nương!"

Dù trước đó nàng bị Tần hoàng hậu phạt đến am Tử Vân, nhưng Tần hoàng hậu dù sao cũng là dì của nàng, hai người có quan hệ huyết thống không thể đoạn tuyệt.

Lý trắc phi quyết định cắn răng cầu xin Tần hoàng hậu lần nữa, hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ.

Chương 152: Sinh thêm con cháu cho hoàng gia

Trong điện Tiêu Phòng, Tần hoàng hậu biết Lý trắc phi cầu kiến, lạnh nhạt nói một câu.

“Cho nàng ta vào.”

Lý trắc phi ngoan ngoãn bước vào.

Tuy nàng và Tần hoàng hậu là quan hệ dì cháu, nhưng Tần hoàng hậu quanh năm ngồi trên vị trí cao, khí thế trên người quá mức đáng sợ, một khi Lý trắc phi đến trước mặt bà, nàng bất giác thấy căng thẳng, sợ làm gì sai sót chọc giận bà.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Tần hoàng hậu lười vòng vo, hỏi thẳng “Ngươi tìm bổn cung làm gì?”

Lý trắc phi đã chuẩn bị đầy bụng những lời khách sáo, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tần hoàng hậu, tức thì nuốt xuống tất cả.

Nàng quỳ rạp xuống đất, ngượng ngùng nói “Lúc trước thần thiếp đắc tội với Thái tử Điện hạ, muốn tạ tội với ngài ấy, nhưng Điện hạ không chịu gặp thần thiếp, thần thiếp hết cách, chỉ đành đến cầu xin người giúp đỡ.”

“Ngươi đến tìm bổn cung, chỉ vì chút chuyện nhỏ như vậy?”

Lý trắc phi cảm nhận được sự châm chọc của Hoàng hậu, can đảm nói “Thần thiếp biết không nên vì chuyện nhỏ như vậy mà quấy rầy người, nhưng thật sự … thật sự hết cách rồi, xin

người chỉ bảo vài điều.”

Nói xong, nàng cung kính khấu đầu với Tần hoàng hậu.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nhìn nàng “Ngươi xác định muốn bổn cung giúp ngươi?”

Lý trắc phi lại khấu đầu “Chỉ cần người có thể giúp thần thiếp và Thái tử hóa giải hiểu lầm, thần thiếp bằng lòng làm trâu làm ngựa cho người!”

Lúc này, Tần hoàng hậu thậm chí không có ý định mắng nàng ngu xuẩn, chỉ lạnh lùng nói một câu.

“Qua bên kia quỳ đi.”

“Vâng.”

Lý trắc phi không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn qua một bên quỳ xuống.

Tần hoàng hậu gọi một tiểu thái giám, sai đến Đông cung mời Thái tử tới.

Lý trắc phi nghe vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên, nàng cầu cứu điện Tiêu Phòng là quyết định đúng đắn, chỉ cần Tần hoàng hậu ra tay, hiểu lầm giữa nàng và Thái tử nhất định sẽ lập tức hóa giải!

Không bao lâu sau, Lạc Thanh Hàn đã đến.

Hắn bước vào điện Tiêu Phòng, liếc thấy Lý trắc phi đang quỳ bên cạnh.

Lý trắc phi lén nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau.

Vốn Lý trắc phi tràn đầy chờ mong, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Thái tử, nàng lập tức rùng mình.

Đột nhiên, sự mong đợi của nàng biến mất, chỉ còn lại lo lắng.

Lạc Thanh Hàn quỳ xuống hành lễ "Nhi thần thỉnh an mẫu hậu."

Tần hoàng hậu ra hiệu cho hắn ngồi xuống nói chuyện.

Đợi hắn ngồi xuống, Tần hoàng hậu lạnh nhạt hỏi "Lần này xuống phía nam có thu hoạch gì?"

Lạc Thanh Hàn thuật lại mọi chuyện.

Tần hoàng hậu chỉ im lặng lắng nghe.

Hắn nói xong, bà cũng không hỏi hắn ở bên ngoài có tốt không, cũng không có ý khen ngợi hắn.

Thái độ của bà vẫn thờ ơ.

"Con vừa mới tiếp quản Hình bộ, nhất định có rất nhiều chỗ không hiểu, trong Hình bộ có vài người Tần gia nhậm chức, con có thể bớt chút thời gian trò chuyện với bọn họ."

Lạc Thanh Hàn "Nhi thần đã biết."

Theo sự hiểu biết của hắn về Tần hoàng hậu, sau khi nói xong mấy lời này sẽ lập tức đuổi người.

Mẫu tử hai người chưa từng nói chuyện nhà, gặp nhau chỉ nói chính sự, xong việc thì đi làm chuyện của mình.

Không ngờ bà lại mở lời.

"Tháng sau sẽ tổ chức tiệc Quần Phương ở Thượng Lâm uyển, khi đó các thiên kim khuê tú từ các thế gia trong kinh sẽ đến dự, con đi cùng bổn cung xem thử. Ngôi vị Thái tử phi luôn bỏ trống cũng không phải chuyện tốt, Đông cung lớn như vậy phải có người thay con quản lý mới được. Hơn nữa con cũng không còn nhỏ, nên sinh thêm con cháu cho hoàng gia rồi,

thân là Thái tử, mà không có con nối dõi trong thời gian dài, e là dẫn đến dị nghị.”

Chương 153: Không chịu tha thứ cho nàng

Lạc Thanh Hàn thấy vô cùng chán ghét.

Hắn ghét cảm giác bị thao túng.

Nhưng hắn biết mình chưa đủ tư cách từ chối.

“Nhi thần đã biết.”

Nói xong, Tần hoàng hậu không nói nữa.

Lạc Thanh Hàn thức thời cáo lui.

Lý trắc phi vội nói “Thần thiếp cũng cáo lui.”

Hai người lần lượt rời khỏi điện Tiêu Phòng.

Trân Châu dìu Tần hoàng hậu đứng dậy, chậm rãi đi vào nội điện.

“Nương nương, người nghĩ Thái tử Điện hạ và Lý trắc phi có thể hòa giải không?”

Tần hoàng hậu không quan tâm nói “Nếu nàng ta có thể dỗ dành Thái tử, cần gì phải đến cầu xin bổn cung?”

Trân Châu tò mò hỏi “Người không phải muốn giúp nàng ta sao? Dù sao nàng ta cũng là họ hàng bên nhà mẹ của người.”

“Nếu nàng ta có bản lĩnh đứng vững, để bổn cung nhìn ra giá trị của nàng ta, bổn cung tự nhiên sẽ giúp, nhưng ngay cả đứng cũng không vững, thì cớ gì phải nhúng tay vào việc của nàng

ta?”

Trân Châu đã hiểu “Nương nương nói phải.”

Tần hoàng hậu “Ngày mai ngươi phái người xuất cung, đến Tần gia hỏi xem muốn đưa cô nương nào tham gia tiệc Quần Phương?”

“Vâng.”

……

Sau khi rời điện Tiêu Phòng, trong đầu Lý trắc phi tràn ngập những lời Tần hoàng hậu vừa nói.

Tháng sau sẽ tổ chức tiệc Quần Phương, đến lúc đó các quý nữ trong Thịnh Kinh đều có mặt, Hoàng hậu sẽ chọn ra Thái tử phi.

Một khi Đông cung có Thái tử phi, cuộc sống của Trắc phi như nàng sẽ không thoải mái thế nữa.

Lý trắc phi nhìn bóng người cao lớn trước mặt, trong lòng thấp thỏm bất an, nàng mặc kệ lễ nghi, nhanh chóng nhấc váy chạy theo.

“Điện hạ xin dừng bước!”

Lạc Thanh Hàn dừng lại, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt còn lạnh hơn khi ở điện Tiêu Phòng.

Ánh mắt này làm tim của Lý trắc phi run lên.

Nhưng để tương lai có cuộc sống dễ thở hơn, nàng lấy hết can đảm, bước tới hành lễ, chiếc váy lưu tiên đỏ tươi làm bước đi của nàng quyến rũ yêu kiều, như mẫu đơn nở rộ.

Nàng đỏ mặt nói “Điện hạ, thần thiếp không được gặp người, thần thiếp rất nhớ người.”

Dù dáng vẻ nhút nhát, nhưng lời nói rất táo bạo và trực tiếp.

Sự tương phản này làm nàng trông càng thu hút hơn.

Lúc này tâm tình của Lạc Thanh Hàn không tốt, hoàn toàn không có ý thưởng thức mỹ nhân, mặt không biểu cảm hỏi.

“Một trăm lần kinh Pháp Hoa đã chép xong chưa?”

Lý trắc phi sững người.

Nàng không ngờ Thái tử Điện hạ còn nhớ rõ chuyện này như vậy.

Đã hơn ba tháng rồi!

Hơn nữa nàng đã bị phạt đến am Tử Vân tự kiểm điểm một tháng, còn chưa đủ sao?

Trong lòng Lý trắc phi uất ức, làm nũng nói “Điện hạ, thần thiếp ở am Tử Vân ngày ngày ăn chay niệm Phật, đã tròn một tháng, chẳng phải thành tâm hơn chép kinh sao? Hẳn là Phật tổ cũng tha thứ cho thần thiếp rồi, Điện hạ cũng đừng nên truy cứu chuyện cũ nữa mà.”

Giọng Lạc Thanh Hàn trở nên lạnh lùng “Nói thế, nàng vẫn chưa chép xong?”

Lý trắc phi ngượng ngùng nói “Vẫn … vẫn chưa.”

“Trước đó ta đã nói, chưa chép xong không được ra ngoài, nàng xem lời ta như gió thoảng bên tai à?”

Lý trắc phi bị mắng đỏ bừng mặt, trong lòng uất ức chết đi được.

Nàng không hiểu, một mỹ nhân yêu kiều xinh đẹp như mình đứng trước mặt Thái tử, ngài ấy chẳng những không động lòng, còn khư khư bám lấy mấy quyển kinh rách nát, ngài ấy rốt cuộc bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ trong mắt ngài ấy, nàng không hấp dẫn bằng mấy quyển kinh rách nát đó sao?

Lạc Thanh Hàn nghiêm giọng khiển trách "Về điện Kim Phong của nàng, chưa chép xong kinh không được ra ngoài."

Lý trắc phi uất ức đáp lời.

"Vâng."

Lạc Thanh Hàn không để ý tới nàng, ngồi xe ngựa quay về Đông cung.

Lý trắc phi tức giận giậm chân.

Nàng không ngờ chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà Thái tử vẫn không chịu tha thứ cho nàng.

Đều do Triệu mỹ nhân ngu xuẩn đó!

Chương 154: Tôn nghiêm của tín đồ ăn uống

Đêm đó, Triệu mỹ nhân nhìn thức ăn được mang đến cho mình, hồi lâu không nói được gì.

Theo chức vị của nàng, mỗi bữa ít nhất cũng bốn món một canh, thường là hai món thịt và hai món rau theo mùa.

Nhưng trước mặt nàng bây giờ là gì?

Bắp cải xào, bắp cải luộc, củ cải trắng xào, củ cải trắng luộc, canh củ cải trắng.

Món nào cũng là nước canh trong vắt, một chút dầu mỡ cũng không thấy.

Ngự thiện phòng đang nuôi nàng như thỏ đấy à!

Triệu mỹ nhân tức giận đỏ mắt "Bọn họ hiếp người quá đáng."

Cung nữ Vân Hương đứng bên cạnh co rụt cổ lại, không dám lên tiếng.

Triệu mỹ nhân nhút nhát, cung nữ bên cạnh cũng vậy, dù biết mình bị bắt nạt, cũng không dám nói gì, chỉ đành im lặng chịu đựng.

Trong điện Kim Phong.

Lý trắc phi vẫn ngồi chép kinh dưới ánh nến.

Mới chép được một lúc, nàng đã hoa mắt chóng mặt, cổ tay đau nhức, hận không thể xé sạch đống kinh trước mặt.

Thải Vân đi vào "Nương nương, nên dùng bữa rồi."

Lý trắc phi gác bút "Ngươi làm theo lời ta dặn chưa?"

"Theo ý của nương nương, nô tỳ đã đến ngự thiện phòng nói chuyện, từ nay về sau Triệu mỹ nhân chỉ có thể ăn bắp cải và củ cải."

Lý trắc phi cười lạnh "Phải cho nàng ta nếm mùi đau khổ một chút, để nàng ta biết đắc tội ta sẽ có kết cục thế nào."

Ngự thiện phòng trong hoàng cung có vài phòng khác, trong đó có một phòng chuyên chịu trách nhiệm cung cấp thức ăn cho Đông cung.

Theo quy tắc, cơm ăn áo mặc trong Đông cung do Thái tử phi quản lý, nhưng Đông cung không có Thái tử phi, cho nên hai vị Trắc phi tạm thời đảm nhận trọng trách này.

Vừa hay Lý trắc phi quản lý việc ăn uống, chỉ cần một lời đã có thể khiến Triệu mỹ nhân ăn chay.

Nghĩ đến dáng vẻ uất ức tức giận mà không dám nói của Triệu mỹ nhân, trong lòng Lý trắc phi thấy vui vẻ, cảm giác chép sách đau đớn cũng nhẹ đi rất nhiều.

Quả nhiên, muốn làm mình bớt đau khổ, phải làm người khác đau khổ hơn mình.

……

Tối nay, Lạc Thanh Hàn không đến điện Thanh Ca dùng bữa, Tiêu Hề Hề một mình ăn càng vui sướng.

Tay trái cầm cánh gà, tay phải cầm đùi vịt, miệng đầy thức ăn béo ngậy, nàng vô cùng hạnh phúc!

Bảo Cầm thấy vậy, thầm nghĩ tiểu chủ ở bên ngoài chịu rất nhiều khổ cực, nếu không làm sao ăn hăng hái đến vậy?

Bảo Cầm không khỏi thấy đau lòng.

Nàng múc đầy một bát canh đặt vào tay Tiêu lương đệ, nhẹ giọng khuyên "Người từ từ ăn, những món này đều là của người, không ai giành với người đâu."

Tiêu Hề Hề nuốt miếng thịt vịt trong miệng, phấn khích hét lên "Ngày tháng có Bảo Cầm bên cạnh thật sự quá hạnh phúc!"

Bảo Cầm được khen đến nỗi xấu hổ, đỏ bừng khuôn mặt nhỏ.

Sau khi ăn xong, Tiêu Hề Hề ngã người trên ghế mỹ nhân, sờ sờ cái bụng căng tròn của mình, nheo mắt cảm khái.

"Bây giờ mà có món ngọt thì càng tuyệt vời."

Bảo Cầm đặt vào tay nàng một dĩa hoa quả đã cắt sẵn "Buổi tối ăn đồ ngọt không tốt, ăn hoa quả đi."

Tiêu Hề Hề không muốn động đậy, nàng há miệng.

"A ~~"

Bảo Cầm thầm mắng tiểu chủ nhà mình ngày càng lười biếng, nhưng vẫn gắp một miếng lê cho vào miệng tiểu chủ.

Tiêu Hề Hề ăn lê, vui vẻ khen "Ngọt thật."

Bảo Cầm đút cho nàng cả dĩa trái cây.

Vì ăn quá nhiều, đến lúc ngủ, Tiêu Hề Hề cảm giác thức ăn sắp dâng đến cổ họng, có hơi buồn nôn.

Không được, không thể nôn.

Đồ ăn vào rồi tuyệt đối không được nôn ra!

Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của tín đồ ăn uống như nàng!

Chương 155: Ăn vụng

Tiêu Hề Hề rời giường, hít một hơi thật sâu, chậm rãi vận nội công, tăng tốc độ tiêu hóa thức ăn.

Tức thì, thức ăn trong dạ dày được tiêu hóa.

Cảm giác khó chịu muốn nôn cũng biến mất.

Nhưng mà …

Nàng lại đói.

Lúc này đã nửa đêm, mọi người ngủ hết rồi.

Tiêu Hề Hề không muốn làm phiền người khác, nhưng cảm giác đói thật sự rất khó chịu.

Nàng sờ sờ cái bụng phẳng lì của mình, quyết định đi tìm thứ gì đó ăn.

Trong điện Thanh Ca rất yên tĩnh.

Tiêu Hề Hề nhón chân, rón rén vào bếp.

Nương ánh trăng sáng rọi qua cửa sổ, nàng len lén lục lọi thức ăn.

Nàng gắp một bát củ cải chua trong hũ sứ, lấy thêm hai màn thầu trắng trong tủ.

Màn thầu này chắc lúc sáng ăn còn thừa, vừa lạnh vừa cứng, nhưng Tiêu Hề Hề không chê, nàng ôm màn thầu và bát quay người lại, ai ngờ vừa ngẩng đầu đã thấy Thái tử đứng trước

cửa!

Dọa nàng tay run cả lên, hai màn thầu rơi xuống.

Màn thầu lăn hai vòng trên đất, dừng dưới chân Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn nhìn màn thầu dưới đất, sau đó nhìn Tiêu lương đệ đang bưng một bát củ cải chua, hàng mày đẹp đẽ chậm rãi nhíu lại.

……

Vì hắn vừa về cung, công việc bề bộn, cũng không biết khi nào mới xong, nên Lạc Thanh Hàn định tối nay nghỉ ngơi ở điện Lân Đức.

Điện Lân Đức là tẩm cung của Thái tử, ngày thường Thái tử không đến chỗ của phi tần thì sẽ nghỉ ngơi ở đây.

Quả nhiên như hắn đoán, hắn xử lý xong việc cũng đã là nửa đêm.

Hắn ngồi xe ngựa về điện Lân Đức, tắm rửa sạch sẽ rồi nằm xuống giường.

Bình thường hắn thấy kích thước chiếc giường rất phù hợp, nhưng đêm nay hắn thấy giường quá lớn.

Hắn nằm trên giường rất lâu cũng không tài nào chợp mắt được.

Chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nhớ tới lời của mẫu hậu nói.

Tiệc Quần Phương, Thái tử phi, con nối dõi …

Càng nghĩ càng bực bội!

Lạc Thanh Hàn dứt khoát rời giường, dẫn theo Thường công công ra ngoài.

Hai người lặng lẽ đến điện Thanh Ca.

Lạc Thanh Hàn không muốn người khác biết hắn nửa đêm không ngủ, lại chạy đến chỗ phi tần, chuyện này không có tôn nghiêm chút nào, nên hắn không cho người thông báo, lặng lẽ bước vào điện Thanh Ca.

Ai ngờ vừa vào cửa liền nghe thấy phòng bếp truyền đến tiếng lạch cạch khe khẽ.

Lạc Thanh Hàn tưởng có người ăn vụng, đến đó kiểm tra thì phát hiện ra Tiêu lương đệ.

Hai người cứ thế chạm mặt.

Sau một lúc im lặng.

Lạc Thanh Hàn nói trước "Nàng đang ăn vụng?"

Tiêu Hề Hề chột dạ nhìn đi chỗ khác "Không có."

"Vậy nàng đang cầm gì trong tay?"

Tiêu Hề Hề dùng tay áo che cái bát "Không, không có gì."

Lạc Thanh Hàn nhấn mạnh giọng điệu "Đó chính là ăn vụng."

Tiêu Hề Hề thấy không giấu được nữa, chỉ đành đau lòng buông tay áo, để lộ bát củ cải chua, đáng thương nói "Chia cho người một chút, người xem như không thấy, có được không?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng từ chối "Ta không ăn."

Tiêu Hề Hề lập tức giấu bát, thầm nghĩ hắn không ăn thì tốt, nàng có thể ăn một mình.

Thường công công vẫn canh giữ bên ngoài, thỉnh thoảng liếc nhìn phòng bếp nhỏ, không biết Thái tử Điện hạ đang nói chuyện với ai.

Một lúc sau, Thái tử bước ra, Tiêu lương đệ theo sau.

Thì ra là nói chuyện với Tiêu lương đệ.

Thường công công khom người hành lễ "Nô tài bái kiến Tiêu lương đệ."

Tiêu Hề Hề theo Lạc Thanh Hàn về phòng ngủ.

Các cung nữ thái giám trực ban đêm đã thức, thấy Thái tử đến, giật mình cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

Chương 156: Đại hội xem mắt

Lạc Thanh Hàn phất tay, ra hiệu cho mọi người lui xuống.

Tức thì không còn một ai.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu lương đệ, thấy nàng đã ngồi xuống bàn.

Nàng đặt bát củ cải chua lên bàn, lấy ống tay áo lau sạch màn thầu, há miệng cắn một miếng thật to.

Lạc Thanh Hàn đi tới, nắm lấy cổ tay nàng, cau mày nói "Không được ăn đồ đã rơi xuống đất, mau vứt đi."

Tiêu Hề Hề đang nhai thức ăn, giọng có hơi không rõ ràng.

"Màn thầu chỉ dính chút bụi bên ngoài, lau sạch là có thể ăn được."

Lạc Thanh Hàn không đồng ý nói "Lỡ ăn vào đau bụng thì sao?"

"Không đâu, ăn dơ ở bẩn, sống lâu trăm tuổi!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Sao nàng có nhiều lý lẽ lệch lạc vậy chứ?

Hắn muốn đưa tay đoạt màn thầu, không cho nàng ăn.

Nhưng Tiêu Hề Hề phản ứng nhanh hơn, tức thì né tránh tay hắn, cảnh giác nói "Người muốn làm gì? Đây là màn thầu của thần thiếp, người không được cướp, nếu người muốn ăn, có

thể tự tới phòng bếp lấy."

Lạc Thanh Hàn nhìn bộ dạng bảo vệ đồ ăn của nàng, tức cười nói "Ta không muốn ăn màn thầu dơ của nàng, ta sợ nàng ăn vào sẽ đau bụng."

"Thân thể của thiếp rất khỏe, sẽ không bị đau bụng."

Tiêu Hề Hề sợ hắn giật màn thầu của nàng, nên nàng nhanh chóng ngoạm mấy miếng hết sạch mần thầu, suýt thì nghẹn chết vì ăn quá nhanh.

Lạc Thanh Hàn hết cách, đành buông tay nàng ra, cầm ấm trà trên bàn, rót cho nàng một tách trà.

Tiêu Hề Hề uống một hơi cạn sạch, lúc này mới thấy bớt nghẹn.

Thấy nàng lại bắt đầu ăn, Lạc Thanh Hàn không khỏi nói "Nếu thật sự đói bụng, có thể kêu Bảo Cầm nấu cho nàng ăn, không cần ăn những thứ này, người không biết nhìn thấy, còn tưởng ta ngược đãi nàng."

"Bảo Cầm ngủ rồi, thần thiếp không muốn đánh thức em ấy, cả ngày em ấy vất vả lắm rồi, buổi tối phải để em ấy ngủ ngon chứ."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nàng đối xử với cô ấy tốt thật."

"Vì em ấy tốt với thần thiếp, giữa người với người đều như vậy, tốt hay không đều phải giúp đỡ nhau."

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh nàng, thản nhiên nói "Nhưng có lúc, dù nàng tốt với người khác, bọn họ cũng sẽ không cảm kích, thậm chí có lúc còn cắn ngược lại nàng."

Tiêu Hề Hề nhai củ cải chua rốp rốp, nói "Thế cho thấy người đó không xứng với lòng tốt của thần thiếp, lúc trẻ ai mà không gặp phải vài kẻ bất lương? Xem bọn họ như cái đánh rắm, xì ra là tốt rồi."

“… nàng là nữ nhân, đừng có ăn nói t.hô tục như vậy.”

Tiêu Hề Hề không thấy mình th.ô tục, nhưng vẫn trả lời “Biết rồi mà.”

Thấy nàng ăn không ngừng, Lạc Thanh Hàn không khỏi hỏi “Tối nay nàng ăn không no à?”

“Ăn no rồi.”

“Thế tại sao nửa đêm còn chạy ra ngoài tìm thức ăn?”

Tiêu Hề Hề hiển nhiên nói “Vì thần thiếp lại đói rồi.”

Lạc Thanh Hàn thật sự không biết phải nói gì mới được, thật lâu sau mới không cảm xúc thốt ra một câu.

“Nuôi nàng thật sự rất tốn cơm.”

Tiêu Hề Hề ừ hử một tiếng, tiếp tục vùi đầu ăn.

Dù chỉ là màn thầu củ cải chua, nàng vẫn thấy ngon.

Lạc Thanh Hàn yên lặng nhìn nàng ăn, thật lâu sau, mới chậm rãi mở miệng.

“Tháng sau, mẫu hậu sẽ tổ chức tiệc Quần Phương.”

Tiêu Hề Hề nhai củ cải chua rôm rốp, tiện miệng đáp “Ồ.”

“Nàng có biết tiệc Quần Phương là gì không?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu, ý nói mình không biết.

Lạc Thanh Hàn kiên nhẫn giải thích “Mỗi năm trong kinh sẽ tổ chức tiệc Quần Phương một lần, mời các quý nữ và con cháu thế gia hợp tuổi chưa hôn phối tham gia.”

Tiêu Hề Hề liền hiểu “Chính là đại hội xem mắt mà!”

Chương 157: Cãi nhau

Lạc Thanh Hàn "Xem mắt?"

Tiêu Hề Hề không ngẩng đầu nói "Là một cuộc mặt giữa nam nữ chưa hôn phối với tiền đề là thành thân."

Lạc Thanh Hàn cảm thấy miêu tả này khá phù hợp.

"Tiệc Quần Phương trên danh nghĩa là thưởng hoa, nhưng thật ra là cơ hội để con cháu thế gia chưa hôn phối trong kinh gặp mặt. Tiệc Quần Phương năm nay rất đặc biệt, mẫu hậu muốn chọn Thái tử phi trong các quý nữ tham dự yến tiệc."

Nói xong, hắn dừng lại, yên lặng nhìn Tiêu Hề Hề, chờ phản ứng của nàng.

Không ngờ Tiêu Hề Hề chỉ mơ hồ đáp lại.

"Vậy à."

Sau đó, nàng tiếp tục ăn, hoàn toàn không quan tâm vấn đề này.

Lạc Thanh Hàn đợi hồi lâu cũng không nhận được phản ứng mong muốn, chỉ đành chủ động hỏi.

"Biết ta sắp cưới vợ, nàng không có gì muốn nói sao?"

Tiêu Hề Hề nuốt màn thầu trong miệng, cười rạng rỡ, chân thành chúc phúc.

"Chúc người xem mắt thành công."

Lạc Thanh Hàn chỉ cảm thấy hơi thở của mình bị mắc kẹt trong lồ.ng ngực, lên xuống không được, rất khó chịu.

Đôi môi mỏng của hắn mím thành một đường, thật lâu sau mới lên tiếng "Nàng cũng giống như những người khác, hi vọng ta có thể cưới Thái tử phi?"

"Thật ra Điện hạ cưới Thái tử phi hay không, là chuyện của Điện hạ, Điện hạ tự mình quyết định là được rồi, ý kiến của thần thiếp không quan trọng."

Nếu là trước kia, nghe đáp án như vậy, Lạc Thanh Hàn nhất định sẽ không có phản ứng gì, thậm chí sẽ cảm thấy đối phương là người hiểu biết rộng lượng.

Nhưng bây giờ hắn chỉ cảm thấy bộ dạng thờ ơ của Tiêu Hề Hề thật chướng mắt.

Trong lòng hắn có ngọn lửa không biết từ đâu đang chậm rãi bốc lên, sắc mặt trầm xuống, trong giọng điệu lạnh lùng mang theo chút nghiến răng.

"Ta hy vọng nàng nhớ lời mình nói đêm nay, sau này đừng hối hận!"

Nói xong, Lạc Thanh Hàn đứng dậy, trầm mặc bước ra ngoài.

Tiêu Hề Hề không hiểu tại sao hắn nói trở mặt là trở mặt, vội bỏ thức ăn trong tay, đứng dậy hành lễ.

"Thần thiếp cung tiễn Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn nghe xong càng tức giận, bước chân càng nhanh hơn, trên người càng thêm lạnh lẽo.

Thấy vậy, cung nữ thái giám đang đợi ngoài cửa đều quỳ xuống hành lễ, không dám thở mạnh, sợ tai bay vạ gió.

Bọn họ không hiểu, vừa rồi Thái tử đến vẫn còn tốt, sao trong nháy mắt đã tức giận rời đi?

Chẳng lẽ, Thái tử cãi nhau với Tiêu lương đệ?

Khi Thái tử đi xa, cung nữ thái giám mới dám đứng dậy.

Bọn họ thận trọng thăm dò trong phòng, thấy Tiêu lương đệ không hề tỏ ra thất vọng, cũng không lo lắng bất an, nàng ngồi xuống tiếp tục ăn, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Mọi người nhất thời không hiểu xảy ra chuyện gì?

Bọn họ suy nghĩ một chút, cảm thấy Tiêu lương đệ có lẽ đang giả vờ bình tĩnh, cố ý giấu sầu lo và sợ hãi ở sâu trong lòng, nên không dám quấy rầy, dành không gian yên tĩnh cho Tiêu lương đệ.

Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn màn thầu và củ cải chua.

Nàng súc miệng, trở lại giường ngủ.

Nàng đắp chiếc chăn bông mềm mại, thoải mái nhắm mắt lại.

Nàng thật sự không hiểu tại sao Thái tử lại tức giận như vậy, sinh ra trong hoàng gia, tuy thiếu thốn tình cảm nhưng lại giàu có về vật chất nha!

Chẳng những mỗi ngày được ăn vô số món ngon, mỗi đêm còn được ngủ trên giường cao gối êm, áo dâng tận tay, cơm dâng tận miệng, cuộc sống thần tiên như vậy còn không thỏa mãn?

Vẫn còn quá trẻ, thiếu va chạm xã hội.

Chương 158: Cảm động

Ngày hôm sau.

Thái giám trực đêm nói với Bảo Cầm tối qua Thái tử lặng lẽ đến, sau đó lặng lẽ đi, lúc đi sắc mặt rất khó coi.

Trong lòng Bảo Cầm thầm than không ổn, chẳng lẽ tối qua Tiêu lương đệ làm gì chọc giận Thái tử Điện hạ?

Nàng vội chạy đến đánh thức Tiêu lương đệ còn đang ngủ say, lo lắng hỏi.

"Tiểu chủ, tối qua có phải người chọc giận Thái tử Điện hạ rồi không?"

Tiêu Hề Hề còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ màng.

Nàng gãi gãi mái tóc rối bù, ngơ ngác nói "Ta chọc gì ngài ấy chứ?"

Bảo Cầm gấp gáp "Chuyện này phải hỏi chính bản thân người chứ?"

"Ta không biết, vốn đang nói chuyện bình thường, ngài ấy đột nhiên trở mặt bỏ đi." Tiêu Hề Hề ngáp một cái, không có hơi nói "Có lẽ ngài ấy tới thời kỳ mãn kinh chăng."

"Thời kỳ mãn kinh là gì?"

"Thời kỳ mãn kinh là thời kỳ mãn kinh đó … ta không ổn rồi, ta buồn ngủ quá, cần ngủ thêm một lúc nữa." Tiêu Hề Hề nhắm mắt, ngã xuống giường.

Bảo Cầm kéo nàng lại "Trước khi ngủ người nói rõ ràng đi!"

Đáng tiếc vô dụng, Tiêu lương đệ đã bắt đầu ngáy.

Bảo Cầm lắc lắc nàng hai lần, không thể đánh thức nàng.

Hết cách, Bảo Cầm chỉ đành dùng con át chủ bài của mình.

"Tiểu chủ, bữa sáng hôm nay có bánh bao bát bửu, há cảo tôm, bánh xốp sữa, mì trứng gà, bánh canh …"

Tiêu Hề Hề chợt mở to mắt, tinh thần phấn chấn nói "Mau mau mau, mau mang lên!"

Bảo Cầm "……"

Quả nhiên, chiêu này trăm lần trăm trúng.

Lần này không cần Bảo Cầm giục, Tiêu Hề Hề nhanh chóng mặc y phục, tắm rửa xong liền phóng như ngựa hoang ra ngoài.

Bảo Cầm gọi người mang bữa sáng đã chuẩn bị lên bàn.

Tiêu Hề Hề cầm đũa, gắp một miếng há cảo tôm cho vào miệng.

Vỏ há cảo rất mỏng, nhân thịt tôm tươi mềm, hương vị ngon tuyệt!

Nàng ăn hết miếng này tới miếng khác, bên tai là tiếng cằn nhằn của Bảo Cầm.

"Tiểu chủ, hôm qua Thái tử Điện hạ nửa đêm cố ý đến điện Thanh Ca tìm người, nhất định là vì nhớ người, cho thấy Thái tử Điện hạ sủng ái người nhiều thế nào, người lẽ nào không cảm động chút nào sao?"

Tiêu Hề Hề ăn bánh xốp sữa "Cảm động cảm động, nếu mỗi ngày ta có thể ăn nhiều món ngon như vậy, ta chắc chắn cảm

động đến chết luôn!”

Bảo Cầm sửng sốt “Nô tỳ không nói loại cảm động này …”

“Dù là kiểu cảm động nào, chỉ cần có thể ăn ngon, ta có thể biểu diễn một màn cảm động trời đất cho em xem.”

“……”

Bảo Cầm hít một hơi thật sâu, tự nhủ phải mạnh mẽ lên.

Dù tiểu chủ là cá muối, dù tiểu chủ không muốn tranh giành, dù tiểu chủ cả ngày chỉ biết ăn uống ngủ, nàng cũng không thể từ bỏ, nàng nhất định sẽ dốc hết sức giúp tiểu chủ ngồi lên ngôi vị Thái tử phi!

Bảo Cầm vực dậy tinh thần quyết chiến tiếp tục khuyên.

“Tuy nói vợ chồng bình thường thường xuyên cãi nhau, nhưng nơi này là hoàng cung, người hầu hạ là Thái tử Điện hạ, tuyệt đối không thể cãi lại, cãi nhau càng không thể được. Tiểu chủ, người nghe nô tỳ khuyên một câu, đừng chọc giận Thái tử Điện hạ, lát nữa chúng ta đi đưa ít điểm tâm cho Điện hạ, có được không?”

Tiêu Hề Hề nuốt mì trứng trong miệng, cảm thấy vô tội “Ta không cãi nhau với ngài ấy, là ngài ấy tự dưng làm lơ ta.”

Bảo Cầm không tin Thái tử vô cớ nổi giận, nhất định phải có lý do.

Nàng kiên nhẫn hỏi “Người có thể nói nô tỳ biết hôm qua người với Thái tử Điện hạ nói chuyện gì không? Nô tỳ giúp người xem xét, có lẽ sẽ tìm ra nguyên nhân Điện hạ tức giận.”

“Chờ chút, để ta ăn xong mì trước, mì để lâu sẽ bị vón cục.”

Chương 159: Ôi, đau lòng quá!

Tiêu Hề Hề ăn hết mì trong bát, đến cả nước cũng húp sạch, nàng kể lại cuộc trò chuyện tối qua với Thái tử.

Đương nhiên, nàng không nhắc đến chuyện nửa đêm lén ăn củ cải chua và màn thầu.

Bảo Cầm giật mình "Hoàng hậu nương nương sắp mở tiệc Quần Phương, muốn chọn Thái tử phi cho Thái tử Điện hạ?"

Tiêu Hề Hề nói phải, trong khi đưa tay cầm cái bánh bao bát bửu cuối cùng.

Bảo Cầm càng gấp hơn "Tiểu chủ, nếu Thái tử Điện hạ bằng lòng nói trước chuyện quan trọng như vậy với người, có nghĩa là ngài ấy quan tâm đến ý nghĩ của người, người nên nắm bắt cơ hội cản ngài ấy chọn Thái tử phi chứ!"

Tiêu Hề Hề đang ăn bánh bao, khó hiểu nói "Tại sao ta phải cản ngài ấy? Sớm muộn gì ngài ấy cũng phải cưới Thái tử phi, dù lần này không chọn, lần sau cũng sẽ chọn."

"Vậy người có từng nghĩ, nếu Đông cung có Thái tử phi, người không thể nuôi gà vịt heo ngỗng à?"

Tiêu Hề Hề ngừng ăn bánh bao.

Nàng từ từ mở to mắt, vẻ mặt vô cùng sốc.

Bảo Cầm nói tiếp "Chẳng những không thể nuôi gà vịt heo ngỗng, mà rau trồng trong hậu viện cũng không được, cả củ sen tôm cá trong hồ cũng sẽ bị vớt ra rồi vứt đi. Nơi này dù sao cũng là hoàng cung, theo lý trong cung không cho phép

làm những chuyện này, sở dĩ vườn rau với gà vịt heo ngỗng ở hậu viện điện Thanh Ca còn tới bây giờ là vì không có Thái tử phi quản, cộng thêm có Thái tử Điện hạ che chở, hai vị Trắc phi kia mới không đụng tay tới điện Thanh Ca chúng ta, nhưng nếu có Thái tử phi, tình hình sẽ khác, dù Thái tử Điện hạ sủng ái người, cũng không thể vì mớ rau cải và đám gia súc kia trở mặt với Thái tử phi, đến lúc đó chỉ có người chịu uất ức thôi, người thấy có đúng không?"

Theo lời miêu tả của Bảo Cầm, Tiêu Hề Hề dường như đã nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc khi gà vịt heo ngỗng bị tàn sát không thương tiếc, tất cả rau củ bị nhổ sạch một cách tàn nhẫn, thậm chí cả tôm cá trong hồ cũng bị quét sạch.

Không có vườn rau, nàng không còn được ăn những món ngon, chỉ có thể ăn bánh ngô, thức ăn không dính một giọt dầu, nước mắt không ngừng chảy dài ~

Ôi, đau lòng quá!

Tiêu Hề Hề chợt cảm thấy banh báo bát bửu trong tay hết ngon.

Nàng đặt bánh bao xuống, gấp gáp nói.

"Ta đi tìm Thái tử!"

Nàng phải tìm cách ngăn Thái tử cưới Thái tử phi, ít nhất trước khi nhiệm vụ của nàng hoàn thành, ngài ấy không thể cưới Thái tử phi.

Còn chuyện sau này khi lên làm Hoàng đế, ngài ấy có cưới Hoàng hậu hay không, đó là chuyện của ngài ấy, nàng không quản được, dù sao lúc nàng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, về sư môn báo cáo rồi.

Thấy tiểu chủ cuối cùng cũng có ý chí chiến đấu, Bảo Cầm cảm động suýt khóc "Nô tỳ đi chuẩn bị điểm tâm."

Tiêu Hề Hề trang điểm một chút, ngồi lên kiệu, giục người

khiêng đi nhanh.

Bảo Cầm theo sát phía sau, cầm theo một hộp thức ăn.

Họ đi thẳng đến cung Minh Quang.

Đến cung Minh Quang, họ mới phát hiện Thái tử Điện hạ đến điện Nghị Sự vẫn chưa về.

Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm chỉ có thể đợi ở cửa.

Nếu đổi là chỗ khác, Tiêu Hề Hề còn có thể vào ngồi chờ, nhưng cung Minh Quang là thư phòng Thái tử, trong đó có rất nhiều đồ quan trọng, không được Thái tử cho phép, không ai dám cho nàng vào.

Không lâu sau, Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần đến.

Hôm nay y chỉ mặc một bộ y phục mỏng.

Giờ đã sang thu, thời tiết đang lạnh dần, y vẫn mặc ít như vậy, thật sự rất kỳ lạ.

Kỳ lạ hơn nữa là y đang đeo một bó mận gai sau lưng.

Đường đường là Đại hoàng tử, đeo một bó mận gai trên lưng làm gì? Củi đốt à?

Chương 160: Chịu đòn nhận lỗi

Khi mọi người đang thắc mắc, Lạc Dạ Thần đã đeo mận gai đến trước cổng cung Minh Quang.

Thị vệ canh cửa nhắc nhở "Thái tử Điện hạ không có ở đây."

Sắc mặt Lạc Dạ Thần cực kỳ xấu xí, như thể mọi người trên đời nợ y hàng triệu lượng bạc vậy.

Y hung hãn nói "Vậy ta không thể đứng đây chờ hắn à?"

Thị vệ giật thót sợ hãi, vội nói "Được được được, mời tự nhiên."

Lạc Dạ Thần tức giận xoay người, đúng lúc thấy Tiêu Hề Hề đang đứng bên cạnh.

Y tức thì nhận ra nàng.

Trong thọ yến của Hoàng hậu trước đó, nữ nhân này đã đoạt ly rượu y đưa cho Thái tử, sau khi nàng uống thì lập tức nôn ra máu, thu hút sự chú ý của mọi người.

Chuyện đó để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu Lạc Dạ Thần, đến giờ y vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Sao lại là cô nữa?"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Chắc có duyên đấy."

Lạc Dạ Thần cười giễu "Cô là nữ nhân của Thái tử, ta không dám có duyên với cô."

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Người đến chịu đòn nhận lỗi hả?"

Lạc Dạ Thần như con mèo bị đoán trúng chân đau, lập tức xù lông.

"Ta không có! Giỡn cái gì vậy? Ta đường đường là Trưởng hoàng tử, thân phận vô cùng cao quý, sao ta có thể nhận lỗi với người khác?"

Tiêu Hề Hề lém lỉnh hỏi "Thế người đeo mận gai trên lưng làm gì?"

Lạc Dạ Thần đột nhiên nghẹn lời, gương mặt anh tuấn đỏ bừng.

Tiêu Hề Hề cười nói "Người không cần giải thích, ta hiểu mà."

Lạc Dạ Thần tức giận gầm lên "Ta còn chưa nói gì, cô đã hiểu rồi? Cô hiểu cái gì chứ? Đừng có suy nghĩ lung tung bậy bạ!"

Tiêu Hề Hề tiếp tục mỉm cười "Đến nhận lỗi phải quỳ xuống, người đã nghĩ xong phải quỳ thế nào chưa?"

Lạc Dạ Thần "Ta không quỳ!"

Tiêu Hề Hề "Ta đề nghị người quỳ hai chân, như vậy sẽ chân thành hơn."

Lạc Dạ Thần "Cô im đi!"

Tiêu Hề Hề "Cố lên, ta tin người nè ~"

……

Hôm nay không cần thượng triều, nhưng sáng sớm Lạc Thanh Hàn vẫn phải đến điện Nghị Sự, nghe phụ hoàng và Nội các đại thần thương nghị chính sự.

Vì Thái tử tiếp quản Hình bộ, nên có quyền góp ý rất nhiều chuyện, chuyện này giúp hắn dễ dàng thể hiện tài năng của

mình.

Hoàng đế dĩ nhiên rất tán thưởng biểu hiện này, các đại thần cũng tỏ ý tán thành Thái tử tài năng.

Cuối cùng, Hoàng đế cảm khái nói.

“Trẫm thấy Thái tử bây giờ làm việc ngày càng có quy tắc, trong lòng rất vui mừng. Trẫm giờ đã già, kinh nghiệm không còn như trước, may thay các hoàng tử đã trưởng thành, đến lúc cho bọn chúng cơ hội rèn luyện rồi.”

Mọi người nhao nhao khen Hoàng đế bệ hạ không già chút nào, sống thêm trăm năm cũng không thành vấn đề!

Hoàng đế chỉ cười, không để tâm những lời xu nịnh này.

Sau khi bàn bạc ổn thỏa chuyện triều chính, các đại thần lần lượt rời đi.

Hoàng đế gọi Thái tử lại.

“Con chờ chút, trẫm có chuyện muốn nói với con.”

Lạc Thanh Hàn đứng yên, khi các đại thần đi hết, hắn mới tiến lên một bước, cung kính hỏi “Phụ hoàng có gì dặn dò?”

Hoàng đế ân cần hỏi “Hoàng hậu nói với trẫm, tháng sau định tổ chức tiệc Quần Phương, đến lúc đó sẽ chọn Thái tử phi cho con.”

“Đúng là có chuyện này.”

Hoàng đế cười hỏi “Trong lòng con có chọn được người nào chưa?”

“Nhi thần nghe theo sắp xếp của phụ hoàng và mẫu hậu.”

Hoàng đế vờ như ngoài ý muốn nói “Hoàng hậu khá thích Tần gia Thập nương tử, trẫm từng gặp cô nương đó hai lần, dung

mạo xinh đẹp, năm nay vừa tròn mười sáu, tuổi cũng vừa hợp với con, trẫm nhớ con cũng từng gặp một lần, con thấy cô nương đó thế nào?"

_____

"Chịu đòn nhận lỗi" có xuất xứ từ "Sử ký – Truyện Liêm Pha và Lạn Tương Như".

Truyện xảy ra tại nước Triệu thời Chiến quốc. Hai nhân vật trong truyện này là võ tướng Liêm Pha và văn quan Lạn Tương Như.

Do Lạn Tương Như có công trong việc giao thiệp với nước Tần, nên được Triệu Huệ Văn vương phong làm thượng khanh, là chức tước cao hơn chức của Liêm Pha. Liêm Pha rất bất mãn trước việc này, cho rằng mình có công lao hiển hách, còn Lạn Tương Như có công cán gì mà cũng ngồi trên đầu mình. Liêm Pha còn thề sẽ kiếm dịp xỉ nhục Lạn Tương Như.

Lạn Tương Như vốn biết việc này nhưng cũng chẳng để bụng, mà làm việc gì cũng hết sức thận trọng và cố né tránh gặp mặt Liêm Pha, ngay đến việc ra chầu vua cũng thác bệnh không đến.

Một hôm, Lạn Tương Như đang trên đường đi làm việc thì thấy xe của Liêm Pha từ phía trước đi tới, bèn bảo các thủ hạ của mình hãy đứng dẹp sang một bên nhường lối cho xe của Liêm Pha đi. Những người này thấy vậy vô cùng tức giận, Lạn Tương Như mới giải thích rằng: "Sở dĩ nước Tần không giám động tới nước Triệu ta, là vì nước Triệu có tôi và tướng quân Liêm Pha. Nếu hai chúng tôi gây mâu thuẫn và lục đục với nhau, thì nước Tần ắt sẽ thừa cơ xâm lấn nước Triệu ngay ". Các thủ hạ nghe xong đều cảm động trước lời nói của Lạn Tương Như, họ chủ động xin lỗi những người theo hầu Liêm Pha, rồi đứng dẹp sang một bên nhường lối.

Liêm Pha biết được việc này rất xúc động trước tấm lòng vì nghĩa cả của Lạn Tương Như và cảm thấy rất hổ thẹn trước

thái độ nhỏ nhen, tị nạnh của mình, bèn cởi trần rồi cài một cành mận gai sau lưng sang nhà Lạn Tương Như xin lỗi.

Chương 161: Chắc chắn sợ chết khiếp

Lạc Thanh Hàn cụp mắt "Đã là chuyện rất lâu trước đó, nhi thần không nhớ rõ nữa."

Hoàng đế cười nói "Lúc con gặp cô nương đó mới có mấy tuổi, cũng mười mấy năm rồi, không nhớ rõ cũng là bình thường. Tần gia Thập nương tử quả thật rất tốt, nhưng tính tình quá yếu đuối, làm Trắc phi còn được, làm Thái tử phi suy cho cùng vẫn thiếu chút tài năng."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu không nói.

Chuyện liên quan đến thanh danh của cô nương chưa xuất giá, hắn không tiện bình luận bừa bãi, vì dù hắn nói tốt hay xấu đều rất phiền phức.

Hoàng đế cũng biết, nên không ép hắn trả lời.

Hoàng đế nói tiếp "Thật ra, Tam nương tử nhà Cảnh thái phó và Ngũ nương tử của phủ Đoan Quốc Công cũng là lựa chọn rất tốt cho ngôi vị Thái tử phi. Phó tam nương tri thư đạt lễ, đoan trang độ lượng, còn Đoạn ngũ nương hiền lương thục đức, thông minh xinh đẹp, hai cô nương này dù ai gả cho con cũng sẽ thành vợ hiền."

Cảnh thái phó hay Đoan Quốc Công đều là người kiên định theo phe bảo hoàng.

Quan trọng nhất là hai người này nhìn bề ngoài thì nở mày nở mặt, nhưng thực chất không có thực quyền trong tay, chỉ có hình thức mà thôi.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Người có thể khiến phụ

hoàng xem trọng, nhất định rất tốt."

Hoàng đế dặn dò "Còn hơn nửa tháng nữa là đến tiệc Quần Phương, con về suy nghĩ kỹ đi, sắc lập Thái tử phi không phải chuyện nhỏ, nhất định phải suy nghĩ cẩn thận."

"Nhi thần xin ghi nhớ lời phụ hoàng dạy bảo."

Hai phụ tử tùy ý trò chuyện thêm vài câu, Hoàng đế mới cho Thái tử rời đi.

Ra khỏi điện Nghị Sự, Lạc Thanh Hàn thoáng thấy Nhiếp Trường Bình đứng chờ bên ngoài.

Hôm nay Nhiếp Trường Bình mặc cẩm bào màu chàm, thắt lưng bằng ngọc, đi ủng đen, khóe miệng nhếch lên, nụ cười lưu manh nhưng đẹp trai khiến người khác cảm giác có hơi xấu xa, giống như y là công tử thế gia phóng túng.

Y tiến lên hành lễ "Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn liếc y một cái "Sao ngươi còn chưa đi?"

Chỉ một ánh mắt, Nhiếp Trường Bình cảm giác được tâm tình lúc này của Thái tử Điện hạ không tốt, vội thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

"Ta có chút chuyện muốn nói với người."

Vì có chuyện muốn nói, Lạc Thanh Hàn không ngồi xe ngựa, đi bộ cùng Nhiếp Trường Bình về Đông cung.

Nhiếp Trường Bình theo sau nửa bước, vừa đi vừa nói "Bốn tên tử sĩ chúng ta bắt được trước đó vẫn còn đang bị nhốt, Điện hạ tính xử lý thế nào?"

Lạc Thanh Hàn nói "Tiếp tục nhốt đi, tạm thời đừng động đến."

"Không phải Điện hạ định giao chúng cho Hoàng thượng sao?

Đây là cơ hội tốt để trừ khử Đại hoàng tử."

Ban đầu Lạc Thanh Hàn muốn giao chúng cho phụ hoàng, nhưng bây giờ hắn đổi ý rồi.

Theo hiểu biết của hắn về phụ hoàng, dù phụ hoàng biết chuyện này, cũng chưa chắc sẽ làm gì Lạc Dạ Thần, nhiều nhất chỉ giam cầm y vài năm, đợi sóng gió qua đi, sẽ tìm lý do thả Lạc Dạ Thần ra ngoài.

Hình phạt như gãi ngứa đó có tác dụng gì?

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Dù trừ khử được Đại hoàng huynh, vẫn còn Nhị hoàng huynh, Tứ hoàng đệ, Ngũ hoàng đệ, Lục hoàng đệ, vân vân, nhiều huynh đệ như vậy, lẽ nào ta phải trừ khử từng người một?"

Nhiếp Trường Bình cứng họng.

Lạc Thanh Hàn "Ta có quá nhiều kẻ thù, nếu phải giải quyết từng người, có lẽ cả đời này không cần làm gì nữa."

Nhiếp Trường Bình "Điện hạ nói phải."

"Ta giữ đám tử sĩ kia, vì muốn khống chế Đại hoàng huynh, huynh ấy thoạt nhìn hung hãn, thật chất lại rất nhút nhát. Chắc huynh ấy cũng đoán được đám tử sĩ đã rơi vào tay ta, bây giờ chắc chắn sợ chết khiếp, huynh ấy càng sợ thì càng có lợi cho chúng ta."

Chương 162: Người khó hầu quá rồi đó

Nhiếp Trường Bình dần hiểu ý hắn, mắt bắt đầu sáng lên.

“Như vậy, Đại hoàng tử không dám manh động, uy hiếp của y với người sẽ giảm đi rất nhiều.”

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Thật ra, hắn chưa từng để tâm đến Lạc Dạ Thần, nói gì đến uy hiếp.

Hắn cố ý cầm chân Lạc Dạ Thần, thật ra là để cân bằng quan hệ giữa các hoàng tử.

Có rất nhiều hoàng tử, mối quan hệ giữa họ cũng phân thành tốt hoặc xấu.

Ví như Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần, tuy người này đầu óc thiển cận, nhưng thích chi tiền phung phí, mấy hoàng tử nhỏ tuổi rất thích y.

Kế đó là Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên, người này tâm tư sâu xa, hành động khéo léo tinh tế, đối xử ôn hòa nhã nhặn, rất được lòng các hoàng tử.

Nếu trừ khử Lạc Dạ Thần, thì Lạc Vân Hiên sẽ trở nên lớn mạnh.

Với tác phong của Lạc Vân Hiên, chắc chắn sẽ lôi kéo các hoàng tử cùng hợp sức đối phó Thái tử.

Đó mới là tình cảnh bất lợi nhất với Lạc Thanh Hàn.

Đây gọi là đạo cân bằng.

Lạc Thanh Hàn học được những thủ đoạn này từ phụ hoàng.

Phụ hoàng lập hắn làm Thái tử, theo lý phải cực kỳ xem trọng hắn, nhưng hắn liên tiếp bị ám sát hai lần, phụ hoàng không hề điều tra đến cùng, mỗi lần chỉ an ủi vài câu là xong.

Lúc trước Lạc Thanh Hàn không muốn suy nghĩ nguyên nhân sâu xa, nhưng sau đó hắn nghĩ thoáng hơn, tự nhiên cũng hiểu được.

Thật ra trong lòng phụ hoàng biết rõ, kẻ ám sát Thái tử rất có thể là một hoặc vài người trong số rất nhiều hoàng tử.

Ông cố ý không nhúng tay vào, một mặt không muốn làm ầm ĩ chuyện huynh đệ tranh giành, mặt khác cũng muốn duy trì thế cân bằng giữa Thái tử và các hoàng tử.

Còn những lời phụ hoàng nói vừa nãy.

Ông ngoài mặt như đang khen ngợi Thái tử, nhưng thật ra là đang nhắc nhở Thái tử không nên quá tự cao, ông già này vẫn còn sống, Thái tử dù sao cũng chỉ là Thái tử mà thôi.

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, theo thủ đoạn của phụ hoàng, tiếp đến phụ hoàng sẽ sắp xếp công việc cho các hoàng tử khác.

Trên triều không thể chỉ có mỗi Thái tử, các hoàng tử khác cũng phải tham gia.

Chỉ có như vậy mới khiến Thái tử không phát triển quá nhanh, mới có thể tiếp tục duy trì cân bằng giữa các hoàng tử.

Lạc Thanh Hàn càng nghĩ thông suốt, trong lòng càng lạnh.

Đây là tâm tư của Hoàng đế, tính cả con ruột của mình vào trong đó.

Hai người không biết từ lúc nào đã đi tới Đông cung.

Họ thấy Lạc Dạ Thần và Tiêu Hề Hề đang đợi trước cổng cung Minh Quang.

Hai người đứng rất xa, không nói chuyện với nhau, ai cũng có thể nhìn ra hai người này không phải hẹn ở đây, mà là tình cờ gặp nhau.

Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm khuỵu gối hành lễ.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ hỏi “Sao hai người lại tới đây?”

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói “Tối qua, thần thiếp chọc Điện hạ tức giận, cảm thấy bất an trong lòng, nên cố ý mang ít điểm tâm đến, muốn Điện hạ bớt giận, đừng so đo với thần thiếp.”

Nếu là trước đây, Lạc Thanh Hàn nói không chừng sẽ tin lời nhảm nhí của nàng.

Nhưng sau một thời gian sống chung, hắn đã quá rõ bản chất cá muối của Tiêu lương đệ.

Hừ, nói gì mà bất an trong lòng?

Nếu nàng thật sự bất an, lúc thấy hắn tức giận bỏ đi tối qua, nàng nên lập tức đuổi theo rồi.

Lạc Thanh Hàn nhớ bản thân tối qua sau khi rời điện Thanh Ca còn cố ý giảm tốc độ bước chân, hi vọng Tiêu lương đệ đuổi kịp để dỗ dành mình, cuối cùng đợi rất lâu vẫn không thấy người đuổi theo, trong lòng càng bực bội hơn.

Hắn lạnh lùng nói “Ta không thích ăn đồ ngọt.”

Tiêu Hề Hề vội nói “Cũng có điểm tâm không ngọt nữa.”

“Không ngọt cũng không thích.”

Tiêu Hề Hề đau khổ nói “Người khó hầu quá rồi đó.”

Chương 163: Tiêu lương đệ không phải người ngoài

Lúc Lạc Thanh Hàn và Tiêu lương đệ nói chuyện, Nhiếp Trường Bình nhìn chằm chằm Tiêu lương đệ không chớp mắt.

Lần đầu tiên thấy nàng, Nhiếp Trường Bình còn chưa nhận ra, chỉ thấy nữ nhân này nhìn quen mắt, nhìn kỹ lại thì phát hiện, tiểu mỹ nhân mặc váy hồng cánh sen, búi tóc vân kế này lại là Tiêu Tây!

Nhiếp Trường Bình ngây người.

Tiêu Tây không phải là tiểu thái giám à?

Sao y lại mặc nữ trang? Còn xưng thần thiếp?

Lẽ nào …

Thái tử còn có sở thích để thái giám mặc nữ trang giả làm phi tần?

Chậc chậc chậc!

Không ngờ Thái tử bề ngoài lạnh lùng cao ngạo như thế, lại có khẩu vị nặng như vậy, đúng là người không chỉ nên nhìn vẻ ngoài mà!

Có lẽ vì ánh mắt của Nhiếp Trường Bình quá mức trực tiếp, mới làm Tiêu Hề Hề chú ý.

Nàng khẽ cười "Tiểu quận vương đã lâu không gặp."

Nhiếp Trường Bình bị nụ cười của nàng làm ngây người.

Huống chi, tiểu thái giám này mặc nữ trang nhìn rất đẹp.

Làm y thấy hơi ngứa ngáy trong lòng.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nhìn y, giọng có hơi không thân thiện nói "Ngươi đang nhìn gì đó?"

Nhiếp Trường Bình ho nhẹ một tiếng, vội dời tầm mắt "Không … không nhìn gì hết."

Lạc Dạ Thần không cam tâm khi bị làm lơ, bước tới lớn tiếng nói "Thái tử, ta có chuyện muốn nói với đệ!"

Lạc Thanh Hàn tùy ý nói "Nói gì?"

"Ở đây quá nhiều người, nói chuyện không tiện." Lạc Dạ Thần nói, ánh mắt quét về phía Tiêu lương đệ và Nhiếp Trường Bình.

Nhiếp Trường Bình thấy Đại hoàng tử đeo một bó mận gai, mới chợt hiểu ra, Đại hoàng tử hẳn là đến nhận lỗi.

Thái tử liệu việc như thần, Đại hoàng tử sợ tới mức chủ động đầu hàng rồi.

Nhiếp Trường Bình rất tò mò, muốn xem vị Đại hoàng tử luôn vênh váo tự đắc này nhận lỗi xin tha thế nào, nhưng y cũng biết, chuyện này liên quan đến thể diện của hoàng tử, người ngoài như y tốt hơn nên tránh xa.

Y thức thời nói "Ta chợt nhớ ở nhà còn chuyện phải làm, đành cáo từ trước."

Nói đến đây, y dừng một chút, cố ý hỏi Tiêu Tây một câu.

"Ngươi có muốn đi cùng không?"

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp trả lời, ánh mắt Lạc Thanh Hàn đã quét tới, ánh mắt lạnh lùng kia làm Nhiếp Trường Bình run

lên.

“Đột nhiên ta thấy đi một mình vẫn tốt hơn ha ha ha!” Nhiếp Trường Bình lúng túng cười rồi nhanh chóng chuồn mất.

Lạc Thanh Hàn nói với Lạc Dạ Thần “Vào trong nói.”

Hai người bước vào cung Minh Quang.

Đi được hai bước, Lạc Thanh Hàn dừng lại, quay đầu nhìn Tiêu lương đệ, cau mày hỏi “Nàng còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi theo?”

Tiêu Hề Hề vốn tưởng mình cũng sẽ bị tàn nhẫn đuổi đi, nào ngờ Thái tử vẫn cho nàng theo, lo lắng lập tức biến thành niềm vui, dẫn Bảo Cầm vui vẻ theo sau.

Lạc Dạ Thần bất mãn nói “Huynh đệ chúng ta nói chuyện, người ngoài không tiện có mặt.”

Y liếc nhìn Tiêu lương đệ và Bảo Cầm, ý rất rõ ràng, y muốn Thái tử đuổi hai người ngoài này đi.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Tiêu lương đệ không phải người ngoài.”

Tiêu Hề Hề lập tức hùa theo “Vâng, vâng, thần thiếp và Điện hạ là người một nhà.”

Thái tử chỉ nói Tiêu lương đệ không phải người ngoài, không nói người khác cũng vậy, Bảo Cầm rất ý thức mình là người ngoài, nàng đưa hộp thức ăn cho Tiêu lương đệ, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Lạc Dạ Thần vừa nghĩ tới cảnh y cúi đầu nhận lỗi bị người khác nhìn thấy, trong lòng thấy vô cùng nhục nhã.

Y hằn học nhìn Tiêu lương đệ.

Tiêu Hề Hề tiện thế trốn sau lưng Thái tử “Điện hạ, ngài ấy

trông hung dữ quá à.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn Đại hoàng tử.

“Huynh hung dữ cái gì?”

Lạc Dạ Thần kìm nén thôi thúc phẫn nộ, uất ức nói “Không … không có gì.”

Cả ba bước vào thư phòng.

Lạc Thanh Hàn lười hàn huyên khách khí với Lạc Dạ Thần, giục y muốn nói gì thì nói nhanh, nói xong thì đi mau.

Nếu là bình thường, Lạc Dạ Thần chắc chắn sẽ nổi giận.

Nhưng giờ y chỉ đành nhịn.

“Thái tử Điện hạ, hôm nay ta tới nhận lỗi với người.”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên hỏi “Đại hoàng huynh có tội gì?”

“Ta phạm tội gì, trong lòng Thái tử hẳn là biết rõ.”

“Ta không biết.”

Chương 164: Người không thấy mặt mình đau hả?

Lạc Dạ Thần nghiến răng "Đã đến nước này, Thái tử chắc không cần giả vờ nữa nhỉ?"

Lạc Thanh Hàn không nói gì, mặt không chút biểu cảm nhìn y, tỏ rõ muốn giả vờ đến cùng.

Nếu hắn cứ khăng khăng giả vờ, Lạc Dạ Thần chỉ đành chủ động thẳng thắn nhận lỗi.

Trong lòng Lạc Dạ Thần hận muốn chết, nhưng bị đối phương nắm điểm yếu trong tay, y không dám động thủ, chỉ có thể nuốt cơn giận vào trong.

Y bực bội nói "Ngươi chiếm ngôi vị Thái tử, ta đố kị ngươi, nhìn ngươi không thuận mắt, nên phái người ám sát ngươi, đây là lỗi của ta, bây giờ ta chủ động nhận lỗi, hi vọng ngươi nể tình huynh đệ, giơ cao đánh khẽ, độ lượng bỏ qua."

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt hỏi "Bây giờ huynh nhớ đến tình huynh đệ, vậy lúc huynh lệnh cho người giết ta, có từng nghĩ đến tình huynh đệ?"

Lạc Dạ Thần đỏ mặt tía tai, không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn muốn lờ y đi, nên quay sang nhìn Tiêu lương đệ, thấy nữ nhân này đã bắt đầu ăn rồi.

Nàng vừa ăn điểm tâm uống trà, vừa thích thú xem kịch hay.

Bộ dạng của quần chúng ăn dưa chuyên nghiệp.

Lạc Thanh Hàn mặt không cảm xúc hỏi "Điểm tâm này không phải nàng mang đến cho ta sao?"

Tiêu Hề Hề ngẩn ra.

Lúc này nàng mới nhận ra mình đã vô tình ăn điểm tâm vốn mang đến cho Thái tử!

Nàng vội nuốt bánh đậu xanh trong miệng, lắp bắp hỏi "Không … không phải người không thích ăn điểm tâm sao?"

Lạc Thanh Hàn "Vừa rồi không thích, bây giờ lại muốn ăn."

Tiêu Hề Hề "……"

Tuy vị Thái tử rất thất thường, làm người khác không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, nhưng ai bảo hắn là Thái tử chứ?

Tiêu Hề Hề lưu luyến đặt nửa miếng bánh đậu xanh còn dang dở xuống.

Nhìn đống bánh ngọt trước mặt, muốn ăn mà không được ăn, chỉ đành âm thầm nuốt nước bọt.

Ài, làm một cô vợ bé đủ tư cách khó quá đi mất!

Lạc Dạ Thần nhìn hai người họ nói chuyện như thể không còn ai ở đó, bản thân hoàn toàn bị bọn họ phớt lờ, y tức chết mà.

Y siết chặt tay thành nắm đấm, nghiến răng hỏi.

"Thái tử, ngươi rốt cuộc muốn ta làm sao, mới chịu trả bốn tử sĩ kia cho ta?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn y "Huynh thấy bộ dạng này của huynh là tới cầu xin người khác à? Cầu xin thì nên có dáng vẻ của cầu xin."

Vẻ mặt Lạc Dạ Thần vô cùng khó coi.

Y tự nói đi nói lại trong lòng …

Chỉ là cúi đầu mà thôi, còn tốt hơn là mọi chuyện bại lộ.

Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đốt!

Đại trượng phu co được duỗi được!

Lạc Dạ Thần hít một hơi thật sâu, từ từ quỳ xuống.

Đây là lần đầu tiên y quỳ gối trước một người không phải phụ mẫu hay lão sư, trong lòng thấy vô cùng xấu hổ và tức giận.

Y liếc thấy Tiêu lương đệ đang nhìn mình, lập tức hung hăn trừng nàng.

“Cô nhìn gì mà nhìn?!”

Tiêu Hề Hề chớp mắt “Trước đây hình như có người nói mình là hoàng tử, thân phận cao quý, không thể nào nhận lỗi với người khác, càng không quỳ trước người khác, bây giờ người thế này … chà, người không thấy mặt mình đau hả?”

Mặt Lạc Dạ Thần há chỉ là đau, mặt y gần như bị đánh sưng lên rồi!

Y thẹn quá hóa giận, mặt đỏ bừng “Cô câm miệng!”

Tiêu Hề Hề bĩu môi “Điện hạ, ngài ấy lại hung dữ với ta.”

Lạc Thanh Hàn mặt không cảm xúc nhìn Lạc Dạ Thần, ánh mắt lạnh căm.

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Vừa nãy cô ta nói ta như vậy, ta hung dữ với cô ta một chút thì làm sao?”

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại “Vừa rồi nàng nói lẽ nào không phải sự thật à?”

Lạc Dạ Thần “……”

A A A A!

Ta thật sự muốn đánh chết đôi cẩu nam nữ này!

Chương 165: Chịu mắng

Lạc Dạ Thần chịu đựng cảm giác nhục nhã mãnh liệt, nghiến răng cởi bỏ mận gai trên lưng, dâng bằng hai tay.

“Ta sai rồi, ta không nên ngu xuẩn phái người ám sát ngươi, trong lòng ngươi thấy tức giận cũng đáng, ngươi có thể dùng mận gai đánh ta để trút giận, ta tuyệt đối sẽ không đánh trả.”

Lạc Thanh Hàn đưa tay phải nắm lấy mận gai.

Lạc Dạ Thần giật mình, tên tiểu tử này không lẽ muốn đánh mình thật à?

Y chỉ ra vẻ thôi mà!

Mận gai dày như vậy, nếu đánh mình thật, nhất định sẽ đau lắm!

Lúc Lạc Dạ Thần thấp thỏm bất an, y nghe Thái tử chậm rãi nói.

“Ta có chuyện muốn hỏi huynh, chỉ cần huynh thành thật trả lời, ta đồng ý với huynh, tạm thời không vạch trần chuyện huynh ám sát ta.”

Lạc Dạ Thần vội nói “Ngươi nói đi.”

“Huynh sao lại nghĩ đến chuyện ám sát ta?”

Đây không phải chuyện quan trọng gì, Lạc Dạ Thần không do dự nói hết tất cả.

“Ngươi đi không bao lâu, ta tình cờ phát hiện đệ đệ của một

quản sự trong phủ là Dịch thừa, vừa lúc ngươi lại đi ngang dịch trạm đó, ta nghĩ đây là một cơ hội tốt, nên sắp xếp bốn tử sĩ đến đó, nội ứng ngoại hợp với Dịch thừa để ám sát ngươi."

Lạc Thanh Hàn "Quản sự đó trong phủ của huynh đâu?"

"Ta sợ gã tiết lộ bí mật nên đã giết gã diệt khẩu rồi."

Lạc Thanh Hàn im lặng, rõ là bị ngu xuẩn của y chọc tức.

Phải mất một lúc lâu sau, Lạc Thanh Hàn mới chậm rãi nói.

"Đại hoàng huynh, có lúc ta rất tò mò, trong đầu huynh rốt cuộc đang nghĩ gì? Tại sao huynh cảm thấy sau khi ta chết, chắc chắn không ai tra ra được huynh? Những chuyện huynh làm không tính là bí mật cho lắm, chỉ cần có người điều tra cẩn thận, rất dễ tra ra được huynh. Ám sát Thái tử là trọng tội, một khi phát hiện huynh là hung thủ, đừng nói ngôi vị trữ quân, cả cái mạng nhỏ của huynh cũng không giữ được."

Lạc Dạ Thần nghe mà toát mồ hôi lạnh.

Lúc đó y mê muội đầu óc, bị quản sự đó lay động, trong đầu toàn nghĩ về ngôi vị Thái tử, hoàn toàn không để ý nguy cơ mà chuyện này mang lại.

Khi y nhận ra thì đã quá muộn, tử sĩ đã được phái đi cả rồi.

Đâm lao thì phải theo lao, y chỉ đành làm đến cùng.

Lạc Thanh Hàn đầy ẩn ý nhìn y.

"Nể tình huynh đệ, ta nhắc huynh một câu, trên đời này không có chuyện tình cờ nào đơn thuần cả. Mỗi hành động của huynh đều nằm trong khống chế của người khác."

Lạc Dạ Thần sững sờ.

Y ngẩng đầu "Sao có thể?"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Huynh không cảm thấy mọi chuyện quá trùng hợp à? Ta vừa rời khỏi Thịnh Kinh, huynh đột nhiên biết đệ đệ của quản sự đó là Dịch thừa, trùng hợp hơn khi Dịch thừa của dịch trạm đó là một trong những dịch trạm dừng chân trên hành trình của ta. Quá nhiều trùng hợp ngẫu nhiên kết hợp với nhau, nếu nói không có ai âm thầm thao túng, huynh tin không?"

Lạc Dạ Thần nghẹn họng.

Tất nhiên là y không tin.

Y quả thật thiển cận, nhưng năng lực suy nghĩ cơ bản thì vẫn có, Thái tử đã nói rõ ràng như vậy, y làm sao còn cho rằng hết thảy chỉ là trùng hợp?

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói tiếp.

"Trong vụ rượu độc lần trước, suýt nữa thì huynh đã trở thành kẻ chịu tội thay cho người khác, ta tưởng sau bài học đó, huynh sẽ cẩn trọng hơn. Nào ngờ huynh vẫn dám làm bậy, huynh chê mạng huynh quá dài, một mực muốn tìm cái chết à?"

Lần đầu tiên, Lạc Dạ Thần bị mắng đến mức không thể ngẩng đầu lên trước mặt đệ đệ.

Không phải y không muốn phản bác, mà do tìm không ra lời có thể phản bác, chỉ có thể cắn răng chịu mắng.

Chương 166: Xin lỗi

Lạc Thanh Hàn "Hung thủ thật sự ẩn nấp đằng sau chắc chắn sớm đã nghĩ xong rồi, giết ta trước, sau đó đẩy huynh ra thế tội. Như vậy, chẳng những Thái tử chết rồi, cả Hoàng trưởng tử cũng bị diệt. Một mũi tên trúng hai con nhạn, còn hung thủ thật sự chỉ cần ngồi ngư ông đắc lợi."

Lạc Dạ Thần siết chặt tay thành nắm đấm, lửa giận trong mắt bùng lên "Hung thủ thật sự rốt cuộc là ai?"

"Chuyện này phải hỏi huynh đó, bắt đầu điều tra người bên cạnh huynh trước đi."

"Người bên cạnh ta?"

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn y "Nếu đối phương có thể nắm bắt chính xác từng hành động của huynh, chắc chắn đã cài tai mắt bên cạnh huynh, số lượng hẳn không chỉ một người, huynh không bắt người, lẽ nào định giữ lại ăn Tết à?"

Lạc Dạ Thần lại nghẹn họng, mặt lúc trắng lúc đỏ, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Lạc Thanh Hàn nhắc nhở "Sau khi tìm ra manh mối, đừng vội hành động, tránh đánh cỏ động rắn, kiên nhẫn một chút, đến khi mò được cá lớn rồi mới ra tay."

"Chuyện này không cần ngươi nói, ta cũng biết."

Lạc Dạ Thần vừa nghĩ đến chuyện mình là con cờ mặc người khác tùy ý bày bố, trong lòng tức giận vô cùng.

Y đấm mạnh xuống sàn bên cạnh, nghiến răng nghiến lợi.

“Chờ ta tra ra là ai, nhất định lột da kẻ đó!”

Đối với Lạc Dạ Thần, Thái tử là đối thủ ngoài sáng, hung thủ thật sự đằng sau là rắn độc ẩn trong tối.

Tục ngữ có câu, đao chém dễ đỡ, tên lén khó phòng.

So với Thái tử đứng ngoài sáng, thì rắn độc không biết lúc nào sẽ vồ lấy y càng nguy hiểm hơn.

Y phải tóm được rắn độc đó càng sớm càng tốt, nếu không y sẽ gặp nguy hiểm mọi lúc, e là ngủ cũng không ngon giấc.

Lạc Thanh Hàn ném mận gai xuống đất “Điều nên nói hay không nên nói, ta đã nói hết, huynh có thể đi rồi.”

Lạc Dạ Thần rất ngạc nhiên “Ngươi không đánh ta?”

“Đánh huynh có ích gì? Lỡ nào đánh huynh rồi, huynh sẽ không muốn ngôi vị Thái tử nữa?”

Lạc Dạ Thần không nói được gì.

“Dù huynh coi ta là cái gai trong mắt, nhưng ta vẫn nhớ tình huynh đệ giữa chúng ta, trước kia huynh từng nói sẽ luôn bảo vệ Tam hoàng đệ ta đây, còn nói nếu ta bị người khác bắt nạt, nhất định phải nói với huynh, huynh sẽ giúp ta trút giận … đương nhiên, huynh chắc đã quên mấy lời này rồi, năm cũ chuyện xưa, không nhắc cũng được.”

Giọng điệu Lạc Thanh Hàn nói những lời này vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt hơi hoài niệm, thoáng nhìn hơi cô đơn.

Thấy dáng vẻ này của hắn, rồi nghĩ lại những chuyện mình làm, Lạc Dạ Thần vô cớ thấy có hơi áy náy.

Dù sao bọn họ cũng là huynh đệ, trước kia sống rất hòa thuận, tình cảm nhất định là có, chuyện ầm ĩ đến bước này, nói không khó chịu là nói dối.

Lạc Dạ Thần mở miệng, như muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không nói được gì.

Tình cảnh này, mối quan hệ này, dường như nói gì cũng không đúng.

Lạc Thanh Hàn khẽ thở dài, có vẻ u sầu "Huynh đi đi."

Lạc Dạ Thần im lặng đứng dậy.

Bước đến cửa, y dừng lại, quay đầu nhìn Thái tử, nói nhanh.

"Xin lỗi."

Rồi chạy đi rất nhanh.

Người vừa đi, u sầu và hoài niệm trên mặt Lạc Thanh Hàn hoàn toàn biến mất, tức thì nét mặt trở về không chút cảm xúc.

Hắn gọi Thường công công vào, lạnh lùng ra lệnh.

"Quét sạch nơi Đại hoàng tử vừa ngồi, còn mận gai này, mang ra ngoài đốt đi."

"Vâng."

Thường công công cúi người nhặt mận gai, bước nhanh ra ngoài, không lâu sau có hai tiểu thái giám cầm giẻ và xô đi vào, lau tới lau lui sàn nhà ba lần.

Chương 167: Nàng có bằng lòng?

Tiêu Hề Hề xem mà đờ cả người.

Vừa rồi nàng suýt nữa thì tin lời Thái tử, còn tưởng hắn thật sự đau lòng vì tình cảm huynh đệ bất hòa, nàng có hơi cảm động.

Không ngờ ……

Đều là giả hết!

Lạc Thanh Hàn khẽ liếc nàng.

Tiêu Hề Hề lập tức thu hồi biểu cảm xem kịch hay của mình, đẩy nửa miếng bánh đậu xanh trước mặt sang, nở nụ cười giả trân.

“Điện hạ diễn mệt rồi nhỉ? Ăn một miếng bánh đậu xanh lót dạ đi.”

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống, cầm bánh đậu xanh lên, nhưng không ăn mà lạnh lùng nhìn nàng.

“Nói đi, nàng đến tìm ta rốt cuộc vì chuyện gì?”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn trả lời “Thần thiếp đến xin lỗi đó.”

“Nàng làm sai chuyện gì mà cần xin lỗi ta?”

“Tối qua thần thiếp chọc giận người, là lỗi của thần thiếp, thần thiếp xin lỗi người.”

Lạc Thanh Hàn không hiểu hỏi “Vậy nàng nói đi, tối qua sao ta lại giận?”

Tiêu Hề Hề cạn lời.

Nói thật thì, nàng thật sự không biết tại sao Thái tử lại giận.

Thấy sắc mặt Lạc Thanh Hàn ngày càng trầm xuống, nàng nảy ra một ý nghĩ, vội nói "Điện hạ không vui vì chuyện của Thái tử phi!"

"Nói tiếp."

Tiêu Hề Hề quan sát biểu cảm thay đổi trên mặt hắn, thận trọng nói "Người không muốn cưới Thái tử phi, nhưng không thể không cưới, cho nên trong lòng không vui."

"Còn gì nữa không?"

Tiêu Hề Hề ngơ mặt hỏi "Còn nữa à?"

Lạc Thanh Hàn bắt đầu cười khẩy.

Tiêu Hề Hề bị tiếng cười của hắn làm da đầu tê rần, ngượng ngùng nói "Xin thứ lỗi cho thần thiếp quá ngu ngốc, thần thiếp thật sự chỉ có thể nghĩ đến thế thôi."

Lạc Thanh Hàn "Ta đột nhiên phát hiện, thật ra nàng có ưu điểm."

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Ưu điểm gì?"

"Tự mình biết mình, biết mình ngu ngốc, chỉ điểm này thôi cũng tốt hơn rất nhiều người."

Tiêu Hề Hề "……"

Được thôi, xem như người đang khen ta.

Lạc Thanh Hàn nhìn nụ cười nịnh nọt của nàng, phiền muộn trong lòng dần tiêu tan, chỉ còn lại bất lực.

Hắn đặt nửa chiếc bánh đậu xanh trong tay xuống, đứng dậy đi tới cửa, chắp tay sau lưng, nhìn cây cầu nhỏ nước chảy trong viện, chậm rãi thở ra một hơi.

“Không phải ta không muốn cưới Thái tử phi, ta chỉ là …”

Tiêu Hề Hề nhìn bóng lưng mảnh khảnh thẳng tắp của hắn, yên lặng chờ hắn nói xong.

Rất lâu sau mới nghe hắn nói tiếp.

“Ta chỉ là không cam tâm mà thôi.”

“Mẫu hậu muốn ta cưới cô nương Tần gia, phụ hoàng muốn ta cưới nữ nhi của phủ Đoan Quốc Công hoặc Cảnh thái phó, bọn họ đều muốn kiểm soát hôn sự của ta, để thao túng cả cuộc sống của ta.”

“Ta không cam tâm bị thao túng.”

“Ta không muốn trở thành con rối trong tay họ.”

……

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút “Nếu người không thích đối tượng Thái tử phi mà Hoàng đế và Hoàng hậu sắp xếp, thì người có thể chọn một nữ nhân mình thích làm Thái tử phi.”

Lạc Thanh Hàn không quay đầu lại, không thể thấy biểu cảm của hắn lúc này.

“Ta không có người mình thích.”

Tiêu Hề Hề “Hay là thần thiếp bói cho người một quẻ, xem thử Thái tử phi của người khi nào sẽ xuất hiện?”

Lạc Thanh Hàn “Ta không muốn bói chuyện này.”

Tiêu Hề Hề lại cảm khái “Người thật sự khó hầu quá đi.”

Lạc Thanh Hàn xoay nửa người lại, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm nàng, trầm giọng nói.

“Nếu để nàng làm Thái tử phi, nàng có bằng lòng?”

Tiêu Hề Hề không do dự lắc đầu “Không bằng lòng!”

“Sao không bằng lòng?”

“Làm Thái tử phi mệt lắm, phải quản lý Đông cung, đối phó đủ thứ người, thần thiếp không được.”

Nàng chỉ muốn làm cá muối, ngày ngày ăn no chờ chết, không muốn tự mình tạo thêm phiền phức.

Dù đã đoán trước được câu trả lời nhưng Lạc Thành Hàn vẫn thấy thất vọng.

“Nàng không bằng lòng thì bỏ đi.”

Hắn là Thái tử, có lòng tự trọng của mình, dù thất vọng, hắn cũng sẽ không ép buộc người khác làm chuyện như vậy.

Chương 168: Thái tử bị bệnh

Tiêu Hề Hề nảy ra một ý "Nếu Thái tử Điện hạ thật sự không muốn cưới Thái tử phi, chi bằng thử cách khác?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng có cách gì?"

"Giả bệnh, chỉ cần người bệnh, thì không thể tham dự đại hội xem mắt gì đó nữa rồi."

Tiêu Hề Hề vừa nói vừa đứng lên.

Nàng vui vẻ chạy đến cạnh hắn, lấy một lọ sứ nhỏ tinh xảo từ trong tay áo.

"Đây là đan Khí Hư do sư phụ của thần thiếp luyện chế, uống vào có thể làm thân thể suy nhược, giống như bị bệnh. Mỗi viên có thể kéo dài mười hai canh giờ, khi thuốc hết tác dụng, người có thể lập tức hồi phục, tuyệt đối an toàn, không có tác dụng phụ."

Lạc Thanh Hàn cầm lọ sứ nhỏ, đổ ra một viên.

Viên thuốc có màu nâu sẫm, rất nhỏ, nhìn không khác gì thuốc bình thường.

Tiêu Hề Hề nói "Người chỉ cần uống một viên đan Khí Hư trước đại hội xem mắt là được rồi, thần thiếp không tin họ có thể bỏ mặc sức khỏe của người, một mực bắt người lê thân thể bệnh tật đi xem mắt."

Lạc Thanh Hàn "Nàng nghĩ mọi thứ đơn giản quá rồi, dù ta bị bệnh không thể đến tiệc Quần Phương, họ vẫn có thể chọn Thái tử phi cho ta."

Tiêu Hề Hề mở to mắt "Họ không cần hỏi ý kiến của người sao?"

"Họ không quan tâm đến ý kiến của ta, tham dự tiệc Quần Phương chỉ là hình thức, cuối cùng người quyết định thật sự không phải ta, ta có tham dự tiệc Quần Phương hay không, không hề quan trọng."

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Nếu đã như vậy, vừa nãy sao người con hỏi thần thiếp có bằng lòng làm Thái tử phi không? Theo lời người nói, dù vừa nãy thần thiếp thiếp bằng lòng, người vẫn không quyết định được mà."

"Ta chỉ trêu nàng thôi."

Tiêu Hề Hề " ……"

Thái tử Điện hạ xấu quá đi mất, còn đùa kiểu đó nữa.

Cũng may vừa rồi nàng không đồng ý, nếu không nàng bị chơi xỏ rồi.

Lạc Thanh Hàn cầm một viên đan Khí Hư, ẩn ý sâu xa nói "Dù ý tưởng của nàng có rất nhiều sơ hở, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô dụng."

Hắn khẽ mở đôi môi mỏng, nuốt viên đan Khí Hư.

Tiêu Hề Hề mở to mắt "Sao bây giờ người đã uống rồi?"

Lạc Thanh Hàn cầm lọ sứ nhỏ bỏ vào tay áo, bình tĩnh nói "Nếu ta bị bệnh trước khi tiệc Quần Phương bắt đầu, thời gian quá trùng hợp, người khác sẽ nghi ngờ, nếu muốn giả bệnh thì phải bắt đầu từ bây giờ."

Tiêu Hề Hề đếm ngón tay.

"Còn nửa tháng nữa mới đến tiệc Quần Phương, người định giả bệnh lâu như vậy sao?"

“Ừm.”

Như Tiêu Hề Hề nói, chỉ cần một viên đan Khí Hư, thân thể sẽ suy nhược, trông như mắc bệnh nghiêm trọng, dù thái y đến khám cũng chưa chắc có thể tìm ra nguyên nhân thật sự.

Nhưng kinh nghiệm nhiều năm mách bảo Lạc Thanh Hàn, dù làm gì cũng không được ôm tâm lý dựa vào may mắn.

Đêm hôm đó, nhân lúc mọi người ngủ say, hắn rời giường, lặng lẽ mở cửa sổ, chỉ mặc áo ngủ mỏng manh, an tĩnh đứng hóng gió.

Bây giờ đã sang thu.

Trời ban ngày khá ấm, nhưng ban đêm rất lạnh, gió thổi làm người lạnh cóng.

Hắn uống đan Khí Hư, thân thể vốn đã yếu, lại thêm nửa đêm hóng gió lạnh, cảm thấy không khỏe cũng là chuyện thường.

Ngày hôm sau thượng triều, nhưng Thái tử Lạc Thanh Hàn lại vắng mặt.

Vì hắn bệnh rồi.

Thái tử bị bệnh không phải chuyện nhỏ.

Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu đều phái người đến Đông cung thăm Thái tử, ba thái y giỏi nhất trong Thái y viện cũng tập trung ở Đông cung.

Bạch trắc phi, Trần lương viên, Triệu mỹ nhân và các phi tần khác đều lo lắng khi nghe tin Thái tử bị bệnh, nhao nhao chạy đến điện Lân Đức.

Chương 169: Tiêu lương đệ không đến

Lý trắc phi vốn muốn đến, nhưng nàng chép kinh cả trăm lần vẫn chưa xong, không thể ra ngoài, đành phải nhờ Thải Vân đến điện Lân Đức hỏi thăm tin tức, xem Thái tử Điện hạ thế nào.

Người đầu tiên đến điện Lân Đức là Bạch trắc phi.

Từ lần bị Thái tử đuổi khỏi điện Thanh Ca, nàng vẫn luôn ở trong điện Ngọc Liên, an phận một khoảng thời gian.

Bây giờ trông thần sắc của nàng đã khá hơn nhiều, ít nhất không hở ra là ho nữa.

Trần lương viên, Triệu mỹ nhân, Diêu chiêu huấn và những người khác lần lượt đến điện Lân Đức.

Người có địa vị cao nhất trong phòng là Bạch trắc phi.

Tuệ Tương tiến lên hành lễ "Nô tỳ bái kiến Trắc phi nương nương, bái kiến các vị tiểu chủ, thái y đang chẩn trị cho Thái tử Điện hạ, không được làm phiền, mời các vị dời bước đến trắc điện chờ đợi, sau khi thái y chẩn trị xong, nô tỳ sẽ đến thông báo cho các vị."

Tuệ Tương là đại cung nữ bên cạnh Thái tử, dù có là Bạch trắc phi cũng phải nể mặt mấy phần.

Bạch trắc phi dịu dàng cười nói "Vậy làm phiền Tuệ Tương cô nương rồi."

Tuệ Tương khẽ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Trong tẩm điện.

Sau khi ba thái y cẩn thận chẩn bệnh cho Thái tử, bàn bạc với nhau hồi lâu rồi mới cẩn thận kê đơn thuốc.

Thường công công đích thân canh chừng người nấu thuốc.

“Điện hạ, nên uống thuốc rồi.”

Lạc Thanh Hàn mặc áo ngủ nhạt màu, nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mày hơi cau lại, môi mỏng mím thành một đường, trông rất khó chịu.

Hắn cau mày khi ngửi mùi thuốc đắng, không muốn uống lắm.

Thường công công thuyết phục “Thuốc đắng dã tật, Điện hạ uống vào mới nhanh khỏi bệnh được.”

Thường công công dùng thìa múc, muốn đút cho Thái tử.

Lạc Thanh Hàn nói “Gọi Tiêu lương đệ đến.”

Thường công công lập sai một tiểu thái giám đi mời Tiêu lương đệ.

Tất cả phi tần đang đợi ở trắc điện.

Tiểu thái giám còn tưởng Tiêu lương đệ cũng ở trắc điện, kết quả đi một vòng cũng không tìm được Tiêu lương đệ.

Tiểu thái giám chỉ đành hỏi thị vệ gác cổng, Tiêu lương đệ có đến không?

Thị vệ lắc đầu nói không thấy.

Bạch trắc phi tình cờ bắt gặp cảnh này.

Nàng liếc nhìn Liễu Nhứ bên cạnh, Liễu Nhứ liền hiểu, tiến lên chặn đường tiểu thái giám.

Liễu Nhứ nhét một túi tiền vào tay tiểu thái giám, sau đó cười nói.

Rõ ràng đây không phải lần đầu tiên tiểu thái giám làm chuyện này.

Tiểu thái giám khéo léo cất túi tiền, nói ngắn gọn về tình trạng của Thái tử rồi vội vàng rời đi.

Liễu Nhứ trở về bên cạnh Bạch trắc phi, nhỏ giọng nói.

“Thái y còn đang chẩn trị cho Thái tử, thoạt nhìn như nhiễm phong hàn, cụ thể là bệnh gì còn chưa xác định, phải chờ thêm một lát nữa mới có thể vào.”

Lúc này, Trần lương viên đi tới, chua xót oán trách.

“Thái tử Điện hạ bị bệnh, Tiêu lương đệ không chịu lộ mặt, mà Thái tử Điện hạ còn cố ý phái người đi tìm Tiêu lương đệ. Chúng ta nhiều người ngồi chờ ở đây, cả cơ hội gặp mặt Thái tử một lần cũng không có, lẽ nào chúng ta nhiều người như vậy, cũng không bằng một Tiêu lương đệ sao?”

Bạch trắc phi nhẹ giọng khuyên “Muội muội đừng nghĩ lung tung, Thái tử Điện hạ hẳn là có chuyện nên mới tìm Tiêu lương đệ.”

Trần lương viên khẽ hừ “Muội bất bình thay tỷ tỷ, tỷ tỷ là Trắc phi, còn hiền lương thục đức, tốt hơn Tiêu lương đệ kia gấp mấy lần, nhưng trong lòng Thái tử Điện hạ chỉ nhớ mỗi Tiêu lương đệ.”

Bạch trắc phi cười cười, không nói nữa.

Tiểu thái giám trở về tẩm điện, nói nhỏ vài câu với Thường công công.

Sắc mặt Thường công công trở nên kỳ lạ.

Thường công công bước đến bên giường, nhỏ giọng nói.

“Điện hạ, Tiêu lương đệ không đến.”

Chương 170: Nghi ngờ

Thường công công cẩn thận quan sát nét mặt của Thái tử Điện hạ.

Phát hiện nét mặt của Thái tử không thay đổi mấy, như không để ý chuyện này.

Thường công công thận trọng hỏi "Bạch trắc phi dẫn rất nhiều phi tần đến, các vị ấy đang chờ ở trắc điện, người có muốn chọn một hai người đến hầu hạ không?"

Lạc Thanh Hàn "Không cần."

Thường công công không nói nữa, xem ra trong lòng Thái tử Điện hạ, sủng ái nhất vẫn là Tiêu lương đệ, không ai có thể thay thế được.

Thường công công muốn đút Thái tử uống thuốc.

Lạc Thanh Hàn trực tiếp nhận lấy bát thuốc, cau mày uống một hơi hết bát.

Thường công công vội bưng một dĩa mứt hoa quả tới.

"Điện hạ, ngậm chút mứt cho ngọt miệng đi."

Lạc Thanh Hàn quay đầu, không muốn ăn.

Thường công công chỉ đành mang dĩa mứt đi.

Thấy Thái tử uống thuốc xong, mọi người ở đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt, trên mặt lộ ra vẻ buồn ngủ.

Một lão thái y nói "Thuốc này có tác dụng hỗ trợ giấc ngủ, uống vào sẽ có cảm giác buồn ngủ, hiện tại thân thể của Thái tử Điện hạ suy yếu, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, chúng thần không làm phiền Thái tử Điện hạ nghỉ ngơi nữa."

Mọi người lần lượt cáo từ rời khỏi.

Cam Phúc cùng rời khỏi với các thái y.

Thường công công và Tuệ Tương là hai người cuối cùng rời khỏi tẩm điện.

Họ vừa bước ra, các phi tần lập tức đứng dậy, mong chờ nhìn hai người.

Bạch trắc phi nhẹ giọng hỏi "Thái tử Điện hạ thế nào rồi? Chúng ta có thể vào thăm Điện hạ một chút không?"

Thường công công lễ phép nói "Thái tử Điện hạ vừa uống thuốc xong, đã ngủ rồi, nương nương vẫn nên về trước đi, muộn chút rồi hãy đến."

Chúng phi tần đều thất vọng.

Họ đợi rất lâu, kết quả vẫn không gặp được Thái tử.

Bạch trắc phi nói "Thái tử Điện hạ bị bệnh, bên cạnh hẳn là cần có người chăm sóc, chi bằng để ta ở lại chăm sóc cho Thái tử Điện hạ?"

Thường công công cười nói "Sau khi Thái tử Điện hạ tỉnh lại, nô tài sẽ truyền đạt ý tốt của người với Thái tử Điện hạ, bây giờ mời các vị về trước đi."

Hết cách, chúng phi tần chỉ đành lưu luyến không nỡ rời điện Lân Đức.

Trong ngự thư phòng.

Hoàng đế đang phê tấu chương, nghe tin Cam Phúc trở về, liền dừng việc đang làm, ngẩng đầu lên hỏi.

“Thái tử thế nào rồi?”

Cam Phúc thành thật đáp “Nô tài đích thân đến xem, Thái tử Điện hạ quả thật bệnh rất nặng, thái y nói Thái tử Điện hạ không cẩn thận nhiễm phong hàn, đây là đơn thuốc thái y kê cho Thái tử Điện hạ, nô tài đã chép lại một bản.”

Cam Phúc trình đơn thuốc lên.

Hoàng đế quét mắt nhìn đơn thuốc, quả nhiên là đơn thuốc trị phong hàn.

“Thái tử đã uống thuốc chưa?”

Cam Phúc “Nô tài tận mắt thấy Thái tử Điện hạ uống thuốc rồi.”

Nghi ngờ trong lòng Hoàng đế dần tiêu tan.

Xem ra Thái tử bệnh thật rồi.

“Ngươi đến kho chọn ít thuốc bổ mang đến cho Thái tử.”

Cam Phúc cung kính trả lời “Vâng.”

……

Trong điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu đang nhắm mắt nghỉ ngơi ghế sập mềm mại.

Trân Châu quỳ xuống, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Hoàng hậu.

Mùi thơm thoang thoảng từ lư hương bên cạnh lan tỏa.

Một tiểu thái giám cúi đầu bước vào, cung kính hành lễ "Nô tài Thạch Anh bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Tần hoàng hậu nhướng mi, hờ hững liếc một cái, lạnh lùng hỏi "Thế nào?"

Thạch Anh "Hồi nương nương, nô tài đã đến Đông cung xem thử, Thái tử Điện hạ bệnh thật rồi. Triệu thái y, Trương thái y và Đoạn thái y đều nói Thái tử nhiễm phong hàn, đã kê đơn thuốc cho Thái tử, Thái tử uống thuốc xong đã ngủ rồi."

Chương 171: Thủ hạ lưu tình

Tần hoàng hậu "Đang yên lành, Thái tử sao lại đột nhiên nhiễm phong hàn?"

Thạch Anh "Nghe nói tối qua Thái tử nhiễm lạnh, trong đêm đã cảm thấy khó chịu, Thường Hỉ muốn gọi thái y, nhưng Thái tử nói không có gì đáng ngại, ngủ một giấc sẽ khỏi. Nào ngờ sáng nay tỉnh lại, bệnh của Thái tử không khỏi, lại càng nặng hơn."

Tần hoàng hậu khẽ nhíu mày "Nhiều người như vậy, chăm sóc một Thái tử cũng không xong, phế vật."

Thạch Anh cúi đầu, không dám lên tiếng.

"Truyền lệnh của bổn cung, tất cả người hầu cạnh Thái tử phạt bổng lộc một tháng, những người trực đêm qua mỗi người phạt hai mươi trượng, nếu còn để chuyện này xảy ra lần nữa, trực tiếp đánh chết."

Thạch Anh đáp "Vâng."

"Bên cạnh Thái tử có người hầu hạ không?"

Thạch Anh thành thật đáp "Ngoài Thường công công, còn có Tiêu lương đệ."

Tần hoàng hậu không nhớ Tiêu lương đệ là ai.

Trân Châu nhỏ giọng nhắc "Tiêu lương đệ là đích trưởng nữ của Trung Võ tướng quân, năm ngoái tham gia tuyển tú vào cung, thọ yến năm nay của người, Tiêu lương đệ tặng người một cây nhân sâm thượng hạng."

Nhắc đến nhân sâm, Tần hoàng hậu lập tức nhớ ra.

“Là nàng ta à.”

Năm nay bà nhận rất nhiều lễ vật, ngoài bức họa do Thái tử tặng, thứ làm bà ấn tượng nhất là cây nhân sâm của Tiêu lương đệ.

Ban đầu cây nhân sâm để lẫn với những lễ vật khác, không thu hút ánh mắt người nhìn, phải đến khi đại cung nữ Trân Châu đếm lại số lễ vật, mới phát hiện cây nhân sâm thượng hạng này.

Trân Châu lập tức dâng cây nhân sâm đến trước mặt Tần hoàng hậu.

Tần hoàng hậu là người hiểu biết, nhận ra nhân sâm thượng hạng này là bảo vật khó cầu, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Nhìn lại danh sách lễ vật, người tặng là Tiêu lương đệ.

Tần hoàng hậu hỏi “Có phải Tiêu lương đệ rất được Thái tử sủng ái?”

Chuyện này Trân Châu không rõ lắm, không thể đưa ra đáp án chính xác.

Nàng đề nghị “Hay là mời Lý trắc phi đến hỏi thử?”

Tần hoàng hậu cau mày, hiển nhiên không muốn thấy thứ ngu xuẩn kia.

Trân Châu quan sát sắc mặt, lại nói “Hay là hỏi Tuệ Tương? Tuệ Tương là đại cung nữ bên cạnh Thái tử, chuyện của Thái tử hẳn là biết rất rõ.”

Tần hoàng hậu nghĩ ngợi, vẫn cảm thấy không cần thiết.

“Bỏ đi, chẳng qua chỉ là một Lương đệ cỏn con, dù thật sự được sủng ái cũng không sao, sau này có Thái tử phi, những tôm tép nhỏ này sẽ được xử lý ổn thỏa.”

“Nương nương nói phải.”

Thạch Anh nhận lệnh rời đi.

Tần hoàng hậu như có điều suy nghĩ hỏi “Ngươi cảm thấy Thái tử bệnh thật, hay là giả bệnh?”

Vừa xoa bóp chân cho bà, Trân Châu vừa nhỏ nhẹ nói “Nô tỳ không biết.”

“Gần đây bổn cung luôn cảm thấy Thái tử thay đổi rất nhiều.”

Trân Châu “Có lẽ vì trưởng thành rồi chăng, trẻ con lớn lên ít nhiều đều sẽ thay đổi.”

Tần hoàng hậu cảm khái nói “Đúng vậy, trưởng thành rồi, cánh cũng cứng hơn rồi.”

……

Thạch Anh phụng lệnh Tần hoàng hậu đến Đông cung.

Bốn thái giám và hai cung nữ trực đêm qua bị lôi ra ngoài đánh hai mươi trượng.

Trong số đó có cả Thường công công.

Vì phát huy tác dụng cảnh cáo, lúc thái giám của Thận Hình Ti đánh người, cố ý không bịt miệng sáu người họ, để tiếng la hét của họ truyền khắp Đông cung.

Tiếng hét đau đớn thậm chí có thể nghe thấy từ rất xa làm nhiều người sợ hãi.

Thân là đại thái giám Đông cung, để bảo vệ thể diện của Đông cung, Thường công công cắn chặt răng, không dám phát ra

tiếng.

Đánh xong hai mươi trượng, có một tiểu thái giám lập tức bước tới đỡ hắn dậy.

Thường công công run rẩy chắp tay với Thạch Anh.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương thủ hạ lưu tình.”

Chương 172: Con cờ

Thạch Anh cười nói "Hoàng hậu nương nương nói, lần này chỉ dạy cho các ngươi một bài học nhỏ, sau này nếu còn để chuyện này xảy ra lần nữa, đánh chết toàn bộ."

Mấy người bên cạnh còn đang than khóc nghe vậy giật mình, không dám khóc nữa, chỉ đành nhỏ tiếng nức nở.

Thường công công nhịn đau nói "Nô tài xin nghe theo lời dạy."

Thạch Anh đi xa, Thường công công mới thả lỏng đôi chút, hắn bảo mấy cung nữ thái giám bị phạt trở về phòng.

Trong cung có y sĩ và y nữ chuyên chữa trị cho cung nữ thái giám, nhưng sáu người họ chịu phạt nên mới bị thương, theo quy tắc thì không có tư cách mời y sĩ và y nữ trị thương cho mình.

Họ chỉ có thể cắn răng chịu đựng, chịu được thì mọi chuyện suôn sẻ, không chịu được thì chỉ đành bọc trong chiếu rơm, đưa ra ngoài cung tìm một nơi chôn đi.

Dù Thường công công không nhắc chuyện chịu phạt, nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn biết.

Hắn cảm thấy vô cùng mỉa mai.

Mẫu hậu không hỏi thăm một câu, trực tiếp đánh nô tài bên cạnh hắn, nói là thay hắn phạt đám nô tài vô dụng, thực chất là đang cảnh cáo hắn không được giở trò.

Hắn là con cờ trong tay bà.

Là một con cờ, điều quan trọng nhất phải làm là ngoan ngoãn nghe lời.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Gọi Thường Hỉ tới đây."

"Vâng."

Chẳng lâu sau, Thường công công khập khiễng bước vào.

Vì bị thương nên sắc mặt tái nhợt, lông mày không tự chủ mà cau lại.

Vừa định hành lễ đã bị Thái tử ngăn lại.

"Không cần đa lễ, vết thương của ngươi có nghiêm trọng không?"

Thường công công giả vờ thoải mái nói "Không sao, không đau chút nào, Điện hạ không cần lo lắng."

Lạc Thanh Hàn sai người mang một hộp gỗ đến, trong đó có mấy lọ thuốc trị thương rất tốt.

"Thưởng cho ngươi, cầm lấy dùng đi."

Thường công công vừa sợ vừa mừng nói "Nhiều thuốc như vậy, nô tài dùng không hết, đừng nên lãng phí."

Lạc Thanh Hàn "Còn dư thì chia cho những người khác."

Thường công công nhớ đến mấy cung nữ thái giám không có thuốc chỉ đành phó mặc cho trời, nhất thời mềm lòng, cảm kích nói.

"Nô tài thay mặt các cung nữ thái giám kia cảm tạ ân đức của Thái tử Điện hạ."

"Lần này là ta liên lụy các ngươi."

Thường công công vội quỳ xuống "Điện hạ đừng nói như vậy! Nô tài là nô tài của Thái tử Điện hạ, chỉ cần là vì Điện hạ, đừng nói bị đánh vài cái, dù bắt nô tài bỏ mạng hèn này, nô tài cũng cam tâm tình nguyện!"

Lạc Thanh Hàn lườm một cái "Vì sao ta bệnh, hẳn là ngươi cũng rõ."

Việc hắn uống thuốc ngoài hắn và Tiêu lương đệ, thì không còn ai biết, nhưng Thường công công cẩn thận, theo hắn mỗi ngày nên ít nhiều sẽ biết được.

Thường công công nghiêm túc nói.

"Xin Điện hạ yên tâm, nô tài nhất định sẽ không tiết lộ chữ nào."

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Ngươi theo ta nhiều năm như vậy, ta đương nhiên tin ngươi, lần này ngươi bị thương không nhẹ, trở về dưỡng thương cho tốt. Hoàn toàn hồi phục rồi hãy đến, đừng ỷ còn trẻ mà bỏ mặc thân thể, khi già rồi chỉ có ngươi chịu đựng thôi."

Thường công công biết Thái tử lãnh đạm ra sao, rất hiếm khi nghe Thái tử nói lời quan tâm như vậy, có thể thấy Thái tử thật lòng xem mình là người của ngài ấy.

Thường công công cảm thấy lần này bị đánh rất đáng!

Thường công công cảm động, hai mắt đỏ hoe, sốt sắng nói "Thái tử Điện hạ còn bệnh, nô tài làm sao yên tâm dưỡng thương?"

Người trong cung này khó lường, không biết chừng sẽ có người muốn nhân lúc Thái tử bị bệnh ra tay tấn công, thế nên mình phải luôn ở cạnh Thái tử, tránh đám yêu ma quỷ quái kia tận dụng cơ hội.

Chương 173: Hầu người bệnh

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Ngươi chỉ cần yên tâm dưỡng thương, khoảng thời gian này Tiêu lương đệ sẽ chăm sóc ta, ngươi cũng biết bản lĩnh của nàng, sẽ không có chuyện gì."

Thường công công nghĩ tới bản lĩnh bói quẻ tiên đoán của nàng, cảm thấy an lòng.

"Vậy nô tài cáo lui, Điện hạ bảo trọng thân thể, chờ nô tài hồi phục, sẽ quay về hầu hạ người."

Thường công công cung kính dập đầu, chịu đau đứng dậy, khập khiễng rời đi.

Điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề bật dậy khỏi ghế mỹ nhân, khó tin hỏi.

"Ngươi nói cái gì? Thái tử Điện hạ muốn ta chuyển đến điện Lân Đức hầu hạ?"

Thanh Tùng vội nói "Đúng vậy đúng vậy, vừa rồi Thái tử Điện hạ phái người đến truyền tin, nói là Thường công công bị thương cần tịnh dưỡng một thời gian, bên cạnh Thái tử không thể thiếu người chăm sóc, nên muốn người đến điện Lân Đức hầu hạ Thái tử Điện hạ."

Thanh Tùng nói đến đây, khuôn mặt đỏ bừng vì phấn khích, hai mắt cũng sáng lên.

"Tiểu chủ, Đông cung nhiều phi tần như vậy, Thái tử Điện hạ lại chỉ chọn người đến hầu hạ, chứng tỏ Thái tử Điện hạ thật sự rất sủng ái người!"

Mọi người nhao nhao gật đầu đồng ý, ai cũng lộ vẻ tự hào.

Tiêu Hề Hề ngã xuống ghế mỹ nhân, như gặp phải đả kích nặng nề.

Sao lại thế này?

Nàng tưởng chỉ cần giải quyết phiền phức của chuyện Thái tử phi, thì có thể an tâm tiếp tục ăn no chờ chết.

Nào ngờ Thái tử lại muốn nàng đến hầu người bệnh!

Hầu hạ người khác khổ lắm!

Nàng không muốn đi đâu!

Bảo Cầm tha thiết khuyên nhủ "Tiểu chủ, hãy nắm bắt cơ hội này, nắm chắc trái tim của Thái tử Điện hạ, thành Thái tử phi chỉ là chuyện trong tầm tay!"

Tiêu Hề Hề trưng bộ mặt cá chết "Không, ta không làm được!"

Hai mắt Bảo Cầm bốc hỏa "Không, người có thể làm được!"

Dù được hay không được, cũng không thay đổi được miệng vàng lời ngọc của Thái tử, Tiêu lương đệ nhất định phải đến điện Lân Đức hầu người bệnh.

Vì tin tốt này, toàn bộ điện Thanh Ca tưng bừng hớn hở, ai nấy đều vui mừng.

Trước đây, họ còn lo Tiêu lương đệ chọc giận Thái tử Điện hạ sẽ bị thất sủng.

Xem ra họ nghĩ quá nhiều rồi.

Thái tử Điện hạ vẫn rất sủng ái Tiêu lương đệ, lúc bị bệnh cũng không quên gọi nàng đến bên cạnh.

Hì hì, cơm chó này vừa thơm vừa ngon, bọn họ thích lắm!

Nếu phải chuyển đến điện Lân Đức, dĩ nhiên phải thu dọn hành lý, Bảo Cầm chỉ huy cung nữ lấy những thứ Tiêu lương đệ thường dùng, đóng gói sẵn sàng.

Hạnh Nhi không tham gia đội hình thu dọn, nàng phụ trách chăn nuôi, quan tâm gà vịt heo ngỗng ở hậu viện là được.

Xách một thùng đầy thức ăn cho heo đi về phía chuồng heo, nàng thấy Tiêu lương đệ đứng một mình trước chuồng, nàng vội đặt thùng thức ăn xuống, khuỵu gối hành lễ.

“Nô tỳ bái kiến tiểu chủ.”

Tiêu Hề Hề bảo nàng đứng dậy.

Hạnh Nhi đứng dậy, phát hiện nét mặt Tiêu lương đệ ủ rũ, hình như rất không vui, không khỏi hỏi.

“Tiểu chủ sao lại không vui?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Ta khổ quá mà, sống còn không thoải mái bằng một con heo.”

Một dấu chấm hỏi từ từ nhảy khỏi đầu Hạnh Nhi.

?

Tiêu Hề Hề nhìn hai con heo trong chuồng, trong lòng nàng đầy ghen tị và ngưỡng mộ.

“Em nhìn mấy con heo kìa, mỗi ngày chỉ ăn với ngủ, không cần lo chuyện gì, chỉ cần chăm chỉ nuôi thịt thôi, nhàn nhã thoải mái biết bao!”

Không như nàng, phải đi hầu hạ người ta.

Hạnh Nhi thận trọng nói “Nhưng cuối năm heo này sẽ bị mần

thịt mà.”

Tiêu Hề Hề “……”

Chương 174: Cẩn thận họa từ miệng mà ra

Hạnh Nhi "Người từng thấy cảnh giết heo bao giờ chưa? Phải trói bốn móng heo lại, dao trắng thọc vào, rút ra đầy máu, tiếng hét thảm cách hàng dặm cũng nghe thấy, sau khi giết heo, phải chọc tiết ngâm nước sôi cạo lông, mổ bụng …"

"Được rồi, đừng nói nữa." Tiêu Hề Hề ngắt lời nàng "Ta vẫn nên đi hầu hạ Thái tử Điện hạ."

Làm heo thảm quá, nàng vẫn nên tiếp tục làm vợ bé người ta thôi.

Hạnh Nhi tiễn Tiêu lương đệ rời đi.

Không hiểu sao nàng thấy bóng lưng Tiêu lương đệ có hơi tang thương.

Nàng lắc lắc đầu, không nên nghĩ lung tung như thế, tiếp tục yên tâm cho con heo to bự của nàng ăn.

Bảo Cầm chất hành lý đã thu dọn lên xe, đóng gói cả Tiêu lương đệ gửi đến điện Lân Đức.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề đến điện Lân Đức, nơi này rộng rãi hơn điện Thanh Ca của nàng nhiều.

Đại cung nữ của của điện Lân Đức tên Tuệ Tương, năm nay hai mươi hai tuổi, dung mạo khá xinh đẹp, nhưng cứ luôn cau mày, trông có vẻ hơi cứng nhắc.

Tuệ Tương đã dọn dẹp phòng khách, thấy Tiêu lương đệ đến, nàng lập tức gọi người giúp chuyển hành lý của Tiêu lương đệ

vào.

“Tiểu chủ, Thái tử Điện hạ còn đang bệnh, không tiện ngủ chung giường với ngài ấy, cho nên đặc biệt sắp xếp gian phòng này cho người. Người xem có hài lòng không? Nếu cần đổi chỗ nào, người có thể trực tiếp nói với nô tỳ.”

Tiêu Hề Hề không có yêu cầu gì về chỗ ở, có thể ở là được rồi.

Nàng nhìn tướng mạo của Tuệ Tương, nhắc nhở nói.

“Ngươi phải cẩn ngôn thận hành, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

Tuệ Tương khó hiểu, hoàn toàn không hiểu ý của đối phương.

Tiêu Hề Hề không có ý định giải thích, tìm một nơi thoải mái ngồi xuống.

Tuệ Tương cau mày, cảm thấy Tiêu lương đệ này kỳ lạ sao đó.

“Điện hạ hiện đang bàn chuyện với Hình bộ Thượng thư, tạm thời không thể gặp người, người ở đây nghỉ ngơi một lát, nếu có gì dặn dò, chỉ cần gọi một tiếng là được.”

Tuệ Tương nói xong, liền lui ra ngoài.

Lần này Tiêu Hề Hề chuyển đến điện Lân Đức, chỉ mang theo một mình Bảo Cầm.

Lúc này Bảo Cầm đang chỉ huy hai tiểu cung nữ sắp xếp hành lý.

Nàng vừa làm vừa hỏi “Tiểu chủ vừa nãy sao lại nói như vậy với Tuệ Tương? Người nhìn thấy gì rồi sao?”

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Nàng ta có thể sẽ gặp tai họa đổ máu, nguồn gốc tai họa là miệng của nàng ta. Nếu nàng ta có thể cẩn ngôn thận hành, nói ít làm nhiều, có lẽ tránh được một kiếp.”

Bảo Cầm hiểu như không hiểu "Ồ."

Ban đầu Tiêu Hề Hề chỉ muốn nghỉ ngơi, nhưng lại ngủ thiếp lúc nào không hay.

"Tiểu chủ, dậy đi."

Tiêu Hề Hề bị đánh thức, nàng mở mắt, thấy Bảo Cầm đang đứng trước mặt.

Bảo Cầm thúc giục "Người đừng ngủ nữa, Thái tử Điện hạ gọi người kìa."

"Ồ …"

Tiêu Hề Hề lúc này còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ màng.

Tuệ Tương đứng trước cửa, không khỏi cau mày khi thấy cảnh này, nàng không hài lòng với tác phong chậm chạp này của Tiêu lương đệ.

Bảo Cầm đỡ Tiêu lương đệ dậy, giúp nàng chỉnh lại y phục và trang điểm đơn giản, xác nhận không còn gì sai sót, Bảo Cầm mới dìu nàng ra ngoài.

Ra ngoài rồi mới biết nơi này cách tẩm điện của Thái tử khá xa.

Tiêu lương đệ không quan tâm mấy chuyện nhỏ này, người ta bảo nàng ở đâu thì nàng ở đó.

Bảo Cầm hơi bất mãn.

Tiểu chủ nhà nàng tới hầu hạ Thái tử Điện hạ, ở xa như vậy làm sao hầu hạ Thái tử Điện hạ?

Nàng thấy sắp xếp này rất không ổn.

Nhưng họ là người mới tới, còn chưa đứng vững, lúc này so đo chuyện nhỏ nhặt, sẽ làm người khác thấy họ nhỏ nhen.

Chương 175: Sao làm giả thành thật luôn rồi?

Bảo Cầm chỉ đành nuốt hết vào bụng.

Nào ngờ nàng không nói, mà Tuệ Tương có lời muốn nói.

Trong lúc dẫn đường, Tuệ Tương vờ như vô tình hỏi.

“Cuộc sống trước đây của tiểu chủ ở điện Thanh Ca rất nhàn nhã nhỉ?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, thản nhiên đáp “Cũng ổn.”

Tuệ Tương chậm rãi nói “Điện Lân Đức chúng ta khác với điện Thanh Ca, đây là tẩm cung của Thái tử, trước giờ Thái tử luôn xem trọng quy tắc, đặc biệt là với người hầu bên cạnh càng yêu cầu nghiêm khắc hơn. Tiểu chủ mới đến chắc có thể chưa quen, nhưng không sao, người có chỗ nào không hiểu có thể nói với nô tỳ, nô tỳ sẽ nói người biết phải làm thế nào.”

Tiêu Hề Hề lại ngáp một cái “Ừ.”

Tuệ Tương không khỏi quay đầu lại nhìn “Tiểu chủ sao cứ ngáp mãi vậy?”

“Vì buồn ngủ đó.”

“Buổi tối người không ngủ đủ giấc sao?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Ngủ cũng giống như ăn, vĩnh viễn không bao giờ đủ.”

Tuệ Tương “……”

Nàng nhịn, nhưng vẫn không kìm được nhắc nhở "Nữ tử đi đứng phải đoan trang, dáng đi uyển chuyển, sao có thể vừa đi vừa ngáp? Như vậy không trang nghiêm, còn thể thống gì nữa."

"Ừ." Tiêu Hề Hề vừa nói, vừa ngáp một cái.

Tuệ Tương "……"

Tuệ Tương bực bội hỏi "Tiểu chủ có nghe nô tỳ nói không?"

Tiêu Hề Hề "Có mà."

"Nhưng nô tỳ thấy người không để tâm lời nô tỳ nói."

Tiêu Hề Hề chớp mắt, khá ngạc nhiên "Í, bị ngươi phát hiện rồi."

Tuệ Tương "……"

Cái gì mà bị ngươi phát hiện rồi?

Biểu hiện của người rõ ràng vậy, ta đâu có mù!

Với cả sao người có thể thừa nhận sảng khoái như vậy?

Người cố ý phải không?

Tuệ Tương thật sự sắp tức chết mất.

Là đại cung nữ bên cạnh Thái tử, là cung nữ có địa vị cao nhất trong toàn bộ Đông cung, dù là phi tần nào trong Đông cung thấy nàng cũng phải nể mặt ba phần, nhưng Tiêu lương đệ này không cho nàng chút mặt mũi nào, lời nàng vừa nói đều uổng phí cả!

Tuệ Tương kìm nén cơn giận, nói "Tiểu chủ, người đừng chê nô tỳ quản quá nhiều, nô tỳ nói nhiều như vậy chỉ vì muốn tốt cho người. Đây là điện Lân Đức, là tẩm cung của Thái tử, Thái

tử là kiểu người trong mắt không chứa được hạt cát, phạm phải điều cấm kỵ, không chỉ có người bị phạt, cả nô tỳ chúng ta cũng sẽ bị liên lụy.”

Tiêu lương đệ ngoan ngoãn đáp lời “Ừ.”

Có lẽ thấy nàng là kiểu người dễ nói chuyện, Tuệ Tương kìm không được lại lải nhải rất nhiều chuyện, nội dung toàn là bảo nàng phải biết an phận, đừng ỷ Thái tử sủng ái mà làm bậy.

Tiêu Hề Hề không phản bác, chỉ ừ ừ à à đáp lại, trông thì khá nghe lời, nhưng tâm trí của nàng sớm đã trôi dạt lên chín tầng mây rồi.

Ài, không biết trưa nay ăn gì?

Nàng muốn ăn thịt, dù là gà cá vịt heo, cái gì cũng được …

Không dễ gì mới đến được tẩm điện của Thái tử.

Tuệ Tương lúc này mới im miệng.

Tiêu Hề Hề tiến lên hành lễ “Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Tuệ Tương và Bảo Cầm theo sau, quỳ xuống hành lễ.

Lạc Thanh Hàn lúc này đang xem hồ sơ do Hình bộ gửi đến, không ngẩng đầu nói “Qua đây.”

Vì bị bệnh nên giọng hắn khàn hơn bình thường, nhưng không khó nghe, ngược lại có hơi trầm thấp gợi cảm.

Tiêu Hề Hề nghe thấy âm thanh này có hơi ngạc nhiên.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thái tử, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, giữa hai hàng mày còn hơi có khí bệnh.

Ngài ấy thật sự bị bệnh rồi.

Tiêu Hề Hề rất ngạc nhiên, ngài ấy không phải giả bệnh à? Sao làm giả thành thật luôn rồi?

Chương 176: Thần thiếp không ổn rồi, thần thiếp sắp chết rồi!

Tiêu Hề Hề đi tới, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Thái tử, đang định lên tiếng hỏi, nhưng bị Tuệ Tương cắt ngang.

“Tiểu chủ, chưa được Thái tử cho phép, người không thể ngồi được.”

Tiêu lương đệ này rốt cuộc làm sao vậy?

Sao không biết quy tắc gì hết?

Lúc mới vào cung, ma ma giáo dưỡng không phải đã dạy những quy tắc này rồi sao?

Lúc này Tiêu Hề Hề mới nhớ ra vẫn có một quy tắc như thế.

Đều trách lúc trước nàng cùng Thái tử xuống phía nam, ở ngoài cung Thái tử buông lỏng yêu cầu với nàng, trước mặt hắn, nàng muốn ngồi thì ngồi, suốt ba tháng toàn như vậy, nàng quen mất rồi.

Nàng vừa định đứng lên thì bị Lạc Thanh Hàn ngăn lại.

“Nơi này không có người ngoài, nàng cứ như trước, không cần quá gò bó.”

Tiêu Hề Hề tức thì vui mừng.

Nàng thích cảm giác không bị gò bó.

Nàng sáp gần đến Thái tử, như thể đang thì thầm, nhỏ giọng hỏi.

“Người không phải giả bệnh sao? Điện hạ sao lại bệnh thật rồi?”

Hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai, hơi ngứa ngáy, Lạc Thanh Hàn hơi híp mắt, cũng nhỏ giọng nói.

“Giả không lừa được, thật giả lẫn lộn, mới làm người khác tin.”

Lúc bị bệnh, giọng của hắn có hơi khàn, bây giờ hắn cố ý hạ thấp giọng, như âm loa siêu trầm, làm Tiêu Hề Hề không phải là người thanh khống, vẫn cảm thấy lỗ tai tê dại, như có luồng điện chạy qua.

Nàng cảm thấy bản thân không chống đỡ được.

Nàng nhỏ giọng nói “Giọng của Điện hạ lúc này thật là hay.”

Lời khen đến quá đột ngột làm Lạc Thanh Hàn ngẩn ra.

Hắn nhìn đôi mắt nàng sáng ngời, khóe miệng không tự chủ được hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười cực kỳ nhạt.

Nụ cười như vậy hiện trên khuôn mặt tái nhợt vì bệnh, có một vẻ đẹp mong manh khó tả.

Tiêu Hề Hề che trái tim, khoa trương hét lên “Thần thiếp không ổn rồi, thần thiếp sắp chết rồi!”

Lạc Thanh Hàn thu lại nụ cười, cau mày hỏi “Nàng cũng bệnh rồi?”

“Đúng vậy, thần thiếp bị thịnh thế mỹ nhan của người đâm trúng tim, tim đập nhanh hoa mắt chóng mặt, Điện hạ mau gọi thái y đến khám cho thần thiếp, bệnh này của thần thiếp có trị khỏi được không?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hình như hắn bị người ta trêu đùa rồi.

Tiêu Hề Hề pha trò một hồi, lười biếng trong cơ thể nàng lại chảy ra.

Nàng tựa nửa người trên bàn, một tay chống mặt, hơi hé môi ngáp một cái, dáng vẻ lười biếng không xương.

Thấy vậy, Tuệ Tương càng cau mày chặt hơn.

Trước mặt Thái tử, sao có thể vô lễ như vậy? Không có dáng ngồi, quả thật khó coi!

Nhưng vì có Thái tử ở đây, Tuệ Tương không thể nói quá nhiều, đành phải nhịn.

Tiêu Hề Hề nhìn số lượng lớn hồ sơ chồng chất bên tay của Thái tử, tò mò hỏi "Điện hạ đã bệnh rồi, sao không lên giường nghỉ ngơi?"

Lạc Thanh Hàn không ngẩng đầu nói "Đây là những hồ sơ quan trọng của Hình bộ trong tháng này, đang chờ gửi gấp đến Nội các, hôm nay ta phải đọc hết, không thể chậm trễ thời gian."

Tiêu Hề Hề chống cằm, nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn thở dài.

"Điện hạ cũng vất vả quá đi."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu liếc nàng.

"Nàng đang đau lòng cho ta à?"

Tiêu Hề Hề thẳng thắn thừa nhận "Đúng vậy."

Nàng thẳng thắn như vậy, ngược lại làm Lạc Thanh Hàn có hơi không tự nhiên, hắn ho nhẹ một tiếng "Không có gì đáng đau lòng hết, vị trí ở đâu thì làm chuyện đó, đây là chuyện ta phải làm."

Thấy Thái tử ho khan, Tuệ Tương vội rót cho hắn một tách trà nóng.

“Điện hạ, uống chút nước cho nhuận cổ họng đi.”

Chương 177: Kề tai nói nhỏ

Lạc Thanh Hàn không chạm vào tách trà, tiếp tục nghiêm túc phê duyệt hồ sơ.

Tiêu Hề Hề không có gì làm, chỉ có thể nhìn hắn làm việc, quả thật rất nhàm chán, tiện tay cầm một quyển hồ sơ, muốn xem trong đó viết gì.

Tuệ Tương lại mở miệng, giọng điệu càng nghiêm khắc hơn "Đây là hồ sơ Hình bộ gửi tới, tiểu chủ, người không thể tùy tiện động vào."

Tiêu Hề Hề nhìn Thái tử, mong chờ hỏi.

"Điện hạ, thần thiếp có thể xem một chút không?"

Lạc Thanh Hàn "Tùy nàng."

Tiêu Hề Hề mắt cười cong cong "Điện hạ thật tốt!"

Nàng cẩn thận mở hồ sơ, phát hiện bên trong viết bằng tiếng Hán cổ, đáng tiếc, một học sinh kém như nàng xem không hiểu, chỉ có thể đoán mò tìm nghĩa.

Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu, thấy nàng nhăn mặt như thù hằn vô cùng, trong lòng liền hiểu.

Học sinh giỏi Thái tử đưa tay "Đưa hồ sơ cho ta xem."

Tiêu Hề Hề đưa hồ sơ cho hắn.

Lạc Thanh Hàn đọc nhanh nội dung bên trong, bình tĩnh nói "Đây là một vụ án giết người, kẻ giết người là một phụ nữ tên

Lưu Tứ Nương, vì con gái của mình bị làm nhục, Lưu Tứ Nương đã giết kẻ đó để trả thù cho con gái mình. Huyện nha đã bắt Lưu Tứ Nương, nhân chứng vật chứng đầy đủ, theo luật pháp Đại Thịnh, Lưu Tứ Nương bị kết án xử trảm."

Đại Thịnh rất xem trọng vụ án liên quan đến mạng người, dù người chết chỉ là thường dân, hồ sơ cũng phải giao cho Hình bộ, sau khi Hình bộ kết án, còn phải dâng lên cho Hoàng đế và Nội các xem qua.

Tiêu Hề Hề cau mày "Lưu Tứ Nương trả thù cho con gái, chuyện có nguyên nhân cả, không thể xử nhẹ cho bà ấy sao?"

Lạc Thanh Hàn "Pháp luật không khoan hồng."

Tiêu Hề Hề thở dài "Đặt mình vào vị trí đó, nếu con gái của thần thiếp bị bắt nạt, thần thiếp cũng bất chấp mọi thứ để trả thù."

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn mặt không cảm xúc nói "Có ta đây, không ai dám bắt nạt con gái của ta."

Tiêu Hề Hề "Lỡ như có thì sao? Lỡ như có người không sợ chết cứ bắt nạt con gái của người thì sao?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Giết cả nhà gã."

Tiêu Hề Hề "Giết người phải đền mạng đó."

Lạc Thanh Hàn im lặng một lúc, cầm bút lên, gạch bỏ kết quả phán quyết của Lưu Tứ Nương, sửa từ xử trảm thành cạo tóc làm ni cô, bị giam ba năm.

Hắn đóng ấn Thái tử, sau đó đóng hồ sơ lại, đặt sang một bên, tiếp tục đọc những hồ sơ khác.

Lúc này, hắn đột nhiên nghe Tiêu lương đệ nói.

“Không đúng, vừa rồi thần thiếp nói là con gái của mình, sao lại trở thành con gái của Điện hạ rồi?”

Lạc Thanh Hàn không để ý tới nàng.

May là Tiêu Hề Hề không muốn đào sâu, sau khi lẩm bẩm vài câu, nàng vứt chuyện vặt này ra sau đầu, cầm hồ sơ khác lên xem.

Nàng vắt óc suy đoán, đọc rất lâu vẫn không thể xem trọn một hồ sơ nào.

Đây quả là bi kịch của học sinh kém mà!

Lạc Thanh Hàn trực tiếp lấy hồ sơ trong nàng, dịch nội dung trong hồ sơ thành ngôn ngữ thường ngày, giải thích ngắn gọn cho nàng.

Sau khi đọc xong, hắn cầm bút lên, ghi lời phê phía cuối hồ sơ.

Tiêu Hề Hề cầm ấn Thái tử, chấm mực sau đó đưa sang.

Lạc Thanh Hàn không cầm, chỉ vào chỗ trống của hồ sơ, ra hiệu cho nàng đóng dấu.

Tiêu Hề Hề ấn con dấu xuống, để lại một con dấu nho nhỏ màu đỏ.

Kế đó, mỗi khi Lạc Thanh Hàn đọc xong một hồ sơ, sẽ tiện thể nói nàng biết nội dung của hồ sơ đó.

Tiêu Hề Hề cảm thấy đây giống như một phiên bản cổ xưa của câu lạc bộ kể chuyện, mỗi câu chuyện là một cuộc đời, mang đến cho một cô nương lớn lên trên núi như nàng rất nhiều cái nhìn sâu sắc.

Nàng thích thú lắng nghe.

Mỗi lần nghe xong câu chuyện, nàng sẽ giúp đóng ấn Thái tử.

Thỉnh thoảng, nàng sáp đến cạnh Thái tử, kề tai nói nhỏ với hắn.

Chương 178: Bạch trắc phi cầu kiến

Hai người rất ăn ý, không khí hòa thuận.

Ai không biết nhìn vào cảnh này sẽ còn tưởng đây là cặp vợ chồng son mới cưới.

Hai người thân mật cô lập mọi người xung quanh, người khác muốn xen vào cũng không tìm được kẽ hở.

Tuệ Tương vô cùng sửng sốt.

Nàng hầu hạ Thái tử hơn ba năm, biết rõ Thái tử Điện hạ là người thế nào, ngài ấy thích yên tĩnh, đặc biệt là khi xử lý công vụ, ghét nhất bị quấy rầy.

Nhưng hiện tại, Thái tử Điện hạ dung túng cho Tiêu lương đệ đọc hồ sơ, kiên nhẫn nói nàng biết nội dung hồ sơ.

Đây tuyệt đối không phải là thái độ nên có đối với một Lương đệ cỏn con!

Lúc này, một tiểu thái giám bước nhanh trên hành lang, quỳ xuống hành lễ với Thái tử, cung kính nói.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ, Bạch trắc phi cầu kiến.”

Lạc Thanh Hàn không ngẩng đầu nói “Không gặp.”

“Vâng.”

Tiểu thái giám xoay người rời đi, ra khỏi điện Lân Đức, thấy Bạch trắc phi ở cửa.

Hắn tiến lên hành lễ "Nương nương, Thái tử Điện hạ đang bận, tạm thời không tiện gặp người, mời người về cho."

Bạch trắc phi cắn môi, yếu ớt cầu xin "Ta chỉ muốn gặp Điện hạ mà thôi, chỉ cần thấy ngài ấy bình an vô sự, ta sẽ rời đi."

Tiểu thái giám lúng túng nói "Điện hạ thật sự rất bận, nô tài không thể làm chủ."

Liễu Nhứ hỏi "Ngươi đừng lừa chúng ta, vừa nãy ta nghe nói Tiêu lương đệ được đưa đến điện Lân Đức, nếu Tiêu lương đệ có thể gặp Thái tử Điện hạ, tại sao nương nương nhà chúng ta không thể? Lẽ nào Trắc phi nương nương nhà chúng ta còn không bằng một Lương đệ cỏn con?"

Tiểu thái giám không trả lời được, chỉ có thể liên tục chắp tay tạ lỗi.

Liễu Nhứ không chịu bỏ cuộc, vẫn quấn lấy tiểu thái giám.

Bạch trắc phi nhìn cánh cổng điện Lân Đức trước mặt, trong lòng chua xót khổ sở không thôi.

Vì từ nhỏ sức khỏe nàng không tốt, người trong nhà luôn quan tâm che chở nàng, lúc nàng quyết định tham gia tuyển tú, trưởng bối trong nhà ra sức khuyên can, nàng một mực làm theo ý mình, nhất quyết phải gả cho Thái tử.

Trước khi vào cung, nàng đã biết Lạc Thanh Hàn.

Khi đó, Lạc Thanh Hàn vẫn còn là Tam hoàng tử, hắn đang học ở Thái Học, phụ thân của Bạch trắc phi đang dạy học ở đó. Lạc Thanh Hàn thường dùng thân phận học trò đến nhà bái phỏng phụ thân của Bạch trắc phi, hỏi bài tập về nhà, thời gian lâu dần, Bạch trắc phi chú ý đến thiếu niên anh tuấn này.

Lúc đầu, nàng bị thu hút bởi vẻ ngoài nổi bật của hắn, sau đó dần nảy sinh tình cảm.

Bất chấp người nhà phản đối nàng tham gia tuyển tú, nàng vào

cung làm Trắc phi của Thái tử.

Tính tình Thái tử lãnh đạm, mỗi ngày bận rộn công vụ, rất ít đến hậu viện, nhưng dù vậy, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ đến điện Ngọc Liên thăm Bạch trắc phi, biết nàng sức khỏe không tốt, sẽ đặc biệt gọi thái y đến chẩn trị cho nàng.

Bạch trắc phi nghĩ, tuy Thái tử cưới rất nhiều nữ nhân, nhưng nàng trong lòng hắn không giống những người khác.

Ngài ấy lạnh lùng với những nữ nhân khác.

Dịu dàng của ngài ấy nên thuộc về một mình nàng.

Nhưng bây giờ, ngài ấy lại trao dịu dàng của mình cho một nữ nhân khác, mà nàng ngay cả tư cách đặt chân vào điện Lân Đức gặp Thái tử cũng không có.

Tiêu lương đệ đó đã thay thế nàng, trở thành nữ nhân đặc biệt nhất trong lòng Thái tử.

Hồng nhan chưa phai, ân đã dứt.

Bạch trắc phi thấy đau đớn trong lòng.

Những ngón tay giấu trong ống tay áo từng chút siết chặt.

Móng tay cắ.m vào lòng bàn tay đến phát đau.

Liễu Nhứ quấn lấy tiểu thái giám rất lâu, nhưng vẫn không thể thay đổi kết quả.

Dù không muốn nhưng nàng cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nàng quay đầu tìm Bạch trắc phi, thấy Bạch trắc phi hốc mắt đỏ hoe.

Chương 179: Cậy sủng mà kiêu

Liễu Nhứ đau lòng an ủi nói "Nương nương, người đừng buồn, có lẽ Thái tử Điện hạ đang bận thật, chúng ta về trước đi, ngày mai lại tới."

Bạch trắc phi chậm rãi lắc đầu "Ta không về, ta sẽ ở đây chờ, ta không tin Thái tử tuyệt tình như vậy."

Nàng thích Thái tử đã rất lâu, Thái tử cũng từng đối xử dịu dàng với nàng.

Giữa họ thật sự có tình cảm mà.

Thái tử chỉ thấy mới mẻ, tạm thời bị Tiêu lương đệ thu hút mà thôi.

Nếu bây giờ nàng đi, Thái tử có thể sẽ hoàn toàn quên mất nàng, nàng phải ở đây đợi Thái tử hồi tâm.

Liễu Nhứ khuyên vài câu, thấy nàng cố chấp không muốn về, chỉ đành ở lại với nàng.

Tiểu thái giám không ngờ Bạch trắc phi cố chấp như vậy, lại không thể cưỡng ép đuổi đi, chỉ đành mặc nàng.

Chẳng biết có phải vì có Tiêu lương đệ bên cạnh hay không, Lạc Thanh Hàn cảm thấy tốc độ xử lý công vụ hôm nay cực kỳ nhanh, chớp mắt đã phê duyệt xong hồ sơ chất chồng trên bàn.

Làm hắn có hơi chưa thỏa mãn.

Trước kia, hắn một mình phê duyệt công văn, vì một mình trong môi trường yên tĩnh sẽ dễ dàng tập trung hơn, nhưng vừa

rồi cảm giác hắn và Tiêu lương đệ cùng nhau phê duyệt hồ sơ cũng không tệ.

Đặc biệt là khi hai mắt sáng ngời của nàng nhìn hắn, tâm trạng của hắn tốt hơn một cách khó hiểu, tốc độ làm việc cũng nhanh hơn rất nhiều.

Tuệ Tương mang nước ấm đến, quỳ trước mặt Thái tử.

Lạc Thanh Hàn rửa tay, hỏi "Đã đến giờ Ngọ chưa?"

Tuệ Tương cung kính trả lời "Vừa qua giờ Ngọ."

"Dùng bữa thôi."

"Vâng."

Nghe hấy hai từ dùng bữa, Tiêu Hề Hề lập tức vểnh tai lên, hưng phấn hỏi "Trưa nay ăn gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Nàng muốn ăn gì?"

"Thần thiếp muốn ăn thịt!"

Lạc Thanh Hàn còn chưa kịp trả lời, Tuệ Tương đã cau mày nói "Thái tử Điện hạ còn đang bệnh, mỗi ngày đều phải uống thuốc, thái y nói nên ăn uống thanh đạm, ít ăn mặn."

Chuyện gì Tiêu Hề Hề cũng có thể nhượng bộ, ngoại trừ chuyện ăn uống.

"Thái y nói ít ăn, chứ không phải không được ăn, hơn nữa Thái tử Điện hạ mỗi bữa có hai mươi món, ta chỉ cần hai món thịt là được rồi, đâu có cản trở Thái tử Điện hạ dùng bữa."

Tuệ Tương cau mày càng chặt "Đây không phải vấn đề có mấy món, mà là thái độ của người, người tới đây là để hầu hạ Thái tử Điện hạ, chuyện gì cũng phải đặt Thái tử Điện hạ lên hàng đầu, người không thể vì thỏa mãn cơn thèm ăn của mình mà coi thường sức khỏe của Thái tử."

Tiêu Hề Hề trừng mắt giận dữ nhìn nàng.

Tuệ Tương không nhượng bộ "Xin tiểu chủ nhớ thân phận của mình, đừng cậy sủng mà kiêu."

"Ta cứ cậy sủng mà kiêu đấy!"

Nói xong, Tiêu Hề Hề nhào vào lòng Thái tử, ôm hắn bắt đầu làm nũng.

"Điện hạ, thần thiếp muốn ăn thịt, muốn ăn thịt mà ~"

Lạc Thanh Hàn "……"

Thái tử mặt không biểu cảm đẩy nữ nhân trong lòng ra ngoài.

"Ta còn đang bệnh, nàng đừng lại gần, tránh lây bệnh cho nàng."

Tiêu Hề Hề ôm hắn không buông, đầu nàng lắc qua lắc lại trong lòng hắn.

"Ăn thịt ăn thịt, thần thiếp muốn ăn thịt ~"

Lạc Thanh Hàn không đẩy nàng ra được, chỉ đành nhìn Tuệ Tương, mặt không biểu cảm nói "Đi chuẩn bị hai món thịt."

Tuệ Tương không đồng ý "Điện hạ, hiện giờ người nên ăn thanh đạm, ít ăn mặn thì tốt hơn."

"Bảo ngươi đi thì ngươi cứ đi."

Tuệ Tương hết cách, chỉ đành làm theo lệnh của Thái tử, bất mãn của nàng với Tiêu lương đệ ngày càng tăng.

Nàng vào cung đã nhiều năm, chưa từng thấy phi tần nào không biết phép tắc như Tiêu lương đệ!

Đây chính là điểm bất lợi khi không có Thái tử phi, nếu có

Thái tử phi, Đông cung há có thể dung túng cho một nữ nhân như Tiêu lương đệ ỷ được sủng ái mà làm xằng làm bậy?

Chương 180: Thái tử là của nàng

Tiêu Hề Hề được ăn món thịt ngon mà nàng luôn nhớ mong.

Một dĩa thịt kho tàu, một dĩa thịt dê xào hành.

Nàng ăn no nê, cảm khái từ tận đáy lòng "Ngày tháng có thịt ăn tốt đẹp quá đi mất!

Vì Lạc Thanh Hàn bệnh, chỉ có thể ăn cháo, món ăn đều là đồ chay thanh đạm.

Lúc đầu hắn không có khẩu vị, nhưng thấy Tiêu lương đệ ăn ngon lành, hắn không kìm được mà ăn thêm nửa bát cháo.

Dường như mỗi lần hắn ăn cùng nàng, khẩu vị của hắn lại tốt hơn.

Sự thỏa mãn và hạnh phúc khi có thể ăn những món ngon trên người nàng có thể lan sang người khác.

Sau khi ăn uống no nê, Tiêu Hề Hề bắt đầu buồn ngủ, nàng ghét đoạn đường về phòng khách quá dài, trực tiếp ngã xuống giường của Lạc Thanh Hàn.

Lúc này, cửa bị gõ nhẹ.

Lạc Thanh Hàn "Chuyện gì?"

Giọng của Tuệ Tương vọng qua cửa.

"Thái tử Điện hạ, Bạch trắc phi còn đứng bên ngoài, người thật sự không muốn gặp một lần sao? Trước giờ Bạch trắc phi sức khỏe không tốt, nếu cứ đứng như vậy, sợ là không chịu nổi

nữa.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng bật ra hai chữ.

“Không gặp.”

Tuệ Tương không ngờ Thái tử lại tuyệt tình như vậy, không khỏi cau mày.

So với Tiêu lương đệ ham ăn lười biếng cậy sủng mà kiêu, Bạch trắc phi càng hiền lương thục đức, nữ nhân như vậy mới xứng với Thái tử.

Nhưng Thái tử Điện hạ lại thiên vị Tiêu lương đệ, làm Tuệ Tương thật sự không hiểu nổi.

Nàng cảm thấy bản thân là đại cung nữ bên cạnh Thái tử, có bổn phận phải nhắc nhở Thái tử.

“Điện hạ, Bạch trắc phi dù sao cũng là con gái của Thái phó, người lạnh nhạt với Bạch trắc phi như vậy, nếu truyền ra ngoài sợ là Thái phó sẽ không vui.”

Lạc Thanh Hàn “Thế thì đã sao?”

Tuệ Tương nghẹn họng.

Lạc Thanh Hàn “Đừng đến làm phiền ta nghỉ ngơi.”

Cách một cánh cửa, Tuệ Tương vẫn cảm nhận được khí lạnh tỏa ra từ lời của Thái tử.

Nàng sợ tới mức tim run rẩy cả lên, không dám nói thêm lời nào, cuống quýt rời đi.

Ngoài điện Lân Đức, Bạch trắc phi và Liễu Nhứ vẫn chưa đi.

Họ đã đứng suốt hai canh giờ, bắp chân tê rần run rẩy, sắp không đứng vững.

Bạch trắc phi từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ như vậy.

Nàng cắn răng, nàng vì Thái tử làm đến bước này, nàng không tin Thái tử không động lòng!

Thấy Tuệ Tương đi ra, ánh mắt Bạch trắc phi hơi sáng lên, nàng tiến lên một bước, gấp gáp hỏi.

“Thái tử Điện hạ đâu? Ngài ấy có muốn gặp ta không?”

Tuệ Tương nói “Nương nương, người mau về đi, Thái tử Điện hạ đang ngủ trưa với Tiêu lương đệ, không rảnh gặp người.”

Sắc mặt Bạch trắc phi tái nhợt như gặp phải đả kích, không tin được hỏi.

“Ta đợi lâu như vậy, Điện hạ vẫn không muốn gặp ta?”

“Ngài ấy sao tuyệt tình với ta như vậy? Chuyện này không thể nào, Điện hạ không thể tuyệt tình như vậy, nhất định là có người xúi giục! Có phải Tiêu lương đệ nói xấu ta không? Nhất định là do nàng ta, chỉ nàng ta mới có thể làm ra chuyện như vậy! Nói ta biết, có phải nàng ta không?”

Tuệ Tương tỏ ra đồng tình “Dù Tiêu lương đệ có nói gì đó thật, cũng nằm ngoài quyền hạn của nô tỳ, xin người về cho, đừng chọc giận Thái tử nữa.”

Lời của Tuệ Tương khẳng định suy đoán của Bạch trắc phi.

Ai oán và ghen tị trong lòng Bạch trắc phi lập tức hóa thành thù hận.

Nàng chuyển toàn bộ thù hận của mình sang Tiêu lương đệ.

Là tại Tiêu lương đệ đâm chọt trước mặt Thái tử, mới làm nàng bị Thái tử Điện hạ ghét bỏ.

Nàng tuyệt đối không tha cho Tiêu lương đệ.

Thái tử là của nàng, là của riêng nàng!

Không ai có thể đoạt đi!

Bạch trắc phi hai mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm điện Lân Đức lần cuối, Liễu Như dìu nàng ngồi lên kiệu, trở về điện Ngọc Liên.

Chương 181: Không biết phép tắc

Nửa giờ sau, Lạc Thanh Hàn ngủ trưa dậy.

Tuệ Tương mở cửa, dẫn hai cung nữ bước vào, cẩn thận hầu hạ Thái tử rửa mặt thay y phục.

Tuệ Tương thoáng nhìn Tiêu lương đệ vẫn còn đang ngủ, không khỏi cau mày "Tiểu chủ sao vẫn còn ngủ?"

Theo lý mà nói, Thái tử rời giường, phi tần nhất định phải dậy hầu hạ Thái tử thay y phục, nhưng Tiêu lương đệ vẫn ngủ ngon lành, hoàn toàn không có y thức dậy, không biết phép tắc quá rồi!

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói "Để nàng ngủ, cứ mặc nàng."

Tuệ Tương nhẫn nhịn, nhưng vẫn không kìm được lên tiếng khuyên.

"Người là Thái tử, muốn sủng ái phi tần nào là tự do của người, nô tỳ không có quyền can thiệp, nhưng nô tỳ thật sự chịu không nổi nữa! Tiêu lương đệ ham ăn lười biếng, không biết phép tắc, cậy sủng mà kiêu, quan trọng nhất là, nàng không hề quan tâm người, chỉ lo hưởng thụ của bản thân. Điện hạ, phi tần như vậy không đáng để người tốt với nàng!"

Bảo Cầm đứng ở cửa, nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng, tim đập thình thịch, thầm kêu không ổn, Tuệ Tương thế mà lại mách lẻo với Thái tử!

Ai cũng biết Tuệ Tương là đại cung nữ bên cạnh Thái tử, lúc Thái tử còn là Tam hoàng tử, nàng đã theo hầu bên cạnh, chăm sóc cuộc sống hàng ngày của hắn.

Nàng nhất định có vị trí không nhỏ trong lòng Thái tử, nếu Thái tử thật sự nghe lời nàng, xử lý Tiêu lương đệ thì phải làm sao đây?

Bảo Cầm thận trọng thò đầu vào thăm dò, lại thấy đương sự Tiêu lương đệ còn đang ngủ say!

Bảo Cầm lo lắng nhảy dựng lên.

Người ta đã cáo trạng tới trước mặt Thái tử rồi, tiểu chủ sao vẫn còn ngủ vậy chứ?!

Tiểu chủ mau dậy đi!

Tiêu Hề Hề trở mình, chẹp chẹp miệng hai lần, như thể nàng đang mơ thấy món ngon gì đó, trên mặt còn nở nụ cười hạnh phúc.

Nàng không phát giác mọi thứ xung quanh.

Tuệ Tương nói xong, bèn đợi Thái tử phản ứng.

Nàng vẫn rất tự tin vào bản thân.

Dù sao nàng đã theo Thái tử nhiều năm, vẫn luôn một mực trung thành với Thái tử, lời nàng vừa nói đều là vì Thái tử, Thái tử nên nghe theo.

Lạc Thanh Hàn dang rộng hai tay, để cung nữ giúp hắn mặc y phục.

Hắn bình tĩnh nói "Ta nhớ, ba năm trước ngươi được phân đến cạnh ta phải không?"

Tuệ Tương gật đầu "Vâng."

"Trước đó, ngươi làm việc ở đâu?"

"Điện Tiêu Phòng."

Lạc Thanh Hàn "Thì ra ngươi là người bên cạnh mẫu hậu."

Tuệ Tương vội bày tỏ lòng thành "Sau khi nô tỳ được phân đến bên cạnh Thái tử, chính là người của Thái tử Điện hạ, nô tỳ một lòng trung thành với Điện hạ, tuyệt không hai lòng!"

Lạc Thanh Hàn nói không nhanh không chậm, nhưng có một cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến người ta khó thở.

"Ngươi là do mẫu hậu dạy bảo, ta đương nhiên tin ngươi trung thành, nhưng người hầu của ta, không chỉ cần trung thành, còn cần có đầu óc. Tiêu lương đệ là sủng phi của ta, cả ta cũng không muốn nặng lời với nàng, ngươi dựa vào đâu mà khoa chân múa tay với nàng? Lẽ nào, ngươi cho rằng địa vị của mình cao hơn Tiêu lương đệ?"

Sắc mặt Tuệ Tương thay đổi rõ rệt, vội quỳ sụp xuống.

"Nô tỳ cũng vì muốn tốt cho Điện hạ, nếu Điện hạ không thích nô tỳ nói như vậy, sau này nô tỳ không nói nữa, xin Điện hạ thứ tội!"

Hai tiểu cung nữ bên cạnh vẫn đang mặc y phục cho Thái tử giật mình, không tự chủ được dừng lại.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn Tuệ Tương quỳ trên đất, ánh mắt lạnh băng "Ta không cần một nô tỳ không biết phép tắc như ngươi ở bên cạnh."

Sắc mặt Tuệ Tương đột nhiên tái nhợt.

Cả người nàng run rẩy, không thể tin hỏi.

"Điện hạ, người muốn đuổi nô tỳ đi sao?"

Chương 182: Nàng không muốn chết

Lạc Thanh Hàn không để ý câu hỏi của nàng, lạnh lùng nói "Người đâu, đưa cô ta về điện Tiêu Phòng."

Tức thì hai thái giám bước vào, một trái một phải nắm cánh tay Tuệ Tương, kéo người ra ngoài.

Tuệ Tương vùng vẫy hét lên "Không, Điện hạ đừng đuổi nô tỳ đi, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ sau này không dám nữa, cầu xin người tha cho nô tỳ!"

Nàng biết rõ tính tình của Tần hoàng hậu, nếu nàng bị Thái tử đuổi về, Tần hoàng hậu nhất định sẽ giết nàng.

Nàng không muốn chết!

Nàng vừa khóc vừa nói "Nô tỳ hầu hạ người hơn ba năm, dù không có công lao cũng có khổ lao, xin người nể tình ngày trước, tha cho nô tỳ lần này đi!"

Lạc Thanh Hàn cau mày "Ồn ào quá, cắt lưỡi cô ta, rồi đưa về điện Tiêu Phòng, nếu mẫu hậu hỏi, thì nói Tuệ Tương nói lời không nên nói, phá hỏng phép tắc."

Hai tiểu hái giám cung kính đáp vâng.

Họ bịt miệng Tuệ Tương, thô bạo kéo ra ngoài.

Hai tiểu cung nữ quỳ rạp trên đất, run rẩy không dám thở mạnh.

Tiêu lương đệ vẫn đang ngủ, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc này, một tiểu thái giám quỳ ở cửa, cung kính nói.

“Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, tiểu quận vương cầu kiến.”

Lạc Thanh Hàn triệu kiến Nhiếp Trường Bình trong phòng trà.

Trong phòng trà, ngoài trà còn có bàn cờ.

Nhiếp Trường Bình không thích đánh cờ cho lắm, đặc biệt không thích đánh cờ với Thái tử, mỗi lần đánh cờ y đều thua.

Nhưng y lại không dám từ chối, đành cắn răng ngồi xuống bên bàn cờ.

Thở dài trong lòng, hôm nay mình lại bị ngược rồi.

Y cầm một quân trắng tùy ý đặt lên bàn cờ, tán chuyện nói “Vừa rồi ta thấy Tuệ Tương bị kéo ra ngoài, ta nhớ Tuệ Tương là đại cung nữ do Hoàng hậu nương nương ban cho người, người cứ thế mà đuổi người ta đi, không sợ đắc tội Hoàng hậu nương nương à?”

Lạc Thanh Hàn thấy cổ họng khó chịu, hắn cầm tách trà, nhấp một ngụm trà hoa cúc, đợi cổ họng thoải mái hơn mới chậm rãi mở miệng.

“Chỉ là một nô tỳ, mẫu hậu sẽ không để tâm chuyện nhỏ này.”

Hắn cầm một quân đen, nhẹ nhàng đặt lên bàn cờ.

Quân cờ đặt lên bàn cờ sẽ phát ra tiếng cạch khe khẽ.

Nhiếp Trường Bình nửa đùa nửa thật nói “Ta còn tưởng người báo thù chuyện Thường công công bị đánh.”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói “Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

“Chuyện lúc trước người căn dặn, ta đã làm xong rồi, kế đó chúng ta chỉ cần an tĩnh chờ đợi là được.”

“Ừm.”

……

Thái tử đi, Bảo Cầm liền chui vào phòng ngủ.

“Tiểu chủ, dậy đi!”

Tiêu Hề Hề mở đôi mắt ngái ngủ, ngơ ngẩn hỏi “Sao vậy? Vẫn chưa đến giờ ăn tối mà?”

Bảo Cầm bất lực, tiểu chủ nhà nàng chỉ nhớ mỗi chuyện ăn.

“Bữa tối còn sớm lắm, người mau dậy đi, xảy ra chuyện rồi!”

Tiêu Hề Hề dụi mắt “Xảy ra chuyện gì?”

“Tuệ Tương vừa rồi chọc giận Thái tử Điện hạ, bị cắt lưỡi, rồi đuổi về điện Tiêu Phòng! Trước đó người nói nàng ta gặp họa đổ máu, đã thành sự thật rồi, người đoán đúng quá trời!”

Tiêu Hề Hề “Ừ.”

Bảo Cầm “Phản ứng của người sao bình tĩnh quá vậy? Người không tò mò tại sao Thái tử phạt Tuệ Tương à?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Không phải em mới nói đó à? Vì nàng ta chọc giận Thái tử Điện hạ.”

“Quan trọng là tại sao nàng ta chọc giận Thái tử Điện hạ ấy, người không muốn biết nguyên nhân sao?”

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp mở miệng, Bảo Cầm đã nhanh chóng nói.

“Người không cần nói, nô tỳ biết người nhất định muốn biết nguyên nhân!”

Chương 183: Sở thích ngược đời

“Nô tỳ nói người biết, là vì Tuệ Tương cố ý nói xấu người ở trước mặt Thái tử, Thái tử rất tức giận, cho nên nghiêm khắc phạt Tuệ Tương. Thái tử Điện hạ thật sự sủng ái người đó, không cho phép người khác nói xấu người, người có phải cảm động lắm không? Người không cần nói, người nhất định rất cảm động, nếu cảm động như thế, mau đứng dậy đi hầu hạ Thái tử Điện hạ đi!”

Tiêu Hề Hề “……”

Ta chưa nói gì hết mà.

Nàng ngã ra sau “Ta còn chưa ngủ đủ, chẳng muốn đi đâu.”

Bảo Cầm kéo nàng “Người ngủ hơn một canh giờ rồi, người không thể ngủ nữa, đây là điện Lân Đức, không phải điện Thanh Ca chúng ta, người ngủ lâu quá sẽ có người đàm tiếu.”

Tiêu Hề Hề không còn sức nói “Vậy cứ để bọn họ nói đi.”

Bảo Cầm cả giận “Cứ thế này thì làm sao tranh ngôi vị Thái tử phi?”

“Ta chưa từng nghĩ đến chuyện tranh ngôi vị Thái tử phi.”

Bảo Cầm nhắc nhở “Nếu người không làm Thái tử phi, Thái tử chỉ đành cưới người khác làm Thái tử phi, nếu người khác làm Thái tử phi thì mấy gà vịt heo ngỗng người nuôi sẽ ra sao? Ai sẽ bảo vệ chúng đây?”

“Yên tâm đi, ta thuyết phục Thái tử Điện hạ rồi, trong thời gian ngắn ngài ấy sẽ không cưới Thái tử phi.”

Bảo Cầm lòng như lửa đốt "Dù bây giờ ngài ấy không cưới, tương lai thì sao? Ngài ấy không thể cứ như vậy, người phải tính toán cho tương lai chứ!"

Tiêu Hề Hề an ủi "Không sao, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên chìm."*

*Vốn câu gốc là 车到山前必有路 船到桥头自然直 (xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên xuôi dòng) là một câu tục ngữ khuyên người ta chuyện đâu còn có đó. Mà chị Tiêu lại đổi chữ 直 (thẳng, xuôi dòng) thành 沉 (chìm).

"Tự … tự nhiên chìm?"

"Phải đó, hôm nay không chìm, ngày mai chìm, thế nào cũng sẽ chìm, chi bằng ngủ một giấc trước."

Bảo Cầm bị mấy triết lý vô bổ của Tiêu Hề Hề làm chóng mặt, đầu óc có hơi mơ màng.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội ngã xuống giường, thuận tay kéo chăn đắp lên.

Thấy nàng lại muốn ngủ, Bảo Cầm vội nói "Còn có một chuyện cần tiểu chủ giúp!"

"Hửm?"

"Nô tỳ mới phát hiện trong điện Lân Đức cũng có một phòng bếp nhỏ, nhưng nô tỳ không được tùy tiện vào đó, người muốn ăn ngon thì phải nói một tiếng với Thái tử Điện hạ, xin Điện hạ cho phép nô tỳ sử dụng phòng bếp nhỏ."

Chuyện này có liên quan đến vấn đề ăn uống trong nửa tháng tới, Tiêu Hề Hề vô cùng coi trọng.

Nàng lập tức ngồi thẳng người "Ta lập tức đi tìm Thái tử!"

Bảo Cầm hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục, sau khi dò hỏi

Thái tử ở đâu, hai người đi thẳng đến phòng trà.

Họ vừa đến cửa phòng trà, đã nghe thấy tiếng phàn nàn của Nhiếp Trường Bình bên trong.

“Không đánh nữa, không đánh nữa! Lúc nào ta cũng thua, không vui gì hết!”

Lạc Thanh Hàn nhấp một ngụm trà, thờ ơ nói “Là vì ngươi đánh cờ quá kém, cần phải khổ luyện.”

Tiêu Hề Hề bước vào.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn đặt chén trà xuống “Nàng cuối cùng cũng dậy rồi.”

Nếu là phi tần khác, chắc chắn sẽ xấu hổ khi nghe vậy, nhưng Tiêu Hề Hề hoàn toàn không hề xấu hổ.

Nàng nói “Thần thiếp có chuyện muốn bàn với người.”

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho nàng ngồi xuống rồi nói.

Nhiếp Trường Bình nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Tây, cuối cùng không nhịn được nữa, hỏi ra tò mò bị đè nén sâu trong lòng.

“Tiêu Tây, sao người lại mặc nữ trang? Thái tử ép ngươi mặc như vậy sao? Hay là ngươi có tật xấu gì không thể để người khác biết?”

Tiêu Hề Hề ngẩn người một lúc mới hiểu tại sao y hỏi như vậy.

Nàng bất đắc dĩ thở dài “Đương nhiên là Thái tử Điện hạ ép ta mặc như vậy, sở thích ngược đời của ngài ấy thật làm người khác phiền não mà, nhưng ta phải làm sao chứ? Chỉ có thể mỉm cười phối hợp với ngài ấy thôi.”

Lạc Thanh Hàn "……"

Nhiếp Trường Bình nhìn Thái tử như nhìn một tên bi.ến thái.

Chương 184: Trải nghiệm cực kỳ tồi tệ!

Lạc Thanh Hàn mặt không thay đổi nói "Tiêu Tây vốn là nữ, nàng là đích trưởng nữ của phủ Trung Võ tướng quân, cũng là Lương đệ của ta."

Nhiếp Trường Bình nửa tin nửa ngờ nói "Điện hạ lẽ nào vì muốn che đậy sở thích ngược đời của mình mà cố ý lừa ta hả?"

Lạc Thanh Hàn bắt đầu cười lạnh.

Da đầu Nhiếp Trường Bình tê dại, vội xin tha "Ta tin, ta tin! Ta chỉ nói đùa thôi mà!"

Lạc Thanh Hàn nói với Tiêu Hề Hề.

"Nàng còn nói bậy, sau này chỉ có thể ăn chay."

Tiêu Hề Hề hèn vội "Thần thiếp không dám nữa."

"Nàng đến tìm ta có chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề nói chuyện mượn phòng bếp nhỏ.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Chuyện nhỏ này nàng tự mình quyết định là được rồi."

Tiêu Hề Hề cười tươi như hoa "Đa tạ Điện hạ!"

Lạc Thanh Hàn "Đừng chỉ đa tạ bằng miệng, làm gì đó thiết thực hơn đi."

Tiêu Hề Hề lập tức che túi tiền "Thần thiếp không có tiền."

“Không cần tiền của nàng.”

Tiêu Hề Hề xoay người che ngực “Thần thiếp bán nghệ không bán thân.”

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại “Nàng vốn là nữ nhân của ta, bán thân hay không có khác gì sao?”

Tiêu Hề Hề nghĩ lại thấy cũng phải, đành bỏ tay xuống, xấu hổ nói “Thần thiếp bán thân không bán nghệ.”

Lạc Thanh Hàn không nhịn nữa, giơ tay nhéo khuôn mặt trắng nõn non nớt của nàng, nhéo xong rồi nói.

“Nàng tài nghệ kinh người, ta không có phúc hưởng thụ, nàng cùng ta đánh một ván cờ.”

Nghe vậy, Nhiếp Trường Bình như được đại xá lập tức nhường ghế cho Tiêu lương đệ.

Y cuối cùng không phải bị Thái tử ngược đãi nữa!

Tiêu Hề Hề nhìn bàn cờ trước mặt “Chơi cờ vây hả?”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng biết không?”

“Biết thì có biết một chút.”

Trước đây ở sư môn, nàng cũng từng đánh cờ với sư phụ và các sư huynh đệ.

Đành chịu, trên núi quá ít trò giải trí, để giết thời gian, họ thường tụ tập đánh cờ với nhau, sau đó Tiêu Hề Hề bày ra trò mạt chược và bài bạc, sư phụ và các sư huynh đệ bắt đầu đam mê cờ bạc, không thể thoát ra.

Mỗi lần thấy dáng vẻ sư phụ tiên phong đạo cốt của mình hưng phấn chơi mạt chược, nàng cảm giác như kênh truyền hình bị xáo trộn.

“Quân trắng đi trước, nàng đi trước đi.”

Tiếng của Thái tử kéo suy nghĩ của nàng về thực tại.

Nàng cầm một quân trắng, tùy tiện tìm một vị trí vừa mắt đặt xuống.

Quân đen của Lạc Thanh Hàn theo sát phía sau.

Sau mười mấy lần đan xen, quân cờ trên bàn cờ ngày càng nhiều, thế cục càng trở nên phức tạp.

Tốc độ đặt cờ của Lạc Thanh Hàn dần chậm lại.

Hắn quan sát thế cục rất tốt, mỗi khi đánh cờ hắn luôn nhìn toàn cục, vị trí từng quân cờ luôn cân nhắc kỹ càng. Có thể giai đoạn đầu hắn sẽ ở thế bất lợi, nhưng ở giai đoạn giữa và cuối, sự bố trí cẩn thận trước đó của hắn sẽ phát huy tác dụng, khi đối phương nhận ra, thì đã rơi vào bẫy của hắn, cuối cùng chỉ đành mặc hắn chém giết.

Đây là cách Nhiếp Trường Bình thua hắn.

Rõ ràng lúc bắt đầu Nhiếp Trường Bình đều chiếm thế thượng phong, nhưng đến cuối cùng y toàn bị Thái tử lật ngược ván cờ, thua một cách triệt để.

Kiểu thua khi nhìn thấy hy vọng rồi bị tát chết này còn bực bội hơn là thua từ đầu đến cuối.

Cho nên Nhiếp Trường Bình không thích đánh cờ với Thái tử, trải nghiệm cực kỳ tồi tệ!

Thái tử lúc này vẫn ngồi đoan chính, dù đang bệnh nhưng tư thế vẫn ngay thẳng, như hàn mai cao ngạo trong tuyết, lại như vầng trăng cô độc giữa đêm đông.

Hắn nhìn ván cờ trước mặt, con ngươi đen trầm lắng sâu thẳm.

Hồi lâu sau, hắn mới đặt quân đen trong tay xuống bàn cờ.

Ngón tay hắn khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn.

Đầu ngón tay trắng lạnh đối lập hoàn toàn với quân đen.

Giống như bức tranh thủy mặc được tô màu sắc, vô tình thu hút chú ý của người khác.

Chương 185: Tài vận dồi dào

Ban đầu Tiêu Hề Hề còn ngồi thẳng, chẳng mấy chốc không ngồi ngay được nữa.

Nàng duỗi duỗi tay, sau đó duỗi duỗi chân, cuối cùng dựa người vào mép bàn như người không xương, cả người toát ra mùi cá muối lười biếng.

Tay trái chống cằm, tay phải cầm quân trắng, không chút nghĩ ngợi, tùy ý liếc nhìn thế cờ, rồi đặt quân trắng xuống.

Nàng luôn chơi cờ như vậy, không suy nghĩ nước đi này sẽ ảnh hưởng thế nào đến cục diện tiếp theo, nàng chỉ dựa vào trực giác của mình.

Trước kia ở trên núi, lúc nàng đánh cờ với sư phụ và các sư huynh đệ, nàng cũng như vậy, toàn dựa vào trực giác.

Bẫy gì đó kỹ thuật gì đó, với nàng chỉ như gió thoảng mây bay.

Dù kiểu chơi của nàng không theo lẽ thường, không thể đảm bảo nàng có thể thắng mọi ván cờ, nhưng luôn có thể khiến đối thủ dốc hết tâm tư sức lực.

Thế nên sư phụ và các sư huynh đệ không thích đánh cờ với nàng lắm.

Chẳng vì gì khác, trải nghiệm cực kỳ tồi tệ!

Thế cục trên bàn cờ đã bước vào giai đoạn căng thẳng, tiếp theo là thời khắc mấu chốt quyết định thắng thua.

Cả Nhiếp Trường Bình ngồi xem kịch hay cũng không khỏi căng thẳng.

Y nhìn bàn cờ không chớp mắt, muốn xem cuối cùng ai sẽ thắng?

Cuối cùng, Lạc Thanh Hàn thua một quân cờ.

Nhiếp Trường Bình ngẩn người.

Y không tin được nói "Không nhìn ra nha, kỳ nghệ của Tiêu lương đệ lại cao siêu như vậy!"

Tiêu Hề Hề cười hì hì "Đã nhường."

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc "Thêm một ván."

Ván thứ hai bắt đầu, Tiêu Hề Hề vẫn là dáng vẻ lười biếng, hoàn toàn không động não, chỉ dựa vào trực giác.

Lần này, Lạc Thanh Hàn đã rút ra bài học, không còn dùng lẽ thường dự đoán nước cờ tiếp theo của Tiêu Hề Hề.

Hắn chơi cờ theo cách đơn giản nhất, muốn đi thế nào thì đi thế ấy.

Vì không cần suy nghĩ lâu, hắn đặt cờ nhanh hơn ván trước rất nhiều.

Hắn nhanh, Tiêu Hề Hề cũng vậy.

Nhiếp Trường Bình thấy hai người liên tục đặt cờ, số lượng quân cờ đen trắng trên bàn cờ tăng lên nhanh chóng.

Một lúc sau, Tiêu Hề Hề thua.

Nhiếp Trường Bình ngây người.

Y còn chưa kịp hiểu gì hết, ván cờ đã kết thúc rồi?

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Đã nhường."

Tiêu Hề Hề ngáp một cái "Còn đánh nữa không?"

"Thêm ván nữa."

Bảo Cầm và một cung nữ khác bước tới giúp họ xếp quân cờ đen trắng vào hai hộp cờ.

Nhiếp Trường Bình ngồi không yên "Điện hạ, không còn sớm nữa, thần nên về rồi."

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu.

Nhiếp Trường Bình đang định cáo từ rời khỏi thì nghe Tiêu Hề Hề nói.

"Ta xem tướng của tiểu quận vương, hôm nay tài vận dồi dào, có thể đến sòng bài thử vận may, nhưng nhớ dừng tay đúng lúc, đừng quá tham lam."

Nhiếp Trường Bình vui mừng quá đỗi, vừa hay đã lâu không tới sòng bạc, hôm nay có thể chơi một lúc.

Y xoa tay thích thú "Đợi ta thắng rồi, sẽ mua món ngon cho cô."

Nghe thấy món ngon, mắt Tiêu Hề Hề sáng lên "Có món gì ngon?"

"Ở Thịnh Kinh có tiệm Tô Hương Đường, chuyên làm các loại bánh ngọt, nghe nói là nghề do tổ tiên truyền lại, hương vị rất ngon, lần sau ta sẽ mang cho cô hai hộp."

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Được đó, được đó!"

Nhiếp Trường Bình vui vẻ rời đi.

Tiêu Hề Hề toàn nghĩ về Tô Hương Đường, đánh cờ có hơi lơ đãng.

Chẳng mấy chốc nàng lại thua.

Là người thắng nhưng Lạc Thanh Hàn không cảm thấy vui.

Tiêu Hề Hề hỏi "Còn đánh nữa không?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Không đánh nữa."

Chương 186: Không giữ phụ đạo!

Bây giờ hiểu biết về Thái tử của Tiêu Hề Hề đã có một trình độ nhất định, ngay cả khi nét mặt hắn không có gì thay đổi, nàng vẫn cảm nhận được tâm trạng thay đổi của hắn.

“Điện hạ sao lại không vui nữa rồi?”

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại “Nàng không nỡ xa Nhiếp Trường Bình à?”

Tiêu Hề Hề “Không có.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu không nỡ xa y, tại sao sau khi y đi, nàng lại lơ đãng như vậy?”

Vừa nãy lúc đánh cờ, nàng hoàn toàn lơ đãng, tâm trí không đặt trên bàn cờ.

Rõ ràng ngồi trước mặt hắn, nhưng lại nghĩ đến nam nhân khác.

Không giữ phụ đạo!

Tiêu Hề Hề chớp đôi mắt hạnh “Thần thiếp đang nghĩ khi nào y mang bánh ngọt vào cung, Tô Hương Đường gì đó mà y nói, thần thiếp chưa ăn bao giờ cả, thần thiếp rất muốn ăn thử.”

Lạc Thanh Hàn hừ lạnh “Chỉ là mấy miếng bánh ngọt, ngự thiện phòng cũng có thể làm, mùi vị không thua gì bên ngoài.”

“Điện hạ từng ăn bánh ngọt ở Tô Hương Đường rồi à?”

“Chưa.”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Nếu người chưa ăn, làm sao người có thể chắc chắn bánh ngọt của Tô Hương Đường không ngon bằng ngự thiện phòng? Tục ngữ có câu, có thực tiễn mới thực sự hiểu biết, chúng ta ăn thử bánh ngọt của Tô Hương Đường và ngự thiện phòng, mới có thể đưa ra phán đoán chính xác nhất, người nói phải không?"

Lạc Thanh Hàn tiếp tục hừ lạnh "Nàng là tham ăn, muốn ăn bánh ngọt cả hai nơi."

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng cười cười "Ây da, Điện hạ biết trong lòng là được rồi, đừng nói ra vậy chứ."

"Thêm một ván nữa."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Không phải vừa rồi người nói không đánh nữa sao?"

"Bảo nàng đánh thì cứ đánh, lần này không được lơ đãng."

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Lòng dạ Thái tử như mò kim đáy biển."

Nàng cầm quân trắng, tùy ý tìm một vị trí đặt xuống.

Lạc Thanh Hàn lập tức đặt một quân đen.

Trên bàn cờ ngày càng nhiều quân đen trắng.

Lạc Thanh Hàn bất ngờ phát hiện chiến thuật của Tiêu lương đệ trong ván này đã thay đổi.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, sau khi đặt một quân cờ, ăn một quân trắng.

Hắn định lấy quân trắng đó ra, nhưng bị Tiêu Hề Hề ngăn lại.

"Điện hạ đừng động, nhìn kỹ mấy quân trắng này xem, chúng giống cái gì?"

Lạc Thanh Hàn nhìn quân trắng trước mặt, nhìn không ra khác biệt gì.

Tiêu Hề Hề dùng tay vẽ "Người không nhìn ra sao? Những quân trắng này nối với nhau tạo thành hình trái tim đó, cả lúc đánh cờ thần thiếp cũng trong trạng thái yêu người nè ~"

Lạc Thanh Hàn "……"

Cái bẫy đến một cách bất ngờ.

Hắn im lặng một lúc mới lên tiếng, giọng trầm khàn.

"Miệng lưỡi trơn tru, nói năng ngọt xớt."

Tiêu Hề Hề cười hì hì.

Một tiểu thái giám đi tới cửa quỳ xuống "Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, Hoàng thượng phái người đưa đồ đến."

Lạc Thanh Hàn nói với Tiêu Hề Hề.

"Nàng ra tiếp đón đi."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Người bảo thần thiếp đi?"

Lạc Thanh Hàn "Bình thường là do Thường Hỉ làm, nhưng Thường Hỉ vẫn đang dưỡng thương, Tuệ Tương bị đưa về điện Tiêu Phòng, ta còn đang bệnh, nên chỉ có thể bảo nàng ra mặt ứng phó vài câu."

Tiêu Hề Hề không muốn di chuyển, ăn vạ "Nhưng thần thiếp không giỏi mấy chuyện này."

"Chỉ một nô tài thôi, nàng tùy tiện ứng phó vài câu là được, làm xong rồi buổi tối sẽ bảo ngự thiện phòng hầm gà cho nàng."

Tiêu Hề Hề tức thì đứng dậy "Xin Điện hạ yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ, không phụ phó thác của

người!”

Nói xong, nàng hăng hái ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn nhìn ván cờ trước mặt, trên đó có một trái tim lớn được xếp bằng các quân trắng.

Trái tim này mang đến cảm giác giống như Tiêu lương đệ, mũm mĩm dễ thương.

Cung nữ muốn thu dọn quân cờ, đã bị hắn ngăn lại.

“Không được đụng vào ván cờ này.”

“Vâng.”

Chương 187: Khiêu khích

Cam Phúc phụng lệnh Hoàng đế, đặc biệt đến gửi một ít thuốc bổ cho Thái tử.

Phụ trách tiếp đón là Tiêu Hề Hề.

Đây là lần đầu tiên Cam Phúc gặp Tiêu lương đệ, biểu hiện của hắn vô cùng khách khí, trước khen ngợi đối phương, sau đó nói một số chuyện về Hoàng đế quan tâm Thái tử ra sao.

Tiêu Hề Hề luôn giữ nụ cười thật trân, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa.

Cam Phúc hỏi "Không biết bệnh tình của Thái tử thế nào rồi? Đã khá hơn chưa?"

"Chưa, vẫn như trước."

Cam Phúc lộ vẻ lo lắng, nói thêm vài lời quan tâm Thái tử rồi mới rời đi.

Tiễn Cam Phúc đi, Tiêu Hề Hề gọi người cất số thuốc bổ đó.

Nàng cầm danh sách đi tìm Thái tử.

"Đây là danh sách đồ bổ mà Hoàng thượng ban cho Điện hạ, người tự xem đi."

Lạc Thanh Hàn không nhìn danh sách, thản nhiên hỏi "Cam Phúc có nói gì không?"

"Hắn lảm nhảm một đống thứ, toàn mấy lời xàm xí."

“Hắn có hỏi nàng gì không?”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút mới nói “Hắn hỏi thăm bệnh tình của Điện hạ, thần thiếp nói người vẫn chưa khỏe, nhìn hắn rất lo lắng.”

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu “Nàng làm rất tốt, tiếp tục phát huy, sau này nếu còn chuyện như vậy, ta trông cậy vào nàng.”

Tiêu Hề Hề khổ sở hỏi “Thần thiếp có thể từ chối không?”

Lạc Thanh Hàn tàn nhẫn cự tuyệt “Không được.”

“……”

Tiêu Hề Hề đột nhiên rất nhớ Thường công công!

……

Trong điện Tiêu Phòng.

Trân Châu bước nhanh vào “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Thái tử Điện hạ sai người đưa Tuệ Tương về.”

Tần hoàng hậu đang nhắm mắt nghỉ ngơi, từ từ mở mắt ra.

“Xảy ra chuyện gì?”

Trân Châu thành thật trả lời “Nghe nói Tuệ Tương nói lời không nên nói trước mặt Thái tử, phá hỏng phép tắc, chọc giận Thái tử, Thái tử trong lúc tức giận lệnh người cắt lưỡi Tuệ Tương, còn sai người đưa Tuệ Tương về điện Tiêu Phòng.”

Tần hoàng hậu “Tuệ Tương nói chuyện gì không nên nói?”

“Nô tỳ không biết.”

Tần hoàng hậu trầm mặc một lát mới nói “Nếu Tuệ Tương phá hỏng phép tắc, vậy theo quy tắc mà xử lý, ban chết đi.”

”Vâng.”

Trân Châu cúi đầu lui ra ngoài.

Tần hoàng hậu lại nhắm mắt, nhưng tâm tình không cách nào bình tĩnh như trước.

Một lúc sau, Trân Châu trở lại.

Nàng cung kính nói “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, theo lệnh của người, đã ban chết cho Tuệ Tương.”

Tần hoàng hậu chậm rãi nói “Thái tử biết Tuệ Tương là người của bổn cung, còn công khai xử lý ả, Thái tử đang khiêu khích bổn cung, quả nhiên cánh của nó cứng cáp rồi.”

Trân Châu không dám nói, chỉ im lặng lắng nghe.

Tần hoàng hậu mở mắt ngồi dậy.

“Bên cạnh Thái tử không thể thiếu đại cung nữ, ngươi đưa Ti Trúc sang cho nó.”

Trân Châu cúi đầu cụp mắt “Vâng.”

Trước khi ra khỏi phòng, nàng nghe Tần hoàng hậu trầm giọng nói một câu.

“Đúng là kẻ vô ơn.”

Trân Châu giả như không nghe thấy, nàng tìm Ti Trúc, nói lệnh của Tần hoàng hậu với Ti Trúc.

Trong điện Tiêu Phòng có ba đại cung nữ, Trân Châu và Ti Trúc là một trong số đó.

Ti Trúc là người trẻ nhất, dung mạo nổi bật nhất, không chỉ làm việc giỏi giang, còn biết một chút thơ ca, Hoàng hậu gửi nàng đến Đông cung chăm sóc Thái tử, không cần nghĩ cũng biết ý nghĩa sâu xa trong đó.

Ti Trúc vốn là con cháu Tần gia, nhưng năm ngoái Tần phu nhân cố ý nhét nàng đến cạnh Tần hoàng hậu, trên danh nghĩa muốn nàng giúp Tần hoàng hậu, nhưng thực chất là muốn nàng hầu hạ Hoàng đế trong những lúc Tần hoàng hậu không tiện thị tẩm.

Chuyện này rất thường thấy trong các gia tộc lớn.

Chương 188: Tranh sủng

Tiếc thay Tần hoàng hậu và Hoàng đế bất hòa, mỗi tháng ngoại trừ mồng một và mười lăm, Hoàng đế chưa từng đặt chân đến điện Tiêu Phòng.

Dù là mùng một và mười lăm, Hoàng đế giống như đang làm công vụ, xong việc liền đi, không muốn ở lại qua đêm.

Tình cảnh như vậy, Ti Trúc sao có thể tìm được cơ hội đến gần Hoàng đế?

Lúc Ti Trúc cho rằng cả đời này mình chỉ có thể chết trong cung, thì Tần hoàng hậu lại phái nàng đến Đông cung hầu hạ Thái tử!

Ti Trúc rất ngạc nhiên.

Tuy Thái tử chưa lên ngôi, địa vị không bằng Hoàng đế, nhưng Thái tử trẻ tuổi tuấn tú!

Nếu có thể hầu hạ Thái tử, được Thái tử sủng ái, sau này Thái tử đăng cơ, nàng cũng trở thành phi tần, nếu may mắn nàng còn có thể sinh con cho Thái tử, cuộc sống ngày sau sẽ càng sung sướng thoải mái!

Ti Trúc càng nghĩ càng đẹp, bước đi như trên mây.

Nàng cung kính quỳ lạy Tần hoàng hậu ba lần, thề sẽ không bao giờ quên ơn của Tần hoàng hậu và Tần gia.

Tần hoàng hậu chỉ đáp lại một câu.

“Có thể bay lên cành hay không, phải xem bản lĩnh của

ngươi.”

……

Khi Ti Trúc đến Đông cung, vừa vặn là giờ ăn tối.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đang dùng bữa tối, biết rằng Tần hoàng hậu gửi một cung nữ đến, Lạc Thanh Hàn tức thì chẳng còn khẩu vị.

Hắn đặt bát xuống, thản nhiên nói “Ta no rồi.”

Tiêu Hề Hề đang vui vẻ gặm chân gà, vội nói “Người chỉ mới ăn có hai hớp cháo, sao có thể no được?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Lúc này, Ti Trúc cúi đầu bước vào.

Nàng mặc bán tí nhu quần* xanh lá, tóc chảy song hoàn kế**, mắt sáng răng trắng, dưới mắt phải có một nốt ruồi nhỏ, đôi môi đỏ mọng.

Nàng nâng gấu váy lên, uyển chuyển quỳ xuống khấu đầu.

“Nô tỳ Ti Trúc, bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Giọng điềm đạm êm tai, đặc biệt âm cuối hơi cao, như móc câu nhỏ, có thể câu dẫn người khác.

Nhìn từ vị trí của Lạc Thanh Hàn, vừa vặn thấy sau gáy trắng như tuyết và mông hơi vểnh lên của Ti Trúc.

Bất kỳ nam nhân bình thường nào cũng sẽ thấy ngứa ngáy trong lòng khi nhìn cảnh này.

Nhưng cái móng heo Lạc Thanh Hàn chỉ thấy tâm trạng càng tệ hơn.

Mẫu hậu đưa nữ nhân như vậy tới chỗ hắn là có ý gì? Cố ý

làm hắn ghê tởm à?

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Lui xuống."

"Vâng."

Ti Trúc đứng dậy, liếc nhanh sang Thái tử, dù đang bệnh nhưng Thái tử vẫn anh tuấn phi phàm.

Chỉ nhìn thôi cũng làm nàng tim đập chân run.

Nàng ôm chờ mong trong lòng, cụp mắt lui ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn thấy Tiêu Hề Hề vẫn đang húp canh gà, tức giận trong lòng chợt lớn hơn.

Hắn nén giận hỏi "Canh gà ăn ngon không?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu khỏi bát, chân thành khen ngợi "Rất là ngon!"

"Trong mắt nàng chỉ có ăn thôi sao?"

Tiêu Hề Hề hơi ngẩn ra.

Nàng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Thái tử, nhất thời không biết làm sao.

Lạc Thanh Hàn rất muốn quở trách nàng vài câu, nhưng lại cảm thấy làm như vậy không hợp lý, chọc giận hắn không phải nàng, sao phải trút giận lên nàng?

Hắn không nói nữa, trầm mặc đứng dậy, bước ra ngoài.

Tiêu Hề Hề mờ mịt, không hiểu vì sao Thái tử lại không vui?

Bảo Cầm hận rèn sắt không thành thép "Tiểu chủ, sao vừa nãy người không nói gì?"

"Nói gì cơ?"

“Người không thấy Ti Trúc kia sao? Người xem dáng vẻ diêm dúa lòe loẹt của nàng ta, vừa nhìn là biết không phải người đơn giản, nhất định muốn tranh sủng với người!”

Chương 189: Thần thiếp có một bảo bối

Tiêu Hề Hề vừa rồi nghiêm túc hưởng thụ bữa tối, hoàn toàn không chú ý đến cung nữ tên Ti Trúc.

Bảo Cầm thúc giục "Người mau ra ngoài xem Thái tử Điện hạ, đừng để ngài ấy bị dụ đi!"

"Nhưng ta còn chưa ăn tối."

"Chỉ cần người dỗ được Thái tử Điện hạ, lát nữa nô tỳ sẽ nấu bữa khuya cho người, người muốn ăn gì cũng được!"

Mắt Tiêu Hề Hề lập tức sáng lên.

"Để ta ăn hết canh gà đã, canh gà ngon như vậy không ăn hết thì thật uổng phí."

Nàng cầm hũ sứ đựng canh gà trước mặt lên, ực ực uống một hơi cạn sạch, thậm chí còn gắp mấy miếng thịt gà còn sót lại nhai ngấu nghiến.

Nàng lau sạch miệng, tiện tay cầm hai quả lê to thơm.

Nàng ôm lê vào lòng, chạy nhanh ra ngoài.

……

Lạc Thanh Hàn vẫn còn bệnh, không thể ra gió.

Hắn đi thẳng về tẩm điện của mình.

Hắn vừa ngồi xuống, Ti Trúc bưng thuốc đi vào.

Nàng hơi khuỵu gối hành lễ vạn phúc "Điện hạ, đến giờ uống thuốc rồi."

Lạc Thanh Hàn giơ tay phải.

Ti Trúc lại nói "Thuốc này rất nóng, hay là nô tỳ đút cho người?"

Vì thẹn thùng, hai má nàng hơi ửng hồng, trong mắt ý xuân tràn đầy như nước.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Không cần."

"Vâng." Ti Trúc thất vọng thở dài.

Nàng đưa bát thuốc sang.

Khi đặt bát thuốc vào lòng bàn tay của Thái tử, nàng giả vờ vô ý lướt qua những ngón tay của Thái tử.

Cảm giác mềm mại không xương làm Lạc Thanh Hàn lập tức nhất thời liên tưởng đến rắn độc.

Hắn gần như chẳng suy nghĩ, mạnh tay hất đổ bát thuốc!

Thuốc trực tiếp văng khắp người Ti Trúc, làm nàng sợ hãi kêu lên, liên tục lùi lại.

Bát thuốc rơi xuống đất vỡ làm đôi.

Đầu và y phục của Ti Trúc dính đầy thuốc, nhưng may là thuốc không quá nóng, không làm nàng bị bỏng.

Nàng chỉ nhân cơ hội ghẹo Thái tử một chút, không ngờ phản ứng của Thái tử lại lớn như vậy.

Lúc nàng hoảng hốt không biết làm sao, Tiêu Hề Hề sải bước đi vào.

Tiêu Hề Hề vừa bước vào, thấy Ti Trúc ướt sũng, còn Thái tử

sắc mặt lạnh lùng đứng bên cạnh, trong không khí đầy mùi thuốc đắng.

Nàng không khỏi dừng lại, ngập ngừng hỏi.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Ti Trúc quỳ xuống, run giọng nói “Do nô tỳ không cẩn thận làm đổ thuốc, là lỗi của nô tỳ, nô tỳ bằng lòng chịu phạt.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Ra ngoài.”

Ti Trúc vội lùi ra ngoài.

Sau đó có hai cung nữ bước vào, nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ, rồi lặng lẽ rời đi.

Tiêu Hề Hề đi đến, ngồi xuống cạnh Thái tử.

Nàng cẩn thận hỏi “Người không sao chứ?”

Lạc Thanh Hàn đột nhiên nắm lấy tay nàng.

Hắn xoa mạnh chỗ bị chạm vào trong lòng bàn tay nàng.

Cảm giác nhớp nháp khó chịu cuối cùng cũng biến mất.

Tiêu Hề Hề “Thật không dám giấu, thần thiếp vừa nãy đi nhà xí chưa rửa tay.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Thấy sắc mặt hắn ngày càng đen, Tiêu Hề Hề vội tự cứu “Thần thiếp đùa thôi, hi hi hi!”

Lạc Thanh Hàn buông tay nàng, mặc kệ nàng.

Tiêu Hề Hề thần bí nói “Thần thiếp có một bảo bối, Điện hạ có muốn xem không?”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Nàng mở vạt áo, để lộ một mảng da trắng nhỏ nơi cổ áo, thò tay vào trong chộp lấy một vật tròn …

Lạc Thanh Hàn hơi nheo mắt, vẻ mặt trở nên khác lạ.

Sau đó hắn thấy Tiêu Hề Hề lấy hai quả lê to tròn thơm phức từ trong ngực.

Lạc Thanh Hàn "……"

Chương 190: Thuốc đắng dã tật

Tiêu Hề Hề nhét một quả lê thơm còn mang theo hơi ấm thân thể của mình vào tay Lạc Thanh Hàn.

Tâm tình Lạc Thanh Hàn phức tạp "Đây là bảo bối của nàng?"

"Đúng vậy, đây là bảo bối thần thiếp đặc biệt mang tới cho người, ngọt lắm đó!"

Tiêu Hề Hề vừa nói vừa cắn một miếng lê thơm trong tay, má nàng phồng lên phồng xuống, như con sóc nhỏ ăn một miếng lớn thức ăn.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn quả lê thơm trong tay, một lúc sau, hắn khẽ mở đôi môi mỏng, cắn một miếng.

Nước lê ngọt khuếch tán trong miệng, dọc theo thực quản tràn vào cơ thể, làm tim hắn cũng trở nên ngọt ngào hơn.

Tiêu Hề Hề đầy chờ mong hỏi "Có phải rất ngọt không?"

Hình như mỗi lần chia sẻ đồ ăn với hắn, nàng đều hỏi ăn có ngon không, có ngọt không.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Lê này nàng cũng ăn rồi, ngọt hay không hẳn là nàng rất rõ, cần gì phải hỏi ta?"

"Khẩu vị mỗi người mỗi khác, thần thiếp thích ăn, Điện hạ chưa hẳn đã thích, thần thiếp đương nhiên phải hỏi cảm nhận của người. Hơn nữa, thần thiếp chủ động chia sẻ đồ ăn với người là bày tỏ ý tốt, sau khi người nhận ý tốt của thần thiếp, có thể nhận được khẳng định của người, thần thiếp sẽ rất vui!"

Lạc Thanh Hàn nhìn đôi mắt hạnh sáng ngời của nàng, thản nhiên hỏi "Cảm nhận của ta quan trọng với nàng thế à?"

Tiêu Hề Hề không chút nghĩ ngợi nói "Đương nhiên rồi!"

Lạc Thanh Hàn mím môi mỏng "Có phải nàng rất thường chia sẻ đồ ăn với người khác?"

"Sao có thể chứ? Thần thiếp hận không thể nuốt hết món ngon trên đời vào bụng, bản thân còn ăn không đủ, sao có thể chia cho người khác?"

"Trong lòng nàng, ta không phải người khác à?"

Tiêu Hề Hề nắm bắt cơ hội điên cuồng nịnh nọt "Điện hạ là người thần thiếp thích nhất, thần thiếp bằng lòng chia sẻ hết thảy đồ tốt với người."

Dù gì vườn rau ở hậu viện điện Thanh Ca vẫn phải dựa vào sự che chở của Thái tử, thế nên bắt buộc phải lấy lòng ngài ấy!

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn nhìn nàng dần thả lỏng, tâm tình không tốt cũng khá hơn.

Bảo Cầm bưng bát thuốc mới nấu xong đến.

Bát thuốc vừa rồi bị hất đổ, người trong phòng bếp nhỏ phải nấu một bát khác.

Lạc Thanh Hàn không giơ tay cầm bát thuốc.

Bảo Cầm điên cuồng nháy mắt với Tiêu lương đệ, nhưng tiếc thay Tiêu lương đệ đang chuyên tâm gặm lê, hoàn toàn không nhận được tín hiệu ánh mắt của mình.

Bị ép đến bất lực, Bảo Cầm chỉ đành nhỏ giọng gọi một tiếng "Tiểu chủ."

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn Bảo Cầm "Hả?"

“Điện hạ, đến giờ uống thuốc rồi.”

“Vậy thì uống đi.”

Bảo Cầm suýt nữa thì phát bệnh tim, nàng cố nặn ra nụ cười hiền hậu “Điện hạ bị bệnh, người có phải nên hầu hạ Điện hạ uống thuốc không?”

Tiêu Hề Hề muốn nói Thái tử bị bệnh, chứ không phải gãy tay, ngài ấy hoàn toàn có thể tự uống mà.

Nhưng khi bắt gặp khóe mắt sắp co rút của Bảo Cầm, Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng muộn màng hiểu ý của Bảo Cầm.

Không phải chỉ hầu hạ Thái tử Điện hạ uống thuốc thôi à, không thành vấn đề!

Tiêu Hề Hề ăn miếng lê cuối cùng, vứt lõi, cầm bát thuốc.

Nàng đưa lên ngửi, lộ vẻ chán ghét “Mùi ghê quá.”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Thuốc đắng dã tật.”

Tiêu Hề Hề chưa từng đút người khác uống thuốc, động tác có hơi vụng về, mấy lần suýt đút thuốc vào mũi Thái tử.

May là Thái tử không so đo với nàng, nàng đút một muỗng, hắn uống một muỗng.

Bát thuốc đắng hết lúc nào không hay.

Bảo Cầm thức thời mang một dĩa mứt hoa quả đến.

Chương 191: Tiểu chủ, làm tốt lắm!

Tiêu Hề Hề vừa thấy mứt hoa quả thì hai mắt sáng lên, còn chưa kịp đưa tay đã bị Bảo Cầm ngăn lại.

“Tiểu chủ, đây là mứt hoa quả chuẩn bị cho Thái tử Điện hạ, người không thể ăn.”

Tiêu Hề Hề tức thì ỉu xìu.

Lạc Thanh Hàn vốn không muốn ăn mứt hoa quả, nhưng khi thấy bộ dạng muốn ăn mà không được của Tiêu Hề Hề, hắn nhất thời đổi ý.

Hắn giơ tay cầm một miếng mứt táo.

Ánh mắt Tiêu Hề Hề di chuyển theo mứt táo.

Nàng nhìn Thái tử đưa mứt táo đến miệng, hơi mở đôi môi mỏng xinh đẹp, cắn miếng mứt táo …

Tiêu Hề Hề nuốt nước bọt, háo hức hỏi “Có ngon không?”

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nhai rồi nuốt mứt táo, mới thản nhiên nói.

“Ngon.”

Tiêu Hề Hề từ từ mở to mắt.

Mỗi lần Thái tử Điện hạ ăn chỉ nói mấy câu đại loại như cũng được, có thể làm Thái tử kén chọn nói được chữ ngon, thì mức táo này phải ngon tới cỡ nào chứ?

Muốn ăn thử quá đi!

Trong lòng Tiêu Hề Hề như bị mèo cào, cảm giác muốn ăn nhưng không thể ăn khó chịu quá đi mất!

Lạc Thanh Hàn lại cầm một miếng mơ khô, cố tình lắc nó trước mặt nàng như trêu một con mèo.

“Muốn ăn không?”

Tiêu Hề Hề điên cuồng gật đầu “Muốn muốn muốn!”

Lạc Thanh Hàn đưa miếng mơ khô tới miệng nàng.

Nàng không chút do dự mở miệng cắn.

Vì cắn quá nhanh, không cẩn thận cắn vào đầu ngón tay hắn.

Lạc Thanh Hàn vô thức buông tay.

Tiêu Hề Hề tức thì ngậm miếng mơ khô đi, như thể nàng sợ ai cướp, cố ý lùi về phía sau, lấy tay che miệng, rồi nhai nhóp nhép.

Rất ngọt, ngon quá!

Thái tử Điện hạ quả nhiên có mắt nhìn, thả tim cho ngài ấy!

Mải mê ăn mà nàng không để ý đến ánh mắt dần u ám của Thái tử.

Hắn chậm rãi xoa xoa đầu ngón tay, như đang nhớ lại cảm giác bị cắn vừa rồi, có hơi đau, còn có hơi tê.

Hắn lại cầm một miếng đào khô.

“Muốn ăn nữa không?”

Đối mặt với cám dỗ của đồ ăn ngon, Tiêu Hề Hề hoàn toàn không thể từ chối.

Nàng lập tức sáp tới gần, há miệng cắn đào khô trong tay hắn.

Lần này rút kinh nghiệm, nàng không cắn trúng ngón tay Lạc Thanh Hàn nữa, nàng chuẩn xác cắn miếng đào khô, sau khi tha đi thì nhai nuốt vào miệng.

Ăn xong, nàng đặt tay lên đùi hắn, hơi nghiêng người về phía trước, nhìn hắn không chớp mắt, đôi mắt hạnh đầy chờ mong.

Trông rất giống mèo con đang chờ được cho ăn, vô cùng ngoan ngoãn.

Lạc Thanh Hàn muốn cứ thế ôm nàng vào lòng, mãnh liệt yêu thương nàng.

Nhưng hắn còn bệnh, không thể quá thân mật với nàng.

Lạc Thanh Hàn đút cho nàng thêm mấy miếng mứt hoa quả, sau đó nói "Được rồi."

Bảo Cầm lập tức dọn dĩa mứt hoa quả, kế đó cung nữ khác mang nước ấm đến.

Tiêu Hề Hề mong chờ nói "Thần thiếp vẫn muốn ăn."

Lạc Thanh Hàn vừa rửa tay vừa thản nhiên nói "Buổi tối không được ăn quá nhiều đồ ngọt, không tốt cho răng."

Tiêu Hề Hề thở dài "Được thôi, thần thiếp nghe người."

Lạc Thanh Hàn lau sạch tay, thuận tay xoa nhẹ đầu nàng.

"Ngoan, ngày mai sẽ cho nàng ăn ngon."

Tiêu Hề Hề tức thì đầy máu sống lại, ôm cánh tay của hắn nói lớn "Điện hạ thật tốt!"

Bảo Cầm im lặng giơ ngón tay cái.

Tiểu chủ, làm tốt lắm!

Phải làm nũng nhiều hơn, để Điện hạ yêu thương tiểu chủ, như vậy mới giữ vững địa vị trong lòng Điện hạ.

Bảo Cầm chuẩn bị bưng dĩa mứt hoa quả đi thì nghe tiểu chủ nhà mình đột nhiên hét lên.

“Bảo Cầm, đừng quên bữa khuya của ta đó!”

Bảo Cầm “……”

Ngón tay cái vừa bật lên trực tiếp bị bẻ gãy.

Chương 192: Nàng không hề bị lỗ!

Vốn Lạc Thanh Hàn không muốn ăn nữa, nhưng Tiêu Hề Hề không tha cho hắn.

“Bữa tối Điện hạ chỉ ăn hai hớp cháo, ăn ít như vậy buổi tối nhất định sẽ đói, người nhất định phải ăn nhiều một chút.”

Nàng múc đầy bát mì đặt trước mặt Thái tử, giục hắn mau ăn.

Lạc Thanh Hàn hưởng thụ quan tâm của nàng, làm theo ý nàng.

Hắn chậm rãi ăn hết mì trong bát, sau đó nhìn Tiêu lương đệ dọn sạch thức ăn trên bàn.

Ăn uống no nê xong, Thái tử đi tắm như thường lệ.

Tiêu Hề Hề muốn cáo từ rời khỏi, nhưng bị Thái tử gọi lại.

“Nàng t.ắm chung với ta.”

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều, nàng tưởng giống trước kia, mỗi người một bồn tắm, bức bình phong ngăn ở giữa.

Lúc nàng theo Thái tử đến bể tắm, mới biết Thái tử nói t.ắm chung có nghĩa là cùng nhau tắm thật!!!

Tiêu Hề Hề lập tức lùi lại, lấy tay che ngực, như cô vợ bé tội nghiệp sắp bị ép làm chuyện xấu vậy.

“Thái … Thái tử Điện hạ, như vậy không tốt đâu, nam nữ khác biệt, người ta xấu hổ lắm.”

Lạc Thanh Hàn nghiêng đầu nhìn nàng "Chỉ là cùng tắm thôi, nàng xấu hổ cái gì?"

"Tắm thì phải cởi y phục chứ, cởi xong không phải … sẽ ấy ấy sao?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên hỏi "Không phải nàng nói người nàng thích nhất là ta à? Cùng người mình thích làm chuyện mình thích không phải là đương nhiên sao?"

Tiêu Hề Hề "……"

Chết chưa, bị hắn bắt bài rồi.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, ánh mắt dần trầm đi "Lẽ nào, những lời trước đó nàng nói, toàn lừa gạt ta sao?"

"Không phải không phải! Tuyệt đối không phải! Người thần thiếp thích nhất là Thái tử Điện hạ!"

"Vậy thì hầu hạ ta cởi áo."

Lạc Thanh Hàn duỗi hai tay, đứng đó chăm chú nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề lê bước chân bi thảm chậm chạp bước tới.

Nàng duỗi tay, cẩn thận chạm vào thắt lưng hắn.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng "Nàng căng thẳng chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp không có căng thẳng."

"Thế sao chân nàng run?"

"……"

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu, tự nói với mình, chẳng sao cả, đàn ông thật sự phải dũng cảm đối mặt với mọi khó khăn!

Không phải chỉ bị ăn một bữa thôi à?

Có gì to tát đâu chứ?

Dù sao Thái tử đẹp trai, dáng người cực tốt, nếu ngủ với hắn thật, nàng không hề bị lỗ!

Đừng căng thẳng, thả lỏng cơ thể.

Tiêu Hề Hề từ từ thở ra.

An ủi tâm lý xong, cuối cùng chân nàng không run nữa.

Nàng giúp Thái tử cởi từng lớp y phục, khi chỉ còn lại chiếc quần, hai tay nàng run rẩy dữ dội.

Lúc ngón tay nàng chạm vào quần hắn, hắn giơ tay nắm lấy tay nàng.

"Được rồi, như vậy được rồi."

Tiêu Hề Hề ngẩn ra, ngẩng đầu vẻ mặt sững sờ nhìn hắn chằm chằm.

Lạc Thanh Hàn siết chặt bàn tay đầy thịt của nàng "Ta còn đang bệnh, sao có thể để nàng thị tẩm được?"

"Vừa rồi người còn …"

"Chọc nàng thôi, về đi, nghỉ ngơi sớm chút."

Tiêu Hề Hề vui mừng khôn xiết, dây thần kinh căng thẳng của nàng tức thì thả lỏng.

Nàng hít một hơi thật sâu, vui vẻ nói "Thần thiếp không quấy rầy người tắm nữa, ngủ ngon!"

Nói xong nàng chuồn đi thật nhanh.

Lạc Thanh Hàn c.ởi quần, chậm rãi dọc theo cầu thang vào bể

tắm.

Hắn dựa lưng vào thành bể, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc này, giọng của Ti Trúc từ ngoài cửa truyền vào.

“Thái tử Điện hạ, nô tỳ tới hầu hạ người tắm rửa thay y phục.”

Mí mắt Lạc Thanh Hàn cũng không nhấc lên, lạnh lùng thốt ra một chữ.

“Cút.”

Chương 193: Mua chuộc lòng người

Tiêu lương đệ dẫn Bảo Cầm về nơi ở của mình.

Bảo Cầm mang nước nóng đến, vừa hầu hạ Tiêu lương đệ tắm rửa, vừa nghiêm túc khuyên nhủ.

“Sau này người ăn ít lại, lỡ mập ra thì sao? Người là phi tần của Thái tử, mập quá thì làm sao tranh sủng được?”

Tiêu Hề Hề cười đắc ý “Em đừng lo, ta có thể chất không mập, dù ăn bao nhiêu cũng sẽ không mập.”

Bảo Cầm nửa tin nửa ngờ “Thần kỳ thế à?”

“Em thấy mỗi bữa ta ăn bao nhiêu, lâu vậy rồi, ta cũng đâu có mập.”

Bảo Cầm nghĩ lại cũng phải, tiểu chủ bữa nào cũng ăn thịt, ăn rất nhiều cũng không thấy mập, nhiều nhất cũng là mặt tròn trịa một chút, nhìn rất đáng yêu.

Bảo Cầm lại nói “Dù không mập cũng nên kiềm chế một chút, đặc biệt là trước mặt Thái tử, người ăn nhiều quá sẽ để lại ấn tượng xấu cho Thái tử. Nếu người muốn ăn, chúng ta có thể lén lút ăn, đừng để Thái tử nhìn thấy.”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút “Cũng được.”

Đối với nàng, miễn là có đồ ăn ngon, ăn ở đâu không quan trọng.

Bảo Cầm giúp nàng xõa tóc, nói “Còn có một chuyện, ngày mai người phải nói với Thái tử Điện hạ.”

“Chuyện gì?”

“Nơi này cách tẩm điện của Thái tử quá xa, buổi trưa phải đi bộ một quãng đường dài về đây chợp mắt, quá bất tiện, người tìm cơ hội nói chuyện này với Thái tử, xin ngài ấy đổi nơi khác gần tẩm điện cho người.”

Tiêu Hề Hề không quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, nếu Bảo Cầm đã nói, thì nàng đồng ý.

“Được rồi, ngày mai ta nói chuyện này với Thái tử.”

Nàng dừng một chút rồi nói.

“Đúng rồi, ngày mai em làm mấy món mang đến cho Thường công công, tiện thể thay ta hỏi thăm Thường công công, bảo hắn nghỉ ngơi thật tốt, mau chóng hồi phục.”

Bảo Cầm rất kinh ngạc, không ngờ tiểu chủ ngoài ăn uống ngủ, còn quan tâm đến những chuyện khác.

Mà nghĩ lại, Bảo Cầm thấy cần phải đến thăm Thường công công, một mặt vì Thường công công là người tốt, đối xử tốt với những người dưới quyền, mặt khác vì Thường công công là người được Thái tử tín nhiệm, kéo quan hệ tốt với hắn sẽ có lợi.

Bảo Cầm nghiêm túc đáp “Người yên tâm, chuyện này nô tỳ sẽ xử lý ổn thỏa.”

Nàng thấy an ủi, vì tiểu chủ trưởng thành rồi! Còn biết mua chuộc lòng người.

Tiêu Hề Hề cởi y phục, lên giường nằm.

Đắp chăn bông mềm mại lên người, thầm cầu nguyện trong lòng …

Thường công công, ngươi phải nhanh chóng khỏe lại đó!

Ngươi khỏe rồi thì những việc như tiếp khách, đếm danh sách lễ vật có thể giao lại cho ngươi!

……

Sáng hôm sau, Bảo Cầm đúng giờ đánh thức Tiêu lương đệ.

Tiêu lương đệ hé nửa mắt, như một con búp bê không cảm xúc, mặc Bảo Cầm bày trí.

Bảo Cầm giúp nàng mặc y phục, chải tóc trang điểm, dìu nàng ra ngoài tìm Thái tử.

Trên đường đi tình cờ gặp Ti Trúc.

Ti Trúc là đại cung nữ, ăn mặc tương đối thoải mái, không nhất thiết phải mặc kiểu nhu quần giống nhau của các cung nữ khác.

Nàng cũng rất biết cách ăn mặc, hôm nay nhu quần đối khâm màu trắng.

Dù thời tiết bây giờ đã dần trở lạnh, nhưng cổ áo vẫn hơi mở, lộ ra một mảng nhỏ làn da trắng nõn.

Nàng cài một đóa lan trắng trên đầu, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng.

Cách trang điểm nhạt như vậy, chẳng những không làm giảm đi giá trị nhan sắc mà còn làm nàng trông quyến rũ hơn.

Ti Trúc cầm bình ngọc trong tay, khuỵu gối hành lễ.

“Nô tỳ bái kiến Tiêu lương đệ.”

Chương 194: Nàng sẽ không mắc bẫy!

Tiêu Hề Hề đánh giá nàng, ngạc nhiên hỏi "Trong nhà ngươi có người chết hả?"

Biểu cảm của Ti Trúc cứng lại.

"Tiểu chủ sao lại nói vậy?"

Tiêu Hề Hề ngày càng khó hiểu "Nếu trong nhà ngươi không có người chết, sao lại mặc đồ tang vậy? Không sợ xui xẻo à?"

Ti Trúc nghẹn họng đến mức khó thở.

Nàng cố lắm mới có thể gượng cười.

"Tiểu chủ thật biết nói đùa."

Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm đi ngang qua Ti Trúc, cách một khoảng khá xa, Ti Trúc vẫn nghe thấy cuộc trò chuyện giữa chủ tớ các nàng.

"Tiểu chủ, người không biết sao? Người xưa có câu, muốn xinh đẹp trước phải hiếu thuận*, Ti Trúc cô nương hẳn là nghĩ mình càng đẹp ấy mà."

*Câu gốc là 要想俏,一身孝, phụ nữ muốn xinh đẹp trước phải hiếu thuận, đồ trắng là đồ để tang (đồ hiếu thảo) sau khi người thân qua đời.

"Tiểu cô nương bây giờ vì cái đẹp, mà đồ gì cũng dám mặc, nếu ta mặc thế này về nhà, nhất định bị cha ta đánh chết."

"Tiểu chủ là Lương đệ của Thái tử, tướng quân không dám

đánh người đâu.”

……

Ti Trúc tức giận đến mức tái nhợt, gần như nghiến răng ken két.

Tiêu lương đệ này trông ngốc nghếch, nhưng không ngờ lại ăn nói cay độc như vậy!

Nàng nhìn xuống chiếc váy trắng trơn trên người.

Chiếc váy tiên khí ngời ngời như vậy, sao lại thành đồ tang?

Tiêu lương đệ chắc chắn đố kị vì nàng mặc quá đẹp, sợ nàng sẽ đoạt đi sủng ái của Thái tử, nên mới cố ý nói như vậy, muốn chọc tức nàng để nàng thay bộ khác.

Nàng sẽ không mắc bẫy!

Nàng cầm bình ngọc đầy sương vào tẩm điện.

Lúc nàng vào tẩm điện, thấy Tiêu lương đệ đang đút thuốc cho Thái tử Điện hạ.

Lạc Thanh Hàn dựa vào ghế sập mềm mại, khẽ mở môi mỏng, uống từng ngụm thuốc Tiêu Hề Hề đút.

Thuốc vẫn đắng, lông mày hắn hơi cau lại, rõ là không thích mùi thuốc.

Nhưng hắn không hề phàn nàn lời nào, an tĩnh uống hết bát thuốc.

Thấy vậy, Ti Trúc đố kị thành hận.

Tối qua nàng mới chạm vào Thái tử, Thái tử trực tiếp hất đổ cả bát thuốc, sau đó nhân lúc Thái tử tắm, nàng muốn hầu hạ Thái tử, nhưng lại bị Thái tử từ chối.

Nàng còn tưởng Thái tử bài xích nữ nhân, nên lo lắng không thôi.

Nhưng thấy cảnh hòa hợp giữa ngài ấy và Tiêu lương đệ lúc này, ngài ấy không hề bài xích.

Ti Trúc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Thái tử không ghét nữ nhân là được.

Miễn là ngài ấy thích nữ nhân, rồi nàng sẽ có cơ hội thu phục ngài ấy.

Bảo Cầm bưng dĩa mứt hoa quả đến.

Lạc Thanh Hàn chỉ ăn một miếng, phần còn lại thuộc về Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề vừa nãy kiên nhẫn đút từng muỗng thuốc cho Thái tử chỉ vì những miếng mứt hoa quả này, bây giờ nàng thỏa ước muốn, hạnh phúc đến nỗi cười cong cả đôi mắt hạnh của nàng.

Nàng ném liên tục mấy miếng vào miệng, ăn một cách ngon lành.

Lạc Thanh Hàn nhắc nhở "Ăn ít thôi, lát nữa còn dùng bữa sáng."

"Vâng vâng! Thần thiếp chỉ ăn một chút."

Lúc này, Ti Trúc bắt được cơ hội, tiến lên hành lễ "Nô tỳ Ti Trúc, thỉnh an Thái tử Điện hạ."

Lạc Thành Hàn liếc nhìn nàng, khẽ cau mày.

"Trong nhà ngươi có người chết à?"

Ti Trúc "……"

Tiêu Hề Hề nhai mứt hoa quả trong miệng, giúp giải thích "Thần thiếp hỏi rồi, nhà nàng không có người chết."

Lạc Thanh Hàn không vui "Nếu không có ai chết, sao phải mặc đồ tang? Không sợ xui xẻo à?"

Ti Trúc nhịn không được đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích "Đây không phải đồ tang."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn trầm xuống "Ý ngươi là ta sai?"

"Không phải." Ti Trúc cuống quýt quỳ xuống, uất ức nói "Điện hạ không sai, là nô tỳ mặc nhầm y phục, nô tỳ lập tức về thay."

Lạc Thanh Hàn không nhìn nàng nữa.

Ti Trúc ngấn lệ lui ra ngoài.

Chương 195: Pha trà

Các cung nữ dọn bữa sáng lên.

Nhìn món ngon trên bàn, Tiêu Hề Hề lập tức nhét mứt hoa quả vào tay Bảo Cầm.

“Em cất mứt hoa quả này đi, lát nữa ta ăn sau.”

Bảo Cầm cười đáp “Vâng.”

Ăn sáng xong, Hình bộ gửi một chồng hồ sơ đến.

Tiêu Hề Hề vừa nghĩ sắp có chuyện để nghe, nàng tức thì lấy lại tinh thần, chạy đến cạnh Thái tử ngồi xuống, ân cần giúp hắn mài mực.

Lúc này Ti Trúc quay lại.

Ti Trúc thay nhu quần đối khâm phẩm xanh, thắt lưng buộc mỏng, khiến dáng người thướt tha yêu kiều.

Nàng vẫn ôm bình ngọc trong tay.

Tiến lên hành lễ, nàng cười xinh tươi, giọng nói nhẹ nhàng.

“Nghe nói Thái tử Điện hạ thích uống trà, đây là sương sớm do nô tỳ hứng được ở ngự hoa viên trước bình minh, dùng sương này pha trà mới có vị ngon nhất.”

Bảo Cầm gào thét không ổn trong lòng, nữ nhân này không từ bỏ, còn muốn tranh sủng.

Nàng lập tức nháy mắt với Tiêu lương đệ, muốn Tiêu lương đệ

lấn áp nàng ta!

Nếu Ti Trúc tranh sủng thành công trước mặt Tiêu lương đệ, sau này những người khác cũng sẽ làm theo, như vậy Tiêu lương đệ không phải sẽ trở thành bàn đạp trong mắt người khác sao?

Chuyện này tuyệt đối không được!

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Mùi vị có ngon thật không?"

Ti Trúc cười nói "Tiểu chủ nếm thử sẽ biết."

Nói xong, Ti Trúc quỳ xuống bếp lò nhỏ, bắt đầu pha trà.

Nàng rõ ràng đã quen với việc này, động tác khéo léo, rất đẹp mắt.

Trong lúc pha trà, thỉnh thoảng nàng vẫn ngước mắt nhìn Thái tử.

Ánh mắt đó ẩn giấu ám muội khó tả.

Thấy vậy, Bảo Cầm sắp gấp chết rồi.

Bảo Cầm điên cuồng nháy mắt với Tiêu lương đệ, nhưng Tiêu lương đệ vẫn nhìn chằm chằm ấm trà trên bếp lò nhỏ, nàng rất tò mò dùng sương pha trà sẽ có mùi vị thế nào?

Lạc Thanh Hàn mở một quyển hồ sơ, hắn hỏi "Muốn nghe chuyện không?"

Tiêu Hề Hề lập tức chuyển sự chú ý từ ấm trà sang Thái tử.

Nàng nhanh chóng đi tới, ngồi xuống cạnh hắn, ngoan ngoãn đáp "Muốn."

Lạc Thanh Hàn bắt đầu kể câu chuyện đầu tiên.

Tiêu Hề Hề chống cằm, nghiêm túc lắng nghe.

Ti Trúc nhìn Thái tử nhiều lần, nhưng Thái tử cứ nhìn hồ sơ trước mặt, trong lòng vô cùng ấm ức.

Cuối cùng cũng đợi trà được đun sôi, nàng cầm ấm trà, rót hai tách trà nóng.

Nàng bưng tách trà đến cạnh Thái tử, tối qua có được bài học, lần này nàng không dám chạm vào Thái tử nữa, nhưng khi đặt tách trà xuống, nàng cố ý cúi người thấp hơn.

Từ góc nhìn của Thái tử, vừa vặn thấy làn da trắng nõn trước ngực.

Lạc Thanh Hàn lườm Tiêu lương đệ, nhắc nhở "Đóng ấn."

Tiêu Hề Hề lập tức cầm ấn Thái tử, đóng xuống chỗ hắn chỉ.

Làm xong, hắn mới cầm tách trà nhấp một ngụm.

Ti Trúc mong đợi hỏi "Điện hạ thấy thế nào?"

Lạc Thanh Hàn "Bình thường."

Hắn đặt tách trà xuống, cầm quyển hồ sơ khác.

Ti Trúc không cam lòng, định nói thêm gì đó, nhưng chưa kịp nói đã nghe Tiêu lương đệ nói.

"Trà này quá nhạt, ta không thích."

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói "Nếu không thích, thì đừng uống nữa."

Tiêu Hề Hề nói "Thần thiếp có một cách, có thể làm trà này ngon hơn."

Nàng sai Bảo Cầm lấy một bát sữa đặc và một bát mật ong.

Nàng đổ sữa vào trà, trộn đều rồi thêm chút mật ong điều vị,

một ly trà sữa mới tinh ra lò!

Nàng uống thử một hớp, vui mừng khen ngợi.

“Ngon quá đi!”

Nàng đưa ly của mình đến trước mặt Thái tử, đôi mắt sáng ngời hỏi.

“Điện hạ có muốn thử không?”

Chương 196: Làm Tiêu lương đệ trở nên xấu xí

Ti Trúc vốn tưởng Thái tử nhất định sẽ ghét bỏ, dù sao đây cũng là ly mà Tiêu lương đệ uống, dính nước bọt của nàng ta trên đó, Thái tử nhất định sẽ ghét bỏ.

Tuy nhiên.

Thái tử mở môi mỏng, sắc mặt không đổi, thuận theo động tác Tiêu lương đệ đưa tới, nhấp một ngụm nhỏ trà sữa trong ly.

Tiêu Hề Hề háo hức hỏi "Thế nào? Ngon không?"

Lạc Thanh Hàn "Ngon lắm."

Thật ra hắn không quen cách uống trà kỳ lạ này, nhưng hắn nhớ lại những gì Tiêu lương đệ nói tối qua.

Chia sẻ thức ăn là cách nàng bày tỏ lòng tốt, hắn thích lòng tốt đó, hắn muốn làm nàng vui.

Quả nhiên …

Tiêu Hề Hề nhận được xác nhận của hắn, như thể trúng giải thưởng lớn, cực kỳ vui vẻ.

"Thần thiếp cũng thấy loại trà sữa này siêu ngon! Bảo Cầm, đổ bát sữa này vào ấm trà, về sau mỗi ngày ta sẽ uống trà kiểu này."

Bảo Cầm liếc nhìn sắc mặt khó coi của Ti Trúc, cười nói "Vâng."

Tiểu chủ thật lợi hại, trong lúc cười nói đã dễ dàng đạp ngã đối thủ, thủ đoạn và tâm cơ như vậy, quả thật là người sáng giá nhất cho ngôi vị Thái tử phi!

Tiêu Hề Hề cầm ly trà sữa ấm, tiếp tục nghe Thái tử kể chuyện trong hồ sơ.

Có món ngon, có câu chuyện đặc sắc.

Quả là cuộc sống trong mơ của nàng!

Bảo Cầm mở nắp ấm trà, từ từ đổ sữa vào.

Nhìn cảnh này, Ti Trúc vừa đau lòng vừa khó chịu.

Đây là sương mà nàng phải dậy sớm cực khổ hứng từng giọt một, là trà thượng hạng nàng dày công pha nấu, nàng tin nó sẽ được lòng Thái tử.

Kết quả chẳng những không được Thái tử để ý, còn để cho Tiêu lương đệ lãng phí công sức của nàng!

Nàng không hiểu, bản thân ngoại trừ xuất thân kém một chút, những mặt khác nàng không kém gì Tiêu lương đệ, tại sao Thái tử không để ý tới nàng nhiều hơn?

Chẳng lẽ Thái tử thật sự chỉ yêu một mình Tiêu lương đệ?

Ti Trúc nhanh chóng gạt bỏ suy đoán này.

Không thể nào!

Quạ nào mà chẳng đen, trên đời không có nam nhân nào không yêu mỹ nữ.

Nguyên nhân khiến Thái tử không nhìn nàng là vì Tiêu lương đệ đã dùng thủ đoạn mê hoặc.

Ánh mắt Ti Trúc đảo qua khuôn mặt của Tiêu lương đệ, nàng phải nghĩ cách làm Tiêu lương đệ trở nên xấu xí.

Chỉ cần Tiêu lương đệ xấu xí, dĩ nhiên không thể mê hoặc Thái tử Điện hạ.

Thấy đã gần trưa, Ti Trúc thận trọng mở lời, giọng mềm mại ngọt ngào.

“Điện hạ, xin hỏi bữa trưa người muốn ăn gì?”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói “Tùy, thanh đạm chút là được.”

Ti Trúc quay sang nhìn Tiêu lương đệ.

“Tiểu chủ thì sao?”

Tiêu Hề Hề không chút do dự nói “Ta muốn ăn thịt!”

Ti Trúc khẽ mỉm cười “Vâng, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị.”

Sau khi lui ra ngoài, nụ cười ngọt ngào trên mặt liền biến thành giễu cợt.

Nàng khẽ hừ nói “Thích ăn thịt chứ gì? Vậy cho ngươi ăn đủ, chờ ngươi mập như heo, xem Thái tử Điện hạ còn sủng ái ngươi không? Sợ là vừa nhìn ngươi sẽ thấy chán ghét.”

Bữa trưa hôm nay cực kỳ phong phú, trong hai mươi món, hơn phân nửa là món thịt nhiều mỡ.

Ti Trúc không sợ Thái tử phạt, là do Tiêu lương đệ đòi ăn thịt, dù Thái tử không hài lòng, cũng sẽ hướng về phía Tiêu lương đệ.

Thấy nhiều món ngon như vậy trước mắt, hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên, miệng chảy dãi điên cuồng.

Đây là bữa ăn phong phú nhất trong hai ngày qua của nàng!

Chương 197: Không ra thể thống

Như thường lệ, Lạc Thanh Hàn chỉ ăn một bát cháo và vài món thanh đạm.

Hắn đặt bát đũa xuống, Ti Trúc bưng nước sạch cho hắn rửa tay.

Ti Trúc nhẹ giọng hỏi "Điện hạ có muốn ngủ trưa không?"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ đáp "Ừ."

"Nô tỳ dọn giường cho người."

Ti Trúc cung kính lui ra ngoài.

Bữa trưa hôm nay quá nhiều, phần lớn đều là món thịt nhiều dầu mỡ, tuy sức ăn của Tiêu Hề Hề lớn, nhưng cũng không thể ăn nhiều như vậy, cuối cùng chỉ gắp thịt ăn hết.

Nàng nhìn thức ăn còn thừa, che cái bụng đang phình to của mình, chỉ hận bản thân không có hai dạ dày!

Vì ăn quá nhiều, nàng bị nấc cụt.

Nàng không thể ngừng cơn nấc cụt.

Lạc Thanh Hàn nói "Gọi thái y tới xem thử đi."

Tiêu Hề Hề phất tay "Không cần, thần thiếp có một bí quyết chữa nấc cụt."

"Bí quyết gì?"

“Lát nữa nói với người … ức!”

Tiêu Hề Hề đứng dậy, tự giác đi theo Thái tử.

Thái tử cũng không ngăn nàng, để nàng theo hắn về tẩm điện.

Trong tẩm điện, Ti Trúc đã trải sẵn chăn, nàng đang quỳ trên đất, thấy Thái tử và Tiêu lương đệ đi tới, nàng nâng nửa người trên, cúi đầu hành lễ “Nô tỳ bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn phất tay, bảo nàng ra ngoài.

Ti Trúc lặng lẽ rời khỏi tẩm điện.

Nhưng nàng không đi xa mà đứng ở cửa.

Ở ngoài cửa còn có Bảo Cầm và hai tiểu cung nữ khác.

Bảo Cầm nhớ lại chuyện Tiêu lương đệ dặn tối qua, nàng đoán Tiêu lương đệ trong thời gian ngắn sẽ không thức dậy, nên nàng đi thẳng đến phòng bếp nhỏ, nấu canh gà cho Thường công công.

Ti Trúc vểnh tai lên, muốn thử nghe tiếng động trong tẩm điện.

Nàng ở rất gần cửa, thoáng nghe thấy giọng nói ngắt quãng không rõ ràng.

Thái tử “Nàng như vậy … không ra thể thống …”

Tiêu lương đệ “Một lát sẽ hết …”

Thái tử “Xuống mau …”

Tiêu lương đệ “Đừng … a … Điện hạ xấu quá đi …”

……

Tiếng nói phía sau dần nhỏ lại.

Ti Trúc cẩn thận nghe hồi lâu, cũng không nghe thấy gì nữa, nên chỉ đành thôi.

Trong lòng thầm mắng Tiêu lương đệ không biết xấu hổ, giữa ban ngày ban mặt dụ dỗ Thái tử làm chuyện như vậy!

Hơn nữa Thái tử còn đang bệnh, là lúc cần nghỉ ngơi, Tiêu lương đệ vì muốn cầu ân sủng mà mặc kệ sức khỏe của Thái tử, đúng là không biết liêm sỉ!

Ti Trúc muốn bẩm báo chuyện này với Tần hoàng hậu, nhờ Tần hoàng hậu ra mặt xử lý Tiêu lương đệ.

Nhưng sau khi nghĩ lại, bèn tạm thời gạt bỏ ý định đó.

Với tính tình của Tần hoàng hậu, nhất định không thích nhúng tay vào chuyện vặt vãnh này, ngược lại đến lúc đó còn chê nàng vô dụng.

Ti Trúc suy nghĩ một lúc, tạm thời án binh bất động, dù sao cũng sắp tổ chức tiệc Quần Phương, khi đó Tần hoàng hậu sẽ chọn Thái tử phi cho Thái tử.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Thái tử phi sẽ được chọn từ trong các cô nương Tần gia, mà nàng lại là con cháu Tần gia, nàng và Thái tử phi là người một phe.

Lúc Thái tử phi tiếp quản Đông cung, Ti Trúc sẽ cáo trạng với Thái tử phi, khi đó Thái tử phi sẽ trực tiếp xử lý Tiêu lương đệ.

Như vậy, nàng chẳng những loại bỏ hòn đá cản đường Tiêu lương đệ, còn giúp Thái tử phi lập uy ở Đông cung, một mũi tên trúng hai đích!

Ti Trúc hạ quyết tâm, tâm tình rất tốt, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Điều nàng cần làm bây giờ là cho Tiêu lương đệ ăn thật nhiều, để Tiêu lương đệ mập lên.

Khi Tiêu lương đệ thành con heo mập, chắc chắn sẽ bị Thái tử ghét bỏ, Thái tử phi sẽ dễ dàng ra tay với Tiêu lương đệ hơn.

Chương 198: Thần thiếp ngày càng thích người hơn rồi!

Trong tẩm điện.

Sắc mặt Thái tử Điện hạ lúc này không thể diễn tả.

“Nàng cứ phải dùng cách này chữa nấc cụt à?”

Tiêu Hề Hề chống hai tay xuống đất, đầu hướng xuống, chân hướng lên, bày ra tư thế trồng cây chuối.

Nàng mặc một áo trong tay hẹp màu hồng ở trên, quần lụa rộng cùng màu ở dưới, đôi tất trắng đến mắt cá chân.

Dưới tác dụng của trọng lực, ống quần tuột xuống đầu gối, lộ ra bắp chân trắng nõn thon thả.

Nàng tự tin nói “Làm thế này sẽ không nấc cụt nữa, trước kia thần thiếp thử rồi, rất hiệu quả.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng như vậy, thật không ra thể thống gì.”

Tiêu Hề Hề “Dù sao ở đây chỉ có hai chúng ta, không có ai nhìn thấy, không sao, nếu người buồn ngủ thì ngủ trước đi, thần thiếp một lát nữa sẽ hết thôi.”

“Nàng bỏ chân xuống mau, ta sai người gọi thái y chữa nấc cụt cho nàng.”

“Đừng, gọi thái y quá phiền phức, đi tới đi lui lãng phí bao nhiêu thời gian, thần thiếp làm thế này sẽ chữa nấc cụt nhanh hơn, không tin người nhìn đi.”

Lạc Thanh Hàn không chịu được nữa, đứng dậy đi tới, bắt lấy bàn chân nhỏ của nàng, cách một lớp tất gãi lòng bàn chân của nàng.

“A!”

Tiêu Hề Hề bị dọa sợ, cả người run lên, ngã sang một bên.

Lạc Thanh Hàn bắt được nàng.

Nàng dựa vào lòng hắn, dùng sức rụt chân lại, lấy tay che miệng, cố không cười thành tiếng, nhưng hai vai vẫn không kìm được run lên bần bật.

Qua hồi lâu, giọng nàng run run thốt ra một câu.

“Điện hạ xấu quá đi ~”

Lạc Thanh Hàn nhìn nữ nhân trong lòng.

Lúc này nàng thả lỏng miệng không cười nữa, nhưng khóe mắt vẫn hơi ửng đỏ, đó là phản ứng si.nh lý khi nàng muốn cười mà phải cố nhịn cười.

Khuôn mặt trắng nõn thanh tú hơi ửng hồng, chóp mũi nhỏ lấm tấm vài giọt mồ hôi, đôi mắt hạnh ngấn nước trong veo, lấp lánh sáng ngời.

Mái tóc đen dài xõa trên đất, vướng vào y phục của hắn.

Có lẽ vì không khí lúc này quá tốt, tâm trí Lạc Thanh Hàn nhất thời xuất thần.

Hắn bất giác cúi đầu, đến gần Tiêu Hề Hề.

Đúng lúc này.

Đôi môi đỏ mọng của Tiêu Hề Hề hơi hé mở, nàng nấc rõ to!

Lạc Thanh Hàn “……”

Tiêu Hề Hề che ngực, nhăn mặt nói "Sao vẫn còn nấc cụt? Lẽ nào trồng cây chuối không đủ lâu?"

Lạc Thanh Hàn không muốn nàng trồng cây chuối, hắn thuận theo tư thế này bế nàng lên giường.

Hắn vừa buông tay, nàng liền cuộn vào trong chăn.

Nàng cuộn mình trong chăn, chỉ lộ cái đầu, rồi nấc một tiếng.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Muốn uống nước ấm không?"

Tiêu Hề Hề thấy cũng được.

Nàng tưởng Thái tử sẽ sai người vào rót một ly nước ấm, nào ngờ hắn lại hạ mình chủ động rót, còn đích thân bưng tới cho nàng.

Tiêu Hề Hề hai tay nhận ly nước, vô cùng cảm động.

"Điện hạ đẹp người đẹp nết, thần thiếp ngày càng thích người hơn rồi!"

Nàng uống một hơi hết nước ấm.

Lạc Thanh Hàn cầm ly, đặt trên bàn nhỏ bên cạnh.

Hắn cởi áo ngoài, nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên người.

Vừa nhắm mắt, hắn lại nghe nữ nhân bên cạnh nấc cụt.

Tiêu Hề Hề đáng thương nói "Xin lỗi, thần thiếp làm ồn tới người rồi, thần thiếp đến chỗ khác ngủ trưa vậy."

Nàng định đứng dậy thì Thái tử ôm lấy nàng.

Hắn kéo nàng vào lòng, tay phải vỗ nhẹ lưng nàng.

Vì là lần đầu tiên làm, nên động tác của Thái tử hơi vụng về cứng ngắc.

Chương 199: Đều tin là thật

Chính loại hành động không thể hoàn toàn gọi là dịu dàng này làm trong lòng Tiêu Hề Hề này sinh cảm giác kỳ lạ.

Nàng ngẩng đầu, từ góc của nàng chỉ có thể thấy cằm và môi mỏng của Thái tử.

Nàng tò mò hỏi "Điện hạ, người đang làm gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Giúp nàng nhuận khí, thế này sẽ không nấc cụt nữa."

"Ồ."

Một lúc sau, Tiêu Hề Hề ngạc nhiên nói "Thần thiếp thật sự không còn nấc nữa!"

Lạc Thanh Hàn dừng động tác, nhưng không rút tay về, vẫn duy trì tư thế ôm nàng, thản nhiên nói "Vậy ngủ đi."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn nhắm mắt.

Một lúc sau, nàng lại lặng lẽ mở mắt, ngước nhìn Thái tử.

Giọng nói nhẹ nhàng của Thái tử vang lên trên đỉnh đầu.

"Nàng không ngủ, nhìn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Sao Điện hạ biết làm thế này có thể chữa nấc cụt?"

"Khi ta còn rất nhỏ, cũng từng nấc cụt giống nàng, nấc mãi không ngừng được, mẫu phi ôm ta vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng

ta, sau đó ta không nấc nữa.”

Đây là lần đầu tiên Thái tử nhắc đến mẹ ruột của mình.

Tiêu Hề hề thăm dò hỏi “Điện hạ rất nhớ mẫu phi của người phải không?”

“Khi còn nhỏ, ta từng bệnh rất nặng, sau khi khỏi bệnh đã quên rất nhiều chuyện, ta không nhớ mẫu phi của ta trông như thế nào. Ta chỉ nhớ một số ký ức vụn vặt, giống như mẫu phi đang ngâm nga một điệu hát dân gian ở quê, hay mẫu phi đang vỗ nhẹ lưng ta.”

Tiêu Hề Hề nằm trong lòng hắn, nhỏ giọng nói “Mẫu phi của người hẳn là người rất dịu dàng.”

“Chắc vậy.”

Hắn cũng từng tưởng tượng, nếu mẫu phi không chết, trong cung này, có lẽ hắn không rơi vào cảnh chẳng có người nương tựa.

Sau này, hắn dần dần không nghĩ vậy nữa.

Quá khứ đã qua, mù quáng nhìn lại chỉ bản thân chìm trong vũng lầy, càng thêm đau khổ.

Hắn không muốn quay lại.

Bây giờ hắn chỉ muốn tiếp tục tiến về phía trước.

……

Thái giám trong Đông cung sống ở điện Hàm Bính.

Thường Hỉ cũng không ngoại lệ, thân là đại thái giám của Đông cung, đương nhiên sẽ ở trong phòng lớn nhất.

Bảo Cầm mang theo hộp thức ăn bước vào phòng, giọng lanh lảnh gọi.

“Thường công công.”

Thưởng Hỉ bị thương ở lưng, chỉ có thể nằm trên giường, đắp chiếc chăn mỏng.

Hắn ngạc nhiên hỏi.

“Bảo Cầm cô nương, sao lại rảnh rỗi đến đây vậy?”

Bảo Cầm đặt hộp thức ăn lên bàn, cười nói “Tiêu lương đệ biết người bị thương, nên bảo tôi đến thăm người, tôi có nấu canh gà, còn nóng đây, người ăn đi.”

Nàng mở hũ sứ, múc một bát canh gà đưa cho Thường công công.

Ngửi thấy mùi canh gà, trong lòng Thường Hỉ cảm xúc lẫn lộn.

Trong hoàng cung này, thảm nhất chính là thái giám bọn họ.

Trên người khuyết tật, như bèo trôi không rễ, chẳng có tương lai đáng bàn, cả đời chỉ có thể ở trong cung, nếu may mắn có lẽ sẽ được kết cục viên mãn, nhưng phần lớn đều lặng lẽ biến mất trong thâm cung.

Ngược lại, hoàn cảnh của cung nữ khá hơn một chút.

Cung nữ ít nhất cũng có con đường khác, ví như nhận được ân sủng của chủ tử, đến độ tuổi nhất định thì có thể xuất cung.

Hoặc là may mắn được Hoàng đế sủng ái, bay lên cành cao biến thành phượng hoàng.

Thường Hỉ tuy là đại thái giám của Đông cung, nhìn thấy vẻ vang, nhưng cũng chỉ là nô tài mà thôi, một khi đánh mất niềm tin của chủ tử thì chẳng là gì cả.

Mấy ngày nay hắn chỉ nằm trong phòng dưỡng thương, bên

ngoài đã có người xì xào bàn tán.

Có người nói Thường công công không hầu hạ Thái tử cẩn thận, bị Hoàng hậu trách phạt, khiến Thái tử chán ghét.

Thái tử đuổi hắn về tức là không có ý trọng dụng hắn nữa, vị trí đại thái giám Đông cung của hắn sẽ bị người khác đoạt nhanh thôi.

Bịa chuyện như thật đến nỗi nhiều người đều tin là thật.

Chương 200: Thịt heo hầm

Có rất nhiều thái giám sống trong điện Hàm Bính, nhưng mấy ngày qua không ai đến thăm Thường Hỉ.

Ai nấy đều cho rằng hắn đã là kẻ vô dụng, dù nịnh nọt cũng không được ích lợi gì, thế tại sao phải lãng phí thời gian với hắn?

Chuyện đời là thế, thêu hoa trên gấm thì nhiều, đưa than ngày tuyết thì ít.

Lúc hắn vẻ vang, đám người đó cố gắng lấy lòng hắn, lúc hắn lụn bại, đám người đó liền tản đi.

Thường Hỉ chẳng oán trách gì, hắn đã quen rồi.

Cũng vì quen rồi, nên nhìn bát canh gà trước mặt, cảm xúc càng sâu sắc hơn.

Hắn khó khăn ngồi dậy, cầm bát súp gà, uống hai hớp, bày tỏ cảm khái.

“Tiêu lương đệ là người tốt.”

Bảo Cầm tự hào nói “Tiểu chủ nhà tôi quả thật rất tốt.”

Nàng như vậy trông như mẹ hiền có đứa con được người khác khen ngợi.

Bảo Cầm để ý thấy trong phòng rất nhiều bụi, cạnh giường có mấy bộ y phục bẩn chất đống, hiển nhiên là mấy ngày chưa giặt.

Nàng nghi ngờ "Sao công công không cho người dọn dẹp lại một chút?"

Thường Hỉ tùy ý nói "Bọn họ đều nghĩ ta bị Thái tử ghét bỏ, sắp rớt đài rồi, cho nên không muốn tới phòng ta, dĩ nhiên không có ai giúp ta dọn dẹp."

Bảo Cầm rất tức giận "Bọn họ sao lại thế? Người bị thương, Thái tử Điện hạ không muốn người vất vả, nên mới cho người về nghỉ ngơi dưỡng thương, tôi phải đi nói với bọn họ!"

Thường Hỉ gọi nàng lại "Không cần giải thích, bây giờ như vậy cũng tốt, không có người quấy rầy, càng có lợi cho ta dưỡng thương."

"Vậy tôi giúp người dọn phòng!"

Bảo Cầm nói làm là làm.

Nàng xắn tay áo, mang giẻ vào, lau bàn ghế trước rồi bắt đầu quét nhà.

Thường Hỉ nói nàng đừng làm nữa.

Bảo Cầm vừa làm vừa nói "Không sao, mấy chuyện này tôi làm quen rồi, xong nhanh thôi, người nghỉ ngơi đi, đừng đi lung tung."

Thường Hỉ không cản được nàng, đành cười bất lực.

Bảo Cầm cô nương này hệt như Tiêu lương đệ, là người rất tốt.

Khó trách Thái tử Điện hạ luôn thích chạy đến điện Thanh Ca, ở cạnh người như vậy, trong lòng thư thái rất nhiều.

Bảo Cầm dọn phòng xong, lại bỏ y phục bẩn vào một cái giỏ lớn.

Thường Hỉ nói "Cảm ơn cô đã đến thăm ta, còn giúp ta làm này làm kia."

“Chuyện nhỏ thôi, không cần cảm ơn.” Bảo Cầm một tay xách hộp thức ăn, một tay xách giỏ “Vậy tôi về trước, hôm khác lại đến thăm người, tạm biệt.”

Bảo Cầm rời điện Hàm Bính, đi đường vòng đến Hoán Y cục.

Nàng gửi y phục bẩn trong giỏ đến Hoán Y cục, rồi vội vã cầm hộp thức ăn về điện Lân Đức.

Lúc nàng trả hộp thức ăn về phòng bếp nhỏ, thấy Ti Trúc đang hầm thứ gì đó, vừa ngửi liền biết là chân giò hầm.

Thấy nàng đến, Ti Trúc chủ động chào nàng.

“Bảo Cầm muội muội về rồi, đúng lúc ta có nấu thịt heo hầm, muội giúp đưa cho Tiêu lương đệ nhé.”

Bảo Cầm không thích nữ nhân luôn muốn dụ dỗ Thái tử này.

Nàng cảnh giác nói “Sao cô lại nấu thịt heo hầm cho tiểu chủ nhà ta?”

Nữ nhân này không hạ độc trong thức ăn đó chứ?

Ti Trúc nhận ra tâm tư của nàng, trực tiếp mở hũ sứ, múc một thìa nhỏ, cho vào một cái bát nhỏ, nếm thử trước mặt nàng.

Thử xong, Ti Trúc hào phóng nói “Muội xem, món ăn này không sao, muội yên tâm mang cho Tiêu lương đệ đi.”

Bảo Cầm vẫn do dự.

Ti Trúc mỉm cười “Nếu muội không muốn, vậy ta tự mang cho Tiêu lương đệ.”

Chương 201: Ám chỉ

Hôm nay Thái tử vừa dậy, Tiêu lương đệ cùng dậy với hắn.

Vì nàng ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Ngồi trên giường, nàng dùng sức hít một hơi, ngất ngây nói "Đây là món gì vậy? Mùi thơm quá!"

Ti Trúc cười nói "Là món thịt heo hầm nô tỳ nấu cho người, bây giờ còn nóng, tiểu chủ có muốn thử không?"

Tiêu Hề Hề hưng phấn gật đầu "Được, được!"

Nàng phấn khích nhảy xuống giường, Bảo Cầm bước tới hầu hạ nàng chải tóc mặc y phục.

Chỉnh trang xong, Tiêu Hề Hề ngồi xuống bàn, nhận bát từ Ti Trúc, dùng đũa gắp miếng thịt hầm mềm cho vào miệng.

Nàng không khỏi mở to mắt hạnh "Ngon quá!"

Ti Trúc mím môi cười nói "Nếu tiểu chủ thích, về sau mỗi ngày nô tỳ đều nấu món này cho người."

Bảo Cầm nhìn tiểu chủ ăn thích thú ngon lành, trong lòng chua xót, không phải chỉ là thịt heo hầm thôi à, nàng cũng biết nấu mà!

Kế đó Ti Trúc bưng một chén tổ yến chưng đường phèn, dâng đến trước mặt Thái tử, nhẹ giọng nói.

"Điện hạ, đây là món ngọt nô tỳ đặc biệt nấu cho người."

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nói "Để xuống đi."

Ti Trúc đặt xuống, lùi lại hai bước, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt trên người Thái tử.

Thái tử chẳng những thân phận cao quý, dung mạo thuộc hàng cực phẩm, ngoại trừ tính tình lạnh lùng ra thì những điểm khác đều hoàn hảo.

Nếu có thể trở thành nữ nhân của ngài ấy, sẽ là chuyện vẻ vang biết bao?

Ti Trúc chỉ tưởng tượng cảnh đó thôi cũng thấy phấn khích.

Lạc Thanh Hàn không thích đồ ngọt, nên hắn không động tới tổ yến chưng đường phèn, cuối cùng tất cả đều chui vào bụng Tiêu Hề Hề.

Thấy vậy, Ti Trúc thầm hận, đó là tổ yến nàng đặc biệt chưng cho Thái tử Điện hạ!

Nàng nghiến răng.

Ăn đi, ăn đi, tốt nhất là biến thành con heo mập ú! Xem ngươi còn quyến rũ Thái tử Điện hạ được nữa không?

Buổi chiều, Lạc Thanh Hàn rảnh rỗi, ngồi bên cửa sổ đọc sách.

Ti Trúc nhẹ giọng khuyên "Điện hạ còn đang bệnh, không thể ngồi ngoài gió, nô tỳ giúp người đóng cửa sổ lại nhé."

Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu nhìn nàng.

Ti Trúc nở nụ cười dịu dàng nhất, trong mắt tràn đầy tình ý.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Ngươi biết tại sao Tuệ Tương bị đưa về điện Tiêu Phòng không?"

Ti Trúc sững người, không hiểu tại sao đột nhiên Thái tử lại nói tới chuyện này.

Nàng do dự một lúc mới nói.

“Nô tỳ nghe nói nàng chọc giận Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Vì cô ta quản quá nhiều, nên mới bị đuổi đi, hi vọng ngươi đừng giẫm lên vết xe đổ của cô ta.”

Hắn nói rất bình tĩnh, như thể hắn đang nói một chuyện rất bình thường, nhưng Ti Trúc có thể nghe ra ý cảnh cáo trong đó, tức thì sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Nàng cuống quýt quỳ xuống “Nô tỳ biết sai rồi.”

“Lui xuống đi.”

“Vâng.”

Ti Trúc run rẩy đứng dậy, lui ra ngoài.

Nàng vừa lúc gặp Tiêu lương đệ trước cửa.

Tiêu Hề Hề vẫn nhớ tình nghĩa món thịt heo hầm, mỉm cười với nàng.

Trong mắt Ti Trúc, nụ cười này biến thành biểu cảm chế giễu nàng, khiến nàng tức đến mức đau cả ruột gan.

Nàng cứng ngắc hành lễ, rồi ôm oán hận đầy bụng bỏ đi.

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều, nàng đi thẳng vào phòng, chạy đến cạnh Thái tử.

“Điện hạ, xem thần thiếp mang gì cho người nè?”

Lạc Thanh Hàn đặt sách xuống, thấy nàng lấy hai quả lựu đỏ mọng từ trong ngực.

Nàng nhìn quanh, đặt quả lựu nhỏ hơn vào tay Thái tử rồi vui

vẻ nói “Vừa rồi thần thiếp nhìn thấy phía sau điện Lân Đức có hai cây lựu, trên cây còn có trái nữa, thần thiếp đã hái hai trái.”

Trong cung có rất nhiều nơi trồng lựu, không phải để ăn, mà để cầu may.

Lạc Thanh Hàn cầm quả lựu khá nặng, nghĩ đến ý nghĩa của nó, bất chợt nhìn vào bụng Tiêu Hề Hề.

Nàng tặng lựu cho hắn, có phải đang ám chỉ điều gì với hắn không?

Chương 202: Sống cùng

Tiêu Hề Hề bẻ quả lựu, thấy những hạt lựu óng ánh đầy đặn bên trong, nàng rất đói.

Nàng bóc hai hạt lựu, ném vào miệng.

Chua chua ngọt ngọt, ngon tuyệt!

Lạc Thanh Hàn ẩn ý hỏi "Nàng cố ý tặng lựu cho ta, có phải có chuyện muốn nói với ta không?"

Động tác ăn lựu của Tiêu Hề Hề chợt dừng.

Nàng chớp chớp mắt "Sao Điện hạ biết?"

"Ta đoán thôi."

Mắt Tiêu Hề Hề tỏa sáng rực rỡ "Điện hạ thông minh quá, vừa đoán đã trúng! Thần thiếp có một chuyện muốn nhờ người giúp."

"Nói đi, có chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng cười "Nơi ở hiện tại của thần thiếp hơi xa, mỗi ngày đi tới đi lui mất rất nhiều thời gian, cũng không tiện chăm sóc Điện hạ, cho nên thần thiếp muốn đổi nơi khác, tốt nhất là gần Điện hạ một chút, người thấy có được không?"

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, quả nhiên là vậy.

Nữ nhân này muốn dùng lựu để ám chỉ chuyện thị tẩm với hắn.

Hắn có cảm giác với Tiêu lương đệ, bằng lòng thân thiết với nàng, thị tẩm cũng không sao, nhưng có con thì chưa được.

Địa vị của hắn bây giờ chưa vững, nguy cơ dồn dập bốn bề, không phải thời điểm tốt để sinh con.

Lạc Thanh Hàn đặt lựu xuống, ẩn ý nhìn nàng.

"Nàng có chắc muốn chuyển đến đây sống cùng ta?"

Tiêu Hề Hề ngẩn người.

Sống cùng?

Nàng chỉ muốn chuyển đến nơi gần Thái tử một chút thôi, chưa từng nghĩ sẽ sống cùng hắn.

Nhưng nghĩ lại, sống cùng hắn cũng không sao, vừa hay mỗi ngày nàng không cần chạy tới chạy lui, buổi sáng có thể ngủ nhiều hơn.

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Vâng, thần thiếp muốn sống cùng Điện hạ."

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn khẽ nhếch lên, hài lòng với sự ngoan ngoãn và thành thật của nàng.

"Vậy nàng chuyển đến đây đi."

"Đa tạ Thái tử Điện hạ!"

Để cảm tạ Thái tử, Tiêu Hề Hề bóc một nắm hạt lựu, đặt vào lòng bàn tay của hắn, muốn hắn cũng nếm thử.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn hạt lựu óng ánh đầy đặn, trong lòng hơi rầu rĩ.

Tiêu lương đệ muốn có con đến vậy sao?

Nhưng bây giờ thật sự không phải thời điểm tốt để sinh con.

Tiêu Hề Hề thúc giục "Sao Điện hạ không ăn?"

Lạc Thanh Hàn khẽ thở dài "Bây giờ vẫn chưa được."

Tiêu Hề Hề:???

Ăn lựu thôi mà, sao lại chưa được?

Lạc Thanh Hàn "Nàng ngoan đi, sau này rồi tính."

Dù không hiểu hắn nói gì, nhưng Tiêu Hề Hề gật đầu "Vâng."

Thái tử Điện hạ hôm nay cứ kỳ lạ sao ấy?

……

Bảo Cầm vui mừng khôn xiết khi biết Tiêu lương đệ sẽ chuyển đến sống cùng Thái tử.

Vốn nàng chỉ muốn Tiêu lương đệ ở chỗ gần Thái tử một chút, một mặt thuận tiện chăm sóc Thái tử, mặt khác để được hưởng chút lộc.

Nào ngờ Tiêu lương đệ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, Thái tử đồng ý cho nàng chuyển đến sống cùng mình.

Quả là một niềm vui bất ngờ!

Bảo Cầm kích động suýt rơi nước mắt "Tiểu chủ, người giỏi quá đi mất! Lúc đầu nô tỳ còn hơi lo người không biết tranh sủng, bây giờ xem ra nô tỳ đánh giá thấp người rồi, người ngoài mặt không nói gì nhưng thật ra trong lòng hiểu hết. Người yên tâm, nô tỳ nhất định dốc sức giúp người, ngoài người ra thì còn ai xứng với ngôi vị Thái tử phi nữa?"

Tiêu Hề Hề chấm hỏi đầy đầu.

Nàng muốn tranh ngôi vị Thái tử phi lúc nào chứ?

“Ta không …”

“Người không cần nói, nô tỳ hiểu.” Bảo Cầm lộ ra nụ cười được an ủi trong lòng “Có vài chuyện nếu nói thẳng thừng quá cũng không tốt, bây giờ cứ thế là được rồi.”

Nói xong Bảo Cầm vui vẻ thu dọn hành lý chuẩn bị chuyển đi.

Tiêu Hề Hề thấy không thể giải thích, dứt khoát không nói nữa, tùy em ấy thôi, em ấy vui là được.

Chương 203: Ai chọc em không vui?

Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm và mang hành lý chuyển đến tẩm điện của Thái tử.

Tẩm điện của Thái tử cũng giống như con người hắn, không có đồ trang trí dư thừa, thoạt nhìn có vẻ lạnh lẽo hoang vắng.

Tiêu Hề Hề thì khác, nàng có rất nhiều đồ dùng cá nhân.

Ví như gối thêu hoa có ba cái, gối lớn nhất để ngủ, gối vừa để kê lưng, gối nhỏ nhất làm gối ôm.

Nàng còn có một mâm đựng trái cây chuyên dùng để ăn hạt dưa, một chiếc ly chuyên dùng để uống nước, đi kèm với ống hút tre.

Trải một tấm thảm trên sàn để nàng chạy quanh mà không cần giày.

……

Lúc Bảo Cầm sắp xếp đồ đạc của Tiêu lương đệ xong, tẩm điện của Thái tử thay đổi rất nhiều.

Lạc Thanh Hàn nhìn những thứ thừa thãi trong phòng, thấy chúng rải rác khắp nơi, chúng có sự tươi mới mà hắn không thể hiểu được, như mặt trời mọc ngày xuân, ngang ngược khoe khoang sự tồn tại của chúng.

Khác hẳn với chuyện hắn đến điện Thanh Ca qua đêm, hắn chỉ qua đêm, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Nhưng bây giờ Tiêu lương đệ để lại nhiều dấu vết trên địa bàn

của hắn.

Tệ hơn nữa, hắn lại không thấy phản cảm.

Tiêu Hề Hề đặt một chồng sách truyện trên bàn nhỏ cạnh giường, để nàng tiện đọc giải sầu.

Lạc Thanh Hàn khá ngạc nhiên "Nàng có thể đọc hiểu sách à?"

"Điện hạ, tuy trình độ văn hóa của thần thiếp không cao, nhưng ít nhất cũng biết chữ, mấy quyển sách truyện này đều xài ngôn ngữ dân dã, có kèm theo hình ảnh nữa, thần thiếp dĩ nhiên xem hiểu rồi."

Lạc Thanh Hàn tiếp nhận giáo dục của hoàng gia từ khi còn nhỏ, chưa từng đọc mấy sách truyện như vậy.

Hắn mở một quyển.

Phát hiện đây là một quyển tuyển tập phong cảnh vật phẩm, trong đó ghi chép kỳ nhân dị sự khắp nơi, văn phong có phần giản dị, nhưng chữ viết vụng về, giấy thô ráp.

Thái tử Điện hạ xem được hai trang thì mất hứng.

Hắn tiện tay đặt quyển sách về chỗ cũ.

"Nếu nàng thích mấy loại tạp kí này, lát ta sẽ cho nàng vài quyển."

Tiêu Hề Hề vui vẻ gật đầu "Được đó, đa tạ Điện hạ!"

Bữa tối hôm nay, Ti Trúc đặc biệt chuẩn bị rất nhiều món thịt béo ngậy, trong đó có cả thịt heo hầm.

Tiêu Hề Hề ăn ngấu nghiến, trong lòng sung sướng rộn lên!

Ti Trúc nhìn nàng ăn sạch thịt heo hầm, còn ăn rất nhiều món thịt, trong lòng rất đắc ý.

Ăn đi, ăn đi, ăn càng nhiều càng tốt!

Chờ ngươi thành con heo mập, Thái tử Điện hạ sẽ đá ngươi ra ngoài.

Đến lúc đó, đại cung nữ thân cận nàng đây có thể nhân cơ hội chiếm được sủng ái của Thái tử.

Thái tử và Tiêu lương đệ ăn tối xong, Ti Trúc ân cần hỏi thêm một câu.

"Điện hạ, tiểu chủ, có cần chuẩn bị bữa khuya không?"

Tiêu Hề Hề chưa từng từ chối người mang đồ ngon đến, dù bây giờ nàng hơi no, nhưng vẫn gật đầu không do dự "Có!"

Lạc Thanh Hàn cau mày "Buổi tối ăn nhiều khó tiêu hóa."

"Không sao, dạ dày thần thiếp rất tốt, có thể tiêu hóa."

Ti Trúc lập tức rời đi, chuẩn bị bữa khuya.

Nếu muốn Tiêu lương đệ tăng cân nhanh, thì bữa khuya nên làm món thịt và đồ ngọt.

Ăn món gì nhanh mập, thì nàng sẽ cho Tiêu lương đệ ăn món đó.

Nàng phải dốc sức sớm ngày vỗ béo Tiêu lương đệ!

Tiêu Hề Hề đang đợi bữa khuya, thấy Bảo Cầm không vui nên chủ động hỏi.

"Em sao thế? Ai chọc em không vui?"

Bảo Cầm ấm ức nói "Bây giờ tiểu chủ chỉ thích ăn món Ti Trúc nấu, nô tỳ không có đất dụng võ rồi."

Chương 204: Nàng ta nhất định lại muốn làm bậy rồi!

Tiêu Hề Hề vội vàng an ủi đầu bếp nhỏ của nàng.

“Ai nói ta không thích món em nấu? Ta thích nhất tài nấu nướng của em, không ai có thể thay thế em! Hay thế này, ngày mai em nấu bún qua cầu đi, đã lâu không ăn món này rồi.”

Hai mắt Bảo Cầm sáng lên “Được!”

Tiêu lương đệ dạy nàng nấu bún qua cầu, nàng chưa từng thấy món này bao giờ, chắc chắn Ti Trúc không thể nấu được.

Như vậy, Ti Trúc muốn can thiệp cũng hết cách.

Lạc Thanh Hàn không có thói quen ăn khuya, uống thuốc xong liền đến bể tắm.

Thấy vậy, Ti Trúc vội đi theo.

Bảo Cầm thấy thế, chuông báo động vang lên, lập tức nhắc nhở Tiêu lương đệ.

“Tiểu chủ, Ti Trúc theo Điện hạ ra ngoài rồi, nàng ta nhất định lại muốn làm bậy rồi!”

Tiêu Hề Hề nuốt bánh sữa trong miệng, tùy ý đáp “Ờ.”

Bảo Cầm sốt ruột “Người không muốn đi xem à? Lỡ như Điện hạ bị nàng ta dụ đi thì sao?”

“Không sao, nàng ta không thành công đâu.”

Bảo Cầm khó hiểu “Sao người biết?”

“Vì Thái tử Điện hạ không thích nàng ta.”

Bảo Cầm càng thêm khó hiểu “Sao người nhìn ra được vậy?”

“Rõ ràng thế mà, mỗi lần Thái tử Điện hạ nhìn thấy Ti Trúc, sắc mặt kém vô cùng, giống như lúc ta buồn ngủ muốn chết, mà em lại sống chết không cho ta ngủ ấy.”

Bảo Cầm “……”

Người ví dụ sống động thật đấy!

Nói đi cũng phải nói lại, sao người nhìn ra biểu cảm thay đổi trên khuôn mặt như tảng băng vô cảm của Thái tử Điện hạ vậy?

Tiêu Hề Hề nhét miếng bánh phù dung vào miệng, hai má phồng lên.

Bảo Cầm suy nghĩ một chút, trong lòng vẫn không yên tâm “Nô tỳ ra ngoài xem một chút, đối mặt với kẻ địch, phải biết người biết ta, mới trăm trận trăm thắng.”

Nói xong nàng nhấc váy chạy ra ngoài.

Tiêu Hề Hề bưng trà sữa, cắn ống hút, hút rột rột.

Chà, nếu có thêm trân châu, bánh pudding hay nếp cẩm thì tuyệt.

Nếu có hết những thứ này thì càng tuyệt hơn!

Bảo Cầm nhanh chóng quay về.

Nàng hưng phấn cười “Tiểu chủ, người biết không? Cả cửa phòng tắm Ti Trúc cũng không vào được, người nói không sai, Thái tử Điện hạ không hề muốn gặp nàng ta, nàng ta nhất định không tranh được với người!”

Tiêu Hề Hề nói "Ngày mai em giúp ta làm một ít trân châu pudding nếp cẩm đi."

Bảo Cầm trên đầu hiện dấu chấm hỏi "Đó là gì?"

"Đến đây, ta nói em nghe."

Tiêu Hề Hề không biết làm trân châu pudding nếp cẩm, nhưng nàng biết cách ăn, nàng nói hình thức, hương vị và thành phần đại khái của những thứ đó với Bảo Cầm.

Bảo Cầm rất có thiên phú về nấu ăn, hiếm hơn nữa là em ấy có tinh thần tìm tòi làm thử.

Thái tử tắm xong, mang thân thể đầy hơi nước về tẩm điện.

Hắn thấy Tiêu lương đệ đã ngủ rồi.

Hắn đi tới, ngồi xuống mép giường, nhéo chóp mũi nàng.

Tiêu Hề Hề bị đánh thức.

Nàng ngơ ngác hỏi "Làm gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng không phải muốn thị tẩm à? Sao không đợi ta mà ngủ trước rồi?"

Tiêu Hề Hề còn đang nửa mơ nửa tỉnh, đầu óc không nghĩ ngợi được gì, nàng khịt mũi vài tiếng, cọ cọ đầu về phía Thái tử.

Nhìn nàng như vậy, chắc đã quên chuyện thị tẩm từ lâu rồi.

Lạc Thanh Hàn không quá thất vọng.

Hiện giờ hắn vẫn còn bệnh, không thích hợp bảo nàng thị tẩm.

Lạc Thanh Hàn nằm xuống giường, ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng nói.

“Từ từ vậy, ngày tháng còn dài*, lúc này không vội.”

Tiêu Hề Hề dựa vào lòng hắn, mơ hồ trả lời.

“Phương Trường là ai? Sao lại phải mắng hắn?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Chương 205: Bún qua cầu

Qua một hồi trầm mặc nghẹt thở, hắn sa sầm sắc mặt hỏi "Nàng nói gì? Nói lại lần nữa."

Đáng tiếc Tiêu Hề Hề lại ngủ say, không nghe thấy hắn hỏi, huống chi là nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn đầy tức giận của hắn.

Ngày hôm sau.

Tiêu Hề Hề vừa dậy, đã thấy Thái tử ngồi ở mép giường, không mấy thiện cảm nhìn chằm chằm nàng.

Nàng nở nụ cười đáng yêu "Chào buổi sáng, Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Nàng còn nhớ tối qua nàng đã nói gì không?"

Tiêu Hề Hề chả hiểu gì "Gì cơ?"

"Ngày, tháng, còn, dài!"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Ngày tháng còn dài thì sao?"

Lạc Thanh Hàn không nói gì, cứ nhìn chằm chằm vào mặt nàng.

Tiêu Hề Hề mờ mịt, hai sợi tóc dựng đứng trên đầu, trông nàng càng vô tội.

Lạc Thanh Hàn quả thật thấy ngại khi lặp lại mấy lời của nàng tối qua, đành đen mặt ném lại một câu.

“Duy nhất lần này, không có lần sau!”

Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Hắn vừa đi, Tiêu Hề Hề lập tức ôm ngực thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may nàng có tài diễn xuất tốt, xoay xở thoát thân, bằng không thật sự chẳng biết nên giải thích thế nào với Thái tử về mấy lời nói nhăng nói cuội tối qua.

Tối qua nàng ngủ mê man, nói năng không suy nghĩ, gần như nghĩ gì nói đó, bây giờ nghĩ lại, nàng không dám nghĩ tới vẻ mặt lúc đó của Thái tử.

Nhất định rất đặc sắc.

……

Gần đến giờ ăn trưa, Ti Trúc đến hỏi Thái tử và Tiêu lương đệ ăn gì?

Tiêu Hề Hề nói “Bữa trưa hôm nay ta muốn ăn bún qua cầu.”

Ti Trúc chưa từng nghe tới món bún qua cầu.

“Không biết bún qua cầu này nấu thế nào?”

“Ngươi không cần nấu, Bảo Cầm biết nấu, cứ để em ấy nấu. Ngươi pha trà cho chúng ta đi, trà ngươi pha hôm qua rất ngon, nhất là sau khi cho thêm sữa vào, uống càng ngon.”

Ti Trúc nghĩ đến chuyện Tiêu lương đệ làm hỏng trà thượng hạng mà nàng dày công pha hôm qua, trái tim nàng như rỉ máu.

Tiêu lương đệ nhất định là cố ý!

Sợ mình được Thái tử sủng ái nên Tiêu lương đệ cố ý dùng cách này để lấn áp nàng, không cho nàng có cơ hội nổi bật

trước mặt Thái tử.

Không ngờ nữ nhân này trông ngốc nghếch, tâm cơ lại thâm trầm như vậy!

Ti Trúc nghiến răng oán hận trong lòng, nhưng vẫn cố duy trì nụ cười trên môi.

“Vâng, bây giờ nô tỳ đi pha trà.”

Dưới sự chỉ huy của Bảo Cầm, các tiểu cung nữ đặt hai nồi đất to nặng lên bàn, hàng chục món ăn phụ đặt bên cạnh nồi đất, giống như đám sao vây quanh mặt trăng, thoạt nhìn khá phong phú.

Một nồi là canh gà, một nồi là canh cá.

Khi nắp nồi mở ra, mùi thơm nồng nàn lan tỏa.

Tiêu Hề Hề rướn cổ nhìn.

Bảo Cầm xắn tay áo, lần lượt cho bún, rau và các món thịt vào nồi đang sôi.

Đây là lần đầu tiên Lạc Thanh Hàn ăn thế này.

Hắn khá tò mò “Nàng học cách ăn này ở đâu vậy?”

Tiêu Hề Hề đắc ý “Nói về ăn uống, thần thiếp là chuyên gia đó!”

Lúc này, Ti Trúc đi tới, lần lượt đặt hai tách trà nóng bên cạnh Thái tử và Tiêu lương đệ.

Tiêu Hề Hề đổ một ít sữa và mật ong vào, khuấy đều rồi nếm thử.

“Ủa, trà này không ngon bằng hôm qua.”

Ti Trúc giải thích “Trà hôm qua được pha bằng sương sớm,

nên hương vị dĩ nhiên ngon hơn trà pha bằng nước giếng.”

“Vậy hôm nay sao không dùng sương sớm pha trà?”

Ti Trúc bị giọng điệu như đúng rồi của nàng làm đau cả ruột gan.

Ngươi nghĩ sương sớm dễ hứng vậy à?

Hôm qua trước khi trời sáng ta đã phải dậy, còn tốn rất nhiều công sức mới hứng được một bình sương như vậy.

Nếu không phải ta muốn lấy lòng Thái tử, ta có cần liều mạng thế không?

Chương 206: Ức hiếp người

Càng tức hơn là, Thái tử chỉ uống một hớp, toàn bộ trà còn lại đều chui vào bụng Tiêu lương đệ!

Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng bực bội!

Ti Trúc ngượng ngùng cười nói "Tiểu chủ nói đùa rồi, sương sớm khó hứng, sao có thể uống mỗi ngày được?"

Tiêu Hề Hề tỏ ra thất vọng "Vậy hả, tiếc thật."

Ti Trúc thầm thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng chuyện sẽ kết thúc ở đây, nào ngờ Thái tử đột nhiên lên tiếng.

"Nếu Tiêu lương đệ thích uống trà pha sương, Ti Trúc, ngươi cứ theo đó mà làm."

Ti Trúc hoảng sợ muốn từ chối, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Thái tử, tức thì không dám nói gì.

Nàng nhớ tới lời cảnh cáo hôm qua của Thái tử.

Dù nàng có Tần hoàng hậu làm chỗ dựa thì đã sao? Một câu nói của Thái tử đã có thể lấy mạng nhỏ của nàng.

Tuệ Tương là một bài học đẫm máu trước mắt.

Ti Trúc ấm ức đáp "Nô tỳ tuân lệnh."

Nàng vô cùng hận bản thân, sao lại đi hứng sương pha trà? Pha trà bằng nước giếng thông thường không tốt hơn à?

Bây giờ hay rồi, Thái tử đích thân mở lời, bảo nàng hứng

sương pha trà mỗi ngày.

Vừa nghĩ đến chuyện mỗi ngày trời chưa sáng nàng đã phải ra ngoài hứng sương pha trà cho Tiêu lương đệ, nàng cảm thấy tương lai thật u ám.

Tiêu Hề Hề hỏi "Như thế có vất vả cho ngươi quá không?"

Ti Trúc thật sự muốn gầm lên, tất nhiên là rất vất vả!!!

Nhưng Thái tử vẫn ở bên cạnh nhìn, Ti Trúc chỉ có thể gượng cười nói "Không vất vả chút nào, có thể hầu hạ tiểu chủ, là vinh hạnh của nô tỳ."

Tiêu Hề Hề mắt cười cong cong "Ngươi biết nói chuyện thật, vậy cảm ơn ngươi nhé."

Vừa nghĩ sau này ngày nào cũng có trà sữa thơm ngon uống làm nàng vô cùng hạnh phúc.

Thấy nàng vui vẻ, tâm trạng của Lạc Thanh Hàn cũng tốt lên.

Nhìn hai người vui vẻ, Ti Trúc lại cảm thấy uất ức đến nghẹt thở, nàng chưa từng thấy kiểu ức hiếp người như vậy!

Bảo Cầm vớt bún và các nguyên liệu đã nấu chín, cho vào nồi súp, lần lượt đặt trước mặt Tiêu lương đệ và Thái tử.

Tiêu lương đệ nóng lòng muốn nếm thử, lập tức vỗ bàn khen ngợi "Đây là mỹ vị thần tiên gì đây? Ngon quá đi mất!"

Bún qua cầu khá thanh đạm, phù hợp với khẩu vị của Lạc Thanh Hàn.

Thế nên bữa trưa hôm nay Thái tử Điện hạ ăn nhiều hơn bình thường một chút, Bảo Cầm còn được khen thưởng.

Ti Trúc nghĩ mình vất vả hứng sương pha trà, không được Thái tử Điện hạ khen câu nào, còn Bảo Cầm chỉ nấu hai nồi bún thì được Thái tử khen thưởng, trong lòng càng chua chát

hơn.

Nàng không sánh được Tiêu lương đệ thì thôi đi, bây giờ thậm chí không thể sánh cả cung nữ Bảo Cầm!

Buổi chiều, Bảo Cầm tiếp tục nghiên cứu trân châu pudding nếp cẩm.

Lạc Thanh Hàn sai người mang một hộp sách từ cung Minh Quang đến, đưa cho Tiêu lương đệ.

Tiêu Hề Hề mở hộp, lấy từng quyển sách bên trong ra, chúng đều là những quyển sách tương tự như tuyển tập phong cảnh vật phẩm, kể về những giai thoại về phong tục của các nơi.

So với mấy quyển sách truyện của nàng, thủ công của những quyển sách này rõ ràng tinh tế hơn nhiều.

"Đa tạ Điện hạ, thần thiếp nhất định sẽ đọc kỹ những quyển sách này."

Lạc Thanh Hàn hài lòng với thái độ chăm chỉ học tập của nàng.

Vừa lúc có một tiểu thái giám đến bẩm báo, nói Tiểu quận vương đã đến.

"Nàng ở đây đọc sách, ta đi một lát rồi về."

Tiêu Hề Hề nhắc nhở "Điện hạ nhớ bánh ngọt của thần thiếp nha! Tiểu quận vương nói sẽ mang bánh ngọt của Tô Hương Đường tới đó!"

Lạc Thanh Hàn làm lơ nàng, đi thẳng ra khỏi tẩm điện.

Hắn vừa đi, Tiêu Hề Hề đặt sách trong tay về lại hộp, sau đó rút một quyển sách từ trong đống sách truyện trên bàn nhỏ cạnh đầu giường.

Chương 207: Lòng tham không đáy

Quyển sách này viết về chuyện tình nhân yêu.

Là thể loại thư sinh nơi rừng sâu gặp phải yêu hồ xinh đẹp, sau một đêm dây dưa, thì xảy ra bao nhiêu chuyện yêu hận si mê.

Cốt truyện cũ rích nhưng miêu tả rất ướt át bóng bẩy!

Thế giới này không có máy tính, không có di động, trò giải trí vô cùng khan hiếm nên mấy quyển truyện này đã trở thành món ăn tinh thần của nàng, rảnh rỗi thì lôi ra đọc.

Nàng xem một cách vui vẻ.

Ai nói người xưa bảo thủ? Nhìn quyển sách này xem viết xúc động đậy làm sao!

Chỉ vài câu từ đơn giản đã miêu tả được hình ảnh cực kỳ ướt át, làm người xem muốn chảy máu mũi.

……

Thái tử nhìn thấy Nhiếp Trường Bình có hơi sững sờ.

“Mặt ngươi sao vậy?”

Nhiếp Trường Bình mặt mũi sưng vù, hoàn toàn không còn vẻ tuấn tú phoáng khoáng thường ngày, bộ dạng thảm hại khó coi.

Y quỳ ngồi đối diện Thái tử, thê lương nói.

“Hôm kia ta nghe lời Tiêu lương đệ, đến sòng bạc đánh bạc.

Tiêu lương đệ nói đúng, tài vận của ta tốt vô cùng, cược gì cũng thắng. Trước kia cược thua gần hết số tiền, hiếm khi có tài vận như vậy, ta kìm lòng không được làm thêm vài ván, sau đó … vô tình thắng quá nhiều, làm chủ sòng bạc bất mãn, bọn chúng theo dõi ta, nhân lúc ta không chú ý thì trùm bao bố, đánh ta một trận, cướp hết số tiền ta thắng được."

Lạc Thanh Hàn "……"

Không biết tại sao hắn không ngạc nhiên với kết quả này.

Hắn hỏi "Sau đó ngươi không đi tìm chủ sòng bạc kia tính sổ à?"

Nhiếp Trường Bình tức giận nói "Đương nhiên là có! Sáng hôm qua, ta mang theo mấy chục người hầu khỏe mạnh đánh tới trước cửa sòng bạc, đập phá toàn bộ sòng bạc đó, đấm chủ sòng bạc ngã lăn ra đất, cướp lại toàn bộ số tiền của ta."

"Ta còn tưởng ngươi sẽ cho người phong tỏa sòng bạc đó, bắt hết người trong sòng bạc giam vào ngục."

Nhiếp Trường Bình thở dài "Ta cũng muốn làm như vậy lắm chứ, nhưng sòng bạc kia là sản nghiệp dưới tên Tần gia, ta đập phá sòng bạc cũng không sao, cùng lắm là làm sòng bạc thua lỗ chút tiền, nhưng nếu muốn phong tỏa thì khó đó."

Tuy y là quận vương nhưng không có thực quyền, Tần gia thì lại khác.

Bây giờ Tần gia không chỉ có một Hoàng hậu, còn có một Nội các đại thần và một Binh bộ Thượng thư, đều là nhân vật có quyền thế.

Quan trọng hơn, Tần gia còn nắm trong tay binh quyền.

Đừng nói là Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình, ngay cả Thái tử Lạc Thanh Hàn cũng chưa chắc trêu vào được, đến Hoàng đế cũng phải nể mặt người Tần gia vài phần.

Nhiếp Trường Bình biết quan hệ giữa Thái tử và Tần gia rất phức tạp, sau này không chừng sẽ cưới nữ nhi Tần gia làm Thái tử phi, y không muốn thêm phiền phức cho Thái tử, y xua tay thờ ơ nói.

“Thật ra chuyện này phải trách ta, không nghe lời Tiêu lương đệ, được voi đòi tiên, lòng tham không đáy, nên mới bị đòn nặng như vậy. Lần này ta đã nhận được một bài học, sau này sẽ dừng tay đúng lúc, không được nước làm tới nữa.”

Y đẩy một hộp đồ ngọt được đóng gói đẹp mắt qua.

“Đây là bánh ngọt Tô Hương Đường mà ta hứa mua cho Tiêu lương đệ, phiền Điện hạ chuyển cho cô ấy giúp ta.”

Sau đó, Nhiếp Trường Bình nói những chuyện xảy ra trên triều gần đây.

“Sáng nay, Hoàng thượng triệu Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, phân cho Đại hoàng tử tiếp quản Công bộ, Nhị hoàng tử tiếp quản Lễ bộ.”

Kết quả này nằm trong dự đoán của Lạc Thanh Hàn.

Phụ hoàng sẽ không để hắn một mình làm việc trong triều, nhất định kéo thêm theo hai đối thủ, để duy trì quan hệ cân bằng giữa họ.

Chương 208: Từ từ lên kế hoạch

Lại bộ, Hộ bộ, Binh bộ đều quá quan trọng, phụ hoàng không yên tâm giao cho bọn họ, chỉ đành giao Công bộ và Lễ bộ cho các hoàng tử tập luyện.

Nhiếp Trường Bình "Hiện giờ Điện hạ dưỡng bệnh ở Đông cung, tạm thời không thể xuất đầu lộ diện, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử lúc này vào triều làm việc, hai người họ nhất định rất đắc ý. Đặc biệt là Đại hoàng tử, nghe nói còn tổ chức yến tiệc ở Bát Tiên Cư, chiêu đãi người trong Công bộ, xem bộ dáng như thể sợ người khác không biết mình được Hoàng thượng trọng dụng."

Lạc Thanh Hàn hỏi "Sau năm nay, ngươi cũng tròn hai mươi rồi, có muốn cân nhắc việc vào triều nhậm chức không?"

Nhiếp Trường Bình sảng khoái trả lời "Được chứ, vừa hay người đang quản lý Hình bộ, người có thể sắp xếp cho ta một vị trí trong Hình bộ, sau này ta sẽ cùng lăn lộn với người."

Lạc Thanh Hàn nói "Ta đề nghị ngươi đến Bộ khác, ví như Binh bộ."

Nhiếp Trường Bình kinh ngạc "Tại sao?"

"Binh bộ Thượng thư Tần Lập An là người Tần gia, nắm giữ một nửa binh quyền Đại Thịnh, phụ hoàng luôn canh cánh chuyện này trong lòng, ông ấy nhất định nhân lúc bản thân còn trẻ lấy lại một nửa binh quyền đó. Tần gia dĩ nhiên không dễ dàng buông binh quyền trong tay, bọn họ chắc chắn sẽ xảy ra tranh đấu, ngươi đến Binh bộ chiếm một vị trí trước, giúp ta để mắt đến bọn họ, sau này nếu có cơ hội …"

Mắt Nhiếp Trường Bình sáng lên "Nếu có cơ hội, chúng ta cũng chia một phần."

Hiện giờ dù là Tần gia hay Hoàng đế, đều là vật cản khổng lồ với Thái tử, trực tiếp lật đổ bọn họ là chuyện ngu xuẩn.

Hắn chỉ có thể từ từ lên kế hoạch, trước bình tĩnh quan sát, sau chờ cơ hội hành động.

……

Lạc Thanh Hàn về tẩm điện, thấy Tiêu lương đệ dựa trên ghế sập đọc sách.

Người ta ngồi thẳng đọc sách, chỉ có nàng nằm đọc, tư thế còn rất không nghiêm chỉnh.

Một chân cong lên trên ghế, chân còn lại vắt vẻo lên chân kia, chân không mang tất, bàn chân nhỏ trắng nõn thỉnh thoảng lắc lư.

Nếu để ma ma giáo dưỡng thấy bộ dáng này, nhất định sẽ tức nhảy dựng lên.

May là trong phòng không có ai khác.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc đọc sách, hoàn toàn không chú ý có người đến.

Cho đến khi, một bóng đen hoàn toàn bao trùm lấy nàng.

"Nàng đang xem gì vậy?"

Giọng trầm lạnh của Thái tử từ trên cao vang lên.

Tiêu Hề Hề sợ hãi toàn thân run rẩy, quyển sách truyện trong tay nàng rơi xuống đất.

Nàng chưa kịp với tay nhặt lên thì Thái tử đã cúi xuống, dùng ngón tay khớp xương rõ ràng của mình nhặt quyển sách lên.

Tiêu Hề Hề với tay lấy quyển sách.

Lợi dụng chiều cao của mình, Lạc Thanh Hàn cố tình giơ cao quyển sách.

Tiêu Hề Hề kiễng chân, duỗi thẳng cánh tay, nhưng vẫn không thể với tới.

“Điện hạ, trả sách cho thần thiếp.”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng “Đây là sách gì?”

“Chỉ là quyển sách truyện bình thường thôi.”

“Nếu chỉ là quyển sách truyện bình thường, nàng căng thẳng làm gì?”

Tiêu Hề Hề chột dạ “Thần thiếp không căng thẳng.”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn tên trên bìa quyển sách — Hồ yêu phong nguyệt truyện.

Hắn tùy tiện lật một trang, thứ hắn thấy là nội dung ư ư a a giữa thư sinh và yêu hồ.

Lạc Thanh Hàn “……”

Lạc Thanh Hàn nghiêm mặt lật hết chồng sách của Tiêu lương đệ, phát hiện chỉ có vài quyển sách trên cùng là tương đối bình thường, những cuốn dưới đều là sách truyện ướt át tương tự như ‘Hồ yêu phong nguyệt truyện’.

Hắn tưởng chuyện tình nhân yêu đã là khẩu vị nặng nhất rồi, mà sau đó hắn mới biết còn những thể loại nặng hơn như nhân thú, nam nam, nữ nữ …

Chương 209: Tiến thoái lưỡng nan

Vượt qua giống loài, vượt qua giới tính, vượt qua tuổi tác.

Dù sao trong những quyển truyện kỳ lạ này, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Trên mặt Lạc Thanh Hàn vẫn không có biểu cảm gì, nhưng vành tai lại hơi ửng đỏ.

Hắn đọc qua vô số điển tịch, cũng chưa từng thấy sách nào dâm loạn như vậy!

Đúng là không biết xấu hổ, làm mất mặt người đọc sách!

Hắn nghiêm túc hỏi "Nàng lấy đâu ra mấy quyển sách này?"

Tiêu Hề Hề như học sinh làm sai chuyện, cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Năm ngoái thần thiếp vào cung, lén mang vào."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Đây đều là sách cấm, nàng tự ý mang vào cung, phải chịu phạt."

Tiêu Hề Hề chắp tay cầu xin "Xin Điện hạ đừng nói với người khác, được không?"

"Ta có thể không nói với người khác."

Tiêu Hề Hề vui mừng, nhưng chưa vui được bao lâu, đã nghe Thái tử nói tiếp.

"Nhưng, ta phải tịch thu toàn bộ số sách này."

Tiêu Hề Hề như bị sét đánh, mắt hạnh mở to "Tịch … tịch thu toàn bộ?"

Trong thế giới không có máy tính và di động này, mấy quyển sách này là món ăn tinh thần của nàng, nếu bị tịch thu hết, nàng phải làm gì để giết thời gian đây?

Dù là cá muối, thì thỉnh thoảng sau bữa cơm vẫn phải dành chút thời gian giải trí chứ!

Tiêu Hề Hề khuỵu xuống, ôm đôi chân dài của Thái tử, bắt đầu khóc ròng rã.

"Điện hạ, thần thiếp cầu xin người, tha cho mấy quyển truyện này đi, bọn chúng chỉ là trẻ con thôi mà!"

Lạc Thanh Hàn bất động "Con của nàng quá nhiều rồi, ta không quan tâm."

Có vẻ như chiêu trẻ con này không hiệu quả rồi.

Tiêu Hề Hề tức thì thay đổi trạng thái, từ khóc ròng rã thành nhỏ giọng nức nở.

"Từ nhỏ thần thiếp được đưa lên núi, không có cha mẹ thương yêu, mỗi lần thấy cả nhà người ta quây quần ấm cùng, trong lòng thần thiếp cô đơn lạnh lẽo, thần thiếp chẳng còn cách nào, đành ký gửi sức sống của mình vào mấy quyển truyện này. Nếu Điện hạ tịch thu hết, thần thiếp sẽ mất đi nơi gửi gắm sức sống, thần thiếp sống không bằng chết, người nỡ lòng nhìn thần thiếp mỗi ngày phải sống trong đau khổ trống vắng lạnh lẽo sao?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt ngấn nước nhìn hắn, đôi mắt hạnh đầy sự cầu xin.

Lạc Thanh Hàn "Buông tay."

Tiêu Hề Hề ôm chặt đùi hắn "Không buông."

"Còn không buông, đêm nay không cho nàng ăn thịt."

Tiêu Hề Hề nghẹt thở "Điện hạ, người uy hiếp thần thiếp?"

Lạc Thanh Hàn không hề cảm thấy làm vậy sẽ vô sỉ, rất bình tĩnh nói.

"Là nàng uy hiếp ta trước, ta chỉ dùng cách của nàng đáp trả nàng thôi."

Tiêu Hề Hề muốn ăn thịt, nhưng cũng không nỡ mấy quyển truyện.

Nàng không chọn được, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Lạc Thanh Hàn tiếp tục "Không chỉ tối nay, cả ngày mai ngày kia cũng không được ăn thịt."

Tiêu Hề Hề không chịu được nữa, bật khóc nức nở.

"Điện hạ xấu quá!"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Còn không buông tay?"

Tiêu Hề Hề khóc lóc buông đôi chân dài của hắn, trơ mắt nhìn hắn tịch thu toàn bộ.

Giữa món ngon và truyện, nàng vẫn chọn vế phía trước.

Món ăn tinh thần quan trọng đến đâu cũng không quan trọng bằng no bụng.

Vì bị tịch thu hết sách truyện, Tiêu Hề Hề ủ rũ cả buổi chiều.

Nàng nằm ngửa trên ghế sập mềm mại, thẫn thờ nhìn đỉnh phòng, giống như xác cá muối bị hút cạn linh hồn.

Từ đầu đến chân, nàng toát ra khí ai oán gọi là ‘ta sắp chết rồi’.

Chương 210: Vẫn không khỏi

Thái tử Điện hạ chưa từng thấy nàng như vậy, trong lòng có hơi lo lắng, bèn chủ động hỏi.

“Nàng có muốn uống chút nước nóng không?”

“Không uống.”

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc khuyên “Đó không phải sách hay gì, đọc nhiều không tốt.”

Tiêu Hề Hề trở mình, xoay gáy về phía hắn.

Chưa có phi tần nào dám giận dỗi hắn thế này, Tiêu lương đệ là người đầu tiên.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh nàng, kiên nhẫn dỗ dành “Ta đọc quyển sách khác cho nàng nghe.”

Sau đó, hắn bắt đầu đọc thuộc lòng ‘Sử ký Đại Thịnh’.

Quyển sách này viết về những biến chuyển lịch sử của vương triều Đại Thịnh, nội dung chính là ca ngợi công lao của các hoàng đế, nhưng khi Lạc Thanh Hàn kể, hắn cố tình bỏ qua mấy đoạn ca ngợi dài dòng đó, chọn vài đoạn lịch sử thú vị kể cho nàng nghe.

Giọng của hắn rất hay, trầm và hơi khàn, tốc độ vừa phải rất cuốn hút.

Ban đầu Tiêu Hề Hề muốn mặc kệ hắn, nhưng nghe miết nàng không kìm được mà bị hắn thu hút.

Lúc Lạc Thanh Hàn kể đến một phần rồi ngừng lại, nàng quay sang nhìn hắn.

Nào ngờ hắn không cầm quyển sách nào trong tay cả.

Vừa rồi hắn không phải đọc sách, mà là đọc thuộc lòng.

Tiêu Hề Hề rất ngạc nhiên, nàng nhớ 'Sử ký Đại Thịnh' có bốn quyển, mỗi quyển đều rất dày, hắn có thể nhớ nhiều nội dung như vậy, trí nhớ này cũng quá tốt rồi đó.

Không hổ là học sinh giỏi nha!

Lạc Thanh Hàn hỏi "Còn muốn nghe không?"

Tiêu Hề Hề hục hặc trả lời một tiếng "Ừm."

Lạc Thanh Hàn tiếp tục kể chuyện cho nàng nghe.

Hắn đọc rất nhiều sách, biết nhiều câu chuyện, có thể kể lại mà không cần lật điển tịch.

Hơn nữa, hắn đẹp trai, giọng hay, nghe hắn kể chuyện quả thật nhân đôi sự hưởng thụ về thị giác và thính giác.

Tiêu Hề Hề dần cảm thấy nghe Thái tử Điện hạ kể chuyện còn thú vị hơn đọc mấy quyển truyện kia nhiều.

Thấy tâm tình nàng khá hơn, Thái tử Điện hạ lúc này mới lấy bánh ngọt Tô Hương Đường ra.

Thấy đồ ăn ngon, một chút không vui cuối cùng trong lòng Tiêu Hề Hề hoàn toàn biến mất.

Nàng cầm một miếng bánh Như Ý nếm thử, mắt lập tức sáng lên.

"Ngon quá! Không hổ danh là thương hiệu trăm tuổi, quả nhiên lợi hại!"

Nàng bảo Thái tử cũng ăn thử.

Lạc Thanh Hàn ăn thử một miếng, bình tĩnh nói "Cũng được."

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa hỏi "Tiểu quận vương chắc thắng rất nhiều tiền nhỉ?"

"Đúng là thắng rất nhiều tiền."

Chẳng những thắng rất nhiều, còn bị đánh một trận tơi bời.

Tiêu Hề Hề đắc ý cười "Thấy chưa, thần thiếp bói rất chuẩn mà!"

Buổi tối, Trương thái y và Đoạn thái y đến.

Họ bắt mạch cho Thái tử, thấy mạch của Thái tử vẫn còn yếu, uống thuốc bốn ngày vẫn không khỏi.

Sau khi hai người thảo luận, quyết định điều chỉnh phương thuốc.

Đêm đến, Thái tử uống hết bát thuốc trước mặt cung nữ thái giám.

Vào khuya, khi trong phòng chỉ còn hắn và Tiêu lương đệ, hắn mới lấy lọ thuốc từ ngăn ngầm cạnh giường, đổ ra một viên đan Khí Hư, ném vào miệng rồi nuốt xuống.

Hắn cất lọ thuốc đi, rồi nằm xuống, vươn tay ôm Tiêu lương đệ vào lòng.

Từ hôm kia, sau khi hắn ôm Tiêu lương đệ ngủ, khoảng cách một tấc giữa hai người đã xóa bỏ.

Nó giống như tuyến phòng thủ, bị chọc thủng một lần thì tuyến phòng thủ đó sẽ biến mất.

Hai đêm qua, Thái tử đều ôm Tiêu lương đệ ngủ.

Có lẽ vì khoảng cách kéo gần, tư thế ngủ trên giường của Tiêu lương đệ ngày càng thoải mái.

Thỉnh thoảng nàng nhấc tay hoặc duỗi chân.

Lạc Thanh Hàn thường bất chợt bị nàng đánh thức, hết cách, hắn chỉ đành ôm chặt nàng vào lòng, đè chặt tay chân của nàng, như vậy nàng không thể nhúc nhích được nữa.

Chương 211: Đùi gà

Không lâu sau, Tiêu Hề Hề bắt đầu nói mớ.

“Đùi gà này ngon quá, Bảo Cầm, em tốt với ta quá, hi hi hi …”

Sau đó, nàng há miệng c.ắn vào cổ tay phải của Lạc Thanh Hàn.

Nàng không cắn quá mạnh, không rách da, nhưng vẫn hơi đau.

Lạc Thanh Hàn theo bản năng muốn buông nàng ra.

Nào ngờ vừa buông tay, Tiêu Hề Hề đã dùng cùi chỏ đánh vào bụng hắn.

Cú đánh này rất mạnh, so với bị cắn thì đau hơn nhiều.

Lạc Thanh Hàn hết cách, đành phải lần nữa ôm chặt nàng vào lòng, không cho nàng động đậy nữa.

Cứ thế, hai người đan chân đan tay ngủ hết một đêm.

Ngày hôm sau, lúc Tiêu Hề Hề thức dậy, đã không thấy Thái tử đâu nữa, trên giường chỉ còn mình nàng.

Bảo Cầm bước vào hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục.

Lúc dùng bữa sáng, Tiêu Hề Hề phát hiện Thái tử thỉnh thoảng nhìn nàng, ánh mắt khá phức tạp.

Nàng tò mò hỏi “Điện hạ có lời muốn nói với thần thiếp à?”

Lạc Thanh Hàn mặt không cảm xúc hỏi "Tối qua nàng mơ thấy mình ăn đùi gà?"

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Sao Điện hạ biết?"

Hắn giơ tay phải vén ống tay áo lên, trên cổ tay lộ ra một hàng dấu răng nông.

"Tối qua lúc ngủ, nàng gặm cánh tay ta, vừa gặm vừa nói đùi gà ăn rất ngon."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng cảm thấy ngột ngạt khó tả.

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Cổ tay ta không chỉ có vết răng của nàng, còn có nước bọt của nàng."

Tiêu Hề Hề thật sự không biết phải nói gì, chỉ đành nắm tay hắn, sờ sờ cổ tay hắn, nịnh nọt hắn.

"Xin lỗi mà."

Nàng ngủ không an phận cho lắm, chẳng những thích động tay động chân, có lúc còn nói mớ, thậm chí lúc còn nhỏ từng bị mộng du.

Lạc Thanh Hàn có thể làm gì nữa?

Chỉ đành mặt không cảm xúc tha thứ cho nàng.

Ti Trúc bưng lên trà nóng đã nấu xong.

Trà hôm nay được pha bằng sương, hương vị tinh khiết lạ thường, thêm sữa và mật ong thì càng hoàn hảo.

Bảo Cầm nghiên cứu làm ra trân châu pudding nếp cẩm, nàng hỏi Tiêu lương đệ thêm loại nào?

Tiêu Hề Hề vẫy bàn tay nhỏ "Trẻ con mới chọn, ta muốn hết!"

Sau đó Bảo Cầm thêm một ít trân châu pudding nếp cẩm vào trà sữa.

Cũng may ly trà sữa nàng pha đủ lớn, thêm nhiều nguyên liệu như vậy cũng không bị tràn.

Tiêu Hề Hề cầm ly trà sữa siêu lớn, thích thú thưởng thức.

Nàng uống rất vui vẻ, nhưng Ti Trúc lại rất không vui.

Hôm nay vì để hứng sương, trước khi trời sáng Ti Trúc đã đến ngự hoa viên, nàng mất nhiều công sức mới hứng được một lọ sương.

Lúc này nàng vừa mệt vừa buồn ngủ, thật muốn ngủ một giấc.

Nhưng nàng là đại cung nữ, trừ phi bệnh quá nặng không thể xuống giường, nếu không nàng vốn không có cơ hội về phòng nghỉ ngơi.

Nàng chỉ biết nghiến răng chịu đựng.

Ti Trúc nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Tiêu lương đệ khi uống trà sữa, trong lòng thầm nguyền rủa, uống đi uống đi! Uống thành con heo mập đi!

Đợi ngươi biến thành kẻ mập, xem ta hành hạ ngươi thế nào?

Vì dốc sức khiến Tiêu lương dệ tăng cân càng sớm càng tốt, hôm nay Ti Trúc vắt óc chuẩn bị rất nhiều món thịt.

Mỗi lần nàng thấy Tiêu lương đệ ăn thịt, trong lòng sẽ nổi lên một loại kho.ái cảm báo thù.

Đêm đó, Ti Trúc nằm mơ.

Nàng mơ thấy Tiêu lương đệ biến thành kẻ mập xấu xí bị Thái tử ghét bỏ, sau đó nàng nhân cơ hội đoạt được sủng ái của Thái tử, chà đạp Tiêu lương đệ dưới chân.

Mơ đến đây, Ti Trúc tỉnh dậy.

Nàng liếc ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối, nhưng nàng phải dậy.

Vì nàng phải đến ngự hoa viên hứng sương.

Chương 212: Không tin ma quỷ

Ti Trúc lấy lại tinh thần đứng dậy, mặc y phục, cầm bình ngọc, lảo đảo bước ra ngoài.

Lúc hứng sương, nàng luôn tự an ủi mình.

“Cố lên, tiếp tục chịu đựng! Mỗi ngày Tiêu lương đệ ăn nhiều như vậy, nhất định sẽ sớm mập như heo, mình chỉ cần đợi thêm một thời gian, sẽ thấy được cảnh Thái tử ghét bỏ nàng ta, đúng vậy, tiếp tục chịu đựng! Người thua cuộc cuối cùng chắc chắn là Tiêu lương đệ!”

Tự thôi miên bản thân, cuối cùng nàng cũng vực dậy tinh thần.

Mặt trời mọc cao ba sào, Tiêu Hề Hề mới thức dậy.

Ăn bữa sáng xong thì muốn uống trà sữa.

Trà sữa được pha từ sương sớm, lá trà thượng hạng từ Giang Nam, sữa tự nhiên nguyên chất và mật ong chất lượng cao, dĩ nhiên ngon hơn trà sữa của bất kỳ quán trà sữa nào.

Đặc biệt, Bảo Cầm còn thêm trân châu pudding nếp cẩm tự làm, hương vị càng tuyệt vời hơn!

Tiêu Hề Hề cắn ống hút, hút trà sữa rột rột.

Ti Trúc nhìn chằm chằm mặt nàng, muốn xem mặt nàng có tròn hơn hôm qua không?

Nhưng dù nhìn trái nhìn phải thì cũng không thấy dấu hiệu mập ra.

Ti Trúc không tin ma quỷ.

Chắc là Tiêu lương đệ ăn chưa đủ nhiều!

Bữa trưa hôm nay, nàng chuẩn bị một phần thịt heo hầm thật lớn.

Đứng bên bếp, nàng vừa cho gia vị vào nồi vừa hằn học nguyền rủa.

“Mập lên, mập lên, mập nhanh lên!”

……

Vừa thấy một phần thịt heo hần lớn, mắt Tiêu Hề Hề sáng rực.

Một nồi thịt heo hầm lớn quá đi!

Thích quá đi mất!

Tiêu Hề Hề không đợi được nữa.

Bảo Cầm bên cạnh khẽ ho một tiếng, nhắc nhở nàng chú ý hình tượng trước mặt Thái tử, không được ăn nhiều.

Đáng tiếc Tiêu Hề Hề ăn quá vui vẻ, không nhận được tín hiệu nhắc nhở của nàng.

Thấy nàng ăn ngấu nghiến, Ti Trúc không khỏi nhếch mép.

Tốt lắm, cứ ăn như thế đi!

Nếu cứ tiếp tục thế này, Tiêu lương đệ sẽ mập nhanh thôi!

Mỗi sáng sau đó, Ti Trúc phải dậy sớm hứng sương, nàng dốc sức chuẩn bị bữa ăn vỗ béo Tiêu lương đệ, cả người dần kiệt quệ.

Mười ngày ngắn ngủi, sắc mặt nàng tái nhợt, tinh thần mơ màng, bước đi hơi loạng choạng.

Điều đáng hận là, Tiêu lương đệ không mập chút nào!

Ti Trúc không tin ma quỷ, nàng nghĩ nhất định có sơ hở gì đó!

Có lẽ Tiêu lương đệ lén uống thuốc giảm cân? Hay sử dụng phương pháp giảm cân nào đó mà không ai biết?

Nữ nhân trong cung vì muốn giữ thân hình cân đối, cách gì cũng dám dùng, có lẽ Tiêu lương đệ có bí quyết giảm cân nào đó.

Ti Trúc không muốn thụ động chờ đợi, nàng phải tìm hiểu xem Tiêu lương đệ giảm cân thế nào? Đợi nàng tìm hiểu được, sẽ có thể nghĩ ra cách đối phó!

Bảo Cầm đang bận rộn trong phòng bếp nhỏ, Ti Trúc đến gần, cười nói.

"Bảo Cầm tỷ tỷ, đây là khăn tay ta thêu, tỷ thấy đẹp không?"

Bảo Cầm bận thái rau, không có thời gian để ý nàng, chỉ tùy ý liếc nhìn một cái, nói "Cũng được."

Ti Trúc đưa khăn tay sang "Nếu tỷ không chê, khăn tay này tặng cho tỷ."

Tự dưng tỏ ra ân cần, không phải gian cũng là trộm!

Bảo Cầm lập tức cảnh giác "Cô muốn nói gì thì nói thẳng, tặng đồ thì khỏi đi, ta sợ cô hạ độc trên khăn."

Nụ cười trên mặt Ti Trúc cứng ngắc, bèn cười khan nói "Ha ha, Bảo Cầm tỷ tỷ thật biết nói đùa, ta sao có thể hạ độc được chứ?"

Nàng rất muốn hạ độc, nhưng thuốc độc đâu dễ có được?

Chương 213: Cũng không mập

Ti Trúc chỉ là cung nữ, hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với thuốc độc.

Huống chi, nếu nàng muốn hạ độc thật, cũng sẽ không dùng thủ đoạn đơn giản trực tiếp như vậy, lỡ bị phát hiện thì sao?

Thấy nàng không muốn nhận quà, Ti Trúc hết cách, đành cất khăn tay đi, tiếp tục dò hỏi làm quen.

"Tỷ đang chuẩn bị món ngon gì vậy? Ta với tỷ cùng nấu nha."

Bảo Cầm không chút do dự từ chối "Không cần, một mình ta tự nấu được, nếu cô không có chuyện gì làm, thì đứng xa ta ra, đừng cản trở ta làm việc."

"Đừng lạnh lùng thế mà, chúng ta đều là cung nữ, tuy hầu hạ khác chủ, nhưng cũng không ảnh hưởng chúng ta kết bạn, cần gì khiến quan hệ của chúng ta trở nên ngượng ngập như vậy?"

Bảo Cầm giật giật khóe miệng "Ta không giống cô, cô là đại cung nữ bên cạnh Thái tử, địa vị cao hơn ta nhiều, nói không chừng sau này có thể bay lên cành cao thành phượng hoàng, ta không có với tới."

Liên tục bị nàng chế giễu, Ti Trúc không nhịn được nữa "Con người ngươi sao khó ở vậy? Ta chỉ muốn kết bạn thôi, ngươi không muốn thì thôi, cần gì phải chế giễu ta?"

Bảo Cầm ngừng thái rau, quay sang nhìn Ti Trúc cười khẩy.

"Nếu cô còn cản trở ta làm việc, ta không chỉ chế giễu cô, ta chém cô luôn!"

Nói xong, Bảo Cầm giơ dao lên chặt đầu một con gà!

Ti Trúc tự dưng thấy ớn lạnh ở cổ.

Bảo Cầm cầm dao làm bếp, chỉ hướng cửa "Ra ngoài."

Ti Trúc nhìn lưỡi dao sáng bóng trước mặt, không dám nói lời thêm nào, chạy nhanh ra ngoài.

Bảo Cầm thản nhiên ném đầu gà vào sọt rác, vung dao chặt gà thành vô số mảnh.

Động tác hung hãn sắc bén, như thể thứ nàng chặt không phải gà, mà là con hồ ly Ti Trúc kia.

……

Ti Trúc không moi được tin gì từ Bảo Cầm, còn bị Bảo Cầm đe dọa, làm Ti Trúc càng thêm khó chịu.

Nàng không cam lòng bỏ cuộc như vậy.

Nàng phải làm cho rõ Tiêu lương đệ giảm cân bằng cách nào?

Ti Trúc cầm một hộp bánh ngọt đi tìm Tiêu lương đệ.

"Tiểu chủ, đây là bánh Quế Hoa do nô tỳ đặc biệt làm cho người, người thử xem có hợp khẩu vị không?"

Tiêu Hề Hề dùng đũa gắp một miếng bánh ngọt, bỏ vào miệng, gật đầu khen.

"Ngon lắm!"

Ti Trúc cười nói "Nếu tiểu chủ thích thì ăn nhiều một chút, không đủ thì nô tỳ làm tiếp cho người."

Tiêu Hề Hề không khách sáo với nàng, ăn hết miếng này tới miếng khác.

Ti Trúc thấy nàng ăn vui vẻ, thử dò hỏi.

“Tiểu chủ ăn nhiều như vậy, không sợ mập sao?”

Tiêu Hề Hề vẫn đang ăn, giọng có hơi không rõ ràng “Không sợ.”

Ti Trúc lập tức hỏi “Tại sao? Phải chăng có bí quyết giảm cân?”

Nàng tưởng Tiêu lương đệ sẽ tránh câu hỏi hơi nhạy cảm này.

Nào ngờ đã Tiêu lương đệ không do dự trả lời thẳng.

“Trời sinh ta có thể chất không dễ mập, ăn bao nhiêu cũng không mập.”

Ti Trúc “……”

Lúc rời đi do xuất thần, nàng vấp phải ngưỡng cửa, ngã mạnh xuống đất.

Tiêu Hề Hề quay sang nhìn nàng “Ngươi không sao chứ?”

Ti Trúc cố đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi thốt ra hai chữ “Không sao.”

Nàng đi một lúc, nghĩ đi nghĩ lại những gì Tiêu lương đệ vừa nói …

“Trời sinh ta có thể chất không dễ mập, ăn bao nhiêu cũng không mập.”

Chương 214: Tự chuốc họa vào thân

Ti Trúc thấy cơn nghẹn ở ngực, không nhổ ra được, cũng không nuốt vào được, suýt làm nàng nghẹt thở mà chết.

Nàng nhớ lại mấy ngày qua vắt óc nghiên cứu món ăn thật dầu mỡ, nàng cứ nghĩ Tiêu lương đệ ăn nhiều món thịt dầu mỡ như vậy, nhất định sẽ mập rồi trở nên xấu xí.

Ai mà biết Tiêu lương đệ lại không mập?

Vậy khổ cực và nhẫn nhịn của nàng mấy ngày qua rốt cuộc là cái gì?

Nàng nghĩ mình có thể khiến đối phương trở nên xấu xí rồi thất sủng, kết quả đối phương không biến thành kẻ xấu xí, ngược lại còn làm đối phương ăn uống thỏa thích.

Lúc này nàng thấy mình như trò cười!

Ti Trúc không chịu được nữa, nước mắt rơi xuống.

Nàng vừa khóc vừa thầm mắng Tiêu lương đệ.

Ả Tiêu lương đệ mưu mô này, chắc chắn sớm đã biết ý định của nàng, nên cố ý không nói, trơ mắt nhìn nàng làm trò hề, khiến nàng giống như thằng hề nhảy nhót đủ kiểu, mặc nàng tự làm xấu mặt, ép nàng gục ngã nhận thua.

Nếu nàng gục ngã thật, vậy sẽ như ý muốn của Tiêu lương đệ rồi.

Không được.

Nàng không thể gục ngã, càng không thể nhận thua.

Tiêu lương đệ có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một Lương đệ cỏn con, đợi cô nương Tần gia làm Thái tử phi rồi, nàng có thể dựa vào Thái tử phi.

Đến lúc đó, Tiêu lương đệ chỉ có thể chờ chết!

Nghĩ đến đây, Ti Trúc cuối cùng cũng tìm thấy hy vọng để kiên trì.

Nàng lấy khăn tay, chuẩn bị lau nước mắt.

Tình cờ Thái tử đi ngang qua.

Hắn thấy Ti Trúc khóc, cau mày hỏi "Ngươi khóc cái gì?"

Ti Trúc vội khuỵu gối hành lễ, nghẹn ngào nói "Nô tỳ bái kiến Thái tử Điện hạ, nô tỳ vừa rồi đi gặp Tiêu lương đệ, nói chuyện với Tiêu lương đệ vài câu, trong lòng hơi cảm thán, kìm không được nên mới khóc. Không ngờ bị Điện hạ nhìn thấy, là nô tỳ thất lễ, mong Điện hạ tha tội."

"Tiêu lương đệ nói gì ngươi?"

Ti Trúc suy nghĩ một lúc, cho rằng đây là cơ hội tốt để chia rẽ.

Nàng do dự nói "Thật ra cũng không có gì, tiểu chủ chỉ nói nô tỳ vài câu, nô tỳ vốn không muốn khóc, nhưng thật sự nhịn không được …"

Người không biết nhìn cảnh này nhất định sẽ nghĩ nàng bị Tiêu lương đệ bắt nạt nên khóc.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn lạnh lùng "Ngươi chỉ nói một nửa, là muốn k.ích thích tò mò của ta sao?"

Tim Ti Trúc đập mạnh, cuống quýt phủ nhận.

"Nô tỳ không có ý này, nô tỳ không dám nói thật, Tiêu lương

đệ dù sao cũng là chủ tử, còn là sủng phi của Điện hạ, nếu nô tỳ nói xấu nàng, sợ làm phật ý Điện hạ."

Lạc Khinh Hàn lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt lạnh như dao.

Ánh mắt ấy dường như nhìn thấu hết thảy tâm tư không thể để ai biết trong lòng nàng.

Da đầu Ti Trúc tê dại, trong lòng ngày càng hoảng loạn.

Sở dĩ nàng cố ý nói không rõ là muốn Thái tử nghĩ ngợi, gieo rắc hiềm khích, khiến Thái tử có ấn tượng xấu khi Tiêu lương đệ đối xử hà khắc với cung nữ.

Có vài lời nói quá rõ sẽ không tốt, úp úp mở mở mới dễ dẫn dắt ý nghĩ của người khác.

Đặc biệt là người có địa vị cao như Thái tử, chắc chắn rất đa nghi, chỉ cần gợi ý một chút là có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Khi đó, Tiêu lương đệ có trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Ngay cả khi sau này Thái tử mới nhận ra muốn truy cứu chuyện này, nàng cũng có thể thoái thác, nói mình không có ý trách móc Tiêu lương đệ, là do Thái tử hiểu lầm thôi.

Ai ngờ tự chuốc họa vào thân, Thái tử chẳng những không mắc lừa, ngược lại còn gây áp lực cho nàng.

Chương 215: Chia rẽ

Ti Trúc đâm lao thì phải theo lao, chỉ đành cố hết sức giành lấy đồng cảm cho mình.

“Vừa rồi Tiêu lương đệ thật sự không nói gì, là nô tỳ nhớ lại vài chuyện trước kia trong nhà, nhất thời nhịn không được nên mới khóc, nô tỳ biết quy tắc trong cung, thân làm nô tỳ không được tùy tiện khóc, là nô tỳ sai, nô tỳ bằng lòng chịu phạt.”

Miệng thì nói lời thỉnh tội, nhưng mặt lại cố tình ngẩng lên.

Lúc này, giọt nước ngấn trên khóe mắt, trông còn đáng thương hơn vừa nãy.

Nếu chiêu này của nàng sử dụng với nam nhân khác, có lẽ sẽ thành công, tiếc thay hiện giờ nàng đang đối mặt với móng heo không cảm xúc.

Thái tử chẳng những không mềm lòng, ngược lại vì bộ dạng đạo đức giả của nàng, càng chán ghét nàng hơn.

“Gần đây, ngày ngày ngươi trưng bộ mặt không vui, hôm nay còn khóc lóc trước mặt nhiều người, bộ dáng như bị bóc lột áp bức vậy, sao hả? Ngươi muốn cho mọi người biết ngươi ở chỗ ta chịu ấm ức lắm sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ti Trúc nhất thời tái nhợt, cuống quýt phủ nhận “Nô tỳ tuyệt đối không có ý đó!”

“Vậy ngươi suốt ngày bày vẻ mặt khổ sở cho ai xem?”

Ti Trúc rơm rớm nước mắt giải thích “Sắc mặt nô tỳ không tốt, là vì mỗi sáng sớm đều phải đi hứng sương, quả thật rất mệt.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Ngươi đang trách ta không nên sai ngươi đi hứng sương?"

"Không phải, nô tỳ không có …"

"Nhìn ngươi như vậy, hẳn sớm đã bất mãn với ta, cũng đúng, ngươi vốn là đại cung nữ của điện Tiêu Phòng, bị đưa đến điện Lân Đức, quả thật uất ức cho ngươi rồi."

Lúc này Ti Trúc hoàn toàn hoảng sợ.

Nàng chưa từng ngờ tới mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng này!

Nàng cố ý úp úp mở mở, là vì muốn chia rẽ quan hệ của Thái tử và Tiêu lương đệ, chưa từng nghĩ sẽ lôi điện Tiêu Phòng vào!

Nàng biết tính tình của Tần hoàng hậu, nếu Tần hoàng hậu nghe được những lời này, nàng chỉ có con đường chết.

Ti Trúc hoảng sợ dập đầu cầu xin "Nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên nói bậy, cầu xin Điện hạ khai ân, tha cho nô tỳ lần này đi!"

Lạc Thanh Hàn từ trên cao nhìn nàng, không giấu vẻ chán ghét trong mắt.

"Mẫu hậu phái ngươi đến chăm lo cuộc sống hàng ngày của ta, vốn là một ý tốt, nhưng tâm tư ngươi quá lớn, không vừa ý điện Lân Đức quá nhỏ này của ta, nếu đã như vậy, ta cũng không ép ngươi ở lại."

"Người đâu, đưa Ti Trúc đến Hoán Y cục."

Sắc mặt Ti Trúc biến đổi.

Hoán Y cục là nơi chuyên giặt y phục, là một trong những nơi có hoàn cảnh tệ nhất trong hoàng cung, cơm không đủ no mặc không đủ ấm, ngày đêm đều phải giặt y phục, một khi bị đưa

đến đó, không chết cũng sẽ mất một lớp da!

“Điện hạ tha mạng, nô tỳ sai rồi, sau này nô tỳ không dám nữa!”

Lạc Thanh Hàn bỏ đi, không nhìn nàng.

Ti Trúc muốn đuổi theo, nhưng bị hai thái giám bịt miệng, cưỡng ép kéo đi.

Chẳng mấy chốc, người trong điện Lân Đức đều biết Ti Trúc bị đưa đến Hoán Y cục.

Trong số những người này, Bảo Cầm là người vui nhất.

Nàng luôn đề phòng Ti Trúc, sợ Ti Trúc cướp đi sự sủng ái của Thái tử.

Bây giờ Thái tử cuối cùng cũng đuổi người đi, dù là nguyên nhân gì, đối với Tiêu lương đệ mà nói là một chuyện tốt!

Nhưng bản thân Tiêu lương đệ lại không nghĩ vậy.

Nàng thấy khá tiếc.

“Ngày nào Ti Trúc cũng chuẩn bị đồ ngon cho ta, ta rất thích cô ấy.”

Vẻ mặt Bảo Cầm như quả chanh biểu cảm, giọng điệu chua chát.

“Tiểu chủ, mới có mấy ngày, người đã thích Ti Trúc rồi, nô tỳ ở cạnh người lâu như vậy, chưa từng thấy người luyến tiếc nô tỳ như vậy.”

Chương 216: Tất cả đều phải chịu phạt!

Tiêu Hề Hề vội vàng an ủi "Ta chỉ thích tài nấu ăn của cô ấy thôi, chứ ta thật lòng với em mà."

Bảo Cầm "……"

Đấy đấy, nghe mấy lời người nói kìa, như tra nữ ấy!

Tiêu Hề Hề chẳng hề thấy mình xấu xa, thậm chí còn nắm tay Bảo Cầm cười nói.

"Em yên tâm, với người khác ta chỉ chơi đùa mà thôi, trong lòng ta thích nhất vẫn là em."

Bảo Cầm giật giật khóe miệng "Ôi, nữ nhân."

……

Trong điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu cau mày khi biết Ti Trúc bị đuổi đi.

Mười ngày ngắn ngủi, Thái tử đã đuổi hết hai đại cung nữ, đều là người từ điện Tiêu Phòng phái tới, chuyện này để người ngoài biết, nhất định sẽ dấy lên nhiều suy đoán ác ý.

Tần hoàng hậu rất không vui.

Bà ghét bỏ Ti Trúc vô dụng, bất mãn Thái tử phản nghịch.

Trân Châu thận trọng hỏi "Nương nương, có cần phái thêm cung nữ đến chỗ Thái tử không?"

Tần hoàng hậu cau mày "Bỏ đi, hai ngày nữa đến tiệc Quần Phương rồi, việc cấp bách bây giờ là chọn ra Thái tử phi, tạm thời gác lại mấy chuyện vặt đó đi."

"Vâng."

"Thiệp mời tiệc Quần Phương được gửi đi hết chưa?"

Trân Châu cung kính trả lời "Đã gửi hết rồi."

Tần hoàng hậu đột nhiên hỏi "Bệnh tình của Thái tử thế nào rồi? Đã hồi phục chưa?"

"Ngày nào thái y cũng đến Đông cung bắt mạch cho Thái tử, thuốc vẫn uống đều đặn, nhưng không có tiến triển."

Tâm tình Tần hoàng hậu ngày càng trầm xuống "Không phải thái y nói Thái tử chỉ bị nhiễm phong hàn thôi sao? Đã lâu vậy tồi, tại sao vẫn không khỏi? Đám thái y này rốt cuộc là đang làm gì?"

Trân Châu cúi đầu không dám trả lời.

Một lúc sau, nàng nghe thấy Tần hoàng hậu nói tiếp.

"Ngươi đến Thái y viện, nói với đám thái y đó, mặc kệ dùng cách gì, trong vòng hai ngày có thể trị khỏi cho Thái tử, bổn cung sẽ trọng thưởng!"

"Vâng."

Trân Châu rời điện Tiêu Phòng, vội đến Thái y viện.

Nàng truyền lệnh của Hoàng hậu cho các thái y.

Thái y nghe vậy, lo lắng không thôi.

Bọn họ cũng muốn mau trị khỏi bệnh cho Thái tử, nhưng bọn họ thử hết mọi cách, uống thuốc hay châm cứu, bệnh tình của Thái tử vẫn không thuyên giảm.

Rõ ràng chỉ là nhiễm phong hàn bình thường, nhưng không hiểu sao còn khó trị hơn nhiều bệnh nan y khác?

Trân Châu vừa đi, Cam Phúc đã đến Thái y viện.

Cam Phúc đến truyền khẩu dụ của Hoàng đế.

“Bệ hạ nói, cho các ngươi thêm một ngày để trị khỏi cho Thái tử, nếu không trị khỏi, tất cả đều phải chịu phạt!”

Các thái y càng lo lắng hơn.

Vừa rồi Tần hoàng hậu nói hai ngày, giờ thì hay rồi, Hoàng đế trực tiếp giảm còn một nửa, chỉ còn một ngày, trị không khỏi thì phải chịu phạt.

Các thái y gấp chết mất.

Bọn họ đeo hộp thuốc trên lưng, hùng hổ chạy đến Đông cung.

Một đám thái y vây quanh Thái tử, dốc sức để chữa trị cho Thái tử.

Dù bọn họ đề xuất cách chữa trị gì, Thái tử đều rất phối hợp, không hề lên mặt, làm cho các thái y càng thêm xấu hổ bất an.

Đêm đó, các thái y trực tiếp ở lại điện Lân Đức, phỏng là định cắm rễ ở đây, dù cuối cùng không thể trị khỏi cho Thái tử, nhưng chí ít nhìn bề ngoài bọn họ xem như tận lực rồi.

Sau khi Ti Trúc bị đuổi đi, Lạc Thanh Hàn chỉ định Mặc Họa làm đại cung nữ, tiếp quản mọi công việc lặt vặt trong điện Lân Đức.

Nàng sắp xếp nơi ăn chốn ở cho các thái y trật tự nề nếp, thoạt nhìn là người rất có năng lực.

Chương 217: Con định chọn ai làm Thái tử phi?

Mặc Họa là một trong những cung nữ theo cạnh Lạc Thanh Hàn lâu nhất, nàng hơn Lạc Thanh Hàn hai tuổi, năm nay vừa tròn hai mươi, dung mạo thanh tú, dáng người cao ráo.

Nàng không giống Tuệ Tương thích lo chuyện bao đồng, cũng không giống Ti Trúc muốn leo lên cành cao.

Tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc nói ít làm nhiều, là đại cung nữ rất tiêu chuẩn.

Tiêu Hề Hề không có ấn tượng đặc biệt gì với vị đại cung nữ này, nhưng Bảo Cầm lại thân thiết với nàng, cả hai thường cùng nhau nghiên cứu nấu ăn và thêu thùa.

Hôm sau, Hoàng đế và Tần hoàng hậu đích thân đến điện Lân Đức.

Cả hai không hề hẹn trước, hai người đến từ hai hướng khác nhau, nhưng lại tình cờ gặp nhau trước cổng điện Lân Đức.

Sắc mặt Tần hoàng hậu vẫn bình tĩnh "Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng."

Xung quanh có rất nhiều thái y đang nhìn, vì thể diện của Hoàng đế, thái độ cũng mềm mỏng hơn lúc ở riêng.

"Hoàng hậu không cần đa lễ, sao nàng lại tới đây?"

Tần hoàng hậu "Bệnh tình của Thái tử vẫn không thuyên giảm, thần thiếp lo lắng, nên tới xem một chút."

Hoàng đế "Trẫm cũng vậy, nghĩ tới Thái tử đã bệnh nửa tháng vẫn chưa khỏi, trong lòng quả thật rất lo."

Đế hậu trò chuyện vài câu như thể không có ai khác, sau đó cùng bước vào tẩm điện.

Thái tử lê thân thể ốm yếu xuống giường, cung kính hành lễ.

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

Hoàng đế ôn hòa nói "Con còn bệnh, đừng động đậy lung tung, mau về giường nằm đi."

Hai tiểu thái giám tiến lên đỡ Thái tử nằm xuống.

Hoàng đế thăm hỏi Thái tử vài câu trước, sau đó gọi các thái y để hỏi tình hình của Thái tử.

Các thái y bàn tán rất nhiều, cuối cùng tổng kết lại …

"Thái tử bị nhiễm phong hàn, nhìn triệu chứng thì không nghiêm trọng lắm, theo lý mà nói cũng không khó trị, không biết tại sao mãi vẫn không có chuyển biến tốt."

Sau khi nghe xong, sắc mặt Hoàng đế không tốt lắm "Nếu đã không khó trị, tại sao lâu như vậy cũng không có chuyển biến tốt? Các ngươi đúng là lang băm!"

Các thái y vô cùng sợ hãi, quỳ xuống nhận tội.

Hoàng đế cũng không thể lôi hết đám thái y này ra ngoài chém đầu, cuối cùng chỉ đành phạt bổng lộc một tháng, rồi đuổi hết đám chướng mắt này ra ngoài.

Hoàng đế thở dài "Ngày mai là tiệc Quần Phương, nhưng Thái tử vẫn còn bệnh, chuyện này phải làm sao mới tốt?"

Lạc Thanh Hàn yếu ớt nói "Chỉ là nhiễm phong hàn, ngày mai nhi thần mặc y phục nhiều một chút, vẫn có thể ra ngoài."

“Ài, vốn không nên miễn cưỡng con như vậy, nhưng thiệp mời tiệc Quần Phương ngày mai đã gửi đi hết, vương tôn quý tộc trong kinh cũng đã nhận được tin, hoãn lại thì không hay, chỉ đành tạm thời để con chịu uất ức rồi.”

“Phụ hoàng đừng nói như vậy, là sức khỏe của nhi thần quá kém, chuyện này là lỗi của nhi thần.”

Hoàng đế hài lòng Thái tử ngoan ngoãn hiểu chuyện, cảm thấy dễ chịu hơn.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nhìn phụ tử bọn họ nói chuyện, nét lạnh lùng trên mặt không chút thay đổi.

Mãi đến khi Hoàng đế rời đi, Tần hoàng hậu mới lạnh lùng nói.

“Rốt cuộc bệnh của con là sao đây?”

Lạc Thanh Hàn “Nhi thần cũng không biết.”

Tần hoàng hậu luôn cảm thấy bệnh của hắn quá kỳ lạ, nhưng lại không tìm được chứng cứ, cũng không thể cứ vịn điểm này mà nói mãi.

Bà phất tay cho tất cả cung nữ thái giám ra ngoài.

Trong tẩm điện chỉ còn lại hai người, Tần hoàng hậu nghiêm túc hỏi.

“Tiệc Quần Phương ngày mai, con định chọn ai làm Thái tử phi?”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt, nói “Nhi thần nghe theo sự sắp xếp của phụ hoàng và mẫu hậu.”

“Nhưng Thái tử phi mà bổn cung và Hoàng thượng chọn không giống nhau.”

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Chương 218: Ăn kẹo

Tần hoàng hậu nhìn hắn thật sâu.

“Ta biết con gần đây tâm tình không tốt, chỉ là hai cung nữ, đuổi đi thì đuổi đi vậy, cũng không phải chuyện gì to tát. Nhưng Thái tử phi thì khác, nếu muốn ngồi vững ngôi vị Thái tử của mình, Thái tử phi nhất định phải họ Tần, con hiểu chưa?”

Lạc Thanh Hàn nhỏ giọng đáp “Nhi thần hiểu.”

“Con hiểu thì tốt.”

Tần hoàng hậu để lại câu cảnh cáo này rồi rời đi.

Chỉ còn lại Thái tử trong tẩm điện.

Hắn nhớ lại những lời vừa rồi phụ hoàng và mẫu hậu nói, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra sự chế giễu.

Nhìn đi, đây là người nhà mà hắn từng rất tin tưởng.

Bọn họ không quan tâm hắn bị bệnh gì, bọn họ chỉ quan tâm bệnh của hắn có ảnh hưởng đến sắp xếp của bọn họ hay không.

May là hắn đã chuẩn bị tâm lý, cho nên lúc này không quá thất vọng.

Một cái đầu thò qua khe cửa.

Là Tiêu lương đệ.

Nàng vô tình thấy nét mặt giễu cợt của Thái tử, không khỏi ngẩn người.

Trước kia Thái tử cũng từng chế giễu nàng, nhưng kiểu chế giễu chỉ là bề ngoài, không khắc sâu trong lòng, nhưng chế giễu lúc này của hắn lại mang theo một ý lạnh thấu xương.

Chỉ nhìn thôi, nàng đã thấy ớn lạnh trong lòng.

Lạc Thanh Hàn hạ khóe miệng xuống, trở lại vẻ mặt không cảm xúc "Sao nàng lại tới đây?"

Tiêu Hề Hề do dự, nhưng vẫn bước vào.

Nàng ngồi xuống bên giường, nhớ nét mặt chế giễu vừa rồi của Thái tử, thản nhiên nói "Tới hỏi bữa trưa người muốn ăn gì?"

Lạc Thanh Hàn "Gì cũng được."

Tiêu Hề Hề lấy hai viên kẹo giòn từ trong túi nhỏ của mình.

Nàng đưa một viên đến miệng Thái tử, ra hiệu cho hắn mở miệng.

Lạc Thanh Hàn "Ta không thích ăn kẹo."

Tiêu Hề Hề "Ăn một viên thôi mà ~"

Chỉ cần nàng làm nũng, hắn có hơi không chống đỡ được.

Hắn vẫn không chút biểu cảm gì mở miệng, cắn kẹo giòn nàng đưa cho.

Kẹo giòn này không đặc biệt gì, chỉ là nó rất ngọt, ngọt đến mức khiến người ăn cảm thấy béo ngậy.

Tiêu Hề Hề hỏi "Có ngon không?"

Lạc Thanh Hàn khẽ nhíu mày, kìm lại xúc động muốn nhổ kẹo

ra, dối lòng nói "Ngon lắm."

Tiêu Hề Hề bỏ kẹo giòn vào miệng, hài lòng nói "Mỗi khi tâm trạng không tốt, thần thiếp sẽ ăn đồ ngọt, sau khi ăn đồ ngọt, tâm trạng của thần thiếp tốt hơn rất nhiều."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn hơi sửng sốt.

Không ngờ với tính cách vô tư lự của mình, nàng vẫn có thể nhìn ra tâm trạng hắn lúc này không tốt.

Hắn hỏi "Nàng đang dỗ cho ta vui à?"

Tiêu Hề Hề thẳng thắn thừa nhận "Phải đó."

Lúc này, trong lòng Lạc Thanh Hàn có cảm giác không biết diễn tả thế nào.

Mẫu hậu từ nhỏ đã dạy hắn phải che giấu cảm xúc, vui giận không lộ, tuyệt đối không để người khác biết hắn đang nghĩ gì.

Để đạt được yêu cầu của mẫu hậu, Lạc Thanh Hàn đã chịu đựng rất nhiều.

Lúc người khác vui, hắn không thể vui, lúc người khác buồn, hắn cũng không thể buồn.

Đối diện với món mình thích, hắn phải kiềm chế, đối diện với người và thứ hắn ghét, hắn phải nhẫn nhịn.

Lúc nào hắn cũng phải tự nhắc nhở bản thân, không được trầm mê, không được buông thả, không được để người khác biết trong lòng mình nghĩ gì.

Vì thế dù hắn không vui, cũng rất ít người biết, biết rồi cũng chưa chắc quan tâm.

Bằng lòng bỏ tâm tư dỗ hắn vui quả thật không được mấy người.

Lạc Thanh Hàn dùng đầu lưỡi đẩy kẹo giòn vào miệng, kẹo giòn vốn ngọt đến phát ngấy, dường như cũng không béo ngậy đến vậy.

Hắn hỏi "Nàng cũng có lúc tâm tình không tốt sao?"

Chương 219: Không phải ta còn có em sao

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói "Thần thiếp cũng là người, tất nhiên cũng sẽ có lúc tâm trạng không tốt."

"Ta thấy nàng mỗi ngày vui tươi hớn hở, dường như chỉ cần có cái ăn, những chuyện khác đều không quan trọng, ta còn tưởng với tính cách này của nàng, không bao giờ biết ưu sầu là gì."

Tiêu Hề Hề lầm bầm nói "Lần trước Điện hạ tịch thu sách của thần thiếp, thần thiếp thấy không vui."

"Mấy quyển sách đó không hợp với nàng."

Tiêu Hề Hề thì thầm "Cổ hủ."

"Nàng nói gì?"

Tiêu Hề Hề nhai kẹo giòn trong miệng "Không có gì."

Lạc Thanh Hàn đột nhiên nói "Tiệc Quần Phương ngày mai, nàng đi cùng ta."

Tiêu Hề Hề ngừng nhai ăn kẹo.

Mặt nàng viết đầy hai chữ từ chối "Thần thiếp không muốn đi."

Nàng chỉ muốn ở yên trong Đông cung, không muốn ra ngoài giao du với người khác.

Lạc Thanh Hàn "Tiệc Quần Phương có rất nhiều món ngon."

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp là loại người vì món ngon mà từ bỏ nguyên tắc của mình sao?"

Lạc Thanh Hàn yên lặng nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề "Được rồi, thần thiếp là loại người vậy đấy."

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi nhếch lên, hỏi "Đan Khí Hư còn không? Lọ lúc trước nàng đưa đã uống hết rồi."

"Còn."

Tiêu Hề Hề lấy một lọ đan Khí Hư từ trong tay nải vải xanh hoa nhỏ đưa cho hắn.

Lạc Thanh Hàn cất lọ thuốc đi.

…..

Biết Tiêu lương đệ ngày mai sẽ tham gia tiệc Quần Phương với Thái tử, tâm trạng Bảo Cầm vô cùng phức tạp.

"Tiểu chủ, nếu Thái tử cưới nữ nhân khác làm Thái tử phi thật, người chắc sẽ đau lòng lắm phải không?"

Tiêu Hề Hề nằm dài trên ghế sập mềm mại, đọc mấy ghi chú lặt vặt mà Thái tử đưa cho nàng, nàng vừa đọc vừa thản nhiên nói "Đau lòng gì chứ? Nếu Thái tử có thể cưới nữ nhân mà ngài ấy thích, ta sẽ chúc phúc cho ngài ấy."

Bảo Cầm nghe xong càng thêm chua xót "Vậy người phải làm sao đây?"

"Không phải ta còn có em sao."

Bảo Cầm bật khóc "Tiểu chủ, nô tỳ mãi mãi ở bên người, hu hu hu!"

Tiêu Hề Hề vội ngồi dậy, lau nước mắt cho Bảo Cầm "Em khóc gì chứ?"

Bảo Cầm nghẹn ngào nói "Nô tỳ buồn thay cho người, tình cảm của người và Thái tử Điện hạ tốt như vậy, nếu Thái tử cưới nữ nhân khác, người phải làm thế nào chứ? Vừa nghĩ tới chuyện đó, nô tỳ lo chết mất."

Tiêu Hề Hề an ủi "Em yên tâm đi, Thái tử tạm thời sẽ không cưới Thái tử phi."

"Nhưng ngày mai Thái tử tham dự tiệc Quần Phương, Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ chọn một trong số quý nữ tham gia làm Thái tử phi."

"Ta đã xem một quẻ, ngày mai chuyện chọn Thái tử phi nhất định sẽ không xảy ra."

Bảo Cầm rất tin vào khả năng xem quẻ của tiểu chủ nhà mình, nghe vậy tức thì tin ngay, nước mắt cũng dần ngừng rơi.

Nếu chuyện ngày mai không thành, Tiêu lương đệ vẫn có tư cách tranh ngôi vị Thái tử phi.

Bảo Cầm cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nàng lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt "Nô tỳ giúp người chuẩn bị đồ cho bữa tiệc ngày mai."

"Ừm, đi đi."

Các thái y đã cố hết sức nhưng vẫn không thể trị khỏi cho Thái tử trong vòng hai ngày.

Hôm nay là tiệc Quần Phương, Thái tử trông vẫn ốm yếu.

Các cung nữ hầu hạ hắn mặc y phục.

Tiệc Quần Phương lần này được tổ chức ở Thượng Lâm uyển, nơi đó gió hơi lớn, để Thái tử không nhiễm lạnh, Mặc Họa đặc biệt chuẩn bị y phục dày dặn, đồng thời chuẩn bị lò sưởi tay cho hắn.

Hắn khoác áo choàng, cầm lò sưởi tay, dưới sự tháp tùng của nhiều người ra khỏi điện Lân Đức, ngồi lên xe ngựa.

Đằng sau xe ngựa, các cung nữ thái giám theo sau hùng hổ khí thế.

Tiêu Hề Hề vừa lên xe đã bắt đầu thấy buồn ngủ.

Chương 220: Tim đập thình thịch

Xe ngựa của Thái tử hội hợp với đoàn người của Tần hoàng hậu và Công chúa Hoa An ở cổng cung.

Sau khi ba bên gặp nhau hành lễ, mới chậm rãi đi về phía Thượng Lâm uyển.

Công chúa Hoa An là muội muội ruột cùng mẫu thân của Hoàng đế, năm nay hai mươi lăm tuổi, dáng người cao gầy, dung mạo xinh đẹp, dù đã thành thân tám năm nhưng vẫn thích mặc y phục lộng lẫy.

Trước đây nàng cũng từng tham gia tiệc Quần Phương, nàng không hứng thú với mấy hoạt động xem mắt này lắm, nhưng Hoàng đế lại nhất quyết bắt nàng đến.

Lệnh vua không thể trái, hết cách, nàng chỉ đành làm theo.

Trước đó, Hoàng đế nói với Công chúa Hoa An, có thể chọn người của phủ Đoan Quốc Công và Cảnh gia làm Thái tử phi, nếu Thái tử không ưng hai cô nương này, có thể chọn những cô nương khác, duy nhất không thể chọn cô nương Tần gia!

Thượng Lâm uyển ở ngoại ô thành, núi non sông dài, non xanh nước biếc, trong núi có nhiều thú lạ quý hiếm, là nơi thích hợp để du ngoạn ngắm hoa, cưỡi ngựa săn bắn.

Khi đoàn xe đến Thượng Lâm uyển, Tần hoàng hậu, Thái tử và Công chúa Hoa An lần lượt xuống xe.

Thái tử còn đang bệnh, xung quanh hắn rất nhiều người, trong đó có hai lão thái y.

Mọi người đều sợ hắn xảy ra bất trắc.

Bảo Cầm đánh thức Tiêu Hề Hề, lấy lại tinh thần xuống xe, lặng lẽ theo sau Thái tử.

Phong cảnh trong Thượng Lâm uyển rất đẹp, nhưng tiếc là Thái tử không thể ở bên ngoài lâu vì không được nhiễm lạnh.

Hắn và Hoàng hậu, Công chúa được mời vào Noãn các.

Địa noãn trong Noãn các được đốt lên, vô cùng ấm áp.

Mặc Họa tiến lên giúp Thái tử cởi áo choàng đen dày, Tiêu lương đệ đỡ hắn ngồi xuống sau chiếc bàn thấp.

Tần hoàng hậu và Công chúa Hoa An ngồi quỳ bên cạnh Thái tử.

Tiêu Hề Hề chỉ là một Lương đệ nhỏ bé, lúc này chỉ có thể ngồi phía sau Thái tử.

Mặc Họa và các cung nữ khác không đủ tư cách ngồi, tất cả đều đứng sát tường.

Mọi người lần lượt tiến vào, đều là phu nhân và tiểu thư từ các thế gia, các nàng tiến lên khấu đầu hành lễ.

Tính tình Tần hoàng hậu lạnh lùng, chỉ cần bà không nói chuyện, không ai dám nói chuyện với bà.

Công chúa Hoa An thì đỡ hơn một chút, thỉnh thoảng có thể nói riêng với nàng, nhưng nàng là công chúa hoàng gia, trời sinh tính cách kiêu ngạo. Dù là ai đến, nàng vui vẻ đáp lại vài câu, không vui một chữ cũng không nói, rất tùy hứng.

Về phần Thái tử, hắn còn đang bệnh, cổ họng khó chịu, càng không nói câu nào.

May là phần lớn các phu nhân giỏi giao tiếp, dù ba vị lớn ở trên không nói nhiều, họ vẫn có thể điều chỉnh bầu không khí

rất tốt, không quá sôi nổi cũng không quá tẻ nhạt.

Trong số đó, Tần đại phu nhân, Phó nhị phu nhân và Đoan Quốc Công phu nhân là những người bắt mắt nhất.

Tần đại phu nhân là đại tẩu của Tần hoàng hậu, tính cách hoàn toàn trái ngược Tần hoàng hậu, gặp người sẽ cười hòa ái, thoạt nhìn rất dễ gần.

Ngồi cạnh bà là một thiếu nữ xinh đẹp mặc tề hung nhu quần* màu vàng tơ.

Nàng là con gái út của Tần đại phu nhân, đứng thứ mười trong nhà, người ngoài gọi nàng là Tần thập nương, khuê danh là Hi Nhã.

Tần Hi Nhã dáng ngồi tao nhã, cằm hơi cúi, lông mi rũ, cộng với khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, thoạt nhìn vô cùng điềm đạm ngoan hiền.

Tần hoàng hậu hỏi nàng vài câu đơn giản, sau đó ra hiệu cho Thái tử nói chuyện với Tần Hi Nhã.

Tần Hi Nhã lúc này mới dám hơi ngẩng đầu nhìn Thái tử đang ngồi ngay thẳng, dù nàng cố gắng che giấu, nhưng khi nhìn thấy vẫn lộ vẻ thẹn thùng và chờ mong.

Lúc nhỏ nàng từng thấy Thái tử một lần, nhưng đó là chuyện rất lâu trước kia rồi, nàng sớm đã quên Thái tử trông như thế nào.

Lúc này nhìn rõ khuôn mặt Thái tử, nhịp tim nàng lập tức tăng nhanh.

Thái tử còn anh tuấn hơn nàng tưởng tượng.

Chỉ một ánh nhìn cũng làm tim nàng đập thình thịch.

Chương 221: Ngất xỉu

Lạc Thanh Hàn ho hai tiếng, giọng khàn khàn nói ngắn gọn với Tần Hi Nhã vài câu.

Mặt Tần Hi Nhã không tự chủ được mà đỏ lên.

Đoan Quốc Công phu nhân và Cảnh phu nhân thấy vậy thì không ngồi yên được nữa, vội đẩy khuê nữ nhà mình ra ngoài, cố gắng thu hút chú ý của Thái tử.

Công chúa Hoa An đã được hoàng huynh giao phó từ trước, biết đây là cơ hội để nàng ra mặt rồi.

Nàng cười nói.

“Nghe nói Cảnh tam nương từ nhỏ theo Cảnh thái phó đọc sách viết chữ, tuổi còn nhỏ mà rất có học thức, tài danh vang khắp thành Thịnh Kinh. Đoạn ngũ nương từ nhỏ thông minh hơn người, dù là thêu thùa nấu ăn, hay là cầm kỳ thư họa, đều tinh thông cả. Thái tử, con không phải cũng thích đọc sách sao? Chi bằng đàm luận thơ từ ca phú với các nàng đi.”

Cảnh tam nương xếp thứ ba trong nhà, khuê danh Thi Lan.

Đoạn ngũ nương xếp thứ năm, khuê danh Vũ Vi.

Hai người đều rất thẹn thùng, chưa mở miệng nói chuyện đã đỏ bừng mặt.

Xuất thân gia cảnh của hai người bày ra trước mắt, cũng từng trải không ít chuyện, theo lý đối mặt với tình huống này không nên thất lễ như vậy, nhưng do Thái tử Điện hạ thật sự quá anh tuấn, các nàng vừa nhìn thấy khuôn mặt của hắn liền trở nên

rất căng thẳng, không biết phải nói gì.

Tần hoàng hậu thấy vậy, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, nhưng trong mắt hiện lên sự khinh thường.

Rõ là bà coi thường sự thẹn thùng của hai tiểu cô nương.

Công chúa Hoa An ra mặt giải vây "Thái tử, gần đây con đọc sách gì? Nói ra nghe xem."

Bây giờ không chỉ Cảnh Thi Lan và Đoạn Vũ Vi, mà ngay cả Tần Hi Nhã cũng nhìn Thái tử.

Các nàng muốn biết càng nhiều chuyện về Thái tử càng tốt.

Lạc Thanh Hàn khàn giọng nói "Gần đây ta đang xem Bạch Lộc Chí."

Tiêu Hề Hề đang cúi đầu ăn thì dừng lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thái tử ngồi trước mặt, trong lòng nghi hoặc, "Bạch Lộc Lộc Chí" chẳng phải là quyển truyện nàng lén mang vào cung sao?

Thái tử từng cầm quyển Bạch Lộc Chí lật hai trang, nhưng chê nó th.ô tục nên lập tức bỏ xuống.

Những quyển truyện kém chất lượng lưu truyền nhân gian như Bạch Lộc Chí, các thế gia quý nữ nhất định chưa từng đọc.

Quả nhiên.

Mọi người ở đây không có ai nghe nói đến Bạch Lộc Chí, ba quý nữ vắt óc suy nghĩ, lục lọi hết ngóc ngách trong đầu tìm kiếm thông tin về quyển sách này.

Chủ đề do Thái tử nêu ra, không ai trả lời được.

Khung cảnh rơi vào gượng gạo không nói nên lời.

Công chúa Hoa An không biết nguyên nhân bên trong, thấy Cảnh tam nương và Đoạn ngũ nương không trả lời được, nàng thầm mắng hai người quá ngu ngốc, cơ hội đã bày ra trước mắt mà không nắm bắt được, đúng là vô dụng!

Nhưng dù hai người có vô dụng thế nào, Công chúa Hoa An cũng phải giải vây, nếu không nàng không biết ăn nói làm sao với Hoàng huynh.

"Xem ra Tam nương và Ngũ nương cũng chưa từng nghe đến quyển sách này, chi bằng Thái tử nói các nàng nghe nội dung quyển sách này?"

Cảnh Thi Lan và Đoạn Vũ Vi mong đợi nhìn Thái tử.

Lúc này, Lạc Thanh Hàn xoa trán, sắc mặt tái nhợt, trông rất khó chịu.

Tần phu nhân quan tâm hỏi "Điện hạ không khỏe chỗ nào sao?"

"Ta cảm thấy hơi đau đầu."

Tần hoàng hậu lập tức sai người gọi thái y tới.

Thái y còn chưa kịp chạy tới, trước mắt Thái tử đã tối sầm, trực tiếp ngã về phía sau!

Vừa hay ngã trúng người Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề đang vùi đầu ăn, nàng bị Thái tử ngã vào làm chân tay luống cuống, đôi đũa trong tay rơi xuống đất.

Nàng vội ôm lấy Thái tử.

"Điện hạ!"

Chương 222: Sóng gió

Tất cả mọi người trong Noãn các đều sợ hãi trước tình huống đột ngột này.

Cả Tần hoàng hậu điềm tĩnh nhất cũng thay đổi sắc mặt.

Bà và Công chúa Hoa An lập tức đứng dậy, thấy Thái tử đã bất tỉnh.

Tần hoàng hậu lập tức sai người gọi thái y.

Các phu nhân và tiểu thư cũng nhao nhao đứng dậy, vội vã xem Thái tử.

Tiêu Hề Hề ôm chặt Thái tử không buông tay, vì vậy nàng và Thái tử đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Các thái y vội vã chạy đến.

Sau khi cẩn thận chẩn đoán, các thái y nói Thái tử bị ngất do chứng khí hư, điều kiện ở đây có hạn, chỉ có thể sơ cứu đơn giản cho Thái tử, nếu muốn chữa trị thì phải nhanh chóng đưa về hoàng cung.

Tần hoàng hậu lập tức ra lệnh hồi cung.

Thị vệ cẩn thận khiêng Thái tử lên xe ngựa, Tiêu lương đệ lên xe ngựa ở phía sau.

Nàng nhìn Thái tử hôn mê, giữ hai hàng lông mày có khí bệnh, nhưng không đến mức sẽ chết, hẳn là không đáng ngại.

Điều làm nàng khó hiểu là Thái tử đang yên lành sao lại đột

nhiên bị ngất?

Vấn đề này không chỉ Tiêu Hề Hề thắc mắc, mà những người khác cũng thắc mắc.

Đoàn người vội vã hồi cung, Thái tử được khiêng vào điện Lân Đức.

Hoàng đế và Thái hậu nghe tin cũng tới.

Vừa vào cửa đã hỏi.

"Tại sao Thái tử lại ngất?"

Tần hoàng hậu hành lễ với Hoàng đế và Thái hậu trước, sau đó giải thích ngắn gọn toàn bộ câu chuyện.

Thái hậu không hài lòng, vặn hỏi "Các ngươi biết Thái tử đang bệnh, sao còn bắt nó đến tiệc Quần Phương? Lẽ nào trong mắt các ngươi, chọn Thái tử phi còn quan trọng hơn sức khỏe của Thái tử sao?"

Bà bình thường sẽ không nhúng tay vào chuyện hậu cung, ví như Tần hoàng hậu sai người đánh Ninh phi trước đó, Thái hậu khi biết chuyện nhưng giả không biết.

Nhưng lần này Thái tử ngất đi, Thái hậu không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thái tử khác với Ninh phi.

Ninh phi chỉ là một phi tần trong hậu cung, đánh thì đánh, không trở ngại chuyện gì.

Thái tử là cháu ruột của bà, đồng thời cũng là trữ quân tương lai vương triều Đại Thịnh, nếu nó xảy ra chuyện, nhất định sẽ lại dấy lên sóng gió.

Khi Tiên đế băng hà, triều đình hậu cung đều loạn, vì thu dọn mớ hỗn loạn do Tiên đế để lại, Thái hậu và Hoàng thượng đã

tốn bao tâm huyết.

Bây giờ cục diện cuối cùng đã ổn định, Thái hậu tuyệt đối không cho phép sóng gió lại nổi!

Hoàng đế và Tần hoàng hậu bị mắng cũng không dám nói lại.

Công chúa Hoa An cười cười, hòa giải bầu không khí "Mẫu hậu, người đừng nóng giận, lỡ tổn hại sức khỏe thì phải làm sao? Thái tử là cát nhân ắt có thiên tướng, nhất định sẽ không sao."

Thái hậu vẫn cau mày không nói gì.

Lúc này Triệu thái y bước ra ngoài.

Ông hành lễ trước, sau đó nói "Thái tử Điện hạ tỉnh rồi."

Thái hậu, Tần hoàng hậu và Công chúa Hoa An lập tức bước vào.

Hoàng đế không đi, hỏi "Thái tử tại sao đột nhiên ngất đi?"

Triệu thái y thành thật trả lời.

"Thái tử Điện hạ ngất đi là do chứng khí hư."

Hoàng đế nghi ngờ hỏi "Thái tử tuổi còn trẻ, sao có thể mắc chứng khí hư?"

Triệu thái y cẩn thận giải thích, đại khái là Thái tử vì bệnh quá lâu mà bị sinh ra thiếu khí trầm trọng.

Hoàng đế vẫn còn nghi ngờ "Lẽ nào không phải do nguyên nhân gì khác dẫn đến hôn mê? Ví như uống nhầm thuốc?"

"Không thể nào, Thái tử Điện hạ ngoại trừ thân thể suy nhược, thiếu khí trầm trọng, không có triệu chứng gì khác, dù uống thuốc gì cũng sẽ kèm theo triệu chứng khác, Thái tử Điện hạ chỉ là nhiễm phong hàn lâu ngày, mãi vẫn không khỏi nên mới

dẫn đến thân thể suy nhược thiếu khí.”

Nghi ngờ trong lòng Hoàng đế dần biến mất “Bệnh này có chữa khỏi không?”

Triệu thái y không dám nói chắc, thận trọng nói “Theo lý mà nói thì không khó trị, vi thần sẽ dốc sức chữa trị.”

Chương 223: Chỉ cách một bước

Thái tử tỉnh lại, thân thể vẫn rất yếu, nói chuyện cũng khó khăn.

Thái hậu, Hoàng đế, Tần hoàng hậu, Công chúa Hoa An cũng không nói được gì nhiều với hắn, đành an ủi vài câu rồi lần lượt rời đi.

Mọi người đi hết, Tiêu Hề Hề mới lẻn vào tẩm điện.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho tất cả người trong phòng lui ra ngoài.

Các cung nữ thái giám lặng lẽ lui ra ngoài.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống bên giường, nàng nhìn gò má tái nhợt của Thái tử, khó hiểu hỏi.

“Sao Điện hạ đột nhiên bị ngất vậy?”

Lạc Thanh Hàn yếu ớt nói “Ta đã uống hết đan Khí Hư hôm qua nàng đưa rồi.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Lọ đan Khí Hư mà nàng đưa Thái tử hôm qua có tới mười viên, ngài ấy uống hết một lượt luôn rồi!

“Người uống nhiều thuốc như vậy, không sợ hại thân sao?”

Đan Khí Hư tuy chỉ khiến người ta trông yếu ớt khoảng thời gian ngắn, không làm bệnh thật, nhưng thuốc có ba phần độc, uống quá nhiều nhất định sẽ tổn hại đến sức khỏe.

Chẳng trách Thái tử đột nhiên ngất đi, một lần uống nhiều đan Khí Hư như vậy, không ngất cũng uổng!

Lạc Thanh Hàn rất bình tĩnh "Cũng phải cược một lần, ta đã không còn cách nào khác, chỉ có thể cược mạng của mình."

Tiêu Hề Hề mở miệng, muốn nói hắn không cần liều mạng như vậy.

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh của hắn hiện giờ, nàng không nói được lời nào.

Nàng vốn chọn Thái tử làm mục tiêu nhiệm vụ, vì nàng cảm thấy Thái tử là người gần ngai vàng nhất, giúp hắn lên ngôi hẳn là không khó, nên nàng có thể không cần tốn quá nhiều tâm tư.

Nhưng ở chung nửa năm, nàng phát hiện nàng đã nghĩ mọi thứ quá đơn giản.

Vị trí Thái tử dường như chỉ cách ngai vàng một bước, nhưng một bước nhỏ như vậy lại như rãnh trời.

Hắn muốn đi một bước này còn khó hơn lên trời, không cẩn thận sẽ ngã tan xương nát thịt.

Chưa kể xung quanh có rất nhiều kẻ ác ý nhắm vào hắn, mưu đồ thay thế hắn.

Nếu là hoàng tử khác, còn có mẫu phi làm chỗ dựa, ít nhất không chiến đấu một mình. Nhưng Lạc Thanh Hàn không thể, mẫu phi của hắn đã mất từ lâu, Tần hoàng hậu thoạt nhìn là người cùng thuyền với hắn, nhưng thực tế bà không quan tâm đến cảm nhận của hắn.

Hắn nắm trong tay quá ít át chủ bài, nếu muốn dốc sức một lần, chỉ có thể liều mạng.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Trước kia nàng không phải từng

nói, chuyện gì cũng phải trả giá sao? Nếu ta muốn tự do, phải trả cái giá tương ứng, rất công bằng.”

Tiêu Hề Hề không ngờ nàng chỉ thuận miệng nói một câu, Thái tử lại nhớ lâu đến vậy.

Nàng thở dài “Lần này người thật sự mạo hiểm quá rồi, nếu sau này lại xảy ra chuyện như vậy, người nhất định phải nói cho thần thiếp biết trước, thần thiếp sẽ tận lực giúp người.”

Lạc Thanh Hàn đáp “Được.”

Bảo Cầm mang thuốc đã sắc xong vào.

Tiêu Hề Hề đút từng muỗng cho Thái tử.

Sau khoảng thời gian huấn luyện này, khả năng đút thuốc của nàng được cải thiện, động tác cũng thành thạo hơn trước rất nhiều.

Uống thuốc xong, Lạc Thanh Hàn thấy hơi buồn ngủ.

Tiêu Hề Hề đỡ hắn nằm xuống, đắp chăn cho hắn rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Mặc Họa bước nhanh tới, nhỏ giọng nói “Tiểu chủ, Bạch trắc phi và Trần lương viên tới, nói là tới thăm Thái tử Điện hạ.”

“Điện hạ đã ngủ rồi, bảo họ hôm khác lại đến.”

“Vâng.”

Mặc Họa rời điện Lân Đức, truyền lời của Tiêu lương đệ cho Bạch trắc phi và Trần lương viên.

Bạch trắc phi mím môi “Ta có thể gặp Tiêu lương đệ không?”

“Nô tỳ cần vào hỏi ý, xin chờ một chút.”

Mặc Họa vào trong, cũng trở ra rất nhanh.

Nàng hành lễ "Ngại quá, Tiêu lương đệ nói không muốn gặp."

Bạch trắc phi chưa kịp nói gì, Trần lương viên đã không chịu được nữa, tức giận hỏi.

"Nàng ta chẳng qua chỉ là Lương đệ mà thôi, Bạch trắc phi muốn gặp nàng ta, nàng ta lại dám từ chối? Nàng ta có biết phép tắc không?"

Chương 224: Tiêu lương đệ này thật quá đáng

Đối mặt với lời khiển trách của Trần lương viên, Mặc Họa không nói gì, dù sao nàng cũng đã truyền lời xong, những chuyện khác không liên quan tới nàng.

Nàng quay người muốn đi.

Bạch trắc phi gọi nàng lại "Bệnh tình của Thái tử thế nào rồi?"

Mặc Họa nói "Thái y nói Điện hạ còn rất yếu, cần nghỉ ngơi một thời gian dài."

"Đợi Thái tử tỉnh lại, phiền ngươi giúp ta nói với Thái tử một tiếng, chỉ cần nói ta rất muốn gặp người."

"Vâng."

Trần lương viên vội nhắc "Còn ta nữa, nhớ giúp ta nói một tiếng."

Mặc Họa đáp lời, xoay người rời đi.

Trần lương viên vẫn đang phàn nàn với Bạch trắc phi.

"Tiêu lương đệ này thật quá đáng, nàng ta độc chiếm Thái tử thì thôi, lại còn không cho chúng ta gặp Thái tử, lẽ nào nàng ta muốn độc sủng thật à? Nếu như vậy, tỷ muội làm sao đây?"

Bạch trắc phi yên lặng nghe, không nói gì.

Trần lương viên rất bực tức, phàn nàn suốt chặng đường.

Khi đến ngã rẽ, hai người chia đường trở về cung của mình.

Bạch trắc phi ra lệnh cho Liễu Nhứ bên cạnh.

“Lát nữa ngươi cho người đưa tin đến Bạch gia, nói ta gần đây nhớ nhà muốn gặp phụ thân.”

“Vâng.”

Thái phó của Thái tử vừa hay có việc phải vào cung, sau khi nhận được tin nhắn của nữ nhi, không hề do dự, lập tức mặc triều phục vào cung.

Ông tình cờ gặp Thái sư và Thái bảo ở cổng cung.

Ba người gặp nhau, hàn huyên đơn giản vài câu rồi cùng nhau đến Đông cung.

Lúc này, Thái tử đã tỉnh.

Biết ba vị lão sư đến, hắn lập tức mời họ vào.

Ba người họ chủ yếu đến thăm Thái tử, mặt khác đến bẩm báo một số chuyện trong triều gần đây.

Hầu hết đều do ba người nói, Thái tử yên lặng lắng nghe.

Sau khi nói xong, Thái tử gật đầu tỏ ý đã biết.

“Phiền ba vị lão sư đã đi một chuyến, ta còn đang bệnh, không tiện đứng dậy ra tiễn, mong ba vị lão sư thứ lỗi.”

Ba người đều nói không cần tiễn, bảo hắn nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng tốt thân thể là quan trọng nhất.

Thái sư và Thái bảo rời đi, nhưng Thái phó vẫn ở lại.

Thái phó nói “Vi thần đã lâu không gặp Tịnh nhi, trong lòng rất nhớ, không biết Điện hạ có thể cho phép vi thần gặp Tịnh nhi một lát hay không?”

Bạch trắc phi khuê danh là Tịnh Từ, Tịnh nhi là nhũ danh của nàng.

Thái phó là ngoại thần, không thể vào hậu cung, vì vậy Lạc Thanh Hàn đã phái người đến điện Ngọc Liên mời Bạch trắc phi đến.

Bạch trắc phi sớm đã trang điểm xong, sau khi nhận được tin, nàng lập tức ngồi kiệu đến điện Lân Đức.

Thấy Thái phó ngồi trong trắc điện, hai mắt nàng lập tức đỏ lên.

"Phụ thân."

Thái phó nhìn thấy bộ dạng này của khuê nữ bảo bối, đương nhiên rất đau lòng, vội dỗ dành "Đừng khóc, ở đây là hoàng cung, con là Trắc phi của Thái tử, không thể tùy tiện khóc lóc."

Bạch trắc phi nước mắt lưng tròng nói "Nữ nhi rất nhớ người và mẹ."

"Cha mẹ cũng rất nhớ con, con gần đây trong cung thế nào? Thái tử đối với con thế nào?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Bạch trắc phi lại muốn khóc, nàng đau lòng nói "Con nửa tháng đã không gặp Thái tử rồi."

Thái phó kinh ngạc "Tại sao?"

"Gần đây, Thái tử chỉ sủng Tiêu lương đệ, trong mắt không còn ai khác, cũng đã quên mất nữ nhi rồi. Con mấy lần muốn gặp ngài ấy, nhưng đều bị từ chối, con không còn cách nào khác, mới mời người vào cung giúp đỡ."

Thái phó khó xử nói "Chuyện hậu cung, cha là ngoại thần không tiện can thiệp."

“Con biết, con không phải muốn người nhúng tay vào, chỉ nhờ người ở trước mặt Thái tử nhắc tới con một chút.”

Thái phó vẫn con do dự.

Bạch trắc phi năm lần bảy lượt van nài.

Cuối cùng, Thái phó không thể cưỡng lại lời cầu xin của nữ nhi, lựa chọn thỏa hiệp.

“Cha giúp con đi nói thử, con ở đây đợi một lát.”

Bạch trắc phi hết khóc lại cười “Đa tạ phụ thân!”

Chương 225: Cô đừng vào quấy rầy họ

Thái phó vừa đi đã trở lại, lần nữa cầu kiến Thái tử.

Lạc Thanh Hàn "Lão sư còn chuyện gì sao?"

Thái phó "Vừa rồi vi thần quên nói một chuyện với Điện hạ, gần đây ngoài phố có lời đồn, sở dĩ Thái tử Điện hạ bệnh lâu ngày không khỏi là do Điện hạ cầu mưa với trời cao, tổn hại đến tuổi thọ của mình. Còn có người nói, Điện hạ vì phúc vận kém, không gánh nổi thiên mệnh, nên cầu mưa xong liền sinh bệnh. Lời đồn rất nhiều, hơn nữa không giống nhau, việc này lúc đầu vi thần cũng không quan tâm, tưởng rằng chờ một thời gian nữa Thái tử khỏi bệnh, những lời đồn này sẽ tự tiêu tan. Nhưng bây giờ người đột nhiên ngất đi, bệnh tình không khỏi còn trầm trọng hơn, vi thần lo lắng ngoài phố sẽ vì chuyện này mà tăng thêm lời đồn, sẽ ảnh hưởng không tốt đến người."

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Người thông minh sẽ không đồn đãi, lão sư không cần lo lắng."

Thái phó thở dài "Tuy nói như vậy, nhưng có những lời nói quá nhiều, khó tránh làm người khác hoài nghi, cổ ngữ có câu, miệng nhiều người xói chảy vàng, Điện hạ, chi bằng chuẩn bị trước, kẻo người khác lấy chuyện này công kích người."

"Ừm, trong lòng ta tự có tính toán."

Thái phó dừng một chút, chuyển sang vấn đề khác.

"Điện hạ gầy hơn trước rất nhiều, hẳn là bị cơn bệnh giày vò không ít, hay là để Tịnh nhi vào với người? Vừa rồi vi thần gặp Tịnh nhi, con bé cứ mãi nhắc người với vi thần, có vẻ như con bé thật sự rất nhớ người."

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên đáp "Ừm, để nàng vào đi."

Thấy Thái tử cho mình chút mặt mũi, trong lòng Thái phó cảm thấy an ủi, cười nói "Đa tạ Thái tử Điện hạ châm chước."

Bạch trắc phi bước nhanh vào tẩm điện.

Nàng tiến lên hành lễ.

"Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn ra hiệu bảo nàng không cần đa lễ.

Thấy khuôn mặt anh tuấn của Thái tử tái nhợt vì bệnh, mắt Bạch trắc phi lại đỏ hoe, nàng cố gắng giữ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn run run.

"Thần thiếp biết Điện hạ ngất đi, trong lòng vô cùng lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên, hận không thể thay người gánh chịu phần khổ này."

Lạc Thanh Hàn "Ta không sao."

Thái phó không muốn làm phiền cuộc trò chuyện của đôi trẻ nên thức thời cáo từ rời đi.

Lúc ông ra ngoài, tình cờ gặp Tiêu lương đệ.

Tiêu lương đệ đang bưng một bát sứ trên tay.

Nàng dừng bước, muốn nhường Thái phó đi trước.

Thế nhưng, Thái phó vẫn đứng trước mặt nàng, lãnh đạm nhìn nàng "Cô là Tiêu lương đệ?"

Tiêu Hề Hề gật đầu.

Thái phó thấy trong tay nàng bưng bát sứ thì dừng một chút, bình tĩnh nói "Thái tử Điện hạ đang nói chuyện với Bạch trắc

phi, cô đừng vào quấy rầy họ.”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt, Bạch trắc phi không phải đi rồi à? Sao quay lại nữa?

Nàng nhìn Thái phó đi xa, rồi nhìn về hướng tẩm điện.

Do dự một chút, nàng vẫn nhấc chân đi về phía tẩm điện.

Mặc Họa đứng hầu ở cửa, thấy Tiêu lương đệ đi tới, nhỏ giọng nói.

“Bạch trắc phi ở bên trong, hay là tiểu chủ lát nữa quay lại?”

Tiêu Hề Hề đưa bát sứ trong tay sang “Đây là canh nhân sâm ta cho người nấu, ngươi giúp ta đưa cho Thái tử.”

“Vâng.”

Mặc Họa nhận lấy bát sứ, mở cửa bước vào tẩm điện.

Tiêu Hề Hề nhìn cửa tẩm điện.

Tất cả đồ của nàng đều để ở tẩm điện, nhưng Bạch trắc phi lại ở trong tẩm điện, nàng không tiện vào, nhất thời nàng không biết đi đâu.

Nàng do dự, quyết định đến phòng bếp nhỏ tìm Bảo Cầm.

Bảo Cầm đang nghiên cứu các món ăn mới trong bếp, khá ngạc nhiên khi thấy Tiêu lương đệ đến đây.

“Tiểu chủ, không phải người đi đưa canh nhân sâm cho Thái tử sao? Sao lại trở về rồi?”

Chương 226: Người đừng nghĩ quẩn chứ

Tiêu Hề Hề thở dài "Bạch trắc phi tới rồi, nàng ta đang nói chuyện với Thái tử, ta không tiện vào, đành phải tới chỗ em một lát."

Bảo Cầm nghe vậy thì lo lắng.

"Bạch trắc phi nhất định là tới cướp Thái tử của người, người đừng gấp, nô tỳ sẽ cùng người đi tìm Thái tử, tuyệt đối không để Thái tử bị Bạch trắc phi cướp đi!"

Nói xong, nàng đặt nửa khối bột nhào xuống, vội vàng rửa tay, sải bước ra ngoài.

Bước đến cửa nàng phát hiện Tiêu lương đệ không đi theo.

Nàng quay đầu thấy Tiêu lương đệ đang đứng bên bếp lò, giơ tay mở nắp hũ gốm, vẻ mặt thèm thuồng, hiển nhiên không quan tâm uy hiếp đến từ Bạch trắc phi.

Bảo Cầm vừa giận vừa lo "Tiểu chủ, đã là lúc nào rồi, người còn nghĩ tới chuyện ăn nữa?"

"Bất kể lúc nào cũng không được quên ăn. Tục ngữ có câu, người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa sẽ đói, trên đời này còn gì quan trọng hơn ăn no?" Tiêu Hề Hề vừa nói vừa mở nắp.

Nàng thò đầu vào, thấy có ba chiếc vây cá mập tươi.

Nàng tức thì hào hứng.

"Hôm nay có món ngon vậy!"

Thấy nàng định cầm đũa gắp, Bảo Cầm vội ngăn lại "Còn chưa chín, không ăn được!"

Tiêu Hề Hề thất vọng đặt đũa xuống.

Bảo Cầm đậy nắp lại, quay đầu thấy Tiêu lương đệ chạy đến nhặt trứng trong rổ.

Tiêu Hề Hề chọn hai quả trứng lớn nhất, rửa sạch rồi gói chúng trong lá sen, nhét chúng vào bếp, định ninh hai quả trứng để nếm thử.

Bảo Cầm vội đẩy nàng ra "Người sang một bên nghỉ ngơi đi, chuyện này giao cho nô tỳ là được."

Trong phòng bếp không có chỗ ngồi, Tiêu Hề Hề chỉ đành rời khỏi phòng bếp, nàng đang định đi hái lựu ăn, trên đường tình cờ đi ngang qua một cây hoa quế.

Đương lúc thu vàng, hoa quế nở rộ khắp cành thơm ngào ngạt.

Nàng nghĩ đến đường quế hoa, bánh quế hoa, trôi nước quế hoa …

Thế là kế hoạch hái lựu trở thành hái hoa quế.

Bảo Cầm ra ngoài tìm nàng thì thấy nàng đang trèo lên cây hoa quế.

Bảo Cầm sợ đến mức cuống quýt hét lên.

"Tiểu chủ, người mau xuống đi! Dù Thái tử Điện hạ gặp Bạch trắc phi, cũng không có nghĩa Điện hạ không thích người nữa, người đừng nghĩ quẩn chứ!"

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn nàng, mờ mịt nói "Ta đâu có nghĩ quẩn."

"Nếu không phải thì người trèo cao như vậy làm gì? Lỡ té ngã

thì sao? Người nghe nô tỳ nói, đừng để ý mấy chuyện vụn vặt đó, chuyện gì xảy ra cũng sẽ xảy ra mà, dù Thái tử Điện hạ thật sự không cần người nữa, người còn có nô tỳ mà! Mỗi ngày nô tỳ sẽ nấu đồ ngon cho người, người muốn ăn gì nô tỳ đều làm hết!"

Bảo Cầm lo lắng thật sự, đôi mắt đỏ hoe.

Tiêu Hề Hề hết cách, đành trượt xuống thân cây.

Bảo Cầm vội tiến lên đỡ nàng, xem xét cả người nàng hai lần, xác định trên người nàng không có vết thương nào thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Hề Hề nói "Ta muốn ăn đường quế hoa, bánh quế hoa và trôi nước quế hoa."

Bảo Cầm lau nước mắt "Được, nô tỳ làm cho người."

Nàng dừng một chút, cuối cùng muộn màng ý thức được, hoảng sợ và lo lắng trên mặt nhanh chóng biến mất, chuyển thành kinh ngạc.

"Tiểu chủ, ngươi trèo cây là vì muốn hái hoa quế làm đồ ăn sao?"

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Bảo Cầm "……"

Mặt nàng lập tức đỏ bừng, xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Một lúc sau, Bảo Cầm giả vờ bình tĩnh nói.

"Dù người muốn hái hoa quế, cũng nên để bọn nô tỳ hái, người là Lương đệ, sao có thể làm mấy việc nặng nhọc này? Cây hoa quế cao như vậy, lỡ té ngã bị thương thì làm sao?"

Chương 227: Thần thiếp sai rồi

Tiêu Hề Hề nghĩ ở độ cao này chẳng có gì nguy hiểm cả, nhưng để xoa dịu cảm xúc của Bảo Cầm, nàng vẫn nghe theo lời của Bảo Cầm.

“Vậy ta tìm người khác tới hái hoa.”

Bảo Cầm gọi nàng lại “Người ở đây nghỉ ngơi đi, nô tỳ đi gọi người.”

Kế đó, nàng gọi hai tiểu thái giám, hai người mang đến một cái thang và một sào tre dài có móc ở cuối.

Một người giữ thang, người kia trèo lên dùng sào tre dài móc cành hoa quế, móc xong thì bẻ gãy ném vào sọt.

Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm đang canh sọt.

Khi sọt gần đầy, Tiêu Hề Hề mới bảo dừng lại.

Họ chuyển sọt vào phòng bếp nhỏ, ngắt cánh hoa mang đi rửa sạch.

Nhiều hoa quế thế này, không chỉ có thể làm đường quế hoa, bánh quế hoa, trôi nước quế hoa, mà còn có thể ủ rượu quế hoa.

Bảo Cầm lấy hai quả trứng từ trong bếp ra, để nguội, cẩn thận bóc vỏ rồi đưa cho Tiêu lương đệ.

Trứng nướng trên bếp củi thơm vô cùng.

Tiêu Hề Hề thích thú ăn ngon lành.

Thấy nàng vui vẻ ăn, Bảo Cầm khẽ thở dài, không nhắc tới Bạch trắc phi nữa.

Vừa rồi Bảo Cầm nhất thời tức giận mới hét lớn bảo muốn cùng Tiêu lương đệ đi tìm Thái tử, hiện giờ nàng đã bình tĩnh lại, biết dù có tìm Thái tử cũng vô dụng.

Đừng nói Tiêu lương đệ chỉ là một Lương đệ, dù nàng là Thái tử phi, cũng không có lý do gì ngăn cản Thái tử gặp phi tần khác.

Bây giờ như vậy cũng tốt, ít nhất có thể để Tiêu lương đệ ăn vui vẻ, không cần buồn phiền vì những thứ lộn xộn kia.

……

Trong tẩm điện.

Bạch trắc phi rơm rớm nước mắt tâm sự.

“Sáng nay, thần thiếp nghe tin Điện hạ ngất đi, lập tức cùng Trần lương viên chạy đến điện Lân Đức thăm người, nhưng Tiêu lương đệ chặn thần thiếp ngoài cửa. Thần thiếp trở về càng nghĩ càng lo, sợ người xảy ra chuyện, may có phụ thân tới đây, nếu không thì đến giờ thần thiếp cũng không thể gặp người.”

Lạc Thanh Hàn “Buổi sáng lúc nàng đến, ta hẳn là đang ngủ.”

Bạch trắc phi lấy khăn lụa lau khóe mắt “Trách thần thiếp đến không đúng lúc, thần thiếp cũng muốn ở lại điện Lân Đức chăm sóc Điện hạ như Tiêu lương đệ …”

Nàng còn chưa nói xong, Mặc Họa đã bưng một bát sứ đi vào.

“Điện hạ, đây là canh nhân sâm Tiêu lương đệ đưa tới, người có muốn dùng bây giờ không?”

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt đáp “Ừm.”

Bạch trắc phi giơ tay về phía Mặc Họa "Đưa canh cho ta, ta hầu hạ Thái tử dùng canh."

Mặc Họa nhìn Thái tử một cái.

Lạc Thanh Hàn "Ta tự dùng."

Mặc Họa tránh khỏi tay Bạch trắc phi, đặt bát sứ vào tay Thái tử.

Bạch trắc phi đành phải buông tay, nàng hờn tủi và mất mát nhìn Thái tử.

"Thần thiếp chỉ muốn làm chút chuyện cho Điện hạ, một cơ hội như vậy lẽ nào Điện hạ cũng không muốn cho thần thiếp sao?"

Lạc Thanh Hàn nhấp một ngụm canh nhân sâm, lạnh nhạt nói "Không phải sức khỏe của nàng vẫn luôn không tốt à? Chuyện nhỏ thế này không cần phiền nàng, nếu nàng không có chuyện gì làm, thì quay về nghỉ ngơi đi."

Thấy hắn đuổi nàng đi, Bạch trắc phi không nhịn được nữa, nước mắt lăn dài.

"Điện hạ không muốn gặp thần thiếp đến vậy sao?"

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái, thấy nàng khóc như hoa lê ướt mưa, cảm thấy phiền "Ta còn chưa chết, nàng khóc làm gì?"

Bạch trắc phi nghẹn ngào không khóc nữa.

"Thần thiếp sai rồi."

Nữ nhân chốn hậu cung này nhận lỗi nhanh hơn bất kỳ ai khác, nhưng không sửa.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Nếu nàng thật sự nhàn rỗi buồn

chán, thì đến chép kinh với Lý trắc phi, một lần không đủ thì chép mười lần, mười lần không đủ thì chép trăm lần. Đừng cả ngày chạy đến chỗ ta, ta đang dưỡng bệnh, cần yên tĩnh.”

Chương 228: Nàng có gì bất mãn thì cứ nói thẳng

Bạch trắc phi "Thần thiếp lo cho người …"

Lạc Thanh Hàn "Nếu ta xảy ra chuyện gì, tự biết sẽ thông báo cho nàng, nếu không thông báo cho nàng, nàng cứ yên tâm mà đợi trong điện Ngọc Liên."

Bạch trắc phi cố nén nước mắt, run giọng nói "Vâng."

Rời điện Lân Đức, nàng cố kìm nước mắt, đến khi về điện Ngọc Liên, nàng mới bật khóc.

Liễu Nhứ lo lắng, nghĩ hết cách khuyên nàng nghĩ thoáng một chút.

Nhưng Bạch trắc phi làm sao nghĩ thoáng được?

Nàng mang theo trái tim chân thành đi tìm Thái tử, nhưng sự chân thành của nàng bị tổn thương vỡ thành từng mảnh.

Liễu Nhứ dỗ dành "Nương nương đừng buồn, Thái tử Điện hạ chỉ nhất thời bị ả hồ ly Tiêu lương đệ mê hoặc mà thôi, tất cả đều là lỗi của Tiêu lương đệ, nhất định do ả nói bậy trước mặt Thái tử, làm xấu ấn tượng của người trước mặt Thái tử. Người phải bình tĩnh, ngày tháng tương lai còn dài, chúng ta từ từ nghĩ cách đối phó ả."

"Tiêu lương đệ …"

Bạch trắc phi nghiến răng nghiến lợi thốt ra ba chữ này, ý hận trong lòng không ngừng dâng lên.

……

Tiêu Hề Hề cầm bánh quế hoa mới làm đi tìm Thái tử.

Lạc Thanh Hàn vốn muốn phái người đi tìm nàng, thấy nàng tới liền bảo nàng ngồi bên cạnh.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống, đưa bánh quế hoa đến trước mặt hắn.

“Hoa quế này mới hái đó, làm thành bánh quế hoa thơm ngon lắm, người thử đi.”

Lạc Thanh Hàn cắn một miếng bánh quế hoa trên tay nàng, sau đó nói hắn không ăn nữa.

Tiêu Hề Hề cũng không chê, nhét thẳng nửa miếng bánh còn lại vào miệng mình.

Lạc Thanh Hàn giơ tay gỡ một cánh hoa quế nhỏ trên búi tóc của nàng, hỏi “Vừa rồi nàng đi hái hoa quế chơi à?”

“Vâng, vừa rồi thần thiếp tới đưa canh cho người, tình cờ là lúc người đang nói chuyện với Bạch trắc phi, cho nên thần thiếp đi chỗ khác chơi.”

Lạc Thanh Hàn giải thích “Vừa nãy Thái phó đến, ông ấy là lão sư của ta, ta không thể không nể mặt ông ấy.”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Thần thiếp biết, thần thiếp vừa nãy cũng gặp Thái phó rồi.”

“Nàng không tức giận sao?”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Sao thần thiếp phải tức giận?”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, thấy nàng không hề tức giận.

Hắn bất giác nhíu mày “Nàng thấy ta ở cùng với nữ nhân khác, lẽ nào không thấy tức giận sao?”

Tiêu Hề Hề hiểu rồi, Thái tử đang thăm dò nàng!

Nam nhân không thích nữ nhân ghen tuông nhỏ nhen, chắc Thái tử cũng vậy.

Nhưng nàng không thể ra vẻ như không tức giận, như vậy sẽ làm Thái tử cảm thấy nàng không quan tâm ngài ấy, tổn hại đến lòng tự trọng của ngài ấy.

Nam nhân mà, rất trọng thể diện.

Tiêu Hề Hề thở dài, bất đắc dĩ nói "Thần thiếp sao không tức giận? Nhưng thần thiếp tức giận thì có thể làm gì? Người là Thái tử, tam cung lục viện là chuyện rất bình thường, thần thiếp không thể vì chút ghen tuông của mình, mà không cho phép người gặp phi tần khác đúng chứ? Huống chi Bạch trắc phi vào cung sớm hơn thần thiếp, giao tình với người càng sâu, bây giờ người bệnh, đương nhiên muốn nàng ta tới thăm một chút. Điện hạ yên tâm, thần thiếp biết thân phận của mình, nhất định sẽ không nghĩ chuyện không nên nghĩ, người cứ việc làm chuyện mình muốn làm, thần thiếp sẽ luôn ủng hộ người."

Lời nàng nói thấu tình đạt lý, không sai sót gì, nhưng Lạc Thanh Hàn cảm thấy rất chói tai.

Hắn không vui hỏi "Nàng cố ý dùng lời này châm chọc ta sao?"

Tiêu Hề Hề ngẩn người "Thần thiếp không có."

Lạc Thanh Hàn cảm thấy nàng giả ngốc, trong lòng ngày càng bất mãn, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích.

"Nàng có gì bất mãn thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo châm chọc ta, ta không thích nghe những thứ này."

Chương 229: Bánh dày đường quế hoa

Trên đầu Tiêu Hề Hề xuất hiện dấu chấm hỏi "Thần thiếp không có ý châm chọc người, người có phải hiểu lầm gì rồi không?"

"Nếu không phải châm chọc, lẽ nào là lời thật lòng?"

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn tức thì lạnh dần "Nếu nàng biết thân phận của mình, trước đó sao lại thổ lộ với ta?"

Tiêu Hề Hề suýt nữa cắn lưỡi mình "Thổ … thổ lộ gì cơ? Thần thiếp nói chuyện này khi nào?"

"Trước đó nàng đưa lựu cho ta, ám chỉ muốn thị tẩm, còn chủ động chuyển đến đây sống cùng ta, đây không phải là thổ lộ sao?"

Tiêu Hề Hề mở to mắt hạnh, vẻ mặt kinh ngạc "Không phải mà! Thần thiếp đưa lựu cho người, muốn mời người ăn gì đó ngon thôi. Hơn nữa thần thiếp cũng không nhất định phải sống cùng người, thần thiếp chỉ muốn ở nơi gần người một chút, là người nói muốn sống cùng, thần thiếp nghĩ không có vấn đề gì, nên thuận theo ý của người."

Nghe nàng nói xong, sắc mặt Lạc Thanh Hàn trở nên cực kỳ khó coi "Nói vậy là ta tự mình đa tình?"

Tiêu Hề Hề gãi má, nàng không ngờ mình chỉ đưa một quả lựu lại gây ra hiểu lầm lớn như vậy.

Nàng phát hiện thần sắc Thái tử không đúng lắm, thận trọng

hỏi.

“Điện hạ, người không sao chứ?”

“Ta không sao, nàng ra ngoài đi, ta muốn ở một mình.”

“Vậy người nghỉ ngơi cho tốt, thần thiếp lát nữa tới thăm người.”

Tiêu Hề Hề đặt bánh quế hoa lên bàn nhỏ cạnh giường ngủ.

Nàng lại liếc nhìn Thái tử, thấy hắn nhắm mắt lại, vẻ mặt lãnh đạm, hình như không muốn nói chuyện với nàng nữa.

Nàng chỉ đành hậm hực rời đi.

Rời khỏi tẩm điện, Tiêu Hề Hề không biết phải đi đâu, đành quay về phòng bếp nhỏ.

Bảo Cầm đang làm đường quế hoa, thấy Tiêu lương đệ đến, vội chào hỏi.

“Tiểu chủ mau qua đây thử đường này xem.”

Vừa nghe thấy có đồ ăn, mắt Tiêu Hề Hề tức thì sáng lên.

Nàng chạy tới, lấy muỗng trong tay Bảo Cầm.

Bảo Cầm nhắc nhở “Nóng lắm, người thổi nguội rồi hãy ăn.”

Tiêu Hề Hề thổi mạnh, sau đó thè đầu lưỡi, cẩn thận liế.m, thấy nó không quá nóng, mới cho đường quế hoa vào miệng.

Đường đặc, vào miệng rất ngọt, có mùi thơm nồng của hoa quế.

Bảo Cầm hỏi nàng thấy thế nào?

Tiêu Hề Hề giơ ngón tay cái lên “Rất tuyệt!”

Bảo Cầm múc đường quế hoa đã nấu chín ra, để riêng một phần vào bát, phần còn lại đậy kín trong hũ sứ.

Nàng hấp chín bánh dày, sau đó rưới đường quế hoa thơm nồng đặc quánh lên trên bánh dày mềm dẻo trắng như tuyết.

Tiêu Hề Hề thèm ăn ch.ảy nước dãi, bánh dày này chỉ cần nhìn là đã thấy ngon rồi!

Bảo Cầm đặt mấy cái bánh dày đường quế hoa đã chuẩn bị xong trước mặt nàng, hy vọng nàng sẽ háo hức ăn chúng như thường lệ.

Nào ngờ, lần này Tiêu Hề Hề không động đũa.

Nàng cầm lấy bánh dày đường quế hoa "Ta đi tìm Thái tử."

Nói xong vội chạy ra ngoài.

Bảo Cầm sửng sốt.

Tiêu lương đệ thế mà chủ động đi tìm Thái tử!

Một cá muối chỉ biết ăn với ngủ cũng có ngày chủ động tranh sủng?

Hạnh phúc này đến quá đột ngột, Bảo Cầm cảm thấy không chân thật, cứ như đang nằm mơ.

Nàng ôm ngực, chân thành hy vọng, nếu đây là một giấc mơ, xin hãy để giấc mơ này kéo dài lâu hơn!

Tiêu Hề Hề bưng bánh dày đường quế hoa mới làm chạy đến tẩm điện, thấy Mặc Họa đang sai người dọn đồ ra ngoài, nhìn kỹ lại đều là đồ của nàng.

Mặc Họa hành lễ với nàng, biểu cảm phức tạp nói.

"Tiểu chủ, Thái tử Điện hạ bảo nô tỳ thu dọn hành lý của người, giúp người chuyển về điện Thanh Ca."

Chương 230: Vì món ngon, nàng phải liều một phen!

Tiêu Hề Hề rất ngạc nhiên "Sao đột nhiên muốn ta chuyển về?"

Mặc Họa lắc đầu "Nô tỳ không biết."

"Ta có thể vào trong nói chuyện với ngài ấy không?"

Mặc Họa khó xử nói "E là không được, tâm trạng Thái tử lúc này không tốt, ai cũng không muốn gặp."

Tiêu Hề Hề rất thất vọng.

Biết nàng sắp chuyển về điện Thanh Ca, Bảo Cầm vô cùng kinh ngạc "Không phải Điện hạ vẫn chưa khỏi bệnh sao? Tiểu chủ đi rồi thì ai sẽ chăm sóc Điện hạ?"

Mặc Họa an ủi "Chuyện này ngươi không cần lo, ta sẽ chăm sóc Điện hạ thật tốt, ngày mai Thường công công về rồi, sinh hoạt hàng ngày của Thái tử hẳn là không có vấn đề gì."

Tiêu lương đệ được gọi đến điện Lân Đức chăm sóc Thái tử là vì Thường công công cần thời gian dưỡng thương.

Bây giờ Thường công công đã về, Tiêu lương đệ thật sự không còn lý do gì để ở lại điện Lân Đức.

Bảo Cầm không thể nói gì hơn.

Dưới sự chỉ huy của Mặc Họa, các thái giám chất hành lý lên xe ngựa.

Tiêu Hề Hề vẫn đang cầm dĩa bánh dày đường quế hoa.

Bánh dày đã nguội lạnh, trông không ngon bằng lúc mới ra lò.

Bảo Cầm khuyên nàng vứt đi.

Tiêu Hề Hề không nỡ, cầm dĩa bánh dày ngồi lên kiệu.

Mặc Họa đưa nhìn họ đi.

Đợi người đi xa rồi, Mặc Họa trở về tẩm điện.

“Hồi bẩm Điện hạ, Tiêu lương đệ đã đi rồi.”

Lạc Thanh Hàn nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt hơn trước, hắn khàn giọng hỏi “Nàng có nói gì không?”

Mặc Họa thành thật đáp “Tiểu chủ nói muốn gặp người, nô tỳ làm theo dặn dò của người, từ chối rồi.”

“Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.”

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt, thầm nghĩ tách ra cũng tốt, để cả hai có thể bình tĩnh lại.

……

Về điện Thanh Ca quen thuộc, Tiêu Hề Hề vẫn thấy hơi mất mát.

Bảo Cầm giúp nàng hâm nóng lại bánh dày dẻo thơm, lần nữa đặt trước mặt nàng, bánh dày đã trở nên thơm ngon.

Tiêu Hề Hề dùng đũa gắp một miếng bánh dày.

Bánh dày đường quế hoa vừa mềm vừa ngọt, có mùi thơm nồng của hoa quế.

Hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng, chút mất mát trong lòng tiêu tan.

Tiêu Hề Hề cảm thấy mình lại ổn rồi!

Nàng chân thành khen "Bánh dày này ngon thật đấy!"

Bảo Cầm đặt vào tay nàng một ly trà sữa ấm, đợi nàng ăn no uống đủ, Bảo Cầm mới thận trọng hỏi.

"Tiểu chủ, người và Điện hạ cãi nhau rồi hà?"

Tiêu Hề Hề cầm trà sữa vừa uống vừa nói "Điện hạ quả thật không vui lắm."

"Có thể nói nguyên nhân cho nô tỳ nghe không?"

Đây không phải là bí mật không thể nói, Tiêu Hề Hề kể lại toàn bộ cuộc trò chuyện giữa nàng và Thái tử.

Bảo Cầm nghe xong, nàng thật sự không biết đánh giá hai người này thế nào mới tốt.

Một người nghĩ quá nhiều, còn người kia chẳng nghĩ gì cả.

Hai người sáp gần nhau gây ra hiểu lầm.

Bây giờ hiểu lầm đã tỏ, Thái tử nhận ra mình nghĩ quá nhiều, nhất định thấy mất mặt, cảm thấy khó xử là chuyện bình thường.

Bảo Cầm an ủi "Chỉ là chuyện nhỏ, tiểu chủ đừng quá buồn, đợi ngày mai Thái tử ổn hơn, người lại đến dỗ dành ngài ấy, chuyện này tự nhiên sẽ qua thôi."

Tiêu Hề Hề ậm ừ "Ta không đi."

Ban đầu, nàng bị ép đến điện Lân Đức chăm sóc Thái tử, bây giờ Thái tử thả nàng về rồi, nàng đang cảm thấy rất thoải mái.

Bảo Cầm dỗ dành “Đợi người dỗ được Thái tử, nô tỳ sẽ nấu canh cá dưa chua người.”

Tiêu Hề Hề hất cằm “Ta là loại người từ bỏ nguyên tắc của mình chỉ vì một canh cá dưa chua sao?”

Bảo Cầm “Thêm một gà nước bọt.”

Tiêu Hề Hề “Hừm, chỉ là gà nước bọt mà thôi …”

Bảo Cầm “Thêm một Phật nhảy tường.”

Tiêu Hề Hề “……”

Tiêu Hề Hề “Không phải chỉ dỗ Thái tử thôi à? Chuyện nhỏ!”

Chẳng phải không cần mặt mũi thôi sao?

Vì món ngon, nàng phải liều một phen!

Chương 231: Bát tự không hợp

Trong thành Thịnh Kinh, lời đồn về bệnh tình kéo dài của Thái tử ngày càng phóng đại.

Có người nói Thái tử cầu mưa làm ảnh hưởng đến tuổi thọ, mới dẫn đến bệnh tật.

Trên đời này làm gì có bữa cơm nào miễn phí, dù là Thái tử, muốn cầu được mưa cũng phải trả giá.

Có người nói Thái tử bị người khác trù rủa, nên bệnh tình mới mãi không khỏi, cả thái y cũng không tìm ra nguyên nhân.

Còn có rất nhiều người thần thông quảng đại, bắt được tin Thái tử đột nhiên ngất xỉu khi tham gia tiệc Quần Phương.

Tiệc Quần Phương là gì?

Người có chút học thức đều biết đó là một buổi xem mắt quy mô lớn dành cho giới thượng lưu.

Thái tử tham gia tiệc Quần Phương, chắc chắn là để chọn Thái tử phi.

Kết quả còn chưa chọn được Thái tử phi, mà Thái tử đã ngất xỉu trước, chuyện này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Thái tử và mấy quý nữ đó bát tự không hợp!

Con người ngày nay phần lớn đều mê tín, khi làm việc quan trọng, phải xem ngày lành, xem bát tự, nếu bát tự không hợp thì nhất định không được làm.

Thái tử thân thể ngàn vàng, hắn là trữ quân Đại Thịnh, Thái tử phi của hắn chính là Hoàng hậu tương lai, nếu cưới một nữ nhân không hợp bát tự, nhất định sẽ gặp họa.

Có thể việc Thái tử đột nhiên ngất xỉu là lời cảnh cáo của ông trời.

Lời đồn nối tiếp nhau lan truyền, khó tránh khỏi truyền vào trong cung, cả Hoàng đế và Hoàng hậu cũng biết.

Tần hoàng hậu ở thâm cung, không thể kiểm soát việc ngoài cung.

Bà cố ý triệu kiến Tần đại phu nhân, muốn biết tường tận chuyện này.

Tần đại phu nhân bình thường gặp người luôn mỉm cười, hiếm thấy hôm nay không cười, cau mày nói.

“Mấy lời đồn này đã xuất hiện từ nửa tháng trước, nhưng khi đó không có nhiều người bàn tán, chúng thần không để tâm lắm, vốn tưởng sau một thời gian sẽ không ai bàn tán nữa, nào ngờ mấy lời đồn này lại lan rộng, ngày càng dữ dội hơn.”

Tần hoàng hậu trầm giọng nói “Nhất định là có người không muốn Thái tử liên hôn với Tần gia, cố ý bịa đặt mấy lời đồn này, các người không phái người đi điều tra sao?”

“Đương nhiên có phái người đi điều tra, người của chúng thần tìm kiếm manh mối, cuối cùng tra tới phủ Đại hoàng tử, nghe nói tin đồn này là từ phủ của Đại hoàng tử truyền ra.”

Tần hoàng hậu trầm ngâm “Với tính cách bốc đồng của Đại hoàng tử, làm chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng bổn cung vẫn thấy chuyện này không đơn giản như vậy, rất có thể có người mượn tay Đại hoàng tử bịa đặt mấy lời đồn này.”

Tần đại phu nhân “Lão gia cũng nghĩ như vậy, nhưng manh mối bị đứt ở phủ Đại hoàng tử, nếu muốn điều tra thêm, nhất định sẽ kinh động Đại hoàng tử.”

Đại hoàng tử tuy không có đầu óc, nhưng dù sao cũng là hoàng tử, hiện giờ tiếp quản Công bộ, có thể coi là hoàng tử có thực quyền, muốn điều tra cũng không dễ dàng gì.

Tần hoàng hậu rất bình tĩnh "Về nói với đại ca, chuyện này Tần gia không nên nhúng tay vào, chuyện này sẽ có người khác điều tra cho chúng ta, chúng ta chỉ cần yên lặng quan sát là được."

Tần đại phu nhân gật đầu đáp vâng.

Hôm sau, buổi thượng triều kết thúc, Hoàng đế cố ý giữ Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần ở lại.

Hoàng đế biết tính cách trưởng tử nhà mình, nên không vòng vo mà hỏi thẳng vào vấn đề.

"Mấy lời đồn về Thái tử ở bên ngoài, có phải con cho người truyền ra ngoài không?"

Lạc Dạ Thần thẳng thừng phủ nhận "Không phải."

Hoàng đế nhìn y chằm chằm "Nếu trẫm đã trực tiếp hỏi con chuyện này, có nghĩa là trẫm đã xác định chuyện này có liên quan đến con, bây giờ trẫm hỏi con, là cho con một cơ hội thú tội. Nếu con cứ ngoan cố không nói gì, vậy trẫm sẽ coi như chưa hỏi gì, trách nhiệm trong chuyện này sẽ do con một mình gánh chịu."

……

Lời thủ thỉ của tác giả:

Mỗi khi viết nam chính động lòng mà nữ chính lại không động lòng, một số độc giả sẽ nhảy ra chê bai nữ chính ngu ngốc không có lương tâm, không xứng với nam chính blah blah blah …

Tôi thừa nhân, Hề Hề đúng là chậm chạp về phương diện tình

cảm, nhưng trong hậu cung, chậm chập một chút không phải rất tốt sao? Như vậy mới có thể bảo vệ bản thân khỏi bị tổn thương.

Về phần Thái tử, hắn còn trẻ, địa vị chưa vững, nếu bây giờ để hắn và Hề Hề yêu nhau, đối với hắn và Hề Hề đều không phải chuyện tốt.

Xin hãy cho Thái tử thêm một chút thời gian, để phát triển sự nghiệp thật tốt, khi có đủ khả năng bảo vệ bản thân và người mình yêu, thì mới có thể vui vẻ hạnh phúc yêu đương.

Ài, mẹ già này thật sự lo lắng nát ruột.

Chương 232: Đúng là vô dụng!

Lạc Dạ Thần vốn không vững tâm, vừa bị phụ hoàng dọa, lập tức không chống đỡ được.

Y quỳ xuống cái bụp.

“Phụ hoàng, nhi thần cũng nghe người khác nói, thấy buồn cười, nên hùa theo nói mấy câu vớ vẩn, ai ngờ lời đồn này không hiểu sao lại truyền ra ngoài, càng truyền càng khoa trương. Nhi thần không cố ý, xin phụ hoàng khai ân, tha cho nhi thần lần này!”

Dù đã sớm đoán được kết quả, nhưng Hoàng đế vẫn thất vọng.

“Con là trưởng tử của trẫm, trẫm trút tâm huyết trên người con còn nhiều hơn các hoàng tử khác, đáng lẽ con phải trưởng thành, trầm ổn hơn các đệ đệ của mình mới đúng, nhưng con nhìn con đi, toàn làm chuyện ngu xuẩn, một chút dáng vẻ huynh trưởng cũng không có!”

Lạc Dạ Thần xấu hổ “Nhi thần biết sai rồi, nhi thần không dám nữa.”

Ngoài miệng thì nói không cố ý, nhưng thực tế y cố tình lan truyền mấy lời đồn đó.

Y nghĩ rất đơn giản, chỉ cần làm loạn hôn sự của Thái tử, để Thái tử không thể liên hôn với Tần gia, thì Thái tử sẽ bớt đi một phần trợ giúp.

Hoàng đế hỏi “Con nghe ai nói mấy lời đồn này?”

Lạc Dạ Thần chẳng thèm nghĩ, buột miệng nói “Là Tứ đệ nói

với nhi thần!”

Hoàng đế lập tức sai người đi gọi Tứ hoàng tử tới.

Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên đến.

Gã bước vào ngự thư phòng, hành lễ với Hoàng đế.

Tâm trạng bây giờ của Hoàng đế không tốt, lười nói chuyện, liền trực tiếp hỏi “Tin đồn về Thái tử trong kinh là do con nói phải không?”

Lạc Tân Nhiên nhìn Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần “Đừng nhìn ta, ta khai hết rồi.”

Lạc Tân Nhiên cạn lời, y biết Đại hoàng huynh không đáng tin, nhưng không ngờ Đại hoàng huynh lại khai hết nhanh như vậy.

Lạc Dạ Thần mặt dày này còn khuyên ngược lại gã.

“Tứ hoàng đệ, đệ biết gì thì nói ra hết đi, ở trước mặt phụ hoàng, đừng giấu diếm gì nữa.”

Lạc Tân Nhiên biết chuyện này không thể giấu diếm, vì thế gã nghiêm mặt quỳ thẳng xuống “Mấy lời đồn kia quả thật là do nhi thần truyền ra, nhi thần nhìn không vừa mắt Thái tử, cố ý muốn làm hắn khó xử. ”

Hoàng đế nửa tin nửa ngờ “Con có thù với Thái tử sao?”

“Trước đó mẫu phi của nhi thần bị phạt trượng, nguyên nhân là do Thái tử, nhi thần muốn trút giận thay mẫu phi.”

Hoàng đế cau mày “Phạt trượng Ninh phi là Hoàng hậu, có liên quan gì Thái tử?”

“Sở dĩ Hoàng hậu phạt trượng mẫu phi, là vì muốn ra mặt cho Thái tử. Hoàng hậu là trưởng bối, nhi thần không có tư cách

chất vấn quyết định của người, chỉ có thể trút giận lên Thái tử. Khả năng của nhi thần có hạn, không làm được gì khác, chỉ có thể bịa đặt vài lời đồn gây thêm phiền phức cho Thái tử. Chuyện này do một mình nhi thần làm, nhi thần bằng lòng gánh chịu tất cả trách nhiệm, xin phụ hoàng trách phạt!"

Nói xong, Lạc Tân Nhiên mạnh mẽ dập đầu.

Hoàng đế thở dài "Con bảo vệ mẫu phi của mình không sai, nhưng Thái tử là huynh đệ ruột của con, huynh đệ nên tương thân tương ái, sao có thể giở trò này? Con về đi, hối lỗi một tháng, hy vọng con coi đó lời cảnh cáo, sau này đừng tái phạm."

"Đa tạ phụ hoàng khai ân."

Lạc Tân Nhiên lại dập đầu, sau đó đứng dậy, lui ra ngoài.

Gã về cung Thái Nhân.

Không lâu sau, Ninh phi đến cung Thái Nhân.

Nàng đuổi cung nữ thái giám ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại nàng và Lạc Tân Nhiên.

Nàng vội hỏi "Hoàng thượng nói sao?"

Lạc Tân Nhiên nói "Đại hoàng huynh đã khai con ra, con không thể ngụy biện, chỉ đành thừa nhận."

Ninh phi hận nghiến răng nghiến lợi "Tên ngu xuẩn Lạc Dạ Thần, đúng là vô dụng!"

"Con nói mọi chuyện đều do một mình con làm, không liên quan gì đến người khác, phụ hoàng hình như cũng tin rồi. Nhưng để an toàn, mẫu phi nên lập tức gửi thư cho Ninh gia, bảo đại bá nương và tiểu thẩm ngậm miệng lại, những người biết chuyện khác nên diệt khẩu thì diệt khẩu, đừng để chuyện lộ ra ngoài."

Chương 233: Mệnh khắc thê

Ban đầu đại tẩu và em dâu của Ninh phi vào cung thăm nàng, trong lúc ba người trò chuyện, thì nói đến bệnh tình của Thái tử.

Em dâu thuận miệng kể một chuyện thú vị gần đây, nói bệnh của Thái tử có thể là do cầu mưa làm tổn hại tuổi thọ.

Người nói vô ý, người nghe có lòng, Ninh phi nghe vậy trong lòng nảy sinh ý nghĩ, nếu thao túng chuyện này đúng cách, có thể giảm uy danh của Thái tử.

Lùi một bước nói, dù không giảm được uy danh của Thái tử, ít nhất có thể gây thêm phiền phức cho Thái tử.

Dù sao cũng chỉ là vài lời đồn, không cần tốn chi phí gì.

Thế nên Ninh phi gọi con trai tới, bảo Lạc Tân Nhiên làm chuyện này.

Lạc Tân Nhiên vẫn luôn ghi hận Thái tử, được mẫu phi dặn dò, không hề nghĩ ngợi gì liền làm ngay.

Lạc Tân Nhiên tìm đến một vài huynh đệ, muốn nhờ bọn họ truyền lời đồn này, kết quả chỉ có Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần mắc mưu, các hoàng tử khác vẫn án binh bất động.

Mọi thứ diễn ra như ý muốn của Lạc Tân Nhiên, tin đồn lan truyền ngày càng rộng rãi, hiệu quả còn hơn trong dự tính.

Kết quả thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà.*

*成也萧何败萧何: Câu nói nổi tiếng của Hàn Tín chỉ việc

chính Tiêu Hà đề cử Hàn Tín với Lưu Bang để làm nên đại nghiệp, rồi cũng chính Tiêu Hà lập kế đổ tội Hàn Tín làm phản để trừ khử ông.

Tên ngu ngốc Lạc Dạ Thần bị bắt, rồi bán đứng gã.

Lạc Tân Nhiên sợ làm mẫu phi liên lụy, kiên quyết nhận hết mọi chuyện là do gã làm, không liên quan gì đến người khác.

May là Hoàng đế không có ý phạt nặng, chỉ bảo gã về cung hối lỗi một tháng.

Ninh phi rời cung Thái Nhân, lập tức phái người đưa thư về nhà mẹ, nhắc nhở người nhà ngậm miệng lại.

Các hoàng tử khác biết chuyện, cảm thấy buồn cười.

Người có tính cách đùa dai như Ngũ hoàng tử Lạc Diên Chi còn cố ý đến tìm Lạc Tân Nhiên, cười gã tại sao lại dại dột đi tìm Đại hoàng huynh làm chuyện này?

“Con người Đại hoàng huynh, huynh đâu phải không biết, huynh ấy là người tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, huynh trông chờ huynh ấy giữ kín bí mật, còn không bằng trông heo nái biết leo cây!”

Lạc Tân Nhiên lạnh lùng nói “Heo đực cũng không biết leo cây.”

Lạc Diên Chi “…..”

……

Hoàng đế lệnh người dán cáo thị trong thành Thịnh Kinh, cấm dân chúng thảo luận về bệnh tình của Thái tử, một khi phát hiện có người nói bậy, sẽ bị đánh hai mươi trượng tại chỗ!

Như vậy, lời đồn về Thái tử đã nhanh chóng giảm xuống mức tối thiểu.

Nhưng cách này chỉ trị được phần ngọn, không trị được phần gốc.

Ngoài mặt mọi người không nói gì, nhưng khi đóng cửa kéo rèm vẫn nói như thường.

Ngoài dân chúng trên phố, văn võ bá quan trong triều với phiên vương ở các đất phong, cũng rất quan tâm đến chuyện này.

Bọn họ cố tìm cách âm thầm nghe ngóng nguyên nhân thật sự Thái tử bệnh mãi không khỏi.

Nếu tra ra Thái tử bị người khác hại, trong triều ắt sẽ lại nổi sóng gió.

Để đập tan lời đồn, Tần hoàng hậu phái người gọi Chủ sự của Khâm Thiên Giám đến, xem bát tự cho Thái tử và Tần thập nương.

Chuyện làm Tần hoàng hậu không ngờ tới, kết quả cuối cùng lại là bát tự tương khắc!

Không chỉ Tần thập nương, Cảnh tam nương và Đoạn ngũ nương cũng không hợp với Thái tử.

Chuyện này làm Hoàng đế cũng có hơi lung lay.

Lẽ nào thật như lời đồn kia, Thái tử vì bát tự tương khắc với ba cô nương kia, mới đột nhiên ngất xỉu trong tiệc Quần Phương?

Tần hoàng hậu không tin tà ma, phái người đi mời Thiên Nhất đạo nhân của Tam Thanh Quan vào cung xem bát tự.

Tam Thanh Quan là đạo quán do hoàng gia xây dựng, Thiên Nhất đạo nhân là Quán chủ của Tam Thanh Quan, có uy danh rất cao trong thế gia ở Thịnh Kinh, ông ra mặt xem bát tự cho Thái tử, nhất định chuẩn xác!

Cuối cùng, kết quả ông bói ra còn tệ hơn.

Thái tử chẳng những không hợp bát tự với Tần thập nương, Cảnh tam nương và Đoạn ngũ nương, mà còn có mệnh khắc thê!

Chương 234: Xin lỗi

Hoàng đế và Hoàng hậu kinh sợ khi biết kết quả này.

Bọn họ có nghĩ thế nào cũng không ngờ tới Thái tử lại khắc thê!

Thiên Nhất đạo nhân nói "Bệ hạ và nương nương đừng hoảng, chuyện này không phải không giải quyết được, bần đạo có một bảo bối, là cổ vật được truyền lại trong sư môn của bần đạo, chỉ cần Thái tử đeo nó bên mình, ba năm sau sẽ có thể kết hôn sinh con bình thường."

Nói xong, ông rút ra một chuỗi hạt hắc diệu thạch từ trong tay áo, dâng bằng hai tay.

Hoàng đế cầm lấy, chuỗi hạt nặng trĩu, sờ lên thấy lành lạnh.

Hoàng đế nghi ngờ theo thói quen "Chuỗi hạt này có tác dụng thật không?"

Thiên Nhất đạo nhân "Đương nhiên có tác dụng, nếu Bệ hạ không tin, có thể cho Thái tử giữ nó, ngày mai ngài ấy sẽ khỏi bệnh."

Cũng chỉ là một chuỗi hạt mà thôi, mang nó trên người cũng không đáng ngại, Hoàng đế do dự một lát, bèn phái người đưa chuỗi hạt này cho Thái tử.

Tần hoàng hậu vẫn còn nghi ngờ "Nếu thật sự như lời đạo trưởng nói, Thái tử có mệnh khắc thê, tại sao nó vẫn có thể cưới nhiều phi tần như vậy?"

Thiên Nhất đạo nhân "Những phi tần đó chỉ là thiếp thất,

không phải chính thê, Thái tử chỉ khắc chính thê, thiếp thất không có gì đáng ngại.”

Hoàng đế và Tần hoàng hậu đều là người đa nghi, hai người nửa tin nửa ngờ lời của Thiên Nhất đạo nhân.

Đông cung, trong điện Lân Đức.

Tiêu Hề Hề cầm hộp thức ăn đến thăm Thái tử, vừa hay thấy Thái tử nhận chuỗi hạt hắc diệu thạch từ tay Cam Phúc.

Cam Phúc nói chuỗi hạt này là bảo bối của Thiên Nhất đạo nhân, đeo nó trên người có thể trừ tà ma, bảo hộ bình an.

Lạc Thanh Hàn không nói gì, nhận lấy và đeo vào cổ tay.

Cam Phúc cung kính cáo từ.

Cam Phúc rời đi, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Thái tử.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm chuỗi hạt trên cổ tay Thái tử, tò mò hỏi “Sao thần thiếp cảm thấy đây chỉ là một chuỗi hạt bình thường thôi.”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Đây quả thật chỉ là chuỗi hạt bình thường.”

“Nhưng Thiên Nhất đạo nhân kia nói nó có thể trừ tà ma, bảo hộ bình an.”

“Lừa gạt người khác thôi.”

Tiêu Hề Hề muốn nói, nếu người đã biết lừa gạt, sao còn đeo chuỗi hạt lên tay?

Nhưng thấy bộ dạng không muốn nói nhiều của hắn, nàng không hỏi nữa.

Nàng lấy hũ sứ ra khỏi hộp thức ăn “Đây là lê hấp đường phèn

đặc biệt nấu cho người, trong đó còn có bối mẫu, rất tốt cho cổ họng của người, người ăn thử đi.”

Lạc Thanh Hàn “Để đó đi.”

Tiêu Hề Hề “Cái này phải ăn lúc còn nóng.”

“Ta không có khẩu vị, nếu nàng không còn chuyện gì nữa, thì về đi, ta muốn ngủ.”

Tiêu Hề Hề muốn nói gì đó, nhưng thấy dáng vẻ lạnh lùng của hắn, đành hậm hực nói “Vâng, vậy người ngủ đi, thần thiếp không làm phiền người nữa.”

Nàng xoay người muốn đi.

Lạc Thanh Hàn không ngờ nàng nói đi là đi, thậm chí còn không có ý định đấu tranh gì.

Hắn bực mình nói “Đứng lại!”

Tiêu Hề Hề dừng lại, tò mò hỏi “Điện hạ còn gì dặn dò?”

“Nàng cố ý đến tìm ta, không có gì để nói à?”

Tiêu Hề Hề nhớ lời dặn của Bảo Cầm, lại nhớ đến món Phật nhảy tường thơm ngon, lập tức vực dậy tinh thần, nghiêm túc nói.

“Thần thiếp đến xin lỗi người, trước đó khiến người hiểu lầm, là lỗi của thần thiếp, mong người đừng so đo với thần thiếp.”

Nói xong, nàng cúi người với Thái tử, tư thế rất chuẩn, thái độ khá chân thành.

Tuy nhiên, sắc mặt Lạc Thanh Hàn càng đen hơn.

“Đây là cách nàng xin lỗi?”

Tiêu Hề Hề tưởng hắn chê chưa đủ chân thành, để bày tỏ đủ sự

chân thành của mình, nàng cúi người thêm hai lần.

Lạc Thanh Hàn “Tiếp theo có phải nàng tính thắp nhang không?”

Tiêu Hề Hề:???

Chương 235: Nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Thấy ánh mắt Thái tử ngày càng u ám, khát vọng sống sót mãnh liệt làm nàng tức thì động não, xem ra Thái tử không thích cách xin lỗi này, nàng phải đổi cách khác!

Tiêu Hề Hề giơ tay, nắm ống tay áo của hắn lắc lắc.

“Điện hạ đừng giận mà ~”

Lạc Thanh Hàn hất tay nàng ra, không muốn để ý đến nàng.

Tiêu Hề Hề lại kéo ống tay áo của hắn, lần này nắm chặt hơn một chút.

Lạc Thanh Hàn giựt hai lần cũng không giựt ra được, lạnh lùng nói “Buông ra.”

Tiêu Hề Hề tinh ý nhận ra dù gương mặt đẹp trai của Thái tử vẫn nghiêm nghị, nhưng lạnh lùng giữa hai lông mày đã tiêu tan một chút.

Xem ra chiêu làm nũng này có tác dụng rồi!

Tiêu Hề Hề vui mừng, dứt khoát vồ tới, ôm eo của Thái tử, đầu vùi vào ngực hắn dụi qua dụi lại.

Thân thể Lạc Thanh Hàn cứng đờ.

Hắn cảm giác được thân thể mềm mại của nữ nhân trong lòng, muốn đẩy ra nhưng lại có hơi không nỡ.

“Đứng dậy.” hắn bực bội nói.

Tiêu Hề Hề ăn vạ "Không dậy, không dậy."

Lạc Thanh Hàn bị nàng chọc tức, trực tiếp nắm cánh tay nàng kéo mạnh.

Vị trí của hai người bất ngờ bị đảo ngược.

Đợi Tiêu Hề Hề nhận ra, nàng đã bị Thái tử đè dưới người.

Nàng mở to mắt hạnh "Điện hạ?"

Lạc Thanh Hàn đến gần nàng, gương mặt đẹp trai hơi tức giận, giọng nói cũng lộ ra tiếng nghiến răng.

"Nàng rốt cuộc muốn làm gì?"

Mắt Tiêu Hề Hề sáng lên "Thần thiếp muốn dỗ cho người vui mà."

"Cách nàng dỗ người khác vui là nhào vào lòng người khác? Nàng rốt cuộc có biết xấu hổ là gì không?"

Tiêu Hề Hề ấm ức "Điện hạ không thích như vậy sao? Vì Điện hạ thích nên thần thiếp mới làm mà."

Lạc Thanh Hàn tức giận nói "Ta nói ta thích như vậy lúc nào?"

"Người không nói, nhưng người biểu hiện ra mà."

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề thấy chưa dỗ được mà hắn lại sắp bùng nổ tới nơi, nàng vội giơ tay ôm cổ hắn, sáp tới gần, áp má vào má hắn, nhẹ nhàng xoa xoa, giọng mềm mỏng lại nhõng nhẽo như nước đường tan chảy.

"Điện hạ, đừng giận thần thiếp nữa được không?"

Đây là lần đầu tiên Lạc Thanh Hàn gần gũi với một người như

vậy.

Tiếp xúc dạ thịt mang đến cảm giác dịu dàng làm cơ thể hắn bất giác mềm nhũn.

Cơn giận trong lòng tức thì bị dập tắt.

Sóng lớn ngừng khuấy động, tầng tầng mây đen trong lòng nhanh chóng tiêu tan, trái tim trở lại thanh tĩnh, ánh mặt trời chiếu rọi mọi nơi trong lòng.

Hắn nghe rõ bản thân thốt ra một từ.

"Được."

Nữ nhân trong vòng tay bỗng trở nên vui vẻ.

Nàng buông Thái tử ra, mắt cười cong cong.

"Cuối cùng cũng dỗ được Điện hạ rồi!"

Ban đầu Lạc Thanh Hàn còn đang chê bản thân quá chán, đối phương mới dỗ vài ba câu đã hết giận, nhưng khi thấy nụ cười rạng rỡ của nàng, cảm giác bản thân chống đỡ được đến bây giờ đã không dễ dàng gì rồi.

Không phải hắn không có nguyên tắc, mà chiêu quấn người của nữ nhân này quá lợi hại.

Ánh mắt hắn nhìn Tiêu Hề Hề hơi trách móc.

Tiêu Hề Hề không nhận ra ánh mắt hắn thay đổi, vẫn cười khúc khích.

Nàng đã hoàn thành nhiệm vụ Bảo Cầm giao cho, lúc về có thể ăn canh cá dưa chua, gà nước bọt và Phật nhảy tường rồi!

Không được, càng nghĩ càng thèm, không chờ được nữa.

Nàng buông Thái tử ra "Điện hạ, thần thiếp phải về rồi."

Lạc Thanh Hàn không nhúc nhích "Còn sớm, nàng về làm gì?"

"Bảo Cầm làm món ngon cho thần thiếp, thần thiếp muốn về ăn."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nếu bây giờ nàng đi, ta sẽ phái người điều Bảo Cầm đi."

Tiêu Hề Hề ôm chặt lấy hắn "Thần thiếp không đi, thần thiếp sẽ cắm rễ ở đây!"

Chương 236: Món này ngon quá đi mất!

Mãi đến khi trời tối, Tiêu Hề Hề mới về điện Thanh Ca.

Bảo Cầm tiến lên, mong đợi hỏi.

“Tiểu chủ, người dỗ được Điện hạ chưa?”

Tiêu Hề Hề làm động tác tay OK với nàng.

Bảo Cầm lập tức cười ha hả, chân thành khen “Tiểu chủ thật lợi hại, vừa ra tay đã dỗ được Điện hạ rồi!”

Tiêu Hề Hề dùng sức hít mũi “Mùi thơm hấp dẫn này … chẳng lẽ là Phật nhảy tường?”

“Vâng, vừa mới nấu xong, nô tỳ mang ra cho người.”

Tiêu Hề Hề mau chóng ngồi bên bàn.

Bảo Cầm bưng canh cá dưa chua, gà nước bọt và Phật nhảy tường lên bàn.

Tiêu Hề Hề trông mà thèm, nàng cầm đũa định gắp đồ ăn thì nghe giọng cùa Thanh Tùng từ ngoài truyền vào.

“Tiểu chủ, Bạch trắc phi và Trần lương viên đến!”

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ đặt đũa xuống, thầm nghĩ tại sao hai nữ nhân này sớm không đến muộn không đến, lại chọn đến ngay lúc quan trọng này?

Nàng đứng dậy ra ngoài nghênh đón hành lễ.

“Thỉnh an Bạch trắc phi.”

Bạch trắc phi hôm nay mặc váy lụa màu tím hoa cà, đeo khăn lụa dài trắng, tóc chải kiểu đọa mã kế, cài bộ dao trân châu ngọc bích, điểm trang nhẹ nhàng tinh tế.

Cách trang điểm đơn giản nhưng sang trọng này đã làm nổi bật hoàn hảo vẻ đẹp mong manh của nàng.

Nàng nhẹ giọng nói “Muội muội không cần đa lễ.”

Trần lương viên có lẽ muốn phối hợp với cách trang điểm của Bạch trắc phi, cố ý mặc nhu quần xanh nhạt trang nhã, tai đeo ngọc trai, trên tay cầm quạt tròn màu xanh có hình mỹ nữ.

Nàng hành lễ với Tiêu lương đệ, cười gọi một tiếng Tiêu tỷ tỷ.

Nhìn dáng vẻ uyển chuyển điềm tĩnh của nàng, dường như đã quên nỗi khổ mà mình phải chịu ở điện Thanh Ca lần trước.

Vốn Tiêu Hề Hề muốn nhắc đối phương lớn tuổi hơn mình, tiếng tỷ tỷ này nghe thật kỳ cục.

Nhưng nghĩ ngợi một lát cũng đành thôi.

Lần trước nàng cũng nhắc rồi, người ta vốn chẳng thèm nghe, nàng cần gì phải phí lời?

Bạch trắc phi và Trần lương viên lần lượt bước vào trong điện.

Khi họ thấy mấy món trên bàn, Trần lương viên cười nói “Có vẻ chúng ta đến không đúng lúc, làm phiền Tiêu tỷ tỷ dùng bữa rồi.”

Tiêu Hề Hề nở nụ cười thật trân, dối lòng hỏi.

“Hai người dùng bữa chưa? Nếu chưa thì cùng ăn đi.”

Bạch trắc phi nhìn thịt cá bày đầy bàn, trong lòng hơi chán ghét, nữ nhân này chưa từng ăn thịt sao? Tối thế này còn ăn

toàn món dầu mỡ, không sợ không tiêu hóa được sao?

Nàng dùng khăn lụa che miệng, nhẹ giọng nói "Cảm ơn, chúng ta ăn rồi."

Tiêu Hề Hề vui mừng khôn xiết.

Nàng còn đang đau lòng vì phải chia sẻ món ngon, nhưng giờ thì không cần nữa.

Mấy món ngon này chỉ thuộc về một mình nàng, hi hi hi!

Tiêu Hề Hề cố kìm nén khóe miệng muốn nhếch lên "Thế à, vậy thì tiếc quá, hai người ngồi đi."

Cả ba ngồi xuống quanh bàn.

Nhìn món ngon trước mặt, Tiêu Hề Hề điên cuồng c.hảy nước dãi.

Nàng rất muốn giả vờ dè dặt, nhưng trước món ngon, thật sự giả vờ không được!

Nàng ôm bụng, đáng thương hỏi "Ta hơi đói, có thể cho ta ăn hai miếng lót dạ không?"

Bạch trắc phi khẽ cười "Đương nhiên là được."

Tiêu Hề Hề nóng lòng cầm đũa, gắp bào ngư cắn một miếng, thơm ngon đến mức nàng hận không thể nuốt cả lưỡi mình.

Món này ngon quá đi mất!

Bạch trắc phi khinh thường, nhìn bộ dạng tham ăn hốt uống của nàng, không hổ là nữ nhi nhà võ tướng, quá th.ô tục.

Chương 237: Bay lên cành cao thành phượng hoàng

Trần lương viên thầm ghen tị, mấy nguyên liệu quý giá như hải sâm bào ngư này, bình thường nàng ít khi được ăn, bây giờ thấy Tiêu lương đệ ăn ngon lành như vậy, nàng đành nhẫn nhịn nuốt nước miếng.

Nàng không khỏi thầm trách Bạch trắc phi, vừa nãy sao lại từ chối lời mời của Tiêu lương đệ?

Nếu Bạch trắc phi không từ chối, giờ nàng có thể dùng bữa với Tiêu lương đệ rồi.

Tiêu Hề Hề ăn sạch bào ngư, thì gắp một miếng gân được hầm rất mềm và ngon.

Ồ! Cái này cũng ngon!

Nàng nuốt nhanh xuống, gọi Bảo Cầm.

“Cho ta bát cơm!”

Bảo Cầm vội bưng cho nàng một bát cơm trắng.

Tiêu Hề Hề múc súp trong món Phật nhảy tường, chan lên cơm, sau đó trộn đều.

Cơm đầy canh ngon làm nàng không thể ngừng ăn.

Bạch trắc phi và Trần lương viên chết lặng.

Không phải nói chỉ ăn hai miếng lót dạ thôi sao?

Đây là miếng thứ mấy rồi?

Thấy Tiêu lương đệ trầm mê trong món ngon, không thoát ra được, Bạch trắc phi không nhịn được nữa, hắng giọng nói "Tiêu muội muội, chúng ta đến tìm muội, muốn hỏi muội một chuyện."

Tiêu Hề Hề vừa nhét đồ ăn vào miệng, vừa tranh thủ thời gian trả lời "Chuyện gì?"

"Chúng ta nghe nói Thái tử sẽ chọn một quý nữ trong tiệc Quần Phương làm Thái tử phi, hôm qua muội đi cùng Thái tử, có biết Thái tử chọn ai làm Thái tử phi không?"

Tiêu Hề Hề "Ta không biết."

Trần lương viên không tin "Tỷ tham gia tiệc Quần Phương, sao có thể không biết? Tỷ cố ý giấu diếm, không muốn nói với chúng ta?"

"Ta thật sự không biết, hôm qua còn chưa chọn được Thái tử phi, thì Thái tử đột nhiên ngất đi, tiệc Quần Phương bị gián đoạn, chuyện Thái tử phi cũng kết thúc rồi."

Nghe vậy, Trần lương viên thầm thở phào.

Chưa chọn được Thái tử phi thì tốt, như vậy trên đầu nàng sẽ bớt đi một ngọn núi.

Bạch trắc phi không lạc quan như Trần lương viên.

Thái tử phi nhất định phải lập, dù bây giờ không lập, sau này cũng phải lập, chi bằng lập sớm cho nàng nhẹ nhõm một chút.

Vừa nghĩ tới cạnh Thái tử sẽ có một nữ nhân tôn trọng yêu thương nhau, nàng cảm thấy rất khó chịu.

Thấy Tiêu lương đệ vẫn đang ăn, không khỏi cau mày.

"Lẽ nào muội không lo lắng sao?"

Tiêu Hề Hề vui vẻ gặm chân gà, nghe vậy thấy khó hiểu "Lo lắng chuyện gì?"

"Nếu có Thái tử phi, ngày tháng của chúng ta sẽ không thoải mái như bây giờ nữa."

"Không đâu, Thái tử sẽ che chở cho ta."

Bạch trắc phi "……"

Cảm giác như bị một nhát dao đâm vào ngực, muốn ói ra máu.

Thấy sắc mặt của Bạch trắc phi ngày càng tệ, Trần lương viên vội lên tiếng giảng hòa.

"Tuy Tiêu tỷ tỷ rất được sủng ái, nhưng Thái tử sẽ không vì tỷ mà tranh cãi với Thái tử phi, dù gì Thái tử phi cũng là chính thất, Thái tử cũng phải cho nàng chút mặt mũi."

Tiêu Hề Hề "Cô yên tâm, dù có là Thái tử phi cũng phải nghe lời Thái tử, Thái tử là người hiểu đạo lý, sẽ không để ta bị người khác bắt nạt. Lần trước cô mắng ta ở điện Thanh Ca, bị Thái tử nghe thấy, chẳng phải ngài ấy vẫn giúp ta trút giận sao?"

Trần lương viên "……"

Nàng cảm thấy bị xúc phạm.

Nàng gần như dốc hết sức kìm nén xúc động muốn chửi rủa, cố nặn ra nụ cười khó coi.

"Tỷ tỷ thật biết nói đùa, muội chỉ là Lương viên nhỏ bé, sao có thể so với Thái tử phi?"

Tiêu Hề Hề ăn xong chân gà, sau đó tới cánh gà, vừa ăn vừa an ủi.

"Cô chớ coi thường chính mình, tục ngữ có câu, gà rừng cũng

có ngày bay lên cành cao thành phượng hoàng, nói không chừng cô cũng có ngày đó.”

Chương 238: Người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp

Trần lương viên cuối cùng nhịn không được nữa, tức giận nói "Ngươi dám mắng ta là gà rừng?"

Tiêu Hề Hề dừng gặm cánh gà "Ta chỉ đang ví dụ thôi."

"Ai lại lấy ví dụ như ngươi?"

Tiêu Hề Hề không ngờ nàng phản ứng mạnh như vậy, vội xin lỗi "Xin lỗi, nếu cô không thích cái ví dụ này, thì xem như ta không nói gì đi."

Trần lương viên cảm giác phổi sắp nổ tung.

Nàng tức giận đứng lên "Ta sẽ nói chuyện này với Thái tử Điện hạ, dù ngươi được sủng ái, cũng không thể nhục mạ người khác như vậy!"

Tiêu Hề Hề nóng lòng muốn bọn họ đi mau, vội nói "Vậy cô mau đi đi, nếu đến trễ, Thái tử sẽ ngủ mất đó."

So với cái ví dụ khó chịu kia, điều làm người khác khó chịu hơn là thái độ tự tin của nàng ta!

"Ngươi cứ chờ đi!" Trần lương viên tức giận bỏ đi.

Bạch trắc phi được cung nữ dìu, chậm rãi đứng dậy.

Nàng nhìn Tiêu lương đệ vẫn đang nhai thịt, bình thản nói "Bây giờ ngươi ỷ được Thái tử sủng ái muốn làm gì thì làm, có từng nghĩ nếu sau này Thái tử có niềm vui mới, quên đi tình cũ như ngươi, ngươi phải làm thế nào?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn nàng "Tình cũ? Cô đang nói mình đó hả?"

Bạch trắc phi "……"

Trái tim lại bị đâm một nhát nặng nề.

Nàng cười lạnh "Ta muốn xem xem, ngươi có thể kiêu ngạo bao lâu?"

Nói xong nàng phất tay áo bỏ đi.

Bảo Cầm tiễn người ra khỏi điện Thanh Ca, lúc trở về thì phát hiện xương gà trước mặt Tiêu lương đệ đã chất thành đống.

Không ai kéo Tiêu Hề Hề nói chuyện, cuối cùng nàng cũng có thể ăn thỏa thích.

Bảo Cầm khen ngợi "Tiểu chủ, người thật lợi hại, ba hai chiêu đã đuổi bọn họ đi rồi."

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Ta không đuổi bọn họ, là bọn họ tự muốn đi."

Bảo Cầm lộ ra vẻ hiểu biết "Nô tỳ hiểu, là bọn họ muốn đi, không liên quan đến người."

Vừa nãy bọn họ nói chuyện, Bảo Cầm đứng bên cạnh nghe, có thể nhìn ra Bạch trắc phi và Trần lương viên có ý xấu.

Hai người cố ý nhắc tới Thái tử phi, ngoài mặt là nhắc nhở Tiêu lương đệ cẩn thận, nhưng thực chất là xúi giục Tiêu lương đệ chống đối Thái tử phi.

Một người là sủng phi của Thái tử, một người là chính thất.

Nếu hai người đấu đá nhau thật, nhất định cả hai đều bị tổn hại.

Bạch trắc phi và Trần lương viên chỉ cần ngồi ngư ông đắc lợi.

Đúng là nham hiểm!

May là Tiêu lương đệ thông minh, nhìn thấu âm mưu của hai nữ nhân thâm độc này, hai ba câu đã đuổi bọn họ đi rồi.

Tiêu Hề Hề đưa bát qua "Thêm một bát cơm!"

Bảo Cầm cười nói "Vâng."

Tuy tiểu chủ nhà nàng không có ý chí cầu tiến, luôn là bộ dạng cá muối, nhưng may là tiểu chủ thông minh, dù âm mưu quỷ kế hay thủ đoạn xảo trá gì, cuối cùng cũng bị tiểu chủ nhìn ra rồi đánh bại.

Bảo Cầm xới cho Tiêu lương đệ một bát cơm lớn, vui vẻ nói.

"Tiểu chủ thông minh như thế, tương lai nhất định sẽ xán lạn."

Tuy Tiêu lương đệ không hiểu tại sao mình được khen ngợi, nhưng có qua có lại, nàng không hề do dự khen Bảo Cầm.

"Bảo Cầm, em nấu ăn ngày càng ngon!"

Nếu sau này nàng về sư môn, nàng phải tìm cách đưa Bảo Cầm cùng về!

Trần lương viên tức giận chạy đến điện Lân Đức cáo trạng với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn vừa uống thuốc xong, chuẩn bị ngủ thì được báo Trần lương viên tới, bèn sai người đưa nàng vào.

Trần lương viên vừa vào cửa đã khóc lóc.

"Điện hạ, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp!"

Chương 239: Hoãn ba năm

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Nàng lại gây ra chuyện gì nữa?"

"Không phải thần thiếp gây sự, mà là Tiêu lương đệ bắt nạt người khác!"

"Nàng ấy làm gì nàng?"

Trần lương viên kể lại toàn bộ câu chuyện.

Đoạn nàng xúi giục Tiêu lương đệ đối phó Thái tử phi tương lai bị nàng cố tình bỏ qua, đồng thời không quên nhấn mạnh Tiêu lương đệ ngang ngược xấc xược.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Gà rừng bay lên cành cao thành phượng hoàng, Tiêu lương đệ không phải đang chúc phúc cho nàng sao? Sao lại thành mắng nàng rồi?"

Trần lương viên khóc lóc nói "Nàng ta mắng thần thiếp là gà rừng!"

"Quả thật nàng ấy không nên so sánh nàng với gà rừng, gà rừng ít nhất còn có thể đẻ trứng, nàng làm được không?"

Trần lương viên "……"

Nhất thời nàng quên mất chuyện khóc, khó tin nhìn Thái tử.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ta còn đang dưỡng bệnh, nàng còn không biết phép tắc, lúc này còn tới làm phiền ta, nàng nói xem, ta nuôi nàng có ích gì? Tự rước bực tức vào mình à?"

Trần lương viên quỳ xuống, ấm ức nói "Thần thiếp biết sai rồi."

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt, tỏ ý không muốn gặp lại nàng.

Trần lương viên chỉ có thể khóc lóc lui ra ngoài.

Nàng không hiểu, trước đó nàng xúc động mắng Tiêu lương đệ một câu, Thái tử tình cờ nghe thấy, phạt nàng một tháng bổng lộc.

Hôm nay đến phiên nàng bị Tiêu lương đệ mắng, tại sao Thái tử chẳng những không phạt Tiêu lương đệ, ngược lại còn mắng nàng?

Dù thiên vị, cũng không cần quá đáng vậy chứ?

Trần lương viên càng nghĩ càng tức, ấm ức không có nơi nào để trút, tức đến nỗi cả đêm không ngủ được.

Hôm sau, thái y đến bắt mạch cho Thái tử, thấy mạch của Thái tử đã ổn định.

Bệnh của Thái tử kéo dài hơn nửa tháng, bây giờ tức thì khỏi hẳn!

Thái y vô cùng ngạc nhiên, sau khi cẩn thận hỏi Thái tử đã ăn gì dùng gì, liền báo tin vui cho Hoàng đế và Hoàng hậu.

Hoàng đế lập tức triệu kiến Thiên Nhất đạo nhân.

Kế đó, Tần hoàng hậu và Công chúa Hoa An cũng vội chạy tới, bọn họ đều muốn biết Thiên Nhất đạo nhân nói gì.

Thiên Nhất đạo nhân bình tĩnh nói.

"Sở dĩ Thái tử bệnh lâu như vậy, là vì cầu mưa tiêu hao một chút tuổi thọ, cộng thêm ngài ấy có mệnh khắc thê, mọi người cứ nhất quyết cưới Thái tử phi cho ngài ấy, mệnh cách của ngài ấy không chống đỡ nổi, hơn nữa thân thể ngài ấy vốn suy

yếu, mới dẫn đến ngất xỉu, may là phát hiện sớm, vẫn có thể cứu vãn."

Sự thật bày ra trước mắt, dù Hoàng đế và Tần hoàng hậu còn nghi ngờ, cũng không thể ép buộc Thái tử cưới Thái tử phi.

Nếu sự thật đúng như lời Thiên Nhất đạo nhân nói, Thái tử có mệnh khắc thê, nếu cứ ép Thái tử cưới Thái tử phi, lỡ như người ta bị khắc chết thật, cuối cùng ai sẽ chịu trách nhiệm?

Thà tin có còn hơn không, Hoàng đế và Tần hoàng hậu đành tạm thời hoãn việc sắc lập Thái tử phi ba năm.

Bây giờ Thái tử đã bình phục, Thiên Nhất đạo nhân cũng thành công cáo lui.

Ông rời cung, phát hiện xe ngựa của đạo quán đã chờ trước cổng cung.

Tiểu đồng đỡ Thiên Nhất đạo nhân lên xe ngựa.

Vừa lên xe đã nhìn thấy Nhiếp Trường Bình ngồi chờ từ lâu.

Nhiếp Trường Bình nhìn ông cười cười "Đạo trưởng, chuyện thế nào rồi?"

Thiên Nhất đạo nhân ngồi xuống, thở dài.

"Đã làm theo chỉ thị của Tiểu quận vương, ài, không ngờ bần đạo lại lâm vào bước đường thông đồng với kẻ khác lừa gạt Hoàng thượng, tiếc cho danh tiếng một đời của bần đạo!"

"Thông đồng làm bậy cũng quá khó nghe rồi, chúng ta rõ ràng là đôi bên cùng có lợi, ông giúp Thái tử làm việc, sau này Thái tử đăng cơ, không chỉ tôn ông làm Quốc sư, còn tôn Đạo gia làm quốc giáo, để mấy con lừa trọc Phật giáo kia thấy đạo sĩ các ông, chỉ có thể trốn đi đường vòng."

Thiên Nhất đạo nhân nghĩ về cảnh tượng đó một lúc, cảm thấy cũng rất đẹp.

Chương 240: Dừng ở đây

Thiên Nhất đạo nhân vừa đi, Tần hoàng hậu tâm sự trùng trùng cũng rời khỏi.

Công chúa Hoa An vẫn còn nghi ngờ "Hoàng huynh, chẳng lẽ Thái tử thật sự có mệnh khắc thê? Muội nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này có hơi kỳ lạ, hay là phái người đi điều tra xem?"

Hoàng đế lạnh lùng nói.

"Không cần điều tra, chuyện dừng ở đây là được rồi."

Công chúa Hoa An khó hiểu "Lẽ nào hoàng huynh không muốn biết sự thật sao?"

"Sự thật là gì không quan trọng, quan trọng là kết quả có lợi cho trẫm."

Sở dĩ Hoàng đế muốn cô nương của Cảnh gia hoặc Đoan Quốc Công gả cho Thái tử là vì ngăn cản người Tần gia đoạt ngôi vị Thái tử phi.

Hiện giờ ngoại thích Tần thị thế lực lớn mạnh, khó mà điều khiển, nếu còn để cô nương Tần gia lại trở thành Thái tử phi, chẳng khác nào cho Tần gia thêm một mạng, sau này diệt trừ Tần gia càng khó hơn.

Bây giờ vì chuyện Thái tử có mệnh khắc thê phải hoãn sắc lập Thái tử phi ba năm, điều này đồng nghĩa với việc cô nương Tần gia trong thời ngắn không thể ngồi lên ngôi vị Thái tử phi.

Vừa hay hợp với ý muốn của Hoàng đế.

Ông đã đạt được mục đích, sao phải truy cứu đến cùng?

Con người mà, lúc nên hồ đồ thì nên hồ đồ một chút.

……

Trong điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu lại triệu kiến Tần đại phu nhân.

Tần đại phu nhân không tin được "Thái tử sao có thể khắc thê? Có phải Thiên Nhất đạo nhân nhầm lẫn gì rồi không?"

Tần hoàng hậu lạnh lùng nói "Dù ông ta có bói sai hay không, thì Hoàng thượng cũng tin rồi, Thái tử quả thật được ông ta trị khỏi bệnh, chuyện đã định, Thập nương không thể thành Thái tử phi rồi."

Tần đại phu nhân gấp gáp "Sao lại như vậy? Một mối hôn nhân tốt đẹp cứ thế mà mất đi, Thập nương của chúng ta phải làm sao?"

"Thập nương năm nay mới mười lăm tuổi, tuổi cũng không lớn, cộng thêm xuất thân và dung mạo, hẳn là có rất nhiều người muốn lấy nàng, dù không gả được cho Thái tử, nàng cũng có thể chọn một vị phu quân tốt khác."

Tần đại phu nhân bất lực thở dài "Nào đơn giản như vậy? Từ khi biết phải gả Thập nương cho Thái tử, chúng thần đã từ chối mấy nhà đến đề thân. Bây giờ tất cả thế gia trong Thịnh Kinh đều biết Thập nương sẽ gả cho Thái tử, chuyện này ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của con bé. Bây giờ nếu tìm một phu quân khác, thì đó không phải là Thập nương chọn phu quân, mà là phu quân chọn Thập nương. Hơn nữa, từ khi con bé gặp Thái tử ở tiệc Quần Phương, con bé đã thầm thích Thái tử. Con bé bây giờ chỉ nhận định một mình Thái tử, muốn con bé gả cho người khác, con bé nhất định không bằng lòng."

Tần hoàng hậu khẽ nhíu mày "Nghe ý đại tẩu, còn muốn gả

Thập nương cho Thái tử? Nhưng hai đứa nó không hợp bát tự, Hoàng đế nhất định sẽ lấy chuyện này làm cái cớ ngăn không cho Thập nương gả vào Đông cung."

Bát tự không hợp quả thật là một vấn đề.

Tần đại phu nhân đau đầu nói "Bỏ đi, chuyện này không thể gấp, thần thiếp về thương lượng với lão gia."

Tần hoàng hậu gật đầu "Ừm."

Sau khi tiễn Tần phu nhân đi, Trân Châu trở về phòng, thấy sắc mặt mệt mỏi của Tần hoàng hậu, nàng nhẹ giọng hỏi "Nương nương có muốn lên giường ngủ một lát không?"

Tần hoàng hậu xoa xoa trán "Ngủ không được."

Vốn bà đã tính toán xong cả rồi, bảo Thái tử cưới Tần thập nương làm Thái tử phi, sau này Thái tử đăng cơ, Tần thập nương sẽ là Hoàng hậu, đợi đến lúc Hoàng hậu sinh hạ hoàng tử, lập tức sắc phong Thái tử.

Như vậy, Tần gia là nhà mẹ của trữ quân tương lai, quan hệ hai bên ngày càng thân thiết, địa vị và thế lực của Tần gia ngày càng vững chắc.

Nào ngờ, kế hoạch này lại bị gián đoạn ở chỗ sắc lập Thái tử phi!

Chương 241: Liên kết với nhau

Tần hoàng hậu hỏi "Ngươi xác định người tung tin đồn là Tứ hoàng tử?"

Trân Châu thành thật trả lời "Hoàng thượng tra ra Đại hoàng tử trước, Đại hoàng tử lại liên lụy đến Tứ hoàng tử. Tứ hoàng tử bị phạt hối lỗi một tháng, dựa theo chứng cứ trước mắt, đầu sỏ chính là Tứ hoàng tử."

"Thái tử thì sao? Gần đây có động tĩnh gì không?"

"Thái tử gần đây ở Đông cung tịnh dưỡng, thỉnh thoảng gặp Tiểu quận vương, Thái sư, Thái phó, Hình bộ Thượng thư."

Người mà Tần hoàng hậu nghi ngờ nhất thực chất là Thái tử.

Nhưng Thái tử bệnh tình kéo dài, chuyện này không thể giả được.

Lời đồn do Tứ hoàng tử và Đại hoàng tử bịa cũng là thật, chứng cứ rất xác thực.

Tần hoàng hậu nghĩ mãi, nhưng không thể nghĩ ra được gì.

Bà dứt khoát đứng dậy "Đến Đông cung xem thử Thái tử thế nào."

Trân Châu dìu bà lên phượng liễn, đi thẳng đến Đông cung.

Thái tử hôm nay đã bình phục, đang nghị sự với Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân.

Biết Hoàng hậu đến, Thái tử và Đổng Minh Xuân lập tức ra

ngoài nghênh đón.

Tần hoàng hậu vào cung Minh Quang, thấy thần sắc Thái tử đã bình thường, nhẹ giọng hỏi "Trên người con còn có chỗ nào không khỏe không?"

Lạc Thanh Hàn cung kính đáp "Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nhi thần đã khỏe rồi."

"Xem ra, con khỏi bệnh thật rồi, Thiên Nhất đạo nhân kia quả là có vài phần bản lĩnh."

Lạc Thanh Hàn "Cũng may nhờ phụ hoàng và mẫu hậu mời Thiên Nhất đạo nhân đến, nhi thần mới có thể khỏi bệnh, mọi thứ đều nhờ phúc của phụ hoàng và mẫu hậu."

Tần hoàng hậu phất tay, Đổng Minh Xuân và cung nữ thái giám đều thức thời lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Tần hoàng hậu và Thái tử.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nhìn Thái tử, trầm giọng hỏi "Những chuyện này đều do con âm thầm vạch ra phải không?"

Lạc Thanh Hàn khẽ cau mày "Mẫu hậu sao lại nói vậy? Nhi thần không hiểu ý của người."

"Con thật sự không hiểu? Hay giả vờ không hiểu?"

Lạc Thanh Hàn cụp mắt "Nhi thần thật sự không hiểu, xin mẫu hậu nói rõ."

Ánh mắt Tần hoàng hậu ngày càng lạnh "Giả vờ bệnh, lợi dụng Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử tung tin đồn, cố tình ngất xỉu trong tiệc Quần Phương, mua chuộc Khâm Thiên Giám và Thiên Nhất đạo nhân … những chuyện này liên kết với nhau, con đúng là tính giỏi thật."

"Mẫu hậu hiểu lầm rồi, nhi thần chưa từng làm những chuyện người nói, nhi thần bệnh thật, người của Thái y viện có thể

làm chứng chuyện này.”

Tần hoàng hậu cười lạnh “Con tưởng bổn cung tìm không ra manh mối thật sao? Bổn cung không muốn truy cứu đến cùng, là muốn cho con một cơ hội suy nghĩ thật kĩ, rốt cuộc con là người bên nào? Bổn cung nuôi con lớn, không phải để con cắn ngược lại bổn cung!”

Lạc Thanh Hàn không biện hộ nữa, mà tự cười giễu.

“Xem ra mẫu hậu đã xác định tất cả là do nhi thần làm, thì ra ở trong lòng mẫu hậu, nhi thần là tiểu nhân không từ thủ đoạn để đạt được mục đích của mình.”

Tần hoàng hậu mím chặt môi, trầm mặc không nói.

Trên mặt Lạc Thanh Hàn vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong giọng nói hơi run run.

“Nhi thần được mẫu hậu nuôi lớn, trong lòng nhi thần, mẫu hậu là người thân thiết nhất trên đời này, nhi thần trao cho người tất cả nhiệt huyết, nhưng người lại không cho nhi thần một chút niềm tin cơ bản nào. Nếu người đã nhận định những chuyện này đều do nhi thần làm, vậy thì nhi thần nhận, người muốn xử lý nhi thần thế nào, nhi thần tuyệt đối không oán than.”

Nói xong, Lạc Thanh Hàn quỳ xuống.

Dù quỳ, dáng người vẫn thẳng tắp như tùng xanh, thà chết trong còn hơn sống đục, đôi mắt đen láy đầy kiên định.

Chương 242: Muốn đổi khẩu vị

Giờ khắc này, gương mặt lạnh lùng thường ngày của Tần hoàng hậu hơi dao động.

Nhưng bà tức thì lấy lại bình tĩnh.

Bà cẩn thận đánh giá Thái tử trước mặt, nhưng lại nhìn không ra sơ hở nào trên mặt hắn.

Lẽ nào hắn giả vờ quá giỏi? Hay bà đã thật sự nghĩ oan cho hắn?

Tần hoàng hậu sống trong hậu cung này quá lâu, vô số bài học đã xóa sạch sự ngây thơ của bà, giờ bà đã quen đánh giá người khác theo hướng xấu nhất.

Bà cảm thấy Thái tử đang giả vờ.

Nhưng bà không có chứng cứ.

Quan trọng nhất là, bà tạm thời vẫn chưa thể trở mặt với Thái tử.

Từ lúc Thái tử xuống phía nam cầu mưa thành công, danh tiếng của hắn tăng cao trong nhân gian, dân chúng đã nhận định hắn là Hoàng đế kế tiếp.

Hơn nữa hắn vào triều làm việc, thể hiện tài năng, giành được nhiều sự tán thưởng của một số quan viên.

Lạc Thanh Hàn của hiện giờ đã không còn là tiểu Thái tử hoàn toàn dựa vào Tần gia để có được chỗ đứng nữa.

Nếu lúc này Tần hoàng hậu trở mặt với hắn, chẳng khác nào đẩy hắn vào trận doanh của Hoàng đế, dày công tính toán bao nhiêu năm của bà sẽ uổng phí.

Bà im lặng hồi lâu mới chậm rãi nói.

“Bổn cung tin con là được rồi, đứng lên đi.”

“Đa tạ mẫu hậu.” Lạc Thanh Hàn nghe lời đứng lên.

Tần hoàng hậu trừng mắt nhìn hắn “Dù con không phải do bổn cung sinh ra, nhưng con do bổn cung đích thân nuôi dưỡng, hi vọng con có thể hiểu rõ vị trí của mình, đừng bốc đồng mà làm những chuyện không thể cứu vãn.”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt đáp “Nhi thần xin nghe lời dạy của mẫu hậu.”

“Bổn cung vốn định để con cưới Thái tử phi, nhanh chóng sinh đích trưởng tử, tránh cho người ngoài bàn tán nghị luận. Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, đành phải hoãn lại việc chọn Thái tử phi, nhưng con thừa tự vẫn là chuyện quan trọng hàng đầu, con phải để tâm vào. Bổn cung sẽ giúp con xem thử, chọn vài người mới vào Đông cung, giúp con khai chi tán diệp.”

Lạc Thanh Hàn đè nén ghê tởm trong lòng, cung kính nói “Phiền mẫu hậu nhọc lòng vì nhi thần rồi.”

Tần hoàng hậu rời đi.

Sau đó Đổng Minh Xuân lại vào, Nhiếp Trường Bình cũng vào theo.

Cả hai hành lễ với Thái tử.

Vẻ mặt Lạc Thanh Hàn vẫn lạnh lùng như cũ, không lộ vui giận.

Hắn nói với Đổng Minh Xuân.

“Mang số hồ sơ này về đi, ta đã phê trên đó rồi, khanh và thuộc hạ cân nhắc lại một chút.”

“Vâng.”

Đổng Minh Xuân cầm chiếc hộp gỗ đựng hồ sơ lên, cung kính lui ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn sai người mang bàn cờ đến, đặt giữa hắn và Nhiếp Trường Bình.

Nhiếp Trường Bình vừa thấy bàn cờ là đau đầu.

“Điện hạ, ta không muốn đánh cờ!”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Ta không chê ngươi đánh cờ tệ, ngươi còn phàn nàn cái gì?”

Nhiếp Trường Bình nhỏ giọng lầm bầm “Ta ngược lại hi vọng người phàn nàn, để ta không cần đánh cờ với người.”

“Ngươi nói gì đó?”

“Không, không có gì.”

Nhiếp Trường Bình nhìn bàn cờ trước mặt, hơi kinh ngạc “Sao lại là cờ tướng? Trước giờ Điện hạ không phải luôn chơi cờ vây sao?”

“Chơi cờ vây chán rồi, muốn đổi khẩu vị.”

Nhiếp Trường Bình thở dài, cam chịu cầm con tốt tiến một bước, y nói “Mọi chuyện người dặn dò đã làm xong.”

Lạc Thanh Hàn đi một nước cờ, điềm tĩnh nói “Ta biết rồi.”

Thấy hắn bình tĩnh, Nhiếp Trường Bình không khỏi hỏi.

“Những chuyện chúng ta làm cũng có sơ hở, nếu Hoàng

thượng quyết tâm tra đến cùng, có thể sẽ tra ra một ít manh mối, người không lo lắng chút nào sao?”

Chương 243: Người chơi cờ

Lạc Thanh Hàn nhấc con pháo đánh về phía trước, bình tĩnh nói "Không cần lo lắng, phụ hoàng sẽ không điều tra tiếp."

"Sao lại nói vậy?"

"Cục diện hiện tại là kết quả mà phụ hoàng muốn, ông ấy sẽ không làm chuyện dư thừa, cũng sẽ không cho phép người khác làm chuyện không cần thiết."

Hai người lần lượt đi vài nước cờ.

Nhiếp Trường Bình liên tiếp ăn bốn quân cờ của đối phương, y cảm thấy mình có thể thắng ván cờ này.

Nhiếp Trường Bình hưng phấn vui mừng, nhiều chuyện hỏi.

"Điện hạ tốn nhiều tâm tư như vậy, thà gánh danh tiếng khắc thê, chứ không muốn cưới Tần thập nương, rốt cuộc là tại sao vậy? Lẽ nào Tần thập nương đó là người cực kỳ xấu xí chỉ nhìn thôi cũng khiến người gặp ác mộng?"

"Không liên quan gì Tần thập nương, ta chỉ không muốn cưới nữ nhi Tần gia mà thôi."

Nhiếp Trường Bình khó hiểu "Tại sao?"

"Ngoại thích Tần thị là mối họa lớn trong lòng phụ hoàng, hai bên sớm muộn sẽ xảy ra trận chiến, nếu ta cưới nữ nhi Tần gia làm chính phi, có nghĩa đã hoàn toàn ràng buộc với Tần gia, ta không muốn đứng về phe bên nào, cho nên ta không cưới ai hết."

Lạc Thanh Hàn đi một con pháo, ăn con tốt của đối phương.

Nhiếp Trường Bình sững sờ, bắt đầu thấy đau lòng cho con tốt của mình bị ăn mất.

Y do dự một hồi mới quyết định đi con mã, định ăn con pháo đáng ghét của đối phương trước.

Y nói "Người là do Hoàng hậu nuôi dưỡng, mọi người đều ngầm cho rằng người đứng về phe Tần gia, người muốn vứt bỏ Tần gia, chỉ sợ sẽ không dễ như vậy."

"Đúng là không dễ, nhưng ta đã đi bước đầu tiên, mũi tên b.ắn ra thì không thể thu lại, con đường này ta phải đi đến cùng. Ta không muốn trở thành con cờ của ai, ta muốn trở thành người chơi cờ!"

Lạc Thanh Hàn nói đến đây, lại đi tiếp con pháo, đáp xuống con cờ của đối phương.

"Chiếu tướng!"

Nhiếp Trường Bình còn đang suy nghĩ làm sao để ăn con pháo của đối phương, lại không phát hiện con mã của đối phương đã âm thầm đi đến doanh trướng của mình.

Con tướng của y bị đối phương ăn mất.

Y thở dài "Ta lại thua rồi!"

……

Hôm nay là ngày phát bổng lộc, trong cung không phát tiền, mà phát các loại nhu yếu phẩm hàng ngày như y phục, vải vóc, than củi các loại.

Đông cung không có Thái tử phi, nên Bạch trắc phi phụ trách những chuyện này.

Đại cung nữ các cung sáng sớm đã đến điện Ngọc Liên đợi

lãnh bổng lộc.

Bảo Cầm cũng không ngoại lệ, nàng và Thanh Tùng đợi bên ngoài điện Ngọc Liên rất lâu mới thấy Liễu Nhứ bước ra.

Tức thì cung nữ các cung khác tiến lên chào hỏi.

Liễu Nhứ rất thích cảm giác được chú ý, nhưng khi nàng thấy Bảo Cầm, nụ cười tức thì cứng ngắt, tâm trạng tốt của nàng chợt trở nên tồi tệ.

Chỉ cần thấy Bảo Cầm, nàng lại nhớ nỗi đau bị vả miệng ở điện Thanh Ca.

Liễu Nhứ thu lại nụ cười trên mặt, không còn tâm tư hàn huyên với mọi người, nhanh chóng phân chia đồ đạc mỗi cung, sau đó chuẩn bị rời đi.

Lúc này Bảo Cầm lại gọi nàng lại.

“Đợi đã!”

Liễu Nhứ bực mình hỏi “Chuyện gì nữa?”

Bảo Cầm mở túi vải đỏ “Cái màu này cổ lỗ thế nào ta chả muốn nói, cô nhìn cách nhuộm đi, chỗ đậm chỗ nhạt, rõ ràng là phế phẩm!”

Nàng tiện tay cầm một bộ y phục “Thủ công của bộ y phục này quá tệ, đường may thì xiêu vẹo, hai ống tay áo cũng không dài bằng nhau, cô bảo làm sao mặc?”

“Còn số than này, bình thường chúng ta dùng than quả mộc để sưởi ấm, nhưng các ngươi đưa là than hỗn hợp, nhìn mớ than này, nát thành vụn hết rồi!”

———

Than quả mộc là một loại than sử dụng cây ăn quả làm nguyên liệu, thông qua quá trình bốc hơi nước hoặc sấy khô than, giai

đoạn tiền cacbon hóa, giai đoạn cacbon hóa và giai đoạn nung, được sản xuất bằng công nghệ cacbon hóa và nhiệt phân sinh khối trong một môi trường cách ly hoặc thiếu oxy. Thông thường dùng cây táo, cây lê, nhánh hạt dẻ, v.v., than quả mộc là sản phẩm cao cấp của than nướng dân dụng.

Chương 244: Lấy chuyện công báo thù riêng

Tuy y phục đồ dùng phân bổ cho mỗi cung hàng tháng được cố định, nhưng nước bên trong lại rất sâu.

Lấy số than này làm ví dụ.

Với cấp bậc của Tiêu lương đệ, nàng có thể nhận được hai mươi cân than mỗi tháng, mùa đông sẽ nhận gấp đôi.

Nhưng hai mươi cân than cũng phân tốt xà xấu.

Than quả mộc mà điện Thanh Ca dùng tuy không phải là loại thượng hạng, nhưng cũng xem như hàng tốt, một cục than có thể cháy rất lâu và không có khói.

Nhưng số than hỗn hợp trong tay Bảo Cầm là loại than kém chất lượng nhất, không chỉ vụn mà còn cháy nhanh, khói nhiều, nếu dùng than này đốt lò sưởi có thể xông cả phòng ch.ảy nước mắt.

Đương nhiên, Bảo Cầm không muốn tiểu chủ nhà mình chịu thiệt.

Nàng muốn đổi số than kém chất lượng này, không cần đổi thành thứ tốt nhất, ít nhất phải là đồ mà điện Thanh Ca thường dùng.

Liễu Nhứ không chịu đổi.

Nàng hếch cằm, đắc ý nói "Đồ nên phát cho Tiêu lương đệ không thiếu món nào, tất cả đều ở đây, nếu ngươi chê mấy thứ này không tốt, thì đừng lấy nữa!"

Bảo Cầm rất tức giận "Các ngươi lấy chuyện công báo thù riêng!"

Liễu Nhứ cười lạnh "Ăn có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bậy, nương nương chúng ta làm theo quy tắc. Nếu ngươi nói bậy, hủy hoại thanh danh của Trắc phi nương nương, đừng trách chúng ta không khách khí, chiếu theo cung quy, cung nữ nói bậy về chủ tử sẽ bị vả miệng!"

Bảo Cầm giận đỏ mặt, còn muốn nói gì đó, thì bị Thanh Tùng ngăn lại.

Thanh Tùng nhỏ giọng khuyên "Nơi này là điện Ngọc Liên, là địa bàn của bọn họ, nếu làm ầm ĩ, chúng ta sẽ chịu thiệt, chúng ta trở về trước xem tiểu chủ nói thế nào đã?"

Bảo Cầm đành kìm nén tức giận trong lòng.

Nàng bảo Thanh Tùng chuyển hết những thứ này về.

Liễu Nhứ cố ý cao giọng để nói cho người khác nghe.

"Có một số người, rõ ràng chỉ là gà rừng, lại xem mình như phượng hoàng, còn nghĩ những thứ tốt trên đời này đều phải cho mình dùng, đúng là không biết tự lượng sức! Hôm nay ta chỉ muốn bọn họ nhìn rõ thân phận của mình, gà rừng thì là gà rừng, vĩnh viễn không thể biến thành phượng hoàng!"

Người các cung khác sợ đắc tội Bạch trắc phi, sau này sẽ không nhận được đồ tốt, nhao nhao phụ họa theo, khen Liễu Nhứ tỷ tỷ nói đúng.

Bảo Cầm tức muốn chết.

Nếu không phải Thanh Tùng kéo nàng lại, nàng đã xông tới xé rách miệng Liễu Nhứ kia rồi!

Khi hai người đi xa, Liễu Nhứ mới im lặng, đắc ý trở về.

Bạch trắc phi đang pha trà, động tác thành thạo uyển chuyển.

Liễu Nhứ cười nói "Nương nương, nô tỳ đã làm theo lời dặn của người, phân phát bổng lộc của tháng này rồi."

Bạch trắc phi "Người của điện Thanh Ca có nói gì không?"

"Bảo Cầm kia xem ra rất tức giận, nhưng có thể làm gì chứ? Ai bảo chủ tử nàng ta chỉ là Lương đệ, thấp hơn nương nương một bậc, dù tức giận cũng chỉ có thể nhịn thôi."

Bạch trắc phi khẽ cười.

Nàng sớm đã biết chuyện Thái tử tạm thời không thể cưới Thái tử phi, nói cách khác, về sau nàng và Lý trắc phi sẽ là hai người có địa vị cao nhất trong hậu viện Đông cung.

Dù Tiêu lương đệ được sủng ái, sau cùng cũng phải cúi đầu trước nàng thôi.

Liễu Nhứ hơi lo lắng "Nếu Tiêu lương đệ đi cáo trạng với Thái tử thì sao?"

Bạch trắc phi bình tĩnh nói "Đến lúc đó, ta chỉ cần nói mình không cẩn thận nhầm lẫn, rồi nhỏ nhẹ nói vài câu, chuyện này sẽ qua thôi."

Đây cũng không phải chuyện gì to tát, hơn nữa nàng là nữ nhi của Thái phó, về tình về lý Thái tử sẽ không so đo chuyện này với nàng.

Chương 245: Sẽ gặp vận may

Nếu Tiêu lương đệ không phục, khăng khăng làm lớn chuyện này. Vậy thì càng tốt. Bạch trắc phi có thể lợi dụng tình thế đó, giả vờ tức giận rồi bệnh cũ tái phát, kế đó đến chỗ Hoàng hậu giả vờ đáng thương, để Hoàng hậu biết Tiêu lương đệ ngang ngược, không xem ai ra gì.

Với tính tình của Tần hoàng hậu, bà ấy nhất định sẽ ra tay xử lý nữ nhân không an phận như Tiêu lương đệ.

Khi đó, cả Thái tử cũng không cứu được Tiêu lương đệ.

……

Bảo Cầm và Thanh Tùng mang rất nhiều thứ về điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề vừa ăn trái cây vừa đọc sách, thấy Bảo Cầm đằng đằng sát khí, nàng tò mò hỏi.

“Ai chọc em thế?”

Bảo Tần tức giận kể lại toàn bộ.

Nàng chỉ vào đống đồ bên cạnh nói “Những thứ này vốn không dùng được, Liễu Nhứ cố ý đưa cho chúng ta, rõ ràng là cố ý làm chọc tức chúng ta, thật quá đáng!”

Tiêu Hề Hề an ủi “Nào, ăn trái cây cho bình tĩnh, chúng ta không so đo với bọn họ.”

Bảo Cầm không chịu ăn.

“Tiểu chủ, chuyện này có lần một sẽ có lần hai, hôm nay để bọn họ bắt nạt, ngày mai bọn họ sẽ tiếp tục bắt nạt chúng ta, nhất định phải cho bọn họ biết, điện Thanh Ca không dễ bắt nạt như vậy!”

Tiêu Hề Hề ném trái cây vào miệng nàng “Vậy em muốn làm gì?”

“Đi cáo trạng với Thái tử Điện hạ, bảo Điện hạ làm chủ cho chúng ta!”

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Đợi Thái tử đến điện Thanh Ca, ta sẽ nói với ngài ấy.”

Bảo Cầm lại nói “Phải đợi đến khi nào? Sắt phải rèn lúc còn nóng, chúng ta mang những thứ này tới nói lý với Thái tử, tốt nhất là bây giờ đổi hết mấy thứ này, chờ lấy được than quả mộc, chúng ta có thể làm thịt nướng.”

Tiêu Hề Hề nghe thấy hai từ ‘thịt nướng’, thì đột nhiên tới tinh thần.

Đã lâu nàng không ăn lẩu, bây giờ nghĩ lại có hơi thèm.

“Đi đi đi, chúng ta đi tìm Thái tử!”

Bảo Cầm kéo nàng lại, ấn nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm rồi gọi cung nữ chải tóc trang điểm cho nàng.

Tiêu Hề Hề “Ta chỉ đi nói chuyện một chút, nói xong sẽ về, không cần khoa trương vậy chứ?”

Bảo Cầm vừa chọn y phục, vừa sốt sắng nói “Người đi gặp Thái tử, đương nhiên phải mặc đẹp chút, như vậy Thái tử càng sủng ái người. Nói không chừng lúc đó người còn phải đối chất với Bạch trắc phi, người càng phải trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, tuyệt đối không được để nàng ta lấn áp người!”

Trong hậu cung này, dung mạo chính là vũ khí lớn nhất của nữ nhân, các phi tần trong cung biết rõ điểm này, bình thường đều

cố gắng trang điểm cho bản thân, hận không thể biến nhan sắc chỉ có tám bảy điểm thành dung mạo xinh đẹp hoàn hảo.

Chỉ có Tiêu lương đệ cá muối này là ngoại lệ, mỗi ngày ngoài ăn ăn uống uống, thì lăn ra ngủ hay đọc sách truyện, không cần trang điểm thì không trang điểm, lười đến mức người ta cạn lời.

Cung nữ dùng tốc độ nhanh nhất trang điểm cho Tiêu lương đệ.

Khi bước qua ngưỡng cửa, Tiêu Hề Hề có cảm ứng trong lòng.

Nàng thầm bói một quẻ, hôm nay ra ngoài sẽ gặp vận may.

Nhưng vì tự bói cho mình, không thể bói quá chính xác, cũng không biết là vận may gì.

Bảo Cầm dìu Tiêu Hề Hề ngồi lên kiệu, Thanh Tùng và tiểu thái giám khác xách y phục vải vóc, than củi và những thứ khác theo sau.

Một nhóm người đến cổng cung Minh Quang.

Thường công công ra nghênh đón, hành lễ cười nói "Tiểu chủ đến rồi, mau vào đi, Điện hạ đang đánh cờ với Tiểu quận vương ở bên trong."

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Vết thương của ngươi đã khỏi chưa?"

"Đa tạ tiểu chủ quan tâm, nô tài đã khỏe rồi."

Chương 246: Hai nữ tranh một nam

Hôm qua, Thường công công tiếp tục quay về bên cạnh Thái tử làm việc.

Bây giờ thấy Thường công công lại được Thái tử trọng dụng, những người trước kia cười nhạo hắn bị Thái tử vứt bỏ, đều cảm thấy xấu hổ như bị người khác tát vào mặt.

Một số người da mặt mỏng không dám ló ra trước mặt Thường công công.

Nhưng cũng có nhiều người mặt dày, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lại cố gắng lấy lòng Thường công công.

Thường công công đã quen tình người ấm lạnh, hắn cũng chẳng quan tâm lắm, nên làm thế nào thì làm thế ấy.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc dặn dò "Thường công công, ngươi nhất định phải chăm sóc tốt bản thân, đừng bị thương hay bị bệnh gì nữa đó."

Nàng không muốn bị Thái tử bắt làm cu li tạm thời nữa.

Thường công công cảm động "Đa tạ tiểu chủ quan tâm, tiểu chủ cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt."

Hắn dẫn Tiêu lương đệ vào cung Minh Quang.

Nhiếp Trường Bình thấy nàng đến, như thể nhìn thấy cứu tinh, tức thì nhảy dựng lên.

"Tiêu lương đệ mau tới giúp ta chơi ván cờ này, ta lại sắp thua rồi!"

Tiêu Hề Hề đi tới xem "Là cờ tướng à."

Nhiếp Trường Bình sốt sắng nhìn nàng "Cô biết chơi không?"

Tiêu Hề Hề duỗi hai ngón tay trắng nõn "Hai hộp bánh ngọt Tô Hương Đường."

"Đồng ý!"

Tiêu Hề Hề ngồi xuống vị trí của Nhiếp Trường Bình vừa nãy, đầu tiên nàng xem xét cục diện bàn cờ, sau đó cầm con xe đi một bước.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Sao tự dưng nàng tới đây?"

Tiêu Hề Hề bình tĩnh nói "Thần thiếp bị người khác bắt nạt, nên đến cáo trạng với Điện hạ."

Nhiếp Trường Bình chính nghĩa nói "Ai dám bắt nạt Tiêu lương đệ của chúng ta? Cô nói ta biết, ta lập tức đi đánh gã để trút giận!"

"Là Bạch trắc phi."

Nhiếp Trường Bình từng gặp Bạch trắc phi, biết nàng là nữ nhi của Thái phó.

Y gãi gãi đầu, hơi bất đắc dĩ "Bạch trắc phi là nữ nhân của Thái tử, ta là người ngoài không tiện xen vào, để Điện hạ trút giận giúp cô vậy."

Lạc Thanh Hàn vừa di chuyển quân cờ vừa nói "Bạch trắc phi lại làm gì nàng?"

Tiêu Hề Hề kể lại chuyện Bạch trắc phi lấy chuyện công báo thù riêng, cho Thái tử xem mấy món đồ kém chất lượng, để chứng minh những gì nàng nói là sự thật.

Lạc Thanh Hàn chỉ nhìn thoáng qua rồi quay đi.

Hắn dùng con xe ăn mất con tượng của nàng, bình tĩnh nói "Nàng sắp thua rồi."

"Không, là người thua."

Tiêu Hề Hề nói xong, dùng con pháo ăn ngược lại con xe của hắn, chiếu tướng hắn.

Lạc Thanh Hàn xem con tướng của mình, nếu tránh con pháo của nàng, sẽ bị con mã của nàng ăn mất, ngược lại cũng như vậy.

Hắn nghiêm mặt nói "Ta thua rồi."

Nhiếp Trường Bình tán thưởng "Tiêu lương đệ giỏi quá!"

Tiêu Hề Hề cười đắc ý.

Khi nàng cười, có lúm đồng tiền ở hai bên miệng, nhìn rất đẹp.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Muốn ta giúp nàng trút giận?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Muốn!"

"Vậy nàng còn dám thắng ta?"

"……"

Thái tử sao nhỏ nhen thế ~

Tiêu Hề Hề ấm ức nói "Vậy chơi thêm một ván, thần thiếp để người thắng."

Lạc Thanh Hàn nhéo nhéo mặt nàng "Ta không cần nàng nhường."

Hắn gọi Thường Hỉ.

"Ngươi đến điện Ngọc Liên, gọi Bạch trắc phi sang đây."

“Vâng.”

Thường công công đến điện Ngọc Liên.

Lạc Thanh Hàn vô cảm nhìn Tiểu quận vương.

“Nơi này không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi có thể về.”

Nhiếp Trường Bình cười hì hì nhìn hắn nói “Ta về cũng không có gì làm, người cho ta ở lại đây một lát đi.”

Y rất muốn xem Thái tử sẽ làm sao với hai phi tần.

Cuối cùng là thiên vị nữ nhi của ân sư?

Hay là thiên vị nữ nhân mình thích đây?

Hai nữ tranh một nam, cốt truyện này nghĩ thôi cũng thấy máu chó rồi í!

Lạc Thanh Hàn cười lạnh một tiếng, nhìn thấu tâm tư của y.

“Ngươi muốn tự mình về? Hay để Ngọc Lân vệ đánh ngất rồi khiêng ngươi về?”

Chương 247: Thầm mỉa mai

Nhiếp Trường Bình "……"

Ác … ác vậy sao?

Nếu để Ngọc Lân vệ đánh ngất rồi khiêng về, hình tượng tiểu bá vương trong kinh của y há chẳng phải sụp đổ thành đồ cặn bã sao? Sau này bảo y làm sao lăn lộn trong Thịnh Kinh này nữa?

Nhiếp Trường Bình cười khan hai tiếng "Ha ha, Điện hạ thật biết nói đùa, ta có tay có chân, dĩ nhiên phải tự mình về."

Y không nỡ đứng dậy.

Tiêu Hề Hề nhắc nhở "Nhớ bánh ngọt Tô Hương Đường đấy!"

"Biết rồi."

Nhiếp Trường Bình đi không bao lâu, Bạch trắc phi đã tới cung Minh Quang.

Hôm nay nàng mặc váy dài tay lụa trắng, trên mặt chỉ vẽ lông mày, không tô môi, sắc mặt hơi tái nhợt, cùng với thân hình mảnh khảnh, thoạt nhìn có vẻ yếu ớt.

So với Tiêu lương đệ ăn mặc đẹp đẽ, Bạch trắc phi giống như đóa hoa nhỏ mỏng manh, hiền lành yếu ớt, khiến người ta thấy thương.

Thấy vậy, Bảo Cầm tức giận, tính sai rồi!

Nàng lại quên thuộc tính bạch liên hoa của Bạch trắc phi.

Nếu biết sớm Bạch trắc phi giả vờ yếu đuối, nàng sẽ không để Tiêu lương đệ trang điểm xinh đẹp như vậy.

Lúc này Tiêu lương đệ càng xinh đẹp, càng như lên mặt nạt người, ngược lại Bạch trắc phi trở thành nữ tử đáng thương bị bắt nạt.

Trên đời này ai cũng thường nghiêng về phía yếu hơn, yếu đuối của Bạch trắc phi hoàn toàn đáp ứng điều kiện này.

Bạch trắc phi đẩy Liễu Nhứ bên cạnh ra, tiến lên uyển chuyển hành lễ "Bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt hỏi "Biết tại sao ta gọi nàng tới không?"

"Thần thiếp không biết, mong Điện hạ nói rõ."

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu lương đệ, Tiêu lương đệ lại nhìn Bảo Cầm.

Bảo Cầm kể lại toàn bộ quá trình đến điện Ngọc Liên nhận bổng lộc.

Lúc đó rất nhiều người có mặt, nói dối rất dễ bại lộ, nàng nói đều là sự thật, không thêm bớt lời nào.

Nàng nói xong, Bạch trắc phi nhẹ nhàng nói.

"Thì ra là vì chuyện nhỏ như vậy, có lẽ do người của ta quá bận, lúc phát đồ sơ ý lẫn vào một ít phế phẩm, lát nữa ta sai người đổi lại là được."

Bảo Cầm vốn tưởng đối phương sẽ ngụy biện trốn tránh, nàng còn định bắt bẻ, nhưng không ngờ đối phương dễ dàng nhận lỗi như vậy.

Là nàng bực bội như đánh vào vải bông, cảm thấy rất khó chịu.

Bạch trắc phi nhìn Tiêu lương đệ, khẽ nhíu mày, bất lực trách móc.

“Tiêu muội muội, nếu muội thấy đồ không hợp ý, có thể trực tiếp nói với ta, ta sẽ cho người đổi, muội hà tất vì chuyện nhỏ như vậy làm phiền Thái tử Điện hạ? Điện hạ vừa khỏi bệnh, thân thể còn rất yếu, là lúc cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng, Tiêu muội muội làm vậy quả thật không ổn.”

Lời của nàng có vẻ độ lượng đúng mực, nhưng thực chất đang thầm mỉa mai Tiêu lương đệ nhỏ nhen, chỉ vì chút đồ mà so đo từng li từng tí, thậm chí còn quấy rầy Thái tử nghỉ ngơi, thật không ra thể thống gì.

Bảo Cầm muốn phản bác.

Nhưng nàng là cung nữ, lúc này không tiện xen vào, nếu không sẽ khiến người khác nghĩ Tiêu lương đệ dạy dỗ nàng không tốt.

Nàng kìm nén đỏ cả mặt.

Tiêu Hề Hề không thấy tức giận, nàng nói “Nếu tỷ tỷ đã đồng ý đổi, vậy thì đổi nhanh đi.”

Đổi đồ xong, nàng có thể về ăn thịt nướng.

Bạch trắc phi bất đắc dĩ nói “Muội muội đúng người có tính gấp gáp, cũng không xem bây giờ là lúc nào, mặt trời sắp lặn, bên Thiếu phủ hẳn là đã khóa kho rồi, ngày mai ta sẽ cho người tới đó đổi cho muội.”

Chương 248: Nàng tuyệt đối không nhượng bộ

Tiêu Hề Hề hít hít mũi, có hơi không muốn "Còn phải đợi đến ngày mai …"

Bạch trắc phi dùng tay che ngực, lộ ra vẻ buồn bã đau thương "Muội muội sao lại gấp như vậy? Lẽ nào sợ ta tham lam chút đồ đó của muội sao?"

Đối phương còn chưa trả lời, nàng lại ngẩng đầu, giả vờ mạnh mẽ nói.

"Muội yên tâm, nếu Thái tử Điện hạ đã giao quyền quản lý nội vụ của Đông cung cho ta, ta sẽ không làm Điện hạ thất vọng, nên phát cho muội bao nhiêu thì sẽ phát bấy nhiêu."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Nhưng tối nay ta cần dùng gấp."

Nàng đang chờ dùng than quả mộc nướng thịt đấy!

Chuyện này liên quan đến việc tối nay nàng có được ăn thịt nướng ngon hay không, nàng tuyệt đối không nhượng bộ.

Sắc mặt Bạch trắc phi càng tái nhợt, giống như tiểu cô nương đáng thương bị người bắt nạt, oán trách nói.

"Muội muốn ta bây giờ đến Thiếu phủ sao? Muội có biết Thiếu phủ bao xa không? Bây giờ qua đó sợ là trời đã tối rồi. Sức khỏe ta không tốt, nếu bị nhiễm gió lạnh, bệnh của ta chắc chắn sẽ càng nặng hơn."

Nàng nói xong liền cúi đầu ho nhẹ, bờ vai gầy cũng theo đó run lên.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng lùi lại giữ khoảng cách.

Lạc Thanh Hàn chú ý tới động tác của nàng, nhỏ giọng hỏi "Nàng làm gì vậy?"

Tiêu Hề Hề thì thầm "Thần thiếp sợ nàng ta ho ra nước bọt bắn lên người."

Lạc Thanh Hàn tưởng tượng theo lời của nàng, cảm thấy khá ghê tởm.

Thế là hắn cũng tránh sang một bên.

Bạch trắc phi "……"

Nàng thật sự bị phản ứng của hai người này chọc cho tức chết!

Thấy nàng bệnh, hai người này chẳng những không quan tâm mà còn chê nàng ở bẩn!

Rốt cuộc hai người này có lương tâm không?

Bạch trắc phi cả giận, khuôn mặt nhỏ nhắn càng tái nhợt.

Sợ lại bị Thái tử cự tuyệt, nàng chỉ đành nén lại cơn ho, nhíu mày thật chặt, ôm tim thở hổn hển, như thể không thở nổi.

Tiêu Hề Hề khá ngạc nhiên, nữ nhân này không chỉ mắc bệnh phổi, còn mắc bệnh hen suyễn, nhìn cách nàng che tim, hình như còn mắc bệnh tim.

Nàng không khỏi thở dài.

Lạc Thanh Hàn "Nàng thở dài cái gì?"

Tiêu Hề Hề chân thành nói "Thần thiếp thật bội phục Bạch tỷ tỷ, trên người nhiều bệnh như vậy, vẫn kiên trì sống đến bây giờ, quả thật là tấm gương người tàn tật chí kiên cường mẫu mực!"

Lần đầu tiên Lạc Thanh Hàn biết người tàn tật chí kiên cường có thể sử dụng thế này.

Bạch trắc phi "……"

Ta thật sự cảm ơn lời khen của ngươi!

Thấy thân thể Bạch trắc phi bắt đầu run rẩy, dường như có thể ngã bất cứ lúc nào, Liễu Nhứ vội đỡ nàng, đồng thời lấy một bình đan dược từ trong ngực, đổ ra một viên, đút cho Bạch trắc phi.

Làm xong, Liễu Nhứ quay đầu nhìn Tiêu lương đệ, ngấn nước mắt oán trách "Lương đệ, người thật sự rất quá đáng!"

Tiêu Hề Hề ngẩn tò te vì cái nồi lớn từ trên trời rơi xuống.

Nàng đã làm gì? Sao lại quá đáng?

Nàng không phải vừa khen Bạch trắc phi à?

Khen người ta là sai hả?

Liễu Nhứ khá xúc động, như thể đã phải chịu ấm ức rất nhiều.

"Tối qua, Trắc phi nương nương và Trần lương viên đặc biệt đến điện Thanh Ca thăm người, người chẳng những không cảm kích mà còn nặng lời với Trắc phi nương nương và Trần lương viên, Trắc phi nương nương rất giận người, sau khi về thì cảm thấy không khỏe. Nhưng dù vậy, Trắc phi nương nương vẫn lê thân thể ốm yếu đích thân kiểm tra đồ vật Thiếu phủ đưa tới, dặn dò nô tỳ hôm nay phải phân phát đúng hạn cho các cung, không phụ lòng tin của Thái tử Điện hạ. Trắc phi nương nương dốc sức vì Thái tử Điện hạ, nhưng vẫn bị người khác hiểu lầm, nghi ngờ nương nương lấy chuyện công báo thù riêng, nô tỳ nhìn mà thấy khó chịu trong lòng! Dù hôm nay có bị trách phạt, nô tỳ cũng phải nói hết những lời này, trả lại sự trong sạch cho Trắc phi nương nương!"

Chương 249: Thật không công bằng

Hai mắt Bạch trắc phi đỏ hoe liên tục lắc đầu, yếu ớt nói "Liễu Nhứ, ngươi đừng nói nữa, đây là chuyện ta nên làm, ta không oán trách ai hết."

"Nương nương, người đừng tốt bụng như vậy nữa, người càng tốt bụng, bọn họ càng nghĩ người dễ bắt nạt!"

"Không, bọn họ không bắt nạt ta, là ta làm không tốt, là lỗi của ta."

"Nương nương, người đừng nói như vậy, hu hu hu!

Liễu Nhứ vừa khóc vừa nói.

Bạch trắc phi bên cạnh dường như cũng không kìm được nữa, khẽ nức nở.

Tiêu Hề Hề chả hiểu gì.

Sao hai người này đang nói mà khóc ngang vậy?

Nàng chỉ muốn mấy cân than quả mộc nướng thịt thôi mà, đâu phải muốn xẻo thịt bọn họ, cần khóc thảm thế không?

Bạch trắc phi và Liễu Nhứ còn đang khóc, thoạt nhìn như tiểu cô nương đáng thương bị bắt nạt không dám phản kháng.

Các nàng khóc lóc làm Lạc Thanh Hàn đau đầu, trầm giọng cắt ngang tiếng khóc.

"Được rồi, im lặng đi."

Bạch trắc phi và Liễu Nhứ lúc này mới ngừng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn Thái tử.

Liễu Nhứ khẩn cầu "Điện hạ, người nhất định phải làm chủ cho Trắc phi nương nương!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ta tưởng sau bài học lần trước, ngươi có thể quản miệng của mình cho tốt, nào ngờ ngươi lại quên nhanh như vậy, chủ tử nói chuyện cũng dám xen vào, xem ra ngươi không muốn cái miệng này nữa rồi."

Liễu Nhứ rùng mình, trải nghiệm đau đớn bị tát lần trước lại hiện lên trong đầu.

Nàng quỳ bụp xuống, run rẩy không ngừng.

"Nô tỳ biết sai rồi, xin Điện hạ khai ân!"

Bạch trắc phi nước mắt lưng tròng cầu xin "Điện hạ, cầu xin người nể tình Liễu Nhứ một lòng hộ chủ, tha cho nàng lần này."

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Sai một lần là do nô tỳ không hiểu chuyện, sai hai lần là do chủ tử dạy không tốt, ta nên phạt nàng mới đúng."

Thân thể Bạch trắc phi cứng đờ, trong lòng bắt đầu hoảng loạn.

Nàng cố nén sợ hãi trong lòng, ấm ức nói "Thần thiếp có lỗi, bằng lòng chịu phạt."

Lạc Thanh Hàn "Niệm tình nàng sức khỏe không tốt vẫn quản lý nội vụ Đông cung, ta tha cho nàng lần này."

Bạch trắc phi vui mừng khôn xiết, trên mặt mang theo nụ cười "Đa tạ Điện hạ!"

"Sức khỏe của nàng xem ra còn kém hơn trước, là lỗi của ta, không nên khiến nàng lao tâm như vậy."

Bạch trắc phi lấy khăn lụa lau nước mắt, nhẹ giọng nói "Đa tạ Điện hạ quan tâm, đây là bệnh cũ của thần thiếp rồi, thái y nói chỉ cần thần thiếp tịnh dưỡng cho tốt là được."

Lạc Thanh Hàn tán thành "Nàng thế này quả thật cần tịnh dưỡng cho tốt."

Được người mình yêu quan tâm, tất cả oán hận và sợ hãi trong lòng Bạch trắc phi tiêu tan, chỉ còn lại vui sướng và đắc ý.

Quả nhiên, nữ nhân mà Thái tử quan tâm nhất chính là nàng!

Dù Thái tử thỉnh thoảng sủng ái nữ nhân khác, cũng không ai có thể thay thế vị trí của nàng trong lòng Thái tử.

Nàng định nhân cơ hội nói thêm vài câu, để Thái tử càng thương nàng hơn, nhưng lại nghe Thái tử nói tiếp.

"Từ nay về sau, nàng cứ tịnh dưỡng trong điện Ngọc Liên, nội vụ trong Đông cung tạm thời giao cho Tiêu lương đệ quản lý."

Cả Bạch trắc phi và Tiêu Hề Hề đều sững người.

Bạch trắc phi trợn to hai mắt không tin được, sắc mặt tái nhợt tràn đầy hoảng loạn.

Nàng không ngờ Thái tử sẽ nói những lời vô tình như vậy.

Nàng cần mẫn quản lý Đông cung cho Thái tử, dù không có công lao cũng có khổ lao, kết quả chỉ vì nàng làm khó Tiêu lương đệ một chút, Thái tử liền muốn thu lại quyền lực của nàng.

Chẳng lẽ ở trong mắt Thái tử, vất vả bấy lâu nay nàng bỏ ra không có chút giá trị nào sao?

Thật không công bằng!

Chương 250: Thăng chức

Tiêu Hề Hề cũng hoảng loạn không kém.

Nàng chỉ muốn mấy cân than quả mộc thôi, sao lại gặp phải chuyện phiền phức vậy chứ?

Ăn một bữa thịt nướng khó vậy sao? Nàng không ăn nữa là được chứ gì?

Bạch trắc phi lại bắt đầu khóc.

Tiêu Hề Hề cũng khóc.

Bạch trắc phi "Hu hu hu, ngươi được lợi lớn như vậy, có gì hay mà khóc?"

Tiêu Hề Hề "Hu hu hu, ta chả cần cái lợi này!"

Bạch trắc phi cảm thấy Tiêu lương đệ được lợi mà còn kể khổ, trong lòng càng hận nàng hơn.

Bạch trắc phi nước mắt lưng tròng nhìn Thái tử, hờn tủi hỏi.

"Thần thiếp không hiểu, thần thiếp làm sai chuyện gì, mà Điện hạ lại quyết định như vậy?"

Lạc Thanh Hàn mặt vô cảm nhìn nàng "Ta làm vậy là để nàng tịnh dưỡng sức khỏe cho tốt."

"Không, Điện hạ vốn không phải vì thần thiếp, Điện hạ thiên vị Tiêu lương đệ! Nàng ta chỉ là một Lương đệ mà thôi, dựa vào đâu mà vượt qua thần thiếp quản lý nội vụ Đông cung? Thần thiếp không phục!"

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút, đồng ý nói "Nàng nói đúng, thân phận Lương đệ hơi thấp thật."

Bạch trắc phi còn tưởng hắn đổi ý, trong lòng mừng rỡ, vừa định lên tiếng, lại nghe hắn thản nhiên nói một câu.

"Thế nâng Tiêu lương đệ lên một bậc, từ nay về sau nàng ấy sẽ là Trắc phi."

Tất cả mọi người trong phòng sững sờ.

Bao gồm cả bản thân Tiêu Hề Hề.

Nàng … nàng được thăng chức sao?

Đây là chuyện tốt nha!

Khó trách trước khi ra ngoài nàng đã linh cảm mình sẽ gặp vận may, vận may chính là đây!

Bạch trắc phi là người phản ứng đầu tiên, nàng ôm ngực không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt đẫm lệ, giống như đóa hoa trắng mỏng manh đung đưa trong gió.

"Điện hạ, nếu người chê thần thiếp làm không tốt, muốn thu lại quyền lực, thần thiếp không oán than gì. Dù gì thần thiếp cũng là nữ nhân của người, người muốn xử lý thần thiếp thế nào cũng không thành vấn đề, nhưng người không thể vì tức giận thần thiếp mà tùy tiện nâng phẩm cấp của Tiêu lương đệ! Trong cung không có quy tắc như vậy! Nếu người khác biết chuyện này nhất định sẽ không phục, xin người suy nghĩ lại!"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nàng nghĩ nhiều rồi, chuyện này không liên quan đến nàng, sở dĩ ta phong Tiêu lương đệ làm Trắc phi, là vì nàng ấy tận tình chăm sóc lúc ta bị bệnh. Nàng ấy làm tốt, nên được thưởng, chuyện này có gì sai sao?"

Bạch trắc phi nghẹn lời.

Nàng càng thấy ấm ức hơn.

Ban đầu nàng cũng xin được chăm sóc Thái tử nhưng bị từ chối.

Tiêu lương đệ không làm gì cả, chỉ may mắn nhặt được lợi, có gì để thưởng?

Lạc Thanh Hàn như không nhìn thấy đối phương ấm ức, giọng điệu của hắn vẫn bình lặng như nước.

“Vốn ta định hai ngày sau sẽ tuyên bố chuyện này, nếu sức khỏe của nàng không tốt, không thể quản lý nội vụ Đông cung, vậy ta nói chuyện này cho nàng biết trước, chờ nàng chuyển giao nội vụ Đông cung xong, thì có thể yên tâm tịnh dưỡng rồi.”

Bạch trắc phi làm sao có thể yên tâm?

Nàng vốn muốn dùng chức quyền của mình khiến Tiêu lương đệ chịu thiệt, để Tiêu lương đệ biết rõ bản thân có địa vị thế nào, đừng ỷ được sủng ái mà không coi ai ra gì.

Ai ngờ Thái tử lại sủng ái Tiêu lương đệ đến mức như vậy, chẳng những kh250ông phạt nàng ta, thậm chí còn phong nàng ta làm Trắc phi.

Ngay cả quyền lực trong tay Bạch trắc phi cũng bị nhét vào tay Tiêu lương đệ.

Dựa vào đâu chứ?

Bạch trắc phi không cam lòng, đấu tranh nói “Phong Trắc phi không phải chuyện nhỏ, Điện hạ không nên bẩm báo Hoàng hậu một tiếng sao?”

Chương 251: Đê tiện

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Chuyện này ta tự có tính toán, không cần nàng lo, về điện Ngọc Liên của nàng đi, sau này không có chuyện gì thì bớt ra ngoài, tránh nhiễm gió lạnh lại sinh bệnh."

Thấy Thái tử hạ quyết tâm, Bạch trắc phi biết chuyện này đã định, dù có không cam lòng, cũng đành ngậm nước mắt lui ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, Tiêu Hề Hề liền mở miệng nói.

"Điện hạ, thần thiếp không được đâu!"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Có gì mà không được?"

"Thần thiếp quản không nổi nội vụ Đông cung, người vẫn nên để người khác quản những chuyện này đi."

Nàng chỉ muốn an ổn làm một con cá muối, không muốn làm quản gia.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nàng không phải còn có Bảo Cầm sao? Nàng có thể nhờ Bảo Cầm giúp nàng quản lý nội vụ."

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Mỗi ngày Bảo Cầm đều phải chăm sóc thần thiếp, còn bận những chuyện khác, đã vất vả lắm rồi, không có thời gian quản chuyện khác."

"Sao nàng không hỏi Bảo Cầm trước rồi mới quyết định?"

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Bảo Cầm đứng sau nàng, hỏi "Mấy

công chuyện nặng nhọc lại không có tiền công này, em chắc không muốn làm đâu nhỉ?"

Nào ngờ hai mắt Bảo Cầm sáng ngời, mạnh mẽ gật đầu "Nô tỳ muốn làm!"

Tiêu Hề Hề "……"

Vả mặt đến nhanh như lốc xoáy.

Nàng không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn sớm đã biết được kết quả này.

Quyền lực là thứ mê hoặc nhất trên đời này, chẳng ai không muốn.

Chỉ có Tiêu Hề Hề cá muối là một ngoại lệ.

Chính Bảo Cầm đồng ý, Tiêu Hề Hề còn có thể nói gì nữa, đành bất lực chấp nhận kết quả.

Lạc Thanh Hàn "Nếu gặp chuyện khó giải quyết, nàng có thể đến tìm ta, ta giúp nàng giải quyết."

Tiêu Hề Hề vẫn không hiểu lắm "Sao Điện hạ đột nhiên phong thần thiếp làm Trắc phi? Còn trao quyền quản lý nội vụ Đông cung cho thần thiếp?"

Vừa rồi Thái tử nói đây là phần thưởng cho nàng, nhưng nàng và Thái tử đều biết rất rõ, Thái tử bị bệnh từ đầu đến cuối chỉ là màn kịch, nàng chỉ phối hợp diễn với hắn, vốn không thể nói đến chuyện tận tâm chăm sóc.

Cho nên nàng rất tò mò, tại sao Thái tử lại đột nhiên cho một con cá muối như nàng làm Trắc phi?

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Sau này hẳn sẽ có vài người mới đến Đông cung, thay vì để những người có ý định xấu chiếm vị trí Trắc phi, chi bằng để nàng làm Trắc phi, so với

bọn họ, ta tin nàng hơn.”

Nghe vậy, Tiêu Hề Hề cười tươi như hoa.

Không uổng công thời gian qua nàng cố gắng lấy lòng Thái tử, cuối cùng Thái tử đã coi nàng như người của mình rồi.

Tiêu Hề Hề ưỡn b.ộ ngực nhỏ của mình, chắc chắn hứa hẹn.

“Điện hạ yên tâm đi, thần thiếp nhất định sẽ giúp người chiếm vị trí Trắc phi này, ai đến cũng không cho!”

Nhìn ánh mắt sáng ngời của nàng, tâm tình Lạc Thanh Hàn phức tạp, hỏi “Nàng không tức giận sao?”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Tức giận chuyện gì?”

“Ta lợi dụng nàng cân bằng thế lực ở hậu viện Đông cung, ta biến nàng thành con cờ trong tay, nàng không tức giận sao?”

Tiêu Hề Hề nắm tay hắn, nghiêm túc nói “Thần thiếp chưa từng sợ bị Điện hạ lợi dụng, thần thiếp sợ chính là không có giá trị để người lợi dụng.”

Tim Lạc Thanh Hàn đập lỡ một nhịp.

Trong cung đầy toan tính này, ai cũng tìm mọi cách mưu cầu lợi ích cho mình, chỉ có nữ nhân trước mặt hắn là khác, nàng bày tất cả trước mặt hắn, bằng lòng để hắn lợi dụng.

Nàng càng thẳng thắn, hắn càng có vẻ đê tiện.

Chương 252: Người phải ráng phấn đấu lên

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng nói "Sao nàng lại ngốc như vậy?"

Tiêu Hề Hề không vui rồi.

"Thần thiếp tốt với người như vậy, người không khen thần thiếp, còn mắng thần thiếp ngốc? Hừ!"

Lạc Thanh Hàn nắm ngược lại tay nàng, giọng hơi khàn khàn "Sau này đừng ngốc như vậy, lỡ có người bán nàng thì sao?"

Tiêu Hề Hề hất cằm "Thần thiếp có thể bói toán, ai dám bán thần thiếp, thần thiếp có thể bán đối phương trước."

Lạc Thanh Hàn cạn lời.

Hắn hoàn toàn không có ý đó!

Hắn thở dài "Bỏ đi, nàng vui là được."

Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm rời khỏi cung Minh Quang, thì mặt trời đã lặn, sắc trời dần tối.

Bảo Cầm kích động không thôi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Vốn nàng chỉ muốn trút giận, để Bạch trắc phi và Liễu Nhứ biết người của điện Thanh Ca không dễ bắt nạt.

Ai ngờ chuyến đi này không chỉ vả mặt Bạch trắc phi và Liễu Nhứ, mà Tiêu lương đệ còn được phong làm Tiêu trắc phi, thậm chí quyền lực quản nội vụ Đông cung cũng rơi vào tay Tiêu trắc phi.

Sự báo đáp hào phóng như vậy thật sự ngoài sức tưởng tượng của Bảo Cầm.

Đến bây giờ nàng vẫn còn hơi mơ hồ, cả người như bước trên mây, có cảm giác hư ảo như đang mơ.

Tiêu Hề Hề thở dài "Bị tra tấn lâu như vậy, vẫn không thể lấy được than quả mộc, sợ là tối nay không được ăn thịt nướng rồi."

Bảo Cầm nghe vậy liền hoàn hồn, cười tít mắt nói "Ngày mai ăn thịt nướng cũng như nhau thôi, tối nay nô tỳ nấu cá chép chua ngọt cho người."

Tiêu Hề Hề nghĩ đến món cá chép chua ngọt thơm ngon, liền vui vẻ trở lại.

Thấy bộ dạng vui vẻ của Bảo Cầm, nàng không khỏi hỏi.

"Sao em lại vui đến vậy?"

Bảo Cầm hưng phấn nói "Người trở thành Trắc phi nương nương, còn quản lý nội vụ Đông cung, đối với chúng ta mà nói đây là chuyện lớn, nô tỳ đương nhiên rất vui mừng!"

Tiêu Hề Hề vỗ vai nàng, trịnh trọng nói "Nếu em vui như vậy, chuyện quản lý nội vụ Đông cung giao cho em, ta tin em có thể làm tốt."

Bảo Cầm dùng sức gật đầu "Được, được! Nô tỳ nhất định giúp người xử lý ổn thỏa nội vụ Đông cung!"

Gánh nặng trên người nàng như được trút bỏ, Tiêu Hề Hề chợt cảm thấy sảng khoái, cả người thoải mái hơn nhiều.

Bảo Cầm còn đang lẩm bẩm "Bây giờ người đã thành Trắc phi, tiếp quản nội vụ Đông cung, sau này các phi tần khác sẽ xem sắc mặt của người mà sống, không còn ai dám bắt nạt chúng ta nữa."

Nói đến đây, nàng dừng một chút, nhìn xung quanh xem có ai không, mới nhỏ giọng nói.

“Chúng ta cũng có thể lợi dụng chức quyền, âm thầm cài tai mắt các nơi trong Đông cung, như vậy sau này Đông cung xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ biết trước tiên, nếu có ai muốn hại người, chúng ta sẽ không quá bị động. Nếu sau này lập Thái tử phi, Thái tử phi cũng không dám tùy tiện chọc vào người, đây là nắm quyền trong tay, không cần hoảng sợ, hi hi hi.”

Tiêu Hề Hề khá ngạc nhiên.

Nàng không ngờ Bảo Cầm lại nghĩ xa như vậy.

Bảo Cầm ở cổ đại thật quá uổng phí rồi, nếu ở hiện đại, nàng sẽ là tài năng quản lý cấp cao!

Ánh mắt Bảo Cầm lấp lánh nhìn nàng “Thật ra kết quả tốt nhất chính là người trở thành Thái tử phi, cho nên người phải ráng phấn đấu lên, đừng để nữ nhân khác cướp đi ngôi vị Thái tử phi.”

Tiêu Hề Hề nhìn lên bầu trời “Chà, hoàng hôn hôm nay thật đẹp!”

“Tiểu chủ … à, bây giờ nên gọi người là nương nương rồi! Nương nương, người đừng chuyển đề tài, nô tỳ đang nghiêm túc thương lượng với người, người giờ đã là Trắc phi rồi, cách ngôi vị Thái tử phi chỉ có một bước, chúng ta cố gắng nỗ lực, nói không chừng có thể ngồi vào vị trí đó …”

Chương 253: Giả dối

Tiêu Hề Hề đột nhiên đỡ trán "A, đầu đau quá!"

Bảo Cầm lập tức ngừng lải nhải, lo lắng đỡ lấy nàng "Nương nương, người sao vậy? Có phải bệnh rồi không? Có cần mời thái y không?"

Tiêu Hề Hề dựa vào Bảo Cầm, yếu ớt nói "Ta không muốn gặp thái y, ta muốn trở về nằm."

"Được được được, nô tỳ dìu người về."

Bảo Cầm cẩn thận dìu nàng ngồi lên kiệu.

Về đến điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề nằm xuống giường, lập tức biến thành con cá muối trơn truột.

Bảo Cầm quan tâm hỏi "Người còn đau đầu không? Không cần mời thái y thật sao?"

Tiêu Hề Hề lười biếng nói "Không cần, ta nằm một lát sẽ không sao nữa, em làm việc của em đi, đừng quên cá chép chua ngọt của ta."

Bảo Cầm bất lực "Yên tâm, nhất định sẽ không quên."

Nàng cẩn thận đắp chăn cho Tiêu Hề Hề, sau đó quay người vào phòng bếp nhỏ làm việc.

Để ăn mừng việc Tiêu Hề Hề được phong thành Trắc phi, bữa tối hôm nay cực kỳ phong phú, miệng Tiêu Hề Hề đầy dầu mỡ, ăn rất đã ghiền.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thanh Hàn đến điện Nghị Sự bàn chuyện triều chính với phụ hoàng và Nội các đại thần như thường lệ, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử cũng có mặt.

Ba huynh đệ gặp nhau, phản ứng cũng khác nhau.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần vừa thấy Thái tử, thì lại nhớ đến màn nhận tội xấu hổ của mình, cảm thấy rất khó chịu.

Y lúng túng chắp tay chào Thái tử rồi quay mặt đi, không định nói chuyện với hắn.

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên vẫn điềm tĩnh tao nhã như trước.

Y cười hành lễ với Thái tử, quan tâm sức khỏe của Thái tử.

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên đáp vài câu.

Thoạt nhìn cảnh tượng này quả thật là huynh đệ hòa thuận, tôn trọng lẫn nhau.

Hoàng đế nhìn thấy cảnh này rất hài lòng, thậm chí còn khen ngợi vài câu.

Nội các đại thần cũng phụ họa tán thưởng vài câu.

Lạc Dạ Thần không được khen trong lòng ghen tị, thầm mắng, một lũ xu nịnh!

Lúc này Cam Phúc đi vào, cung kính nói "Bệ hạ, Cảnh thái phó và Đoan Quốc Công tới."

Hoàng đế "Bảo họ đến ngự thư phòng đợi trẫm."

"Vâng."

Nghị sự xong, mọi người rời đi, Hoàng đế ngồi long xa đến ngự thư phòng.

Thái tử sau khi rời điện Nghị Sư, đầu tiên là đến cung Trường

Lạc bái kiến Thái hậu, nhân tiện nhắc tới việc phong Tiêu Hề Hề làm Trắc phi.

Chỉ là Trắc phi, nghe thì vinh quang, chứ nói thẳng ra cũng chỉ là thiếp, Thái hậu không để ý chuyện nhỏ nhặt như vậy, nếu Thái tử tự mình đề nghị chuyện này, bà liền gật đầu đồng ý.

“Con tạm thời không thể cưới Thái tử phi, có thêm một Trắc phi cũng tốt, để các nàng giúp con quản lý chuyện trong Đông cung, để miễn sau này con đỡ phải lo.”

Lạc Thanh Hàn “Khiến Hoàng tổ mẫu lo lắng, là lỗi của tôn nhi.”

Thái hậu cười hiền lành “Con vẫn luôn là đứa trẻ hiểu chuyện, ai gia rất yên tâm về con, lần này con bị bệnh chịu không ít khổ, sau này phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng để bị bệnh nữa.”

“Tôn nhi nhớ rồi.”

Lạc Thanh Hàn rời cung Trường Lạc, thì đi đường vòng khác đến điện Tiêu Phòng.

Khác với Thái hậu nhân từ, Tần hoàng hậu vẫn lạnh lùng như vậy.

Lạc Thanh Hàn cung kính hành lễ thỉnh an.

Lễ nghi của hắn đều do Tần hoàng hậu dạy, mỗi bước đi đều dùng thước đo ước tính ra tiêu chuẩn, không thể có bất kỳ sai sót nào.

Trước đây, Tần hoàng hậu rất hài lòng với lễ nghi hoàn mỹ của hắn, nhưng bây giờ bà chỉ cảm thấy giả dối.

Quan hệ mẫu tử của bọn họ vốn đã rạn nứt, nhưng Thái tử vẫn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, bày ra lễ nghi hoàn mỹ của hắn, không chút sơ sót.

Chương 254: Ta không thua kém nàng ta

Tần hoàng hậu cảm thấy khó chịu, lười nói nhiều với hắn.

Lạc Khinh Hàn không có ý lạnh nhạt, cung kính hành lễ cáo từ, tao nhã xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng xa dần của hắn, Tần hoàng hậu cảm thấy có điều gì đó đang dần vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Bà cảm thấy hơi bất an.

Tần hoàng hậu gọi Trân Châu tới.

“Ngươi phái người xuất cung mời Tần đại phu nhân vào cung.”

“Vâng.”

……

Thường công công đến điện Thanh Ca với văn thư sắc phong Tiêu lương đệ làm Trắc phi, đồng thời mang theo hai rương lớn lụa là và trang sức vàng bạc.

“Chúc mừng nương nương, được phong làm Trắc phi.”

Tiêu Hề Hề nhận văn thư, cười nói “Làm phiền công công đã đến đây một chuyến.”

Bảo Cầm thức thời tặng một túi tiền làm lễ.

Thường công công lại nói “So với tiền, ta thích đồ ăn cô nấu hơn, canh gà lần trước cô đưa cho ta ăn rất ngon.”

Bây giờ không có canh gà, nhưng Bảo Cầm làm rất nhiều bánh ngọt, chuẩn bị cho Tiêu trắc phi ăn nhẹ.

Bảo Cầm lấy một ít, bọc trong gói giấy, cho vào hộp gấm, đưa cho Thường công công.

Thường công công cười nói cảm ơn, rồi xách bánh ngọt rời đi.

Mọi người trong điện Thanh Ca vui mừng khôn xiết, nhao nhao chúc mừng Tiêu trắc phi.

Bảo Cầm lấy số tiền mừng chuẩn bị từ trước, phát cho mọi người.

Tin tức nhanh chóng truyền khắp Đông cung.

Trắc phi chỉ sau Thái tử phi, ba năm tới Đông cung sẽ không có Thái tử phi, điều đó có nghĩa là Tiêu trắc phi sẽ là một trong ba nữ nhân có địa vị cao nhất ở Đông cung.

Khi Lý trắc phi biết tin, nàng tức giận ném bút lông trong tay.

Gần đây nàng ngày đêm chép kinh, hai mắt đỏ ngầu, tinh thần rất tệ.

Lúc này vì tức giận, gương mặt nàng hơi méo mó, cả người nóng nảy.

“Tiêu Hề Hề chỉ là con gái của tướng quân tứ phẩm, không làm được chuyện gì đáng thưởng, không tài năng, không đức hạnh, vẻ ngoài tầm thường, dựa vào đâu mà được phong thành Trắc phi? Dựa vào đâu chứ?”

Ném bút lông đi, nàng vẫn chưa hết bực, liền quét kinh thư trên bàn xuống đất, cầm nghiên mực định đập xuống.

Thải Vân vội kéo nàng lại, khuyên nhủ “Nương nương đừng nóng giận, nghiên mực đập vỡ cũng không sao, nhưng nếu làm bẩn kinh thư, sẽ phải chép lại đó.”

Nghe vậy, Lý trắc phi dừng lại.

Khoảng thời gian này, nàng chép ngày chép đêm, chép đến hoa mắt chóng mặt suýt gãy cả tay, cuối cùng cũng chép xong sáu mươi lần, nếu phải chép lại, nàng thà chết còn hơn.

Nàng buông lỏng ngón tay, Thải Vân lấy nghiên mực đi.

Thải Vân cẩn thận đặt nghiên mực lên bàn, cúi xuống nhặt kinh thư và bút lông trên đất.

Lý trắc phi ngã xuống ghế sập, thất thần nói.

“Ta thật không hiểu, Thái tử rốt cuộc nhìn trúng điểm nào của nàng ta chứ?”

Ly trắc phi không khỏi lẩm bẩm.

“Luận tướng mạo, ta không thua kém nàng ta. Cầm kỳ thư họa, ta cũng hơn nàng ta, tại sao Thái tử lại thiên vị nàng ta như vậy? Thậm chí còn phong cho nàng ta làm Trắc phi, nếu cứ tiếp tục như thế, sau này nàng ta sẽ độc sủng Đông cung, vậy ta phải làm sao? Nửa đời sau lẽ nào phải sống như góa phụ sao?”

Thải Vân an ủi “Nương nương, luận tướng mạo hay tài năng, người đều không thua kém gì Tiêu trắc phi, nàng ta được Thái tử Điện hạ sủng ái là vì nàng ta tâm cơ thâm sâu. Người thử nghĩ mà xem, từ khi nàng ta đắc sủng, từng nữ nhân trong Đông cung này đều bại dưới tay nàng ta, cả Bạch trắc phi cũng không phải là đối thủ, có thể biết thủ đoạn của nàng ta lợi hại cỡ nào.”

Chương 255: Nói xấu sau lưng người khác

Lý trắc phi nghiến răng nghiến lợi.

“Ngươi nói đúng, Thái tử nhất định bị nàng ta lừa gạt, mới tin tưởng nàng ta. Chỉ cần vạch trần bộ mặt thật của nàng ta, để Thái tử biết nàng ta là một nữ nhân đê hèn vô sỉ, Thái tử sẽ chắc chắn sẽ ghét bỏ nàng ta.”

Thải Vân gật đầu “Cho nên, nương nương, người phải nhanh chóng ra ngoài, mới vạch trần bộ mặt của nàng ta được.”

Sau đó nàng đưa bút lông cho Lý trắc phi.

“Nương nương chép tiếp đi, chép xong chúng ta có thể ra ngoài rồi.”

Lý trắc phi vừa thấy bút lông thì đầu choáng mắt hoa, trở nên buồn bực.

Tại sao? Tại sao Tiêu Hề Hề cũng từ Lương đệ lên Trắc phi rồi, còn nàng vẫn phải ở đây chép kinh?

Lý trắc phi oán hận cầm bút lông, tiếp tục vùi đầu chép, vừa chép vừa mắng.

“Là tên trọc lừa nào đã phát minh ra cái thứ kinh thư chết tiệt này vậy chứ?”

……

Trần lương viên biết tin Tiêu Hề Hề được phong làm Trắc phi liền chạy đến tìm Bạch trắc phi.

Cuối cùng lại bị từ chối ngoài cửa.

Liễu Nhứ khổ sở nói "Tiểu chủ, nương nương bệnh rồi, tạm thời không tiện tiếp khách, ngày khác người hãy đến đi."

Trần lương viên cau mày "Bạch tỷ tỷ sao vậy? Hai ngày trước ta gặp tỷ ấy vẫn không sao mà."

"Nương nương bị Tiêu trắc phi chọc tức."

Lúc Liễu Nhứ nói ba chữ 'Tiêu trắc phi', nàng dùng sức nghiến răng, hận không thể muốn cắn nàng ta hai phát.

Trần lương viên rất tò mò "Tiêu trắc phi đã làm gì, lại chọc tức Bạch tỷ tỷ như vậy?"

Liễu Nhứ nhớ lại chuyện hôm qua thì lại tức, nàng không muốn nói cho người ngoài biết, tránh để bị người khác cười.

Nàng tức giận mắng "Tiêu trắc phi là một ả mưu mô, bề ngoài giả vờ ngây thơ vô tội nhưng tâm tư thâm sâu hơn ai hết, tiểu chủ phải cẩn thận, đừng mắc bẫy ả ta!"

Trần lương viên thầm bĩu môi, chẳng phải Bạch trắc phi nhà ngươi cũng mưu mô như vậy sao?

Nàng giả vờ đồng ý "Đúng vậy, Tiêu trắc phi rất mưu mô, trước đây ta cũng từng mắc bẫy của ả, chúng ta phải cẩn thận với ả."

Lúc này, một giọng nói lanh lảnh đột nhiên vang lên.

"Các người nói ai mưu mô?"

"Đương nhiên là Tiêu trắc phi!" nói xong Trần lương viên mới cảm thấy không ổn.

Nàng xoay người lại, thấy Bảo Cầm đang đi về phía bên này, theo sau là hai tiểu cung nữ.

Tim Trần lương viên đập lỡ một nhịp.

Nàng chỉ là tùy tiện nói xấu Tiêu trắc phi vài câu, sao lại để Bảo Cầm nghe thấy rồi?

Nếu là trước đây, Trần lương viên sẽ không quan tâm Bảo Cầm, nhưng hiện giờ Tiêu trắc phi được sủng ái, Bảo Cầm là đại cung nữ bên cạnh Tiêu trắc phi, còn được Tiêu trắc phi coi trọng, Trần lương viên không dám chọi cứng với Tiêu trắc phi, chỉ đành cười khó xử.

Trần lương viên "Đây không phải là Bảo Cầm cô nương sao? Hôm nay sao rảnh rỗi đến đây vậy? Vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói đùa thôi, đừng để trong lòng."

Bảo Cầm hành lễ với nàng, nói thẳng "Tiểu chủ, nói xấu sau lưng người khác, coi chừng miệng lưỡi đó."

Khóe miệng Trần lương viên giật giật, cười khan nói "Ngươi thật biết đùa."

Liễu Nhứ hừ lạnh một tiếng, muốn xoay người rời đi.

Bảo Cầm gọi nàng lại

"Liễu Nhứ tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy? Ta có chuyện muốn bàn với Bạch trắc phi."

Liễu Nhứ hất cằm, khinh thường nói "Ngươi chỉ là một cung nữ nhỏ bé, có tư cách gì gặp Trắc phi nương nương?"

"Ta phụng lệnh của Tiêu trắc phi đến đây bàn giao nội vụ Đông cung với Bạch trắc phi, mong Liễu Nhứ tỷ tỷ thông báo một tiếng."

Chương 256: Ra oai phủ đầu

Kiêu ngạo trên mặt Liễu Nhứ biến mất, thay vào đó là giận dữ.

“Bàn giao nội vụ Đông cung quan trọng như vậy, sao Tiêu trắc phi không tự mình tới? Nàng ta lại chỉ phái một cung nữ tới đây, chẳng lẽ cố ý muốn làm nhục Bạch trắc phi sao?”

Trần lương viên vốn định đi, nhưng nghe vậy, nàng dừng bước.

Nàng muốn xem Tiêu trắc phi và Bạch trắc phi tranh đấu, rốt cuộc ai sẽ thắng?

Bảo Cầm cười nói “Liễu Nhứ tỷ tỷ hiểu lầm rồi, Tiêu trắc phi thân thể không khỏe, không tiện ra ngoài nên nhờ ta đến thay, Tiêu trắc phi không bất mãn gì với Bạch trắc phi.”

Thật ra, Tiêu Hề Hề không xuất hiện là vì nàng muốn ngủ, không chịu ra ngoài.

Bảo Cầm hết cách, đành phải đi thay.

Liễu Nhứ hoàn toàn không tin lời Bảo Cầm nói.

Nàng cảm thấy Tiêu trắc phi cố tình không đến, sai một cung nữ thấp hèn đến bàn giao nội vụ Đông cung với Bạch trắc phi, mục đích là làm nhục Bạch trắc phi, đúng là tâm cơ quá thâm trầm!

Liễu Nhứ cười lạnh “Vậy trùng hợp quá, Bạch trắc phi hôm nay cũng bệnh, không tiện tiếp khách!”

Bảo Cầm cũng không miễn cưỡng “Được thôi, ta sẽ về nói lại

chuyện này với Tiêu trắc phi, nếu Điện hạ hỏi tại sao vẫn chưa bàn giao nội vụ Đông cung, hẳn là Tiêu trắc phi sẽ khai báo nguyên nhân thật sự với Điện hạ."

Sắc mặt Liễu Nhứ cứng đờ, vội gọi nàng lại "Chờ một chút!"

Bảo Cầm cười nhìn nàng "Đổi ý rồi?"

"Ngươi chờ đó, ta vào thông báo một tiếng." Liễu Nhứ quả quyết nói xong, xoay người đi vào trong.

Một lúc sau, Liễu Nhứ lại xuất hiện.

Nàng nghiêm mặt nói "Bạch trắc phi còn đang dưỡng bệnh, không tiện tiếp khách, nương nương bảo ta giao nội vụ Đông cung cho ngươi, ngươi theo ta vào trong."

Bảo Cầm mỉm cười nói "Vậy thì phiền Liễu Nhứ tỷ tỷ rồi."

Liễu Nhứ chán ghét sự giả tạo của nàng, hừ lạnh một tiếng, tức giận xoay người vào trong.

Bảo Cầm dẫn hai tiểu cung nữ bước vào.

Trần lương viên nhìn bọn họ rời đi, thầm nghĩ, xem ra Tiêu trắc phi còn lợi hại hơn nàng tưởng tượng.

Mới ngày đầu trở thành Trắc phi, đã đến ra oai phủ đầu với Bạch trắc phi.

Quan trọng nhất là, ra oai phủ đầu này vô cùng khéo léo, khiến Bạch trắc phi muốn nổi giận cũng không được, chỉ có thể nhịn.

Với thủ đoạn lợi hại như vậy, chẳng trách Tiêu trắc phi đắc sủng.

Trần lương viên cảm thấy có lẽ nàng nên chuyển sang ôm đùi to khác.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức quay về lầu Ngọc Lộ.

Khi nàng dày công chuẩn bị lễ vật rồi đến điện Thanh Ca, mới phát hiện đã có rất nhiều phi tần tụ tập ở đây.

Nhìn xung quanh, hầu như tất cả các phi tần cấp thấp trong Đông cung đều đến.

Bọn họ cũng có cùng tâm tư như Trần lương viên, đến kết giao mối quan hệ tốt đẹp với Tiêu trắc phi, dù cuối cùng không ôm được đùi của Tiêu trắc phi, nhưng ít nhất cũng không thể đắc tội Tiêu trắc phi.

Để tiếp đãi những phi tần này, Tiêu Hề Hề đành từ bỏ ước muốn đánh một giấc ngủ ngon của mình, bò xuống khỏi chiếc giường ấm áp.

Các cung nữ dâng trà bánh, rồi lặng lẽ lui xuống.

Các phi tần vì Tiêu trắc phi mà đến, không hề có ý uống trà, chỉ chăm chăm khen ngợi Tiêu trắc phi, tuôn ra đủ loại lời tốt đẹp như không cần tiền.

Ban đầu Tiêu Hề Hề còn cẩn thận lắng nghe, nhưng càng nghe càng nổi da gà khắp người, nàng không chịu được nữa, dứt khoát lờ đi.

Nàng rất mong Bảo Cầm sớm trở về, nàng muốn ăn thịt nướng!

Có lẽ suy nghĩ của nàng quá mạnh mẽ, thay vì triệu hồi Bảo Cầm, nàng lại triệu Thái tử đến.

Chương 257: Ám hiệu

Các phi tần không ngờ lại gặp được Thái tử Điện hạ ở đây, kinh ngạc không thôi.

Các nàng vội vã chỉnh trang y phục, mong chờ háo hức nghênh đón Thái tử.

Tiêu trắc phi là chủ nhân nơi này, là người có địa vị cao nhất ở đây, đương nhiên dẫn đầu nhóm người.

Nàng hành lễ với Thái tử.

"Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn nhìn mười mấy phi tần đi sau nàng, chậm rãi nói "Hôm nay chỗ nàng náo nhiệt thật."

Tiêu Hề Hề nói "Mọi người đến chúc mừng thần thiếp."

Các phi tần hiếm khi gặp được Thái tử một lần, ánh mắt đều dán chặt trên người Thái tử.

Trần lương viên nhân cơ hội xen vào "Tiêu tỷ tỷ đứng chung với Thái tử Điện hạ thật là xứng đôi, chẳng trách Thái tử Điện hạ lại sủng ái Tiêu tỷ tỷ như vậy, Điện hạ thật có mắt nhìn."

Những người khác cũng phụ họa theo.

Tiêu Hề Hề thật bội phục đám nữ nhân này, kỹ năng tâng bốc tròn điểm, con cá muối như nàng còn kém xa.

Lạc Thanh Hàn không thích quá nhiều người, hắn dùng ánh mắt ra hiệu Tiêu trắc phi đuổi những nữ nhân này đi.

Đáng tiếc, Tiêu Hề Hề có chức năng tự động che chắn tín hiệu, hoàn toàn không nhận được ánh mắt tín hiệu của Thái tử Điện hạ.

Nàng thấy Thái tử đứng yên, còn tưởng Thái tử có chỉ thị gì nên cũng đứng yên, ngoan ngoãn chờ hắn ra lệnh.

Thái tử và Tiêu trắc phi đứng yên, những người khác đương nhiên cũng không dám động đậy.

Thế nên mọi người đứng trong viện, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cảnh tượng này có hơi kỳ lạ.

Một lát sau, Lạc Thanh Hàn nghiêm mặt nói "Nếu các nàng không có chuyện gì, thì về đi."

Các phi tần lưu luyến rời đi.

Thái tử đã nói thẳng như vậy, nếu bọn họ nhất quyết không đi, thật quá xấu mặt.

Hết cách, các nàng đành lưu luyến rời đi.

Tiêu Hề Hề theo Thái tử vào phòng.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Nàng có ngốc không?"

Tiêu Hề Hề theo bản năng trả lời "Người mới ngốc!"

Nàng trả lời xong mới ý thức được mình nói cái gì, phát hiện sắc mặt của Thái từ lạnh dần đều, nàng cuống quýt nói.

"Người không ngốc, là thần thiếp ngốc, thần thiếp ngốc nhất!"

Nàng nói xong vẫn không quên nở nụ cười ngốc nghếch.

Lạc Thanh Hàn bị nụ cười của nàng dập tắt nóng nảy.

Hắn tức giận nói "Nàng quả thật là người ngốc nhất rồi, vừa rồi ta biểu hiện rõ như vậy, nàng vẫn không nhìn ra ý của ta, rốt cuộc nàng bị mù? Hay đầu óc có vấn đề?"

Tiêu Hề Hề vô cùng ấm ức "Người không nói rõ, thần thiếp làm sao biết được ý của người."

"Trong hoàng cung có rất nhiều chuyện không thể nói rõ, nàng phải học cách nhìn sắc mặt người khác."

Tiêu Hề Hề nghĩ một lúc "Xem sắc mặt thì khó quá, hay là người đặt ra ám hiệu đi? Sau này người làm ám hiệu này với thần thiếp, thần thiếp sẽ hiểu ý người ngay."

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Nàng có thể hiểu được ám hiệu hả?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp cảm thấy bản thân đang bị người coi thường."

Lạc Thanh Hàn "Tự tin lên, bỏ bốn chữ 'cảm thấy bản thân' đi."

Tiêu Hề Hề "……"

Thái tử Điện hạ thật biết cách chọc tức người khác!

Lạc Thanh Hàn giơ tay, chạm vào chuỗi hắc diệu thạch trên cổ tay "Nếu sau này ta sờ chuỗi hạt này hai lần, có nghĩa là muốn đuổi người."

Tiêu Hề Hề nhanh chóng ghi nhớ.

Lạc Thanh Hàn lại nói "Nếu sờ ba lần, có nghĩa là muốn giữ người."

Tiêu Hề Hề "Nếu sờ bốn lần thì sao?"

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút, nói "Sờ bốn lần là có nguy hiểm."

Chương 258: Nàng đang thổ lộ với ta sao?

Tiêu Hề Hề sáng tỏ nói "Có nguy hiểm chính là muốn thần thiếp mau chóng rút lui sao?"

Lạc Thanh Hàn "Không, là muốn nàng lót đường cho ta thoát thân."

Tiêu Hề Hề "……"

Chạy trốn mà không mang theo vợ bé của mình, chết tiệt!

Nguyền rủa người kiếp sau làm chó độc thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác âu yếm, tức chết người!

Lạc Thanh Hàn thấy nàng bĩu môi, bộ dạng đầy tức giận, không khỏi hơi nhếch khóe miệng "Chọc nàng thôi, thế mà tin thật sao? Nếu có nguy hiểm, nàng trốn phía sau ta, nếu ta cũng không bảo vệ được nàng, thì nàng chạy càng xa càng tốt."

Tiêu Hề Hề nghĩ ngợi cảnh tượng đó, có hơi xúc động.

"Điện hạ quả thật là một người tốt."

Lạc Thanh Hàn "Chẳng qua nàng trốn cũng vô dụng, nếu ta chết, nàng phải tuẫn táng."

Tiêu Hề Hề như bị vận mệnh bóp nghẹt, nàng cảm nhận được ác ý mạnh mẽ từ triều đại phong kiến.

Ôi, chế độ tuẫn táng phong kiến chết tiệt!

Lạc Thanh Hàn nhìn biểu cảm thay đổi trên khuôn mặt nàng,

cảm thấy nữ nhân này thật dễ lừa, dù hắn nói gì, nàng đều tin, nhìn nàng như vậy, dường như thật sự định làm theo những gì hắn nói.

Hắn giơ tay nhéo mặt nàng.

“Nàng ngốc như vậy, cũng chỉ có ta mới vừa ý nàng.”

Khuôn mặt Tiêu Hề Hề bị nhéo đến biến dạng, khiến lời nói của nàng hơi lạc điệu.

“Rõ ràng là thần thiếp nhìn trúng người trước, nếu không phải thần thiếp chọn người làm mục tiêu nhiệm vụ, người đã không có cô vợ bé đáng yêu như thần thiếp rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Vợ bé là gì?”

“Nghĩa là thiếp thất ấy.”

“Sao lúc nào trong miệng nàng cũng có nhiều lời cổ quái như thế?”

Tiêu Hề Hề cố gắng lắm mới gỡ được mặt nàng khỏi móng vuốt của hắn.

Nàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ đáng thương của mình, ấm ức nói “Người nói chuyện thì cứ nói đàng hoàng, đừng cứ nhéo mặt của thần thiếp, nếu nhéo thành cái mặt lớn thì làm sao? Xấu xí lắm.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng còn quan tâm đến chuyện đẹp hay không à?”

“Ai cũng yêu thích cái đẹp, thần thiếp cũng hy vọng mình có thể đẹp hơn.”

“Ta còn tưởng nàng ngoài ăn uống ngủ, thì chẳng quan tâm chuyện gì khác.”

Tiêu Hề Hề vặn lại “Ai nói vậy? Thần thiếp vẫn rất quan tâm

người mà!”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng đầy ẩn ý “Nàng đang thổ lộ với ta sao?”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút, nói “Xem là thế đi.”

Lạc Thanh Hàn bất mãn “Có là có, không là không, xem là thế đi là ý gì?”

“Nếu người cứ bắt nói thật, vậy thì không phải thổ lộ, chẳng qua thần thiếp nịnh nọt người thôi.”

Lạc Thanh Hàn bị lời ngay thẳng nàng chọc tức nói không nên lời.

Không lâu sau, Bảo Cầm quay lại.

Nàng cũng mang về rất nhiều thứ, chẳng hạn như lụa là màu sắc tươi sáng, y phục may tinh xảo, một xe chở đầy than quả mộc.

Tiêu Hề Hề vừa thấy than quả mộc, thì vui mừng khôn xiết.

Nàng thúc giục “Mau mau mau, mau đi nướng thịt, ta chờ không được nữa!”

Bảo Cầm gọi người chuyển đồ đạc trong xe vào điện Thanh Ca, sau khi sắp xếp xong, mới bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị nguyên liệu cho nướng thịt.

Nướng thịt không khó, nhưng chuẩn bị nguyên liệu lại tốn rất nhiều công sức, may là trong điện Thanh Ca sảnh có rất nhiều cung nữ, dưới sự chỉ huy của Bảo Cầm, đã chuẩn bị mười mấy nguyên liệu.

Bảo Cầm gọi người dựng một bếp nhỏ ở hậu viện, làm một vỉ nướng bằng thép, đặt những xiên thịt đã tẩm ướp lên trên, phết nước sốt rồi nướng từ từ.

Chốc lát sau mùi thơm của thịt lan tỏa.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm bên bếp, ch.ảy nước dãi thèm ăn.

Chương 259: Quà đáp lễ

Lạc Thanh Hàn đè nén chán ghét trong lòng, nghiêm túc nói "Có thể cưới các nàng là phúc của nhi thần, nhưng Khâm Thiên Giám và Thiên Nhất đạo nhân đã xem quẻ, nhi thần và các nàng không hợp bát tự, e là không phải hôn phối tốt."

"Chuyện này con không cần lo, dù gì cũng chỉ nạp các nàng làm Trắc phi, không cần quá để ý tiểu tiết kia."

Thái độ Hoàng đế rất rõ ràng, ông đơn phương tuyên bố quyết định, cũng không có ý định hỏi ý kiến của Thái tử.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nhi thần đã có ba Trắc phi, nếu nạp Cảnh tam nương và Đoạn ngũ nương vào Đông cung, chỉ có thể chọn một người làm Trắc phi."

Theo tổ chế, Đông cung của Thái tử nhiều nhất có bốn Trắc phi, tám Lương đệ, mười hai Lương viên, còn Mỹ nhân Chiêu huấn Phụng nghi thì không có số lượng giới hạn.

Hoàng đế kinh ngạc "Trẫm nhớ Đông cung chỉ có hai Trắc phi, từ khi nào có thêm Trắc phi thứ ba?"

"Lúc nhi thần bệnh, là Tiêu lương đệ chăm sóc nhi thần, nàng chăm sóc nhi thần rất tốt. Xem như phần thưởng, hôm qua nhi thần đã phong nàng làm Trắc phi, nhi thần đã bẩm chuyện này với Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu cũng đồng ý."

Thái hậu đã đồng ý, dù Hoàng đế có thấy không vui, cũng không thể nói gì.

"Vậy thì phong Cảnh tam nương làm Trắc phi, Đoạn ngũ nương làm Lương đệ."

Lạc Thanh Hàn chắp tay đáp "Nhi thần tuân chỉ."

Rời khỏi điện Nghị Sự, trên mặt hắn không thay đổi cảm xúc gì, thần sắc vẫn như thường.

Ngay cả Thường công công hầu hạ bên cạnh nhiều năm, cũng không phát hiện lúc này hắn có gì không ổn.

Thường công công cung kính nói "Điện hạ, vừa rồi Hoàng hậu nương nương phái người tới, có chuyện muốn nói với người, mời người đến điện Tiêu Phòng một chuyến."

Lạc Thanh Hàn dường như nghĩ tới chuyện gì, chán ghét trong lòng không ngừng dâng lên, làm hắn muốn buồn nôn.

Nhưng hắn vẫn không nói gì, cứ bình tĩnh như vậy đi tới điện Tiêu Phòng.

……

Chiều hôm qua, Tần hoàng hậu triệu kiến Tần đại phu nhân.

Hai người thương lượng xong, vẫn quyết định để Tần thập nương gả vào Đông cung, dù không thể thành Thái tử phi, cũng tạm thời làm Trắc phi trước.

Còn về chuyện bát tự, thật ra rất dễ giải quyết, chỉ cần nhờ người của Khâm Thiên Giám thay đổi kết quả là được.

Biết Thái tử đến, Tần hoàng hậu cho hắn vào.

Tần hoàng hậu vẫn lãnh đạm, không hàn huyên, cũng không vòng vo, mở miệng nói thẳng.

"Bổn cung đã thương lượng với Tần gia, con tạm thời không thể cưới Thái tử phi cũng không sao, để Tần thập nương làm Trắc phi trước, ba năm sau sẽ sắc phong Thái tử phi."

Lạc Thanh Hàn sớm đã biết trước kết quả này.

Hắn bình tĩnh nói "Mẫu hậu chậm một bước rồi, Đông cung đã có bốn Trắc phi, nếu Tần thập nương muốn gả vào Đông cung, nhi thần cùng lắm chỉ có thể cho nàng làm Lương đệ."

Tần hoàng hậu nhíu mày "Bổn cung nhớ con chỉ có hai Trắc phi, từ khi nào thành bốn người?"

"Hôm qua, nhi thần phong Tiêu lương đệ làm Trắc phi, vừa rồi phụ hoàng bảo nhi thần nạp nữ nhi của Cảnh thái phó làm Trắc phi, tuy chưa có văn thư, nhưng lệnh vua không thể trái, mong mẫu hậu lượng thứ."

Tần hoàng hậu không hài lòng "Đang yên lành con phong Tiêu lương đệ thành Trắc phi làm gì?"

Kế đó bà nghi ngờ hỏi "Chắc không phải con cố ý chọn lúc này phong Tiêu lương đệ thành Trắc phi đó chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Mẫu hậu nghĩ nhiều rồi, trong lúc nhi thần bệnh, Tiêu trắc phi chăm sóc nhi thần rất tốt, đây là phần thưởng nàng xứng được nhận, hơn nữa chuyện này đã bẩm với Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu cũng đồng ý chuyện này."

Nghe vậy, tâm trạng của Tần hoàng hậu càng tệ hơn.

Chương 260: Sao không nạp các nàng vào Đông cung?

Tuy Thái hậu lớn tuổi, mấy năm nay cũng không can thiệp nhiều vào chuyện hậu cung, nhưng sau khi Tiên đế băng hà, bà có thể dùng uy quyền trấn áp bao nhiêu phi tần và hoàng tử trong hậu cung, đẩy con trai của mình lên ngôi, đủ thấy Thái hậu không phải dạng hiền lạnh gì.

Tần hoàng hậu không muốn vì một Lương đệ cỏn con mà xung đột với Thái hậu.

Tần hoàng hậu do dự, cuối cùng vẫn quyết định nói chuyện với Hoàng đế.

Hoàng đế đang phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng, thấy Tần hoàng hậu đến, ông không hề ngạc nhiên.

Ông phất tay.

Thái giám cung nữ đều lui ra ngoài.

Trong ngự thư phòng chỉ còn lại Hoàng đế và Hoàng hậu.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nói "Thần thiếp muốn bàn chuyện Trắc phi của Thái tử với bệ hạ."

Hoàng đế phê duyệt tấu chương, không ngẩng đầu lên nói "Trắc phi của Thái tử thì làm sao?"

"Nữ nhi của Cảnh thái phó không thích hợp làm Trắc phi."

Hoàng đế hỏi ngược lại "Vậy nàng cảm thấy ai thích hợp làm Trắc phi?"

Tần hoàng hậu nói "Dĩ nhiên là Tần thập nương, từ nhỏ đã có duyên với Thái tử, phù hợp với Thái tử hơn Cảnh tam nương."

Hoàng đế ngừng phê duyệt, ngẩng đầu nhìn bà, ẩn ý không rõ cười nói "Tần thập nương khi còn nhỏ chỉ gặp Thái tử một lần, Thái tử cũng đã quên chuyện này, nói gì đến duyên phận? Nàng nói lung tung như vậy, không sợ hủy hoại thanh danh của cháu gái mình sao?"

Tần hoàng hậu "Dù chỉ gặp một lần, cũng là duyên phận."

Hoàng đế ngả người ra sau, ánh mắt thâm trầm nhìn bà "Chỉ là một Trắc phi mà thôi, lại phiền Hoàng hậu đích thân đến đây, xem ra Hoàng hậu rất muốn vị trí Trắc phi này."

Tần hoàng hậu nghe ra ý châm chọc trong lời của ông, cũng không tức giận, vẫn lãnh đạm như cũ.

"Thần thiếp xin bệ hạ thành toàn."

Hoàng đế "Nếu trẫm không muốn thành toàn thì sao?"

Tần hoàng hậu "Vậy thì dựa vào bản lĩnh đi."

Hoàng đế cười lạnh nói "Được, dựa vào bản lĩnh!"

Trò chuyện đến đây kết thúc.

Hoàng đế và Hoàng hậu thêm một lần chia tay không vui.

Trở về điện Tiêu Phòng, Tần hoàng hậu lập tức viết thư gửi cho Tần gia.

Bà muốn Tần gia ngăn Cảnh Thi Lan và Đoạn Vũ Vi vào cung.

Tuy nhiên vẫn muộn một bước.

Hoàng đế sớm đoán được Hoàng hậu sẽ làm như vậy, hôm qua

ông đã cùng Cảnh thái phó và Đoan Quốc Công bàn bạc chuyện này, tránh phát sinh thêm chuyện gì, sáng sớm hôm nay Cảnh thái phó và Đoan Quốc công đã đưa Cảnh Thi Lan và Đoạn Vũ Vi tiến cung.

Lúc này, Hoàng đế đã sai người đưa các nàng đến Đông cung.

Dù sao cũng chỉ là Trắc phi, đơn giản bày vài bàn là được, không cần chuẩn bị gì đặc biệt.

Thế nên khi Thái tử về đến Đông cung, phát hiện trong Đông cung có thêm hai phi tần, là Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ.

Hai người đỏ mặt hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn miễn lễ.

Hắn không do dự, quyết định cung điện cho hai người.

“Cảnh trắc phi ở điện Uyển Hà, Đoạn lương đệ ở Ninh Vũ uyển.”

Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ lại hành lễ tạ ơn.

Vì các nàng đến quá đột ngột, điện Uyển Hà và Ninh Vũ uyển còn chưa kịp quét dọn, chưa thể dọn vào, đành phải tạm trú ở điện Lân Đức.

Để chào mừng Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ, Thái tử đã sai người tổ chức yến tiệc ở điện Lân Đức.

Các phi tần trong Đông cung đều nhận được lời mời.

Khi tin tức truyền đến điện Thanh Ca, ai nấy đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề không hiểu gì “Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Trên mặt ta dính bẩn à?”

Bảo Cầm nghĩ nàng giả vờ kiên cường, nhẹ giọng an ủi

“Nương nương, người đừng buồn, dù có thêm Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ, người vẫn là phi tần được Thái tử sủng ái, bọn họ không thể đoạt sủng ái của người.”

Tiêu Hề Hề không cảm thấy mình buồn.

Nhưng nàng vẫn hiểu nỗi lo của Bảo Cầm.

Bao Cầm giúp Tiêu trắc phi trang điểm, khi mặt trời lặn, Tiêu trắc phi ngồi kiệu đến điện Lân Đức.

Điện Lân Đức tối nay vô cùng náo nhiệt.

Phi tần các cung đều tụ tập ở đây, trang điểm xinh đẹp, thoáng nhìn như cảnh tượng trăm hoa đua nở.

Tiêu Hề Hề là một trong bốn Trắc phi, nàng ngồi cạnh ghế chính, vị trí rất dễ thấy.

Bạch trắc phi ngồi đối diện nàng.

Ánh mắt hai người khó tránh chạm nhau.

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp phản ứng, Bạch trắc phi đã thu hồi tầm mắt, cụp mắt uống trà, như không thèm để ý tới ai.

Lý trắc phi còn đang chăm chỉ chép kinh trong điện Kim Phong, tối nay không có cơ hội lộ diện.

Khi Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ xuất hiện, mọi người đồng loạt nhìn các nàng.

Cả hai đều là mỹ nhân hiếm có.

Cảnh trắc phi mặc nhu quần tay rộng tím nhạt, phong thái dịu dàng hiền thục, bước đi tao nhã điềm đạm, có khí chất nhã nhặn trầm tĩnh độc nhất của thư hương thế gia.

Đoạn lương đệ mặc váy dài in hoa màu hồng, mắt sáng răng trắng, mặt tròn dễ thương toát lên vẻ thanh tú ngây thơ, thoạt

nhìn giống kiểu em gái hàng xóm ai cũng yêu thích.

Các nàng ngồi cạnh Thái tử.

Một trái một phải, mỗi người có phong cách riêng.

Thái tử bị kẹp giữa không hề có biểu cảm gì trong suốt quá trình, giống như người công cụ bị ép buộc.

Vì chỉ là gia yến đơn giản nên mọi người khá thoải mái, vài phi tần chủ động ca hát nhảy múa cho Thái tử xem.

Thái tử cho phép.

Chúng phi tần muốn thu hút sự chú ý của Thái tử, lần lượt thể hiện hết tài năng của mình.

Bạch trắc phi không có tâm trạng xem náo nhiệt, phần lớn thời gian đều uống trà, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Thái tử.

Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ cũng vậy.

So với màn trình diễn của các phi tần, các nàng quan tâm Thái tử đang làm gì hơn.

Thái tử đang làm gì?

Ngài ấy đang nhìn Tiêu trắc phi.

Mà Tiêu trắc phi vừa ăn vừa xem biểu diễn.

Không nhắc tới mấy cái nháy mắt mà các phi tần thỉnh thoảng ném cho Thái tử, các nàng biểu diễn rất hay, dù là gảy đàn, ngâm thơ, ca hát hay nhảy múa, còn đặc sắc hơn những gì nàng xem trên tivi.

Hiếm khi có tiết mục hay như vậy, Tiêu Hề Hề dĩ nhiên muốn xem thêm vài lần.

Sau khi các phi tần kết thúc màn biểu diễn thì yến tiệc cũng

kết thúc.

Thái tử đứng dậy, chuẩn bị về điện nghỉ ngơi.

Chúng phi tần đứng dậy cung kính tiễn Thái tử.

Ngoại trừ Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ, các phi tần khác đều rời khỏi điện Lân Đức, về cung của mình.

Tiêu Hề Hề còn chưa đi xa, đã bị Bạch trắc phi gọi lại.

Bạch trắc phi vẫn là dáng vẻ yếu ớt đó.

Nàng ẩn ý nói "Nữ nhân trong cung này đến lượt này rồi đến lượt khác, chưa từng có ai đắc sủng lâu dài, hôm nay có Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ, ngày mai nói không chừng còn có nữ nhân khác, Tiêu muội muội nên nghĩ thoáng một chút nha."

Tiêu Hề Hề chân thành nói "Ta nghĩ thoáng lắm nha, ngược lại là tỷ tỷ đó, sức khỏe không tốt, đừng vì mấy chuyện linh tinh mà tức giận hại thân thể."

Chương 261: Ngôi vị Trắc phi

Lạc Thanh Hàn đè nén chán ghét trong lòng, nghiêm túc nói "Có thể cưới các nàng là phúc của nhi thần, nhưng Khâm Thiên Giám và Thiên Nhất đạo nhân đã xem quẻ, nhi thần và các nàng không hợp bát tự, e là không phải hôn phối tốt."

"Chuyện này con không cần lo, dù gì cũng chỉ nạp các nàng làm Trắc phi, không cần quá để ý tiểu tiết kia."

Thái độ Hoàng đế rất rõ ràng, ông đơn phương tuyên bố quyết định, cũng không có ý định hỏi ý kiến của Thái tử.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nhi thần đã có ba Trắc phi, nếu nạp Cảnh tam nương và Đoạn ngũ nương vào Đông cung, chỉ có thể chọn một người làm Trắc phi."

Theo tổ chế, Đông cung của Thái tử nhiều nhất có bốn Trắc phi, tám Lương đệ, mười hai Lương viên, còn Mỹ nhân Chiêu huấn Phụng nghi thì không có số lượng giới hạn.

Hoàng đế kinh ngạc "Trẫm nhớ Đông cung chỉ có hai Trắc phi, từ khi nào có thêm Trắc phi thứ ba?"

"Lúc nhi thần bệnh, là Tiêu lương đệ chăm sóc nhi thần, nàng chăm sóc nhi thần rất tốt. Xem như phần thưởng, hôm qua ta đã phong nàng làm Trắc phi, nhi thần đã bẩm chuyện này với Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu cũng đồng ý."

Thái hậu đã đồng ý, dù Hoàng đế có thấy không vui, cũng không thể nói gì.

"Vậy thì phong Cảnh tam nương làm trắc phi, Đoạn ngũ nương làm Lương đệ."

Lạc Thanh Hàn chắp tay đáp "Nhi thần tuân chỉ."

Rời khỏi điện Nghị Sự, trên mặt hắn không thay đổi cảm xúc gì, thần sắc vẫn như thường.

Ngay cả Thường công công hầu hạ bên cạnh nhiều năm, cũng không phát hiện lúc này hắn có gì không ổn.

Thường công công cung kính nói "Điện hạ, vừa rồi Hoàng hậu nương nương phái người tới, có chuyện muốn nói với người, mời người đến điện Tiêu Phòng một chuyến."

Lạc Thanh Hàn dường như đã nghĩ tới chuyện gì, chán ghét trong lòng không ngừng dâng lên, làm hắn muốn buồn nôn.

Nhưng hắn vẫn không nói gì, cứ bình tĩnh như vậy đi tới điện Tiêu Phòng.

……

Chiều hôm qua, Tần hoàng hậu triệu kiến Tần đại phu nhân.

Hai người thương lượng xong, vẫn quyết định để Tần thập nương gả vào Đông cung, dù không thể thành Thái tử phi, cũng tạm thời làm Trắc phi trước.

Còn về chuyện bát tự, thật ra rất dễ giải quyết, chỉ cần nhờ người của Khâm Thiên Giám thay đổi kết quả là được.

Biết Thái tử đến, Tần hoàng hậu cho hắn vào.

Tần hoàng hậu vẫn lãnh đạm, không hàn huyên, cũng không vòng vo, mở miệng nói thẳng.

"Bổn cung đã thương lượng với Tần gia, con tạm thời không thể cưới Thái tử phi cũng không sao, để Tần thập nương làm Trắc phi trước, ba năm sau sẽ sắc phong Thái tử phi."

Lạc Thanh Hàn sớm đã biết trước kết quả này.

Hắn bình tĩnh nói "Mẫu hậu chậm một bước rồi, Đông cung đã có bốn Trắc phi, nếu Tần thập nương muốn gả vào Đông cung, nhi thần cùng lắm chỉ có thể cho nàng làm Lương đệ."

Tần hoàng hậu nhíu mày "Bổn cung nhớ con chỉ có hai Trắc phi, từ khi nào thành bốn người?"

"Hôm qua, nhi thần phong Tiêu lương đệ làm Trắc phi, vừa rồi phụ hoàng bảo nhi thần nạp nữ nhi của Cảnh thái phó làm Trắc phi, tuy chưa có văn thư, nhưng lệnh vua không thể trái, mong mẫu hậu lượng thứ."

Tần hoàng hậu không hài lòng "Đang yên lành con phong Tiêu lương đệ thành Trắc phi làm gì?"

Kế đó bà nghi ngờ hỏi "Chắc không phải con cố ý chọn lúc này phong Tiêu lương đệ thành Trắc phi đó chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Mẫu hậu nghĩ nhiều rồi, trong lúc nhi thần bệnh, Tiêu trắc phi chăm sóc nhi thần rất tốt, đây là phần thưởng nàng xứng được nhận, hơn nữa chuyện này đã bẩm với Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu cũng đồng ý chuyện này."

Nghe vậy, tâm trạng của Tần hoàng hậu càng tệ hơn.

Chương 262: Dựa vào bản lĩnh

Tuy Thái hậu lớn tuổi, mấy năm nay cũng không can thiệp nhiều vào chuyện hậu cung, nhưng sau khi Tiên đế băng hà, bà có thể dùng uy quyền trấn áp bao nhiêu phi tần và hoàng tử trong hậu cung, đẩy con trai của mình lên ngôi, đủ thấy Thái hậu không phải dạng hiền lạnh gì.

Tần hoàng hậu không muốn vì một Lương đệ cỏn con mà xung đột với Thái hậu.

Tần hoàng hậu do dự, cuối cùng vẫn quyết định nói chuyện với Hoàng đế.

Hoàng đế đang phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng, thấy Tiêu hoàng hậu đến, ông không hề ngạc nhiên.

Ông phất tay.

Thái giám cung nữ đều lui ra ngoài.

Trong ngự thư phòng chỉ còn lại Hoàng đế và Hoàng hậu.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nói "Thần thiếp muốn bàn chuyện Trắc phi của Thái tử với bệ hạ."

Hoàng đế phê duyệt tấu chương, không ngẩng đầu lên nói "Trắc phi của Thái tử thì làm sao?"

"Nữ nhi của Cảnh thái phó không thích hợp làm Trắc phi."

Hoàng đế hỏi ngược lại "Vậy nàng cảm thấy ai thích hợp làm Trắc phi?"

Tần hoàng hậu nói "Dĩ nhiên là Tần thập nương, từ nhỏ đã có duyên với Thái tử, phù hợp với Thái tử hơn Cảnh tam nương."

Hoàng đế ngừng phê duyệt, ngẩng đầu nhìn bà, ẩn ý không rõ cười nói "Tần thập khi còn nhỏ chỉ gặp Thái tử một lần, Thái tử cũng đã quên chuyện này, nói gì đến duyên phận? Nàng nói lung tung như vậy, không sợ hủy hoại thanh danh của cháu gái mình sao?"

Tần hoàng hậu "Dù chỉ gặp một lần, cũng là duyên phận."

Hoàng đế ngả người ra sau, ánh mắt thâm trầm nhìn bà "Chỉ là một Trắc phi mà thôi, lại phiền đích thân Hoàng hậu đến đây, xem ra Hoàng hậu rất muốn vị trí Trắc phi này."

Tần hoàng hậu nghe ra ý châm chọc trong lời của ông, cũng không tức giận, vẫn lãnh đạm như cũ.

"Thần thiếp xin bệ hạ thành toàn."

Hoàng đế "Nếu trẫm không muốn thành toàn thì sao?"

Tần hoàng hậu "Vậy thì dựa vào bản lĩnh đi."

Hoàng đế cười lạnh nói "Được, dựa vào bản lĩnh!"

Trò chuyện đến đây kết thúc.

Hoàng đế và Hoàng hậu thêm một lần chia tay không vui.

Trở về điện Tiêu Phòng, Tần hoàng hậu lập tức viết thư gửi cho Tần gia.

Bà muốn Tần gia ngăn Cảnh Thi Lan và Đoạn Vũ Vi vào cung.

Tuy nhiên vẫn muộn một bước.

Hoàng đế sớm đoán được Hoàng hậu sẽ làm như vậy, hôm qua ông đã cùng Cảnh thái phó và Đoan Quốc công bàn bạc

chuyện này, tránh phát sinh thêm chuyện gì, sáng sớm hôm nay Cảnh thái phó và Đoan Quốc công đã đưa Cảnh Thi Lan và Đoạn Vũ Vi tiến cung.

Lúc này, Hoàng đế đã sai người đưa các nàng đến Đông cung.

Dù sao cũng chỉ là Trắc phi, đơn giản bày vài bàn là được, không cần chuẩn bị gì đặc biệt.

Thế nên khi Thái tử về đến Đông cung, phát hiện trong Đông cung có thêm hai phi tần, là Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ.

Hai người đỏ mặt hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn miễn lễ.

Hắn không do dự, quyết định cung điện cho hai người.

"Cảnh trắc phi ở điện Uyển Hà, Đoạn lương đệ ở Ninh Vũ uyển."

Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ lại hành lễ tạ ơn.

Vì các nàng đến quá đột ngột, điện Uyển Hà và Ninh Vũ uyển còn chưa kịp quét dọn, chưa thể dọn vào, đành phải tạm trú ở điện Lân Đức.

Để chào mừng Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ, Thái tử đã sai người tổ chức yến tiệc điện Lân Đức.

Các phi tần trong Đông cung đều nhận được lời mời.

Khi tin tức truyền đến điện Thanh Ca, ai nấy đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề không hiểu gì "Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Trên mặt ta dính bẩn à?"

Bảo Cầm nghĩ nàng giả vờ kiên cường, nhẹ giọng an ủi "Nương nương, người đừng buồn, dù có thêm Cảnh trắc phi và

Đoạn lương đệ, người vẫn là phi tần được Thái tử sủng ái, bọn họ không thể đoạt sủng ái của người.”

Tiêu Hề Hề không cảm thấy mình buồn.

Nhưng nàng vẫn hiểu nỗi lo của Bảo Cầm.

Bao Cầm giúp Tiêu trắc phi trang điểm, khi mặt trời lặn, Tiêu trắc phi ngồi kiệu đến điện Lân Đức.

Điện Lân Đức tối nay vô cùng náo nhiệt.

Phi tần các cung đều tụ tập ở đây, trang điểm xinh đẹp, thoáng nhìn như cảnh tượng trăm hoa đua nở.

Tiêu Hề Hề là một trong bốn Trắc phi, nàng ngồi cạnh ghế chính, vị trí rất dễ thấy.

Bạch trắc phi ngồi đối diện nàng.

Ánh mắt hai người khó tránh chạm nhau.

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp phản ứng, Bạch trắc phi đã thu hồi tầm mắt, cụp mắt uống trà, như không thèm để ý tới ai.

Lý trắc phi còn đang chăm chỉ chép kinh trong điện Kim Phong, tối nay không có cơ hội lộ diện.

Khi Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ xuất hiện, mọi người đồng loạt nhìn các nàng.

Cả hai đều là mỹ nhân hiếm có.

Cảnh trắc phi mặc nhu quần tay rộng màu tím nhạt, phong thái dịu dàng hiền thục, bước đi tao nhã điềm đạm, có khí chất nhã nhặn trầm tĩnh độc nhất của thư hương thế gia.

Đoạn lương đệ mặc váy dài in hoa màu hồng, mắt sáng răng trắng, mặt tròn dễ thương toát lên vẻ thanh tú ngây thơ, thoạt nhìn giống kiểu em gái hàng xóm ai cũng yêu thích.

Các nàng ngồi cạnh Thái tử.

Một trái một phải, mỗi người có phong cách riêng.

Thái tử bị kẹp giữa không hề có biểu cảm gì trong suốt quá trình, giống như người công cụ bị ép buộc.

Vì chỉ là gia yến đơn giản nên mọi người khá thoải mái, vài phi tần chủ động ca hát nhảy múa cho Thái tử xem.

Thái tử cho phép.

Chúng phi tần muốn thu hút sự chú ý của Thái tử, lần lượt thể hiện hết tài năng của mình.

Bạch trắc phi không có tâm trạng xem náo nhiệt, phần lớn thời gian đều uống trà, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Thái tử.

Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ cũng vậy.

So với màn trình diễn của các phi tần, các nàng quan tâm Thái tử đang làm gì hơn.

Thái tử đang làm gì?

Ngài ấy đang nhìn Tiêu trắc phi.

Mà Tiêu trắc phi vừa ăn vừa xem biểu diễn.

Không nhắc tới mấy cái nháy mắt mà các phi tần thỉnh thoảng ném cho Thái tử, các nàng biểu diễn rất hay, dù là gảy đàn, ngâm thơ, ca hát hay nhảy múa, còn đặc sắc hơn những gì nàng xem trên tivi.

Hiếm khi có tiết mục hay như vậy, Tiêu Hề Hề dĩ nhiên muốn xem thêm vài lần.

Sau khi các phi tần kết thúc màn biểu diễn thì yến tiệc cũng kết thúc.

Thái tử đứng dậy, chuẩn bị về điện nghỉ ngơi.

Chúng phi tần đứng dậy cung kính tiễn Thái tử.

Ngoại trừ Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ, các phi tần khác đều rời khỏi điện Lân Đức, về cung của mình.

Tiêu Hề Hề còn chưa đi xa, đã bị Bạch trắc phi gọi lại.

Bạch trắc phi vẫn là dáng vẻ yếu ớt đó.

Nàng ẩn ý nói "Nữ nhân trong cung này đến lượt này rồi đến lượt khác, chưa từng có ai đắc sủng lâu dài, hôm nay có Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ, ngày mai nói không chừng còn có nữ nhân khác, Tiêu muội muội nên nghĩ thoáng một chút nha."

Tiêu Hề Hề chân thành nói "Ta nghĩ thoáng lắm nha, ngược lại là tỷ tỷ đó, sức khỏe không tốt, đừng vì mấy chuyện linh tinh mà tức giận lại hại thân thể."

Chương 263: Sống trong phúc mà không biết hưởng

Bạch trắc phi cười nói "Muội thật biết khoe khoang, đã đến lúc này rồi, còn giả vờ như không có chuyện gì."

Thấy nàng không tin, Tiêu Hề Hề đành thở dài.

"Nếu nghĩ như vậy có thể làm tỷ cảm thấy khá hơn, thì tỷ cứ coi như ta khoe khoang đi."

Bạch trắc phi "……"

Nàng cố tình nói những lời đó để làm Tiêu trắc phi khó chịu.

Nào ngờ Tiêu trắc phi cắn ngược lại nàng.

Sắc mặt nàng khó coi nói "Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ là nữ nhân được Hoàng thượng đích thân chỉ điểm cho Thái tử Điện hạ, địa vị của các nàng ở Đông cung không tầm thường, Thái tử Điện hạ nhất định sẽ yêu thương các nàng, đến lúc đó xem ngươi đắc ý thế nào?"

Nói xong, nàng phất khăn lụa, xoay người rời đi.

……

Tiêu Hề Hề về điện Thanh Ca, gọi cung nữ giúp nàng tẩy trang tắm rửa.

Bình thường lúc cung nữ hầu hạ nàng, sẽ cười nói với nàng vài câu, nhưng tối nay không ai dám nói chuyện.

Ai nấy đều cẩn thận, sợ nói bậy, đắc tội Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề ngáp dài.

Thấy nàng buồn ngủ, cung nữ nhanh tay hơn, gỡ búi tóc rồi bưng nước nóng lên cho nàng.

Tiêu Hề Hề thoải mái tắm nước ấm, sau đó lên giường đi ngủ.

Vốn Bảo Cầm còn lo Tiêu trắc phi vì quá buồn mà không ngủ được, nhưng có vẻ như nàng nghĩ quá nhiều rồi.

Thế cũng tốt, nghĩ thoáng hơn, mới không bị tổn thương.

Bảo Cầm thầm thở dài, yên lặng ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiêu Hề Hề ngủ say, chợt thấy khó thở.

Nàng ngộp thở thức tỉnh.

Vừa mở mắt, nàng thấy Thái tử đang ngồi ở mép giường, nhéo mũi nàng.

Nàng vội gạt tay Thái tử ra, ngồi dậy hít một hơi thật sâu.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

“Thế mà nàng còn ngủ được?”

Hô hấp trở lại bình thường, Tiêu Hề Hề mới nói “Thần thiếp không bệnh không nạn, sao không ngủ được?”

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn tự cười giễu.

“Cũng đúng, nàng vốn không quan tâm ta, ta thế nào, nàng cũng không để ý, dĩ nhiên là ngủ được rồi.”

Tiêu Hề Hề nhận thấy tâm trạng của hắn không đúng.

Nàng nghiêng người, nhìn khuôn mặt đẹp trai của Thái tử.

“Điện hạ, ai lại chọc người vậy?”

Lạc Thanh Hàn đẩy nàng ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Hôm nay là ngày đầu tiên Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ tiến cung, lẽ ra hắn phải ở cạnh bọn họ, nhưng mỗi khi thấy bọn họ, hắn lại nhớ đến mấy lời của phụ hoàng.

Hắn thậm chí không muốn chạm vào bọn họ.

Hắn một mình lặng lẽ rời điện Lân Đức, đối mặt với bóng tối mù mịt, không biết nên đi đâu, cuối cùng hắn chỉ có thể nghe theo trái tim mình mà đến điện Thanh Ca.

Vốn tưởng Tiêu Hề Hề sẽ hiểu cho hắn, không ngờ nàng lại ngủ như heo, hoàn toàn không để ý tới chuyện của Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ.

Hắn lại tự mình đa tình rồi.

Lạc Thanh Hàn vừa đi một bước, phát hiện tay áo của mình bị nắm lấy.

Hắn nhìn xuống, thì nhận ra Tiêu Hề Hề kéo hắn.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn “Điện hạ có muốn ăn khuya không?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Ta không đói.”

“Không đói cũng không sao, ăn một hai miếng là được.”

Tiêu Hề Hề buông tay áo hắn, rồi nhanh chóng đứng dậy, tiện tay lấy áo ngoài khoác lên người.

Nàng mang giày, kéo Thái tử ra ngoài.

Cung nữ thái giám phụ trách trực đêm bị đánh thức, nhưng không ai dám phát ra tiếng động, thấy Thái tử và Tiêu trắc phi

bước ra, vội quỳ xuống hành lễ.

Tiêu Hề Hề bảo Thái tử đến hậu viện trước, còn nàng vào phòng bếp nhỏ.

Nàng xắn tay áo, lấy một củ sen cắt thành từng khoanh, trộn với đường, cắt thêm một dĩa dưa chuột, sau đó gắp hai đùi gà với hai cánh gà trong nồi.

Do dự một hồi, nàng vẫn mở vò rượu, múc một hũ rượu Quế Hoa.

Nàng bưng số thức ăn này đến hậu viện.

Lúc này gà vịt heo ngỗng đã ngủ say, trong viện rất yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng rau cải bị gió đêm thổi nhè nhẹ.

Lạc Thanh Hàn đứng cạnh chuồng heo, ngẩn người nhìn hai con heo to béo.

Tiêu Hề Hề đặt thức ăn lên bàn nhỏ trong hành lang, gọi Thái tử đến ngồi.

Lạc Thanh Hàn đi tới hành lang, khoanh chân ngồi xuống, tùy ý hỏi "Con heo nái nàng nuôi có phải mang thai rồi không?"

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Sao Điện hạ nhìn ra được vậy?"

"Bụng heo nái hơi to."

"Điện hạ quan sát kĩ thật."

Giữa hai người có chiếc bàn thấp, trên bàn bày một số đồ ăn thức uống đơn giản.

Tiêu Hề Hề cầm ly rượu "Thần thiếp kính người một ly!"

"Ta còn tưởng nàng sẽ nhân cơ hội này chúc mừng ta có được mỹ nhân."

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Nếu người muốn thần thiếp chúc mừng, thần thiếp có thể thỏa mãn tâm nguyện của người, thần thiếp chúc mừng người có được mỹ …"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng cắt ngang "Câm miệng."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn im lặng.

Lạc Thanh Hàn nhìn rượu trong ly, chất lỏng hơi vàng, có mùi thơm thoang thoảng của hoa quế.

Một vầng trăng sáng, hai người phẩm rượu.

Rượu Quế Hoa có vị hơi ngọt, khi uống không nghe mùi rượu.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa uống, Lạc Thanh Hàn không ăn miếng nào, uống hết ly này tới ly khác.

Chẳng mấy chốc đã hết vò rượu.

Đôi má Tiêu Hề Hề hơi ửng hồng, trông có vẻ hơi say.

Mặt Lạc Thanh Hàn vẫn vô cảm, như thể chút rượu này không là gì với hắn.

Nhưng lời hắn nói khiến người khác kinh ngạc.

"Có lúc ta cảm thấy mình không khác gì mấy con heo này."

Tiêu Hề Hề chớp đôi mắt hạnh đầy sương, tự hỏi tại sao Thái tử bắt đầu nói nhảm? Lẽ nào uống say rồi?

Nếu là bình thường, Lạc Thanh Hàn nhất định sẽ không nói mấy lời như vậy, nhưng hôm nay trong lòng hắn quá khó chịu, cộng thêm tác dụng của rượu, hắn kiềm không được mà nói hết thảy những lời đè nén trong lòng.

"Bọn họ bảo ta cưới người nào, ta phải cưới người đó, bọn họ bảo ta sinh con đẻ cái, ta phải sinh con đẻ cái."

“Nàng nuôi heo vì muốn ăn thịt, bọn họ nuôi ta vì tranh quyền đoạt thế, không phải đều là thỏa mãn ích kỷ d.ục vọng của bản thân sao? Có gì khác nhau?”

Tiêu Hề Hề khô khan nói “Nghe người nói như vậy, thần thiếp không dám giết heo ăn thịt nữa.”

Lạc Thanh Hàn lại cười nói “Giết cũng tốt, chết sảng khoái, tránh sống mà chịu giày vò.”

Nghe vậy, Tiêu Hề Hề hết hồn, tỉnh rượu một nửa.

“Điện hạ sẽ không nghĩ quẩn đó chứ?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Thái độ trầm mặc của hắn làm Tiêu Hề Hề càng thêm lo lắng.

Nàng cố gắng khuyên “Điện hạ, chi bằng đổi góc độ khác suy nghĩ đi? Tuy Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ đều bị người khác ép gả cho người, nhưng các nàng trẻ trung xinh đẹp, người bỗng dưng có được hai mỹ nhân như vậy, nên vui mừng mới đúng chứ! Người không biết ngoài kia có bao nhiêu nam nhân thậm chí không thể cưới nổi một người vợ, nếu họ có thể cưới được một người vợ xinh đẹp như Cảnh trắc phi hay Đoạn lương đệ, nhất định sẽ vui đến mức xoay vòng vòng, người đừng sống trong phúc mà không biết hưởng chứ.”

Chương 264: Vô Ưu tán

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng "Nàng cảm thấy bị ép ngủ cùng với một người mình không thích, là một loại hạnh phúc à?"

Tiêu Hề Hề nghẹn họng.

Khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thanh Hàn dưới ánh trăng tỏa ra sắc lạnh nhàn nhạt, như khối ngọc không tì vết, thoạt nhìn đẹp đẽ nhưng lại có cảm giác lạnh lẽo.

"Biết khác biệt lớn nhất giữa con người và động vật là gì không? Con người có cảm xúc, động vật thì không, chỉ có động vật mới không quan tâm đến cảm xúc, không quan tâm chúng là ai, đ.ộng dục thì giao phối."

"Nếu ta giống như động vật giao phối với những nữ nhân đó, ta không thấy hạnh phúc, chỉ thấy nhục nhã ghê tởm."

"Bọn họ muốn ta sinh con chỉ vì muốn dễ dàng khống chế ta hơn. Ta sẽ không để bọn họ đạt được mong muốn, ta sống đã đủ khổ rồi, tuyệt đối không để con của ta cũng trở thành công cụ trong tay người khác."

Tiêu Hề Hề "Điện hạ vẫn còn trẻ, không cần phải lo về việc sinh con, sau khi người đăng cơ, nghĩ tới chuyện con cái cũng không muộn."

"Nàng thấy ta còn hi vọng đăng cơ sao?"

Tiêu Hề Hề không chút do dự nói "Đương nhiên!"

Lạc Thanh Hàn tự giễu "Chính ta còn không có tự tin, nàng

lấy đâu ra tự tin?"

"Điện hạ quên thần thiếp có thể bói toán rồi sao? Thần thiếp có thể bói ra được Điện hạ nhất định sẽ đăng cơ, được như ước nguyện."

Lạc Thanh Hàn không biết là mình tin lời nàng, hay là không có tự tin.

Hắn thản nhiên đáp "Mượn cát ngôn của nàng."

Tiêu Hề Hề nhìn vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của Thái tử, hồi lâu mới nói.

"Nếu Điện hạ thật sự không muốn làm Thái tử, thần thiếp có thể đưa người đi."

Lạc Thanh Hàn nghiêng đầu nhìn nàng "Nàng có thể đưa ta đi đâu?"

"Về Huyền Môn đó, nơi đó rất hẻo lánh, rất thích hợp ẩn cư."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi "Nếu ta đi theo nàng, vậy ta không còn là Thái tử, không còn thân phận Thái tử này, ta không có gì hết, nàng còn vừa ý ta sao?"

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói "Dĩ nhiên vừa ý rồi, Điện hạ đẹp như vậy, dù người không còn gì, thần thiếp cũng sẵn lòng nuôi người, mỗi ngày chỉ cần thấy khuôn mặt anh tuấn của người, thần thiếp có thể ăn thêm hai bát cơm."

Từ nhỏ Lạc Thanh Hàn đã khuôn mặt của hắn được rất nhiều nữ nhân thích, nhưng không nữ nhân nào dám nói mấy lời này với hắn.

Hắn nên tức giận, nhưng lại không thể tức giận.

Hắn nghiêm mặt trách "Nàng sao lại thiển cẩn như thế? Dù vẻ ngoài có đẹp đến đâu, thì mấy chục năm sau cũng trở nên xấu xí."

Tiêu Hề Hế lắc đầu, nói "Không đâu, Điện hạ đẹp như vậy, sau này dù có già đi, vẫn sẽ là một ông lão đẹp trai, thần thiếp không chê người."

Lạc Thanh Hàn muốn nói trọng điểm không phải chuyện này, nhưng nghĩ lại, tranh luận chuyện này càng vô nghĩa.

Trong cung minh tranh ám đấu quá nhiều, hắn có thể sống tới già hay không vẫn rất khó nói, cần gì nghĩ xa như vậy?

Tiêu Hề Hề đứng dậy, chạy về phòng.

Nàng lấy tay nải vải xanh hoa nhỏ, lấy một túi gấm xanh nhạt tinh xảo.

Nàng cầm túi gấm chạy về phía Thái tử, thần bí nói.

"Điện hạ, có thể đưa tay ra không?"

Lạc Thanh Hàn đưa tay phải ra.

Bàn tay hắn khớp xương rõ ràng, mỗi ngón tay trắng nõn thon dài, đầu ngón tay óng sắc lạnh, như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Tiêu Hề Hề đặt túi gấm vào tay hắn.

"Tặng Điện hạ cái này, nó có thể giúp ích cho người."

Lạc Thanh Hàn mở túi gấm ra xem, bên trong là một loại bột màu trắng không mùi.

Hắn khó hiểu hỏi "Đây là gì?"

Tiêu Hề Hề đắc ý nói "Đây là Vô Ưu tán, là loại bột thuốc do sư phụ luyện chế, chỉ cần người uống một chút, có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trong mơ có được mọi thứ mình muốn."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn phức tạp "Tại sao sư phụ nàng lại luyện chế thứ bột thuốc kỳ lạ này?"

"Vì ông ấy sợ thần thiếp mất ngủ, ông ấy nói thuốc này thích hợp cho người mất ngủ, an toàn không có tác dụng phụ, hơn nữa hiệu quả rất tốt!"

Lạc Thanh Hàn cho túi gấm vào tay áo, trong đầu đã có cách sử dụng nó.

Tiêu Hề Hề xoa tay, cười hì hì nói "Điện hạ đã nhận lễ vật của thần thiếp, có phải cũng nên có qua có lại, tặng cho thần thiếp một thứ không?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng muốn gì?"

"Hậu viện điện Thanh Ca thông với một rừng tre, Điện hạ có thể đưa rừng tre đó vào điện Thanh Ca không?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Nàng muốn rừng tre làm gì? Lẽ nào còn muốn đào măng ăn sao?"

Sự thật chứng minh, hắn đã đánh giá thấp người tham ăn như Tiêu Hề Hề.

Nàng cười nói "Thần thiếp không chỉ muốn ăn măng, còn muốn ăn cơm lam và chuột dúi."

Lạc Thanh Hàn tưởng mình nghe lầm, liền hỏi lại.

"Nàng nói nàng muốn ăn gì?"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Cơm lam."

"Cái phía sau."

Tiêu Hề Hề tiếp tục chớp mắt "Chuột dúi."

Lạc Thanh Hàn rơi vào trầm mặc.

Hắn chưa từng thấy chuột dúi, nhưng hắn từng đọc trong sách, biết đó là một loại động vật sống bằng cách ăn tre, trông giống như con chuột.

Tiêu Hề Hề ăn thịt heo, gà, vịt, cá, ngỗng, hắn có thể hiểu được, nhưng sao đến cả thịt chuột cũng không bỏ qua?

Chuột bẩn như vậy, nghĩ thôi đã thấy tởm, lỡ ăn vào mắc bệnh thì sao?

Tiêu Hề Hề thấy hắn sắc mặt không tốt, tò mò hỏi "Điện hạ chưa từng ăn thịt chuột dúi à?"

Lạc Thanh Hàn mặt không thay đổi nói "Ta chưa từng ăn, cũng không muốn ăn."

Tiêu Hề Hề cố gắng thuyết phục "Đừng vậy mà, thịt chuột dúi rất ngon, thần thiếp sẽ làm một ít cho người thử, người ăn rồi sẽ biết nó ngon như thế nào."

"Thời gian không còn sớm, ta phải đi rồi."

Thái tử nói xong liền đứng dậy, mặc kệ Tiêu Hề Hề, sải bước rời đi.

Tiêu Hề Hề đau lòng "Nếu người không chịu đưa rừng tre vào điện Thanh Ca, thì trả ngọc bội cho thần thiếp đi!"

Nghe vậy, Thái tử càng bước nhanh hơn.

Hắn lặng lẽ trở về điện Lân Đức.

Vừa định mở cửa về tẩm điện, cảm giác phía sau có người đến, hắn không nghĩ ngợi, một tay đánh về phía sau!

Đoạn lương đệ bị đánh bay ra xa, thảm hại ngã xuống đất.

Khuôn mặt nàng đau đến tái nhợt, biểu cảm méo mó.

Hôm nay là ngày đầu tiên Đoạn lương đệ và Cảnh trắc phi tiến

cung, ai nấy đều nghĩ Thái tử sẽ chọn một trong hai người thị tẩm.

Kết quả Thái tử thậm chí còn không nhìn họ một lần, chứ đừng nói đến chuyện thị tẩm.

Hai người rất thất vọng.

Cảnh trắc phi nhờ thân phận, che giấu nội tâm rất tốt, cư xử đoan chính rộng lượng.

Đoạn lương đệ thì không làm được.

Nàng là nữ nhi nhỏ nhất trong nhà, từ nhỏ được mọi người nâng trên tay bảo vệ.

Trưởng bối rất chiều chuộng nàng, ca ca tỷ tỷ cũng nhường nhịn nàng, hơn nữa nàng ngây thơ dễ thương được nhiều người yêu thích, từ nhỏ đã thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp thất bại nào.

Nàng đã quen với cuộc sống không lo không nghĩ thế này, tưởng rằng dù tiến cung thì vẫn được mọi người yêu mến như trước.

Không ngờ mới ngày đầu tiên tiến cung, nàng phát hiện hình như Thái tử rất không thích mình, khiến nàng khó chấp nhận được.

Chương 265: Sông có khúc người có lúc

Buổi tối, Đoạn lương đệ nằm trên giường suy nghĩ chuyện của Thái tử, trằn trọc mãi không ngủ được.

Thế nên nàng không ngủ nữa, mặc y phục ra ngoài đi dạo, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình.

Không ngờ, nàng tình cờ Thái tử từ bên ngoài trở về.

Đoạn lương đệ âm thầm theo sau, muốn tạo bất ngờ từ phía sau cho Thái tử.

Trước kia, nàng thường chơi với các ca ca tỷ tỷ như vậy trong phủ Đoan Quốc Công, mỗi lần ca ca tỷ tỷ đều rất ngạc nhiên.

Ai mà biết nàng còn chưa kịp chạm vào Thái tử, đã bị ngài ấy một chưởng đánh bay!

Cũng may Lạc Thanh Hàn dùng một chút nội lực, chỉ đánh bay không làm nàng bị thương.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Nàng lén lén lút lút định làm gì? Muốn đánh lén ta à?"

Đoạn lương đệ nghe vậy, hận không thể hộc máu tại chỗ.

Nàng là một nữ tử yếu ớt, tay trói gà không chặt, sao có thể đánh lén một nam nhân cao lớn như ngài ấy?

Nàng cố gắng gượng dậy, ôm cái bụng đau nhức, sắc mặt tái nhợt đến đáng thương.

"Thần thiếp chỉ muốn chào hỏi Điện hạ mà thôi."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Lần sau khi chào hỏi, nhớ lên tiếng trước, đừng đánh lén ta từ phía sau, lần này ta không dùng lực mạnh, lần kế ta không dám chắc."

Đoạn lương đệ vô cùng ấm ức "Thần thiếp sai rồi."

Đợi Thái tử bước vào tẩm điện, nàng giậm chân giận dữ.

"Đúng là khúc gỗ không hiểu phong tình!"

Nàng chợt nhớ vừa nãy khi ở gần Thái tử, hình như ngửi thấy mùi rượu.

Có vẻ như Thái tử ra ngoài uống rượu.

Nhưng nếu chỉ muốn uống rượu, sao ngài ấy không uống ở điện Lân Đức?

Hay là ngài ấy có hẹn với người khác uống rượu, nên mới ra ngoài?

Vậy trọng điểm đến rồi …

Người uống rượu cùng Thái tử là ai?

Có thể khiến Thái tử nửa đêm lẻn ra ngoài, người đó nhất định có một vị trí đặc biệt trong lòng ngài ấy.

Đoạn lương đệ càng nghĩ càng thấy chuyện này không đơn giản.

Vốn nàng muốn ra ngoài đi dạo để thoải mái ngủ một giấc, nhưng lại bị chuyện này phiền não, cả đêm trằn trọc không ngủ được, trong đầu toàn là chuyện của Thái tử.

Hôm sau, nàng ngồi trước gương trang điểm, nhìn quầng thâm trên mắt, cảm thấy rất khó chịu.

Kế đó, nàng nghe được một tin còn khó chịu hơn …

Hôm nay Đông cung lại có thêm một người mới.

Đó là Tần thập nương của Tần gia, Tần Hi Nhã, nàng cũng được phong làm Lương đệ.

Thái tử phân Tần lương đệ đến điện Tích Vân.

Điện Tích Vân vẫn chưa được dọn dẹp, điện Lân Đức cũng đã có hai phi tần, quả thật không thể nhét thêm Tần lương đệ, thế nên Thái tử sắp xếp nàng tạm thời ở điện Kim Phong.

Đoạn lương đệ biết tin, đã rất tức giận.

Nàng còn chưa kịp gặp Thái tử thì đã có đối thủ đáng gờm khác đến đoạt sủng ái của Thái tử, sao nàng có thể ngồi yên được?

Trang điểm xong, nàng vén gấu váy chạy đến chỗ Cảnh trắc phi bàn bạc đối sách.

Thật ra Đoạn lương đệ và Cảnh trắc phi không có giao tình, nhưng hai người đồng thời tiến cung, đều được Hoàng đế đích thân chỉ điểm cho Thái tử, khi hai người đối mặt với Tần gia, tự nhiên sẽ thành liên minh lợi ích.

Cảnh trắc phi đương nhiên cũng nhận được tin, biểu hiện của nàng rất bình tĩnh, dường như không để bụng chuyện này.

Thấy dáng vẻ tức giận của nàng, Cảnh trắc phi nhẹ nhàng an ủi "Đừng giận nữa, chúng ta vào cung hầu hạ Thái tử, chỉ cần hầu hạ Thái tử thật tốt, chuyện khác không cần quan tâm."

Nói đến hầu hạ Thái tử, Đoạn lương đệ càng thêm tức giận.

"Ta rất muốn hầu hạ Thái tử, nhưng Thái tử vốn không cho ta cơ hội, tối qua vốn muốn cho Thái tử bất ngờ, không ngờ Thái tử lại đánh ta, còn nghi ngờ ta đánh lén ngài ấy, trên đời làm gì có chuyện như vậy chứ? Ta là phi tần của ngài ấy, chủ động tiếp cận ngài ấy không phải vì muốn lấy lòng ngài ấy sao? Sao

ngài ấy lại nghĩ tới chuyện đánh lén chứ?"

Cảnh trắc phi đang đọc sách, thì dừng lại một chút, rời mắt khỏi sách "Tối qua cô đi tìm Thái tử?"

"Ta tình cờ nhìn thấy Điện hạ."

Đoạn lương đệ kể đại khái chuyện tình cờ gặp Thái tử tối qua.

Cảnh trắc phi đặt sách xuống, trầm tư nói "Thái tử nửa đêm ra ngoài, sau đó trên người nồng nặc mùi rượu trở về, là vì sao?"

Đoạn lương đệ bĩu môi "Còn sao nữa? Nhất định là yêu tinh nào đó dụ dỗ Thái tử ra ngoài."

Cảnh trắc phi không nói gì.

Nàng nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy nhất định phải nghe ngóng thử, phi tần mà Thái tử sủng ái nhất là ai?

……

Tần Hi Nhã mang theo mười mấy rương hành lý, tạm thời ở trong điện Kim Phong.

Bên cạnh nàng có một cung nữ và một ma ma, đều là người nàng đưa từ Tần gia vào cung.

Điện Kim Phong là cung của Lý trắc phi, tình cảm giữa Lý trắc phi và Tần Hi Nhã rất phức tạp.

Lúc nhỏ, nàng theo phụ mẫu đến thăm Tần gia mấy lần, Tần Hi Nhã là đích nữ trong nhà, xuất thân cao quý, Lý trắc phi đứng trước mặt nàng giống như một nha hoàn, làm gì nói gì cũng phải cẩn thận, sợ đắc tội Tần Hi Nhã.

Nàng vốn tưởng Tần Hi Nhã sẽ thành Thái tử phi, thậm chí còn chuẩn bị ôm đùi Tần Hi Nhã, lại không ngờ Tần Hi Nhã chẳng những không thành Thái tử phi, thậm chí cả danh phận Trắc phi cũng bị người khác cướp mất, đành chịu ấm ức làm

Lương đệ cỏn con.

Bây giờ Tần Hi Nhã ở nhờ trong điện Kim Phong, nàng gặp Lý trắc phi phải khuỵu gối hành lễ, cung kính gọi một tiếng tỷ tỷ.

Đây có lẽ là 'sông có khúc người có lúc' trong truyền thuyết nhỉ.

Lý trắc phi cảm thấy phấn chấn, tinh thần sảng khoái vô cùng.

Nhưng xét đến quan hệ giữa Tần Hi Nhã và Tần hoàng hậu, Lý trắc phi không dám để lộ tâm tư thật của mình, nàng giả vờ tỏ ra rất khách khí.

Tần Hi Nhã sinh ra đã rất đẹp, có danh hiệu đệ nhất mỹ nhân trong Thịnh Kinh, từng có tài tử vì nàng viết thơ từ, ca ngợi dung mạo của nàng như tiên nữ.

Dù có đặt nàng vào chốn hậu cung đầy mỹ nữ thì vẻ đẹp của nàng vẫn vô cùng nổi bật khiến người ta quên đi sự t.hô tục.

Thấy Lý trắc phi chép kinh, Tần Hi Nhã cười hỏi.

"Tỷ tỷ có hứng thú với kinh Phật à? Muội có mang vào cung vài quyển kinh thư, chi bằng tặng cho tỷ tỷ nhé."

Lý trắc phi nghe vậy cả kinh, vội từ chối "Không không không, ta không hề có hứng thú với kinh Phật, đừng để ta thấy những cuốn kinh Phật khác!"

Tần Hi Nhã bối rối trước phản ứng của nàng.

"Nếu tỷ tỷ không thích kinh Phật, sao lại chép kinh Pháp Hoa nhiều như vậy?"

Lý trắc phi không muốn nói mình bị Thái tử phạt, tránh mất mặt.

Nàng cười khan hai tiếng "Ha ha, ta chép cho vui thôi."

Tần Hi Nhã thấy vậy, đoán là trong đây còn có ẩn tình.

Nàng không hỏi nhiều, chủ động đề nghị giúp chép kinh.

Lý trắc phi từ chối ý tốt của nàng.

“Thôi không cần đâu, chữ của muội không giống ta, người khác sẽ nhìn ra.”

Nếu không phải để ý đến chữ viết, Lý trắc phi sớm sai người chép cho nàng rồi, nàng hà tất phải một mình gánh chịu?

Chương 266: Ưu điểm của Tiêu trắc phi

Tần Hi Nhã rất thông minh, không hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu bị phát hiện nét chữ không giống nhau, mà nói "Trước kia ở nhà, muội theo cha huynh học viết phỏng thư pháp, kỹ năng viết phỏng của muội cũng không tệ."

Nói xong, nàng cầm bút lên, viết một hàng chữ bằng nét chữ của Lý trắc phi.

Lý trắc phi nhìn kỹ lại, phát hiện nét chữ của nàng gần như giống hệt chữ của mình, rất khó phân biệt.

Lý trắc phi vui mừng khôn xiết, lập tức đồng ý lời đề nghị giúp chép kinh của Tần Hi Nhã.

Có Tần Hi Nhã giúp đỡ, quá trình chép kinh của Lý trắc phi được đẩy nhanh hơn rất nhiều.

Cuối cùng các nàng chép xong một trăm lần kinh Pháp Hoa sau hai ngày.

Lý trắc phi chạy đến cung Minh Quang, giao bản kinh đã chép cho Thái tử kiểm tra.

Thái tử bận chính sự, không có thời gian để ý tới nàng, nàng đặt kinh thư xuống, liền cho nàng đi.

Nhờ tình nghĩa giúp chép kinh, cảm giác của Lý trắc phi với Tần Hi Nhã tốt hơn rất nhiều, sẵn lòng kể cho Tần Hi Nhã nghe một số chuyện trong Đông cung.

Lý trắc phi nói nhiều nhất là về Bạch trắc phi và Tiêu trắc phi.

“Bạch trắc phi là đóa bạch liên hoa, thoạt nhìn yếu đuối vô hại, nhưng thật ra tâm cơ rất sâu. Nàng ta thích giả vờ ốm yếu, để Thái tử Điện hạ thương xót, sau đó thu phục sủng ái của Thái tử Điện hạ.”

“Trước khi Tiêu trắc phi ra tay, Bạch trắc phi chính là nữ nhân tâm cơ thâm trầm nhất Đông cung, muội đừng vì vẻ ngoài yếu ớt của nàng ta mà coi thường thủ đoạn của nàng ta.”

“Còn về Tiêu trắc phi, tâm cơ càng thâm trầm hơn Bạch trắc phi, có thể tránh chọc vào nàng ta, thì đừng chọc vào nàng ta.”

Tần Hi Nhã cẩn thận lắng nghe, ghi nhớ những lời này trong lòng.

Tuy nàng chưa gặp Bạch trắc phi và Tiêu trắc phi, nhưng trong lòng đã coi hai nữ nhân này là kẻ thù quan trọng.

Bây giờ bốn vị trí Trắc phi đã đủ người, nếu Tần Hi Nhã muốn đoạt vị, nàng phải kéo một trong bốn người này xuống.

Tục ngữ có câu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, trước khi ra tay, việc đầu tiên nàng cần làm là thu thập tin tức, tìm hiểu chi tiết về đối thủ, sau đó mới ra tay chuẩn xác, tốt nhất nên một phát là trúng.

Đây là cách trị gia mà lúc nhỏ nàng học từ mẫu thân.

Tần gia nhà lớn nghiệp lớn, hậu viện có nhiều thê thiếp, quan hệ giữa các thúc bá trong nhà lại càng phức tạp.

Tần Hi Nhã lớn lên trong một môi trường như vậy, nghe nhiều thành quen, tâm tư của nàng tự nhiên lão luyện hơn những người cùng lứa. Nàng biết rõ dùng sắc đẹp đoạt sủng ái không phải cách lâu dài, chỉ khi ngồi vững trên vị trí chính thất, mới có thể mang lại lợi ích lớn nhất cho bản thân và gia tộc.

Điện Uyển Hà, điện Tích Vân và Ninh Vũ uyển được dọn dẹp xong, Cảnh trắc phi, Tần lương đệ, Đoạn lương đệ chính thức chuyển vào.

Nội thị dẫn một nhóm cung nữ thái giám đến cho ba vị phi tần chọn.

Ngày hôm sau Cảnh trắc phi chuyển đến nơi ở mới, nàng cùng Đoạn lương đệ đến điện Thanh Ca thăm Tiêu trắc phi.

Từ lúc vào thu, nhiệt độ ngày càng thấp, thời gian Tiêu Hề Hề thức dậy ngày càng muộn.

Nàng ước mình có thể nằm trên giường mười hai tiếng một ngày.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, nàng đang ngủ trên giường thì nghe Bảo Cầm chạy vào nói.

“Nương nương, Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ tới rồi, mau dậy đi.”

Tiêu Hề Hề thở dài.

Trời lạnh như vậy, sao không an phận ở trong cung của mình đi? Sao cứ phải chạy ra ngoài cho cực vậy?

Nàng không ngừng giãy giụa, vật lộn trên giường.

Bảo Cầm nhìn nàng “Nương nương, người đang làm gì vậy? Sao còn không dậy?”

Tiêu Hề Hề ấm ức nói “Không phải ta không muốn dậy, mà chiếc giường này quá quyến rũ, nó cứ bám lấy ta, không muốn ta dậy, thật quá đáng mà!”

Bảo Cầm “……”

Nàng bước tới, tàn nhẫn vén chăn lên.

Tiêu Hề Hề cuối cùng không thể nằm vạ trên giường nữa.

Nàng tóc tai bù xù, như không còn thiết sống bò xuống.

Điều hạnh phúc nhất trên đời này là gì?

Tất nhiên là có thể ngủ nướng mỗi ngày!

Điều đau khổ nhất trên đời này là gì?

Tất nhiên bị ép bò khỏi giường trong thời tiết lạnh giá!

Hủy diệt thế giới cũng chỉ như thế!

Cung nữ nhanh chóng hầu hạ nàng chải tóc trang điểm.

Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ đang đợi ở trắc điện.

Chờ gần nửa canh giờ, Tiêu trắc phi vẫn chưa ra.

Đoạn lương đệ không ngồi yên được nữa, nàng khẽ lẩm bẩm.

“Tiêu trắc phi này đúng là kiêu ngạo, chúng ta có ý tốt tới thăm nàng ta, nàng ta lại để chúng ta chờ lâu như vậy, nàng ta cố ý ra oai phủ đầu chúng ta sao?”

Cảnh trắc phi nhẹ giọng nói “Ít nói mấy câu, đừng để người khác nghe thấy.”

Sau mấy ngày nghe ngóng, biết được người được sủng ái nhất ở Đông cung chính là Tiêu trắc phi.

Tai nghe không bằng mắt thấy.

Nàng cố ý đến thăm Tiêu trắc phi, chính là muốn thăm dò thật hư của Tiêu trắc phi, xem Tiêu trắc phi này là người thế nào.

Các nàng đợi hơn nửa giờ, trà trước mặt đã đổi mấy lần.

Sắc mặt Cảnh trắc phi vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm gán cho Tiêu trắc phi cái danh ‘cậy sủng mà kiêu’.

Nếu không phải cậy sủng mà kiêu, sao cố ý để người khác chờ

lâu như vậy?

Quả nhiên, nữ nhân có thể thành sủng phi đều không phải nhân vật đơn giản, nhất định phải cẩn thận đối phó.

Thật không dễ dàng gì mới chờ được Tiêu trắc phi.

Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ bình tĩnh đứng dậy.

Đoạn lương đệ hành lễ, gọi một tiếng tỷ tỷ.

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói "Ngại quá, trang điểm tốn thời gian quá, để hai người chờ lâu như vậy, là lỗi của ta."

Cảnh trắc phi cười nói "Chải tóc trang điểm quả thật rất tốn thời gian, chúng ta có thể hiểu được."

Nàng âm thầm đánh giá Tiêu trắc phi, phát hiện Tiêu trắc phi quả thật rất xinh đẹp, nhưng hậu cung không thiếu nhất chính là mỹ nữ.

Chuyện khác khoan hãy nói, nói về Tần lương đệ mới tiến cung đi.

Tần lương đệ được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân Thịnh Kinh, dung mạo của nàng đẹp hơn Tiêu trắc phi nhiều.

Nhưng Tần lương đệ tiến cung đã sáu ngày, Thái tử không hề có ý triệu nàng thị tẩm.

Từ điểm này mà nói, Tiêu trắc phi được sủng ái không phải vì dung mạo, mà là vì những ưu điểm khác của nàng.

Cảnh trắc phi bắt đầu dò hỏi, muốn biết Tiêu trắc phi có gì đặc biệt mà lại được Thái tử yêu thích.

"Tiêu muội muội, không biết bình thường muội có sở thích gì?"

Tiêu Hề Hề không cần nghĩ ngợi, trả lời "Ta thích ăn và ngủ."

Cảnh trắc phi "……"

Đây là sở thích quái quỷ gì vậy?

Cảnh trắc phi dựa vào kỹ năng tu tâm dưỡng tính thâm hậu của mình, duy trì nụ cười trên mặt.

Nàng tiếp tục hỏi "Ngoài những thứ này ra, muội còn sở thích nào khác không?"

Tiêu Hề Hề rơi vào trầm tư.

Nàng trầm tư hết thời gian một tách trà, vẫn đang suy ngẫm …

Đoạn lương đệ rất muốn bắt lấy đối phương hỏi, chỉ hỏi sở thích thôi làm gì mà nghĩ lâu như vậy? Lẽ nào cuộc sống của ngươi ngoài ăn và ngủ, thì không còn sở thích nào nữa sao?

Thấy dáng vẻ của Tiêu trắc phi, cũng không biết phải suy nghĩ bao lâu mới có kết quả, Cảnh trắc phi đành phải nói tiếp.

"Muội muội xuất thân nhà võ tướng, hẳn là đọc không ít binh thư nhỉ?"

Chương 267: Đúng là sủng phi có khác

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Lúc nhỏ có từng xem vài cuốn binh thư, đọc xong thì vứt rồi."

Mấy cuốn đó đâu có thú vị như sách truyện chứ.

Cảnh trắc phi tiếp tục cười nói "Xem ra muội muội không có hứng thú với binh thư, đây cũng là chuyện bình thường, nữ nhi chúng ta đa số đều thích thêu thùa nấu ăn, hoặc cầm kỳ thư họa, rất ít nữ tử thích múa kiếm giương đao."

Tiêu Hề Hề đồng ý "Phải đó, phải đó, ngủ thoải mái biết bao, sao phải múa kiếm giương đao làm gì? Mệt chết được!"

Cảnh trắc phi "……"

Tại sao chủ đề lại trở về chuyện ngủ rồi?

Thấy chủ đề này sắp bị gi.ết chết, Cảnh trắc phi đành chuyển tiếp chủ đề "Sắp đến Trung thu rồi, theo thông lệ, trong cung sẽ tổ chức gia yến, đến lúc đó muội muội có tiết mục biểu diễn gì không?"

Tiêu Hề Hề không do dự lắc đầu "Ta không có tài nghệ gì để biểu diễn cả."

Cảnh trắc phi cười nói "Muội muội thật khiêm tốn, có thể được Thái tử Điện hạ yêu thích, sao không có tài nghệ gì được chứ?"

Tiêu Hề Hề quả thật có một ít tài nghệ.

Nàng có thể bói toán, hát một số bài hát pop hiện đại, nhưng

không thể biểu diễn mấy thứ này được.

Nàng do dự một chút, mới nói "Ta biết chơi nhạc cụ, có tính là tài nghệ không?"

Cảnh trắc phi lập tức hăng hái "Đương nhiên rồi! Không biết muội muội giỏi chơi nhạc cụ gì? Cổ cầm hay sáo? Hay tỳ bà?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không phải."

"Vậy là gì?"

"Kèn sona."

Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ ngẩn người.

Từ nhỏ các nàng được nhiều danh sư dạy dỗ, thông thạo cầm kỳ thư họa, nhưng chưa từng nghe nhạc cụ nào gọi là kèn sona.

Cảnh trắc phi muốn hỏi đây là loại nhạc cụ gì? Nhưng cảm thấy nếu hỏi trực tiếp thì để lộ mình quá thiếu hiểu biết.

Để duy trì hình tượng tài nữ học thức uyên thâm, Cảnh trắc phi không hỏi về kèn sona mà chỉ cười nói.

"Muội muội thật là giỏi, cả kèn sona cũng biết."

Tiêu Hề Hề khá xấu hổ vì lời khen "Tỷ tỷ quá khen rồi."

Cảnh trắc phi suy nghĩ một chút rồi nói "Chúng ta đang suy nghĩ nên biểu diễn gì trong tiệc Trung thu? Ta định gảy đàn, nếu muội muội không ngại, chúng ta có thể cùng nhau chơi một khúc."

Đoạn lương đệ cũng nói "Ta biết khiêu vũ, đến lúc đó ta sẽ múa cho hai vị tỷ tỷ."

Tiêu Hề Hề tưởng tượng cảnh đó một lúc, sau đó lắc đầu quả quyết từ chối.

“Không muốn.”

Ý tốt bị từ chối, Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ chết lặng.

Hai người có hơi không vui, cảm thấy Tiêu trắc phi cố ý đề phòng bọn họ, sợ bọn họ cướp đi nổi bật của nàng.

Quả là nữ nhân tâm tư kín kẽ!

Cảnh trắc phi khẽ cười nói “Nếu muội muội không muốn, vậy chúng ta không miễn cưỡng.”

Đoạn lương đệ thoáng nhìn qua tóc Tiêu trắc phi, cười duyên nói.

“Trâm vàng hồ điệp trên tóc tỷ tỷ đẹp thật đó, nhất định là Thái tử Điện hạ thưởng cho tỷ tỷ phải không?”

Trước đây khi ở cùng các tỷ muội trong nhà, chỉ cần nàng khen y phục trang sức đẹp, các tỷ muội sẽ rất vui vẻ, thậm chí người vốn có ác cảm với nàng cũng không tự chủ được buông lỏng cảnh giác.

Ai không thích nghe mấy lời khen ngợi chứ?

Chắc hẳn Tiêu trắc phi cũng không ngoại lệ.

Vừa rồi lúc chải đầu, Tiêu Hề Hề còn đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, hoàn toàn không chú ý tới trâm cài mà cung nữ cắm trên đầu mình.

Nghe Đoạn lương đệ hỏi vậy, Tiêu Hề Hề giơ tay rút trâm vàng hồ điệp trên đầu xuống, nhìn một hồi nàng cũng không nhớ trâm này từ đâu có?

Nàng gọi Bảo Cầm đến hỏi.

“Trâm vàng này là do Thái tử ban thưởng à?”

Bảo Cầm gật đầu "Đúng vậy, trâm này do Thái tử Điện hạ ban cho người khi người được phong làm Trắc phi, người không nhớ sao?"

Tiêu Hề Hề nhăn mặt nói "Quá nhiều thứ, ta làm sao nhớ hết."

Người nói vô ý, người nghe có lòng.

Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ nghe vậy, cảm giác như uống hai ly nước chanh lớn, chua chết mất!

Thái tử rốt cuộc ban thưởng cho Tiêu trắc phi bao nhiêu thứ tốt? Đến nỗi làm Tiêu trắc phi không thể nhớ hết!

Đúng là sủng phi có khác, đãi ngộ không tầm thường!

Cảnh trắc phi cúi đầu uống trà, che giấu cảm xúc trong mắt.

Đoạn lương đệ cảm thấy Tiêu trắc phi cố ý khoe khoang, vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, trong lòng cũng hơi khó chịu.

Không phải do Thái tử sủng ái mới có nhiều thứ tốt vậy sao? Có gì hay ho đâu mà khoe khoang chứ?

Bảo Cầm cài trâm vào lại búi tóc của Tiêu trắc phi, hỏi "Nương nương có muốn ăn chút gì không?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Được, được!"

Từ lúc thức dậy, nàng luôn chải tóc trang điểm, còn chưa ăn sáng, giờ nàng đói chết đi được.

Bảo Cầm đi chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

Cảnh trắc phi thức thời nói lời tạm biệt.

Kế đó, Đoạn lương đệ cũng bày tỏ mình cũng nên về.

Tiêu Hề Hề không muốn giữ lại, cười nói không tiễn.

Rời khỏi điện Thanh Ca, Đoạn lương đệ không chịu được nữa, tức giận phàn nàn.

“Chỉ là cây trâm vàng mà thôi, có gì để khoe chứ? Nhìn vẻ mặt đắc ý của nàng ta, như thể chúng ta chưa từng thấy thứ gì tốt vậy, ta mang theo rất nhiều đồ trang sức từ trong nhà, trong số đó có rất nhiều thứ quý hơn trâm vàng của nàng ta, ta còn chưa lấy ra khoe với người khác nữa?”

Cảnh trắc phi an ủi nàng “Nàng ta là nữ nhi nhà võ tướng, đương nhiên là không được dạy dỗ đến nơi đến chốn, chúng ta nên bao dung một chút.”

Đoạn lương đệ hậm hực “Tại sao ta phải bao dung nàng ta? Ta không phải mẹ nàng ta!”

Cảnh trắc phi lắc đầu, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Đoạn lương đệ nhẹ nhàng nói “Nếu Tiêu trắc phi không muốn biểu diễn cùng chúng ta, vậy thì chúng ta cũng mặc kệ nàng ta, tỷ muội chúng ta sẽ biểu diễn, nhất định sẽ tỏa sáng trong tiệc Trung thu!”

Cảnh trắc phi cười gật đầu “Được.”

……

Bảo Cầm mang bữa sáng đã chuẩn bị sẵn lên.

Tiêu Hề Hề ăn ngon lành.

Bảo Cầm hỏi “Tháng sau là Trung thu, nương nương định biểu diễn tiết mục gì?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Không biết nữa.”

Thật ra nàng không muốn biểu diễn, tham gia yến tiệc quan trọng nhất không phải là ăn sao? Biểu diễn vừa tốn công sức vừa tốn thời gian, nàng vẫn thích ngồi dưới sân khấu vừa ăn đồ ngon vừa xem người khác biểu diễn, nghĩ thôi cũng thấy

vui rồi ~

Bảo Cầm lại hỏi "Kèn sona gì đó mà người nói, rốt cuộc là nhạc cụ gì vậy? Nô tỳ chưa từng nghe nói bao giờ, hay là tiệc Trung thu người biểu diễn một khúc bằng kèn sona đi?"

Kèn sona thực chất là tên gọi khác của kèn bầu, trước kia ở trên núi rảnh rỗi, nàng theo Tam sư huynh học thổi kèn.

Kèn này tự thổi chơi chơi thì được, nhưng đem ra diễn trong tiệc Trung thu, thì lập tức biến tiệc Trung thu thành đám tang, nghĩ đến đó thôi đã thấy ngứa cả da đầu.

Chương 268: Đúng là nực cười

Đây cũng là nguyên nhân Tiêu Hề Hề từ chối biểu diễn chung với Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ.

Bất kể là thể loại âm nhạc hay điệu nhảy nào, chỉ cần kèm tiếng kèn sona, thì phong cách sẽ trượt xuống vực thẳm không phanh.

Tiêu Hề Hề là người có lương tâm, nàng không muốn phá hỏng tiết mục mà Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ dày công chuẩn bị.

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Thôi bỏ đi."

Thấy nàng không muốn, Bảo Cầm có hơi lo "Nương nương, tuy bây giờ người được Thái tử sủng ái, nhưng cũng không thể lơ là! Ba vị phi tần mới vào cung không phải nhân vật đơn giản, bọn họ nhất định sẽ dốc sức tỏa sáng trong tiệc Trung thu, nếu bọn họ lọt vào mắt Thái tử thật, nương nương phải làm sao?"

Tiêu Hề Hề rất bình tĩnh "Ta không bán sắc để có được sủng ái của Thái tử, ta kiếm cơm bằng thực lực của mình, chỉ cần ta còn có ích với Thái tử, Thái tử sẽ không bỏ ta."

Bảo Cầm vạch trần mục đích thật của nàng không thương tiếc.

"Đừng có nói đường hoàng như vậy, thật ra người lười chứ gì."

Tiêu Hề Hề ngừng uống trà sữa, cười khúc khích nói "Biết thì cũng đừng huỵch toẹt thế chứ, ta cũng cần mặt mũi mà."

Bảo Cầm hết cách, bất lực thở dài.

……

Sáng sớm, Tần Hi Nhã đã đến thỉnh an Tần hoàng hậu.

Từ khi vào cung, mỗi sáng nàng đều đến điện Tiêu Phòng thỉnh an Hoàng hậu.

Tần hoàng hậu bảo nàng ngồi xuống nói chuyện.

Tần Hi Nhã tao nhã quỳ ngồi trên đệm.

Trân Châu dâng trà rồi lặng lẽ bước sang một bên.

Tần hoàng hậu hỏi "Con vào cung bảy ngày rồi, Thái tử đối với con thế nào?"

Nói đến chuyện này, nụ cười trên mặt Tần Hi Nhã hơi sượng lại, sau đó nàng giả vờ như không có việc gì, cười nói "Điện hạ đối với thần thiếp rất tốt."

Tần hoàng hậu khôn ngoan thế nào? Thoáng nhìn đã biết nàng nói dối.

"Bổn cung hỏi con cái gì, con chỉ cần nói sự thật."

Nụ cười trên mặt Tần Hi Nhã dần trở nên chua xót, nàng cúi đầu nhìn ống tay áo, một lúc sau mới nhẹ giọng nói.

"Thái tử hình như không thích thần thiếp cho lắm."

Tần hoàng hậu "Sao lại nói vậy?"

"Có khi thần thiếp đưa canh hoặc đưa bánh ngọt tới cho Thái tử, ngài ấy nhận chúng, nhưng chưa từng biểu hiện gì hết."

Tần hoàng hậu "Tính tình Thái tử trước giờ lãnh đạm, đối với ai cũng vậy, con quen rồi sẽ ổn."

Tần Hi Nhã mím đôi môi đỏ mọng, giọng có hơi chua xót "Nếu chỉ như thế thì tốt rồi, thần thiếp vào cung đã bảy ngày, nhưng Thái tử chưa từng triệu thần thiếp thị tẩm."

Sắc mặt Tần hoàng hậu hơi thay đổi "Chuyện này thật sao?"

Tần Hi Nhã ngẩng đầu, nở nụ cười khổ và bất lực "Chuyện này không phải là bí mật gì trong Đông cung, thần thiếp cũng không cần lừa gạt người."

Tần hoàng hậu suy nghĩ một chút rồi hỏi "Thái tử gần đây qua đêm với ai nhiều nhất? Cảnh trắc phi? Đoạn lương đệ?"

"Đều không phải, Thái tử Điện hạ gần đây bận chính sự, mỗi ngày đều ở điện Lân Đức, mấy ngày gần đây không triệu phi tần nào sủng hạnh."

Nghe vậy, Tần hoàng hậu hơi yên tâm "Xem ra Thái tử gần đây quá bận rộn, không có thời gian triệu kiến con, lát nữa bổn cung giúp con nói với Thái tử một tiếng là được. Con không cần suy nghĩ lung tung, dựa vào dung mạo và xuất thân của con, Thái tử sẽ thích con."

Tần Hi Nhã nở nụ cười cảm kích "Cảm ơn cô cô."

Chiều hôm đó.

Tần hoàng hậu gọi Thái tử đến điện Tiêu Phòng, hỏi hắn gần đây bận việc gì?

Lạc Thanh Hàn cung kính trả lời "Gần đây Hình bộ có nhiều vụ án, nhi thần đang bận xử lý những hồ sơ đó."

Tần hoàng hậu nói "Dù bận rộn đến đâu cũng không được quên phi tần trong hậu cung, thỉnh thoảng nên tranh thủ thăm hỏi. Con đã mười tám rồi, nhưng chưa có lấy một người con, truyền ra ngoài lại bị chê cười."

Lạc Thanh Hàn "Nhi thần tuân lệnh."

Hắn ở đây hứa hẹn rất hay, vừa về Đông cung đã đến cung Minh Quang tiếp tục xử lý công vụ.

Mãi đến nửa đêm mới dừng lại.

Thường công công cẩn thận hỏi "Tối nay Điện hạ vẫn ở điện Lân Đức sao?"

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút "Đến điện Tích Vân."

"Vâng."

Lúc này đã rất muộn, nhưng khi xe ngựa của Thái tử đến điện Tích Vân, điện Tích Vân vẫn còn sáng đèn, hẳn là người bên trong vẫn chưa ngủ.

Biết Thái tử đến, Tần Hi Nhã dẫn một nhóm cung nữ thái giám ra ngoài nghênh đón.

"Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn nói miễn lễ, sau đó đi thẳng vào phòng.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi hương xông thoang thoảng.

Lạc Thanh Hàn không thích sử dụng hương xông, hắn khẽ cau mày, tâm lý theo bản năng bài xích nơi này.

Nhưng nhớ lời mẫu hậu nói, hắn vẫn kiên nhẫn ngồi xuống.

Tần Hi Nhã mặc váy dài màu hồng trắng, bên ngoài khoác chiếc áo lụa mỏng, mái tóc dài đen nhánh xõa sau lưng, dù không trang điểm nhưng vì trời sinh dung mạo xinh đẹp, nhìn thế này chẳng những không nhạt nhẽo, ngược lại có cảm giác tươi đẹp như hoa sen mọc trên nước trong.

Nàng nhẹ giọng hỏi "Điện hạ hẳn vừa mới xong việc? Có muốn dùng bữa không?"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Không cần, ta không đói."

Tần Hi Nhã ngượng ngùng nói "Thần thiếp sai người đi chuẩn bị nước nóng cho Điện hạ tắm rửa."

"Nàng không cần bận rộn nữa, đêm nay ta không qua đêm ở đây."

Nghe vậy, cả người Tần Hi Nhã cứng đờ, ngượng ngùng trên mặt tiêu tan, có hơi tái nhợt và không biết phải làm sao.

Điều này càng khiến nàng trông đáng thương hơn.

Nàng mấp máy đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng hỏi "Điện hạ không thích thần thiếp đến vậy sao?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, ngược lại hỏi "Tại sao ta nhất định phải thích nàng?"

Tần Hi Nhã nghẹn họng.

Một lúc sau nàng mới nói "Nếu Điện hạ không thích thần thiếp, vậy tại sao còn muốn cưới thần thiếp?"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Câu hỏi này nên hỏi người nhà của nàng, họ biết rõ ta không thích nàng, vậy tại sao họ lại gả nàng vào Đông cung?"

Tần Hi Nhã mím môi, không trả lời.

Lạc Thanh Hàn nói tiếp "Vì họ nhìn trúng thân phận của ta, nên muốn dùng nàng để trói chặt ta vào Tần gia. Đây là giao dịch chính trị, nói thích hay không thích gì chứ, đúng là nực cười."

Tần Hi Nhã đương nhiên biết vì sao nàng được gả vào Đông cung, nhưng biết là một chuyện, trực tiếp vạch trần lại là chuyện khác.

Nàng không khỏi siết chặt khăn tay, trong lòng dâng lên cảm giác khó xử.

Nàng khó khăn hỏi "Điện hạ đêm khuya tới đây, chính là vì muốn nói những lời này sao?"

"Là nàng nói chuyện trong Đông cung với mẫu hậu trước, mẫu hậu đích thân hỏi chuyện này, bảo ta tranh thủ thời gian tới thăm nàng, cho nên ta mới tới gặp nàng, mới dễ ăn nói với mẫu hậu."

Lạc Thanh Hàn đứng lên.

"Ta đã thăm nàng rồi, nhiệm vụ mẫu hậu giao coi như hoàn thành, ta đi trước, nàng nghỉ ngơi đi, nếu quá nhàn rỗi buồn chán thì chép kinh, đừng có mãi chạy tới điện Tiêu Phòng."

Nói xong hắn bước ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cao thẳng của hắn, Tần Hi Nhã không khỏi run giọng hỏi.

"Điện hạ, người không cảm thấy như vậy là bất công với thần thiếp sao?"

Chương 269: Giấc mộng đẹp

Lạc Thanh Hàn dừng bước.

Hắn nghiêng đầu lại, nhìn Tần Hi Nhã đứng đó.

Mắt Tần Hi Nhã ngấn nước, ánh nến chiếu rọi làm khuôn mặt thanh tú càng thêm kiều diễm.

Lạc Thanh Hàn khẽ cười "Như vậy quả thật bất công với nàng, nhưng nàng có thể làm gì?"

Thân thể mềm mại của Tần Hi Nhã hơi khựng lại.

Lạc Thanh Hàn "Trong thâm cung này, tự do và công bằng là hai thứ xa xỉ nhất, nếu nàng gả vào Đông cung, nên chuẩn bị cả đời mất đi hai thứ này."

Đôi mắt đẹp của Tần Hi Nhã chậm rãi mở to, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ khó tin.

Nàng không ngờ Thái tử lại thẳng thừng nói những lời vô tình như vậy.

Lạc Thanh Hàn không biết nhớ tới chuyện gì, lại cười nói "Thật ra nàng nên cảm thấy may mắn, ít nhất nàng từng có hai thứ này, mà có người từ khi sinh ra cũng chưa từng nếm trải tự do và công bằng."

Hắn dừng lại, nói thêm một câu.

"Đổi hương xông khác đi, mùi này thật khó ngửi."

Sau đó, hắn dời ánh mắt, dứt khoát rời khỏi điện Tích Vân.

Tần Hi Nhã ngơ ngác nhìn bóng lưng hắn, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Tuy nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý Thái tử có thể không thích nàng, nhưng không ngờ Thái tử lại lạnh lùng vô tình xé nát tấm giấy dán giữa hai người như vậy.

Mất đi tấm giấy dán đó, những gì bày ra trước mắt chỉ là giao dịch chính trị lạnh lẽo.

Ảo tưởng về sự ấm áp mà nàng tưởng tượng hoàn toàn bị xé tan.

Tần Hi Nhã không kiềm được nữa, nước mắt trào ra.

……

Thấy Thái tử vào điện Tích Vân chưa bao lâu đã ra ngoài, Thường công công thầm kinh ngạc, nhưng không hỏi thêm câu nào.

Đợi Thái tử ngồi lên xe ngựa, Thường công công thận trọng hỏi.

“Điện hạ muốn đến đâu?”

Lạc Thanh Hàn chạm vào túi gấm xanh nhạt trên hông, hắn muốn đến điện Thanh Ca.

Nhưng hắn rõ một điều, nếu tối nay hắn đến điện Thanh Ca thì chẳng khác nào đặt Tiêu Hề Hề vào phía đối lập với Tần Hi Nhã.

Tần Hi Nhã nhất thời không làm gì được Tiêu Hề Hề, nhưng Tần hoàng hậu thì không chắc.

Lạc Thanh Hàn không muốn nàng bị cuốn vào những chuyện bẩn thỉu này, hắn lạnh lùng nói.

“Về điện Lân Đức.”

“Vâng.”

Xa giá của Thái tử nhanh chóng về điện Lân Đức.

Lạc Thanh Hàn cởi y phục, ngâm mình trong bồn tắm, nước nóng từ từ phủ lê.n đỉnh đầu.

Hương mà hắn ngửi trong điện Tích Vân vừa rồi có chứa thảo dược kích dục.

Cách này rất thường thấy trong hậu cung.

Hương xông này tác dụng không mạnh bằng thuốc, cũng không làm hại thân thể, chủ yếu dùng để trợ hứng, rất nhiều phi tần trong cung đều dùng loại hương này khi hầu hạ Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn từ nhỏ lớn lên trong thâm cung, rất quen thuộc mùi hương này.

Vừa bước vào điện Tích Vân, hắn ngửi thấy mùi quen thuộc này.

Cái mùi khiến hắn buồn nôn.

Hắn ngâm mình trong nước nóng rất lâu, cho đến khi gần như ngạt thở mới nổi lên.

Thở hổn hển nặng nề, l.ồng ngực phập phồng dữ dội.

Hắn đưa tay lau nước trên mặt, bước ra khỏi bồn tắm, mặc y phục vào.

Thường công công đang chờ bên ngoài nghe thấy tiếng động lập tức dẫn đám tiểu thái giám vào, cẩn thận giúp Thái tử lau tóc, đưa về tẩm điện.

Lạc Thanh Hàn đột nhiên ra lệnh cho Thường công công.

“Ta muốn triệu Đoạn lương đệ đến thị tẩm.”

Thường công công ngạc nhiên, đã muộn như vậy còn gọi người đến thị tẩm, đoán chừng xong việc thì cũng phải rời giường rồi, cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, thời gian quá eo hẹp.

Nhưng Thái tử miệng vàng lời ngọc, không được phản bác, Thường công công đành đáp vâng.

“Vâng.”

Trong Ninh Vũ uyển, Đoạn lương đệ đã ngủ say, nhưng khi biết Thái tử Điện hạ triệu nàng thị tẩm, nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, trong nháy mắt không còn buồn ngủ.

Các cung nữ giúp nàng chải tóc trang điểm.

Đại cung nữ Nghinh Hương lấy chiếc váy tề hung nhu quần đỏ nhạt, hỏi “Tiểu chủ thấy bộ này thế nào? Màu sắc rất hợp với người.”

Đoạn lương đệ nhìn kỹ một chút, thấy cũng không tệ.

“Thế bộ này đi.”

Sau một hồi bận rộn, Đoạn lương đệ ngồi kiệu đến điện Lân Đức.

Nàng bước vào tẩm điện, thấy Thái tử anh tuấn đang ngồi uống rượu một mình.

Đoạn lương đệ vừa hồi hộp vừa hưng phấn, hai gò má hơi ửng hồng.

Nàng bước về phía trước, uyển chuyển hành lễ.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Miễn lễ."

Nghinh Hương bước lên giúp Đoạn lương đệ cởi áo choàng, để lộ chiếc váy tề hung nhu quần đỏ nhạt nàng mặc bên trong.

Phần áo trên được làm bằng lụa mỏng, mỏng đến mức có thể thấy làn da trắng ngần.

Chất váy cũng rất nhẹ, khi bước đi, chiếc váy lay động khiến dáng người nàng thêm uyển chuyển mê người.

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái.

Chỉ một cái liếc mắt này, khiến tim Đoạn lương đệ đập nhanh hơn.

Nàng kiềm không được gọi một tiếng.

"Điện hạ."

Giọng nũng nịu mềm mại, làm người khác tê dại tận xương.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Đoạn lương đệ bước tới, ngồi xuống cạnh hắn.

Nhìn góc nghiêng tuấn tú như ngọc của Thái tử, nghĩ đến chuyện xảy ra tiếp theo, tim nàng đập như trống trận, đầu ngón tay khẽ run.

Lạc Thanh Hàn đẩy một ly rượu đến trước mặt nàng.

"Uống không?"

Giọng nói trầm thấp trong trẻo làm tai Đoạn lương đệ hơi tê dại.

Nàng đỏ mặt nói "Đa tạ Điện hạ ban rượu."

Nàng cầm ly uống cạn.

Hương vị của loại rượu này đậm đà kéo dài khiến người ta muốn uống nhiều hơn.

Đoạn lương đệ đặt ly rượu xuống, sắc mặt ửng hồng càng đậm, trong đôi mắt đẹp hiện lên lớp sương mù.

Thái tử rót thêm một ly rượu, hỏi nàng có muốn uống không?

Đoạn lương đệ ngượng ngùng nói "Còn uống nữa chỉ sợ thần thiếp sẽ say mất, lát nữa không thể hầu hạ Thái tử Điện hạ."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn cũng không ép buộc, chỉ lạnh nhạt nói.

"Vậy thì đi ngủ."

"Vâng."

Đoạn lương đệ muốn đứng dậy, lại cảm thấy đầu óc choáng váng.

Nàng lắc đầu, thầm nghĩ mình mới uống một ly, sao lại say rồi?

Lạc Thanh Hàn nhìn thấy nàng khác lạ, nói "Nàng say rồi, lên giường nằm trước đi, ta sẽ tới sau."

Lúc này đầu óc Đoạn lương đệ hơi mê mang, nghe vậy nàng cũng không nghĩ nhiều, lảo đảo đứng dậy tới bên giường, cứ như vậy nằm xuống.

Chẳng mấy chốc Đoạn lương đệ chìm vào giấc ngủ sâu.

Lạc Thanh Hàn đến bên giường, hắn lạnh lùng rút con dao găm, cắt nhẹ đầu ngón tay, nặn ra hai giọt máu, nhỏ xuống ga giường.

Đoạn lương đệ đã có một giấc mộng đẹp.

Trong mộng, nàng được Thái tử sủng hạnh, nàng giẫm đạp phi tần khác dưới chân, còn được phong làm Thái tử phi, sinh hạ hoàng tử, trở thành Hoàng hậu, sau đó thành Thái hậu, một đường đi lên đỉnh cao.

……

Lúc Đoạn lương đệ tỉnh lại, ngoài trời đã sáng.

Xung quanh trống rỗng, không thấy Thái tử đâu.

Nàng ngồi dậy, nhìn xuống thì thấy y phục chỉnh tề.

Quay đầu lại, nàng thấy hai vết máu đỏ trên ga giường.

Chương 270: Thái tử rõ ràng đang tát vào mặt nàng!

Trước khi tiến cung, Đoạn lương đệ từng được mẫu thân dạy chuyện này, nàng biết lần đầu tiên hợp phòng sẽ để lại vết đỏ.

Vừa thấy hai vết máu, nàng biết đó là minh chứng để lại đêm qua khi hầu hạ Thái tử.

Tâm trạng nàng bỗng trở nên bay bổng.

Vốn nàng nghĩ Thái tử không thích mình, bây giờ xem ra không phải như vậy, Thái tử rất sủng ái nàng, nếu không tại sao muộn như vậy lại gọi nàng thị tẩm?

Sau khi xong việc còn giúp nàng mặc y phục gọn gàng.

Nam nhân chu đáo ân cần như vậy lại để nàng có được, nàng thật là may mắn.

Rồi nàng nhớ đến giấc mơ đêm qua.

Có lẽ giấc mơ đó là một loại điềm báo, cho thấy tương lai nàng sẽ là mẫu nghi thiên hạ.

Nghinh Hương dẫn theo hai tiểu cung nữ đi vào, giúp Đoạn lương đệ thay y phục.

Đoạn lương đệ tò mò hỏi "Thái tử đâu?"

Nghinh Hương đáp "Trước khi trời sáng Điện hạ đã thượng triều rồi."

"Sao không gọi ta dậy?"

Nghinh Hương mím môi cười nói "Là Thái tử Điện hạ không cho nô tỳ đánh thức người, ngài ấy nói tối qua người rất mệt, bảo người nghỉ ngơi thêm một lát."

Đoạn lương đệ nghe vậy, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, đồng thời có chút đắc ý khó tả.

Xem đi, Thái tử thật sự rất thích nàng, còn không nỡ để nàng dậy sớm.

Lúc này, Mặc Họa và một vị Chú quan quản lý sinh hoạt hàng ngày bước vào.

Hai người hành lễ với Đoạn lương đệ trước, sau đó Mặc Họa đến bên giường, nhìn thấy vết máu đỏ.

Nàng không đổi sắc mặt thì thầm vài lời với Chú quan.

Chú quan lập tức ghi lại việc thị tẩm đêm qua của Đoạn lương đệ vào sổ ghi chép sinh hoạt của Thái tử.

Để đảm bảo huyết thống hoàng gia, từ Hoàng đế cho đến các hoàng tử đều sẽ có một Chú quan bên cạnh.

Những Chú quan này hàng ngày chịu trách nhiệm ghi lại sinh hoạt của các hoàng tử, bao gồm cả việc các hoàng tử sủng hạnh vị phi tần nào.

Đoạn lương đệ tắm rửa sạch sẽ, Mặc Họa mới tiến lên cung kính hỏi.

"Tiểu chủ muốn dùng bữa sáng ở đây? Hay về Ninh Vũ uyển?"

Đoạn lương đệ dè dặt nói "Ta về Ninh Vũ uyển dùng bữa."

Nàng vừa về Ninh Vũ uyển, ban thưởng của Thái tử cũng vừa tới.

Nhìn chiếc rương đầy trang sức châu báu trước mặt, Đoạn lương đệ vui mừng rạng rỡ.

Nghinh Hương và cung nữ thái giám chúc mừng Đoạn lương đệ được Thái tử sủng hạnh.

Trong Ninh Vũ uyển tràn đầy niềm vui.

……

Tuy Thái tử nói không nên thường xuyên đến điện Tiêu Phòng, nhưng hôm nay Tần Hi Nhã vẫn đến điện Tiêu Phòng thỉnh an Tần hoàng hậu.

Tần hoàng hậu hỏi "Hôm qua Thái tử có đến tìm con không?"

Tần Hi Nhã đ.è xuống chua xót trong lòng, cười nói "Tối qua Thái tử có tới điện Tích Vân."

Tần hoàng hậu không biết Thái tử ngồi chưa được bao lâu đã rời đi, bà còn tưởng tối qua Thái tử ở lại điện Tích Vân, bà rất hài lòng.

"Vậy thì tốt, con nhất định phải nắm bắt cơ hội, mau chóng sinh con nối dõi cho Thái tử, có con nối dõi rồi, vị trí Thái tử phi của con mới vững chắc."

Tần Hi Nhã ngậm đắng nuốt cay, đành gật đầu đáp "Thần thiếp xin ghi nhớ lời cô cô dạy."

Tần hoàng hậu lại hỏi "Đã dùng hương liệu đưa cho con chưa?"

Tần Hi Nhã "Dùng rồi."

"Vậy thì tốt, hương liệu đó là do bổn cung sai người đặc biệt điều chế, hiệu quả hẳn là rất tốt, con yên tâm dùng, nếu dùng hết, có thể đến chỗ bổn cung lấy."

Tần Hi Nhã nhớ đến lời Thái tử nói tối qua, càng thấy khó

chịu hơn, có dùng nhiều hương liệu hơn, cũng không giữ chân được người nam nhân không yêu nàng.

Nàng nhẹ nhàng đáp "Cảm ơn cô cô, thần thiếp biết rồi."

Tần hoàng hậu "Còn mấy ngày nữa là Trung thu, trong cung bày gia yến, con có thể nhân cơ hội này trổ tài, để Thái tử càng thêm yêu con."

"Vâng."

Tần Hi Nhã về Đông cung, Tôn ma ma lập tức tiến lên hành lễ, sau đó thấp giọng nói.

"Nô tỳ đã phái người đi nghe ngóng, tối qua Thái tử Điện hạ rời khỏi điện Tích Vân thì trở về điện Lân Đức."

Tần Hi Nhã nghe vậy, trong lòng thoải mái hơn một chút.

Dù đêm qua không thị tẩm được, ít nhất cũng không để nữ nhân khác chiếm lợi.

Không ngờ, Tôn ma ma lại nói thêm một câu.

"Nửa đêm qua, Thái tử triệu Đoạn lương đệ đến thị tẩm."

Sắc mặt Tần Hi Nhã cứng đờ.

Nàng run giọng hỏi "Chuyện này thật sao?"

Thấy sắc mặt nàng hơi tái nhợt, Tôn ma ma không đành lòng, nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Tối qua, Đoạn lương đệ được triệu đến điện Lân Đức thị tẩm, sau đó qua đêm ở điện Lân Đức, đến tận rạng sáng hôm nay mới rời đi, sau đó ban thưởng của Thái tử cũng được đưa đến Ninh Vũ uyển, Đoạn lương đệ được sủng hạnh, hiện giờ người trong Ninh Vũ uyển rất đắc ý."

Tần Hi Nhã hoảng loạn.

Tối qua, Thái tử rõ ràng đã đến điện Tích Vân, lại đột nhiên rời đi, sau đó triệu Đoạn lương đệ đến thị tẩm.

Thái tử rõ ràng đang tát vào mặt nàng!

Từ nhỏ đến lớn, Tần Hi Nhã chưa từng chịu nhục nhã như vậy.

Tôn ma ma thấy vẻ mặt khó coi của nàng, liền an ủi "Tiểu chủ đừng buồn, Thái tử chưa chắc thật lòng thích Đoạn lương đệ."

Tần Hi Nhã hơi sửng sốt "Sao lại nói vậy?"

"Tiểu chủ, người quên rồi sao? Tối qua người dùng hương liệu mà Hoàng hậu nương nương đưa đến, hương liệu đó có tác dụng kí.ch dục. Thái tử Điện hạ tuổi còn trẻ, ngửi hương nhất định sẽ có phản ứng. Thái tử muốn dập lửa, mới tạm thời triệu Đoạn lương đệ thị tẩm, nếu không với tính tình lãnh đạm của Thái tử, nửa đêm tại sao bất chợt triệu người đến thị tẩm? Vội vàng như vậy hiển nhiên là ý nghĩ nhất thời rồi."

Nghe Tôn ma ma phân tích, Tần Hi Nhã dần bình tĩnh lại.

Xem ra Đoạn lương đệ vớ được lợi, nàng ta mới được sủng hạnh.

Nghĩ tới đây, Tần Hi Nhã cười lạnh nói "Vận khí của Đoạn lương đệ tốt thật, nhưng không biết vận khí này sẽ kéo dài bao lâu?"

Trong điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề đang dùng bữa sáng.

Bảo Cầm nhắc nhở "Nương nương, mấy ngày nay Thái tử Điện hạ không tới điện Thanh Ca, người có định đi thăm Điện hạ không?"

Tiêu Hề Hề thật sự không muốn ra ngoài, nhưng nàng nhớ lại những lời Thái tử nói đêm đó.

Tâm trạng của ngài ấy lúc đó rất không ổn, giống như đã tới cực hạn, có nguy cơ gục ngã bất cứ lúc nào.

Tuy Tiêu Hề Hề dùng một túi gấm tạm thời xoa dịu cảm xúc của ngài ấy, nhưng đó chỉ là giải pháp tạm thời, không trị được gốc rễ.

Nàng sợ Thái tử nghĩ quẩn, làm chuyện ngu ngốc.

Do dự một lúc, nàng quyết định đi xem tình trạng hiện giờ của Thái tử.

Thấy Tiêu trắc phi gật đầu đồng ý, Bảo Cầm vô cùng kinh ngạc.

Theo hiểu biết của Bảo Cầm với Tiêu trắc phi, nàng phải từ chối mới đúng, dù sao nàng cũng là con cá muối lười vận động, ra ngoài đối với nàng là chuyện rất phiền phức.

Không ngờ hôm nay nàng dễ dàng đồng ý đến thăm Thái tử như vậy.

Bảo Cầm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Nàng thấy an ủi vì khuê nữ ngốc của mình cuối cùng đã hiểu chuyện rồi.

“Nô tỳ đi chuẩn bị bánh ngọt, lát nữa người có thể mang cho Thái tử nếm thử.”

Tiêu Hề Hề vội nói “Nhớ làm nhiều một chút!”

Bảo Cầm đáp vâng.

Chương 271: Tự dưng tỏ ra ân cần, không phải gian cũng là trộm

Bảo Cầm bảo Thanh Tùng đi nghe ngóng thử Thái tử đang ở đâu?

Sau đó nàng về phòng bếp nhỏ làm việc.

Thanh Tùng cũng mau chóng trở về.

“Hồi bẩm nương nương, Thái tử Điện hạ vừa hạ triều, đang ở cung Minh Quang.”

Tiêu Hề Hề biểu thị mình đã biết.

Hôm nay Bảo Cầm làm bánh ngọt phù dung, bách hợp bát bửu và bánh củ mài, nàng sợ ăn nhiều đồ ngọt sẽ ngán, nên đặc biệt chuẩn bị một chén chè hạt sen nấm tuyết.

Nàng để vào hộp thức ăn, đưa cho Tiêu trắc phi.

“Nương nương, nếu Thái tử Điện hạ hỏi, người nói những món này là do người làm …” Bảo Cầm nói đến đây thì dừng lại một lúc, nàng nhớ tới lần đưa canh trước đó của Tiêu trắc phi, dù nàng đưa kịch bản cho Tiêu trắc phi thì Tiêu trắc phi cũng không diễn theo kịch bản.

Vì vậy Bảo Cầm đổi lại nói “Người muốn nói gì cũng được, mời người tự do phát huy.”

Tiêu Hề Hề cười nói được thôi, nàng thích tự do phát huy nhất.

Nàng cầm hộp thức ăn ngồi lên kiệu, Bảo Cầm đi bên cạnh.

Một nhóm người đến cung Minh Quang.

Thường công công biết Tiêu trắc phi đến, nên đích thân ra đón.

Hắn cười nói "Hôm nay Trắc phi nương nương sao rảnh rỗi tới đây vậy?"

Tiêu Hề Hề cười nói "Ta mang bánh ngọt cho Điện hạ, không biết có tiện không?"

"Thái tử Điện hạ vừa kết thúc nghị sự, mời nương nương theo nô tài."

Tiêu Hề Hề theo Thường công công vào cung Minh Quang.

Đúng lúc này, Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân từ bên trong đi ra.

Hai bên chạm mặt nhau.

Đổng Minh Xuân dừng lại hành lễ.

"Vi thần thỉnh an nương nương."

Tiêu Hề Hề thoáng nhìn khuôn mặt ông, bước chân dừng lại.

Đổng Minh Xuân năm nay đã ngoài bốn mươi, dáng người hơi mập nhưng vì xuất thân thế gia, mặc quan phục nên trông khá có phong thái.

Trong mắt người ngoài, ông là đại thúc trung niên có chút khí chất.

Chỉ có Tiêu Hề Hề thấy ấn đường của Đổng Minh Xuân có sắc đen, còn có tà khí màu đỏ, rõ ràng ông sắp gặp tai họa đổ máu.

Phát hiện Tiêu trắc phi không có động tĩnh, Thường công công khó hiểu nói "Nương nương sao không đi nữa?"

Tiêu Hề Hề nhìn chỗ khác "Không có gì, đi thôi."

Nàng đi ngang qua Đổng Minh Xuân.

Rời khỏi cung Minh Quang, Đổng Minh Xuân buồn bã thở dài.

Tiêu Hề Hề bước vào phòng, thấy Thái tử đang phê duyệt hồ sơ.

Để không xáo trộn thế giới của hai người, Thường công công và Bảo Cầm thức thời lui ra ngoài.

Hai người đứng ngoài hiên, khẽ trò chuyện.

Bảo Cầm hỏi "Bánh ngọt lần trước tặng người, người cảm thấy thế nào? Có hợp khẩu vị không?"

Thường công công cười nói "Ngon lắm."

"Lúc về tôi làm thêm một ít mang tới cho người."

"Vậy phiền Bảo Cầm cô nương rồi."

Trong phòng.

Lạc Thanh Hàn đặt hồ sơ xuống, nhìn nữ nhân ngồi đối diện, bình tĩnh hỏi.

"Sao nàng lại tới?"

"Nghe nói gần đây người rất bận, thần thiếp sợ người bận rộn mà hại đến thân thể, nên cố ý mang cho người một ít bánh ngọt, người ăn thử đi." Tiêu Hề Hề lấy bánh ngọt trong hộp ra, bày giữa hai người.

Lạc Thanh Hàn không động đậy, hắn vẫn nhìn Tiêu Hề Hề hỏi.

"Tự dưng tỏ ra ân cần, không phải gian cũng là trộm, nói đi, nàng có ý đồ gì?"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Thần thiếp có ý đồ gì được chứ? Chẳng phải thần thiếp lo lắng cho người sao, nên cố ý tới thăm người, người còn nghi ngờ thần thiếp?"

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút "Có phải Bảo Cầm bảo nàng tới không? Bảo Cầm dùng đồ ăn làm mồi nhử dụ nàng tới đây lấy lòng ta?"

Tiêu Hề Hề khá ngạc nhiên, không ngờ Thái tử lại biết mánh khóe của Bảo Cầm.

Nàng đứng dậy, đi vòng qua chiếc bàn vuông, ngồi xuống cạnh Thái tử, cười nói.

"Điện hạ thật sự nghĩ nhiều rồi, thần thiếp chỉ đơn thuần tới thăm người thôi."

Lạc Thanh Hàn nửa tin nửa ngờ.

Tiêu Hề Hề dùng đũa gắp một miếng bánh củ mài, đút vào miệng Thái tử, nhẹ nhàng nói.

"Thử đi mà, ngon lắm đó."

Lạc Thanh Hàn không chịu nổi giọng điệu này của nàng, khẽ nhíu mày, dường như không vui, nhưng đôi môi mỏng lại không tự chủ mà mở ra, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ bánh củ mài.

Tiêu Hề Hề hỏi "Có ngon không?"

"Cũng được."

"Người muốn ăn nữa không?"

Lạc Thanh Hàn nói không muốn nữa.

Tiêu Hề Hề nhét nửa chiếc bánh củ mài còn lại vào miệng, động tác rất thành thục tự nhiên.

Lạc Thanh Hàn không còn thấy lạ, hắn đã quen với chuyện này.

Tiêu Hề Hề múc một bát chè hạt sen nấm tuyết, đặt trước mặt Thái tử.

Lạc Thanh Hàn ăn hai muỗng.

Bảo Cầm biết Thái tử không thích ăn quá ngọt nên cố ý cho ít đường, vì vậy chè hạt sen nấm tuyết có vị hơi nhạt, nhưng lại vừa vặn với khẩu vị của Thái tử.

Tiêu Hề Hề nhét một miếng bánh ngọt phù dung vào miệng, thản nhiên hỏi.

"Vừa nãy người rời khỏi nơi này là ai vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng nói Đổng Minh Xuân? Ông ấy là Hình bộ Thượng thư, nàng hỏi ông ấy làm gì?"

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Vừa rồi thần thiếp tình cờ gặp ông ấy, phát hiện ông ấy sắp gặp tai họa đổ máu, nếu ông ấy còn có ích với người, tốt nhất người nên phái người theo ông ấy, đừng để ông ấy bị giết."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi thay đổi.

Hắn hiện đang phụ trách Hình bộ, Đổng Minh Xuân là Hình bộ Thượng thư, nghiễm nhiên trở thành người của phe hắn.

Dù Đổng Minh Xuân lão luyện và khéo đưa đẩy, có thể chẳng mấy trung thành với hắn, nhưng khả năng làm việc của ông ấy rất tốt, nhiều năm qua tích lũy không ít uy danh trong Hình bộ. Nếu để ông ấy bị giết, Hình bộ sẽ loạn, đối với Thái tử, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Hắn nhớ lại lúc nãy khi nghị sự với Đổng Minh Xuân, ông ấy dường như có điều gì đó muốn nói với hắn, nhưng khi hắn hỏi, Đổng Minh Xuân lại bảo không có gì.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy ông ấy có gì đó không ổn, nhưng Đổng Minh Xuân không chịu nói rõ, Lạc Thanh Hàn không thể ép buộc ông ấy nói ra.

Bây giờ nghe Tiêu Hề Hề nói, Lạc Thanh Hàn không chút do dự, gọi Triệu Hiền tới.

"Ngươi chọn vài Ngọc Lân vệ, âm thầm đi theo Đổng Minh Xuân, bí mật bảo vệ ông ấy an toàn."

Triệu Hiền không biết tại sao Thái tử đột nhiên sắp xếp như vậy, nhưng hắn không hỏi nhiều, cung kính đáp vâng.

"Mạt tướng tuân lệnh!"

Lạc Thanh Hàn do dự, nhưng vẫn lấy một tấm bùa hộ thân đưa cho Triệu Hiền.

"Mang theo cái này bên người, có thể hữu ích."

Triệu Hiền hai tay nhận lấy bùa hộ thân "Đa tạ Điện hạ."

Triệu Hiền cẩn thận cất bùa hộ thân, xoay người rời cung Minh Quang.

Hôm nay, sau khi Đổng Minh Xuân rời cung, ông trực tiếp đến Hình bộ, ở đó rất lâu, mãi đến khi mặt trời lặn mới rời khỏi Hình bộ.

Ông lên xe ngựa về thẳng nhà.

Nhưng không lâu sau, Đổng Minh Xuân lại vội vã rời khỏi nhà, lên xe ngựa ra khỏi cổng Tuyên Võ.

Đi một mạch cả chục dặm.

Trời nhanh chóng tối đi.

Đổng Minh Xuân thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, khi thấy một bát giác đình bên đường, vội kêu dừng xe.

Xe ngựa lập tức dừng lại.

Đổng Minh Xuân xuống xe, nhận lồng đèn từ xa phu, nói "Ngươi đợi ở đây, ta đi một lát sẽ quay lại."

Chương 272: Xuất cung

Lúc này trời đã tối, nơi này hoang vu vắng vẻ, chung quanh không bóng người.

Đổng Minh Xuân cầm lồng đèn bước nhanh vào bát giác đình.

Dưới ánh sáng lờ mờ của lồng đèn, ông phát hiện ký hiệu mũi tên trên cột.

Ông do dự một lúc, vẫn quyết định đi theo hướng mũi tên chỉ.

Phía trước là một khu rừng nhỏ.

Trong rừng tối đen như mực, không thấy rõ được gì, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng động vật nhỏ chạy qua.

Đổng Minh Xuân thận trọng đi về phía trước, vô cùng sợ hãi, tay cầm lồng đèn run lên.

Đúng lúc này, một hắc y nhân từ trên trời đáp xuống, cầm đao chém về phía Đổng Minh Xuân!

Đổng Minh Xuân từng học cưỡi ngựa bắn cung khi còn trẻ, nhưng sau khi làm quan văn nhiều năm, ông sớm đã quên kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung rồi, cộng thêm tuổi đã lớn, phản xạ kém hơn khi còn trẻ.

Ông cảm nhận được gió lạnh thổi qua đầu, trực giác của ông mách bảo có nguy hiểm, phải tránh đi, nhưng tốc độ phản ứng của cơ thể không theo kịp tốc độ phản ứng của não.

Ông bàng hoàng đứng đó.

Mắt thấy đao sắp bổ xuống đầu, chợt có ánh kiếm cắt qua, ngăn cản một đao chí mạng của hắc y nhân.

Vũ khí va chạm giữa không trung, phát ra âm thanh chói tai.

Triệu Hiền với năm Ngọc Lân vệ đến kịp lúc, bảo vệ Đổng Minh Xuân.

Hắc y nhân đáp xuống đất, nhanh chóng lùi lại, đồng thời huýt sáo.

Tiếng huýt sáo gọi thêm ba hắc y nhân.

Hai bên giao chiến kịch liệt.

Triệu Hiền thân thể khỏe mạnh, võ công cao cường, nhưng bốn hắc y nhân không phải dạng gà mờ, ra đòn vô cùng ác liệt, thậm chí họ không màng sống chết của mình, một lòng muốn giết đối phương, mỗi chiêu xuất ra hung ác quyết liệt.

Đổng Minh Xuân nhìn ánh đao bóng kiếm trước mắt, sắc mặt tái nhợt.

Ông cuống quýt lùi về sau, muốn rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Triệu Hiền quá tập trung vào việc đối phó với hắc y nhân, không chú ý Đổng Minh Xuân cách mình ngày càng xa, khi nghe thấy tiếng hét của Đổng Minh Xuân, hắn phát hiện Đổng Minh Xuân đã bị chém trên cánh tay, máu chảy không ngừng.

Lồng đèn trong tay Đổng Minh Xuân rơi xuống đất, lập tức bùng cháy.

Ông ôm chặt vết thương trên cánh tay, thảm thiết kêu gào.

Cao thủ so chiêu, thắng bại chỉ trong tích tắc.

Triệu Hiền bị tiếng hét của Đổng Minh Xuân dẫn dắt sự chú ý, một hắc y nhân chộp lấy sơ hở, lưỡi đao trong tay chém xuống ngực hắn!

Lúc hắn sắp bị đâm, chợt cảm thấy trong lồ.ng ngực có một luồng nhiệt.

Tức thì, đao của hắc y nhân bị một lực lượng vô hình bật ra xa.

Biến cố này làm hắc y nhân ngẩn ra.

Gã hành tẩu giang hồ nhiều năm, vô số oan hồn chết dưới đao của gã, nhưng gã chưa từng thấy điều quỷ dị như vậy.

Triệu Hiền nhanh chóng phản ứng lại, chộp lấy sơ hở của đối phương, một kiếm đâm vào cổ họng hắc y nhân.

Hắc y nhân ngã xuống vũng máu, cũng không kịp nhắm mắt, nét kinh ngạc trên mặt vĩnh viễn đông cứng.

Triệu Hiền nhanh chóng lao đến cạnh Đổng Minh Xuân, bảo vệ ông, tiếp tục chiến đấu với những hắc y nhân khác.

Bốn hắc y nhân, hai người liên tiếp bị giết, hai người còn lại thấy tình thế không ổn, lập tức khiêng thi thể đồng bọn rút lui.

Sáu người bên phía Triệu Hiền đều bị thương, cử động bị hạn chế, thêm vào đó Đổng Minh Xuân mất máu quá nhiều đã bất tỉnh, Triệu Hiền quả quyết từ bỏ truy kích.

Bọn họ hộ tống Đổng Minh Xuân về Thịnh Kinh.

Mãi đến sáng hôm sau, Lạc Thanh Hàn mới biết Đổng Minh Xuân bị ám sát.

Triệu Hiền kể lại chi tiết mọi chuyện.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Có thể nhìn ra lai lịch của bốn hắc y nhân đó không?"

Triệu Hiền suy nghĩ chuyện này cả đêm qua, bây giờ không do dự trả lời.

“Xét từ cách hành sự gọn gàng dứt khoát của bọn họ, xem ra là sát thủ chuyên nghiệp, đặc biệt là hai người chạy trốn kia, võ công rất lợi hại, nếu bọn họ là sát thủ thật, nhất định là cao thủ trong sát thủ. Mạt tướng có vài người bằng hữu trên giang hồ, lát nữa mạt tướng sẽ hỏi thăm thử, xem có tìm được manh mối gì không.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Chuyện này giao cho ngươi.”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn hỏi lại “Đổng Minh Xuân thế nào rồi?”

Triệu Hiền “Đổng thượng thư bị chém một đao trên cánh tay phải. Vết thương hơi sâu, chảy rất nhiều máu, hiện đang ở nhà dưỡng thương.”

Lạc Thanh Hàn nói “Tối qua ngươi vất vả rồi, về dưỡng thương đi.”

“Mạt tướng tuân lệnh.”

Hắn xoay người khập khiễng rời khỏi cung Minh Quang.

Tối qua chiến đấu với sát thủ, không cẩn thận bị chém vào chân phải, may mắn vết thương không sâu, không hại đến gân cốt, nằm dưỡng thương mấy ngày là có thể hồi phục.

Thật ra, hắn muốn hỏi về bùa hộ thân.

Đêm qua suýt nữa bị hắc y nhân một đao gi.ết chết, vào thời khắc quan trọng, thanh đao bị một lực lượng vô hình đánh bật ra, sau đó kiểm tra vết thương trên người thì phát hiện bùa hộ thân trên ngực đã biến thành màu đen.

Triệu Hiền đoán hắn may mắn thoát được một kiếp, có lẽ liên quan đến bùa hộ thân này.

Hắn rất muốn biết bùa hộ thân này từ đâu đến? Sao nó có tác dụng thần kỳ như vậy?

Nhưng lý trí mách bảo hắn có một số việc nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.

Cho nên hắn sáng suốt lựa chọn im lặng, không nhắc tới bùa hộ thân.

Buổi trưa, Lạc Thanh Hàn đến điện Thanh Ca.

Hắn và Tiêu Hề Hề cùng dùng bữa.

Tiêu Hề Hề thích thú gặm cổ vịt, cổ vịt được luộc nước muối khá lâu, rất thấm vị, ngon vô cùng.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Nữ nhân này rốt cuộc thèm thịt đến mức nào, đến một chút thịt trên cổ vịt cũng không tha.

Thấy hắn cứ nhìn mình, Tiêu Hề Hề nghĩ hắn cũng muốn ăn, liền đẩy đĩa cổ vịt về phía hắn, nhiệt tình nói.

“Điện hạ cũng muốn ăn thử hả? Món cổ vịt này ngon lắm.”

Lạc Thanh Hàn từ chối.

Hắn không muốn ăn thứ nhớp nháp này!

Ăn uống no nê, Tiêu Hề Hề định ngủ trưa, nhưng Lạc Thanh Hàn đã ngăn nàng lại.

“Nàng thay y phục đi, cùng ta xuất xung làm chút chuyện.”

Tiêu Hề Hề rất ngạc nhiên “Xuất cung làm gì?”

“Tối qua Đổng Minh Xuân bị ám sát, bị thương, ta muốn đến gặp ông ấy, nhân tiện tìm hiểu tình hình cụ thể, có lẽ cần đến nàng.”

Tiêu Hề Hề vẫn rất kính nghiệp khi nhắc tới chính sự.

Nàng đau lòng từ bỏ kế hoạch nghỉ trưa, gật đầu đồng ý.

Nàng thay chiếc váy nhu quần tay nhỏ màu tím nhạt, theo Thái tử xuất cung, còn có hai tiểu thái giám và mười Ngọc Lân quân.

Một nhóm người thuận lợi đến Đổng gia.

Biết Thái tử Điện hạ đến thăm, Đổng Minh Xuân ôm cánh tay bị thương từ trên giường đứng dậy, dẫn các con trai ra ngoài nghênh đón.

Người Đổng gia quỳ xuống trước cửa.

Đổng Minh Xuân quỳ phía trước, cung kính nói "Không biết Thái tử Điện hạ đại giá quang lâm, không thể nghênh đón từ xa, mong Thái tử Điện hạ thứ tội."

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Không cần đa lễ, đứng dậy nói đi."

Hai người con trai dìu Đổng Minh Xuân đứng dậy.

Vì bị thương, sắc mặt Đổng Minh Xuân vô cùng tái nhợt, ông lui về sau một bước, đứng nghiên sang bên, nhường Thái tử đi trước.

Chương 273: Ơn cứu mạng không gì báo đáp

Tiêu Hề Hề theo sau Thái tử vào Đổng gia, hai tiểu thái giám cũng đi theo, còn Ngọc Lân vệ ở lại ngoài cổng.

Một nhóm người vào đại sảnh.

Thái tử ngồi xuống ghế chính, Tiêu Hề Hề ngồi quỳ bên cạnh.

Những người khác cụp mắt đứng đó, không dám động đậy.

Nha hoàn bưng trà bánh ngon nhất cho Thái tử, rồi im lặng lui ra ngoài.

Tiêu Hề Hề nhìn Thái tử trước, thấy hắn không phản đối, mới giơ tay cầm một miếng bánh ngọt, thích thú thưởng thức.

Đổng Minh Xuân thận trọng hỏi.

“Điện hạ đột nhiên đến hàn xá, phải chăng có chuyện quan trọng cần dặn dò?”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn cánh tay phải của ông.

Cánh tay phải của Đổng Minh Xuân được quấn băng treo trước ngực, kết hợp với vẻ ngoài nhợt nhạt bất an, trông khá đáng thương.

Lạc Thanh Hàn nói “Ta đã biết chuyện tối qua, lần này cố ý đến tìm khanh, một là để thăm khanh, hai là để hỏi khanh vài chuyện.”

Đổng Minh Xuân là người hiểu chuyện, biết Thái tử muốn hỏi

gì, liền nháy mắt ra hiệu cho mấy đứa con trai ở phía sau.

Ba người con trai hiểu ra, lập tức lui ra ngoài.

Hai tiểu thái giám cũng yên lặng rời đại sảnh, một trái một phải đứng trên hành lang, không cho người khác tới gần.

Chỉ còn lại Thái tử, Tiêu Hề Hề và Đổng Minh Xuân trong đại sảnh rộng rãi.

Đổng Minh Xuân lại quỳ xuống, chống một tay xuống đất, khấu đầu với Thái tử.

"Nhờ Điện hạ mưu kế thần tình, lệnh Triệu tướng quân dẫn người âm thầm bảo vệ vi thần, mới cứu được mạnh nhỏ này của vi thần, ơn cứu mạng không gì báo đáp, vi thần nguyện làm trâu làm ngựa cho Điện hạ!"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Khanh không cần làm trâu làm ngựa, khanh nói ta biết, đám sát thủ kia tại sao nhắm vào khanh?"

Đổng Minh Xuân đứng thẳng dậy, nhăn mặt cay đắng nói.

"Chuyện này phải bắt đầu nói từ phu nhân của vi thần …"

Phu nhân của Đổng Minh Xuân họ Lâm.

Lâm thị tính tình thật thà hiền lành, danh tiếng trong giới phu nhân thế gia rất tốt, bà và Đổng Minh Xuân là đôi vợ chồng có tình cảm sâu đậm.

Lâm thị điểm nào cũng tốt, nhưng rất sùng bái quỷ thần.

Bà thường đền chùa miếu, đạo quán, mùng Một và Mười lăm mỗi tháng đều đi thắp hương lễ Phật, muốn làm việc gì quan trọng thì trước hết phải đến chùa xin quẻ, hỏi ý Bồ Tát thế nào.

Cách đây không lâu, Lâm thị có người quen giới thiệu với bà một giáo phái tên Độ Sinh Giáo, sau đó bà trầm mê, suốt ngày

ra ngoài.

Lúc đầu, Đổng Minh Xuân không để tâm chuyện này, chỉ nghĩ Lâm thị nhất thời hứng thú sự mới lạ, rồi sau này sẽ trở lại bình thường.

Nào ngờ, ba ngày trước Lâm thị đột nhiên mất tích!

Đổng Minh Xuân sai người hầu tìm kiếm khắp Thịnh Kinh, nhưng không tìm thấy tung tích.

Ngay lúc Đổng Minh Xuân lo lắng không yên, chợt nhận được một phong thư bí ẩn.

Trong thư đối phương nói nếu muốn Lâm thị bình an trở về, Đổng Minh Xuân phải một mình mang theo ba ngàn lượng ngân phiếu đến đình Thập Lý ngoài thành, ở đó có ký hiệu, đến lúc đó ông chỉ cần đi theo ký hiệu, thì có thể đến đích.

Khi đó, một bên giao tiền, một bên giao người.

Trong phong thư còn có một chiếc bông tai của Lâm thị, chứng tỏ Lâm thị đang ở trong tay bọn chúng.

Đổng Minh Xuân vô cùng lo lắng cho an toàn của Lâm thị, ông không dám báo quan, sợ Lâm thị sẽ bị giết.

Vì thế ông cầm ngân phiếu đến đình Thập Lý.

Ông phát hiện ký hiệu mũi tên, rồi lần theo dấu đó vào rừng, nào ngờ chẳng những không gặp được Lâm thị, còn suýt bỏ mạng trong đó.

Nói đến đây, Đổng Minh Xuân không khỏi cảm thấy sợ hãi.

May là Triệu Hiền đến kịp lúc, nếu không bây giờ ông đã toi rồi.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nếu đối phương chỉ muốn tiền, sao lại còn muốn giết khanh?"

Đổng Minh Xuân lắc đầu "Vi thần cũng nghĩ không ra chuyện này."

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, nếu đám sát thủ đó do Độ Sinh Giáo phái tới, chứng tỏ Độ Sinh Giáo không hề đơn giản. Chúng không chỉ muốn tiền, còn dám ám sát mệnh quan triều đình, nếu không loại bỏ ung nhọt này, nhất định sẽ trở thành đại họa.

Hắn hỏi "Chuyện về Độ Sinh Giáo, khanh biết được bao nhiêu?"

Đổng Minh Xuân suy nghĩ một lát, mới nói "Đây là một giáo phái mới nổi lên gần đây, rất nhiều phu nhân tiểu thư nhà quan là tín đồ của Độ Sinh Giáo, còn thu hút vài thế gia, Lâm thị cũng thông qua lời giới thiệu của người quen gia nhập Độ Sinh Giáo."

Nói đến đây ông dừng lại, sau đó cẩn thận liếc nhìn Tiêu trắc phi bên cạnh.

"Người giới thiệu Lâm thị gia nhập Độ Sinh Giáo chính là Tiêu phu nhân của phủ Trung Võ tướng quân."

Tiêu Hề Hề ngừng ăn.

Nàng ngẩng đầu, lộ vẻ kinh ngạc "Mẹ ta?"

Đổng Minh Xuân sợ phật lòng nàng, nói chuyện rất cẩn thận.

"Giao tình giữa Lâm thị và Tiêu phu nhân không tệ, họ thường cùng nhau lên chùa thắp hương lễ Phật, Tiêu phu nhân trở thành tín đồ của Độ Sinh Giáo không bao lâu thì cũng giới thiệu Lâm thị vào, mấy chuyện này do Lâm thị nói vi thần biết, chi tiết cụ thể ra sao vi thần cũng không rõ."

Tiêu Hề Hề không ngờ chuyện này lại liên can đến Tiết thị.

Lạc Thanh Hàn nói "Khanh có hỏi Tiêu phu nhân chưa?"

Sắc mặt Đổng Minh Xuân kỳ lạ nói.

“Sau khi biết Lâm thị mất tích, vi thần lập tức đến phủ Trung Võ tướng quân hỏi về Độ Sinh Giáo. Nhưng Tiêu phu nhân không chịu nói gì, liên tục nhấn mạnh Độ Sinh Giáo dạy người hướng thiện, không thể nào làm ra chuyện bắt cóc tống tiền, nhất định là có hiểu lầm. Tiêu phu nhân dù sao cũng là vợ của tướng quân, bà ấy kiên quyết không nói, vi thần cũng không thể ép buộc được.”

Lạc Thanh Hàn quay sang nhìn Tiêu Hề Hề, hỏi nhỏ “Nàng có thể bói ra tung tích của Đổng phu nhân không?”

Tiêu Hề Hề “Cần sinh thần bát tự của bà ấy.”

Lạc Thanh Hàn bảo Đổng Minh Xuân nói sinh thần bát tự của Lâm thị.

Đổng Minh Xuân nghi hoặc, không hiểu tại sao Thái tử đột nhiên hỏi sinh thần bát tự, nhưng ông vẫn thành thật nói sinh thần bát tự của Lâm thị.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt, thầm tính toán.

Nàng cảm nhận được bóng tối và cơn buồn ngủ, còn có sợ hãi bất an như lũ tràn về.

Đây là những cảm xúc của Lâm thị lúc này.

Tiêu Hề Hề mở mắt, sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể hơi run.

Lạc Thanh Hàn chủ động kéo nàng dựa vào hắn.

Tiêu Hề Hề thì thầm vào tai hắn.

“Ngoài thành Thịnh Kinh, trong thôn dưới chân Kỳ Sơn, Lâm thị bị nhốt dưới căn hầm trong thôn, xung quanh rất tối. Bà ấy hẳn đã bị bỏ thuốc mê, vẫn luôn hôn mê không tỉnh, không cảm thấy đau đớn gì, có lẽ không bị thương, tạm thời vẫn an

toàn.”

Lạc Thanh Hàn lập tức cho người thông báo với Ngọc Lân vệ.

Triệu Hiền vẫn đang dưỡng thương, nên người dẫn đội lần này là phó Thống lĩnh Ngọc Lân vệ Thượng Khuê.

Thượng Khuê cùng hai trăm Ngọc Lân vệ cưỡi ngựa rời thành, tiến thẳng đến Kỳ Sơn.

Vì hậu di chứng đồng cảm, Tiêu Hề Hề toàn thân khó chịu, nàng dựa vào Thái tử, tự nhiên thiếp đi.

Đổng Minh Xuân không hiểu tại sao Thái tử phái người đến Kỳ Sơn, ông không dám hỏi gì, chỉ có thể yên lặng quỳ ngồi chờ ở đại sảnh.

Đại sảnh nhất thời không còn tiếng động.

Khoảng hai canh giờ trôi qua.

Thượng Khuê dẫn Ngọc Lân vệ trở về.

Hắn sải bước vào đại sảnh, quỳ một gối xuống.

“Hồi bẩm Điện hạ, mạt tướng dẫn người lục soát khắp thôn dưới chân Kỳ Sơn, cũng không phát hiện Độ Sinh Giáo.”

Chương 274: Ta hỏi cái gì, bà trả lời cái đó

Lạc Thanh Hàn khẽ cau mày "Trong thôn có người khả nghi nào không?"

Thượng Khuê thành thật trả lời "Hôm qua có một nhóm người lạ đến thôn, mang theo rất nhiều rương bị khóa, không ai biết trong rương có gì."

Lạc Thanh Hàn "Nhóm người đó đâu?"

"Mạt tướng đến trễ một bước, nhóm người đó đã rời khỏi thôn, không biết đã đi về đâu."

Lạc Thanh Hàn lâm vào trầm tư.

Nếu Tiêu Hề Hề bói không sai, nhóm người đột ngột rời đi hẳn là người của Độ Sinh Giáo, có thể Lâm thị bị nhốt trong mấy cái rương đó.

Nhưng nhóm người đó bây giờ không rõ tung tích, Tiêu Hề Hề rất yếu, tạm thời không thể bói lần thứ hai.

Lạc Thanh Hàn nghĩ một lúc, nói với Thượng Khuê.

"Ngươi đến phủ Trung Võ tướng quân, đưa Tiết thị tới đây, ta có chuyện muốn hỏi bà ấy."

"Mạt tướng tuân lệnh!"

Thượng Khuê rời Đổng gia, cưỡi ngựa thẳng đến phủ tướng quân.

Phủ Trung Võ tướng quân rất gần Đổng gia, chỉ cần băng qua hai con phố.

Thượng Khuê xuống ngựa, gõ cửa lớn phủ tướng quân, tiết lộ danh tính.

Người gác cửa vội mở cửa, cung kính nghênh đón hắn vào phủ.

Tiêu Lăng Phong tình cờ cũng đang ở nhà, ông thấy Thượng Khuê đến nhà, khá ngạc nhiên.

"Không biết Thượng phó thống lĩnh đại giá quang lâm, có gì dặn dò?"

Thượng Khuê đáp lễ "Dặn dò thì không dám, mạt tướng phụng lệnh của Thái tử Điện hạ, đưa tướng quân phu nhân đến Đổng gia một chuyến, Thái tử Điện hạ có chuyện muốn hỏi bà ấy."

Tiêu Lăng Phong kinh ngạc "Thái tử Điện hạ xuất cung?"

"Phải, bây giờ Điện hạ đang ở Đổng gia."

Tiêu Lăng Phong khó hiểu "Điện hạ có chuyện gì cần hỏi phu nhân vậy?"

Thượng Khuê cười nói "Đây là lệnh của Thái tử, mạt tướng chỉ phụng lệnh hành sự, mong tướng quân mau chóng mời phu nhân ra ngoài, đừng để Thái tử chờ lâu."

Tiêu Lăng Phong đầy nghi ngờ, nhưng Thượng Khuê không chịu nói rõ, ông hết cách, đành phải sai người gọi Tiết thị.

Lúc này, Tiết thị đang chuẩn bị dẫn con gái nhỏ ra ngoài.

Bà nghe nói tướng quân đang tìm bà, bà nói với Tiêu Tri Lam.

"Con ngoan ngoãn ở trong phòng, đừng chạy lung tung, mẹ đi rồi về. Lát nữa mẹ dẫn con đi gặp một vị thần tiên sống, chỉ cần con gặp ông ấy, con không cần sợ sau này bị sát tinh kia

khắc nữa.”

Tiêu Tri Lam ngơ ngác nhìn bà, không hiểu ý bà lắm.

Tiết thị xoa đầu cô bé rồi quay người bước ra ngoài.

Khi bà thấy Tiêu Lăng Phong và Thượng Khuê, mới biết Thái tử muốn gặp bà.

Bà hơi bất an “Đang yên lành, Thái tử Điện hạ sao lại muốn gặp thiếp?”

Tiêu Lăng Phong cũng muốn biết.

Nhưng miệng lưỡi Thượng Khuê quá kín kẽ, dù moi lời thế nào cũng không có được tin tức mình muốn.

Tiêu Lăng Phong an ủi “Nàng đừng lo, ta cùng nàng đi gặp Thái tử, Thái tử là người hiểu lý lẽ, sẽ không làm khó nàng.”

Tiết thị gật đầu.

Trên đường đến Đổng gia, Thượng Khuê vẫn cưỡi ngựa, theo sau là xe ngựa của phủ tướng quân.

Tiết thị và Tiêu Lăng Phong ngồi trong xe ngựa, nhỏ giọng trao đổi với nhau.

“Tướng quân, chẳng lẽ Tiêu Hề Hề xảy ra chuyện gì trong cung, Thái tử Điện hạ cố tình gọi thiếp tới hỏi tội sao?”

Tiêu Lăng Phong do dự nói “Có lẽ là không.”

Tiết thị “Tiêu Hề Hề vốn là sát tinh, trời sinh khắc người thân, Thái tử là phu quân của nó, chắc cũng được coi là người thân của nó, nói không chừng nó khắc Thái tử rồi, nếu không tại sao Thái tử đột nhiên gọi thiếp tới hỏi chuyện? Thiếp nghĩ chuyện này có thể có liên quan đến Tiêu Hề Hề.”

Tiêu Lăng Phong bị bà nói như vậy, trong lòng cũng hơi chắc

chắn.

Nhưng Thái tử có lệnh, bọn họ không dám làm trái.

Dù thấy khó chịu đến đâu, cũng chỉ có thể cắn răng đi gặp Thái tử.

Xe dừng trước cổng Đổng gia.

Thượng Khuê dẫn Tiêu Lăng Phong và Tiết thị vào trong.

Họ đi ngang qua đình đài lầu các, bước vào đại sảnh thấy Thái tử đang ngồi trên ghế chính, Tiêu trắc phi đang dựa vào Thái tử ngủ ngon lành.

Tiêu Lăng Phong và Tiết thị không ngờ Tiêu Hề Hề cũng ở đây, hai vợ chồng sửng sốt, sau đó quỳ xuống.

"Vi thần / thần phụ bái kiến Thái tử Điện hạ."

Thượng Khuê chắp tay với Thái tử, rồi lui ra ngoài hành lang.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiết thị, chậm rãi nói.

"Lần này ta gọi bà tới vì muốn hỏi một chuyện."

Tiết thị tưởng hắn muốn hỏi chuyện mệnh cách của Tiêu Hề Hề, sắc mặt tái nhợt, giọng hơi run rẩy "Thần phụ chỉ là nữ nhân, không biết Điện hạ muốn hỏi gì?"

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn biết chuyện về Độ Sinh Giáo, càng chi tiết càng tốt."

Tiết thị ngẩn người.

Bà không ngờ Thái tử lại hỏi chuyện này.

Bà nhận ra Thái tử gọi bà đến không phải để chất vấn, nên thân thể thả lỏng đôi chút.

Bà không hiểu hỏi "Tại sao Điện hạ đột nhiên lại có hứng thú với Độ Sinh Giáo vậy?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn bà "Ta hỏi cái gì, bà trả lời cái đó, bà không có tư cách hỏi ta."

Tiết thị hơi ngượng, lúng túng nói "Độ Sinh Giáo chỉ là một giáo phái bình thường, chuyên dạy người hướng thiện, từ khi thần phụ trở thành tín đồ của Độ Sinh Giáo, thì bắt đầu ăn chay niệm Phật, chuyên tâm tu luyện, nhờ vậy cảm thấy lòng mình rộng mở rất nhiều."

"Bà có thường đến Độ Sinh Giáo bái lễ không?"

Tiết thị do dự một lúc mới nói "Có, mỗi sáng thần phụ đều đến Độ Sinh Giáo bái lễ cầu phúc."

"Bà đến nơi nào bái lễ?"

Lần này Tiết thị không trả lời.

Tiêu Lăng Phong bên cạnh đẩy bà "Sao nàng không trả lời Thái tử Điện hạ?"

Tiết thị mím môi, biểu thị không muốn nói.

Lạc Thanh Hàn "Kiên nhẫn của ta có hạn, nếu bà cố chấp không chịu nói ra sự thật, ta đành mời bà đến đại lao Hình bộ ở vài ngày."

Nghe vậy, sắc mặt Tiêu Lăng Phong và Tiết thị đều thay đổi.

Tiết thị là một nữ nhân bình thường, nếu bị giam trong đại lao Hình bộ, dù chỉ vài ngày cũng đủ hủy hoại hoàn toàn thanh danh của bà, thậm chí danh tiếng của Tiêu Lăng Phong cũng bị tổn hại.

Tiêu Lăng Phong vội nói với Tiết thị.

"Nàng mau nói đi, lẽ nào nàng muốn ngồi tù thật sao?"

Tiết thị dĩ nhiên không muốn ngồi tù.

Bà do dự nói "Độ Sinh Giáo có quy tắc, đạo trường lễ bái không thể nói cho người ngoài biết, nếu thiếp nói, sẽ bị Độ Sinh Giáo tước bỏ tư cách tín đồ."

Tiêu Lăng Phong gấp muốn chết "Đầu óc nàng có vấn đề à? Chẳng qua chỉ là một giáo phái chui, nàng còn coi trọng nó đến vậy?"

Tiết thị vặn lại "Độ Sinh Giáo không phải giáo phái chui, giáo chủ bản lĩnh thật sự, chàng cũng từng gặp qua rồi."

Tiêu Lăng Phong sửng sốt "Ta từng gặp?"

"Mười sáu năm trước, thiếp sinh sát …" nói đến đây, bà dừng lại, thận trọng nhìn thoáng qua Thái tử, thấy hắn không có phản ứng, mới dám nói tiếp.

"Năm đó khi thiếp sinh Tiêu Hề Hề, có một đạo sĩ vân du tứ phương đến nhà xem cho chúng ta một quẻ, lúc đó chàng từng gặp qua, còn nói ông ấy là người có bản lĩnh, vị đạo sĩ đó là giáo chủ của Độ Sinh Giáo."

Chương 275: Người thân

Tiêu Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên.

Ông không ngờ giáo chủ Độ Sinh Giáo lại có ngọn nguồn với nhà mình như vậy.

Nhớ tới đạo sĩ bói quẻ đó, Tiêu Lăng Phong không khỏi chột dạ, vô thức liếc nhìn Tiêu Hề Hề.

Lúc này, Tiêu Hề Hề vẫn đang ngủ, không biết những gì đang diễn ra.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng lên tiếng.

"Đạo sĩ vân du đó tên gì?"

Tiết thị do dự một hồi, mới nói "Đạo hiệu của ông ấy là Minh Đăng chân nhân."

"Còn tên thật?"

Tiết thị lắc đầu "Thần phụ không biết."

Lạc Thanh Hàn "Đạo trường bái lễ của tín đồ Độ Sinh Giáo ở đâu?"

Tiết thị cắn môi, vẫn không nói.

Tiêu Lăng Phong thúc giục "Dù ông ấy có vài phần bản lĩnh thật, vậy thì sao chứ? Lẽ nào nàng vì một người không liên quan mà ngồi tù sao? Lẽ nào nàng không nghĩ cho ta và các con sao?"

Tiết thị đau khổ nói "Thiếp cũng là vì các con, mới không thể khai ra Minh Đăng chân nhân."

"Nàng nói thế là có ý gì?"

Hai mắt Tiết thị đỏ ửng, nói "Thiếp đưa sinh thần bát tự của Tiểu Lam cho Minh Đăng chân nhân, nhờ ông ấy xem một quẻ, chân nhân nói lẽ ra Tiểu Lam có một cuộc đời thuận buồm xuôi gió, nhưng vì có một tỷ tỷ sát tinh, làm cho mệnh cách của Tiểu Lam nảy sinh biến hóa. Cần phải có chân nhân độ hóa, mới có thể làm mệnh cách của Tiểu Lam trở lại bình thường, nếu không Tiểu Lam sẽ gặp tai họa đổ máu, thậm chí sẽ mất mạng."

Tiêu Lăng Phong không tin được "Có chuyện như vậy sao? Sao nàng không nói với ta?"

"Thiếp cũng muốn nói với chàng, nhưng mỗi lần thiếp nhắc đến Độ Sinh Giáo, chàng luôn tỏ ra chán ghét, vốn không tin lời thiếp nói."

Tiêu Lăng Phong hết lời để nói.

Ông luôn nghĩ Độ Sinh Giáo là một giáo phái chui, chưa từng nghĩ bên trong còn có nội tình.

Tiết thị quỳ trên đất cầu xin "Điện hạ, không phải thần phụ không muốn nói, mà thật sự không thể nói, nếu thần phụ rời khỏi Độ Sinh Giáo, con gái nhỏ của thần phụ không cứu được nữa!"

Lạc Thanh Hàn chỉ thấy hết sức hoang đường.

Bọn họ thà tin lời người lạ còn hơn tin con gái ruột của mình.

Lạc Thanh Hàn lại nghĩ tới bản thân, hoàn cảnh của hắn và Tiêu Hề Hề giống nhau đến mức nào?

Hai người đều có người thân.

Nhưng làm họ tổn thương nhất cũng chính là những người thân nhất.

Lạc Thanh Hàn không tự chủ được giơ tay phải, ôm eo Tiêu Hề Hề.

Hắn cúi đầu nhìn Tiêu Hề Hề, thấy nàng vẫn đang ngủ, không bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn xung quanh.

Khi hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng trở lại.

"Tiết thị, ta cho bà cơ hội cuối cùng, nếu bà còn không nói thật, vậy chỉ đành mời bà đến đại lao Hình bộ một chuyến."

Tiết thị tức thì khóc lóc "Điện hạ, người không thể đối xử với thần phụ như vậy!"

Tiêu Lăng Phong cũng cầu xin "Xin Thái tử giơ cao đánh khẽ!"

Lạc Thanh Hàn không muốn phí lời, trực tiếp hạ lệnh.

"Thượng Khuê, đưa Tiết thị đến đại lao Hình bộ, để Hình bộ thẩm vấn bà ấy."

Thượng Khuê sải bước vào, giơ tay bắt lấy Tiết thị.

Tiêu Lăng Phong thấy Thái tử làm thật, trong lòng hoảng hốt.

Ông vội tóm lấy tay Tiết thị, nghiêm nghị ép hỏi "Nếu nàng ngồi tù, sau này bảo ta và các con làm sao ra ngoài gặp người? Nàng nói hết những gì mình biết trước, chuyện của Tiểu Lam sẽ nghĩ cách sau, dù gì Minh Đăng chân nhân cũng ở đó, ông ấy không chạy đi đâu được!"

Nói đến câu cuối cùng, ông gần như tức giận, mắt đỏ cả lên.

Tiết thị đang hoảng loạn, nghe vậy, cảm thấy có phần đúng.

Nếu Minh Đăng chân nhân bị bắt, phủ Trung Võ tướng quân

có thể cầu xin cho ông ấy, để đổi lấy cơ hội chân nhân độ hóa cho Tiểu Lam.

Tiết thị nước mắt nghẹn ngào nói "Đạo trường bái lễ của Độ Sinh Giáo ở trong ngõ Hồ Hoa phía tây thành, đi dọc theo con ngõ, trong đó có một tiểu viện."

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Thượng Khuê.

Thượng Khuê liền hiểu, lập tức dẫn theo hai trăm Ngọc Lân vệ, thẳng đến phía tây thành.

Đi về mất hơn một canh giờ.

Thượng Khuê trở lại, mặt trời đã lặn.

"Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, mạt tướng tìm được tiểu viện kia, đã bắt hết toàn bộ người trong đó."

Lạc Thanh Hàn hỏi "Có Minh Đăng chân nhân trong đó không?"

"Không có."

Lạc Thanh Hàn "Ngươi giải những người đó về đại lao Hình bộ, ta không cần biết các ngươi dùng cách gì, phải bắt gọn Độ Sinh Giáo trong một ngày!"

"Mạt tướng tuân lệnh!"

Thượng Khuê đứng dậy sải bước ra khỏi Đổng gia.

Hắn và Ngọc Lân vệ áp giải người của Độ Sinh Giáo đến đại lao Hình bộ.

Tiết thị và Tiêu Lăng Phong được đưa về phủ tướng quân.

Lúc này trời đã tối.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng đẩy đẩy nữ nhân vẫn đang ngủ say

bên cạnh.

“Dậy đi, trời tối rồi, đừng ngủ nữa!”

Tiêu Hề Hề tỉnh dậy.

Nàng dụi dụi mắt, nhỏ giọng hỏi “Tìm được Đổng phu nhân rồi sao?”

Lạc Thanh Hàn “Chưa tìm được.”

Tiêu Hề Hề hết sức kinh ngạc “Lẽ nào thần thiếp bói sai? Không phải chứ, thần thiếp chưa từng bói sai bao giờ.”

“Do Ngọc Lân vệ đến trễ một bước, đám người kia chạy mất rồi.”

Tiêu Hề Hề cau mày “Vậy quá không may rồi, hay thần thiếp bói một quẻ cho Đổng phu nhân?”

Lạc Thanh Hàn nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của nàng, điềm tĩnh nói “Không cần, ta đã tìm được manh mối của Độ Sinh Giáo, sẽ tìm thấy Đổng phu nhân nhanh thôi.”

Tiêu Hề Hề nắm bắt cơ hội điên cuồng nịnh nọt.

“Thật sao? Điện hạ giỏi quá đi! Nhanh thế đã tìm ra manh mối rồi, quả không hổ là Thái tử Điện hạ anh minh thần võ, thần thiếp sùng bái người quá đi mất!”

Lạc Thanh Hàn đau đầu vì lời khen của nàng.

“Nàng nín đi, bớt nói vài câu, bên cạnh còn có người đang nhìn.”

Lúc này, Tiêu Hề Hề mới nhận ra Đổng Minh Xuân vẫn đang ngồi bên cạnh.

Đổng Minh Xuân lập tức đứng dậy “Sắp đến giờ dùng bữa tối rồi, Điện hạ và nương nương ở lại nhà vi thần dùng bữa đi, vi

thần lập tức sai người chuẩn bị bữa tối.”

Lạc Thanh Hàn “Không cần, ta bây giờ hồi cung.”

Đổng Minh Xuân cố giữ Thái tử lại, nhưng vẫn không giữ được, nên chỉ đành tiễn họ ra cửa.

Xe ngựa chở Thái tử và Tiêu Hề Hề đi về hướng hoàng cung.

Tiêu Hề Hề ngủ cả buổi chiều, tạm thời vẫn chưa muốn ngủ tiếp, nàng mở to mắt cầu xin Thái tử.

“Hiếm khi chúng ta xuất cung, có thể đi dạo chợ đêm một lát không?”

Sau giờ Tý thành Thịnh Kinh mới giới nghiêm, trước giờ Tý mọi người vẫn có thể ra ngoài, thế nên trong thành có chợ đêm.

Chợ đêm nằm trên đường Bình Dương ở phía nam thành, cách đó không xa, đi xe ngựa tới.

Tiêu Hề Hề nghe nói ở chợ đêm có rất nhiều món ngon, nàng rất muốn ăn, rất muốn đi dạo.

Vốn Lạc Thanh Hàn muốn từ chối, nhưng khi nhớ đến những lời Tiêu Lăng Phong và Tiết thị nói, hắn lại mềm lòng.

Tiêu Hề Hề rõ ràng có phụ mẫu, nhưng lại như không có.

Hắn nghĩ, nếu phụ mẫu không thương nàng, vậy hắn thương nàng nhiều một chút.

Lạc Thanh Hàn nói “Đi dạo cũng được, nhưng nàng phải theo sát ta, không được chạy lung tung.”

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu “Vâng, thần thiếp nghe theo người!”

Chương 276: Người không giống với người khác

Phong tục Đại Thịnh cởi mở, nữ tử có thể quang minh chính đại dạo chơi trên phố, thậm chí trong dân gian có vài nữ tử ra ngoài buôn bán nhỏ để nuôi gia đình, mọi người cũng đã quen với chuyện này.

Tiêu Hề Hề đi theo Thái tử dạo phố, vì dung mạo hai người nổi bật đã thu hút sự chú ý của nhiều người qua đường.

Tiểu thái giám và Ngọc Lân vệ đi theo cách đó không xa, cẩn thận bảo vệ an toàn cho hai người.

Chợ đêm thời cổ đại không đặc sắc bằng xã hội hiện đại, nhưng nó cũng thú vị.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề đến nơi thế này, mọi thứ nhìn thấy đều có cảm giác mới mẻ.

Trên đường có người qua lại, hai bên có rất nhiều cửa tiệm.

Một đoàn tung hứng đang biểu diễn, xung quanh có rất nhiều người đứng xem, trong đám người thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cổ vũ.

Tiêu Hề Hề đứng cạnh đám đông xem thử, cũng hét ‘hay’ một tiếng thật lớn, rồi lại chuồn ra ngoài.

So với xem biểu diễn, nàng vẫn thích đồ ăn hơn.

Trên đường có nhiều quầy bán đồ ăn, không khí lan tỏa mùi thức ăn.

Lạc Thanh Hàn không quen với nơi náo nhiệt này, hắn vẫn không có biểu cảm gì, trên khuôn mặt anh tuấn viết năm chữ to dùng ‘đừng đến gần lão tử’.

Đang đi thì hắn chợt phát hiện nữ nhân bên cạnh đã biến mất.

Hắn lập tức dừng bước quay lại nhìn, thấy Tiêu Hề Hề đang đứng trước một đại thúc bán kẹo hồ lô.

Nàng ngước nhìn những xâu kẹo hồ lô cắm trong bó rơm, nàng thèm đến mức sắp chảy cả nước dãi.

Lạc Thanh Hàn đi tới, muốn kéo nàng đi.

Tiêu Hề Hề không chịu đi.

Nàng chờ mong cầu xin “Thiếp muốn ăn kẹo hồ lô, người mua cho thiếp đi được không?”

Lần này nàng ra ngoài không mang theo tiền, muốn mua cái gì đều phải kêu Thái tử trả tiền.

Lạc Thanh Hàn lạnh mặt nói “Đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, ăn rồi sẽ bị đau bụng.”

Tiêu Hề Hề không nghe, bắt đầu làm nũng ăn vạ.

“Nhưng thiếp muốn ăn mà, thân thể thiếp rất khỏe, dù không sạch sẽ, thiếp ăn rồi cũng không sao.”

Lạc Thanh Hàn không chiều nàng, trầm giọng nói “Nàng phải nghe lời, không được tùy hứng, nếu không lần sau sẽ không dẫn nàng ra ngoài chơi nữa.”

Nước mắt dần tích tụ trong mắt Tiêu Hề Hề “Người vô tình quá đi, một xâu kẹo hồ lô cũng không mua cho thiếp.”

Đại thúc bán kẹo hồ lô nói giúp “Tiểu lang quân này, muội muội của lang quân sắp khóc rồi, lang quân mua một xâu kẹo hồ lô cho muội muội thử đi.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn lạnh lùng quét tới "Nàng không phải muội muội của ta."

Tiêu Hề Hề lập tức nói "Ta là nương tử của chàng, chàng là tướng công của ta."

Đại thúc rất ngạc nhiên, nhìn vẻ ngoài anh tuấn xinh đẹp của hai người, ông còn tưởng hai người là một đôi huynh muội, không ngờ là một đôi phu thê, hiếm khi thấy một đôi trẻ đẹp như vậy.

Đại thúc lại nói "Vậy lang quân mua cho nương tử một xâu kẹo hồ lô đi, xem như dỗ dành nương tử, nương tử của lang quân xinh đẹp như vậy, lang quân dỗ một chút cũng đâu có lỗ."

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Tiêu Hề Hề thấy hắn lòng dạ sắt đá như vậy, thì bật khóc òa lên.

"Hu hu hu, tướng công xấu quá đi, người ta gả cho chàng, hầu chàng ăn hầu chàng mặc, mà có một xâu kẹo hồ lô chàng cũng không mua cho thiếp, ngày tháng sau này sống sao nữa chứ!"

Nàng vừa khóc, lập tức thu hút chú ý của những người qua đường.

Một đám quần chúng ăn dưa nhanh chóng vây quanh.

Họ chỉ chỉ trỏ trỏ Lạc Thanh Hàn, liên tục lắc đầu, ánh mắt trách móc.

"Tiểu lang quân, như vậy không được đâu, nếu đã cưới người ta vào cửa, thì phải đối tốt với nàng, người ta tốt với lang quân như vậy, lang quân mua cho nàng một xâu kẹo hồ lô thì đã làm sao?"

"Phải đó, một xâu kẹo hồ lô không đáng bao nhiêu, keo kiệt

thế làm gì?”

“Nhìn tiểu nương tử khóc lóc thảm thiết, thật khiến người khác đau lòng.”

……

Lạc Thanh Hàn là Thái tử Đại Thịnh, chưa từng nghĩ có ngày bị nhiều người chỉ trích chỉ vì hắn không mua kẹo cho nương tử.

Chuyện này nói ra ai mà tin chứ?

Hắn nghiêm mặt nói “Đừng khóc nữa, mua cho nàng là được chứ gì?”

Tiêu Hề Hề tức thì ngừng khóc, ngẩng mặt lên, nhìn xâu kẹo hồ lô đỏ tươi, đôi mắt to của nàng lấp lánh.

Đại thúc ân cần nói “Tiểu nương tử thích xâu nào? Để tôi lấy cho.”

Tiêu Hề Hề nhìn tới nhìn lui, thấy xâu nào cũng ngon.

Nàng thật sự không chọn được, dứt khoát nói.

“Ta muốn hết số kẹo hồ lô này!”

Đại thúc tưởng nàng nói đùa, cười nói “Nhiều kẹo hồ lô như vậy, một mình tiểu nương tử ăn không hết đâu.”

“Hôm nay ta không ăn hết, thì để dành cho ngày mai.”

Hiếm khi được xuất cung nên tất nhiên phải mua thêm đồ ăn mang về thưởng thức từ từ.

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Lạc Thanh Hàn, hưng phấn nói.

“Tướng công mau trả tiền.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm lấy tiền, mua tất cả kẹo hồ lô của đại thúc.

Đột nhiên, ánh mắt của những người chứng kiến chuyển từ trách móc sang thông cảm.

Có người lắc đầu thở dài.

“Nuôi bại gia nương tử thế này, tiểu lang quân thật là thảm!”

Lạc Thanh Hàn nghĩ, các người vừa nãy đâu có nói như thế.

Đại thúc nhận được tiền vẫn còn bàng hoàng, ông thật sự không ngờ có người mua hết kẹo hồ lô để dỗ nương tử vui.

Ông nhìn tiểu nương tử có đôi mắt lấp lánh trước mặt, chân thành khuyên nhủ.

“Tiểu nương tử nhất định phải tốt với tướng công của mình một chút, đừng để tướng công chạy mất.”

Lang quân vừa anh tuấn vừa có tiền như vậy rất khó tìm được, nếu để vuột mất, vậy thì lỗ lớn rồi.

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu “Ta nhất định sẽ tốt với chàng.”

Đại thúc đưa cho Tiêu Hề Hề cả bó rơm cắm kẹo hồ lô.

Tiêu Hề Hề rút một xâu kẹo hồ lô từ bó rơm, liế.m lớp sơn trà phủ bên ngoài trước, ngọt đến mức nàng híp cả mắt lại.

Chà, ngon tuyệt!

Môi của nữ nhân vì lớp nước đường, trông đỏ mọng mê người hơn.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn nhìn nàng hơi tối dần.

Tiêu Hề Hề chú ý đến ánh mắt của hắn, chủ động đưa bó rơm trong tay nàng, hào phóng nói.

“Tướng công cũng thử một xâu đi, ăn rất ngon!”

Lạc Thanh Hàn dời ánh mắt khỏi đôi môi đỏ mọng của nàng, bình tĩnh nói “Ta không thích ăn đồ bên ngoài.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên nhìn hắn “Lúc chúng ta xuống phía nam, người cũng ăn đâu ít đồ bên ngoài.”

“Lúc đó tình hình đặc biệt, ta cũng hết cách rồi.”

Thấy hắn hật sự không muốn ăn, Tiêu Hề Hề lấy lại bó rơm.

Nàng mừng thầm, hắn không ăn càng tốt, vậy nàng có thể ăn một mình.

Một tay nàng cầm bó rơm, tay kia cầm kẹo hồ lô, nghênh ngang dạo phố.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Tại sao nàng cứ nhất quyết muốn vác theo bó rơm này, nàng không thể đưa cho thị vệ cầm sao?”

Tiêu Hề Hề lập tức bày ra tư thế bảo vệ thức ăn “Những xâu kẹo hồ lô này là của thiếp, không ai được phép động vào.”

“Nếu người khác không thể động vào, tại sao vừa rồi nàng còn đưa kẹo hồ lô cho ta?”

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói “Người không giống với người khác.”

Chương 277: Gạ tình

Người khác đều là khách qua đường ất giáp bính đinh, Thái tử thì khác, ngài ấy là phiếu cơm dài hạn của Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề dĩ nhiên vô cùng trân trọng phiếu cơm của mình.

Nghe vậy, khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi nhếch lên, coi như nữ nhân này còn biết ăn nói, không uổng công tốt với nàng.

Tiêu Hề Hề ăn xong một xâu kẹo hồ lô, thì bị ông lão bán tranh đường thu hút.

Nàng tò mò đến gần, nghiêng đầu nhìn ông lão dùng dịch đường vẽ tranh.

Tiêu Hề Hề thấy rất thú vị, quay đầu gọi Lạc Thanh Hàn.

“Tướng công, thiếp muốn mua cái này!”

Nuôi một nương tử phí tiền như vậy, Lạc Thanh Hàn còn có thể làm gì?

Chỉ đành mặt không cảm xúc mà móc tiền.

Tiêu Hề Hề bảo ông lão vẽ một con thỏ dễ thương cho nàng.

Nàng nhận lấy tranh đường, không hề do dự há miệng cắn đứt đầu thỏ, nhai rộp rộp.

Lúc này, nàng thấy bên cạnh có người bá.n nước ô mai.

Nàng chạy lại chỗ bà lão bán ô mai nói.

“Ta muốn một bát ô mai chua.”

Bà lão đổ đầy ô mai chua vào một bát lớn, đưa qua cười nói “Một bát một văn tiền.”

Lạc Thanh Hàn lặng lẽ trả một đồng.

May là lần này hắn ra ngoài mang theo rất nhiều tiền lẻ, không thì chẳng thể mua đồ ăn cho nàng.

Tiêu Hề Hề tay trái cầm bó rơm, tay phải cầm tranh đường đang ăn dở, nàng phát hiện mình không còn tay để cầm ô mai chua.

Thế là nhét tranh đường vào tay Lạc Thanh Hàn.

“Tướng công cầm giúp thiếp một lát.”

Lạc Thanh Hàn đột nhiên bị nhét tranh đường đang ăn dở vào tay, nét mặt không sao tả được.

Tiêu Hề Hề nhắc nhở “Không được ăn lén kẹo của thiếp.”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Nàng tưởng ta là nàng sao? Cái gì cũng ăn.”

Tiêu Hề Hề cầm bát ô mai chua, ừng ực uống sạch.

Chua chua ngọt ngọt, ngon quá đi!

Nàng trả lại bát, quay đầu nhìn đối diện có người bán hạt dẻ rang.

Đôi mắt nàng chợt sáng lên.

Lâu rồi không ăn hạt dẻ rang!

Tiêu Hề Hề vác bó rơm trên vài chạy nhanh qua đó.

Một đại nương quấn khăn trùm đầu đang dùng sức rang hạt dẻ,

hạt dẻ trong chảo tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Do hạn chế của công nghệ nấu đường thời cổ đại, đường là hàng quý hiếm, nông hộ bình thường khó mua được, đương nhiên hạt dẻ rang này không có đường, màu sắc kém xa so với hạt dẻ rang đường.

Tiêu Hề Hề ăn thử một hạt dẻ, phát hiện dù màu sắc hạt dẻ không đẹp lắm nhưng hương vị rất ngọt.

Nàng hào hứng nói "Ta muốn một cân … à không, hai cân hạt dẻ rang!"

Đại nương vui vẻ đáp "Tiểu nương tử, chờ một chút, rang xong chảo này tôi gói lại cho."

Lạc Thanh Hàn đứng sau Tiêu Hề Hề, mặt không biểu cảm hỏi "Bao nhiêu tiền?"

Đại nương vừa rang hạt dẻ vừa nói "Năm văn tiền một cân."

Lạc Thanh Hàn đếm mười đồng, rồi trả tiền.

Đại nương nhận tiền, cười nói "Hai người là huynh muội à? Cảm tình tốt thật đấy!"

Lạc Thanh Hàn cau mày, hắn và Tiêu Hề Hề nhìn không có tướng phu thê à? Sao ai cũng nói họ là huynh muội, bọn họ rõ ràng có giống nhau đâu!

Tiêu Hề Hề nói "Chàng là tướng công của ta."

Đại nương nghe đến đây càng cười vui vẻ hơn "Thì ra là phu thê, hiếm khi thấy đôi phu thê trẻ như vậy, đã có con chưa? Với tướng mạo của hai người, những đứa con sinh ra nhất định sẽ rất đẹp!"

"Chúng ta còn trẻ, không vội sinh con."

Đại nương gật đầu "Đúng vậy, chuyện sinh con vẫn phải tùy

duyên, duyên tới thì sẽ có.”

Hai người đang trò chuyện thì đột nhiên có một đám người tiến về phía họ.

Người cầm đầu là nam tử trạc hai mươi, dung mạo bình thường nhưng ăn mặc lòe loẹt, giống như gà trống sặc sỡ

Khi ánh mắt của gà trống sặc sỡ bắt gặp Tiêu Hề Hề chợt dừng lại.

Một tiểu nương tử thật xinh đẹp!

Gã phe phẩy quạt, bước đến chỗ Tiêu Hề Hề, nở một nụ cười d.âm đãng.

“Tiểu muội muội, kẹo hồ lô của muội bán thế nào? Ca ca vừa hay muốn ăn kẹo hồ lô, thì nhìn thấy muội bán kẹo hồ lô, chúng ta thật có duyên nhỉ!”

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn gã, nàng bị trang phục lòe loẹt của gã làm lóa mắt.

Nàng chớp mắt “Ta không bán kẹo hồ lô.”

Gà trống sặc sỡ không tin “Nếu muội không bán kẹo hồ lô, sao lại vác nhiều kẹo hồ lô như vậy? Muội muội đừng sợ, ca ca không phải người xấu, ca ca chỉ là muốn mua vài xâu kẹo hồ lô của muội thôi.”

Đại nương đang nói chuyện với Tiêu Hề Hề không dám nói nữa.

Bà vội xới hạt dẻ rang ra, dùng giấy dầu bọc lại, đưa cho Tiêu Hề Hề, nhỏ giọng nói.

“Tiểu nương tử cầm lấy, mau về nhà đi.”

Tiêu Hề Hề vừa giơ tay định cầm, gà trống sặc sỡ bên cạnh giật lấy túi hạt dẻ rang trước.

Gà trống sặc sỡ ước lượng hạt dẻ trong tay, cười nói "Vừa hay bổn thiếu gia muốn ăn hạt dẻ rang, nên túi hạt dẻ này là của ta."

Đại nương dường như rất sợ gã, bà không dám lên tiếng phản đối hành vi ăn cướp của gã, thậm chí cũng không dám mở miệng đòi tiền.

Đại nương nhỏ tiếng nói với Tiêu Hề Hề.

"Đừng cãi với gã, tôi rang một chảo khác cho tiểu nương tử."

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Gà trống sặc sỡ cười khanh khách nói "Hạt dẻ bà rang tối nay, bổn thiếu gia mua hết."

Sau đó gã lại nhìn Tiêu Hề Hề, xấu xa cười "Tiểu muội muội, muội muốn ăn hạt dẻ rang thì nói với ca ca, chỉ cần muội có thể làm ca ca vui vẻ, ca ca sẽ cho muội hạt dẻ rang."

Tiêu Hề Hề tò mò nhìn gã "Ngươi đang gạ tình ta đó à?"

Gà trống sặc sỡ sửng sốt.

Gã từng quấy rối vô số gái nhà lành, phải nói là kinh nghiệm dày dặn, nhưng gã chưa từng thấy nữ nhân nào khi bị gạ tình mà có thể thẳng thắn nói ra như vậy.

Gà trống sặc sỡ cảm thấy tiểu nương tử trước mắt thật sự rất thuần khiết, khác với mấy ả đi.ếm lẳng lơ kia!

Gã càng hứng thú "Đúng vậy, ca ca đang gạ tình muội đó."

Tiêu Hề Hề hơi ngượng ngùng "Không ngờ ta cũng có ngày bị gạ tình luôn."

Lạc Thanh Hàn "……"

Nàng bị người khác quấy rối trên phố, nàng không giận không sợ không hoảng thì cũng thôi đi, bộ dạng ngượng ngùng còn có vài phần hưng phấn như thế là chuyện gì nữa?

Lẽ nào nàng rất mong bị người khác gạ tình à?

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, phát hiện xung quanh toàn người, không thuận tiện thi triển.

Nàng chỉ vào con hẻm nhỏ cách đó không xa rồi nói.

“Hay là chúng ta đến đó trò chuyện đi? Ta hứa sẽ làm ngươi vui vẻ.”

Gà trống sặc sỡ chưa từng gặp tiểu nương tử nào phóng túng như vậy, tức thì hưng phấn “Được, được!”

Gã chưa từng thử ấy ấy với người khác trong hẻm, nghĩ thôi cũng phấn khích!

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn trầm xuống triệt để “Tiêu Hề Hề, nàng có phải quên thân phận của mình rồi không?”

Là phi tần của hắn, còn dám tán tỉnh nam nhân khác? Nàng chán sống rồi à?

Chương 278: Liếc mắt đưa tình với nam nhân khác

Tiêu Hề Hề an ủi "Tướng công đừng giận, thiếp nói với gã vài câu, nói xong sẽ về ngay, sẽ không làm chậm trễ thời gian của chàng."

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng "Nếu nàng dám đi theo gã, ta đánh gãy chân nàng."

Gà trống sặc sỡ thấy có người dám ngăn cản tiểu nương tử đi theo mình, lập tức không vui.

Gã thu quạt lại, chỉ vào Lạc Thanh Hàn, ngạo mạn hét lớn.

"Ngươi là cái thá gì? Lão tử nhìn trúng nữ nhân của ngươi, là vinh hạnh của ngươi, nếu không muốn chết, thì cút xa cho lão tử!"

Tiêu Hề Hề thở dài, nói về cách thức xuất hiện và hành động lời nói, gã gà trống sặc sỡ lòe loẹt này chính là pháo hôi điển hình.

Vốn nàng muốn dẫn tên pháo hôi này đến một nơi hẻo lánh, rồi đánh gã một trận.

Nhưng giờ gã mắng luôn cả Thái tử, thế này thì một trận đòn không giải quyết được rồi.

Tiêu Hề Hề cảm thông nhìn gà trống sặc sỡ.

Sống không tốt à? Sao phải tìm đường chết chứ?

Ngọc Lân vệ theo sau thấy vậy, tức thì biết đã xảy ra chuyện,

họ lập tức chạy đến, chắn trước Thái tử và Tiêu trắc phi.

Trong đôi mắt đen của Lạc Thanh Hàn hiện lên sát khí "Đánh gãy chân bọn họ."

Ngọc Lân vệ lập tức ra tay, hung hăng đấm bọn người của gà trống sặc sỡ!

Gà trống sặc sỡ không ngờ đối phương còn mang theo thị vệ, nói đánh là đánh, không hề có cơ hội thương lượng, tức thì bị dọa sợ.

Gã cuống quýt lùi lại, để bọn người hầu lên tiếp chiêu!

Hai bên đánh nhau công khai trên phố.

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn đại nương đang sững sờ, thúc giục "Không phải nói rang lại cho ta một chảo khác sao? Mau lên."

Lúc này đại nương mới hoàn hồn, luống cuống lấy một túi hạt dẻ.

Bà thậm chí không thèm cân, đổ hơn nửa số hạt dẻ vào nồi, vung xẻng thật mạnh rang lên.

Bà muốn rang thật nhanh, rang xong bà còn dọn đồ chạy nhanh.

Tối nay hết buôn bán được rồi!

Hạt dẻ lăn lộn trong chảo.

Gà trống sặc sỡ và đồng bọn lăn lộn trên đất.

Đám người trông hung dữ, thoạt nhìn thì lợi hại, nhưng thật ra toàn là giả vờ, điển hình của kiểu miệng cọp gan thỏ, so với Ngọc Lân vệ thì chỉ là một đám gà mờ.

Ngọc Lân vệ không rút kiếm, chỉ dùng nắm đấm đánh gục đám người trên đất, thảm thiết kêu gào.

Đại nương nhét hạt dẻ rang vừa ra khỏi chảo vào tay Tiêu Hề Hề, sau đó nhanh chóng dọn đồ chuồn đi, sợ bị tai bay vạ gió.

Tiêu Hề Hề một tay cầm bó rơm, một tay cầm hạt dẻ rang, đi đến trước mặt gà trống sặc sỡ, nghiêng đầu hỏi.

“Bây giờ ngươi thấy vui vẻ chưa?”

Gà trống sặc sỡ ôm chặt cái chân gãy, kêu thảm thiết “Ta rất vui! Bây giờ rất là vui! Bà cô ơi, tha cho ta đi!”

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói “Đưa bọn chúng tới phủ Kinh Triệu, điều tra kĩ càng, xem trước đó bọn chúng đã làm chuyện thất đức gì?”

“Vâng!”

Ngọc Lân vệ lần lượt tóm mấy con gà mờ, kéo đến phủ Kinh Triệu.

Phủ doãn đáng thương của phủ Kinh Triệu vừa mới ngủ đã bị gọi ra ngoài.

Biết Ngọc Lân vệ bắt được một nhóm côn đồ, đích thân đưa chúng đến phủ Kinh Triệu, Phủ doãn cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Hôm nay khó lắm mới tan làm đúng giờ, nào ngờ tự dưng phải tăng ca.

Thật khổ quá đi mất!

……

Hành động tóm gà của Ngọc Lân vệ đã gây ra một vụ náo động khá lớn ở chợ đêm.

Quần chúng ăn dưa không biết danh tính của Ngọc Lân vệ, họ chỉ biết nhóm người này đánh nhau rất giỏi, còn thú vị hơn

mấy trận đánh trên võ đài, họ xem mà không nỡ rời mắt.

Ngọc Lân vệ kéo đám gà mờ kia đi, quần chúng ăn dưa vẫn còn chưa xem đủ.

Có người chuyển sự chú ý sang Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề, thử đoán thân phận của hai người.

Tâm trạng Lạc Thanh Hàn lúc này rất tệ.

Hắn không còn tâm trạng gì dạo chợ đêm.

Hắn không nói gì kéo Tiêu Hề Hề vào trong xe ngựa hồi cung.

Dọc đường đi, sắc mặt Lạc Thanh Hàn u ám, toàn thân tản ra khí lạnh.

Tiêu Hề Hề đưa tranh đường còn một nửa cho hắn.

"Điện hạ ăn chút kẹo đi, ăn xong sẽ thấy tâm trạng dễ chịu hơn."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Nàng nghĩ dùng kẹo thì có thể lừa cho qua chuyện này?"

Tiêu Hề Hề lấy một nắm hạt dẻ rang đưa sang "Thêm chút này nữa được chưa?"

Lạc Thanh Hàn nén giận hỏi "Nàng đừng giả ngốc, chuyện vừa nãy, nàng phải giải thích với ta. Trước mặt nhiều người như vậy, nàng lại muốn đi cùng nam nhân khác, nàng xem ta là gì hả?"

"Thần thiếp chỉ muốn dạy cho người đó một bài học, để gã sau này gặp cô nương khác sẽ không gạ tình nữa."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Một nữ nhân tay trói gà không chặt như nàng thì sao có thể dạy cho gã một bài học?"

Tiêu Hề Hề vung nắm tay nhỏ của mình "Đương nhiên là dùng

quyền đấm gã rồi.”

Đám gà mờ như vậy, nàng đấm một phát là xong.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy nàng đang bốc phét.

“Xem ra, nàng không hề có ý nhận lỗi, đã vậy thì sau này nàng đừng hòng theo ta ra ngoài chơi, còn kẹo hồ lô với hạt dẻ rang này của nàng đều bị tịch thu.”

Tiêu Hề Hề mở to mắt không tin được, như sấm sét giữa trời quang!

Nàng vừa khóc vừa nói “Thần thiếp biết sai rồi! Sau này thần thiếp không dám đi theo người khác nữa! Cầu xin người tha cho số kẹo hồ lô và hạt dẻ rang này đi! Hu hu hu!”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng giả khóc.

Tiêu Hề Hề khóc suốt chặng đường.

Mãi đến khi vào cung, nàng mới thôi khóc, đáng thương nhìn Thái tử.

“Điện hạ, cầu xin người đừng tịch thu kẹo hồ lô và hạt dẻ rang của thần thiếp, thần thiếp hứa sau này sẽ nghe lời người! Người bảo thần thiếp ăn cơm, thần thiếp không dám ăn canh, người bảo thần thiếp ăn cay, thần thiếp không dám ăn ngọt.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Cái mớ hỗn độn gì thế này?

Hắn phất tay, bảo nàng mau mang kẹo hồ lô và hạt dẻ rang lượn đi.

Tiêu Hề Hề lập tức nín khóc cười tươi, cầm lấy đồ ăn vặt bảo bối của mình, lượn xuống xe ngựa.

Sau khi xuống xe, nàng còn không quên giả vờ hỏi “Điện hạ

có muốn đến điện Thanh Ca ngồi một lát không? Qua đêm cũng được.”

Rồi nàng nhìn Thái tử từ từ xuống xe.

Hắn bình tĩnh nói “Nếu nàng có ý mời, vậy tối nay ta sẽ nghỉ ngơi ở chỗ nàng.”

Tiêu Hề Hề “……”

Thần thiếp chỉ tỏ vẻ lịch sự thôi, người không cần phải nghiêm túc thế đâu!

Bảo Cầm dẫn cung nữ thái giám ra nghênh đón, đồng loạt hành lễ với Thái tử và Tiêu trắc phi.

Khi đứng thẳng dậy, họ thấy Tiêu Hề Hề đang vác bó rơm cắm đầy kẹo hồ lô đỏ tươi.

Bảo Cầm cả kinh nói “Nương nương, người định không làm Trắc phi nữa, muốn xuất cung bán kẹo hồ lô sao?”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Em đừng có nói vậy, Thái tử Điện hạ vẫn còn ở đây đó!”

Rồi nàng điên cuồng nịnh nọt Thái tử.

“Đây là đồ ăn vặt mà Điện hạ mua cho ta, Điện hạ là người rất tốt, ta có thể trở thành Trắc phi của Điện hạ là phúc phần của ta, ta sao nỡ bỏ Điện hạ mà đi bán kẹo hồ lô chứ?”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Nếu ta thật sự tốt như vậy, tại sao nàng vẫn liếc mắt đưa tình với nam nhân khác trước mặt ta?”

Chương 279: Thần thiếp không dám nữa

Ai nấy đều sốc.

Mẹ kiếp!

Tiêu trắc phi thế mà cắm sừng Thái tử Điện hạ!

Cốt truyện này nghe có vẻ kíc.h thích quá!

Lạc Thanh Hàn bỏ lại thông tin cực lớn rồi đi thẳng vào điện Thanh Ca, hoàn toàn không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Tiêu Hề Hề vác bó rớm, cầm hạt dẻ rang nhanh chóng đuổi theo.

Để lấy lòng Thái tử đang giận, tối nay Tiêu Hề Hề vô cùng ân cần.

Nàng chủ động hầu hạ Thái tử tắm, còn chà lưng cho hắn, vừa chà vừa không quên nịnh nọt.

“Điện hạ, da của người mịn thật nha, như trứng gà bóc vỏ vậy á, làm người khác muốn cắn một miếng!”

“Còn cơ bắp của người, sờ vào có cảm giác rắn chắc, cường tráng ghê!”

“Người …”

Lạc Thanh Hàn không nhịn được nữa, nghiêm giọng nói “Nàng câm miệng!”

Tiêu Hề Hề lập tức im lặng.

Chỉ cần Thái tử không tịch thu kẹo hồ lô và hạt dẻ rang của nàng, nàng im lặng cũng chẳng sao.

Sau khi tắm xong, Lạc Thanh Hàn từ chối Tiêu Hề Hề giúp lau tóc.

Hắn sợ nàng léo nhéo không ngừng.

Mấy lời xấu hổ đó, thế mà nàng cũng nói ra được, thật sự không biết xấu hổ!

Tiêu Hề Hề vui vẻ chạy đi ăn một xâu kẹo hồ lô khác, nhân tiện ăn hết hạt dẻ rang.

Ăn uống xong, nàng súc miệng, tắm rửa, mặc đồ ngủ leo lên giường.

Nàng nằm xuống cạnh Thái tử, thầm nghĩ chợ đêm là một nơi tốt, chẳng những có thể ăn nhiều món ngon mà còn dạy cho bọn côn đồ một bài học, sau này có cơ hội nàng vẫn muốn dạo chợ đêm.

Hẳn là ban ngày nghĩ nhiều đêm dễ nằm mơ, Tiêu Hề Hề ngủ say, liền mơ thấy mình lại đi dạo chợ đêm.

Nàng bao hết đồ ăn ở chợ đêm!

Nàng đang bưng rất nhiều món ngon, vừa ăn vừa cười khúc khích.

“Là của ta, đều là của ta!”

Sáng hôm sau, Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề vẫn còn ngủ, vô cùng tàn nhẫn đánh thức nàng.

Tiêu Hề Hề dụi mắt, nhìn trời bên ngoài, trời vẫn chưa sáng!

Nàng nhỏ giọng hỏi “Điện hạ làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn kéo áo xuống, để lộ vết răng nông trên vai.

“Nàng tự nhìn đi.”

Tiêu Hề Hề dụi mắt một lúc.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này nàng phản ứng rất nhanh.

Nàng bỏ tay xuống, rụt rè hỏi.

“Đây … đây lẽ nào lại là thần thiếp cắn sao?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi “Không phải nàng cắn, lẽ nào ta tự cắn mình?”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ, xác định người bình thường không thể tự cắn vai mình.

Nàng cười nịnh nọt “Xin lỗi mà, thần thiếp ngủ say, không biết mình đã làm gì, thần thiếp không cố ý sàm sỡ người đâu.”

Lạc Thanh Hàn, chỉ sàm sỡ thì cũng đành thôi, nhưng nữ nhân này vừa cắn vừa ch.ảy nước dãi, chuyện này thì không nhịn được.

Mặt hắn không chút thay đổi nói “Sau này nếu nàng còn dám cắn ta, ta sẽ bắt nàng liế.m hết nước dãi đã chảy ra.”

Tiêu Hề Hề hết sức kinh sợ.

Mới sáng sớm Điện hạ đã nói bậy bạ rồi!

Chậc chậc chậc!

Điện hạ, người thay đổi rồi, không còn là Thái tử cao lãnh xa cách khi xưa nữa rồi.

Đầu óc của người đen tối rồi!

Thường công công dẫn người vào, hầu hạ Thái tử Điện hạ tắm rửa thay y phục.

Lạc Thanh Hàn dùng khăn ẩm lau vai mấy lần, cố gắng lau sạch nước dãi của nữ nhân nào đó.

Thường công công thoáng nhìn vết răng mờ nhạt trên vai Thái tử, không khỏi cảm thán, trận chiến tối qua của Điện hạ và Tiêu trắc phi thật kịch liệt, nhìn Điện hạ bị cắn thật khiến người khác đỏ mặt.

Lạc Thanh Hàn dùng nhanh bữa sáng, ngồi xe ngựa đến điện Nghị Sự.

Tiêu Hề Hề an tâm trở về giường ngủ.

Lúc nàng tỉnh dậy, mặt trời đã cao ba sào.

Cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục, Bảo Cầm bưng bữa sáng đã chuẩn bị sẵn lên bàn.

Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn xong bữa sáng, đang định ra hậu viện xem những đứa con của mình, thì Thanh Tùng chạy vào.

“Nương nương, Thái tử Điện hạ đến rồi!”

Vừa dứt lời, Thái tử sải bước đi vào.

Hôm nay hắn mặc cẩm bào xanh ngọc, dù là kiểu dáng hay chất liệu thì đều bình thường hơn những y phục hắn thường mặc, nhưng vì khí chất xuất chúng nên dù hắn ăn mặc khiêm tốn cũng không thể che giấu phong thái anh tuấn của hắn.

Tiêu Hề Hề dẫn cung nữ thái giám nghênh đón.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn nói “Nàng thay y phục đi, cùng ta xuất cung một chuyến.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Lại xuất cung?"

"Vụ án Độ Sinh Giáo có manh mối, ta có thể cần nàng giúp."

Tiêu Hề Hề hiểu ra "Vậy thần thiếp thay y phục ngay."

Lạc Thanh Hàn ngăn nàng, đưa cho nàng một túi nhỏ "Mặc vào đi."

Tiêu Hề Hề mở túi, thấy một bộ y phục nam.

Lạc Thanh Hàn nói "Nàng mặc nữ trang quá phiền phức, vẫn nên mặc nam trang cho bớt chuyện."

Tiêu Hề Hề không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này, nếu Thái tử bảo nàng mặc nam trang thì nàng sẽ mặc, dù sao cũng đâu phải chưa từng mặc.

Nàng thay nam trang, buộc mái tóc dài thành một búi nhỏ trên đỉnh đầu, đội phốc đầu rồi rửa sạch lớp trang điểm trên mặt.

Một tiểu lang quân thanh tú đáng yêu vừa mới ra lò!

Lần này nàng nhớ mang theo túi tiền, trong đó có rất nhiều tiền.

Lần này nàng không cần Thái tử trả tiền, nàng có thể tự mình mua đồ ăn, muốn mua gì cũng được, nghĩ thôi cũng thấy vui rồi!

Lạc Thanh Hàn dẫn nàng lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi rời cung.

Lạc Thanh Hàn nói "Sau khi Hình bộ thẩm vấn điều tra, tra được giáo chủ Minh Đăng chân nhân của Độ Sinh Giáo tên thật là Chu Toàn Khôn, con người Chu Toàn Khôn cực kỳ xảo quyệt, sau khi gã biết đạo trường bái lễ của Độ Sinh Giáo bị lục soát thì trốn mất, không ai biết gã ở đâu."

Tiêu Hề Hề chủ động giơ tay "Thần thiếp có thể giúp tìm ra tung tích của gã, chỉ cần có sinh thần bát tự của gã là được."

"Chúng ta không có sinh thần bát tự của gã, nhưng tối qua phủ Kinh Triệu vô tình tìm được một thứ."

Tiêu Hề Hề rất tò mò "Chuyện này có liên quan gì đến phủ Kinh Triệu?"

"Còn nhớ tên vô lại gạ tình nàng tối qua không?"

Tiêu Hề Hề lập tức nhớ ra "Tên gà trống sặc sỡ đó, thần thiếp đương nhiên còn nhớ."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Nàng mới gặp gã một lần, mà đã đặt biệt danh rồi."

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng lẩm bẩm "Vì gã trông giống gà trống sặc sỡ thiệt mà."

Lạc Thanh Hàn lười tranh luận với nàng về một chuyện nhỏ như vậy, hắn nói tiếp.

"Tối qua, Phủ doãn của phủ Kinh Triệu suốt đêm thẩm vấn gà trống sặc sỡ kia …"

Hắn chợt dừng, nhận ra mình đã bị Tiêu Hề Hề dẫn xuống hố.

Hắn xem như không có gì đổi lời.

"Tên vô lại kia tên là Chu Nguyên, người quận Lĩnh Nam, vốn là tên vô lại địa phương thường bắt nạt nam tử, chiếm đoạt nữ tử, là một tên khốn làm đủ mọi việc ác."

Nói đến đây, hắn đầy ẩn ý nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề bị nhìn một cách khó hiểu "Điện hạ sao lại nhìn thần thiếp như vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Giờ nàng đã biết Chu Nguyên là thứ gì rồi,

sau này có còn dám tùy tiện đi theo nam nhân lạ mặt không?”

Tiêu Hề Hề vội lắc đầu “Không dám không dám, thần thiếp không dám nữa.”

Chương 280: Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy

Lạc Thanh Hàn khá hài lòng với sự thức thời của Tiêu Hề Hề.

Hắn nói tiếp chuyện của Chu Nguyên.

“Một tháng trước, Chu Nguyên theo cha mình đến Thịnh Kinh, cha gã là một đạo sĩ, có vài phần bản lĩnh, dựa vào kỹ năng biểu diễn tinh thông, đã lừa được rất nhiều quan viên quý tộc, cha gã còn lập một giáo phái, tên là Độ Sinh Giáo.”

Tiêu Hề Hề chậm rãi mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kinh ngạc “Chu Nguyên là con trai của Chu Toàn Khôn.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Đúng vậy.”

Tiêu Hề Hề “Vậy cũng quá trùng hợp rồi!”

Lạc Thanh Hàn “Quả thật chuyện cứ trùng hợp vậy đấy.”

Họ lật tung khắp nơi tìm Chu Toàn Khôn, nhưng chẳng thấy người đâu, nào ngờ con trai của Chu Toàn Khôn lại tự dâng mình tới cửa.

Đây gọi là gì?

Đây gọi là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, không chút tốn sức lại tìm ra!

Tiêu Hề Hề hiểu được chuyện đạo sĩ có con trai, đạo gia cũng được chia thành nhiều giáo, trong đó đạo sĩ tu tại gia có thể cưới vợ sinh con.

Chẳng qua Chu Toàn Khôn cũng có thể là đạo sĩ giả.

Mọi thứ phải đợi đến khi Chu Toàn Khôn bị bắt mới biết được.

Lạc Thanh Hàn nói "Người của phủ Kinh Triệu đã áp giải Chu Nguyên diễu hành thị chúng để buộc Chu Toàn Khôn xuất hiện."

Tiêu Hề Hề "Lỡ như Chu Toàn Khôn lòng dạ sắt đá không chịu ló mặt thì sao?"

"Theo lời khai của Chu Nguyên, Chu Nguyên là con trai duy nhất của Chu Toàn Khôn, và cũng là đứa con khi ông ta lớn tuổi mới có được, ông ta vô cùng xem trọng Chu Nguyên. Dù đường xá xa xôi đến Thịnh Kinh, cũng không quên dẫn theo Chu Nguyên, ta tin ông ta sẽ không đành lòng khi thấy đứa con trai bảo bối của mình phải chịu khổ."

Chính vì Chu Toàn Khôn cưng chiều con trai mình quá mức, nên Chu Nguyên mới trở thành một kẻ coi trời bằng vung.

Đây xem như là quả báo của gã.

Đúng như những gì Thái tử dự đoán, khi Chu Toàn Khôn thấy đứa con trai bảo bối của mình bị gông xích, lê một chân bị gãy, nhếch nhác thảm hại diễu hành thị chúng, ông ta lập tức hoảng sợ.

Để cứu con trai mình, Chu Toàn Khôn mạo hiểm tìm tín đồ giúp mình.

Không ngờ vừa xuất hiện, ông ta bị quan viên chờ đợi đã lâu tóm được!

Vì tín đồ của Độ Sinh Giáo đều là người Thịnh Kinh, thủ phạm còn là thường dân, nên vụ án được chuyển từ Hình bộ sang phủ Kinh Triệu.

Xe ngựa dừng lại trước cửa phủ Kinh Triệu.

Phủ doãn của phủ Kinh Triệu tên Mai Quảng Đào, năm nay mới ngoài ba mươi, ở tuổi này đã trở thành lãnh đạo của một khu vực quan trong trong kinh kỳ, có thể được coi là tài năng trẻ.

Y mặc quan phục tứ phẩm, dẫn đầu một nhóm quan viên đến hành lễ.

“Vi thần bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho họ không cần đa lễ.

Một nhóm người bước vào phủ Kinh Triệu.

Mai Quảng Đào biết Thái tử không thích mấy thứ giả dối, cũng không thích vòng vo, trực tiếp sai người mở công đường, chuẩn bị làm chuyện chính.

“Mời Thái tử Điện hạ ngồi ghế chính.”

Lạc Thanh Hàn lại nói “Ta chỉ đến nghe thôi, khanh cứ làm theo thủ tục là được.”

Nói xong, hắn ngồi xuống một bên.

Tiêu Hề Hề ngồi sau hắn.

Mai Quảng Đào chắp tay với Thái tử, sau đó ngồi trên ghế chính, ra hiệu cho nha dịch đưa phạm nhân lên công đường.

Người đầu tiên được đưa lên là Chu Nguyên.

Tiểu tử này qua một đêm thẩm vấn, từ gà trống sặc sỡ đã biến thành gà trống ốm yếu, khắp người đầy thương tích, trông ốm yếu bơ phờ, rất thảm hại.

Mai Quảng Đào chỉ dọa gã vài câu, còn chưa kịp dùng hình, Chu Nguyên đã khai nhận tất cả tội ác mà gã đã gây ra.

Từ bắt cóc buôn bán gái nhà lành, đến trộm gà bắt chó, số vụ

án gã phạm phải khiến người khác kinh ngạc.

Dù gã không phạm tội giết người, cũng đủ bị kết án tử hình.

Mai Quảng Đào bảo Trường sử viết lại lời thú nhận của gã, cho gã ký tên lăn tay, sau đó đưa Chu Toàn Khôn lên.

Chu Toàn Khôn là một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo đoan chính, dưới cằm có râu dê, mặc đạo bào màu xám, trông rất bảnh bao.

Ông ta đoan chính quỳ khấu đầu, rồi thẳng thắn hỏi.

"Thảo dân không biết mình đã phạm tội gì, sao lại bị quan sai bắt?"

Nét mặt Mai Quảng Đào nghiêm túc "Bổn quan hỏi ngươi, ngươi có biết Tiết thị, phu nhân của phủ Trung Võ tướng quân không?"

Chu Toàn Khôn thẳng thắn nói "Thảo dân biết, bà ấy là tín đồ của Độ Sinh Giáo, thảo dân từng xem quẻ cho bà ấy."

Mai Quảng Đào lại hỏi "Vậy Lâm thị, phu nhân của Hình bộ Thượng thư, ngươi có biết không?"

"Biết, bà ấy cũng là tín đồ của Độ Sinh Giáo."

Mai Quảng Đào nhìn chằm chằm vào mắt ông ta, không bỏ qua một chút biến hóa nào trên gương mặt, trầm giọng hỏi "Chuyện Lâm thị mất tích, ngươi có biết không?"

"Không biết."

Mai Quảng Đào thấy ông ta phủ nhận, cũng không vội, ngược lại hỏi sang chuyện khác.

"Ngươi mới đến Thịnh Kinh hơn một tháng, nhưng đã mua ba trạch viện ở Thịnh Kinh, mua mấy trăm người hầu, ngươi chỉ là một đạo sĩ, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Chu Toàn Khôn “Số tiền này đều do tín đồ quyên tặng.”

Mai Quảng Đào “Có chứng cứ không?”

Chu Toàn Khôn cau mày nói “Đây là chuyện riêng của thảo dân, không liên quan đến vụ án này.”

Mai Quảng Đào mỉm cười “Bổn quan nghi ngờ ngươi bắt cóc con tin, đòi một lượng lớn số tiền chuộc, nếu ngươi không thể giải thích rõ số tiền mua người hầu trạch viện, bổn quan chỉ đành cho rằng ngươi dùng tiền chuộc để mua trạch viện và người hầu.”

“Nếu đại nhân nói như vậy, thì mời người đi điều tra, tiền thảo dân mua trạch viện người hầu là do tín đồ quyên tặng, người chỉ cần phái người đi hỏi mấy tín đồ đó là sẽ biết.”

Ông ta dừng lại, bổ sung thêm.

“Tín đồ của thảo dân rất nhiều, trong đó có rất nhiều thế gia quý tộc, trong tay có rất nhiều tiền, thảo dân dựa vào số tiền họ quyên tặng để sống một cuộc sống thoải mái, vậy thì cần gì mạo hiểm bắt cóc tống tiền?”

Lời ông ta nói hợp tình hợp lý, thẳng thắn vô tư, như thể không sợ bị điều tra chút nào.

Mai Quảng Đào không khỏi cau mày, thầm nghĩ lần này gặp phải một tên lợi hại, không dễ đối phó rồi!

“Ngươi viết tên tất cả tín đồ Độ Sinh Giáo ra đây, bổn quan sẽ phái người đến từng nhà dò hỏi, bổn quan không hàm oan cho người tốt, nhưng cũng không tha cho kẻ xấu.”

Chu Toàn Khôn rất hợp tác.

Ông ta cầm bút chấm mực, viết một danh sách tên thật dài.

Mai Quảng Đào sai quan viên dưới quyền dẫn theo nha dịch

tới từng nhà dò hỏi.

Quá trình điều tra này mất rất nhiều thời gian, vì vậy Mai Quảng Đào ra lệnh tạm thời giam Chu Toàn Khôn và Chu Nguyên vào ngục.

Chu Toàn Khôn bất chợt lên tiếng.

“Cầu xin đại nhân niệm tình khuyển tử tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, tha cho nó một mạng, cho nó một cơ hội sửa sai!”

Mai Quảng Đào cười lạnh “Con trai ngươi đã qua hai mươi rồi, còn dám nói tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện? Nếu Chu Nguyên đã phạm pháp, gã nhất định phải bị pháp luật xử lý!”

Trước khi Chu Toàn Khôn kịp nói gì, Mai Quảng Đào đã phất tay, ra hiệu kéo người xuống.

Hai phạm nhân bị lôi xuống.

Mai Quảng Đào đứng dậy, chắp tay với Thái tử ngồi bên cạnh nói “Vụ án này sợ là nhất thời không tra ra được kết quả, mời Thái tử dời bước đến phòng trà, uống chút trà, nghỉ ngơi một lát.”

Chương 281: Ác mộng

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ngồi trong phòng trà.

Mai Quảng Đào vốn muốn ở lại tiếp giá, nhưng trong phủ Kinh Triệu còn có quá nhiều việc.

Ngồi còn chưa kịp nóng mông, đã có ba quan viên chạy vào tìm y.

Lạc Thanh Hàn nói "Khanh đi làm việc đi, không cần ở đây với ta, nếu có chuyện ta sẽ cho người gọi."

Mai Quảng Đào chắp tay hành lễ "Đa tạ Điện hạ thông cảm, thần đi một lát sẽ trở lại."

Y vội vã ra ngoài.

Tiêu Hề Hề nhìn bóng lưng y lúc vội vàng rời đi, cảm thán nói "Vị đại nhân này vất vả thật."

Lạc Thanh Hàn nhàn nhàn nói "Thịnh Kinh là thủ đô, nơi đây tập trung nhiều quan lớn quý tộc và vương công thế gia, tùy tiện xảy ra một chuyện nhỏ thôi cũng có thể kéo theo một đống liên quan phức tạp, Mai Quảng Đào là Phủ doãn ở đây, đương nhiên phải vất vả nhiều hơn."

Sau đó hắn hỏi chuyện của Chu Toàn Khôn.

"Vừa nãy nàng có phát hiện Chu Toàn Khôn có gì khác thường không?"

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Từ tướng mạo, ông ta tham lam ích kỷ, làm nhiều chuyện trái đạo đức. Trước đó, ông ta cũng

từng thành lập giáo phái tương tự Độ Sinh Giáo ở những nơi khác, tẩy não các tín đồ để họ tin lời ông ta, rồi lừa tiền của tín đồ, nếu lừa tiền không được, ông ta sẽ dùng đến cách bắt cóc tống tiền."

Đáp án này nằm trong dự đoán của Lạc Thanh Hàn.

Nhìn vẻ ngoài bình tĩnh của Chu Toàn Khôn, rõ ràng đây không phải lần đầu tiên ông ta dùng thủ đoạn bắt cóc, ông ta đã chuẩn bị chu toàn, không hề sợ bị điều tra.

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, nếu chuyện này xảy ra trong xã hội hiện đại, Chu Toàn Khôn chắc chắn sẽ là người bán hàng đa cấp chuyên nghiệp.

Lạc Thanh Hàn nói "Ưu tiên hàng đầu bây giờ là tìm được Lâm thị càng sớm càng tốt, càng để lâu, bà ấy sẽ càng nguy hiểm."

"Thần thiếp bói thêm một quẻ cho Lâm thị."

Lạc Thanh Hàn chưa kịp từ chối, Tiêu Hề Hề đã nhắm mắt lại, trong lòng bắt đầu thầm tính toán.

Một lúc sau, nàng mở mắt, sắc mặt tái nhợt, giọng nói yếu ớt.

"Lâm thị ở trong thành."

Lạc Thanh Hàn để nàng dựa vào mình, hỏi "Ở đâu trong thành?"

"Mười dặm về phía đông, ngõ Liễu Diệp."

Lạc Thanh Hàn lập tức nhớ ra Chu Toàn Khôn có một trạch viện trong ngõ Liễu Diệp ở phía đông thành, có lẽ ông ta giấu người trong viện đó!

Hôm qua, quan phủ đã lục soát nhiều lần ba trạch viện của Chu Toàn Khôn, nhưng không tìm thấy gì, mọi người đều cho rằng trong ba trạch viện đó không có gì, nhưng không ngờ

Lâm thị bị giấu ở một trong ba trạch viện đó.

Lạc Thanh Hàn lập tức lệnh cho Thượng Khuê dẫn theo hai trăm Ngọc Lân vệ khám xét trạch viện nằm trong ngõ Liễu Diệp.

Hắn dặn dò "Nhớ kiểm tra kĩ càng, không được bỏ sót bất kỳ manh mối nào."

"Mạt tướng tuân lệnh!"

Thượng Khuê tập hợp người, vội vàng lên đường.

Tiêu Hề Hề rất mệt, nàng dựa vào người Thái tử, vô thức ngủ thiếp đi.

Nàng nằm mơ.

Trong giấc mơ, nàng trở về lúc còn nhỏ.

Đó là ngày đầu tiên nàng xuyên đến thế giới này, cũng là ngày Tiết thị hạ sinh nàng.

Lúc đầu, nàng không thể mở mắt, chỉ có thể nghe thấy tiếng ai đó đang khóc bên tai.

Sau đó, nàng khó khăn lắm mới mở mắt ra được.

Nàng nghĩ người đầu tiên nhìn thấy phải là cha mẹ mình, nhưng những gì nàng thật sự nhìn thấy là khuôn mặt của một đạo sĩ.

Đạo sĩ nói "Bé gái này trong mệnh mang sát, là thiên sát cô tinh, cả đời khắc phụ mẫu huynh đệ tỷ muội, lệnh lang chết là do đứa bé này khác chết, nếu tướng quân và phu nhân muốn bảo vệ gia đình bình an, hãy nhanh chóng đưa đứa bé này đi!"

Đây là câu đầu tiên nàng nghe được khi đến thế giới này.

Mỗi lời nói chứa đầy ác ý lạnh lùng.

Làm nàng nhất thời ngẩn người.

Nàng muốn nói nàng không phải thiên sát cô tinh, muốn nói đệ đệ chết không liên quan gì đến nàng.

Đáng tiếc nàng còn quá nhỏ, chưa biết nói nên chỉ biết khóc.

Lời nói của đạo sĩ khiến Tiết thị hoàn toàn suy sụp.

Bà lao tới chỗ Tiêu Hề Hề, bóp cổ Tiêu Hề Hề, cứ chất vấn.

“Sao ngươi lại hại chết đệ đệ mình?”

“Sao ngươi lại được sinh ra?”

“Sao người chết không phải là ngươi?”

Tiêu Hề Hề bị bóp cổ đến nghẹt thở.

Theo bản năng nàng muốn giãy giụa, không ngừng vùng vẫy tay chân.

“Hề Hề! Hề Hề!”

Giọng Lạc Thanh Hàn xuyên qua các lớp sương mù, đi vào tâm trí nàng, đánh thức nàng khỏi cơn ác mộng.

Tiêu Hề Hề đột nhiên mở mắt, vừa lúc bắt gặp đôi mắt đen của Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, cau mày hỏi “Có phải nàng gặp ác mộng không?”

Vừa rồi nàng đang ngủ yên ổn, bỗng nhiên bắt đầu giãy giụa không ngừng, giống như người sắp chết đuối, không thể hô hấp bình thường.

Tiêu Hề Hề phải mất một lúc, mới thoát được cơn ác mộng khủng khiếp đó.

Nàng chậm rãi thở ra một hơi, nhẹ giọng nói "Ừm."

Nhìn sắc mặt tái nhợt hơn trước của nàng, Lạc Thanh Hàn hơi bất an.

"Nàng mơ thấy gì?"

Tiêu Hề Hề nhớ lại trải nghiệm trong giấc mơ, vẫn còn nỗi sợ hãi sót lại "Thần thiếp mơ thấy vài chuyện lúc nhỏ, cũng mơ thấy Chu Toàn Khôn, lúc đó ông ta trẻ hơn bây giờ rất nhiều."

Nói xong, nàng mỉm cười.

Lạc Thanh Hàn kinh ngạc "Nàng còn nhớ ông ta?"

Hắn nghĩ nàng đã sớm quên người này rồi.

Dù sao cũng đã mười sáu năm, mười sáu năm trước Tiêu Hề Hề vừa mới được sinh ra, hẳn là không thể nhớ mặt Chu Toàn Khôn.

Tiêu Hề Hề "Vốn không nhớ rõ lắm, nhưng vừa nãy thấy ông ta trên công đường, thần thiếp tức thì đã nhớ lại."

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, phát hiện tay nàng rất lạnh.

Hắn rót một tách trà nóng, bảo nàng cầm cho ấm hơn.

Tiêu Hề Hề uống một hớp trà, cảm thấy đỡ hơn một chút.

Nàng thấy Thái tử đang lo lắng nhìn mình.

"Điện hạ không cần lo cho thần thiếp, quá khứ đã qua lâu rồi, nhiều năm như vậy thần thiếp sống rất tốt, tuy có từng oán hận chút ít, nhưng bây giờ đã nghĩ thông rồi."

Nói đến đây, Tiêu Hề Hề tự lẩm bẩm.

"Là do đồ ăn không đủ ngon? Hay chăn không đủ thoải mái?

Cần gì cứ mãi than trời trách người? Thần thiếp đâu có ngốc như vậy, cuộc sống tốt đẹp đương nhiên phải hưởng thụ, về phần những chuyện không vui trong quá khứ, để chúng lượn càng xa càng tốt!”

Lạc Thanh Hàn yên lặng nhìn nàng.

Có những lời nói thì dễ nhưng làm rất khó.

Không phải ai cũng có thể cầm lên được bỏ xuống được, chuyện này đòi hỏi dứt khoát và dũng khí rất lớn.

Không ngờ nữ nhân trông ngốc nghếch như Tiêu Hề Hề, suy nghĩ lại rộng mở ai hết.

Nàng không cố chấp níu kéo những gì đã mất, nàng chỉ nỗ lực sống tốt từng ngày ở hiện tại.

……

Thượng Khuê dẫn Ngọc Lân vệ lục soát trạch viện, tìm thấy Lâm thị bất tỉnh dưới hầm, đồng thời đào ra vài thứ bất ngờ trong sân.

Họ mang những thứ này cùng Lâm thị trở về phủ Kinh Triệu.

Chương 282: Chỉ có hại chứ không có lợi

Nhìn mười rương gỗ lớn còn dính bùn đất, Lạc Thanh Hàn hỏi.

“Trong đó có gì?”

Ngọc Lân vệ nhấc nắp rương, những thỏi vàng xếp chồng ngay ngắn lộ ra.

Là mười rương chứa đầy vàng!

Vốn Tiêu Hề Hề đang yếu ớt, nhưng khi thấy nhiều vàng như vậy, nàng tức thì tràn đầy năng lượng!

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thấy nhiều vàng như vậy, cảm giác chấn động không diễn tả được.

Thượng Khuê thành thật trả lời “Tất cả số vàng này đều được đào trong trạch viện của Chu Toàn Khôn.”

Mấy chiếc rương này chôn rất sâu, bên trên có hoa cỏ cây cối che phủ, nếu không phải Ngọc Lân vệ đào ba thước đất, có lẽ sẽ không tìm được.

Lạc Thanh Hàn chỉ liếc nhìn số vàng, sau đó quay mặt đi, điềm tĩnh hỏi.

“Lâm thị đâu?”

Thượng Khuê nhấc tay, một nhóm Ngọc Lân vệ lập tức khiêng một người phụ nữ trên cáng vào.

Người phụ nữ nằm trên cáng là Lâm thị mất tích.

Lúc này bà đang bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, trên tóc và y phục có rất nhiều bụi đất, xem ra chịu khổ không ít.

Lạc Thanh Hàn sai người gọi Mai Quảng Đào đến.

Mai Quảng Đào lúc đầu bị số vàng óng ánh làm nhức mắt, sau đó thấy Lâm thị thì sửng sốt.

“Đây không phải là Đổng phu nhân sao? Các ngươi làm sao tìm được bà ấy vậy?”

Thượng Khuê trả lời “Chu Toàn Khôn có một trạch viện trong ngõ Liễu Diệp, Đổng phu nhân bị nhốt dưới hầm trong viện đó, vàng cũng được đào trong sân.”

Mai Quảng Đào rất kinh ngạc “Trước đó, ta phái người lục soát trạch viện đó, nhưng không phát hiện manh mối nào.”

Thượng Khuê không biết giải thích chuyện này thế nào, chỉ đành nói.

“Có lẽ do chúng ta may mắn, kiểm tra kỹ càng hơn.”

Mai Quảng Đào “……”

Hóa ra tìm không được manh mối, là vì mình quá xui xẻo, với mình kiểm tra không kỹ sao?

Nghĩ như vậy, chợt muốn tự kỷ.

Lạc Thanh Hàn nói “Khanh mau chóng thông báo cho Đổng thượng thư, để người nhà đến đây mau, mời luôn đại phu cho Lâm thị.”

Mai Quảng Đào lập tức bắt tay thực hiện.

Lâm thị được đưa vào phòng khách, kế đó Đổng Minh Xuân dẫn hai con trai vội vã chạy đến.

Được đại phu chữa trị, Lâm thị mau chóng tỉnh lại.

Đại phu nói với người Đổng gia, Lâm thị bị người khác chuốc thuốc mê, nên mới hôn mê bất tỉnh, trên người không bị thương nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian là có thể hoàn toàn hồi phục.

Lâm thị nhìn người nhà, vô cùng kích động, khóc không ra hơi.

Đổng Minh Xuân cũng kích động, may là ông hiểu biết, nhanh chóng ổn định cảm xúc của mình.

Ông ôm phu nhân, nhẹ giọng an ủi.

Lâm thị dần ngừng khóc, Mai Quảng Đào bước vào, kể đại khái toàn bộ câu chuyện, cuối cùng nói.

“Hạ quan cần lời khai của Đổng phu nhân làm bằng chứng, hy vọng Đổng phu nhân có thể hợp tác.”

Lâm thị đương nhiên rất hợp tác.

Bà thuật lại tất cả những gì mình đã trải qua.

Sau khi Lâm thị được giới thiệu vào Độ Sinh Giáo, bà bị lời nói của Chu Toàn Khôn mê hoặc.

Chu Toàn Khôn rất biết ăn nói, ông ta ca ngợi các thần thánh được thờ trong Độ Sinh Giáo, khoe khoang thần thánh của họ toàn năng, chỉ cần tin lời dạy của thần, thì mọi chuyện như ý, có được bất cứ thứ gì mình muốn.

Lúc đầu Lâm thị còn nửa tin nửa ngờ, nhưng Tiết thị cứ thì thầm bên tai bà, nói Minh Đăng chân nhân này lợi hại thế nào, lời nói nhiều rồi làm Lâm thị cũng dần tin tưởng.

Sau đó, Chu Toàn Khôn nói ông ta muốn xây miếu thờ thần thánh, đây là cơ hội tốt tích lũy công đức, vì vậy các tín đồ không được bỏ qua.

Lâm thị không thiếu tiền, bà nghĩ quyên góp chút tiền cũng không sao.

Nhưng bà tình cờ phát hiện bộ mặt thật của Chu Toàn Khôn, biết ông ta là kẻ lừa gạt.

Bà muốn về nhà nói với tướng công chuyện này, nhưng bị Chu Toàn Khôn phát giác, thế nên Chu Toàn Khôn đã trói bà lại, định dùng bà tống tiền trước, khi mọi chuyện đã thành thì giết bà diệt khẩu.

Chu Toàn Khôn sai người cho bà ăn uống có thêm thuốc mê mỗi ngày, nên bà luôn trong tình trạng hôn mê.

Trong bốn ngày, Lâm thị nhiều lần tỉnh dậy, mỗi khi tỉnh dậy, môi trường xung quanh sẽ khác nên bà không biết mình bị nhốt ở đâu.

Mai Quảng Đào nghe bà nói xong, mới nói.

"Chắc chắn là Chu Toàn Khôn sợ bị phát hiện, nên ông ta thay đổi nơi nhốt con tin mỗi ngày, người này thật xảo trá!"

Đổng Minh Xuân vỗ nhẹ vào lưng phu nhân, nhẹ nhàng nói "Đừng sợ, mọi chuyện đã qua rồi."

Mai Quảng Đào cầm lời khai của Lâm thị đến gặp Thái tử.

"Điện hạ, bây giờ có nhân chứng vật chứng thuyết phục, hẳn là có thể kết tội Chu Toàn Khôn rồi."

Lạc Thanh Hàn đọc xong lời khai, bình tĩnh nói "Còn có một chuyện, ta không hiểu lắm."

"Điện hạ mời nói."

"Chu Toàn Khôn bắt cóc Lâm thị vì tiền, hôm qua Đổng thượng thư đi nộp tiền chuộc, nhưng nửa đường lại bị ám sát, nếu chỉ vì tiền, tại sao lại giết người? Đổng thượng thư là

mệnh quan triều đình, nếu ông ấy chết, vụ án nhất định sẽ bị làm ầm lên, đến lúc đó Chu Toàn Khôn không thể chạy thoát, chỉ có hại chứ không có lợi."

Mai Quảng Đào cũng cảm thấy lạ.

"Hạ quan sẽ thẩm vấn Chu Toàn Khôn, xem ông ta nói gì."

Y chắp tay rời khỏi.

Lạc Thanh Hàn quay đầu thấy Tiêu Hề Hề đang ngồi gặm táo ở dưới hiên.

Cạnh phòng trà có hai cây táo, hiện đang vào mùa đơm hoa kết trái, trên cành có rất nhiều táo tươi ngon.

Hạ nhân trong phủ Kinh Triệu đặc biệt hái một ít dâng lên.

Táo tươi có vị giòn và ngọt, Tiêu Hề Hề ăn hết trái này đến trái khác, vốn không thể ngừng lại, bên tay đã có vài lõi táo.

Nhìn nàng ăn ngon lành thích thú, dường như nàng đã quên ác mộng kinh hoàng đó.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng có muốn xem kết cục của Chu Toàn Khôn không?"

Tiêu Hề Hề không do dự từ chối "Cảnh đó nhất định rất máu me bạo lực, thần thiếp không muốn xem, ảnh hưởng đến khẩu vị."

Lạc Thanh Hàn không ép buộc nàng, hắn gọi Thượng Khuê vào.

"Ngươi đến phủ Trung Võ tướng quân, đưa Tiêu tướng quân và Tiêu phu nhân tới đây."

"Vâng!"

Thượng Khuê sải bước ra ngoài.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Điện hạ sao lại muốn gặp phụ mẫu của thần thiếp?"

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Họ cũng là nhân chứng trong vụ án này, cần họ lấy lời khai."

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều, tiếp tục vùi đầu ăn táo.

Lạc Thanh Hàn bước tới, lấy dĩa táo trước mặt nàng.

Tiêu Hề Hề tức thì không làm lơ nữa.

"Điện hạ, người làm gì vậy? Thần thiếp còn chưa ăn xong mà!"

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng "Ăn nhiều táo không tốt, sẽ đau bụng."

Tiêu Hề Hề tranh luận "Thần thiếp khỏe mạnh lắm, không có sao đâu."

Lạc Thanh Hàn mặc nàng, cho người mang dĩa táo đi.

Không có thức ăn, Tiêu Hề Hề giống như mất đi linh hồn.

Nàng nháy mắt trở nên uể oải, biến thành cá muối ướp khô.

Chương 283: Có phải chúng ta sai rồi không?

Lạc Thanh Hàn sai người mang một ít mứt quả hồng và bưởi đến.

Thấy có đồ ăn ngon, Tiêu Hề Hề lập tức lấy lại tinh thần.

Nàng bóc bưởi, cắn một miếng, chua ngọt mọng nước, rất ngon!

“Điện hạ có muốn ăn thử không?”

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh nàng, hơi nghiêng đầu, cắn miếng bưởi nàng đưa.

Tiêu Hề Hề mong đợi hỏi “Có ngon không?”

Lạc Thanh Hàn “Cũng được.”

Tiêu Hề Hề ăn rất vui vẻ, thỉnh thoảng sẽ đút cho Thái tử một miếng.

Họ nhanh chóng ăn hết một quả bưởi.

Lúc này Tiêu Lăng Phong và Tiết thị đã đến.

Thoạt nhìn tinh thần của hai người rất kém.

Đặc biệt là Tiết thị, mắt có hai quầng thâm, dù cố ý trang điểm một lớp thật dày cũng không che được vẻ hốc hác của bà.

Cả đêm qua bà trằn trọc không ngủ được, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện của Minh Đăng chân nhân, bà sợ Minh Đăng chân

nhân không độ hóa cho Tiểu Lam, vậy sau này Tiểu Lam phải làm sao?

Hai người tiến lên hành lễ.

“Mạt tướng / vi thần / thần phụ bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn nói “Phủ Kinh Triệu đã bắt được Chu Toàn Khôn, các người có muốn gặp ông ta không?”

Thấy vẻ mặt hoang mang của hai người, Lạc Thanh Hàn giải thích “Chu Toàn Không chính là Minh Đăng chân nhân mà các người hay nhắc tới.”

Tiết thị mở to hai mắt, gấp gáp hỏi “Minh Đăng chân nhân bị bắt? Ông ấy thế nào rồi?”

Lạc Thanh Hàn nói “Xem ra bà vẫn rất quan tâm ông ta, ông ta bị giam trong ngục, đang bị thẩm vấn, nếu hai người không ngại thì có thể đi gặp ông ta.”

Tiết thị lòng như lửa đốt, bà cảm tạ ân điển của Thái tử, vội cùng Tiêu Lăng Phong đến đại lao.

Từ đầu đến cuối, bọn họ không thèm liếc nhìn Tiêu Hề Hề đang ngồi bên cạnh Thái tử.

Tiêu Hề Hề dường như cũng hông quan tâm lắm.

So với phu thê Tiêu Lăng Phong, nàng quan tâm thức ăn trong tay hơn.

Lạc Thanh Hàn xoa đầu nàng.

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn hắn, đôi mắt hạnh của nàng nghi hoặc.

Đang yên lành, xoa đầu nàng làm gì?

Lạc Thanh Hàn “Ta cảm thấy nàng như bây giờ rất tốt.”

Không quan tâm, sẽ không tổn thương.

……

Trong phòng tra tấn, Mai Quảng Đào đang thẩm vấn Chu Toàn Khôn.

Có nhân chứng vật chứng xác thực, Chu Toàn Khôn không thể chối cãi, chỉ đành nhận tội chịu phạt.

Ông ta kể hết những tội ác mình đã phạm ở Thịnh Kinh.

Còn về những tội trước đây, ông ta không nhắc chữ nào.

Đương nhiên, Mai Quảng Đào không tha cho ông ta dễ dàng như vậy, trực tiếp dùng hình bắt ông ta phải nói rõ ràng mọi chuyện.

Sau cuộc tra tấn khắc nghiệt, cuối cùng Chu Toàn Khôn không chịu đựng được, kể hết những việc trái đạo đức mà mình đã làm trước đây.

Mai Quảng Đào bảo Trường sử ghi lại lời khai của ông ta.

Đúng lúc này, Tiêu Lăng Phong và Tiết thị vội vã bước vào.

Vừa bước vào phòng tra tấn, hai người giật mình khi thấy cả người Chu Toàn Khôn đẫm máu.

Tiêu Lăng Phong đỡ hơn một chút, dù sao ông cũng là người trên chiến trường, đôi tay cũng từng nhuốm máu.

Sau phút sững sờ ngắn ngủi, ông nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nhưng Tiết thị không được, bà chỉ là phụ nữ bình thường, nào từng thấy cảnh tượng đẫm máu thế này?

Bà suýt bị dọa đến ngất đi.

May là Tiêu Lăng Phong dìu bà, nhắc nhở bà kịp lúc.

“Bây giờ không phải lúc hoảng sợ, nghĩ tới Tiểu Lam của chúng ta.”

Nghe vậy, Tiết thị vội vực dậy tinh thần, kiềm nén hoảng sợ.

Tiêu Lăng Phong chắp tay với Mai Quảng Đào, lịch sự hỏi “Xin hỏi Mai phủ doãn có thể cho chúng ta hỏi phạm nhân vài câu được không?”

Mai Quảng Đào biết họ do Thái tử gọi tới, nên không làm khó, biểu thị họ cứ hỏi.

Tiêu Lăng Phong đi đến trước mặt Chu Toàn Khôn, hỏi.

“Ông nói con gái nhỏ nhà ta cuộc đời nhiều thăng trầm, có thể gặp đại nạn, chuyện này thật không?”

Lúc này, Chu Toàn Khôn đã đến bước đường cùng, gánh trên người vô số tội danh, chẳng quan tâm gánh thêm tội lừa người.

Vì thế ông ta nói hết sự thật.

“Đương nhiên là giả, ta vốn không biết xem tướng, mấy lời ta nói đều gạt các người thôi.”

Tiêu Lăng Phong và Tiết thị sững sờ.

Tiết thị không tin được, run giọng hỏi “Sao có thể là giả? Năm đó ông xem mệnh cho con gái lớn của chúng ta, ông nói nó là thiên sát cô tinh, nói nó khắc chết đệ đệ song sinh, vì tin lời ông nên chúng ta mới đưa nó đi. Sau khi đưa nó đi, nhà chúng ta mấy năm qua luôn bình yên vô sự, những thứ này không phải do ông bói ra sao?”

Chu Toàn Khôn bây giờ rất yếu, nghỉ một lúc mới nói tiếp.

“Năm đó ta gạt các người, không ngờ ta chỉ nói bừa như thế, các người lại tin là thật.”

Tiết thị nghe vậy, bà gần như sụp đổ.

Mắt Tiêu Lăng Phong đỏ lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đầy sẹo của Chu Toàn Khôn, nghiến răng nghiến lợi hỏi "Ngươi tại sao lại lừa chúng ta?"

Chu Toàn Khôn cười, để lộ hàm răng dính máu "Đương nhiên là vì tiền, ta nói chuyện càng nghiêm trọng, các người sẽ cho càng nhiều tiền."

Tiêu Lăng Phong không chịu được nữa, muốn lao tới đánh chết tên khốn đó, nhưng bị cai ngục ngăn lại.

Mai Quảng Đào chậm rãi nói "Chu Toàn Khôn là phạm nhân quan trọng, các người không thể động thủ, nếu không còn gì để hỏi, thì mời đi cho, chúng ta phải tiếp tục xử án."

Tiêu Lăng Phong và Tiết thị được mời ra ngoài.

Hai người đứng trước cửa phòng tra tấn hồi lâu không nhúc nhích.

Họ luôn nghĩ Tiêu Hề Hề là thiên sát cô tinh, tin là nàng hại chết đệ đệ song sinh.

Những gì Chu Toàn Khôn vừa nói giống như một cái tát mạnh vào mặt họ, phá hủy mọi sự thật mà họ từng tin.

Sự sụp đổ của niềm tin khiến trong đầu họ trống rỗng, không thể chấp nhận thực tế.

Tiêu Lăng Phong ôm tia hi vọng cuối cùng, khô khan hỏi "Trước đó nàng đưa Tiểu Lam vào cung gặp Tiêu Hề Hề, sau đó không lâu sau thì rơi xuống nước, lẽ nào không phải xui xẻo do Tiêu Hề Hề mang đến sao?"

Tiết thị run giọng nói "Trước đó Tiêu Hề Hề từng nhắc thiếp và Tiểu Lam, bảo thiếp và Tiểu Lam trong vòng ba ngày đừng đi qua cầu, nếu thiếp nghe lời cảnh báo thì đã không rơi xuống

nước rồi.”

Tiêu Lăng Phong không tin được, nghiêm giọng hỏi “Chuyện này sao ta không biết? Sao nàng không nói với ta?”

“Lúc đó thiếp nghĩ nó chỉ nói bừa thôi, nên không xem là thật.”

Hai người càng nghĩ càng thấy khó chấp nhận.

Nếu Tiêu Hề Hề không phải thiên sát cô tinh, thì những gì họ làm trong suốt thời gian qua, há chẳng phải là trò cười sao?

Tiết thị không kìm được nước mắt.

“Có phải chúng ta sai rồi không?”

Tiêu Lăng Phong không biết nên trả lời thế nào, ông hoảng loạn nói “Chúng ta về trước, nghĩ xem nên làm sao.”

Tiết thị lúc này rối bời không biết phải làm sao, nghe tướng công nói vậy, bà lập tức đồng ý.

Hai người bàng hoàng rời phủ Kinh Triệu, lên xe ngựa về phủ tướng quân.

Chương 284: Mồi nhử

Mai Quảng Đào cầm tờ lời khai đến gặp Thái tử.

“Hồi bẩm Điện hạ, đây là lời khai của Chu Toàn Khôn, ông ta đã nhận tội.”

Lạc Thanh Hàn cầm tờ lời khai đọc một lần, rồi hỏi “Chu Toàn Khôn không nói tại sao ông ta thuê sát thủ giết người sao?”

Mai Quảng Đào thành thật trả lời “Chu Toàn Khôn nói ông ta chưa từng thuê sát thủ giết người, những gì ông ta làm chỉ vì tiền, chưa từng giết người.”

Còn về những con tin bị Chu Toàn Khôn bắt cóc trước kia, cuối cùng đều bị ông ta bán vào núi, chuyện này cần phải xác minh từng người.

Lạc Thanh Hàn đặt tờ lời khai xuống, điềm tĩnh hỏi “Khanh thấy lời của Chu Toàn Khôn đáng tin không?”

Mai Quảng Đào “Vi thần nghĩ ông ta không cần phải thuê sát thủ giết người, chuyện này không có lợi gì cho ông ta, thậm chí có thể dẫn đến họa sát thân, không hợp với bản tính mưu cầu lợi lộc của ông ta.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu vụ ám sát không liên quan đến ông ta, vậy có ai đó đang mượn đao giết người, là ai muốn giết Đổng Minh Xuân?”

Mai Quảng Đào “Vi thần nghĩ, chuyện này vẫn nên hỏi Đổng thượng thư, chuyện bắt đầu từ ông ấy, manh mối nhất định nằm trên người ông ấy.”

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu "Có lý."

Bây giờ Chu Toàn Khôn đã thú nhận, chuyện phía sau chỉ cần làm theo trình tự để kết án.

Vụ án Độ Sinh Giáo hiện đã đi đến hồi kết.

Lạc Thanh Hàn cho người gọi Đổng Minh Xuân tới.

Đổng Minh Xuân cung kính hành lễ.

"Không biết Điện hạ có gì dặn dò?"

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho ông ngồi xuống, từ từ trò chuyện.

Đổng Minh Xuân cẩn thận quỳ ngồi, cánh tay phải vẫn còn quấn băng, sắc mặt hơi tái nhợt, may mà thần sắc ổn, so với hôm qua đã có sức sống hơn nhiều.

Lạc Thanh Hàn "Phu nhân của khanh bây giờ thế nào?"

Đổng Minh Xuân "Phu nhân thần vẫn rất tốt, phiền Điện hạ quan tâm rồi."

"Chu Toàn Khôn đã nhận tội, nhưng ông ta nói mình không thuê sát thủ giết người, nói cách khác, chúng ta chưa tra ra được hung thủ ám sát khanh là ai, khanh có manh mối gì không?"

Thật ra, hai ngày qua Đổng Minh Xuân cũng mãi suy nghĩ chuyện này.

Kết quả ông thật sự nghĩ đến một chuyện.

Đổng Minh Xuân do dự một lúc, vẫn nói chuyện này ra.

"Hai ngày trước, vi thần nhận được một phong thư từ biểu đệ họ hàng xa, biểu đệ làm Huyện lệnh ở huyện Ỷ La, đệ ấy họ Ngưu, tên một chữ Hoằng."

“Trong thư Ngưu Hoằng có nói, cách đây không lâu đệ ấy gặp phải một vụ án rất kỳ lạ, người báo án là một bà lão điên. Bà ấy nói có người giết cả nhà mình, Ngưu Hoằng lập tức phái người điều tra, phát hiện không có ai bị giết, con cái của bà lão vẫn an ổn, mọi người nói bà lão già đến hồ đồ rồi, lời bà ấy nói không thể tin.”

“Ngưu Hoằng nghĩ chuyện đến đây là kết thúc, nhưng không lâu sau, bà lão đột nhiên treo cổ tự tử. Ngỗ tác* nói bà ấy tự tử, nhưng Ngưu Hoằng cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, đệ ấy muốn tiếp tục điều tra, nhưng người nhà của bà lão điên đột nhiên vội vàng chuyển đi.”

*Quan khám nghiệm tử thi.

“Ngưu Hoằng viết trong bảo đệ ấy rất bất an, linh cảm chuyện chẳng lành có thể xảy ra, đệ ấy đặc biệt viết chuyện này trong thư, nếu sau này đệ ấy gặp chuyện không may, có lẽ vi thần có thể rửa oan cho đệ ấy.”

“Mấy ngày nay vi thần lo chuyện của phu nhân, không để tâm đến bức thư này, bây giờ nghĩ lại, cảm thấy rất kỳ lạ.”

Đổng Minh Xuân bị ám sát trên đường đi trả tiền chuộc, theo bản năng ông nghĩ đó là bọn bắt cóc.

Nhưng giờ nghĩ lại, bọn bắt cóc chỉ muốn tiền, không cần phải giết người.

Tối ngày hôm sau khi ông nhận được phong thư biểu đệ gửi tới, không may ông bị ám sát.

Thời gian rất trùng hợp.

Điều này làm Đổng Minh Xuân nghi ngờ.

Lạc Thanh Hàn “Vậy phong thư đó đâu?”

Đổng Minh Xuân “Thư đó ở trong thư phòng của vi thần, vi thần sẽ sai người đi lấy.”

Ông vốn muốn sai hạ nhân đi, nhưng nghĩ lại, ông sợ bất trắc, nên ông bảo trưởng tử của mình đi một chuyến.

Trưởng tử của ông đi hồi lâu mới quay lại, nhưng không có gì trong tay.

Đổng Minh Xuân hỏi "Thư đâu?"

"Không tim thấy, con tìm kiếm khắp thư phòng, nhưng không tìm thấy phong thư nào."

Đổng Minh Xuân cau mày "Sao có thể? Cha rõ ràng để thư trên bàn, có hai quyển sách đè lên, cha không thể nhớ nhầm!"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Có khi nào có người lấy thư của khanh?"

"Có lẽ là không, vi thần từng căn dặn hạ nhân trong nhà, không được phép của vi thần, không ai được vào thư phòng."

Đổng Minh Xuân càng nghĩ càng thấy bất an, ông quyết định tự mình quay về.

Lạc Thanh Hàn nói "Ta cùng khanh về."

Thái tử rời đi, Tiêu Hề Hề là trang sức trên chân hắn, tự nhiên cũng sẽ đi theo.

Một nhóm người ngồi xe ngựa đến Đổng gia.

Đổng Minh Xuân bước vào nhà, đi thẳng đến thư phòng.

Đầu tiên ông lục lọi tủ sách, rồi cẩn thận tìm kiếm trên sách, nhưng không tìm thấy gì.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ngồi bên cạnh nhìn ông bận rộn.

Đổng Minh Xuân mồ hôi đầm đìa nói "Hồi bẩm Điện hạ, trong thư phòng cái gì cũng có, ngoại trừ thiếu mất phong thư kia."

Lạc Thanh Hàn "Xem ra thư phòng khanh có trộm, mà tên trộm chỉ lấy mỗi phong thư kia."

Sắc mặt Đổng Minh Xuân trở nên tái nhợt.

Trong thư phòng của ông có rất nhiều thư pháp, tranh vẽ và đồ cổ quý giá, một tên trộm bình thường nhất định sẽ trộm những thứ đáng tiền này, sao có thể chỉ trộm một bức thư?

Trừ khi tên trộm đến vì phong thư đó.

Đổng Minh Xuân lo lắng nói "Điện hạ, người đó có thể tùy ý vào thư phòng này, như vậy nghĩa là gã có thể đang ẩn nấp bên cạnh vi thần? Chỉ cần vi thần không chú ý, sẽ bị gã giết ngay?"

Lạc Thanh Hàn lại nói "Không sợ bọn chúng ra tay, chỉ sợ bọn chúng không ra tay, ta sẽ sắp xếp Ngọc Lân vệ âm thầm bảo vệ khanh, chỉ cần đối phương ra tay, Ngọc Lân vệ sẽ bắt được bọn chúng."

Đổng Minh Xuân đã hiểu.

Ông cười khổ nói "Điện hạ định dùng vi thần làm mồi nhử sao?"

Lạc Thanh Hàn "Chỉ có ngày ngày làm giặc, khó bề ngàn ngày phòng giặc, ta làm vậy cũng chỉ là vì tránh kéo dài, miễn cho nửa đời sau của khanh phải sống trong sợ hãi."

Đổng Minh Xuân muốn khóc.

Ông rõ ràng chẳng làm gì cả, sao lại gặp phải phiền phức lớn như vậy?

Biểu đệ hại ông rồi!

Lúc này, một quản sự đi tới cửa thư phòng, cung kính hỏi "Lão gia, bây giờ dùng bữa trưa chưa?"

Đổng Minh Xuân giữ Thái tử và Tiêu trắc phi ở lại dùng bữa.

Lần này Thái tử không từ chối.

Để chiêu đãi Thái tử, bữa trưa hôm nay đặc biệt phong phú.

Tiêu Hề Hề ngồi quỳ bên cạnh Thái tử, nàng đang ăn sườn cừu nướng thơm ngon, nàng ước mình có thể nuôi vài con cừu trong hậu viện điện Thanh Ca.

Càng nghĩ càng thấy ngày tháng đó thật tươi đẹp!

Đổng Minh Xuân còn đặc biệt mời nhạc công và vũ cơ trong nhà đến biểu diễn.

Lạc Thanh Hàn thấy ồn ào, hắn nháy mắt với Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề vùi đầu ăn thịt, không nhận được tín hiệu từ Thái tử.

Lạc Thanh Hàn ở dưới bàn bóp đùi Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề lập tức ngẩng đầu, nhìn Thái tử đầy khó hiểu.

Trước mặt nàng, Lạc Thanh Hàn sờ hai lần vào chuỗi hắc diệu thạch trên cổ tay.

Chương 285: Ta sẽ chờ xem

Tiêu Hề Hề nhất thời không có phản ứng gì.

Thấy sắc mặt Thái tử ngày càng âm trầm, như thể sắp phát hỏa.

Nàng chợt nhớ ra, Thái tử đang ra ám hiệu cho nàng!

Sờ vào chuỗi hạt hai lần có nghĩa muốn nàng giúp đuổi người đi.

Tiêu Hề Hề thấy không ổn lắm, họ đang ăn đồ ăn do Đổng gia cung cấp, lại muốn đuổi người Đổng gia ra ngoài, lương tâm nàng không chịu được.

Nhưng Thái tử nhìn nàng chằm chằm, dường như không dễ thỏa hiệp.

Tiêu Hề Hề bất lực thở dài, thầm nghĩ hôm nay nàng phải làm phản diện rồi.

Nàng đặt miếng sườn cừu trong tay xuống, dùng khăn lau tay rồi hắng giọng.

“Đổng thượng thư, ta có thể nhờ ông một việc không?”

Dù bây giờ nàng mặc nam trang, nhưng Đổng Minh Xuân biết thân phận của nàng, lập tức nói “Người cứ việc dặn dò.”

Tiêu Hề Hề “Có thể mời mọi người ra ngoài không?”

Đổng Minh Xuân không hiểu gì.

Tiêu Hề Hề "Ta có chút chuyện muốn nói riêng với Thái tử, nhiều người ở đây như vậy, ta thấy ngại lắm, có thể phiền mọi người đến nơi khác dùng bữa không?"

Ánh mắt Đổng Minh Xuân đảo qua nàng và Thái tử, rồi chợt nhận ra.

Có vẻ như Tiêu trắc phi và Thái tử đang định làm chút chuyện yêu đương.

Loại chuyện này quả thật không nên làm trước mặt người ngoài.

Đổng Minh Xuân lập tức đứng dậy, gọi ba người con trai với nhạc công và vũ cơ đi.

Trước khi đi, Đổng Minh Xuân không quên cười nói với Tiêu Hề Hề vài câu.

"Người muốn làm gì cũng được, đảm bảo sẽ không có ai làm phiền hai người."

Tiêu Hề Hề "……"

Không hiểu sao cứ cảm thấy Đổng thượng thư đã bổ não thứ gì đó ghê gớm lắm.

Chẳng mấy chốc, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc hỏi "Sao nàng lại đuổi người Đổng gia đi?"

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nói "Không phải Điện hạ bảo thần thiếp đuổi họ đi sao?"

"Ta chỉ muốn nàng đuổi nhạc công vũ cơ đó đi, bọn họ quá ồn."

Lúc này Tiêu Hề Hề mới nhận ra "Thì ra thần thiếp hiểu sai ý

rồi!”

Lạc Thanh Hàn thấy hắn cần phải bồi dưỡng chút ăn ý giữa hai người.

Sau bữa trưa, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề rời Đổng gia, ngồi xe ngựa về cung.

Tiêu Hề Hề mong chờ cầu xin “Điện hạ, thần thiếp muốn đi dạo một chút, được không?”

Lạc Thanh Hàn nhẫn tâm từ chối nàng.

“Tối qua ta vừa dẫn nàng dạo chợ đêm, hôm nay ngoan ngoãn cho ta, không đi đâu hết.”

Tiêu Hề Hề vồ lấy hắn, ôm eo hắn bắt đầu làm nũng, ầm ĩ đòi đi dạo.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Nàng còn ầm ĩ, hai con heo trong hậu viện của nàng sẽ bị tịch thu.”

Tiêu Hề Hề dừng lại.

Nàng hậm hực rút tay lại, đáng thương nhìn hắn.

“Điện hạ, người thật tàn nhẫn vô tình độc ác!”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Đúng vậy, ta tàn nhẫn vô tình độc ác, nàng có thể làm gì?”

Tiêu Hề Hề không thể làm gì cả.

Nàng chỉ có thể co mình thành một cục, âm thầm tự kỷ không nói.

Về điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề đang định nằm xuống ghế sập mềm mại thì Thái tử gọi nàng.

Lạc Thanh Hàn đặt ba tờ giấy đầy chữ trước mặt nàng.

“Nàng học thuộc hết nội dung trên đây, ba ngày sau ta sẽ đến kiểm tra, nếu nàng không học thuộc được, heo ở hậu viện của nàng sẽ bị tịch thu.”

Tiêu Hề Hề cầm tờ giấy lên xem, phát hiện trên đó viết đều là sở thích của Thái tử.

Ví dụ, hắn thích nhất màu đen, hắn ghét nhất màu sặc sỡ.

Tiêu Hề Hề chủ động hỏi “Màu sặc sỡ là màu gì?”

Lạc Thanh Hàn “Xanh đỏ lòe loẹt.”

Tiêu Hề Hề xem tiếp.

“Điện hạ không thích ăn thịt à, thịt thơm ngon như vậy, sao người không thích?”

Lạc Thanh Hàn “Quá dầu mỡ, ăn nhiều không tốt.”

Tiêu Hề Hề “Vậy thần thiếp từng gắp thịt cho người, cũng đâu thấy người nói không thích.”

Lạc Thanh Hàn “Đó là cho nàng mặt mũi.”

Tiêu Hề Hề đắc ý “Không ngờ thần thiếp còn có mặt mũi với người nữa.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Nàng đang coi thường ai đấy?

Hắn lạnh lùng nói “Nàng từ từ học, ta đi trước.”

Tiêu Hề Hề vội gọi hắn lại “Chờ chút, người nói trong vòng ba ngày nếu thần thiếp không thuộc lòng được, sẽ tịch thu bé heo con của thần thiếp, vậy nếu thần thiếp đọc thuộc được thì sao? Có phần thưởng gì không?”

Lông mày Lạc Thanh Hàn giật giật khi nghe thấy từ ba từ ‘bé heo con’.

Nàng thật sự gọi hai con heo đó là em bé?

Vậy hắn là gì chứ?

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Ta có thể nhẫn nhịn cho nàng nuôi heo ở Đông cung, đó đã là lớn nhất phần thưởng nhất rồi.”

Tiêu Hề Hề không phục “Chuyện nào ra chuyện đó, chuyện nuôi heo trước đó là người đã hứa với thần thiếp, bây giờ người không được lấy nó làm điều kiện.”

“Vậy nàng muốn phần thưởng gì?”

Tiêu Hề Hề cười hì hì “Thần thiếp muốn rừng tre đó.”

Nữ nhân này vẫn chưa quên món thịt chuột dúi.

Lạc Thanh Hàn từ chối thẳng thừng “Không được, đổi cái khác.”

Tiêu Hề Hề ấm ức nói “Không cho rừng tre cũng không sao, người phải cho thần thiếp mở rộng vườn rau.”

“Hậu viện nhiều rau như vậy vẫn không đủ cho nàng ăn sao?”

“Thần thiếp muốn đa dạng nhiều chủng loại mà.”

Lạc Thanh Hàn do dự giữa việc mở rộng vườn rau và ăn thịt chuột dúi, hắn quyết định chọn cái trước.

“Nếu trong vòng ba ngày nàng có thể học thuộc nội dung trên ba tờ giấy này, ta đồng ý cho nàng mở rộng vườn rau.”

Tiêu Hề Hề cười tươi như hoa “Đa tạ Điện hạ! Điện hạ thật sự là người tốt nhất trên đời, thần thiếp thích người nhất nhất nhất nhất luôn!”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ màn nịnh nọt của nàng, mặt không biểu cảm nói "Nàng đừng vui mừng quá sớm, nếu nàng học không thuộc, heo của nàng sẽ bị tịch thu."

Tiêu Hề Hề rất tự tin "Trước đây thần thiếp học không tốt, là do thần thiếp lười biếng, chỉ cần thần thiếp chăm chỉ, học thuộc lòng gì đó, hoàn toàn không thành vấn đề!"

"Vậy ta sẽ chờ xem."

Lạc Thanh Hàn rời điện Thanh Ca, trực tiếp đến cung Minh Quang, hắn còn rất nhiều việc phải làm.

Ban đầu, Tiêu Hề Hề ngồi đọc, nhưng ngồi được một lúc, nàng không ngồi yên được nữa, nửa người trên của nàng nằm dài trên bàn, như cá muối sắp tan chảy.

Nàng nằm sấp một lúc, cảm thấy nằm thế này đọc rất khó chịu.

Vì vậy nàng nằm xuống đất, dưới người có đệm, nên không cảm thấy quá lạnh.

Nàng nằm nghiêng, một tay chống má, tay kia cầm giấy, nhìn hàng chữ dày đặc, nàng lại thở dài trong lòng.

"Học thuộc lòng quả thật không phải là chuyện người nên làm!"

Đúng lúc này, Trần lương viên đến.

Nàng hành lễ "Thỉnh an tỷ tỷ."

Tiêu Hề Hề ngồi dậy, ra hiệu cho nàng ngồi xuống trò chuyện.

Trần lương viên ngồi xuống đối diện, liếc nhìn hai tờ giấy đầy chữ trên bàn.

Chỉ cần nhìn thoáng, nàng đã nhận ra nét chữ của Thái tử.

Trần lương viên không kiềm được mà nhìn lần thứ hai

Lúc này, Bảo Cầm đi tới, đặt tách trà trước mặt Trần lương viên.

“Tiểu chủ, mời dùng trà.”

Lúc Trần lương viên nhìn lại hai tờ giấy, mới phát hiện Tiêu trắc phi đã cất tờ giấy đi.

Chương 286: Đề này nằm ngoài đề cương mà!

Trần lương viên nhịn không được hỏi "Đó là thư của Điện hạ viết cho tỷ tỷ phải không?"

Tiêu Hề Hề "Không phải."

Trần lương viên không tin, rõ ràng là chữ viết của Thái tử, nhất định là thư của Thái tử viết cho Tiêu trắc phi.

Hai người đều ở Đông cung, gần nhau như vậy, lúc nào cũng có thể gặp mặt, sao Thái tử lại viết thư cho Tiêu trắc phi?

Lẽ nào Thái tử viết thư tình?

Trần lương viên cố gắng nhớ lại nội dung mình thấy, hai tờ giấy dường như có viết chữ 'thích'.

Phải rồi, nó nhất định là thư tình!

Trần lương viên nghĩ đến đây, trái tim nàng như bị ngâm trong nước chanh, thật chua chát.

Nàng không dám tỏ ra ghen tị, vẫn nở nụ cười thân thiện trên môi.

"Gần đây ngày nào tỷ tỷ cũng theo Thái tử ra ngoài, chẳng lẽ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề "Không có, bên ngoài mọi chuyện thái bình."

"Vậy hai người xuất cung làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Đi mua kẹo hồ lô."

Trần lương viên còn tưởng mình nghe lầm "Mua cái gì?"

"Kẹo hồ lô." thấy nàng không tin, Tiêu Hề Hề gọi Bảo Cầm lấy cả bó rơm ra.

Nàng đã ăn hết một nửa số kẹo trên bó, còn lại hơn mười xâu.

Tiêu Hề Hề rút một xâu kẹo hồ lô, vừa ăn vừa nói "Đây là kẹo hồ lô chúng ta mua ngoài cung, ăn rất ngon, nếu cô sau này xuất cung đi chơi thì nhớ mua một xâu ăn thử."

Trần lương viên nhìn nàng ăn kẹo hồ lô vô cùng thích thú, còn cho rằng nữ nhân này đang cố ý khoe khoang!

Trần lương viên chua ngoa nói "Điện hạ dẫn tỷ đi chơi, sao không mua mấy thứ đắt tiền? Mua thứ không đáng tiền như kẹo hồ lô làm gì? Chỉ mất thân phận thôi."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Không thể nói như vậy, tuy kẹo hồ lô không đáng tiền, nhưng là do Điện hạ mua cho ta, tục ngữ có câu, của ít lòng nhiều, vật chất mắc rẻ không quan trọng, có lòng là được rồi."

Trần lương viên lần nữa xác nhận nữ nhân này đang khoe khoang!

Nàng khoe khoang không phải kẹo hồ lô, mà là sủng ái của Thái tử dành cho nàng!

Trần lương viên nặn ra nụ cười khó coi "Vâng, tỷ tỷ nói phải."

Rồi nàng nói sang chuyện khác.

"Trung thu sắp đến rồi, muội nghe nói Cảnh trắc phi, Đoạn lương đệ, Tần lương đệ mới tới chuẩn bị tiết mục biểu diễn, xem ra họ định nhân cơ hội này để gây chú ý."

Tiêu Hề Hề không quan tâm mấy chuyện này, nàng tùy ý nói

“Ồ, thế thì tốt.”

Thấy nàng thờ ơ, Trần lương viên hơi nôn nóng “Lẽ nào tỷ định trơ mắt nhìn họ chiếm nổi bật sao?”

Tiêu Hề Hề “Họ nổi bật là chuyện của họ, liên quan gì đến ta?”

“Nhưng Thái tử chỉ có một, nếu họ giành mất sủng ái của Thái tử, sau này tỷ tỷ sẽ thế nào?”

Tiêu Hề Hề “Ta đương nhiên là nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên ngủ thì ngủ thôi.”

Trần lương viên gần như tức chết.

Nàng đã nói rõ như vậy, Tiêu trắc phi còn giả ngu với nàng!

Trần lương viên cố gắng bình tĩnh, tha thiết thuyết phục “Muội biết tỷ tỷ nghĩ rất thoáng, không so đo với mấy hồ ly tinh đó, nhưng mấy hồ ly tinh đó không dễ gì tha cho tỷ đâu, nếu họ được sủng ái, chắc chắn sẽ đối phó với tỷ, tỷ phải dự tính cho tương lai chứ.”

Tiêu Hề Hề “Ta dự tính cả rồi.”

Trần lương viên nghe vậy, lập tức lấy lại tinh thần, hào hứng hỏi “Tỷ tỷ định xử lý đám hồ ly đó thế nào?”

“Ta tính sau này mỗi bữa ăn nhiều một chút, như vậy mới đủ no, sau này lỡ như không may bị người khác gi.ết chết, ít nhất ta còn có thể làm một con ma no.”

Trần lương viên “……”

Trần lương viên thấy mình sắp nghẹt thở.

Nàng không nhịn được nữa, hỏi lại “Tiền đồ của tỷ chỉ có nhiêu đây thôi sao?”

Tiêu Hề Hề bình tĩnh gật đầu "Phải đó, ăn no uống đủ là lý tưởng cuộc sống của ta."

Trần lương viên cảm thấy nữ nhân này đang nói dối.

Nếu Tiêu Hề Hề chỉ muốn ăn no uống đủ, nàng ở phủ tướng quân cũng được rồi, vì sao lại phải gả vào Đông cung?

Nữ nhân bằng lòng gả vào cung, ai mà không có tham vọng?

Trần lương viên không thể giả vờ nữa, nàng đột ngột đứng dậy, cười khẩy nói "Ta thật sự ngưỡng mộ kỹ năng diễn xuất của tỷ tỷ, tỷ tỷ giả ngu quá thành thạo, khó trách Điện hạ sủng ái tỷ như vậy, dựa vào kỹ năng diễn xuất của tỷ, cả Đông cung không ai có thể đánh bại tỷ!"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn nàng, trong miệng ngậm một viên kẹo hồ lô, nét mặt mù mờ.

Bảo Cầm nhắc nhở "Tiểu chủ, xin người thận trọng lời nói!"

"Ta muốn xem xem, đợi đến lúc người khác đoạt mất sủng ái của Thái tử, tỷ làm sao mà giả ngu?"

Bỏ lại những lời cay nghiệt, Trần lương viên hất chiếc khăn tay, tức giận bỏ đi.

Bảo Cầm an ủi "Nương nương, người đừng so đo với nàng ta, nàng ta ghen tị với người thôi, muốn xúi giục nương nương tranh đấu với người khác, nàng ta mới dễ ngư ông đắc lợi."

Tiêu Hề Hề nhai kẹo trong miệng, mơ hồ nói "Thì ra là vậy …"

"Cũng may nương nương thông minh cơ trí, không bị nàng ta lừa."

Tiêu Hề Hề nhổ lõi sơn trà trong miệng, nghiêm túc nói "Vừa nãy ta nói thật, ta đâu có giả ngu lừa gạt nàng ta."

Bảo Cầm lộ ra nét mặt ẩn ý sâu xa "Vâng, nương nương nói phải, mỗi câu người nói đều là sự thật, dù Trần lương viên tức giận, nàng ta cũng không thể nói gì về người trước mặt người khác."

Tiêu Hề Hề "……"

Dù Bảo Cầm nói là sự thật, nhưng nét mặt của nàng cứ kỳ lạ sao đó.

Đêm đó, Thái tử lại triệu Đoạn lương đệ thị tẩm.

Lần này Thái tử không cho nàng uống rượu, mà cho nàng uống một tách trà.

Lại một đêm mơ màng trôi qua.

Sáng hôm sau thức dậy, xung quanh nàng trống vắng, khi nhớ lại trải nghiệm đêm qua, trong đầu nàng chỉ còn lại cảnh tượng đẹp đẽ trong giấc mơ.

Đoạn lương đệ chạy tới nói chuyện với Cảnh trắc phi, nói Thái tử tốt như thế nào.

Cảnh trắc phi vẫn đoan trang rộng lượng như mọi khi, mỉm cười lắng nghe nàng nói, làm ra vẻ một tỷ tỷ hiền lành.

Nói xong, Đoạn lương đệ kéo Cảnh trắc phi đi luyện tập.

Âm thanh du dương đẹp đẽ của tiếng đàn phát ra từ điện Uyển Hà.

Mọi người đều biết, trong Đông cung ngoài Tiêu trắc phi, thì Đoạn lương đệ là người được sủng ái nhất.

Tần Hi Nhã không có thiện cảm với hai người này, nhưng so ra, nàng càng ghét Đoạn lương đệ.

Nếu không phải Đoạn lương đệ chiếm lợi của nàng, sao có thể được Thái tử sủng hạnh?

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Lạc Thanh Hàn đến kiểm tra bài tập của nàng.

Tiêu Hề Hề ngồi ngay ngắn, nét mặt ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Nàng rất tự tin, nàng đã thuộc lòng nội dung trên ba tờ giấy, dù Thái tử ngẫu nhiên hỏi đoạn nào, nàng cũng trả lời được!

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng, không nói lời nào.

Tiêu Hề Hề đợi thật lâu cũng không thấy hắn mở miệng, không khỏi hỏi "Điện hạ sao không nói gì hết?"

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn nàng đoán bây giờ ta đang nghĩ gì, chỉ cần đoán đúng, nàng sẽ vượt qua bài kiểm tra."

Tiêu Hề Hề hết sức kinh hoàng.

Đề này nằm ngoài đề cương mà!

Chương 287: Ngồi im xem diễn biến

Tiêu Hề Hề không phục "Trước đó, Điện hạ không phải đã nói người sẽ kiểm tra ngẫu nhiên nội dung trên tờ giấy đó sao? Câu hỏi của người hoàn toàn không nằm trong phạm vi kiểm tra!"

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên sớm đã đoán được nàng sẽ có phản ứng này, bình tĩnh không vội nói.

"Ba tờ giấy mà ta đưa cho nàng, chính là để nàng hiểu sâu hơn về ta, từ đó nuôi dưỡng ăn ý giữa chúng ta, tóm lại, đây là bài kiểm tra về sự ăn ý."

Tiêu Hề Hề vô cùng ấm ức.

Vậy nội dung nàng tốn công học thuộc trước đó, chẳng phải là vô ích sao?

Lạc Thanh Hàn "Ta đếm đến ba, nếu nàng không trả lời được, coi như nàng bỏ quyền."

Tiêu Hề Hề nói "Câu hỏi của người vốn là con mèo của Schrödinger! Không có câu trả lời chuẩn xác nào cả!"

"Mèo của ai?"

"Schrödinger, một kẻ ngược đãi mèo thích suy nghĩ lung tung, ông ta không phải trọng điểm, người không cần quan tâm ông ta." Tiêu Hề Hề đầy lý lẽ nói "Người muốn thần thiếp đoán cũng được, nhưng người phải viết suy nghĩ của người ra giấy trước, tránh để thần thiếp đoán đúng rồi, người lại phủ nhận."

Lạc Thanh Hàn nói được.

Hắn sai người mang giấy bút đến, viết một dòng, thổi khô mực, gấp tờ giấy lại nhét vào ống tay áo.

“Được rồi, bây giờ nàng có thể nói ra đáp án của mình.”

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen của anh, đầu óc nàng điên cuồng xoay chuyển, cố gắng đoán xem hắn viết gì trên giấy?

Trước đó sư phụ từng dạy, đo lường tính toán có rất nhiều cách, bao gồm cả việc suy đoán trạng thái tâm lý của người khác, chỉ cần suy đoán chính xác, thoáng nhìn một cái là có thể nhìn ra suy nghĩ của đối phương.

Môn này Đại sư huynh học giỏi nhất, nhưng nàng là người kém nhất.

Hết cách, ai bảo nàng ngủ gật trong lớp?

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nhìn lại nàng, thản nhiên nói “Ta bắt đầu đếm ngược, ba, hai …”

“Đừng đừng dừng! Đừng đếm, thần thiếp biết đáp án rồi!”

“Nói đi.”

Tiêu Hề Hề quyết định thử vận may, xem thử nàng có thể đoán đại mà đúng hay không.

Nàng thận trọng nói “Điện hạ đang nghĩ … thần thiếp sẽ đưa ra đáp án như thế nào.”

Lạc Thanh Hàn không nói đáp án này đúng, cũng không nói đáp án này sai.

Hắn lấy tờ giấy trong tay áo, mở ra đưa cho Tiêu Hề Hề.

Bên trên chỉ có một câu ——

Ngốc nghếch như nàng có thể trả lời được không?

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm vào những con chữ trên giấy, tức giận nói "Điện hạ, người viết thì cứ viết, tại sao phải thêm hai chữ ngốc nghếch? Thần thiếp lười, chứ không ngốc!"

Lạc Thành Hàn hỏi ngược lại "Hai cái đó có khác gì à?"

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng tức giận như con cá nóc.

Lạc Thanh Hàn vò tờ giấy thành một cục, ném nó sang một bên "Câu hỏi này xem như nàng trả lời đúng."

Tiêu Hề Hề hân hoan "Vậy thần thiếp có thể mở rộng vường rau rồi!"

"Tùy nàng."

Tiêu Hề Hề vui mừng, tức thì từ cá nóc tức giận thành bướm nhỏ vui vẻ.

Nàng vui sướng chạy đi tìm Bảo Cầm, muốn bàn với Bảo Cầm về việc mở rộng vườn rau.

Không ngờ nàng còn chưa bước ra ngoài, cổ áo phía sau đã bị Thái tử túm lấy.

Nàng buộc phải dừng bước, quay lại nhìn hắn.

"Điện hạ?"

Lạc Thanh Hàn "Còn có một chuyện muốn hỏi nàng."

Tiêu Hề Hề lập tức bày ra tư thế ngoan ngoãn "Người nói đi."

"Lần trước nàng gặp Đổng Minh Xuân, ấn đường của ông ấy còn sắc đen không?"

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Hết đen rồi, tướng mạo của ông ấy rất bình thường."

"Nói vậy, nguy cơ trên người ông ấy được giải trừ rồi?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Vâng."

Lạc Thanh Hàn thấy kỳ lạ.

Theo lý mà nói, lần trước Đổng Minh Xuân bị ám sát, đối phương đã thất bại, đáng lẽ phải ám sát lần thứ hai. Nhưng đã mấy ngày trôi qua, phía Đổng Minh Xuân vẫn im hơi lặng tiếng, không có gì bất thường.

Chẳng lẽ kẻ chủ mưu đằng sau đã từ bỏ kế hoạch giết Đổng Minh Xuân?

Nhưng tại sao?

Chuyện này nghĩ thế nào vẫn thấy kỳ lạ.

Tiêu Hề Hề nhìn nét mặt trầm tư của hắn, tò mò hỏi "Điện hạ đang nghĩ gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn nói ra nghi ngờ trong lòng.

Tiêu Hề Hề "Nếu Đổng thượng thư không sao, cũng tìm được phu nhân của ông ấy, thì chuyện này kết thúc rồi, Điện hạ không cần lo lắng nữa. Nếu kẻ chủ mưu đằng sau không bỏ cuộc, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay, đến lúc đó tìm cách đối phó cũng không muộn."

Lạc Thanh Hàn "Bây giờ chỉ có thể như vậy thôi."

Với tính cách của hắn, một khi nghi ngờ thì phải tìm cách tra ra sự thật.

Nhưng chuyện lần này quá kỳ lạ, hắn muốn tra cũng không có cách gì tra được, chỉ có thể ngồi im xem diễn biến.

Buổi trưa, Thái tử ở lại điện Thanh Ca dùng bữa.

Ăn xong, hắn không nghỉ trưa, trực tiếp đến cung Minh Quang.

Từ khi chính thức làm việc trong triều, trong tay hắn ngày càng nhiều việc, thời gian nghỉ ngơi ngày càng ít.

Tiêu Hề Hề ngủ một giấc thật ngon, buổi chiều cùng Bảo Cầm đi nghiên cứu cách mở rộng vườn rau, Hạnh Nhi với tư cách là cố vấn chuyên nghiệp, chịu trách nhiệm cung cấp dịch vụ hướng dẫn nghiệp vụ.

Bảo Cầm hỏi "Nương nương muốn trồng loại rau gì?"

Tiêu Hề Hề bẻ ngón tay, nói "Ta muốn trồng khoai lang, mùa đông có thể ăn khoai lang nướng, ta còn muốn trồng đậu phộng, đậu phộng luộc, đậu phộng rang hay đậu phộng chiên giòn đều rất ngon, chúng ta trồng thêm đậu nành và đậu xanh thì sao? Đậu nành có thể nghiền thành sữa đậu nành, còn làm được đậu phụ, đậu xanh có thể dùng để nấu cháo, mùa hạ nấu một nồi chè đậu xanh thêm vài viên đá vào, hương vị ngon không thể tả."

Nàng chỉ nghĩ thôi mà kiềm không được nuốt nước bọt.

Bảo Cầm và Hạnh Nhi viết hết lại.

Vị trí điện Thanh Ca khá hẻo lánh, chỉ có một phi tần là Tiêu Hề Hề sống gần đó, bọn họ bình thường làm gì ồn ào một chút, xung quanh cũng không ai biết.

Họ bận mở rộng vườn rau, các phi tần khác bận luyện tập tiết mục.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Trung thu đến.

Bảo Cầm cố ý làm rất nhiều loại bánh trung thu, trong đó có

nhân thịt tươi, nhân đậu đỏ, nhân hạt sen …

Nàng chọn vài bánh trung thu, đựng trong hộp gấm.

Tiêu Hề Hề đang ăn bánh trung thu, tò mò hỏi "Em đang làm gì vậy?"

Bảo Cầm nói "Chỗ này chuẩn bị cho Thái tử Điện hạ, hôm nay là Trung thu, người phải đi đưa ít bánh trung thu cho Thái tử, xem như ăn đúng dịp."

Tiêu Hề Hề nhìn động tác của nàng, sốt sắng nói "Em lấy bớt vài cái, Thái tử không thích đồ ngọt, em chuẩn bị nhiều như vậy, cuối cùng cũng sẽ lãng phí, ngài ấy vốn dĩ ăn không hết."

Bảo Cầm bất đắc dĩ cười cười "Người đừng căng thẳng như vậy, nô tỳ làm rất nhiều bánh trung thu, cam đoan người có thể ăn đủ."

Nàng chuẩn bị hai hộp bánh trung thu đầy và một giỏ trái cây.

Tiêu Hề Hề mang những thứ này rời khỏi điện Thanh Ca, ngồi kiệu đến cung Minh Quang.

Trước cổng cung Minh Quang có khá nhiều người.

Toàn là phi tần cấp thấp trong Đông cung, những phi tần như Cảnh trắc phi, Lý trắc phi, Bạch trắc phi, Đoạn lương đệ, Tần lương đệ thì không có ở đây.

Các phi tần lần lượt hành lễ với Tiêu trắc phi.

Chương 288: Trước nay chưa từng có

Trần lương viên vì lần trước tranh cãi dẫn đến ra về không vui với Tiêu trắc phi, bây giờ nàng có hơi khó chịu khi thấy Tiêu trắc phi.

Diêu chiêu huấn nhìn hộp gấm và giỏ trái cây trong tay Bảo Cầm, tò mò hỏi "Nương nương cũng tới tặng quà Trung thu cho Thái tử Điện hạ sao?"

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Diêu chiêu huấn "Chúng thần thiếp cũng tới tặng quà Trung thu cho Điện hạ, hiện giờ Điện hạ đang nghị sự trong cung Minh Quang, chúng thần thiếp không tiện vào, phải đợi một lúc mới được."

Tiêu Hề Hề cảm thấy đợi một lúc cũng không sao, bèn cùng mọi người đợi.

Nếu Diêu chiêu huấn được chọn làm phi tần trong Đông cung, dung mạo đương nhiên xinh đẹp, nhưng nàng có một cái tật là thích buôn chuyện, rảnh rỗi thường trò chuyện với mọi người vài câu.

Nàng thấy Tiêu trắc phi dễ nói chuyện, bèn thử bắt chuyện.

"Hôm nay sao nương nương không về nhà mẹ?"

Tiêu Hề Hề ngẩn ra một lúc "Về nhà mẹ làm gì?"

Diêu chiêu huấn hơi kinh ngạc "Nương nương không biết sao? Theo quy tắc trong cung, mỗi năm đến dịp Trung thu, các phi tần từ tòng tam phẩm trở lên đều có thể về nhà mẹ, đoàn tụ với

gia đình.”

Tiêu Hề Hề hiểu ra “Thì ra là vậy.”

Chẳng trách mấy Trắc phi và Lương đệ không ở đây, hẳn là về nhà đoàn tụ rồi.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Tối nay trong cung không phải có gia yến sao? Các nàng về nhà mẹ hết, gia yến tối nay thì sao?”

Diêu chiêu huấn “Các nàng sẽ về cung trước khi mặt trời lặn, không chậm trễ gia yến đâu.”

Tiêu Hề Hề gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Mùa đông năm ngoái nàng mới vào cung nên nàng cũng không rõ những chuyện này.

Diêu chiêu huấn nhắc nhở “Nếu Trắc phi nương nương muốn về nhà, bây giờ đi vẫn còn kịp.”

Tiêu Hề Hề cười nói “Không cần, ta ở trong cung đón lễ là được.”

Người trong phủ Trung Võ tướng quân tránh nàng còn không kịp, nếu nàng về nhà sợ là hù chết người trong nhà, tốt hơn là không nên về gây phiền phức cho bọn họ.

Diêu chiêu huấn rất tò mò, nàng không hiểu tại sao Tiêu trắc phi không muốn về nhà mẹ đón lễ.

Nàng nhớ, nhà mẹ của Tiêu trắc phi là phủ Trung Võ tướng quân, từ hoàng cung đi xe ngựa đến phủ tướng quân chỉ mất nửa canh giờ, Tiêu trắc phi thế mà không muốn về nhà, lẽ nào nàng và người nhà có rạn nứt gì sao?

Diêu chiêu huấn là người tò mò, khả năng bổ não rất mạnh.

Trong đầu nàng bắt đầu suy diễn ân oán tình thù giữa Tiêu trắc phi và nhà mẹ của nàng.

Tiêu Hề Hề phát hiện ánh mắt của Diêu chiêu huấn nhìn nàng ngày càng kỳ lạ, nhịn không được hỏi "Cô sao vậy?"

Diêu chiêu huấn vội lắc đầu "Không có gì."

Không lâu sau, Đổng Minh Xuân và hai quan viên Hình bộ khác bước ra khỏi cung Minh Quang.

Đổng Minh Xuân nhìn thấy Tiêu trắc phi, ông cố tình dừng lại, chắp tay hành lễ.

Bọn họ vừa đi, Thường công công cũng bước ra.

Hắn ra đây là vì truyền các phi tần vào, lúc thấy Tiêu trắc phi, thì liền kinh ngạc.

"Nương nương đến từ lúc nào? Sao không cho người thông báo một tiếng? Người mau vào đi."

Tiêu Hề Hề là phi tần có cấp bậc cao nhất hiện nay, đương nhiên là người đầu tiên vào cung Minh Quang.

Lạc Thanh Hàn đang ngồi sau thư án, trước mặt hắn là hồ sơ chất đống, hắn đang đọc hồ sơ trong tay thì nghe thấy tiếng bước chân, hơi ngẩng đầu thì phát hiện người tới là Tiêu trắc phi.

Hắn đặt hồ sơ trong tay xuống, hỏi "Sao nàng lại tới đây?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp đến tặng quà cho người."

Nàng cầm hộp gấm và giỏ trái cây từ tay Bảo Cầm, đặt lên bàn nhỏ bên cạnh.

"Đây là bánh trung thu Bảo Cầm tự tay làm, người ăn thử đi."

Lạc Thanh Hàn không thích đồ ngọt, đương nhiên không hứng thú với bánh trung thu.

Lúc này Trần lương viên, Triệu mỹ nhân, Diêu chiêu huấn và các phi tần cấp thấp khác cũng vào, các nàng đồng loạt hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn không có ý định nói nhiều, hắn ứng phó vài câu rồi sai người tiễn các nàng ra ngoài.

Trước khi đi, các nàng trao những món quà Trung thu đặc biệt chuẩn bị cho Thường công công.

Thường công công không phải lần đầu tiên đối diện với loại chuyện này, hắn khéo léo thu dọn những món quà này, sai người chuyển ra ngoài, phân phát cho cung nữ thái giám bên dưới.

Thái tử không thích đồ ngọt, nên những bánh trung thu này chỉ đành để đó chờ nó tự hỏng, để tránh lãnh phí chi bằng ban thưởng cho người dưới.

Thường công công hoàn thành xong việc, quay lại thấy Bảo Cầm đang đứng dưới hiên mỉm cười với hắn.

Thường công công tiến lên "Bảo Cầm cô nương cũng ra ngoài sao?"

"Điện hạ và nương nương đang nói chuyện bên trong, tôi đứng trong đó giết phong cảnh lắm." Bảo Cầm lấy một chiếc hộp gấm "Đây là bánh trung thu tôi làm, hi vọng người không chê."

Thường công công nhận hộp gấm, cười nói cảm tạ.

Trong phòng.

Tiêu Hề Hề dùng dao nhỏ cắt chiếc bánh trung thu nhân hạt sen lòng trứng đỏ trước mặt thành nhiều miếng, nàng đào lòng trứng đỏ cho vào miệng, sau đó đưa phần còn lại của bánh trung thu nhân hạt sen vào miệng Thái tử.

"Điện hạ ăn thử bánh trung thu này đi, rất ngon đó."

Lạc Thanh Hàn sắc mặt không đổi nhìn nàng "Nàng ăn lòng trứng đỏ, cố ý cho ta ăn đồ thừa của nàng?"

Vẻ mặt Tiêu Hề Hề rất vô tội "Không có, thần thiếp cảm thấy lòng trứng đỏ đó không ngon, nên cố ý ăn giúp người."

"Nói vậy, ta phải cảm ơn nàng?"

Tiêu Hề Hề cười hì hì "Cảm ơn thì không cần, nếu sau này người muốn ăn bánh trung thu nhân hạt sen lòng trứng đỏ, có thể nhờ thần thiếp giúp người ăn lòng trứng đỏ."

Lạc Thanh Hàn thấy nữ nhân này ngày càng to gan.

Hắn thản nhiên cắn một miếng bánh trung thu, rồi tỏ ý không muốn ăn nữa.

Bánh này quá ngọt, ăn phát ngấy.

Tiêu Hề Hề vui vẻ nhét chiếc bánh trung thu nhân hạt sen còn lại vào miệng.

Lạc Thanh Hàn cầm tách trà lên uống, trà làm loãng vị ngọt trong miệng hắn.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề đang vùi đầu ăn, đột nhiên hỏi "Nàng có muốn về phủ Trung Võ tướng quân đón lễ không?"

Tiêu Hề Hề vẫn đang ăn bánh trung thu, giọng có hơi không rõ ràng.

"Thần thiếp không về, thần thiếp ở trong cung đón lễ với Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn dùng ngón tay giúp nàng lau vụn bánh trung thu trên khóe miệng, thản nhiên nói "Cùng ta đón lễ có thú vị gì đâu?"

Tiêu Hề Hề nuốt bánh trung thu trong miệng "Đương nhiên

thú vị, Điện hạ tốt với thần thiếp như vậy, chẳng những dẫn thần thiếp dạo chợ đêm, mà còn mua kẹo hồ lô cho thần thiếp, thần thiếp thích ở bên cạnh Điện hạ."

"Vậy người khác mua kẹo hồ lô cho nàng, nàng có phải cũng nghĩ người khác rất tốt?"

Tiêu Hề Hề kiên định lắc đầu "Đương nhiên không phải, dù người khác có mua kẹo hồ lô cho thần thiếp, cũng sẽ không cho phép thần thiếp nuôi heo trồng rau trong cung, người khác nhất định không bằng người!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Phải đó, có Thái tử nào hoang đường đến mức này?

Hắn đúng là một Thái tử trước nay chưa từng có!

Buổi trưa, Tiêu Hề Hề ở lại cung Minh Quang dùng bữa với Thái tử.

Ngự thiện phòng đưa tới hai mươi món, bày đầy một bàn lớn.

Thấy nhiều món ngon như vậy, Tiêu Hề Hề cảm thấy chuyến đi này rất đáng!

Nàng húp một hớp canh vịt, chân thành khen ngợi.

"Thật là ngon!"

Sau bữa trưa, nàng sờ sờ cái bụng phình to, mong đợi hỏi "Điện hạ, sau này thần thiếp có thể đến chỗ người ăn cơm được không?"

Chương 289: Ta và hai người không thân

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Không phải nàng có Bảo Cầm nấu cơm rồi sao?"

"Nguyên liệu nấu ăn của Bảo Cầm đều sản xuất từ hậu viện của thần thiếp, thật không dám giấu, gà vịt ở hậu viện sắp cạn kiệt rồi, vì tiết kiệm nguyên liệu, thần thiếp có thể thỉnh thoảng đến chỗ người ăn một bữa không."

Nói xong, Tiêu Hề Hề cười nịnh nọt.

Lạc Thanh Hàn "Nàng muốn đến ăn chực cũng được, nhưng ta có một điều kiện."

"Người nói đi, chỉ cần thần thiếp có thể làm được, thần thiếp nhất định sẽ làm!"

"Tối nay nàng làm bữa khuya cho ta."

Tiêu Hề Hề sảng khoái đồng ý "Không thành vấn đề!"

Sau đó nàng hơi khó hiểu "Tối nay không phải có tiệc Trung thu sao? Trong yến tiệc nhất định có rất nhiều món ngon, sao người còn muốn ăn bữa khuya?"

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn ăn đấy."

Tiêu Hề Hề "Được thôi, người là Thái tử, người nói là được."

Nàng và Bảo Cầm về điện Thanh Ca.

Vừa về đến điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề đã ngã xuống giường, chuẩn bị ngủ trưa.

Bảo Cầm lúc này lại lấy vài bộ y phục "Nương nương, người muốn chọn bộ nào để tham gia yến tiệc tối nay?"

Tiêu Hề Hề quá buồn ngủ, tùy ý nói "Em chọn đi."

Nàng nhanh chóng ngủ say.

Đáng tiếc nàng ngủ không được bao lâu thì bị Bảo Cầm đánh thức.

"Nương nương, tướng quân phu nhân đến rồi."

Tiêu Hề Hề ngây người ngồi trên giường, phải mất một lúc mới phản ứng "Mẹ ta đến?"

Bảo Cầm "Đúng vậy, bà ấy vừa tới, nói là tới tặng quà cho người."

Tiêu Hề Hề thấy rất kỳ lạ, Tiết thị trước giờ tránh nàng như tránh rắn rết, tại sao hôm nay đột nhiên muốn đến tặng quà cho nàng?

Bảo Cầm hầu hạ nàng chải tóc thay y phục.

Chỉnh trang tươm tất, Tiêu Hề Hề ra khỏi phòng ngủ, gặp Tiết thị ở trắc điện.

Tiết thị đang ngồi quỳ, vừa thấy nàng tới, lập tức đứng dậy hành lễ "Thần phụ bái kiến Trắc phi nương nương."

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho bà ngồi xuống nói chuyện.

Tiết thị ngồi lại vị trí ban đầu, nhìn con gái lớn trước mặt, bà nhớ đến những gì Chu Toàn Khôn nói.

Chu Toàn Khôn nói ông ta hoàn toàn không biết bói toán, thiên sát cô tinh gì đó đều do ông ta tùy tiện bịa ra.

Suốt những năm qua, bà và tướng quân hiểu lầm Tiêu Hề Hề.

Họ cảm thấy rất có lỗi, nhưng dù sao họ cũng là trưởng bối, quả thật không thể chủ động nhận sai với Tiêu Hề Hề.

Thế nên kéo mãi đến ngày hôm nay.

Hôm nay là Trung thu, vốn dĩ Tiết thị và Tiêu Lăng Phong nghĩ Tiêu Hề Hề sẽ về nhà đón lễ, còn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều món ngon cho nàng, viện mà nàng từng ở cũng được quét dọn từ trong ra ngoài, nhưng họ đợi rất lâu, cũng không thấy Tiêu Hề Hề về.

Tiêu Lăng Phong không ngồi yên được nữa, bèn bảo Tiết thị vào cung xem thử.

Tiết thị đặt hai hộp bánh trung thu lên bàn, cười nói "Đây là bánh trung thu do mẹ bảo đầu bếp trong nhà làm, không biết con thích nhân nào, nên đã nhờ đầu bếp làm thêm vài vị, còn ăn thử xem có thích không, lát nữa về sẽ bảo đầu bếp làm thêm cho con."

Tiêu Hề Hề nhìn hộp gấm đựng bánh trung thu trước mặt, rồi nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiết thị, ngày càng thấy nghi hoặc.

Nàng không nhịn được hỏi "Mẹ, người sao vậy?"

Tiết thị thở dài "Những năm qua, là cha mẹ có lỗi với con."

Tiêu Hề Hề không nói gì.

Nàng nghi ngờ Tiết thị trước mặt đã bị ai đó đoạt xá rồi.

Thấy nàng không nói chuyện, Tiết thị hơi ngượng ngùng "Mẹ biết trong lòng con có oán trách, con trách cha mẹ những năm qua không đoái hoài gì tới con, nhưng dù gì chúng ta cũng là người một nhà, dù trước kia có một số chuyện không vui, nhưng cũng đã qua cả rồi."

Tiêu Hề Hề vẫn không nói.

Nàng nghĩ Tiết thị hôm nay thật kỳ lạ!

Tiết thị hỏi "Sao con không nói gì?"

Tiêu Hề Hề thật sự không biết nên nói gì, chỉ đành lúng túng nói "Ta không oán trách hai người."

Tiết thị trong lòng vui mừng khôn xiết "Thật sao? Vậy tốt quá, mẹ biết con là đứa trẻ ngoan hiểu chuyện, sẽ không canh cánh trong lòng chút chuyện nhỏ đó với cha mẹ."

Sau đó bà lại hỏi "Hôm nay là Trung thu, sao con không về nhà đón lễ? Mẹ và cha con ở nhà đợi rất lâu."

Tiêu Hề Hề "Ta ở trong cung đón lễ cũng rất tốt."

Tiết thị nghe vậy, đôi mắt lập tức đỏ lên "Con có phải vẫn trách cha mẹ không? Cả ngày lễ cũng không muốn về nhà thăm cha mẹ."

Nếu là mẹ con bình thường, Tiêu Hề Hề là con gái chắc chắn sẽ muốn an ủi mẹ mình, nhưng Tiêu Hề Hề vốn không có quan hệ mẹ con gì với Tiết thị.

Lúc này thấy Tiết thị sắp khóc, Tiêu Hề Hề chỉ thấy khó xử "Người nghĩ nhiều rồi, ta không có ý đó."

"Nếu không có ý đó, sao con không về nhà đón lễ?"

Tiêu Hề Hề không trả lời được, dứt khoát không nói.

Tiết thị coi sự im lặng của nàng như thừa nhận, lập tức hỏi "Ta đã chủ động xin lỗi con, tại sao con vẫn không chịu tha thứ cho chúng ta? Rốt cuộc con muốn chúng ta làm gì mới chịu buông bỏ hiềm khích trước kia?"

Tiêu Hề Hề thở dài "Thật ra hai người không cần làm gì cả, ta không trách hai người."

“Vậy tại sao con không về nhà đón lễ?”

Tiêu Hề Hề “So với ở nhà, điện Thanh Ca khiến ta cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn.”

Câu trả lời này thẳng thắn đến mức khiến Tiết thị sững sờ một mới nói “Nói vậy, con vẫn oán trách chúng ta.”

“Không liên quan gì oán trách, đơn giản là vì ta và hai người không thân.”

Tiết thị nghẹn họng.

Họ là mẹ con, nhưng Tiêu Hề Hề nói họ không thân.

Mà bà lại không phản bác được.

Bà không dám hỏi tại sao không thân, chỉ có thể nói “Ở chung nhiều hơn, cũng sẽ thân thôi.”

Tiêu Hề Hề “Không cần đâu, ta cảm thấy bây giờ rất tốt.”

Tiết thị “Nhưng mà …”

Tiêu Hề Hề ngắt lời bà “Ta hiểu ý của người, lời xin lỗi của người, ta đã nhận rồi. Ta thật sự không trách hai người, nhưng cũng chỉ là không trách mà thôi, người không thể đòi hỏi quá nhiều ở ta, dù sao người chỉ cho ta cái mạng này, chứ chưa từng cho ta bất cứ thứ gì khác.”

Lời nói rất bình thường, nhưng khiến Tiết thị xấu hổ vô cùng.

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một lúc “Nếu người cảm thấy không nên cho ta mạng sống này, người có thể lấy lại.”

Tiết thị giật mình, vội xua tay “Không không không, ta không muốn mạng của con, con đừng làm chuyện ngu xuẩn.”

“Người còn chuyện gì khác không?”

“Hết, hết rồi.”

“Vậy ta không ở cùng người nữa, mời người tự nhiên.” Tiêu Hề Hề đứng dậy rời trắc điện.

Tiết thị ngồi một mình trong trắc điện một lúc, sau đó tâm tình nặng trĩu rời đi.

Bà ngồi xe ngựa về phủ Trung Võ tướng quân.

Thấy bà quay lại, Tiêu Lăng Phong vội hỏi “Hề Hề nói sao? Con bé có tha thứ cho chúng ta không?”

Nét mặt Tiết thị phức tạp nói “Con bé nói không trách chúng ta.”

Tiêu Lăng Phong nghe vậy thở phào nhẹ nhõm “Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

Ông từng tiếc nuối vì Tiêu Hề Hề là thiên sát cô tinh, nhưng bây giờ ông biết tất cả chỉ là hiểu lầm, điều đó có nghĩa ông có thể qua lại với Tiêu Hề Hề nhiều hơn, với mức độ sủng ái của Tiêu Hề Hề ở Đông cung chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho tương lai của ông.

Chương 290: Nữ nhân này có độc

Tiêu Lăng Phong càng nghĩ, ông càng hưng phấn "Ta là nam nhân, không tiện vào cung, nàng là mẹ con bé, sau này thường xuyên vào cung thăm Hề Hề, liên hệ tình cảm nhiều hơn, nhà chúng ta sau này phải dựa vào con bé thăng quan tiến chức."

Tiết thị lại nói "Hề Hề có lẽ không muốn gặp thiếp lắm."

"Tại sao? Không phải nàng nói con bé không trách chúng ta nữa sao?"

Tiết thị lặp lại nguyên văn những gì Tiêu Hề Hề nói với Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong nghe xong, hưng phấn trong lòng tức thì bị dập tắt.

Tiết thị khổ sở nói "So với dáng vẻ lãnh đạm của con bé bây giờ, thiếp thà rằng con bé oán trách chúng ta."

Vì hi vọng, mới thất vọng, thất vọng mới sinh ra oán hận.

Nếu đến oán hận cũng không còn, có nghĩa Tiêu Hề Hề thật sự không còn tình cảm gì với họ nữa.

Đối với họ, đây là kết quả tồi tệ nhất.

Tiêu Lăng Phong cau mày, cảm thấy cục diện hiện tại rất khó giải quyết.

Lúc này, Tiêu Tri Lam đi vào, trên tay cầm một túi thơm "Mẹ, vừa rồi mẹ vào cung thăm tỷ tỷ sao?"

Tiết thị "Đúng vậy."

Tiêu Tri Lam biết cha mẹ hiện giờ đã thay đổi thái độ với tỷ tỷ, liền lấy hết can đảm nói "Con cũng muốn gặp tỷ tỷ, lần sau vào cung, mẹ có thể dẫn con đi cùng không? Đây là túi thơm con tự làm, con muốn tặng cho tỷ tỷ."

Tiêu Lăng Phong nghe vậy, trong lòng nảy ý.

Ông lập tức nói với Tiết thị "Lần sau nàng vào cung, dẫn Tiểu Lam đi cùng."

Tiết thị khó hiểu "Tại sao?"

"Tiểu Lam khác với chúng ta, chúng ta có lỗi với con bé, nhưng Tiểu Lam thì không, nàng dẫn Tiểu Lam đi thăm con bé nhiều hơn, để con bé có liên hệ tình cảm với Tiểu Lam."

Tiết thị gật đầu đáp vâng.

……

Bảo Cầm cẩn thận chọn một bộ váy dài chấm đất màu khói, đeo khăn lụa dài xanh nhạt.

Vẽ mày tô môi, cài bộ dao lên tóc, châu ngọc rủ xuống, tai đeo ngọc bích, vòng phỉ thúy đeo vào cổ tay.

Tiêu Hề Hề nhìn mình trong gương, lần nữa cảm thán, trang điểm quả là một nghề kỳ diệu, nhìn nàng bây giờ thật khác với bộ dạng cá muối thường ngày.

Bảo Cầm sai người mang áo choàng đến, nàng nói "Buổi tối hơi lạnh, áo choàng này chuẩn bị cho người, nếu người thấy lạnh có thể mặc vào."

Tiêu Hề Hề trả lời một tiếng.

Trang điểm xong, Bảo Cầm dìu nàng ngồi lên kiệu, hướng đến điện Lân Đức trong ánh chiều tà.

Nàng gặp những phi tần khác ở điện Lân Đức.

Những phi tần này đều sẽ cùng Thái tử dự tiệc Trung thu, bao gồm cả Tiêu Hề Hề thì tổng cộng có sáu người, bốn Trắc phi và hai Lương đệ.

Còn những phi tần có địa vị như Lương viên, Mỹ nhân, Chiêu huấn, Phụng nghi chỉ đành ngoan ngoãn ở trong Đông cung, đến lúc đó Hoàng hậu sẽ sai người thưởng tiệc cho các nàng, xem như để các nàng được thơm lây.

Thấy Tiêu trắc phi xuất hiện, năm người còn lại đều nhìn về phía nàng.

Khi mọi người thấy trang phục tối nay của nàng, ánh mắt tức thì không mấy thiện cảm.

Bình thường Tiêu trắc phi không quá chú trọng ăn mặc, cũng ít khi ra ngoài giao du, cho nên ấn tượng của mọi người đối với nàng là thanh tú dễ thương, không ngờ sau khi Tiêu trắc phi trang điểm lại lộng lẫy như vậy.

Cả Tần lương đệ được ca ngợi là đệ nhất mỹ nhân Thịnh Kinh, đứng trước mặt nàng cũng không thể lấn át vẻ đẹp của nàng.

Sắc mặt Tần lương đệ không đổi, tự nhiên hành lễ "Thỉnh an tỷ tỷ."

Đoạn lương đệ cũng miễn cưỡng hành lễ.

Tiêu Hề Hề không quan tâm họ đang nghĩ gì.

Cảnh trắc phi dịu dàng cười khẽ "Hôm nay Tiêu muội muội thật sự trang điểm rất đẹp, so với muội, dung mạo của tỷ muội chúng ta vẫn không sánh được."

Nàng càng nói như vậy, đố kỵ trong lòng người khác càng sâu.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Ta cũng cảm thấy hôm nay ta

trang điểm trông rất đẹp, nhưng tốn nhiều công sức quá.”

Cảnh trắc phi ngẩn ra, không ngờ Tiêu trắc phi cũng thừa nhận mình đẹp, người bình thường không phải nên khiêm tốn sao?

Tiêu trắc phi tuân thủ nguyên tắc có qua có lại, quyết định cũng khen ngợi trang phục của đối phương.

“Hôm nay cô ăn mặc cũng rất đẹp, váy màu xanh lá cây trông rất tươi tắn, nó làm ta nhớ mấy quả dưa chuột vừa hái, đặc biệt là phối màu của áo trên, trắng và xanh nhạt, đây không phải là màu dưa chuột sau khi cắt lát sao.”

Cảnh trắc phi “……”

Tiêu Hề Hề “Ể, cô còn phối với đôi bông tai hạt san hô đỏ, làm ta nhớ đến ớt đỏ, khi nấu món dưa chuột xào, thêm một ít ớt đỏ xắt nhỏ vào, hương vị sẽ thơm hơn.”

Nàng nói mãi cũng thấy hơi đói.

Cảnh trắc phi suýt tức chết.

Dưa chuột xào là thứ quỷ gì chứ?

Nàng bây giờ hận không thể tát Tiêu trắc phi một cái!

Có ai khen như vậy không?

Đây rõ ràng là khen ngoài mặt, bên trong thì mỉa mai mà!

Bốn phi tần còn lại rất muốn cười, nhưng vì được dạy dỗ chỉ đành cắn răng nhịn xuống, không cho mình cười thành tiếng.

Tiêu Hề Hề “Còn chiếc trâm vàng này, màu vàng làm ta nhớ đến ngô …”

Cảnh trắc phi chịu không nổi nữa, cắt ngang lời nàng “Được rồi, đừng nói nữa.”

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ nhìn nàng "Cô không thích lời khen của ta à?"

Cảnh trắc phi muốn rống lên, như vậy gọi là khen sao? Có ai khen người khác ăn mặc giống món ăn không?

Cảnh trắc phi cố nặn ra nụ cười "Tâm ý của muội, ta xin nhận, nhưng có một số lời để trong lòng là được, không cần nói ra."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu "Được."

Cảnh trắc phi ôm ngực, tự dặn lòng phải bình tĩnh, không được tức giận.

Đây là điện Lân Đức, tẩm cung của Thái tử, nếu nàng tức giận ở đây, sẽ làm Thái tử phản cảm.

Nàng không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nàng phải cố gắng lắm mới có thể kìm nén được cơn giận trong lòng.

Nàng thề sau này sẽ không bao giờ nói chuyện với Tiêu trắc phi nữa.

Nữ nhân này có độc!

Lạc Thanh Hàn thay xong y phục, bước ra ngoài.

Các phi tần tiến lên hành lễ.

"Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ."

Khi đứng thẳng dậy, các nàng không khỏi kinh ngạc khi thấy trang phục của Thái tử.

Tối nay, Lạc Thanh Hàn mặc cẩm bào tay rộng màu xanh nhạt, đầu đội ngọc quán, viền áo và cổ tay áo thêu hoa văn sẫm màu bạc.

Dáng đứng như tùng xanh, gương mặt lạnh như trăng.

Y phục này khiến hắn như công tử hào hoa bước ra từ trong tranh, khí chất phong lưu nhìn thôi cũng khiến người ta rung động.

Tầm mắt Lạc Thanh Hàn liếc qua, dừng lại trên người Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhìn cẩm bào xanh nhạt của hắn, rồi lại nhìn khăn lụa dài xanh nhạt của mình, thầm nghĩ, đây xem như là mặc cùng mẫu rồi nhỉ?

Đoạn lương đệ ỷ gần đây mình được sủng hạnh, chủ động nói chuyện với Thái tử.

“Trang phục tối nay của Điện hạ quả là ngọc thụ lâm phong, đẹp vô cùng.”

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái “Tối nay nàng ăn mặc cũng không tệ, giống trứng chiên mới ra khỏi chảo.”

Đoạn lương đệ “……”

Tối nay nàng mặc nhu quần lụa màu trắng, phối cùng một chiếc khăn lụa dài vàng lông ngỗng, ban đầu nàng rất thích cách ăn mặc này, trông rất tinh tế mềm mại.

Nhưng bây giờ Thái tử so sánh như vậy, nàng muốn lập tức chạy về thay y phục.

Chương 291: Này thì nịnh nọt

Tiệc Trung thu được tổ chức tại Bích Quế các.

Xung quanh Bích Quế các trồng rất nhiều cây quế, đương lúc thu sang, hương quế thơm ngào ngạt.

Người còn chưa đến Bích Quế các đã ngửi thấy hương hoa phảng phất.

Thiếu phó còn cố ý chuyển rất nhiều hoa cúc từ những nơi khác đến, đặt trong Bích Quế các, màu sắc chủng loại đa dạng.

Xung quang gần như trở thành một biển hoa cúc.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Hề Hề chợt nhớ đến một bài hát.

Hoa cúc tàn, khắp nơi đau thương.*

*Đài Hoa Cúc – Châu Kiệt Luân.

……

Ở vị trí chính vẫn là ba đại lão, Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái hậu.

Thái tử ngồi bên phải, các phi tần ngồi phía sau.

Bốn Trắc phi và hai Lương đệ tổng cộng sáu người, hai người một bàn, chiếm đúng ba bàn.

Dưới Thái tử là Đại hoàng tử và gia quyến, dưới nữa là Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử … vân vân.

Đối diện với họ là các phi tần và công chúa của Hoàng đế.

Gia yến không mời người ngoài, những người có mặt đều là người hoàng gia, nhưng tổng cộng có hơn sáu mươi người.

Trước đó Cảnh trắc phi thầm thề không nói chuyện với Tiêu trắc phi, nào ngờ chẳng mấy chốc đã bị vả mặt.

Vì nàng được xếp cùng bàn với Tiêu trắc phi.

Cảnh trắc phi nở nụ cười ôn hòa độ lượng, trong lòng chỉ muốn mắng một câu.

Là ai sắp xếp vị trí này cho các nàng?

Sao lại sắp xếp nàng ngồi cùng nữ nhân có độc Tiêu trắc phi này?

Tiêu Hề Hề thì không cảm thấy gì.

Đối với nàng, quan trọng nhất là ăn, còn chuyện khác chẳng đáng kể.

Bàn bên trái là Lý trắc phi và Bạch trắc phi, bàn bên phải là Đoạn lương đệ và Tần lương đệ.

Tâm trạng của Lý trắc phi lúc này cũng giống như Cảnh trắc phi, người trong Đông cung đều biết Lý trắc phi và Bạch trắc phi không hợp nhau, bây giờ ngồi cùng bàn, không ai lên tiếng, bầu không khí rất khó xử.

Đoạn lương đệ và Tần lương đệ tốt hơn một chút.

Hai người thỉnh thoảng nói được vài câu.

Mà Đoạn lương đệ vẫn luôn lơ đễnh, lúc này trong đầu nàng chỉ toàn là món trứng chiên mà Thái tử nói.

Trứng chiên chết tiệt!

Bộ y phục xinh đẹp mà nàng cẩn thận lựa chọn lại biến thành trứng chiên trong mắt Thái tử!

Nàng không dám trách Thái tử không có mắt nhìn, chỉ đành trách cung nữ giúp nàng chọn y phục quá kém cỏi, nhiều y phục đẹp như vậy, tại sao lại chọn cho nàng y phục như vậy?

Trong lòng mọi người có những ý nghĩ khác nhau.

Các cung nữ dâng thức ăn rượu ngon lên, chẳng mấy chốc bàn nào cũng đầy ắp thức ăn ngon.

Theo thông lệ những năm trước, Hoàng đế nói vài câu khai mạc trước, sau đó mọi người nâng ly kính Hoàng đế.

Trải qua nghi thức này, gia yến tối nay mới chính thức bắt đầu.

Vì là tết Trung thu nên trên bàn ăn nhất định phải có cua và rượu quế hoa.

Những con cua tiến cống vừa to vừa béo, nhìn thôi cũng khiến người khác muốn động tay.

Dụng cụ ăn cua bày trên bàn, các phi tần xuất thân thế gia đã quen dùng dụng cụ này, các nàng cầm dụng cụ bắt đầu điệu nghệ lột vỏ cua.

Chỉ có Tiêu Hề Hề bỏ qua mấy dụng cụ đó.

Nàng trực tiếp cầm con cua, dùng tay tách ra, ăn hết gạch cua bên trong.

Cảnh trắc phi bên cạnh sửng sốt.

Có ai ăn cua như vậy chứ? Thế này không tao nhã tí nào!

Tiêu Hề Hề ăn gạch cua xong, bắt đầu ăn chân và càng cua, nàng cắn lớp vỏ, hút phần thịt cua bên trong.

Thịt cua thơm ngon, không phết nước chấm vẫn ngon.

Nàng chú ý tới Cảnh trắc phi đang nhìn chằm chằm, tò mò hỏi "Cô nhìn ta làm gì?"

Cảnh trắc phi khó khăn nói "Sao muội không dùng dụng cụ bóc vỏ cua?"

Tiêu Hề Hề tự tin trả lời "Vì nó quá rắc rối."

Trên bàn chỉ còn mấy con cua, nàng phải ăn nhanh.

Cảnh trắc phi không đồng ý với cách làm của nàng, thân là phi tần sao có thể thô lỗ như vậy?

Nhưng Cảnh trắc phi sẽ không nói những suy nghĩ này, huống chi là nhắc nhở đối phương kiềm chế lại một chút.

Nàng còn mong Tiêu trắc phi sẽ bị mất mặt.

Cảnh trắc phi thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, cười nói "Thế à, lần đầu ta thấy có người ăn cua như muội."

Vừa nói nàng vừa dùng kéo nhỏ cắt càng cua, dùng thìa nhỏ moi phần thịt cua bên trong.

Động tác thành thục tao nhã, làm người khác nhìn cũng vui mắt.

Cảnh trắc phi bóc cua, nhưng nàng không có ý định ăn cua, nàng dùng khăn lụa lau tay, nói với cung nữ bên cạnh.

"Đông Lăng, giúp ta bưng bát thịt cua này cho Thái tử Điện hạ nếm thử."

"Vâng."

Đông Lăng hai tay bưng bát ngọc trắng, đi về phía trước vài bước.

Nàng quỳ xuống bên Thái tử, cung kính nhỏ giọng nói.

“Điện hạ, đây là thịt cua do Cảnh trắc phi bóc, mời người nếm thử.”

Động tĩnh ở đây lập tức thu hút sự chú ý của hai Trắc phi và hai Lương đệ còn lại, các nàng dừng động tác, đồng loạt nhìn chằm chằm Thái tử.

Lý trắc phi thầm mắng trong lòng, Cảnh trắc phi này thật keo kiệt, chỉ là chút thịt cua, đáng để nàng ta lấy lòng Thái tử sao?

Đồng thời, Lý trắc phi cũng hơi bực bội, sao nàng lại không nghĩ tới tặng chút ít đồ ăn cho Thái tử chứ?

Cảnh trắc phi như đang thưởng rượu, nhưng ánh mắt cứ nhìn bóng lưng của Thái tử.

Nàng muốn biết phản ứng của Thái tử sau khi nhận thịt cua, liệu người có nảy sinh chút tình cảm gì với nàng không?

Lạc Thanh Hàn nhìn thịt cua trước mặt, lạnh lùng nói “Mang đi.”

Đông Lăng không ngờ Thái tử lại có phản ứng như vậy.

Trong lòng nàng thầm than khổ.

Nếu mang thịt cua về, Cảnh trắc phi sẽ mất mặt.

Cảnh trắc phi không dám làm gì Thái tử, nhưng nàng chỉ là cung nữ, chắc chắn sẽ bị phạt.

Đừng thấy Cảnh trắc phi hiền lương, dịu dàng độ lượng ở trước mặt người khác, nhưng thật ra lúc không có ai lại rất nghiêm khắc.

Đông Lăng nhỏ giọng cầu xin “Điện hạ, đây là tâm ý của Cảnh trắc phi, dù người không muốn ăn cũng có thể đặt sang một bên, ít nhất cũng phải giữ chút thể diện cho Cảnh trắc phi.”

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Hắn là Thái tử, sao phải giữ thể diện cho một Trắc phi?

Mặc Họa đứng hầu bên cạnh đi tới.

Nàng dùng giọng điệu chắc chắn nói với Đông Lăng.

“Ngươi nên đi rồi.”

Đông Lăng không còn lựa chọn nào khác, cắn răng quay về bên cạnh Cảnh trắc phi.

Nàng đặt bát ngọc trắng đựng thịt cua lên bàn, sau đó quỳ xuống.

“Nương nương, là nô tỳ vô dụng, xin người trách phạt.”

Thấy vậy, hai Trắc phi và hai Lương đệ hơi muốn cười, nhưng vì Thái tử ngồi phía trước, bọn họ sợ để lại ấn tượng xấu cho Thái tử nên chỉ đành nhịn xuống.

Nhìn xem, này thì nịnh nọt! Nàng ta mất mặt là đáng đời!

Cảnh trắc phi mím môi, nhìn thịt cua trong bát, hồi lâu không nói được lời nào.

Nếu nàng không nói, Đông Lăng không dám động, chỉ có thể tiếp tục quỳ.

Chương 292: Vậy để Tiêu trắc phi đàn một khúc đi

Tiêu Hề Hề hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ xung quanh, vẫn đang vui vẻ ăn cua.

Những con cua béo như vậy rất hiếm, hiếm khi được ăn một lần, nhất định phải ăn nhiều một chút!

Một lúc sau, vỏ cua chất đống trước mặt nàng.

Cảnh trắc phi điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn lại dĩa cua, lúc này mới phát hiện cua trong dĩa đã biến mất!

Nàng sửng sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn Tiêu trắc phi bên cạnh.

Tiêu trắc phi đang hút gạch cua như vũ bão.

Cảnh trắc phi nhìn đống vỏ cua chất đống, không tin được hỏi.

“Muội ăn hết cua luôn sao?”

Tiêu Hề Hề liế.m gạch cua trên môi, vui vẻ nói “Đúng vậy, cua này rất ngon, thậm chí còn ngon hơn mấy con cua từng ăn trước đây!”

Cảnh trắc phi cau mày “Không phải muội nên chừa cho ta một con sao?”

Tiêu Hề Hề khó hiểu nhìn nàng “Không phải cô đã ăn một con rồi sao?”

“Cua đó ta bóc cho Thái tử, ta chưa ăn con nào cả!”

Tiêu Hề Hề "Nhưng Thái tử đâu có bảo cô bóc thịt cua."

Nói xong, nàng chỉ bát ngọc trắng trước mặt Cảnh trắc phi, bên trong đựng thịt cua tươi mềm, nhắc nàng thịt cua vẫn còn đó.

Lời này như một con dao đâm vào tim Cảnh trắc phi, khiến tâm trạng không dễ gì mới hồi phục của nàng trở nên tồi tệ hơn.

Cảnh trắc phi cảm thấy Tiêu trắc phi nhất định là cố ý!

Nữ nhân này cố tình rắc muối vào vết thương của nàng! Quả thật quá độc ác!

Cảnh trắc phi chưa hết giận, chỉ có thể gượng cười "Suýt nữa quên mất, may có muội nhắc nhở."

Tiêu Hề Hề cười rạng rỡ, hai lúm đồng tiền dễ thương xuất hiện "Đều là tỷ muội trong nhà cả, đừng khách sáo như vậy."

Cảnh trắc phi muốn mắng người, ai là tỷ muội trong nhà với ngươi?

Ta không có tỷ muội tham ăn thô tụ.c độc địa như ngươi!

Lúc này đến phần trình diễn của các phi tần.

Người đầu tiên lên sân khấu là Vạn tiệp dư.

Nàng là người mới vào cung năm ngoái, vì trẻ trung xinh đẹp lại múa hát giỏi nên từ khi vào cung đã được sủng ái.

Cũng chính vì được sủng ái, nàng mới dám là người đầu tiên lên biểu diễn.

Nàng múa một điệu.

Tiêu Hề Hề không biết đó là điệu gì, nhưng dù sao cũng khá

đẹp.

Nàng vừa ăn vừa thưởng thức màn hát múa trên sân khấu, cảm thấy vô cùng hạnh phúc ~

Lúc này Đoạn lương đệ đi tới nói nhỏ với Cảnh trắc phi.

“Tỷ tỷ, chúng ta nên chuẩn bị thôi.”

Cảnh trắc phi hít một hơi thật sâu, tạm thời quên hết chuyện không vui vừa rồi.

Đêm nay nàng nhất định phải biểu diễn thật tốt, để Thái tử nhìn thấy tài hoa của nàng, như vậy nàng mới có thể thu hút chú ý của Thái tử.

Vừa rồi Thái tử trả thịt cua cho nàng, là vì Thái tử không hiểu nàng, không biết điểm tốt của nàng.

Tiết mục biểu diễn sắp tới là cơ hội để thay đổi tình trạng này.

Cảnh trắc phi uyển chuyển đứng lên, liếc nhìn Tiêu trắc phi vẫn đang ăn bên cạnh, nhớ tới tối nay bị Tiêu trắc phi chọc tức không ít lần, nàng nhịn không được nói một câu.

“Tiêu muội muội, muội ăn từ từ thôi, đừng để bị nghẹn.”

Nói xong, nàng và Đoạn lương đệ sang một bên chuẩn bị.

Vạn tiệp dư múa rất đẹp, được Hoàng đế tán thưởng.

Nàng uyển chuyển về vị trí của mình giữa sự ngưỡng mộ và đố kị của các phi tần.

Hai tiết mục liên tiếp là điệu múa do phi tần của Hoàng đế biểu diễn.

Đến lượt Cảnh trắc phi và Đoạn lương đệ biểu diễn, hiện trường rượu quá ba phiên, bầu không khí thoải mái hơn lúc đầu rất nhiều.

Cảnh trắc phi ngồi quỳ sau cổ cầm, những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm dây đàn, tiếng đàn du dương vang lên.

Đoạn lương đệ uyển chuyển múa theo tiếng đàn, dáng người yểu điệu, bay bổng tựa cánh hồng.

Công bằng mà nói, tư thế nhảy múa của Đoạn lương đệ không tệ, nhưng đã có Vạn tiệp dư đi trước, điệu nhảy của nàng chỉ có thể nói là tạm được, không có gì đặc biệt.

Ngược lại, tiếng đàn của Cảnh trắc phi mới thu hút sự chú ý của nhiều người.

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên lộ vẻ kinh ngạc "Đây không phải là 'Cô Sơn Nguyệt' sao?"

Nghe y nói, mọi người mới nhớ ra đây đúng là khúc 'Cô Sơn Nguyệt'.

"Cô Sơn Nguyệt" do một tài tử tiền triều sáng tác, nổi tiếng với giai điệu đẹp đẽ du dương, tuy nhiên khúc nhạc này độ khó rất cao, ít người có thể trọn vẹn gảy được nó.

Cảnh trắc phi gảy đàn không tệ, tiết tấu âm luật hoàn hảo, không có một chút khuyết điểm nào.

Nhất thời, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Cảnh trắc phi.

Đoạn lương đệ vốn nên là người nổi bật, giờ lại trở thành vật cản của nàng.

Khúc nhạc kết thúc, mọi người đồng loạt vỗ tay.

Đoạn lương đệ nghĩ mọi người đang cổ vũ cho mình, nàng vô cùng kích động, theo bản năng nhìn về phía Thái tử.

Thái tử đang xoay xoay ly rượu trong, không mấy để tâm.

Hắn nhìn xa xăm, không chú ý nội dung biểu diễn.

Thấy vậy, Đoạn lương đệ không khỏi có hơi thất vọng.

Nàng và Cảnh trắc phi tiến lên hành lễ với ba vị đại lão.

Hoàng đế cười nói "Không ngờ nữ nhi của Cảnh thái phó tài hoa như thế, có thể gảy khúc 'Cô Sơn Nguyệt' hay như vậy, Cảnh thái phó quả nhiên biết cách dạy con, Thái tử có thể lấy được người vợ hiền như con, chính là phúc khí của nó!"

Cảnh trắc phi mừng rỡ trong lòng, nhưng nét mặt vẫn giữ vẻ đoan trang độ lượng.

"Bệ hạ quá khen, thần thiếp gánh vác không nổi."

Sau đó, Hoàng đế khen Đoạn lương đệ vài câu.

So với Cảnh trắc phi, ông có vẻ không mấy để tâm khi khen Đoạn lương đệ.

Đoạn lương đệ lúc này mới hiểu ra, nàng bị người ta lợi dụng làm bàn đạp.

Nàng thầm hận Cảnh trắc phi tâm cơ thâm trầm, nhưng lại không thể hiện ra mặt, đành giả vờ rất vui vẻ.

Lúc này, Cảnh trắc phi đột nhiên lên tiếng.

"Bệ hạ, thần thiếp nghe nói Tiêu trắc phi cũng am hiểu âm luật, cũng là một cao thủ, chi bằng mời nàng tấu một khúc cho bệ hạ nghe?"

Tiêu Hề Hề đang cúi đầu ăn thì dừng lại.

Nàng ngỡ ngàng ngẩng đầu, không hiểu sao Cảnh trắc phi tự dưng điểm danh nàng?

Lý trắc phi ngồi ở bàn bên cạnh quay đầu nhìn sang, cười như có như không hỏi "Thì ra Tiêu muội muội cũng biết gảy đàn, có tài hoa như vậy sao không biểu diễn chứ? Còn che giấu tài

nghệ, muội khiêm tốn quá rồi đó.”

Bạch trắc phi và Tần lương đệ cũng nhìn sang.

Các nàng nhìn ra sự bối rối của Tiêu trắc phi, đoán là Tiêu trắc phi gảy đàn cũng bình thường thôi.

Nếu thật là thế, vậy thì quá tốt rồi!

Bây giờ ở Đông cung, ngoài Đoạn lương đệ, thì được sủng ái nhất là Tiêu trắc phi, nếu có thể làm nàng ta xấu mặt trước mọi người, dĩ nhiên mọi người vui vẻ tác thành.

Đặc biệt là Bạch trắc phi và Lý trắc phi, hai người hận Tiêu trắc phi nghiến răng nghiến lợi, chỉ mong sao nàng ta mất mặt, tốt nhất là không còn mặt mũi ra ngoài gặp ai!

Lúc này Hoàng đế lên tiếng.

“Vậy để Tiêu trắc phi đàn một khúc đi.”

Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, Tiêu Hề Hề chỉ đành lau tay lau miệng, đứng dậy, khô khan nói “Bệ hạ, thần thiếp không biết gảy đàn.”

Cảnh trắc phi cười nói “Không phải muội biết thổi kèn sona sao? Muội có thể thổi kèn sona mà.”

Tiêu Hề Hề khó xử “Chuyện … chuyện này không ổn lắm đâu.”

Chương 293: Chuyện viển vông

Tiêu Hề Hề càng khó xử, Cảnh trắc phi càng không muốn buông tha nàng.

Tối nay, Cảnh trắc phi đã chịu thiệt quá nhiều từ Tiêu Hề Hề, nàng nhất định phải làm Tiêu Hề Hề xấu mặt.

Nàng tin, với khúc 'Cô Sơn Nguyệt' của mình trước đó, dù màn trình diễn của Tiêu Hề Hề không tệ, thì cũng sẽ bị coi là tầm thường.

Tiêu Hề Hề khóc không ra nước mắt, các người đừng ép ta! Ta không muốn thổi kèn sona!

Đoạn lương đệ nãy giờ vẫn bàng quang, đột nhiên cười nhẹ nói.

"Nhìn dáng vẻ của Tiêu trắc phi hình như rất căng thẳng, chi bằng để Cảnh trắc phi hợp tấu với tỷ ấy? Có Cảnh trắc phi ở bên, Tiêu trắc phi hẳn sẽ thoải mái hơn."

Cảnh trắc phi nghe vậy, không khỏi nhìn Đoạn lương đệ.

Đoạn lương đệ cười ngọt ngào, thoạt nhìn thanh tú dễ thương,

Nàng nghĩ thầm, vừa rồi Cảnh trắc phi dùng nàng làm bàn đạp để khoe khoang, nàng cũng phải gây chút khó dễ cho Cảnh trắc phi.

Hoàng đế nhìn Cảnh trắc phi, hỏi nàng nghĩ thế nào?

Dưới ánh nhìn của mọi người, Cảnh trắc phi không tiện từ chối, bèn cười đồng ý "Có thể tấu khúc cho Hoàng thượng

nghe, là vinh hạnh của thần thiếp.”

Hoàng đế hài lòng với câu trả lời của nàng.

Đoạn lương đệ trở về chỗ ngồi, nàng lạnh lùng nhìn Cảnh trắc phi và Tiêu trắc phi trên sân khấu, trong lòng không ngừng cầu nguyện, cầu cho hai người này biểu diễn xảy ra sai sót.

Một cung nữ đi ngang đã vô tình làm đổ ly rượu lên người Đoạn lương đệ.

Cung nữ vội vàng quỳ xuống nhận lỗi.

Đoạn lương đệ rất khó chịu, nhưng xung quanh còn rất nhiều người, nàng không thể tức giận, chỉ có thể trừng mắt với cung nữ.

Tần lương đệ khuyên “Bây giờ không có người chú ý, mau đi thay y phục đi.”

Y phục dính đầy rượu, còn bám mùi rượu, thật sự không thể mặc được nữa.

Đoạn lương đệ đành đứng dậy, dẫn Nghinh Hương vòng qua đám người, lặng lẽ đi lên lầu.

Trên lầu có phòng cho phi tần thay y phục.

……

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề đi về phía sân khấu, mày không khỏi cau lại.

Với tính cách của Tiêu Hề Hề, dù người khác nói nàng chơi không tốt, nàng có lẽ sẽ không để tâm.

Nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn không muốn nàng rơi vào tình huống xấu hổ đó.

Trong lòng hắn nghĩ làm sao để giải vây cho nàng.

Vì Tiêu Hề Hề cần chuẩn bị nhạc cụ, tránh để mọi người chờ đợi lâu, nên người khác biểu diễn một điệu múa trước.

Tiêu Hề Hề chạy đến chỗ nhạc sư mượn nhạc cụ.

Vì khoảng cách quá xa, Cảnh trắc phi nghe không rõ Tiêu Hề Hề nói gì, chỉ thấy sắc mặt các nhạc sư trở nên kỳ quái sau khi nghe Tiêu trắc phi nói xong.

Một nhạc sư phái người quay về phường Ti Giáo.

Chẳng mấy chốc người đó mang đến một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật.

Nhạc sư đưa chiếc hộp cho Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề mở hộp, lấy ra chiếc kèn bầu tinh xảo.

Cảnh trắc phi sửng sốt "Đây là kèn sona mà muội nói sao?"

Tiêu Hề Hề nói phải đó.

"Nhưng nó không phải là kèn bầu sao?"

Dù Cảnh trắc phi chưa từng thổi kèn bầu nhưng nàng từng xem người khác thổi nó.

Trước đây trong nhà có đám tang, có người gần đó thổi kèn bầu, âm thanh quả thật rất là …!

Tiêu Hề Hề "Sona là tên gọi khác của kèn bầu."

Cảnh trắc phi "……"

Nàng chợt có chút hoảng.

Cổ cầm làm sao hợp tấu với kèn bầu?

Chuyện này chẳng phải rất buồn cười sao?

Tiêu trắc phi mất mặt thì thôi, nhưng Cảnh trắc phi không muốn mất mặt cùng.

Nhưng Hoàng đế đã mở lời, mọi người đang nhìn họ, Cảnh trắc phi không còn đường lui.

Cảnh trắc phi đành cố gắng trấn tĩnh lại, hỏi "Muội định thổi bài gì?"

Tiêu Hề Hề tùy ý nói "Tùy cô."

"Vậy chọn 'Cô Sơn Nguyệt'?"

Tiêu Hề Hề nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc "Ta chưa học khúc nhạc này, nhưng ta có thể thử."

Cảnh trắc phi thầm nghĩ, nữ nhân này đúng là không biết trời cao đất dày!

Độ khó của 'Cô Sơn Nguyệt' thì ai cũng biết, Tiêu trắc phi còn muốn vừa học vừa diễn, đúng là tìm đường chết!

Chẳng qua càng tốt, lát nữa Tiêu trắc phi diễn không tốt, người mất mặt sẽ là nàng ta.

Điệu múa trên sân khấu đã kết thúc.

Tiêu trắc phi và Cảnh trắc phi cầm nhạc cụ của mình bước lên sân khấu.

Khi mọi người thấy kèn bầu mà Tiêu trắc phi cầm trên tay, nét mặt trở nên khá kỳ lạ.

Trong cung thường tổ chức yến tiệc, nhưng chưa từng có ai biểu diễn kèn bầu.

Tối nay là một tiền lệ.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần gần đây luôn trốn tránh Thái tử,

không dám gặp hắn, bây giờ thấy Trắc phi của hắn biểu diễn kèn bầu, tức thì trở nên phấn khích.

Lạc Dạ Thần quay sang nhìn Thái tử, cố ý cười với giọng điệu châm chọc.

“Ta không biết trong Đông cung lại có người biết thổi kèn bầu, không hổ là nữ nhân của Thái tử, tài nghệ này quả thật rất tuyệt!”

So với nhạc cụ tao nhã như cổ cầm, kèn bầu không thể so sánh được.

Chỉ có dân chúng khi tổ chức đám cưới đám ma mới thổi kèn bầu, bình thường ai lại thổi mấy thứ này?

Đại tộc thế gia càng không chạm vào một thứ như vậy.

Bây giờ Trắc phi của Thái tử lại thổi kèn bầu trong tiệc Trung thu, quả thật làm người khác cười chết mất!

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “So với hành động đeo mận gai nhận tội của huynh, thổi kèn bầu chẳng là gì cả.”

Lạc Dạ Thần “……”

Y khó lắm mới quên được sự sỉ nhục khi đeo mận gai nhận tội, thế mà bị Thái tử nhắc lại!

A A A A A A!!!!!

Y thật sự muốn gi.ết chết tên Thái tử độc miệng này!

Y hậm hực xoay người, nhìn chằm chằm hai nữ nhân trên sân khấu, hy vọng các nàng phá hỏng tiết mục, làm Thái tử mất mặt!

Trên sân khấu.

Cảnh trắc phi đã ngồi xuống cạnh cổ cầm.

Nàng giơ hai tay, đặt những ngón tay mảnh mai của mình lên dây đàn.

Nàng nhìn lên Tiêu trắc phi đang đứng bên cạnh.

“Muội muội chuẩn bị xong chưa?”

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời “Trước đây ta chưa từng nghe khúc nhạc này, vừa nãy cô gảy là lần đầu tiên ta nghe, ta không quen khúc nhạc này lắm, cô gảy trước đi.”

Cảnh trắc phi khẽ mỉm cười “Được.”

Một khúc nhạc khó như vậy, Tiêu trắc phi nghe một lần là học được, vốn chỉ là chuyện viển vông!

Xem ra tối nay Tiêu trắc phi nhất định sẽ mất mặt!

Cảnh trắc phi cố nén sự hả hê trong lòng, điều chỉnh lại tâm trạng, nhẹ nhàng chạm vào dây đàn, tiếng đàn êm tai vang lên.

Vẫn là khúc ‘Cô Sơn Nguyệt’ vừa rồi.

Giai điệu du dương vang lên trong Bích Quế các.

Mọi người đều bị cuốn hút.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc lắng nghe.

Nàng cái gì cũng không giỏi, nhưng trong phương diện âm luật cũng không tệ lắm, khi ở trên núi, Tam sư huynh dạy nàng học kèn bầu, mỗi một khúc nhạc nàng nghe một lần là có thể học được.

Tam sư huynh cũng đùa với nàng, sau này nếu nàng không sống qua ngày nổi nữa, thì có thể dựng một sạp bán nghệ, dựa vào khả năng thổi kèn bầu của nàng có thể lừa được rất nhiều tiền thưởng.

Tiêu Hề Hề đại khái hình dung ra giai điệu của ‘Cô Sơn Nguyệt’, trong lòng nàng dần có tự tin.

Nàng giơ kèn bầu lên thổi mạnh.

Một âm thanh cao vút đột nhiên vang lên!

Cảnh trắc phi bị tiếng kèn đột ngột làm hai tay run lên, khiến tiếng đàn lạc điệu.

Chương 294: Thần thiếp chỉ đành chết đi cho xong

Cái tên nói lên tất cả, giai điệu của ‘Cô Sơn Nguyệt’ khá buồn.

Nhưng vì đêm nay là tiệc Trung thu, Cảnh trắc phi không muốn phá hỏng bầu không khí đoàn tụ vui vẻ nên đã đặc biệt điều chỉnh giai điệu để âm thanh du dương trầm bổng hơn.

Còn nỗi buồn trong bài hát đã bị nàng gạt đi hết.

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều như Cảnh trắc phi, nàng muốn thổi sao thì cứ thổi như vậy.

Tiếng kèn bầu cao vút, trong trẻo lên xuống, có cảm giác rát bỏng, diễn tả sinh động nỗi buồn của ‘Cô Sơn Nguyệt’.

Tiếng đàn của Cảnh trắc phi bị tiếng kèn bầu của nàng ngắt quãng mấy lần.

Tiếng cổ cầm du dương trầm bổng ban đầu cứ ngắt quãng, thậm chí bắt đầu lạc điệu, ngày càng trở nên khó nghe.

Cảnh trắc phi hoảng loạn vô cùng.

Nàng cố hết sức tìm lại giai điệu ban đầu.

Nhưng tiếng kèn bầu như ma âm bên tai khiến suy nghĩ của nàng rối bời, không thể bình tĩnh gảy đàn.

Đến khi khúc nhạc kết thúc, Cảnh trắc phi vẫn không tìm được giai điệu của mình.

Tiêu Hề Hề bỏ kèn xuống, từ từ thở ra, cảm thấy mình đã làm

rất tốt.

Nàng vô thức nhìn về phía Thái tử.

Thái tử vừa hay cũng đang nhìn nàng.

Ánh mắt hai người gặp nhau.

Thái tử nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười mang hàm ý tán thưởng.

Thấy vậy, Tiêu Hề Hề cười càng vui vẻ hơn.

Cảnh trắc phi đứng lên, tay chân có hơi rụng rời.

Đến bây giờ, tiếng kèn bầu vẫn còn đọng lại trong đầu nàng.

Mọi người vẫn đắm chìm trong nỗi buồn do tiếng kèn bầu mang lại, Bích Quế các an tĩnh một lúc.

Hồi lâu sau, Hoàng đế khẽ thở dài "Tiêu trắc phi thổi rất hay, lột tả hết nỗi buồn của 'Cô Sơn Nguyệt', trẫm không ngờ kèn bầu lại có thể được thổi hay đến vậy, Tiêu trắc phi cho trẫm mở mang tầm nhìn rồi, nhất định phải thưởng!"

Hoàng đế mở lời, các hoàng tử và phi tần tự nhiên cũng khen theo.

Chỉ có Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần không nói gì, sắc mặt vô cùng xấu.

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng hành lễ "Đa tạ bệ hạ khen thưởng."

Nàng trả kèn bầu cho nhạc sư.

Nhạc sư lại nói "Nương nương thổi kèn rất hay, kèn này xin tặng cho nương nương, mong nương nương đừng chê."

Kèn bầu này được chế tác rất tốt, Tiêu Hề Hề khá thích nó, nàng cười nói "Cảm ơn."

Nàng cầm kèn bầu trở lại chỗ ngồi của mình.

Cảnh trắc phi biết biểu hiện vừa rồi của mình rất tệ, vội vàng hành lễ với Hoàng đế rồi cúi đầu quay về.

Nàng không dám nhìn những phản ứng xung quanh, nàng đi thẳng đến chỗ của mình ngồi xuống.

Tiêu Hề Hề đưa kèn bầu cho Bảo Cầm giữ.

Bảo Cầm nhỏ giọng nói "Vừa rồi nương nương biểu diễn rất hay."

Tiêu Hề Hề tự hào nói "Ta cũng nghĩ vậy!"

Cảnh trắc phi ngồi bên cạnh nghe vậy, tâm trạng vốn không tốt lại càng thêm u ám.

Nàng vốn muốn làm Tiêu trắc phi xấu mặt trước mọi người, nào ngờ cuối cùng người xấu mặt lại là mình.

Nàng vừa tức vừa hận.

Đều là lỗi của Đoạn lương đệ, cứ bắt nàng hợp tấu với Tiêu trắc phi!

Lại càng trách Tiêu trắc phi, thổi gì không được, cứ phải thổi kèn bầu!

Tối nay Cảnh trắc phi ghi hận hết lên người Tiêu trắc phi và Đoạn lương đệ.

Lý trắc phi bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

"Cảnh muội muội, vừa rồi Đoạn lương đệ không cẩn thận làm bẩn y phục, muội ấy lên lầu thay y phục, mà lâu rồi vẫn chưa quay lại. Ta sợ muội ấy xảy ra chuyện, bình thường muội có quan hệ tốt với muội ấy, hay là muội lên lầu xem thử đi?"

Cảnh trắc phi lại nở nụ cười đoan trang độ lượng "Chỉ thay y phục thôi, có thể xảy ra chuyện gì? Vừa nãy Đoạn muội muội biểu diễn múa, có lẽ là mệt muốn lên lầu nghỉ ngơi một lát, hẳn là không có chuyện gì đâu."

Nàng vừa dứt lời, Nghinh Hương vội đi tới cạnh Thái tử, nhỏ giọng nói mấy câu.

Sắc mặt Thái tử hơi thay đổi.

Hắn đứng dậy sải bước lên lầu.

Trên sân khấu bắt đầu một tiết mục mới, lần này hát hí khúc, giọng í a nghe rất hay.

Có người chú ý tới động tĩnh của Thái tử, nhưng ba đại lão trên ghế chính vẫn ở đó, những người khác không dám hành động thiếu suy nghĩ, bèn để cung nữ thái giám bên người đi theo xem chuyện gì xảy ra.

Cảnh trắc phi nhìn bóng lưng của Thái tử đi xa, lộ ra vẻ mặt suy tư.

Nàng quay đầu nhìn Tiêu trắc phi đang ăn bên cạnh, trầm giọng nói.

"Trên lầu hình như xảy ra chuyện, Thái tử đã lên đó rồi, có muốn lên xem một chút không?"

Tiêu Hề Hề không ngẩng đầu nói "Ta không đi."

Cảnh trắc phi "Tại sao không đi? Muội không muốn biết trên lầu xảy ra chuyện gì sao?"

Tiêu Hề Hề "Ta không muốn biết."

Cảnh trắc phi "……"

Tâm tư nữ nhân này thật kín kẽ, không lộ ra chút sơ hở nào.

Cảnh trắc phi hết cách, đành quay đầu nhìn những người khác.

Lý trắc phi thỉnh thoảng nhìn về phía cầu thang, hiển nhiên tò mò động tĩnh trên lầu.

Bạch trắc phi và Tần lương đệ vững như Thái Sơn, dường như không quan tâm chuyện gì, uống trà thì uống trà, xem kịch thì xem kịch, hoàn toàn không có ý định lên lầu.

Cuối cùng, Lý trắc phi vẫn nhịn không được, lấy cớ đi hít thở không khí, dẫn Thải Vân lên lầu.

Nàng muốn xem Đoạn lương đệ có phải xảy ra chuyện gì không?

Trong phòng thay y phục trên lầu.

Đoạn lương đệ y phục xốc xếch ngồi trên đất, khóc rống lên.

Trên đất còn có một nam nhân bị đánh bất tỉnh.

Nam nhân đó mặc y phục thị vệ, nhìn quân phục hẳn là người của Cấm quân.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm đứng bên cạnh.

Thường công công và Mặc Họa đứng phía sau, hai người cúi đầu, tận tâm làm nền.

Nghinh Hương quỳ bên cạnh Đoạn lương đệ, gấp gáp nói.

“Điện hạ, vừa rồi nô tỳ đi theo tiểu chủ tới đây thay y phục, lúc vào đây trong phòng không có ai, nhưng lúc tiểu chủ cởi y phục, đột nhiên từ trong góc xuất hiện một nam nhân. Nô tỳ và tiểu chủ sợ hãi, gọi mấy lần cũng không có ai tới giúp, trong lúc gấp gáp đành phải dùng bình hoa đánh ngất gã.”

“Nam nhân này nhất định đã có âm mưu từ trước, muốn mưu hại tiểu chủ, xin Điện hạ hãy làm chủ cho tiểu chủ!”

Nói xong, Nghinh Hương bắt đầu dập đầu.

Đoạn lương đệ òa khóc "Thần thiếp trong sạch, nhưng thần thiếp cũng biết chuyện này không thể nói rõ ràng, thanh danh của thần thiếp đã bị hủy hoại, thần thiếp không còn mặt mũi sống tiếp, thần thiếp chỉ đành chết đi cho xong!"

Nàng giơ tay rút trâm cài trên tóc, như thể định cắt cổ.

Nghinh Hương lao tới, giữ chặt tay nàng, ngăn nàng tự tử.

"Tiểu chủ, người bị kẻ khác hãm hại, Điện hạ anh minh thần võ, nhất định sẽ tra ra chân tướng, trả lại trong sạch cho người, người đừng nghĩ quẩn!"

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Mặc Họa.

Mặc Họa hiểu, bước tới giật lấy trâm cài trên tay Đoạn lương đệ.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Đừng ồn nữa, chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng, hai người chỉnh trang mình cho tốt, không được tiết lộ chuyện tối nay ra ngoài."94

Đoạn lương đệ nghe vậy, như được đại xá, cơ thể căng thẳng cũng thả lỏng ra.

Nàng biết nàng đã bảo toàn được một mạng.

Đột nhiên, giọng của Lý trắc phi vang lên ngoài cửa.

"Các người dựa vào đâu cản ta?"

Chương 295: Không phải ta!

Hai tiểu thái giám canh cửa phòng thay y phục, chặn không cho Lý trắc phi vào.

Sắc mặt Lý trắc phi không vui "Hai tên cẩu nô tài các ngươi, dựa vào đâu cản ta?"

Hai tiểu thái giám trong lòng than khổ.

Dù là Thái tử hay Lý trắc phi, bọn họ đều không thể đắc tội.

Một tiểu thái giám hành lễ với Lý trắc phi, nịnh nọt cười nói.

"Hồi bẩm nương nương, không phải nô tài không muốn cho người vào, là Thái tử Điện hạ ra lệnh cấm người ngoài vào, nếu nô tài tự ý cho người vào, khiến Thái tử không vui, cuối cùng mọi người đều phải chịu tội, mong nương nương lượng thứ."

Vì kiêng kị Thái tử nên Lý trắc phi mới không dám xông vào.

Nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, nàng càng chắc chắn Đoạn lương đệ đã xảy ra chuyện.

Chỉ là không biết chuyện gì đang xảy ra?

Lý trắc phi hơi hất cằm "Vậy ngươi vào bẩm với Thái tử Điện hạ, nói ta có chuyện cầu kiến."

"Vâng."

Một tiểu thái giám mở cửa bước vào trong.

Cửa vừa mở, Lý trắc phi thò đầu nhìn vào trong phòng.

Đáng tiếc trước cửa có một bức bình phong, che chắn hoàn toàn cảnh tượng trong phòng, Lý trắc phi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy mấy bóng người lờ mờ qua bức bình phong.

Chẳng mấy chốc cánh cửa đã đóng lại.

Lý trắc phi chỉ đành dời ánh mắt, kiên nhẫn chờ ở cửa.

Cách đó không xa, mấy cung nữ thái giám đang nhìn về phía này, muốn biết nơi này xảy ra chuyện gì.

Trong phòng.

Nghe tiểu thái giám bẩm báo, nét mặt của Thái tử vẫn không có biểu cảm gì, làm người khác nhìn không ra rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

Đoạn lương đệ trong thời gian ngắn đã nghĩ rất nhiều.

Nàng biết mình bị người khác gài bẫy.

Cung nữ vô ý làm đổ rượu lên người nàng, nam nhân xa lạ đột nhiên xuất hiện trong phòng thay y phục, đều được sắp đặt trước, muốn hủy hoại trong sạch của nàng.

Tuy nàng và Nghinh Hương đánh gục nam nhân, giữ mình trong sạch, nhưng nàng biết chuyện này sẽ trở thành nút thắt trong lòng Thái tử, dù Thái tử nhân hậu không xử lý nàng, sau này nàng cũng sẽ không được sủng ái nữa.

Nghĩ đến đây, oán hận trong lòng Đoạn lương đệ không ngừng dâng trào.

Người âm mưu hại nàng nhất định là một nữ nhân ở Đông cung!

Lúc này Đoạn lương đệ nghe báo Lý trắc phi tới, trong lòng chợt nghĩ, chẳng lẽ là Lý trắc phi làm?

Nhất định là nàng ta!

Chắc chắn là do Lý trắc phi sắp đặt mọi chuyện, cuối cùng xuất hiện vào thời khắc quan trọng, giả vờ như vô tình phát hiện ra chuyện mình thông dâm với nam nhân khác, rồi cố ý làm ầm ĩ mọi chuyện, như vậy, dù nàng nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch nữa!

Đoạn lương đệ càng nghĩ càng hận, đỏ mắt nói "Điện hạ, Lý trắc phi sớm không tới muộn không tới, cứ lại tới ngay lúc này, thời gian quá trùng hợp rồi."

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nhìn nàng "Nàng nghi ngờ Lý trắc phi?"

"Thần thiếp cảm thấy thời điểm nàng ta xuất hiện quá đáng ngờ, sự thật thế nào, mong Điện hạ giúp thần thiếp điều tra rõ ràng."

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng nghi ngờ, thì để nàng ta vào đối chất."

Tiểu thái giám mở cửa, ra hiệu cho Lý trắc phi có thể vào.

Lý trắc phi dẫn Thải Vân bước vào.

Các nàng đi vòng ra sau bức bình phong, cuối cùng đã nhìn rõ cảnh tượng.

Lý trắc phi gần như lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không kịp nghĩ ngợi, nàng buột miệng nói "Không phải ta!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Tại sao không phải nàng?"

Lý trắc phi biết lần này nàng gặp rắc rối lớn rồi.

Nàng thầm hối hận, sao lại đến góp vui làm gì? Giờ thì hay

rồi, kịch vui xem không được, ngược lại tự nhảy xuống hố.

Lý trắc phi cố gắng biện giải "Thần thiếp thật sự không biết gì hết, thần thiếp đến đây là vì thấy Điện hạ đi lên lầu, nhất thời tò mò, muốn biết trên lầu xảy ra chuyện gì nên lên xem một chút."

Đoạn lương đệ rơm rớm nước mắt hỏi "Nhiều người nhìn thấy Thái tử lên lầu như vậy, vì sao không ai tò mò, chỉ có mình ngươi tò mò?"

Lý trắc phi bĩu môi "Sao ta biết được? Có lẽ do ta xui xẻo."

Đoạn lương đệ cảm thấy Lý trắc phi chỉ đang ngụy biện.

Lý trắc phi thấy mình rất oan.

Hai người bắt đầu cãi nhau.

Đoạn lương đệ "Nhất định là ngươi cố ý hãm hại ta, ngươi đố kị ta được sủng ái, muốn gài bẫy hủy hoại ta!"

Lý trắc phi "Được Thái tử sủng ái không chỉ có mình ngươi, tại sao ta phải hãm hại ngươi? Ta ghét Bạch trắc phi và Tiêu trắc phi hơn cả ngươi, ta muốn hại thì sẽ hại hai người đó trước!"

Đoạn lương đệ "Ngươi ăn nói vô lý!"

Lý trắc phi "Ngươi vô cớ gây chuyện!"

……

Lạc Thanh Hàn "Câm miệng!"

Đoạn lương đệ và Lý trắc phi thấy sắc mặt Thái tử không tốt lắm, các nàng sợ hắn nổi giận, vội vàng ngậm miệng.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Từ hôm nay Đoạn lương đệ bị cấm túc, không có lệnh của ta, không được phép rời Ninh Vũ

uyển một bước.”

Sắc mặt Đoạn lương đệ tái nhợt, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lý trắc phi đắc ý cười.

Lúc này, nàng nghe Thái tử nói tiếp.

“Lý trắc phi về điện Kim Phong tiếp tục chép kinh, lần trước một trăm lần kinh Pháp Hoa không làm nàng an phận được thì lần này chép hai trăm lần.”

Nụ cười trên mặt Lý trắc phi cứng lại.

Nàng khó lắm mới thoát khỏi cơn ác mộng chép kinh!

Nàng thà đến am Tử Vân hối lỗi một thời gian, cũng không muốn chép kinh đâu!

Chép kinh quả thật không phải là việc con người làm!

Lý trắc phi muốn khóc “Điện hạ, thần thiếp bị oan thật mà! Thần thiếp chỉ tình cờ xuất hiện ở đây thôi, xin người tha cho thần thiếp!”

Lạc Thanh Hàn “Vì ta biết nàng bị oan nên mới không xuống tay tàn nhẫn, nếu không nàng cho rằng chỉ chép kinh là mọi chuyện qua hết sao? Hai trăm lần chép kinh này là cho nàng một bài học, sau này đừng đến góp vui lung tung, cẩn thận rước họa vào thân.”

Lý trắc phi nhịn không được nữa, khóc rống lên.

Nàng sai rồi!

Nàng không nên đến góp vui!

Nếu nàng không đến góp vui thì đã không vướng vào rắc rối này!

Nếu nàng không dính vào rắc rối này thì đã không bị phạt chép kinh Pháp Hoa hai trăm lần!

Số nàng khổ quá hu hu hu!

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Tạm thời không được để lộ chuyện này, những chuyện khác ta tự có tính toán."

Đoạn lương đệ và Lý trắc phi chỉ đành ấm ức đồng ý.

"Vâng."

Lạc Thanh Hàn "Mặc Họa, ngươi gọi người chuyển nam nhân này ra ngoài, đừng để ai phát hiện."

Mặc Họa cung kính đáp "Vâng."

Lạc Thanh Hàn dẫn Thường công công rời phòng thay y phục.

Hai tiểu thái giám canh cửa lập tức quỳ xuống hành lễ.

Lạc Thanh Hàn chú ý đến những người đang nhìn về phía này cách đó không xa, nhỏ giọng ra lệnh.

"Thường Hỉ, ngươi qua đó đuổi những người đó đi."

"Vâng."

Thường công công đi tới trước mặt các cung nữ thái giám, cũng không biết nói gì, các cung nữ thái giám nghe xong đều rất sợ hãi, không dám ở lại nữa, vội vàng bỏ chạy.

Lúc này Lạc Thanh Hàn mới chậm rãi xuống lầu, trở lại chỗ ngồi của mình.

Chương 296: Điều ước

Không lâu sau, Mặc Họa và hai tiểu thái giám bưng một hộp gỗ lớn xuống cầu thang, Lý trắc phi và Đoạn lương đệ theo sau, hai người lặng lẽ đi cửa sau rời Bích Quế các.

Cảnh trắc phi chú ý tới chuyện này, dần dần chìm vào suy nghĩ.

Biểu diễn trên sân khấu kết thúc cũng đến phần cuối cùng của bữa tiệc, thả đèn.

Thái hậu tuổi đã cao, sớm đã rời đi, về cung Trường Lạc nghỉ ngơi.

Tần hoàng hậu không phải người thích náo nhiệt, cũng không có hứng thú với mấy chuyện thả đèn, bà tìm cớ trở về điện Tiêu Phòng.

Mọi người theo Hoàng đế đến bờ sông Ngự.

Bên sông sớm đã có người chuẩn bị đèn lồng.

Các phi tần ăn mặc đẹp đẽ vây quanh Hoàng đế, muốn nhờ ông đề chữ lên đèn lồng của mình.

Tối nay tâm tình Hoàng đế rất tốt, vui vẻ dỗ những nữ nhân này.

Ông đề chữ cho đèn lồng của từng phi tần.

Bạch trắc phi và Tần lương đệ cũng cầm đèn lồng trong tay đi tìm Thái tử, muốn nhờ hắn đề giúp vài chữ.

Lạc Thanh Hàn "Các nàng không biết viết à?"

Bạch trắc phi nhẹ giọng nói "Chữ của thần thiếp không đẹp bằng chữ của Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn "Tự biết chữ của mình không đẹp, bình thường sao không luyện viết nhiều hơn?"

Bạch trắc phi "……"

Nàng nghẹn họng không trả lời được, nét mặt hơi ngượng ngùng.

Nàng chỉ muốn nhân cơ hội đến gần Thái tử, sao lại bị dạy dỗ chứ?

Phát triển này có phải hơi có vấn đề không?

Tần lương đệ mím môi dưới, cố gắng làm cho mình trông đáng thương hơn "Điện hạ, tổ mẫu của thần thiếp gần đây sức khỏe không tốt, thần thiếp muốn thả đèn cầu phúc cho tổ mẫu. Người là Thái tử, chữ người viết chắc chắn sẽ được ông trời ưu ái, người có thể giúp thần thiếp viết câu chúc phúc được không? Thần thiếp không cần nhiều, chỉ cần một câu là được, xin người đó."

Bạch trắc phi không khỏi nhìn nàng, ánh mắt không mấy thiện cảm.

Nữ nhân này vì để có được đồng cảm đến cả tổ mẫu cũng kéo vào, đúng là mặt dày!

Tần lương đệ giả như không thấy ánh mắt của Bạch trắc phi, nàng vẫn mong đợi nhìn Thái tử, trong mắt tràn đầy cầu xin.

Đứng trước một đại mỹ nhân như vậy, lại dùng tư thế đáng thương cầu xin, chắc hẳn bất kỳ nam nhân nào cũng sẽ mềm lòng.

Đáng tiếc, nàng đụng phải một móng heo không cảm xúc như

Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn "Nếu tổ mẫu của nàng bị bệnh thì nên mời đại phu chữa trị, nếu thả đèn có thể chữa mọi bệnh tật, vậy thì cần đại phu làm gì?"

Tần lương đệ nghẹn họng.

Nàng không bỏ cuộc, bất đắc dĩ nói "Người nhà đã mời đại phu đến khám cho tổ mẫu, tiếc là bệnh của tổ mẫu không thuyên giảm, thần thiếp cũng hết cách, chỉ có thể cầu xin ông trời."

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng nên đi cầu xin phụ hoàng đề chữ cho đèn lồng, phụ hoàng mới là chân long thiên tử, vận khí của phụ hoàng hơn ta rất nhiều, cầu xin phụ hoàng có tác dụng hơn ta."

Tần lương đệ lúng túng nói "Bên cạnh bệ hạ nhiều người như vậy, thần thiếp làm sao chen vào?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, ngược lại hỏi "Đó là chuyện của nàng, liên quan gì đến ta?"

Tần lương đệ "……"

Nàng ấm ức rất muốn khóc, nhưng xung quanh nhiều người, nàng khóc lúc này, Thái tử chỉ càng ghét nàng hơn, người khác sẽ nhân cơ hội xem trò cười của nàng.

Nàng đành hít một hơi thật sâu, cố kìm nén ấm ức trong lòng.

Bạch trắc phi thấy vậy, tâm trạng tồi tệ ban đầu cũng tốt lên một chút.

Xem ra Thái tử không chỉ thờ ơ với nàng, mà đối với các phi tần khác cũng thế.

Lạc Thanh Hàn quét mắt nhìn xung quanh, tìm thấy bóng dáng của Tiêu Hề Hề.

Lúc này Tiêu Hề Hề đang ngồi xổm bên bờ sông, cúi đầu viết chữ lên đèn lồng.

Nàng nghiêm túc viết đến mức không nhận ra phía sau mình có người đang tiến đến.

Cho đến khi giọng của Lạc Thanh Hàn vang lên sau lưng —

"Nàng đang viết gì vậy?"

Tiêu Hề Hề dừng lại, quay sang nhìn hắn, sau đó giơ đèn lồng trong tay lên "Người tự xem đi."

Lạc Thanh Hàn cầm đèn lồng, trên đó viết dày đặc hàng chữ nhỏ, nội dung đại khái như:

Cầu heo nái ở hậu viện sớm đẻ con.

Cầu đám gà con mau lớn.

Cầu các loại rau mới trồng sẽ sớm đơm hoa kết trái.

Cầu Bảo Cầm có thể nghiên cứu nhiều món ngon hơn.

……

Lạc Thanh Hàn đọc xong toàn bộ nội dung, sắc mặt hơi âm trầm "Tại sao không có nội dung liên quan đến ta?"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Lẽ nào Điện hạ cũng có điều ước à? Người có thể chọn một đèn lồng rồi viết điều ước của mình lên đó mà."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Nàng có nhiều điều ước như vậy, nhưng không có điều nào liên quan đến ta?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ.

"Có một điều ước liên quan đến người, chính là nhiệm vụ đó,

nhưng loại chuyện đó không thể viết lên đèn lồng, lỡ người khác nhìn thấy thì sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ngoại trừ chuyện đó, nàng không có điều ước nào muốn ta thực hiện sao?"

Tiêu Hề Hề lại nghĩ "Thần thiếp muốn cùng người dạo chợ đêm lần nữa, đây có được tính là điều ước không?"

Lạc Thanh Hàn nghiến răng thốt ra một chữ.

"Tính."

Nữ nhân này suy nghĩ cả buổi trời, mà chỉ nghĩ đến việc dạo chợ đêm với hắn.

Đừng tưởng hắn không biết, nàng chỉ muốn dạo chợ đêm ăn vặt, không phải hẹn hò với hắn!

Lạc Thanh Hàn vô cảm đặt đèn lồng vào tay Tiêu Hề Hề, bảo nàng viết thêm điều ước này.

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn nghe lời.

Lạc Thanh Hàn "Nàng còn điều ước nào khác không?"

"Cái khác hả … thần thiếp muốn rừng tre sau hậu viện!"

"Không được viết điều ước này."

Tiêu Hề Hề hậm hực "Bủn xỉn."

Chỉ một đèn lồng nhỏ bị nàng viết đầy chữ.

Nàng nhìn trái nhìn phải, phát hiện không còn chỗ để viết, nên đành từ bỏ.

Nàng tò mò hỏi "Điện hạ, người không muốn thả đèn sao?"

Lạc Thanh Hàn "Không có hứng thú."

Tiêu Hề Hề “Hôm nay là tết Trung thu, người cũng thả một cái đi, thả cho vui cũng được.”

Lạc Thanh Hàn cảm thấy thả đèn không có gì vui, nhưng hắn vẫn bảo Thường công công mang đèn lồng mới tới.

Thấy Thái tử không muốn viết, Tiêu Hề Hề chủ động cầm đèn lồng của hắn.

“Thần thiếp giúp người viết.”

Lạc Thanh Hàn không từ chối.

Hắn cúi đầu cụp mắt xuống, nhìn Tiêu Hề Hề ngồi xổm trên đất chăm chú viết chữ, chữ của nàng không tính là đẹp, từng chữ tròn trịa, giống như nàng, nhìn hơi đáng yêu.

Tiêu Hề Hề viết xong rất nhanh.

Nàng giơ cao đèn lồng trước mặt hắn như dâng báu vật.

“Điện hạ xem, đây là điều ước của thần thiếp viết cho người, người có thích không?”

Lạc Thanh Hàn nhìn hai dòng chữ trên đèn lồng —

Cầu mong dân chúng thiên hạ an cư lạc nghiệp.

Cầu mong Thái tử Điện hạ phúc thọ an khang.

Lạc Thanh Hàn “Nếu nàng viết điều ước cho ta, tại sao lại viết Thái tử Điện hạ? Có ai tự gọi mình là Thái tử Điện hạ đâu chứ?”

Tiêu Hề Hề “Thế này nhìn đều hơn mà, nếu người không thích, thần thiếp viết cái khác cho người.”

“Không cần, cứ lấy cái này.”

Chương 297: Đánh lén

Lạc Thanh Hàn cúi người, thả đèn lồng trong tay xuống sông.

Tiêu Hề Hề cũng thả đèn lồng của mình.

Hai chiếc đèn song song giống như hai người nhỏ bé nắm tay nhau, cùng nhau xuôi dòng trong đêm tối, lao vút về phương xa vô định.

Tiêu Hề Hề nhìn hai chiếc đèn phía xa, đầy mong đợi "Không biết chúng có thể trôi bao xa? Có thể trôi được ra biển không?"

Lạc Thanh Hàn "Vị trí sông Ngự ở cổng cung có một rào chắn, những chiếc đèn này sẽ bị hàng rào chặn lại, sau đó thị vệ vớt lên, xem nó như rác rồi vứt đi."

Tiêu Hề Hề "……"

Nhất thời không thấy lãng mạn nữa.

Nàng tức giận nói "Điện hạ bớt nói vài câu không được sao? Ít nhất cũng để thần thiếp mơ mộng một chút chứ."

Lạc Thanh Hàn "Mơ mộng chỉ là mơ mộng, con người sống vẫn phải thực tế một chút."

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, nếu nam nhân này sống ở hiện đại, thì làm cẩu độc thân cũng đáng đời, sẽ không có nữ nhân nào muốn yêu hắn.

Cam Phúc bước đến, cung kính hành lễ.

“Thái tử Điện hạ, Hoàng thượng mời người qua đó.”

Lạc Thanh Hàn nói với Tiêu Hề Hề “Ta đi một lát sẽ quay lại” sau đó đi về hướng Hoàng đế đang đứng.

Hoàng đế có đèn lồng của riêng mình.

Đó là chiếc đèn lồng hình con rồng khổng lồ, tinh xảo rực rỡ hơn tất cả những đèn lồng khác.

Hoàng đế gọi Thái tử qua đây, chỉ vì giúp ông thả đèn xuống sông.

Những người khác vây quanh xem.

Gió bên sông rất lớn, Tiêu Hề Hề thấy lạnh, cảm thấy ai đó đang đến gần mình.

Nàng còn tưởng là Bảo Cầm nên không quay đầu lại, rụt cổ nói.

“Bảo Cầm, đưa áo choàng cho ta.”

Mà nàng không thấy Bảo Cầm trả lời, ngược lại có một bàn tay lặng lẽ đặt lên lưng nàng.

Dùng sức đẩy thật mạnh!

Trước mặt là sông Ngự, dòng nước đen không thấy đáy.

Nếu rơi xuống, nhất định sẽ bị thương.

Nhưng mà ……

Bàn tay đó không thể đẩy Tiêu Hề Hề.

Bàn tay đó không cam lòng, dùng thêm sức.

Vẫn không thể đẩy Tiêu Hề Hề.

Lúc này, Tiêu Hề Hề đứng vững trên bờ sông như thể chân nàng mọc rễ cắm xuống đất.

Dù người phía sau đẩy thế nào, nàng vẫn không động đậy gì.

Tiêu Hề Hề cảm thấy người phía sau thật kỳ lạ.

Nàng quay đầu nhìn, thấy một tiểu thái giám mà nàng chưa từng gặp.

Tiểu thái giám vẫn liều mạng đẩy nàng, dùng luôn tay còn lại để tăng thêm sức, hai tay dùng lực muốn đẩy Tiêu Hề Hề xuống sông.

Mặt tiểu thái giám đỏ bừng vì dùng quá sức.

Giờ khắc này, tiểu thái giám cảm giác mình đẩy không phải một phi tần yếu ớt, mà là một ngọn núi nặng vô cùng.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ngươi đang làm gì vậy?"

Tiểu thái giám sững sờ, chết tiết, bị phát hiện rồi!

Tiểu thái giám lập tức rút lại bàn tay phạm tội, quay người muốn chạy.

Tiêu Hề Hề nắm lấy cổ áo tiểu thái giám trước "Ngươi chạy làm gì? Ngươi tên gì? Người của cung nào?"

Tiểu thái giám cố hết sức cũng không thể chạy được, nàng dùng tay nắm chặt cổ áo sau lưng của tiểu thái giám, hắn thật muốn khóc.

Tiêu trắc phi này rốt cuộc là chuyện gì thế?

Sao hắn dùng hết sức vẫn không đẩy được nàng ta?

Nàng ta giấu sắt trên người hả? Sao nặng quá vậy!

Tiểu thái giám cầu xin "Nương nương, nô tài biết sai rồi, nô tài

chỉ là nhất thời hồ đồ, không có ý hại người, xin người độ lượng tha cho nô tài lần này!”

Lúc này mọi người đều đang nhìn Hoàng đế và Thái tử thả đèn, không ai chú ý động tĩnh ở đây.

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, nàng thấy Triệu Hiền cách đó không xa.

Đằng sau Triệu Hiền là hơn mười Ngọc Lân vệ.

Tiêu Hề Hề kéo tiểu thái giám về phía Triệu Hiền.

Tiểu thái giám lúc này mới thật sự hoảng sợ, vừa giãy giụa vừa khóc lóc cầu xin.

Nhưng sức lực nhỏ nhoi của hắn đối với Tiêu trắc phi chẳng là gì, dù hắn có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Cuối cùng, hắn quyết tâm cắn lưỡi tự sát!

Tiêu Hề Hề không ngờ người này lại có tính khí quyết liệt như vậy, mới một chút đã cắn lưỡi tìm chết.

Nàng dừng lại, buông tay ra, mặc tiểu thái giám ngã xuống đất, che miệng đang chảy máu, thân thể không tự chủ co giật.

Triệu Hiền chú ý đến động tĩnh ở đây, cầm đao sải bước tới.

“Nương nương, có chuyện gì vậy?”

Tiêu Hề Hề chỉ tiểu thái giám vẫn còn bịt miệng đang chảy máu trên đất, nói “Người này vừa rồi đánh lén sau lưng ta, muốn đẩy ta xuống sông, bị ta phát hiện, muốn chạy nhưng chạy không được, dứt khoát tự sát luôn.”

Sắc mặt Triệu Hiền thay đổi, lập tức khom người, dùng sức cạy miệng tiểu thái giám.

Trên lưỡi quả thật có một vết thương lớn, nhưng vì tiểu thái

giám hơi yếu, không thể hoàn toàn cắn đứt lưỡi, có lẽ còn cứu được.

Triệu Hiền gọi hai Ngọc Lân vệ, khiêng tiểu thái giám đi chữa trị.

Triệu Hiền nhờ Tiêu trắc phi kể lại toàn bộ sự việc.

Tiêu Hề Hề kể tất cả những gì nàng biết.

Triệu Hiền trầm giọng nói "Mạt tướng đã rõ, chuyện này mạt tướng sẽ bẩm báo với Thái tử Điện hạ, giao cho Điện hạ định đoạt."

Tiêu Hề Hề "Ừm."

Bảo Cầm cầm áo choáng trên tay chạy tới.

Nàng thở hồng hộc, trán lấm tấm mồ hôi "Nương nương, người không sao chứ?"

Tiêu Hề Hề "Ta không sao, vừa nãy em đi đâu vậy?"

Bảo Cầm "Vừa rồi có cung nữ nói với nô tỳ, có người thấy một chiếc khăn tay bên đường, hình như là khăn tay của người. Nô tỳ nghĩ nếu người khác nhặt được mấy đồ dùng cá nhân như khăn tay thì rất phiền phức, nên nô tỳ vội chạy tới xem có phải khăn tay của người không, nếu phải thì lập tức nhặt về. Nhưng nô tỳ đi dọc con đường hồi lâu cũng không thấy chiếc khăn tay nào, sau đó nô tỳ thấy có gì đó không ổn, sợ là chiêu điệu hổ ly sơn, nên mới vội chạy về."

Nàng nhìn Tiêu trắc phi một lượt, thấy Tiêu trắc phi bình an vô sự liền thở phào nhẹ nhõm.

"Nương nương không sao là tốt rồi, vừa rồi làm nô tỳ lo lắng chết mất."

Tiêu Hề Hề không nói nàng biết chuyện của tiểu thái giám, sợ nàng lại lo lắng.

Lúc này Bảo Cầm mới chú ý tới Triệu Hiền đứng bên cạnh, vội hành lễ "Bái kiến Triệu tướng quân."

Triệu Hiền xua tay, nói không cần đa lễ.

Tiêu Hề Hề xoa xoa cánh tay "Mau khoác áo choàng cho ta, ở đây hơi lạnh."

Bảo Cầm giũ chiếc áo choàng, khoác lên người nàng, cẩn thận giúp nàng cài cúc áo.

Ở đằng xa, một chiếc đèn lồng hình rồng khổng lồ được đặt trên sông, dòng chữ 'Quốc thái dân an, Thiên tử vạn tuế' được viết trên đèn từ xa vẫn có thể thấy được.

Những chiếc đèn lồng chầm chậm xuôi theo dòng sông.

Xung quanh có người không ngừng lớn tiếng nói những lời cát tường.

Khung cảnh thật yên bình.

Có rất nhiều đèn lồng trôi trên sông, ánh nến yếu ớt lung lay trong gió đêm.

Những chiếc đèn lồng lớn nhỏ này tạo thành một con rồng ánh sáng thật dài, uốn lượn theo dòng nước.

Trời đêm trăng sáng, trên sông ánh đèn rực rỡ.

Lạc Thanh Hàn xuyên qua đám đông, chậm rãi đi về phía Tiêu Hề Hề.

Chương 298: Điện hạ lại nổi nóng rồi

Bạch trắc phi và Tần lương đệ vốn muốn đi theo Thái tử, lại thấy Thái tử đi thẳng về phía Tiêu trắc phi.

Hai người đồng loạt dừng lại, nhìn Thái tử tới trước mặt Tiêu trắc phi.

Hai người đứng đối diện nhau.

Tiêu trắc phi mặc áo choàng trắng bạc, đẹp đẽ đứng đó, giống như ngôi sao sáng nhất trong đêm.

Nàng ngẩng đầu để lộ khuôn mặt trắng trẻo bóng mịn.

Không biết Thái tử nói gì với nàng, nàng nở nụ cười rạng rỡ, trông rất vui vẻ.

Nàng chủ động kéo tay Thái tử đi về hướng xe ngựa.

Thái tử không giãy ra, để mặc nàng kéo.

Hai người dần dần đi xa.

Bạch trắc phi nắm chặt khăn lụa trong tay, móng tay dường như đâm xuyên qua khăn lụa.

Tần lương đệ cười như có như không nói "Tiêu trắc phi được sủng ái thật đấy."

Bạch trắc phi không nói gì, xoay người rời đi.

Tần lương đệ cũng không tức giận, thản nhiên nói với Ỷ Thúy.

“Chúng ta cũng về cung.”

“Vâng.”

Tiệc Trung thu tối nay đã kết thúc.

……

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ngồi xe ngựa về điện Thanh Ca.

Cỗ xe dừng lại trước cổng.

Tiêu Hề Hề mời Thái tử ngồi chờ một lúc, nàng vào bếp chuẩn bị.

Nàng phải chuẩn bị bữa khuya cho Thái tử.

Bảo Cầm cũng vào phòng bếp nhỏ giúp đỡ Tiêu trắc phi.

Lạc Thanh Hàn nghĩ hôm nay là tết Trung thu, hắn sai người tìm một số vật liệu, chuẩn bị làm một chiếc đèn lồng.

Lúc này, Triệu Hiền đứng ngoài cửa, hành lễ với Thái tử ngồi bên trong.

“Điện hạ, mạt tướng có chuyện bẩm báo.”

Lạc Thanh Hàn dùng gậy tre làm khung đèn, trả lời “Nói.”

Triệu Hiền bước vào, kể lại chuyện Tiêu trắc phi bị đánh lén, cuối cùng nói “Tiểu thái giám được đưa đi chữa trị, thái y nói đã giữ được mạng, nhưng lưỡi bị cắn nát, e là không nói được nữa.”

Không nói được thì không cho lời khai được.

Lạc Thanh Hàn “Đến Nội thị tỉnh điều tra tiểu thái giám này, xem thử là người của ai?”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn cầm khung đèn đã buộc chặt, xem xét một hồi thấy kích thước vừa phải, sau đó cầm giấy Tuyên phết hồ rồi cẩn thận dán.

Hắn thuận tiện hỏi “Nam nhân đột nhiên xuất hiện trong phòng thay y phục kia đã tỉnh chưa?”

Triệu Hiền thành thật trả lời “Gã đã tỉnh rồi, gã nói mình tên Lư Vận, là người của Cấm quân. Vì tối nay là tết Trung thu, gã uống nhiều mấy ly, choáng váng đầu óc, nhân lúc không ai chú ý bèn lẻn vào phòng thay y phục lười biếng. Không ngờ lại gặp Đoạn lương đệ ở đó, càng không ngờ Đoạn lương đệ ra tay mạnh như vậy, một phát đánh gã ngất đi.”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Lời nói dối này chỉ có con nít ba tuổi mới tin, tiếp tục nhốt lại, ngày mai ta sẽ xử lý.”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn lại hỏi “Cung nữ làm đổ rượu lên người Đoạn lương đệ đâu?”

Triệu Hiền “Cung nữ đó chết rồi, treo cổ tự tử.”

Lạc Thanh Hàn không nói nữa.

Hắn cẩn thận dán giấy lên đèn, để giấy dán khô nhanh hơn, hắn thắp một ngọn nến nhỏ bên trong đèn lồng.

Ánh nến chiếu xuyên qua giấy đèn lồng, phủ lên khuôn mặt tuấn tú của hắn một vầng sáng ấm áp.

Xác định Thái tử không còn lệnh nào khác, Triệu Hiền mới cáo lui.

Tiêu Hề Hề bưng khay tới, trên đó có hai bát mì gà nóng hổi.

Sợi mì được nấu trong nước dùng hầm gà, càng thêm đậm đà,

bên trên là một ít hành lá và một trứng chiên tròn.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên khi thấy đèn lồng trong tay hắn, rồi chú ý đến những vật liệu còn lại trên bàn.

“Đây là đèn lồng Điện hạ làm?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp “Ừ.”

Hắn giấu ngón tay vô tình bị một thanh tre cắt vào tay áo.

Hắn dửng dưng nói “Ta rảnh rỗi làm cho vui thôi, nếu nàng thích thì tặng nàng đó.”

Tiêu Hề Hề đặt khay lên bàn, cầm đèn lồng lên nhìn.

Đây là một chiếc đèn lồng tròn nhỏ rất bình thường, vì mới dán lên, giấy còn hơi ướt, hình như chưa khô hẳn.

Nàng cười híp mắt “Không ngờ Điện hạ còn có tài nghệ này, giỏi thật đó!”

Lạc Thanh Hàn rất dè dặt “Tài mọn mà thôi.”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp sẽ kêu người treo đèn lồng ở đầu giường, từ nay về sau, mỗi ngày mở mắt ra, thần thiếp đều có thể nhìn thấy chiếc đèn lồng này.”

Lạc Thanh Hàn nghĩ, mỗi khi nàng thấy chiếc đèn lồng này, nàng sẽ nghĩ đến hắn phải không?

Tiêu Hề Hề đưa chiếc đèn lồng cho Bảo Cầm, Bảo Cầm tự mình treo chiếc đèn lồng lên đầu giường trong phòng ngủ.

Tiêu Hề Hề gọi Thái tử ăn mì.

“Mau ăn mì đi, không ăn sẽ nở mất.”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn trứng chiên trong bát, sắc mặt không biểu cảm.

“Ta không muốn ăn trứng chiên, ta muốn ăn trứng luộc.”

Tiêu Hề Hề “Trứng chiên rất ngon!”

Lạc Thanh Hàn “Ta không ăn, lấy ra.”

Tiêu Hề Hề thì thầm “Điện hạ lại nổi nóng rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng nói gì?”

“Không … không có gì.”

Tiêu Hề Hề dùng đũa gắp trứng chiên bỏ vào bát của mình.

Nàng trở lại phòng bếp nhỏ, luộc một quả trứng và làm một dĩa dưa chuột xào.

Nàng bóc vỏ trứng luộc, đặt quả trứng trắng tinh vào trong bát của Thái tử, hỏi “Như vậy đã được chưa?”

Lạc Thanh Hàn miễn cưỡng chấp nhận trứng luộc.

Tiêu Hề Hề ngồi đối diện hắn, dùng đũa gắp trứng chiên, cắn một miếng lớn.

Trứng được chiên vàng hai mặt, ngon vô cùng!

Thái tử lại không thích ăn, không biết thưởng thức gì cả!

Tiêu Hề Hề nhanh chóng ăn hết hai trứng chiên trong bát, một tay cầm đũa, một tay cầm bát, hút như vũ bão, ăn hết mì trong bát, đến nước cũng không còn.

Nàng buông đũa, thở một hơi dài mãn nguyện.

“Dù đã lâu không xuống bếp, nhưng kỹ năng nấu mì của thần thiếp không hề kém đi, hương vị của món mì này quả thật rất ngon.”

Lạc Thanh Hàn tao nhã ăn mì, không phát ra tiếng động.

Tiêu Hề Hề một tay chống mặt, nhìn hắn ăn mì, đột nhiên nói.

“Thần thiếp nghe nói, mỗi dịp Trung thu ở thành Thịnh Kinh đều tổ chức lễ hội đèn lồng, còn có thể đoán câu đố, tại sao trong cung không có đoán câu đố?”

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nuốt mì trong miệng, chậm rãi nói “Nếu nàng muốn đoán câu đố, bây giờ ta có thể ra một câu đố cho nàng.”

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Nếu thần thiếp đoán ra, có thưởng gì không?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng muốn thưởng gì?”

“Thần thiếp muốn rừng tre phía sau.”

Lạc Thanh Hàn không chút nghĩ ngợi từ chối “Cái này không được, đổi cái khác đi.”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một lúc “Thần thiếp muốn nuôi hai con cừu và hai con bò sữa.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Nàng chẳng những trồng rau nuôi heo trong cung, còn có ý định mở trang trại sao?

Tiêu Hề Hề “Người ta muốn uống sữa bò mà, muốn ăn thịt cừu nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Bỏ đi, nàng tốt hơn là đừng giải câu đố nữa, nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ, trong mơ cái gì cũng có.”

Tiêu Hề Hề “……”

Lại giận thành cá nóc.

Chương 299: Không thể quá sủng nữ nhân này nữa!

Thái tử ăn sạch mì lẫn nước trong bát.

Hắn buông đũa, cảm thấy dạ dày ấm lên.

Tiêu Hề Hề nhìn bát rỗng trước mặt, tò mò hỏi "Không phải bình thường người không ăn khuya sao? Tối nay sao tự dưng muốn ăn khuya? Còn ăn nhiều như vậy."

Lúc nấu mì, nàng cố ý nấu hơi chín, vốn định là nếu Thái tử ăn không hết, thì nàng sẽ được ăn.

Nào ngờ Thái tử lại ăn hết sạch.

Thật hiếm có nha!

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Trong yến tiệc, ta không ăn gì cả."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Yến tiệc nhiều món ngon như vậy, còn con cua rất béo nữa, người lại không ăn gì hết? Sao có thể?"

Nàng không tin có người đối diện với con cua béo như vậy lại có thể không dao động!

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Trong mấy trường hợp như vậy, hắn là Thái tử, luôn có vô số ánh mắt chú ý đến hắn, dù chỉ ăn nhiều hơn một miếng, cũng sẽ khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Thế nên trong yến tiệc hắn thường không ăn quá nhiều, tránh những suy đoán không cần thiết.

Huống chi, hắn không hứng thú gì với thức ăn trong yến tiệc, tùy tiện ăn hai miếng là được rồi.

Thường công công sai người chuẩn bị nước nóng, Lạc Thanh Hàn đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tiêu Hề Hề chủ động hỏi "Điện hạ có cần thần thiếp hầu hạ người tắm rửa thay y phục không?"

Lạc Thanh Hàn dừng một chút, nghi ngờ nhìn nàng "Nàng lại có ý đồ gì?"

Tiêu Hề Hề xoa tay, cười hì hì "Thần thiếp muốn nuôi bò và cừu."

"Vậy nàng cứ mơ tiếp đi."

Lạc Thanh Hàn dời ánh mắt, sắc mặt không đổi ra ngoài.

Tiêu Hề Hề thở dài, Điện hạ ngày càng khó dỗ.

Lạc Thanh Hàn tắm xong trở lại phòng ngủ, hắn thấy Tiêu Hề Hề nằm thẳng trên giường.

Bình thường Thái tử ngủ phía ngoài, nhưng đêm nay Tiêu Hề Hề lại cố ý nằm phía ngoài, chiếm lấy vị trí vốn thuộc về Thái tử.

Lạc Thanh Hàn bảo nàng nhích vào trong.

Tiêu Hề Hề không chịu nhích, ăn vạ nói "Điện hạ không cho thần thiếp nuôi bò cừu, thần thiếp sẽ không nhích vào."

Lạc Thanh Hàn phớt lờ nàng, trực tiếp sải đôi chân dài bước qua người nàng.

Tiêu Hề Hề "……"

Đây là thao tác sai trái phải không? Chắc chắn sai!

Lạc Thanh Hàn nằm xuống cạnh nàng, kéo một phần chăn ra khỏi người cô và nàng đắp lên người.

Trên đầu giường treo chiếc đèn lồng tròn nhỏ.

Là do Thái tử tự tay làm, ánh sáng xuyên qua lớp giấy Tuyên mỏng, giống một ngôi sao nhỏ lơ lửng trong đêm tối.

Tiêu Hề Hề nhìn 'ngôi sao nhỏ' dần dần chìm vào giấc ngủ.

Thái tử bên cạnh lúc này mới nhỏ giọng nói.

"Ngày này năm sau, ta dẫn nàng xuất cung tham gia lễ hội đèn lồng."

Cơn buồn ngủ của Tiêu Hề Hề tức thì biến mất.

Nàng nhào tới bịt miệng Thái tử, lo lắng nói.

"Điện hạ, không nên cắm cờ kiểu này!"

Mấy mẫu câu như 'chờ lúc nào đó, ta và nàng sẽ làm gì đó', chính là kiểu dự đoán kinh điển!

Lạc Thanh Hàn mù mờ trước phản ứng khó hiểu của nàng.

Hắn kéo bàn tay nhỏ đang bịt miệng mình, không hiểu hỏi "Cắm cờ là gì?"

Tiêu Hề Hề thần bí nói "Đây là một loại sức mạnh siêu nhiên thần bí, chỉ cần người đọc câu thần chú của nó, những chuyện không hay sẽ xảy ra."

"Ví dụ?"

"Ví dụ như, Điện hạ vừa mới nói, ngày này năm sau sẽ dẫn thần thiếp xuất cung tham gia lễ hội đèn lồng. Dựa theo định

luật cắm cờ, câu mà người nói hết tám chín phần sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, chẳng hạn như năm sau hoàng cung đột nhiên bốc cháy, người vội đi dập lửa, không thể đưa thần thiếp tham gia lễ hội đèn lồng, hoặc là người ăn nhầm thứ gì đó, đau bụng không ngừng, nên không thể dẫn thần thiếp đi, hoặc là …"

"Được rồi, ta hiểu ý của nàng." Lạc Thanh Hàn cắt ngang nàng, biểu cảm trên gương mặt anh tuấn khó lòng diễn tả.

Bốc cháy gì, đau bụng gì, cái đầu nhỏ của nàng không nghĩ ra được chuyện gì tốt đẹp hay sao?

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Suy nghĩ của nàng khá kỳ lạ, người ta thường nghĩ chuyện về hướng tốt đẹp, còn nàng toàn nghĩ về hướng xấu."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Chuyện gì cũng phải lường trước tình huống xấu nhất, như thế đến khi chuyện xấu xảy ra, thì không cần quá đau buồn."

Lạc Thanh Hàn cạn lời "Nếu đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, chẳng lẽ không thể chuẩn bị trước cách đối phó sao?"

Tiêu Hề Hề thẳng thắn nói "Vì thần thiếp lười lắm."

Lạc Thanh Hàn "……"

Được rồi, nàng lười nàng có lý.

Hắn nhắm mắt, thầm nghĩ mình có ý tốt, muốn làm nữ nhân này vui vẻ, ai ngờ nàng lại bày ra nhiều thứ lung tung như vậy.

Một lời hứa tốt đẹp như vậy lại biến thành cắm cờ gì đó.

Không thể quá sủng nữ nhân này nữa!

Ban đầu Tiêu Hề Hề còn lo, sợ cờ mà Thái tử cắm sẽ có hiệu lực, nếu thế Trung thu năm sau nàng không thể xuất cung đi chơi rồi.

Suy nghĩ một lúc, thuộc tính cá muối của nàng lại bắt đầu phát tác.

Bỏ đi, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Ngủ một giấc đã, ngủ dậy rồi chuyện gì cũng sẽ tốt đẹp.

Một đêm không mộng.

Tiêu Hề Hề thức dậy thì trời đã sáng từ lâu, Thái tử bên cạnh cũng đã đi rồi.

Bảo Cầm dẫn hai tiểu cung nữ bước vào, hầu hạ Tiêu trắc phi rửa mặt thay y phục.

Bảo Cầm vừa chải tóc cho nàng, vừa cười nói.

"Điện hạ thật tốt với nương nương, thậm chí còn tự tay làm đèn lồng cho nương nương, đây là sủng ái mà các phi tần khác nằm mơ cũng không có được."

Tiêu Hề Hề liếc nhìn đèn lồng nhỏ treo trên đầu giường.

Tối qua vì cảnh đêm lờ mờ, với cả đèn lồng được thắp nến bên trong, làm tăng thêm một lớp hiệu ứng cho đèn lồng, khiến nó trông thật dễ thương.

Nhưng bây giờ nhìn lại, chỉ thấy nó trơ trụi nhợt nhạt, giống loại đèn lồng trắng chỉ dùng trong tang lễ.

Dù nhìn thế nào cũng rất xấu xí.

Tiêu Hề Hề quyết định trang điểm cho nó.

Ăn sáng xong, nàng lấy đèn lồng nhỏ xuống, cầm bút lông chấm mực vẽ một con thỏ.

Nàng vẽ rất nhanh, hai ba nét vẽ đã hoàn thành.

Tiêu Hề Hề đặt bút lông xuống, ngắm nghía một hồi, cảm thấy hình vẽ trên đèn lồng rất dễ thương!

Xem ra nàng có chút thiên phú trong hội họa.

Đúng lúc này, Thanh Tùng bước vào, cung kính nói.

"Nương nương, Thái tử Điện hạ sai người đưa tin tới, mời người đến cung Minh Quang một chuyến, nói là có chuyện tìm người."

Tiêu Hề Hề lập tức cầm đèn lồng trong tay ra ngoài, ngồi kiệu đến cung Minh Quang.

Thường công công đã chờ sẵn trước cổng, thấy nàng đến liền tiến lên, mỉm cười chắp tay hành lễ.

"Nô tài thỉnh an nương nương, nương nương mời vào."

Tiêu Hề Hề cầm đèn lồng đi vào cung Minh Quang.

Thái tử đang nói chuyện với Triệu Hiền, thấy nàng đến, Triệu Hiền lùi lại một chút, chắp tay hành lễ.

"Mạt tướng bái kiến nương nương."

Tiêu Hề Hề cầm đèn lồng chạy đến chỗ Thái tử, đưa đèn lồng nhỏ trong tay như dâng bảo vật.

"Điện hạ nhìn xem, thần thiếp vẽ cho đèn lồng này, có dễ thương không?"

Chương 300: Ngươi tự sát cũng vô dụng

Lạc Thanh Hàn nhìn hai thứ hình thù kỳ quái trên đèn lồng, suy nghĩ một lúc lâu mới hỏi.

“Nàng vẽ … trứng chiên?”

Tiêu Hề Hề tức giận nói “Là con thỏ!”

Lạc Thanh Hàn không hiểu được, nàng không phải chỉ vẽ một vòng tròn nhỏ bên trong một vòng tròn lớn sao?

Sao thành con thỏ rồi?

Hắn dùng ánh mắt thương yêu trẻ thiểu năng nhìn nàng “Nàng vui là được.”

Tiêu Hề Hề cảm thấy kỹ năng hội họa của mình bị sỉ nhục.

Nàng tức giận nói “Sớm biết như vậy thì không mang đèn lồng cho người xem rồi.”

Lạc Thanh Hàn thở dài.

Hắn cầm đèn lồng rồi cầm bút lông, điểm thêm vài nét trên đèn lồng.

Trong nháy mắt, hai vòng tròn đó biến thành con heo dễ thương.

Tiêu Hề Hề không phục “Đây rõ ràng là con thỏ, sao người lại vẽ thành heo?”

Lạc Thanh Hàn đặt bút xuống, trả đèn lồng cho nàng, nghiêm

túc nói “Vì vật giống chủ.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng thấy mình bị nhắc nhở rồi.

Lạc Thanh Hàn sai người mang nước ấm, rửa sạch tay, chậm rãi nói “Ta gọi nàng tới đây là vì có chuyện cần nàng giúp.”

Tiêu Hề Hề “Có chuyện gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Triệu Hiền.

Triệu Hiền hiểu ra, đứng ngay cửa hét lớn với bên ngoài.

“Mang người vào đây.”

Kế đó Ngọc Lân vệ khiêng hai người vào.

Tiêu Hề Hề nhìn sang, nhận ra tiểu thái giám muốn đẩy nàng xuống sông tối qua.

Nàng chưa từng gặp nam tử kia, nên không biết.

Triệu Hiền giải thích “Người này là người của Cấm quân, tên Lư Vận, tối qua xông vào phòng thay y phục ở Bích Quế các, làm Đoạn lương đệ kinh sợ, Thái tử Điện hạ lệnh mạt tướng điều tra lai lịch của gã.”

Tiêu Hề Hề tức thì hiểu được ý của Thái tử.

Thái tử muốn nàng giúp điều tra vụ án!

Tiêu Hề Hề cầm đèn lồng đến cạnh Lư Vận, tỉ mỉ xem xét mặt của gã.

Lư Vận vẫn mặc trang phục hôm qua, vải nhàu nhĩ, hai tay bị trói sau lưng.

Vì quá bất an, cả tối hôm qua gã không ngủ được, trông rất

phờ phạc.

Gã thoạt nhìn chỉ hơn hai mươi, khá đẹp trai, nhưng Tiêu Hề Hề đã nhìn quen thịnh thế mỹ nhan của Thái tử, nên yêu cầu về ngoại hình của nàng cũng cao lên nhiều, nàng không nghĩ nam nhân trước mặt này đẹp.

Tiêu Hề Hề nhìn một lúc, trong lòng đại khái có đáp án.

Nàng không vòng vo, bèn hỏi "Có phải ngươi còn có một muội muội?"

Lư Vận nghe vậy, biểu cảm tức thì thay đổi.

Gã không chút nghĩ ngợi liền thẳng thừng phủ nhận "Không có! Thuộc hạ từ nhỏ không cha không mẹ, là cô nhi, trong nhà không có người thân nào khác."

Tiêu Hề Hề "Nhưng nhìn tướng mạo, trong mệnh của người có một muội muội, năm nay mười tám."

Lư Vận gấp gáp nói "Thuộc hạ thật sự không có muội muội! Nếu nương nương không tin, có thể phái người điều tra."

Lúc này Triệu Hiền lên tiếng.

"Mạt tướng đã điều tra thông tin của Lư Vận, gã quả thật không cha mẹ, cũng không có muội muội, không tìm thấy thứ gì như thư nhà ở chỗ gã."

Lư Vận nghe vậy bèn thầm thở phào.

Lúc này, gã nghe Thái tử lạnh lùng nói một câu.

"Đi điều tra ghi chép những lần ra vào cung mấy năm gần đây, xem gã sau khi rời cung thì đi đâu?"

Triệu Hiền nhận lệnh "Mạt tướng lập tức phái người điều tra."

Triệu Hiền quay người sải bước ra ngoài.

Sắc mặt Lư Vận tái nhợt, trong mắt đầy hoảng sợ.

Tiêu Hề Hề nhìn vẻ mặt lo lắng của gã, sợ gã nghĩ quẩn giống tiểu thái giám đó, nàng cố ý nhắc nhở.

"Ngươi tự sát cũng vô dụng, đừng quên ngươi còn một muội muội, không có ngươi bảo vệ, nàng nhất định sẽ không sống tốt."

Lời này như chậu nước lạnh, dập tắt ý nghĩ muốn giải thoát trong lòng Lư Vận.

Gã ngồi phịch xuống đất, gương mặt đầy tuyệt vọng đau khổ.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Nếu bây giờ ngươi nói sự thật, ta có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng."

Lư Vận mím chặt môi, không nói lời nào.

Tiêu Hề Hề thở dài.

Hiệu suất làm việc của Ngọc Lân vệ rất cao, chẳng bao lâu đã tìm ra ghi chép số lần xuất cung của Lư Vận trong khoảng thời gian này, còn tra được gã mua một trạch viện trong thành.

Vị trí trạch viện khá hẻo lánh, diện tích khá nhỏ, không làm ai chú ý.

Triệu Hiền thành thật trả lời "Trạch viện đó hiện giờ không có người ở, theo lời kể của hàng xóm, từng có một cô nương trẻ tuổi sống trong ở đó. Mỗi lần Lư Vận xuất cung, gã sẽ đến đó ở hai ngày. Cô nương đó tên Lư Lâm, là muội muội ruột của Lư Vận, một tháng trước Lư Lâm bị một nam tử thế gia nhìn trúng, nạp làm thông phòng, từ đó Lư Lâm không xuất hiện nữa."

Mỗi câu nói của Triệu Hiền, khuôn mặt của Lư Vận càng khó coi.

Triệu Hiền nói xong, sắc mặt Lư Vận không thể nhìn được nữa.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Lư Lâm làm thông phòng của ai?"

Triệu Hiền hạ giọng nói "Tần Khang, là thứ tử nhị phòng của Tần gia."

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn nhìn Lư Vận sắc bén hơn.

"Ngươi là người Tần gia?"

Lư Vận vẫn ngậm miệng, xem ra gã định gánh đến cùng.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Triệu Hiền.

Triệu Hiền hiểu ra, lập tức gọi người kéo Lư Vận kéo xuống dùng hình tra khảo.

Bây giờ đã có đối tượng tình nghi, việc thẩm vấn đương nhiên sẽ thuận lợi hơn.

Đi một Lư Vận, vẫn còn một tiểu thái giám.

Tiểu thái giám bị thương ở lưỡi, không thể nói chuyện, nhưng đầu óc lại minh mẫn, giờ phút này nằm trên đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cả người không tự chủ run lẩy bẩy, xem ra đang rất sợ hãi.

Tiêu Hề Hề nhìn tiểu thái giám, rồi nói với Thái tử.

"Tướng mạo của người này không có gì khác thường, chỉ là một thái giám bình thường."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Ta đã sai người đến Nội thị tỉnh điều tra, gã làm việc trong ngự thiện phòng của Đông cung, nghe người ở ngự thiện phòng nói, gã là đồng hương với Thải Vân bên cạnh Lý trắc phi, hai người rất thân thiết."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Gã là người của Lý trắc phi?"

Lạc Thanh Hàn "Nhìn bề ngoài thì chính là như vậy."

"Còn bên trong thì sao?"

"Không biết."

Tiêu Hề Hề nghĩ rất đơn giản "Nếu gã có thể là người của Lý trắc phi, vậy tại sao không gọi Lý trắc phi đến hỏi thử."

Lạc Thanh Hàn gọi Thường công công vào.

"Ngươi phái người đến điện Kim Phong, gọi Lý trắc phi đến đây."

"Vâng."

Lý trắc phi đang chép kinh trong điện Kim Phong, chép như sống không bằng chết.

Nghe tin Thái tử triệu kiến mình, nàng vui mừng khôn xiết, vội vàng cất bút, trang điểm đơn giản rồi vội vã đến cung Minh Quang.

Lúc nàng bước vào cung Minh Quang, thấy ngoài Thái tử còn có Tiêu trắc phi, niềm vui trong lòng nàng lập tức biến mất một nửa.

Lý trắc phi tiến lên hành lễ "Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn trước giờ không thích hàn huyên, lúc này cũng vậy, hắn không phí lời, đi thẳng vào vấn đề.

"Nàng nhìn tiểu thái giám này, có biết gã không?"

Lý trắc phi nhìn theo tầm mắt hắn, phát hiện một tiểu thái giám nằm trên đất.

Chương 301: Sau này nàng sẽ rời bỏ ta sao?

Lý trắc phi cau mày "Đây không phải là Cát Tường của ngự thư phòng Đông cung sao? Gã sao vậy?"

Tiểu thái giám còn đang sợ hãi, nhưng nghe vậy gã nhào tới trước mặt Lý trắc phi, giật giật vạt áo của nàng, nét mặt cầu xin.

Xem bộ dạng của gã, như đang cầu cứu Lý trắc phi.

Lý trắc phi bị động tác bất ngờ của gã làm giật mình, vội kéo váy ra, lui về phía sau hai bước.

Nàng chán ghét nói "Tên nô tài thấp kém như ngươi lại dám động vào ta? Muốn chết sao?"

Tiểu thái giám tức thì khóc rống lên.

Lạc Thanh Hàn nói "Tối qua tiểu thái giám suýt nữa giết chết Tiêu trắc phi."

Lý trắc phi lập tức hiểu ra.

Nàng lại bị người khác đổ tội rồi!

Một nửa niềm vui còn lại cũng biến mất.

Nàng cuống quýt biện hộ "Điện hạ minh giám, tuy thần thiếp biết gã, nhưng thần thiếp với gã không thân, càng không sai gã đi giết Tiêu trắc phi!"

Lạc Thanh Hàn "Nhưng tối qua nàng đã chính miệng thừa

nhận.”

Lý trắc phi “Thần thiếp thừa nhận chuyện gì?”

“Nàng nói nàng hận nhất hai người là Tiêu trắc phi và Bạch trắc phi, nếu nàng muốn hại, nhất định sẽ hại hai nàng ấy trước.”

Lý trắc phi lập tức ngẩn ra.

Tối qua, nàng nhất thời nhanh miệng nói những lời này, không ngờ hôm nay lại trở thành khẩu cung trong mắt người khác.

Nàng thấy mình oan ức chết đi được!

“Tối qua thần thiếp nói bậy thôi, lời này không thể coi là thật được!”

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng “Nói bậy thật sao? Chẳng lẽ nàng nói không phải lời thật lòng à?”

Lý trắc phi không trả lời được.

Nếu nàng thừa nhận tối qua mình nói dối, vậy chuyện Đoạn lương đệ bị hãm hại, chẳng phải trở thành tội của nàng sao?

Nếu nàng phủ nhận thì nàng sẽ trở thành hung thủ sát hại Tiêu trắc phi.

Nàng bị ép vào ngõ cụt, dù nàng chọn thế nào cũng sai!

Lý trắc phi gấp gáp, đỏ cả mắt “Tuy thần thiếp có chút định kiến với Tiêu trắc phi, nhưng dù thần thiếp có ngu xuẩn cỡ nào, cũng sẽ không dùng thủ đoạn này đối phó Tiêu trắc phi!”

Lạc Thanh Hàn “Vậy nàng giải thích thế nào về phong thư này?”

Lý trắc phi vội cầm thư mở ra xem.

Trong thư chỉ có mấy chữ, đại khái là bảo Cát Tường âm thầm trừ khử Tiêu trắc phi.

Lạc Thanh Hàn "Phong thư này tìm thấy trên người của Cát Tường, đây có phải nét chữ của nàng không?"

Lý trắc phi sắp phát điên "Dù đây là nét chữ của thần thiếp, nhưng thần thiếp chưa từng viết phong thư này! Thần thiếp bị người khác hãm hại! Nếu thần thiếp muốn sai Cát Tường hại người, sao có thể tự tay viết thư cho gã? Đây chẳng phải để lại bằng chứng cho người khác tới bắt mình sao?"

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng giải thích sao về phong thư này?"

"Hẳn là có người mô phỏng nét chữ của thần thiếp." Lý trắc phi nói, chợt nhớ ra "Là Tần lương đệ! Nàng ta biết mô phỏng chữ viết, trước kia nàng ta cũng giúp thần thiếp chép kinh, chữ nàng ta viết giống hệt thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn hơi híp mắt "Ta bảo nàng chép kinh, nàng lại dám gian lận?"

Lúc này Lý trắc phi mới nhận ra mình lỡ miệng.

Nàng cuống quýt quỳ xuống "Thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp không dám nữa."

Lạc Thanh Hàn bảo Mặc Họa lấy bản kinh do Lý trắc phi đưa trước đó ra, so sánh cẩn thận, thấy nét chữ Tần lương đệ mô phỏng giống hệt với nét chữ của Lý trắc phi, rất khó nhận ra sự khác biệt.

Lý trắc phi khẩn cầu "Nhất định là Tần lương đệ hãm hại thần thiếp, cầu xin Điện hạ giúp thần thiếp chủ trì công đạo!"

Lạc Thanh Hàn phức tạp nhìn nàng một cái, sau đó nói "Nàng về đi."

Lý trắc phi ngẩn ra, khó hiểu nói "Chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, Điện hạ tại sao lại bảo thần thiếp về?"

Lạc Thanh Hàn không định giải thích nghi vấn của nàng, chỉ phất phất tay, ý bảo nàng có thể đi.

Lý trắc phi không còn cách nào khác, đành miễn cưỡng đứng dậy rời đi.

Mặc Họa tiễn nàng ra ngoài.

Lý trắc phi vừa đi vừa oán trách "Sao Điện hạ không gọi Tần lương đệ tới hỏi? Chuyện này nhất định là do nàng ta làm, nàng ta muốn g.iết Tiêu trắc phi rồi đổ tội cho ta, đây là một mũi tên trúng hai con nhạn!"

Mặc Họa bất đắc dĩ nói "Nương nương, không phải người không biết Tần lương đệ là cháu gái của Hoàng hậu nương nương, dù chuyện này là nàng ta làm thật, nể mặt Hoàng hậu nương nương, Thái tử cũng sẽ không làm gì nàng ta, cho nên chuyện này chỉ có thể dừng ở đây, sau khi người về đừng nói bậy bạ, kẻo làm Tần lương đệ ghi hận."

Lý trắc phi nghe xong càng tức giận hơn.

Nhưng nàng cũng hiểu Mặc Họa nói thật.

Tần lương đệ là đích nữ đại phòng của Tần gia, có quan hệ thân thiết với Tần hoàng hậu, khác hoàn toàn với cháu gái họ hàng xa ba ngàn dặm như nàng.

Nếu nàng đấu với Tần lương đệ, Tần hoàng hậu chắc chắn sẽ giúp Tần lương đệ.

Đến lúc đó, có thể Tần hoàng hậu sẽ nhân cơ hội phế bỏ vị trí Trắc phi của nàng, sau đó phong Tần lương đệ làm Trắc phi.

Lý trắc phi càng nghĩ càng hận, nghiến răng nghiến lợi, nhưng cuối cùng cũng không nói nữa.

Mặc Họa tiễn nàng ra cổng rồi xoay người vào trong.

Nàng hành lễ với Thái tử "Lý trắc phi đã đi rồi, nô tỳ cũng giải thích rõ ràng."

Lạc Thanh Hàn "Ngươi đến điện Kim Phong truyền lời của ta, từ nay về sau, Lý trắc phi không cần quản chuyện ngự thiện phong Đông cung nữa."

"Vâng."

Mặc Họa lặng lẽ cáo lui.

Lạc Thanh Hàn cũng sai người kéo tiểu thái giám kia ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, trong phòng chỉ còn lại hắn và Tiêu Hề Hề.

Trong một đêm xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tiêu Hề Hề vốn tưởng Thái tử sẽ không vui, nhưng sau khi cẩn thận quan sát lại phát hiện hắn hình như vẫn bình thường.

Nàng thăm dò hỏi "Điện hạ không định điều tra đến cùng sao?"

Lạc Thanh Hàn "Chỉ cần điều tra đến Tần gia, thì không cách nào tiếp tục điều tra nữa."

Hắn dừng lại, nhẹ nhàng nói thêm một câu.

"Xin lỗi, tạm thời không thể trả công bằng cho nàng."

Tiêu Hề Hề xua tay "Không sao, thần thiếp vốn không quan tâm những chuyện này."

Dù sao với thân thủ của nàng, những người đó không hại được nàng.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng thật sâu.

Nếu là nữ nhân bình thường, gặp phải chuyện như vậy nhất định sẽ tức giận hoặc oan ức.

Mà Tiêu Hề Hề như không có chuyện gì, không hề để tâm đến những điều này.

Rõ ràng nàng ở trong hoàng cung, là trung tâm của tranh đoạt quyền lực, nhưng lại sống như một người ngoài cuộc, dù có bao nhiêu âm mưu ập đến, cũng coi như chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Lạc Thanh Hàn nghĩ nàng như vậy thật tốt, không vì âm mưu của người khác mà tức giận hay buồn bã.

Nhưng hắn hơi bất an.

Nàng giữ mình ngoài cuộc, không vướng vào tranh đấu, có nghĩa nàng có thể rút lui bất cứ lúc nào, không cần chịu bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói "Điện hạ làm gì nhìn thần thiếp như vậy? Ngại lắm."

Lạc Thanh Hàn cuối cùng nhịn không được, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Sau này nàng sẽ rời bỏ ta sao?"

Tiêu Hề Hề gãi má "Chuyện tương lai, ai có thể nói trước được chứ?"

Chương 302: Ta đã đủ tốt với nàng ấy rồi

Câu trả lời của Tiêu Hề Hề khiến Lạc Thanh Hàn không hài lòng.

Sắc mặt hắn trầm xuống hỏi "Lẽ nào nàng còn muốn rời bỏ ta?"

Dù Tiêu Hề Hề có ngốc thế nào, vẫn nhìn ra Thái tử không hài lòng, hẳn là hắn không muốn nàng đi.

Nhân tài có thể bói toán, am hiểu phong thủy như nàng quả thật hiếm có, nếu nàng đi, nhất định sẽ là một tổn thất lớn đối với Thái tử.

Nàng nghiêm túc hứa.

"Thần thiếp không thể chắc chắn tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng thần thiếp có thể đảm bảo với người, chỉ cần thần thiếp còn ở cạnh người một ngày, thần thiếp sẽ dốc sức để giúp đỡ người. Dù sau này thần thiếp rời đi, cũng sẽ giúp người sắp xếp trước mọi chuyện, người có thể yên tâm."

Nghe nàng nói như vậy, Lạc Thanh Hàn sao có thể yên tâm?

Hắn nhấn mạnh "Nếu đã gả cho ta, nàng là người của ta, từ nay về sau, nàng phải theo ta cả đời, không được phép đi đâu hết!"

Tiêu Hề Hề khó xử.

Dù nàng sống ở Đông cung rất tốt, nhưng vẫn cảm thấy sống ở sư môn tự do hơn.

Lạc Thanh Hàn đến gần nàng, nhéo cằm nàng, buộc nàng phải ngẩng mặt lên.

“Lời ta nói, nàng có nghe chưa?”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn “Thần thiếp nghe thấy rồi.”

“Thế nàng đã nhớ chưa?”

“Nhớ rồi.”

Lúc này Lạc Thanh Hàn mới buông cằm nàng ra, nhưng vẫn không quên nhấn mạnh lần nữa “Nếu nàng dám chạy, dù ta có đuổi theo đến cùng trời cuối đất, cũng sẽ bắt nàng về!”

Tiêu Hề Hề “Vâng.”

Nàng đợi một lúc, thấy Thái tử không nói gì, nàng ngập ngừng hỏi.

“Thần thiếp có thể trở về chưa?”

Vừa nghe hai chữ ‘trở về’, Lạc Thanh Hàn liền cảnh giác “Nàng muốn trở về đâu?”

“Về điện Thanh Ca đó.”

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, không về Huyền Môn là được.

Hắn xua tay, ra hiệu nàng có thể đi.

Tiêu Hề Hề cầm đèn lồng rời cung Minh Quang.

Lạc Thanh Hàn ngồi trở lại thư án, nhìn hồ sơ trước mặt, trong đầu vẫn nghĩ về những gì Tiêu Hề Hề vừa nói.

Xem dáng vẻ của nàng là biết nàng vẫn muốn trở về Huyền Môn.

Đừng thấy vừa rồi hắn mạnh miệng như thế, thật ra hắn cũng

không nắm chắc.

Hắn thậm chí còn không biết Huyền Môn ở đâu, nếu Tiêu Hề Hề trở về Huyền Môn thật, dù hắn muốn tìm người về, cũng không biết tìm thế nào.

Thường công công bước vào, đổ trà nguội trong tách đi, rót trà nóng mới vào.

Lạc Thanh Hàn đột nhiên hỏi.

"Làm sao mới có thể khiến một nữ nhân hết lòng đi theo một nam nhân?"

Thường công công nghiêm túc suy nghĩ "Chắc là sinh con, nghe nói đứa con là khúc ruột của mẫu thân, nếu có con, nữ nhân hẳn sẽ không nỡ rời đi."

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Không được, bây giờ không thể có con, còn cách nào khác không?"

Thường công công "Vậy khiến nữ nhân yêu nam nhân, nếu có tình yêu, nữ nhân nhất định sẽ không nỡ xa người mình yêu."

Lạc Thanh Hàn "Ý tưởng này được."

Rồi hắn lại hỏi.

"Làm sao mới có thể khiến một nữ nhân yêu một nam nhân?"

Thường công công lúc này thật sự không trả lời được.

Thường công công khổ sở nói "Nô tài chỉ là một thái giám, chưa từng tiếp xúc mấy chuyện nam nữ, sao hiểu được mấy chuyện này chứ?"

Lạc Thanh Hàn liếc Thường công công một cái, ghét bỏ nói "Ngươi thật vô dụng, gọi Mặc Họa vào đây."

Chốc sau Mặc Họa bước vào.

Lạc Thanh Hàn hỏi lại câu hỏi vừa nãy.

Mặc Họa cẩn thận giúp phân tích "Nếu Điện hạ muốn một nữ nhân động lòng, chẳng những phải đối tốt với nàng, còn phải để nàng biết điểm tốt của người."

Lạc Thanh Hàn "Ta đã đủ tốt với nàng ấy rồi, bất kể nàng ấy muốn gì, ta đều cho cả rồi."

Mặc Họa "Đối xử tốt với một người không chỉ cho nàng những gì nàng muốn, người còn phải đứng từ góc độ của nàng, suy nghĩ cho nàng."

Lạc Thanh Hàn khẽ cau mày, không nói gì nữa.

Mặc Họa và Thường công công liếc nhìn nhau, rồi âm thầm lui ra ngoài, chỉ còn lại một mình Thái tử trong phòng yên lặng suy nghĩ.

……

Lý trắc phi vừa về điện Kim Phong, thì có người tới thông báo với nàng.

Thái tử thu lại quyền phụ trách việc ăn uống trong Đông cung của nàng.

Lý trắc phi rất oan ức, nàng rõ ràng bị oan, nhưng vẫn phải chịu phạt.

Người truyền lời vừa đi, Lý trắc phi không kìm được lửa giận trong lòng.

Nàng ném những gì có thể ném trong phòng.

"Ta vốn tưởng Tiêu trắc phi và Bạch trắc phi là người nham hiểm nhất Đông cung, không ngờ kẻ gian xảo thật sự lại là Tần lương đệ! Ả tiểu nhân đó mới vào Đông cung không lâu, chân còn chưa đứng vững mà dám bày mưu hãm hại ta?"

“Ả không phải chỉ ỷ có Hoàng hậu nương nương chống lưng sao? Có gì ghê gớm đâu? Nếu ả có bản lĩnh thật, thì trực tiếp làm Thái tử phi đi, cả thân phận Trắc phi cũng không có được.”

“Chẳng qua chỉ là một Lương đệ, lại dám hãm hại ta? Hổ không ra oai, ả thật sự nghĩ ta là mèo bệnh sao!”

Đợi Lý trắc phi trút giận xong, Thải Vân mới dám tiến lên an ủi.

“Nương nương đừng giận nữa, tức giận hại thân thể, không đáng đâu.”

Lý trắc phi hận nghiến răng nghiến lợi “Cứ chờ xem, thù hôm nay, ngày nào đó ta sẽ trả lại gấp đôi!”

Không lâu sau.

Đoạn lương đệ nhờ người điều tra Lư Vận, nàng biết Lư Vận có quan hệ với Tần gia.

Rõ ràng, đây là bẫy của Tần lương đệ, cố ý hủy hoại nàng, rồi đổ tội cho Lý trắc phi.

Hai mắt Đoạn lương đệ tức giận đỏ bừng.

“Tần Hi Nhã, ngươi giỏi lắm, lại dám hãm hại ta? Ngươi tưởng phủ Đoan Quốc Công ta dễ bắt nạt lắm sao?”

Nàng lập tức viết một phong thư, đưa cho Nghinh Hương.

“Ngươi thư này đưa đến phủ Đoan Quốc Công, cha mẹ ta đọc xong thư này, tự sẽ biết nên làm thế nào.”

“Vâng.”

Đoạn lương đệ tận mắt nhìn Nghinh Hương ra ngoài, nàng nắm chặt khăn lụa trong tay.

Sau chuyện tối qua, nàng muốn được sủng ái đã là chuyện không thể nữa rồi, nếu đã như vậy, nàng còn sợ gì nữa? Cứ dứt khoát làm ầm chuyện này lên!

Tần Hi Nhã gây khó dễ với nàng, nàng sẽ không để Tần Hi Nhã sống tốt!

Dù chết, nàng cũng sẽ kéo Tần Hi Nhã làm bàn đạp!

Sáng hôm sau, Đoan Quốc Công vào cung.

Ông quỳ xuống trước mặt Hoàng đế, khóc lóc nói "Xin Hoàng thượng làm chủ cho con gái của thần! Tiểu nữ là một đứa ngây thơ trong sạch được đưa vào cung hầu hạ Thái tử Điện hạ, lại bị người khác vu oan có gian tình. Tuy tiểu nữ thông minh giữ được trong sạch, nhưng chuyện này đã làm Thái tử lạnh lòng. Hôm nay đám người đó có thể bày kế hủy hoại trong sạch của tiểu nữ, ngày sau cũng sẽ dám ra tay lấy mạng của tiểu nữ!"

Hoàng đế nhíu mày "Khanh đứng dậy trước đi, chuyện này trẫm sẽ điều tra rõ ràng, nếu Đoạn lương đệ thật sự bị người khác hãm hại, trẫm nhất định sẽ làm chủ cho Đoạn lương đệ."

Đoan Quốc Công nặng nề dập đầu "Tạ bệ hạ!"

Hoàng đế gọi Thái tử đến, hỏi hết mọi chuyện.

Lạc Thanh Hàn không giấu điều gì, nói tất cả những gì hắn biết, bao gồm cả chuyện của huynh muội Lư Vận.

Hoàng đế trừng mắt nhìn hắn "Con cảm thấy chuyện này do người Tần gia làm?"

Lạc Thanh Hàn "Nhi thần không biết."

"Con thật sự không biết? Hay giả vờ không biết?"

Lạc Thanh Hàn "Kết án phải dựa vào chứng cứ xác thực, nếu

nhi thần không đưa ra được chứng cứ, dĩ nhiên không dám vội vàng kết luận.”

Chương 303: Tai họa giáng xuống

Câu trả lời của Thái tử khiến Hoàng đế không hài lòng, trầm giọng hỏi.

“Con thân là Thái tử, cả phi tần của mình cũng không quản được, không cảm thấy mình quá vô dụng sao?”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt, nói “Là nhi thần vô dụng, xin phụ hoàng trách phạt.”

Hoàng đế nhìn hắn chằm chằm một hồi, cuối cùng bất lực thở dài một hơi.

“Trẫm nói những lời này không phải muốn phạt con, mà muốn nhắc nhở con đừng quên thân phận Thái tử của mình, cả mấy nữ nhân trong hậu viện của mình cũng không quản được, sau này sao có thể trị vì một quốc gia rộng lớn như vậy?”

Lạc Thanh Hàn cung kính đáp “Nhi thần đã biết, đa tạ phụ hoàng dạy dỗ.”

“Chuyện lần này, nhất định phải cho Đoan Quốc Công một lời giải thích.”

Lạc Thanh Hàn “Phụ hoàng muốn nhi thần làm gì?”

Hoàng đế “Chẳng qua chỉ là vài trò vặt vãnh của nữ nhân tranh sủng, con là Thái tử, chỉ một câu nói cũng đủ làm các nàng chịu khổ.”

“Nhưng Tần lương đệ dù sao cũng là cháu gái của mẫu hậu, nếu nhi thần lạnh nhạt với Tần lương đệ, chỉ sợ sẽ làm mẫu hậu không vui.”

Hoàng đế cười lạnh "Con đã quên lời trẫm nói với con trước đó rồi sao? Con là Thái tử, nhất định phải có chính kiến của mình, tuyệt đối không thể bị nữ nhân làm lung lay."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu thấp hơn, giọng hơi run rẩy, giọng điệu đầy xấu hổ và tự trách.

"Nhi thần phụ lòng mong mỏi của phụ hoàng, là lỗi của nhi thần! Trong lòng nhi thần, mẫu hậu hay phụ hoàng đều là người thân nhất của nhi thần, ân dưỡng dục của hai người, nhi thần suốt đời không quên, nhi thần thà không làm Thái tử cũng không muốn làm khó phụ hoàng và mẫu hậu."

Hoàng đế nghe vậy không khỏi hơi xúc động.

Tình cảm của ông dành cho Thái tử rất phức tạp.

Tuy làm Hoàng đế khó tránh khỏi hoài nghi, nhưng dù sao Thái tử cũng là con ruột của ông, có quan hệ huyết thống, ông ít nhiều vẫn có tình cảm với Thái tử.

Đặc biệt khi thấy Thái tử bây giờ trọng tình hiếu thảo, càng làm Hoàng đế cảm thán trong lòng.

So với một Thái tử lạnh lùng vô tình, thì Thái tử có điểm yếu trọng tình hiếu thảo trước mặt này càng khiến người khác yên tâm hơn.

Hoàng đế thở dài bất lực.

"Bỏ đi, trẫm cũng biết chuyện này rất khó với con, con là Thái tử do trẫm đích thân sắc phong, trẫm sẽ thay con làm kẻ ác một lần. Trẫm sẽ phái người truyền chỉ, giáng Tần thập nương làm Phụng nghi, chuyển đến lầu Lãnh Hương, không có lệnh không được ra ngoài."

Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu, hốc mắt hơi đỏ "Phụ hoàng luôn bảo vệ nhi thần, nhi thần thật hổ thẹn!"

Hoàng đế vỗ vai hắn "Cha con ruột thịt cần gì nói đến hổ thẹn hay không? Con trở về an ổn làm Thái tử, chuyện khác không cần lo lắng nữa."

"Nhi thần tuân mệnh."

Thái tử rời ngự thư phòng, ngồi trong xe ngựa, hổ thẹn buồn bã trên mặt của hắn đã hoàn toàn biến mất.

Hắn lạnh lùng nói "Về Đông cung."

Trong điện Tích Vân.

Tần Hi Nhã đang viết thư.

Thư này viết cho mẫu thân nàng, nàng muốn mẫu thân mau giải quyết Lư Lâm, tránh để người khác tra được lại không thể giải thích.

Trên đời này, chỉ có người chết là đáng tin cậy nhất.

Nàng đưa thư đã viết vào tay Tôn ma ma.

"Nhớ kỹ, nhất định phải giao cho mẫu thân, đừng để người khác biết."

Tôn ma ma cẩn thận cất thư, chần chờ một chút, vẫn nói "Tiểu chủ, người mới vào Đông cung, còn chưa đứng vững, việc quan trọng nhất nên làm bây giờ chính là phải dốc sức lấy lòng Thái tử, sinh con cho Thái tử càng sớm càng tốt, những chuyện này về sau có thể làm."

Tần Hi Nhã vừa dùng nước cánh hoa rửa tay, vừa bình tĩnh nói.

"Ta hiểu ý bà, nhưng Thái tử quá mức phòng bị với ta, từ đầu ngài ấy cũng không có ý sủng ái ta, dù ta cố gắng thế nào, trong thời gian ngắn cũng không thể thay đổi ý định của ngài ấy. Thay vì trơ mắt nhìn nữ nhân khác được sủng ái, chi bằng nhân lúc các nàng vẫn chưa sinh được con, ta ra tay trước, loại

bỏ từng người một. Hiện tại đối thủ không nhiều, sau này lúc tranh giành ngôi vị Thái tử phi, phần thắng của ta nhiều hơn vài phần."

Tôn ma ma còn hơi lo lắng "Nô tỳ thấy Thái tử cũng không ngốc, nếu ngài ấy phát hiện chuyện người làm, thì phải làm sao?"

Tần Hi Nhã mỉm cười thờ ơ.

"Biết thì đã làm sao? Giống như ngài ấy nói, ta và ngài ấy là liên hôn chính trị, chỉ cần Tần gia chưa đổ, ngài ấy sẽ không dám làm gì ta."

Giống như đương kim Hoàng đế rất bất mãn Tần hoàng hậu, chẳng phải cũng không làm gì được Tần hoàng hậu? Cuối cùng chỉ đành làm lơ cho qua.

Tôn ma ma buồn thay cho tiểu thư nhà mình, bà thở dài "Dù Thái tử không làm gì được người, nhưng người chọc giận Thái tử như vậy, sau này càng khó được Thái tử sủng ái."

"Chuyện sau này cứ để sau này nói, dù sao bây giờ ta cũng không muốn thấy mấy ả tiện nhân đó đắc ý."

Tần Hi Nhã nhận khăn vải từ cung nữ lau tay.

Nàng dùng ngón trỏ phết một ít kem dưỡng da tay, cho vào lòng bàn tay, sau khi tán ra thì thoa đều lên hai bàn tay mảnh khảnh của mình.

Tôn ma ma chuẩn bị rời đi thì nghe thấy tiếng thông báo từ bên ngoài.

"Thánh chỉ đến!"

Tần Hi Nhã dừng động tác.

Trong mắt nàng hiện lên nghi hoặc, sau đó dẫn cung nữ thái giám ra ngoài.

Cam Phúc cầm thánh chỉ, cười nói "Tần thị tiếp chỉ."

Tần Hi Nhã quỳ xuống.

Những cung nữ thái giám khác tự nhiên cũng quỳ xuống, bọn họ đều cúi đầu, tự hỏi tại sao lại có thánh chỉ cho Tần lương đệ? Lẽ nào có phong thưởng gì?

Cam Phúc mở thánh chỉ, đọc nội dung từ đầu đến cuối.

Bỏ qua những miêu tả mang tính hình thức, ý đại khái là …

Tần thị lòng dạ hiểm ác, âm mưu hãm hại các phi tần khác, không xứng làm Lương đệ, lập tức giáng làm Phụng nghi, chuyển đến lầu Lãnh Hương, từ nay về sau không có lệnh không được ra ngoài!

Một đạo thánh chỉ đã trực tiếp giáng Tần Hi Nhã từ Lương đệ tòng tam phẩm xuống Phụng nghi cửu phẩm.

Dù Phụng nghi cũng là một trong những phi tần của Đông cung, nhưng địa vị chẳng khác gì cung nữ.

Còn chuyện chuyển đến lầu Lãnh Hương, giống như bị đày vào lãnh cung.

Tần Hi Nhã sững sờ.

Sao có thể như thế được?

Người trong điện Tích Vân cũng kinh ngạc, không tin được sự thật này.

Bọn họ tưởng có phong thưởng gì đó, không ngờ là tai họa giáng xuống.

Tin dữ đến quá đột ngột làm đầu óc mọi người trống rỗng, trong sân không một tiếng động.

Cam Phúc đưa thánh chỉ sang, cười hỏi "Tiểu chủ, sao còn không tiếp chỉ?"

Khóe miệng Tần Hi Nhã run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp không còn chút máu.

Nàng không cam lòng tiếp nhận hiện thực tàn khốc này, nhưng thánh chỉ đã ban, dù nàng không cam lòng, cũng chỉ có thể run rẩy tiếp nhận thánh chỉ, quỳ xuống dập đầu.

"Thần thiếp tạ chủ long ân!"

Nàng vốn nghĩ, dù Thái tử không thích nàng, cũng không thể làm gì nàng.

Nào ngờ Hoàng đế lại cản đường, đuổi nàng đi.

Chương 304: Bực bội

Tần Hi Nhã cầm thánh chỉ, trước mắt như đen dần, suýt nữa ngất đi.

Tôn ma ma đỡ nàng "Tiểu chủ, người phải gắng gượng lên!"

Cam Phúc đọc xong thánh chỉ không rời đi ngay, mà lặng lẽ đứng bên cạnh theo dõi.

Tần Hi Nhã biết Cam Phúc đang thay mặt Hoàng đế giám sát nàng, thế nên bây giờ nàng không thể phàn nàn, còn phải lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi điện Tích Vân.

Nàng đẩy Tôn ma ma ra, loạng choạng đi vào phòng.

Theo quy tắc, Phụng nghi không có cung nữ hầu hạ, cả nha hoàn và ma ma được Tần Hi Nhã đưa từ nhà mẹ vào cung cũng bị khấu trừ, người trong điện Tích Vân, một người cũng không được mang đi.

Tần Hi Nhã chỉ có thể tự mình thu dọn hành lý.

Tất cả cung nữ thái giám trong điện Tích Vân đều bị đuổi ra ngoài.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ sẽ bị điều về Nội thị tỉnh, không biết sau này sẽ phân đến đâu.

Lúc này họ đang vô cùng hoang mang.

Tôn ma ma van xin "Cam công công, xin công công để tôi đi cùng tiểu chủ."

Ỷ Thúy cũng nói "Chúng tôi cùng tiểu chủ vào cung, nếu không đi theo tiểu chủ, chúng tôi cũng không biết đi đâu, xin công công châm chước."

Nàng nhét túi tiền đầy ngân phiếu vào tay Cam Phúc.

Cam Phúc vung phất trần, ném túi tiền trong tay Ỷ Thúy xuống đất.

Hắn chậm rãi nói "Nếu các ngươi là người Tần gia, dĩ nhiên sẽ được đưa về Tần gia, nhân lúc trời còn sớm, các ngươi mau chóng thu dọn đồ đạc rời cung đi, đừng lãng phí thời gian nữa."

Tôn ma ma còn muốn nói thêm gì đó, lại thấy Cam Phúc nghiêng người, hơi nhắm mắt, như thể không muốn nói chuyện với bọn họ nữa.

Tôn ma ma không còn lựa chọn nào khác, lau nước mắt rồi cùng Ỷ Thúy rời điện Tích Vân.

Sau đó, họ đi thẳng đến điện Tiêu Phòng.

Họ sẽ nhờ Tần hoàng hậu giúp đỡ.

Trong điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu đang kiểm tra danh sách lễ vật mà mệnh phụ phu nhân các thế gia đưa vào cung trong dịp Trung thu.

Biết Tôn ma ma và Ỷ Thúy đến, Tần hoàng hậu cũng không quá để tâm, thản nhiên nói "Để bọn họ vào đi."

Tôn ma ma và Ỷ Thúy vừa vào cửa, đã quỳ xuống đất.

Tôn ma ma khóc lóc nói "Hoàng hậu nương nương, xin người cứu Thập nương!"

Tần hoàng hậu dừng động tác lật danh sách lễ vật.

Bà ngẩng đầu, nhíu mày hỏi "Thập nương làm sao?"

Tôn ma ma lau nước mắt, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Tần hoàng hậu nghe xong, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Bà cười lạnh nói "Hoàng thượng lại xen vào chuyện nhà của con trai, duỗi tay cũng dài thật!"

Tôn ma ma khẩn cầu "Thập nương từ nhỏ chưa từng trải qua khổ cực, nếu chuyển đến lầu Lãnh Hương tối tàn, sợ là không sống nổi một ngày, xin Hoàng hậu cứu lấy Thập nương!"

Ỷ Thúy cũng nói "Cầu xin Hoàng hậu nương nương cứu Thập nương!"

Tần hoàng hậu gọi Trân Châu tới.

"Ngươi phái người đi nghe ngóng, xem Hoàng thượng ở đâu?"

"Vâng."

Trân Châu trở về rất nhanh.

"Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, hiện giờ Hoàng thượng đang ở ngự thư phòng."

Tần hoàng hậu đứng dậy, rời điện Tiêu Phòng, ngồi xe ngựa đến ngự thư phòng.

Hoàng đế nghe nói Hoàng hậu tới cũng không bất ngờ, thản nhiên nói "Cho vào."

Khi Tần hoàng hậu bước vào ngự thư phòng, Hoàng đế đã đặt tấu chương xuống, lúc này đang nhàn nhã uống trà, thoạt nhìn chẳng hề bất ngờ khi Hoàng hậu đột nhiên tới thăm.

Tần hoàng hậu hành lễ, sau đó nói "Thần thiếp lần này tới, là muốn hỏi bệ hạ một chuyện."

Hoàng đế "Nàng muốn hỏi chuyện Tần thập nương đúng không?"

Tần hoàng hậu "Đúng là như vậy, bệ hạ xử lý Tần thập nương, hẳn cũng phải có lý do chứ?"

"Tần thập nương âm mưu hãm hại Đoạn lương đệ và Tiêu trắc phi, lại giá họa cho Lý trắc phi, tội ác nhiều như vậy, chỉ bị giáng phẩm cấp, đã vô cùng khai ân với nàng ta rồi."

Tần hoàng hậu trầm giọng nói "Bệ hạ luôn miệng nói Tần thập nương có tội, vậy có chứng cứ xác thực không?"

Hoàng đế tùy ý nói "Nếu trẫm xử lý nàng ta, dĩ nhiên đã nắm chắc mười phần."

"Thần thiếp muốn xem chứng cứ xác thực!"

Tần hoàng hậu nhấm mạnh bốn chữ cuối.

Hoàng đế đặt tách trà xuống.

Tách trà đặt xuống bàn, phát ra tiếng thanh thúy.

"Nếu trẫm không cho nàng xem chứng cứ, nàng sẽ làm gì? Lẽ nào nàng muốn kháng chỉ?"

Dù giờ phút này ông đang ngồi, nhưng khí thế không thua gì Tần hoàng hậu đang đứng, thậm chí còn mơ hồ áp bức bà.

Tần hoàng hậu vẫn duy trì tư thế đứng hoàn mỹ, mặc y phục tay rộng xanh đen, càng có vẻ thâm trầm lãnh đạm.

Bà lạnh lùng nói "Nếu bệ hạ đã nói như vậy, thần thiếp dĩ nhiên không dám kháng chỉ, nhưng bệ hạ đừng quên, lúc người đăng cơ, đã hứa thế nào với thần thiếp, với Tần gia."

Hoàng đế liếc bà một cái "Ban đầu trẫm hứa với các người, đã cho các người rồi."

“Người cho cái gì? Ngoại trừ ngôi vị Hoàng hậu trên danh nghĩa, người không cho thần thiếp gì cả, ngay cả quyền làm mẫu thân cũng bị bệ hạ đoạt đi!”

Nói đến cuối cùng, Tần hoàng hậu cũng nhịn không được, trong mắt hiện lên thù hận sâu sắc.

Hoàng đế tránh ánh mắt của bà, cắn rứt lương tâm nói “Chuyện đã qua rồi, còn nhắc tới mấy chuyện đó làm gì?”

Tần hoàng hậu cười lạnh “Cũng đúng, bây giờ nói cũng vô nghĩa, thần thiếp muốn đòi công đạo cho Thập nương, mong bệ hạ thành toàn.”

Lúc này, Hoàng đế rõ ràng không còn tự tin như trước.

Ông bất đắc dĩ nói “Trẫm đã ban thánh chỉ, vua không nói đùa, trẫm cũng không thể thu lại lệnh đã ban? Nếu như vậy, trẫm sẽ thành người thế nào? Mặt mũi của trẫm sẽ để ở đâu?”

Tần hoàng hậu “Được, nếu bệ hạ muốn mặt mũi, thần thiếp cho bệ hạ mặt mũi, chỉ hy vọng bệ hạ sau này không hối hận.”

Nói xong bà xoay người rời đi.

Hoàng đế không để tâm lời đe dọa của Tần hoàng hậu.

Dù Tần hoàng hậu không hài lòng, thì có thể làm gì ông?

Ông không tin Tần gia sẽ vì chuyện nhỏ như vậy mà kháng chỉ!

Đương nhiên, Tần gia sẽ không vì chuyện nhỏ như vậy mà kháng chỉ, ngược lại sẽ làm khó Hoàng đế những chuyện khác.

Ví như gần đây Hoàng đế định nam tuần, người trong Hộ bộ khóc than nói không có tiền, không thể hỗ trợ việc nam tuần của Hoàng đế.

Người của Khâm Thiên Giám cũng nói thời tiết gần đây rất

xấu, không thích hợp nam tuần.

Cả những lão già ở Ngự Sử đài cũng nhảy ra nói bốn quận phía nam liên tiếp chịu thiên tai, tuy hạn hán đã được giải quyết, nhưng sản lượng lương thực năm nay chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Sản lượng lương thực giảm đồng nghĩa với thu nhập ngân khố cũng giảm.

Ngân khố cạn tiền, Hoàng đế còn muốn nam tuần? Chỉ vì đi chơi mà định tán gia bại sản sao? Còn cần sống qua ngày nữa không?

Hoàng đế bị công kích liên tục, trong lòng bực bội vô cùng.

Ông biết người Tần gia âm thầm cản trở, cố ý gây khó dễ cho ông.

Dù ông hiểu rõ chuyện này, cũng không thể tranh cãi với Tần gia.

Suy cho cùng cũng không phải chuyện lớn liên quan đến quốc gia đại sự, người ta chỉ không muốn ông dẫn gia quyến du ngoạn bằng công quỹ mà thôi, ông có thể làm gì được?

Chỉ đành ấm ức nhịn thôi.

Chương 305: Uy hiếp

Ngoài chuyện nam tuần, trong triều còn rất nhiều chuyện khiến Hoàng đế phiền lòng.

Những chuyện lẽ ra chỉ một câu nói của ông là có thể làm được, bây giờ ông phải tốn rất nhiều công sức mới miễn cưỡng làm được.

Giống như vô hình chung tăng thêm một tầng trở ngại, bất kể ông làm gì cũng sẽ phải chịu cảm giác bị ngăn cản.

Mà nếu ông muốn điều tra, sẽ rất khó tra ra nguyên nhân thật sự.

Trong lòng Hoàng đế khó chịu vô cùng.

Ông hạ triều, đi đến hậu cung, định đến chỗ Vạn tiệp dư thả lỏng tâm trạng.

Nào ngờ vừa tới chỗ Vạn tiệp dư, liền nghe nói Vạn tiệp dư vì vô ý đụng phải Hoàng hậu mà bị tát hơn hai mươi cái, khuôn mặt xinh đẹp vốn có của nàng giờ sưng đỏ, quả thật không thể gặp người khác.

Hoàng đế biết Tần hoàng hậu cố ý làm vậy.

Tần hoàng hậu cố tình phạt Vạn tiệp dư, gây thêm buồn bực cho ông.

Ông tức giận hận không thể lập tức xông đến điện Tiêu Phòng, đánh Tần hoàng hậu một trận.

Nhưng cuối cùng, lý trí đã thắng.

Ông thưởng cho Vạn tiệp dự ít thuốc trị thương, an ủi vài câu rồi rời đi.

Ông trở về ngự thư phòng, cầm bút lông, từng nét viết một chữ 'nhẫn' thật lớn.

Ông đã chịu đựng nhiều năm như vậy, chịu đựng thêm một thời gian nữa thì có sao?

Chẳng qua chỉ là một chút ấm ức mà thôi.

Nhớ năm đó khi Tiên hoàng còn tại thế, so với bây giờ ông còn chịu nhiều ấm ức hơn.

Hoàng đế đặt bút xuống, yên lặng nhìn chữ 'nhẫn' trước mặt.

Một lúc sau, ông sai người đốt tờ giấy này đi.

……

Gần đây, số lượng hồ sơ ở Hình bộ giảm đi, Thái tử cũng có chút thời gian rảnh rỗi.

Hôm nay, sau khi hạ triều, hắn trực tiếp đến điện Thanh Ca.

Kết quả trên đường đụng phải Cảnh trắc phi.

Cảnh trắc phi tiến lên hành lễ "Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Không cần đa lễ."

Nói xong, hắn định cho xe ngựa đi tiếp.

Cảnh trắc phi "Điện hạ, thần thiếp có chuyện muốn nói riêng với người."

Lạc Thanh Hàn "Có chuyện gì cứ nói ở đây."

“Là chuyện về Tiêu trắc phi.”

Từ đêm Trung thu, Cảnh trắc phi đã nhận thấy sự đối đãi khác biệt của Thái tử với Tiêu trắc phi, nàng nghĩ đây có thể là một bước đột phá.

Vì thế nàng cố ý viết thư gửi về nhà mẹ, nhờ họ nghe ngóng một số chuyện về Tiêu trắc phi.

Đồng thời, nàng cũng sai người tiếp xúc với người trong điện Thanh Ca, hi vọng có thể biết được chút tin tức về Tiêu trắc phi.

Đáng tiếc Bảo Cầm quản lý điện Thanh Ca quá chặt chẽ, dù ép buộc hay dụ dỗ cũng không thể lấy được thông tin mong muốn.

Ngược lại, người nhà nghe ngóng một vài tin có ích.

Cho nên hôm nay Cảnh trắc phi cố ý đợi ở đây, muốn làm giao dịch với Thái tử.

Quả nhiên, khi Thái tử nghe thấy ba chữ ‘Tiêu trắc phi’, ánh mắt vốn lãnh đạm khẽ thay đổi.

Hắn xua tay.

Thường công công hiểu ý, lập tức cùng cung nữ thái giám lui ra xa.

Cảnh trắc phi cũng xua tay đuổi những người xung quanh.

Nàng nhìn Thái tử đang ngồi trong xe, cười nói “Thần thiếp nghe một lời đồn về Tiêu trắc phi, lần đầu nghe thấy, thần thiếp không dám tin, nhưng nghe người ta nói chuyện đó hẳn là sự thật, thần thiếp rất lo Điện hạ sẽ bị nàng ta hại, cho nên mới tới nói cho người biết, muốn người cẩn thận một chút.”

Lạc Thanh Hàn không kiên nhẫn nói “Có gì cứ nói thẳng, ta ghét nhất người nói vòng vo.”

Cảnh trắc phi hạ thấp giọng, thần bí nói "Thần thiếp nghe nói Tiêu trắc phi là thiên sát cô tinh, bất luận kẻ nào tới gần nàng ta đều sẽ bị nàng ta khắc chết."

Nàng nghĩ sau khi nàng nói chuyện này, Thái tử nhất định sẽ phản ứng.

Ai ngờ, nét mặt Thái tử lãnh đạm như đang nhìn một kẻ ngốc.

Cảnh trắc phi cảm thấy tình huống này rất không đúng.

Nàng không khỏi hỏi "Điện hạ không sợ bị nàng ta khắc sao?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ta là Thái tử, trữ quân tương lai, đừng nói Tiêu trắc phi vốn không phải là thiên sát cô tinh, dù nàng ấy phải, ta cũng có thể trấn được nàng ấy."

Thấy ngài ấy bênh vực Tiêu trắc phi như vậy, Cảnh trắc phi không khỏi hơi ghen tị.

Nhưng với nàng, đây là một chuyện tốt.

Thái tử càng bênh vực Tiêu trắc phi, thì chứng tỏ ngài ấy rất thích Tiêu trắc phi.

Ngài ấy nhất định không nỡ để Tiêu trắc phi chịu khổ.

Cảnh trắc phi bình tĩnh nói "Dù người không sợ, nhưng trong cung vẫn luôn kiêng kỵ chuyện này, nếu chuyện này lộ ra ngoài, Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ không cho phép Tiêu trắc phi ở lại trong cung!"

Lạc Thanh Hàn hơi nheo mắt "Nàng đang uy hiếp ta?"

Cảnh trắc phi cúi đầu "Thần thiếp không dám."

"Nói đi, nàng muốn gì?"

Cảnh trắc phi lại ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực nhìn hắn "Thần

thiếp muốn có một đứa con.”

Trong hoàng cung này, nữ nhân muốn đứng vững thì con cái chính là nền tảng.

Dù không được sủng ái, chỉ cần có con nối dõi bên cạnh, nửa đời sau đã có chỗ dựa.

Tương lai nếu may mắn, còn có thể cạnh tranh vị trí đó.

Lạc Thanh Hàn thấy rõ tham vọng trong mắt nữ nhân này.

Điều nàng ta muốn không chỉ là đứa con, mà còn là ngôi vị tối cao.

Lạc Thanh Hàn vô cảm nhấn mạnh bốn chữ.

“Suy nghĩ viển vông.”

Cảnh trắc phi mím môi đỏ mọng “Không phải Điện hạ muốn bảo vệ Tiêu trắc phi sao?”

Lạc Thanh Hàn “Chuyện của ta và Tiêu trắc phi không đến lượt nàng lo, còn chuyện nàng vừa nói, nể mặt Cảnh thái phó, ta xem như không nghe thấy, nếu sau này ta nghe thấy mấy lời như thiên sát cô tinh từ miệng người khác, ta sẽ biến nàng thành thiên sát cô tinh thật sự.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Cảnh trắc phi tái nhợt.

Nàng giật mình vì sự lạnh lùng trong mắt Thái tử.

Nàng bất giác lùi lại một bước.

Lạc Thanh Hàn “Ta ghét nhất là những người tự cho mình thông minh, nếu nàng muốn sống lâu, thì nên biết an phận, đừng mơ tưởng những thứ không thuộc về mình.”

Hắn giơ tay phải lên.

Thấy vậy, Thường công công đứng đằng xa lập tức cùng các cung nữ thái giám đi tới.

Mãi đến khi tới gần, Thường công công mới phát hiện sắc mặt Cảnh trắc phi lúc này vô cùng tái nhợt, như thể bị dọa sợ không nhẹ.

Thường công công sáng suốt lựa chọn làm ngơ, cung kính nói "Điện hạ có gì dặn dò?"

Lạc Thanh Hàn "Cảnh trắc phi xuất thân thư hương thế gia, nghe nói là tài nữ có tiếng, nếu vậy thì đừng lãng phí tài hoa của Cảnh trắc phi. Thường Hỉ, ngươi đến cung Minh Quang, lấy bức Vạn Lý Sơn Hải Đồ đưa cho Cảnh trắc phi, nhờ nàng mô phỏng lại một bức. Trong thời gian Cảnh trắc phi vẽ tranh, không ai được quấy rầy nàng, chừng nào nàng vẽ xong mới có thể ra ngoài."

Cảnh trắc phi kinh ngạc ngẩng đầu, không tin được nói "Vạn Lý Sơn Hải Đồ dài hơn hai mươi trượng!"

Vạn Lý Sơn Hải Đồ là bức tranh dài nhất Đại Thịnh, bức tranh tinh xảo sống động, nghệ nhân đã mất mười năm nỗ lực miệt mài để hoàn thành.

Mô phỏng một bức tranh chắc chắn không tới mười năm, nhưng ít nhất sẽ mất vài tháng.

Đây nào phải bảo nàng vẽ tranh? Rõ ràng đang cấm túc nàng!

Chương 306: Nàng thích gì nhất?

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Dài hơn hai mươi trượng thì sao? Lý trắc phi có thể chép kinh thư hai trăm lần, lẽ nào nàng không bằng nàng ấy?"

Cảnh trắc phi nghẹn họng.

"Vẽ cho xong tranh của nàng, bớt lo chuyện bao đồng."

Nói xong, Lạc Thanh Hàn lên xe ngựa rời đi.

Bỏ lại Cảnh trắc phi sắc mặt cực kỳ khó coi vẫn đứng tại chỗ.

Thường công công khách khí lại không mất uy thế nói "Mời Trắc phi nương nương về điện Uyển Hà trước, nô tài sẽ mang Vạn Lý Sơn Hải Đồ tới cho người."

Cảnh trắc phi không muốn hạ thấp thân phận so đo với một nô tài.

Thậm chí không thèm nhìn Thường công công, trực tiếp xoay người rời đi.

……

Trong điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề đang đếm số gà vịt ngỗng ở hậu viện.

Ngỗng vẫn còn hai con, không thiếu.

Nhưng gà vịt không còn bao nhiêu.

Còn gà vịt con thì chưa lớn, kém xa tuổi phải động đao.

Tiêu Hề Hề thở dài "Xem ra ta phải ăn uống tiết chế rồi."

Bảo Cầm bước nhanh tới "Nương nương, Thái tử tới rồi, người mau ra nghênh đón."

Tiêu Hề Hề vừa quay về phòng, đã thấy Thái tử bước vào.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn vẫn vô cảm như thường, nhưng Tiêu Hề Hề có thể nhạy cảm nhận ra tâm trạng của hắn hôm nay dường như không tốt.

Tiêu Hề Hề thăm dò hỏi "Ai chọc Điện hạ thế?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Vừa rồi có người muốn lấy nàng uy hiếp ta."

Tiêu Hề Hề vô cùng kinh ngạc "Ai to gan như vậy, dám uy hiếp cả Thái tử Điện hạ?"

Lạc Thanh Hàn ngắn gọn kể lại những gì Cảnh trắc phi nói, cuối cùng nói "Đoạn lương đệ và Tần phụng nghi lần lượt xảy ra chuyện, trong thời gian ngắn ta không thể ra tay với các phi tần khác trong Đông cung, nếu không sẽ khiến phụ hoàng và mẫu hậu nghi ngờ, cho nên tạm thời ta không thể động vào Cảnh trắc phi."

Tiêu Hề Hề gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Nàng đợi một lúc, phát hiện Thái tử kiên định nhìn mình, nàng khó hiểu hỏi.

"Điện hạ sao lại nhìn thần thiếp như vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Ta chỉ đang nghĩ, nàng thích gì nhất?"

Tiêu Hề Hề "Đáp án này thần thiếp biết, là Điện hạ đó!"

Dù biết đó chỉ là lời nịnh nọt, nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn cảm

thấy nó rất hữu ích, sự khó chịu khi gặp Cảnh trắc phi cũng giảm đi rất nhiều.

Hắn bình tĩnh nói "Ta muốn biết, là lời thật lòng của nàng."

Tiêu Hề Hề cẩn thận nhìn hắn, nhận ra hắn rất nghiêm túc.

Nàng lắc đầu nói "Thần thiếp thích, tất nhiên là ăn ngon rồi! Ước mơ của thần thiếp là mỗi ngày mở mắt có thể ăn vô số món ngon, thần thiếp không cần làm gì cả, chỉ cần ăn uống vui chơi là được, cuộc sống như vậy chỉ nghĩ thôi cũng vui rồ!"

Lạc Thanh Hàn nghĩ thầm, ai mà không muốn một cuộc sống như vậy?

Nhưng có bao nhiêu người thật sự sống được cuộc sống tốt đẹp như vậy?

Thế gian đều khổ.

Một số người phải dốc sức chỉ để tồn tại.

Cả Hoàng đế nắm giữ giang sơn cũng phải lo lắng đủ thứ mỗi ngày.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc suy nghĩ "Ta tạm thời không thể cho nàng cuộc sống như vậy, nhưng ta có thể dẫn nàng ra ngoài chơi."

Tiêu Hề Hề tò mò "Chơi gì vậy?"

"Đến rồi sẽ biết."

Hai người thay thường phục, ngồi xe ngựa rời cung, đến Ẩn Nguyệt sơn trang ở ngoại ô thành.

Sơn trang này là tài sản riêng đứng tên Lạc Thanh Hàn, bình thường hắn bận rộn, rất ít khi tới đây.

Biết Thái tử đến, quản sự phụ trách quản lý sơn trang lập tức

ra nghênh đón, cung kính hành lễ.

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề vào sơn trang.

Dọc đường đi, xung quanh tràn ngập hoa cỏ kỳ lạ, khắp nơi là đình đài lầu các, thoạt nhìn đan xen có lối, hiển nhiên là được cẩn thận thiết kế.

Tiêu Hề Hề tò mò nhìn quanh, thầm nghĩ nơi này rất thích hợp nghỉ dưỡng.

Nàng rất mong chờ, không biết Thái tử định dẫn mình đi chơi gì đây?

Hai người đi qua một con đường rừng trúc, đến hồ nước.

Hồ nước này rất lớn, nước hồ trong xanh, nắng trời chiếu xuống mặt hồ tỏa ra những tia sáng nhỏ.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Điện hạ, chúng ta chèo thuyền trên hồ à?"

Chèo thuyền tuy hơi vất vả nhưng cảnh đẹp như vậy thì chấp nhận được.

Lạc Thanh Hàn "Không, chúng ta câu cá."

Sau đó, hắn kéo Tiêu Hề Hề ngồi xuống bên hồ, bắt đầu nghiêm túc câu cá.

Câu cá suốt hai canh giờ.

Càng đáng sợ hơn là, Lạc Thanh Hàn vì không muốn ảnh hưởng đến việc câu cá, từ đầu đến cuối không nói tiếng nào.

Hắn quả thật mải mê câu cá, thậm chí không thèm nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề ngồi đến khi mông không còn cảm giác.

Lúc đầu, nàng có thể dựa vào trà bánh bên cạnh đánh lạc hướng bản thân, nhưng nàng đã ăn hết những gì có thể ăn được, bên cạnh nàng ngoài Thái tử, chỉ còn đất và cỏ.

Nàng không chịu đựng được nữa, dứt khoát nằm xuống đất, lấy khăn che mặt rồi chìm vào giấc ngủ.

Một giấc này nàng cũng không biết mình đã ngủ bao lâu.

Khi tỉnh dậy, nàng thấy mặt trời gần lặn.

Lạc Thanh Hàn cau mày nhìn nàng "Sao nàng lại ngủ rồi?"

Tiêu Hề Hề ôm bụng đang đói cồn cào, đau khổ nói "Thần thiếp chán quá, không biết làm gì khác ngoài ngủ cả."

"Lẽ nào nàng không thể cùng ta câu cá sao?"

"Thần thiếp chỉ thích ăn cá, không thích câu cá."

Lạc Thanh Hàn rất khó hiểu phản ứng của nàng.

Chuyện hắn thích làm không nhiều, ngoại trừ đọc sách, chỉ còn cưỡi ngựa, bắn cung và câu cá.

Một nữ tử mỏng manh như Tiêu Hề Hề, cưỡi ngựa bắn cung chắc chắn không phù hợp.

Còn về đọc sách, có lẽ nàng không thích mấy quyển sách mà hắn thích.

Vậy chỉ còn lại câu cá.

Hắn cố ý dẫn Tiêu Hề Hề xuất cung đến đây câu cá, nhưng không ngờ nàng thà ngủ còn hơn câu cá với hắn.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Câu cá là một chuyện rất thú vị."

"Điện hạ, chúng ta bàn chuyện câu cá sau được không? Thần

thiếp bây giờ rất đói, người có thể cho thần thiếp ăn một bữa no trước được không?"

Lạc Thanh Hàn đứng lên "Đi thôi."

Tiêu Hề Hề muốn đứng dậy, nhưng nhận ra nàng quá đói, cả sức để đứng lên cũng không có.

Nàng chỉ có thể ôm đùi Thái tử yếu ớt nói.

"Điện hạ, thần thiếp không đi nổi, có thể sai người mang kiệu tới khiêng thần thiếp đi được không?"

Lạc Thanh Hàn gỡ móng vuốt nàng ra, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt nàng.

Hắn lạnh lùng nói "Lên đi."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Điện hạ muốn cõng thần thiếp à?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, chỉ dùng giọng điệu không kiên nhẫn thúc giục.

"Nhanh lên."

Tiêu Hề Hề leo lên lưng hắn, ôm cổ hắn.

Hai tay Lạc Thanh Hàn nắm đùi nàng, nhấc nàng lên.

Cơ thể hai người rất gần, nhiệt độ hòa lẫn vào nhau qua lớp áo mỏng.

Tiêu Hề Hề nhìn những chiếc giỏ tre đặt bên hồ.

"Điện hạ, người không cần cá mới câu nữa sao?"

Lạc Thanh Hàn cõng nàng trên lưng vững vàng đi về phía trước, bình tĩnh nói "Lát nữa sẽ có người xử lý."

Chương 307: Không còn chỗ nào để bắt đầu

Mặt trời dần lặn, bóng của hai người trải dài.

Lá trúc rơi theo gió.

Một lá trúc vô tình rơi xuống đầu Thái tử.

Tiêu Hề Hề giơ tay giúp hắn lấy lá trúc xuống.

Nàng xoay lá trúc úa vàng trong tay, nhìn sang rừng trúc bên cạnh.

Rừng trúc vào thu hơi ảm đạm, so với mùa hạ kém tươi tốt hơn nhiều.

Lạc Thanh Hàn cõng nàng xuyên qua rừng trúc, đi dọc theo hành lang dài, trên đường gặp rất nhiều người hầu và thị vệ.

Khi nhìn thấy Thái tử, tất cả đều quỳ xuống cung kính hành lễ.

Lạc Thanh Hàn đặt Tiêu Hề Hề lên đệm, sau đó đi đến cửa, trầm giọng dặn dò quản sự đang đợi bên ngoài mấy câu.

Tiêu Hề Hề nằm dài trên bàn nghỉ ngơi, đột nhiên nàng nghe thấy tiếng cừu kêu từ bên ngoài cửa sổ.

Nàng chống hai tay xuống đất, bò đến bên giường, nhìn ra ngoài thì phát hiện ngoài cửa sổ là một bãi đất hoang.

Cách đó không xa, hơn chục con cừu đang vui vẻ cúi đầu gặm cỏ, thỉnh thoảng lại kêu vài tiếng.

Tiêu Hề Hề vô cùng ngạc nhiên, quay sang nhìn Thái tử.

“Sao lại có cừu ở đây?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Ở đây không chỉ có cừu, còn có bò và ngựa.”

Mắt Tiêu Hề Hề lập tức sáng lên “Có thể chia sẻ mấy con với thần thiếp không?”

Đối diện với ánh mắt khao khát của nàng, Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói “Trong cung không cho phép nuôi những thứ này.”

Tiêu Hề Hề Hề chưa kịp thất vọng quá lâu, hắn nói tiếp.

“Mấy con bò cừu này nuôi ở sơn trang thì tốt hơn, có người chuyên phụ trách chăm sóc chúng, nước và cỏ ở đây càng thích hợp cho chúng sinh sống. Nếu nàng muốn ăn thịt cừu, chỉ cần nói ta biết, ở đây sẽ có người chuyển thịt cừu cho nàng, hơn nữa mỗi ngày sẽ có người giao sữa vào cung, nàng chỉ cần đợi ở điện Thanh Ca là được.”

Mắt Tiêu Hề Hề lại sáng lên, khuôn mặt nhỏ đầy sự phấn khích.

Nàng nhào tới ôm Thái tử hân hoan.

“Điện hạ tốt quá đi!”

Lạc Thanh Hàn thuận thế vòng tay qua eo nàng, bình tĩnh nói “Chỉ cần nàng ngoan ngoãn, những gì nàng muốn, ta sẽ nghĩ cách cho nàng.”

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu “Vâng vâng! Thần thiếp sẽ ngoan!”

Lúc này, các thị nữ bưng món ngon đi vào.

Các thị nữ đặt món ăn lên bàn, rồi lặng lẽ lui ra ngoài, để lại

không gian cho hai người.

Món chính tối nay là cá.

Bày ở giữa là món cá hấp xì dầu.

Thoạt nhìn thanh đạm nhưng hương vị thì ngon không ngờ.

Ngoài ra còn có canh hầm cay và canh cá chua cay yêu thích của nàng.

Hai món đều có hương vị nồng, mà cũng siêu ngon!

Tiêu Hề Hề ăn không ngừng, liên tục khen ngợi "Thật là ngon!"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Nếu nàng thích ăn, sau này có thể thường xuyên đến đây, ta lại câu cá cho nàng."

Lúc này Tiêu Hề Hề mới nhận ra mấy con cá trên bàn đều do Thái tử bỏ thời gian cả ngày câu được.

Thịt cá vốn đã ngon, cộng thêm tấm lòng của Thái tử, tức thì khiến món ngon của bữa ăn này càng ngon hơn!

Tiêu Hề Hề ăn sạch ba món cá trên bàn, cả nước canh cũng được nàng trộn với mì, không sót chút nào.

Nàng ăn no nê, sờ cái bụng tròn vo thở dài.

"Nếu ngày nào cũng được ăn mấy con cá ngon như vậy, thì dù phải ngồi cả ngày bên hồ, thần thiếp cũng thấy đáng."

Lạc Thanh Hàn rửa tay, bắt đầu nhàn nhã uống trà.

Hắn bày ra tư thế thỉnh giáo, khiêm tốn hỏi "Nàng ghét câu cá đến vậy sao?"

"Chủ yếu do câu cá quá nhàm chán, lúc người câu cá còn không chịu nói chuyện, thì càng thêm nhàm chán."

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Nói chuyện sẽ làm cá sợ, khiến cá khó cắn câu, nên lúc câu cá không thể nói chuyện, phải giữ im lặng."

Tiêu Hề Hề đau khổ nói "Thần thiếp biết, nhưng thần thiếp làm không được mà."

Lạc Thanh Hàn "Vậy bình thường nàng thích làm gì? Ngoại trừ ăn ngủ."

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp thích đọc sách truyện."

"Ngoài cái này?"

Tiêu Hề Hề chống cằm suy nghĩ, nghỉ rất lâu mới nói "Hết rồi."

Lạc Thanh Hàn "Nàng thích nghe kịch không?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không thích."

Nàng không hiểu những lời hát đó, như đang thôi miên vậy.

Lạc Thanh Hàn "Cưỡi ngựa bắn cung thì sao?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp thích xem người khác cưỡi ngựa bắn cung."

Lạc Thanh Hàn không hiểu "Nàng không thích cưỡi ngựa bắn cung sao?"

Tiêu Hề Hề lại lắc đầu "Không thích, rất mệt, lười lắm."

Lạc Thanh Hàn "……"

Vốn hắn muốn tìm một chuyện mà cả hai đều thích, dẫn nàng đi chơi để tăng tình cảm giữa hai người, làm nàng không nghĩ đến chuyện về Huyền Môn nữa.

Nào ngờ nữ nhân này như heo rừng da xù thịt dày, mình đồng da sắt.

Lạc Thanh Hàn không giỏi lấy lòng người khác, cảm thấy mình không còn chỗ nào để bắt đầu.

Tiêu Hề Hề "Thật ra Điện hạ không cần nghĩ nhiều như vậy, thần thiếp thấy bây giờ là tốt rồi, người cứ bận chuyện của mình, có thời gian thì đến ăn cơm trò chuyện với thần thiếp, cuộc sống như thế rất thoải mái."

Lạc Thanh Hàn rất muốn hỏi nàng, nếu nàng thấy thoải mái khi sống như vậy, tại sao không muốn ở lại cạnh hắn?

Nhưng hắn sợ đáp án mà hắn nhận được sẽ làm hắn thất vọng.

Cuối cùng hắn không nói gì nữa.

Lúc này, quản sự bưng một hộp sứ tinh xảo đi vào.

"Điện hạ, món thịt giả cua mà người muốn."

Thịt giả cua là món ăn được làm từ cá và tôm, hương vị khi ăn rất giống cua nên được gọi là thịt giả cua.

Lạc Thanh Hàn bảo đặt hộp sứ lên bàn.

Tiêu Hề Hề tò mò bước tới, mở nắp hũ sứ, lập tức ngửi thấy mùi thơm như cua.

Nàng không nhịn được dùng đũa gắp một chút nếm thử.

Trong món này còn có thêm sò điệp xắt nhỏ, giúp tăng thêm vị ngọt.

Nếu trộn với cơm hoặc mì, nhất định sẽ rất ngon!

Lạc Thanh Hàn "Nàng có thể mang về từ từ ăn."

Tiêu Hề Hề không ngờ còn có thể đóng gói mang đi, tức thì

nàng vui vẻ hơn.

Nàng ôm hũ sứ vào lòng, giống như con sóc nhỏ ôm quả thông, cười thỏa mãn nói "Sau này nếu Điện hạ muốn ra ngoài chơi, nhớ dẫn theo thần thiếp."

Lạc Thanh Hàn "Nàng thích nơi này?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Ừm ừm!"

Ở đây không chỉ cá ngon mà còn có thịt cừu và sữa, nàng rất thích!

Thấy vậy, tâm trạng Lạc Thanh Hàn cũng đỡ hơn.

Xem ra chuyến đi chơi này không uổng phí tâm tư của hắn, ít nhất hắn cũng khiến nàng vui vẻ một lần.

Thấy trời đã tối, Lạc Thanh Hàn sáng mai phải vào triều, không thể qua đêm ở bên ngoài, đành dẫn Tiêu Hề Hề về cung.

Sáng sớm hôm sau, có người giao một thùng sữa tươi đến điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề được uống sữa tươi như mong muốn.

Nàng không khỏi cảm thán "Điện hạ quả là một người tốt, ngài ấy tốt với ta như vậy, ta thật không nỡ xa ngài ấy."

Chương 308: Cừu nướng nguyên con

Vừa lúc Bảo Cầm mang bữa sáng vào, nàng tò mò hỏi "Nương nương đang lầm bầm gì vậy?"

"Không có gì." Tiêu Hề Hề hít hít mũi "Thơm quá, em nấu món gì vậy?"

Bảo Cầm đặt một dĩa mì trước mặt nàng.

Một lớp thịt giả của được phủ trên mì.

Đây là món Tiêu Hề Hề mang về từ Ẩn Nguyệt sơn trang tối qua, Bảo Cầm trộn nó với mì.

Sợi mì do Bảo Cầm dùng sức nhào rất dai, được luộc trong nước luộc gà, mùi vị càng thơm hơn, thêm một lớp thịt giả cua, tươi ngon đến mức làm người ta suýt nuốt cả lưỡi.

Tiêu Hề Hề bắt đầu ăn một miếng thật lớn.

Có món ăn ngon như vậy, cảm giác tinh thần sảng khoái cả ngày!

Nàng vừa ăn xong thì Diêu chiêu huấn đến.

Diêu chiêu huấn vừa bước vào, liền hỏi mùi thơm của thức ăn còn sót lại trong không khí, nàng hành lễ rồi cười nói.

"Nương nương vừa ăn món gì ngon vậy? Mùi thơm thật đó."

Tiêu Hề Hề ra hiệu nàng ngồi, thản nhiên nói "Vừa ăn mì trộn."

Diêu chiêu huấn ngồi xuống, Bảo Cầm dâng trà bánh đến.

Tiêu Hề Hề mời Diêu chiêu huấn ăn.

Diêu chiêu huấn miệng thì đồng ý, nhưng không dám động vào thức ăn trước mặt, nàng chỉ nhấp một ngụm trà, sau đó nói chuyện với Tiêu trắc phi.

“Hôm nay bên ngoài tiết trời rất tốt, sao nương nương không ra ngoài đi dạo một chút? Gần đây hoa cúc đang nở rộ, rất là đẹp.”

Tiêu Hề Hề không hứng thú với chuyện ngắm hoa, nàng vừa cắn hạt dưa vừa thản nhiên đáp “Nói sau đi.”

Diêu chiêu huấn không ngạc nhiên trước phản ứng của nàng.

Người trong Đông cung ai cũng biết Tiêu trắc phi không thích vận động, nàng rất ít khi ra ngoài.

Diêu chiêu huấn đổi chủ đề, nói sang chuyện khác.

“Nương nương còn nhớ Tần phụng nghi không? Từ lúc bị giam vào lầu Lãnh Hương, cuộc sống không còn như trước, chẳng những không có người hầu hạ, mà ngay cả đồ ăn cũng tệ hơn rất nhiều, nếu không phải Hoàng hậu nương nương thỉnh thoảng phái người tới trông nom nàng ta, e rằng nàng ta sớm bị hành hạ tới chết rồi.”

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Ai hành hạ nàng ta vậy?”

Diêu chiêu huấn lấy quạt tròn che miệng, dùng giọng điệu ăn dưa tiêu chuẩn nói “Có thể là ai nữa? Còn không phải là Lý trắc phi và Đoạn lương đệ sao! Hai người này hận Tần phụng nghi chết đi được, dù các nàng còn đang bị cấm túc, tạm thời không thể ra ngoài, nhưng thân phận vẫn còn, so với một Phụng nghi nho nhỏ mạnh hơn rất nhiều. Chỉ cần nói một câu, dù các nàng không ra mặt, những người bên dưới sẽ tìm mọi cách hành hạ Tần phụng nghi, để nàng ta sống không được yên.”

Tiêu Hề Hề hiểu ra nói "Thì ra là vậy."

Diêu chiêu huấn tò mò hỏi "Nương nương không muốn báo thù sao?"

"Báo thù gì?"

"Tần phụng nghi kia trước đó sai người đẩy nương nương xuống sông, suýt chút hại chết người, người không muốn tính món nợ này sao?"

Sở dĩ Diêu chiêu huấn đến đây, là vì muốn biết chuyện này.

Con người nàng không có tật xấu gì khác, chỉ là thích buôn chuyện.

Từ lúc Tần phụng nghi bị giam trong lầu Lãnh Hương, Diêu chiêu huấn rảnh rỗi thường lượn lờ gần chỗ lầu Lãnh Hương, muốn ăn dưa xem kịch.

Mấy ngày nay, nàng thấy người mà Lý trắc phi và Đoạn lương đệ phái tới, cũng thấy người của Tần hoàng hậu, nhưng lại không thấy người của Tiêu trắc phi.

Theo lý mà nói, Tiêu trắc phi, Lý trắc phi và Đoạn lương đệ đều là nạn nhân, nhưng Tiêu trắc phi lại cứ như không phải người trong cuộc, mãi mà chẳng thấy nàng báo thù, điều này khiến Diêu chiêu huấn vô cùng tò mò.

Lại chẳng thế, mới sáng sớm nàng đến điện Thanh Ca là muốn tìm hiểu xem Tiêu trắc phi nghĩ thế nào.

Tiêu Hề Hề nhổ hạt dưa trong miệng, thản nhiên trả lời "Không cần, tuy Tần phụng nghi muốn hại ta, nhưng ta không bị thương. Hơn nữa, Tần phụng nghi đã bị phạt rồi, ta cần gì phải gây thêm phiền phức nữa?"

Diêu chiêu huấn nghĩ nàng đang nói lời khách khí, thuận miệng tâng bốc vài câu.

“Nương nương thật cao thượng, khoan dung độ lượng, quả nhiên là người mà Thái tử Điện hạ coi trọng.”

Sau đó, nàng tiếp tục kể một số tin đồn khác trong cung.

Ví như Trần lương viên gần đây thường chạy đến điện Uyển Hà, xem ra là muốn ôm đùi Cảnh trắc phi.

Ví như mấy ngày nay đèn trong điện Kim Phong sáng tới khuya, nghe nói là do Lý trắc phi thức khuya chép kinh.

Còn cả chuyện Bạch trắc phi hình như lại bệnh, mấy lần mời thái y.

……

Tiêu Hề Hề phần lớn thời gian là yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp một tiếng.

Diêu chiêu huấn nói tới miệng gần như khô khốc thì mới ngừng nói.

Thấy trời đã muộn, nàng đứng dậy cáo từ, rời điện Thanh Ca.

Buổi chiều, nàng còn phải đến chỗ khác tám chuyện với các phi tần khác về những tin đồn gần đây.

Vừa dọn tách trà và vỏ hạt dưa trên bàn, Bảo Cầm vừa thở dài “Diêu chiêu huấn này nói nhiều thật đấy, như thể biết hết mọi chuyện trong cung này vậy.”

Tiêu Hề Hề nghĩ, nếu ở hiện đại, Diêu chiêu huấn sẽ là một tay săn tin chuyên nghiệp.

Buổi trưa, Thái tử đến điện Thanh Ca ăn trưa với Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn đầy mong đợi.

“Điện hạ, có thể thưởng cho thần thiếp một con cừu béo được

không?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng muốn ăn thịt cừu?”

Tiêu Hề Hề gật đầu thật mạnh “Vâng vâng! Rất muốn ăn!”

“Đợi ta sai người truyền tin, buổi chiều sẽ có người mang thịt cừu đến cho nàng.”

Tiêu Hề Hề tức thì vỡ òa trong niềm vui “Thật tuyệt vời!”

Nàng quay đầu lại, hét lớn với Bảo Cầm.

“Tối nay ta muốn ăn cừu nướng nguyên con!”

Bảo Cầm lúc này đang gọt trái cây trong phòng bếp nhỏ, nghe vậy liền kinh ngạc “Cừu từ đâu có vậy?”

Tiêu Hề Hề “Thái tử Điện hạ thưởng đó!”

Bảo Cầm vừa cảm thán Thái tử thật sủng ái Tiêu trắc phi, vừa đáp “Tối nay sẽ chuẩn bị cừu nướng nguyên con cho người.”

Nghĩ đến buổi tối được ăn thịt cừu nướng thơm ngon, Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn hết năm bát cơm!

Ăn uống no nê xong, Tiêu Hề Hề và Thái tử cùng nhau ngủ trưa.

Tiêu Hề Hề thức dậy, Thái tử đã rời đi.

Bảo Cầm hầu hạ nàng mặc y phục.

Tiêu Hề Hề tắm rửa xong, bước ra khỏi phòng ngủ, thấy Thanh Tùng đang đi tới.

“Nương nương, thịt cừu được chuyển đến rồi.”

Mắt Tiêu Hề Hề sáng lên, bước nhanh vào phòng bếp, thấy thịt cừu đã được lột da và làm sạch, nàng vội gọi Bảo Cầm.

“Cừu nướng, cừu nướng! Mau nướng đi!”

Bảo Cầm bất đắc dĩ nói “Bây giờ cách giờ cơm tối còn sớm lắm, nô tỳ còn cần chuẩn bị chút gia vị, người đừng vội, đi chơi một lát đi.”

Tiêu Hề Hề lưu luyến không nỡ rời phòng bếp nhỏ.

Khi trời sắp lặn, Bảo Cầm sai người nhóm lửa ở hậu viện.

Nàng nướng thịt cừu đã ướp trên lửa.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm bên cạnh, không ngừng căn dặn.

“Nhớ cho thêm thì là và ớt tiêu vào.”

Thịt cừu được nướng đến khi xèo xèo và tỏa mùi thơm.

Thái tử vừa bước vào điện Thanh Ca, liền ngửi thấy mùi thịt thơm nồng.

Hắn lần theo mùi hương ra hậu viện.

Bảo Cầm vội dừng tay, hành lễ với Thái tử.

Tiêu Hề Hề rời mắt khỏi cừu nướng nguyên con, kích động nói với Thái tử.

“Điện hạ tới rất đúng lúc, thịt cừu nướng sắp nướng xong rồi!”

Chương 309: Hát

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho Bảo Cầm tiếp tục làm việc của mình.

Hắn đi đến trước mặt Tiêu Hề Hề, nhìn khuôn mặt nhỏ bị ngọn lửa hung đến đỏ bừng của nàng, nhịn không được nhéo mặt nàng.

Tiêu Hề Hề không vui "Điện hạ sao lại nhéo mặt thần thiếp?"

Lạc Thanh Hàn "Ta cho nàng thịt cừu, ta nhéo mặt nàng thì đã sao?"

Tiêu Hề Hề "Vậy người nhéo thêm hai cái nữa, ngày mai cho thần thiếp thêm hai con."

Lạc Thanh Hàn bị nàng chọc cười.

"Nàng biết cách tính thật!"

Bảo Cầm xẻ thịt cừu nướng, bày ra dĩa, dâng đến trước mặt Tiêu trắc phi và Thái tử.

Tiêu Hề Hề "Lúc này thì nên có thêm một bình rượu, thịt ngon thì phải có rượu ngon chứ!"

Bảo Cầm múc một bình rượu Quế Hoa, rót một ly cho Tiêu trắc phi và Thái tử.

Tiêu Hề Hề uống rượu ngon, ăn thịt cừu nướng, cảm giác chỉ một từ thôi, tuyệt!

Cuối cùng, phần lớn thịt cừu đều vào bụng Tiêu Hề Hề, Lạc

Thanh Hàn chỉ ăn một phần nhỏ, phần còn lại được phân phát cho các cung nữ thái giám ở điện Thanh Ca, để bọn họ cũng ăn thử.

Ăn uống xong, Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề tản bộ như thường lệ.

Vì uống rượu, đầu óc Tiêu Hề Hề chậm hơn bình thường một chút, thoạt nhìn hơi ngốc nghếch.

Nàng nói muốn đi xem heo nái có đẻ con chưa?

Lạc Thanh Hàn nắm lấy tay nàng "Heo đã ngủ rồi, nàng đừng có làm phiền chúng nó nữa."

Tiêu Hề Hề ậm ừ "Heo ngủ rồi, chúng ta chưa ngủ, chúng ta không bằng heo."

Lạc Thanh Hàn "……"

Phát ngôn vớ vẩn gì đây?

Hắn kéo Tiêu Hề Hề về phía trước, không cho nàng chạy lung tung.

Tiêu Hề Hề dùng ngón tay cào vào lòng bàn tay hắn.

Lạc Thanh Hàn dừng lại, quay sang nhìn nàng, dưới ánh trăng, ánh mắt hắn cực kỳ sâu thẳm.

"Nàng làm gì đấy?"

Hai má Tiêu Hề Hề hơi ửng hồng vì rượu.

Nàng ngơ ngác hỏi "Ta làm gì chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng cào vào lòng bàn tay ta."

Tiêu Hề Hề nghiêng đầu nhìn hắn "Ta cào chưa?"

“Cào rồi.” giọng điệu Lạc Thanh Hàn vô cùng chắc chắn.

Tiêu Hề Hề hỏi lại “Người có bằng chứng không?”

Lạc Thanh Hàn cạn lời.

Chuyện này làm gì có chứng cứ?

Tiêu Hề Hề thấy hắn không đưa ra được chứng cứ, nàng cười đắc thắng, nói “Nếu không có chứng cứ, người không thể nhận định là ta được.”

Lạc Thanh Hàn thấy nàng cười như kẻ ngốc, không khỏi lại nhéo má nàng một cái.

Tiêu Hề Hề lập tức nói “Nhéo một cái cho một con cừu! Người đã nhéo rồi, ngày mai phải cho ta thịt cừu!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh thu hồi bàn tay thủ phạm, mặt không thay đổi nói “Ta không nhéo nàng.”

“Có! Vừa nãy người mới nhéo!”

Lạc Thanh Hàn “Nàng có chứng cứ không?”

Tiêu Hề Hề “……”

Thế … thế mà lại bị phản đòn!

Nàng mím môi, uất ức nói “Điện hạ còn giở trò.”

Lạc Thanh Hàn “Ta học từ nàng đấy.”

Tiêu Hề Hề “Sao Điện hạ không học điều tốt chứ?”

“Trên người nàng có điểm nào tốt để ta học sao?”

“Thế thì nhiều lắm! Ví như, ta ăn rất giỏi! Ngủ cũng rất giỏi!”

Lạc Thanh Hàn “Đó không phải là ham ăn lười biếng à?”

Tiêu Hề Hề tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn nói tiếp "Sao không nói gì nữa? Không còn gì để nói nữa?"

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống, ăn vạ trên đất không chịu đi.

Lạc Thanh Hàn muốn kéo nàng đứng lên.

Tiêu Hề Hề ăn vạ nói "Ta giận rồi, cần Điện hạ dỗ mới đứng dậy."

Lạc Thanh Hàn chẳng thể nổi giận trước hành động táo tợn của nàng.

Hắn bất đắc dĩ hỏi "Nàng muốn ta dỗ nàng thế nào?"

"Ta muốn nghe người hát."

Lạc Thanh Hàn "Ta không biết hát."

Tiêu Hề Hề "Nhưng lần trước Điện hạ không vui, ta đã hát cho người nghe rồi, bây giờ ta đang tức giận, sao người không thể hát cho ta nghe? Thật không công bằng!"

Lạc Thanh Hàn định dùng thân phận của mình nhằm thoát nạn "Ta là Thái tử, nàng dỗ ta vui là chuyện đương nhiên."

Tiếc là Tiêu Hề Hề say rượu không mắc cái bẫy này.

"Người là Thái tử thì sao? Bây giờ ta chỉ muốn nghe người hát, người không hát, ta không đứng dậy!"

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm nàng "Đứng lên."

Tiêu Hề Hề quay đầu "Không đứng!"

Ngay sau đó, nàng bị Lạc Thanh Hàn ôm ngang.

Tiêu Hề Hề bị hành động đột ngột này làm giật mình, nàng cuống quýt giơ tay ôm cổ Lạc Thanh Hàn, sợ mình sẽ ngã xuống.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng sải bước vào phòng.

Các cung nữ thái giám thấy vậy đều cúi đầu, giả vờ như không thấy gì.

Lạc Thanh Hàn đặt Tiêu Hề Hề lên giường.

Hắn đứng trên mép giường, nhìn xuống nàng cười khẩy.

"Đồ vô lại, ta còn không trị được nàng?"

Tiêu Hề Hề không chấp nhận thất bại.

Nàng ngồi trên giường, bắt đầu đá chân khóc lóc.

"Điện hạ bắt nạt người ta! Hu hu hu! Ta sống không nổi nữa!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng trách "Đừng quậy nữa, để người khác nghe thấy còn ra thể thống gì?"

Tiêu Hề Hề mặc kệ hắn, tiếp tục giả khóc "Lúc Điện hạ không vui, ta không tiếc bán rẻ nhan sắc chọc người vui, bây giờ ta không vui, hát có một bài mà người cũng không hát, sao ta lại gả cho là một nam nhân vô tình vô nghĩa như vậy? Số ta khổ quá, hu hu hu!"

"Nàng bán rẻ nhan sắc lúc nào?"

"Ta múa hát cho người xem, chẳng phải là bán rẻ nhan sắc sao?"

Lạc Thanh Hàn nhớ tới bài hát nàng hát, thầm nghĩ nếu thế được gọi là bán nhan sắc, thì hắn thà làm hòa thượng cả đời.

Tiêu Hề Hề quậy ầm ĩ hơn, thậm chí còn bắt đầu lăn lộn trên giường.

Lạc Thanh Hàn "Nàng còn quậy nữa, thì sau này đừng nghĩ đến chuyện ăn thịt cừu nữa."

Tiêu Hề Hề "Hu hu hu! Điện hạ dùng thịt cừu uy hiếp ta, ta khó chịu quá, cảm giác sắp không thở nổi rồi!"

Nàng ầm ĩ làm Lạc Thanh Hàn đau đầu.

Hắn tức giận nói "Thế này, ngày mai ta cho nàng một con cừu, bây giờ nàng đừng quậy nữa."

Tiêu Hề Hề "Không muốn! Ta muốn nghe người hát!"

"Ta không biết hát."

"Ta có thể dạy người."

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn qua cửa, thấy Bảo Cầm đang nhìn vào trong phòng.

Bảo Cầm nghe thấy Tiêu trắc phi khóc, nàng còn tưởng Tiêu trắc phi bị bắt nạt, kết quả phát hiện trên mặt Tiêu trắc phi không có giọt nước mắt nào, đúng nghĩa kiểu sét đánh không mưa.

Bắt gặp ánh mắt Thái tử, Bảo Cầm sửng sốt, vội chuồn đi.

Lạc Thanh Hàn đi tới, đóng cửa rồi nhìn nữ nhân vẫn đang lăn lộn trên giường, cảm thấy mệt mỏi.

"Được, ta hát cho nàng nghe, duy nhất lần này, không có lần sau."

Tiêu Hề Hề tức thì ngừng khóc.

Nàng vội ngồi dậy "Điện hạ, mời người bắt đầu biểu diễn."

Lạc Thanh Hàn "Ta chưa từng hát, không biết nên hát gì."

Tiêu Hề Hề "Hát bài mà ta hát lần trước! Nếu người không nhớ cách hát, ta có thể hát lại."

Lạc Thanh Hàn vội ngăn nàng lại "Đừng hát!"

Hắn ngồi trên giường, chuẩn bị một lúc rồi xoay người, ghé vào tai nàng thì thầm hai câu.

Chương 310: Vậy thì ta quá vinh hạnh rồi!

Hơi thở ấm áp phả vào tai Tiêu Hề Hề, làm nàng thấy tê dại.

Giọng trầm ấm êm tai của nam nhân quanh quẩn bên tai nàng, như lông vũ nhẹ nhàng quét qua màng nhĩ của nàng.

Thậm chí làm Tiêu Hề Hề quên mất hắn đã hát gì, chỉ cảm thấy giọng hát của nam nhân này thật sự rất hay!

Lúc nàng định thần lại, Lạc Thanh Hàn đã hát xong.

Hắn chăm chăm nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm như muốn nuốt chửng nàng.

Tiêu Hề Hề chớp mắt, sau đó vỗ tay.

“Điện hạ hát hay quá!”

Lạc Thanh Hàn “Đây là lần đầu tiên ta hát.”

Tiêu Hề Hề cười “Vậy thì ta quá vinh hạnh rồi!”

Lạc Thanh Hàn vỗ đầu nàng “Ngủ đi.”

Nàng được nghe Thái tử hát như mong muốn, Tiêu Hề Hề không quậy nữa, ngoan ngoãn nằm xuống, đánh một giấc ngon lành với Thái tử.

Ngày hôm sau, Thái tử vào triều như thường lệ, rồi trở về cung Minh Quang.

Đổng Minh Xuân vừa bước vào cung Minh Quang, ông gấp

gáp rút một quyển hồ sơ.

“Điện hạ, đây là hồ sơ từ huyện Ỷ La gửi đến, Huyện lệnh Ngưu Hoằng của huyện Ỷ La chết rồi!”

Lạc Thanh Hàn cau mày.

Hắn nhớ Ngưu Hoằng là biểu đệ của Đổng Minh Xuân, Ngưu Hoằng từng viết một phong thư cho Đổng Minh Xuân, phong thư đó dẫn tới họa sát thân cho Đổng Minh Xuân, sau đó phong thư lại biến mất một cách bí ẩn.

Lạc Thanh Hàn giơ tay nhận lấy hồ sơ, mở ra xem xét.

Theo ghi chép trong hồ sơ, Ngưu Hoằng sau khi uống say, không cẩn thận ngã xuống hồ chết đuối.

Ngỗ tác đã khám nghiệm thi cho Ngưu Hoằng, xác định chết vì đuối nước.

Còn có người làm chứng nói đã tận mắt nhìn thấy Ngưu Hoằng uống rượu.

Đổng Minh Xuân nói “Con người Ngưu Hoằng quả thật thích uống vài ly, nhưng vẫn luôn rất kiềm chế, dù uống rượu, nhưng chưa từng uống đến say khướt.”

Lạc Thanh Hàn đặt hồ sơ xuống “Khanh nghi ngờ cái chết của Ngưu Hoằng có điểm kỳ lạ?”

“Vi thần quả thật có nghi ngờ.”

Nếu Đổng Minh Xuân không nhận được thư của Ngưu Hoằng, có lẽ Đổng Minh Xuân không nghi ngờ gì nhiều về cái chết của Ngưu Hoằng, dù sao trên đời này có rất nhiều tai nạn, ai có thể đảm bảo Ngưu Hoằng sẽ không bao giờ say xỉn chứ?

Nhưng trùng hợp là, không lâu sau khi Ngưu Hoằng gửi thư đó, thì đột ngột qua đời.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đổng Minh Xuân cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.

Lạc Thanh Hàn "Nếu khanh nghi ngờ, thì phái người đến huyện Ỷ La điều tra."

Thông thường khi quan viên địa phương đột ngột qua đời, Hình bộ có quyền phái người đến nơi đó điều tra, đây là hình thức bình thường.

Đổng Minh Xuân khổ sở nói "Thi thể của Ngưu Hoằng đã được chôn cất, dù bây giờ chúng ta phái người đến huyện Ỷ La điều tra, e là cũng không tìm thấy gì."

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút.

Chuyện bắt đầu từ huyện Ỷ La, vậy bắt đầu điều tra từ huyện Ỷ La.

"Nếu Ngưu Hoằng chết, triều đình phải phái người khác đảm nhiệm chức Huyện lệnh, khanh chọn một người đáng tin cậy, bảo bên phía Lại bộ châm chước một chút, sắp xếp người đến huyện Ỷ La."

Đổng Minh Xuân thấy đây cũng là cách, nên ông chắp tay nói "Vi thần sẽ làm ngay."

Sau đó, ông rút một mảnh giấy khác từ trong tay áo.

"Điện hạ, trong thư của Ngưu Hoằng có một ấn ký kỳ lạ, vi thần dựa theo trí nhớ, cố hết sức vẽ lại ấn ký đó."

Lạc Thanh Hàn nhận tờ giấy, trên tờ giấy vẽ một cái hình tròn, thoạt nhìn giống như đóa hoa, nhưng nhìn kỹ lại giống như một loại chữ cổ kỳ lạ nào đó.

Đổng Minh Xuân nói "Lúc đầu vi thần nghĩ là ấn tín riêng của Ngưu Hoằng nên không để tâm lắm. Sau này nhớ lại, vi thần cứ cảm thấy nó không giống ấn tín riêng mà giống gia huy hơn."

Ở Đại Thịnh, chỉ cần là danh gia vọng tộc, sẽ gia huy của riêng mình, đây là biểu tượng truyền thừa của gia tộc.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Đã điều tra ra là gia huy của gia tộc nào chưa?"

Đổng Minh Xuân "Vi thần đã điều tra, trong số gia huy được ghi nhận hiện nay của các gia tộc lớn, không gia tộc nào sử dụng biểu tượng này, biểu tượng tương tự cũng không có."

Lạc Thanh Hàn không nói nữa, ra hiệu ông có thể ra ngoài.

Đổng Minh Xuân rời đi, Lạc Thanh Hàn lặng lẽ nhìn biểu tượng trên giấy, không biết tại sao hắn cứ cảm thấy biểu tượng này rất quen mắt.

Hình như rất nhiều năm về trước, hắn từng nhìn thấy biểu tượng tương tự.

Hắn cố hết sức tìm kiếm trong ký ức, nhưng tiếc là không tìm thấy gì.

……

Hôm nay, Tiết thị dẫn con gái nhỏ Tiêu Tri Lam vào cung thăm Tiêu Hề Hề.

Lúc Tiêu Tri Lam nhìn thấy tỷ tỷ, cô bé rất vui, nhưng cũng hơi lo lắng.

Cô bé lấy túi thơm luôn để trong ngực đưa cho Tiêu Hề Hề, giọng non nớt nói.

"Tỷ tỷ, đây là túi thơm muội làm, tặng cho tỷ."

Tiêu Hề Hề nhận túi thơm, tay nghề của cô bé có hạn, túi thơm làm ra không tinh xảo bằng túi thơm của thợ thêu, nhưng đây là tấm lòng của cô bé.

“Cảm ơn Tiểu Lam, tỷ rất thích túi thơm này.”

Trước mặt Tiêu Tri Lam, Tiêu Hề Hề đeo túi thơm lên eo.

Trái tim treo lơ lửng của Tiêu Tri Lam cuối cùng cũng đặt xuống.

Cô bé lo tỷ tỷ sẽ không thích túi thơm này, nhưng may là tỷ tỷ không ghét tay nghề kém cỏi của cô bé.

Tiêu Tri Lam ngượng ngùng nói “Gần đây muội đang học nữ công, sau này sẽ làm thứ khác cho tỷ, tỷ thích gì cứ nói với muội, muội sẽ giúp tỷ làm.”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ “Vậy làm cho ta một chiếc khăn tay đi.”

Tiêu Tri Lam dùng sức gật đầu, như thể cô bé đã nhận được một nhiệm vụ rất quan trọng, nghiêm túc hứa hẹn.

“Muội về nhà sẽ làm cho tỷ, nhất định sẽ làm thật đẹp!”

Tiêu Hề Hề xoa đầu cô bé “Tiểu Lam ngoan quá.”

Tiêu Tri Lam xấu hổ đỏ mặt khi được khen ngợi.

Bảo Cầm mang trái cây điểm tâm đặt trước mặt họ, còn đặc biệt pha một ly trà sữa ngọt cho Tiêu Tri Lam.

Tiêu Tri Lam uống một hớp, chợt kinh ngạc.

“Đây là cái gì? Uống ngon quá!”

Bảo Cầm cười nói “Đây là trà sữa, pha chế từ sữa bò và trà.”

Tiêu Hề Hề cầm một miếng bánh đậu xanh đưa cho cô bé.

“Bánh này cũng ngon, ăn thử đi.”

Tiêu Tri Lam cầm bánh đậu xanh cắn một miếng.

So với các loại bánh đậu xanh có vị nhạt khác, bánh đậu xanh của Bảo Cầm làm ngọt hơn.

Trẻ con thích đồ ngọt, Tiêu Tri Lam cũng không ngoại lệ.

Cô bé chân thành khen "Bánh đậu xanh này ngon quá, ngon hơn bánh đậu xanh ở nhà nhiều!"

Tiết thị bất lực "Con ăn ít thôi, bây giờ ăn no, về nhà lại không ngoan ngoãn ăn cơm."

Tiêu Tri Lam trước giờ vẫn luôn nghe lời, sau khi ăn xong một miếng bánh đậu xanh, cô bé không ăn thêm thứ gì khác, chỉ yên lặng uống trà sữa.

Tiêu Hề Hề nhìn cô bé một cái, sau đó đứng dậy quay vào trong phòng, lấy một bùa hộ thân do nàng làm.

Nàng nhét bùa hộ thân vào một túi nhỏ màu hồng.

Tiêu Hề Hề quay lại trắc điện, đưa túi nhỏ cho Tiêu Tri Lam.

"Vừa rồi muội tặng tỷ túi thơm, đây là quà đáp lễ, muội phải luôn mang bên mình, đừng để mất."

Tiêu Tri Lam không ngờ còn được nhận quà của tỷ tỷ, cô bé mừng rỡ vô cùng.

Cô bé dùng hai tay cầm túi nhỏ, cười ngọt ngào nói "Cảm ơn tỷ tỷ!"

Chương 311: Huynh nên gọi là tỷ tỷ

Tiết thị biết Tiêu Hề Hề không muốn gặp bà, bà thức thời không nói gì nhiều.

Bà lặng lẽ theo dõi Tiêu Tri Lam và Tiêu Hề Hề nói chuyện với nhau.

Thấy thời gian cũng khá lâu, Tiết thị dắt Tiêu Tri Lam đứng dậy rời đi, hai mẹ con rời cung.

Sau khi rời cung, họ ngồi xe ngựa về phủ tướng quân.

Tiêu Tri Lam cúi đầu nghịch túi nhỏ trong tay, cảm thấy trong túi hình như có gì đó, liền mở túi ra, nhìn vào bên trong thì phát hiện có một bùa hộ thân.

Cô bé chợt nhớ lần trước tỷ tỷ cũng cho mình một bùa hộ thân, nhưng tiếc là đã bị mẹ ném đi.

Tiết thị hỏi "Con đang xem gì vậy?"

Tiêu Tri Lam sợ mẹ lại vứt bỏ bùa hộ thân này nên vội nhét túi vào trong ngực, lắc lắc cái đầu nhỏ.

"Không có gì."

Tiết thị nghi ngờ nhìn cô bé, cảm thấy cô bé có chuyện chưa nói.

Nếu là trước đây, Tiết thị nhất định sẽ bắt cô bé móc túi nhỏ đó ra cho bà kiểm tra, bà sợ thứ mà Tiêu Hề Hề đưa cho cô bé có vấn đề, nhưng bây giờ đã khác.

Sự thật chứng minh Tiêu Hề Hề không phải thiên sát cô tinh, nên đồ mà nàng đưa cho Tiêu Tri Lam sẽ không có vấn đề gì.

Tiết thị không hỏi chuyện túi nhỏ, mà giúp cô bé chỉnh lại cổ áo, nhẹ giọng hỏi.

“Con có thích tỷ tỷ không?”

Tiêu Tri Lam dùng sức gật đầu “Thích ạ!”

Có thể là do quan hệ huyết thống, lần đầu tiên gặp tỷ tỷ, cô bé có một loại cảm giác thân thiết kỳ lạ với tỷ tỷ.

Tiếc là lúc đó người nhà không cho phép cô bé đến gần tỷ tỷ, nên cô bé chỉ có thể nhìn tỷ tỷ từ xa.

Bây giờ cha mẹ cuối cùng cũng cho phép cô bé qua lại với tỷ tỷ, cô bé dĩ nhiên rất vui.

Tiết thị nhẹ nhõm nói “Nếu con thích tỷ tỷ, sau này qua lại với tỷ tỷ nhiều hơn, để nàng thích con hơn.”

Tiêu Tri Lam còn nhỏ, không hiểu được tâm ý sâu xa của cha mẹ, cô bé chỉ mơ hồ cảm thấy, tuy thái độ của họ đối với tỷ tỷ đã thay đổi, nhưng cũng không có quá nhiều cảm giác thân thiết.

Lúc này, Tiêu Tri Lam nghe mẹ nói như vậy thì mím môi, sau đó nhỏ giọng nói.

“Tỷ tỷ không ghét con đã tốt lắm rồi.”

Tiết thị sửng sốt “Sao con lại nghĩ như vậy?”

Tiêu Tri Lam cảm thấy, nếu cô bé là tỷ tỷ, bị cha mẹ đuổi đi mười lăm năm, sau đó trở về nhà thấy muội muội của mình được nâng niu trưởng thành trong lòng bàn tay, trong lòng cô bé sẽ rất khó chịu, nói không chừng còn sẽ ghét người muội muội này.

Nhưng tỷ tỷ chẳng những không ghét cô bé, mà còn có thái độ hòa nhã nữa.

Tỷ tỷ có thể làm đến mức này, thật không dễ dàng gì.

Tiêu Tri Lam không dám đòi hỏi gì thêm.

Cô bé không thể nói với mẹ những lời này, nên chỉ buồn bã trả lời một câu.

“Con cũng không biết, con chỉ nghĩ như thế thôi.”

Tiết thị sờ đầu cô bé an ủi “Con đừng nghĩ lung tung, nàng là tỷ tỷ ruột của con, đương nhiên sẽ thích con, sau này quan hệ của cả hai sẽ ngày càng tốt hơn.”

Tiêu Tri Lam “Vâng.”

Xe ngựa dừng trước cổng phủ Trung Võ tướng quân.

Tiết thị dẫn Tiêu Tri Lam vào nhà, Tiêu Lăng Phong thấy hai người về, ông lập tức đi tới, quan tâm hỏi.

“Sao rồi? Hề Hề và Tiểu Lam có hợp nhau không?”

Tiết thị cười nói “Hai đứa rất hợp nhau, Hề Hề rất thích Tiểu Lam, trước khi đi, Hề Hề còn đưa cho Tiểu Lam một chiếc túi nhỏ.”

Tiêu Lăng Phong lập tức cười nhẹ nhõm “Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!”

Ông nhìn cô con gái nhỏ ngoan ngoãn trước mặt, nói “Sau này con nhất định phải hòa thuận với tỷ tỷ, qua vài năm nữa sẽ nhờ tỷ tỷ giúp con tìm một gia đình tốt, nửa đời sau không cần lo lắng nữa.”

Tiết thị vội nói “Tiểu Lam còn nhỏ, đừng nói với con bé những chuyện này.”

Tiêu Lăng Phong không quan tâm "Tiểu Lam năm nay mười tuổi, qua ba bốn năm nữa, con bé sẽ phải gả đi rồi, bây giờ để con bé chuẩn bị trước tinh thần cũng tốt."

Nghe vậy, Tiết thị không nỡ "Thiếp không muốn Tiểu Lam gả đi sớm như vậy, thiếp muốn giữ con bé thêm hai năm nữa."

Cứ như vậy, phu thê hai người bắt đầu nói về những chuyện vặt trong nhà.

Tiêu Tri Lam không thích nghe những chuyện này, xoay người chạy ra ngoài.

Cô bé về phòng ngủ, lấy kim chỉ vải vóc ra.

Cô bé chọn một mảnh vải tốt nhất, cẩn thận cắt, sau đó ngồi bên cửa sổ, bắt đầu nghiêm túc thêu thùa.

Lúc này, một thiếu niên đột nhiên chạy tới bên cửa sổ, vọng qua cửa sổ hét lớn.

"Tiểu Lam!"

Tiêu Tri Lam ngẩng đầu, thấy ca ca của mình tới, đành phải dừng lại một chút "Đại ca, sao huynh lại tới đây?"

Thiếu niên năm nay mười bốn, lông mày rậm, đôi mắt to, cao hơn so với các bạn cùng trang lứa, ngoại hình có phần giống với Tiêu Lăng Phong.

Hắn tên Tiêu Khải Minh, là đích trưởng tử của phủ Trung Võ tướng quân, đồng thời cũng là ca ca ruột cùng mẹ của Tiêu Tri Lam.

Hình như Tiêu Khải Minh vừa mới đi chơi về, trên chóp mũi còn đọng mồ hôi.

Hắn cười với Tiêu Tri Lam, để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ.

"Ta nghe nói muội cùng mẹ vào cung, nên tới hỏi muội, muội

gặp người đó chưa?”

Tiêu Tri Lam khịt mũi “Gặp ai?”

“Thì là người đó ấy.” Tiêu Khải Minh muốn nói lại ngại nói, dáng vẻ khó xử “Ài, sao muội ngốc như vậy? Ta đang nói Tiêu trắc phi.”

Tiêu Tri Lam sửa lại “Huynh nên gọi là tỷ tỷ.”

Tiêu Khải Minh khinh thường khịt mũi “Cũng đã gả đi rồi, còn gọi tỷ tỷ gì chứ? Hơn nữa, ta với nàng không có thân như vậy.”

Tiêu Tri Lam ghét dáng vẻ này của ca ca, dứt khoát xoay người, quay lưng về phía hắn, không muốn nói chuyện nữa.

Tiêu Khải Minh gọi muội muội hai tiếng, thấy muội muội phớt lờ mình.

Hắn chống tay lên bệ cửa sổ, bật lên nhảy qua cửa sổ vào phòng.

Hắn đi vòng qua trước mặt Tiêu Tri Lam hỏi.

“Muội còn chưa trả lời ta, vừa rồi có phải muội vào cung thăm Tiêu trắc phi?”

Tiêu Tri Lam tức giận trừng mắt nhìn hắn “Thì sao? Huynh quan tâm nhiều thế làm gì?”

Tiêu Khải Minh khoanh tay trước ngực, giả vờ già dặn nói “Hôm nay ở bên ngoài, ta nghe được một vài tin đồn, nên mới tới hỏi muội vài câu, nếu không phải Tiêu trắc phi cũng họ Tiêu, ta cũng lười hỏi!”

“Huynh nghe được tin đồn gì?”

“Hôm nay ở Thái Học, ta bị vài người bạn học hỏi chuyện của Tiêu trắc phi, họ muốn biết Tiêu trắc phi trong mệnh có mang

sát thật không? Mấy tên đó bình thường không động gì ta, hôm nay không biết nghe tin đó từ đâu, cố ý đến gây chuyện với ta, ta tức giận nên đấm chúng hai cái.”

Nói đến đây, hắn mới biết mình lỡ miệng, vội dặn dò.

“Chuyện đánh nhau không được nói với cha mẹ, nếu dám nói, ta cũng đánh luôn muội!”

Tiêu Khải Minh cũng cố tình giơ nắm đấm lên, trông rất hung dữ.

Tiêu Tri Lam đã quen với tính tình của ca ca, vốn không để bụng những lời uy hiếp này, liền truy hỏi.

“Sau đó thì sao?”

Chương 312: Để khỏi bị đánh

Tiêu Khải Minh bỏ nắm đấm xuống, nói tiếp.

“Sau đó ta đi nghe ngóng, lúc này mới biết có người lan truyền chuyện Tiêu trắc phi là thiên sát cô tinh ra ngoài, trong thành hiện giờ có rất nhiều người đều biết Tiêu trắc phi là thiên sát cô tinh, làm ta rất khó chịu! Lần sau có vào cung thì nói cho Tiêu trắc phi biết chuyện này, để nàng chuẩn bị trước.”

Tiêu Khải Minh tùy tiện cẩu thả, bộ dạng thần kinh thô, nhưng không ngu ngốc, hắn biết có người đang cố tình tính kế Tiêu trắc phi.

Hắn không có tình cảm tỷ đệ gì với Tiêu trắc phi, nhưng dù gì Tiêu trắc phi cũng họ Tiêu, nếu nàng bị người ngoài ức hiếp thật, thì hắn cũng không còn mặt mũi.

Tiêu Tri Lam đột ngột đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài.

Tiêu Khải Minh hét vọng theo sau “Muội đi đâu đó?”

“Muội đi tìm cha mẹ!”

Tiêu Tri Lam vội vã đến phòng của cha mẹ, lặp lại những gì ca ca nói.

Sắc mặt Tiết thị và Tiêu Lăng Phong chợt thay đổi.

Chuyện Tiêu Hề Hề là thiên sát cô tinh chỉ có người trong nhà biết, họ chưa từng tiết lộ chuyện này với ai, chuyện này sao bị truyền ra ngoài được?

Chuyện này nếu làm lớn chuyện, nhất định sẽ gây phiền phức

lớn cho Tiêu Hề Hề, nói không chừng sẽ mất đi thân phận Trắc phi, thậm chí còn liên lụy Tiêu gia.

Tiêu Lăng Phong lập tức nói "Nàng mau vào cung, nói chuyện này với Tiêu Hề Hề, ta sẽ tìm cách điều tra kẻ tung tin đồn thất thiệt."

Tiết thị đáp vâng.

Bà thậm chí còn không có thời gian ăn trưa, vội vã ngồi xe ngựa vào cung.

Điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề đang chuẩn bị ăn trưa thì Thạch Anh tìm tới cửa.

Hắn lễ phép hành lễ, sau đó nói "Hoàng hậu nương nương có chuyện muốn hỏi người, mời người lập tức qua đó một chuyến."

Hoàng hậu triệu kiến phi tần là chuyện bình thường, không phải chuyện gì lớn.

Nhưng trong lòng Tiêu Hề Hề có một cảm giác kỳ lạ.

Nàng có linh cảm chuyến đi này có thể xảy ra chuyện không hay.

Nhưng không thể từ chối lời mời của Tần hoàng hậu, dù biết trước mặt là hố sâu, Tiêu Hề Hề vẫn phải đi về phía trước.

Tiêu Hề Hề nói "Thạch công công chờ một chút, để ta thay y phục."

Thạch Anh "Xin người nhanh lên, đừng để Hoàng hậu nương nương đợi lâu."

Tiêu Hề Hề lặng lẽ nháy mắt với Bảo Cầm.

Bảo Cầm hiểu ra, nàng và Tiêu Hề Hề bước vào phòng ngủ.

Sau khi đóng cửa lại, Tiêu Hề Hề lập tức nói "Nhanh lên, tìm cho ta chiếc quần bông dày!"

Bảo Cầm khó hiểu "Thời tiết này đâu cần mặc quần bông?"

"Ta mặc quần bông không phải giữ ấm mà để khỏi bị đánh."

Bảo Cầm cả kinh "Ai dám đánh người?"

Tiêu Hề Hề "Ta có linh cảm chuyến đi này ta có thể bị phạt, ta phải chuẩn bị trước, dù bị đánh thật, ít nhất có quần bông giúp ta giảm bớt đau đớn."

Bảo Cầm sợ hãi, sắc mặt tái nhợt "Người … người nói thật sao? Hoàng hậu sao lại phạt người? Người đâu có làm gì sai!"

"Thạch Anh còn chờ bên ngoài, ta không rảnh giải thích với em, em giúp ta tìm quần bông, nhớ là phải dày một chút!"

Bảo Cầm chỉ có thể làm như Tiêu trắc phi nói.

Nàng tìm quân bông dày nhất trong tủ, đưa cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng mặc vào, sau đó thay váy nhu quần đối khâm xanh đen phối với son đỏ.

Chiếc váy rộng đến mức thoạt nhìn không thể biết nàng mặc bên trong dày bao nhiêu.

Bảo Cầm hoảng sợ, cảm thấy nếu Hoàng hậu thật sự muốn phạt Tiêu trắc phi, một chiếc quần bông vốn không có tác dụng, đau vẫn là đau.

Vừa nghĩ tới chuyện Tiêu trắc phi có thể bị đánh, Bảo Cầm lo lắng vô cùng.

"Nương nương, nô tỳ đi báo với Thái tử, Thái tử sủng ái người như vậy, nhất định sẽ không nỡ để người bị Hoàng hậu trách phạt."

Tiêu Hề Hề vội ngăn lại "Đừng! Nếu Thái tử biết chuyện này, chỉ làm mâu thuẫn giữa ngài ấy và Hoàng hậu tăng thêm thôi, bây giờ Thái tử còn trẻ, nếu ngài ấy trở mặt với Hoàng hậu thật, sẽ không có lợi gì cho ngài ấy."

"Nhưng người phải làm sao đây?"

Tiêu Hề Hề an ủi "Đừng lo, ta có nội lực hộ thể, dù bị đánh, ta cũng có thể chịu được, cùng lắm chỉ nằm trên giường vài ngày, ăn thêm vài bữa cơm sẽ nhanh khỏi thôi!"

Bảo Cầm sắp khóc "Đã là lúc nào rồi, người còn giỡn như vậy?"

Tiếng dò hỏi của Thạch Anh vang lên ngoài cửa.

"Trắc phi nương nương, người thay y phục xong chưa?"

Tiêu Hề Hề vội đáp "Xong rồi, xong rồi, ra ngay!"

Nàng nhỏ giọng nói với Bảo Cầm.

"Ta đi rồi về, nhất định sẽ không sao, mọi người an tâm ở trong điện Thanh Ca, không được đi đâu hết, càng không được báo với Thái tử Điện hạ, nhớ chưa?"

Bảo Cầm chỉ đành đỏ mắt đáp "Nô tỳ nhớ rồi."

Tiêu Hề Hề chỉnh sửa tay áo vạt váy, nhìn mình trong gương, xác định dáng vẻ mình không còn vấn đề gì, nàng mở cửa ra ngoài.

Nàng nói với Thạch Anh đang đợi bên ngoài.

"Chúng ta đi thôi."

"Vâng."

……

Tiết thị vội vã chạy đến điện Thanh Ca.

Bầu không khí trong điện Thanh Ca vẫn bình thường.

Ngoại trừ Bảo Cầm, mọi người đều nghĩ Tiêu trắc phi đi chuyến này cũng giống như bình thường, hẳn sẽ sớm trở về.

Vốn Bảo Cầm đang âm thầm lo lắng, thấy Tiết thị đến thì rất kinh ngạc.

"Phu nhân, sáng nay không phải mới tới một chuyến rồi sao? Sao lại vào cung nữa vậy? Có vật gì rớt ở đây sao?"

Tiết thị xua tay "Không phải, ta tới tìm Tiêu trắc phi."

Sắc mặt Bảo Cầm trầm xuống "Nương nương bị Hoàng hậu phái người triệu kiến rồi."

Tiết thị kinh ngạc "Hoàng hậu sao nhanh vậy?"

Bảo Cầm thấy vậy, vội hỏi "Phu nhân có phải biết nội tình gì hay không?"

Tiết thị nói ngắn gọn những tin đồn bên ngoài.

"Ta đến đây để nói Tiêu trắc phi biết chuyện này, để nàng sớm có chuẩn bị, không ngờ ta vẫn chậm một bước."

Bảo Cầm vốn đã rất lo lắng, nghe những lời của Tiết thị xong, lòng nàng như có lửa đốt, làm nàng đứng ngồi không yên.

Nếu Tần hoàng hậu nghe được tin đồn về thiên sát cô tinh, vậy chuyến đi lần này của Tiêu trắc phi có lẽ không chỉ đơn giản là bị phạt, thậm chí có thể không giữ được thân phận Trắc phi.

Bảo Cầm gấp gáp nôn nóng.

Tiết thị nói "Ngươi còn ở đây làm gì? Mau đi báo với Thái tử Điện hạ, bây giờ chỉ có Thái tử Điện hạ mới cứu được Tiêu

trắc phi!”

Bảo Cầm “Nương nương đã nói, chuyện này Thái tử không được can thiệp vào.”

“Nếu Thái tử không can thiệp, Tiêu trắc phi sẽ xong đời, ngươi nỡ lòng nào trơ mắt nhìn Tiêu trắc phi bị đày vào lãnh cung, sống cả đời cô quạnh sao?”

Bảo Cầm dĩ nhiên không muốn Tiêu trắc phi phải chịu khổ.

Nàng do dự mãi, nhưng vẫn quyết định báo với Thái tử Điện hạ.

Thái tử thông minh như vậy, biết đâu sẽ có cách cứu được Tiêu trắc phi mà không đắc tội Tần hoàng hậu.

Còn sau này Tiêu trắc phi có phạt nàng hay không, nàng cũng mặc kệ.

Chỉ cần Tiêu trắc phi bình an vô sự, dù nàng bị đánh, nàng cũng sẽ chịu!

Bảo Cầm dặn dò Thanh Tùng vài câu, bảo hắn trông chừng điện Thanh Ca, rồi vội vã đến cung Minh Quang.

Tiết thị cũng đi cùng nàng.

Chương 313: Lần này tiêu rồi!

Lúc này, Tiêu Hề Hề đã ngồi kiệu đến điện Tiêu Phòng.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề đến điện Tiêu Phòng.

Sau khi bước vào, nàng hành đại lễ với Tần hoàng hậu.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Tần hoàng hậu ngồi trên cao, mặc váy dài sẫm màu tương phản rõ rệt với sàn đá cẩm thạch trắng.

Bà nhìn Tiêu trắc phi đang quỳ trên đất, lạnh giọng chậm rãi nói.

“Gần đây bổn cung nghe nói một số chuyện về ngươi, cố ý gọi ngươi tới đây là muốn hỏi ngươi chân tướng.”

Tiêu Hề Hề hơi ngẩng đầu lên “Hoàng hậu nương nương cứ hỏi, thần thiếp nhất định sẽ trả lời.”

Tần hoàng hậu nhìn chằm chằm mặt nàng, trầm giọng hỏi.

“Gần đây ngoài cung có rất nhiều người đồn mệnh cách của ngươi có vấn đề, bọn họ nói ngươi là cô sát thiên tinh, vừa mới ra đời đã khắc chết đệ đệ song sinh, chuyện này là thật.”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp quả thật có một đệ đệ song sinh, không may chết yểu khi mới sinh ra, còn chuyện thiên sát cô ti.nh hoàn toàn là chuyện hoang đường.”

“Nếu ngươi không phải thiên sát cô tinh, đệ đệ song sinh của ngươi vì sao chết yểu?”

Tiêu Hề Hề "Đó chỉ là một tai nạn, trẻ con chết yểu không phải hiếm, đây không thể trở thành bằng chứng thần thiếp khắc chết đệ đệ."

Tần hoàng hậu cười lạnh "Ngươi ăn nói cũng khá, nhưng bây giờ bên ngoài rất nhiều người đã biết chuyện này, dù ngươi không phải thiên sát cô tinh, nhưng trong mắt người khác, ngươi cũng đã trở thành thiên sát cô tinh. Mệnh cách của ngươi không đủ tư cách vào cung tuyển tú, Trung Võ tướng quân giấu giếm chuyện này, đưa ngươi vào cung tham gia tuyển tú, biết chuyện mà không báo. Ngươi biết mệnh cách của mình có khuyết điểm, nhưng vẫn muốn gả vào Đông cung, tội không thể tha!"

Tim Tiêu Hề Hề chùng xuống.

Tần hoàng hậu rõ ràng là muốn phạt nàng, dù có chứng cứ hay không, nàng đều trốn không thoát hình phạt này.

Tần hoàng hậu "Người đâu, kéo Tiêu thị ra ngoài, phạt hai mươi trượng, tước bỏ thân phận Trắc phi, giáng làm Phụng nghi, đưa đến am Tử Vân tu hành, từ nay không được phép bước vào hoàng cung một bước!"

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, phạt trượng và tước bỏ thân phận thì cũng thôi đi, đưa đến am Tử Vân thì không được đâu!

Nàng rời Đông cung thì làm sao phò tá Thái tử đăng cơ? Nàng làm sao hoàn thành nhiệm vụ?

Hai ma ma thân thể cường tráng khỏe mạnh đi vào, trái phải hai bên bắt lấy cánh tay của Tiêu Hề Hề, kéo nàng ra ngoài.

Tiêu Hề Hề vừa định nói, miệng nàng đã bị ma ma bịt lại.

Nếu Tiêu Hề Hề thật sự muốn ra tay, hai ma ma này không phải đối thủ của nàng, nhưng nếu vậy, nàng sẽ bị buộc tội khinh thường Hoàng hậu, gánh tội danh bất kính, sau đó nàng càng không thể ở lại hoàng cung.

Làm sao đây? Hay giả vờ ngất xỉu?

Khổ nhục kế này chắc không có tác dụng, Hoàng hậu vốn không quan tâm sống chết của nàng, dù nàng ngất đi, cũng không thoát được hai mươi trượng.

Hay chủ động vạch trần thân phận Huyền Môn của mình?

Vậy cũng không được, nếu thân phận của nàng bại lộ, nàng sẽ trở thành miếng thịt béo bở trong mắt mọi người, ai cũng muốn vồ lấy nàng.

Trong lúc Tiêu Hề Hề rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên ngoài cửa.

“Dừng tay!”

Thái tử đến rồi!

Hai ma ma lập tức dừng động tác, đồng loạt nhìn về phía cửa, thấy Thái tử sải bước đi vào.

Lạc Thanh Hàn thấy Tiêu Hề Hề bị hai ma ma bắt giữ, sắc mặt tức thì trầm xuống.

Lúc Tiêu Hề Hề bắt gặp ánh mắt của hắn, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ —

Lần này tiêu rồi!

Trong mắt người ngoài, Thái tử luôn có thái độ lạnh lùng, chưa từng tranh cãi với người khác, làm việc gì cũng bình tĩnh.

Hắn giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo không chút tì vết.

Chỉ có Tiêu Hề Hề biết, trong lòng Thái tử đè nén rất nhiều cảm xúc tiêu cực không thể nói thành lời.

Bình thường hắn vẫn có thể kiểm soát cảm xúc, ngăn bản thân thể hiện khuyết điểm của mình trước mặt người khác.

Nhưng lúc này, sắc mặt của hắn cực kỳ âm trầm, như tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, một giây sau sẽ sấm sét ầm ầm.

Thái tử sắp nổ tung rồi!

Lạc Thanh Hàn hành lễ với Tần hoàng hậu.

Không đợi Tần hoàng hậu kịp phản ứng, hắn đã đứng thẳng người, trầm giọng hỏi "Mẫu hậu tại sao lại phạt Trắc phi của nhi thần?"

Tần hoàng hậu rất không hài lòng với thái độ như đang chất vấn của hắn, giọng ngày càng cứng rắn.

"Tiêu thị là thiên sát cô tinh, giữ nàng ta ở Đông cung chỉ chuốc lấy tai họa cho ngươi, bổn cung giải quyết tai họa này cho ngươi."

"Cảm ơn lòng tốt của mẫu hậu, chuyện này nhi thần đã biết từ lâu, nhi thần đã điều tra rõ chân tướng sự việc, Tiêu trắc phi không phải thiên sát cô tinh, đạo sĩ ban đầu nói nàng có mệnh cách thiên sát cô tinh là một kẻ nói dối. Tất cả lời khai của ông ta có ghi chép ở Hình bộ, nếu mẫu hậu không tin, nhi thần sẽ nhờ người mang lời khai đến cho người kiểm tra."

Lạc Thanh Hàn chậm rãi bình tĩnh, nói năng mạnh mẽ.

Nghe vậy, Tần hoàng hậu càng thêm bất mãn.

"Dù mọi chuyện đều do đạo sĩ kia bịa đặt, nhưng chuyện này đã truyền ra ngoài, lời đồn quá nhiều người khác cũng sẽ tin là thật, người ngoài nhận định Tiêu thị là thiên sát cô tinh, vậy nàng ta chính là thiên sát cô tinh!"

Lạc Thanh Hàn "Nàng là phi tần của nhi thần, chỉ cần nhi thần xác nhận nàng không có vấn đề, người ngoài không có tư cách phán xét nàng!"

Tần hoàng hậu nhìn chằm chằm mặt hắn, gằn từng chữ nói "Nàng ta chỉ là một Trắc phi, dù bị xử phạt cũng sẽ không cản trở ngươi, ngươi chỉ vì một Trắc phi cỏn con mà nhất quyết đối đầu với bổn cung?"

"Là mẫu hậu nhất quyết đối đầu với nhi thần!"

Tần hoàng hậu lúc này rất tức giận.

Bà đột ngột đứng dậy, hét lớn "Ngươi quỳ xuống cho bổn cung!"

Lạc Thanh Hàn đứng thẳng tại chỗ, nhìn chằm chằm bà bất động.

Tuy quan hệ mẹ con của bọn họ rạn nứt từ lâu, nhưng vẫn duy trì vẻ ngoài hòa thuận, hôm nay là lần đầu tiên bọn họ trực tiếp xung đột.

Việc Thái tử không chịu lùi bước đã triệt để chọc giận Tần hoàng hậu.

Bà nhìn Thái tử trước mặt, lạnh lùng nói.

"Dù ngươi không phải do bổn cung sinh ra, nhưng do bổn cung chính tay nuôi dưỡng, vốn tưởng ngươi sẽ báo đáp ân đức, không ngờ ngươi chỉ vì một phi tần cỏn con mà quay lưng với bổn cung?"

Lạc Thanh Hàn đúng mực đáp.

"Lúc mẫu hậu hỏi câu này, có từng tự hỏi bản thân đã từng thật sự xem nhi thần là con trai của mình không? Tiêu trắc phi là sủng phi của nhi thần, người muốn xử phạt nàng cũng chưa từng hỏi nhi thần một tiếng, điều đó chứng tỏ người vốn không quan tâm nhi thần nghĩ như thế nào! Nếu người đã không quan tâm nhi thần, nhi thần cần gì phải quan tâm đến người?"

"Hỗn xược!"

Tần hoàng hậu giơ tay phải, tát mạnh vào mặt Lạc Thanh Hàn!

Cái tát này vô cùng mạnh.

Ngay cả Tiêu Hề Hề ở rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng tát mạnh.

Lập tức cả điện Tiêu Phòng rơi vào im lặng.

Chương 314: Là ta quá ngây thơ rồi

Hai ma ma buông Tiêu Hề Hề ra, im lặng quỳ xuống, cúi đầu không dám thở mạnh.

Các cung nữ thái giám cũng như vậy.

Tiêu Hề Hề do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn đứng yên.

Trân Châu nhỏ giọng khuyên "Hoàng hậu nương nương bớt giận."

Tần hoàng hậu phớt lờ Trân Châu, bà nhìn chằm chằm Thái tử.

"Sao ngươi dám nói chuyện với bổn cung như vậy? Ngươi thật sự cho rằng cánh của ngươi đủ cứng cáp, có thể bay rồi sao? Ngươi thật ngây thơ, nếu bổn cung có thể giúp ngươi bước lên ngôi vị Thái tử, bổn cung cũng có thể kéo ngươi xuống!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói, như thể không cảm nhận được cơn đau râm ran trên má.

"Ồ, vậy thì người cứ thu hồi ngôi vị Thái tử của nhi thần đi, nhi thần cáo lui."

Nói xong, hắn xoay người bước ra ngoài.

Lúc hắn đến trước mặt Tiêu Hề Hề thì dừng bước, đưa tay phải về phía nàng.

"Đi với ta."

Tiêu Hề Hề nhìn bàn tay đưa trước mặt nàng, đột nhiên trong lòng nàng có một cảm giác kỳ lạ.

Nàng còn chưa kịp nghĩ gì, thì đã đặt tay vào rồi.

Lạc Thanh Hàn nắm chặt tay nàng, kéo nàng rời khỏi điện Tiêu Phòng.

Dù đã đi một quãng khá xa, Tiêu Hề Hề vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt trừng trừng của Tần hoàng hậu.

Khi Trần lương viên biết Tiêu trắc phi được triệu đến điện Tiêu Phòng, nàng biết lần này Tiêu trắc phi xong đời rồi, nàng cố tình chạy đến gần điện Tiêu Phòng xem dáng vẻ thảm hại của Tiêu trắc phi.

Không ngờ, Thái tử lại tới!

Lúc này Trần lương viên trơ mắt nhìn Thái tử kéo Tiêu trắc phi rời đi, bóng lưng đó có sự quyết tâm khó diễn tả.

Trần lương viên không ngờ sẽ có kết cục này.

Nàng vốn tưởng dù Thái tử bất mãn trong lòng, cũng sẽ không vì một Trắc phi mà trở mặt với Hoàng hậu, lại không ngờ Thái tử to gan như vậy, nói trở mặt liền trở mặt, hoàn toàn không chừa mặt mũi cho Hoàng hậu.

Người trong cung đều biết, Lạc Thanh Hàn có thể trở thành Thái tử, Tần hoàng hậu chiếm phần lớn công lao.

Bây giờ hai người trở mặt, liệu Lạc Thanh Hàn còn giữ được ngôi vị Thái tử của mình không?

Trần lương viên hoảng sợ.

Nếu Lạc Thanh Hàn không làm Thái tử nữa, vậy sau này nàng phải làm sao?

Làm phi tần của Thái tử và làm tì thiếp của hoàng tử bình thường là hai thân phận hoàn toàn khác nhau.

Trần lương viên nghiến răng, nhanh chóng chạy về Đông cung, nàng muốn tìm Cảnh trắc phi thương lượng đối sách kế tiếp.

……

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề về Đông cung.

Bảo Cầm và Tiết thị đi qua đi lại trước cổng Đông cung, thấy Thái tử và Tiêu trắc phi về, hai người vội vã ra đón.

“Điện hạ, nương nương!”

Khi đến gần hơn, hai người phát hiện má trái của Thái tử đỏ ửng, trên đó có vết máu từ ba móng tay.

Rõ ràng, Thái tử đã bị đánh.

Bảo Cầm và Tiết thị vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Lạc Thanh Hàn phớt lờ họ, kéo Tiêu Hề Hề đi thẳng về phía trước.

Tiêu Hề Hề quay đầu, phất tay với họ, ra hiệu cho họ về trước.

Lạc Thanh Hàn kéo Tiêu Hề Hề về điện Lân Đức.

Thường công công biết tâm trạng Thái tử lúc này không tốt nên đã điều tất cả cung nữ thái giám trong cung đi nơi khác.

Mặc Họa đặt một hộp đựng thuốc trước mặt Thái tử, sau đó cùng Thường công công lui ra ngoài, nhường không gian trong phòng cho Thái tử và Tiêu trắc phi.

Lạc Thanh Hàn nằm trên giường, mặt lặng như nước, không nói lời nào.

Tiêu Hề Hề lục lọi trong hộp, tìm thấy một loại thuốc mỡ có thể thúc đẩy tuần hoàn máu và loại bỏ máu tụ, nàng dùng ngón tay quét một ít thuốc mỡ, cẩn thận bôi lên má của Lạc Thanh

Hàn.

Vết đỏ không nặng, nhưng vì da của hắn quá trắng, vết đỏ vô cùng chói mắt.

Tiêu Hề Hề giúp hắn bôi thuốc mỡ, rồi lấy một lọ nhỏ, dùng bông gòn nhúng một ít nước thuốc nhẹ nhàng bôi lên vết máu.

Nàng thử hỏi "Đau không? Nếu đau người có thể nói với thần thiếp, thần thiếp nhẹ tay một chút."

Lạc Thanh Hàn mím môi "Ta hối hận rồi."

Câu này nói rất không đúng lúc.

Tiêu Hề Hề không hiểu "Hối hận chuyện gì?"

"Ta vốn muốn giữ nàng bên cạnh mãi mãi, ta nghĩ mình có thể bảo vệ được nàng, nhưng hiện giờ xem ra, là ta quá ngây thơ rồi. Ta không thể bảo vệ mình, cũng không thể bảo vệ nàng, ta không thể bảo vệ bất cứ ai. Ta đã phụ lòng mong đợi của nàng, có thể ta sắp không còn là Thái tử nữa, cho nên, nàng đi đi, rời khỏi nơi kinh tởm này, về Huyền Môn của nàng đi, hoặc là nàng có thể tìm mục tiêu nhiệm vụ khác."

Tiêu Hề Hề ngây người nhìn hắn.

Hắn vẫn đang nhìn về phía trước, phía trước hắn là bóng tối mù mịt.

Hắn không nhìn nữ nhân bên cạnh.

Hắn sợ nhìn thấy thất vọng trong mắt nàng.

Tiêu Hề Hề nhìn góc nghiêng của hắn, vết thương trên mặt hắn vô cùng nhức mắt, khiến hắn trông có hơi thảm hại.

Nàng đặt lọ thuốc xuống, vòng tay ôm lấy hắn.

"Ta không đi."

Lạc Thanh Hàn không nhúc nhích.

Hắn không đáp lại cái ôm của Tiêu Hề Hề, cũng không đẩy nàng ra.

Hắn chỉ ngồi lặng lẽ như một bức tượng tinh xảo.

Tiêu Hề Hề ôm chặt hắn hơn.

“Nếu ta đã chọn người, ta sẽ không bỏ người, dù người có phải Thái tử hay không, ta cũng sẽ dốc toàn lực giúp người, dù cuối cùng người không trở thành Hoàng đế cũng không sao, cùng lắm thì ta đưa người về Huyền Môn, ta biết bói toán, biết thổi kèn bầu, ta có thể kiếm tiền, ta sẽ không để người đói.”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng.

Nữ nhân úp mặt vào cánh tay hắn, từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy vầng trán trắng nõn mịn màng với chiếc mũi nhỏ hếch lên.

Giọng nàng nghe như trẻ con bướng bỉnh.

Lúc lâu sau, Lạc Thanh Hàn mới nhẹ giọng nói.

“Ta không thảm đến mức cần nữ nhân nuôi mình.”

Tiêu Hề Hề ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, bướng bỉnh nhìn hắn “Người đừng xem thường ta, ta lợi hại lắm đó.”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, áp trán vào trán nàng, trầm giọng nói “Ừ, nàng lợi hại nhất rồi, so với nàng, ta thật sự quá vô dụng.”

Lúc này hai người rất gần, gần đến mức như có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Tiêu Hề Hề có thể thấy rõ cảm xúc sâu sắc trong mắt hắn.

Xem ra hắn rất khó chịu.

Giống như con sói đơn độc bị thương, bất lực, hoang mang.

Cảm xúc này truyền đến tim Tiêu Hề Hề, làm hốc mắt nàng hơi nóng lên.

Nàng kiềm không được chớp mắt, sau đó một giọt nước mắt lăn xuống khóe mắt.

Tách một tiếng, nó rơi xuống mu bàn tay của Lạc Thanh Hàn.

Trái tim của Lạc Thanh Hàn như bị bỏng.

Hắn có chút không biết phải làm sao, hỏi "Sao nàng lại khóc rồi?"

Tiêu Hề Hề đưa tay lau mắt, nhưng càng lau nước mắt càng nhiều.

"Ta không biết, ta chỉ thấy buồn." nàng nghẹn ngào.

Lạc Thanh Hàn lấy tay áo lau nước mắt cho nàng "Ta mới là người bị đánh, người nên buồn là ta mới đúng, nàng khóc gì chứ?"

Tiêu Hề Hề vừa khóc vừa nói "Ta buồn thay người."

Trái tim của Lạc Thanh Hàn khẽ run lên.

Khi hắn vẻ vang, vô số người sẵn sàng chia sẻ hạnh phúc với hắn.

Nhưng lúc thất bại, chỉ có người trước mặt này sẵn lòng buồn thay hắn.

Chương 315: Điều bất ngờ

Lạc Thanh Hàn không kìm được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn đi những giọt nước mắt từ khóe mắt của Tiêu Hề Hề.

Nước mắt mặn, hơi chát.

Nhưng hắn nếm được một chút ngọt ngào từ nó.

Tâm tình suy sụp ban đầu tốt hơn rất nhiều nhờ sự ngọt ngào này.

Lạc Thanh Hàn nhớ lại những gì Tiêu Hề Hề nói trước đây, khi tâm trạng không tốt, hãy ăn thứ gì đó ngọt, tâm tình sẽ thấy dễ chịu hơn.

Bây giờ xem ra, hình như cũng đúng.

Tiêu Hề Hề chợt mở to mắt, nhìn chằm chằm Thái tử trước mắt.

Nàng ngạc nhiên đến quên cả khóc.

“Điện hạ, người làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Ta đang an ủi nàng.”

Tiêu Hề Hề “Có … có ai an ủi người khác như người không?”

Lạc Thanh Hàn “Nhưng ta chỉ muốn an ủi nàng thế này.”

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Nàng nghĩ Thái tử quái quái sao đó, nhưng quái chỗ nào, thì

nàng không nói được.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng vào lòng, đặt cằm lê.n đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng v.uốt ve nàng, trông rất thân mật.

Tiêu Hề Hề vặn vẹo cơ thể.

Lạc Thanh Hàn càng ôm chặt nàng "Đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng một lát, một lát sẽ không sao."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn không nhúc nhích, giả vờ biến mình thành một công cụ chăn gối.

Nàng áp tai vào ngực Thái tử, có thể nghe thấy rõ từng nhịp tim của hắn, đều đặn mạnh mẽ, giống như tiếng trống nhịp nhàng, làm nàng không khỏi ngáp dài.

Lạc Thanh Hàn thấp giọng hỏi "Buồn ngủ rồi?"

"Ừm."

Lạc Thanh Hàn không buông nàng ra, nhẹ giọng nói "Vậy ngủ đi, thức dậy mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Cái ôm của hắn quá ấm áp hiền từ, Tiêu Hề Hề thật sự không thể cưỡng lại cám dỗ của Chu Công, nàng cứ thế dựa vào vòng tay của hắn chìm vào giấc ngủ.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nữ nhân đang ngủ say trong lòng, kìm không được cúi đầu, áp môi mỏng lên trán nàng.

Giọng Thường công công vang lên ngoài cửa.

"Thái tử Điện hạ, Hoàng thượng phái người đưa tin, mời người lập tức đến ngự thư phòng một chuyến."

Lạc Thanh Hàn đáp "Ừ."

Hắn cẩn thận đặt Tiêu Hề Hề lên giường, đắp chăn cho nàng, nhỏ giọng thì thầm vào tai nàng vài câu.

“Nàng ngoan ngoãn ở đây, ta đi rồi sẽ về.”

Lúc này Tiêu Hề Hề đang ngủ say, nàng hoàn toàn không nghe thấy hắn đang nói gì, miệng nàng mấp máy, như đang mơ thấy món gì ngon.

Lạc Thanh Hàn đứng thẳng dậy, nhìn nàng lần cuối, rồi sải bước ra khỏi tẩm điện.

……

Trong điện Uyển Hà.

Cảnh trắc phi đang phỏng tranh Vạn Lý Sơn Hải Đồ.

Phong cách tranh của Vạn Lý Sơn Hải Đồ vô cùng tinh xảo, phỏng tranh rất phiền phức, nếu không cẩn thận sẽ vẽ sai, cả bức tranh sẽ bị hủy.

Cảnh trắc phi vẽ liên tục mấy ngày, tốn không biết bao nhiêu tờ giấy, cuối cùng cũng hơi có cảm giác.

Lúc này, nàng đang vẽ đến một chỗ cực kỳ quan trọng, thì tiếng hét của Trần lương viên bất chợt vang lên ngoài cửa.

“Cảnh tỷ tỷ, chuyện lớn không hay rồi!”

Cảnh trắc phi dừng tay, đầu bút dừng lại, một chấm mực rơi xuống tranh.

Bức tranh này lại hỏng rồi!

Lúc này, Cảnh trắc phi muốn đánh người.

Nàng mạnh mẽ đặt bút lông lên giá, cau mày nhìn Trần lương viên vừa chạy vào, cố nén giận hỏi.

“Xảy ra chuyện gì? Có cần hét to như không?”

Trong đầu Trần lương viên bây giờ toàn là chuyện Thái tử trở mặt với Hoàng hậu, không để ý sắc mặt khó coi của Cảnh trắc phi, vội vàng nói.

"Vừa rồi Hoàng hậu gọi Tiêu trắc phi đến điện Tiêu Phòng, muốn phạt nàng ta, kết quả Thái tử cũng tới, chẳng những dẫn Tiêu trắc phi đi, còn ầm ĩ với Hoàng hậu một trận."

Sắc mặt Cảnh trắc phi thay đổi.

Kết quả này nằm ngoài mong đợi của nàng.

Chuyện Tiêu trắc phi mang mệnh cách thiên sát cô tinh là do Cảnh trắc phi sai người âm thầm truyền ra.

Trước đây nàng muốn dùng chuyện này uy hiếp Thái tử, kết quả Thái tử giễu cợt nàng, phạt nàng phỏng tranh Vạn Lý Sơn Hải Đồ, vẽ không xong không được ra ngoài.

Điều này làm Cảnh trắc phi rất bất bình.

Nàng thấy Thái tử đã quá sủng ái Tiêu trắc phi, đối với nàng mà nói là mối nguy vô cùng lớn.

Nàng phải loại bỏ Tiêu trắc phi càng sớm càng tốt, kẻo Tiêu trắc phi sau này sẽ tranh giành ngôi vị Thái tử phi với nàng.

Theo dự đoán của Cảnh trắc phi, sau khi biết được tin đồn Tiêu trắc phi là thiên sát cô tinh, Tần hoàng hậu nhất định sẽ nhân cơ hội loại bỏ Tiêu trắc phi, sau đó sẽ tìm cách phong Tần Hi Nhã làm Trắc phi.

Dù Tần Hi Nhã không được sủng ái, Tần hoàng hậu vẫn có thể chọn một cô nương khác của Tần gia vào cung, chiếm lấy vị trí Trắc phi.

Có ngôi vị Trắc phi, ba năm sau sẽ dễ dàng được phong làm Thái tử phi hơn.

Mọi chuyện quả nhiên đúng như Cảnh trắc phi mong đợi.

Tần hoàng hậu ra tay với Tiêu trắc phi, không chỉ muốn Tiêu trắc phi nhường chỗ cho nữ nhi Tần gia, còn muốn nhắc nhở Thái tử, để Thái tử nhìn rõ địa vị của mình.

Kết quả phản ứng của Thái tử nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Hắn lại vì một Trắc phi cỏn con mà trở mặt với Tần hoàng hậu.

Cảnh trắc phi nghĩ thầm, nàng đã đánh giá thấp vị trí của Tiêu trắc phi trong lòng Thái tử.

Nàng vốn tưởng Thái tử chỉ sủng ái Tiêu trắc phi mà thôi, hiện giờ xem ra không chỉ sủng ái bình thường? Thái tử xem Tiêu trắc phi như tâm can bảo bối mà bảo vệ.

Trần lương viên vội vàng "Cảnh tỷ tỷ, bây giờ phải làm sao?"

Cảnh trắc phi sau khi kinh ngạc, lập tức bình tĩnh.

Nàng đứng dậy, đi đến ghế sập êm ái, tao nhã ngồi xuống.

Đông Lăng bưng nước ấm đến quỳ xuống trước mặt nàng.

Cảnh trắc phi chậm rãi rửa tay, nói "Trở mặt thì trở mặt, không có gì đáng ngại."

Trần lương viên bước nhanh đến, nhỏ giọng trước mặt nàng.

"Tỷ đâu phải không biết, sở dĩ Thái tử có được địa vị như hôm nay, chính là nhờ có Tần gia chống đỡ, hiện giờ Thái tử trở mặt với Tần hoàng hậu, chẳng khác nào xé rách mặt Tần gia, mất đi sự ủng hộ của Tần gia, Thái tử làm sao có thể ngồi vững vị trí này?"

Cảnh trắc phi lau tay, cầm tách trà chậm rãi nhấp một ngụm rồi nói.

“Vậy chẳng phải càng tốt hơn sao?”

Trần lương viên không hiểu, bèn hỏi “Ý tỷ tỷ là gì?”

Cảnh trắc phi ra hiệu cho nàng ngồi xuống nói chuyện.

Trần lương viên ngồi xuống bên cạnh, Cảnh trắc phi mới chậm rãi mở miệng.

“Ngoại thích Tần gia thế lực mạnh, Hoàng thượng nảy sinh lòng nghi kị Tần gia, nếu Thái tử cứ duy trì quan hệ thân thiết với Tần gia, sẽ dễ dàng khiến Hoàng thượng bất mãn. Hiện giờ Thái tử và Hoàng hậu trở mặt, chẳng khác gì thoát khỏi khống chế của Tần gia, Hoàng thượng nhất định rất vui.”

Trần lương viên nghe giải thích, chợt hiểu ra “Thì ra là thế!”

Dù Thái tử không có Tần gia chống lưng, cũng còn có Hoàng thượng che chở, chỉ cần Hoàng thượng không mở lời, không ai có thể phế bỏ Thái tử.

Tâm tình của Cảnh trắc phi lúc này rất tốt.

Thái tử trở mặt với Tần gia, đồng nghĩa với việc nữ nhi Tần gia khó mà trở thành Thái tử phi nữa.

Vô hình chung đã loại bỏ được một đối thủ mạnh, đối với Cảnh trắc phi mà nói, là một điều bất ngờ.

Chương 316: Con quá ngây thơ rồi

Trần lương viên thấy nhẹ nhõm.

Nàng chua chát nói "Không ngờ Thái tử lại coi trọng Tiêu trắc phi như vậy, vì nàng ta mà không tiếc chống lại Hoàng hậu, sao số nàng ta tốt vậy?"

Cảnh trắc phi ẩn ý cười cười "Yên tâm, nàng ta đã là châu chấu sau thu, không nhảy nhót được bao lâu nữa đâu."

Trần lương viên có hứng thú "Là ý gì?"

Cảnh trắc phi đặt tách trà xuống, mỉm cười giải thích.

"Vì cứu Tiêu trắc phi, Thái tử triệt để chọc giận Tần hoàng hậu, Tần hoàng hậu nhất định sẽ hận Tiêu trắc phi, dù lần này giải quyết không được, không phải còn có lần sau sao? Hoàng hậu dù sao cũng là Hoàng hậu, thân phận và thủ đoạn đều có, đối phó với một Trắc phi cỏn con rất dễ dàng. Tiêu trắc phi được Thái tử sủng ái thì đã sao? Thái tử bận rộn nhiều việc, đâu thể nào canh giữ được mọi lúc? Ngày tháng còn dài, người sẽ luôn có lúc bất cẩn, chỉ cần Hoàng hậu tìm được cơ hội, thì sẽ là lúc Tiêu trắc phi xong đời."

Trần lương viên không ngừng gật đầu tán thành "Tỷ tỷ nói đúng, Tiêu trắc phi tuyệt đối không phải đối thủ của Hoàng hậu, nàng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị Hoàng hậu bó.p chết."

Tiêu trắc phi và Đoạn lương đệ là hai người được sủng ái nhất ở Đông cung, hiện giờ Đoạn lương đệ đã vô dụng, Tiêu trắc phi cũng sắp phế rồi.

Tần Hi Nhã không biết khi nào mới có thể ra khỏi lầu Lãnh

Hương.

Lý trắc phi vẫn luôn không được sủng ái, Bạch trắc phi thì sức khỏe không tốt.

Trong số các phi tần có địa vị ở Đông cung, chỉ có Cảnh trắc phi là còn đứng vững.

Chỉ cần Cảnh trắc phi đứng vững, tương lai rất có thể sẽ trở thành người nặng ký nhất cho ngôi vị Thái tử phi.

Nghĩ đến đây, Trần lương viên không khỏi mừng rỡ trong lòng.

May là nàng đã ôm được đùi của Cảnh trắc phi trước.

Đợi Cảnh trắc phi trở thành Thái tử phi, nàng cũng có được chút vẻ vang.

……

Trong ngự thư phòng.

Thái t.ử cung kính hành đại lễ.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

Khi hắn đứng dậy, Hoàng đế nhìn thấy vết thương trên mặt hắn, không khỏi nhíu mày.

“Hoàng hậu lại dám đánh con thật.”

Thái tử cụp mắt im lặng.

Thoạt nhìn như đã chịu ấm ức nhưng không muốn nói ra.

Hoàng đế thấy bộ dạng của hắn, thở dài một hơi “Con quá nghe lời Hoàng hậu, một chút tính khí cũng không có, mới làm nàng ta nghĩ con dễ bắt nạt.”

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Nhi thần nghĩ dù không phải mẹ con ruột, nhưng sống chung hơn mười năm, ít nhiều cũng sẽ có cảm tình."

"Con quá ngây thơ rồi, nếu Hoàng hậu thật sự có cảm tình với con, nên để con giấu giếm thực lực chờ thời, chứ không phải vội vàng lập con làm Thái tử."

Lạc Thanh Hàn không nói nữa.

Hoàng đế "Có một số việc, dù trẫm không nói con biết, thì trong lòng con cũng nên biết, Tần gia ủng hộ con làm Thái tử, không phải vì có cảm tình sâu nặng, mà vì con dễ khống chế."

Lạc Thanh Hàn tự giễu cười "Phụ hoàng nói đúng, nhi thần chẳng qua là một quân cờ, bây giờ nhi thần đã đoạn tuyệt với Tần gia, chỉ sợ nhi thần làm Thái tử không được bao lâu nữa."

Hoàng đế cau mày, tỏ vẻ không hài lòng với những lời này "Tuy thế lực Tần gia lớn mạnh, nhưng cũng không đến mức có thể tùy ý phế bỏ Thái tử, người đề nghị phong con làm Thái tử là Tần hoàng hậu, Tần gia cũng vì vậy mà tỏ ra rất ủng hộ, nhưng quyết định cuối cùng là ở trẫm, chỉ cần trẫm không mở lời, không ai có thể động đến con."

Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu, ánh mắt đầy thân thương.

"Phụ hoàng, cảm ơn người!"

Hoàng đế cười nói "Con là con ruột của trẫm, trẫm nhất định sẽ bảo vệ con, về phần Tần gia nghĩ thế nào, con không cần quan tâm."

Lạc Thanh Hàn cảm động đến mức giọng run run "Nhi thần đa tạ phụ hoàng dạy bảo."

Hoàng đế nói vài lời động viên hắn.

Bầu không khí giữa hai cha con trở nên hòa thuận, Hoàng đế hỏi về chuyện khác.

“Hai ngày nữa là đến ngày mất của Thẩm chiêu nghi, con có định đến chùa Quang Chiếu thắp hương như thường lệ không?”

Thẩm chiêu nghi là mẫu thân của Lạc Thanh Hàn, khi bà qua đời mới hai mươi tuổi, ở tuổi này qua đời sớm, trong mắt người ngoài là chuyện đen đủi. Cộng thêm địa vị của bà không cao, không đủ tư cách chôn cất trong hoàng lăng nên tro cốt của bà chỉ có thể đặt ở chùa Quang Chiếu.

Hàng năm vào ngày này, Lạc Thanh Hàn sẽ đích thân đến chùa Quang Chiếu dâng hương cho Thẩm chiêu nghi.

Lạc Thanh Hàn “Có.”

Hoàng đế “Đến lúc đó con cũng giúp trẫm thắp một nén hương.”

“Vâng.”

……

Lạc Thanh Hàn trở về điện Lân Đức, phát hiện Tiêu Hề Hề đã thức dậy.

Nàng đang ngồi ăn lê dưới hiên, thấy Thái tử trở về, lập tức nhảy cẫng lên, mừng rỡ nói.

“Điện hạ cuối cùng đã về rồi!”

Lạc Thanh Hàn vừa thấy nàng, khóe miệng không kìm được nhếch lên.

Hắn bước đến gần nàng, hỏi “Nàng thức dậy lúc nào?”

“Thần thiếp mới dậy không lâu, có hơi đói, nên bảo Mặc Họa mang lê tới, Điện hạ có muốn ăn không?”

Trong khi nói, Tiêu Hề Hề cầm một quả lê chưa ăn đưa cho

hắn.

Lạc Thanh Hàn "Không cần, ta không đói."

Hắn đi ngồi xuống cạnh Tiêu Hề Hề thấy nàng đang thích thú gặm lê, như thể nàng đã quên hết những ấm ức phải chịu ở điện Tiêu Phòng.

Nàng vẫn nghĩ thoáng như thường, dù chuyện lớn đến đâu, chỉ cần ngủ một giấc, ăn một bữa, đã có thể quên đi tất cả.

Lạc Thanh Hàn nói "Hai ngày nữa ta sẽ đến chùa Quang Chiếu dâng hương, nàng đi cùng với ta."

Tiêu Hề Hề ngừng ăn lê.

Nàng do dự hỏi "Không đi được không?"

Ra ngoài rất phiền phức, nhất là đến những nơi nhàm chán như chùa chiền, chẳng có chút động lực nào.

Lạc Thanh Hàn quá hiểu nàng, bình tĩnh nói "Cơm chay của chùa Quang Chiếu rất nổi tiếng, nàng không muốn ăn thử sao?"

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Muốn muốn muốn! Ngày mốt? Được, thần thiếp sẽ chuẩn bị trước, đến lúc đó sẽ cùng người đến chùa Quang Chiếu ăn … à không, đến chùa Quang Chiếu dâng hương!"

Lạc Thanh Hàn xoa đầu nàng.

Tiêu Hề Hề phản đối "Người đừng lúc nào cũng xoa đầu thần thiếp, người cứ sờ như vậy, đầu của thần thiếp sẽ hói mất!"

Lạc Thanh Hàn không khỏi tưởng tượng dáng vẻ Tiêu Hề Hề hói đầu, lập tức cả người thấy không ổn.

Hắn lặng lẽ bỏ tay ra khỏi đỉnh đầu nàng, rồi đưa lên mặt nàng, nhẹ nhàng nhéo.

Ừm, cảm giác nhéo mặt so với cảm giác xoa đầu cũng rất được.

Khuôn mặt Tiêu Hề Hề bị nhéo đến biến dạng.

Nàng cạn lời nhìn Thái tử, tự hỏi người này không thể an phận chút sao? Sao cứ động tay động chân với nàng vậy?

Vì Thái tử và Tiêu trắc phi đều chưa ăn trưa, nên Mặc Họa tạm thời nhờ ngự thiện phòng chuẩn bị một bàn ăn.

Thấy đồ ăn ngon, Tiêu Hề Hề lập tức vứt sự bất mãn vì bị nhéo mặt ra sau đầu, vui vẻ thưởng thức đồ ăn trước mặt.

Ăn uống xong, Tiêu Hề Hề về điện Thanh Ca của mình.

Nàng vừa đi, Lạc Thanh Hàn đã gọi Triệu Hiền tới.

“Ngươi đi điều tra, lời đồn về Tiêu trắc phi vì sao truyền ra ngoài?”

“Vâng!”

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Chương 317: Có báo thù người không?

Tiêu Hề Hề về điện Thanh Ca, Bảo Cầm lập tức tiến tới, lo lắng hỏi.

“Nương nương, người không sao chứ? Hoàng hậu có làm gì người không?”

Tiêu Hề Hề an ủi “Ta không sao, đừng lo lắng!”

Bảo Cầm thở dài nhẹ nhõm một hơi “Không sao là tốt.”

Tiêu Hề Hề nằm xuốn ghế sập mềm mại, tiện tay cầm sách truyện bên cạnh lên đọc.

Bảo Cầm đắp chăn cho nàng, nói “Tướng quân phu nhân đã về rồi.”

Tiêu Hề Hề tùy ý trả lời “Ừ.”

Bảo Cầm lùi lại một bước rồi quỳ xuống.

“Nô tỳ không làm theo lời của nương nương, tự ý đi tìm Thái tử Điện hạ, nô tỳ đáng chết, xin người trách phạt.”

Tiêu Hề Hề chuyển tầm mắt từ sách truyện sang nàng, bất đắc dĩ nói “Bỏ đi, chuyện đến nước này, dù có phạt em cũng không ích gì.”

Bảo Cầm nghiêm túc nói “Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ bằng lòng chịu phạt! Nhưng nếu nô tỳ được chọn lại, nô tỳ vẫn sẽ làm như vậy, trong lòng nô tỳ, an toàn của nương nương quan trọng hơn bất cứ điều gì khác!”

“Ta biết ý tốt của em, ta không trách em, đứng dậy đi.”

Thấy nàng thật sự không có ý trách mình, Bảo Cầm đứng dậy.

Bảo Cầm do dự một chút, vẫn thận trọng hỏi “Thái tử và Hoàng hậu thật sự trở mặt rồi sao?”

Tiêu Hề Hề “Ừm, lần này có lẽ triệt để trở mặt rồi.”

Bảo Cầm vô cùng bất an “Liệu Hoàng hậu có hận người không? Có báo thù người không?”

“Ta không biết, nhưng nhìn dáng vẻ của Hoàng hậu, chắc hẳn sẽ không dễ dàng buông tha cho ta.”

Hai mắt Bảo Cầm lập tức đỏ lên “Vậy làm sao đây? Lần này Thái tử cứu người, lần sau thì sao? Thái tử không thể mỗi ngày ở cạnh người, lỡ có một ngày Thái tử không ở cạnh người, Hoàng hậu muốn ra tay với người thì phải làm sao?”

Tiêu Hề Hề đồng ý “Em nói đúng, đây quả là một vấn đề.”

Bảo Cầm “Người có cách giải quyết nào không?”

“Không có.”

Nói xong, Tiêu Hề Hề tiếp tục đọc sách truyện của mình.

Bảo Cầm lo lắng hỏi “Người không nghĩ cách sao?”

Tiêu Hề Hề tùy ý trả lời “Ừ ừ, ta đang nghĩ đây.”

“Người rõ ràng đang xem sách truyện, vốn không có nghĩ gì hết.”

Tiêu Hề Hề “Ta vừa đọc sách truyện, vừa suy nghĩ cách, cái đầu nhỏ của ta lợi hại lắm, có thể sử dụng cùng một lúc!”

Bảo Cầm gấp muốn chết, nhưng nghe vậy tức thì dở khóc dở cười.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh không vội của Tiêu trắc phi, trong lòng thầm nghĩ Tiêu trắc phi có lẽ còn giấu con át chủ bài nào đó, dù sao Tiêu trắc phi cũng là người của Huyền Môn, chắc hẳn vẫn còn tuyệt chiêu giữ mạng.

Nghĩ vậy, Bảo Cầm dần bình tĩnh lại.

Bảo Cầm không giục Tiêu trắc phi nghĩ cách nữa, xoay người vào phòng bếp nhỏ chuẩn bị bữa tối hôm nay.

……

Hiệu suất làm việc của Ngọc Lân vệ rất cao, ngày hôm sau đã có kết quả.

Triệu Hiền cung kính nói "Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, theo điều tra của mạt tướng, lời đồn về Tiêu trắc phi, bắt đầu từ Cảnh gia truyền ra."

Lạc Thanh Hàn đặt hồ sơ trong tay xuống "Là nhà của Cảnh thái phó?"

"Vâng."

Triệu Hiền lui ra ngoài, Lạc Thanh Hàn gọi Thường công công tới hỏi.

"Gần đây Cảnh trắc phi đang làm gì?"

Thường công công thành thật đáp "Cảnh trắc phi gần đây vẫn ở điện Uyển Hà vẽ tranh, chưa từng ra ngoài."

"Cảnh gia có từng phái người vào cung gặp nàng ta không?"

Thường công công "Chưa từng."

Lạc Thanh Hàn "Vậy gần đây nàng ta có gặp ai không?"

Thường công công suy nghĩ một chút, nhanh chóng nhớ ra

“Cảnh trắc phi gần đây qua lại khá thân với Trần lương viên, hầu như ngày nào Trần lương viên cũng đến điện Uyển Hà nói chuyện với Cảnh trắc phi.”

Trong lòng Lạc Thanh Hàn đại khái đã hiểu rõ.

Hắn lạnh lùng nói “Tối nay gọi Trần lương viên thị tẩm.”

Thường công công “Vâng.”

Trong lầu Vũ Lộ, Trần lương viên rất ngạc nhiên khi biết tối nay mình được gọi thị tẩm.

Từ khi vào cung, nàng chưa từng được Thái tử triệu kiến, tối nay đây là lần đầu tiên!

Trần lương viên phấn khích không thôi, mọi người trong lầu Vũ Lộ cũng vui mừng.

“Nhu Cúc, nhanh chọn giúp ta, xem thử tối nay nên mặc gì?”

Cung nữ Nhu Cúc vội mở tủ lấy từng bộ y phục cho Trần lương viên chọn.

Nhu Cúc chọn một bộ váy nhu quần đối khâm đỏ tươi “Tiểu chủ, màu này rất hợp với người, tôn lên nước da trắng của người.”

Trần lương viên cau mày nói “Màu này quá sặc sỡ, không được.”

“Còn chiếc váy vàng tươi này thì sao? Người mặc nhất định sẽ rất tươi tắn.”

“Không được không được, lần trước Đoạn lương đệ mặc váy vàng lông ngỗng, kết quả bị Thái tử nói giống như trứng chiên.”

“Còn chiếc váy này thì sao? Màu xanh băng tuyết nhìn người thanh tú tao nhã.”

“Vẫn không được, Thái tử có lẽ không thích màu này.”

……

Để chọn được một chiếc váy ưng ý, hai chủ tớ gần như phải lôi hết váy ra chọn.

Cuối cùng, không có bộ váy nào khiến Trần lương viên hài lòng.

Trần lương viên tức giận nói “Đồ tốt trong cung đều phân hết cho bốn Trắc phi, đồ phân tới chỗ ta toàn là hàng hạng hai, y phục vải vóc cũng vậy, nhìn mấy y phục này xem, thứ rách nát gì đây chứ?”

Nhu Cúc cúi đầu không dám nói.

Dù rất không hài lòng nhưng Trần lương viên không còn lựa chọn nào khác, tối nay nàng chỉ có thể miễn cưỡng chọn một chiếc váy lụa mỏng hồng tím từ đống y phục được gọi là ‘thứ rách nát’.

Để vóc dáng trông mảnh mai yêu kiều hơn, Trần lương viên cố tình bỏ bữa tối, thậm chí không dám uống ngụm nước nào.

Nàng ngồi trước gương trang điểm cả canh giờ, cuối cùng cũng được một kiểu trang điểm ưng ý.

Nhu Cúc khen ngợi “Tiểu chủ tối nay thật đẹp, Thái tử thấy người, nhất định sẽ nghiêng đổ trước dung mạo của người.”

Trần lương viên nhìn mình trong gương, nhếch đôi môi đỏ mọng, cười đắc thắng.

Trước kia ở Đông cung, vì nàng không được sủng ái, cộng thêm địa vị không cao không thấp, chỉ có thể dựa vào người khác mới có được chỗ đứng.

Nhưng sau đêm nay, mọi chuyện đã khác.

Sau này nàng không cần dựa vào người khác, mà người khác sẽ dựa vào nàng.

Một tiểu thái giám đi tới cửa, cung kính nói.

“Tiểu chủ, Điện hạ phái người tới đón người.”

Trần lương viên đứng dậy, hơi hất cằm, khóe miệng nở nụ cười tự mãn, tao nhã bước ra khỏi lầu Vũ Lộ.

Nhu Cúc dìu nàng ngồi lên xe ngựa.

Chẳng mấy chốc, nàng được đưa đến điện Lân Đức.

Trần lương viên mong đợi phấn khích bước vào tẩm điện.

Thái tử đang ngồi bên chiếc bàn thấp với một ít rượu và thức ăn trên bàn.

Trần lương viên tiến lên hành lễ “Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn “Ngồi đi.”

Trần lương viên muốn ngồi xuống cạnh hắn, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của hắn, nàng vẫn hơi sợ.

Nàng chỉ đành hậm hực quỳ ngồi đối diện với hắn.

Trần lương viên giơ bàn tay mảnh khảnh, cầm bình rót rượu cho Thái tử.

Nàng thỉnh thoảng liếc nhìn Thái tử.

Thấy khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ của Thái tử, tim nàng đập nhanh hơn.

Chương 318: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn

Lạc Thanh Hàn "Ta có chuyện muốn hỏi nàng."

Trần lương viên "Chuyện gì?"

"Về lời đồn Tiêu trắc phi là thiên sát cô tinh, nàng có phải đã biết trước?"

Sắc mặt Trần lương viên hơi thay đổi, lập tức phủ nhận "Không có, thần thiếp sao có thể biết trước những chuyện như vậy?"

Lạc Thanh Hàn nhìn vào mắt nàng, giọng ngày càng lạnh "Không phải Cảnh trắc phi đã sớm nói cho nàng biết sao?"

Trần lương viên tiếp tục phủ nhận "Không có, thật sự không có!"

Nàng nghĩ Thái tử sẽ tiếp tục chất vấn mình.

Nàng thậm chí đã chuẩn bị sẵn cách ứng phó trong lòng.

Nào ngờ Thái tử không hỏi thêm nữa.

Hắn lạnh nhạt nói "Tốt nhất là không có, uống rượu đi."

Trần lương viên sợ hắn tiếp tục hỏi chuyện này, vội cầm ly rượu lên uống cạn.

Uống rượu không lâu, Trần lương viên đã ngủ gục trên bàn.

Lạc Thanh Hàn gọi Mặc Họa.

“Khiêng Trần lương viên sang phòng bên cạnh.”

“Vâng.”

Mặc Họa và hai tiểu cung nữ cùng nhau khiêng Trần lương viên ra ngoài.

Nói ra cũng lạ, náo động lớn như vậy mà Trần lương viên vẫn ngủ say, hoàn toàn không có ý thức dậy.

Tối nay, Trần lương viên có một giấc mộng đẹp.

Nàng mơ thấy mình trở thành phi tần được sủng ái nhất của Thái tử, hậu viện có rất nhiều phi tần, nhưng Thái tử chỉ thích một mình nàng, nàng muốn gì, Thái tử sẽ cho nàng.

Vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, vô số thứ tốt bày ra trước mặt nàng.

Nàng mặc y phục lộng lẫy nhất, đeo trang sức đắt tiền nhất, kiêu ngạo xuất hiện trước các phi tần khác.

Nàng chà đạp tất cả những ai từng coi thường mình.

……

Trần lương viên thức dậy, nhớ lại giấc mộng đẹp tối qua, vẫn cảm thấy không hài lòng.

Nhu Cúc bưng nước nóng bước vào, giúp nàng rửa mặt thay y phục.

Rửa mặt xong, Trần lương viên mới hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng nhìn quanh một lượt, phát hiện đây không phải tẩm điện của Thái tử, không khỏi hỏi “Sao ta lại ở đây? Thái tử đâu?”

Nhu Cúc thành thật trả lời “Tối qua người uống say, không thể hầu hạ Thái tử, nên mới được đưa tới đây nghỉ ngơi.”

Nghe vậy, sắc mặt Trần lương viên đột nhiên thay đổi.

Nàng kêu lên "Sao có thể? Ta chỉ uống một ly rượu, sao có thể say?"

Nhu Cúc bị dáng vẻ của nàng làm sợ hãi, không khỏi lui về phía sau một bước, nhỏ giọng nói "Nhưng người thật sự uống say, hơn nữa còn rất say, nô tỳ gọi người mấy lần, người cũng không tỉnh."

Trần lương viên khá tự tin vào khả năng uống rượu của mình.

Nàng không tin mình mới một ly đã gục.

Lúc này Mặc Họa đi vào, cung kính hỏi "Tiểu chủ, người muốn dùng bữa sáng ở đây, hay về lầu Vũ Lộ dùng bữa?"

Trần lương viên lúc này nào còn tâm trí để dùng bữa?

Nàng gấp rút hỏi "Thái tử đâu?"

Mặc Họa "Điện hạ đến điện Nghị Sự rồi, phải một lúc nữa mới về."

Trần lương viên "Vậy tối qua ta có hầu hạ Thái tử không?"

Mặc Họa thành thật trả lời "Tối qua tiểu chủ uống say, tức thì chìm vào giấc ngủ, Thái tử không để người thị tẩm."

"Nhưng tối qua ta chỉ uống một ly, sao có thể say như vậy?"

Mặc Họa khẽ mỉm cười "Rượu kia không tầm thường, lần đầu uống thử cũng không thấy gì đặc biệt, thật ra rượu rất mạnh, một ly cũng đủ làm người ta say."

Lúc này Trần lương viên không thể tin được.

Nàng vô cùng hối hận, nếu biết rượu này mạnh như vậy, tối qua dù thế nào nàng cũng sẽ không uống ly rượu đó!

Mặc Họa lại hỏi "Tiểu chủ muốn dùng bữa ở đâu?"

Tâm trạng Trần lương viên lúc này không tốt nên tùy tiện nói "Ta trở về dùng bữa."

Mặc Họa lớn tiếng gọi phía bên ngoài "Mang đồ vào đi."

Lập tức có hai tiểu thái giám khiêng một rương gỗ đi vào.

Mở hộp ra, toàn là lụa là gấm vóc.

Trần lương viên thấy rất nhiều vải vóc tinh xảo, màu sắc tươi sáng, mắt nàng lập tức sáng lên.

Nàng ngạc nhiên hỏi "Những thứ này cho ta sao?"

Mặc Họa cười nói "Đúng vậy, những thứ này đều là Thái tử Điện hạ thưởng cho người, tuy tối qua người không thị tẩm, nhưng Thái tử rất hài lòng với người, số vải này người mang về may y phục, sau này vẫn còn cơ hội thị tẩm."

Nhịp tim của Trần lương viên chợt tăng nhanh, cảm giác vui sướng tự nhiên xuất hiện.

Thái tử không chỉ ban thưởng cho nàng, còn nói sau này sẽ gọi nàng thị tẩm!

Nàng thật sự được sủng ái rồi!

Trần lương viên đắc ý mang rương gỗ được ban thưởng về lầu Vũ Lộ.

Trong điện Uyển Hà.

Cảnh trắc phi đang phỏng tranh Vạn Lý Sơn Hải Đồ.

Lúc này, Đông Lăng bước nhanh vào, nhỏ giọng nói.

"Nương nương, tối qua Thái tử triệu Trần lương viên thị tẩm!"

Tay Cảnh trắc phi run lên, đầu bút vẽ một đường trên giấy.

Bức tranh lại bị hỏng!

Cảnh trắc phi đặt bút xuống, sắc mặt lạnh lùng hỏi "Thái tử tại sao đột nhiên gọi Trần lương viên thị tẩm? Không phải Thái tử thích Tiêu trắc phi nhất sao?"

Đông Lăng "Chuyện này nô tỳ cũng không biết, dù sao thì hôm qua Thái tử đột nhiên gọi Trần lương viên, sáng nay mãi đến khi mặt trời lên cao Trần lương viên mới rời khỏi điện Lân Đức, lúc về còn mang theo một rương gỗ được ban thưởng. Nghe nói Thái tử rất hài lòng với chuyện nàng ta thị tẩm tối qua, định sau này sẽ thường xuyên triệu kiến nàng ta, bây giờ mọi người ở Đông cung đều nói Trần lương viên sắp nổi trội rồi!"

Cảnh trắc phi cười lạnh một tiếng.

"Ta vốn nghĩ Trần lương viên là kẻ ngốc, nào ngờ nàng ta còn biết chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn!"

Trần lương viên vào cung đã gần một năm, trước kia Thái tử còn không thèm nhìn nàng ta một cái, bây giờ nàng ta đột nhiên được Thái tử sủng ái, thời cơ quá trùng hợp.

Cảnh trắc phi không tin sự trùng hợp này, nhất định là Trần lương viên đã âm thầm làm gì đó khiến Thái tử quan tâm đến nàng ta.

Dù Trần lương viên dùng cách nào để được sủng ái, thì Cảnh trắc phi cũng đã ghi hận Trần lương viên.

Theo Cảnh trắc phi thấy, Trần lương viên đang giả làm heo ăn thịt hổ.

Nàng bị Trần lương viên chơi rồi!

Đông Lăng cảm thấy ánh mắt của Cảnh trắc phi lúc này rất

đáng sợ, như muốn ăn thịt người, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Cảnh trắc phi cầm tờ giấy vẽ trước mặt lên, chậm rãi xé từng mảnh.

“Ngươi đến lầu Vũ Lộ một chuyến, nói với Trần lương viên, ta có chuyện quan trọng muốn tìm nàng ta, bảo nàng ta nhanh chóng đến đây.”

Đông Lăng “Vâng.”

Nàng cúi đầu bước khỏi phòng.

Đến khi rời khỏi tầm mắt của Cảnh trắc phi, lúc này Đông Lăng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh trắc phi bình thường nhìn vẻ ngoài hiền lành đoan trang, có vẻ là một người rất dễ gần, nhưng thật ra tính cách của nàng lại rất hà khắc, đôi khi còn đến mức vặn vẹo.

Đông Lăng rời điện Uyển Hà, vội vã đến lầu Vũ Lộ.

Trần lương viên đang cầm một khúc vải sáng màu ướm thử trên người, do dự nên may nó thành kiểu váy gì.

Biết Cảnh trắc phi tìm mình, Trần lương viên nhíu mày, không muốn đi.

Nhưng đối phương dù sao cũng là Trắc phi, địa vị cao hơn nàng, nàng không thể trực tiếp từ chối, chỉ đành miễn cưỡng nói.

“Ngươi chờ một chút, ta thay y phục rồi đi với ngươi.”

Đông Lăng đáp “Vâng.”

Chương 319: Đây là một vụ mua bán công bằng

Trước đây, khi Trần lương viên đối mặt với Cảnh trắc phi, nàng rất thận trọng, ăn nói hành động đều có ý nịnh nọt nàng ta.

Tuy ngoài mặt tỷ tỷ muội muội, nhưng thật ra Trần lương viên giống như chạy vặt cho Cảnh trắc phi, mọi việc đều nghe theo lệnh của Cảnh trắc phi.

Nhưng bây giờ thì khác.

Trần lương viên thấy mình được Thái tử sủng ái nên trong lòng có niềm tin hơn.

Nàng mặc một chiếc váy màu sắc rực rỡ, bước vào điện Uyển Hà, uyển chuyển hành lễ.

“Muội muội thỉnh an Cảnh tỷ tỷ.”

Cảnh trắc phi nhìn khuôn mặt hồng nhuận sáng bóng của nàng, khẽ mỉm cười “Thấy muội muội như vậy, hẳn là tối qua Thái tử Điện hạ rất yêu thích muội.”

Trần lương viên đương nhiên sẽ không nói sự thật tối qua nàng không hề thị tẩm.

Nàng cũng cười, trông hơi ngại ngùng, nhưng giọng điệu đầy tự mãn.

“Đúng vậy, Thái tử Điện hạ rất tốt với muội, sáng nay còn thưởng cho muội rất nhiều vải tốt, nhiều vải như vậy cũng không dùng hết, chi bằng lát nữa chia cho tỷ tỷ một ít?”

“Muội có lòng như vậy là được rồi, gần đây ta cũng không ra ngoài nhiều, không cần vải tốt may y phục, y phục cũ trước đó cũng đủ dùng rồi. Ngược lại là muội muội, không dễ gì mới được Thái tử sủng ái, muội phải trân trọng mới được.”

Trần lương viên dường như không hiểu ý chế giễu trong lời của đối phương, mỉm cười đáp lại “Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, muội nhất định sẽ trân trọng cơ hội trước mắt.”

Cảnh trắc phi ra hiệu cho nàng ngồi xuống nói chuyện.

Trần lương viên ngồi quỳ đối diện với nàng.

Trước đây, vì địa vị chênh lệch, Trần lương viên dù ngồi cũng không yên, cả người luôn căng thẳng.

Nhưng hôm nay nàng đã đổi trạng thái cẩn thận trước kia, chọn một tư thế thoải mái nhất ngồi xuống.

Nàng cầm tách trà trước mặt nhấp một ngụm.

“Trà của tỷ tỷ uống không còn ngon như trước, chẳng lẽ đổi trà rồi sao? Nếu là thật, nhất định hạ nhân tệ bạc với tỷ tỷ rồi, để cho tỷ tỷ uống loại trà kém như vậy?”

Cảnh trắc phi cười nói “Trà ở chỗ ta chưa từng thay đổi, hôm nay muội muội thấy trà không ngon, có lẽ là vì mắt nhìn của muội muội cao lên rồi, không thích trà thô ở đây.”

Trần lương viên thích kiểu cười lạnh giễu cợt của đối phương.

Đối phương càng giễu cợt nàng, chứng tỏ đối phương càng đố kị.

Đố kị này chứng minh nàng đã vượt qua đối phương ở vài phương diện.

Đây là trá hình khẳng định nàng.

Trần lương viên cười tươi như hoa "Xem tỷ tỷ nói kìa, đầu lưỡi của muội nếm trà không tốt lắm, cũng không biết ngon dở, tỷ tỷ đừng trách muội."

Các cung nữ mang bánh ngọt lên, đặt ở giữa hai người.

Trước đây Trần lương viên không dám tùy tiện nếm thử những bánh ngọt này, nhưng hôm nay nàng không đắn đo như vậy, mỗi thứ nàng đều thử một chút, rồi còn nhận xét vài câu.

Cảnh trắc phi phẩy nhẹ quạt tròn, bình tĩnh nói "Nếu muội muội thích món bánh ngọt này, có thể mang về từ từ thưởng thức."

"Không cần, sáng nay ngự thiện phòng đưa rất nhiều bánh ngọt tới lầu Vũ Lộ, đều là bánh ngọt mới nghiên cứu gần đây, hương vị cũng được, tỷ tỷ để dành bánh ngọt này từ từ thưởng thức đi."

Cảnh trắc phi cười nói "Cũng đúng, muội muội vừa được sủng ái, lại là thời gian tươi đẹp nhất, muốn ăn món gì ngon mà không có chứ? Hôm nay gọi muội tới đây là muốn đưa cho muội một ít thứ."

Nàng liếc nhìn Đông Lăng.

Đông Lăng hiểu ra, lập tức mang đến một hộp gấm vừa nặng vừa tinh xảo.

Mở hộp gấm ra, bên trong là một bộ trang sức bằng vàng, mỗi một món trang sức đều được khảm hồng ngọc, vô cùng hoa lệ chói mắt.

Trần lương viên chỉ nhìn một cái thì không thể dời mắt.

"Tỷ tỷ đây là …"

Cảnh trắc phi cười nói "Đây là trang sức ta mang từ nhà vào cung, mẫu thân đặc biệt nhờ người làm riêng cho ta, tiếc là ta trước giờ không thích màu đỏ tươi như vậy, nên vẫn luôn cất

dưới đáy rương. Hiện giờ thấy muội muội được sủng ái, ta không có gì để tặng, chỉ có bộ trang sức này hợp với muội, hy vọng muội muội nhận món quà này, đừng quên tình nghĩa tỷ muội của chúng ta."

Không nữ nhân nào không yêu thích trang sức vàng bạc xinh đẹp, Trần lương viên cũng không ngoại lệ.

Nàng khó nhọc rời mắt khỏi món trang sức, nhìn vào mắt Cảnh trắc phi, nói những lời trái lòng.

"Không công không nhận lộc, lễ vật của tỷ tỷ quá quý trọng, muội muội không nhận nổi."

Cảnh trắc phi "Thật không dám giấu, sở dĩ ta tặng món quà này cho muội muội, thật ra cũng có chút lòng riêng, hi vọng muội muội có thể giúp ta một chút."

"Giúp chuyện gì?"

"Cách đây không lâu, ta vô ý lỡ lời, chọc giận Thái tử Điện hạ, Điện hạ phạt ta mô phỏng Vạn Lý Sơn Hải Đồ. Tranh này ta mô phỏng cũng đã lâu, mà không có tiến triển gì, quả thật rất là mệt, ta muốn nhờ muội nói vài lời với Thái tử, có thể đổi Vạn Lý Sơn Hải Đồ thành bức tranh khác dễ hơn không?"

Trần lương viên hiểu ra "Thì ra là vì chuyện này."

Nàng thấy yên tâm, không sợ đối phương có mưu đồ, mà sợ đối phương không có mưu đồ.

Nàng giúp đối phương cầu tình, đối phương tặng quà cho nàng.

Đây là một vụ mua bán công bằng.

Trần lương viên cười nói "Dù tỷ tỷ không tặng quà, muội cũng sẽ giúp tỷ cầu xin Thái tử, nhưng Thái tử luôn có chính kiến của mình, muội cũng không dám đảm bảo có thể thuyết phục được ngài ấy hay không."

Cảnh trắc phi "Chỉ cần muội có thể giúp ta cầu xin vậy là đủ rồi."

Như vậy, Trần lương viên yên tâm nhận bộ trang sức vàng khảm hồng ngọc.

Hai người trò chuyện thêm vài câu, sau đó Trần lương viên cầm bộ trang sức rời khỏi điện Uyển Hà.

Cảnh trắc phi nhìn bóng lưng nàng đi xa, nụ cười trên mặt dần tiêu tan, trong mắt hiện lên lạnh lùng.

Chiều hôm đó, Trần lương viên đeo bộ trang sức vàng khảm hồng ngọc trên người, còn cố ý kết hợp với một chiếc váy màu đỏ, chiếc váy này khiến nàng giống như một đóa hoa phú quý đang nở rộ trên thế gian.

Nàng ngắm mình trong gương, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy mình thật xinh đẹp.

Nhu Cúc mang theo một hộp thức ăn đi vào, cung kính nói "Tiểu chủ, canh gà đã chuẩn bị xong."

Trần lương viên vuốt trâm vàng trên búi tóc, uyển chuyển đứng dậy.

"Đi thôi, chúng ta mang canh cho Thái tử."

Kết quả vừa bước ra khỏi lầu Vũ Lộ, Trần lương viên thấy rất khó chịu, đặc biệt là da đầu rất ngứa.

Nàng nhịn không được muốn gãi.

Nhu Cúc vội ngăn lại "Tiểu chủ đừng làm rối tóc."

Trần lương viên cau mày, lúc đầu nàng có thể chịu được, nhưng sau đó thì không thể.

Nàng nhờ Nhu Cúc xem giúp có thứ gì không sạch sẽ trong

tóc không?

Nhu Cúc kiểm tra tóc của nàng, thấy da đầu của nàng đỏ bừng, trên đó có nhiều vết mẩn ngứa, làm Nhu Cúc sợ hãi, tức thì thay đổi sắc mặt.

“Tiểu chủ, chúng ta mau về đi, mời thái y đến xem thử!”

Trần lương viên nửa đường phải quay lại lầu Vũ Lộ.

Chương 320: Thịt Đường Tăng

Thái y đến rất nhanh.

Thái y kiểm tra cho nàng xong, cung kính nói "Tiểu chủ, bệnh này hơi khó, thần kê đơn cho người trước, người uống thử xem, nếu hiệu quả không tốt, thần sẽ tìm cách khác."

Trần lương viên hỏi "Sao ta lại mắc bệnh này?"

Thái y quanh năm chẩn trị cho các phi tần, mà trong cung này, có rất nhiều bệnh không thể nói ra vì ẩn chứa nhiều bí mật đằng sau. Thái y nếu muốn sống lâu, phải học được bản lĩnh gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Lúc này đối mặt chất vấn của Trần lương viên, thái y lầm bầm vài câu, rồi không chịu nói nữa.

Ông để lại một đơn thuốc và một lọ dầu thuốc, hướng dẫn cách sử dụng thuốc rồi vội vàng rời đi.

Nhu Cúc vội sai người lấy đơn thuốc đến hỏi ý kiến của Tiêu trắc phi.

Hiện giờ Tiêu trắc phi phụ trách nội vụ Đông cung, những việc như bốc thuốc đều phải được Tiêu trắc phi đồng ý trước.

Tiêu trắc phi cũng không làm khó nàng, lập tức phái người đến Thái y viện, bốc thuốc cho Trần lương viên theo đơn thuốc này.

Trần lương viên uống thuốc, cảm thấy đỡ hơn một chút, nhưng đầu vẫn còn ngứa.

Nàng nhịn không được muốn vò đầu, nhưng vò xuống rất nhiều tóc!

Trần lương viên nhìn tóc trong tay mình, sắc mặt tái nhợt vì sợ hãi.

Nàng không dám vò đầu nữa nhưng da đầu ngứa quá.

Nhu Cúc lấy nước nóng "Tiểu chủ, dầu thuốc mà thái y đưa đã thêm vào nước này, có thể giúp người giảm ngứa da đầu."

Trần lương viên vội vàng bảo nàng giúp mình gội đầu.

Trong khi gội, Trần lương viên thấy da đầu dễ chịu hơn.

Nhưng sau khi gội xong, nàng lại thấy tóc mình rụng rất nhiều!

Trần lương viên nhìn đống tóc bị rụng, cảm thấy mình sắp điên rồi!

Nhu Cúc vẫn an ủi nàng, bảo nàng nghĩ thoáng một chút.

Trần lương viên nghĩ thoáng thế nào được?

Nàng đỏ cả mắt nói "Nhất định là Cảnh trắc phi hại ta!"

Hôm nay ngoại trừ ăn hai bữa ở lầu Vũ Lộ, nàng chỉ uống chút nước ăn chút bánh ở chỗ Cảnh trắc phi.

Nhất định là số trà bánh đó có vấn đề!

Trần lương viên càng nghĩ càng cảm thấy đây là sự thật, nàng đẩy Nhu Cúc ra, sải bước chạy ra ngoài.

Nàng sẽ cáo trạng với Thái tử!

Lạc Thanh Hàn hiện đang ở điện Thanh Ca, thưởng thức bánh hoa hồng mới làm với Tiêu Hề Hề.

Lớp bánh bông lan trắng kem có nhân được làm từ cánh hoa hồng ướp mật ong, khi cắn vào miệng giòn ngọt, thơm vô cùng!

Tiêu Hề Hề ăn bánh hoa hồng, vui vẻ uống trà sữa.

Biết Trần lương viên tới, Tiêu Hề Hề không ngừng ăn, thuận miệng nói "Cho nàng vào đi."

Trần lương viên ra ngoài rất vội, không kịp chải đầu, cũng không trang điểm, trông rất nhếch nhác.

Vừa vào cửa, nàng đã quỳ xuống trước mặt Thái tử khóc lóc.

"Cầu xin Điện hạ làm chủ cho thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn đặt chén trà xuống "Lại xảy ra chuyện gì?"

Trần lương viên ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ "Cảnh trắc phi hạ độc thần thiếp, suýt nữa gi.ết chết thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái "Hạ độc không phải chuyện nhỏ, nàng có chứng cứ không?"

"Hôm nay thần thiếp chỉ đến điện Uyển Hà, ăn uống một chút ở chỗ nàng ta, khi về thì cả người khó chịu, Cảnh trắc phi nhất định đã động tay với số trà bánh đó!"

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Nàng không thể đưa ra bằng chứng thuyết phục, dù ta muốn giúp nàng, cũng không có cách giúp. Nàng trở về trước thì hơn, nghỉ ngơi cho tốt, nhanh chóng hồi phục thân thể, những chuyện khác thì để bàn sau."

Trần lương viên càng khóc lớn hơn "Điện hạ, chuyện này nhất định là Cảnh trắc phi làm! Nàng ta đố kị thần thiếp được sủng ái, muốn hại chết thần thiếp, chỉ cần Điện hạ phái người đến lục soát điện Uyển Hà, nhất định sẽ tìm được chứng cứ!"

"Cảnh trắc phi dù gì cũng là nữ nhi của Thái phó, còn là người mà phụ hoàng đích thân chỉ điểm cho ta, ta không thể chỉ vì

mấy câu của nàng mà lục soát nơi ở của Cảnh trắc phi.”

Trần lương viên không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn “Nàng về đi, chuyện lần này xem như một bài học, sau này đừng tùy tiện ăn đồ của người khác.”

Trần lương viên muốn nói thêm gì đó, Thường công công đã bước tới, khách khí mời nàng đi.

Nàng không dám làm loạn trước mặt Thái tử, chỉ đành ngơ ngác rời đi.

Bảo Cầm nghe nói tối qua Thái tử triệu Trần lương viên thị tẩm, sáng nay còn thưởng cho nàng ta một rương đồ tốt, điều này làm Bảo Cầm vô cùng bất an, sợ Trần lương viên sẽ đoạt đi sủng ái của Thái tử.

Nhưng bây giờ có vẻ như Thái tử không quan tâm Trần lương viên lắm.

Như vậy, Bảo Cầm cảm thấy yên tâm hơn.

Bảo Cầm đặt hai bát sữa hấp trứng lên bàn, nàng làm bằng sữa tươi được giao đến sáng nay, phủ một lớp đậu đỏ mật ong.

Tiêu Hề Hề dùng muỗng múc sữa hấp trứng, cùng với đậu đỏ cho vào miệng, cảm giác vào miệng mềm mịn, hương sữa đặc biệt nồng, kết hợp với đậu đỏ mật ngọt, vô cùng tuyệt vời!

Nàng nhịn không được lại húp thêm một ngụm lớn, vừa ăn vừa nói.

“Ngon quá!”

Khi nàng sắp ăn xong, Lạc Thanh Hàn nói.

“Tối qua ta cho Trần lương viên dùng Vô Ưu tán.”

Tiêu Hề Hề chớp mắt, không hiểu tại sao Thái tử đột nhiên nói

chuyện này?

Lạc Thanh Hàn tiếp tục "Ta không thích Trần lương viên, cũng sẽ không để nàng ta chạm vào ta."

Tiêu Hề Hề cảm thấy lời này nghe hơi kỳ lạ.

Giống như Lạc Thanh Hàn là thịt Đường Tăng, mà Trần lương viên là yêu quái muốn ăn thịt, Lạc Thanh Hàn thề chết bảo vệ trong sạch của mình, không để yêu quái làm hoen ố cơ thể trong trắng của mình.

Một số hình ảnh không hài hòa tự động xuất hiện trong não Tiêu Hề Hề.

Thái tử cao quý gợi cảm, nghiêm nghị bất khả xâm phạm.

Trần lương viên ám chỉ đủ điều, muốn làm chuyện vui vẻ với hắn.

Hai người ở trong phòng chàng chạy ta đuổi, chàng tiến ta lùi …

Lạc Thanh Hàn chú ý tới ánh mắt của nàng ngày càng kỳ quái, không khỏi nhíu mày "Nàng đang suy nghĩ lung tung gì đó?"

Tiêu Hề Hề che miệng cười "Ha ha ha, không có gì, không có gì!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề nhanh chóng chuyển chủ đề "Thần thiếp thấy bánh hoa hồng vừa rồi ăn rất ngon, ngày mai lúc chúng ta đến chùa Quang Chiếu, mang theo một chút ăn trên đường nha?"

"Tùy nàng."

Tiêu Hề Hề lập tức hét với Bảo Cầm "Em đi làm thêm bánh hoa hồng đi!"

Bảo Cầm cười đáp “Vâng.”

Trần lương viên thất bại khi nhờ Thái tử giúp nàng đòi công đạo, căm thù của nàng với Cảnh trắc phi ngày càng sâu đậm.

Nàng hận không thể lập tức chạy đến điện Uyển Hà, cào nát khuôn mặt đáng ghét của Cảnh trắc phi!

Nhưng lý trí mách bảo nàng không thể làm thế.

Nếu nàng ra tay với Cảnh trắc phi, nàng sẽ mắc tội bất kính, sẽ bị phạt nặng.

Nàng không thể hủy phần đời còn lại chỉ vì ả tiện nhân Cảnh trắc phi đó, nàng phải tìm cách khác.

Trước khi nàng nghĩ ra cách đối phó với Cảnh trắc phi, thì Cảnh trắc phi đã ngã bệnh.

Chương 321: Nàng muốn báo thù!

Cảnh trắc phi chẳng những bệnh, còn không chịu uống thuốc, dáng vẻ y như đã chết tâm.

Vừa hay Hoàng đế nghe được chuyện này, dù sao cũng là người mà ông đích thân chỉ điểm cho Thái tử, ít nhiều ông cũng nên quan tâm một chút.

Vì thế ông bảo Cam Phúc đến điện Uyển Hà hỏi thử đã xảy ra chuyện gì?

Cam Phúc trở lại rất nhanh.

“Hồi bẩm bệ hạ, Cảnh trắc phi mắc phải tâm bệnh, nàng không chịu uống thuốc là vì khúc mắc trong lòng chưa hóa giải.”

Hoàng đế “Nàng còn trẻ như vậy, khúc mắc trong lòng từ đâu có?”

Cam Phúc thành thật trả lời “Cảnh trắc phi không chịu giải thích lý do, cuối cùng cung nữ Đông Lăng bên cạnh nàng mới kể toàn bộ câu chuyện, nguyên nhân của chuyện này là do Trần lương viên. Vốn Trần lương viên có quan hệ rất tốt với Cảnh trắc phi, hai người thân thiết như tỷ muội, nhưng từ khi Trần lương viên được Thái tử sủng ái thì trở nên kiêu ngạo hống hách, ngày càng không coi Cảnh trắc phi ra gì. Trần lương viên vừa ý một bộ trang sức của Cảnh trắc phi, ép Cảnh trắc phi phải tặng bộ trang sức đó cho mình, bộ trang sức đó có ý nghĩa rất lớn với Cảnh trắc phi, trong lòng nàng vô cùng khó chịu, nên u uất thành bệnh, thậm chí còn không chịu uống thuốc.”

Hoàng đế nhíu mày “Còn có chuyện như vậy? Chỉ là một

Lương viên cỏn con, cả Trắc phi cũng dám xem thường!”

Ông ra lệnh cho Cam Phúc “Truyền lệnh của trẫm, Trần thị ngông cuồng vô lễ, bất kính với Trắc phi, phạt hai mươi trượng, xem như cảnh cáo!”

“Vâng!”

Sáng hôm sau, ý chỉ này được truyền đến Đông cung.

Trần lương viên nhận được ý chỉ, cả người như chết lặng.

Nàng không tin hỏi “Hoàng thượng vì sao phạt ta? Ta làm sai gì chứ?”

Cam Phúc chậm rãi nói “Ngươi ỷ được Thái tử sủng ái, không xem Cảnh trắc phi ra gì, thậm chí còn ép buộc Cảnh trắc phi tặng bộ trang sức yêu quý cho ngươi, ngươi nói xem, ngươi đáng bị phạt không?”

“Không! Ta không ép buộc Cảnh trắc phi, nàng ta tự nguyện tặng bộ trang sức đó cho ta! Ta bị oan! Ta muốn đối chất với Cảnh trắc phi!”

Cam Phúc “Cảnh trắc phi bây giờ bệnh nặng không thể rời giường, nàng bị ngươi chọc tức thành bệnh, Hoàng thượng biết chuyện, vô cùng tức giận. Niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, Hoàng thượng không phạt nặng, chỉ phạt ngươi hai mươi trượng, còn không mau tạ ân?”

Trần lương viên vô cùng ấm ức, nhưng trước thánh chỉ, nàng không thể phản kháng, chỉ đành để mặc bị đ.è xuống đất, chịu đựng hai mươi trượng.

Bị đánh xong, Cam Phúc dẫn người rời đi.

Trần lương viên đau đến mức chết đi sống lại, khóc khàn cả giọng.

Nhu Cúc và hai tiểu cung nữ đỡ Trần lương viên dậy, dìu nàng

nằm xuống giường rồi cẩn thận bôi thuốc lên vết thương.

Trần lương viên khàn giọng nói "Thái tử Điện hạ đâu? Ta muốn gặp Thái tử!"

Thái tử sủng ái nàng như vậy, nhất định sẽ làm chủ cho nàng!

Nhu Cúc bất đắc dĩ nói "Vừa rồi lúc người bị đánh, nô tỳ có âm thầm phái người đi tìm Thái tử, nhưng người ở điện Lân Đức nói, hôm nay rạng sáng Thái tử đã rời cung, có lẽ đến chiều mới về."

Trần lương viên không ngờ Thái tử lại rời cung vào đúng lúc này.

Nhu Cúc thận trọng nhắc nhở "Dù Thái tử ở đây cũng không thể làm gì được, dù sao hạ lệnh phạt người là Hoàng thượng, Thái tử cũng không thể kháng chỉ."

Trần lương viên nghiến răng căm hận.

"Nếu Thái tử không giúp được ta, vậy ta tìm người có thể giúp ta!"

Nhu Cúc khó hiểu hỏi "Tiểu chủ muốn tìm ai?"

Cố nén đau đớn trên người, Trần lương viên gằn từng chữ nói "Trong cung này, ngoài Hoàng thượng, thì Hoàng hậu và Thái hậu mới có địa vị cao nhất, Thái hậu nhất định sẽ không ra mặt vì chuyện nhỏ như vậy, người duy nhất ta có thể tìm chính là Hoàng hậu nương nương."

Lời đồn Tiêu trắc phi là thiên sát cô tinh, do Cảnh trắc phi truyền ra.

Chuyện này ả cũng mưu tính cả Tần hoàng hậu vào trong.

Bây giờ Tần hoàng hậu trở mặt với Thái tử, Tần hoàng hậu nhất định đang nhẫn nhịn cơn giận.

Trần lương viên tin, nếu nàng vạch trần những gì Cảnh trắc phi đã làm với Tần hoàng hậu, Tần hoàng hậu nhất định sẽ xử lý Cảnh trắc phi.

Vốn Trần lương viên không có ý định làm ầm ĩ mọi chuyện, dù gì nàng cũng tham gia vào chuyện này, nếu làm ầm lên, đồng lõa như nàng cũng không được lợi gì.

Nhưng Cảnh trắc phi hiếp người quá đáng, không chỉ hạ độc nàng mà còn đổi trắng thay đen.

Hại nàng không chỉ rụng một mớ tóc, còn bị đánh hai mươi trượng.

Nàng muốn trả thù! Nàng muốn Cảnh trắc phi cũng phải thử cảm giác bị phạt trượng!”

……

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ngồi xe ngựa rời cung, đi thẳng theo đường Chu Tước, ra khỏi cổng Minh Đức rời Thịnh Kinh.

Chùa Quang Chiếu nằm trên núi Đan Hà ngoài thành.

Xe ngựa đi theo đường núi, dừng lại ở lưng chừng núi.

Tiêu Hề Hề theo Lạc Thanh Hàn xuống xe.

Trước mặt họ là một hàng bậc thang, nơi cao nhất của thang là chùa Quang Chiếu.

Chùa Quang Chiếu Là ngôi chùa lớn nhất trong vương triều Đại Thịnh, hương hỏa hưng thịnh.

Dòng người hành hương ra vào đều đều, nam nữ già trẻ đều có, trước cửa còn có người bày sạp bán nhang đèn.

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề lên cầu thang vào chùa Quang Chiếu.

Ở lối vào của chùa có một lư hương bằng đồng rất lớn, trong lư hương cắm ba cây nhang rất lớn.

Mùi gỗ đàn hương tràn ngập toàn bộ ngôi chùa.

Hầu như mọi khách hành hương đi ngang qua lư hương đều dừng lại cúi đầu trước lư hương.

Lạc Thanh Hàn không nhìn chiếc lư hương lần thứ hai, trực tiếp dẫn Tiêu Hề Hề đến trắc điện.

Có rất nhiều khách hành hương xếp hàng giải quẻ ở trắc điện.

Khi sư tiếp khách thấy Lạc Thanh Hàn, lập tức bước lên hành lễ.

“Thí chủ mời đi theo bần tăng.”

Sư tiếp khách dẫn Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đến gặp trụ trì của chùa Quang Chiếu.

Lão trụ trì là một ông lão trắng trẻo mập mạp, khi cười trông như Phật Di Lặc.

Ông hàn huyên mấy câu với Lạc Thanh Hàn, sau đó dẫn hắn đến một Phật đường nhỏ.

Trong Phật đường nhỏ này thờ một bài vị màu đen cô độc.

Tiêu Hề Hề nhìn thấy trên bài vị viết một dòng chữ …

Mẫu phi Thẩm thị.

Lạc Thanh Hàn quỳ xuống bồ đoàn, cung kính dập đầu ba lần trước bài vị, sau đó đứng dậy dâng hương.

Lúc này Tiêu Hề Hề mới nhận ra ở đây thờ chính là mẫu phi đã mất của Lạc Thanh Hàn.

Nàng cũng học theo Lạc Thanh Hàn, ngoan ngoãn cúi đầu

dâng hương.

Lạc Thanh Hàn nhìn hoa quả đồ cúng trên hương án, tất cả đều tươi mới, hương án và mặt đất cũng sạch sẽ, không có một hạt bụi, có vẻ như các nhà sư của chùa Quang Chiếu không hề tệ bạc với Thẩm chiêu nghi.

Tiêu Hề Hề tưởng Lạc Thanh Hàn sẽ nói vài lời thương nhớ với mẫu phi.

Kết quả Lạc Khinh Hàn chỉ đứng trước lư hương nhìn một chút, sau đó nói "Chúng ta đi thôi."

Tiêu Hề Hề chỉ đành đi theo hắn ra khỏi Phật đường nhỏ.

Lão trụ trì mỉm cười, mời Thái tử cùng uống trà.

Thái tử đồng ý.

Lão trụ trì đưa họ đến một thiền phòng, bắt đầu pha trà cho họ, giảng kinh Phật.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc lắng nghe.

Tiêu Hề Hề không hứng thú với những thứ này, nàng chỉ uống trà ăn vặt, nhưng cuối cùng, vì uống quá nhiều trà, nàng muốn đi nhà xí.

Nàng nhỏ giọng nói với Lạc Thanh Hàn "Ta ra ngoài một lát."

Nói rồi liền đứng dậy bước ra ngoài.

Chương 322: Lời nói dối này quá hoang đường!

Tiêu Hề Hề không biết đường.

Nàng tình cờ gặp một tiểu sa di, hỏi nhà xí ở đâu?

Tiểu sa di xấu hổ, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ngượng ngùng chỉ một phương hướng "Ở bên kia."

"Đa tạ!"

Tiêu Hề Hề đi về hướng đó, nhanh chóng tìm thấy nhà xí.

Nhà xí của chùa Quang Chiếu được xây dựng khá trang nhã, tường trắng ngói đen, bên cạnh trồng một cây hoa quế, trên cây đầy hoa quế vàng.

Thậm chí bước vào nhà xí, vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm nồng nàn của hoa quế.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng giải quyết chuyện cá nhân, rồi bước ra khỏi nhà xí.

Vừa bước ra thì va phải hai thiếu niên.

Tiêu Hề Hề vội lùi lại hai bước, muốn vòng qua đối phương.

Nhưng hai thiếu niên giơ tay ra chặn đường nàng.

Trong đó có người hơi mập cười.

"Tiểu nương tử, sao lại một mình ở đây? Có phải bị lạc người nhà không? Có muốn chúng ta giúp nàng tìm người không?"

Tiêu Hề Hề dừng bước, nhìn hai thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi trước mặt.

Cả hai ăn mặc bảnh bao, vừa nhìn là biết thiếu gia nhà giàu.

Tiêu Hề Hề thở dài, nàng chỉ ra ngoài đi nhà xí thôi, sao lại đụng phải kẻ háo sắc vậy chứ?

Nàng nghiêm túc nói "Ta biết đường về, không phiền hai vị bận lòng, xin hai người nhường đường."

Hai thiếu niên không dễ gì tha cho nàng đi.

"Tiểu nương tử nếu muốn đi, phải gọi chúng ta một tiếng ca ca."

"Đúng vậy, chỉ cần nàng gọi nghe sao cho hay, chúng ta sẽ thả nàng đi."

Tiêu Hề Hề nhìn xung quanh, thấy nơi này không có ai khác.

Tiểu lang quân hơi mập đắc ý nói "Tiểu nương tử đừng nhìn nữa, nơi này ngoài nàng và chúng ta, thì không còn ai khác, nàng đừng hy vọng có người giúp nàng."

Tiêu Hề Hề "Ngươi nói như vậy, ta yên tâm rồi."

Hai thiếu niên chấm hỏi đầy đầu.

Sao nàng lại thấy yên tâm?

Kế đó, bọn họ thấy tiểu nương tử thanh tú trước mặt giơ tay phải đấm vào cây hoa quế bên cạnh.

Tiếp đó nghe thấy tiếng răng rắc.

Cây hoa quế thô to bằng miệng bát gãy làm đôi, ầm một tiếng ngã xuống đất!

Hai thiếu niên sợ hãi sững sờ.

Tiêu Hề Hề rút tay phải về, nghiêng đầu nhìn họ, hỏi "Còn muốn ta gọi các ngươi là ca ca không?"

"Không, không cần!"

Tiêu Hề Hề "Vậy, có thể nhường đường chưa?"

Hai người mặc kệ y phục có thể bị vướng cây bám cỏ, không chút do dự chui vào bụi cây bên cạnh, cả người run lẩy bẩy.

Hai người dùng ánh mắt kính sợ nhìn Tiêu Hề Hề rời đi.

Thấy nàng đi xa, hai người mới dám chui ra khỏi bụi cây.

Hai người nhìn cây quế bị một đấm gãy đôi, nét mặt sợ hãi tái nhợt như tờ giấy.

Nếu cú đấm đó đánh trúng hai người, e là sẽ tàn phế mất.

Hai người không dám ở lại đây nữa, chạy về hướng khác như một cơn gió.

Hai người chạy không bao xa thì thấy Tiêu Khải Minh.

"Khải Minh! Cứu bọn ta với! Bọn ta vừa gặp phải một nữ ma đầu!"

Hôm nay, Tiêu Khải Minh theo mẫu thân và muội muội đến chùa Quang Chiếu dâng hương.

Hắn không có hứng thú với mấy chuyện dâng hương, để bản thân không buồn chán, hắn đặc biệt mời hai người bạn cùng đến chùa Quang Chiếu.

Hắn định sau khi dâng hương xong, sẽ cùng bạn bè ra ngoài chơi.

Tiêu Khải Minh thấy dáng vẻ vội vã của bọn họ, cau mày hỏi

“Ô Diệu, Thiên Ý, không phải hai người đi nhà xí sao? Sao giống như gặp ma vậy?”

“Bọn ta đúng là gặp ma rồi!”

Hai thiếu niên vội vàng kể lại chuyện vừa xảy ra ở cửa nhà xí.

Ban đầu Tiêu Khải Minh không tin, mãi đến khi theo hai người bạn đến gần nhà xí, thấy cây hoa quế bị một đấm đánh gãy, thì mới tin lời bạn của mình.

Tuy nhiên, so với hai người bạn đang sợ hãi hoảng loạn, thì Tiêu Khải Minh tỏ ra phấn khích và tò mò hơn.

Hắn ngồi xổm bên cạnh cây hoa quế, cẩn thận nghiên cứu, tự hỏi làm sao mà cây hoa quế lại bị một đấm đánh gãy?

Đúng lúc này, có tăng nhân đi ngang, thấy cây hoa quế bên cạnh nhà xí bị gãy.

Tăng nhân bước nhanh đến, hỏi nguyên nhân sự việc?

Tiêu Khải Minh và hai người bạn nói sự thật.

Tăng nhân không tin, cảm thấy bọn họ làm gãy cây hoa quế, rồi bịa ra một cái cớ để trốn tránh trách nhiệm.

Thử dùng đầu ngón chân nghĩ xem, một tiểu nương tử làm sao có thể một đấm đánh gãy cây hoa quế thô dày như vậy?

Dù ba người này muốn bịa cái cớ thì cũng nên bịa có tâm một chút chứ!

Tăng nhân muốn bọn họ đền tiền.

Tiêu Khải Minh và hai người bạn đương nhiên không muốn chịu thiệt.

Hai bên giằng co, cuối cùng chuyện cũng đến tai Tiết thị.

Nghe con trai kể lại, Tiết thị cũng cảm thấy con trai mình đang nói dối.

Trên đời này làm gì có tiểu nương tử nào có thể một đấm đánh gãy cây hoa quế?

Lời nói dối này quá hoang đường!

Tiết thị xin lỗi tăng nhân, hứa sẽ đền tiền.

Tăng nhân thấy bà có thái độ nhận lỗi nên không truy cứu, chỉ bắt bà trả một ít tiền.

Tiêu Khải Minh sắp ấm ức chết mất.

"Mẹ, con thật sự không có làm gãy cây hoa quế đó, Ô Diệu và Lộ Thiên Ý đều có thể làm chứng!"

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý đứng bên cạnh dùng sức gật đầu phụ họa.

"Đúng đúng! Khải Minh nói thật đó, bọn con có thể làm chứng. Bọn con thấy một tiểu nương tử một đấm đánh gãy cây hoa quế!"

Tiết thị nhíu mày nhìn bọn họ, rất bất lực "Bọn con ở ngoài quậy phá còn được, đây là chùa, là nơi Phật giáo thanh tịnh, sao có thể làm loạn ở đây? Nói gì mà một tiểu nương tử đánh gãy cây hoa quế, xem xem bọn con đang nói gì đây hả? Nếu người khác nghe được chỉ nghĩ đầu óc bọn con có vấn đề, sau này đừng nói mấy chuyện nhảm nhí này nữa."

Dù Tiêu Khải Minh và hai người bạn có giải thích thế nào, Tiết thị cũng không tin.

Tiêu Tri Lam giúp giải vây "Bỏ đi, bỏ đi, chuyện cũng qua rồi, chúng ta đi ăn cơm chay trước đi, cơm chay ở đây rất nổi tiếng, ăn no rồi chúng ta xuống núi."

Tiết thị cũng nói "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm chay."

Tiêu Khải Minh chán nản đi theo họ.

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý cũng thấy có lỗi.

Hai người nói nhỏ với Tiêu Khải Minh.

“Xin lỗi, là bọn ta liên lụy ngươi chịu oan.”

Tiêu Khải Minh tức giận nói “Không liên quan tới hai ngươi, đều là lỗi của nữ nhân đó! Rõ ràng là cô ta đánh gãy cây, hại ta bị oan, nếu ta bắt được cô ta, xem ta xử lý cô ta thế nào?”

Hắn vừa dứt lời thì Ô Diệu và Lộ Thiên Ý đồng thanh hét lên.

“Là cô ta! Là cô ta!”

Tiêu Khải Minh hơi ngẩn người “Là ai?”

Ô Diệu chỉ vào người trước mặt, hét lên “Chính cô ta là người đánh gãy cây hoa quế!”

Tiêu Khải Minh lập tức nhìn theo hướng đó, kết quả thấy một bóng dáng quen thuộc.

Chương 323: Hai ngươi chọc ghẹo người ta thật à?

Dù giữa Tiêu Khải Minh và Tiêu Hề Hề không có tình cảm tỷ đệ nào, nhưng Tiêu Khải Minh chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra nàng.

Hắn không khỏi dừng bước, quay đầu nhìn hai người bạn bên cạnh, không tin hỏi.

“Hai ngươi nói, người vừa rồi một đấm đánh gãy cây hoa quế là nàng?”

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý cùng gật đầu “Đúng vậy!”

Tiêu Khải Minh tỏ ra nghi ngờ “Các ngươi không phải đang chơi ta đó chứ?”

“Không có, là cô ta đó! Chúng ta có thể thề với trời, nếu chúng ta nói dối thì cả đời này đánh bạc chỉ thua chứ không thắng!”

Lời thề độc địa đến mức Tiêu Khải Minh không còn lựa chọn nào khác ngoài tin lời họ.

Lúc này, Tiết thị và Tiêu Tri Lam đang đi phía trước dừng lại, xoay người nhìn ba người họ.

Tiết thị hỏi “Sao bọn con không đi nữa?”

Ô Diệu chỉ vào bóng lưng Tiêu Hề Hề hét lớn “Bá mẫu, chính là tiểu nương tử đó một đấm đánh gãy cây hoa quế, nên đền tiền là cô ta, bọn con bị oan mà!”

Tiết thị nhìn theo hướng chỉ, không khỏi ngạc nhiên.

Đó chẳng phải là con gái lớn của bà sao?

Tiết thị lập tức cau mày, không vui nói "Con đang nói nhảm gì đó? Người ta chỉ là một tiểu nương tử thanh tú, tay trói gà không chặt, sao có thể một đấm đánh gãy cây hoa quế?"

Lộ Thiên Ý phản bác "Người phải tin tưởng bọn con, thật sự là do cô ta đánh gãy! Bọn con có thể thề!"

Tiết thị "Bọn cọn còn nhỏ như vậy sao lại không học điều tốt chứ? Làm gãy cây hoa quế của người ta thì cũng thôi đi, còn khăng khăng đổ tội cho một tiểu nương tử, người ta đắc tội gì bọn con rồi?"

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý còn muốn nói gì đó, nhưng bị Tiết thị buộc cắt ngang.

"Bỏ đi bỏ đi, ta cũng đã đền tiền rồi, chuyện này coi như xong, bọn con ngoan ngoãn một chút, đừng gây chuyện khắp nơi nữa."

Nói xong, Tiết thị dắt con gái nhỏ bỏ đi.

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý quay sang nhìn Tiêu Khải Minh, khuyến khích nói.

"Khải Minh, vừa rồi không phải ngươi nói muốn bắt tiểu nương tử đó, đánh cho cô ta một trận sao? Bây giờ ngươi ra tay được rồi đó! Chỉ cần bắt được cô ta, buộc cô ta nói ra chân tướng, chúng ta có thể rửa oan rồi."

Tiêu Khải Minh giả ngu "Hả? Vừa rồi ta có nói sao? Sao ta không nhớ gì hết?"

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý nhìn chằm chằm hắn, không ngờ tên tiểu tử này vô sỉ đến vậy, quên hết những gì mình vừa nói.

Tiêu Khải Minh chuyển chủ đề, hỏi "Trước đó, hai ngươi chọc ghẹo người ta thật à?"

Lộ Thiên Ý chột dạ nói.

“Chọc ghẹo gì chứ? Bọn ta chỉ nói mấy câu đùa giỡn cô ta thôi.”

Ô Diệu nhỏ giọng lầu bầu “Bọn ta thấy cô ta xinh đẹp, xung quanh cũng không có ai, miệng nhịn không được, muốn đùa giỡn cô ta vài câu, bọn ta đâu có định làm gì khác.”

Cả ba người họ đều là công tử ăn chơi điển hình.

Nhưng ăn chơi cũng có nhiều loại.

Bọn họ thuộc hạng người có lòng nhưng không có gan.

Bọn họ bình thường kiêu ngạo, ăn uống gái gú cờ bạc, nhưng chỉ ra vẻ mà thôi, nếu bảo bọn họ làm chuyện gì phạm pháp, thì bọn họ không dám.

Dù sao trong nhà còn có trưởng bối, chuyện nhỏ thì không sao, cùng lắm sẽ bị mắng vài câu.

Nhưng nếu gây chuyện lớn, trưởng bối có thể đánh chết bọn họ.

Tiêu Khải Minh nhận thức được điều này, cho nên khi nghe hai người bạn nói chọc ghẹo tiểu nương tử một chút, hắn cũng không để tâm lắm, dù sao trước đây bọn họ cũng làm qua những chuyện tương tự không ít lần.

Nhưng bây giờ thì khác.

Người bị chọc ghẹo lại là tỷ tỷ của hắn.

Dù quan hệ của hắn và tỷ tỷ không ra sao, thì đó vẫn là tỷ tỷ của hắn!

Tiêu Khải Minh vô cảm nhìn chằm chằm hai người bạn trước mặt, ánh mắt lạnh lùng như thể con dao đang bay.

Da đầu Ô Diệu và Lộ Thiên Ý tê dại, không kìm được rụt cổ lại.

Tiêu Khải Minh "Hai ngươi biết tiểu nương tử kia là ai không?"

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý cùng lắc đầu, tỏ ý không biết.

Tiêu Khải Minh dùng ngón trỏ chỉ chỉ bọn họ, lạnh lùng nói "Hai người các ngươi xong đời rồi!"

Sau đó, hắn xoay người đi theo Tiết thị và Tiêu Tri Lam.

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý ngơ ngác.

Bọn họ nhìn nhau, không hiểu Tiêu Khải Minh có ý gì?

Không phải bọn họ chỉ chọc ghẹo người ta vài câu thôi sao? Kết quả chọc ghẹo không thành, còn bị dọa chết khiếp.

Sao lại xong đời chứ?

Hai người vội vàng đuổi theo, muốn túm lấy Tiêu Khải Minh hỏi rốt cuộc là chuyện gì?

Nhà ăn của chùa Quang Chiếu rất rộng rãi, được chia thành hai nơi, bên ngoài là đại sảnh, bày rất nhiều bàn ăn và bồ đoàn, khách hành hương ngồi trên bồ đoàn thưởng thức bữa chay ngon miệng.

Bên trong là các phòng riêng được ngăn cách bằng bình phong.

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề đến phòng riêng, nhưng lúc này, có người gọi họ.

Nhìn lại, thấy người gọi là Tiết thị.

Tiết thị dẫn theo một trai một gái vội vàng tiến lên hành lễ.

Bà chưa kịp nói thì đã bị Thái tử cắt ngang.

“Hôm nay ta vi phục ra ngoài, không cần đa lễ.”

Tiết thị hiểu ra, thuận theo hỏi “Công tử cũng đến đây dùng cơm chay sao?”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ đáp “Ừm.”

Tiêu Tri Lam và Tiêu Khải Minh cũng hành lễ với Thái tử.

Sau khi đứng thẳng dậy, họ không khỏi nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề cười rạng rỡ với họ, hai lúm đồng tiền xuất hiện bên khóe miệng.

Tiêu Tri Lam lập tức cười đáp lại, ngọt ngào gọi “Tỷ.”

Tiêu Khải Minh nhìn đi chỗ khác, khẽ hừ lạnh một tiếng.

Thấy vậy, Tiết thị lập tức nhỏ giọng khiển trách.

“Con thái độ gì đấy? Bình thường phu tử dạy con lễ phép thế nào? Mau gọi tỷ.”

Tiêu Khải Minh không chịu gọi.

Tiết thị sợ thái độ này của hắn sẽ làm mất lòng Thái tử và Tiêu trắc phi, Tiết thị giơ tay đánh vào tay hắn, muốn hắn nghe lời hơn.

Nhưng bà càng như vậy, tâm lý nổi loạn của Tiêu Khải Minh càng trở nên quật cường, sống chết cũng không gọi tỷ.

Tiêu Hề Hề cũng không quan tâm.

Bây giờ trong đầu nàng toàn là cơm chay ngon, dĩ nhiên không chú ý có hai thiếu niên quen mặt đang đi theo sau Tiêu Khải Minh.

Nàng nắm tay Thái tử, giục "Chúng ta vào trong ăn cơm trước đi, ta đói quá."

Lạc Thanh Hàn đáp "Ừm, chúng ta đi."

Hắn dẫn Tiêu Hề Hề vào một phòng riêng.

Nhóm người Tiết thị đến một phòng riêng khác.

Vừa ngồi xuống, Ô Diệu và Lộ Thiên Ý đã đến bên cạnh Tiêu Khải Minh hỏi nhỏ.

"Tiểu nương tử vừa rồi là tỷ tỷ của ngươi?"

Tiêu Khải Minh cười lạnh "Đúng vậy."

Tia hi vọng cuối cùng trong lòng triệt để tan tành, nét mặt của Ô Diệu và Lộ Thiên Ý lập tức thay đổi.

Bọn họ cũng biết vài chuyện của Tiêu gia, Tiêu gia có ba trai gái đích xuất, còn có năm trai gái thứ xuất. Tiêu Khải Minh là đích trưởng tử, chỉ có duy nhất một người có thể làm tỷ tỷ của hắn, chính là Tiêu trắc phi đã gả vào Đông cung.

Nói vậy, tiểu nương tử xinh đẹp bị bọn họ chọc ghẹo là Tiêu trắc phi!

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý giống như hai tác phẩm điêu khắc bằng đá mất đi màu sắc, ngây người ngồi tại chỗ.

Đôi mắt trống rỗng, vẻ mặt ngơ ngẩn.

Giờ khắc này, trong đầu bọn họ chỉ còn lại mấy chữ to đùng dính đầy máu —

Xong đời rồi!

Bọn họ lần này chết chắc rồi!

Chương 324: Ta chỉ tin nàng

Tiêu Khải Minh thấy dáng vẻ mất hồn của bọn họ, chẳng những không đồng cảm, mà còn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

“Hai ngươi biết nam nhân vừa rồi đứng cùng tỷ tỷ là ai không? Ngài ấy chính là đương kim Thái tử Điện hạ, nếu để ngài ấy biết chuyện tốt mà hai ngươi làm, hai ngươi tự nghĩ thử xem, sẽ có kết cục thế nào?”

Ánh mắt của Ô Diệu và Lộ Thiên Ý tối sầm lại, gần như muốn ngất đi.

Tiêu Khải Minh cười lạnh “Hai ngươi chỉ có thể rửa cổ, chờ chết đi!”

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý hoàn toàn sụp đổ.

Bọn họ vồ tới hắn, ôm cánh tay và cổ hắn, bắt đầu gào khóc thảm thiết.

“Ca! Bây giờ ngươi là đại ca của bọn ta! Đại ca cứu bọn ta đi, bọn ta sai rồi, bọn ta không dám tái phạm đâu!”

Tiết thị và Tiêu Tri Lam đang gọi món, nghe vậy ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Tiết thị cau mày nói “Nhỏ tiếng một chút, đừng quấy rầy người khác dùng cơm.”

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý đành nhỏ giọng, tiếp tục khổ sở cầu xin Tiêu Khải Minh.

Tiêu Khải Minh không hề bị lay chuyển.

Hừ, dám chọc ghẹo tỷ tỷ của hắn, dọa chết hai tên khốn kiếp này!

Sau khi gọi món, Tiết thị bắt đầu dạy dỗ con trai mình.

“Mẹ mặc kệ trong lòng con nghĩ thế nào, sau này con phải cung kính với tỷ tỷ, nàng bây giờ là sủng phi của Thái tử, nếu con còn không tôn trọng nàng, cẩn thận khiến Thái tử bất mãn với con.”

Tiêu Khải Minh hừ một tiếng, nhưng không trả lời, dáng vẻ kiêu ngạo ‘sao cũng được’.

Tiết thị tức giận, mắng hắn rất lâu.

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý đang ngồi cạnh vô cùng sợ hãi.

Bọn họ thế mà lại chọc ghẹo sủng phi của Thái tử!

Liệu Thái tử có tức giận giết hai người bọn họ không?

Càng nghĩ càng sợ.

Tiêu Tri Lam rót cho mỗi người một tách trà.

Cô bé nhận ra Ô Diệu và Lộ Thiên Ý kỳ lạ, tò mò hỏi “Hai huynh có chuyện gì vậy? Sao sắc mặt khó coi quá vậy?”

Lộ Thiên Ý thận trọng hỏi “Quan hệ giữa muội và tỷ tỷ thế nào?”

Tiêu Tri Lam “Cũng tạm.”

“Vậy muội có thể nói giúp bọn huynh trước mặt tỷ tỷ của muội không?”

Tiêu Tri Lam lập tức cảnh giác “Nói giúp chuyện gì? Hai huynh đã làm chuyện xấu gì?”

Lộ Thiên Ý còn chưa kịp nói, Tiêu Khải Minh đã ngắt lời.

“Muội muội, mặc kệ bọn họ, bọn họ tự làm tự chịu.”

Tiêu Tri Lam ngoan ngoãn đáp “Vâng.”

Lộ Thiên Ý và Ô Diệu tức giận nhìn Tiêu Khải Minh.

“Ngươi rốt cuộc có còn là huynh đệ không? Thấy chết không cứu thì thôi đi, còn không cho muội muội ngươi giúp bọn ta!”

Tiêu Khải Minh cười khẩy, vứt cho bọn họ hai từ …

“Đáng đời!”

……

Ở một phòng riêng khác.

Tiêu Hề Hề đang ăn cơm chay.

Cơm chay ở đây quả là danh bất hư truyền!

Tuy đều là món chay nhưng lại ngon không kém món thịt, quá tuyệt vời!

Tiêu Hề Hề ăn một lần bốn bát cơm, cảm thấy bụng đầy một nửa, nàng giảm tốc độ ăn, bắt đầu nhai chậm rãi.

Nàng thấy Thái tử ngồi đối diện còn chưa ăn hết bát cơm, không khỏi hỏi.

“Sao Điện hạ ăn ít như vậy? Chẳng lẽ đồ ăn không hợp khẩu vị?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Không có, ta chỉ đang nghĩ một vài chuyện.”

Tiêu Hề Hề chớp mắt, vẻ mặt tò mò.

Lạc Thanh Hàn "Vừa rồi trụ trì đưa cho ta một thứ."

Hắn lấy một túi gấm nhỏ từ trong tay áo.

Đây là một túi gấm màu nâu, bên trên thêu hoa lê trắng, trông rất tao nhã.

Tiêu Hề Hề rất ngạc nhiên "Thần thiếp vừa nãy không thấy trụ trì đưa cho người thứ này."

Lạc Thanh Hàn "Lúc nàng đi nhà xí, trụ trì đưa thứ này cho ta."

Tiêu Hề Hề hiểu ra.

Xem ra lão trụ trì không muốn để người khác biết thứ này, cố ý tránh nàng, âm thầm đưa cho Thái tử.

Không ngờ Thái tử vẫn lấy túi gấm đặt trước mặt Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề cầm túi gấm, lấy chiếc chìa khóa bằng đồng tinh xảo bên trong ra.

Cuối chìa khóa có hoa văn hình tròn.

Tiêu Hề Hề nhìn tới nhìn lui, không nhìn ra bất kỳ manh mối nào.

"Đây là chìa khóa mở gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Ta cũng không biết, nghe trụ trì nói túi gấm này là di vật của mẫu phi. Trước kia lúc trụ trì còn trẻ, từng có một chút giao tình với mẫu phi, mẫu phi nhờ ông ấy bảo quản túi gấm này. Sau này mẫu phi bị bệnh qua đời, trụ trì vẫn giữ túi gấm này bên người, cả bản thân ông ấy cũng quên mất. Mãi đến năm nay trong lúc dọn dẹp thiền phòng mới vô tình tìm thấy túi gấm này, ông ấy mới nhớ ra chuyện này."

Tiêu Hề Hề "Nếu đã là di vật của Thẩm chiêu nghi để lại, thì người nên giữ nó thật tốt, dù người không thể mở khóa, ít nhất cũng có thể giữ làm kỉ niệm."

Lạc Thanh Hàn "Trọng điểm không phải chìa khóa, mà là hoa văn trên chìa khóa, nàng còn nhớ Ngưu Hoằng không?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Nhớ chứ, là biểu đệ của Đổng thượng thư, trước đó từng viết một phong thư cho Đổng thượng thư, suýt chút hại chết Đổng thượng thư."

"Chính là phong thư đó, trong thư có hoa văn này, hai hoa văn y hệt nhau. Trước đây ta thấy hoa văn này rất quen mắt, bây giờ ta mới nhớ, lúc ta còn nhỏ từng nhìn thấy mẫu phi đeo ngọc bội có hoa văn tương tự."

Tiêu Hề Hề nhanh chóng nhận ra "Ý người là, Ngưu Hoằng có quan hệ với Thẩm chiêu nghi?"

Nàng nói xong mới thấy lời này nghe kỳ lạ.

Nàng vội nói thêm "Thần thiếp muốn hỏi chuyện của Ngưu Hoằng có liên quan gì đến Thẩm chiêu nghi sao?"

"Ta cũng có nghi ngờ này, đáng tiếc Ngưu Hoằng chết rồi, manh mối đứt đoạn, ta đã phái người đến huyện Ỷ La, xem có thể tìm được manh mối khác không."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Ngưu Hoằng chết rồi? Sao lại chết?"

Lạc Thanh Hàn đại khái giải thích nguyên nhân cái chết của Ngưu Hoằng, cuối cùng nói "Cái chết của Ngưu Hoằng quá trùng hợp, bên trong ắt có điều đáng ngờ."

Tiêu Hề Hề nhét chìa khóa vào túi gấm, sau đó trả túi gấm cho hắn.

Lạc Thanh Hàn nói "Túi gấm này cứ để chỗ nàng, khi ta cần nó, nàng đưa cho ta sau."

Tiêu Hề Hề ngẩn ra.

Chìa khóa này đối với Thái tử rất quan trọng, sao hắn có thể yên tâm giao chìa khóa cho nàng?

Hắn không sợ nàng làm mất chìa khóa sao?

Như nhìn ra nghi hoặc của nàng, Lạc Thanh Hàn giải thích "Thân phận của ta quá nhạy cảm, rất nhiều người đang nhắm vào ta, vật này để ở chỗ ta không an toàn, chi bằng để nàng giữ sẽ tốt hơn."

Nói xong, hắn cố ý nói thêm một câu.

"Cả hoàng cung này, ta chỉ tin nàng."

Tiêu Hề Hề hơi cảm động, nhịn không được cười ngốc "Thần thiếp sẽ không phụ lòng tin của người."

Nàng cẩn thận nhét túi gấm vào túi trong của y phục.

Lạc Thanh Hàn chợt nói thêm.

"Ta định mang tro cốt của mẫu phi về cố hương an táng."

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn, tự hỏi tại sao hắn đột nhiên có ý nghĩ này?

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh giải thích.

"Thật ra ta đã có ý nghĩ này từ lâu, tuy chùa Quang Chiếu rất tốt, nhưng cũng không bằng lá rụng về cội. Hơn nữa điều tra vụ án của Ngưu Hoằng, ta cảm thấy cái chết của mẫu phi có điều đáng ngờ, ta muốn nhân cơ hội này về quận Trần Lưu tra những chuyện xảy ra năm đó."

Chương 325: Bọn con không có nói dối!

Tiêu Hề Hề gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng hỏi "Nàng không khuyên ta sao?"

Tiêu Hề Hề "Khuyên người chuyện gì?"

"Quận Trần Lưu núi cao đường xa, chuyến đi này ít nhất sẽ mất ba bốn tháng, mà ta vừa trở mặt với mẫu hậu, bây giờ là lúc củng cố địa vị, nhưng ta lại chọn rời Thịnh Kinh vào lúc này, đối với ta hại nhiều hơn lợi, không phải nàng nên khuyên ta đổi ý sao?"

Tiêu Hề Hề nghiêng đầu nhìn hắn "Nếu Điện hạ đã nhìn rõ cục diện, hẳn là đã có cách đối phó, thần thiếp cần gì khuyên người?"

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn cười nhẹ.

"Nàng vẫn như trước kia."

Những người khác cứ luôn vì tuổi tác và kinh nghiệm của hắn, mà nghi ngờ quyết định của hắn.

Chỉ có nữ nhân trước mặt là khác.

Nàng luôn tin hắn vô điều kiện, chưa từng nghi ngờ quyết định của hắn.

Vốn tâm trạng vẫn còn hơi lo, nhưng giờ đã được thả lỏng.

Khẩu vị của Lạc Than Hàn theo đó cũng tốt lên.

Hai người tiếp tục ăn.

Ăn uống no nê, họ bước ra khỏi nhà ăn, gặp nhóm người Tiết thị ở cửa.

Xem dáng vẻ của Tiết thị, hẳn là cố ý đợi ở đây.

Tiết thị vốn định cáo biệt với Thái tử xong, thì dẫn đám tiểu bối rời chùa Quang Chiếu.

Nào ngờ hai thiếu niên Ô Diệu và Lộ Thiên Ý đột nhiên khóc lóc nói.

"Cầu xin công tử và phu nhân tha mạng!"

Tiếng la hét của bọn họ lập tức thu hút chú ý của mọi người.

Lúc này Tiêu Hề Hề mới chú ý đến sự tồn tại của hai người bọn họ, nàng ngạc nhiên "Sao lại là hai người?"

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý trực tiếp quỳ xuống.

"Chúng tôi sai rồi, chúng tôi sẽ không dám nữa, xin hãy tha cho chúng tôi lần này!"

Tiết thị đầy nghi ngờ "Bọn con có chuyện gì vậy?"

Ô Diệu cười khổ nói "Vừa rồi bọn con thấy tiểu nương tử này xinh đẹp, không kìm được có nói vài lời xúc phạm, sau đó tiểu nương tử này một … một đấm đánh gãy cây hoa quế."

Tiết thị lập tức nhíu mày "Sao bọn con lại nói nhảm nữa rồi? Rõ ràng là ba đứa con làm gãy cây, bọn con thân là nam tử hán, sao lại không có một chút trách nhiệm nào? Còn dám đổ lỗi cho người khác!"

Lộ Thiên Ý nhịn không được đỏ mặt "Bá mẫu, cây hoa quế đó thật sự là do cô ấy đánh gãy, bọn con không có nói dối!"

Ô Diệu "Nếu người không tin, có thể hỏi cô ấy!"

Tiêu Khải Minh nhìn về phía Tiêu Hề Hề.

Hắn muốn xem phản ứng của Tiêu Hề Hề?

Tiêu Hề Hề gật đầu "Đúng vậy, là ta đánh gãy đó."

Tiết thị thậm chí còn tức giận hơn.

"Nhìn đi, người ta là một nữ tử yếu đuối vì bảo vệ thể diện của ba người các con mà chủ động gánh vác trách nhiệm, bọn con lẽ nào còn không biết xấu hổ sao? Bọn con làm ta quá thất vọng rồi!"

Lộ Thiên Ý "……"

Ô Diệu "……"

Tiêu Khải Minh "……"

Tiết thị lại nói với Tiêu Hề Hề.

"Con không cần gánh trách nhiệm cho bọn nó, mẹ là mẹ con, mẹ tin con hơn bất kỳ ai khác, con tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy!"

Tiêu Hề Hề "……"

Làm sao giải thích đây?

Lạc Thanh Hàn nhìn hai thiếu niên đang quỳ trên đất, lạnh lùng nói "Trước đó, các ngươi chọc ghẹo phu nhân của ta?"

Lộ Thiên Ý và Ô Diệu lập tức định thần lại, cuống quýt cúi đầu nhận lỗi.

Vì biểu cảm và hành động của bọn họ quá phô trương, nên thu hút chú ý của rất nhiều người đi đường xung quanh.

Rất nhiều người nhìn về phía này, muốn biết nhóm người này

đang làm gì?

Tiêu Hề Hề cảm giác được tâm tình Thái tử lúc này không tốt, vội dỗ dành "Người đừng so đo với bọn họ, ta đã dạy bọn họ một bài học rồi, chúng ta về trước đi."

Lạc Thanh Hàn hừ lạnh một tiếng.

Hai người quỳ trên đất run rẩy.

Tiêu Hề Hề hỏi "Hai người các ngươi sau này còn dám chọc ghẹo người khác không?"

Hai người điên cuồng lắc đầu, thề với trời không bao giờ dám nữa!

Kỳ tích Tiêu Hề Hề một đấm đánh gãy cây hoa quế, đã để lại ám ảnh tâm lý cho bọn họ, cộng thêm áp lực của Thái tử lúc này, sau này bọn họ sao còn dám chọc ghẹo người khác?

Tiểu nương tử xinh đẹp cỡ nào cũng không quan trọng bằng mạng nhỏ này!

Cuối cùng, vì nể tình Tiêu Hề Hề, Lạc Thanh Hàn không nói gì nữa.

Hắn dẫn Tiêu Hề Hề đi.

Đợi hai người đi xa, Ô Diệu và Lộ Thiên Ý mới dám đứng lên.

Cả hai đều toát mồ hôi lạnh.

Tiết thị cả giận nói "Hai đứa bọn con ngày thường gây chuyện cũng thôi đi, cả Trắc phi của Thái tử cũng dám chọc ghẹo? Bọn con chê mạng mình dài quá rồi sao?"

Ô Diệu và Lộ Thiên Ý khóc không ra nước mắt.

Bọn họ nào có biết tiểu nương tử đó là sủng phi của Thái tử đâu!

Đường đường là Trắc phi, sao ra ngoài mà không mang theo thị vệ?

Sau khi nghĩ lại, với thân thủ của Tiêu trắc phi, quả thật không cần thị vệ.

Một mình nàng đánh cả thiên hạ không đối thủ.

……

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ngồi xe ngựa về cung.

Lạc Thanh Hàn bận việc của mình như thường lệ, còn Tiêu Hề Hề về điện Thanh Ca tiếp tục tận hưởng cuộc sống cá muối của mình.

Bảo Cầm đặt trà sữa nóng mới pha vào tay nàng, sau đó kể nàng nghe chuyện trong cung.

"Sáng sớm hôm nay, Trần lương viên bị Hoàng thượng phạt hai mươi trượng."

Tiêu Hề Hề ngừng lật sách.

Nàng ngẩng đầu tò mò hỏi "Tại sao Trần lương viên bị đánh?"

Bảo Cầm "Chuyện này nô tỳ không rõ lắm, nghe nói hình như là vì Cảnh trắc phi, hình như Trần lương viên vô lễ với Cảnh trắc phi, Hoàng thượng không vui, cho nên mới ra tay dạy cho Trần lương viên một bài học."

Tiêu Hề Hề nhớ hôm qua Trần lương viên đầu tóc rối bù đến cầu xin Thái tử làm chủ, thầm nghĩ chuyện này chắc chắn không đơn giản.

Mà mấy chuyện này có liên quan gì đến nàng.

Nàng chỉ là một con cá muối ăn no chờ chết.

Tiêu Hề Hề tiếp tục đọc sách truyện của mình.

Mấy sách truyện này là do Thái tử tìm cho nàng, đều là những câu chuyện rất nghiêm túc, tràn đầy năng lượng tích cực.

Trong những câu chuyện này, người xấu sẽ gặp ác báo, người tốt sẽ nhận được điều tốt đẹp.

Và người có tình sẽ thành quyến thuộc.

Quan trọng nhất là không hề có cảnh đồi trụy nào!

Từ đầu đến cuối, nước trong đến mức không thể trong hơn!

Mỗi lần Tiêu Hề Hề đọc mấy sách truyện này, nàng có cảm giác như đang xem tin tức phát sóng.

Nàng một tay chống cằm, một tay lật trang sách, vừa đọc vừa bắt đầu buồn ngủ.

Không bao lâu nàng đã thật sự chìm vào giấc ngủ.

Bảo Cầm nhón chân giúp nàng đắp chăn, sau đó yên lặng lui ra ngoài.

Lúc này, trong điện Tiêu Phòng là một cảnh tượng khác.

Trần lương viên quỳ rạp xuống đất, vì quá căng thẳng mà trán toát mồ hôi lạnh, cộng thêm vết thương trên người, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nhìn nàng, trầm giọng hỏi.

“Những gì ngươi vừa nói là thật sao?”

Giọng Trần lương viên hơi khô khốc “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nói hết thảy đều là sự thật, nếu có một lời dối trá, thần thiếp sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Chương 326: Phạt quỳ

Những lời đồn Tiêu trắc phi là thiên sát cô tinh ngoài cung, Tần hoàng hậu sớm đã nghi ngờ chuyện này do người có dã tâm cố ý làm.

Bà nhờ người điều tra, kết quả gần giống như những gì Trần lương viên nói.

Người tung tin đồn là Cảnh gia, Cảnh gia làm ra chuyện như vậy, có lẽ là do Cảnh trắc phi xúi giục.

Còn về mục đích của Cảnh trắc phi, không cần nghĩ cũng đoán được, nhất định muốn diệt trừ đối thủ, tăng cơ hội giành ngôi vị.

Tần hoàng hậu cười lạnh "Vị Cảnh trắc phi này to gan thật, tính kế cả bổn cung?"

Bà sai người gọi Thạch Anh tới, dặn dò nói.

"Ngươi thay bổn cung đến điện Uyển Hà, gọi Cảnh trắc phi tới đây."

"Vâng!"

Thạch Anh xoay người rời khỏi điện Tiêu Phòng.

Trần lương viên cúi đầu, không dám nói, nhưng thầm mừng trong lòng, xem ra Cảnh trắc phi lần này xui xẻo rồi.

Tần hoàng hậu liếc nàng một cái, lạnh lùng nói.

"Ngươi thông đồng với Cảnh trắc phi, cũng không tốt đẹp gì,

về lầu Vũ Lộ của ngươi, cấm túc ba tháng."

Trần lương viên sớm đã chuẩn bị tinh thần chịu phạt, nghe vậy cũng không có phản ứng gì nhiều, rất bình tĩnh khấu đầu tạ ân, sau đó cố nén đau đứng dậy, rời khỏi điện Tiêu Phòng.

Nhu Cúc tiến lên đỡ nàng "Tiểu chủ, chúng ta về chưa?"

Trần lương viên cười khẩy "Không, ta muốn ở lại đây, tận mắt thấy Cảnh trắc phi bị phạt."

Họ tìm một nơi khuất gần đó, đứng ở đó.

Không lâu sau, Cảnh trắc phi ngồi kiệu đến.

Chiếc kiệu dừng lại trước cửa điện Tiêu Phòng.

Đông Lăng dìu Cảnh trắc phi xuống.

Cảnh trắc phi vẫn còn bệnh, sắc mặt tái nhợt, bước đi không vững, cần có người đỡ.

Thấy vậy, Trần lương viên đang trốn cách đó không xa hừ lạnh "Nữ nhân này còn giả vờ! Cũng không biết so với Bạch trắc phi, ai càng biết giả bệnh hơn?"

Cảnh trắc phi được Đông Lăng dìu, chậm rãi bước vào điện Tiêu Phòng.

Hai người quỳ xuống hành đại lễ với Tần hoàng hậu.

Tần hoàng hậu thản nhiên nói "Biết tại sao bổn cung gọi ngươi tới đây không?"

Cảnh trắc phi ngẩng đầu "Thần thiếp không biết, mong Hoàng hậu nương nương chỉ điểm."

Tần hoàng hậu nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, cười lạnh nói "Trong lòng ngươi đang nghĩ gì, bổn cung biết rất rõ, nữ nhân vào cung, ai mà không muốn trèo lên. Nhưng ngươi phải hiểu

rõ một chuyện, trong hoàng cung này, có vài người tuyệt đối không được dây vào. Tuy ngươi là người được Hoàng thượng đích thân chỉ điểm cho Thái tử, nhưng ngươi cũng chỉ là Trắc phi mà thôi, một tì thiếp hèn mọn, cũng dám tính kế với bổn cung?"

Sắc mặt Cảnh trắc phi càng tái nhợt.

Nàng vội vàng biện hộ "Thần thiếp không có …"

Tần hoàng hậu trực tiếp cắt ngang nàng "Bổn cung không muốn nghe ngươi giải thích, bổn cung đã sai người điều tra rõ ràng, người tung tin đồn chính là Cảnh gia, ngươi dám nói chuyện này thật sự không liên quan đến ngươi?"

Cảnh trắc phi yếu ớt nói "Thần thiếp quả thật là muốn tính kế Tiêu trắc phi, nhưng thần thiếp không ngờ Hoàng hậu nương nương lại ra tay, dù có cho thần thiếp trăm lá gan, thần thiếp cũng không dám tính kế Hoàng hậu nương nương, xin Hoàng hậu nương nương minh giám!"

"Ngươi cũng giỏi ngụy biện đấy, tiếc là bổn cung ghét nhất chính là người lòng đầy toan tính, còn giả vờ vô tội như ngươi, ra ngoài quỳ đi."

Nói xong những lời này, Tần hoàng hậu đứng dậy, không thèm nhìn Cảnh trắc phi nhìn một cái, đi thẳng vào nội điện.

Đông Lăng dìu Cảnh trắc phi chậm rãi đứng dậy.

Thạch Anh đứng cạnh nàng híp mắt cười cười.

"Nương nương, mời."

Cảnh trắc phi hít sâu một hơi, xoay người đi ra khỏi cửa, sau đó quỳ xuống khoảng trống trước cửa.

Chủ tử quỳ, Đông Lăng là cung nữ đương nhiên cũng quỳ.

Chủ tớ hai người quỳ trước cửa điện Tiêu Phòng.

Thạch Anh dặn dò tiểu thái giám ở cửa mấy câu, ý là để tiểu thái giám trông chừng Cảnh trắc phi, không được để nàng lười biếng.

Sau khi dặn dò tiểu thái giám, Thạch Anh nghiêm túc nói với Cảnh trắc phi.

"Nương nương nhất định phải quỳ đàng hoàng, không được ngất xỉu, cũng không được gây thêm phiền phức gì. Đối với Hoàng hậu nương nương mà nói, quỳ là hình phạt đơn giản nhất và dễ dàng nhất, chỉ cần người vượt qua được, chuyện này sẽ kết thúc, nhưng nếu không vượt qua được, thì chuyện này sẽ còn phiền phức hơn."

Cảnh trắc phi mím môi, không nói.

Thạch Anh chắp tay với nàng "Nô tài còn có chuyện cần làm, không thể ở với người lâu hơn nữa, cáo từ."

Thạch Anh vung phất trần, xoay người bỏ đi.

Trần lương viên đang trốn cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, cảm thấy vô cùng hả hê.

Dám hãm hại ta, bây giờ cuối cùng ngươi cũng gặp báo ứng!

Mọi người không ngừng đi ngang qua cửa điện Tiêu Phòng, nhìn thấy Cảnh trắc phi quỳ ở cửa, không tránh khỏi nhìn thêm vài lần.

Sắc mặt Cảnh trắc phi vốn tái nhợt, nay lại càng thêm khó coi.

Hôm nay nàng không mặc nhiều y phục, sàn đá cẩm thạch trắng vừa lạnh vừa cứng nên chưa đầy một khắc, nàng bắt đầu cảm thấy đầu gối rất đau.

Nhưng tiểu thái giám ở cửa vẫn nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt, nàng muốn động đậy cũng không được, huống chi là lười biếng, chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Nàng không khỏi nhớ tới, lần trước Tiêu trắc phi bị Hoàng hậu phạt, kết quả còn chưa ra tay thì Thái tử đã chạy tới.

Thái tử vì bảo vệ Tiêu trắc phi, không tiếc cãi vã với Hoàng hậu.

Bây giờ người chịu phạt là nàng, Thái tử thậm chí còn không lộ diện.

Cảnh trắc phi không khỏi đố kị trong lòng.

Bọn họ đều là Trắc phi, dựa vào đâu Tiêu trắc phi độc chiếm sủng ái của Thái tử?

Nàng phí hết tâm tư, mà một chút quan tâm cũng không có?

……

Tiêu Hề Hề mãi đến lúc dùng bữa tối, mới biết chuyện Cảnh trắc phi bị phạt quỳ từ miệng của Bảo Cầm.

Bảo Cầm nói "Chiều nay Cảnh trắc phi quỳ ở cửa điện Tiêu Phòng suốt ba canh giờ, rất nhiều người nhìn thấy, ai cũng không dám nói trước mặt, nhưng đều lén lút cười nhạo Cảnh trắc phi, lần này thật sự mất hết mặt mũi rồi."

Tiêu Hề Hề hỏi "Hoàng hậu tại sao lại phạt Cảnh trắc phi?"

"Chuyện này nô tỳ không biết."

Tối nay Lạc Thanh Hàn không đến điện Thanh Ca qua đêm, vì vậy Tiêu Hề Hề an tâm một mình tận hưởng toàn bộ chiếc giường lớn.

Sáng hôm sau.

Lạc Thanh Hàn đến điện Nghị Sự như thường lệ.

Sau khi thảo luận chính sự, Lạc Thanh Hàn tiến lên một bước,

bày tỏ mong muốn đưa tro cốt của mẫu phi về quê an táng.

Mọi người có mặt sau khi nghe xong đều sửng sốt.

Hoàng đế cau mày hỏi "Đang yên lành, tại sao đột nhiên muốn đưa tro cốt của Thẩm chiêu nghi về quê? Lẽ nào tăng nhân ở chùa Quang Chiếu tệ bạc với Thẩm chiêu nghi?"

"Mẫu phi ở chùa Quang Chiếu rất tốt, không bị tệ bạc."

Lạc Thanh Hàn nói đến đây thì dừng một chút, giọng điệu hơi buồn bã.

"Thành thật mà nói, tối qua nhi thần nằm mơ, mơ thấy mẫu phi đang khóc, bà ấy nói mình nhớ nhà. Sau khi nhi thần tỉnh dậy, đã suy nghĩ cẩn thận, mẫu phi xa quê mười mấy năm, trong khoảng thời gian này không thể về quê thăm một lần, trong lòng vô cùng thương nhớ. Bà ấy đặc biệt giao phó tâm nguyện của mình cho nhi thần, nhất định là muốn nhi thần đưa bà ấy về quê, nhi thần thân là con cái, sao có thể phụ tâm nguyện của mẫu phi? Khẩn mong phụ hoàng thành toàn!"

Chương 327: Ngươi bớt hả hê khi thấy người gặp họa đi

Hoàng thượng nửa tin nửa ngờ lời của Thái tử, nhưng Thái tử nói hợp tình hợp lý, ông quả thật tìm không ra lý do thích hợp từ chối.

Nội các đại thần là ngoại thần, không tiện can thiệp vào việc nhà của Hoàng đế, vì vậy thức thời cáo lui.

Các đại thần rời đi, trong điện Nghị Sự đột nhiên trống trải hơn nhiều.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần nhìn chằm chằm Thái tử, như thể muốn xem rõ tại sao Thái tử đột nhiên thỉnh cầu mang tro cốt của Thẩm chiêu nghi về quê.

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên cúi đầu, giả làm cảnh nền, không hề di chuyển.

Hoàng đế quan tâm nói "Thái tử, trẫm biết con có hiếu, nhưng quận Trần Lưu núi cao đường xa, nếu con gặp phải nguy hiểm gì trên đường đi, trẫm muốn giúp con thì cũng ngoài tầm tay."

Lạc Thanh Hàn "Trước đây, nhi thần xuống phía nam cầu mưa, lộ trình cũng ngang ngửa quận Trần Lưu, hơn nữa càng nguy hiểm hơn lần này, nhưng nhi thần đã bình an vô sự trở về. Thế nên mong phụ hoàng yên tâm, nhi thần có thể tự bảo vệ mình, sẽ không có chuyện gì."

Hoàng đế nhìn hai người con trai khác, hỏi.

"Các con nghĩ sao?"

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần không do dự nói "Nếu Thái tử thấy không sao, vậy để đệ ấy đi đi."

Y đương nhiên muốn đuổi Thái tử đi, tốt nhất là trên đường gặp nguy hiểm, như thổ phỉ, thích khách, lở đất chẳng hạn, có chuyện gì cứ xảy ra hết đi.

Chỉ cần Thái tử chết, y có thể danh chính ngôn thuận tranh ngôi vị Thái tử.

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên ôn hòa nói "Thái tử ngàn dặm xa xôi đích thân hộ tống tro cốt của Thẩm chiêu nghi về quê an táng, hành động này biểu hiện cho lòng thành và hiếu thảo. Nếu truyền chuyện này ra ngoài, người trong thiên hạ sẽ vô cùng khâm phục lòng hiếu thảo của Thái tử, điều này phù hợp với tư tưởng lấy hiếu trị quốc của phụ hoàng, vì vậy nhi thần thấy nên thành toàn cho lòng hiếu thảo này của Thái tử."

Hoàng đế lại hỏi "Vậy nếu Thái từ gặp nguy hiểm trên đường đi thì sao?"

Lạc Dạ Thần cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng "Để Thái tử mang thêm người, chắc là không có vấn đề."

Lạc Vân Hiên lặp lại "Nhi thần cảm thấy Đại hoàng huynh nói rất phải."

Lạc Dạ Thần liếc nhìn y, trong lòng rất khinh bỉ, Nhị hoàng đệ không có ý kiến riêng, chỉ biết bắt chước mình, khốn kiếp!

Hoàng đế cầm một tấu chương trong tay, rồi liếc nhìn Cam Phúc bên cạnh.

Cam Phúc hai tay cầm tấu chương, đưa cho Thái tử trước.

Thái tử đọc xong, Cam Phúc lần lượt đưa tấu chương cho Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử.

Đây là tấu chương do Trần Lưu vương Cừu Văn Bách trình lên.

Trong tấu chương, Cừu Văn Bách nói gần đây sức khỏe của mình ngày càng kém, đại phu nói có thể không qua khỏi cuối năm. Để tránh không có người kế thừa vương vị, Cừu Văn Bách xin Hoàng đế sắc lập đích thứ tử Cừu Lỗi của mình, làm vương thế tử, lúc ông bệnh chết, Cừu Lỗi sẽ kế thừa tước vị.

Hoàng đế hiện giờ rất thận trọng trong việc phong tước vị, vương gia trong vương triều Đại Thịnh cộng lại cũng không quá mười người.

Hầu hết đều là hoàng thân quốc thích, Cừu Văn Bách này là vương gia khác họ duy nhất.

Sở dĩ Cừu Văn Bách được đặc cách phong vương hầu, vì năm đó Hoàng đế kế vị, Cừu Văn Bách dùng thân phận võ tướng giúp đỡ Hoàng đế rất nhiều.

Vì công phò tá này, Cừu Văn Bách nhảy vọt thành Trần Lưu vương.

Những năm qua, Cừu Văn Bách luôn an phận ở quận Trần Lưu, chưa từng gây ra phiền phức gì, Hoàng đế khá an tâm với ông ấy.

Nhưng Hoàng đế yên tâm với Cừu Văn Bách, không có nghĩa là cũng yên tâm với đám con trai của Cừu Văn Bách.

Hoàng đế nhìn ba hoàng tử trước mặt, bình tĩnh hỏi.

“Các con thấy, trẫm có nên đồng ý thỉnh cầu sắc lập vương thế tử của Trần Lưu vương không?”

Đây là một câu hỏi thông minh, nhìn bề ngoài thì có vẻ như do dự có nên sắc lập đích thứ tử của Trần Lưu vương làm vương thế tử hay không, nhưng sau khi cân nhắc, lại cảm thấy Hoàng đế có lẽ đang hỏi tước hiệu của Trần Lưu vương có nên tiếp tục thừa kế không?

Lạc Dạ Thần không chút do dự nói “Theo tổ chế, vị trí thế tử

nên lập đích lập trưởng, nếu Trần Lưu vương có đích trưởng tử, tại sao không lập đích trưởng tử làm vương thế tử? Nhi thần nghĩ quyết định này của Trần Lưu vương không thỏa đáng."

Nói xong, y đặc biệt nhìn về phía Thái tử.

Bất kể là vương thế tử hay Thái tử, đều nên lập đích trước, không có đích xuất mới lập trưởng tử, nếu không có đích tử, vậy hoàng trưởng tử như y mới là người sáng giá nhất cho ngôi vị Thái tử.

Lạc Thanh Hàn giả như không nhìn thấy ánh mắt của Đại hoàng tử.

Lạc Vân Hiên ấm giọng nói "Nhi thần cảm thấy Đại hoàng huynh nói có lý, đích trưởng tử mới là chính thống, nếu bỏ qua đích trưởng tử, trực tiếp sắc lập đích thứ tử, chỉ sợ đích trưởng tử sẽ sinh lòng bất mãn, dẫn đến huynh đệ tương tàn, chuyện này không có lợi cho quận Trần Lưu."

Hoàng đế khẽ gật đầu "Đây chính là điều trẫm lo lắng."

Nói đến mức này, Lạc Thanh Hàn còn có gì không hiểu?

Hắn chủ động tiến lên một bước, cung kính nói "Trần Lưu vương không phải người hồ đồ, ông ấy cố ý bỏ qua đích trưởng tử, chọn lập đích thứ tử làm vương thế tử, hẳn là trong quận Trần Lưu có chuyện không hay xảy ra. Nhi thần bằng lòng thay phụ hoàng đến quận Trần Lưu, thăm Trần Lưu vương bệnh nặng, tiện thể tra rõ lý do tại sao Trần Lưu vương lập thứ không lập đích."

Hoàng đế còn đang do dự "Con bằng lòng thay trẫm đi chuyến này, trẫm rất an ủi, nhưng dù sao con cũng còn quá nhỏ, trẫm sợ con đến quận Trần Lưu sẽ chịu thiệt. Chi bằng để Đại hoàng tử cùng con đến quận Trần Lưu, hai huynh đệ các con cùng nhau ra ngoài, lỡ như có chuyện gì, còn có thể chiếu cố lẫn nhau."

Lạc Dạ Thần sững sờ.

Không phải đồng ý để Thái tử đi sao? Sao còn kéo y xuống nước nữa?

Y không hề muốn đến chỗ quỷ quái quận Trần Lưu kia!

Lạc Thanh Hàn cũng hơi ngạc nhiên.

Hắn không ngờ phụ hoàng sẽ cưỡng ép cả Đại hoàng tử vào.

Nhưng hắn nhanh chóng hiểu ra, hành động này của phụ hoàng, một mặt là vì bảo vệ hắn an toàn, mặt khác là muốn Đại hoàng tử khống chế hắn.

Lần trước Thái tử xuống phía nam cầu mưa, danh tiếng của Thái tử trong dân gian tăng lên rõ rệt.

Nếu Thái tử lần nữa làm ra chuyện kinh thiên động địa khác, sợ là Hoàng đế không trấn áp được.

Lần này có Đại hoàng tử trông chừng, dù Lạc Thanh Hàn muốn làm gì, nhất định sẽ không thuận lợi.

Sau khi hiểu ra, Lạc Thanh Hàn chắp tay đáp.

"Nhi thần xin nghe theo lệnh của phụ hoàng."

Dù trong lòng Lạc Dạ Thần không muốn, nhưng phụ hoàng miệng vàng lời ngọc, ngoài việc cắn răng đồng ý thì không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi bàn bạc xong, Hoàng đế tuyên bố tan họp.

Lạc Vân Hiên cố ý chắp tay với Lạc Dạ Thần, mỉm cười nói.

"Lần này phụ hoàng khâm điểm Đại hoàng tử cùng Thái tử xuất hành, cho thấy phụ hoàng rất coi trọng Đại hoàng huynh, đệ chúc Đại hoàng huynh lên đường thuận buồm xuôi gió, sớm ngày trở về!"

Lạc Dạ Thần hiện đang rất khó chịu, càng khó chịu hơn khi nghe vậy "Ngươi bớt hả hê khi thấy người gặp họa đi!"

Lạc Vân Hiên lại cười nói "Tính tình Đại hoàng huynh ngày càng kém, huynh nên học theo Thái tử, mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt, so với đệ ấy, huynh thật sự kém rất xa!"

Nói xong, y phớt lờ vẻ mặt khó chịu của Lạc Dạ Thần, chậm rãi bước đi.

Chương 328: Quẻ đại hung

Từ lần trước trở mặt với Thái tử, Tần hoàng hậu vẫn luôn chờ Thái tử cúi đầu nhận lỗi.

Tuy hiện giờ Thái tử đã có danh vọng rất cao trong dân gian, trong triều cũng có người coi trọng và ủng hộ, nhưng so với thế lực của Tần gia, những điều này vẫn không đáng nhắc tới.

Tần hoàng hậu tin với đầu óc của Thái tử sẽ phân biệt được nặng nhẹ.

Chỉ cần hắn bình tĩnh lại, nhìn rõ tình thế của mình, nên biết hắn không thể làm gì nếu không có Tần gia chống đỡ.

Nhưng bà đợi rất lâu, không đợi được Thái tử thỏa hiệp, mà lại nhận được tin không ngờ …

Tần hoàng hậu cau mày hỏi "Ngươi không nghe lầm chứ? Thái tử thật sự muốn trở về quận Trần Lưu?"

Thạch Anh quỳ xuống đất, cung kính đáp lời.

"Nô tài tuyệt đối không nghe lầm, Thái tử muốn mang tro cốt của Thẩm chiêu nghi về quận Trần Lưu, chuyện này đã được Hoàng thượng ân chuẩn, ba ngày nữa, Thái tử sẽ chính thức khởi hành."

Tim Tần hoàng hậu chìm xuống đáy cốc.

Bà tức giận cười "Bổn cung nuôi nấng hắn mười lăm năm, từng bước dạy hắn thành tài, nếu không có bổn cung, hắn có được ngày hôm nay sao? Mà hắn thì hay rồi, không nghĩ đến chuyện trả ơn, ngược lại toàn nghĩ về mẫu phi đã chết hơn

mười mấy năm của mình, quả nhiên một giọt máu đào hơn ao nước lã! Xem ra trong lòng hắn, bổn cung vẫn chỉ là người ngoài, tâm huyết mười năm qua của bổn cung vứt cho chó ăn rồi!"

Thạch Anh quỳ trên đất, không dám phát ra tiếng.

Trân Châu cũng cúi đầu, không dám thở mạnh.

Một lúc lâu, Tần hoàng hậu mới lấy lại được bình tĩnh.

"Nếu hắn muốn đi, cứ để hắn đi, bổn cung muốn xem thử, không có Tần gia chống đỡ, hắn có thể nhảy nhót ở bên ngoài được mấy ngày?"

Tần hoàng hậu lập tức viết một phong thư, sai Thạch Anh phái người đưa ra khỏi cung, giao nó gia chủ Tần gia.

Gia chủ Tần gia tên Tần Liệt, ông là phụ thân của Tần hoàng hậu, còn là một trong sáu đại thần Nội các, là đại nho nổi tiếng đương triều, môn sinh khắp thiên hạ.

Sau khi Tần Liệt đọc xong, trực tiếp đốt thư.

Ông nhìn phong thư cháy dần rồi khẽ thở dài.

Suy cho cùng, cũng là vì Tần hoàng hậu không có con trai ruột, nếu nàng có thể sinh con trai, cũng sẽ không đến nước này.

Nói đi cũng phải nói lại, với thủ đoạn và tâm tính của đương kim thánh thượng, dù Tần hoàng hậu thật sự có con trai ruột, e rằng đứa con trai đó cũng không sống được bao lâu.

Tần Liệt thu hồi những suy nghĩ hỗn loạn của mình, nhờ người dọn dẹp đống tro tàn trong chậu.

Sau đó, ông viết một phong thư khác, sai tâm phúc lập tức gửi cho Trần Lưu vương.

Những năm qua, Tần Liệt và Trần Lưu vương vẫn luôn thư từ qua lại.

Tần Liệt đại khái có thể đoán được nguyên nhân vì sao Trần Lưu vương từ bỏ đích trưởng tử, chọn lập đích thứ tử.

Huynh đệ tranh đấu, chém giết lẫn nhau.

Loại chuyện này không chỉ hoàng cung mới có, mà còn xảy ra trong vương phủ.

Quyền lực và địa vị mãi mãi là thứ mê hoặc lòng người nhất.

Tần Liệt viết thư nhắc nhở Trần Lưu vương, Thái tử sẽ sớm đến quận Trần Lưu, nếu Trần Lưu vương muốn làm gì đó, thì phải lập tức chuẩn bị.

Cùng lúc đó, Tần Liệt phái người bí mật đi theo Thái tử, nếu Thái tử thật sự gặp nạn ở quận Trần Lưu, thị vệ Tần gia sẽ kịp thời giải cứu Thái tử.

Như vậy, Thái tử sẽ quay lại con thuyền lớn của Tần gia.

Còn chuyện này rốt cuộc sẽ kết thúc thế nào, đó là chuyện của Trần Lưu vương, không liên quan gì đến Tần gia.

……

Trong điện Thanh Ca.

Bảo Cầm vội vã chạy đến đánh thức Tiêu trắc phi dậy.

“Nương nương, người đừng ngủ nữa, bên ngoài xảy ra chuyện lớn rồi!”

Tiêu Hề Hề trở mình, lười biếng hỏi “Lại xảy ra chuyện gì nữa?”

Bảo Cầm mất kiên nhẫn nói “Nô tỳ vừa nghe nói, ba ngày nữa Thái tử sẽ đến quận Trần Lưu!”

“Ồ.”

Bảo Cầm “Sao phản ứng của người lãnh đạm như vậy? Người không lo lắng chút nào sao?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Lo lắng chuyện gì?”

“Quận Trần Lưu núi cao đường xa, dọc đường không biết có bao nhiêu nguy hiểm, nếu Thái tử gặp bất trắc gì trên đường, nương nương phải làm sao đây?”

Tiêu Hề Hề thờ ơ nói “Còn có thể làm sao? Chỉ đành tuẫn táng theo thôi.”

Bảo Cầm nghẹn ngào, lập tức nói “Bậy bậy bậy! Người không thể tùy tiện nói như vậy, xui xẻo lắm!”

“Không phải em bắt đầu chủ đề này trước sao? Ta chỉ nói theo em thôi.”

Bảo Cầm bất lực nói “Nô tỳ nói như vậy là muốn người bói cho Thái tử một quẻ, xem hành trình của Thái tử có thuận lợi hay không?”

Tiêu Hề Hề nghĩ ý kiến này khá hay.

Nàng đúng là nên bói cho Thái tử một quẻ, nếu có chuyện xấu xảy ra, nàng có thể báo cho Thái tử chuẩn bị trước.

Tiêu Hề Hề ngồi dậy, cào vuốt mái tóc rối bù, nhắm mắt lại.

Bảo Cầm nín thở, im lặng chờ đợi.

Chờ hồi lâu cũng không thấy Tiêu trắc phi mở mắt ra.

Bảo Cầm giơ tay lắc lắc trước mặt nàng, thấy nàng không có phản ứng liền sáp đến trước mặt nàng, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng ngáy khe khẽ.

Tiêu trắc phi lại ngủ rồi!

Bảo Cầm gần như muốn quỳ lạy nàng.

Nương nương của tôi ơi! Dù muốn ngủ cũng phải bói xong quẻ này trước chứ!

Bảo Cầm hít một hơi thật sâu, rồi bắt đầu báo tên các món ăn.

"Ngọc cuộn tôm, vi cá hầm, gà quay bọc giấy, tôm kho tộ, đậu phụ Ma Bà, thịt heo hầm, thịt heo xắt xợi, thịt quả vải …"

Tiêu Hề Hề giật mình tỉnh dậy.

Bảo Cầm ngừng báo tên các món ăn.

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Hình như ta nghe rất nhiều món ăn ngon?"

Bảo Cầm bày ra dáng vẻ làm việc, nghiêm túc nói "Người tính xong quẻ này trước, nô tỳ đi nấu món ngon cho người."

Tiêu Hề Hề hút nước bọt "Mấy món em vừa kể, đều có thể nấu cho ta ăn sao?"

Bảo Cầm "Chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu, nô tỳ sẽ nấu cho người."

Tiêu Hề Hề lập tức lấy lại tinh thần.

Lấy món ngon làm động lực, lần này nàng không lười biếng, trong lòng bắt đầu bói quẻ cho Thái tử.

Kết quả bói xong quẻ này, sắc mặt nàng lập tức thay đổi.

Bảo Cầm thấy vậy, tim đập thình thịch, vội hỏi "Lẽ nào quẻ bói không ổn?"

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Hề Hề nhăn lại "Ta bói được lần này Thái tử xuất hành sẽ gặp tử kiếp, là quẻ đại hung."

Bảo Cầm cả kinh, hơi lắp bắp nói "Đại … đại hung?"

Tiêu Hề Hề nhịn không được vò đầu bứt tóc lần nữa, khổ não nói "Trên quẻ bói hiển thị như vậy, chuyến đi xa lần này của Thái tử e là dữ nhiều lành ít."

"Vậy phải làm sao? Hay người khuyên Thái tử đừng đến quận Trần Lưu nữa?"

Tiêu Hề Hề chưa kịp trả lời, Bảo Cầm đã tự phủ quyết ý kiến này.

"Không được, Hoàng thượng ân chuẩn thỉnh cầu của Thái tử, không thể kháng chỉ, Thái tử lần này không muốn đi cũng phải đi."

Tiêu Hề Hề ngồi khoanh chân trên ghế, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

Bảo Cầm lo lắng quay đầu lại "Bây giờ làm sao mới tốt?"

Tiêu Hề Hề thở dài "Ta chỉ đành đi cùng Thái tử chuyến này thôi."

Chương 329: Ta muốn bảo vệ nàng

Bảo Cầm dừng bước, quay đầu nhìn nàng, kinh ngạc hỏi "Người đi thì có ích lợi gì?"

Tiêu Hề Hề "Nếu có ta, có lẽ sẽ tìm thấy cơ hội xoay chuyển tình thế."

"Nhưng người chỉ là nữ tử yếu ớt, lỡ không cứu được Thái tử, còn liên lụy tính mạng của người thì sao?"

Tiêu Hề Hề mỉm cười, thoải mái nói "Vậy cho thấy số ta định sẵn như thế rồi."

Bảo Cầm hai mắt đỏ hoe nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề thấy nàng như vậy, lập tức mềm lòng, vội vàng an ủi "Đừng khóc, chuyện còn chưa đến lúc tồi tệ nhất, nói không chừng ta và Thái tử cuối cùng đều sẽ bình an vô sự."

Bảo Cầm rơm rớm nước mắt nói "Nô tỳ sai rồi, lẽ ra nô tỳ không nên bảo người bói quẻ cho Thái tử, nếu không phải người đoán được Thái tử có tử kiếp, người cũng sẽ không nghĩ tới chuyện đi cùng Thái tử chuyến này."

Tiêu Hề Hề dở khóc dở cười "Chuyện này liên quan gì đến em? Hôm nay dù em không bảo ta bói cho Thái tử, sau này ta cũng sẽ tự bói cho ngài ấy một quẻ, ta không thể để ngài ấy một mình đối mặt với nguy hiểm."

Bảo Cầm không biết nên nói gì, chỉ có thể cúi đầu lau nước mắt.

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ "Ta vẫn chưa chết, sao em lại khóc

trước rồi?”

Bảo Cầm tức thì lo lắng “Người không được nói lời xui xẻo!”

Tiêu Hề Hề nhanh chóng trả lời “Được được được, ta không nói mấy lời xui xẻo như vậy nữa, em mau đi làm món gì ngon cho ta đi.”

Bảo Cầm biết, có rất nhiều chuyện mà một cung nữ nhỏ bé như nàng không thể thay đổi được.

Nàng chỉ có thể yên lặng lau nước mắt, xoay người đi vào bếp làm việc.

Điều duy nhất nàng có thể làm cho Tiêu trắc phi chính là nấu nhiều món ngon hơn để Tiêu trắc phi ăn uống vui vẻ hơn.

……

Hai ngày nay, Lạc Thanh Hàn bận bịu sắp xếp chuyện trở về quận Trần Lưu, buổi tối đều ở điện Lân Đức, chưa từng đặt chân tới hậu viện.

Mãi đến ngày thứ ba, hắn mới dành chút thời gian đến điện Thanh Ca.

Hắn vốn định nói với Tiêu trắc phi trong khoảng thời gian này ngoan ngoãn ở trong cung, không được chạy lung tung, yên tâm chờ hắn về.

Không ngờ vừa vào phòng đã thấy Tiêu trắc phi chỉ huy cung nữ thái giám thu dọn hành lý, các cung nữ thái giám bận tối mắt tối mũi, dưới đất có mấy chiếc rương lớn, bên trong chứa rất nhiều đồ đạc cần dùng để đi xa.

Mãi đến khi Thường công công hét lớn “Thái tử giá đáo” thì mọi người trong điện Thanh Ca mới nhận ra Thái tử đến rồi, cuống quýt dừng việc đang làm, đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Tiêu Hề Hề hành lễ “Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn phất tay, mọi người trong phòng lập tức lui ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn tìm một chỗ, tao nhã ngồi xuống, tùy ý hỏi "Nàng đang làm gì vậy?"

Tiêu Hề Hề ngồi xuống cạnh hắn, cười nói "Thần thiếp đang sắp xếp hành lý đó."

Lạc Thanh Hàn khó hiểu "Nàng sắp xếp hành lý làm gì?"

Tức thì, hắn nghĩ đến gì đó, lập tức trở nên cảnh giác.

"Lẽ nào nàng muốn về sư môn?"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Không có, thần thiếp vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, về sư môn làm gì chứ?"

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, không phải về sư môn thì tốt, hắn thả lỏng, lại hỏi "Vậy nàng muốn đi đâu?"

"Thần thiếp đương nhiên muốn cùng người về quận Trần Lưu."

Lạc Thanh Hàn nghi ngờ nhìn nàng "Bình thường nàng ra ngoài còn đắn đo rất lâu, sao bây giờ lại bằng lòng đi cùng ta đến quận Trần Lưu xa xôi? Không lẽ nàng còn có dự định nào khác?"

Tiêu Hề Hề nghiêm mặt nói "Thần thiếp có dự định gì chứ? Thần thiếp chỉ muốn ở cạnh Điện hạ thôi."

Dù những lời này nghe rất dễ chịu, nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn tàn nhẫn từ chối nàng.

"Không được, lần này ta không có ý định dẫn nàng ra ngoài, nàng cứ ngoan ngoãn ở trong cung chờ ta về."

Tiêu Hề Hề không đồng ý "Tại sao chứ? Lần trước xuống phía

nam cầu mưa cũng dẫn theo thần thiếp mà, lần này sao lại không muốn dẫn thần thiếp theo? Chẳng lẽ Điện hạ cũng giống thư sinh bạc tình trong sách truyện, bắt đầu có mới bỏ cũ rồi sao?"

Cuối cùng, nàng cố ý dùng khăn lụa lau khóe mắt, giả vờ rất đau lòng.

Lạc Thanh Hàn sắc mặt không đổi nhìn nàng "Trong đống sách truyện mà ta đưa cho nàng, không có thư sinh nào bạc tình như vậy."

Tiêu Hề Hề "Có đó, thư sinh sau khi đỗ Thám hoa, vứt bỏ thê tử kết tóc, cưới một quý nữ, sau đó thê tử kết tóc ngàn dặm xa xôi lên kinh cáo trạng, kiên quyết kiện thư sinh, cuối cùng thư sinh đó thân bại danh liệt."

Nàng nói đến đây không khỏi thở dài.

"Quả là một câu chuyện tràn đầy năng lượng tích cực."

Lạc Thanh Hàn không hiểu năng lượng tích cực là gì, nhưng cũng có thể đoán được đại khái.

Hắn đưa chủ đề trở lại chuyện chính.

"Ta không phải người bạc tình như vậy, lần này không muốn dẫn nàng đến quận Trần Lưu là vì tốt cho nàng. Đường xá xa xôi, không biết sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm, ta không muốn nàng gặp nguy hiểm, nàng vẫn nên ở yên trong cung đi."

Tiêu Hề Hề nắm chặt tay, nghiêm túc nói "Chính vì nguy hiểm, thần thiếp càng muốn đi với người, thần thiếp phải bảo vệ người an toàn!"

Lạc Thanh Hàn không nghĩ nữ nhân trước mắt có thể bảo vệ hắn, nhưng trong lòng không khỏi có chút ấm áp.

Hắn nghiêm túc nói "Ý tốt của nàng, ta nhận, nhưng ta không thể dẫn nàng đến quận Trần Lưu."

Tiêu Hề Hề tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn không hề bị lay chuyển.

Tiêu Hề Hề nghiến răng "Nếu người không dẫn thần thiếp theo, thần thiếp sẽ lẻn ra khỏi cung, bám đuôi theo người."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Nếu nàng lẻn ra khỏi cung, bị người khác phát hiện, thì các cung nữ thái giám trong điện Thanh Ca đều sẽ bị buộc tội lơ là nhiệm vụ, nhẹ thì phạt đến Hoán Y cục, nặng thì bị đánh chết."

Tiêu Hề Hề rụt cổ, tức thì chùn bước.

Nàng có thể bảo đảm an toàn cho mình, nhưng chưa chắc bảo đảm được an toàn của những người khác trong điện Thanh Ca.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng biết sợ, giọng điệu chậm rãi một chút "Nàng yên tâm ở trong cung đi, chờ ta về, ta sẽ mang đồ ngon cho nàng."

Tiêu Hề Hề bĩu môi, ấm ức nhìn hắn "Điện hạ không tin thần thiếp đến vậy sao?"

"Ta không có ý đó."

"Ý của người là như thế! Lúc trước người nói thì nghe hay lắm, nào là người tin nhất là ta, trên thực tế người không hề tin ta, người xem ta là gánh nặng, ra ngoài cũng không chịu dẫn ta theo, không phải người sợ ta liên lụy người sao?"

Lạc Thanh Hàn không ngờ phản ứng của nàng lại dữ dội như vậy.

Hắn ngẩn người một chút, sau đó giải thích nói "Ta muốn bảo vệ nàng, không muốn nàng theo ta ra ngoài chịu khổ."

Tiêu Hề Hề lớn tiếng nói "Đâu phải ta chưa từng chịu khổ, lần trước xuống phía nam cầu mưa, ta thích ứng còn tốt hơn

người, người đừng xem thường ta!”

Lạc Thanh Hàn không nói nên lời.

Trong khoảng thời gian ba tháng xuống phía nam, Tiêu Hề Hề quả thật là người thích nghi tốt nhất trong số họ, nàng không quan tâm mình sống ở đâu và mặc gì, miễn no bụng, nàng đều có thể sống được.

Trước giờ nàng không phải đóa hoa nuôi trong nhà kính, nàng vốn không sợ mưa gió bên ngoài.

Chương 330: Người phiền phức

Lạc Thanh Hàn nhìn vào mắt nàng, tiếng nói vẫn rõ ràng, nhưng giọng điệu lại không khỏi ôn hòa vài phần.

“Nàng xác định muốn cùng ta đến quận Trần Lưu?”

Tiêu Hề Hề không chút do dự trả lời “Đương nhiên! Người ở đâu, ta ở đó!”

Ánh mắt nàng trong trẻo kiên định, không hề sợ hãi.

Lạc Thanh Hàn mím môi mỏng.

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn là người nói một không hai.

Chỉ cần hắn đã quyết định, thì sẽ không thay đổi.

Nhưng sau khi quen Tiêu Hề Hề, hắn dường như thay đổi quyết định của mình hết lần này đến lần khác.

Nguyên tắc của hắn lùi từng bước trước mặt nàng.

Lạc Thanh Hàn như nhận thua, khẽ thở dài.

“Rạng sáng ngày mai xuất phát, nàng nhớ đừng ngủ quên.”

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên, cả người trở nên phấn khích.

Nàng nhào tới, ôm cánh tay của Thái tử, mừng rỡ hỏi “Điện hạ đồng ý dẫn thần thiếp theo rồi sao?”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng, bình tĩnh “Lúc không vui thì luôn miệng ta – người, bây giờ vui vẻ thì đổi thành Điện hạ

và thần thiếp, khả năng thích ứng của nàng giỏi thật nhỉ."

Tiêu Hề Hề cười tủm tỉm nói "Vừa rồi thần thiếp quá xúc động, cho nên nói bậy thôi."

"Vậy nàng bây giờ đã bình tĩnh rồi?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Vâng vâng, bây giờ thần thiếp rất bình tĩnh."

"Vậy nàng nói đi, tại sao nhất quyết muốn cùng ta đến quận Trần Lưu?"

"Thần thiếp không phải nói rồi sao? Thần thiếp muốn ở cạnh người …"

Lạc Thanh Hàn ngắt lời nàng "Ta muốn nghe nói thật, nàng cứ nói thật đi."

Tiêu Hề Hề hơi ngồi thẳng lên "Vậy người phải hứa với thần thiếp, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, người cũng phải dẫn thần thiếp đến quận Trần Lưu, tuyệt đối không được nuốt lời!"

Giọng điệu của nàng nghiêm túc đến mức Lạc Thanh Hàn không khỏi cũng trở nên nghiêm túc.

Hắn hứa hẹn nói "Nàng yên tâm, nếu ta đã hứa dẫn nàng đi, nhất định sẽ không nuốt lời."

"Hôm kia thần thiếp bói cho người một quẻ."

Lạc Thanh Hàn "Kết quả không tốt sao?"

Tiêu Hề Hề khổ sở nói "Đâu phải chỉ không tốt? Thật sự tệ vô cùng, quẻ bói nói người đi chuyến này sẽ gặp nguy hiểm tính mạng, không cẩn thận có thể mất mạng."

Lạc Thanh Hàn không khỏi nhíu mày.

Hắn biết thân phận của mình khá mẫn cảm, lần trước xuống

phía nam đã bị người ám sát, lần này đến quận Trần Lưu hẳn là sẽ không thuận lợi.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý gặp ám sát lần nữa, nhưng theo Tiêu Hề Hề nói, có vẻ nguy hiểm mà hắn gặp lần này có thể còn lớn hơn lần trước.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng "Nếu có nguy hiểm, tại sao nàng vẫn muốn đi cùng ta?"

"Vì thần thiếp muốn bảo vệ người!"

Không phải lần đầu nàng nói câu này, Lạc Thanh Hàn từng nghĩ nàng nói câu này chỉ để dỗ hắn vui, nhưng giờ xem ra, nàng thật sự nghĩ như vậy.

Lạc Thanh Hàn mở miệng, như thể muốn nói gì đó.

Tiêu Hề Hề đã nói trước "Người vừa hứa với thần thiếp, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, người đều phải dẫn thần thiếp theo, người không được nuốt lời!"

Lạc Thanh Hàn "Nếu ta thật sự gặp nguy hiểm, ta có thể không bảo vệ được nàng."

Tiêu Hề Hề "Người chỉ cần bảo vệ mình cho tốt, thần thiếp sẽ không liên lụy người."

"Ta không có ý đó, ta sợ liên lụy nàng."

Tiêu Hề Hề bịt tai "Thần thiếp không muốn nghe mấy lời xui xẻo!"

Lạc Thanh Hàn hết cách với nàng, đành đổi chủ đề.

Hắn nhìn mấy chiếc rương trên đất, hỏi "Nàng định mang tất cả những thứ này xuất cung?"

Tiêu Hề Hề bỏ tay xuống "Đúng vậy, đây là những thứ thần thiếp thường dùng."

“Vậy nàng thu dọn đàng hoàng đi, còn thiếu thứ gì thì nói với ta, ta sẽ sai người đi chuẩn bị cho nàng.”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói “Vâng!”

Lạc Thanh Hàn còn có chuyện khác phải làm, hắn ở lại điện Thanh Ca không lâu đã đứng dậy rời đi.

Tiêu Hề Hề tiếp tục chỉ đạo mọi người thu dọn đồ đạc.

Bảo Cầm sốt sắng hỏi “Nô tỳ không thể đi cùng người thật sao?”

Tiêu Hề Hề không chút do dự lắc đầu “Không được, chuyến đi này rất nguy hiểm, nếu dẫn em theo, ta không chắc có thể bảo đảm an toàn cho em, em ở trong cung an toàn hơn.”

Bảo Cầm cúi đầu “Là nô tỳ quá vô dụng, không giúp được người.”

“Ai nói em không giúp được ta? Em làm thêm chút món ngon, cho ta mang theo từ từ ăn trên đường, chỉ cần có thể ăn món ngon do em làm, tâm trạng của ta sẽ vô cùng tốt!”

Bảo Cầm bị dáng vẻ khoa trương của nàng chọc cười, không thể nhịn được cười theo nàng

“Vậy nô tỳ sẽ làm một vài món tiện mang theo trên đường.”

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh “Ừ ừ, nhớ làm nhiều chút!”

Bảo Cầm vào phòng bếp nhỏ bận rộn.

Tin tức Tiêu trắc phi sẽ cùng Thái tử đến quận Trần Lưu lan truyền nhanh chóng trong Đông cung.

Chúng phi tần vô cùng đố kỵ, ghen ghét và thù hận.

Nhưng các nàng có thể làm gì?

Lần trước Thái tử kiên quyết xuống phía nam, Bạch trắc phi lê tấm thân ốm yếu thuyết phục Thái tử đổi ý, cuối cùng chẳng những không thuyết phục được Thái tử mà đại cung nữ bên cạnh còn bị Thái tử phạt trước mọi người, khiến nàng mất hết mặt mũi.

Có Bạch trắc phi làm gương, dù trong lòng các phi tần có nhiều ý kiến cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cuối cùng liều lĩnh nhảy ra lại là Triệu mỹ nhân ít khi xuất hiện.

Lạc Thanh Hàn đang ở trong cung Minh Quang, nghe Triệu Hiền bố trí.

Biết Triệu mỹ nhân đến, Lạc Thanh Hàn nhíu mày, không hiểu nàng lúc này lại chạy tới đây làm gì?

“Để nàng ta vào.”

“Vâng.”

Thường công công lui ra ngoài, nhanh chóng dẫn Triệu mỹ nhân vào.

Triệu mỹ nhân tiến lên hành lễ “Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn lười chào hỏi với nàng, trực tiếp hỏi “Nàng tới đây làm gì?”

Triệu mỹ nhân thận trọng liếc nhìn hắn, rồi nói “Thần thiếp biết ngày mai Thái tử sẽ đến quận Trần Lưu, thần thiếp to gan cầu xin Thái tử đưa thần thiếp đi cùng, quê nhà của thần thiếp ở quận Trần Lưu, thần thiếp đã lâu chưa về quê, rất muốn về thăm nhà một chút, cầu xin Thái tử thành toàn.”

Nói xong, nàng cung kính cúi đầu, cử chỉ khá thành khẩn.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Lần này ta có việc phải làm, không phải du sơn ngoạn thủy, ta không thể mang theo người phiền phức như nàng."

Triệu mỹ nhân mím môi đỏ mọng "Thần thiếp sẽ không gây phiền phức cho người, thần thiếp nhất định sẽ theo sát Tiêu trắc phi."

Nếu không phải nàng biết Tiêu trắc phi cùng Thái tử đến quận Trần Lưu, Triệu mỹ nhân cũng không dám nói như vậy.

Lúc này nàng cố ý nhắc tới Tiêu trắc phi là muốn nhắc nhở Thái tử, Tiêu trắc phi cũng là người phiền phức giống nàng, nếu Thái tử đã dẫn theo một người, tại sao không thể dẫn theo một người khác?

Lạc Thanh Hàn dĩ nhiên nghe hiểu ý nghĩa trong câu nói của nàng.

Hắn thong thả hỏi "Nàng tưởng nàng có thể sánh với Tiêu trắc phi sao?"

Chương 331: Bách độc bất xâm

Lời của Thái tử quá thẳng thắn, khiến Triệu mỹ nhân nghẹn họng.

Nhưng Triệu mỹ nhân không bỏ cuộc.

Trước khi đến đây, nàng đã chuẩn bị tinh thần bị từ chối.

Nàng cụp mắt, giọng điệu buồn bã suy sụp "Thần thiếp liễu yếu đào tơ, thân phận thấp kém, đương nhiên không thể so với Tiêu trắc phi, nhưng tấm lòng thần thiếp đối với Thái tử Điện hạ có trời đất chứng giám."

Lạc Thanh Hàn không tin những lời này.

Nữ nhân trong cung người này nói nghe hay hơn người kia, nhưng cũng chỉ nghe hay mà thôi.

Triệu mỹ nhân lại nói "Thần thiếp biết Điện hạ lần này đến quận Trần Lưu, ngoài chuyện mang tro cốt của Thẩm chiêu nghi về quê an táng, còn đến thăm Trần Lưu vương. Thần thiếp có một người bạn thân là ái thiếp của đích trưởng tử của Trần Lưu vương, nếu thần thiếp có thể đi cùng Điện hạ, nói không chừng có thể giúp được Điện hạ."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng có hứng thú.

"Theo ý nàng nói, giống như có thể giúp ta nghe ngóng chuyện trong phủ của Trần Lưu vương?"

Triệu mỹ nhân không dám quá tự tin, trả lời rất thận trọng "Thần thiếp có thể thử, có lẽ sẽ thành công."

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút, nói "Nếu nàng khăng khăng muốn đến quận Trần Lưu, vậy ta sẽ ân chuẩn thỉnh cầu của nàng, nàng quay về chuẩn bị, rạng sáng ngày mai khởi hành."

Triệu mỹ nhân vui mừng khôn xiết, lập tức quỳ xuống tạ ân.

Sau khi nàng đi, Triệu Hiền mới lên tiếng.

"Điện hạ, nếu Triệu mỹ nhân nói thật, vậy lần này chúng ta đến quận Trần Lưu, sẽ nắm chắc hơn được hai phần."

Lạc Thanh Hàn không lạc quan như Triệu Hiền.

Tiêu Hề Hề bói ra quẻ đại hung luôn khiến cho Lạc Thanh Hàn phải nghiền ngẫm.

Nếu đã dữ nhiều lành ít, một Triệu mỹ nhân cỏn con có thể thay đổi được gì?

Lạc Thanh Hàn dẫn theo nàng ta, chẳng qua có còn hơn không mà thôi.

Còn chuyện nàng ta có thể bình an vô sự hay không, còn xem phải tạo hóa của nàng ta.

Dù sao cũng do nàng ta nhất quyết muốn đến quận Trần Lưu, sống hay chết thì tự nàng ta chịu trách nhiệm.

Triệu mỹ nhân không biết Thái tử đang nghĩ gì, nàng chỉ nghĩ mấy lời của mình đã khiến Thái tử cảm động, khiến Thái tử mong chờ nàng.

Nàng vô cùng phấn khởi trở về Ánh Tuyết các, sai người thu dọn hành lý, chuẩn bị ngày mai xuất cung.

Cung nữ Vân Hương cũng rất mừng "Nghe nói Thái tử xuất hành lần này chỉ dẫn theo người và Tiêu trắc phi, nói cách khác người và Thái tử sẽ có thời gian mấy tháng ở bên nhau, đây là một cơ hội rất tốt! Nếu người tận dụng cơ hội có được

sự sủng ái của Thái tử, sau khi về cung, địa vị của người sẽ được nâng cao hơn."

Những lời này đánh vào tim của Triệu mỹ nhân.

Triệu mỹ nhân cố ý cầu xin cơ hội này, là vì để được ở bên Thái tử lâu dài.

Tình cảm đều phải lâu ngày ở chung mới phát triển được.

Ngày thường nàng trầm mặc ít nói, như người vô hình trong cung, Thái tử hầu như không để ý tới nàng.

Chuyến đi này là một cơ hội tốt cho nàng.

Nàng phải nắm bắt cơ hội này, để Thái tử biết tấm lòng của mình, từ từ có ấn tượng tốt về nàng.

Nghĩ vậy, Triệu mỹ nhân cố ý căn dặn.

"Xếp thêm vài bộ y phục, màu sắc không cần rực rỡ nhưng kiểu dáng nhất định phải độc đáo."

Vân Hương mím môi cười nói "Nô tỳ biết, người xem những y phục này, đều đặc biệt chuẩn bị cho người, còn có số son phấn, trâm cài trang sức, đã chuẩn bị đủ cho người rồi, người cứ yên tâm đi."

Triệu mỹ nhân nhìn y phục trâm cài được xếp trong rương, trong lòng tràn đầy mong đợi cho chuyến đi này.

Vân Hương vừa thu dọn, vừa cảm thán.

"Tiếc là nô tỳ không thể đi cùng người, ngày thường không có nô tỳ hầu hạ, không biết người có quen không?"

Triệu mỹ nhân nhẹ giọng dỗ dành "Ngươi là đại cung nữ bên cạnh ta, là người mà ta tin tưởng nhất, nhất định phải giúp ta trông coi Ánh Tuyết Các, nếu không dù ta xuất cung, ta cũng sẽ không yên tâm."

Vân Hương gật đầu "Nô tỳ hiểu rồi."

……

Lúc này ở điện Thanh Ca, Bảo Cầm cũng đang giúp Tiêu trắc phi thu dọn đồ đạc.

Nàng nhét từng hộp thức ăn vào rương, xếp ngay ngắn, nhìn trái nhìn phải vẫn cảm thấy quá ít.

Giống như mẹ già tiễn khuê nữ ngốc ra ngoài du ngoạn, luôn muốn nhét thêm thức ăn cho khuê nữ ngốc, sợ sẽ chết đói ở bên ngoài.

"Nô tỳ đi làm thêm đồ ăn cho người."

Tiêu Hề Hề đang cầm một dĩa điểm tâm, ngồi bên cạnh ăn vui vẻ.

Nàng thấy bộ dạng lo lắng của Bảo Cầm, không nhịn được nói "Hai ngày nay em dường như chẳng ngủ được chút nào, không chuẩn bị đồ ăn cho ta, thì chuẩn bị y phục giày vớ, em nhìn quầng thâm trên mặt đi, sắp giống gấu trúc rồi."

Bảo Cầm "Gấu trúc là gì?"

"Là một động vật lông lá suốt ngày chỉ biết ăn uống ngủ và làm những hành động dễ thương."

Bảo Cầm "Nghe có hơi giống nương nương."

Tiêu Hề Hề "……"

Sao lại kéo nàng vào rồi?

Nàng khuyên "Em đã chuẩn bị cho ta đủ nhiều rồi, em về nghỉ ngơi đi, chuyện khác cứ để người khác làm."

Bảo Cầm lắc đầu "Không được, sáng mai người đi rồi, nô tỳ

nhất định phải giúp người thu dọn hành lý, nếu không nô tỳ không yên tâm.”

Tiêu Hề Hề bất lực “Em quả thật có số nhọc lòng mà.”

Bảo Cầm thầm nghĩ, còn không phải sao, nuôi một khuê nữ ngốc, có quá nhiều thứ phải lo lắng.

Tiêu Hề Hề vừa ăn điểm tâm vừa nói “Em yên tâm đi, lần này ta ra ngoài với Thái tử, Thái tử có nhiều tiền lắm, chỉ cần đi theo ngài ấy, nhất định sẽ không lo đói.”

“Đồ ăn bên ngoài sao có thể yên tâm bằng ở nhà làm? Trên đường lỡ như gặp phải kẻ xấu, kẻ xấu lén bỏ thuốc vào đồ ăn của người thì sao?”

Tiêu Hề Hề cười đắc ý “Đừng lo, ta bách độc bất xâm!”

Bảo Cầm nghẹn lời, gần như quên mất.

Tiêu Hề Hề lại nói “Ta có thể bói toán, người khác muốn hại ta, không dễ như vậy.”

Bảo Cầm thở dài.

Dù nàng biết Tiêu Hề Hề có khả năng tự bảo vệ mình, nhưng nàng vẫn lo lắng.

“Nô tỳ sẽ chuẩn bị cho người thêm vài bộ y phục dày, thêm mấy đôi lót giày, bây giờ thời tiết ngày càng lạnh, ra ngoài nhất định phải mặc nhiều chút, kẻo cảm lạnh.”

Tiêu Hề Hề không thể khuyên nàng, chỉ đành mặc nàng làm việc.

Bảo Cầm vừa thu dọn vừa lẩm bẩm.

“Không biết quận Trần Lưu mùa đông lạnh thế nào? Có tuyết không? Nếu có tuyết thì phải chuẩn bị cho người hai đôi ủng da …”

Vì Bảo Cầm quá lo lắng, số lượng hành lý của Tiêu Hề Hề tăng vọt.

Sáng sớm hôm sau, khi Tiêu Hề Hề bị kéo từ trong chăn ra, mới phát hiện hành lý của mình đầy mười rương lớn!

Nàng há hốc mồm.

“Bảo Cầm, không lẽ em dọn hết toàn bộ điện Thanh Ca rồi sao?”

Bảo Cầm vừa giúp nàng mặc y phục, vừa nói nhanh.

“Những thứ này đều cần dùng khi người ra ngoài, nếu không phải sợ Thái tử chê người mang quá nhiều, nô tỳ còn muốn thu dọn cho người vài thứ nữa.”

Tiêu Hề Hề vội vàng can ngăn “Đừng đừng đừng! Nhiêu đây là đủ rồi!”

Chương 332: Xuất phát

Khi Tiêu Hề Hề hội hợp với Thái tử, mới biết còn có thêm một Triệu mỹ nhân.

Nàng vốn tưởng mười rương hành lý của mình đã nhiều lắm rồi, nhưng khi thấy hơn hai mươi rương hành lý của Triệu mỹ nhân, nàng chợt thấy mình thật sự khiêm tốn lắm rồi.

Triệu Hiền chỉ đạo Ngọc Lân vệ chất rương hành lý lên xe ngựa.

Hôm nay Triệu mỹ nhân cố tình mặc nhu quần đối khâm màu kem, áo khoác màu hồng, trang điểm nhẹ nhàng thanh tú, nhìn rất xinh đẹp.

Nàng hành lễ với Thái tử, sau đó hành lễ với Tiêu trắc phi.

Lúc này trời mới lờ mờ sáng, thời gian ước chừng là sáu giờ sáng.

Tiêu Hề Hề chưa tỉnh ngủ, đứng cạnh Thái tử, ngáp dài không ngừng.

Nàng thật sự rất buồn ngủ, rất muốn ngủ tiếp.

Triệu mỹ nhân chủ động đến cạnh nàng, thận trọng hỏi.

“Tiêu tỷ tỷ, lát nữa muội có thể ngồi cùng xe ngựa với tỷ được không? Đường xá xa xôi, một mình muội sẽ rất chán, hai người ngồi cùng nhau còn có bạn nói chuyện.”

Bây giờ trong đầu Tiêu Hề Hề chỉ muốn ngủ, nàng qua loa nói “Ồ, tùy cô.”

Triệu mỹ nhân rất mong chờ hành trình sắp tới, trông nàng thật rạng rỡ.

Ngược lại với nàng, Tiêu Hề Hề rất khổ sở.

Lúc này, các phi tần khác của Đông cung đều tới.

Các nàng đến tiễn Thái tử.

Vì Lý trắc phi và Cảnh trắc phi đang bị cấm túc, cho nên người đứng đầu lúc này là Bạch trắc phi.

Ánh mắt nàng nhìn Thái tử đầy không nỡ và lo lắng, nhẹ giọng nói "Lần này đi núi cao đường xa, mong Thái tử Điện hạ giữ gìn sức khỏe, nhất định phải bình an trở về!"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp "Ừm."

Các phi tần khác không chen được lời, chỉ đành mong mỏi nhìn Thái tử, hy vọng Thái tử sẽ chú ý đến mình.

Triệu Hiền đi tới, cung kính nói "Hồi bẩm Điện hạ, tất cả hành lý đã được chất lên xe, chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào."

Lạc Thanh Hàn "Vậy đi thôi."

Hắn quay người đi về phía xe ngựa của mình, đi được hai bước thì dừng lại, quay đầu nhìn Tiêu Hề Hề, ra hiệu cho nàng đi theo.

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm nàng cuối cùng cũng có thể lên xe, lên xe có thể ngủ rồi.

Nàng hoàn toàn không để ý đến ánh mắt chua chát của các phi tần khác, nhanh chóng lên xe ngựa của Thái tử, sau đó tự giác tìm một vị trí tốt, nằm thẳng xuống.

Khoảnh khắc nàng nhắm mắt, nàng cảm thấy cuộc sống của

mình cuối cùng đã viên mãn!

Lạc Thanh Hàn cầm chiếc chăn được gấp gọn gàng bên cạnh, mở ra rồi đắp lên người nàng, tránh để nàng bị cảm lạnh.

Bên ngoài xe ngựa, Triệu mỹ nhân sững sờ.

Nàng vốn định theo sát Tiêu trắc phi, lợi dụng quan hệ của Tiêu trắc phi thuận thế thu hút sự chú ý của Thái tử.

Vừa rồi nàng đã hẹn với Tiêu trắc phi, hai người đi chung một xe.

Nào ngờ Tiêu trắc phi vừa quay đầu đã lên xe ngựa của Thái tử.

Triệu mỹ nhân cứ thế bị vứt lại tại chỗ.

Nàng cũng muốn đi cùng xe với Thái tử, nhưng Thái tử không muốn nàng lên xe nên không thể cưỡng ép lên xe của Thái tử.

Thường công công cười nói "Tiểu chủ, xe ngựa của người ở phía sau."

Triệu mỹ nhân mím môi dưới, ôm tâm trạng buồn bực bước về phía sau.

Thấy vậy, Bạch trắc phi và các phi tần khác có cảm xúc lẫn lộn.

Các nàng ghen tị Tiêu Hề Hề được sủng ái, thầm cười nhạo Triệu mỹ nhân ngu ngốc.

Các nàng nhìn đội ngũ chậm rãi rời khỏi Đông cung, hướng theo ánh mặt trời ra khỏi cửa cung.

Đội ngũ dừng lại ở cổng Minh Đức để hội hợp với đội ngũ của Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần không ngồi xe ngựa, y chọn cưỡi

ngựa.

Y cưỡi trên một con ngựa cao lớn, chắp tay với Thái tử.

“Bái kiến Thái tử.”

Thái độ có thể nói là khá hời hợt.

Lạc Thanh Hàn sớm đã quen với tính cách ngu xuẩn của Đại hoàng tử, lười so đo mấy chuyện vặt này.

Ngoài Đại hoàng tử, trong đội ngũ còn có hai phụ tá, với Trung Võ tướng quân Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong là phụ tá mà Thái tử đặc biệt gọi tới.

Dù Tiêu Lăng Phong rất thực dụng, về mặt làm người xử thế được không người khác thích, nhưng năng lực quả thật rất tốt.

Ông xuất thân hàn môn, quân công trên người đều do ông tích lũy từng chút qua từng trận chiến đẫm máu, tốt hơn những thế gia quan lại được nuông chiều trong thành Thịnh Kinh.

Quan trọng nhất, Tiêu Lăng Phong còn là phụ thân ruột thịt của Tiêu Hề Hề.

Dù quan hệ cha con của họ không thân thiết, thì quan hệ huyết thống vẫn tồn tại.

Với quan hệ này, Tiêu Lăng Phong sẽ trung thành ở phe của Thái tử, dù ông chỉ vì tiền đồ của mình, cũng sẽ dốc sức thể hiện tốt trước mặt Thái tử.

Mọi chuyện đúng như dự đoán của Thái tử.

Khi Tiêu Lăng Phong biết mình được Thái tử trọng dụng, ông đã vô cùng phấn khích.

Đối với ông, đây là một cơ hội tuyệt vời.

Ông nhất định phải nắm bắt thật tốt, tăng ấn tượng tốt trước mặt Thái tử.

Mặc quân trang nặng nề, ông xuống ngựa, quỳ một gối hành lễ.

“Mạt tướng bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Ngồi trong xe ngựa, Lạc Thanh Hàn vọng qua cửa sổ nói với ông “An toàn của đoạn đường kế tiếp giao cho khanh và Triệu tướng quân.”

Tiêu Lăng Phong đè nén kích động trong ngực, lớn tiếng đáp “Mạt tướng nhất định sẽ không phụ lòng tin của Thái tử!”

Lạc Dạ Thần đang ngồi trên lưng ngựa, khi thấy cảnh này, không khỏi hừ lạnh.

Nịnh nọt!

Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình đặc biệt cưỡi ngựa đến tiễn hắn.

Y còn mang theo hai hộp bánh ngọt của Tô Hương Đường.

“Điện hạ, đây là hai hộp bánh ngọt ta nợ Tiêu trắc phi, phiền người chuyển cho cô ấy.”

Lạc Thanh Hàn thò tay ra khỏi cửa sổ xe, cầm hai hộp bánh ngọt, bình tĩnh nói “Ngươi cứ ở yên trong thành, nếu có chuyện gì cần ngươi giúp, sẽ phái người gửi thư cho ngươi.”

Nhiếp Trường Bình nhếch môi cười nói “Không vấn đề!”

Lạc Thanh Hàn kéo rèm xuống, che cửa sổ xe.

Đội ngũ lại khởi hành, chậm rãi ra khỏi cổng Minh Đức.

Khi đi ngang qua núi Đan Hà, lão trụ trì đợi sẵn dưới chân núi, đích thân trao hộp tro cốt của Thẩm chiêu nghi cho Thái tử.

Ông chắp tay, hành lễ.

“Thái tử hiếu thuận đáng khen, Phật Tổ nhất định sẽ che chở cho người lên đường thuận lợi.”

Lạc Thanh Hàn cầm hộp tro cốt quay về xe ngựa.

Đội ngũ quay đầu, trở lại quan đạo, tiếp tục lên đường.

Lạc Thanh Hàn ch.ậm rãi vu.ốt ve bề mặt của hộp tro cốt, đôi mắt trầm tĩnh sâu thẳm.

Tiêu Hề Hề bên cạnh trở mình, vẫn đang ngủ say.

Hai canh giờ sau, Tiêu Hề Hề ngủ dậy.

Nàng chống một tay xuống sàn ngồi dậy, chiếc chăn đang đắp trên người trượt xuống bụng.

Lạc Thanh Hàn đặt quyển sách trong tay xuống “Nàng cuối cùng cũng dậy rồi.”

Tiêu Hề Hề duỗi eo “Ngủ đủ thật sảng khoái!”

Nàng quay đầu, phát hiện bên cạnh có hai hộp bánh ngọt Tô Hương Đường, mắt nàng sáng lên.

“Bánh này chuẩn bị cho thần thiếp sao?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nó “Có người tặng cho nàng.”

Tiêu Hề Hề lập tức chọn một hộp bánh ngọt, mở hộp ăn nhanh.

Nàng vừa ăn vừa hỏi “Ai mà tốt vậy? Thế mà tặng bánh ngọt cho thần thiếp.”

Chương 333: Nàng ấy gọi là ăn là được phúc

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Chỉ hai hộp bánh ngọt thôi, mà nàng đã thấy người ta tốt rồi?"

"Sẵn lòng chuẩn bị cho thần thiếp món ngon, vậy là tốt với thần thiếp rồi!" Tiêu Hề Hề nói như chuyện đương nhiên.

Lạc Thanh Hàn không vui nhìn nàng, sớm biết nữ nhân này vô lương tâm như vậy, vừa nãy hắn không nên nhận hai hộp bánh ngọt này cho nàng.

Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn bánh ngọt, cả người toát ra hạnh phúc.

Lạc Thanh Hàn càng nhìn càng thấy không vui.

Không phải chỉ hai hộp bánh ngọt thôi sao? Có cần vui đến mức này không?

Quá trưa, đội ngũ dừng lại bên sông nghỉ ngơi một lát.

Lạc Thanh Hàn bảo Tiêu Hề Hề xuống xe đi dạo với hắn.

Tiêu Hề Hề vừa rồi uống rất nhiều trà, quả thật muốn tìm một nơi giải quyết vấn đề thể chất của mình.

Thế là nàng vui vẻ đồng ý.

Hai người lần lượt xuống xe.

Tiêu Hề Hề đi về hướng khu rừng phía trước.

Lạc Thanh Hàn kéo nàng lại, hỏi nàng đi đâu?

Tiêu Hề Hề thì thầm "Thần thiếp muốn đi tiểu."

Lạc Thanh Hàn "……"

Người trong cung đi nhà xí sẽ dùng những từ tương đối tao nhã như đi ngoài.

Người nói thẳng hai chữ đi tiểu như Tiêu trắc phi, trong cung nhất định sẽ không tìm được người thứ hai.

Nét mặt Lạc Thanh Hàn khó tả "Có cần ta đi cùng nàng không?"

Tiêu Hề Hề vội vàng lắc đầu "Không cần không cần, lúc thần thiếp đi tiểu không quen có người bên cạnh, ngại lắm."

Lạc Thanh Hàn thấy nghe nàng nói hai chữ đi tiểu cũng đủ ngại rồi.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề chạy về phía khu rừng.

Rồi hắn liếc nhìn Thường công công.

Thường công công hiểu ra, lập tức sai hai cung nữ đi theo.

Bên sông, ngựa đang uống nước gặm cỏ.

Ngọc Lân vệ đang đun nước.

Thời gian có hạn, bây giờ nấu nướng hẳn không kịp, bọn họ chuẩn bị nước nóng và lương khô mang theo làm thành bữa trưa.

Triệu mỹ nhân thấy Thái tử ra ngoài, nàng cũng vội xuống xe, nhấc váy đi về phía Thái tử.

Nơi đồng hoang đầy cỏ dại và bùn đất, váy nàng đang mặc rất dài, dù nàng dùng tay nhấc váy nhưng chiếc váy vẫn bị ngọn cỏ vướng vào, đôi giày thêu cũng lấm tấm vết bùn.

Nàng phải tốn nhiều công sức mới đến được trước mặt Thái tử.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ đáp “Ừm.”

Triệu mỹ nhân cố gắng tìm chủ đề, muốn trò chuyện với Thái tử một lúc.

Nhưng Thái tử cứ vô cảm, thỉnh thoảng thốt ra những từ đơn âm như “ừ, ờ”, muốn nhạt nhẽo bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Triệu mỹ nhân giả như không nhận ra thờ ơ của Thái tử, tiếp tục nói.

“Đây là lần đầu thần thiếp cùng Thái tử đi xa, trước giờ thần thiếp không nghĩ sẽ có được vinh hạnh như vậy.”

“Nghe nói lần trước Điện hạ xuống phía nam cầu mưa, lúc rời đi có rất nhiều dân chúng đến tiễn đưa, cảnh tượng nhất định hùng tráng lắm nhỉ?”

“Cũng chỉ có con trời như Thái tử Điện hạ mới được nhiều dân chúng yêu mến như vậy, thần thiếp chỉ hận bản thân là phận nữ nhi, nếu thần thiếp là nam nhi, thần thiếp có thể thường xuyên ở cạnh Thái tử, tùy tùng theo hầu, cúc cung tận tụy.”

Lạc Thanh Hàn hơi nghiêng đầu.

Triệu mỹ nhân còn tưởng hắn muốn nói gì, lập tức ngậm miệng, mong chờ hắn đáp lại.

Nhưng ánh mắt hắn lướt qua đỉnh đầu nàng, dừng ở lùm cây cách đó không xa.

Tiêu Hề Hề đi ra khỏi rừng.

Nàng cúi người phủi cỏ dính trên gấu váy.

Hai cung nữ bên cạnh bước tới giúp nàng gỡ lá trên tóc.

Tiêu Hề Hề đi đến bờ sông, ngồi xuống, múc nước sông rửa tay.

Đúng lúc này, Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần đi tới.

Y cúi đầu nhìn nữ nhân trước mặt, giễu cợt nói "Chậc chậc, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn y, chớp mắt "Đã lâu không gặp."

Lạc Dạ Thần khinh thường nói "Không ngờ Thái tử đi xa, lại mang theo kẻ phiền phức như cô, hắn cũng không sợ bị ngáng chân."

Tiêu Hề Hề rửa sạch tay, đứng dậy, nghiêm túc giải thích "Là ta cứ nhất quyết muốn đi với Thái tử đấy."

Nghe vậy, Lạc Dạ Thần châm chọc càng rõ hơn "Cô có biết chuyến này sẽ đi bao xa không? Vì tranh sủng, mà bám lấy Thái tử dẫn cô ra ngoài, quả nhiên đầu to óc như trái nho, chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, sau này chịu khổ, xem cô khóc lóc thế nào!"

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp lên tiếng, giọng của Thái tử đột nhiên vang lên.

"Chỉ cần có ta ở đây, nàng sẽ không có cơ hội chịu khổ. Ngược lại là Đại hoàng huynh, huynh ít khi đi xa, phải tự lo cho mình, đừng cả ngày cứ nghĩ gì nói đó, bái học trước đó vẫn chưa đủ sao? Lẽ nào huynh còn muốn đeo mận gai nhận tội thêm lần nữa?"

Vừa nhắc đến đeo mận gai nhận tội, sắc mặt Lạc Dạ Thần lập tức tối sầm.

Đó là nỗi nhục mà cả đời này y sẽ không bao giờ quên.

Y hằn học trừng mắt nhìn Thái tử và Tiêu Hề Hề, sau đó tức giận bỏ đi.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề lạnh lùng nói "Mặc kệ sau này y nói gì, cũng không cần quân tâm."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu "Vâng."

Vì điều kiện có hạn, ngự trù không thể nấu những món quá cầu kỳ, chỉ nấu một nồi cháo, trong cháo bỏ thêm ít sò điệp và tôm, mùi vị khá thơm ngon.

Lạc Thanh Hàn ăn một bát, Triệu mỹ nhân và Lạc Dạ Thần cũng ăn một ít, phần cháo còn lại vào hết dạ dày của Tiêu Hề Hề.

Đây là lần đầu tiên Lạc Dạ Thần thấy Tiêu trắc phi ăn cơm.

Y nhìn Tiêu trắc phi bưng bát cháo lớn húp rột rột, hai mắt không khỏi nhìn chằm chằm.

Y không khỏi quay đầu nhìn Triệu mỹ nhân.

Triệu mỹ nhân bưng một bát cháo nhỏ húp từng hớp, trông rất yêu kiều.

So ra, tư thế ăn uống của Triệu mỹ nhân như tiểu tiên nữ, trong khi Tiêu trắc phi như thùng cơm.

Lạc Dạ Thần không nhịn được nữa, y nói với Thái tử.

"Trắc phi nhà ngươi ăn nhiều như vậy, ngươi không quản sao?"

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên đáp "Đâu phải không ăn nổi, quản nàng làm gì?"

Lạc Dạ Thần "Không phải vấn đề có ăn nổi hay không, mà thể diện kìa, cô ta ăn nhiều như vậy, ngươi không thấy mất mặt sao?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng ấy gọi là ăn được là phúc, huynh không hiểu thì đừng nói bậy."

Lạc Dạ Thần tức giận chế nhạo "Nếu cô ta còn ăn như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ mập."

Lạc Thanh Hàn "Dù nàng mập, cũng khiến người ta thích hơn huynh."

Lạc Dạ Thần "……"

Má!

Không thể nói tiếp được nữa!

Cuộc "trò chuyện thân thiện" giữa huynh đệ bị lời độc địa của Thái tử cưỡng ép cắt ngang.

Lạc Dạ Thần bị một đòn chí mạng, nhất thời không muốn nói chuyện với Thái tử.

Cách đó không xa, Tiêu Lăng Phong vẫn luôn ngẩng đầu nhìn về phía này, thấy dáng vẻ ăn cháo của con gái lớn, da đầu không khỏi tê dại, suýt chút quỳ xuống lạy nàng.

Ông biết sức ăn của Tiêu Hề Hề khá lớn, nhưng không ngờ nàng lại dám ăn nhiều như vậy trước mặt Thái tử, hoàn toàn không có ý định kiềm lại.

Điều khiến Tiêu Lăng Phong ngạc nhiên hơn nữa là, Thái tử thấy Tiêu Hề Hề ăn nhiều như vậy, lại không tỏ ra khó chịu chút nào.

Nhìn Thái tử như vậy, hình như đã quen từ lâu.

Trong lúc nhất thời Tiêu Lăng Phong không biết nên mừng hay nên lo?

Chương 334: Nàng không nỡ đi!

Ăn uống xong đội ngũ lại bắt đầu chuẩn bị.

Lần này Thái tử không cần nói, Tiêu Hề Hề đã tự giác leo lên xe ngựa của Thái tử.

Triệu mỹ nhân lấy hết can đảm bước đến bên xe, khẽ hét lên.

“Tiêu tỷ tỷ.”

Tiêu Hề Hề vén rèm trúc, thò đầu ra ngoài, tò mò hỏi “Chuyện gì?”

Triệu mỹ nhân đứng bên đường, giày thêu và váy của nàng dính rất nhiều bùn đất lá cỏ, trông có hơi nhếch nhác và đáng thương.

Nàng thận trọng nói “Tỷ tỷ lẽ nào quên lời hứa trước đó của chúng ta rồi sao?”

Tiêu Hề Hề chớp mắt “Lời hứa gì?”

“Sáng nay tỷ hứa cho muội ngồi xe của tỷ.”

Tiêu Hề Hề chợt hiểu “Là chuyện này à, nếu cô muốn đi xe ngựa của ta, thì ngồi lúc nào cũng được, ta ngồi cùng xe ngựa với Thái tử là được rồi.”

Triệu mỹ nhân gấp gáp nói “Ý muội không phải vậy, muội muốn ngồi chung xe với tỷ, trên đường chúng ta có thể nói chuyện giết thời gian.”

Tiêu Hề Hề “Nhưng ta ở trong xe không nói chuyện nhiều.”

Hầu hết thời gian trong xe nàng chỉ ngủ thôi.

Triệu mỹ nhân thấy nàng ta cố ý phớt lờ mình, nàng ta chính là muốn độc chiếm Thái tử, không muốn nữ nhân khác đến gần Thái tử.

Triệu mỹ nhân mím môi, giọng điệu thất vọng "Tỷ tỷ không thích ngồi chung xe với muội đến vậy sao?"

Tiêu Hề Hề "Không có."

"Nếu không có thì tại sao không muốn ngồi chung xe với muội?"

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói "Vì ta muốn ngồi cùng xe với Thái tử, xe ngựa của Thái tử rộng rãi và thoải mái hơn xe ngựa của ta, ta thích ở đây hơn."

Xe ngựa của Thái tử phủ một tấm thảm dày, có thể lăn lộn trên đó, dù không ngủ, chỉ cần nằm cũng cảm thấy rất thoải mái.

Chưa kể trong xe có nhiều ngăn ngầm, trong mỗi ngăn có rất nhiều đồ ăn vặt.

Đối với nàng, nơi này chính là thiên đường!

Nàng không nỡ đi!

Triệu mỹ nhân rất tức giận.

Nữ nhân này nhất định là cố ý!

Nàng ta đang khoe khoang!

Triệu mỹ nhân cố gắng áp chế ghen tị trong lòng, miễn cưỡng mỉm cười "Muội vẫn chưa vào xe ngựa của Thái tử, nghe tỷ nói như vậy, muội rất là tò mò."

Tiêu Hề Hề hỏi "Cô có muốn lên xe chơi không?"

Triệu mỹ nhân vui mừng khôn xiết, không ngờ cơ hội lại đến bất ngờ như vậy.

Nàng giả vờ dè dặt, ngượng ngùng nói "Muội thật sự có thể lên xe sao?"

Tiêu Hề Hề "Chờ một chút, ta hỏi Thái tử đã."

Nàng quay lại, trước khi nàng kịp hỏi, Thái tử đã trả lời.

"Không được, nàng ta quá bẩn."

Triệu mỹ nhân đang đứng bên ngoài nghe vậy, trái tim lập tức tan thành từng mảnh.

Mà Tiêu Hề Hề nghĩ nàng không nghe thấy, bèn thò đầu ra ngoài lặp lại nguyên văn lời của Thái tử, giọng của nàng không hề thấp.

"Thái tử nói không được, người cô quá bẩn."

Ngọc Lân vệ xung quanh nghe thấy, họ lén liếc nhìn Triệu mỹ nhân.

Bọn họ nghĩ Thái tử dẫn Triệu mỹ nhân theo vì Thái tử sủng ái Triệu mỹ nhân, không ngờ Thái tử lại ghét Triệu mỹ nhân đến vậy.

Triệu mỹ nhân tức thì cảm thấy xấu hổ vì bị xử tử công khai.

Không phải nàng chỉ dính một chút bùn đất trên váy với giày thôi sao? Nàng có thể thay y phục sạch, có cần ghét bỏ nàng như vậy không?!

Hơn nữa giày của Tiêu trắc phi cũng dính đầy bùn đất, sao Thái tử không chê nàng ta bẩn?

Thái tử quá thiên vị rồi!

Triệu mỹ nhân trừng mắt nhìn Tiêu trắc phi, sau đó tức giận bỏ chạy.

Tiêu Hề Hề rụt đầu lại, buông rèm trúc xuống.

Nàng nhìn Thái tử đang nhắm mắt ngủ, thành thật bẩm báo "Triệu mỹ nhân hình như tức giận rồi."

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp "Ừm."

Thấy hắn không để bụng, Tiêu Hề Hề cũng vứt chuyện đó ra sau đầu.

Đội ngũ lại lên đường.

Tiêu Hề Hề dùng tư thế cá muối nằm trên tấm thảm dày, trong tay cầm quyển sách truyện, chậm rãi đọc.

Xem mãi, nàng bắt đầu ngủ gật.

Sau đó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Lạc Thanh Hàn lấy quyển sách truyện ra khỏi tay nàng, giúp nàng đắp chăn.

Hắn cầm quyển sách truyện mà Tiêu Hề Hề vừa đọc lên, mở nó ra đọc.

Đây là quyển sách truyện hắn cho người ra ngoài cung mua, trong đó kể về vài chuyện ngoài phố.

Lạc Thanh Hàn đang đọc sách, đột nhiên thấy một cánh tay ôm lấy eo mình.

Hắn nhìn xuống, thấy Tiêu Hề Hề lăn sang bên cạnh hắn từ lúc nào, hai tay nàng vòng qua eo hắn, má nàng cũng áp vào cơ thể hắn.

Nàng ngủ ngon lành, thỉnh thoảng lại chu miệng, như đang mơ thấy món gì ngon.

Lạc Thanh Hàn hơi điều chỉnh tư thế ngồi của mình để nàng ôm thoải mái hơn.

Hắn tiếp tục đọc sách truyện.

Khi mặt trời lặn, đội ngũ dừng lại trước cổng một dịch trạm.

Dịch thừa và quan viên quỳ xuống đất nghênh đón Thái tử.

Lạc Thanh Hàn đánh thức Tiêu Hề Hề, hai người xuống xe ngựa, mọi người hộ tống hai người vào dịch trạm.

Các phòng trong dịch trạm đã được dọn sạch.

Thường công công chỉ đạo cung nữ thái giám chuyển rương đựng vật dụng thường dùng vào trong.

Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong bắt đầu kiểm tra dịch trạm, đảm bảo không có kẻ khả nghi nào ra vào.

Với kinh nghiệm lần trước xuống phía nam cầu mưa, lần này Thái tử sớm đã chuẩn bị tinh thần, đối với điều kiện đơn sơ của dịch trạm cũng không để ý.

Nhưng Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần thì không hài lòng.

Y cau mày nói "Nơi rách nát này muốn thứ gì cũng không có, đêm nay chúng ta ở đây thật sao? Không thể đổi một chỗ tốt hơn sao?"

Lạc Thanh Hàn sớm đã ngồi trên đệm mềm, đối mặt với phàn nàn của Đại hoàng tử, hắn cũng không thèm liếc mắt một cái.

"Nếu huynh cảm thấy ở đây không tốt, thì đừng ở đây."

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Đó là cách ngươi nói chuyện với đại ca của mình sao?"

Lạc Thanh Hàn không chút khách khí phản bác lại "Lúc ám

sát ta, huynh có từng nghĩ ta là đệ đệ của huynh không?"

Khi nhắc đến chuyện này, Lạc Dạ Thần lại nhớ đến bốn tử sĩ đang bị Thái tử nắm trong tay.

Lạc Dạ Thần chột dạ, kiêu ngạo cũng dần yếu đi.

Y nhỏ giọng lẩm bẩm "Chuyện đã qua rồi, sao ngươi cứ lật lại chuyện cũ vậy."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Là huynh khăng khăng lấy thân phận đại ca để nói chuyện."

Lạc Dạ Thần biết mình nói không lại hắn, chỉ đành hậm hực rời đi.

Kế đó Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong bước vào.

"Hồi bẩm Điện hạ, chúng thần đã kiểm tra dịch trạm này, không phát hiện có kẻ khả nghi, Ngọc Lân vệ trực đêm và tuần tra cũng đã sắp xếp thỏa đáng."

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu, biểu thị đã biết.

Dịch trạm có sắp xếp một phòng riêng cho Tiêu Hề Hề, nhưng nàng cứ chạy đến chỗ của Thái tử, biểu thị buổi tối sẽ ngủ cùng hắn.

Nàng không biết khi nào nguy hiểm sẽ đến, vậy nên nàng phải luôn ở cạnh hắn.

Lạc Thanh Hàn khó hiểu nhìn nàng "Nàng muốn ngủ cùng ta vậy sao?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Phải phải! Thần thiếp rất muốn ngủ cùng người!"

Nhìn ánh mắt sáng ngời nhiệt tình của nàng, Lạc Thành Hàn nghiêm mặt thốt ra một câu.

“Không biết xấu hổ.”

Chương 335: Nàng đang giở trò lưu manh à?

Trong đầu Tiêu Hề Hề xuất hiện dấu chấm hỏi.

Nàng chỉ muốn đích thân bảo vệ an toàn cho Thái tử, sao lại thành không biết xấu hổ?

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Niệm tình nàng thành tâm muốn thị tẩm như vậy, ta có thể cho nàng ở lại đây qua đêm, nhưng nàng phải đảm bảo, ban đêm lúc ngủ không được ôm ta gặm lung tung."

Câu cuối cùng hắn cố ý nhấn mạnh.

Tiêu Hề Hề giọng lẩm bẩm "Thần thiếp một khi đã ngủ, thì chẳng biết gì cả, sao có thể kiểm soát được hành vi của mình?"

"Nếu nàng không thể kiểm soát bản thân, vậy đêm nay nàng …"

Lạc Thanh Hàn nói đến đây thì dừng lại, rồi tiếp tục với giọng điệu uy nghiêm.

"Vậy đêm nay nàng ngủ dưới đất."

Tiêu Hề Hề vốn tưởng nàng sẽ bị đuổi ra ngoài, nhưng không ngờ Thái tử bảo nàng ngủ dưới đất.

Nàng khá ngạc nhiên.

Dù ngủ dưới đất không thoải mái bằng ngủ trên giường, nhưng ít nhất có thể ở cùng phòng với Thái tử.

Chỉ cần có thể ở cạnh hắn, thì có thể bảo vệ hắn an toàn mọi lúc.

Với nàng mà nói cũng đủ rồi.

Thế nên Tiêu Hề Hề không chút do dự gật đầu, nói "Được, thế thần thiếp ngủ dưới đất vậy!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn không ngờ nàng lại phản ứng như vậy.

Nàng thậm chí không muốn đấu tranh, sảng khoái chấp nhận ngủ dưới đất.

Điều này khiến Lạc Thanh Hàn cảm thấy khó chịu kỳ lạ, áp suất không khí xung quanh hắn cũng lạnh đi.

Lúc này, Thường công công bước vào, cung kính hỏi.

"Bữa tối đã chuẩn bị xong, Điện hạ có muốn dùng bây giờ không?"

Tiêu Hề Hề nghe nói có đồ ăn, đôi mắt lập tức sáng lên.

Lạc Thanh Hàn mặt vô cảm đáp "Ừm."

Thường công công chỉ đạo các cung nữ mang đồ ăn đến.

Các nàng cẩn thận đặt từng món ăn lên bàn rồi im lặng lui ra ngoài.

Dù điều kiện của dịch trạm có hạn, nhưng không làm khó được tay nghề của ngự trù, món ăn được nấu đủ sắc hương vị.

Tiêu Hề Hề thích thú ăn.

Lạc Thanh Hàn cả quá trình giữ khuôn mặt lạnh lùng.

Hắn nhìn nữ nhân đối diện đang vùi đầu ăn, trong lòng còn

đang suy nghĩ chuyện đi ngủ tối nay.

Ban đầu Dịch thừa sắp xếp một phòng riêng cho Tiêu trắc phi, nhưng vì nàng ở cùng phòng với Thái tử, nên đồ đạc của nàng cũng được chuyển đến phòng của Thái tử.

Đây không phải chuyện gì lớn, người khác không có phản ứng gì.

Chỉ có Triệu mỹ nhân cảm thấy rất khó chịu.

Nàng luôn biết Tiêu trắc phi rất được sủng ái, nhưng không ngờ Tiêu trắc phi lại được sủng ái đến mức này, ban ngày Tiêu trắc phi chẳng những cùng Thái tử ngồi chung xe, mà tối đến còn ngủ cùng Thái tử.

Dù là lúc ăn lúc ở hay đi lại, cả hai đều không thể tách rời, dường như Thái tử không thể rời xa Tiêu trắc phi một giây phút nào.

Trong lòng Triệu mỹ nhân sôi lên vì chua chát, thậm chí chẳng muốn ăn.

Nàng thản nhiên húp vài hớp canh rồi sai người dọn thức ăn ra.

So với Triệu mỹ nhân phiền loạn, Tiêu Lăng Phong vui mừng khôn xiết.

Ông hi vọng Thái tử mỗi ngày đều ở cạnh Tiêu trắc phi, Tiêu trắc phi có thể mang thai là tốt nhất.

Bây giờ Thái tử vẫn chưa có con, nếu Tiêu trắc phi có thể sinh con trai cho ngài ấy, đó sẽ là trưởng tử của Thái tử.

Như vậy, địa vị của Tiêu trắc phi càng thêm vững vàng, thậm chí Tiêu gia cũng có thể hưởng vinh hoa.

Sau khi ăn uống no nê, Tiêu Hề Hề ngã người xuống đệm mềm, một tiểu cung nữ ngồi quỳ bên cạnh xoa bóp chân cho

nàng, nàng thoải mái khe khẽ ậm ừ.

Lạc Thanh Hàn hiện đang khó chịu, thấy Tiêu Hề Hề thoải mái như vậy, càng làm hắn khó chịu hơn.

Thường công công sai người mang nước nóng cho Thái tử tắm.

Thái tử từ chối các thái giám hầu hạ, nói với Tiêu Hề Hề.

“Nàng hầu hạ ta thay y phục tắm rửa.”

Tiêu Hề Hề sững sờ, không ngờ chuyện này lại rơi trúng đầu mình?

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng “Nếu đêm nay nàng muốn ở phòng này, vậy phải ngoan ngoãn nghe lời, ta bảo nàng làm sao, thì nàng làm vậy.”

Vì để bảo toàn tư cách ngủ cùng phòng với Thái tử, Tiêu Hề Hề đành tạm thời giải phóng trạng thái cá muối, cố gắng đứng dậy.

Thường công công khéo léo dẫn những người khác ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại.

Chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Thái tử trong phòng.

Tiêu Hề Hề cúi đầu c.ởi thắt lưng của Thái tử.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn xuống, trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện đi ngủ tối nay.

Sớm biết nữ nhân này không có chí tiến thủ như vậy, vừa nãy không nên nói gì mà ngủ dưới đất.

Giờ thì hay rồi, lời đã nói ra, hắn muốn thay đổi cũng khó.

Tiêu Hề Hề giúp hắn c.ởi từng lớp y phục, đến khi chỉ còn lại chiếc quần.

Nàng do dự một lúc, vẫn kiên quyết đặt tay lên quần, thầm nghĩ cũng đâu phải chưa từng nhìn thấy, nhìn thêm một lần thì đã làm sao? Dù sao người bị nhìn cũng là Thái tử, nàng có gì phải sợ?

Hơn nữa dáng người Thái tử nóng bỏng như vậy, nhìn cũng không thiệt, he he~

Lạc Thanh Hàn đột nhiên bắt lấy tay nàng.

"Ta tự làm."

Tiêu Hề Hề lập tức buông tay, lùi lại một bước, sau đó nhìn hắn không chớp mắt.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy kỳ lạ, hắn cau mày hỏi "Nàng nhìn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Nhìn người c.ởi quần đó."

Lạc Thanh Hàn "……"

Nàng đang giở trò lưu manh à?

Sắc mặt hắn đen lại "Quay lại, không được nhìn."

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng "Keo kiệt, nhìn một cái cũng đâu mất miếng thịt nào."

Lạc Thanh Hàn tức giận bật cười "Vậy sao? Nếu nàng muốn xem, vậy ta cho nàng xem."

Nói xong hắn liền c.ởi quần.

Cảnh tượng này kíc.h thích đến mức Tiêu Hề Hề không kịp phản ứng, cả người ngẩn ra.

Lạc Thanh Hàn tiến lên một bước đến gần nàng, lợi dụng chiều cao gần như chiếm trọn tầm nhìn của nàng.

Hắn cụp mắt nhìn Tiêu Hề Hề, cười lạnh nói.

“Nàng thật sự không biết xấu hổ sao?”

Ánh mắt Tiêu Hề Hề trôi dạt, nhỏ giọng nói “Thật ra cũng có một chút xấu hổ.”

Lạc Thanh Hàn không nói nữa, chỉ kiên định nhìn chằm chằm nàng.

Đôi mắt đen thẳm như muốn nuốt chửng cả người nàng.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ bao trùm lấy Tiêu Hề Hề.

Hai người cách nhau quá gần, mặt Tiêu Hề Hề đối diện với ngực hắn, chóp mũi nàng gần như đụng phải cơ ngực của hắn.

Nàng nhịn không được mà duỗi bàn tay xấu xa của mình, ấn vào ngực hắn.

Thế … thế mà chắc dữ.

Lạc Thanh Hàn bắt lấy tay nàng, giọng hơi khàn khàn “Nàng muốn làm gì?”

Giở trò lưu manh bị bắt tại trận, Tiêu Hề Hề khá xấu hổ, nàng thẹn thùng nói “Vóc dáng của Điện hạ đẹp quá nên thần thiếp nhịn không được muốn sờ một chút.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn ngày càng sâu “Sờ vào cảm giác thế nào?”

“Rất đã, nhưng hơi cứng, không mềm như thịt heo.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn nghiến răng hỏi “Nàng so sánh ta với thịt heo?”

Tiêu Hề Hề sợ hãi rụt cổ trước ánh mắt hung dữ của hắn.

“Thần thiếp chưa sờ nam nhân khác, chỉ từng sờ thịt heo thịt gà thịt gia cầm, đương nhiên thần thiếp chỉ có thể so với gia cầm thôi.”

Chương 336: Làm giá

Lạc Thanh Hàn siết chặt tay nàng hơn "Nghe giọng điệu của nàng, hình như còn muốn sờ nam nhân khác?"

Lúc này, Tiêu Hề Hề bùng nổ khát vọng sống sót mạnh mẽ.

"Không không không! Ngoài người ra, thần thiếp không muốn sờ người khác."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Xem như nàng biết điều."

Hắn buông tay Tiêu Hề Hề, xoay người bước vào bồn tắm.

Tiêu Hề Hề xoa xoa cổ tay đỏ ửng của mình, thầm nghĩ dụ.c vọng chiếm hữu của Thái tử Điện hạ ngày càng mạnh, nàng chỉ tùy tiện nói vài câu, mà đã bị hiểu sai ý rồi.

Xem ra sau này ở trước mặt Thái tử phải nói năng cẩn thận hơn.

Lạc Thanh Hàn lạnh mặt liếc nàng một cái "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không lại đây chà lưng cho ta?"

Tiêu Hề Hề cam chịu trả lời "Thần thiếp tới ngay."

Tránh làm Thái tử tức giận nữa, lần này Tiêu Hề Hề chà lưng cho hắn chỉ sử dụng một tay, tránh mọi tiếp xúc cơ thể với hắn càng nhiều càng tốt.

Cuối cùng cũng hầu hạ hắn tắm xong, hắn mặc đồ ngủ rồi ngồi lên giường, gương mặt anh tuấn vẫn không có biểu cảm gì.

Tiêu Hề Hề không biết lúc này hắn đang nghĩ gì, thăm dò hỏi

“Thần thiếp gọi người vào đổ nước tắm?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp “Ừ.”

Tiêu Hề Hề mở cửa, để các tiểu thái giám đang chờ bên ngoài vào đổ nước.

Nước tắm được mang ra từng thùng.

Chẳng mấy chốc họ lại mang nước nóng mới vào, đổ đầy bồn nước.

Tiêu Hề Hề lặng lẽ nhìn Thái tử, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của hắn.

Thái tử lạnh lùng hỏi “Nhìn ta làm gì? Lẽ nào nàng còn muốn ta hầu hạ nàng tắm sao?”

Tiêu Hề Hề điên cuồng lắc đầu “Không không không! Nào dám làm phiền Thái tử Điện hạ? Thần thiếp tự tắm là được.”

Nàng kéo tấm bình phong lại, đặt nó trước bồn tắm, che khuất tầm nhìn của Thái tử.

Thấy nàng cẩn thận như vậy, Lạc Thanh Hàn càng thấy khó chịu.

Chặn cái gì mà chặn? Nghĩ hắn quan tâm đến thân hình phẳng lì của nàng thật sao?

Tiêu Hề Hề trốn sau bức bình phong, nhanh chóng cởi y phục, sau đó ngồi vào bồn tắm, vui vẻ tắm sạch cơ thể.

Dù có bức bình phong chặn, Lạc Thanh Hàn vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một cái bóng.

Hắn nhìn chằm chằm vào cái bóng, trong lòng có hai nhân vật đang chiến đấu ác liệt.

Hắc tiểu nhân hét lớn “Nàng là Trắc phi của ngươi, là nữ nhân

của ngươi, từ đầu đến chân nàng đều thuộc về ngươi, ngươi tùy ý đối xử với nàng!"

Bạch tiểu nhân giơ tay, điên cuồng hét lên "Không được! Nàng khác với những phi tần khác, nếu ngươi ép nàng quá mức, nàng lúc nào cũng có thể bỏ chạy!"

Hắc tiểu nhân "Vừa rồi ngươi không thấy ánh mắt của nàng sao? Sau khi ngươi cởi y phục, nàng cứ nhìn chằm chằm! Điều này cho thấy nàng không phải không có hứng thú với ngươi, ngươi chỉ cần thuận thế đẩy nàng xuống, nàng nhất định không phản kháng!"

Bạch tiểu nhân "Không, không, không! Ngươi không được manh động, nếu ngươi ngủ với nàng thật, lỡ nàng mang thai thì sao? Bây giờ không phải là thời điểm tốt để sinh con."

Hắc tiểu nhân "Ngươi có thể cho nàng uống thuốc tránh thai!"

Bạch tiểu nhân "Thuốc có ba phần độc, ngươi nỡ đối xử với nàng thế sao?"

Hắc tiểu nhân "Ngươi câm miệng!"

Bạch tiểu nhân "Lêu lêu lêu!"

……

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt lại.

Cuối cùng, hắn vẫn nghiêng về bên trắng.

Thời gian còn dài nên không cần vội, cứ từ từ thôi.

Tiêu Hề Hề mặc đồ ngủ màu trắng, bước ra từ phía sau bức bình phong.

Nàng gọi tiểu thái giám bên ngoài vào đổ nước.

Đổ nước xong, Tiêu Hề Hề bảo Thường công công mang chăn

gối đến.

Thường công công không hiểu, bèn nói "Nương nương muốn chăn gối làm gì? Lẽ nào chăn gối trên giường không đủ dùng sao?"

Tiêu Hề Hề "Tối nay ta muốn ngủ dưới đất."

Thường công công tưởng mình nghe lầm.

Thái tử cố ý cho Tiêu trắc phi ở trong phòng, không phải vì muốn hưởng thụ mỹ nhân sao? Sao lại để Tiêu trắc phi ngủ dưới đất?

Lẽ nào Thái tử và Tiêu trắc phi nảy sinh mâu thuẫn gì sao?

Nếu là như vậy, sao Thái tử không trực tiếp đuổi Tiêu trắc phi ra ngoài?

Thường công công khó hiểu, cảm thấy bộ não của mình không đủ dùng.

Hắn quay sang nhìn Thái tử, muốn xem thái độ của Thái tử thế nào.

Trên mặt Lạc Thanh Hàn vẫn không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lạnh lùng khiến da đầu Thường công công tê dại.

Dù không biết giữa Thái tử và Tiêu trắc phi đã xảy ra chuyện gì, nhưng Thường công công nhận thấy Thái tử thật sự không muốn Tiêu trắc phi ngủ dưới đất nên đã khôn ngoan lựa chọn nói dối.

"Hồi bẩm nương nương, dịch trạm đã hết chăn gối dự phòng rồi."

"Không phải dịch trạm có dọn một phòng cho ta sao? Lẽ nào trong phòng đó không có chăn gối?"

Thường công công bình tĩnh giải thích "Vốn là có chăn gối,

nhưng vì nương nương không ở đó, dịch trạm mới mang chăn gối trong phòng đó cho người khác dùng."

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một lúc, lại nói "Ta nhớ có chăn gối dự phòng trên xe ngựa, có thể mang đến cho ta không?"

Thường công công mặt không đổi sắc tiếp tục nói dối "Vừa rồi Triệu mỹ nhân vô ý làm bẩn chăn, nô tài mang chăn gối dự phòng cho ngài ấy rồi."

Tiêu Hề Hề vò đầu bứt tóc, khổ sở nói "Sao lại trùng hợp như vậy?"

Thường công công bất đắc dĩ thở dài "Đúng vậy, trùng hợp như vậy."

Tiêu Hề Hề "Nếu đã như vậy, bỏ đi, ta sẽ tự mình nghĩ cách."

Thường công công "Nô tài cáo lui."

Trước khi đi Thường công công không quên lén nhìn Thái tử một cái, thấy ánh mắt Thái tử ôn hòa hơn, xem ra mình đoán không sai, Thái tử thật sự không muốn Tiêu trắc phi ngủ dưới đất.

Thường công công rời đi, trong phòng chỉ còn lại Thái tử và Tiêu Hề Hề.

Thái tử ngồi ở trên giường, thản nhiên nhìn nàng, chờ nàng cầu cứu.

Tiêu Hề Hề chậm chạp đến trước mặt hắn.

"Điện hạ …"

Lạc Thanh Hàn cố gắng kìm khóe miệng đang muốn nhếch lên, nhẹ giọng đáp "Sao?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, nhìn hắn một cái, rồi khó khăn mở miệng.

“Thần thiếp không tìm thấy chăn gối dự phòng, không thể nào ngủ dưới đất ở chỗ người được.”

Vừa thưởng thức bộ dáng đáng thương của nàng, Lạc Thanh Hàn thấp giọng hỏi “Cho nên?”

Tiêu Hề Hề thở một hơi thật dài “Cho nên đêm nay thần thiếp chỉ có thể đi chỗ khác ngủ.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp không ở cạnh người, người phải tự bảo vệ mình thật tốt, nếu có người gây bất lợi cho người, người hét lớn lên, thần thiếp sẽ có mặt ngay.”

Lạc Thanh Hàn không nhúc nhích.

Hắn cảm thấy nữ nhân này đang làm giá.

Nàng cố tình giả vờ rời đi, để hắn chủ động mở miệng giữ lại.

Mánh khóe vụng về như vậy, hắn sẽ không mắc lừa!

Tiêu Hề Hề cầm áo khoác lên mặc vào, sau đó quay người đi về phía cửa.

Lạc Thanh Hàn trơ mắt nhìn nàng đi đến cửa, rồi mở cửa.

Một chân nàng bước ra.

Nữ nhân này không giả vờ, nàng muốn đi thật!

Chương 337: Ta bảo nàng làm sao, thì nàng làm vậy

Lạc Thanh Hàn không chịu đựng được nữa, gọi nàng lại

“Nàng đợi đã.”

Tiêu Hề Hề dừng một chút, quay đầu nhìn hắn “Điện hạ còn dặn dò gì?”

Lạc Thanh Hàn dè dặt nói “Chỉ cần buổi tối nàng ngủ an phận, ta có thể cho nàng ngủ trên giường này.”

Tiêu Hề Hề chán nản nói “Thần thiếp cũng muốn ngủ an phận, nhưng thần thiếp ngủ rồi làm sao có thể kiểm soát bản thân? Bỏ đi, thần thiếp vẫn nên đến chỗ khác ngủ, không quấy rầy người nghỉ ngơi.”

Nàng bước ra ngoài, xoay người đóng cửa.

Nhìn cánh cửa đóng lại, sắc mặt Lạc Thanh Hàn triệt để trầm xuống.

Mẹ kiếp làm giá!

Trong đầu nữ nhân này vốn không có hai chữ làm giá!

Cung nữ thái giám đứng hầu ngoài cửa thấy Tiêu trắc phi bước ra, vội khuỵu gối hành lễ.

Tiêu Hề Hề nghĩ một chút.

Bây giờ đã muộn như vậy, nàng có thể qua đêm ở đâu?

Nàng nghĩ đến đầu tiên đó là Triệu mỹ nhân.

Nhưng ban ngày Triệu mỹ nhân tức giận rồi, có lẽ không muốn gặp nàng, nàng vẫn không nên tự chuốc vạ vào thân.

Sau đó Tiêu Hề Hề nghĩ đến Thường công công.

Thường công công là thái giám, đến chỗ hắn ngủ nhờ một đêm chắc không sao.

Tiêu Hề Hề hỏi "Thường công công ở đâu?"

Một tiểu thái giám chỉ chỉ phòng khách bên cạnh "Công công ở đây."

Tiêu Hề Hề thấy vậy càng vui hơn.

Thường công công ở cạnh phòng Thái tử, vậy quá tốt rồi!

Nếu ban đêm Thái tử xảy ra chuyện gì, nàng có thể lập tức chạy đến hiện trường.

Tiêu Hề Hề lập tức đưa ra quyết định tối nay sẽ ở phòng của Thường công công!

Nàng bước lên gõ cửa.

Chốc sau cửa mở ra, Thường công công không khỏi kinh ngạc khi thấy Tiêu trắc phi đứng bên ngoài.

"Nương nương sao lại đến đây?"

Tiêu Hề Hề mong đợi nhìn hắn "Tối nay ta có thể ngủ nhờ phòng của ngươi không?"

Thường công công "……"

Hắn chưa từng nghĩ Tiêu trắc phi lại đề xuất yêu cầu giật gân như vậy.

Hắn chỉ là một thái giám thấp hèn đáng thương thôi!

Tha cho hắn đi mà!

Hắn cố gượng cười "Nương nương đừng giỡn như vậy, một kẻ thấp hèn như nô tài, sao có thể ở cùng phòng với nương nương?"

Tiêu Hề Hề an ủi "Ngươi đừng nói bản thân như vậy, ta thấy ngươi rất tốt mà."

Thường công công điên cuồng lắc đầu "Không không không, nô tài không tốt chút nào! Khắp người nô tài toàn là tật xấu! Nương nương mau về phòng của Thái tử đi, nô tài phải ngủ rồi!"

Nói xong, hắn đóng sầm cửa lại, còn không quên cài chốt.

Tiêu Hề Hề bị từ chối ngoài cửa.

Nàng nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, sờ sờ mũi, hơi ngượng ngùng.

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ quay lại, thấy Thái tử đang đứng cạnh mình.

Hắn vẫn mặc đồ ngủ mỏng manh, khuôn mặt lạnh như băng.

Tiêu Hề Hề giật mình "Sao Điện hạ lại ra đây?"

Lạc Thanh Hàn đầu tiên nhìn cánh cửa đóng chặt bên cạnh, sau đó nhìn nữ nhân trước mặt, lạnh lùng hỏi.

"Nàng định ngủ cùng phòng với Thường Hỉ sao?"

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp trả lời, tiếng khóc thét của Thường công công vọng tới từ sau cửa "Xin Điện hạ minh giám, nô tài trong sạch!"

Tiêu Hề Hề "……"

Cách một cánh cửa, nàng cũng cảm nhận được khát vọng sống sót mạnh mẽ của Thường công công.

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt, đột nhiên đưa tay ra bóp mạnh mặt nàng.

“Gan của nàng ngày càng lớn, ta mới nói nàng mấy câu, nàng đã chạy đi ngủ cùng người khác, trong mắt nàng có còn Thái tử này không?”

Tiêu Hề Hề bị bóp rất đau, nàng không ngừng kêu ây da ây da.

Lạc Thanh Hàn buông nàng ra, xoay người rời đi.

Tiêu Hề Hề xoa gò má đau đớn, nhìn bóng lưng đang khuất dần của hắn, cảm thấy vô cùng ấm ức.

Rõ là hắn không thích tư thế ngủ xấu của nàng, sao bây giờ lại là lỗi của nàng?

Lạc Thanh Hàn đi hai bước liền dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

“Nàng định đứng trước cửa phòng Thường Hỉ cả đêm sao? Nàng nặng tình với hắn như vậy sao?”

Thường công công ở sau cửa nghe vậy, sợ tới mức suýt chút đứng tim tại chỗ.

Tiêu Hề Hề khổ sở nói “Thần thiếp không biết tối nay còn có thể qua đêm ở đâu nữa?”

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại “Phòng của ta không thỏa mãn được nàng sao?”

“Nhưng chẳng phải người không thích tư thế ngủ của thần thiếp sao?”

Lạc Thanh Hàn cau mày, không kiên nhẫn “Nàng hỏi nhiều như vậy làm gì? Ta bảo nàng làm sao, thì nàng làm vậy.”

Tiêu Hề Hề rụt cổ lại, nói thì nói đi, hung dữ như vậy làm gì?

Nàng nhấc chân bước theo.

Cung nữ thái giám bên cạnh cúi đầu, giả vờ như mình là người vô hình, cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình.

Tiêu Hề Hề theo Thái tử trở về phòng.

Khi cửa đóng lại, các cung nữ thái giám mới dám ngẩng đầu.

Bọn họ nhìn nhau, không hiểu giữa Thái tử và Tiêu trắc phi xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Thường công công mở cửa, thò đầu ra ngoài.

Mãi đến khi xác định Tiêu trắc phi đã đi theo Thái tử, Thường công công mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình mới trải qua một kiếp nạn.

Hắn dặn dò các cung nữ thái giám vài câu, lấy lại tinh thần, không được lười biếng, không được tiết lộ chuyện vừa rồi với người khác.

Các cung nữ thái giám gật đầu đáp vâng.

Trong phòng Tiêu Hề Hề leo lên giường, tìm một nơi thoải mái nằm xuống.

Lạc Thanh Hàn thổi tắt nến, sau đó nằm xuống cạnh nàng.

Tiêu Hề Hề biết tư thế ngủ của nàng không đẹp, để tránh bi kịch gặm Thái tử như chân gà, nàng cố ý dịch vào bên trong, đến khi nửa người nàng bị ép vào tường.

Dù phòng tối đen, nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn chú ý đến những cử động nhỏ của nàng.

Sự không vui trong lòng hắn ngày càng lộ rõ.

Lúc Tiêu Hề Hề ngủ say, Lạc Thanh Hàn giơ tay kéo nàng vào lòng.

Tiêu Hề Hề ngủ say, hoàn toàn không biết khoảng cách nàng cố tình vạch ra đã bị một người nào đó xóa bỏ.

Đêm nay nàng lại nằm mơ, trong mơ toàn là món ngon.

Nàng ăn rất vui vẻ.

Hôm sau, Tiêu Hề Hề bị đánh thức, thấy Thái tử đã dậy.

Thậm chí còn mặc xong y phục rồi.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, dụi mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời vẫn chưa sáng.

Nàng lập tức muốn ngã xuống ngủ tiếp.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ngự trù đã chuẩn bị xong bữa sáng, nàng còn tiếp tục ngủ thì không kịp dùng bữa sáng."

Vì bữa sáng ngon lành, Tiêu Hề Hề chỉ đành cố giữ mí mắt, khó khăn bò xuống giường.

Cung nữ hầu hạ nàng chải tóc thay y phục.

Nàng vừa thay y phục xong, Thường công công sai người mang bữa sáng vào.

Tiêu Hề Hề ăn bữa sáng ngon lành, bực bội khi thức dậy của nàng đã biến mất.

Nàng vừa ăn vừa nghĩ, thức ăn quả là có sức mạnh chữa lành tâm hồn con người!

Tiêu Hề Hề chợt nhớ đến giấc mơ đẹp đêm qua, trong đó nàng đã ăn rất nhiều món ngon …

Nhớ lại kinh nghiệm trước đây, Tiêu Hề Hề không nhịn được nhìn sang Thái tử ngồi đối diện, thăm dò hỏi.

“Điện hạ, tối qua thần thiếp không quấy rầy giấc ngủ của người chứ?”

Lạc Thanh Hàn nhớ đến cảnh nữ nhân nào đó nằm trong vòng tay hắn vừa gặm vừa liế.m đêm qua, vô cảm nói.

“Không có, nàng ngủ rất ngoan.”

Tiêu Hề Hề yên lòng “Vậy thì tốt.”

Chương 338: Thái tử thật đúng là có diễm phúc lớn!

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề ra ngoài, thấy Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần và Triệu mỹ nhân ở cửa.

Hôm nay, Triệu mỹ nhân mặc một nhu quần thắt eo xanh nhạt, kết hợp với khăn lụa dài xanh nhạt, vào cuối thu, bộ trang phục này trông cực kỳ duyên dáng yêu kiều, thu hút sự chú ý của mọi người.

Nàng tiến lên trước, uyển chuyển hành lễ "Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ, không biết tối qua Điện hạ ngủ có ngon không?"

Lạc Thanh Hàn hờ hững đáp "Tạm được."

Ánh mắt Lạc Dạ Thần đảo giữa Thái tử và Tiêu trắc phi, nghĩ đến gì đó, y cười giễu một tiếng.

"Thái tử thật đúng là có diễm phúc lớn!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng liếc y một cái "Đại hoàng huynh nếu không biết nói chuyện, thì ngoan ngoãn câm miệng, tránh để người khác ghét."

Lạc Dạ Thần thu lại nụ cười, sắc mặt tối sầm, muốn phản bác nhưng lại nhớ tới lời Thái tử nói hôm qua, sợ Thái tử lại giở trò cũ, chỉ đành ngậm miệng không nói nữa.

Lạc Thanh Hàn bước lên thang gỗ vào trong xe ngựa.

Tiêu Hề Hề theo sát phía sau bước vào.

Thấy vậy, Triệu mỹ nhân bất giác siết chặt khăn lụa trong tay.

Nàng vốn định nhân cơ hội đến quận Trần Lưu, nỗ lực biểu hiện trước mặt Thái tử, để Thái tử chú ý đến sự tồn tại của nàng, từ đó dần dần có ấn tượng tốt với nàng.

Nhưng từ hôm qua đến giờ, Thái tử đều ở cạnh Tiêu trắc phi, hoàn toàn không cho nàng cơ hội xen vào.

Nàng mím đôi môi đỏ mọng, lấy hết can đảm tiến lên hai bước, khẽ gọi.

"Thái tử Điện hạ."

Rèm trúc được vén lên, Tiêu Hề Hề ló đầu ra, tò mò hỏi "Cô có chuyện gì sao?"

Triệu mỹ nhân mong đợi hỏi "Muội có thể đi cùng xe với hai người không?"

Như không muốn Tiêu trắc phi hiểu lầm, Triệu mỹ nhân vội vàng giải thích thêm vài câu.

"Muội không có ý gì khác, muội chỉ cảm thấy một mình ngồi xe ngựa quá buồn chán, muốn ở cùng hai người, ít nhất cũng có người nói chuyện cùng."

Tiêu Hề Hề không hiểu tại sao Triệu mỹ nhân lại khăng khăng đòi đi cùng xe với nàng.

Nàng quay sang nhìn Thái tử, muốn hỏi ý của hắn.

Lạc Thanh Hàn tùy ý trả lời "Nàng ta quá ồn ào."

Tiêu Hề Hề nhìn Triệu mỹ nhân đang đứng bên ngoài, định lặp lại những gì Thái tử đã nói.

Triệu mỹ nhân lên tiếng trước "Tỷ tỷ không cần nói nữa, muội nghe thấy Thái tử nói rồi."

Nàng thật sự không muốn trải qua tình cảnh xấu hổ hôm qua lần nữa.

Tiêu Hề Hề "Thái tử không thích quá nhiều người, sẽ quấy rầy ngài ấy nghỉ ngơi, nêu cô buồn chán, có thể nói chuyện với Thường công công."

Thường công công tự dưng bị điểm tên đứng lên cười nói "Nếu tiểu chủ không chê, nô tài có thể giúp tiểu chủ giải sầu."

Triệu mỹ nhân giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

"Ha ha, Thường công công hầu hạ cạnh Thái tử, sao có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy tán gẫu với ta?"

Thường công công nói "Nói chuyện vài câu, nô tài vẫn dành được chút thời gian."

Triệu mỹ nhân không muốn trò chuyện với một thái giám chút nào.

"Bỏ đi, ta không muốn quấy rầy Thường công công làm việc."

Nói xong nàng nhấc chân đi tới xe ngựa phía sau.

Thường công công chắp tay với Tiêu trắc phi, rồi quay trở lại xe của mình.

Thấy vậy, Tiêu Lăng Phong rất nhẹ nhõm.

Ông vốn nghĩ Tiêu Hề Hề không thể đối phó với Triệu mỹ nhân, sợ nàng sẽ mắc bẫy của Triệu mỹ nhân, nhưng giờ xem ra ông đã xem thường thủ đoạn của Tiêu Hề Hề.

Nhìn cách nàng đối phó vừa rồi, một hai câu đã đuổi Triệu mỹ nhân đi.

Xem ra, Tiêu Hề Hề quả thật có tư cách làm sủng phi!

Tiêu Hề Hề không biết hình ảnh của nàng đã có một sự thay đổi lớn trong lòng cha mình.

Nàng tìm một vị trí thoải mái trong xe ngựa rồi nằm xuống, kéo chăn đắp lên người, tiếp tục ngủ nướng.

Lạc Thanh Hàn cầm sách hắn mang từ trong cung theo, chậm rãi đọc.

Đội ngũ tiếp tục lên đường.

Đi liên tục trong ba ngày, cuối cùng đã đến một huyện thành tương đối phồn hoa.

Huyện lệnh địa phương nhận được tin báo, dẫn theo một nhóm quan viên chờ sẵn ở cửa thành.

Vừa thấy xe ngựa của Thái tử xuất hiện, lập tức tiến lên, đồng loạt quỳ xuống, hô vang Thái tử thiên tuế.

Lạc Thanh Hàn không xuống xe ngựa, thông qua cửa sổ nói với Huyện lệnh bên ngoài.

“Đứng dậy hết đi.”

Huyện lệnh đứng lên, ông khom người, cung kính nịnh nọt “Vi thần đã dọn dẹp huyện nha sạch sẽ, Điện hạ vào ở lúc nào cũng được.”

Lạc Thanh Hàn lại nói “Ta ở dịch trạm là được rồi.”

Huyện lệnh vội nói “Hoàn cảnh dịch trạm quá tệ, chỉ sợ Điện hạ ở không quen, ở huyện nha vẫn tốt hơn.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng liếc ông một cái.

Chỉ một cái liếc mắt như vậy, làm Huyện lệnh sởn cả da đầu, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Ông vội vàng thay lời “Vi thần sẽ cử người đến dọn dẹp dịch

trạm.”

Thấy vậy, các quan viên phía sau vội chạy đi phái người dọn dẹp dịch trạm.

Xe ngựa của Thái tử đi vào thành.

Dân chúng quỳ hai bên đường để nghênh đón Thái tử đến.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần cưỡi ngựa, đi ở phía trước đội.

Y nhìn dân chúng quỳ lạy này mà trong lòng nổi lên chua chát.

Nếu Thái tử là y thì tốt biết bao!

Lúc này Tiêu Hề Hề đã tỉnh.

Nàng nhìn qua cửa sổ xe, thấy đường phố sạch sẽ, nhà cửa xung quanh cũng ngăn nắp trật tự, nhìn thấy thật thoải mái.

Có lẽ Huyện lệnh đã chuẩn bị trước những chuyện này.

Xe ngựa của Thái tử dừng lại trước dịch trạm.

Dịch thừa cúi người, thận trọng nói “Phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng hoàn cảnh hơi tệ, mong Thái tử Điện hạ thứ lỗi.”

Lạc Thanh Hàn cũng không nhiều lời, trực tiếp đi vào.

Những người khác cũng vào theo.

Dù Huyện lệnh và Dịch thừa đã nhiều lần nói hoàn cảnh của dịch trạm này không tốt lắm, nhưng trên thực tế cũng không tệ, ít nhất tốt hơn nhiều so với viện nhỏ đổ nát mà Lạc Thanh Hàn ở khi xuống phía nam lần trước.

Huyện lệnh niềm nở nói “Vi thần đặc biệt chuẩn bị yến tiệc ở tửu lâu trong thành, mong Thái tử Điện hạ nể mặt đến dự.”

Lạc Thanh Hàn "Ta không thích ăn bên ngoài."

Huyện lệnh lập tức nói "Vi thần có thể sai người sắp xếp yến tiệc trong dịch trạm."

Lạc Thanh Hàn vẫn từ chối "Không cần, ta đã đi cả ngày đường, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt."

Huyện lệnh rất thất vọng, nhưng vẫn phải duy trì nụ cười trên mặt "Là vi thần không chu đáo, không nghĩ tới chuyện này, mong Điện hạ nghỉ ngơi cho tốt, vi thần cáo lui trước."

Ông rời dịch trạm, lắc đầu với các quan viên đang đợi bên ngoài, bày tỏ Thái tử đã từ chối yến tiệc của ông.

Mất cơ hội tiếp cận Thái tử, các quan viên rất thất vọng.

Rút kinh nghiệm lần trước, hiện giờ không cần Thái tử nói, Thường công công tự giác sai người khiêng hành lý của Tiêu trắc phi đến phòng của Thái tử.

Đúng lúc này, Triệu mỹ nhân đi tới.

"Tiêu tỷ tỷ, vừa rồi muội nhìn thấy trong thành có rất nhiều cửa tiệm, nhân lúc trời chưa tối, chi bằng chúng ta đi dạo một chút?"

Chương 339: Ta sẽ thành toàn cho hai người

Mấy ngày nay, bất kể là ngày hay đêm, Thái tử và Tiêu trắc phi đều như hình với bóng, làm Triệu mỹ nhân không tìm được cơ hội xen vào.

Triệu mỹ nhân không cam lòng khi cứ bị phớt lờ như vậy, nàng muốn thừa dịp Tiêu trắc phi ra ngoài, tìm cách làm Tiêu trắc phi xảy ra chuyện, để Tiêu trắc phi không thể bám lấy Thái tử nữa.

Nàng sẽ có được cơ hội gần Thái tử.

Tiêu Hề Hề lười biếng nói "Đi đường cả một ngày, ta chỉ muốn nằm yên trong nhà, không muốn đi đâu hết."

Triệu mỹ nhân "Muội nghe nói ở đây có một món đặc sắc, gọi là thịt chó hầm, mùi vị rất ngon, ai ăn cũng khen ngon, tỷ tỷ có muốn ăn thử không?"

Qua mấy ngày quan sát, nàng phát hiện Tiêu trắc phi rất tham ăn, chỉ cần có đồ ăn ngon, Tiêu trắc phi nhất định sẽ ngồi không yên.

Quả như mong đợi.

Tiêu trắc phi nghe thấy ba từ 'món đặc sắc', lập tức ngồi thẳng dậy.

Nhưng nghe Triệu mỹ nhân nói xong, cơ thể nàng lại ngã về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ ghét bỏ.

"Ăn gì mà không được, sao phải ăn thịt chó, chó đáng yêu như

vậy, sao các ngươi nỡ cho vào miệng?”

Triệu mỹ nhân sững sờ.

Nàng không ngờ Tiêu trắc phi lại có phản ứng như vậy.

Không chỉ nàng, cả Thái tử yên lặng uống trà bên cạnh cũng hơi ngạc nhiên, dựa theo hiểu biết của hắn với Tiêu trắc phi, chỉ cần nàng biết có món ngon, nhất định sẽ tìm cách ăn thử.

Nào ngờ nàng chẳng những thờ ơ mà còn tỏ ra chán ghét.

Không hợp phong cách thường ngày của nàng nha!

Triệu mỹ nhân rất tức giận trước bộ dạng giả vờ của nàng ta.

Nàng rất muốn túm lấy Tiêu trắc phi hỏi, bình thường ngươi ăn thịt cừu heo gà thỏ cá ngon lành như vậy, sao không thấy ngươi nói bọn chúng đáng yêu? Ngươi cố ý giả vờ lương thiện trước mặt Thái tử!

Triệu mỹ nhân cố gượng cười “Người ta nuôi mấy con chó đó, không phải là để nấu ăn sao? Sao tỷ tỷ lại nói như vậy?”

Tiêu Hề Hề “Cho nên ta đâu có cản các người ăn thịt chó, các người muốn ăn thì ăn, đừng kéo ta theo là được.”

Triệu mỹ nhân không nói nên lời.

Nàng không muốn bỏ cuộc, tiếp tục nói “Dù tỷ tỷ không thích ăn thịt chó hầm, cũng có thể ăn những thứ khác, nơi này hẳn còn những món đặc sắc khác, chúng ta đi tìm xem.”

Tiêu Hề Hề do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Cô muốn đi thì đi đi, ta ở lại dịch trạm thì tốt hơn, dù sao ở đây có ngự trù, muốn ăn gì cứ bảo ngự trù nấu.”

Dù món ngon hấp dẫn, nhưng an toàn của Thái tử quan trọng hơn.

Nàng phải ở cạnh Thái tử, đảm bảo an toàn cho hắn, món ngon gì đó có thể tận hưởng sau khi chuyến đi này kết thúc.

Triệu mỹ nhân thấy nàng kiên quyết không ra ngoài, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng vẫn phải giả vờ rất thất vọng.

“Vốn muội muốn thân thiết với tỷ tỷ hơn, nếu tỷ tỷ không muốn, vậy thôi bỏ đi, chúng ta hẹn hôm khác.”

Tiêu Hề Hề tùy ý trả lời “Ừm, sau này rồi nói.”

Đúng lúc này, Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần đến.

Y nói với Thái tử.

“Ta muốn ra ngoài đi dạo.”

Tiêu Hề Hề lập tức nói “Vừa hay Triệu mỹ nhân cũng muốn ra ngoài đi dạo, chi bằng hai người ghép thành một đội?”

Triệu mỹ nhân giật mình, vội từ chối “Nào dám làm phiền Đại hoàng tử?”

Lạc Dạ Thần cũng cảm thấy dẫn theo nữ nhân quá phiền phức, thấy nàng biết điều từ chối, cũng khá hài lòng.

Không ngờ lúc này Thái tử lại lên tiếng.

“Nếu hai người muốn ra ngoài đi dạo, vậy thì cùng nhau đi đi, tốt nhất là dẫn theo Tiêu tướng quân đi cùng, nhiều người dễ làm việc, tránh xảy ra bất trắc trên đường.”

Lạc Dạ Thần không vui “Ta là một đại nam nhân, dẫn một tiểu nương tử ra ngoài thì còn ra thể thống gì?”

Triệu mỹ nhân không dám từ chối Thái tử, đành dùng ánh mắt ngấn nước ấm ức nhìn Thái tử, hy vọng Thái tử sẽ đổi ý.

Lạc Thanh Hàn “Chính vì huynh là một đại nam nhân, mới

bảo huynh dẫn Triệu mỹ nhân đi cùng, muốn huynh bảo vệ nàng một chút. Nếu huynh không muốn, thì hai người đừng ra ngoài nữa, ngoan ngoãn ở trong dịch trạm đi."

Lạc Dạ Thần rất muốn chửi mẹ kiếp, y cảm thấy Thái tử đang cố tình làm khó mình.

Nhưng y vẫn không thể phản bác.

Ai bảo hắn là Thái tử chứ, địa vị cao hơn y, lời nói có tác dụng hơn y.

Cuối cùng, y đành nhéo mũi một cái, miễn cưỡng chấp nhận "Được thôi, ta dẫn cô ta đi."

Triệu mỹ nhân lúc này sắp khóc tới nơi.

Nàng muốn ra ngoài với Tiêu trắc phi, không phải với Đại hoàng tử!

Nàng ôm tia hy vọng cuối cùng, thận trọng hỏi "Điện hạ, thần thiếp là phi tần của người, cùng nam nhân khác ra ngoài, e là không tốt lắm?"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Không sao, huynh ấy là đại ca của ta, theo vai vế, nàng là em dâu của huynh ấy, nếu huynh ấy có ý gì với nàng, lúc về nàng có thể nói với ta."

Nghe vậy, Triệu mỹ nhân không khỏi xúc động và mong chờ.

"Điện hạ sẽ làm chủ cho thần thiếp sao?"

Lạc Thanh Hàn "Nếu Đại hoàng huynh nhìn trúng nàng, đó là phúc phần của nàng, ta sẽ thành toàn cho hai người."

Triệu mỹ nhân "……"

Triệu mỹ nhân tuyệt vọng.

Nàng không ngờ Thái tử sẽ nói những lời như vậy.

Lẽ nào Thái tử hoàn toàn không quan tâm đến nàng?

Ban đầu Lạc Dạ Thần hơi khinh thường, y vốn không hề thích Triệu mỹ nhân, chứ đừng nói đến chuyện đào góc tường, nhưng câu trả lời của Thái tử quả thật vượt ngoài dự đoán của y, làm y không khỏi cảm động.

Không ngờ Thái tử bình thường lạnh lùng lãnh đạm, như thể không xem đại ca như y ra gì, thế mà có thể tặng ái thiếp bên người cho y.

Đúng là ứng với câu nói của người xưa, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo.

Nữ nhân dù được sủng ái đến đâu cũng không quan trọng bằng huynh đệ ruột thịt.

Lạc Dạ Thần thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, trên khuôn mặt không khỏi nở nụ cười.

“Thái tử yên tâm, ta tuyệt đối không có ý nghĩ gì với phi tần của ngươi!”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp “Ừm.”

Dù Triệu mỹ nhân có vạn lần không muốn, cuối cùng cũng chỉ đành ra ngoài với Lạc Dạ Thần, Tiêu Lăng Phong dẫn đầu một đội Ngọc Lân vệ theo sau.

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Thái tử, ánh mắt rất kỳ quái.

Nàng vốn nghĩ Thái tử là người có tính chiếm hữu cao, dựa theo tính cách của hắn mà nói, không nên sẵn lòng tặng nữ nhân của mình cho người khác, cho dù hắn không yêu nữ nhân này.

Nhưng vừa rồi Thái tử lại có thể hai tay nhường Triệu mỹ nhân, chuyện này quả thật trái với thiết lập Thái tử bá đạo của hắn.

Lạc Thanh Hàn "Nàng muốn nói gì thì nói đi."

Tiêu Hề Hề "Điện hạ sẵn lòng tặng Triệu mỹ nhân cho Đại hoàng tử thật à? Triệu mỹ nhân là ái phi của người mà, người nỡ thật sao?"

"Chỉ là một phi tần mà thôi, giữa hoàng thất và quý tộc thường xuyên có người tặng nhau phi tần, cũng không phải chuyện gì to tát."

Lạc Thanh Hàn nói rất nhẹ nhàng, rõ ràng hắn không quan tâm chuyện này.

Tiêu Hề Hề ngày càng mù mờ, tại sao sự chiếm hữu của Thái tử lúc tăng lúc giảm vậy? Vậy cũng quá bất ổn rồi!

Chương 340: Thương hoa tiếc ngọc

Mãi đến khi Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn chuẩn bị lên giường đi ngủ, Triệu mỹ nhân và Lạc Dạ Thần mới trở về.

Triệu mỹ nhân vừa về, đã chạy đến phòng của Thái tử khóc òa lên.

Nàng vừa khóc vừa nói "Đại hoàng tử thật quá đáng, ngài ấy lại dẫn thần thiếp đi uống rượu hoa, thần thiếp không chịu vào, ngài ấy vứt luôn thần thiếp ngoài cửa, hại thần thiếp bị người khác chỉ trỏ, mất hết cả mặt mũi!"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Đại hoàng tử đâu?"

Tiêu Lăng Phong đứng trước cửa cung kính đáp "Đại hoàng tử uống say, hôn mê bất tỉnh, mạt tướng sai người dìu ngài ấy về phòng nghỉ ngơi rồi."

Lạc Thanh Hàn lại nhìn Triệu mỹ nhân, thấy nàng còn đang khóc, không khỏi nhíu mày.

"Được rồi, là nàng cứ nhất quyết đòi ra ngoài đi dạo, còn trách ai?"

Triệu mỹ nhân nghẹn ngào, không cầm được nước mắt.

Nàng đau lòng nói "Thần thiếp muốn cùng Tiêu tỷ tỷ ra ngoài đi dạo, không phải với Đại hoàng tử."

Lạc Thanh Hàn ngày càng bất mãn "Nàng còn kén chọn giữa Tiêu trắc phi và Đại hoàng tử? Có phải nàng quá đề cao thân phận của mình rồi? Một trong hai người họ bằng lòng dẫn nàng ra ngoài đi dạo, chính là vinh hạnh của nàng, nàng không

biết ơn thì thôi, còn dám kêu ca.”

Triệu mỹ nhân bị dạy dỗ đến mức sắc mặt tái nhợt, đầu gối mềm nhũn ra, cứ thế quỳ xuống.

“Thần thiếp sai rồi, thần thiếp không dám nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu nàng thật sự biết sai, thì sau này thành thật một chút, về phòng của nàng đi.”

Triệu mỹ nhân nức nở trở về phòng.

Lạc Thanh Hàn vừa quay đầu lại, đã thấy Tiêu Hề Hề phát ra tiếng chậc chậc.

Hắn cau mày hỏi “Vẻ mặt này của nàng là sao?”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp đang cảm thán, ông trời ban cho người vẻ ngoài anh tuấn và thân phận cao quý, nhưng lại không cho người một trái tim biết thương hoa tiếc ngọc, thật quá đáng tiếc!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Đừng tưởng hắn nghe không ra, dù trước đó nàng có dùng bao nhiêu từ ngữ khen ngợi, thật ra là đang chế nhạo hắn không biết thương hoa tiếc ngọc.

Hắn cười lạnh một tiếng “Ta có thể cho nàng trải nghiệm một chút, cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc.”

Tiêu Hề Hề lập tức xua tay “Không cần không cần, có lúc khuyết điểm cũng là một kiểu đẹp, người bây giờ rất là tốt, mong người tiếp tục duy trì, thần thiếp tin người nè ~”

Lạc Thanh Hàn lười nói nhảm với nàng, sai người lấy nước nóng.

Tiêu Hề Hề lần nữa biến thành công cụ chà lưng, ra sức giúp hắn chà lưng.

Thái tử tắm xong, mặc y phục, Tiêu Hề Hề vẫn nở nụ cười thật trân với hắn.

“Không biết Điện hạ cảm thấy thần thiếp phục vụ thế nào? Nếu hài lòng xin đánh giá năm sao, nhân tiện thưởng ít tiền lẻ.”

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái “Với trình độ phục vụ của nàng, còn muốn tiền thưởng?”

Tiêu Hề Hề không phục “Lẽ nào thần thiếp phục vụ vẫn không đủ tốt?”

Lạc Thanh Hàn “Lần nào cũng chỉ chà phía sau, không chà phía trước, phục vụ không đến nơi đến chốn, còn muốn tiền thưởng? Nằm mơ đi!”

Tiêu Hề Hề “……”

Còn muốn nàng chà phía trước? Không ngờ người lại là Thái tử như vậy!

Chậc chậc chậc!

Nàng quả thật đánh giá thấp Thái tử rồi!

Lạc Thanh Hàn chú ý tới ánh mắt dần trở nên khác thường của nàng, hắn giơ tay gõ trán nàng “Nàng lại đang nghĩ bậy bạ gì đó?”

Tiêu Hề Hề che trán bị gõ đau, vô tội nói “Không có, thần thiếp không nghĩ gì hết, thần thiếp trong sáng lắm đó!”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh một tiếng.

Nhìn mấy quyển sách truyện mà nàng đọc, còn dám nói bản thân trong sáng lắm?!

Tiêu Hề Hề tắm xong, nàng mặc một bộ đồ ngủ mỏng, chui

vào giường.

Nàng nghiêng người, nhìn Thái tử nằm bên cạnh, nở nụ cười ngọt ngào.

“Ngủ ngon, Thái tử Điện hạ của ta.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nghiêng, thấy nửa dưới khuôn mặt của nàng giấu dưới chăn, chỉ lộ ra đôi mắt to long lanh.

Trái tim hắn lay động, não chưa kịp suy nghĩ gì, thân thể đã hành động trước.

Hắn nghiêng người đến gần, hôn nhẹ lên trán nàng.

Tiêu Hề Hề ngẩn người.

Nàng thẫn thờ nhìn Thái tử, không hiểu tại sao hắn lại bất chợt như vậy?

Lạc Thanh Hàn lại nằm xuống, thản nhiên nói “Ngủ đi.”

“Vâng.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Một lúc sau, nàng lại mở mắt ra, giơ tay phải sờ sờ cái trán.

Nụ hôn vừa rồi của Thái tử dù rất nhẹ, nhưng cảm xúc lưu lại rất lâu, khiến nàng có cảm giác kỳ quái.

Tối nay Tiêu Hề Hề lại nằm mơ.

Nàng mơ thấy rất nhiều món ngon, nàng vừa ăn vừa nói với người bên cạnh.

“Điện hạ, chân gà này ăn rất ngon, người cũng thử đi!”

Lạc Thanh Hàn nhìn nữ nhân đang nằm trong lòng hắn, nàng vừa gặm tới gặm lui người hắn, vừa lẩm bẩm gì đó nghe

không rõ.

Cổ áo hắn bị nàng vạch ra, lộ một mảng lớn trước ngực.

Nàng không gặm mạnh lắm, nhưng hơi đau.

Nhưng chính chút hơi đau này lại càng thêm dày vò người khác.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị gõ vang, giọng của Thường công công truyền vào.

“Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, Đại hoàng tử xảy ra chuyện rồi.”

Lạc Thanh Hàn đẩy Tiêu Hề Hề đang nằm trên người ra, ngồi dậy, tiện tay kéo cổ áo lên, mặc áo khoác vào.

Hắn đi tới cửa, mở cửa ra, thấy Thường công công đứng bên ngoài, cau mày hỏi.

“Đại hoàng tử thế nào?”

“Vừa rồi Đại hoàng tử đột nhiên nôn mửa tiêu chảy, nô tài đã nhờ thái y tháp tùng chẩn bệnh cho Đại hoàng tử, thái y nói là do không hợp thủy thổ, cộng thêm ăn phải đồ không sạch sẽ mới làm cho tiêu hóa có vấn đề.”

Lạc Thanh Hàn quay đầu, thấy Tiêu Hề Hề vẫn đang ngủ, nhưng không đánh thức nàng.

Hắn và Thường công công đến phòng của Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần nôn mửa tiêu chảy dữ dội hết một lần, dạ dày của y đã trống rỗng, nhưng vẫn cảm thấy trong bụng vô cùng khó chịu.

Y nằm trên giường, ấn bụng không ngừng kêu ây da, sắc mặt rất xấu.

Thái y mang kim châm đến, cẩn thận châm cho Đại hoàng tử.

Châm được hai kim, Lạc Dạ Thần cảm thấy cơn đau bụng dịu đi một chút.

Thái y sai người mang thuốc đã sắc đến bên miệng Đại hoàng tử.

Thuốc màu đen, còn tỏa ra cái mùi khó ngửi, Lạc Dạ Thần cực kỳ ghét nó, y không muốn uống, nhưng vì sức khỏe của bản thân, y đành phải một hơi uống hết.

Uống xong, sắc mặt y càng khó coi hơn.

Thuốc còn khó uống hơn y tưởng tượng!

Lạc Thanh Hàn nhìn sắc mặt vô cùng kém của y, bình tĩnh hỏi "Buổi tối huynh đi đâu uống rượu hoa?"

Lạc Dạ Thần nghĩ ngợi một lúc, mới miễn cưỡng nhớ ra "Hình như một nơi tên là lầu Bách Hoa, nghe nói là thanh lâu lớn nhất trong thành, ta thấy cô nương ở đó khá đẹp, nên ta mới vào uống mấy ly, không ngờ đồ ăn của bọn họ không sạch sẽ."

Càng nói y càng thấy bực mình, y đấm vào thành giường, tức giận nói.

"Chết tiệt! Cái nơi rách nát đó đã hại ta thảm thế này, ta nhất định phải phong tỏa thanh lâu đó!"

Chương 341: Cá mè một lứi

Đêm đó, Triệu Hiền dẫn theo hai trăm Ngọc Lân vệ, niêm phong thanh lâu lớn nhất trong thành.

Trùng hợp là, khi bọn họ niêm phong thanh lâu, tình cờ gặp vài quan viên đang mua vui.

Tuy mấy người này chỉ là quan viên cấp thấp, nhưng dù sao cũng là quan viên, bây giờ bị bắt tại trận, bọn họ sợ tới mức run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Chuyện này bị làm ầm lên.

Kinh động đến Huyện lệnh, ông nửa đêm bò ra khỏi giường, mặc bừa y phục rồi gấp gáp chạy ra ngoài.

Ban đầu ông nghĩ mấy món nợ cũ của lầu Bách Hoa bị phanh phui, đến khi tới hiện trường hỏi Tiêu Lăng Phong, ông mới biết lý do niêm phong lầu Bách Hoa là do Đại hoàng tử.

Triệu Hiền mặc quân phục cưỡi ngựa, nhìn xuống Huyện lệnh thất phẩm trước mặt.

"Ông có biết, tối nay sau khi Đại hoàng tử uống rượu ở đây, thì bắt đầu đau bụng, thái y chẩn đoán nguyên nhân là xuất phát từ lầu Bách Hoa."

Huyện lệnh tái mặt.

Ông cố gắng biện giải cho lầu Bách Hoa.

Kết quả mới nói được hai câu, đã bị Triệu Hiền không còn kiên nhẫn cắt ngang.

“Ông thân là mệnh quan triều đình, thế mà còn nói giúp cho thanh lâu, lẽ nào ông và thanh lâu này có quan hệ gì sao?”

Huyện lệnh ngượng ngùng cười cười “Tướng quân thật biết nói đùa, hạ quan làm sao có quan hệ gì với lầu Bách Hoa được chứ?”

Nửa đêm hôm thế này là lúc thanh lâu làm ăn, bây giờ bị Ngọc Lân vệ bắt giữ, tất cả kĩ nữ và khách trong thanh lâu đều bị tóm sạch sẽ.

Tú bà khóc rống lên, hận không thể lăn lộn trên sàn, đáng tiếc vô dụng, Ngọc Lân vệ càng không thèm nhìn bà một cái.

Triệu Hiền vốn định niêm phong lầu Bách Hóa rồi rời đi, nhưng biểu hiện vừa nãy của Huyện lệnh khiến Triệu Hiền cảm thấy trong thanh lâu này còn che giấu điều gì đó.

Vì thế Triệu Hiền cẩn thận hơn, ra lệnh bắt tú bà, đồng thời khám xét lầu Bách Hoa từ trong ra ngoài.

Huyện lệnh thấy vậy, không khỏi nói “Lầu Bách Hoa này đã bị niêm phong, người cũng bị bắt hết rồi, không cần thiết phải khám xét đâu nhỉ?”

Triệu Hiền ngồi trên ngựa, mặc kệ ông.

Kế đó, một Ngọc Lân vệ cầm một chồng sổ sách chạy ra.

“Tướng quân, đây là sổ sách tìm thấy trong lầu Bách Hoa, mời tướng quân xem qua.”

Triệu Hiền cầm sổ sách, tùy tiện lật xem.

Vừa hay lật trúng trang có tên của Huyện lệnh.

Hàng tháng, lầu Bách Hoa sẽ trích ba phần thu nhập giao cho Huyện lệnh.

Đây không phải là một khoản tiền nhỏ.

Triệu Hiền đóng sổ sách, cười lạnh với Huyện lệnh "Thảo nào ông bảo vệ lầu Bách Hoa như vậy, hóa ra là cá mè một lưới."

Hắn mặc kệ Huyện lệnh biện giải, trực tiếp vung tay, lệnh người bắt giữ Huyện lệnh, chờ Thái tử xử lý.

Lạc Thanh Hàn vẫn đang ở trong dịch trạm.

Xác định Đại hoàng tử không sao, hắn trở về phòng của mình.

Tiêu Hề Hề vẫn đang ngủ, hoàn toàn không biết người cạnh nàng đã đi được một lúc.

Lạc Thanh Hàn nằm xuống cạnh nàng, kéo nàng vào lòng.

Không lâu sau, Triệu Hiền dẫn người trở về.

Lạc Thanh Hàn lại rời giường.

Lúc này ngoài trời vẫn còn tối, nhưng đồng hồ sinh học mà hắn tu dưỡng trước giờ cho hắn biết không lâu nữa trời sẽ sáng, thế nên hắn không định ngủ tiếp, gọi người tới hầu hạ hắn rửa mặt thay y phục.

Chỉnh trang xong, Triệu Hiền mới bước vào, cung kính nói.

"Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, mạt tướng đã niêm phong lầu Bách Hoa, tìm được vài sổ sách, mời người xem qua."

Triệu Hiền đặt một chồng sổ sách trước mặt Thái tử.

Lạc Thanh Hàn cầm cuốn sổ sách trên cùng, lật từng trang một, nhanh chóng nhìn thấy tên của Huyện lệnh.

Hắn hơi khựng lại, rồi tiếp tục lật ra sau.

Phía sau có mấy chỗ viết tên Huyện lệnh.

Lạc Thanh Hàn sau khi đọc xong cuốn sổ sách, bình tĩnh nói "Điều tra quan hệ của Huyện lệnh và lầu Bách Hoa."

"Vâng."

Vốn bọn họ định rạng sáng hôm nay sẽ đi, nhưng vì xảy ra chuyện lầu Bách Hoa, hơn nữa Đại hoàng tử còn đang bệnh, bọn họ tạm thời không thể đi, chỉ đành ở đây thêm hai ngày.

Tiêu Hề Hề thức dậy thì trời đã sáng.

Nàng ngồi dậy, phát hiện trong phòng chỉ có mình nàng.

Cung nữ chờ bên ngoài nghe thấy động tĩnh, lập tức đẩy cửa đi vào, bắt đầu hầu hạ Tiêu trắc phi rửa mặt thay y phục.

Tiêu Hề Hề hỏi "Thái tử đâu?"

Một cung nữ thành thật trả lời "Thái tử Điện hạ đến huyện nha rồi."

"Ngài ấy đến huyện nha làm gì?"

"Nghe nói vì Huyện lệnh nơi này có quan hệ không rõ ràng với lầu Bách Hoa, Thái tử đích thân đến huyện nha xử án, trước khi đi Thái tử có dặn, bảo người ở yên trong dịch trạm, không được đi đâu."

Tiêu Hề Hề không muốn ở trong dịch trạm.

Nàng muốn đi tìm Thái tử, phải theo sát Thái tử mọi lúc, tránh cho Thái tử gặp bất trắc.

Đúng lúc này, Triệu mỹ nhân đi tới.

"Tiêu tỷ tỷ, tỷ có nghe nói chuyện tối qua không?"

Tiêu Hề Hề vừa nhét bánh bao thịt vào miệng, vừa bừa bãi trả lời "Chuyện gì vậy?"

Triệu mỹ nhân "Tối qua, Đại hoàng tử ngã bệnh vì ăn phải đồ không sạch sẽ ở lầu Bách Hoa, Thái tử tức giận đã ra lệnh niêm phong lầu Bách Hoa, còn tra được Huyện lệnh cũng có liên quan."

Tiêu Hề Hề chợt hiểu, thì ra là như vậy!

Không ngờ trong lúc nàng ngủ, bên ngoài lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Triệu mỹ nhân mong đợi hỏi "Tiêu tỷ tỷ, hôm nay Thái tử không ở dịch trạm, chúng ta ở đây cũng không có ý nghĩa gì, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo?"

Tiêu Hề Hề khó hiểu hỏi "Hôm qua không phải cô và Đại hoàng tử ra ngoài đi dạo rồi sao? Sao hôm nay còn muốn đi nữa?"

Triệu mỹ nhân vừa nhớ đến chuyện hôm qua liền tức giận, nhưng nàng vẫn giả vờ không sao, mỉm cười nói.

"Hôm qua Đại hoàng tử bận uống rượu, không có đi dạo với muội, hơn nữa muội không thân với ngài ấy, đi chung rất khó xử."

Tiêu Hề Hề "Nhưng ta và cô cũng đâu có thân, chúng ta đi chung không phải cũng khó xử sao?"

Triệu mỹ nhân nghẹn họng.

Nàng phải cố gắng lắm mới giữ được nụ cười trên mặt.

"Xem tỷ tỷ nói kìa, chúng ta đều là người bên cạnh Thái tử, bình thường đều ở Đông cung, sao có thể không thân chứ?"

Tiêu Hề Hề thẳng thắn "Trước đó chúng ta cũng đâu nói được mấy câu, nếu không phải lần này Thái tử dẫn cô theo, ta suýt nữa đã quên Đông cung còn có một người như cô."

Triệu mỹ nhân "……"

Triệu mỹ nhân nghiến răng, ngón tay siết chặt khăn lụa đến mức suýt chút xé rách chiếc khăn.

Cảm giác tồn tại của nàng ở Đông cung quả thật rất thấp, nhưng chuyện này cũng không cần nói thẳng ra như vậy chứ?

Tiêu trắc phi đang tát vào mặt nàng!

Tiêu Hề Hề "Sao sắc mặt cô xấu vậy? Lẽ nào cô cũng ăn nhầm thứ gì như Đại hoàng tử? Có cần gọi thái y cho cô không?"

Triệu mỹ nhân cố gắng nặn ra hai từ giữa hai hàm răng "Không … cần."

Tiêu Hề Hề không ép buộc, nếu nàng nói không cần thì không cần.

Triệu mỹ nhân không bỏ cuộc hỏi lại "Tỷ chắc chắn không muốn ra ngoài đi dạo thật sao?"

Chương 342: Mọi hậu quả tự chịu

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một lúc, mới nói "Ta quả thật muốn ra ngoài, nhưng ta không muốn đi dạo, ta muốn đến huyện nha tìm Thái tử."

Hai mắt Triệu mỹ nhân sáng lên, nghĩ rằng cơ hội cuối cùng đã đến.

"Muội muốn đi cùng tỷ!"

Tiêu Hề Hề thấy nàng tích cực như vậy, thuận miệng đồng ý.

"Được thôi, vậy cùng đi."

Nào ngờ Tiêu Hề Hề vừa nói xong, nàng phát hiện ấn đường vốn trắng trẻo của Triệu mỹ nhân chợt biến thành màu đen!

Tiêu Hề Hề sững người một lúc.

Triệu mỹ nhân này sẽ gặp xui xẻo!

Còn về nguyên nhân xui xẻo, có thể liên quan đến việc nàng ấy ra ngoài.

Tiêu Hề Hề cảm thấy bản thân là người tốt có lương tâm, vì vậy nàng hỏi lại.

"Cô xác định muốn ra ngoài với ta? Cô có cần suy nghĩ lại không? Thật ra cô ở lại dịch trạm cũng rất tốt, nơi này có đồ ăn thức uống, có người hầu hạ, rất thoải mái!"

Triệu mỹ nhân cố kìm nén phấn khích trong lòng, cười nói "Có gì mà phải suy nghĩ? Dịch trạm có thoải mái đến đâu,

muội cũng ở chán rồi, muội chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành với tỷ.”

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, ta đã cố gắng hết sức rồi, là cô khăng khăng đòi ra ngoài, mọi hậu quả tự chịu.

Thấy bọn họ muốn ra ngoài, Tiêu Lăng Phong chủ động tiến lên nói “Thần đi cùng hai người.”

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp lên tiếng, Triệu mỹ nhân đã nói trước “Không cần đâu, chúng ta tùy tiện đi dạo một vòng, sau đó đến huyện nha xem một chút, người ở trong thành, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Điều mà nàng nghĩ trong lòng là, nếu dẫn theo Tiêu Lăng Phong, lát nữa nàng sẽ khó ra tay với Tiêu trắc phi.

Vì vậy, Tiêu Lăng Phong không được đi theo!

Tiêu Lăng Phong phớt lờ lời của Triệu mỹ nhân, ông nhìn Tiêu Hề Hề, đợi câu trả lời của nàng.

Tiêu Hề Hề nói “Đại hoàng tử còn đang dưỡng bệnh, khanh phải ở lại bảo vệ ngài ấy an toàn.”

Tiêu Lăng Phong khẽ cau mày. Rõ ràng cảm thấy sắp xếp của nàng không ổn.

“Nương nương và tiểu chủ đều là nữ nhân yếu ớt, lỡ ra ngoài gặp phải kẻ xấu thì sao?”

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, lỡ kẻ xấu gặp phải nàng, đến cuối cùng ai là người xui xẻo thì chưa chắc.

Nàng nói “Nếu khanh lo lắng, có thể cử vài Ngọc Lân vệ đi theo chúng ta.”

Tiêu Lăng Phong nghĩ ngợi, cảm thấy như vậy cũng ổn.

Ông cố ý chọn mười Ngọc Lân vệ có thân thủ tương đối tốt,

bảo bọn họ ra ngoài cùng Tiêu trắc phi và Triệu mỹ nhân.

Giây phút rời khỏi dịch trạm, Triệu mỹ nhân vô cùng phấn khích.

Cuối cùng nàng cũng dụ được Tiêu trắc phi ra ngoài!

Chỉ cần Tiêu trắc phi rời khỏi phạm vi bảo vệ của Thái tử, nàng có thể nghĩ cách khiến Tiêu trắc phi gặp chuyện ngoài ý muốn.

Các nàng lên xe ngựa, Ngọc Lân vệ cưỡi ngựa theo sau.

Họ đi về hướng huyện nha.

Trên đường đi, Triệu mỹ nhân vén rèm xe nhìn ra ngoài, đột nhiên gọi "Tỷ tỷ nhìn kìa, có một sạp hàng bán khoai lang nướng, chúng ta mua hai củ khoai lang nướng ăn thử đi!"

Tiêu Hề Hề do dự ba giây, cuối cùng không thể cưỡng lại cám dỗ của thức ăn ngon, nàng gọi người dừng xe.

Ngọc Lân vệ thúc ngựa lên trước, cung kính nói "Nếu nương nương muốn ăn khoai lang nướng, thuộc hạ có thể mua cho người, người không cần xuống xe."

Sao Triệu mỹ nhân có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này?

Nàng lập tức nói "Chỉ cách vài bước chân, ngươi có gì phải lo lắng? Hơn nữa khó lắm chúng ta mới được ra ngoài một chuyến, ngồi trong xe suốt thì có ý nghĩa gì? Đương nhiên phải đi lại một chút, mới không uổng đi chuyến này."

Nàng cố ý quay đầu nhìn Tiêu trắc phi, ngây thơ hỏi.

"Tỷ tỷ nói đúng không?"

Chú ý của Tiêu Hề Hề đều tập trung vào khoai lang nướng, không quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Nàng trực tiếp vén rèm xe, nhảy xuống xe, đi thẳng đến sạp khoai lang.

Từ xa nàng đã ngửi thấy mùi thơm của khoai lang nướng.

Bước đến sạp hàng, nàng nhận ra không chỉ có khoai lang nướng mà còn có ngô nướng, hạt dẻ nướng.

Tiêu Hề Hề nói với chủ sạp "Cho ta hai củ khoai lang nướng, hai ngô nướng và hai cân hạt dẻ nướng."

Chủ sạp thấy nàng dung mạo xinh đẹp, trang phục khác lạ, thì đoán chắc nàng là thiếu phu nhân của gia đình giàu có nào đó, chủ sạp không dám lơ là, vội đóng gói giao cho nàng.

Rất nhiều món nhưng chỉ có năm văn tiền.

Tiêu Hề Hề cảm thấy rất là lời.

Lúc này Triệu mỹ nhân theo tới.

Tiêu Hề Hề so sánh cẩn thận, cuối cùng đưa củ khoai nhỏ hơn cho Triệu mỹ nhân.

"Cô cũng ăn một củ đi, khoai lang nướng ngửi mùi rất thơm, ăn chắc cũng rất ngon."

Triệu mỹ nhân không có hứng thú với món thô sơ chỉ có người bình thường mới ăn này, nàng xua tay "Tỷ tỷ ăn đi, muội không đói."

Tiêu Hề Hề ước không có ai giành thức ăn với nàng, thế nên nàng lập tức rút tay đang cầm khoai lang nướng.

Nàng thích thú ăn khoai lang nướng, chuẩn bị quay lại xe.

Triệu mỹ nhân nắm chặt lấy nàng "Tỷ tỷ đừng đi, chúng ta đi dạo tiếp đi."

Tiêu Hề Hề đang ăn khoai lang nướng, giọng có hơi không rõ

ràng “Ta không muốn đi dạo nữa, ta muốn đi tìm Thái tử.”

“Thái tử hiện giờ đang bận xử lý chính sự, dù chúng ta đến huyện nha cũng chưa chắc sẽ gặp được ngài ấy, chi bằng chúng ta đi dạo một chút, đợi Thái tử giải quyết xong việc, chúng ta đi tìm ngài ấy cũng không muộn.”

Tiêu Hề Hề vẫn lắc đầu “Không, ta phải nhanh chóng tìm được ngài ấy.”

Nàng không thấy Thái tử, trong lòng luôn bất an, sợ hắn sẽ xảy ra chuyện.

Triệu mỹ nhân thấy nàng quyết tâm rời đi, không khỏi có hơi lo lắng.

Nếu Tiêu trắc phi cứ thế mà đi, lần sau khó tìm được cơ hội tốt như vậy.

Não Triệu mỹ nhân chuyển động nhanh.

Lúc này, một đám trẻ con cười nói vui vẻ chạy về hướng này.

Bọn trẻ ngửi thấy mùi thơm của khoai lang nướng, không khỏi dừng lại.

Quần áo của bọn trẻ có chỗ chấp vá, chắc là con nhà nghèo, không đủ tiền lẻ mua đồ ăn vặt. Bọn trẻ chỉ có thể vây quanh sạp khoai lang nướng, nhìn chằm chằm khoai lang nướng ngô nướng, thèm thuồng ch.ảy nước miếng.

Triệu mỹ nhân thấy vậy, trong đầu nảy ra một ý.

Nàng cố tình rút túi tiền ở thắt lưng, giả vờ bất cẩn làm rơi túi tiền xuống đất.

Đồng xu và bạc vụn rơi vãi ra ngoài.

Nhất thời thấy nhiều tiền như vậy, bọn trẻ kinh ngạc.

Bọn trẻ nhao nhao cúi xuống, tranh nhau gom hết số tiền.

Cả chủ sạp đang nướng khoai lang cũng cúi xuống, cố nhặt tiền dưới chân.

Không ai để ý Triệu mỹ nhân lặng lẽ đến gần bếp nướng khoai lang.

Sau khi xác định phương hướng, nàng đá bay bếp lò, lửa than bên trong phóng ra, rất nhiều viên bay về phía Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề nhạy cảm nhận thấy nguy hiểm, nàng gần như không nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng tránh sang một bên.

Đồng thời, nàng cũng không quên đẩy bọn trẻ ra xa, kẻo bị lửa than làm bỏng.

Một trong những đứa trẻ bị Tiêu Hề Hề đẩy lùi, vô tình va vào chiếc bàn bên cạnh.

Trên bàn có một bình gốm đựng nước nóng mới đun sôi.

Chiếc bình gốm bị đổ, nước nóng bên trong tình cờ đổ lên người Triệu mỹ nhân!

Giây tiếp theo, tiếng hét của Triệu mỹ nhân xuyên thấu bầu trời!

Chương 343: Ta sẽ không hại con

Tiếng hét của Triệu mỹ nhân khiến mọi người có mặt hoảng hốt.

Mọi người nhao nhao nhìn Triệu mỹ nhân.

Chỉ thấy nửa người nàng ướt sũng nước sôi, khiến nàng bị bỏng đau đớn vô cùng.

Phần da bị lộ tức thì sưng đỏ, thậm chí có chỗ còn bị phồng rộp.

Chủ sạp đờ người, không biết làm sao.

Bọn trẻ cũng cuống quýt lùi về sau, không dám lại gần Triệu mỹ nhân.

Tiêu Hề Hề phản ứng nhanh nhất, nhanh chóng gọi Ngọc Lân vệ đỡ Triệu mỹ nhân lên xe ngựa, sau đó vội vã quay về dịch trạm.

Sau khi thái y xử lý vết bỏng trên người Triệu mỹ nhân, rồi nói với Tiêu trắc phi bên cạnh.

“Tiểu chủ bị bỏng trên diện rộng, trong đó nghiêm trọng nhất là cổ và mu bàn tay, vi thần đã bôi loại thuốc trị bỏng chuyên dụng cho tiểu chủ, sau đó chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, mỗi ngày uống thuốc và bôi thuốc đúng giờ, hẳn sẽ không có gì nghiêm trọng.”

Triệu mỹ nhân nằm trên giường khó khăn hỏi “Vậy trên người ta có để lại sẹo không?”

Thái y thành thật trả lời "Bỏng nước tất nhiên sẽ để lại sẹo, chỗ vi thần có vài phương thuốc trị sẹo, có thể làm vết sẹo mờ đi."

Triệu mỹ nhân nhìn chằm chằm ông, hỏi "Chỉ làm mờ thôi sao? Không thể xóa sẹo hoàn toàn sao?"

"E là không thể."

Nếu không thể xóa sẹo hoàn toàn, có nghĩa là về sau Triệu mỹ nhân chỉ có thể mang sẹo gặp người, thế thì có khác gì bị hủy dung?!

Triệu mỹ nhân không thể chấp nhận hiện thực tàn khốc này.

Nàng khóc như điên "Cả sẹo cũng trị không hết, ngươi còn làm thái y gì nữa? Ngươi cút đi cho ta! Cút!"

Thái y biết tâm tình nàng bây giờ không tốt, cho nên bị mắng cũng không để bụng, ông chắp tay với nàng, yên lặng lui ra ngoài.

Tiêu Hề Hề nhìn Triệu mỹ nhân tuyệt vọng, như đã mất hết lý trí, dù lúc này nàng nói gì thì Triệu mỹ nhân cũng sẽ không nghe, nàng chỉ đành ra ngoài.

Tiêu Lăng Phong đợi ở ngoài cửa, thấy Tiêu trắc phi đi ra, lập tức tiến lên hỏi.

"Nương nương, người không bị thương chứ?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Ta không sao, là Triệu mỹ nhân bị thương."

Tiêu Lăng Phong biết được đại khái chuyện xảy ra qua Ngọc Lân vệ, vì khoảng cách xa, cộng thêm tình hình lúc đó hỗn loạn, Ngọc Lân vệ không thể nhìn rõ lò than bị lật thế nào.

Nhưng trong lòng Tiêu Lăng Phong đã có phán đoán, ông nhìn xung quanh, xác định không có ai, mới hạ giọng hỏi.

“Nương nương, người định giải thích chuyện này thế nào với Thái tử?”

Tiêu Hề Hề “Dĩ nhiên nói thật rồi.”

Tiêu Lăng Phong cau mày “Chuyện này sao có thể nói thật? Lỡ như Thái tử đổ hết tội cho người thì sao?”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Cũng đâu phải ta làm chuyện này, Thái tử sao có thể đổ tội cho ta?”

Ban đầu Tiêu Lăng Phong nghĩ con gái lớn của mình khá thông minh, nhưng bây giờ lại thấy nàng quá ngu ngốc, quá ngây thơ.

Từ trước đến nay, hậu cung tranh đấu sẽ dùng bất kỳ thủ đoạn nào, mặc kệ chuyện này có phải là Tiêu trắc phi làm hay không, trong mắt người khác Tiêu trắc phi không thoát khỏi liên can, Triệu mỹ nhân chắc chắn sẽ nắm lấy điểm này, có chết cũng kéo Tiêu trắc phi xuống nước.

Nếu Tiêu trắc phi nói thật, thứ đang đợi nàng, nhất định là Thái tử trách tội.

Tiêu Lăng Phong trầm giọng nói “Chuyện này người phải nghe ta, không thể nói thật với Thái tử, người phải gạt mình ra khỏi chuyện này, để Triệu mỹ nhân một mình gánh chịu hậu quả.”

Tiêu Hề Hề “Chuyện này vốn nên do nàng ta gánh chịu hậu quả.”

Trước đó nàng đã có ý khuyên Triệu mỹ nhân an tâm ở trong dịch trạm, là Triệu mỹ nhân cứ nhất quyết đòi ra ngoài.

Nếu Triệu mỹ nhân đã có lựa chọn, mọi hậu quả nên do nàng ta gánh chịu, Tiêu Hề Hề không cảm thấy nàng phải chịu trách nhiệm gì về chuyện này.

Tiêu Lăng Phong cau mày càng chặt.

“Chuyện này sao có thể đơn giản như người nghĩ? Ta đã cho người bắt chủ sạp sạp khoai lang nướng, bọn trẻ đó cũng tạm giam giữ, ta sẽ cho người sắp xếp mọi chuyện, bảo đảm không để chúng nói những điều không nên nói. Nếu Thái tử hỏi đến chuyện này, người cứ nói lúc đó bản thân quá sợ hãi, không để ý Triệu mỹ nhân bị thương thế nào. Nếu Thái tử không tin, người cứ đẩy hết chuyện này cho bọn trẻ, dù có thế nào, chỉ cần người có thể gạt bản thân ra khỏi chuyện này là được.”

Tiêu Hề Hề “Khanh bắt bọn họ làm gì? Bọn họ vô tội.”

Tiêu Lăng Phong nhấn mạnh “Chuyện quan trọng bây giờ là đảm bảo người trong sạch, người khác có vô tội hay không thì liên quan gì đến người.”

Tiêu Hề Hề vẫn lắc đầu “Như vậy không được.”

Tiêu Lăng Phong cạn lời trước sự bướng bỉnh và ngu xuẩn của nàng, nhưng ông có thể làm gì? Đây là con gái ông, vinh nhục của nàng liên quan đến tương lai của Tiêu gia, dù đầu óc nàng không tốt, ông cũng phải tìm cách giúp nàng.

“Con chỉ cần làm theo lời ta nói, ta là cha con, ta sẽ không hại con.”

Lúc này, một cung nữ bưng thuốc mới sắc xong đi tới.

Tiêu Lăng Phong lập tức lùi lại một bước, chắp tay với Tiêu Hề Hề.

“Mạt tướng còn việc phải làm, xin cáo lui trước.”

Ông quay đi, sải bước ra khỏi dịch trạm.

Tiêu Hề Hề quay về phòng mình, thấy khoai lang nướng, ngô nướng và hạt dẻ nướng trên bàn.

Những thứ này đều do nàng mua, chưa kịp ăn hết nên được

người mang về.

Nàng không biết khi nào Thái tử mới về, vì Triệu mỹ nhân bị thương, nàng hiện giờ khó mà ra ngoài.

Nhàn rỗi thật nhàm chán, nên Tiêu Hề Hề cầm một túi hạt dẻ nướng, đến phòng của Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần.

Lúc này Lạc Dạ Thần đang nằm trên giường nghỉ ngơi, một cung nữ quỳ bên giường, đấm bóp chân cho y.

Y thấy Tiêu trắc phi tới, khóe miệng không khỏi giật giật.

"Cô tới đây làm gì?"

Tiêu Hề Hề tìm một chỗ ngồi xuống, vừa bóc hạt dẻ vừa nói "Nghe nói người bị bệnh, nên ta đến thăm người."

Lạc Dạ Thần nhìn một loạt động tác quen thuộc của nàng, khóe miệng càng giật mạnh hơn "Cô đến thăm bệnh, hay đến chỗ ta giết thời gian?"

"Chủ yếu là đến thăm người, nhân tiện giết thời gian."

Lạc Dạ Thần nghiêm túc nghi ngờ nàng đã thay đổi mối quan hệ chủ khách giữa hai người.

Đúng lúc Lạc Dạ Thần nhàn rỗi buồn chán, bèn hỏi "Vừa rồi bên ngoài ồn ào, đã xảy ra chuyện gì?"

"Triệu mỹ nhân bị thương." Tiêu Hề Hề ném hạt dẻ đã bóc vỏ vào miệng.

Lạc Dạ Thần khá tò mò "Làm sao bị thương?"

"Bỏng nước sôi."

Lạc Dạ Thần cạn lời "Cô không thể nói rõ mọi chuyện trong một lần được sao? Sao cứ bắt ta hỏi một câu, cô trả lời một câu?"

Tiêu Hề Hề “Vì ta lười lắm.”

Lạc Dạ Thần tức giận với bộ dạng ngang ngược của nàng.

“Sao Thái tử lại nhìn trúng một nữ nhân như cô chứ?”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một lúc, mới nghiêm túc nói “Chắc vì ta mặn đó.”

Chương 344: Ngồi không cũng bị nồi rơi trúng đầu nữa!

Tiêu Hề Hề ở trong phòng của Lạc Dạ Thần cả buổi sáng.

Đầu tiên nàng ăn hết hai cân hạt dẻ nướng, sau đó ăn hết trà bánh trong phòng của Lạc Dạ Thần.

Mãi đến khi có người bên ngoài đến báo Thái tử đã về.

Tiêu Hề Hề lúc này mới đứng dậy.

Nàng xoa xoa bụng, hài lòng nói "Vậy ta đi trước, người tiếp tục nghỉ ngơi, chúc người mau chóng bình phục."

Nhìn vỏ hạt dẻ và trái cây vương vãi khắp sàn, Lạc Dạ Thần thấy thái dương đau nhói.

Nữ nhân này cầm hạt dẻ đến gặp y, nhưng lại chẳng cho y hạt nào, còn ăn hết đồ ăn trong phòng y.

Cô ta là Tỳ Hưu chuyển thế hả? Chỉ vào không ra, quá keo kiệt.

Thái tử vừa về dịch trạm, được báo Triệu mỹ nhân bị thương.

Hắn gọi mười Ngọc Lân vệ đi cùng Triệu mỹ nhân và Tiêu trắc phi ra ngoài hôm nay đến trước mặt, hỏi chi tiết mọi chuyện.

Ngọc Lân vệ không dám giấu giếm điều gì, nói tất cả những gì mình biết.

Khi chuyện xảy ra, họ đang ở cách sạp khoai lang nướng một

đoạn, cộng thêm chuyện xảy ra bất ngờ, họ không thấy bếp bị lật thế nào.

“Lúc thuộc hạ nghe thấy động tĩnh, bếp lò đã bị lật, than lửa bên trong bay ra ngoài, Tiêu trắc phi suýt chút bị phỏng, may là ngài ấy phản ứng nhanh, kịp thời tránh đi.”

Lạc Thanh Hàn “Vậy Triệu mỹ nhân làm sao bị thương?”

“Một đứa trẻ vô tình làm đổ bình gốm đựng nước sôi, đúng lúc Triệu mỹ nhân đang đứng bên cạnh, vô tình bị nước sôi làm bỏng.”

Lạc Thanh Hàn “Nói như vậy, Triệu mỹ nhân bị thương chỉ là tai nạn?”

Ngọc Lân vệ không dám nói chắc, chỉ có thể đáp “Thuộc hạ chỉ biết có nhiêu đó.”

Lúc này Tiêu Lăng Phong đứng dậy, cung kính nói.

“Mạt tướng đã lệnh người bắt giữ chủ sạp khoai lang nướng và bọn trẻ đó, Điện hạ có muốn thẩm vấn họ không?”

Lạc Thanh Hàn lãnh đạm liếc nhìn ông.

Chỉ một cái liếc mắt như vậy đã khiến Tiêu Lăng Phong có ảo giác bị hắn nhìn thấu.

Dường như tâm tư của ông không thể che giấu trước mặt Thái tử.

Tiêu Lăng Phong bất giác trở nên căng thẳng, thầm nghĩ chắc Thái tử không lợi hại đến thế chứ? Thái tử vừa mới về, không biết gì mới phải.

Đúng lúc này, Tiêu Hề Hề chạy ra ngoài.

Nàng hành lễ với Thái tử trước, rồi sốt ruột hỏi.

“Điện hạ không gặp nguy hiểm chứ?”

Nghe vậy, Tiêu Lăng Phong bất giác cau mày.

Có ai vừa gặp người khác đã hỏi đối phương có gặp nguy hiểm không? Lời này nghe không may mắn, giống như nguyền rủa người ta vậy.

Tiêu Lăng Phong tưởng Thái tử sẽ không vui, kết quả Thái tử không có phản ứng gì.

Thái tử vô cùng bình tĩnh trả lời.

“Không sao, mọi thứ đều ổn.”

Tiêu Hề Hề yên lòng “Vậy thì tốt.”

Lạc Thanh Hàn “Nghe nói hôm nay nàng với Triệu mỹ nhân ra ngoài, suýt nữa bị thương.”

“Thần thiếp không sao, chỉ có Triệu mỹ nhân bị thương.”

Giọng Lạc Thanh Hàn hơi không vui “Ta không phải bảo nàng ngoan ngoãn ở dịch trạm sao? Tại sao lại chạy ra ngoài?”

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng nói “Thần thiếp lo lắng cho người, sợ người ở bên ngoài gặp nguy hiểm, nên muốn đến huyện nha tìm người, không ngờ trên đường lại xảy ra tai nạn.”

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, không vui trong lòng tiêu tan.

Hắn trầm giọng nói “Lúc ta ra ngoài mang theo rất nhiều Ngọc Lân vệ, còn có Triệu Hiền, sẽ không gặp nguy hiểm, nàng đừng lo lắng vớ vẩn.”

Tiêu Hề Hề hừ nhẹ “Thần thiếp không có lo lắng vớ vẩn.”

Nếu không phải nàng bói ra quẻ đại hung, mà nó chắc chắn ứng nghiệm, nàng cảm thấy lo lắng của nàng rất cần thiết.

Lạc Thanh Hàn không cãi với nàng, hắn nói "Ta đi gặp Triệu mỹ nhân, nàng có muốn đi không?"

Tiêu Hề Hề "Được."

Thấy hai người chuẩn bị đi, Tiêu Lăng Phong điên cuồng nháy mắt với Tiêu Hề Hề, hi vọng Tiêu Hề Hề sẽ nhớ lời trước đó của ông.

Đáng tiếc Tiêu Hề Hề không nhìn ông lấy một lần, ám chỉ trong mắt đều uổng phí.

Tiêu Hề Hề và Thái tử bước vào phòng của Triệu mỹ nhân.

Triệu mỹ nhân vừa thấy Thái tử đến, như thấy cọng rơm cứu mạng liền bật khóc.

"Điện hạ, người cuối cùng cũng tới rồi! Thần thiếp suýt nữa thì chết rồi!"

Lạc Thanh Hàn vô cảm nhìn nàng khóc.

Rõ ràng cũng là khóc, mà Tiêu Hề Hề khóc làm hắn đau lòng, nhưng Triệu mỹ nhân khóc lại khiến hắn chán ghét.

Triệu mỹ nhân khóc một hồi lâu, thấy Thái tử vẫn không nói gì, loại cảm giác tự biên tự diễn làm nàng hơi xấu hổ.

Nàng cố nén nước mắt, nghẹn ngào nói "Xin Điện hạ làm chủ cho thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn "Nàng bị thương chỉ là tai nạn, ta có thể làm chủ gì được?"

"Thần thiếp bị thương không phải tai nạn, thần thiếp bị người khác hại!"

Lạc Thanh Hàn "Ai hại nàng?"

"Là Tiêu trắc phi! Nếu nàng ta không đẩy đứa bé kia, đứa bé

kia sẽ không đụng vào bình gốm, thần thiếp cũng sẽ không bị nước sôi trong bình gốm làm bỏng, suy cho cùng đều là vì Tiêu trắc phi mà ra!”

Tiêu trắc phi:???

Ngồi không cũng bị nồi rơi trúng đầu nữa!

Nàng nghiêm túc nói “Nếu nói như vậy thì chuyện này vẫn phải trách cô chứ! Là cô nhất quyết muốn ra ngoài với ta, ta đã khuyên cô đừng ra ngoài, nhưng cô vẫn không chịu nghe. Nếu từ đầu cô nghe lời ta khuyên, đừng cùng ta ra ngoài, bây giờ cô cũng đâu có bị thương.”

Triệu mỹ nhân nghẹn họng.

Nếu Tiêu trắc phi không nhắc, nàng cũng quên mất.

Lúc đó nàng chỉ muốn cùng Tiêu trắc phi ra ngoài, nhân cơ hội làm cho Tiêu trắc phi gặp nạn, lại không ngờ cuối cùng người gặp nạn lại là mình.

Nghĩ đến đây, nàng tự nhiên vô cùng hối hận.

Nếu nàng biết người xui xẻo là mình, nàng nhất định sẽ không đòi ra ngoài với Tiêu trắc phi.

Nhưng chuyện đến nước này, có hối hận cũng vô ích, Triệu mỹ nhân không muốn chịu thiệt vô ích, rơm rớm nước mắt nói.

“Muội muốn thân thiết với tỷ tỷ hơn nên mới muốn cùng tỷ tỷ ra ngoài đi dạo, làm sao muội biết ra ngoài sẽ gặp chuyện như vậy?”

Tiêu Hề Hề “Đúng vậy, vì cô không biết sẽ gặp tai nạn, nên mới muốn cùng ta ra ngoài, còn ta cũng đâu có biết sẽ gặp tai nạn, cho nên mới đẩy đứa bé kia ra. Từ bản chất mà nói, hành vi của chúng ta là như nhau, nếu cô cứ khăng khăng chỉ tội ta, vậy cô phải nhận tội trước.”

Triệu mỹ nhân cạn lời trước mớ lý luận của nàng.

Lạc Thanh Hàn không khỏi nhìn sang Tiêu Hề Hề, nữ nhân này bình thường trông ngốc nghếch, nhưng thỉnh thoảng cũng thông minh bất chợt.

Có lẽ nàng là kiểu người tài vẻ ngoài đần độn mà người ta thường nói.

Triệu mỹ nhân không cãi lại Tiêu Hề Hề, chỉ đành kể khổ để giành lấy sự đồng cảm.

Nàng lại bật khóc.

“Thần thiếp bị thương nặng như vậy, thái y nói vết thương này dù có thể trị khỏi, nhưng sau này cũng sẽ để lại sẹo, sau này thần thiếp phải làm sao đây? Điện hạ, người không thể bỏ mặc thần thiếp được!”

Chương 345: Khắc tinh của Huyện lệnh

Mọi người đều biết, Thái tử là móng heo không cảm xúc.

Nếu nói lý lẽ đàng hoàng, hắn có thể sẵn lòng nghe một chút.

Nhưng nếu kể khổ giả yếu đuối, về cơ bản sẽ bị hắn một chiêu gi.ết chết.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Lạc Thanh Hàn nhìn Triệu mỹ nhân đang khóc, lạnh lùng nói.

“Nàng vốn dĩ trông chẳng ra sao, dù có sẹo thì vẫn như vậy, có gì to tát đâu?”

Triệu mỹ nhân “……”

Tiêu Hề Hề “……”

Tiêu Lăng Phong trốn ngoài cửa nghe lén “……”

Mẹ kiếp, đây là kiểu Thái tử gì vậy?

Không lẽ miệng của hắn bôi độc?

Nghe xem, đây là tiếng người sao?!

Triệu mỹ nhân không tin được nhìn Thái tử, tiếng khóc bị mắc kẹt trong cổ họng, không thể thốt ra, không thể nuốt xuống, gần như nghẹt thở.

Lạc Thanh Hàn “Ta sớm đã nói với nàng, bảo nàng thành thật một chút, là nàng không nghe lời, cứ nhất quyết chạy ra ngoài.

Bây giờ cuối cùng chịu thiệt, kết quả chẳng những không hối cải, còn muốn đổ lỗi cho người khác, lòng dạ nàng còn xấu hơn cả bản mặt của nàng.”

Tiêu Hề Hề tặc lưỡi, chậc chậc, nếu độc miệng phân cấp độ, Thái tử xứng đáng là bậc vương giả!

Triệu mỹ nhân không chịu đựng được nữa, òa khóc lên.

Nhưng dù nàng có khóc thế nào, Lạc Thanh Hàn cũng không thèm nhìn nàng nữa, trực tiếp dẫn Tiêu Hề Hề đi.

Tiêu Lăng Phong trốn ngoài cửa nghe lén, nghe thấy tiếng bước chân đến gần, nhanh chóng lùi lại bỏ chạy.

Lúc Tiêu Hề Hề và Thái tử bước ra khỏi phòng, không còn nhìn thấy Tiêu Lăng Phong.

Thái tử gọi Thường công công đến căn dặn.

“Tìm hai người trung thực đáng tin đến trông chừng Triệu mỹ nhân, đừng để nàng ta có cơ hội chạy lung tung.”

Thường công công đáp “Vâng.”

Trong lòng hắn hiểu rõ, ý của Thái tử là giam lỏng Triệu mỹ nhân.

Nếu Triệu mỹ nhân không có cơ duyên nào khác, thì cả đời này có lẽ không thể trở mình nữa.

Thái tử và Tiêu Hề Hề về phòng, cung nữ dọn bữa trưa lên bàn.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa hỏi “Chuyện của lầu Bách Hoa giải quyết xong chưa?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm, chuyện đã điều tra rõ ràng, lầu Bách Hoa mua bán người trái pháp, ép buộc người khác làm kĩ nữ, thậm chí còn từng bức chết người, người nhà của người chết

kiện cáo đến huyện nha, nhất quyết đòi công đạo. Tú bà của lầu Bách Hoa vì muốn đè chuyện này xuống, hứa sẽ chia ba phần lợi nhuận mỗi tháng cho Huyện lệnh, sau khi Huyện lệnh nhận được lợi, quả nhiên không điều tra nữa, thậm chí còn âm thầm chống lưng cho lầu Bách Hoa."

Tiêu Hề Hề nuốt thức ăn trong miệng, không nói nên lời "Vì một chút tiền mà đặt cả tiền đồ quý giá của mình vào đó, lẽ nào đầu óc Huyện lệnh này có vấn đề?"

Lạc Thanh Hàn "Tiền tài động lòng người, không phải ai cũng có thể như nàng, chỉ cần cái ăn, còn lại chẳng sao hết."

Tiêu Hề Hề "Người đang nhắc nhở thần thiếp sao?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng nghĩ sao?"

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng, Thái tử thối!

Nàng mặc kệ hắn, tiếp tục vùi đầu ăn.

Sau bữa trưa, Lạc Thanh Hàn gọi Tiêu Lăng Phong tới.

"Khanh thả những người kia đi."

Dù Thái tử không nói rõ, nhưng Tiêu Lăng Phong biết hắn đang nói đến chủ sạp khoai lang nướng và bọn trẻ đó.

Tiêu Lăng Phong chắp tay đáp "Vâng."

Ông xoay người bước ra ngoài, bảo Ngọc Lân vệ thả những người đó ra.

Tiêu Lăng Phong vốn cho rằng Triệu mỹ nhân nhất định sẽ nhân cơ hội hắt nước bẩn lên người Tiêu trắc phi, ông đã sẵn sàng giúp Tiêu trắc phi tẩy trắng, nào ngờ đến cuối cùng Tiêu trắc phi vẫn bình an vô sự, ngược lại gặp xui xẻo là Triệu mỹ nhân.

Cái kết này nằm ngoài dự đoán của Tiêu Lăng Phong.

Ông ngày càng cảm thấy tính tình của Thái tử thật khó đoán.

Huyện lệnh địa phương bị Thái tử cách chức, lệnh Quận thú sai người áp giải Huyện lệnh đến Hình bộ ở Thịnh Kinh, quan viên Hình bộ sẽ dựa theo tội danh kết án.

Còn tú bà lầu Bách Hoa trực tiếp chém đầu.

Đám tay sai ở lầu Bách Hoa cũng nhận tội.

Các cô nương ở lầu Bách Hoa sau khi được xác minh hộ tịch, nếu là lương tịch thì được trả về quê, còn là tiện tịch sẽ được giao cho quan viên địa phương bán đi.

Mọi chuyện đã định, ngày hôm sau đoàn người của Thái tử lại tiếp tục hành trình.

Chuyện của lầu Bách Hoa vốn Thái tử chỉ tiện tay giải quyết, nếu không phải do Đại hoàng tử ăn bậy đau bụng ở đó, thì Thái tử cũng không biết lầu Bách Hoa có quan hệ với Huyện lệnh.

Nhưng sau khi chuyện này truyền ra ngoài thì đã dần thay đổi.

Lần trước Thái tử xuống phía nam cầu mưa đã giết Dương huyện lệnh của huyện Cam Cốc, bây giờ Thái tử đến quận Trần Lưu, trên đường tiện tay giết một Huyện lệnh nhỏ.

Có người lòng dạ hẹp hòi nói đùa, lẽ nào Thái tử là khắc tinh của Huyện lệnh?

Từ đó, Thái tử có danh hiệu khắc tinh của Huyện lệnh.

Khi Thái tử biết được danh hiệu này đã là một tháng sau.

Sau một tháng hành trình xuyên núi lội sông, đội ngũ cuối cùng đã vào được khu vực thuộc quản lý của quận Trần Lưu.

Đây là một huyện thành nhỏ ở biên giới của quận Trần Lưu.

Huyện lệnh địa phương sớm đã nghe tin Thái tử đến, trước đó đã cho người quét dọn dịch trạm sạch sẽ, thậm chí còn cố ý thay một bộ quan phục tồi tàn.

Không chỉ ông, mà quan viên trong huyện nha cũng cố ý ăn mặc cũ nát.

Lúc Thái tử xuống xe, hắn thấy một nhóm quan viên mặc y phục tồi tàn đang quỳ trước mặt.

Thái tử từng thấy không ít trận hình, lúc này cũng không tránh không khỏi hơi sửng sốt.

Hắn nghĩ ngợi một lúc, nhớ mấy năm gần đây vùng này không gặp nạn, hàng năm nộp thuế cũng khá ổn, quan viên địa phương sao lại nghèo nàn tồi tàn như vậy?

Khi đội ngũ của Thái tử vào dịch trạm, Huyện lệnh lập tức dẫn các quan viên chạy trốn, sợ Thái tử sẽ ghi nhớ mặt mình, trở thành Huyện lệnh đáng thương thứ ba dưới tay Thái tử.

Thái tử luôn cảm thấy thái độ của Huyện lệnh rất quái dị, thoạt nhìn rất cung kính, nhưng thực tế thì rất sợ hãi.

Hắn nghĩ mình đâu có làm chuyện gì khiếp người, thế tại sao một Huyện lệnh nho nhỏ lại sợ hắn đến vậy?

Hắn bảo Tiêu Lăng Phong ra ngoài, tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra?

Tiêu Lăng Phong không phụ lòng mong đợi của hắn, nhanh chóng tra được nguyên nhân.

“Vì Thái tử Điện hạ liên tiếp diệt trừ hai Huyện lệnh, có lời đồn người là khắc tinh của Huyện lệnh, nên Huyện lệnh ở đây thấy người mới sợ hãi như vậy.”

Trên mặt Lạc Thanh Hàn không có biểu cảm gì.

Hắn chỉ làm theo luật pháp thôi, sao tự dưng lại mang tiếng là khắc tinh của Huyện lệnh?

Hắn lạnh lùng nói "Nếu không phải đám Huyện lệnh đó làm chuyện xấu, ta làm sao xuống tay với bọn chúng? Nói cho cùng là bọn chúng tự tìm chết, liên quan gì đến ta?"

Tiêu Lăng Phong nhân cơ hội khen ngợi "Điện hạ nói phải, Điện hạ anh minh thần võ, là phúc của dân chúng trong thiên hạ."

Lạc Thanh Hàn không kiên nhẫn nghe mấy lời nịnh nọt này, phất tay bảo Tiêu Lăng Phong lui xuống.

Hắn quay đầu, thấy Tiêu Hề Hề đang ngồi bên cạnh cười.

Lạc Thanh Hàn khẽ nhíu mày "Nàng cười cái gì?"

"Thần thiếp chỉ nghe khắc cha khắc mẹ khắc vợ khắc con khắc huynh đệ tỷ muội, chưa từng nghe khắc Huyện lệnh, Điện hạ đã sáng tạo ra một danh từ mới! Ngày sau nếu có sử sách ghi lại chuyện của người, nhất định phải viết chuyện này, chắc chắn vô cùng đặc sắc!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn "Hôm nay nàng không có bữa tối."

Chương 346: Nàng tránh ra, đừng chạm vào ta

Tiêu Hề Hề sững sờ.

Nàng chỉ nói bừa hai câu, sao lại mất bữa tối rồi?

Nàng nhào tới ôm eo Thái tử, vừa khóc vừa cầu xin.

“Điện hạ đừng mà! Thần thiếp biết sai rồi, sau này thần thiếp không nói bậy nữa, cầu xin người đừng tịch thu bữa tối của thần thiếp! Tục ngữ có câu, người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa sẽ đói chết, người đừng bỏ đói thần thiếp, tối nay có thể thần thiếp sẽ chết đói trước mặt người!”

Biểu hiện lúc này của Lạc Thanh Hàn cực kỳ lạnh lùng vô tình.

“Nàng yên tâm, nếu nàng đói chết, ta nhất định sẽ cho người ghi đoạn này vào sử sách, tên tuổi của nàng sẽ lưu danh sách sử.”

Tiêu Hề Hề càng khóc thảm hơn “Hu hu hu! Điện hạ đừng thế mà, vừa nãy thần thiếp chỉ nói đùa hai câu thôi, xin người giơ cao đánh khẽ, tha cho bữa tối của thần thiếp!”

Lạc Thanh Hàn “Bây giờ nàng biết sai rồi, thế vừa nãy nàng đã làm gì? Vừa nãy miệng lưỡi không phải lanh lẹ lắm à?”

Tiêu Hề Hề “Hu hu hu! Thần thiếp biết sai rồi, Điện hạ tha cho thần thiếp lần này đi!”

Vừa khóc nàng vừa dụi nước mắt lên người Thái tử.

Bệnh sạch sẽ của Lạc Thanh Hàn bị khơi dậy, hắn dùng sức đẩy người ra "Nàng tránh ra, đừng chạm vào ta."

Tiêu Hề Hề ôm chặt hắn không buông, như husky đần bám chặt người "Chỉ cần Điện hạ không đụng vào bữa tối của thần thiếp, thần thiếp lập tức buông tay."

Lạc Thanh Hàn tức cười trước bộ dạng vô lại của nàng.

"Nàng còn dám uy hiếp ta?"

Tiêu Hề Hề nước mắt lưng tròng nhìn hắn, đáng thương nói "Thần thiếp đang cầu xin người, van xin người giơ cao đánh khẽ, tha cho bữa tối của thần thiếp! Chỉ cần người có thể tha cho thần thiếp lần này, dù người nói gì, thần thiếp cũng sẽ nghe theo người!"

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm nàng "Đây là tự nàng nói đó."

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Vâng vâng!"

"Vậy nàng buông tay."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn buông tay.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn y phục bị nàng chùi nước mắt, cau mày nói "Đi lấy một bộ y phục sạch cho ta thay."

Tiêu Hề Hề lập tức lấy trong rương một bộ y phục, ân cần hầu hạ Thái tử thay đồ.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn nàng, thấy dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời của nàng.

Vừa lúc trên bàn có một dĩa hạch đào, Lạc Thanh Hàn lại nói "Ta muốn ăn hạch đào."

Tiêu Hề Hề lập tức cầm một quả hạch đào đưa sang.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, chậm rãi hỏi "Nàng bảo ta tự bóc hạch đào?"

Tiêu Hề Hề tức thì hiểu ra "Thần thiếp bóc cho người."

Lạc Thanh Hàn còn tưởng nàng sẽ đi tìm một cây búa nhỏ để đập hạch đào, nào ngờ nàng lại nhét hạch đào dưới chân bàn, sau đó dùng sức ấn cái bàn xuống, rồi nghe thấy tiếng rộp rộp, hạch đào được tách ra.

Do lực quá mạnh, phần thịt hạch đào cũng vỡ thành nhiều mảnh, nhiều mảnh vụn cũng rơi xuống đất.

Tiêu Hề Hề ngồi quỳ trên đệm mềm, cẩn thận nhặt tất cả thịt hạch đào lên, không bỏ sót miếng nào.

Nàng cầm mấy miếng thịt hạch đào vụn trên tay, đưa tới trước mặt Thái tử.

"Điện hạ, mời nếm thử."

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nói "Ta không ăn."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Không phải người nói muốn ăn hạch đào sao? Sao bây giờ lại không ăn?"

"Hạch đào này đã rơi xuống đất rồi, nàng còn cho ta ăn?"

"Đất ở đây tương đối sạch, nếu người thấy hạch đào này bẩn, thần thiếp bóc cho người hai quả hạch đào khác."

Nói xong, nàng ăn sạch hạch đào trên tay.

Tâm trạng Lạc Thanh Hàn khó diễn tả bằng lời.

Ý của hắn là bảo Tiêu Hề Hề vứt hạch đào nhặt dưới đất đi, thế mà nàng còn ăn sạch.

Là một người sành ăn, nàng thật sự rất tận tâm.

Tiêu Hề Hề cầm một quả hạch đào khác.

Thấy nàng lại muốn nhét hạch đào xuống chân bàn, Lạc Thanh Hàn lập tức nói "Không được nhét hạch đào dưới chân bàn!"

Tiêu Hề Hề "Tại sao?"

"Nàng không cảm thấy chân bàn bẩn sao?"

Tiêu Hề Hề "Không thấy."

Lạc Thanh Hàn nhấn mạnh giọng điệu "Dù sao nàng không được phép nhét hạch đào xuống chân bàn!"

Tiêu Hề Hề dùng giọng điệu gần như nuông chiều dỗ dành "Được, nghe lời người, ai bảo người là Thái tử chứ."

Nàng không nhét hạch đào xuống chân bàn, thay vào đó là nhét hạch đào vào miệng.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng cắn hạch đào bằng răng, dùng sức thật mạnh, vỏ quả hạch đào bị nàng cắn vỡ.

Lạc Thanh Hàn nhìn mà sững người.

Răng của nữ nhân này làm bằng sắt hả?

Tiêu Hề Hề phun vỏ hạch đào trong miệng, nàng dùng tay tách ra, lấy thịt hạch đào bên trong, đặt nó trước mặt Thái tử.

"Hạch đào này rất sạch sẽ, Điện hạ yên tâm nếm thử."

Lạc Thanh Hàn nhìn những vết răng rõ ràng trên hạch đào, trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng cầm hạch đào bỏ vào miệng, chậm rãi nhai rồi nuốt.

Tiêu Hề Hề hỏi "Hạch đào ngon không?"

Lạc Thanh Hàn "Cũng được."

Tiêu Hề Hề "Vậy người muốn ăn nữa không?"

Lạc Thanh Hàn nhìn hàm răng trong miệng nàng, bình tĩnh nói "Không ăn nữa."

Tiêu Hề Hề lập tức kéo dĩa hạch đào tới trước mặt nàng "Vậy số hạch đào này là của thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn không muốn nàng dùng chân bàn đập hạch đào, cũng không muốn nàng dùng răng cắn hạch đào, vì vậy hắn gọi Thường công công tìm một cây búa nhỏ.

Hắn đặt cây búa nhỏ trước mặt Tiêu Hề Hề, nghiêm túc nói.

"Sau này nếu muốn ăn hạch đào, thì dùng búa này, không được dùng công cụ nào khác."

Tiêu Hề Hề cầm cây búa nhỏ lên nhìn, tâm tình khá phức tạp.

Nam nhân khác tặng quà cho vợ mình, bình thường đều tặng hoa, quần áo, trang sức các loại, chỉ có Thái tử nhà nàng lại tặng nàng một cây búa nhỏ!

Phải thừa nhận, món quà này thật độc đáo!

Lạc Thanh Hàn muốn dò hỏi tin tức, vì vậy sau khi vào quận Trần Lưu, hắn cố ý lệnh cho mọi người giảm tốc độ.

Hắn vốn định cùng Huyện lệnh địa phương dùng bữa, nhân tiện nói một số chuyện ở quận Trần Lưu.

Nhưng vì danh hiệu 'khắc tinh của Huyện lệnh' trên người hắn quá dọa người, khi Huyện lệnh biết Thái tử chủ động mời tiệc, ông chẳng những không thấy vui mừng, mà ngược lại có cảm giác tuyệt vọng tai họa sắp ập đến.

Ông muốn giả bệnh, từ chối không đi.

Nhưng đối phương là Thái tử, nếu ông không đi, nói không chừng sẽ phạm tội khinh thường Thái tử.

Cuối cùng không còn cách nào, Huyện lệnh chỉ đành ôm tâm trạng 'tráng sĩ một đi không trở về' dẫn một nhóm quan viên đến dịch trạm.

Lạc Thanh Hàn bảo ngự trù chuẩn bị một bữa thịnh soạn.

Huyện lệnh và các quan viên luôn nơm nớp lo sợ, nhìn món ngon trước mắt mà trong đầu toàn nghĩ …

Liệu đây có phải là bữa ăn cuối cùng của họ không?

Lạc Thanh Hàn thấy bọn họ đều ngồi yên, chủ động hỏi "Sao lại không ăn? Lẽ nào món ăn không hợp khẩu vị?"

Huyện lệnh gượng cười "Món ăn rất ngon, là khẩu vị của vi thần không tốt, có thể là do hai ngày nay nhiễm lạnh."

Lạc Thanh Hàn "Có cần gọi thái y khám cho khanh không?"

Chương 347: Quan hơn một cấp ép chết người

Huyện lệnh chỉ tùy tiện bịa lý do mà thôi, nếu mời thái y đến khám thật, sẽ bại lộ ngay lập tức.

Trong lòng ông thấp thỏm bất an, vội vàng từ chối.

“Không cần, không cần, vi thần đã uống thuốc rồi, hẳn sẽ sớm khỏi thôi.”

Lạc Thanh Hàn cũng không ép buộc.

Hắn chậm rãi nói “Các khanh không cần quá câu nệ, cứ thả lỏng một chút, nếu muốn ăn món gì thì có thể nói ra, ta sẽ bảo ngự trù nấu cho các khanh.”

Hắn càng nói, Huyện lệnh càng cảm thấy trong lời có ẩn ý, thậm chí yến tiệc này cũng vô cùng dụng tâm.

Chúng quan viên ngày càng cảm thấy mình như cá nằm trên thớt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chặt đầu.

Ai nấy đều run lẩy bẩy, không dám thở mạnh.

Lạc Thanh Hàn sai người rót rượu cho bọn họ.

Huyện lệnh nhìn ly rượu trước mặt, không dám động đậy.

Tục ngữ có câu, rượu vào lời ra.

Bọn họ uống say rồi, chẳng phải sẽ nói điều gì đó sao?

Huyện lệnh tự cho mình là quan thanh liêm, nhưng không ai là

hoàn hảo, thỉnh thoảng cũng mắc một chút sai lầm, đổ sai lầm nhỏ đó cho người khác hẳn không có gì to tát, cùng lắm là bị khiển trách một trận, nhưng vị Thái tử trước mặt này thì khác!

Hắn là khắc tinh của Huyện lệnh trong truyền thuyết! Chuyên khắc các Huyện lệnh!

Thái tử liếc nhìn Tiêu Lăng Phong, Tiêu Lăng Phong hiểu ý, lập tức nâng ly rượu lên, cười nói với Huyện lệnh.

“Nào nào nào, đừng khách sáo, ly rượu này ta xin cạn trước, mọi người cứ thoải mái!”

Nói xong, ông uống cạn ly rượu.

Tuy Tiêu Lăng Phong nói đám người Huyện lệnh cứ thoải mái, nhưng bọn họ nào dám thoải mái chứ?

Tiêu Lăng Phong là tướng quân tứ phẩm, dù phẩm cấp của võ tướng so với quan văn cùng phẩm cấp thấp hơn một bậc, thì vẫn cao hơn những quan viên nhỏ bé như bọn họ. Người ta là lãnh đạo, đã chủ động uống cạn rồi, những quan viên nhỏ như bọn họ nào dám ra vẻ?

Huyện lệnh cố gắng kìm nén bất an trong lòng, giơ bàn tay run rẩy cầm ly rượu.

Ông thấy mình muốn uống không phải rượu, mà là thuốc độc!

Dưới sự quan sát của Thái tử, Huyện lệnh nhắm mắt quyết tâm, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Rượu này quả nhiên rất ngon, nhưng Huyện lệnh hoàn toàn không có tâm trạng thưởng rượu.

Sau khi đặt ly xuống, trong lòng ông luôn nhắc nhở mình không được uống say, càng không được nói nhảm!

Nếu Huyện lệnh đã cạn, các quan viên khác dĩ nhiên không dám trốn tránh, đồng loạt nâng ly, một hơi uống cạn.

Tiêu Lăng Phong cười ha hả, kéo bọn họ tiếp tục uống, hết ly này đến ly khác, không cho bọn họ cơ hội từ chối.

Đám người Huyện lệnh than khổ trong lòng, Tiêu tướng quân đang cố ý chuốc bọn họ uống say!

Nhưng bọn họ không thể từ chối.

Ai bảo người ta là lãnh đạo chứ? Quan hơn một cấp ép chết người mà!

Đám người Huyện lệnh ngoài mặt cười hi hi, trong lòng khóc hu hu.

Chẳng mấy chốc, đám quan viên đã say khướt, đầu óc choáng váng mơ màng.

Tiêu Lăng Phong nhân cơ hội nói chuyện với bọn họ, hỏi chuyện về Trần Lưu vương.

Nếu là bình thường, đám người này nhất định không dám nói chuyện riêng tư của Trần Lưu vương, nhưng có một câu nói rất hay, kẻ nhát gan uống rượu vào cũng to gan, lúc này dưới men rượu, bọn họ tạm thời quên đi những kiêng kị kia, người nào người nấy đua nhau nói.

Lạc Thanh Hàn không động đến thức ăn đồ uống trước mặt, hắn chỉ ngồi yên ở trên, nghe những người bên dưới nói.

“Thật ra con người Trần Lưu vương phúc hậu, chỉ cần chúng ta không phạm phải sai lầm gì nghiêm trọng, ngài ấy sẽ nhắm mắt làm ngơ!”

“Tiếc là ngài ấy có một tật xấu, chính là rất thiên vị, đặc biệt là thiên vị đích thứ tử.”

“Hoàng gia coi trọng trưởng tử, thường dân yêu thương ấu tử, nhưng Trần Lưu vương này rất kỳ lạ, không coi trọng trưởng tử, cũng không quan tâm ấu tử, chỉ yêu thương mỗi thứ tử

đứng giữa!”

“Trước đây, Trần Lưu vương từng có ý nghĩ lập thứ tử làm vương thế tử, nhưng bị thuộc hạ ngăn cản, vì làm như vậy không hợp lẽ thường. Trần Lưu vương lúc ấy thân thể tráng kiện, đầu óc minh mẫn, biết không thể dựa vào yêu ghét của bản thân mà quyết định người kế thừa ngôi vị vương thế tử.”

“Nhưng bây giờ Trần Lưu vương bệnh nặng, bệnh đến đầu óc mơ hồ, lúc này nhất quyết muốn lập đích thứ tử làm vương thế tử, nghe nói còn dâng cả tấu chương rồi.”

“Nói thật, Đại công tử dù là tài hoa hay nhân phẩm, đều không có gì để bàn cãi, là người sáng giá nhất cho ngôi vị vương thế tử! Bây giờ Trần Lưu vương nhất quyết bỏ qua Đại công tử, lập thứ tử làm vương thế tử, nếu ta là Đại công tử, nhất định sẽ tức chết!”

……

Lạc Thanh Hàn đột nhiên hỏi “Con người Cừu Lỗi ra sao?”

Huyện lệnh ngẩn ra một hồi, mới lôi được cái tên Cừu Lỗi từ trong đầu óc say khướt của mình.

“Người nói là Nhị công tử, con người hắn cũng không tệ, đặc biệt là có tài ăn nói, nhưng hắn cho vi thần cảm giác không tốt lắm, rất phù phiếm, không đáng tin cậy.”

“Đương nhiên, vi thần chỉ gặp hắn mới một hai lần, không hiểu rõ hắn lắm, cũng không biết hắn là người thế nào.”

“Dù sao Trần Lưu vương cũng rất thích hắn, ba vị công tử trong vương phủ, được yêu thương nhất chính là Nhị công tử.”

Bọn họ lại nói một số lời đồn về Cừu Lỗi.

Mấy lời đồn này truyền qua miệng khá nhiều người, cũng trở nên vô cùng phóng đại, độ tin cậy rất thấp.

Lạc Thanh Hàn chỉ nghe cho biết, cũng không quá để tâm.

Khi tiệc tàn, các quan viên đều say khướt, bất tỉnh nhân sự.

Dù Tiêu Lăng Phong cố gắng duy trì một chút tỉnh táo, nhưng đầu óc cũng hơi choáng váng.

Lạc Thanh Hàn phái Ngọc Lân vệ đưa những quan viên này về, sau đó đứng dậy rời bàn, quay về phòng mình.

Lúc này Tiêu Hề Hề đã ngủ.

Nàng nằm nghiêng trên giường, hai mắt nhắm nghiền, lông mi rũ xuống, trên mặt in một bóng đen nhỏ, đôi môi hơi mở, thấp thoáng có thể nhìn thấy đầu lưỡi hồng hồng.

Nàng cuộn mình trong chăn như kén tằm, một chân thò ra ngoài chăn.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bên giường, giơ tay nắm chân nàng, dùng đầu ngón tay gãi nhẹ lòng bàn chân nàng.

Tiêu Hề Hề bật dậy, tức thì tỉnh ngủ!

Nàng liều mạng co chân, cười như nắc nẻ.

“Điện hạ, người buông ra, nhột quá ha ha ha!”

Lạc Thanh Hàn thấy nàng cười sắp đứt hơi, cả người run lên.

Hắn mới buông lỏng tay.

Tiêu Hề Hề lập tức rút chân lại, tiếng cười cũng dần ngừng.

Nàng dùng đôi mắt hạnh mờ sương nhìn chằm chằm Thái tử, giận dữ phàn nàn.

“Điện hạ, người không ngủ thì thôi đi, tại sao còn phá giấc mơ đẹp của thần thiếp?!”

Lạc Thanh Hàn "Vì ta không ngủ, nên không muốn thấy nàng ngủ ngon như vậy."

Tiêu Hề Hề "……"

Ôi trời đất mẹ ơi!

Tại sao trên đời lại có Thái tử đáng ghét như vậy?!

Tại sao nàng lại làm vợ bé của Thái tử thối đáng ghét này chứ?!

Rốt cuộc nàng đã tạo nghiệt gì vậy?!

Chương 348: Giết người không thấy máu

Vì Lạc Thanh Hàn dự tiệc rượu, nên trên người hắn bám mùi rượu.

Tiêu Hề Hề không quan tâm chuyện này, nhưng hắn là tên lắm chuyện, cảm thấy mùi rượu khó ngửi.

Dù đã khá muộn nhưng hắn vẫn nhất quyết đi tắm thay y phục.

Thường công công sớm đoán được Thái tử sẽ yêu cầu như vậy nên đã sai người chuẩn bị nước nóng từ trước, Thái tử vừa ra lệnh liền sai người mang nước nóng đến phòng Thái tử.

Thái tử nói với Tiêu Hề Hề.

“Nàng dậy đi, hầu hạ ta tắm rửa.”

Tiêu Hề Hề như cá muối mất linh hồn, nằm liệt trên giường không di chuyển.

“Điện hạ đã là Thái tử trưởng thành rồi, nên học cách tự mình tắm.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề bất giác nhắm mắt lại.

Trước khi nàng mơ thấy Chu Công, Thái tử đã vươn móng vuốt độc của mình, không thương tiếc lôi nàng ra khỏi giường.

Tiêu Hề Hề suy sụp “Điện hạ, xin người tha cho thần thiếp đi, thần thiếp thật sự rất muốn ngủ!”

Lạc Thanh Hàn "Ta còn chưa ngủ, nàng cũng không được phép ngủ."

Tiêu Hề Hề "Người ngủ muộn như vậy, không sợ hói đầu sao?"

Lạc Thanh Hàn không dao động, thậm chí còn cười lạnh "Cho nên càng phải kéo nàng ngủ muộn theo, dù có hói đầu, chúng ta cũng cùng hói."

Tiêu Hề Hề "……"

Cả hói đầu cũng không thể dọa được Thái tử, nàng thua rồi.

Nàng vật lộn xuống giường.

Lạc Thanh Hàn dang rộng hai tay, bày sẵn tư thế, chờ nàng hầu hạ cởi y phục.

Tiêu Hề Hề loạng choạng đi đến chỗ hắn, vừa ngáp vừa giúp hắn cởi y phục.

Lúc giúp hắn chà lưng, Tiêu Hề Hề không kìm được mà nhắm mắt lại, dựa vào bồn tắm ngủ thiếp đi.

Lạc Thanh Hàn quay đầu thấy nàng ngủ say, giơ tay phải lên, vẩy vài giọt nước lên mặt nàng.

Nhưng nàng vẫn không tỉnh, nàng vẫn ngủ một cách ngon lành.

Lạc Thanh Hàn không đánh thức nàng nữa.

Hắn tắm rửa sạch sẽ, mặc đồ ngủ vào, sau đó ôm Tiêu Hề Hề đang ngủ ngon, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Tiêu Hề Hề vẫn luôn ngủ say, không có ý định tỉnh lại.

Sau khi tiểu thái giám đổ nước tắm xong, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Lạc Thanh Hàn thổi tắt nến, nằm xuống giường, xoay người kéo Tiêu Hề Hề vào lòng, ôm nàng thật chặt.

Tiêu Hề Hề rõ ràng đã quen với tư thế ngủ này, đầu óc nàng mơ màng, nhưng cơ thể nàng ý thức điều chỉnh tư thế thoải mái hơn.

Vì say khướt nên sáng hôm sau khi Huyện lệnh tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Ông cố nhớ lại những gì xảy ra đêm qua.

Tuy trí nhớ sau khi say hơi lộn xộn nhưng vẫn nhớ đại khái nội dung.

Ông nhớ những lời mình nói về Trần Lưu vương, chợt mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng, suýt nữa ngất xỉu tại chỗ.

Ông chỉ là quan viên địa phương nho nhỏ, lại dám bàn luận chuyện của Trần Lưu vương trước mặt Thái tử, đây rõ ràng là tìm chết mà!

Dù Thái tử không xử ông, nhưng nếu Trần Lưu vương biết chuyện, cũng sẽ không tha cho ông.

Huyện lệnh che mặt mình, hận không thể bóp cổ bản thân nói bậy tối qua.

Quản gia gõ cửa nhắc nhở.

“Đại nhân, xa giá của Thái tử sắp khởi hành, người không ra ngoài tiễn sao?”

Tiễn thì chắc chắn phải tiễn, dù sao cũng là Thái tử!

Huyện lệnh ôm tâm trạng tuyệt vọng, vội vã tắm rửa thay y phục, lên xe ngựa đến dịch trạm.

Các quan viên khác cũng như Huyện lệnh.

Tối qua sau khi say rượu, cái gì cũng dám nói, nhưng hôm nay tỉnh dậy, trong đầu chỉ có bốn chữ ‘biết vậy chẳng uống’.

Bọn họ nhìn nhau, thấy sắc mặt phờ phạc và quầng thâm dưới mắt nhau, tất cả gượng gạo cười khổ.

Thái tử quá tàn nhẫn, giết người không thấy máu!

Không hổ là nam nhân khắc tinh của Huyện lệnh!

Thái tử rời khỏi dịch trạm, Huyện lệnh và chúng quan viên đều quỳ xuống hành lễ.

Thái tử ra hiệu cho bọn họ không cần đa lễ.

Huyện lệnh không dám đứng dậy, thận trọng nói “Tối qua vi thần uống say lỡ lời, mong Điện hạ thứ tội, đừng quan tâm đến mấy lời bậy bạ của vi thần.”

Các quan viên cũng nói theo.

“Phải phải, toàn là lời bậy bạ sau khi say, không thể xem là thật!”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói “Có phải nói bậy hay không, trong lòng ta tự biết.”

Chúng quan viên nghe vậy, trong lòng càng khổ hơn.

Nếu Thái tử xem lời bọn họ nói tối qua là thật, vậy bọn họ xong đời thật rồi!

Dù là phủ Trần Lưu vương hay Thái tử gia, đều là những nhân vật lớn mà bọn họ không thể đắc tội.

Lạc Thanh Hàn lại nói “Ta có thể đại khái đoán được trong lòng các khanh đang nghĩ gì, đừng quá lo lắng, chuyện của phủ Trần Lưu vương không liên quan đến các khanh. Các khanh chỉ cần làm tròn bổn phận, đừng làm chuyện rối loạn kỉ

cương, tự nhiên có thể bảo vệ gia đình bình an."

Chúng quan viên nghe vậy, như được đại xá, nhao nhao đáp lời.

"Thần xin nghe theo lời dạy của Điện hạ."

Sau khi Thái tử lên xe ngựa, Triệu Hiền cưỡi ngựa dọn đường phía trước, đội ngũ hùng dũng rời dịch trạm, tiến về phía trước.

Theo kế hoạch của Thái tử, mỗi khi đến một dịch trạm sẽ dừng lại nghỉ ngơi một hai ngày, trong thời gian nghỉ ngơi có thể trà trộn vào người dân địa phương, hỏi thăm chuyện trong phủ Trần Lưu vương.

Nhưng tối hôm đó, họ vừa đến huyện Bạch Lộ, đã thấy xa giá của phủ Trần Lưu vương.

Triệu Hiền cưỡi ngựa về phía trước, hỏi đối phương là ai?

Một lang quân tuấn tú mặc cẩm y xanh đen xuống xe ngựa.

Ngũ quan của gã rất bình thường, nhưng đôi mắt lại rất sâu, thuộc loại thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng nhìn lâu lại phát hiện có một sức hút đặc biệt.

"Tại hạ là đích trưởng tử của Trần Lưu vương, Cừu Viễn, phụng lệnh của phụ vương, tới nghênh đón xa giá của Thái tử."

Nói xong, gã lấy con dấu mang theo bên mình, sai người đưa cho Triệu Hiền.

Triệu Hiền tự mình kiểm tra, sau khi xác nhận thì xuống ngựa, trả lại con dấu cho Cừu Viễn, chắp tay hành lễ với đối phương.

"Mạt tướng là Thống lĩnh Ngọc Lân vệ Triệu Hiền."

Cừu Viễn mỉm cười "Thì ra là Triệu tướng quân, ngưỡng mộ

đã lâu.”

Triệu Hiền dẫn gã đến cạnh xe ngựa của Thái tử.

Biết đích trưởng tử của Trần Lưu vương đến, tim Lạc Thanh Hàn chùng xuống, xem ra kế hoạch dò hỏi tin tức thất bại rồi.

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe, nói ngắn gọn vài câu với Cừu Viễn.

Cừu Viễn lịch sự nhã nhặn, rất có phong thái.

“Điện hạ đi đường xa, hẳn là rất vất vả, tại hạ đặc biệt sai người quét dọn một biệt viện trong thành, Điện hạ có thể đến biệt viện kia tạm nghỉ ngơi một đêm. Nếu Điện hạ không mệt, sáng mai có thể tiếp tục lên đường, nếu Điện hạ vẫn cảm thấy mệt, có thể ở lại thêm hai ngày. Xung quanh đây có vài nơi rất đẹp, tại hạ có thể dẫn đường, cùng Điện hạ đi dạo và thưởng ngoạn phong cảnh của quận Trần Lưu.”

Chương 349: Ngụy trang

Lần này Lạc Thanh Hàn không khăng khăng ở lại dịch trạm nữa.

Cừu Viễn dẫn đội ngũ của Thái tử đến một biệt viện trong thành.

Căn phòng lớn nhất đương nhiên là phòng của Thái tử.

Cừu Viễn cười nói "Điện hạ có thể tùy ý xem, nếu có gì không hài lòng, có thể nói với tại hạ mọi lúc, tại hạ nhất định sẽ cố hết sức đáp ứng mọi yêu cầu của Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên đáp "Chỗ này khá tốt, ngươi có lòng rồi."

"Có thể ra sức vì Điện hạ là vinh hạnh của tại hạ."

Cừu Viễn là một người rất chu đáo, gã thấy Thái tử thích an tĩnh, bèn hủy bỏ màn ca múa buổi tối.

Cho nên yến tiệc tối nay rất đơn giản, chỉ ăn cơm mà thôi, ăn xong thì giải tán.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần đã hồi phục sức khỏe từ lâu, không hài lòng với sự sắp xếp tối nay, y cảm thấy Cừu Viễn làm việc quá kém, bữa tối mang đúng nghĩa chỉ ăn cơm, không có bất kỳ hoạt động giải trí nào.

Y muốn ra ngoài tìm thú vui.

Nhưng vì bài học ở lầu Bách Hoa lần trước, lần này Lạc Dạ Thần không dám tùy tiện ra ngoài.

Y sợ lại ăn phải đồ không sạch sẽ, chỉ đành an phận ở trong biệt viện.

Cừu Viễn về phòng, nghe quản sự bẩm báo.

“Hồi bẩm Đại công tử, lần này Thái tử mang theo hai ngàn Ngọc Lân vệ, Thống lĩnh là Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong, còn có hơn trăm người bao gồm cung nữ, thái giám, ngự trù, thái y.”

“Đại hoàng tử chỉ mang theo hơn trăm tùy tùng và hai mưu sĩ.”

“Ngoài ra, Thái tử còn dẫn theo hai vị phi tần là Tiêu trắc phi và Triệu mỹ nhân, nhưng Triệu mỹ nhân bị thương, từ khi vào quận Trần Lưu chưa từng lộ mặt trước người khác, không biết tình hình hiện tại của nàng ta thế nào.”

“Tiêu trắc phi rất được Thái tử sủng ái, luôn theo cạnh Thái tử, thậm chí buổi tối còn ngủ cùng một phòng.”

Cừu Viễn khẽ gật đầu, biểu thị mình đã biết.

Quản sự lặng lẽ lui ra ngoài.

Chỉ còn lại Cừu Viễn và một thanh y lang quân ở trong phòng.

Cừu Viễn hỏi “Tiên sinh, tại sao muốn ta ngụy trang như thế này đến gặp Thái tử?”

Thanh y lang quân cười nói “Vì bên cạnh Thái tử có người biết xem tướng, chỉ cần ngươi xuất hiện trước mặt nàng, nàng có thể xem được quá khứ tương lai của ngươi, cho nên ngươi nhất định phải cẩn thận, đừng để nàng nhìn thấy khuôn mặt của ngươi.”

Cừu Viễn rất ngạc nhiên “Bên cạnh Thái tử lại có kỳ nhân sị dĩ như vậy sao?”

Thanh y lang quân mỉm cười không nói.

Cừu Viễn nói tiếp "May là ta có tiên sinh giúp đỡ, dù người đó có lợi hại đến đâu, cũng không phải là đối thủ của tiên sinh."

Thanh y lang quân thu lại nụ cười, nhắc nhở nói "Công tử đừng khinh địch."

……

Cùng lúc đó, trong phòng của Thái tử, Thái tử cũng đang hỏi về Cừu Viễn.

"Nàng thấy Cừu Viễn này thế nào?"

Tiêu Hề Hề nhăn mặt nói "Thần thiếp nhìn không ra."

Lạc Thanh Hàn ngẩn ra "Không phải nàng có thể xem tướng sao?"

"Tướng mạo của gã rất lạ, thoạt nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng thần thiếp luôn nhận thấy có một loại cảm giác giả tạo, thần thiếp không thể nào thông qua tướng mạo của gã, để nhìn rõ gã."

Lạc Thanh Hàn không ngờ sẽ xuất hiện tình huống này, tâm trạng ngày càng nặng nề hơn.

"Tình huống như Cừu Viễn có thường gặp không?"

Tiêu Hề Hề hiểu ý hắn, nàng lắc đầu "Rất hiếm."

Nàng dừng một chút, rồi nói tiếp "Tình huống của Cừu Viễn có lẽ là do khuôn mặt của gã đã được ngụy trang."

Mặt người đều là tự nhiên, nhưng con người cũng có thể dùng cách điều chỉnh, ở xã hội hiện đại gọi là phẫu thuật thẩm mỹ, ở cổ đại này có lẽ là dịch dung.

Tiêu Hề Hề chưa từng thấy thuật dịch dung thật sự, còn về mặt

nạ da người thường xuất hiện trên TV, yêu cầu kỹ thuật quá cao, ở thời cổ đại khó lòng thực hiện.

Thế nên nàng không thể chắc chắn, khuôn mặt của Cừu Viễn rốt cuộc có phải thật hay không.

Lạc Thanh Hàn "Sau này có thể tìm cơ hội thăm dò gã."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ừm."

Nàng dặn dò "Bùa hộ thân mà thần thiếp đưa cho người, người nhất định phải luôn mang theo bên mình, không được làm mất."

Lạc Thanh Hàn gật đầu "Ta vẫn luôn mang trên người, sẽ không làm mất."

Nói xong chính sự, Tiêu Hề Hề lại bắt đầu buồn ngủ, nàng nhịn không được ngáp một cái "Điện hạ, chúng ta ngủ thôi."

Dù trong lòng Lạc Thanh Hàn vẫn còn vài chuyện, nhưng cũng biết có một số chuyện không thể gấp, quan trọng nhất bây giờ là có đầy đủ tinh thần.

Hắn và Tiêu Hề Hề cùng đi ngủ.

Lạc Thanh Hàn từ chối lời mời du ngoạn của Cừu Viễn, bày tỏ muốn đến thành Bàn Vân càng sớm càng tốt.

Thành Bàn Vân là quận thành của quận Trần Lưu, phủ Trần Lưu vương cũng ở đó.

Cừu Viễn cười nói "Cũng tốt, tiết trời ngày càng lạnh, chúng ta phải nhanh chóng đến thành Bàn Vân để tránh trên đường đi gặp tuyết lớn."

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Ở đây mùa đông có tuyết rơi hả?"

"Đúng vậy, nơi này nằm ở phương bắc, mùa đông sẽ có tuyết rơi, đến lúc đó băng phủ ngàn dặm, ngược lại cũng rất thú vị."

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, tuyết rơi rất tốt, nàng có thể quang minh chính đại ở trong phòng, không cần ra ngoài, he he he.

Cừu Viễn cứ tưởng nàng hứng thú với cảnh tuyết, nho nhã lễ độ nói "Đến lúc đó, nương nương có thể ra ngoài ngắm cảnh tuyết, còn có thể xem ngư dân đánh cá trên hồ băng."

Tiêu Hề Hề không có hứng thú ngắm cảnh tuyết, nhưng có hơi hứng thú với đánh cá.

Cá được vớt dưới hồ băng trong mùa đông, không biết có hương vị thế nào?

Nàng dè dặt nói "Chuyện đó nói sau đi."

Tiêu Hề Hề và Thái tử lên xe.

Đoàn xe chậm rãi rời huyện Bạch Lộ, tiếp tục tiến về phía trước.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc hỏi "Nàng định đi ngắm cảnh tuyết với Cừu Viễn?"

Tiêu Hề Hề đang định nằm xuống ngủ, nghe vậy không khỏi ngẩn người, không thèm nghĩ ngợi liền nói "Sao có thể? Thần thiếp không thân với gã, dù thần thiếp muốn ngắm cảnh tuyết, cũng phải đi cùng Điện hạ chứ!"

Những lời này tức thì đã dỗ được Thái tử sắp xù lông.

Tiêu Hề Hề tiếp tục "Hơn nữa thần thiếp không có hứng thú với chuyện ngắm cảnh tuyết, trời lạnh như vậy, ở trong phòng hưởng lò sưởi đọc sách truyện không sướng sao? Tại sao phải ra ngoài chịu lạnh chứ?"

Lạc Thanh Hàn hoàn toàn yên tâm.

Với bộ não cá muối của nàng không thể nào có ý nghĩ hồng hạnh vượt tường.

Người nào muốn dụ dỗ nàng, có lẽ sẽ bị nàng chọc tức chết.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn "Điện hạ còn gì muốn hỏi nữa không?"

Lạc Thanh Hàn "Hết rồi."

"Vậy thần thiếp ngủ đó, không có chuyện gì thì đừng gọi thần thiếp, có chuyện càng đừng gọi thần thiếp."

Nói xong, nàng nằm thẳng xuống nhắm mắt, trong vòng một giây tiến vào trạng thái ngủ.

Lạc Thanh Hàn lấy một quyển sách từ ngăn ngầm, an tĩnh ngồi đọc.

Vì có Cừu Viễn đi cùng, Lạc Thanh Hàn không thể sai người nghe ngóng chuyện của Trần Lưu vương, tốc độ của hành trình kế tiếp cũng nhanh hơn.

Chưa đến mười ngày, họ đã thuận lợi đến thành Bàn Vân.

Các quan viên lớn nhỏ trong thành đã biết tin, đặc biệt sai người dọn dẹp trong ngoài cổng thành Đông sạch sẽ, hôm nay ngoại trừ xa giá của Thái tử, không ai khác có thể đi qua cổng thành Đông.

Chương 350: Sống chết có số

Xa giá của Thái tử chậm rãi vào thành Bàn Vân trong sự nghênh đón của các quan viên.

Hai bên đường có binh sĩ canh gác, không cho phép kẻ khác lại gần.

Tiêu Hề Hề vén rèm xe, muốn nhìn phong cảnh bên ngoài, nào ngờ vừa vén rèm lên thì gió lạnh mang theo hạt băng ùa vào trong, làm nàng rùng mình.

Nàng vội vàng kéo rèm lại.

“Hình như tuyết sắp rơi rồi, bây giờ mới tháng Mười, mà tuyết lại rơi sớm như vậy.”

Lạc Thanh Hàn thấy nàng rụt cổ, co hai tay trong ống tay áo, trông giống nông phụ dưới quê hơn là sủng phi.

Hắn hỏi “Nàng lạnh à?”

Tiêu Hề Hề “Không sao.”

Tuy mùa đông ở đây rất lạnh, nhưng dù sao nàng cũng là người luyện võ, thân thể chịu lạnh hơn người thường.

Lạc Thanh Hàn “Đưa tay cho ta.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn chìa tay ra.

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, xác nhận tay nàng không lạnh, lúc này mới yên tâm.

“Quận Trần Lưu cũng không thể so với Thịnh Kinh, mùa đông ở đây rất lạnh, nàng nhớ mặc thêm y phục, đừng chạy lung tung, kẻo nhiễm lạnh.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu “Thần thiếp biết rồi.”

Xa giá của Thái tử dừng trước cửa phủ Trần Lưu vương.

Nhị công tử Cừu Lỗi và Tam công tử Cừu Thịnh đã đợi trước cửa từ lâu.

Bọn họ thấy xa giá của Thái tử xuất hiện, lập tức dẫn đồng liêu, quản sự trong phủ tiến lên hành lễ.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Lạc Thanh Hàn bước lên bậc thang, từ từ xuống xe.

Lúc này các hạt băng đã biến thành tuyết lớn, bông tuyết lất phất rơi xuống.

Thường công công giũ áo choàng xanh đen khoác lên người Thái tử, bên cạnh có tiểu thái giám cầm ô che tuyết.

Tiêu Hề Hề cũng ra khỏi xe ngựa.

Cửa lớn vương phủ mở rộng, trên dưới cả phủ nghênh đón Thái tử bước vào.

Thái tử sải bước vào vương phủ, những người khác theo sau.

Đầu tiên bọn họ đến Trường Sinh cư, nơi ở của Trần Lưu vương.

Vừa bước vào Trường Sinh cư đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, địa noãn trong phòng rất nóng, nhiệt độ rất cao. Trần Lưu vương nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, môi trắng bệch, tuy mới ngoài bốn mươi, nhưng tóc đã điểm hoa râm.

Thấy Thái tử đến, ông cố gắng đứng dậy hành lễ.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Trần Lưu vương không cần đa lễ, người cứ nằm đó đi."

Trần Lưu vương nhìn Thái tử trước mặt, đôi mắt đục ngầu nhất thời thất thần.

Ông lẩm bẩm nói "Thật là giống!"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Giống ai?"

Trần Lưu vương không trả lời.

Một lúc sau, ông mới tỉnh táo lại, xúc động nói "Điện hạ trông rất giống Hoàng thượng lúc trẻ."

Lạc Thanh Hàn không tỏ ý kiến gì với đáp án này.

Tuy hắn có hai ba phần giống với đường nét của phụ hoàng, nhưng nghiêm túc mà nói, hai người hoàn toàn khác nhau, ít người nghĩ hai cha con họ giống nhau.

Trần Lưu vương xuất thân võ tướng, thân thể cường tráng, nhưng bây giờ vì bệnh tật giày vò mà cả người gầy trơ xương, từ trên xuống dưới hầu như không có da thịt.

Ông xúc động nói "Điện hạ có thể đích thân đến thăm ta, là vinh hạnh của ta, ta dù có chết, cũng không còn hối tiếc!"

Lạc Thanh Hàn "Vương gia đừng bi quan như vậy, lần này ta ra ngoài có dẫn theo thái y, lát nữa có thể để thái y khám cho người, nói không chừng vẫn trị được. Phụ hoàng trong cung nghe tin người bệnh, vô cùng lo lắng, cố ý bảo ta đến thăm người, hi vọng người mau chóng bình phục, quận Trần Lưu còn cần người trấn giữ."

Trần Lưu vương nghe vậy, hốc mắt hơi đỏ lên "Không ngờ ở xa như vậy mà Hoàng thượng vẫn còn nhớ ta, ta rất cảm động. Dù bệnh của ta có trị khỏi hay không, ta cũng sẽ luôn ghi nhớ ân tình này của bệ hạ, dù có chết, kiếp sau cũng kết cỏ ngậm

vành, báo đáp ân đức của bệ hạ!”

Lạc Thanh Hàn lại an ủi ông vài câu, sau đó sai người gọi thái y tới.

Thái y chẩn bệnh cho Trần Lưu vương, trịnh trọng nói.

“Bệnh của vương gia đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng, gần như vô phương cứu chữa, vi thần chỉ có thể đảm bảo những ngày còn lại của vương gia có thể sống thoải mái dễ chịu hơn.”

Trần Lưu vương sớm đã đoán được kết quả như vậy, ông bình tĩnh nói “Có thể thoải mái đi hết chặng đường cuối cùng, với ta mà nói thế là đủ rồi, mong thái y giúp ta kê đơn.”

Thái y chắp tay, đứng dậy đi tới bên cạnh viết đơn thuốc.

Lạc Thanh Hàn nhìn Trần Lưu vương bệnh phờ phạc trên giường, trên mặt không nhìn ra bất kỳ biểu cảm nào.

Trần Lưu vương nói “Thái tử Điện hạ không cần lo lắng cho bệnh tình của ta, sống chết có số, đời này của ta có thể được Hoàng thượng trọng dụng, còn được phong làm Trần Lưu vương, đã là vinh hạnh lớn nhất của ta. Có nhiều người cả đời chưa chắc được vinh hạnh như ta, bây giờ dù ta có chết cũng không còn hối tiếc, chỉ có ba đứa con trai vô dụng này làm ta không yên tâm, mong Thái tử Điện hạ sau này có thể giúp đỡ chúng một chút.”

Lạc Thanh Hàn “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Thái y đưa đơn thuốc cho Thái tử xem xét.

Do hoàn cảnh trong cung phức tạp, Hoàng đế đã yêu cầu các hoàng tử từ nhỏ phải học một số y lý cơ bản, vì vậy Lạc Thanh Hàn khá quen thuộc một số dược liệu thông thường.

Hắn đọc đơn thuốc một lần, cảm thấy đơn thuốc không vấn đề gì, mới sai người sắc thuốc theo toa.

Trần Lưu vương lần nữa bày tỏ lòng biết ơn của mình với Thái tử.

Trần Lưu vương vẫn còn bệnh, sức lực có hạn, chẳng qua bao lâu, ông bắt đầu thấy mệt mỏi.

Lạc Thanh Hàn nói "Người nghỉ ngơi cho tốt, ngày khác ta tới thăm người."

Hắn xoay người bước ra khỏi phòng ngủ.

Ba vị công tử trong vương phủ đã đợi sẵn ngoài cửa, thấy Thái tử xuất hiện, lập tức tiến lên nghênh đón.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn lần lượt quét qua ba người bọn họ.

Đại công tử Cừu Viễn hay cười, thoạt nhìn là người chu đáo điềm tĩnh.

Nhị công tử Cừu Lỗi cũng đang cười, nhưng nụ cười đó gàn dở không thể diễn tả, thoạt nhìn khiến người khác cảm thấy người này không đáng tin.

Tam công tử Cừu Thịnh nhỏ nhất cúi đầu, dáng vẻ lơ đãng.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Các ngươi vào trong chăm sóc phụ vương đi, ta đi trước."

Cừu Viễn nói "Ta đưa người đến chỗ nghỉ ngơi."

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu, xem như đồng ý.

Lúc bọn họ bước ra khỏi Trường Sinh cư, bên ngoài tuyết đã rơi dày đặc, mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng.

Gió lạnh cuốn bông tuyết ập đến, xua tan hết hơi nóng và mùi thuốc bám trên người Lạc Thanh Hàn.

Thường công công mở ô giấy dầu che gió tuyết cho Thái tử.

Bọn họ đi được vài bước, nhanh chóng nhìn thấy một người.

Tiêu Hề Hề đang đứng dưới một cái cây cách đó không xa, thỉnh thoảng xoa xoa tay, dậm dậm chân.

Nàng rướn cổ nhìn sang Trường Sinh cư, thấy Thái tử đi ra, nàng chạy nhanh về phía hắn như chim bay về tổ.

"Điện hạ!"

Lạc Thanh Hàn nhíu mày "Sao nàng lại ở đây? Không phải bảo nàng về phòng trước rồi sao?"

Tiêu Hề Hề khoác áo choàng, đội mũ trùm đầu, nhưng dù vậy, mũi và má nàng vẫn đỏ ửng vì lạnh.

Nàng nhỏ giọng nói "Thần thiếp không yên tâm về người."

Chương 351: Tỷ võ

Lạc Thanh Hàn giơ tay chạm vào má nàng, phát hiện mặt nàng lạnh băng.

Hắn trầm giọng nói "Sau này không được làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa."

Tiêu Hề Hề gật đầu đáp vâng.

Cừu Viễn bên cạnh cười nói "Tấm chân tình mà nương nương dành cho Thái tử Điện hạ thật khiến người khác cảm động."

Tiêu Hề Hề nhìn sang, bóng dáng của gã phản chiếu trong đôi mắt hạnh trong trẻo.

"Đại công tử."

Cừu Viễn chắp tay với nàng "Bái kiến Trắc phi nương nương."

Bọn họ đến Noãn các nghỉ ngơi.

Địa noãn trong phòng đang cháy, nhiệt độ rất cao.

Thái tử và Tiêu Hề Hề vừa vào cửa, đã cởi áo choàng trên người xuống.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần và Triệu mỹ nhân đã đợi sẵn trong Noãn các, thấy Thái tử đến, lập tức đứng dậy hành lễ.

Vết bỏng trên người Triệu mỹ nhân gần như đã lành, nhưng sẹo vẫn còn đó.

Nàng mặc y phục kín kẽ, cổ quấn khăn lông thỏ trắng, hai tay

giấu trong ống tay áo, dù uống trà ăn bánh, cũng chỉ lộ ra đầu ngón tay, cố hết sức giấu sẹo trên người.

Vì thời tiết bây giờ rất lạnh, nàng ăn mặc như thế cũng không có gì ngạc nhiên.

Có lẽ vì bị thương nặng nên tính cách của nàng bây giờ trở nên u ám hơn rất nhiều, không thích lại gần Thái tử như trước, càng không thích lộ diện trước mặt người ngoài.

Bình thường trừ khi cần thiết, nàng đều sẽ nhốt mình trong phòng.

Thái tử ngồi xuống, những người khác mới dám ngồi xuống.

Trong khi rót trà cho Thái tử, Cừu Viễn nói "Trong thành Bàn Vân có một hành cung, được xây dựng riêng cho Hoàng thượng, tiếc là thành Bàn Vân cách Thịnh Kinh quá xa, Hoàng thượng chưa từng đến đây, thế nên hành cung vẫn không có ai ở. Ta đã sai người dọn dẹp hành cung, Ngọc Lân vệ mà Điện hạ mang đến cũng đã đóng quân ở đó, Điện hạ có thể chuyển đến hành cung bất cứ lúc nào."

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên đáp "Ừm, vất vả cho ngươi rồi."

"Có thể ra sức vì Thái tử là vinh hạnh của tại hạ, không dám nói vất vả."

Cừu Viễn chân thành nói "Thái tử từ xa đến đây, vương phủ chúng ta đặc biệt bày tiệc tẩy trần cho người, mong Thái tử Điện hạ và Đại hoàng tử, cũng như Trắc phi nương nương, Triệu mỹ nhân có thể nể mặt đến dự."

Lạc Thanh Hàn "Trần Lưu vương còn bệnh, không cần làm lớn như vậy."

"Xin Điện hạ yên tâm, yến tiệc này chỉ mời người nhà, không có người ngoài, hơn nữa phụ vương cũng cảm thấy nhất định phải bày tiệc tiếp đãi Điện hạ, sớm đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, phòng bếp lúc này hẳn là đang chuẩn bị bày tiệc rồi."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn không nói nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bên ngoài sắc trời dần tối, nhưng tuyết lớn vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Tiệc tẩy trần được bày ở Đồng Hỉ các.

Lạc Thanh Hàn ngồi trên vị trí chính, Tiêu Hề Hề được sắp xếp ngồi cạnh hắn, cùng bàn với hắn.

Dưới đó là Đại hoàng tử, tiếp theo là Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong.

Đối diện với họ là ba vị công tử của vương phủ.

Đại công tử Cừu Viễn và Nhị công tử Cừu Lỗi đã thành thân nên mỗi người đều có bàn riêng và phu nhân ngồi cạnh, Tam công tử vẫn chưa thành thân nên lúc này ngồi một mình.

Ngồi sau họ là một vài nữ nhân, đều là tì thiếp của họ hoặc là của vương gia.

Vị trí của Triệu mỹ nhân khá xa ở sau, sau khi ngồi xuống không thể di chuyển nhiều, cũng không nói chuyện với những người xung quanh.

Dù tất cả người có mặt đều là người nhà, nhưng vẫn khá nhiều người, Đồng Hỉ các chật kín người.

Hàng loạt món ngon được dọn lên bàn.

Tiêu Hề Hề thèm đến mức c.hảy nước miếng.

Nàng cầm đũa nếm thử tất cả thức ăn và rượu trên bàn, sau khi xác định không có vấn đề gì mới gắp thức ăn cho Thái tử.

Nàng bách độc bất xâm nên hoàn toàn có thể đảm nhận nhiệm vụ vinh quang và quan trọng như thử thức ăn này!

Lạc Thanh Hàn khi ở bên ngoài chưa từng ăn nhiều, dù là Tiêu Hề Hề gắp cho hắn, hắn cũng chỉ tượng trưng nếm thử một chút, không động vào mấy món đó nữa.

Vì Trần Lưu vương còn bệnh, không thể tham gia yến tiệc, nên do đích trưởng tử Cừu Viễn đảm nhận trách nhiệm chủ tiệc.

Gã đứng dậy cầm ly rượu lên, nói vài lời hoa mỹ với Thái tử, sau đó uống cạn ly rượu.

Lạc Thanh Hàn cầm ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ.

Với thân phận của hắn, có thể đưa ra câu trả lời như vậy đã nể mặt lắm rồi.

Cừu Viễn ngồi xuống, Cừu Lỗi đứng dậy cầm ly rượu trong tay, mỉm cười rất nhiệt tình với Thái tử.

“Trước kia ta đã nghe qua uy danh của Thái tử Điện hạ, người dựa vào một trận mưa cứu được dân chúng ở bốn quận ở phía nam, người quả nhiên là con trời, từ tận đáy lòng ta vô cùng bội phục người, ly rượu này ta xin cạn trước!”

Y một hơi uống cạn ly rượu, sau đó rót cho mình ly rượu thứ hai, nói tiếp.

“Ta từ nhỏ lớn lên trong quân doanh, gì cũng không được, nhưng võ công cũng tạm ổn, ta nghe nói Điện hạ văn võ song toàn, nếu Điện hạ không chê, hôm khác có thể so tài với ta không?”

Cừu Viễn nghe vậy, dường như khá bất mãn.

Cừu Viễn thấp giọng nói “Nhị đệ, không được nói bậy, Thái tử có thân phận gì? Sao có thể so tài với đệ?”

Cừu Lỗi không nhìn gã, mà nhìn chằm chằm Thái tử ngồi phía trên.

Lúc này Tiêu Lăng Phong nói “Nhị công tử nếu muốn tỷ võ,

có thể so tài với mạt tướng.”

Cừu Lỗi liếc nhìn ông, rõ ràng không xem ông ra gì, mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

“Ta muốn so, nhất định phải so với người giỏi nhất, ông không có tư cách.”

Tiêu Lăng Phong nghe vậy, không khó chịu mà chỉ mỉm cười “Tuổi trẻ tràn đầy sức lực.”

Cừu Lỗi vẫn nhìn Thái tử, nhìn dáng vẻ này của y, nếu Thái tử không trả lời, đêm nay y sẽ không bỏ qua.

Cừu Viễn nhẹ giọng nói “Điện hạ đừng so đo với đệ ấy, từ nhỏ đệ ấy đã kiêu căng ngạo mạn như vậy, bị phụ vương cưng chiều hư rồi, nhưng bản tính của đệ ấy không xấu, mong Điện hạ đừng để bụng những lời bậy bạ của đệ ấy.”

Cừu Lỗi cau mày, rất không phục.

“Đây là chuyện giữa ta và Thái tử, không đến lượt huynh xen vào.”

Cừu Viễn bất lực, thoạt nhìn giống như một huynh trưởng ôn hòa độ lượng.

Cừu Lỗi quay lại nhìn Thái tử, nghiêm túc hỏi.

“Điện hạ có thể so tài với ta một trận?”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Ta luyện võ là vì rèn luyện thân thể, không phải vì đánh đấm khoe khoang.”

Lời này xem như là trá hình từ chối Cừu Lỗi.

Nét mặt Cừu Lỗi lộ ra vẻ thất vọng, trong lòng hơi tức giận.

Rồi y lại nghe Thái tử nói.

“Nếu ngươi muốn so tài với ta thật, ta có thể so tài cái khác với ngươi.”

Hai mắt Cừu Lỗi sáng lên “Điện hạ muốn so cái gì?”

Thật ra y không quan tâm so tài cái gì, y chỉ muốn chứng minh cho mọi người thấy, y có thể đánh bại Thái tử!

Nếu có thể đánh bại Thái tử, như vậy không ai có thể nghi ngờ thực lực của y, kế thừa ngôi vị sẽ trở thành chuyện đương nhiên, người khác không ai dám hó hé nửa lời.

Lạc Thanh Hàn không đáp, ngược lại hỏi “Ngoài võ công, ngươi còn giỏi cái gì?”

Chương 352: Ta chấp nhận chịu thua

Cừu Lỗi không cần nghĩ ngợi đã buột miệng nói "Ta giỏi rất nhiều thứ, chẳng hạn như cưỡi ngựa bắn cung, còn có đá cầu đánh bạc."

Lạc Thanh Hàn quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, trầm giọng hỏi.

"Nàng muốn xem gì?"

Tiêu Hề Hề lúc này đang vùi đầu ăn chân gà, chợt nghe Thái tử hỏi, nàng ngây người một lúc mới kịp hiểu ra.

Lúc này, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng.

Những ánh mắt này rất phức tạp, có tò mò, có soi mói, cả thờ ơ.

Tiêu Hề Hề nuốt thịt gà xuống, nàng nghĩ đánh bạc sẽ vui hơn, nhưng nhìn dáng vẻ Thái tử hẳn là không biết đánh bạc, nàng không thể hố Thái tử được, vì vậy nàng nói.

"Trời lạnh như vậy, cưỡi ngựa đá cầu không thích hợp, hay bắn tên đi."

Lạc Thanh Hàn gật đầu, biểu thị đã biết.

Sau đó, hắn nói với Cừu Lỗi.

"Chúng ta đánh bạc đi."

Tiêu Hề Hề:???

Không đúng!!!

Người vừa nãy rõ ràng nghiêm túc hỏi ý kiến của ta như vậy, ta cũng đưa ra phương án tốt nhất rồi.

Tại sao cuối cùng người lại hoàn toàn phớt lờ ý kiến của ta?

Nếu đã như vậy, tại sao vừa nãy người còn cố ý hỏi ta làm gì?

Người đang đùa ta đó hả?

Không chỉ Tiêu Hề Hề bị sốc, mà những người khác cũng đầy kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ Thái tử Điện hạ cao lãnh tôn quý, lại chọn đánh bạc để so tài.

Lẽ nào Thái tử cũng biết đánh bạc?

Không phù hợp với tác phong của hắn chút nào!

Cừu Lỗi không nghĩ nhiều, lập tức vỗ đùi, lớn tiếng nói "Được! Thế chúng ta đánh bạc! Chúng ta không chơi mấy trò vặt kia, chỉ cược điểm, ai tung xúc xắc nhiều điểm hơn thì xem như người đó thắng, thế nào?"

Lạc Thanh Hàn xoay ly rượu trong tay, thản nhiên nói "Nếu đã đánh cược, cũng nên có phần thưởng."

"Điện hạ muốn phần thưởng gì?"

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn ngươi giúp ta làm một chuyện."

"Được! Chỉ cần Điện hạ thắng, người bảo ta làm gì ta đều làm theo, ngược lại cũng vậy!"

Khi Cừu Lỗi nói, trong mắt y đầy khát khao chiến thắng.

Cừu Viễn đang ngồi bàn bên cạnh, nhiều lần muốn ngăn cản, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp.

Về phần Cừu Thịnh, từ đầu đến cuối đều cúi đầu uống rượu, hoàn toàn không có ý định lên tiếng.

Cừu Lỗi nhờ người mang sáu viên xúc xắc đến.

Để công bằng, y nhờ mọi người ở hiện trường kiểm tra sáu viên xúc xắc, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, y chia sáu viên xúc xắc vào hai cốc.

Một cốc được đưa đến trước mặt Thái tử.

Lạc Thanh Hàn nhìn cốc đặt trước mặt, không có ý định chạm vào nó, mà liếc nhìn nữ nhân bên cạnh.

"Tiêu trắc phi, nhờ nàng."

Tiêu Hề Hề nhổ xương trong miệng ra, liế.m miếng thịt còn sót lại bên miệng, ngơ ngác nhìn hắn "Hả?"

Lạc Thanh Hàn dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng cầm cốc.

Tiêu Hề Hề nhìn bàn tay bóng mỡ của mình, có hơi khó xử.

Thường công công lập tức bưng nước nóng, hầu hạ nàng rửa tay.

Sau khi lau tay sạch sẽ, Tiêu Hề Hề cầm cốc trên bàn.

Thấy vậy, Cừu Lỗi cười hỏi "Điện hạ muốn nhờ Trắc phi nương nương lắc xúc xắc sao?"

Lạc Thanh Hàn gật đầu "Ừm, nàng khá là may mắn."

"Nhưng đây là tỷ thí giữa ta và Thái tử Điện hạ, nếu người khác lắc xúc xắc, vậy tỷ thí này có ý nghĩa gì?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Đánh bạc vốn là cược vận may, Tiêu trắc phi là người của ta, vận may của nàng đại diện cho vận may của ta, dù nàng ném được bao nhiêu điểm, ta đều

sẽ nhận.”

Cừu Lỗi ngẫm nghĩ, cảm thấy câu này không có gì sai.

Y cười nói “Điện hạ thật là một người thú vị, nếu Điện hạ để Trắc phi nương nương lắc xúc xắc, vậy ta cũng sẽ để phu nhân của ta lắc xúc xắc, như vậy mới công bằng.”

Lạc Thanh Hàn không quan tâm.

Cừu Lỗi đẩy cốc trong tay cho phu nhân Tống thị ngồi cạnh.

Tống thị xuất thân danh môn, được nuông chiều từ nhỏ, là đại gia khuê tú điển hình, chưa từng chơi mấy thứ như xúc xắc, bây giờ bị bắt lắc xúc xắc, khó tránh khỏi luống cuống tay chân.

Thấy vậy, Cừu Lỗi hơi xem thường “Sao nàng cả xúc xắc mà cũng không biết chơi? Nếu nàng không biết chơi, vậy để Cao thị chơi.”

Cao thị là một trong những thiếp thất được sủng ái nhất trong hậu viện.

Lúc này, Cao thị đang ngồi phía sau Cừu Lỗi, nghe vậy nàng thấy vui vẻ, vô thức ngồi thẳng lưng.

Tống thị mím môi dưới, trong lòng rất uất ức.

Nhưng chẳng có cách nào khác, trong những trường hợp thế này, nàng không thể thua một thiếp thất, dù trong lòng có uất ức thế nào, cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

“Phu quân đừng tức giận, thiếp có thể làm được.”

Cừu Lỗi không yên tâm về nàng, đến trước mặt nàng lắc xúc xắc một lần, sau đó hỏi “Đã biết chưa?”

Tống thị gật đầu “Biết rồi.”

Cừu Lỗi nhét cốc vào tay nàng, nói "Lắc đàng hoàng cho ta, không được làm ta mất mặt."

"Vâng."

Tiêu Hề Hề đổ ba viên xúc xắc vào lòng bàn tay xem thử, thấy Tống thị đã sẵn sàng, nàng ném xúc xắc vào cốc.

Cả hai tung xúc xắc cùng lúc.

Động tác của Tiêu Hề Hề chậm rãi, cả âm thanh phát ra từ trong cốc cũng êm dịu.

Khi mọi người nghe thấy âm thanh này, ai cũng nghĩ Tiêu trắc phi không biết chơi xúc xắc.

Bình thường khi chơi xúc xắc, mọi người sẽ cố gắng lắc xúc xắc thật mạnh, điều này không thể đảm bảo số điểm của xúc xắc, nhưng có thể tạo khí thế mạnh mẽ.

Tục ngữ nói rất hay, thua người không thua trận, câu này ở trên sòng bạc cũng vậy.

Khi bắt đầu trò chơi phải thể hiện khí thế của mình, nếu có thể lấn áp đối phương, thì thắng thua của trò chơi đã nắm chắc chín phần.

Đây là lần đầu tiên Tống thị chơi xúc xắc, nhưng vì để phu quân hài lòng, nàng cố hết sức lắc cốc, đồng thời trong lòng cũng không quên cầu nguyện, hy vọng lần này lắc ra được con số lớn nhất!

Tiêu Hề Hề dừng lại trước, vững vàng đặt cốc trong tay xuống bàn.

Tống thị cũng dừng lại.

Nàng lo lắng đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi, suýt chút không cầm vững được cốc.

Cừu Lỗi không kiên nhẫn nói “Mau mở ra xem!”

Tiêu Hề Hề lại nói “Nhị công tử muốn một ván định thắng thua, hay ba ván thắng hai?”

“Một ván định thắng thua!”

Tiêu Hề Hề mỉm cười “Nhị công tử quả là người sảng khoái.”

Nói xong, nàng mở cốc, lộ ra ba viên xúc xắc, mỗi viên sáu điểm!

Cừu Lỗi tức thì sững sờ.

Sau khi nhìn rõ điểm, những người khác cũng sửng sốt.

Thế mà lại là ba con sáu!

Đây là số điểm lớn nhất!

Mặt Tống thị tái mét, tay run run mở cốc, ba viên xúc xắc là bốn, năm, sáu.

Thành thật mà nói, số điểm này đã rất lớn rồi.

Nhưng so với ba con sáu của Tiêu trắc phi, thì vẫn kém một chút.

Mặt Cừu Lỗi tối sầm lại.

Ngoài mặt thì y có vẻ như rất sảng khoái, nhưng thực chất y là người rất coi trọng thắng thua.

Nói trắng ra là có hơi hẹp hòi.

Tỷ thí lần này, y thua rồi.

Y thấy rất không vui, thầm nghĩ tay Tống thị quá đen, sớm biết như vậy, lẽ ra vừa rồi y phải bảo Cao thị lắc xúc xắc mới đúng.

Cừu Lỗi trừng mắt nhìn Tống thị, rồi chắp tay với Thái tử.

“Ta chấp nhận chịu thua! Điện hạ muốn ta làm gì?”

Chương 353: Điện hạ là nam nhân đẹp nhất thiên hạ

Lạc Thanh Hàn dường như không quan tâm đến kết quả, hắn thản nhiên nói "Ta vẫn chưa nghĩ ra muốn ngươi làm gì, tạm thời nợ đó đi, sau này rồi tính."

"Vâng!"

Cừu Lỗi trở về chỗ ngồi, háo hức và phấn khích trên mặt vừa rồi đã biến mất, dù y vẫn cười, nhưng nụ cười đó dù nhìn thế nào cũng có vẻ giả tạo.

Y không nhìn Tống thị bên cạnh, Tống thị cũng không dám nói gì, bầu không khí giữa hai người trở nên gượng gạo.

Tiêu Hề Hề tùy ý đẩy cốc sang bên, tiếp tục vùi đầu ăn.

Lắc xúc xắc thật ra không khó với những người từng luyện võ, chỉ cần cẩn thận lắng nghe âm thanh xúc xắc đập vào nhau, thì có thể đoán được đại khái xúc xắc sẽ ở mặt nào chạm cốc.

Vừa rồi nàng cố ý lắc chậm là để có thể nghe rõ tiếng xúc xắc.

Lạc Thanh Hàn chủ động gắp một đùi gà hấp muối, đặt vào bát của Tiêu Hề Hề.

"Làm tốt lắm, thưởng cho nàng một cái đùi gà."

Tiêu Hề Hề cầm đùi gà, cười híp mắt nói "Đa tạ Điện hạ ban thưởng!"

Cừu Viễn liếc nhìn quản gia, quản gia hiểu ý, bảo nhạc công bắt đầu chơi nhạc.

Âm thanh du dương của ti trúc vang lên trong Đồng Hỉ các.

Các vũ cơ theo âm nhạc tiến vào, cố gắng hết sức thể hiện dáng người uyển chuyển của mình.

Trong số đó có vài vũ cơ táo bạo, thậm chí còn chủ động nháy mắt với Thái tử ngồi phía trên.

Ánh mắt táo bạo lại nồng nhiệt, rất cám dỗ người khác.

Đối với những vũ cơ lớn lên trong vương phủ này mà nói, lối thoát tốt nhất chính là lọt vào mắt xanh của quý nhân, mà Thái tử trước mặt đương nhiên là cao quý nhất trong quý tộc, chỉ cần có thể cùng hắn vui vẻ một đêm, dù không thể vào cung làm phi, cũng có được rất nhiều lợi ích.

Lạc Thanh Hàn vô cảm xem biểu diễn, dần trở nên mất kiên nhẫn.

Hắn quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, thấy nàng vẫn đang vùi đầu ăn, hoàn toàn không quan tâm xung quanh xảy ra chuyện gì.

Không kiên nhẫn trong lòng Lạc Thanh Hàn ngày càng mãnh liệt.

“Tiêu trắc phi.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, nàng vẫn đang nhai thịt viên, trong mắt nàng hiện lên thắc mắc.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Thịt viên ăn ngon không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu, vì trong miệng còn thức ăn, giọng có hơi mơ hồ “Ngon lắm!”

“Ta cũng muốn thử.”

Tiêu Hề Hề nhìn miếng thịt viên cuối cùng trên dĩa, do dự mãi

nhưng vẫn miễn cưỡng gắp vào bát của Thái tử.

Tuy nhiên, Thái tử vẫn không tha cho nàng.

“Ta cảm thấy vịt bát bảo trước mặt nàng cũng rất ngon.”

Tiêu Hề Hề ấm ức đẩy vịt bát bảo đến trước mặt hắn “Điện hạ mời dùng.”

Kế đó, Lạc Thanh Hàn đòi hết những món nàng thích.

Cuối cùng nàng chỉ còn mấy món chay thanh đạm.

Tiêu Hề Hề tức giận nhìn Thái tử.

Lạc Thanh Hàn thấy vậy, khẽ cười “Muốn ăn thịt à?”

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu.

Lạc Thanh Hàn tiếp tục chọc nàng “Ta ra một câu đố, nếu nàng đoán đúng, ta sẽ trả mấy dĩa thịt này cho nàng.”

“Mời Điện hạ ra đề.”

“Bên trái ta có một nữ tử, đoán một từ.”

Tiêu Hề Hề không chút nghĩ ngợi liền buột miệng nói “Nựu*!”

*Nựu (妞) – bên trái chữ nữ (女) là chữ xấu (丑).

Lạc Thanh Hàn “……”

Khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thanh Hàn tối sầm lại.

Hắn nghiến răng hỏi “Tại sao nàng lại nghĩ đến từ này? Lẽ nào trong mắt nàng, ta rất xấu sao?”

Lúc này Tiêu Hề Hề mới nhận ra hình như nàng đã nói sai rồi.

Nàng điên cuồng lắc đầu, cố gắng bù đắp “Không có không

có! Điện hạ rất là đẹp, Điện hạ là nam nhân đẹp nhất thiên hạ! Không ai có thể đẹp trai tuấn tú hơn Điện hạ!"

Lạc Thanh Hàn "Nàng tiêu rồi, ba ngày tiếp theo đừng hòng ăn thịt!"

Tiêu Hề Hề như bị sét đánh, không thể tin được.

"Điện hạ, người không thể làm vậy!"

Lạc Thanh Hàn phớt lờ nàng, đen mặt tiếp tục xem màn biểu diễn của vũ cơ.

Có lẽ là vì sắc mặt hắn quá khó coi, các vũ cơ đang nháy mắt với hắn bị dọa sợ, trở nên thành thật hơn rất nhiều.

Màn biểu diễn kết thúc, các vũ cơ không dám ở lại lâu, hành lễ xong vội vã lui ra ngoài.

Tiếp theo là màn độc diễn múa.

Triệu mỹ nhân im lặng nãy giờ, không khỏi sửng sốt khi thấy người biểu diễn, sau đó nàng lộ ra vẻ vui mừng.

Người này là ái thiếp Sở cơ của Cừu Viễn, cũng là bạn thân của Triệu mỹ nhân khi chưa xuất giá.

Trong lúc Sở cơ biểu diễn không hề nháy mắt với Thái tử, mà nháy mắt với Cừu Viễn.

Cừu Viễn xem nàng múa mà cười cả buổi.

Biểu diễn xong, Sở cơ hành lễ với Thái tử, sau đó chào Cừu Viễn, sau khi nhận được ánh mắt tán thưởng của Cừu Viễn, Sở cơ hài lòng rời đi.

Nàng vừa đi, Triệu mỹ nhân đã theo sau nàng.

Sở cơ vừa ra ngoài không lâu thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía sau.

“Sở cơ, chờ muội.”

Sở cơ dừng bước xoay người, nhìn về hướng phát ra tiếng, khi nhìn rõ người đến là Triệu mỹ nhân, không khỏi ngẩn ra, sau đó cười rạng rỡ.

“A Ngữ, sao muội lại tới đây?”

Khuê danh của Triệu mỹ nhân là Triệu Ngữ, những người thân thiết với nàng gọi nàng là A Ngữ.

Triệu mỹ nhân bước nhanh đến trước mặt nàng, cười nói “Muội đến quận Trần Lưu với Thái tử, vốn muội vẫn đang nghĩ cách làm sao để gặp tỷ, không ngờ lại xem được màn biểu diễn của tỷ trong tiệc tẩy trần.”

Sở cơ thân thiết nắm lấy tay nàng “Tỷ muội chúng ta hiếm khi được gặp một lần, đi, muội đến phòng ta, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Ừm!”

Hai người tay trong tay đến nơi ở của Sở cơ.

Các nàng nói về vài chuyện trong mấy năm qua, nói đến tình cảm thì không kìm được nước mắt.

Triệu mỹ nhân khóc vô cùng đau lòng “Muội cứ tưởng gả vào Đông cung, đời này có thể không lo không nghĩ, lại không ngờ trong cung từng bước đi cũng mang theo nguy hiểm, muội không hiểu những chuyện này, còn bị người khác lợi dụng, suýt chút bị đày vào lãnh cung.”

Sở cơ cũng lau nước mắt “Tỷ ở vương phủ cũng chẳng khác gì, người ngoài cứ nghĩ tỷ rất sung sướng, nhưng sung sướng đến đâu cũng chỉ là thiếp thất, phía trên còn có chính thất chèn ép, tỷ lúc nào cũng thấp thỏm, ngày ngày như bước trên băng mỏng.”

Hai tỷ muội ôm nhau khóc.

Lúc này Sở cơ tình cờ nhìn thấy vết sẹo trên mu bàn tay của Triệu mỹ nhân, tức thì kinh ngạc.

“Vết sẹo trên tay muội là chuyện gì vậy?”

Triệu mỹ nhân lập tức rút tay về, lấy tay áo che vết sẹo.

Nàng mím môi không nói gì.

Sở cơ thúc giục “Muội nói đi chứ!”

Triệu mỹ nhân cúi đầu, trong mắt đầy ý hận, nhưng ngoài miệng lại nói “Bỏ đi, chuyện này tỷ không biết thì tốt hơn, chúng ta nói chuyện gì vui vẻ đi, tỷ và Đại công tử thế nào? Y có tốt với tỷ không?”

Nhắc đến Đại công tử, mặt Sở cơ đỏ bừng, có hơi xấu hổ lại có hơi kiêu ngạo.

“Chàng dĩ nhiên rất tốt với tỷ.”

Triệu mỹ nhân vẫn giống như trước đây, vòng tay qua cánh tay nàng, thân thiết hỏi “Cụ thể thế nào? Nói muội nghe đi.”

Bình thường ở trong vương phủ, Sở cơ phải đối phó với sự chèn ép của chính thất, còn phải đề phòng âm mưu của các thiếp thất thông phòng khác, trong lòng ấm ức nhưng không có nơi để trút, hiếm khi có được người bạn thân trò chuyện như bây giờ, không nghĩ ngợi gì nhiều bèn kể tất cả chi tiết quan hệ giữa mình và Đại công tử.

Triệu mỹ nhân nghiêm túc lắng nghe, trên mặt hiện lên ngưỡng mộ.

Chương 354: Được lợi còn lắm nhọt

Thị nữ đến nhắc nhở yến tiệc sắp kết thúc, Triệu mỹ nhân lưu luyến không nỡ tạm biệt Sở cơ.

Sở cơ đích thân tiễn nàng rời viện, dặn đi dặn lại.

“Sau này có thời gian thì đến chơi nhé.”

Triệu mỹ nhân mỉm cười nói được.

Lúc này yến tiệc đã đến hồi kết, mọi người lần lượt cáo từ rời đi, Thái tử cũng dẫn Tiêu trắc phi rời Đồng Hỉ các.

Triệu mỹ nhân theo đội ngũ rời vương phủ.

Bọn họ ngồi xe ngựa đến hành cung.

Đêm đó, bọn họ nghỉ ngơi trong hành cung.

Tẩm điện lớn nhất trong hành cung dành cho Hoàng đế, lúc này không có Hoàng đế, Lạc Thanh Hàn là Thái tử có thể ở đó.

Lạc Thanh Hàn vẫn tránh tẩm điện đó, chọn Hóa Tiên cư nhỏ hơn một chút bên cạnh.

Tiêu Hề Hề cũng ở Hóa Tiên cư.

Hành lý của họ sớm đã được chuyển vào hành cung.

Trong hành cung có suối nước nóng, nước nóng được dẫn từ trên núi xuống, để xây dựng nó, Trần Lưu vương đã tốn rất nhiều công sức.

Suối nước nóng này cũng phân cấp bậc, hồ lớn ở giữa dành riêng cho Hoàng đế, hồ nhỏ hơn một chút bên cạnh dành riêng cho Thái tử, còn lại là hồ dành riêng cho các hoàng tử và đại thần.

Còn hồ của các phi tần nằm ở một phòng khác.

Tiêu Hề Hề chạy sang phòng bên cạnh, cởi y phục bước vào hồ.

Nàng ngâm cả người vào nước nóng, cảm thấy lỗ chân lông khắp người đều nở ra.

Nàng nhắm mắt, phát ra tiếng cảm thán thoải mái.

Trong phòng bên cạnh, nhóm người Thái tử, Đại hoàng tử, Tiêu Lăng Phong, Triệu Hiền cũng đang tắm.

Bọn họ ở trong hồ của riêng mình, tách biệt rõ ràng với nhau.

Lạc Dạ Thần nhìn hồ của Thái tử, trong lòng thấy chua chát, làm Thái tử thật tốt, cả hồ tắm cũng lớn hơn mình!

Nam nhân mà, lúc tắm khó tránh khỏi nói vài câu đùa tục.

Lạc Dạ Thần lôi kéo Tiêu Lăng Phong và Triệu Hiền đùa tục, Tiêu Lăng Phong và Triệu Hiền hơi đắn đo về Thái tử, sợ Thái tử không chấp nhận được những lời khó nghe này, không dám tiếp lời của Đại hoàng tử.

Sau đó thấy Thái tử vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, như không để bụng những lời tục tĩu của bọn họ, bọn họ dần dần thả lỏng, bắt đầu trò chuyện cùng Đại hoàng tử.

Trong lúc bọn họ đang trò chuyện vui vẻ, Thái tử đột nhiên hỏi một câu.

“Các ngươi thấy ta xấu không?”

Cả ba người ngẩn ra.

Lạc Dạ Thần không vui "Ngươi nói vậy là ý gì? Ngươi muốn khoe khoang vẻ ngoài của mình với ta sao? Nam nhân muốn đẹp để làm gì? Đẹp cũng đâu thể xem như cơm ăn được!"

Vị chua trong lời nói suýt nữa khiến người ta chua chết.

Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong nhìn nhau.

Tiêu Lăng Phong thăm dò hỏi "Sao Thái tử Điện hạ lại có nghi vấn như vậy?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Tiêu Lăng Phong nói chắc chắn "Thái tử Điện hạ trời sinh anh tuấn phi phàm, tuyệt đối không liên quan gì đến chữ xấu!"

Triệu Hiền nửa đùa nửa thật nói "Điện hạ tướng mạo nghiêm trang, khí chất phi phàm, mạt tướng chưa từng thấy nam nhân nào đẹp hơn người, nếu người mà xấu thì mạt tướng há chẳng phải không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa?"

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Hắn cũng thấy mình trông khá ổn, nhưng tại sao Tiêu Hề Hề lại thấy hắn xấu?

Chẳng lẽ thẩm mỹ của nàng có vấn đề?

Thấy mọi người nịnh bợ Thái tử, Lạc Dạ Thần càng cảm thấy chua chát, không khỏi nhỏ giọng bức bách "Tất cả đều là đàn ông, thay vì so sánh ngoại hình, không bằng so sánh kích thước của tiểu đệ."

Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong nhìn y với ánh mắt khó diễn tả.

Đại hoàng tử, cầu xin người im miệng đi!

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng liếc nhìn Lạc Dạ Thần, không nói gì liền đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi hồ nước.

Lạc Dạ Thần nhân cơ hội liếc hắn một cái, sau đó không khỏi chửi thầm trong lòng.

Thế mà lão tử lại thua!

Rõ ràng y mới là đại ca, tại sao kích thước của tiểu đệ còn nhỏ hơn của hắn?!

Ông trời phụ ta!

……

Lạc Thanh Hàn mặc y phục vào, trực tiếp đi qua cửa hông, vào phòng tắm bên cạnh.

Chỉ có Tiêu Hề Hề đang tắm trong phòng này.

Nàng đang ngâm mình trong nước, tựa lưng vào thành bể, mặt ngửa lên, trên trán đắp một chiếc khăn ướt nhỏ.

Nước nóng dễ chịu đến nỗi nàng không kiềm được mà ngủ mất.

Lạc Thanh Hàn đi đến phía sau nàng, từ trên cao nhìn xuống, từ góc độ này vừa hay nhìn thấy làn da trắng nõn trên ngực nàng, cùng với thân hình uyển chuyển của nàng thấp thoáng trong nước.

Hắn nhìn chằm chằm một lúc.

Mãi đến khi cửa bên cạnh truyền đến tiếng rời đi của đám người Đại hoàng tử, Lạc Thanh Hàn mới mở miệng, giọng trong trẻo lạnh lùng.

“Nếu còn tiếp tục ngâm, da của nàng sẽ nhăn đó.”

Tiêu Hề Hề mở mắt, thấy Thái tử Điện hạ đang đứng phía sau

nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tiêu Hề Hề sửng sốt một lúc, sau đó tỉnh táo lại, nhảy vào bồn tắm chỉ để lộ đầu.

“Điện hạ tới lúc nào vậy? Sao không lên tiếng chứ?!”

Lạc Thanh Hàn “Là do nàng ngâm quá nhập tâm, thậm chí có người vào phòng cũng không biết, may người vào là ta, nếu là nam nhân khác, xem nàng làm thế nào.”

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, người và nam nhân khác có gì khác biệt?

Nàng khoanh tay trước ngực, cằm chìm trong nước, khi nói môi dưới có thể chạm vào nước nóng.

“Điện hạ có thể ra ngoài một lát không? Thần thiếp muốn thay y phục.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng nhìn ta cả rồi, ta nhìn nàng thì có vấn đề gì?”

Tiêu Hề Hề choáng váng trước lời nói mặt dày vô sỉ của hắn.

Một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng “Đâu phải thần thiếp chủ động nhìn người chứ, là người cứ nhất quyết bảo thần thiếp hầu hạ người tắm rửa thay y phục, thật ra thần thiếp cũng không muốn nhìn người lắm.”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Nàng chính là ví dụ điển hình của việc được lợi còn lắm nhọt.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng được lợi gì? Nàng lắm nhọt gì chứ?

Từng chữ Điện hạ nói nàng hiểu, nhưng liên kết với nhau thì

sao nàng lại không hiểu gì hết?

Lạc Thanh Hàn "Dáng người của ta lẽ nào không đẹp sao?"

Tiêu Hề Hề "Rất … rất đẹp."

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng thấy đẹp, có nghĩa là nàng rất hài lòng với dáng người của ta, không phải nàng được lợi rồi sao?"

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Tiêu Hề Hề khó khăn nói "Thần thiếp có thể trả tiền."

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn tức giận bật cười "Nàng nghĩ ta là loại người gì? Thế mà nàng còn muốn trả tiền?"

Tiêu Hề Hề bị nụ cười của hắn dọa sợ, nàng bất giác lùi lại, rụt rè nói "Không, không phải người nói thần thiếp chiếm lợi của người sao? Chỉ cần trả tiền thì thần thiếp không chiếm lợi nữa."

"Hóa ra trong mắt nàng, ta là hàng hóa có thể dùng tiền mua bán."

"Thần thiếp không có, thần thiếp không có, người đừng hiểu lầm!"

Đối mặt với Tiêu Hề Hề liên tục phủ nhận, Lạc Thanh Hàn chỉ cười lạnh "Tối nay nàng thể hiện rất xuất sắc, đầu tiên chế giễu ta xấu, bây giờ còn xem ta là hàng hóa có thể mua bán, nàng ngày càng giỏi rồi, nàng qua đây."

Cả người Thái tử hiện giờ tỏa ra một luồng khí nguy hiểm, Tiêu Hề Hề làm sao dám qua đó? Qua đó chẳng phải là tìm chết sao?!

Nàng vội lùi ra sau "Điện hạ, chúng ta đều là người văn minh, có chuyện gì thì cứ nói tử tế, đừng động tay động chân."

Chương 355: Không còn mặt mũi gặp ai nữa!

Lạc Thanh Hàn "Hoặc là nàng tự qua đây, hoặc là ta qua đó bắt nàng, nàng tự chọn đi."

Tiêu Hề Hề không muốn chọn cái nào hết.

Nàng đáng thương cầu xin "Thần thiếp có thể tự lên, nhưng thần thiếp không mặc y phục, Điện hạ có thể để thần thiếp mặc y phục trước được không?"

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng từ trên cao.

Một lúc sau, hắn vẫn còn chút lương tâm cuối cùng, tiện tay rút y phục treo trên bình phong, ném xuống cạnh hồ.

Tiêu Hề Hề xấu hổ nói "Điện hạ có thể tránh đi một lúc không?"

Lạc Thanh Hàn không quan tâm, cứ lạnh lùng nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu, đột nhiên kinh hoàng hét lên "A! Ai ở bên ngoài?!"

Lạc Thanh Hàn lập tức quay đầu nhìn về phía cửa.

Cùng lúc đó, Tiêu Hề Hề nhanh chóng lao ra khỏi hồ, chộp lấy y phục trên đất, quấn quanh cơ thể.

Khi Lạc Thanh Hàn quay lại nhìn nàng, nàng đã mặc xong y phục.

Lạc Thanh Hàn vô cảm nhìn nàng "Vừa nãy nàng lừa ta?"

Tiêu Hề Hề bày vẻ mặt vô tội "Không có, vừa nãy thần thiếp thấy có một bóng người thật."

"Nhưng ta không thấy gì cả."

Tiêu Hề Hề "Có thể người đó bỏ chạy rồi, hoặc là do thần thiếp nhìn nhầm rồi."

Lạc Thanh Hàn bước đến gần nàng.

Tiêu Hề Hề lập tức lùi lại, nhưng sau lưng nàng là hồ nước, lùi thêm hai bước là đến mép hồ.

Nàng không thể không dừng lại, lo lắng nhìn Thái tử đang đến gần.

Lạc Thanh Hàn giơ tay trái kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy nàng, tay còn lại giơ lên đánh vào mông nàng hai cái.

"Nàng bây giờ ngày càng to gan, không chỉ dám giễu cợt ta, còn dám giở trò trêu đùa ta, cứ tiếp tục như vậy, sau này có phải còn muốn ngồi lên đầu ta làm mưa làm gió?!"

Tiêu Hề Hề sững người.

Nàng lớn như thế này, chưa từng bị người khác đánh mông bao giờ.

Dù lúc nhỏ nàng nghịch ngợm không nghe lời, sư phụ nhiều lắm cũng chỉ mắng nàng vài câu.

Cảm giác bị đánh mông này thật quá xấu hổ!

Mặt Tiêu Hề Hề dần dần đỏ lên.

Nàng vùi đầu vào lòng Thái tử, không còn mặt mũi gặp ai nữa!

Lạc Thanh Hàn lại đánh mông nàng, trầm giọng nói "Nói, sau này nàng còn dám nghịch ngợm như vậy nữa không?"

Tiêu Hề Hề "Không … không dám nữa."

Lạc Thanh Hàn "Nói to lên."

"Thần thiếp không dám nữa đâu! Hu hu hu!"

Lạc Thanh Hàn cúi đầu thấy nàng đang khóc rất thảm, nhưng không rơi một giọt nước mắt nào.

Hắn lại giơ tay đánh vào mông nàng một cái "Không được khóc!"

Tiêu Hề Hề bị ép phải ngừng khóc, trong lòng rất ấm ức, Thái tử này không chỉ độc miệng mà còn bạo hành, quả đúng là cặn bã!

Nhưng bản thân Thái tử không cảm thấy mình cặn bã, thậm chí còn có tâm trạng thưởng thức sự đụng chạm của nữ nhân trong lòng.

Vì thời gian gấp gáp, vừa nãy Tiêu Hề Hề chỉ kịp mặc một lớp áo trong.

Y phục mỏng dính vào người, những giọt nước chưa kịp khô thấm vào, lộ ra chút màu da thịt.

Lạc Thanh Hàn đặt lòng bàn tay lên eo nàng siết nhẹ.

Dù vòng eo của nàng trông khá gầy, nhưng khi chạm vào lại có cảm giác hơi nhiều thịt, rất mềm mại.

Tiêu Hề Hề bị siết, cả người cứng ngắc không dám cử động.

Chẳng lẽ Thái tử cặn bã này định nhân cơ hội làm trò gì đó với nàng sao?

Không lẽ sự trong trắng của nàng tối nay phải chấm dứt rồi sao?

Giọng Lạc Thanh Hàn hơi khàn khàn "Nàng có muốn …"

Tiêu Hề Hề không chút do dự từ chối "Không! Ta không muốn!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn "Ta chỉ hỏi nàng, nàng có muốn ăn bữa khuya không? Nếu nàng không muốn, vậy bỏ đi, đi ngủ thôi."

Nói xong, hắn buông Tiêu Hề Hề ra, xoay người bước ra ngoài.

Tiêu Hề Hề kích động nhảy dựng lên "Đừng mà! Thần thiếp rất muốn ăn bữa khuya!"

Nàng đuổi theo hai bước, sau đó chạy trở lại, nhặt y phục treo bên cạnh, bừa bãi mặc vào, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bên ngoài là một hoa viên nhỏ, cỏ cây hoa lá đã bị băng tuyết bao phủ.

Lạc Thanh Hàn bước xuống bậc thềm.

Thường công công giơ ô giấy dầu lên che gió tuyết cho Thái tử.

"Điện hạ, chờ thần thiếp!" Tiêu Hề Hề vội nhấc váy đuổi theo.

Lạc Thanh Hàn dừng bước, nhưng không nhìn lại.

Mãi đến khi Tiêu Hề Hề chạy tới, hắn mới tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Hề Hề đi theo hắn, vừa đi vừa nói "Điện hạ, vừa rồi ta nói sai rồi, ta rất muốn ăn bữa khuya, đặc biệt là muốn cùng Điện hạ ăn bữa khuya! Điện hạ đẹp trai như vậy, ta chỉ nhìn người thôi cũng thấy thèm ăn vô cùng, không nhịn được mà muốn ăn thêm hai bát cơm!"

Thường công công bị mấy lời khen tỉnh táo phi phàm của nàng chọc cười.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ta cho nàng một cơ hội, nhưng nàng từ chối rồi."

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp không biết người hỏi về bữa khuya, thần thiếp còn tưởng …"

"Còn tưởng ta làm sao?"

Tiêu Hề Hề cười khá xấu hổ, nhỏ giọng nói "Thần thiếp còn tưởng người muốn hỏi thần thiếp có muốn thị tẩm không."

Lạc Thanh Hàn cau mày "Trong đầu nàng suốt ngày nghĩ những thứ gì vậy?"

Tiêu Hề Hề rụt cổ, không dám nói.

Ngoài ăn uống, trong đầu nàng có lẽ chỉ còn lại một đống đồi trụy.

Lạc Thanh Hàn "Sau này không được đọc mấy sách truyện bậy bạ kia nữa."

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng "Người cũng tịch thu hết mấy sách truyện đó rồi, ta có muốn xem cũng không xem được nữa."

Lạc Thanh Hàn "Nàng nói cái gì?"

"Không, không có gì."

Hai người trở về Hóa Tiên cư.

Lạc Thanh Hàn lấy một quyển sách từ trong rương sách, ném nó tới trước mặt Tiêu Hề Hề.

"Khi nào thuộc hết quyển sách này thì có thể ăn thịt!"

Tiêu Hề Hề nhìn cuốn sách trước mặt, thấy trên đó viết ba chữ

…

Kinh Kim Cương!

Tiêu Hề Hề khó hiểu hỏi "Tại sao bắt thần thiếp học kinh Phật?"

Lạc Thanh Hàn "Niệm nhiều kinh Phật có thể thanh tẩy đầu óc của nàng."

Tiêu Hề Hề không muốn bị thanh tẩy.

Nhưng nàng muốn ăn thịt!

Để có được tư cách ăn thịt, Tiêu Hề Hề chỉ đành cam chịu nhận nhiệm vụ này.

Nàng ngồi bên giường, bắt đầu đọc kinh Kim Cương dưới ánh nến.

Tiếng gõ cửa vang lên, giọng của Thường công công truyền vào.

"Điện hạ, Triệu mỹ nhân cầu kiến."

Lạc Thanh Hàn "Để nàng ta vào."

Cửa phòng bị đẩy ra, Triệu mỹ nhân bước vào.

Nàng cung kính hành lễ với Thái tử.

"Điện hạ, hôm nay thần thiếp gặp Sở cơ, từ nàng biết được một chút chuyện về Đại công tử của vương phủ."

Lạc Thanh Hàn "Nói nghe thử."

Triệu mỹ nhân liếc nhìn Tiêu trắc phi bên cạnh, có hơi do dự.

Lạc Thanh Hàn "Tiêu trắc phi là người của ta, không cần lo lắng."

Triệu mỹ nhân lập tức nói “Là thần thiếp nghĩ nhiều rồi.”

Nàng bắt đầu lặp lại những gì Sở cơ nói.

Hầu hết đều là những chuyện nhỏ nhặt, nhưng từ những chuyện nhỏ nhặt này cũng có thể biết được Cừu Viễn là người thế nào.

Chương 356: Thẩm gia

Người này thoạt nhìn trầm tĩnh đoan chính, nhưng thật ra tâm cơ thâm trầm, dù đối diện với nữ nhân của mình, cũng duy trì phong thái thận trọng, khiến người ta không thể nắm bắt được ý nghĩ trong lòng gã.

Triệu mỹ nhân nói xong, Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

"Nàng làm rất tốt, sau này tiếp xúc với Sở cơ nhiều hơn, tốt nhất là nghe ngóng một chút, gương mặt của Cừu Viễn có khác gì với trước đây không?"

Triệu mỹ nhân cảm thấy câu hỏi này của Thái tử rất kỳ lạ.

Nhưng thấy hắn không có ý định giải thích thêm, Triệu mỹ nhân cũng không dám hỏi, cúi đầu đáp "Vâng."

Triệu mỹ nhân rời đi, Lạc Thanh Hàn quay lại nhìn Tiêu Hề Hề, thấy nàng vẫn đang duy trì tư thế đọc sách, tay cầm kinh Kim Cương, nhưng mắt đã nhắm nghiền.

Nữ nhân này thế mà đang đọc lại lăn ra ngủ!

Lạc Thanh Hàn đi tới, lấy cuốn kinh trong tay nàng, sau đó bế nàng đặt lên giường.

Tiêu Hề Hề tỉnh một lúc, thấy người trước mặt là Thái tử, nàng yên tâm nhắm mắt, lần nữa ngủ say.

……

Sáng hôm sau.

Theo lệnh của Thái tử, ngự trù đặc biệt chuẩn bị bữa sáng thuần chay.

Tiêu Hề Hề không kén ăn, dù là đồ chay, nàng vẫn ăn sạch sẽ.

Chỉ là sau khi ăn xong vẫn cảm thấy không đã miệng.

Nàng chép miệng, cảm thán nói "Không có thịt, ăn vào luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó."

Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, tuyết trong sân đã được người hầu quét sạch.

Lạc Thanh Hàn quyết định ra ngoài một chuyến, hắn muốn đến từ đường Thẩm gia dâng hương cho liệt tổ liệt tông Thẩm gia.

Tiêu Hề Hề thân là trang sức treo chân có trách nhiệm, dĩ nhiên phải đi cùng.

Nàng lười biếng ngồi trong xe ngựa, một tay cầm lò sưởi, tay kia cầm kinh Phật, yếu ớt đọc kinh.

Lạc Thanh Hàn nghe thấy tiếng lầm bầm nhỏ như muỗi của nàng khẽ cau mày "Một là nàng đọc thầm trong lòng, hai là đọc to thành tiếng, đừng có lầm bầm như vậy, nghe như heo kêu."

Tiêu Hề Hề "……"

Tiêu Hề Hề tức giận ngẩng đầu, trừng mắt với hắn "Người có thể sỉ nhục thần thiếp, nhưng không được sỉ nhục heo của thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Thật hết nói nổi!

Tiêu Hề Hề thấy hắn không nói chuyện, cảm thấy mình đã cãi thắng rồi.

Nàng cười đắc ý, để lộ hai lúm đồng tiền nhỏ bên khóe miệng.

Từ đường Thẩm gia ở ngoài thành, vị trí khá hẻo lánh.

Xe ngựa đi hơn nửa thành Bàn Vân, lại đi thêm nửa canh giờ ngoài thành mới tìm thấy từ đường Thẩm gia.

Theo tháp tùng có Triệu Hiền và hai trăm Ngọc Lân vệ.

Trước khi Thái tử xuống xe, Triệu Hiền đã chỉ huy Ngọc Lân vệ bao vây từ đường Thẩm gia, ngăn không cho bất cứ ai đến gần.

Tiêu Hề Hề theo Thái tử xuống xe, đi vào từ đường.

Thẩm gia vốn là danh môn vọng tộc ở quận Trần Lưu, từng rất huy hoàng, đáng tiếc về sau nhân tài trong nhà tàn lụi, con cháu có thể vào triều làm quan ngày càng ít, Thẩm gia dần suy tàn.

Có rất nhiều bài vị được đặt trong từ đường.

Đây đều là liệt tổ liệt tông của Thẩm gia.

Dù Lạc Thanh Hàn không phải họ Thẩm, nhưng trong người hắn có một nửa dòng máu Thẩm gia, được coi là một nửa người của Thẩm gia.

Hắn cầm ba cây nhang đã được đốt cháy từ tay Thường công công, quỳ bái trước liệt tổ liệt tông Thẩm gia, rồi cắm nhang vào lư hương.

Lạc Thanh Hàn nghiêng đầu nhìn Tiêu Hề Hề, ra hiệu cho nàng cũng đến khấu đầu.

Tiêu Hề Hề làm theo, quỳ xuống bồ đoàn, cung kính khấu đầu ba lần.

Lạc Thanh Hàn nhìn xung quanh, phát hiện bài vị và hương án

phủ đầy bụi, gạch lát nền bị nứt, các góc có mạng nhện, trên mái nhà thiếu vài viên gạch, thông qua những lỗ nhỏ đó, có thể thấy bầu trời bên ngoài.

Nếu trời mưa hoặc tuyết rơi, từ đường nhất định sẽ bị dột.

Trong không khí thoảng mùi mốc meo, có cảm giác thê lương khó tả.

Thế gia đại tộc hưng thịnh một thời, lại suy tàn đến mức này.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nơi này bình thường không có người trông coi sao?"

Chuyện này Thường công công không rõ lắm, nói "Điện hạ chờ một chút, nô tài sẽ sai người đi hỏi."

Một lúc sau, Thường công công dẫn một ông lão trở về.

Ông lão biết người đứng trước mặt chính là Thái tử Điện hạ, trong lòng vô cùng sợ hãi, vừa vào cửa liền quỳ rạp xuống, trán áp trên đất, giọng run lên vì căng thẳng.

"Thảo dân Lưu Hỏa bái kiến Thái tử Điện hạ!"

Thường công công ở bên cạnh giới thiệu "Lưu Hỏa này là người phụ trách trông coi từ đường Thẩm gia, nhà ông ấy sống ở gần đây."

Vì Thẩm gia không có hậu nhân, chỉ có thể nhờ người khác họ giúp trông coi từ đường.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho Lưu Hỏa đứng dậy nói.

Lưu Hỏa đứng lên, nhưng cũng không dám ngẩng đầu, thoạt nhìn ông giống một nông dân bình thường, vì quanh năm làm việc dưới ánh nắng mặt trời, làn da ngăm đen thô ráp, trên người mặc một y phục vải thô chắp vá.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Từ đường này luôn do ông trông coi

sao?”

Lưu Hỏa không dám giấu giếm điều gì, thành thật trả lời “Từ sau vụ hỏa hoạn đó, Thẩm gia không có con cháu, từ đường này vẫn luôn do thảo dân trông coi.”

“Đã bao lâu ông chưa vào đây rồi?”

Lúc Thái tử hỏi câu này, giọng điệu lạnh lùng lãnh đạm, không có chút lên xuống nào, nhưng Tiêu Hề Hề nhạy bén nhận ra tâm trạng lúc này của hắn không tốt.

Lưu Hỏa run rẩy nói “Gần đây trong nhà có rất nhiều việc, thảo dân không thể đến đây.”

Lạc Thanh Hàn lại hỏi “Ai sắp xếp cho ông trông coi từ đường Thẩm gia?”

Lưu Hỏa “Là … là đại quản gia của phủ Trần Lưu vương.”

Dù Thẩm gia đã suy tàn, nhưng gia tộc vẫn hơi có danh tiếng ở đây, cộng thêm con trai của Thẩm chiêu nghi trở thành Thái tử, vì nể mặt Thái tử, Trần Lưu vương cũng không dám để từ đường Thẩm gia vắng vẻ hoang tàn như vậy, cho nên Trần Lưu vương cố ý sai quản gia tìm một người đáng tin giúp trông coi từ đường, không ngờ lại tìm một kẻ không đáng tin như vậy.

Lạc Thanh Hàn không thèm nhìn Lưu Hỏa, thờ ơ nói “Lôi ra ngoài.”

Tức thì, hai Ngọc Lân vệ bước vào, túm lấy cánh tay Lưu Hỏa, lôi ông ra ngoài.

Lưu Hỏa sợ hãi muốn hét lên, nhưng Ngọc Lân vệ đã chặn miệng ông, không thể phát ra tiếng.

Chẳng mấy chốc Lưu Hỏa đã bị kéo đi.

Lạc Thanh Hàn sai người gọi Lý chính* địa phương tới.

*Là một chức quan nhỏ thời cổ đại

Lý chính sợ hãi quỳ xuống, hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn không vòng vo, nói thẳng vào vấn đề "Trở về tìm vài thợ xây sửa sang lại từ đường này, cố gắng xây dựng thật kiên cố. Ngoài ra tìm một người đáng tin trông coi từ đường, bao nhiêu tiền thì lập ra danh sách, ta sẽ cho người đưa cho khanh."

Lý chính vội vàng đáp "Vâng!"

Sau đó, Lạc Thanh Hàn đến nhà cũ của Thẩm gia.

Tuy nhiên, nhà cũ của Thẩm gia đã biến mất từ lâu, thay vào đó là một ngôi miếu Bồ Tát mới được xây dựng.

Ngôi miếu này hương hỏa thịnh vượng, khách hành hương ra vào không ngớt.

Tiêu Hề Hề nhìn ra ngoài cửa sổ xe, từ đây chỉ có thể nhìn thấy cổng của miếu Bồ Tát.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Đây là Thẩm gia sao? Trông không giống lắm."

Lạc Thanh Hàn cũng không giải thích, thản nhiên nói "Vào xem thử."

Chương 357: Chuyện thường tình

Lần này Lạc Thanh Hàn không huy động Ngọc Lân vệ đuổi khách hành hương ra ngoài, hắn giả làm một thế gia công tử bình thường, dẫn Tiêu Hề Hề xuống xe.

Triệu Hiền và hai trăm Ngọc Lân vệ ở tại chỗ chờ lệnh, chỉ có Thường công công theo Thái tử và Tiêu Hề Hề vào miếu Bồ Tát.

Tượng Bồ Tát trong chùa hơi cúi đầu, khóe miệng cong lên, từ bi nhìn những người đến lễ bái.

Lạc Thanh Hàn không bái Bồ Tát, hắn gọi một sư tiếp khách, bày tỏ muốn quyên góp tiền hương hỏa.

Sư tiếp khách thấy hắn ăn mặc sang trọng, khí chất phi phàm, đoán rằng thân phận của hắn chắc không đơn giản.

Sư tiếp khách lấy lại tinh thần, chắp tay mỉm cười chào họ rồi dẫn họ đến thiền phòng ở hậu viện, gặp trụ trì của miếu Bồ Tát.

Trụ trì thoạt nhìn chỉ khoảng bốn mươi tuổi, khi biết được mục đích của Lạc Thanh Hàn, nụ cười trên mặt càng trở nên ôn hòa.

Lạc Thanh Hàn cũng không vòng vo, trực tiếp bảo Thường công công lấy một tờ ngân phiếu một ngàn lượng quyên góp tiền hương hỏa cho miếu.

Trụ trì hai tay nhận ngân phiếu, cười nói "Đa tạ lòng hảo tâm của thí chủ, ngã Phật từ bi, nhất định sẽ phù hộ cho người nhà bạn bè của thí chủ được an vui mạnh khỏe sống lâu."

Ông cố ý lấy trà quý được cất giữ, tự tay pha trà tiếp đãi nhóm người Lạc Thanh Hàn.

Trụ trì vốn muốn giảng kinh Phật cho họ nghe, nhưng Lạc Thanh Hàn không có hứng thú, nên hắn hỏi những chuyện khác.

“Ngôi miếu này được xây dựng từ khi nào?”

Trụ trì thành thật trả lời “Mười năm trước, khi đó bần tăng chỉ là một hòa thượng bình thường, trụ trì trước đó là sư phụ của bần tăng, năm năm trước ông ấy qua đời, sau đó bần tăng mới tiếp nhận vị trí trụ trì.”

Lạc Thanh Hàn “Vậy ông có biết nơi này trước đây đã xảy ra chuyện gì không?”

“Thí chủ nói về chuyện gì?”

Lạc Thanh Hàn “Thẩm gia.”

Trụ trì chợt hiểu “Hóa ra thí chủ là cố nhân của Thẩm gia, khó trách người rộng rãi như vậy, nơi này từng là nhà cũ của Thẩm gia, đáng tiếc mười sáu năm trước Thẩm gia gặp họa lớn, bị thổ phỉ gần đó đánh cướp. Hơn hai trăm mạng người Thẩm gia không ai sống sót, tất cả đều bị giết, cả trẻ sơ sinh còn bọc trong tã cũng không tha. Đáng giận hơn nữa là sau khi bọn chúng giết người cướp của, đã phóng hỏa toàn bộ nhà cũ Thẩm gia. Dù bần tăng không tận mắt chứng kiến vụ cháy, nhưng nghe người khác kể rằng ngọn lửa cháy ba ngày ba đêm, cuối cùng không còn gì để cháy thì mới dần tắt đi, nhà cũ Thẩm gia cũng trở thành đống đổ nát.”

Nói đến đây, trụ trì không khỏi thổn thức.

“Nghe nói gia chủ Thẩm gia tính tình rộng rãi, nhiều lần quyên góp tiền giúp đỡ người nghèo, thật sự là một người tốt bụng, không ngờ người tốt như thế lại có kết cục bi thảm như vậy.”

Lạc Thanh Hàn "Đám thổ phỉ giết người cướp của đó thế nào? Bắt được chưa?"

Trụ trì "Trần Lưu vương đích thân dẫn quân diệt thổ phỉ, cả ổ thổ phỉ đều bị quét sạch, đám thổ phỉ đó cũng bị giết hết, không còn một ai, cũng xem như chúng phải chịu những gì đáng phải chịu."

Nói đoạn, ông chắp tay niệm A Di Đà Phật.

Lạc Thanh Hàn lại hỏi "Nếu đi diệt thổ phỉ, vậy có thu hoạch được thứ gì không?"

Trụ trì lắc đầu "Chuyện này thì bần tăng không biết."

Lạc Thanh Hàn im lặng.

Trụ trì đoán hắn quan tâm đến chuyện của Thẩm gia, bèn nói tiếp.

"Sau khi nhà cũ Thẩm gia bị cháy, nơi này trở thành đống đổ nát, những người sống gần đây thường nói họ nghe thấy tiếng khóc vào ban đêm, có người nói đó là vong hồn người Thẩm gia còn ở lại đây kêu cứu. Mọi người sợ hãi, cố ý mời sư phụ của bần tăng đến tụng kinh siêu độ cho những vong hồn kia. Sau đó, nhiều người hảo tâm ủng hộ, sư phụ đã xây một ngôi miếu ở đây, có Bồ Tát trấn giữ, những vong hồn đó cũng được yên nghỉ. Dần dần, mọi người cũng quên chuyện Thẩm gia, nếu không phải thí chủ nhắc tới, bần tăng chắc cũng không nhớ nổi những chuyện đó."

Thấy trà trên bàn đã nguội, trụ trì muốn rót thêm trà cho đối phương.

Lạc Thanh Hàn "Không cần đâu, trời cũng đã muộn, chúng ta nên về rồi, đa tạ trụ trì tiếp đãi."

Trụ trì đặt ấm trà xuống, tự mình tiễn họ ra khỏi cổng.

Ngọc Lân vệ hộ tống xa giá của Thái tử về thành.

Trong xe ngựa, Lạc Thanh Hàn đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiêu Hề Hề đang cúi đầu xem kinh Kim Cương, đọc được một lúc, nàng không thể đọc tiếp nữa, ngẩng đầu nhìn Thái tử trước mặt.

Nàng muốn nói rồi lại thôi, nhịn rồi lại muốn.

Cuối cùng vẫn không kìm được tò mò trong lòng, bèn hỏi.

“Điện hạ đang điều tra chuyện Thẩm gia diệt môn?”

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nâng mí mắt, lộ ra con ngươi sâu thẳm, bình tĩnh đáp “Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Người đang nghi ngờ vụ án Thẩm gia diệt môn còn có ẩn tình?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời “Thật ra, lần này ta chủ động xin đưa tro cốt của mẫu phi về quận Trần Lưu, cũng xem như là thăm dò phụ hoàng.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Người muốn thăm dò chuyện gì?”

“Ta từng thử tìm hiểu chuyện của Thẩm gia, nhưng trong cung không ai biết chuyện này, phụ hoàng và mẫu hậu chắc chắn biết, nhưng họ không nói gì. Ta nhiều lần nghi ngờ cái chết của mẫu phi và Thẩm gia diệt môn có liên quan đến họ, nên ta cố tình đề xuất yêu cầu về quận Trần Lưu, muốn nhờ vào chuyện này xem phụ hoàng có thái độ thế nào. Nếu ông ấy kiên quyết từ chối, nghĩa là có tật giật mình, không dám để ta về quận Trần Lưu.”

Tiêu Hề Hề “Nhưng Hoàng thượng đã đồng ý thỉnh cầu của người.”

Lạc Thanh Hàn khẽ thở dài “Phải, phụ hoàng đồng ý rồi, như vậy ngược lại làm ta có vẻ quá đa nghi.”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ một chút "Có lẽ Hoàng thượng không sợ người điều tra? Dù gì cũng qua nhiều năm như vậy, sớm đã vật còn người mất, căn bản không còn chứng cứ, dù người muốn điều tra, cũng rất khó tra được."

"Có lẽ vậy."

Trong xe im lặng một lúc.

Lạc Thanh Hàn đột nhiên hỏi "Nàng có thấy ta dùng ác ý như thế suy đoán về phụ hoàng và mẫu hậu, là một hành vi rất đáng khinh không?"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Thần thiếp thấy suy nghĩ của người rất bình thường."

"Suy đoán ác ý về phụ thân của mình, cũng là chuyện thường tình?"

Tiêu Hề Hề "Còn phải xem tình huống cụ thể, nếu từ nhỏ người thân thiết với Hoàng thượng, Hoàng thượng rất yêu thương người, vậy người thật sự không nên nghi ngờ ông ấy. Mà thực tế, ông ấy không quan tâm nhiều đến người, cũng chính vì vậy mà người mất đi lòng tin cơ bản nhất với ông ấy. Trên cơ sở này, người nảy sinh nghi ngờ hợp lý với ông ấy, đó là chuyện thường tình. Huống chi, người chỉ là nghi ngờ, không trực tiếp kết tội ông ấy, bây giờ không phải người đang cẩn thận chứng minh sao? Nếu quan hệ tình cảm giữa hai người quá mỏng manh không xây dựng được lòng tin, vậy thì dùng chứng cứ để nói chuyện, thần thiếp thấy như vậy là hợp tình hợp lý, người không cần gánh vác quá nhiều cảm giác tội lỗi."

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

"Nàng nói đúng, là ta suy nghĩ quá nhiều."

Hắn sớm biết lòng tin giữa hắn và phụ hoàng chỉ tồn tại trên danh nghĩa.

Hắn hỏi Tiêu Hề Hề, là muốn biết cách nghĩ của nàng.

Liệu nàng có nghĩ hắn quá máu lạnh tàn nhẫn?

Cũng may câu trả lời của nàng không làm hắn thất vọng.

Nàng luôn đứng về phía hắn.

Chương 358: Người thật vô tình thật độc ác

Mỗi người trong cung có quá nhiều tính toán giấu kín trong lòng, bọn họ chỉ tính toán cho bản thân, không nghĩ tới chuyện này sẽ ảnh hưởng đến những người khác thế nào.

Tiêu Hề Hề trở thành ngoại lệ duy nhất.

Chỉ có nàng không mang theo bất cứ mưu cầu gì, chỉ đơn giản đứng ở vị trí của Thái tử, suy nghĩ mọi chuyện từ góc độ của hắn.

Chính vì vậy, chỉ có nàng mới hiểu được những cảm xúc u ám ẩn giấu trong lòng Thái tử.

Tiêu Hề Hề sáp đến gần hắn, nịnh nọt nói "Nể tình thần thiếp trả lời tốt như vậy, người đừng bắt thần thiếp đọc kinh Kim Cương nữa, được không?"

Lạc Thanh Hàn "Được."

Tiêu Hề Hề vui mừng khôn xiết, đang định reo hò thì nghe Thái tử nói tiếp.

"Nàng có thể không cần đọc kinh Kim Cương, dù gì cũng chỉ là không ăn thịt, nàng không chết đói được, hẳn là chẳng có gì to tát."

Tiêu Hề Hề lại sững người "Tại sao vẫn không thể ăn thịt?"

Lạc Thanh Hàn "Muốn ăn thịt thì phải đọc kinh."

Tiêu Hề Hề "Người thật vô tình thật độc ác!"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp "Ừm."

Tiêu Hề Hề hết cách, đành nhặt lại kinh thư, tiếp tục khổ sở đọc kinh.

Làm vợ bé thật khó, chẳng những phải hầu ăn hầu ngủ hầu tắm, còn phải học hòa thượng tụng kinh.

Cứ tiếp tục như vậy, sau này nếu nàng bỏ công việc vợ bé, có thể kiêm luôn ni cô.

Thế này thì nàng lại có thêm cách kiếm sống khác.

Xe ngựa trở về thành Bàn Vân.

Tiêu Hề Hề vén rèm xe nhìn ra ngoài, thấy dọc đường có rất nhiều cửa tiệm, trong đó có rất nhiều quán ăn.

Nàng ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, lập tức kêu lên "Dừng xe! Ta muốn mua đồ ăn!"

Lạc Thanh Hàn cau mày "Nàng muốn ăn gì thì về bảo ngự trù làm, đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ."

Tiêu Hề Hề ôm cánh tay hắn, làm nũng cầu xin "Hiếm khi thần thiếp được đến thành Bàn Vân, chỉ muốn ăn vài món đặc sản địa phương, món ngự trù nấu thì lúc nào chẳng ăn được, nhưng đặc sản ở đây không phải lúc nào cũng ăn được, người cho thần thiếp thử món mới đi mà."

"Nàng đừng quên, nàng còn chưa học thuộc kinh Kim Cương, tạm thời chưa thể ăn thịt."

Tiêu Hề Hề "Mặc kệ! Bây giờ thần thiếp muốn mua đồ ăn, kinh Kim Cương nói sau đi!"

Lạc Thanh Hàn mặc kệ nàng.

Tiêu Hề Hề vồ lấy hắn, ôm cổ hắn, dụi vào người hắn.

Nàng còn thổi vào tai hắn.

Lỗ tai Lạc Thanh Hàn khá nhạy cảm, hơi thở ấm áp phả vào tai lập tức làm cả người hắn như bị điện giật.

Hắn ôm eo nữ nhân, trầm giọng nói "Nghe lời, đừng quậy!"

Lúc này Tiêu Hề Hề đang ngồi trên đùi hắn, hai tay ôm cổ hắn, tư thế rất ám muội. Nhưng lúc này trong đầu nàng toàn nghĩ về món ngon, vốn không để ý bản thân đang ở gần Thái tử ra sao.

"Thần thiếp muốn mua đồ ăn, người không đồng ý thì thần thiếp cắn lỗ tai người!"

Lạc Thanh Hàn không chịu thỏa hiệp.

Tiêu Hề Hề trực tiếp há miệng cắn vành tai hắn, cố ý nghiến răng hai lần.

Đây là lần đầu tiên Lạc Khinh Hàn chịu loại kí.ch thích này, nhất thời nhịn không được, thân thể lập tức có phản ứng.

Tiêu Hề Hề cảm nhận được.

Nàng buông tai Thái tử ra, vẻ mặt kinh hoàng nhìn hắn.

"Thứ gì đụng vào bụng thần thiếp vậy?"

Vành tai Lạc Thanh Hàn hơi ửng đỏ, nhưng trên mặt vẫn không có biểu tình gì "Có lẽ là y phục của ta."

Tiêu Hề Hề "Y phục của người cứng như vậy à?"

"Y phục bị cuộn lên thì cứng như vậy đấy."

Tiêu Hề Hề không còn gì để nói.

Giọng Lạc Thanh Hàn có hơi khàn "Nàng còn muốn quậy nữa không?"

Tiêu Hề Hề buông cổ hắn ra, rụt rè nói "Không, không quậy nữa."

Nếu còn quậy tiếp, trinh tiết của nàng sợ là không đảm bảo được.

Lạc Thanh Hàn buông eo nàng ra, mặc nàng lùi lại.

Hắn chỉnh y phục trên người, co một chân lại, dùng vạt áo che đi chỗ phản ứng.

Hắn nhặt cuốn kinh Kim Cương bị vứt sang một bên, bắt đầu niệm kinh.

Sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Tiêu Hề Hề nằm trên cửa sổ xe, nhìn những món ngon đang dần rời xa nàng bên ngoài, nàng chỉ cảm thấy đau lòng.

Nàng chợt kêu lên một tiếng.

"Đó không phải là Tam công tử phủ Trần Lưu vương sao?!"

Lạc Thanh Hàn đặt kinh thư xuống, ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ xe, hắn thấy một bóng người quen thuộc ngồi ở cửa một tửu lâu bên đường, người đó chính là Tam công tử Cừu Thịnh.

Tiêu Hề Hề quan sát kỹ hơn "Hình như y say rồi, chúng ta có nên đến nói chuyện với y không?"

Sau khi niệm kinh thanh tẩy, phản ứng cơ thể của Lạc Thanh Hàn đã bình thường lại.

Hắn nói "Dừng xe."

Xe ngựa lập tức dừng lại.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề lần lượt xuống xe.

Lạc Thanh Hàn nói với Triệu Hiền.

“Các ngươi tìm một chỗ gần đây nghỉ chân một lát, ta đi sẽ về ngay.”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đi về phía tửu lâu, Thường công công theo sau.

Lúc này, Cừu Thịnh đang ngồi trên bậc thềm ở cửa vào tửu lâu, khắp người nồng nặc mùi rượu, bộ dáng say khướt không đứng dậy được.

Bên cạnh có một hầu bàn, hầu bàn đó biết Cừu Thịnh, đang cố khuyên Cừu Thịnh mau chóng trở về.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đi đến bên cạnh Cừu Thịnh.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chọc chọc vào cánh tay Cừu Thịnh, thăm dò gọi “Tam công tử?”

Cừu Thịnh ngẩng đầu, để lộ khuôn mặt anh tuấn say rượu.

Y nhìn nữ nhân trước mặt, một lúc sau mới dần nhận ra.

“Cô … cô là Tiêu trắc phi?”

Tiêu Hề Hề “Đúng vậy, là ta, chúng ta tình cờ thấy ngươi ở đây, nên tới hỏi ngươi, có cần chúng ta đưa người về vương phủ không?”

Dù Cừu Thịnh say khướt nhưng vẫn biết lễ độ.

Y vật lộn đứng dậy muốn hành lễ với đối phương, nhưng vì quá say nên cố gắng mấy lần cũng không đứng dậy được.

Cuối cùng hầu bàn không nhìn tiếp được nữa, vội đỡ y dậy, giúp y đứng vững.

Cừu Thịnh nghiêng ngả chắp tay với Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn.

“Bái kiến …”

Tiêu Hề Hề ngắt lời y “Được rồi, đây là bên ngoài, không phải vương phủ, không cần quá để ý lễ nghi, ngươi có muốn về vương phủ không? Chúng ta có xe, có thể đưa ngươi về.”

Cừu Thịnh xua tay “Không cần, ta còn chưa muốn về.”

“Ngươi3 đã say như vậy rồi, sao còn không về?”

Cừu Thịnh ợ một cái, lẩm bẩm nói “Về đó rất chán, ta chỉ muốn ở bên ngoài, ở bên ngoài rất tự do!”

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Thái tử, thấy hắn vẫn không trả lời, nàng tiếp tục nói với Cừu Thịnh.

“Uống rượu một mình chán lắm, có muốn chúng ta uống cùng không?”

Lúc Cừu Thịnh tỉnh táo chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng bây giờ y say khướt, đầu óc mơ màng.

Nghe nói có người muốn uống rượu với mình, y gần như không cần suy nghĩ đã đồng ý.

“Được chứ!”

Bốn người vào tửu lâu, đến một phòng riêng.

Hầu bàn dâng rượu ngon món ngon.

Hầu bàn rời đi, Thường công công đóng cửa lại.

Lạc Thanh Hàn ngồi yên, chỉ có Tiêu Hề Hề tiếp tục nói chuyện với Cừu Thịnh.

Cừu Thịnh uống hết ly này đến ly khác, đầu óc vốn đã mơ màng lại càng thêm mờ mịt.

Chương 359: Ta đã làm sai một chuyện

Tiêu Hề Hề vừa ném đậu phộng vào miệng, vừa hỏi.

“Trong vương phủ không có rượu ngon món ngon à? Sao ngươi phải ra ngoài uống rượu?”

Cừu Thịnh nằm dài trên bàn, say không biết trời đất gì, nhưng trên tay vẫn cầm bình rượu không chịu buông.

Phải một lúc lâu sau y mới lên tiếng.

“Ta chỉ không muốn ở vương phủ, mới một mình ra ngoài.”

Tiêu Hề Hề “Thấy ngươi thế này, xem ra gặp phải chuyện phiền lòng.”

Cừu Thịnh lắc đầu, không nói nữa.

Tiêu Hề Hề “Uống rượu sầu càng thêm sầu, ngươi uống ít thôi.”

Cừu Thịnh nghe vậy, giống như ai đó đã nhấn công tắc, y đột nhiên cảm thấy mũi mình chua xót, hai mắt đỏ hoe.

Y nằm dài trên bàn bắt đầu khóc.

Tiêu Hề Hề bị phản ứng đột ngột của y làm giật mình.

Cừu Thịnh năm nay mười tám, dáng người khá cao, khuôn mặt anh tuấn, lúc này giống như trẻ con nằm dài trên bàn khóc lớn, khiến người khác cảm thấy khá kỳ cục.

Tiêu Hề Hề do dự một lúc, rút khăn lụa mang theo bên người

ra, muốn đưa cho y lau nước mắt.

Lúc này Lạc Thanh Hàn ho nhẹ.

Thường công công liền thức thời lấy khăn lụa ra, nhét vào tay Cừu Thịnh, an ủi nói.

“Tam công tử đừng buồn, người còn trẻ, dù gặp phải một chút thất bại, chỉ cần vượt qua được, sẽ có tương lai xán lạn.”

Cừu Thịnh cầm khăn lụa dùng sức lau nước mắt, cảm xúc đã dịu đi một chút, nhưng mắt vẫn đỏ hoe.

Y nghẹn ngào nói “Ta muốn uống rượu.”

Thường công công gọi hầu bàn mang đến hai bình rượu.

Cừu Thịnh không dùng ly, mà trực tiếp cầm bình rượu, rót ực ực vào miệng.

Tiêu Hề Hề đang nhai đậu phộng, thầm nghĩ nếu y cứ uống kiểu này, không sợ ngộ độc rượu sao?

Sau đó nàng nghĩ, kỹ thuật chưng cất rượu hiện giờ rất lạc hậu, dù là rượu tốt nhất cũng có nồng độ cồn thấp, muốn uống rượu ngộ độc cũng khá khó.

Cừu Thịnh đặt bình rượu xuống, mũi sụt sịt, trong giọng vẫn còn tiếng thút thít.

“Ta bây giờ quả thật không biết phải làm sao mới tốt!”

Tiêu Hề Hề “Có đôi lúc ta cũng gặp phải chuyện giống ngươi, cảm thấy khá phiền lòng.”

Cừu Thịnh rưng rưng nước mắt nhìn nàng “Cô cũng từng gặp phải chuyện này sao?”

“Đúng đó, ví như bây giờ trước mặt ta có một dĩa gà quay và một dĩa ngỗng quay, ta do dự không biết nên ăn gà quay trước

hay là ăn ngỗng quay trước, cảm thấy rất phiền lòng.” Tiêu Hề Hề cười khổ, thoạt nhìn rất khổ sở.

Cừu Thịnh “……”

Lạc Thanh Hàn “……”

Nói sao đây? Không hổ là Tiêu Hề Hề!

Phải mất một lúc Cừu Thịnh mới phản ứng lại, y lắc đầu “Ta và cô không giống nhau, chuyện của cô chỉ là chuyện vặt, chuyện của ta mới là chuyện lớn!”

Tiêu Hề Hề “Không thể nói như vậy được, chuyện này có thể với ngươi là chuyện vặt, nhưng nó là chuyện lớn đối với ta, dù sao ngươi cũng không phải ta, làm sao ngươi biết được trong lòng ta coi trọng điều gì hơn.”

Cừu Thịnh dùng đầu óc say khướt vắt óc suy nghĩ, sau đó ngơ ngác gật đầu.

“Cô nói cũng có lý, là ta quá hẹp hòi.”

Một lúc sau y lại hỏi “Vậy cô chọn ăn gà quay trước? Hay chọn ăn ngỗng quay trước?”

Tiêu Hề Hề đương nhiên trả lời “Trẻ con mới chọn, ta là người lớn, dĩ nhiên muốn hết! Tay trái ta có thể cầm gà quay, tay phải ta có thể cầm ngỗng quay, ăn chúng cùng một lúc, ngon vô cùng!”

Cừu Thịnh “……”

Y nghiêng đầu, cảm thấy lời đối phương nói hình như cũng có lý, nhưng mà có gì đó không đúng.

Tiêu Hề Hề vỗ vai y, an ủi y như người anh em tốt “Thật ra ngươi cũng có thể giống như ta, nếu không chọn được thì đừng chọn nữa, muốn làm thế nào thì làm thế ấy, mặc kệ người khác nghĩ gì, làm bản thân thoải mái trước rồi tính!”

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm tay nàng rồi ho hai tiếng.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn "Cổ họng của Điện hạ không khỏe sao? Sao thấy người ho khan mãi vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Tay."

Tiêu Hề Hề nhìn tay mình đặt trên vai Cừu Thịnh, mím môi lặng lẽ rút về.

Ài, dụ.c vọng chiếm hữu của Thái tử quá lớn rồi!

Cừu Thịnh không để ý tương tác nhỏ giữa Tiêu trắc phi và Thái tử, y vẫn đang suy nghĩ những gì Tiêu trắc phi vừa nói.

Y khổ sở nói "Ta cũng muốn làm theo lời cô, nhưng ta không dám!"

Tiêu Hề Hề "Có gì không dám? Ngươi là Tam công tử của phủ Trần Lưu vương, ở đây cũng xem như là một nhân vật lớn, lấy khí thế của Tam công tử vương phủ ra đi nào!"

Cừu Thịnh tự giễu cười "Tam công tử cái rắm! Tài đức ta không bằng đại ca, lại không được phụ vương yêu thương như nhị ca, ta ngoài danh hiệu Tam công tử này thì chẳng có gì hết."

"Đừng nói vậy chứ, tự tin lên, chí ít ngươi so với cái rắm còn tốt hơn nhiều."

Cừu Thịnh "……"

Lạc Thanh Hàn "……"

Nàng đang an ủi người ta? Hay đâm thêm nhát dao vào người ta vậy?

Có lẽ vì ánh mắt Cừu Thịnh quá bi thương, Tiêu Hề Hề lấy lại chút lương tâm, tiếp tục an ủi.

“Sao ngươi cứ phải so sánh mình với người khác? Trên đời này luôn có người ưu tú hơn mình, nếu ngươi cứ so sánh như vậy thì cả đời sẽ phải sống dưới cái bóng của người khác, không cảm thấy đau khổ sao?”

Cừu Thịnh mím môi, không nói gì.

Tiêu Hề Hề kể y nghe vài câu chuyện về canh gà, khiến y rơi nước mắt.

Y lại không kìm được mà bật khóc.

Tiêu Hề Hề muốn giơ tay vỗ vai y thể hiện sự an ủi.

Kết quả vừa giơ tay ra, đã bị ánh mắt của Thái tử buộc rút về.

Tiêu Hề Hề đành phải đổi cách khác, nàng đẩy đống đậu phộng trước mặt về phía y, như dỗ con nít nói “Nào, ăn đậu phộng đi, ăn xong đừng khóc nữa.”

Cừu Thịnh vừa khóc vừa nói “Ta không ăn đậu phộng.”

Tiêu Hề Hề nghĩ, ngươi không ăn thì thôi, ta ăn một mình!

Nàng nhai đậu phộng rộp rộp.

Một lúc sau, Cừu Thịnh mới dần ngừng khóc, y ngồi dậy lấy khăn lụa lau mặt.

“Thật ra ta sớm đã hiểu rõ, ta không phải kiểu người giống đại ca nhị ca, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện tranh đoạt gì cả, chuyện làm ta phiền lòng là một chuyện khác.”

Tiêu Hề Hề ăn đậu phộng chậm lại, tò mò hỏi “Là chuyện gì?”

Đầu óc Cừu Thịnh hiện giờ rối bời, một mặt là do y uống quá nhiều rượu, mặt khác là do cảm xúc của y dao động quá nhiều.

Bây giờ y rất muốn tìm một chỗ để trút hết những cảm xúc

tiêu cực tích tụ trong lòng.

Y nhìn nữ nhân trước mặt, đôi mắt hạnh sáng ngời trong veo, giống như suối nguồn trong vắt nhìn thấy đáy, thoạt nhìn dịu dàng vô hại.

Y thì thào "Ta đã làm sai một chuyện."

Tiêu Hề Hề "Sao?"

"Cách đây không lâu, ta cãi nhau với phụ vương, tâm tình không tốt, nhịn không được uống nhiều vài ly, sau khi tỉnh lại, ta phát hiện … phát hiện …"

Chương 360: Còn có thao tác này nữa à!

Cừu Thịnh nói đến đây, dường như không thể nói tiếp nữa, mặt y đỏ bừng.

Một lúc sau, y mới dùng cái giọng nhỏ như muỗi kêu nói tiếp.

“Ta phát hiện … một nữ nhân nằm bên cạnh ta.”

Tiêu Hề Hề chợt hiểu nói “Uống rượu làm bậy à, chuyện này cũng có gì đâu, nếu ngươi thích nàng, thì cưới nàng về là được mà, lẽ nào vì thân phận của nàng thấp kém, không thể làm chính thất của ngươi? Vậy làm thiếp thất cũng được mà.”

Cừu Thịnh lắc đầu “Không đơn giản như vậy, nữ nhân đó là Vinh cơ, nàng là … nàng là sủng thiếp của phụ vương.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng cắn nát đậu phộng trong miệng, đôi mắt hạnh mở to.

Trời má, cốt truyện này kí.ch thích nha!

Lạc Thanh Hàn cũng không ngờ hướng phát triển lại máu chó như vậy, nét mặt trở nên khó diễn tả.

Cừu Thịnh che mặt, xấu hổ khi nhìn thấy người khác.

“Hôm đó ta uống say, say đến mức không biết Vinh cơ đã ngủ bên cạnh ta từ lúc nào, cũng không biết mình đã làm gì với nàng, dù sao khi ta tỉnh lại, nàng đã nằm bên cạnh ta rồi.”

Tiêu Hề Hề không có kinh nghiệm trong chuyện này, nàng quay sang nhìn Thái tử.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc "Nàng nhìn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp có hơi tò mò, muốn hỏi người một câu."

"Nói."

Tiêu Hề Hề sáp đến gần, buôn chuyện hỏi "Nam nhân sau khi say bí tỉ, có thể viên phòng với nữ nhân thật không?"

Lạc Thanh Hàn nghiêm mặt nói "Ta không biết."

Tiêu Hề Hề không tin, còn tưởng hắn xấu hổ, vì vậy nàng lại gần, nói nhỏ "Điện hạ cũng là nam nhân, hơn nữa còn có rất nhiều phi tần xinh đẹp, người nhất định có kinh nghiệm phong phú trong phương diện này, người cho ý kiến giúp đi."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ta không có kinh nghiệm trong phương diện này."

Tiêu Hề Hề nghi ngờ nhìn hắn, như thể đang suy nghĩ độ tin cậy lời nói này của hắn.

Lạc Thanh Hàn "Ta không thích uống rượu, cũng không muốn chạm vào những nữ nhân đó."

Tiêu Hề Hề nhớ trước đây hắn từng nói không muốn có con trước khi hắn có năng lực tự bảo vệ mình.

Nghĩ đến đây, nàng hiểu ra.

"Đành vậy, xem ra thần thiếp hỏi nhầm người rồi."

Tiêu Hề Hề lại quay sang nhìn Cừu Thịnh, thấy y lại đang khóc.

Y vừa khóc vừa nói "Ta thật sự không cố ý, ta không có muốn đào góc tường của phụ vương, hu hu hu!"

Tiêu Hề Hề do dự nói "Chỉ cần ngươi không nói chuyện này ra ngoài, thì sẽ không ai biết."

Cừu Thịnh "Nhưng Vinh cơ nói với ta, nàng không muốn hầu hạ phụ vương nữa, nàng muốn gả cho ta. Ta không chịu, thì nàng uy hiếp ta, nếu ta không cưới nàng, nàng sẽ lan truyền chuyện của chúng ta ra ngoài, khiến ta mất hết danh dự."

Tiêu Hề Hề lại sửng sốt.

Còn có thao tác này nữa à!

Cừu Thịnh lại lau nước mắt "Phụ vương hiện đang bệnh nặng, đại phu nói không thể chịu đả kích, nếu để ông ấy biết chuyện giữa ta và Vinh cơ, ông ấy nhất định sẽ tức giận sinh bệnh nặng hơn, ta không thể để phụ vương chịu đả kích này."

Gần đây y vì chuyện này mà lo lắng đứng ngồi không yên, suốt ngày mượn rượu giải sầu, cả người phờ phạc đi rất nhiều.

Tiêu Hề Hề "Nhưng Vinh cơ là sủng thiếp của phụ vương ngươi, được coi là một nửa trưởng bối của ngươi, dù ngươi có bằng lòng cưới nàng, lẽ nào nàng dám gả thật sao? Nàng không sợ bị người đời mắng đến tự kỷ sao?"

Con trai cưới thiếp thất của phụ vương, loại chuyện này dù ở thời đại nào cũng đều trái luân thường, nhất định sẽ vấp phải vô số chỉ trích.

Khi đó, không chỉ Vinh cơ mà cả Cừu Thịnh cũng sẽ bị hàng ngàn người phỉ nhổ, nước bọt của mọi người có thể dìm chết họ.

Phải công nhận, Vinh cơ đó thật dám nghĩ dám làm!

Cừu Thịnh vừa khóc vừa nói "Vinh cơ nói đã lén xem di thư của phụ vương viết, sau khi phụ vương qua đời, tất cả thiếp thất của ông đều phải tuẫn táng. Vinh cơ rất sợ, nàng nói mình vẫn còn trẻ, không muốn chết sớm vậy, nàng muốn sống nên muốn ta nạp nàng vào phủ, như vậy thì không cần chết nữa."

Dù bị người đời mắng đến tự kỷ, cũng tốt hơn là tuẫn táng, ít nhất còn có thể sống.

Đây có lẽ là ý nghĩ của Vinh cơ, ngồi chờ chết, chi bằng cược một lần.

Tiêu Hề Hề chậc lưỡi "Chậc, lại là tuẫn táng!"

Sao mấy người cổ đại này lại thích tuẫn táng thế?

An tĩnh nhập thổ không tốt sao?

Cứ nhất quyết phải gây mưa máu, không sợ tổn hại âm đức* à!

*âm thầm làm việc tốt, người mê tín cho rằng việc làm nhân đức trên dương gian đều được ghi công ở âm phủ.

Lạc Thanh Hàn hoàn toàn có thể hiểu cách làm của Trần Lưu vương.

Hắn bình tĩnh giải thích "Có lẽ Trần Lưu vương sợ những thiếp thất trẻ tuổi kia không ở góa được, sau này lại gây ra tiếng xấu cho vương phủ, nên mới dứt khoát kéo hết xuống đất, như vậy cũng xem như là chấm dứt tai họa về sau."

Tiêu Hề Hề "Vậy thì đưa đến am ni cô cũng được mà."

"Dù đưa đến am ni cô, sau này vẫn có thể hoàn tục, Trần Lưu vương không muốn để lại bất kỳ tai họa tiềm ẩn nào, để các thiếp thất tuẫn táng là cách đơn giản và hiệu quả nhất."

Cách tuẫn táng rất tàn nhẫn, nhưng đối với một chính trị gia như Trần Lưu vương, tàn nhẫn không nằm trong tầm cân nhắc của ông, ông coi trọng vẫn là kết quả.

Chỉ cần kết quả làm ông hài lòng, quá trình có đẫm máu đến đâu cũng đáng.

Đạo lý này cũng áp dụng cho Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề ghé sát vào tai Lạc Thanh Hàn, nhỏ giọng nói "Sau này nếu người làm Hoàng đế, có thể thay đổi chế độ tuẫn táng này, quá tàn nhẫn rồi."

Lạc Thanh Hàn trả lời "Ừm."

Vốn hắn không quan tâm mấy chuyện tuẫn táng này, nhưng bây giờ nhìn Tiêu Hề Hề, không khỏi suy nghĩ nhiều một chút.

Nếu sau này lỡ hắn có đi trước nàng một bước, hắn nhất định không muốn thấy nàng bị bức tuẫn táng.

Dù hắn không còn, hắn vẫn mong nàng sẽ sống thật tốt.

Tiếng khóc của Cừu Thịnh không biết biến mất từ lúc nào.

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn, thấy y nằm trên bàn ngủ say.

Nàng giơ tay đẩy y một cái.

"Tam công tử?"

Cừu Thịnh chép miệng, nhưng không tỉnh.

Thường công công nói "Chắc do quá say nên ngủ rồi, nô tài sai người đưa y về vương phủ."

Tiêu Hề Hề gật đầu.

Thường công công xuống lầu gọi hai Ngọc Lân vệ đến, đỡ Cừu Thịnh ra khỏi tửu lâu, dùng xe ngựa đưa về vương phủ.

Tiê Hề Hề nhảy lên, kích động nói "Điện hạ, dù sao chúng ta cũng đến đây rồi, chi bằng đi dạo đi."

Lạc Thanh Hàn không từ chối, xem như ngầm đồng ý.

Hai người trả phòng rời đi, sau đó bắt đầu đi dạo dọc con phố này.

Tiêu Hề Hề không quan tâm đến y phục vật dụng gì, nàng chỉ quan tâm đến ăn uống.

Lúc này, nàng hoàn toàn quên hình phạt không được ăn thịt, nhìn thấy món gì cũng muốn ăn.

Lạc Thanh Hàn yên lặng đi theo sau nàng, nhìn nàng ăn uống điên cuồng, ánh mắt hưng phấn sáng lên, giống như chuột sa hũ nếp.

Tiêu Hề Hề nhận chiếc bánh nướng từ tay đại thẩm, cắn một miếng, lớp vỏ mỏng, phần thịt đậm đà, mằn mặn thơm ngon, ngon vô cùng!

Đại thẩm vui vẻ nhận tiền từ Lạc Thanh Hàn, bà thấy hai người đều đẹp, không khỏi hỏi.

“Tiểu nương tử, đây là ca ca của cô sao?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Không phải, chàng là tướng công của ta.”

“Tướng công của cô thật là anh tuấn!”

Tiêu Hề Hề cười đắc ý, trong mắt như có sao sáng “Đương nhiên rồi! Tướng công của ta đẹp trai nhất thiên hạ!”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Chương 361: Lừa đảo

Lúc Cừu Thịnh tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ ở nhà.

Y chịu đựng cơn đau đầu ngồi dậy, cố nhớ lại.

Y nhớ mình đang ở tửu lâu bên ngoài uống rượu, sau đó gặp Thái tử và Tiêu trắc phi, bọn họ cùng nhau uống rượu, Tiêu trắc phi nói rất nhiều chuyện với y …

Cừu Thịnh dần nhớ lại nội dung trò chuyện với Tiêu trắc phi, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Y thế mà lại nói hết bí mật giữa mình và Vinh cơ!

Nếu Tiêu trắc phi truyền ra ngoài, phụ vương nhất định sẽ tức chết!

Thị nữ bước vào hỏi y có muốn ăn gì không?

Cừu Thịnh hiện giờ còn tâm trạng gì nghĩ tới ăn uống, y vén chăn ngồi dậy, muốn chạy ra ngoài, nhưng phát hiện khắp người toàn mùi rượu, bộ dạng này thật sự không thể gặp ai.

Vì vậy y gọi thị nữ tìm giúp một bộ y phục sạch sẽ.

Y thay xong, rửa mặt rồi vội vã ra ngoài.

Nào ngờ trên đường lại gặp Vinh cơ.

Vinh cơ bắt lấy cánh tay y, nhìn chằm chằm hỏi “Chàng suy nghĩ thế nào rồi?”

Vinh cơ không hổ là sủng thiếp của Trần Lưu vương, dung mạo xinh đẹp như hoa, đặc biệt là làn da trắng như tuyết, so với tuyết bên ngoài còn trắng hơn hai phần, có thể nói làn da trắng nõn như mỡ đông, dù không trang điểm vẫn đẹp đến ngỡ ngàng.

Nhưng Cừu Thịnh không có tâm trạng chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng.

Lúc này trong mắt y, mỹ nhân trước mắt giống như rắn độc sặc sỡ, mà y chính là mồi của rắn độc.

Dường như chỉ cần y động đậy, rắn độc sẽ lập tức nhào tới cắn y.

Cừu Thịnh có hơi sợ nàng, nhỏ giọng nói "Ta vẫn cần suy nghĩ một chút."

Vinh cơ tiến lên một bước, ép hỏi "Chàng không phải cố ý kéo dài thời gian đó chứ? Chàng muốn trì hoãn đến khi vương gia bệnh chết, sau đó thiếp sẽ bị ép tuẫn táng, đến lúc đó chàng không cần làm gì cũng có thể vứt bỏ gánh nặng là thiếp, phải không?"

Cừu Thịnh né tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng.

"Ta không nghĩ như vậy, ta thật sự vẫn còn lo ngại."

Vinh cơ ép hỏi "Chàng còn lo ngại chuyện gì?"

"Dù sao nàng cũng là sủng thiếp của phụ vương, nếu ta cưới nàng, người khác sẽ nghĩ chúng ta thế nào?"

Vinh cơ mím đôi môi đỏ mọng, chợt giơ tay ôm y "Thiếp mặc kệ người khác nghĩ gì."

Cừu Thịnh giật mình, nhanh chóng đẩy nàng ra.

Đây là vương phủ, lúc nào cũng có người qua lại, nếu có ai thấy hai người bọn họ ôm nhau, nhảy xuống sông Hoàng Hà

cũng không rửa sạch!

“Nàng không quan tâm người khác nghĩ gì, nhưng ta thì có!”

Vinh cơ bị y đẩy lùi hai bước.

Nàng lộ ra vẻ mặt đau lòng “Thiếp cũng đã hiến thân cho chàng rồi, chàng còn nói như vậy, chàng có còn lương tâm không?”

Cừu Thịnh đau đầu nói “Lúc đó ta uống say, thậm chí còn không nhớ chuyện gì đã xảy ra.”

“Nếu chàng không nhớ, thiếp có thể kể lại quá trình cho chàng nghe, lúc đó chàng đè lên người thiếp, xé từng lớp y phục của thiếp, còn …”

Cừu Thịnh ngắt lời nàng “Ta xin nàng đừng nói nữa được không? Những chuyện nàng nói, ta hoàn toàn không nhớ gì hết! Ta cũng không muốn nhớ nữa!”

Vinh cơ đỏ mắt nhìn y “Nếu không phải thiếp đến bước đường cùng, thiếp cũng không bắt chàng cưới thiếp, thiếp thật sự không muốn chết!”

Cừu Thịnh không nói gì.

Dù y đồng cảm với cảnh ngộ của Vinh cơ, nhưng không có nghĩa là y phải hi sinh bản thân để thành toàn cho nàng.

Y vẫn chưa vĩ đại đến mức đó.

Vinh cơ lại giơ tay muốn ôm y, nhưng y tránh được.

Cừu Thịnh nói “Chuyện của chúng ta nói sau đi, ta bây giờ còn chuyện khác phải làm, cáo từ.”

Nói xong y vội vã ra ngoài.

Vinh cơ gọi y hai lần, nhưng không thể ngăn y, chỉ đành trơ

mắt nhìn y bỏ chạy.

……

Lúc này đã chạng vạng, trời bắt đầu tối.

Tiêu Hề Hề ăn no căng bụng, cùng Thái tử trở về hành cung.

Còn chưa kịp ngồi nóng mông, đã nghe thông báo Cừu Thịnh đến.

Lạc Thanh Hàn đương nhiên đoán được đối phương vì sao tới, thản nhiên nói "Cho y vào đi."

Một lúc sau, Cừu Thịnh bước vào.

Y chắp tay chào Thái tử.

"Bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho y ngồi xuống nói chuyện.

Cừu Thịnh ngồi quỳ trên đệm, cả người căng thẳng, giọng có hơi chột dạ.

"Hôm nay trong tửu lâu, ta uống say nói mấy lời bậy bạ, mong Điện hạ và nương nương đừng xem là thật."

Tiêu Hề Hề đang xoa bụng vì ăn quá no, để mau chóng tiêu hóa thức ăn.

Nàng nghe Cừu Thịnh nói, không khỏi ngước nhìn y.

"Ý ngươi là chuyện giữa ngươi và Vinh cơ không phải thật?"

Cừu Thịnh chột dạ tránh ánh mắt nàng, nhỏ giọng nói "Ừm, là ta nói bậy thôi."

Tiêu Hề Hề "Thật ra chúng ta cũng không xem là thật."

Cừu Thịnh nghe vậy vui mừng "Không xem là thật thì tốt."

Tiêu Hề Hề chợt đổi chủ đề, đột ngột hỏi "Ngươi có biết cái gì gọi là lấy sắc lừa tiền không?"

Cừu Thịnh lắc đầu "Không biết."

"Lấy sắc lừa tiền là một loại lừa đảo, thường dùng sắc đẹp làm mồi nhử để lừa người khác vào tròng. Kẻ lừa đảo sẽ giả vờ có quan hệ không chính đáng với người bị lừa, sau đó lấy cớ này để tống tiền người bị lừa, lấy được rất nhiều tiền của tài sản."

Cừu Thịnh lắng nghe, không khỏi nghĩ về chuyện giữa mình và Vinh cơ.

Lúc đó y đang say, vốn không biết Vinh cơ lên giường của mình thế nào, cũng không nhớ giữa mình và Vinh cơ xảy ra chuyện gì.

Mọi chuyện đều do Vinh cơ tự mình nói.

Nàng lấy chuyện này làm lời đe dọa, buộc y phải cưới nàng.

Chuyện này cũng giống như lấy sắc lừa tiền!

Cừu Thịnh thầm nghĩ, với can đảm và mưu kế của Vinh cơ, nàng thật sự có thể làm ra chuyện này.

Tiêu Hề Hề "Ngươi biết đối với mấy chuyện lấy sắc lừa tiền này, bình thường sẽ phải làm thế nào không?"

Cừu Thịnh bất giác hỏi "Làm thế nào?"

"Báo quan."

Cừu Thịnh ngẩn ra, còn tưởng mình nghe lầm, không nhịn được hỏi lại "Báo cái gì?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên là báo quan, tuy làm vậy có thể mất mặt, nhưng về cơ bản có thể giải quyết được nguy hiểm tiềm

ẩn, là một cách hay để loại bỏ một lần và mãi mãi.”

Cừu Thịnh do dự.

Y không chỉ sợ mất mặt mà còn sợ chọc giận phụ vương.

Phụ vương bây giờ bệnh nặng như vậy, nhất định không thể chịu đả kích.

Lạc Thanh Hàn nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Vinh cơ dám gài bẫy ngươi, nhất định sớm đã có chuẩn bị, nói không chừng còn có đồng bọn.”

Cừu Thịnh giật mình “Nàng còn có đồng bọn?”

Lạc Thanh Hàn “Nếu nàng ta không có đồng bọn giúp đỡ, sao có thể dễ dàng vào phòng ngươi? Hơn nữa còn xuất hiện đúng lúc ngươi say, trùng hợp như vậy, rõ ràng là có người nội ứng ngoại hợp với nàng ta.”

Cừu Thịnh “Ta đã điều tra những người hầu bên cạnh, không phát hiện điều gì bất thường.”

“Vậy có nghĩa địa vị của đối phương cao hơn ngươi, dù ngươi muốn tra cũng không tra được.”

Sắc mặt Cừu Thịnh dần trở nên khó coi.

Lạc Thanh Hàn “Bên cạnh ngươi không có người đáng tin, bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là chịu thỏa hiệp, trở thành con cờ trong tay người khác, hai là phản kháng, làm lớn chuyện lên để đối phương không cách nào thu dọn được.”

Chương 362: Một chuyện không nhờ hai người

Cừu Thịnh do dự "Lẽ nào ta phải báo quan thật sao? Nếu làm lớn chuyện này, không chỉ ta, mà thể diện của cả phủ Trần Lưu vương cũng sẽ mất hết."

Lạc Thanh Hàn "Báo quan chỉ là một cách nói, không có nghĩa là ngươi phải đến nha môn kiện cáo, với thân phận của ngươi, dù ngươi có đến nha môn, thì nha môn cũng chưa chắc dám nhận vụ án này."

Cừu Thịnh bất giác bị hắn thao túng, không khỏi hỏi "Vậy ta phải làm sao?"

Lạc Thanh Hàn "Nếu ta là ngươi, sẽ đi cáo trạng với Trần Lưu vương, tuy Trần Lưu vương bệnh nặng không xuống giường được, nhưng dù sao ông ấy cũng là người có địa vị cao nhất trong quận Trần Lưu, chỉ cần ông ấy ra mặt, chuyện này nhất định sẽ nhanh chóng được giải quyết."

"Nhưng phụ vương còn đang bệnh, nếu ông ấy biết chuyện này, nhất định sẽ tức giận mà hại đến thân thể."

Lạc Thanh Hàn "Ngươi đánh giá thấp phụ vương của ngươi rồi, ông ấy trải nhiều sóng gió hơn ngươi, tai họa lớn với ngươi, chẳng qua chỉ là chuyện vặt trong mắt ông ấy."

Cừu Thịnh vẫn do dự "Phụ vương có tin lời ta không? Ta không có bằng chứng gì chứng minh mình vô tội, đến lúc đó nói không chừng Vinh cơ sẽ cắn ngược lại, nói ta cư.ỡng hiếp nàng, vậy ta có trăm cái miệng cũng không cãi được."

"Vinh cơ có được sủng ái đến đâu, cũng chỉ là tì thiếp bình

thường, còn ngươi là máu mủ ruột thịt của Trần Lưu vương, hai người mới là người một nhà, Vinh cơ chỉ là người ngoài. Muốn Trần Lưu vương lựa chọn một trong hai người, ông ấy nhất định sẽ chọn tin con trai mình, tì thiếp mất rồi, ông ấy có thể bù thêm lúc nào chẳng được, con trai mất rồi, vậy chính là tổn thất lớn."

Nói đến cùng, Trần Lưu vương không quan tâm sự thật ra sao, ông ấy chỉ cần nhà cửa an ổn.

Nếu hi sinh một tì thiếp có thể đổi lấy yên bình, ông ấy nhất định không do dự mà hi sinh Vinh cơ.

Cừu Thịnh rời hành cung, mà đầu óc vẫn còn lơ mơ ngơ ngác.

Y ngồi trong xe ngựa, không ngừng suy nghĩ về những lời vừa rồi của Thái tử.

Mãi đến khi trở về vương phủ, y mới chợt nhớ ra mình đến gặp Thái tử là để làm rõ mối quan hệ của mình với Vinh cơ, không để người ngoài biết chuyện này.

Không ngờ còn chưa kịp làm rõ thì Thái tử đã nói nhiều lời hơn.

Cừu Thịnh hơi bực bội, cảm thấy mình quá bất cẩn, nhưng sau đó lại hơi mừng rỡ, may có Thái tử giúp vạch kế sách, nếu không thì y cũng chẳng biết tiếp theo nên làm gì.

Tránh đêm dài lắm mộng, đêm đó Cừu Thịnh đến Trường Sinh cư.

Y quỳ xuống đất, kể hết chuyện mình bị Vinh cơ uy hiếp với Trần Lưu vương.

Y nghĩ phụ vương nghe xong chắc chắn sẽ tức giận, thậm chí có thể mắng y.

Mà Trần Lương vương lại chẳng phản ứng gì, thậm chí còn cười lạnh.

“Không ngờ Vinh cơ lại to gan như vậy.”

Cừu Thịnh sửng sốt một lúc mới nói “Phụ vương bằng lòng tin con sao?”

Giọng Trần Lưu vương yếu ớt vì bệnh, nhưng giọng điệu rất kiên định “Con là con ruột của ta, không ai hiểu con hơn cha, ta đương nhiên tin con.”

Cừu Thịnh vô cùng xúc động.

Không phải Trần Lưu vương không tức giận, nhưng ông ở trên vị trí cao nhiều năm, từ lâu đã hình thành thói quen không biểu lộ cảm xúc.

Trong ba người con trai, con trai út Cừu Thịnh là người có ít cảm giác tồn tại nhất, tâm huyết mà Trần Lưu vương dành cho y cũng ít nhất.

Dù vậy, Cừu Thịnh vẫn là con ruột của ông, ông tuyệt đối không cho phép con trai mình bị người khác thao túng.

Trần Lưu vương ho hai tiếng, rồi nói “Chuyện này con không cần lo lắng, ta sẽ giúp con giải quyết thỏa đáng.”

Cừu Thịnh áy náy nói “Phụ vương đang bệnh, còn phải lo lắng cho con, là con bất hiếu.”

Trần Lưu vương “Con có thể thành thật nói với ta chuyện này, ta đã rất vui rồi.”

Cừu Thịnh càng thêm xấu hổ.

Nếu không có Thái tử nhắc nhở, y vốn không dám nói chuyện này với phụ vương.

Nghĩ đến đây, y càng cảm kích Thái tử hơn.

Sáng hôm sau, phủ Trần Lưu vương truyền ra một tin, nói

Vinh cơ mắc bệnh nặng, được đưa đến trang viên dưới quê ngay trong đêm để dưỡng bệnh.

Cừu Thịnh nghe được tin này, trong lòng y biết Vinh cơ đi chuyến này e là không bao giờ quay về nữa.

Y cố ý sai người chuẩn bị lễ vật hậu hĩnh, đích thân đến hành cung.

Lúc này Lạc Thanh Hàn đang dò bản đồ, thấy Cừu Thịnh đi tới, bèn nói.

“Ta đang chọn một nơi phong thủy xây lăng mộ cho mẫu phi, ngươi quen thuộc quận Trần Lưu, lại đây giúp ta xem một chút, nơi nào thích hợp xây lăng mộ hơn?”

Lạc Thanh Hàn đã vẽ vài vòng tròn trên bản đồ.

Những vòng tròn đó thật ra là nơi phong thủy mà Tiêu Hề Hề đã chọn, mảnh đất nào cũng tốt, nhất thời làm hắn khó chọn.

Cừu Thịnh liếc qua, chỉ vào một chỗ được khoanh tròn, nói.

“Nơi này đi, cách thành Bàn Vân không xa, phong cảnh xung quanh cũng rất đẹp. Quan trọng nhất, mảnh đất này vốn là của Thẩm gia, bây giờ an táng Thẩm chiêu nghi ở đây, có thể xem như lá rụng về cội.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Vậy chọn nơi này.”

Cừu Thịnh cảm kích trong lòng, bèn chủ động yêu cầu.

“Nếu Điện hạ tin ta, ta có thể giúp người liên hệ với những thợ thủ công giỏi nhất để xây lăng mộ.”

Lạc Thanh Hàn dứt khoát nói “Một chuyện không nhờ hai người, vậy cứ để ngươi thay mặt giám sát việc xây lăng mộ, ta sẽ bảo Đại hoàng tử phối hợp với ngươi hoàn thành chuyện này. Sau khi xong việc, ta sẽ trọng thưởng cho ngươi.”

Cừu Thịnh thấy hắn tín nhiệm mình như vậy, trong lòng càng cảm động, lập tức chắp tay nói "Vâng!"

Kế đó, Lạc Thanh Hàn nói đại khái yêu cầu của mình với lăng mộ.

Cừu Thịnh viết lại từng cái một.

Vừa hay đúng lúc Đại hoàng tử đến tìm Thái tử.

Thái tử tiện thể nói với y về chuyện xây lăng mộ.

Lạc Dạ Thần rất bất mãn "Đây là lăng mộ của mẫu phi ngươi, liên quan gì đến ta? Sao lại bắt ta đi xây? Ta đâu phải tay sai của ngươi!"

Lạc Thanh Hàn "Nhưng bây giờ huynh tiếp quản Công bộ, Công bộ làm gì, huynh chắc biết nhỉ, xây lăng mộ cho phi tần đã mất, lẽ nào không phải chuyện trong bổn phận của Công bộ sao?"

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Y rời Thịnh Kinh một thời gian, gần như quên mất mình đang phụ trách Công bộ.

Y rất ấm ức "Dù đây là việc trong bổn phận của ta, nhưng dựa vào đâu mà ta phải phối hợp với Cừu Thịnh? Ta là Đại hoàng tử, địa vị của ta cao hơn y, không phải nên là y phối hợp với ta làm việc sao?"

Lạc Thanh Hàn "Huynh từng xây lăng mộ chưa?"

Lạc Dạ Thần "Chưa từng."

"Huynh có quen thuộc quận Trần Lưu không?"

"Không quen."

"Huynh có biết liên hệ thợ thủ công ở đâu không?"

“Không biết.”

Lạc Thanh Hàn “Với cái dáng vẻ một hỏi ba không biết này của huynh, huynh có tư cách gì bảo người khác phối hợp với huynh? Nếu muốn người khác phối hợp với huynh, huynh phải thể hiện bản lĩnh thuyết phục người khác trước, đừng lúc nào cũng dùng thân phận của mình để đàn áp người khác, có trẻ con hay không?”

Lạc Dạ Thần tức muốn nổ tung.

Nhưng y không tìm được lời phản bác, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng.

Tiêu Hề Hề ngồi bên cạnh xem kịch, Lạc Dạ Thần thân là đại ca, nhưng ngày nào cũng bị đệ đệ khiển trách.

Làm đại ca đến mức như y, thật là đáng thương!

Lạc Dạ Thần thấy nàng cứ nhìn mình, không khỏi thẹn quá hóa giận, hung dữ trừng lại.

“Cô nhìn cái gì mà nhìn?!”

Chương 363: Im lặng xem tình hình

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Người cũng nhìn ta mà."

Lạc Dạ Thần "Ta nhìn cô lúc nào?"

Tiêu Hề Hề "Nếu người không nhìn ta, làm sao biết ta đang nhìn người chứ?"

Lạc Dạ Thần "……"

Cơ sở đầy đủ, lý lẽ hoàn chỉnh, không thể bác bỏ.

Lạc Dạ Thần càng tức giận, trừng mắt hung tợn, đôi mắt như muốn nổ lửa "Ta nhìn cô thì sao chứ? Ta nhìn cô là cho cô mặt mũi!"

Tiêu Hề Hề xoay người, ôm cánh tay Thái tử, như chim nhỏ bám người "Điện hạ, thần thiếp là người của Điện hạ, nhưng Đại hoàng tử cứ nhìn chằm chằm thần thiếp, chẳng lẽ ngài ấy có ý nghĩ gì đó với thần thiếp sao?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn Lạc Dạ Thần.

"Huynh muốn làm gì ái phi của ta?"

Lạc Dạ Thần gần như bị đôi cẩu nam nữ này chọc tức chết.

Y tức giận gầm lên "Ta có thể làm gì cô ta? Không phải ta chỉ mới nhìn cô ta hai lần thôi sao?!"

Lạc Thanh Hàn "Nàng là ái phi của ta, huynh có tư cách gì nhìn nàng?"

Lạc Dạ Thần "Ta là đại ca của ngươi, đến tư cách nhìn cô ta một lần cũng không có sao?!"

"Không có."

Lạc Dạ Thần "……"

Y chịu hết nổi, lao nhanh ra ngoài.

Y phóng đi thật xa mới dừng lại, đập mạnh vào cây dương già bên cạnh, đồng thời không quên chửi rủa, điên cuồng mắng đôi cẩu nam nữ kia!

……

Trong phòng.

Tiêu Hề Hề vẫn dựa vào Thái tử, ngẩng đầu nhìn Thái tử hỏi.

"Đại hoàng tử có tức giận mà phát điên không?"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Không đâu, huynh ấy quen rồi."

Tiêu Hề Hề "Vậy thì tốt."

Cừu Thịnh ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn, trong lòng không khỏi than thở, Đại hoàng tử thế mà đã quen rồi sao, rốt cuộc ngài ấy bị chọc tức bao nhiêu lần mới quen được như vậy chứ?!

Tiêu Hề Hề hơi ngồi dậy, quay đầu nhìn Cừu Thịnh, tò mò hỏi.

"Chuyện giữa ngươi và Vinh cơ đã giải quyết ổn thỏa chưa?"

Cừu Thịnh thành thật trả lời "Đã giải quyết ổn thỏa, phiền Thái tử và nương nương quan tâm."

Tiêu Hề Hề lại hỏi "Giải quyết thế nào vậy?"

Dù sao Thái tử và Tiêu trắc phi cũng biết chuyện này, Cừu

Thịnh cảm thấy không cần giấu giếm nên kể lại cuộc nói chuyện giữa mình và phụ vương.

Tiêu Hề Hề "Trần Lưu vương rất tốt với ngươi."

Cừu Thịnh xấu hổ gãi đầu "Tuy phụ vương có hơi thiên vị nhị ca, nhưng đối với ta cũng không tệ."

Lạc Thanh Hàn hỏi "Bệnh tình của Trần Lưu vương bây giờ thế nào?"

Cừu Thịnh thở dài "Vẫn thế thôi, ngày nào ông ấy cũng phải uống thuốc, đại phu châm cứu, nhưng bệnh tình vẫn không khá hơn."

Lạc Thanh Hàn "Hôm nay sau khi ngươi về, hẳn sẽ phát hiện người bên cạnh ngươi đã được đổi mới."

Cừu Thịnh ngẩn một lúc, không hiểu ý của Thái tử.

Lạc Thanh Hàn "Sở dĩ ngươi trúng kế của Vinh cơ là vì bên cạnh ngươi có nội gián của người khác. Trần Lưu vương hẳn đã đoán được điều này. Để bảo đảm sau này ngươi không bị trúng kế nữa, ông ấy chắc chắn sẽ xử lý hết người bên cạnh ngươi."

Cái này gọi là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Cừu Thịnh chợt hiểu "Thì ra là vậy."

Lạc Thanh Hàn "Sau khi trở về không cần hỏi gì cả, cứ giả như không có chuyện gì xảy ra, nên làm gì thì làm đó, im lặng xem tình hình."

Cừu Thịnh không hiểu lắm "Chẳng lẽ chuyện này vẫn chưa kết thúc?"

"Vinh cơ chỉ là con cờ trong tay người khác, chủ mưu đằng sau vẫn chưa lộ diện, chuyện này nhất định còn tiếp diễn, ngươi cẩn thận một chút."

Cừu Thịnh nghe hắn nói như vậy, không khỏi trở nên lo lắng.

Cừu Thịnh thận trọng hỏi "Điện hạ có biết ai chủ mưu đằng sau không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, hỏi ngược lại "Ngươi nghĩ sao?"

"Tại hạ không biết."

Lạc Thanh Hàn "Ngươi là Tam công tử của phủ Trần Lưu vương, ngươi nên hiểu rõ mối quan hệ phức tạp trong vương phủ hơn ta. Có người muốn lợi dụng Vinh cơ hủy hoại thanh danh của ngươi, dĩ nhiên là vì ngươi cản đường của người khác, ngươi tự nghĩ xem, ngươi đang cản đường của ai?"

Cừu Thịnh mở miệng, như thể muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nói không thành lời, chỉ đành cười khổ.

Y đứng dậy cung kính hành lễ lớn.

"Đa tạ Điện hạ nhắc nhở, tại hạ xin cáo từ trước."

Tiêu Hề Hề nhìn bóng lưng Cừu Thịnh rời đi, cảm thấy hơi cô đơn.

Nàng không khỏi hỏi "Điện hạ, người âm mưu hại Cừu Thịnh lẽ nào là Đại công tử hay Nhị công tử sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ừm."

Tiêu Hề Hề "Trần Lưu vương có biết chuyện này không?"

"Ông ấy xảo quyệt như vậy, từ đầu đã đoán được chuyện này, nên mới lặng lẽ đuổi Vinh cơ đi, cố gắng giảm thiểu ảnh hưởng của chuyện này."

Trần Lưu vương dù thiên vị con thứ, nhưng con cả và con út cũng là con ruột của mình, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, dù bỏ đứa nào cũng sẽ thấy đau lòng.

Tiêu Hề Hề lười biếng ngáp một cái "Một vương phủ nho nhỏ cũng quá chừng chuyện như vậy, khi nào chúng ta mới về?"

Lạc Thanh Hàn "Đợi lăng mộ của mẫu phi xây xong, chúng ta sẽ về."

……

Cừu Thịnh về vương phủ, phát hiện tất cả người hầu bên cạnh mình đã được đổi mới.

Y nhớ lời Thái tử dặn, không hỏi gì hết, như thể không có chuyện gì xảy ra, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, đồng thời âm thầm đề cao cảnh giác, phòng trúng kế lần nữa.

Y cố tình đến gặp Trần Lưu vương, nói chuyện mình được Thái tử cử đi giám sát xây lăng mộ với phụ vương.

Trần Lưu vương nghe xong khá ngạc nhiên.

"Từ lúc nào mà con thân cận với Thái tử như vậy?"

Cừu Thịnh thành thật trả lời "Trước đó nhờ có Thái tử chỉ điểm, con mới dám dám nói chuyện của Vinh cơ với người, con thấy Thái tử là người tốt, nên muốn giúp ngài ấy làm chút chuyện gì đó."

Nói đến đây, y hơi ái ngại nhìn phụ vương, sợ phụ vương sẽ phản đối.

Trần Lưu vương cảm thán nói "Con làm như vậy cũng tốt, thay vì bỏ tâm tư tranh đấu, chi bằng nhìn xa một chút, thế giới bên ngoài có lẽ hợp với con hơn vương phủ. Con đi theo Thái tử cho đàng hoàng, đừng để ngài ấy thất vọng về con."

Cừu Thịnh vui mừng khôn xiết, vội vàng đáp "Con sẽ cố gắng, sẽ không để phụ vương và Thái tử thất vọng!"

Cừu Thịnh rời đi, quản gia mới bưng thuốc vào, hầu hạ Trần

Lưu vương uống thuốc.

Trần Lưu vương cau mày, chịu đựng vị đắng, một hơi uống hết thuốc trong bát.

Ông hỏi "Chuyện của Vinh cơ điều tra thế nào rồi?"

Quản gia cung kính đáp "Nô tài thẩm vấn từng người bên cạnh Vinh cơ, có người nói không lâu trước đó Vinh cơ từng thân cận với đại nha hoàn bên cạnh Nhị công tử."

Trần Lưu vương nhắm mắt lại.

"Gọi A Lỗi tới đây."

"Vâng."

Cừu Lỗi lúc này đang tỷ võ trên võ đài, biết phụ vương gọi mình, y lập tức cưỡi ngựa về vương phủ, hùng hổ chạy vào Trường Sinh cư.

Trước mặt phụ vương, y không cư xử thận trọng như đại ca và tam đệ, vừa vào cửa liền ngồi xuống bên giường, hơi thở hổn hển vì chạy quá nhanh.

"Phụ vương, người có chuyện tìm con?"

Chương 364: Sẽ không quay đầu lại

Trần Lưu vương nhìn khuôn mặt giống hệt mình khi còn trẻ, thái dương thấm đẫm mồ hôi, tâm tình vô cùng phức tạp.

Lý do ông thiên vị Cừu Lỗi, một là vì Cừu Lỗi rất giống ông lúc còn trẻ, hai là vì lúc nhỏ sức khỏe Cừu Lỗi không tốt.

Cừu Lỗi bị sinh non, mới sinh ra đã ốm yếu, đại phu nói nó có thể không sống được lâu.

Trần Lưu vương lo đứa con trai thứ hai của mình sẽ chết sớm, nên cố ý giữ nó bên mình, tự tay nuôi dưỡng trưởng thành.

Tình cảm hình thành cũng do lâu ngày ở chung.

Thời gian ông ở bên đứa con trai thứ hai còn nhiều hơn cả hai người con trai kia cộng lại, vì vậy tình cảm ông dành cho đứa con trai thứ hai cũng nhiều hơn hai người con trai kia.

Ông biết tính cách của Cừu Lỗi, Cừu Lỗi tự phụ phô trương, từ nhỏ ngang ngược thành thói, nhất định không cam lòng khuất phục dưới người khác, cho nên ông mới nghĩ đến việc lập Cừu Lỗi làm vương thế tử.

Nào ngờ sau khi gửi tấu chương xin sắc lập vương thế tử đi, lại không hề nhận được hồi âm.

Mà lúc này Thái tử đến quận Trần Lưu.

Trần Lưu vương không rõ ý của Hoàng đế, chỉ có thể án binh bất động, xem Thái tử muốn làm gì trước.

Trần Lương vương thu lại ý nghĩ, nhẹ giọng nói “Nghe nói con

khiêu khích Thái tử trong tiệc tẩy trần?”

Nhớ lại cảnh mình thua Thái tử, Cừu Lỗi không khỏi có hơi bực bội, khịt mũi nói “Cũng không phải khiêu khích gì, con chỉ muốn so tài với ngài ấy một chút thôi.”

“Con phải tỏ thái độ tốt với Thái tử một chút, dù không thể lấy lòng, chí ít cũng không thể đắc tội.”

Cừu Lỗi nghe vậy mất kiên nhẫn, y nói “Con biết rồi, người đừng quản những chuyện này nữa, người chỉ cần an tâm dưỡng bệnh là được rồi.”

Trần Lưu vương quay sang nói sang chuyện khác.

“Chuyện của Vinh cơ, con đã biết chưa?”

Cừu Lỗi khó hiểu “Biết gì cơ? Không phải Vinh cơ bệnh nên mới bị đuổi đi sao?”

Trần Lưu vương nhìn y chằm chằm, không nói nữa.

Cừu Lỗi bị nhìn có hơi chột dạ, y tránh ánh mắt của phụ vương, nhỏ giọng lẩm bẩm “Phụ vương sao lại nhìn con như vậy? Người có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.”

Trần Lưu vương “Chuyện của Vinh cơ, duy nhất lần này, ta không muốn thấy chuyện tương tự xảy ra lần nữa.”

Cừu Lỗi nghe vậy lập tức xù lên.

Y nhảy dựng lớn tiếng nói “Phụ vương nói vậy là ý gì? Lẽ nào người nghi ngờ con ra tay sao?”

Trần Lưu vương “Ta không quan tâm con làm gì, chuyện này kết thúc ở đây, ta đã phái người đưa Vinh cơ đi, ta cũng đã an ủi A Thịnh rồi, con không cần làm những chuyện dư thừa.”

Đôi mắt ông dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, có thể nhìn rõ những tâm tư vòng vo trong lòng Cừu Lỗi.

Cừu Lỗi có hơi hoảng loạn.

Mà y càng hoảng, thì càng lớn tiếng "Tin hay không tùy người, con không làm gì cả, người đừng nghe người khác ly gián!"

Trần Lưu vương còn muốn nói gì đó, nhưng lúc này đột nhiên ho khan, sắc mặt ngày càng khó coi.

Cừu Lỗi thấy vậy, mặc kệ tức giận gì đó, vội vàng vuốt lưng nhuận khí cho ông.

Cơn ho dần ngừng lại, Trần Lưu vương mới nói tiếp, giọng hơi run run "Ngôi vị vương thế tử, ta sẽ cố gắng giúp con giành lấy, con đừng … đừng làm những chuyện đó nữa, chúng nó dù gì cũng là huynh đệ ruột thịt của con."

Cừu Lỗi bĩu môi "Con biết rồi."

Trần Lưu vương "Còn đại nha hoàn bên cạnh con, không thể giữ lại."

"Vâng, con sẽ xử lý nàng ta."

Trần Lưu vương lại dặn dò thêm vài câu, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Cừu Lỗi đỡ ông nằm xuống, đắp chăn cho ông, nhỏ giọng nói "Người nghỉ ngơi cho tốt, lần sau con lại đến thăm người."

Trần Lưu vương không còn sức để nói, chỉ khẽ ậm ừ.

Cừu Lỗi vừa trở về phòng, đã sai người gọi đại nha hoàn bên cạnh tới.

Chiều hôm đó, nha hoàn này ăn trộm đồ của chủ nhân, sau khi bị phát hiện không còn mặt mũi gặp ai, đã treo cổ tự tử trong phòng riêng.

Thi thể được lặng lẽ chuyển ra ngoài ngay trong đêm, rất ít người trong vương phủ biết chuyện này.

Ngày hôm sau, Cừu Lỗi vẫn đến võ đài như thường lệ.

Ngày đông lạnh giá, y chỉ mặc lớp áo mỏng, dáng người cao lớn, giương cung bắn tên, ngắm vào bia trước mặt.

Ngón tay buông lỏng, mũi tên rời cung, xuyên qua không khí đâm thẳng vào bia.

Mũi tên chuẩn xác trúng vào hồng tâm.

Võ tướng bên cạnh lập tức vỗ tay tán thưởng.

"Kỹ thuật bắn cung của Nhị công tử ngày càng giỏi!"

Cừu Lỗi bắn thêm mấy mũi tên, đáng tiếc mấy mũi tên tiếp theo đều không trúng hồng tâm, nhưng cách hồng tâm rất gần.

Chuyện này làm Cừu Lỗi hơi bực bội.

Y ném cung tên đi, lạnh lùng nói "Phía Cừu Viễn thế nào rồi?"

Dù Cừu Viễn là huynh trưởng của y, nhưng y luôn gọi bằng tên.

Đối với huynh trưởng thoạt nhìn nhân hậu độ lượng này, Cừu Lỗi không có ý định tôn trọng gã, rõ ràng phụ vương đã quyết định trao ngôi vị vương thế tử cho y, nhưng Cừu Viễn cứ muốn tranh giành với y.

Võ tướng bên cạnh nói thật "Phía Đại công tử gần đây rất yên tĩnh, mọi chuyện cũng không khác thường ngày là bao."

Cừu Lỗi hỏi "Gã không đi tìm Thái tử sao?"

Võ tướng lắc đầu "Không có, gần đây Đại công tử rất ít ra ngoài, ngược lại Tam công tử thường xuyên đi tìm Thái tử, nghe nói Thái tử giao cho Tam công tử việc giám sát xây lăng

mộ, hẳn là Tam công tử rất được Thái tử tín nhiệm."

Cừu Lỗi cười lạnh "Ta quá xem thường y rồi, thế mà đi ôm đùi Thái tử đùi."

Võ tướng thận trọng nói "Lỡ Thái tử muốn ủng hộ Tam công tử làm vương thế tử, há chẳng phải người lại có thêm một kẻ địch sao?"

Sắc mặt Cừu Lỗi trầm xuống "Tiếp tục cho người theo dõi Cừu Thịnh."

"Vâng!"

Cừu Lỗi rất bực mình, theo y thấy, Cừu Thịnh là người vô dụng nhất trong ba huynh đệ, giải quyết Cừu Thịnh là chuyện dễ dàng nhất, thế nên y đã lợi dụng Vinh cơ gài bẫy muốn hủy hoại thanh danh của Cừu Thịnh, khiến Cừu Thịnh mất đi tư cách tranh đoạt ngôi vị vương thế tử.

Nhưng kết quả nằm ngoài dự đoán của y.

Cừu Thịnh chẳng những không mắc bẫy, còn nhân cơ hội ôm đùi Thái tử.

Vốn Cừu Lỗi có thể tập trung đối phó Cừu Viễn, mà bây giờ lại phải phân tâm đề phòng Cừu Thịnh, một kẻ địch chưa giải quyết xong, nháy mắt lại có một kẻ địch khác.

Hơn nữa Trần Lưu vương đã biết chuyện của Vinh cơ, Trần Lưu vương nhất định sẽ sai người theo dõi y, trong thời gian ngắn y không thể ra tay với Cừu Thịnh.

Cứ như vậy thì tình thế của y càng trở nên bị động.

Cừu Lỗi càng nghĩ càng thấy bực, y dứt khoát không nghĩ nữa, gọi vài người đến võ đài so tài.

Y muốn trút hết buồn bực vào tỷ võ.

Trong phủ Trần Lưu vương.

Cừu Viễn đang pha trà, gã rót trà nóng đã pha vào tách, đẩy nó sang phía đối diện.

“Tiên sinh, kế hoạch của Vinh cơ thất bại rồi.”

Thanh y lang quân bưng tách trà, nhấp một ngụm, cười nhạt nói “Không sao, dù không có Vinh cơ, cũng không ảnh hưởng đại cục.”

Cừu Viễn rõ ràng rất tin tưởng thanh y lang quân, nghe vậy bèn thả lỏng người, nhưng hàng mày vẫn hơi cau lại.

Thanh y lang quân như thể nhìn ra gã đang nghĩ gì, thản nhiên nói.

“Nếu ngươi không nhẫn tâm, có thể dừng lại bất cứ lúc nào, mọi chuyện tùy ngươi.”

Cừu Viễn nhìn chằm chằm vào tách trà bốc khói trước mặt, chợt mỉm cười.

“Nếu ta đã đi bước đầu tiên, thì sẽ không quay đầu lại.”

Chương 365: Thu hoạch ngoài ý muốn

Vì có hai người ca ca quá xuất chúng, từ nhỏ Cừu Thịnh đã không có cảm giác tồn tại, đương nhiên cũng sẽ không có ai đặc biệt chú ý đến y.

Bây giờ Thái tử giao cho y nhiệm vụ giám sát xây lăng mộ, chuyện này đã cổ vũ y rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên y được giao nhiệm vụ quan trọng.

Để hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ này, gần đây ngày nào y cũng đi sớm về muộn.

Dù là mua vật liệu, thuê thợ thủ công hay khảo sát địa hình……

Mỗi một chuyện y đều đích thân tới hiện trường trực tiếp giám sát, xác định không có vấn đề gì thì mới yên tâm.

So ra, Lạc Dạ Thần không tận tâm như Cừu Thịnh.

Lạc Dạ Thần bữa đực bữa cái, nhớ thì đến công trường dạo một vòng, không nhớ thì đi tìm chỗ vui chơi.

Diện tích trong núi rất lớn, vị trí cụ thể của lăng mộ phải do thầy phong thủy xác định.

Vốn Cừu Thịnh định tìm một thầy phong thủy có tiếng ở địa phương xác định vị trí.

Thái tử biết chuyện, liền nói “Không cần tìm thầy phong thủy, ngày mai ta sẽ đích thân đi xem.”

Cừu Thịnh kinh ngạc "Điện hạ còn hiểu phong thủy nữa sao?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Sáng hôm sau, Thái tử dẫn Tiêu Hề Hề lên núi.

Cừu Thịnh tò mò theo sau hai người, muốn xem Thái tử sẽ xác định vị trí thế nào?

Trong ấn tượng của Cừu Thịnh, thầy phong thủy thường cầm một la bàn, đi quanh các ngọn núi, sau đó xác định vị trí cụ thể theo hướng của la bàn.

Nhưng Thái tử không có la bàn, cũng không mang theo dụng cụ nào khác.

Hắn và Tiêu trắc phi giống như đang dạo chơi, tản bộ trong núi, thỉnh thoảng dừng lại nhìn xung quanh.

Tiêu Hề Hề giậm chân, sau đó lại nhìn xung quanh nói.

"Ở đây đi, nơi này phong thủy tốt nhất, thần thiếp có dự cảm, nếu xây lăng mộ ở đây, có thể sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn."

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho Cừu Thịnh tới, bảo y đánh dấu ở đây.

Dù Cừu Thịnh đầy hoang mang trong lòng nhưng cũng không dám hỏi nhiều, lập tức làm theo lệnh của Thái tử, đánh dấu ở đây, ngày mai bảo thợ thủ công bắt tay vào làm.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Hôm nay, thợ thủ công vẫn làm việc như bình thường, nhưng lại vô tình đào được một hộp gỗ màu đen dưới đất.

Chế tác và chất liệu của hộp gỗ rất tinh xảo, thoạt nhìn không phải thứ mà người bình thường có thể mua được.

Dù thợ thủ công tò mò trong hộp có gì nhưng không ai dám

mở ra, họ đưa chiếc hộp cho Cừu Thịnh.

Cừu Thịnh đi xem xét nơi đào được hộp gỗ.

Hộp gỗ chôn khá sâu, nếu không phải bọn họ muốn xây lăng mộ ở đây, e rằng sẽ không bao giờ tìm thấy hộp gỗ này.

Cừu Thịnh suy nghĩ một chút, khai quật được đồ vật khi động thổ, về phương diện phong thủy rất được chú trọng. Y sợ đây là điềm xấu, vì vậy y dùng mảnh vải bọc hộp gỗ, ôm nó vào lòng vội vã chạy đến hành cung.

"Điện hạ, vừa rồi có người đào được một vật ở dưới đất, người xem nên xử lý vật này thế nào?"

Y mở túi vải ra, bên trong là một hộp gỗ màu đen.

Hộp gỗ được lau sạch, nhưng các kẽ hở vẫn còn nhiều bụi bẩn.

Lạc Thanh Hàn không chê bẩn, cầm hộp gỗ lên xem thử.

Mặt hộp gỗ nhẵn, không có hoa văn hay trang trí gì, chỗ mở hộp có một ổ khóa nhỏ bằng đồng rất tinh xảo.

Do quá trình oxy hóa, bề mặt khóa đồng đã gỉ, chỉ mơ hồ thấy một hoa văn hình tròn trên bề mặt khóa đồng.

Lạc Thanh Hàn nheo mắt cẩn thận quan sát.

Hoa văn này trông hơi giống gia huy Thẩm gia.

Lạc Thanh Hàn chợt nhớ, lập tức nói với Thường công công.

"Ngươi đi gọi Tiêu trắc phi đến đây."

"Vâng."

Lúc này Tiêu Hề Hề đang ngủ nướng, đột nhiên bị đánh thức, đầu óc nàng vẫn hơi mơ màng.

Các cung nữ nhanh chóng hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục.

Chỉnh trang ổn thỏa, cơn buồn ngủ còn sót lại của Tiêu Hề Hề cũng gần hết.

Nàng chạy đến gặp Thái tử.

Cừu Thịnh đã rời đi, trong phòng chỉ còn một mình Thái tử.

Lạc Thanh Hàn đặt hộp gỗ đen trước mặt nàng, nói "Nàng mở nó ra."

Tiêu Hề Hề nhìn hộp gỗ trước mặt, ngẩn ra "Thần thiếp không biết cạy khóa."

Lạc Thanh hàn "Không bảo nàng cạy khóa, mà bảo nàng dùng chìa khóa mở nó ra."

Nhắc đến chìa khóa, Tiêu Hề Hề tức thì nhớ ra.

Là chìa khóa mà trước đây Thái tử nhờ nàng giữ!

Tiêu Hề Hề lấy túi nhỏ để trong túi tiền mà nàng mang theo bên mình, rồi lấy chìa khóa bằng đồng từ trong túi nhỏ ra.

Nàng nhắm chìa khóa vào ổ khóa đồng treo trên hộp gỗ, cố gắng chọc vào trong.

Kết quả để vào vừa khớp.

Sau đó vặn nhẹ.

Cạch một tiếng.

Khóa đã mở.

Tiêu Hề Hề không khỏi mở to mắt "Đúng là chìa khóa này, người lấy hộp gỗ này đâu ra vậy?"

Lạc Thanh Hàn giải thích ngắn gọn "Lúc xây lăng mộ, có

người tình cờ đào được trong núi.”

Tiêu Hề Hề tặc lưỡi “Vậy cũng trùng hợp quá rồi!”

Lạc Thanh Hàn nói “Chưa chắc là trùng hợp, ngọn núi đó là vốn một trong những tài sản của tổ tiên Thẩm gia, hộp này hẳn cũng thuộc về Thẩm gia, Thẩm gia chôn đồ của mình trong tài sản của tổ tiên Thẩm gia cũng hợp tình hợp lý.”

Tiêu Hề Hề “Nhưng ngọn núi đó lớn như vậy, ai có thể đảm bảo sẽ đào được hộp gỗ ở nơi chôn giấu chứ?”

Lạc Thanh Hàn “Cho nên mới nói, chuyện này đều nhờ nàng.”

“Thần thiếp?”

Lạc Thanh Hàn “Vì có nàng giúp xác định vị trí, ta mới có thể chọn trúng nơi chôn hộp gỗ này trong ngọn núi lớn như vậy.”

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội tranh công “Thần thiếp giúp người một việc lớn như vậy, bữa trưa có thể thêm món được không?”

Lạc Thanh Hàn “Được.”

Tiêu Hề Hề reo hò “Tuyệt quá!”

Nói chuyện phiếm vài câu, họ lại chuyển chú ý đến hộp gỗ màu đen.

Tiêu Hề Hề hỏi “Người Thẩm gia chôn hộp gỗ này sâu như vậy, bên trong chắc chắn đựng bảo vật gì đó nhỉ? Chẳng lẽ là vàng bạc tiền tài? Nhưng nhìn kích thước hộp gỗ này, chắc cũng không đựng được nhiều, chẳng lẽ là bản đồ kho báu?”

Lạc Thanh Hàn “Mở ra xem là biết mà.”

Tiêu Hề Hề lấy khóa đồng xuống, vừa định giơ tay mở hộp gỗ, Lạc Thanh Hàn đột nhiên đưa tay ấn lên hộp gỗ.

“Để ta mở.”

Không ai biết trong hộp gỗ này chứa gì, lỡ bên trong giấu cơ quan gì thì sao?

Hắn mở nó sẽ an toàn hơn.

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều, để hắn lấy hộp gỗ đi.

Lạc Thanh Hàn "Nàng ra xa một chút."

Tiêu Hề Hề bước sang bên cạnh hai bước, vẫn nhìn chằm chằm vào hộp gỗ, nàng thúc giục "Người mở mau lên."

Lạc Thanh Hàn cố tình xoay hộp gỗ về hướng khác, để phần mở quay về phía bên kia.

Hắn cẩn thận từ từ mở hộp gỗ.

Sau khi hộp gỗ mở hoàn toàn, yên tĩnh không có gì lạ xảy ra.

Có vẻ như trong hộp gỗ không có cơ quan gì.

Lạc Thanh Hàn an tâm, quay hộp gỗ trở lại, lúc này mới nhìn rõ trong hộp gỗ chỉ có một cuốn sách mỏng.

Tiêu Hề Hề đi tới "Đây là gì? Lẽ nào là bí kiếp võ công trong truyền thuyết?"

Chương 366: Thuốc này có vấn đề

Lạc Thanh Hàn muốn giơ tay lấy cuốn sách.

Tiêu Hề Hề giơ tay ra trước "Để ta để ta! Lỡ cuốn sách này có bôi độc thì sao? Ta bách độc bất xâm, để ta thử cho!"

Nàng cầm cuốn sách lên, mở ra để trước mặt Thái tử.

Trang đầu tiên có mấy câu, đại khái là tuy Thẩm gia suy tàn, nhưng gia chủ Thẩm gia vẫn tuân theo giáo huấn của tổ tiên truyền lại, mỗi khi gặp người hoạn nạn, Thẩm gia sẽ quyên góp tiền tài, giúp đỡ người nghèo.

Cuốn sách này ghi lại tên của những người từng được Thẩm gia giúp đỡ, cũng như câu chuyện của bọn họ.

Tiêu Hề Hề thất vọng "Không phải là bí kiếp võ công."

Lạc Thanh Hàn không hề thất vọng mà ngược lại còn hứng thú.

Hắn cầm cuốn sách cẩn thận lật xem.

Tiêu Hề Hề quay đi nghiên cứu hộp gỗ màu đen.

Kết quả nghiên cứu làm nàng ngạc nhiên.

Hộp gỗ này thoạt nhìn bề ngoài chỉ là một hộp gỗ bình thường được chế tác tinh xảo, nhưng bên trong ẩn chứa cơ quan cực kỳ tinh vi.

Nếu có người cố dùng sức phá hộp gỗ, cơ quan trong hộp sẽ kích hoạt. Không chỉ những người ở gần hộp gỗ bị ám tiễn tấn

công, mà cả cuốn sách trong hộp gỗ cũng tức thì bị hủy.

Tiêu Hề Hề cẩn thận tháo mũi tên kim loại nhỏ ra để nhìn kỹ hơn.

Theo kinh nghiệm của nàng, mũi tên chắc chắn đã tẩm độc.

Chậc chậc, chiêu này cũng lợi hại nha!

May mà họ dùng chìa khóa mở hộp gỗ, nếu không mũi tên độc này đã lao về phía họ rồi.

Cuốn sách không nhiều trang, Lạc Thanh Hàn đọc xong rất nhanh.

Tiêu Hề Hề cho hắn xem mũi tên độc, giải thích cơ quan bên trong một lần.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Có thể đặt mũi tên độc trở về không?"

Tiêu Hề Hề đặt mũi tên độc về chỗ cũ.

Lạc Thanh Hàn tìm một tờ giấy trắng vẽ một bức tranh.

Tiêu Hề Hề cúi xuống nhìn, thấy hắn vẽ vài nét đã thành một tấm bản đồ.

"Điện hạ vẽ gì vậy?"

"Bản đồ kho báu."

Lạc Thanh Hàn gấp bản đồ lại, đặt vào trong hộp gỗ.

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Người định dùng bản đồ kho báu giả dụ người khác vào bẫy?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Phòng khi dùng đến thôi."

Hắn đóng hộp gỗ dùng khóa đồng khóa lại, bẻ chìa khóa làm đôi.

Hắn ném chìa khóa gãy và cuốn sách vào lò than.

Ngọn lửa nhanh chóng đốt cháy cuốn sách.

Chỉ trong chốc lát, cuốn sách đã bị đốt thành tro.

Tiêu Hề Hề hỏi "Sao người lại đốt chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Thứ đồ này không thể giữ, nhất định phải hủy, dù gì ta cũng nhớ hết nội dung trong sách rồi, có hay không cũng không quan trọng."

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Thái tử chỉ mới đọc một lần, thế mà đã nhớ hết nội dung trong cuốn sách.

Hắn xem qua là nhớ!

Không hổ danh là học sinh giỏi, trí nhớ đỉnh vãi.

Học sinh kém Tiêu Hề Hề khâm phục sát đất.

Lạc Thanh Hàn bảo Thường công công giấu hộp gỗ màu đen, cũng không nói gì khác.

Thường công công lập tức làm theo lệnh của Tháu tử, tìm một nơi bí mật giấu hộp gỗ màu đen.

Bữa trưa hôm nay có thêm mấy món, toàn món thịt yêu thích của Tiêu Hề Hề.

Miệng nàng toàn dầu mỡ, cảm thấy mỹ mãn.

Dưới sự giám sát chặt chẽ của Cừu Thịnh, lăng mộ xây dựng rất thuận lợi.

Một tháng sau.

Lăng mộ chính thức hoàn thành.

Lạc Thanh Hàn cho người mời hòa thượng có tiếng ở địa phương đến đặt tro cốt của Thẩm chiêu nghi và các đồ tùy táng khác vào lăng mộ, các hòa thượng cử hành lễ tế ngoài lăng mộ, đọc kinh ba ngày để an ủi linh hồn của Thẩm chiêu nghi trên trời.

Lần này Thái tử đặc biệt tới quận Trần Lưu là vì đưa tro cốt của Thẩm chiêu nghi về quê, hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn chuẩn bị lên đường về kinh.

Nhưng lúc này, bệnh tình của Trần Lưu vương chợt trở nặng hơn.

Cừu Viễn, Cừu Lỗi và Cừu Thịnh bị gọi gấp về vương phủ.

Ba người vây quanh bên giường, thấy Trần Lưu vương hấp hối trên giường, khóe miệng còn sót một ít máu, do vừa nãy ông mới ho ra máu.

Đại phu bắt mạch cho Trần Lưu vương, vẻ mặt ngưng trọng.

Đại phu hỏi "Vương gia gần đây có ăn gì không?"

Quản gia trả lời thật "Vương gia gần đây ăn không ngon, mỗi ngày chỉ ăn một bát cháo nhỏ và uống thuốc thôi."

Đại phu "Bã thuốc còn không?"

"Còn, bã thuốc hôm nay chưa đổ, ta gọi người mang tới."

Kế đó hạ nhân bưng một bát bã thuốc vào.

Đại phu cẩn thận kiểm tra bã thuốc, sắc mặt ngày càng khó coi.

"Thuốc này có vấn đề."

Mọi người có mặt sững sờ.

Cừu Lỗi lên tiếng trước "Thuốc này có vấn đề gì?"

Đại phu nói "Số thảo dược thoạt nhìn toàn là thuốc bổ, nhưng thân thể vương gia hiện tại rất yếu, không chịu nổi lượng thuốc bổ nhiều như vậy. Hơn nữa trong đó còn có hai loại thảo dược khắc chế bệnh tình của vương gia. Sau khi uống thuốc này, chẳng những bệnh tình của vương gia không cải thiện mà còn trầm trọng hơn, nếu vương gia uống thêm hai bát thuốc này nữa, e là vương gia sẽ mất mạng."

Cừu Lỗi lập tức nổi giận "Thuốc này là ai bốc? Ai muốn hại phụ vương?!"

Cừu Viễn trầm giọng nói "Đệ bình tĩnh một chút."

Cừu Lỗi không thể bình tĩnh được, y túm cổ áo quản gia, ép hỏi "Thuốc này rốt cuộc do ai bốc?"

Quản gia vội nói "Thuốc là lấy trong kho của vương phủ chúng ta, nhưng đơn thuốc là do thái y kê, chúng tôi không biết gì, chúng tôi chỉ dựa vào đơn thuốc mà bốc thuốc thôi."

Cừu Viễn nói "Lúc thái y kê đơn, Thái tử đích thân kiểm tra đơn thuốc, sau khi xác định đơn thuốc không có vấn đề gì mới sai người bốc thuốc. Nếu đơn thuốc có vấn đề, tại sao Thái tử không nói gì?"

Cừu Lỗi "Ý ngươi là, Thái tử muốn hại phụ vương?"

Cừu Thịnh lo lắng nói "Thái tử và phụ vương không thù không oán, tại sao lại hại phụ vương? Chuyện này hẳn là có hiểu lầm, trước khi tra rõ mọi chuyện, hai huynh đừng nói bậy!"

Cừu Viễn dùng ánh mắt như nhìn kẻ phản bội liếc y "Ngươi bị Thái tử mua chuộc rồi, bây giờ ngươi là con chó do Thái tử nuôi, dù Thái tử làm gì, ngươi cũng luôn đứng về phía hắn."

Cừu Thịnh ra sức bào chữa "Đệ chỉ thấy chuyện này rất kỳ lạ,

chúng ta nên tra rõ rồi mới nhận định!”

Cừu Lỗi cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, tức giận nói “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Trực tiếp gọi Thái tử tới, đối chất rõ ràng không phải là được rồi sao?”

Cừu Viễn nói “Thái tử không phải người bình thường, dù đệ đi mời, hắn cũng chưa chắc tới.”

Cừu Lỗi hung tợn nói “Đây là quận Trần Lưu, là địa bàn của chúng ta, hắn không muốn cũng phải tới!”

Sau khi gầm lên câu này, y vội vàng lao ra ngoài.

Cừu Thịnh sợ Cừu Lỗi làm chuyện bốc đồng, muốn đuổi theo khuyên can, nhưng Cừu Viễn cho người ngăn y lại.

Cừu Viễn cười như có như không nhìn y.

“Tam đệ, để tránh hiềm nghi, chuyện này đệ không nên xen vào.”

Cừu Thịnh tức giận trừng mắt nhìn gã “Hai huynh rốt cuộc muốn làm gì?!”

“Đến lúc đó thì đệ sẽ biết.”

Cừu Viễn vẫy tay, hai hộ vệ cưỡng ép kéo Cừu Thịnh đi.

Chương 367: Bảo hắn ra gặp ta

Dưới trướng Trần Lưu vương có năm mươi ngàn binh mã, năm mươi ngàn binh mã này được gọi là quân Xích Tiêu.

Cừu Lỗi từ nhỏ thích luyện võ, rất thân thiết với các tướng sĩ trong quân doanh.

Hai năm trước, Trần Lưu vương đã trao binh quyền trong tay cho thứ tử Cừu Lỗi, bây giờ toàn bộ quân Xích Tiêu đều nghe lệnh Cừu Lỗi.

Cừu Lỗi cưỡi ngựa xông vào quân doanh, huy động năm ngàn binh mã hùng hổ xông đến hành cung.

Trong vương phủ.

Sau khi được đại phu chữa trị, Trần Lưu vương dần tỉnh lại, nhưng thân thể ông vẫn còn rất yếu, thậm chí không thể nói một câu hoàn chỉnh.

Cừu Viễn bảo đại phu lui xuống trước.

Đợi hạ nhân ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại Cừu Viễn và Trần Lưu vương.

Cừu Viễn đứng cạnh giường, lạnh lùng nhìn người đang hấp hối nằm trên giường.

Trần Lưu vương như đã nhận ra điều gì, ông nhìn Đại công tử trước mặt, bất an trong lòng dâng tràn mãnh liệt.

Ông khó khăn mở miệng "Ngươi … ngươi …"

Cừu Viễn cứ tưởng bản thân sẽ lo lắng, nhưng không ngờ, bây giờ gã rất bình tĩnh.

Từ lúc được sinh ra đến giờ, gã chưa từng bình tĩnh như lúc này.

“Phụ vương, chúng con vừa tra ra thuốc của người có vấn đề, chúng con nghi ngờ Thái tử động tay trong đơn thuốc của người.”

Chỉ một câu, Trần Lưu vương hiểu ngay ý nghĩa sâu xa trong đó.

Ông dùng hết sức lực, mãi mới thốt ra được câu nói đứt quãng.

“Ngươi … ngươi không được … làm bậy!”

Cừu Viễn thản nhiên nói “Lời này người nên nói với nhị đệ, đệ ấy biết Thái tử động tay vào đơn thuốc của người, tức giận đến mất trí, tức thì hùng hổ chạy tới hành cung tìm Thái tử tính sổ rồi.”

Hơi thở Trần Lưu vương ngày càng gấp, lồ.ng ngực phập phồng kịch liệt, giọng khàn khàn.

“Nó … nó là … đệ đệ ruột … của ngươi, ngươi không được … hại nó!”

Cừu Viễn khẽ cười “Xem người nói kìa, con nào dám hại đệ ấy chứ? Đệ ấy là bảo bối được người nâng niu trong lòng bàn tay, người còn giao cả vị trí vương thế tử cho đệ ấy, đệ ấy muốn làm gì thì làm, ai mà quản được đệ ấy chứ?”

Trần Lưu vương nhìn chằm chằm trưởng tử trước mặt, hai mắt đỏ ngầu.

Cừu Viễn cúi xuống, giúp ông đắp chăn, vỗ nhẹ vào ngực ông.

“Phụ vương không cần lo lắng, trong tay nhị đệ có binh quyền của người giao cho, năm mươi ngàn quân Xích Tiêu đủ để đệ

ấy tung hoành trong quận Trần Lưu, dù là Thái tử Điện hạ cũng không dám đối đầu trực diện với đệ ấy, đệ ấy chắc chắn sẽ không chịu thiệt.”

Trần Lưu vương cố gắng mở miệng, nhưng thân thể ông quá yếu, vừa nãy nói được vài từ đã là giới hạn của ông.

Lúc này, ông không nói được lời nào.

Hai mắt ông đỏ ngầu nhìn chằm chằm Cừu Viễn.

Cừu Viễn đứng thẳng dậy, nhìn xuống phụ vương đang nằm trên giường.

Trong ký ức của gã, phụ vương luôn cao lớn mạnh mẽ, giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua mà gã chỉ có thể ngước nhìn.

Nhưng phụ vương bây giờ đã già lắm rồi.

Giờ phút này, ông giống như cổ thụ sắp khô héo, da dẻ tái nhợt nhăn nheo, thân thể gầy yếu chỉ còn da bọc xương, như thể chỉ cần đẩy nhẹ là sẽ gãy lìa mà chết.

Cừu Viễn khẽ thở dài “Phụ vương, người đã già rồi, không cần lo lắng những chuyện vặt vãnh kia nữa, người nghỉ ngơi cho tốt, ngày khác con lại tới thăm người.”

Trần Lưu vương muốn ngăn gã, muốn bảo gã ngừng tay, nhưng ông dùng hết sức cũng chỉ có thể phát ra tiếng khàn khàn.

Sau khi ra khỏi Trường Sinh cư, Cừu Viễn thấy tuyết lại bắt đầu rơi.

Gã nói với đại quản gia đang đợi ngoài cửa “Chăm sóc phụ vương thật tốt, đừng để người không liên quan tới gần.”

Đại quản gia cung kính đáp “Vâng.”

Cừu Viễn mặc áo choàng, mở ô giấy dầu, bước đi trong tuyết.

……

Cừu Lỗi dẫn năm ngàn quân Xích Tiêu xông tới cổng hành cung.

Cừu Lỗi hạ lệnh cho binh sĩ bao vây hành cung.

Ngọc Lân vệ phụ trách gác cổng thấy vậy lập tức tiến lên ngăn chặn, nhưng đều bị quân Xích Tiêu trói lại.

Cừu Lỗi chỉ vào một Ngọc Lân vệ.

“Ngươi đi nói với Thái tử, bảo hắn ra gặp ta! Nếu hắn dám không ra, ta dẫn người xông vào trong!”

Nói xong, quân Xích Tiêu thả Ngọc Lân vệ đó ra.

Ngọc Lân vệ đó nhanh chóng chạy vào hành cung, báo cáo với Triệu Hiền.

Triệu Hiền tìm một chỗ cao nhìn ra ngoài trước, phát hiện bên ngoài quả nhiên có rất nhiều quân Xích Tiêu bao vây, ước chừng có khoảng năm ngàn người.

Trong lòng Triệu Hiền chùng xuống, lập tức đi tìm Thái tử.

Kết quả không tìm thấy Thái tử, chỉ tìm thấy Thường công công.

Thường công công đang sai người thu dọn hành lý, theo kế hoạch của Thái tử thì ngày mai bọn họ sẽ lên đường về kinh, hiện tại cả hành cung đang bận rộn, cung nữ thái giám đi tới đi lui khắp nơi.

Hắn khá ngạc nhiên khi thấy Triệu Hiền đến.

“Triệu thống lĩnh sao lại tới đây? Có chuyện gì sao?”

Triệu Hiền trịnh trọng nói "Cừu Lỗi dẫn binh mã bao vây hành cung rồi!"

Thường công công sửng sốt "Có chuyện gì vậy? Đang yên lành tại sao y lại dẫn quân bao vây chúng ta? Chúng ta đâu có chọc gì y!"

"Ta cũng không biết tại sao, dù sao Cừu Lỗi đã nói, muốn Thái tử ra ngoài gặp y, nếu Thái tử không xuất hiện, y sẽ dẫn quân xông vào hành cung."

Thường công công tức thì nổi giận "Y to gan như vậy, dám uy hiếp Thái tử Điện hạ?!"

"Thái tử đâu? Ta phải bẩm báo chuyện này với Thái tử, để Thái tử định đoạt."

Thường công công nhíu mày nói "Sáng sớm hôm nay Thái tử và Tiêu trắc phi ra ngoài rồi, Tiêu tướng quân còn dẫn hai mươi Ngọc Lân vệ đi theo bảo vệ an toàn cho Thái tử, còn chưa trở về."

Sắc mặt Triệu Hiền trầm xuống "Vậy phải làm sao?"

Thường công công nghiêm túc suy nghĩ "Đại hoàng tử còn ở hành cung, ta đi tìm ngài ấy, xem ngài ấy quyết định thế nào, ngươi nghĩ cách cho người lẻn ra ngoài, báo chuyện xảy ra ở đây với Thái tử."

"Được, tạm thời làm vậy trước!"

Triệu Hiền vội vàng rời đi.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần tối qua ra ngoài uống rượu, mãi đến tận rạng sáng mới quay về.

Lúc này, y đang ngủ say trên giường, hoàn toàn không hay biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

Mãi đến khi cánh cửa bị gõ ầm ầm, Lạc Dạ Thần mới tỉnh ngủ,

y tức giận hét lên "Ồn ào cái gì đó? Giấc mơ đẹp của lão tử bị các ngươi phá hỏng rồi!"

Thường công công trực tiếp đẩy cửa xông vào.

"Đại hoàng tử, có chuyện không hay rồi, Nhị công tử phủ Trần Lưu vương dẫn quân Xích Tiêu bao vây hành cung rồi!"

"Bao vây thì bao vây, liên quan gì đến ta!" Lạc Dạ Thần trở mình, tiếp tục ngủ.

Chốc sau, y ngồi bật dậy, đôi mắt mở to không tin được.

"Ngươi mới nói cái gì? Hành cung của chúng ta bị người khác bao vây? Ai to gan như vậy, dám bao vây hành cung? Tên đó muốn chết sao?!"

Thường công công vội nói "Là Nhị công tử phủ Trần Lưu vương, y bảo Thái tử ra ngoài gặp y, nếu Thái tử không xuất hiện thì y sẽ dẫn người xông vào. Nhưng bây giờ Thái tử không ở trong hành cung, ở đây người có địa vị cao nhất, người mau nghĩ cách gì đi."

Chương 368: Mau mở cửa ra

Lạc Dạ Thần tức thì mắng chửi.

“Lão tử có thể nghĩ ra cách gì? Lão tử bây giờ còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra?”

“Tên nô tài chết tiệt, bình thường có chuyện tốt thì không thấy ngươi đến tìm ta, bây giờ xảy ra chuyện như vậy thì ngươi liền tới tìm ta? Chẳng lẽ ta chỉ đáng giúp các ngươi xử lý hỗn loạn thôi sao?”

“Trong hành cung không phải có Ngọc Lân vệ à? Ngươi bảo Triệu Hiền dẫn theo Ngọc Lân vệ đánh một trận với Cừu Lỗi, chỉ cần đánh thắng, Cừu Lỗi chẳng phải sẽ biết khó mà lui sao?”

Thường công công bất đắc dĩ nói “Bên ngoài có năm ngàn quân Xích Tiêu, chúng ta chỉ có hai ngàn Ngọc Lân vệ, quân số chênh lệch quá nhiều, chúng ta đánh không lại.”

Lạc Dạ Thần nghe vậy càng bực mình.

Y chân trần nhảy xuống giường “Biết rõ đánh không lại, ngươi còn đến tìm ta làm gì? Lẽ nào ta có thể đánh lại sao?”

Thường công công “Nô tài chỉ muốn nhờ ngươi giúp ổn định cục diện, dù sao người cũng là hoàng trưởng tử, nếu có người chủ trì đại cục, chúng nô tài có thể yên tâm hơn, không đến mức rối tung lên.”

Lạc Dạ Thần nghe vậy, trong lòng thấy thoải mái hơn một chút.

Thường công công tiếp tục nịnh nọt.

“Hiện giờ Thái tử không ở trong hành cung, chúng nô tài đều phải trông cậy vào người, người bây giờ là trụ cột trong lòng chúng nô tài!”

Lưng Lạc Dạ Thần có hơi cứng ngắc, trong miệng khinh thường một tiếng.

“Bình thường các ngươi không xem ta ra gì, bây giờ biết trông cậy vào ta rồi?”

Thường công công cười nói “Xem người nói kìa, bình thường chúng nô tài cũng rất kính trọng người, người là hoàng trưởng tử, cả Thái tử cũng phải kính trọng gọi người một tiếng Đại hoàng huynh. Thân phận của người bày ra trước mắt, ai dám bất kính với người, đó không phải là tìm chết sao?!”

Lạc Dạ Thần thích cảm giác được người khác tâng bốc.

Thường công công nói một hơi rất nhiều lời tâng bốc, khen đến mức y muốn bay bổng.

Lạc Dạ Thần cảm thấy vô cùng thoải mái.

Dù Tam hoàng đệ là Thái tử, thế thì đã sao?

Thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào Đại hoàng huynh này cứu giúp!

Lạc Dạ Thần ngồi trên giường, nhướng mày hỏi “Vậy ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau kêu người vào hầu hạ ta rửa mặt thay y phục!”

Thường công công “Vâng vâng!”

Các cung nữ thái giám lần lượt bưng nước nóng và y phục sạch vào, nhanh tay nhanh chân hầu hạ Đại hoàng tử rửa mặt thay y phục.

Lạc Dạ Thần dang rộng hai tay, đứng nguyên tại chỗ, để cung nữ mặc từng lớp y phục cho y.

Miệng thì vẫn không quên nói nhảm.

“Thái tử có được Đại hoàng huynh như ta là phúc khí kiếp trước hắn tích được, nếu không có ta ở đây giúp hắn trấn thủ, chỉ sợ sào huyệt của hắn sẽ bị người khác đoạt mất! Hừ, chờ hắn về, hắn nhất định phải cảm tạ ta đàng hoàng, không thì xem ta xử lý hắn thế nào!”

Thường công công chỉ đành giả như không nghe thấy gì.

Sau khi chỉnh trang xong, Lạc Dạ Thần vực dậy tinh thần, sải bước ra ngoài.

Thường công công vội đi theo “Đại hoàng tử đi đâu vậy?”

Lạc Dạ Thần vừa đi vừa nói “Đương nhiên là đi gặp Cừu Lỗi!”

Y là hoàng trưởng tử, thân phận tôn quý, một Nhị công tử vương phủ cỏn con vốn không phải là đối thủ của y.

Chỉ cần y xuất hiện, nhất định sẽ dọa Cừu Lỗi tè ra quần.

Nghĩ đến cảnh đó, Lạc Dạ Thần hớn hở.

Từ khi xuất cung đến nay, y cứ bị Thái tử trấn áp, phương diện nào cũng thua kém Thái tử. Bây giờ khó lắm mới có cơ hội thể hiện, y nhất định phải phô trương thanh thế để mọi người biết mình không thua kém Thái tử chút nào!

Triệu Hiền đích thân dẫn người canh gác hai cổng trước sau, chặn cổng thật chặt để ngăn người bên ngoài dùng vũ lực xông vào.

Thấy Đại hoàng tử đến, bọn họ lập tức chắp tay hành lễ.

“Bái kiến Đại hoàng tử!”

Lạc Dạ Thần hơi hếch cằm, vẻ mặt đắc ý "Mở cửa!"

Triệu Hiền nhắc nhở "Bên ngoài toàn là quân Xích Tiêu, nếu chúng ta mở cửa, bọn chúng có thể sẽ xông vào, đến lúc đó chúng ta không cản được."

Lạc Dạ Thần khinh thường nói "Lão tử là hoàng trưởng tử, lẽ nào sợ thứ tử vương phủ như tên đó sao? Mau mở cửa ra!"

Triệu Hiền liếc nhìn Thường công công.

Thường công công lắc đầu với hắn, ra hiệu không được ngăn cản Đại hoàng tử.

Thường công công hiểu rõ tính tình của Đại hoàng tử, chỉ cần Đại hoàng tử thấy hưng phấn thì cho rằng mình vô địch thiên hạ, chuyện gì cũng dám làm, lúc này không ai có thể ngăn cản được.

Huống chi chuyện đến nước này, chỉ đành để Đại hoàng tử ra mặt thương lượng với Cừu Lỗi.

Dù kết quả thế nào, ít nhất cũng có thể trì hoãn một thời gian.

Triệu Hiền làm một động tác.

Ngọc Lân vệ lập tức làm theo chỉ thị, từ từ mở cổng.

Một lượng lớn quân Xích Tiêu xếp hàng ngay ngắn ngoài cửa.

Tất cả đều mặc quân phục, cổ choàng khăn đỏ, trên khăn thêu huy hiệu của quân Xích Tiêu.

Người đứng đầu hiển nhiên là Cừu Lỗi.

Y đang cưỡi trên một con ngựa cao, bên hông vắt đao, trông thật oai vệ.

Y thấy Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần đi ra, bèn trầm giọng hỏi

“Sao lại là ngươi? Thái tử đâu?”

Lạc Dạ Thần đứng trên bậc thềm, nhìn lướt qua, phát hiện số lượng quân Xích Tiêu nhiều hơn mình dự đoán, không khỏi có hơi e ngại, khí khái dâng trào cuối cùng cũng giảm đi một nửa.

Nhưng y cũng đã đến đây rồi, không thể rút lui được.

Y phải giữ thể diện của một Đại hoàng tử.

Lạc Dạ Thần càng hếch cằm lên cao hơn, hừ lạnh một tiếng “Thái tử là người ngươi muốn gặp thì gặp được sao? Ngươi muốn nói gì thì cứ nói với ta!”

Cừu Lỗi cười lạnh nói “Người ta muốn gặp là Thái tử, liên quan gì đến ngươi? Lẽ nào ngươi muốn ra mặt thay Thái tử?”

“Thái tử hiện giờ không ở trong hành cung, bây giờ nơi này do ta phụ trách, đương nhiên có thể ra mặt.”

Cừu Lỗi không tin nói “Ta tới tìm Thái tử, vừa thay Thái tử lại vắng mặt, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Có phải Thái tử cảm thấy hổ thẹn, không dám ra ngoài gặp ta?”

Lạc Dạ Thần “Ngươi nói năng thận trọng một chút, Thái tử không phải người mà ngươi có thể tùy tiện bàn luận!”

Cừu Lỗi từ trên cao nhìn y “Thật không nhận ra, ngươi còn nói giúp Thái tử, không phải ngươi luôn muốn tìm cách tranh đoạt ngôi vị Thái tử sao? Bây giờ ngươi nhận thua rồi, bằng lòng khuất phục trước người khác rồi?”

Lạc Dạ Thần “Đây là việc nhà của chúng ta, không cần người ngoài như ngươi nhiều lời, ngươi có chuyện thì nói, không có chuyện thì cút nhanh!”

Sắc mặt Cừu Lỗi trầm xuống “Ngươi bảo ai cút? Nơi này là quận Trần Lưu, cũng là địa bàn của phủ Trần Lưu vương, ngươi có tư cách gì nói với ta như vậy?!”

Đầu óc Lạc Dạ Thần vốn thiển cận.

Lúc đầu y e ngại vì số lượng người của đối phương quá đông, nhưng bây giờ y bị đối phương khiêu khích, lập tức vứt bỏ rụt rè, tức giận đáp trả.

“Ta là Đại hoàng tử, thân phận tôn quý hơn ngươi nhiều, ngươi chẳng qua chỉ là một đứa nhà quê, ta bằng lòng gọi ngươi một tiếng Nhị công tử thì đã cho ngươi mặt mũi rồi, ngươi đừng có mà không biết tốt xấu!”

Chương 369: Ngươi đừng hòng đưa được ai đi

“Ở đây là quận Trần Lưu thì đã làm sao? Lẽ nào ngươi dám ra tay với bổn hoàng tử? Cả triều đình đều biết ta và Thái tử đang ở quận Trần Lưu, nếu chúng ta xảy ra chuyện gì ở đây, cả phủ Trần Lưu vương của ngươi không ai thoát tội được, tất cả đều phải chết!”

Cừu Lỗi tái mặt tức giận, hiện giờ hận không thể rút đao chém tên Đại hoàng tử không biết sống chết trước mặt.

Y nhìn chằm chằm khuôn mặt kiêu ngạo của Lạc Dạ Thần, cười gằn một tiếng.

“Được! Nếu ngươi nhất quyết ra mặt thay Thái tử, vậy ta toại nguyện cho ngươi, người đâu, mời Đại hoàng tử đến vương phủ làm khách!”

Lập tức, quân Xích Tiêu quân muốn bắt Đại hoàng tử.

Lạc Dạ Thần không ngờ đối phương nói là làm, tức thì sợ hãi vội lùi lại, đồng thời hét lên.

“Triệu Hiền! Mau tới cứu ta!”

Triệu Hiền với các Ngọc Lân vệ xông lên bảo vệ Đại hoàng tử.

Triệu Hiền nghiêm mặt nói “Nhị công tử, ngươi dám ra tay với Đại hoàng tử, không sợ bị Hoàng thượng trị tội sao?!”

Cừu Lỗi “Ta chỉ muốn mời Đại hoàng tử đến vương phủ làm khách, đây cũng là tội sao?”

Lạc Dạ Thần trốn phía sau Triệu Hiền, nghe Cừu Lỗi mặt dày nói, lập tức thò đầu ra hét lên.

“Ngươi nói láo! Ngươi muốn mưu hại ta!”

Cừu Lỗi lạnh lùng nói “Nếu nói đến mưu hại, thì chính các ngươi ra tay trước, nếu không phải Thái tử cố ý hại phụ vương ta, ta cũng lười lãng phí thời gian với các ngươi. Bây giờ ta cho các ngươi hai lựa chọn, một là giao Thái tử ra đây, hai là giao Đại hoàng tử cho ta.”

Lạc Dạ Thần sợ mình bị giao nộp, vội rụt đầu lại.

Triệu Hiền không chút do dự “Dù là Thái tử hay Đại hoàng tử, ngươi đừng hòng đưa được ai đi!”

Cừu Lỗi nghe vậy, trong mắt hiện lên tức giận.

“Ta đã cho các ngươi cơ hội lựa chọn, là các ngươi không biết trân trọng, vậy đừng trách ta trở mặt vô tình, người đâu, đưa Đại hoàng tử đi!”

Y mặc kệ Thái tử không ở hành cung có phải thật không, chỉ cần đưa Đại hoàng tử đi, Thái tử nhất định sẽ xuất hiện.

Thái tử hại phụ vương y, bắt Đại hoàng tử làm con tin, rất công bằng!

Dưới sự chỉ huy của Cừu Lỗi, quân Xích Tiêu không do dự xông lên, chiến đấu với Ngọc Lân vệ.

Triệu Hiền nháy mắt với một Ngọc Lân vệ bên cạnh.

Ngọc Lân vệ đó nhận được tín hiệu, tận dụng hỗn loạn lẻn ra ngoài.

Ngươi phải đi tìm Thái tử, bẩm báo tình hình ở đây để Thái tử có chuẩn bị trước.

Lạc Dạ Thần bị cảnh bạo lực trước mặt làm sợ hãi, cuống quít

lùi lại muốn tìm một nơi an toàn để trốn.

Nhưng Cừu Lỗi đã nhắm vào y, y còn chưa kịp lui xa đã bị Cừu Lỗi bao vây.

Triệu Hiền muốn dẫn người lao tới cứu, nhưng quân Xích Tiêu rất đông, nhóm người Triệu Hiền bị quân Xích Tiêu cầm chân, không thể đến gần Đại hoàng tử.

Bọn họ chỉ đành bất lực nhìn Đại hoàng tử bị quân Xích Tiêu bắt đi.

Đại hoàng tử bị ném vào xe ngựa, cỗ xe bắt đầu kêu lạch cạch.

Lạc Dạ Thần thò đầu ra khỏi cửa sổ, hét khản cổ.

"Cứu ta!!"

Triệu Hiền muốn đuổi theo nhưng bị quân Xích Tiêu chặn lại.

Cừu Lỗi cười lạnh nói "Trước khi Thái tử xuất hiện, các ngươi không thể đi đâu được."

Lần này y mang theo năm ngàn quân Xích Tiêu, để lại bốn ngàn quân giám sát người trong hành cung, tránh để bọn họ ra ngoài báo tin, gọi viện binh của triều đình.

Cừu Lỗi dẫn một ngàn quân Xích Tiêu về vương phủ.

Trong vương phủ.

Cừu Viễn đang bàn bạc kế hoạch tiếp theo với thanh y lang quân.

Quản sự tâm phúc chạy nhanh vào, thấp giọng nói "Hồi bẩm Đại công tử, Nhị công tử về rồi!"

Cừu Viễn hỏi "Nhị công tử đưa Thái tử về rồi?"

"Không phải, Nhị công tử nói không tìm thấy Thái tử, nhưng y

đưa Đại hoàng tử trở về."

Cừu Viễn sửng sốt, không ngờ mọi chuyện phát triển như vậy.

Gã vô thức quay đầu nhìn thanh y lang quân.

Thanh y lang quân cười nói "Nhị công tử quả là một người thú vị!"

"Y vẫn luôn như vậy, làm việc không suy nghĩ."

Cừu Viễn nói đến đây, không khỏi có hơi bực bội, cau mày hỏi "Nếu không có Thái tử, kế hoạch tiếp theo không dễ thực hiện được."

Thanh y lang quân chậm rãi nói "Thái tử hẳn là còn ở trong thành, ngươi sai người phong tỏa cửa thành, chỉ cho vào không cho ra, sau đó lấy danh nghĩa bắt thích khách lục soát toàn thành, hẳn sẽ tìm thấy hắn. Nếu thật sự không tìm được, có thể cho người truyền tin Đại hoàng tử bệnh nặng cần ở vương phủ dưỡng bệnh. Thái tử biết chuyện này, hẳn sẽ nghĩ cách cứu người, chỉ cần chúng ta sắp xếp trước thì hắn sẽ là cá nằm trên thớt."

Cừu Viễn nửa tin nửa ngờ nói "Thái tử sẽ mạo hiểm vì Đại hoàng tử thật sao? Nghe nói quan hệ giữa Đại hoàng tử và Thái tử không được tốt lắm, bọn họ vì tranh giành ngôi vị Thái tử mà xảy ra không ít xung đột."

Cừu Viễn lấy mình đánh giá người khác, nếu huynh đệ của gã bị bắt, gã nhất định sẽ không liều mạng cứu người.

Tình huynh đệ gì chứ? Đối mặt với tranh giành quyền lực, không bằng cả một trò đùa.

Thanh y lang quân bình tĩnh nói "Lần này Thái tử cùng Đại hoàng tử rời cung, nếu Đại hoàng tử chết ở quận Trần Lưu, sau khi Thái tử trở về sẽ rất khó ăn nói. Hơn nữa ta luôn cảm thấy giữa Thái tử và Đại hoàng tử chưa chắc không còn tình cảm. Nếu Đại hoàng tử chán ghét Thái tử, thì hà tất phải ra mặt thay

Thái tử? Hại bản thân mình bị bắt.”

Cừu Viễn cảm thấy cũng có lý, bèn gật đầu nói “Vậy cứ làm theo lời tiên sinh nói, trước tiên xem thử có thể bắt được Thái tử hay không, nếu hai cách này không thành, chúng ta lại nghĩ cách khác.”

“Ừm.”

……

Mà Thái tử lúc này không biết bản thân đang bị người khác nhớ thương.

Hắn đang dạo phố với Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề biết ngày mai là sinh thần của Thái tử, nên nàng muốn chuẩn bị quà cho Thái tử.

Nhưng nàng không biết tặng gì mới được?

Sáng sớm hôm nay nàng dẫn Thái tử đi dạo, muốn hắn tự chọn quà, hắn thích gì nàng sẽ tặng cái đó.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không thiếu gì cả, suốt dọc đường cũng không nhìn trúng thứ gì.

Tiêu Hề Hề nhăn mặt hỏi “Nhiều thứ như vậy, đồ ăn, y phục thứ gì cũng có, thậm chí thứ mà Điện hạ chỉ thích một chút xíu cũng không có sao?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên bật ra hai chữ.

“Không có.”

“Điện hạ, mắt nhìn không thể quá cao được!”

Lạc Thanh Hàn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề không muốn trở về tay không, dứt khoát nói “Nếu

Điện hạ không thích thứ gì, vậy thần thiếp giúp người chọn một thứ, nhưng mà nói trước, dù thần thiếp mua gì, người không được phép từ chối!”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Tiêu Hề Hề tiếp tục đi dạo.

Nàng nhìn trái nhìn phải, trong đầu thầm nghĩ.

Đây là lần đầu tiên nàng tặng quà sinh thần cho Thái tử, nhất định phải chọn món quà có ý nghĩa tốt đẹp, độc đáo, dễ mang theo và quan trọng nhất là giá cả không quá đắt!

Chương 370: Điện hạ, có chuyện không hay rồi

Tiêu Hề Hề ngồi xổm trước một sạp hàng nhỏ.

Nàng nhìn chằm chằm con rùa nhỏ trong hũ đất, tò mò hỏi "Con rùa của ông có thể sống được bao lâu?"

Chủ sạp là một ông lão, ông lão đang hút tẩu, nghe nàng hỏi, ông lão thở ra một làn khói, ung dung nói.

"Chuyện này phải xem tiểu nương tử thế nào? Tiểu nương tử nuôi tốt, nó có thể sống đến lúc tiễn tiểu nương tử đi."

Tiêu Hề Hề "……"

Ông lão này nói năng cũng dí dỏm gớm.

Nàng lại hỏi giá.

Ông lão nói "Xem tiểu nương tử chọn con nào?"

Tiêu Hề Hề chỉ vào con rùa nhỏ nhất "Chọn nó đi."

"Nhìn cách ăn mặc của tiểu nương tử, không giống người thiếu tiền, mua đồ sao lại keo kiệt như vậy? Bày một đống con lớn thì không chọn, lại nhất quyết chọn con nhỏ này."

Tiêu Hề Hề nói "Con nhỏ trông dễ thương, mang theo cũng tiện."

Ông lão chậm rãi nói "Thấy tiểu nương tử dễ thương, ta cũng không mặc cả với tiểu nương tử, con rùa này bán cho tiểu nương tử tám văn tiền."

Tiêu Hề Hề lập tức đưa tám văn tiền cho ông lão.

Ông lão dùng dây rơm buộc con rùa nhỏ lại đưa cho Tiêu Hề Hề.

Con rùa nhỏ vì quá sợ hãi mà rụt đầu vào, chỉ để lại một cái mai rùa hình tròn trong tay Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề chạy đi tìm Thái tử.

“Điện hạ, đây là quà của thần thiếp! Có thích không? Ngạc nhiên không?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn vô cảm nhìn con rùa nhỏ trong tay nàng, ngạc nhiên thì có, mà thích thì không.

“Sinh thần của ta, nàng lại tặng ba ba* cho ta? Nàng có ý gì?”

*Ba ba tiếng trung là 王八 (vương bát), 王八còn hay được dùng để mắng khốn nạn, khốn kiếp.

Tiêu Hề Hề giải thích “Đây không phải ba ba, đây là rùa! Rùa tượng trưng cho trường thọ, thần thiếp tặng rùa cho người với hy vọng người có thể sống lâu.”

Lạc Thanh Hàn “Có rất nhiều thứ tượng trưng cho trường thọ, sao nàng cứ phải chọn rùa? Thứ này xấu chết đi được, ta không muốn nuôi.”

“Đừng mà, thần thiếp cũng đã mua rồi, người đừng từ chối ý tốt của thần thiếp mà. Hơn nữa người vừa nãy hứa rồi, dù thần thiếp mua quà gì, người cũng sẽ không từ chối, chắc không phải người muốn nuốt lời đó chứ?”

Lạc Thanh Hàn rất hối hận.

Đáng lẽ lúc nãy hắn không nên hứa với nàng.

Nữ nhân này vốn không thể chọn cho hắn một món quà bình thường được.

Mạch não của nàng chưa từng bình thường bao giờ!

Tiêu Hề Hề nhét con rùa vào tay hắn, cười rạng rỡ nói "Điện hạ, mau sờ nó đi, nhìn nó đáng yêu biết bao nhiêu!"

Dễ thương cái quần què!

Lạc Thanh Hàn rất muốn ném con rùa trong tay, nhưng vừa nghĩ nó là món quà đầu tiên Tiêu Hề Hề nghiêm túc tặng hắn, thì có hơi do dự, nếu hắn ném nó đi thật, chắc Tiêu Hề Hề sẽ tức giận?

Nếu nàng giận, sau này không tặng quà cho hắn nữa thì phải làm sao?

Vì một tương lai có thể nhận được nhiều quà hơn, Lạc Thanh Hàn chỉ đành cam chịu nhận món quà xấu xí này.

Hắn nghiêm mặt nói "Cầm con rùa này quá phiền phức, tìm thứ gì đó đựng nó đi."

Tiêu Hề Hề gật đầu đồng ý "Ừm, chúng ta đi mua tổ cho nó đi."

Nàng vui vẻ dẫn Thái tử đến một cửa hàng đồ sứ gần đó.

Sau khi lựa chọn cẩn thận, Tiêu Hề Hề chọn hai chậu sứ từ một đống đồ sứ, nàng chọn không được, nên quay sang hỏi Thái tử.

"Người thấy chậu sứ nào hợp với Tiểu Hàn hơn?"

Lạc Thanh Hàn "Ai là Tiểu Hàn?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên là con rùa người đang cầm đó, ta vừa đặt tên cho nó, gọi là Tiểu Hàn."

Lạc Thanh Hàn” Nàng đang ám chỉ ta à?”

“Không có, ta chỉ ngẫu nhiên đặt thôi, nếu người không thích, chúng ta có thể đổi tên khác, Tiểu Thanh thì sao?”

Lạc Thanh Hàn vô cảm, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề “Nhìn dáng vẻ của người chắc là không thích cái tên này, vậy chúng ta đổi tên khác, chi bằng gọi là Tiểu Hàn Hàn?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng qua đây chút.”

Tiêu Hề Hề lùi lại, cảnh giác nhìn hắn “Đây là bên ngoài, người không thể đánh được, bạo hành là sai trái!”

Lạc Thanh Hàn “Ta không đánh nàng, ta chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với nàng.”

Tiêu Hề Hề chậm rãi đi tới “Người muốn nói chuyện gì?”

Lạc Thanh Hàn nhéo gáy nàng, lạnh lùng nói “Ta thấy con rùa này rất giống nàng, chi bằng gọi nó là Tiểu Hề.”

Tiêu Hề Hề muốn từ chối.

Lạc Thanh Hàn nghiêng người đến gần, thì thầm vào tai nàng “Nàng không thích tên mà ta đặt sao? Nếu nàng không thích, thì tối nay món thịt của nàng sẽ mất hết.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng bị vận mệnh chèn ép sau lưng, không cách nào phản kháng, chỉ có thể lựa chọn khuất phục.

Nàng vừa khóc vừa nói “Vậy … vậy gọi nó là Tiểu Hề đi.”

Lạc Thanh Hàn hài lòng, buông gáy nàng ra “Như vậy mới ngoan.”

Hắn dùng ngón tay mảnh khảnh chọc chọc con rùa, con rùa nằm ngửa giả chết, bị chọc không chịu nhúc nhích, cả người lan tỏa hơi thở không còn gì luyến tiếc.

Lạc Thanh Hàn nói "Nó thật là giống nàng."

Tiêu Hề Hề uất ức nói "Người đừng nhấn mạnh điểm này nữa."

Dù nàng là cá muối, nàng cũng không muốn giống rùa! Không đẹp tí nào!

Lạc Thanh Hàn hỏi "Chọn tổ cho Tiểu Hề xong chưa?"

Tiêu Hề Hề hối hận vô cùng, sớm biết sẽ tự dìm mình xuống nước, vừa rồi nàng không nên đùa như vậy.

Nàng đặt hai chậu sứ trước mặt Thái tử.

"Ta chọn được hai chậu, người thấy chậu nào đẹp hơn?"

Lạc Thanh Hàn "Cả hai đều được, mua cả hai đi."

Ông chủ nãy giờ đứng giả làm nền cuối cùng cũng tìm được cơ hội lên tiếng.

"Tiểu nương tử thật tinh mắt, hai chậu sứ này đều là hàng thượng đẳng của cửa tiệm chúng tôi, chậu bên trái …"

Lạc Thanh Hàn cắt ngang lời huyên thuyên của ông chủ "Cứ nói thẳng giá tiền."

Ông chủ cười tươi "Hai chậu sứ tổng cộng hai lượng."

Lạc Thanh Hàn lấy một miếng bạc vụn đưa cho ông chủ.

Ông chủ cân một chút, vừa đúng hai lượng, cười nói "Tôi gói cho hai vị ngay."

Tiêu Hề Hề chỉ bảo ông chủ gói một chậu, chậu còn lại rửa bằng nước sạch, sau đó đặt Tiểu Hề vào.

Tiểu Hề nằm bất động trong chậu sứ, tiếp tục giả chết.

Tiêu Hề Hề chọc chọc nó, nhưng không có phản ứng.

Nàng hỏi "Không phải Tiểu Hề đói rồi đó chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Có lẽ."

"Rùa thường ăn gì? Có ăn thịt không?"

"Có thể."

Hai người đều là người mới bắt đầu nuôi rùa, hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Họ quay đầu nhìn Tiêu Lăng Phong đang đi theo phía sau.

Tiêu Lăng Phong lập tức nói "Đừng hỏi thần, thần cũng không biết gì hết!"

Hết cách, họ mang con rùa đến chỗ ông lão bán rùa, hỏi ông lão cách nuôi rùa.

Ông lão không giấu giếm điều gì, nói họ nghe những gì mình biết.

Tiêu Hề Hề nghe xong liền quên, nhưng may là còn có Thái tử xem qua là nhớ, hắn nhớ hết những gì ông lão nói.

Hai người đang chuẩn bị đi mua chút đồ ăn cho Tiểu Hề thì nửa đường gặp một Ngọc Lân vệ.

Ngọc Lân vệ vừa nhìn thấy Thái tử, liền quỳ xuống kích động nói.

"Điện hạ, có chuyện không hay rồi!"

Chương 371: Chịu tội thay

Ngọc Lân vệ kể lại toàn bộ quá trình Đại hoàng tử bị bắt.

Lạc Thanh Hàn nghe xong cũng không phản ứng gì.

Hắn bảo Tiêu Lăng Phong đến gần phủ Trần Lưu vương nghe ngóng tình hình, phái thêm hai người đến lân cận hành cung dò thám cục diện thế nào.

Sắp xếp xong mọi việc, Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề vào một quán trà gần đó.

Hai người ngồi cạnh cửa sổ trong phòng riêng.

Tiêu Hề Hề đặt chậu sứ lên bàn, gọi tất cả những món nổi tiếng ở đây ăn hết một lượt.

Nàng còn cố ý bảo hầu bàn mang một ít vỏ tôm và thịt nạc tới.

Lạc Thanh Hàn thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiêu Hề Hề đút vỏ tôm và thịt nạc cho Tiểu Hề, thấy có món ngon, Tiểu Hề cuối cùng cũng thò đầu ra khỏi mai, cẩn thận ăn từng miếng.

Tiêu Hề Hề vừa ăn bánh uống trà, vừa quan sát Tiểu Hề ăn.

Không lâu sau, Tiêu Lăng Phong và hai Ngọc Lân vệ đã trở về.

Tiêu Lăng Phong nói “Mạt tướng dò la được, bệnh tình của Trần Lưu vương đột nhiên trở nặng, nghe nói đơn thuốc có vấn đề, Cừu Lỗi nghi ngờ Thái tử hại Trần Lưu vương, nên

mới dẫn quân bao vây hành cung, muốn Thái tử giải thích rõ ràng. Vừa lúc Thái tử không ở hành cung, nên Cừu Lỗi đưa Đại hoàng tử đi, hiện giờ Đại hoàng tử bị nhốt trong vương phủ, trước mắt không rõ tình hình thế nào."

Hai Ngọc Lân vệ nói tiếp.

"Chúng thần đến gần hành cung dò thám, hành cung hiện giờ đã bị quân Xích Tiêu bao vây, người bên trong không thể ra, người bên ngoài không thể vào."

Lạc Thanh Hàn gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn, như thể đang nghĩ gì đó.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, tò mò hỏi "Chúng ta sẽ đi cứu Đại hoàng tử sao?"

Lạc Thanh Hàn "Không đi."

Tiêu Hề Hề thầm mặc niệm cho Đại hoàng tử đáng thương.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn nàng, chủ động giải thích "Dù Cừu Lỗi bốc đồng hay tức giận, nhưng không ngu ngốc đến mức giết Đại hoàng tử, cùng lắm y chỉ muốn hù dọa Đại hoàng huynh, Đại hoàng huynh ở trong tay y hẳn sẽ an toàn."

Người khiến hắn thấy nguy hiểm thật sự là Cừu Viễn.

Tiêu Hề Hề chớp mắt, muốn nói người không cần giải thích với ta nhiều như vậy.

Nhưng sau đó nàng nhớ tới thân phận vợ bé của mình, lập tức chống cằm, lộ ra sự ngưỡng mộ.

"Điện hạ quả là người trọng tình trọng nghĩa, biết nhìn xa trông rộng! Thần thiếp có thể gả cho người, là phước đức ba đời của thần thiếp!"

Là một người vợ bé, điều quan trọng nhất là học cách nịnh nọt!

Phải nắm bắt mọi cơ hội có thể, không ngừng điên cuồng nịnh nọt!

Chỉ cần là người thì chắc chắn sẽ thích nghe mấy lời tốt đẹp, Thái tử hẳn cũng như vậy.

Quả nhiên.

Nghe nàng nịnh nọt, khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi nhếch lên, xem ra tâm trạng rất tốt.

Tiêu Lăng Phong bên cạnh yên lặng cúi đầu, giả như không nghe không thấy.

Lúc trước ông có hơi lo lắng Tiêu Hề Hề không đủ thông minh để lấy lòng Thái tử, nhưng bây giờ xem ra … hừm, ông lo hơi nhiều rồi!

Qua thời gian ngắn ở chung này, ông có thể nhìn ra, Thái tử thích Tiêu Hề Hề ngốc nghếch, nếu đổi lại là một nữ nhân xảo trá, Thái tử có lẽ sớm đã vứt bỏ rồi.

Có lẽ đây là tật xấu của nam nhân, càng thông minh càng không muốn người bên cạnh mình quá thông minh.

Nhất là đối với một người có địa vị cao như Thái tử, nhất định sẽ thích người ngốc nghếch một chút, vì ngốc nghếch một chút càng dễ khống chế, càng ít gặp chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, một Ngọc Lân vệ vội vã bước vào, nhanh chóng nói.

“Điện hạ, vừa rồi phủ Trần Lưu vương tung tin trong thành có thích khách, hiện giờ quân Xích Tiêu lục soát toàn thành bắt thích khách, thuộc hạ xem chân dung thích khách của bọn chúng, trên đó vẽ chính là Thái tử Điện hạ!”

Tiêu Lăng Phong chợt ngẩng đầu, kinh ngạc nói “Cừu Lỗi có ý gì? Không chỉ vua khống Thái tử là thích khách, còn muốn bắt Thái tử, đây không phải muốn tạo phản sao?”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Cừu Lỗi chỉ chịu tội thay, kẻ chủ mưu đằng sau hẳn là Cừu Viễn."

"Chuyện này thì có liên quan gì Cừu Viễn?"

Cũng chẳng trách Tiêu Lăng Phong không nghĩ tới Cừu Viễn, vì Cừu Viễn quá mờ nhạt, còn Cừu Lỗi luôn nhảy nhót khắp nơi, bày ra cảm giác tồn tại mãnh liệt, khiến người ta cứ chú ý tới y.

Lạc Thanh Hàn xoa xoa tách trà trong tay, bình tĩnh nói.

"Cừu Viễn sớm đã vạch xong kế hoạch, trước tiên gã mượn tay Cừu Lỗi, muốn lợi dụng Vinh cơ bắt chẹt Cừu Thịnh. Đáng tiếc Cừu Thịnh không làm theo kế hoạch dự định của gã, Cừu Thịnh chẳng những không bị uy hiếp, thậm chí còn thú nhận mọi chuyện với Trần Lưu vương, Vinh cơ cũng thành con cờ bỏ đi."

"Bệnh tình của Trần Lưu vương đột nhiên trở nặng hẳn cũng là Cừu Viễn gây ra, gã biết quá rõ tính cách của Cừu Lỗi. Vốn Cừu Lỗi đã bất mãn với ta, cộng thêm gã âm thầm khiêu khích, Cừu Lỗi dễ dàng rơi vào cái bẫy."

"Dù Cừu Lỗi đoán được trong chuyện này có vấn đề, cũng không ngăn được y nhân cơ hội này dạy cho ta một bài học để lấy lại thể diện của mình."

"Mà một khi Cừu Lỗi ra tay với ta, đồng nghĩa với việc gánh lấy tội danh bất kính."

"Đợi thời cơ chín muồi, Cừu Viễn có thể lấy danh nghĩa của ta, quang minh chính đại giết Cừu Lỗi, danh chính ngôn thuận tiếp quản quân Xích Tiêu."

"Đợi đến lúc Trần Lưu vương chết, Cừu Viễn sẽ là người duy nhất thừa kế vương vị."

"Dù sau này triều đình có truy cứu, Cừu Viễn có thể đổ hết tội

cho Cừu Lỗi, chuyện xấu đều đo Cừu Lỗi làm, còn gã vì cứu Thái tử, không tiếc đại nghĩa diệt thân, giết huynh đệ ruột thịt của mình, thậm chí còn liên lụy đến phụ vương, về tình về lý gã không có sai."

"Hơn nữa, gã nắm trong tay năm mươi ngàn quân Xích Tiêu, triều đình còn cần gã trấn giữ quận Trần Lưu, dù phụ hoàng nghi ngờ gã, cũng tạm thời sẽ không động đến gã."

……

Tiêu Lăng Phong nghe xong chợt hiểu ra, đồng thời không khỏi cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Rốt cuộc một người máu lạnh đến mức nào, vì tranh giành quyền lợi, thậm chí có thể hy sinh cả phụ thân và huynh đệ của mình.

Nói đi cũng phải nói lại, Thái tử chỉ dựa vào một chút tình hình đã suy ra đại khái mọi chuyện.

Điều này có phải chứng tỏ ở vài khía cạnh, cách suy nghĩ của Thái tử giống với Cừu Viễn?

Thật ra, bọn họ là cùng một loại người.

Tiêu Lăng Phong càng nghĩ càng thấy lạnh sống lưng, thậm chí không dám nhìn Thái tử nữa.

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều như vậy, nàng giơ tay hỏi "Điện hạ, thần thiếp có câu hỏi!"

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho nàng nói.

Tiêu Hề Hề "Dù Cừu Viễn đã tính hết mọi chuyện, nhưng vẫn còn người mà, chỉ cần người về Thịnh Kinh, chân tướng sẽ sáng tỏ, những chuyện Cừu Viễn làm trước đó há chẳng phải đều uổng phí hết sao?"

Lạc Thanh Hàn "Cho nên Cừu Viễn mới nóng lòng muốn bắt

ta, chỉ cần ta chết, sau đó đổ tội cho Cừu Lỗi, sẽ không còn ai biết được chân tướng.”

“Nhưng thần thiếp biết chân tướng, Tiêu tướng quân cũng biết!”

Tiêu Lăng Phong đột nhiên bị điểm danh, vô thức ngẩng đầu lên.

Chương 372: Rời thành

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Lời hai người nói có thể không ai tin, huống chi, Cừu Viễn chắc chắn sẽ không để hai người có cơ hội lên tiếng."

Tiêu Lăng Phong ngày càng căng thẳng "Ý của người là Cừu Viễn sẽ không tha cho chúng thần?"

"Chỉ cần là người có thể ảnh hưởng kế hoạch của gã, gã sẽ không tha bất cứ ai."

Với người đầy mưu mô như Cừu Viễn, chỉ có người chết là đáng tin cậy nhất.

Tiêu Lăng Phong không nói nên lời.

Trong lòng ông cảm thấy rét run.

Ông cứ tưởng lần này cùng Thái tử ra ngoài là cơ hội tốt để trèo cao …

Nào ngờ ông lại bước vào cái bẫy do người khác đào sẵn.

Bây giờ trước mặt ông là hố sâu.

Vượt qua được thì tương lai xán lạn.

Vượt không được mạng của ông sẽ bỏ lại ở đây.

Không khí trong phòng trở nên căng thẳng.

Chợt có tiếng ồn ào ngoài cửa sổ.

Lạc Thanh Hàn vừa hay ngồi bên cửa sổ, hắn nhìn ra ngoài, thoáng thấy quân Xích Tiêu trên đường.

Quân Xích Tiêu đó đang cầm theo chân dung, khám xét từng nhà.

Có vẻ sẽ sớm tìm tới quán trà này.

Lạc Thanh Hàn đứng lên "Đi thôi."

Họ bước ra khỏi phòng riêng, lặng lẽ từ cửa sau rời quán trà.

Ra khỏi cửa sau là một con hẻm vắng vẻ.

Họ men theo con hẻm ra ngoài.

Tiêu Lăng Phong vừa đi vừa hỏi "Điện hạ, kế tiếp chúng ta nên làm sao đây?"

Quân Xích Tiêu hiện đang truy lùng khắp thành, họ muốn trốn cũng không có chỗ trốn.

Lạc Thanh Hàn không quay đầu, nói "Nghĩ cách rời thành, chúng ta đi tìm cứu viện."

Họ chỉ có hai ngàn Ngọc Lân vệ, không phải là đối thủ của quân Xích Tiêu, trước tình thế thực lực không cân sức nghiêm trọng như vậy, một khi bị bắt thì chỉ có con đường chết, thậm chí đến cơ hội vùng vẫy cũng không có.

Muốn đảo ngược tình thế, họ phải tìm cứu viện.

Bước đầu tiên trong việc tìm cứu viện chính là rời thành.

Tiêu Lăng Phong "Nhưng cổng thành đã phong tỏa, chúng ta nhiều người như vậy, làm sao ra ngoài được?"

Ở đầu hẻm có một chiếc xe gỗ, trên xe có hai thùng nước thải lớn.

Lạc Thanh Hàn dừng lại, nhìn thùng nước thải trước mặt, có hơi chê nhưng vẫn nhíu mày nói.

“Có thể dùng cái này để ngụy trang.”

……

Thành Bàn Vân có bốn cổng, mỗi cổng đều có trọng binh canh giữ.

Theo lệnh của Đại công tử Cừu Viễn, các cổng thành đã phong tỏa, chỉ được vào không được ra.

Dù vậy, vẫn có rất nhiều người vây quanh cửa thành, muốn quan binh châm chước thả bọn họ ra ngoài.

Trong đó có một số người sống ngoài thành, hôm nay vào thành buôn bán, nào ngờ mới chớp mắt cổng thành đã phong tỏa, hiện giờ bọn họ muốn ra cũng không được.

Nếu có tiền trong người thì có thể ở quán trọ, nhưng những người nghèo đó làm gì có tiền ở quán trọ? Chỉ có thể tìm cách rời thành về nhà.

Còn một số người có chuyện gấp cần rời thành.

Đám người tụ tập ở cổng thành, vây quanh nhóm quan binh, có tiền thì cho tiền, không có tiền thì khóc lóc van xin, dù sao bọn họ cũng chỉ muốn rời thành.

Quan binh cảm thấy phiền phức, hung ác đe dọa một lượt, để đám người đó im lặng một chút.

Nhưng cũng không yên tĩnh được lâu.

Một lúc sau, đám người đó lại bắt đầu ồn ào.

Một cổng thành lúc này đã biến thành cái chợ.

Đúng lúc này, một chiếc xe chở thùng nước thải chậm rãi đi

tới, kéo xe là một người đàn ông trung niên đội mũ tre mặc áo vải, bên cạnh còn có hai thanh niên cường tráng.

Quan binh chặn họ lại, quát lớn.

“Hôm nay cổng thành chỉ cho vào, không cho ra, các ngươi mau đi đi!”

Người đàn ông trung niên kéo xe hơi ngẩng đầu lên cười nịnh nọt.

“Quan gia làm phước đi, chúng tôi chịu trách nhiệm vận chuyển nước thải, nước thải nhất định phải được chuyển ra khỏi thành, nếu không sẽ bốc mùi hôi thối, đến lúc đó chúng tôi khó ăn nói với các lão gia.”

“Chuyện này đừng nói với ta, ta mặc kệ, các ngươi mau cút đi!”

Nói xong, quan binh đưa tay đẩy đối phương, muốn đẩy đối phương ra.

Nào ngờ lại đẩy không được.

Quan binh bất ngờ ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của đối phương.

Giây sau, quan binh bị đối phương túm cổ áo, đập mạnh vào tường thành!

……

Cừu Viễn và thanh y lang quân dẫn người đi kiểm tra các cổng thành.

Theo tính toán của thanh y lang quân, Thái tử rất có thể sẽ tìm cách lẻn ra khỏi thành, bọn họ cần phải cẩn thận hơn.

Phía trước có tiếng la hét khóc lóc, hình như có người đang gây rối.

Cừu Viễn và thanh y lang quân nghe thấy động tĩnh, lập tức bảo xa phu tăng tốc.

Cỗ xe ngựa phi nước đại về phía trước, dừng lại gần cổng thành.

Cừu Viễn và thanh y lang quân nhảy xuống xe, thấy vài quan binh nằm lăn lộn trên đất, nhiều quan binh đang đánh với những người khác, còn có tiếng vũ khí va chạm.

Dân chúng xung quanh sợ hãi hoảng loạn, có vài người lui về sau muốn tránh khu vực đánh nhau, để tránh tai bay vạ gió.

Cũng có vài người to gan nắm bắt cơ hội, nhân lúc hỗn loạn chạy ra khỏi thành.

Cả hiện trường rối loạn một nùi.

Cừu Viễn giơ tay lên, hộ vệ vương phủ theo sau lập tức lao tới giúp quan binh bắt giữ những kẻ gây rối.

Quan binh chỉ vào người đàn ông trung niên đội mũ tre, nói.

“Là ông ta! Ông ta cầm đầu gây sự! Ông ta cứ nhất quyết muốn chuyển nước thải ra khỏi thành, chúng tôi không cho, ông ấy liền đánh người!”

Cừu Viễn đi tới, gỡ mũ tre trên đầu người đàn ông trung niên, sau đó nhìn rõ diện mạo của ông, không khỏi nở nụ cười.

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là Tiêu tướng quân!”

Lúc này, Tiêu Lăng Phong bị hai hộ vệ đ.è xuống đất, hai tay bị trói sau lưng, không thể động đậy.

Ông ngẩng đầu cười nói “Đại công tử, đã lâu không gặp.”

Cừu Viễn “Nếu Tiêu tướng quân ở đây, Thái tử hẳn cũng ở gần đây nhỉ?”

Tiêu Lăng Phong nghe vậy, nụ cười trên khuôn mặt tức thì đông cứng.

“Điện hạ không ở đây!”

Cừu Viễn cười giễu, đi đến bên cạnh xe, giơ tay gõ vào thùng nước thải trên xe.

“Điện hạ, mời người ra ngoài.”

Không có phản ứng gì.

Cừu Viễn liếc nhìn hộ vệ bên cạnh.

Hộ vệ hiểu ý, lập tức chuyển thùng nước thải xuống xe, sau đó mở nắp, phát hiện bên trong trống rỗng.

Cừu Viễn thấy vậy, nét mặt thay đổi.

Gã lập tức quay đầu nhìn Tiêu Lăng Phong, nghiêm giọng hỏi.

“Thái tử đâu?”

Tiêu Lăng Phong lúc này lại cười, giọng điệu đầy giễu cợt “Ta nói rồi, Điện hạ không ở đây, sao ngươi lại không tin?”

Cừu Viễn muốn hỏi tiếp, nhưng bị thanh y lang quân ngăn lại.

“Đại công tử, đừng mắc lừa ông ta, ông ta cố ý dẫn dụ chú ý của người. Nếu ta không đoán sai, Thái tử hẳn đã nhân lúc hỗn loạn rời thành, hiện giờ hắn còn chưa đi xa, người nên lập tức phái người đuổi theo, hẳn sẽ đuổi kịp.”

Cừu Viễn sực tỉnh, mặc kệ Tiêu Lăng Phong, lập tức triệu tập binh mã, lệnh bọn họ rời thành truy bắt Thái tử.

Để đảm bảo bắt được Thái tử, gã còn cố ý phái tử sĩ đã dốc lòng huấn luyện, tổng cộng năm mươi người.

Số người không nhiều, nhưng tất cả đều là cao thủ, một lòng trung thành với Cừu Viễn.

Chương 373: Truy sát

Thanh y lang quân chậm rãi nói "Thái tử rời thành hẳn là để đi tìm cứu viện, quân doanh gần thành Bàn Vân nhất là huyện Trầm Bảo, là địa bàn của Biệt bộ Tư mã* Giang Viễn Sơn. Thái tử có thể sẽ đến tìm Giang Viễn Sơn giúp đỡ, các ngươi đuổi theo hắn dọc con đường, chắc hẳn sẽ đuổi kịp."

*Biệt bộ Tư Mã là một chức quan võ thời xưa.

Cừu Viễn ra lệnh "Bất kể thế nào, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Các tử sĩ sững người.

Bọn họ hiểu ý của Đại công tử.

Nếu thật sự không thể bắt sống Thái tử, vậy thì giết ngay tại chỗ!

Tử sĩ lên ngựa lao ra khỏi cổng thành, bóng lưng nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Tiêu Lăng Phong thấy vậy, tim ông như thắt lại.

Vì thanh y lang quân nói không sai, Thái tử quả thật là đến huyện Trầm Bảo.

Bên cạnh Thái tử ngoài Tiêu trắc phi, chỉ có mười chín Ngọc Lân vệ, cộng lại cũng không phải là đối thủ của năm mươi tử sĩ.

Lần này không hay thật rồi!

……

Vừa nãy Tiêu Lăng Phong dẫn dụ sự chú ý của quan binh làm suy yếu sức mạnh phòng thủ cổng thành, cộng thêm dân chúng đổ xô ra ngoài, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề nhân cơ hội lẻn ra khỏi cổng thành dưới sự hộ tống của mười chín Ngọc Lân vệ.

Sau khi rời thành, họ không đi trên quan đạo rộng lớn, mà tiến vào khu rừng gần đó.

Lạc Thanh Hàn định đến huyện Trầm Bảo tìm cứu viện.

Huyện Trầm Bảo giáp giới quận Trần Lưu và quận Ninh Trạch, Biệt bộ Tư mã Giang Viễn Sơn đóng quân ở đó.

Nhóm người Thái tử đã thay y phục, mặc áo vải của dân thường, thoạt nhìn không khác gì dân chúng bình thường.

Hiện giờ đang là mùa đông, sáng nay tuyết rơi rất nhiều, mặt đất đã phủ một lớp băng tuyết mỏng, bước lên vừa ướt vừa trơn.

Lạc Thanh Hàn giữ chặt tay Tiêu Hề Hề, sợ nàng vấp ngã.

May là Tiêu Hề Hề không làm hỏng chuyện, nàng vững vàng theo sát hắn, không bị ngã cũng không tụt lại phía sau.

Bọn họ đi nhanh qua núi rừng.

Sắc trời cũng dần tối.

Bọn họ phải giảm tốc độ.

Lạc Thanh Hàn quay đầu nhìn lại.

Đằng sau bọn họ có hàng dấu chân rõ ràng.

Bọn họ vội vàng, nhân lực có hạn, không hề có thời gian thu

dọn dấu vết.

Chỉ cần truy binh lần theo dấu chân, nhất định sẽ tìm được.

Lạc Thanh Hàn đột nhiên dừng lại, nói với Tiêu Hề Hề.

“Chúng ta chia nhau hành động, ta dẫn người tiếp tục đi về phía trước, nàng tìm một chỗ trốn đi, chờ truy binh đi xa rồi ra ngoài.”

Tiêu Hề Hề không do dự từ chối “Không muốn!”

Lạc Thanh Hàn nhấn mạnh giọng điệu “Nghe lời, bây giờ không phải lúc làm mình làm mẩy, nàng phải làm theo lời ta, đợi ta cắt đuôi truy binh, sẽ quay lại tìm nàng.”

Tiêu Hề Hề vẫn lắc đầu, không chịu tách khỏi hắn.

Lạc Thanh Hàn còn muốn nói thêm, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa đến gần!

Nhìn theo hướng âm thanh truyền tới, thì thấy có năm mươi tử sĩ hùng hổ xông tới đây!

Đối phương nhiều người, đối đầu trực diện tuyệt đối không được, Lạc Thanh Hàn dứt khoát kéo Tiêu Hề Hề đi nhanh vào sâu trong rừng.

Ngọc Lân vệ rút bội đao theo sát phía sau.

Bọn họ chỉ có hai chân, không thể chạy nhanh như ngựa bốn chân.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã bị đám tử sĩ đuổi kịp.

Đám tử sĩ không nói nhiều, trực tiếp ra tay!

Ngọc Lân vệ giơ đao tiếp chiêu.

Hai bên đánh nhau.

Tuy thân thủ của Ngọc Lân vệ mạnh mẽ, nhưng số người quá ít nên nhanh chóng bị đánh trả liên tục, không ngừng có người chết ngã xuống.

Kẻ cầm đầu đám tử sĩ nhắm vào Thái tử, dẫn mười mấy người xông lên phía trước, không cho Thái tử cơ hội trốn thoát.

Lạc Thanh Hàn bảo vệ Tiêu Hề Hề đằng sau, hắn rút ra bội kiếm của mình.

Hắn tuy là Thái tử, nhưng từ nhỏ theo danh sư luyện võ cưỡi ngựa bắn cung, chỉ xét về thân thủ, hắn mạnh hơn tất cả những người ở đây.

Một chọi mười, hắn kiên cường chống đỡ đợt công kích này, không để kẻ địch đả thương mình.

Kẻ cầm đầu chú ý tới nữ nhân vẫn luôn trốn sau lưng Thái tử, trong lòng nảy sinh ý nghĩ, nhân lúc Thái tử bận đối phó với tử sĩ, thanh đao trong tay gã đã chém thẳng tới nữ nhân phía sau Thái tử!

Lạc Thanh Hàn thấy thế, tim như thắt lại, vô thức muốn chặn thanh đao.

Chính vì hành động này mà hắn lộ ra sơ hở!

Kẻ cầm đầu chớp lấy cơ hội, trường đao trong tay đột nhiên chuyển hướng giữa không trung, chém tới trước ngực Thái tử!

Lạc Thanh Hàn phản ứng cực nhanh, né tránh ngay tức thì, tiếc vẫn là chậm một bước.

Hắn miễn cưỡng tránh được đòn chí mạng, nhưng cánh tay phải vô tình bị lưỡi đao chém trúng.

Tức thì máu tươi tràn ra!

Lạc Thanh Hàn cố chịu đau, vung kiếm chống trả.

Cảnh tượng vừa rồi như làm đám tử sĩ thức tỉnh, bọn chúng biết phía sau Thái tử có một nữ nhân, nữ nhân kia chính là điểm yếu của Thái tử, chỉ cần bọn họ công kích nàng, Thái tử sẽ tự loạn.

Vì vậy đám tử sĩ giống như đã hẹn trước, đồng loạt chĩa mũi đao về phía Tiêu Hề Hề!

Thấy vậy, Thái tử cảm thấy máu trong người như sắp đông lại.

Gần như không cần suy nghĩ, hắn dùng cơ thể mình chắn trước mặt Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề đang định đánh trả thì thấy Thái tử chắn trước mặt nàng.

Nàng nhìn bóng lưng Thái tử trước mặt, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác vi diệu khó tả.

Nhưng bây giờ là lúc cấp bách, nàng không có thời gian để nghiền ngẫm cảm giác đó.

Nàng vòng qua Thái tử với tốc độ cực nhanh, đá vào ngực tên tử sĩ cách nàng gần nhất!

Cú đá này có dùng nội lực.

Tên tử sĩ bị đá văng ngược ra sau, đập mạnh vào thân cây rồi trượt xuống đất, phun máu bất tỉnh.

Điều này làm những tên khác sững sờ.

Tiêu Hề Hề không dừng lại, sau đó đấm mạnh vào mũi một tên tử sĩ khác.

Mũi gã tức thì bị gãy, máu trào ra, đau đớn khiến gã khóc thét lên.

Tiêu Hề Hề gạt bỏ vết máu trên mu bàn tay, liếc nhìn đám tử sĩ

còn lại.

Cái liếc nhìn này khiến đám tử sĩ đó lạnh sống lưng.

Ánh mắt đó như thú dữ đang nhìn chằm chằm con mồi, đầy sát khí và bạo lực, khiến đám tử sĩ không tự chủ được mà sợ hãi.

Đúng lúc này, Tiêu Hề Hề chợt quay người lại, lao nhanh đến cạnh Thái tử.

Nàng nắm lấy tay Lạc Thanh Hàn hét lên.

“Chạy mau!!!”

Lạc Thanh Hàn còn chưa kịp phản ứng đã bị nàng kéo chạy.

Đám tử sĩ phía sau hiển nhiên không ngờ mọi chuyện phát triển như vậy, bọn chúng đơ năm giây mới kịp hiểu ra.

Kẻ cầm đầu gầm lên giận dữ.

“Ả nữ nhân này dám chơi chúng ta! Các ngươi còn ngây ra đó làm gì? Đuổi theo! Hôm nay lão tử nhất định phải gi.ết chết ả!”

Tiêu Hề Hề kéo Lạc Thanh Hàn chạy trốn điên cuồng.

Nàng chạy cực nhanh như một con thỏ, Lạc Thanh Hàn cố hết sức theo kịp tốc độ của nàng.

Lạc Thanh Hàn nói “Chạy sang bên phải.”

Tiêu Hề Hề không hiểu tại sao phải chạy sang bên phải, nhưng lúc này nàng không hỏi thêm gì, lựa chọn tin tưởng tuyệt đối phán đoán của Thái tử.

Chương 374: Lẩn trốn

Hai người chợt đổi hướng, nhanh chóng chạy về phía bên phải.

Chẳng mấy chốc bọn họ chạy đến một con sông.

Nước sông sâu và chảy xiết.

Lạc Thanh Hàn hầu như không nghĩ ngợi gì, liền kéo Tiêu Hề Hề nhảy xuống!

Khi chọn vị trí xây lăng mộ cho Thẩm chiêu nghi, Lạc Thanh Hàn từng xem bản đồ khu vực này, hắn ghi nhớ đại khái địa hình khu vực này trong đầu.

Vì thế hắn sớm đã biết gần đây có một con sông.

Hắn và Tiêu Hề Hề nhảy xuống sông, dòng nước chảy xiết lập tức cuốn bọn họ ra xa.

Thấy vậy, đám tử sĩ cũng lần lượt nhảy xuống sông, cố gắng bắt Thái tử và Tiêu Hề Hề.

Nhưng nước sông chảy quá xiết, bọn chúng vừa xuống nước, lập tức không thể khống chế được bản thân.

Có vài tên tử sĩ không biết bơi tức thì bị dòng sông nhấn chìm, không bao giờ nổi lên nữa.

Kỹ năng dưới nước của Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn khá ổn.

Lạc Thanh Hàn một tay ôm Tiêu Hề Hề, trong khi tay kia cầm chắc trường kiếm.

Hắn không chèo, mà mặc nước sông đẩy họ xuôi dòng.

Hắn nhớ cuối dòng sông có một thác nước lớn, một khi rơi xuống thác nước đó, không chết cũng sẽ tàn tật.

Hắn cứ nhìn chằm chằm phía trước, nhẩm tính khoảng cách đến thác nước.

Lúc sắp đến thác nước, Lạc Thanh Hàn bất ngờ cắm thanh trường kiếm trong tay vào đất trên bờ, sau đó dùng sức đẩy Tiêu Hề Hề leo lên bờ.

Đám tử sĩ theo sát vẫn đang vật lộn với nước sông.

Dọc con sông, bọn chúng cố sức cử động tay chân, nhằm duy trì thăng bằng trong nước, khiến bọn chúng tiêu hao rất nhiều thể lực, lúc này cả người có hơi đuối, binh khí trong tay cũng rơi xuống nước.

Thấy Thái tử lên bờ, bọn chúng cũng muốn lên theo, nhưng không có đủ sức lực, cũng không có công cụ nào hỗ trợ, nhất thời bọn chúng không thể lên bờ.

Bọn chúng tiếp tục bị dòng sông đẩy trôi về phía trước.

Chẳng mấy chốc bọn chúng thấy cảnh tượng trước mắt trống không.

Dòng sông đã đến nơi kết thúc.

Đây là thác nước lớn với độ cao hơn mười mấy trượng!

Đám tử sĩ không ngờ ở đây lại có thác nước, bọn chúng sợ hãi, cố sức leo lên bờ.

Nhưng đã quá trễ.

Nước sông chảy tới đây, tốc độ chợt tăng lên, bọn chúng còn chưa kịp giãy giụa đã bị dòng nước cuốn xuống thác nước!

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ngồi trên đất bên bờ sông, nghe tiếng thác nước chảy lẫn với tiếng la hét của đám tử sĩ.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn lúc này tái nhợt, cả người như mất hết sức lực.

Tay phải của hắn bị thương mà vừa rồi ngâm nước lạnh rất lâu, để lên bờ, hắn còn dùng sức lên cánh tay phải khiến vết thương bị rách nặng hơn.

Tiêu Hề Hề muốn xem vết thương của hắn, nhưng hắn tránh đi.

Hắn thở gấp nói "Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta phải đi nhanh."

Tuy bọn họ đã cắt đuôi được đám tử sĩ này, nhưng ai có thể đảm bảo sẽ không có đợt tử sĩ thứ hai thứ ba?

Bọn họ phải tìm một nơi lẩn trốn càng sớm càng tốt.

Lạc Thanh Hàn muốn đứng dậy, nhưng do mất máu quá nhiều và thân thể suy nhược, động tác đơn giản này với hắn cũng vô cùng khó khăn.

Tiêu Hề Hề nắm lấy cánh tay trái của hắn, để cánh tay hắn vòng qua gáy nàng, đặt nó lên vai nàng.

Nửa trọng lượng cơ thể Lạc Thanh Hàn tựa lên người nàng.

Tiêu Hề Hề không có chút ý thức gì về phương hướng, nàng hỏi "Chúng ta đi về phía nào?"

Lạc Thanh Hàn chỉ về hướng bên phải.

Tiêu Hề Hề đi theo chỉ dẫn của hắn, dìu hắn đi về phía bên phải.

Lúc này tuyết lại bắt đầu rơi.

Tuyết rơi thật đúng lúc.

Tuyết rơi xuống đất sẽ che dấu chân mà bọn họ để lại.

Bọn họ dọc theo đường núi đi bộ hồi lâu.

Hiện giờ đã là nửa đêm, bầu trời hoàn toàn tối đen.

Tuyết rơi xuống người bọn họ lấy đi một chút nhiệt độ cơ thể.

Tiêu Hề Hề nhận thấy hơi thở của Thái tử dần yếu đi, nàng vội vàng gọi.

"Điện hạ, đừng ngủ!"

Nếu ngủ lúc này sẽ rất khó tỉnh lại nữa.

Lạc Thanh Hàn hơi nhướng mi, giọng yếu ớt "Yên tâm, ta sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu."

Tiêu Hề Hề muốn ngăn hắn ngủ, liền tìm chuyện gì đó nói để đánh lạc hướng hắn.

"Trước đó thần thiếp bói ra quẻ đại hung cho người, bây giờ ứng nghiệm rồi, xem ra bản lĩnh bói toán của thần thiếp vẫn lợi hại như xưa!"

Lạc Thanh Hàn "Ừm, rất lợi hại."

Hắn dừng một chút, sau đó nói "Ta không ngờ nàng còn biết võ công, che giấu thật giỏi."

Tiêu Hề Hề hơi xấu hổ "Ta không có cố ý che giấu, người không biết là vì người không hỏi, nếu người hỏi, ta chắc chắn sẽ nói với người."

Lạc Thanh Hàn "Trách ta biết về nàng quá ít."

Tiêu Hề Hề "Không sao, sau này còn rất nhiều thời gian, người có thể từ từ tìm hiểu ta."

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng biết võ công, vừa rồi tại sao phải chạy trốn?"

Tiêu Hề Hề "Ta biết võ công, nhưng đối phương nhiều người như vậy, hơn nữa còn toàn là cao thủ, một mình ta làm sao có thể đánh lại nhiều cao thủ như vậy? Nếu biết rõ không đánh lại, đương nhiên phải chạy rồi."

Lạc Thanh Hàn cạn lời với giọng điệu đương nhiên của nàng.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, cũng không biết đã đi được bao xa.

Tiêu Hề Hề phát hiện trước mắt có một hộ dân, nàng vui mừng khôn xiết, đêm nay không cần ngủ ngoài đồng không mông quạnh rồi!

Nàng vội đỡ Lạc Thanh Hàn tới gõ cửa.

Một lúc sau, ánh nến bên cửa sổ lờ mờ sáng lên, cánh cửa phát ra tiếng kẽo kẹt mở ra.

Người mở cửa là một ông lão..

Ông lão nhìn thấy Tiêu Hề Hề thì sững sờ.

Tiêu Hề Hề cũng sững người.

Ông lão này là chủ sạp bán rùa trong thành ban sáng!

Ông lão không nghĩ gì, buột miệng nói "Hàng tôi bán không hoàn lại!"

Tiêu Hề Hề vội nói "Chúng tôi không đến trả hàng, tôi và tướng công gặp thổ phỉ trên đường, đồ đạc bị cướp hết, tướng công tôi còn bị thương nữa, chúng tôi khó lắm mới thoát được, tình cờ chạy đến đây, ông có thể giúp chúng tôi, cho chúng tôi ở nhờ một đêm không?"

Nếu là người khác nửa đêm gõ cửa xin tá túc, ông lão nhất định sẽ từ chối, dù sao cũng phải có ý thức đề phòng.

Nhưng lúc sáng, ông lão từng gặp Tiêu Hề Hề và tướng công của nàng trong thành, hai người còn mua một con rùa nhỏ với giá tám văn tiền.

Cộng thêm Tiêu Hề Hề trông rất đáng thương và bất lực, ông lão không khỏi thấy thương xót.

Ông mở rộng cửa, nghiêng người sang một bên, ra hiệu cho bọn họ vào.

Tiêu Hề Hề vui mừng khôn xiết, không ngừng cảm ơn.

Nàng dìu Lạc Thanh Hàn đi vào.

Ông lão kiếm sống bằng nghề săn bắn, điều kiện trong nhà không tốt lắm, nhưng ít nhất có thể che mưa che gió.

Một bà lão từ trong phòng bước ra, ngạc nhiên thấy hai người lạ mặt đến nhà.

Ông lão giải thích ngắn gọn lai lịch của hai người.

Bà lão nghe xong cũng hơi thương xót, vội dọn một gian phòng khách, cho Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn vào nghỉ ngơi.

Chương 375: Người đừng ngủ

Sau vài lời giới thiệu của đôi bên, Tiêu Hề Hề biết được ông lão họ Nhạc, vì xếp thứ ba trong nhà, nên mọi người đều gọi ông là Nhạc lão tam.

Bà lão là vợ của ông, họ Đặng.

Đặng thị đặt đèn dầu lên bàn, giải thích "Phòng này vốn là của con gái tôi, nhưng nó lấy chồng xa, nên phòng này cũng bỏ trống."

Bà thấy cả người Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ướt sũng, bèn nói tiếp.

"Hai người nghỉ ngơi trước đi, tôi đi lấy quần áo sạch cho hai người."

Tiêu Hề Hề vội cảm ơn bà.

Đặng thị quay người bước ra ngoài.

Căn phòng nhỏ có giường ngủ kê sát tường, trên giường có tấm chăn.

Bên cạnh có một chiếc bàn nhỏ thấp, đèn dầu đặt trên bàn tỏa ra ánh sáng vàng mờ ảo.

Vì cả người còn ướt, Tiêu Hề Hề đỡ Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bên bàn để không làm ướt giường.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn lúc này tái nhợt đến đáng sợ, môi mỏng mím chặt, không một chút máu.

Tiêu Hề Hề thò tay vào trong quần áo của mình, lấy ra một con rùa nhỏ.

Nàng đặt con rùa lên bàn.

Lạc Thanh Hàn không khỏi ngẩn người "Đây là Tiểu Hề?"

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Ban đầu Tiểu Hề được đặt trong chậu sứ, nhưng sau đó vì phải cải trang rời thành, nên phải nhét Tiểu Hề vào quần áo của mình để mang ra ngoài.

Tiểu Hề nằm trên bàn, đầu rụt vào trong mai, lại tiến vào trạng thái giả chết.

Đặng thị quay lại rất nhanh.

Bà đặt hai bộ quần áo vải thô lên giường.

"Đây là quần áo mà tôi và ông nhà tôi thường mặc, tuy hơi cũ một chút nhưng đã giặt sạch, hai người thay trước đi, bây giờ trời lạnh như vậy, mặc ướt rất dễ bị bệnh."

Vừa nãy Tiêu Hề Hề nói cảm ơn rất nhiều lần, nhưng bây giờ ngoài cảm ơn, nàng cũng không biết phải nói gì.

Đặng thị và Nhạc lão tam chỉ có một cô con gái, từ lúc con gái gả đi, trong nhà chỉ còn hai vợ chồng già, hơn nữa họ sống ở một nơi hẻo lánh, xung quanh là núi rừng hoang vu, thậm chí không có hàng xóm nào, làm cho cuộc sống hàng ngày của họ rất vắng vẻ.

Bây giờ cuối cùng cũng có hai người khách đến, Đặng thị rất vui.

Bà cười nói "Hai người thay quần áo trước đi, tôi nấu canh gừng cho hai người."

Sau khi Đặng thị rời đi, Tiêu Hề Hề đóng cửa lại, sau đó giúp

Lạc Thanh Hàn thay quần áo.

Nàng từng làm chuyện này rất nhiều lần, bây giờ dĩ nhiên đã quen tay.

Chỉ chốc lát, nàng đã l.ột sạch quần áo trên người Lạc Thanh Hàn.

Cơ thể có sự giao thoa giữa thiếu niên và nam nhân trưởng thành, thoạt nhìn trông non nớt, nhưng lại rắn chắc tráng kiện.

Tuy nhiên, lúc này Tiêu Hề Hề không có tâm trạng tán thưởng nó.

Nàng dùng khăn tay ướt cẩn thận lau vết máu trên cánh tay phải của hắn.

Vì vết thương ngâm trong nước sông nên có hơi trắng bệch, thậm chí có thể thấy máu thịt bên trong, lúc này vẫn còn đang rỉ máu, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Tiêu Hề Hề rất sợ vết thương của hắn nhiễm trùng sưng tấy.

Trong thời đại không có thuốc kháng sinh này, một nhiễm trùng nhỏ cũng có thể làm chết người.

Trên người nàng không có thuốc, chỉ có thể rửa sạch vết thương trước, rồi dùng vải sạch băng bó vết thương cho hắn.

Sau đó nàng sẽ nghĩ cách, xem có thể vào núi tìm chút thảo dược cầm máu trị thương nào không.

Tiêu Hề Hề cầm quần áo sạch bên cạnh, mặc vào cho Lạc Thanh Hàn, cẩn thận tránh vết thương trên cánh tay hắn.

Lạc Thanh Hàn tựa vào chiếc bàn thấp, vì tạm thời tìm được chỗ qua đêm, thần kinh căng thẳng thả lỏng một chút.

Mà khi thả lỏng, hắn cảm thấy hơi buồn ngủ, mí mắt không ngừng sụp xuống.

Tiêu Hề Hề vừa c.ởi quần áo ướt trên người, vừa nói với hắn.

“Người đừng ngủ, ít nhất cũng chờ uống xong canh gừng đã.”

Lạc Thanh Hàn cố nâng mí mắt, đúng lúc thấy cảnh Tiêu Hề Hề c.ởi quần áo.

Lông mi hắn khẽ run, rồi hướng ánh mắt đi nơi khác.

Một lúc sau, ánh mắt của hắn bất giác quay lại nhìn Tiêu Hề Hề.

Nước da của Tiêu Hề Hề vốn đã rất trắng, sau khi ngâm trong nước sông lạnh băng, càng trắng đến kinh ngạc.

Hắn nhìn nàng giơ tay, luồn cánh tay trắng nõn qua ống tay áo, bộ quần áo vải thô nâu sẫm bao bọc cơ thể nàng, che chắn cảnh đẹp nóng bỏng như thiêu đốt.

Lạc Thanh Hàn cụp mi, nhìn Tiểu Hề đang nằm bất động trên bàn, đôi mắt đen thăm thẳm, nhìn không ra đang nghĩ gì.

Sau khi thay quần áo sạch, Tiêu Hề Hề thấy thoải mái hơn nhiều.

Nàng nhặt quần áo ướt dưới đất, đặt lên bàn rồi chạy ra ngoài tìm Đặng thị hỏi xem có chỗ nào phơi không.

Đặng thị đang nấu canh gừng trong bếp thì nghe Tiêu Hề Hề hỏi.

Bà nói “Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, không thể phơi được, tiểu nương tử giúp tôi trông nồi canh gừng, tôi đi lấy lò than, treo quần áo cạnh lò than, một đêm là đủ khô rồi.”

Tiêu Hề Hề vội nói được.

Canh gừng đang nấu trong nồi, tỏa ra mùi gừng cay nồng.

Đặng thị đã nêm gia vị, bây giờ Tiêu Hề Hề chỉ cần xem lửa.

Chẳng mấy chốc, Đặng thị mang lò than quay lại.

Tiêu Hề Hề kéo than lửa ra khỏi bếp, chuyển nó vào lò than.

Nàng cầm lò than quay về.

Đặng thị vốn có hơi lo một tiểu nương tử như nàng sẽ không cầm được, lại thấy nàng bước đi vững vàng, hình như không vất vả gì.

Đặng thị yên tâm, nhưng cũng hơi ngạc nhiên.

Tiểu nương tử nhìn nhỏ con không ngờ khỏe như vậy.

Tiêu Hề Hề cầm lò than về phòng, nàng giũ quần áo ướt, treo chúng cạnh lò than.

Đặng thị bưng hai bát canh gừng nóng hổi bước vào.

“Hai người mau uống canh để giảm bớt khí lạnh.”

Tiêu Hề Hề cầm hai bát canh gừng, đầu tiên đút cho Lạc Thanh Hàn một bát, sau đó tự mình bưng bát canh gừng khác uống một hơi cạn sạch.

Uống canh gừng nóng xong, nàng lập tức thấy cơ thể tay chân của mình ấm lên.

Nhạc lão tam cầm một bát đất sét thô đựng đầy các loại thảo dược đã nghiền nát vào.

“Đây là phương thuốc tôi học được, tôi thường đi săn bắn trên núi, nếu chẳng may bị thương chảy máu sẽ đắp thuốc này lên vết thương, hiệu quả rất tốt, cô có muốn đắp thử cho tướng công của mình không?”

Tiêu Hề Hề vui mừng khôn xiết, vội nói đồng ý.

Nhạc lão tam đưa bát đất sét thô cho nàng, thoáng thấy con rùa nhỏ trên bàn, không khỏi buồn cười.

“Cô còn mang theo con rùa này?”

Tiêu Hề Hề “Đúng vậy, đây là quà sinh thần của tôi tặng cho tướng công, dĩ nhiên phải nuôi thật tốt rồi.”

Nhạc lão tam nói “Cô đưa rùa cho tôi đi, tôi thả nó xuống nước, kiếm gì đó cho nó ăn.”

Tiêu Hề Hề đưa Tiểu Hề cho ông, không quên nhắc nhở.

“Đừng để lẫn với những con khác, chúng tôi chỉ lấy nó thôi, con khác không được.”

Nhạc lão tam buồn cười với dáng vẻ nghiêm túc của nàng “Được, bảo đảm sẽ không lẫn với con khác.”

Ông lấy cái bát rỗng, cùng Đặng thị rời đi.

Lúc ra ngoài, họ vẫn không quên đóng cửa.

Chương 376: Chuồn chuồn đạp nước

Tiêu Hề Hề quỳ xuống bên cạnh Thái tử, xắn tay áo, cởi bỏ khăn vải, để lộ vết thương ghê tởm đáng sợ.

Vừa nhìn thấy vết thương, nàng nhớ đến lúc bị tử sĩ truy sát, Thái tử bất chấp bản thân nguy hiểm che chắn trước mặt nàng.

Trong tình huống nguy hiểm đó, người bình thường phải đảm bảo an toàn cho mình trước rồi mới nghĩ đến việc bảo vệ người khác.

Nhưng Thái tử thì không.

Hắn gần như không cần suy nghĩ mà chắn trước mặt nàng.

Đó là một loại phản ứng theo bản năng, không cần thông qua suy nghĩ của não bộ, không liên quan gì lý trí.

Tiêu Hề Hề kiềm không được nói.

"Cảm ơn người."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng "Cảm ơn chuyện gì?"

"Cảm ơn vì đã bảo vệ ta."

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Ta bảo vệ nàng là vì ta không biết nàng biết võ công, ta vốn tưởng nàng là nữ nhân yếu ớt tay trói gà không chặt, không ngờ võ công lợi hại như vậy, dù không có ta bảo vệ, nàng vẫn sẽ bình an vô sự."

Tiêu Hề Hề lắc đầu, nghiêm túc nói "Không liên quan đến chuyện ta có biết võ công hay không, ta muốn cảm ơn là lòng

tốt của người, không phải ai cũng có thể bảo vệ ta khi gặp nguy hiểm như người, thật sự cảm ơn người rất nhiều."

Lúc đầu nàng chọn Thái tử làm mục tiêu nhiệm vụ, chỉ vì muốn lười biếng.

Nhưng bây giờ, nàng cảm thấy may mắn.

Nàng mừng vì mình đã chọn Thái tử, chọn Lạc Thanh Hàn, mà không phải ai khác.

Người khác sẽ không vì bảo vệ nàng mà đặt mình vào nguy hiểm.

Chỉ có Lạc Thanh Hàn mới làm vậy.

Hắn có thể không phải người tốt theo nghĩa đen, nhưng ít nhất với nàng, là một người rất tốt.

Tiêu Hề Hề giơ tay, ôm cổ hắn.

Nàng lần nữa lặp lại ba từ đó bên tai hắn.

"Cảm ơn người."

Lạc Thanh Hàn ngồi yên để nàng ôm mình.

Hắn biết Tiêu Hề Hề khác biệt đối với hắn, dù là tình cảm hay những phương diện khác, nàng đều có một vị trí quan trọng không thể thay thế.

Nhưng điều hắn không ngờ là hắn thậm chí sẽ liều mạng bảo vệ nàng.

Vào thời khắc nguy hiểm, trước khi đầu óc hắn kịp đưa ra phán đoán, cơ thể hắn đã chắn trước mặt Tiêu Hề Hề.

Sau khi nghĩ lại, hắn thấy mình quá bốc đồng.

Nhưng nếu bảo hắn chọn lại, hắn vẫn sẽ làm vậy.

Hắn có thể bực mình vì sự bốc đồng của mình.

Nhưng hắn sẽ không hối hận.

Tiêu Hề Hề buông hắn ra, bắt đầu đắp thuốc cho hắn.

Động tác của nàng rất nhẹ, đến giữa chừng thì dừng lại hỏi.

“Đau không?”

Lạc Thanh Hàn muốn nói không đau, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lo lắng căng thẳng của nàng, lời nói đến môi lại thay đổi.

“Đau.”

Tiêu Hề Hề cúi đầu thổi lên vết thương của hắn, vừa thổi vừa lẩm bẩm “Thổi một chút sẽ không đau nữa.”

Hơi thở ấm nóng phả vào vết thương, có cảm giác ngứa ngứa tê tê.

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ đây là kiểu dễ thương gì vậy? Sao nàng có thể dễ thương đến thế?

Thật muốn giấu nàng trong túi để không ai có thể nhìn thấy nàng.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Lúc nhỏ ta nghịch ngợm, trèo cây té ngã bị thương ở cánh tay, sư phụ nói với ta, chỉ cần thổi vào vết thương, vết thương sẽ không đau nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Xem ra cũng có ích, cảm giác bớt đau hơn rồi.”

“Vậy ta thổi tiếp cho người.”

Tiêu Hề Hề tiếp tục thổi vết thương cho hắn, hai má phồng lên như con sóc nhỏ đáng yêu.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng, khóe miệng không tự chủ được hơi nhếch lên.

Hắn thấp giọng gọi.

“Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề theo bản năng ngẩng đầu lên, tự hỏi hắn gọi nàng làm gì?

Nào ngờ sau đó, Thái tử cúi đầu hôn lên môi nàng.

Tiêu Hề Hề sững người.

Nàng không khỏi trợn to mắt, đầu óc trống rỗng.

Nụ hôn này rất nhẹ, chỉ thoáng chạm vào.

Như chuồn chuồn đạp nước.

Tiêu Hề Hề định thần lại, chuồn chuồn đã bay đi, chỉ để lại những gợn sóng trong lòng nàng.

Nàng thẫn thờ nhìn Thái tử trước mặt, phải mất một lúc mới thốt ra được một câu.

“Người làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nói “Không có gì.”

Nếu là cô nương khác, có lẽ sẽ thấy ngại ngùng, lúc này sẽ không hỏi tiếp.

Nhưng Tiêu Hề Hề lại không buông tha cho đối phương, nàng cứ nhất quyết hỏi đến cùng.

“Người đừng giả ngốc, vừa rồi tại sao người lại hôn ta?”

Lạc Thanh Hàn thật sự không thể giải thích chuyện này.

Tại sao lại hôn nàng nhỉ?

Vì nghĩ nàng quá dễ thương, kiềm không được muốn hôn một cái.

Nhưng hắn không thể nói ra được.

Hắn mặt không đổi sắc nói "Ta không có hôn nàng, vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng thôi."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Người rõ ràng đã hôn ta, còn không chịu thừa nhận, ăn sạch rồi còn phủi miệng? Đồ cặn bã!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn chỉ hôn nàng một cái, sao lại thành ăn sạch rồi phủi miệng?

Ăn sạch kiểu này quá dễ rồi chăng?

Tiêu Hề Hề "Uổng công ta còn thổi cho người, người lại đối xử với ta như vậy, không có lương tâm, không thổi cho người nữa!"

Nàng tức giận đắp thuốc cho hắn, rồi băng lại vết thương.

……

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thanh Hàn đột nhiên sốt cao.

Cả người hắn nóng như lửa đốt, hơi thở hắn thở ra cũng nóng đến đáng sợ.

Vì lo cho an nguy của Thái tử nên Tiêu Hề Hề không thể ngủ, thỉnh thoảng nàng giơ tay sờ trán Thái tử kiểm tra nhiệt độ.

Cũng chính vì lo lắng nên nàng phát hiện Thái tử khác lạ trước tiên.

Nàng vội chạy ra ngoài, dùng khăn tay bọc tuyết lại, làm một

túi chườm đơn giản.

Nàng đặt túi chườm lên trán Lạc Thanh Hàn.

Chỉ dựa vào thứ này làm hạ nhiệt thì không đủ.

Tiêu Hề Hề lại đi lấy một chậu nước lạnh, dùng vải thấm nước lạnh lau người cho hắn.

Hàng loạt hành động của nàng làm vợ chồng Nhạc lão tam đang ngủ say tỉnh dậy.

Nhạc lão tam mặc quần áo ra khỏi cửa, muốn xem đã xảy ra chuyện gì?

Thấy hành động của Tiêu Hề Hề, ông đại khái đoán được tình hình.

“Tiểu nương tử, tướng công của cô phát sốt sao?”

Tiêu Hề Hề gật đầu.

Nhạc lão tam không khỏi lắc đầu thở dài, theo kinh nghiệm của ông, một khi phát sốt có nghĩa là vết thương đã nặng hơn. Chuyện này đối với người bệnh rất nguy hiểm, có thể vượt qua được không còn xem mạng của hắn có lớn hay không.

Tiêu Hề Hề hỏi “Ông à, ông có rượu trắng không?”

Ngoài hút tẩu, Nhạc lão tam còn thích uống rượu, trong nhà ông có một vò rượu trắng, năm ngoái lúc con gái về nhà đã đặc biệt mang rượu này cho ông.

Ông vẫn luôn không nỡ uống.

Ông nhìn Lạc Thanh Hàn đang hôn mê bất tỉnh, rồi nhìn Tiêu Hề Hề hai mắt đỏ bừng vì lo lắng, vẫn không nỡ từ chối.

“Cô chờ chút, tôi đi lấy cho cô.”

Chốc sau Nhạc lão tam mang đến một bát rượu trắng.

Chương 377: Sống sót trong nghịch cảnh

Tiêu Hề Hề làm ẩm khăn vải bằng rượu trắng, lau lên cổ, tay chân và lưng của Lạc Thanh Hàn.

Hết lần này đến lần khác, lau không ngừng.

Rượu bốc hơi nhanh đồng thời có thể lấy đi một chút nhiệt.

Đây là một cách rất ngu ngốc, nhưng bây giờ điều kiện có hạn, Tiêu Hề Hề chỉ đành dùng cách ngu ngốc này hạ nhiệt cho Lạc Thanh Hàn.

Nhạc lão tam đứng bên cạnh nhìn, đây là lần đầu tiên ông thấy có người dùng cách này chữa bệnh, khá là mới lạ.

Tiêu Hề Hề dùng hết cả bát rượu trắng.

Nàng thấm mệt, trán toát cả mồ hôi.

Lúc này ngoài cửa sổ trời cũng đã sáng, tuyết vẫn chưa ngừng rơi, mặt đất phủ một tầng tuyết dày, cành cây bị tuyết làm cong queo.

Nhạc lão tam hỏi "Còn cần rượu trắng nữa không?"

Tiêu Hề Hề áp trán vào má của Lạc Thanh Hàn, cảm thấy nhiệt độ của hắn giảm xuống một chút.

Xem ra cách này có tác dụng.

Nàng nở nụ cười có hơi mệt mỏi nhưng đầy sức sống "Không cần nữa, tướng công tôi đỡ nhiều rồi, cảm ơn ông."

Nhạc lão tam cảm thán nói "Cô tốt với tướng công của mình thật."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Vì chàng cũng rất tốt với tôi."

Nhạc lão tam gật đầu, đồng ý với điều này.

"Cũng đúng, con người phải như vậy, cậu ấy tốt với cô, cô cũng tốt với cậu ấy, như vậy cuộc sống mới ngày càng tốt đẹp."

Ông dừng một chút, nói tiếp "Tuy hai người gặp đại nạn, tổn thất nặng nề, nhưng tôi có thể nhìn ra, tướng công của cô không phải người bình thường, cô cũng là một cô nương tốt hiếm có, hai người chắc chắn có thể sống sót trong nghịch cảnh, vận đen qua đi, may mắn sẽ tới."

Tiêu Hề Hề mạnh mẽ gật đầu "Ừm! Hai chúng tôi chắc chắn sẽ gặp may mắn!"

Nhạc lão tam cầm bát rỗng, quay người bước ra ngoài.

Tiêu Hề Hề quả thật rất mệt.

Sau khi xác định thân nhiệt của Thái tử đã hạ, nàng không chống đỡ được nữa, nằm xuống giường, kéo chăn lên, nhanh chóng ngủ say.

Không lâu sau, Lạc Thanh Hàn tỉnh lại.

Hắn thấy Tiêu Hề Hề ngủ say nằm cạnh hắn, những kí ức mơ hồ trong đầu hắn dần dần rõ ràng.

Hắn biết tối qua hắn sốt cao, có thể đoán được Tiêu Hề Hề chăm sóc hắn cả đêm.

Hắn chống người ngồi dậy, cúi người cúi đầu, hôn nhẹ lên trán nàng.

Tiêu Hề Hề đang ngủ say, không biết gì về nụ hôn này.

Lạc Thanh Hàn mặc quần áo, bước ra khỏi phòng.

Nhạc lão tam cõng bó củi đi về phía nhà bếp, thấy hắn đi ra liền dừng lại chào.

“Cậu thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?”

Lạc Thanh Hàn “Đỡ nhiều rồi, cảm ơn vì đã giúp đỡ và cho chúng tôi ở lại.”

Vì đang bệnh, giọng của hắn hơi khàn, nước da vô cùng nhợt nhạt.

Nhạc lão tam nói với hắn bằng giọng điệu của người từng trải “Người cậu nên cảm ơn nhất là vợ cậu, đêm qua cậu sốt cao, vợ cậu túc trực suốt đêm, cẩn thận chăm sóc cậu, tôi nhìn mà thấy cảm động. Tìm được một cô vợ tốt như vậy rất khó, cậu thật may mắn khi cưới được cô ấy, sau này cậu phải tốt với cô ấy, đừng phụ lòng người ta.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Tôi sẽ tốt với nàng.”

Nhạc lão tam bỏ củi vào bếp, sau đó mời Lạc Thanh Hàn cùng ăn sáng.

Đặng thị chuẩn bị bữa sáng rất đơn giản, chỉ là một nồi khoai lang hấp và một nồi cháo gạo lứt.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc ăn một củ khoai lang và một bát cháo.

Nếu là trước đây, hắn chắc chắn sẽ không ăn mấy món sơ sài này, nhưng bây giờ hắn không thể kén chọn, có thứ để ăn là tốt rồi.

Đặng thị cố ý làm bữa sáng nhiều thêm một chút.

Bà đưa một bát cháo và một củ khoai lang, nói “Phần này để dành cho vợ cậu, khi nào cô ấy thức dậy, thì cậu đưa cho cô ấy

ăn.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu nói được.

Hắn dùng cánh tay không bị thương bưng trở về phòng.

Tiêu Hề Hề vẫn còn ngủ say, nhưng khi ngửi thấy mùi thức ăn, nàng chợt ngồi bật dậy.

Nàng đánh hơi, đi theo mùi hương đến bên bàn.

Vốn Lạc Thanh Hàn muốn nhắc nàng đánh răng rửa mặt rồi hãy ăn, nhưng thấy nàng mệt mỏi, lời đến bên môi thì không thể nói ra được.

Nàng nhanh chóng chén sạch cháo và khoai lang.

Nàng thèm thuồng liế.m sạch đáy bát.

Lạc Thanh Hàn nhìn bát cháo bị liế.m sạch bóng, nhất thời lâm vào trầm mặc.

Hắn bắt đầu nghi ngờ có phải tối qua hắn gặp ảo giác? Tự dưng cảm thấy nàng rất dễ thương?

Một nữ nhân có thể liế.m sạch đáy bát, thì dễ thương chỗ nào nhỉ?!

Sau khi chắc chắn không còn gì để ăn, Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng để mắt đến Thái tử, nàng đưa tay sờ trán hắn, hài lòng nói “Không nóng nữa, xem ra hết sốt rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Tối qua vất vả cho nàng rồi.”

“Người vì ta mà bị thương, ta nên chăm sóc cho người.”

Tiêu Hề Hề ngáp “Bây giờ chúng ta đi à?”

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng, Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Bên ngoài tuyết còn rơi, chúng ta nghỉ ngơi một chút, đợi

tuyết ngừng rơi rồi đi.”

“Vậy ta ngủ một lát, người muốn đi thì gọi ta một tiếng.”

“Ừm.”

Tiêu Hề Hề leo lên giường, tiếp tục ngủ bù.

Lạc Thanh Hàn cầm bát rỗng bước ra ngoài.

Nhạc lão tam đang cho rùa ăn, thấy Lạc Thanh Hàn đến, ông lấy con rùa nhỏ của Lạc Thanh Hàn ra.

“Cầm lấy, đây là rùa của hai người.”

Lạc Thanh Hàn đặt con rùa trong lòng bàn tay, nó sợ tới mức rụt đầu vào trong mai, nằm bất động giống như đã chết.

Nhạc lão tam cười nói “Hầu hết mọi người mua rùa để làm thức ăn, rất ít người nuôi rùa như hai người.”

Lạc Thanh Hàn dứt khoát vứt nồi cho Tiêu Hề Hề.

“Vì vợ tôi thích nuôi rùa, nàng cứ nhất quyết nuôi, tôi đành chịu.”

Nhạc lão tam cười càng vui vẻ “Cô ấy có phải rất thích mấy động vật nhỏ không?”

Lạc Thanh Hàn “Đúng vậy.”

“Thích đến mức độ nào?”

Lạc Thanh Hàn “Nói thế nào nhỉ, bữa nào cũng có.”

Nhạc lão tam “……”

Sau một hồi im lặng đến nghẹt thở, Nhạc lão tam cười ngượng nghịu, rồi dứt khoát chuyển chủ đề.

“Hai người thành thân bao lâu rồi? Có con chưa?”

Lạc Thanh Hàn “Thành thân được một năm, chưa có con.”

Nhạc lão tam cảm thán nói “Mới một năm thôi, không gấp, vợ chồng tôi thành thân năm năm mới có một cô con gái, sau khi sinh con gái, bà ấy không mang thai nữa. Bà ấy vẫn luôn thấy tiếc, nhưng tôi thì thấy như vậy cũng rất tốt, sinh con quá nguy hiểm. Năm đó khi bà ấy sinh con, suýt nữa thì mất cả mạng, đến giờ nghĩ lại vẫn còn sợ, sinh một đứa là đủ rồi, không muốn để bà ấy sinh nữa.”

Lúc này Lạc Thanh Hàn không nghĩ đến chuyện sinh con.

Bây giờ hắn còn không thể tự bảo vệ mình, nếu hắn có con, vậy đứa trẻ sẽ sống những ngày tháng rất khó khăn.

Hắn chịu khổ cũng được, hắn không muốn con mình cũng khổ.

Nhạc lão tam lảm nhảm với hắn rất nhiều chuyện.

Lạc Thanh Hàn không thích nói nhiều, nhưng hắn rất nghiêm túc lắng nghe, là một thính giả thực thụ.

Một già một trẻ trò chuyện khá hòa thuận.

Chương 378: Ước

Chớp mắt đã tới giữa trưa.

Tiêu Hề Hề bị mùi thơm của thức ăn đánh thức.

Nàng mặc quần áo rồi ra ngoài, vào bếp lấy nước nóng, tắm rửa sơ qua.

Đặng thị dọn thức ăn chuẩn bị ra bàn, gọi mọi người vào ăn.

Bốn người ngồi quanh bàn.

Món chính là cơm, ba món một canh, toàn là những món ăn rất bình thường.

Trong đó còn có món thịt kho, Tiêu Hề Hề rất ngạc nhiên "Còn có thịt nữa!"

Nhạc lão tam cười nói "Biết cô bữa nào cũng muốn ăn thịt, tôi đặc biệt nấu món thịt kho cho cô, cô ăn thử xem có thích không?"

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Ông làm sao biết bữa nào tôi cũng muốn ăn thịt?"

"Tướng công cô nói với tôi đó."

Tiêu Hề Hề quay sang nhìn Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn chỉ chăm chăm nhìn bát cơm của mình.

Món thịt kho do Đặng thị nấu rất ngon, Tiêu Hề Hề ăn rất ngon, nàng ăn một lúc ba bát cơm.

Ngược lại với sức ăn của nàng, Đặng thị không mấy thèm ăn.

Càng lớn tuổi, răng không còn tốt như trước, thêm vào đó Đặng thị từ nhỏ phải chịu cảnh nghèo đói, từ đó để lại bệnh căn, giờ mỗi bữa bà chỉ ăn được nửa bát cơm, ăn quá nhiều sẽ cảm thấy khó chịu.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Đặng thị ăn xong nửa bát cơm liền buông đũa.

Nhạc lão tam đã quen, nên ông tự nhiên đổ phần cơm thừa của bà vào bát của mình, sau đó múc canh vào bát của bà rồi đặt trước mặt bà.

Đặng thị chậm rãi ăn canh.

Tiêu Hề Hề nhìn thấy cảnh này, thì thầm với Thái tử bên cạnh.

"Người nhìn ông lão xem, ăn cả cơm thừa của vợ mình."

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nhìn nàng "Vậy nàng cũng đổ phần cơm thừa cho ta đi."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng nhanh chóng đút miếng cơm cuối cùng trong bát vào miệng.

Bảo nàng cho đồ thừa là không thể nào, cả đời nàng sẽ không bao giờ có đồ thừa!

Sau bữa trưa, tuyết cuối cùng cũng ngừng rơi.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề chuẩn bị rời khỏi.

Bọn họ còn có việc phải làm, không thể ở đây lâu được.

Bọn họ trở vào nhà, thay lại quần áo của mình, gấp quần áo của Nhạc lão tam và Đặng thị ngay ngắn rồi đặt chúng lên

giường.

Lạc Thanh Hàn lấy miếng bạc lớn nhất trong túi tiền, đặt nó lên trên quần áo.

Hắn còn có ngân phiếu, nhưng ngân phiếu đều đã bị nước sông làm ướt, không còn sử dụng được nữa.

Nói đi cũng phải nói lại, dù ngân phiếu đó vẫn sử dụng được, thì cũng không tiện đưa cho vợ chồng Nhạc lão tam.

Đối với cặp vợ chồng già, tự dưng có một khoản tiền lớn chưa chắc là chuyện tốt, đôi khi còn gây ra nhiều rắc rối hơn.

Một lượng bạc thì vừa phải, vừa giúp Nhạc lão tam có thêm chút tiền, lại không không gây rắc rối cho ông.

Tiêu Hề Hề muốn tặng một tấm bùa hộ thân, nhưng nàng không có vật liệu để làm, cả tấm bùa hộ thân trên người Thái tử cũng mất tác dụng do bị ngâm trong nước, thế nên đành phải dẹp bỏ ý tưởng tặng bùa hộ thân.

Nàng chạy đến xin Nhạc lão tam ít thảo dược.

Nàng dùng số thảo dược này thay thuốc cho Thái tử, sau đó giúp hắn băng lại vết thương, cũng không quên mang theo Tiểu Hề đi cùng.

Lần này nàng đặc biệt chuẩn bị cho Tiểu Hề một giỏ tre nhỏ.

Nàng cài giỏ tre vào bên hông, nhét rơm vào miệng giỏ tre, như vậy sẽ không phải lo làm mất Tiểu Hề.

Biết hai người muốn đi, Đặng thị cố khuyên họ ở lại "Trời cũng chiều rồi, hai người chưa đi được bao xa thì trời tối, hai người ở lại thêm một đêm, sáng mai hẵng đi."

Tiêu Hề Hề "Nói thật thì dù chúng tôi may mắn thoát khỏi bọn cướp, nhưng người nhà của chúng tôi đã bị bọn cướp bắt, chúng tôi phải nhanh chóng báo quan, để quan phủ cứu người

nhà của chúng tôi, thời gian quý giá, chúng tôi không thể ở lại đây lâu hơn nữa."

Nghe đến đây, Đặng thị không giữ nữa, bà thở dài hơi tiếc nuối.

Dù mới sống chung một ngày nhưng bà có hảo cảm với đôi vợ chồng trẻ này.

Nhạc lão tam gõ tẩu thuốc trong tay vào bức tường bên cạnh, làm bật hết bụi than trong điếu thuốc, hỏi.

"Hai người đi đâu báo quan? Tôi nghe nói trong thành Bàn Vân xảy ra chuyện, người trong thành ai nấy hoảng sợ, nếu hai người muốn về thành, thì trở ra sẽ rất khó."

Tiêu Hề Hề nói "Chúng tôi không về thành Bàn Vân, chúng tôi định đến quận Ninh Trạch."

Huyện Trầm Bảo giáp giới quận Trần Lưu và quận Ninh Trạch, để đảm bảo an toàn, nàng không nói mình sẽ đến huyện Trầm Bảo, mà nói dối đến quận khác.

Nhạc lão tam khó hiểu "Hai người gặp cướp ở quận Trần Lưu, sao lại chạy đến quận Ninh Trạch báo quan?"

"Vì chúng tôi là người quận Ninh Trạch, chúng tôi có người quen trong quan phủ quận Ninh Trạch."

Nhạc lão tam đã hiểu, có người quen trong nha môn càng dễ làm việc hơn.

"Nếu hai người muốn đến quận Ninh Trạch, có lẽ sẽ đi ngang Bạch Khúc Trang, con gái tôi sống ở Bạch Khúc Trang, nhà con bé mở một tiệm mì ở đó, hai người có thể thuận tiện giúp chúng tôi đưa cho con bé vài thứ không?"

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Thái tử, thấy hắn không có ý phản đối, nàng gật đầu.

“Được chứ!”

Nhạc lão tam và Đặng thị bận rộn chuẩn bị.

Bọn họ nhanh chóng đóng gói hai túi lớn.

Nhạc lão tam nói “Túi này cho con gái tôi, túi còn lại là của hai người, có một ít lương khô và nước, hai người có thể ăn trên đường, không phải thứ đáng tiền gì, hai người đừng chê.”

Tiêu Hề Hề rất xúc động “Cảm ơn ông! Hai người đúng là người tốt, chúng tôi thật may mắn khi có thể gặp được hai người!”

Nhạc lão tam xua tay “Đừng nói vậy, chúng tôi chỉ tiện tay giúp đỡ, có thể thoát khỏi khó khăn hay không là dựa vào hai người.”

Cặp vợ chồng già tiễn Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ra khỏi cửa.

Tiêu Hề Hề đi được một đoạn, quay lại vẫy tay với họ “Tạm biệt!”

Nhạc lão tam và Đặng thị vẫy tay theo.

“Đi đường bình an!”

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đi chưa xa thì trời dần tối.

Cả hai tìm một chỗ tránh gió, dừng lại nghỉ ngơi.

Nơi này không có củi khô, cũng không có cách nào đốt lửa giữ ấm, Tiêu Hề Hề ngồi sát Lạc Thanh Hàn, hy vọng có thể hút hơi ấm từ trên người hắn.

Tiêu Hề Hề lấy túi nước và lương khô ra, vùi đầu vào ăn.

Ăn được nửa chừng, nàng chợt nhớ ra.

“Điện hạ, hôm nay là sinh nhật của người đó!”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp “Ừm.”

Hắn dường như không quan tâm sinh nhật của mình lắm.

Tiêu Hề Hề lại rất quan tâm.

Nàng cảm thấy sinh nhật nhất định phải chúc mừng đàng hoàng, dù không ăn được bánh kem thì ít nhất cũng nên hát một bài chúc mừng.

Tiêu Hề Hề tạm thời đặt lương khô trong tay xuống, hắng giọng.

“Điện hạ, xin người cho ta hiến dâng một bài hát cho người, chúc người sinh nhật vui vẻ.”

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nhìn nàng “Không, ta không muốn nghe nàng hát.”

Tiêu Hề Hề phớt lờ lời từ chối của thọ tinh, bắt đầu hát lớn.

“Chúc người sinh nhật vui vẻ ~ Chúc người sinh nhật vui vẻ ~”

“Chúc người sinh nhật vui vẻ ~ Chúc người sinh nhật vui vẻ ~”

Hát xong nàng vỗ tay.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn vẫn lạnh lùng, hoàn toàn không vui vẻ.

Thấy hắn không có động đậy gì, Tiêu Hề Hề giơ tay chọc chọc bả vai hắn, nhắc nhở “Người nên ước rồi đó.”

Lạc Thanh Hàn “Ước gì?”

“Lời ước ngày sinh nhật, người ta nói nếu người ước một điều

dưới ngọn nến vào đêm sinh nhật của mình, điều ước của người sẽ thành hiện thực, điều kiện của chúng ta có hạn, không có nến. Người phối hợp một chút, xem ta như ngọn nến ước nguyện của người, hãy ước một điều với ta đi!”

Chương 379: Tâm sự

Hôm nay là sinh nhật thứ mười chín của Lạc Thanh Hàn.

Trước kia, mỗi ngày sinh nhật của hắn đều trải qua trong cung, ngự trù sẽ đặc biệt chuẩn bị một bữa thịnh soạn cho hắn, phụ hoàng và mẫu hậu cũng tặng hắn chút quà mừng tượng trưng.

Trước khi trở thành Thái tử, các huynh đệ sẽ uống rượu ăn mừng với hắn.

Nhưng sinh nhật hôm nay, không có món ngon rượu ngon, cũng không có quà.

Chỉ có đồng không mông quạnh, gió tuyết lạnh lẽo, lương khô cứng ngắc và những vết thương đau đớn trên cơ thể.

Lạc Thanh Hàn chưa từng trải qua thời khắc thảm hại như vậy.

Hắn nên cảm thấy khó chịu và đau buồn tức giận.

Mà Tiêu Hề Hề không cho hắn cơ hội đau thương, nàng không chỉ hát cho hắn nghe còn khăng khăng bắt hắn ước.

Nàng như chim sẻ nhỏ, dù đang trong ngày đông lạnh giá, nàng vẫn ríu rít quanh hắn, có hơi ồn, lại có hơi ấm áp.

Có chút khói lửa của nhân gian làm hắn thấy an ổn.

Lạc Thanh Hàn không vui nói "Ta không có điều ước."

Tiêu Hề Hề không tin "Con người làm sao không có ước muốn chứ?! Người nghĩ kĩ lại xem, người muốn thứ gì nhất? Hoặc là có chuyện gì người rất muốn làm nhưng tạm thời không thể

làm được?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Tiêu Hề Hề tận tâm hướng dẫn cho người mới học cách ước.

“Người không cần nói ra, người cứ âm thầm cầu nguyện trong lòng, ông trời có thể nghe thấy.”

Lạc Thanh Hàn “Ông trời nghe thấy thật sao?”

“Đương nhiên có thể! Người quên chuyện xuống phía nam cầu mưa rồi sao? Người có thể cầu mưa với ông trời, cầu thêm một ước muốn nho nhỏ thì có làm sao? Ông trời nhất định sẽ toại nguyện cho người!”

Lạc Thanh Hàn im lặng một lúc, sau đó nói “Ta đã ước rồi.”

Tiêu Hề Hề rất tò mò “Người ước gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn mím môi không nói.

Tiêu Hề Hề thấy vậy, dù nàng vẫn rất tò mò, nhưng không hỏi thêm nữa.

Nàng nghiêm túc nói “Người nhất định sẽ đạt được những gì mình muốn!”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng thật lâu, rồi nhẹ nhàng đáp lại.

“Ừm.”

Tiêu Hề Hề tiếp tục gặm lương khô, vừa nhai vừa lẩm bẩm “Sinh nhật năm nay của ta, Bảo Cầm đã làm cho ta một chiếc bánh rất lớn, tuy không có kem, nhưng ăn rất ngọt, đợi chúng ta về cung rồi, nhất định sẽ kêu Bảo Cầm làm một chiếc bánh lớn khác!”

Lạc Thanh Hàn “Lúc sinh nhật nàng có ước gì không?”

“Đương nhiên có ước! Ta ước với ông trời, hi vọng ông trời cho ta một trăm điều ước nữa!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn hỏi “Nàng có nhiều điều ước đến thế à?”

Tiêu Hề Hề “Điều ước của ta nhiều lắm, ta muốn ăn bánh kem, nhưng không có kem, ta chỉ đành ước với ông trời, hi vọng ông trời có thể gửi cho ta một túi kem lớn! Ta còn muốn ăn sô cô la, xài di động, chơi game, chém gió với người trên mạng …”

Càng nói nàng càng thấy lạc lõng.

“Ta đã ước rất nhiều, nhưng tiếc là không có điều ước nào thành hiện thực.”

Lạc Thanh Hàn không hiểu một câu nào.

Hắn không biết kem là gì, cũng không biết sô cô la là gì.

Lạc Thanh Hàn “Những điều ước này, nàng muốn thực hiện điều ước nào nhất?”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ.

Nàng quả thật có một điều ước rất muốn thực hiện.

Nhưng điều ước đó không bao giờ thực hiện được.

Nàng cúi đầu gặm lương khô, mơ hồ nói “Ta muốn thực hiện mỗi một điều ước.”

Nhìn góc nghiêng của nàng, Lạc Thanh Hàn nhạy bén cảm nhận được giờ phút này tâm trạng nàng rất kém.

Tình trạng này rất hiếm khi xảy ra trên người nàng.

Nàng là một người dễ thỏa mãn, vì vậy mà nàng luôn vui vẻ

hơn những người khác, hiếm khi thấy nàng lộ ra tâm trạng buồn bã.

Lạc Thanh Hàn không khỏi tự hỏi trong lòng, chuyện gì làm nàng buồn bực?

Lạc quan như nàng, cũng có tâm sự sao?

Ăn xong lương khô trong tay, Tiêu Hề Hề thấy hơi buồn ngủ.

Nàng dựa vào Lạc Thanh Hàn, vùi đầu vào hõm cổ hắn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngay cả trong hoàn cảnh khắc nghiệt này, Lạc Thanh Hàn vẫn duy trì lễ nghi của mình, dáng ngồi ngay thẳng như tùng xanh đứng kiêu hãnh trong gió tuyết.

Hắn hơi cụp mắt, nhìn nữ nhân đang dựa vào mình, phát hiện nàng đã ngủ say.

Hắn lặng lẽ đưa tay ôm lấy nàng.

Đêm dài miên man, gió lạnh buốt giá.

Hai người dựa vào nhau, hút hơi ấm từ nhau.

Dù con đường khó khăn đến đâu, chỉ cần có người bên cạnh, sẽ không cảm thấy cô đơn.

……

Năm ngày sau.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đến Bạch Khúc Trang.

Dọc đường đi, họ phát hiện quân Xích Tiêu ở khắp các huyện trấn.

Quân Xích Tiêu mang theo chân dung của Thái tử, tìm kiếm tung tích Thái tử dưới danh nghĩa thích khách.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn cố ý tránh các huyện trấn để trốn quân Xích Tiêu, đi bộ qua những đường mòn trên núi.

Cuối cùng cả hai cũng đến Bạch Khúc Trang.

Nơi này cách một khoảng xa với thành Bàn Vân, tạm thời chưa có quân Xích Tiêu đến.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn nhanh chóng tìm thấy tiệm mì của con gái Nhạc lão tam mở, đưa túi đồ cho Nhạc thị.

Nhạc thị cũng hiếu khách như cha mẹ mình, sau khi nhận đồ, giữ họ ở lại dùng bữa.

"Chắc hai người đi đường rất mệt nhỉ? Ngồi xuống ăn bát canh nóng, tôi bảo tướng công nấu cho hai người hai bát mì thịt cừu."

Mấy ngày qua vì muốn đi nhanh, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn toàn dựa vào lương khô sống qua ngày.

Bây giờ ngửi thấy mùi thịt cừu thơm nồng, Tiêu Hề Hề không kiềm được mà nuốt nước bọt, trùng háu ăn trong bụng bị móc ra ngoài.

Miệng nàng thì nói "Ây da, đừng khách sáo như vậy, chúng tôi không đói lắm."

Nhưng sau đó lại tự giác tìm một nơi ngồi xuống, chờ được cho ăn.

Lạc Thanh Hàn không nói gì, lẳng lặng ngồi xuống cạnh nàng.

Nhạc thị đi đến nhà bếp phía sau gọi một tiếng, sau đó bưng hai bát canh nóng tới.

Nàng đặt hai bát canh nóng hổi trước mặt Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn, chuyển lò than đến bên cạnh hai người.

“Bên ngoài rất lạnh, hai người mau sưởi ấm đi.”

Tiêu Hề Hề cầm bát lên, uống ực ực hết bát canh.

Thấy vậy, Nhạc thị nhanh chóng mang vài món phụ cho bọn họ.

“Mì thịt cừu còn đang nấu, hai người ăn vài món phụ lót dạ trước.”

Tiêu Hề Hề cầm đũa lên, nếm thử tất cả các món, khen ngợi không ngớt.

“Món ăn ở đây ngon thật! Đặc biệt là món tai heo kho này rất ngon, rất thấm vị, tôi chưa từng ăn món tai heo kho nào ngon như vậy! Tay nghề giỏi quá đi mất, nếu tôi sống ở đây, nhất định ngày nào tôi cũng sẽ đến ăn!”

Nhạc thị bị mấy lời thổi phồng của nàng chọc cười, đặc biệt thêm hai món nữa cho nàng.

Lúc này chưa đến giờ ăn tối, trong tiệm không có ai.

Nhạc thị ngồi xuống đối diện, hỏi thăm về chuyện của cha mẹ.

Tiêu Hề Hề nói hết những gì mình biết.

Nhạc thị nghiêm túc lắng nghe.

Trong bếp truyền ra tiếng nam nhân gọi nàng.

“Mì thịt cừu xong rồi!”

Nhạc thị vội đứng dậy đi đến nhà bếp, nhanh chóng mang ra hai bát mì thịt cừu nóng hổi.

Nàng đặt bát mì lớn trước mặt Lạc Thanh Hàn, bát mì nhỏ hơn trước mặt Tiêu Hề Hề.

Chương 380: Thái tử mất mạng

Theo Nhạc thị thấy, một tiểu nương tử như Tiêu Hề Hề hẳn sẽ không ăn quá nhiều, tránh lãng phí thức ăn nên mới chuẩn bị một bát mì thịt cừu nhỏ cho nàng.

Lạc Thanh Hàn là nam nhân, sức ăn phải lớn hơn vợ mình, nên chuẩn bị phần to hơn cho hắn.

Lập luận của Nhạc thị về cơ bản không có gì sai, nhưng Tiêu Hề Hề không phải là người có thể dựa vào lẽ thường mà lập luận.

Nàng nhìn mì thịt cừu trong bát của mình, rồi lại nhìn mì thịt cừu trong bát của Lạc Thanh Hàn, trên mặt lộ ra vẻ bất bình.

Tại sao mì thịt cừu của Thái tử lại nhiều hơn nàng chứ?

Lạc Thanh Hàn đổi hai bát mì thịt cừu của hắn và nàng.

Hắn điềm nhiên nói "Ăn đi."

Tiêu Hề Hề tức thì cười rạng rỡ "Ừm."

Vẫn là Thái tử tốt với nàng nhất!

Nàng cầm đũa, bưng cái bát to hơn đầu mình, ăn ngấu nghiến.

Vì vết thương trên cánh tay phải Lạc Thanh Hàn chưa lành nên chỉ có thể ăn mì bằng tay trái.

Nhưng dù vậy, động tác của hắn vẫn tao nhã, khiến người ta nhìn thấy vui mắt.

Ngay cả khi hắn đang ở trong một tiệm mì nhỏ đầy khói dầu, cũng không thể che giấu được phong thái ung dung của mình.

Nhạc thị thấy vậy không khỏi thấy làm lạ.

Nàng không ngờ Lạc Thanh Hàn lại đổi bát mì thịt cừu của mình cho vợ.

Càng làm nàng không ngờ tới là Tiêu Hề Hề lại ăn sạch cả bát mì thịt cừu lớn như vậy, nước súp cũng uống sạch, không chừa chút gì.

Nhạc thị thấy mình nhìn nhầm mất rồi.

Thấy bộ dạng còn ăn chưa đã của Tiêu Hề Hề, nàng như ma xui quỷ khiến hỏi một câu.

"Ăn … ăn thêm bát nữa không?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Ăn chứ!"

Nhạc thị cầm bát rỗng trước mặt, đờ người đi vào nhà bếp.

Một lúc sau, nàng lại đờ người bưng một bát mì thịt cừu lớn đi ra.

Tiêu Hề Hề tiếp tục vùi đầu ăn.

Nhạc thị không khỏi nhìn sang Lạc Thanh Hàn bên cạnh, tâm trạng phức tạp nói "Cô vợ này của cậu nuôi tốn rất nhiều tiền đúng không?"

Lạc Thanh Hàn "Vẫn ổn."

Vừa lúc đó, một bổ khoái mặc quan phục bước vào.

Nhạc thị biết hắn, lập tức bước lên đón, mỉm cười mời hắn ngồi.

Bổ khoái không ngồi, ánh mắt đảo qua một vòng cửa tiệm,

dừng trên người Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn.

Hắn tiến lên một bước, đánh giá đối phương, hỏi "Nhìn các ngươi rất lạ mặt, không giống người nơi này, từ nơi khác tới sao?"

Lạc Thanh Hàn đáp "Ừ."

Nhạc thị giúp giải thích "Hai người họ là họ hàng xa của tôi, lần này họ đến thăm cha mẹ tôi, tiện thể mang ít đồ đến cho tôi, không tin thì người nhìn xem."

Nàng lấy túi lớn đựng mấy món đặc sản còn chưa kịp mở ra đưa cho bổ khoái.

Bổ khoái liếc nhanh một cái, sau đó nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề một hồi, cuối cùng không nói gì ngồi xuống bàn bên cạnh.

Nhạc thị thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng hỏi hắn muốn ăn gì?

Bổ khoái gọi một bát mì thịt cừu.

Nhạc thị tức thì bưng mì thịt cừu theo yêu cầu, đồng thời còn thêm hai món phụ.

Bổ khoái hài lòng với biểu hiện thức thời của Nhạc thị, thậm chí nét mặt cũng dịu đi một chút.

Nhạc thị quan sát nét mặt, sau khi nhận ra điểm này thì thuận miệng hỏi.

"Gần đây thấy người mỗi ngày đều đi tuần tra, chẳng lẽ Bạch Khúc Trang chúng ta xảy ra chuyện à?"

Bổ khoái vừa ăn vừa nói "Bạch Khúc Trang chúng ta không có chuyện gì, nhưng phía thành Bàn Vân xảy ra chuyện rồi."

Nhạc thị rất tò mò "Thành Bàn Vân xảy ra chuyện gì?"

“Chuyện dài dòng lắm, không phải trước đó Thái tử đến thành Bàn Vân sao? Sau đó không may gặp phải thích khách, Thái tử mất mạng, thi thể cũng không tìm thấy, hiện giờ Trần Lưu vương hạ lệnh cho quân Xích Tiêu truy bắt thích khách khắp nơi. Dù Bạch Khúc Trang chúng ta cách thành Bàn Vân cũng khá xa, nhưng cũng nhận được lệnh của vương phủ, hiện giờ Bạch Khúc Trang chúng ta ngày đêm đều có người tuần tra, một khi phát hiện có người khả nghi, lập tức bắt lại thẩm vấn.”

Nhạc thị kêu lên “Thái tử chết rồi?”

Bổ khoái ra hiệu cho nàng nhỏ tiếng lại.

“Chuyện này tạm thời chưa tiết lộ ra ngoài, chỉ có người trong quan phủ biết, ngươi không được lan truyền chuyện này ra ngoài, tránh gây thêm phiền phức.”

Nhạc thị vội đảm bảo “Người yên tâm, con người tôi rất kín miệng, nhất định sẽ không truyền ra ngoài!”

Tiêu Hề Hề đang ăn mì nghe vậy không khỏi dừng lại.

Nàng quay đầu nhìn Thái tử đang ngồi cạnh.

Thái tử mất mạng?

Vậy người bên cạnh nàng là ai? Quỷ à?

Lạc Thanh Hàn như không nghe thấy những gì bổ khoái nói, vẫn ngồi im ở đó.

Bổ khoái nhanh chóng ăn xong mì thịt cừu, chuẩn bị lấy tiền thanh toán.

Nhạc thị vội từ chối “Hiếm khi người đến đây, sao tôi có thể lấy tiền của người được? Nếu người thích mì thịt cừu của chúng tôi, sau này đến thường là được.”

Bổ khoái nghe vậy, nụ cười trên khuôn mặt càng rộng hơn.

Hắn cầm quan đao trên bàn, quay người bước ra ngoài.

Nhạc thị vừa dọn bàn vừa thở dài "Sắp cuối năm rồi, không ngờ lại đột nhiên xảy ra chuyện lớn như vậy, đó là Thái tử, Hoàng đế tương lai! Bây giờ ngài ấy chết ở quận Trần Lưu, triều đình nhất định sẽ không bỏ qua, e rằng sang năm lại sinh ra nhiều chuyện khác!"

Tiêu Hề Hề uống hớp nước cuối cùng trong bát.

Nàng đặt bát xuống, ợ một cách mãn nguyện.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng no rồi, thì gọi Nhạc thị đến tính tiền.

Nhạc thị khoát tay nói "Hai người giúp mang đồ tới cho tôi, tôi nên mời hai người ăn một bữa, sao có thể nhận tiền của hai người chứ?!"

Lạc Thanh Hàn mặc kệ những chuyện này, trực tiếp lấy ra miếng bạc vụn đặt xuống bàn, hỏi "Nhiêu đây đủ chưa?"

Nhạc thị bất lực, thở dài "Nhiều quá rồi, tôi đi lấy tiền thối cho hai người."

Lạc Thanh Hàn "Không cần thối tiền, cô giúp chúng tôi lấy chút ít lương khô dễ mang theo, chúng tôi phải nhanh chóng lên đường, còn mấy túi nước này, phiền cô rót đầy giúp."

Nhạc thị cầm lấy túi nước "Hai người chờ chút, tôi đi nhanh lắm."

Nàng xoay người vào nhà bếp, trở ra rất nhanh.

Ngoài ra còn có một nam nhân cường tráng đi theo, người này hình như là chồng của nàng.

Nam nhân đó cầm một cái túi rất nặng, Nhạc thị thì cầm nhiều túi nước trong tay.

Nàng giải thích.

“Ở đây có ít bánh bao thịt cừu và màn thầu, bây giờ trời lạnh, bánh bao thịt cừu để thêm hai ngày cũng không sao, nhưng tốt nhất là ăn bánh bao trước, rồi ăn màn thầu sau, tránh cho bánh bao không còn ngon.”

“Còn có một túi thịt cừu khô nhà làm, túi nước cũng rót đầy rồi.”

“Đúng rồi, túi này là rượu vàng, hôm nay trời rất lạnh, trên đường uống chút rượu cho ấm.”

Lạc Thanh Hàn nhận lấy túi vải và túi nước, bày tỏ lòng biết ơn vợ chồng Nhạc thị.

Nhạc thị tiễn hai người họ ra ngoài, Nhạc thị vẫy tay lớn tiếng nói.

“Đi đường cẩn thận, có thời gian lại tới chơi!”

Tiêu Hề Hề cũng vẫy tay với nàng “Cảm ơn sự chiêu đãi của hai người, tạm biệt!”

Nàng và Lạc Thành Hàn mua một chiếc xe lừa ở Bạch Khúc Trang.

Hai người đánh xe lừa đi về phía trước.

Mấy ngày qua bọn họ đi suốt ngày đêm, đế giày mòn gần hết, bây giờ có xe lừa, hai người cuối cùng không cần đi bộ nữa.

Chương 381: Chuẩn bị tang lễ

Tiêu Hề Hề lấy gói thịt cừu khô trong túi ra.

Thịt cừu này được sấy khô bằng gió, rất dai.

Tiêu Hề Hề vừa nhai thịt cừu khô vừa đánh xe lừa, miệng vẫn hỏi.

“Người không phải đang sống tốt đấy sao, sao mấy người kia nói người chết rồi?”

Lạc Thanh Hàn ngồi trên xe lừa cũ nát, nét mặt lạnh lùng giải thích.

“Tin đồn hẳn do Cừu Viễn cố ý truyền ra, gã muốn tạo hiện tượng giả rằng ta chết rồi, như vậy mới có thể đổ tội cho Cừu Lỗi, sau đó danh chính ngôn thuận gi.ết chết Cừu Lỗi. Thật ra theo kế hoạch của Cừu Viễn, gã nên giết ta trước, sau đó đổ tội cho Cừu Lỗi. Đáng tiếc mạng ta quá lớn, may mắn chạy thoát làm loạn kế hoạch của gã. Gã không còn cách nào khác đành tung tin đồn khiến mọi người nghĩ ta đã chết, đồng thời sai người lục soát khắp nơi bắt ta, hi vọng có thể giết người diệt khẩu.”

Tiêu Hề Hề “Người nói rốt cuộc Cừu Viễn đang âm mưu gì chứ? Gã bận bịu tối ngày, không giết người này thì giết người kia, buổi tối có khi còn ngủ không yên, gã không cảm thấy mệt sao?”

Lạc Thanh Hàn “Đây là mê hoặc của quyền lực, có thể khiến người ta quên đi mệt mỏi, từ bỏ tôn nghiêm, đánh mất nhân tính.”

“Sau này người nhất định không được trở thành người giống như Cừu Viễn, sống như vậy chẳng có ý nghĩa gì cả!”

Giọng điệu của nàng như đang dạy dỗ con mình không được học thói xấu của người khác.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng đáp “Ừm, ta sẽ không ngốc như gã.”

Trong khi họ đang chầm chậm lên đường, tin tức Thái tử bị giết đã cấp tốc truyền đến Thịnh Kinh.

Hoàng đế biết được chuyện này, vô cùng tức giận, lập tức hạ lệnh trị tội Trần Lưu vương!

Dù là ai ám sát Thái tử, nếu Thái tử chết ở quận Trần Lưu thì chính là do Trần Lưu vương thất trách!

Kế đó tin tức thứ hai truyền đến Thịnh Kinh là …

Người mưu hại Thái tử là Nhị công tử Cừu Lỗi của phủ Trần Lưu vương!

Cừu Lỗi thậm chí còn giam lỏng Trần Lưu vương và hai huynh đệ, dự định gi.ết chết Thái tử rồi dấy binh tạo phản.

Vào thời khắc mấu chốt, Cừu Viễn phát động binh biến, tự tay gi.ết chết Cừu Lỗi, ngăn chặn cuộc phản loạn.

Hành động đại nghĩa diệt thân của Cừu Viễn thật sự khiến nhiều người chấn động.

Cả Hoàng đế cũng hơi kinh ngạc.

Theo luật, nếu Cừu Lỗi mưu hại Thái tử còn dấy binh tạo phản, chắc chắn sẽ bị xử trảm cả nhà.

Nhưng hành động đại nghĩa diệt thân của Cừu Viễn đã giành được sự ủng hộ của nhiều quan văn trong triều.

Không ít quan viên dâng tấu cầu xin cho Cừu Viễn.

“Bệ hạ, lần này nếu Cừu Viễn không đại nghĩa diệt thân, tự tay giết phản tặc, thì cả quận Trần Lưu sẽ bị phản tặc kiểm soát. Còn chúng ta cách quận Trần Lưu rất xa, phái binh đi trấn áp sẽ tiêu tốn rất nhiều tiền của và nhân lực, nhưng hiện giờ Cừu Viễn đã giết phản tặc còn tỏ ý đầu hàng triều đình, chẳng khác nào cứu triều đình khỏi một đại họa, chúng ta nên lôi kéo gã.”

“Dù tội tạo phản của Cừu Lỗi không thể tha, nhưng Cừu Viễn cũng là nạn nhân, gã chỉ bị Cừu Lỗi liên lụy, bây giờ gã có thể đại nghĩa diệt thân, có nghĩa là gã vẫn rất trung thành với triều đình và Bệ hạ, nếu bây giờ Bệ hạ chiêu an, nhất định có thể khiến gã càng thêm trung thành với Bệ hạ, đồng thời cũng có thể cho thiên hạ thấy được lòng nhân từ của người!”

“Bây giờ Trần Lưu vương bệnh nặng không thể xử lý chính sự, Cừu Lỗi lại suýt chút tạo phản, dân chúng ở quận Trần Lưu hẳn rất hoảng sợ, nếu lúc này ra tay với phủ Trần Lưu vương, có thể sẽ gây thêm nhiều chuyện phiền phức khác trong quận Trần Lưu. Vi thần cho rằng, nhiệm vụ cấp bách lúc này là phải ổn định thế cục ở quận Trần Lưu, những chuyện khác có thể từ từ giải quyết sau.”

……

Những lời trước đó Hoàng đế chỉ nghe qua tai, nhưng khi nghe những lời cuối cùng, trong lòng cũng lay động.

So với những hư danh kia, ông quan tâm thế cục ở quận Trần Lưu hơn.

Đặc biệt là trong tay Trần Lưu vương còn nắm giữ năm mươi ngàn quân Xích Tiêu, chuyện này không thể xem thường.

Còn về cái chết của Thái tử, thoạt nhìn có vẻ khiến người khác kinh hoàng, nhưng nghĩ kỹ lại, ảnh hưởng của chuyện này cũng không quá lớn.

Dù gì Hoàng đế có rất nhiều con trai, Thái tử chỉ là một trong

số đó.

Không có Thái tử này thì vẫn có Thái tử khác.

Đương nhiên, không ai dám trực tiếp nói ra, cùng lắm là chỉ dám nghĩ trong lòng.

Sau khi các đại thần nói xong chuyện của Cừu Viễn, lần lượt an ủi Hoàng đế, mong Hoàng đế bớt đau buồn.

Hoàng đế trông rất buồn bã, đôi mắt đỏ bừng, cả người mệt mỏi.

Ông vẫy tay, ra hiệu muốn ở một mình.

Các đại thần cáo lui.

Hoàng đế ở một mình trong ngự thư phòng rất lâu, sau đó hạ lệnh triệu kiến Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình.

Ông lệnh Nhiếp Trường Bình mang theo thánh chỉ đến quận Trần Lưu tìm thi thể của Thái tử, tra rõ chân tướng chuyện Thái tử bị ám sát.

Nhiếp Trường Bình nhận lệnh rời đi.

Y nghĩ khác với Hoàng đế.

Y cảm thấy Thái tử sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Thật ra dù Hoàng đế không triệu kiến thì y cũng sẽ chủ động xin đến quận Trần Lưu, trừ phi tận mắt nhìn thấy thi thể của Thái tử, nếu không y sẽ không chấp nhận sự thật này.

Nhiếp Trường Bình mang theo một trăm hộ vệ, chuẩn bị hành trang đơn giản, lên đường trong đêm, tiến thẳng đến quận Trần Lưu.

Dù chưa đưa được di thể của Thái tử về, nhưng trong hoàng cung đã bắt đầu chuẩn bị cho tang lễ cho Thái tử.

Dù trong lòng mọi người nghĩ thế nào thì bề ngoài vẫn trông khá đau buồn.

Tần hoàng hậu treo cờ trắng trước, hạ lệnh cho ngự thiện phòng trong vòng ba tháng tới người trong cung phải ăn chay.

Các phi tần không được mặc y phục sáng màu, toàn bộ phải mặc bạch y đơn giản.

Các hoàng tử bắt đầu có hành động, chủ động bày tỏ thiện chí với Tần hoàng hậu.

Bây giờ Thái tử đã chết, Tần hoàng hậu không có con, nếu muốn yên ổn trở thành Thái hậu, nhất định phải chọn một trong những hoàng tử hiện có để phò tá.

Đối với các hoàng tử, đây là một cơ hội tốt, không ai muốn bỏ lỡ.

Tần hoàng hậu vẫn bày dáng vẻ lạnh lùng, cũng không thân cận với ai, nhưng Tần gia đã bắt đầu lén lút tiếp xúc với các hoàng tử khác.

Mấy chục phi tần trong Đông cung khóc chết đi sống lại.

Bạch trắc phi yếu ớt nhất cũng khóc ngất mấy lần.

Theo tổ chế, một khi Thái tử qua đời, tất cả phi tần của hắn đều phải tuẫn táng.

Nhưng vì vẫn chưa tìm được di thể của Thái tử, Hoàng đế vẫn chưa chính thức hạ lệnh cho các nàng tuẫn táng, nhưng trong lòng ai nấy đều rõ chuyện tuẫn táng chỉ là vấn đề thời gian, những phi tần trẻ đẹp này cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết.

……

Lạc Thanh Hàn có thể đoán được trong cung đang xảy ra

chuyện gì.

Hắn vừa chết, thì bọn yêu ma quỷ quái kia sẽ xuất hiện ngay.

Đặc biệt là các huynh đệ của hắn, vì tranh ngôi vị Thái tử, có thể đánh nhau vỡ đầu.

Lạc Thanh Hàn không quan tâm chuyện đó, chuyện khiến hắn phiền nhất bây giờ là một chuyện khác.

Vài con đường cần thiết đến huyện Trầm Bảo đều bị quân Xích Tiêu phong tỏa, kiểm tra nghiêm ngặt người qua lại, nếu phát hiện người khả nghi sẽ lập tức bắt giữ.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề không có thông văn, nếu bị phát hiện, họ chắc chắn sẽ bại lộ thân phận.

Hai người phải tìm ra cách để vượt qua.

Chương 382: Người mang thiên mệnh

Mười mấy quân Xích Tiêu chặn các ngã rẽ, kiểm tra từng người qua đường.

Đặc biệt là khi gặp những nam tử trẻ tuổi, bọn họ tra xét cực kỳ nghiêm khắc.

Tiêu Hề Hề đỡ cái bụng to, dìu Lạc Thanh Hàn đứng cuối hàng, Lạc Thanh Hàn khom người, dùng quần áo quấn đầu, hai mắt nhắm nghiền, trông như một người mù.

Hai người đứng trong hàng nhích từ từ về phía trước.

Khi đến lượt hai người bọn họ, quân Xích Tiêu nhìn chằm chằm mặt Lạc Thanh Hàn, nghi ngờ hỏi "Ngươi bị gì vậy?"

Tiêu Hề Hề giúp trả lời "Chàng là tướng công của tôi, chàng bị mù, còn mắc bệnh nặng, lần này tôi đưa chàng đến huyện thành khám bệnh."

Nói đến đây nàng bắt đầu gạt nước mắt, kể số của mình cơ cực thế nào, gả cho một người mù thì cũng thôi, đã mù còn bệnh nặng, nàng còn đang mang thai, hiện giờ trong nhà không đủ khả năng kiếm sống, không cách nào sống tiếp được nữa!

Quân Xích Tiêu không kiên nhẫn nghe nàng lảm nhảm, thô bạo cắt ngang lời nàng.

"Được rồi, được rồi, mau lấy thông văn ra đây, c.ởi quần áo trên đầu nam nhân của ngươi ra."

Tiêu Hề Hề lấy thông văn trong ngực áo, nhưng không đưa cho đối phương mà thì thầm nói.

“Tướng công tôi mắc bệnh phong, lang trung trong thôn nói chàng không được ra gió, có thể lây bệnh. Chàng cũng từng chạm vào thông văn này, đại nhân chỉ cần xem thôi, tốt nhất đừng động vào, tôi sợ đại nhân sẽ bị lây bệnh.”

Lúc này, Lạc Thanh Hàn phối hợp giơ tay phải ra, mu bàn tay nổi đầy mẩn đỏ, nhìn rất đáng sợ.

Đám quân Xích Tiêu đó sợ hãi, vội lùi lại giữ khoảng cách với Lạc Thanh Hàn, sợ bị hắn lây nhiễm.

Tiêu Hề Hề đưa thông văn tới trước mặt họ “Các đại nhân xem thông văn đi!”

Quân Xích Tiêu ghét bỏ “Tránh ra, tránh ra! Các ngươi đừng qua đây!”

Tiêu Hề Hề chỉ đành hậm hực thu về.

Dù vậy, đám quân Xích Tiêu kia vẫn nhất quyết bắt Lạc Thanh Hàn cởi bỏ quần áo quấn trên đầu, bọn họ muốn thấy mặt Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn cũng không lo lắng, cẩn thận vén một góc quần áo, lộ ra hai gò má dày đặc vết đỏ.

Quân Xích Tiêu nhìn dáng vẻ này liền thấy buồn nôn, vội xua tay cho qua.

“Được rồi, được rồi, các ngươi mau đi đi!”

Lạc Thanh Hàn chậm rãi lấy quần áo che mặt, Tiêu Hề Hề dìu hắn từ từ bước đi.

Mãi cho đến khi bọn họ đi xa, quân Xích Tiêu mới dám tụ tập lại.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn cứ thế được cho qua.

Lạc Thanh Hàn c.ởi bỏ quần áo quấn quanh đầu, dùng nước rửa sạch vết mẩn đỏ vẽ trên mặt và mu bàn tay.

Tiêu Hề Hề lấy túi vải trong quần áo ra, đeo trên lưng rồi đi vào huyện Trầm Bảo với Lạc Thanh Hàn.

Huyện Trầm Bảo là địa bàn của Biệt bộ Tư mã Giang Viễn Sơn.

Giang Viễn Sơn xuất thân hàn môn, tuổi thơ cực khổ, mãi đến tuổi trung niên mới ghi được dấu ấn trên chiến trường, dần dần tích lũy quân công, từng bước được thăng lên chức Biệt bộ Tư mã.

Lạc Thanh Hàn không mấy hiểu về Giang Viễn Sơn.

Tương tự, Giang Viễn Sơn biết rất ít về Thái tử.

Khi Giang Viễn Sơn nghe được tin tức Thái tử bị ám sát, ông chỉ ngạc nhiên, không có quá nhiều cảm xúc khác.

Vốn tưởng chuyện này không liên quan đến ông, nào ngờ Thái tử lại tìm tới cửa.

Giang Viễn Sơn không tin hỏi "Ngươi nói cái gì? Ai tới?"

Người hầu quỳ trên đất, căng thẳng nói "Người đó nói mình là Thái tử, muốn gặp người, hắn còn đứng bên ngoài, người có muốn gặp hắn không?"

Giang Viễn Sơn thấy chuyện này quá hoang đường.

Hai ngày trước mới nghe nói Thái tử chết rồi, hôm nay có người tìm tới cửa nói mình là Thái tử.

Tình hình đảo ngược cũng quá nhanh rồi!

Giang Viễn Sơn chắp tay sau lưng, đi qua đi lại trong phòng, trong lòng rối bời.

Nếu người tới là Thái tử thật, vậy có nghĩa Thái tử bị ám sát là tin giả.

Vậy Cừu Lỗi bị Cừu Viễn giết há chẳng phải chết oan sao?

Nghĩ đến đây, ông lập tức cảm thấy lạnh sống lưng.

Vì Giang Viễn Sơn xuất thân hàn môn, ông sợ nhất là dính líu đến loại âm mưu này.

Ông không muốn dấn thân vào vũng nước đục này chút nào.

Nhưng người tới trước cửa rồi, nếu đóng cửa không gặp, hắn trở lại thân phận Thái tử, rồi tính sổ với ông, nhất định sẽ không có kết cục tốt!

Do dự một hồi, Giang Viễn Sơn quyết định gặp người tự xưng là Thái tử.

Kế đó, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề được mời vào phòng.

Giang Viễn Sơn cẩn thận quan sát nam tử trẻ tuổi bước vào, đánh giá đối phương mấy lần.

Tuy đối phương mặc quần áo vải thô bình thường, thoạt nhìn bụi bặm dơ bẩn, nhưng tướng mạo và phong thái tuyệt đối không phải người bình thường.

Trong lúc Giang Viễn Sơn đang do dự không biết nên xưng hô thế nào thì Lạc Thanh Hàn chủ động lấy ấn tín Thái tử mà hắn mang theo bên mình ra.

Hắn đặt ấn tín trước mặt Giang Viễn Sơn, ra hiệu cho ông tự mình kiểm tra.

Giang Viễn Sơn cầm ấn tín quan sát cẩn thận, nhanh chóng kết luận ấn tín này là thật!

Giang Viễn Sơn vội vàng hai tay trả ấn, sau đó quỳ xuống cung kính hành lễ.

“Vi thần Giang Viễn Sơn, bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Lạc Thanh Hàn miễn lễ cho ông.

Giang Viễn Sơn mời hắn ngồi, sai người dâng trà bánh.

Tiêu Hề Hề vừa lạnh vừa đói, nàng vừa thấy trà nóng, không khách khí uống ngay.

Giang Viễn Sơn rất tò mò thân phận của nàng, nhưng không dám hỏi nhiều.

Lạc Thanh Hàn chủ động giới thiệu “Nàng là Tiêu trắc phi.”

Giang Viễn Sơn cả kinh “Thì ra là Trắc phi nương nương!”

Ông chắp tay với Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn nói ngắn gọn những gì xảy ra trong phủ Trần Lưu vương.

Tuy Giang Viễn Sơn cũng sớm đoán được, nhưng sau khi nghe Thái tử nói toàn bộ quá trình, trong lòng vẫn không khỏi có chút ớn lạnh.

Ông không ngờ Cừu Viễn lại độc ác như vậy, càng không ngờ Thái tử có thể vượt qua nhiều chướng ngại, bình an thuận lợi đến huyện Trầm Bảo.

Như vậy cho thấy, Thái tử đúng là người mang thiên mệnh!

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói “Thuộc hạ của ta vẫn còn ở thành Bàn Vân, ta cần mượn sức của ông tấn công thành Bàn Vân từ bên ngoài, vạch trần bộ mặt thật của Cừu Viễn!”

Giang Viễn Sơn do dự một chút “Quân Xích Tiêu có năm mươi ngàn, mà vi thần chỉ có ba mươi ngàn, nếu đánh thật, cuối cùng người thua sẽ là chúng ta.”

Ông dừng lại, rồi thận trọng nói thêm.

“Vi thần khuyên người đợi thêm một chút, trước tiên chúng ta có thể truyền tin về triều, xin triều đình phái quân đến tiếp viện, đến lúc đó nhân số đông đảo, chúng ta sẽ có cơ hội chiến thắng cao hơn.”

Lạc Thanh Hàn nhận ra ông không muốn làm người dẫn đầu.

Ông muốn trì hoãn thời gian, để người khác nhặt củ khoai nóng này.

Muốn tên lỏi đời này bất chấp tất cả giúp hắn, độ khó thật sự quá cao rồi.

May là Lạc Thanh Hàn đã có chuẩn bị.

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm đối phương, chậm rãi hỏi “Giang Viễn Sơn, khanh có còn nhớ hai mươi năm trước, gia chủ Thẩm gia từng cho khanh mượn tiền không?”

Giang Viễn Sơn sững sờ.

Mặt ông lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Thái tử đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Chương 383: Báo ân

Giang Viễn Sơn xuất thân hàn môn, từ nhỏ chịu nhiều khổ cực, thấu hiểu sâu sắc bốn chữ đời người gian khổ.

Hai mươi năm trước, mẫu thân bệnh nặng, ông mượn tiền người thân bạn bè, nhưng vì nhà nghèo, người thân bạn bè biết ông không có khả năng trả nợ nên cũng không cho ông mượn.

Ông hết cách, đành bán mình làm nô lệ cho Thẩm gia.

Gia chủ Thẩm gia biết được chuyện này, không chỉ cho ông mượn tiền còn giúp ông tìm danh y chữa trị cho mẫu thân.

Giang Viễn Sơn làm nô bọc cho Thẩm gia một năm.

Sau khi mẫu thân khỏi bệnh, gia chủ Thẩm gia thấy Giang Viễn Sơn là người có chí hướng nên chủ động trả khế ước bán thân, xóa bỏ thân phận nô lệ của ông, thông qua quan hệ của Thẩm gia giúp ông vào quân doanh.

Vốn Giang Viễn Sơn còn lo Thẩm gia sẽ ép ông báo ân, buộc ông làm việc cho Thẩm gia.

Nhưng sau khi ông vào quân doanh, người Thẩm gia không còn liên lạc với ông.

Cho ông ân tình nhưng không yêu cầu ông báo đáp.

Những gì Thẩm gia làm khiến Giang Viễn Sơn vừa cảm động vừa xấu hổ.

Sau đó nghe được tin Thẩm gia diệt môn chết thảm, Giang Viễn Sơn đau buồn một khoảng thời gian dài, mẫu thân ông

cũng vì chuyện này mà bệnh nặng, sau khi hết bệnh thì bà bắt đầu ăn chay niệm Phật, muốn tích phúc cho ân nhân.

Mẫu thân ông qua đời tám năm trước, trước khi chết bà vẫn luôn nghĩ đến Thẩm gia, một người tốt như thế sao lại rơi vào kết cục thảm thương như vậy, ông trời thật sự quá bất công!

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã hai mươi năm.

Giang Viễn Sơn vốn tưởng những chuyện trong quá khứ đã chôn vùi theo sự sụp đổ của Thẩm gia, nhưng không ngờ lại có người nhắc đến chuyện này.

Lạc Thanh Hàn không biết chi tiết cụ thể, hắn chỉ biết năm đó gia chủ Thẩm gia cho Giang Viễn Sơn mượn một số tiền, số tiền đó đã kéo Giang Viễn Sơn ra khỏi cuộc đời tăm tối.

Số tiền đó là bước ngoặt trong cuộc đời của Giang Viễn Sơn, đó cũng là ân tình mà ông không thể nào quên.

Giang Viện Sơn im lặng một lúc lâu, tâm trạng phức tạp hỏi.

“Sao Điện hạ biết được chuyện này?”

Lạc Thanh Hàn không trực tiếp trả lời, chỉ thản nhiên nói “Gia chủ Thẩm gia là ngoại tổ phụ của ta.”

Giang Viễn Sơn chợt hiểu “Thì ra là vậy.”

Lạc Thanh Hàn cầm tách trà, nhấp một ngụm, đồng thời bình tĩnh quan sát Giang Viễn Sơn.

Tuy nói Thẩm gia có ân với Giang Viễn Sơn, nhưng đó đã là chuyện cũ của nhiều năm trước, hiện giờ cả Thẩm gia không còn ai, dù Giang Viễn Sơn không thừa nhận, cũng không ai có thể làm gì được ông.

Nói đến cùng, tất cả phụ thuộc vào việc Giang Viễn Sơn có sẵn lòng nhớ đến ân tình xưa hay không.

Lạc Thanh Hàn cũng nghĩ đến hoàn cảnh tệ nhất, trong lòng hắn đã bắt đầu nghĩ, nếu Giang Viễn Sơn không nhớ ân tình xưa, kế tiếp hắn nên xử lý thế nào.

Giang Viễn Sơn "Nói thật lòng, hối tiếc lớn nhất đời này của mẫu thân vi thần là không thể báo đáp ân tình của Thẩm gia. Bây giờ mẫu thân đã qua đời, vi thần là con trai của bà, nên thực hiện tâm nguyện cuối cùng của bà."

Nói xong, ông cung kính hành lễ.

"Mạt tướng bằng lòng đi theo Thái tử Điện hạ!"

Giọng không lớn nhưng rất chắc chắn.

Lời của ông có hai tầng ý nghĩa —

Ông không chỉ hứa xuất binh.

Đồng thời cũng bày tỏ sự thần phục với Thái tử.

Từ giờ trở đi, ông là người của phe Thái tử!

Lạc Thanh Hàn đặt tách trà xuống, tiến lên đỡ ông dậy.

"Khanh không cần khách khí, sau này ta còn rất nhiều chuyện cần khanh giúp đỡ."

Đều là người thông minh, có nhiều chuyện không cần nói rõ, trong lòng đã tường tận.

Giang Viễn Sơn sai người chuẩn bị phòng khách cho Thái tử và Tiêu trắc phi, mời hai người nghỉ ngơi tắm rửa trước, đồng thời chuẩn bị tiệc tẩy trần thịnh soạn.

Tiêu Hề Hề ăn no căng bụng, cảm thấy hài lòng.

Sau bữa tối, Thái tử và Giang Viễn Sơn nghị sự trong thư phòng, Tiêu Hề Hề một mình về phòng nghỉ ngơi.

Lúc nàng ngủ mơ màng, cảm thấy có người bên cạnh.

Tiêu Hề Hề hơi mở mắt, liếc nhìn người bên cạnh, phát hiện đó là Thái tử thì nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Lạc Thanh Hàn giơ tay kéo nàng vào lòng, thì thầm vào tai nàng.

“Sáng mai ta và Giang Viễn Sơn dẫn binh đến thành Bàn Vân, lần này phải đánh trận, không tiện dẫn theo nữ quyến. Nàng yên tâm ở lại huyện Trầm Bảo, đợi ta làm xong chính sự, sẽ phái người đến đón nàng.”

Tiêu Hề Hề đang ngủ say, hoàn toàn không nghe hắn nói gì.

Hôm sau khi nàng thức dậy, mặt trời đã lên cao.

Bên cạnh không có ai.

Tiêu Hề Hề ngồi dậy, vò mái tóc rối bù của mình.

Nàng nhớ hình như tối qua Thái tử có nói gì đó, nhưng nàng không nhớ được nội dung cụ thể.

Nha hoàn ngoài cửa nghe thấy động tĩnh, lập tức mở cửa bước vào giúp nàng thay y phục tắm rửa.

Tiêu Hề Hề hỏi “Thái tử đâu?”

Nha hoàn thành thật trả lời “Rạng sáng hôm nay Thái tử và Giang đại nhân đã dẫn binh rời huyện Trầm Bảo, trước khi đi Thái tử có dặn dò, bảo nô tỳ chăm sóc người cho tốt, người cần gì thì cứ nói với nô tỳ.”

Tiêu Hề Hề đoán Thái tử hẳn là đến thành Bàn Vân.

Triệu Hiền, Tiêu Lăng Phong, Đại hoàng tử, Thường công công và hai ngàn Ngọc Lân vệ đều ở thành Bàn Vân.

Thái tử không chỉ muốn bắt Cừu Viễn còn muốn cứu những

người này.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt, trong lòng thầm bói toán, muốn biết Thái tử đi chuyến này hung cát ra sao?

Kết quả cũng không tệ, là một quẻ tốt.

Theo quẻ này cho biết, lần này Thái tử đến thành Bàn Vân có thể gặp chút phiền phức, nhưng nhìn chung kết quả đều tốt.

Chỉ cần kết quả tốt, chuyện khác không quan trọng.

Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng có thể tiếp tục an tâm làm cá muối!

Nàng vui vẻ ăn bữa sáng, sau đó dẫn một nhóm người hầu rời Giang phủ, đi dạo khắp nơi trong huyện thành.

Đầu tiên nàng ghé thăm tất cả quán ăn trong thành, sau đó mua vài cuốn sách truyện giết thời gian.

Tiêu Hề Hề bảo nhóm người hầu đợi bên ngoài, nàng vào tiệm sách một mình.

Chủ tiệm sách đang tính sổ sách, khá ngạc nhiên khi thấy một tiểu nương tử bước vào.

Ở một nơi nhỏ như huyện Trầm Bảo, hầu hết nữ nhân đều không biết chữ, nữ nhân đến tiệm sách càng ít hơn.

Ông chủ thấy nàng ăn mặc sang trọng, dung mạo trắng trẻo thanh tú, ra dáng phu nhân nhà giàu, liền tươi cười chào đón, nhiệt tình hỏi "Tiểu nương tử muốn mua sách gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta muốn mua vài cuốn sách truyện."

Ông chủ liền lấy ra một chồng sách truyện cho nàng chọn.

Tiêu Hề Hề tiện tay lật vài trang, chúng toàn là những cuốn sách truyện bình thường, không có chút đặc sắc nào.

Nàng hỏi “Còn cuốn nào khác không?”

Ông chủ thấy nàng không hài lòng lắm với mấy cuốn sách truyện này, bèn hỏi “Tiểu nương tử muốn thể loại gì? Tôi tìm cho người.”

Tiêu Hề Hề ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cho ông đến gần.

Ông chủ ngoan ngoãn cúi xuống.

Tiêu Hề Hề thì thầm vài lời.

Ông chủ nghe xong mỉm cười.

“Mấy thể loại người muốn, chỗ chúng tôi có cả, nhưng giá cả …”

Tiêu Hề Hề “Giá cả không thành vấn đề, chỉ cần nội dụng đặc sắc là được.”

“Vậy người chờ một chút, tôi lập tức đi lấy cho người!”

Chương 384: Không cam tâm

Tiêu Hề Hề bước ra khỏi tiệm sách, trên tay nàng cầm theo một chồng sách.

Người hầu muốn giúp nàng cầm sách, nhưng nàng tránh đi.

“Không sao, sách này không nặng, tự ta cầm được.”

Ăn được món ngon, mua được truyện hay, nhiệm vụ ra ngoài hôm nay của Tiêu Hề Hề hoàn thành xuất sắc!

Nàng hài lòng trở về Giang phủ.

Vài ngày tới, Tiêu Hề Hề không rời khỏi Giang phủ nửa bước.

Ngoài ăn uống ngủ, thì còn đọc sách truyện mỗi ngày.

Dù giá của mấy cuốn sách truyện này hơi đắt, nhưng tiền nào của nấy, nội dung bên trong rất đặc sắc, thậm chí vài cuốn còn có ảnh minh họa.

Hình ảnh chi tiết, vô cùng sống động, có thể nói là rất tận tâm!

Tiêu Hề Hề thầm quyết định trước khi rời huyện Trầm Bảo, nàng phải đến tiệm sách lần nữa.

Sau khi nàng về cung, nàng sẽ dựa vào mấy món ăn tinh thần này sống qua ngày, nhất định phải mua nhiều hơn.

……

Gần đây, dân chúng trong thành Bàn Vân hoảng loạn.

Đầu tiên là Thái tử bị giết, sau đó là Nhị công tử vương phủ bị giết vì tội mưu phản.

Bây giờ vương phủ truyền tin nói Trần Lưu vương sắp không xong rồi!

Vương phủ đã bắt đầu chuẩn bị tang lễ, nghe nói cả quan tài cũng chuẩn bị xong, chỉ cần Trần Lưu vương qua đời là lập tức khâm liệm.

Nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, tuy dân chúng không biết nội tình, nhưng cũng mơ hồ cảm giác được bầu không khí không đúng lắm, có loại cảm giác áp bức sắp ập đến.

Gần đây, người ra ngoài ngày càng ít, cửa tiệm lần lượt đóng cửa, quân Xích Tiêu tuần tra khắp nơi trong thành.

Cổng thành vẫn đóng chặt.

Ban đầu chỉ được vào không được ra, nhưng bây giờ thậm chí còn không được vào.

Toàn bộ thành Bàn Vân bị cô lập hoàn toàn.

Giống như một hòn đảo bị cô lập.

Người bên ngoài không biết trong thành xảy ra chuyện gì, người trong thành không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Trong vương phủ, sắc mặt Cừu Viễn u ám nhìn thư trên bàn.

Đây là thư tín được gửi về từ các huyện trấn khác nhau ở quận Trần Lưu, mỗi một phong thư chỉ có một kết quả —

Bọn họ không tìm thấy thích khách ám sát Thái tử!

Tâm trạng Cừu Viễn càng tệ hơn.

“Thái tử mất tích cũng nửa tháng rồi, mà vẫn chưa tìm được tung tích, hắn rốt cuộc đang trốn ở đâu?”

Thanh y lang quân bình tĩnh nói "Một là hắn không may chết ở xó xỉnh nào đó, hai là hắn tìm được một nơi an toàn để trốn."

Cừu Viễn hi vọng là kết quả của vế trước, nhưng trực giác mách bảo có nhiều khả năng là kết quả của vế sau.

Gã âm trầm nói "Lẽ nào hắn đã rời khỏi quận Trần Lưu rồi?"

Thanh y lang quân "Ngược lại ta cảm thấy hắn có lẽ đang ở huyện Trầm Bảo, huyện Trầm Bảo là địa bàn của Giang Viễn Sơn, Giang Viễn Sơn có ba mươi ngàn binh mã, chỉ cần có ông ta, Thái tử sẽ không gặp nguy hiểm."

Cừu Viễn "Vậy chúng ta phải làm sao?"

"Chuyện đến nước này, người chỉ có một cách, đó là nghĩ cách kéo Giang Viễn Sơn vào trận doanh của mình, dù là ép buộc hay dụ dỗ, chỉ cần có thể khiến ông ta đồng ý là được."

Cừu Viễn không chút do dự từ chối "Không thể nào, ta từng tiếp xúc với tên Giang Viễn Sơn này, chỉ có bốn chữ, cáo già xảo quyệt! Trong tay ta không có điểm yếu của ông ta, cũng không có lợi ích gì có thể khiến ông ta động tâm, ông ta sẽ không dễ dàng lay động."

Thanh y lang quân chầm chậm thở dài "Vậy ta cũng hết cách."

Cừu Viễn nghiến răng, như thể đã hạ quyết tâm, gằn từng chữ một.

"Nếu đã hết cách, vậy chỉ đành dấy binh tạo phản!"

Thanh y lang quân liếc nhìn gã nhắc nhở "Trong tay người chỉ có năm mươi ngàn binh mã."

Năm mươi ngàn binh mã nghe thì có vẻ nhiều, nhưng nếu muốn tranh đoạt với cả triều đình lại quá ít.

Cừu Viễn hiểu, nhưng vẫn kiên quyết "Bây giờ ta không còn lựa chọn nào khác, nếu Thái tử xuất hiện, mọi thứ chúng ta làm xem như công cốc, khi đó thứ chờ đợi chúng ta chỉ có con đường chết. Thay vì ngồi chờ chết, sao không liều một phen, có lẽ sẽ gặp may lật ngược được tình thế."

Theo kế hoạch ban đầu, Cừu Viễn trước tiên sẽ kế thừa vương vị, sau đó âm thầm tích lũy sức mạnh.

Sau này đến lúc thích hợp, bọn họ sẽ dấy binh tạo phản lần nữa.

Đúng vậy, ngay từ đầu, mục tiêu của Cừu Viễn không chỉ là vương vị.

Thứ gã muốn chính là hoàng vị tối cao kia!

Nhưng bây giờ kế hoạch đã chệch hướng.

Cừu Viễn từng bước bị dồn vào đường cùng.

Gã giống như con bạc, thấy mình sắp thua, gã không cam tâm, muốn liều mạng đánh cược đến cùng.

Thanh y lang quân "Ta khuyên người nên nghĩ kĩ, nếu bây giờ dấy binh tạo phản, sẽ như trứng chọi đá, cơ hội chiến thắng gần như bằng không."

Cừu Viễn nắm chặt tay thành quyền, vì mấy đêm liền ngủ không ngon, hốc mắt đỏ ngầu.

Gã biết thanh y lang quân nói đúng, nhưng trong lòng gã quá bất an.

Vì để đạt được mục đích, gã đã phải trả giá rất nhiều, thậm chí cược mọi thứ của bản thân.

Nếu thua, gã xong đời thật rồi.

Thanh y lang quân thấy trạng thái tinh thần của gã lúc này

không tốt liền khuyên "Người thả lỏng đi, đừng suy nghĩ nhiều, xem xét tình hình trước, có lẽ thế cục cũng không tệ như chúng ta dự đoán, có thể Thái tử đã chết ở xó xỉnh nào đó rồi."

Cừu Viễn cười khổ "Hi vọng là vậy."

Ba ngày sau.

Cừu Viễn cuối cùng cũng nhận được tin Thái tử chưa chết.

Thái tử chẳng những không chết mà còn cùng Giang Viễn Sơn xuất hiện ngoài thành Bàn Vân với ba mươi ngàn binh mã.

Đây là tình huống tồi tệ nhất trong số rất nhiều kết quả mà Cừu Viễn dự đoán.

Kẻ địch đã đến dưới thành, Cừu Viễn biết bản thân chỉ còn hai con đường.

Một là đầu hàng.

Hai là dấy binh tạo phản.

Cừu Viễn không cam tâm chịu thua như vậy.

Gã vì đoạt vương vị, đã không ngần ngại giết chính huynh đệ của mình, thậm chí còn hạ độc phụ vương, chỉ còn hơi thở cuối cùng.

Gã trả giá quá đắt, không muốn chấp nhận thất bại thảm hại.

Bất chấp lời khuyên của thanh y lang quân, cuối cùng gã quyết định quyết chiến đến cùng.

Dù chết, gã cũng phải liều một phen cuối cùng!

Cừu Viễn ra lệnh treo Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần trên tường thành, dùng tính mạng của Đại hoàng tử ép Thái tử lui binh.

Tất nhiên Thái tử không lui binh.

Hắn còn sai người thay phiên nhau tiến lên hét lớn.

“Thái tử đã lệnh cho Quận thú các quận lân cận, chẳng mấy chốc sẽ đến tiếp viện chúng ta, đến lúc đó, phản quân trong thành Bàn Vân đều không thể chạy thoát!”

“Nếu các ngươi còn muốn sống, mau buông vũ khí đầu hàng, Thái tử nhân đức khoan hồng, chỉ cần các ngươi quay đầu kịp lúc, Thái tử sẽ không trách tội các ngươi. Nhưng nếu vẫn cố chấp mê muội, sau này không chỉ có các ngươi, mà người nhà của các ngươi cũng sẽ chịu tội chết!”

“Thái tử là người mang thiên mệnh, là trữ quân được Hoàng đế sắc phong, các ngươi giúp Cừu Viễn đối phó Thái tử, chẳng khác nào tạo phản, các ngươi biết kết cục của tạo phản là gì không? Là tru di cửu tộc!”

“Cừu Viễn giết đệ đệ của mình, hạ độc Trần Lưu vương, kẻ giết phụ thân huynh đệ nên bị băm thành trăm mảnh! Các ngươi còn bán mạng cho kẻ cặn bã như vậy, không sợ báo ứng sao?”

Chương 385: Tan rã từ bên trong

Quân Xích Tiêu đứng trên tường thành dao động khi nghe những lời này.

Bọn họ vốn là binh sĩ dưới trướng Trần Lưu vương, do Trần Lưu vương một tay huấn luyện, dĩ nhiên cực kỳ trung thành với Trần Lưu vương.

Vốn bọn họ nghĩ Cừu Lỗi vì ám sát Thái tử nên mới bị giết, nhưng bây giờ Thái tử còn sống đứng dưới thành, Cừu Lỗi đương nhiên không mưu hại Thái tử.

Nói cách khác, Cừu Lỗi đã chết oan!

Mà bệnh tình Trần Lưu vương đột nhiên trở nặng, chẳng lẽ bị người khác hạ độc?!

Các binh sĩ nhìn về phía Cừu Viễn.

Sắc mặt Cừu Viễn cực kỳ âm trầm, lạnh lùng nói "Lẽ nào các ngươi tin lời nói nhảm của kẻ địch sao? Loại thủ đoạn ly gián này vô cùng thấp kém, chỉ cần là người có đầu óc, tất nhiên sẽ không tin."

Có một võ tướng không nhịn được phản bác "Dù lời bọn họ nói là giả, nhưng Thái tử vẫn là người thật mà? Nếu Thái tử còn sống, vậy Nhị công tử đâu có giết Thái tử …"

Trước khi võ tướng đó nói hết lời, Cừu Viễn đã chém đầu võ tướng!

Máu tươi bắn tung toé!

Võ tướng mở to hai mắt ngã thẳng xuống vũng máu.

Cừu Viễn cầm đao dính máu, lạnh lùng nhìn những người có mặt "Ta nói bọn họ đang ly gián thì bọn họ chính là đang ly gián, nếu các ngươi còn nói nhảm, kết cục của các ngươi sẽ giống như tên này!"

Tất cả mọi người không dám nói lời nào.

Cừu Viễn nói tiếp "Chuyện đến nước này, các ngươi và ta đã là người đứng chung một chiếc thuyền, chỉ cần các ngươi giúp ta tiêu diệt kẻ địch trước mắt, sau khi thành công sẽ không thiếu lợi ích của các ngươi. Nhưng nếu các ngươi dám nảy sinh ý nghĩ đầu hàng, ta lập tức chém đầu người nhà của các ngươi, ta bảo đảm nói được làm được!"

Nói xong câu cuối cùng, Cừu Viễn vứt đao trên tay, sải bước xuống tường thành.

Các binh sĩ đứng dưới đất nhìn nhau, hoảng sợ trong lòng.

Bên dưới tường thành, tiếng la hét vẫn tiếp tục.

"Cừu Viễn giết phụ thân huynh đệ, mưu hại Thái tử, điên cuồng mất trí, đạo trời khó tha!"

Lạc Dạ Thần bị trói trên khung gỗ nghe thấy tiếng hét, không khỏi phụ họa theo.

"Đạo trời khó tha!"

Nhưng vì cả ngày chưa ăn cơm, cả người không có sức lực, tiếng hét yếu ớt như mèo hoang gừ gừ.

Quân Xích Tiêu hỗn loạn, không có thời gian để ý đến Lạc Dạ Thần.

Tiếng hét liên tục suốt hai ngày liền.

Sáng sớm ngày thứ ba, Giang Viễn Sơn đột nhiên hạ lệnh tấn

công!

Từng đợt tấn công chớp nhoáng gấp rút, quân Xích Tiêu không kịp trở tay.

Máy bắn đá bắn từng viên đá đập vào tường thành, có người khiêng thân cây to đập vào cổng thành.

Quân Xích Tiêu giương cung bắn tên, tên rơi xuống như mưa.

Đến khi trời sáng hẳn.

Giang Viễn Sơn lại ra lệnh cho thu binh.

Binh sĩ rút lui như thủy triều.

Đợt tấn công này dừng lại.

Quân Xích Tiêu trên tường thành thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chẳng bao lâu.

Giang Viễn Sơn lại ra lệnh tấn công.

Thêm một đợt tấn công khẩn cấp.

Cứ thế lặp đi lặp lại mười mấy lần.

Quân Xích Tiêu trên tường thành kiệt sức.

Bọn họ biết Giang Viễn Sơn cố ý tiêu hao năng lượng và mũi tên của bọn họ, vì duy trì vững chắc trạng thái phòng ngự, bọn họ bắt đầu cứ hai giờ đổi một nhóm binh sĩ canh gác, đồng thời thúc giục người trong thành nhanh chóng chế tạo nhiều mũi tên hơn.

Ngoài thành dựng doanh trướng tạm thời.

Giang Viễn Sơn hỏi “Đã là lần thứ mười hai rồi, chúng ta có nên tiếp tục không?”

Lạc Thanh Hàn "Tiếp tục."

Giang Viễn Sơn khó hiểu "Đối phương có năm mươi ngàn người, chúng ta chỉ có ba mươi ngàn người, dù chúng ta liên tục tiêu hao năng lượng của bọn chúng, bọn chúng cũng khó mà bị chúng ta kéo xuống, ngược lại chúng ta ít người dễ bị tiêu hao hơn."

Lạc Thanh Hàn "Ta không phải muốn tiêu hao sinh lực của bọn chúng, ta chỉ tấn công liên tục, tạo cảm giác bức bách cho người trong thành, cách diệt kẻ địch nhanh nhất không phải tấn công từ bên ngoài, mà là tan rã từ bên trong."

Trước đó, hắn phái người đến dưới thành nói chân tướng cho người trong thành biết.

Quân Xích Tiêu sau khi biết được bộ mặt thật của Cừu Viễn, nhất định sẽ cảm thấy bất mãn với gã, đồng thời đối mặt với kẻ địch cũng sẽ cảm thấy chột dạ.

Dù gì bọn chúng mới là người vô lý!

Con người phần lớn biết lễ nghĩa, biết liêm sỉ, nếu không những kẻ dấy binh tạo phản trong sử sách tại sao phải tìm lý do cho mình trước? Vì bọn họ muốn có lý do chính đáng để xuất binh.

Trong mắt người đời, Hoàng đế là thiên tử, triều đình là chính thống, muốn phản Hoàng đế và triều đình, chẳng khác nào làm trái ý trời.

Không chỉ vậy, gã còn giết phụ thân huynh đệ, nhân phẩm vô cùng xấu xa.

Ai sẽ bằng lòng đi theo một tên căn bã như vậy tạo phản?

Chắc chắn có vài người trong quân Xích Tiêu đang dao động.

Cùng với các cuộc tấn công liên tục, áp lực tâm lý của người

trong thành sẽ càng lớn.

Tiếp tục như vậy, trong thành nhất định sẽ có người chịu không nổi muốn động thủ.

……

Trong vương phủ.

Cừu Thịnh vẫn bị nhốt trong viện, không thể đi đâu được.

Y nhiều lần cố gắng trèo tường trốn thoát, nhưng bị người hầu canh gác bên ngoài chặn lại.

Y gấp gáp đi tới đi lui trong phòng.

Đúng lúc này một thị vệ bước vào.

Thị vệ chắp tay hành lễ "Tam công tử, mời đi theo thuộc hạ."

Cừu Thịnh biết người này, là người thân cận của phụ vương, lập tức hỏi "Là phụ vương bảo ngươi đến sao?"

"Vâng."

Trong lòng Cừu Thịnh có một tia hy vọng, lập tức đi theo thị vệ rời viện.

Những người hầu canh giữ đã bị dẫn dụ đi, không có ai bên ngoài.

Cừu Thịnh đi theo thị vệ, đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến Trường Sinh cư.

Đại quản gia canh giữ Trường Sinh cư thấy vậy lập tức mở cửa, ra hiệu cho Tam công tử bước vào.

Cừu Thịnh sải bước vào, thấy phụ vương đang nằm trên giường.

Y lập tức quỳ xuống.

“Phụ vương!”

Trần Lưu vương lúc này như cành cây khô héo.

Ai cũng có thể nhận ra, ông chỉ còn hơi thở cuối cùng.

Môi ông mấp máy như thể muốn nói gì đó, nhưng ông quá yếu không thể nói ra tiếng bình thường.

Cừu Thịnh quỳ xuống, áp tai gần bên môi phụ vương.

Vì khoảng cách gần, cuối cùng y cũng nghe rõ phụ vương nói gì.

“Con, giết Cừu Viễn, mở cổng thành, đầu hàng.”

Cừu Thịnh sững người.

Y không thể tin đó là lời mà phụ vương nói.

Y run giọng nói “Con … con không làm được.”

Dù Cừu Viễn không ra gì, nhưng vẫn là đại ca của y, làm sao y có thể ra tay tàn độc với đại ca của mình?!

Khóe miệng Trần Lưu vương không khỏi run lên, giọng ngày càng yếu.

“Nghe … nghe lời ta, sau khi đầu hàng, thì từ bỏ vương vị, rời khỏi quận Trần Lưu, đừng … đừng trở về nữa.”

“Chuyện đến nước này, ta không đòi hỏi gì, chỉ hi vọng, con có thể sống.”

Cừu Thịnh không thể nhịn nữa, nằm trên người phụ vương, khóc lóc thảm thiết.

Trần Lưu vương nhắm mắt, khóe mắt ẩm ướt.

Ông biết thành Bàn Vân không trụ được bao lâu, sớm muộn gì cũng sẽ bị triều đình công phá.

Thay vì rơi vào kết cục diệt môn, chi bằng để Cừu Thịnh một mình rời đi, ít nhất Cừu Thịnh vẫn có thể sống tiếp.

Chương 386: Vào thành

Trong thư phòng, Cừu Viễn đang bàn bạc kế sách ứng phó trước những đợt tấn công của kẻ địch, chợt nghe quản gia đến báo.

“Đại công tử, vương gia không xong rồi, người mau đến xem thử đi!”

Cừu Viễn cau mày, hỏi “Không phải nói có thể kéo dài một thời gian sao?”

Quản gia khóc nói “Tôi cũng không biết, vừa rồi vương gia đột nhiên nôn ra máu, còn hôn mê bất tỉnh, đại phu nói có thể tắt thở bất cứ lúc nào.”

Cừu Viễn hết cách, chỉ đành nói với thanh y lang quân.

“Tiên sinh, người giúp ta trông chừng, ta sẽ quay lại ngay.”

Thanh y lang quân khẽ gật đầu “Ừm.”

Thanh y lang quân nhìn Cừu Viễn vội vàng rời đi, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng.

Thanh y lang quân đứng lên, nói với những người khác trong phòng “Ta còn có chút việc, muốn ra ngoài một lát, các ngươi tiếp tục bàn bạc đi.”

Thanh y lang quân không quan tâm phản ứng của người khác, đi thẳng ra khỏi thư phòng.

Thanh y lang quân đi theo Cừu Viễn, nhìn gã bước vào Trường Sinh cư.

Một lúc sau, cửa Trường Sinh cư mở ra, người bước ra không phải Cừu Viễn, mà là Cừu Thịnh.

Cừu Thịnh còn cầm một cái đầu đầy máu trên tay.

Đó là đầu của Cừu Viễn.

Thanh y lang quân nhìn thấy đầu người, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Vốn thanh y lang quân nghĩ Cừu Viễn sẽ chết trong tay Thái tử, lại không ngờ tới cuối cùng Cừu Viễn chết trong tay đệ đệ mình.

Cừu Viễn giết nhị đệ, cuối cùng chết dưới tay tam đệ.

Đây xem như là quả báo của gã.

Thanh y lang quân từ xa chắp tay với Cừu Thịnh "Tam công tử."

Cừu Thịnh thậm chí còn không thèm nhìn, nét mặt tê dại đi về phía trước.

Máu từ đầu người nhỏ xuống liên tục, để lại một vệt dài chói mắt sau lưng.

Cừu Thịnh đến thư phòng.

Y ném đầu người trong tay xuống bàn.

Tất cả mọi người sợ gần chết, lần lượt lùi lại phía sau, kinh sợ nhìn Cừu Thịnh.

Cừu Thịnh khàn giọng nói "Đại ca mưu hại Thái tử, kế đó gi.ết chết nhị ca, là một kẻ điên cuồng mất trí, chết không đáng tiếc. Bây giờ ta giết gã, là thay trời hành đạo, các ngươi có ý kiến gì không?"

Ai nào dám có ý kiến?

Bọn họ vội vàng quỳ xuống, không dám thở mạnh.

Cừu Thịnh "Nếu các ngươi không phản đối, lập tức mở cổng thành, nghênh đón Thái tử vào thành."

……

Trong doanh trướng ngoài thành, Lạc Thanh Hàn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Giang Viễn Sơn đột nhiên xông vào, cười lớn hét lên.

"Điện hạ, trên tường thành treo cờ trắng! Kẻ địch đầu hàng rồi!"

Lạc Thanh Hàn mở mắt, không buồn cũng không vui.

Hắn dường như đã lường trước được chuyện này.

Lạc Thanh Hàn bước ra khỏi doanh trướng.

Nhìn từ xa có thể thấy cờ trắng treo trên tường thành.

Đó là dấu hiệu đầu hàng của kẻ địch.

Cổng thành từ từ mở ra, Cừu Thịnh đích thân dẫn năm mươi ngàn quân Xích Tiêu ra khỏi thành.

Bọn họ cởi bỏ áo giáp vũ khí, quỳ xuống khấu đầu để bày tỏ sự thần phục.

Giang Viễn Sơn lập tức ra lệnh cho người tiến lên thu thập vũ khí áo giáp, ghi chép lại tên từng người.

Cừu Thịnh một mình đi đến trước mặt Thái tử.

Lúc này, hai mắt Cừu Thịnh đỏ hoe, sắc mặt tái nhợt, thần sắc tê dại, dù bị đ.è xuống quỳ trên đất cũng không phản ứng, như không quan tâm mọi thứ bên ngoài.

Y cầm hộp gỗ trong tay.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn rơi vào hộp gỗ, hỏi "Đây là gì?"

Cừu Thịnh mở hộp gỗ, để lộ đầu người bên trong.

Đó là đầu của Cừu Viễn.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Ngươi giết gã?"

Cừu Thịnh khàn giọng trả lời "Vâng."

Lạc Thanh Hàn hỏi "Đây là ý của ai?"

Phải mất một lúc Cừu Thịnh mới lên tiếng.

"Là ý của phụ vương."

Lạc Thanh Hàn "Trần Lưu vương vẫn ổn chứ?"

"Không ổn lắm."

Lạc Thanh Hàn không nói nữa.

Giang Viễn Sơn dẫn người đếm đầy đủ tù binh, rồi bọn họ hùng dũng vào thành Bàn Vân.

Lạc Thanh Hàn đến vương phủ, gặp Trần Lưu vương.

Khiến người ngạc nhiên là tinh thần Trần Lưu vương lúc này thoạt nhìn rất tốt, sắc mặt thậm chí hơi hồng nhuận.

Lạc Thanh Hàn thấy vậy, trong lòng biết đây là dấu hiệu hồi quang phản chiếu.

Trần Lưu vương thấy Thái tử đến, giọng run run nói.

"Bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn đứng bên giường, bình tĩnh nhìn ông "Vương gia không cần đa lễ, người muốn dặn dò chuyện gì cứ việc nói ra, ta sẽ giúp người truyền lời cho phụ hoàng."

Trần Lưu vương "Điều duy nhất ta hy vọng bây giờ là A Thịnh có thể sống tiếp."

Lạc Thanh Hàn "Cừu Thịnh đại nghĩa diệt thân, giết phản tặc lập công lớn, ta sẽ thay y xin công với phụ hoàng."

Trần Lưu vương "Không cần xin công cho nó, người chỉ cần cho nó rời đi là được, người có thể lấy đi binh quyền của năm mươi ngàn quân Xích Tiêu, có được số quân này, sau này người không cần bị ai kiểm soát nữa."

Lạc Thanh Hàn hỏi một câu khác.

"Mười tám năm trước, Thẩm gia bị thổ phỉ hung ác diệt môn, người dẫn quân càn quét thổ phỉ, có phát hiện được gì không?"

Trần Lưu vương biết thời gian của mình sắp hết, nên ông không có ý che giấu.

"Khi ta đi diệt thổ phỉ, bọn thổ phỉ kia biết mình không thể thoát được, bọn chúng quỳ trên đất gào thét nói là bị người khác sai khiến, muốn diệt trừ Thẩm gia là một người khác. Thật ra ta sớm đoán được một chút, lúc Thẩm gia diệt môn, cửa bị khóa bên ngoài. Khi ngọn lửa bùng phát, vài người trong nhà vẫn còn sống, bọn họ bị mắc kẹt bên trong, không có lối thoát, chỉ đành bị thiêu sống, đêm đó thậm chí có người còn nghe thấy tiếng la hét khóc lóc."

Lạc Thanh Hàn hỏi tiếp "Nếu người biết chuyện này có ẩn tình, vì sao không điều tra triệt để?"

Trần Lưu vương "Có vài chuyện không phải ta không muốn tra, mà là tra không được."

"Quận Trần Lưu là địa bàn của người, có chuyện gì mà người tra không được chứ?"

Vẻ mặt Trần Lưu vương phức tạp nhìn hắn "Không phải tất cả chân tướng đều có thể được phơi bày, nghe ta khuyên một câu, đừng điều tra nữa, biết càng nhiều, càng bất lợi cho người …"

Chưa kịp nói xong, ông bắt đầu thở hồng hộc.

Cừu Thịnh nãy giờ canh cửa nghe thấy động tĩnh lập tức mở cửa xông vào.

Y lao đến bên giường "Phụ vương! Người cố chịu một chút, con đi gọi đại phu!"

Trần Lưu vương khó khăn ngăn lại "Không cần, ta … ta phải đi rồi …"

Nước mắt Cừu Thịnh không kìm được mà rơi xuống.

Y nắm chặt bàn tay gầy guộc của phụ vương khóc nói "Là con trai bất hiếu!"

Ánh mắt của Trần Lưu vương dần mất tiêu điểm.

Chẳng mấy chốc, ông tắt thở.

Cừu Thịnh khóc không thành tiếng, nắm chặt tay phụ vương không chịu buông.

Lạc Thanh Hàn quay người, im lặng bước ra ngoài.

Hắn nói với quản gia và những người khác đang canh giữ bên ngoài "Trần Lưu vương, mất rồi."

Quản gia và những người khác tức thì bật khóc.

Tiếng khóc vang vọng trong Trường Sinh cư.

Tuyết lại bắt đầu rơi.

Lạc Thanh Hàn rời khỏi Trường Sinh cư, gặp Triệu Hiền, Tiêu

Lăng Phong, Thường công công và những người khác mà hắn đã lâu không gặp.

Vừa thấy Thái tử, bọn họ lập tức quỳ xuống, nét mặt đầy vui mừng.

Khi nghe tin Thái tử bị ám sát, bọn họ sợ hãi, suýt nữa uất hận mà chết. Bây giờ mọi chuyện sáng tỏ, Thái tử bình an trở về, tâm trạng bọn họ lập tức từ đáy vực leo lê.n đỉnh cao.

Ai nấy đều nở nụ cười rạng rỡ.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh ra lệnh.

“Tiêu tướng quân, dẫn người đến huyện Trầm Bảo, đón Tiêu trắc phi về đây.”

Chương 387: Nhị sư huynh

Ba ngày sau, Tiêu Lăng Phong đến huyện Trầm Bảo.

Ông gặp Tiêu Hề Hề ở Giang phủ.

Vài ngày không gặp, Tiêu Hề Hề vẫn như trước, ngược lại Tiêu Lăng Phong trông gầy hơn rất nhiều.

Ông chắp tay hành lễ "Mạt tướng bái kiến Trắc phi nương nương, Thái tử Điện hạ lệnh mạt tướng đến đón người về thành Bàn Vân."

Tiêu Hề Hề "Chuyện ở thành Bàn Vân đã giải quyết chưa?"

"Phản quân đã đầu hàng, Cừu Viễn cũng đã bị xử tử."

Tiêu Hề Hề yên tâm, nàng nói "Khanh nghỉ ngơi trước đi, ta đi thu dọn đồ đạc."

"Vâng."

Tiêu Lăng Phong được mời uống trà nghỉ ngơi trong Noãn các.

Tiêu Hề Hề chạy nhanh về phòng, ôm đống sách truyện trên đầu giường.

Nàng lại đến tiệm sách hôm qua, gần như mua hết kho sách của ông chủ.

Bây giờ có tổng cộng hơn bảy mươi cuốn sách truyện.

Nàng nhét tất cả sách truyện vào trong rương, suy nghĩ một

chút rồi lấy một lớp y phục che lại, tránh để Thái tử phát hiện.

Trên bàn có chậu sứ, bên trong có con rùa nhỏ đang ngủ.

Tiêu Hề Hề cầm chậu sứ lên, dùng ngón tay chọc vào lưng con rùa.

“Lạc Tiểu Hề, chúng ta lại phải chuyển nhà rồi.”

Qua một khoảng thời gian sống chung, con rùa nhỏ không sợ nàng nữa.

Nó hơi quay đầu, giống như đang nhìn Tiêu Hề Hề, sau đó trở về trạng thái ban đầu, tiếp tục nằm sấp lười biếng.

Tiêu Hề Hề ngưỡng mộ.

Làm rùa tốt thật, ngày ngày làm cá muối, thu mình trong mai ngủ mọi lúc mọi nơi, cuộc sống tốt đẹp thật!

Nàng bưng chậu sứ ra ngoài, nhờ người giúp khiêng rương lên xe ngựa.

Tiêu Lăng Phong nghe thấy động tĩnh liền bước ra, nhìn thấy hai người hầu khiêng rương nặng, không khỏi hỏi.

“Nương nương chỉ có chút hành lý này thôi sao?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Đúng vậy, ta không có nhiều đồ, chỉ có một rương này thôi.”

Tiêu Lăng Phong cũng không nghĩ gì nhiều.

Sau khi khiêng rương lên xong, Tiêu Hề Hề cũng lên xe ngựa.

Tiêu Lăng Phong lên ngựa, dẫn đầu đoàn xe rời huyện Trầm Bảo.

Đêm đó, họ dừng chân ở một dịch trạm trên đường.

Tiêu Hề Hề ăn uống xong thì tắm rửa đi ngủ.

Nàng đang ngủ mơ màng, bỗng cảm thấy ngứa mũi, không nhịn được hắt hơi.

Tiếng hắt hơi kéo nàng ra khỏi giấc ngủ.

Nàng mở mắt, thấy một nam nhân đang ngồi cạnh giường.

Vì không có đèn điện, ánh sáng quá mờ nên Tiêu Hề Hề không thể nhìn rõ diện mạo của đối phương.

Nàng giật mình ngồi bật dậy, muốn hét lên nhưng đối phương đã bịt miệng nàng trước.

“Đừng hét, là ta.”

Giọng nói rất quen, Tiêu Hề Hề lập tức nhận ra, là Nhị sư huynh!

Nàng đẩy tay nam nhân ra, nhỏ giọng hỏi “Huynh vào bằng cách nào?”

Nhị sư huynh lấy ống thắp lửa từ trong ngực, đốt sáng ngọn đèn dầu đầu giường.

Thị vệ canh cửa thấy trong phòng sáng đèn, lập tức hỏi “Nương nương dậy rồi sao?”

Tiêu Hề Hề “Ừm, ta dậy uống chút nước.”

Nghe vậy, thị vệ mới an tâm, không nói nữa, tiếp tục gác đêm.

Ngọn đèn dầu lờ mờ chiếu sáng căn phòng, đồng thời làm Tiêu Hề Hề nhìn rõ khuôn mặt của nam nhân.

Y mặc thanh y rộng tay, nét mặt ôn hoà, khí chất tao nhã, giống như học sĩ phong lưu rất có học thức.

Y nhẹ nhàng nói “Ta trèo cửa sổ vào.”

Tiêu Hề Hề nhìn cửa sổ, thấy cửa sổ đang mở thật.

Đã lâu không gặp Nhị sư huynh, Tiêu Hề Hề khá phấn khích, nàng tò mò hỏi.

“Sao huynh biết muội ở đây?”

Nhị sư huynh chậm rãi nói “Ta biết Thái tử phái người đi đón muội, theo lộ trình hẳn sẽ đi qua dịch trạm này, nên ta cố ý chờ ở đây, muội vẫn như trước, khi ngủ chẳng quan tâm gì. May người vào là ta, nếu là người khác, bây giờ muội gặp nguy hiểm rồi.”

Tiêu Hề Hề “Nếu có người tập kích nửa đêm, muội chắc chắn sẽ có linh cảm trước, nhất định sẽ có phòng bị.”

Nhị sư huynh bất đắc dĩ cười cười, giơ tay sờ đầu nàng.

“Muội gần đây thế nào? Thái tử có tốt với muội không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh “Thái tử rất tốt với muội!”

Nhị sư huynh “Hắn biết muội là người của Huyền Môn không?”

“Biết chứ.”

Nhị sư huynh lộ ra bất đắc dĩ “Tại sao chuyện gì muội cũng nói hắn biết? Không sợ hắn bán đứng muội sao?”

Tiêu Hề Hề rất tự tin “Không đâu! Thái tử rất tốt, chăm sóc muội rất chu đáo, còn cho phép muội nuôi gà trồng rau trong Đông cung, muội thấy hắn là người tốt nhất trên đời!”

Nhị sư huynh còn tưởng mình nghe lầm.

“Muội nuôi gì ở Đông cung?”

“Nuôi gà!” Tiêu Hề Hề bẻ bẻ ngón tay nói “Ngoài nuôi gà, còn

nuôi ngỗng, vịt, cá, heo, đáng tiếc huynh không thể vào cung, nếu không huynh có thể tham quan vườn rau của muội."

Biểu cảm của Nhị sư huynh trở nên khó hình dung "Thái tử hi sinh nhiều thật."

Tiêu Hề Hề "Huynh nói cái gì?"

"Không có gì, ý ta nói Thái tử quả thật rất tốt với muội." Nhị sư huynh suy nghĩ một chút, nói thêm "So với ta tưởng tượng còn tốt hơn."

Tiêu Hề Hề cười đắc ý "Thế nên muội rất may mắn, trong số rất nhiều người, muội đã chọn Thái tử làm mục tiêu nhiệm vụ! Muội nhất định tận tâm phò tá hắn, giúp hắn lên ngôi Hoàng đế!"

Nói đến đây, nàng chợt cảnh giác, nghiêm túc nói.

"Nhị sư huynh, huynh không được cướp Thái tử của muội, hắn hiện tại là người của muội, huynh muốn hoàn thành nhiệm vụ thì tìm người khác đi."

Theo quy định của Huyền Môn, mỗi chưởng môn đương nhiệm phải sắp xếp nhiệm vụ cho đồ đệ của mình, ai có thể hoàn thành nhiệm vụ trước sẽ trở thành chưởng môn tiếp theo.

Một năm trước, Tiêu Hề Hề rời sư môn là vì hoàn thành nhiệm vụ do sư phụ giao cho.

Không chỉ nàng mà bốn sư huynh đệ của nàng cũng nhận nhiệm vụ tương tự.

Nói cách khác, nàng và bốn sư huynh đệ của mình hiện đang ở trong mối quan hệ cạnh tranh.

Nhị sư huynh cười nói "Yên tâm, ta sẽ không cướp Thái tử của muội, ta đã chọn người khác rồi."

Tiêu Hề Hề lập tức thả lỏng "Vậy thì tốt."

Rồi nàng tò mò hỏi “Huynh chọn ai vậy?”

Nhị sư huynh cố ý che giấu.

“Đoán xem.”

Tiêu Hề Hề không vui, tức giận nói “Huynh biết muội chọn Thái tử, mà huynh lại không nói muội biết huynh chọn ai, không công bằng!”

Nhị sư huynh không khỏi xoa đầu nàng lần nữa “Ai bảo muội ngốc như vậy, ta mới hỏi thì muội nói hết rồi.”

Tiêu Hề Hề càng tức giận “Vì huynh là Nhị sư huynh, nếu là người khác, muội không thèm nói.”

“Dù là ta, muội cũng không nên nói, dù sao hiện giờ chúng ta cũng là đối thủ cạnh tranh.”

Tiêu Hề Hề ậm ừ “Dù huynh chọn ai, cũng không thể là đối thủ của Thái tử.”

Nhị sư huynh cười nói “Muội tự tin thật, ta nhớ lúc sư phụ giao nhiệm vụ, thái độ của muội là tiêu cực nhất, muội nói không muốn làm nhiệm vụ, không muốn tranh giành chức chưởng môn, sao bây giờ lại đổi ý rồi?”

“Muội không có hứng thú với chức chưởng môn, nhưng muội muốn Thái tử làm Hoàng đế, muốn hắn đạt được thứ hắn muốn.”

Chương 388: Kết tinh tình cảm

Câu trả lời của Tiêu Hề Hề nằm ngoài dự đoán của Nhị sư huynh.

Y nhìn sư muội trước mặt, không khỏi hỏi "Muội đối với Thái tử, lẽ nào là …"

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Là gì?"

Nhị sư huynh do dự một hồi, vẫn không nói ra lời trong lòng.

Y trịnh trọng nói "Ta biết muội vì sao chọn Thái tử, vì Thái tử là người gần với hoàng vị nhất, muội nghĩ hắn sẽ là người dễ lên ngôi Hoàng đế nhất. Nhưng muội có biết, thử nhìn vào các triều đại trước, tất cả những người được sắc phong làm Thái tử cuối cùng không có được kết cục tốt. Ta khuyên muội không nên đặt quá nhiều tình cảm vào hắn, lỡ sau này hắn không may chết đi, muội sẽ rất đau buồn."

Bây giờ Tiêu Hề Hề rất tức giận.

"Muội không cho phép huynh trù ẻo Thái tử! Có muội ở đây, hắn nhất định có thể thuận lợi đăng cơ!"

Nhị sư huynh "Dù muội lợi hại thế nào, cũng không thể bảo vệ hắn mọi lúc mọi nơi, huống chi hắn cũng không thể cứ trốn sau lưng muội, hắn đâu phải người bám váy vợ."

Tiêu Hề Hề "……"

Tiêu Hề Hề "Bám váy vợ là cái quỷ gì?"

Nhị sư huynh "Không phải muội luôn nói tiểu sư đệ bám váy

mẹ sao? Nếu đã có bám váy mẹ, vậy thì chắc cũng có bám váy vợ chứ.”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nhấn mạnh “Huynh đừng có tùy tiện sáng tạo mấy từ kỳ lạ! Hơn nữa, Thái tử không bám váy vợ, hắn rất lợi hại, huynh không được xem thường hắn!”

“Được được được! Muội nói sao thì là vậy, ta không nói với muội nữa, ta đi đây.”

Tiêu Hề Hề vội nắm ống tay áo của y “Huynh đi đâu?”

Nhị sư huynh “Mục tiêu nhiệm vụ của ta bị Thái tử giết rồi, ta phải tìm mục tiêu khác, nếu không nhiệm vụ sẽ phế mất.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Huynh chọn ai? Sao có thể bị Thái tử giết?”

“Ta chọn Cừu Viễn, muội cũng biết gã đó, gã chết rồi, nhiệm vụ của ta chỉ đành bắt đầu lại.”

Kinh ngạc qua đi, Tiêu Hề Hề nhanh chóng phản ứng lại “Thì ra là huynh giúp Cừu Viễn vạch kế sách, thế mới nói sao muội lại không nhìn ra tướng mạo của Cừu Viễn? Nhất định là huynh đã ngụy trang cho gã trước phải không?!”

“Đúng vậy, ta dùng thuật dịch dung với gã, biến đổi một chút ngũ quan trên mặt. Dù người xung quanh có phát hiện dung mạo gã thay đổi, cũng sẽ không quá để ý, vì biến hóa cũng không lớn.”

Tiêu Hề Hề chợt nhận ra “Thì ra là vậy!”

Nàng lại hỏi “Sao huynh biết thuật dịch dung? Sao muội lại không biết?”

“Sư phụ dạy rồi mà, còn có một khóa học đặc biệt về thuật dịch dung.”

Tiêu Hề Hề ngẩn tò te “Có khóa học như vậy nữa à?”

Nhị sư huynh cũng ngẩn ra "Có mà, muội chưa từng học à?"

Tiêu Hề Hề "……"

Nhị sư huynh "Ồ, ta nhớ ra rồi! Lúc sư phụ dạy thuật dịch dung, muội đang ngủ gật, vốn không có nghe giảng."

Tiêu Hề Hề "……"

Nhị sư huynh "Ai bảo muội lên lớp mà ngủ gật, bây giờ báo ứng tới rồi thấy chưa?"

Tiêu Hề Hề thẹn quá hóa giận, nàng dùng sức đẩy người ra ngoài "Không phải huynh định đi à? Mau đi đi!"

Nhị sư huynh đứng lên "Vậy ta đi thật đó, muội tự chăm sóc mình cho tốt, đừng có ngốc nghếch cái gì cũng nói với người ta, nhất định phải có lòng phòng bị, biết chưa?"

"Hừ, người muội nên đề phòng nhất chính là huynh! Đã nói cùng nhau làm học sinh kém, nhưng huynh lại lén muội học thuật dịch dung, đúng là mưu mô!"

Nhị sư huynh dở khóc dở cười, lại giơ tay xoa đầu nàng.

"Muội cố lên vậy, sau này có cơ hội, ta lại đến thăm muội."

Nói xong, y nhảy ra khỏi cửa sổ, bóng dáng y nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Tiêu Hề Hề đi tới đóng cửa sổ, sau đó thổi tắt đèn, rút người vào chăn ấm.

Nàng nghĩ tới lời Nhị sư huynh vừa nói, trong lòng vẫn hơi khó chịu.

Nếu nàng nghe giảng, học được thuật dịch dung thì nàng và Thái tử đã không cần trốn tránh truy sát vất vả như vậy, nàng chỉ cần thay đổi khuôn mặt của mình và Thái tử, chẳng phải dễ

dàng trốn tránh truy bắt rồi ư?

Nhưng nàng nhanh chóng nghĩ lại.

Dù nàng có cơ hội làm lại từ đầu, nàng vẫn chểnh mảng và ngủ gật trong lớp.

Ai bảo sư phụ giảng bài nhàm chán vậy chứ? Giống như thôi miên ấy, chỉ cần ông vừa mở miệng, nàng lập tức buồn ngủ.

Xét cho cùng, tất cả là lỗi của sư phụ!

Tiêu Hề Hề nắm chặt tay, âm thầm hạ quyết tâm.

Lúc nàng trở về Huyền Môn, phải nói chuyện đàng hoàng với sư phụ, khiến ông nhận ra được vấn đề của mình, tích cực cải thiện phương pháp giảng dạy, đừng hại đời đệ tử nữa!

Sáng hôm sau, Tiêu Hề Hề ăn xong bữa sáng, ôm chậu sứ ngồi trong xe ngựa.

Họ lên đường ba ngày liên tục, cuối cùng trưa ngày thứ tư cũng đến thành Bàn Vân.

Quân Xích Tiêu bao vây hành cung đã giải tán, hiện giờ là Ngọc Lân vệ đang giữ cổng thành.

Bọn họ thấy Tiêu trắc phi và Tiêu tướng quân đến liền chắp tay hành lễ.

Lúc này, Thái tử đang cùng Giang Viễn Sơn nghị sự trong thư phòng, nghe nói Tiêu trắc phi đến, Thái tử liền bảo Giang Viễn Sơn đi làm việc khác trước.

Tiêu Hề Hề cầm chậu sứ chạy đến thư phòng.

Nàng còn chưa kịp đứng vững, giọng đã lanh lảnh gọi một tiếng "Điện hạ!"

Lạc Thanh Hàn nhìn thấy đôi mắt hạnh sáng ngời của nàng,

tâm trạng cũng trở nên phấn chấn hơn.

Hắn hỏi "Đi đường có suôn sẻ không?"

Tiêu Hề Hề đặt chậu sứ lên bàn, ngồi quỳ đối diện hắn, vui vẻ nói "Nhờ phúc của Điện hạ, mọi chuyện suôn sẻ!"

Kế đó Tiêu Lăng Phong cũng đi vào.

Ông chắp tay hành lễ "Mạt tướng bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn "Vất vả cho khanh rồi."

"Có thể làm việc cho Thái tử là vinh hạnh của mạt tướng, không dám nói vất vả."

Lạc Thanh Hàn "Về nghỉ ngơi trước đi, chuyện lần này khanh đã cố gắng rất nhiều, sau này ta sẽ luận công ban thưởng."

Tiêu Lăng Phong vui mừng khôn xiết "Đa tạ Điện hạ, mạt tướng cáo lui."

Ông rời đi, Lạc Thanh Hàn lại nhìn Tiêu Hề Hề, hỏi "Mấy ngày nay nàng làm gì ở huyện Trầm Bảo?"

Tiêu Hề Hề "Không làm gì cả, ăn uống ngủ, thỉnh thoảng chọc Lạc Tiểu Hề."

"Lạc Tiểu Hề?"

Tiêu Hề Hề chỉ vào con rùa nhỏ trong chậu sứ, nói "Nó tên Tiểu Hề, theo họ Lạc của người, thế nên tên đầy đủ của nó là Lạc Tiểu Hề."

Lạc Thanh Hàn "Chỉ là một con rùa, lại còn theo họ của ta? Có phần coi trọng nó quá rồi."

Tiêu Hề Hề cố gắng tranh luận "Đây là món quà đầu tiên thần thiếp tặng người, nó tượng trưng cho tâm ý của thần thiếp dành cho người, nó là kết tinh tình cảm giữa người và thần

thiếp, chẳng lẽ nó thậm chí không xứng đáng có họ sao?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn nhìn con rùa nhỏ xấu xí trong chậu sứ với cảm xúc phức tạp.

Rõ ràng tướng mạo của hắn và Tiêu Hề Hề rất đẹp, tại sao kết tinh tình cảm của bọn họ lại xấu như vậy?

Chuyện này không đúng lắm!

Hắn hỏi “Ta có thể đổi kết tinh tình cảm khác không?”

Tiêu Hề Hề lập tức che túi tiền của mình “Đương nhiên là không thể! Thần thiếp hết tiền rồi!”

Lạc Thanh Hàn nheo mắt “Lúc ta rời huyện Trầm Bảo, để lại cho nàng rất nhiều tiền, tiền của nàng đâu hết rồi?”

Chương 389: Thắng làm vua, thua làm giặc

Tiêu Hề Hề dùng hết số tiền đó để mua sách truyện rồi.

Nhưng nàng không dám nói.

Nàng chột dạ nhìn đi chỗ khác "Thần thiếp nhàn rỗi buồn chán, ra ngoài mua chút đồ ăn đồ dùng, số tiền người đưa thần thiếp xài hết rồi."

Lạc Thanh Hàn "Vậy à?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Vâng, vâng! Huyện Trầm Bảo có nhiều món ngon lắm, thần thiếp không nhịn được nên ăn rất nhiều, xài hết tiền rồi."

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp "Ồ, ra vậy."

Xem ra hắn phải phái người điều tra xem Tiêu Hề Hề đã giấu hắn làm những gì?

Tiêu Hề Hề sợ hắn lại hỏi, nàng vội đổi chủ đề.

"Phía bên phủ Trần Lưu vương sao rồi? Nghe nói Cừu Viễn chết, gã chết thế nào vậy?"

Lạc Thanh Hàn kể đại khái Cừu Viễn tạo phản thế nào, rồi sau đó bị đệ đệ mình gi.ết chết.

Tiêu Hề Hề nghe xong, bèn cảm thán "Đúng là ăn miếng trả miếng mà!"

Lạc Thanh Hàn "Ngày mai là tang lễ của Trần Lưu vương,

nàng có muốn đến vương phủ thắp hương không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Tuy nàng chưa từng gặp Trần Lưu vương, nhưng nếu đã có duyên gặp, thắp cho ông một nén hương cũng không vấn đề gì.

Hai người rời hành cung, ngồi xe ngựa đến phủ Trần Lưu vương.

Trước cửa vương phủ treo lồng đèn trắng.

Cả vương phủ chìm trong đau buồn, cả hạ nhân đến mở cửa nghênh đón cũng khóc lóc thê lương.

Tiêu Hề Hề theo Thái tử vào vương phủ đến linh đường.

Trong linh đường đặt quan tài của Trần Lưu vương, còn bài vị của Trần Lưu vương đặt trên hương án.

Cừu Thịnh mặc áo tang, quỳ bên hương án, nét mặt đờ dẫn tê dại.

Có rất nhiều nữ nhân quỳ phía sau y, các nàng là thê thiếp của Trần Lưu vương, còn có chính thất của Cừu Viễn và Cừu Lỗi.

Ai nấy đều khóc, mắt sưng đỏ cả lên.

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề đến thắp hương tế bái.

Cừu Thịnh cúi đầu trả lễ.

Y khàn giọng nói “Đa tạ Thái tử Điện hạ và Trắc phi nương nương tới phúng viếng gia phụ.”

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, y liên tiếp mất đi hai huynh trưởng và phụ thân, thậm chí y còn bị ép phải tự tay gi.ết chết đại ca của mình.

Những đòn đả kích liên tiếp làm y kiệt quệ thể chất tinh thần,

gần như tuyệt vọng.

Nếu không phải phụ vương trước khi chết bảo y phải sống tiếp, có lẽ y đã không thể cầm cự được.

Tiêu Hề Hề không biết làm sao an ủi y, chỉ đành nhẹ nhàng khuyên.

"Ngươi phải tự lo cho mình, tuy Trần Lưu vương không còn, nhưng ông ấy ở trên trời vẫn sẽ phù hộ cho ngươi, ngươi không cô đơn, ngươi còn có phụ vương, còn có chúng ta giúp ngươi."

Cừu Thịnh giật giật khóe miệng, cố gượng cười "Cảm ơn người."

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hành rời khỏi linh đường.

Ra khỏi vương phủ, Tiêu Hề Hề hỏi "Điện hạ, người định xử lý gia quyến của Trần Lưu vương thế nào?"

Lạc Thanh Hàn "Cừu Viễn phạm tội tạo phản, theo luật đáng lý phải xử trảm cả nhà, nhưng nể tình Cừu Thịnh đại nghĩa diệt thân, gi.ết chết phản tặc, ta sẽ cầu xin giúp y. Về phần vợ con của Cừu Viễn, nhất định không thể giữ lại, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc."

Tiêu Hề Hề im lặng.

Lạc Thanh Hàn như biết nàng nghĩ gì, bình tĩnh nói "Nàng không cần thương hại gia quyến của Cừu Viễn, tuy nói quyết định dấy binh tạo phản là của một mình Cừu Viễn, nhưng gia quyến của gã cũng cùng gã hưởng thụ vinh hoa phú quý một thời gian dài, nếu bọn họ đã hưởng lợi, cũng nên chịu trách nhiệm tương ứng."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Thắng làm vua thua làm giặc mà, đạo lý này thần thiếp vẫn hiểu."

Hai người ngồi xe ngựa về hành cung.

Tuy đã bình định phản loạn nhưng trong thành Bàn Vân còn rất nhiều chuyện cần Thái tử xử lý.

Hắn nói với Tiêu Hề Hề "Nàng về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta làm xong việc sẽ đến tìm nàng."

Tiêu Hề Hề nhớ đến số sách truyện chưa đọc xong, nghiêm túc nói "Chính sự quan trong nhất, người cứ từ từ xử lý, không cần lo cho thần thiếp."

Lạc Thanh Hàn đến thư phòng.

Thường công công bước vào, cung kính nói.

"Khởi bẩm Điện hạ, vừa rồi có một người đàn bà đến gặp Triệu mỹ nhân, nô tài sai người điều tra, bà ta là người bên nhà mẹ của Sở cơ, bà ta đến gặp Triệu mỹ nhân là muốn nhờ Triệu mỹ nhân nói giúp, cứu Sở cơ một mạng."

Lạc Thanh Hàn không quan tâm mấy chuyện nhỏ này, hắn tùy ý hỏi "Triệu mỹ nhân đồng ý chưa?"

"Triệu mỹ nhân không đồng ý cũng không từ chối."

Chính vì thái độ mập mờ này của Triệu mỹ nhân nên Thường công công cảm thấy không ổn, mới bẩm báo với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Sai người để mắt đến nàng ta, xem nàng ta muốn làm gì."

"Vâng."

……

Tiêu Hề Hề về phòng ngủ, lập tức đuổi các cung nữ thái giám ra ngoài.

Nàng đóng cửa khóa chốt, sau khi chắc chắn không ai vào được, nàng chạy đến mở rương, vén lớp y phục che bên trên,

bên dưới là những cuốn sách truyện được xếp ngay ngắn.

Nhân lúc Thái tử không ở đây, cuối cùng Tiêu Hề Hề cũng có thể yên tâm đọc mấy cuốn sách truyện này!

Nàng chọn một cuốn, nằm xuống ghế sập êm ái bắt đầu đọc.

Lúc nàng đang tập trung đọc thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cốc cốc!

Tiêu Hề Hề giật mình.

Nàng lập tức đóng sách lại, vểnh lỗ tai lên cảnh giác hỏi.

"Ai vậy?"

Giọng Triệu mỹ nhân từ ngoài cửa truyền vào "Tỷ tỷ, là muội, muội có chút chuyện muốn nhờ tỷ giúp đỡ."

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ nhét cuốn truyện dưới gối, đứng dậy ra mở cửa.

Triệu mỹ nhân hành lễ với nàng "Tỷ tỷ, chúng ta có thể vào trong nói chuyện không?"

Tiêu Hề Hề thấy kỳ lạ.

Từ lần trước bị bỏng nước sôi, Triệu mỹ nhân rất ít xuất hiện trước mặt nàng, quan hệ giữa hai người hoàn toàn rạn nứt, bây giờ Triệu mỹ nhân tự dưng tìm đến cửa, quả thật rất kỳ lạ.

Lúc này, hai mắt Triệu mỹ nhân đỏ hoe, còn đọng nước ở khóe mắt, trông rất đáng thương.

Tiêu Hề Hề khó hiểu hỏi "Giữa chúng ta còn có gì để nói?"

Triệu mỹ nhân lấy khăn lụa lau khóe mắt, nghẹn ngào nói "Xin lỗi, lần trước là do muội quá kích động, nhất thời hồ đồ mới nói ra những lời đó trước mặt Thái tử. Thật ra muội sớm

đã hối hận rồi, muội bị bỏng nước sôi hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, không liên quan đến tỷ, muội không nên hắt nước bẩn lên người tỷ."

Tiêu Hề Hề "Những lời này cô nên nói với Thái tử, nói với ta có ích gì?"

"Muội phải xin lỗi tỷ, hi vọng tỷ có thể tha thứ cho muội."

Tiêu Hề Hề thẳng thừng trả lời "Được rồi, ta tha thứ cho cô, còn gì nữa không? Nếu không thì mời về cho."

Nàng đang đọc truyện đến phần gay cấn, bây giờ trong đầu nàng chỉ toàn là tình tiết trong truyện, đâu có tâm trạng trò chuyện với Triệu mỹ nhân chứ?

Nàng chỉ muốn đuổi nữ nhân này đi thật nhanh, rồi tiếp tục đọc truyện của mình.

Triệu mỹ nhân không ngờ Tiêu trắc phi sảng khoái chấp nhận lời xin lỗi của mình như vậy, không khỏi sửng sốt, những lời nàng chuẩn bị đều vô ích.

Tiêu Hề Hề thấy nàng không có phản ứng, cho rằng nàng không còn chuyện gì nữa, đang định đóng cửa lại.

Triệu mỹ nhân vội đưa tay ấn cửa "Chờ một chút!"

Chương 390: Hẹn hò

Tiêu Hề Hề kiên nhẫn hỏi "Còn chuyện gì nữa?"

Triệu mỹ nhân cầu xin "Muội có một chuyện muốn nhờ tỷ giúp."

"Giúp chuyện gì?"

Triệu mỹ nhân không trực tiếp trả lời, mà lấy lòng nói "Muội biết trong thành có một tửu lầu Sở gia, món đậu phụ nhất phẩm và thịt viên sốt tương đỏ của họ rất nổi tiếng, nghe nói rất ngon, tỷ có muốn ăn thử không? Muội mời, chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện."

Tiêu Hề Hề nghe thấy món ngon thì rất xúc động.

Nhưng nàng chợt nhớ mình chưa đọc truyện xong, cốt truyện trong đó khiến nàng không dứt ra được.

Dù gì tửu lầu Sở gia vẫn ở đó, không chạy được, nàng hoàn toàn có thể đọc truyện trước, sau đó cùng Thái tử đến tửu lầu Sở gia ăn cơm.

Tiêu Hề Hề quyết định xong, bèn từ chối lời mời của Triệu mỹ nhân.

"Xin lỗi, chúng ta không có hẹn!"

Triệu mỹ nhân "……"

Khóe mắt Triệu mỹ nhân rưng rưng nước mắt, buồn bã đáng thương nói "Không phải tỷ vừa nói, tỷ đã tha thứ cho muội rồi sao? Sao ngay cả ăn cơm với muội cũng không muốn?"

Tiêu Hề Hề "Vì bây giờ ta không đói."

Lý do này đơn giản thô bạo mà mạnh mẽ, làm Triệu mỹ nhân nghẹn một hồi mới mở miệng lần nữa.

"Vậy chúng ta hẹn buổi tối, cùng nhau ăn tối được không?"

Tiêu Hề Hề nghĩ một lúc, nếu có thêm một Triệu mỹ nhân, có thể gọi thêm vài món, như thế cũng được.

Vì thế nàng vui vẻ gật đầu đồng ý "Được! Vậy chúng ta cùng đi."

Triệu mỹ nhân vội nói "Vậy chúng ta đã bàn xong rồi nhé, tối nay muội lại đến tìm tỷ."

"Ừ."

Cuối cùng cũng đuổi được Triệu mỹ nhân đi, Tiêu Hề Hề lập tức đóng cửa, nằm xuống ghế sập êm ái, vui vẻ cầm cuốn truyện lên tiếp tục đọc.

Còn về Triệu mỹ nhân, khi trở về phòng mình, một người đàn bà ăn mặc sang trọng tiến lên đón, gấp gáp hỏi.

"Tiểu chủ, chuyện thế nào rồi? Tiêu trắc phi có đồng ý không?"

Người đàn bà này là Điền thị, bà là mẹ của Sở cơ, đồng thời cũng là vợ của ông chủ tửu lâu Sở gia.

Triệu mỹ nhân lau nước mắt, không còn buồn bã đáng thương trên mặt.

Nàng khẽ mỉm cười, tự tin nói "Tiêu trắc phi đã đồng ý lời mời của ta, buổi tối nàng ta sẽ cùng ta đến tửu lâu Sở gia ăn cơm, bà sai người chuẩn bị đồ ăn thức uống trước, sau đó ta sẽ nhờ nàng ta nói giúp với Thái tử. Thái tử rất sủng ái Tiêu trắc phi, chỉ cần Tiêu trắc phi bằng lòng nói giúp, Thái tử nhất định

sẽ tha cho Sở cơ."

Điền thị còn hơi lo lắng "Nếu Tiêu trắc phi không muốn nói giúp thì sao?"

"Cho nên ta mới bảo bà chuẩn bị trước đồ ăn thức uống trước, bỏ chút thuốc mê vào, nếu Tiêu trắc phi không muốn giúp, thì làm nàng ta hôn mê, rồi nhốt nàng ta cùng với nam nhân khác. Chờ nàng ta tỉnh lại phát hiện mình thất tiết, nhất định sẽ hoảng sợ. Đến lúc đó chúng ta dùng chuyện này uy hiếp nàng ta, nàng ta sẽ ngoan ngoãn làm theo, đây gọi là lễ trước binh sau."

Điền thị nghe xong, cảm thấy làm vậy quá mạo hiểm, không cẩn thận sẽ chuốc họa vào thân nên có hơi do dự.

Triệu mỹ nhân thấy vậy, cũng không ép bà, chỉ mỉm cười nói.

"Thật ra cũng không cần làm đến bước này, ta sẽ cố gắng nói chuyện với Tiêu trắc phi, chỉ cần chúng ta cho nàng ta đủ lợi ích, ta tin Tiêu trắc phi sẽ cảm động trước thành ý của chúng ta. Ta bảo bà bỏ thuốc vào thức ăn đồ uống chỉ để đề phòng, nếu nàng ta đồng ý giúp chúng ta, dù nàng ta ngất đi thật, chúng ta cũng sẽ không làm gì nàng ta."

Điền thị "Nếu Tiêu trắc phi không chịu nghe, khăng khăng làm lớn mọi chuyện thì sao?"

"Chúng ta làm cẩn thận một chút sẽ không có người phát hiện, hơn nữa không phải còn có ta sao? Ta nghĩ ra chủ ý này, nếu xảy ra chuyện gì thật, bà có thể đổ tội cho ta. Ta làm vậy tất cả đều vì cứu Sở cơ, tỷ ấy là bạn tốt của ta, ta không muốn thấy tỷ ấy còn trẻ như vậy mà đã phải chết."

Điền thị rất xúc động "Sở cơ thật may mắn khi có người bạn tốt như tiểu chủ!"

Bà dừng một chút, sau đó nghiến răng nói "Nếu tiểu chủ sẵn sàng dốc sức vì bạn bè, thì một người mẹ như tôi sao có thể lùi bước? Sở cơ là con gái duy nhất của tôi, chỉ cần có thể cứu

mạng con bé, dù bảo tôi làm gì, tôi cũng bằng lòng!”

Hai người bắt đầu bàn bạc kế hoạch chi tiết.

Sau khi bàn bạc xong, Điền thị cáo từ rời đi.

Triệu mỹ nhân giơ tay phải vén ống tay áo lên, lộ ra vết sẹo xấu xí trên mu bàn tay, trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm.

“Ngươi hủy cả đời ta, ta cũng phải cho ngươi thử cảm giác sống không bằng chết!”

……

Buổi chiều trôi qua rất nhanh.

Sắc trời ngày càng tối, trong hành cung đã treo đèn lồng.

Lúc này cửa bị gõ, giọng Thái tử truyền vào.

“Mở cửa.”

Tiêu Hề Hề giật mình nhảy dựng khỏi ghế sập.

Nàng hốt hoảng nhét truyện xuống dưới gối, nhưng cảm thấy sẽ rất dễ bị tìm ra.

Thế là nàng lại lấy truyện ra nhét vào rương, rầm một tiếng đóng lại, tiện tay kéo vài bộ y phục che lên.

Làm xong chuyện này Tiêu Hề Hề mới dám mở cửa.

Lạc Thanh Hàn đứng ngoài cửa, sắc mặt không đổi nhìn nàng, ánh mắt sắc như dao.

“Sao lại mở cửa lâu thế? Nàng ở trong phòng làm gì vậy?”

Tiêu Hề Hề không dám nhìn hắn, cúi đầu nói “Thần thiếp đang ngủ, hơn nữa còn hơi mơ màng, nên động tác chậm một chút, mong Điện hạ thứ lỗi.”

Lạc Thanh Hàn bước vào phòng, nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía chiếc rương trong góc.

Trong một căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, chiếc rương được phủ một đống y phục vô cùng nổi bật.

Lạc Thanh Hàn nhớ trong phòng vốn không có chiếc rương này.

Hắn hỏi "Chiếc rương này từ đâu ra vậy?"

Tiêu Hề Hề chột dạ, nhưng vẫn phải giả vờ bình tĩnh.

"Là hành lý của thần thiếp mang theo từ huyện Trầm Bảo, trong đó chỉ có y phục thôi."

Lạc Thanh Hàn đi đến cạnh rương, giơ tay gạt ra từng y phục đang che đậy.

Xem dáng vẻ hình như hắn muốn kiểm tra trong rương đựng gì.

Tiêu Hề Hề sợ gần chết, cuống quít chạy tới, từ phía sau ôm eo Thái tử.

"Điện hạ!"

Lạc Thanh Hàn dừng một chút, nghiêng đầu nhìn nàng "Sao vậy?"

"Không còn sớm nữa, chúng ta ăn cơm đi! Nghe nói trong thành có một tửu lầu Sở gia, thịt viên sốt tương đỏ và đậu phủ nhất phẩm rất ngon, chúng ta cùng ăn thử đi nha!"

Lạc Thanh Hàn "Ta không thích ăn đồ bên ngoài."

Tiêu Hề Hề áp mặt vào lưng hắn, cọ cọ như một đứa trẻ.

"Đâu phải ngày nào cũng ăn đồ bên ngoài, chúng ta chỉ thỉnh

thoảng ra ngoài ăn thôi, cũng là cách để điều chỉnh cuộc sống mà. Ngày nào cũng ăn món do ngự trù làm, dù ngon đến đâu cũng ăn ngán rồi, cuộc sống phải có chút tươi mới mới thú vị, người nói có đúng không?"

Lạc Thanh Hàn không đồng ý cũng không từ chối.

Tiêu Hề Hề tiếp tục nỗ lực "Thật ra thần thiếp muốn ra ngoài hẹn hò với Điện hạ, người đồng ý với thần thiếp đi mà."

Nghe thấy hai chữ hẹn hò, trong lòng Lạc Thanh Hàn khẽ động.

Vì Tiêu trắc phi rất muốn hẹn hò với hắn, thế hắn miễn cưỡng đồng ý với nàng vậy.

Chương 391: Chúng ta cùng đi

Triệu mỹ nhân cố tình thay một kiểu y phục bình thường, cổ áo cao che vết sẹo trên cổ, ống tay áo rộng che đầu ngón tay.

Cung nữ cầm đèn lồng đi trước, Triệu mỹ nhân khoác áo choàng theo sau.

Triệu mỹ nhân bước đi khá nhanh, trong lòng đầy mong đợi.

Trong đầu nàng đã bắt đầu tưởng tượng ngày tháng sống không bằng chết của Tiêu trắc phi sau khi thất tiết.

Nàng nóng lòng muốn xem cảnh tượng đó!

Khi Triệu mỹ nhân tìm thấy Tiêu trắc phi, phát hiện Thái tử cũng ở đó, Triệu mỹ nhân vội khuỵu gối hành lễ.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ liếc nàng một cái, không nói gì.

Triệu mỹ nhân đứng thẳng người, nhìn Tiêu trắc phi, nhẹ giọng hỏi “Tỷ tỷ chuẩn bị xong chưa?”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói xong rồi.

Triệu mỹ nhân “Vậy bây giờ chúng ta đi chứ?”

Nàng chủ động đứng sang bên, nhường Tiêu trắc phi đi trước.

Tiêu Hề Hề kéo Thái tử đi ra ngoài.

Triệu mỹ nhân thấy vậy không khỏi sửng sốt, vội hỏi “Lẽ nào

Thái tử Điện hạ cũng muốn tới tửu lâu Sở gia dùng bữa sao?”

Tiêu Hề Hề “Đúng vậy, vốn ta định hẹn Điện hạ cùng dùng bữa, vừa vặn cô cũng muốn đi, vậy thì cùng nhau đi.”

Dù gì thêm một người thì có thể gọi thêm vài món.

Trong lòng Triệu mỹ nhân chùng xuống.

Theo kế hoạch, nàng chỉ định mời một mình Tiêu trắc phi.

Ai biết Tiêu trắc phi lại dẫn theo Thái tử, nàng làm sao ra tay với Tiêu trắc phi?!

Chuyện này chắc chắn không được!

Triệu mỹ nhân muốn ngăn Thái tử, không muốn để ngài ấy đi cùng, nhưng nàng không tìm được lý do thích hợp, chỉ đành bất lực nhìn Tiêu trắc phi kéo Thái tử ra cửa.

Đi được vài bước, Tiêu Hề Hề nhận ra Triệu mỹ nhân không đi theo.

Nàng quay đầu nhìn lại “Sao cô còn không đi?”

Triệu mỹ nhân tức thì sải bước về phía trước.

Lúc đến đây, trong lòng nàng đầy mong đợi.

Nhưng bây giờ mong đợi trong lòng nàng biến mất.

Chỉ còn lại thấp thỏm và thất vọng.

Kế hoạch xảy ra biến cố, nhất định không thể thực hiện tiếp.

Đợi nàng đến tửu lâu Sở gia, phải báo ngay cho Điền thị, bảo bọn họ dừng kế hoạch.

Tiêu Hề Hề vẫn đi cùng xe ngựa với Thái tử.

Triệu mỹ nhân ngồi xe ngựa một mình.

Hai cỗ xe ngựa rời hành cung, chạy chừng nửa canh giờ mới chậm rãi dừng lại trước tửu lâu Sở gia.

Điền thị sớm đã thông báo với chưởng quầy, bảo chưởng quầy đợi cửa trước.

Triệu mỹ nhân vừa xuất hiện, chưởng quầy lập tức bước tới chào đón.

Điền thị nói ông biết chỉ có hai vị khách nữ, bây giờ lại có ba vị khách, ngoài hai vị khách nữ còn có một nam nhân tuấn tú, khí chất nghiêm nghị.

Chưởng quầy không rõ thân phận của nam nhân này, nhưng xét từ khí chất và tướng mạo thì chắc chắn không phải người bình thường.

Chưởng quầy không dám hỏi nhiều, nét mặt tươi cười chào hỏi.

“Các vị khách quý tới rồi, phòng riêng đặt ở bên trong, mời đi theo tôi.”

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn lần đầu đến đây, họ không đặt phòng riêng.

Tiêu Hề Hề nhìn Triệu mỹ nhân, tò mò hỏi “Là cô đặt chỗ trước à?”

Triệu mỹ nhân cười đáp “Đúng vậy, nơi này làm ăn rất tốt, nếu bất chợt tới thì sợ không có phòng, cho nên muội đặt trước một gian phòng riêng.”

Tiêu Hề Hề “Vậy cũng được.”

Chưởng quầy dẫn ba người họ vào phòng riêng trong cùng.

Sau khi họ ngồi vào bàn, chưởng quầy vừa pha trà, vừa niềm

nở giới thiệu mấy món đặc sản của quán.

Chỉ cần nghe tên món, Tiêu Hề Hề đã ch.ảy nước miếng.

Nàng nói ngay "Mỗi món đặc sản trong quán làm một phần!"

Có thể nói là rất hào phóng!

Chưởng quầy nhắc nhở "Quán chúng tôi có mười lăm món đặc sản, nhưng chỉ có ba người, sợ là ăn không hết."

Tiêu Hề Hề "Không sao, chỉ có mười lăm món, tướng công ta mỗi bữa ăn ít nhất hai mươi món!"

Chưởng quầy sững sờ.

Ông không kiềm được nhìn nam nhân nghiêm nghị ngồi cạnh Tiêu Hề Hề, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài! Vị công tử này thoạt nhìn lạnh lùng nhưng thật ra là một vua bụng bự ăn hết hai mươi món một bữa.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nói "Mỗi bữa ta có hai mươi món, nhưng không có nghĩa mỗi bữa ta đều ăn hết."

Tiêu Hề Hề "Cho nên mới nói, người lãng phí quá rồi! Sau này nếu người dùng bữa, nhớ gọi ta đến, chỉ cần có ta ở đây, chắc chắn sẽ không cho người cơ hội lãng phí thức ăn!"

Lạc Thanh Hàn mặc nàng, nói thẳng với chưởng quầy.

"Cứ gọi món như nàng nói."

Chưởng quầy nhanh chóng đáp "Vâng, quý khách chờ một chút, món ăn sẽ lên ngay!"

Chưởng quầy vừa đi, Triệu mỹ nhân đứng dậy.

"Muội ra ngoài một lát, sẽ về nhanh thôi."

Tiêu Hề Hề vội hỏi "Cô muốn đi nhà xí hả?"

Triệu mỹ nhân muốn tìm Điền thị, nhưng nàng không thể nói, vì vậy nàng gật đầu nói "Đúng vậy, hôm nay uống hơi nhiều nước, muội đi nhanh lắm."

Tiêu Hề Hề cũng đứng lên "Ta đi chung với cô, ta cũng muốn đi nhà xí."

Làm trống dạ dày trước, mới có thể ăn nhiều hơn!

Triệu mỹ nhân sửng sốt.

Nàng không ngờ Tiêu trắc phi lại muốn đi cùng nàng.

Tức thì nàng có hơi hoảng hốt, cố giả vờ bình tĩnh "Vậy được, chúng ta cùng đi."

Tiêu Hề Hề nói với Thái tử, rồi cùng Triệu mỹ nhân ra khỏi phòng riêng.

Hai người hỏi hầu bàn, thuận lợi tìm thấy nhà xí.

Tiêu Hề Hề và Triệu mỹ nhân vào hai phòng riêng.

Chẳng mấy chốc, Triệu mỹ nhân đã ra khỏi nhà vệ sinh, nàng định lặng lẽ đi tìm Điền thị, nhưng mới đi được hai bước, đã nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Hề Hề từ nhà xí bên cạnh.

"Sao cô đi nhanh vậy?"

Triệu mỹ nhân đành dừng bước, giả như không có chuyện gì trả lời "Đó giờ muội đi rất nhanh, muội còn có chuyện nên sẽ không chờ tỷ nữa. Tỷ từ từ giải quyết đi, không cần gấp, muội đi trước, lát nữa gặp nhau trong phòng."

Tiêu Hề Hề "Đừng mà, ta xong ngay đây!"

Nói xong, nàng bước ra khỏi nhà xí.

Bên cạnh có một thùng nước, Tiêu Hề Hề múc nước rửa tay,

đồng thời hỏi "Vừa rồi cô chưa rửa tay phải không? Lại đây rửa tay đi."

Triệu mỹ nhân bây giờ rất rối, nào còn tâm trạng rửa tay?

Nàng hời hợt nói "Không cần, muội rửa rồi."

Tiêu Hề Hề dùng kiểu ánh mắt như đang nhìn đứa trẻ nghịch ngợm nhìn nàng, quở trách "Sao cô lại nói dối? Vừa rồi rõ ràng ta không nghe thấy tiếng nước, cô chắc chắn chưa rửa tay. Cô mới đi nhà xí xong, tay nhất định rất bẩn, dù cô không thích sạch sẽ, cũng đừng liên lụy ta và Thái tử, dù gì lát nữa chúng ta cũng cùng nhau dùng bữa, cô nói có đúng không?"

Cái đầu bò nhà ngươi!

Triệu mỹ nhân muốn mắng người, nhưng nàng đã kìm lại, thành thật bước tới rửa tay.

Rửa tay xong, Triệu mỹ nhân lần nữa đề nghị muốn đi một mình.

Tiêu Hề Hề nhận thấy ấn đường Triệu mỹ nhân phát đen, đoán nàng kế đó có thể gặp xui xẻo.

Tiêu Hề Hề rất tò mò, muốn biết nàng gặp xui xẻo ra sao?

Thế nên Tiêu Hề Hề chủ động đề nghị đi cùng nàng.

Chương 392: Hôm nay cô nương này gặp xui xẻo lớn rồi

Triệu mỹ nhân uyển chuyển từ chối.

“Đa tạ ý tốt của tỷ tỷ, một mình muội đi là được, Thái tử Điện hạ còn ở trong phòng riêng, ngài ấy chỉ có một mình, nhất định rất buồn chán, tỷ tỷ mau về với ngài ấy đi.”

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ nói “Được thôi, vậy cô cẩn thận, đừng đụng phải người xấu.”

Triệu mỹ nhân qua loa đáp “Muội biết rồi, tỷ mau đi đi.”

Tiêu Hề Hề vừa đi, Triệu mỹ nhân đã chạy tới nội viện.

Nàng phải nhanh chóng tìm thấy Điền thị.

Điền thị rất kinh ngạc “Sao tiểu chủ lại tới đây? Lúc này tiểu chủ không phải nên ở cùng Tiêu trắc phi trong phòng riêng sao?”

Triệu mỹ nhân vội vàng nói “Kế hoạch thay đổi! Tối nay không chỉ có Tiêu trắc phi, mà còn có Thái tử, kế hoạch của chúng ta phải dừng lại, bà không được bỏ thuốc vào thức ăn!”

Sắc mặt Điền thị thay đổi “Nhưng tôi đã sai người đưa thức ăn bỏ thuốc đến phòng riêng rồi!”

Triệu mỹ nhân không tin được “Sao lại nhanh như vậy?!”

“Tôi biết tiểu chủ sẽ đến nên bảo đầu bếp chuẩn bị trước tất cả các món đặc sản trong quán, tôi tự tay bỏ thuốc, chừng nào tiểu chủ gọi món, tôi sẽ cho người mang rượu và món ăn đến.”

Điền thị muốn mọi chuyện diễn ra suôn sẻ hơn nên bà sắp xếp mọi thứ từ trước.

Không ngờ kế hoạch lại xảy ra biến cố.

Lúc này, tim Triệu mỹ nhân đập điên cuồng.

Trong đầu nàng chỉ còn lại hai từ —

Toi rồi!

Đồ ăn thức uống đều có thuốc, nếu Tiêu trắc phi và Thái tử ăn vào, nhất định sẽ ngất đi.

Sau đó bọn họ nên giải thích chuyện này thế nào?

Với đầu óc của Thái tử, chuyện này dù có giải thích thế nào cũng không thể qua mắt được!

Điền thị hốt hoảng "Làm sao đây, làm sao đây? Hay là tôi cho người dọn món ăn xuống?"

Triệu mỹ nhân cũng hoảng loạn, đầu óc quay cuồng "Bây giờ cũng chỉ còn cách này, món ăn vừa dọn lên, chắc họ cũng chưa ăn nhiều nên tạm thời sẽ không ngất. Bà sai người tìm cớ dọn món ăn và rượu đi, lát nữa ta sẽ tìm cách chuốc say họ, nếu sau đó họ thấy chóng mặt, cũng sẽ nghĩ mình uống say, có lẽ chuyện này sẽ qua được."

"Được, tôi sẽ cho người sắp xếp!"

Điền thị vội vã chạy đi tìm chưởng quầy.

Triệu mỹ nhân cũng vội về phòng riêng.

Vừa bước vào phòng, nàng thấy trên bàn bày đầy các món, trong phòng đầy rượu và hương thơm của món ngon.

Tiêu Hề Hề đang ăn rau, không có thời gian chào hỏi Triệu mỹ

nhân, chỉ dùng mắt nhìn nàng, phát hiện ấn đường của nàng đen hơn trước.

Xem ra hôm nay cô nương này gặp xui xẻo lớn rồi!

Triệu mỹ nhân vội vàng khuyên "Tỷ đừng ăn nhanh như vậy, ăn nhanh quá sẽ không tốt cho dạ dày."

Tiêu Hề Hề nuốt thức ăn trong miệng "Không sao, thân thể ta rất khỏe, dạ dày cũng rất tốt, sẽ không bị khó tiêu."

Lạc Thanh Hàn không ăn nhiều.

Hắn vẫn luôn không yên tâm về thức ăn bên ngoài.

Hắn nhận ra biểu hiện của Triệu mỹ nhân khác thường, bèn bắt đầu âm thầm quan sát nàng ta, muốn biết nàng ta đang bày trò gì.

Triệu mỹ nhân vẫn đang khuyên "Dù thân thể tỷ tốt, cũng không thể ăn nhanh như vậy, dù sao mấy món này cũng đâu có chạy được, tỷ có thể từ từ thưởng thức."

Tiêu Hề Hề "Ta nói cô biết, món khác có thể ăn chậm, nhưng thịt nhất định phải ăn khi còn nóng, để nguội sẽ không ngon."

Lúc này, cửa phòng riêng đột nhiên bị đẩy ra.

Chưởng quầy dẫn một nhóm hầu bàn chạy vào.

Chưởng quầy cười nói "Quý khách, thật sự xin lỗi, là lỗi của chúng tôi! Chúng tôi sơ ý lên nhầm món, những món này chuẩn bị cho khách khác, chúng tôi sẽ đổi món cho quý khách."

Ông vừa dứt lời liền gọi đám hầu bàn phía sau dọn món.

Đám hầu bàn xúm lại, nhanh tay dọn từng món trên bàn.

Tiêu Hề Hề nhanh tay cầm dĩa thịt viên sốt tương đỏ gần mình

nhất, đặt trước mặt nàng.

Nàng nói "Ta thấy mấy món này rất ngon, lên sai món rồi cũng không sao, các ngươi có thể làm lại món mới cho khách, dù gì chúng tôi cũng ăn mấy món này rồi nên dọn xuống chỉ có thể vứt đi, lãng phí lắm!"

Chưởng quầy khăng khăng "Đây là sai lầm do chúng tôi bất cẩn gây ra, là lỗi của chúng tôi, chúng tôi phải chịu trách nhiệm, bù lại tối nay sẽ miễn phí bữa này cho quý khách."

Đồ ăn thức uống trên bàn đều bị hầu bàn nhanh chóng dọn đi, chỉ có món thịt viên sốt tương đỏ vẫn còn trong tay Tiêu Hề Hề, nàng nắm chặt dĩa không chịu buông.

Nàng rất thích món này! Nàng không muốn nó bị đổi!

Chưởng quầy thấy vậy, vội nói "Tôi bảo đầu bếp nấu cho người một dĩa khác, dĩa này để chúng tôi dọn xuống đi."

Triệu mỹ nhân giúp khuyên "Tỷ đừng làm khó người khác nữa, mau đưa dĩa thịt cho họ đi."

Tiêu Hề Hề "Ta thấy món này rất ngon, ta có thể ăn hai phần!"

Chưởng quầy "Vậy tôi bảo đầu bếp chuẩn bị cho người hai phần thịt viên sốt tương đỏ, được không?"

Tiêu Hề Hề không do dự gật đầu "Được!"

"Vậy mau đưa dĩa thịt viên sốt tương đỏ này cho chúng tôi."

Tiêu Hề Hề "Không! Không ai có thể lấy đi thức ăn trong từ trong tay ta!"

Chưởng quầy "……"

Chưởng quầy gấp gáp, nhưng không dám thô lỗ với Tiêu Hề Hề, ông chỉ đành nhìn Triệu mỹ nhân cầu cứu.

Triệu mỹ nhân khuyên Tiêu Hề Hề thêm vài câu.

Tiêu Hề Hề không chịu nghe.

Triệu mỹ nhân vô cùng tức giận, không còn cách nào khác, chỉ đành cầu cứu Thái tử.

“Công tử, chưởng quầy cũng nói bằng lòng miễn phí cho chúng ta rồi, ta thấy cũng rất có thành ý, tỷ tỷ thế này sẽ làm khó người khác, công tử mau khuyên tỷ tỷ đi.”

Ở đây là bên ngoài, lại có nhiều người đang nhìn, Triệu mỹ nhân cảm thấy Thái tử nhất định sẽ không mặc Tiêu trắc phi làm loạn.

Quả nhiên, Lạc Thanh Hàn nói với Tiêu Hề Hề, giọng trong trẻo lạnh lùng.

“Nàng đặt dĩa xuống đi.”

Tiêu Hề Hề bĩu môi “Không, đây là món ăn của ta, ta không muốn đưa cho người khác.”

Lạc Thanh Hàn “Không bảo nàng đưa cho người khác, chỉ bảo nàng đặt thức ăn xuống bàn, nàng cứ cầm thế này thì làm sao ăn được?”

“Nhưng nếu ta đặt thức ăn lên bàn, những người này sẽ lấy thức ăn của ta.”

“Nếu bọn họ dám cướp thức ăn của nàng, ta sẽ khiến tửu lâu của bọn họ không bao giờ mở cửa nữa.” nói đến đây, Lạc Thanh Hàn liếc nhìn chưởng quầy một cái, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ.

Da đầu chưởng quầy tê dại, mồ hôi lạnh toát ra.

Ông run rẩy lấy tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, run giọng giải thích.

“Chúng tôi không có ý cướp thức ăn của người, chúng tôi chỉ muốn đổi một dĩa thịt viên sốt tương đỏ khác cho quý khách thôi, tôi đảm bảo hương vị của hai dĩa sẽ giống hệt nhau, không thay đổi gì hết.”

Tiêu Hề Hề “Nếu không có thay đổi gì, sao ông muốn đổi món ăn của ta?”

Chưởng quầy “Chúng tôi chỉ muốn xin lỗi người, đổi món là cách chúng tôi bày tỏ lời xin lỗi.”

Tiêu Hề Hề “Ta không thích cách này!”

Chương 393: Nàng ta tự làm tự chịu

Chưởng quầy đã dùng hết cách, nói gần như sủi bọt mép.

Nhưng Tiêu Hề Hề không chịu buông tay.

Có Thái tử chống lưng, nàng đặt dĩa thịt viên sốt tương đỏ lên bàn, tức giận nói.

“Các ngươi dám động đến đồ ăn của ta, tửu lâu của các ngươi sẽ đóng cửa!”

Khí thế của Lạc Thanh Hàn quá dọa người, chưởng quầy không dám chọi cứng với hắn, chỉ đành từ bỏ món thịt viên sốt tương đỏ.

Ông dẫn đám hầu bàn lui xuống.

Tiêu Hề Hề cầm đũa, tiếp tục ăn thịt viên sốt tương đỏ của nàng.

Triệu mỹ nhân thấy nàng nhanh chóng ăn hết một viên thịt, trong lòng rất lo lắng.

“Tỷ tỷ, tỷ hà cớ gì phải làm khó họ? Chỉ là một món ăn thôi, để họ đổi thì cũng có sao đâu.”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Là bọn họ khăng khăng làm khó ta, ta đang ăn ngon lành, bọn họ đột nhiên xông vào đổi món ăn của ta, dựa vào đâu chứ? Chúng ta là khách hàng, khách hàng là thượng đế!”

Không đúng, thời đại này không có thượng đế.

Nàng lập tức đổi lại "Khách hàng là Ngọc hoàng đại đế! Bọn họ dám bất kính với Ngọc hoàng đại đế, đúng là gan to bằng trời, với thái độ phục vụ của bọn họ, tửu lâu này sớm muộn gì cũng đóng cửa!"

Triệu mỹ nhân mở miệng, muốn nói gì đó, lại không biết nói gì mới được.

Có thể nói nàng đã nói hết rồi, nhưng không có tác dụng gì cả!

Lúc này, Thái tử đột nhiên lên tiếng.

"Vừa rồi Triệu mỹ nhân chưa ăn thịt viên sốt tương đỏ phải không? Tiêu trắc phi, chia một ít thịt viên sốt tương đỏ của nàng cho nàng ta."

Tiêu Hề Hề không vui, nhưng lại không muốn bản thân bị người khác nói quá keo kiệt, nàng miễn cưỡng chọn viên thịt nhỏ nhất cho Triệu mỹ nhân.

Đối với sự quan tâm đột ngột của Thái tử, Triệu mỹ nhân chẳng những không vui mà còn thấy hoảng sợ.

Nàng vội từ chối "Không không không, thần thiếp không thích ăn món này."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ta bảo nàng ăn, thì nàng phải ăn."

Triệu mỹ nhân rùng mình khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của hắn.

Trực giác nói nàng biết, nhất định Thái tử đã biết gì đó rồi!

Thái tử đang cố ý thử nàng!

Nếu nàng từ chối, Thái tử chắc chắn sẽ nghi ngờ nàng nhiều hơn.

Để rửa sạch hiềm nghi, Triệu mỹ nhân chỉ đành cầm đũa gắp

viên thịt, khó khăn cho vào miệng.

Lạc Thanh Hàn "Ăn ngon không?"

Triệu mỹ nhân nhịn lại cảm giác muốn nôn, gượng cười nói "Rất ngon."

Lạc Thanh Hàn "Nếu thấy ngon, thì ăn hết dĩa thịt viên sốt tương đỏ này, một giọt nước sốt cũng không được chừa lại."

Triệu mỹ nhân sững người.

Tiêu Hề Hề lập tức nhảy dựng lên, bất mãn than vãn "Điện hạ! Món này là của ta, sao người có thể đưa hết cho người khác?"

Lạc Thanh Hàn "Chỉ cần nàng đưa dĩa thịt viên sốt tương đỏ này cho Triệu mỹ nhân, cả bàn thức ăn này là của nàng, nhưng nếu nàng không đưa, tối nay cả một món nàng cũng đừng hòng ăn."

Tiêu Hề Hề "……"

Thịt viên sốt tương đỏ tuy ngon, nhưng so với một bàn cao lương mĩ vị thì vẫn còn kém một khoảng.

Tiêu Hề Hề miễn cưỡng đặt dĩa thịt viên sốt tương đỏ trước mặt Triệu mỹ nhân.

Sắc mặt Triệu mỹ nhân lúc này vô cùng tái nhợt.

Nàng biết dĩa thịt này có bỏ thuốc.

Nếu nàng ăn hết món này, chắc chắn sẽ ngất ngay tại chỗ.

Thái tử vẫn đang nhìn nàng, trong lòng hoảng loạn không thôi, cả một câu dư thừa cũng không dám nói.

Lạc Thanh Hàn "Mau ăn đi, nguội rồi ăn không ngon."

Tiêu Hề Hề cầm một đùi gà, vừa ăn vừa nhìn bọn họ, hai má

tức giận phồng lên.

Thái tử thật quá đáng!

Lại đưa món ngon của nàng cho nữ nhân khác.

Dưới sự giám sát của Thái tử, Triệu mỹ nhân không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành run tay gắp từng viên thịt cho vào miệng.

Lạc Thanh Hàn nhắc nhở "Còn rất nhiều nước sốt."

Tiêu Hề Hề ghen tị nói "Phết nước sốt ăn rất ngon!"

Đáng tiếc nàng không ăn được.

Lạc Thanh Hàn sai người mang một bát cơm đến.

Triệu mỹ nhân run rẩy chan nước sốt lên cơm, sau đó trộn đều, ăn liên tục.

Nhìn nét mặt gần như sắp khóc của nàng, không giống đang ăn món ngon, mà giống như đang ăn bữa cuối trước khi lên đoạn đầu đài.

Tiêu Hề Hề nhịn không được hỏi "Khó ăn đến thế sao?"

Sắp khóc đến nơi rồi!

Triệu mỹ nhân không thể trả lời.

Nàng bây giờ chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, hi vọng tác dụng của thuốc chậm lại.

Vừa rồi nàng thấy Tiêu Hề Hề ăn nhiều như vậy, tới bây giờ vẫn rất ổn, phỏng chừng tác dụng của thuốc hẳn rất chậm.

Nàng vẫn còn cơ hội tránh được kiếp nạn này.

Triệu mỹ nhân ôm tia hi vọng cuối cùng, ăn hết nước sốt trong

bát.

Nàng đặt bát đũa xuống, dùng khăn lụa lau khóe miệng, miễn cưỡng cười nói "Đa tạ Điện hạ ban thưởng, thần thiếp no rồi, thần thiếp muốn đi nhà xí."

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Không phải vừa mới đi sao? Sao bây giờ đi nữa?"

"Bụng của thần thiếp hơi khó chịu."

"Vậy à? Có lẽ là ăn phải đồ hỏng rồi, lẽ nào món ăn của tửu lâu này không sạch sẽ? Nếu thật là như vậy, ta lập tức sai người niêm phong tửu lâu này."

Triệu mỹ nhân vội nói "Không phải do thức ăn, mà do hai ngày nay thần thiếp cảm lạnh, bụng hơi khó chịu, vừa rồi ăn một lúc nhiều như vậy nên bụng có hơi đau, không phải chuyện gì lớn, thần thiếp đi nhà xí là sẽ hết thôi."

Lạc Thanh Hàn lại nói "Đợi lát nữa."

Triệu mỹ nhân "Đợi gì?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, càng thêm lạnh lùng thâm trầm nhìn nàng.

Ánh mắt ấy đầy sức mạnh xuyên thấu, như có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng nàng.

Triệu mỹ nhân cảm nhận có một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, máu của nàng gần như bị đóng băng hoàn toàn.

Nàng run rẩy nói "Bụng của thần thiếp khó chịu, thần thiếp muốn … muốn …"

Nàng chưa kịp nói xong thì cảm thấy chóng mặt.

Cơ thể nàng run lên như thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nàng nhanh chóng giơ tay chống mặt bàn, gần như không giữ được thăng bằng.

Lạc Thanh Hàn thờ ơ ỏi "Sao vậy?"

Lúc này, hình bóng Thái tử trong mắt Triệu mỹ nhân trở nên mơ hồ, thậm chí còn xuất hiện rất nhiều hình ảnh trùng lặp.

Triệu mỹ nhân biết thuốc đã có tác dụng.

Nhưng nàng không thể hiểu là tại sao Tiêu trắc phi ngồi đối diện không hề hấn gì?

Rõ ràng Tiêu trắc phi ăn nhiều hơn nàng, theo lý mà nói, Tiêu trắc phi nên ngất trước mặt nàng!

Mà Tiêu trắc phi lúc này vẫn tỉnh táo, không hề có dấu hiệu sắp ngất đi.

Triệu mỹ nhân lắc đầu thật mạnh, cố gắng làm mình tỉnh táo.

Tiếc là vô ích.

Thuốc đã hoàn toàn phát huy tác dụng, đầu óc Triệu mỹ nhân ngày càng choáng váng.

Cuối cùng, nàng không chịu được nữa, ngã thẳng xuống đất.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Nàng ta sao vậy?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nàng ta tự làm tự chịu."

Chương 394: Rượu độc

Đêm đó, tửu lâu Sở gia bị Ngọc Lân vệ phong tỏa.

Cả Điền thị và người nhà cũng bị bắt.

Chiếu theo pháp luật, có ý mưu hại phi tần của Thái tử, Điền thị nhất định sẽ bị xử tử, thậm chí người nhà cũng bị lưu đày.

Triệu mỹ nhân tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Nàng ngồi dậy trên giường, nhớ lại chuyện tối qua, cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Nàng còn chưa kịp xỏ giày đã vội nhảy xuống giường lao ra cửa, định mở cửa ra ngoài tìm Thái tử giải thích.

Nhưng cửa bị khóa từ bên ngoài, dù nàng cố gắng thế nào thì cánh cửa vẫn bất động.

Triệu mỹ nhân dùng sức đá cửa, hét lớn hết cỡ.

“Mở cửa, thả ta ra ngoài! Ta muốn gặp Thái tử! Ta bị oan!”

Thật lâu sau, cửa mới được mở.

Người vào không phải Thái tử mà là Thường công công.

Hắn đang bưng một cái khay với một ly rượu trên đó.

Triệu mỹ nhân nhìn thấy ly rượu, tức thì cảm thấy tay chân lạnh cóng, toàn thân như sắp quỵ xuống.

Thường công công cười nói “Tiểu chủ, bây giờ Thái tử rất bận,

không rảnh gặp người, ly rượu này là Thái tử ban cho người. Người mau uống đi, uống nó rồi người sẽ được giải thoát."

Triệu mỹ nhân ôm tia hi vọng cuối cùng run rẩy hỏi "Đây là rượu gì?

"Đây là Hoa Điêu thượng hạng, bên trong có Hạc Đĩnh Hồng, lúc mới uống vào có thể hơi đau, nhưng qua một lát sẽ ổn thôi."

Triệu mỹ nhân không tin được "Thái tử muốn giết ta? Ta đã làm gì sai? Thái tử sao lại đối xử với ta như vậy?"

Nụ cười trên mặt Thường công công dần nhạt đi "Ngươi đã làm gì, bản thân ngươi còn không rõ sao?"

"Ta không biết ngươi đang nói gì, ta không làm gì hết, người bị ngất là ta, ta mới là người bị hại!"

"Điền thị đã khai hết rồi, bà ta nói mọi chuyện đều do ngươi chỉ thị, ngươi cố ý gài bẫy, muốn hủy hoại trong sạch của Tiêu trắc phi, nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi có hét lớn tiếng hơn nữa cũng vô ích thôi. Kẻ lòng dạ độc ác như ngươi, Thái tử sao có thể cho phép ở lại Đông cung, ly rượu độc này là cho ngươi chút tôn nghiêm cuối cùng, để ngươi yên lặng ra đi, kiếp sau nhớ đầu thai làm người tốt."

Triệu mỹ nhân không muốn chấp nhận hiện thực này, nàng dùng sức đẩy hắn ra, muốn xông ra ngoài.

"Ta không tin! Ta muốn gặp Thái tử! Ta muốn nói ngài ấy biết, tất cả đều là do Điền thị nói nhảm, ta bị oan!"

Tuy nhiên nàng chưa kịp chạy thì đã bị hai thái giám canh cửa bắt lại.

Hai thái giám giữ chặt hai cánh tay của Triệu mỹ nhân, buộc nàng quỳ trên đất.

Lúc này Triệu mỹ nhân đầu tóc bù xù, không đi giày, cổ áo

xộc xệch để lộ những vết sẹo gớm ghiếc trên cổ và mu bàn tay, trông nàng như một bà điên.

Nàng bị đẩy vào tình thế tuyệt vọng, biết mình không còn đường sống, trong lòng hoảng sợ đến cùng cực, rồi trở thành tức giận uất hận.

"Rõ ràng người bị ngất là ta, Tiêu trắc phi không bị gì hết, các ngươi không nghi ngờ ả, mà còn đổ tội lên đầu ta? Đừng nói Điền thị có khai hay không, nói không chừng Điền thị và Tiêu trắc phi mới là đồng bọn? Bọn họ đối chiếu lời khai trước, cố ý muốn hại ta, các ngươi nối giáo cho giặc, lẽ nào không sợ trời đánh sao?"

Thường công công ở trong cung từng gặp không ít người như nàng, dù sắp chết đến nơi cũng muốn cắn người khác một cái.

Đây là phần hiểm ác trong trái tim con người.

Bản thân không sống tốt, thì không muốn thấy người khác sống tốt.

Dù có chết cũng phải kéo người theo làm bàn đạp cho mình.

Thường công công bình tĩnh nhìn nàng "Ngươi đánh giá bản thân mình quá cao rồi, nếu Tiêu trắc phi muốn hại ngươi, không biết ngươi đã chết bao nhiêu lần rồi, chỉ trách lòng dạ ngươi quá độc ác."

Triệu mỹ nhân cười điên dại, tiếng cười sắc bén chói tai.

"Ha ha ha! Ta lòng dạ độc ác? Kẻ độc ác thật sự không phải là Tiêu trắc phi sao? Nếu không phải do ả, trên người ta sẽ có sẹo sao? Nếu không phải do ả, ta có đi đến bước đường hôm nay không? Kẻ độc ác thật sự là ả!"

Thường công công biết nữ nhân này điên rồi.

Hắn lười nói chuyện với nàng, trực tiếp đưa rượu độc đến miệng nàng.

Triệu mỹ nhân không chịu mở miệng.

Thái giám bên cạnh dùng sức cạy miệng nàng.

Thường công công đổ rượu độc vào.

Sau đó, hắn và hai thái giám ra ngoài, để một mình Triệu mỹ nhân vùng vẫy la hét trong đau đớn.

Thường công công đứng trên bậc thang ngoài cửa, trước mắt là cây cối phủ sương, bên tai là tiếng kêu the thé của Triệu mỹ nhân.

Thật lâu sau, âm thanh dần dần nhỏ xuống.

Thường công công tính toán thời gian, cảm thấy đã đến lúc, liền ra hiệu cho tiểu thái giám vào trong khiêng người ra ngoài.

Thi thể của Triệu mỹ nhân được đặt trong quan tài, lặng lẽ chuyển ra khỏi hành cung, chôn ở vùng núi ngoài thành.

Thường công công làm xong, liền thay quần áo, đi bẩm báo với Thái tử.

"Điện hạ, chuyện của Triệu mỹ nhân đã xử lý ổn thỏa."

Lạc Thanh Hàn đang chơi cờ với Tiêu Hề Hề, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, bình tĩnh nói "Không được truyền chuyện này ra ngoài, sau này có người hỏi, thì cứ nói Triệu mỹ nhân bệnh nặng qua đời."

"Vâng."

Thường công công thấy không còn dặn dò nào khác, bèn lặng lẽ lui ra ngoài.

Tiêu Hề Hề tay trái chống má nghiêng đầu, cơ thể dựa vào mép bàn như không có xương, tay phải cầm quân đen, không

nhìn thế cờ, tùy tiện tìm một chỗ đặt xuống.

Lạc Thanh Hàn ngồi ngay ngắn, hắn cũng không vội đặt cờ, chỉ đang nghịch quân trắng trong tay, như vô tình hỏi.

“Nàng không muốn biết kết cục của Triệu mỹ nhân sao?”

Tiêu Hề Hề thản nhiên trả lời “Sao cũng được.”

Tối qua nàng đã đoán được Triệu mỹ nhân gặp xui xẻo, thế nên Triệu mỹ nhân có xảy ra chuyện gì, nàng cũng không quá ngạc nhiên.

Lạc Thanh Hàn “Tối qua Triệu mỹ nhân muốn bỏ thuốc nàng, lẽ nào nàng không hề quan tâm?”

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Thần thiếp bách độc bất xâm, dù nàng ta bỏ thuốc cũng sẽ không hại được thần thiếp, thần thiếp cần gì phải bận tâm nàng ta?”

“Tuy nói như vậy, nhưng nàng ta dù gì cũng muốn hại nàng, nàng không muốn đánh trả sao?”

Tiêu Hề Hề “Không muốn đánh trả, lười vận động.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Dù câu trả lời này nằm trong dự đoán của hắn, nhưng khi nàng nói ra, hắn vẫn cảm thấy khó diễn tả.

Lạc Thanh Hàn “Nếu có người kề dao vào cổ nàng, nàng cũng lười vận động sao?”

Tiêu Hề Hề “Vậy thì phải vận động một chút, thần thiếp chỉ bách độc bất xâm, chứ không phải đao thương bất nhập.”

Lạc Thanh Hàn dường như muốn gây hấn, phải hỏi cho ra kết quả.

Thế là hắn hỏi tiếp.

“Giả sử Triệu mỹ nhân không bỏ thuốc nàng, mà trực tiếp đâm nàng một dao, nàng sẽ làm gì?”

Tiêu Hề Hề không nghĩ ngợi buột miệng “Triệu mỹ nhân không biết võ công, thần thiếp đối phó với nàng ta chỉ một chiêu là đủ rồi, thần thiếp sẽ giật lấy dao của nàng ta, đánh ngất nàng ta, rồi đi báo quan.”

“Báo quan?”

Chương 395: Chúng ta phải tránh hiềm nghi

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói "Gặp người xấu đương nhiên phải báo quan, đây là thường thức!"

Nét mặt Lạc Thanh Hàn phức tạp nhìn nàng "Ta còn tưởng nàng cầm dao đâm lại."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Người đang nghĩ gì vậy? Lẽ nào chó cắn thần thiếp, thần thiếp cũng phải cắn lại sao?!"

Lạc Thanh Hàn không nói nên lời.

Thì ra trong mắt nàng, Triệu mỹ nhân chẳng khác gì chó?

Chú chó đáng thương đã làm gì sai chứ?!

Lạc Thanh Hàn "Xem dáng vẻ của nàng, hoàn toàn không quan tâm đến Triệu mỹ nhân?"

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói "Nàng ta không tốt với thần thiếp, thần thiếp cần gì phải quan tâm nàng ta?"

Lạc Thanh Hàn hơi kinh ngạc "Nàng còn biết nàng ta không tốt với nàng à? Ta còn tưởng nàng cái gì cũng không biết."

"Lúc trước nàng ta cố ý vu oan hãm hại thần thiếp, ác ý rõ ràng như vậy, thần thiếp có thể không nhìn ra được sao? Thần thiếp chỉ không quân tâm mà thôi, dù sao nàng ta cũng không hại được thần thiếp, tốn thời gian bày trò với nàng ta, thần thiếp thà ăn thêm hai bát cơm còn hơn."

Lạc Thanh Hàn nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Hắn nhận ra Tiêu Hề Hề thật sự không quan tâm đến Triệu mỹ nhân.

Thù hận, tức giận gì đó đều không liên quan đến nàng.

Lạc Thanh Hàn lại hỏi "Nếu tối qua ta không giúp nàng, nàng định đối phó với Triệu mỹ nhân thế nào?"

Tiêu Hề Hề nhấn mạnh "Người đã nhầm thứ tự rồi, thần thiếp vì muốn ra ngoài hẹn hò ăn cơm với người, mới tiện thể cho Triệu mỹ nhân đi cùng, nếu người không đi, tại sao thần thiếp phải ra ngoài?"

"Ta cứ nghĩ sẽ bằng lòng một mình ăn tối với Triệu mỹ nhân."

"Sao có thể? Quan hệ của thần thiếp với Triệu mỹ nhân không tốt, hai người ở cùng nhau rất gượng gạo, cùng ăn cơm với người mình thích mới ngon miệng chứ."

Lạc Thanh Hàn sững người một lúc mới nhận ra nàng nói gì.

Hắn hỏi "Ý nàng là, vì nàng thích ta, nên mới hẹn ta ra ngoài ăn cơm?"

Tiêu Hề Hề gật đầu, không do dự thừa nhận "Vâng!"

Dù biết 'thích' mà nàng nói khác với 'thích' mà hắn nghĩ, nhưng trong lòng hắn vẫn thấy khá ngọt ngào.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Vậy sau này nàng đừng tùy tiện cùng người khác ăn cơm."

Tiêu Hề Hề biết tính chiếm hữu của hắn lại phát tác rồi.

Nàng dùng tấm lòng bao dung đứa trẻ ngỗ nghịch đáp "Được, sau này thần thiếp chỉ ăn cơm với người thôi."

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn bất giác nhếch lên.

Tiêu Hề Hề phát hiện lúc này tâm tình Thái tử rất tốt, liền nhân cơ hội hỏi "Chi bằng tối nay chúng ta ra ngoài hẹn hò lần nữa?"

Lạc Thanh Hàn "Được."

Hắn đặt quân trắng trên tay xuống bàn cờ.

"Ta thắng rồi."

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn thế cờ, hóa ra phần lớn quân đen đã bị ăn mất.

Nàng vươn vai "Không chơi nữa, thần thiếp muốn về nghỉ ngơi."

Lạc Thanh Hàn "Ừm, nàng đi đi."

Tiêu Hề Hề đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Khi đi được khá xa, nàng xác định không còn ai nhìn thấy mình nữa, nàng lập tức tăng tốc chạy về Hóa Tiên cư.

Nàng chạy vào phòng, đóng cửa lại rồi nhanh chóng lấy sách truyện trong rương ra.

Nàng nằm xuống ghế sập mềm mại, vui vẻ đọc sách truyện.

Tiêu Hề Hề đang mải mê xem, thì chợt nghe thấy ai đó gọi mình.

"Trắc phi nương nương."

Tiêu Hề Hề giật mình, ngẩng đầu thì thấy Thường công công đứng ngoài cửa sổ.

Ánh sáng trong phòng không tốt, dù thắp đèn dầu cũng không bằng ánh mặt trời dễ chịu, hơn nữa trong phòng đốt địa noãn, nhất định phải mở cửa sổ cho thoáng khí, nếu không trong phòng sẽ rất ngột ngạt.

Vừa nãy nàng mải mê đọc truyện đến mức không để ý bên ngoài cửa sổ có người đang đứng.

Tiêu Hề Hề vội đóng truyện lại, nhét dưới gối, giả vờ như không có gì hỏi.

“Thường công công sao lại tới đây?”

Thường công công nâng bánh ngọt trong tay lên “Vừa rồi ngự trù có làm chút điểm tâm, Thái tử Điện hạ sai nô tài mang tới cho người, người mau mở cửa, nô tài mang điểm tâm vào cho người.”

Tiêu Hề Hề đứng dậy, ra mở cửa.

Nàng nhận bánh ngọt từ tay Thường công công “Phiền ngươi nói cảm ơn Điện hạ giúp ta.”

Thường công công chắp tay với nàng, rồi cáo từ rời đi.

Tiêu Hề Hề đóng cửa lại, đặt điểm tâm lên bàn.

Nàng rút sách truyện dưới gối ra, vẫn đang suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Vừa nãy Thường công công nhìn thấy nàng đọc truyện.

Hắn có đi mách không?

Dù ấn tượng của nàng với Thường công công rất tốt, nhưng dù gì Thường công công cũng là người của Thái tử, nếu hắn mách với Thái tử thì rương sách truyện này của nàng sẽ mất hết!

Không được, nàng không thể mạo hiểm!

Tiêu Hề Hề nhét cuốn truyện vào rương, sau đó đóng nắp lại.

Nàng ôm chiếc rương, vác lên vai.

Rương sách này rất nặng, ít nhất cũng phải sáu bảy mươi cân, may mà nàng biết võ công, lại có nội lực chống đỡ, sức lực còn mạnh hơn so với nam tử trưởng thành.

Nàng ôm rương chạy ra khỏi Hóa Tiên cư, thẳng đến chỗ của Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần đang nghỉ ngơi trong phòng.

Trước đó y bị giam lỏng trong phủ Trần Lưu vương, không bị hành hạ nhưng cũng không sống tốt. Nhất là sau đó Cừu Viễn sai người bắt y treo trên tường thành làm con tin, bỏ đói y một ngày, dù là tinh thần hay thể xác, y cảm thấy mình đã chịu đả kích rất lớn.

Mấy ngày nay, y ngoan ngoãn ở trong phòng, không ra ngoài nhiều.

Lúc Tiêu Hề Hề vác rương chạy vào, làm Lạc Dạ Thần giật mình.

Lạc Dạ Thần ngồi dậy trên giường, kéo chăn quấn quanh người, tức giận nói "Trước khi vào cô cũng không biết cho người thông báo một tiếng sao?"

Tiêu Hề Hề thấy y lộ ra vẻ sợ hãi quá mức, vội trấn an y.

"Đừng sợ, ta sẽ không làm gì người."

Lạc Dạ Thần càng tức giận hơn "Dù cô muốn làm gì ta, ta cũng không sợ!"

Đùa chắc! Y đường đường là Đại hoàng tử, sao có thể sợ một nữ nhân yếu đuối?!

Tiêu Hề Hề nhìn trái rồi nhìn phải, đánh giá căn phòng một hồi, cố gắng tìm một nơi giấu đồ.

Lạc Dạ Thần thấy nàng làm lơ mình thì càng thêm tức giận.

“Này! Cô có nghe bổn hoàng tử nói gì không?!”

Tiêu Hề Hề hời hợt nói “Nghe rồi, nghe rồi.”

Nàng phát hiện gầm giường trống không, hình như có thể giấu đồ.

Vì vậy nàng nhanh chóng chạy đến, quỳ một gối xuống, đặt chiếc rương xuống.

Lạc Dạ Thần thấy nàng quỳ trước mặt mình, lửa giận trong lòng y lập tức giảm đi rất nhiều.

Y ho nhẹ một tiếng, giả vờ nói “Nêu cô đã thành tâm xin lỗi, vậy ta miễn cưỡng tha thứ cho cô một lần, sau này trước khi vào nhớ cho người thông báo một tiếng, đừng tùy tiện xông vào. Ta dù gì cũng là nam tử trưởng thành, còn cô là phi tần của Thái tử, chúng ta phải tránh hiềm nghi.”

Tiêu Hề Hề hoàn toàn không nghe y nói gì.

Nàng đẩy mạnh chiếc rương vào gầm giường.

Lạc Dạ Thần nghe thấy tiếng vật nặng cọ xát với mặt đất, cuối cùng phát giác có điều không ổn.

Y cảnh giác hỏi “Cô nhét cái gì dưới gầm giường của ta?”

Chương 396: Sách đó nhất định có vấn đề

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn y, giải thích "Ta mua vài cuốn sách, mà không có nơi để, chỉ đành mượn phòng của người để đỡ."

Lạc Dạ Thần rất không vui "Hành cung lớn như vậy, sao cô cứ phải để sách ở đây? Chỗ của ta không phải nhà kho, cô mau mang sách đi đi!"

Tiêu Hề Hề đảo mắt, đột nhiên nghiêng người, cười khúc khích nói.

"Đại hoàng tử có muốn đọc sách của ta không?"

Lạc Dạ Thần chế nhạo "Người trong Thịnh Kinh đều biết bổn hoàng tử ghét nhất là đọc sách! Cô còn dám lấy sách mua chuộc ta? Nằm mơ đi! Ta sẽ không bị lừa đâu!"

"Sách của ta không phải sách bình thường."

Tiêu Hề Hề dứt khoát kéo rương ra khỏi gầm giường.

Nàng mở rương, lấy một cuốn sách, lật đến trang có ảnh, đưa cho Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần ban đầu khinh thường, nhưng khi thấy nội dung trong ảnh, đôi mắt y lập tức mở to.

Y không chớp mắt nhìn chằm chằm hình ảnh trong cuốn sách.

Tiêu Hề Hề thấy ánh mắt của y gần như dán vào sách, Tiêu Hề Hề cười nói "Ta tạm thời gửi số sách này ở chỗ người, người cứ tùy ý xem, nhưng không được làm hỏng sách, càng không

được để người khác biết số sách này.”

Lạc Dạ Thần nuốt nước bọt, giơ tay cầm sách, nhưng giọng điệu vẫn rất khinh thường.

“Không ngờ cô lại đọc loại sách này, không biết xấu hổ!”

Tiêu Hề Hề “Không phải người cũng thích xem loại sách này sao?”

Lạc Dạ Thần “Ta là nam nhân, xem một chút thì chẳng sao, nhưng cô là nữ nhân, nữ nhân thì phải hiền lương thục đức, dịu dàng lễ độ, sao có thể xem loại sách này? Sao Thái tử không quản cô vậy?”

Sau đó y mới nhận ra.

“Cô muốn trốn Thái tử nên mới giấu số sách này ở đây phải không?”

Tiêu Hề Hề bày ra biểu cảm ‘trong lòng biết là được’ cười nói “Hi hi, người biết thì tốt, đừng nói với ai.”

Lạc Dạ Thần vẫn lầm bầm “Thật không biết Thái tử nhìn trúng cô điểm nào? Nhan sắc bình thường, không có tài nghệ, đầu óc có vẻ không linh hoạt lắm, còn thích đọc sách đồi trụy, mắt nhìn của Thái tử thật kỳ lạ.”

Tiêu Hề Hề bất mãn phản đối “Người có thể xem thường ta, nhưng người không thể xem thường mắt nhìn của Thái tử!”

Lạc Dạ Thần “……”

Đây là trọng điểm à?

Tiêu Hề Hề “Hơn nữa, ta không hoàn toàn vô dụng, ta có thể ăn, có sức mạnh, vừa nãy người không thấy ta vác rương sách sao? Đổi lại là người, người có thể vác được không?”

“Không phải chỉ là rương sách thôi sao? Có gì mà vác không

được?!" Lạc Dạ Thần không chịu được chuyện bị coi thường.

Để chứng minh mình không thua kém gì nàng, Lạc Dạ Thần ném cuốn truyện, nhảy xuống giường xắn tay áo ôm rương sách.

Dù y dùng hết sức lực của mình cũng chỉ gắng gượng ôm một lát.

Chốc sau y lại đặt xuống.

Vì nó quá nặng!

Tuy y từng học cưỡi ngựa bắn cung, biết một chút võ công, nhưng chưa từng học nội công, ngày thường sống sung sướng quen rồi, sức lực có hạn, thật sự không kham nổi chiếc rương nặng như vậy.

Tiêu Hề Hề chống nạnh nhìn y, thấy y kiệt sức thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng, nàng nhịn không được cười đắc ý.

"Thấy chưa, sức lực của người còn không bằng ta, có mặt mũi gì mà xem thường ta?"

Lạc Dạ Thần tức giận trừng mắt với nàng "Cô là nữ nhân, có sức lực lớn như vậy làm gì?!"

Tiêu Hề Hề "Người là nam nhân, mà một chút sức lực cũng không có, có xấu hổ không?!"

Lạc Dạ Thần "……"

Bỏ đi, y không nên so đo với nữ nhân này.

Y hít một hơi thật sâu, lặng lẽ bò về giường, tiếp tục đọc truyện.

Tiêu Hề Hề cũng muốn đọc truyện.

Nhưng lại sợ Thái tử đến kiểm tra.

Nàng nghiêm túc suy nghĩ, vẫn nên nhẫn nhịn một chút.

Sách truyện để ở đây, cũng chạy không được, sau này từ từ đọc.

Hôm nay cứ qua ải của Thái tử trước rồi tính sau.

Tiêu Hề Hề đóng nắp, đẩy trở về gầm giường.

Nàng dặn dò "Đại hoàng tử, người nhớ giữ sách của ta cho kỹ, đừng để người khác phát hiện, nếu Thái tử biết có số sách này, sau này hai chúng ta sẽ không còn sách truyện để xem nữa."

Đôi mắt của Lạc Dạ Thần vẫn dán vào cuốn truyện, không kiên nhẫn trả lời "Ta biết rồi, cô dài dòng quá."

Tiêu Hề Hề chạy trở về.

……

Thường công công trở lại thư phòng, cung kính nói "Hồi bẩm Điện hạ, nô tài đã mang điểm tâm cho Tiêu trắc phi rồi."

Lạc Thanh Hàn đang phê duyệt công văn, tùy ý hỏi "Nàng đang làm gì?"

"Tiêu trắc phi đang đọc sách."

Đọc sách? Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu khỏi đống công văn "Đọc sách gì?"

Thường công công "Nô tài không biết."

Lạc Thanh Hàn "Ngươi đi gọi Tiêu tướng quân tới."

"Vâng."

Một lúc sau, Tiêu Lăng Phong đến thư phòng.

“Mạt tướng bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Khi hộ tống Tiêu trắc phi đến thành Bàn Vân, Tiêu trắc phi có mang theo hành lý không?”

Tiêu Lăng Phong không biết tại sao Thái tử hỏi chuyện này, nhưng ông vẫn thành thật trả lời “Có mang theo một rương hành lý.”

“Chỉ một rương?”

Tiêu Lăng Phong trả lời rất chắc chắn “Vâng.”

“Rương hành lý đó nặng không?”

“Rất nặng.”

Người luyện võ quanh năm như Tiêu Lăng Phong nói rất nặng, vậy nó thật sự rất nặng.

Tiêu Hề Hề nói rương đựng y phục, nhưng y phục sao có thể nặng như vậy?

Chắc chắn nàng nói dối.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho Tiêu Lăng Phong lui ra ngoài.

Tiêu Lăng Phong rời đi, Lạc Thanh Hàn đứng dậy đi về phía Hóa Tiên cư.

Lạc Thanh Hàn cố tình không cho người thông báo, hắn lặng lẽ xuất hiện trước cửa phòng.

Cửa bị khóa từ bên trong, không mở được.

Hắn thấy cửa sổ đang mở, bèn nhấc chân đi về phía đó.

Nhìn qua cửa sổ, hắn vừa hay thấy Tiêu Hề Hề trong phòng.

Tiêu Hề Hề đang nằm trên ghế sập đọc sách.

Nàng mải mê đến nỗi không để ý có người ngoài cửa sổ.

Lạc Thanh Hàn quá hiểu nàng, nàng vốn không thích đọc sách, ngày thường ngoài đọc sách truyện thì nàng chưa từng đụng vào những loại sách khác.

Bây giờ nàng lại nghiêm túc đọc sách, sách đó nhất định có vấn đề!

Lạc Thanh Hàn một tay vịn bệ cửa sổ, chân dùng chút sức, dễ dàng trèo qua cửa sổ, vững vàng đáp xuống đất.

Một loạt hành động trôi chảy mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đi đến bên cạnh Tiêu Hề Hề, nhìn xuống cuốn sách trên tay nàng.

"Nàng đang đọc gì vậy?"

Tiêu Hề Hề thản nhiên đáp "Đọc sách."

Nàng chợt nhận ra bên cạnh mình có người!

Nàng vội ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp đôi mắt đen láy của Thái tử.

Không khí đóng băng trong giây lát.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Lạc Thanh Hàn đã giơ tay đoạt lấy cuốn sách trong tay nàng.

Tiêu Hề Hề lập tức nhảy dựng, hét lên "Điện hạ, sao người lại cướp sách của thần thiếp?"

Nàng với tay giật lại cuốn sách.

Lạc Thanh Hàn một tay giữ đầu nàng, một tay cầm sách, cúi đầu nhìn bìa sách, bên trên viết hai chữ to —

Nữ đức!

Chương 397: Hi vọng nàng không làm ta thất vọng

Lạc Thanh Hàn nghĩ mình bị hoa mắt.

Hắn nhìn chằm chằm hai chữ trên bìa hồi lâu, quả nhiên là hai chữ nữ đức, không nhìn nhầm.

Hắn lại mở sách ra đọc, nội dung bên trong đúng là 'Nữ Đức'.

Nghĩ trên mặt chữ, 'Nữ Đức' viết về tam tòng tứ đức, rất nhiều nữ tử trước khi xuất giá đều học qua nội dung cuốn sách này.

Trước đây Lạc Thanh Hàn cũng từng đọc, nội dung bên trong rất chán, thế nên hắn đọc xong cũng vứt đi rồi.

Không ngờ hôm nay hắn lại thấy cuốn sách này trong tay Tiêu trắc phi.

Thành thật mà nói, bất cứ nữ nhân nào trong cung đọc cuốn sách này, hắn sẽ không hề ngạc nhiên, nhưng Tiêu trắc phi đọc sách này lại khiến hắn cảm thấy vô cùng hoang đường.

Với tính cách của nàng, tam tòng tứ đức kiểu gì? Ba ăn bốn ngủ thì đúng hơn!

Lạc Thanh Hàn tức thì nhận ra mình nhất định bị chơi xỏ rồi!

Hắn quay đầu nhìn Tiêu trắc phi.

Nét mặt Tiêu Hề Hề vô tội "Sao Điện hạ cướp sách của người ta thế?"

Lạc Thanh Hàn lắc lắc cuốn 'Nữ Đức' trong tay trước mặt

nàng "Nàng bắt đầu đọc loại sách này từ khi nào?"

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng nói "Gần đây thần thiếp cảm thấy mình vẫn còn nhiều chỗ chưa đủ tốt, người ta nói nữ nhân nên đọc 'Nữ Đức', thần thiếp mới nghiêm túc nghiền ngẫm một chút, xem có thể học được điều gì trong đó không."

"Thế nàng học được gì rồi?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp vẫn đang học, đợi học xong sẽ chia sẻ kết quả học tập với người."

Lạc Thanh Hàn tiện tay ném 'Nữ Đức' xuống đất "Đây không phải sách gì hay, nàng bớt đọc lại đi."

Tiêu Hề Hề khá ngạc nhiên, nàng còn tưởng nam nhân đều thích nữ nhân tam tòng tứ đức, không ngờ Thái tử lại nói như vậy.

Lạc Thanh Hàn nhìn ra nàng đang nghĩ gì, thản nhiên nói "Nếu nữ nhân cứ làm theo yêu cầu của 'Nữ Đức', cuối cùng nhất định sẽ trở thành người ngu ngốc không có chính kiến, nàng bây giờ rất tốt, không cần bắt chước người khác."

Tiêu Hề Hề mắt cười cong cong "Ừm!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi.

"Chiếc rương nàng mang về từ huyện Trầm Bảo đâu?"

Chủ đề thay đổi quá nhanh, Tiêu Hề Hề nhất thời chưa phản ứng lại, suýt chút nói ra sự thật.

May là nàng quay xe kịp thời, nuốt sự thật vào trong.

Nàng gãi gãi má, mắt cụp xuống "Y phục trong rương lấy ra hết rồi, thần thiếp thấy chiếc rương đó chiếm không gian trong phòng nên vứt đi rồi."

Lạc Thanh Hàn "Vứt đi đâu rồi?"

Tiêu Hề Hề "Tìm đại một nơi vứt đi rồi, thần thiếp cũng không nhớ nơi đó, dù gì hành cung lớn như vậy, rất nhiều chỗ thần thiếp chưa từng đến."

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Tiêu Hề Hề không dám đối diện với ánh mắt của hắn, nàng chỉ đành nhìn lê.n đỉnh phòng.

Lạc Thanh Hàn "Ta ghét nhất bị người khác lừa dối, nếu nàng lừa ta, thì ráng mà lừa đến cùng, đừng để ta biết nàng đang nói dối, nếu không nàng xong đời thật rồi."

Tiêu Hề Hề kinh hoàng nhìn hắn "Người lại muốn bạo hành?"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Ta không chỉ muốn bạo hành, mà còn tước đi quyền ăn thịt và ăn vặt của nàng, sau này mỗi bữa nàng chỉ có thể húp cháo trắng ăn rau xanh, một chút mỡ cũng không có!"

Tiêu Hề Hề hít một hơi khí lạnh.

Hình phạt này quá tàn ác rồi!

Lạc Thanh Hàn sờ sờ đầu nàng, động tác rất nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu lạnh băng.

"Trước giờ ta nói được làm được, hi vọng nàng không làm ta thất vọng."

Tiêu Hề Hề chỉ cảm thấy bàn tay trên đầu rất nặng, nặng đến mức nàng gần như không thể ngẩng đầu lên.

Lạc Thanh Hàn "Đi thay y phục đi."

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn hắn "Thay y phục làm gì?"

"Ra ngoài ăn cơm, không phải trước đó nàng nói buổi tối muốn hẹn hò sao?"

“À à! Thần thiếp đi thay y phục, người đợi một chút!”

Tiêu Hề Hề chạy vào phòng trong, nhanh chóng thay y phục, ra ngoài với Thái tử.

Đêm nay chỉ có hai người, không có ai khác.

Hai người suôn sẻ dùng xong bữa tối, không có chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Tiêu Hề Hề vốn định đi dạo trong thành với Thái tử, nhưng đêm đông thật sự quá lạnh, gió rét thổi qua gần như đóng băng khuôn mặt nàng.

Khung cảnh này không hề lãng mạn.

Tiêu Hề Hề dứt khoát kéo Thái tử về nhà.

Hai người trở về căn phòng ấm áp, Tiêu Hề Hề thở phào nhẹ nhõm “Ở nhà là thoải mái nhất!”

Nhân lúc vẫn còn sớm, hai người đến suối nước nóng.

Vẫn là nam nữ tách ra ngâm nước nóng như trước.

Sau khi tắm suối nước nóng xong, hai người về nơi ở.

Tiêu Hề Hề ngồi trước gương chải tóc, vui vẻ nói “Mỗi lần tắm nước nóng xong, thần thiếp cảm thấy mình lại xinh đẹp hơn!”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn nàng một cái, thành thật nói “Có lẽ ngâm nước quá lâu, não bị úng nước rồi.”

Tiêu Hề Hề “……”

Hít một hơi thật sâu.

Nàng không thể tức giận với hắn, nàng phải xem lại bản thân

trước.

Nàng tự hỏi, ban đầu sao nàng mù quáng chọn Thái tử thẳng đuột độc miệng này chứ?!

Đôi vợ chồng vừa mới hẹn hò, nháy mắt quan hệ đã xuất hiện rạn nứt.

Mãi đến trước lúc đi ngủ, Tiêu Hề Hề cũng không nói lời nào với Thái tử.

Nàng dùng hành động để biểu đạt với Thái tử, nàng rất tức giận!

Thế nhưng Thái tử thẳng đuột hoàn toàn không nhận ra nàng tức giận chuyện gì, cứ nghĩ buổi tối nàng ăn không đủ no.

Hắn vẫn ôm nàng vào lòng, an ủi nàng "Đừng giận nữa, ngày mai cho nàng ăn nhiều một chút, ngủ đi."

Tiêu Hề Hề gầm gừ, cắn vào xương quai xanh của hắn.

Lạc Thanh Hàn bị cắn có hơi đau, nhưng vẫn nhịn.

Nhìn xem, quả nhiên lại đói rồi, còn bắt đầu cắn người.

Một mặt, hắn thấy nữ nhân này ngày càng tùy hứng, xem ra bị chiều hư rồi.

Đồng thời lại thấy tùy hứng thì cứ tùy hứng đi, dù gì với tính cách của nàng, có tùy hứng hơn nữa cũng không gây ra phiền phức, cùng lắm lại trồng thêm rau ở hậu viện điện Thanh Ca mà thôi.

Cả hai cứ thế mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi tỉnh dậy, Tiêu Hề Hề đã quên chuyện xảy ra tối qua.

Nàng vui vẻ ăn xong bữa sáng rồi chạy đi tìm Đại hoàng tử.

Tiêu Hề Hề vừa vào cửa thì thấy Đại hoàng tử hai mắt thâm quầng ngồi trên giường, bộ dạng buồn ngủ như sức lực bị hút kiệt.

Nàng sửng sốt "Đại hoàng tử, người sao vậy? Chẳng lẽ tối qua có yêu tinh hút tinh lực của người hả?"

Lạc Dạ Thần yếu ớt nói "Không có yêu tinh, chỉ là ta đọc truyện cả đêm qua."

Tiêu Hề Hề "Thì ra là thức cả đêm, nhưng dù thức cả đêm cũng không đến nỗi vậy chứ?"

"Còn không phải vì đống truyện rách nát kia của cô sao?"

Nói đến chuyện này thì Lạc Dạ Thần liền tức giận.

"Đống truyện đó của cô là chuyện gì nữa? Sao lại có … có tình tiết kỳ lạ đó?!"

Tiêu Hề Hề không hiểu "Tình tiết kỳ lạ gì?"

"Thì là hai nam nhân ấy ấy, rồi người và thú ấy ấy, rất là ấy ấy! Đọc xong cả người ta rất không ổn!"

Tâm trạng Lạc Dạ Thần sắp sụp đổ.

Không phải trước đây y chưa từng đọc mấy truyện đồi trụy, trong phủ y giấu rất nhiều loại truyện này, có ảnh hay không có ảnh đều có cả, y tự nhận mình là tay chơi lão làng đọc qua vô số sách, nhưng đống truyện kia của Tiêu trắc phi thì y mới lần đầu thấy qua.

Tam quan của hắn chịu đả kích nặng nề, vì vậy tinh thần cũng uể oải.

Chương 398: Có phải cô làm không?!

Não Tiêu Hề Hề truyền tải thông tin, nhanh chóng hiểu ý của Lạc Dạ Thần.

Xem ra y đã đọc mấy cuốn truyện không dành cho trai thẳng rồi, nên tinh thần của y mới bị vấy bẩn.

Nàng an ủi "Thật ra cũng không có gì, người cứ coi như được tăng thêm kiến thức đi, dù gì trên đời này có rất nhiều điều kỳ diệu, cũng có rất nhiều chuyện người không thể tưởng tượng nổi."

Lạc Dạ Thần tức giận trừng mắt nhìn nàng "Cô cố ý đúng không? Dùng loại sách này làm ta ghê tởm! Cô và Thái tử cùng một bọn, tàn nhẫn độc ác, chỉ biết ức hiếp ta!"

Tiêu Hề Hề thấy oan ức.

"Ta không có! Số sách này ta vất vả lắm mới mua được, cảm thấy số sách này rất thú vị, người không thích đọc thì đừng đọc."

Lạc Dạ Thần "Nhưng cô để lung tung hết cả lên, làm sao ta biết cuốn nào đọc được? Cuốn nào không đọc được?"

Tiêu Hề Hề "Chuyện này dễ thôi mà, ta phân loại cho người là được rồi."

Nói là làm, nàng xắn tay áo, lấy hết sách trong rương ra ngoài, bắt đầu phân loại từng cuốn một.

Lúc đầu Lạc Dạ Thần còn chăm chăm nhìn nàng, mà sau đó quá mệt lại ngủ gật.

Lúc Tiêu Hề Hề phân loại xong, ngẩng đầu lên thì thấy Đại hoàng tử ngủ gật.

Đầu y cứ gục xuống liên tục như gà mổ thóc.

Tiêu Hề Hề không gọi y dậy, mà ngồi xuống đệm bên cạnh, bắt đầu đọc truyện.

Nàng đang mải mê xem thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rầm!

Nàng giật mình.

Nàng nhìn sang, thấy Lạc Dạ Thần ngã từ trên giường xuống đất!

Y lập tức tỉnh lại, từ dưới đất nhảy lên, hét một tiếng "Là ai đánh lén ta?!"

Tiêu Hề Hề cầm sách trong tay, kinh ngạc nhìn y.

"Không ai đánh lén người, là tự người ngủ gật rồi bất cẩn ngã khỏi giường."

Lạc Dạ Thần không chấp nhận thiết lập này.

Y hùng hổ nói "Ta đường đường là Đại hoàng tử! Sao có thể vì ngủ gật mà ngã khỏi giường? Nhất định có người nhân lúc ta ngủ đánh lén! Nói, có phải cô làm không?!"

Tiêu Hề Hề chấm hỏi đầy đầu "Liên quan gì đến ta?"

Lạc Dạ Thần cười khẩy "Đừng giả ngốc nữa, trong phòng này ngoài ta thì chỉ có mình cô, không phải cô thì là ai? Đừng tưởng ta không biết, từ lâu cô đã ý xấu với ta, cố ý lợi dụng lúc ta đang ngủ, muốn ra tay tàn độc với ta!"

Tiêu Hề Hề do dự mãi, vẫn lên tiếng nhắc nhở.

"Tạm thời không bàn đến chuyện có người đánh lén hay

không, người có thể mặc quần trước được không?”

Lạc Dạ Thần nhìn xuống, phát hiện quần của mình đã tụt xuống đầu gối!

May là áo y đủ dài che đi phần quan trọng.

Y cuống quít kéo quần lên rồi chui tọt vào trong giường.

Y kéo chăn che chắn, mặc lại quần đàng hoàng, đồng thời không quên hằn học nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề.

Dáng vẻ đó như gái nhà lành bị chọc ghẹo, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Tiêu Hề Hề vô cùng lịch thiệp hỏi “Hay là ta ra ngoài?”

Lạc Dạ Thần hận không thể khiến nàng mau chóng cút đi.

Đến khi người đi xa, y mới nhớ chuyện mình bị đánh lén, y lại thả nghi phạm đi!

Y đập mạnh vào ván giường, chết tiệt!

……

Hôm nay Cừu Thịnh đến từ biệt Thái tử.

Bất ngờ là Cừu Thịnh đã cạo trọc đầu, đỉnh đầu còn có chấm hương, mặc áo cà sa của tăng sư.

Y chắp hai tay với Thái tử, khom người hành lễ.

“Bần tăng bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Sao ngươi lại xuất gia rồi?”

Cừu Thịnh trông gầy đi nhiều, cũng khép kín hơn rất nhiều, đôi mắt đen láy không còn vẻ ngây thơ năm xưa, chỉ còn lại lãnh đạm sau bao giày vò đau khổ.

“Cha huynh của bần tăng không còn, bần tăng không thể làm gì cho họ, nên bước vào cửa Phật, chuyên tâm tu hành Phật pháp, tích đức hành thiện, hi vọng sẽ giảm bớt tội nghiệt của Đại ca, để phụ vương và hai huynh trưởng kiếp sau được đầu thai tốt.”

Lạc Thanh Hàn “Còn ngươi thì sao? Ngươi còn trẻ như vậy đã bước vào cửa Phật, không thấy đáng tiếc sao?”

“Bần tăng bây giờ chỉ có một mình, hồng trần này với bần tăng mà nói, đã không còn vướng bận gì nữa, chi bằng bước vào cửa Phật, làm một tăng sư vân du an ổn tự tại.”

Lạc Thanh Hàn thấy tâm ý y đã quyết, cũng không khuyên nữa, chỉ hỏi “Sau này ngươi có dự định gì?”

Cừu Thịnh “Bần tăng muốn du ngoạn khắp nơi, ngắm nhìn sông núi thế gian, sau đó tìm một Phật môn thanh tịnh, ổn định cuộc sống, ngày sau an nhàn qua một đời.”

Lạc Thanh Hàn “Vậy ta chúc ngươi lên đường bình an.”

“Đa tạ Điện hạ chúc phúc, bần tăng cáo từ.”

Không nói tạm biệt.

Vì ly biệt này, sẽ không có ngày gặp lại.

Cừu Thịnh chắp tay, cúi đầu thật sâu trước Thái tử, rồi quay người bước ra khỏi phòng.

Bóng dáng gầy gò nhanh chóng biến mất trong gió tuyết.

Cừu Thịnh rời thành Bàn Vân thì không còn tung tích.

Không ai biết y đã đi đâu.

Gia quyến nô bộc của Cừu Viễn cũng bị phán quyết, nên giết thì giết, nên tha thì tha.

Sở cơ là ái thiếp của Cừu Viễn nên không thoát khỏi cái chết, bị kết án treo cổ.

Xử lý đám người này xong, cả phủ Trần Lưu vương trống không.

Không lâu sau, thành Bàn Vân đón một vị khách phương xa.

Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình bất chấp gió tuyết dẫn theo hộ vệ vào thành Bàn Vân.

Trên đường đến đây, Nhiếp Trường Bình vẫn lo lắng cho Thái tử, sợ hắn xảy ra chuyện thật. Sau khi vào quận Trần Lưu, y biết Thái tử vẫn chưa chết, tâm trạng tức thì chuyển từ lo lắng sang vui mừng.

Vừa vào thành liền đến thẳng hành cung.

Thái tử biết Nhiếp Trường Bình đến, thì có hơi kinh ngạc, lập tức sai người dẫn y vào.

Nhiếp Trường Bình sải bước vào thư phòng, liền nhìn thấy Thái tử đang ngồi sau thư án, hai mắt đỏ hoe quỳ xuống.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Lạc Thanh Hàn bảo y đứng dậy nói chuyện.

Nhiếp Trường Bình ăn gió nằm sương, ngày đêm lên đường, cả người gầy đi rất nhiều, trên cằm mọc râu lởm chởm, thoạt nhìn phong trần bụi bặm.

Sau khi ngồi xuống, đầu tiên y bưng tách trà, uống một hơi cạn sạch trà nóng, rồi nhét mấy miếng bánh ngọt vào miệng.

Vì lên đường vội, y đã nhiều ngày không ăn đồ nóng, thường lót dạ bằng nước lạnh và màn thầu.

Bây giờ thấy trà nóng bánh ngọt, giống như sói đói nhìn thấy

thịt, kiềm không được muốn ăn cho đã.

Lạc Thanh Hàn thấy vậy, không nói gì, cứ để y ăn.

Thấy y ăn gần xong, Lạc Thanh Hàn mới hỏi "Sao ngươi lại đột nhiên tới thành Bàn Vân?"

Nhiếp Trường Bình ăn uống no nê mới thả lỏng người.

Y tựa vào bàn, uể oải nói "Là Hoàng thượng bảo ta tới, ngài ấy tưởng người bị hại, bảo ta đến tra chân tướng sự việc, còn bảo ta mang di thể của người về."

Nói đến đây, y không khỏi hỏi "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao trước đó có tin đồn người đã chết? Còn nói như đúng rồi, làm ai cũng tin là thật, thậm chí trong cung còn chuẩn bị hậu sự cho người."

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Chuyện này nói ra rất dài."

Chương 399: Lời ngọt ngào

Nhiếp Trường Bình sau khi nghe xong, không khỏi tặc lưỡi.

“Chậc chậc, Cừu Viễn này đúng ác thật, vì muốn đoạt vương vị, cả cha và huynh đệ của mình cũng dám ra tay tàn độc. May là người không trúng kế của gã, nếu gian kế của gã thành công, tương lai không biết sẽ gây ra thêm bao nhiêu đại họa.”

Lạc Thanh Hàn chẳng suy nghĩ gì nhiều về một người đã chết.

Hắn nói về sắp xếp của mình.

“Dù ngươi không đến, ta cũng định viết thư cho ngươi, bây giờ ngươi đến rồi, chuyện sau này sẽ dễ dàng hơn. Trần Lưu vương đã chết, đất phong quận Trần Lưu cùng với binh quyền năm mươi ngàn quân Xích Tiêu cũng nên thu hồi. Phù sa không chảy ruộng ngoài, ta muốn ngươi tiếp quản quận Trần Lưu và quân Xích Tiêu.”

Mẫu thân của Nhiếp Trường Bình là Trưởng công chúa Cảnh Dương, nếu tính ra, y và Thái tử là quan hệ huynh đệ họ hàng.

Trong số những người cùng thế hệ, Nhiếp Trường Bình là người duy nhất được phong làm Quận vương.

Nhưng tước vị Quận vương này là dùng tính mạng của Trưởng công chúa Cảnh Dương đổi lại.

Nghe nói lúc Hoàng đế còn là hoàng tử đã từng bị ám sát, Công chúa Cảnh Dương vì bảo vệ ông mà bị sát thủ gi.ết chết.

Hoàng đế cảm động, sau khi đăng cơ xưng đế, hạ chỉ phong Công chúa Cảnh Dương làm Trưởng công chúa, con trai độc

nhất của bà cũng được phong làm Quận vương.

Vì Nhiếp Trường Bình lúc đó còn quá nhỏ nên Hoàng đế chỉ ban cho y tước vị, không ban cho y đất phong.

Cũng chính vì mất mẹ từ nhỏ nên Nhiếp Trường Bình càng thân thiết với Thái tử.

Hai người họ giống nhau, đều mất mẹ ruột từ nhỏ, trải nghiệm giống nhau khiến hai ngươi càng hiểu nhau.

Nhiếp Trường Bình nghe Thái tử nói xong, lập tức phá lên cười.

“Ha ha, không ngờ còn có chuyện tốt như vậy, xem ra chuyến đi này của ta có lợi thật!”

Tuy quận Trần Lưu cách Thịnh Kinh rất xa, nhưng nơi này sản vật phong phú, lại tiếp giáp với Mạc Bắc, là cửa khẩu quan trọng giữa Đại Thịnh và Mạc Bắc.

Quan hệ giữa Đại Thịnh và Mạc Bắc hiện tại khá hài hòa, nhưng ai biết tương lai sẽ thế nào?

Chính vì để chặn người Mạc Bắc tấn công Đại Thịnh mà triều đình mới cho phép Trần Lưu vương tích trữ năm mươi ngàn binh mã ở quận Trần Lưu.

Bây giờ để Nhiếp Trường Bình tiếp quản quận Trần Lưu và năm mươi ngàn quân Xích Tiêu giống như một gói quà lớn từ trên trời rơi xuống.

Dù là ai cũng sẽ cảm thấy rất vui.

Nhiếp Trường Bình cười xong, không khỏi hỏi lại “Hoàng thượng có thể đồng ý không?”

Ai ở Thịnh Kinh cũng biết Nhiếp Trường Bình có quan hệ rất tốt với Thái tử, Hoàng đế nhất định cũng biết chuyện này, nếu không ông đã không phái Nhiếp Trường Bình chạy một quãng

đường xa đến quận Trần Lưu điều tra chân tướng Thái tử bị ám sát.

Nếu giao quận Trần Lưu và quân Xích Tiêu cho Nhiếp Trường Bình, chẳng khác nào dâng miếng thịt béo bở này cho Thái tử, làm như vậy, thực lực của Thái tử sẽ tăng lên nhanh chóng.

Con trai trở nên giỏi giang, cha già chẳng phải sẽ lo lắng hơn sao?

Hoàng đế trước giờ đa nghi, tuyệt đối không muốn thấy cục diện như vậy.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên hỏi lại "Ngươi cũng đã tới đây rồi, lẽ nào ông ấy còn có thể đuổi ngươi đi sao?"

Nhiếp Trường Bình nghe vậy lập tức hiểu ý của hắn, lại không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Được! Vẫn là người giỏi nhất! Để ta chiếm chỗ trước, dù Hoàng thượng không vui, cũng không thể đuổi ta đi, suy cho cùng ông ấy vẫn nợ mẫu thân ta một mạng."

Tuy làm như vậy có hơi không biết xấu hổ, nhưng chỉ cần có thể đạt được mục đích, ai để ý xấu hổ làm gì?

Dù thể diện có đẹp đến đâu, liệu có thực tiễn bằng lợi ích nắm trong tay không?

……

Để chào mừng sự xuất hiện của Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình, buổi tối Thái tử tổ chức tiệc tẩy trần trong hành cung.

Tất cả những người có mặt đều là người của mình.

Lạc Thanh Hàn không thích ồn ào, hắn chỉ cho mọi người dùng bữa, không sắp xếp biểu diễn ca múa.

Nhiếp Trường Bình vùi đầu ăn, tối nay dạ dày và đầu lưỡi của y cuối cùng cũng được thỏa mãn sau nhiều ngày khổ sở.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần không có hứng thú với rượu ngon món ngon.

Ngày ngày ở hành cung ăn mãi những món này, y ăn đến ngán rồi.

Đôi mắt y đảo quanh Thái tử và Tiêu trắc phi.

Y muốn Tiêu trắc phi biểu diễn một tiết mục, nhân tiện chế nhạo nàng ta, giẫm đạp thể diện của Thái tử.

Nhưng y tức thì nhớ đến màn biểu diễn kèn bầu của Tiêu trắc phi trong bữa tiệc Trung thu.

Nó giống như nỗi buồn thê lương khi đi tảo mộ trong tiết Thanh Minh …

Lạc Dạ Thần lập tức vứt bỏ suy nghĩ này.

Không thể để Tiêu trắc phi biểu diễn!

Biểu diễn của nàng ta có sức sát thương quá mạnh!

Tiêu Hề Hề cầm cánh gà nói với Thái tử ngồi bên cạnh.

“Điện hạ, thần thiếp muốn vì người biểu diễn một tiết mục.”

Lạc Thanh Hàn theo bản năng cảm thấy có điều không ổn, dựa theo biểu hiện nhất quán của nữ nhân này, nàng nhất định sẽ không có màn biểu diễn nào bình thường.

Nhưng cũng chính vì vậy, hắn khá tò mò, tự hỏi nàng có thể tạo ra điều bất ngờ gì khác?

Lạc Thanh Hàn không nói gì, mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Sau đó, hắn thấy Tiêu Hề Hề nuốt cả cánh gà vào miệng, theo

động tác nhai của nàng, khuôn mặt nàng cũng phồng lên, như con sóc lớn đang ăn.

Một lúc sau, nàng há miệng, nhả ra bộ xương cánh gà hoàn chỉnh.

Tiêu Hề Hề nuốt thịt gà vào miệng, sau đó cầm xương cánh gà trên dĩa, phấn khích nói "Xem nè! Thần thiếp chỉ dùng miệng vẫn có thể ăn sạch cánh gà, có phải thần thiếp lợi hại lắm không?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Rốt cuộc nàng đắc ý chuyện gì chứ?

Tiêu Hề Hề thấy hắn hờ hững, hơi thất vọng "Đây là tuyệt kỹ độc môn của thần thiếp, người không khen thần thiếp sao?"

Lạc Thanh Hàn thẳng thắn nói "Ta không khen được."

Tiêu Hề Hề ậm ừ nói "Muốn nghe lời ngọt ngào của Điện hạ sao khó như vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng muốn nghe lời ngọt ngào?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Vâng, vâng!"

Dù nàng là cá muối, nhưng đôi khi nàng vẫn có trái tim thiếu nữ mà.

Thử hỏi có cô gái nào không thích nghe lời ngọt ngào chứ?

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút, mới nói "Người khác cười lên nhìn rất đẹp, nhưng nàng thì khác ……"

Tiêu Hề Hề nhìn hắn đầy mong đợi.

Lạc Thanh Hàn "Nàng trông rất buồn cười."

Tiêu Hề Hề "……"

Rắc một tiếng, xương gà trong tay bị nàng bẻ gãy.

Lạc Thanh Hàn "Còn muốn nghe lời ngọt ngào khác không?"

Tiêu Hề Hề cảm thấy, chắc là Thái tử Điện hạ có hiểu lầm gì về ba chữ lời ngọt ngào?

Lời hắn nói đâu có phải lời ngọt ngào?

Rõ ràng là lời độc địa!

Cũng may nàng bách độc bất xâm, nếu không nàng bị hắn hạ độc từ lâu rồi!

Tiêu Hề Hề chân thành nói "Không cần, người nên tiếp tục làm mỹ nam an tĩnh, xin hãy ngậm miệng và đừng nói gì nữa."

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề ném xương gà trong tay, tiếp tục ngấu nghiến.

Hừm, nghe lời ngọt ngào gì chứ?

Thịt không thơm à? Hay cơm không ngon?

Thái tử thẳng đuột cảm thấy mình chỉ đang nói sự thật, nên hắn không hiểu tại sao Tiêu Hề Hề phớt lờ hắn.

Chẳng qua thấy ăn uống vui vẻ như vậy, chắc một lát sau nàng sẽ không tức giận nữa.

Chương 400: Chia tay

Nàng luôn dễ dỗ như vậy, chỉ cần có đồ ăn ngon, bất mãn lớn đến đâu cũng sẽ nhanh chóng tiêu tan.

Lạc Thanh Hàn không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn, nếu sau này họ có con gái, nhất định không thể để con gái học theo tấm gương của Tiêu Hề Hề, vì con bé như thế rất dễ bị đám sói bên ngoài dụ đi mất.

Hắn phải trau dồi kiến thức cho con gái từ lúc còn nhỏ, để con gái có mắt nhìn cao hơn người thường.

Như vậy, đám sói bên ngoài sẽ không dễ lừa được con gái của hắn.

Mọi thứ đều như Thái tử mong đợi.

Kết thúc bữa tiệc này, Tiêu Hề Hề đã quên đi tổn thương tinh thần do những lời độc địa gây ra.

Nàng vui vẻ theo Thái tử trở về Hóa Tiên cư.

Có Nhiếp Trường Bình tiếp quản quận Trần Lưu và quân Xích Tiêu, cộng thêm sự trợ giúp của Giang Viễn Sơn, Thái tử cuối cùng đã có thể sắp xếp lịch trình hồi cung.

Trước đó tin tức Thái tử chết được đưa về Thịnh Kinh, gây náo động trong triều đình.

Trong một thời gian ngắn, tin tức lan truyền khắp mọi miền đất nước bởi những người vào Nam ra Bắc.

Dân chúng khắp nơi bàng hoàng khi hay tin Thái tử chết.

Đặc biệt là dân chúng ở bốn quận phía nam, ngoài bàng hoàng thì càng thêm buồn bã tức giận.

Trước đó Thái tử cầu mưa cho phía nam, cứu bọn họ khỏi đại nạn, họ xem Thái tử như ân nhân cứu mạng, nhận định Thái tử là con trời, không ai có thể thay thế địa vị của Thái tử

Bây giờ Thái tử bị kẻ gian mưu hại, những dân chúng này làm sao chịu nổi?

Dân chúng lòng đầy phẫn nộ, vội vàng bảo nhau, hợp từng nhóm đến huyện nha địa phương, muốn Huyện lệnh viết tấu chương dâng lên triều đình, xin Hoàng đế hạ lệnh điều tra kỹ càng vụ án Thái tử bị hại, kẻ giết Thái tử phải bị băm thành trăm mảnh!

Huyện lệnh các nơi bị ép đến không còn cách nào khác, chỉ đành làm theo yêu cầu của dân chúng.

Vô số tấu chương được đưa đến Thịnh Kinh, giao cho Nội các, sau đó Nội các lựa chọn rồi dâng lên Hoàng đế.

Tuy đã chọn lọc bớt, nhưng cuối cùng vẫn còn rất nhiều tấu chương, Huyện lệnh các nơi bày tỏ rằng dân chúng vô cùng đau buồn trước cái chết của Thái tử, cầu xin Hoàng đế đòi lại công bằng cho Thái tử để trấn an lòng dân!

Hoàng đế nhìn đống tấu chương này, tâm trạng rất phức tạp.

Một mặt, ông thấy mình không chọn sai người, Lạc Thanh Hàn quả nhiên là người thích hợp làm Thái tử nhất, tương lai nhất định sẽ là người kế vị xuất sắc.

Mặt khác, ông không hài lòng vì những dân chúng này lại coi trọng Thái tử như vậy.

Rõ ràng Hoàng đế vẫn còn sống, nhưng dân chúng lại trung thành với Thái tử.

Bọn họ đặt Hoàng đế ở đâu chứ?

Hoàng đế ném số tấu chương này sang một bên, cầm phong thư nằm bên cạnh.

Đây là mật thư khẩn cấp được đưa đến từ quận Trần Lưu.

Hoàng đế đã xem qua mật thư.

Mật thư này do đích thân Thái tử viết, trong thư giải thích đại khái việc mình thoát chết thế nào, đồng thời nhấn mạnh Cừu Viễn mưu đồ bất chính, giết cha giết đệ, rồi âm mưu tạo phản.

Hiện giờ Cừu Viễn đã bị xử tử, Trần Lưu vương qua đời vì bệnh, đứa con trai duy nhất còn lại của ông ấy biến mất, đến giờ sống chết chưa rõ.

Vì ổn định cục diện ở quận Trần Lưu, Thái tử quyết định để Tiểu quận vương Nhiếp Trường Bình tạm thời ở lại quận Trần Lưu xử lý sự vụ, tiếp quản việc giám sát quân Xích Tiêu.

Ánh mắt Hoàng đế dừng lại ở hai dòng cuối cùng.

Nói dễ nghe thì Nhiếp Trường Bình chỉ tạm thời ở lại quận Trần Lưu.

Nhưng trong lòng ai nấy đều biết, một khi Nhiếp Trường Bình bén rễ ở quận Trần Lưu thì không thể rời đi.

Nếu là người khác, Hoàng đế có thể sẽ dùng biện pháp cứng rắn nào đó gọi về.

Nhưng Nhiếp Trường Bình thì khác.

Mẫu thân y là Trưởng công chúa Cảnh Dương vì cứu Hoàng đế mà chết, chuyện này thiên hạ ai cũng biết, dù Hoàng đế thật lòng hay giả ý, nếu muốn giữ vững thiết lập nhân từ độ lượng, nhất định phải đối đãi tử tế với con trai duy nhất của Trưởng công chúa Cảnh Dương.

Hiện giờ Nhiếp Trường Bình muốn ở lại quận Trần Lưu, Hoàng đế vô cùng không hài lòng, nhưng cuối cùng chỉ đành chấp nhận.

Sau khi bàn bạc với các đại thần Nội các, ông sai người soạn thánh chỉ, phong Nhiếp Trường Bình làm Quận vương Trần Lưu, ban quận Trần Lưu cho y làm đất phong, giao cho y năm mươi ngàn quân Xích Tiêu.

Đồng thời, Hoàng đế còn ban một thánh chỉ khác, triệu Thái tử lập tức về kinh, không được chậm trễ.

Hai thánh chỉ cùng nhau rời Thịnh Kinh.

Dân chúng còn chưa biết Thái tử 'sống lại' nhưng người trong cung đã biết.

Vui mừng nhất chính là các phi tần Đông cung.

Thái tử chưa chết, các nàng không cần tuẫn táng nữa!

Không vui nhất chính là các hoàng tử.

Bọn họ tưởng Thái tử chết rồi, bản thân sẽ có cơ hội.

Nào ngờ Thái tử không chết, bọn họ trước đó vui mừng đều uổng công.

Tần hoàng hậu ở điện Tiêu Phòng vẫn không có biểu hiện gì nhiều, bà hạ lệnh trong cung không cần ăn chay nữa, gỡ bỏ hết cờ trắng, cả những đồ tang lễ đã chuẩn bị trước đó.

……

Trong thành Bàn Vân.

Lạc Thanh Hàn sớm đã cho người sắp xếp chuyện về kinh.

Khi nhận được thánh chỉ, hắn lập tức ra lệnh lên đường về kinh.

Bây giờ Nhiếp Trường Bình đã trở thành Quận vương Trần Lưu, y lười lập phủ khác, trực tiếp tu sửa phủ Trần Lưu vương ban đầu, sau đó dẫn hộ vệ dọn hành lý vào.

Y vẫn chưa thành thân, trong phủ ngoài y, chỉ có một nhóm người hầu và hộ vệ.

Hôm nay, Thái tử rời thành Bàn Vân, vì vậy mới sáng sớm Nhiếp Trường Bình đã dẫn người đến trước cổng hành cung đợi.

Sau khi đoàn xe của Thái tử khởi hành, Nhiếp Trường Bình dẫn người hộ tống hắn một quãng đường, Giang Viễn Sơn cũng ở trong đội ngũ.

Sau khi tiễn ra khỏi thành, đi thêm mười dặm, Thái tử mới bảo họ dừng lại.

“Ngàn dặm đưa tiễn rồi cũng chia tay, tiễn tới đây là được rồi, các ngươi về đi. Chuyện cần dặn ta cũng dặn hết rồi, nhớ phái người trông nom Nhạc lão tam, đừng quấy rầy cuộc sống của họ, chỉ giúp đỡ khi họ cần là được.”

Nhiếp Trường Bình xuống ngựa, quỳ xuống đáp.

“Vâng!”

Giang Viễn Sơn và những người đi theo cũng quỳ xuống.

Bọn họ đều biết, lần chia tay này, không biết khi nào sẽ gặp lại.

“Mong Thái tử Điện hạ bảo trọng thân thể!”

Lạc Thanh Hàn “Các ngươi cũng vậy, tự mình bảo trọng.”

Nói xong, hắn nhìn đi chỗ khác, hạ rèm che xuống.

Tấm rèm mỏng chắn tầm nhìn phía ngoài.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Đi thôi."

Xe ngựa khởi động, tiếp tục lên đường.

Mãi đến khi đoàn xe đi xa, không thấy bóng dáng nữa, nhóm người Nhiếp Trường Bình mới đứng dậy.

Gió lạnh thổi tuyết bay, nối tiếp nhau rơi xuống.

Một trận tuyết lớn khác đang đến.

Nhiếp Trường Bình lên ngựa vung roi, chiến mã phi nước đại về phía thành Bàn Vân, áo choàng sau lưng y tung bay theo gió lạnh, như đôi cánh dang rộng, muốn đưa y lên bầu trời.

Những người khác cưỡi ngựa theo sau.

Tiếng vó ngựa lóc cóc để lại chuỗi dấu chân rõ rệt trên tuyết.

Những dấu chân này nhanh chóng bị tuyết che lấp.

Như thể chưa từng để lại thứ gì.

Chương 401: Thử độc

Đi đường là một chuyện rất nhàm chán.

Tiêu Hề Hề rất nhớ mấy cuốn truyện của mình, mà khổ là mỗi ngày nàng ở cạnh Thái tử, không có cơ hội đọc truyện.

Số sách truyện đó vẫn đang gửi ở chỗ Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần.

Trước khi rời hành cung, Thường công công kiểm tra hành lý, phát hiện trong hành lý của Đại hoàng tử có thêm một chiếc rương.

Thế nên hắn đích thân tới hỏi Đại hoàng tử, muốn biết trong rương này có gì?

Lạc Dạ Thần giả vờ như không quan tâm, thản nhiên nói "Đây là mấy cuốn sách ta sai người đi mua, sao hả? Lẽ nào ta đọc sách gì ngươi cũng muốn quản?"

Thường công công vội nói "Không không không, nô tài không có ý đó, nô tài chỉ muốn biết rương này đựng gì, để tránh sơ suất gây tổn thất cho Đại hoàng tử."

Bây giờ đã biết rương đựng sách, Thường công công cũng không hỏi chi tiết.

Hắn sai người chất rương sách cùng với hành lý khác của Đại hoàng tử lên xe.

Khi Lạc Dạ Thần thấy buồn chán, sẽ lấy truyện trong rương ra đọc giết thời gian.

Vì Tiêu Hề Hề đã phân loại, mấy cuốn có nội dung kì lạ, y không dám động vào nữa.

Bây giờ y đọc toàn là nội dung khá bình thường, nhân vật chính là một nam một nữ, hơn nữa đều là người!

Tiêu Hề Hề vô cùng ghen tị và ngưỡng mộ.

Nàng cũng muốn đọc truyện!

Tuyết rơi ngày càng dày đặc, con đường núi phía trước bị đóng băng, xe ngựa trượt bánh nghiêm trọng nên đoàn xe của Thái tử phải đi đường vòng.

Mà đường vòng này buộc phải chệch khỏi quan đạo.

Đường càng lúc càng ngoằn ngoèo, mãi đến khi trời tối cũng không thấy dịch trạm, nhưng lại bắt gặp một am ni cô tên Tịnh Tâm bên đường.

Người mở cửa là một tiểu ni cô mặt mày thanh tú.

Nàng thấy nhiều người lạ đứng bên ngoài, biểu hiện khá sợ hãi.

Sau khi Tiêu Lăng Phong nói rõ tên họ và mục đích, tiểu ni cô nhỏ giọng trả lời "Các vị chờ một chút, tôi đi hỏi sư phụ."

Nàng đóng cửa vào trong.

Không lâu sau, cửa am lại mở ra, lần này không chỉ có tiểu ni cô còn có một lão ni cô và bốn tiểu ni cô trẻ tuổi.

Lão ni cô là chủ trì sư thái của am này.

Bà dẫn một nhóm tiểu ni cô ra ngoài, hành lễ với Thái tử rồi đón Thái tử vào trong nghỉ ngơi.

Tiêu Hề Hề theo Thái tử ra khỏi xe ngựa.

Nàng nhìn các ni cô trước mặt, bất giác dừng lại.

Lạc Thanh Hàn phát hiện nàng khác thường, quay đầu nhìn nàng, thấp giọng hỏi "Sao vậy?"

Tiêu Hề Hề thì thầm vào tai hắn.

"Mấy ni cô này có vấn đề."

Lạc Thanh Hàn không hỏi cụ thể, chỉ thản nhiên đáp lại, biểu thị mình biết rồi, sau đó bước vào am Tịnh Tâm như thể không biết gì.

Tiêu Hề Hề theo sát bước vào.

Lúc Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần nhìn thấy các ni cô đó cũng sửng sốt.

Y không thấy gì khác thường, chỉ đơn giản nghĩ là mấy ni cô này cũng quá đẹp rồi đi.

Không nói đến chủ trì sư thái tuổi tác hơi lớn kia, mấy tiểu ni cô trẻ tuổi đó mỗi người mỗi vẻ, dù không tô son đánh phấn vẫn xinh đẹp rạng ngời trong mắt người khác.

Lạc Dạ Thần bất giác thấy hơi ngứa ngáy.

Mấy ngày gần đây y luôn đọc truyện, cả người nóng ran mà không có nơi ph.át tiết, khiến y gần như ngạt thở.

Lúc này y nhìn thấy ni cô mới không kiềm được mà mơ mộng.

Y mỉm cười với các ni cô trẻ trung xinh đẹp, làm các ni cô đỏ mặt, không dám nhìn vào mắt y.

Thấy vậy, Lạc Dạ Thần càng thấy ngứa ngáy hơn.

Lão sư thái xem như không thấy, sau khi Đại hoàng tử bước vào am, bà mới thi lễ với những người khác.

“Xin lỗi, am chúng tôi phòng ở có hạn, không thể dọn đủ phòng cho các vị, tối nay chỉ đành mời các vị qua đêm ở bên ngoài, bần ni lát nữa sẽ mang canh nóng và đồ ăn cho các vị.”

Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong trả lễ, bày tỏ cảm tạ.

Diện tích am ni cô này rất nhỏ, vì để tiếp đãi Thái tử Điện hạ, lão sư thái cố ý dành ra căn phòng của mình.

Tiêu Hề Hề hỏi “Chúng tôi ở phòng của người, vậy tối nay người ở đâu?”

Lão sư thái cười nói “Bần ni ở cùng với đồ đệ một đêm, chỗ đó là giường chung, thêm một người cũng không sao cả.”

“Vậy Đại hoàng tử ở đâu?”

Lão sư thái kiên nhẫn giới thiệu “Đại hoàng tử ở phòng khách đối diện, là phòng khách duy nhất trong am Tịnh Tâm, bình thường nếu có khách hành hương đến sẽ sắp xếp nghỉ ngơi ở đó, phòng đó nhỏ hơn một chút, vừa vặn cho Đại hoàng tử ở một mình.”

Tiêu Hề Hề cười nói “Phiền sư thái quá.”

“Nương nương đừng khách khí, bần ni có thể tiếp đãi Thái tử Điện hạ và nương nương là vinh hạnh cả đời của bần ni.”

Lão sư thái chắp hai tay hành lễ.

“Hai vị khách quý nghỉ ngơi một lát, bần ni cho người đi chuẩn bị nước nóng và cơm chay, cáo từ.”

Sau khi lão sư thái đi, Tiêu Hề Hề đóng cửa, quay đầu nhìn Thái tử, trầm giọng nói.

“Vừa nãy thần thiếp mới thầm bói một quẻ, am ni cô này có vấn đề!”

Lạc Thanh Hàn “Ừm, ta cũng nhìn ra, mấy ni cô này trông

không giống ni cô lắm, có lẽ bọn họ cải trang.”

Tiêu Hề Hề “Bọn họ nhắm vào người sao?”

Lạc Thanh Hàn “Tạm thời chưa thể xác định, chúng ta xem tình hình trước.”

“Vâng.”

Chốc sau, hai ni cô mang cơm chay nóng hổi tới.

Sau khi bọn họ đặt cơm chay xuống thì lặng lẽ lui ra ngoài, không nói hay làm những điều dư thừa.

Tiêu Hề Hề nhìn cơm chay trước mặt, cảm thấy rất đói.

Tuy nơi này rất hẻo lánh, nhưng cơm chay nấu rất thơm, chỉ ngửi thôi cũng làm người ta ch.ảy nước miếng.

Nàng cầm đũa lên “Để thần thiếp thử độc trước.”

Lạc Thanh Hàn ngăn nàng lại, hắn lấy châm bạc thử độc trước, sau khi xác nhận cơm chay không có độc, mới cho Tiêu Hề Hề động đũa.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Thật ra người không cần cẩn thận như vậy, dù cơm chay có kịch độc cũng không giết được thần thiếp, cùng lắm chỉ làm thần thiếp khó chịu mấy ngày.”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “An toàn cẩn thận là trên hết.”

Tiêu Hề Hề thử từng món trên bàn, cẩn thận cảm nhận.

“Không có cảm giác gì, lẽ nào do độ cảm nhận chất độc của thần thiếp quá chậm, nên không cảm giác được dược tính?”

Bây giờ nàng có thể chắc chắn mấy món này không có độc, nhưng không thể chắc chắn liệu trong mấy món này có những loại thuốc khác không, chẳng hạn như thuốc mê, bùa mê, hay đại loại gì đó tương tự.

Lạc Thanh Hàn "Muốn biết trong món ăn có thuốc hay không, đợi thêm một chút thì biết."

"Đợi gì?"

"Đợi Đại hoàng tử ở đối diện ăn cơm xong là sẽ biết kết quả."

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Người lấy Đại hoàng tử làm chuột bạch hả?"

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nói "Cả ngày huynh ấy không làm gì, chẳng có tích sự gì, dù sao cũng phải để huynh ấy phát huy chút ít tác dụng, tránh cho huynh ấy trở thành phế vật thật."

Tiêu Hề Hề âm thầm mặc niệm cho Đại hoàng tử.

Chúc người may mắn!

Chương 402: Rốt cuộc y có ý gì chứ?

Vốn Lạc Dạ Thần vẫn còn lưu luyến mấy ni cô xinh đẹp đó.

Nhưng khi tiểu ni cô bưng cơm chay thơm ngon bước vào, ánh mắt Lạc Dạ Thần lập tức bị món chay hấp dẫn.

Vì gấp rút lên đường, buổi trưa y chỉ ăn chút cháo và bánh mì, y đói meo cả bụng.

Lúc này, Lạc Dạ Thần vừa nhìn thấy món ngon, nóng lòng cầm bát đũa vùi đầu ăn.

Tiểu ni cô đứng bên cạnh không đi, nàng nũng nịu gọi một tiếng.

"Đại hoàng tử Điện hạ."

Lạc Dạ Thần bây giờ tập trung ăn uống, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, thản nhiên đáp một tiếng "Gì?"

Tiểu ni cô sáp đến gần y, giọng ngày càng mềm mỏng "Điện hạ, người thấy cơm chay của am ni cô chúng tôi thế nào?"

Lạc Dạ Thần vừa ăn vừa nói "Ngon lắm, chỉ là hơi ít dầu mỡ, có thể thêm hai món thịt thì càng tốt."

Tiểu ni cô che miệng cười nói "Điện hạ thật biết nói đùa, nơi này là am ni cô, chỉ có thể ăn chay, không thể ăn thịt."

Lạc Dạ Thần không trả lời, tiếp tục vùi đầu ăn.

Tiểu ni cô thấy vậy, trong lòng hơi phiền muộn.

Vừa nãy ở ngoài cổng am, Đại hoàng tử còn cười với bọn họ, xem dáng vẻ thì có hứng thú với bọn họ. Bây giờ chỉ có hai người, trai đơn gái chiếc ở trong phòng, cơ hội tốt vậy mà Đại hoàng tử không thèm nhìn nàng một lần.

Rốt cuộc y có ý gì chứ?

Tiểu ni cô lại thử gọi một tiếng "Điện hạ."

Lạc Dạ Thần bị làm ồn hơi mất kiên nhẫn.

Y đặt đũa xuống bàn, cả giận mắng "Cô rốt cuộc có chuyện gì? Có chuyện thì nói, không có chuyện thì cút ra ngoài, đừng quấy rầy bổn hoàng tử dùng bữa!"

Y sắp đói chết rồi, nữ nhân này còn ở bên cạnh lải nhải, làm y ăn cơm cũng không yên, phiền chết đi được!

Tiểu ni cô "……"

Nàng hít sâu một hơi, suýt chút trợn tròn mắt.

Nàng vốn nghĩ tên cầm thú này nhìn thấy mỹ nữ là không thể dời mắt, không ngờ y còn không bằng cầm thú!

Tiểu ni cô tức giận thầm mắng, ăn đi ăn đi, ăn cho chết luôn đi!

Nàng cố nặn ra nụ cười "Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi người có muốn ăn thêm không?"

Lạc Dạ Thần trực tiếp đưa bát cơm, không hề khách khí nói "Thêm một bát nữa, nhanh lên!"

Tiểu ni cô "……"

Biểu cảm của nàng vặn vẹo khó coi.

Nàng giơ tay cầm bát cơm, xoay người ra khỏi phòng khách.

Vừa đóng cửa lại, nụ cười trên mặt nàng tức thì biến thành khó chịu.

Nàng quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn cánh cửa đóng chặt, sau đó tức giận đi về phía phòng bếp.

Lão sư thái và các ni cô khác đang bận việc trong bếp, thấy tiểu ni cô đi tới đều dừng tay.

Lão sư thái hỏi "Chuyện thế nào rồi? Đại hoàng tử mắc câu chưa?"

Tiểu ni cô đặt mạnh bát lên bếp, bực mình nói "Nam nhân đó chỉ là một cái thùng cơm! Trong mắt chỉ có miếng ăn, uống công ta nháy mắt với y nhiều như vậy, kết quả là nháy mắt với người mù, tức chết mất!"

Lão sư thái hoàn toàn không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Bà kinh ngạc hỏi "Sao lại như vậy? Vừa rồi nhìn thái độ của Đại hoàng tử, rõ ràng là có hứng thú với ngươi, sao chỉ trong nháy mắt đã đổi ý? Lẽ nào y phát hiện sơ hở gì rồi?"

Tiểu ni cô nghe bà nói như vậy, do dự một chút "Không thể nào? Ta biểu hiện rất tốt, y chắc sẽ không nhìn ra được."

Vẻ mặt lão sư thái trở nên nghiêm túc "Để đề phòng, tạm thời không dùng mỹ nhân kế, chúng ta chuyển sang kế hoạch thứ hai."

Tiểu ni cô gật đầu nói "Ừm!"

Lão sư thái nhìn món ăn vừa bưng ra khỏi nồi, hỏi "Bỏ thuốc mê vào chưa?"

Tiểu ni cô phụ trách nấu nướng gật đầu nói "Người yên tâm, tất cả món ăn đều đã bỏ thuốc, đảm bảo bọn họ ăn xong sẽ lăn ra ngủ như heo chết."

Lão sư thái gật đầu hài lòng.

Bà đích thân múc đầy một bát cơm đưa cho tiểu ni cô.

“Mau đưa cho Đại hoàng tử, nhớ trông chừng y ăn xong.”

“Rõ!”

Tiểu ni cô nhận bát cơm, xoay người rời đi.

Lão sư thái sai những người khác gói đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, rồi đưa cho Ngọc Lân vệ và nhóm người ở bên ngoài.

……

Lạc Dạ Thần thấy tiểu ni cô trở lại, tức giận phàn nàn.

“Sao lâu như vậy mới về? Trẻ tuổi mà sao đi chậm vậy?!”

Tiểu ni cô kiềm lại xúc động muốn đập đầu chó của đối phương, mỉm cười đặt bát cơm trước mặt y, nhẹ giọng nói “Xin lỗi đã để người đợi lâu, mời người từ từ dùng.”

Lạc Dạ Thần tiếp tục tập trung vào việc ăn uống.

Tiểu ni cô không đi, chỉ lẳng lặng đứng nhìn.

Nàng nhìn dáng vẻ ăn uống của Đại hoàng tử, trong lòng thầm cười lạnh, này thì xem bà đây như nha hoàn sai khiến, lát nữa xem bà đây làm sao xử chết ngươi!

Lạc Dạ Thần nhanh chóng ăn sạch thức ăn trước mặt.

Y hài lòng ợ một tiếng.

Tiểu ni cô bước tới thu dọn bát đĩa.

Đôi mắt Lạc Dạ Thần đảo quanh người nàng, đặc biệt là khi y nhìn thấy vòng eo thon thả và làn da trắng mịn của nàng, trái tim y ngứa ngáy không chịu nổi.

Tục ngữ có câu, ăn no mặc ấm thì lòng sinh dụ.c vọng.

Vừa rồi y đói bụng, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện ăn, bây giờ no rồi, lại kiềm không được mà muốn làm chuyện khác.

Y nhếch khóe miệng cười "Nàng tên gì?"

Tiểu ni cô sững người.

Nàng quay đầu nhìn Đại hoàng tử, thấy y dùng ánh mắt ám muội nhìn nàng.

Nàng từng trải bao lần phong nguyệt, lập tức hiểu ánh mắt y.

Y đang muốn dụ dỗ nàng!

Tiểu ni cô cảm thấy nam nhân này phản ứng quá chậm.

Vừa rồi nàng nỗ lực dụ dỗ y, y lại không thèm nhìn nàng, bây giờ nàng từ bỏ ý định đùa giỡn y, y lại chủ động cắn câu.

Tuy không đoán được y đang nghĩ gì, nhưng tiểu ni cô cảm thấy đây là cơ hội, ít nhất nàng có thể nhân cơ hội này chứng minh, mị lực của mình không hề giảm.

Nàng hơi cúi đầu, ngượng ngùng cười nói "Thiếp tên Linh Nhi."

Lạc Dạ Thần nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, bất giác giơ tay chạm vào mặt nàng.

"Linh Nhi, đây là tên tục gia của nàng à?"

Sắc mặt tiểu ni cô càng đỏ, ngượng ngùng đáp "Vâng."

Lạc Dạ Thần thấy nàng không phản kháng, trong lòng càng nóng hơn.

Y giơ tay kéo nàng vào lòng.

Cơ thể hai người áp sát vào nhau.

Tiểu ni cô co rúm trong lòng y, dáng vẻ ngại ngùng, khiến người khác thương yêu.

Lạc Dạ Thần rất hài lòng với biểu hiện của nàng.

Y nâng cằm tiểu ni cô lên, bá đạo lại uy nghiêm hỏi.

“Nữ nhân, nàng có bằng lòng hầu hạ bổn hoàng tử không?”

Tiểu ni cô đỏ mặt, yêu kiều nói “Điện hạ xấu quá đi.”

Nàng như vậy có nghĩa là đồng ý.

Vì cả hai đều có tình nên Lạc Dạ Thần không chút đắn đo, lập tức muốn đè nàng dưới thân bắt tay vào việc.

Không ngờ vừa cởi áo, y nhất thời cảm thấy đầu óc choáng váng, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ.

Kế đó, y nhắm mắt, bất tỉnh ngay trên người tiểu ni cô.

Chương 403: Bắt cóc

Tiêu Hề Hề áp tai lên cửa phòng, nghe lén động tĩnh bên ngoài.

Nàng thấp thoáng nghe thấy tiếng đóng mở cửa, còn có tiếng bước chân khe khẽ.

Tiếng rất nhỏ, nếu nàng không phải người luyện võ, thính giác nhạy bén hơn người thường, có lẽ sẽ không nghe được tiếng động kia.

Nàng quay đầu, đến gần Thái tử nhỏ giọng báo cáo.

"Hình như có hai người vào phòng đối diện."

Lạc Thanh Hàn cảm nhận được hơi thở của nàng phả vào tai, có hơi ngứa.

Sắc mặt hắn không đổi trả lời "Chắc là đám ni cô kia ra tay rồi."

Vốn hắn còn đang nghi ngờ không biết bọn chúng có phải nhắm vào hắn hay không, bây giờ xem ra, bọn chúng rất có thể nhắm vào Đại hoàng tử.

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng hỏi "Chúng ta có cần đi cứu người không?"

Lạc Thanh Hàn "Xem tình hình trước."

Tiêu Hề Hề áp tai vào cửa, lắng nghe một lúc, nhưng không nghe thấy gì.

Nàng ủ rũ nói "Không có tiếng gì cả."

Nếu không nghe thấy tiếng động, thì không thể biết phòng đối diện xảy ra chuyện gì.

Nàng muốn mở cửa xem thử, nhưng lại sợ bị phát hiện, vì không biết bên ngoài có ni cô theo dõi hành tung hay không.

Đúng lúc này.

Cửa phòng họ chợt bị gõ hai tiếng.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đồng thời rút lui, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bên bàn, sau đó ngồi xuống, nửa người nằm trên bàn, giả vờ bất tỉnh.

Ngoài cửa.

Lão sư thái gõ cửa hai lần, thấy bên trong không ai trả lời, liền thử đẩy cửa vào, phát hiện cửa bị khóa từ bên trong.

Chuyện này nằm trong dự liệu của bà, với tính cẩn thận của Thái tử, nhất định sẽ giữ thói quen khóa cửa, không để người ngoài tùy tiện tới gần.

Tuy nhiên, chuyện này không thể làm khó lão sư thái.

Bà vòng qua cửa sổ, dùng ngón tay l.iếm nước bọt, rồi chọc một lỗ nhỏ trên giấy dán cửa sổ.

Bà lén nhìn vào phòng qua cái lỗ nhỏ.

Bà thoáng thấy Thái tử và Tiêu trắc phi nằm bất tỉnh trên bàn.

Trên bàn vẫn còn bát đũa chưa kịp dọn, thức ăn trên dĩa đã được ăn sạch.

Lão sư thái yên tâm, xem ra thuốc đã phát huy tác dụng, Thái tử và Tiêu trắc phi trong thời gian ngắn sẽ không thể tỉnh lại.

Bà rời khỏi cửa sổ, đi về phía phòng khách.

Mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn mới mở mắt.

Hai người đứng thẳng dậy.

Lạc Thanh Hàn đi đến bên cửa sổ, mở cửa nhìn ra ngoài.

Đối diện cửa sổ là hậu viện của am ni cô, lúc này hậu viện không có ai.

Lạc Thanh Hàn nói với Tiêu Hề Hề.

“Nàng ở đây đi, ta lên mái nhà xem thử.”

Tiêu Hề Hề lập tức nói “Thần thiếp đi với người.”

Bây giờ Lạc Thanh Hàn biết nàng có võ công, cũng không từ chối yêu cầu của nàng, chỉ dặn dò “Lát nữa không được phát ra tiếng.”

“Vâng!”

Hai người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Hai người sử dụng khinh công, ngón chân giẫm lên tường dùng sức nhảy lên mái nhà.

Lúc này trời đã tối, mái nhà phủ đầy tuyết dày.

Hai người lặng lẽ giẫm lên tuyết, đi về phía trước vài bước, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận cạo tuyết, lật hai viên ngói làm lộ ra một cái lỗ.

Hai người có thể nhìn thấy cảnh trong phòng thông qua lỗ hổng.

Lúc này, Đại hoàng tử đã bị bắt trói.

Trong phòng ngoài y còn có lão sư thái và hai tiểu ni cô.

Lão sư thái lúc này đã hoàn toàn rũ bỏ vẻ ngoài hiền từ, sắc mặt lạnh lùng khiến người ta nghĩ bà không phải người tốt.

Bà nói "Gọi y dậy đi."

Tiểu ni cô vừa rồi tự xưng là Linh Nhi lập tức bước tới, giơ tay tát mạnh vào mặt Đại hoàng tử.

Cái tát này mạnh đến mức khiến Đại hoàng tử giật mình tỉnh dậy.

Nhưng Linh Nhi giả như không nhận ra y đã tỉnh, lại tát y hai cái, khiến y hoa mắt chóng mặt, suýt nữa ngất đi.

Lão sư thái lớn tiếng nhắc nhở "Vừa phải thôi."

Linh Nhi nhìn hai má tức thì sưng đỏ của Đại hoàng tử, cười lạnh nói "Dám xem bà đây như nha hoàn mà sai bảo!"

Lạc Dạ Thần lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo.

Y mở to mắt, không dám tin nhìn Linh Nhi.

Nữ nhân này lại dám tát vào mặt y!

Mà còn tát liền mấy cái!

Từ nhỏ đến lớn y chưa từng bị ai đánh!

Cả phụ hoàng và mẫu phi cũng chưa từng đánh y!

Nữ nhân này là cái thá gì? Lại dám đánh y!

Lửa giận trong lồ.ng ngực Lạc Dạ Thần tăng vọt, thậm chí còn lấn át cả sợ hãi và kinh ngạc, y tức giận nói "Ả đàn bà thối, ngươi dám đánh ta? Có tin ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây không!"

Linh Nhi không chút khách khí mắng lại "Đánh ngươi thì sao? Ta đánh đồ ngu như ngươi đó thì sao!"

"Ngươi mới ngu! Cả nhà ngươi đều ngu!"

Linh Nhi thấy y sắp chết còn kiêu ngạo như vậy, không khỏi ngứa ngáy muốn đánh tiếp, vừa giơ tay thì bị lão sư thái ngăn lại.

"Làm chuyện chính trước, các ngươi cứ cãi cọ, những người bên ngoài sắp tỉnh rồi."

Linh Nhi chỉ đành buông tay, không quên ném ánh mắt hung ác cho Lạc Dạ Thần, nhỏ giọng mắng "Ngươi chờ đó, xem ta giết ngươi thế nào!"

Lạc Dạ Thần giận dữ mắng mỏ "Câu này ta nói với ngươi mới phải, ngươi chờ đó cho bổn hoàng tử, sau này ta sẽ cho người giết hết đám ni cô các ngươi, phóng hỏa am ni cô các ngươi, khiến các ngươi chết cũng không được an ổn!"

Lão sư thái không nói nhảm với y, trực tiếp rút dao găm giấu trong tay áo.

Bà áp con dao vào má Lạc Dạ Thần, cười lạnh nói.

"Đại hoàng tử, ngươi bây giờ ở trong tay chúng ta, trước khi nói chuyện nên nghĩ kĩ, đừng nói lung tung, cẩn thận làm mất mạng của mình."

Cảm nhận được lạnh lẽo từ con dao, Lạc Dạ Thần rùng mình.

Giờ khắc này, y mới hoàn hồn lại.

Y phát hiện tay chân mình bị trói, không cử động được, trong phòng ngoài y thì chỉ có ba ni cô.

Nhìn dáng vẻ hung dữ của bọn họ, là biết bọn họ không tử tế.

Liên tưởng tới những chuyện trước khi hôn mê, y dần nhận ra

mình đã bị người ta gài bẫy.

Y há to miệng, tuyệt vọng hét to "Cứu mạng! Người đâu! Có người bắt cóc bổn hoàng tử!!"

Lão sư thái và hai tiểu ni cô thờ ơ nhìn y la hét.

Lạc Dạ Thần hét thêm nhiều lần, nhưng không có phản hồi.

Ngoài tiếng gió lạnh vù vù, bên ngoài không còn tiếng động nào khác.

Lạc Dạ Thần tức thì hoảng sợ.

Y bất an hỏi "Sao không ai để ý đến ta? Đám người ngoài kia sao vậy? Bọn họ đi đâu rồi?"

Lão sư thái chậm rãi nói "Chúng ta bỏ thuốc vào thức ăn, bây giờ bọn họ hôn mê hết rồi, dù ngươi hét khản cổ cũng sẽ không có ai tới cứu ngươi."

Lạc Dạ Thần như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt.

Có lẽ vì quá hoảng loạn sợ hãi, đầu óc y nhất thời trở nên mơ hồ.

Chương 404: Giá họa

Lạc Dạ Thần không khỏi nghĩ tới mấy cuốn truyện y đọc gần đây.

Trong đó cũng có tình tiết tương tự.

Thiên kim tiểu thư bị thổ phỉ bắt đi, thổ phỉ cười nham hiểm với thiên kim tiểu thư.

“Cô hét đi, dù có hét khản cổ cũng sẽ không có người tới cứu đâu!”

Lúc này, y giống thiên kim tiểu thư bị bắt cóc, mà đám ni cô trước mặt chính là thổ phỉ hung ác.

Y kiềm không được đau thương mà bật khóc, vừa nói vừa khóc.

“Dù ta có chết cũng sẽ không phục tùng các ngươi, các ngươi từ bỏ đi!”

Lão sư thái “……”

Hai tiểu ni cô “……”

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đang nhìn trộm trên mái nhà “……”

Cách một khoảng khá xa Tiêu Hề Hề vẫn thấy được biểu cảm của lão sư thái và hai tiểu ni cô tức thì trở nên méo mó.

Đặc biệt là lão sư thái, biểu cảm đó không thể nhìn tiếp.

Lão sư thái tức giận nói "Ngươi đang nói bậy gì đó?!"

Lạc Dạ Thần bị bộ dạng hung dữ của bà làm sợ hãi, không khỏi co vai lại, tiếng khóc cũng yếu dần đi.

Nhưng lời nói ra vẫn rất cương quyết.

"Ta đường đường là Đại hoàng tử, há có thể để đám ni cô các ngươi làm ô uế? Nếu các ngươi biết điều thì mau thả ta ra, ta có thể tha cho các ngươi. Nếu các ngươi ngoan cố cưỡng ép ta, ta sẽ … ta sẽ …"

Lão sư thái nở nụ cười nham hiểm nói "Nói đi, ngươi sẽ làm sao?"

Lạc Dạ Thần dường như đã chịu sỉ nhục rất lớn, hậm hực nói "Vậy ta chỉ đành nhắm mắt chịu đựng, coi như bị chó cắn."

Lão sư thái không chịu được nữa, muốn cầm con dao đâm y.

"Ngươi nghĩ chúng ta thèm thuồng ngươi lắm sao? Ngu xuẩn, còn cưỡng ép, bà đây bây giờ một dao đâm chết ngươi, xem ngươi cưỡng ép thế nào!"

Hai tiểu ni cô lao tới giữ chặt bà.

"Bà đừng manh động! Chúng ta còn chưa làm xong chuyện chính, y vẫn chưa chết được!"

Tiêu Hề Hề muốn cười, nhưng vì tránh để người trong phòng phát hiện, nàng quay đầu cắn vai Lạc Thanh Hàn, cố gắng nhịn cười.

Lạc Thanh Hàn vẫn bất động, lặng lẽ quan sát cảnh tượng trong phòng.

Chỉ là khóe miệng hơi nhếch lên một chút.

Hai tiểu ni cô dùng sức mới kéo được lão sư thái trở về.

Hai mắt lão sư thái lúc này tức giận đỏ bừng, đầy sát khí nhìn chằm chằm Đại hoàng tử.

Bà vốn định làm xong chuyện chính sẽ một dao kết liễu Đại hoàng tử.

Bây giờ bà đổi ý rồi.

Một dao giết y thì quá hời cho y rồi, bà sẽ từ từ hành hạ để y chết trong đau đớn tuyệt vọng, mới giải tỏa mối hận trong lòng bà!

Lão sư thái lấy giấy bút đặt trước mặt Lạc Dạ Thần, hằn học nói.

“Ta nói gì, ngươi viết đó!”

Để y viết được chữ, hai tiểu ni cô buông tay y ra.

Nhưng không cho y cơ hội trốn thoát.

Hai tiểu ni cô đè hai bên vai của y, không cho y đứng dậy, đồng thời kề dao găm vào giữa cổ y.

Lưỡi dao đó cực kỳ sắc bén.

Chỉ cần y cử động một chút, cổ họng sẽ bị cắt ngay lập tức.

Một chiếc bút lông được nhét vào tay Lạc Dạ Thần.

Y hỏi “Các ngươi muốn ta viết thư cho người nhà, bảo họ mang tiền chuộc đến sao?”

Giọng điệu lão sư thái đầy ác ý “Chúng ta không cần tiền chuộc, chúng ta chỉ muốn ngươi viết một phong thư cho phụ hoàng ngươi, nói ngươi phát hiện Thái tử và Nhiếp Trường Bình thông đồng với nhau, mưu đồ bất chính.”

Lạc Dạ Thần “Thái tử và Nhiếp Trường Bình vốn thông đồng với nhau, chuyện này không phải cả triều đình cũng biết à?”

Lão sư thái tức giận nói "Ta bảo ngươi viết, thì ngươi viết!"

Lạc Dạ Thần không chịu viết.

Lão sư thái nhặt con dao găm đâm vào đùi y!

Con dao vừa đâm vào, máu lập tức phun ra như suối, Lạc Dạ Thần đau đớn hét lên, sắc mặt càng tái nhợt.

Lão sư thái rút con dao đầy máu, hung ác nói "Mau viết đi, nếu không ta đâm ngươi thêm một dao."

Lạc Dạ Thần đau đớn tột cùng, vừa giật mình vừa sợ hãi.

Y không dám chống đối nữa, một tay che vết thương trên chân, tay kia cầm bút lông, bắt đầu run rẩy viết chữ.

Lão sư thái ở bên cạnh quan sát, thấy nét chữ của y siêu vẹo, đập bàn tức giận nói.

"Ngươi đang viết thứ gì vậy? Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất ngươi viết chữ cho đàng hoàng ngay ngắn, còn cố tình viết nguệch ngoạc, ta sẽ chặt tay trái của ngươi! Dù gì ngươi cũng chỉ cần viết chữ bằng tay phải, tay trái giữ lại cũng vô dụng."

Lạc Dạ Thần khóc lóc nói "Ta không cố ý viết nguệch ngoạc, đây là chữ viết của ta!"

Lão sư thái nhìn nét chữ trên giấy, tức thì trầm mặc.

Nét chữ này, con nít ba tuổi còn viết đẹp hơn y nữa?!

Tiêu Hề Hề đang ngồi trên mái nhà nhìn trộm, thầm cảm thán.

Ài, đây là nỗi buồn của học sinh kém!

Lạc Dạ Thần run rẩy hỏi "Ta … ta có cần viết tiếp không?"

Lão sư thái nghiến răng nói "Viết! Viết tiếp đi!"

Lạc Dạ Thần đành chịu đựng cơn đau, tiếp tục viết thư.

Thân là học sinh kém thiên phú bẩm sinh, đương nhiên không dùng bất kỳ câu cú tu từ bổ nghĩa nào, viết vô cùng đơn giản, cách chọn từ trẻ con đến mức khiến người ta có cảm giác như đang nhìn con nít học viết văn.

Lão sư thái cầm phong thư trong tay y.

Bà đọc nội dung trong thư, khóe miệng giật giật, tên khốn ngu dốt này lại là Đại hoàng tử.

Không biết Hoàng đế đã tạo nghiệt gì mà sinh ra một trưởng tử vô dụng như vậy!

Lạc Dạ Thần che vết thương trên chân, thận trọng hỏi "Ta viết thư theo yêu cầu của bà rồi, các ngươi có thể thả ta chưa?"

Lão sư thái cất phong thư, cười lạnh một tiếng.

"Thả ngươi? Ngươi nghĩ hay quá rồi, nếu thả ngươi thì kế hoạch của chúng ta há chẳng phải bại lộ rồi sao?!"

Lạc Dạ Thần kinh hãi hỏi "Lẽ nào các ngươi còn muốn giết ta? Ta là Đại hoàng tử, nếu các ngươi giết ta, sẽ bị xử trảm cả nhà!"

Ánh mắt lão sư thái nhìn y như nhìn người chết.

"Ngươi yên tâm, chờ ngươi chết rồi, chúng ta sẽ gửi phong thư ngươi viết đi, đến lúc đó Hoàng thượng cũng chỉ nghĩ Thái tử giết ngươi diệt khẩu, có liên quan gì đến chúng ta?"

Lạc Dạ Thần mở to mắt, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc "Các ngươi còn muốn giá họa cho Thái tử?!"

Lão sư thái không muốn lãng phí thời gian với y, trực tiếp nắm lấy tay trái y, đè lên bàn đồng thời giơ dao găm lên.

Lạc Dạ Thần cuống quít hét lên “Ngươi muốn làm gì? Thả ta ra!”

Lão sư thái tàn nhẫn nói “Ai bảo ngươi vừa nãy nói nhảm, bây giờ ta chặt đứt từng ngón tay của ngươi, xem ngươi sau này còn dám nói bậy không?!”

Lạc Dạ Thần kinh hoàng hét lên.

“Không được! Cứu mạng!”

Lão sư thái phớt lờ tiếng la hét của y, đâm con dao găm xuống.

Cùng lúc đó, mái nhà đột nhiên sụp xuống!

Chương 405: Cứu người

Tuyết dày và gạch vỡ lộp độp rơi xuống đất.

Bốn người trong phòng sửng sốt trước biến cố xảy ra đột ngột, không kịp né tránh đã bị ngói và tuyết rơi trúng đầu.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đáp xuống, lập tức ra tay.

Một người khống chế lão sư thái, người còn lại quật ngã hai tiểu ni cô xuống đất.

Tình hình tức thì đảo ngược.

Lão sư thái và hai tiểu ni cô cố gắng chống cự, nhưng thân thủ của bọn họ kém xa Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn, hoàn toàn không thể chống cự, cuối cùng bị Tiêu Hề Hề dùng khăn trải giường trói chặt.

May là Lạc Dạ Thần không bị gạch rơi trúng, chỉ bị tuyết phủ đầu.

Y rũ tuyết trên đầu, nhìn hai người trước mắt từ trên trời rơi xuống, sau đó nhìn đám ni cô bị trói chặt, ngây ngẩn cả người.

“Hai … hai người sao lại tới đây?”

Tiêu Hề Hề “Chúng ta tới cứu người đó.”

Lạc Dạ Thần không tin được “Hai người không phải đang bất tỉnh à?”

Tiêu Hề Hề “Chúng ta sớm đã phát hiện am ni cô này có vấn đề, vẫn luôn cẩn thận đề phòng, vừa nãy chúng ta giả vờ bất

tỉnh, lừa bọn chúng thôi.”

Lão sư thái tức giận nói “Các người trơ tráo!”

Tiêu Hề Hề làm mặt quỷ lè lưỡi “Thì sao, chúng ta trơ tráo thế đó, ngươi có giỏi thì tới cắn ta đi.”

Lão sư thái “……”

Bà tức giận đỏ mặt, muốn chửi thề.

Lúc này bên ngoài có tiếng bước chân.

Lão sư thái biết đồng bọn của mình đến, vừa định hét lên thì Tiêu Hề Hề dùng giẻ bịt miệng bà lại.

Giẻ lau lâu ngày không giặt, vừa bẩn vừa hôi, suýt nữa khiến bà ngất xỉu.

Hai tiểu ni cô khác cũng bị Tiêu Hề Hề đánh ngất.

Lạc Thanh Hàn nháy mắt với nàng.

Cả hai vô cùng ăn ý nấp sau cánh cửa.

Cửa bị đẩy ra, hai tiểu ni cô lần lượt đi vào, vừa nãy bọn họ đang canh chừng bên ngoài, chợt nghe thấy tiếng động lớn, sợ có chuyện nên vội chạy tới xem tình hình.

Vừa vào phòng, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn trốn sau cửa bất ngờ ra tay!

Trước khi hai tiểu ni cô biết chuyện gì đang xảy ra, bọn họ đã bị đánh mạnh vào gáy, sau đó mắt tối sầm rồi bất tỉnh.

Khăn trải giường đã dùng hết, nên Tiêu Hề Hề chỉ đành rút thắt lưng trên người Đại hoàng tử để trói hai tiểu ni cô lại.

Vì mất máu quá nhiều, sắc mặt Lạc Dạ Thần trắng bệch như tờ giấy, nửa người trên dựa vào mép bàn, toàn thân yếu ớt.

Thấy thắt lưng của mình bị cướp, y rất muốn phản kháng nhưng sức lực yếu ớt, đành trơ mắt nhìn thắt lưng bị biến thành dây trói.

Lạc Thanh Hàn ra ngoài, đi một vòng xem xét, để đảm bảo trong am ni cô không còn ni cô nào khác.

Hắn ra khỏi am ni cô, thấy Triệu Hiền, Tiêu Lăng Phong và Ngọc Lân vệ đều bất tỉnh.

Xem ra tất cả họ cũng đã ăn cơm chay có bỏ thuốc mê.

Lạc Thanh Hàn đánh thức Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong.

Hai người phản ứng rất nhanh, vừa tỉnh lại liền biết mình bị người khác gài bẫy.

Hai người lập tức quỳ xuống nhận tội.

"Là mạt tướng sơ suất, trúng kế kẻ gian, xin Thái tử Điện hạ trách phạt!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Chuyện trách phạt nói sau, đánh thức mọi người trước, đám ni cô bỏ thuốc các ngươi đã bị ta bắt trói, các ngươi đưa bọn chúng đi thẩm vấn, xem kẻ nào là người âm thầm sai khiến."

Hai người đồng thanh trả lời.

Bây giờ nghĩ lại, bọn họ có hơi sợ.

May là Thái tử thận trọng, không trúng kế, kịp thời khống chế đám ni cô đó, nếu không tối nay bọn họ sẽ mất mạng tại đây.

Lạc Thanh Hàn "Gọi thái y tới, Đại hoàng tử bị thương rồi."

"Vâng!"

Lạc Thanh Hàn vừa trở vào am ni cô, thái y cũng theo sau vào.

Thái y vừa vào cửa thì quỳ xuống nhận tội với Thái tử.

“Là vi thần sơ suất, không kịp thời phát hiện thức ăn bị bỏ thuốc, vi thần tội đáng muôn chết!”

Đáng lý mà nói, bọn họ người đông không nên cẩu thả như vậy, đêm nay thật sự quá lạnh, ai cũng muốn ăn cái gì đó nóng để sưởi ấm cơ thể, hơn nữa đám ni cô đó thoạt nhìn yếu ớt, vì vậy mọi người buông lỏng cảnh giác, không ngờ lại suýt vì thế mà bị diệt.

Lạc Thanh Hàn “Trị thương cho Đại hoàng tử trước.”

“Vâng.”

Thái y đứng dậy, cẩn thận xem vết thương trên chân Đại hoàng tử.

Lạc Dạ Thần yếu ớt hỏi “Chân này còn giữ được không?”

Thái y an ủi “Người đừng quá lo, vi thần xem xét vết thương, không có thương tổn đến gân cốt, chỉ cần người nghỉ ngơi thật tốt, sẽ hoàn toàn khôi phục, không ảnh hưởng đến hoạt động thường ngày.”

Nghe vậy, Lạc Dạ Thần thấy nhẹ nhõm “Vậy thì tốt.”

Thái y nhanh chóng giúp y băng bó vết thương.

Triệu Hiền dẫn theo năm Ngọc Lân vệ bước vào, kéo năm ni cô ra ngoài.

Thái tử phất tay, thái y thức thời lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Thái tử, Đại hoàng tử và Tiêu Hề Hề.

Lạc Dạ Thần dựa vào cạnh bàn, vết thương trên chân vẫn còn đau.

Y nhìn chằm chằm Thái tử và Tiêu Hề Hề, tức giận quát "Nếu các ngươi không bất tỉnh, sao không tới cứu ta sớm một chút? Nếu các ngươi sớm xuất hiện, ta đã không phải chịu một dao này!"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Nếu ta xuất hiện sớm, huynh có nghi ngờ ta và đám ni cô này là đồng bọn không?"

Lạc Dạ Thần không thể trả lời.

Thật ra, nếu không phải lão sư thái đó ép y viết phong thư kia, nói những lời kia, y có lẽ nghi ngờ Thái tử thật.

Dù sao hiện giờ y đang đi cùng Thái tử, quan hệ giữa y và Thái tử cũng không tốt, nếu lúc này y xảy ra chuyện, Thái tử nhất định là kẻ tình nghi lớn nhất.

Lạc Thanh Hàn "Ta không ngại nói huynh biết, ta chỉ muốn huynh chịu khổ một chút, tục ngữ có câu, đi một ngày đàng học một sàng khôn, lần này cho huynh một bài học, để huynh biết có bao nhiêu người đang âm thầm nhắm vào ta và huynh. Trước đó, bọn chúng muốn giết ta, giá họa cho huynh, bây giờ bọn chúng muốn giết huynh, giá họa cho ta, huynh và ta như nhau, cùng là mục tiêu sống trong mắt người khác."

Lạc Dạ Thần muốn bác bỏ, nhưng y mấp máy môi lại không biết nói gì.

Tất cả sự thật bày trước mắt y, y không thể phủ nhận.

Dù là Thái tử hay Hoàng trưởng tử, đều là hòn đá ngáng chân trên con đường tiến thân của người khác.

Lạc Thanh Hàn "Hôm nay huynh may mắn thoát nạn, nhưng huynh có thể đảm bảo lần nào huynh cũng may mắn như vậy không? Nếu huynh cứ tiếp tục ngu ngơ như vậy, sớm muộn gì cũng bị người khác gi.ết chết, đến lúc đó chuyện ta có thể làm chính là tiết Thanh Minh mỗi năm thắp cho huynh thêm hai nén hương."

Sắc mặt Lạc Dạ Thần đỏ bừng sau khi bị hắn dạy dỗ, vô cùng xấu hổ tức giận.

“Chuyện nên nói ta nói hết rồi, huynh tự mình suy nghĩ đi.”

Lạc Thanh Hàn nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa, hắn nghe thấy Lạc Dạ Thần không cam lòng nói một câu.

“Cảm ơn.”

Lạc Thanh Hàn dừng bước, quay lại nhìn y.

Lạc Dạ Thần lập tức xù lông “Ngươi nhìn gì mà nhìn?!”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ y, nói với Tiêu Hề Hề bên cạnh “Chúng ta đi.”

“Vâng.”

Tiêu Hề Hề nhanh chóng theo sau, rời đi với Thái tử.

Chương 406: Giữa chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè thuần túy

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn trở về phòng, rửa mặt sơ qua rồi đi ngủ.

Dù đã muộn nhưng vẫn có thể ngủ thêm một lúc.

Lạc Thanh Hàn tự nhiên ôm người vào trong lòng, trầm giọng hỏi.

“Nàng có thể thông qua tướng mạo đoán được lai lịch của đám ni cô kia không?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Từ tướng mạo của bọn chúng, hẳn là sát thủ chuyên nghiệp, trước kia giết không ít người, bọn chúng còn có một tổ chức sát thủ, cụ thể là gì thì nhìn không ra.”

Lạc Thanh Hàn trầm ngâm.

Nếu đám ni cô là sát thủ giả dạng, nghĩa là có người thuê bọn chúng.

Vậy kẻ chủ mưu đằng sau là ai?

Sáng hôm sau, Thái tử vừa tắm xong thì được báo Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong đến.

Cả đêm qua hai người không ngủ.

Vì bù đắp lỗi lầm của mình, hai người vắt óc suy nghĩ, dùng mọi cách có thể, cuối cùng đã moi được thông tin hữu ích từ đám ni cô đó.

“Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, đám ni cô đó là sát thủ giả dạng, bọn chúng thuộc một tổ chức sát thủ tên là Huyết Vũ Lâu, một tháng trước nhận nhiệm vụ ám sát Đại hoàng tử, bọn chúng biết đường núi phía trước bị tuyết đóng băng, xe ngựa không thể đi qua nên cố ý giăng bẫy ở đây để dụ Thái tử Điện hạ và Đại hoàng tử.”

Tiêu Lăng Phong vừa nói, hai tay vừa dâng bản khẩu cung.

Lạc Thanh Hàn nhận lấy, xem qua khẩu cung, đám ni cô giả này được người khác thuê, chỉ biết đối phương ra giá cao, chứ không biết danh tính cụ thể.

Đây cũng là quy tắc của Huyết Vũ Lâu, sát thủ chỉ phụ trách giết người, giết người xong sẽ đến địa điểm chỉ định nhận tiền.

Còn về người thuê là ai, sát thủ không hề quan tâm.

Lúc này Triệu Hiền mới lên tiếng.

“Trước đó Đổng Minh Xuân bị ám sát, mạt tướng có nhờ bằng hữu nghe ngóng, được biết đám sát thủ đó cũng đến từ một tổ chức sát thủ tên là Huyết Vũ Lâu. Nghe nói Huyết Vũ Lâu khá nổi tiếng trong giang hồ, thậm chí bọn chúng còn có bảng xếp hạng sát thủ, cấp bậc sát thủ càng cao thì giá càng đắt. Trong số bốn sát thủ ám sát Đổng Minh Xuân, hai sát thủ trốn thoát đều có tên trên bảng xếp hạng, thân thủ của bọn chúng quả thật rất lợi hại.”

Lạc Thanh Hàn trầm ngâm “Đều là sát thủ của Huyết Vũ Lâu, trùng hợp vậy sao?”

Triệu Hiền thử hỏi “Người nghi ngờ vụ ám sát Đổng Minh Xuân và ám sát Đại hoàng tử là do cùng một người chỉ thị?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Từ góc độ lý thuyết, rất có thể là cùng một người chỉ thị.

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận, sẽ phát hiện tác phong hai lần ám sát rất khác nhau.

Vụ ám sát Đổng Minh Xuân ra tay dứt khoát gọn gàng, trước sau không tìm ra manh mối, thậm chí Thái tử đến giờ vẫn không biết tại sao kẻ chủ mưu lại nhất quyết muốn ám sát Đổng Minh Xuân?

Mà hành động ám sát Đại hoàng tử đêm qua đơn giản l.ỗ mãng hơn nhiều.

Đối phương nói rõ muốn giết Đại hoàng tử, giá họa cho Thái tử.

Ai có đầu óc đều biết kẻ chủ mưu chắc chắn nhắm vào ngôi vị Thái tử.

Lạc Thanh Hàn mơ hồ nhận thấy hai chuyện này dường như không phải do cùng một người chỉ thị.

Hắn đặt khẩu cung lên bàn.

Xem ra phải điều tra Huyết Vũ Lâu kia trước.

Đám ni cô đó đã khai ra hai căn cứ bí mật của Huyết Vũ Lâu, tình cờ là hai nơi mà họ sẽ đi ngang trong lúc về kinh.

Lạc Thanh Hàn định trong lúc lên đường về kinh, thuận tiện giải quyết hai nơi đó, xem thử hắn có thể tra được bối cảnh lai lịch của Huyết Vũ Lâu hay không.

Hắn nhìn hai người trước mặt, lạnh lùng nói.

“Tối qua hai ngươi sơ suất, làm kẻ khác có cơ hội ra tay, suýt nữa gây họa lớn, mỗi người phạt hai mươi roi, còn tái phạm sẽ cách chức điều tra.”

Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong chắp tay.

“Đa tạ Thái tử khai ân!”

Hai người xoay người ra khỏi am ni cô, đứng trong sân nhận hình phạt.

Tiêu Hề Hề không ra ngoài xem, nhưng vẫn nghe thấy tiếng đánh qua cửa sổ, nghĩ thôi cũng biết đau đớn thế nào.

Đám ni cô đó qua một đêm dùng hình tra khảo, bây giờ chỉ còn hơi thở thoi thóp, thoạt nhìn như không sống được bao lâu nữa.

Thái tử không muốn mang theo phiền phức lên đường, dù gì những thứ cần khai bọn chúng cũng khai rồi, giữ lại cũng vô dụng, bèn sai người giết bọn chúng rồi tìm đại một chỗ chôn.

Giải quyết xong mọi chuyện, đoàn xe của Thái tử lại khởi động, tiếp tục lên đường.

Vì vết thương trên chân, mấy ngày nay Lạc Dạ Thần vô cùng ngoan ngoãn, ban ngày ở trong xe ngựa, ban đêm ở trong phòng khách.

Vết thương trên chân Lạc Dạ Thần được thái y cẩn thận chăm sóc đã dần dần đỡ hơn, ít nhất không còn đau như trước, nhưng vẫn đi lại khập khiễng.

Hôm nay bọn họ qua đêm ở dịch trạm huyện Hoài Triệu.

Trong huyện Hoài Triệu có một quán trà, đó là căn cứ bí mật của Huyết Vũ Lâu, vài sát thủ sẽ nhận nhiệm vụ và nhận thưởng ở đây.

Nửa đêm, Triệu Hiền dẫn Ngọc Lân vệ bao vây quán trà.

Đá cửa đi vào, phát hiện quán trà không có người.

Có vẻ như người trong Huyết Vũ Lâu sớm nhận được tin, trước đó đã sơ tán khỏi căn cứ này.

Triệu Hiền trở về tay không, bẩm báo với Thái tử.

Thái tử không ngạc nhiên, chỉ điềm tĩnh ra lệnh.

“Sáng mai đi hỏi những người xung quanh quán trà.”

“Vâng.”

Sáng hôm sau, Tiêu Hề Hề ngủ dậy, phát hiện bên cạnh trống không, Thái tử không biết đã đi đâu.

Các cung nữ bước vào giúp nàng tắm rửa thay y phục.

Nàng ngáp một cái, hỏi “Thái tử đâu?”

Một cung nữ thành thật trả lời “Vừa rồi Huyện lệnh địa phương tới, Thái tử đang nghị sự với Huyện lệnh ở đại sảnh.”

“Ừm.”

Tiêu Hề Hề tắm rửa sạch sẽ, dùng một bữa sáng thịnh soạn.

Nàng cho cung nữ lui ra ngoài, lén chạy ra đại sảnh.

Nàng đến đại sảnh thăm dò, thấy Thái tử còn đang nghị sự với Huyện lệnh, chắc là lâu lắm mới xong.

Nàng quay người, chạy đến phòng khách của Đại hoàng tử.

Lúc này Lạc Dạ Thần đang nằm trên giường đọc truyện.

Y thấy Tiêu trắc phi đột nhiên chạy vào, giật mình giận dữ hét lên.

“Sao cô lại vậy nữa? Không cho ai thông báo đã chạy vào rồi, lỡ ta đang thay y phục thì sao?”

Tiêu Hề Hề thờ ơ nói “Người thay y phục của người, ta cũng đâu có nhìn người.”

Nàng tự mình tìm rương sách, lấy truyện ra, tìm một chỗ ngồi

xuống đọc.

Lạc Dạ Thần bị dáng vẻ hành động tự nhiên này của nàng chọc tức.

“Cô thân là Trắc phi của Thái tử, không có chuyện gì cứ chạy đến chỗ ta làm gì? Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, lỡ bị người khác hiểu lầm thì sao?”

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm truyện trong tay, qua loa nói “Giữa chúng ta chỉ là quan hệ bạn bè thuần túy, sẽ không ai hiểu lầm đâu.”

Lạc Dạ Thần khinh thường cười nhạo “Giữa nam nữ làm gì có quan hệ bạn bè thuần túy?”

Tiêu Hề Hề “Ai nói vậy? Chỉ cần người xấu, bốn bể đều là bạn bè!”

Lạc Dạ Thần “……”

Chương 407: Đêm giao thừa

Lạc Dạ Thần tức giận gầm lên "Cô nói ai xấu?"

Tai Tiêu Hề Hề đau nhức.

Nàng xoa xoa lỗ tai nhắc nhở "Người nhỏ tiếng một chút, đừng để Thái tử nghe thấy."

Lạc Dạ Thần tức giận, ngực phập phồng kịch liệt, hung ác nói "Cô đừng có chuyển chủ đề! Cô nói rõ đi, rốt cuộc là ai xấu?"

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ liếc y một cái "Được được, là ta xấu, thế người vừa lòng chưa?"

Lạc Dạ Thần càng khó chịu hơn.

Nàng nói mình xấu nhưng giọng điệu qua loa hời hợt, không hề chú tâm, như thể nàng bị buộc phải thừa nhận mình xấu.

Y tức giận đập giường "Cô cút đi! Đây là phòng của ta, ta không muốn nhìn thấy cô!"

Tiêu Hề Hề "Không được, sách của ta đều ở chỗ người, nếu ta đi thì không có sách đọc."

"Cô có thể mang sách của cô đi cùng!"

Tiêu Hề Hề vẫn lắc đầu "Như vậy không được, Thái tử sẽ phát hiện."

Lạc Dạ Thần "Nếu cô không đi, bây giờ ta sẽ mách với Thái tử, nói cô giấu rương sách cấm ở chỗ ta!"

Tiêu Hề Hề kinh ngạc nhìn y "Người muốn chết chung với ta à?"

Lạc Dạ Thần cười khẩy "Ai muốn chết chung với cô? Là số cô xui xẻo, ta ngồi bên cạnh xem kịch hay."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Nếu người mách với Thái tử, Thái tử sẽ biết người cũng đọc qua số sách truyện này, người cũng biết đó, số sách truyện này có rất nhiều tình tiết kỳ lạ, nếu để người ngoài biết đường đường là Đại hoàng tử vậy mà xem mấy loại sách truyện kỳ lạ này, mọi người sẽ nghĩ sao về người?"

Lạc Dạ Thần "……"

Vừa tưởng tượng đến cảnh đó, y cảm thấy ngột ngạt.

Khí thế của y tức thì chùng xuống.

Tiêu Hề Hề tốt bụng khuyên "Chỉ cần người không nói, ta không nói, sẽ không ai biết chúng ta đọc số sách truyện này, chúng ta cùng nhau giữ bí mật này, trở thành bạn tốt, thế nào?"

Lạc Dạ Thần bây giờ không thể trút giận, đành ấm ức nói "Ta với cô không phải bạn!"

Y thanh cao phóng khoáng, thân như cây ngọc, không liên quan gì đến chữ xấu, y không thèm làm bạn với nàng!

Thấy y từ bỏ ý định mách lẻo, Tiêu Hề Hề nhẹ nhõm, tiếp tục chăm chú đọc truyện.

Trong phòng có thêm một người, Lạc Dạ Thần không có tâm trí đọc truyện.

Đôi mắt y đảo quanh người Tiêu trắc phi.

Y đột nhiên hỏi "Cô biết võ công?"

Tiêu Hề Hề nhìn truyện trong tay không chớp mắt, hờ hững

đáp một tiếng "Ừm."

"Cô học võ ở đâu?"

Tiêu Hề Hề "Đoán xem."

Lạc Dạ Thần "Ta không muốn đoán."

Tiêu Hề Hề "Là do người đoán không ra."

Lạc Dạ Thần tức thì cau mày "Cô đừng coi thường người khác, ta đường đường là Đại hoàng tử, sao có thể đoán không ra? Ta không thèm đoán mấy chuyện vặt vãnh của cô."

Tiêu Hề Hề chợt bật cười.

Lạc Dạ Thần càng khó chịu hơn "Cô đang cười ta à?"

Tiêu Hề Hề vừa cười vừa nói "Không có, ta xem đến đoạn khá buồn cười, nên mới cười thôi."

Lạc Dạ Thần không tin "Cô chắc chắn đang cười ta!"

Tiêu Hề Hề cầm truyện đi tới, cho y xem đoạn hài hước trong truyện.

Lạc Dạ Thần xem xong, không có phản ứng gì "Có gì buồn cười? Không phải chỉ là một nữ yêu tỏ tình với thư sinh thôi sao? Loại cốt truyện sáo rỗng này, ta xem vô số lần rồi!"

Tiêu Hề Hề "Người xem tiếp khúc sau đi, nữ yêu không cẩn thận tuột quần thư sinh, rồi bày ra vẻ mặt chán ghét, kế đó ăn sạch thư sinh, ha ha ha! Người không thấy buồn cười sao?"

Lạc Dạ Thần "……"

Chẳng những không buồn cười mà còn hơi rùng rợn.

Lạc Dạ Thần thấy nàng vẫn còn cười, không khỏi nói "Cô không thấy thư sinh đó rất đáng thương sao? Vô duyên vô cớ

bị yêu tinh ăn thịt.”

Tiêu Hề Hề “Không thấy, thư sinh này không phải người tốt, bản thân đã có vợ con, còn chạy ra ngoài qua lại với nữ yêu, đáng bị ăn thịt.”

Lạc Dạ Thần không thể hiểu lối suy nghĩ của nàng, cau mày nói “Nam nhân tam thê tứ thiếp không phải chuyện rất bình thường sao? Dù thư sinh trong nhà có vợ con, thì vẫn có thể nạp thiếp, thư sinh và nữ yêu có tình cảm, cũng không có người nhà ép buộc, sao lại đáng bị ăn thịt?”

Tiêu Hề Hề biết loại chuyện này không thể nói rõ ràng, nàng cũng không có lòng hiếu thắng, dứt khoát lùi một bước.

“Người nói cũng có lý, nhưng ta không thích tình tiết đó, ta thích tình tiết trong truyện này hơn.”

Lạc Dạ Thần “Ta thấy mắt nhìn của cô có vấn đề, bao nhiêu tình tiết nam nữ ho.an ái để đó không xem, lại cứ xem mấy cuốn ăn thịt người.”

Tiêu Hề Hề “Ăn thịt người không tốt sao? Yêu người thì ăn người vào bụng, cảm động biết bao nhiêu!”

Lạc Dạ Thần “……”

Y bị sốc trước lời nói của nàng, sợ hãi nhất thời không thể nói thành lời.

Y đột nhiên hơi lo lắng cho an nguy của Thái tử.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo.

“Thái tử Điện hạ giá đáo!”

Cả Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần đều giật mình.

Hai người gần như không kịp nghĩ, nhét cuốn truyện trong tay xuống dưới gối.

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Đây là gối của ta, cô giấu chỗ khác đi!"

Tiêu Hề Hề đành nhét truyện vào chăn bên cạnh, sau đó nhảy dựng lên, cách xa khỏi giường.

Cửa bị đẩy ra, Lạc Thanh Hàn đi vào.

Hắn biết Tiêu Hề Hề ở trong phòng Đại hoàng tử, hắn tới đây tìm Tiêu Hề Hề.

Ánh mắt hắn đảo qua Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần, phát hiện ánh mắt hai người quay đi chỗ khác, như thể đang che giấu bí mật nào đó.

Tiêu Hề Hề hành lễ "Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi "Nàng tới đây làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp nhàn rỗi buồn chán, nên đến thăm Đại hoàng tử."

Lạc Thanh Hàn nhìn sang Đại hoàng tử nằm trên giường, hỏi "Vết thương của huynh sao rồi?"

Lạc Dạ Thần không dám nhìn hắn, nhìn sang một bên, giả vờ bình tĩnh "Đỡ hơn nhiều rồi."

Lạc Thanh Hàn "Đêm nay là giao thừa, ta định ở lại huyện Hoài Triệu một đêm, đón năm mới ở đây, sáng mai tiếp tục lên đường."

Nghe hắn nói, Tiêu Hề Hề mới nhớ hôm nay là đêm giao thừa.

Thời gian trôi nhanh quá, chớp mắt đã qua một năm.

Tiêu Hề Hề tức thì quên sách truyện, mong đợi hỏi "Nếu đã là đêm giao thừa, có phải chúng ta sẽ ăn cơm tất niên không?"

Lạc Thanh Hàn trả lời "Ừm, ta bảo ngự trù chuẩn bị rồi, nghe Huyện lệnh nói, tối nay gần miếu Thành Hoàng có lễ hội. Nếu nàng muốn đi xem, ăn cơm tất niên xong, chúng ta đi dạo miếu hội."

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Được chứ, được chứ!"

Lạc Dạ Thần không muốn cô đơn, tức giận nói "Ta còn sống sờ sờ ở đây, sao không hỏi ta có muốn đi không?"

Chương 408: Sủi cảo

Lạc Thanh Hàn sắc mặt không đổi nói "Vì ta không muốn dẫn theo huynh dạo miếu hội."

Câu trả lời này quá thẳng thắn, suýt nữa khiến Lạc Dạ Thần nghẹn họng!

Lạc Dạ Thần tức giận đập xuống giường "Ta mặc kệ! Ta cũng đi! Dựa vào đâu mà hai người các ngươi có thể ra ngoài dạo chơi, còn ta phải ở lại dịch trạm? Ta không phục! Ta cũng muốn đi miếu hội!"

Tiêu Hề Hề nhắc nhở "Chân người còn đang bị thương, đi đứng không tiện."

Lạc Dạ Thần "Ta có thể chống nạng!"

Tiêu Hề Hề "Cần gì phải vậy?"

Lạc Dạ Thần tức giận chỉ trích "Vừa nãy cô còn nói làm bạn tốt với ta, bây giờ lại muốn bỏ rơi ta, cô có còn lương tâm không?!"

Tiêu Hề Hề "Nhưng vừa nãy không phải người từ chối làm bạn với ta rồi à?"

Lạc Dạ Thần tức giận hét lên "Vừa nãy là vừa nãy, bây giờ là bây giờ, ta đổi ý rồi, không được sao?"

Tai Tiêu Hề Hề lại đau nhức.

Nàng rụt người về chỗ Thái tử, nhỏ giọng nói "Điện hạ, thấy ngài ấy một mình đáng thương như vậy, hay chúng ta làm việc

thiện, dẫn ngài ấy đi cùng đi.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Ta không biết quan hệ giữa hai người từ khi nào mà tốt như vậy? Chẳng lẽ hai người làm chuyện gì lén lút sau lưng ta?”

Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần đồng thời lắc đầu.

“Không có!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Xem ra hai người đã làm chuyện gì không thể để người khác biết rồi.

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Hai người cũng ăn ý thật đó.”

Tiếng cười làm da đầu tê dại, Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần đồng thời rùng mình, càng cảm thấy chột dạ.

Dù tâm tình của Thái tử Điện hạ có vẻ không tốt, nhưng vẫn đồng ý dẫn theo bóng đèn cỡ lớn Đại hoàng tử đi cùng.

Tiêu Hề Hề cảm thấy, nếu đã đón năm mới, vậy nhất định phải ăn sủi cảo, như thế mới có không khí năm mới.

Năm ngoái đón năm mới ở Đông cung, nàng còn kêu Bảo Cầm nấu một nồi sủi cảo lớn, năm nay đón năm mới ngoài cung cũng không thể thiếu tục lệ này.

Tiêu Hề Hề nhờ Thường công công đến phòng bếp tìm ít nguyên liệu gói sủi cảo.

Nàng hào hứng nói “Dù sao cũng rảnh mà, chúng ta cùng gói sủi cảo đi!”

Lạc Thanh Hàn chưa từng gói sủi cảo, cũng không thấy gói sủi cảo có ý nghĩa gì đặc biệt, hắn chỉ đơn thuần cảm thấy dáng vẻ Tiêu Hề Hề lúc này rất đáng yêu, không muốn làm nàng thất vọng.

Vì vậy hắn đáp "Ừm."

Lạc Dạ Thần không thể tin nhìn họ "Không phải có ngự trù sao? Sao chúng ta phải tự gói sủi cảo?!"

Tiêu Hề Hề "Chuyện này thì người không biết rồi, sủi cảo chúng ta tự làm càng có hương vị năm mới hơn, ta còn phải thêm chút bất ngờ vào sủi cảo."

Lạc Dạ Thần cảnh giác hỏi "Bất ngờ gì? Cô lại muốn làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Đừng sợ, ta chỉ muốn cho mọi người một điềm lành."

Nàng bày ra từng nguyên liệu.

Thường công công đứng bên cạnh giúp đỡ.

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Các ngươi gói sủi cảo thì gói sủi cảo, tại sao cứ phải làm trong phòng ta? Các ngươi không thể đổi chỗ khác à?"

Tiêu Hề Hề không ngẩng đầu nói "Chẳng phải để chăm sóc vết thương của người sao? Chân người bị thương, không tiện đi lại, chúng ta gói sủi cảo ở đây để người có thể tham gia vào hoạt động của chúng ta, tránh cho người đợi trong cô đơn lạnh lẽo."

Lạc Dạ Thần hừ một tiếng "Ta mới không thấy cô đơn lạnh lẽo!"

Tiêu Hề Hề hỏi Thái tử bên cạnh.

"Người thích ăn sủi cảo nhân gì?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Gì cũng được."

Tiêu Hề Hề kiểm tra nguyên liệu "Chúng ta có thể gói nhân trứng hẹ, thịt heo cải thảo với nhân hải sản, ba vị chắc là đủ rồi

nhỉ.”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Hắn hoàn toàn không biết gói sủi cảo, Tiêu Hề Hề bảo hắn làm gì thì hắn làm đó, lúc này hắn là công cụ tận tụy với công việc.

Thường công công nhỏ giọng nhắc nhở “Người cán vỏ bánh quá lớn, phải nhỏ một chút.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Không sao, Tiêu trắc phi thích ăn sủi cảo lớn.”

Tiêu Hề Hề nghe vậy, lập tức gật đầu phụ họa.

“Đúng vậy, thần thiếp thích ăn sủi cảo lớn, Điện hạ có thể làm vỏ bánh lớn một chút, dày một chút, như vậy khi bỏ sủi cảo vào nồi sẽ không bị nát.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu biểu thị hiểu rồi.

Thường công công muốn nói lại thôi.

Vỏ bánh dày như vậy, cho vào nồi chín nổi không?

Thái tử cán vỏ bánh, Tiêu Hề Hề trộn sẵn nhân.

Nàng bắt đầu dạy Thái tử gói sủi cảo.

Số lần nàng gói sủi cảo không nhiều, nên tay nghề cũng không cao lắm, nhưng ít ra nàng cũng giỏi hơn Thái tử mới học.

Thường công công nhìn sủi cảo hai người làm, cái này còn to hơn cái kia, muốn nhắc nhở hai người đang gói sủi cảo chứ không phải gói bánh bao, nhưng thấy hai người mải mê chuyên chú, nghĩ ngợi một chút rồi không muốn nói nữa.

Ài, hai người vui là được!

Lạc Dạ Thần vẫn giả vờ như đang ngủ, nhưng nghe thấy hai

người nói chuyện, y kiềm không được lén mở mắt xem họ đang làm gì.

Lạc Dạ Thần thấy họ đang vùi đầu gói sủi cảo, bèn rướn cổ xem sủi cảo họ làm trông ra sao.

Tiêu Hề Hề chú ý tới động tác của y, tò mò hỏi "Người nhìn cái gì?"

Lạc Dạ Thần tức thì nhìn đi chỗ khác, khinh thường khịt mũi "Ta chỉ muốn xem sủi cảo các ngươi làm xấu đến mức nào!"

Tiêu Hề Hề "Xấu chỗ nào? Sủi cảo chúng ta làm rất đẹp!"

Nàng thích ăn thịt nên cố ý làm sủi cảo hình tròn, mỗi chiếc sủi cảo đều nhồi đầy thịt.

Chỉ cần tưởng tượng mùi thơm nồng của mấy chiếc sủi cảo lớn đó sau khi được nấu chín là nàng không kiềm được mà ch.ảy nước miếng.

Để có được điềm lành, Tiêu Hề Hề âm thầm nhét đồng tiền vào vài chiếc sủi cảo.

Thường công công mang sủi cảo đã gói xong vào bếp.

Sau đó có cung nữ thái giám bước vào dọn bàn.

Lạc Thanh Hàn nhàn nhã thưởng trà, trở lại dáng vẻ lạnh lùng xa cách, không còn sự vụng về khi gói sủi cảo.

Tiêu Hề Hề chống cằm, mong đợi nói "Lát nữa thôi là được ăn sủi cảo chúng ta gói rồi!"

Lạc Dạ Thần không tiếc dội gáo nước lạnh vào nàng "Xét đến trình độ của các ngươi, sủi cảo làm ra nhất định cực kỳ khó ăn!"

Tiêu Hề Hề xòe ngón tay tính "Chúng ta gói tổng cộng một trăm chiếc sủi cảo, Thái tử ăn ba mươi, Đại hoàng tử hai mươi,

phần còn lại thuộc về ta, hi hi hi.”

Lạc Dạ Thần bất mãn “Dựa vào đâu ta chỉ có hai mươi?”

Tiêu Hề Hề “Vừa nãy không phải người nói nhất định rất khó ăn sao? Nếu vậy người ăn ít thì hơn.”

Lạc Dạ Thần tức giận đến mức xì khói mũi, nhưng không thể phản bác.

Bữa trưa hôm nay là món sủi cảo.

Lúc Thường công công bưng ba bát sủi cảo vào, Lạc Dạ Thần lê cái chân bị thương nhảy ra khỏi giường, cầm lấy bát sủi cảo lớn nhất trước.

Tiêu Hề Hề bị hành động giật đồ ăn của y làm ngẩn người.

Nàng uất ức nhìn Thái tử mách tội.

“Ngài ấy cướp sủi cảo của thần thiếp.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn Đại hoàng tử “Huynh có thể nào chừa cho mình chút mặt mũi không?”

Chương 409: Ta rất mạnh mẽ

Sự thật chứng minh khi Lạc Dạ Thần mặt dày, y quả thật mặt dày vô đối!

Vì bảo vệ bát sủi cảo lớn trong tay, y trực tiếp nhổ bước bọt vào trong bát, sau đó đắc ý cười nhìn Thái tử và Tiêu Hề Hề.

"Bây giờ bát sủi cảo này là của ta!"

Tiêu Hề Hề "……"

Tiêu Hề Hề tức thì bật khóc.

Lạc Thanh Hàn nhanh chóng ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng, an ủi nàng "Đừng khóc, ta cho người nấu một nồi sủi cảo khác, nàng muốn ăn bao nhiêu cũng được."

Tiêu Hề Hề nghe vậy, tiếng khóc mới dần ngừng lại.

Nàng ngậm nước mắt nói "Thần thiếp thích ăn sủi cảo nhân thịt heo cải thảo, phải cho nhiều thịt ít cải."

Lạc Thanh Hàn lau nước mắt cho nàng "Được."

Hắn liếc nhìn Thường công công.

Thường công công hiểu, lập tức nói "Nô tài đi bảo ngự trù chuẩn bị."

Lạc Dạ Thần thấy vậy càng thêm đắc ý.

Dù y bị thương cũng không ai có thể cướp thắng y!

Y cầm đũa gắp một sủi cảo cỡ lớn, nhìn kỹ một chút, phát hiện sủi cảo ngoại trừ có hơi lớn cũng không có gì đặc biệt, nhất định có thể ăn được.

Y thử cắn một miếng, là nhân trứng hẹ.

Trứng hẹ do chính tay ngự trù xào nên mùi vị dĩ nhiên rất ngon.

Lạc Dạ Thần hài lòng, sau đó cắn một miếng lớn.

Kết quả lần này suýt nữa gãy răng!

Y đau đớn hét lên.

Tiêu Hề Hề và Thái tử đang chuẩn bị ăn hai bát sủi cảo nhỏ hơn thì nghe thấy tiếng hét, đồng thời quay đầu nhìn Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần che miệng, đôi mắt đau đến đỏ ửng.

Tiêu Hề Hề hỏi "Người sao vậy?"

Lạc Dạ Thần duỗi ngón tay, lấy đồng tiền có mùi trứng hẹ từ trong miệng ra.

Y tức giận hỏi "Các ngươi còn giấu đồ trong sủi cảo, các ngươi muốn giết ta sao?!"

Tiêu Hề Hề nhìn thấy đồng tiền, đôi mắt nàng sáng lên, vui vẻ nói "Đây là đồng tiền ta cố ý bỏ vào, nếu người ăn trúng nó, có nghĩa là trong năm tới người sẽ gặp may mắn!"

Lạc Dạ Thần ngẩn người.

Y không ngờ còn có chuyện như vậy.

Tiêu Hề Hề thúc giục Thái tử bên cạnh.

"Người cũng mau ăn đi, thần thiếp bỏ tận mấy đồng tiền trong

sủi cảo, đừng để Đại hoàng tử chiếm hết điềm lành."

Lạc Thanh Hàn gắp một chiếc sủi cảo, từ từ cắn nó.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn không chớp mắt.

Lạc Thanh Hàn há miệng, phun ra một đồng tiền.

Tiêu Hề Hề vui vẻ nói "Điện hạ cũng ăn được tiền rồi!"

Lạc Dạ Thần nhìn đồng tiền trong tay, dù răng vẫn còn đau, nhưng tức giận trong lòng đã biến mất.

Y lau sạch đồng tiền rồi nhét dưới gối.

Kế đó Tiêu Hề Hề cũng ăn sủi cảo có đồng tiền, nàng cầm đồng tiền trong tay, vui vẻ nói "Xem ra năm tới chúng ta đều sẽ gặp may mắn!"

Lạc Thanh Hàn đưa đồng tiền của mình cho nàng.

"Nàng giữ giúp ta."

Tiêu Hề Hề lau sạch hai đồng tiền, nhét chúng vào túi tiền mà nàng mang theo bên mình.

Nàng còn muốn ăn tiếp, nhưng bị Lạc Thanh Hàn ngăn lại.

Hắn nhắc nhở "Nhân sủi cảo hình như chưa chín."

Tiêu Hề Hề cẩn thận nhìn, thấy thịt heo trong sủi cảo vẫn còn sống.

Nàng ngạc nhiên "Sao lại như vậy?"

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc suy nghĩ "Có lẽ chúng ta gói sủi cảo quá lớn."

Tiêu Hề Hề thất vọng "Xem ra không thể quá tham lam, sau này chúng ta gói sủi cảo nhỏ hơn."

Lạc Thanh Hàn định sai người mang số sủi cảo này vào bếp nấu lại, nhưng phát hiện Lạc Dạ Thần đã ăn hết một nửa, nhìn y ăn ngon lành, dường như không để ý nhân sủi cảo chưa chín.

Lạc Dạ Thần nhét sủi cảo vào miệng, cảm thấy mùi vị sủi cảo ngon hơn nhiều so với dự đoán.

Y đang ăn, đột nhiên phát hiện Thái tử và Tiêu trắc phi nhìn y không chớp mắt, sắc mặt rất kỳ lạ.

Lạc Dạ Thần nuốt sủi cảo trong miệng, cảnh giác hỏi "Các ngươi muốn làm gì? Lẽ nào còn muốn cướp sủi cảo của ta?"

Tiêu Hề Hề "Không, chúng ta không cướp của người."

Lạc Dạ Thần thấy nàng chủ động nhượng bộ, lập tức đắc ý "Hừ, xem như các ngươi biết điều!"

Y nhanh chóng ăn hết sủi cảo trong bát.

Y lau miệng, cảm thấy chưa đã "Không ngờ tay nghề của các ngươi cũng không tệ, nếu sau này Tam hoàng đệ không thể làm Thái tử, có thể dẫn thê tử ra ngoài mở sạp bán sủi cảo, ha ha ha!"

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm hỏi "Huynh không thấy đau bụng sao?"

"Thân thể ta còn khỏe hơn ngươi nhiều, sao ta có thể đau bụng, ngươi …" Lạc Dạ Thần còn chưa nói xong, phút chốc cảm thấy bụng đau thắt.

Thấy y ôm bụng sắc mặt tái nhợt, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn lập tức hiểu ra.

Tiêu Hề Hề "Chúng ta về phòng mình ăn sủi cảo thôi."

Lạc Thanh Hàn "Ừm, đi thôi."

Lạc Dạ Thần đau đớn hét lên "Có phải các ngươi bỏ thuốc vào sủi cảo không?"

Tiêu Hề Hề "Không, chúng ta chỉ nấu sủi cảo chưa chín thôi."

Lạc Dạ Thần "……"

Y đập đầu vào thành giường, tự hỏi đi hỏi lại.

Sao y lại nghĩ không thông như vậy? Lại đi ăn sủi cảo của đôi cẩu nam nữ đó!

Tiêu Hề Hề và Thái tử về phòng, ăn một bữa sủi cảo nhân thịt heo cải thảo ngon lành.

Lạc Dạ Thần bị tiêu chảy suốt cả buổi chiều, cuối cùng phải nhờ thái y kê đơn, mới dần đỡ hơn.

Tiêu Hề Hề nhìn y, thấy y nằm trên giường như người chết.

Nàng vốn tưởng bộ dạng y như vậy sẽ không thể đi miếu hội, nhưng không ngờ sau bữa cơm tất niên, Lạc Dạ Thần kéo lê thân thể yếu ớt của mình, kiên quyết bò xuống giường.

Y nhận nạng từ thái giám, khập khiễng đi đến bên cạnh Thái tử và Tiêu trắc phi, ngẩng cao đầu nói.

"Không phải chỉ là sủi cảo chưa chín thôi sao? Ta đường đường là Đại hoàng tử, chuyện này chả là gì với ta cả!"

Tiêu Hề Hề nhìn hai chân run run của y, có hơi không đành "Lúc này rồi cũng đừng cố khoe mẽ nữa?"

Lạc Dạ Thần "Ta không có khoe mẽ, ta rất mạnh mẽ!"

Tiêu Hề Hề "……"

Được thôi, người vui là được!

Miếu hội trong thành cực kỳ náo nhiệt, không chỉ có các tiết

mục múa rồng múa lân, mà còn có nhiều sạp bán hàng, bán đồ ăn, còn có sạp bán đèn lồng, câu đối, pháo hoa, mặt nạ, v.v…

Tiêu Hề Hề cầm một chiếc mặt nạ mèo mập, đeo nó lên mặt, chớp mắt với Thái tử.

“Đẹp không?”

Lạc Thanh Hàn “Đẹp.”

Tiêu Hề Hề chọn ba chiếc mặt nạ là mèo mập, hồ ly, heo con.

Nàng đưa mặt nạ hồ ly cho Thái tử, đưa mặt nạ heo con cho Đại hoàng tử.

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Cô lại chọn cho ta chiếc mặt nạ xấu như vậy?!”

Tiêu Hề Hề “Đâu có xấu, rất dễ thương mà, không tin người đeo thử xem.”

Có lẽ vì vẻ mặt nàng quá nghiêm túc, Lạc Dạ Thần mới tin lời nói nhảm của nàng, cầm mặt nạ heo con đeo lên mặt.

Qua lớp mặt nạ, giọng y như bị bóp nghẹt.

“Không xấu thật à?”

Tiêu Hề Hề “Không xấu, rất hợp với người!”

Chương 410: Dạo miếu hội

Sự thật chứng minh khi Lạc Dạ Thần mặt dày, y quả thật mặt dày vô đối!

Vì bảo vệ bát sủi cảo lớn trong tay, y trực tiếp nhổ bước bọt vào trong bát, sau đó đắc ý cười nhìn Thái tử và Tiêu Hề Hề.

"Bây giờ bát sủi cảo này là của ta!"

Tiêu Hề Hề "……"

Tiêu Hề Hề tức thì bật khóc.

Lạc Thanh Hàn nhanh chóng ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng, an ủi nàng "Đừng khóc, ta cho người nấu một nồi sủi cảo khác, nàng muốn ăn bao nhiêu cũng được."

Tiêu Hề Hề nghe vậy, tiếng khóc mới dần ngừng lại.

Nàng ngậm nước mắt nói "Thần thiếp thích ăn sủi cảo nhân thịt heo cải thảo, phải cho nhiều thịt ít cải."

Lạc Thanh Hàn lau nước mắt cho nàng "Được."

Hắn liếc nhìn Thường công công.

Thường công công hiểu, lập tức nói "Nô tài đi bảo ngự trù chuẩn bị."

Lạc Dạ Thần thấy vậy càng thêm đắc ý.

Dù y bị thương cũng không ai có thể cướp thắng y!

Y cầm đũa gắp một sủi cảo cỡ lớn, nhìn kỹ một chút, phát hiện sủi cảo ngoại trừ có hơi lớn cũng không có gì đặc biệt, nhất định có thể ăn được.

Y thử cắn một miếng, là nhân trứng hẹ.

Trứng hẹ do chính tay ngự trù xào nên mùi vị dĩ nhiên rất ngon.

Lạc Dạ Thần hài lòng, sau đó cắn một miếng lớn.

Kết quả lần này suýt nữa gãy răng!

Y đau đớn hét lên.

Tiêu Hề Hề và Thái tử đang chuẩn bị ăn hai bát sủi cảo nhỏ hơn thì nghe thấy tiếng hét, đồng thời quay đầu nhìn Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần che miệng, đôi mắt đau đến đỏ ửng.

Tiêu Hề Hề hỏi "Người sao vậy?"

Lạc Dạ Thần duỗi ngón tay, lấy đồng tiền có mùi trứng hẹ từ trong miệng ra.

Y tức giận hỏi "Các ngươi còn giấu đồ trong sủi cảo, các ngươi muốn giết ta sao?!"

Tiêu Hề Hề nhìn thấy đồng tiền, đôi mắt nàng sáng lên, vui vẻ nói "Đây là đồng tiền ta cố ý bỏ vào, nếu người ăn trúng nó, có nghĩa là trong năm tới người sẽ gặp may mắn!"

Lạc Dạ Thần ngẩn người.

Y không ngờ còn có chuyện như vậy.

Tiêu Hề Hề thúc giục Thái tử bên cạnh.

"Người cũng mau ăn đi, thần thiếp bỏ tận mấy đồng tiền trong

sủi cảo, đừng để Đại hoàng tử chiếm hết điềm lành."

Lạc Thanh Hàn gắp một chiếc sủi cảo, từ từ cắn nó.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn không chớp mắt.

Lạc Thanh Hàn há miệng, phun ra một đồng tiền.

Tiêu Hề Hề vui vẻ nói "Điện hạ cũng ăn được tiền rồi!"

Lạc Dạ Thần nhìn đồng tiền trong tay, dù răng vẫn còn đau, nhưng tức giận trong lòng đã biến mất.

Y lau sạch đồng tiền rồi nhét dưới gối.

Kế đó Tiêu Hề Hề cũng ăn sủi cảo có đồng tiền, nàng cầm đồng tiền trong tay, vui vẻ nói "Xem ra năm tới chúng ta đều sẽ gặp may mắn!"

Lạc Thanh Hàn đưa đồng tiền của mình cho nàng.

"Nàng giữ giúp ta."

Tiêu Hề Hề lau sạch hai đồng tiền, nhét chúng vào túi tiền mà nàng mang theo bên mình.

Nàng còn muốn ăn tiếp, nhưng bị Lạc Thanh Hàn ngăn lại.

Hắn nhắc nhở "Nhân sủi cảo hình như chưa chín."

Tiêu Hề Hề cẩn thận nhìn, thấy thịt heo trong sủi cảo vẫn còn sống.

Nàng ngạc nhiên "Sao lại như vậy?"

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc suy nghĩ "Có lẽ chúng ta gói sủi cảo quá lớn."

Tiêu Hề Hề thất vọng "Xem ra không thể quá tham lam, sau này chúng ta gói sủi cảo nhỏ hơn."

Lạc Thanh Hàn định sai người mang số sủi cảo này vào bếp nấu lại, nhưng phát hiện Lạc Dạ Thần đã ăn hết một nửa, nhìn y ăn ngon lành, dường như không để ý nhân sủi cảo chưa chín.

Lạc Dạ Thần nhét sủi cảo vào miệng, cảm thấy mùi vị sủi cảo ngon hơn nhiều so với dự đoán.

Y đang ăn, đột nhiên phát hiện Thái tử và Tiêu trắc phi nhìn y không chớp mắt, sắc mặt rất kỳ lạ.

Lạc Dạ Thần nuốt sủi cảo trong miệng, cảnh giác hỏi "Các ngươi muốn làm gì? Lẽ nào còn muốn cướp sủi cảo của ta?"

Tiêu Hề Hề "Không, chúng ta không cướp của người."

Lạc Dạ Thần thấy nàng chủ động nhượng bộ, lập tức đắc ý "Hừ, xem như các ngươi biết điều!"

Y nhanh chóng ăn hết sủi cảo trong bát.

Y lau miệng, cảm thấy chưa đã "Không ngờ tay nghề của các ngươi cũng không tệ, nếu sau này Tam hoàng đệ không thể làm Thái tử, có thể dẫn thê tử ra ngoài mở sạp bán sủi cảo, ha ha ha!"

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm hỏi "Huynh không thấy đau bụng sao?"

"Thân thể ta còn khỏe hơn ngươi nhiều, sao ta có thể đau bụng, ngươi …" Lạc Dạ Thần còn chưa nói xong, phút chốc cảm thấy bụng đau thắt.

Thấy y ôm bụng sắc mặt tái nhợt, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn lập tức hiểu ra.

Tiêu Hề Hề "Chúng ta về phòng mình ăn sủi cảo thôi."

Lạc Thanh Hàn "Ừm, đi thôi."

Lạc Dạ Thần đau đớn hét lên "Có phải các ngươi bỏ thuốc vào sủi cảo không?"

Tiêu Hề Hề "Không, chúng ta chỉ nấu sủi cảo chưa chín thôi."

Lạc Dạ Thần "……"

Y đập đầu vào thành giường, tự hỏi đi hỏi lại.

Sao y lại nghĩ không thông như vậy? Lại đi ăn sủi cảo của đôi cẩu nam nữ đó!

Tiêu Hề Hề và Thái tử về phòng, ăn một bữa sủi cảo nhân thịt heo cải thảo ngon lành.

Lạc Dạ Thần bị tiêu chảy suốt cả buổi chiều, cuối cùng phải nhờ thái y kê đơn, mới dần đỡ hơn.

Tiêu Hề Hề nhìn y, thấy y nằm trên giường như người chết.

Nàng vốn tưởng bộ dạng y như vậy sẽ không thể đi miếu hội, nhưng không ngờ sau bữa cơm tất niên, Lạc Dạ Thần kéo lê thân thể yếu ớt của mình, kiên quyết bò xuống giường.

Y nhận nạng từ thái giám, khập khiễng đi đến bên cạnh Thái tử và Tiêu trắc phi, ngẩng cao đầu nói.

"Không phải chỉ là sủi cảo chưa chín thôi sao? Ta đường đường là Đại hoàng tử, chuyện này chả là gì với ta cả!"

Tiêu Hề Hề nhìn hai chân run run của y, có hơi không đành "Lúc này rồi cũng đừng cố khoe mẽ nữa?"

Lạc Dạ Thần "Ta không có khoe mẽ, ta rất mạnh mẽ!"

Tiêu Hề Hề "……"

Ba chiếc mặt nạ tổng cộng ba mươi văn tiền, Tiêu Hề Hề không có tiền trong người, vốn nàng muốn xin tiền Thái tử, nhưng nghĩ lại lát nữa nàng còn phải mua đồ ăn, tiền của Thái

từ phải tiết kiệm một chút.

Thế nên nàng đưa tay về phía Đại hoàng tử.

“Cho ta mượn năm lượng.”

Lạc Dạ Thần không phục “Tại sao ta phải cho cô mượn?”

Tiêu Hề Hề “Đâu phải ta không trả, người đừng có keo kiệt như vậy, hơn nữa người đường đường là Đại công tử, lẽ nào năm lượng bạc cũng không có à?”

Lạc Dạ Thần không muốn mình bị nói keo kiệt, đành hậm hực móc túi tiền.

Y lục tìm mãi, cuối cùng chỉ tìm được ba lượng bạc và vài đồng lẻ.

Y có rất nhiều ngân phiếu, nhưng ngân phiếu phải đến tiền trang đổi mới xài được, tiền trang giờ này đã đóng cửa, đương nhiên không xài được.

Y nói “Ta chỉ có ba lượng thôi.”

Tiêu Hề Hề “Vậy đưa ta ba lượng.”

Lạc Dạ Thần đưa ba lượng qua.

Tiêu Hề Hề nhận tiền “Còn hai lượng kia cho nợ, nhớ trả ta đó.”

Lạc Dạ Thần “Được, sẽ trả cho cô.”

Tiêu Hề Hề trả tiền mặt nạ xong, kéo tay Thái tử đi về phía trước.

Lạc Dạ Thần chống nạng khập khiễng theo sau.

Đi được mấy bước, y mới chợt nhận ra.

Rõ ràng y là người cho Tiêu Hề Hề mượn tiền, sao cuối cùng lại là y nợ Tiêu Hề Hề hai lượng bạc?!

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Tiêu Hề Hề, cô đứng lại cho ta!"

Tiêu Hề Hề chẳng những không đứng lại, còn kéo Thái tử chạy nhanh hơn.

Lạc Dạ Thần bị thương ở chân, chống nạng chạy không nhanh, không đuổi kịp bọn họ, tức giận đến mức suýt nổ tung tại chỗ.

Phía trước có người đang biểu diễn múa lân, rất nhiều khán giả vây quanh vỗ tay tán thưởng, không khí vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Hề Hề kéo Thái tử vào đám đông, nhìn hai con lân nhảy nhót, một trong hai con lân cố tình chạy đến trước mặt Tiêu Hề Hề, lăn một vòng trước mặt nàng.

Tiêu Hề Hề cùng mọi người vỗ tay.

Lúc này, nàng tinh ý nhận thấy xung quanh hình như có người đang nhìn chằm chằm mình.

Nàng lập tức nhìn xung quanh, thấy mọi người đang xem biểu diễn, không tìm được người khả nghi nào.

Nàng theo bản năng nhận thấy nguy hiểm.

Nàng kéo Thái tử ra ngoài, rời khỏi đám đông, cảm giác bị nhìn chằm chằm vẫn còn.

Tiêu Hề Hề không kìm được muốn quay đầu lại, nhưng Thái tử bên cạnh ôm lấy nàng.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng vào lòng, thì thầm vào tai nàng.

"Đừng nhìn lại."

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Lẽ nào người cũng nhận thấy có người đang theo dõi chúng ta?"

Lạc Thanh Hàn "Ừm."

"Vậy chúng ta phải làm sao? Hay là về dịch trạm?"

"Không cần, nàng muốn chơi gì thì cứ chơi, những chuyện khác ta tự có sắp xếp."

Tiêu Hề Hề nghe hắn nói vậy, tức thì thấy nhẹ nhõm, không quan tâm đến người đang theo dõi bọn họ.

Nàng thấy bên cạnh có người bán đậu hủ, hương vị thơm ngon, bèn đi tới định mua một bát ăn thử.

Lúc này, Lạc Dạ Thần cuối cùng cũng khập khiễng đuổi kịp.

Y tức giận nói "Trả tiền cho ta!"

Tiêu Hề Hề hỏi "Người ăn đậu hủ không?"

Lạc Dạ Thần "Ta không ăn!"

"Người ăn đậu hủ ngọt hay mặn?"

Lạc Dạ Thần "Dĩ nhiên là ăn mặn rồi!"

Tiêu Hề Hề hỏi Thái tử, ăn ngọt hay mặn?

Lạc Thanh Hàn "Sao cũng được."

Tiêu Hề Hề giơ bốn ngón tay về phía chủ quán "Cho ta bốn bát đậu hủ mặn!"

Bên cạnh có bày bàn nhỏ thấp và ghế ngồi.

Tiêu Hề Hề kéo Thái tử và Đại hoàng tử đến ngồi chờ thức ăn.

Vốn Lạc Dạ Thần không hiểu, bọn họ chỉ có ba người, tại sao Tiêu Hề Hề lại mua bốn bát đậu hủ, đến khi đậu hủ được bưng lên, y mới biết nguyên nhân …

Tiêu Hề Hề "Ta một bát, tướng công một bát, Đại công tử một bát, ta một bát nữa, ừm, vừa đủ bốn bát!"

Lạc Dạ Thần "……"

Lạc Dạ Thần cạn lời, nữ nhân này lại ăn tận hai bát!

Y quay đầu nhìn Thái tử, giễu cợt nói "Xem lượng cơm của nữ nhân nhà ngươi, mỗi bữa đều ăn nhiều như vậy, không sợ ăn nghèo luôn sao?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Không sao, dù sao cũng là huynh trả tiền mua đậu hủ."

Lạc Dạ Thần "……"

Chết tiệt, y gần như quên mất chuyện tiền rồi!

Y lập tức đòi tiền Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề lại hỏi y "Người muốn bỏ hành băm hay hẹ?"

Lạc Dạ Thần trả lời theo bản năng "Hẹ."

Tiêu Hề Hề ẩn ý nhìn y một cái.

Lạc Dạ Thần khó hiểu "Sao cô lại nhìn ta như vậy?"

Tiêu Hề Hề vừa thêm hẹ cho y, vừa cười nói "Hẹ bổ thận tráng dương, rất hợp với người."

Lạc Dạ Thần rất muốn chửi thề.

Cái gì gọi là rất hợp với ta.

Lão tử trẻ tuổi, thân thể tráng kiện, không cần tráng dương gì cả!

Tiêu Hề Hề lại hỏi Thái tử, muốn hành băm hay hẹ?

Lạc Thanh Hàn ẩn ý nhìn Đại hoàng tử trước, sau đó thản nhiên nói "Ta muốn hành băm."

Lạc Dạ Thần tức giận, lại không thể trút ra, chỉ đành kiềm nén ăn sạch bát đậu hủ.

Ăn đậu hủ xong, Tiêu Hề Hề lại đi mua thịt viên chiên.

Nàng hỏi Thái tử có muốn ăn không?

Thái tử nói không muốn ăn.

Thế nên Tiêu Hề Hề chỉ mua một phần thịt viên chiên.

Lạc Dạ Thần tức giận hỏi "Sao cô không mua giúp ta?"

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Không phải buổi chiều người bị tiêu chảy sao? Đồ dầu mỡ như vậy, người không nên ăn."

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Mấy ngày nay thái y dặn không được ăn đồ cay, nhiều dầu mỡ, tránh cho dạ dày quá tải, làm bệnh nặng thêm.

Y chỉ đành nhìn Tiêu Hề Hề ăn thịt viên chiên.

Đáng ghét hơn là thịt viên chiên đó mua bằng tiền của y!

Nàng vừa ăn vừa cảm thán "Thịt viên chiên bên ngoài giòn, bên trong mềm, ngon quá!"

Lạc Dạ Thần tức giận muốn tự kỉ.

Tiêu Hề Hề gắp một viên thịt, đưa nó đến miệng Thái tử, ra hiệu cho hắn ăn thử.

Lạc Thanh Hàn sắc mặt không đổi mở miệng, cắn viên thịt chậm rãi nhai.

Tiêu Hề Hề đầy mong đợi hỏi “Ngon không?”

Lạc Thanh Hàn “Ngon lắm.”

Tiêu Hề Hề cười híp mắt “Người ăn nữa không?”

“Không ăn, nàng ăn đi.”

Tiêu Hề Hề không khách khí ăn hết thịt viên chiên còn lại.

Miếu hội có rất nhiều món ngon, có món nàng từng thấy, có món chưa từng thấy, nàng không muốn bỏ món nào, nên ăn hết từng món một.

Lạc Dạ Thần không chịu được nữa, không tin được hỏi “Cô ăn nhiều như vậy rồi, còn chưa no sao?”

Tiêu Hề Hề “Không thể nào no, không bao giờ no!”

Lạc Dạ Thần chán ghét “Sao cô lại ăn nhiều vậy?”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Chuyện này thì người không hiểu rồi, người ăn chưa no chỉ có một phiền não, nhưng người ăn no sẽ có vô số phiền não, ta không muốn có nhiều phiền não, nên ta vĩnh viễn không bao giờ ăn no.”

Lạc Dạ Thần thấy nàng nói toàn lý lẽ lệch lạc, vô cùng khinh thường.

Lạc Thanh Hàn lại lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Được thôi, người vui là được!

Miếu hội trong thành cực kỳ náo nhiệt, không chỉ có các tiết mục múa rồng múa lân, mà còn có nhiều sạp bán hàng, bán đồ ăn, còn có sạp bán đèn lồng, câu đối, pháo hoa, mặt nạ, v.v…

Tiêu Hề Hề cầm một chiếc mặt nạ mèo mập, đeo nó lên mặt, chớp mắt với Thái tử.

“Đẹp không?”

Lạc Thanh Hàn “Đẹp.”

Tiêu Hề Hề chọn ba chiếc mặt nạ là mèo mập, hồ ly, heo con.

Nàng đưa mặt nạ hồ ly cho Thái tử, đưa mặt nạ heo con cho Đại hoàng tử.

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Cô lại chọn cho ta chiếc mặt nạ xấu như vậy?!”

Tiêu Hề Hề “Đâu có xấu, rất dễ thương mà, không tin người đeo thử xem.”

Có lẽ vì vẻ mặt nàng quá nghiêm túc, Lạc Dạ Thần mới tin lời nói nhảm của nàng, cầm mặt nạ heo con đeo lên mặt.

Qua lớp mặt nạ, giọng y như bị bóp nghẹt.

“Không xấu thật à?”

Tiêu Hề Hề “Không xấu, rất hợp với người!”

Chương 411: Bắt cá trong chậu

Tiêu Hề Hề ăn hết các món ở miếu hội.

Lúc này, lượng người dạo miếu hội lên đến đỉnh điểm, khắp nơi tấp nập người qua lại, có người còn đốt pháo.

Thời đại này chưa phát minh ra thuốc súng, cái gọi là pháo được làm bằng tre, khi đốt phát ra tiếng nổ lách tách, không nguy hiểm, trẻ con có thể chơi.

Tiêu Hề Hề trông rất thú vị, bèn chạy đến quầy bán pháo, định mua một dây pháo chơi.

Nàng hỏi pháo bán thế nào?

Chủ sạp "Một văn tiền một dây, mua ba tặng một."

Tiêu Hề Hề cúi đầu lấy túi tiền.

Đúng lúc này, từ đâu có người lao ra, giật túi tiền của nàng!

Người đó cầm túi tiền chạy về phía trước nhanh như gió!

Tiêu Hề Hề cũng phản ứng lại rất nhanh.

Nàng nhặt một ống tre bên cạnh ném về phía tên trộm.

Ống tre liên tục xoay tròn giữa không trung, cuối cùng chính xác đập vào sau đầu tên trộm!

Tên trộm ngã xuống đất, cảm thấy sau đầu đau đớn.

Tên trộm chửi thề một câu, rồi nhanh chóng đứng dậy, tiếp tục

bỏ chạy.

Tuy nhiên, lúc này Tiêu Hề Hề đã đuổi kịp.

Nàng túm lấy cổ áo tên trộm.

“Nếu ngươi có bản lĩnh trộm tiền của ta, có giỏi thì đừng có chạy!”

Mãi đến lúc này, Lạc Dạ Thần mới hoàn hồn, y tức giận hét lên “Đó là tiền của ta! Dám trộm tiền của ta, ngươi chán sống rồi sao?!”

Lạc Thanh Hàn nhận thấy có những người đang gần.

Hắn giơ tay nắm cánh tay Lạc Dạ Thần, ném y sang một bên.

Lạc Dạ Thần đang chống nạng, đột nhiên bị ném thế này, cả người mất thăng bằng, loạng choạng lùi hai bước rồi ngã ngửa xuống đất, làm y đau đến nghiến răng.

Y vừa định mắng, thì thấy bốn người từ bên cạnh xông lên!

Cả bốn người đều cầm đao trong tay.

Vốn bọn chúng muốn tấn công Lạc Dạ Thần, nhưng Lạc Dạ Thần bị người khác đẩy ra, thế nên bọn chúng tạm thời đổi hướng tấn công Lạc Thanh Hàn ở gần nhất.

Thấy Lạc Thanh Hàn rơi vào vòng vây của bốn người, có khả năng sẽ bỏ mạng dưới đao, Lạc Dạ Thần trợn mắt hét to.

“Tam đệ, cẩn thận!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh giơ tay phải, để lộ chiếc nỏ nhỏ giấu trong tay áo, bắn liên tiếp bốn mũi tên.

Vì bốn sát thủ ở quá gần, vẫn đang trong tư thế lao tới nên không kịp né tránh, lần lượt bị tên bắn trúng.

Hai tên bị bắn chí mạng, chết ngay lập tức.

Hai tên còn lại may mắn tránh được đòn chí mạng, nhưng bị trúng vào bộ phận khác trên cơ thể, bị thương không nhẹ.

Bọn chúng thấy Lạc Thanh Hàn lại chĩa nỏ về phía mình, sắc mặt bọn chúng sợ hãi tái nhợt, cuống quít lui về sau, muốn ra khỏi tầm bắn của nỏ.

Lạc Thanh Hàn không đuổi theo.

Thật ra, nỏ bỏ túi của hắn chỉ có thể bắn tối đa bốn mũi tên, bây giờ trong nỏ không còn mũi tên nào nữa.

Đáng tiếc hai sát thủ kia không biết, còn tưởng Lạc Thanh Hàn có thể tiếp tục bắn tên.

Bọn chúng biết lần ám sát này đã thất bại.

Bọn chúng quyết định rời khỏi đây trước.

Cả hai cố tình lách vào chỗ đông người che giấu hành tung.

Cùng lúc đó, tên trộm túi tiền thấy tình hình không ổn, muốn bỏ chạy nhưng bị Tiêu Hề Hề túm chặt cổ áo sau lưng.

Gã trốn không thoát, trong mắt lóe lên tia tàn ác, đột nhiên rút con dao găm sắc bén từ trong tay áo, đâm về phía Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề nghiêng người né con dao, sau đó nắm cổ tay đang cầm dao của gã, đồng thời giơ chân đá mạnh vào đầu gối gã!

Tên trộm bị đá, một chân khuỵu xuống đất.

Dù tối nay gã mặc quần áo dày nhưng đầu gối vẫn đau khi đập mạnh xuống đất.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội vòng tay ra sau lưng gã, đồng thời đè đầu gối lên lưng gã, làm cả người gã khom xuống.

Gã giơ bàn tay còn lại lên, cố huých khuỷu tay vào nữ nhân phía sau.

Tiêu Hề Hề thả cổ áo gã ra, bắt lấy cánh tay gã.

Gã tức giận chửi rủa "Ả đàn bà thối, thả lão tử ra!"

Tiêu Hề Hề càng dùng sức, vặn trật khớp tay phải của gã.

Gã đau đớn hét lên.

Bây giờ gã thậm chí không còn sức chửi rủa.

Lạc Thanh Hàn đi tới, thấy Tiêu Hề Hề bình an vô sự, mới thấy nhẹ nhõm.

Tiêu Hề Hề nhìn hai sát thủ nằm trong vũng máu, hỏi "Hai tên bỏ trốn kia thì sao?"

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Bọn chúng trốn không thoát."

Tiêu Hề Hề tò mò, miếu hội đâu đâu cũng là người, hai sát thủ trà trộn vào đám đông nên rất khó tìm, nàng không biết Thái tử làm sao tìm người được.

Kế đó, nàng nghe có người ở trong đám đông hét lên.

"Thích khách ở đây!"

Những người nãy giờ đang múa lân chợt dừng lại, bỏ đầu lân chạy về phía âm thanh.

Những người nãy giờ đang bán hàng chợt nghiêm túc, rút kiếm từ nhiều nơi cũng chạy về hướng đó.

Ngay cả những người đang xem náo nhiệt lúc này cũng bỏ đi vẻ mặt hào hứng, xắn tay áo lên, hung hăng lao về cùng một hướng.

Tiêu Hề Hề nhìn mà ngẩn cả người.

Không chỉ nàng, hai tên sát thủ đang trốn trong đám người, cho rằng sẽ không ai phát hiện, lúc này cũng sửng sốt.

Đến khi bọn chúng kịp nhận ra thì đã bị trói và bắt giữ, cả miệng cũng bị thứ gì đó chặn lại, không phát ra được tiếng nào, càng không thể cắn thuốc độc tự sát.

Miếu hội vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt, giờ đã im bặt.

Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong mỗi người dẫn theo một sát thủ, bước đến trước mặt Thái tử, chắp tay hành lễ.

"Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, đã bắt sống sát thủ!"

Lúc này hai người vẫn đang mặc trang phục múa lân.

Hóa ra những người biểu diễn múa lân vừa rồi là hai người họ đóng giả.

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Thái tử, trong mắt đầy tò mò.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh giải thích "Ta sớm đoán được sẽ có đợt sát thủ thứ hai, nên đã cho người chuẩn bị trước miếu hội này, ta cố tình đưa nàng ra ngoài dạo miếu hội, là để dụ rắn khỏi hang, sau đó bắt cá trong chậu."

Tiêu Hề Hề vẫn khó hiểu "Sao người biết sẽ có đợt sát thủ thứ hai?"

"Dựa theo quy tắc của Huyết Vũ Lâu, nếu ám sát thất bại, một là hoàn trả gấp đôi số tiền, hai là phái một nhóm sát thủ lợi hại hơn. Theo khẩu cung của đám ni cô kia, kẻ chủ mưu đưa ra giá rất cao, Huyết Vũ Lâu nhất định không nỡ đền tiền, nên chỉ có thể phái một nhóm sát thủ khác đi ám sát Đại hoàng tử."

Lúc này, Lạc Dạ Thần được người bên cạnh đỡ đứng dậy.

Y nghe vậy, lập tức nổi giận.

“Nếu ngươi biết có thích khách muốn giết ta, sao không nói ta biết? Còn dẫn ta dạo miếu hội? Ngươi muốn dâng cừu vào miệng cọp!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn y một cái, hỏi ngược lại
“Không phải huynh nhất quyết muốn đi theo sao?”

Lạc Dạ Thần nghẹn họng.

Chương 412: Tiền lì xì

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Vốn ta định tìm người giả làm huynh, dụ sát thủ cắn câu, ai ngờ huynh cứ nhất quyết muốn đi theo, ta đành tôn trọng ý muốn của huynh."

Lạc Dạ Thần vừa xấu hổ vừa tức giận, mặt đỏ bừng.

"Ngươi có thể nói rõ với ta! Chỉ cần ngươi nói có sát thủ, ta nhất định sẽ không đi!"

"Ta làm sao biết người bên cạnh huynh có đáng tin hay không? Lỡ như huynh không cẩn thận tiết lộ tin tức thì sao? Để đảm bảo an toàn, ta không nên nói cho huynh biết thì tốt hơn."

Lạc Dạ Thần rất không phục.

Y không ngu ngốc, chuyện quan trọng như vậy sao có thể tiết lộ?!

Y còn muốn tranh luận với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn không muốn nói với y nữa, quay sang nói với Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong.

"Các ngươi giải hai tên sát thủ, cả tên trộm kia, nghiêm hình thẩm vấn."

"Vâng!"

Hai tên sát thủ và tên trộm bị cưỡng ép kéo đi.

Một nửa Ngọc Lân vệ đã đi, vẫn còn một nửa ở lại.

Lúc này bọn họ đều mặc quần áo của dân chúng, thoạt nhìn rất giống.

Ngoài Ngọc Lân vệ, còn rất nhiều bổ khoái và nha dịch cải trang, bọn họ được Thái tử mượn ở huyện nha, vì bọn họ đều là người địa phương, nên cải trang nhìn giống hơn, thậm chí đám sát thủ không phát hiện ra bất thường.

Huyện lệnh luôn trốn trong quán trà gần đó, thấy sát thủ bị bắt, liền chạy ra khỏi quán trà, quỳ xuống hành lễ với Thái tử.

“Vi thần bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho ông đứng dậy nói chuyện.

Huyện lệnh đứng dậy, vẫn hơi cúi người, tỏ vẻ thận trọng lấy lòng.

“Chúc mừng Điện hạ thành công bắt được sát thủ, Điện hạ anh minh thần võ, đám sát thủ kia dù có gian xảo cỡ nào cũng không phải là đối thủ của người!”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Lần này nhờ khanh cho ta mượn nhân lực, ta sẽ ghi nhớ công lao này của khanh.”

Huyện lệnh vừa mừng vừa lo “Có thể làm việc cho Thái tử Điện hạ là vinh hạnh của vi thần!”

Khi ông biết ‘khắc tinh của Huyện lệnh’ Thái tử đến huyện Hoài Triệu, đã sợ hãi mấy đêm không ngủ ngon, thậm chí còn chuẩn bị tinh thần cáo lão về quê.

Cũng may Thái tử không ra tay với Huyện lệnh đáng thương như ông, ngược lại còn cho ông cơ hội thể hiện.

Cảm giác giống như đang mơ, tốt đẹp đến mức có hơi không chân thật.

Huyện lệnh ân cần đưa nhóm người Thái tử về dịch trạm.

Thường công công đã chuẩn bị sẵn nước nóng, vừa thấy Thái tử và Tiêu trắc phi về, lập tức sai người mang nước nóng vào phòng cho hai vị chủ tử tắm rửa.

Hai người cách nhau một tấm bình phong, mỗi người ngồi trong bồn tắm riêng.

Tiêu Hề Hề lười biếng ngâm mình, cực kỳ thoải mái.

Nàng nhớ lại chuyện xảy ra ở miếu hội, vẫn còn vài chỗ nàng không hiểu lắm.

"Sao Điện hạ có thể chắc chắn đám sát thủ đó sẽ ra tay ở miếu hội?"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Tối qua, ta đã sai người kiểm tra cứ điểm của Huyết Vũ Lâu ở đây, cứ điểm bị bỏ trống, nhưng theo mô tả của người dân xung quanh, hôm kia vẫn có người hoạt động trong cứ điểm đó. Ta đoán đám sát thủ sẽ không đi đâu xa mà ẩn náu ở huyện Hoài Triệu tìm cơ hội ra tay. Vừa hay hôm nay là giao thừa, buổi tối có miếu hội, khắp nơi đều có người đương nhiên là cơ hội tốt để ra tay. Chỉ cần ta dẫn nàng và Đại hoàng tử dạo miếu hội, đám sát thủ ẩn náu đó nhất định sẽ ra tay."

Sát thủ mà, đều là những kẻ liế.m máu trên mũi dao.

Cả khi bọn chúng đoán được đối phương có thể đã đề phòng, nhưng số tiền lớn trước mắt quá cám dỗ, vẫn quyết định lao tới.

Tiêu Hề Hề cảm thán nói "Người chết vì tiền, chim chết vì ăn."

Tiếng nước tí tách phát ra từ phía bên kia bình phong.

Tiêu Hề Hề hỏi "Người tắm xong rồi?"

Lạc Thanh Hàn thấp giọng đáp "Ừm."

Hắn không gọi người hầu hạ, tự lau sạch nước trên người, mặc đồ ngủ ngồi trên giường.

Hắn lấy một ngọc bội cá mè hoa trong y phục đã thay của mình.

Hắn tình cờ nhìn thấy nó trong lúc dạo miếu hội, cảm thấy khá dễ thương nên đã mua nó.

Chất liệu ngọc bội này không tốt, dính nhiều bông gòn và vết nứt, nhưng đường nét chạm khắc rất tốt, hình cá mè hoa được chạm khắc ngây thơ vui vẻ, rất đẹp mắt.

Lần đầu nhìn nó, hắn đã cảm thấy nó rất hợp với Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn tìm một sợi dây đỏ, xỏ ngọc bội vào, giấu nó dưới gối.

Tiêu Hề Hề tắm xong, mặc y phục.

Lạc Thanh Hàn gọi người vào đổ nước tắm.

Người hầu rời đi, trong phòng chỉ còn Thái tử và Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề làm ảo thuật, biến ra một cái túi nhỏ.

“Téng téng téng teng! Điện hạ, đoán xem đây là gì?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nhả ra bốn chữ “Túi tiền của nàng.”

Tiêu Hề Hề “Không, bây giờ nó là túi tiền của người!”

Nói xong nàng nhét túi tiền vào tay Thái tử.

Lạc Thanh Hàn không hiểu “Nàng đưa túi tiền cho ta làm gì?”

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng ngời nói “Đây là tiền lì xì của người.”

“Ta không phải con nít, không cần lì xì.”

Tiêu Hề Hề “Chỉ là cầu may thôi mà, người đừng chấp nhất như vậy.”

Lạc Thanh Hàn mở túi, thấy ba đồng tiền bên trong.

Trước đó Đại hoàng tử đưa cho Tiêu Hề Hề ba lượng, Tiêu Hề Hề dùng tiền này mua rất nhiều đồ ăn, Lạc Thanh Hàn vẫn luôn bên cạnh quan sát, biết nàng còn dư lại ba đồng.

Xem ra tiền lì xì nàng đưa cho hắn chính là ba đồng còn lại.

Lạc Thanh Hàn “Nàng đúng là biết cách sống, không lãng phí một đồng nào.”

Tiêu Hề Hề cười khúc khích, sau đó duỗi hai bàn tay, háo hức nói “Bây giờ đến lượt người phát tiền lì xì cho thần thiếp rồi.”

Lạc Thanh Hàn bỏ túi tiền vào trong ngực, chậm rãi nói.

“Ta không chuẩn bị tiền lì xì cho nàng.”

Tiêu Hề Hề thất vọng “Chuyện quan trọng như vậy mà người lại không quan tâm.”

Lạc Thanh Hàn “Nhưng ta chuẩn bị cho nàng thứ khác.”

Tiêu Hề Hề lập tức lấy lại tinh thần.

“Thứ gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn lấy ngọc bội dưới gối đưa cho nàng.

“Tặng cho nàng.”

Dưới ánh nến lờ mờ, Tiêu Hề Hề nhìn rõ đó là một ngọc bội cá mè hoa, nàng cười híp mắt “Con cá này mập thật, vừa nhìn đã biết ăn rất ngon!”

Lạc Thanh Hàn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tán thành "Ta cũng thấy vậy."

Tiêu Hề Hề đeo ngọc bội lên cổ.

Tiêu Hề Hề khoe "Đẹp không?"

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc đánh giá, thành thật trả lời "Cũng bình thường."

Tiêu Hề Hề "……"

Đây không phải ngọc bội người tặng à? Người còn nói cũng bình thường? Người chọc tức ai vậy chứ?!

Lạc Thanh Hàn "Chất liệu ngọc bội này không tốt, không hợp với nàng, sau này ta sẽ tìm ngọc bội tốt khác, khắc một cái mới cho nàng."

Tiêu Hề Hề xù lông tức thì được vu.ốt ve.

Thế còn được!

Nàng ngồi cạnh Thái tử tuyên bố.

"Đêm nay là giao thừa, chúng ta phải đón giao thừa, phải qua giờ Tý mới được ngủ."

Chương 413: Chuột qua đường, ai nấy đều đòi giết

Tiêu Hề Hề hò hét đón giao thừa, nhưng chưa qua một khắc, nàng đã dựa vào Thái tử ngủ mất.

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên.

Hắn vươn tay phải ôm lấy eo Tiêu Hề Hề, hơi nghiêng đầu, áp má vào đỉnh đầu nàng.

Hai người an tĩnh ngồi đó.

Mãi đến khi bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ giòn giã, Lạc Thanh Hàn mới ngẩng đầu lên, hắn biết đến giờ Tý rồi.

Hắn nhìn xuống nữ nhân trong vòng tay mình.

Nàng vẫn đang ngủ ngon lành, tiếng ồn bên ngoài không hề ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

“Hề Hề, năm mới vui vẻ.”

……

Sáng hôm sau, Tiêu Hề Hề bị Thái tử đánh thức.

Nàng ngơ ngác mở to mắt “Làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Dậy đi, hôm nay chúng ta phải lên đường.”

Tiêu Hề Hề cuộn tròn trong chăn ấm không muốn dậy.

Lạc Thanh Hàn thò tay vào trong chăn, bắt lấy chân nàng.

Ngón tay hắn hơi lạnh, vừa chạm vào lòng bàn chân Tiêu Hề Hề, cả người nàng run lên, vội rụt chân lại.

Nhưng Lạc Thanh Hàn giữ chặt chân nàng không buông, đồng thời lặp lại.

“Dậy đi.”

Bị hắn quấy rầy như vậy, cơn buồn ngủ của Tiêu Hề Hề hoàn toàn biến mất.

Nàng vật lộn xuống giường.

Lạc Thanh Hàn buông chân nàng ra, đứng bên giường giám sát nàng, không cho nàng lười biếng.

Tiêu Hề Hề ngồi trên giường thở dài một hơi.

“Ta có một giấc mơ, hi vọng mỗi ngày không cần thức dậy, có thể hòa cùng chăn giường, không bao giờ tách rời.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Nàng còn nấn ná thì không cần ăn bữa sáng nữa.”

Tiêu Hề Hề lập tức im lặng, vén chăn nhảy xuống giường, để cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục.

Trong lúc bọn họ đang ăn sáng, Triệu Hiền đến.

“Hồi bẩm Thái tử Điện hạ, sau một đêm thẩm vấn, đám sát thủ đó đã nhận tội. Bốn sát thủ và tên trộm là đồng bọn, ban đầu tên trộm ăn cắp tiền là vì muốn đánh lạc hướng Điện hạ và những người xung quanh, đồng bọn nhân cơ hội tấn công Đại hoàng tử.”

Mà đám sát thủ đó không ngờ thân thủ của Tiêu trắc phi quá lợi hại, một mình chặn được tên trộm.

Càng khiến bọn chúng không ngờ là Thái tử và người khác bày trận lừa gạt bọn chúng, khiến bọn chúng rơi vào bẫy, bị tóm gọn cả ổ.

Lạc Thanh Hàn nhìn bản khẩu cung trong tay.

Theo tin tức đám sát thủ cung cấp, bọn họ cũng không biết kẻ chủ mưu đằng sau là ai, nhưng bọn họ đã khai bốn cứ điểm hiện tại của Huyết Vũ Lâu, còn khai một vài sát thủ mà bọn chúng từng đối phó cũng là người của Huyết Vũ Lâu.

Lạc Thanh Hàn bỏ bản khẩu cung xuống, không nói gì nhiều, bình tĩnh nói "Ngươi lui xuống trước đi."

"Vâng."

Dùng bữa sáng xong, đoàn người của Thái tử rời dịch trạm.

Huyện lệnh dẫn theo một đám quan viên đội gió tuyết tiễn đưa.

Rời khỏi huyện Hoài Triệu, Lạc Thanh Hàn lệnh cho các phủ nha dọc đường phát lệnh bắt giữ sát thủ Huyết Vũ Lâu, đồng thời treo thưởng cao.

Huyết Vũ Lâu là tổ chức sát thủ nổi tiếng trên giang hồ, quan phủ cũng từng nghe danh, nhưng vì hành tung của bọn chúng thần bí, rất khó truy tìm dấu vết cụ thể, thế nên chỉ đành trơ mắt nhìn, không thể làm gì được Huyết Vũ Lâu.

Xem khí thế hiện giờ của Thái tử, hẳn muốn tiêu diệt hoàn toàn Huyết Vũ Lâu.

Quan phủ địa phương vui vẻ hợp tác.

Với quan phủ mà nói, tổ chức nhân gian vi phạm kỉ cương như Huyết Vũ Lâu, chính là sự tồn tại của ung nhọt, nếu có thể loại bỏ thì sẽ có lợi cho triều đình.

Chuyện này lan truyền đến Thịnh Kinh, Hoàng đế biết được, ông tán thưởng hành động của Thái tử, hạ lệnh tăng thêm tiền thưởng, đồng thời lệnh cho quan phủ địa phương kiểm tra nhân khẩu. Một khi phát hiện người không rõ lai lịch, nhất định phải tra rõ thân phận, tuyệt đối không cho phép các tổ chức vi phạm kỉ cương như Huyết Vũ Lâu tiếp tục hoành hành.

Nhất thời Huyết Vũ Lâu trở thành chuột qua đường, ai nấy đều đòi giết.

Cứ điểm ở nhiều nơi của Huyết Vũ Lâu buộc phải đóng cửa, đám sát thủ lần lượt ẩn náu, ai nấy đều thấy nguy hiểm, sợ bị quan phủ phát hiện.

Không chỉ Huyết Vũ Lâu mà các tổ chức bất hợp pháp tương tự khác cũng bị càn quét nghiêm trọng.

Hành động chống cái ác mạnh mẽ này diễn ra trong một thời gian dài, trật tự trong nhân gian trở nên ổn định hơn.

Tiêu Hề Hề lúc này không biết gió tanh mưa máu bên ngoài, nàng đang lo về mấy cuốn sách truyện.

Sách truyện của nàng vẫn ở chỗ Đại hoàng tử, đường đến Thịnh Kinh ngày càng gần, nàng phải nghĩ cách lấy lại rương sách rồi mới về cung.

Thật ra muốn lấy lại sách không khó, khó là không để Thái tử phát hiện.

Tiêu Hề Hề nhìn góc nghiêng Thái tử ngẩn người.

Lạc Thanh Hàn chú ý ánh mắt của nàng, nghiêng người hỏi "Nàng nhìn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Gần đây hình như Điện hạ rất rảnh."

"Ừm, gần đây quả thật không có chuyện gì."

Tiêu Hề Hề đề nghị "Nếu người rảnh, chi bằng mua vài món quà quê trên đường, mang về tặng người thân bạn bè và trưởng bối đi, tuy những thứ này không đắt tiền, ít ra cũng là tấm lòng của Điện hạ, người thấy sao?"

Vừa nhắc tới quà quê, Lạc Thanh Hàn tức thì nhớ tới hai con heo và hai con ngỗng ở hậu viện điện Thanh Ca.

Nhờ bọn chúng mà Thái tử Điện hạ giờ đây giữ một khoảng cách tôn trọng với tất cả thứ gọi là quà quê.

Hắn điềm nhiên nói "Không cần phiền phức như vậy, trong cung thứ gì cũng có."

Tiêu Hề Hề tiếp tục cố gắng "Không thể nói như vậy, dù trong cung có rất nhiều thứ, cũng không quý trọng bằng tâm ý của người."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi "Nàng thấy ta nên mang quà quê gì về?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên là mang đồ ăn rồi."

"Ví như?"

Tiêu Hề Hề bắt đầu xòe bàn tay đếm, những thứ nàng nói đều là đặc sản, không xuất hiện gia cầm như gà vịt heo ngỗng.

Xem ra trong thời gian ngắn, nàng không có ý định mở rộng chăn nuôi gia cầm.

Lạc Thanh Hàn thả lỏng cảnh giác, hắn nói "Lát nữa sai người đi mua một ít là được."

Tiêu Hề Hề vội hỏi "Người không đích thân đi sao?"

Lạc Thanh Hàn muốn nói chuyện nhỏ như vậy không cần hắn tự làm, nhưng khi hắn bắt gặp ánh mắt mong đợi của Tiêu Hề Hề, tâm trí hắn hơi lay động, thuận tiện đồng ý.

“Cũng được, vừa hay không có chuyện gì, ta tự mình đi mua vậy.”

Tiêu Hề Hề lập tức mỉm cười.

Lạc Thanh Hàn lại hỏi “Có cần ta muốn mua chút quà quê cho nàng không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Có có, đa tạ Thái tử Điện hạ!”

Đêm đó, họ nghỉ ngơi ở dịch trạm.

Sáng hôm sau, Thái tử dẫn người đi mua quà quê.

Họ vừa đi, Tiêu Hề Hề mở rương y phục.

Nàng lấy hết y phục ra, sau đó vác rương rỗng lên vai, chạy nhanh đến phòng Đại hoàng tử.

Lạc Dạ Thần lúc này đang chán nản nằm ngẩn ngơ trên giường, thấy Tiêu Hề Hề đột nhiên xông vào, y lập tức ngồi dậy, giận dữ nói.

“Sao cô lại như vậy nữa? Vào cửa không cho người thông báo một tiếng!”

Chương 414: Thái tử đến rồi

Tiêu Hề Hề "Ây da, đều là người một nhà, đừng có chú trọng mấy cái lễ nghi này nữa."

Nàng mở chiếc rương quen thuộc, thấy mấy cuốn truyện của mình an tĩnh nằm bên trong.

Nàng lấy tất cả ra, chuyển chúng sang chiếc rương khác.

Lạc Dạ Thần thấy vậy, không khỏi hỏi "Cô đang làm gì vậy?"

Tiêu Hề Hề vừa chuyển sách vừa nói "Mấy ngày nữa vào kinh rồi, ta muốn giấu số sách truyện này vào hành lý, lén mang vào cung."

Lạc Dạ Thần "Cô dám đọc sách cấm trong cung, không sợ bị Thái tử biết sao?"

Tiêu Hề Hề không ngẩng đầu nói "Chỉ cần người không nói, ta không nói, Thái tử làm sao biết?"

Lạc Dạ Thần đảo mắt, cố ý dọa nàng.

"Thái tử đến rồi!"

Tiêu Hề Hề quả nhiên giật mình, cuốn truyện trong tay nàng bị ném ra ngoài.

Nàng đột ngột xoay người, nhưng thấy cửa vẫn đóng, không thấy Thái tử đâu.

Lạc Dạ Thần thấy dáng vẻ kinh ngạc của nàng, cười ngặt nghẽo.

“Ha ha ha ha! Bộ dạng chột dạ của cô thật buồn cười!”

Tiêu Hề Hề tức giận trừng mắt nhìn y “Người dám gạt ta!”

Lạc Dạ Thần cười đắc ý “Ai bảo cô ngốc thế? Đáng đời bị gạt!”

“Người quên trong tay ta nắm điểm yếu của người rồi sao.”

Lạc Dạ Thần khinh thường nói “Ta đi ngay ngồi thẳng, sao có điểm yếu cho cô nắm, đừng hòng dọa được ta!”

“Ta thân thiện nhắc nhở người, lúc còn ở am ni cô, người bị một ni cô tên Linh Nhi tát mấy cái, chuyện này chắc người chưa quên chứ?”

Lạc Dạ Thần chợt nghẹn họng.

Khuôn mặt tuấn tú tức thì đỏ bừng, thẹn quá hóa giận nói “Nếu cô dám nói chuyện này ra ngoài, ta gi.ết chết cô!”

Tiêu Hề Hề thè lưỡi với y, hoàn toàn không quan tâm lời đe dọa của y.

Lạc Dạ Thần tức giận, nhưng lại không thể ra tay đánh nàng, dù sao thực lực võ công của đối phương bày ra trước mắt, nếu đánh nhau thật, cuối cùng chưa chắc ai sẽ là người bị đánh.

Y tức giận đập ván giường “Cô chờ đó cho ta, chờ Thái tử về, ta đi mách với hắn, nói cô giấu sách cấm ở chỗ ta!”

Tiêu Hề Hề “Ta đâu có đọc số sách đó một mình, người cũng có phần.”

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Cùng lắm thì chúng ta chết chung!”

Tiêu Hề Hề không muốn chết chung với tên ngốc này.

Nàng cúi xuống nhặt cuốn truyện bị ném dưới đất lên, thổi bụi

trên đó.

Lạc Dạ Thần muốn nói gì đó, nhưng chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Y mất kiên nhẫn hỏi "Ai đó?"

Giọng của Thường công công vọng vào cửa.

"Thái tử đến rồi, mời người mở cửa."

Lạc Dạ Thần ngẩn người.

Y quay đầu nhìn Tiêu Hề Hề, nhắc nhở nói "Thái tử đến rồi!"

Tiêu Hề Hề theo bản năng muốn giấu sách truyện trong tay, nhưng nhớ chuyện mới xảy ra, lập tức bình tĩnh lại, tức giận nói.

"Người lại muốn gạt ta!"

Lạc Dạ Thần "Lần này ta không gạt cô, Thái tử đến thật rồi! Cô không nghe thấy giọng của Thường Hỉ sao?"

Tiêu Hề Hề "Có lẽ người và Thường công công bắt tay với nhau gạt ta."

Lạc Dạ Thần cạn lời "Thường Hỉ là người của Thái tử, sao có thể bắt tay với ta? Nếu hắn đứng cùng phe với ta, liệu Thái tử có tha cho hắn không?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy lời của y có lý.

Nàng hơi dao động.

Lúc này, một giọng nam trong trẻo lạnh lùng vang lên ngoài cửa.

"Mở cửa."

Tiêu Hề Hề tức thì hoảng sợ.

Là giọng của Thái tử!

Thái tử đến thật rồi!

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Thấy chưa, Thái tử đến thật rồi, ta đâu có gạt cô."

Tiêu Hề Hề không có thời gian nói với y, nàng vội nhét cuốn truyện trong tay vào rương, dùng sức đóng nắp.

Nàng nhìn xung quanh nhưng không tìm được chỗ giấu rương, chỉ đành chuyển bức bình phong bên cạnh, chặn trước hai chiếc rương.

Cửa lại bị gõ, giọng Thái tử ngày càng lạnh.

"Mở cửa!"

Cả người có thần kinh thô như Lạc Dạ Thần cũng có thể nghe ra bất mãn mãnh liệt trong giọng nói này.

Dù Thái tử xuất hiện bất ngờ, nhưng y không hoảng loạn như Tiêu Hề Hề, thậm chí còn có thời gian đùa giỡn với Tiêu Hề Hề.

"Cô tiêu rồi, nói không chừng Thái tử sẽ nghi ngờ ta và cô có tư tình."

Tiêu Hề Hề "Vậy thì người nghĩ nhiều rồi, chỉ cần là người có mắt đều sẽ biết giữa người và Thái tử nên chọn ai, cả khi Thái tử không tin nhân phẩm của ta, cũng nên tin gu thẩm mỹ của ta."

Lạc Dạ Thần "……"

Y cảm thấy bị xúc phạm.

Tiêu Hề Hề chạy ra mở cửa, thấy Thái tử và Thường công

công đứng ngoài cửa.

Thường công công lúc này không dám mở miệng, hắn lén lút cho Tiêu trắc phi ánh mắt ‘tự người cầu nhiều phúc đi’.

Tính cách Lạc Thanh Hàn lạnh lùng lãnh đạm, khiến người ta cảm thấy hắn rất khó gần, lúc này trong đôi mắt đen láy trên khuôn mặt tuấn tú của hắn như ngưng tụ một tầng băng sương, khí lạnh đang tỏa khắp người hắn khiến mọi người càng thấy sợ hãi hơn.

Tiêu Hề Hề theo bản năng rụt cổ lại, giọng cũng thấp đi hai tông.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ, Điện hạ không phải ra ngoài sao? Sao về sớm như vậy?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng “Nếu ta không về, nàng định một mình ở trong phòng Đại hoàng tử bao lâu?”

Thường công công yên lặng cúi đầu, thầm nghĩ mùi chua trong lời nói này suýt chút chua chết hắn rồi.

Tiêu Hề Hề trong lòng có điều mờ ám, nghe vậy không nghĩ đến phương diện ghen tuông, mà cảm thấy nhẹ nhõm.

Có vẻ như Thái tử vẫn chưa biết chuyện sách truyện.

Như vậy, cục diện vẫn có thể xoay chuyển được!

Tiêu Hề Hề tự tin giải thích “Điện hạ hiểu lầm rồi, thần thiếp chỉ đến nói chuyện với Đại hoàng tử, thần thiếp không có quan hệ mập mờ gì với ngài ấy cả.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu không có quan hệ, tại sao ban ngày lại khóa cửa?”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp chỉ tiện tay khóa cửa thôi, không có ý gì khác.”

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng, như muốn từ trong mắt nàng nhìn ra chút manh mối.

Tiêu Hề Hề không né tránh, biểu hiện rất bình tĩnh.

“Dù Điện hạ không có lòng tin với thần thiếp, thì cũng nên có lòng tin với mình, chỉ dựa vào điều kiện của người, dù là dung mạo, địa vị hay trí tuệ, người đều bỏ xa Đại hoàng tử mấy con đường, dù ngài ấy có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp người. Giống như ăn cơm vậy, người đối với thần thiếp là cao lương mỹ vị hiếm thấy, Đại hoàng tử là cơm thừa canh cặn, chỉ cần đầu óc thần thiếp không có vấn đề, chắc chắn không động vào cơm thừa canh cặn đó.”

Lạc Dạ Thần “……”

Lạc Dạ Thần không chịu đựng được nữa, tức giận gầm lên “Cô mới là cơm thừa canh cặn! Cả nhà cô đều là cơm thừa canh cặn!”

Vẻ mặt Lạc Thanh Hàn hơi dịu lại.

Tiêu Hề Hề thấy vậy, vội ôm cánh tay hắn, nũng nịu nói “Điện hạ, chúng ta về phòng thôi.”

Lạc Thanh Hàn nói “Ta còn có chuyện muốn nói Đại hoàng tử, nàng về trước đi.”

Chương 415: Thần thiếp cảm thấy hình như giữa chúng ta có hiểu lầm!

Tiêu Hề Hề làm sao dám để hắn và Đại hoàng tử ở chung một phòng? Nếu Đại hoàng tử bán đứng nàng thì sao?

Còn về bản lĩnh bán đứng đồng đội của Đại hoàng tử, y đứng thứ hai, không ai dám đứng thứ nhất!

Tiêu Hề Hề lập tức nói "Thần thiếp đi cùng người, chờ hai người nói chuyện xong, chúng ta cùng về."

Lạc Thanh Hàn "Ừm."

Hai người bước vào phòng.

Lạc Thanh Hàn âm thầm nhìn một lượt căn phòng, ánh mắt dừng lại ở phía bình phong một lúc.

Sau đó, hắn lại nhìn Lạc Dạ Thần, bình tĩnh nói.

"Vết thương của huynh thế nào rồi?"

Lạc Dạ Thần hếch cằm, đắc ý nói "Gần như khỏi hẳn rồi, thái y nói ta còn trẻ sức khỏe tốt, năng lực hồi phục rất nhanh. Vết thương này nếu là người khác bị, phải cần ít nhất một hai tháng mới khỏi, ta chỉ cần nửa tháng là khỏi rồi!"

Lạc Thanh Hàn gật đầu, biểu thị biết rồi.

Lạc Dạ Thần đợi một lúc, không thấy hắn có ý định lên tiếng, không khỏi hỏi "Ngươi cố ý đến đây chỉ để hỏi chuyện này thôi à?"

Lạc Thanh Hàn "Ta còn có chuyện muốn hỏi huynh."

"Chuyện gì?"

"Có phải Tiêu Hề Hề giấu thứ gì ở chỗ huynh không?"

Lạc Dạ Thần giật mình, vô thức nhìn về phía bình phong.

Tiêu Hề Hề lập tức lớn tiếng nói "Không có! Thần thiếp không giấu thứ gì ở chỗ Đại hoàng tử cả!"

Lạc Dạ Thần bị tiếng hét của nàng làm tỉnh táo, nói "Ừm, Tiêu trắc phi không giấu gì cả."

Lạc Thanh Hàn quả thật không muốn chê bai trình độ nói dối của hai người này.

Hắn lạnh lùng nói.

"Một là hai người giao đồ ra, hai là ta cho người lục soát."

Tiêu Hề Hề tức thì hoảng sợ.

Nếu lục soát, chắc chắn sẽ tìm thấy chiếc rương đó!

Nàng vội khuyên "Thần thiếp thật sự không giấu gì cả, người đừng lục soát lung tung, dù sao đây cũng là phòng của Đại hoàng tử, nếu sai người lục soát phòng của ngài ấy, truyền ra ngoài sẽ không hay."

Lạc Dạ Thần lập tức nói "Đúng vậy, ta là Đại ca của ngươi, ngươi dựa vào đâu mà lục soát phòng của ta?!"

Lạc Thanh Hàn "Trước đó sát thủ liên tục nhắm vào huynh, chính ta đã cứu huynh, huynh nợ ta không chỉ một mạng, bây giờ huynh còn lấy thân phận Đại ca chèn ép ta, xem ra ban đầu ta không nên cứu huynh."

Nói đến chuyện này, khí thế của Lạc Dạ Thần lập tức co rụt.

Y nhỏ giọng không tự tin vặn lại "Chuyện nào ra chuyện đó, hai chuyện không thể gộp chung mà nói."

Lạc Thanh Hàn "Được, nếu huynh khăng khăng muốn tách ra nói, vậy ta tách ra nói. Huynh nói huynh là Đại ca của ta, vậy ta và huynh là người một nhà, nhưng huynh chỉ hướng về người ngoài, lúc này chẳng những không giúp đệ đệ ruột của mình, ngược lại còn đi giúp người ngoài gạt ta, huynh thấy huynh có xứng làm Đại ca không?"

Nói đến cuối cùng, trong giọng của hắn còn có hơi buồn bã.

Giống như đứa em tội nghiệp bị huynh trưởng làm tổn thương.

Lạc Dạ Thần vốn là người ăn mềm không ăn cứng, bây giờ nghe Thái tử nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, cán cân trong lòng cũng nghiêng về phía Thái tử.

Y nhỏ giọng nói "Tiêu trắc phi giấu một rương sách ở chỗ ta."

Tiêu Hề Hề "……"

Quả nhiên, năng lực bán đứng đồng đội của tên này độc nhất thiên hạ, không ai bì kịp!

Lạc Thanh Hàn cố ý không nhìn phản ứng của Tiêu Hề Hề, tiếp tục nhìn chằm chằm Lạc Dạ Thần hỏi.

"Sách ở đâu?"

Lạc Dạ Thần nghĩ nếu đã nói rồi thì dứt khoát nói hết vậy.

"Sau bức bình phong."

Lạc Thanh Hàn thuận thế nhìn về phía bức bình phong, rồi liếc nhìn Tiêu Hề Hề đang đứng bên cạnh.

Hắn bình tĩnh hỏi "Nàng muốn để ta tự mình ra tay?"

Tiêu Hề Hề vội tích nước trong mắt "Điện hạ …"

Lạc Thanh Hàn trực tiếp cắt ngang lời cầu xin của nàng, lạnh lùng nói "Thường Hỉ, đi lấy đồ sau bình phong ra đây."

"Vâng."

Thường công công bước nhanh tới, lôi hai chiếc rương từ sau bức bình phong, mở rương ra, bên trong có rất nhiều sách truyện.

Lạc Thanh Hàn đi tới, cầm một cuốn truyện, mở nó ra đọc rồi ném nó trở về rương.

"Mang mấy sách truyện này ra ngoài đốt đi."

Tiêu Hề Hề định mở miệng ngăn cản, Thái tử đã quay đầu, ném cho nàng một ánh mắt lạnh lùng.

Chỉ một cái liếc mắt lập tức làm tim nàng lạnh run.

Thường công công gọi hai tiểu thái giám khiêng rương ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Theo ta về."

Dù hắn không gọi tên, nhưng Tiêu Hề Hề biết hắn đang nói chuyện với nàng.

Tiêu Hề Hề theo hắn ra khỏi phòng.

Khi đôi cẩu nam nữ này đi xa, Lạc Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm, ngay cả y cũng bị dáng vẻ vừa rồi của Thái tử dọa chết khiếp, y còn không dám thở mạnh, e là Tiêu trắc phi lần này dữ nhiều lành ít.

Sau khi về phòng, Lạc Thanh Hàn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Tiêu Hề Hề.

Nhìn đến mức da đầu Tiêu Hề Hề tê dại, không khỏi rụt cổ lại "Điện hạ sao lại nhìn thần thiếp như vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Qua đây."

Tiêu Hề Hề không qua, lui về sau hai bước, che mông nàng lại "Thần thiếp biết sai rồi, xin người đừng đánh thần thiếp."

Ám ảnh tâm lý của lần đánh đòn trước đó vẫn còn khắc sâu.

Lạc Thanh Hàn "Qua đây, ta không đánh nàng."

Tiêu Hề Hề nửa tin nửa ngờ "Thật không?"

Lạc Thanh Hàn "Thật, ta đảm bảo với nàng."

Tiêu Hề Hề do dự, cuối cùng chậm rãi bước qua.

Nàng đứng trước mặt Thái tử, cúi đầu giống như đứa trẻ đã làm sai.

Lạc Thanh Hàn nâng cằm nàng lên, nhìn vào mắt nàng, trầm giọng hỏi "Nàng có hứng thú với những chuyện đó như vậy à?"

Tiêu Hề Hề nhất thời không kịp hiểu "Hả?"

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng có hứng thứ thật, ta không ngại thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng, nhưng nói trước, lỡ như nàng mang thai, thì ngày tháng sắp tới của chúng ta sẽ rất khó khăn."

Tiêu Hề Hề sững người.

Mang thai gì chứ?

Nàng chỉ đọc vài cuốn truyện ho.an ái thôi mà, sao nàng lại sắp mang thai?

Lẽ nào bây giờ xem truyện thôi cũng mang thai được nữa sao?!

Lạc Thanh Hàn vòng tay qua eo nàng, tay kia nhéo cằm nàng, cúi đầu muốn hôn lên môi nàng.

Tiêu Hề Hề cuống quít ôm ngực, tuyệt vọng ngả người ra sau.

“Chờ chờ chờ chờ một chút! Điện hạ, thần thiếp cảm thấy giữa chúng ta hình như có hiểu lầm!”

Lạc Thanh Hàn dừng lại, ánh mắt trầm lặng nhìn nàng “Hiểu lầm gì?”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc giải thích “Thần thiếp đọc sách truyện đó không phải để thỏa mãn trí tò mò, thần thiếp chỉ thấy chúng thú vị, muốn xem sách truyện giết thời gian thôi.”

Lạc Thanh Hàn “Có rất nhiều cách giết thời gian, nàng lại cứ chọn cách này?’

Tiêu Hề Hề “Vì cách này rất tiết kiệm sức lực, chỉ nằm thôi cũng có thể làm được, còn không cần động não, thoải mái biết bao!”

Lạc Thanh Hàn “Bây giờ nàng chỉ cần nằm thôi là được, cũng không cần động não, chuyện phí sức lực cứ để ta làm.”

Tiêu Hề Hề “……”

Ta nghi ngờ người đang làm chuyện đồi trụy, nhưng không có chứng cứ.

Chương 416: Thái tử là đóa hoa kiêu kỳ

Tiêu Hề Hề sợ Thái tử sẽ làm thật, nàng nhanh chóng nhận lỗi.

“Điện hạ bình tĩnh chút đi, thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp cam đoan sau này mỗi ngày sẽ khổ tu, tuyệt đối sẽ không đọc sách truyện khẩu vị nặng như vậy nữa!”

Lạc Thanh Hàn “Mỗi lần nàng đều nói nàng biết sai rồi, nhưng nàng chưa từng sửa.”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp nhất định sẽ sửa! Thần thiếp có thể thề, nếu thần thiếp vẫn không hối cải, thì phạt thần thiếp sau này sẽ không được ăn thịt nữa!”

Lời thề này với nàng quả thật quá tàn ác rồi.

Lạc Thanh Hàn bèn tin nàng một chút.

Hắn cũng không có ý định làm thật với nàng.

Dù gì cả thời gian và địa điểm đều không phù hợp với việc này.

Nhưng hắn phải dạy cho nàng một bài học.

Nhìn dáng vẻ thành thật hoảng sợ của nàng, xem ra biết sai thật rồi.

Lạc Thanh Hàn buông cằm nàng ra, nhưng vẫn vòng tay qua eo nàng.

Hắn trầm giọng hỏi “Nàng biết mình sai ở chỗ nào chưa?”

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp không nên lén giấu số sách truyện đó."

Lạc Thanh Hàn "Còn gì nữa?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp không nên giấu số sách truyện đó ở chỗ Đại hoàng tử."

"Còn gì nữa?"

Tiêu Hề Hề suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, bèn hỏi "Còn gì nữa?"

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nhìn nàng "Xem ra nàng vẫn chưa hoàn toàn nhận ra mình sai ở chỗ nào."

Tiêu Hề Hề rụt rè nói "Xin Điện hạ cho chút gợi ý."

Lạc Thanh Hàn không nói gì, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Hai người gần đến mức có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong mắt nhau.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn một lúc, sau đó kiễng chân, rướn người về phía trước, hôn nhẹ lên môi hắn.

Nàng có thể nhận thấy bàn tay quanh eo mình chợt siết chặt.

Tiêu Hề Hề giật mình theo bản năng, nhưng không lùi lại, chỉ nhìn chằm chằm Thái tử không chớp mắt.

Giọng Lạc Thanh Hàn có hơi khàn "Nàng đang làm gì?"

Tiêu Hề Hề chớp mắt, thành thật trả lời "Thần thiếp đang lấy lòng người."

Lạc Thanh Hàn bất mãn "Nàng cũng dùng cách như vậy lấy lòng người khác?"

"Dĩ nhiên là không."

Bất mãn trong lòng Lạc Thanh Hàn tiêu tan.

Tiêu Hề Hề hỏi lại "Điện hạ cho một chút gợi ý đi mà."

Lạc Thanh Hàn khẽ li.ếm khóe miệng.

Động chạm nhỏ lúc nãy vừa đúng chỗ mềm yếu nhất của hắn, hắn còn muốn nhiều hơn nữa.

Nhưng lý trí nói với hắn, thế là đủ rồi.

D.ục vọng là lũ lụt, một khi lũ được giải phóng, sẽ không thể kiểm soát được.

Hắn hiện giờ vẫn chưa thể làm được điều mình muốn, hắn không thể để bản thân bị d.ục vọng ăn mòn, không thể để Tiêu Hề Hề rơi vào tình cảnh nguy hiểm hơn vì bốc đồng của mình.

Tương lai bọn họ còn dài, không cần gấp, có thể từ từ.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào hõm cổ của nàng, chậm rãi hít thở, từng chút đè nén những suy nghĩ được gọi là d.ục vọng.

Tiêu Hề Hề đứng yên, mặc hắn ôm nàng.

Thật lâu sau, Lạc Thanh Hàn mới buông nàng ra.

Hắn trịnh trọng nói "Sau này, nàng không được phép động tay động chân với ta."

Dù Tiêu Hề Hề là cá muối, nhưng dù gì vẫn có chút xấu hổ.

Nghe hắn nói như vậy, Tiêu Hề Hề không khỏi đỏ mặt, nhỏ giọng lẩm bẩm "Rõ ràng là người ôm thần thiếp trước, trước đó còn muốn hôn thần thiếp."

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Chỉ có ta mới được chạm vào nàng, nàng không được phép chạm vào ta."

Tiêu Hề Hề "……"

Đây là hiệp ước bất bình đẳng của cái quốc gia thối nát gì vậy?

Tiêu Hề Hề không phục "Dựa vào đâu?"

Lạc Thanh Hàn "Dựa vào ta là Thái tử."

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Nàng một lần nữa cảm nhận được sự tàn ác của triều đại phong kiến.

Nàng hôn cũng hôn rồi, cũng phải khôi phục tâm trạng ban đầu, bèn hỏi lại.

"Người còn chưa đưa ra gợi ý."

Lạc Thanh Hàn "Không có gợi ý, nàng tự nghĩ đi."

Nói xong hắn bỏ đi, không nhìn Tiêu Hề Hề lần nào.

Cả ngày hôm sau, Lạc Thanh Hàn không nói lời nào với Tiêu Hề Hề.

Nếu là trước đây, Tiêu Hề Hề nhất định sẽ dọn đồ chuyển sang phòng khác, nhưng khoảng thời gian này ở chung với Thái tử, nàng dần dần hiểu được mạch suy nghĩ của Thái tử Điện hạ.

Tuy ngoài mặt Thái tử không nói nhưng thật ra tính chiếm hữu rất cao, dù hắn tức giận, nàng cũng không thể cứ thế phất tay áo bỏ đi, nếu không cơn giận của hắn sẽ càng lớn hơn, hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn.

Buổi tối, Tiêu Hề Hề chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, lại thấy Thái tử vẫn ngồi bên cạnh đọc sách.

Tiêu Hề Hề đến gần, nhỏ giọng gọi "Tướng công, trời đã khuya rồi, chúng ta đi ngủ thôi."

Lạc Thanh Hàn vẫn không nhìn nàng, tức giận nói "Tướng công nàng chết rồi."

"Tướng công ta chết rồi, vậy vị mỹ nam này có thể ngủ với ta không?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Cơn giận trong bụng hắn lập tức biến mất.

Hắn đặt sách xuống, quay sang nhìn nàng thì thấy nàng mong đợi nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy, trực tiếp bế nàng đặt lên giường rồi hôn nàng.

Tiêu Hề Hề bị hôn đến thiếu oxy, nàng đáp lại hắn theo bản năng.

Lạc Thanh Hàn lập tức rút lui.

Hắn cau mày nhìn Tiêu Hề Hề, như nhìn đứa trẻ không nghe lời, bất mãn trách móc nói.

"Trước đó ta đã nói với nàng, nàng không được phép chạm vào ta, nàng xem lời ta như gió thoảng qua tai?!"

Tiêu Hề Hề "……"

Nếu người trước mặt không phải Thái tử, nàng đã lập tức đá hắn xuống giường.

Lạc Thanh Hàn "Lại lần nữa, lần này nàng không được phép chạm vào ta."

Tiêu Hề Hề nặn ra nụ cười ngượng ngùng lịch sự "E là không được, thần thiếp là người, không phải hòn đá, bị người hôn tới hôn lui như vậy, sao có thể không phản ứng?"

Lạc Thanh Hàn cau mày "Nàng không thể kiềm chế chút sao?"

Tiêu Hề Hề hít sâu một hơi, lặp đi lặp lại với bản thân, đây là Thái tử, không thể đánh, càng không thể đá!

"Thần thiếp mệt rồi, muốn ngủ."

Lạc Thanh Hàn dù hơi miễn cưỡng, nhưng nếu đối phương đã nói như vậy, hắn cũng không thể ép buộc, dù sao hắn cũng là Thái tử, nhất định phải giữ vững phong độ.

Hắn dời khỏi cơ thể nàng, nằm xuống bên cạnh.

Tiêu Hề Hề thở ra một hơi, cảm thấy cả người thoải mái hơn nhiều.

Lạc Thanh Hàn giơ tay kéo nàng vào lòng.

Tiêu Hề Hề luôn ghi nhớ lời hắn nói, không ngừng nhắc nhở bản thân, Thái tử là một đóa hoa kiêu kỳ, không thể chạm, tuyệt đối không thể chạm!

Có thể do gợi ý tâm lý của nàng phát huy tác dụng.

Cả đêm nàng không động chạm lung tung, ngủ rất yên bình.

Sáng hôm sau, lúc Lạc Thanh Hàn thức dậy, hắn nhìn nữ nhân đang ngủ trong lòng, thấy nàng vẫn giữ tư thế như lúc nằm xuống tối qua, không gặm không cắn hắn.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc suy nghĩ, sau đó kéo cánh tay Tiêu Hề Hề đặt lên eo mình.

Sau đó, hắn đánh thức Tiêu Hề Hề, ép hỏi nàng.

"Chẳng phải không cho phép nàng chạm vào ta sao? Nàng nhìn nàng đi, lợi dụng lúc nằm mơ động tay động chân với ta."

Chương 417: Rất không bình thường!

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn bàn tay của mình, quả thật đang đặt trên người Thái tử.

Bị bắt ngay tại trận, nàng không thể phủ nhận.

Nàng không khỏi thầm phỉ nhổ bản thân, trước khi ngủ nàng đã cố tình gợi ý tâm lý nhiều như vậy, tại sao vẫn không khống chế được móng vuốt của mình?!

Nàng hậm hực rút tay lại.

"Xin lỗi, thần thiếp không cố ý."

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Sau này nàng không được như vậy nữa."

Tiêu Hề Hề "Ò."

Giọng điệu Lạc Thanh Hàn hơi chậm lại "Ta không phải cố ý làm khó nàng, ta cũng hết cách, hoàn cảnh hiện tại thật sự không thích hợp sinh con. Trong lòng nàng có khát khao cỡ nào cũng phải nhẫn nại, biết chưa?"

Tiêu Hề Hề thử nhặt lại liêm sỉ mà nàng bị ép vứt bỏ.

"Không phải vậy, ta không có …"

Lạc Thanh Hàn nói "Nàng không cần xấu hổ, ta có thể hiểu cho nàng, chỉ cần là người đều sẽ có thất tình lục dục, chuyện rất bình thường. Đợi sau này điều kiện ổn định, nàng muốn sao cũng được, dù nàng muốn sinh mười bảy mười tám đứa, ta cũng có thể nuôi được."

Mặt Tiêu Hề Hề đỏ bừng "Ai, ai sẽ có con với người? Người đừng nói bậy!"

Lạc Thanh Hàn "Được thôi, ta không nói nữa, nàng đừng xấu hổ."

Tiêu Hề Hề "Ta không xấu hổ!"

"Nếu không xấu hổ, nàng đỏ mặt cái gì?"

"Ta bị người chọc tức đó!"

Lạc Thanh Hàn cau mày nhìn nàng, như thể bất lực trước tính ương ngạnh của nàng.

Hắn cúi người hôn lên mặt nàng một cái, hỏi "Như vậy nàng hài lòng rồi chứ?"

Tiêu Hề Hề "……"

Chẳng những không hài lòng mà còn giận hơn.

Hắn làm như nàng cố ý tức giận muốn hắn hôn vậy đó.

Trông nàng đói khát đến thế sao?!

Lạc Thanh Hàn ngồi dậy "Hôn cũng hôn rồi, nàng cũng nên dậy rồi chứ? Lát nữa còn phải lên đường, chúng ta phải nhanh lên."

Tiêu Hề Hề rất muốn ngủ nướng, nhưng sợ hắn sẽ bổ não thành nàng cố ý ăn vạ muốn hắn hôn.

Nàng đành cắn răng bò ra khỏi giường.

Tiêu Hề Hề chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ phát triển đến mức này.

Nàng chỉ đọc chút truyện đồi trụy thôi, sao trong mắt Thái tử

lại biến thành d.ục vọng không thỏa mãn?

Bây giờ ánh mắt Thái tử nhìn nàng như nhìn kẻ háo sắc vậy, giống như mỗi lời nói hành động của nàng đều toát ra hơi thở "thiếp muốn quyến rũ chàng".

Rất không bình thường!

Tiêu Hề Hề khổ mà không nói được.

Nàng cố gắng bào chữa, muốn cứu vãn trong sạch của mình, nhưng dù nàng có nói gì, Thái tử cũng không tin.

Lúc dùng bữa sáng, Tiêu Hề Hề nhìn một bàn đầy đồ chay, không khỏi trợn tròn mắt, bất mãn nói.

"Tại sao toàn đồ chay vậy? Một chút thịt cũng không có!"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Từ giờ trở đi, hai bữa sáng tối nàng đều phải ăn chay, không được phép ăn những món nặng mùi. Nàng đừng vội tức giận, ta làm vậy là vì tốt cho nàng, bình thường nàng ăn quá nhiều thịt dẫn đến nóng trong người, với lại tuổi nàng còn trẻ, khả năng tự kiềm chế kém nên bị những sách truyện đó mê hoặc. Bây giờ ta muốn thay đổi trạng thái cuộc sống của nàng, để nàng trở thành người có tâm hồn trong sạch, chờ nàng học được cách tự kiềm chế, nàng sẽ biết, số sách truyện đó th.ô tục cỡ nào."

Tiêu Hề Hề đau khổ "Nhưng nếu không có thịt, thần thiếp sẽ không cảm thấy no."

Lạc Thanh Hàn "Không no càng tốt, không phải nàng nói, người ăn không no chỉ có một phiền não, mà ăn no sẽ có rất nhiều phiền não, cho nên nàng không ăn no vẫn tốt hơn."

Tiêu Hề Hề "……"

Hắn lại dùng lời của nàng khịa nàng!

Tiêu Hề Hề không nói nên lời, hậm hực vùi đầu ăn bữa sáng

của mình.

Ăn sáng xong, Tiêu Hề Hề không thấy no chút nào, miệng nhạt nhẽo làm cả người nàng trông bơ phờ.

Khi họ ra ngoài, không tránh khỏi bắt gặp Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần đảo mắt nhìn Thái tử và Tiêu trắc phi, y thấy Tiêu trắc phi trông như sắp hấp hối, thầm nghĩ linh cảm của y không sai, tối qua Tiêu trắc phi chắc chắn đã bị Thái tử phạt rất nghiêm khắc.

Lạc Dạ Thần khẽ tặc lưỡi.

Tiêu Hề Hề chú ý tới ánh mắt của y, yếu ớt nói "Đồ phản bội."

Lạc Dạ Thần bất mãn "Sao ta lại thành đồ phản bội?"

"Người bán đứng ta, lẽ nào không phải phản bội sao?!"

Nói đến việc bán đứng đồng đội, Lạc Dạ Thần chẳng những không áy náy, mà còn rất hùng hồn "Cô đừng có chối đẩy trách nhiệm, tình huống giống hôm qua, dù ta không nói gì, Thái tử cũng sẽ phát hiện, chỉ trách cô không cẩn thận, để Thái tử phát hiện manh mối!"

Tiêu Hề Hề "Dù là vậy, cũng không thể che đậy sự thật người bán đứng bạn bè."

Lạc Dạ Thần "Ta và cô không phải bạn bè!"

Tiêu Hề Hề "Nếu không là bạn, vậy lúc về ta sẽ kể chuyện người bị ni cô tát ra ngoài, để người khác cười người đến chết."

Lạc Dạ Thần "Cô dám?!"

Tiêu Hề Hề "Người xem ta có dám không?"

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng cắt ngang cuộc tranh cãi giữa hai người "Hai người còn tiếp tục cãi, thì đừng ngồi xe ngựa nữa, cứ đi bộ về Thịnh Kinh đi."

Tiêu Hề Hề lập tức ngoan ngoãn im lặng.

Lạc Dạ Thần vẫn không phục "Không phải ta muốn cãi, mà do cô ta cứ muốn cãi, cô ta là nữ nhân của ngươi, lẽ nào ngươi không quản cô ta sao?"

Lạc Thanh Hàn "Huynh cũng biết nàng là nữ nhân của ta, nàng thế nào cũng không đến lượt huynh bận tâm, huynh tự lo cho bản thân là được rồi, đừng gây thêm rắc rối cho ta."

Nói xong, hắn cũng không thèm để ý phản ứng của Đại hoàng tử, trực tiếp dẫn Tiêu Hề Hề rời dịch trạm.

Lạc Dạ Thần tức giận đi theo.

Vết thương ở chân của y gần như đã khỏi, không cần nạng nữa, nhưng tốc độ đi lại vẫn khá chậm.

Lúc đi ngang qua sân, Tiêu Hề Hề chú ý hai chiếc rương bị cháy đen, sách truyện trong rương đã biến thành tro bụi.

Tiêu Hề Hề thấy đau đớn vô cùng.

Đó là món ăn tinh thần mà nàng mua với giá rất cao!

Lạc Thanh Hàn chú ý tới ánh mắt của nàng, lạnh lùng hỏi "Nàng còn thương nhớ số sách truyện kia sao?"

Tiêu Hề Hề điên cuồng lắc đầu "Không không không! Thần thiếp không dám thương nhớ số sách truyện kia nữa, thần thiếp biết sai rồi!"

Hai người lên xe ngựa.

Tiêu Hề Hề cố ý tìm một nơi xa Thái tử nhất ngồi xuống, co chân lại cố gắng tránh tiếp xúc cơ thể với Thái tử nhiều nhất

có thể.

Bây giờ nàng sợ Thái tử rồi, sợ mình bị hắn nghi ngờ có suy nghĩ bậy bạ.

Lạc Thanh Hàn chú ý tới hành động của nàng, cũng không nói gì.

Hắn lấy cuốn sách trong ngăn ngầm, an tĩnh ngồi đọc.

Xe ngựa chậm rãi khởi hành.

Không lâu sau, Tiêu Hề Hề nằm trên gối mềm ngủ thiếp đi.

Lạc Thanh Hàn đặt cuốn sách trong tay xuống.

Hắn giơ tay kéo Tiêu Hề Hề về phía mình.

Cơ thể Tiêu Hề Hề thuận thế ngã xuống, đầu nàng vừa hay gối trên đùi hắn.

Tiêu Hề Hề đang ngủ, không hề hay chuyện này, nàng còn chẹp chẹp miệng, như đang mơ thấy món gì ngon, nét mặt vui vẻ thỏa mãn.

Chương 418: Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử

Ngủ một giấc hết nửa ngày.

Lúc Tiêu Hề Hề thức dậy, trời đã giữa trưa.

Nàng phát hiện mình đang gối đầu trên đùi Thái tử, tim không khỏi đập thình thịch.

Trong lúc mơ màng sao nàng lại ngủ trên người Thái tử rồi?

Thái tử chắc chắn lại nghi ngờ nàng có mưu đồ bất chính!

Nghĩ đến đây, Tiêu Hề Hề lặng lẽ nhìn Thái tử, thấy hắn một tay chống đầu, đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có vẻ như hắn không phát hiện có người đang ngủ trên đùi mình.

Tiêu Hề Hề thở nhẹ, chống tay xuống đất, cẩn thận ngồi dậy, muốn nhân lúc Thái tử chưa biết, lén lút giữ khoảng cách với hắn.

Nào ngờ nàng mới động đậy, Lạc Thanh Hàn chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mắt hai người vừa lúc chạm nhau.

Tiêu Hề Hề căng thẳng, cả người cứng đờ, không thể nói rõ ràng "Ta … ta không cố ý!"

Lạc Thanh Hàn hơi ngồi thẳng người, nhíu mày nhìn nàng "Nàng thích bám ta như vậy sao?"

Tiêu Hề Hề "Ta không có …"

Lạc Thanh Hàn "Còn không chịu thừa nhận, nàng đã dùng hành động biểu đạt suy nghĩ của mình rồi."

Tiêu Hề Hề không thể giải thích.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Nếu nàng nhất quyết bám ta, ta có thể chấp nhận được, nhưng nàng phải cẩn thận một chút, khả năng tự kiểm soát của ta không tốt như nàng nghĩ. Lỡ như nàng đi quá xa, ta không kiểm soát được bản thân, thật sự làm gì đó với nàng, thì phải làm sao?"

Tiêu Hề Hề hoa mắt chóng mặt với những gì hắn nói, không khỏi nghi ngờ bản thân.

Lẽ nào nàng đói khát đến vậy à? Cứ hết lần này đến lần khác bám vào hắn.

Đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi.

Ngự trù làm bữa trưa đơn giản, Thường công công mang lên xe.

Tiêu Hề Hề cùng dùng bữa trưa với Thái tử.

Sau bữa trưa, Tiêu Hề Hề mới dần dần hồi phục từ trong hoảng loạn nghi ngờ bản thân.

Nàng nhớ lúc mình ngủ, rõ ràng là dựa vào cửa xe, còn Thái tử dựa vào vách trong cùng xe ngựa, hai người cách nhau khá xa.

Theo lý mà nói, dù nàng vô ý chuyển động cơ thể khi đang ngủ, thì cũng không thể tạo thành một vòng tròn lớn, vừa hay ngã trên đùi Thái tử như vậy.

Nếu nói là trùng hợp thì quá khiên cưỡng rồi.

Nhưng nếu không phải trùng hợp, thì chỉ có thể là do người

làm.

Tiêu Hề Hề bất giác nhìn Thái tử bên cạnh.

Lạc Thanh Hàn chú ý tới ánh mắt của nàng, nghiêng đầu nhìn nàng, điềm tĩnh hỏi "Chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề do dự một lúc, nhưng vẫn không hỏi.

Nàng quyết định quan sát một lát.

Tiêu Hề Hề ngáp một cái "Không có gì, chỉ là hơi buồn ngủ."

Lạc Thanh Hàn "Buồn ngủ thì ngủ đi, đến nơi ta gọi nàng dậy."

"Ừm."

Tiêu Hề Hề tìm một vị trí thoải mái nằm xuống, nhắm mắt lại, hơi thở dần ổn định, dường như nàng đã ngủ.

Thật ra nàng chưa ngủ.

Nàng giả vờ ngủ, muốn thử xem Thái tử có nhân cơ hội làm gì nàng không?

Tiêu Hề Hề nằm thẳng bất động.

Đợi một hồi, nàng cũng không phát hiện Thái tử có động tĩnh gì, kiềm không được hé mắt, lén nhìn Thái tử, lại phát hiện Thái tử cũng đang nhìn nàng, dọa nàng sợ hãi lập tức nhắm mắt, tiếp tục giả vờ ngủ.

Lạc Thanh Hàn vốn tưởng nàng ngủ rồi, nhưng vừa nãy hắn thấy hàng mi của nàng hơi run.

Hắn lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Một lúc sau, Tiêu Hề Hề lại kiềm không được lén mở mắt lần nữa, lần này nàng thấy Thái tử đang đến gần mình.

Tim Tiêu Hề Hề đập lỡ một nhịp, chẳng lẽ suy đoán của nàng đúng rồi?

Rồi nàng thấy Thái tử giũ chăn, nhẹ nhàng đắp lên người nàng.

Đắp chăn xong, Lạc Thanh Hàn ngồi về vị trí ban đầu, tiếp tục nghiêm túc đọc sách, không nhìn nàng nữa.

Chiếc chăn mềm mại mang đến ấm áp cho Tiêu Hề Hề, đồng thời làm nàng vô cùng xấu hổ.

Thái tử tốt như vậy, nàng lại nghi ngờ hắn? Đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!

Gần tối, đoàn xe đến dịch trạm.

Thường công công chỉ đạo mọi người lần lượt mang hành lý thường dùng ra khỏi xe.

Tiêu Hề Hề chủ động chạy đến nói "Chuyển hành lý của ta sang phòng khác đi."

Thường công công nghe vậy dừng lại, kinh ngạc hỏi "Người không ở cùng Thái tử sao?"

Tiêu Hề Hề "Tối nay ta muốn ngủ một mình."

Nàng ngủ không an phận, nhất định sẽ lại đụng chạm Thái tử.

Nếu là trước kia thì không sao, nhưng từ hôm qua, Thái tử đã nghi ngờ nàng d.ục vọng không thỏa mãn, để tránh hiềm nghi, nàng nên chủ động tránh xa.

Thường công công xấu hổ nói "Nương nương, không phải nô tài không muốn làm theo lời người, mà chuyện này nô tài không thể làm chủ, người nói chuyện với Thái tử trước, nếu Thái tử đồng ý, nô tài sẽ sai người chuyển hành lý của người sang phòng khác."

Tiêu Hề Hề không làm khó Thường công công, lập tức gật đầu đồng ý.

Nàng chạy đến gặp Thái tử, nói là tối nay nàng sẽ ngủ ở phòng khác.

Lạc Thanh Hàn nghe xong cũng không nhiều lời, chỉ thản nhiên đáp "Ừm, nàng muốn ngủ ở đâu cũng được."

Tiêu Hề Hề lập tức truyền lời của Thái tử cho Thường công công.

Tuy Thường công công không hiểu đôi phu thê này đang làm gì, nhưng vẫn làm theo mệnh lệnh của Tiêu trắc phi.

Thường công công sai người dọn phòng cho Tiêu trắc phi, sau khi xác định nàng không còn yêu cầu nào khác, mới cáo từ rời đi.

Sau bữa tối, Tiêu Hề Hề tắm rửa đi ngủ.

Tối nay nàng không cần hầu hạ Thái tử tắm rửa thay y phục, nên nàng đi ngủ rất sớm.

Nàng vừa chui vào chăn đã chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Lạc Thanh Hàn từ trên giường ngồi dậy.

Hắn nhìn khoảng trống bên cạnh, cảm thấy trong tim thiếu thiếu gì đó.

Hắn tiện tay kéo áo ngoài khoác lên người, đứng dậy ra ngoài.

Cung nữ thái giám gác đêm thấy Thái tử ra ngoài đều giật mình, vội quỳ xuống hành lễ.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc hỏi "Tiêu trắc phi ở phòng nào?"

Một cung nữ chỉ vào phòng đối diện.

Lạc Thanh Hàn nhấc chân đi về phía phòng đối diện.

Cung nữ thái giám không dám ngăn cản, đành bất lực nhìn Thái tử bước vào phòng của Tiêu trắc phi.

Có một tiểu thái giám lanh lẹ vội báo tin cho Thường công công.

Kế đó Thường công công vội chạy ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Thái tử ôm Tiêu trắc phi ra khỏi phòng.

Tiêu trắc phi lúc này vẫn đang ngủ say, hoàn toàn không biết mình bị người khác ôm.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng rất chắc, bước đi rất nhẹ, hầu như không thể nghe thấy tiếng.

Hắn thấy Thường công công đi tới, không nói gì, chỉ dùng mắt ra hiệu cho đối phương câm miệng.

Thường công công ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám nói gì, không dám hỏi gì.

Lạc Thanh Hàn bế Tiêu Hề Hề trở về phòng mình, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sau đó nằm xuống bên cạnh, kéo chăn đắp lên người.

Hắn thuận thế kéo nàng vào lòng, cảm giác trống rỗng trước đó cuối cùng cũng biến mất.

Thay vào đó là cảm giác vô cùng yên tâm.

Chương 419: Mộng du

Tiêu Hề Hề thức dậy trong vòng tay của Thái tử.

Nàng vừa mở mắt, liền chạm phải đôi mắt đen láy của Thái tử.

Tiêu Hề Hề sửng sốt giây lát, sau đó lập tức phản ứng lại, nàng cảm thấy rất sốc.

Không phải tối qua nàng ngủ một mình sao?

Sao bây giờ lại ngủ cùng Thái tử rồi?!

Lạc Thanh Hàn nhìn ra nghi hoặc của nàng, bình tĩnh nói "Tối qua nàng mộng du."

Tiêu Hề Hề càng sốc hơn "Không phải chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Tối qua nàng ngủ ở phòng đối diện, tự dưng nửa đêm nàng chạy vào phòng của ta. Ta hỏi gì nàng cũng không nói, vừa vào cửa liền chui vào vòng tay ta, còn ôm ta không chịu buông, ta cũng hết cách, chỉ đành ôm nàng cùng ngủ thôi."

Tiêu Hề Hề không thể tin được.

"Sao thần thiếp có thể làm chuyện như vậy? Hơn nữa, không phải ngoài phòng của người có cung nữ thái giám gác đêm sao? Nếu bọn họ thấy thần thiếp tự dưng chạy tới, nhất định sẽ gọi thần thiếp dậy mà?"

Lạc Thanh Hàn "Bọn họ quả thật thấy nàng, nhưng không dám gọi nàng, vì bọn họ nghe nói người mộng du không thể bị đánh thức đột ngột, nếu không sẽ phát điên."

Tiêu Hề Hề vẫn còn nghi ngờ.

Thường công công dẫn theo một đám cung nữ thái giám đi vào, Tiêu Hề Hề không khỏi hỏi.

“Tối qua các ngươi có thấy ta bị mộng du không?”

Thường công công theo bản năng nhìn Thái tử, thấy nét mặt Thái tử không thay đổi.

Thường công công trong lòng tự hiểu, đến lúc thể hiện kỹ năng diễn xuất rồi!

“Hồi bẩm Trắc phi nương nương, tối qua nô tài quả thật có thấy người mộng du.”

Tiêu Hề Hề hỏi tiếp “Những người khác cũng thấy?”

“Vâng, rất nhiều người nhìn thấy.”

Lúc này, Tiêu Hề Hề không tin cũng phải tin.

Nàng nửa đêm mộng du vào phòng Thái tử, còn tự nguyện nhào vào lòng người ta, sống chết không chịu buông tay.

Nếu hành vi của nàng ở trong xã hội hiện đại chính là quấy rối t.ình dục!

Tiêu Hề Hề cảm thấy vô cùng xấu hổ vì hành vi tồi tệ của mình.

Nàng không còn mặt mũi xem sắc mặt của Thái tử.

Ăn xong bữa sáng, hai người ra khỏi phòng, đụng phải Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần cũng vừa bước ra khỏi phòng.

Lạc Dạ Thần vừa thấy Tiêu Hề Hề liền bật cười thành tiếng.

“Ta nghe nói tối qua cô mộng du, từ phòng mình mộng du đến

phòng của Thái tử, kỹ thuật leo giường của cô cũng tệ quá đó, cười chết mất!”

Y thấy cái chuyện mộng du này chỉ là thủ đoạn Tiêu trắc phi nghĩ ra để tranh sủng thôi.

Phi tần hậu cung nghĩ đủ cách tranh sủng, y không hề ngạc nhiên về mấy chuyện này.

Tiêu Hề Hề vốn đã rất xấu hổ, bây giờ bị Đại hoàng tử giễu cợt thì càng xấu hổ hơn.

Nàng cúi đầu theo sau Thái tử, không nói lời nào.

Ngược lại, Lạc Thanh Hàn lạnh lùng liếc nhìn Đại hoàng tử.

Lạc Dạ Thần vẫn đang cười, bị hắn nhìn như vậy, tiếng cười của y chợt dừng lại.

Thái tử dẫn Tiêu trắc phi đi ngang qua y.

Đợi bọn họ đi xa, Lạc Dạ Thần mới dám phàn nàn “Chỉ biết bảo vệ Tiêu trắc phi, cái đồ thấy sắc quên huynh trưởng, hừ!”

Lúc lên xe ngựa, Tiêu Hề Hề nhỏ giọng nói “Điện hạ, hay là thần thiếp đổi xe ngựa khác, tránh sau khi lên xe thần thiếp ngủ lại dựa vào người.”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh hỏi “Lỡ như nàng mộng du giữa ban ngày thì sao?”

“Không … không thể nào.”

Lạc Thanh Hàn “Chuyện này không thể nói quá chắc, nếu nàng lại mộng du, bên cạnh không có người trông chừng, nàng không sợ xảy ra chuyện sao?”

Tiêu Hề Hề không thể trả lời, đành hậm hực ngậm miệng.

Hai người vẫn ngồi cùng một xe.

Tiêu Hề Hề không dám ngủ, nàng sợ ngủ rồi sẽ lại dựa vào Thái tử, nhưng con sâu ngủ không buông tha nàng, nắm lấy mí mắt của nàng kéo xuống.

Nàng cố chống đỡ một lúc, nhưng cuối cùng không chống đỡ được, dứt khoát mặc kệ, ngã xuống nằm ngủ.

Lúc thức dậy, nàng lại thấy mình đang dựa vào Thái tử.

Tiêu Hề Hề không biện minh được gì, đành im lặng ngồi dậy, lương tâm cắn rứt nói "Xin lỗi."

Lạc Thanh Hàn cau mày nhìn nàng, lúc lâu sau mới lên tiếng.

"Trước đó sao ta không phát hiện nàng bám người như vậy, nếu tiếp tục thế này, sau khi hồi cung, nàng phải làm sao?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Thần thiếp sẽ cố gắng khắc phục tật xấu này, chắc chắn sẽ không gây rắc rối cho người."

Lạc Thanh Hàn không đồng ý, nói "Tục ngữ có câu, chặn không bằng thông, thay vì cứ phải kiềm nén bản thân, chi bằng cứ thuận theo tự nhiên, sau này nàng chuyển đến điện Lân Đức đi."

Tiêu Hề Hề mở to mắt hạnh "Chuyển đến điện Lân Đức? Thế không ổn lắm đâu!"

"Có gì không ổn?"

Tiêu Hề Hề "Điện Lân Đức là chỗ ở của người, thần thiếp sao chuyển đến đó được?"

"Đâu phải nàng chưa từng ở điện Lân Đức."

Tiêu Hề Hề "Lúc trước do người bị bệnh, thần thiếp chuyển đến điện Lân Đức là để chăm sóc cho người, nhưng bây giờ người khỏe mạnh như vậy, thần thiếp cũng không cần thiết chuyển đến đó."

Lạc Thanh Hàn "Thật ra nàng chỉ không nỡ chia xa với rau cải gia cầm ở hậu viện điện Thanh Ca thôi."

Một câu của hắn đã phá vỡ tâm tư của Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề gãi má, cười hai tiếng không phủ nhận.

Lạc Thanh Hàn "Thật ra, phía sau điện Lân Đức cũng có một khoảng trống, nếu nàng thích, có thể trồng thứ gì đó."

Mắt Tiêu Hề Hề lập tức sáng lên "Thật không? Người bằng lòng cho thần thiếp trồng rau ở điện Lân Đức thật sao?"

Lạc Thanh Hàn nhấn mạnh "Nàng có thể trồng rau, nhưng không được nuôi gia cầm, mấy thứ đó quá ồn ào."

Tiêu Hề Hề vui mừng khôn xiết.

Nàng nhào tới ôm Thái tử, không ngừng hét lên "Điện hạ thật tốt! Thần thiếp ngày càng thích người rồi!"

Lạc Thanh Hàn ôm eo nàng, giọng vẫn bình tĩnh "Nàng lại động tay động chân với ta, không chút e dè gì hết."

Giờ phút này Tiêu Hề Hề còn nghĩ gì tới e dè? Bây giờ trong đầu nàng toàn nghĩ nên trồng loại rau nào ở điện Lân Đức?

Vừa nghĩ sau này mình sẽ được ăn nhiều rau tươi hơn, nàng hào hứng không kiềm được.

Buổi trưa, khi Lạc Dạ Thần gặp lại Tiêu trắc phi, thấy nàng đã khôi phục sức sống, cả người tràn đầy năng lượng, giống như mới tiêm máu gà vậy.

Lạc Dạ Thần không hiểu, bèn hỏi "Cô bị sao vậy? Lẽ nào gặp chuyện tốt gì à?"

Tiêu Hề Hề "Vừa nãy trên xe ta nằm mơ, mơ thấy mình có thể ăn rất nhiều món ngon!"

Lạc Dạ Thần bác bỏ “Giấc mơ luôn trái ngược.”

Tiêu Hề Hề nghe vậy cũng không phản bác, ngược lại nói “Thật ra không chỉ giấc mơ trái ngược, tướng mạo cũng vậy, nghe nói tướng mạo và sự nghiệp của nam nhân cũng trái ngược.”

Nàng cẩn thận nhìn tướng mạo của Đại hoàng tử, sau đó nghiêm túc nói.

“Xem tướng mạo của người, đời này nhất định sẽ thành công trong sự nghiệp!”

Lạc Dạ Thần hiếm khi nghe nàng nói được một câu tốt đẹp, tức thì vui lên “Xem như cô có mắt nhìn!”

Chương 420: Nữ nhân này lại dám chơi xỏ y nữa

Mãi đến khi lên xe, Lạc Dạ Thần mới nhận ra lời vừa rồi của Tiêu trắc phi là đang giễu cợt mình xấu.

Y lập tức nổi giận, hận không thể tức thì xuống xe tìm Tiêu trắc phi tính sổ.

Nhưng đoàn xe đã khởi hành, y không thể xuống xe, chỉ đành một mình hờn dỗi trong xe, thầm thề nhất định phải cho Tiêu trắc phi biết y lợi hại cỡ nào, xem sau này còn dám chơi xỏ y không?

Buổi chiều, Tiêu Hề Hề lại ngủ một giấc trên xe.

Lúc nàng thức dậy thì trời đã tối, nàng lại vô tình dựa vào Thái tử.

Vì số lần quá nhiều, chút xấu hổ còn lại của Tiêu Hề Hề hoàn toàn bị xóa sạch.

Nàng không thèm nhìn sắc mặt của Thái tử, tự mình ngồi dậy, uể oải ngáp một cái.

“Xin lỗi.”

Lời xin lỗi hoàn toàn không có thành ý.

Lạc Thanh Hàn sâu xa nhìn nàng một cái, sau đó nói “Xuống xe thôi.”

Hai người lần lượt xuống xe ngựa.

Lạc Thanh Hàn đi phía trước vào dịch trạm, xung quanh là một nhóm người, Tiêu Hề Hề đi phía sau một chút.

Lúc này Lạc Dạ Thần cũng xuống xe, vừa hay nhìn thấy Tiêu trắc phi, lửa giận liền bốc lên.

“Tiêu trắc phi, cô đứng lại!”

Tiêu Hề Hề dừng bước, khó hiểu nhìn y.

Lạc Dạ Thần tức giận mắng “Cô dám giễu cợt bổn hoàng tử xấu?!”

Tiêu Hề Hề không thấy chột dạ chút nào, nghiêm túc nói “Xin lỗi, trước đây ta nói sai rồi.”

Lạc Dạ Thần không ngờ đối phương nhận lỗi nhanh như vậy, không khỏi ngẩn ra, cơn giận dồn nén cả buổi chiều bây giờ không thể bùng phát, chỉ có thể bị chặn trong cổ họng.

Đối phương dù sao cũng là nữ nhân, còn chủ động nhận lỗi, y là nam tử hán đại trượng phu, nếu cứ so đo với đối phương, bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy mình thật nhỏ nhen.

Ngay lúc y đang do dự có nên tha thứ cho đối phương hay không, thì nghe Tiêu Hề Hề nói tiếp.

“Thật ra nếu nhìn kỹ thì tướng mạo của người cũng không tệ, chỉ cần che hai chỗ lại, là vô cùng hoàn mỹ.”

Lạc Dạ Thần nghe vậy, cảm thấy rất vui.

Nhưng y vẫn nhớ nữ nhân này có rất nhiều tiền án, nên lần này y không tin ngay mà thận trọng hỏi.

“Che hai chỗ nào?”

Tiêu Hề Hề “Một chỗ là nửa khuôn mặt bên trái, một chỗ là nửa khuôn mặt bên phải.”

Lạc Dạ Thần "……"

Che hết hai bên trái phải, vậy còn có thể thấy gì trên mặt y?!

Đến lúc y nhận ra thì Tiêu trắc phi đã xách váy chạy mất.

Lạc Dạ Thần tức giận đến mức lục phủ ngũ tạng sắp nổ tung.

Nữ nhân này lại dám chơi xỏ y nữa!

Tiêu Hề Hề chạy nhanh vào phòng, rồi tức tốc đóng cửa lại.

Lạc Thanh Hàn vừa mới cởi áo khoác trên người, thấy thế liền hỏi "Sao vậy?"

Tiêu Hề Hề vô tội cười nói "Vừa rồi thần thiếp nói đùa với Đại hoàng tử, Đại hoàng tử hình như không thích lời nói đùa này lắm, thần thiếp sợ ngài ấy đuổi đánh."

Nàng vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, cả tiếng tức giận quát mắng của Đại hoàng tử.

"Tiêu trắc phi, cô ra đây!"

Tiêu Hề Hề siết cổ họng, dùng giọng điệu kỳ lạ nói vọng ra ngoài "Trắc phi nương nương không ở đây."

Tiếng gõ cửa dừng một lúc, sau đó giọng của Đại hoàng tử bực bội hơn.

"Cô nghĩ đổi giọng thì bổn hoàng tử không nhận ra sao? Bổn hoàng tử không ngốc!"

Tiêu Hề Hề buông cổ họng, nghiêm túc nói "Ngốc hay không, không do người quyết định, chúng ta làm một bài kiểm tra trước, bây giờ ta hỏi người một câu, trước kia có một kẻ ngốc, dù người khác hỏi gì đều nói không biết, người có biết câu chuyện này không?"

Không kịp nghĩ ngợi, Lạc Dạ Thần buột miệng nói "Không biết!"

"Thấy chưa, người cũng tự nhận mình ngốc."

Lạc Dạ Thần tức giận "Cô lại chơi xỏ ta!"

"Ta không chơi xỏ người, ta rất nghiêm túc kiểm tra cho người."

Lạc Dạ Thần không tin "Kiểu kiểm tra này dù là ai cũng sẽ nói không biết!"

Tiêu Hề Hề "Nói thật thì trước đây ta cũng từng kiểm tra Thái tử rồi, Thái tử không có nói không biết."

Lạc Dạ Thần "Không thể nào!"

Tiêu Hề Hề trực tiếp mở cửa, nói với y "Nếu người không tin, có thể tự mình hỏi Thái tử."

Lạc Dạ Thần nhìn sang Thái tử, hy vọng hắn có thể nói giúp mình.

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Kiểu kiểm tra này, chỉ có kẻ ngốc mới bị lừa."

Lạc Dạ Thần "……"

Trước đó y bị đả kích ngoại hình, bây giờ cả trí thông minh cũng bị đả kích.

Chịu hai tầng đả kích, Lạc Dạ Thần vô cùng tức giận, muốn nhào tới đánh đôi cẩu nam nữ này.

Nhưng lý trí mách bảo, y không thể làm thế.

Không phải vì thân phận Thái tử của đối phương, mà vì y đánh không lại hắn.

Lạc Dạ Thần không còn cách nào khác, đành ngậm đắng nói một câu hung tợn.

“Các ngươi chờ đó cho ta!”

Nói xong y tức giận bỏ đi.

Đại hoàng tử vừa về phòng liền gọi hai phụ tá tới.

Phụ tá thấy vẻ mặt đen thui của Đại hoàng tử, trong lòng sợ hãi cho rằng đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng, tất cả chăm chú nín thở, không dám thở mạnh.

Lạc Dạ Thần nghiến răng nói “Về tới Thịnh Kinh, các ngươi giúp ta tìm thông tin các quý nữ trong kinh, bổn hoàng tử muốn tuyển phi!”

Hai phụ tá sửng sốt, sao tự dưng lại muốn tuyển phi?

Nói đi phải nói lại, Đại hoàng tử đã qua tuổi hai mươi, sớm nên tuyển hoàng tử phi rồi.

Nhưng mắt nhìn của Đại hoàng tử quá cao, vốn không nhìn trúng những quý nữ bình thường kia.

Trước đó cũng có người sắp xếp cho y xem mắt, nhưng y từ chối hết.

Một phụ tá thận trọng hỏi “Điện hạ muốn chọn hoàng tử phi thế nào?”

Lạc Dạ Thần hếch cằm, kiêu hãnh nói “Chính phi của bổn hoàng tử tuyệt đối không được quá tầm thường, ít nhất cũng phải xuất thân danh gia vọng tộc, tài mạo song toàn, dịu dàng ân cần, học thức lễ độ, hiền lương thục đức, khoan dung độ lượng, thông minh lanh lợi, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp …”

Y một hơi nói ra các yêu cầu.

Hai phụ tá ngẩn người.

Đại hoàng tử chọn quý nữ? Hay chọn tiên nữ vậy?

Khó lắm mới đợi được Đại hoàng tử nói hết yêu cầu, một phụ tá run giọng nói.

“Điện hạ, yêu cầu của người có phải hơi nhiều rồi không?”

Lạc Dạ Thần nghe vậy thì không vui “Ta đường đường là Đại hoàng tử, khó lắm mới cưới được một chính phi, cả một chút yêu cầu như vậy cũng không thể đưa ra sao?!”

Các phụ tá khổ mà không nói được, không dám phản bác, chỉ đành đổi cách nói.

“Điện hạ hiểu lầm rồi, chúng thần chỉ muốn hỏi, người có yêu cầu đặc biệt gì với hoàng tử phi tương lai không? Ví như gia cảnh, hay là dung mạo thiên phú gì đó.”

Lạc Dạ Thần không nghĩ nhiều, buột miệng nói “Nàng nhất định phải biết võ công! Hơn nữa thân thủ phải giỏi! Ít nhất phải giỏi hơn Thái tử và Tiêu trắc phi!”

Các phụ tá “……”

Yêu … yêu cầu này quá cao rồi.

Lạc Dạ Thần đã hạ quyết tâm, nếu sau này Thái tử và Tiêu trắc phi lại bắt nạt y, y sẽ nhờ hoàng tử phi nhà mình ra tay giúp đỡ!

Chương 421: Ném đá giấu tay

Buổi tối trước khi ngủ, Tiêu Hề Hề cũng không gợi ý tâm lý gì nữa, cứ thế nằm thẳng xuống.

Dù Thái tử luôn nhấn mạnh Tiêu Hề Hề không được phép chạm vào mình, nhưng cứ vô tình chạm nhiều như vậy, vẫn không thấy Thái tử thật sự làm gì nàng, cùng lắm chỉ nói vài câu mà thôi.

Nếu đã như vậy, nàng quan tâm nhiều thế làm gì? Chẳng phải cũng không có gì sao!

Hẳn là vì đầu óc thư thái, buổi tối Tiêu Hề Hề lại có một giấc mơ đẹp.

Nàng mơ thấy xung quanh mình là vô số món ngon, nàng sung sướng nhảy lên, ôm một con gà quay ăn ngấu nghiến.

Nàng vừa ăn vừa thở dài.

“Thịt gà này rắn chắc quá, nhai còn dai nữa!”

Đến sáng hôm sau thức dậy.

Tiêu Hề Hề mở mắt, đúng lúc bắt gặp đôi mắt đen láy của Thái tử.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nhìn nàng “Có phải tối qua nàng lại nằm mơ không?”

Tiêu Hề Hề nhớ lại món gà quay trong giấc mơ tối qua, không khỏi nuốt nước bọt “Đúng vậy.”

Lạc Thanh Hàn mở vạt áo trước, lộ một hàng dấu răng đỏ nhạt trên ngực.

Tiêu Hề Hề lập tức che mắt, xấu hổ nói "Ây da, mới sáng sớm sao Điện hạ lại làm chuyện như vậy, làm người ta xấu hổ lắm."

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng xấu hổ thật thì đừng xòe đầu ngón tay, ta thấy mắt của nàng rồi."

Tiêu Hề Hề bực bội bỏ tay xuống, bất lực tự biện hộ "Thần thiếp không cố ý cắn người."

Lạc Thanh Hàn "Vậy là nàng cố tình?"

"Cũng … cũng không phải cố tình, thần thiếp ngủ say, chuyện gì cũng không biết."

Lạc Thanh Hàn "Ta chưa từng thấy nữ nhân nào không e dè như nàng."

Tiêu Hề Hề thầm nhủ, kẻ ngốc niệm kinh, không nghe không nghe!

Bữa sáng hôm nay vẫn là món chay.

Tiêu Hề Hề ăn xong, vẫn chưa cảm thấy no.

Lên xe ngựa, nàng yếu ớt nằm xuống, nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp.

Sau khi nằm một lúc, nàng không thể ngủ được.

Mà nàng lại không muốn dậy, chỉ có thể thầm đến cừu trong lòng.

"Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu nướng, bốn xiên thịt cừu nướng, năm nồi thịt cừu …"

Đếm đi đếm lại, nàng tự làm mình đói.

Bây giờ nàng hoàn toàn không ngủ được.

Đang định ngồi dậy tìm chút đồ ăn vặt, chợt cảm thấy có một bàn tay ôm eo nàng, sau đó ôm nàng lên.

Tiêu Hề Hề nhất thời chưa kịp phản ứng, theo bản năng mở mắt ra.

Ánh mắt của nàng và Thái tử tình cờ chạm nhau.

Động tác của Lạc Thanh Hàn tức thì dừng lại.

Hai người nhìn nhau.

Không khí phút chốc ngưng đọng.

Một sự ngượng ngập không nói nên lời lan tỏa trong xe.

Thái tử Điện hạ chợt thấy hơi ngột ngạt.

Đầu óc Tiêu Hề Hề bắt đầu hoạt động chậm lại.

Nàng chớp chớp mắt hỏi.

“Điện hạ, người đang làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn như không có chuyện gì đặt nàng xuống, bình tĩnh nói “Ta thấy nàng ngủ không an giấc, muốn giúp nàng đổi tư thế khác.”

Tiêu Hề Hề không ngốc như Đại hoàng tử, sao có thể bị hắn lừa dễ như vậy?

Trong đầu nàng nghĩ lại những chuyện mấy ngày qua, lại liên hệ đến hành động vừa rồi của Thái tử, đáp án hiện ra trước mắt.

Hóa ra không phải nàng không thỏa mãn dụ.c vọng, mà do tên nam nhân nào đó ném đá giấu tay.

Tiêu Hề Hề vừa nghĩ đến chuyện mình bị oan còn không biết gì, thậm chí còn nghi ngờ bản thân, trong lòng vô cùng tức giận.

Dù là cá muối thì nàng vẫn có tính khí của riêng mình!

Tiêu Hề Hề nhất quyết không buông tha chuyện này dễ như vậy.

Nàng nghiêng người đến gần, nhìn thẳng vào mắt Thái tử hỏi.

"Có phải vừa rồi người muốn nhân lúc thần thiếp ngủ, ôm thần thiếp dựa vào người, sau đó nói dối là thần thiếp trong lúc mơ màng dựa vào người?"

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn sách, giả như không nghe thấy, cũng không trả lời.

Tiêu Hề Hề đưa đầu mình đến trước mặt hắn, chặn tầm nhìn của hắn không cho hắn đọc.

"Điện hạ, xin người trả lời vấn đề của thần thiếp."

Lạc Thanh Hàn đẩy đầu nàng ra "Đừng quậy."

Tiêu Hề Hề lên án "Người không cảm thấy bản thân làm vậy là quá vô sỉ sao?"

Lạc Thanh Hàn híp mắt "Nàng mắng ai vô sỉ?"

Nếu là bình thường, Tiêu Hề Hề chắc chắn sẽ sợ, nhưng bây giờ nàng là người có lý, nàng rất tự tin!

"Người đừng chuyển chủ đề, rõ ràng người nói không cho phép thần thiếp chạm vào người, người lại lợi dụng lúc thần thiếp ngủ, làm này làm kia với thần thiếp, còn cố ý đổ oan cho thần thiếp, người như vậy có phải quá đáng rồi không?"

Lạc Thanh Hàn có hơi khó chịu nhìn đi chỗ khác, không nói gì.

Tất nhiên hắn cũng biết mình có hơi quá đáng.

Hắn cũng biết loại chuyện này làm một hai lần thì không sao, làm quá nhiều nhất định sẽ bị phát hiện.

Lý trí bảo hắn phải kiềm chế dụ.c vọng của mình, vì hắn chưa đủ tư cách buông thả.

Nhưng tình cảm lại thôi thúc hắn, khiến hắn muốn lại gần Tiêu Hề Hề hơn.

Giống như thiêu thân lao vào biển lửa, biết sẽ hóa thành tro nhưng vẫn không kìm được muốn hòa mình vào ánh sáng ấm áp.

Vì thế hắn nói với Tiêu Hề Hề, muốn nàng tránh xa mình.

Mà hắn lại kiềm không được muốn đến gần nàng.

Tâm trạng mâu thuẫn và giằng co này khiến hắn không nhất quán, lời nói và hành động của hắn ngày càng trở nên kỳ lạ.

Đừng nói Tiêu Hề Hề, cả hắn cũng không hiểu được hắn muốn làm gì.

Tiêu Hề Hề thúc giục "Người nói đi chứ."

Lạc Thanh Hàn mím môi, chậm rãi nói "Ta làm như vậy quả thật rất khiến người khác chán ghét."

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Lạc Thanh Hàn "Xin lỗi."

Hắn rất ít khi xin lỗi người khác, hắn cũng không biết nói gì để dỗ người ta, chỉ có thể khô khan thốt ra hai chữ này.

Ý định ban đầu của Tiêu Hề Hề là đòi công đạo cho mình, để Thái tử sau này không đối xử với mình như đối xử với nữ lưu

manh.

Bây giờ nàng nhận được lời xin lỗi của Thái tử như nàng muốn, nhưng nàng không vui như mong đợi.

Lạc Thanh Hàn tiếp tục đọc sách của mình, không nói thêm lời nào.

Tiêu Hề Hề không biết phải nói gì.

Không khí trong xe quá yên tĩnh.

Sự yên tĩnh này kéo dài đến khi trời tối, bọn họ nghỉ chân ở dịch trạm như thường lệ.

Lúc xuống xe, Lạc Thanh Hàn thấp giọng hỏi.

“Tối nay nàng có muốn đổi phòng không?”

Tiêu Hề Hề cảm thấy mình ở đâu không quan trọng, nàng tùy tiện đáp “Sao cũng được.”

Thế nên Thái tử sai Thường công công chuẩn bị một phòng khác cho Tiêu trắc phi.

Các phòng đều có sẵn, chỉ cần dọn dẹp một chút là có thể vào ở.

Bữa tối cũng ăn riêng.

Tiêu Hề Hề nhìn bữa ăn trước mặt, có thịt có rau, không khỏi kinh ngạc.

Nàng nhìn cung nữ bên cạnh, tò mò hỏi “Không phải nói bữa tối phải ăn chay sao? Tối nay sao vẫn có thịt?”

Cung nữ thành thật trả lời “Điện hạ nói sau này người muốn ăn gì cũng được, ngài ấy không quản người nữa.”

Nói đến đây, cung nữ lại lấy lòng tâng bốc một câu.

“Thái tử Điện hạ đối với nương nương tốt thật.”

Tiêu Hề Hề vẫn chưa thích ứng với thái độ thay đổi đột ngột của Thái tử.

Nàng không đoán được Thái tử đang nghĩ gì?

Mặc kệ đi, lấp đầy bụng trước!

Chương 422: Lạnh nhạt

Lạc Thanh Hàn đối mặt với một bàn đầy món ngon, nhưng không hề muốn ăn.

Hắn tùy tiện ăn hai miếng, sau đó buông đũa, không muốn ăn nữa.

Thường công công thấy vậy không khỏi khuyên "Điện hạ, người ăn thêm chút đi."

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nói "Dọn xuống đi, sau này bảo ngự trù nấu ít một chút, một mình ta không ăn hết nhiều món như vậy."

Thường công công không còn cách nào khác, đành cho người dọn thức ăn xuống.

Sau khi tắm xong, Lạc Thanh Hàn một mình nằm trên chiếc giường rộng rãi.

Chiếc giường này so với giường ở điện Lân Đức nhỏ hơn nhiều, nhưng vẫn có vẻ quá rộng với một mình Thái tử.

Hắn không khỏi nhìn sang bên cạnh.

Bên cạnh trống trải, không có gì hết.

Khoảng thời gian này, mỗi đêm hắn đều ngủ cùng Tiêu Hề Hề, sớm đã quen với sự hiện diện của nàng, hiện giờ đột nhiên ngủ một mình, hắn không khỏi có chút cô đơn.

Hắn tự an ủi trong lòng, như vậy cũng tốt.

Bây giờ hắn là mục tiêu công kích của mọi người, rất nhiều người muốn đối phó với hắn, nếu Tiêu Hề Hề ở quá gần hắn, nói không chừng sẽ bị hắn liên lụy.

Bây giờ nàng cách xa hắn, sẽ an toàn hơn cho nàng.

Sáng hôm sau.

Tiêu Hề Hề bị cung nữ đánh thức.

Nàng cố gắng lắm mới chui ra khỏi chiếc chăn ấm áp.

Cung nữ nhanh chóng hầu hạ nàng mặc y phục.

Tiêu Hề Hề ăn sáng xong thì ra khỏi phòng, nàng thấy Thái tử và Đại hoàng tử đã lên xe.

Tiêu Hề Hề vốn muốn ngồi ở xe ngựa của Thái tử như trước, nhưng bị Thường công công gọi lại.

"Nương nương, xe ngựa của người ở phía sau."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Không phải ta ngồi cùng xe với Thái tử sao?"

Thường công công thấp giọng giải thích "Hôm nay tâm trạng Điện hạ không tốt, muốn ở một mình, mong nương nương hiểu cho."

Nói xong, hắn còn chắp tay với Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề chỉ đành đi đến xe ngựa phía sau.

Cảnh này rơi vào mắt Tiêu Lăng Phong, ông không khỏi có hơi lo lắng, suốt chặng đường, ông sâu sắc cảm nhận được sủng ái mà Thái tử dành cho Tiêu trắc phi, Thái tử đi đâu cũng sẽ dẫn theo Tiêu trắc phi, dù lúc trốn chạy Thái tử cũng bảo vệ tốt cho Tiêu trắc phi, không để nàng chịu một chút thương tổn.

Mà Thái tử bây giờ lại muốn tách xe ngựa với Tiêu trắc phi.

Nếu nói riêng chuyện này cũng chẳng có gì, nhưng nếu liên hệ đến chuyện tối qua Tiêu trắc phi và Thái tử ngủ riêng thì lại không ổn.

Chẳng lẽ Tiêu trắc phi chọc giận Thái tử, khiến Thái tử phiền lòng sao?

Như vậy không được!

Tiêu Lăng Phong không thể để chuyện này xảy ra.

Sau khi đoàn xe khởi hành, Tiêu Lăng Phong cố tình đi đến bên cạnh xe ngựa của Tiêu trắc phi.

Ông giơ tay gõ vào cửa sổ xe ngựa.

"Trắc phi nương nương."

Lúc này, Tiêu trắc phi đã ngủ say, say đến mức không nghe thấy tiếng bên ngoài.

Tiêu Lăng Phong đợi một lúc, thấy người không trong xe không để ý đến mình, đành phải gọi Tiêu trắc phi lần hai, nhưng vẫn không có phản hồi nào.

Ông không khỏi nhíu mày.

Lẽ nào Tiêu trắc phi vì thất sủng mà đau buồn quá nên ngất đi rồi sao?

Tiêu Lăng Phong giơ tay vén rèm xe, nhìn qua cửa sổ xe thấy Tiêu Hề Hề đang ngủ ngon lành, không khỏi sững sờ.

Tiêu trắc phi nào có đau buồn? Mà vốn chẳng hề quan tâm!

Tiêu Lăng Phong thật sự cạn lời.

Ông hắng giọng, gọi thêm một lần "Tiêu trắc phi!"

Lần này Tiêu Hề Hề cuối cùng đã có phản ứng.

Nàng trở mình, xoay gáy về phía ông, tiếp tục ngủ ngon lành.

Tiêu Lăng Phong "……"

Xe ngựa còn đang di chuyển, ông không cách nào vào trong xe đánh thức người, chỉ đành buông rèm xe xuống, tâm sự trùng trùng cưỡi ngựa lên đường.

Mãi đến trưa, khi đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi, Tiêu Lăng Phong mới tìm được cơ hội tiếp cận Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề vừa thức dậy, nàng nhảy xuống xe ngựa vươn vai, đúng lúc nhìn thấy Thái tử ở xe ngựa phía trước xuống xe.

Nàng muốn tìm Thái tử nói chuyện, nhưng nàng chưa đi được mấy bước đã bị Tiêu Lăng Phong gọi lại.

"Trắc phi nương nương, có thể nói chuyện một lát không?"

Tiêu Hề Hề đứng im "Ông có gì muốn nói thì cứ nói ở đây."

Tiêu Lăng Phong nhìn xung quanh, thấy ngoài mấy Ngọc Lân vệ canh gác thì không còn ai khác.

Ông thấp giọng hỏi "Nương nương có phải chọc giận Thái tử rồi không?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ, hình như tâm trạng Thái tử không tốt, nhưng không liên quan gì đến nàng.

Nàng đâu có chọc Thái tử.

Nói đúng ra, Thái tử gạt nàng trước, nàng mới là người nên tức giận.

Bây giờ thì ngược lại, người nên giận thì không giận, người không nên giận thì lại không vui.

Tiêu Lăng Phong "Nếu nương nương không chọc giận Thái tử, thế tại sao Thái tử lạnh nhạt với người?"

Tiêu Hề Hề "Ta cũng không biết."

Nói thật thì nàng cũng không biết tại sao Thái tử lại đột nhiên xa cách nàng.

Vốn nàng muốn đối mặt nói chuyện với Thái tử, hỏi xem hắn rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng vừa xuống xe đã bị Tiêu Lăng Phong chặn lại, dĩ nhiên chuyện gì cũng chưa hỏi được.

Tiêu Lăng Phong nhíu mày "Người ngày đêm ở cạnh Thái tử, sao Thái tử tức giận cũng không biết?"

Tiêu Hề Hề cảm thấy khó hiểu "Ta không phải giun trong bụng ngài ấy, làm sao biết ngài ấy đang nghĩ gì?!"

Tiêu Lăng Phong kiên nhẫn nói "Dù trước kia chúng ta có vài chuyện không vui, nhưng dù sao ta cũng là cha con, hai chúng ta là người cùng thuyền, con không cần lo ta sẽ nói chuyện giữa con và Thái tử ra ngoài, con có vấn đề gì thì cứ nói với ta, ta sẽ cố hết sức giúp con."

Tiêu Hề Hề nghiêng đầu nhìn ông "Ông có phải hiểu lầm gì rồi không? Ta nói thật, không có lừa ông."

Tiêu Lăng Phong thấy bực bội.

Ông không ngờ Tiêu Hề Hề trông ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng tính tình bướng bỉnh như vậy.

Ông đã nói rõ như vậy, sao nó vẫn cứ cứng miệng?

Nó thật sự nghĩ một mình nó có thể đứng vững trong hoàng cung ăn thịt người không nhả xương kia sao?

Tiêu Lăng Phong nhấn mạnh "Con là người Tiêu gia, dù gả vào Đông cung vẫn là người Tiêu gia, chúng ta cùng một phe, nếu cả ta mà con cũng không tin, sau này con làm sao đứng

vững trong cung? Con đã sống trong cung một năm, chắc không ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần Thái tử sủng ái là có thể kê cao gối ngủ đó chứ? Tranh đấu hậu cung luôn có quan hệ mật thiết với triều đình, nếu con muốn cuộc sống sau này của mình ổn định hơn thì phải nắm chắc thay đổi trong triều, Tiêu gia chúng ta là trợ thủ đắc lực nhất của con. Mấy chuyện không tiện làm nhưng không thể không làm kia có thể giao cho người Tiêu gia làm. Con phải nhìn xa hơn, đừng cứ bám víu chút ân oán trước kia, được không?"

Chương 423: Không thể thương lượng

Công bằng mà nói, Tiêu Lăng Phong nói rất đúng.

Nếu là người khác, có thể sẽ cảm động khi nghe điều này.

Nhưng Tiêu Hề Hề là cá muối.

Cá muối chỉ muốn nằm thoải mái trải qua một đời, không quan tâm người khác nghĩ gì.

Tiêu Hề Hề "Ông nói đúng, nhưng ta không muốn nghe."

Tiêu Lăng Phong cau mày chặt hơn "Sao con không hiểu chuyện như vậy? Cứ phải chịu nỗi khổ thất sủng thì mới biết gia đình đối với con quan trọng thế nào sao?"

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn ngón chân mình "Ta biết tầm quan trọng của gia đình, nhưng ông không phải gia đình của ta."

Trước đó nàng từng nói rõ với Tiết thị, nếu Tiết thị và Tiêu Lăng Phong biết thức thời, hẳn là nên không còn hi vọng gì với nàng nữa.

Nhưng thấy thái độ của Tiêu Lăng Phong, ông chẳng những không từ bỏ hi vọng với nàng, thậm chí còn cố gắng thay đổi suy nghĩ của nàng.

Điều này làm Tiêu Hề Hề thấy chẳng có ý nghĩa gì.

Nếu đối phương không có ý định cân nhắc suy nghĩ của nàng, nàng cũng không thèm vòng vo với đối phương, dứt khoát nói thẳng.

Về phần kết quả thế nào? Thích thế nào thì cứ thế ấy!

Tiêu Lăng Phong không hài lòng với thái độ của nàng.

“Ta là cha con, sao không phải người nhà của con?”

Tiêu Hề Hề “Ông chỉ là cha về mặt huyết thống, về mặt tình cảm, ta không thừa nhận ông là cha.”

Tiêu Lăng Phong “Con có cần phân biệt rõ ràng vậy không?”

Tiêu Hề Hề “Với ta mà nói, thì cần thiết.”

Tiêu Lăng Phong không thể hiểu được suy nghĩ của nàng.

Dù trước đây ông có đối xử tệ bạc, thì cũng không cản trở hai người liên thủ.

Lùi một bước mà nói, ông càng mắc nợ nàng, thì càng có lợi cho nàng, vì nàng có thể lợi dụng điểm này bắt Tiêu gia làm nhiều việc hơn cho mình.

Dù thế nào thì nhận sự giúp đỡ của Tiêu gia chỉ có lợi chứ không hại.

Tiêu Lăng Phong cố hết sức thể hiện sự chân thành của mình “Đúng, trước đây chúng ta có lỗi với con, chúng ta không làm tròn trách nhiệm của phụ mẫu, ta có thể xin lỗi con, cũng sẵn lòng bù đắp cho con. Nếu con thật sự không thể vượt qua rào cản trong lòng, cũng không sao, ta không bắt con phải làm một đứa con gái hiếu thuận, chỉ cần con buông bỏ thành kiến, biết Tiêu gia chúng ta cùng phe với con là được rồi!”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Quan hệ của chúng ta bây giờ không phải rất tốt sao? Có cuộc sống riêng, không can thiệp nhau.”

Tiêu Lăng Phong cảm thấy bản thân đã rất hạ mình, nhưng vẫn không thể thương lượng với Tiêu Hề Hề.

Chút kiên nhẫn cuối cùng của ông đã cạn, không khỏi mắng một câu.

“Rốt cuộc trong đầu ngươi đang chứa gì vậy? Có người thân trước mắt lại không nhận, cứ nhất quyết để mình sống như trẻ mồ côi?!”

Vừa nói xong, ông liền hối hận.

Ông nhìn khuôn mặt Tiêu Hề Hề, nhưng nàng vẫn luôn cúi đầu, không thể nhìn rõ thay đổi trên khuôn mặt của nàng.

Tiêu Lăng Phong cố gắng sửa đổi “Xin lỗi, vừa rồi ta quá xúc động, con cứ xem như ta chưa nói gì.”

Tiêu Hề Hề “Ông nói đúng, ta là trẻ mồ côi.”

Trước khi xuyên tới đây, nàng là một đứa trẻ mồ côi.

Cha mẹ bị tai nạn xe qua đời, chỉ còn lại một mình nàng, người thân không muốn nhận nuôi nên đành gửi nàng vào cô nhi viện.

Điều kiện ở trại trẻ mồ côi đó rất tệ, những đứa trẻ thường chỉ được ăn một bữa.

Tiêu Hề Hề thường ở trong trạng thái chịu đói quanh năm.

Chính vì sợ đói nên nàng mới đặc biệt thích ăn.

Chỉ khi ăn no, nàng mới cảm thấy an tâm.

Nàng có thể hiểu mong muốn quyền lực của Tiêu Lăng Phong, nhưng nàng không muốn trở thành loại người đó.

Đối với nàng, chỉ cần có cơm ăn áo mặc và một chỗ ngủ là đủ.

Đấu trí quá mệt mỏi, nàng không làm được.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phong rất khó coi.

Vừa nãy ông chỉ nhất thời xúc động nói lời tức giận nhưng Tiêu Hề Hề lại thừa nhận, thật sự coi mình là trẻ mồ côi.

Tiêu Lăng Phong nghiến răng nói "Ta và mẹ con còn chưa chết!"

Tiêu Hề Hề không nói nữa.

Sau đó dù Tiêu Lăng Phong nói gì, nàng cũng chỉ im lặng.

Nàng không cãi cũng không quậy, chỉ lặng lẽ đứng trước mặt ông.

Nàng dùng sự im lặng dựng lên một rào cản vô hình, từ chối tiếp nhận mọi thông tin từ Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong đối mặt với Tiêu Hề Hề như vậy, chỉ hận rèn sắt không thành thép, càng cảm thấy bất lực.

Lúc này, Thái tử đi tới.

Thật ra Thái tử sớm đã chú ý động tĩnh ở đây, ánh mắt hắn luôn quét về phía này.

Hắn thấy Tiêu Lăng Phong và Tiêu Hề Hề đứng nói chuyện, do khoảng cách quá xa nên hắn không nghe rõ hai cha con nói gì, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ tâm trạng của hai cha con không được tốt.

Lúc đầu hắn còn thấy Tiêu Hề Hề nói chuyện, nhưng sau đó Tiêu Hề Hề cúi đầu im lặng, chỉ có Tiêu Lăng Phong vẫn lảm nhảm.

Cảnh này lọt vào mắt Lạc Thanh Hàn, khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Thấy Thái tử đến gần, Tiêu Lăng Phong lập tức thu lại cảm xúc, cung kính hành lễ.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ ông, tầm mắt vẫn luôn nhìn Tiêu Hề Hề.

Vốn Tiêu Hề Hề đang cúi đầu, nghe thấy Thái tử đến, nàng hơi ngẩng đầu lên, nhìn hắn một cái, sau đó lại cúi đầu, giọng nghẹn ngào gọi một tiếng.

“Thái tử Điện hạ.”

Nàng không nói nhiều, cũng không khóc, nhưng trong mắt Thái tử, nàng lại cực kỳ đáng thương.

Giây phút này, giữ khoảng cách, kiềm chế gì đó đã biến mất!

Lạc Thanh Hàn hận không thể lập tức ôm nàng vào lòng an ủi.

Nhưng vì có người đang nhìn, hắn không muốn khiến người ngoài cảm thấy ‘Tiêu trắc phi rất tùy tiện’, chỉ đành cố gắng kiềm chế xúc động muốn ôm nàng, giơ tay xoa đầu nàng, nhỏ giọng hỏi.

“Ăn cơm chưa?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Chưa.”

“Cùng đi ăn thôi.”

Trong khi nói, Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng dẫn nàng đi về phía trước.

Đi được hai bước, hắn dừng lại, quay đầu nhìn Tiêu Lăng Phong, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, nhưng giọng điệu tức thì lạnh lùng.

“Sau này khanh tránh xa Tiêu trắc phi một chút.”

Tiêu Lăng Phong giật mình, cuống quít chắp tay “Vâng.”

Ông nhìn bóng lưng Thái tử kéo Tiêu trắc phi đi, trong lòng vô cùng phức tạp.

Ông vui mừng vì Thái tử còn coi trọng Tiêu trắc phi, nhưng cũng phiền lòng vì Tiêu trắc phi bài xích Tiêu gia.

Nếu chỉ có Tiêu trắc phi bài xích Tiêu gia thì không sao, nhưng nếu Thái tử bị ảnh hưởng, cũng nảy sinh bài xích Tiêu gia thì phải làm sao?

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề về xe ngựa của mình.

Thường công công đã chuẩn bị sẵn một chiếc bàn thấp, Thường công công nhanh tay bày thức ăn lên bàn, sau đó thức thời lui ra ngoài, nhường không gian trong xe cho Thái tử và Tiêu trắc phi.

Điều kiện ngoài trời có hạn, ngự trù nấu món có hơi đơn giản, nhưng ít nhất có thịt có rau, mùi vị cũng không tồi.

Tiêu Hề Hề đối mặt với đồ ăn ngon, tức thì vứt mấy chuyện không vui ra sau đầu.

Nàng ăn một cách vui vẻ.

Chương 424: Nàng còn có ta

Từ tối qua, Lạc Thanh Hàn đã không ăn nhiều lắm.

Lúc đầu hắn không muốn ăn, cũng không thấy đói, bây giờ thấy Tiêu Hề Hề ăn ngon lành như vậy, không khỏi ăn nhiều một chút.

Sau khi ăn xong, Lạc Thanh Hàn muốn kéo Tiêu Hề Hề xuống xe tản bộ tiêu hóa.

Tiêu Hề Hề không chịu đi.

Tuy bên ngoài tuyết không rơi, nhưng nhiệt độ rất thấp, còn có gió lạnh rít gào, nàng không muốn ra ngoài chịu lạnh.

Nàng nằm thẳng trên xe, giả như mình là cá muối sắp chết, không chịu nhúc nhích.

Lạc Thanh Hàn hết cách, đành từ bỏ ý định tản bộ tiêu hóa.

Hắn phát hiện tâm trạng Tiêu Hề Hề tốt hơn một chút, giả vờ thản nhiên hỏi.

“Vừa nãy Tiêu Lăng Phong nói gì với nàng?”

Tiêu Hề Hề chuẩn bị ngủ, bị hắn hỏi như vậy, nàng đành vực dậy tinh thần, miễn cưỡng mở mắt. Vì buồn ngủ mà hai mắt nàng đờ đẫn, trông như mắt cá chết.

Nàng dùng mắt cá chết nhìn Thái tử, yếu ớt nói.

“Ông ấy nói ta sống như một đứa trẻ mồ côi.”

Trong lòng Lạc Thanh Hàn thắt lại.

Hắn không ngờ Tiêu Lăng Phong lại nói mấy lời quá đáng như vậy với Tiêu Hề Hề.

Một mặt hắn sinh lòng chán ghét Tiêu Lăng Phong, mặt khác hắn thương xót Tiêu Hề Hề.

Thái tử Điện hạ không giỏi an ủi người khác, kìm nén hồi lâu chỉ thốt ra một câu khô khan.

"Nàng đừng để ý ông ta, ông ta không xứng làm phụ thân nàng."

Vốn Tiêu Hề Hề rất không vui, nhưng không phải vì Tiêu Lăng Phong, mà vì nàng nhớ lại vài chuyện trước khi xuyên tới đây.

May là cảm xúc của nàng đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Chỉ một bữa cơm là nàng đã hoàn toàn quên đi chuyện không vui đó.

Lúc này nghe những lời an ủi không có nội dung kỹ thuật của Thái tử, Tiêu Hề Hề không thể nhịn cười.

Lạc Thanh Hàn cau mày "Nàng cười cái gì?"

Tiêu Hề Hề dứt khoát xoay người lại, một tay chống mặt, cười hì hì nhìn hắn "Điện hạ, người không phải đang giận sao? Sao còn có tâm trạng an ủi thần thiếp?"

Lạc Thanh Hàn bị nàng nhìn đến mức mất tự nhiên.

Hắn quay mặt đi, giọng điệu vẫn không thay đổi.

"Ta chỉ đang nói sự thật, không có ý an ủi nàng, nàng đừng suy nghĩ nhiều."

Tiêu Hề Hề "Nói vậy là Điện hạ vẫn còn giận?"

Lạc Thanh Hàn "Ta không giận."

Tiêu Hề Hề "Nếu người không giận, sao lại không quan tâm thần thiếp?"

Nàng hỏi thẳng thừng đến nỗi Lạc Thanh Hàn không kịp suy nghĩ, chỉ có thể mím môi không nói gì, dùng sự im lặng để duy trì hình tượng Thái tử cao quý lạnh lùng.

Tiêu Hề Hề thấy hắn không nói gì, cũng không hỏi tiếp, tránh đẩy hắn vào thế bí, nàng lại phải tìm cách vu.ốt ve hắn.

Nàng ngáp, lười biếng hỏi.

"Nếu Điện hạ không giận nữa, thần thiếp có thể ở lại xe ngựa này không?"

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái "Tùy nàng."

Tiêu Hề Hề lại nằm xuống, nhắm mắt lại.

Lúc này, nàng nghe Thái tử thấp giọng nói một câu.

"Nàng không phải cô nhi, nàng còn có ta."

Tiêu Hề Hề thản nhiên trả lời "Ý của người là muốn làm cha ta sao?"

Vừa nói xong, trong xe nhất thời chìm vào sự im lặng chết chóc.

Tiêu Hề Hề muộn màng nhận ra mình vừa nói gì, tức thì cảm thấy muốn tát mình một cái.

Tại sao cái gì nàng cũng dám nói vậy?!

Nàng thận trọng mở mắt, đúng lúc thấy Thái tử sắc mặt không đổi nhìn nàng chằm chằm.

Một cái nhìn đầy sự chết chóc.

Tiêu Hề Hề cảm thấy lạnh sống lưng, cơn buồn ngủ bay mất.

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Ta không ngờ, nàng xem ta là cha."

Tiêu Hề Hề cuống quít phủ nhận "Không phải, ta không có, người đừng nói bậy!"

Lạc Thanh Hàn bóp mặt nàng, làm biến dạng khuôn mặt nhỏ của nàng.

"Dám nói thì phải dám nhận, nào, gọi cha nghe thử."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng run run gọi "Cha."

Lạc Thanh Hàn dừng lại, sau đó bóp mặt nàng mạnh hơn.

"Nàng lại dám gọi thật!"

Tiêu Hề Hề rất oan, mặt nàng bị bóp khiến giọng nàng không rõ ràng "Không phải người bảo ta gọi sao? Ta luôn nghe lời người mà!"

Lạc Thanh Hàn giận quá hóa cười "Ta bảo sau này nàng không được ăn thịt, có phải nàng cũng sẽ nghe lời làm theo?"

Tiêu Hề Hề lập tức ngậm miệng, không nói nữa.

Không ăn thịt là chuyện không thể nào, cả đời này không thể không ăn thịt!

Về phần gọi cha, cũng giống như gọi người khác là ba ba vậy, trước khi xuyên đến đây nàng từng chơi trò này với người khác, vốn không cảm thấy gánh nặng tâm lý gì cả.

Hơn nữa, bây giờ ăn uống, y phục, chỗ ở của nàng đều do Lạc Thanh Hàn cung cấp, gọi hắn một tiếng ba va cũng không có

áp lực gì!

Chỉ cần Lạc Thanh Hàn có thể cho nàng ăn thịt mỗi bữa, bảo nàng quỳ xuống gọi ba ba cũng không vấn đề gì!

Tiêu Hề Hề phải rất nỗ lực mới cứu được khuôn mặt nhỏ nhắn của mình khỏi tay Thái tử.

Nàng xoa xoa khuôn mặt đau nhức, khổ sở lẩm bẩm "Trước đó không phải người nói không giận à, sao đột nhiên lại nổi giận?"

Lạc Thanh Hàn "Ở cùng nàng, ta không muốn giận cũng khó."

Tiêu Hề Hề "Ta đâu phải cái máy bơm …"

"Nàng nói gì?"

"Không … không có gì."

Bị Tiêu Hề Hề đùa giỡn như vậy, bầu không khí nặng nề trước đó biến mất, dù nét mặt Lạc Thanh Hàn vẫn còn căng thẳng, nhưng trong lòng thư thả hơn rất nhiều.

Trên người Tiêu Hề Hề dường như có một sức mạnh kỳ diệu, miễn là ở cạnh nàng, bất giác sẽ bị nàng đồng hóa, trở nên đơn giản và vui vẻ như nàng.

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định nói rõ chuyện này với nàng.

"Lần này sau khi về cung, nhất định sẽ có rất nhiều người nhắm vào nàng, nàng có cần tránh gió chút không?"

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Tránh gió gì?"

Từ khi nào nàng phải cần tránh gió? Sao nàng lại không biết?

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Lần này ta đến quận Trần Lưu, chỉ dẫn theo hai phi tần là nàng và Triệu mỹ nhân, vốn ta nghĩ

có Triệu mỹ nhân giúp nàng phân tán sự chú ý, nàng sẽ thư thả hơn một chút. Nhưng bây giờ Triệu mỹ nhân không còn, lúc ta về, bên cạnh chỉ còn một phi tần là nàng, những người khác nhất định sẽ suy diễn, nói không chừng có người nghĩ là nàng mê hoặc ta, khiến ta ra tay tàn độc gi.ết chết Triệu mỹ nhân, đến lúc đó nhất định sẽ có nhiều lời đàm tiếu bất lợi."

Không chỉ lời đàm tiếu, nói không chừng có người nảy sinh ý đồ xấu xem Tiêu trắc phi như cái gai trong mắt, ngấm ngầm ta tay với nàng.

Dù gì chỉ có một Thái tử, nếu Tiêu trắc phi độc chiếm hết thảy sủng ái, như vậy các phi tần khác đương nhiên sẽ nhận ít sủng ái hơn.

Chuyện này liên quan đến lợi ích bản thân, nhất định sẽ có người không cam lòng muốn hạ bệ Tiêu trắc phi được sủng ái nhất.

Tiêu Hề Hề không quan tâm chuyện này.

"Thần thiếp bình thường rất ít ra ngoài, bọn họ nói bao nhiêu đi nữa, thần thiếp cũng không nghe thấy."

Chương 425: Sỉ nhục

Lạc Thanh Hàn "Nhưng nếu có người muốn hại nàng thì sao?"

Tiêu Hề Hề "Đâu phải chưa từng bị hại qua, thần thiếp không phải vẫn sống tốt đến giờ sao?"

Lạc Thanh Hàn "Sau này người muốn hại nàng có thể sẽ càng nhiều hơn."

Tiêu Hề Hề "Thế thì đã sao? Lẽ nào vì người khác có ý xấu mà thần thiếp phải uất ức bản thân sao? Nếu thật là vậy, người khác còn chưa kịp hại thần thiếp, thần thiếp đã tự uất ức chết trước rồi."

Lạc Thanh Hàn cạn lời trước cách nghĩ của nàng.

Tiêu Hề Hề muốn làm hắn an tâm, bắt đầu giải thích với hắn.

"Đầu tiên, thần thiếp bách độc bất xâm, thủ đoạn hạ độc không có tác dụng gì với thần thiếp. Thứ hai, thần thiếp biết võ công, người bình thường vốn không phải đối thủ của thần thiếp, trừ phi bọn họ điều binh mã vây khốn thần thiếp, bằng không bọn họ không thể chạm vào một cọng tóc của thần thiếp. Cuối cùng, thần thiếp có thể bói toán, nếu có nguy hiểm tới thật, thần thiếp nhất định có thể đoán trước được. Dù là bẫy gì, chỉ cần thần thiếp có phòng bị, bọn họ rất khó thành công."

Tiêu Hề Hề nói đến đây thì dừng một chút, sau đó bổ sung thêm.

"Phải rồi, chiêu dùng người nhà uy hiếp cũng không có tác dụng, ai bảo thần thiếp là trẻ mồ côi."

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề kết luận "Tóm lại, dù bọn họ muốn đối phó thế nào với thần thiếp, thì độ khó rất cao, cho nên người hoàn toàn không cần lo lắng an nguy của thần thiếp, người muốn làm gì thì cứ làm đi!"

Lạc Thanh Hàn nhìn dáng vẻ tự tin của nàng, đột nhiên cảm thấy lo lắng trước đó thật dư thừa.

Từ lần xuống phía Nam cầu mưa, đến lần chạy trốn ở quận Trần Lưu, dù nàng đối mặt với sinh tử vẫn có thể sống tốt, nàng ngoan cường như vậy sao có thể sợ người khác tính kế?

Ngược lại là hắn vì quá quan tâm mà lo trước lo sau, chần chừ do dự.

Xét về tính cách, hắn quả thật không bằng nàng.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhõm "Trước đây là ta tự mình lâm vào bế tắc."

Vốn tưởng giữ khoảng cách sẽ khiến nàng an toàn hơn, nhưng thật ra chỉ cần nàng còn sống trong cung, thì hoàn toàn không thể tránh được.

Huống chi nàng không phải hoa cảnh, có thể tự bảo vệ mình, không sợ mưa gió.

Buổi tối, Thường công công phát hiện tâm trạng u ám của Thái tử đã vui vẻ trở lại, quan hệ giữa Thái tử và Tiêu trắc phi cũng đã bình thường.

Thường công công thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đôi trẻ này cũng không giận dỗi nữa.

Sau bữa tối, Tiêu Hề Hề chợt nhớ đến 'nợ cũ' trước đó.

Nàng nói "Điện hạ còn chưa giải thích với thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn "Giải thích gì?"

"Trước đó, người ngoài miệng thì nói không cho thần thiếp chạm vào người, kết quả người lén lút làm này làm kia với thần thiếp, còn đổ thừa thần thiếp không thỏa mãn dụ.c vọng, lẽ nào người không nên cho thần thiếp một câu giải thích hợp lý sao?"

Hẳn vì chuyện này đã nói rõ ràng, Lạc Thanh Hàn lúc này khá bình tĩnh.

"Không phải ta đã xin lỗi nàng rồi sao?"

Tiêu Hề Hề cười như con cáo nhỏ "Thần thiếp không chấp nhận xin lỗi bằng lời nói, người phải bù đắp bằng vật chất mới được."

Lạc Thanh Hàn quá hiểu tính nàng, trực tiếp hỏi "Nàng muốn ăn gì?"

Tiêu Hề Hề nhớ món gà quay mà trước đó nàng nằm mơ, không khỏi nuốt nước bọt "Thần thiếp muốn ăn gà quay."

"Lát ta sẽ bảo ngự trù chuẩn bị cho nàng một con gà quay."

Tiêu Hề Hề bất mãn "Người đường đường là Thái tử gia, lẽ nào lời xin lỗi của người chỉ có mỗi một con gà quay, vậy cũng quá sỉ nhục người khác rồi, thần thiếp không chấp nhận!"

Lạc Thanh Hàn "Thế nàng còn muốn gì?"

Tiêu Hề Hề duỗi hai ngón tay "Ít nhất cũng phải hai con gà quay!"

Lạc Thanh Hàn "Sao ta dám sỉ nhục nàng hai lần chứ?"

Tiêu Hề Hề "……"

Tới rồi tới rồi! Thái tử lại mang cái miệng độc địa tới rồi!

Hẳn vì ánh mắt của nàng quá hờn tủi, Thái tử nhặt chút lương tâm còn sót lại, thuận miệng nói "Nếu đây là yêu cầu của nàng, ta có thể toại nguyện cho nàng."

Hôm sau, Tiêu Hề Hề ăn món gà quay như nàng muốn.

Nàng vừa ăn thịt gà thơm ngon, vừa nghĩ, nếu đây là sỉ nhục nàng, nàng sẵn lòng mỗi ngày đều bị sỉ nhục!

Vì lời cảnh cáo của Thái tử, Tiêu Lăng Phong không dám tùy tiện đến gần Tiêu Hề Hề.

Đoàn xe của Thái tử bình an vô sự đi tiếp năm ngày.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, qua thêm một ngày nữa thì về đến Thịnh Kinh.

Đêm nay họ nghỉ ngơi tại dịch trạm ở huyện Thông Đài.

Đoàn người vừa sắp xếp ổn thỏa thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Lạc Thanh Hàn khẽ nhíu mày.

Thường công công vội nói "Nô tài ra ngoài bảo bọn họ yên lặng một chút."

Thường công công bước nhanh ra khỏi phòng.

Rời khỏi dịch trạm, Thường công công thấy hơn chục cỗ xe ngựa dừng bên ngoài, xung quanh xe ngựa có gần ngàn người, thoáng nhìn liền biết không phải người bình thường.

Nhờ ánh sáng của đèn lồng, Thường công công nhìn rõ biểu tượng trên xe ngựa.

Đó là biểu tượng của phủ Tây Lăng vương.

Thường công công thầm giật mình, đất phong của Tây Lăng vương ở quận Tây Lăng, người của bọn họ sao đột nhiên tới

đây?

Nhìn khí thế này, nói không chừng Tây Lăng vương có mặt trong đội ngũ.

Người của phủ Tây Lăng vương đang thương lượng với Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong, bên cạnh còn có Dịch thừa và các quan viên khác.

Thấy Thường công công tới, Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong đồng thời ngừng nói.

Triệu Hiền giới thiệu "Vị này là Phương quản sự của phủ Tây Lăng vương."

Thường công công nhìn Phương quản sự, phát hiện y tuổi trẻ không ngờ, tuổi ngoài hai mươi, thân hình cao lớn, mặc trường bào đen, áo choàng xám bạc, dung mạo thoạt nhìn bình thường, nhưng có đôi mắt đen láy sâu thẳm.

Triệu Hiền giới thiệu ngắn gọn thân phận của Thường công công.

Phương quản sự cung kính hành lễ, sau đó giải thích mục đích tới đây của mình.

Sở dĩ Tây Lăng vương xuất hiện ở đây là vì thánh chỉ của Hoàng đế.

Chẳng bao lâu nữa là thọ thần của Thái hậu, vì muốn Thái hậu vui vẻ, Hoàng đế đặc biệt hạ lệnh triệu Tây Lăng vương vào kinh.

Quận Tây Lăng cách Thịnh Kinh rất xa, mùa thu năm ngoái nhận được thánh chỉ, chuẩn bị đồ đạc lên đường đã hết thời gian nửa tháng, cộng thêm đường xá xa xôi, mất gần ba tháng mới đến được đây, quả thật rất mệt mỏi.

Phương quản sự "Vốn vương gia nhà ta định qua đêm ở dịch trạm này, không ngờ lại gặp xa giá của Thái tử ở đây, không

biết có thể để vương gia nhà ta bái kiến Thái tử không?”

Thường công công khách khí nói “Xin chờ một chút, ta đi bẩm báo Thái tử Điện hạ.”

Thường công công vội quay vào dịch trạm, bẩm báo với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn khá ngạc nhiên.

Hắn không ngờ lại gặp Tây Lăng vương ở đây.

Tây Lăng vương là đường đệ của Hoàng đế, theo vai vế hắn phải gọi Tây Lăng vương một tiếng hoàng thúc.

Nhưng số lần hắn gặp vị hoàng thúc này rất ít, cho nên quan hệ dĩ nhiên không tốt lắm.

Nhưng giờ đã chạm mặt, gặp một chút cũng không sao.

Lạc Thanh Hàn “Mời Tây Lăng vương vào đi.”

“Vâng.”

Chương 426: Nghiệt duyên

Biết Thái tử gặp khách quý, Tiêu Hề Hề nói muốn ra ngoài hít thở không khí.

Nàng làm vậy để tránh hiềm nghi, thứ hai là để lười biếng.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng muốn trốn, cũng không bắt ép, chỉ thản nhiên nói.

“Đừng đi xa.”

“Vâng.”

Tiêu Hề Hề đứng dậy, bước ra ngoài.

Nàng không đi đâu xa, mà đến phòng Đại hoàng tử.

Lạc Dạ Thần nghe thấy bên ngoài ồn ào, y đang thò đầu nhìn ra, muốn biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Y thấy Tiêu Hề Hề đi tới, tức thì rụt đầu lại, cảnh giác hỏi.

“Sao cô lại đến nữa?”

Tiêu Hề Hề chú ý đến hành động vừa rồi của y, bèn chủ động giải thích.

“Người tới là Tây Lăng vương.”

Lạc Dạ Thần lập tức bị chủ đề này thu hút.

Trong lòng y rất tò mò, nhưng ngoài mặt lại bày khí chất của Đại hoàng tử, bá đạo hỏi.

“Sao cô biết là Tây Lăng vương? Cô biết ông ấy à?”

Tiêu Hề Hề tự nhiên ngồi vào bàn, cầm bánh ngọt trên bàn, vừa ăn vừa nói “Ta không biết ông ấy, nhưng Thái tử biết.”

Lạc Dạ Thần tức giận vì bộ dạng tự nhiên của nàng.

“Ai cho cô ngồi? Ai cho cô ăn? Cô bỏ bánh ngọt xuống cho ta!”

Tiêu Hề Hề “Đừng giận mà, ta không ăn chùa bánh của người, ta có thể xem bói cho người, xem như trả tiền cho bánh ngọt.”

Lạc Dạ Thần vô cùng khinh thường “Cô thế này mà còn biết bói toán? Lừa đảo thì đúng hơn!”

Tiêu Hề Hề chậm rãi nói “Ấn đường của người hơi đỏ, có vẻ như sao Hồng Loan chuyển động, vận đào hoa sẽ đến nhanh thôi. Nhưng mà người phải cẩn thận, đào hoa này có tà khí, có thể là một mối nghiệt duyên đó.”

Lạc Dạ Thần càng nghe, sắc mặt càng đen lại.

“Cô ăn nói bậy bạ thì cũng thôi đi, còn nguyền rủa ta gặp phải nghiệt duyên!”

Tiêu Hề Hề “Ta có lòng tốt nhắc nhở người, nếu người không tin, có thể sẽ chịu thiệt đó.”

Lạc Dạ Thần cho rằng nàng đang nói bậy, sắc mặt ngày càng không vui “Nếu cô biết bói toán thật, cô nên tự tính xem mình còn sống được bao nhiêu năm?”

Tiêu Hề Hề “Không cần tính, ta còn sống ba năm nữa.”

Lạc Dạ Thần sững người một lúc.

Hiển nhiên là y không ngờ Tiêu Hề Hề lại đưa ra con số chính xác như vậy.

Y không tin được "Vì muốn lừa người khác, cô còn tự nguyền rủa mình? Có cần ác độc đến vậy không?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói nhảm "Người có biết, cả đời một người nhiều nhất có thể ăn ba tấn thức ăn, theo lượng ăn hiện tại của ta, ước tính trong ba năm ta sẽ ăn hết ba tấn thức ăn, sau đó ta sẽ chết, cho nên ta không có gạt người, ta đang nói thật."

Đầu Lạc Dạ Thần đầy chấm đen "Cô nghe từ đâu ra mấy lời nhảm nhí này vậy?"

Tiêu Hề Hề "Là người hiểu biết nông cạn."

Lúc này, cửa phòng chợt bị gõ vang.

Giọng của Thường công công vọng qua cửa.

"Đại hoàng tử, Thái tử mời người qua đó một chuyến."

Lạc Dạ Thần đứng dậy mở cửa, cau mày hỏi "Gọi ta có chuyện gì?"

Thường công công "Tây Lăng vương đến, Thái tử đang tiếp đón, Thái tử cũng muốn người gặp Tây Lăng vương."

Lạc Dạ Thần không biết nhiều về vị hoàng thúc Tây Lăng vương này, nhưng đối phương là trưởng bối, cũng đã chạm mặt rồi thì nên chào hỏi đàng hoàng.

Thế nên Lạc Dạ Thần không do dự gì nhiều, đến phòng Thái tử đang ở.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tiêu Hề Hề.

Nàng tiếp tục vui vẻ ăn bánh ngọt.

Sau khi nàng ăn hết chỗ bánh ngọt trên bàn, cuối cùng Đại hoàng tử cũng quay lại.

Lúc vào cửa, bước chân y loạng choạng, gò má hơi ửng hồng, ánh mắt mơ hồ, xem ra là say rượu.

Tiêu Hề Hề thấy y như vậy, chợt nghĩ đến mèo đực đang độ.ng dục.

Nàng ngập ngừng hỏi "Người sao vậy? Uống lộn thuốc à?"

Lạc Dạ Thần ngớ ngẩn cười khúc khích "Vừa nãy ta gặp tiên nữ."

Tiêu Hề Hề "Không phải vừa nãy người đi gặp Thái tử và Tây Lăng vương sao? Người đừng nói với ta, người cảm thấy Tây Lăng vương giống tiên nữ? Khẩu vị của người không nặng tới vậy chứ?"

Lạc Dạ Thần thu hồi nụ cười ngớ ngẩn của mình, trừng mắt với nàng.

"Cô nói bậy bạ gì đó? Ta đang nói con gái của Tây Lăng vương."

Tiêu Hề Hề sắp xếp cẩn thận mối quan hệ giữa họ, không khỏi ngạc nhiên.

"Không đúng, Tây Lăng vương là hoàng thúc của người, theo lý con gái của ông ấy là đường tỷ hoặc biểu muội của người, nhìn bộ dạng phơi phới ý xuân của người, không lẽ người muốn làm một đoạn tình loạn luân à?"

Lạc Dạ Thần kiềm lại xúc động muốn chửi rủa, nghiến răng giải thích "Nàng không phải con gái ruột của Tây Lăng vương, nàng là con gái nuôi!"

Tiêu Hề Hề chợt nhận ra "Thì ra là nghĩa nữ! Phải nói sớm chứ, làm sợ muốn chết."

Lạc Dạ Thần "Bộ dạng vừa rồi của cô không giống đang sợ, mà phấn khích như đang đọc sách truyện."

Tiêu Hề Hề che miệng cười "Ha ha ha."

Lạc Dạ Thần chợt nhớ lại lời nàng nói vừa nãy.

Vừa nãy nàng nói sao Hồng Loan chuyển động, vận đào hoa sẽ đến.

Kết quả chớp mắt đã gặp được nghĩa nữ của Tây Lăng vương, khiến y phải lòng nàng từ cái nhìn đầu tiên.

Nói ra, Tiêu Hề Hề bói khá chính xác.

Chẳng qua Lạc Dạ Thần vẫn nhớ câu nghiệt duyên của Tiêu Hề Hề, không khỏi cau mày "Cô biết bói toán thật sao?"

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Biết."

Lạc Dạ Thần vẫn còn nghi ngờ "Cô chắc chắn đang giả thần giả quỷ!"

Y quyết định rồi, sau khi về kinh sẽ nhờ Thiên Nhất đạo nhân xem vận đào hoa cho mình.

So với Tiêu trắc phi ăn nói bậy bạ trước mặt, rõ ràng Thiên Nhất đạo nhân đáng tin hơn.

Tiêu Hề Hề cũng không cưỡng ép.

Con người luôn có tâm lý may mắn, cảm thấy mình sẽ không xui xẻo.

Cả người thông minh như Thái tử, ban đầu cũng gặp phải xui xẻo rồi mới bắt đầu tin những gì nàng nói.

Dù sao nàng cũng đã nhắc nhở, còn Lạc Dạ Thần chọn gì, đó là chuyện của y, nàng không quản nhiều như vậy.

Thường công công đi tới.

“Trắc phi nương nương, Tây Lăng vương đi rồi, Thái tử mời người về.”

Tiêu Hề Hề trở về phòng của Thái tử.

Trong phòng chỉ còn một mình Thái tử, trên bàn vẫn còn trà bánh chưa dùng đến.

Thường công công sai người dọn xuống, thay bằng trà bánh mới.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Nghe Đại hoàng tử nói Tây Lăng vương lần này vào kinh dẫn theo một nghĩa nữ.”

Lạc Thanh Hàn không giấu giếm, kể những gì hắn biết.

“Tây Lăng vương phi mất sớm, không để lại con cái gì cho Tây Lăng vương, mà Tây Lăng vương cũng không có ý định tái hôn, hiện vẫn chưa có con nên đã nhận nuôi một cô con gái. Nghĩa nữ này con gái của huynh trưởng Tây Lăng vương phi, nghe nói cô nương ấy có hơi giống Tây Lăng vương phi, Tây Lăng vương nuôi cô nương ấy bên cạnh, hẳn là để tưởng nhớ.”

Tiêu Hề Hề “Nghĩa nữ của ông ấy năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lạc Thanh Hàn “Cũng cỡ nàng.”

Tiêu Hề Hề “Cô nương ấy vẫn chưa có hôn phối phải không?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời, hỏi ngược lại “Sao nàng lại quan tâm đến nghĩa nữ của Tây Lăng vương quá vậy?”

Chương 427: Nàng vẫn nhìn chằm chằm nam nhân khác!

Tiêu Hề Hề kể lại chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên của Đại hoàng tử với nghĩa nữ đó.

“Thần thiếp rất tò mò, cô nương có thể khiến Đại hoàng tử yêu từ cái nhìn đầu tiên trông thế nào? Có phải giống tiên nữ không?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Cũng tạm được.”

Vốn Tây Lăng vương muốn qua đêm ở dịch trạm, nhưng Thái tử đến dịch trạm trước nên đoàn người của Tây Lăng vương đành phải đi thêm một quãng đường tìm quán trọ dừng chân.

Sáng hôm sau, xa giá của Thái tử lại gặp đoàn người của Tây Lăng vương trên đường.

Sau nửa ngày đi đường, đến trưa hai đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi gần nguồn nước.

Thị vệ dắt ngựa đi ăn cỏ uống nước.

Ngự trù đang tất bật chuẩn bị bữa trưa cho Thái tử.

Tiêu Hề Hề và Thái tử xuống xe hít thở không khí, vận động cơ thể một chút.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần cũng xuống xe, rướn cổ nhìn về phía sau, nhìn y như một chàng trai đang yêu tìm người yêu.

Theo sau đội ngũ của họ là đoàn xe của Tây Lăng vương.

Lúc Lạc Dạ Thần định đến phía sau xem thử, liệu y có thể gặp người trong lòng hay không thì Tây Lăng vương đã bước tới.

Tây Lăng vương tuổi ngoài bốn mươi, vì sống ở quận Tây Lăng nơi có nhiệt độ cao, tia cực tím mạnh quanh năm nên da hơi ngăm đen, là màu nâu khỏe mạnh.

Dù khoác trên mình áo đông dày cộp nhưng vẫn không giấu được dáng người cao lớn hơn so với những nam nhân trưởng thành bình thường.

Mày kiếm mắt sao, ngũ quan cân đối.

Tuy vào tuổi trung niên nhưng nhờ thường xuyên tập luyện nên trông ông không già đi mà còn có khí chất anh hùng không thua kém thanh niên.

Nói chung, đây là đại thúc đẹp trai rất nam tính.

Phía sau Tây Lăng vương là một nam một nữ.

Nữ tử trông khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặc chiếc váy trắng ngà làm từ chất lụa tốt nhất, bên ngoài khoác áo choàng trắng bạc có lông cáo trắng viền quanh cổ, càng làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tinh xảo của nàng.

Nàng là nghĩa nữ của Tây Lăng vương, tên là Tạ Sơ Tuyết.

Còn nam nhân kia chính là Phương quản sự.

Hôm nay y mặc trường bào lam đậm, bên ngoài vẫn khoác áo choàng xám bạc, dung mạo rất bình thường, ngoại trừ đôi mắt đen láy sâu thẳm.

Bọn họ đứng cách Thái tử ba bước chân.

Tây Lăng vương tươi cười rạng rỡ "Thái tử, vừa nãy ngồi trong xe thấy người, muốn qua chào hỏi nột tiếng, không quấy rầy hai người đi dạo chứ?"

Một nam một nữ đi theo phía sau hành lễ với Thái tử.

Vốn Tiêu Hề Hề muốn đánh giá Tây Lăng vương, nhưng ánh mắt nàng vô tình thấy Phương quản sự theo sau, không khỏi nhìn chăm chú.

Nàng không chớp mắt nhìn chằm chằm mặt Phương quản sự.

Khuôn mặt Phương quản sự thoạt nhìn xa lạ, nhưng ánh mắt khiến nàng cảm thấy rất quen.

Phương quản sự chú ý tới ánh mắt nàng, thay vì né tránh, y lại bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nàng.

Đôi mắt này, cùng với phong thái trầm ổn …

Trong nháy mắt, Tiêu Hề Hề nghĩ tới một người …

Đại sư huynh Phương Vô Tửu!

Tiêu Hề Hề rất muốn chạy tới hỏi y có phải Phương Vô Tửu không?

Nhưng Thái tử và Tây Lăng vương đều đứng cạnh nàng, nàng chỉ có thể kiềm lòng hiếu kỳ, không dám nói cũng không dám hỏi.

Tây Lăng vương hàn huyên với Thái tử vài câu, sau đó chú ý đến nữ nhân bên cạnh Thái tử, thăm dò hỏi.

“Vị này là?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng là Tiêu trắc phi.”

Theo lý mà nói, lúc này Tiêu Hề Hề phải hành lễ với Tây Lăng vương, nhưng bây giờ nàng dồn hết sự chú ý lên người Phương quản sự, không để ý những người xung quanh đang nói gì.

Mãi đến khi Lạc Thanh Hàn gọi nàng, nàng mới hoàn hồn.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu bằng mắt cho nàng, nàng hành lễ với Tây Lăng vương.

Tây Lăng vương hào sảng, không để tâm sự thất lễ vừa rồi của nàng.

Ông cười nói "Tiêu trắc phi hình như cũng trạc tuổi Sơ Tuyết nhà ta, đến Thịnh Kinh thì hai người có thể qua lại nhiều hơn. Sơ Tuyết trước giờ chỉ ở quận Tây Lăng, đây là lần đầu con bé đến Thịnh Kinh, có nhiều chỗ không hiểu, nếu Tiêu trắc phi rảnh rỗi, mong người chỉ giáo thêm."

Lúc này Tiêu Hề Hề mới chú ý đến thiếu nữ đứng cạnh ông.

Thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, mắt mày như tranh, chỉ an tĩnh đứng đó cũng có khí chất tuyệt thế mỹ nữ cách biệt với thế gian.

Tiêu Hề Hề lập tức nhớ tới lời Đại hoàng tử nói tối qua.

Y nói mình gặp được tiên nữ.

Xem ra y không nói quá, nghĩa nữ của Tây Lăng vương quả nhiên là tiểu tiên nữ không vướng bụi trần.

Tạ Sơ Tuyết uyển chuyển hành lễ, giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng.

"Sau này mong Trắc phi nương nương chỉ giáo nhiều hơn."

Tiêu Hề Hề khẽ mỉm cười "Tạ cô nương khách sáo rồi."

Đúng lúc này, Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần đi tới.

Đầu tiên y hành lễ với Tây Lăng vương với tư cách là hậu bối, sau đó y gấp gáp nhìn sang Tạ Sơ Tuyết, cố gắng bắt chuyện với nàng.

Lạc Dạ Thần như một con ong, lúc nào cũng lượn quanh Tạ

Sơ Tuyết.

Tạ Sơ Tuyết không nói nhiều, luôn cụp mắt mỉm cười.

Biểu hiện của nàng không quá lạnh nhạt cũng không quá thân thiết, khoảng cách giữa hai người đều được nàng khống chế vừa phải.

Tiêu Hề Hề và Thái tử nhìn cảnh này, tâm trạng hơi dao động.

Tiêu Hề Hề nhớ quẻ bói mình xem cho Đại hoàng tử tối qua.

Xem ra Đại hoàng tử không thoát được vận đào hoa rồi.

Mà Lạc Thanh Hàn nhìn ra tâm tư của Tạ Sơ Tuyết không đơn giản, ở trước mặt nàng, đầu óc của Lạc Dạ Thần quả thật không đủ tầm.

Tuy cách nhìn nhận vấn đề khác nhau, nhưng cùng một đích đến, Tiêu Hề Hề và Thái tử rút ra kết luận giống nhau …

Đại hoàng tử lần này xong rồi!

Thường công công đến nhắc bữa trưa chuẩn bị xong rồi.

Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần cố gắng mời Tây Lăng vương và Tạ Sơ Tuyết ở lại dùng bữa.

Thường công công có hơi khó xử.

Tây Lăng vương bất chợt tới đây, ngự trù không có chuẩn bị phần của họ, nhất thời thêm hai người sợ là không đủ cơm.

Tây Lăng vương rất thức thời, chủ động nói “Bên ta đã có người chuẩn bị cơm nước, không quấy rầy Thái tử và Đại hoàng tử dùng bữa, cáo từ.”

Ông dẫn Tạ Sơ Tuyết và Phương quản sự đi.

Lạc Dạ Thần nhìn bóng lưng họ rời đi, lộ ra vẻ không nỡ.

Tiêu Hề Hề cũng nhìn bóng lưng họ rời đi, không chỉ ánh mắt và phong thái rất giống, mà cả dáng đi cũng giống hệt như Đại sư huynh.

Xem ra người này đến chín phần là Đại sư huynh!

Lạc Thanh Hàn thấy hai người nhìn chằm chằm bóng lưng của đối phương, không khỏi nhíu mày.

“Hai người nhìn đủ chưa?”

Lạc Dạ Thần thu hồi ánh mắt, giả vờ nghiêm túc nói “Ta có nhìn gì đâu!”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ y, chỉ nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề, muốn nàng giải thích.

Từ lúc Tây Lăng vương xuất hiện, Tiêu Hề Hề đã nhìn chằm chằm Phương quản sự, ánh mắt cực kỳ thẳng thắn, như muốn lột da người ta vậy.

Lạc Thanh Hàn rất khó chịu.

Nữ nhân này rốt cuộc có ý thức được mình là Trắc phi của Thái tử không?

Rõ ràng hắn đang đứng bên cạnh, nàng vẫn nhìn chằm chằm nam nhân khác!

Chương 428: Cứ thích đâm chọc!

Lạc Thanh Hàn "Nhưng nếu có người muốn hại nàng thì sao?"

Tiêu Hề Hề "Đâu phải chưa từng bị hại qua, thần thiếp không phải vẫn sống tốt đến giờ sao?"

Lạc Thanh Hàn "Sau này người muốn hại nàng có thể sẽ càng nhiều hơn."

Tiêu Hề Hề "Thế thì đã sao? Lẽ nào vì người khác có ý xấu mà thần thiếp phải uất ức bản thân sao? Nếu thật là vậy, người khác còn chưa kịp hại thần thiếp, thần thiếp đã tự uất ức chết trước rồi."

Tuy biểu cảm của Thái tử thay đổi, nhưng Tiêu Hề Hề cảm nhận được tâm trạng của hắn lúc này không tốt.

Tiêu Hề Hề biết tính chiếm hữu của hắn lại phát tác rồi.

Nàng muốn giải thích, nhưng Lạc Dạ Thần vẫn đứng bên cạnh, không tiện nói chuyện Huyền Môn trước mặt y.

Tiêu Hề Hề giơ tay nắm ống tay áo của Thái tử kéo nhẹ, ra hiệu cho hắn cúi xuống.

Lạc Thanh Hàn nghiêm mặt nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề chớp mắt.

Lạc Thanh Hàn từ từ cúi xuống, khuôn mặt đẹp trai đến gần nàng.

Tiêu Hề Hề vội ghé sát, thì thầm vào tai hắn.

“Thần thiếp nghi ngờ bên cạnh Tây Lăng vương có người của Huyền Môn.”

Hơi thở ấm áp phả vào tai, có cảm giác ngứa ngứa, Lạc Thanh Hàn hơi mất tập trung.

Hắn thản nhiên đáp “Hả?”

Tiêu Hề Hề nói tiếp “Là nam nhân vừa nãy theo sau Tây Lăng vương, người mặc trường bào lam đậm khoác áo choàng xám bạc, y cho thần thiếp cảm giác rất quen, rất giống Đại sư huynh.”

Lạc Thanh Hàn “Đại sư huynh?”

Tiêu Hề Hề “Người quên rồi sao? Trước đó thần thiếp có nói với người, thần thiếp còn có bốn sư huynh đệ, bọn họ cũng xuống núi hết rồi.”

Nàng giải thích ngắn gọn nhiệm vụ mà Huyền Cơ Tử giao cho.

Lạc Thanh Hàn không ngờ nhiệm vụ này còn liên quan đến chuyện chưởng môn kế nhiệm.

Hắn nhìn nữ nhân trước mặt, trầm giọng hỏi “Nàng muốn làm chưởng môn?”

Tiêu Hề Hề không chút do dự từ chối “Không muốn.”

Tuy Huyền Môn không nhiều người, nhưng lại có rất nhiều chuyện linh tinh, nàng không muốn nhận công việc cực nhọc này.

Nàng chỉ muốn thoải mái làm cá muối, mỗi ngày ăn no chờ chết.

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên với câu trả lời của nàng.

Hắn hỏi "Nếu nàng không muốn làm chưởng môn, sao lại tốn công tốn sức giúp ta?"

Tiêu Hề Hề sợ người bên cạnh nghe được, sáp lại gần hơn, môi gần như chạm vào tai hắn.

Nàng nói nhỏ bằng giọng mà chỉ hai người nghe thấy.

"Vì thần thiếp muốn người đạt được ước nguyện."

"Vì người là Thái tử tốt nhất thế gian."

"Vì người xứng đáng có được tất cả điều tốt đẹp trên đời này."

Cảm giác tê dại ngày càng kịch liệt, Lạc Thanh Hàn cảm thấy cổ họng hơi khàn đi, tim trong lồ.ng ngực như càng đập càng mạnh.

Hắn nhỏ giọng nói "Ta không tốt như nàng nghĩ."

Tiêu Hề Hề dùng giọng điệu chắc chắn nói từng câu từng chữ với hắn "Trong lòng thần thiếp, người là tốt nhất!"

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn ngứa ngáy.

Hắn giơ tay phải muốn ôm lấy nữ nhân trước mặt.

Bàn tay dừng lại giữa không trung, cuối cùng đặt xuống đầu nàng xoa nhẹ.

Hắn đứng thẳng dậy, trong mắt có một chút dịu dàng mà chính hắn cũng không phát hiện.

"Đi ăn cơm thôi."

Thái tử nhàn nhã bước đi.

Tiêu Hề Hề xách váy đi theo.

Lạc Dạ Thần hoàn toàn bị phớt lờ "……"

Một người sống sờ sờ như ta đứng đây, tại sao các ngươi không thèm nhìn một cái?

Thành đôi thành cặp thì giỏi lắm chứ gì?!

Lạc Dạ Thần thầm thề, đợi y cưới được Tạ Sơ Tuyết, y cũng sẽ thể hiện tình cảm như vậy, cho các ngươi ghen tị đến chết!

Sau bữa trưa, Lạc Dạ Thần trở về xe ngựa, y gọi hai phụ tá của mình đến.

Lạc Dạ Thần "Bổn hoàng tử quyết định cưới Tạ Sơ Tuyết làm chính phi, các ngươi giúp ta nghĩ xem, sính lễ nên chuẩn bị những gì?"

Hai phụ tá nhìn nhau.

Một người thăm dò hỏi "Trước đó không phải Điện hạ nói muốn cưới một hoàng tử phi võ công cao cường sao?"

Một người khác nói tiếp "Vừa nãy thuộc hạ nhìn Tạ Sơ Tuyết từ xa, cô nương ấy chỉ là một nữ tử tay trói gà không chặt."

Lạc Dạ Thần "……"

Hai tên phụ tá mắt lác này, cứ thích đâm chọc! Khi về phải trừ bổng lộc!

Lạc Dạ Thần hắng giọng, như không có chuyện gì chuyển chủ đề "Trước đó ta nghĩ sai rồi, cưới vợ nên cưới một người hiền lương, nếu cưới một con hổ cái, cuộc sống sau này của ta sẽ thế nào? Ta cảm thấy nữ tử như Tạ Sơ Tuyết rất tốt, tài mạo song toàn, dịu dàng chu đáo, là người thích hợp làm hoàng tử phi!"

Hai phụ tá không nói nên lời.

Vị Đại hoàng tử này mỗi ngày đều nghĩ khác nhau!

Cũng không biết nhiệt tình này của y có thể kéo dài bao nhiêu ngày, lỡ qua hai ngày nữa y lại gặp nữ tử tốt hơn thì sao?

Lạc Dạ Thần không quản được nhiều như vậy, thúc giục nói "Các ngươi mau giúp ta lập danh sách sính lễ, đợi ta về Thịnh Kinh sẽ vào cung nói chuyện này với phụ hoàng và mẫu phi, tốt nhất là để phụ hoàng ban hôn."

Hai phụ tá chỉ đành đáp vâng.

"Thuộc hạ đi làm ngay."

Dù trong lòng có nhiều thứ muốn nói, nhưng bọn họ vẫn phải ngoan ngoãn làm theo, ai bảo bọn họ là những kẻ làm công ăn lương thấp hèn chứ.

Chớp mắt lại một ngày trôi qua.

Xa giá của Thái tử cuối cùng cũng suôn sẻ về đến Thịnh Kinh.

Đội ngũ của Tây Lăng vương cũng đến Thịnh Kinh gần như cùng lúc.

Sau khi Thái tử và Đại hoàng tử vào cung, đầu tiên là đến bái kiến phụ hoàng, sau đó đến thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu.

Tiêu Hề Hề không có chuyện gì nên về điện Thanh Ca.

Nhóm người Bảo Cầm vui mừng khôn xiết khi thấy Tiêu trắc phi quay về.

Đặc biệt là Bảo Cầm, đôi mắt đỏ hoe vì kích động.

"Nương nương, cuối cùng người cũng về rồi, nô tỳ ngày đêm lo lắng cho người."

Tiêu Hề Hề vội an ủi "Đừng khóc đừng khóc, ta chỉ ra ngoài đi dạo với Thái tử thôi, có gì phải lo lắng?"

Bảo Cầm nghẹn ngào nói "Trước đó có người truyền tin về,

nói Thái tử gặp chuyện bất trắc, suýt nữa dọa chết nô tỳ.”

Khi đó trong cung đang chuẩn bị tang lễ cho Thái tử, u ám bao phủ cả Đông cung.

Tuy Bảo Cầm thương tiếc cho Thái tử chết trẻ nhưng lại lo lắng cho Tiêu trắc phi hơn, rất muốn nhờ người tìm tung tích của Tiêu trắc phi, nhưng nàng mắc kẹt trong thâm cung này, không thể tìm được ai giúp nghe ngóng tin tức.

Nàng lo lắng đứng ngồi không yên, hơn mười ngày liên tiếp đêm nào cũng gặp ác mộng, nàng ốm đi rất nhiều.

May là sau đó Thái tử sống lại, Bảo Cầm nghĩ nếu Thái tử không sao, thì Tiêu trắc phi cũng sẽ không sao, lúc này nàng mới an tâm.

Bây giờ thấy Tiêu trắc phi bình an đứng trước mặt, nỗi lo lắng trong lòng Bảo Cầm đã không còn nữa.

Nàng vui mừng bật khóc.

Tiêu Hề Hề ôm nàng, nhẹ giọng an ủi “Được rồi được rồi, mọi chuyện đã qua rồi.”

Bảo Cầm khóc một lúc, trút hết những cảm xúc kìm nén trong lòng, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nàng quay đi, lấy khăn lụa lau mặt, xấu hổ nói.

“Nô tỳ thất lễ rồi.”

Không chỉ Bảo Cầm mà những người khác trong điện Thanh Ca cũng đỏ mắt.

Chủ yếu là do vài tháng qua trải qua quá nhiều, tâm trạng cứ như con sóng lúc lên lúc xuống.

Bảo Cầm nhanh chóng thu lại cảm xúc, hăng hái nói.

“Nương nương chưa ăn trưa phải không? Bây giờ nô tỳ đi chuẩn bị cơm trưa cho người, người muốn ăn gì?”

Nhắc đến đồ ăn, Tiêu Hề Hề tức thì hào hứng.

Nếu hỏi nàng nhớ gì nhất khi rời cung?

Thì đó là những món Bảo Cầm nấu!

Bây giờ cuối cùng đã về rồi, nàng phải ăn cho đã!

Lạc Thanh Hàn cạn lời trước cách nghĩ của nàng.

Tiêu Hề Hề muốn làm hắn an tâm, bắt đầu giải thích với hắn.

“Đầu tiên, thần thiếp bách độc bất xâm, thủ đoạn hạ độc không có tác dụng gì với thần thiếp. Thứ hai, thần thiếp biết võ công, người bình thường vốn không phải đối thủ của thần thiếp, trừ phi bọn họ điều binh mã vây khốn thần thiếp, bằng không bọn họ không thể chạm vào một cọng tóc của thần thiếp. Cuối cùng, thần thiếp có thể bói toán, nếu có nguy hiểm tới thật, thần thiếp nhất định có thể đoán trước được. Dù là bẫy gì, chỉ cần thần thiếp có phòng bị, bọn họ rất khó thành công.”

Tiêu Hề Hề nói đến đây thì dừng một chút, sau đó bổ sung thêm.

“Phải rồi, chiêu dùng người nhà uy hiếp cũng không có tác dụng, ai bảo thần thiếp là trẻ mồ côi.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Tiêu Hề Hề kết luận “Tóm lại, dù bọn họ muốn đối phó thế nào với thần thiếp, thì độ khó rất cao, cho nên người hoàn toàn không cần lo lắng an nguy của thần thiếp, người muốn làm gì thì cứ làm đi!”

Lạc Thanh Hàn nhìn dáng vẻ tự tin của nàng, đột nhiên cảm thấy lo lắng trước đó thật dư thừa.

Từ lần xuống phía Nam cầu mưa, đến lần chạy trốn ở quận Trần Lưu, dù nàng đối mặt với sinh tử vẫn có thể sống tốt, nàng ngoan cường như vậy sao có thể sợ người khác tính kế?

Ngược lại là hắn vì quá quan tâm mà lo trước lo sau, chần chừ do dự.

Xét về tính cách, hắn quả thật không bằng nàng.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhõm "Trước đây là ta tự mình lâm vào bế tắc."

Vốn tưởng giữ khoảng cách sẽ khiến nàng an toàn hơn, nhưng thật ra chỉ cần nàng còn sống trong cung, thì hoàn toàn không thể tránh được.

Huống chi nàng không phải hoa cảnh, có thể tự bảo vệ mình, không sợ mưa gió.

Buổi tối, Thường công công phát hiện tâm trạng u ám của Thái tử đã vui vẻ trở lại, quan hệ giữa Thái tử và Tiêu trắc phi cũng đã bình thường.

Thường công công thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đôi trẻ này cũng không giận dỗi nữa.

Sau bữa tối, Tiêu Hề Hề chợt nhớ đến 'nợ cũ' trước đó.

Nàng nói "Điện hạ còn chưa giải thích với thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn "Giải thích gì?"

"Trước đó, người ngoài miệng thì nói không cho thần thiếp chạm vào người, kết quả người lén lút làm này làm kia với thần thiếp, còn đổ thừa thần thiếp không thỏa mãn dụ.c vọng, lẽ nào người không nên cho thần thiếp một câu giải thích hợp lý sao?"

Hẳn vì chuyện này đã nói rõ ràng, Lạc Thanh Hàn lúc này khá bình tĩnh.

“Không phải ta đã xin lỗi nàng rồi sao?”

Tiêu Hề Hề cười như con cáo nhỏ “Thần thiếp không chấp nhận xin lỗi bằng lời nói, người phải bù đắp bằng vật chất mới được.”

Lạc Thanh Hàn quá hiểu tính nàng, trực tiếp hỏi “Nàng muốn ăn gì?”

Tiêu Hề Hề nhớ món gà quay mà trước đó nàng nằm mơ, không khỏi nuốt nước bọt “Thần thiếp muốn ăn gà quay.”

“Lát ta sẽ bảo ngự trù chuẩn bị cho nàng một con gà quay.”

Tiêu Hề Hề bất mãn “Người đường đường là Thái tử gia, lễ nào lời xin lỗi của người chỉ có mỗi một con gà quay, vậy cũng quá sỉ nhục người khác rồi, thần thiếp không chấp nhận!”

Lạc Thanh Hàn “Thế nàng còn muốn gì?”

Tiêu Hề Hề duỗi hai ngón tay “Ít nhất cũng phải hai con gà quay!”

Lạc Thanh Hàn “Sao ta dám sỉ nhục nàng hai lần chứ?”

Tiêu Hề Hề “……”

Tới rồi tới rồi! Thái tử lại mang cái miệng độc địa tới rồi!

Hẳn vì ánh mắt của nàng quá hờn tủi, Thái tử nhặt chút lương tâm còn sót lại, thuận miệng nói “Nếu đây là yêu cầu của nàng, ta có thể toại nguyện cho nàng.”

Hôm sau, Tiêu Hề Hề ăn món gà quay như nàng muốn.

Nàng vừa ăn thịt gà thơm ngon, vừa nghĩ, nếu đây là sỉ nhục nàng, nàng sẵn lòng mỗi ngày đều bị sỉ nhục!

Vì lời cảnh cáo của Thái tử, Tiêu Lăng Phong không dám tùy

tiện đến gần Tiêu Hề Hề.

Đoàn xe của Thái tử bình an vô sự đi tiếp năm ngày.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, qua thêm một ngày nữa thì về đến Thịnh Kinh.

Đêm nay họ nghỉ ngơi tại dịch trạm ở huyện Thông Đài.

Đoàn người vừa sắp xếp ổn thỏa thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Lạc Thanh Hàn khẽ nhíu mày.

Thường công công vội nói "Nô tài ra ngoài bảo bọn họ yên lặng một chút."

Thường công công bước nhanh ra khỏi phòng.

Rời khỏi dịch trạm, Thường công công thấy hơn chục cỗ xe ngựa dừng bên ngoài, xung quanh xe ngựa có gần ngàn người, thoáng nhìn liền biết không phải người bình thường.

Nhờ ánh sáng của đèn lồng, Thường công công nhìn rõ biểu tượng trên xe ngựa.

Đó là biểu tượng của phủ Tây Lăng vương.

Thường công công thầm giật mình, đất phong của Tây Lăng vương ở quận Tây Lăng, người của bọn họ sao đột nhiên tới đây?

Nhìn khí thế này, nói không chừng Tây Lăng vương có mặt trong đội ngũ.

Người của phủ Tây Lăng vương đang thương lượng với Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong, bên cạnh còn có Dịch thừa và các quan viên khác.

Thấy Thường công công tới, Triệu Hiền và Tiêu Lăng Phong

đồng thời ngừng nói.

Triệu Hiền giới thiệu "Vị này là Phương quản sự của phủ Tây Lăng vương."

Thường công công nhìn Phương quản sự, phát hiện y tuổi trẻ không ngờ, tuổi ngoài hai mươi, thân hình cao lớn, mặc trường bào đen, áo choàng xám bạc, dung mạo thoạt nhìn bình thường, nhưng có đôi mắt đen láy sâu thẳm.

Triệu Hiền giới thiệu ngắn gọn thân phận của Thường công công.

Phương quản sự cung kính hành lễ, sau đó giải thích mục đích tới đây của mình.

Sở dĩ Tây Lăng vương xuất hiện ở đây là vì thánh chỉ của Hoàng đế.

Chẳng bao lâu nữa là thọ thần của Thái hậu, vì muốn Thái hậu vui vẻ, Hoàng đế đặc biệt hạ lệnh triệu Tây Lăng vương vào kinh.

Quận Tây Lăng cách Thịnh Kinh rất xa, mùa thu năm ngoái nhận được thánh chỉ, chuẩn bị đồ đạc lên đường đã hết thời gian nửa tháng, cộng thêm đường xá xa xôi, mất gần ba tháng mới đến được đây, quả thật rất mệt mỏi.

Phương quản sự "Vốn vương gia nhà ta định qua đêm ở dịch trạm này, không ngờ lại gặp xa giá của Thái tử ở đây, không biết có thể để vương gia nhà ta bái kiến Thái tử không?"

Thường công công khách khí nói "Xin chờ một chút, ta đi bẩm báo Thái tử Điện hạ."

Thường công công vội quay vào dịch trạm, bẩm báo với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn khá ngạc nhiên.

Hắn không ngờ lại gặp Tây Lăng vương ở đây.

Tây Lăng vương là đường đệ của Hoàng đế, theo vai vế hắn phải gọi Tây Lăng vương một tiếng hoàng thúc.

Nhưng số lần hắn gặp vị hoàng thúc này rất ít, cho nên quan hệ dĩ nhiên không tốt lắm.

Nhưng giờ đã chạm mặt, gặp một chút cũng không sao.

Lạc Thanh Hàn "Mời Tây Lăng vương vào đi."

"Vâng."

Chương 429: Phong vương

Hoàng đế vô cùng vui mừng khi biết Thái tử và Đại hoàng tử trở về.

Ông nhìn hai người con trai đi vào, nhìn từ trên xuống dưới, thấy hai người chẳng những không gầy đi mà còn có sức sống hơn trước, ông càng thêm yên lòng.

Hoàng đế thân thiết thăm hỏi vài câu, nhận định công trạng của hai người trong việc bình định nội loạn ở quận Trần Lưu.

"Trước giờ trẫm luôn thưởng phạt rõ ràng, nếu lần này các con đã lập công, nhất định phải được ban thưởng. Các con nói đi, muốn ban thưởng thứ gì?"

Lạc Thanh Hàn cung kính nói "Nhi thần chỉ muốn phụ hoàng mẫu hậu khỏe mạnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, không còn cầu mong gì khác."

Vốn Lạc Dạ Thần muốn nhân cơ hội này xin phụ hoàng ban hôn, nhưng lại nghe thấy một loạt lời chính nghĩa của Thái tử, nếu so ra, có vẻ như chuyện tình cảm này của y quá nông cạn.

Lời của Lạc Dạ Thần nghẹn trong họng, không thể nói ra.

Hoàng đế cảm thán nói "Thái tử trưởng thành thật rồi, ngày càng hiểu chuyện, có phong thái của trữ quân, trẫm không nhìn nhầm con!"

Sau đó ông nhìn sang Đại hoàng tử, muốn biết Đại hoàng tử muốn ban thưởng cái gì?

Thái tử người ta đã nâng cao phong thái như vậy, Lạc Dạ Thần

không thể khiến bản thân quá tầm thường.

Y lớn tiếng nói "Cừu Viễn mưu hại Thái tử, âm mưu tạo phản, tội vốn đáng chết, nhi thần giúp Thái tử diệt trừ gã, chỉ là làm tròn bổn phận của mình. Đối với nhi thần, có thể giúp phụ hoàng phân ưu đã là phần thưởng lớn nhất rồi!"

Hoàng đế nghe vậy càng thêm an ủi.

Ông vỗ vỗ vai hai người con trai, khích lệ nói.

"Các con giỏi lắm! Hi vọng các con có thể tiếp tục duy trì, huynh đệ đồng lòng, việc lớn ắt thành, trẫm tin tưởng các con!"

Tuy Thái tử và Đại hoàng tử nói không cần ban thưởng, nhưng Hoàng đế vẫn ban thưởng cho họ.

Thái tử nhận được bảo kiếm tên Yên Diệt, nghe nói kiếm này được làm từ huyền thiết, do thợ lành nghề rèn nên, chém sắt như chém bùn.

Quan trọng nhất, nó là kiếm của Thái tổ Hoàng đế, vốn bản thân nó đã có ý nghĩa khác thường.

Ngoài bảo kiếm, Hoàng đế còn ban thưởng cho Thái tử rất nhiều vàng bạc châu báu và cổ vật.

Đại hoàng tử được phong làm Anh vương.

Lạc Dạ Thần không ngờ phụ hoàng lại hào phóng như vậy, trực tiếp phong vương cho y.

Y mừng rỡ trong lòng, vội quỳ xuống tạ ân.

Dù chỉ có tước vị, không có đất phong, nhưng cũng đủ rồi.

Trong hơn mười hoàng tử, đến giờ y là người duy nhất được phong vương.

Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ khiến y tỏa sáng rồi!

Lúc bước ra khỏi ngự thư phòng, Lạc Dạ Thần cảm thấy sảng khoái, cả người bay bổng.

Từ nay về sau, y không chỉ là Đại hoàng tử, còn là Anh vương!

Y cố tình khoe khoang với Thái tử.

“Phụ hoàng phong ta là Anh vương, lại chỉ cho ngươi một thanh kiếm, xem ra, trong lòng phụ hoàng, địa vị của ta quan trọng hơn ngươi nhiều!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi “Có phải huynh đã quên bộ dạng đeo mận gai nhận lỗi lúc trước của mình rồi không?”

Lạc Dạ Thần “……”

Lạc Thanh Hàn “Còn có bộ dạng huynh bị treo trên tường thành Bàn Vân.”

Lạc Dạ Thần “……”

Lạc Thanh Hàn “Còn bộ dạng huynh bị ni cô tát.”

Lạc Dạ Thần “……”

Lạc Thanh Hàn “Huynh còn muốn nói gì không?”

Lạc Dạ Thần thấy ngột ngạt “Không … không có.”

Lạc Thanh Hàn sắc mặt không đổi đi ngang qua y.

Lạc Dạ Thần ở sau lưng hắn nghiến răng vung nắm đấm, hận không thể đập hắn ngay tại chỗ.

Dù bực tức nhưng Lạc Dạ Thần vẫn phải theo Thái tử đến cung Trường Lạc.

Thái hậu thấy hai cháu trai bình an trở về, mừng rỡ kéo hai người trò chuyện rất lâu.

Rời khỏi cung Trường Lạc, hai người lại đến điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu vẫn như cũ, mặc y phục tối màu, sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt lãnh đạm, cả người toát ra cảm giác xa cách.

Bà lạnh lùng nhìn Thái tử và Đại hoàng tử đang quỳ trước mặt, không có ý hàn huyên với hai người.

Lạc Dạ Thần cảm thấy khó chịu.

Từ nhỏ y đã không thích Hoàng hậu nghiêm túc cứng nhắc trước mặt, mỗi lần đối mặt với bà, dường như dù y làm gì cũng đều sai cả.

Giống như bây giờ, dù y chỉ đang ngồi cũng cảm giác như có kim châm dưới mông, có ngồi thế nào cũng cảm thấy không ổn.

Ngược lại, Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn ngồi ngay ngắn, tư thế ung dung điềm tĩnh, không ai có thể tìm ra khuyết điểm.

Hắn lúc này gần như giống hệt Tần hoàng hậu.

Không phải giống về ngoại hình, mà là cảm giác xa cách giống hệt nhau.

Lạc Thanh Hàn làm theo trình tự, đầu tiên hắn hỏi vài câu về sức khỏe của Hoàng hậu, sau đó nói những chuyện của hắn ở quận Trần Lưu. Từ đầu đến cuối giọng điệu rất bình tĩnh, bình tĩnh như đang nói chuyện của người khác, không có một chút cảm xúc nào.

Tần hoàng hậu lạnh nhạt nói "Bổn cung nghe nói ngươi suýt chút gặp nạn."

Lạc Thanh Hàn "Đúng là gặp một chút rắc rối, nhưng không phải chuyện gì lớn, đã giải quyết hết rồi."

Nói cũng thật nhẹ nhàng, giống như lúc đi dạo không cẩn thận trượt chân, khiến người khác hoàn toàn không tưởng tượng ra hắn đang đối mặt với nguy hiểm bị truy sát.

Tần hoàng hậu "Nếu không phải ngươi cứ khăng khăng muốn đến quận Trần Lưu, cũng sẽ không gặp phải những phiền phức này."

Nếu là trước kia, Lạc Thanh Hàn có thể sẽ giải thích vài câu, hiện giờ hắn thậm chí còn không có hứng muốn giải thích.

Vì hắn biết, dù hắn có nói bao nhiêu, Tần hoàng hậu cũng sẽ không quan tâm.

Không cùng chí hướng, khó mà đàm luận.

Lạc Thanh Hàn thuận theo đáp "Người nói rất đúng."

Tần hoàng hậu "Lần này ngươi có thể bình an quay về, xem như ngươi mạng lớn, nhưng lần sau chưa chắc sẽ may mắn như vậy, lần này coi như là một bài học, sau này không nên hấp tấp hành sự."

Lạc Thanh Hàn "Người nói rất đúng."

Tần hoàng hậu "Ngươi thân là Thái tử, từng lời nói hành động đều rất quan trọng, đừng nghĩ gì làm nấy, trước khi làm việc gì thì hãy nhớ đến thân phận của mình, có những sai lầm người khác phạm được, nhưng ngươi thì không, ngươi không có tư cách phạm sai lầm."

Lạc Thanh Hàn "Người nói rất đúng."

Tần hoàng hậu "……"

Sắc mặt bà không đổi nhìn Thái tử, mà ánh mắt ngày càng lạnh.

Lạc Thanh Hàn hơi cúi đầu, tỏ vẻ kính cẩn nghe theo.

Bầu không khí dần dần ngưng trệ.

Lạc Dạ Thần yên lặng cúi đầu, giả vờ như mình đà điểu không tồn tại.

Thật lâu sau, Tần hoàng hậu lạnh lùng nói "Nếu không có chuyện gì, các ngươi về đi."

Lạc Dạ Thần như được đại xá, gấp gáp nói "Nhi thần cáo lui!"

Lạc Thanh Hàn hơi nghiêng người "Mẫu hậu bảo trọng phượng thể, ngày khác nhi thần lại đến thỉnh an người."

Trước đây hắn từng nói câu này rất nhiều lần.

Trước đây xuất phát từ trái tim, nhưng bây giờ chỉ là lời khách sáo bình thường mà thôi.

Chương 430: Thủ đoạn mềm dẻo

Tần hoàng hậu nhìn hai người rời đi, sắc mặt hơi trầm xuống.

Tuy thoạt nhìn thì thấy Thái tử nghe lời hơn trước, nhưng bà rõ ràng cảm nhận được Thái tử ngày càng khó khống chế.

Bây giờ hắn không chỉ có danh tiếng trong dân chúng, mà còn nắm trong tay quận Trần Lưu.

Hắn không còn là Tam hoàng tử không thể tự bảo vệ mình, chỉ biết dựa vào bà nữa.

Điện Tiêu Phòng cực kỳ yên tĩnh, không ai dám lên tiếng vì sợ làm phiền Tần hoàng hậu suy nghĩ.

Lúc này, Thạch Anh bước nhanh vào, quỳ xuống hành lễ.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Tây Lăng vương đã vào cung, Hoàng thượng đang tiếp kiến ông ấy.”

Sắc mặt Tần hoàng hậu hơi thay đổi, nhưng trở lại bình thường rất nhanh.

Bà thờ ơ đáp “Ừm.”

Không nói gì nhiều, như thể không quan tâm chuyện này.

……

Rời khỏi điện Tiêu Phòng, Lạc Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác trút bỏ được gánh nặng.

Bầu không khí ngột ngạt vừa rồi suýt làm y ngạt thở.

Y quay đầu nhìn Thái tử bên cạnh, kỳ lạ hỏi "Không phải tình cảm giữa ngươi và Hoàng hậu rất tốt sao? Vừa rồi sao không chừa chút mặt mũi nào cho bà ấy? Ngươi không sợ chọc bà ấy tức giận sao?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Không phải ta luôn thuận theo lời bà ấy nói sao? Ta không chừa mặt mũi cho bà ấy lúc nào?"

Lạc Dạ Thần nghẹn họng.

Đúng vậy, vừa rồi Thái tử rất kính cẩn nghe theo, không có biểu hiện chống đối Hoàng hậu.

Nhưng lại khiến người ta cảm thấy hắn hoàn toàn không quan tâm lời nói của Hoàng hậu.

So với chống đối trực diện, thủ đoạn mềm dẻo này đâm càng đau hơn!

Lạc Dạ Thần quả thật không biết đánh giá thế nào, không thèm nói nữa, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì y, y còn hi vọng Thái tử và Hoàng hậu trở mặt nữa kìa!

Hai người chia đường đi.

Lạc Thanh Hàn về Đông cung.

Lạc Dạ Thần đến cung Dao Hoa của Huệ phi.

Huệ phi vừa biết tin quý tử của mình được phong làm Anh vương, trong lòng đang vui mừng, thấy con trai tức thì cười tươi như hoa.

"Con à, qua đây, để mẫu phi nhìn xem."

Lạc Dạ Thần lúng túng nói "Có gì đáng nhìn đâu? Đâu phải chưa nhìn qua."

Huệ phi "Con đi lâu như vậy, ta cả ngày nhớ con, sợ con ở bên

ngoài ăn không no mặc không ấm, cuối cùng cũng chờ được con về, đương nhiên là phải nhìn cho kĩ rồi."

Bà kéo con trai đến nhìn từ trên xuống dưới, thương xót vô cùng.

Trong mắt Hoàng đế, Đại hoàng tử ở bên ngoài học được nhiều thứ, nhưng trong mắt Huệ phi, con trai ở bên ngoài đã chịu nhiều khổ cực.

"Con nhìn con xem, gầy đi rất nhiều, đen đi rất nhiều, lát nữa ta sẽ sai người mang ít thuốc bổ cho con, tẩm bổ cho con một chút. Ta nghe nói Thái tử ở quận Trần Lưu suýt chút bị hại, con có bị liên lụy không? Đám phản tặc đó không làm gì con chứ?"

Lạc Dạ Thần ưỡn ngực ngẩng cao đầu "Con đường đường là Đại hoàng tử, đám tiểu nhân kia sao dám động vào con?!"

Huệ phi thích nhìn con trai tự tin bình tĩnh như vậy.

Con trai bà sau này nhất định sẽ trở thành nhân tài!

Lạc Dạ Thần nói ý định đến đây lần này.

"Mẫu phi, con có chuyện rất quan trọng muốn nói với người."

Huệ phi "Có chuyện gì?"

Lạc Dạ Thần "Con muốn cưới Tạ Sơ Tuyết làm chính phi."

Huệ phi nhanh chóng lục lọi trí nhớ, nhưng không nhớ có quý nữ trong kinh nào tên là Tạ Sơ Tuyết.

Bà chợt căng thẳng "Con à, không lẽ con phải lòng nữ tử thường dân nào đó bên ngoài? Như vậy không được, con đường đường là Đại hoàng tử, thân phận vô cùng cao quý, sao có thể cưới dân nữ xuất thân thấp kém chứ?"

Lạc Dạ Thần "Tạ Sơ Tuyết không phải dân nữ, nàng ấy là

nghĩa nữ của Tây Lăng vương, nàng ấy vốn là cháu gái của Tây Lăng vương, sau đó được Tây Lăng vương nhận làm nghĩa nữ, người ta là quý nữ thế gia đích thực."

Huệ phi nghe y nói xong lập tức thở phào một hơi, sau đó bắt đầu suy tính.

Chỉ xét từ góc độ gia thế, Tạ Sơ Tuyết và Lạc Dạ Thần khá xứng đôi.

Nhưng Huệ phi luôn mang theo ba tầng bộ lọc nhìn con trai mình, trong mắt bà, con trai là tốt nhất, dù Tạ Sơ Tuyết có xuất thân tốt, không có nghĩa là Tạ Sơ Tuyết xứng với con trai bà.

Huệ phi nói "Con đừng gấp, chuyện này ta tự biết tính toán, nhất định sẽ giúp con xử lý."

Trước tiên, bà sẽ nhờ người dò hỏi chuyện của Tạ Sơ Tuyết và Tây Lăng vương, sau đó mời Tạ Sơ Tuyết vào cung đích thân xem xét.

Bà phải điều tra kỹ lưỡng, phải chắc chắn Tạ Sơ Tuyết ưu tú về mọi mặt, mới đồng ý cho con trai mình thành thân với Tạ Sơ Tuyết.

Thật ra xuất thân của bà không tốt lắm.

Bà vốn là nữ nhi của thương gia, được chọn vào cung làm cung nữ, sau đó dựa vào dung mạo xuất chúng được Hoàng đế sủng ái.

Khi đó, Hoàng đế chỉ là một Lục hoàng tử bình thường, Huệ phi cũng may mắn, đi theo ông không bao lâu thì đã mang thai, thuận lợi sinh được trưởng tử Lạc Dạ Thần.

Sau đó Hoàng đế đăng cơ, Huệ phi được phong làm phi do có công sinh hạ trưởng tử.

Dù bà hiện giờ tuổi tác đã cao, nhan sắc không bằng những phi tần trẻ tuổi mới vào cung nhưng Hoàng đế vẫn nhớ đến bà,

hàng tháng đều ở lại chỗ Huệ phi một hai đêm.

Huệ phi cũng giúp nhà mẹ nắm được con đường làm ăn béo bở với Hoàng gia, hiện giờ nhà mẹ của bà cũng vịn vào danh tiếng này làm ăn phát đạt, tiền trong nhà nhiều đến mức xài mấy đời cũng không hết.

Chính vì nhà mẹ Huệ phi giàu có nên Lạc Dạ Thần mới hình thành tính cách tiêu xài hoang phí.

Lạc Dạ Thần nói chuyện hỏi cưới xong, tiện tay nhận lấy chiếc hộp chứa đầy ngân phiếu của Huệ phi.

Tiền bạc xóa đi không vui trong lòng Lạc Dạ Thần.

Y rời cung, gọi đám bằng hữu của mình tiếp tục ăn uống vui chơi.

Lạc Dạ Thần không phải người có thể giấu mọi thứ trong lòng, sau khi uống vài ly, y bắt đầu khoe khoang nói y anh dũng ra sao ở quận Trần Lưu, một địch một ngàn, đánh cho kẻ thù sợ hãi xách quần lên chạy, làm kẻ thù chỉ nghe tên y thôi cũng thấy khiếp sợ!

Sau đó, y nói đến Tạ Sơ Tuyết.

Y hết lời khen ngợi Tạ Sơ Tuyết, khen đến mức như thể chỉ trên trời mới có, là tiểu tiên nữ tuyệt sắc nhất trên đời!

Y cũng tuyên bố trước mặt mọi người, chẳng bao lâu nữa sẽ cưới tiên nữ này về nhà!

Tự y nói chuyện này xong cũng quên luôn, về đến nhà thì lăn ra ngủ.

Nhưng y không biết đám bằng hữu đó vừa quay đi đã lan truyền những lời y nói.

……

Các phi tần trong Đông cung biết Thái tử trở về đều vô cùng phấn khởi.

Các nàng đã nửa năm không gặp Thái tử, ai cũng nhớ nhung hắn.

Các phi tần cố ý ăn mặc xinh đẹp, lấy cớ mang canh, bánh ngọt, kinh thư tự chép, tranh mô phỏng chạy đến cung Minh Quang.

Lúc này Thái tử đang giải quyết công vụ.

Hắn rời Thịnh Kinh quá lâu, hồ sơ ở Hình bộ tồn đọng nhiều đến mức trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể đọc hết được, hắn chỉ đành chọn vài hồ sơ quan trọng phê duyệt.

Biết các phi tần tới, Thái tử cũng không ngẩng đầu, chỉ lãnh đạm nói.

“Không rảnh, không gặp.”

Chương 431: Xin người cứu tiểu chủ đi!

Thường công công truyền lời của Thái tử cho các phi tần, bảo các nàng trở về.

Các phi tần hết cách, đành đặt đồ trong tay xuống, miễn cưỡng rời đi.

Thường công công sai người khiêng đống đồ đó vào cung Minh Quang.

Thái tử xử lý xong chính sự thì trời đã tối.

Hắn ngẩng đầu lên, thấy bên cạnh có rất nhiều đồ chất đống, cau mày hỏi.

“Mấy thứ này là gì?”

Thường công công giải thích “Đây là đồ của các phi tần Đông cung gửi tới, có kinh thư mà Lý trắc phi chép, có ‘Vạn Lý Sơn Hải Đồ’ mà Cảnh trắc phi mô phỏng, Điện hạ có muốn xem không?”

Vốn Lạc Thanh Hàn lười xem, nhưng nhớ đến chuyện Lý trắc phi từng nhờ người chép giùm, cảm thấy không thể qua loa.

Hắn nói “Ngươi sai người mang kinh thư và Vạn Lý Sơn Hải Đồ đưa cho Bạch trắc phi, nhờ nàng ấy kiểm tra giúp.”

Thường công công “Vâng.”

Không lâu sau, hai tiểu thái giám bước vào, cầm hộp gỗ đựng kinh thư và ‘Vạn Ly Sơn Hải Đồ’ đi.

Còn những thứ lộn xộn khác thì ban thưởng cho các cung nữ thái giám.

Thường công công cung kính hỏi "Tối nay Điện hạ muốn dùng bữa ở đâu?"

Lạc Thanh Hàn không do dự thốt ra ba chữ.

"Điện Thanh Ca."

Thường công công lập tức sai người chuẩn bị xe ngựa hộ tống Thái tử đến điện Thanh Ca.

Vị trí của điện Thanh Ca rất xa, từ cung Minh Quang đến điện Thanh Ca phải đi một đoạn đường rất dài.

Lạc Thanh Hàn nghĩ thầm, vẫn phải đưa Tiêu Hề Hề đến điện Lân Đức, hắn đỡ phải lãng phí thời gian đi đường mỗi ngày, khoảng thời gian tiết kiệm này có thể làm nhiều chính sự khác.

Lúc này, ở phía trước có hai người bước ra, là Trần lương viên và cung nữ Nhu Cúc bên người.

Trần lương viên khẽ gọi.

"Thái tử Điện hạ."

Xe ngựa của Thái tử tức thì dừng lại.

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe, từ trên cao nhìn xuống.

Trần lương viên đoán tối nay Thái tử có thể sẽ đến điện Thanh Ca, nên nàng cố ý chờ ở đây, quả nhiên nàng đã đợi được Thái tử.

Trước khi ra ngoài, nàng đã trang điểm một chút, lúc này nàng mặc chiếc váy màu tím, đeo khăn lụa xanh nhạt, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, trên tai đeo hai viên ngọc trai trắng, trông xinh đẹp thoát tục.

Y phục đẹp không chỗ chê, nhược điểm duy nhất là không chống được sương giá.

Hiện đang là tiết xuân se lạnh, về đêm nhiệt độ xuống cực thấp, cả thanh niên luyện võ như Thái tử cũng mặc thêm hai lớp y phục khi ra ngoài để tránh cảm lạnh.

Không phải Trần lương viên không sợ lạnh, nhưng vì đẹp, nàng có thể chịu được!

Nàng yểu điệu đi đến cạnh xe ngựa, uyển chuyển hành lễ.

“Lần này Điện hạ đến quận Trần Lưu hết nửa năm, thần thiếp ngày đêm nhớ nhung Điện hạ, khi biết Điện hạ bị hại, thần thiếp đau thương tuyệt vọng, suýt nữa muốn cùng đi theo Điện hạ.”

Nói đến đây, hai mắt nàng chợt đỏ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng càng thêm đáng thương.

“May là Điện hạ phúc lớn mạng lớn, bình an trở về, tảng đá lớn trong lòng thần thiếp cũng đã rơi xuống. Điện hạ gặp đại nạn không chết sau này tất có phúc, thần thiếp cố tình nhờ người xin một tấm bùa bình an cho Điện hạ, có thể bảo vệ Điện hạ bình an vô sự.”

Nàng lấy một túi thơm tinh xảo từ trong tay áo, trên túi thơm có thêu một đôi cá chép.

Trần lương viên đưa túi thơm qua, ngại ngùng nói.

“Túi thơm này là thần thiếp tự may, cá chép cũng là thần thiếp tự thêu, trong túi thơm ngoài bùa bình an, còn có một số hương liệu giúp tinh thần thư giãn. Đây là chút tấm lòng của thần thiếp, không đáng giá gì, mong Điện hạ đừng chê.”

Lúc nàng giơ tay lên, ống tay áo trượt xuống, để lộ cánh tay thon thả trắng nõn.

Lạc Thanh Hàn không giơ tay nhận, mà liếc nhìn Thường

công công bên cạnh.

Thường công công hiểu ra, lập tức bước tới nhận lấy, không quên khen ngợi tài thêu thùa tinh xảo của Trần lương viên.

Trần lương viên thấy túi thơm nàng tỉ mỉ làm ra bị một tên thái giám thấp hèn cầm lấy, trong lòng rất giận nhưng không dám thể hiện ra ngoài, đành tủi hờn nhìn Thái tử.

“Lẽ nào Điện hạ không thích túi thơm do thần thiếp làm sao?”

Lạc Thanh Hàn “Không có.”

Trần lương viên “Vậy tại sao người không tự tay nhận túi thơm này?”

“Ta phải cho người kiểm tra trong túi có gì trước.”

Trần lương viên nghe vậy, mắt càng đỏ hơn “Điện hạ không tin thần thiếp sao?”

Lạc Thanh Hàn “Đây là quy tắc.”

Bốn từ đơn giản này trực tiếp chặn miệng Trần lương viên, khiến nàng không tìm phản bác được gì.

Lạc Thanh Hàn “Còn chuyện gì nữa không? Không còn thì ta đi đây.”

Trần lương viện vội nói “Thần thiếp đã lâu không gặp Điện hạ, có thể mời Điện hạ đến lầu Vũ Lộ ngồi một chút được không? Gần đây thần thiếp học được một điệu múa mới, muốn múa cho Điện hạ xem.”

Lạc Thanh Hàn “Không cần, ta không có hứng thú xem người khác nhảy múa.”

Hắn giơ tay lên, xe ngựa tức thì khởi hành.

Trần lương viên thấy hắn đi dứt khoát như vậy, trong lòng

càng lo lắng hơn.

Lúc này, một trận gió lạnh thổi qua váy nàng, làm cả người nàng run lên, thân thể cũng chao đảo vài lần.

Nhu Cúc tưởng nàng sắp ngất nên vội đỡ lấy nàng, lo lắng hỏi.

“Tiểu chủ làm sao vậy?”

Trong lòng Trần lương viên chợt dao động, dứt khoát nhắm mắt, thuận thế ngất xỉu vào lòng Nhu Cúc.

Nhu Cúc sờ sờ tay nàng, phát hiện tay nàng lạnh ngắt, chợt giật mình vội gọi Thái tử chưa đi xa.

“Thái tử Điện hạ, tiểu chủ ngất xỉu rồi, xin người cứu tiểu chủ đi!”

Xe ngựa của Thái tử lại dừng.

Lạc Thanh Hàn không xuống xe, bảo Thường công công đi xem có chuyện gì.

Thường công công bước nhanh đến cạnh Trần lương viên, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, môi cũng tái nhợt, quả thật là bệnh rồi.

Nhu Cúc lo đến suýt khóc “Thường công công, cả người tiểu chủ lạnh quá, không lẽ tiểu chủ bị bệnh gì nghiêm trọng sao?!”

Thường công công thầm nghĩ, trời lạnh thế này mà mặc ít như vậy lang thang bên ngoài, không bị cóng chết mới lạ đó!

Lúc này, Trần lương viên nhàn nhã tỉnh dậy.

Nàng yếu ớt hỏi “Ta bị sao vậy?”

Nhu Cúc khóc nói “Người mới ngất xỉu!”

Trần lương viên “Ta không sao, ngươi dìu ta dậy.”

Thường công công nhẹ giọng nói "Sức khỏe tiểu chủ không tốt, đừng nên đi lung tung, nô tài sẽ bẩm báo với Thái tử."

Trần lương viên "Ta không bị bệnh, chỉ thấy hơi lạnh thôi."

Nói rồi nàng cúi đầu ho khan hai tiếng.

Thường công công nhanh chân trở về bên cạnh xe ngựa, bẩm báo với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn nghe xong, bình tĩnh nói "Sai người đưa nàng về, mời thái y cho nàng."

"Vâng."

Thường công công sai người đưa Trần lương viên về.

Trần lương viên không chịu đi, Nhu Cúc dìu nàng đến cạnh xe ngựa, nhẹ giọng cầu xin Tháig tử.

"Thần thiếp không muốn gặp thái y, thần thiếp chỉ muốn ở cạnh Thái tử Điện hạ."

Đối mặt với sự dịu dàng và chân thành của Trần lương viên, Lạc Thanh Hàn sắc mặt không đổi hỏi.

"Nàng bệnh thành thế này, còn muốn ở cùng ta, lẽ nào nàng muốn ta hầu hạ nàng sao?"

Chương 432: Nữ nhân này là ma quỷ à?!

Trần lương viên vội lắc đầu "Không có, thần thiếp không dám!"

Lạc Thanh Hàn "May là nàng không có cái gan đó."

Trần lương viên nghẹn ngào.

Lạc Thanh Hàn "Trời lạnh mà mặc thế này ra ngoài, người không biết sẽ nghĩ Đông cung nghèo đến mức không mua nổi một bộ y phục dày dặn."

Mặt Trần lương viên trắng bệch chuyển sang đỏ ửng.

Lạc Thanh Hàn không nhìn nàng nữa, ra hiệu cho xe ngựa đi tiếp.

Trần lương viên bị bỏ lại đó tức giận muốn chết.

Lại một cơn gió lạnh thổi qua khiến nàng chao đảo, hắt xì liên tục mấy cái.

Nhu Cúc khuyên "Tiểu chủ, chúng ta mau về thôi, bên ngoài lạnh lắm."

Dù có không cam lòng, Trần lương viên cũng chỉ đành tạm thời từ bỏ, nếu cứ ở đây, nàng sẽ chết cóng!

Lạc Thanh Hàn ngồi xe ngựa đến điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề vừa thấy hắn đến, kích động nhảy lên, kéo hắn đến hậu viện.

“Đi đi đi, thần thiếp dẫn người đi xem Đại béo và Nhị béo!”

Lạc Thanh Hàn “Đại béo và Nhị béo là ai?”

Tiêu Hề Hề “Là hai con heo mà thần thiếp nuôi đó!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lạc Thanh Hàn không tin được “Nàng còn đặt tên cho heo, sau này lúc mổ heo, nàng có thể ra tay được sao?”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp chắc chắn không ra tay được, nên thần thiếp muốn người giúp …”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn trở nên nguy hiểm, hỏi chậm rãi từng chữ “Nàng muốn ta giúp nàng mổ heo?”

“Không không không! Thần thiếp nào dám phiền người đích thân mổ heo chứ, thần thiếp muốn nhờ người tìm giúp một người mổ heo.”

Lúc này ánh mắt Lạc Thanh Hàn mới dịu đi.

Hắn bị Tiêu Hề Hề kéo đến hậu viện, thấy hai con heo trông béo hơn trước.

Quan trọng là còn sinh được tám heo con.

Tiêu Hề Hề trông như nhà giàu mới nổi khoe khoang tài sản của mình, đắc ý nói “Điện hạ nhìn đi, mấy heo con này dễ thương biết bao, trắng trẻo mập mạp, vừa nhìn là biết ăn ngon rồi!”

Lạc Thanh Hàn không nói nên lời.

Mở miệng là khen người ta dễ thương, kế đó lại muốn ăn thịt người ta, nữ nhân này là ma quỷ à?!

Tiêu Hề Hề mong đợi, nói “Ngày mai thần thiếp định ăn heo sữa quay, Điện hạ giúp thần thiếp xem thử, chọn heo con nào

thì ngon hơn?”

Lạc Thanh Hàn thấy con nào cũng giống nhau, điềm nhiên nói “Con nào cũng được.”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Thưởng thức món ngon là một chuyện rất quan trọng, sao có thể tùy tiện được?”

Ánh mắt nàng đảo đi đảo lại trên mấy heo con.

“Con kia đi! Con kia chạy nhanh nhất, thịt nhất định rất chắc!”

Hạnh Nhi đánh dấu ‘chạy nhanh nhất’ lên con heo đó theo yêu cầu của nàng, chăm sóc đặc biệt cho nó, chuẩn bị thức ăn thơm phức riêng cho nó.

“Bé ngoan, ăn nhiều chút, ăn no rồi lên đường.”

Heo con đâu biết ngày mai nó sẽ đi đến hồi kết cuộc đời, lúc này nó đang mải mê ăn, đắm chìm trong niềm vui do món ngon mang lại.

Sau bữa tối, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn tắm rửa đi ngủ.

Trước khi ngủ, Lạc Thanh Hàn nói chuyện của Tây Lăng vương.

“Hôm nay Tây Lăng vương vào cung, phụ hoàng và hoàng tổ mẫu lần lượt tiếp kiến, ngày mai trong cung tổ chức tiệc tẩy trần đơn giản cho ông ấy, nàng có muốn cùng ta tham dự không?”

Tiêu Hề Hề do dự nói “Nhưng ngày mai thần thiếp muốn ăn heo sữa quay.”

Lạc Thanh Hàn “Heo sữa quay có thể để tới ngày mốt, dù sao heo cũng không trốn đi đâu được.”

Tiêu Hề Hề nghĩ lại cũng đúng, bèn sảng khoái đồng ý “Vậy ngày mai thần thiếp cùng người tham gia tiệc tẩy trần, ngày

mốt ăn heo sữa quay!”

Vừa có thể thưởng thức món ngon trong tiệc tẩy trần, mà không bỏ lỡ heo sữa quay, vẹn toàn đôi bên, vô cùng tuyệt vời.

Lạc Thanh Hàn nhìn dáng vẻ mắt mày cong cong của nàng, không khỏi cúi đầu hôn lên mặt nàng một cái.

“Ngủ đi.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Một lúc sau, nàng lại mở mắt, thấy hai mắt Thái tử đã nhắm nghiền.

Nàng lặng lẽ cúi xuống hôn nhẹ lên môi hắn.

“Ngủ ngon, Thái tử Điện hạ của ta.”

Lạc Thanh Hàn không mở mắt, chỉ ôm nàng chặt hơn.

Tiêu Hề Hề ngủ rất nhanh.

Hôm sau khi trời còn chưa sáng, Lạc Thanh Hàn đã thức dậy.

Hắn dùng bữa sáng đơn giản, ngồi xe ngựa đến điện Nghị Sự.

Lúc Tiêu Hề Hề thức dậy, mặt trời đã lên cao.

Nàng ngồi dậy ngáp dài.

Bảo Cầm vừa hầu hạ nàng mặc y phục, vừa nói.

“Vừa nãy Lý trắc phi, Bạch trắc phi, còn có Cảnh trắc phi đều phái người tới hỏi hai ngày này người có rảnh không? Bọn họ muốn mời người thưởng trà ngắm hoa.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Ta không thân với bọn họ, sao tự dưng tụ tập mời ta uống trà?”

Bảo Cầm "Có lẽ muốn nghe ngóng chuyện của Thái tử từ người đó, lần này người cùng Thái tử đến quận Trần Lưu, đi một lần là hết nửa năm, mấy phi tần đó không gặp Thái tử lâu như vậy, nhất định là nhớ nhung khôn xiết."

Tiêu Hề Hề càng khó hiểu "Bọn họ nhớ Thái tử, thì trực tiếp đến gặp Thái tử đi, đến tìm ta làm gì?"

"Vì bọn họ không gặp được Thái tử, chỉ đành đến tìm người là tốt nhất."

Bảo Cầm giúp Tiêu trắc phi quản lý sự vụ Đông cung, nàng nhân cơ hội bồi dưỡng một ít tai mắt, cho nên hiểu rõ Đông cung xảy ra chuyện gì.

Nàng kể chuyện hôm qua các phi tần đến cung Minh Quang gặp Thái tử nhưng không được, chuyện tối qua Trần lương viên cố tình giữa đường chặn xe ngựa của Thái tử.

Cuối cùng nàng nói "Mấy phi tần kia đụng phải vách tường cứng như Thái tử, không còn cách nào khác, chỉ có thể đến tìm người thôi, người có muốn gặp không?"

Tiêu Hề Hề lười biếng nói "Không gặp."

Bảo Cầm nhắc nhở "Nếu người không gặp ai, e là bọn họ sẽ liên thủ, ở sau lưng nói xấu người, nô tỳ thấy người nên chọn gặp một hai người, có thể phát huy tác dụng phân hóa."

Tiêu Hề Hề vẫn lắc đầu "Mỗi lần gặp bọn họ, toàn phải nghe bọn họ nói mấy lời không hiểu được, phiền lắm, ta lười đối phó với bọn họ."

Bảo Cầm bất đắc dĩ "Người cùng Thái tử ra ngoài, tiếp thu được nhiều kiến thức, sao vẫn còn lười như vậy?"

Tiêu Hề Hề chân thành cảm thán "Chính vì nhìn thấy thế giới bên ngoài, mới biết ta là ếch ngồi đáy giếng."

Bảo Cầm nhận ra "Người cảm thấy bản thân mình quá nhỏ

bé?”

Tiêu Hề Hề “Không, sau khi nhìn thấy thế giới, ta phát hiện đáy giếng mới là chốn về.”

Bảo Cầm “……”

Tiêu Hề Hề “Điện Thanh Ca là giếng của ta, ta sẵn lòng nằm đây đến trời tàn đất tận!”

Bảo Cầm dở khóc dở cười.

Trong điện Ngọc Liên.

Bạch trắc phi đang kiểm tra từng bản kinh thư.

Trước mặt nàng chất đống ba trăm quyển kinh, tất cả đều do Lý trắc phi chép, Bạch trắc phi chịu trách nhiệm kiểm tra bản chép của Lý trắc phi có đủ tiêu chuẩn không.

Nhiệm vụ này không khó, nhưng rất tốn thời gian.

Bạch trắc phi không dễ gì mới đọc xong một quyển, đang định nghỉ ngơi thì thấy đại cung nữ Liễu Nhứ bước vào.

Liễu Nhứ thấp giọng nói “Thiệp mời người gửi đến điện Thanh Ca bị trả về rồi, nói là Tiêu trắc phi vừa về cung, thân thể mệt mỏi, cần tịnh dưỡng một thời gian, tạm thời không gặp khách.”

Chương 433: Lý nào lại vậy!

Đối với chuyện Tiêu trắc phi được Thái tử độc sủng, còn cùng Thái tử đến quận Trần Lưu, Bạch trắc phi đố kị đến phát điên.

Nhưng bài học kinh nghiệm mấy lần trước nói nàng biết, Tiêu trắc phi mưu mô xảo trá, trước khi nắm chắc, tuyệt đối không được tùy tiện ra tay với Tiêu trắc phi, kẻo không đạt được mục đích còn tự chuốc họa vào thân.

Cho nên lúc này dù trong lòng khó chịu thế nào, nàng cũng chỉ nhẹ nhàng thở dài, biểu hiện hơi thất vọng.

Liễu Nhứ tức giận "Người chủ động mời Tiêu trắc phi, mà nàng ta không chịu đến, rõ ràng là không nể mặt người, nàng ta ỷ mình được sủng ái, không xem ai ra gì!"

Bạch trắc phi mím môi, giống như tủi thân lại không chịu nói ra.

Nàng nhẹ giọng nói "Đừng nói chuyện này nữa, đi nghe ngóng xem, Tiêu trắc phi có nhận lời mời của các phi tần khác không?"

Nàng biết, ngoài nàng thì Lý trắc phi và Cảnh trắc phi cũng sai người gửi thiếp mời cho Tiêu trắc phi.

Dù gì ai cũng muốn tìm hiểu chuyện của Thái tử từ chỗ của Tiêu trắc phi.

Liễu Nhứ ra ngoài nghe ngóng, quay lại rất nhanh.

"Nương nương, Tiêu trắc phi từ chối hết lời mời."

Bạch trắc phi kinh ngạc.

Nàng không ngờ Tiêu trắc phi lại kiêu ngạo như vậy.

Vốn nàng tưởng Tiêu trắc phi cố ý không nể mặt nàng, bây giờ xem ra Tiêu trắc phi không nể mặt ai cả!

Liễu Nhứ đề nghị nói "Tiêu trắc phi không xem ai ra gì, mọi người nhất định sẽ bất mãn với nàng ta, chi bằng chúng ta qua lại với Lý trắc phi và Cảnh trắc phi, cùng bọn họ đối phó với Tiêu trắc phi?"

Bạch trắc phi lắc đầu "Không cần."

Liễu Nhứ khó hiểu "Tại sao? Trước đây Tiêu trắc phi tát vào mặt người trước mặt Thái tử, còn bày mưu đoạt quyền quản lý sự vụ Đông cung, lẽ nào người định tha thứ cho nàng ta sao? Dù người có khoan dung lương thiện hơn nữa, cũng không thể dung túng nàng ta, lỡ sau này nàng ta càng lấn tới thì làm sao?"

Nói đến cuối, giọng điệu của nàng có hơi tức giận, hiển nhiên là đang thay chủ tử nhà mình bất bình.

Bạch trắc phi bất đắc dĩ thở dài "Nha đầu ngốc, chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Tuy Tiêu trắc phi khó đối phó, nhưng Lý trắc phi và Cảnh trắc phi cũng không dễ kết thân, bắt tay với bọn họ, còn phải coi chừng bị bọn họ đâm sau lưng."

Liễu Nhứ hiểu ý của nàng, nhưng vẫn không phục.

"Lẽ nào chúng ta cứ để Tiêu trắc phi tiếp tục kiêu ngạo vậy sao?"

Bạch trắc phi hờ hững nói "Chờ xem đã, xem những người khác làm thế nào?"

Thợ săn bắn chim thường bắn con đầu đàn, nàng không muốn làm chim đầu đàn.

Trong điện Uyển Hà.

Cảnh trắc phi cười lạnh một tiếng khi biết Tiêu trắc phi từ chối hết lời mời.

“Tiêu trắc phi này thật ngông cuồng, ỷ được sủng ái mà chống đối mọi người.”

Đông Lăng rụt cổ không dám phát ra tiếng.

Trải qua hai bài học kinh nghiệm lần trước, Cảnh trắc phi biết mình tạm thời không làm gì được Tiêu trắc phi.

Bây giờ Tiêu trắc phi đắc sủng, chỉ cần Thái tử còn bảo vệ nàng ta, dù người khác có hắt nước bẩn lên nàng ta thế nào cũng vô ích, thậm chí còn phản tác dụng, khiến Thái tử chán ghét.

Cảnh trắc phi biết mình không thể mạo hiểm, nhất định phải kiên nhẫn chờ đợi.

Hoa nở thì phải tàn, dù bây giờ Tiêu trắc phi được sủng ái cỡ nào, sau này cũng sẽ có ngày thất sủng.

Một khi Tiêu trắc phi thất sủng, nàng ta sẽ mất ô dù bảo vệ, đến lúc đó, Cảnh trắc phi có thể tự tin ra tay với nàng ta, một đòn ắt trúng, khiến nàng ta vĩnh viễn không thể trở mình!

Tuy cách nghĩ khác nhau, nhưng Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi đều lựa chọn ngồi im xem tình hình.

Chỉ có Lý trắc phi không kìm được tức giận khi biết lời mời của mình bị từ chối.

Nàng thử lôi kéo Bạch trắc phi và Cảnh trắc phi, cùng bắt tay đối phó Tiêu trắc phi, nhưng Bạch trắc phi và Cảnh trắc phi đều lấy cớ không khỏe từ chối nàng.

Lý trắc phi hết cách, đành hạ mình lôi kéo Trần lương viên.

Nào ngờ Trần lương viên cũng nói mình không khỏe, không tiện gặp khách.

Lý trắc phi rất tức giận.

Bạch trắc phi và Cảnh trắc phi lấy cớ này từ chối cũng thôi đi, còn Trần lương viên dựa vào đâu dám lấy cớ này phớt lờ nàng?!

Chẳng qua chỉ là một Lương viên cỏn con!

Nàng là Trắc phi chủ động hạ mình đến tìm Trần lương viên, là đã cho Trần lương viên rất nhiều thể diện rồi, Trần lương viên lại dám viện cớ bệnh không gặp, lý nào lại vậy!

Lý trắc phi đẩy tiểu cung nữ chặn trước mặt, hung hăng xông vào lầu Vũ Lộ.

Nàng muốn dạy cho Trần lương viên một bài học, cho Trần lương viên và những người khác biết nàng lợi hại thế nào, để sau này không còn kẻ nào dám lừa gạt nàng.

Tuy nhiên, lúc nàng xông vào phòng, tận mắt thấy Trần lương viên thì không khỏi sững sờ.

Lúc này, Trần lương viên đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, mũi đỏ ửng, thỉnh thoảng phải lấy khăn tay lau nước mũi.

Trong phòng còn có mùi thuốc đắng.

Thấy nàng như vậy, không giống như đang giả bệnh, mà giống như bị bệnh thật.

Trần lương viên bị cảm vì tối qua ra ngoài lại mặc quá ít y phục.

Nàng biết bộ dạng bây giờ của mình rất xấu xí, cho nên từ chối mọi người thăm hỏi, nào ngờ Lý trắc phi lại xông vào.

Trần lương viên hơi bực bội, nhưng vẫn phải vực dậy tinh thần đối mặt.

“Tỷ tỷ sao lại đến đây? Muội còn đang bệnh, thật sự không đứng dậy nổi, không tiếp đón tỷ tỷ chu đáo, mong tỷ tỷ lượng thứ.”

Giọng nàng khàn khàn, âm mũi đặc như thể khoang mũi bị thứ gì đó chặn lại.

Lý trắc phi biết mình hiểu lầm nàng, nhưng không tiện nói rõ, chỉ đành giả vờ như không có chuyện gì, bắt đầu tán gẫu với đối phương.

“Khụ, nghe nói muội bị bệnh, nên muốn tới thăm muội, muội thế nào rồi? Đã gọi thái y chưa?”

Sau đó hai người nói chuyện vài câu.

Mũi Trần lương viên rất khó chịu, thỉnh thoảng còn phải hít nước mũi chảy ra.

Dù nàng đã cố điều chỉnh động tác ở mức tối thiểu, nhưng vẫn làm Lý trắc phi cảm thấy ghê.

Lý trắc phi không muốn ở đây lâu, liền tìm cớ vội vàng rời đi.

Sau khi kế hoạch bị làm rối, Lý trắc phi không còn nghĩ đến chuyện gây phiền phức cho Tiêu trắc phi, tâm trạng ủ rũ trở về điện Kim Phong.

Tối nay, Hoàng đế mở tiệc tẩy trần trong cung chào đón Tây Lăng vương.

Thái tử dẫn Tiêu trắc phi dự tiệc.

Đến dự tiệc đều là người nhà, không khí bữa tiệc khá thoải mái.

Thái hậu đặc biệt gọi Tạ Sơ Tuyết đến trước mặt, nắm tay nàng nói chuyện, đồng thời tháo chuỗi ngọc phỉ thúy trên cổ tay tặng cho Tạ Sơ Tuyết.

Tạ Sơ Tuyết đỏ mặt nhận lấy "Đa tạ Thái hậu ban thưởng."

Nàng vốn đã xinh đẹp, bây giờ dưới ánh đèn, hai má nàng ửng hồng, dáng vẻ cụp mắt gật đầu càng đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Nhiều nam nhân có mặt nhìn đến chết lặng.

Anh vương Lạc Dạ Thần càng không rời mắt, hận không thể dán con mắt của mình lên người Tạ Sơ Tuyết.

Tạ Sơ Tuyết uyển chuyển trở về chỗ ngồi dưới ánh nhìn của mọi người.

Chương 434: Xin vương gia tự trọng

Tiêu Hề Hề không quan tâm Tạ Sơ Tuyết, đôi mắt nàng không ngừng đảo quanh Tây Lăng vương, muốn xem Phương quản sự giống Đại sư huynh có xuất hiện không?

Lạc Thanh Hàn hơi liếc nhìn, trầm giọng hỏi "Nàng đang nhìn gì?"

Tiêu Hề Hề nghiêng người đến gần hắn nói nhỏ.

"Thần thiếp muốn xem Phương quản sự kia có ở đây không?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng quan tâm y?"

Tiêu Hề Hề không nghĩ quá nhiều, thành thật trả lời "Vâng, nếu y là Đại sư huynh thật, thì ý định của Tây Lăng vương rất đáng ngờ."

Thật ra, một ngày sau khi Lạc Thanh Hàn về Thịnh Kinh đã phái người điều tra chuyện của Tây Lăng vương.

Tiếc là Tây Lăng vương quanh năm sống ở quận Tây Lăng, hơn nữa quận Tây Lăng cách Thịnh Kinh quá xa, rất khó nắm được thông tin chính xác về ông. Hiện giờ, hắn chỉ có thể sai người âm thầm theo dõi Tây Lăng vương, xem Tây Lăng vương định làm gì, sau đó chờ thời cơ hành sự.

Lạc Thanh Hàn không nói những chuyện này, điềm tĩnh hỏi "Đại sư huynh của nàng là người thế nào?"

Sắc mặt Tiêu Hề Hề phức tạp nói "Huynh ấy rất tốt, lúc còn ở sư môn, huynh ấy giống như người anh cả vậy, luôn chăm sóc thần thiếp, thần thiếp cũng rất thích huynh ấy."

Vốn Lạc Thanh Hàn định uống trà, nhưng nghe vậy, động tác cầm tách trà lên dừng lại.

Hắn bình tĩnh hỏi "Nàng rất thích y?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Đúng vậy, thần thiếp vừa ra đời đã bị đưa đến Huyền Môn, do sư phụ nuôi lớn, nhưng sư phụ không giỏi chăm sóc người khác, có lúc ông ấy còn không chăm sóc tốt bản thân mình, nói chi đến chuyện chăm sóc trẻ con chứ. Cũng may là có Đại sư huynh, tuy huynh ấy chỉ lớn hơn thần thiếp năm tuổi, nhưng từ nhỏ huynh ấy đã có ý thức trách nhiệm, hơn nữa làm chuyện gì cũng cẩn thận chu đáo, lúc nhỏ là huynh ấy đút thần thiếp ăn cơm, cũng do huynh ấy dạy thần thiếp cách đi cách nói, trước đó huynh ấy còn giúp thần thiếp tắm …"

Rắc một tiếng.

Tách trà trong tay Lạc Thanh Hàn chợt bị bóp nát.

Tiêu Hề Hề ngừng nói, kinh ngạc nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn hỏi từng chữ một "Y – giúp – nàng – tắm?"

Tiêu Hề Hề dở khóc dở cười "Không phải như người nghĩ đâu, khi đó thần thiếp còn chưa đầy một tuổi, mới có tí xíu, sư phụ thì không đáng tin. Đại sư huynh cũng hết cách, đành đích thân ra tay, khi đó huynh ấy mới sáu tuổi, không phức tạp như người nghĩ đâu."

Lạc Thanh Hàn lấy khăn lụa, sắc mặt không đổi lau tay, bình tĩnh nói "Chất lượng tách trà này không tốt, mới đó đã vỡ rồi."

Thường công công lập tức sai người dọn tách trà vỡ đi, lau sạch nước trà trên bàn, thay một tách trà dày hơn cho Thái tử.

Lạc Thanh Hàn không còn hứng uống trà.

Sắc mặt hắn không đổi hỏi "Dù sư phụ nàng không biết chăm

sóc trẻ con, lẽ nào trong Huyền Môn cả nhũ mẫu cũng không có? Nếu không làm được, bọn họ có thể bỏ tiền mời một bà vú."

Dù thế nào cũng nên chú ý nam nữ khác biệt, sao có thể để sư huynh tắm cho sư muội? Dù là trẻ con mới sinh cũng không được!

Tiêu Hề Hề giải thích "Thật ra cũng không thể trách sư phụ, lúc ông ấy đưa thần thiếp về Huyền Môn, còn tưởng thần thiếp là con trai, cho nên hoàn toàn không nghĩ đến chuyện nam nữ khác biệt. Đại sư huynh có tinh thần trách nhiệm rất cao, không nói lời nào đã nhận nhiệm vụ chăm sóc thần thiếp. Huynh ấy vốn nghĩ thần thiếp là sư đệ, đến khi giúp thần thiếp tắm thì mới biết thần thiếp là sư muội. Sau đó, huynh ấy nói chuyện này với sư phụ, sư phụ mới biết mình mang về một nữ đồ đệ, vội vàng chọn hai nhũ mẫu chăm sóc cuộc sống hàng ngày của thần thiếp."

Đại sư huynh chăm sóc tiểu sư muội, chẳng có gì không đúng.

Đạo lý thì hắn hiểu, nhưng vẫn thấy khó chịu.

Lạc Thanh Hàn giơ tay ôm eo Tiêu Hề Hề, kéo người vào trong lòng, đồng thời cúi đầu thì thầm vào tai nàng.

"Ta không quản được chuyện trước kia, sau này nàng phải chú ý, hiện giờ nàng là nữ nhân của ta, phải giữ khoảng cách với nam nhân khác."

Nói xong, tay hắn vẫn gãi eo Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhột, suýt nữa cười thành tiếng.

Nàng vội bịt miệng lại, trừng mắt hạnh nhìn Thái tử.

Người này xấu quá đi!

Biết rõ nàng sợ nhột, còn cố ý gãi chỗ nhột trên eo nàng.

Lạc Thanh Hàn ngồi thẳng dậy, nhưng không bỏ tay ra, vẫn đặt trên eo Tiêu Hề Hề.

Đây là hành động tuyên bố chủ quyền.

Hắn không biết Đại sư huynh của Tiêu Hề Hề có đến không, nếu đến thì hắn phải cho Đại sư huynh của Tiêu Hề Hề biết, Tiêu Hề Hề đã là người của hắn, ai cũng không cướp được nàng.

Các cung nữ bưng món ngon bước vào.

Từng món ngon được bày lên bàn.

Tiêu Hề Hề thèm ch.ảy nước miếng, tức thì vứt chuyện của Đại sư huynh ra sau đầu, vui vẻ vùi đầu vào ăn.

Nếu là yến tiệc chiêu đãi Tây Lăng vương, Tây Lăng vương đương nhiên là nhân vật chính.

Ông là người hào sảng, không bày vẻ quá nhiều, hết ba hiệp rượu, ông vịn cớ say rượu biểu diễn một màn múa kiếm cho mọi người xem.

Cả người không biết kiếm thuật, vẫn có thể cảm thấy màn múa kiếm của ông vô cùng đặc sắc.

Mọi người cười cổ vũ ông, Lạc Dạ Thần là người ủng hộ nhiều nhất, đồng thời vỗ tay cổ vũ cho ông.

Trong mắt y, Tây Lăng vương là nhạc phụ tương lai, nhất định phải khen!

Có lẽ vì uống hơi nhiều trà, Tạ Sơ Tuyết muốn đi giải tỏa.

Nàng thì thầm gì đó với Tây Lăng vương, sau đó đứng dậy cùng thị nữ lặng lẽ đi qua cửa hông ra ngoài.

Lạc Dạ Thần luôn chú ý đến Tạ Sơ Tuyết, y thấy vậy gần như không nghĩ gì nhiều, lập tức đứng dậy ra ngoài.

Tạ Sơ Tuyết giải quyết quay lại, thì bị Lạc Dạ Thần chặn đường.

Lạc Dạ Thần vô cung căng thẳng, nhưng ngoài mặt lại giả vờ bình tĩnh mỉm cười.

“Trùng hợp quá, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tạ Sơ Tuyết lùi một bước, hành lễ nhẹ nhàng nói “Thỉnh an Anh vương.”

Lạc Dạ Thần “Muội là con gái của hoàng thúc, là đường muội của ta, muội không cần khách sáo với ta, cứ gọi thẳng tên ta là được.”

Tạ Sơ Tuyết hơi xấu hổ, hai má hơi ửng hồng “Đa tạ vương gia cất nhắc, gọi thẳng tên của người thì không hợp quy tắc.”

Nàng dừng một chút, nói tiếp “Nếu vương gia không có việc gì, ta xin đi trước.”

Lạc Dạ Thần không muốn chia tay nàng như thế này, y vội giơ tay chặn đường.

“Muội không muốn gọi tên ta, muội có thể gọi ta là ca ca, ta gọi muội là Sơ Tuyết muội muội.”

Nói xong y cười hì hì, cho rằng ý tưởng của mình rất hay.

Mặt Tạ Sơ Tuyết càng đỏ hơn.

Lần này, nàng không chỉ xấu hổ mà còn tức giận.

Thị nữ theo sau không nhịn được nữa, bước lên chắn trước Tạ Sơ Tuyết.

“Xin vương gia tự trọng!”

Lạc Dạ Thần cau mày, bất mãn nói “Bổn vương đang nói

chuyện với Tạ cô nương, há có chỗ cho ngươi xen vào? Ngươi là cái thá gì, cút ra ngoài!”

Chương 435: Hai nam tranh một nữ

Thị nữ không lùi bước, nàng cảm thấy Anh vương trước mặt quá l.ỗ mãng, tiểu thư nhà nàng trời sinh đẹp như tiên nữ, nếu y có ý đồ xấu với tiểu thư thì làm sao?

Hai bên đang giằng co thì một giọng nam ôn hòa chợt vang lên.

"Các người làm gì ở đây?"

Bọn họ nhìn theo hướng phát ra âm thanh, phát hiện đó là Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên.

Lạc Vân Hiên mặc cẩm bào xanh nhạt, dung mạo như ngọc khẽ mỉm cười.

Lúc y bước tới giống như quân tử phong độ bước ra từ trong tranh, mang đến cho người khác cảm giác dịu dàng như gió xuân.

Tạ Sơ Tuyết nhìn thấy y, hơi ngẩn ra nhưng cũng rất nhanh hồi phục, hành lễ với y.

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Ta chỉ muốn nói vài câu với Tạ cô nương, ngươi chạy đến đây gây rối làm gì?!"

Lạc Vân Hiên khẽ mỉm cười "Hoàng huynh hiểu lầm rồi, đệ chỉ tình cờ đi ngang thôi."

"Nếu là đi ngang, vậy thì đi nhanh đi, đừng ở đây cản trở."

Lạc Vân Hiên không đi, mà nhìn Tạ Sơ Tuyết bên cạnh, nhẹ giọng hỏi "Tạ cô nương có phải muốn về yến tiệc?"

Tạ Sơ Tuyết cụp mắt, nhẹ nhàng nói "Vâng."

"Vừa hay ta cũng muốn về yến tiệc, chi bằng cùng đi?"

"Được."

Thấy tiểu tiên nữ sắp bị Nhị hoàng tử kéo đi, Lạc Dạ Thần mặc kệ mọi thứ, tức giận nói "Nhị hoàng đệ, ngươi làm gì đó? Ngươi muốn về thì tự mình về, kéo theo Tạ cô nương làm gì?"

Lạc Vân Hiên bình tĩnh nói "Chúng ta chỉ cùng đường mà thôi."

"Cùng đường cái gì? Ở đây không có chuyện của ngươi, ngươi cút đi!" Lạc Dạ Thần vừa nói vừa giơ tay đẩy Lạc Vân Hiên, muốn đẩy y ra xa.

Nào ngờ Lạc Vân Hiên không đứng vững, bị đẩy ngã xuống đất.

Tạ Sơ Tuyết giật mình "Nhị hoàng tử cẩn thận!"

Thị nữ bên cạnh lập tức sợ hãi, kêu lên "A! Anh vương đánh người rồi!"

Lạc Dạ Thần không ngờ mình chỉ tiện tay đẩy một cái đã đẩy ngã một người lớn như Lạc Vân Hiên, trong lòng đang cảm thấy kỳ lạ thì nghe tiếng hét của thị nữ, tức thì nổi giận.

Y bắt lấy cánh tay của thị nữ, hung ác nói "Ngươi hét gì mà hét? Bổn vương không có đánh, là y tự ngã, ngươi còn hét bậy, bổn vương sẽ cắt lưỡi ngươi!"

Lần này thị nữ không hét nữa.

Nàng bị dọa sợ bật khóc to tiếng.

Tiếng động ở đây khiến thị vệ đang tuần tra gần đó chú ý.

Thị vệ chạy nhanh đến, hỏi chuyện gì xảy ra.

Chẳng mấy chốc chuyện này đã tới tai Hoàng đế.

Lạc Dạ Thần, Lạc Vân Hiên và Tạ Sơ Tuyết cũng bị đưa đến trước mặt Hoàng đế.

Yến tiệc náo nhiệt vui vẻ tức thì im lặng.

Mọi người im lặng nhìn những người bị đưa đến, vừa quan sát bọn họ, trong lòng vừa âm thầm suy đoán sự tình.

Vì Lạc Vân Hiên mới ngã, y phục vấy bẩn, trông hơi nhếch nhác.

Lạc Dạ Thần hung ác nhìn y chằm chằm, ánh mắt không hề thiện cảm.

Tạ Sơ Tuyết cúi đầu có hơi bất an.

Thị nữ không dám khóc nữa mà cứ lấy tay quệt nước mắt.

Hoàng đế cau mày hỏi "Các ngươi có chuyện gì? Đang yên lành sao lại đánh người?"

Lạc Dạ Thần lên tiếng trước "Nhi thần bị oan, rõ ràng là do Nhị hoàng tử đứng không vững, không cẩn thận té ngã, nữ nhân này lại giá họa cho nhi thần đánh người!"

Thị nữ run rẩy quỳ trên đất "Nô tỳ không nói dối, vừa rồi Anh vương thật sự đã ra tay với Nhị hoàng tử, nô tỳ tận mắt nhìn thấy!"

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Ta chỉ chạm nhẹ y thôi, hoàn toàn không dùng sức, y là nam nhân cao lớn, cũng không phải làm bằng giấy, sao có thể vừa chạm là ngã được?!"

Thị nữ sợ tái mặt, không dám nói nữa.

Lạc Vân Hiên bất đắc dĩ nói "Bẩm phụ hoàng, quả thật là do

nhi thần không cẩn thận trượt ngã, không liên quan đến Đại hoàng huynh, mong phụ hoàng đừng trách tội Đại hoàng huynh.”

Hoàng đế nhìn Tạ Sơ Tuyết luôn cúi đầu không nói gì.

“Ngươi nói đi, vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Tạ Sơ Tuyết mím môi im lặng.

Hoàng đế bất mãn “Sao lại không nói?”

Tạ Sơ Tuyết quỳ xuống, đôi mắt đỏ hoe nói “Tất cả là lỗi của thần nữ, vì thần nữ mà Anh vương và Nhị hoàng tử mới xảy ra tranh chấp, Anh vương và Nhị hoàng tử vô tội, nếu Bệ hạ muốn phạt thì cứ phạt thần nữ!”

Lạc Dạ Thần lập tức căng thẳng “Muội đừng nói bậy, chuyện này không liên quan đến muội!”

Lạc Vân Hiên không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Tạ Sơ Tuyết.

Lúc này Tây Lăng vương cũng đứng lên.

Ông hành lễ với Hoàng đế.

“Bệ hạ, là vi thần dạy con không nghiêm, mới gây ra rắc rồi này, Bệ hạ muốn phạt thì cứ phạt vi thần.”

Hoàng đế không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Tây Lăng vương.

Lúc này, nội điện vốn an tĩnh càng thêm trầm mặc.

Thái hậu bỗng nở nụ cười “Bọn trẻ chỉ đùa giỡn thôi, phạt hay không phạt gì chứ?”

Lời này giống như công tắc, sau khi nhấn vào, mọi người có mặt đều phụ họa theo.

“Thái hậu nương nương nói đúng, đều là người một nhà, đánh

nhau đùa giỡn là chuyện bình thường.”

Huệ phi vội biện giải cho đứa con trai quý giá của mình.

“Anh vương trẻ tuổi năng động, tính tình bốc đồng, nhưng lòng dạ không xấu, mong Bệ hạ cho nó một cơ hội sửa đổi.”

Mẫu phi của Nhị hoàng tử Nhu phi cũng nói “Hôm nay là yến tiệc chiêu đãi Tây Lăng vương, mọi người nên vui vẻ, đừng vì bọn trẻ đánh nhau mà phá hỏng cuộc vui.”

Dưới sự thuyết phục của mọi người, Hoàng đế cuối cùng cũng lên tiếng.

“Chuyện này không liên quan đến Tây Lăng vương và Tạ Sơ Tuyết, là hai đứa con trai của trẫm quá l.ỗ mãng, khiến các khanh chê cười rồi.”

Tây Lăng vương thuận thế xin lỗi Hoàng đế.

Tiếng đàn vang lên, vũ cơ múa theo điệu nhạc.

Không khí bữa tiệc lại trở nên hài hòa.

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên viện cớ thay y phục, tạm thời rời khỏi yến tiệc.

Anh vương Lạc Dạ Thần cảm thấy mình rất oan, trong lòng khó chịu, cả buổi toàn uống rượu.

Chẳng bao lâu y đã uống say, không để ý Tạ Sơ Tuyết đã lặng lẽ ra ngoài.

Khi nàng quay lại, hai má hơi ửng hồng, trông hơi ngại ngùng.

Tây Lăng vương thấy nàng trở về, chỉ liếc nàng một cái, thấy nàng bình yên vô sự, liền dời mắt đi chỗ khác, cũng không hỏi nàng ra ngoài làm gì.

Trò hề nhỏ trong yến tiệc cũng kết thúc.

Nhưng ai có mắt cũng nhìn ra Anh vương và Nhị hoàng tử đều có ý với Tạ Sơ Tuyết.

Sau khi truyền ra ngoài, phố phường đều bàn tán về dung mạo của Tạ Sơ Tuyết, ai cũng tò mò không biết tiên nữ thế nào mà có thể làm hai vị hoàng tử đánh nhau?

Sau đó có người đào lại những lời Anh vương từng nói.

Anh vương từng nói chẳng bao lâu nữa sẽ cưới Tạ Sơ Tuyết làm chính phi.

Hai chuyện trước sau được xâu chuỗi lại với nhau, chẳng mấy chốc có người dựng nên tình tiết cẩu huyết —

Anh vương yêu Tạ Sơ Tuyết sâu đậm, cùng nàng ước định cả đời, nào ngờ nửa đường lòi ra một Nhị hoàng tử, hai nam tranh một nữ, Tạ Sơ Tuyết bị kẹt ở giữa, không biết chọn ai mới phải?

Chương 436: Cục xương

Cũng có người kể chuyện cải biên tình tiết thành câu chuyện, kể cho mọi người trong quán trà, tửu lâu và những nơi khác nghe.

Chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm, lan truyền ngày càng trở nên quá mức.

Có người còn đồn Tạ Sơ Tuyết sớm đã gạo nấu thành cơm với Anh vương, có người nói mình đã thấy thị nữ bên cạnh Tạ Sơ Tuyết đi mua thuốc dưỡng thai …

Cuối cùng khi lời đồn đến tai Tây Lăng vương và Tạ Sơ Tuyết, câu chuyện đã trở nên rất khó nghe.

Tạ Sơ Tuyết bật khóc tại chỗ.

Nàng chạy về phòng khóa cửa, không chịu ra ngoài gặp ai.

Tây Lăng vương vô cùng tức giận, lập tức đi tìm Lạc Dạ Thần tính sổ, đập cho y một bài học nhớ đời.

Lúc đầu Lạc Dạ Thần không hiểu chuyện gì đang xảy ra, y vẫn thấy mình bị oan, sau đó hỏi tiểu tư bên cạnh mới nhận ra mình đã nói lời bậy bạ khi uống rượu với đám bằng hữu.

Lúc y nói chỉ muốn nói cho sảng khoái, nhưng không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này.

Đối mặt với Tây Lăng vương khí thế hung hổ, Lạc Dạ Thần nói thẳng.

“Nếu chuyện đã đến nước này, hoàng thúc gả Tạ cô nương cho

con đi, con hứa sẽ đối xử tốt với muội ấy!”

Tây Lăng vương nghe vậy, sắc mặt trở nên kỳ quái.

“Ta đúng là đánh giá thấp ngươi rồi, ta còn tưởng ngươi là người đầu óc đơn giản, nhưng không ngờ lại ngây thơ đến mức này. Ngươi nói bậy bạ bên ngoài, làm tổn hại thanh danh của Sơ Tuyết, ngươi chẳng những không hối cải mà còn vọng tưởng muốn cưới con bé? Ngươi xem Sơ Tuyết nhà ta là gì?”

Lạc Dạ Thần nghểnh cổ nói “Con thừa nhận, trước đó con ăn nói bậy bạ, con có thể xin lỗi người và Sơ Tuyết, nhưng con thật lòng thích Sơ Tuyết, chỉ cần hoàng thúc bằng lòng cho con cưới Sơ Tuyết, con nhất định sẽ đối xử tốt với Sơ Tuyết!”

Tây Lăng vương không nói gì.

Lạc Dạ Thần kiên quyết quỳ xuống, cầu xin “Cầu xin hoàng thúc toại nguyện cho bọn con!”

Tây Lăng vương nhìn y hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài.

“Không phải ta không muốn toại nguyện cho ngươi, mà ngươi đến trễ một bước rồi.”

Lạc Dạ Thần giật mình, chợt ngẩng đầu lên “Ý người là gì?”

Tây Lăng vương “Không giấu gì ngươi, sở dĩ lần này ta đưa Sơ Tuyết vào kinh, là muốn tìm mối hôn sự tốt cho con bé ở Thịnh Kinh.”

Lạc Dạ Thần phấn khích, đang định tiến cử bản thân thì bị Tây Lăng vương cắt ngang.

Tây Lăng vương “Ngươi nghe ta nói trước.”

Lạc Dạ Thần ngoan ngoãn im lặng, ra hiệu cho ông mau nói.

Tây Lăng vương “Quận Tây Lăng xa xôi hẻo lánh, môi trường sống khá khắc nghiệt, đặc biệt là hai mùa thu đông, gió cát dày

đặc khủng khiếp, ta là người thô lỗ, sớm đã quen với nó. Nhưng Sơ Tuyết thì không ổn, từ nhỏ con bé mắc bệnh hen suyễn, uống rất nhiều thuốc cũng không khỏi. Sau đó mời được một danh y, nói là tình trạng của con bé không thể sống lâu dài ở quận Tây Lăng. Vừa lúc ta phải đến Thịnh Kinh nên dẫn con bé theo, quả nhiên tình trạng của con bé bây giờ tốt hơn rất nhiều. Ta không thể rời đất phong quá lâu, sớm muộn gì cũng phải về, nên trước khi rời Thịnh Kinh ta muốn tìm một mối hôn sự cho Sơ Tuyết càng sớm càng tốt. Như vậy, con bé có thể yên tâm ở lại Thịnh Kinh, không cần về quận Tây Lăng chịu hen huyễn giày vò. Ngươi là cháu trai ta, chúng ta hiểu rõ nhau, ta cũng an tâm nhân phẩm của ngươi, chỉ cần Sơ Tuyết bằng lòng, ta sẽ ủng hộ hôn sự của hai người. Tiếc là ngươi đến trễ một bước, ta đã cầu xin Thái hậu, nhờ Thái hậu giúp Sơ Tuyết tìm một phu quân tốt. Thái hậu đồng ý rồi, sáng nay còn đặc biệt gọi Sơ Tuyết vào cung, để con bé gặp mặt người ta rồi."

Lạc Dạ Thần càng nghe, y càng nóng lòng, cuối cùng không thể ngồi yên, nhảy cẫng lên gấp gáp nói.

"Vậy còn chờ gì nữa? Mau vào cung nói với Thái hậu, nói là người đã hứa gả Sơ Tuyết cho con, ngoài con ra, Sơ Tuyết sẽ không gả cho ai hết!"

Tây Lăng vương an ủi "Ngươi đừng gấp, chỉ gặp mặt thôi, chưa chắc đã thành, hơn nữa, Thái hậu bằng lòng chọn hôn sự cho Sơ Tuyết là vinh dự của con bé, nếu ta xông vào cung ngăn cản, há chẳng phải ta không biết điều?"

Lạc Dạ Thần sao có thể không gấp?

Y sắp gấp chết tới nơi rồi!

"Lỡ như Thái hậu cứ làm mai vô tội vạ thì sao? Lỡ như Tạ cô nương nhất thời vừa ý người ta thì sao? Người bảo con phải làm sao? Không được, con không thể trơ mắt nhìn Tạ cô nương gả cho người khác, bây giờ con phải vào cung!"

Y bất chấp Tây Lăng vương ngăn cản, cuống quít chạy về phía

hoàng cung.

……

Gần đây, Tiêu Hề Hề làm ổ trong điện Thanh Ca, không ăn thì ngủ, rảnh rỗi thì chọc chọc Lạc Tiểu Hề, ngày tháng yên ả trôi qua.

Nàng không biết ngoài cung xảy ra chuyện gì.

Nhưng nàng không ngăn được người khác đến cửa truyền bá tin đồn.

Chuyên gia ăn dưa Diêu chiêu huấn ngồi đối diện với nàng, miệng nhỏ liên tục kể hết chuyện của Anh vương và Tạ Sơ Tuyết.

"Nương nương không biết đấy thôi, bây giờ Tạ Sơ Tuyết rất nổi tiếng, người ngoài ca ngợi nàng như tiên nữ, rất nhiều công tử thế gia xếp hàng muốn lấy nàng, nhưng nàng không đồng ý ai hết. Cứ tưởng nàng luôn nhớ nhung Anh vương, nào ngờ sáng nay Thái hậu đột nhiên gọi Thái tử đến cung Trường Lạc. Tuy không biết Thái hậu nói gì với Thái tử, nhưng nghe nói trong cung Trường Lạc, ngoài Thái hậu và Thái tử, Tạ tiên nữ kia cũng có mặt. Sắp xếp thế này … chậc chậc, người nghĩ xem!"

Tiêu Hề Hề nghe vậy hơi ngẩn ra.

Nàng cảm thấy mình như đang xem trực tiếp chương trình tin đồn giải trí.

Xét về khả năng buôn chuyện của Diêu chiêu huấn, không làm phóng viên giải trí thật đáng tiếc!

Sau khi tiễn Diêu chiêu huấn đi, Bảo Cầm sốt ruột nói với Tiêu trắc phi.

"Nương nương, chắc không phải Tạ SơTuyết kia vừa ý Thái tử Điện hạ của chúng ta rồi chứ?"

Tiêu Hề Hề chọc nhẹ lưng rùa Lạc Tiểu Hề, thờ ơ nói "Không biết, chắc là vậy."

Bảo Cầm lo lắng nhảy dựng lên "Nương nương, người ta đã tới trước cửa cướp người rồi, sao người không lo lắng chút nào vậy?!"

Tiêu Hề Hề lười biếng nói "Xem em nói kìa, làm như Thái tử là cục xương ấy, ai cũng có thể tùy tiện tha ngài ấy đi."

Thái tử vừa bước một chân vào phòng "……"

Lạc Thanh Hàn "Nàng nói ai là cục xương?"

Giọng của Thái tử quá đặc biệt, lạnh lùng trầm thấp, Tiêu Hề Hề không cần quay đầu lại cũng biết người tới là ai.

Tiêu Hề Hề giật mình.

Trời má Thái tử sao lại đến đây?!

Tới thì tới thôi, sao không cho ai thông báo một tiếng?!

Bảo Cầm cũng giật mình, cuống quít quỳ xuống hành lễ.

Tiêu Hề Hề bò dậy, khuỵu gối hành lễ.

"Thỉnh an Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nàng nói lại lần nữa, ai là cục xương?"

Tiêu Hề Hề hèn ngang "Thần thiếp là cục xương!"

Lạc Thanh Hàn "Nàng là cục xương lớn như vậy, ai có thể tha đi?"

Tiêu Hề Hề buột miệng "Người đó."

Lạc Thanh Hàn "……"

Bảo Cầm "……"

Nàng ước gì mình có thể xông lên bịt miệng Tiêu trắc phi lại.

Người xem xem người đang nói gì vậy?

Thái tử tha cục xương gì chứ? Ngài ấy đâu phải chó!

Chương 437: Ghen tức

Sau khi người trong phòng lui hết ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn nhấc chân đi về phía Tiêu Hề Hề.

Trên mặt hắn vẫn không có biểu tình gì, nhưng Tiêu Hề Hề lại có dự cảm không lành.

Nàng vô thức lùi lại, vô tình đụng phải chiếc bàn phía sau, cả người ngã về phía sau.

Vào thời khắc quan trọng, Thái tử vòng tay qua eo nàng, cưỡng ép kéo nàng vào lòng.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu đến gần nàng, dán chặt vào tai nàng nói.

“Nàng muốn ta tha nàng đi như thế nào?”

Tiêu Hề Hề cảm thấy ngứa lỗ tai, muốn trốn lại không thể động đậy, đành thận trọng nói “Vừa rồi thần thiếp nói bậy thôi, Điện hạ đừng xem là thật.”

“Trễ rồi, ta xem là thật rồi.”

Lạc Thanh Hàn nói xong, liền há miệng cắn vành tai nàng.

Hàm răng không ngừng nghiến dái tai, cắn chặt chiếc bông tai đến khi đỏ ửng, biến thành màu đỏ như mã não đỏ.

Loại kí.ch thích này làm sao Tiêu Hề Hề chịu được? Tức thì cảm thấy chóng mặt, hai chân bủn rủn.

Nàng vội xin tha thứ "Ta sai rồi! Ta không dám nói vậy nữa! Xin buông tha!"

Lạc Thanh Hàn buông vành tai nàng ra, không nhịn được thè đầu lưỡi li.ếm nhẹ một cái.

Hắn nhìn dái tai bị mình làm đổi màu, vẫn cảm thấy không hài lòng.

Đôi mắt hắn di chuyển dọc theo dái tai, dừng lại trên chiếc cổ mảnh khảnh trắng như tuyết của nàng.

Tiêu Hề Hề cảm nhận được nguy hiểm trong ánh mắt hắn, sợ hắn sẽ cắn nữa nên vội vàng chuyển chủ đề.

"Thần thiếp nghe nói người mới đi xem mắt!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn nghiêm mặt hỏi "Ai nói với nàng?"

Tiêu Hề Hề không hề do dự bán đứng đồng đội.

"Là Diêu chiêu huấn! Nàng nói sáng nay Thái hậu gọi người đến cung Trường Lạc, hình như muốn mai mối Tạ Sơ Tuyết cho người."

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Diêu chiêu huấn là ai? Trong Đông cung có người này à?

Tiêu Hề Hề thận trọng hỏi "Người vừa ý Tạ Sơ Tuyết thật rồi?"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nàng cảm thấy có thể sao?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp thấy không thể."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi dịu đi "Sao lại nói vậy?"

Tiêu Hề Hề "Tạ Sơ Tuyết là nghĩa nữ của Tây Lăng vương, bên cạnh Tây Lăng vương có người của Huyền Môn, có nghĩa Tây Lăng vương rất có thể là kẻ địch của người. Người vừa ý Tạ Sơ Tuyết, khác gì dẫn sói vào nhà, với tài trí thông minh của người, chắc chắn không làm chuyện như vậy."

Lạc Thanh Hàn "Có lẽ ta thích khiêu chiến độ khó cao thì sao?"

Tiêu Hề Hề "Vậy thần thiếp chỉ có thể chúc người may mắn."

Lạc Thanh Hàn siết chặt eo nàng, biểu thị mình không hài lòng.

Tiêu Hề Hề bị siết vừa đau vừa nhột, nàng đáng thương cầu xin "Điện hạ, người có thể buông tay không?"

Lạc Thanh Hàn nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, chẳng những không muốn buông tay, còn muốn cắn thêm một miếng.

Hắn nghĩ vậy, mà cũng thật sự làm vậy.

Hắn cúi đầu cắn nhẹ lên mặt nàng.

Tiêu Hề Hề vội đẩy người ra "Đừng cắn mặt! Mặt thần thiếp đang trang điểm!"

Vừa rồi vì gặp Diêu chiêu huấn, Bảo Cầm có trang điểm nhẹ cho nàng.

Thái tử thẳng đuộc nhìn chằm chằm mặt nàng, hoàn toàn không nhìn ra nàng trang điểm chỗ nào, nhìn cũng không khác thường ngày bao nhiêu.

Lạc Thanh Hàn nói "Sau này nàng đừng trang điểm nữa."

Tiêu Hề Hề không phục "Tại sao?"

Lạc Thanh Hàn "Trang điểm hay không trang điểm cũng như nhau."

Quan trọng nhất là nàng trang điểm sẽ không tiện hôn.

Tiêu Hề Hề chịu đả kích nặng nề.

Lời của Thái tử quá tổn thương rồi!

Nàng cố bào chữa cho mình "Hôm nay thần thiếp trang điểm nhẹ, trang điểm nhẹ theo đuổi sự nhẹ nhàng tự nhiên, quả thật không có nhiều thay đổi."

Lạc Thanh Hàn khó hiểu "Nếu không có nhiều thay đổi, sao lại phải trang điểm?"

Tiêu Hề Hề "Quả thật không có nhiều thay đổi, nhưng vẫn có một chút thay đổi nhỏ. Ví như sau khi thần thiếp trang điểm, nước da của thần thiếp sẽ tốt hơn rất nhiều, cả người trông rất có sức sống."

Lạc Thanh Hàn "Ta không thấy như vậy."

Tiêu Hề Hề "……"

Tên trai thẳng này hết cách cứu rồi!

Lạc Thanh Hàn "Dù sao nàng cũng rất lười, không trang điểm có thể khiến nàng bớt phiền phức."

Tiêu Hề Hề "……"

Dù hắn nói đều là sự thật, nhưng tại sao trong lòng nàng khó chịu như vậy?

Lạc Thanh Hàn thấy nàng không nói gì, còn tưởng nàng không vui, liền an ủi "Không phải nói hôm nay ăn heo sữa quay à?"

Vừa nhắc tới món ngon, Tiêu Hề Hề lập tức phấn chấn tinh thần.

"Bảo Cầm đang chuẩn bị, chúng ta sẽ được ăn heo sữa quay

nhanh thôi!”

Kế đó Bảo Cầm bưng món heo sữa quay nóng hổi lên bàn.

Bề mặt heo sữa quay được quét một lớp dầu mè, trông bóng bẩy và tỏa mùi thơm nồng.

Tiêu Hề Hề không cần người khác giúp, tự mình cắt heo sữa quay.

Ăn thử một miếng thịt heo, bên ngoài hơi cháy xém, bên trong mềm ngọt, cực kỳ ngon!

Để đáp ứng khẩu vị khác nhau, Bảo Cầm còn chuẩn bị các món ăn kèm và nước sốt.

Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn đến miệng dính đầy dầu.

Lạc Thanh Hàn không mấy thèm ăn, cảm thấy hơi no bèn buông đũa.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề vẫn đang chiến đấu với thức ăn trên bàn.

Vốn hắn muốn giải thích chuyện Tạ Sơ Tuyết với Tiêu Hề Hề, nhưng xem dáng vẻ của Tiêu Hề Hề rõ ràng không để tâm chuyện Tạ Sơ Tuyết.

Nếu đã như vậy, hắn cũng không giải thích nữa.

Thật ra Thái hậu muốn Lạc Thanh Hàn cưới Tạ Sơ Tuyết, như vậy thân càng thêm thân, cũng sẽ giúp ích cho nhà mẹ của Thái hậu.

Nhưng Lạc Thanh Hàn đã viện cớ mang mệnh khắc thê từ chối.

Tạ Sơ Tuyết cũng từ chối, bày tỏ bản thân không xứng với ngôi vị Thái tử phi.

Nếu cả hai đã không đồng ý, Thái hậu đương nhiên không

cưỡng ép, đành thất vọng gạt bỏ ý nghĩ này.

……

Thái hậu có vẻ rất thích Tạ Sơ Tuyết nên cố ý giữ nàng ở cung Trường Lạc dùng bữa trưa.

Sau bữa trưa, Tạ Sơ Tuyết thấy Thái hậu buồn ngủ nên thức thời cáo từ rời đi.

Trùng hợp là vừa rời cung Trường Lạc, nàng liền đụng phải Lạc Dạ Thần vội vã vào cung.

Lạc Dạ Thần vừa thấy Tạ Sơ Tuyết, liền xông đến trước mặt nàng, gấp gáp hỏi.

“Hoàng tổ mẫu bảo muội gặp ai?”

Tạ Sơ Tuyết vừa thấy y, liền nhớ đến những lời đồn kia, trong lòng chán ghét, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ xấu hổ.

“Vương gia đừng nói vậy, vừa rồi Thái hậu nương nương chỉ bảo ta nói chuyện với Thái tử vài câu.”

Lạc Dạ Thần cả kinh “Hoàng tổ mẫu muốn muội gả cho Thái tử?!”

Tạ Sơ Tuyết vội khuyên “Chuyện này liên quan đến Thái tử, xin vương gia cẩn trọng lời nói!”

Nàng càng nói, suy đoán của Lạc Dạ Thần càng được khẳng định.

Y vô cùng tức giận, ghen tức bùng cháy trong lồ.ng ngực.

Tạ Sơ Tuyết khuyên y rất lâu, nhưng tiếc là y không nghe lọt tai lời nào.

Sau khi hai người chia tay, y không rời cung mà đi thẳng đến Đông cung.

Y muốn tìm Lạc Thanh Hàn tính sổ!

Lạc Thanh Hàn đoạt ngôi Thái tử của y thì cũng thôi đi, bây giờ còn muốn đoạt nữ nhân y thích, đúng là hiếp người quá đáng!

Chương 438: Tổn thương

Như thể có người trầm giọng nói gì đó.

Tiêu Hề Hề vẫn ngủ say, hoàn toàn không bị tiếng ồn bên ngoài ảnh hưởng, nhưng Lạc Thanh Hàn thì khác, cảnh giác của hắn rất cao, ngủ không sâu, tức thì bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức.

Hắn ngồi dậy, mặc y phục rồi đi ra ngoài.

Lúc này, âm thanh bên ngoài càng lúc càng lớn.

“Thái tử, ngươi cút ra đây cho ta!”

Hắn vừa nghe giọng liền biết đó là Lạc Dạ Thần.

Lạc Thanh Hàn bước ra khỏi phòng ngủ, thấy Lạc Dạ Thần đang muốn xông vào.

Lúc này Lạc Dạ Thần đang bị hai thái giám lôi kéo, Thường công công vẫn đang nhỏ giọng khuyên y, bảo y đừng quấy rầy Thái tử nghỉ ngơi.

Thấy Thái tử đi ra, Thường công công cả kinh, vội hành lễ “Là nô tài không ngăn được Anh vương, quấy rầy Thái tử Điện hạ nghỉ ngơi, nô tài bằng lòng chịu phạt.”

Lạc Thanh Hàn vẫy tay, ra hiệu thái giám lui xuống.

Hai thái giám vừa buông tay, Lạc Dạ Thần đã lao tới, túm áo Lạc Thanh Hàn tức giận chất vấn.

“Ngươi có nhiều nữ nhân như vậy rồi, tại sao còn muốn đoạt

Tạ Sơ Tuyết của ta?!”

Đám người Thường công công sửng sốt trước hành động của Anh vương, muốn tiến lên can ngăn nhưng thấy Thái tử giơ tay bắt lấy cổ tay Lạc Dạ Thần.

Không biết Thái tử dùng sức thế nào, mà Lạc Dạ Thần chợt hét lên đau đớn!

Lạc Dạ Thần buộc phải buông tay.

Y nắm chặt cổ tay phải, mặt tái đi vì đau.

Lạc Thanh Hàn chỉnh lại áo bị lệch, chậm rãi hỏi “Ai nói ta muốn đoạt Tạ Sơ Tuyết với huynh?”

Lạc Dạ Thần chịu đau, hung tợn nhìn đối phương tức giận nói.

“Chuyện này còn cần ai nói sao? Thái hậu đã bắt đầu mai mối cho hai người rồi, ngươi giấu chuyện này được sao?!”

Lạc Thanh Hàn “Quả thật Thái hậu có ý định mai mối cho ta và Tạ Sơ Tuyết, nhưng ta từ chối rồi.”

Lạc Dạ Thần sửng sốt, sau đó càng khó chịu hơn.

“Tạ Sơ Tuyết là cô nương tốt như vậy, ngươi dựa vào đâu mà từ chối muội ấy?”

Lời này đúng là vô lý gây sự, nếu là Lạc Thanh Hàn trước kia, hắn tuyệt đối sẽ không phản bác một câu.

Nhưng Lạc Thanh Hàn hiện giờ có thể nói dối mà không thay đổi sắc mặt.

“Vì ta biết huynh thích Tạ Sơ Tuyết.”

Lạc Dạ Thần ngẩn ra.

Y chưa từng nghĩ tới Thái tử sẽ nói như vậy.

Lửa giận vốn đang bùng cháy như gặp phải tuyết rơi dày đặc, nháy mắt dập tắt một nửa ngọn lửa.

Y lắp bắp hỏi "Ngươi … ngươi vì ta … mới từ chối Tạ Sơ Tuyết?"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Huynh là huynh trưởng của ta, nếu ta đã biết huynh thích Tạ Sơ Tuyết, sao có thể cưới nàng ta? Nàng ta xinh đẹp đến đâu cũng chỉ là người ngoài, sao có thể so với tình huynh đệ giữa chúng ta?"

Nói xong, hắn cười tự giễu, trên mặt lộ ra vẻ tổn thương.

"Nhưng mà xem biểu hiện của huynh, có vẻ như ta tự mình đa tình rồi, huynh thà tin người ngoài còn hơn là tin ta."

Cơn giận trong lòng Lạc Dạ Thần hoàn toàn bị dập tắt.

Y muốn giải thích nhưng không biết nói gì, thật sự không biết làm sao.

Lạc Thanh Hàn "Nếu huynh thật sự thích Tạ Sơ Tuyết thì đến cầu xin phụ hoàng ban hôn, chỉ cần phụ hoàng đồng ý hôn sự của hai người, sau này không ai có thể đoạt Tạ Sơ Tuyết từ tay huynh."

Nói xong, hắn quay người đi.

"Huynh tự tiện xông vào Đông cung, đáng lẽ phải phạt, niệm tình huynh chỉ nhất thời hấp tấp, ta cũng không so đo với huynh, huynh đi đi."

Lạc Dạ Thần không kịp nói gì, Lạc Thanh Hàn đã đi ra ngoài.

Lạc Dạ Thần ngây người đứng đó, nhìn về hướng đệ đệ rời đi, không biết làm gì mới phải.

Thường công công thấy vậy bất đắc dĩ thở dài "Vương gia, người làm Thái tử Điện hạ tổn thương rồi."

Lạc Dạ Thần đã bắt đầu hối hận.

Vừa rồi y không nên vội vã trút giận lên Thái tử khi chưa hỏi rõ đầu đuôi mọi chuyện.

Nhưng y có chết cũng phải giữ thể diện, không chịu thừa nhận mình hối hận, giả vờ bình tĩnh.

“Liên quan gì đến ta? Không phải ta chỉ tùy tiện nói hắn mấy câu thôi sao, có cần đến mức vậy không? Cũng không phải tiểu cô nương, mới thế mà đã tổn thương.”

Thường công công “Có quan tâm mới dễ tổn thương chứ.”

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Thường công công “Nô tài tiễn người ra ngoài.”

Thường công công nghiêng người, làm động tác mời.

Lạc Dạ Thần nhìn căn phòng Thái tử rời đi, chắc chắn Thái tử không định quay lại gặp mình nữa, y đành hậm hực như gà trống chiến bại rời khỏi điện Thanh Ca.

Buổi chiều, Lạc Thanh Hàn gọi Tiêu Lăng Phong đến cung Minh Quang.

“Ta bảo khanh theo dõi Tây Lăng vương, có gì khác thường không?”

Tiêu Lăng Phong thành thật đáp “Bẩm Điện hạ, gần đây Tây Lăng vương ngoài vào cung ra thì còn thích đến rạp hát, sáng nay đến phủ Anh vương một chuyến, nghe nói là muốn thay con gái trút giận.”

Kế đó, ông nói những tin đồn về Tạ Sơ Tuyết đang lan truyền bên ngoài.

Lạc Thanh Hàn “Sau khi Tây Lăng vương gặp Anh vương,

Anh vương có biểu hiện gì?”

Tiêu Lăng Phong “Anh vương vội vàng vào cung, hình như có việc rất quan trọng cần làm gấp.”

Lạc Thanh Hàn đã hiểu.

Có vẻ như chuyện Anh vương đột nhiên phát điên có liên quan đến Tây Lăng vương và Tạ Sơ Tuyết.

Đây rõ ràng là đang chia rẽ tình huynh đệ giữa Anh vương và hắn.

Vốn giữa họ đã có bất hòa, chuyện này ai cũng biết, Tây Lăng vương cần gì phải chia rẽ thêm?

Lạc Thanh Hàn “Tây Lăng vương thường xuyên đến rạp hát?”

Tiêu Lăng Phong “Đúng vậy, Tây Lăng vương rất thích nghe kịch. Lần này ông ấy vào kinh, còn dẫn theo một đoàn kịch từ quận Tây Lăng. Ông ấy thường mời người khác đến nhà nghe kịch, bình thường cũng đến rạp hát bên ngoài, rạp hát ông ấy thường đến nhất là Xảo Âm Viên, mạt tướng đã tra xét Xảo Âm Viên, không có gì bất thường.”

Lạc Thanh Hàn “Còn Tạ Sơ Tuyết? Nàng ta có động tĩnh gì không?”

Tiêu Lăng Phong sửng sốt, hiển nhiên ông không ngờ Thái tử sẽ hỏi đến Tạ Sơ Tuyết.

“Tạ cô nương phần lớn thời gian đều ở nhà, thỉnh thoảng cùng thị nữ ra ngoài, cụ thể đi đâu thì không biết.”

Lạc Thanh Hàn “Giám sát nàng ta một chút, tra xem mỗi lần nàng ta ra ngoài sẽ đi đâu? Gặp những ai?”

“Vâng!”

Tiêu Lăng Phong lo lắng rời khỏi cung Minh Quang.

Ông nghe nói Thái hậu có ý định mai mối Thái tử với Tạ Sơ Tuyết.

Vốn ông không quan tâm, dù sao Thái tử có mệnh khắc thê, trong vòng ba năm không được cưới chính phi.

Nhưng thấy Thái tử quan tâm đến Tạ Sơ Tuyết như vậy, chẳng lẽ Thái tử động lòng với Tạ Sơ Tuyết rồi?

Nếu thật là vậy, Tiêu trắc phi sẽ có thêm đối thủ tranh sủng.

Tiêu Lăng Phong càng nghĩ càng lo lắng.

Thường công công "Ta tiễn người tới đây, người đi thong thả."

Tiêu Lăng Phong không nhịn được hỏi "Gần đây Thái tử và Tiêu trắc phi có tốt không?"

Thường công công "Rất tốt."

Tiêu Lăng Phong "Vậy Thái tử đối xử với Tạ Sơ Tuyết …"

Ông còn chưa nói hết câu, Thường công công đã hiểu ý ông.

Thường công công cười nói "Đây là chuyện riêng của Thái tử, ta chỉ là nô tài, chuyện gì cũng không biết."

Chương 439: Duyên trời tác hợp

Tiêu Lăng Phong thấy mình không hỏi được gì, chỉ đành thất vọng rời đi.

Ông về phủ tướng quân, gọi Tiết thị đến, bảo bà vào cung một chuyến.

Tiết thị khó hiểu "Vào cung làm gì?"

Tiêu Lăng Phong nói ngắn gọn chuyện của Tạ Sơ Tuyết, cuối cùng nói "Nàng vào cung nói chuyện này với Tiêu trắc phi, nhắc nhở con bé một chút, bảo con bé phải giữ chặt trái tim của Thái tử, đừng để Thái tử bị Tạ Sơ Tuyết dụ đi mất."

Tiết thị gật đầu "Thiếp hiểu rồi, sáng mai thiếp sẽ đưa Tiểu Lam vào cung."

"Ừm."

Dù lần trước ông cãi cọ không vui với Tiêu Hề Hề, nhưng Tiêu Lăng Phong chỉ xem nàng như đứa trẻ đang giận dỗi.

Ông tin chỉ cần mình thể hiện đủ chân thành, Tiêu Hề Hề sẽ dần quên đi những chuyện không vui trước kia, lần nữa chấp nhận Tiêu gia.

Sáng hôm sau, Tiết thị dẫn Tiêu Tri Lam vào cung.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên khi biết hai người đến đây.

Tiêu Tri Lam lấy một chiếc khăn lụa, hai tay đưa qua, khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi thẹn thùng.

“Tỷ tỷ, đây là khăn tay muội thêu cho tỷ, tỷ có thích không?”

Cô bé từng hứa thêu khăn tay cho Tiêu Hề Hề, nhưng Tiêu Hề Hề gần như quên mất, thế mà cô bé này vẫn nhớ.

Tiêu Hề Hề nhận khăn tay, trên đó thêu hoa đào màu hồng, tuy kĩ thuật thêu không tốt lắm, nhưng đường kim tỉ mỉ, thoáng nhìn là biết vô cùng dụng tâm.

“Muội thêu rất đẹp, ta rất thích.”

Tiêu Tri Lam thấy ngại khi được khen.

Cô bé lấy hết can đảm, mong đợi hỏi “Vậy sau này muội có thể làm những thứ khác cho tỷ không? Gần đây muội mới học cách thắt dây, muội thắt dây cho tỷ được không?”

Tiêu Hề Hề không khách sáo, cười đáp “Được chứ.”

Tiêu Tri Lam tức thì vui mừng khôn xiết.

Gần đây, hoa đào trong cung đang nở rộ, Bảo Cầm hái một ít hoa đào tươi để làm bánh hoa đào và trà hoa đào.

Nàng bưng trà đến.

Tiêu Hề Hề mời Tiết thị và Tiêu Tri Lam ăn, đồng thời cũng cầm bánh hoa đào lên ăn.

Bánh hoa đào này ngọt nhưng không ngấy, còn thoảng hương hoa đào, uống với trà hoa đào thì càng ngon.

Tiêu Hề Hề ăn rất vui vẻ.

Tiết thị thử trò chuyện với nàng, sau vài lần thử, phát hiện bầu không khí chẳng nhưng không hài hòa mà càng gượng gạo hơn.

Hai người tuy là mẹ con nhưng chưa từng có tình cảm gì, cuộc sống hàng ngày hoàn toàn cách biệt, hầu như không dính dáng

tới nhau.

Làm cho hai người không biết gì về nhau.

Vì không hiểu nhau nên không tìm được chủ đề chung.

Tiết thị đành phải kết thúc bầu không khí gượng gạo, bắt đầu vào chuyện chính.

“Nghe nói Thái hậu có ý định mai mối Thái tử và nghĩa nữ của Tây Lăng vương, nương nương có biết chuyện này không?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Biết.”

Tiết thị hỏi “Nói vậy, chuyện này là thật?”

“Ừm.”

Tiết thị lo lắng “Nếu là thật, vậy người phải chuẩn bị trước, đừng để nữ nhân kia thế chỗ của người.”

“Yên tâm đi, Thái tử không thích nàng.”

Tiết thị nghi ngờ “Thật sao? Nhưng ta nghe nói hình như Thái tử rất quan tâm đến Tạ Sơ Tuyết.”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Bà nghe ai nói?”

Tiết thị không thể khai ra Tiêu Lăng Phong, lắp bắp mơ hồ trả lời “Ta cũng không nhớ, chỉ tình cờ nghe thấy ai đó nói thôi.”

Tiêu Hề Hề “Bà ít nghe mấy tin đồn thất thiệt này thì tốt hơn, nếu rảnh rỗi buồn chán quá thì có thể ra ngoài đi dạo đánh bài.”

Tiết thị không hiểu “Đánh bài?”

“Ồ, ta quên mất, bà không biết đánh bài.”

Tiết thị lúng túng, muốn hỏi rõ đánh bài là gì, nhưng vì hai bên

không thân, nên ngại ngùng không dám hỏi.

Sau khi tiễn Tiết thị và Tiêu Tri Lam đi, Tiêu Hề Hề quay sang hỏi Bảo Cầm.

“Trong cung có thợ mộc không? Ta muốn làm đồ chơi.”

Bảo Cầm gật đầu “Có chứ, nương nương muốn làm thứ gì?”

Tiêu Hề Hề “Mạt chược.”

Cả ngày nàng ở trong cung, ngoài ăn ngủ thì thỉnh thoảng cũng cần giải trí một chút.

Trước đây nàng giải trí bằng cách đọc truyện, nhưng bây giờ nàng không đọc được nữa, đành phải tìm thú vui khác.

Mấy trò mạt chược hay bài poker rất vui, chỉ cần ngồi chơi thôi, rất phù hợp với một cá muối lười vận động như nàng.

Bảo Cầm ngơ ngác “Mạt chược là gì?”

Nàng chỉ biết tương mè, chưa từng nghe mạt chược bao giờ.

*Mạt chược (麻将) đồng âm với tương mè (麻酱) là májiàng.

Tiêu Hề Hề giải thích chi tiết cách chơi mạt chược với nàng.

Sự tò mò của Bảo Cầm tức thì bị khơi dậy.

“Nương nương, mạt chược này khó làm không?”

“Không khó.”

Tiêu Hề Hề cầm bút vẽ mô hình mạt chược trên giấy.

Hình dạng mạt chược rất đơn giản, chỉ là những ô vuông nhỏ mà thôi.

Vấn đề là vẽ toàn bộ hoa văn trên mạt chược thì hơi tốn thời

gian.

Sau khi vẽ xong, nàng đưa bản vẽ cho Bảo Cầm.

Bảo Cầm ôm bản vẽ ra ngoài.

……

Lạc Dạ Thần tìm cách lấy được sinh thần bát tự của Tạ Sơ Tuyết.

Sáng sớm hôm nay, y chạy đến Tam Thanh Quan, nhờ Thiên Nhất đạo nhân giúp y xem bát tự.

Thiên Nhất đạo nhân cẩn thận xem xét bát tự của hai người, sau đó cau mày lắc đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Lạc Dạ Thần tim đập thình thịch, vội hỏi "Đạo trưởng, bát tự của chúng ta có vấn đề gì sao?"

Thiên Nhất đạo nhân "Bát tự của nàng là thủy, bát tự của người là hỏa, thủy hỏa tương khắc, nếu hai người thành hôn, sẽ có tai họa đổ máu."

Lạc Dạ Thần lộ vẻ khó tin, sau đó nổi cơn thịnh nộ "Ông đang nói nhảm gì vậy? Bổn vương và Tạ Sơ Tuyết là duyên trời tác hợp, ông dám trù bổn vương gặp tại họa đổ máu? Ông có tin bổn vương đốt đạo quán rách nát này của ông không!"

Thiên Nhất đạo nhân biết người này dễ nổi nóng, sợ y nhất thời xúc động đốt đạo quán thật, bèn vội vàng an ủi.

"Vương gia bớt giận, có lẽ bần đạo xem sai rồi, bần đạo xem lại quẻ khác cho người."

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Vậy xem nhanh lên, lần này nghiêm túc xem cho bổn vương!"

Thiên Nhất đạo nhân bấm bấm ngón tay giả vờ, sau đó cười nói "Bát tự của vương gia tuy thuộc hỏa, nhưng hỏa trong

thủy, rất hợp với bát tự của Tạ cô nương, hai người là duyên trời tác hợp. Chỉ cần sau này người kiềm chế nóng nảy, tu thân dưỡng tính, nhất định có thể cùng Tạ cô nương tôn trọng lẫn nhau, răng long đầu bạc!"

Lạc Dạ Thần rất hài lòng với kết quả này.

Y lấy một xấp ngân phiếu, đặt chúng trước mặt Thiên Nhất đạo nhân.

"Đây là tiền hương hỏa cho đạo quán, sau này nếu cần, ta lại tới tìm ông."

Nói xong, y vui vẻ rời khỏi Tam Thanh Quan.

Lạc Dạ Thần đi thẳng vào cung gặp Huệ phi.

"Mẫu phi, vừa rồi con nhờ Thiên Nhất đạo nhân xem bát tự giúp con và Tạ cô nương, Thiên Nhất đạo nhân nói bọn con là duyên trời tác hợp!"

Huệ phi rất kinh ngạc "Thật sao?"

Lạc Dạ Thần đầy tự tin "Tất nhiên là thật, nếu người không tin, có thể đi hỏi Thiên Nhất đạo nhân."

Huệ phi thấy y tự tin như vậy, xem ra là thật.

Chương 440: CướiCưới

Ban đầu, Huệ phi khá hài lòng với Tạ Sơ Tuyết.

Xét cho cùng, Tạ Sơ Tuyết xuất thân tốt, là nghĩa nữ của Tây Lăng vương, nếu có thể cưới nàng qua cửa, có nghĩa là sẽ lôi kéo được Tây Lăng vương vào trận doanh của Lạc Dạ Thần, đây là giúp sức lớn mạnh cho Lạc Dạ Thần muốn tranh ngôi vị Thái tử.

Bản thân Tạ Sơ Tuyết cũng rất xinh đẹp, con cái sinh ra sau này nhất định sẽ rất đẹp.

Nhưng trong yến tiệc chiêu đãi Tây Lăng vương, Lạc Dạ Thần suýt nữa vì Tạ Sơ Tuyết đánh nhau với Nhị hoàng tử, thậm chí còn ầm ĩ tới trước mặt Hoàng đế, suýt chọc Hoàng đế nổi giận.

Chuyện này làm Huệ phi không hài lòng.

Bà không thấy đó là lỗi của con trai mình, tất cả đều là tai họa do Tạ Sơ Tuyết gây ra.

Người còn chưa qua cửa đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho Lạc Dạ Thần, nếu sau này cưới về thật, chẳng phải sẽ càng thêm nhiều phiền phức sao?!

Từ đó Huệ phi không còn nhắc đến chuyện con trai muốn cưới Tạ Sơ Tuyết.

Nào ngờ Lạc Dạ Thần lại lén tìm người xem bát tự cho mình và Tạ Sơ Tuyết.

Thiên Nhất đạo nhân khá có danh tiếng trong các thế gia ở Thịnh Kinh, Huệ phi đương nhiên cũng tin ông, nếu Thiên

Nhất đạo nhân đã nói Lạc Dạ Thần và Tạ Sơ Tuyết là duyên trời tác hợp, nói không chừng đó là sự thật.

Huệ phi chần chừ do dự.

Lạc Dạ Thần khổ sở cầu xin, thề đi thề lại chỉ cần mình cưới được Tạ Sơ Tuyết, sau này chuyện gì cũng sẽ nghe lời mẫu phi!

Y còn nói mình ngày đêm luôn nghĩ đến Tạ Sơ Tuyết, nếu không thể cưới nàng, sợ là sau này y sẽ ăn không ngon ngủ không yên, nói không chừng sẽ đoản mệnh.

Huệ phi lườm y "Nói bậy gì đó, không được nói mấy lời xui xẻo!"

Đến cuối cùng, tình yêu thương đã chiến thắng.

Huệ phi bị con trai lay động.

Lẽ ra chuyện này nên đến cầu xin Hoàng đế ban hôn, nhưng trước đó Tây Lăng vương đã giao hôn sự của Tạ Sơ Tuyết cho Thái hậu, Huệ phi không tiện vượt mặt Thái hậu mà đi tìm Hoàng đế, bèn đến cung Trường Lạc.

Thái hậu nghe Huệ phi nói, cảm thấy rất vui.

"Anh vương cũng không còn nhỏ, quả thật đến lúc thành gia rồi, nếu nó có thể thành thân với Sơ Tuyết, cũng xem như thân càng thêm thân, ai gia dĩ nhiên rất vui mừng."

Nói đến đây bà hơi dừng lại, giọng hơi thay đổi.

"Chuyện này dù sao cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của Sơ Tuyết, ai gia vẫn nên hỏi ý Tây Lăng vương trước, con thấy thế nào?"

Huệ phi vội nói "Chuyên này là đương nhiên."

……

Hiệu quả công việc của Bảo Cầm rất nhanh, chỉ mất một ngày đã mang về mạt chược mà Tiêu Hề Hề muốn.

Mạt chược này làm bằng gỗ, các góc cạnh đánh bóng rất nhẵn.

Thợ mộc có lẽ cảm thấy mạt chược này quá đơn giản, không xứng với thể diện của Tiêu trắc phi nên cố ý sơn một lớp vàng lên mặt sau của mạt chược.

Đó là vàng thật được nung chảy rồi sơn lên.

Tiêu Hề Hề chạm vào lớp vàng lấp lánh đó, trong đầu chỉ có hai từ, xa xỉ!

Nàng sai người kê một chiếc bàn thấp, gọi Bảo Cầm, Thanh Tùng và Hạnh Nhi tới.

Bốn người ngồi quanh bàn, bắt đầu ồn ào học chơi mạt chược.

Bọn họ không cược tiền, chỉ dùng đậu rán làm tiền cược.

Trong bốn người, Tiêu Hề Hề thắng nhiều nhất, không phải vì ba người còn lại cố ý nhường, mà vì vận may của nàng quá tốt nên mỗi lần toàn rút được những quân bài tốt nhất.

Đậu rán trước mặt nàng nhanh chóng chất thành đống.

Lúc Lạc Thanh Hàn bước vào, tình cờ thấy Tiêu Hề Hề đẩy hàng mạt chược trước mặt, phấn khích hét lên.

“Lại là tự mò*! Ha ha ha!”

*Tự mò (自摸) thuật ngữ dùng trong mạt chược, khi người chơi rút bài theo thứ tự, vừa hay quân đó làm cho bài của người chơi ù giành lấy chiến thắng mà không cần người chơi khác thả bài.

Ba người còn lại chỉ đành thở dài bóc đậu rán trả tiền cược.

Thường công công "Khụ, Thái tử giá đáo!"

Lúc này người trong phòng mới phát hiện Thái tử đến, ai nấy đều giật mình.

Bọn họ cuống quít đứng dậy hành lễ.

Lạc Thanh Hàn tới gần, nhìn đống khúc gỗ trên bàn, sắc mặt không đổi hỏi "Các ngươi đang làm gì?"

Tiêu Hề Hề ân cần giới thiệu "Trò này gọi là mạt chược, chơi rất vui, Điện hạ có muốn chơi không?"

Lạc Thanh Hàn nhớ đến vẻ mặt vui vẻ của Tiêu Hề Hề khi chơi mạt chược vừa rồi, chơi với nàng cũng không sao.

Vì vậy hắn ngồi xuống bàn mạt chược.

Tiêu Hề Hề gọi Thường công công đến chơi.

Thường công công từ chối nói "Nô tài không biết chơi, sợ sẽ làm nương nương và Điện hạ mất hứng."

Tiêu Hề Hề "Không sao hết, ta có thể dạy ngươi, dù sao Thái tử cũng biết, chăn một con cừu, chăn hai con cừu cũng như nhau, ta thuận tiện chăn luôn hai người."

Lạc Thanh Hàn "……"

Thường công công "……"

Trong mắt người, Thái tử là cừu?

Bảo Cầm không còn hi vọng gì về cái miệng của nương nương nhà mình.

Nàng vội đổi đề tài "Chơi mạt chược cần bốn người, Thường công công coi như vào cho đủ số, dù sao cũng chỉ chơi cho vui, thắng thua không quan trọng."

Thường công công chắp tay "Vậy cung kính không bằng tuân mệnh."

Ván này trở thành Tiêu Hề Hề, Bảo Cầm, Thái tử và Thường công công.

Tiểu Hề Hề giải thích các quy tắc của mạt chược, sau đó chơi thử một ván.

Thái tử và Thường công công là những người thông minh, nắm quy tắc rất nhanh.

Xét về vận may, Tiêu Hề Hề vẫn là người may mắn nhất.

Nhưng không ngăn được Thái tử có bộ não học sinh giỏi.

Hắn có thể nhớ chính xác những quân bài mà mọi người đã đánh ra.

Hắn dựa vào những quân bài mà đối phương đánh ra, đại khái đoán được bài đối phương sẽ ù kiểu nào, từ đó giảm thiểu khả năng đối phương giành được quân bài. Thậm chí có lúc hắn còn lợi dụng tâm lý muốn chơi lớn của đối phương, cố ý treo đối phương, cuối cùng buộc đối phương phải dỡ hết bài tốt của mình.

Thường công công không có vận may, cũng không có bộ não học sinh giỏi, nhưng lại có đôi mắt tinh tường quan sát tình hình.

Thường công công sẽ thông qua thái độ của đối phương, suy đoán xem là bài tốt hay bài xấu.

Dù không thể thắng cũng sẽ không thua quá nặng, luôn duy trì trạng thái ổn định không thua cũng không thắng.

Như vậy, Bảo Cầm trở thành người thảm nhất.

Thật ra, dù xét về vận may, đầu óc hay mắt nhìn, nàng không tệ mặt nào.

Nhưng so với ba người trước mặt, nàng còn kém xa.

Hầu như ván nào nàng cũng bị dập tơi bời, thua đến mức hoài nghi nhân sinh, suýt quên mất tên mình là gì.

Mãi đến khi Tiêu Hề Hề nói mình đói, Bảo Cầm lúc này như được đại xá, nhảy cẫng lên "Nô tỳ đi chuẩn bị bữa trưa ngay!"

Nói xong, nàng nước mắt hai hàng chuồn nhanh.

Hu hu hu!

Nàng sẽ không bao giờ chơi bài với ba người này nữa!

Đúng là tự ngược mình mà!

Thường công công sai người cất bàn mạt chược.

Lạc Thanh Hàn đặt một tấm thiệp mời trước mặt Tiêu Hề Hề.

"Đây là thiệp mời của Tạ Sơ Tuyết gửi cho nàng, nàng ta muốn mời nàng đến Thương Lan Viên uống trà thưởng hoa."

Tiêu Hề Hề nhận thiệp mời.

Trên tấm thiệp mời màu trắng, nét chữ đen rất đẹp, còn có vài hoa đào khô, lúc ngửi thoảng hương hoa đào.

Vốn nàng đang khó hiểu, nàng không thân với Tạ Sơ Tuyết, tại sao Tạ Sơ Tuyết lại tự dưng mời nàng?

Khi nhìn rõ nét chữ trên thiệp mời, nàng lập tức hiểu ra.

Người mời nàng không phải Tạ Sơ Tuyết, mà là Đại sư huynh Phương Vô Tửu."

Chương 441: Giấu giếm

Trong bốn sư huynh đệ, thời gian Tiêu Hề Hề ở cạnh Đại sư huynh là lâu nhất, đương nhiên cũng hiểu rõ Đại sư huynh nhất.

Nàng chỉ cần liếc một cái đã nhận ra thiệp mời này là Đại sư huynh viết.

Rõ là Đại sư huynh muốn mời nàng gặp mặt.

Tiêu Hề Hề quả thật cũng muốn gặp Đại sư huynh.

Lạc Thanh Hàn vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt của nàng, hắn hỏi "Nàng muốn đi?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ừm."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chăm chú.

Tiêu Hề Hề tưởng hắn sẽ hỏi lý do, nhưng hắn không hỏi, chỉ bình tĩnh nói.

"Ngày mai ta phải xuất cung một chuyến, có thể cho nàng đi nhờ."

Ban đêm, Thái tử ở lại điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề đã ngủ say.

Lạc Thanh Hàn không ngủ được, hắn nhìn nữ nhân đang ngủ trong lòng, trong đầu vẫn nghĩ tới thiệp mời đó.

Hắn nhớ rõ, sau khi Tiêu Hề Hề nhìn thiệp mời, vẻ mặt liền

thay đổi.

Linh tính mách bảo hắn, trong thiệp mời đó nhất định còn ẩn chứa thông tin khác.

Hắn luôn chờ Tiêu Hề Hề chủ động nói thật.

Nhưng không.

Tiêu Hề Hề đọc xong thiệp mời, cũng không nhắc đến thiệp mời đó nữa.

Tại sao nàng không nói thật với hắn?

Lẽ nào nàng cũng giống như những người khác, bắt đầu giấu giếm hắn?

Lý trí nói với Lạc Thanh Hàn, thật ra đây là chuyện rất bình thường, dù sao mỗi người đều có bí mật không muốn để ai biết.

Nhưng biết là một chuyện, trải nghiệm lại là chuyện khác.

Trong lòng Lạc Thanh Hàn nảy sinh cảm giác thất vọng.

Trong lòng hắn, Tiêu Hề Hề thì khác.

Trong hoàng cung đầy toan tính này, chỉ có Tiêu Hề Hề thật sự đứng về phía hắn, nàng chủ động nói ra thân phận và mục đích, dốc hết sức bảo vệ hắn an toàn.

Hắn hi vọng nàng sẽ mãi thế này, đừng thay đổi gì.

Nhưng thực tế, trên đời này không có gì là mãi mãi không đổi.

Tiêu Hề Hề cũng đang từng chút thay đổi.

Lúc đầu, Tiêu Hề Hề nói dối để che giấu chuyện mình và Lạc Dạ Thần xem sách truyện, hắn tức giận khi biết chuyện.

Hắn tức giận không phải vì số sách truyện, mà vì Tiêu Hề Hề nói dối.

Cho nên trong lúc tức giận, hắn đã cho người đốt hết số sách truyện đó.

Hắn nghĩ làm vậy sẽ dạy cho Tiêu Hề Hề một bài học, không nói dối hắn nữa.

Nào ngờ hôm nay Tiêu Hề Hề lại giấu chuyện thiệp mời với hắn.

Lạc Thanh Hàn vẫn tin chắc Tiêu Hề Hề sẽ không tổn thương hắn, nhưng cảm giác bị che giấu này khiến hắn rất bất an.

Hắn không kìm được ôm nữ nhân trong lòng chặt hơn.

Như thể làm vậy, hắn sẽ không mất nàng.

Mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Hắn mơ hồ nghe thấy ai đó gọi tên mình.

“Tiểu Hàn …”

Lạc Thanh Hàn nhìn sang, phát hiện phía trước phủ sương trắng dày đặc.

Trong màn sương dường như có một nữ nhân đang đứng.

Tà váy xanh nhạt như hòa với màn sương trắng quanh người.

Đột nhiên, Lạc Thanh Hàn cảm thấy nữ nhân đó đang cười.

Nụ cười đó rất dịu dàng với hắn.

Nữ nhân đó chìa tay ra.

“Tiểu Hàn, lại đây.”

Lạc Thanh Hàn nghe thấy giọng nói quen thuộc này, rất muốn bước tới nhưng đôi chân như nặng ngàn cân, không thể di chuyển được.

Thấy hắn đứng yên, nữ nhân đó hình như rất đau lòng.

“Tại sao con không lại đây?”

“Con hận ta sao?”

“Nhưng con có tư cách gì hận ta?”

Nụ cười trên mặt nữ nhân đó dần tắt, ánh mắt trở nên ác độc.

“Mọi người trên đời này có quyền hận ta, nhưng con thì không!”

Lúc giọng nói vừa kết thúc, sắc mặt nữ nhân chợt trở nên hung ác!

Nữ nhân đó biến thành ác quỷ, mở cái miệng đầy máu, lao về phía Lạc Thanh Hàn!

Lạc Thanh Hàn đột nhiên mở mắt.

Sương trắng, nữ nhân, ác quỷ đều biến mất.

Lúc này, trước mắt hắn là đầu giường quen thuộc có treo đèn lồng tròn nhỏ.

Trên đèn lồng tròn vẽ con thỏ mũm mĩm.

Hắn ngây ngẩn một hồi, mới dần dần hoàn hồn từ trong cơn ác mộng.

Quay người nhìn ra cửa sổ, trời đang dần sáng.

Nữ nhân trong lòng vẫn đang ngủ say, nàng hơi bĩu môi, nhỏ giọng nói mớ, lời rất mơ hồ, không nghe được là đang nói gì.

Lạc Thanh Hàn không còn buồn ngủ.

Hắn ngồi dậy, mặc y phục rồi ra ngoài.

Cung nữ thái giám đứng hầu ngoài cửa thấy vậy vội vàng mang nước nóng và y phục đến, nhanh nhẹn hầu hạ Thái tử rửa mặt thay y phục.

Thường công công cũng đến rất nhanh.

Thường công công chú ý tới sắc mặt không tốt của Thái tử, thầm đoán buổi tối Thái tử gặp ác mộng, liền nói nhỏ với tiểu thái giám bên cạnh.

"Đi pha một ấm trà an thần."

Không lâu sau, tiểu thái giám bưng trà an thần quay lại.

Lạc Thanh Hàn ngồi một mình trong căn phòng trống trải yên tĩnh, tư thế vẫn ngay thẳng, nhưng giữa hai hàng lông mày lại hơi sầu muộn.

Thường công công bước vào, cẩn thận đặt tách trà bên tay hắn.

"Điện hạ, uống chút trà cho thư giãn đầu óc."

Lạc Thanh Hàn không chạm vào tách trà.

Hắn nhìn bầu trời ngoài cửa, trời chưa sáng hẳn nên trông thật u ám, có loại cảm giác kiềm nén khó tả.

Hồi lâu sau, hắn mới bàng hoàng hỏi một câu.

"Ngươi còn nhớ mẫu phi ta trông thế nào không?"

Thường công công hầu hạ Lạc Thanh Hàn từ nhỏ, gần như lớn lên cùng Lạc Thanh Hàn, Thường công công dĩ nhiên vẫn nhớ Thẩm chiêu nghi.

"Nô tài đương nhiên vẫn nhớ."

Lạc Thanh Hàn "Nhưng ta không nhớ dung mạo của bà ấy nữa, ngươi nói ta biết, bà ấy là người thế nào?"

Thường công công "Thẩm chiêu nghi tài giỏi xinh đẹp, hiền lương thục đức, rất yêu thương Thái tử Điện hạ, là một người rất tốt."

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nhìn Thường công công, ánh mắt khiến người khác lo sợ.

"Thật sao?"

Thường công công vội đáp "Đương nhiên là thật, nô tài không dám nói dối Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn trầm mặc một lúc, như đang thì thầm, nhỏ giọng nói.

"Ta cũng nghĩ bà ấy hẳn là một người rất tốt."

Lúc Tiêu Hề Hề thức dậy thì trời đã sáng.

Nàng cuộn tròn trên giường không chịu dậy.

Bảo Cầm thúc giục "Thái tử Điện hạ chờ người lâu rồi, người mau dậy đi."

Tiêu Hề Hề ngáp một cái "Thái tử đâu?"

"Điện hạ luyện kiếm ở ngoài."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên, nàng biết Thái tử biết võ, nhưng chưa từng thấy hắn luyện kiếm.

Nàng hơi có hứng thú.

Sau khi mặc y phục đàng hoàng, Tiêu Hề Hề chạy ra ngoài, quả nhiên thấy Thái tử đang luyện kiếm ở hậu viện.

Hắn mặc y phục cưỡi ngựa tay hẹp dễ vận động, mặt mày điềm tĩnh, dung mạo tuấn tú, dáng người uyển chuyển.

Kiếm trong tay hắn như phủ một tầng băng sương, động tác múa kiếm mang gió, nơi kiếm quét qua kéo theo gió lạnh thấu xương.

Thái tử lúc này rất khác với mọi khi.

Thường ngày khuôn mặt tuấn tú của hắn luôn lạnh nhạt, chú ý từng lời nói hành động, giống như tảng băng khiến người khác không dám lại gần.

Mà hiện giờ hắn trở nên sống động, mỗi động tác lộ ra sắc bén, có khí chất thiếu niên.

Khiến mọi người nhớ ra, năm nay hắn mới mười chín.

Mười chín tuổi của người khác là thời điểm hăng hái phấn chấn, nhưng mười chín tuổi của hắn đã trải qua tình người ấm lạnh, trải qua âm mưu lừa gạt.

Chương 442: Cuộc hẹn

Không ít cung nữ thái giám đứng gần đó đang mê mẩn xem, nếu không phải sợ quấy rầy Thái tử, e là đã hét to vỗ tay tán thưởng.

Vốn Tiêu Hề Hề cũng đang xem Thái tử luyện kiếm, nhưng sau đó sự chú ý của nàng dần bị thứ khác thu hút.

Nàng phát hiện gà vịt heo ngỗng sợ hãi kêu, dường như chúng cảm nhận được nguy hiểm từ thanh kiếm trong tay Thái tử, nhốn nháo run rẩy trốn vào góc.

Đặc biệt là hai con heo sợ tới mức không dám ăn sáng, thân thể mập mạp không ngừng chui vào góc, khắp người viết hai chữ lớn — sợ hãi!

Lúc Thái tử thu kiếm, Tiêu Hề Hề vội chạy đến, nắm tay hắn không ngừng khen ngợi.

“Điện hạ giỏi quá! Điện hạ ăn sáng chưa? Đi đi đi, chúng ta cùng đi ăn sáng!”

Nói xong nàng bất chấp kéo Thái tử về.

Nàng sợ Thái tử luyện chưa đã, vẫn còn muốn luyện tiếp.

Nhìn lũ gà vịt heo ngỗng sợ hãi, nếu chúng bị dọa đến biếng ăn luôn thì sao?!

Tiêu Hề Hề kéo Thái tử một mạch vào phòng, sau đó gọi Bảo Cầm nhanh chóng dọn thức ăn lên.

Lạc Thanh Hàn đưa kiếm cho người bên cạnh, hắn rửa mồ hôi

trên mặt, cả khí chất thiếu niên vừa nãy mới lộ ra một chút cũng bị rửa sạch.

Hắn ngồi xuống bên bàn ăn, phong thái trở lại vẻ lãnh đạm thường ngày.

Tiêu Hề Hề vẫn đang tâng bốc.

"Dáng vẻ múa kiếm của Thái tử Điện hạ thật đẹp trai, chiêu thức này, khí thế này, thật không có từ nào để diễn tả, làm người khác chỉ biết mê mẩn đứng xem! Thần thiếp chưa từng thấy ai múa kiếm đẹp trai như người, bảo kiếm của người, vừa nhìn liền biết là bảo vật quý hiếm. Người xưa có câu, bảo kiếm xứng anh hùng, cũng chỉ có bảo kiếm như thế mới có thể xứng với anh hùng như người đây!"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Đó là bảo kiếm phụ hoàng ban thưởng, tên là Yên Diệt."

Tiêu Hề Hề há to miệng, lộ vẻ kinh ngạc "Thì ra là vật ngự ban, chẳng trách làm người khác cảm thấy rất lợi hại!"

Bảo Cầm lần lượt dọn các món lên bàn.

Tiêu Hề Hề gắp một há cảo tôm đặt trước mặt Thái tử.

"Mời Điện hạ dùng."

Sau đó nàng mới bắt đầu ăn.

Lạc Thanh Hàn không động vào há cảo tôm trước mặt, sắc mặt không đổi nói "Ta không thích ăn há cảo tôm."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Thần thiếp nhớ lúc trước người từng ăn há cảo tôm, còn nói rất ngon nữa."

Lạc Thanh Hàn "Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ."

Tiêu Hề Hề hết cách, đành gắp há cảo tôm trong bát của hắn đi, sau đó múc cho hắn một bát cháo cá.

Lạc Thanh Hàn thử một muỗng, cau mày nói "Nóng quá."

Tiêu Hề Hề đành giúp hắn thổi nguội một chút.

Nàng thầm nghĩ, đây đâu có phải hầu hạ chồng? Đây là hầu hạ cha già nằm liệt giường!

Nhưng 'cha già' này không biết điều, ăn được hai hớp cháo, lại bắt đầu kiếm chuyện, một hồi thì chê nem rán không đẹp mắt, một hồi lại nói sao bánh bao chiên có hành.

Bảo Cầm bên cạnh sắp khóc tới nơi.

Nàng sợ Thái tử sẽ phạt nàng vì bữa sáng tồi tệ của mình.

May là Thái tử vẫn còn nhân tính, không trút giận lên Bảo Cầm.

Tiêu Hề Hề nhận ra tâm trạng Thái tử hôm nay không tốt, hắn không phải bất mãn với bữa sáng, hắn chỉ đang mượn danh nghĩa xoi mói bữa sáng để phát cáu, giống mấy ông già tính cách kỳ quặc nóng nảy, hở một chút là đánh người hay được nhắc trong tin thời sự.

Tiêu Hề Hề mang tấm lòng yêu thương người già neo đơn ân cần hỏi han.

"Điện hạ, có phải người gặp chuyện khó giải quyết gì không? Nếu có thì người có thể nói ra, nói không chừng thần thiếp giúp được người."

Chuyện khó giải quyết bây giờ của hắn là nữ nhân trước mặt.

Hắn muốn biết trong thiệp mời Tạ Sơ Tuyết đưa cho nàng có giấu bí mật gì?

Hắn muốn Tiêu Hề Hề chủ động nói ra.

Lạc Thanh Hàn "Hôm nay nàng vẫn sẽ đi gặp Tạ Sơ Tuyết?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên phải đi, thần thiếp đã nhận lời mời rồi, không thể tùy tiện nuốt lời được."

Lạc Thanh Hàn muốn hỏi, nàng có muốn gặp Tạ Sơ Tuyết thật không?

Nhưng lời nói đến môi lại nuốt xuống.

Hắn cũng không biết mình đang giở trò gì.

Hắn chỉ cảm thấy hắn và Tiêu Hề Hề nên thành thật với nhau, cả khi hắn không hỏi, Tiêu Hề Hề cũng nói mọi chuyện với hắn, giống như nàng từng làm trước kia.

Hắn không muốn nàng thay đổi dù chỉ một chút.

Nếu cả nàng cũng không thể tin, hắn không biết còn có thể tin ai trong hoàng cung này.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Đi thôi."

Hắn xoay người bước ra ngoài trước.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng đi theo.

Hai người ngồi xe ngựa rời cung.

Hôm nay trời đẹp, nắng chói chang, rất nhiều người trên đường đã khoác lên mình y phục đón xuân rực rỡ.

Bảo Cầm biết Tiêu trắc phi lần này xuất cung đi gặp Tạ Sơ Tuyết nên cố tình trang điểm cho Tiêu trắc phi thật lộng lẫy để không bị người khác so sánh với Tạ Sơ Tuyết.

Lạc Thanh Hàn nhìn cách ăn mặc của Tiêu Hề Hề, ánh mắt tối sầm, tâm trạng ngày càng bực bội.

Tiêu Hề Hề cố bắt chuyện với hắn, nhưng hắn cứ làm lơ.

Bầu không khí trong xe trầm mặc dần.

Tiêu Hề Hề thăm dò hỏi "Rốt cuộc người sao vậy?"

Lần này Lạc Thanh Hàn không làm lơ nàng.

Hắn hỏi ngược một câu.

"Nàng có gì muốn nói với ta không?"

Tiêu Hề Hề không hiểu "Nói gì cơ? Thần thiếp không có gì để nói."

Lạc Thanh Hàn "Sao nàng lại đồng ý lời mời của Tạ Sơ Tuyết? Nàng đâu thân với Tạ Sơ Tuyết."

Hắn thầm nghĩ, đây là cơ hội cuối cùng, chỉ cần nàng nói thật, hắn sẽ bỏ qua.

Nhưng nếu nàng tiếp tục che giấu, hắn sẽ lập tức cho xe quay về cung, sau này sẽ không cho nàng rời Đông cung một bước.

Tiêu Hề Hề không ngờ Thái tử đột nhiên hỏi chuyện này, nàng ngẩn một lúc, sau đó mới hoàn hồn, buột miệng nói "Chẳng lẽ người nghi ngờ thần thiếp cấu kết với Tạ Sơ Tuyết?"

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Không có."

Dù hắn biết Tiêu Hề Hề đang che giấu gì đó, nhưng hắn chắc chắn nàng sẽ không bao giờ cấu kết với người ngoài hại hắn.

Tiêu Hề Hề lấy thiệp mời từ trong tay áo "Thần thiếp muốn đến cuộc hẹn là vì nét chữ trên thiệp rất quen."

Ánh mắt của hắn chuyển từ mặt nàng lên thiệp mời.

Nét chữ ngay ngắn, nhìn không giống nét chữ của một tiểu thư khuê các.

Ban đầu Lạc Thanh Hàn còn tưởng Tạ Sơ Tuyết cho người

viết, nhưng nhìn phản ứng của Tiêu Hề Hề lúc này, trong đầu hắn nảy ra một ý nghĩ.

“Lẽ nào là Đại sư huynh nàng viết?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Đúng vậy.”

Lạc Thanh Hàn “Cho nên nàng đến cuộc hẹn là để gặp Đại sư huynh?”

Tiêu Hề Hề lại gật đầu.

Lạc Thanh Hàn biết được sự thật mà hắn muốn biết, nhưng không cảm thấy vui chút nào, thậm chí còn tức giận hơn.

Nữ nhân này cố tình ăn mặc lộng lẫy để đi gặp Đại sư huynh của mình.

Đây chẳng phải công khai cắm sừng hắn sao?!

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hạ lệnh.

“Quay đầu xe, về cung!”

Chương 443: Yêu từ cái nhìn đầu tiên

Thị vệ phụ trách đánh xe nghe thấy lệnh của Thái tử, dù không hiểu gì nhưng vẫn dừng xe, sau đó quay đầu xe trở về.

Thị vệ tháp tùng cũng quay lại.

Tiêu Hề Hề gấp gáp "Đừng về cung, thần thiếp còn phải đến cuộc hẹn!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Nàng nóng lòng đi gặp Đại sư huynh của nàng sao?"

Mùi chua trong lời nói rõ ràng đến mức Tiêu Hề Hề không thể giả vờ như không ngửi thấy.

Nàng biết dụ.c vọng chiếm hữu của Thái tử lại trỗi dậy rồi.

Tiêu Hề Hề nghiêng người, nắm tay Thái tử, dùng giọng điệu chân thành nhất nói.

"Điện hạ, thần thiếp và Đại sư huynh chỉ có tình huynh muội, tuyệt đối không có tình cảm nam nữ gì, thần thiếp có thể thề, nếu thần thiếp nói dối thì sẽ không …"

Lạc Thanh Hàn cắt ngang "Nàng không cần thề, nàng chỉ cần trả lời ta một câu."

Tiêu Hề Hề "Người hỏi đi."

Lạc Thanh Hàn nhìn đôi mắt sáng ngời của nàng, chậm rãi hỏi "Nếu người viết thiệp mời cho nàng thật sự là Phương Vô Tửu, vậy có nghĩa Phương Vô Tửu đang đứng về phía Tây Lăng vương, hoàng vị chỉ có một, nhưng kẻ tranh giành thì vô

số, sau này ta và bọn họ nhất định sẽ đấu đến mức ngươi chết ta sống, đến lúc đó nàng giúp ta, hay giúp Đại sư huynh của nàng?"

Tiêu Hề Hề sững sờ.

Thật lòng mà nói, nàng không nghĩ xa đến thế.

Nàng chỉ nghĩ đã lâu không gặp Đại sư huynh, muốn ôn chuyện cũ với huynh ấy thôi.

Lúc này đối mặt với chất vấn của Thái tử, Tiêu Hề Hề không khỏi trầm mặc.

Thời gian trầm mặc của nàng càng lâu, trái tim Lạc Thanh Hàn ngày càng lạnh.

Lúc Lạc Thanh Hàn chuẩn bị từ bỏ ý định muốn nghe đáp án, Tiêu Hề Hề chợt lên tiếng.

"Ta giúp người."

Đôi mắt nàng trong veo, có thể thấy rõ thái độ kiên định mà nàng đang thể hiện.

Trong lòng Lạc Thanh Hàn hơi nóng lên, nhưng trên mặt vẫn không hề nao núng "Dù ta muốn giết y, nàng cũng sẽ giúp ta?"

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại "Người sẽ bảo ta giết người sao?"

Lạc Thanh Hàn im lặng.

Tiêu Hề Hề tự nói tiếp "Ta chưa từng giết người, nếu người cứ khăng khăng muốn ta làm, ta có thể làm."

Lạc Thanh Hàn "Tại sao?"

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Hả?"

Lạc Thanh Hàn "Tại sao tốt với ta như vậy?"

Tiêu Hề Hề "Vì người cũng rất tốt với ta."

"Nhưng sư huynh đệ của nàng cũng rất tốt với nàng, tại sao nàng thà làm hại bọn họ, cũng muốn giúp ta?"

Tiêu Hề Hề gãi đầu, khổ não nói "Chuyện này cũng không còn cách nào khác, ai bảo chúng ta xung đột lợi ích chứ? Nói thật thì lần này ta đến gặp Đại sư huynh là để khuyên huynh ấy từ bỏ nhiệm vụ sư môn, chỉ cần huynh ấy từ bỏ, ta và huynh ấy không cần dùng kiếm đối mặt."

Lạc Thanh Hàn "Nhiệm vụ sư môn liên quan chuyện y có thể trở thành chưởng môn kế tiếp hay không, y chắc chắn sẽ không từ bỏ."

Chỉ cần là nam nhân, ắt sẽ có dã tâm, chắc hẳn Đại sư huynh của nàng cũng vậy.

Tiêu Hề Hề "Nếu huynh ấy vẫn kiên trì, không từ bỏ nhiệm vụ, thì ta sẽ nhân cơ hội tìm hiểu về Tây Lăng vương, giúp người thu thập tin tức."

Lạc Thanh Hàn không dao động "Ta có thể tự phái người đi thu thập tin tức, không cần nàng đích thân ra mặt."

Tiêu Hề Hề ôm cánh tay hắn, nũng nịu nói "Điện hạ, người ta muốn giúp người thật mà, người cho ta đến gặp Đại sư huynh đi, ta hứa sẽ chỉ nói vài câu thôi, nói xong sẽ quay lại ngay, không làm chậm trễ thời gian!"

Thái tử vẫn không lay chuyển.

Tiêu Hề Hề hạ quyết tâm bán rẻ nhan sắc, vồ tới hôn lên môi hắn.

"Điện hạ, cầu xin người mà ~"

Lạc Thanh Hàn hơi dao động trước sự đụng chạm nhẹ nhàng đó.

Hắn nhanh chóng kiềm chế cảm xúc, trầm giọng nói "Đang ở trong xe ngựa, đừng có làm bậy."

Tiêu Hề Hề lại hôn hắn.

Lạc Thanh Hàn giơ tay chặn mặt nàng, đẩy mặt nàng ra.

Tiêu Hề Hề cắn ngón tay hắn, dùng lưỡi liế.m ngón tay hắn.

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn vô cảm rút tay về, thầm siết đầu ngón tay, cảm giác đầu lưỡi chạm vào lưu lại rất lâu, mềm mại ẩm ướt, quá dụ hoặc.

Tiêu Hề Hề dùng mọi cách châm lửa trên người hắn, không được đi sẽ không từ bỏ.

Dù Lạc Thanh Hàn tính cách lãnh đạm, bây giờ cũng không thể chịu được.

Hắn đè móng vuốt của Tiêu Hề Hề đang muốn luồn vào trong y phục của hắn, vì cố kiềm chế mà giọng có hơi khàn "Đủ rồi, còn làm bậy, có tin ta bây giờ xử nàng tại chỗ luôn không?"

Tiêu Hề Hề nhìn hắn không chớp mắt, trong đôi mắt hạnh của nàng đầy vẻ nịnh nọt.

Rõ ràng làm ra hành động xấu hổ, mà bộ dạng thì ngoan ngoãn như vậy.

Cuối cùng Lạc Thanh Hàn không nhịn được, kéo người vào lòng hôn.

Nụ hôn khiến Tiêu Hề Hề khó thở, cả người mềm nhũn, lúc này hắn mới buông đôi môi đỏ ửng của nàng ra.

Hắn trầm giọng nói "Nàng có thể đi gặp Phương Vô Tửu, nhưng ta có một điều kiện."

Tiêu Hề Hề lập tức ngồi ngay ngắn "Người nói đi."

"Ta sẽ đi cùng nàng."

……

Thương Lan Viên là phủ đệ mà Hoàng đế ban thưởng cho Tây Lăng vương, vì Tây Lăng vương quanh năm ở quận Tây Lăng nên phủ này nhiều năm không có người ở, may là vẫn luôn có người quét dọn, hiện giờ trông không quá suy tàn.

Bây giờ Tây Lăng vương sống ở Thương Lan Viên.

Xe ngựa dừng trước cổng Thương Lan Viên.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề lần lượt xuống xe, thị vệ tiến lên gõ cửa, sau khi nói rõ, người canh gác nhanh chóng mở cửa, cung kính mời họ vào.

Bước vào cửa là một hòn non bộ tinh xảo, kèm theo tiếng nước chảy bên dưới.

Bọn họ vòng qua hòn non bộ nước chảy róc rách, đi thẳng vào bên trong.

Tiêu Hề Hề không ngờ là bọn họ sẽ gặp Anh vương Lạc Dạ Thần ở đây.

Lạc Dạ Thần cũng không ngờ sẽ gặp bọn họ ở đây, vừa ngạc nhiên cũng vừa xấu hổ.

Y nhớ lại cuộc xung đột trước đó với Thái tử ở Đông cung.

Lúc đó y vội vàng tìm người ta tính sổ, kết quả người ta chẳng những không so đo với y, ngược lại còn chủ động từ bỏ một cô nương tốt như Tạ Sơ Tuyết để bảo vệ tình huynh đệ.

Lạc Dạ Thần biết mình sai, nhưng không thể hạ mình xin lỗi đối phương.

Lúc này đột nhiên gặp Thái tử, Lạc Dạ Thần cảm thấy tội lỗi, vẻ mặt cũng ngượng ngùng.

“Sao hai người lại tới đây?”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Tạ Sơ Tuyết mời Tiêu trắc phi làm khách, ta vừa hay có việc cần xuất cung, nên ta đến cùng nàng.”

Tiêu Hề Hề “Sao người lại ở đây?”

“Ta tới cầu hôn!” nói đến đây, Lạc Dạ Thần tức thì quên đi ngượng ngùng khi đối mặt với Thái tử, phấn khích hẳn lên.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Cầu hôn? Nhanh vậy à?”

Lạc Dạ Thần không thấy nhanh chút nào, thậm chí còn thấy quá chậm.

Y ước gì hôm nay có thể cưới người ta về nhà!

Ánh mắt Tiêu Hề Hề dừng trên người y một chút, sắc mặt hơi cổ quái “Người xác định muốn cưới Tạ cô nương thật à?”

Lạc Dạ Thần ưỡn ngực ngẩng cao đầu “Đương nhiên! Ta yêu muội ấy từ cái nhìn đầu tiên, đời này ta nhất quyết phải cưới muội ấy!”

Tiêu Hề Hề “Thật sự là yêu từ cái nhìn đầu tiên? Lẽ nào không phải thấy sắc nổi lòng tham hả?”

Lạc Dạ Thần thẹn quá hóa giận “Cô đừng nói bậy! Ta không có thiển cận như cô nghĩ!”

Chương 444: Như vậy không hợp lễ nghi!

Tây Lăng vương sải bước đi vào.

Ông hiển nhiên không ngờ Thái tử và Anh vương lại chạm mặt ở đây, tuy kinh ngạc trong lòng nhưng trên mặt lại không hề biểu lộ gì, cười to nói.

"Có thể được Thái tử Điện hạ và Anh vương đại giá quang lâm, Thương Lan Viên của ta thật đúng là vinh hạnh!"

Ông hành lễ với Thái tử trước, rồi mời mọi người ngồi xuống trò chuyện.

Lạc Dạ Thần gấp gáp nói "Không dám giấu gì, hôm nay con đến cầu hôn, cũng mang theo sính lễ tới rồi, con cũng nhờ người thử hỏi ý của Thái hậu, Thái hậu cũng ủng hộ hôn sự này, không biết ý của hoàng thúc thế nào?"

Tây Lăng vương khó xử "Đương nhiên ta cũng hi vọng con và Sơ Tuyết có thể thân thiết hơn, con bé Sơ Tuyết này tuy bề ngoài yếu ớt nhưng nội tâm rất quyết đoán, ta thấy chuyện này nên hỏi ý con bé, con nghĩ sao?"

Lạc Dạ Thần vội nói "Vậy thì mau mời Tạ cô nương ra đây, hỏi ý của muội ấy."

Tây Lăng vương không ngờ người này gấp gáp như vậy, do dự một hồi mới nói "Dù sao Sơ Tuyết cũng là cô nương chưa xuất giá, tùy tiện mời con bé ra ngoài tiếp khách thì không ổn lắm?"

Lạc Dạ Thần không bỏ cuộc "Hoàng thúc không cần lo lắng, ở đây đều là người nhà, hơn nữa chúng ta cũng từng gặp nhau

nên không cần kiêng kị gì cả.”

Nói đến mức này, Tây Lăng vương cũng không từ chối được nữa, chỉ đành bất đắc dĩ nói.

“Vậy con chờ một chút, ta phái người gọi Sơ Tuyết.”

Lạc Dạ Thần vội đồng ý “Được!”

Tây Lăng vương gọi Phương quản sự, sai y đến hậu viện gọi tiểu thư ra ngoài.

Phương quản sự chắp tay xoay người rời đi.

Ánh mắt Tiêu Hề Hề luôn dán vào bóng lưng y.

Thái tử lặng lẽ giơ tay siết mạnh eo nàng.

Tiêu Hề Hề rùng mình, phải cố lắm mới kiềm được xúc động muốn nhảy lên.

Nàng tức thì quay đầu nhìn chằm chằm Thái tử bên cạnh.

Trái lại, Thái tử bình tĩnh uống trà như không có chuyện gì.

Tây Lăng vương trò chuyện với bọn họ về vài chuyện xảy ra trong kinh gần đây.

Thái tử im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng trả lời mấy tiếng.

Lạc Dạ Thần nghển cổ nhìn về phía cửa, một lòng muốn biết khi nào Tạ Sơ Tuyết mới xuất hiện.

Mãi khi cổ nghển sắp dài ra, người trong lòng y mới tao nhã xuất hiện ngoài cửa.

Tạ Sơ Tuyết bước vào phòng, khuỵu gối hành lễ.

Mái tóc đen của nàng trượt về phía trước theo chuyển động, trong búi tóc có một cánh hoa đào, hẳn là vừa rồi vô tình dính

vào khi đi ngang qua gốc đào.

Mắt mày hơi cụp, trông dịu dàng xinh đẹp.

Lạc Dạ Thần lập tức đứng dậy, trông như cậu bé mới biết yêu, lúc đối mặt với người trong lòng, tay chân không biết để sao mới tốt, mà vẫn phải cố giả vờ bình tĩnh, giả vờ lão luyện nói.

“Mấy ngày không gặp, Tạ cô nương càng xinh đẹp hơn trước.”

Nét mặt Tạ Sơ Tuyết hơi ngượng ngùng “Đa tạ vương gia khen ngợi.”

Lạc Dạ Thần “Qua đây ngồi đi.”

Y ra hiệu cho Tạ Sơ Tuyết ngồi ghế trống cạnh mình.

Tạ Sơ Tuyết không làm theo ý của y, nàng ngồi bên cạnh Tây Lăng vương, động tác tao nhã uyển chuyển, rất đẹp mắt.

Nàng duỗi cổ tay mảnh khảnh trắng như tuyết của mình rót trà cho từng người có mặt.

Đến lượt Lạc Dạ Thần, y kích động đỏ mặt nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh nói “Tạ cô nương hiền lương thục đức, ai có thể cưới được muội, đúng là có phúc ba đời, ha ha!”

Tạ Sơ Tuyết xấu hổ cúi đầu “Vương gia nói đùa rồi.”

Lạc Dạ Thần căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, không phải y chưa từng bắt chuyện với nữ nhân, nhưng không căng thẳng như khi đối mặt với Tạ Sơ Tuyết.

Y nuốt nước bọt, tìm vài chủ đề hỏi han, thử khơi dậy hứng thú của Tạ Sơ Tuyết.

Không may là toàn thất bại.

Tạ Sơ Tuyết cứ luôn cúi đầu trông ngại ngùng, thỉnh thoảng mới ngước lên nhìn.

Trong mắt Tiêu Hề Hề và Thái tử thì rất bình thường, chẳng có ý nghĩa gì, nhưng trong mắt Lạc Dạ Thần thì chứa đựng những cảm xúc như ánh mắt trìu mến, tơ tình vương vấn nhưng khó mở lời, v.v…

Lạc Dạ Thần được ánh mắt đó cổ vũ, cuối cùng lấy hết can đảm hỏi.

“Tạ cô nương, muội có bằng lòng gả cho ta không?”

Tiêu Hề Hề ngừng ăn bánh ngọt.

Nàng nhìn cả hai không chớp mắt, muốn biết giữa hai người còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?

Tạ Sơ Tuyết như nai con sợ hãi, đôi mắt đẹp đầy kinh ngạc, sau đó đỏ mặt, cuống quít nói “Vương gia đang nói đùa phải không? Hôn nhân đại sự nên nghe theo lệnh của phụ mẫu, lời của bà mai, sao người có thể nói trực tiếp với ta như vậy? Như vậy không hợp lễ nghi!”

Nói xong, nàng mặc Lạc Dạ Thần giải thích, đứng dậy dùng khăn lụa che khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng ra ngoài.

Tiêu Hề Hề nuốt bánh ngọt trong miệng, úi chà, cầu hôn bị từ chối rồi.

Lạc Dạ Thần muốn đuổi theo nhưng bị Tây Lăng vương ngăn lại.

“Con gái da mặt mỏng, con trực tiếp hỏi con bé chuyện này, con bé chắc chắn không chịu được, nếu con còn đuổi theo chỉ càng làm con bé khó xử hơn thôi.”

Đây là lần cầu hôn đầu tiên của Lạc Dạ Thần, hoàn toàn không có kinh nghiệm, y vội hỏi “Vậy con nên làm sao?”

Tây Lăng vương đề nghị “Tốt nhất là con nên mời bà mai đến đây, để bà mai giúp con nói chuyện.”

Nếu theo thủ tục thông thường, bà mai sẽ đến nhà tìm hiểu trước, sau khi được đối phương đồng ý, mới có thể dẫn bà mai và sính lễ đến cầu hôn, chưa từng có ai không tuân thủ quy tắc như Anh vương, đến bà mai cũng không có mà đã mang sính lễ đến cầu hôn rồi.

Cũng vì Anh vương không làm theo quy tắc mới khiến Tây Lăng vương và Tạ Sơ Tuyết không kịp trở tay.

Tây Lăng vương có thể làm bây giờ chính là khuyên Anh vương trở về, tìm cách kéo dài thời gian để y đến cầu hôn lần nữa.

Lạc Dạ Thần thấy Tây Lăng vương nói có lý, tức thì vỗ đùi nói với Thái tử và Tiêu trắc phi.

“Thường nói sắp xếp gặp không bằng ngẫu nhiên gặp, nếu hai người đã ở đây, phiền hai ngươi làm mai giúp ta, thế nào?”

Tây Lăng vương “……”

Ông tính toán ngàn lần, nhưng không ngờ Anh vương lại nghĩ ra cách này.

Tiêu Hề Hề không ngờ nàng chỉ đến gặp Đại sư huynh, mà phải kiêm luôn chức bà mai bán thời gian.

Nếu là người khác, nàng không ngại giúp làm mai, nếu mai mối thành công một mối hôn sự, coi như là làm chuyện tốt.

Nhưng xem tướng mạo của Lạc Dạ Thần và Tạ Sơ Tuyết, hai người này vốn không có kết quả tốt!

Tiêu Hề Hề tiếp tục cúi đầu ăn bánh, giả như không nghe thấy gì.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi “Chuyện thành thân quan trọng như vậy, huynh đã hỏi phụ hoàng chưa?”

Lạc Dạ Thần "Ta đã nhờ mẫu phi hỏi ý của Hoàng tổ mẫu rồi, Hoàng tổ mẫu nói ủng hộ ta."

Lạc Thanh Hàn "Hoàng tổ mẫu là Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng là phụ hoàng, hôn sự của huynh phải có sự đồng ý của phụ hoàng."

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Tây Lăng vương nhân cơ hội nói "Thái tử Điện hạ nói rất đúng, chuyện này vẫn phải hỏi ý của Hoàng thượng trước, Hoàng thượng yêu thương con như vậy, nhất định sẽ đồng ý hôn sự của con và Sơ Tuyết, con đi hỏi thử cũng không sao."

Lạc Dạ Thần đành miễn cưỡng thỏa hiệp.

Khó lắm mới dỗ được Anh nương, Tây Lăng vương thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 445: Trong chuyện này phải có ẩn tình gì đó!

Một lúc sau, Tạ Sơ Tuyết sai người mời Tiêu trắc phi đến uống trà thưởng hoa.

Lạc Dạ Thần vô cùng ngưỡng mộ đố kị.

Y cũng rất muốn uống trà thưởng hoa với Tạ cô nương!

Vì Tạ Sơ Tuyết chỉ mời một mình Tiêu trắc phi, nên một nam nhân như Lạc Thanh Hàn không tiện đi theo.

Tiêu Hề Hề sợ hắn nghĩ nhiều, bèn thì thầm vào tai hắn.

“Thần thiếp đi sẽ về ngay.”

Nàng đứng dậy rời khỏi sảnh, thị nữ dẫn nàng đi qua hành lang, qua cây cầu cong, cuối cùng thấy Tạ Sơ Tuyết trong đình Uyên Ương ở hậu viện.

Đình Uyên Ương là hai đình hình bát giác giống hệt nhau được xây trên con suối, dòng nước trong veo chảy xuyên qua đáy, nhìn thấy được cá chép tung tăng bơi lội.

Tạ Sơ Tuyết đang dựa vào ghế mỹ nhân cho cá ăn, động tác tao nhã cộng với khuôn mặt xinh đẹp khiến cảnh tượng trở thành bức tranh vô cùng đẹp mắt.

Nàng thấy Tiêu trắc phi đến, lập tức ra khỏi đình, hành lễ với Tiêu trắc phi.

Hai người sánh vai bước vào trong đình.

Tạ Sơ Tuyết mời nàng ngắm cá chép dưới suối.

Nàng thấy Tiêu trắc phi rất thích những con cá này, liền lấy chuyện này làm chủ đề hỏi "Nương nương từng nuôi cá sao?"

Tiêu Hề Hề "Từng nuôi, nhưng nuôi không tốt, chẳng bao lâu đã chết rồi."

Tạ Sơ Tuyết an ủi "Nương nương đừng buồn."

Tiêu Hề Hề "Lúc đầu ta cũng rất buồn, định chôn nó đi, sau đó nghĩ lại, ta cảm thấy như vậy không ổn nên đổi thành hỏa táng, nào ngờ càng nướng càng thơm, nhất thời không kiềm được nên ăn nó cùng với rượu trái cây rồi."

Nói xong nàng còn nuốt nước bọt.

Tạ Sơ Tuyết "……"

Tạ Sơ Tuyết miễn cưỡng lịch sự cười "Ngoài nuôi cá, bình thường nương nương còn làm gì nữa không?"

Tiêu Hề Hề "Cả đời này ta có hai chuyện không làm."

Tạ Sơ Tuyết "Hai chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta không làm chuyện này, cũng không làm chuyện kia."

Tạ Sơ Tuyết "……"

Tiêu Hề Hề "Chuyện cười này không buồn cười hả?"

Tạ Sơ Tuyết gượng cười ha ha hai tiếng.

Cuộc nói chuyện bị gi.ết chết hoàn toàn.

Bầu không khí trầm mặc đáng sợ.

Một lúc sau, Tạ Sơ Tuyết mới gượng gạo mở lời, để không bị

Tiêu trắc phi hố lần nữa, lần này Tạ Sơ Tuyết cố ý chọn một chủ đề an toàn hơn.

“Hoa trong sân nở rồi, chúng ta cùng thưởng hoa đi.”

Tiêu Hề Hề vui vẻ đồng ý “Ừm.”

Tạ Sơ Tuyết vừa đi vừa giới thiệu các loại hoa, thỉnh thoảng ngâm vài câu thơ.

Tiêu Hề Hề thân là một học sinh kém, hoàn toàn không hiểu những bài thơ đó đang biểu đạt cái gì.

Nàng chỉ nghĩ, làm sao mới gặp được Đại sư huynh đây?

Lúc này, một thị nữ bước nhanh tới, thì thầm vài câu vào tai Tạ Sơ Tuyết.

Tạ Sơ Tuyết khẽ cau mày, hình như đang do dự, một lúc sau nàng vẫn nói với Tiêu trắc phi.

“Xin lỗi, trong phòng ta mất chút đồ, ta phải đi xem thử, nương nương chờ một chút, ta sẽ quay lại ngay.”

Tiêu Hề Hề sảng khoái nói “Cô cứ bận chuyện của cô đi, ta tự dạo cũng được.”

Tạ Sơ Tuyết vội đi theo thị nữ.

Tiêu Hề Hề nhìn xung quanh, trong lòng thầm nghĩ phải đi đâu tìm Đại sư huynh.

Vừa lúc đó, một nam nhân đi ra từ sau hòn non bộ.

Y mặc y phục rộng tay xanh đậm, ngũ quan rất bình thường, ngoại trừ đôi mắt sâu thẳm.

Người này chính là Phương quản sự.

Y hành lễ với Tiêu Hề Hề “Bái kiến Trắc phi nương nương.”

Lúc này, y đang dùng giọng của mình, trầm thấp vững vàng, khiến Tiêu Hề Hề cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Nàng mừng rỡ chạy tới "Đại sư huynh, quả nhiên là huynh!"

Phương Vô Tửu khẽ cười, đôi mắt sâu thẳm của y đầy ấm áp, giơ tay xoa đầu Tiêu Hề Hề, nhẹ nhàng nói "Muội cao hơn rồi."

Tiêu Hề Hề phấn khởi "Thật không? Cao hơn bao nhiêu?"

Ngón tay Phương Vô Tửu vẽ vào không trung "Nhiêu đây."

Tiêu Hề Hề "Nhiêu đó thôi hả?"

Nàng hơi thất vọng, nhưng cũng nhanh chóng vui vẻ trở lại.

"Không sao, năm nay muội mới mười bảy, còn có thể lớn thêm hai năm nữa!"

Phương Vô Tửu nét cười càng sâu "Nhìn muội thế này, hẳn là sống trong cung rất tốt?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Muội sống rất tốt, mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ, cuộc sống rất thoải mái!"

Phương Vô Tửu "Trong cung có ai bắt nạt muội không?"

Tiêu Hề Hề "Phần lớn mọi người đều tốt, chỉ có vài người không thích muội, nhưng không quan trọng, muội chỉ cần mặc kệ bọn họ là được rồi."

Phương Vô Tửu bất lực "Có vài người dù muội mặc kệ cũng không giải quyết được, nếu gặp khó khăn, có thể nói với ta, ta giúp muội giải quyết."

Tiêu Hề Hề đảo mắt "Thật ra muội có một chuyện muốn nhờ huynh giúp."

Phương Vô Tửu "Muội muốn ta từ bỏ nhiệm vụ sư môn?"

"Đại sư huynh giỏi quá, đoán là trúng ngay!" Tiêu Hề Hề tâng bốc muốn lôi kéo đối phương "Huynh nhìn huynh xem, vừa đẹp trai vừa thông minh, nếu chúng ta tranh nhau, muội nhất định không tranh lại huynh, huynh nể tình muội giúp huynh vá quần, huynh nhường muội đi mà."

Phương Vô Tửu đè gáy nàng, bất đắc dĩ cười.

"Nói đến chuyện vá quần, ta còn chưa tính sổ với muội, muội vá hết ống quần của ta, bảo ta làm sao mặc? Đó là chiếc quần tốt nhất của ta."

Tiêu Hề Hề rụt cổ "Không phải muội cũng gỡ chỉ giúp huynh rồi sao?"

Phương Vô Tửu cười càng thêm hiền từ "Đúng vậy, muội gỡ chỉ đũ.ng quần, cuối cùng cái quần đó biến thành quần xẻ đũng."

Tiêu Hề Hề giọng phản đối "Quần xẻ đũng rất đẹp, trông trẻ trung dễ thương!"

Phương Vô Tửu "……"

Muội đúng là ma lanh!

Phương Vô Tửu ho nhẹ một tiếng "Thật ra ta mời muội tới đây là muốn khuyên muội từ bỏ nhiệm vụ, ta không muốn làm hại muội, dù sao muội cũng không có hứng thú làm chưởng môn, chi bằng từ bỏ đi."

Tiêu Hề Hề "Huynh cũng nói như vậy với Nhị sư huynh?"

Phương Vô Tửu "Muội gặp Nhị sư đệ rồi?"

Tiêu Hề Hề gật đầu.

Phương Vô Tửu "Nhìn dáng vẻ của muội, chẳng lẽ Nhị sư đệ

bại trong tay muội rồi?”

Tiêu Hề Hề “Xem là vậy đi.”

Phương Vô Tửu hơi kinh ngạc “Đệ ấy bại thế nào?”

Tiêu Hề Hề cười ranh ma “Đây là bí mật, không thể nói, trừ khi huynh đồng ý dùng tin tức trao đổi.”

Phương Vô Tửu bất đắc dĩ, nụ cười có vài phần cưng chiều, ánh mắt như nhìn đứa trẻ nghịch ngợm.

“Nói đi, muội muốn biết gì?”

Tiêu Hề Hề “Tại sao Tây Lăng vương vào kinh?”

Phương Vô Tửu “Vì mừng thọ Thái hậu.”

Tiêu Hề Hề “Đây chỉ là lý do bên ngoài, muội muốn biết lý do thật sự.”

Đâu phải Thái hậu năm nay mới bày thọ yến, những năm trước Thái hậu cũng bày thọ yến, Tây Lăng vương cũng không đến Thịnh Kinh, vì sao năm nay lại tới?

Trong chuyện này phải có ẩn tình gì đó!

Chương 446: Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói "Chuyện này muội phải đi hỏi Hoàng thượng, là Hoàng thượng triệu Tây Lăng vương đến Thịnh Kinh mừng thọ Thái hậu."

Tiêu Hề Hề không hài lòng với câu trả lời này.

Nàng hậm hực nói "Nếu muội có thể hỏi Hoàng thượng, muội còn tới đây hỏi huynh sao?"

Phương Vô Tửu bật cười khanh khách, dùng ngón tay gõ gõ trán nàng, bày dáng vẻ hết cách với nàng.

"Muội đó."

Tiêu Hề Hề lè lưỡi với y.

Phương Vô Tửu "Hiếm khi muội đến Thương Lan Viên, ở đây có rất nhiều loài hoa quý, chúng ta vừa dạo vừa nói đi."

Y khoanh tay, chậm rãi đi về phía trước.

Tiêu Hề Hề vội vàng đi theo, thúc giục "Huynh mau nói đi."

Phương Vô Tửu "Muội cũng đã là người lớn rồi, sao còn nóng nảy như vậy."

Tiêu Hề Hề phàn nàn "Không phải muội nóng nảy, mà là huynh quá chậm, rõ ràng mới hai mươi, mà sống như lão cán bộ về hưu."

Đại sư huynh này có thói quen sinh hoạt rất kỳ lạ, ngày nào

cũng uống một tách trà dưỡng sinh, uống rượu thì thêm cẩu kỷ, kiên trì ngủ sớm dậy sớm, dù lửa cháy đến nơi cũng thận trọng già dặn.

Sau đó lời phàn nàn của nàng bị các sư huynh đệ khác nghe thấy, bèn âm thầm đặt biệt danh cho huynh ấy là Phương già dặn.

Phương già dặn đã quen với chuyện nàng thỉnh thoảng thốt ra một hai từ mà y không hiểu.

Y bỏ qua những từ mình không hiểu, cười nói "Đời người không dài, chỉ có vài chục năm thôi, chúng ta phải sống chậm lại, để trải nghiệm nhiều niềm vui trong cuộc sống hơn."

Tiêu Hề Hề từ chối nghe triết lý, lại thúc giục y nhanh chóng nói tin tức.

Phương Vô Tửu "Muội cũng biết đó, Tiên hoàng trầm mê cầu tiên đạo, bỏ bê triều chính, mặc cho phe phái trong triều tranh đấu, hậu cung cũng vì tranh đoạt quyền lợi mà rối loạn. Đương kim thánh thượng khi đó chỉ là Lục hoàng tử bình thường, không phải người thông minh nhất hay được sủng ái nhất, nhưng lại là người có thể nhẫn nhịn nhất, khiến mọi người đều nghĩ ông ấy vô dụng. Các hoàng tử bận đấu với nhau, không ai để ý đến Lục hoàng tử hèn nhát bất tài, các hoàng tử lần lượt ngã xuống trong lúc tranh đấu, đến khi Tiên hoàng bệnh nặng, trong cung chỉ còn lại ba hoàng tử, Lục hoàng tử cũng là một trong số đó. Trong cuộc chiến giữa ba hoàng tử, Lục hoàng tử vì muốn có được nhiều sự ủng hộ hơn nên đã hứa rất nhiều điều. Ví như phong vương cho Cừu Văn Bá, mở rộng đất phong cho Tây Lăng vương, cưới nữ nhi Tần gia làm Hoàng hậu … Cừu Văn Bá đại diện cho võ tướng, có được binh quyền, Tây Lăng vương đại diện cho tông thất, có được vây cánh, Tần gia đại diện cho quý tộc thế gia, có được thanh danh. Với sự ủng hộ của những người này, Lục hoàng tử trở thành người chiến thắng cuối cùng, thuận lợi đăng cơ xưng đế. Sau khi đăng cơ, ông ta quả thật đã thực hiện lời hứa. Nữ nhi Tần gia được sắc phong Hoàng hậu, nhưng Tần hoàng hậu đến giờ vẫn không có con, chỉ là Hoàng hậu trên danh nghĩa. Cừu

Văn Bá được sắc phong Trần Lưu vương, nhưng giờ đây nhà tan cửa nát, đất phong và binh quyền cũng rơi vào tay người khác. Có hai ví dụ trước đó, lẽ nào muội không nghĩ ra Hoàng thượng muốn làm gì với Tây Lăng vương?"

Nói đến đây, Phương Vô Tửu khẽ đưa mắt nhìn về phía tiểu sư muội đang đi theo mình.

Đôi mắt hạnh của Tiêu Hề Hề hơi trừng lên "Lẽ nào Hoàng thượng muốn thu hồi đất phong của Tây Lăng vương?"

Phương Vô Tửu mỉm cười "Muội đó, quá mềm lòng. Thứ mà Hoàng thượng muốn lấy lại không chỉ đất phong, mà còn là mạng của Tây Lăng vương."

Tiêu Hề Hề càng ngạc nhiên hơn.

Nét mặt Phương Vô Tửu vẫn mang theo ý cười, nhưng trong mắt lại không "Lúc Hoàng thượng hạ chỉ triệu Tây Lăng vương vào kinh, Tây Lăng vương đã biết dụng ý của Hoàng thượng, nhưng dù biết thì vẫn không thể kháng chỉ."

Nếu kháng chỉ thì rõ là đã nảy sinh dị tâm, Hoàng đế có thể lấy cớ này trực tiếp phái quân đến trấn áp Tây Lăng vương.

Dù Tây Lăng vương nắm giữ năm mươi ngàn binh mã, cũng không phải đối thủ hàng trăm ngàn đại quân của triều đình.

Nếu Tây Lăng vương muốn sống, phải mạo hiểm vào kinh.

Tiêu Hề Hề nhớ lại yến tiệc tẩy trần, Tây Lăng vương mượn cớ say rượu biểu diễn một màn múa kiếm, mà Hoàng đế ngồi trên cao mỉm cười.

Lúc ấy, liệu Tây Lăng vương có nghĩ tới việc nhân cơ hội dùng kiếm đâm xuyên tim Hoàng đế không?

Có phải Hoàng đế cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý trở mặt bất cứ lúc nào?

Yến tiệc tẩy trần vui vẻ thực chất là tiệc Hồng Môn với những sóng gió ngầm.

Tiêu Hề Hề không khỏi thấy sợ hãi.

Chỉ cần Tây Lăng vương lúc đó bốc đồng một chút thôi, thì đêm đó đã máu chảy thành sông.

Đồng thời, lòng nàng cũng thấy lạnh.

Bọn họ là người thân cùng máu mủ, nhưng không hề có tình cảm gia đình, chỉ có âm mưu lừa gạt, ngươi chết ta sống.

Ánh mắt Phương Vô Tửu sâu thẳm, sâu xa nói "Đây chính là hoàng thất, bọn họ có thể hy sinh tất cả chỉ để đạt được mục đích, đối với bọn họ mà nói, tình cảm chỉ là thứ đi kèm theo quyền thế. Khi có đủ quyền thế, bọn họ không ngại nếm trải mùi vị tình cảm, nhưng nếu tình cảm và quyền lực xung đột, bọn họ sẽ không chút do dự từ bỏ tình cảm. Dù gì, chỉ cần có được quyền thế, sẽ có vô số người dâng hiến tình cảm cho bọn họ."

Tiêu Hề Hề hỏi "Nếu huynh biết những chuyện này, sao còn muốn tham gia?"

Phương Vô Tửu "Đương nhiên là vì hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa ta cũng không có giao tình gì với Tây Lăng vương, quan hệ giữa ta và ông ấy chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Dù có một ngày bị ông ấy bán đứng, ta cũng sẽ không thất vọng. Nhưng muội thì khác, muội đặt tình cảm của mình vào đó. Một khi mất đi tin tưởng của Thái tử, muội nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu."

Tiêu Hề Hề dừng bước.

Phương Vô Tửu cũng dừng, chăm chú nhìn nàng "Trước khi hắn làm muội tổn thương, thì muội mau rút lui đi."

Tiêu Hề Hề "Huynh nói nhiều như vậy chỉ để thuyết phục muội từ bỏ?"

Phương Vô Tửu "Ta vì muốn tốt cho muội."

Tiêu Hề Hề tiến lên một bước, nắng trời phản chiếu trong đôi mắt sáng ngời của nàng.

"Muội sẽ không từ bỏ hắn, không bao giờ."

Phương Vô Tửu "Có đáng không?"

Tiêu Hề Hề "Muội không quan tâm có đáng hay không, muội chỉ hy vọng hắn có thể sống thật tốt."

Nàng cùng Thái tử xuống phía Nam cầu mưa, cùng hắn trốn chạy ở quận Trần Lưu.

Nàng nhìn hắn từng bước thay đổi trưởng thành, nhìn hắn loạng choạng hướng tới mục tiêu của mình.

Nàng biết áp lực mà hắn phải chịu, cũng biết hắn nỗ lực thế nào để không phụ lòng người khác.

Có phúc cùng hưởng, sống chết cùng nhau.

Số mệnh của hai người đã gắn chặt với nhau.

Đến hôm nay, nàng không thể nói đi là đi.

Phương Vô Tửu bất đắc dĩ thở dài "Muội ngốc quá rồi."

Người khác cho đi, luôn hy vọng nhận lại được gì đó.

Nhưng tiểu sư muội của y ngu ngốc đến mức không muốn người ta báo đáp.

Tiêu Hề Hề nũng nịu cười "Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc."

Phương Vô Tửu "Như vậy, chúng ta định sẵn là đối thủ rồi."

Tiêu Hề Hề thở dài "Phải đó."

———

Lời tác giả: nói lạc đề một chút, đừng ghét bỏ Thái tử, đứa trẻ này lần đầu biết yêu, khó tránh sẽ hơi ngốc nghếch.

Chương 447: Hai người này có gian tình!

Tây Lăng vương mời Thái tử và Anh vương xem kịch.

“Ta có dẫn theo một đoàn kịch ở quận Tây Lăng, kịch của bọn họ rất hay, hay là hai vị xem thử một chút đi?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp “Được.”

Nếu Thái tử đồng ý, đương nhiên Anh vương không có quyền từ chối.

Hai người đi theo Tây Lăng vương đến hậu viện.

Trên sân khấu, tiếng hát í a trầm bổng du dương.

Tây Lăng vương chăm chú lắng nghe, tay phải gõ gõ nhịp.

Thái tử ngồi thẳng như tùng, sắc mặt không đổi, ánh mắt nhìn sân khấu, nhưng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Lạc Dạ Thần nghe một hồi thì ngủ mất.

Trước đây y cũng từng đến rạp hát, nhưng không phải xem kịch, mà ngắm đào kép xinh đẹp, dáng người thon thả.

Đào kép trên sân khấu bây giờ cũng rất đẹp, nhưng Lạc Dạ Thần không mấy quan tâm.

Y buồn ngủ, kiềm không được ngáp một cái.

Lạc Dạ Thần không thể nhịn đến khi vở kịch kết thúc, nói “Hoàng thúc, vừa rồi con uống nhiều trà quá, muốn ra ngoài một lát.”

Tây Lăng vương vẫn đang nghiêm túc xem kịch, nên thản nhiên đáp "Ừm."

Lạc Dạ Thần đứng dậy ra khỏi rạp hát, lập tức có hạ nhân bước tới hỏi y muốn đi đâu?

Lạc Dạ Thần lấy cớ đi nhà xí để ra ngoài, nhưng thật ra y không muốn đi nhà xí, y chỉ muốn đi gặp Tạ Sơ Tuyết.

"Bổn vương đi dạo một chút."

Nói xong, y sải bước đi về phía trước.

Hạ nhân không dám ngăn cản, nhưng cũng không thể để Anh vương đi lung tung, đành cách một khoảng vừa phải đi theo y.

Thương Lan Viên rất rộng, có đầy đủ đình đài lầu các, hoa cỏ cây cảnh, Lạc Dạ Thần không biết Tạ Sơ Tuyết ở đâu, y chỉ đành dựa vào trực giác đi lung tung, trong lòng thầm cầu trời cho y chạm mặt Tạ Sơ Tuyết.

Có lẽ ông trời đã nghe thấy tiếng lòng của y, cho y gặp được người quen, tiếc là y không gặp Tạ Sơ Tuyết, mà là Tiêu trắc phi.

Lạc Dạ Thần thấy Tiêu trắc phi thì rất vui.

Y nhớ Tạ Sơ Tuyết mời Tiêu trắc phi thưởng hoa, nếu Tiêu trắc phi ở đây, vậy Tạ Sơ Tuyết nhất định cũng ở gần đây.

Vui mừng khi sắp được gặp người trong lòng, Lạc Dạ Thần định bước tới chào hỏi, nhưng phát hiện bên cạnh Tiêu trắc phi còn có một nam nhân trẻ tuổi.

Y nhớ nam nhân này họ Phương, là quản sự bên cạnh Tây Lăng vương.

Lạc Dạ Thần dừng bước.

Y quét mắt nhìn quanh, nhận ra ở đây chỉ có Tiêu trắc phi và Phương quản sự, không còn ai khác, càng đừng nói đến Tạ Sơ Tuyết.

Lạc Dạ Thần tức thì nghĩ đến chuyện khác.

Trai đơn gái chiếc lén lút ở hoa viên làm gì? Lẽ nào là hẹn hò?

Nghĩ đến đây, Lạc Dạ Thần theo bản năng di chuyển hai bước, trốn sau bức tường hoa.

Y cảnh giác thò đầu ra, thấy Tiêu trắc phi và Phương quản sự vẫn đứng yên, hai người đang nói gì đó, xem ra bọn họ sớm đã cấu kết với nhau rồi.

Phương quản sự giơ tay xoa xoa đầu Tiêu trắc phi.

Tiêu trắc phi ngẩng đầu nở nụ cười ngọt ngào.

Bầu không khí giữa hai người vô cùng hòa hợp, có một sự thân mật khó tả.

Lạc Dạ Thần mở to mắt kinh ngạc, trong lòng thầm gào thét trời đất ơi.

Hai người này có gian tình!

Một lúc sau, cách đó không xa có tiếng bước chân, hình như có người tới gần.

Phương quản sự đi trước một bước.

Chỉ còn lại một mình Tiêu trắc phi.

Người đến là Tạ Sơ Tuyết, nàng bước rất nhanh, tình cờ đi ngang qua tường hoa.

Nàng thấy Anh vương đứng bên cạnh tường hoa, lập tức dừng lại, kinh ngạc hỏi “Sao vương gia lại ở đây?”

Trong đầu Lạc Dạ Thần bây giờ chỉ toàn là chuyện của Tiêu trắc phi, vốn không chú ý Tạ Sơ Tuyết nói gì, tùy tiện đáp "À, ta chỉ đi dạo chút thôi."

Y thấy Tiêu trắc phi nhìn về phía này thì càng hoảng loạn, vội vàng nói.

"Ta còn có việc, ta đi trước."

Nói xong y cuống quít chạy đi.

Tạ Sơ Tuyết hơi cau mày nhìn theo bóng lưng chạy trốn của y, tự hỏi y sao vậy?

Lạc Dạ Thần chạy trở về, được một lúc mới nhận ra mình chạy nhầm đường, may là có hạ nhân đi phía sau y.

Hạ nhân dẫn y về đúng hướng.

Lạc Dạ Thần đột ngột hỏi "Chuyện vừa nãy, ngươi có thấy không?"

Hạ nhân không hiểu "Thấy chuyện gì?"

"Thì là Tiêu trắc phi đó, vừa nãy ngươi không thấy à?"

Hạ nhân gật đầu nói đã thấy.

Lạc Dạ Thần híp mắt, tục ngữ có câu, đẹp khoe xấu che, nếu chuyện Tiêu trắc phi vụng trộm với người khác truyền ra ngoài, nhất định sẽ làm Thái tử mất hết thể diện, y thân là huynh trưởng phải giúp Thái tử giải quyết nguy cơ tiềm ẩn này.

Y bắt đầu nghĩ làm sao diệt khẩu, đồng thời giả như không có chuyện gì hỏi.

"Vừa nãy ngươi còn thấy gì nữa?"

Hạ nhân ngơ ngác nói "Hết rồi, nô tài chỉ thấy Tiêu trắc phi

nói chuyện với ai đó, nhưng khoảng cách quá xa, người chắn ở phía trước, nên nô tài không thấy người đó là ai."

Lạc Dạ Thần nhìn chằm chằm, cẩn thận quan sát, nhưng không thấy bất kỳ dấu hiệu nói dối nào, cuối cùng hừ một tiếng "Xem như ngươi gặp may."

Lúc Lạc Dạ Thần về rạp hát, thấy Thái tử và Tây Lăng vương vẫn đang xem kịch.

Lạc Dạ Thần phàn nàn, vợ ngươi sắp trốn cùng người ta rồi, ngươi còn tâm trạng ở đây xem kịch?!

Không lâu sau, Tiêu Hề Hề cũng trở lại.

Thái tử dẫn nàng rời khỏi Thương Lan Viên.

Cả hai vừa bước ra khỏi cổng, Lạc Dạ Thần đã đuổi theo.

"Thái tử, chờ một chút!"

Lạc Thanh Hàn dừng bước, quay đầu nhìn "Chuyện gì?"

Lạc Dạ Thần "Hiếm khi đệ xuất cung một chuyến, ta mời đệ uống rượu."

Lạc Thanh Hàn "Không đi, không có hứng."

Lạc Dạ Thần không vui "Con người đệ sao vậy chứ? Ta có lòng mời đệ uống rượu, đệ còn không đi, đúng là làm ơn mắc oán, nếu không phải nể tình trước đây đệ từng cứu ta, ta cũng không thèm nhắc nhở đệ …"

Lúc này y đột ngột dừng lại.

Y biết Thái tử thích thể diện, nếu bị người khác vạch trần chuyện vợ mình vụng trộm trước mặt, Thái tử nhất định sẽ không chịu nổi đả kích.

Lạc Thanh Hàn "Huynh muốn nhắc nhở ta chuyện gì?"

Lạc Dạ Thần liếc nhìn Tiêu trắc phi bên cạnh, trầm giọng nói "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đi theo ta, ta mời đệ uống rượu, vừa uống vừa nói."

Y định nhân lúc uống rượu, lén ra hiệu cho Thái tử đã bị người khác cắm sừng.

Lạc Thanh Hàn hỏi Tiêu Hề Hề.

"Nàng muốn đi không?"

Tiêu Hề Hề không do dự gật đầu "Muốn!"

Vừa hay nàng có chuyện muốn nói với Lạc Dạ Thần, nhân tiện còn được ăn một bữa không mất tiền, nên nàng phải đi!

Vẻ mặt Lạc Dạ Thần chợt trở nên kỳ lạ "Cô muốn đi thật à?"

Tiêu Hề Hề "Đúng vậy."

Lạc Dạ Thần nhìn sang Thái tử, kỳ quái hỏi "Đệ có chắc muốn đưa cô ta đi cùng?"

Lạc Thanh Hàn cảm thấy hai người trước mặt hơi kỳ quái, sắc mặt không đổi đáp "Ừm."

Lạc Dạ Thần cười khẩy "Hừ, đây là đệ tự chọn, sau này đừng trách ta không nhắc nhở đệ."

Chương 448: Thiên cơ không thể tiết lộ

Vốn Lạc Dạ Thần muốn tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện với Thái tử đệ đệ, ám chỉ chuyện đối phương bị cắm sừng, nào ngờ Thái tử lại dẫn Tiêu trắc phi đi cùng.

Nếu vậy, sau khi Thái tử biết sự thật, há chẳng phải sẽ giết Tiêu trắc phi ngay tại chỗ?

Nghĩ đến cảnh đó, Lạc Dạ Thần có hơi phấn khích.

Trước kia y bị Tiêu trắc phi trêu chọc không biết bao nhiêu lần, hôm nay rốt cục cũng có thể tìm lại thể diện!

Ba người đến lầu Đông Lai.

Lầu Đông Lai là một trong những tửu lầu có tiếng nhất ở kinh thành, không gian trang nhã, phục vụ chu đáo, đồ ăn thức uống cũng hạng nhất, điểm yếu duy nhất chính là đắt.

Đương nhiên, đối với những chủ tử không thiếu tiền như Thái tử và Anh vương, đắt chẳng những không phải điểm yếu mà còn thể hiện địa vị đẳng cấp của họ.

Anh vương muốn tìm chỗ an tĩnh hơn một chút.

Thế là chưởng quầy đích thân dẫn họ vào phòng riêng trong cùng.

Khoảng cách phòng riêng này với bên ngoài khá xa, có hồ nước ngay bên ngoài cửa sổ nên càng an tĩnh hơn.

Có lẽ vì quá kích động, Lạc Dạ Thần cảm thấy hơi mắc, gọi món xong thì muốn ra ngoài đi nhà xí.

Tiêu Hề Hề không phản ứng gì.

Nhưng ánh mắt Lạc Thanh Hàn nhìn y hơi khác lạ.

Lạc Dạ Thần cảnh giác hỏi "Đệ nhìn ta như vậy làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Vừa nãy không phải huynh mới đi nhà xí ở Thương Lan Viên rồi à? Mới có một lúc mà huynh lại đi nữa, huynh quả nhiên nên ăn nhiều hẹ để bồi bổ cơ thể."

Lạc Dạ Thần tức thì xù lông "Vừa nãy ta không có đi nhà xí! Đừng có bôi nhọ ta, thận của ta rất tốt!"

Lạc Thanh Hàn "Vừa nãy huynh không đi nhà xí, vậy huynh lén lút làm gì?"

"Ta không có lén lút, ta đi loanh quanh rồi tình cờ phát hiện một chuyện."

Nói đến đây, Lạc Dạ Thần cố tình nhìn về phía Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề đang vùi đầu ăn đậu phộng do tửu lâu đưa đến, hoàn toàn không nhận được dấu hiệu ám chỉ của Anh vương.

Lạc Thanh Hàn "Huynh nhìn Trắc phi của ta làm gì?"

Lạc Dạ Thần cười khẩy "Lát nữa đệ sẽ biết, ta đi rồi về."

Nói xong, y thẳng thừng bước ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, trầm giọng hỏi "Vừa nãy nàng gặp Đại sư huynh của nàng chưa?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, nuốt đậu phộng trong miệng, gật đầu đáp vâng.

Lạc Thanh Hàn "Hai người đã nói gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta khuyên huynh ấy từ bỏ, nhưng huynh ấy

không chịu, sau đó huynh ấy cũng thử khuyên ta từ bỏ, nhưng cũng bị ta từ chối.”

Lạc Thanh Hàn cạn lời trước tóm tắt kết luận của nàng.

Hắn lại hỏi “Còn gì nữa?”

Tiêu Hề Hề “Ta cũng hỏi huynh ấy vài chuyện.”

Nàng nói hết lý do Tây Lăng vương vào kinh.

Lạc Thanh Hàn im lặng lắng nghe, trầm ngâm nói “Gần đây, quả thật có người đang ám chỉ quyền lực của phiên vương các nơi quá lớn, đề nghị tước quyền của các phiên vương, bọn họ lấy chuyện của Trần Lưu vương làm bài học, tuy phụ hoàng không tỏ rõ thái độ, nhưng nhiều lúc không có thái độ gì chính là ngầm thừa nhận.”

Tiêu Hề Hề “Nói vậy, Tây Lăng vương sẽ chết thật sao?”

Lạc Thanh Hàn “Cũng chưa chắc, tước phiên* không phải chuyện đơn giản. Ở Đại Thịnh có mười mấy phiên vương, một khi phụ hoàng quyết định tước phiên, phiên vương các nơi nhất định sẽ nổi dậy phản đối, đến lúc đó e là thiên hạ đại loạn.”

*Là chính sách thu hồi một phần hoặc toàn bộ quyền lực của phiên vương chư hầu của vua chúa nhằm củng cố quyền lực của bản thân.

Nói đến đây, hắn hỏi lại.

“Nàng xem tướng mạo của Tây Lăng vương, cảm thấy ông ấy đoản mệnh?”

Tiêu Hề Hề cẩn thận suy nghĩ “Xem không ra, hẳn là Đại sư huynh đã chỉnh sửa mặt của ông ấy, gần giống trường hợp của Cừu Viễn, chiêu này nhất định là để làm ta không thể xem được mệnh của họ.”

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng có thể đoán chưởng môn kế tiếp của Huyền Môn là ai không?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không được, sư phụ nói chưởng môn kế tiếp của Huyền Môn sẽ ảnh hưởng đến đại cục thiên hạ, đây là thiên cơ trong truyền thuyết. Thiên cơ không thể tiết lộ, dù là ta cũng không thể chủ động suy đoán thiên cơ, chỉ có thể bị động cảm ứng, nhưng cảm ứng này không phải muốn là có được, cần có cơ duyên."

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Tiêu Hề Hề cổ vũ "Tuy có vài chuyện do trời định, nhưng ta tin con người sẽ thắng được ý trời!"

Lạc Thanh Hàn "Ta không lo lắng chuyện này, ta đang nghĩ, nàng có khả năng cảm ứng được thiên cơ, có phải cũng sẽ phải trả một cái giá nhất định không? Dù gì trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, có được ắt sẽ mất."

Tiêu Hề Hề chớp mắt, không nói gì.

Lạc Thanh Hàn "Cái giá là gì?"

Tiêu Hề Hề cố ý úp mở "Đến lúc thì người sẽ biết thôi."

Trước khi Thái tử hỏi tiếp, nàng nhanh chóng thay đổi chủ đề.

"Ta có chuyện muốn nói với Anh vương, nhưng không tiện nói trước mặt, ta sợ ngài ấy không chịu được, nên muốn nhờ Điện hạ gợi ý cho ngài ấy một chút."

Lạc Thanh Hàn rất muốn biết nàng sẽ phải trả giá thế nào, nhưng xem dáng vẻ của nàng, rõ là nàng không muốn tiếp tục chủ đề này.

Nếu nàng không muốn nói, hắn chỉ đành tạm thời đè nén bất an trong lòng, thuận theo lời nàng hỏi.

"Nàng muốn nói gì với Anh vương?"

Tiêu Hề Hề nghiêng người, nhỏ giọng nói "Ta thấy ánh sáng xanh lập lòe trên đầu Lạc Dạ Thần."

Lạc Thanh Hàn không hiểu ý nàng.

"Ánh sáng xanh? Sao ta không thấy?"

Tiêu Hề Hề "Ây da, đây chỉ là cách nói tu từ phóng đại thôi, người đừng nghiêm túc quá. Ta xem tướng mạo của ngài ấy, ngài ấy có lẽ bị ai đó cắm sừng rồi, ngài ấy chắc cũng không biết chuyện này, người tìm cách nhắc nhở ngài ấy, bảo ngài ấy sớm tỉnh ngộ đi."

Lạc Thanh Hàn "Ý nàng là, Tạ Sơ Tuyết đã có nam nhân khác?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Đúng vậy, xem tướng mạo thì sao Hồng Loan của Tạ Sơ Tuyết đang chuyển động, nhưng không phải với Anh vương, mà là với người khác, nếu Anh vương cứ nhất quyết cưới nàng, thì khả năng cao là bị cắm sừng rồi."

Ban đầu nàng từng khuyên Lạc Dạ Thần, bảo y bình tĩnh, đừng bị người khác lừa, nhưng y không tin ma quỷ, cứ nhất quyết lao đầu vào.

Trong khi hai người đang nói chuyện, Lạc Dạ Thần đã quay lại.

Y vừa vào cửa đã dùng ánh mắt sâu xa nhìn Tiêu trắc phi.

Lần này Tiêu Hề Hề nhận được ánh mắt của đối phương, nàng thầm giật mình, lẽ nào y biết mình bị cắm sừng rồi sao?

Nàng không khỏi nhìn Thái tử bên cạnh.

Thái tử bình tĩnh, ra hiệu cho nàng an tâm.

Lạc Dạ Thần chú ý tới ánh mắt của Tiêu trắc phi, trong lòng đắc ý, nhìn đi, nàng ta chột dạ nên mới nhìn phản ứng của

Thái tử, sợ chuyện vụng trộm của mình bị bại lộ.

Thấy Thái tử như vậy, nhất định là bị Tiêu trắc phi lừa gạt.

Lạc Dạ Thần thầm nghĩ, nếu không phải để ý thể diện của Thái tử, y nhất định vạch trần bộ mặt thật của nữ nhân lăng nhăng này ngay tại chỗ!

Đám hầu bàn bưng thức ăn bước vào.

Từng món ngon được bày lên bàn, tỏa mùi thơm hấp dẫn.

Tiêu Hề Hề tức thì bị món ngon thu hút.

Lúc này, nàng vứt hết chuyện của Anh vương, Tạ Sơ Tuyết ra sau đầu.

Buôn dưa có lớn đến đâu cũng không thể sánh với món ngon trước mắt!

Chương 449: Cắm sừng

Lạc Dạ Thần nhấp một ngụm rượu, thầm chuẩn bị lời trong lòng rồi mới nói.

“Ta có chuyện muốn nói với đệ.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Vừa hay ta cũng có chuyện muốn nói với huynh.”

Lạc Dạ Thần sửng sốt, sau đó tự tin nói “Chuyện đệ muốn nói chắc chắn không quan trọng bằng chuyện ta muốn nói!”

Lạc Thanh Hàn “Chưa chắc.”

Lạc Dạ Thần không tin “Chuyện ta muốn nói rất quan trọng với đệ.”

Lạc Thanh Hàn “Ta cũng vậy.”

Lạc Dạ Thần nghi ngờ nhìn hắn “Đệ muốn nói gì?”

Lạc Thanh Hàn “Vẫn là huynh nói trước đi.”

Lạc Dạ Thần nóng lòng muốn xem phản ứng của Thái tử sau khi biết sự thật, nhưng y không thể nói quá trực tiếp, bèn do dự một hồi rồi mới lên tiếng.

“Ta có một người bạn …”

Tiêu Hề Hề gặm chân gà, nói đùa “Người bạn đó là người nhỉ!”

Lạc Dạ Thần nấc một tiếng.

Y tức giận nói “Cô ăn của cô đi, đừng có xen vào!”

Tiêu Hề Hề “Hừ!”

Dù bị ngắt lời, Lạc Dạ Thần vẫn cố tiếp tục cuộc trò chuyện.

“Ta có một người bạn, vợ của hắn … à cũng không thể xem là vợ, dù sao thì cũng là nữ nhân của hắn, vụng trộm với nam nhân khác, đệ thấy ta nên nói thế nào với hắn?”

Ngay cả Thái tử Điện hạ từng trải rất nhiều chuyện, lúc này cũng hơi hoang mang.

Hắn vô thức quay đầu nhìn Tiêu Hề Hề bên cạnh.

Tiêu Hề hề cũng đang nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau, trong đầu cùng hiện lên một ý nghĩ —

Anh vương biết mình bị người ta cắm sừng rồi?!

Lạc Dạ Thần thấy phản ứng của hai người, cũng sốc không kém, buột miệng nói “Lẽ nào đệ cũng biết rồi?”

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, nếu đối phương đã biết, hắn cũng không cần giấu giếm, liền thẳng thắn thừa nhận.

“Ta biết rồi.”

Lạc Dạ Thần không tin được “Đệ biết rồi!”

Thông thường loại chuyện này không tiện để người khác biết, tục ngữ có câu, đẹp khoe xấu che, Lạc Thanh Hàn thấu hiểu phản ứng lúc này của đối phương, bình tĩnh nói “Yên tâm, ta sẽ không nói lung tung.”

Lạc Dạ Thần nghĩ thầm, chuyện xấu trong nhà, chắc chắn không muốn nhắc đến.

Lạc Dạ Thần thấy hắn bình tĩnh như vậy, như chẳng có gì xảy ra, nhịn không được hỏi "Lẽ nào đệ không giận sao?"

Lạc Thanh Hàn "Không sao."

Lạc Dạ Thần rất sốc.

Thái tử bị người khác cắm sừng mà vẫn thản nhiên nói mình không sao? Thái độ không phải tốt quá rồi à!

Lạc Dạ Thần rất tò mò "Làm sao đệ biết chuyện này?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Tiêu Hề Hề giơ tay tự nói "Là ta nói với ngài ấy!"

Lạc Dạ Thần càng sốc hơn "Sao lại là cô?!"

Tiêu Hề Hề "Đúng vậy, là ta!"

Lạc Dạ Thần lập tức nhìn sang Thái tử, chất vấn nói "Cô ta còn dám nói chuyện này trước mặt đệ, cô ta điên như vậy sao đệ không dạy dỗ lại?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng nói đều là sự thật, sao ta phải dạy dỗ nàng?"

Lạc Dạ Thần "Đệ cũng biết cô ta nói thật, nhưng đệ vẫn không muốn dạy dỗ cô ta, đệ quá vô dụng rồi!"

Có nam nhân nào biết mình bị cắm sừng còn có thể bình tĩnh như vậy?

Thái tử đúng là làm mới nhận thức của y!

Lạc Thanh Hàn nhíu mày "Huynh nói năng cho cẩn thận, dù ở ngoài cung cũng phải chú ý cấp bậc thân phận."

Lạc Dạ Thần tức giận cười "Được rồi, nếu đệ không quan tâm, ta hà tất phải lo lo chuyện bao đồng? Hai người muốn làm gì

thì làm!”

Lạc Thanh Hàn nhận thấy thái độ của y là lạ.

Không chỉ Lạc Thanh Hàn, mà cả Tiêu Hề Hề cũng thấy phản ứng của Lạc Dạ Thần rất lạ.

Không lẽ Lạc Dạ Thần hiểu lầm chuyện gì?

Tiêu Hề Hề nhặt một lá tre xanh trên dĩa, cuộn nó thành hình chiếc mũ đưa sang.

“Vương gia, đây là món quà nhỏ ta tặng người.”

Lạc Dạ Thần hỏi “Đây là gì?”

Tiêu Hề Hề tiếp tục gợi ý “Người không thấy nó giống mũ xanh sao?”

Nàng gợi ý rõ như vậy, hẳn là Anh vương cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi nhỉ.

Lạc Dạ Thần “……”

Y vạch trần chuyện Tiêu trắc phi vụng trộm, nữ nhân này muốn báo thù y, bèn tặng cho y mũ xanh, trù y bị cắm sừng.

Nữ nhân này quá độc ác!

Lạc Dạ Thần im lặng nhận ‘mũ xanh’.

Tiêu Hề Hề thở phào, có vẻ như ngài ấy hiểu ra rồi.

Sau đó, nàng thấy Lạc Dạ Thần đặt ‘mũ xanh’ trước mặt Thái tử, Lạc Dạ Thần nghiêm túc nói “Ta thấy mũ xanh này hợp với đệ hơn.”

Y không tin mình gợi ý rõ vậy rồi, Thái tử vẫn có thể nhịn được?!

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn duỗi hai ngón tay, đẩy 'mũ xanh' trở lại trước mặt Lạc Dạ Thần.

"Mũ này cho huynh, huynh giữ lấy đi."

Lạc Dạ Thần đẩy qua lần nữa "Không, đệ mới là chủ của nó."

Lạc Thanh Hàn lại đẩy "Hợp với huynh hơn."

Lạc Dạ Thần đẩy sang "Có duyên với đệ hơn."

……

'Mũ xanh' là do Tiêu Hề Hề tiện tay xếp, không chắc chắn lắm, bị hai người đẩy tới đẩy lui, cuối cùng chịu không nổi áp lực rách ra.

Không khí trên bàn ăn rơi vào trầm mặc.

Tâm trạng Lạc Dạ Thần lúc này vô cùng phức tạp.

Một mặt y thông cảm Thái tử bị cắm sừng, mặt khác lại rất giận, cảm thấy Thái tử quá vô dụng. Biết nữ nhân của mình vụng trộm, vẫn không dám nói lời nào, nếu là y, y đã tát vào mặt cô ta từ lâu rồi!

Tâm trạng Lạc Thanh Hàn cũng vô cùng phức tạp.

Một mặt hắn thông cảm Lạc Dạ Thần bị cắm sừng, mặt khác lại cảm thấy người này quá ngu ngốc, nếu đã biết bộ mặt thật của Tạ Sơ Tuyết, sao lại ngu ngốc muốn cưới người ta?

Tâm trạng của Tiêu Hề Hề cũng giống tâm trạng của Thái tử.

Nàng thì thầm vào tai Thái tử.

"Đến nước này rồi mà Anh vương vẫn muốn cưới Tạ cô nương, xem ra là tình yêu đích thực đó."

Lạc Thanh Hàn "Có phải tình yêu đích thực hay không vẫn chưa chắc."

Tiêu Hề Hề "Chúng ta không có bằng chứng, chỉ nói miệng thì ngài ấy không tin đâu."

Lạc Thanh Hàn "Có lẽ ta có thể tìm thấy bằng chứng."

Tiêu Hề Hề chớp mắt.

Lạc Thanh Hàn gọi một Ngọc Lân vệ đi tìm Tiêu Lăng Phong tới.

Ngọc Lân vệ nhận lệnh rời đi.

Lạc Dạ Thần khó hiểu "Đệ gọi Tiêu Lăng Phong đến làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Đến lúc đó huynh sẽ biết."

Tiêu Hề Hề theo bản năng nhận thấy sắp có kịch hay, bèn tăng nhanh tốc độ ăn.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nhắc nhở "Ăn từ từ, ăn nhanh quá không tốt cho dạ dày tiêu hóa."

Lạc Dạ Thần tặc lưỡi, tức giận nói "Cô ta đối xử với đệ như vậy mà đệ còn quan tâm cô ta, xem ra đệ rất yêu cô ta nhỉ!"

Lạc Thanh Hàn "Nàng đối xử với ta thế nào?"

Lạc Dạ Thần hỏi ngược lại "Không phải đệ biết hết rồi sao?"

Lạc Thanh Hàn "Biết cái gì?"

"Vừa nãy đệ cũng thừa nhận rồi, sao bây giờ lại giả ngu?" Lạc Dạ Thần cười lạnh "Yên tâm đi, ta cũng biết hết rồi, dù đệ có giả ngu cũng vô dụng."

Chương 450: Đừng đi quá xa!

Lạc Thanh Hàn nhìn nữ nhân bên cạnh, hỏi "Huynh ấy đang nói gì?"

Đầu óc Tiêu Hề Hề cũng trống rỗng "Ta cũng không biết."

Lạc Dạ Thần bất mãn nói "Ta cũng đã nói tới nước này rồi, hai người không cần giả ngu nữa, vừa nãy ở Thương Lan Viên, ta nhìn thấy cả rồi!"

Lạc Thanh Hàn "Huynh nhìn thấy gì?"

Lạc Dạ Thần bị thái độ của hắn chọc tức "Đệ đi mà hỏi Tiêu trắc phi, cô ta làm gì trong lòng biết rõ nhất!"

Tiêu Hề Hề vô tội "Ta không làm gì hết!"

Lạc Dạ Thần thấy nàng vẫn không thừa nhận, càng tức giận hơn.

Bây giờ y mặc kệ thể diện gì đó, trực tiếp vạch trần mọi chuyện.

"Cô không làm gì, thế sao lại một mình ở cùng Phương quản sự?!"

Tiêu Hề Hề giải thích "Ta chỉ nói vài câu với huynh ấy thôi."

Lạc Dạ Thần cảm thấy nàng nói dối quá vụng về, bèn cười giễu nói "Chỉ nói vài câu, các ngươi có cần đứng gần vậy không? Gã còn đưa tay xoa đầu cô, chậc chậc, nhìn hai người thân mật biết bao, nhìn thoáng là biết sớm đã cấu kết với nhau rồi!"

Tiêu Hề Hề tức thì nhìn sang Thái tử bên cạnh.

Quả nhiên, khuôn mặt đẹp trai của hắn chợt tối sầm.

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, toi rồi, tính chiếm hữu của tên này lại sắp bùng nổ!

Lạc Dạ Thần cảm thấy chưa đủ loạn, bèn thêm dầu vào lửa.

“Thái tử đệ đệ à, nghe ta khuyên một câu, không thể chiều chuộng nữ nhân quá mức, đệ càng chiều nàng, thì nàng sẽ được nước lấn tới. Tiêu trắc phi chính là một ví dụ điển hình, bình thường đệ cưng chiều cô ta như bảo bối, đi đâu làm gì cũng dẫn cô ta theo, kết quả cô ta chẳng những không biết ơn còn vụng trộm với nam nhân khác, cắm cho đệ cặp sừng. Ta thấy, đệ phải dạy dỗ cô ta cho tốt, để cô ta biết đệ lợi hại ra sao, tuyệt đối đừng để cô ta ra ngoài làm bậy.”

“Y xoa đầu nàng?”

Tiêu Hề Hề khó khăn gật đầu “Ừm.”

Lạc Thanh Hàn giơ tay, ấn sau gáy nàng, kéo nàng vào lòng, dùng sức xoa đầu nàng thật mạnh.

Tiêu Hề Hề cảm giác được tóc mình rối tung, vội vùng vẫy “Người làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn xoa đầu xong vẫn cảm thấy chưa đủ, thậm chí còn cúi đầu hôn đầu, trán, mặt nàng mấy lần.

Nhìn hắn như vậy, như muốn dùng hơi thở của mình che đi hơi thở Phương Vô Tửu để lại.

Tiêu Hề Hề bị hôn đỏ cả mặt.

Không phải trước đây nàng chưa từng bị hắn hôn, nhưng toàn ở nơi không người, bây giờ trước mặt nàng còn có một người sống sờ sờ đang nhìn!

Nàng đẩy hắn ra, ra hiệu cho hắn nhận thức được mình đang làm gì.

Khó lắm mới đẩy được người ra, Tiêu Hề Hề vừa vuốt tóc vừa quay đầu nhìn Lạc Dạ Thần đang ngồi đối diện.

Lạc Dạ Thần "……"

Y không nên ở đây, y nên ở dưới gầm bàn.

Tiêu Hề Hề sợ y đi nói lung tung, lần nữa giải thích "Trước đây ta và Phương quản sự có quen biết, nhưng ta không có vụng trộm với huynh ấy."

Lạc Thanh Hàn nhìn sang, nghiêm túc nói "Đây là chuyện riêng của chúng ta, nàng không cần giải thích với người ngoài."

Tiêu Hề Hề "Lỡ như ngài ấy ra ngoài nói bậy thì sao?"

Lạc Thanh Hàn "Nếu huynh ấy dám nói bậy, ta sẽ lan truyền mấy chuyện đáng xấu hổ của huynh ấy ra ngoài."

Lạc Dạ Thần "……"

Y không khỏi suy nghĩ, tại sao y lại ngồi đây tự làm nhục mình?

Lúc Tiêu Lăng Phong đến, Tiêu Hề Hề đã ăn bát cơm thứ tư.

Ông bước tới hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn "Trước đó ta bảo khanh phái người theo dõi Tạ Sơ Tuyết, chuyện thế nào rồi?"

Tiêu Lăng Phong thành thật trả lời "Trong khoảng thời gian này, gần như ngày nào Tạ cô nương cũng ra ngoài, mạt tướng phái người theo dõi, phát hiện lần nào Tạ cô nương cũng chỉ gặp một người."

Lúc này Lạc Thanh Hàn còn chưa kịp lên tiếng, Lạc Dạ Thần đã gấp gáp hỏi "Muội ấy đi gặp ai?"

Tiêu Lăng Phong nhìn Thái tử trước, thấy Thái tử chẳng có biểu hiện gì, bèn đáp.

"Tạ cô nương đi gặp Nhị hoàng tử."

Lạc Dạ Thần chợt đứng dậy, tức giận nói "Ta không tin! Ngươi đang gạt ta!"

Tiêu Lăng Phong bình tĩnh nói "Nếu vương gia không tin, có thể tự mình đi xem, vừa rồi thuộc hạ của mạt tướng truyền tin về, nói Tạ cô nương lại ra ngoài, chắc chắn lại đi gặp Nhị hoàng tử."

Lạc Dạ Thần thấy ông nói chắc như vậy, không khỏi cảm thấy lo lắng, nhưng y vẫn ôm chút hi vọng cuối cùng, to tiếng nói.

"Đi thì đi!"

Nói xong, y dẫn đầu sải bước ra ngoài.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng ăn hết miếng cơm cuối cùng trong bát, tiện tay cầm theo hai quả lê.

Ngậm lê trong miệng, nàng và Thái tử bước ra khỏi phòng riêng, Tiêu Lăng Phong đi theo phía sau.

Một nhóm người ra khỏi lầu Đông Lai, lên xe ngựa.

Tiêu Lăng Phong cưỡi ngựa dẫn đường.

Tiêu Hề Hề chia một quả lê cho Thái tử.

Thái tử không nhận, nhưng cúi đầu cắn một miếng.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ngọt không?"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nuốt lê "Rất ngọt."

Tiêu Hề Hề "Ăn nữa không?"

"Không ăn nữa."

Tiêu Hề Hề vui vẻ đưa quả lê lên miệng, cắn một miếng thật lớn, không ghét bỏ quả lê này vừa bị người khác cắn.

Mùi lê ngọt tràn ngập trong xe.

Lạc Thanh Hàn yên lặng nhìn nàng, ánh mắt dừng trên môi dính nước lê của nàng, ánh mắt sâu xa khó hiểu.

Hắn đột ngột hỏi.

"Ta có thể hôn nàng không?"

"Khụ khụ khụ!" Tiêu Hề Hề không kịp thở, bị sắc nước lê, điên cuồng ho khan, khuôn mặt đỏ bừng.

Lạc Thanh Hàn giơ tay vỗ lưng giúp nàng nhuận khí.

Một lúc sau, Tiêu Hề Hề mới dần hết.

Không phải trước đây nàng và Lạc Thanh Hàn chưa từng hôn, mà trước đây muốn hôn là hôn, chưa từng lịch sự hỏi ý nàng như bây giờ.

Lúc làm chuyện này, tự dưng nói ra làm có cảm giác xấu hổ không nói nên lời.

Đặc biệt là khi Lạc Khinh Hàn hỏi chuyện này, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dường như không phải hỏi chuyện có thể hôn hay không, mà như đang thương nghị quốc gia đại sự, cảm giác tương phản này càng khiến người ta thấy lúng túng.

Tiêu Hề Hề không tự nhiên "Sao tự dưng người khách khí quá vậy?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, mà hỏi lại "Được không?"

Nàng hỏi lại "Ta có thể nói không được sao?"

Lạc Thanh Hàn không nói, cứ an tĩnh nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề không chịu được ánh mắt của hắn, dứt khoát nhắm mắt.

"Tới đi!"

Không phải chỉ hôn thôi sao? Đâu phải trước đây chưa từng hôn!

Cứ xem như nàng hôn chó con mà mình nuôi thôi!

Qua một lúc lâu, nàng mới cảm nhận được hơi ấm trên môi, hơi thở quen thuộc phả vào mũi, khiến nàng không tự chủ được mà thở chậm lại.

Nàng nghĩ hắn bất chợt muốn hôn, chạm vào rồi thôi.

Nào ngờ người này lại cạy môi nàng ra.

Tiêu Hề Hề bất chợt mở mắt, nhìn chằm chằm người trước mặt.

Nàng dùng ánh mắt nhắc nhở đối phương, làm người phải biết đủ, hôn một chút là được rồi, đừng đi quá xa!

Chương 451: Nàng chột dạ làm gì?

Lạc Thanh Hàn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt không né tránh.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, ánh mắt hướng về nhau, mỗi người đều có thể thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt đối phương.

Cứ như thể trong mắt họ chỉ có nhau.

Mọi thứ trở thành hư vô.

Nụ hôn ngày càng sâu hơn.

Tiêu Hề Hề thiếu hơi, đầu óc hơi choáng.

Nàng cảm thấy cứ tiếp tục thế này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Nàng giơ tay đẩy hắn ra.

Lạc Thanh Hàn cũng không bám riết, thuận thế lùi lại một chút.

Tiêu Hề Hề hít thở không khí trong lành, hi vọng có thể sử dụng lượng lớn oxy để ép mấy thứ đồi trụy trong đầu nàng xuống.

Hắn cúi đầu nhìn Tiêu Hề Hề, trong miệng vẫn còn vị lê ngọt, đó là hương vị của nàng.

Lạc Thanh Hàn nhịn không được lại hôn lên môi nàng một cái, khàn giọng hỏi.

“Nàng có hôn Đại sư huynh của nàng không?”

Tiêu Hề Hề suýt bị phát ngôn chấn động của hắn làm tắt thở.

Nàng kinh hoàng hét lên "Ta bị điên à? Sao ta lại hôn Đại sư huynh?"

Chỉ nghĩ đến cảnh đó thôi cũng sởn cả da đầu rồi được chưa?!

Lạc Thanh Hàn nhìn chăm chú "Nhưng nàng hôn ta."

Tiêu Hề Hề nghẹn họng.

Lạc Thanh Hàn "Nàng ôm ta, ngủ với ta, ăn thức ăn dính nước bọt của ta."

Tiêu Hề Hề gần như bóp nát quả lê trong tay.

Nàng lớn tiếng cãi lại "Ta chỉ không muốn lãng phí thức ăn, ta không cố tình ăn nước bọt của người, đừng nói như kiểu ta giống biế.n thái như thế."

Lạc Thanh Hàn "Nàng chột dạ làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta chột dạ hồi nào?!"

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng không chột dạ, nàng lớn tiếng thế làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Giọng ta lớn, không được sao?"

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chăm chú.

Tiêu Hề Hề bị nhìn sởn cả gai ốc, co rúm người lại "Người nhìn ta như vậy làm gì?"

Sau hồi lâu im lặng.

Lạc Thanh Hàn đột nhiên mỉm cười.

Dù hắn cười rất đẹp, nhưng Tiêu Hề Hề không có tâm trạng

tán thưởng, ngược lại càng sởn gai ốc hơn.

Tâm trạng Lạc Thanh Hàn lúc này rất tốt, giống như nút thắt tích tụ trong lòng đã lâu đột nhiên được cởi bỏ, trong lòng dâng lên cảm giác nhẹ nhõm khó tả.

“Ta hiểu rồi.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Người hiểu cái gì?”

Lạc Thanh Hàn nhàn nhã nhìn nàng, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Mấy chuyện này, nàng chỉ muốn làm với ta.”

Hắn quả thật rất ghen tị với Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu là Đại sư huynh cùng Tiêu Hề Hề lớn lên, nhìn nàng từ một đứa trẻ trở thành cô nương, mười bảy năm cuộc sống của nàng chỉ toàn hình bóng của y.

Đó là giai đoạn rất quan trọng trong cuộc đời Tiêu Hề Hề, cũng là khoảng thời gian hắn chưa từng tham gia.

Lạc Thanh Hàn vừa nghĩ đến chuyện này, trong lòng thấy rất khó chịu.

Trước đó, hắn buộc Tiêu Hề Hề phải lựa chọn giữa hắn và Phương Vô Tửu, chỉ là muốn xác nhận vị trí của hắn trong lòng nàng.

Dù biết làm vậy sẽ khiến nàng khó xử nhưng hắn vẫn kiềm không được muốn biết câu trả lời, hắn cần câu trả lời này để kìm nén ghen tị và bất an trong lòng.

Nhưng vừa nãy hôn nàng, Lạc Thanh Hàn chợt hiểu ra.

Cả khi Tiêu Hề Hề đã sống cùng Phương Vô Tửu mười mấy năm, nàng cũng không bao giờ hôn, ôm hoặc ngủ với Phương Vô Tửu.

Người duy nhất có thể làm mấy chuyện này với nàng, là Lạc Thanh Hàn hắn.

Tiêu Hề Hề rất muốn phản bác, nhưng không tìm được lời nào, cuối cùng chỉ đành ủ rũ tiếp tục gặm lê.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Lê này ngon không?"

Tiêu Hề Hề ấp úng nói "Vừa nãy không phải người ăn rồi sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ta vẫn muốn ăn nữa."

Tiêu Hề Hề "Hết rồi, đây đều là của ta."

Lạc Thanh Hàn chẳng những không giận, trái lại còn cười.

Hắn không thường cười, nhưng bây giờ hắn cứ cười liên tục, làm Tiêu Hề Hề ngày càng sợ hãi, rốt cuộc hắn bị sao vậy? Tự dưng đổi tính?

Nàng không khỏi thì thầm "Người có thể đừng nhìn ta cười nữa được không? Biế.n thái lắm."

Lạc Thanh Hàn "……"

Nụ cười của hắn nhạt dần.

"Nàng nói ai biế.n thái?"

Tiêu Hề Hề cố gắng giải thích "Ta không mắng người biế.n thái, ta chỉ cảm thấy người cười quá đáng sợ, làm ta thấy sợ lắm. Nếu người muốn nói gì thì cứ nói thẳng, miễn là không vay tiền, ta có thể xem xét giúp người."

Lạc Thanh Hàn vô cảm nhìn nàng.

Có lúc hắn thật muốn mở miệng của nàng ra xem thử nữ nhân này có phải ăn đan dược đoạn tình tuyệt ái gì không?!

Xe ngựa dừng lại.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, thoát khỏi bầu không khí kỳ lạ trong xe.

Lạc Dạ Thần từ cỗ xe ngựa khác nhảy xuống.

Trước mặt là một quán trà yên tĩnh tao nhã, cửa quán đóng chặt, hình như không mở cửa kinh doanh.

Y quay đầu nhìn Tiêu Lăng Phong, nghi ngờ hỏi "Ngươi xác định bọn họ ở đây? Chỗ này không mở cửa."

Tiêu Lăng Phong gọi một thuộc hạ đang đứng canh gần đó.

Thuộc hạ thành thật trả lời "Nhị hoàng tử bao cả quán trà, hôm nay chỉ tiếp đón Nhị hoàng tử và khách của ngài ấy, vừa rồi thuộc hạ tận mắt thấy Tạ cô nương dẫn theo thị nữ tới đây, đến giờ vẫn chưa ra ngoài."

Lạc Dạ Thần nghe vậy, sắc mặt tức thì khó coi hơn.

Y muốn gõ cửa, nhưng Tiêu Lăng Phong đã ngăn lại.

"Vương gia chờ đã, đừng đánh cỏ động rắn."

Tiêu Lăng Phong bước tới, nhẹ nhàng gõ cửa.

Kế đó cánh cửa từ bên trong mở ra.

Người mở cửa là hầu bàn, nhìn người đứng bên ngoài, vội nói "Xin lỗi, hôm nay quán trà của chúng tôi không mở cửa, mời hôm khác trở lại."

Nói xong hầu bàn định đóng cửa, nhưng Tiêu Lăng Phong đã giữ cửa lại.

Trước khi hầu bàn kịp phản ứng, Tiêu Lăng Phong đã sải bước vào cửa.

Sắc mặt hầu bàn thay đổi, muốn đuổi người đi.

Tiêu Lăng Phong đánh thẳng vào gáy hầu bàn.

Trước mắt hầu bàn tối sầm, cứ thế ngất đi.

Hầu bàn ngã thẳng xuống đất, phát ra tiếng bịch như vật nặng rơi xuống đất.

Chỉ cần nghe thấy tiếng cũng cảm thấy cú ngã này rất đau.

Tiêu Lăng Phong dọn đường xong, những người khác theo sát phía sau, sải bước vào trong.

Quán trà này nhìn bên ngoài có vẻ bình thường, nhưng cảnh trí bên trong rất ngoạn mục, Tiêu Hề Hề vừa đi vừa nhìn, phải thừa nhận đây đúng là một nơi tốt để hẹn hò.

Bọn họ gặp những hầu bàn khác trên đường, nhưng đều bị Tiêu Lăng Phong và thuộc hạ khống chế.

Kế đó Lạc Dạ Thần tìm thấy Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên và Tạ Sơ Tuyết.

Hai người đang cùng nhau ngâm thơ viết phú, bỗng thấy có người xông vào, cả hai đều giật mình.

Lạc Vân Hiên đang định quở trách người đến, nhưng phát hiện người đến lại là Đại hoàng huynh, lời quở trách đến môi chợt dừng lại, y hỏi ngược lại.

“Hoàng huynh, sao huynh lại đến đây?”

Lạc Dạ Thần nhìn Nhị hoàng đệ trước, sau đó lại nhìn Tạ Sơ Tuyết bên cạnh.

Hôm nay hai người đều mặc y phục nhạt màu, ngồi cùng nhau như trời sinh một cặp.

Chương 452: Bắt gian

Tạ Sơ Tuyết hiển nhiên không ngờ Anh vương sẽ xuất hiện, nàng giật mình nên khó tránh khỏi có hơi luống cuống.

Nàng vội đứng dậy hành lễ "Bái kiến vương …"

Nàng còn chưa nói hết câu, Lạc Dạ Thần đã thô bạo đá chiếc bàn trước mặt!

Bút mực giấy nghiên trên bàn văng khắp sàn nhà.

Tạ Sơ Tuyết hét lên.

Lạc Vân Hiên vội kéo nàng ra sau người bảo vệ, sợ nàng va vào bàn.

Thái tử và Tiêu Hề Hề đứng ngoài cửa không vào.

Tiêu Hề Hề hơi ngạc nhiên, nàng không ngờ Lạc Dạ Thần chẳng nói lời nào đã trực tiếp động thủ, nàng còn tưởng Lạc Dạ Thần sẽ nói một đống đạo lý trước chứ.

Lạc Dạ Thần như một con sư tử nổi giận, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm đôi nam nữ trước mặt.

"Lão nhị, ngươi hỏi ta đến đây làm gì? Ta nói ngươi biết, lão tử tới bắt gian!"

Lạc Vân Hiên cảm thấy lời nói của y rất lố bịch.

"Hoàng huynh, phiền huynh hiểu rõ, Tạ cô nương không có đính ước gì với huynh, dù muội ấy ở cùng ai cũng không liên quan đến huynh."

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Lão tử đã cầu hôn cô ta rồi, sao lại không liên quan?!"

Lạc Vân Hiên sững người, y không biết chuyện này.

Y quay đầu nhìn Tạ Sơ Tuyết đang trốn sau lưng mình.

Tạ Sơ Tuyết nhỏ giọng trả lời "Ngài ấy cầu hôn, nhưng ta chưa đồng ý."

Lạc Dạ Thần nghe vậy càng giận hơn "Đúng, cô chưa đồng ý, nhưng cũng không từ chối! Nếu không muốn gả cho ta thì muội cứ nói thẳng, chỉ cần cô nói rõ một câu ta không muốn gả, lão tử cam đoan lập tức rời đi, tuyệt đối sẽ không bám lấy cô!"

Tai Tạ Sơ Tuyết ù đi vì tiếng hét, sắc mặt nàng tái đi.

Nàng đáng thương nói "Xin lỗi, ta sợ làm tổn thương thể diện của người, nên không dám dứt khoát từ chối người."

Lạc Dạ Thần tức giận gầm lên "Đây là lý do cô đùa giỡn ta sao?"

Tạ Sơ Tuyết sợ tới mức toàn thân phát run, hai mắt đỏ hoe "Xin … xin lỗi."

Lạc Vân Hiên không chịu được nữa, cau mày nói "Hoàng huynh, mọi chuyện đã rõ, người ta cũng không có ý như vậy với huynh, huynh đi đi, đừng làm loạn ở đây nữa, lỡ làm ầm mọi chuyện lên, hai chúng ta đều xấu mặt."

Lạc Dạ Thần mặc kệ xấu mặt gì đó.

Trong lòng y lúc này đang bốc hỏa, nhất định phải trút ra!

Y tức giận lui hai bước, sau đó cầm đồ sứ bên cạnh, đập mạnh vào tường!

Đồ sứ vỡ vụn thành từng mảnh.

Tạ Sơ Tuyết hét lên "A!"

Lạc Vân Hiên vội kéo nàng trốn sang một bên.

Lạc Vân Hiên cũng tức giận "Nếu huynh muốn phát điên thì ra ngoài phát điên, đừng làm loạn ở đây!"

Lạc Dạ Thần cũng phớt lờ y, đập nát bất cứ thứ gì mình cầm được.

Ông chủ nghe thấy động tĩnh, muốn lại gần thì bị Tiêu Lăng Phong dẫn người ngăn lại, chỉ có thể ở ngoài lo lắng giậm chân.

Ông đã chi rất nhiều tiền mua đồ đạc trong phòng đó!

Lạc Vân Hiên không ngăn được Lạc Dạ Thần, chỉ đành nói với Thái tử đang đứng ngoài cửa.

"Thái tử, đệ khuyên hoàng huynh đi, ở đây là bên ngoài, không thể để huynh ấy làm bậy như vậy!"

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói "Liên quan gì đến ta, ta chỉ đi ngang thôi."

Lạc Vân Hiên "……"

Lạc Dạ Thần đập nát tất cả những thứ có thể di chuyển trong phòng.

Cơn giận dồn nén trong lồ.ng ngực cuối cùng cũng tiêu tan một phần.

Y chửi thề, sải bước ra ngoài, đến cửa thì dừng lại.

Y quay lại, giơ tay phải lên.

Lạc Vân Hiên tưởng y muốn động thủ, tức thì căng thẳng định

tiếp chiêu.

Lạc Dạ Thần thậm chí không thèm nhìn y, giơ tay lấy một lá bùa bình an từ trong tay áo.

“Nữ nhân họ Tạ kia, đây là thứ mà cô đưa cho ta, bây giờ lão tử trả cho cô.”

Nói xong, y xé bỏ bùa bình an ném xuống đất, không quên giẫm mạnh lên.

Bây giờ đến lượt Lạc Vân Hiên sửng sốt.

Y nhìn bùa bình an bị xé rách trên đất, sau đó giơ tay sờ sờ ống tay áo.

Trong tay áo của y cũng có một lá bùa bình an giống vậy.

Lạc Vân Hiên quay đầu nhìn nữ nhân đứng phía sau.

Tạ Sơ Tuyết đang cúi đầu lau nước mắt, trông rất đáng thương.

Lạc Vân Hiên rất muốn hỏi, muội đã đưa bùa bình an cho bao nhiêu người?

Lạc Dạ Thần lúc này đang rất giận, hoàn toàn không nhận thấy nét mặt thay đổi của Nhị hoàng tử, giận dữ lao ra ngoài.

Y vừa đi, Thái tử và Tiêu Hề Hề cũng đi theo.

Trước khi đi, Thái tử không quên bảo Tiêu Lăng Phong lập danh sách những món đồ bị đập nát với ông chủ, cần phải đền bao nhiêu tiền.

Tiêu Lăng Phong chắp tay đáp “Vâng!”

Lạc Dạ Thần ủ rũ lao ra khỏi quán trà, thậm chí còn không lên xe ngựa mà đi thẳng vào một quán rượu gần đó.

Môi trường của quán rượu này rõ ràng không tốt bằng lầu

Đông Lai, nhưng y không quan tâm, y chỉ muốn tìm một nơi uống say.

Bây giờ chưa đến giờ ăn tối, quán rượu vắng tanh không một bóng người.

Y gọi một lúc cả chục món.

Ông chủ tốt bụng nhắc nhở "Khách quan chỉ có một mình, không ăn hết nhiều món như vậy, sẽ lãng phí …"

Lạc Dạ Thần thô lỗ ngắt lời ông, đập bàn hét lên "Lão tử thích ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, ngươi quản được sao?"

Ông chủ sợ sệt im bặt, không dám nói gì thêm.

Sau khi xác nhận món ăn, ông cẩn thận rót một tách trà cho Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần hất tách trà xuống đất "Lão tử đến đây uống rượu, mang thứ rác rưởi này cút đi!"

Ông chủ vội nhặt tách trà lên, thở phào khi thấy tách trà không vỡ.

Lúc này Tiêu Hề Hề và Thái tử bước vào.

Hai người ngồi xuống đối diện với bàn của Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần thấy họ, càng tức giận hơn.

"Các ngươi đến xem trò cười của ta sao?"

Lạc Thanh Hàn sắc mặt không đổi nhìn y, bình tĩnh thốt một chữ "Ừ."

Lạc Dạ Thần "……"

Đối phương bình tĩnh, ngược lại làm y không biết nên tiếp lời thế nào.

Tiêu Hề Hề "Thấy chưa, ngay từ đầu ta đã nói đây là đào hoa tàn, nhưng người cứ không tin, cuối cùng bây giờ chịu thiệt rồi."

Lạc Dạ Thần tức giận hét lên "Đã đến lúc này rồi, các ngươi còn bỏ đá xuống giếng, không có lương tâm!"

Nói đến cuối cùng, giọng y bất chợt yếu đi, lộ ra chút uất ức.

Lúc này, hầu bàn bưng rượu và thức ăn đến.

Bình rượu vừa đặt lên bàn, Lạc Dạ Thần đã giật lấy.

Lạc Dạ Thần không thèm dùng ly, tu rượu cả bình.

Bây giờ y chỉ có một ý nghĩ, đó là mau chóng say, say rồi sẽ quên hết thảy.

Chỉ sau hai ngụm, y đặt cái bình lên bàn, gầm lên giận dữ.

"Ông chủ!"

Ông chủ vội chạy tới "Khách quan có gì dặn dò?"

Lạc Dạ Thần tức giận hỏi "Rượu của tiệm các ngươi sao lại pha nước vào?"

Y thường uống rượu ngon, loại rượu pha nước này, y vừa uống đã nhận ra mùi vị không đúng.

Ông chủ cũng tài giỏi, thay vì hoảng sợ, ngược lại nói năng lý lẽ.

"Đúng vậy, chỗ chúng tôi mua rượu tặng nước, người xem tôi đâu có tính tiền nước."

Lạc Dạ Thần tức giận bật cười.

"Ngươi có biết lão tử là ai không? Ngươi dám bán cho ta rượu

giả pha nước này, có tin ta lập tức cho người đóng cửa cái quán rách nát này của ngươi không!”

Chương 453: Cuộc sống khó khăn quá rồi!

Ông chủ thấy y ăn mặc bảnh bao lại có vẻ dữ tợn, biết y không dễ chọc, không dám giở trò nữa, vội vàng xin lỗi.

“Khách quan đừng nóng, tôi lập tức đổi cho người một vò rượu ngon, hôm nay miễn hết toàn bộ tiền rượu cho người.”

Nói xong, ông nhanh chóng cầm bình rượu chạy đi.

Chốc sau ông mang đến một bình rượu mới.

Lạc Dạ Thần nhấp một ngụm, xác định không pha nước mới thả ông chủ đi.

Y cũng không ăn đồ ăn, chỉ vùi đầu uống rượu.

Tiêu Hề Hề thấy y đáng thương, quyết định an ủi y.

“Đừng buồn, cũ không đi, mới không tới, người sớm muộn gì cũng gặp được người tốt hơn.”

Lạc Dạ Thần khịt mũi, vì uống rượu mà càng đỏ hơn “Thật sao?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Đương nhiên là thật, trong kinh nhiều quý nữ danh môn như vậy, sau này người tìm thử, nhất định sẽ tìm được …”

Nói tới đây nàng hơi do dự.

“Bỏ đi, người cứ độc thân như vầy cũng tốt.”

Lạc Dạ Thần “Tại sao?”

Tiêu Hề Hề “Quý nữ nhà người ta vô tội, không thể hại đời người ta, người có nghĩ vậy không?”

Lạc Dạ Thần “……”

Y cả giận nói “Hại đời người ta là có ý gì? Ta tốt xấu gì cũng là Anh vương, lẽ nào ta không xứng với quý nữ sao?”

Y hét to đến nỗi cả quán rượu đều nghe thấy, ông chủ nghe y tự xưng là Anh vương thì sắc mặt thay đổi.

Trời đất ơi! Ông thế mà bán rượu pha nước cho Anh vương, liệu ông có bị bắt bỏ vào ngục không?

Tiêu Hề Hề an ủi “Người đừng gấp, ta không có ý coi thường người, ta chỉ muốn an ủi người chút thôi.”

Lạc Dạ Thần vừa tức giận vừa uất ức “Có ai an ủi như cô không?”

Tiêu Hề Hề “Ta sai rồi, ta sai rồi, ta tự phạt mình một bát cơm.”

Nàng quẹt quẹt vài cái đã hết bát cơm.

Lạc Dạ Thần nhìn vẻ mặt ăn chưa đã của nàng, rất bực bội “Rốt cuộc cô đến đây an ủi ta hay là đến ăn chùa?”

Tiêu Hề Hề “Ta chủ yếu đến đây an ủi người, nhân tiện ăn chùa luôn.”

Lạc Dạ Thần hừ một tiếng, xem thường lời nàng.

Tiêu Hề Hề cảm thán nói “Người phải nghĩ thoáng một chút, đừng vì chuyện nhỏ này mà tổn thương bản thân, phải biết là rất nhiều chuyện trong cuộc sống sẽ dần tốt lên theo thời gian.”

Lạc Dạ Thần hiếm khi nghe nàng nói tiếng người, cũng phấn chấn được một chút "Ví dụ như?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nghĩ "Ví dụ như bây giờ người chỉ ngốc, nhưng sau một thời gian người sẽ trở nên rất ngốc."

Lạc Dạ Thần "……"

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn rất muốn cười, nhưng nghĩ lại thấy không ổn, nên hắn mượn động tác uống trà che đi khóe miệng hơi nhếch lên.

Lúc này, Lạc Dạ Thần cảm thấy mình đúng là ngốc, lại trông cậy vào Tiêu trắc phi an ủi người khác.

Y hơi sụp đổ "Ta cầu xin cô làm người tốt được không? Ta đã thảm vậy rồi, cô không thể nói tiếng người sao?"

Vẻ mặt Tiêu Hề Hề vô tội "Lẽ nào ta nói không đúng sao?"

Lạc Dạ Thần "Dù đúng hay không, cô cũng không thể nói như vậy! Cô thử nghĩ xem, nếu cô thấy Thái tử tán tỉnh nữ nhân khác, lẽ nào cô không cảm thấy tổn thương tức giận sao?"

Lạc Thanh Hàn đặt tách trà xuống "Đừng lấy ta làm ví dụ."

Lạc Dạ Thần gân cổ nói "Ta chỉ đang so sánh thôi!"

Tiêu Hề Hề nói "Nếu ta là người, có lẽ ta sẽ rất tức giận, sau đó ta sẽ thầm thề rằng sau này không bao giờ tức giận nữa, như vậy không phải mọi chuyện ổn rồi sao."

Lạc Dạ Thần "……"

Ta phát hiện nữ nhân này có cách suy nghĩ về mọi chuyện thật khó hiểu!

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên không ngờ Tiêu Hề Hề lại linh hoạt

như vậy, do dự một hồi vẫn nhỏ giọng nói "Ta sẽ không tán tỉnh nữ nhân khác."

Vì vậy nàng không cần phải ép mình nhượng bộ.

Tiêu Hề Hề nói "Ta biết."

Sự nghiệp của Thái tử đang thăng tiến, sao có thời gian tán tỉnh nữ nhân?

Đợi hắn thành công đạt đến đỉnh cao sự nghiệp, nếu hắn muốn nữ nhân, vốn không cần tán tỉnh, người ta sẽ tự mình dâng đến cửa.

May là Thái tử không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, nếu không hắn chắc chắn sẽ lập tức xù lông.

Lạc Dạ Thần chẳng những không nhận được an ủi nào của Tiêu trắc phi, mà còn bị lời của nàng đâm chọc thành cái sàng.

Y không muốn nói nữa, chỉ vùi đầu uống rượu.

Tiêu Hề Hề "Người uống ít thôi."

Lạc Dạ Thần "Không cần cô quan tâm!"

Tiêu Hề Hề "Không phải ta quan tâm người, ta sợ người say rồi thì không ai trả tiền."

Lạc Dạ Thần "……"

Cuối cùng y không chịu được nữa bật khóc.

Y đã tạo nghiệt gì, không chỉ bị Tạ Sơ Tuyết đùa giỡn tình cảm, còn bị Tiêu trắc phi điên cuồng xỏ xiên!

Cuộc sống khó khăn quá rồi!

Lạc Dạ Thần ôm bình rượu khóc chết đi sống lại.

Tiêu Hề Hề nghe y khóc, lại ăn thêm hai bát cơm.

Ăn uống no nê xong, Lạc Dạ Thần cuối cùng cũng ngừng khóc, y đã say đến mức nằm bất tỉnh trên bàn.

Tiêu Hề Hề tặc lưỡi, nhìn y thế này, chắc chắn không thể trả tiền.

Nàng gọi ông chủ tới.

Ông chủ xoa xoa tay, nịnh nọt hỏi "Khách quan có gì cần dặn dò?"

Tiêu Hề Hề buột miệng "Ông có thể trả tiền giúp ta không?"

Ông chủ "……"

Lạc Thanh Hàn lấy một nén bạc ra, hỏi "Như vậy đủ chưa?"

Ông chủ lấy nén bạc đi cân, vội nói "Chẳng những đủ, mà còn dư rồi, khách quan chờ một chút, tôi đi tìm tiền thối."

Lạc Thanh Hàn lại nói "Không cần, ông dùng tiền thừa thuê một cỗ xe ngựa đưa người này về phủ Anh vương."

Ông chủ nhanh chóng đáp "Được được, tôi nhất định sẽ làm."

Lạc Thanh Hàn nói với Tiêu Hề Hề "Về thôi."

Tiêu Hề Hề sờ bụng no căng của mình, hài lòng đáp.

"Ừm."

Lần này ra ngoài rất đáng, không chỉ ăn chùa được hai bữa mà còn được xem kịch hay.

Lúc hai người ngồi xe ngựa về Đông cung thì trời đã gần tối.

Bảo Cầm đi lấy nước nóng hầu hạ Tiêu trắc phi tắm rửa.

Bảo Cầm vừa giúp nàng chà người, vừa hỏi "Nương nương, hôm nay người có gặp Tạ cô nương không?"

Tiêu Hề Hề "Gặp rồi."

"Nàng ta không nói mấy lời khó nghe với người chứ?"

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại "Nàng ta có thể nói mấy lời khó nghe gì?"

"Không phải Thái hậu muốn mai mối nàng ta cho Thái tử sao? Dù Thái tử không đồng ý, nàng ta cũng là một nửa tình địch của người, nàng ta cố ý gửi thiệp mời chắc chắn là có ý đồ xấu."

Tiêu Hề Hề "Em nghĩ nhiều rồi, Tạ Sơ Tuyết không có ý định cướp Thái tử, nàng ta để mắt đến Nhị hoàng tử."

Bảo Cầm giật mình "Sao lại dính đến Nhị hoàng tử? Không phải nàng ta rất thân thiết với Anh vương sao?"

Tiêu Hề Hề "Tin tức của em lạc hậu quá rồi, Anh vương là thì quá khứ, còn Nhị hoàng tử mới là hiện tại tiếp diễn của Tạ Sơ Tuyết."

Bảo Cầm bội phục "Tạ cô nương đúng là máu mặt thật, trước tiên là xem mắt Thái tử, sau đó dây dưa không rõ với Anh vương, rồi bây giờ có quan hệ với Nhị hoàng tử, nàng ta không phải chân đạp hai thuyền, mà là liên hoàn thuyền!"

Chương 454: Các ngươi thật sự muốn cưới Tạ Sơ Tuyết cho bằng được?

Thực tế chứng minh không phải ai cũng có thể chống đỡ được chuyện liên hoàn thuyền này.

Hôm sau, tin đồn Anh vương và Nhị hoàng tử xung đột vì Tạ Sơ Tuyết đã lan truyền khắp Thịnh Kinh, thậm chí còn đến tai Hoàng đế.

Tảo triều kết thúc, bá quan lui ra ngoài, chỉ còn Anh vương và Nhị hoàng tử.

Hoàng đế nhìn hai người con trai đứng trước mặt, tức giận ném tấu chương trong tay xuống.

“Các ngươi giỏi lắm, trẫm tốn bao công sức nuôi nấng các ngươi, còn cố tình giao Công bộ và Lễ bộ cho các ngươi. Các ngươi thì hay rồi, chẳng những không chăm chỉ làm việc, lại vì tranh giành nữ nhân mà ra tay đánh nhau, chuyện ầm ĩ đến mức ai cũng biết, các ngươi muốn làm trẫm mất hết mặt mũi sao?!”

Hai người nhanh chóng quỳ xuống.

Lạc Dạ Thần “Nhi thần sai rồi, sau này nhi thần không dám nữa.”

Lạc Vân Hiên “Đều là lỗi của nhi thần, phụ hoàng muốn phạt nhi thần thế nào, nhi thần đều chấp nhận, chỉ mong phụ hoàng đừng tức giận hại đến sức khỏe.”

Lạc Dạ Thần không chịu thua kém, nhanh chóng bổ sung “Sức khỏe của phụ hoàng là quan trọng nhất!”

Hoàng đế tức giận bật cười "Bây giờ các ngươi biết nói lời này rồi à, lúc ghen tuông đánh nhau bên ngoài có từng nghĩ trẫm sẽ tức giận hại sức khỏe không? Trẫm anh minh một đời sao lại sinh ra hai kẻ khốn kiếp không có chí tiến thủ như các ngươi chứ!"

Lạc Dạ Thần và Lạc Vân Hiên không dám cãi lại, chỉ đành cúi đầu chịu đựng.

Hoàng đế rất tức giận, chỉ vào hai người con trai của mình mắng mỏ nặng lời.

Mãi đến khi cổ họng khô đi, mới dừng lại.

Cam Phúc lập tức dâng một tách trà ấm.

Hoàng đế uống hai hớp trà, cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn rất nhiều, cơn giận cũng tiêu tan một chút.

Ông đặt tách trà xuống, cau mày hỏi "Trẫm không biết quan hệ giữa ba người các ngươi thế nào, trẫm chỉ muốn các ngươi nói một câu, các ngươi thật sự phải cưới Tạ Sơ Tuyết cho bằng được?"

Lạc Dạ Thần nặng nề khấu đầu "Tối qua sau khi trở về, nhi thần đã rút được bài học xương máu, cảm thấy nhi thần và Tạ cô nương không hợp nhau, nhi thần quyết định từ bỏ Tạ cô nương, tác thành cho Nhị hoàng đệ!"

Hoàng đế không ngờ y lại có phản ứng như vậy, không khỏi sửng sốt.

Kế đó, Lạc Vân Hiên cũng nói "Hôm qua Đại hoàng huynh nổi giận vì Tạ cô nương, nhi thần cảm thấy rất áy náy, chuyện này quả thật là do nhi thần cư xử không đúng mực, có lỗi với Đại hoàng huynh. Phàm là mọi chuyện đều có trước sau, nếu Đại hoàng huynh thích Tạ cô nương trước, vậy Tạ cô nương nên thuộc về Đại hoàng huynh, nhi thần bằng lòng tác thành cho hai người!"

Lạc Dạ Thần lập tức phủ nhận "Không, ta không còn hứng thú với Tạ cô nương nữa, Nhị hoàng đệ có thể yên tâm sống đến bạc đầu với cô ta, không cần vì ta mà chịu đựng nỗi đau chia cách."

Lạc Vân Hiên nhượng bộ nói "Đại hoàng huynh đừng như vậy, dù đệ và Tạ cô nương có chút giao tình, nhưng chỉ giới hạn ở mức tình bạn đơn thuần, thật sự không có tình cảm nam nữ."

Lạc Dạ Thần "Giữa nam nữ làm gì có quan hệ tình bạn đơn thuần?

Y dừng một chút, bổ sung một câu "Trừ khi là người xấu xí."

Lạc Vân Hiên "……"

Lạc Vân Hiện nghiến răng nói "Đệ cảm thấy mình rất xấu, Tạ cô nương nhất định không quan tâm đến đệ như quan tâm đến huynh."

Lạc Dạ Thần "Nhị hoàng đệ quá khiêm tốn rồi, với phong thái tao nhã này của Nhị hoàng đệ, rất nhiều quý nữ trong kinh đều phải lòng, sao Nhị hoàng đệ có thể xem thường bản thân như vậy? Ta nghĩ Tạ cô nương nhất định thích Nhị hoàng đệ hơn."

Lạc Vân Hiên "Đệ chỉ là gối thêu hoa có vẻ ngoài mà thôi, sao có thể sánh với Đại hoàng huynh còn trẻ tuổi đã được sắc phong Anh vương? Tài hoa và năng lực của huynh vượt xa đệ, Tạ cô nương chắc chắn ngưỡng mộ huynh hơn."

Lạc Dạ Thần "Không không không, Nhị hoàng đệ hợp với Tạ cô nương hơn."

Lạc Vân Hiên "Không không không, huynh mới là chân mệnh thiên tử của Tạ cô nương!"

……

Hoàng đế "……"

Hoàng đế cảm thấy não mình không đủ dùng.

Rõ ràng hôm qua hai người này còn tranh giành Tạ Sơ Tuyết, tại sao chỉ trong một đêm đột nhiên thay đổi rồi?

Nhìn cách hai người này nhường nhau, đúng là huynh đệ kính trọng, hòa thuận với nhau.

Hoàng đế vốn tưởng hai người đang diễn, nhưng sau khi quan sát kỹ lưỡng, bọn họ nói toàn xuất phát từ tình cảm chân thật, vì không cưới Tạ Sơ Tuyết, thậm chí còn chê bai bản thân, tâng bốc đối phương.

Trước đây chuyện này chưa từng xảy ra.

Hoàng đế nhìn cảnh này, tức giận trong lòng nhất thời biến mất, thay vào đó là tò mò.

“Hai con không muốn cưới Tạ Sơ Tuyết nữa sao?”

Lạc Dạ Thần và Lạc Vân Hiên đồng thời nói ra ý nghĩ của mình.

“Phải!”

Nói xong hai người nhìn nhau.

Lạc Dạ Thần cũng bối rối, không hiểu tại sao Lạc Vân Hiên đột nhiên thay đổi quyết định.

Lý do khiến Lạc Vân Hiên thay đổi quyết định là lá bùa bình an.

Khi thấy Lạc Dạ Thần lấy ra lá bùa bình an, y biết mình và Lạc Dạ Thần đã bị Tạ Sơ Tuyết lừa.

Y không biết mục đích của Tạ Sơ Tuyết là gì, dù sao y cũng không thể cưới một nữ nhân có ý đồ xấu.

Hoàng đế "Các con chắc chắn?"

Lạc Dạ Thần và Lạc Vân Hiên lại đồng thời trả lời.

"Chắc chắn!"

Hoàng đế rất tò mò, không khỏi hỏi "Hai con vì sao đột nhiên không muốn cưới Tạ Sơ Tuyết nữa vậy? Lẽ nào nàng ta đã làm chuyện gì mà hai con cảm thấy không chấp nhận được?"

Lạc Dạ Thần không muốn nói ra sự thật, y không muốn mọi người biết nữ nhân mà y nằng nặc đòi cưới chỉ đùa giỡn mình, quá mất mặt.

Y nhất thời không tìm được lý do thích hợp, dứt khoát lấy lời của Thái tử dùng.

"Nhi thần cảm thấy tình huynh đệ quan trọng hơn tình cảm nam nữ."

Lời vừa nói ra, không chỉ Hoàng đế, cả Lạc Vân Hiên cũng không khỏi nhìn sang.

Không ngờ người đầu óc đơn giản này lại có thể nói ra đạo lý như vậy, thật là phải lau mắt mà nhìn nha!

Hoàng đế biết lời này chưa hẳn là thật, nhưng ông vẫn cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, lập tức khen ngợi.

"Con nói đúng! Nữ nhân xinh đẹp đến đâu cũng không bằng huynh đệ ruột thịt, phải biết chúng ta mới là người một nhà. Người một nhà nên tương thân tương ái, không nên vì chuyện nhỏ mà tranh giành, chỉ có hai bên cùng thiệt hại, người ngoài thì được lợi, biết chưa?"

Lạc Dạ Thần và Lạc Vân Hiên đồng thời trả lời "Nhi thần biết rồi!"

Hoàng đế lúc này đã hoàn toàn hết giận.

Ông cười nói "Thấy hai con đã biết sai, lần này trẫm sẽ không phạt, hai con về đi. Còn chuyện hôn nhân đại sự, hai con không cần lo, trẫm sẽ chọn người thích hợp nhất cho hai con."

Lạc Dạ Thần và Lạc Vân Hiên cáo từ với Hoàng đế, sánh vai rời khỏi điện Nghị Sự.

Lạc Dạ Thần quay sang nhìn người bên cạnh, cười giễu nói "Hôm qua không phải còn xem Tạ Sơ Tuyết như bảo bối à? Sao hôm nay lại đổi ý rồi?"

Lạc Vân Hiên "Huynh nổi giận vì muội ấy, nếu đệ vẫn cố chấp cưới muội ấy, chẳng phải tình huynh đệ giữa chúng ta sẽ không còn?"

Lạc Dạ Thần khinh thường cười khẩy "Nói như giữa chúng ta có tình huynh đệ vậy."

Lạc Vân Hiên "……"

Chương 455: Muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm

Lạc Vân Hiên giả như không nghe thấy đối phương phàn nàn, nghiêm túc nói.

“Chuyện này xem như một bài học cho huynh đệ chúng ta, sau này nhất định phải cẩn thận, đừng để người khác lừa.”

Lạc Dạ Thần trợn tròn mắt, thầm nghĩ người này lại bắt đầu ra vẻ rồi, giả tạo!

Lúc này, một tiểu thái giám vội tiến lên đón, cung kính hành lễ.

“Anh vương xin dừng bước, Thái tử Điện hạ mời người sang đó một chuyến.”

Lạc Vân Hiên biết Anh vương và Thái tử gần đây rất thân, mỉm cười nói.

“Quan hệ giữa Đại hoàng huynh và Thái tử ngày càng tốt, huynh đệ chúng ta có thể thân thiết như vậy, thật sự là chuyện tốt.”

Lạc Dạ Thần không cần nghĩ đã phủ nhận “Ai nói quan hệ giữa ta và hắn tốt?!”

“Nếu quan hệ không tốt, sao hôm qua hai người lại xuất hiện ở quán trà?” Lạc Vân Hiên luôn nghi ngờ nguyên nhân Anh vương có thể tìm thấy mình và Tạ Sơ Tuyết ở quán trà là vì Thái tử giúp đỡ, nên vừa hay dò hỏi một câu.

Hiếm thấy là, lần này Lạc Dạ Thần luôn thích bán đứng đồng

đội nhất không hề nhắc đến Thái tử.

Lạc Dạ Thần hừ lạnh một tiếng.

“Muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm!”

Nói xong câu này, Lạc Dạ Thần sải bước đi.

Tiểu thái giám chắp tay với Nhị hoàng tử, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Lạc Vân Hiên đứng tại chỗ nhìn bóng lưng bọn họ, ánh mắt dần tối đi.

Trong số rất nhiều hoàng tử, có rất nhiều người bất mãn với Thái tử, người biểu hiện rõ ràng nhất chính là Lạc Dạ Thần.

Trước đây, Lạc Dạ Thần không có cơ hội cũng sẽ tạo ra cơ hội chỉ trích Thái tử, nhưng từ khi Lạc Dạ Thần và Thái tử từ quận Trần Lưu trở về, hai người thường xuyên qua lại, quan hệ giữa hai người cũng hòa hoãn rất nhiều.

Đây không phải là dấu hiệu tốt cho Lạc Vân Hiên.

……

Trong cung Minh Quang.

Thái tử đang nghị sự với Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân.

Đổng Minh Xuân hai tay dâng một phong thư, cung kính nói.

“Đây là mật thư của người được cử đến huyện Ỷ La tiếp quản vị trí của Ngưu Hoằng, người trong thư nói đã điều tra kỹ cái chết của đệ ấy, phát hiện cái chết của đệ ấy có nhiều điểm đáng nghi. Rất có thể Ngưu Hoằng chết không phải do tai nạn mà do có kẻ âm mưu giết hại, rồi ngụy trang cái chết thành ngoài ý muốn. Ngoài ra, người này còn đích thân hỏi thăm hàng xóm của bà lão điên. Được biết, bà lão điên từng là nô tỳ

của một gia đình giàu có nào đó, sau này tuổi tác bà ấy lớn, được ông chủ tốt bụng trả khế ước bán thân, cho về quê thành thân.”

Lạc Thanh Hàn nghe đến đây, động tác mở phong thư hơi khựng lại.

Hắn như ý thức được gì, ngước mắt nhìn Đổng Minh Xuân hỏi “Trước đây bà ấy là nô tỳ của nhà nào?”

Thông tin về bà lão điên kia trong sổ hộ tịch của quan phủ vốn rất ít, không thể điều tra được gì, nhưng trùng hợp là cách đây không lâu, Huyết Vũ Lâu gây chuyện, dám động thủ với Thái tử và hoàng tử, khiến Hoàng đế hạ lệnh truy nã sát thủ của Huyết Vũ Lâu, còn ra lệnh điều tra kĩ càng dân cư các nơi, tránh bị người của Huyết Vũ Lâu trà trộn.

Huyện lệnh các nơi sợ bị Hoàng đế phạt, bèn dốc sức làm việc, hộ tịch các nơi vì thế mà hoàn thiện hơn rất nhiều.

Cũng vì vậy, Đổng Minh Xuân điều tra thông tin hộ tịch của bà lão điên dễ dàng hơn rất nhiều, nhanh chóng tìm thấy thông tin mình muốn.

Đổng Minh Xuân thành thật trả lời “Vi thần đã sai người điều tra thông tin hộ tịch của bà lão điên đó, biết được chủ nhân trước đây của bà ấy họ Thẩm.”

Lạc Thanh Hàn “Là Thẩm gia ở quận Trần Lưu?”

Đổng Minh Xuân “Đúng vậy.”

Suy đoán trong lòng Lạc Thành Hàn đã được xác nhận.

Bà lão điên đó trước khi chết còn kêu gào người trong nhà đã bị người khác gi.ết chết, nhưng chẳng lâu sau bà ấy thắt cổ tự vẫn, Ngưu Hoằng nghi ngờ tiếp tục điều tra cũng chết ngay sau đó.

Mà những chuyện này đều liên quan đến Thẩm gia.

Dường như trong bóng tối, có người đang cố dẫn dắt Lạc Thanh Hàn điều tra vụ án Thẩm gia, nhưng lại có người đang cố ngăn Lạc Thanh Hàn điều tra tiếp.

Hai thế lực đang âm thầm tranh đấu, quyết định cuối cùng rơi vào tay Lạc Thanh Hàn.

Điều tra tiếp? Hay từ bỏ?

Lạc Thanh Hàn nhớ những gì Trần Lưu vương nói trước khi chết …

“Không phải tất cả chân tướng đều có thể được phơi bày, nghe ta khuyên một câu, đừng điều tra nữa, biết càng nhiều, càng bất lợi cho người …”

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn không đổi, cúi đầu nhìn thư trong tay.

Có lẽ lời khuyên của Trần Lưu vương rất đúng, đôi khi giả vờ câm điếc là cách tốt nhất để bảo vệ bản thân.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không muốn bị người khác thao túng như kẻ ngốc.

Hắn không muốn bị người khác lừa gạt, hắn phải biết tất cả chân tướng.

Hắn muốn biết tại sao Thẩm gia bị diệt? Muốn biết tại sao mẫu phi chết?

Hắn cần biết những người xung quanh rốt cuộc là người hay quỷ?

Dù chân tướng cuối cùng được tìm ra khiến hắn không chấp nhận được, hắn sẵn lòng gánh chịu mọi hậu quả.

Nội dung phong thư gần giống miêu tả của Đổng Minh Xuân, nhưng chi tiết hơn một chút.

Đổng Minh Xuân đứng cúi đầu, thỉnh thoảng lén nhìn Thái tử, không biết Thái tử sẽ phản ứng thế nào.

Đáng tiếc, tuy Thái tử tuổi còn trẻ, nhưng đã hình thành thói quen che giấu cảm xúc.

Hắn đọc hết phong thư, sắc mặt vẫn không đổi, khó đoán được hắn đang nghĩ gì.

Lạc Thanh Hàn đặt phong thư xuống, bình tĩnh nói "Tiếp tục điều tra, ta muốn biết ai đã giết Ngưu Hoằng."

Đổng Minh Xuân chắp tay đáp "Vâng."

Ông lấy ra một tập hồ sơ dày khác.

"Điện hạ, đây là án gian lận bị phát hiện trong kỳ thi hương năm ngoái, mời người xem qua."

Vương triều Đại Thịnh tổ chức khoa cử bốn năm một lần, đầu tiên do quan phủ các nơi tổ chức thi hương, thông qua thi hương sẽ được trao tặng danh hiệu cử nhân, những cử nhân này sẽ tập trung ở Thịnh Kinh tham gia thi cử vào mùa xuân năm sau.

Thường thì có thể dự thi, tức là đã bước một chân vào quan trường, chỉ cần thi đỗ là có tư cách vào triều làm quan.

Được làm quan là ước mơ của những người đọc sách.

Dưới cám dỗ của danh tiếng và tiền tài, gian lận nhiều lần xảy ra.

Năm ngoái cũng không ngoại lệ.

Kỳ thi hương tổ chức vào thu đông năm ngoái, nhiều thí sinh gian lận bị bắt quả tang, những thí sinh này đồng loạt bị loại và nhốt ở huyện nha.

Huyện lệnh các nơi đưa ra phán quyết, nhưng vẫn cần Hình bộ

đóng dấu phê duyệt trước khi phán quyết có hiệu lực.

Lạc Thanh Hàn "Để đó đi, ta sẽ xem sau."

Đổng Minh Xuân cẩn thận đặt hồ sơ lên bàn.

Lúc này Thường công công vào, cung kính nói "Điện hạ, Anh vương tới rồi."

Lạc Thanh Hàn "Cho vào."

Sau đó hắn nói với Đổng Minh Xuân.

"Khanh về đi."

"Vi thần cáo lui."

Đổng Minh Xuân vừa đi, Anh vương đã bước vào.

Lạc Dạ Thần không thích nơi này lắm, vừa đặt chân đến đây đã nhớ đến chuyện đeo mận gai nhận tội của mình, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Y gân cổ nói "Ngươi tìm ta làm gì? Có chuyện thì nói nhanh lên, ta còn có việc."

Lạc Thanh Hàn đặt một bản danh sách trước mặt y, bình tĩnh nói "Đây là danh sách những thứ mà huynh đập trong quán trà hôm qua, ta đã cho người liệt kê ra rồi, huynh nhớ bồi thường cho người ta."

Chương 456: Quả anh đào

Lạc Dạ Thần bất mãn "Chút chuyện nhỏ như vậy, cũng đáng để gọi ta tới sao?"

Lạc Thanh Hàn "Còn một chuyện muốn dặn dò huynh."

"Chuyện gì?"

"Chuyện Tiêu trắc phi và Phương quản sự là người quen cũ, hi vọng huynh có thể giữ bí mật."

Lạc Dạ Thần cười nhạo "Tại sao ta phải giữ bí mật giúp ngươi?"

Lạc Thanh Hàn "Huynh còn nhớ hôm qua sau khi uống say bản thân thảm hại thế nào không? Nếu không muốn mọi người biết huynh vì nữ nhân khóc lóc thảm thương thì xin quản cho tốt miệng mình, đừng nói những lời không nên nói."

Mặt Lạc Dạ Thần tức thì đỏ bừng.

"Ngươi lại uy hiếp ta!"

Lạc Thanh Hàn "Nói chính xác thì là trao đổi bình đẳng, dù sao cũng là ta giúp huynh nhận ra bộ mặt thật của Tạ Sơ Tuyết, nếu ta và Tiêu trắc phi không ra mặt nhắc nhở, ta sợ huynh vẫn còn đang bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay."

Tuy sự thật là thế, nhưng hắn nói to rõ như vậy làm người khác rất khó chấp nhận.

Lạc Dạ Thần thẹn quá hóa giận "Ta chỉ tạm thời bị cô ta gạt thôi, ta không có bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay."

Lạc Thanh Hàn lười nói với y, thản nhiên nói "Huynh có thể đi rồi."

Lạc Dạ Thần bực mình thái độ của Thái tử, nhưng y không dám cãi nhau với Thái tử, dù gì Thái tử vẫn nắm thóp của mình.

Cuối cùng, y đành cầm danh sách, tức giận rời cung Minh Quang.

……

Hôm nay Diêu chiêu huấn lại đến buôn dưa với Tiêu trắc phi.

Nào ngờ vừa ngồi xuống đã bị Tiêu trắc phi kéo đi đánh mạt chược.

Diêu chiêu huấn ngẩn ngơ nhìn mạt chược trước mặt.

"Muội … muội không biết chơi trò này."

Tiêu Hề Hề vừa chơi mạt chược vừa nói "Trò này rất đơn giản, ta dạy cô chơi hai ván, cô sẽ biết ngay thôi."

Ngoài hai người họ, còn có hai tiểu cung nữ chơi cùng.

Diêu chiêu huấn chỉ định chơi hai ván với Tiêu trắc phi, nào ngờ càng chơi càng nghiện, thậm chí vứt luôn ý định buôn dưa ra sau đầu.

Vì không cược tiền nên mọi người chơi rất thoải mái, không áp lực gì.

Nháy mắt trời đã giữa trưa.

Bảo Cầm đến nhắc đã tới giờ dùng bữa trưa.

Diêu chiêu huấn nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Tiêu Hề Hề không giữ lại.

Trước đây, Diêu chiêu huấn chưa từng chơi trò này, trải nghiệm hôm nay như mở ra cánh cửa đến một thế giới mới, cho nàng cảm nhận sâu sắc niềm vui trong thế giới này ngoài chuyện buôn dưa.

Nhưng nàng không có mạt chược, muốn chơi chỉ có thể tìm đến Tiêu trắc phi.

Trước khi đi, nàng không nhịn được hỏi "Tỷ tỷ, ngày mai muội có thể đến chơi với tỷ không?"

Lúc nàng hỏi, khuôn mặt nàng đầy vẻ nịnh nọt, vì sợ đối phương không đồng ý.

Tiêu Hề Hề sảng khoái đồng ý "Được chứ, ngày mai chúng ta chơi tiếp."

Diêu chiêu huấn vui mừng, bước nhanh ra ngoài.

Rời khỏi điện Thanh Ca, nàng mới nhớ mình đến tìm Tiêu trắc phi buôn dưa.

Mà cũng không sao, ngày mai nàng vẫn có thể đến, đến lúc đó vừa chơi mạt chược vừa buôn dưa, nghĩ thôi cũng thấy vui rồi.

Chơi mạt chược cả buổi sáng, đến chiều, tinh thần Tiêu Hề Hề kém đi.

Nàng ngủ trong phòng suốt buổi chiều.

Lúc nàng thức dậy thì trời đã tối, ngoài trời mưa nhỏ rả rích.

Mưa đập vào lá chuối tạo ra tiếng lộp bộp.

Bảo Cầm mở cửa bước vào, vừa nói vừa hầu hạ nàng thay y phục.

"Vừa rồi Thái tử cho người truyền tin, nói tối nay ngài ấy có

việc, không tới điện Thanh Ca, ngài ấy còn gửi cho người một giỏ quả anh đào.”

Tiêu Hề Hề còn đang ngáp, nhưng nghe thấy từ ‘quả anh đào’ thì lập tức tràn trề năng lượng.

Nàng nóng lòng muốn chạy đi xem những quả anh đào.

Trong điện Lân Đức có trồng hai cây anh đào, năm nào cũng ra rất nhiều quả, năm ngoái Lạc Thanh Hàn sai người hái mấy quả anh đào đẹp mắt gửi cho Tần hoàng hậu và Thái hậu nếm thử.

Năm nay thì khác.

Hắn sai người chọn ra những quả anh đào ngon nhất, chất đầy hai giỏ, một giỏ gửi đến điện Thanh Ca, một giỏ gửi đến cung Trường Lạc.

Phần anh đào còn lại chọn ra một số, rồi gửi đến điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu không bận tâm chuyện ăn uống, bà vốn không để ý những món ăn vặt này, quả anh đào những năm trước Lạc Thanh Hàn đưa tới chất đống một góc thối rữa dần.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Tần hoàng hậu nhận quả anh đào, chỉ nhìn thoáng qua rồi sai người mang đi.

Trân Châu thử hỏi “Nô tỳ rửa một dĩa cho người nếm thử nhé? Đây dù gì cũng là tấm lòng của Thái tử.”

Tần hoàng hậu thản nhiên nói “Không cần.”

Bà là đích nữ Tần gia, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, sau đó gả vào cung làm Hoàng hậu, có món ngon gì chưa từng ăn? Sao có thể để ý đến số quả anh đào này?

Trân Châu lại nói "Những quả anh đào này không bảo quản được lâu, chi bằng nô tỳ nấu thành sốt anh đào? Như vậy có thể bảo quản được lâu hơn."

Tần hoàng hậu "Tùy ngươi."

Thấy bà không quan tâm, Trân Châu đành ngậm miệng không nói gì thêm.

Trong cung Trường Lạc.

Thái hậu nhận được quả anh đào do Thái tử gửi tới, vô cùng vui vẻ cười nói với nữ quan bên cạnh.

"Thái tử không thích nói nhiều, nhưng trong lòng rất hiếu thuận, mỗi năm không quên gửi quả anh đào đến cho ai gia."

Tuy vật bình thường, nhưng thắng ở tấm lòng.

Nữ quan đáp "Quả thật Thái tử Điện hạ rất hiếu thuận, phàm là có thứ gì tốt đều gửi tới cho người trước tiên. Người nhìn những quả anh đào này xem, thoáng nhìn là biết được cẩn thận chọn lựa, đỏ mọng nhìn rất là ngon!"

Trái cây tươi không bảo quản được lâu, Thái hậu đương nhiên không ăn nhiều như vậy, bà giữ lại một phần nhỏ, còn lại ban thưởng cho người dưới.

Trong điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề ăn tối xong, ôm một bát quả anh đào lớn vui vẻ ăn.

Những quả anh đào to đỏ mọng vào miệng rất ngọt, nàng ăn không ngừng nghỉ, một bát lớn đã nhanh chóng bị nàng ăn hết.

Nàng muốn một bát khác.

Bảo Cầm khuyên "Trời cũng khuya rồi, người nên nghỉ ngơi đi, buổi tối ăn nhiều sẽ không ngủ được."

Tiêu Hề Hề "Không đâu, dù ta có ăn nhiều hơn nữa cũng sẽ không bao giờ ảnh hưởng đến giấc ngủ. Bảo Cầm tốt bụng, thêm một bát nữa đi, cầu xin em mà ~"

Nàng ôm chặt cánh tay Bảo Cầm.

Bảo Cầm hết cách, chỉ đành thỏa hiệp, rửa thêm cho nàng một bát lớn khác.

Tiêu Hề Hề ăn xong bát thứ hai, Bảo Cầm giục nàng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Diêu chiêu huấn vui vẻ ra ngoài, định đến điện Thanh Ca chơi mạt chược với Tiêu trắc phi, không ngờ trên đường gặp Lý trắc phi.

Diêu chiêu huấn hành lễ "Thỉnh an tỷ tỷ."

Lý trắc phi dạo này nhàn rỗi vô cùng.

Trước đó muốn chép xong ba trăm lần kinh thư, nên Lý trắc phi gấp rút chép miệt mài ngày đêm, khiến nàng suýt nữa phế mất tay phải.

Bây giờ nàng không cần chép kinh nữa, đột nhiên nhàn rỗi vẫn chưa kịp thích ứng, mỗi ngày đều cảm giác như có việc chưa làm xong, nghĩ kĩ lại thì lập tức nhớ đến kinh thư …

Cánh tay phải của nàng chợt thấy đau trở lại.

Chương 457: Tâm cơ của nữ nhân này quá thâm trầm!

Để bản thân không tiếp tục suy nghĩ lung tung, Lý trắc phi quyết định ra ngoài đi dạo một lát, nếu may mắn còn có thể gặp được Thái tử, sẽ có một màn gặp gỡ lãng mạn.

Kết quả không gặp được Thái tử, lại đụng phải Diêu chiêu huấn.

Lý trắc phi tặc lưỡi "Ngươi muốn đi đâu đấy?"

Trong bốn Trắc phi, Lý trắc phi có vẻ khó chọc vào nhất, Diêu chiêu huấn không dám giấu giếm, thành thật đáp "Muội đi tìm Tiêu trắc phi."

Nếu hỏi người mà Lý trắc phi ghét nhất trong Đông cung này là ai, ngoại trừ Tần phụng nghi, thì chính là Tiêu trắc phi!

Tần phụng nghi đã bị giam trong lầu Lãnh Hương, không có gì phải sợ, nhưng Tiêu trắc phi thì khác, nữ nhân này được sủng ái, mỗi khi Lý trắc phi nghĩ đến nàng ta đều thấy oán hận ghen ghét.

Ánh mắt Lý trắc phi nhìn Diêu chiêu huấn chợt trở nên không thân thiện.

"Đang yên lành ngươi đi tìm Tiêu trắc phi làm gì? Lẽ nào thấy Tiêu trắc phi được sủng ái, muốn nhân cơ hội lấy lòng à?"

Diêu chiêu huấn quả thật có ý nghĩ này.

Dù sao nàng cũng chỉ là một Chiêu huấn cỏn con, không thể dựa dẫm nhà mẹ, Thái tử cũng không có hứng thú với nàng,

muốn sống an nhàn chỉ có thể lấy lòng các phi tần có địa vị cao.

Trong bốn Trắc phi, Tiêu trắc phi có vẻ là người dễ nói chuyện nhất, thế nên Diêu chiêu huấn coi Tiêu trắc phi là mục tiêu lấy lòng đầu tiên.

Quả đúng như nàng nghĩ, tính tình Tiêu trắc phi dễ gần, tốt bụng với người khác. Diêu chiêu huấn nhiều lần đến gặp, ban đầu còn căng thẳng, cũng dần trở nên thoải mái.

Lúc này, Diêu chiêu huấn bị lời của Lý trắc phi vạch trần tâm tư, có hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng đáp "Tỷ tỷ hiểu lầm rồi, muội chỉ muốn tán gẫu với Tiêu trắc phi thôi."

Lý trắc phi cười lạnh "Ngươi chỉ là một Chiêu huấn cỏn con, có thể tán gẫu chuyện gì với Tiêu trắc phi? Ta thấy ngươi đang cố ý lấy lòng Tiêu trắc phi, ta từng gặp không ít người chạy theo chiều gió như ngươi. Hôm nay Tiêu trắc phi đắc sủng, các ngươi hận không thể dán cả người lên, đến khi nàng ta thất sủng, các ngươi là người chạy nhanh hơn ai hết!"

Diêu chiêu huấn bị nói đến đỏ mặt, nhưng không dám phản bác, chỉ đành chịu đựng.

Lý trắc phi "Sao không nói nữa? Câm rồi à?"

Diêu chiêu huấn nhỏ giọng nói "Tỷ tỷ thật sự hiểu lầm rồi, muội chỉ tìm Tiêu trắc phi tán gẫu chút thôi, không có phức tạp như tỷ nghĩ đâu."

Thấy nàng vẫn không chịu thừa nhận, nét mặt Lý trắc phi càng thêm châm chọc "Được, nếu ngươi không chịu thừa nhận, vậy ta sẽ cùng ngươi đi tìm Tiêu trắc phi, ta thật muốn xem thử, Tiêu trắc phi đối xử thế nào với con chó vẫy đuôi như ngươi?"

Diêu chiêu huấn giật mình, không ngờ Lý trắc phi lại muốn đến điện Thanh Ca, nàng vốn muốn từ chối, nhưng Lý trắc phi không cho nàng cơ hội, nói xong liền đi về hướng điện Thanh Ca.

Lý trắc phi đi hai bước, phát hiện không ai đi theo, quay đầu nhìn Diêu chiêu huấn cười lạnh một tiếng.

“Còn đứng ngây ra đó? Cần ta dìu ngươi đi sao?”

Diêu chiêu huấn vội lắc đầu “Muội không có ý đó, muội đi đây.”

Nàng cắn răng đi theo.

Lúc các nàng đến điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề vừa mới ăn sáng xong, đang ăn một bát anh đào lớn.

Thấy Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn cùng đến, Tiêu Hề Hề khá ngạc nhiên, hai người họ từ khi nào đi cùng nhau vậy?

Diêu chiêu huấn thấp thỏm hành lễ.

Nàng nhỏ giọng giải thích “Trên đường muội tới đây thì tình cờ gặp được Lý trắc phi, tỷ ấy biết muội tới gặp tỷ, cho nên đi cùng muội đến đây.”

Nàng đang chứng tỏ mình không qua lại nhiều với Lý trắc phi, để Tiêu trắc phi đừng nghĩ nhiều.

Vốn Tiêu trắc phi không nghĩ nhiều, thậm chí còn hỏi “Muốn ăn anh đào không? Số anh đào này là hôm qua Thái tử cho người đưa tới, rất ngọt!”

Lý trắc phi nghe xong, cả người chua như chanh.

Nàng biết trong điện Lân Đức có trồng nhiều gốc anh đào, hàng năm những gốc anh đào đó sẽ cho ra rất nhiều quả, nhưng Thái tử chưa từng tặng anh đào cho các phi tần trong Đông cung.

Lúc mọi người không có, không ai để ý chuyện này.

Nhưng bây giờ thấy Tiêu trắc phi bưng một bát anh đào đỏ

tươi lớn như vậy, trong lòng Lý trắc phi chợt nảy sinh ghen tị, không thể kìm nén được!

Đều là Trắc phi, vì sao chỉ có Tiêu trắc phi được Thái tử tặng anh đào? Mà nàng thì đến bóng dáng quả anh đào cũng không nhìn thấy!

Thật thiên vị quá đáng!

Bảo Cầm đặt một bát lớn đựng quả anh đào đã rửa sạch lên bàn.

Tiêu trắc phi mời Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn ăn thử.

Lý trắc phi nhìn quả anh đào đỏ tươi căng mọng, hai mắt đỏ bừng ghen tị.

Nàng thầm nghĩ, Tiêu trắc phi nhất định là cố ý khoe khoang, tâm cơ của nữ nhân này quá thâm trầm!

Lý trắc phi mãi không động đậy, Diêu chiêu huấn không dám ăn trước, chỉ đành bất đắc dĩ nhìn anh đào.

Bây giờ Tiêu trắc phi phụ trách nội vụ Đông cung, nàng chưa từng từ chối nhu cầu thiết yếu hàng ngày của các phi tần, nhưng lại không quản được hạ nhân thích nâng cao đạp thấp, người trong cung luôn có cách ăn bớt.

Những phi tần xuất thân bình thường và không được sủng ái như Diêu chiêu huấn, đương nhiên là mục tiêu bị ăn bớt đầu tiên.

Diêu chiêu huấn sống qua ngày không dễ dàng gì, bình thường rất ít cơ hội được ăn trái cây và điểm tâm, quả anh đào trước mắt thật sự nhìn rất ngon, nàng không khỏi thầm nuốt nước bọt.

Tiêu Hề Hề hỏi "Sao hai người không ăn?"

Lý trắc phi khẽ cười "Ta không thích ăn anh đào."

Dù ghen ghét trong lòng sôi sục, nhưng nàng vẫn phải giữ thể diện.

Diêu chiêu huấn rất muốn ăn, nhưng lúc này lại ngại nói ra, chỉ đành nhỏ giọng nói "Lúc muội ra ngoài đã ăn sáng rồi, bây giờ vẫn chưa đói."

Tiêu Hề Hề cười nói "Vậy ăn sau đi, quả anh đào này thật sự rất ngọt, không thử thì tiếc lắm."

Diêu chiêu huấn cảm kích trong lòng "Cảm ơn."

Lát nữa nàng có thể ăn anh đào rồi!

Tiêu Hề Hề sai người bày mạt chược, nàng gọi Diêu chiêu huấn và Lý trắc phi đến chơi mạt chược.

Lý trắc phi cau mày hỏi "Mạt chược là cái gì?"

Diêu chiêu huấn giúp giới thiệu cách chơi mạt chược, cuối cùng nói.

"Hôm qua, muội và Tiêu tỷ tỷ chơi mạt chược cả buổi sáng, mạt chược này rất vui!"

Lý trắc phi giễu cợt "Ta còn tưởng ngươi chạy tới tìm Tiêu trắc phi làm gì? Thì ra là đánh mạt chược với nàng ta, ta không hứng thú với chuyện này, các ngươi từ từ mà chơi."

Nàng nói xong thì định xoay người rời đi.

Tiêu Hề Hề vội gọi nàng lại "Đến cũng đến rồi, chơi hai ván thì có làm sao? Dù sao cô cũng đâu có chuyện gì làm."

Lý trắc phi lập tức lớn tiếng phản bác "Ai nói ta không có chuyện gì làm? Ngày nào ta cũng rất bận! Ta không có nhàn rỗi như hai ngươi, không có mưu cầu, chỉ biết hưởng thụ!"

Tiêu Hề Hề hỏi "Cô thì bận chuyện gì?"

Lý trắc phi nhất thời không trả lời được, đè nén đỏ cả mặt.

Phải mất một lúc nàng mới bực bội nói một câu.

“Ta bận đọc sách!”

Tiêu Hề Hề “Đọc sách gì? Lẽ nào là kinh Pháp Hoa?”

Lý trắc phi vừa nghe đến ba chữ kinh Pháp Hoa, chợt nhảy dựng lên, giống như bị ai giẫm lên chân đau “Đừng nhắc ba chữ này với ta!”

Nàng chép kinh Pháp Hoa bốn trăm lần, bây giờ mỗi khi nghe ba chữ này, nàng sẽ bị nỗi sợ chép kinh chi phối.

Chương 458: Để Thái tử trị tội ta

Vì để giữ Lý trắc phi lại, Tiêu Hề Hề sai người lấy hộp trang sức ra.

Nàng mở hộp để lộ trang sức châu báu bên trong.

Tiêu Hề Hề cười nói "Đây là tiền cược của ta, hai người thắng ta một ván, có thể lấy đi một món trang sức."

Diêu chiêu huấn lập tức rung động, mắt nàng nhìn chằm chằm trang sức.

Nàng cũng có trang sức, nhưng số lượng và kiểu dáng đều kém xa so với của Tiêu trắc phi.

Lý trắc phi cũng bị những món trang sức đẹp đẽ đó làm lóa mắt, nhưng nàng nhanh chóng định thần lại, khinh thường cười khẩy.

"Không phải chỉ là mấy món trang sức thôi sao? Ngươi nghĩ ta chưa từng thấy thứ gì tốt à? Trang sức như vậy, ta có rất nhiều!"

Tiêu Hề Hề hỏi "Những thứ này đều là do Thái tử ban thưởng, cô không muốn thật sao?"

Lý trắc phi "……"

Nói không muốn thì là nói dối.

Nàng có rất nhiều trang sức, nhưng không có cái nào do Thái tử ban thưởng.

Nàng ghen tị trong lòng, hậm hực nói "Những món trang sức này là Thái tử ban thưởng cho ngươi, dù ta đoạt được cũng có ích gì?"

Tiêu Hề Hề "Cô có thể mang những món trang sức này đi cáo trạng với Thái tử, nói ta cố tình dùng những thứ Thái tử ban thưởng làm tiền cược, đây là hành vi khinh thường Thái tử, để Thái tử trị tội ta."

Đôi mắt đẹp của Lý trắc phi không khỏi mở to.

Từ lâu nàng đã bất mãn với Tiêu trắc phi, hận không thể lập tức loại bỏ Tiêu trắc phi.

Bây giờ cơ hội tự dâng tới, dù biết có thể có bẫy, nhưng Lý trắc phi vẫn không khỏi động lòng.

Nàng lập tức nói "Được, cứ như vậy đi!"

Tiêu Hề Hề lại nói "Những món trang sức này là tiền cược của ta, còn tiền cược của cô thì sao?"

Lý trắc phi trực tiếp tháo tất cả trâm ngọc trang sức, ngọc bội và túi tiền mang theo bên người đặt lên bàn, đắc ý nói.

"Đây là tiền cược của ta!"

Diêu chiêu huấn không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này.

Ngoài sửng sốt, nàng cũng có chút phấn khích.

Tiêu trắc phi và Lý trắc phi đối đầu nhau, nhất định có kịch hay để xem, mấy chuyện bên lề trước kia Diêu chiêu huấn biết được là do nghe ngóng, nhưng hôm nay nàng có thể xem tại hiện trường, đây chắc chắn là cơ hội hiếm có nha!

Để có thể ăn dưa tại hiện trường, Diêu chiêu huấn cắn răng cởi hết trang sức trên người đặt lên bàn.

“Muội không có nhiều trang sức như hai tỷ tỷ, bây giờ chỉ có thể lấy ra nhiêu đây, hi vọng hai tỷ tỷ không ghét bỏ.”

Lý trắc phi muốn trang sức của Tiêu trắc phi, nên vốn không thèm để ý tới Diêu chiêu huấn, thậm chí còn không thèm liếc một cái.

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho họ ngồi xuống.

Ba thiếu một, Tiêu Hề Hề gọi Bảo Cầm đến cho đủ tụ.

Lý trắc phi cảnh giác nói “Hai người các ngươi không bao che nhau đấy chứ?”

Tiêu Hề Hề rất bình tĩnh “Nếu cô không yên tâm, có thể bảo cung nữ của mình vào thay.”

Hôm nay, Lý trắc phi dẫn theo Thải Vân, nhưng Thải Vân chưa từng chơi mạt chược, nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm, Lý trắc phi không trả lời, nàng định thử hai ván trước.

Ván đầu tiên là để dạy cách chơi, Tiêu Hề Hề không chơi nghiêm túc, cố tình để Lý trắc phi thắng.

Lý trắc phi lấy một trâm vàng trong hộp nữ trang của Tiêu Hề Hề, cảm thấy rất đắc ý.

Mục đích chính của nàng là cáo trạng với Thái tử, nàng có được trâm vàng này làm chứng cứ, thật sự đã có thể dừng tay rời đi.

Nhưng nàng lại nổi hứng con bạc, nghĩ nếu nàng có thể thắng ván đầu tiên, sẽ có thể thắng ván thứ hai.

Dù sao, trò mạt chược này trông khá đơn giản, nàng chắc chắn có thể thắng nhiều hơn.

Ánh mắt Lý trắc phi lướt qua chiếc hộp, thầm nghĩ hôm nay nhất định phải đoạt hết trang sức của Tiêu trắc phi, để Tiêu trắc phi chỉ có thể trơ mắt nhìn, cho nữ nhân đáng ghét này tức

chết!

Vì vậy, nàng đặt trâm vàng xuống, bắt đầu vòng thứ hai.

Lần này, Tiêu Hề Hề không nhường nữa, dứt khoát ù bài.

Lý trắc phi không tin được, vừa mới bắt đầu bao lâu đâu? Sao nàng ta ù bài rồi? Cũng quá nhanh rồi đi!

Tiêu Hề Hề cười nói "Ván này ta khá là may mắn."

Nàng giơ tay đoạt lại trâm vàng mà Lý trắc phi vừa lấy.

Lý trắc phi không cam lòng, nghiến răng nói "Chơi lại!"

Ván thứ ba vẫn là Tiêu Hề Hề ù bài.

Lý trắc phi bắt đầu nghi ngờ nàng ta gian lận, yêu cầu đổi chỗ ngồi.

Tiêu Hề Hề sẵn sàng đồng ý.

Hai người đổi chỗ cho nhau.

Tuy nhiên, ván thứ tư vẫn là Tiêu Hề Hề thắng.

Lý trắc phi không tin ma quỷ, chơi tiếp hai ván, Tiêu Hề Hề vẫn thắng.

Hai mắt Lý trắc phi đỏ lên "Các ngươi bắt tay ức hiếp ta?!"

Tiêu Hề Hề "Cô có thể gọi người khác đến thay."

Lý trắc phi gọi Thải Vân đến.

Thải Vân thay thế Bảo Cầm.

Thải Vân vừa rồi xem họ chơi, đã biết sơ sơ cách chơi, nhưng thiếu kinh nghiệm thực tế.

Nàng cố gắng đưa cho Lý trắc phi quân bài tốt, hy vọng có thể giúp Lý trắc phi thắng.

Dù vậy, cuối cùng vẫn là Tiêu Hề Hề thắng.

Lý trắc phi không tin ma quỷ, nàng đẩy mạt chược trước mặt, cả giận nói "Chơi lại!"

Hết ván này đến ván khác, Tiêu Hề Hề vẫn cứ luôn thắng.

Diêu chiêu huấn là người đầu tiên không chịu được nữa, yếu ớt nói "Muội thua sạch rồi."

Tiêu Hề Hề hào phóng nói "Ta có thể cho cô mượn."

Nói xong, nàng thản nhiên đẩy một số trang sức cho Diêu chiêu huấn.

Diêu chiêu huấn vội xua tay "Không cần đâu, muội mượn không nổi, không mượn đâu, hai vị tỷ tỷ chơi đi, muội ở bên cạnh xem."

Tiêu Hề Hề cũng không ép.

Lý trắc phi rất khó chịu, cau mày nói "Không phải chỉ mượn chút đồ thôi sao? Sao lại không mượn nổi? Có phải ngươi có ý kiến gì với ta, nên cố ý không muốn chơi bài với ta?"

Diêu chiêu huấn cuống quít phủ nhận "Không, muội không có ý đó!"

Lý trắc phi ngang ngược nói "Nếu không có, vậy thì không được đi, tiếp tục chơi bài với chúng ta."

Nàng không tin, hôm nay nàng không thắng được Tiêu trắc phi!

Xem ra lòng quyết thắng thua của Lý trắc phi đã bị kích động, nếu hôm nay nàng không hài lòng, trò chơi nhất định sẽ không kết thúc.

Diêu chiêu huấn đành hậm hực mượn trang sức của Tiêu trắc phi.

Bảo Cầm nhắc nhở "Nếu đã mượn, thì phải lập văn tự, để sau này còn tính cho rõ ràng."

Tiêu Hề Hề thấy cũng có lý, bèn sai người mang giấy bút, đặt trước mặt Diêu chiêu huấn.

Diêu chiêu huấn xanh mặt hối hận.

Sớm biết thua cả gia tài thì nàng đã không chơi bài với Tiêu trắc phi và Lý trắc phi!

Để được ăn dưa mà nàng phải trả cái giá quá lớn!

Tuy nhiên, bây giờ nàng không còn cơ hội hối hận, chỉ đành hậm hực viết giấy mượn rồi lăn tay.

Bảo Cầm mang giấy mượn nợ đi.

Trò chơi tiếp tục.

Sau đó, họ chơi thêm năm ván, vẫn là Tiêu Hề Hề thắng.

Trang sức đã chất đống trước mặt Tiêu Hề Hề.

Sau khi mất món trang sức cuối cùng, Lý trắc phi muốn tiếp tục nhưng bị Thải Vân ngăn cản.

"Nương nương, hay là thôi đi."

Chương 459: Hai người này đang giao dịch gì không thể để người khác biết sao?

Lý trắc phi đỏ mắt, nàng muốn gỡ lại, càng muốn vả mặt Tiêu trắc phi.

Nàng mặc kệ Thải Vân khuyên nhủ, nói với Tiêu trắc phi.

“Ngươi cho ta mượn tiền, chúng ta tiếp tục!”

Số trang sức mà Diêu chiêu huấn mượn cũng thua gần hết, nàng vội nói “Muội không chơi nữa, muội thật sự hết tiền rồi.”

Tiêu Hề Hề cũng nói “Không chơi nữa, đã trưa rồi, ta phải ăn trưa, hôm khác chúng ta chơi tiếp.”

Lý trắc phi không cam lòng “Ngươi thắng nhiều thứ của ta như vậy, đừng hòng qua chuyện như thế!”

Tiêu Hề Hề “Ta ở ngay đây, nếu cô không phục, thì ngày mai quay lại, nhưng bây giờ ta đói rồi, ta phải ăn cơm.”

Lý trắc phi không hề muốn ăn cơm, bây giờ nàng chỉ muốn tiếp tục chơi bài, nàng chỉ muốn thắng!

Mà Tiêu Hề Hề không thỏa hiệp, cứ khăng khăng đòi ăn cơm.

Lý trắc phi hết cách, đành miễn cưỡng rời điện Thanh Ca.

Diêu chiêu huấn cũng gấp gáp đứng dậy cáo từ.

Tiêu Hề Hề sai người đưa bát anh đào cho nàng, bảo nàng mang về ăn.

Diêu chiêu huấn nhìn anh đào trong tay, tâm trạng buồn bã vì thua tiền đã tốt hơn một chút.

“Cảm ơn tỷ tỷ, ngày khác muội lại tới thỉnh an tỷ.”

Nàng cầm bát anh đào rời đi.

Lý trắc phi khi đến đầy đắc chí, mà khi đi thì tâm trạng tồi tệ.

Càng làm nàng khó chịu hơn là đụng phải Bạch trắc phi trên đường.

Lúc Bạch trắc phi bắt gặp Lý trắc phi, nhất thời không nhận ra đối phương, hồi lâu sau mới sửng sốt hỏi.

“Muội gặp cướp à?”

Sở dĩ nàng hỏi như vậy là vì Lý trắc phi lúc này nhìn rất thảm.

Thường ngày Lý trắc phi luôn ăn mặc hoa lệ, trên người không thể thiếu trang sức, mà hôm nay từ đầu đến chân không có một đồ trang sức nào. Đặc biệt là trên đầu, vì đã rút hết trâm cài nên búi tóc xõa dài sau lưng, không có chút hình tượng gì.

Lý trắc phi ậm ờ nói “Không có, ta ra ngoài vội, không kịp trang điểm, ta đi trước.”

Nói xong, nàng chạy vội đi, không đợi đối phương hỏi thêm câu nào.

Bạch trắc phi nhìn bóng lưng vội rời đi của nàng, trong lòng nảy sinh nghi hoặc, người này hôm nay sao vậy?

Nàng dặn dò Liễu Nhứ bên cạnh.

“Ngươi đi nghe ngóng thử, xem xem vừa rồi Lý trắc phi đi đâu?”

“Vâng.”

Chốc sau, Liễu Nhứ nói tin tức mình nghe ngóng được với Bạch trắc phi.

“Nương nương, nô tỳ nghe ngóng được rồi, vừa rồi Lý trắc phi rời khỏi điện Thanh Ca, Diêu chiêu huấn cũng đi cùng nàng ta, nghe nói lúc Diêu chiêu huấn ra ngoài cũng rất thảm.”

Bạch trắc phi ngày càng nghi hoặc “Bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở điện Thanh Ca?”

Người nào người nấy thảm như vậy, lẽ nào Tiêu trắc phi bắt nạt bọn họ sao?

Nhưng nếu như thế, bọn họ chắc chắn sẽ nói ra.

Không nói Diêu chiêu huấn, với tính tình bất chấp lý lẽ của Lý trắc phi, nếu nàng ta bị bắt nạt nhất định sẽ đi tìm Thái tử kêu oan, sẽ không để bản thân ấm ức, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Bạch trắc phi hỏi “Không hỏi được bọn họ làm gì ở điện Thanh Ca à?”

Liễu Nhứ khổ sở nói “Bảo Cầm canh giữ điện Thanh Ca rất chặt, người của chúng ta vào không được, thật sự hỏi không được.”

Bạch trắc phi nghiêm túc suy nghĩ một hồi “Nếu đã như vậy, ngày mai tự ta đến điện Thanh Ca xem bọn họ đang giở trò gì.”

Đêm đó, Thái tử lại không đến điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề vẫn ngủ một mình.

Nàng ngủ thoải mái cho đến sáng.

Bảo Cầm vừa bưng bữa sáng lên thì Lý trắc phi đến.

Nàng đến để chơi bài với Tiêu trắc phi.

Hôm qua sau khi về, nàng chỉ nghĩ mỗi chuyện làm thế nào để thắng lại những thứ đó, nghĩ đến nửa đêm mới miễn cưỡng ngủ được một chút.

Hôm nay trời vừa rạng sáng, nàng đã dậy, giục Thải Vân giúp tắm rửa thay y phục, rồi vội vã cầm một hộp đầy ngân phiếu đến điện Thanh Ca.

Lý trắc phi sốt ruột thúc giục "Mau lại đây chơi bài!"

Tiêu Hề Hề "Nhưng ta chưa ăn sáng."

Lý trắc phi "Ăn sáng cái gì? Mạt chược không vui hơn à?"

"… Cô đừng có nóng, để ta ăn chút gì đó trước đã."

Tiêu Hề Hề ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức bữa sáng ngon miệng do Bảo Cầm chuẩn bị.

Lý trắc phi sốt ruột "Ngươi không thể ăn nhanh chút sao?"

Tiêu Hề Hề "Bữa sáng ngon như vậy, đương nhiên phải từ từ thưởng thức."

Lý trắc phi hận không thể vạch miệng nàng ta ra, đổ hết bữa sáng vào trong.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Hôm nay Diêu chiêu huấn không đến, chỉ có hai chúng ta, chơi thế nào? Hay tìm cung nữ đến cho đủ người?"

Lý trắc phi "Sao cũng được."

Nàng không quan tâm người khác có đến hay không, chỉ cần nàng có thể thắng lại những thứ hôm qua đã thua Tiêu trắc phi là được.

Tiêu Hề Hề chân thành đề nghị "Cô muốn thắng ta thì khó lắm, ta đề nghị cô tìm thêm hai trợ thủ, như vậy dù cô không thắng được ta, ít nhất cũng có thể lấy lại một chút tiền từ

người khác.”

Lý trắc phi không tin ma quỷ “Hôm nay ta nhất định thắng ngươi!”

Tiêu Hề Hề thấy nàng không nghe khuyên nhủ cũng đành hết cách.

Người ta nhất quyết muốn tặng tiền cho nàng, thì cớ gì không nhận?

Nàng chậm rãi ăn xong bữa sáng, sai người bày mạt chược.

Lý trắc phi nhanh chóng ngồi vào bàn, mở chiếc hộp mà nàng mang tới, lấy ngân phiếu bên trong ra “Ta muốn chuộc lại trang sức thua hôm qua.”

Tiêu Hề Hề đồng ý đề nghị của nàng.

Một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Lý trắc phi lấy lại được trang sức của mình, còn Tiêu Hề Hề tự dưng lại nhận được một xấp ngân phiếu dày cộm.

Lúc Bạch trắc phi bước vào, vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Nàng không khỏi dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua Tiêu trắc phi và Lý trắc phi, trong mắt lộ ra nghi hoặc.

Hai người này đang giao dịch gì không thể để người khác biết sao?

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Bạch tỷ tỷ, sao tỷ lại đến đây?”

Bạch trắc phi vẫn là dáng vẻ liễu yếu trước gió, nhẹ giọng nói “Đã lâu không gặp muội, ta cố ý tới thăm muội, không biết muội muội dạo này thế nào?”

Tiêu Hề Hề “Muội rất tốt, tỷ đến rất đúng lúc, chúng ta đang định chơi bài, tỷ có muốn chơi cùng không?”

Bạch trắc phi "Chơi bài?"

Nửa canh giờ sau.

Tiêu Hề Hề đẩy mạt chược về phía trước "Thập tam thái bảo, ta ù rồi!"

Lý trắc phi tức giận rút một tấm ngân phiếu ném tới trước mặt nàng, lầm bầm nói "Không biết vận may của ngươi từ đâu có nữa? Ván nào cũng thắng."

Lần này Bạch trắc phi ra ngoài không mang theo tiền, chỉ có thể dùng trang sức làm vật thế chấp.

Lúc này, nàng đã hiểu tại sao hôm qua Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn lại thảm như vậy rời điện Thanh Ca.

Hai người họ chắc chắn là thua sạch rồi.

Tâm tư Bạch trắc phi thâm sâu hơn Lý trắc phi, chơi bài cũng cẩn thận hơn, nên không thua nhiều như Lý trắc phi.

Ba người họ chơi mạt chược cả buổi sáng.

Kết quả, không còn nghi ngờ gì nữa, Lý trắc phi thua nhiều nhất.

Hầu như số tiền nàng mang theo đều thua sạch.

Nàng đau lòng khôn xiết.

Tiêu Hề Hề duỗi eo hỏi "Ngày mai hai người còn đến không?"

Lý trắc phi không do dự nói "Đương nhiên tới! Ngươi thắng ta nhiều tiền như vậy, ta nhất định phải thắng lại!"

Bạch trắc phi suy nghĩ một chút mới nói "Nếu muốn chơi bài, hay là gọi Cảnh trắc phi tới, bốn người cùng chơi sẽ náo nhiệt hơn."

Chương 460: Đây là một vụ mua bán vốn thấp lời cao

Khi Cảnh trắc phi nhận được lời mời, nàng hơi sững sờ.

Nàng không chắc hỏi "Sao mọi người lại muốn gọi ta chơi cùng?"

Bạch trắc phi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói.

"Vui một mình chi bằng mọi người cùng vui, chúng ta đều là tỷ muội tốt, hiếm khi có trò vui, đương nhiên phải chơi cùng nhau. Tiêu trắc phi và Lý trắc phi cũng đồng ý rồi, chúng ta hẹn sáng mai gặp ở điện Thanh Ca, muội đến chứ?"

Cảnh trắc phi biết quan hệ của mình với họ không tốt, trước đó nàng âm mưu hại Tiêu trắc phi, giữa hai người có thù cũ, bây giờ Tiêu trắc phi đột nhiên không tính toán thù cũ, mời nàng đến chơi bài ở điện Thanh Ca, chuyện này nghĩ thế nào cũng rất kỳ quặc.

Lẽ nào Tiêu trắc phi cố ý giăng bẫy chờ nàng sa vào?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Cảnh trắc phi từ chối lời mời của Bạch trắc phi.

"Xin lỗi, mấy ngày nay ta không khỏe lắm, không tiện ra ngoài."

Bạch trắc phi không mấy ngạc nhiên, có hơi thất vọng nói "Vậy muội nghỉ ngơi cho tốt, đợi muội khỏi bệnh chúng ta cùng nhau chơi."

Sau khi rời điện Uyển Hà, Bạch trắc phi đi đường vòng đến

Ninh Vũ uyển.

Nàng đến Ninh Vũ uyển gặp Đoạn lương đệ.

Sau tiệc Trung thu thì Đoạn lương đệ rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, trông nàng gầy hơn trước, tính tình cũng trầm lắng hơn rất nhiều.

Tuy Thái tử đã dìm chuyện Đoạn lương đệ suýt bị lăng nhục, ngoài những người trong cuộc, thì không người ngoài nào biết được nội tình. Nhưng trong cung có rất nhiều người thông minh, bọn họ liên hệ chuyện trước chuyện sau, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng thì có thể đoán được nguyên nhân đại khái.

Bây giờ mọi người đều biết Đoạn lương đệ đã hoàn toàn thất sủng, không thể trở mình nữa.

Đối với một phi tần thất sủng, tất nhiên mọi người đều tránh xa nàng.

Ninh Vũ uyển từ đó trở nên vắng vẻ, không phải lãnh cung nhưng lại cứ như lãnh cung.

Bạch trắc phi chẳng những không xa lánh Đoạn lương đệ, mà thỉnh thoảng còn đến thăm nàng, trong vô thức quan hệ giữa hai người trở nên thân thiết hơn.

Đoạn lương đệ mời nàng ngồi uống trà.

“Đây là trà hoa mà muội tự pha, tỷ uống thử, xem có thích không?”

Bạch trắc phi nhấp một ngụm, nhẹ giọng khen “Thơm quá.”

Đoạn lương đệ cười cười, cuối cùng trên khuôn mặt ủ rũ của nàng cũng có lại chút nét ngây thơ trước kia.

Bạch trắc phi “Lần này ta đến tìm muội, là muốn hỏi muội ngày mai có rảnh không? Mấy người chúng ta hẹn chơi bài ở điện Thanh Ca, vừa hay còn thiếu một người.”

Đoạn lương đệ khó hiểu "Chơi bài?"

Bạch trắc phi nói về cách chơi mạt chược, cuối cùng nói "Thật ra chơi bài là phụ, chủ yếu là ta muốn muội tham gia vào chuyện này, mặc kệ sau này muội có còn khả năng đắc sủng nữa hay không, muội cũng phải tiếp tục sống trong cung, muốn sống thì phải giao thiệp với mọi người, bây giờ là cơ hội tốt, muội có muốn tới không?"

Đoạn lương đệ do dự.

Nàng không thiếu tiền, dù không đắc sủng, nàng vẫn là nữ nhi của Đoan Quốc Công.

Đoan Quốc Công đưa nàng vào cung, cho nàng một số tiền lớn làm của hồi môn, sau đó cứ cách một khoảng thời gian, Quốc Công phu nhân vào cung thăm nàng, cũng sẽ mang theo một ít tiền. Bình thường nàng không có chỗ dùng tiền, số tiền tích góp đó, bây giờ cũng là một khoản đáng kể.

Chủ yếu là nàng sợ mình không hòa nhập được, sợ bị làm khó bị chê cười, càng sợ bị lộ vết sẹo cũ.

Bạch trắc phi cũng không ép nàng, nhẹ giọng nói "Muội tự suy nghĩ đi, nếu muốn đến, sáng mai có thể trực tiếp đến điện Thanh Ca."

Nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi, Đoạn lương đệ đích thân tiễn nàng ra cổng.

Sau khi đi xa, Liễu Nhứ mới cẩn thận nhắc nhở.

"Nương nương, người quên trước đó Đoạn lương đệ được sủng ái đã kiêu ngạo ra sao rồi ư? Bây giờ người giúp nàng ta, lỡ như nàng ta lấy oán báo ơn, cắn ngược lại người thì sao?"

Mấy chuyện vong ân phụ nghĩa như vậy không hiếm trong cung.

Bạch trắc phi bình tĩnh nói "Ta tin muội ấy không phải loại người như vậy."

Liễu Nhứ thở dài "Người tốt bụng quá rồi, như vậy mới dễ bị người khác ức hiếp."

Bạch trắc phi cười cười không nói.

Sở dĩ nàng giúp Đoạn lương đệ là vì nàng muốn Đoạn lương đệ bị nàng lợi dụng.

Bây giờ Đoạn lương đệ đang rơi vào tình cảnh tuyệt vọng, nàng đưa tay ra giúp đỡ, dù chỉ là tiện tay nhưng cũng là kịp thời giúp đỡ, ý nghĩa không phải tầm thường.

Hơn nữa, nàng cũng có thể lợi dụng chuyện này để duy trì hình tượng tốt bụng của mình và tích lũy danh tiếng, có lợi cho nàng cạnh tranh ngôi vị Thái tử phi sau này.

Nói chung, đây là một vụ mua bán vốn thấp lời cao.

Bạch trắc phi cảm thấy rất có lợi.

Tối nay, Thái tử vẫn không đến điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề lại ngủ một mình.

Bản thân nàng thấy thoải mái khi ngủ một mình, nhưng Bảo Cầm lại không nghĩ vậy.

Sáng hôm sau, Bảo Cầm không chịu nổi lo lắng trong lòng, nói "Thái tử đã ba ngày liên tiếp không đến điện Thanh Ca, hai ngày nay cả tin tức cũng không có, không lẽ ngài ấy bị nữ nhân khác dụ đi rồi?"

Trước khi Tiêu Hề Hề kịp nói, Bảo Cầm đã tự phủ nhận suy đoán của mình.

"Chắc là không, nếu Đông cung có người mới, nô tỳ nhất định sẽ biết, nhưng bây giờ cả chút tin tức cũng không có."

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ nói "Em đừng bận tâm mấy chuyện này nữa, mau mang bữa sáng của ta ra đi, ta đói quá nè."

Bảo Cầm vội đặt bữa sáng đã chuẩn bị sẵn lên bàn.

Tiêu Hề Hề thích thú ăn ngon lành.

Lúc này, Lý trắc phi đến.

Hôm qua, nàng thua một khoản tiền lớn, hôm nay nàng phải thắng lại số tiền đó bằng mọi giá!

Nàng thấy Tiêu Hề Hề còn đang ăn, không khỏi thúc giục "Lúc này là lúc nào rồi mà ngươi mới ăn sáng? Ngươi chậm chạp quá!"

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Ta dậy muộn nên ăn hơi muộn."

Lý trắc phi "Tối qua ngươi đâu có thị tẩm, hôm nay sao dậy muộn vậy?"

Tiêu Hề Hề "Vì ta lười."

Lý trắc phi "……"

Đối phương bình thản đến mức nàng không biết phải phản bác thế nào.

Nàng nín hồi lâu mới nói được một câu "Nếu ngươi đã biết mình lười, sao không sửa sai?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Lười là bản chất con người, ta chỉ thuận theo bản tính của mình, ta không nghĩ đó là lỗi, nếu không phải lỗi, tại sao ta phải sửa? Cuộc đời ngắn ngủi mấy chục năm, so với chuyện bận rộn một đời thì chi bằng thoải mái nằm hết một đời."

Lý trắc phi bị sốc vì lời nói trơ trẽn của nàng.

Lý trắc phi từng thấy nhiều kẻ lười, nhưng chưa ai lười bình thản thẳng thắn như vậy.

Tiêu Hề Hề "Thật ra cô cũng có thể thử, sau này mỗi ngày thức dậy muộn chút, cô sẽ cảm thấy thế giới rất khác."

Lý trắc phi trợn trắng mắt "Ngươi đừng hòng lay chuyển ta, ta sẽ không lười như ngươi!"

Tiêu Hề Hề tiếc nuối "Cô có biết cô đã bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời để tận hưởng cuộc sống không."

Lý trắc phi không muốn tranh luận chuyện này nữa, lại giục "Ngươi ăn mau đi, ăn xong thì nhanh tới chơi bài!"

Chương 461: Chúc cô sớm ngày thực hiện được ước mơ

Không lâu sau, Bạch trắc phi cũng tới.

Lý trắc phi nóng lòng ngồi vào bàn, hỏi "Sao Cảnh trắc phi không tới?"

Bạch trắc phi ngồi xuống cạnh nàng, nhẹ giọng nói "Muội ấy nói không khỏe, không tiện ra ngoài."

Lý trắc phi tặc lưỡi "Người này chỉ toàn ra vẻ, không tới thì thôi, Thải Vân hay Bảo Cầm gì đó, vào cho đủ người là được."

Bạch trắc phi "Ta có gọi Đoạn lương đệ, nhưng không biết muội ấy có tới hay không."

Lý trắc phi vô cùng kinh ngạc "Sao ngươi lại nghĩ đến chuyện tìm nàng ta? Nàng ta không phải thất sủng rồi sao?"

Nàng vừa dứt lời, thì Đoạn lương đệ bước vào.

Đoạn lương đệ vừa lúc nghe câu cuối cùng của Lý trắc phi, không khỏi dừng bước, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Lý trắc phi hiển nhiên không ngờ Đoạn lương đệ lại xuất hiện vào lúc này.

Cảm thấy hơi ngượng khi nói xấu sau lưng người khác còn bị đương sự nghe được.

Lý trắc phi giả vờ ho khan một tiếng "Tiêu muội muội sao không nói gì?"

Tiêu Hề Hề đang ăn anh đào, tự dưng bị điểm danh, nàng dừng ăn, ngơ ngác hỏi "Nói gì?"

Lý trắc phi thấy dáng vẻ này của nàng thì vô cùng đau đầu.

"Ngươi là chủ nhân điện Thanh Ca, thấy khách tới, lẽ nào không chào hỏi một câu à?"

Tiêu Hề Hề "Ta thấy mọi người trò chuyện rất vui, nên không dám làm phiền."

Đoạn lương đệ không thấy vui chút nào.

Nàng thậm chí còn hối hận, lẽ ra không nên hấp tấp xông vào điện Thanh Ca, những nữ nhân này không đơn giản, với tình cảnh hiện giờ của nàng, tới đây chỉ có thể chịu nhục.

Bạch trắc phi nhẹ giọng nói "Lý tỷ tỷ nói chuyện có hơi thẳng thắn, muội đừng để bụng."

Lý trắc phi ghét nhất là dáng vẻ tốt bụng giả tạo của Bạch trắc phi, nên lập tức khịa lại.

"Lẽ nào ta nói không đúng à? Đoạn lương đệ không phải thất sủng rồi sao?"

Nàng vì muốn nâng cao khí thế của mình, còn cố ý kéo cánh tay Tiêu Hề Hề ép hỏi.

"Ngươi làm chứng đi, lời ta nói có phải thật không?"

Tiêu Hề Hề nuốt anh đào trong miệng "Đúng là sự thật."

Lý trắc phi nghe xong, lập tức phá lên cười, đắc ý nói "Thấy chưa, cả Tiêu trắc phi cũng tán đồng lời ta nói!"

Bạch trắc phi khẽ nhíu mày "Hai người quá đáng rồi đó."

Hai mắt Đoạn lương đệ đỏ hoe, nếu không phải đang có người nhìn, nàng đã khóc rồi.

Những người này quả nhiên xem thường nàng!

Nàng không nên đến đây!

Tiêu Hề Hề chậm rãi nói tiếp "Nhưng ta nghĩ cô không cần phải nói Đoạn lương đệ như thế, ít nhất nàng cũng được Thái tử sủng ái một thời gian."

Lý trắc phi chưa từng được Thái tử sủng ái "……"

Tiêu Hề Hề "Cô nhìn Bạch tỷ tỷ người ta xem, vô cùng bình tĩnh, không hề quan tâm được sủng ái hay không."

Bạch trắc phi trong lòng vô cùng quan tâm "……"

Tiêu Hề Hề "Thật ra được sủng ái cũng không có gì vui, dù sao hầu hạ Thái tử cũng rất mệt."

Đoạn lương đệ nằm mơ cũng muốn được hầu hạ Thái tử "……"

Tiêu Hề Hề "Các người nhìn ta làm gì? Lẽ nào các người cũng muốn ăn anh đào? Thái tử tặng ta rất nhiều anh đào, ăn rất ngon, có muốn thử không?"

Lý trắc phi đập mạt chược xuống bàn, hừ lạnh một tiếng "Ta ghét anh đào!"

Nàng thà chết đói còn hơn ăn đồ rẻ tiền này!

Bạch trắc phi mím môi cười, nhẹ giọng nói "Gần đây bụng ta không tốt, không thể ăn bậy."

Đầu ngón tay giấu trong ống tay áo của nàng gần như ghim vào lòng bàn tay.

Rõ ràng nàng mới là người quen biết Thái tử lâu nhất trong đám nữ nhân này, tại sao lúc Thái tử tặng anh đào lại không nghĩ đến nàng?!

Đoạn lương đệ cúi đầu, ủ rũ nói "Đa tạ ý tốt của Tiêu tỷ tỷ, bây giờ ta không đói."

Lúc trước nàng được sủng ái, cũng được ban thưởng rất nhiều, hiện giờ cả một quả anh đào cũng không có, xem ra Thái tử thật sự quên mất nàng rồi.

Tiêu Hề Hề không thể hiểu nổi, anh đào ngon như vậy, các nàng lại không ăn, đúng là không biết hưởng phúc!

Nói đi cũng phải nói lại, các nàng không ăn càng tốt, như vậy nàng có thể an tâm ăn hết một mình.

Bạch trắc phi gọi Đoạn lương đệ tới ngồi xuống.

Đoạn lương đệ cúi đầu đi tới, thận trọng ngồi xuống.

Tiêu Hề Hề vẫn đang ăn anh đào của mình.

Lý trắc phi thúc giục "Ngươi có thể đừng ăn nữa được không? Mau chơi bài."

Tiêu Hề Hề một tay bỏ anh đào vào miệng, tay kia duỗi ra chơi mạt chược.

Bạch trắc phi nhỏ giọng dạy Đoạn lương đệ cách chơi mạt chược.

Lý trắc phi xắn tay áo, tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Hôm nay nàng nhất định phải thắng!

Nhờ có thêm người chơi mới, Lý trắc phi cuối cùng cũng không cần bị Tiêu trắc phi chèn ép, thỉnh thoảng có thể vớt vát chút ít từ Tiêu trắc phi.

Suốt buổi sáng, hầu như Tiêu Hề Hề đều thắng, trong khi những người khác có thắng có thua.

Trong số đó, người thua nhiều nhất là Bạch trắc phi.

Lý trắc phi vừa hay ngồi vị trí trước nàng, nên cố ý đè bài của nàng, có lúc Lý trắc thà không ra bài còn hơn để Bạch trắc phi thắng.

Đoạn lương đệ rất muốn giúp Bạch trắc phi, nhưng bản thân là người mới, lại ngồi vị trí sau Bạch trắc phi, nàng rất bất lực, không giúp được gì nhiều.

Ngân phiếu mà Bạch trắc phi mang đến hôm nay đều thua sạch.

Tiền là thứ yếu, chủ yếu là thấy mất mặt.

Đặc biệt là Lý trắc phi cố ý thể hiện trước mặt nàng.

"Hôm nay ta khá may mắn, vậy mà thắng được chút tiền, cũng nhờ có Bạch muội muội giúp đỡ, dù sao phần lớn số tiền ta thắng được đều do muội chi cả, rất cảm ơn muội muội!"

Bạch trắc phí đè chặt tim, cảm thấy hơi khó thở.

Lý trắc phi thấy nàng như vậy, lập tức quát "Ngươi đừng có mà bệnh, chúng ta có chơi có chịu, ngươi không thể ỷ mình hay ốm yếu bệnh tật thì giở trò ăn vạ!"

Bạch trắc phi tức đến hoa mắt "Ta không có giở trò, ta không khỏe thật mà."

Đoạn lương đệ "Ta đưa tỷ về, tỷ sức khỏe không tốt, nên nghỉ ngơi đàng hoàng."

Nàng dìu cánh tay Bạch trắc phi, cùng nhau rời điện Thanh Ca.

Lý trắc phi khinh thường "Bạch liên hoa lại giả bộ hiền lành lừa người!"

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Hôm nay cô thắng được bao nhiêu?"

Lý trắc phi đắc ý lắc lắc ngân phiếu "Hôm nay ta thắng ba trăm lượng!"

"Vậy hôm qua cô thua bao nhiêu tiền?"

Lý trắc phi "……"

Không nhắc thì thôi, nhắc đến thì nàng như bị ả bạch liên hoa kia nhập thể, tức ngực khó thở không thể chịu nổi.

Nàng ôm ngực đau khổ nói "Hôm qua ta thua ba ngàn lượng."

Tiêu Hề Hề đếm ngón tay "Còn thiếu hai ngàn bảy trăm lượng, cô sắp lấy lại được tiền rồi, cố lên, ta có lòng tin với cô!"

Lý trắc phi tức giận nói "Ngươi chờ đó, sớm muộn ta cũng sẽ khiến ngươi nhổ ra hết số tiền thắng được!"

Tiêu Hề Hề ném anh đào vào miệng, vừa ăn vừa nói.

"Ta thích tính cách kiên trì với ước mơ không bao giờ bỏ cuộc này của cô, chúc cô sớm ngày thực hiện được ước mơ."

Lý trắc phi đỏ bừng mặt, hung hăng giậm chân, xoay người cầm ngân phiếu tức giận bỏ chạy.

Chương 462: Ghen tị

Tuy thua rất nhiều tiền, nhưng hôm sau Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ lại đến.

Hai người lần này cố ý chọn vị trí có lợi cho mình hơn.

Lý trắc phi vẫn đầy tự tin, khát vọng chiến thắng gần như bạo phát.

Đáng tiếc hôm nay nàng không thắng được đồng nào, ngược lại còn bị Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ đánh cho tan nát, tiền mang theo đều thua sạch.

Ba trăm lượng hôm qua nàng thắng còn chưa ấm, hôm nay đã phải lấy ra.

Nàng không cam lòng!

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ "Hai người các ngươi bắt tay ức hiếp ta, không công bằng!"

Bạch trắc phi khẽ mỉm cười "Xem tỷ tỷ nói kìa, chơi bài vốn có thắng có thua, cũng là chuyện bình thường."

Đoạn lương đệ không quan tâm đến tiền, nhưng nàng thích cảm giác chiến thắng.

Đặc biệt là thấy vẻ mặt bức bách của Lý trắc phi, trong lòng Đoạn lương đệ dâng lên cảm giác cân bằng, dù nàng không được sủng ái, cũng không có nghĩa phương diện khác của nàng không được.

Lấy chuyện chơi mạt chược làm ví dụ, nàng chưa chắc đã kém

người khác.

Ngày hôm sau, bốn người họ lại lập sòng ở điện Thanh Ca.

Dù có bắt đầu hay chưa, Diêu chiêu huấn cũng đến rồi.

Lúc Diêu chiêu huấn bước vào, không khỏi sửng sốt khi thấy bốn người đang ngồi cùng bàn.

Nàng không ngờ Tiêu trắc phi lại có thể chơi cùng Lý trắc phi, Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ.

Không nói đến ân oán giữa Lý trắc phi và Tiêu trắc phi, chỉ nói Bạch trắc phi, trước đó nàng bị Tiêu trắc phi đoạt quyền quản lý nội vụ Đông cung, sau đó Tiêu trắc phi còn ra oai phủ đầu Bạch trắc phi. Theo lý mà nói, mâu thuẫn giữa hai người nhất định phải rất sâu, mà bây giờ ngồi chơi bài cùng nhau, không hề nhìn ra thù hận gì!

Còn Đoạn lương đệ kia, nàng không phải thất sủng, trở thành người tàng hình rồi à? Sao tự dưng lại trồi lên vậy?

Dù có nhìn thế nào thì tổ hợp bốn người trước mặt này vẫn rất kỳ lạ.

Tiêu Hề Hề hỏi "Sao cô đến đây?"

Diêu chiêu huấn hành lễ "Muội đến trò chuyện với tỷ, nào ngờ ở đây lại có nhiều người như vậy, có phải muội làm phiền mọi người rồi không?"

Tiêu Hề Hề "Không sao, đến cũng đến rồi, vậy thì ngồi đi."

Bàn bốn người không còn chỗ trống, Diêu chiêu huấn tự giác lấy một cái đệm đặt sau lưng Tiêu trắc phi, sau đó cẩn thận ngồi xuống.

Bảo Cầm đặt một chiếc bàn nhỏ bên cạnh Diêu chiêu huấn, sau đó đặt ít dưa, trái cây và trà hoa lên bàn.

Diêu chiêu huấn vừa uống trà, vừa xem Tiêu trắc phi chơi bài.

Tiêu Hề Hề tùy ý hỏi "Sao hôm nay đột nhiên nhớ tới chỗ của ta? Chẳng lẽ bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Nàng biết Diêu chiêu huấn này rất thích buôn chuyện, mỗi lần đến chỗ nàng đều kéo nàng ăn dưa.

Diêu chiêu huấn lập tức nói "Hôm qua Thái hậu lại gọi Tạ cô nương đến cung Trường Lạc."

Lý trắc phi hỏi trước "Tạ cô nương là ai?"

Diêu chiêu huấn "Là Tạ Sơ Tuyết, nghĩa nữ của Tây Lăng vương, nghe nói xinh đẹp như tiên nữ."

Lý trắc phi khinh thường cười lạnh một tiếng "Trước kia có người nói Tần phụng nghi là đệ nhất mỹ nhân Thịnh Kinh, kết quả thì sao? Dung mạo cũng thế thôi."

Bạch trắc phi thử hỏi "Nghe nói Thái hậu có ý muốn Thái tử cưới Tạ cô nương? Đây là thật sao?"

Diêu chiêu huấn gật đầu đáp vâng.

Lý trắc phi sờ bài một chút, rồi dừng lại "Thái tử có hứng thú với Tạ cô nương thật sao?"

Cả Đoạn lương đệ cũng ngẩng đầu nhìn Diêu chiêu huấn, hiển nhiên rất quan tâm chuyện này.

Diêu chiêu huấn lắc đầu tỏ ý không biết.

Với năng lực của nàng, nhiều nhất cũng chỉ tra ra Thái hậu muốn Thái tử cưới Tạ Sơ Tuyết, nhưng lại không tra ra được chi tiết.

Lúc này, Bạch trắc phi nhìn Tiêu trắc phi, nhẹ giọng hỏi "Thái tử rất sủng ái muội, hẳn là nói muội biết chuyện của Tạ cô nương rồi nhỉ?"

Nàng vừa dứt lời, những người khác đồng loạt nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề một tay chống cằm, ngón tay tùy ý lướt qua mạt chược, lười biếng nói "Thái tử không đồng ý."

Chỉ năm từ đơn giản tức thì làm mọi người có mặt thở phào nhẹ nhõm.

May là Thái tử không đồng ý, nếu không họ sẽ có thêm đối thủ.

Bạch trắc phi tùy ý đánh ra một quân bài, ghen tị thở dài "Tiêu muội muội quả nhiên được sủng ái nhất trong chúng ta, cũng chỉ có muội mới có tư cách biết những chuyện này."

Những lời này lập tức thu hút căm ghét của mọi người lên người Tiêu trắc phi.

Cả Diêu chiêu huấn cũng không khỏi thầm ghen tị trong lòng.

Tiêu Hề Hề "Ta không biết có sủng ái hay không, ta chỉ biết ván này cô thua rồi."

Nàng nhặt quân bài Bạch trắc phi vừa đánh lên, bỏ vào hàng bài của mình, sau đó đẩy mạt chược về phía trước, ù thập tam thái bảo!

Sắc mặt Bạch trắc phi hơi thay đổi.

Lý trắc phi nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng "Ai bảo chơi bài mà không chuyên tâm, còn cố ý nói lời chua ngoa, bây giờ chịu thiệt rồi chứ gì!"

Tiêu Hề Hề gõ ngón tay lên bàn "Đưa tiền cho ta."

Ván này Bạch trắc phi thua đậm, phải giao toàn bộ tiền.

Đây không phải là một khoản tiền nhỏ.

Nhìn xấp ngân phiếu bị Tiêu trắc phi lấy đi, Bạch trắc phi mím môi, thầm hận trong lòng.

Mọi người tập trung chơi mạt chược.

Diêu chiêu huấn nhân cơ hội ăn hai miếng bánh ngọt.

Bình thường nàng hiếm khi được ăn món ngon như vầy, chỉ có khi ở chỗ Tiêu trắc phi, nàng mới chiếm lợi được một chút.

Diêu chiêu huấn ăn bánh ngọt xong, nhấp ngụm trà rồi nói "Hôm qua sau khi Tạ cô nương vào cung thì bị Thái hậu giữ lại cung Trường Lạc, nói là Thái hậu rất thích Tạ cô nương, muốn cô nương ấy ở bên cạnh."

Vốn nàng nghĩ Thái hậu muốn nhân cơ hội ghép đôi cho Tạ Sơ Tuyết và Thái tử, nhưng Thái tử không đồng ý, nên chuyện này hẳn là không thể.

Thế nên lý do vì sao Tạ Sơ Tuyết bị giữ lại trong cung rất đáng suy ngẫm.

Lý trắc phi không hề giấu giếm tâm lý bài xích Tạ Sơ Tuyết, khinh thường nói "Chắc là Thái hậu muốn chọn một trong số các hoàng tử cưới người ta đó."

Bạch trắc phi nói "Không hẳn vậy, tuy Tạ cô nương là nghĩa nữ của Tây Lăng vương, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là nghĩa nữ mà thôi, so với con cháu ruột của mình, thì con cháu ruột vẫn quan trọng hơn, Thái hậu sao có thể vì một người ngoài mà chọn lựa các hoàng tử?"

Đoạn lương đệ đáp "Có lẽ đúng như Thái hậu nói, giữ Tạ cô nương ở bên cạnh chỉ vì thích nàng mà thôi."

Lý trắc phi tặc lưỡi "Chỉ cần nàng ta không gả vào Đông cung, thì không liên quan gì đến ta, ta cũng lười quan tâm!"

Tiêu Hề Hề đẩy mạt chược về phía trước "Ta ù rồi, cùng một

màu.”

Động tác mọi người dừng lại.

Tất cả đồng loạt nhìn bài của Tiêu trắc phi, nàng ta lại ù rồi!

Ba người khác không nói nên lời.

Lý trắc phi vừa lấy tiền vừa phàn nàn “Sao lần nào cô cũng thắng?”

Tiêu Hề Hề nhận ngân phiếu, vui vẻ nói “Hết cách rồi, là ta quá may mắn, không ngăn được.”

Hôm nay, Lý trắc phi lại thua nhiều nhất.

Tất cả ngân phiếu nàng mang theo đều thua sạch.

Thảm hơn là tiền tiết kiệm của nàng cũng không còn bao nhiêu.

Nàng tức giận nói “Ta cảm thấy mình nghèo quá rồi.”

Tiêu Hề Hề an ủi “Nghèo không phải là tình trạng, mà là trạng thái bình thường, cô quen rồi là không sao.”

Chương 463: Lạp xưởng

Khoảng thời gian sau đó, hầu như mỗi ngày Lý trắc phi đều đúng giờ đến điện Thanh Ca, mục tiêu của nàng chỉ có một, chính là thắng!

Nàng nằm mơ cũng muốn thắng lại tất cả số tiền đã thua!

Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ không tới mỗi ngày, các nàng cứ cách hai ba ngày mới tới một lần, Diêu chiêu huấn cũng vậy.

Vì thường xuyên thiếu người, Tiêu Hề Hề sai gười làm một bộ bài tây, chơi đấu địa chủ, ba người cũng có thể chơi.

Dù là mạt chược hay bài tây, Lý trắc phi đều nghiện.

Tiếc là may mắn của nàng kém xa Tiêu trắc phi, luôn thua nhiều hơn thắng.

Chẳng mấy chốc nàng thua sạch tiền tiết kiệm.

Hết cách, nàng chỉ có thể mượn tiền của Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề sảng khoái cho vay tiền, còn không tính lãi.

Nàng vốn không lo Lý trắc phi quỵt nợ, mọi người đều ở Đông cung, nàng có Thái tử che chở, trừ phi Lý trắc phi không muốn ở đây nữa, nếu không nàng ta sẽ không dám quỵt nợ.

Sau khi Lý trắc phi mượn tiền thì tiếp tục đánh bài, tiếp tục thua, tiếp tục mượn, lại tiếp tục thua …

Số tiền nàng nợ ngày càng nhiều, khoản nợ để lại chỗ Tiêu Hề

Hề ngày càng nhiều.

Có lẽ vì nợ quá nhiều nên Lý trắc phi không khỏi chột dạ khi đối mặt với Tiêu trắc phi, không dám ngang ngược ghét bỏ Tiêu trắc phi như trước.

Tiêu Hề Hề nể tình nàng tặng nhiều tiền cho mình như vậy, bèn tốt bụng khuyên một câu.

“Gần đây cô đụng phải kẻ xấu, cẩn thận một chút.”

Lý trắc phi thấy khó hiểu, vốn không để tâm những lời này.

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Thời tiết đang dần ấm hơn.

Bảo Cầm không chịu được nữa, nhắc nhở thêm một lần.

“Nương nương, Thái tử Điện hạ nửa tháng rồi không tới điện Thanh Ca, người thật sự không lo chút nào sao?’

Tiêu Hề Hề lười biếng hỏi “Lo chuyện gì?”

“Dĩ nhiên là lo Thái tử Điện hạ quên người.”

Tiêu Hề Hề “Yên tâm, chỉ cần Thái tử còn cần dùng đến ta, nhất định sẽ nhớ đến ta.”

Bảo Cầm cảm khái nói “Cần người mới nhớ tới người, lúc không cần thì vứt sang một bên, cũng thực tế quá đi!”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Con người mà, thực tế vậy đấy.”

Không chỉ Bảo Cầm nhắc chuyện Thái tử, cả Lý trắc phi cũng nhắc khi đến chơi bài.

“Sao gần đây không thấy Thái tử không đến chỗ ngươi? Chẳng lẽ ngươi thất sủng rồi?”

Tiêu Hề Hề tùy ý đánh một lá bài "Chắc vậy."

Trong lòng Lý trắc phi dao động, nếu Tiêu trắc phi thất sủng, có phải nàng có cơ hội rồi không?"

Nếu là bình thường, Lý trắc phi nhất định lập tức đi cầu kiến Thái tử, nhưng bây giờ …

Nàng đánh hết ván này đã rồi tính!

Hết ván này, thêm ván khác, lại ván nữa …

Lúc nàng nhận ra thì trời đã trưa.

Lý trắc phi nhớ đến kế hoạch tranh sủng của mình, vội bỏ bài trong tay, nhanh chóng chạy đi.

Nàng mang theo canh gà đã chuẩn bị, chạy đến cung Minh Quang cầu kiến Thái tử, nhưng ngay cả mặt Thái tử cũng không thấy.

Thị vệ giữ cửa nói "Thái tử Điện hạ không ở đây, mời nương nương về cho."

Lý trắc phi kiên quyết "Khi nào thì Điện hạ về?"

Thị vệ thành thật trả lời "Chuyện đó thần cũng không biết, gần đây Thái tử Điện hạ đi sớm về muộn, vô cùng bận rộn, không ai xác định được khi nào sẽ về."

Lý trắc phi thất vọng trở về.

Trong điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề tắm rửa đi ngủ sau bữa tối như thường lệ.

Lúc mơ màng chìm vào giấc ngủ, nàng chợt cảm thấy có người bên cạnh.

Tiêu Hề Hề mở mí mắt, phát hiện ra người nằm cạnh là Thái tử.

Lạc Thanh Hàn kéo nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên trán nàng "Hề Hề."

Giọng nói trầm thấp, hơi khàn khàn, nghe có vẻ mệt mỏi.

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Gần đây sao không thấy bóng dáng của người?"

Lạc Thanh Hàn "Gần đây ta bận chuyện kỳ thi mùa xuân."

Không biết Hoàng đế nghĩ gì, đột nhiên chọn Thái tử và Tần Liệt làm chủ khảo kỳ thi mùa xuân năm nay.

Gần đây vì chuyện này, Thái tử mỗi ngày đều đi sớm về muộn, vô cùng bận rộn.

Người cùng làm việc với hắn là Tần Liệt.

Tần Liệt là huynh trưởng của Tần hoàng hậu, cũng là đại thần trong Nội các.

Người này học thức toàn vẹn, là nhà Nho lớn đương thời, có danh vọng cao trong giới nho sĩ.

Ông đã chủ trì ba kỳ thi, có nhiều kinh nghiệm làm chủ khảo.

Cũng chính vì từng trải, ông luôn lấy chuyện này làm cái cớ để buộc Thái tử nhượng bộ khi hai bên bất đồng.

Một hai lần thì không sao, nhưng quá nhiều lần làm Lạc Thanh Hàn khó tránh có chút không vui.

Hôm nay họ lại bất đồng vì chủ đề của kỳ thi.

Ý hai người khác nhau, tình huống rơi vào bế tắc.

Tần Liệt bắt đầu kể kinh nghiệm chủ trì kỳ thi trước đây, bảo Thái tử chỉ là người mới, nếu là người mới thì nhất định phải nghe lời, đừng cứ nghĩ đến chuyện gây rối.

Thái tử trước kia từng nhượng bộ nhiều lần, hôm nay cuối cũng cũng không nhịn nổi, không muốn nhượng bộ nữa.

Mâu thuẫn từ đó bùng nổ.

Hai bên cãi vã rồi không vui ra về.

Lúc Lạc Thanh Hàn về cung thì trời đã khuya, tâm trạng của hắn rất tệ.

Cũng vì vậy mà hắn đến điện Thanh Ca lúc nửa đêm.

Hắn quả thật không muốn ở một mình.

Trong hoàng cung rộng lớn này, cũng chỉ có chỗ của Tiêu trắc phi là tương đối thanh tịnh.

Tiêu Hề Hề phát giác hắn có tâm sự, nên chủ động hỏi "Có chuyện gì cần thần thiếp giúp không? Có thì cứ nói, đừng khách sáo với thần thiếp."

Lạc Thanh Hàn nhỏ giọng nói "Quả thật có chuyện cần nàng giúp."

Tiêu Hề Hề nghĩ, quả nhiên lúc cần dùng đến nàng thì mới nhớ tới nàng.

Tiêu Hề Hề cố gắng trấn tĩnh "Chuyện gì? Người nói đi."

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn nàng hôn ta."

Tiêu Hề Hề còn tưởng mình nghe nhầm.

Nàng không khỏi hỏi lại "Người nói cái gì?"

Lạc Thanh Hàn kiên nhẫn lặp lại.

"Gần đây ta rất mệt, muốn nàng hôn ta."

Tiêu Hề Hề không hiểu hai chuyện này có liên quan gì?

Nàng không hiểu hỏi "Lẽ nào thần thiếp hôn người, người sẽ quên đi mệt mỏi à?"

Lạc Thanh Hàn "Phải."

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp không phải linh đan diệu dược, sao có hiệu quả vậy được?"

Lạc Thanh Hàn "Ta nói có hiệu quả là có hiệu quả."

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Được thôi, người là Thái tử, người nói sao thì là vậy.

Tiêu Hề Hề đặt tay lên ngực hắn, chống nửa người trên, nghiêng người hôn lên môi hắn.

Lúc nàng định lùi lại, Thái tử giữ chặt sau gáy nàng.

Thái tử không cưỡng lại được nụ hôn của nàng.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Thái tử hôn thành thạo hơn, hắn hôn Tiêu Hề Hề đến chóng mặt, tay chân bủn rủn, thậm chí quên cả đẩy hắn ra.

Trong phòng chỉ còn tiếng thở của hai người.

Nụ hôn này kéo dài rất lâu.

Lúc hắn buông ra, Tiêu Hề Hề cảm thấy môi mình nóng như lửa đốt, chắc là sưng lên rồi.

Nàng lấy tay áo lau môi dưới, khẽ lẩm bẩm.

"Miệng ta đâu phải lạp xưởng, người có cần vừa gặm vừa m.út thế không?"

Chương 464: Có cho thần tiên cũng không đổi

Sau khi Lạc Thanh Hàn hôn xong người mình muốn hôn, cảm thấy phiền muộn tích tụ trong lòng tiêu tan rất nhiều.

Quả nhiên, tìm Tiêu Hề Hề là một quyết định sáng suốt.

Hắn đưa tay vu.ốt ve lưng Tiêu Hề Hề, trầm giọng nói "Hai ngày nữa là tiết xuân phân, đến lúc đó phụ hoàng sẽ đến tông miếu cử hành lễ tế trời, nàng đi cùng ta."

Tiêu Hề Hề buồn ngủ ngáp một cái, mơ hồ hỏi "Phải là thần thiếp đi à? Không thể đổi người khác sao?"

Lạc Thanh Hàn "Tế trời xong, ta định đưa nàng đi dạo trong thành."

Tiêu Hề Hề tức thì lấy lại tinh thần, đi dạo có nghĩa là nàng có thể mua rất nhiều món ngon!

"Đi đi đi! Thần thiếp nhất định đi!"

Lạc Thanh Hàn cười cười, thấp giọng nói "Ngủ đi."

Tiêu Hề Hề nhắm mắt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc nàng dậy, trời đã lên cao.

Thái tử bên cạnh đã đi từ lâu.

Bảo Cầm vừa hầu hạ Tiêu trắc phi tắm rửa thay y phục, vừa vui vẻ nói.

“Tối qua Thái tử về cung rất muộn, vừa về liền tới điện Thanh Ca chúng ta, xem ra Thái tử vẫn rất sủng ái nương nương. Sáng nay Thái tử đi đã đặc biệt căn dặn nô tỳ chăm sóc nương nương thật tốt. Phải rồi, Thái tử còn sai người tặng cho nương nương hai hộp son dưỡng, nói sau khi thoa sẽ giúp môi mềm ẩm hơn, vừa hay môi của người có hơi sưng, chỉ cần thoa chút son dưỡng là hết thôi.”

May là nàng không hỏi Tiêu Hề Hề tại sao môi lại bị sưng, nếu không Tiêu Hề Hề quả thật không biết giải thích làm sao.

Bảo Cầm lấy hai hộp son dưỡng đưa cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề vừa thấy son dưỡng, liền nhớ đến nụ hôn dài tối qua, sau đó không tự chủ mà liên tưởng đến lạp xưởng …

Tiêu Hề Hề không khỏi nuốt nước bọt “Hôm nay ta muốn ăn lạp xưởng!”

Bảo Cầm không hiểu sao chủ đề đột nhiên chuyển từ son dưỡng sang lạp xưởng, nàng khó xử nói.

“Chúng ta không có lạp xưởng, nếu người muốn ăn, nô tỳ có thể làm cho người, nhưng ít nhất cần ba bốn ngày.”

Tiêu Hề Hề “Không sao, em từ từ làm, ta có thể chờ món ngon!”

Hôm nay Lý trắc phi lại đến.

Nàng đã tính chuẩn thời gian Tiêu trắc phi dùng bữa sáng, ngay sau khi Tiêu trắc phi vừa ăn xong, nàng xuất hiện đúng giờ.

Sau đó Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ cũng tới.

Bốn người ngồi quanh bàn chơi bài.

Bạch trắc phi vừa chậm rãi chơi mạt chược, vừa hỏi “Ngày kia là tiết xuân phân, theo thông lệ của Đại Thịnh, Hoàng thượng

sẽ cử hành lễ tế trời, Thái tử cũng sẽ phải dẫn gia quyến đến, chỉ không biết lần này Thái tử sẽ dẫn ai theo?"

Lý trắc phi dừng động tác.

Nàng biết lễ tế trời vào tiết xuân phân, nhưng gần đây nàng mê cờ bạc đến mức quên mất rồi, nếu Bạch trắc phi không nhắc, có lẽ nàng sẽ không bao giờ nhớ đến lễ tế trời.

Trong lòng Lý trắc phi tức thì nảy sinh ý nghĩ.

Nàng muốn cùng Thái tử tham gia lễ tế trời, không chỉ có thể ở gần Thái tử mà còn có thể tạo cảm giác hiện diện trước mặt người ngoài.

Nhưng nàng cũng biết chuyện này không phải nàng muốn là được, phải theo ý của Thái tử.

Không chỉ Lý trắc phi, Bạch trắc phi cũng muốn đi.

Cả Đoạn lương đệ cũng dao động trong lòng.

Đoạn lương đệ biết mình thất sủng, Thái tử hầu như không có khả năng dẫn nàng tham gia lễ tế trời.

Suy nghĩ này chỉ có thể thầm mong trong lòng.

Vì lo nghĩ chuyện riêng, ba người chơi bài hơi lơ đễnh, chỉ có Tiêu Hề Hề vẫn chuyên tâm chơi bài.

Nàng vốn may mắn, bây giờ đối thủ của nàng còn nghĩ ngợi nửa vời, nàng thắng dễ như hái tỏi.

Ngân phiếu trước mặt nàng tăng lên với tốc độ tia sét.

Bạch trắc phi thử hỏi "Tiêu muội muội, nghe nói gần đây Thái tử rất bận rộn, đã lâu không triệu phi tần thị tẩm, muội có muốn tìm cơ hội đến thăm Thái tử, sẵn tiện hỏi chuyện lễ tế trời không?"

Lý trắc phi và Đoạn lương đệ đồng thời dừng động tác, cùng nhìn Tiêu trắc phi, trong lòng chờ mong.

Nếu Tiêu trắc phi đồng ý đi gặp Thái tử, bọn họ có thể đi cùng, nhân cơ hội gặp Thái tử, cầu xin Thái tử dẫn bọn họ đến lễ tế trời.

Tiêu Hề Hề vừa xếp mạt chược trong tay, vừa nói "Không cần, tối qua ta gặp Thái tử rồi."

Cả ba đều sốc.

Lý trắc phi vội hỏi "Tối qua Thái tử triệu ngươi thị tẩm?"

Tiêu Hề Hề "Xem là vậy đi."

Cái gọi là thị tẩm, chẳng phải chỉ là ngủ cùng Thái tử thôi sao, tối qua nàng đúng là đã ngủ cùng Thái tử, cũng xem như đạt đến thành tựu của thị tẩm.

Lý trắc phi nhất thời chua ngoa "Ta còn tưởng tối qua Thái tử ngủ một mình, không ngờ lại gọi ngươi thị tẩm."

Bạch trắc phi gượng cười "Thái tử rất quan tâm Tiêu muội muội, dù bận rộn cỡ nào cũng sẽ không bao giờ quên muội."

Đoạn lương đệ cúi đầu không nói, nhưng trong lòng chua xót không kém.

Không khí trên bàn chơi bài tràn ngập mùi chua.

Trong bầu không khí đầy mùi chua, Tiêu Hề Hề thong thả vui vẻ thắng hết tiền của họ.

Khi Lý trắc phi, Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ rời đi, cả người như mất hồn mất vía.

Tiêu Hề Hề đẩy ngân phiếu tới trước mặt Bảo Cầm.

"Nào, đếm tiền!"

Bảo Cầm tức thì vui vẻ đếm tiền.

Nàng nói "Hôm nay người lại có thêm ba ngàn lượng!"

Tiêu Hề Hề hỏi "Cảm giác đếm tiền vui không?"

Bảo Cầm gật đầu như giã tỏi "Vui không tả nổi!"

Tiêu Hề Hề "Lát nữa chúng ta làm chuyện vui hơn."

Bảo Cầm tò mò "Người lại muốn làm gì?"

Tiêu Hề Hề sờ mặt nàng "Ta lâu rồi không đắp mặt nạ, lát nữa chúng ta đắp mặt nạ đi."

Sau bữa trưa, Bảo Cầm đắp mặt nạ tự chế đã chuẩn bị sẵn cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề thả người trên ghế sập mềm mại, lười biếng nói.

"Em cũng đắp mặt nạ đi."

Bảo Cầm mím môi cười "Nô tỳ không cần."

Tiêu Hề Hề làm nũng "Đắp đi, đắp đi mà."

Bảo Cầm không chịu nổi dáng vẻ làm nũng này của nàng, nhanh chóng chịu thua.

Bảo Cầm cũng đắp mặt nạ cho mình, tìm một chỗ bên cạnh nằm xuống.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt lại, cảm thán thoải mái.

"Sống như vậy mới gọi là sống chứ."

Nắng xuân rực rỡ, gió thoảng ngoài hiên.

Lúc này cùng bạn bè đắp mặt nạ, rồi ngủ nướng, ngày tháng

thoải mái như vậy, có cho thần tiên cũng không đổi!

Mà lúc này Bạch trắc phi và Lý trắc phi khó chịu vô cùng.

Bọn họ muốn cùng Thái tử tham gia lễ tế trời nhưng Thái tử không ở trong cung, bọn họ muốn tìm Thái tử nói chuyện này cũng không biết tìm ở đâu.

Cả hai sai người đến gần điện Lân Đức ngồi chờ.

Thái tử về đến Đông cung, thì trời cũng vào đêm.

Người canh chừng lập tức chạy về báo tin cho chủ nhân.

Bạch trắc phi và Lý trắc phi gần như đến điện Lân Đức cùng lúc.

Bận rộn cả ngày còn phải đấu trí đấu mưu với cáo già Tần Liệt đó, Lạc Thanh Hàn gần như kiệt sức, chỉ muốn đi tắm rồi ngủ thật nhanh.

Không ngờ lúc này Lý trắc phi và Bạch trắc phi đột nhiên tìm tới, Lạc Thanh Hàn bực bội, không suy nghĩ liền nói với Thường công công.

“Bảo bọn họ cút đi!”

Chương 465: Kẻ ngốc lắm tiền

Lý trắc phi và Bạch trắc phi bị đuổi ra ngoài.

Hai người đứng trước cổng điện Lân Đức.

Lý trắc phi vừa xấu hổ vừa tức giận, lại không dám nói lời nào, chỉ đành tiếp tục vò khăn tay.

Sắc mặt Bạch trắc phi trắng bệch, thân thể khẽ lay, như bị đả kích rất mạnh, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Liễu Nhứ vội đỡ lấy nàng, khéo léo nhét viên thuốc vào miệng nàng.

"Nương nương đừng vội, thái y nói thân thể người suy yếu, không thể vội quá."

Bạch trắc phi yếu ớt nói "Ta không sao."

Lý trắc phi ghét nhất bộ dạng yếu đuối này của nàng, châm chọc nói "Thái tử không phải chỉ mới nói cút đi thôi sao? Ta còn chẳng sao, ngươi lại như sắp bệnh tới nơi, nếu ngươi vội tới vậy thì lập tức vào tìm Thái tử đi, ngươi dám không?"

Bạch trắc phi mặc kệ nàng, dẫn Liễu Nhứ đi.

Hôm sau, Tiêu Hề Hề vừa ăn xong bữa sáng, Lý trắc phi đúng giờ đến báo danh.

Ngoài nàng, Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ cũng tới.

Bốn người trò chuyện trong lúc chơi mạt chược.

Bạch trắc phi như vô tình nói "Chiều nay các muội định lúc nào đến điện Uyển Hà?"

Lý trắc phi thản nhiên đáp "Ăn trưa xong thì đi."

Đoạn lương đệ nói "Muội sao cũng được, xem các tỷ."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Đến điện Uyển Hà làm gì?"

Bạch trắc phi lộ vẻ kinh ngạc "Lẽ nào muội không biết?"

"Biết gì?"

"Chiều hôm qua, Cảnh trắc phi gửi thiệp mời cho chúng ta, nói là mời chúng ta uống trà, muội không nhận được thiệp mời sao?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu nói không.

Sắc mặt Bạch trắc phi trở nên cổ quái "Có lẽ do Cảnh trắc phi nhất thời sơ suất, lát nữa muội đi theo chúng ta là được rồi."

Lý trắc phi tỉnh táo lại, cười lạnh nói "Nói gì mà sơ suất? Nàng ta cố ý đó, nàng ta biết chúng ta mỗi ngày đều chạy tới điện Thanh Ca, sợ chúng ta kết bè kết nhóm, cô lập một mình nàng ta, cho nên mới cố ý mời chúng ta uống trà, cố ý không gửi thiệp mời cho Tiêu trắc phi, có ý đồ gì các ngươi còn không biết à?!"

Bạch trắc phi "Tỷ đừng nói vậy, chúng ta đều là tỷ muội tốt, có lẽ Cảnh trắc phi chỉ là nhất thời sơ suất mà thôi."

Lý trắc phi liếc nàng một cái "Ai là tỷ muội tốt với ngươi?!"

Bạch trắc phi cũng không tức giận, ngược lại bất đắc dĩ cười nói "Nếu không phải tỷ muội tốt, chúng ta cùng nhau ngồi đây chơi bài làm gì?"

Tiêu Hề Hề tùy ý trả lời "Vì các người là kẻ ngốc lắm tiền đó."

Bạch trắc phi "……"

Lý trắc phi "……"

Đoạn lương đệ "……"

Tự dưng cảm thấy mạt chược trước mắt không vui nữa.

Bạch trắc phi gượng cười "Ha ha, Tiêu muội muội thật biết đùa."

Nàng sợ Tiêu trắc phi lại nói thêm lời chấn động nào nữa, vội tiếp tục chủ đề trước đó.

"Tối đó Thái tử triệu Tiêu muội muội thị tẩm, Thái tử có từng nói với muội muội chuyện lễ tế trời không?"

Tiêu Hề Hề "Có nói."

Cả ba người tức thì nhìn nàng.

Lý trắc phi hỏi vội "Thái tử có nói dẫn ai tham gia lễ tế trời không?"

Tiêu Hề Hề "Có nói."

"Thái tử dẫn ai?"

Tiêu Hề Hề "Ta nè."

Nàng trả lời ngắn gọn súc tích, không có ý giấu diếm.

Thật ra nàng nghĩ cũng không có gì để giấu, dù sao ngày mai là lễ tế trời, nàng phải xuất cung với Thái tử, người trong cung sẽ biết nàng đi theo Thái tử, chuyện sớm muộn ai cũng biết thì không cần bận tâm giấu diếm.

Lý trắc phi không kiềm chế được nữa, lộ ra ghen tị mãnh liệt, tức giận hỏi.

“Sao lại là ngươi?”

Tiêu Hề Hề tùy ý nói “Có lẽ do Thái tử thích ta nhất.”

Lý trắc phi nghẹn họng không nói nên lời.

Sắc mặt Bạch trắc phi tái nhợt như tờ giấy, một tay ôm ngực, khẽ cau mày, dường như lại sắp bệnh.

Nếu người Thái tử thích nhất là Tiêu trắc phi, vậy nàng là gì?

Liễu Nhứ cuống quít lấy lọ thuốc mang theo bên người, muốn cho nàng uống thuốc.

Bạch trắc phi đẩy tay Liễu Nhứ ra.

“Ta không sao, không cần uống thuốc.”

Liễu Nhứ lo lắng nói “Nhưng sắc mặt của người tái nhợt đến vậy rồi.”

Bạch trắc phi “Ta chỉ hơi hít thở không thông, một lát sẽ không sao.”

Nàng đâu phải khó thở không thôi?

Nàng sắp tức chết rồi!

Tâm tình lúc này của Đoạn lương đệ cũng rất khó chịu.

Dù biết nàng không còn được sủng ái nhưng vẫn không khỏi chua xót khi biết Thái tử sủng ái nữ nhân khác.

Nếu là trước đây, Lý trắc phi nhất định sẽ nổ tung tại chỗ, đấu với Tiêu Hề Hề một trận, nhưng bây giờ thì khác, nàng nợ Tiêu Hề Hề một số tiền lớn, Tiêu Hề Hề chính là chủ nợ lớn nhất của nàng.

Đối mặt với chủ nợ, Lý trắc phi quả thật không có tự tin chống đối nàng, cuối cùng chỉ đành cắn răng nuốt máu chịu đựng!

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Í, hình như ta lại ù rồi!"

Nàng đẩy mạt chược về phía trước.

Ba người ngẩng đầu nhìn thấy là thiên hồ!

Lý trắc phi chịu không nổi nữa, cả giận mắng "Ngươi cố ý phải không?"

Bạch trắc phi ôm ngực, bảo Liễu Nhứ mau đưa thuốc cho nàng.

Đoạn lương đệ cũng đầy oán giận, không cam lòng.

Người ta thường nói đỏ tình đen bạc.

Mà nữ nhân trước mặt không chỉ đắc ý tình trường, thậm chí còn liên tục thắng trên sòng bạc.

Ông trời thật không công bằng!

Tiêu Hề Hề "Ta không cố ý thắng các người, là vận may đến, ta cũng hết cách."

Nàng đang nói chuyện chơi bài, nhưng lọt vào tai ba người còn lại, họ cảm thấy nàng đang nói đến chuyện Thái tử độc sủng nàng.

Nàng ta rõ là đang khoe khoang!

Nữ nhân này thật đáng ghét!

Tiêu Hề Hề xoa xoa ngón tay "Nào nào, đưa tiền."

Ba người miễn cưỡng đưa ngân phiếu, vẻ mặt như bị táo bón, xấu xí hết mức có thể.

Đến trưa, ba người tạm biệt ra về.

Trước khi đi, Bạch trắc phi còn không quên hỏi "Tiêu muội muội không muốn chiều nay cùng chúng ta đến điện Uyển Hà uống trà thật sao?"

Tiêu Hề Hề đang bận đếm tiền, không ngẩng đầu nói "Ta không thích uống trà, nên không đến góp vui đâu."

Nàng thật sự không thích trà, vừa đắng vừa chát, kém xa trà sữa Bảo Cầm làm.

Bạch trắc phi còn tưởng nàng đang từ chối, cười hiểu ý "Ta hiểu rồi."

Đến khi họ đi hết, Tiêu Hề Hề vẫn không biết Bạch trắc phi hiểu gì?

Bảo Cầm vừa dọn bàn, vừa nhắc nhở "Nương nương, Cảnh trắc phi cố ý không gửi thiệp mời cho người, rõ là muốn cô lập người, người có nên phòng bị trước không?"

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại "Phòng bị gì chứ?"

Bảo Cầm "Không phải chiều nay họ uống trà ở điện Uyển Hà à, chúng ta có thể phái người theo dõi, xem bọn họ âm mưu gì?"

Tiêu Hề Hề "Điện Uyển Hà là địa bàn của Cảnh trắc phi, khó mà sai người theo dõi lắm."

Bảo Cầm nghiêng người, trầm giọng nói.

"Nương nương yên tâm, chúng ta có tai mắt ở điện Uyển Hà."

Chương 466: Lục soát

Vì ngày mai phải tham gia lễ tế trời nên cần ăn mặc trang trọng.

Bảo Cầm dành cả buổi chiều ngẫm nghĩ phối đồ và trang sức cho Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề thả mình trên ghế sập mềm mại đọc sách truyện.

Số sách truyện này là Thái tử sai người mang đến cho nàng, nội dung nghiêm túc chính trực, không có chút đồi trụy nào, kém xa sách truyện của nàng.

Nhưng có còn hơn không.

Có để xem còn hơn không có gì xem.

Tiêu Hề Hề xem rồi bắt đầu ngáp, sau đó bất giác ngủ thiếp đi.

Lúc nàng tỉnh dậy, ngoài trời đã tối.

Căn phòng rất yên tĩnh.

Một con rùa nhỏ đang nằm dưới chân giường.

Tiêu Hề Hề giơ ngón tay chọc chọc lưng rùa.

“Lạc Tiểu Hi, sao ngươi tới đây?”

Con rùa nhỏ tức thì rụt đầu bất động, giả vờ làm con rùa chết.

Tiêu Hề Hề cảm thấy mình đã ru rú trong nhà lắm rồi, mà Lạc Tiểu Hi còn hơn cả nàng nữa, nó hay tìm một góc nằm, có thể

nằm cả ngày, rất khó tìm thấy nó.

Dù tìm thấy nó, nó sẽ tức thì rụt đầu lại, giống như người mắc chứng ám ảnh sợ xã hội.

Tiêu Hề Hề nhặt nó lên, mới phát hiện nơi nó nằm có hơi phồng.

Hình như chăn không trải đều.

Nếu là người khác, có lẽ chỉ liếc mắt một cái rồi thôi, cũng không để trong lòng chuyện vặt này.

Tiêu Hề Hề thì khác, nàng có trực giác nhạy bén khác thường.

Lúc này, nàng cảm thấy có thứ gì đó được giấu bên trong.

Nàng vén góc chăn lên thì thấy một gói giấy nhỏ nằm bên trong.

Nàng đặt con rùa nhỏ sang một bên, cầm túi giấy lên mở ra, bên trong có ít bột màu trắng.

Tiêu Hề Hề cúi xuống ngửi nó, nhưng nó không có mùi.

Nàng lấy trâm bạc thử vào bột trắng.

Kết quả phần đuôi trâm bạc nhúng vào bột tức thì biến thành màu đen!

Hóa ra bột này là thuốc độc!

Nàng nhìn con rùa nhỏ hỏi "Lạc Tiểu Hi, cái này do ngươi phát hiện à?"

Con rùa nhỏ rụt đầu vào mai, bất động như con rùa chết.

Lúc này Bảo Cầm vội vã đi vào.

Nàng lo lắng nói "Nương nương, không hay rồi!"

Tiêu Hề Hề "Sao vậy?"

Bảo Cầm vội nói "Bạch trắc phi, Lý trắc phi và Đoạn lương đệ đột nhiên lâm bệnh, thái y nói họ bị trúng độc, chuyện này ầm ĩ rất lớn, kinh động đến Hoàng hậu. Hoàng hậu đích thân điều tra chuyện này, phát hiện Bạch trắc phi, Lý trắc phi và Đoạn lương đệ ngoài dùng bữa ở tẩm điện của mình thì chỉ từng ăn nhẹ ở điện Thanh Ca và điện Uyển Hà. Hoàng hậu nghi ngờ chuyện này có liên quan đến người và Cảnh trắc phi, nên phái người lục soát điện Thanh Ca và điện Uyển Hà. Những người đó đến Đông cung rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ đến điện Thanh Ca. Bây giờ Thái tử không ở trong cung, chúng ta không thể tìm Thái tử cầu cứu, chúng ta phải làm sao đây?"

Sau khi nghe Bảo Cầm nói xong, Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Thì ra là thế."

Bảo Cầm không hiểu, liền nói "Người nói gì vậy?"

Tiêu Hề Hề cho nàng xem thuốc độc trong tay.

"Đây hẳn là thuốc độc mà nhóm người Bạch trắc phi trúng, ta vừa mới tìm được trong chăn dưới chân giường."

Bảo Cầm nghe vậy sửng sốt "Độc này sao có thể ở điện Thanh Ca?"

Đầu óc nàng rất linh hoạt, lập tức hiểu nguyên nhân mọi chuyện.

"Nhất định là có người cố ý hạ độc nhóm người Bạch trắc phi, sau đó đổ tội cho người!"

Nếu không phát hiện sớm túi độc này, khi người của Hoàng hậu phái tới điện Thanh Ca lục soát, Tiêu trắc phi có nhảy xuống sông cũng không rửa sạch được!

Bảo Cầm quỳ xuống tự trách "Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ quản lý điện Thanh Ca không tốt, để người ngoài thừa dịp sơ hở, xin

nương nương trách phạt!”

Tiêu Hề Hề nói “Chuyện này không liên quan đến em.”

Nàng biết Bảo Cầm tận tâm quản lý điện Thanh Ca, không dễ cho người ngoài có cơ hội ra tay.

Chuyện này xảy ra thường chỉ có hai khả năng, có nội gián trong điện Thanh Ca, hoặc là có người ném đá giấu tay.

Tiêu Hề Hề biết xem tướng, nếu có nội gián trong điện Thanh Ca, nàng nhất định sẽ phát hiện ngay.

Nhưng theo nàng thấy, mọi người trong điện Thanh Ca đều bình thường.

Vậy thì chỉ còn một khả năng.

Có người ném đá giấu tay.

Bảo Cầm gấp đỏ cả mắt “Trước khi những người đó tới, chúng ta mau giải quyết túi độc này đi.”

Tiêu Hề Hề “Túi độc này xử lý được, nhưng còn rau và gà chúng ta nuôi trồng hậu viện thì sao?”

Bảo Cầm sững sờ.

Nàng gần như quên mất rau gà vịt lợn ngỗng ở hậu viện!

Một khi người Hoàng hậu phái đến lục soát, nhất định sẽ tìm ra những thứ đó ở hậu viện.

Thái tử có thể cho phép Tiêu trắc phi trồng rau nuôi gà trong cung, nhưng Hoàng hậu sẽ không.

Nếu những thứ ở hậu viện điện Thanh Ca bị phát hiện, Hoàng hậu sẽ cho người dọn sạch tất cả và cả người trong điện Thanh Ca cũng bị phạt.

Bảo Cầm lo lắng, hai mắt đỏ lên "Bây giờ chúng ta xử lý hậu viện thì cũng muộn rồi, nương nương, chúng ta nên làm sao đây?"

Tiêu Hề Hề an ủi "Đừng sợ, ta có cách."

Bảo Cầm vội hỏi "Người định làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Em lấy cho ta một ly nước."

Bảo Cầm lập tức làm theo, mang cho nàng một ly nước ấm.

Tiêu Hề Hề đổ hết thuốc độc vào nước, sau đó uống ực vào miệng.

Bảo Cầm sợ nhảy dựng lên, ôm cánh tay nàng "Nương nương! Đây là thuốc độc, người không thể uống!"

Tuy nhiên nàng vẫn chậm một bước.

Tiêu Hề Hề đã uống hết nước, sau đó nàng lau khóe miệng, độc này không mùi không vị, uống không ngon!

Nàng nhét ly rỗng vào tay Bảo Cầm an ủi "Không sao, ta bách độc bất xâm, không chết được, cùng lắm là đau bụng, nôn ít máu, hai ngày là khỏe thôi."

Bảo Cầm tức thì khóc "Dù như vậy, người cũng không thể uống độc như nước được!"

Tiêu Hề Hề "Đây là cách rửa sạch hiềm nghi nhanh nhất."

Cách nhanh nhất thoát khỏi nghi ngờ là biến mình từ nghi phạm thành nạn nhân.

Tiêu Hề Hề "Lát nữa em phối hợp diễn với ta, nếu đối phương khăng khăng lục soát, em phải dẫn người la lối khóc lóc ăn vạ để họ không làm gì được, em biết la lối khóc lóc ăn vạ thế nào không?"

Bảo Cầm lau nước mắt, nghẹn ngào nói "Nô tỳ biết."

"Biết là được, mau đi rửa ly đi."

Bảo Cầm mang ly đi rửa.

Chẳng mấy chốc, cửa điện Thanh Ca bị mở ra.

Thạch Anh dẫn một nhóm ma ma thái giám xông vào.

Thạch Anh tiến lên hành lễ "Tiêu trắc phi, rất nhiều phi tần Đông cung trúng độc. Có người nghi ngờ là người ra tay, Hoàng hậu muốn an ủi các phi tần bị hạ độc và rửa sạch hiềm nghi cho người, cố ý sai nô tài đến lục soát điện Thanh Ca."

Chương 467: Ta sắp không xong rồi

Tiêu Hề Hề chặn cửa không chịu buông tay.

“Không được, đây là chỗ của ta, sao có thể để ngươi lục soát? Lỡ như ngươi phá hỏng đồ của ta thì sao?!”

Thạch Anh cười nói “Chuyện này do Hoàng hậu nương nương hạ lệnh, mong người đừng làm khó dễ nô tài.”

Hắn nói xong vung tay lên, lập tức có hai ma ma tiến lên, muốn kéo Tiêu trắc phi đi.

Không ngờ bọn họ vừa chạm vào Tiêu trắc phi, thì Tiêu trắc phi đột nhiên hét lên, sau đó ngã xuống đất.

Hai ma ma sửng sốt không thôi.

Bọn họ chỉ mới chạm vào Tiêu trắc phi thôi, đâu có dùng sức, sao Tiêu trắc phi lại ngã xuống?

Đây chắc chắn là ăn vạ!

Thạch Anh cũng cảm thấy Tiêu trắc phi cố ý ăn vạ, muốn sai người kéo Tiêu trắc phi lên, nhưng Tiêu trắc phi đột nhiên mở miệng nôn máu!

Lần này, không chỉ Thạch Anh, mọi người có mặt đều sững sờ!

Bảo Cầm là người phản ứng đầu tiên, cuống quít chạy tới đỡ nàng dậy, vừa khóc vừa hét “Nương nương, người sao vậy? Người đừng dọa nô tỳ sợ!”

Tiêu Hề Hề lại nôn ra vài ngụm máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hơi thở nhẹ tênh, như thể nàng sẽ chết bất cứ lúc nào.

Nàng khó khăn mở miệng.

“Ta sắp không xong rồi …”

Bảo Cầm nước mắt giàn giụa “Nương nương, người phải cố gắng lên! Nếu người chết, nô tỳ sẽ đi theo người, hu hu hu!”

Tiêu Hề Hề “Không được, nếu em chết, ai thắp nhang thăm mộ ta đây?”

Bảo Cầm “Người đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Tiêu Hề Hề lau vết máu môi dưới “Lúc em thăm mộ, nhớ chuẩn bị thêm hai con gà nướng, gà phải tươi, phải là gà mái, không được dùng gà trống, gà trống nướng không ngon, thịt cứng lắm.”

“…... vâng.”

Tiêu Hề Hề “Nếu có thể thì thêm một con heo sữa quay, một vò rượu hoa điêu, trái cây ngọt, cụ thể thì tùy em, ta không kén ăn, gì cũng được.”

“…... được.”

Tiêu Hề Hề mở miệng, nôn một ngụm máu khác.

Bảo Cầm càng khóc to hơn “Người đừng nói nữa, người sẽ không sao đâu.”

Tiêu Hề Hề “Ta còn một câu cuối cùng.”

Bảo Cầm “Người nói đi, người nói đi.”

Tiêu Hề Hề nắm tay nàng, nghiêm túc khó khăn nói “Ta nghĩ … ta vẫn còn có thể cứu được.”

Nói xong, nàng nhắm mắt, hai chân duỗi ra, hoàn toàn ngất đi.

Bảo Cầm "Nương nương! Nương nương tỉnh lại đi! Các người còn ngây ra đó làm gì! Mau gọi thái y đi!"

Thạch Anh sực tỉnh, vội sai người đi mời thái y.

Mọi người luống cuống khiêng Tiêu trắc phi vào phòng, đặt nàng lên giường.

Thạch Anh vẫn luôn theo sau cẩn thận quan sát, phát hiện Tiêu trắc phi thật sự bất tỉnh, không hề giả dối.

Lúc này, Thạch Anh cũng hoảng loạn.

Vừa nãy Tiêu trắc phi ngã xuống trước mặt hắn, nếu Tiêu trắc phi xảy ra chuyện, Thái tử nhất định sẽ đổ tội cho hắn.

Thái tử có thể không dám động đến Hoàng hậu, nhưng xử lý một tên thái giám như hắn không khó gì.

Thạch Anh liên tục thúc giục, hỏi xem khi nào thái y đến?

Hắn lo lắng đi lại trong phòng.

Một tiểu thái giám bên cạnh hỏi "Chúng ta còn lục soát điện Thanh Ca không?"

Thạch Anh nghe vậy dừng bước.

Lần này hắn phụng lệnh Hoàng hậu tới lục soát điện Thanh Ca, dựa vào tính cách của Tần hoàng hậu, đừng nói Tiêu trắc phi bất tỉnh, dù nàng chết thì Tần hoàng hậu cũng không thay đổi quyết định.

Nghĩ đến chuyện còn phải quay về điện Tiêu Phòng bẩm báo, Thạch Anh cắn răng quyết định tiếp tục lục soát!

Bảo Cầm thấy vậy liền ngửa cổ lên khóc thật to.

“Các người hại nương nương chúng ta nôn máu bất tỉnh, các người là hung thủ giết người! Các người sẽ không được chết tốt!”

Thạch Anh biến sắc, lập tức quở trách “Ngươi nói nhảm gì đó? Tiêu trắc phi tự ngã xuống, không liên quan gì đến chúng ta, ngươi đừng hòng đổ tội này lên đầu ta!”

Bảo Cầm vừa khóc vừa nói “Nếu không phải các người hại, nương nương nhà ta có bất tỉnh không? Nương nương nôn nhiều máu như vậy, không biết còn sống được bao lâu, đám vô lương tâm các ngươi dựa vào Hoàng hậu mà xem mạng người như cỏ rác! Đợi Thái tử về, ta nhất định sẽ cáo trạng, xin Thái tử làm chủ cho nương nương!”

Thấy vậy, Thanh Tùng cũng bắt đầu khóc.

“Nương nương đáng thương của chúng ta! Người nhất định phải cố gắng lên, nếu người bị đám cẩu nô tài này hại chết, nô tài dù liều mạng cũng sẽ đòi lại công bằng cho người!”

Thanh Tùng vừa hét lên, các cung nữ nô tài khác trong điện Thanh Ca cũng bị lôi kéo theo, mọi người khóc lóc hét lên, gần như lăn lộn trên sàn nhà.

Thạch Anh cả giận tái mặt “Lũ vô lại ăn vạ! Ngày thường Tiêu trắc phi dạy các ngươi như thế sao? Phép tắc lễ nghi của các ngươi vứt cho chó ăn rồi ư?”

Bảo Cầm phớt lờ tiếng la hét của hắn, tiếp tục vừa khóc vừa hét.

“Hung thủ giết người! Các ngươi đều là hung thủ giết người! Các ngươi nhất định không được chết tốt hu hu hu!”

Những người khác cũng đồng thanh phụ họa.

“Các người là hung thủ giết người!”

Thạch Anh tức đến ngạt thở.

Hai bên cứ thế giằng co, không ai lùi bước.

Đến khi thái y vội vã đeo hộp thuốc trên lưng chạy tới.

Nhóm người Bảo Cầm lúc này mới khóc nhỏ tiếng lại.

Sau khi được thái y điều trị, mạng của Tiêu trắc phi cuối cùng đã được cứu.

Thái y kê đơn, bảo mọi người bốc thuốc theo đơn.

Thạch Anh gọi thái y sang một bên, nhỏ giọng hỏi "Tiêu trắc phi làm sao vậy? Sao đột nhiên nôn ra máu?"

Thái y thành thật nói "Tiêu trắc phi trúng độc."

Thạch Anh cả kinh "Tiêu trắc phi cũng trúng độc?"

Thái y "Từ triệu chứng cho thấy, Tiêu trắc phi trúng độc giống như Bạch trắc phi, Lý trắc phi và Đoạn lương đệ."

Nói cách khác, Tiêu trắc phi cũng bị đầu độc giống như ba nạn nhân khác.

Thạch Anh không ngờ mọi chuyện lại phát triển thế này.

Hắn lập tức nói với những người xung quanh "Các ngươi đợi ở đây, ta đi rồi về."

"Vâng."

Sau khi rời điện Thanh Ca, hắn vội đến điện Tiêu Phòng bẩm báo với Tần hoàng hậu chuyện Tiêu trắc phi trúng độc.

Tần hoàng hậu cũng ngạc nhiên.

Thật ra bà không quan tâm ai hạ độc, bà chỉ muốn lợi dụng chuyện này công khai bắt Tiêu trắc phi, sau đó dùng Tiêu trắc phi làm con bài thương lượng với Thái tử.

Gần đây, Thái tử và Tần Liệt cùng nhau phụ trách kỳ thi mùa xuân, hai bên nảy sinh bất đồng về đề thi, dẫn đến bế tắc.

Ngày xưa, Tần hoàng hậu chỉ cần nói vài câu là Thái tử sẽ ngoan ngoãn nhượng bộ, nhưng bây giờ thì khác, cánh của Thái tử ngày càng cứng, không còn ngoan ngoãn như trước.

Tần hoàng hậu chỉ có thể xuống tay từ chỗ khác.

Lần trước Thái tử vì Tiêu trắc phi công khai chống đối Hoàng hậu, xét thái độ của hắn, rõ là rất quan tâm đến Tiêu trắc phi.

Thật ra Tần hoàng hậu đã muốn ra tay với Tiêu trắc phi từ lâu, nhưng không biết nữ nhân này bị làm sao, bình thường ru rú trong điện Thanh Ca, ít khi ra ngoài, thỉnh thoảng ra ngoài còn dính lấy Thái tử, bà vốn không có cơ hội đối phó nàng,

Bây giờ cơ hội rơi vào tay Tần hoàng hậu, đương nhiên bà sẽ không bỏ qua.

Chương 468: Kế hoạch đã rối tung lên

Tần hoàng hậu sống trong cung mười chín năm, đã quá quen những âm mưu trong cung.

Bà liếc mắt cũng nhận ra, chuyện nhóm người Bạch trắc phi không đơn giản như vậy, Tiêu trắc phi và Cảnh trắc phi chắc chắn bị hãm hại.

Vậy thì sao?

Tần hoàng hậu không quan tâm sự thật là gì, bà chỉ quan tâm mình có lợi hay không.

Bà vốn tưởng kẻ đứng sau đã sắp xếp xong tất cả, bà chỉ cần cho người đi tìm, nhất định sẽ tìm được gì đó, sau đó thuận nước đẩy thuyền tóm gọn mà thôi.

Sau khi nắm được Tiêu trắc phi trong tay, bà có thể dùng chuyện này làm con bài thương lượng với Thái tử, buộc Thái tử phải nhượng bộ chuyện khảo hạch, đồng thời khiến Thái tử nghe lời hơn, đừng tưởng cánh đủ cứng rồi thì có thể bay.

Không ngờ Tiêu trắc phi lại trúng độc, nôn máu bất tỉnh trước mặt mọi người!

Chuyện này muốn giấu cũng không giấu được.

Tiêu trắc phi đột ngột biến từ nghi phạm thành nạn nhân.

Tần hoàng hậu làm sao bắt được nàng?

Kế hoạch đã rối tung lên!

Sắc mặt Tần hoàng hậu u ám vô cùng.

Thạch Anh quỳ rạp xuống đất, căng thẳng không dám thở mạnh.

Một lúc sau, hắn nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tần hoàng hậu.

"Nếu Tiêu trắc phi cũng trúng độc, chứng tỏ nàng cũng bị hại, không cần điều tra điện Thanh Ca nữa."

Thạch Anh đáp "Vâng."

Hắn đứng dậy rời khỏi điện Tiêu Phòng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Vừa rồi hắn sợ Hoàng hậu bất mãn, sẽ cho hắn một tội danh.

May là Hoàng hậu lần này không trút giận lên hắn, may mắn tránh được một nạn.

Một tiểu thái giám đi tới, nịnh nọt hỏi "Thạch công công, Hoàng hậu nói thế nào? Chúng ta có lục soát điện Thanh Ca nữa không?"

Thạch Anh chỉnh y phục, cười lạnh "Nương nương nói, không cần lục soát điện Thanh Ca nữa, chúng ta chỉ cần tập trung điều tra điện Uyển Hà là được."

"Vâng!"

Những người còn ở điện Thanh Ca cũng rời đi, vội theo Thạch Anh đến điện Uyển Hà.

Cảnh trắc phi đã nhận được tin, nàng đoán có người muốn hại mình nên vội sai người lục soát khắp trong ngoài điện Uyển Hà, nhưng không phát hiện gì khả nghi.

Lúc Thạch Anh dẫn người tới, Cảnh trắc phi đã bình tĩnh lại, thản nhiên hỏi.

“Đêm hôm như vậy, Thạch công công sao đột nhiên tới đây? Còn dẫn theo nhiều người như vậy? Là muốn làm gì?”

Thạch Anh cười “Nô tài phụng lệnh Hoàng hậu tới lục soát.”

Cảnh trắc phi đương nhiên không muốn để đối phương lục soát.

Hai bên đôi co vài câu.

Tuy Thạch Anh chỉ là nô tài, nhưng có Hoàng hậu chống lưng nên vô cùng tự tin.

Cảnh trắc phi lần trước bị Tần hoàng hậu phạt quỳ bốn canh giờ, suýt nữa gãy cả chân, nàng nhận được một bài học, không dám đắc tội Tần hoàng hậu.

Nàng biết mình không ngăn được Thạch Anh, nói vài câu rồi lẳng lặng nhìn Thạch Anh dẫn người vào điện Uyển Hà lục soát.

Cảnh trắc phi thấy đồ đạc của mình bị lục tung, sắc mặt ngày càng khó coi.

Thạch Anh nhìn không chớp mắt, không bỏ qua một góc nào.

Sau khi lục soát, không tìm được gì.

Thạch Anh không dừng lại, sai người lục soát lần hai.

Cảnh trắc phi tức giận, tự véo ngón tay vào da thịt.

Chỉ vì đối phương là Hoàng hậu, thì có thể sai một đám người hầu lục lọi đồ đạc của nàng, tát vào mặt nàng, thậm chí bắt nàng quỳ gối trước mọi người, nhưng nàng một câu cũng không nói được, chỉ đành thầm lặng nhẫn nhịn.

Đây là đặc quyền của Hoàng hậu.

Cảnh trắc phi âm thầm nhẩm đi nhẩm lại hai chữ ‘Hoàng hậu’ trong lòng.

Bây giờ địa vị của nàng thua kém người khác, nàng thừa nhận điều đó.

Sau này nàng trở thành Hoàng hậu, nắm cả hậu cung, còn ai dám đối xử với nàng như vậy?!

……

Lúc Lạc Thanh Hàn về Đông cung, trời cũng đã khuya.

Hắn mệt mỏi đến mức bắt đầu ngủ gật trong xe ngựa.

Xe ngựa chợt dừng lại.

Lạc Thanh Hàn tức thì tỉnh dậy, hắn mở to đôi mắt đen láy, còn tưởng đã đến điện Lân Đức, đang định xuống xe thì nghe thấy giọng của Thường công công bên ngoài.

“Điện hạ, Liễu Nhứ tới, nói có chuyện muốn cầu kiến.”

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một lúc, mới nhớ ra Liễu Nhứ là cung nữ bên cạnh Bạch trắc phi.

Hắn vén rèm xe, nhìn cung nữ đứng bên ngoài, lạnh giọng hỏi “Chuyện gì?”

Liễu Nhứ hành lễ, lo lắng nói “Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, Bạch trắc phi trúng độc, nôn máu hôn mê, xin người đến thăm nương nương đi.”

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn trầm xuống “Trúng độc? Ai làm?”

Liễu Nhứ lắc đầu “Không biết, Hoàng hậu đã sai người điều tra, vẫn chưa có kết quả.”

Hai mắt nàng đỏ hoe cầu xin “Điện hạ, Bạch trắc phi hôn mê vẫn luôn nhắc tới Điện hạ, xin người nể tình Bạch trắc phi

luôn nặng tình với người, đi thăm nương nương một chút, dù chỉ nhìn thoáng qua cũng được."

Tuy Lạc Thanh Hàn khó chịu chuyện này, nhưng Bạch trắc phi dù gì cũng là con gái của Thái phó, nể mặt Thái phó cũng nên đến xem một chút.

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nói "Đến điện Ngọc Liên."

Liễu Nhứ vui mừng khôn xiết "Đa tạ Thái tử Điện hạ!"

Xe ngựa đổi hướng ở ngã rẽ trước mặt, hướng về điện Ngọc Liên.

Không ngờ còn chưa đi xa, xe ngựa lại bị một cung nữ chặn lại.

Cung nữ này là Thải Vân, không cần Thường công công bẩm báo, nàng quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng khóc, vừa khóc vừa hét.

"Thái tử Điện hạ, Lý trắc phi trúng độc nôn máu ngất đi, thái y nói nương nương sắp không xong rồi, không biết có thể sống được bao lâu, cầu xin Điện hạ đến thăm nương nương đi! Nương nương ái mộ người như vậy, chỉ cần người đến thăm nương nương, nương nương chắc chắn sẽ cố gắng chống đỡ lâu một chút!"

Liễu Nhứ nghe vậy tức thì trở nên lo lắng.

Nàng nhảy ra hét lớn "Ngươi đừng vọng tưởng nữa, Thái tử Điện hạ đã đồng ý đến thăm Bạch trắc phi, ngươi mau về điện Kim Phong đi!"

Thải Vân nghe vậy càng khóc to hơn.

"Thái tử Điện hạ, cầu xin người nể phần tình cảm lâu dài này, van xin người đến thăm Lý trắc phi một chút đi, có lẽ đây là lần gặp cuối cùng rồi!"

Lạc Thanh Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt nhìn Thải Vân, trầm giọng hỏi "Lý trắc phi vì sao cũng trúng độc?"

Thải Vân chưa kịp giải thích, một cung nữ khác đã chạy tới quỳ xuống trước xe ngựa.

Lần này là Nghinh Hương, nàng là cung nữ bên cạnh Đoạn lương đệ.

Nghinh Hương sốt sắng nói "Cầu xin Thái tử Điện hạ đến thăm Đoạn lương đệ!"

Bây giờ không chỉ Thái tử, mà cả sắc mặt Thường công công cũng trở nên kỳ lạ.

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng hỏi "Lẽ nào Đoạn lương đệ cũng trúng độc?"

Nghinh Hương dùng sức gật đầu "Đúng vậy! Đoạn lương đệ trúng độc, nôn máu ngất đi, thái y nói tiểu chủ vô tình ăn phải đồ ăn có độc, hiện giờ vẫn còn hôn mê, không biết khi nào mới tỉnh lại, cầu xin Điện hạ đến thăm tiểu chủ."

Lạc Thanh Hàn "Các ngươi lần lượt trúng độc, thuốc độc rẻ tiền thế à?"

Chương 469: Không ai được giành với nương nương

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn đảo qua ba cung nữ, ba người đều đang t.hở dốc.

Hắn trầm giọng hỏi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thải Vân là người đầu tiên lên tiếng “Ban ngày Lý trắc phi vẫn không sao, nhưng đến tối đột nhiên kêu đau bụng, sau đó nôn máu rồi hôn mê. Thái y nói, Lý trắc phi bị người khác hạ thạch tín. Hoàng hậu vẫn đang điều tra, nghe nói rất có thể là Tiêu trắc phi hoặc Cảnh trắc phi đã làm.”

Lạc Thanh Hàn hơi khựng lại khi nghe thấy ba chữ Tiêu trắc phi.

Hắn vừa định hỏi chuyện này có liên quan gì đến Tiêu trắc phi thì thấy một người khác vội vàng chạy tới, quỳ rạp trước xe ngựa.

Lần này là một tiểu thái giám tới.

Lạc Thanh Hàn từng gặp, tiểu thái giám này tên Thanh Tùng, làm việc vặt ở điện Thanh Ca.

Thanh Tùng hiển nhiên không ngờ bên cạnh xe ngựa đã có hai người đang quỳ, có hơi sửng sốt.

Liễu Nhứ, Thải Vân, Nghinh Hương nhìn Thanh Tùng bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

Lúc Lạc Thanh Hàn nhìn thấy Thanh Tùng, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác bất an.

Hắn trầm giọng hỏi "Sao ngươi đến đây?"

Hai mắt Thanh Tùng đỏ hoe, chắc hẳn vừa khóc xong, trong giọng nói còn tiếng nấc "Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, Tiêu trắc phi trúng độc, vừa rồi nôn rất nhiều máu, còn hôn mê bất tỉnh, cầu xin người đến thăm nương nương!"

Nói xong Thanh Tùng dập đầu thật mạnh.

Liễu Nhứ cả giận, tại sao ai nấy đều đến giành Thái tử?!

Rõ ràng nàng là người đến trước, tại sao những người này không biết thứ tự trước sau gì thế?!

Không được, Thái tử nhất định phải thuộc về Bạch trắc phi!

Không ai được giành với nương nương!

Liễu Nhứ quay đầu nhìn Thái tử, khẩn cầu nói "Điện hạ, Bạch trắc phi còn đang hôn mê, không biết có thể chống đỡ bao lâu, chúng ta đừng lãng phí thời gian, mau đến thăm nương nương đi."

Thải Vân vội xen vào "Điện hạ, Lý trắc phi còn đang chờ người, người không thể bên trọng bên khinh!"

Nghinh Hương không chịu kém cạnh nói "Điện hạ, Đoạn lương đệ trước đó bị hãm hại, đã đáng thương lắm rồi, cầu xin người đừng để tiểu chủ một mình đối mặt với chuyện này."

Thanh Tùng "Điện hạ …"

Lạc Thanh Hàn ngắt lời, lạnh lùng nói "Đến điện Thanh Ca."

Thanh Tùng vui mừng khôn xiết, thầm nghĩ Thái tử vẫn nhớ đến Tiêu trắc phi!

Xe ngựa lại đổi hướng đi về phía điện Thanh Ca.

Thanh Tùng đứng phắt dậy, nhanh chóng đi theo.

Liễu Nhứ, Thải Vân và Nghinh Hương vô cùng tức giận, nhưng không dám chặn xe ngựa của Thái tử, chỉ đành nhìn xe ngựa mau chóng đi xa.

Xe ngựa còn chưa hoàn toàn dừng lại, Lạc Thanh Hàn đã vén rèm nhảy xuống.

Hắn sải bước về phía điện Thanh Ca.

Sắc mặt vẫn không có biểu cảm, nhưng trong lòng đầy lo lắng bất an.

Hắn sợ Tiêu Hề Hề sẽ xảy ra chuyện.

Dù hắn biết Tiêu Hề Hề bách độc bất xâm, nhưng lỡ như thì sao?

Lỡ như lần này nàng không giải độc được thì sao?

Lỡ như lần này nàng có chuyện gì thì sao?

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng Tiêu Hề Hề rời xa hắn, trái tim hắn đau nhói, dường như cả thở cũng không được.

Thường công công vội dẫn một nhóm cung nữ thái giám đi theo.

Cung nữ thái giám trong điện Thanh Ca thấy Thái tử đến, cuống quít quỳ xuống hành lễ.

Lạc Thanh Hàn thậm chí không thèm nhìn, đi thẳng vào phòng ngủ.

Lúc này Tiêu Hề Hề đã tỉnh, nhưng cơ thể vẫn chưa khỏe.

Nàng nằm trên giường quấn chăn rê.n rỉ.

Bảo Cầm đau lòng "Nương nương, người mau uống thuốc đi, thái y nói người uống xong sẽ không thấy khó chịu nữa."

Tiêu Hề Hề "Ta không uống."

Hỗn hợp đen thui đó vừa nhìn là biết rất đắng, nàng không thèm uống.

Bảo Cầm kiên trì thuyết phục "Người đã như vậy rồi, không uống thuốc làm sao được?"

Tiêu Hề Hề đắp chăn cả người, vùi đầu vào chăn, giọng nàng lọt ra ngoài, nghe có vẻ bí bách.

"Ta không uống, ta không uống, ta không uống."

Nàng tưởng Bảo Cầm sẽ tiếp tục thuyết phục.

Nhưng sau đó không nghe thấy tiếng Bảo Cầm nữa.

Bên ngoài rơi vào trầm mặc.

Tiêu Hề Hề trốn trong chăn, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Nàng hơi tò mò, cẩn thận thò đầu ra ngoài, phát hiện Bảo Cầm biến mất, đứng bên giường lại là Thái tử!

Tiêu Hề Hề giật mình "Sao Điện hạ lại ở đây?"

Nàng không chịu ra khỏi giường, nên quấn trong chăn quỳ trên giường hành lễ.

Lạc Thanh Hàn một tay cầm bát thuốc, nhìn nàng chằm chằm.

Sắc mặt nàng lúc này tái nhợt, có thể thấy thân thể còn rất yếu, nhưng gi.ữa hai chân mày sinh động, hình như tinh thần rất tốt, hẳn là sức khỏe nàng không có gì đáng ngại.

Trái tim đang lơ lửng cuối cùng cũng có thể an ổn đặt xuống.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Uống thuốc."

Tiêu Hề Hề co rụt lại "Ta không uống."

Lạc Thanh Hàn "Nàng muốn ta đút nàng uống à?"

Tiêu Hề Hề tức thì nhớ lại cảnh Thái tử cư.ỡng bức nàng uống thuốc sau lần trúng độc trước kia, trải nghiệm đó khủng khiếp thật sự.

Trong truyện, nam chính dùng miệng đút cho nữ chính, dù tệ lắm cũng sẽ dùng chút đồ ăn vặt hay phần thưởng nhỏ để dỗ nữ chính.

Còn Thái tử trực tiếp mở miệng đổ thuốc vào miệng nàng!

Hành động đơn giản thô bạo, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Tiêu Hề Hề không muốn trải nghiệm đau đớn khi bị ép uống thuốc lần nào nữa.

Nàng giơ tay cầm bát thuốc, một tay bóp mũi, sau đó nhắm mắt lại thầm lẩm bẩm.

"Đây là trà sữa, đây là trà sữa, đây là trà sữa …"

Nàng hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu uống hết bát thuốc.

Sau khi uống xong, trong miệng nàng toàn vị đắng của thuốc, nàng thấy hơi buồn nôn.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bên giường, một tay nâng cằm nàng, tay kia lau nước thuốc trên miệng.

Sắc mặt hắn lạnh lùng, nhưng động tác lại nhẹ nhàng.

Tiêu Hề Hề đề nghị "Ta muốn uống trà sữa."

Lạc Thanh Hàn "Buổi tối uống trà khó ngủ."

Hắn sai người lấy một ly sữa nóng.

Trong sữa có mật ong, uống vào rất ngọt.

Tiêu Hề Hề uống một hơi hết sạch, vị đắng trong miệng cuối cùng cũng không còn.

Lạc Thanh Hàn thấy quanh miệng nàng vẫn còn một vòng sữa trắng.

Hắn muốn dùng khăn tay lau cho nàng, nhưng sau khi nghĩ lại, hắn đổi ý.

Hắn nghiêng người cúi đầu, đè nàng xuống giường, cẩn thận li.ếm sữa trên miệng nàng.

Tiêu Hề Hề không dám động đậy, nằm thẳng trên giường như cá nhỏ đáng thương trên thớt.

Cảm giác mềm mại trên môi khiến da đầu nàng ngứa ran, thậm chí xương sống cũng tê dại.

Một lúc sau, Lạc Thanh Hàn lùi lại.

Hắn mở to hai mắt, vẻ mặt ngơ ngác nhìn nữ nhân trước mặt, khàn giọng hỏi "Tại sao trúng độc?"

Tiêu Hề Hề không muốn giấu hắn, kể lại toàn bộ câu chuyện.

Lạc Thanh Hàn yên lặng lắng nghe, sắc mặt nhìn không ra vui hay giận.

Đến khi nàng nói xong, hắn mới từ từ mở miệng.

"Sao không đợi ta về?"

Chương 470: Giống như uống nước

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng giải thích "Tình huống lúc đó khẩn cấp, những người đó sắp đến điện Thanh Ca, nếu ta không làm gì, chỉ đợi người về thì những người đó nhất định sẽ bắt ta."

Lạc Thanh Hàn "Dù bọn chúng có bắt nàng đi, ta vẫn có thể cứu nàng về."

Giọng Tiêu Hề Hề nhỏ dần.

"Ta không muốn làm phiền người."

"Trước đó người vì ta bị Hoàng hậu đánh, ta không muốn nhìn thấy người lại bị thương."

Lạc Thanh Hàn sững sờ.

Hắn không ngờ, chuyện đã qua lâu như vậy, Tiêu Hề Hề vẫn còn nhớ cái tát mà Hoàng hậu đã tát hắn.

Cả bản thân hắn cũng gần như quên mất nỗi đau do cái tát đó gây ra, mà nàng vẫn âm thầm nhớ nó.

Nàng thà chịu đựng một mình chứ không muốn hắn trải qua nỗi đau đó lần nữa.

Lạc Thanh Hàn cảm nhận được tim mình đang tan chảy.

Hắn chưa từng cảm nhận được ấm áp như vậy, nhất thời không biết làm sao.

Phải mất một lúc lâu hắn mới phát ra tiếng nói khàn khàn.

“Ta sẽ không ngốc nghếch đứng đó chịu đánh nữa.”

“Ta có thể bảo vệ mình, cũng có thể bảo vệ nàng.”

Tiêu Hề Hề nhớ lại cảnh tượng hắn vì nàng mà ngang nhiên chống đối Tần hoàng hậu, nhớ lại cảnh tượng hắn không do dự bảo vệ nàng trong thời khắc sinh tử …

Nàng nhẹ giọng đáp lại.

“Ừm, ta biết rồi.”

Lạc Thanh Hàn nói “Nàng không biết.”

Hắn áp trán vào trán Tiêu Hề Hề, giọng hắn trầm khàn, che giấu bất lực mà chỉ hắn biết.

Từ khi hắn trở mặt với Tần hoàng hậu, cả Tần gia cũng dần xa cách hắn.

Không có Tần gia ủng hộ, tình cảnh trong triều của hắn tức thì trở nên khó khăn.

Đặc biệt là gần đây, khi chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân, hầu hết mọi người đều ủng hộ Tần Liệt, Thái tử như Lạc Thanh Hàn bị ép ra ngoài, trở thành người bị gạt ra bên lề.

Để có được tiếng nói, hắn phải nỗ lực nhiều hơn trước, đôi khi dù biết đối phương đang cố ý khiêu khích nhưng hắn vẫn phải kiên nhẫn thương lượng với đối phương.

Hắn không thể tức giận, càng không thể lộ ra yếu đuối nào.

Hắn phải luôn tự vũ trang kín kẽ để những kẻ chèn ép hắn không có cơ hội tấn công.

Mệt không?

Đương nhiên mệt.

Tần Liệt không chỉ một lần ám chỉ cho hắn, chỉ cần hắn bằng lòng cúi đầu nhận lỗi với Tần hoàng hậu, Tần gia sẽ tiếp tục ủng hộ hắn làm Thái tử.

Cúi đầu thôi, quả thật không đáng gì.

Nhưng Lạc Thanh Hàn lại ngoan cố chống lại áp lực này, không cúi đầu trước đối phương.

Hắn không cần thể diện, hắn chỉ không muốn làm Tiêu Hề Hề thất vọng.

Tiêu Hề Hề đã cùng hắn vào sinh ra tử, rơi nước mắt vì hắn, vì hắn không tiếc trở thành đối thủ với sư huynh đệ đồng môn. Nàng vì hắn làm quá nhiều, nếu ngay cả áp lực này hắn cũng không chịu nổi, vậy hắn còn mặt mũi nào đối mặt với nàng?

Hắn thậm chí còn nghĩ, dù cuối cùng có bị phế bỏ ngôi vị Thái tử cũng không sao, dù sao Tiêu Hề Hề cũng ở cạnh hắn.

Nhưng nếu cả Tiêu Hề Hề cũng biến mất thì sao?

Vậy hắn thật sự không còn gì nữa.

Hắn sẽ điên mất.

Giọng Lạc Thanh Hàn hơi run rẩy, như đang đè nén gì đó, một loại cảm giác nhẫn nhịn kích động.

“Nàng không biết nàng quan trọng với ta như thế nào.”

Tim Tiêu Hề Hề khẽ run lên.

Nàng muốn giả vờ thoải mái, thật ra cũng không có gì, dù gì nàng bách độc bất xâm, dù nàng trúng thạch tín cũng sẽ không chết, cùng lắm chỉ khó chịu hai ngày, hai ngày sau nàng sẽ tung tăng trở lại.

Nhưng khi chạm vào đôi mắt đen láy chứa quá nhiều cảm xúc của Lạc Thanh Hàn, nàng vẫn không thể nói ra.

Nàng nhẹ giọng hỏi "Có thể quan trọng như thế nào?"

Ngón tay Lạc Thanh Hàn lướt qua má nàng, áp chúng vào gáy nàng, vu.ốt ve nàng.

"Nàng là ánh sáng soi đường cho ta tiến về phía trước, là động lực để ta đứng lên sau mỗi lần vấp ngã."

"Chỉ cần có nàng ở đây, ta có thể dũng cảm tiến về phía trước, không sợ gì cả."

Tiêu Hề Hề cảm thấy đau đớn nặng nề nảy sinh trong lòng.

Nàng không ngờ hắn coi trọng nàng đến vậy.

Nàng cứ nghĩ mình đối với hắn mà nói chỉ là cộng sự đáng tin cậy.

Nàng thì thầm "Ta không đáng để người như vậy."

Lạc Thanh Hàn nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nghiêm túc nói "Có đáng hay không, trong lòng ta biết."

Tình cảm cũng giống như uống nước, chỉ có hắn mới biết vị đắng vị ngọt của nó.

Chỉ cần hắn nghĩ đáng là được rồi.

Còn người khác nghĩ gì, hắn không quan tâm.

Tiêu Hề Hề giơ tay vòng qua cổ hắn, vùi mặt vào cổ hắn.

"Người đừng coi trọng ta như vậy, ta sợ gánh vác không nổi."

Giọng nàng hơi mơ hồ, nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn có thể nghe rõ.

Những ngón tay hắn luồn qua tóc nàng, luồn vào sau đầu nàng, nhẹ nhàng vu.ốt ve, động tác mang theo an ủi xoa dịu.

Hắn nói "Bây giờ nàng nói chuyện này đã muộn rồi, dù không gánh vác nổi nàng cũng chỉ có thể chấp nhận, ai bảo trong nhiều người như thế nàng lại không chọn, lại nhất quyết cứ chọn ta? Nói đến cùng, là nàng chọc vào ta trước, nàng phải chịu trách nhiệm đến cùng."

Tiêu Hề Hề "Vậy nếu ta hối hận thì sao?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng không có cơ hội hối hận."

"Người bá đạo quá rồi đó."

"Ừm, nàng quen là được."

……

Hai người ôm nhau một hồi.

Cái ôm của Lạc Thanh Hàn quá ấm áp, Tiêu Hề Hề nói chuyện một hồi thì dần dần cảm thấy buồn ngủ.

Nàng vô thức ngủ thiếp đi.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, hôn lên đôi môi tái nhợt quá mức của nàng rồi đứng dậy ra ngoài.

Lúc này trời đã tối nhưng vẫn chưa tra rõ chuyện hạ độc, hắn không thể ngủ.

Khoảnh khắc hắn bước ra khỏi phòng ngủ, tất cả dịu dàng trong mắt hắn biến mất hoàn toàn.

Hắn đóng cửa lại, cũng đóng hết dịu dàng của chính mình.

Khi xoay người lại, hắn lại là Thái tử lạnh lùng mà mọi người quen thuộc, áo giáp vô hình kia lại ngưng tụ quanh người hắn, khiến hắn toát ra khí lạnh không ai dám đến gần.

Bảo Cầm và Thường công công đứng hầu ngoài cửa hành lễ với hắn.

Lạc Thanh Hàn "Qua đây."

Bảo Cầm và Thường công công theo hắn đến trắc điện.

Lạc Thanh Hàn bảo Bảo Cầm kể lại toàn bộ câu chuyện.

Những gì Bảo Cầm nói cũng giống như Tiêu Hề Hề nói.

Lạc Thanh Hàn im lặng nghe xong.

Thường chuyện này xảy ra, nhất định phải điều tra nội bộ trước.

Lạc Thanh Hàn tin vào khả năng của Tiêu Hề Hề, nếu điện Thanh Ca có nội gián, chắc chắn nàng sẽ tìm ra manh mối thông qua xem tướng.

Nếu nàng không nhìn ra gì, nên rất có thể không phải do nội gián mà có người ngoài ném đá giấu tay.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Gần đây có người ngoài ra vào điện Thanh Ca không?"

Bảo Cầm thành thật trả lời "Có, Lý trắc phi, Bạch trắc phi, Đoạn lương đệ, Diêu chiêu huấn thường đến chơi mạt chược với Tiêu trắc phi, mỗi lần đến đều dẫn theo một cung nữ."

Lạc Thanh Hàn "Còn nhớ tên của cung nữ bên cạnh bọn họ không? Trông như thế nào?"

Bảo Cầm gật đầu "Nô tỳ còn nhớ."

Lạc Thanh Hàn nói với Thường công công bên cạnh.

"Ngươi sai người gọi Triệu Hiền đến đây."

Chương 471: Bắt lấy cô ta

Hiện giờ trời đã khuya, Triệu Hiền sớm đã ngủ say, nghe Thái tử triệu kiến, liền mặc triều phục, cầm đao chạy đến Đông cung.

Lạc Thanh Hàn ra lệnh "Ngươi dẫn một đội Ngọc Lân vệ đi bắt mấy người, muốn bắt ai thì hỏi nàng."

Triệu Hiền nhìn Bảo Cầm bên cạnh.

Bảo Cầm hiểu ý, mạnh dạn tiến lên một bước, hành lễ "Phiền Triệu tướng quân rồi."

Triệu Hiền là người thuộc tuýp siêng năng, không thích nhiều lời, nói ngay "Chúng ta đi."

Đầu tiên họ đến điện Kim Phong.

Lúc này Lý trắc phi đã dậy, vốn tưởng Thái tử sẽ đến thăm nàng, không ngờ nàng không đợi được Thái tử, lại thấy một nhóm Ngọc Lân vệ khí thế hung hãn bước vào.

Nhìn thủ lĩnh Triệu Hiền, Lý trắc phi hơi sợ hãi, nhưng nàng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ.

"Ngươi dẫn nhiều người như vậy xông vào điện Kim Phong, là muốn làm gì?"

Triệu Hiền lạnh lùng nói "Mạt tướng phụng lệnh Thái tử Điện hạ tới đây bắt người."

Lý trắc phi "Các ngươi muốn bắt ai?"

Triệu Hiền không trả lời, quay sang nhìn Bảo Cầm phía sau.

Bảo Cầm nhìn quanh phòng, cuối cùng dừng ở Thải Vân, nhỏ giọng nói "Là cô ta."

Triệu Hiền chỉ vào Thải Vân, nói "Bắt lấy cô ta."

Hai Ngọc Lân vệ xông tới, thô bạo trói Thải Vân lại.

Thải Vân sợ hãi hét lên "Nương nương cứu nô tỳ!"

Lý trắc phi cả kinh tái mặt "Các ngươi đang làm gì? Nàng là cung nữ của ta, các ngươi dựa vào đâu bắt nàng?"

Triệu Hiền "Xin lỗi, đây là lệnh của Thái tử Điện hạ, xin người đừng làm khó chúng thần."

Nói xong, hắn xoay người rời điện Kim Phong.

Thải Vân cũng bị đưa đi.

Lý trắc phi không thể xuống giường, chỉ đành nằm trên giường hét to, muốn bọn họ giải thích.

Tiếc là không ai quan tâm nàng.

Kế đó, Triệu Hiền lại dẫn người đến điện Ngọc Liên.

Lần này họ bắt Liễu Nhứ đưa đi.

Tiếp theo, Nghinh Hương ở Ninh Vũ Uyển cũng bị bắt đi.

Sau khi ba cung nữ bị Ngọc Lân vệ bắt đi, họ phải đối mặt với màn tra tấn dã man.

Chuyện này do Triệu Hiền đích thân giám sát, Ngọc Lân vệ ra tay vô cùng tàn nhẫn, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Ba cung nữ này tuy rất trung thành, nhưng dù sao cũng chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, đối với bọn họ mà

nói, loại tra tấn này còn không bằng chết.

Ngọc Lân vệ tốn không ít công sức mới cạy được miệng của bọn họ.

Triệu Hiền có được đáp án mong muốn từ miệng của cung nữ.

Hắn cầm khẩu cung đến điện Thanh Ca.

Lúc này đã hừng đông, nơi chân trời xuất hiện một vệt trắng bạc

Lạc Thanh Hàn tắm rửa thay y phục.

Vì lát nữa phải tham gia lễ tế trời, nên hôm nay hắn ăn mặc cực kỳ long trọng.

Bên ngoài là áo bào đen sẫm ống tay rộng, ống tay và viền thêu hoa văn mây vàng sẫm, bên trong là áo gấm trắng cổ chéo, bên trong nữa là lớp áo đỏ sẫm, cổ áo và ống tay áo chỉ lộ ra một chút.

Mặc trên người mấy lớp y phục, chẳng những không áp chế được hắn, ngược lại càng làm hắn khí thế uy nghiêm hơn.

Mới mười chín tuổi đã có hình dáng của hoàng đế trẻ tuổi.

Giống như ưng non đã dang rộng đôi cánh, chẳng bao lâu sẽ bay lên trời.

Lạc Thanh Hàn bóp trán, cả đêm không ngủ, khó tránh hơi mệt mỏi.

Thường công công sai người pha một tách trà đậm, cung kính nói.

“Điện hạ, uống chút trà cho tỉnh táo.”

Lạc Thanh Hàn nhận tách trà uống hai hớp, cảm thấy đầu óc minh mẫn đôi chút.

Biết Triệu Hiền cầu kiến, ra hiệu cho người vào.

Triệu Hiền bước vào, quỳ một gối xuống nói "Điện hạ, cung nữ đã khai, đây là khẩu cung của bọn họ."

Lạc Thanh Hàn nhận lấy khẩu cung.

Tổng cộng có ba bản khẩu cung, hai tờ đầu chỉ có vài câu, chỉ có tờ cuối toàn là chữ.

Đây là khẩu cung của Thải Vân.

Theo bản khẩu cung của Thải Vân, nàng nhân lúc không ai chú ý, âm thầm bỏ thạch tín vào trà của Lý trắc phi, Bạch trắc phi, Tiêu trắc phi và Đoạn lương đệ.

Về phần ai sai khiến nàng làm chuyện này?

Nàng không nói rõ ràng, nhưng dựa theo lời nàng nói, có thể đoán được người ra lệnh cho nàng hạ độc hại Tiêu trắc phi, hẳn là Lý trắc phi.

Điều tra đến đây, vụ án đã rất rõ ràng.

Chính Lý trắc phi vì ghen tuông mà cố ý đầu độc Tiêu trắc phi, Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ, thậm chí không ngại tự hạ độc mình để xóa bỏ hiềm nghi.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không tin.

Hắn đặt khẩu cung xuống, lạnh lùng nói "Thải Vân đang nói dối."

Triệu Hiền nghi hoặc "Sao Điện hạ nhìn ra được?"

Lạc Thanh Hàn "Trong khẩu cung của cô ta có sai lầm rất lớn, Tiêu trắc phi không bị hạ độc, mà là tự mình uống độc."

Triệu Hiền sững sờ.

Vốn tưởng Tiêu trắc phi cũng bị hạ độc như ba người kia, không ngờ Tiêu trắc phi lại tự mình uống độc.

Vô số suy nghĩ tức thì hiện lên trong đầu hắn.

Lạc Thanh Hàn liếc mắt một cái, lạnh lùng nói "Ngươi không cần nghi ngờ Tiêu trắc phi, nàng không phải hung thủ, là có người cố ý hại nàng, nàng không thể không uống."

Triệu Hiền thăm dò hỏi "Vậy thuốc độc của Tiêu trắc phi từ đâu mà có?"

Lạc Thanh Hàn "Đương nhiên là hung thủ cố ý giấu nó trong điện Thanh Ca, hung thủ muốn dùng thứ này để hại nàng, may là nàng đã phát hiện ra nó trước, nên mới thoát được một nạn."

Triệu Hiền cảm thấy chuyện này quá trùng hợp.

Hắn vẫn thấy Tiêu trắc phi rất khả nghi.

Nếu hắn chủ thẩm vụ án, hắn nhất định sẽ tập trung điều tra Tiêu trắc phi.

Nhưng Thái tử lại vô cùng tin tưởng Tiêu trắc phi, không có ý định điều tra nàng, Triệu Hiền chỉ đành đè nén nghi vấn trong lòng, thành thật nghe Thái tử sắp xếp.

Lạc Thanh Hàn "Ngươi cho Thải Vân trắm rửa sạch sẽ, đưa đến điện Thanh Ca, cho Tiêu trắc phi xem thử."

Triệu Hiền không hiểu mục đích của việc này, nhưng hắn khôn ngoan không hỏi nhiều, chắp tay trả lời "Vâng."

Triệu Hiền rời đi, Lạc Thanh Hàn đứng dậy, đi vào phòng ngủ, thấy Tiêu Hề Hề vẫn đang ngủ.

Tư thế ngủ của nàng không yên, chăn bị nàng đạp ra, lộ hai cánh tay, đôi môi hơi mở, khóe miệng còn có chất lỏng khả nghi.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh giường, lấy khăn tay lau nước dãi quanh miệng nàng, nhéo mũi nàng.

Tiêu Hề Hề bị nhéo đến tỉnh.

Nàng đẩy tay Thái tử ra, thở hổn hển.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nhìn nàng "Tỉnh rồi?"

Tiêu Hề Hề liếc nhìn sắc trời bên ngoài, tức giận phàn nàn "Người nhìn bên ngoài xem, trời còn chưa sáng hẳn, người không thể để ta ngủ một lúc nữa sao? Dù gì ta cũng là người bệnh đó!"

Lạc Thanh Hàn hoàn toàn không thấy tội lỗi khi phá hủy mộng đẹp của người khác, bình tĩnh nói "Có một chuyện cần nàng giúp, làm xong thì nàng ngủ tiếp."

Tiêu Hề Hề tức giận "Chuyện gì mà không thể để trễ chút nữa rồi làm? Có cần sớm như vậy không? Chu Bái Bì* cũng không tàn nhẫn như người!"

Lạc Thanh Hàn "Không phải nàng muốn rừng trúc ở hậu viện sao? Chỉ cần nàng làm xong chuyện này, ta sẽ cho nàng rừng trúc."

Chương 472: Ta không có trộm đồ

Tiêu Hề Hề bị bất ngờ từ trên trời rơi xuống này làm ngớ người.

Phải mất một lúc nàng mới sực tỉnh.

Nàng phấn khích nhảy lên, lao về phía Thái tử hét lên.

“Thật không? Thật không? Người cho ta rừng trúc thật sao? Không phải người đang giỡn với ta đó chứ?”

Lạc Thanh Hàn ôm eo nàng, bình tĩnh trả lời “Ta đã nói cho nàng thì sẽ cho nàng, tuyệt đối không nuốt lời.”

Tiêu Hề Hề chồm tới, hôn má hắn một cái.

“Ta yêu người chết mất thôi!”

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn không đổi, xoay mặt “Hôn một cái bên đây nữa.”

Tiêu Hề Hề lập tức hôn bên má còn lại.

Mỗi bên một cái, đối xứng hoàn hảo!

Lạc Thanh Hàn đưa nàng trở về giường, nói đại khái những gì Thải Vân thú nhận, cuối cùng nói.

“Lát nữa sẽ có người đưa Thải Vân tới cho nàng xem.”

Tiêu Hề Hề hiểu ý, làm động tác tay OK.

“Người yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, nhất định có thể moi hết

bí mật của nàng ta!”

……

Sau một đêm bị tra tấn, Thải Vân bị giày vò không ra hình dáng con người, trên người không còn chỗ nào lành lặn.

Dù Triệu Hiền sai người tắm rửa cho nàng, thì vẫn khiến người khác giật mình.

Bảo Cầm thoáng nhìn rồi thu hồi tầm mắt, không dám nhìn nữa, sợ buổi tối gặp ác mộng.

Tiêu Hề Hề vẫn không sao.

Nàng đã chuẩn bị tâm lý, khi nhìn thấy Thải Vân, ngoài hơi sững sờ, cũng không có phản ứng gì nhiều.

Nàng không cần Bảo Cầm dìu, chậm rãi đi đến trước mặt Thải Vân, ngồi xổm xuống, không chớp mắt nhìn mặt Thải Vân.

Mặt Thải Vân cũng đầy vết bầm tím, gần như không nhìn ra hình dáng ban đầu.

Nàng miễn cưỡng mở đôi mắt sưng đỏ, nhìn Tiêu trắc phi trước mặt, khó khăn cầu xin.

“Cầu xin người, ta cho ta, ta thật sự … đã nói hết rồi.”

Tiêu Hề Hề cẩn thận quan sát khuôn mặt của nàng, sai người đưa sinh thần bát tự của nàng đến, cẩn thận tính toán, nhanh chóng đưa ra kết luận.

Nàng hỏi “Hẳn là ngươi bị ép vào cung là cung nữ nhỉ?”

Thải Vân hơi sửng sốt, lập tức phủ nhận “Không, không phải, ta tự nguyện vào cung.”

Cung nữ thường là gái nhà lành được chọn từ khắp nơi, phần lớn là tự nguyện, nhưng có một số là do ép buộc, nguyên nhân

thì có rất nhiều, dù sao hoàn cảnh mỗi nhà đều có những chuyện rất khó nói.

Tiêu Hề Hề xem như không nghe thấy nàng phủ nhận, tiếp tục nói.

“Ngươi xuất thân từ gia tộc thương nhân, vốn có một mối hôn sự tốt, nhưng vì đối phương gia cảnh bình thường, không có nhiều sính lễ, nên bị người nhà ngươi ghét bỏ.”

Hàng mi của Thải Vân run rẩy dữ dội.

Nàng không nói gì, nhưng cảm xúc chấn động của nàng biểu hiện rất rõ ràng.

Nàng chưa từng nói chuyện này với ai, trong cung không ai biết mới phải.

Tiêu Hề Hề đứng lâu thấy mệt, dứt khoát ngồi xuống, tiếp tục chậm rãi nói.

“Phụ mẫu của ngươi muốn từ chối hôn sự, nhưng ngươi không muốn, mới quyết định bỏ trốn với đối phương. Đáng tiếc đến giờ phút cuối cùng đối phương hối hận, ngươi bị gã bỏ rơi.”

Gặp người không tốt, đường tình trắc trở, chuyện này hiện rõ trong sinh thần bát tự của Thải Vân.

Tiêu Hề Hề thuật lại, không có cảm xúc, nhưng lời nói thẳng thắn, cảnh tượng nàng mô tả sống động, như thể đã tận mắt chứng kiến.

Nét ngỡ ngàng trên mặt Thải Vân dữ dội hơn.

Nếu không phải nàng bị thương cả người, bây giờ không thể động đậy, nhất định sẽ nhảy dựng lên hỏi đối phương vì sao biết nhiều như vậy?

Tiêu Hề Hề tiếp tục nói những gì mà nàng đã bói ra, tiếp tục quan sát nét mặt của Thải Vân.

“Ngươi chịu đả kích, lại không muốn về nhà, vì cảm thấy mất mặt. Ngươi không còn đường để đi, vừa hay gặp phải người trong cung đang chọn cung nữ, nên quyết định vào cung tìm con đường sống. Ngươi quả thật là tự nguyên vào cung, nhưng nguyên nhân bắt đầu là do ép buộc, ngươi không có lựa chọn nào tốt hơn, vào cung là con đường duy nhất của ngươi.”

Nàng có thể đoán được chuyện Thải Vân vào cung có liên quan đến chuyện gặp người không tốt, phần còn lại chỉ có thể tự mình đoán.

Còn đúng sai thế nào thì tùy may rủi.

Cả người Thải Vân run lên kịch liệt, giọng lắp bắp “Ta … ta không biết người đang nói gì.”

Tiêu Hề Hề thấy phản ứng của nàng, trong lòng có phần chắc chắn, sau đó nói cũng lưu loát hơn.

“Những năm qua, hẳn là ngươi cũng cảm thấy có lỗi với phụ mẫu và người nhà nhỉ? Có phải gần đây ngươi gặp họ rồi không? Có phải họ nói với ngươi, trong nhà xảy ra chuyện cần tiền gấp, muốn ngươi giúp đỡ? Ngươi không có nhiều tiền như vậy, nên chỉ có thể trộm, trộm của ai đây? Đương nhiên là trộm của Lý trắc phi. Nàng có rất nhiều đồ trang sức, thiếu vài món cũng không ai phát hiện, đúng chứ?”

Xem tướng mạo của Thải Vân, gần đây đoàn tụ với người thân, tài vận không suôn sẻ, gặp vận rủi, thậm chí còn làm chuyện trộm cắp.

Thải Vân không khỏi phản bác “Không phải! Ta không có trộm đồ!”

Tiêu Hề Hề nhàn nhã hỏi “Đồ trong cung đều được đăng ký, chỉ sai người đến các tiệm cầm đồ trong kinh điều tra, đương nhiên sẽ tra ra được, ngươi có muốn thử không?”

Cả người Thải Vân run rẩy kịch liệt, ánh mắt né tránh.

Nàng không dám trả lời, chỉ biết lặp đi lặp lại câu nói đó.

“Ta không trộm gì cả, ta không có.”

Tiêu Hề Hề tiếp tục hỏi “Có phải có người phát hiện hành vi trộm cắp của ngươi? Có người dùng chuyện này uy hiếp ngươi, ép ngươi bỏ độc vào trà, dùng người nhà của ngươi ép ngươi gánh tội?”

Thải Vân hét lên như điên “Ta không có! Ta không có!”

Lạc Thanh Hàn vẫn luôn yên lặng quan sát, lúc này cuối cùng cũng lên tiếng.

“Triệu Hiền, phái người kiểm tra các tiệm cầm đồ trong kinh, xem gần đây ai cầm đồ trang sức trong cung? Ngoài ra, kiểm tra lý lịch những người ra vào cung một tháng qua, đặc biệt là những người có liên quan đến điện Ngọc Liên và Ninh Vũ Uyển, nhất định phải tra rõ ràng.”

Nói đến đây hắn dừng lại, trầm giọng bổ sung.

“Nhớ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!”

Dám giở trò dưới mắt hắn, xem Thái tử như hắn đã chết rồi sao?

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi, Thải Vân cũng bị bắt đi.

Bảo Cầm dìu Tiêu trắc phi đứng dậy.

Lạc Thanh Hàn dặn dò Thường công công “Ngươi sai người để mắt đến điện Ngọc Liên và Ninh Vũ Uyển, không được để những người bên trong có bất kỳ liên hệ nào với bên ngoài.”

Thường công công run lên, biết Thái tử đã chốt kẻ tình nghi vào Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ.

Hắn chắp tay nói “Vâng.”

Lúc này trời đã sáng.

Thường công công nhắc nhở "Điện hạ, hôm nay người còn phải tham gia lễ tế trời, thời gian không còn sớm, có phải nên xuất phát rồi không?"

Lạc Thanh Hàn đã thay xong y phục, bây giờ chỉ cần đội kim quán là có thể lên đường.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề, do dự nói.

"Bây giờ nàng còn rất yếu, không cần tham gia lễ tế trời, ở lại điện Thanh Ca vẫn tốt hơn."

Chương 473: Giết gà dọa khỉ

Vốn Lạc Thanh Hàn định dẫn Tiêu Hề Hề tham gia lễ tế trời, một mặt là muốn nhân cơ hội để nàng lộ diện trước mặt người ngoài, mặt khác cũng muốn đưa nàng ra ngoài chơi.

Tiếc là ông trời phụ lòng người.

Tối qua Tiêu Hề Hề nôn khá nhiều máu, bây giờ vẫn còn yếu, Lạc Thanh Hàn đau lòng, không muốn nàng lê cơ thể ốm yếu bôn ba, đành để nàng ở trong cung.

Cuối cùng người cùng Thái tử tham gia lễ tế trời lại là Cảnh trắc phi.

Trong bốn vị Trắc phi, hết ba người đã trúng độc, cuối cùng chỉ còn lại Cảnh trắc phi vẫn lành lặn.

Lạc Thanh Hàn không còn lựa chọn, chỉ đành chọn nàng.

Cảnh trắc phi biết chuyện, trong lòng vô cùng vui mừng.

Vốn nàng muốn cùng Thái tử tham gia lễ tế trời, nhưng lại nghe nói Thái tử đã chọn Tiêu trắc phi, dù nàng có không cam lòng, cũng chỉ đành nhẫn nhịn.

Nào ngờ quanh co rẽ lối, hi vọng lại đến.

Thái tử chỉ định muốn nàng cùng tham gia lễ tế trời!

Nàng sao có thể không vui mừng?!

Nàng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, biết thời điểm càng quan trọng, nàng càng không thể bị phấn khích làm mê muội

đầu óc.

Trước kia nàng đắc tội với Thái tử, khoảng thời gian này Thái tử cũng chưa từng tới điện Uyển Hà, thậm chí còn không để ý tới nàng, như muốn bỏ mặc nàng vậy.

Bây giờ Thái tử đột nhiên chỉ định nàng tham gia lễ tế trời, đối với nàng là một cơ hội lớn.

Có thể tháp tùng Thái tử tham dự đại lễ quan trọng như vậy, chẳng những là biểu hiện được sủng ái, mà còn xem trọng biểu hiện của nàng.

Nàng có thể nhân cơ hội này thể hiện mình trước mặt người ngoài, đồng thời lợi dụng cơ hội này giải quyết mâu thuẫn với Thái tử, hòa hoãn quan hệ.

Cảnh trắc phi nhanh chóng tắm rửa thay y phục, dưới hộ tống của mọi người, nàng uyển chuyển bước ra khỏi điện Uyển Hà, lên xe ngựa được đặc biệt chuẩn bị cho nàng.

Xe ngựa hội hợp với xa giá của Thái tử ở cổng Đông cung.

Thời gian không còn nhiều, Lạc Thanh Hàn không gọi nàng xuống xe hành lễ, trực tiếp hạ lệnh xuất phát.

Đoàn xe hùng hổ rời khỏi Đông cung, gặp xa giá của các hoàng tử công chúa khác trước cửa cung, ngoài cung còn rất nhiều tông thân đang đợi.

Xa giá của Hoàng đế và Hoàng hậu vừa đến thì chính thức lên đường.

Đội ngũ hùng hổ chậm rãi đi về phía ngoài thành.

……

Trong điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề đang khoanh chân nằm trên ghế sập, nhàn nhã ăn

trái cây, xem sách truyện.

Bảo Cầm giận dữ chạy vào, lảm nhảm không ngừng.

“Tức chết ta rồi! Đúng là tức chết ta rồi!”

Tiêu Hề Hề rời mắt khỏi cuốn truyện “Sao vậy? Ai bắt nạt Bảo Cầm tỷ tỷ nhà ta thế?”

Bảo Cầm vỗ ngực thở hổn hển nói “Vừa rồi nô tỳ đến Ngự thiện phòng lấy chút gia vị, vừa hay nghe được người trong Ngự thiện phòng nói về người.”

Tiêu Hề Hề quan tâm hỏi “Bọn họ nói gì?”

“Bọn họ nói, Thái tử vốn định dẫn người tham gia lễ tế trời, nhưng người tự dưng trúng độc, chuyện này cho thấy người phúc mỏng, không xứng với sủng ái của Thái tử. Bọn họ còn nói hôm nay Thái tử dẫn Cảnh trắc phi đi, xem ra Thái tử sắp sủng ái Cảnh trắc phi, người sắp thất sủng rồi!”

Bảo Cầm càng nói càng giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Bọn họ không biết gì hết, cho nên mới nói nhảm! Thái tử vì đau lòng cho người nên không nỡ để người chịu khổ, mới dẫn Cảnh trắc phi tham gia lễ tế trời, Cảnh trắc phi chỉ may mắn thôi, nàng ta dựa vào đâu mà so với người? Thái tử vẫn luôn sủng ái một mình người, người tuyệt đối không thất sủng, không thể nào!”

Tiêu Hề Hề trấn an “Không sao, bọn họ nói nhảm thôi, em cứ nghĩ bọn họ đang thả rắm là được, ai lại đi so đo với rắm chứ?”

Bảo Cầm bị lời của nàng chọc cười, muốn cười nhưng nhớ mình vẫn còn giận, lập tức nghiêm mặt.

“Người nghiêm túc đi, dù bọn họ nói nhảm, nhưng cũng không thể mặc bọn họ bịa chuyện. Chỉ vì người tốt tính, không so đo với bọn họ, không có nghĩa là người dễ bắt nạt.”

Tiêu Hề Hề "Thế em muốn làm gì."

Bảo Cầm nghiến răng "Bắt mấy tên trước, giết gà dọa khỉ!"

Tiêu Hề Hề không quan tâm mấy chuyện này, mặc Bảo Cầm làm.

Bảo Cầm dẫn người đến Ngự thiện phòng, bắt mấy tên thái giám nhiều chuyện ra ngoài, lấy danh nghĩa dám bàn luận về chủ tử, phạt tội bất kính, đ.è xuống đất đánh.

Lúc đánh, Bảo Cầm không hề né tránh ai, nàng cố ý mở cửa để mọi người xem kết cục của những thái giám này, xem sau này còn ai dám nói xấu Tiêu trắc phi?!

Vốn là Lý trắc phi quản Ngự thiện phòng ở Đông cung, nhưng Thái tử đã tước quyền của Lý trắc phi.

Bây giờ trên danh nghĩa là do Thái tử quản lý Ngự thiện phòng, nhưng thực tế, Thái tử không hề có thời gian rảnh, thế nên bình thường toàn do Mặc Họa thay mặt quản lý.

Mấy tên thái giám bị đánh không phục, chạy đến tố cáo với Mặc Họa, cầu xin Thái tử chủ trì công đạo, kết quả bị Mặc Họa ngăn lại.

Đừng nói mấy tên thái giám này phạm sai trước, dù bọn họ có nói đúng, thì Mặc Họa cũng không thể vì mấy tên thái giám mà chống đối sủng phi của Thái tử, thế chẳng phải nàng chán sống rồi sao?

Nhớ đến Huệ Tương và Ti Trúc, hai tấm gương đẫm máu đó vẫn còn đó!

Sau khi bị Bảo Cầm dạy dỗ, các cung nữ thái giám trong Đông cung cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, không dám tùy tiện bàn luận chuyện của Tiêu trắc phi nữa.

……

Ngoài thành, lễ tế trời đã bắt đầu.

Bên này, Hoàng đế dẫn các hoàng tử và tông thân cày đất, cầu phúc.

Bên kia, Hoàng hậu dẫn các công chúa, phi tần và phu nhân chăn tằm, dệt vải.

Tất cả đều là vì cầu mưa thuận gió hòa, dân chúng có vụ mùa bội thu.

Dân chúng theo dõi toàn bộ quá trình.

Dù năm nào cũng diễn ra một lần, nhưng dân chúng vẫn tò mò chuyện quý tộc cày đất dệt vải, muốn xem những quý tộc được nuông chiều này làm việc như thế nào.

Lạc Thanh Hàn thân là Thái tử, dĩ nhiên sẽ theo sát Hoàng đế.

Hoàng đế làm gì, hắn đều làm theo.

Nói là cày đất, nhưng thực ra chỉ là để họ đi vài bước với cày gỗ, bên cạnh có những người nông dân dày dặn kinh nghiệm hướng dẫn nên sẽ không xảy ra sai sót.

Còn Cảnh trắc phi phải theo Hoàng hậu chăn tằm dệt vải.

Sau khi cày đất dệt vải thì tiến hành lễ bái trong tông miếu.

Lễ bái cũng phân nam nữ.

Hoàn thành xong quá trình này thì cả một buổi sáng đã trôi qua.

Cảnh trắc phi từ đầu đến cuối không nói được lời nào với Thái tử.

Thấy sắp về cung, Cảnh trắc phi rốt cuộc không nhịn được nữa, chủ động đi tìm Thái tử.

“Điện hạ, người có mệt không? Muốn uống chút nước không?”

Cảnh trắc phi vừa nói, vừa đưa túi nước của mình sang.

Lạc Thanh Hàn từ chối.

“Không cần, ta không uống nước của người khác đưa.”

Cảnh trắc phi mím môi dưới “Thần thiếp là phi tần của người, không thể xem là người khác.”

Lạc Thanh Hàn không trả lời, nhưng từ ánh mắt lạnh lùng của hắn có thể nhìn ra ý nghĩ của hắn.

Chương 474: Một lòng một dạ

Cảnh trắc phi nghiêm túc nói "Người không cần cảnh giác như vậy, thần thiếp đã gả cho người, chính là người của Điện hạ, nhất định một lòng một dạ với người."

Lạc Thanh Hàn "Một lòng một dạ?"

Hai mắt Cảnh trắc phi nóng lên "Đúng vậy, thần thiếp một lòng một dạ với người, tuyệt đối không hai lòng!"

Lạc Thanh Hàn "Nói miệng không bằng chứng, mắt thấy mới là thật, nếu nàng đã nói nàng một lòng một dạ với ta, vậy thì moi tim của nàng ra, để ta tận mắt nhìn xem có đúng như nàng nói không?"

Sắc mặt Cảnh trắc phi tái đi, trở nên vô cùng nhợt nhạt.

Nàng mở to hai mắt không tin được, trong mắt hiện lên sợ hãi, nhưng vẫn cố gặng ra nụ cười "Điện hạ thật biết đùa."

Lạc Thanh Hàn "Cho nên nàng nói một lòng một dạ, chỉ là nói đùa?"

Cảnh trắc phi nghẹn họng.

Lạc Thanh Hàn "Muốn ta tin nàng, vậy thì nàng moi tim ra cho ta xem, nếu làm không được, thì mau biến xa một chút, ta ghét nhất là kẻ đạo đức giả chỉ nói không làm như nàng."

Cảnh trắc phi tiến thoái lưỡng nan, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

Lạc Thanh Hàn lấy thanh đao từ trong tay Ngọc Lân vệ, đưa sang "Đây, bây giờ moi tim nàng ra cho ta xem."

Cảnh trắc phi hoảng sợ bỏ chạy.

Hoàng đế hạ lệnh về cung, mọi người quay trở lại xe ngựa của mình.

Cảnh trắc phi sợ hãi, tay chân bủn rủn, không còn sức lên xe ngựa, các cung nữ dùng hết tay chân mới miễn cưỡng kéo được nàng lên.

Đến khi vào trong xe ngựa, Cảnh trắc phi vẫn còn nơm nớp lo sợ.

Nàng từng nghĩ Thái tử tính tình lạnh lùng, khó kết thân, nhưng chí ít hắn vẫn là một người bình thường.

Nhưng bây giờ, nàng không chắc nữa.

Không người bình thường nào lại bắt người khác moi tim ra cho xem.

……

Sau khi Lạc Thanh Hàn về cung, Mặc Họa nói hắn biết Bảo Cầm phạt mấy tên thái giám.

Hắn thản nhiên nói "Giải mấy tên thái giám đó đến chuồng ngựa, sau này bọn chúng sẽ phụ trách quét dọn chuồng ngựa."

Chuồng ngựa bẩn thỉu hôi hám, công việc nặng nhọc mệt mỏi, kém xa với công việc thoải mái trong Ngự thiện phòng, còn có chút béo bở, hình phạt này so với phạt gậy còn nặng hơn nhiều.

Thấy thái độ của Thái tử, rõ ràng là thiên vị Tiêu trắc phi, Mặc Họa cảm thấy quyết định của mình quả nhiên chính xác, thế là nhướng mày rồi cụp mắt đáp "Nô tỳ đi làm ngay."

Lạc Thanh Hàn không ngờ chỉ nhất thời thay đổi người đi cùng hắn tham gia lễ tế trời lại dấy lên nhiều suy đoán như

vậy.

Hắn cảm thấy mình cần phải an ủi Tiêu Hề Hề.

Lúc Lạc Thanh Hàn đến điện Thanh Ca, hắn thấy không có ai, sau khi hỏi mới biết Tiêu trắc phi đã đến rừng trúc phía sau.

Trong rừng trúc, Tiêu Hề Hề ngồi xổm bên đống lửa, ch.ảy nước dãi với con chuột tre nướng.

Nàng lau nước miếng, giục "Chưa nướng xong nữa sao?"

Bảo Cầm vừa rắc gia vị vừa nói "Chờ một lát nữa."

Nàng suy nghĩ một lúc lại thấy không an tâm dặn dò.

"Người đã hứa với nô tỳ, chỉ cắn một miếng nhỏ, không được ăn nhiều, người vẫn còn chưa khỏi, thái y nói không nên ăn đồ quá dầu mỡ, bụng sẽ không chịu nổi."

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm chuột tre nướng, qua loa gật đầu "Ta biết rồi, em nướng nhanh lên."

Lạc Thanh Hàn lần theo mùi thơm tìm kiếm.

Thấy Thái tử đến, Bảo Cầm vội quỳ xuống hành lễ.

Tiêu Hề Hề cũng đứng lên, lấy lòng nói "Điện hạ, sao người lại đến đây?"

Lạc Thanh Hàn "Ta đến thăm nàng, sức khỏe của nàng đã tốt hơn chưa?"

Tiêu Hề Hề "Tốt hơn nhiều rồi!"

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn nhìn chuột tre nướng "Dạ dày của nàng còn yếu, không ăn được loại đồ ăn nhiều dầu mỡ này."

Tiêu Hề Hề lập tức giải thích "Dạ dày của thần thiếp rất tốt! Không yếu chút nào!"

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng nghe lời, sau này ta sẽ cho nàng nhiều thứ tốt khác, nhưng nếu nàng không nghe lời, ta có thể lấy lại rừng trúc này bất cứ lúc nào."

Tiêu Hề Hề chắp tay cầu xin "Thần thiếp chỉ cắn một miếng nhỏ, chỉ một miếng nhỏ thôi, được không?"

Vừa rồi nàng dùng mánh khóe ăn vạ làm nũng này khiến Bảo Cầm mềm lòng đồng ý nướng chuột tre cho nàng.

Nhưng mánh khóe này không hiệu quả với Thái tử lòng dạ sắt đá.

Hắn thản nhiên nói "Hôm nay nàng ăn một miếng, sau này mãi mãi không được ăn thịt nữa."

Tiêu Hề Hề mím môi, muốn khóc!

Lạc Thanh Hàn phớt lờ nàng, nói với Bảo Cầm "Mang chuột tre nướng đi."

Bảo Cầm thận trọng liếc nhìn Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề luyến tiếc nhìn chuột tre nướng.

Bảo Cầm nói thầm gì đó trong miệng, xin lỗi!

Nàng cầm chuột tre nướng quay người bỏ đi.

Nhìn chuột tre nướng càng lúc càng xa, Tiêu Hề Hề thấy tim mình sắp vụn vỡ.

Lạc Thanh Hàn nhìn dáng vẻ đáng thương của nàng, như thể sẽ khóc bất cứ lúc nào, hỏi "Muốn ăn chuột tre nướng đến vậy?"

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Rất muốn ăn!"

Lạc Thanh Hàn "Muốn ăn thì mau khỏi bệnh, khỏi bệnh rồi thì

ăn gì cũng được.”

Tiêu Hề Hề lầm bầm “Thần thiếp đang rất khỏe.”

Lạc Thanh Hàn “Khỏe hay không là do thái y quyết định, nàng nói không tính.”

Tiêu Hề Hề không phục “Đây là cơ thể của thần thiếp, lẽ nào thần thiếp không thể quyết định sao?”

Lạc Thanh Hàn xoa đầu nàng “Đừng tùy hứng, chờ nàng khỏe, ta sẽ dẫn nàng ra cung chơi.”

Vốn hắn định dẫn Tiêu Hề Hề ra ngoài chơi sau khi tham gia lễ tế trời, nhưng tiếc là không đi được, hắn chỉ đành tìm thời gian khác dẫn nàng ra ngoài chơi.

Nếu đã hứa với nàng, vậy phải thực hiện bằng mọi giá, không thể để nàng thất vọng.

Mắt Tiêu Hề Hề bỗng sáng lên “Thật sao?”

Lạc Thanh Hàn “Đương nhiên là thật.”

Tâm trạng chán nản của Tiêu Hề Hề đột nhiên được cải thiện.

Nàng cúi người ôm cánh tay Lạc Thanh Hàn, vui vẻ nói “Thần thiếp nhất định sẽ mau chóng bình phục!”

Hai người trở về điện Thanh Ca.

Triệu Hiền đến báo cáo tiến độ công việc với Thái tử.

“Khởi bẩm Điện hạ, mạt tướng đã lệnh người đi kiểm tra tất cả tiệm cầm đồ trong kinh, phát hiện có người cầm trang sức trong cung ở ba tiệm. Theo mô tả của người làm trong tiệm, người đã cầm trang sức này là cùng một người.”

Triệu Hiền mở một chiếc hộp gỗ, bên trong có ba món trang sức bằng vàng.

“Đây là số trang sức thu về từ tiệm cầm đồ, người này khá cẩn trọng, cố tình tách ba món trang sức cầm ở ba tiệm khác nhau, khoảng cách giữa ba tiệm tương đối xa nên không thể xác định chính xác vị trí của gã.”

Sau đó, Triệu Hiền lấy ra ba tờ giấy cầm đồ.

Lạc Thanh Hàn nhận lấy xem, toàn là cầm chết*, giá cũng không cao.

*Cầm chết: người cầm đồ không gia hạn cũng như không mua lại sau khi hết thời hạn cầm đồ nhất định.

Người kia rõ là muốn bán nhanh, dù rớt giá không sao, cũng không có ý chuộc lại.

Tên của người cầm đồ có ghi trên giấy, cụ thể là Trương Tam, Lý Tứ, Triệu Ngũ.

Vừa nhìn là biết tên giả.

Triệu Hiền lấy ra một bức hoạ.

“Đây là bức hoạ được vẽ dựa trên mô tả của người làm ở ba tiệm cầm đồ, chính người này đã lén cầm đồ trang sức trong cung.”

Chương 475: Không bị người khác đố kỵ là tầm thường

Lạc Thanh Hàn nhận bức họa, mở ra thì thấy là một nam tử trung niên mập mạp, dưới cằm có râu, chân tóc khá cao, trông không có gì đặc biệt.

Tướng mạo này trên đường có rất nhiều, dù phát lệnh truy nã cũng rất khó bắt được.

Triệu Hiền nói tiếp "Mạt tướng đã kiểm tra ghi chép ra vào cung một tháng qua, trong đó Ninh Vũ Uyển năm lần, toàn là Đoan Quốc Công phu nhân vào cung thăm Đoạn lương đệ. Lần cuối cùng trong sổ ghi chép là điện Ngọc Liên, Bạch phu nhân vào cung thăm Bạch trắc phi, xem xét từ sổ ghi chép thì không có gì khác thường."

Lạc Thanh Hàn "Lúc bọn họ vào cung, hẳn là cũng mang theo hạ nhân?"

Triệu Hiền thành thật trả lời "Phải."

Với thân phận như Bạch phu nhân và Đoan Quốc Công phu nhân, ra ngoài nhất định phải có hạ nhân, chuyện này không có gì lạ.

Có vẻ như không thể tìm ra manh mối gì từ sổ ghi chép.

Lạc Thanh Hàn đưa bức họa cho Tiêu Hề Hề, nghiêng người thì thầm vào tai nàng.

"Nàng có thể thông qua bức họa tìm ra gã ở đâu không?"

Tai Tiêu Hề Hề hơi ngứa, thầm nghĩ nói thì nói đi, làm gì sáp

gần như vậy? Ngượng quá đi mất.

Nàng cố gắng phớt lờ khác thường trên tai, nhìn kĩ nam tử trung niên trong bức họa.

Bức họa và người thật có khác biệt nhất định, đặc biệt là nét bút khá tự do, độ chân thực càng thất thường.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm bức họa một lúc, quả thật không thể nhìn ra được gì.

Nàng chỉ đành bỏ cuộc, quay sang nhìn ba tờ giấy cầm đồ.

Dù tên trên giấy cầm đồ là giả, nhưng dấu vân tay là thật.

Nàng bắt đầu bói, bình thường hay sử dụng sinh thần bát tự, nếu không có sinh thần bát tự, thì tư trang cũng được.

Dấu vân tay trên giấy cũng được coi là một loại tư trang.

Tiêu Hề Hề đặt ba tờ giấy trước mặt, chạm vào dấu vân tay trên giấy, nhắm mắt bắt đầu thầm tính.

Phút chốc những cảm xúc thuộc về chủ nhân của dấu tay tràn vào tâm trí nàng, khiến nàng sinh ra phản ứng bài xích.

Nàng cảm thấy hưng phấn và hồi hộp.

Xung quanh có người đang nói, cụ thể là gì thì không nghe rõ, chỉ biết đó là một nữ nhân.

Nhìn xung quanh, có cửa sổ, cửa ra vào, bàn thấp và thức ăn trên bàn.

Ở đây hình như là một quán trọ.

Cửa sổ đang mở, thông qua cửa sổ có thể thấy biển hiệu Tô Hương Đường ở phía đối diện.

Tiêu Hề Hề chợt thoát khỏi trạng thái đồng cảm đó!

Lúc nàng mở mắt, thân thể vốn đã yếu bỗng trở nên yếu hơn, cả người uể oải, trên trán thậm chí còn túa ra mồ hôi lạnh.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng vào lòng, để nàng dựa vào hắn, nắm bàn tay nhỏ lạnh ngắt của nàng, nhỏ giọng hỏi.

“Khó chịu lắm sao?”

Tiêu Hề Hề hít thở sâu hai lần, nàng mới hoàn toàn thoát khỏi những cảm xúc đồng cảm còn sót lại.

Nàng nhẹ nhàng nói “Vẫn ổn, không khó chịu lắm.”

Nàng dừng một chút rồi nói tiếp “Người này ở quán trọ đối diện Tô Hương Đường, có một nữ nhân sống cùng gã.”

Cả Thịnh Kinh này chỉ có một Tô Hương Đường, Tiêu Hề Hề từng ăn điểm tâm ở đó, bây giờ nhớ lại hương vị, nàng không khỏi nuốt nước bọt.

Lạc Thanh Hàn chú ý tới cử động nhỏ của nàng, hắn lệnh Triệu Hiền dẫn Ngọc Lân vệ lập tức bắt người.

Triệu Hiền nhanh chóng rời đi.

Lạc Thanh Hàn ôm ngang Tiêu Hề Hề bước về phía phòng ngủ.

Trên đường không ít cung nữ thái giám bắt gặp, bọn họ thấy vậy đều cúi đầu, không dám nhìn thêm.

Lạc Thanh Hàn đặt Tiêu Hề Hề lên giường, đắp chăn cho nàng.

Hắn sai người lấy nước nóng, tự tay vắt khăn lau mồ hôi lạnh trên trán nàng.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề nhìn thấy một khía cạnh dịu dàng và tinh tế như vậy của Thái tử, nàng không biết phải làm

sao, cả người nằm thẳng trên giường, không dám cử động.

Lạc Thanh Hàn cũng nhân tiện rửa mặt, sau đó cởi áo khoác đen dày, cởi kim quán nặng trịch, nằm xuống cạnh Tiêu Hề Hề.

Hôm qua hắn bận rộn cả ngày, cả đêm cũng không ngủ, hôm nay lại tham gia lễ tế trời, dù còn hắn còn trẻ còn khỏe, lúc này cũng không gắng gượng được.

Hắn nghiêng người ôm Tiêu Hề Hề vào lòng, sau đó nhắm mắt, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Hề Hề không buồn ngủ, nhưng thấy Thái tử ngủ say như vậy, nàng không nhịn được đánh ngáp, sau đó điều chỉnh tư thế, ngủ thiếp đi trong vòng tay của hắn.

Lúc họ dậy, bên ngoài trời đã tối.

Tiêu Hề Hề cảm thấy tinh thần đã khá hơn, nhưng tay chân vẫn còn yếu, lúc nàng rời giường, Lạc Thanh Hàn vẫn phải dìu nàng.

Bảo Cầm đã chuẩn bị xong bữa tối, từng món được dọn lên bàn.

Tiêu Hề Hề vẫn còn là người bệnh, cần kiêng cử nên các món trên bàn chủ yếu là món thanh đạm.

Tiêu Hề Hề cầm đũa, nhưng phát hiện tay nàng hơi run.

Bảo Cầm thấy vậy, vội nói "Nô tỳ hầu hạ người dùng bữa."

"Không cần." Lạc Thanh Hàn ngăn Bảo Cầm.

Hắn đứng dậy, đi đến cạnh Tiêu Hề Hề ngồi xuống cầm bát đũa, tự mình đút cho nàng.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên nhìn Thái tử.

Hôm nay hắn sao vậy? Lại chủ động đút cho nàng ăn?

Không phải hắn bình thường mười ngón tay không chạm nước sao? Nào từng làm mấy chuyện hầu hạ người này?!

Không chỉ Tiêu Hề Hề, mà cả Bảo Cầm và Thường công công đứng bên cạnh cũng sửng sốt.

Bọn họ không ngờ Thái tử Điện hạ sống trong nhung lụa cũng sẽ hầu hạ người khác!

Bảo Cầm sợ cảnh tượng này bị người khác thấy sẽ nói Tiêu trắc phi cậy sủng mà kiêu, sai khiến Thái tử Điện hạ hầu hạ mình.

Bảo Cầm muốn nói chuyện này để nàng làm thì tốt hơn, nhưng nàng chưa kịp nói đã bị Thường công công bên cạnh ngăn lại.

Thường công công nháy mắt với nàng, sau đó chỉ về hướng cửa.

Bảo Cầm do dự một lúc rồi cũng lặng lẽ ra ngoài với Thường công công.

Hai người đứng ngoài hiên.

Thường công công xua tay đuổi các cung nữ thái giám khác đi.

Hắn thì thầm với Bảo Cầm.

“Thái tử muốn làm gì, cứ để ngài ấy làm, chúng ta làm nô tài không có quyền can thiệp.”

Bảo Cầm nhỏ giọng nói “Tôi sợ người khác nói bậy về Tiêu trắc phi.”

Thường công công cười nói “Không bị người khác đố kỵ là tầm thường, sở dĩ người khác nói xấu Tiêu trắc phi, phần lớn là vì ngưỡng mộ đố kỵ, rất nhiều người thậm chí còn không có cơ hội bị ngưỡng mộ đố kỵ kìa, cô chỉ cần bình tĩnh ứng phó là

được.”

Bảo Cầm nghĩ ngợi, cảm thấy có lý, nghiêm túc nói “Đa tạ công công chỉ dạy.”

Trong phòng.

Lạc Thanh Hàn đút từng miếng cho Tiêu Hề Hề.

Theo lý mà nói, được Thái tử Điện hạ hầu hạ là một vinh dự lớn lao.

Nhưng Tiêu Hề Hề không thấy vậy, thậm chí nàng càng thấy khó chịu hơn.

Khi Lạc Thanh Hàn đút cho nàng thêm một miếng rau, cuối cùng Tiêu Hề Hề không khỏi lên tiếng kháng nghị.

“Thần thiếp không muốn ăn rau nữa!”

Vừa rồi hắn toàn cho nàng ăn rau, ăn đến mức mặt nàng sắp xanh luôn rồi.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi “Vậy nàng muốn ăn gì?”

Tiêu Hề Hề không do dự nói “Thần thiếp muốn ăn thịt!”

Chương 476: Câu hỏi khó

Trên bàn có một nồi canh cá.

Lạc Thanh Hàn gắp một miếng cá đút cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề không do dự ăn vào, kết quả bị hóc xương, ho điên cuồng.

Động tác của Lạc Thanh Hàn dừng lại, đặt bát đũa xuống, vỗ vỗ lưng nàng.

Lúc trước hắn ăn cá, trước tiên sẽ có người cạo sạch xương, bản thân hắn cũng chưa từng để ý chuyện này, đây là lần đầu tiên hắn đút người khác ăn, người mới nên khó tránh có sơ suất.

Thường công công và Bảo Cầm đang đợi ngoài cửa nghe thấy động tĩnh lập tức chạy vào, biết Tiêu trắc phi bị hóc xương, vội mời thái y đến.

Tiêu Hề Hề xua tay nói không cần thái y.

Nàng thầm dùng nội lực đẩy xương ra khỏi cổ họng.

Khoảnh khắc nàng nhổ ra xương ra, mọi người trong phòng thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể Tiêu Hề Hề vốn đã yếu, qua thêm lần này lại càng yếu hơn.

Bảo Cầm quỳ xuống, dập đầu nhận tội "Nô tỳ có lỗi, không cạo sạch xương, Trắc phi nương nương mới bị hóc xương."

Lạc Thanh Hàn "Không liên quan đến ngươi, đứng dậy đi."

Bảo Cầm đứng dậy, lén nhìn Tiêu trắc phi, rồi theo Thường công công trở ra.

Lạc Thanh Hàn múc một bát canh cá, đút cho Tiêu Hề Hề.

Sau khi uống canh, Tiêu Hề Hề cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn.

Lạc Thanh Hàn nhỏ giọng nói "Xin lỗi, ta chưa từng hầu hạ ai, hôm nay là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm, quên phải lựa xương cá trước."

Vốn Tiêu Hề Hề còn muốn chọc hắn vài câu, bây giờ thấy hắn như vậy, nàng chợt không muốn chọc nữa.

Nàng chỉ bị hóc xương, thế mà đường đường là Thái tử lại xin lỗi nàng, chuyện này nói ra cũng không ai tin.

Tiêu Hề Hề hỏi "Sao người lại tự dưng nghĩ đến chuyện đút thần thiếp ăn cơm? Chuyện này cứ để người khác làm không được sao?"

Nàng rất muốn hỏi tại sao người tự dưng dịu dàng với ta như vậy?

Nhưng lời này hỏi ra miệng thì ngại lắm.

Lạc Thanh Hàn "Nàng đã làm rất nhiều cho ta, ta phải báo đáp nàng một chút."

Tiêu Hề Hề xua tay "Không cần không cần, người không cần phải khách khí như vậy, nếu người thật sự muốn báo đáp, thế người cho thần thiếp ăn nhiều món ngon nữa đi, những thứ khác thì không cần."

Lạc Thanh Hàn không tiếp lời, hắn hỏi "Nàng còn muốn ăn gì?"

Tiêu Hề Hề chưa no, nhưng nàng không muốn Thái tử đút nữa,

nàng gánh không nổi vinh dự này.

Nàng trái lòng nói "Không ăn nữa, thần thiếp no rồi."

Lạc Thanh Hàn hiểu rõ sức ăn của nàng, biết nàng chưa hề ăn no.

Hắn nghiêm mặt nói "Có phải nàng chê kỹ thuật đút ăn của ta không tốt?"

Tiêu Hề Hề vội phủ nhận "Không có không có!"

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chăm chú.

Thật lâu sau, hắn mới nhẹ giọng nói "Nàng phải cho ta một cơ hội."

Tiêu Hề Hề "Cơ hội gì?"

Lạc Thanh Hàn "Ta không phải sinh ra đã biết làm mọi thứ, ta cũng cần phải học và nỗ lực, mới có thể từng chút tiến bộ. Dù là học chữ hay chăm sóc người khác, đều cần phải thực hiện từng bước, nàng không thể vì lần đầu ta làm không tốt, mà không cho ta cơ hội tiếp tục."

Tiêu Hề Hề "Nhưng người là Thái tử, có thể giao việc chăm sóc cho người khác, người có thể dành sức lực và thời gian quý giá của mình cho những việc quan trọng hơn."

Lạc Thanh Hàn "Lời ta nói hôm qua, nàng quên rồi?"

Tiêu Hề Hề nhớ lại những lời hắn nói tối qua, không khỏi mềm lòng.

Nàng bất đắc dĩ nói "Được rồi, người muốn làm gì thì làm đi."

Không phải hóc xương thôi à, không phải ăn rau thôi sao, chỉ cần có thể dỗ Thái tử vui, những thứ này không quan trọng!

Lạc Thanh Hàn hỏi lại "Nàng muốn ăn gì?"

Tiêu Hề Hề "Tùy, thần thiếp không kén ăn, ăn gì cũng được."

Lạc Thanh Hàn gắp miếng cá khác.

Lần này hắn cẩn thận lựa xương trước khi đút cho Tiêu Hề Hề.

Hắn nhắc nhở "Ăn từ từ, nếu còn xương nhớ nhổ ra."

Tiêu Hề Hề chậm rãi nhai, trong lòng cảm khái, bây giờ ăn thịt còn khó hơn thạch tín!

Lạc Thanh Hàn đút cho nàng một bát cơm.

Tiêu Hề Hề nói "Người cũng ăn đi, đừng cứ đút cho thần thiếp mãi thế."

Lạc Thanh Hàn "Ta còn chưa đói, nàng ăn trước đi."

Biết Tiêu Hề Hề đã no, Lạc Thanh Hàn mới ăn phần còn lại, tùy tiện ăn một chút.

Đây là lần đầu hắn hầu hạ người khác, cảm giác mới mẻ, còn có hơi thỏa mãn thầm kín.

Lạc Thanh Hàn hỏi Tiêu Hề Hề có muốn tắm không?

Bây giờ thời tiết ấm hơn, dù không tắm mỗi ngày, nhưng ít nhất cũng phải cách ngày.

Tối qua Tiêu Hề Hề trúng độc nên không thể tắm, theo lý thì tối này dù thế nào cũng phải tắm.

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều, gật đầu đáp "Ừm."

Lạc Thanh Hàn "Bây giờ nàng thế này hẳn không thể tự tắm?"

Tiêu Hề Hề lại gật đầu "Ừm."

Bây giờ tay chân nàng không có sức, có khi còn không trèo

được vào bồn tắm, nhất định phải cần người giúp.

Lạc Thanh Hàn "Ta hầu hạ nàng tắm."

Tiêu Hề Hề còn tưởng mình nghe nhầm.

Nàng mở to mắt hỏi lại "Người nói gì?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh "Nếu nàng tự tắm không tiện, thì phải có người giúp."

Tiêu Hề Hề "Không cần, thần thiếp có thể gọi Bảo Cầm, không cần người tự mình làm."

Lạc Thanh Hàn "Sao? Nàng cảm thấy ta hầu hạ không tốt bằng Bảo Cầm?"

Bảo Cầm đang đợi ngoài cửa tự dưng thấy ớn lạnh.

Nàng bất giác rùng mình.

Thường công công bên cạnh hỏi "Cô sao vậy?"

Bảo Cầm xoa xoa cánh tay "Không có gì, tự dưng thấy hơi lạnh."

Thường công công "Buổi tối quả thật hơi lạnh, cô về phòng mặc thêm y phục đi, kẻo cảm lạnh."

Bảo Cầm cũng không miễn cưỡng, sau khi cảm ơn thì chạy nhanh về phòng lấy y phục.

Trong phòng.

Lạc Thanh Hàn vẫn đang chờ Tiêu Hề Hề trả lời.

Bị khát khao sống sót mãnh liệt thúc đẩy, Tiêu Hề Hề tự trấn an lương tâm nói "Đương … đương nhiên Thái tử Điện hạ tốt hơn."

Lạc Thanh Hàn "Nếu đã như vậy, ta hầu hạ nàng tắm."

Tiêu Hề Hề đấu tranh nói "Vậy không tốt lắm …"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Đại sư huynh của nàng có thể giúp nàng tắm, sao ta lại không thể? Lẽ nào trong lòng nàng, ta không đáng tin bằng đại sư huynh của nàng sao?"

Đúng là một câu hỏi khó mà!

Tiêu Hề Hề cười khổ nói "Thần thiếp lúc đó đã bao lớn đâu, không hiểu gì cả, sao có thể so sánh được?"

Lạc Thanh Hàn ép sát "Lúc nhỏ nàng không hiểu, bây giờ chắc hiểu rồi, nói thử xem, ta có chỗ nào thua kém đại sư huynh của nàng?"

Tiêu Hề Hề bất lực chống đỡ, chỉ đành nhận thua.

"Người muốn làm gì thì làm, dù sao thần thiếp cũng là phi tần của người, dù người làm gì với thần thiếp đều hợp tình hợp lý."

Lạc Thanh Hàn hài lòng, sai người đi chuẩn bị nước nóng.

Chương 477: Chậc, nam nhân!

Chẳng mấy chốc nước nóng đã được mang đến.

Biết Thái tử sẽ đích thân hầu hạ Tiêu trắc phi tắm, Thường công công không biết đã tự bổ não chuyện gì, bèn sai người mang một bồn tắm ngoại cỡ đến.

Bồn tắm lớn như vậy đủ cho hai người lăn lộn trong đó.

Thường công công nói "Nô tài chờ bên ngoài, Điện hạ và nương nương có dặn dò gì, cứ gọi một tiếng là được."

Thường công công nói xong khom người lui ra ngoài, Bảo Cầm và cung nữ thái giám khác đi theo sau.

Cánh cửa đóng lại.

Chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn trong phòng.

Tiêu Hề Hề nhìn bồn nước nóng lớn, như nhìn một nồi nước nóng, còn nàng là cá muối sắp cho vào nồi.

Lạc Thanh Hàn giúp nàng cởi y phục.

Tiêu Hề Hề biết tối nay nàng khó thoát kiếp nạn, dứt khoác mặc kệ, Thái tử bảo nàng giơ tay thì nàng giơ tay, Thái tử bảo nàng xoay người thì nàng xoay người.

Sau khi cởi y phục xong, Lạc Thanh Hàn bế nàng lên.

Tiêu Hề Hề vùi đầu vào ngực hắn, giả như không thấy gì.

Khi nàng được thả vào nước nóng, cơ thể nàng tức thì được

bao bọc trong nước.

……

……

Tắm xong, Lạc Thanh Hàn bế nàng ra ngoài, lau sạch người cho nàng.

Toàn thân Tiêu Hề Hề đỏ rực như con tôm chín quá, khiến người ta chỉ muốn ăn một miếng.

Vừa rồi trong lúc tắm, Lạc Thanh Hàn nhân cơ hội chiếm hết lợi rồi, bây giờ hắn rất thành thật, không có bất kỳ động tác thừa thãi nào.

Hắn tự tay giúp nàng mặc đồ ngủ, kiên nhẫn giúp nàng cài từng cúc áo.

Hắn cúi đầu nhìn mặt nàng, trầm giọng hỏi "Sao mặt nàng đỏ vậy?"

Tiêu Hề Hề "Đừng hỏi, hỏi thì do nóng."

Lạc Thanh Hàn khẽ cười một tiếng.

Tiêu Hề Hề lườm hắn một cái "Cười gì mà cười?"

Lạc Thanh Hàn "Nhìn thấy nàng là mắc cười."

Tiêu Hề Hề lập tức nhớ mấy lời độc địa hắn từng nói trước đó, trong lòng rất giận.

Lạc Thanh Hàn giúp nàng mặc xong y phục, vỗ nhẹ mông nàng, thấp giọng nói "Ngủ đi."

Tiêu Hề Hề hỏi "Người không ngủ à?"

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn đi tắm."

Vừa rồi giúp Tiêu Hề Hề tắm, nửa ống tay áo của hắn bị ướt, còn đổ rất nhiều mồ hôi. Quan trọng nhất là thân thể của hắn có phản ứng, cần phải xử lý, nếu không đêm nay sẽ không ngủ được.

Tiêu Hề Hề liếc xuống.

Chậc, nam nhân!

Lạc Thanh Hàn xoay người đi, nhưng bị Tiêu Hề Hề giữ lại.

Tiêu Hề Hề xấu hổ hỏi "Có cần thần thiếp giúp người không?"

Lạc Thanh Hàn hơi híp mắt, ánh mắt trở nên thâm trầm "Nàng muốn giúp thế nào?"

Tiêu Hề Hề xoay người, lấy một cuốn sách từ dưới gối.

Đó là kinh Kim Cương mà trước đây Thái tử bắt nàng học thuộc.

Nàng bắt đầu dùng âm thanh động lòng người tụng kinh.

"Cái gọi là Phật pháp, không phải Phật pháp thật, không có chỗ trụ, tâm mới xuất hiện."

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi hỏi từng chữ "Đây là cách nàng giúp ta?"

Tiêu Hề Hề chính trực nói "Phật pháp có thể gột rửa linh hồn của người, loại bỏ tạp niệm trong lòng người, thanh lọc tâm hồn của người, thăng hoa tinh thần của người, ngăn người chìm đắm trong sắc dục!"

Lạc Thanh Hàn tức cười "Nàng qua đây, ta hứa sẽ không đánh chết nàng."

Tiêu Hề Hề vội lùi về sau, đồng thời không quên cãi lại

“Những lời này là người nói với thần thiếp trước đó mà, lúc đó người nói rất nghiêm túc chính trực, sao bây giờ người không thừa nhận? Làm người không thể tiêu chuẩn kép như vậy!

Lạc Thanh Hàn kéo nàng qua ôm vào lòng, cúi đầu cắn mạnh vào miệng nhỏ nhắn đang lẻo mép của nàng.

Vết cắn này hơi dùng sức, làm môi của nàng rách một miếng da.

Tiêu Hề Hề đau đớn hít khí lạnh.

Lạc Thanh Hàn liế.m vết máu trên môi, trầm giọng nói “Ngoan một chút, ta vẫn chưa muốn chạm vào nàng, nhưng nếu nàng ép ta, ta sẽ xử nàng luôn bây giờ.”

Tiêu Hề Hề lập tức ngoan hơn.

Lạc Thanh Hàn để nàng đi, gọi người mang nước nóng mới.

Tối nay hắn ngâm mình trong bồn rất lâu.

Tiêu Hề Hề nằm trên giường, nhặt lại kinh Kim Cương, không đọc trang nào đã ngủ mất.

Ngày hôm sau, Lạc Thanh Hàn dậy sớm như thường lệ.

Bên ngoài còn rất nhiều việc chờ hắn, hắn không thể cả ngày quanh quẩn trong hậu cung.

Trước khi đi, hắn không quên dặn Bảo Cầm.

“Ngươi trông chừng Tiêu trắc phi, không cho nàng ăn đồ nhiều dầu mỡ, nếu nàng không nghe lời, ngươi cứ nói với ta, ta trở về sẽ xử lý nàng.”

Bảo Cầm cố nén cười gật đầu “Vâng.”

Tiêu Hề Hề dậy thì trời đã lên cao.

Bảo Cầm giật mình khi thấy vết thương trên môi nàng.

“Miệng người bị sao vậy?”

Tiêu Hề Hề chạm vào môi, yếu ớt nói “Bị người cắn.”

Bảo Cầm vừa định hỏi ai cắn, nhưng chợt nhận ra người duy nhất có thể cắn môi Tiêu trắc phi chỉ có Thái tử.

Không ngờ đêm qua hai người kịch liệt như vậy …

Một số hình ảnh không phù hợp xuất hiện trong đầu Bảo Cầm, mặt nàng hơi đỏ lên.

Nàng không dám hỏi thêm, vội sai người mang thuốc mỡ tới, cẩn thận thoa lên môi Tiêu trắc phi.

Bữa sáng hôm nay vẫn là cháo và món thanh đạm, không hề có miếng thịt nào.

Dù kỹ năng nấu ăn của Bảo Cầm có giỏi đến đâu, Tiêu Hề Hề cũng không thể chịu được nữa, nàng cầu xin.

“Có thể nấu cho ta bát mì thịt được không? Hay là cháo cá cũng được! Ta muốn ăn thịt, rất muốn rất muốn ăn thịt!”

Bảo Cầm cẩn thận suy nghĩ, thái y hình như nói có thể ăn cá, bèn nói “Nấu cháo cần thời gian, người ăn mấy món này trước đi, buổi trưa nô tỳ nấu canh cá cho người.”

Có canh cá treo trước mặt, Tiêu Hề Hề thấy mình đã tìm lại được mục đích sống.

Nàng quét sạch cháo và đồ ăn trên bàn, sau đó lười biếng ngã người trên ghế sập, chọc chọc con rùa nhỏ.

Con rùa nhỏ nằm bất động trên ghế, giả vờ chết rất chân thật.

Bảo Cầm mở cửa sổ, nắng chói từ bên ngoài chiếu vào, rải trên người Tiêu Hề Hề, làm nàng thấy ấm áp dễ chịu.

Buổi trưa, Tiêu Hề Hề được ăn canh cá như mong muốn.

Canh cá tuy không có gia vị gì nhiều, ăn hơi nhạt, nhưng so với canh trong thì ngon hơn nhiều.

Uống canh cá xong, Tiêu Hề Hề được nước làm tới, muốn ăn thịt nướng.

Bảo Cầm đã tàn nhẫn từ chối yêu cầu này.

Ban đầu Tiêu Hề Hề còn làm nũng cầu xin, nhưng không được đáp lại, bèn thăng cấp lên thành ăn vạ, một khóc hai nháo ba thắt cổ.

Bảo Cầm bị nàng bám đến mức quay cuồng, cuối cùng hết cách đành lôi Thái tử vào.

"Trước khi Điện hạ đi, đặc biệt dặn dò không được cho người ăn đồ nhiều dầu mỡ, nếu người không nghe lời, cẩn thận Điện hạ trở về xử lý người."

Tiêu Hề Hề không tin được nhìn nàng "Bảo Cầm, em thay đổi rồi! Em không còn là Bảo Cầm thương ta yêu ta, sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cho ta nữa rồi!"

Nét mặt Bảo Cầm thê lương.

Nàng quả thật thay đổi rồi.

Trước đây, nàng chỉ là tiểu nha hoàn bình thường, nhưng bây giờ, nàng không chỉ là nha hoàn, còn phải kiêm luôn chức mẹ già, cả ngày lao tâm lao lực vì đứa con gái ngốc nghếch của mình.

Mệt tim quá!

Chương 478: Điện hạ vẫn còn tình cũ với người!

Mặt trời vừa lặn, hắn đã về đến Đông cung.

Lạc Thanh Hàn thay thường phục, chuẩn bị đến điện Thanh Ca thì nghe báo Triệu Hiền cầu kiến.

Lạc Thanh Hàn "Cho vào đi."

Triệu Hiền sải bước vào, chấp tay hành lễ.

"Khởi bẩm Điện hạ, tối qua mạt tướng lệnh cho người đến quán trọ đối diện Tô Hương Đường, bắt được nam nhân lén bán đồ trang sức trong cung, người này tên Đinh Quý, là phụ thân của Thải Vân."

Đinh Quý là nam nhân trong bức họa, thông qua xác nhận của người làm ở tiệm cầm đồ, chính ông ta là người đã mang đồ trang sức trong cung đi cầm.

Có người làm làm nhân chứng, dấu vân tay trên giấy cầm đồ làm vật chứng, Đinh Quý muốn chối cũng không chối được.

Triệu Hiền chỉ dọa một chút, ông ta đã khai hết tất cả.

Sự thật giống như những gì Tiêu Hề Hề đoán, Đinh Quý là một thương nhân, một tháng trước đến kinh thành làm ăn.

Đáng tiếc vận khí không tốt, ông ta làm ăn thua lỗ, tiêu hết tiền, nợ nần chồng chất.

Đinh Quý không có tiền trả nợ nên tìm con gái Thải Vân đang làm việc trong cung, Thải Vân cảm thấy có lỗi nên đồng ý

giúp kiếm một số tiền, nàng lén trộm đồ trang sức của Lý trắc phi đưa cho Đinh Quý, rồi ông ta đem đi cầm.

Để tránh bị người khác phát hiện, Đinh Quý cầm ba món trang sức ở ba nơi, trên giấy cầm đồ đều dùng tên giả.

Theo lý mà nói, Đinh Quý trả hết nợ xong thì nên rời Thịnh Kinh càng sớm càng tốt.

Tiếc là con người lòng tham không đáy.

Đinh Quý muốn hốt thêm một số tiền từ con gái trước khi đi.

Chính vì lòng tham của ông ta, đã khiến ông ta không bao giờ đi được nữa.

Lạc Thanh Hàn đọc hết khẩu cung của Đinh Quý.

Theo khẩu cung của Đinh Quý, ông ta thông qua một kỹ nữ liên lạc với người trong cung.

Hôm qua, Đinh Quý còn ăn tối cùng kỹ nữ kia tại quán trọ.

Có lẽ giọng nữ nhân nói chuyện mà Tiêu Hề Hề nghe hôm qua chính là kỹ nữ đó.

Ngọc Lân vệ bắt được kỹ nữ đó, khẩu cung của hai người trùng khớp.

Triệu Hiền trình khẩu cung của kỹ nữ lên.

Lạc Thanh Hàn nhìn những cái tên được nhắc trong khẩu cung, hoàn toàn không có ấn tượng gì, hắn hỏi Thường công công, Thường công công rất rõ chuyện nhân sự trong cung nên lập tức nói.

“Người này làm việc ở Ninh Vũ Uyển, thuộc hạ của Đoạn lương đệ.”

Lạc Thanh Hàn đứng lên “Đi thôi, ta muốn đến gặp Đoạn

lương đệ.”

Thường công công lập tức sai người chuẩn bị xa giá.

Trước khi đi, Lạc Thanh Hàn đưa hai hộp điểm tâm cho Mặc Họa, bảo nàng đưa đến cho Tiêu trắc phi ở điện Thanh Ca, nhân tiện chuyển vài lời.

Mặc Họa ghi nhớ từng chuyện.

Đây là điểm tâm của Tô Hương Đường, hôm nay khi Lạc Thanh Hàn rời cung làm chút việc, cố ý vòng đến Tô Hương Đường mua về, vì hôm qua nhìn thấy Tiêu Hề Hề đã nuốt nước bọt khi nhắc đến Tô Hương Đường.

Vốn hắn muốn tự mình đưa cho nàng, nhưng hiện giờ hắn có chuyện cần làm, chỉ đành nhờ người khác giao hai hộp điểm tâm này cho Tiêu Hề Hề.

Lúc này, mặt trời đã lặn, sắc trời dần tối đi, ánh đèn vừa thắp lên, màn đêm điểm vài ánh sao.

Xa giá của Thái tử chậm rãi đi về phía Ninh Vũ Uyển.

Trong điện Thanh Ca.

Thanh Tùng lo lắng chạy vào “Nương nương, nô tài nghe nói Thái tử đến Ninh Vũ Uyển!”

Tiêu Hề Hề đang gặm dưa chuột, phát ra tiếng rốp rốp, chợt nghe tiếng hét của Thanh Tùng, suýt nữa đã cắn lưỡi.

Nghe vậy, Bảo Cầm vội ra khỏi phòng bếp nhỏ, ngạc nhiên hỏi.

“Sáng nay lúc Thái tử đi, còn nói tối nay sẽ đến điện Thanh Ca, sao tự dưng lại đến Ninh Vũ Uyển?”

Thanh Tùng gấp gáp nói “Chuyện này ta cũng không biết, chỉ biết xa giá của Thái tử đến Ninh Vũ Uyển, nhìn dáng vẻ chẳng

lẽ đêm nay muốn ở lại Ninh Vũ Uyển? Nếu thật là vậy, há chẳng phải Đoạn lương đệ lại được sủng ái rồi?"

Đổi lại là người khác được sủng ái cũng không sao, nhưng Đoạn lương đệ thì khác, trước đó nàng từng được Thái tử sủng ái một khoảng thời gian, hiện giờ nếu được sủng ái lại, đủ thấy địa vị của nàng trong lòng Thái tử khác với người thường.

Trong cung này, cái gọi là tranh sủng, chính là tranh sự khác người thường này.

Bảo Cầm lo lắng "Sao lại như vậy? Nếu Thái tử thật sự bị Đoạn lương đệ dụ đi, nương nương của chúng ta phải làm sao?"

Nàng quay đầu lại nhìn, phát hiện Tiêu trắc phi còn đang ăn dưa chuột, nhất thời hận rèn sắt không thành thép.

"Nương nương của tôi ơi, người bây giờ còn tâm trạng để ăn nữa sao? Thái tử đã bị người ta dụ đi rồi, người không lo lắng chút nào sao?"

Tiêu Hề Hề nuốt dưa chuột trong miệng "So với chuyện này, ta càng lo chuyện tại sao bữa tối vẫn chưa xong?"

Bảo Cầm không nói nên lời.

Đúng lúc này, Mặc Họa đi tới, nàng đưa hai hộp điểm tâm Tô Hương Đường cho Tiêu trắc phi nương nương.

"Điện hạ đặc biệt mua điểm tâm này cho người, Điện hạ nói hôm nay người chỉ có thể ăn một hộp, hộp còn lại ngày mai mới được ăn."

Đây là để ngăn Tiêu trắc phi chỉ cứ ăn vặt, không chịu ăn cơm đàng hoàng.

Tiêu Hề Hề cầm hai hộp điểm tâm đóng gói đẹp mắt, vui mừng không thôi.

Bảo Cầm và Thanh Tùng thấy vậy, hầu hết lo lắng cũng đã tan biến.

Dù Thái tử đến Ninh Vũ Uyển, nhưng trong lòng Thái tử vẫn nhớ đến Tiêu trắc phi.

Bảo Cầm giữ Mặc Họa ở lại uống trà, nhưng Mặc Họa lịch sự từ chối.

“Điện Lân Đức còn rất nhiều việc, ta không làm phiền nữa, cáo từ.”

Bảo Cầm đích thân tiễn Mặc Họa ra ngoài, trong quá trình này cũng không quên hỏi Mặc Họa tại sao Thái tử lại đến Ninh Vũ Uyển.

Mặc Họa không nói thẳng mà ám chỉ.

“Thái tử hẳn là có chuyện tìm Đoạn lương đệ.”

Cụ thể là chuyện gì thì Mặc Họa không nói, nhưng trong lòng Bảo Cầm biết, Thái tử tìm Đoạn lương đệ là có chuyện, không phải vì có hứng thú với Đoạn lương đệ.

Xem ra Thái tử làm xong chuyện vẫn sẽ đến điện Thanh Ca.

Nghĩ đến đây, Bảo Cầm thấy thư thái hơn nhiều.

Trong Ninh Vũ Uyển.

Do trúng độc nên cơ thể Đoạn lương đệ vẫn còn rất yếu, nàng nằm trên giường, xuất thần nhìn ngọn nến bên cạnh.

Cung nữ khuyên nhủ “Tiểu chủ, người đừng suy nghĩ nhiều, Thái tử bận rộn nên mới không có thời gian tới thăm người, chờ Thái tử xong việc, nhất định sẽ tới thăm người.”

Đoạn lương đệ “Ta lo lắng Nghinh Hương …”

Sau khi Nghinh Hương bị Ngọc Lân vệ bắt đi vẫn chưa trở về,

nàng thấy hơi bất an.

Cung nữ nhỏ giọng nói "Nô tỳ đã hỏi thăm rồi, không chỉ có Nghinh Hương tỷ tỷ, mà cả Thải Vân ở điện Kim Phong và Liễu Nhứ ở điện Ngọc Liên cũng bị bắt đi, nô tỳ đoán là điều tra vụ hạ độc. Nhưng người cứ yên tâm, chúng ta không thẹn với lòng, chắc hẳn Thái tử Điện hạ sẽ không vu oan người tốt."

Đoạn lương đệ nghe vậy, vẻ mặt càng thêm hoảng hốt.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng hô.

"Thái tử Điện hạ giá đáo!"

Đoạn lương đệ và các cung nữ trong phòng vui mừng khôn xiết.

Cung nữ kích động nói "Thái tử Điện hạ tới thăm người rồi, nô tỳ nói không sai chứ, Điện hạ làm xong việc sẽ tới thăm người, Điện hạ vẫn còn tình cũ với người!"

Đoạn lương đệ vội nói "Mau, đỡ ta dậy chải tóc trang điểm."

Bây giờ dáng vẻ nàng phờ phạc, không thể gặp ai.

Cung nữ đỡ nàng dậy, mặc y phục cho nàng, chải đầu rửa mặt.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp chỉnh trang xong, giọng Thường công công đã vang lên ngoài cửa.

"Đoạn lương đệ, Thái tử Điện hạ muốn gặp người, mời người ra ngoài ngay."

Chương 479: Mọi chuyện là do ta sắp xếp từ trước!

Cung nữ giải thích "Tiểu chủ vẫn chưa chải tóc trang điểm xong, xin Thái tử Điện hạ chờ một chút, sẽ xong ngay thôi!"

Thường công công "Điện hạ nói, không cần chải tóc trang điểm, ngài ấy nói vài câu sẽ đi ngay."

Đoạn lương đệ nghe vậy, nhiệt tình trong lòng bị dập tắt một nửa.

Sắc mặt nàng cũng ngày càng tái nhợt.

Cung nữ không hiểu "Thái tử có ý gì? Cố ý đến Ninh Vũ Uyển của chúng ta chỉ vì muốn nói vài câu, có phải kỳ lạ quá không?"

Đoạn lương đệ nhìn mình trang điểm trong gương, khuôn mặt vẫn như trước, nhưng không còn đáng yêu ngây thơ nào nữa, chỉ có cô đơn thê lương.

Nàng mím môi dưới, cuối cùng vẫn không cam lòng.

"Trang điểm cho ta." nàng nói.

Đoạn lương đệ ra khỏi phòng ngủ đã là một khắc sau.

Thường công công không còn dáng vẻ cười vui, hắn lạnh lùng nói "Tiểu chủ để Điện hạ chờ người đúng một khắc, mặt mũi của người cũng lớn thật đấy!"

Do đã trang điểm xong nên gương mặt Đoạn lương đệ lại rạng rỡ sáng ngời.

Đối mặt với lời quở trách của Thường công công, Đoạn lương đệ chẳng những không sợ, ngược lại như con công kiêu ngạo hất cằm, hoàn toàn không để ý tới nô tài trước mặt.

Nàng được cung nữ dìu, mặc kệ Thường công công, đi ngang qua hắn.

Thường công công nhìn bóng lưng nàng đi xa, thầm giễu.

Ta cần gì phải tức giận với một người sắp chết?

Đoạn lương đệ bước vào chính điện, thấy Thái tử chắp tay đứng bên cửa sổ.

Đã lâu không gặp, bây giờ chớp mắt nhìn thấy hắn, Đoạn lương đệ chỉ cảm thấy tim đau âm ỉ.

Nàng hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, đẩy tay cung nữ ra, bước lên hành lễ.

“Thần thiếp thỉnh an Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn hơi xoay người, lộ ra khuôn mặt nghiêm nghị.

Hắn nhìn nữ nhân trước mặt, không hỏi tại sao lâu vậy mới tới, cũng không có ý trách móc nàng.

Hắn lạnh lùng hỏi “Ban Chung có phải là người của nàng?”

Đoạn lương đệ nghe thấy cái tên này, đồng tử khẽ co rút.

Nàng cố gắng áp chế hoảng sợ trong lòng, bình tĩnh trả lời “Phải, hắn là thái giám ở Ninh Vũ Uyển, bình thường phụ trách quét dọn làm việc vặt, không biết Điện hạ vì sao đột nhiên nhắc tới hắn?”

Lạc Thanh Hàn “Gọi hắn tới, ta có chuyện muốn hỏi hắn.”

Đoạn lương đệ “Điện hạ đến thật không đúng lúc, gần đây hắn

bị bệnh, nghe nói là bệnh truyền nhiễm, tạm thời không thể gặp ai.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng.

Sống lưng Đoạn lương đệ ớn lạnh, không ngừng đổ mồ hôi, nhưng vẫn cắn răng đứng yên.

Lạc Thanh Hàn nhìn Triệu Hiền ngoài cửa, bình tĩnh nói “Đưa Ban Chung đến đây.”

Đoạn lương đệ muốn can, thì bị Thái tử dùng ánh mắt ngăn lại.

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi, chốc sau đã đưa Ban Chung đến.

Tuy nhiên, thứ Triệu Hiền mang đến là một xác chết lạnh ngắt.

Ban Chung đã chết.

Lúc Triệu Hiền dẫn người xông vào nơi ở của hắn, phát hiện hắn nằm bất động trên giường, từ lâu đã không còn hơi thở.

Tuy chưa nghiệm thi nhưng nhìn đặc điểm thi thể, có thể đoán được hắn chết vì uống thuốc độc.

Không biết hắn tự nguyện uống hay bị ép uống?

Triệu Hiền ra lệnh đặt xác chết xuống đất, vén tấm vải trắng phủ bên trên, để lộ khuôn mặt tái nhợt xanh xao của Ban Chung.

Đoạn lương đệ chỉ nhìn một cái, cảm thấy tay chân bủn rủn, đầu óc choáng váng, suýt nữa ngất đi.

Cung nữ cũng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn nhanh chóng đỡ lấy Đoạn lương đệ, không để Đoạn lương đệ ngã xuống.

Vẻ mặt Lạc Thanh Hàn không đổi.

Hắn chuyển tầm nhìn từ thi thể sang Đoạn lương đệ, ánh mắt

vẫn bình tĩnh như cũ.

“Chuyện của Thải Vân và Đinh Quý, ta đã tra rõ rồi, nhân chứng vật chứng xác thực, chuyện này cũng liên quan đến Ban Chung. Bây giờ Ban Chung chết rồi, nàng có thể lựa chọn không thừa nhận, nhưng nàng nên biết trong cung này, dù có rất nhiều chuyện nàng không muốn không thừa nhận, vẫn có cách khiến nàng phải thừa nhận.”

Đoạn lương đệ run rẩy nói “Thần thiếp không biết người đang nói gì.”

Lạc Thanh Hàn “Bây giờ ta cho nàng cơ hội cuối cùng, chỉ cần nàng nói rõ vì sao lại làm vậy, ta có thể cân nhắc chừa cho nàng một con đường sống.”

Đoạn lương đệ siết chặt ống tay áo, thân thể khẽ run.

Thấy nàng không chịu nói, Lạc Thanh Hàn cũng không nhiều lời với nàng, trực tiếp nói với Thường công công.

“Chuẩn bị một ly rượu độc, cứ dùng thạch tín mà nàng ta thích.”

“Vâng.”

Thường công công vừa xoay người đã nghe thấy tiếng hét thê lương của Đoạn lương đệ.

“Thần thiếp là phi tần của người, là người mà Hoàng thượng đích thân chỉ điểm, người giết thần thiếp, không sợ Hoàng thượng trách tội sao?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Không sao, chỉ bị phụ hoàng mắng một trận mà thôi, ta không quan tâm.”

Đoạn lương đệ ngẩn ra.

Phải rồi, dù nàng bị Thái tử giết thật, Hoàng đế cũng chỉ mắng hắn một trận, cùng lắm là bắt hắn đóng cửa hối lỗi một thời

gian, Hoàng đế vốn không thể nào chỉ vì cái chết của một Lương đệ cỏn con mà trách tội Thái tử.

Dù có phủ Đoan Quốc Công làm chỗ dựa thì đã sao?

Đoan Quốc Công chỉ có tước vị, không có đất phong cũng không có thực quyền, vãn bối trong nhà ngày càng tệ, không có tiền đồ, hi vọng bọn họ đứng ra nói giúp mình? Đúng là chuyện viển vông!

Đoạn lương đệ càng nghĩ càng thấy thê lương.

Đau đớn đến cùng cực, bèn bật cười thành tiếng.

Mắt nàng cười đến đỏ bừng, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

"Ta còn tưởng mình được gả cho người tốt, ta còn tưởng ít nhất người cũng từng nhớ đến ta, kết quả thì sao? Ta trúng độc suýt chết, người đi thẳng đến cung điện của nữ nhân khác còn không thèm quay đầu lại!"

"Chẳng lẽ trong mắt người, chỉ có mạng của Tiêu trắc phi là mạng, mạng của người khác đều rẻ mạt?!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Tự nàng hạ độc, nàng đã sớm ước tính liều lượng, chút thạch tín kia chỉ làm nàng khó chịu một thời gian, không lấy được mạng nàng, đây đều do nàng tự làm tự chịu."

Đoạn lương đệ càng cười to hơn "Ha ha ha, ta tự làm tự chịu? Ta làm tất cả những chuyện này là vì ai? Nếu không phải muốn người tới gặp ta, ta có cần phải đẩy mình đến bước đường này không? Nhưng kết quả thì sao? Dù ta giày vò bản thân chỉ còn nửa cái mạng, cũng không đổi được một ánh mắt của người, trái tim người rốt cuộc làm bằng gì? Là đá sao?!"

Cung nữ nghe vậy hoảng sợ, vội khuyên "Tiểu chủ đừng nói nữa."

Đoạn lương đệ hất tay nàng ra.

“Sao ta lại không thể nói? Ta sắp chết rồi, còn cái gì không dám nói?!”

“Phải, là ta sai Thải Vân hạ thạch tín, ta uy hiếp ả, nếu ả không làm theo những gì ta nói, ta sẽ vạch trần tội trộm cắp tài sản trong cung của ả!”

“Cũng là ta sai người tìm Đinh Quý, cả chuyện Đinh Quý làm ăn thua lỗ cũng là người của ta cố ý gài bẫy, mọi chuyện là do ta sắp xếp từ trước!”

Chương 480: Cho nàng ta chết thoải mái đi

“Ta đổ tội cho Tiêu trắc phi, muốn ả thân bại danh liệt, ai bảo ả chiếm vị trí Trắc phi của ta? Nếu không phải do ả, ta đã là Trắc phi rồi!”

“Ta hạ độc Bạch trắc phi và Lý trắc phi, là hai ả đáng đời!”

“Bạch trắc phi giả vờ tốt bụng, nhưng thật ra là muốn lợi dụng ta, ả nghĩ ta không nhìn ra được ý nghĩ của ả sao? Lý trắc phi càng đáng ghét hơn, cố tình chế nhạo ta trước mặt mọi người, không chừa chút thể diện nào cho ta, không phải ả thấy ta thất sủng, cố ý làm ta ghê tởm sao?”

“Còn tại sao ta hạ độc mình … ha ha, vì ta muốn người tới thăm ta.”

“Ta nghĩ, nếu ta sắp chết, người có thế nào cũng sẽ đến gặp ta một lần nhỉ?”

“Dù gì cũng một ngày làm phu thê, trăm ngày ơn nghĩa, trước đây người cũng từng thích ta, phải không?”

Đoạn lương đệ nói xong câu cuối cùng, nước mắt giàn giụa trên mặt.

Nước mắt làm nhòe lớp trang điểm của nàng, cộng với ánh mắt gần như điên dại, khiến người khác thấy rùng rợn.

Triệu Hiền thấy vậy, sợ nàng sẽ làm hại Thái tử, nên lặng lẽ tiến lên hai bước, theo sát mọi hành động của nàng, chỉ cần nàng có bất kỳ hành động gì, sẽ bắt nàng ngay lập tức.

Lạc Thanh Hàn đối mặt với câu hỏi mang theo mùi máu này, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, cả ánh mắt cũng không thay đổi.

“Ta chưa từng thích nàng.”

Đoạn lương đệ sững sờ.

Nàng lập tức điên dại hét lên “Không thể nào! Người nói dối! Nếu người không thích ta, sao lại triệu ta thị tẩm?!”

Lạc Thanh Hàn “Triệu nàng thị tẩm, không có nghĩa là ta thích nàng, cũng có thể là muốn lợi dụng nàng.”

Hai mắt Đoạn lương đệ từng chút mở to, dường như chịu đả kích rất lớn, thân thể không khỏi bắt đầu run rẩy.

“Người vì lợi dụng ta, nên mới cố ý triệu ta thị tẩm?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời, nhưng từ vẻ mặt thờ ơ của hắn có thể biết được đáp án.

Sợi dây cuối cùng trong lòng Đoạn lương đệ bỗng đứt đoạn.

Nàng chợt cười phá lên.

“Ha ha ha ha ha! Ta còn tưởng người ít nhất cũng từng thích ta, không ngờ người chỉ lợi dụng ta, thật nực cười! Ta dốc hết tâm sức làm liều, cuối cùng lại khiến bản thân trở thành trò cười!”

Nàng cười ngặt nghẽo, dường như đã hoàn toàn mất trí.

Những gì Lạc Thanh Hàn muốn biết cũng đã biết, không muốn dây dưa với nàng, bèn xoay người rời đi.

Đoạn lương đệ đột nhiên đứng thẳng dậy, giật trâm cài trên đầu, lao về phía Lạc Thanh Hàn!

“Ngươi đứng lại! Ngươi dựa vào đâu mà đối xử với ta như vậy? Dựa vào đâu mà cuộc đời ta lại nằm trong tay ngươi?!”

Triệu Hiền sớm đã có chuẩn bị, lập tức bước tới bắt người đ.è xuống đất.

Tay Triệu Hiền cực kỳ mạnh, dù Đoạn lương đệ vùng vẫy thế nào, cũng không thoát ra được.

Thường công công vội bước tới giật trâm cài trên tay nàng, sai người mang dây trói Đoạn lương đệ lại.

Nghinh Hương đờ người trước cảnh tượng này, không biết nên làm thế nào, chỉ có thể ngây ngốc đứng một bên, không dám động đậy.

Hai mắt Đoạn lương đệ đỏ bừng nhìn Thái tử, tuyệt vọng hét lên.

"Ta hận ngươi, ngươi hủy cả đời ta!"

Lạc Thanh Hàn dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng, bình tĩnh nói "Nếu ban đầu nàng không muốn vào cung, cũng không ai ép buộc, là nàng tự nguyện nhảy vào đầm lầy này."

Đoạn lương đệ lúc này hoàn toàn điên rồi, bất chấp hét lên "Nếu đây là đầm lầy, vậy ngươi là cái gì?"

Lạc Thanh Hàn mỉm cười đầy ẩn ý.

"Nếu đây là đầm lầy, ta đương nhiên là bùn sống trong đầm lầy."

"Nàng nói nàng thích ta, nàng thích gì ở ta? Tướng mạo của ta hay thân phận của ta?"

"Bỏ đi tướng mạo và thân phận, ta thực chất chỉ là một vũng bùn."

"Nàng sẽ thích một vũng bùn chứ?"

Đoạn lương đệ không trả lời, nàng đã mất hết lý trí, chỉ biết

dùng hết sức chửi rủa trút giận.

Nàng hận phụ mẫu người nhà đưa nàng vào cung, hận Hoàng đế chỉ điểm nàng cho Thái tử, hận Thái tử lợi dụng nàng.

Nàng hận tất cả mọi người, kể cả bản thân mình.

Lạc Thanh Hàn nói với Thường công công.

“Cho nàng ta chết thoải mái đi.”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn thu hồi ánh mắt, đi thẳng ra khỏi Ninh Vũ Uyển.

Ban đầu vẫn có thể nghe thấy tiếng mắng chửi của Đoạn lương đệ, nhưng sau đó tiếng chửi rủa giảm dần, rồi nhanh chóng biến mất.

Lạc Thanh Hàn lên xa giá, dưới bầu trời đầy sao, đi xuyên qua bóng tối đến cổng điện Thanh Ca.

Hắn xuống xe đứng trước cửa, nhìn ánh đèn vàng ấm áp từ bên trong chiếu ra, hồi lâu không nhúc nhích.

Mãi đến khi Thanh Tùng chú ý động tĩnh bên ngoài, chạy ra kiểm tra mới biết Thái tử đến.

Thanh Tùng vội quỳ xuống “Nô tài thỉnh an Thái tử!”

Lạc Thanh Hàn “Tiêu trắc phi đâu?”

“Nương nương ở trong phòng, còn đang chờ người cùng dùng bữa.”

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, cảm giác như có một luồng nhiệt truyền vào lồ.ng ngực vốn lạnh lẽo của mình, dần dần sưởi ấm cơ thể.

Tuy đêm lạnh dài dằng dặc, nhưng ít nhất vẫn có một người bằng lòng chờ hắn về ăn cơm.

Hắn duỗi đôi chân dài, chậm rãi bước vào điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề thấy Thái tử đến, nàng vui mừng nhảy lên.

“Điện hạ, cuối cùng người cũng tới rồi, thần thiếp đợi người lâu quá chừng!”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn nhìn môi nàng, vết thương bị cắn tối qua vẫn còn.

Hắn giữ chặt cằm nàng, xoa ngón tay cái lên môi nàng, nhẹ nhàng lau vết thương đã đóng vảy.

Cơ thể Tiêu Hề Hề bất giác run lên.

Lạc Thanh Hàn thấp giọng hỏi “Còn đau không?”

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời “Không đau nữa.”

“Vậy thì tốt.”

Ngón tay cái của Lạc Thanh Hàn miết dọc theo khe môi của nàng, đút vào trong miệng nàng.

Tiêu Hề Hề:!!!

Nàng bị ngón tay đột nhiên xâm nhập làm sửng sốt, theo bản năng muốn lui về phía sau, lại bị một tay của Thái tử ôm lấy eo.

Tiêu Hề Hề muốn nói chuyện, nhưng khi vừa mở môi, một ngón tay khác lại đút vào.

Những ngón tay từ từ luồn vào trong miệng nàng.

Đôi môi bị ngón tay kéo căng không khép lại được, nước dãi không ngừng chảy ra.

Tiêu Hề Hề cảm thấy mình sắp điên rồi.

Nàng muốn dùng đầu lưỡi đẩy ngón tay của đối phương ra, kết quả bị đối phương trêu chọc, đầu lưỡi bị kẹp chặt.

Tiêu Hề Hề quyết định dùng răng cắn mạnh ngón tay lộn xộn của hắn.

Nàng đặt tay lên ngực hắn, đẩy hắn ra, ra hiệu thế là đủ rồi.

Lạc Thanh Hàn khẽ cười, cuối cùng chậm rãi rút ngón tay về.

Tiêu Hề Hề vội lấy khăn tay lau nước dãi trên miệng, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ tức giận.

“Điện hạ, người thật quá đáng!”

Lạc Thanh Hàn cầm lấy khăn tay của nàng, lau sạch nước dãi trên ngón tay, chậm rãi nói “Ta còn có thể quá đáng hơn, nàng muốn thử không?”

Tiêu Hề Hề chưa kịp từ chối, hắn đã cúi đầu hôn nàng.

Môi Tiêu Hề Hề lần nữa bị chà đạp tàn nhẫn.

Lúc nàng được thả ra, môi sưng đỏ, vết thương đóng vảy lại bị rách, còn chảy máu.

Đầu ngón tay của Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng lau môi nàng.

Máu tươi kiều diễm nhuộm đỏ đôi môi nàng.

Chương 481: Ta sẽ ngoan

Lạc Thanh Hàn nghiền ngẫm nụ hôn vừa rồi, có chút ngọt.

“Vừa rồi nàng ăn món ngọt gì?”

Tiêu Hề Hề cảm thấy môi mình vừa nóng vừa đau, đầu óc choáng váng.

Nàng trả lời theo bản năng “Ăn một chút điểm tâm.”

Lạc Thanh Hàn “Là điểm tâm ta sai người mang tới cho nàng sao?”

“Ừm.”

Nghĩ đến hai hộp điểm tâm Tô Hương Đường kia, đầu óc Tiêu Hề Hề tỉnh táo một chút.

Nàng tò mò hỏi “Sao người tự dưng nghĩ tới chuyện mua đồ ăn cho thần thiếp vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Không phải nàng thích ăn à? Ta thuận đường mua cho nàng, nếu nàng ngoan, sau này ta sẽ mua món ngon khác cho nàng.”

Mắt Tiêu Hề Hề bỗng sáng lên.

“Ta sẽ ngoan.”

Lạc Thanh Hàn thấy vết thương trên môi nàng không còn chảy máu, bèn buông nàng ra, sai người đi lấy thuốc mỡ, nhưng vừa quay đầu thì phát hiện trong phòng ngoài hai người bọn họ thì không còn ai khác.

Khi vừa thấy hắn ôm Tiêu Hề Hề, Bảo Cầm đã lặng lẽ dẫn những người khác ra ngoài, chừa không gian trong phòng cho hai người.

Lạc Thanh Hàn cũng không gọi người vào, tự mình tìm hộp thuốc lấy thuốc mỡ.

Hắn bế Tiêu Hề Hề đặt lên bàn, bảo nàng ngồi yên.

Một tay hắn giữ chặt cằm Tiêu Hề Hề, một tay chấm thuốc mỡ, cẩn thận bôi lên môi nàng.

Thuốc mỡ bôi lên vết thương có hơi đau.

Tiêu Hề Hề rụt lại trong vô thức.

Lạc Thanh Hàn cau mày "Đừng nhúc nhích."

Thoa thuốc xong, hắn rửa tay rồi bế Tiêu Hề Hề xuống.

Bảo Cầm dọn bữa tối lên bàn, cung kính mời Thái tử và Tiêu trắc phi ngồi xuống.

Hôm nay Tiêu Hề Hề đã khỏe hơn rất nhiều, ít nhất nàng có thể cầm bát đũa, không cần người khác đút.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng cầm chắc bát đũa, trong lòng thấy có hơi tiếc.

Thật ra cảm giác tự tay chăm Tiêu Hề Hề cũng rất được, thậm chí còn có một chút cảm giác thành tựu.

Ăn uống xong xuôi, Lạc Thanh Hàn đi tắm.

Tiêu Hề Hề nằm trên giường, trêu chọc con rùa nhỏ.

Lạc Thanh Hàn tắm xong, mặc đồ ngủ đi tới, trên người tỏa hơi nước nhàn nhạt.

Hắn giơ tay đem con rùa đi, đặt xuống đất, sau đó vén chăn lên nằm xuống, ôm lấy Tiêu Hề Hề vào lòng.

Tiêu Hề Hề tự ý thức điều chỉnh tư thế của mình, thoải mái dựa vào vòng tay của hắn.

Lúc đang ngủ mơ màng, Lạc Thanh Hàn mơ hồ nghe thấy ai đó đang gọi mình.

“Tiểu Hàn …”

Hắn mở mắt thấy một nữ nhân đang đứng cách đó không xa.

Nữ nhân mặc váy trắng, mái tóc đen dài xõa ngang lưng, khuôn mặt ẩn trong bóng tối khó mà nhìn rõ.

Nữ nhân đưa tay về phía Lạc Thanh Hàn.

“Tiểu Hàn, lại đây.”

Lạc Thanh Hàn đứng dậy xuống giường, đi về phía nữ nhân.

Nữ nhân thấy hắn đến gần mình, giọng nói trở nên vui vẻ.

“Tiểu Hàn, ta rất nhớ con.”

Lạc Thanh Hàn đứng yên trước mặt nữ nhân.

Hắn mơ màng hỏi “Người là ai?”

Nữ nhân vì câu hỏi của hắn mà tâm trạng vốn đang vui bỗng trở nên buồn bã, giọng nói vô cùng đau thương.

“Ta là mẹ con, con không còn nhớ mẹ nữa sao?”

Lạc Thanh Hàn lẩm bẩm “Mẹ …”

Nữ nhân “Tiểu Hàn, đi với mẹ, mẹ sẽ dẫn con ra khỏi đầm lầy này.”

Bà lại đưa tay ra trước mặt Lạc Thanh Hàn, âm thầm thúc giục hắn giơ tay lên.

Trong đầu Lạc Thanh Hàn mơ hồ hiện lên một số hình ảnh, đó là hình ảnh mẫu phi ở bên hắn mang theo không khí ấm áp.

Hắn biết mọi chuyện là hư ảo, nhưng không khỏi giơ tay phải lên.

Hắn muốn bắt tay bà, muốn biết tay bà có còn ấm áp như hắn nhớ không?

Đúng lúc này, vạt áo của hắn đột nhiên bị phía sau kéo lại.

"Điện hạ, người đang làm gì vậy?"

Giọng này vừa vang lên, nữ nhân áo trắng trước mặt lập tức biến mất, đầu óc hỗn loạn của hắn cũng tỉnh táo trở lại.

Hắn quay lại, thấy Tiêu Hề Hề đang đứng phía sau, tò mò nhìn hắn.

Tiêu Hề Hề muốn xuống giường đi giải tỏa, nào ngờ vừa mở mắt thấy Thái tử đang đứng trong phòng, một mình nói chuyện với không khí, nhìn dáng vẻ như đang lẩm bẩm, khá là đáng sợ.

Nàng gọi hắn hai lần, thấy hắn không trả lời, bèn xuống giường đi đến bên cạnh, kéo vạt áo hắn xuống.

Tiêu Hề Hề nhìn dáng vẻ xuất thần của Thái tử, thăm dò hỏi "Có phải người đang mộng du?"

Lạc Thanh Hàn do dự một hồi, mới chậm rãi mở miệng "Ta vừa nằm mơ."

Giọng hắn trầm khàn, mang theo mệt mỏi khó tả.

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Người mơ thấy gì?"

Lạc Thanh Hàn "Ta mơ thấy mẫu phi."

Tiêu Hề Hề "Thẩm chiêu nghi?"

"Ừm."

Tiêu Hề Hề không hiểu, người bình thường mơ thấy mẫu thân đã mất, phải tràn đầy hoài niệm và u sầu, nhưng Thái tử dường như không có những cảm xúc này, dường như càng hoảng hốt hơn.

Nàng thận trọng hỏi "Trong mơ Thẩm chiêu nghi đã nói gì với người?"

Lạc Thanh Hàn "Mẫu phi nói rất nhớ ta, muốn đưa ta đi cùng."

Tiêu Hề Hề ngẩn ra.

Nàng nhớ vừa rồi Thái tử giơ tay lên không trung, tim chợt thắt lại.

"Người muốn đi cùng bà ấy?"

Hắn thậm chí đã đưa tay ra rồi, có vẻ như thật sự có ý đi cùng Thẩm chiêu nghi.

Nhưng Thẩm chiêu nghi đã chết rồi, nếu hắn đi cùng bà ấy, chẳng phải muốn chết cùng bà ấy sao?

Lạc Thanh Hàn cụp mắt, nhìn những ngón tay trắng nõn sạch sẽ, bình tĩnh nói "Ta không muốn đi cùng bà ấy, ta chỉ … chỉ muốn sờ bà ấy, ta đã quên bà ấy trông như thế nào, ta cũng không nhớ cảm giác khi được bà ấy ôm …"

Hắn nói hơi khó hiểu, nhưng Tiêu Hề Hề hiểu những gì hắn muốn bày tỏ.

Nàng chủ động nắm tay hắn, nghiêm túc nói.

“Người chết rồi không thể sống lại, vừa rồi người nằm mơ, hết thảy trong mơ đều là giả, người đừng mê muội vì ảo tưởng do mình tưởng tượng ra. Nếu người nhớ Thẩm chiêu nghi, người có thể sờ tay ta, dù gì cũng đều là nữ nhân, cảm giác chắc cũng sẽ giống nhau.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn nhếch môi cười lạnh “Nàng muốn ta xem nàng là mẹ à?”

Tiêu Hề Hề tức thì hèn ngang, nhanh chóng rút tay lại, hậm hực nói “Ta chỉ muốn an ủi người, người cần gì nghiêm túc như vậy?”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, ánh mắt dừng trên môi nàng.

Vết thương trên môi vẫn còn, nhìn có vẻ hơi kí.ch thích.

Lạc Thanh Hàn thì thầm “Nếu nàng muốn an ủi ta, có thể dùng cách khác.”

Tiêu Hề Hề “Cách gì?”

Lạc Thanh Hàn “Lại đây hôn một cái.”

Tiêu Hề Hề “……”

Sao người này không bao giờ quên chiếm lợi vậy?

Bỏ đi, vì hai hộp điểm tâm Tô Hương Đường đó, nàng sẽ miễn cưỡng cho hắn chiếm lợi.

Tiêu Hề Hề nhón chân muốn hôn hắn, nhưng phát hiện chiều cao của mình không đủ, không thể hôn môi hắn, chỉ có thể hôn cằm hắn.

Lạc Thanh Hàn tự giác cúi đầu, áp môi mình vào môi nàng.

Tiêu Hề Hề rất đắc ý.

Hì hì, người cao hơn thì đã sao? Cuối cùng chẳng phải vẫn cúi đầu vì ta.

Chương 482: Ngươi đang bảo ta đi cầu xin Tiêu trắc phi sao?

Ngày hôm sau, tin tức Đoạn lương đệ chết bất tử lan truyền khắp Đông cung.

Mọi người ai cũng bị sốc.

Hầu hết mọi người đều hoang mang kinh ngạc, không hiểu tại sao Đoạn lương đệ đột nhiên qua đời vì bệnh?

Người có đầu óc nhận ra rất nhanh, hai ngày trước ba Trắc phi bị hạ độc, hôm nay Đoạn lương đệ đột nhiên bệnh chết, giữa hai chuyện ắt có mối liên hệ nào đó.

Đoan Quốc Công hay tin nữ nhi đột ngột qua đời, không muốn tin vào sự thật này nên đã tự mình vào cung yết kiến Thái tử.

Thái tử vừa rời khỏi điện Nghị Sự, thì thấy Đoan Quốc Công đã đợi sẵn.

Đoan Quốc Công vội bước tới hành lễ.

“Điện hạ, có thể nói chuyện riêng được không?”

Đổng Minh Xuân đang đi theo Thái tử thấy vậy, thức thời chắp tay “Vi thần xin đi trước.”

Thái tử và Đoan Quốc Công đến một nơi vắng vẻ gần đó nói chuyện.

Đoan Quốc Công nôn nóng hỏi.

“Điện hạ, tiểu nữ vẫn luôn khỏe mạnh, sao bỗng dưng ngã

bệnh qua đời? Cầu xin Thái tử Điện hạ nói rõ, trong này có ẩn tình gì sao?"

Vì quá lo lắng, lời ông nói có hơi không khách khí, suýt chút đã chất vấn đối phương có phải Đoạn lương đệ bị người khác hại không?

Thái tử cũng không có ý giấu, thẳng thắn nói "Đoạn lương đệ là do ta ban chết."

Đoan Quốc Công sửng sốt, sau đó nổi giận.

"Tại sao Điện hạ lại làm vậy? Dù tiểu nữ có làm sai, cũng là phi tần mà Hoàng thượng đích thân chỉ điểm cho người, dù nể mặt Hoàng thượng, cũng sẽ xuống tay tàn nhẫn vậy sao?!"

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nói.

"Nàng ta âm mưu hạ độc Lý trắc phi và Bạch trắc phi, còn muốn đổ tội cho Tiêu trắc phi, tâm địa độc ác xảo quyệt như vậy, ông nghĩ ta có thể giữ nàng ta lại sao? Nếu hôm nay nàng ta vì ghen tuông, dám hạ độc các phi tần khác, ngày mai nàng ta vì thất sủng, có dám hạ độc ta luôn không?"

Sắc mặt Đoan Quốc Công tức thì tái nhợt.

Ông không thể tin được.

"Chuyện này sao có thể? Tiểu nữ trước giờ ngoan ngoãn đáng yêu, tuy có lúc con bé hơi tùy hứng, thì cũng chỉ như đứa trẻ nghịch ngợm mà thôi, con bé sao có thể hạ độc người khác? Con bé không thể làm ra chuyện này, bên trong nhất định có hiểu lầm!"

Lạc Thanh Hàn "Nếu ta dám định tội nàng ta, thì dĩ nhiên có chứng cứ chắc chắn!"

Đoan Quốc Công không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn "Ta cho nàng ta bệnh chết đã là giữ chút thể

diện cuối cùng rồi, nếu ông không phục, có thể đến trước mặt phụ hoàng cáo trạng. Lúc chuyện xé ra to, tất cả những việc Đoạn lương đệ đã làm sẽ bị vạch trần, đến lúc đó mất hết thể diện chính là phủ Đoan Quốc Công."

Sắc mặt Đoan Quốc Công trắng bệch, môi run rẩy, khó khăn nói.

"Chẳng lẽ Điện hạ dám khẳng định ta không dám làm lớn chuyện, nên mới ban chết cho tiểu nữ?"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh một tiếng.

"Không, ta hoàn toàn không quan tâm ông có làm lớn chuyện hay không, dù gì ta cũng có chứng cứ vững chắc, dù ông có làm ầm ĩ đến trước mặt phụ hoàng, ta cũng không có gì phải sợ. Ngược lại là ông, nuôi được một nữ nhi độc ác xảo quyệt, lại còn đưa vào Đông cung làm phi tần, ông nói xem, ông đang ôm ấp tâm tư gì đây?"

Đoan Quốc Công bị câu hỏi này làm nghẹn lời, lưng đầy mồ hôi lạnh.

"Nếu ông muốn cáo trạng với phụ hoàng, thì suy nghĩ xem nên trả lời vấn đề này thế nào. Nếu câu trả lời của ông không làm phụ hoàng hài lòng, chỉ sợ cả ông cũng sẽ bị trách tội, suy cho cùng, nuôi mà không dạy là lỗi của cha."

Nói xong, Lạc Thanh Hàn rời đi.

Đoan Quốc Công đứng một mình ở đó, mồ hôi lạnh sau lưng thấm ướt cả áo.

Ông loạng choạng quay về phủ Đoan Quốc Công.

Phu nhân nôn nóng hỏi.

"Thái tử nói thế nào? Vũ Vi bệnh chết thật sao?"

Đoan Quốc Công lau mồ hôi trên mặt "Vũ Vi đúng là bệnh

chết.”

Phu nhân hét lên “Thiếp không tin! Vũ Vi còn trẻ như vậy, sức khỏe luôn tốt, sao có thể đột nhiên ngã bệnh qua đời? Chắc chắn bên trong có chuyện gì đó, nữ nhân trong hậu cung rất độc ác, có lẽ Vũ Vi bị ai đó hại chết!”

Đoan Quốc công đập bàn quát “Ta nói nó bệnh chết, thì là bệnh chết!”

Phu nhân sợ hãi, cả người run rẩy, hai mắt nhất thời đỏ lên.

“Ý chàng là gì? Có phải chàng biết gì không?”

Dù bà có gặng hỏi thế nào, Đoan Quốc Công vẫn không chịu nói sự thật.

Di thể Đoạn lương đệ được đưa ra khỏi cung, giao cho phủ Đoan Quốc Công chôn cất.

Cùng với di thể, còn có Nghinh Hương.

Trước đây Nghinh Hương là nha hoàn mà Đoạn lương đệ mang từ phủ Đoan Quốc Công, hiện giờ Đoạn lương đệ không còn, đương nhiên nàng từ đâu tới thì về lại đó.

Vì bị tra tấn, trên người nàng có rất nhiều vết thương, thêm chuyện Đoạn lương đệ chết, tinh thần của nàng chịu đả kích lớn, cả người cứ ngơ ngơ dại dại.

Đoan Quốc Công phu nhân thử dò hỏi nguyên nhân dẫn đến cái chết thật sự của Đoạn lương đệ từ miệng nàng.

Nhưng dù phu nhân hỏi thế nào, Nghinh Hương chỉ trả lời một câu —

“Tôi không biết, tôi không biết gì hết.”

Nếu bị ép quá mức, Nghinh Hương sẽ khóc la như một kẻ điên.

Cuối cùng phu nhân cũng không hỏi được gì.

Do Đoạn lương đệ chết không mấy vẻ vang, đám tang được tổ chức vô cùng đơn giản.

Qua vài ngày tịnh dưỡng, tình trạng sức khỏe của Lý trắc phi dần tốt lên, nàng bảo cung nữ Tố Mai bên cạnh đi nghe ngóng thử tại sao Thải Vân vẫn chưa về.

Tố Mai ra ngoài nghe ngóng, quay về bẩm báo sự thật.

"Nương nương, Liễu Nhứ đã được thả về điện Ngọc Liên, Nghinh Hương bị đưa về phủ Đoan Quốc Công, chỉ có Thải Vân tỷ tỷ vẫn chưa có tin tức gì."

Lý trắc phi rất bất mãn.

"Dựa vào đâu mà cung nữ của Bạch trắc phi và Đoạn lương đệ đều đã được thả, chỉ có cung nữ của ta bị giam giữ? Đám Ngọc Lân vệ đó cố ý làm khó ta sao?!"

Tố Mai không dám trả lời, chỉ đành cúi thấp đầu.

Lý trắc phi đứng lên "Nếu bọn họ không thả người, vậy ta tự đi tìm bọn họ đòi người!"

Tố Mai vội khuyên.

"Ngọc Lân vệ làm theo lệnh của Thái tử, nếu Ngọc Lân vệ không thả người, nhất định là Thái tử Điện hạ ra lệnh bảo bọn họ làm vậy, dù người có đi tìm Ngọc Lân vệ cũng không đưa được Thải Vân tỷ tỷ về. Nếu làm không tốt, thậm chí có thể chọc giận Thái tử, gây thêm rắc rối cho người."

Lý trắc phi bực bội "Vậy ngươi nói xem phải làm sao?"

Thải Vân là đại cung nữ bên cạnh nàng, bình thường những chuyện lớn nhỏ trong điện Kim Phong đều do Thải Vân xử lý, bây giờ Thải Vân không ở đây, nàng phải tự mình xử lý mọi

việc, chuyện này làm nàng rất bực mình.

Tố Mai cũng không biết làm sao mới tốt, khổ não suy nghĩ một hồi, mới miễn cưỡng nghĩ ra một cách mà không giống cách lắm.

“Hay là người đi tìm Tiêu trắc phi hỏi thăm tình hình? Nô tỳ nghe nói gần đây Thái tử thường tới điện Thanh Ca, có thể Thái tử sẽ gì đó với Tiêu trắc phi, hiện giờ Tiêu trắc phi phụ trách nội vụ Đông cung, hẳn là nắm rất rõ, nhất định phải biết nhiều hơn chúng ta.”

Lý trắc phi tức giận cười “Ngươi đang bảo ta cầu xin Tiêu trắc phi sao?”

Tố Mai rụt cổ, không dám lên tiếng.

Lý trắc phi nghiến răng nghiến lợi nói.

“Dù ta có sốt ruột mà chết, dù có từ nơi này nhảy xuống, cũng tuyệt đối không đi cầu xin Tiêu trắc phi!”

Chương 483: Nàng tức quá!

Hai canh giờ sau.

Lý trắc phi đứng trước cửa điện Thanh Ca, vẻ mặt đầy căm tức.

Tố Mai nhỏ giọng thúc giục "Nương nương, người đứng đây đã nửa canh giờ rồi, còn không vào nữa thì trời sẽ tối đó."

Lý trắc phi tức giận trừng mắt nhìn nàng.

"Câm miệng!"

Tố Mai sợ sệt ngậm miệng, không dám nói nữa.

Lý trắc phi hít sâu một hơi, không sao, chẳng phải đi hỏi chút chuyện thôi ư? Đây đâu phải là chuyện mất mặt gì, bình tĩnh!

Nàng vừa định bước tới thì Thanh Tùng cầm đèn lồng bước ra.

Thanh Tùng kinh ngạc khi thấy Lý trắc phi, vội vàng hành lễ "Bái kiến Trắc phi nương nương, sao người lại rảnh rỗi đến đây vậy?"

Từ lúc trúng độc, Lý trắc phi luôn dưỡng bệnh ở điện Kim Phong, đã mấy ngày Thanh Tùng không gặp nàng, không ngờ hôm nay nàng đột nhiên tìm tới.

Lý trắc phi thản nhiên nói "Ta tới tìm Tiêu trắc phi nói chút chuyện, người đâu?"

Thanh Tùng "Nương nương ở trong phòng, người chờ một chút, nô tài đi thông báo."

Thanh Tùng thậm chí còn không đặt đèn lồng xuống vội chạy về.

Một lúc sau, Thanh Tùng trở ra, cung kính nói "Mời nương nương vào."

Lý trắc phi sải bước vào điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề đang chơi với Lạc Tiểu Hề, nàng thấy Lý trắc phi đến, câu đầu tiên nói là —

"Cô đến đây trả tiền hả?"

Lý trắc phi "……"

Lý trắc phi hối hận rồi.

Nàng không nên đến đây!

Không biết bây giờ nàng đi có còn kịp không?

Tiêu Hề Hề vui vẻ nói "Bảo Cầm, mau đi lấy giấy nợ của Lý trắc phi đến đây!"

Lý trắc phi không nhịn được nữa, thẹn quá hóa giận "Ta không phải tới trả tiền!"

Tiêu Hề Hề tặc lưỡi "Thế cô đến đây làm gì?"

Lý trắc phi rõ ràng cảm nhận được ghét bỏ từ phía chủ nợ.

Nàng tức quá!

Nhưng nàng không thể bộc phát, chỉ đành cố kìm nén, gượng cười.

"Ta đến hỏi ngươi một chuyện."

Tiêu Hề Hề chống cằm, lười biếng nói "Nói đi, nể tình cô nợ

ta nhiều tiền như thế, ta sẽ cố hết sức trả lời.”

Lý trắc phi muốn hét lớn, ngươi có thể đừng nhắc đến chuyện nợ tiền không?!

Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Thải Vân bị Ngọc Lân vệ bắt đi, đã bao nhiêu ngày rồi mà vẫn chưa thấy người về, Ngọc Lân vệ còn không gửi lấy một lời nhắn, ta muốn biết Thải Vân bây giờ thế nào rồi? Khi nào Ngọc Lân vệ trả Thải Vân lại cho ta?”

Tiêu Hề Hề kỳ quái nhìn nàng “Đến giờ cô vẫn chưa biết à?”

Lý trắc phi “Biết gì?”

Tiêu Hề Hề “Sở dĩ cô bị trúng độc, là do Thải Vân lén bỏ một lượng nhỏ thạch tín vào trà.”

Lý trắc phi sửng sốt.

Nàng mở to mắt không tin được “Không thể nào!”

Từ khi nàng vào cung, Thải Vân lúc nào cũng ở cạnh nàng, có thể nói trong cả hoàng cung này, người nàng tin tưởng nhất chính là Thải Vân, nàng không tin Thải Vân sẽ hạ độc mình.

Lý trắc phi tức giận hét lên “Ngươi nói dối! Thải Vân không đời nào làm chuyện như vậy, nhất định là ngươi gạt ta!”

Tiêu Hề Hề “Ta có cần lấy chuyện này ra để gạt cô không? Hơn nữa, Ngọc Lân vệ đã tra rõ, nhân chứng vật chứng đầy đủ, nếu cô không tin, có thể đợi Thái tử về, đích thân đi hỏi ngài ấy.”

Nàng nói chắc chắn, hoàn toàn không sợ đối phương dò xét, thái độ bình tĩnh thản nhiên như vậy, khiến Lý trắc phi bắt đầu dao động.

Tâm trạng của Lý trắc phi dao động kịch liệt.

Thân thể còn chưa khỏe hẳn, hiện giờ chịu kích động mạnh như vậy, đầu có hơi choáng, cả người run rẩy.

Tố Mai vội đỡ nàng "Nương nương, người không sao chứ?"

Lý trắc phi tìm một chỗ ngồi xuống, một tay đặt trên ngực, hít sâu mấy hơi.

Sau khi thân thể đỡ hơn, nàng mới chậm rãi nói.

"Ta không tin Thải Vân sẽ hại ta."

Tiêu Hề Hề cảm thông với phản ứng của Lý trắc phi.

Nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ không tin.

"Cô có thể ở đây chờ, chờ Thái tử đến, cô tự mình hỏi ngài ấy, cô không tin lời ta nói, hẳn sẽ tin lời Thái tử nói."

Lý trắc phi không nói nữa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Không lâu sau, Thái tử đến điện Thanh Ca.

Hắn thấy Lý trắc phi cũng ở đây, bước chân hơi khựng lại.

Bình thường Lý trắc phi gặp được Thái tử sẽ rất vui, nhưng bây giờ, nàng không vui chút nào, thậm chí trong lòng còn có cảm giác thấp thỏm và bất an khó diễn tả.

Nàng và Tiêu Hề Hề hành lễ.

Lạc Thanh Hàn thấy biểu cảm của Lý trắc phi không đúng lắm, trong lòng đại khái đã đoán ra được.

Lý trắc phi là người nóng nảy, mặc kệ trò chuyện gì đó, sốt ruột hỏi.

"Điện hạ, Thải Vân hiện giờ thế nào rồi?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nàng ta còn sống, nàng muốn gặp không?"

Môi Lý trắc phi mấp máy, nàng rất muốn hỏi Thải Vân có phản bội nàng thật không?

Nhưng lời nói quanh quẩn trên môi mấy lần, cuối cùng vẫn không hỏi được.

Nàng sợ mình sẽ nghe thấy câu trả lời mà nàng không muốn nghe nhất.

Một lúc sau, nàng mới chật vật nói "Thần thiếp muốn gặp Thải Vân."

Lạc Thanh Hàn nói với Thường công công.

"Ngươi dẫn nàng đi."

"Vâng."

Thường công công làm tư thế mời.

Lý trắc phi được Tố Mai dìu, chậm rãi bước ra khỏi điện Thanh Ca.

Thông thường, các cung nữ thái giám phạm lỗi sẽ bị đưa đến Thận Hình Ti tra hỏi, nhưng Thải Vân bị Ngọc Lân vệ bắt đi, nàng bị giam trong phòng tra tấn của Ngọc Lân Ti.

Khi Lý trắc phi thấy Thải Vân, tình cảnh thảm hại của Thải Vân lúc này dọa nàng sợ hãi.

Lúc này, Thải Vân đầu tóc rối bù, bầm tím khắp người, ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào bức tường cứng rắn lạnh lẽo.

Hiện giờ nàng chỉ còn hơi thở cuối cùng.

Lý trắc phi đứng ở cửa, có hơi sợ hãi không dám tới gần.

Thường công công đứng ngoài cửa không đi vào.

Do dự hồi lâu, Lý trắc phi nhẹ giọng gọi "Thải Vân."

Thải Vân sắp ngất đi, bỗng tỉnh lại khi nghe thấy giọng nói này.

Nàng khó khăn ngẩng đầu lên, thấy Lý trắc phi đứng cách đó không xa, đồng tử hơi co lại.

Nếu nói người nàng không muốn gặp nhất bây giờ là ai? Thì chắc chắn là Lý trắc phi.

Nàng cho rằng mình không có lỗi với ai, nhưng với Lý trắc phi, nàng thật sự rất hổ thẹn.

Lý trắc phi mím môi dưới, lấy hết dũng khí tiến lên hai bước.

"Thải Vân, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Thải Vân không động đậy, không nói gì.

Lý trắc phi nhìn chằm chằm khuôn mặt không còn ra dáng vẻ của nàng, nhẹ giọng hỏi "Bọn họ nói ngươi hạ độc ta, là thật sao?"

Yên lặng hồi lâu mới nghe thấy giọng nói khàn khàn yếu ớt của Thải Vân.

"Người tin không?"

Lý trắc phi mím môi dưới "Ta không tin, cho nên ta tới hỏi ngươi, muốn ngươi nói ta nghe."

Thời gian dài trôi qua.

Thải Vân yếu ớt thốt ra bốn chữ.

"Là nô tỳ làm."

Lý trắc phi sững sờ, sau một hồi kinh ngạc ngắn ngủi, lửa giận mãnh liệt dâng tràn, suýt nữa nuốt chửng lý trí của nàng.

“Tại sao?!”

“Ta tin ngươi như vậy, giao mọi chuyện lớn nhỏ trong điện Kim Phong cho ngươi, cũng chưa từng hỏi quyết định ngươi, tại sao ngươi lại phản bội ta?”

Chương 484: Sau này sống chết của ngươi không liên quan gì đến ta!

Ban đầu Thải Vân nghĩ nước mắt của mình đã cạn, sẽ không khóc nữa, nhưng lúc này nàng kìm không được mà rơi nước mắt.

“Nô tỳ bị ép, không còn cách nào khác, Đoạn lương đệ phát hiện chuyện nô tỳ trộm đồ, nô tỳ phải làm theo lời ả.”

Lý trắc phi cả giận nói “Ngươi còn trộm đồ? Ngươi trộm cái gì?”

“Nô tỳ trộm vài món trang sức của người, cha nô tỳ làm ăn thua lỗ. Ông ấy đến mượn tiền nô tỳ. Nô tỳ đâu có nhiều tiền như vậy, chỉ đành lấy trộm vài thứ của người để bán. Dù gì người cũng có rất nhiều trang sức, ít vài món cũng không ảnh hưởng gì, đợi nô tỳ tích đủ tiền, sẽ tìm cách bù lại cho người.”

Giọng Thải Vân ngày càng nhỏ dần, cho đến khi gần như không thể nghe thấy.

Rõ ràng bản thân nàng biết cách nói này chỉ đang lừa mình lừa người, hoàn toàn không thể biện minh được.

Lý trắc phi bây giờ thật sự rất giận.

Nàng chưa từng nghĩ, Thải Vân là người mà nàng tin tưởng nhất, lại giấu nàng nhiều chuyện như vậy!

Lý trắc phi tức giận cười “Ngươi không chỉ trộm đồ của ta, còn hạ độc ta, ngươi đúng là tốt với ta thật, lúc đầu ta mù rồi, sao lại chọn ngươi làm đại cung nữ của mình chứ?”

Nước mắt của Thải Vân rơi ngày càng nhiều.

Nàng dùng chút sức lực cuối cùng, lê tấm thân tàn tạ của mình, khó khăn bám lên người Lý trắc phi.

Nàng túm lấy váy của Lý trắc phi, vừa khóc vừa van xin.

“Xin lỗi, nô tỳ sai rồi, cầu xin người nể tình chủ tớ của chúng ta, cho nô tỳ chết một cách thoải mái đi!”

Sau khi nàng khai rõ mọi chuyện, Ngọc Lân vệ không dùng hình với nàng nữa, nhưng cũng không có ý định thả nàng.

Nàng cứ bị nhốt như vậy, những vết thương trên người không được chữa trị bắt đầu mưng mủ, liên tục phát sốt, đầu óc lúc lơ mơ, lúc tỉnh táo.

Thà chết còn hơn sống thế này.

Nhưng nàng không có dũng khí tự sát.

Nàng chỉ có thể cầu xin Lý trắc phi, hy vọng Lý trắc phi có thể cho nàng chết thoải mái một chút, giải thoát nàng khỏi ngày tháng sống không bằng chết.

Lý trắc phi dùng sức kéo váy lại, lùi lại hai bước, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Không cần nói xin lỗi với ta, ta không nhận nổi, từ nay về sau, quan hệ chủ tớ chúng ta chấm dứt tại đây, sau này sống chết của ngươi không liên quan gì đến ta!”

Nói xong, Lý trắc phi tức giận xông ra ngoài.

Thải Vân không thể giữ nàng lại, chỉ biết khóc trong tuyệt vọng.

Lý trắc phi lao thẳng ra khỏi Ngọc Lân Ti.

Sắc mặt nàng vô cùng khó coi ngồi trên kiệu.

“Đi, về điện Kim Phong!”

Thường công công đứng trước cửa Ngọc Lân Ti, nhìn kiệu của Lý trắc phi đi xa.

Hắn vung phất trần trong tay, quay về điện Thanh Ca, báo cáo với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn nghe xong cũng không có phản ứng gì.

Thường công công nhỏ giọng hỏi “Thượng phó thống lĩnh nhờ nô tài hỏi người, Thải Vân đó nên xử lý thế nào?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Tiếp tục nhốt, không cần dùng hình, cũng không cần trị thương, cứ để nàng ta sống không bằng chết.”

Cả đời hắn ghét nhất chính là kẻ phản bội.

Thường công công “Vâng.”

Vào đêm, Tiêu Hề Hề nằm trong vòng tay của Lạc Thanh Hàn, háo hức hỏi “Trước đó không phải người nói muốn dẫn thần thiếp ra ngoài chơi sao? Thần thiếp đã khỏe rồi, khi nào mới ra ngoài chơi?”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng, vảy đóng trên môi đã bong ra, vết thương đã hoàn toàn lành lặn.

Hắn thấp giọng hỏi “Khỏe thật rồi sao?”

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh “Đúng vậy, hiện giờ thần thiếp có thể ăn uống chạy nhảy, mọi thứ đều ổn!”

Lạc Thanh Hàn “Ta phải kiểm tra.”

Tiêu Hề Hề chớp mắt “Kiểm tra thế nào?”

Lạc Thanh Hàn lật người đè nàng, cúi đầu hôn nàng.

Hắn hôn sâu đến nỗi Tiêu Hề Hề gần như không thở được.

Mãi đến khi Tiêu Hề Hề bị hôn đến chóng mặt, Thái tử mới buông ra.

Hắn giơ hai ngón tay mảnh khảnh hỏi.

“Ba cộng hai bằng bao nhiêu?”

Nhìn hai ngón tay của hắn, suýt nữa Tiêu Hề Hề đã nói bằng hai.

Cũng may thời khắc mấu chốt nàng ngậm miệng, dừng một chút mới nói “Bằng năm.”

Lạc Thanh Hàn thu ngón tay về “Xem ra khỏi hẳn rồi.”

Tiêu Hề Hề “……”

Thủ đoạn của nam nhân này thâm sâu quá rồi phải không?!

Đầu tiên hôn nàng chóng mặt, sau đó dùng ngón tay đánh lạc hướng nàng.

Nếu không phải nàng phản ứng nhanh, vừa rồi nàng đã bị lừa rồi.

Lạc Thanh Hàn nằm xuống cạnh nàng, hai tay ôm eo nàng, thấp giọng hỏi “Khi nào nàng muốn xuất cung?”

Tiêu Hề Hề không do dự nói “Đương nhiên càng sớm càng tốt!”

Lạc Thanh Hàn “Vậy ngày mai.”

Tiêu Hề Hề “Được!”

Vì ra ngoài chơi, sáng hôm sau Tiêu Hề Hề thức dậy rất sớm.

Ăn sáng xong, nàng ra hậu viện chiêm ngưỡng vườn rau của mình.

Lúc Thái tử đến, nàng vui vẻ lên xe ngựa rời cung với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn nói "Ta phải đến viện Hàn Lâm làm chút chuyện, nàng muốn cùng ta đến viện Hàn Lâm hay ở ngoài đợi ta?"

Tiêu Hề Hề thân là học sinh kém đích thực, không hứng thú với một nơi tụ tập toàn học sinh giỏi như viện Hàn Lâm.

Nàng rất ý thức nói "Thần thiếp ở ngoài chờ người."

Gần viện Hàn Lâm có rất nhiều tiệm sách và quán trà, khắp nơi dày đặc không khí học tập.

Sau khi xe ngựa dừng lại, Thái tử dẫn Tiêu Hề Hề vào một quán trà.

Thái tử chọn một phòng riêng bên cửa sổ, nói "Nàng ở đây chờ, đừng chạy lung tung, ta làm xong việc sẽ tới tìm nàng."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu đáp vâng.

Để phòng nàng gây chuyện, Lạc Thanh Hàn cố ý bảo Triệu Hiền ở lại, để mắt đến nàng.

Lạc Thanh Hàn dẫn Thường công công rời quán trà.

Quán trà này vừa hay nằm đối diện với viện Hàn Lâm, Tiêu Hề Hề chỉ cần quay đầu lại là nhìn thấy cổng viện Hàn Lâm qua cửa sổ.

Nàng nhìn một đám người ngênh đón Thái tử bước vào viện Hàn Lâm.

Tiêu Hề Hề vừa ăn điểm tâm vừa uống trà, hỏi "Triệu tướng quân, ngươi có muốn ăn chút gì không?"

Triệu Hiền "Cảm ơn ý tốt của nương nương, mạt tướng không đói."

Tiêu Hề Hề lại hỏi "Ngươi đứng như vậy không mệt sao?"

Triệu Hiền "Cảm ơn nương nương quan tâm, mạt tướng không mệt."

Tiêu Hề Hề hỏi tiếp "Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi? Thành thân chưa?"

Triệu Hiền "……"

Triệu Hiền không nói nữa.

Dù Tiêu Hề Hề có hỏi thế nào, Triệu Hiền vẫn im lặng như quả bầu bị cưa miệng.

Ban đầu Tiêu Hề Hề muốn tiếp cận hắn, rồi nghĩ cách lừa hắn thả mình ra ngoài mua vài quyển sách truyện.

Gần đây có tiệm sách, chắc có nhiều sách truyện hay lắm!

Tiếc là Triệu Hiền hoàn toàn không cắn câu.

Tiêu Hề Hề rất thất vọng, nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa hay nhìn thấy ba bóng người quen thuộc đi ngang qua trước quán trà.

Nhìn kỹ hơn, đó là Tiêu Khải Minh và hai người bạn.

Trước đó, Tiêu Hề Hề đã từng gặp, họ là Lộ Thiên Ý và Ô Diệu.

Lần trước ở chùa Quang Chiếu, hai tên này đã đùa giỡn nàng, ngược lại bị nàng dọa sợ chết khiếp, cuối cùng còn bị Thái tử phạt.

Tiêu Hề Hề lập tức đứng dậy, dựa vào cửa sổ, hét ra ngoài.

“Lão đệ!”

Chương 485: Mua sách

Tiêu Khải Minh, Lộ Thiên Ý và Ô Diệu đến mua sách.

Ba người học sinh kém bọn họ không có hứng thú học tập, biết làm sao được khi mà thi cử sắp đến gần, trưởng bối trong nhà ra sức ép bọn họ phải đọc nhiều sách, hy vọng bọn họ có thể đỗ cao, giành vinh quang về cho nhà.

Bộ ba học sinh kém thử chống đối, nhưng bị phụ mẫu đánh một trận, thậm chí còn bị cắt cả tiền tiêu vặt.

Không có tiền tiêu vặt, mấy công tử này sao có thể ăn uống, tự do vui chơi?

Tiền tiêu vặt là điểm yếu của bọn họ, khi điểm yếu bị siết chặt, dù bọn họ không cam lòng đến đâu cũng chỉ đành nhận mình hèn.

Hôm nay ba người ra ngoài chơi, tiện thể tới đây mua vài quyển sách mang về đối phó với trưởng bối.

Ba người tay đút túi quần dậm chân đi về phía trước, chợt nghe có người gọi lão đệ, bước chân không khỏi dừng lại.

Bọn họ nhìn về hướng phát ra tiếng, thấy Tiêu Hề Hề nằm trên cửa sổ quán trà.

Ba người sững sờ.

Bọn họ không ngờ lại gặp nàng ở đây.

Tiêu Hề Hề vẫy vẫy tay, ra hiệu bảo họ qua đây nói chuyện.

Lộ Thiên Ý và Ô Diệu vừa thấy nàng, chợt nhớ đến bài học đau đớn ở chùa Quang Chiếu lần trước, cả hai đồng loạt lùi lại.

“Ta còn có chuyện, ta về trước!”

“Ta đau bụng, muốn đi nhà xí!”

Tiêu Khải Minh chưa kịp nói gì thì cả hai đã vội vàng bỏ chạy.

Tiêu Khải Minh trợn mắt nhìn bóng lưng của bọn họ.

Chẳng ra sao!

Tiêu Khải Minh đi đến bên cửa sổ đứng yên, giả vờ bình tĩnh hỏi “Sao tỷ lại ở đây?”

Tiêu Hề Hề cười nói “Ta ở đây uống trà, đệ có muốn vào uống một tách trà không? Ta mời.”

Tiêu Khải Minh bĩu môi “Ta không thích uống trà.”

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội hỏi “Vậy đệ thích uống gì?”

Tiêu Khải Minh “Tại sao ta phải nói với tỷ?!”

Nói ra khỏi miệng hắn chợt thấy hối hận.

Giọng điệu này quá gay gắt, có hơi tổn thương người khác.

Thật ra hắn không ghét Tiêu Hề Hề lắm, chỉ là hắn không thể gần gũi với nàng như Tiêu Tri Lam, suy cho cùng bọn họ chưa từng sống chung với nhau, ngoài quan hệ huyết thống, bọn họ chẳng khác gì người lạ.

Muốn hắn chủ động xin lỗi, thì hắn không xuống nước được.

Hắn chỉ có thể ngoảnh mặt đi, dùng khóe mắt cẩn thận quan sát Tiêu Hề Hề, xem nàng có tức giận không.

Tiêu Hề Hề sững người một lúc, nhưng không tức giận.

Nàng cười "Đệ đừng nghĩ nhiều, ta chỉ tùy tiện tán gẫu thôi."

Tiêu Khải Minh mím môi, lại hỏi "Tỷ một mình ở đây uống trà làm gì? Chẳng phải tỷ nên ở trong cung sao?"

Tiêu Hề Hề "Thái tử xuất cung làm chút việc, cho nên dẫn ta ra ngoài chơi, đúng rồi, hai người vừa rồi là bằng hữu của đệ đúng không, ta nhớ bọn họ, sao lại đột nhiên chạy mất thế?"

Tiêu Khải Minh muốn nói hai người đó bị nàng dọa sợ.

Hắn nói "Đột nhiên có chuyện cần làm."

"Thế à, bọn họ đến đây làm gì?"

Vốn Tiêu Khải Minh muốn nói "không phải việc của tỷ", sau khi nghĩ lại cảm thấy không ổn, dù sao đối phương cũng là tỷ tỷ của hắn, hắn không nhất thiết gần gũi, nhưng tôn trọng cơ bản vẫn phải có.

Vì thế hắn nghiêm nghị trả lời "Chúng ta đến đây mua sách."

Đôi mắt Tiêu Hề Hề sáng lên khi nghe thấy hai từ mua sách "Bọn đệ muốn mua sách gì?"

Tiêu Khải Minh tùy tiện nói vài cái tên.

Tiêu Hề Hề "Ta chưa từng nghe qua mấy quyển sách này, dùng để làm gì?"

Tiêu Khải Minh "Sắp thi rồi, vài nội dung trong số sách này có thể sẽ có trong kỳ thi, ta mua về xem."

Tiêu Hề Hề "Đệ cũng sẽ thi? Thành tích ngày thường của đệ thế nào? Có nắm chắc không?"

Đối mặt với ba câu hỏi trí mạng này, Tiêu Khải Minh trầm mặc hồi lâu mới miễn cưỡng trả lời "Tạm … tạm được."

Tiêu Hề Hề thấy hai tay hắn trống không, biết hắn vẫn chưa mua nên nàng chủ động đề nghị.

“Dù sao bằng hữu của đệ cũng đã đi rồi, hay là ta đi mua sách với đệ?”

Tiêu Khải Minh muốn từ chối.

Nhưng Tiêu Hề Hề không cho hắn cơ hội.

Nàng chống tay lên bệ cửa sổ, nhảy lên, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

Thấy vậy, Triệu Hiền nãy giờ vẫn im lặng lập tức thay đổi sắc mặt “Trắc phi nương nương, người không được ra ngoài!”

Tiêu Hề Hề vừa đáp xuống đất, nàng quay đầu, cười rạng rỡ “Đừng căng thẳng, ta đi rồi về ngay, sẽ không để Thái tử biết.”

Nói xong nàng kéo Tiêu Khải Minh chạy đi.

Triệu Hiền muốn đuổi theo nhưng bị tiểu nhị nhanh mắt tóm lấy.

Tiểu nhị hét lên “Các người còn chưa trả tiền, không được đi!”

Triệu Hiền hết cách, chỉ đành trả tiền trước.

Lúc hắn ra khỏi quán trà, thấy Tiêu trắc phi và Tiêu Khải Minh đang lẻn vào một tiệm sách gần đó.

Triệu Hiền lập tức đuổi theo.

Tiêu Khải Minh nhìn nữ nhân bên cạnh, khó chịu hỏi “Sao tỷ lại kéo ta đến đây?”

Tiêu Hề Hề “Không phải đệ nói muốn mua sách sao? Ta đi mua với đệ.”

Tiêu Khải Minh không ngờ hắn chỉ tiện miệng nói một câu,

Tiêu Hề Hề lại nghiêm túc như vậy, hơn nữa còn chủ động đi mua sách với hắn, xem ra là rất quan tâm hắn.

Chuyện này làm hắn cảm giác trong lòng hơi ấm lên.

Hắn chợt cảm thấy có tỷ tỷ cũng là chuyện tốt.

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, cảm khái nói "Ở đây có nhiều sách quá, đệ xem thử, có quyển nào cần mua không?"

Tiêu Khải Minh đáp một tiếng rồi nghiêm túc tìm kiếm.

Ông chủ tiệm sách đang tiếp những vị khách khác nên tạm thời không có thời gian chú ý đến họ.

Tiêu Hề Hề lang thang trong tiệm sách, muốn xem có sách truyện nào không.

Lúc này, Triệu Hiền chạy vào, hắn mặc quan phục võ tướng, hông đeo bội kiếm, dáng người cao ráo, trông không phù hợp với phong cách của tiệm sách này.

Mọi người trong tiệm sách theo bản năng quay sang nhìn hắn.

Triệu Hiền thì thầm với Tiêu Hề Hề.

"Nương nương, Thái tử đã dặn, người không được chạy lung tung."

Tiêu Hề Hề chớp mắt với hắn "Không sao, ta chỉ muốn mua vài quyển sách đọc, mua xong ta theo ngươi về, bảo đảm sẽ không để Thái tử biết."

Triệu Hiền "Người thế này là bằng mặt không bằng lòng."

Tiêu Hề Hề "Ta gọi đó là tùy cơ ứng biến."

Triệu Hiền nói không lại nàng, lại không dám ra tay với nàng, chỉ đành theo sát, tránh để nàng gặp chuyện ngoài ý muốn.

Tiêu Hề Hề tìm thấy sách truyện mình muốn.

Nàng mở ra xem, toàn là truyện cổ tích dân gian, tuy không có nội dung màu mè nhưng tình tiết vẫn gây cấn, đủ để giết thời gian.

Nàng chọn năm quyển, mang đến quầy tính tiền.

Lúc này, Tiêu Khải Minh cũng tìm thấy sách mình muốn.

Tiêu Hề Hề bảo ông chủ tính chung của cả hai.

Tiêu Khải Minh lúng túng nói "Ta có tiền, không cần tỷ trả."

Tiêu Hề Hề trực tiếp trả tiền, không để ý nói "Cũng không có bao nhiêu, coi như là quà ta tặng đệ, hi vọng đệ thi cử thuận lợi, cố lên!"

Nói xong nàng còn chớp mắt với đối phương.

Mặt Tiêu Khải Minh hơi đỏ lên.

Ông chủ bọc lại mấy quyển sách đưa cho họ.

Hai người bước ra khỏi tiệm sách, đúng lúc có người gấp gáp chạy vào.

Người đó đi quá nhanh còn không nhìn đường, thấy sắp đụng phải Tiêu Hề Hề, Tiêu Khải Minh bên cạnh nhanh chân bước lên, dùng thân mình chắn trước Tiêu Hề Hề, cùng lúc đó, Triệu Hiền cũng giơ tay ra, mặt không biểu cảm đẩy người đó ra.

Chương 486: Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong

Triệu Hiền quanh năm luyện võ, tay rất khỏe, dù không dùng hết sức, người đó vẫn lảo đảo mấy bước.

Sau khi người đó đứng vững mới nhận ra mình suýt đụng phải người khác, nên vội vàng xin lỗi "Xin lỗi, xin lỗi!"

Vốn Tiêu Khải Minh còn muốn mắng, nhưng thấy người đó như vậy, lời mắng không thể nói ra khỏi miệng, chỉ đen mặt quở trách một câu.

"Sau này đi đường nhớ nhìn cẩn thận!"

Tiêu Hề Hề thò đầu ra từ sau người Tiêu Khải Minh, nhìn người suýt đụng phải mình.

Đối phương hình như là một thư sinh tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng nõn, cử chỉ nho nhã, dáng người cao ráo, nhưng tiếc là quá gầy, thoáng nhìn khá yếu ớt.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm mặt y một lúc lâu.

Nàng phát hiện vận xui trên mặt người này nhiều đến mức kinh người, y thuộc loại xui xẻo vô địch, uống nước cũng mắc răng.

Tiêu Hề Hề từng gặp nhiều người xui xẻo, nhưng người xui xẻo đến mức này, nàng rất hiếm khi gặp.

Nàng cảm thấy hiếm có nên không khỏi nhìn y thêm vài lần.

Không nói đến xui xẻo thì tướng số của y rất tốt —

Trẻ tuổi thành danh, tài giỏi thông minh, học rộng tài cao, tương lai sáng lạn!

Tiếc là vận may quá kém.

Với xui xẻo này của y, dù có là Văn Khúc Tinh Quân chuyển thế thì cũng đành chịu.

Thư sinh xui xẻo bị mắng cũng không cãi lại, vội tránh sang một bên nhường họ đi trước, tư thế cúi thấp khiến người ta không giận y được.

Tiêu Hề Hề đi ngang qua y, bước chân bèn dừng lại.

Nàng dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe thấy.

"Đêm nay đừng mở cửa."

Thư sinh xui xẻo ngẩn người, theo bản năng nhìn Tiêu Hề Hề, không hiểu nàng nói lời này có ý gì?

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một hồi, rồi thêm một câu.

"Nếu ngày mai không có nơi để đi, có thể đến phủ Trung Võ tướng quân cầu cứu."

Nói xong, nàng không nhìn thư sinh xui xẻo nữa, đi thẳng ra ngoài.

Tiêu Khải Minh nghe không rõ câu đầu tiên, chỉ nghe được câu cuối cùng, không khỏi tò mò, vội đuổi theo hỏi.

"Sao tỷ lại bảo y tới nhà chúng ta? Tỷ đâu có quen y."

Tiêu Hề Hề vừa đi vừa nói "Ta chỉ thấy tiếc cho y, muốn giúp một chút."

Tiêu Khải Minh càng khó hiểu "Tiếc cái gì?"

Tiêu Hề Hề "Đoán xem."

Tiêu Khải Minh bĩu môi "Không nói thì thôi, ta còn lâu mới muốn biết!"

Tuy là nói vậy nhưng hắn không khỏi quay đầu lại, thấy thư sinh xui xẻo kia đã đi vào tiệm sách.

Thư sinh xui xẻo tên Lệ Khinh Ngôn, sở dĩ y chạy nhanh như vậy là vì hôm qua y nhìn thấy một quyển sách mà y muốn mua từ lâu ở tiệm sách này, tiếc là y không đủ tiền, chỉ đành về gom góp.

Hôm nay y khó lắm mới gom góp đủ tiền, sợ người khác mua mất nên vội vàng chạy tới đây, suýt nữa đụng phải người khác.

Vốn Lệ Khinh Ngôn đã chuẩn bị tâm lý nghe đối phương dạy dỗ một phen, không ngờ đối phương chỉ nói với y một câu rồi tha cho y, y thở phào nhẹ nhõm.

Đợi người đi xa, y lao vào tiệm sách, muốn mua quyển sách mà y thích hôm qua.

Ông chủ tiếc nuối nói với y.

"Quyển mà ngươi muốn mua bị người khác mua rồi."

Lệ Khinh Ngôn tức thì gấp lên, vội hỏi "Ai mua?"

Ông chủ bất đắc dĩ nói "Chỗ ta mỗi ngày có rất nhiều người ra vào, sao ta nhớ được là ai đã mua? Dù có nhớ, ta cũng không biết tên của đối phương, không ai quy định tới mua sách phải ghi lại danh tính cả."

Lệ Khinh Ngôn không nói nên lời, thất vọng ra khỏi tiệm sách.

Lúc ra ngoài, y vô tình vấp mạnh ngưỡng cửa ngã về phía trước.

May là y kịp nắm lấy khung cửa nên không ngã xuống vũng

bùn.

Dù vậy, y vẫn rất thảm hại.

Ông chủ vội hỏi "Ngươi không sao chứ?"

Lệ Khinh Ngôn lắc đầu, không nói gì, chán nản bước đi.

Từ nhỏ y đã xui xẻo.

Ăn cơm ăn trúng cát, đi đường vô cớ bị ngã, luôn bỏ lỡ những gì mình muốn …

Đây đều là chuyện nhỏ.

Chuyện làm y không chấp nhận được nhất là thi mãi không đậu!

Rõ ràng y từ nhỏ tài giỏi thông minh, luôn đứng đầu bảng trong thư viện, rất được phu tử coi trọng.

Lần đầu y tham gia thi hương khi mới mười hai tuổi, lọt vào ba người đầu bảng, trở thành cống sinh trẻ tuổi nhất ở địa phương. Mọi người đều nghĩ y có một tương lai tươi sáng, nhưng mỗi lần y lên kinh thi cử, lại gặp phải nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Lần thi đầu tiên, y không hợp phong thủy, bị tiêu chảy, phát huy thất thường, thi trượt.

Lần thi thứ hai, y đột nhiên bị hạ nhiệt nghiêm trọng, bị sốt trong khi thi, ngất xỉu giữa chừng.

Lần thứ ba thậm chí còn tệ hơn, y còn chưa đến được Thịnh Kinh đã đụng phải bọn cướp giữa đường, suýt nữa thì mất mạng. May là y cơ trí, thoát được một kiếp, bảo toàn được tính mạng, nhưng lỡ mất thời gian thi.

Đây là lần thứ tư y lên kinh thi.

Bây giờ y hai mươi mốt tuổi.

Lẽ ra ở độ tuổi của y đã phải thành gia lập thất, nhưng để chuyên tâm thi đỗ công danh, y vẫn nhờ đến sự chu cấp của phụ mẫu.

Y nhiều lần nghĩ, nếu y thi trượt lần nữa, y nên về nhà yên tâm phụng dưỡng cha mẹ.

Con người có số, có lẽ y sinh ra không có số làm quan.

……

Lúc Tiêu Hề Hề về quán trà, phát hiện chỗ ngồi của mình đã bị người khác chiếm mất.

Người chiếm chỗ không ai khác chính là Thái tử Điện hạ.

Lạc Thanh Hàn ngồi sau bàn, dáng người thẳng tắp, mặt mày tuấn tú, động tác uống trà tao nhã điềm tĩnh, cả đường cong do tay áo vẽ ra cũng hoàn mỹ, nhìn từ xa giống như bức tranh phong cảnh lạnh lẽo.

Đẹp thì vô cùng đẹp, nhưng lại quá lạnh lùng, có cảm giác xa cách.

Tiêu Hề Hề vừa thấy hắn, lập tức giấu sách truyện vừa mua, nở nụ cười vô cùng giả tạo.

“Điện hạ, người đợi ở đây đã lâu chưa?”

Thật ra Tiêu Khải Minh rất muốn chạy, hắn có hơi sợ vị tỷ phu Thái tử này, nhưng người ta đã thấy hắn, bây giờ hắn chạy, thật sự quá thất lễ.

Hắn chỉ đành cắn răng hành lễ “Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Triệu Hiền thẳng thắn nhất, lập tức quỳ một chân, bắt đầu nhận lỗi “Là mạt tướng thất trách, không trông chừng kỹ Trắc phi nương nương, xin Điện hạ trách phạt.”

Tiêu Hề Hề không muốn vì mình mà người khác bị liên lụy, bèn vội nói "Không liên quan đến hắn, tất cả đều là lỗi của thần thiếp, là thần thiếp khăng khăng đòi ra ngoài đi dạo, người muốn phạt thì phạt một mình thần thiếp đi."

Vốn Lạc Thanh Hàn không định quan tâm chuyện vặt này, nhưng không muốn nhìn nàng bênh vực nam nhân khác như vậy.

Hắn đặt tách trà xuống, cười lạnh nói "Nàng cảm thấy ta sẽ không phạt nàng?"

Tiêu Hề Hề sáp đến gần nịnh nọt "Người thương thần thiếp như vậy, chắc chắn không nỡ phạt thần thiếp, phải không?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Chưa chắc."

Tiêu Hề Hề xấu hổ rụt rè, đỏ mặt hỏi nhỏ "Không lẽ người định đánh mông thần thiếp?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Dù nàng đã cố tình nhỏ giọng, nhưng thính giác của người luyện võ như Triệu Hiền vượt trội hơn người bình thường.

Triệu Hiền cúi đầu im lặng.

Không ngờ Thái tử còn có sở thích đánh mông nữ nhân.

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!

Chương 487: Nhớ năm đó thần thiếp cũng là một học sinh giỏi!

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm đuổi Triệu Hiền ra ngoài.

Tiêu Khải Minh cũng muốn đi, nhưng tỷ phu Thái tử không nói gì, chỉ đành ngoan ngoãn đứng đó.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh hỏi "Nghe nói Tiêu tướng quân bảo ngươi tham gia kì thi xuân năm nay?"

Tiêu Khải Minh thành thật đáp "Phải."

Lạc Thanh Hàn "Có nắm chắc sẽ đỗ được Tiến sĩ không?"

Vừa nãy trước mặt Tiêu Hề Hề, Tiêu Khải Minh còn có thể miễn cưỡng giả vờ, nhưng bây giờ đối mặt với Thái tử, Tiêu Khải Minh không dám giả vờ, đành xấu hổ nói thật.

"Không có."

Tiêu Hề Hề nghe vậy suýt nữa phun trà ra ngoài.

Nàng ngẩng đầu hỏi "Không phải vừa rồi đệ nói nắm chắc à?'

Tiêu Khải Minh đỏ mặt, không biết giải thích thế nào, đành trơ mặt giả vờ như người nói dối vừa nãy không phải mình.

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên với đáp án này.

Bản thân Tiêu Lăng Phong là võ tướng, học vấn trong bụng gom lại còn không đủ hai lạng, đứa con trai mà ông ta dạy ra sao giỏi hơn được?

Hơn nữa hắn cũng hỏi qua người của Thái Học, điểm số của Tiêu Khải Minh ở Thái Học luôn xếp cuối bảng, chưa từng thấy có tiến bộ, với điểm số này mà muốn đỗ Tiến sĩ? Thế cũng quá coi thường Tiến sĩ rồi.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Cuộc sống là của ngươi, ngươi phung phí thế nào cũng được, phấn đấu tiến bộ hay sa ngã đều là chuyện của ngươi, chỉ cần sau này ngươi không hối hận là được."

Tiêu Khải Minh càng hổ thẹn hơn.

Ở nhà hắn hay bị phụ thân dạy dỗ, đôi khi phụ thân nổi giận dùng gia pháp, đánh hắn một trận khiến hắn ôm đầu bỏ chạy.

Hắn không có cảm giác gì, như heo chết không sợ nước sôi.

Mà bây giờ nghe Thái tử nói những lời rất nhẹ nhàng, nhưng Tiêu Khải Minh lại thấy hổ thẹn, như vô hình trung bị tát một cái khiến mặt nóng bừng.

Thật ra đối phương cũng không lớn hơn hắn bao nhiêu, nhưng nhìn người ta rồi nhìn lại mình.

Đúng là ứng với câu nói của người xưa, con người không nên so sánh với nhau.

Lạc Thanh Hàn "Về suy nghĩ lại tương lai của ngươi đi, không nhất định phải học, có thể làm chuyện khác, chỉ cần là chuyện mà ngươi cảm thấy đáng làm."

Tiêu Khải Minh cảm động.

Hắn biết, với thân phận và tính cách của Thái tử sẽ không dễ gì nói ra những lời này với người khác, Thái tử coi hắn như người nhà nên mới nói ra những lời như vậy.

Tiêu Khải Minh cung kính hành lễ "Đa tạ tỷ phu nhắc nhở."

Đây là lần đầu tiên hắn gọi Thái tử là tỷ phu.

Theo lý mà nói, tỷ tỷ của hắn chỉ là Trắc phi, không phải Chính phi, hắn cũng không được coi là em vợ của Thái tử, đương nhiên không có tư cách gọi Thái tử là tỷ phu, nhưng bầu không khí trước mắt tốt như vậy, hắn không khỏi quá khích một lần.

Sau khi gọi tỷ phu xong, Tiêu Khải Minh cảnh giác ngẩng đầu nhìn Thái tử, sợ Thái tử sẽ nghĩ hắn đang cố tình lôi kéo quan hệ, sẽ nảy sinh bất mãn trong lòng.

Sắc mặt Thái tử vẫn lạnh nhạt, không thấy có ý bất mãn gì.

Có vẻ Thái tử đã ngầm thừa nhận tiếng tỷ phu này.

Tiêu Khải Minh hơi vui mừng, không chỉ vui mừng khi có một tỷ phu là Thái tử, mà còn vui mừng vì tỷ tỷ của hắn được công nhận.

Tiêu Khải Minh lần nữa hành lễ rồi mới rời đi.

Lúc này, trong quán trà có một người kể chuyện đang kể chuyện, giọng điệu trầm bổng đầy cảm xúc, thỉnh thoảng vang lên những tràng pháo tay.

Trong phòng riêng, Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nói.

“Lấy quyển sách nàng mua ra đây.”

Tiêu Hề Hề nhìn đi chỗ khác, không muốn thừa nhận “Không … không mua sách.”

Lạc Thanh Hàn “Lại muốn gạt ta?”

Tiêu Hề Hề biết tính khí của người này, chỉ đành làm theo, không thể chống lại.

Nàng cười khổ đặt năm quyển sách lên bàn.

Lạc Thanh Hàn cầm một quyển mở ra xem.

Tiêu Hề Hề ngước mắt cầu xin "Đây chỉ là sách truyện bình thường thôi, không có nội dung bậy bạ, người có thể đừng tịch thu không?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Nghe nói gần đây nàng ở trong cung chơi mạt chược rất vui, chắc là không có thời gian đọc sách truyện?"

Tiêu Hề Hề "Cũng đâu phải chơi mạt chược suốt, thỉnh thoảng cũng phải điều chỉnh sinh hoạt một chút."

Lạc Thanh Hàn đóng sách lại.

Động tác của hắn rất nhẹ, nhưng Tiêu Hề Hề lại vô thức run lên, nét mặt hoảng loạn.

Thấy vậy, Lạc Thanh Hàn thấy hơi khó chịu.

Trước đó hắn chỉ lo trút giận, không ngờ để lại cho Tiêu Hề Hề bóng ma tâm lý.

Hắn đặt quyển sách xuống, chậm rãi nói "Nếu nàng thích đọc mấy sách này, thì cứ đọc đi."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Người không cấm thần thiếp đọc sách nữa sao?"

Lạc Thanh Hàn "Đọc sách là chuyện tốt, nhưng không phải sách nào cũng đọc được. Có vài quyển sách sau khi đọc rồi chẳng những không thu được lợi ích gì, mà còn khiến đầu óc nàng ngày càng ngốc hơn."

Tiêu Hề Hề "Nhưng thần thiếp không đọc sách vì lợi ích, thần thiếp chỉ muốn tiêu khiển thôi."

Lạc Thanh Hàn "Chính vì nàng có suy nghĩ này, mới làm nàng không thể viết được một bài văn tế đàng hoàng."

Tiêu Hề Hề cảm thấy thành tích văn học của mình bị sỉ nhục.

Nàng cố gắng biện hộ "Người đừng thấy thần thiếp như vậy, nhớ năm đó thần thiếp cũng là một học sinh giỏi!"

Nàng không nói dối, trước khi xuyên tới đây, nàng quả thật là một học sinh giỏi, mỗi lần thi đều đứng đầu toàn khối, nhiệt tình tham gia các cuộc thi, nàng dựa vào học bổng trường cấp và tiền thưởng từ các cuộc thi, ổn định học tới đại học.

Tiếc là người tính không bằng trời tính.

Trước khi tốt nghiệp đại học, nàng hẹo sớm rồi xuyên đến thế giới này.

Đúng là ứng với câu, ngày mai hay ngoài ý muốn, không biết cái nào sẽ đến trước?

Vậy nên, làm người thì phải sống cho hiện tại, tận hưởng cuộc sống một cách trọn vẹn nhất, đừng đợi sau này không còn cơ hội tận hưởng, rồi chỉ biết ân hận cả đời.

Đây là lần đầu tiên Lạc Thanh Hàn nghe thấy từ học sinh giỏi, từ mặt chữ có thể đoán được nghĩa.

Hắn nghi hoặc "Thật à?"

Tiêu Hề Hề chắc chắn nói "Là thật đó!"

"Vậy làm thế nào nàng lại thành thế này?"

Tiêu Hề Hề đảo mắt "Nói ra thì dài, nhớ năm đó thần thiếp là một học sinh giỏi, vì nảy sinh tò mò với thế giới của học sinh kém, sau đó thần thiếp thử bước vào thế giới của học sinh kém xem thử, ai mà biết một khi bước vào thì không ra được."

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề "Thật đó, làm học sinh kém rất vui, không cần chăm chỉ tiến bộ, chỉ cần sống qua ngày là được, một khi người nếm trải được niềm vui của học sinh kém, chắc chắn sẽ

không bao giờ muốn làm học sinh giỏi nữa.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi lại “Ta là trữ quân của vương triều Đại Thịnh, nếu ta cũng sống qua ngày như nàng, nàng cảm thấy quốc gia này còn ổn không?”

Tiêu Hề Hề tưởng tượng Hoàng đế tương lai mỗi ngày ăn no chờ chết, lập tức thay đổi suy nghĩ.

“Như thế không được! Người là Hoàng đế tương lai, nhất định phải chăm chỉ học tập tiến bộ mỗi ngày! Tương lai của cả quốc gia phụ thuộc vào người, nếu không có người, sau này thần thiếp cũng không thể vui vẻ sống qua ngày, cho nên người nhất định phải cố lên, thần thiếp sẽ luôn ủng hộ người!”

Lạc Thành Hàn “……”

Cho nên hắn bán mạng làm việc, chỉ để cho cá muối như nàng tiếp tục sống qua ngày?

Nghĩ như vậy hắn đột nhiên không muốn nỗ lực nữa!

Chương 488: Phụ hoàng đang cắt đứt đường lui của hắn

Tiêu Hề Hề hào hứng hỏi "Điện hạ, chúng ta đến chỗ khác dạo nha?"

Lạc Thanh Hàn "Ừm."

Tiêu Hề Hề cầm mấy quyển sách truyện trên bàn.

Thường công công chủ động nói "Để nô tài cầm giúp người."

"Vậy phiền công công rồi."

Tiêu Hề Hề đưa sách truyện cho Thường công công, vui vẻ đi theo Thái tử khỏi quán trà.

Tình cờ Tần Liệt dẫn đầu một nhóm quan viên ra khỏi viện Hàn Lâm.

Hai bên gặp nhau trên phố.

Tần Liệt đã gần năm mươi, nhưng vì được bảo dưỡng kỹ càng, tài hoa học rộng nên vẫn phong độ, có phong thái danh sĩ thế gia.

Ông chắp tay chào Thái tử.

"Vi thần bái kiến Thái tử Điện hạ."

Mấy quan viên phía sau cũng hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Tần công không cần đa lễ."

Tần Liệt buông tay xuống, ánh mắt dừng trên người Tiêu trắc phi một lúc, khẽ cười nói "Vị này là Tiêu trắc phi phải không? Nghe danh đã lâu."

Tiêu Hề Hề khó hiểu.

Nàng chỉ là cá muối, danh tiếng ở đâu ra?

Lạc Thanh Hàn không muốn Tần Liệt quá chú ý đến Tiêu Hề Hề, bèn lạnh nhạt đổi chủ đề "Tần công muốn đi đâu vậy?"

Tần Liệt nhã nhặn lịch sự trả lời "Vi thần vừa xử lý xong công vụ, định về nhà nghỉ ngơi. Điện hạ gần đây chuẩn bị cho kỳ thi xuân, cũng đã vất vả nhiều rồi. Hôm nay hiếm khi có dịp dẫn Tiêu trắc phi ra ngoài chơi, nên thư giãn đầu óc một chút."

Lạc Thanh Hàn "Ta tư chất ngu dốt, không bì được bản lĩnh của Tần công, chỉ có thể dựa vào nỗ lực bù đắp đôi chút."

Tần Liệt "Điện hạ khiêm tốn rồi, Điện hạ tư chất thông minh, tuổi trẻ tài cao, lần này được làm việc chung với Điện hạ là vinh hạnh của vi thần, hy vọng Điện hạ sau này có thể chỉ dạy nhiều hơn."

Lạc Thanh Hàn "Tần công là đại thần Nội các được phụ hoàng tin cậy, từng chủ trì một số kỳ thi, kinh nghiệm phong phú, một người mới non nớt như ta còn lâu mới có thể sánh được, nói đến chuyện chỉ dạy, phải là Tần công chỉ dạy ta mới đúng."

Tần Liệt vội chắp tay, trên mặt lộ vẻ xấu hổ "Điện hạ khen ngợi như vậy, vi thần thật không dám nhận."

Lạc Thanh Hàn cười nhạt "Tần công ngồi ở chức cao, mà có thể khiêm tốn như vậy, đúng là tấm gương cho lớp văn bối."

Sau khi trao đổi vài câu, Lạc Thanh Hàn chủ động dẫn Tiêu Hề Hề đi.

Nhóm người Tần Liệt đứng tại chỗ nhìn bóng lưng họ, mãi

đến khi họ đi xa, Tần Liệt mới lên xe ngựa.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Người vừa rồi là ca ca của Hoàng hậu?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp "Ừm."

Tiêu Hề Hề "Hình như ông ta có ý kiến với người."

Lạc Thanh Hàn nghiêng đầu nhìn nàng "Sao nàng biết?"

Tiêu Hề Hề gãi má "Trực giác, tuy ông ta đang khen người, nhưng lời khen rất hời hợt, trong lời nói còn có ẩn ý, khiến người ta thấy khó chịu."

Lạc Thanh Hàn không định giấu nàng, nếu chuyện đã tới, hắn tiện thể nói luôn.

"Phụ hoàng lệnh cho ta và Tần Liệt cùng phụ trách kỳ thi xuân năm nay, vì mâu thuẫn giữa ta và mẫu hậu, Tần Liệt có chút ý kiến với ta. Lúc cùng làm việc, ông ta khó tránh khỏi có chút thái độ. Ta có thể nhịn một hai lần, nhưng nhiều lần thì ta không thể nhịn nữa."

Tiêu Hề Hề hiểu "Có phải ông ta bắt nạt người không?"

Lạc Thanh Hàn "Khác quan điểm, khó tránh xích mích."

Tiêu Hề Hề sáp đến gần, nhỏ giọng nói "Nếu ông ta làm quá đáng, người có thể cáo trạng với Hoàng thượng, để Hoàng thượng ra mặt trị ông ta."

Lạc Thanh Hàn cười "Ta không còn là trẻ con, cáo trạng có ích gì không?"

Hơn nữa, dù Hoàng đế ra mặt, cũng chưa chắc trấn áp được Tần gia.

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói "Trong mắt phụ mẫu, con cái luôn là trẻ con, dù người có lớn, trong mắt Hoàng thượng,

người vẫn là trẻ con. Con cái nhà mình bị người ngoài bắt nạt, phụ mẫu sao có thể không ra mặt?"

Có lẽ Hoàng đế sẽ kiêng dè con mình, nhưng sẽ tuyệt đối không cho phép người ngoài bắt nạt con mình.

Đây có lẽ là vấn đề chung của tất cả các phụ mẫu.

Lạc Thanh Hàn trầm ngâm suy nghĩ.

Hắn nghĩ sâu xa hơn Tiêu Hề Hề một chút.

Có lẽ phụ hoàng bảo hắn làm việc chung với Tần Liệt là vì muốn hắn xích mích với Tần gia.

Khi hắn hoàn toàn đoạn tuyệt với Tần gia, hắn chỉ có thể đứng về phía của phụ hoàng.

Phụ hoàng đang cắt đứt đường lui của hắn.

Lạc Thanh Hàn nói "Chờ thêm chút nữa, còn chưa đến lúc cáo trạng."

Gần đây trong thành có một chợ hoa mới mở thu hút nhiều người đến xem.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn cũng đến xem náo nhiệt.

Hoa tươi thật sự rất đẹp, nhưng thứ Tiêu Hề Hề quan tâm là những món ăn làm từ hoa.

Nàng vừa dạo vừa ăn, mắt và miệng cùng lúc được thưởng thức, quả thật rất hạnh phúc ~

Đúng lúc này, một kẻ lang thang từ bên cạnh lao ra, muốn giật lấy bánh hoa trong tay nàng.

Tiêu Hề Hề phản ứng rất nhanh, không nghĩ ngợi gì đã tránh đi.

Triệu Hiền theo sau thấy vậy, tức thì lao tới đá kẻ lang thang xuống đất.

Kẻ lang thang kê.u rên đau đớn, bò dậy định chạy, nhưng Triệu Hiền đã kề kiếm vào cổ.

Vừa thấy lưỡi kiếm sáng bóng sắc bén, kẻ lang thang không dám nhúc nhích.

Hắn quỳ xuống xin tha "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi không dám nữa, xin các người tha cho tôi!"

Tiêu Hề Hề ghét nhất người cướp thức ăn của mình.

Nàng tức giận nói "Đâu phải ngươi không có tay chân, đói thì đi làm kiếm tiền mua thức ăn, lại còn cướp đồ ăn của một tiểu cô nương như ta, đúng là không biết xấu hổ!"

Kẻ lang thang khóc lóc van xin "Tôi cũng hết cách, tôi thậm chí còn không nhớ mình được ăn bữa cuối là khi nào, tôi đói đến mức không còn sức, dù muốn làm việc cũng không làm nổi, cầu xin các người làm chuyện tốt, bố thí cho tôi ít thức ăn!"

Dường như Tiêu Hề Hề bị nước mắt của hắn làm mềm lòng, tức giận trên mặt dần dịu đi.

Kẻ lang thang nghĩ có hi vọng, muốn tiếp tục kể khổ để được cảm thông, thì nghe thấy nữ nhân trước mặt nghiêm túc an ủi.

"Ngươi đừng gấp, từ từ nghĩ, rồi sẽ nghĩ ra bữa ăn cuối đã ăn khi nào."

Kẻ lang thang "……"

Hắn sững sờ đến mức quên cả khóc.

Tiêu Hề Hề ăn một hơi hết nửa cái bánh hoa còn lại "Đưa hắn lên quan, một kẻ lười biếng chỉ biết ăn không ngồi rồi, nên đưa đi cải tạo lao động, để hắn cảm nhận được lao động là vinh

quang!”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Triệu Hiền.

Triệu Hiền hiểu, lập tức kéo kẻ lang thang đứng dậy, sải bước về hướng phủ Kinh Triệu.

Kẻ lang thang không ngờ mình chỉ cướp chút đồ ăn, lại bị đưa lên quan, hắn hoảng sợ, bắt đầu la hét, cố thoát khỏi tay Triệu Hiền.

Triệu Hiền thấy hắn quá ồn ào nên dùng kiếm đánh hắn bất tỉnh.

Triệu Hiền kéo hắn như xác chết đưa đến phủ Kinh Triệu.

Phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu vô cảm nhìn Triệu Hiền.

“Ngươi nói lại lần nữa, ngươi kiện hắn chuyện gì?”

Triệu Hiền kiên nhẫn nói lại lần nữa “Tên này cướp bánh hoa của người khác.”

Mai Quảng Đào thật sự muốn nắm áo đối phương hét lên.

Chỉ là một cái bánh hoa, có cần đưa người đến phủ Kinh Triệu không?

Chính vì đám người các ngươi có chút chuyện cũng đến phủ Kinh Triệu kiện cáo mà ngày nào ông đây cũng phải tăng ca!

Ta mới ngoài ba mươi, nhưng chân tóc sắp đến đỉnh đầu rồi!

Chương 489: Đêm nay đừng mở cửa

Tiêu Hề Hề không biết chân tóc của Mai Quảng Đào đã cao hơn một tấc vì miếng bánh hoa của nàng.

Sau khi cùng Thái tử dạo chợ hoa, lại đến vài nơi nổi tiếng ở Thịnh Kinh ăn uống.

Hai người chơi đến tối mịt mới về cung.

Lần này Tiêu Hề Hề xuất cung thu hoạch được rất nhiều, nàng không chỉ mua được sách truyện, còn mang về rất nhiều đồ ăn vặt, chỉ riêng điểm tâm của Tô Hương Đường, nàng đã mua mười hộp.

Bảo Cầm nhìn đồ ăn vặt chất đống trước mặt, không khỏi hỏi.

“Nhiều đồ ăn thế này, người có thể ăn hết không?”

Tiêu Hề Hề cười đắc ý “Chỉ cần ba ngày … không, một ngày, ta có thể ăn sạch sẽ, một chút vụn cũng không chừa!”

Bảo Cầm mừng thầm, may là Tiêu trắc phi trời sinh ăn mãi không mập, nếu không với cách ăn này của nàng nhất định sẽ thành người béo phì ba trăm cân.

Sau khi tắm xong, Tiêu Hề Hề ngồi bên hiên lau tóc.

Bây giờ thời tiết dần ấm lên, đêm đến không còn quá lạnh, ngồi bên hiên khá là thoải mái.

Phía sau có tiếng bước chân, Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn, thấy Thái tử đến rồi.

Hắn đã tắm xong, đang mặc bộ đồ ngủ xanh nhạt, chất liệu mềm mại tôn lên thân hình hoàn hảo của hắn.

Có thể do gần đây Thái tử quá tốt với nàng, gan của nàng cũng ngày càng to ra, sống cùng Thái tử cũng trở nên tự nhiên hơn.

“Điện hạ, Bảo Cầm đun sữa cho ta, giúp ta mang qua đây đi.”

Lạc Thanh Hàn “Ta thấy nàng nên thêm từ nhờ*.”

*Lạc Thanh Hàn dùng chữ 请 với ý nhờ vả.

Tiêu Hề Hề “Mời* sữa của ta đến đây.”

*Tiêu Hề Hề dùng chữ 请 với ý là mời.

Lạc Thanh Hàn “……”

Thái tử Điện hạ trở về phòng, cầm ly sữa nóng, mặt không cảm xúc ‘mời’ sữa đến trước mặt Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu há miệng, như đang chờ cho ăn.

Lạc Thanh Hàn cười lạnh một tiếng.

Hắn cầm ly sữa nóng hớp một ngụm, Tiêu Hề Hề chưa kịp hiểu chuyện gì, hắn cúi đầu xuống hôn lên môi nàng, truyền sữa trong miệng cho nàng.

Hai người trao nhau nụ hôn sữa.

Lạc Thanh Hàn đẩy ra, nhướng mày nhìn nàng “Còn muốn ta đút cho nàng không?”

Tiêu Hề Hề đỏ mặt lắc đầu “Không cần, không cần.”

Nàng cầm ly bằng hai tay, ngoan ngoãn uống sữa.

Lạc Thanh Hàn nhặt chiếc khăn bị nàng ném sang một bên, chậm rãi lau tóc ướt của nàng.

Sau khi uống sữa và lau khô tóc, cả hai về phòng ngủ.

Cùng lúc đó, trong một tiểu viện ở Thịnh Kinh, Lệ Khinh Ngôn rửa mặt xong rồi về phòng ngủ, thì thoáng thấy phòng bên vẫn sáng đèn.

Y sống trong tiểu viện này với một người tên Lý Quý cùng quê.

Trước đây bọn họ từng gặp nhau nhưng không mấy thân, sau này đến Thịnh Kinh thi cử, tình cờ gặp nhau ở kinh thành, vừa hay hai người đều đi một mình, nên nói chuyện nhiều hơn vài câu.

Khi đó còn hơn nửa tháng mới đến kỳ thi, ở quán trọ sẽ tốn tiền nên hai người quyết định cùng thuê một tiểu viện trong thành.

Tiểu viện này không lớn nhưng vật dụng đầy đủ, hơn nữa hoàn cảnh xung quanh cũng rất tốt, rất sạch sẽ.

Lệ Khinh Ngôn sống cùng Lý Quý gần nửa tháng, thấy Lý Quý không có vấn đề gì lớn, nhưng tật xấu thì rất nhiều, rõ ràng là nam nhân mà lại thích chiếm lợi, chi phí ăn uống bình thường của hai người cũng phải so đo chi tiết, sợ mình chịu thiệt.

Lệ Khinh Ngôn không ghét hắn, mà cũng không thích hắn.

Dù sao hai ngày nữa cũng thi rồi, sau khi thi xong thì đường ai nấy đi, phỏng chừng sau này sẽ không gặp lại nữa.

Lệ Khinh Ngôn do dự một lúc, vẫn bước tới gõ cửa phòng bên.

Một lúc sau, cửa mở ra để lộ khuôn mặt của Lý Quý.

Gương mặt hắn mệt mỏi, nhưng đôi mắt thì sáng lạ lùng.

Xem ra cơ thể rất mệt mỏi, nhưng tinh thần rất phấn chấn.

Lệ Khinh Ngôn nhìn quyển sách trong tay hắn, thuận miệng hỏi "Muộn thế này rồi, huynh còn chăm chỉ đọc sách à?"

Nghe vậy, sắc mặt Lý Quý tức thì thay đổi, lập tức giấu sách vào trong tay áo.

Có lẽ hắn thấy hành động này quá đột ngột nên vội tìm lời nói đỡ.

"Không phải sắp thi rồi à, ta cần đọc nhiều sách hơn, được chút nào hay chút ấy! Ta không giống huynh, huynh đọc sách từ nhỏ, là thiên tài nổi tiếng ở thôn chúng ta, đầu óc ta không bằng huynh, không giỏi như thế, chỉ đánh nỗ lực bù đắp khuyết điểm thôi."

Hắn nói xong thì cười phá lên, cố làm cho mình trông thật tự nhiên.

Lệ Khinh Ngôn thấy hắn kỳ lạ, như đang cố ý che đậy điều gì, nhưng đối phương không muốn nói, Lệ Khinh Ngôn cũng không định thăm dò, chỉ nhắc nhở hắn.

"Lửa trong bếp tắt rồi, nhân lúc nước trong nồi còn nóng, huynh mau đi tắm đi."

Lý Quý nhanh chóng trả lời "Được, ta đi ngay."

Lệ Khinh Ngôn nói xong lời muốn nói thì quay người rời đi.

Y về phòng, thổi tắt đèn dầu rồi đi ngủ.

Lúc y đang mơ màng thì chợt nghe thấy tiếng thứ gì đó rơi xuống đất.

Y tức thì tỉnh dậy.

Trong phòng tối đen như mực, cửa ra vào và cửa sổ đều đóng kín.

Lệ Khinh Ngôn vén chăn xuống giường, mò mẫm trong bóng tối đi về phía cửa.

Y muốn mở cửa ra xem là thứ gì rơi bên ngoài?

Khi hai tay y đặt lên cửa, chợt nhớ tới lời mà tiểu nương tử nói lúc ban sáng.

"Đêm nay đừng mở cửa."

Động tác của Lệ Khinh Ngôn dừng lại.

Lúc ấy y không hiểu ý của tiểu nương tử, nhưng bây giờ hình như y hiểu một chút rồi.

Một giọng nói trầm khàn vang lên ngoài cửa.

"Đã làm xong chưa?"

"Đã tắt thở rồi."

"Hình như có người sống ở phòng bên, chúng ta có nên vào xem không? Đừng bỏ sót người sống."

Lệ Khinh Ngôn nghe vậy, mồ hôi lạnh túa ra.

Phòng bên mà đám người bên ngoài nói là phòng y đang ở!

Bên kia hình như có vài người, nói không chừng còn có vũ khí, nếu bọn chúng xông vào, đêm nay Lệ Khinh Ngôn có lẽ phải kết thúc cuộc đời ở đây!

Cuộc trò chuyện bên ngoài vẫn tiếp tục.

"Tiếng động vừa rồi rất lớn, trong phòng cũng không có ai ra xem, một là có người, hai là ngủ say như chết, dù là tình huống gì cũng không cần lo, nhớ lời chủ tử dặn, không được gây thêm rắc rối."

“Được rồi, chúng ta rút thôi.”

Tiếng bước chân ngoài cửa xa dần.

Trái tim đang vọt lên tận cổ họng của Lệ Khinh Ngôn dần rơi xuống.

Lưng y ướt đẫm mồ hôi lạnh, quần áo dính vào lưng rất khó chịu.

Nhưng hiện giờ y không quan tâm.

Y muốn ra ngoài xem một chút, nhưng lại sợ đám người đó đi rồi quay lại, càng sợ đám người đó vốn chưa đi.

Nếu đám người kia giả vờ đi, rồi mai phục gần đó, y vừa ra ngoài sẽ làm lộ bản thân, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Không phải y nhát gan, chỉ là vận của y quá xui, mấy chuyện xui xẻo hiếm khi xảy ra với người khác, lại có thể dễ dàng xảy ra với y.

Mà y còn nhớ tiểu nương tử ban sáng nói, đêm nay đừng mở cửa, nói đúng hơn là chỉ cần trời còn tối, thì vẫn là ban đêm.

Chương 490: Đi quan tâm Lý trắc phi

Vì an toàn, Lệ Khinh Ngôn không nhúc nhích.

Y ngồi im trên sàn suốt một đêm.

Khi trời dần sáng tỏ, Lệ Khinh Ngôn mới đỡ căng thẳng hơn.

Hai chân y tê cứng vì ngồi quá lâu, xoa bóp một hồi mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Y mở hé cửa sổ, phát hiện bên ngoài trời đã sáng, tiểu viện yên tĩnh, không có người.

Y xoay người mở cửa.

Thò đầu ra ngoài dò xét, bên ngoài không có ai.

Có vẻ như đám người đó tối qua đã đi thật rồi.

Lệ Khinh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, sau đó bước ra khỏi cửa, đi tới cửa phòng bên.

Cửa không cài chốt, y đẩy nhẹ vào.

Y còn chưa bước vào đã thấy Lý Quý bị treo trên xà, đôi mắt mở to, nước da tái nhợt!

Lệ Khinh Ngôn há hốc mồm kinh hãi.

Y nhào tới ôm chân Lý Quý, vất vả khiên hắn xuống, mới phát hiện hắn đã hoàn toàn tắt thở, toàn thân lạnh cóng.

Lệ Khinh Ngôn ngã ra đất, nhìn thi thể trước mặt, nhớ tối qua

mình còn nói chuyện với Lý Quý, mới qua một đêm đã biến thành một cái xác lạnh.

Kíc.h thích này thật sự quá lớn!

Lệ Khinh Ngôn nhớ tới tiếng động tối qua nghe thấy, y nghi ngờ Lý Quý bị đám người kia giết, y nhất định phải báo quan!

Y vật vã đứng dậy, lảo đảo bước ra ngoài.

Y chạy đến phủ Kinh Triệu, báo chuyện này phủ doãn Mai Quảng Đào.

Liên quan đến mạng người, Mai Quảng Đào không dám chậm trễ, lập tức dẫn người đến hiện trường vụ án.

Qua kiểm tra, ngọ tác đưa ra kết luận.

"Người này hẳn là tự sát."

Lệ Khinh Ngôn không tin, cố hết sức giải thích "Huynh ấy không thể nào tự sát! Tối qua tôi còn nói chuyện với huynh ấy, huynh ấy hoàn toàn không có ý định tự sát, hơn nữa tôi còn nghe có tiếng người nói chuyện, có một đám người xông vào tiểu viện của chúng tôi, tôi nghi ngờ đám người đó giết Lý Quý!"

Mai Quang Đào nói "Nói suông, ngươi có chứng cứ không?"

Lệ Khinh Ngôn không đưa ra được chứng cứ.

Mai Quảng Đào lại hỏi "Ngươi biết đám người đó là ai không? Ngươi biết đám người đó cao bao nhiêu, trông thế nào, mặc quần áo gì không?"

Lệ Khinh Ngôn không biết gì hết.

Mai Quang Đào bất đắc dĩ "Ngươi không biết gì hết, ta làm sao có thể tin lời ngươi? Quan phủ chúng ta xử án, nhất định phải có chứng cứ. Bây giờ chứng cứ cho thấy là tự sát, cho nên

ta chỉ có thể dựa theo tự sát mà xử án.”

Lệ Khinh Ngôn hết cách, đành trơ mắt nhìn quan sai khiêng thi thể đi.

Sau khi người của quan phủ rời đi, trong tiểu viện chỉ còn lại Lệ Khinh Ngôn.

Y đứng trước cửa phòng của Lý Quý, nhìn căn phòng trống rỗng, do dự mãi nhưng vẫn bước vào.

Trong phòng rất ít đồ đạc, chỉ có vài bộ quần áo, vài cuốn sách và nghiên mực.

Lệ Khinh Ngôn thầm nghĩ, người cũng đã chết rồi, nói sao cũng phải giúp người ta thu dọn đồ đạc, gửi về cho gia đình.

Y thu dọn xong mọi thứ, bất ngờ phát hiện một cuốn sách của Lý Quý đã biến mất.

Là quyển sách tối qua Lý Quý cầm trên tay, lúc đó y chỉ nhìn thoáng qua, là bìa đen, trên đó viết hai chữ ‘Kinh Dịch’.

Kinh Dịch không nằm trong nội dung thi cử, nhưng tối qua Lý Quý thức khuya nghiên cứu sách này, chuyện này nghĩ sao cũng thấy kỳ lạ.

Trong lúc Lệ Khinh Ngôn đang suy nghĩ, chợt thoáng thấy một bóng người lướt qua ngoài cửa!

Sau chuyện tối qua, hiện giờ Lệ Khinh Ngôn cực kỳ cảnh giác, vội chạy ra khỏi cửa, lại thấy ngoài viện không có ai.

Bóng người đã biến mất.

Lệ Khinh Ngôn cảm thấy bất an.

Thật ra đám người đó tối qua đã biết sự tồn tại của y, nhưng bọn chúng cho rằng tối qua y ngủ say, không biết gì hết nên không ra tay với y.

Nhưng hôm nay y rầm rộ đi báo quan, còn to tiếng nói là người khác giết hại, đồng nghĩa với việc tự vạch trần sự thật tối qua y không ngủ.

Có khi nào đám người đó sẽ giết y diệt khẩu?

Lệ Khinh Ngôn nghĩ vậy, trong lòng thấy sợ hãi.

Y không dám ở lại tiểu viện này nữa, y muốn nương nhờ quan phủ.

Nhưng y không đưa ra được chứng cứ, người trong phủ Kinh Triệu vốn không tin lời y, dù y tới đó cũng không ai quan tâm.

Nhưng y không đến nương nhờ quan phủ thì có thể đi đâu?

Trong thành Thịnh Kinh này, y lạ nước lạ cái, thật sự không tìm được nơi nào để trốn.

Y suy nghĩ một hồi, lại nhớ lời tiểu nương tử hôm qua đã nói.

"Nếu ngày mai ngươi không có nơi để đi, có thể đến phủ Trung Võ tướng quân cầu cứu."

Lệ Khinh Ngôn không biết tiểu nương tử kia là ai, nhưng nếu nàng có thể đoán được tình cảnh hôm nay của y, có lẽ thật sự có thể chỉ cách cho y.

Y nghĩ còn nước còn tát, bèn thu dọn hành lý chạy thẳng đến phủ Trung Võ tướng quân!

……

Trong điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề đang vui vẻ ăn vặt.

Những món ăn vặt này là hôm qua nàng mua từ ngoài cung về, đủ loại hương vị, ăn rất ngon miệng.

Bảo Cầm nhỏ giọng nói "Nương nương, Tố Mai đến rồi."

Tiêu Hề Hề "Tố Mai là ai?"

"Nàng là cung nữ của Lý trắc phi."

Tiêu Hề Hề hiểu ra "Là nàng à, cho vào đi."

Tố Mai bước vào, hành lễ rồi cẩn trọng nói.

"Hôm nay Lý trắc phi vô ý làm hỏng mấy món đồ trang trí, muốn đổi mấy món mới, xin nương nương xem giúp."

Bây giờ Tiêu Hề Hề phụ trách nội vụ Đông cung, ngoại trừ bổng lộc hàng tháng và chi phí hàng ngày của các cung, nếu trong cung có đồ gì hư hỏng hay không dùng thì có thể đến đây báo với nàng rồi xin thay cái mới.

Tiêu Hề Hề không quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, tùy ý nói "Hỏng mấy thứ? Để Bảo Cầm ghi lại, sau đó sẽ cho người đưa đến."

Tố Mai xấu hổ nói "Sáu bình hoa, một đèn lưu ly, hai chụp đèn, một bộ tách trà, một cây cổ cầm, năm bức thư pháp, hai lư hương, một kệ cổ, bốn bức bình phong nhỏ, một bức bình phong lớn …"

Tiêu Hề Hề đang ăn cũng dần dừng lại.

Bảo Cầm không khỏi trợn to mắt.

Tố Mai khó lắm mới đọc xong danh sách thật dài.

Bảo Cầm không khỏi hỏi "Có phải Lý trắc phi đập hết điện Kim Phong rồi không?"

Tố Mai ngượng ngùng nói "Vẫn chưa, mấy thứ như bàn, tủ, giường, … vẫn còn tốt."

Bảo Cầm mạnh miệng nói ra sự thật.

“Phải chăng do bàn, tủ, giường nặng quá nên không đập được?”

Tố Mai không còn gì để nói, nét mặt ngày càng ngượng.

Tiêu Hề Hề thử hỏi “Lý trắc phi không sao chứ?”

Tố Mai đấu tranh một lúc, thành thật trả lời “Không ổn lắm.”

Chuyện của Thải Vân khiến Lý trắc phi vô cùng sốc, sau khi trở về, nàng không chỉ đập phá mọi thứ, còn nhốt mình trong phòng không chịu gặp ai.

Tiêu Hề Hề cảm thấy với tư cách là chủ nợ, cần phải quan tâm đến trạng thái tinh thần của con nợ.

Nếu con nợ sụp đổ, há chẳng phải nàng không đòi tiền được?

Đó không phải là một số tiền nhỏ!

Tiêu Hề Hề vỗ tay “Đi thôi.”

Bảo Cầm vội hỏi “Nương nương định đi đâu?”

“Đi quan tâm Lý trắc phi.”

Chương 491: Nơi này không hoan nghênh ngươi

Đây là lần đầu Tiêu Hề Hề đến điện Kim Phong.

Nói chính xác hơn, từ khi Tiêu Hề Hề gả vào Đông cung đến nay, ngoài điện Thanh Ca, nàng chỉ đến điện Lân Đức và cung Minh Quang, chưa từng đến cung điện của các phi tần khác.

Tiêu Hề Hề vừa bước vào cửa đã thấy đổ nát khắp nơi.

Hầu hết đồ đạc trong sảnh chính đều vỡ nát.

Tất cả cung nữ thái giám trong điện Kim Phong cúi đầu, không dám thở mạnh.

Tiêu Hề Hề hỏi "Sao không ai quét dọn?"

Tố Mai nhỏ giọng đáp "Lý trắc phi không cho chúng nô tỳ dọn."

Tiêu Hề Hề "Lý trắc phi đâu?"

"Chắc ở trong phòng ngủ."

"Dẫn ta đi gặp nàng."

Tố Mai đi trước dẫn đường, đưa Tiêu Hề Hề đến cửa phòng ngủ.

Cửa ra vào và cửa sổ đóng chặt, không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Tố Mai tiến lên gõ cửa "Nương nương, Tiêu trắc phi đến thăm

người, người mau mở cửa đi.”

Tiếng mắng của Lý trắc phi từ bên trong vọng ra.

“Bảo nàng ta cút đi!”

Tố Mai sợ Tiêu trắc phi nghe thấy sẽ tức giận nên ngượng ngùng giải thích “Tâm trạng của Lý trắc phi hiện giờ không tốt, lời nói cũng hơi khó nghe, xin người đừng so đo với nương nương.”

Tiêu Hề Hề đương nhiên sẽ không vì chuyện nhỏ này mà tức giận.

Nàng ra hiệu cho Tố Mai tránh sang bên, tự mình bước tới gõ cửa.

“Nếu cô còn không mở cửa, ta sẽ đạp cửa vào.”

Lý trắc phi “Ngươi đến đây làm gì? Đến cười ta sao?!”

Tiêu Hề Hề “Ta đến đòi nợ.”

Lý trắc phi “……”

Tiêu Hề Hề “Sao hả? Mới có mấy ngày mà cô quên số tiền nợ ta rồi? Dù cô quên cũng không sao, ta còn giấy nợ do cô tự viết, có cần ta sai người lấy cho cô xem không?”

Một lúc sau, cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Lý trắc phi đã mấy ngày không tắm rửa trang điểm, đầu tóc bù xù, y phục nhăn nhúm, sắc mặt rất xấu, hai mắt còn đỏ hoe, giống như vừa mới khóc.

Trông nàng hơi tức giận, xen lẫn ngượng ngùng.

“Bây giờ ta không có tiền, sau này sẽ trả cho ngươi.”

Tiêu Hề Hề nhìn nàng đánh giá “Không phải chỉ bị người ta

lừa thôi sao? Có cần hành hạ bản thân thành ra thế này không?"

Nói đến chuyện này, Lý trắc phi càng thêm xấu hổ, tức giận nói "Ai mượn ngươi quan tâm?!"

Tiêu Hề Hề tay đẩy nàng ra, đi vào phòng ngủ.

Không mấy ngạc nhiên khi thấy trong phòng lộn xộn, thậm chí cả chỗ đứng cũng không có.

Tiêu Hề Hề tặc lưỡi "Cô hành hạ bản thân thì thôi đi, còn đập hết đồ trong phòng, cô có biết mọi thứ trong cung đều được đăng ký không? Cô đập nhiều đồ như vậy, nếu ta muốn bù cho cô, nhất định sẽ kinh động Thiếu phủ. Một khi người trong Thiếu phủ biết, Hoàng hậu cũng sẽ biết, cô tính giải thích thế nào với Hoàng hậu?"

Lý trắc phi lúc này mặc kệ mọi thứ nói "Cùng lắm thì bị phạt, bà ta có thể vì chuyện nhỏ này mà đánh chết ta sao?!"

Tiêu Hề Hề bật cười "Cô giỏi rồi nha, cả Hoàng hậu cũng không sợ nữa."

Lý trắc phi không muốn ai thấy bộ dáng nhếch nhác này của mình, tức giận nói.

"Ngươi nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì đi đi, nơi này không hoan nghênh ngươi!"

Tiêu Hề Hề cúi người nhặt chiếc gương nhỏ cầm tay trong đống lộn xộn trên sàn.

Thủ công của chiếc gương này khá chắc, rơi xuống cũng không vỡ.

Nàng xoay gương lại, soi ngay mặt Lý trắc phi.

"Chắc lâu rồi cô không soi gương nhỉ? Nhìn bộ dạng của cô bây giờ đi."

Lý trắc phi giật mình khi thấy mình trong gương.

Nàng nhanh chóng xoay người đi, lấy tay áo che mặt.

Tiêu Hề Hề hỏi "Cô cũng tự thấy bộ dạng của mình xấu rồi à?"

Lý trắc phi thẹn quá hóa giận, không suy nghĩ gì liền nói "Thấy ta thế này, ngươi vui lắm chứ gì? Nếu ta trở nên xấu xí, thì không thể tranh sủng với ngươi, từ nay về sau ngươi có thể kê cao gối ngủ!"

"Lúc cô xinh đẹp cũng không thấy Thái tử sủng ái cô, cô xấu hay đẹp, không ảnh hưởng tới Thái tử, càng không ảnh hưởng đến ta."

Lời của Tiêu Hề Hề như kim đâm vào tim, Lý trắc phi tức giận đỏ mặt tía tai.

"Nếu không ảnh hưởng đến ngươi, vậy ngươi đi đi!"

Tiêu Hề Hề "Ta nói rồi, ta đến đòi nợ, dù ta không đòi được, ít nhất cô cũng nên lịch sự với ta chứ? Cô đuổi ta đi như vậy, thái độ còn vô cùng tồi tệ, có tin sau này ta mỗi ngày đều phái người tới cửa đòi nợ không?"

Lý trắc phi "……"

Nàng quả thật rất giận!

Nhưng không thể phản bác được.

Ai bảo nàng nợ tiền người ta trước?

Lý trắc phi buông tay áo, hậm hực nói "Được, ta sai người pha trà cho ngươi!"

Tiêu Hề Hề nhắc nhở "Ta không uống trà xanh, ta muốn uống trà sữa, nếu không có trà sữa, nước trái cây cũng được. Ngoài

ra thêm chút đồ ăn vặt, không cần quá nhiều, chuẩn bị vừa đủ là được.”

Lý trắc phi “……”

Nàng kiềm lại xúc động muốn trợn mắt, hằn học nói với Tố Mai.

“Đi chuẩn bị đồ ăn thức uống cho nàng ta.”

Tố Mai luôn đứng chờ ngoài cửa, đương nhiên nghe rõ những gì Tiêu trắc phi vừa nói nên nhanh chóng đáp lời.

“Nô tỳ đi chuẩn bị ngay.”

Trong điện Kim Phong có một gian bếp nhỏ, dù nguyên liệu không đầy đủ như điện Thanh Ca nhưng cũng tạm ổn.

Tố Mai nhanh chóng chuẩn bị xong đồ ăn thức uống.

Trong phòng bừa bộn không thể tiếp khách, chỉ đành sai người kê một cái bàn thấp dưới hiên, bày ít thức ăn lên bàn, sau đó đi mời Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề lại nói “Ta ăn một mình thì có ý nghĩa gì? Lý tỷ tỷ cũng cùng đi đi.”

Lý trắc phi “Ta không ăn!”

Tiêu Hề Hề “Cô đừng hiểu lầm, ta không mời cô ăn, ta muốn cô ngồi với ta, dù sao ta cũng là khách, cô là chủ, cô không thể để ta ngồi một mình được? Thế thì mất lịch sự lắm.”

Lý trắc phi cả giận nói “Ngươi còn muốn ta ngồi cùng? Ngươi cũng quá coi trọng bản thân rồi đó?!”

Tiêu Hề Hề “Thôi vậy, ta về trước đây, ngày mai ta phái người đến điện Kim Phong đòi nợ.”

Nàng nhấc chân định bỏ đi.

Lý trắc phi nhẫn nhịn gọi nàng lại “Ta ngồi với ngươi.”

Dưới hiên, trên bàn bày đủ loại thức ăn.

Tiêu Hề Hề ngồi bên bàn, vừa ăn vừa nói “Mơ này ăn rất ngon, mọng nước lại ngọt!”

Hai ngày nay, Lý trắc phi vì tức giận chán chường nên không ăn gì nhiều, trước đó vì giận quá nên không thấy đói, bây giờ nhìn nhiều đồ ăn như vậy bày trước mặt, cảm giác đói bụng lại rõ ràng.

Nàng thấy Tiêu Hề Hề ăn ngon lành, kiềm không được lặng lẽ nuốt nước bọt.

Tiêu Hề Hề bảo nàng ngồi cùng, quả thật chỉ để nàng ngồi cùng, hoàn toàn không có ý định chia cho nàng chút đồ ăn.

“Bánh đậu xanh này ăn cũng rất ngon, vừa ngọt vừa tan, ăn vào còn lưu mùi thơm trên miệng.”

Lý trắc phi ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của bánh đậu xanh đã ch.ảy nước miếng như điên.

Ánh mắt nàng bất giác nhìn theo miếng bánh đậu xanh.

Thấy Tiêu Hề Hề sắp ăn sạch đĩa bánh đậu xanh, Lý trắc phi cuối cùng không nhịn được nữa, vồ tới cướp lấy miếng bánh đậu xanh cuối cùng nhét vào miệng!

Chương 492: Ơn cứu mạng

Có vài chuyện một khi đã bắt đầu thì không thể kiểm soát được.

Ví như việc ăn uống.

Sau khi Lý trắc phi ăn bánh đậu xanh, nàng chẳng những không thấy đủ mà còn thấy đói hơn.

Nàng ăn hết miếng này đến miếng khác, không dừng lại được!

Tố Mai sợ nàng bị nghẹn, vừa khuyên nàng ăn từ từ, vừa rót cho nàng một ly nước mía.

Bình thường Lý trắc phi không ăn nhiều, nhưng hôm nay nàng thật sự rất đói, một hơi ăn gần hết.

Lúc ăn đã khá no, nàng mới dần dần giảm tốc độ ăn, cúi đầu không dám nhìn Tiêu trắc phi đối diện, sợ bị Tiêu trắc phi cười nhạo.

Tiêu Hề Hề uống nước mía, chậm rãi nói.

“Có rất nhiều cách giải tỏa cảm xúc, hành hạ bản thân là cách ngu ngốc nhất.”

Lý trắc phi bĩu môi “Ta ra sao cũng không liên quan đến ngươi, không cần ngươi giả bộ tốt bụng.”

Tiêu Hề Hề chống cằm nhìn nàng “Nếu ta gặp phải chuyện không vui, sẽ ăn uống hết mình, biến đau buồn và tức giận thành cơn thèm ăn, khi ăn no rồi thì tức giận cũng sẽ biến mất.”

Lý trắc phi giễu cợt "Ăn nhiều như vậy, mập chết ngươi!"

Tiêu Hề Hề "Ta ăn nhiều, cũng không thấy mập."

Lý trắc phi không nói nên lời.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng nữ nhân trước mặt quả thật không hề mập.

Tiêu Hề Hề bổ thêm một đao "Với lại, dù cô có mập cũng không ai quan tâm."

Lý trắc phi "……"

Nếu có thể, nàng thật muốn khâu miệng của ả nữ nhân chết tiệt này lại!

Tiêu Hề Hề "Dù sao cũng không ai quan tâm, thế sao cô không làm chuyện mà bản thân thấy vui chứ?"

Lý trắc phi hừ một tiếng, mặc kệ nàng.

Tiêu Hề Hề đứng dậy "Cô từ từ ăn, ăn xong thì ngủ một giấc, trên đời này không có khó khăn nào mà giấc ngủ không thể giải quyết, nếu có thì cứ ngủ tiếp."

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, cảm xúc của Lý trắc phi lẫn lộn.

Trong cung này, người mà Lý trắc phi tin nhất là Thải Vân, nhưng Thải Vân phản bội nàng.

Mà bây giờ, nữ nhân mà nàng ghét nhất lại an ủi nàng.

Nàng không biết nên trách thế sự vô thường hay trách bản thân mù mắt.

Tiêu Hề Hề đi đến cửa viện, chợt dừng lại, hai tay bắt thành loa đưa tay lên miệng, từ xa hét vọng tới chỗ Lý trắc phi.

“Nhớ trả tiền sớm đó!”

Lý trắc phi “……”

Quả nhiên chỉ trách bản thân mù mắt.

Nếu không phải nàng mù, vừa rồi sao có thể nảy sinh chút cảm động như vậy?

Với oán hận này, Lý trắc phi ăn sạch tất cả thức ăn còn lại trên bàn.

Tố Mai hơi lo lắng, nhỏ giọng hỏi “Nương nương, người không sao chứ?”

Thường thì Lý trắc phi không ăn nhiều, nhưng hôm nay ăn một hơi như thế, Tố Mai sợ nàng làm hỏng dạ dày của mình.

Lý trắc phi nấc một tiếng “Ta không sao!”

Ăn no rồi thì lại muốn ngủ, nhưng trong phòng bừa bộn không còn chỗ đứng.

Nàng nói “Các ngươi dọn dẹp cho sạch sẽ, ta muốn ngủ một lát.”

Tố Mai nhanh chóng đáp “Vâng.”

Các cung nữ nhanh chóng dọn dẹp phòng.

Lý trắc phi ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Sau nhiều ngày dằn vặt, cuối cùng đã có thể thả lỏng.

Nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Đến chiều, Tần hoàng hậu sai người gọi Lý trắc phi tới.

Lý trắc phi đập hết đồ trong điện Kim Phong, chuyện này không lớn cũng không nhỏ, người của Thiếu phủ bẩm báo với

Hoàng hậu, Hoàng hậu gọi Lý trắc phi tới quở trách một trận, sau đó bảo Lý trắc phi về đóng cửa hối lỗi một tháng.

Ban đầu, Lý trắc phi không mấy vui, nhưng khi về điện Kim Phong cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy cũng rất tốt.

Nếu nàng ra ngoài, khó tránh khỏi sẽ có người lại hỏi về Thải Vân, đám nữ nhân trong cung kia không ai tốt đẹp, nhất định sẽ nhân cơ hội xát muối vào vết thương, nàng vẫn là ở điện Kim Phong sẽ thoải mái hơn.

Thế nên Lý trắc phi bắt đầu yên tâm cuộn mình trong phòng một tháng.

Phía bên Tiêu Hề Hề nhận được khẩu dụ của Thái tử cho người truyền tới.

Thường công công cung kính nói "Điện hạ mời người đến cung Minh Quang một chuyến, có chuyện cần tìm người."

Tiêu Hề Hề hỏi "Bây giờ à?"

"Đúng vậy."

Bảo Cầm giúp Tiêu trắc phi chỉnh trang đơn giản, sau đó cùng nàng ra ngoài.

Lúc bước vào cung Minh Quang, Tiêu Hề Hề phát hiện trong thư phòng ngoài Thái tử, còn có Tiêu Lăng Phong, Tiêu Khải Minh và một thư sinh trẻ tuổi.

Khi Tiêu Hề Hề nhìn thấy thư sinh thì tức thì nhớ ra.

Đây chẳng phải là thư sinh xui xẻo hôm qua nàng gặp ngoài cung sao!

Tiêu Hề Hề bước lên hành lễ.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Sau khi nàng ngồi xuống, lập tức có cung nữ đặt trà bánh trước mặt nàng.

Tiêu Hề Hề từng đến đây nhiều lần, khá quen thuộc với bầu không khí ở đây, nàng thả lỏng, chủ động hỏi "Điện hạ gọi thần thiếp tới đây là có chuyện muốn dặn dò sao?"

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho nàng nhìn Lệ Khinh Ngôn, hỏi "Nàng có biết người này không?"

Tiêu Hề Hề liếc nhìn thư sinh xui xẻo.

Lệ Khinh Ngôn xui xẻo tiến lên hành lễ "Hôm qua học trò suýt đụng phải nương nương ở cửa tiệm sách, là học trò l.ỗ mãng, mong nương nương thứ lỗi."

Y sợ đối phương quên mình nên cố ý nhắc nàng.

Tiêu Hề Hề "Ta nhớ ngươi rồi, sao ngươi lại ở đây?"

Lệ Khinh Ngôn thành thật trả lời "Tối qua, một thư sinh sống cạnh phòng của học trò chết rồi."

Tiêu Hề Hề hơi hứng thú, tò mò hỏi "Sau đó thì sao?"

Lệ Khinh Ngôn kể một lượt chuyện đã trải qua trong hai ngày nay, cuối cùng nói.

"Học trò thật sự không còn nơi nào để đi, chợt nhớ lời nhắc nhở hôm qua của nương nương, bèn lấy hết can đảm đến phủ Trung Võ tướng quân cầu cứu, Tiêu tướng quân sau khi biết chuyện, lập tức đưa học trò vào cung cầu kiến Thái tử."

Thật ra, khi Tiêu Lăng Phong gặp Lệ Khinh Ngôn, vốn không hề tin y, thậm chí còn nghi ngờ lai lịch của y.

May là Tiêu Khải Minh biết chuyện, xuất hiện kịp thời làm chứng cho Lệ Khinh Ngôn, nên Tiêu Lăng Phong tạm thời buông bỏ cảnh giác với y.

Theo lý mà nói, vụ án này nên giao cho phủ Kinh Triệu xử lý, nhưng Lệ Khinh Ngôn nhắc đến Tiêu trắc phi, Tiêu Lăng Phong cảm thấy vẫn nên bẩm báo với Thái tử.

Vì vậy, Tiêu Lăng Phong đích thân đưa Lệ Khinh Ngôn vào cung cầu kiến Thái tử, Tiêu Khải Minh biết chuyện cũng nhất quyết muốn đi cùng.

Tiêu Lăng Phong không lay chuyển được đứa con trai này, đành dẫn theo vào cung.

Lệ Khinh Ngôn hành lễ với Tiêu Hề Hề, thật lòng nói.

“Nhờ có nương nương nhắc nhở, tối qua học trò mới may mắn thoát nạn. Ơn cứu mạng, học trò xin khắc ghi trong lòng. Sau này nương nương có chuyện cần sai bảo, chỉ cần dặn dò một tiếng, dù là núi đao biển lửa, học trò cũng không chối từ!”

Tiêu Hề Hề tùy ý nói “Ta chỉ tiện miệng nói thôi, ngươi không cần quá để ý.”

Lệ Khinh Ngôn dập đầu với nàng rồi nói tiếp.

“Học trò nghi ngờ cái chết của Lý Quý không hề đơn giản, đêm hôm trước huynh ấy thức khuya đọc cuốn ‘Kinh Dịch’, sáng hôm sau huynh ấy chết, thì cuốn ‘Kinh Dịch’ đó đã không cánh mà bay. Quan phủ chỉ khiêng thi thể của huynh ấy đi, không mang theo vật dụng gì, học trò nghĩ cuốn sách đó có thể là điểm mấu chốt để phá án này.”

Chương 493: Lộ đề thi

Tiêu Lăng Phong cau mày nói "Kinh Dịch là sách rất phổ biến, hầu như các tiệm sách ngoài chợ đều có bán, nếu bắt đầu tra từ cuốn sách này, chẳng khác gì mò kim đáy bể. Hơn nữa, suy đoán của ngươi có rất nhiều điểm không chắc chắn, chúng ta không thể vì suy đoán này của ngươi mà kiểm tra tất cả sách Kinh Dịch trong thành này chứ?"

Không ngờ, ông vừa dứt lời, con trai ông đã nhảy ra vả mặt.

Tiêu Khải Minh nói "Thần biết ở đâu có 'Kinh Dịch' mà mọi người muốn tìm!"

Tức thì tất cả mọi người nhìn sang.

Đột nhiên bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, Tiêu Khải Minh không tránh khỏi có hơi căng thẳng, nói chuyện có hơi lắp bắp.

"Gần đây thần đang chuẩn bị cho kỳ thi, nên thường cùng bằng hữu ra ngoài mua sách, thỉnh thoảng còn mua ít tài liệu tham khảo."

Tránh để mọi người hiểu lầm, hắn đặc biệt giải thích thêm.

"Mỗi năm trước kỳ thi, trong thành sẽ có người bán tài liệu tham khảo, tài liệu tham khảo chính là đề thi các năm trước được tổng hợp lại, sau đó thêm vào bài làm của tam giáp để các sĩ tử tham khảo."

Lệ Khinh Ngôn cũng biết, lúc trước y vì muốn kiếm tiền mua sách, cũng từng giúp người khác chép tài liệu tham khảo.

Thật ra, kiểu tài liệu tham khảo này không phải thứ tốt đẹp gì trong mắt nhiều văn nhân, đặc biệt là những danh sĩ tài hoa bụng đầy thi thư, không hề có ấn tượng tốt với tài liệu đối phó thi cử này, thậm chí phải nói là ghét bỏ.

Do đó, tài liệu tham khảo này chỉ được lưu hành riêng giữa các sĩ tử, không dám bàn tán công khai.

Tiêu Khải Minh giải thích tài liệu tham khảo xong, lập tức bị cha mình trừng mắt.

"Ngày thường không lo chăm chỉ học hành, đến lúc thi chỉ biết làm những chuyện bậy bạ."

Trước giờ Tiêu Khải Minh gan to, ở nhà thích cãi cha, giờ bị cha mắng cũng không sợ, ngược lại còn phản bác một câu.

"Con đâu phải là người duy nhất mua tài liệu tham khảo!"

Tiêu Hề Hề là người hiện đại từng trải qua kỳ thi tuyển sinh đại học, nàng cảm thấy tài liệu tham khảo rất hay, chỉ cần không gian lận, quan tâm nhiều thế làm gì?!

Tiêu Lăng Phong muốn mắng thêm vài câu, nhưng bị Thái tử cắt ngang.

"Chuyện nhà của các ngươi thì về nhà nói, nói chuyện chính trước."

Tiêu Lăng Phong ngượng ngùng im miệng.

Tiêu Khải Minh nói "Khoảng năm ngày trước, thần nghe nói có một tiệm sách bán một bộ tài liệu tham khảo khá đầy đủ, rất nhiều sĩ tử đến mua, loại chuyện này thà tin có còn hơn không mà, nên thần với bằng hữu cũng đến tiệm sách đó. Chỗ đó quả thật có rất nhiều tài liệu tham khảo, còn đầy đủ hơn tài liệu mà thần đã mua. Dù gì thần cũng không thiếu tiền, nên dứt khoát mua hết các cuốn tài liệu tham khảo ở đó. Có thể ông chủ thấy thần hào phóng nên chủ động kéo thần sang một bên hỏi nhỏ, hỏi thần có muốn mua thêm tài liệu tham khảo khác không?"

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, hơi ngồi thẳng dậy, nghiêm túc lắng nghe.

Tiêu Khải Minh vừa nhớ lại vừa nói "Lúc đó thần không hiểu ý của ông chủ lắm, nên mới hỏi còn những tài liệu tham khảo gì? Ông chủ đưa cho thần một cuốn 'Kinh Dịch', còn nói đây là thứ tốt, chỉ cần thần có nó, bảo đảm sẽ đậu."

Bây giờ cả Tiêu Lăng Phong cũng nghe ra có điều gì đó không ổn.

Sách gì mà có thể đảm bảo đậu?

Trừ khi sách đó có đề thi của khoa cử năm nay.

Tiêu Khải Minh "Thần nghĩ ông chủ đang khoác lác, hoàn toàn không tin lời ông ta. Ông chủ thấy thần không tin nên không muốn bán nữa. Lúc đó trong tiệm sách rất nhiều người, ông chủ bèn đi chào mời những người khác."

Tiêu Khải Minh vốn không quan tâm chuyện này, nếu không phải vừa rồi nghe Lệ Khinh Ngôn nhắc tới 'Kinh Dịch', hắn hoàn toàn không nhớ tới.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Ngươi từng mở cuốn 'Kinh Dịch' đó ra chưa?"

Tiêu Khải Minh lắc đầu "Ông chủ cầm cuốn 'Kinh Dịch' lắc lắc trước mặt thần một lúc rồi nhanh chóng cất đi, đừng nói là cho thần đọc, thậm chí còn không cho thần chạm vào, quá trời keo kiệt."

Cũng chính vì vậy nên hắn mới cảm thấy ông chủ đang khoác lác.

Nhưng giờ xem ra, hình như trong cuốn 'Kinh Dịch' kia thật sự có gì đó.

Tiêu Khải Minh chợt thấy hơi bức bối, sớm biết thế thì hắn đã

mua cuốn ‘Kinh Dịch’ đó rồi.

Lạc Thanh Hàn “Ngươi còn nhớ địa chỉ của tiệm sách kia không?”

Tiêu Khải Minh gật đầu nói nhớ.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong hiểu ra, lập tức nói “Mạt tướng sẽ dẫn người đi lục soát tiệm sách đó.”

Lạc Thanh Hàn “Khanh tiện thể đưa Lệ Khinh Ngôn về, tạm thời để y sống trong nhà khanh, đừng để y bị người khác diệt khẩu.”

Nếu chuyện này liên quan đến việc lộ đề thi thật, thì tình hình hiện tại của Lệ Khinh Ngôn rất nguy hiểm, phải được bảo vệ nghiêm ngặt.

Tiêu Lăng Phong chắp tay đáp “Vâng!”

Ông dẫn Lệ Khinh Ngôn và Tiêu Khải Minh rời Đông cung.

Lệ Khinh Ngôn được đưa về phủ tướng quân, còn Tiêu Lăng Phong dẫn theo con trai và một đội Ngọc Lân vệ đi thẳng đến tiệm sách.

Tiệm sách bị tra xét, tất cả sách đều bị lục soát, kể cả ông chủ và hai người làm cũng bị tạm giam.

Tiêu Lăng Phong ép hỏi ‘Kinh Dịch’ ở đâu?

Ông chủ không thừa nhận mình có cuốn sách này, luôn miệng kêu oan, khóc lóc thảm thiết.

Mãi đến khi Ngọc Lân vệ tìm được một cuốn ‘Kinh Dịch’ trong ngăn ngầm, ông chủ mới ngừng khóc, không dám nói gì nữa.

Tiêu Lăng Phong mở cuốn ‘Kinh Dịch’.

Tiêu Khải Minh thấy vậy, nghểnh cổ nhìn sang.

Quả nhiên, nội dung cuốn sách này không liên quan gì tới Kinh Dịch, trong đó chỉ toàn đề thi và văn mẫu.

Tiêu Lăng Phong không biết đề thi năm nay là gì, nhưng Thái tử thì biết.

Thái tử chính là người phụ trách kỳ thi Xuân năm nay, đề thi năm nay đều do Thái tử và Tần Liệt thống nhất quyết định, chỉ cần Thái tử xem qua là biết đề trong sách này có gì liên quan đến kỳ thi hay không.

Tiêu Lăng Phong phất tay ra lệnh bắt giữ ông chủ và người làm của tiệm sách, tiệm sách cũng bị niêm phong.

Lúc này mặt trời đã lặn, màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Tiêu Lăng Phong cầu kiến Thái tử trong đêm, hai tay dâng cuốn ‘Kinh Dịch’ lục soát được.

Lạc Thanh Hàn lật trang đầu tiên của ‘Kinh Dịch’, sắc mặt tức thì trầm xuống.

Càng lật ra sau, sắc mặt hắn càng tối sầm.

Tiêu Lăng Phong thấy vậy, trong lòng cảm thấy bất an.

Đợi Lạc Thanh Hàn đọc xong, Tiêu Lăng Phong mới thử hỏi.

“Điện hạ, đề trong cuốn sách này có liên quan đến kỳ thi thật sao?”

Lạc Thanh Hàn thốt ra một chữ “Phải.”

Tiêu Lăng Phong thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Thật ra việc lộ đề thi không phải hiếm, những năm trước đã có

trường hợp lộ đề thi.

Nhưng năm nay, Thái tử là một trong những chủ khảo của khoa cử năm nay.

Nếu đề thi năm nay bị lộ, Thái tử nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm.

Chương 494: Ta muốn đánh cược một lần

Tiêu Lăng Phong thận trọng hỏi "Người nghĩ là ai đã tiết lộ đề thi?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Một lúc sau, hắn bình tĩnh nói.

"Đã muộn rồi, khanh về trước đi, sáng mai đưa Lệ Khinh Ngôn đến gặp ta."

"Vâng."

Sau khi Tiêu Lăng Phong đi, chỉ còn lại Lạc Thanh Hàn trong thư phòng.

Hắn nhìn 'Kinh Dịch' trước mắt, sắc mặt trầm lặng.

Đề thi năm nay do hắn và Tần Liệt thống nhất quyết định, sau đó đề thi được niêm phong, đến khi kỳ thi bắt đầu mới được mở ra.

Cho đến nay, chỉ có ba người biết đề thi —

Tần Liệt, Hoàng đế và hắn.

Hắn nhất định sẽ không tiết lộ đề thi, Hoàng đế cũng không cần làm chuyện vô nghĩa này.

Như vậy chỉ còn lại Tần Liệt.

Theo hiểu biết của hắn về Tần Liệt, ông ta có thể tiết lộ đề thi cho người nhà, dù gì Tần gia năm nay cũng có mấy hậu bối trẻ

tuổi tham gia thi cử, nếu bọn họ biết trước đề, chắc chắn có thể giành được thành tích hơn người.

Nhưng như vậy thì quá lộ liễu.

Suy cho cùng mọi người cũng biết Tần Liệt là một trong những chủ khảo của khoa cử năm nay, nếu tất cả người nhà của ông ta đều đạt thành tích xuất sắc, khó tránh khỏi bị người khác nghi ngờ.

Tần Liệt là một con cáo già, làm việc gì cũng sẽ không để người khác nắm sơ hở của mình dễ dàng đến vậy.

Tiệm sách đó dám công khai bán đề thi thì phải có người đứng sau hỗ trợ.

Ai đứng sau tiệm sách? Chẳng lẽ là Tần gia?

Thường công công nhắc nhở "Điện hạ, thời gian không còn sớm, đến giờ dùng bữa rồi."

Lạc Thanh Hàn đứng dậy "Đến điện Thanh Ca."

Thường công công lập tức chuẩn bị xe ngựa đưa Thái tử đến điện Thanh Ca.

Bảo Cầm đoán tối nay Thái tử sẽ đến điện Thanh Ca ăn tối nên đã đặc biệt chuẩn bị thêm vài món.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ngồi đối diện nhau.

Bình thường Lạc Thanh Hàn yên lặng ăn cơm, hôm nay lại phá lệ mở lời.

"Tại sao nàng lại nhắc nhở Lệ Khinh Ngôn?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu khỏi bát cơm, mù mờ hỏi "Lệ Khinh Ngôn là ai?"

Lạc Thanh Hàn "Là thư sinh mà nàng gặp trước cửa tiệm sách,

nàng còn nhắc nhở y buổi tối đừng mở cửa."

Tiêu Hề Hề nhớ ra "Là tên xui xẻo đó! Thần thiếp thấy y có thể gặp xui xẻo, nên thuận miệng nhắc thôi."

Xem tướng mạo của y, Lệ Khinh Ngôn là một nhân tài hiếm có, Tiêu Hề Hề nghĩ người như vậy chết trẻ quá thì thật đáng tiếc, nên giúp đỡ một phen.

Lạc Thanh Hàn "Nàng cảm thấy y đáng tin không?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp không biết, chuyện này phải do người tự quyết định, suy cho cùng lòng người rất phức tạp. Dù thần thiếp có thiên nhãn, cũng chỉ có thể nhìn thấu tướng mạo, không thể nhìn thấu lòng người."

Lạc Thanh Hàn không nói nữa.

Ăn uống no đủ, lúc hai người đi ngủ, hàng lông mày của Lạc Thanh Hàn còn hơi cau lại, tâm sự trùng trùng.

Tiêu Hề Hề giơ tay nhấn vào hàng lông mày của hắn kéo giãn ra.

"Đừng cứ cau mày mãi thế, như vậy sẽ rất dễ xuất hiện nếp nhăn, trông già đó."

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng kéo xuống siết chặt.

Hắn trầm giọng nói "Ta muốn đánh cược một lần, nàng cảm thấy ta có thể thắng không?"

Tiêu Hề Hề "Chỉ cần là canh bạc, nhất định sẽ có người thắng kẻ thua, nhưng không sao, vận may của thần thiếp trước giờ rất tốt, thần thiếp có thể chia sẻ một chút may mắn cho người."

Nói xong, nàng đến gần hôn lên trán hắn.

"Được rồi, thần thiếp đã chia sẻ vận may cho người, người nhất định sẽ thắng!"

Lạc Thanh Hàn không khỏi ôm nàng chặt hơn.

Hắn đã tích được bao nhiêu phúc, mới có thể gặp được Tiêu Hề Hề?

Tiêu Hề Hề đưa tay lên vuốt lưng hắn, như thể đang vu.ốt ve con chó nhà mình.

Nàng nhẹ giọng an ủi.

“Muốn làm gì thì cứ làm, thần thiếp luôn ủng hộ người!”

……

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Triệu Hiền đã vội đến điện Thanh Ca cầu kiến Thái tử Điện hạ.

Sau khi Lạc Thanh Hàn tắm rửa sạch sẽ, thì tiếp kiến Triệu Hiền ở trắc điện.

Triệu Hiền “Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, mạt tướng đã thẩm vấn ông chủ và người làm của tiệm sách suốt đêm, ông chủ đã nhận tội. Đây là lời khai của ông ta.”

Triệu Hiền hai tay dâng tờ lời khai.

Lạc Thanh Hàn mở tờ lời khai ra xem.

Theo lời khai của ông chủ, tiệm sách kia thật ra là sản nghiệp của Thôi gia, cuốn ‘Kinh Dịch’ cũng là tiểu công tử Thôi gia giao cho.

Tiểu công tử Thôi gia nhờ ông chủ bán cuốn ‘Kinh Dịch’, đồng thời liên tục cảnh cáo, trước khi bán sách này, không cho phép ai chạm vào, mọi thứ phải được giữ bí mật cẩn thận.

Ngoài ra, Thôi tiểu công tử còn nói, nếu bán hết có thể đến Thôi gia tìm mình.

Lạc Thanh Hàn đóng tờ lời khai lại, châm chọc nói "Xem ra trong tay Thôi gia này vẫn còn rất nhiều 'Kinh Dịch', bọn họ định làm giàu bằng cách bán đề thi."

Triệu Hiền không dám trả lời.

Ở tiền triều, Thôi gia vẫn là danh gia vọng tộc, đứng đầu trong các thế gia.

Nhưng từ khi thay triều đổi đại, Thôi gia đã dần suy tàn.

Thôi gia hiện giờ như cá vàng bụng bọ, cả Thôi gia không sinh được lớp con cháu nào đàng hoàng, chỉ có thể cầm cự bằng cách bán tài sản tổ tiên để lại.

Mà tài sản của tổ tiên có hạn, dần dà cũng cạn sạch.

Không ngờ Thôi gia lại tìm ra một cách kiếm được bộn tiền.

Lạc Thanh Hàn "Ngươi dẫn người đến Thôi gia, giải Thôi tiểu công tử tới đây, không bắt được hắn, thì mang sinh thần bát tự của hắn tới."

Triệu Hiền "Vâng!"

Hắn xoay người, sải bước rời điện Thanh Ca.

Thường công công nhắc nhở "Điện hạ, bữa sáng đã chuẩn bị xong."

Lạc Thanh Hàn tùy ý ăn một chút, rồi ngồi xe ngựa đến điện Nghị Sự.

Sáu đại thần Nội các, Anh vương và Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên đã đến, bọn họ thấy Thái tử đến thì chắp tay hành lễ.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn xẹt qua người Tần Liệt, mặt không đổi sắc đứng về chỗ của mình.

Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên khẽ cười với hắn "Tam hoàng đệ,

ngày mai là ngày khoa cử bắt đầu, không biết đệ chuẩn bị thế nào rồi? Có gặp khó khăn gì không?"

Lạc Thanh Hàn hờ hững nói "Mọi chuyện ổn cả, cảm ơn Nhị hoàng huynh quan tâm."

Lạc Vân Hiên "Ta và đệ là huynh đệ, nếu gặp khó khăn gì thì nhất định phải nói, chỉ cần ta có thể giúp được, ta sẽ cố gắng hết sức."

Lạc Thanh Hàn cảm thấy hôm nay y nói hơi nhiều, không khỏi nhìn y lâu hơn.

Trong số các hoàng tử, Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên trông thì dịu dàng tốt bụng nhất, nhưng thật ra là người có tâm tư sâu xa nhất.

Lạc Thanh Hàn trước giờ không thích qua lại với y.

Bình thường hai người gặp nhau cũng chỉ chào hỏi một tiếng, rất hiếm khi nói chuyện như hôm nay.

Lạc Thanh Hàn theo bản năng cảm thấy người này có ý đồ xấu.

Hắn còn chưa lên tiếng thăm dò thì Hoàng đế đã tới.

Mọi người đồng loạt hành lễ.

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng!"

"Vi thần bái kiến bệ hạ!"

Hoàng đế ngồi trên cao, hỏi "Hôm nay các khanh có gì cần tấu?"

Hoàng đế vừa dứt lời, Lạc Vân Hiên đã đứng ra.

"Nhi thần có việc cần tấu!"

Chương 495: Quân lệnh trạng

Lạc Vân Hiên cầm hốt bằng ngà voi, hơi nghiêng người về phía trước, ống tay áo rộng buông thẳng xuống, giọng từ tốn "Khởi bẩm phụ hoàng, gần đây nhi thần được biết có người rao bán 'Kinh Dịch', mà 'Kinh Dịch' này không phải là Kinh Dịch, bìa sách bên ngoài thì là Kinh Dịch, nhưng bên trong thật ra là đề thi năm nay."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều chấn động.

Sắc mặt Hoàng đế tức thì thay đổi, trầm giọng hỏi "Chuyện này thật không?"

"Đương nhiên là thật. Đây là 'Kinh Dịch' mà nhi thần đã bí mật sai người cải trang mua từ tiệm sách ngoài chợ. Mời phụ hoàng xem qua."

Lạc Vân Hiên nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cuốn sách có bìa màu đen.

Cam Phúc bước tới, hai tay nhận lấy cuốn sách từ Lạc Vân Hiên, sau đó đi vài bước, dâng lên cho Hoàng đế.

Hoàng đế cầm lấy cuốn sách, trên bìa viết rõ hai chữ 'Kinh Dịch'.

Nhưng mở ra, bên trong không phải 'Kinh Dịch', mà là đề thi năm nay!

Hoàng đế vô cùng tức giận, trực tiếp đập cuốn sách xuống đất.

"Ngày mai đã bắt đầu thi, hôm nay lại nói với trẫm đề thi bị lộ. Tần Liệt, Thái tử, trẫm tin tưởng hai khanh, mới để hai khanh

phụ trách kỳ thi xuân năm nay, hai khanh làm việc như vậy sao?"

Lạc Thanh Hàn và Tần Liệt đồng thời quỳ xuống.

"Xin phụ hoàng bớt giận!"

"Xin bệ hạ bớt giận!"

Hoàng đế tức giận nói "Kỳ thi trước mắt, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, các khanh bảo trẫm làm sao không giận?!"

Mọi người có mặt đều im lặng.

Chỉ có Lạc Vân Hiên lúc này vẫn bình tĩnh lên tiếng.

"Phụ hoàng, ngày mai kỳ thi bắt đầu, thời gian cấp bách, hiện giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, quan trọng nhất bây giờ chính là mau chóng giải quyết chuyện này."

Hoàng đế hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén lửa giận "Con nghĩ thế nào?"

Lạc Vân Hiêm sớm đã chuẩn bị sẵn, đương nhiên trả lời trôi chảy.

"Tuy ngoài chợ có người bán đề thi, nhưng chỉ là âm thầm bán, không có quá nhiều người biết, trước khi sự việc vượt quá tầm kiểm soát, nhi thần đề nghị lập tức đổi đề thi. Ngoài ra tăng cường thêm người gác thi, một khi phát hiện có người gian lận, lập tức tước bỏ tư cách dự thi. Đương nhiên, để tránh hiềm nghi, lần này phải đổi người ra đề."

Câu cuối cùng rõ ràng là nhằm vào Thái tử và Tần Liệt.

Thái tử và Tần Liệt đều không nói gì.

Hoàng đế nhìn năm đại thần Nội các, trầm giọng hỏi "Các khanh thấy thế nào?"

Năm người nhìn nhau.

Bọn họ đều là người thông minh, bây giờ phải thuận theo ý của Hoàng đế, nếu không rất có thể sẽ trở thành mục tiêu trút giận của Hoàng đế.

Tất cả đồng loạt chắp tay nói "Chúng thần tán thành."

Hoàng đế "Vậy cứ làm theo lời Nhị hoàng tử, bỏ hết những đề thi trước đó, ra lại đề thi. Về phần người ra đề, Nhị hoàng tử và trẫm sẽ cùng nhau quyết định, trẫm không tin, lần này do trẫm đích thân ra đề, còn ai dám làm lộ đề thi?"

Nói đến câu cuối cùng, ông còn hơi nghiến răng.

Mọi người đồng thanh nói "Bệ hạ anh minh!"

Tầm mắt Hoàng đế lại nhìn Thái tử và Tần Liệt, giọng điệu vô cùng bất mãn.

"Đề thi là do hai khanh thống nhất quyết định, người biết đề thi, ngoài trẫm chỉ có hai khanh, có thể tiết lộ đề thi cũng chỉ có hai khanh, hai khanh có gì muốn với trẫm?"

Lạc Thanh Hàn "Chuyện này quả thật là nhi thần làm không tốt, dù phụ hoàng trách phạt thế nào, nhi thần cũng sẽ chịu phạt. Chỉ xin phụ hoàng cho nhi thần cơ hội lấy công chuộc tội, nhi thần muốn điều tra rõ chuyện này, cho phụ hoàng và sĩ tử trong thiên hạ một câu trả lời!"

Tần Liệt "Vi thần cũng nguyện dốc hết sức lực!"

Hoàng đế lạnh lùng nói "Sao trẫm có thể tin hai khanh không lạm dụng chức quyền?!"

Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu, nhìn thẳng Hoàng đế nói rõ.

"Nhi thần bằng lòng lập quân lệnh trạng, khẩn cầu phụ hoàng cho nhi thần thời gian ba ngày, nếu trong vòng ba ngày nhi thần không tra được chân tướng, nhi thần bằng lòng giáng làm

thứ dân!”

Lạc Thanh Hàn vừa dứt lời, mọi người lần nữa giật mình.

Cả Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên luôn bình tĩnh cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Thái tử.

Thái tử không để tâm, ánh mắt vẫn nhìn Hoàng đế, khuôn mặt trẻ tuổi nghiêm nghị đầy cố chấp và quật cường, như thể không cho hắn một đáp án chính xác, hắn sẽ quỳ mãi không dậy.

Hoàng đế thấy hắn như vậy, lửa giận trong lòng không biết vì sao đã tiêu tan đôi chút.

Trong điện im ắng hồi lâu.

Hoàng đế chậm rãi nói “Khanh xác định chỉ cần ba ngày?”

Lạc Thanh Hàn “Vâng!”

Hoàng đế “Được, trẫm cho khanh ba ngày, nếu ba ngày sau khanh vẫn không thể cho trẫm một đáp án thỏa đáng, tất cả hậu quả khanh tự mình gánh lấy!”

Lạc Thanh Hàn khấu đầu tạ ơn.

Ánh mắt Hoàng đế lại nhìn Tần Liệt, lạnh lùng nói “Để tránh hiềm nghi, hi vọng trong khoảng thời gian này khanh có thể an phận một chút.”

Tần Liệt thức thời nói “Trước khi chân tướng được tra rõ, vi thần sẽ không rời khỏi nhà một bước.”

Buổi thượng triều kết thúc.

Thái tử nhìn sắc mặt khác nhau của mọi người, mặt không đổi sắc rời khỏi điện Nghị Sự.

Anh vương Lạc Dạ Thần nhanh chóng đuổi theo.

“Thái tử!”

Lạc Thanh Hàn dừng lại, quay đầu nhìn y.

Lạc Dạ Thần chạy đến cạnh hắn, cạn lời nói “Não ngươi có vấn đề à? Còn lập quân lệnh trạng, ba ngày thì làm gì được? Cho dù ngươi tự tin cũng không nên tự tin thái quá vậy chứ? Ngươi không sợ gặp xui xẻo à?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi “Huynh đang lo cho ta?”

Vẻ mặt Lạc Dạ Thần ghét bỏ “Ngươi đừng có làm ta buồn nôn, sao ta có thể lo cho ngươi? Ta còn mong ngươi mau chóng giao vị trí Thái tử ra đây!”

Lạc Thanh Hàn “Nếu đã như vậy, huynh nói nhiều thế làm gì? Không phải chỉ cần an tĩnh nhìn ta gặp xui xẻo là được rồi à?”

Lạc Dạ Thần bị hỏi ngược, không nói được gì, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng.

Phải mất một lúc lâu mới bật ra được một câu.

“Ta ăn no rửng mỡ lo chuyện bao đồng đấy được chưa?!”

Lạc Thanh Hàn “Đa tạ quan tâm, ta tự có cách.”

Nói xong, hắn bỏ đi không ngoảnh lại.

Lạc Dạ Thần trợn tròn mắt giận dữ.

Người gì thế? Không biết tốt xấu, đáng đời bị người ta nhắm vào!

Lạc Dạ Thần quay đầu, thấy Lạc Vân Hiên đắc ý đứng cách đó không xa, hung hăng hừ một tiếng, đồ đạo đức giả!

Cung Minh Quang, Đông cung.

Tiêu Lăng Phong dẫn Lệ Khinh Ngôn đến.

Lạc Thanh Hàn bảo Tiêu Lăng Phong và những người khác lui xuống.

Trong thư phòng chỉ còn lại Lạc Thanh Hàn và Lệ Khinh Ngôn.

Lạc Thanh Hàn ngồi sau bàn, bình tĩnh nói "Ngồi xuống nói đi."

Lệ Khinh Ngôn tạ ơn, thận trọng ngồi quỳ cách đó ba bước.

Lạc Thanh Hàn "Ngươi là người thông minh, rất nhiều chuyện không cần nói thẳng, trong lòng ngươi hẳn là biết, đề thi năm nay bị lộ, Hoàng đế nổi giận, chủ khảo bị đổi, ta chỉ có ba ngày để tra rõ chân tướng, ngươi có bằng lòng giúp ta một tay?"

Lệ Khinh Ngôn thận trọng hỏi "Điện hạ có dặn dò gì?"

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn bắt đầu từ cái chết của Lý Quý, mà ngươi là nhân chứng duy nhất trong vụ án này, ta cần ngươi giúp điều tra vụ án. Ngày mai kỳ thi bắt đầu, nếu ngươi giúp ta tra án, chắc chắn sẽ bỏ lỡ kỳ thi năm nay, ngươi có bằng lòng?"

_____

Chương 496: Lý tưởng

Lạc Thanh Hàn đã sai người điều tra lai lịch của Lệ Khinh Ngôn.

Hắn biết Lệ Khinh Ngôn đã đỗ thi hương năm mười hai tuổi, có thể trở thành Cống sinh ở tuổi này chắc chắn là thiếu niên anh tài hiếm có.

*Các sĩ tử đi thi Hội ở kinh đô sẽ được gọi là Cống sinh.

Đáng tiếc vận khí của Lệ Khinh Ngôn không tốt, ba lần liên tiếp thi rớt vì đủ loại nguyên nhân.

Bây giờ y hai mươi mốt, năm nay là lần thứ tư tham gia khoa cử.

Y nhất định kỳ vọng rất lớn vào khoa cử lần này.

Bây giờ bắt y từ bỏ khoa cử chẳng khác nào cắt thịt trên người y.

Dù biết vậy nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn hỏi.

Hắn bình tĩnh nói "Ngươi không cần chịu quá nhiều áp lực, dù ngươi muốn hay không, ta cũng sẽ không ép buộc ngươi, ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định."

Lệ Khinh Ngôn trầm mặc hồi lâu mới khó khăn lên tiếng.

"Học trò có thể to gan hỏi Điện hạ một chuyện không?"

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho y hỏi.

Lệ Khinh Ngôn liế.m môi hơi khô, lo lắng nhưng nghiêm túc hỏi.

“Xin hỏi Thái tử Điện hạ, tại sao ngài lại nhất quyết muốn tra rõ chuyện đề thi bị lộ?”

Lạc Thanh Hàn “Ta là một trong những chủ khảo của khoa cử năm nay. Bây giờ xảy ra chuyện lộ đề thi, ta đương nhiên sẽ điều tra rõ.”

Lệ Khinh Ngôn nói “Xin thứ lỗi cho học trò to gan nói thẳng, ngài chỉ là một trong những chủ khảo, dù phải chịu trách nhiệm cho chuyện đề thi bị lộ thì cũng không phải là trách nhiệm của một mình ngài. Huống chi, những năm trước đã từng xảy ra chuyện tương tự, kéo theo quan hệ lợi hại quá lớn, chỉ cần có lợi ích sẽ luôn có người kiềm lòng không được mà đầu cơ trục lợi. Ngay cả khi ngài điều tra rõ trong vòng ba ngày thì chuyện gian lận thi cử cũng không thể chấm dứt hoàn toàn, khoa cử sau này vẫn sẽ xảy ra chuyện tương tự.”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên hỏi “Cho nên?”

Lệ Khinh Ngôn “Cho nên, ngài không cần mạo hiểm như vậy, dù lần này Hoàng thượng giận ngài vì chuyện đề thi bị lộ, cùng lắm cũng chỉ khiển trách ngài vài câu, phạt ngài vừa phải, không ảnh hưởng đến ngôi vị Thái tử của ngài.”

Thật ra hai ngày nay y cũng suy nghĩ rất nhiều.

Y ích kỉ, đương nhiên hy vọng vụ án được tra rõ, như vậy nguy cơ của y mới được giải quyết.

Nhưng đồng thời y cũng biết, nếu Thái tử muốn an ổn sống đến đăng cơ, thì không nên lo chuyện bao đồng. Suy cho cùng, làm nhiều sai nhiều, tốt hơn hết là không làm gì để tự bảo vệ mình.

Có lẽ như vậy sẽ để lại ấn tượng tầm thường vô dụng, nhưng vậy thì sao?

Dù Thái tử tầm thường, cũng không thể lung lay địa vị của ngài ấy.

Cho nên Lệ Khinh Ngôn rất mơ hồ, không hiểu dụng ý của Thái tử, không rõ Thái tử muốn làm gì?

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

“Ngươi nói đúng, dù ta có tra rõ án này cũng không thể chấm dứt hoàn toàn gian lận. Nhưng nếu ta không làm gì thì đám người gian lận tiết lộ đề thi sẽ càng lộng hành, sau này bọn chúng sẽ càng làm quá đáng hơn. Cuối cùng, khoa cử sẽ trở thành món đồ chơi trong tay bọn chúng. Đến lúc đó, sĩ tử nghèo khó xuất thân hàn môn như ngươi sẽ không bao giờ có tương lai tươi sáng.”

Hàng mi Lệ Khinh Ngôn khẽ run.

Chính y là người xuất thân hàn môn, y hiểu rõ cuộc sống của sĩ tử nghèo khó khổ cực thế nào, nhiều người phải bỏ dở giữa chừng vì gia đình không đủ khả năng trang trải chi phí học tập, nhưng cũng có nhiều người vẫn đang cắn răng chống đỡ.

Động lực duy nhất để họ cắn răng chống đỡ, chính là vượt qua khoa cử để có tương lai tươi sáng!

Nếu con đường này bị chặn triệt để, đối với những sĩ tử hàn môn chẳng khác nào cắt đứt mọi hy vọng của họ.

Lệ Khinh Ngôn không khỏi siết chặt tay thành nắm đấm, khẩn thiết hỏi.

“Nói vậy, Điện hạ vì tương lai của các sĩ tử hàn môn, mới quyết định mạo hiểm lập quân lệnh trạng?”

Lạc Thanh Hàn nói “Không hẳn là vậy.”

Lệ Khinh Ngôn nghi ngờ nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn “Ta mạo hiểm lập quân lệnh trạng, thật ra là

muốn cược một phen.”

Lệ Khinh Ngôn không khỏi hỏi “Cược cái gì?”

Lạc Thanh Hàn “Cược một tương lai.”

“Khoa cử không chỉ liên quan đến tương lai của các sĩ tử, còn liên quan đến căn cơ của vương triều Đại Thịnh.”

“Hiện giờ có người đang dần bào mòn quy tắc của khoa cử, bọn họ đang từng bước dò xét giới hạn của quy tắc, nếu ta bỏ mặc, thứ bị hủy không chỉ là hi vọng của vô số sĩ tử, mà còn có tương lai của vương triều Đại Thịnh.”

“Tuy hiện giờ năng lực của ta có hạn, ta vẫn muốn dốc toàn lực đánh cược một phen. Có lẽ ta sẽ thua sạch trong ván cược này, nhưng chỉ cần còn một chút hy vọng thắng, ta cũng muốn thử một lần.”

Trong lòng Lệ Khinh Ngôn như có cơn sóng dâng trào.

Nếu y lớn hơn vài tuổi, hoặc là sớm vào triều làm quan, lúc này y sẽ không phản ứng gì nhiều.

Con người trải nghiệm càng nhiều, càng khó tìm được nhiệt huyết, cứ luôn nghĩ được ngày nào hay ngày đó, lo được lo mất, sợ thất bại và mất mát.

Nhưng bây giờ y mới hai mươi mốt, là độ tuổi trẻ trung đầy sức sống.

Y tài hoa vẹn toàn, chưa trải nghiệm bóng tối chốn quan trường, vẫn có ý chí và nhuệ khí của thiếu niên.

Mười năm khổ cực đèn sách, vì tương lai, cũng vì lý tưởng!

Lời nói của Thái tử như ngọn lửa, đốt cháy toàn bộ nhiệt huyết của y.

Y gần như không suy nghĩ mà nói.

“Điện h.ạ thân là Thái tử, lại bằng lòng vì tương lai của vương triều Đại Thịnh đánh cược tất cả, học trò chỉ là thư sinh, há lại có lý do lùi bước?”

“Chỉ cần Điện hạ có chỗ dùng tới học trò, dù là núi đao biển lửa, học trò cũng sẽ không chối từ!”

Nói xong y cung kính khấu đầu hành lễ.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy bước tới, đích thân đỡ y đứng dậy, thái độ cũng thân thiện hơn.

“Ta thật sự không nhìn lầm ngươi.”

……

Thời gian quý giá, sau khi Thái tử thuyết phục được Lệ Khinh Ngôn, lập tức rời cung đến phủ Kinh Triệu.

Phủ doãn Mai Quảng Đào đích thân ra ngoài nghênh tiếp.

Lạc Thanh Hàn không có thời gian hàn huyên khách khí, bèn nói thẳng vào vấn đề.

“Lấy hồ sơ vụ án về cái chết của Lý Quý ra đây, cả thi thể của Lý Quý, kiểm nghiệm lần nữa.”

Nghe vậy, sắc mặt Mai Quảng Đào hơi kỳ lạ.

Lạc Thanh Hàn nhận ra sự khác thường, cau mày hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

Mai Quảng Đào “Thật không dám giấu, sáng sớm hôm nay, thi thể của Lý Quý đã được bạn của hắn đưa đi rồi.”

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi thay đổi “Bạn nào?”

“Nghe nói là bạn cùng quê, quen biết từ trước, có giao tình tốt, khi biết Lý Quý chết thì chủ động đến phủ nhận xác, nói là

muốn đích thân đưa thi thể của Lý Quý về quê chôn cất.”

Lạc Thanh Hàn sai người gọi Lệ Khinh Ngôn đến, hỏi Lý Quý có quen ai ở Thịnh Kinh không?

Lệ Khinh Ngôn lắc đầu “Không có, Lý Quý một mình đến Thịnh Kinh tham gia khoa cử, không có người thân, cũng không có bạn bè. Người duy nhất huynh ấy quen ở đây là học trò, cũng vì vậy mà huynh ấy mới cùng học trò thuê chung một tiểu viện.”

Chương 497: Sau này ta không dám nữa!

Phút chốc, Mai Quảng Đào nhận ra Lệ Khinh Ngôn, khó hiểu hỏi "Ngươi không phải là bạn của Lý Quý sao? Sao ngươi lại ở đây?"

Lệ Khinh Ngôn chắp tay "Khởi bẩm Mai phủ doãn, học trò đến giúp Thái tử phá án."

Mai Quảng Đào không ngờ một vụ án tự sát bình thường lại kinh động Thái tử đích thân điều tra.

Trong lúc Mai Quảng Đào còn đang kinh ngạc thì đã nhạy bén phát giác được sự khác thường.

Trước đây y từng tiếp xúc với Thái tử, biết vị Thái tử này không phải là người đơn giản.

Thái tử nhất định đã có chứng cứ xác thực, biết cái chết của Lý Quý có ẩn tình mới đích thân điều tra vụ án.

Nghĩ đến đây, Mai Quảng Đào cảm thấy chân tóc như muốn giựt lên thêm.

Y không khỏi sờ trán.

Cứ liên tục thế này, không dừng một chút được sao?

Yêu cầu của y không nhiều, chỉ muốn đi làm một cách bình thường mà thôi.

Sao ngay cả yêu cầu hèn mọn như vậy cũng không đáp ứng cho y vậy?

Thái tử lạnh lùng nói "Điều tra xem người đưa thi thể Lý Quý đi là ai? Tra rõ nơi ở của Lý Quý, khoảng thời gian này đã đi những đâu, qua lại với ai, cũng phải tra rõ."

Mai Quảng Đào hết cách, đành nuốt đau khổ vào bụng, nhận lệnh ra ngoài tăng ca.

Có chỉ dẫn của Thái tử, Lệ Khinh Ngôn cũng tham gia cuộc điều tra lần này.

Lệ Khinh Ngôn là người bạo gan và cẩn thận, đầu óc rất tốt, trích tất cả thông tin về Lý Quý trong trí nhớ của mình, phân tích rồi xác nhận từng thông tin.

Có y giúp đỡ, Mai Quảng Đào chỉ cần một ngày đã tra rõ các hoạt động của Lý Quý trong nửa tháng qua.

Mai Quảng Đào ngáp dài, kéo lê cơ thể mệt mỏi sau khi tăng ca cả đêm đến báo cáo với Thái tử.

"Tình hình cuộc sống của Lý Quý khá khó khăn, để duy trì sinh hoạt, hắn thường chép sách cho người ta, tính toán sổ sách, kiếm một ít phí sinh hoạt cho gia đình."

"Đây là danh sách những người tiếp xúc với hắn gần đây."

Mai Quảng Đào dâng lên một danh sách.

"Vi thần đã phái người điều tra từng người trên danh sách, không tra ra được gì, đây là bản tổng kết cuộc điều tra."

Y dâng lên một cuốn hồ sơ khác.

Lạc Thanh Hàn đọc lướt qua nội dung, ánh mắt dừng lại ở dòng cuối cùng.

Nơi cuối cùng Lý Quý đến trước khi chết là lầu Đông Lai.

Lầu Đông Lai là một trong những tửu lâu nổi tiếng nhất ở thành Thịnh Kinh, phí bỏ ra ở nơi đó rất cao, với điều kiện của

Lý Quý không thể đến một nơi như vậy.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Lý Quý đến lầu Đông Lai làm gì?"

Mai Quảng Đào thành thật trả lời "Khoa cử sắp đến, sĩ tử tụ họp trong thành Thịnh Kinh ngày càng nhiều, bọn họ thích tổ chức hội thơ tiệc trà khi rảnh rỗi. Hôm đó tình cờ có người tổ chức hội thơ ở lầu Đông Lai, không biết Lý Quý từ đâu có được thiệp mời, hắn đến lầu Đông Lai tham dự hội thơ, nhưng kỳ lạ là hắn lại vội rời đi trước khi hội thơ kết thúc."

Đây là những thông tin được chưởng quầy và người làm ở lầu Đông Lai cung cấp.

Lạc Thanh Hàn lại hỏi "Sau khi rời khỏi lầu Đông Lai thì đi đâu?"

Mai Quảng Đào "Hắn về thẳng nơi ở, sau đó không ra ngoài nữa, mãi đến ngày Lệ Khinh Ngôn báo quan, chúng thần mới biết hắn chết rồi."

Lạc Thanh Hàn "Tham gia hội thơ có những ai?"

Mai Quang Đào ngượng ngùng nói "Chuyện này không dễ tra."

"Tại sao?"

"Người tổ chức hội thơ là Tần Ổn."

Tần Ổn là con trai của Tần Liệt, nghe nói thành tích của hắn ở Thái Học rất tốt, là một tài năng trẻ có tiếng trong thành Thịnh Kinh, vừa hay cũng tham gia khoa cử năm nay.

Nếu muốn biết tham gia hội thơ có những ai, trước tiên phải qua được ải Tần Ổn này.

Nhưng hai ngày nay, Tần Ổn đều chui rúc trong Tần gia, không hề ra khỏi cổng, người của phủ Kinh Triệu đến tìm, kết quả còn chưa gặp được Tần Ổn đã bị quản gia của Tần gia

đuổi đi.

Nếu là gia đình bình thường, phủ Kinh Triệu có thể cưỡng chế bắt người đi tra án.

Nhưng Tần gia thì không được.

Chưa nói đến các quan viên cấp dưới, dù là phủ doãn Mai Quảng Đào đích thân đến Tần gia cũng phải thật cẩn trọng.

Bọn họ không ai dám đắc tội với Tần gia.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc hỏi "Khanh sợ cái gì?"

Mai Quảng Đào gượng cười, nhưng không nói.

Lạc Thanh Hàn chuyển sang hỏi câu khác.

"Đã tìm được người đưa thi thể Lý Quý đi chưa?"

Mai Quảng Đào "Vẫn chưa."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn y.

Mai Quảng Đào bị hắn nhìn tê dại cả da đầu, lần trước gặp Thái tử là cách đây không lâu lắm, tại sao khí thế của Thái tử ngày càng mạnh vậy? Chỉ cần một cái nhìn cũng khiến trong lòng cảm thấy bất an.

Mai Quảng Đào kiên trì giải thích "Người đưa thi thể đi đã cải trang, tên họ và thân phận đều là giả, muốn tìm người chẳng khác nào mò kim đáy bể."

"Ta không quan tâm những chuyện này, ta chỉ muốn kết quả."

Mai Quảng Đào vội nói "Vi thần nhất định sẽ thúc giục thuộc hạ mau chóng tìm ra người đó!"

Y thầm than trong lòng, toi rồi toi rồi, lại phải tăng ca rồi!

Sau khi Lạc Thanh Hàn rời phủ Kinh Triệu thì trực tiếp đến Hình bộ.

Ngọc Lân vệ tìm thấy cuốn 'Kinh Dịch' trong tiệm sách, Thôi gia là chủ nhân đằng sau tiệm sách nên bị Ngọc Lân vệ giám sát, còn về tiểu công tử Thôi gia sớm đã bị người của Hình bộ bắt giữ, hiện giờ bị giam trong đại lao.

Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân biết Thái tử đến, vội ra ngoài nghênh đón.

Lạc Thanh Hàn vừa đi vào đại lao vừa hỏi.

"Tên nhóc Thôi gia ra sao rồi?"

Đổng Minh Xuân bẩm báo "Đã làm theo dặn dò của Thái tử Điện hạ, giam Thôi tiểu công tử ở phòng riêng, lúc đầu liên tục la hét đòi thả ra ngoài, sau đó có lẽ hét mệt rồi nên an tĩnh hơn nhiều."

"Giải hắn ra ngoài, ta phải đích thân thẩm vấn hắn."

"Vâng."

Lạc Thanh Hàn gặp Thôi tiểu công tử trong phòng thẩm vấn.

Thôi tiểu công tử lúc đầu cứng miệng không chịu nói, mãi đến khi Thái tử sai người dùng hình, Thôi tiểu công tử từ nhỏ được cưng chiều tức thì sợ hãi nhận thua, nói hết những gì hắn biết.

Theo lời hắn nói, cuốn 'Kinh Dịch' có giấu đề thi là do phụ thân đưa cho, còn chuyện phụ thân lấy cuốn 'Kinh Dịch' đó ở đâu thì Thôi tiểu công tử không biết.

Hắn bán đề thi là vì tiền.

Những năm qua cuộc sống của Thôi gia ngày càng khó khăn, của cải do tổ tiên tích góp được gần như tiêu sạch, trước mắt chỉ có hai con đường—

Một là triệt để lụn bại, trở thành dân thường.

Hai là chấp nhận mạo hiểm, tìm cách kiếm tiền.

Thôi gia đã chọn vế sau.

Bọn họ quen sống giàu sang ăn ngon mặc đẹp, từ trong thâm tâm khinh rẻ dân thường, muốn bọn họ làm dân thường thấp hèn thì bọn họ thà chết còn hơn.

Rủi ro khi bán đề thi rất cao nhưng lợi nhuận rất khả quan.

Vì tiền, Thôi gia không ngại mạo hiểm.

Thôi tiểu công tử nước mắt giàn giụa khóc ròng "Xin Điện hạ tha mạng, sau này ta không dám nữa!"

Chương 498: Tất cả manh mối của chúng ta đã đứt đoạn

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn hắn.

Nhìn đi, đây là thế gia vọng tộc truyền thừa trăm năm.

Lột bỏ lớp vỏ tươi sáng, thật ra bên trong đã bốc mùi.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy rời đi, không nhìn Thôi tiểu công tử thêm một lần nào.

Đổng Minh Xuân vội đi theo "Điện hạ, chúng ta nên xử trí Thôi tiểu công tử thế nào?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Tiếp tục nhốt, không cho kẻ nào tới gần."

"Vâng."

Lạc Thanh Hàn sai người truyền tin cho Mai Quảng Đào, bảo y đến Thôi gia bắt người.

Thời gian quý giá, trong khi chờ tin, Lạc Thanh Hàn đích thân đến Tần gia.

Tần Liệt đích thân tiếp hắn.

Hai người giả vờ khách khí trò chuyện.

Lạc Thanh Hàn bày tỏ muốn gặp Tần Ổn.

Tần Liệt bất đắc dĩ nói "Khoa cử trước mắt, con trai thần áp lực quá lớn, hai ngày nay sức khỏe không tốt, vi thần bảo nó ở

nhà nghỉ ngơi, không được đi đâu.”

Nói đến đây, ông chuyển chủ đề, hòa nhã cười nói.

“Đương nhiên, Thái tử Điện hạ đích thân tới tìm, đừng nói là sức khỏe không tốt, cho dù gãy chân cũng phải ra gặp ngài, ngài đợi một chút, vi thần sai người gọi nó tới ngay.”

Một lát sau, Tần Ổn xuất hiện trước mặt Lạc Thanh Hàn.

Tần Ổn năm nay hai mươi, khuôn mặt tuấn tú, sắc mặt hơi tái nhợt, xem ra là bệnh thật.

Hắn hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn trò chuyện vài câu với hắn trước, rồi vô tình đưa chủ đề đến hội thơ.

Tần Ổn ngượng ngùng nói “Nói là hội thơ, thật ra cũng chỉ là cùng nhau uống trà nói chuyện, không có gì đặc biệt.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nghe nói ngày đó ngươi mời rất nhiều người?”

“Thật không dám giấu, vốn ta chỉ muốn mời vài người bạn, mượn hội thơ để mọi người tụ tập với nhau, không ngờ mấy người bạn kia lại mời rất nhiều người. Đến ngày hội thơ, ta mới biết có nhiều người như vậy, dọa ta giật cả mình. Người đến đều là khách, ta cũng không thiếu tiền, nên gọi thêm nhiều đồ ăn thức uống ở lầu Đông Lai, hôm đó mọi người chơi rất vui.”

Lạc Thanh Hàn “Nói vậy, ngươi cũng không xác định được những ai đã tham gia hội thơ?”

Tần Ổn “Đúng vậy, ngoài mấy người bạn do ta mời, những người khác ta không biết.”

Lạc Thanh Hàn không tin câu trả lời của hắn.

Nhưng nét mặt Lạc Thanh Hàn không đổi, bình tĩnh hỏi "Mấy người bạn kia của ngươi ở đâu?"

Tần Ổn tự nhiên nói ra bốn cái tên và địa chỉ.

Sau đó Tần Ổn mượn cớ sức khỏe không tốt về phòng nghỉ ngơi.

Tần Liệt đích thân tiễn Thái tử tới cổng chính.

Triệu Hiền đợi sẵn ngoài cổng, thấy Thái tử bước ra lập tức tiến lên đón, thì thầm gì đó vào tai Thái tử.

"Điện hạ, gia chủ Thôi gia chết rồi."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi thay đổi.

Hắn theo bản năng quay đầu nhìn Tần Liệt.

Tần Liệt cười hỏi "Điện hạ còn dặn gì không?"

Lạc Thanh Hàn nhìn ông chằm chằm, thật lâu sau mới nói "Gừng càng già càng cay."

Tần Liệt vẫn cười không đáp.

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi Tần gia, đi về phía phủ Kinh Triệu.

Triệu Hiền cưỡi ngựa đi theo bên cạnh, trầm giọng nói "Vừa rồi Mai phủ doãn đích thân dẫn người đến Thôi gia, mới biết gia chủ Thôi gia chết rồi, là treo cổ tự tử. Ông ta còn để lại di thư, thừa nhận ông ta ăn cắp đề thi rồi bán lại để kiếm tiền, đồng thời còn nói ông ta không còn mặt mũi nào sống tiếp."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh.

Sớm không chết muộn không chết, lại chết vào lúc này, chuyện này rõ ràng là cố ý!

Khi đến phủ Kinh Triệu, Lạc Thanh Hàn gọi Mai Quảng Đào tới hỏi chi tiết vụ việc.

Mai Quảng Đào khổ sở nói "Vi thần đã cho người kiểm tra nét chữ trên di thư, đúng là nét chữ của gia chủ Thôi gia. Nét chữ ngay ngắn sạch sẽ, chứng tỏ lúc ông ta viết thư rất tỉnh táo. Ngoài ra, ngỗ tác cũng đã khám nghiệm tử thi, kết quả là gia chủ Thôi gia tự sát, trên thi thể không có dấu vết khả nghi."

Theo kinh nghiệm xử án nhiều năm của y, gia chủ Thôi gia này có khả năng là kẻ chịu tội thay người khác.

Cho thấy có người không muốn vụ án này được điều tra tiếp.

Có thể ép gia chủ Thôi gia tự sát nhất định không phải người bình thường.

Vũng nước của án này càng ngày càng sâu.

Lạc Thanh Hàn trầm mặc không nói.

Mai Quảng Đào thận trọng hỏi "Ngài có tiếp tục điều tra không?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Khanh nghĩ sao?"

Mai Quảng Đào "Tất cả manh mối của chúng ta đã đứt đoạn, có muốn cũng không thể tiến xa hơn."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Ai nói tất cả manh mối đứt đoạn?"

Mai Quảng Đào sửng sốt "Ngài còn có manh mối gì sao?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, đi thẳng ra khỏi phủ Kinh Triệu, ngồi xe ngựa về cung.

Trong điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề đang ngủ trưa.

Nàng ngủ say đến mức không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Bảo Cầm gõ cửa mấy lần cũng không đánh thức được Tiêu trắc phi, đang vội thì nghe Thái tử nói.

“Các ngươi lui xuống hết đi.”

Thái tử tới, Tiêu trắc phi đã không ra đón, còn ở trong phòng ngủ say, nếu chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ dẫn tới nhiều thị phi.

Bảo Cầm thấy bất an, muốn giải thích giúp Tiêu trắc phi vài câu, nhưng nàng còn chưa kịp nói đã bị Thường công công ngăn lại.

Thường công công nhỏ giọng nói “Điện hạ có chuyện muốn nói với Trắc phi nương nương, chúng ta đi thôi.”

Bảo Cầm cẩn thận nhìn Thái tử, thấy Thái tử bình tĩnh, không hề tức giận, nàng mới thấy an tâm.

Nàng và Thường công công cùng lúc lui xuống.

Lạc Thanh Hàn đẩy cửa bước vào phòng ngủ.

Tiêu Hề Hề vẫn đang ngủ say, hoàn toàn không biết có người đi vào.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bên giường, thò tay vào chăn, thuần thục bắt lấy mắt cá chân, đầu ngón tay nhẹ nhàng cào cào lòng bàn chân nàng.

Tiêu Hề Hề:!!!

Nàng chợt mở mắt, một con cá muối ngồi bật dậy.

Lạc Thanh Hàn buông tay, mặc cho nàng co chân lại.

Tiêu Hề Hề tức giận gào khóc.

“Ta sắp ăn được bánh rừng đen rồi, người lại đánh thức ta, bánh rừng đen của ta mất rồi, người đền người đền người đền đi!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Đền cho nàng là được rồi.”

Tiêu Hề Hề tiếp tục gào khóc giả tạo “Người nói dễ nghe quá, người thậm chí còn không biết bánh rừng đen là gì!”

“Dù là món gì, cũng sẽ bảo ngự trù làm.”

Tiêu Hề Hề tức giận nói “Dù là ngự trù cũng không làm được bánh rừng đen!”

Lạc Thanh Hàn cau mày “Đó là món gì? Hiếm đến mức ngự trù cũng không làm được.”

Chuyện này không thể nói rõ ràng, Tiêu Hề Hề đơn phương kết thúc chủ đề này.

Nàng ngồi khoanh chân trên giường, quấn mình trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, trông như một cục bông lớn.

“Không phải gần đây Điện hạ rất bận sao? Sao có thời gian đến tìm ta? Phải chăng có chuyện cần ta giúp đỡ?”

Lạc Thanh Hàn hiếm khi lộ ra vẻ không được tự nhiên.

“Đúng là có chuyện cần nàng giúp.”

Tiêu Hề Hề “Nói đi, lại muốn ba ba làm gì?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Chương 499: Không cần nàng bận tâm

Tiêu Hề Hề vừa mới thức, đầu óc còn hơi mơ màng, miệng nhanh hơn não, chưa kịp nghĩ gì đã buột miệng nói ra.

Đến khi nói xong, nàng mới nhận ra mình vừa nói gì.

Trước khi Lạc Thanh Hàn lên tiếng, Tiêu Hề Hề chột dạ mở miệng giải thích trước.

“Ba ba thật ra là nhũ danh của ta!”

Lạc Thanh Hàn yên lặng nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề càng chột dạ hơn “Thật đó, là nhũ danh của ta.”

Giọng nàng ngày càng nhỏ dần.

Lạc Thanh Hàn “Ai đặt nhũ danh này cho nàng?”

Tiêu Hề Hề tức thì vứt nồi “Là sư phụ của ta! Sở thích của ông ấy ngộ lắm, cứ nhất quyết đặt cho ta nhũ danh này, ta không chịu thì ông ấy khóc ầm lên, khóc đến mức ta nổi cả da gà, ta thật sự không biết từ chối làm sao, chỉ đành chấp nhận thôi.”

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc nói “Trong ‘Quảng Nhã’ có ghi chép, ba cũng có nghĩa là cha. Ngoài ra, phía nam vương triều Đại Thịnh có vài dân tộc thiểu số, tên là Nam Di, họ gọi cha là ba ba.”

*Quảng Nhã (广雅): là một bộ từ điển bách khoa toàn thư của Trung Quốc cổ đại, với tổng số 18.150 từ.

Tiêu Hề Hề “……”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nếu không phải ta đọc nhiều sách, suýt nữa đã tin lời nhảm nhí của nàng rồi."

Tiêu Hề Hề kéo chăn quấn chặt hơn.

Nàng lấy lòng nịnh nọt "Điện hạ trí nhớ phi phàm, không hổ là học sinh giỏi, lợi hại quá!"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Đừng tưởng nàng nói vài câu dễ nghe thì ta sẽ tha thứ mấy lời nói nhảm của nàng, qua đây."

Tiêu Hề Hề "Đừng mà, bạo lực gia đình là xấu lắm, chúng ta có gì từ từ nói mà."

Lạc Thanh Hàn "Nàng tự qua đây, ta còn có thể từ từ nói, nhưng nếu bắt ta phải kéo nàng qua, ta không thể đảm bảo ta sẽ làm gì nàng."

Tiêu Hề Hề do dự một hồi, cuối cùng nhích chăn từ từ tới trước mặt Thái tử.

Lạc Thanh Hàn ôm cả chăn và nàng vào trong lòng, cúi đầu cắn lên chiếc má phồng của nàng.

Tiêu Hề Hề có hơi đau nhưng vì chột dạ nên không dám phản kháng, chỉ đành im lặng chịu đựng.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng ngoan như vậy, không vui tích tụ trong lòng hai ngày qua lập tức tiêu tan.

Hắn càng ôm chặt hơn, trầm giọng nói "Mới hai ngày không gặp, gan nàng lại to ra rồi, dám gạt ta nhận nàng làm cha?"

Tiêu Hề Hề rụt rè nói "Ta sai rồi, ta nhận người làm cha được không?"

Nói đến cha nàng, Lạc Thanh Hàn nhớ khuôn mặt già nua của Tiêu Lăng Phong.

Lạc Thanh Hàn không khỏi lộ vẻ ghét bỏ.

“Ta có già như vậy không?”

Tiêu Hề Hề biết mặt dày vô liêm sỉ là con đường duy nhất để đi đến đích, nàng vội đổi lời “Vậy ta nhận người làm ca ca, ca ca không già chút nào, ca ca vô cùng trẻ trung đẹp trai!”

Lạc Thanh Hàn bị một tiếng ca ca của nàng làm mềm lòng.

Hắn thật sự không hiểu, sao nữ nhân này lại có nhiều chiêu trò như vậy? Lần nào cũng chạm vào tim hắn.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nàng, nhớ đến dáng vẻ yếu ớt sau khi bói toán tìm tung tích người khác của nàng, cảm giác không nỡ dâng trào trong lòng.

Ban đầu hắn muốn nhờ nàng tìm tung tích thi thể của Lý Quý.

Nhưng bây giờ …

Bỏ đi.

Hắn thà đi đường vòng, nghĩ cách khác, cũng không muốn thấy bộ dạng yếu ớt đó của Tiêu Hề Hề.

Vốn là chuyện của bản thân hắn, cần gì bắt nàng liên lụy chịu khổ?

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn lên trán nàng, sau đó buông nàng ra, thấp giọng nói “Không quấy nàng nữa, nàng ngủ tiếp đi.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Không phải người nói có chuyện cần ta giúp à? Chuyện gì thế?”

Lạc Thanh Hàn xoa xoa đầu nàng “Không phải chuyện gì lớn, ta có thể tự giải quyết, không cần nàng bận tâm.”

Lúc hắn rời phòng, Tiêu Hề Hề vẫn chưa hoàn hồn.

Nàng còn tưởng Thái tử có chuyện cần dùng đến nàng, nhưng Thái tử chỉ nói vài câu rồi đi, không nhắc gì đến chính sự.

Tiêu Hề Hề ngây người ngồi trên giường, trong lòng có chút mất mát.

Cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa.

Tiêu Hề Hề nhìn về phía phát ra tiếng, thấy Bảo Cầm đứng ngoài cửa.

Bảo Cầm hỏi "Nương nương có muốn dậy chưa?"

Bây giờ trong đầu Tiêu Hề Hề toàn là chuyện của Thái tử, hoàn toàn không buồn ngủ.

Nàng vò đầu bứt tóc "Dậy."

Bảo Cầm lập tức chạy vào hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục.

Cả quá trình Tiêu Hề Hề đều không tập trung.

Mãi đến khi Bảo Cầm hỏi nàng có muốn uống trà chiều không, nàng mới định thần lại, trả lời "Đương nhiên muốn."

Bảo Cầm thử hỏi "Nương nương không vui sao?"

Tiêu Hề Hề "Không có."

"Sao người cứ mất tập trung vậy?"

Nàng biểu hiện rõ như vậy sao?

Nàng thở dài "Ta cảm giác Thái tử Điện hạ hình như gặp phiền phức, ta muốn giúp ngài ấy, nhưng ngài ấy không chịu nói ta biết, làm ta muốn giúp cũng không được."

Bảo Cầm vô cùng mừng rỡ, đứa con gái ngốc nghếch nhà mình rốt cuộc cũng biết chủ động lấy lòng Thái tử rồi!

Đây là chuyện tốt, cần được ủng hộ!"

Bảo Cầm động viên "Thái tử không muốn nói người biết, có thể là do ngài ấy có nỗi khổ riêng, người có thể thử giao tiếp với Thái tử."

Tiêu Hề Hề khiêm tốn xin chỉ bảo "Giao tiếp thế nào?"

Bảo Cầm "Giao tiếp đương nhiên phải khéo léo một chút, ví như người có thể chủ động đưa đồ ăn thức uống cho Thái tử, quan tâm đến cuộc sống gần đây của ngài ấy, nói vài chuyện thú vị trong cuộc sống với ngài ấy … tóm lại, phải để ngài ấy cảm nhận được sự quan tâm của người, chỉ cần ngài ấy biết được lòng tốt của người, dù ngài ấy vẫn không muốn nói tâm sự của mình với người, nhưng sẽ nhớ điểm tốt của người."

Tiêu Hề Hề "Nghe có vẻ rất rắc rối."

Bảo Cầm vội nói "Thật ra rất đơn giản, bây giờ nô tỳ đi nấu canh gà, lát nữa người có thể mượn cớ đưa canh gà, nói chuyện đàng hoàng với Thái tử."

Tiêu Hề Hề nghĩ đến canh gà thơm ngon, không khỏi nuốt nước bọt "Được!"

Thái tử không thích ăn thịt, vậy toàn bộ thịt gà sẽ thuộc về nàng.

Bảo Cầm cho canh gà hầm vào hộp, cùng Tiêu trắc phi đi tìm Thái tử.

Đầu tiên hai người đến cung Minh Quang, nhưng được báo là Thái tử đang ở điện Lân Đức, sau đó hai người đến điện Lân Đức.

Mặc Họa hành lễ với Tiêu trắc phi "Nương nương, người đến trễ rồi, Thái tử vừa mới ra ngoài."

Tiêu Hề Hề rất thất vọng "Thế à."

Bảo Cầm thử hỏi "Chúng ta có thể ở đây chờ Thái tử Điện hạ về không?"

Mặc Họa cười nói "Đương nhiên có thể."

Nếu là các phi tần khác, nàng nhất định sẽ nói không, Thái tử không thích cho người khác vào chỗ ở của mình, chỉ có Tiêu trắc phi là ngoại lệ.

Thái tử đối với Tiêu trắc phi rất khác.

Cho nên nô tỳ như bọn họ cũng phải đối xử khác biệt với Tiêu trắc phi.

Bảo Cầm vui mừng, nói với Tiêu Hề Hề "Nương nương, đến cũng đến rồi, hay là chờ một lát đi, có lẽ Thái tử sẽ về nhanh thôi."

Tiêu Hề Hề cũng nghĩ vậy, hiếm khi ra ngoài một chuyến, tay không trở về thì thiệt quá.

Mặc Họa mời nàng đến trắc điện, dâng trà bánh, hầu hạ vô cùng ân cần.

Ban đầu Tiêu Hề Hề còn an phận ngồi, sau một lúc nàng không ngồi yên được nữa, người nàng mềm nhũn dựa vào bàn, tựa cả thân trên của mình lên bàn, quang minh chính đại ngủ gật.

Lúc nàng thức dậy thì phát hiện ngoài trời đã tối.

Nhưng Thái tử vẫn chưa về.

Bảo Cầm bất đắc dĩ khuyên "Nương nương, xem ra hôm nay không gặp được Thái tử rồi, chúng ta về trước đi?"

ĐÁNH GIÁ:

Chương 500: Cảm giác này chỉ nghĩ thôi cũng thấy ngược!

Tiêu Hề Hề ngáp dài, được Bảo Cầm dìu đứng dậy.

Mặc Họa cung kính tiễn người ra khỏi điện Lân Đức.

Sau khi về điện Thanh Ca, Bảo Cầm hâm nóng canh gà đã nguội.

Tiêu Hề Hề ăn sạch hết canh gà.

Canh gà này được hầm nhừ, thịt gà mềm, vô cùng thơm ngon.

Bảo Cầm xúc động nói "Đêm nay tiếc thật."

Tiêu trắc phi khó lắm mới chủ động một lần, lại không gặp được Thái tử.

Tiêu Hề Hề lặp lại "Đúng là tiếc thật!"

Canh gà ngon như vậy, Thái tử không ăn được, không có lộc ăn!

Bảo Cầm an ủi "Không sao, ngày mai chúng ta lại đi, đi thêm vài lần nhất định sẽ gặp được Thái tử."

Tiêu Hề Hề đầy mong đợi hỏi "Ngày mai, em định nấu món gì cho Thái tử?"

Bảo Cầm "Nấu canh cá đi."

Mắt Tiêu Hề Hề sáng lên "Được đó, được đó!"

Bảo Cầm "……"

Nàng chuẩn bị đồ ăn cho Thái tử, tại sao Tiêu trắc phi lại hưng phấn như vậy?

Mà nghĩ lại, Bảo Cầm thấy nhẹ nhõm hơn, vốn nàng đang lo Tiêu trắc phi sẽ thất vọng buồn bã vì không gặp được Thái tử, hiện giờ xem ra tâm trạng của Tiêu trắc phi rất tốt.

Sáng hôm sau.

Bảo Cầm ước tính thời gian, cầm hộp thức ăn, cùng Tiêu trắc phi ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi điện Thanh Ca thì đụng phải Diêu chiêu huấn đang đi về phía họ.

Diêu chiêu huấn hành lễ, sau đó tò mò hỏi "Tỷ tỷ định đi đâu vậy?"

Tiêu Hề Hề "Ta đi tìm Thái tử."

Nghe vậy, sắc mặt Diêu chiêu huấn trở nên cổ quái "Một lát nữa tỷ tỷ đi thì sẽ tốt hơn."

Tiêu Hề Hề hỏi "Tại sao?"

Diêu chiêu huấn lại bày ra biểu cảm chuyên dụng của quần chúng ăn dưa, giả vờ thần bí kích động nói.

"Thật ra muội đến tìm tỷ là vì muốn nói cho tỷ biết chuyện này, nghe nói sáng sớm hôm nay Thái tử tới cung Trường Lạc."

Tiêu Hề Hề không hiểu "Thái tử đến cung Trường Lạc thỉnh an Thái hậu, không phải là chuyện rất bình thường sao?"

"Thái tử không chỉ đi thỉnh an, nghe nói lúc ngài ấy rời khỏi cung Trường Lạc còn dẫn theo Tạ Thiên Tiên, hiện giờ hai người đang nói chuyện ở Thúy Minh Hiên, rất nhiều người

đều thấy.”

Tiêu Hề Hề ngẩn một lúc mới nhớ ra Tạ Thiên Tiên là ai.

Nàng lộ vẻ kinh ngạc “Ý muội nói Thái tử đưa Tạ Sơ Tuyết đến Đông cung?”

Diêu chiêu huấn gật đầu nói đúng vậy.

Bảo Cầm bên cạnh nghe vậy không khỏi lo lắng trong lòng.

Chẳng lẽ là Thái tử đã thích Tạ Sơ Tuyết?

Dù Bảo Cầm chưa từng gặp Tạ Sơ Tuyết, nhưng từ những gì nàng nghe được có thể chắc chắn nữ nhân này không phải là người đơn giản, nếu Tạ Sơ Tuyết bám được Thái tử, sau này nhất định sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của Tiêu trắc phi!

Nhưng có người ngoài như Diêu chiêu huấn đang đứng trước mặt, có vài lời không tiện nói, Bảo Cầm chỉ đành kìm nén lo lắng trong lòng.

Diêu chiêu huấn nhiệt tình mời “Tỷ tỷ có muốn đến Thúy Minh Hiên với muội xem thử không?”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Xem thử chuyện gì?”

“Đương nhiên xem Tạ Thiên Tiên kia dung mạo thế nào? Muội thật sự rất tò mò, rốt cuộc là mỹ nhân tuyệt sắc thế nào mà mê hoặc được Anh vương, Nhị hoàng tử và Thái tử?”

Tiêu Hề Hề đã gặp Tạ Sơ Tuyết vài lần, nàng không tò mò về ngoại hình của nàng ta, bây giờ nàng quan tâm Thái tử hơn.

Trước đó Thái tử từng nói không có ý gì với Tạ Sơ Tuyết, hiện giờ ngài ấy lại đưa người tới Đông cung, rốt cuộc ngài ấy đang làm gì?

Chẳng lẽ trong nháy mắt ngài ấy đột nhiên nhận ra vẻ đẹp của Tạ Sơ Tuyết?

Nhưng theo hiểu biết của Tiêu Hề Hề với móng heo này, sắc đẹp không có sức hấp dẫn gì với ngài ấy.

Mà ngài ấy rất rõ mối quan hệ phức tạp đằng sau Tạ Sơ Tuyết, ngài ấy không thể dây dưa với một nữ nhân có tâm tư và ý đồ xấu như vậy.

Tiêu Hề Hề từ chối lời mời của Diêu chiêu huấn.

Diêu chiêu huấn cũng không thất vọng, nàng biết Tiêu trắc phi trước giờ không thích tham gia vào mấy chuyện này, sau khi từ biệt với Tiêu trắc phi, nàng vội chạy tới Thúy Minh Hiên xem náo nhiệt.

Bây giờ Thái tử đang bận, canh cá chắc chắn không đưa được.

Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm về điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề nóng lòng mở hộp thức ăn, mang canh cá bên trong ra.

Canh cá hầm có mùi thơm ngon.

Nàng vui vẻ ăn canh cá, không để ý ánh mắt Bảo Cầm ngày càng buồn.

Bảo Cầm thật sự cảm thấy thương cho Tiêu trắc phi.

Hôm qua Tiêu trắc phi đi tìm Thái tử, đợi Thái tử rất lâu cũng không gặp được, hôm nay đặc biệt đưa canh cá cho Thái tử lại được biết Thái tử đang hẹn hò với nữ nhân khác.

Cảm giác này chỉ nghĩ thôi cũng thấy ngược!

Mà Tiêu trắc phi lại làm như không có chuyện gì, vẫn vui vẻ ăn canh cá.

Nàng rõ ràng nuốt hết nỗi đau vào bụng bằng canh cá!

Bảo Cầm càng nghĩ càng buồn, hai mắt đỏ hoe.

Tiêu Hề Hề ăn xong canh cá, háo hức l.iếm môi dưới, ngẩng đầu lên thấy Bảo Cầm đang khóc, nhất thời dọa nàng giật cả mình.

"Em khóc cái gì? Không phải ta chỉ ăn chút canh cá thôi sao, dù sao Thái tử cũng không ăn, giữ lại rất lãng phí, em không muốn ta ăn thì cứ nói, đâu có cần khóc như vậy!"

Bảo Cầm lau nước mắt "Không sao, nô tỳ chỉ bị cát bay vào mắt thôi, người còn muốn ăn gì nữa? Chỉ cần nô tỳ nấu được, đều sẽ nấu cho người."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Thật à? Vậy ta muốn ăn cơm lam!"

Bảo Cầm "Được, bây giờ nô tỳ đi làm cho người."

Đứa con gái ngốc nghếch nhà nàng đã thảm vậy rồi, nhất định phải được ăn ngon uống ngon!

Phía sau có rừng tre, Bảo Cầm sai người chặt một cây tre, sau đó chặt nhỏ rửa sạch, vo gạo …

Một lúc sau, mùi thơm của cơm lam lan tỏa trong gian bếp nhỏ.

Tất cả sâu tham ăn trong bụng Tiêu Hề Hề đều bị dụ ra ngoài.

Nàng mò tới cửa bếp, hai tay bám trên khung cửa, thò đầu nhìn vào trong.

Bảo Cầm vừa xoay người thì thấy bộ dạng mong chờ của nàng, buồn cười nói "Nương nương, cơm lam vẫn chưa nấu xong, người đừng vội."

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu, nói "Ta không vội, ta chỉ muốn ngửi thôi."

Không dễ gì mới đợi được cơm lam nấu xong, Tiêu Hề Hề

nhìn cơm lam tỏa mùi thơm nồng trước mặt, thèm thuồng ch.ảy nước miếng, cầm đũa đang định ăn thì chợt nghe có tiếng người hét bên ngoài.

“Thái tử giá đáo!”

Tiêu Hề Hề “……”

Tại sao cứ phải đến ngay lúc quan trọng này?!

Người này chọn thời điểm cũng quá chính xác rồi đó!

Bảo Cầm hưng phấn thúc giục “Nương nương, Điện hạ tới rồi, người mau đi nghênh đón đi!”

Nàng tưởng Thái tử đã bị Tạ Sơ Tuyết dụ đi, không ngờ Thái tử còn quay lại điện Thanh Ca, xem ra người mà Thái tử thích nhất vẫn là Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề luyến tiếc đặt đũa xuống.

Nàng vừa bước tới cửa đã nhìn thấy Thái tử.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Chương 501: Thích lắm, thích lắm! Ta rất là thích!

Lạc Thanh Hàn chưa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm, hỏi "Cách giờ cơm trưa vẫn còn sớm, sao nàng đã bắt đầu dùng bữa rồi?"

Tiêu Hề Hề mời người vào phòng, đáp lại.

"Thần thiếp đột nhiên muốn ăn cơm lam, nên kêu Bảo Cầm làm một ít. Điện hạ có muốn ăn thử không?"

Động tác của Bảo Cầm rất nhanh, trong nháy mắt đã lấy một bộ bát đũa mới.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống, nhìn cơm lam trên bàn.

Hạt cơm sau khi hấp chín dẻo hơn, còn có thịt ba chỉ hun khói và củ cải xắt sợi, mùi thơm của thịt và cơm hòa quyện với mùi ống tre, rất kí.ch thích khẩu vị.

Dù chưa đến giờ ăn nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn ăn hết nửa bát cơm.

Phần còn lại của cơm lam đương nhiên đi vào bụng của Tiêu Hề Hề.

Nàng ăn no nê thỏa thích.

Lạc Thanh Hàn nhấp một ngụm trà, điềm tĩnh hỏi "Ta nghe Mặc Họa nói hôm qua nàng ở điện Lân Đức đợi ta rất lâu, có chuyện gì muốn tìm ta sao?"

Bảo Cầm thầm nghĩ cơ hội giao tiếp đến rồi!

Nàng thầm nháy mắt với Tiêu trắc phi, hi vọng Tiêu trắc phi nhớ lời hôm qua nàng nói, nhất định phải dịu dàng khéo léo, để Thái tử cảm nhận được sự quan tâm của Tiêu trắc phi …

Tiêu Hề Hề "Hôm qua thần thiếp đến quan tâm người."

Bảo Cầm hít thở không thông, suýt nữa chết ngạt.

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên không ngờ Tiêu Hề Hề sẽ nói vậy, hơi giật mình "Quan tâm ta?"

Tiêu Hề Hề cảm khái nói "Phải đó, hôm qua thần thiếp cố ý mang canh gà đến quan tâm người, nào ngờ người đi vắng, thật đáng tiếc, canh gà ngon như vậy mà người không được ăn miếng nào, cuối cùng toàn vào bụng thần thiếp."

Bảo Cầm "……"

Hóa ra đáng tiếc mà người nói hôm qua có nghĩa như vậy.

Lạc Thanh Hàn "Đang yên lành, sao nàng đột nhiên muốn đến quan tâm ta?"

Nói đến hai chữ quan tâm, giọng điệu của hắn trở nên hơi lạ.

Tiêu Hề Hề bất lực thở dài "Còn không phải tại người sao, hôm qua người đột nhiên tới tìm thần thiếp, nói có chuyện cần thần thiếp giúp đỡ, kết quả lại nói không cần thần thiếp giúp nữa, làm thần thiếp có hơi hoảng sợ."

Lạc Thanh Hàn "Nàng hoảng sợ chuyện gì?"

"Người không cần thần thiếp nữa, đương nhiên thần thiếp hoảng sợ rồi."

Lạc Thanh Hàn kinh ngạc.

Hắn không muốn Tiêu Hề Hề giúp vì không nỡ để nàng chịu khổ.

Không ngờ Tiêu Hề Hề lại nghĩ hắn không cần nàng nữa.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho những người khác lui xuống.

Bảo Cầm và Thường công công dẫn các cung nữ thái giám lặng lẽ lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Thái tử.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc giải thích "Nàng rất quan trọng với ta, chuyện này ta đã từng nói với nàng, ta không thể không cần nàng. Sở dĩ ta không để nàng giúp là vì thương nàng, sợ nàng chịu khổ."

Hắn dùng thái độ nghiêm túc, nói lời yêu thương dịu dàng nhất.

Tiêu Hề Hề có hơi đỏ mặt.

Nàng thủ thỉ "Khổ một chút có là gì, chỉ cần có thể giúp người là được."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng thật lâu, lồ.ng ngực như chứa đầy mật ngọt, ngọt đến mức khiến hắn không nói nên lời.

Thật lâu sau, hắn chậm rãi thở ra một hơi, trầm giọng nói.

"Trông nàng thế này, ta nên làm gì với nàng mới được đây?"

Tiêu Hề Hề không hiểu.

Lạc Thanh Hàn bất đắc dĩ nói "Ta nhờ nàng giúp, thật ra là đang lợi dụng nàng, nàng không giận thì thôi, lại còn chủ động dâng mình tới cửa để người khác lợi dung, nếu ta tàn nhẫn một chút, thì đời này nàng xong rồi."

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Người sẽ không làm vậy."

Lạc Thanh Hàn "Nàng tin ta như vậy? Ta không phải người tốt

gì.”

Tiêu Hề Hề “Ta tin người.”

Câu này nàng nói không chỉ một lần, nhưng dù có nói bao nhiêu lần thì Lạc Thanh Hàn vẫn luôn có cảm giác tim mình bị cào xé, tê dại ngứa ngáy khó tả.

Lạc Thanh Hàn một tay chống lên bàn cúi người, một tay nâng cằm nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Tiêu Hề Hề sửng sốt, đang nói chuyện đàng hoàng, sao đột nhiên lại hôn rồi?

Lạc Thanh Hàn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa môi nàng, trầm giọng nói.

“Nếu nàng đã tin ta, thì nhất định phải tin đến cùng, không được bỏ cuộc nửa chừng.”

Tiêu Hề Hề chớp mắt “Ừm.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng không cần nghĩ nhiều, cả khi không có nàng giúp, ta cũng có thể tự mình giải quyết, nàng phải tin ta, được chứ?”

Tiêu Hề Hề “Được.”

Lạc Thanh Hàn lại hôn lên môi nàng một cái “Ngoan lắm.”

Hắn rút tay, trở về tư thế ngồi thẳng.

Hai tay Tiêu Hề Hề chống lên bàn, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt hạnh lóe lên tò mò “Ta nghe nói hôm nay người dẫn Tạ cô nương đến Đông cung.”

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn nở nụ cười sâu xa “Sao hả? Nàng ghen à?”

Tiêu Hề Hề còn chưa trả lời, hắn đã nói tiếp.

“Hiện ta đang điều tra cái chết của Lý Quý, khi còn sống Lý Quý từng tham gia hội thơ ở lầu Đông Lai. Sau đó, ta tra được Tạ Sơ Tuyết từng đến hội thơ đó, ta lần theo manh mối này để điều tra, vô tình phát hiện Tạ Sơ Tuyết và Tần Ổn bí mật qua lại.”

Cuối cùng, hắn giải thích thêm thân phận của Tần Ổn.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Hề Hề mở to kinh ngạc “Chắc không phải nàng ta có quan hệ gì với Tần Ổn đó chứ?”

Cô nàng này đỉnh nha!

Đầu tiên là Anh vương, sau đó là Nhị hoàng tử, hiện giờ thêm một Tần Ổn.

Nếu phát triển theo hướng này, nàng ta có thể tổ đội ra khơi rồi!

Lạc Thanh Hàn hờ hững nói “Ta đã điều tra phía Tần Ổn, nhưng không tra được gì, ta đành phải đổi hướng, bắt đầu từ phía Tạ Sơ Tuyết.”

Tiêu Hề Hề chợt hiểu ra “Thì ra là vậy.”

Sau đó nàng tò mò hỏi “Tạ cô nương có tiết lộ tin tức gì không?”

Nói tới đây, giọng Lạc Thanh Hàn có hơi lạnh lùng.

“Nàng ta cung cấp rất nhiều manh mối, còn nói mình từng gặp Lý Quý trong hội thơ, thậm chí còn nói mình biết lý do tại sao Lý Quý bị giết.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Sao nàng ta lại phối hợp như vậy?”

Lạc Thành Hàn “Nàng ta là nghĩa nữ của Tây Lăng vương, đương nhiên mong bọn ta tranh đấu quyết liệt hơn.”

Tiêu Hề Hề "Người tra được lý do tại sao Lý Quý bị giết chưa?"

Lạc Thanh Hàn "Đã có manh mối, tiếp theo chỉ cần thả mồi, đợi hung thủ thật sự cắn câu."

……

Sau khi Bảo Cầm ra ngoài, trong lòng vẫn luôn bất an.

Hôm qua nàng dặn đi dặn lại, nhất định phải dịu dàng khéo léo bày tỏ sự quan tâm, Tiêu trắc phi thì hay rồi, một phát trực tiếp khiến người ta ngẩn người.

Nàng lo Tiêu trắc phi sẽ thất bại.

Khi Thái tử rời đi, Bảo Cầm lén quan sát, phát hiện vẻ mặt của Thái tử bình thường, nhìn kỹ còn phát hiện trong mắt Thái tử có ý cười, tâm trạng hình như rất tốt.

Xem ra cũng ổn.

Bảo Cầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể đặt trái tim treo lơ lửng của mình xuống.

Không lâu sau, Mặc Họa đích thân mang đến một giỏ dâu tằm tươi.

"Số dâu tằm này là Thái tử mang từ ngoài cung mang về, Thái tử nói chắc người sẽ thích, liền sai nô tỳ mang tới cho người."

Tiêu Hề Hề vừa thấy đồ ngon, mắt sáng rực lên.

Nàng vội nói "Thích lắm, thích lắm! Ta rất là thích!"

Chương 502: Các ngươi muốn ép chết ta!

Hôm nay là ngày thứ hai của khoa cử, cũng là ngày thứ ba Thái tử lập quân lệnh trạng.

Triệu Hiền mặc quân phục xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn tấm biển lầu Đông Lai ra lệnh.

"Bắt người!"

Ngọc Lân vệ xông vào lầu Đông Lai.

Quan khách đang dùng bữa giật mình khi quan binh xông vào.

Tay phải Triệu Hiền ấn trên cán đao, vẻ mặt nghiêm nghị "Người không liên quan thì ra ngoài."

Hầu hết các vị khách đều sợ chết khiếp, một số ít quan khách cố nói lý lẽ với Ngọc Lân vệ, nhưng khi thấy Ngọc Lân vệ rút bội đao, tức thì sợ hãi, ai nấy lần lượt chạy ra ngoài.

Trong nháy mắt, cả lầu Đông Lai trống rỗng.

Chưởng quầy và đám người làm bị tóm gọn.

Đám người làm vô cùng sợ hãi, nhưng chưởng quầy vẫn bình tĩnh.

Chưởng quầy chắp tay với Triệu Hiền, lễ phép nói "Vị tướng quân này, tại sao ngài lại dẫn binh xông vào lầu Đông Lai? Trong đây có hiểu lầm gì không?"

Triệu Hiền lạnh lùng nói "Không có hiểu lầm, chúng ta muốn bắt chính là ngươi, đi theo chúng ta một chuyến."

Chưởng quầy đứng tại chỗ "Tướng quân, đây là dưới chân thiên tử, dù ngài có là mệnh quan triều đình cũng không thể vô cớ bắt người chứ?"

Triệu Hiền nhìn ông một lúc, rồi đột nhiên cười lạnh.

"Ngươi muốn lý do phải không? Được, lý do ta bắt ngươi, là vì có người báo quan, nói chỗ ngươi xảy ra trộm cắp. Có người từng làm mất một cuốn sách ở chỗ ngươi, ngươi là ông chủ ở đây, phải theo chúng ta về tra án."

Nghe vậy, vẻ mặt bình tĩnh ban đầu của chưởng quầy trở nên khó coi.

Ông gượng cười "Chỉ là một cuốn sách, cần gì huy động nhiều người như vậy? Cùng lắm ngài ra một cái giá, lầu Đông Lai chúng tôi đền cho hắn là được rồi."

Triệu Hiền "Đó là sách của Tần gia Cửu công tử, vô cùng quý giá, ngươi đền nổi không?"

Con ngươi của chưởng quầy chấn động kịch liệt.

Ông khó tin nhìn Triệu Hiền, như thể không hiểu tại sao đối phương có thể nói ra lời như vậy?

Triệu Hiền quay lại nói "Đưa hết tất cả đi."

Ngọc Lân vệ đeo gông chọ bọn chúng, đẩy đám người ra khỏi lầu Đông Lai.

Động tĩnh ở đây rất lớn, thương gia lân cận và người đi đường đều bị thu hút.

Rất nhiều quần chúng ăn dưa tập trung bên ngoài lầu Đông Lai.

Vừa ăn dưa vừa nhỏ giọng bàn tán.

Triệu Hiền hoàn toàn không quan tâm đến việc bị mọi người vây xem, hắn vô cảm xoay người lên ngựa, dẫn Ngọc Lân vệ đến Hình Ngục Ti.

Tuy bọn họ cưỡi ngựa, nhưng tốc độ không nhanh, dọc đường bị rất nhiều người vây xem.

Lúc bọn họ đến Hình Ngục Ti, gần như một nửa thành Thịnh Kinh đều biết lầu Đông Lai đã bị quan phủ niêm phong, còn về lý do là vì một cuốn sách bị trộm!

Chuyện này thật khó tin.

Chỉ là một cuốn sách, sao lại liên lụy cả lầu Đông Lai bị niêm phong?!

Trong phòng dụng hình của Hình Ngục Ti.

Chưởng quầy lầu Đông Lai bị ấn quỳ xuống đất.

Sắc mặt ông tái nhợt như tờ giấy, trên người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân ngồi phía trên.

Ông cúi đầu nhìn người đang quỳ trên đất, lạnh lùng hỏi "Ba ngày trước ở lầu Đông Lai, trong hội thơ do Tần Ổn tổ chức có phải xảy ra một vụ trộm cắp?"

Chưởng quầy lắc đầu "Không có."

Đổng Minh Xuân "Nói dối, hôm đó Tần Ổn làm mất một cuốn sách, hắn rất lo lắng, còn đặc biệt gọi ngươi đến hỏi có ai vào phòng riêng của hắn không? Lúc đó ngươi trả lời thế nào?"

Chưởng quầy liên tục lắc đầu "Không có, không có chuyện đó."

Đổng Minh Xuân phớt lờ phủ nhận của ông, tiếp tục "Lúc đó ngươi nói, ngươi thấy có một thư sinh vào phòng riêng, ngươi

vừa hay biết thư sinh đó, hắn tên Lý Quý.”

Chưởng quầy nghe thấy tên Lý Quý, sắc mặt ngày càng xấu đi, cơ thể cũng run lên.

Dù vậy, ông vẫn lắc đầu “Tôi không nhớ có chuyện như vậy.”

Đổng Minh Xuân “Vì có ngươi nhận dạng, Tần Ổn biết Lý Quý đã trộm cuốn sách của mình. Hôm sau, Lý Quý bị người khác phát hiện đã chết ở tiểu viện của mình.”

Chưởng quầy hận không thể bịt lỗ tai lại “Tôi thật sự không biết gì hết!”

Đổng Minh Xuân “Dù ngươi không nói gì, chúng ta cũng đã biết chân tướng sự việc, người đâu, đưa ông ta ký tên!”

Tức thì có quan sai đặt bản khẩu cung đã viết sẵn đến trước mặt chưởng quầy.

Chưởng quầy thấy nội dung của bản khẩu cung, đôi mắt đầy hoảng sợ, như thể thứ ông nhìn thấy không phải là khẩu cung, mà là một con thú ăn thịt người.

Ông sống chết không chịu ký, hét lên mình bị oan!

Đổng Minh Xuân sai người đè chưởng quầy xuống, nắm tay ông ta, buộc ông ta ấn dấu tay đỏ tươi lên bản khẩu cung.

Sau khi ấn dấu vân tay, chưởng quầy hoàn toàn sụp đổ, bật khóc ngay tại chỗ.

“Các ngươi muốn ép chết ta!”

Đổng Minh Xuân khá hài lòng nhận bản khẩu cung, liếc nhìn chưởng quầy đang quỳ khóc trên đất, khẽ cười nói với giọng điệu ân cần đến không ngờ.

“Đi thôi, ta sai người đưa ngươi ra ngoài.”

Đổng Minh Xuân hạ lệnh, cai ngục cởi dây trói cho chưởng quầy, đỡ ông đứng dậy.

Chưởng quầy ngu ngơ trước thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ của ông, thậm chí cũng dần dần ngừng khóc.

Đổng Minh Xuân nói với quan viên bên cạnh "Tiễn ông ta ra ngoài."

"Vâng."

Quan viên đó đích thân tiễn chưởng quầy ra khỏi Hình Ngục Ti, còn cho ông lên xe ngựa của mình.

Chưởng quầy cố gắng từ chối, nhưng quan viên không cho ông cơ hội từ chối, ra hiệu cho thuộc hạ ép ông lên xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại trước cửa lầu Đông Lai.

Những người tụ tập quanh lầu Đông Lai xem náo nhiệt đã đi hết.

Quan viên đích thân đỡ chưởng quầy xuống xe, nhẹ nhàng nói với ông.

"Người làm và đầu bếp của ông cũng đã thả hết rồi, hôm nay đã đắc tội, quấy rầy việc làm ăn của ông, thành thật xin lỗi. Nhưng mà ông yên tâm, manh mối mà ông cung cấp lần này rất có ích, chờ chúng ta giải quyết chuyện này rồi bẩm báo lên triều đình, nhất định sẽ thưởng hậu hĩnh cho ông."

Chưởng quầy càng nghe càng thấy không đúng, ông cung cấp manh mối khi nào?

Từ đầu đến cuối ông ở Hình Ngục Ti chỉ nói vài câu, không hề cung cấp manh mối gì!

Quan viên vỗ vỗ vai ông, cười nói "Ông cứ tiếp tục chuyện làm ăn của mình đi, sau này được ban thưởng, ta sẽ đích thân mang đến cho ông."

Nói xong, quan viên lên xe ngựa rời đi.

Chưởng quầy một mình đứng đó, nét mặt đầy hoang mang.

Dù đã được thả nhưng chưởng quầy vẫn rất lo lắng, luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Ông quyết định nghỉ một ngày, cho người làm và đầu bếp về nhà.

Chưởng quầy cũng về nhà của mình.

Ông vừa bước vào nhà, vợ ông nói có khách đang đợi trong thư phòng.

Ông bước vào thư phòng, thấy một hắc y nhân cao lớn đang ngồi uống trà.

Khi chưởng quầy nhìn rõ mặt đối phương, sắc mặt chợt đổi "Sao ngươi lại tới đây?"

Chương 503: Diệt khẩu

Hắc y nhân bình tĩnh nói "Là công tử bảo ta tới tìm ngươi, ngài ấy nghe nói ngươi được Hình bộ mời đến uống trà."

Chưởng quầy vội nói "Ta không nói gì hết, thật đó!"

Hắc y nhân cười nửa miệng "Nếu ngươi không nói gì, tại sao quan viên Hình bộ lại đích thân đưa ngươi về? Xem bộ dạng đối xử thân thiện của quan viên đó với ngươi, hẳn là ngươi cung cấp rất nhiều manh mối cho quan phủ, phải không?"

Chưởng quầy cuống quít phủ nhận "Ta thật sự không nói gì hết, ta có thể thề, nếu ta bán đứng công tử, cứ để ta bị trời đánh không được chết yên thân!"

Hắc y nhân "Ngươi thề với ta cũng vô dụng, ngươi đã bị người của Hình bộ nhắm tới, rất bất lợi với chúng ta."

"Ta có thể về quê, ta đi ngay bây giờ, ta hứa sẽ không bao giờ quay lại!"

"Ngươi không đi được, nếu người của Hình bộ đã để mắt tới ngươi, nhất định sẽ không để ngươi đi dễ dàng như vậy." hắc y nhân đứng dậy, bước gần tới ông, ánh mắt tàn ác, giọng điệu lạnh lùng "Công tử đã nói, trên đời này người đáng tin nhất chính là người chết, chỉ khi ngươi chết rồi, công tử mới có thể an tâm."

Sắc mặt chưởng quầy thay đổi rõ rệt, ông xoay người muốn chạy trốn.

Chân ông vừa bước ra, phát hiện ngoài cửa có hai người đàn ông cao to lực lưỡng không biết xuất hiện từ lúc nào.

Chưởng quầy chưa kịp hét lên đã bị đánh ngất.

Hắc y nhân lấy sợi dây đã chuẩn bị trước, luồn dây qua xà ngang, thắt nút bên dưới.

Bọn chúng nhét đầu chưởng quầy vào trong, rồi đá đổ chiếc ghế đẩu dưới chân ông.

Cổ chưởng quầy đột nhiên bị siết chặt, cả người lơ lửng giữa không trung.

Ông chợt tỉnh lại, hai tay liều mạng giãy giụa, hai chân điên cuồng đá loạn, cổ họng phát ra tiếng a a đau đớn.

Hắc y nhân và hai đồng bọn chỉ đứng nhìn, phải đợi chưởng quầy chết rồi mới có thể rời đi.

Vốn bọn họ không cần dùng cách phiền phức này, một đao đã có thể kết liễu người này, nhưng công tử đã dặn, nhất định phải xử lý sạch sẽ, không được để lại dấu vết.

Không còn cách nào khác, bọn họ chỉ đành làm theo cách cũ, ngụy tạo thành treo cổ tự sát.

Lúc này, có tiếng gõ cửa thư phòng.

Cốc cốc!

Hắc y nhân và hai đồng bọn lập tức thay đổi sắc mặt.

Ba người nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Hắc y nhân trầm giọng hỏi “Là ai?”

Giọng vợ chưởng quầy từ ngoài cửa truyền vào “Là tôi, tôi làm ít điểm tâm, mang tới cho mọi người.”

Hắc y nhân “Không cần, chúng ta không ăn.”

Vợ chưởng quầy không quấy rầy thêm, quay lưng rời đi.

Nghe tiếng bước chân xa dần, hắc ý nhân và hai đồng bọn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chưởng quầy treo trên xà nhà dần dần tuyệt vọng.

Xem ra hôm nay ông khó thoát cái chết.

Ông giãy dụa ngày càng yếu, lúc ông sắp chết, cửa thư phòng đột nhiên bị đá tung từ bên ngoài!

Mọi người trong phòng giật mình!

Hắc y nhân nhìn ra cửa, thấy Triệu Hiền dẫn theo mấy Ngọc Lân vệ hùng hổ xông vào.

Triệu Hiền không cho đối phương có cơ hội trốn thoát, lập tức khống chế ba người, đánh bất tỉnh rồi trói lại đưa đi.

Chưởng quầy được thả xuống.

Ông nằm trên đất thở hổn hển, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Triệu Hiền từ trên cao nhìn ông, lạnh lùng hỏi "Bây giờ ông vẫn không chịu nói?"

Chưởng quầy cảm giác cổ đau rát, khó khăn phát ra giọng khàn khàn.

"Ta nói, ta sẽ nói hết."

……

Đổng Minh Xuân thậm chí không có thời gian ăn trưa, thẩm vấn một lượt bốn tù nhân.

Ba tên sát thủ không chịu nói gì, còn muốn cắn lưỡi tự sát, may được phát hiện kịp thời nên bọn chúng không thành công.

Về phần chưởng quầy của lầu Đông Lai, ông sợ đến vỡ mật, Đổng Minh Xuân còn chưa hỏi, ông đã khai hết tất cả.

Những gì ông nói gần giống với những gì Đổng Minh Xuân từng nói.

……

Tần Ổn vì tổ chức hội thơ hôm đó đã bao toàn bộ lầu Đông Lai, có rất nhiều người tham gia hội thơ, toàn là con cháu thế gia, ai nấy đều khó hầu.

Chưởng quầy sợ đắc tội nhóm người này, tự mình chạy tới chạy lui, vô cùng bận rộn.

Sau đó, Tần Ổn đột nhiên sai người gọi ông tới, hỏi ông có nhìn thấy kẻ khả nghi nào không?

Tất nhiên chưởng quầy nói không thấy.

Sắc mặt Tần Ổn lúc đó vô cùng tái nhợt, hắn nói mình làm mất một cuốn sách cực kỳ quan trọng, nếu tìm không thấy, nhất định sẽ cho người phong tỏa toàn bộ lầu Đông Lai!

Chưởng quầy sợ hãi bèn vắt óc suy nghĩ, kết quả ông nhớ ra một chuyện.

Ông nói mình từng nhìn thấy một thư sinh bước vào phòng riêng của Tần Ổn.

Chưởng quầy quen thư sinh đó, biết thư sinh gia cảnh nghèo khó, theo lý mà nói không có tư cách tham gia hội thơ này, lúc ông nhìn thấy thư sinh đó cũng rất kinh ngạc, cho nên ông có ấn tượng rất sâu sắc.

Nghe vậy, Tần Ổn lập tức rời khỏi lầu Đông Lai.

Chưởng quầy không biết sau đó xảy ra chuyện gì.

Đổng Minh Xuân hỏi “Chuyện này ngươi có từng nói với ai

chưa?”

Chưởng quầy ngập ngừng.

Đổng Minh Xuân cười lạnh “Nếu ngươi không nói, ta sẽ sai người đưa ngươi về nhà.”

Chưởng quầy nghe xong thì giật mình sợ hãi.

Ông biết nếu về nhà chỉ có con đường chết, vừa rồi suýt nữa ông đã bị người ta giết.

Chưởng quầy cuống quít nói “Đừng đừng đừng! Ta nói ngài biết, ta nói những chuyện này với chủ tử nhà ta, dù sao cũng là chuyện liên quan đến Tần cửu công tử, ta phải nói với ngài ấy.”

Đổng Minh Xuân hỏi “Chủ tử nhà ngươi là ai?”

Chưởng quầy khó khăn nói “Ta không biết ngài ấy là ai, chỉ biết mọi người gọi ngài ấy là Nhị công tử.”

Ông kể chi tiết chuyện mình tiếp xúc với Nhị thiếu gia như thế nào.

Trưởng sử ngồi bên cạnh, ghi lại tất cả lời khai của ông vào hồ sơ.

Đổng Minh Xuân dựa theo manh mối mà chưởng quầy cung cấp, yêu cầu mọi người nắm chắc thời gian đi so sánh và điều tra từng người.

Dù có phái hết tất cả nhân lực, thời điểm tra ra kết quả, mặt trời cũng đã lặn.

Cách thời hạn ba ngày chỉ còn một đêm.

Triệu Hiền vội thúc ngựa về cung, giao hồ sơ và bản khẩu cung mà Đổng Minh Xuân đã tổng hợp cho Thái tử.

Lạc Thanh Hàn đọc từng quyển hồ sơ.

Mắt hắn dán vào dòng cuối cùng của hồ sơ.

Thông qua điều tra nghiêm ngặt của Hình bộ, xác nhận chủ nhân thật sự của lầu Đông Lai là Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên.

Lạc Thanh Hàn đặt hồ sơ xuống.

Mọi chuyện đã rõ ràng.

Hội thơ chỉ là vỏ bọc, Tần Ổn lấy danh nghĩa hội thơ để mời các công tử thế gia, những người này đều tham gia khoa cử năm nay, bọn họ rất kỳ vọng vào khoa cử lần này.

Tần Ổn định lén bán 'Kinh Dịch' chứa đề thi trong hội thơ.

Không ngờ trong quá trình đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lý Quý chính là chuyện ngoài ý muốn này.

Lý Quý vốn chỉ muốn thông qua hội thơ lấy lòng những công tử thế gia kia, nhưng lại vô tình phát hiện ra bí mật của hội thơ.

Chương 504: Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không

Lý Quý cũng là sĩ tử, hắn nằm mơ cũng muốn thi đỗ, nổi bật hơn người, nhưng do năng lực có hạn, nếu dùng cách đường đường chính chính thi cử, hy vọng thi đỗ của hắn rất mong manh.

Thế nên sau khi biết được bí mật trong 'Kinh Dịch' thì động lòng.

Hắn lén trộm cuốn 'Kinh Dịch', định thức đêm học thuộc toàn bộ đề và văn mẫu trong sách.

Đêm đó, hắn bị diệt khẩu, cả cuốn 'Kinh Dịch' cũng bị lấy đi.

Lẽ ra mọi chuyện phải kết thúc ở đây.

Nhưng Lệ Khinh Ngôn lại ngoài ý muốn xuất hiện.

Có y làm đường dẫn, sự thật đằng sau chuyện lộ đề thi từ từ bị phanh phui …

Lạc Thanh Hàn hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra.

Vụ án đã tra rõ.

Nhưng phạm vi liên quan quá rộng.

Dù hắn là Thái tử cũng không có cách nào trực tiếp bắt người.

Hắn cần có Hoàng đế ủng hộ.

Lạc Thanh Hàn cầm số hồ sơ và bản khẩu cung này, ngồi xe

ngựa đến cung Vị Ương.

Lúc này trời đã tối hoàn toàn.

Tối nay Hoàng đế lật thẻ bài của Vạn tiệp dư.

Sau bữa tối, Vạn tiệp dư sớm đã đến cung Vị Ương hầu hạ Hoàng đế, khi cả hai đang chuẩn bị vận động trên giường, chợt nghe giọng Cam Phúc ngoài cửa truyền vào.

“Khởi bẩm bệ hạ, Thái tử Điện hạ có việc gấp cầu kiến.”

Tuy Hoàng đế có hơi không vui, nhưng ông biết tính cách của Thái tử, nếu không phải bất đắc dĩ, Thái tử sẽ không đột nhiên cầu kiến lúc này.

Hoàng đế đẩy Vạn tiệp dư ra, mặc y phục rồi ra ngoài.

Ông gặp Thái tử ở trắc điện.

Lạc Thanh Hàn hành lễ với ông “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

Việc tốt bị phá hỏng, Hoàng đế buồn bực, sắc mặt cũng có hơi lạnh lùng “Đã muộn thế này, con không ở Đông cung, chạy đến chỗ trẫm làm gì?”

Lạc Thanh Hàn “Nhi thần đã tra được người làm lộ đề thi lần này là ai.”

Sắc mặt Hoàng đế thay đổi.

Ánh mắt ông chợt trở nên sắc bén “Là ai?”

Lạc Thanh Hàn dâng lên số hồ sơ và bản khẩu cung mình mang đến.

“Phụ hoàng xem là sẽ biết.”

Hoàng đế ngồi xuống bàn, đọc lướt qua hồ sơ và bản khẩu

cung.

Sắc mặt ông trầm xuống.

Tần gia …

Lại là Tần gia!

Số hồ sơ và bản khẩu cung chỉ đề cập đến Tần Ổn, nhưng Tần Ổn chỉ là một công tử thế gia bình thường, vốn không thể tiếp xúc với đề thi.

Có thể tiếp xúc với đề thi chỉ có Tần Liệt.

Là Tần Liệt lợi dụng chức quyền, tiết lộ đề thi năm nay!

Hoàng đế dùng sức đập bản khẩu cung trên bàn, nghiêm nghị nói "Đưa Tần Liệt tới đây cho trẫm!"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Phụ hoàng, người định giải quyết trong âm thầm sao?"

Sắc mặt Hoàng đế thay đổi "Con nói vậy là có ý gì?"

Lạc Thanh Hàn giật khóe miệng "Ý rất rõ ràng, người chỉ gọi Tần Liệt tới, chẳng qua là muốn Tần Liệt một mình gánh hết trách nhiệm, sau đó chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không."

Hoàng đế tức giận nói "Hỗn xược!"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi quỳ xuống, nét mặt vẫn không đổi "Phụ hoàng, tuy nói đề thi lần này là do Tần Liệt tiết lộ, nhưng các thế gia khác cũng tham gia, bọn họ đều là đồng phạm."

Hoàng đế lạnh lùng nói "Theo ý của con, lẽ nào trẫm phải bắt giữ hết các thế gia trong thành Thịnh Kinh này sao?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Bọn họ phạm pháp, lẽ nào không nên bắt sao?"

Sắc mặt Hoàng đế ngày càng trầm xuống.

“Con ngốc thật hay giả ngốc? Lẽ nào con không biết tính nết của đám thế gia đó sao? Bình thường bọn chúng cấu kết thông đồng với nhau, nếu trẫm muốn bắt hết bọn chúng, bọn chúng chẳng phải sẽ bắt tay tạo phản sao?!”

Lời này không phải đe dọa.

Tiền triều cũng từng có tiền lệ các thế gia vì chán ghét Hoàng đế mà bắt tay tạo phản.

Đám thế gia đại tộc này truyền thừa trăm năm, ai cũng có nguồn lực và mối quan hệ hùng hậu.

Nếu bọn chúng làm ầm lên thật, thiên hạ ắt sẽ đại loạn.

Lạc Thanh Hàn “Chính vì biết phụ hoàng nương tay, nên bọn chúng ngày càng lộng hành, thậm chí còn dám thao túng khoa cử. Phụ hoàng, người hẳn là biết tầm quan trọng của khoa cử phải không?”

Khoa cử không chỉ để triều đình tuyển chọn nhân tài, mà còn là vũ khí để đối phó với các thế gia quý tộc!

Nếu ngay cả vũ khí này cũng bị thế gia quý tộc phá hủy, sau này triều đình chỉ có thế gia quý tộc quyết định.

Khi đó, ai là thiên tử? Ai là thần tử?

Hoàng đế bị chọc trúng chỗ đau, trong lúc tức giận, ông cầm một quyển hồ sơ ném vào người Lạc Thanh Hàn!

“Con câm miệng!”

Lạc Thanh Hàn không tránh, để quyển hồ sơ đập vào đầu mình.

Sau khi hồ sơ rơi xuống đất phát ra âm thanh như bị bóp

nghẹt.

Trong mắt hắn thoáng qua chút bi thương.

“Phụ hoàng, nhi thần biết người kiêng dè, người không muốn chọi cứng với các thế gia, sợ bọn họ chó cùng rứt giậu sẽ tạo phản. Nhưng người cũng nên biết, một mực nhẫn nhịn chẳng những không giải quyết được vấn đề mà còn khiến dã tâm của bọn họ ngày càng lớn, bọn họ sẽ ngày càng lộng hành.”

Sắc mặt Hoàng đế vẫn rất khó coi, nhưng không có ý phản bác.

Lạc Thanh Hàn khẩn thiết nói “Lần này là một cơ hội, chúng ta có thể nhân cơ hội này dạy cho các thế gia một bài học, dù chúng ta không thể nhổ tận gốc, nhưng ít nhất cũng có thể răn đe, khiến bọn họ kiềm chế lại đôi chút.”

Hoàng đế im lặng.

Lạc Thanh Hàn “Phụ hoàng, người từng dạy nhi thần, cân bằng ân huệ và uy nghiêm mới là đạo làm vua, người đã ban đủ ân huệ cho các thế gia, bây giờ người cũng nên để bọn họ biết được uy nghiêm của đế vương!”

Không phải Hoàng đế không biết đạo lý này, chẳng qua ông đã lớn tuổi.

Những tham vọng cao cả trước kia từ lâu đã không còn, giờ ông chỉ muốn an ổn làm Hoàng đế, không cầu có công, chỉ cầu không tội.

Tức giận trên mặt ông dần tan đi, vẻ mặt trở nên mệt mỏi.

“Trẫm cần suy nghĩ lại.”

Lạc Thanh Hàn “Nhi thần sẽ quỳ ở đây, phụ hoàng có thể từ từ suy nghĩ, khi nào người suy nghĩ kĩ, thì khi đó nhi thần sẽ đứng dậy.”

Hoàng đế tức thì nổi giận "Con đang uy hiếp trẫm?"

Lạc Thanh Hàn cúi đầu "Nhi thần không dám."

"Con muốn quỳ thì quỳ, trẫm muốn xem con có thể chịu được bao lâu!"

Nói xong, Hoàng đế hậm hực bỏ đi.

Ông sa sầm sắc mặt trở về tẩm cung.

Vạn tiệp dư vội nghênh đón, thấy nét mặt sa sầm của Hoàng đế, nàng giật mình.

"Bệ hạ, xảy ra chuyện gì sao?"

Hoàng đế cười lạnh "Trẫm sinh được một đứa con trai ngoan, còn chưa học đi đã đòi chạy."

Vạn tiệp dư thăm dò hỏi "Là Thái tử chọc người tức giận sao?"

Hoàng đế không trả lời.

Ông ngồi bên giường, sắc mặt vẫn u ám, cả người toát ra khí 'ông đây rất không vui'.

Vạn tiệp dư than khổ trong lòng, lại không dám nói gì, chỉ có thể cẩn thận hầu hạ ông thay y phục rồi nằm xuống.

Cả hai cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Hoàng đế cứ trằn trọc, mãi không ngủ được.

Một canh giờ sau.

Ông ngồi dậy, gọi Cam Phúc vào.

"Ngươi đi xem thử Thái tử đã đi chưa?"

Cam Phúc vội nói "Nô tài cho người canh giữ ngoài trắc điện, Thái tử chưa đi, vẫn còn đang quỳ."

Chương 505: Cầu xin phụ hoàng toại nguyện!

Cam Phúc tưởng Hoàng đế sẽ đi gặp Thái tử, nhưng Hoàng đế chỉ ngồi đó một lúc rồi nằm xuống, xem dáng vẻ là sẽ ngủ tiếp.

Cam Phúc không hiểu Hoàng đế đang nghĩ gì, hắn không dám hỏi nhiều, bước tới thổi tắt nến, rồi rón rén ra ngoài.

Cứ thế an tĩnh thêm một canh giờ.

Hoàng đế lại gọi Cam Phúc vào hỏi tình hình của Thái tử.

Cam Phúc thành thật trả lời "Thái tử vẫn đang quỳ ở trắc điện, chưa từng động đậy."

Lúc này, cơn giận trong lòng Hoàng đế đã nguôi ngoai.

Ông ngồi trên giường, mặt không biểu cảm.

Vạn tiệp dư bị đánh thức, nàng nhìn không ra vui giận của Hoàng đế, do dự một hồi mới thận trọng khuyên nhủ.

"Bệ hạ, hay là phái người đi khuyên Thái tử?"

Hoàng đế nhìn nàng "Khuyên thế nào?"

Vạn tiệp dư nhẹ giọng nói "Đương nhiên là khuyên ngài ấy thông cảm cho ngài một chút, giữa hai cha con không có thù hận, dù ngài và Thái tử có chút mâu thuẫn, một lát cũng sẽ qua hết. Dù thế nào thì ngài vẫn luôn yêu thương che chở Thái tử, mọi chuyện ngài làm đều vì tốt cho ngài ấy."

Hoàng đế nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của nàng, trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi một câu không liên quan.

“Nàng cảm thấy trẫm già rồi sao?”

Vạn tiệp dư quở trách nói “Sao bệ hạ lại nghĩ như vậy? Bệ hạ đang ở tuổi tráng niên, khí phách hiên ngang, thần dân trong thiên hạ đều khuất phục dưới uy nghiêm của ngài. Nếu ngài thế này còn gọi là già, vậy các đại thần trong triều không phải sắp nhập thổ rồi sao?”

Hoàng đế cười nói “Nàng còn dám mang đại thần trong triều ra đùa giỡn, gan không nhỏ.”

Vạn tiệp dư vặn vẹo thân thể, quỳ bên giường hành lễ, nhẹ giọng nói “Thần thiếp nhất thời nhanh miệng, xin bệ hạ thứ lỗi.”

Lời riêng tư trong phòng, Hoàng đế đương nhiên sẽ không xem là thật.

Ông nhéo mặt Vạn tiệp dư, tâm trạng cũng tốt hơn.

Gần đây, ông thường lật thẻ bài của Vạn tiệp dư, không chỉ vì Vạn tiệp dư trẻ trung xinh đẹp, mà còn vì nàng thông minh lanh trí, biết nhìn sắc mặt, là một đóa hoa xinh đẹp hiếm thấy.

Hoàng đế đứng dậy xuống giường.

Vạn tiệp dư cũng nhanh chóng xuống giường, hầu hạ ông mặc y phục.

Cam Phúc tự mình cầm đèn lồng, theo Hoàng đế rời tẩm cung.

Hoàng đế chậm rãi đi tới cửa trắc điện.

Trong trắc điện vắng vẻ yên tĩnh, Thái tử đang quỳ trên đất, tư thế thẳng tắp không nhúc nhích, không khác gì với dáng vẻ lúc Hoàng đế rời đi.

Hoàng đế nhìn bóng lưng Thái tử, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Thật ra Hoàng đế không muốn lập Thái tử cho lắm, ông thấy tuổi tác mình không cao, không cần lập Thái tử sớm. Nhưng sức ép của Tần gia quá lớn, cộng thêm các hoàng tử cũng lớn dần, vì ổn định lòng người, ông chỉ có thể lập Lạc Thanh Hàn làm Thái tử.

Hoàng đế đã tính sẵn, nếu Thái tử cứ luôn dây dưa với Tần gia, sau này nhất định sẽ tìm cơ hội đổi Thái tử.

Nhưng điều ông không ngờ là Thái tử không chỉ tự tay cắt đứt quan hệ với Tần gia, mà còn quay ngược cắn chết Tần gia.

Mưu kế và thủ đoạn mà Thái tử bày ra vượt xa dự đoán của Hoàng đế.

Hoàng đế phải thừa nhận ban đầu là ông nhìn nhầm.

Ông còn nghĩ Thái tử là một con chó được Tần hoàng hậu nuôi dưỡng, cuối cùng phát hiện đó là một con sói.

Vì là sói nên không bằng lòng với tình trạng hiện tại.

Hoàng đế bước vào trắc điện.

Cam Phúc thức thời không theo sau, dừng lại ở ngoài cửa.

Hoàng đế bước đến cạnh Thái tử.

Ông từ trên cao nhìn xuống Thái tử, loại sức ép mức độ cao này không làm ông thấy dễ chịu hơn bao nhiêu, ngược lại ông nhận ra nguy cơ có thể bị vượt qua bất cứ lúc nào.

Ông đã ngoài bốn mươi, mà Thái tử vẫn chưa qua hai mươi.

Ông đang dần suy tàn, mà Thái tử đang độ tuổi xuân.

Tham vọng của ông đã cạn, mà dã tâm của Thái tử đang sung sức chiến đấu.

Hoàng đế chợt hiểu vì sao Tiên hoàng vừa qua năm mươi lại cố chấp cầu tiên đạo, vì Tiên hoàng không thể chấp nhận bản thân già yếu đi từng ngày, ông ấy muốn trường sinh bất lão, muốn mãi mãi trường tồn.

Lạc Thanh Hàn khàn giọng gọi "Phụ hoàng."

Dù trong lòng không muốn thừa nhận nhưng Hoàng đế cũng biết con người không thể trường sinh bất lão, dù là cửu ngũ chí tôn, sớm muộn cũng có một ngày về Tây phương.

Ông không thể làm Hoàng đế cả đời.

Quốc gia này, giang sơn này, một ngày nào đó sẽ phải trao cho người khác.

Trong lòng Hoàng đế nảy sinh ghen tị và không muốn.

Giọng ông bao hàm phức tạp nói.

"Trẫm không phải sợ thế gia, trẫm chỉ không muốn thấy thiên hạ lại chiến loạn."

Lạc Thanh Hàn "Nhi thần hiểu đắn đo của phụ hoàng, cũng hiểu nỗi khổ của phụ hoàng. Phụ hoàng là chủ nhân của thiên hạ, suy nghĩ xa hơn nhi thần. Có vài việc phụ hoàng không tiện làm, nhi thần bằng lòng làm thay. Dù sau này chọc giận quần chúng, đó cũng là lỗi của một mình nhi thần, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến phụ hoàng."

Hắn cúi người khấu đầu, từng chữ đều lộ vẻ quật cường không lùi bước.

"Cầu xin phụ hoàng toại nguyện!"

Hoàng đế nhìn hắn chằm chằm, hồi lâu mới lên tiếng.

"Quả nhiên con đã lớn thật rồi, đành vậy, con muốn làm gì thì làm, trẫm già rồi, cũng nên nhường đường cho người trẻ các

con rồi.”

Lạc Thanh Hàn khấu đầu, sau đó thẳng người dậy, mắt hơi đỏ lên, chân thành nói.

“Nhi thần là do phụ hoàng nuôi dưỡng, tất cả những gì nhi thần có đều do phụ hoàng ban cho, phụ hoàng trong lòng nhi thần sẽ không bao giờ già đi!”

Hoàng đế tự tay đỡ hắn dậy, an ủi nói “Trẫm có rất nhiều con trai, con là đứa ưu tú nhất trong số đó, trẫm có niềm tin với con, hi vọng sau này con sẽ không làm trẫm thất vọng.”

“Nhi thần nhất định sẽ tận lực báo đáp ơn dưỡng dục của phụ hoàng!”

……

Hai cha con nói chuyện một lúc.

Sau khi bàn bạc xong mọi chuyện, Hoàng đế rời khỏi trắc điện.

Lạc Thanh Hàn bước ra khỏi trắc điện, đầu gối đau âm ỉ, bắp chân thậm chí còn đau hơn.

Nhưng trên mặt hắn không lộ ra điều gì, từng bước chân vẫn rất vững vàng.

Sau khi rời cung Vị Ương, trong mắt hắn không có một chút ấm áp, cả người bình tĩnh đến đáng sợ.

Thường công công muốn đỡ hắn lên xe, nhưng hắn xua đi.

Hắn chịu đựng cơn đau từ đầu gối, mặt không biểu cảm ngồi trong xe.

“Về điện Lân Đức.”

Lúc này đã là nửa đêm, mọi người đều đã ngủ say, trong cung

yên tĩnh.

Xe ngựa của Thái tử chạy suốt đêm, cuối cùng dừng lại trước điện Lân Đức.

Trước cửa điện Lân Đức có treo đèn lồng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một bóng người nhỏ bé đang ngồi xổm trên bậc thang.

Lúc Lạc Thanh Hàn nhìn thấy người đó, vẻ mặt lạnh lùng ban đầu tức thì thay đổi.

Thường công công muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng bị Lạc Thanh Hàn ngăn lại.

Tiêu Hề Hề ngồi trên bậc thang trước cửa, đầu dựa vào tường, ôm một hũ sành trong tay.

Nàng đang ngủ gật, lông mi rũ xuống in bóng trên khuôn mặt, đôi môi hơi hé mở, thỉnh thoảng lại chẹp chẹp như đang mơ thấy món gì ngon.

Lạc Thanh Hàn bước lên bậc thang, cuối cùng đứng yên trước mặt nàng.

Thân hình mảnh khảnh hoàn toàn bao bọc lấy nàng.

Hắn cúi đầu nhìn nữ nhân đang ngủ say trước mặt, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng.

“Hề Hề.”

Chương 506: Phạt quỳ

Tiêu Hề Hề mơ thấy mình đang ăn kem, trên bàn chất đầy các loại kem hương vị khác nhau.

Nàng đang ăn vui vẻ thì chợt nghe có người gọi tên mình.

Tiêu Hề Hề lập tức tỉnh dậy.

Lúc nàng mở mắt, cây kem đã biến mất.

Trước mặt nàng chỉ có một nam nhân với vẻ mặt nghiêm nghị.

Tiêu Hề Hề ngẩn người "Thái tử Điện hạ!"

Nàng nhanh chóng vịn vào tường đứng dậy hành lễ.

Vì nàng mới ngủ dậy, đầu óc còn chưa tỉnh táo, động tác hành lễ có hơi vụng về, càng làm nàng trông ngốc hơn.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng thật lâu, trầm giọng hỏi "Sao nàng lại ở đây?"

"Không phải trước đó người gửi cho thần thiếp một giỏ dâu tằm sao? Thần thiếp ăn một ít, còn lại để Bảo Cầm làm mứt, mứt này ăn rất ngon, có thể ăn với váng sữa trứng, hoặc cho vào trà sữa điều vị cũng được, thần thiếp cảm thấy rất ngon nên đặc biệt mang đến cho người một hũ."

Nàng vừa nói vừa nâng hũ sành trên tay như dâng báu vật.

Lạc Thanh Hàn nhận hũ sành đưa cho Thường công công theo sau.

Lạc Thanh Hàn nắm tay Tiêu Hề Hề, phát hiện tay nàng hơi lạnh, hắn hỏi "Nàng đợi ở đây rất lâu à?"

"Thần thiếp dùng xong bữa tối thì tới tìm người, nhưng tiếc là người không ở đây. Mặc Họa nói người ra ngoài làm chút việc, không biết bao giờ mới về, thần thiếp chỉ đành ở đây chờ người, đợi cũng sắp hai canh giờ rồi!"

Lạc Thanh Hàn cười như có như không "Chờ đến mức nàng ngủ quên?"

Tiêu Hề Hề không hề xấu hổ, thẳng thắn thừa nhận.

"Đợi chờ quả thật chán phèo, nên thần thiếp bất cẩn ngủ quên."

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng đi vào trong, vừa đi vừa nói "Nàng nên chờ ở trong phòng, bên ngoài rất lạnh."

Tiêu Hề Hề "Vẫn ổn, thần thiếp thấy bên ngoài khá mát mẻ."

"Sao chỉ có mình nàng, Bảo Cầm không ở cùng nàng?"

"Vừa rồi em ấy có ở cùng, sợ thần thiếp cảm lạnh nên vào phòng lấy chăn rồi."

Tiêu Hề Hề vừa nói xong, Bảo Cầm đã vội chạy ra, trên tay còn ôm một chiếc chăn.

Nàng vô cùng kinh ngạc khi thấy Thái tử đi cùng với Tiêu trắc phi, vội vàng dừng lại, hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Sau này không được để Tiêu trắc phi một mình đợi bên ngoài."

Tuy nói ngoài cửa điện Lân Đức có thị vệ canh giữ, về mặt lý thuyết sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng lỡ như thì sao? Trong cung này có quá nhiều nguy hiểm, một chút bất cẩn sẽ rất dễ rơi xuống hố.

Bảo Cầm vội quỳ xuống nhận tội "Là nô tỳ sơ suất, nô tỳ đáng chết."

Lạc Thanh Hàn "Nể tình ngươi vô ý, phạt quỳ một nén hương."

Tiêu Hề Hề muốn cầu xin cho Bảo Cầm, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, Bảo Cầm đã nói trước.

"Tạ Điện hạ khai ân!"

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề đi.

Tiêu Hề Hề quay đầu lại, thấy Bảo Cầm đang nháy mắt, ra hiệu cho nàng không được cầu xin Thái tử.

Chỉ quỳ một nén hương thôi, không là gì cả.

Nó càng giống lời nhắc nhở.

Thái tử đang nhắc nhở Bảo Cầm sau này làm việc gì cũng nên cẩn thận.

Đồng thời, Thái tử cũng đang nói với những người khác, ngài ấy rất xem trọng Tiêu trắc phi, những chuyện có liên quan đến Tiêu trắc phi không được sai sót.

Bảo Cầm hiểu rõ, nên sẵn sàng quỳ.

Tiêu Hề Hề theo Thái tử vào tẩm điện.

Khi không còn ai xung quanh, Tiêu Hề Hề nhịn không được mở miệng cầu xin.

"Điện hạ, người có thể tha cho Bảo Cầm không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, chỉ duỗi hai tay "Hầu hạ ta tắm rửa thay y phục."

Tiêu Hề Hề bước tới giúp hắn c.ởi áo, vẫn nhỏ giọng lẩm bẩm

“Thần thiếp đã lớn rồi, không cần Bảo Cầm lúc nào cũng để mắt đến thần thiếp.”

Lạc Thanh Hàn trầm mặc cúi đầu nhìn nàng.

Y phục trên người lần lượt được c.ởi ra.

Khi chỉ còn lại chiếc quần cuối cùng, Lạc Thanh Hàn đè tay nàng lại, trầm giọng nói “Được rồi, nàng ra ngoài đi.”

Tiêu Hề Hề vẫn muốn gặp Bảo Cầm, bèn gật đầu “Vậy thần thiếp cáo lui.”

Đợi nàng ra ngoài, Lạc Thanh Hàn c.ởi quần để lộ những vết bầm tím lớn trên đầu gối và bắp chân.

Đây là vết thương do vừa nãy quỳ trong trắc điện ở cung Vị Ương.

Hắn chịu đựng cơn đau ngồi trong bồn tắm, nhắm mắt thở dài.

Tiêu Hề Hề đi tìm Bảo Cầm.

Bảo Cầm giật mình “Không phải người đang hầu hạ Thái tử sao? Sao lại chạy ra đây?”

Tiêu Hề Hề “Ta lo cho em.”

“Nô tỳ không sao, thời gian một nén hương qua rất nhanh, người mau về đi, nếu Thái tử phát hiện người tới tìm nô tỳ, nói không chừng sẽ càng phạt nặng hơn.”

Tiêu Hề Hề thấy tinh thần Bảo Cầm rất tốt, cũng thấy an tâm.

“Vậy ta về trước.”

Bảo Cầm thúc giục “Người mau đi đi.”

Tiêu Hề Hề trở về cửa tẩm điện, thấy Thường công công còn chờ bên ngoài, nàng hỏi “Điện hạ chưa tắm xong sao?”

Thường công công gật đầu đáp vâng.

Tiêu Hề Hề định chờ ở bên ngoài, đợi Thái tử tắm xong sẽ vào.

Thường công công nhìn cánh cửa đóng chặt, trầm giọng nói.

“Tối nay tâm trạng của Điện hạ có lẽ không được tốt.”

Tiêu Hề Hề kinh ngạc “Điện hạ sao vậy?”

Thường công công thân là nô tài không tiện nói nhiều về chuyện giữa Thái tử và Hoàng đế, cho nên nói rất mơ hồ.

“Mấy ngày nay, Điện hạ rất bận, gặp phải không ít chuyện phiền lòng, trước giờ Điện hạ rất thích người, người khuyên một chút, có thể sẽ làm Điện hạ cảm thấy tốt hơn.”

Tiêu Hề Hề nửa hiểu nửa không “Ừ.”

Giọng Thái tử từ trong phòng vọng ra.

“Thường Hỉ.”

Thường công công vội đáp “Có nô tài!”

Hắn và mấy tiểu thái giám đi vào, mang nước tắm đã dùng đổ đi, lau sạch nước bắn tung tóe trên sàn nhà.

Lúc Tiêu Hề Hề bước vào phòng, thấy Thái tử đã mặc đồ ngủ, đang ngồi bên giường lau kiếm.

Thanh kiếm trong tay hắn là kiếm Yên Diệt được Hoàng đế ban thưởng.

Vẻ mặt hắn vô cùng chuyên chú, ngón tay siết chặt khăn vải, lau đi lau lại lưỡi kiếm.

Thanh kiếm sáng bóng sắc bén, phản chiếu đôi đồng tử đen láy

của hắn.

Thường công công và các tiểu thái giám lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Thái tử.

Thái tử thấy Tiêu Hề Hề đứng cách đó không xa, buông kiếm xuống, hỏi "Nàng đứng đó làm gì? Qua đây."

Tiêu Hề Hề đi tới, ngồi xuống cạnh hắn, nhìn thanh kiếm trong tay hắn hỏi.

"Điện hạ rất thích thanh kiếm này sao?"

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Cũng được."

Tiêu Hề Hề "Nhìn dáng vẻ của người, người hẳn là rất trân trọng thanh kiếm này."

Lạc Thanh Hàn "Thứ ta trân trọng không phải hanh kiếm này, mà là ý nghĩa chứa đựng trong nó."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn như một học sinh tiểu học, hỏi "Thanh kiếm này có ý nghĩa gì?"

"Nó từng là bảo kiếm bên người Thái tổ Hoàng đế, nó từng theo Thái tổ Hoàng đế nam chinh bắc chiến, chứng kiến vô số lịch sử quan trọng, cũng từng lấy đầu rất nhiều kẻ địch, nó là biểu tượng của dũng cảm, còn là truyền thừa của niềm tin."

_____

Chương 507: Chân ta hơi đau

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Người muốn kế thừa niềm tin của Thái tổ Hoàng đế, lần nữa tạo nên một thời đại mới."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn đột nhiên bật cười.

Đôi mắt đen láy của hắn tức thì trở nên chói mắt.

Hắn giơ tay bắt lấy gáy của Tiêu Hề Hề, cúi đầu áp trán vào trán nàng, trong giọng nói có niềm vui khó tả.

"Quả nhiên chỉ có nàng hiểu ta nhất."

Điều may mắn nhất trên đời là có một người thấu hiểu và hết lòng ủng hộ.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy mình là người may mắn nhất trên đời.

Dù tất cả mọi người phản đối hắn, cũng không sao.

Hắn còn có Tiêu Hề Hề.

Cất bảo kiếm, cả hai lên giường nằm nghỉ.

Tiêu Hề Hề vô tình chạm vào đầu gối của hắn.

Hắn tức thì cau mày.

Tiêu Hề Hề vội hỏi "Người sao vậy?"

Vốn Lạc Thanh Hàn muốn nói không sao, nhưng khi thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, lời đến bên môi lại thay đổi.

“Chân ta hơi đau.”

Tiêu Hề Hề vội ngồi dậy, vén ống quần của hắn lên, dưới ánh nến lờ mờ, nàng thấy trên đầu gối và chân hắn có vết bầm, sắc mặt nàng hơi đổi.

“Sao người lại bị thương thế này?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Vừa rồi ta đi tìm phụ hoàng bàn vài chuyện, nảy sinh chút mâu thuẫn, cho nên ta quỳ hai canh giờ!”

Tiêu Hề Hề hít một hơi khí lạnh.

Hai canh giờ bằng với bốn tiếng!

Hắn lại quỳ suốt bốn tiếng!

Quỳ lâu như vậy, khó trách trên chân có những vết bầm đáng sợ như vậy.

Tiêu Hề Hề nhảy xuống giường, mở hộp thuốc, lấy dầu thuốc bên trong.

Lạc Thanh Hàn như chẳng có chuyện gì, bình tĩnh nói “Không cần phiền phức như vậy, ta chỉ hơi đau một chút, ngủ một giấc sẽ hết.”

Tiêu Hề Hề vừa đổ dầu thuốc vào tay, vừa trách nói.

“Vết bầm lớn như vậy, sao có thể không sao? Dù người là Thái tử, thân thể cũng bằng xương bằng thịt, người như vậy, ta nhìn thôi cũng thấy đau.”

Sau khi xoa dầu thuốc nóng lên, nàng ấn lên chân Lạc Thanh Hàn, vừa xoa vừa xoa bóp thật mạnh.

Lạc Thanh Hàn cau mày, cảm thấy đau đớn rõ ràng.

Tiêu Hề Hề an ủi "Ta biết là rất đau, nhưng hết cách rồi, bắt buộc phải xoa vết bầm, như vậy vết thương mới mau lành. Nếu người thấy đau, có thể hét lên, hét lên sẽ không sao nữa."

Lạc Thanh Hàn cau mày nói "Nàng thổi cho ta, ta sẽ không đau nữa."

Hắn vẫn nhớ lúc bị thương ở quận Trần Lưu, dáng vẻ Tiêu Hề Hề thổi cho hắn rất ngốc nghếch đáng yêu.

Tiêu Hề Hề cúi xuống thổi đầu gối của hắn, vừa thổi vừa lẩm bẩm.

"Thổi sẽ không đau nữa, thổi sẽ không đau nữa."

Lạc Thanh Hàn thật sự không thể hiểu được.

Tại sao trên đời lại có thể có người đáng yêu như nàng vậy?!

Hắn không kìm được kéo nàng vào lòng, cúi đầu hôn mãnh liệt.

Tiêu Hề Hề mở to mắt nhìn hắn.

Hai tay nàng dính đầy dầu thuốc, không dám chạm vào hắn, chỉ đành ngồi im mặc hắn tấn công miệng nàng.

Một hồi lâu mới tách ra.

Hơi thở Lạc Thanh Hàn hơi hỗn loạn, đôi mắt đen láy dán chặt vào Tiêu Hề Hề, như dã thú nhìn chằm chằm con mồi đã mong đợi từ lâu, chỉ muốn xé xác lập tức ăn sạch.

Tiêu Hề Hề bị nhìn đến mức nổi cả da gà.

Nàng cố gắng điều chỉnh hơi thở hỗn loạn của mình, nhắc nhở "Ta còn phải xoa dầu thuốc cho người."

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt, hít thở sâu mấy lần.

Hắn lần nữa mở mắt, dụ.c vọng trong đôi mắt đen đã cưỡng ép đè nén, chỉ còn lại vực sâu không thấy đáy.

Hắn khàn giọng nói "Bỏ đi, đừng xoa nữa."

Tiêu Hề Hề "Không được, phải xoa vết bầm mới được, người không thể vì sợ đau mà không xoa thuốc, giấu bệnh sợ thuốc là không được!"

Lạc Thanh Hàn bất lực.

Hắn sợ đau lúc nào chứ?

Hắn sợ nếu Tiêu Hề Hề con chạm vào hắn, hắn sẽ nhịn không được mà ăn nàng.

Tiêu Hề Hề dùng khuỷu tay đẩy người ra, miệng vẫn lẩm bẩm "Người xem người đi, hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, ta còn thổi cho người nữa, sao người vẫn sợ đau vậy chứ?"

Lạc Thanh Hàn từ chối không được, chỉ đành để nàng tiếp tục xoa dầu thuốc.

Hắn cảm nhận được lòng bàn tay trắng nõn mịn màng của nàng lướt qua chân mình, cơ bắp không khỏi siết chặt lại, cổ họng thấy khát khô không giải thích được. Nhưng nhìn vẻ mặt tập trung và nghiêm túc của nàng, hắn lại không nỡ làm chuyện ăn nàng bất chấp.

Lúc này, hắn mới sâu sắc nhận ra gánh nặng ngọt ngào là thế nào.

Khó lắm mới đợi được Tiêu Hề Hề kết thúc, Lạc Thanh Hàn cảm thấy sau lưng toát ra một lớp mồ hôi.

Mỗi ngày thế này, đúng là chịu khổ.

Tiêu Hề Hề phát hiện chóp mũi của hắn có mồ hôi, còn tưởng hắn đau đến toát mồ hôi.

Nàng biết tật xấu của Thái tử, người này có bệnh sạnh sẽ, trên người có mồ hôi nhất định sẽ ngủ không ngon.

Tiêu Hề Hề sai người mang nước nóng đến, rồi hỏi.

“Ta lau cho người? Hay người tự lau?”

Lạc Thanh Hàn vừa thoát khỏi gánh nặng ngọt ngào, sao còn dám để nàng chạm vào hắn nữa?

Hắn khàn giọng nói “Ta tự làm.”

Hắn rửa mặt trước, sau đó cởi áo, dùng khăn ướt lau người.

Ban đầu Tiêu Hề Hề không muốn nhìn, không biết làm sao mà trong căn phòng lớn thế này, nàng nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt vẫn rơi trên người Thái tử.

Dáng người của Thái tử rất đẹp, mảnh khảnh cao lớn, cơ bắp cân đối cường tráng.

Đặc biệt là cơ bụng đẹp đẽ, sau khi dính nước thì sáng bóng, rất hấp dẫn.

Tiêu Hề Hề nhìn cơ bụng, cơ ngực và cuối cùng dừng lại ở cánh tay phải của hắn.

Trên cánh tay hắn có một vết sẹo rõ ràng.

Đó là vết sẹo khi lần trước bị truy sát ở quận Trần Lưu.

Dù hắn còn trẻ, tốc độ trao đổi chất còn tốt, nhưng vết sẹo lớn như vậy vẫn rất khó xóa bỏ hoàn toàn.

Vết sẹo này có lẽ sẽ theo hắn đến hết đời.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm vết sẹo một lúc lâu, nhưng không chú ý Lạc Thanh Hàn đã ngừng lại.

Mãi đến khi Lạc Thanh Hàn gọi nàng, nàng mới hoàn hồn, ánh

mắt của nàng vừa vặn bắt gặp đôi mắt đen láy cười như có như không của Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng đang nhìn gì?"

Nhìn trộm bị bắt quả tang, Tiêu Hề Hề có hơi chột dạ, ngượng ngùng cười nói "Không … không có gì."

Lạc Thanh Hàn bước đôi chân dài về phía nàng.

Tiêu Hề Hề theo bản năng lùi lại hai bước "Người làm gì?"

Lạc Thanh Hàn đưa khăn ướt trong tay cho nàng "Giúp ta chà lưng."

Tiêu Hề Hề thở ra một hơi "Chuyện này à."

Lạc Thanh Hàn đầy ẩn ý nhìn nàng "Nghe giọng điệu của nàng, hình như hơi thất vọng, lẽ nào nàng còn muốn ta làm gì?"

"Không có, ta thấy chà lưng rất tốt!"

Tiêu Hề Hề vội cầm lấy khăn, vòng ra sau lưng hắn, nghiêm túc đảm nhận công việc chà lưng.

"Người yên tâm, nói về chuyện chà lưng, ta là chuyên gia đó!"

Sau khi lau mồ hôi trên người, Lạc Thanh Hàn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Hắn mặc quần áo vào, cùng Tiêu Hề Hề nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Tiêu Hề Hề ngủ rất nhanh.

Nhưng Lạc Thanh Hàn chỉ nằm một lúc rồi đứng dậy.

Hắn còn vài việc quan trọng cần làm, không thể lãng phí thời gian để ngủ.

Hắn bước nhẹ ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này trời còn tối, bên ngoài vô cùng yên tĩnh.

Chương 508: Ta chỉ nghi ngờ một mình ngươi

Từ khi kỳ thi bắt đầu, tình trạng ra vào trường thi được siết chặt nghiêm ngặt, trong ngoài đều có trọng binh canh giữ, nghiêm cấm kẻ không phận sự lại gần.

Kết thúc một ngày thi, các sĩ tử thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi người đều có một gian nhỏ, gian nhỏ này gọi là phòng thi.

Trong phòng, ngoài bàn và bút mực giấy nghiên, thì còn có bếp lò, bô, chăn gối.

Kỳ thi tổng cộng hai mươi mốt ngày, trong hai mươi mốt ngày này, tất cả sĩ tử chỉ có thể ở trong phòng thi của mình, bất kể ăn uống ngủ nghỉ cũng chỉ có thể thực hiện trong không gian nhỏ hẹp này, không được rời khỏi phòng thi nửa bước, càng đừng nói đến chuyện giao tiếp với người khác.

Không chỉ có sĩ tử, mà cả quan chủ khảo và giám khảo cũng bắt buộc ở trong trường thi, đến khi chấm thi xong mới được rời khỏi nơi này.

Đương nhiên, đãi ngộ của quan chủ khảo tốt hơn sĩ tử, bọn họ có phòng khách riêng, ngày ba bữa có đầu bếp phục vụ, ngoại trừ không thể tự do đi lại, các phương diện khác cũng giống như ngày thường.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Kết thúc buổi thi, các chủ khảo và giám khảo trở về nơi ở của mình.

Sĩ tử ở trong phòng thi của mình thổi lửa nấu nướng.

Màn đêm buông xuống, trường thi dần trở lại yên tĩnh.

Các sĩ tử trải qua một ngày thi thật sự rất mệt, ai nấy đều ngủ sâu.

Thỉnh thoảng sẽ có giám khảo cầm đèn lồng đi ngang phòng thi, ánh mắt sắc bén không ngừng quét xung quanh.

Sắp tới hừng đông, một giám khảo phụ trách ca đêm vội vã đi qua hành lang, đập mạnh cửa phòng của Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên.

“Nhị điện hạ! Không hay rồi!”

Lạc Vân Hiên giật mình tỉnh dậy.

Y mặc quần áo, sai người ra mở cửa.

Lạc Vân Hiên nhìn giám khảo hoảng hốt bên ngoài, nhẹ giọng an ủi “Đừng gấp, xảy ra chuyện gì? Từ từ nói.”

“Thái tử dẫn theo rất nhiều Ngọc Lân vệ bao vây trường thi!”

Lạc Vân Hiên hiển nhiên không ngờ sẽ xảy ra chuyện này nên hơi sửng sốt, nhưng không hoảng sợ.

Y bình tĩnh nói “Hẳn là có hiểu lầm gì đó, dẫn ta đi xem thử.”

Tin tức trường thi bị Ngọc Lân vệ bao vây lan truyền nhanh như lửa đốt, trong thời gian ngắn tất cả giám khảo trong trường thi đều biết chuyện.

Mọi người thức dậy, lần lượt ra khỏi phòng, muốn xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Lạc Vân Hiên là chủ khảo do Hoàng đế bổ nhiệm, đương nhiên có địa vị cao nhất ở đây.

Lạc Vân Hiên sải bước ra khỏi trường thi với các giám khảo xung quanh.

Ngoài cổng trường thi, Thái tử mặc cẩm bào màu đen, khuôn mặt nghiêm nghị dưới ánh đèn vô cùng dọa người.

Bên hông còn đeo một thanh bảo kiếm.

Đó là kiếm Yên Diệt mà Thái tổ Hoàng đế từng đeo bên mình.

Đằng sau Thái tử là Ngọc Lân vệ được vũ trang đầy đủ.

Bọn họ đứng trong đêm tối, như những con thú khổng lồ lặng lẽ ẩn nấp, có một cảm giác áp bức vô hình.

Các giám khảo nhìn thấy cảnh này không khỏi nín thở, trong lòng càng thêm bất an.

Lạc Vân Hiên không ra khỏi cổng, mà dừng lại gần cổng.

Y khiêm tốn nói "Bây giờ ta là chủ khảo kỳ thi, chiếu theo quy định, chúng ta không thể ra khỏi cửa này, càng không thể ra ngoài nghênh đón Thái tử, mong Thái tử thứ lỗi."

Các giám khảo đi theo sau lần lượt chắp tay hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn không có ý định chào hỏi, đi thẳng vào vấn đề.

"Ta phụng chỉ của phụ hoàng điều tra vụ án gian lận khoa cử năm nay. Mong Nhị hoàng tử và các vị giám khảo phối hợp điều tra."

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Cả sắc mặt Lạc Vân Hiên cũng hơi thay đổi.

Lạc Vân Hiên cau mày hỏi "Lời của ngươi có ý gì? Lẽ nào ngươi nghi ngờ trong chúng ta có người tiết lộ đề thi?"

Lạc Thanh Hàn "Ta không nghi ngờ ai khác, ta chỉ nghi ngờ một mình ngươi."

Lạc Vân Hiên không hài lòng "Không thể ăn nói bậy bạ, dù ngươi là Thái tử cũng không thể tùy tiện vu khống người khác!"

"Có phải vu khống hay không, kiểm tra một chút là sẽ rõ."

Lạc Thanh Hàn nói xong, làm động tác tay ra hiệu, Triệu Hiền dẫn Ngọc Lân vệ xông vào trường thi.

Lạc Vân Hiên và các giám khảo cố ngăn cản, nhưng bị Ngọc Lân vệ cưỡng ép đẩy ra.

Bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Ngọc Lân vệ được đào tạo bài bản.

Ngay cả Lạc Vân Hiên luôn bày ra dáng vẻ quân tử nho nhã, lúc này cũng không tránh khỏi sốt ruột.

Y lớn tiếng trách mắng "Đây là trường thi, kỳ thi còn chưa kết thúc, các ngươi xông vào trường thi như vậy, rốt cuộc có còn quốc pháp không?"

Tuy nhiên, Ngọc Lân vệ hoàn toàn phớt lờ y, lao thẳng vào phòng thi.

Các sĩ tử đang ngủ ngon trong phòng thi bị đánh thức.

Phòng thi đang im lặng bỗng trở nên ồn ào.

Nhiều người đang hỏi chuyện gì đã xảy ra? Còn có người thò đầu ra ngoài nhìn.

Triệu Hiền chỉ huy Ngọc Lân vệ lần lượt lục soát các phòng thi.

Đồ đạc trong phòng thi đều bị lật tung, cả người của sĩ tử cũng không bỏ qua, tất cả đều bị lộ.t trần và kiểm tra kỹ càng.

Lạc Vân Hiên muốn gọi người tới ngăn Ngọc Lân vệ.

Lạc Thanh Hàn trực tiếp rút thanh bảo kiếm đeo bên hông ra, lưỡi kiếm sắc bén sáng chói vẽ một vòng cung giữa không trung, nằm ngang cổ Lạc Vân Hiên.

Lạc Vân Hiên tức thì đóng băng, không dám cử động.

Y không thể tin nhìn Lạc Thanh Hàn.

"Có phải ngươi điên rồi không?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Phụ hoàng cho ta ba ngày tra án, bây giờ trước thời hạn vẫn còn một nén nhang. Ta nhất định phải tìm ra sự thật trong thời gian một nén nhang, phàm là người cản trở ta tra án, ta sẽ không khách khí."

Lạc Vân Hiên nén giận hỏi.

"Không tra được án là chuyện của ngươi, liên quan gì đến chúng ta? Ngươi không đến mức vì muốn báo cáo với phụ hoàng mà cưỡng ép đổ tội lên đầu ta đó chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Đừng kích động, cẩn thận kiếm trong tay ta, kiếm này là kiếm của Thái tổ Hoàng đế, dù cũ nhưng vẫn rất bén, một chút sơ suất là có thể khiến máu của ngươi rơi ngay tại chỗ."

Lạc Vân Hiên cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo từ lưỡi kiếm, khuôn mặt của y ngày càng khó coi.

"Ngươi dẫn người xông vào trường thi, làm hỏng kỳ thi năm nay, ngươi không sợ sĩ tử trong thiên hạ trách tội sao?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Người làm hỏng thật sự không phải là ngươi sao?"

Lạc Vân Hiên cười lạnh "Ngươi rơi vào đường cùng, bắt đầu cắn bậy bạ sao?!"

Lạc Thanh Hàn phớt lờ lời châm chọc của y, bình tĩnh nói "Lầu Đông Lai đã bị Hình bộ khám xét, chưởng quầy và người làm của lầu Đông Lai cũng đã bị bắt. Ngươi đoán xem, ta tra được gì từ lầu Đông Lai?"

Nụ cười trên mặt Lạc Vân Hiên đông cứng.

"Ta không biết ngươi đang nói gì."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

"Chưởng quầy của lầu Đông Lai đã khai hết mọi chuyện, bao gồm sát thủ mà ngươi phái đến giết ông ấy cũng đã khai rồi. Ngươi mới là chủ nhân đằng sau lầu Đông Lai, khi Tần Ổn tổ chức hội thơ ở đó, đã vô tình làm mất một cuốn 'Kinh Dịch', chuyện này là do chưởng quầy nói với ngươi."

_____

Chương 509: Cấu kết

“Với sự thông minh của ngươi, nhất định sẽ nghi ngờ cuốn ‘Kinh Dịch’ kia có vấn đề, cái chết của Lý Quý vào ngày hôm sau càng khẳng định suy đoán của ngươi. Kế đó, ngươi nghĩ cách tìm một cuốn ‘Kinh Dịch’ tương tự, tương kế tựu kế, cầm nó đi cáo trạng với phụ hoàng.”

“Phụ hoàng tức giận, khiển trách ta và Tần Liệt trước mặt nhiều người, ngươi nhân cơ hội đề nghị đổi đề thi, phụ hoàng thuận thế đó để ngươi đảm nhận vị trí quan chủ khảo. Vốn ta vẫn còn nghi hoặc, nếu ngươi chỉ tương kế tựu kế, thì không cần giết người diệt khẩu. Suy cho cùng, Tần Liệt mới là người thật sự tiết lộ đề thi, không liên quan gì đến ngươi, ngươi cùng lắm chỉ thuận nước đẩy thuyền, dù chuyện bại lộ, cũng sẽ không bị trách phạt gì nhiều.”

“Kết quả thì sao, ngươi đang ở trường thi nhưng vẫn mạo hiểm sai người đi giết người diệt khẩu, điều này có nghĩa là gì?”

Sắc mặt Lạc Vân Hiên tái nhợt, không lên tiếng.

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm vào mắt y nói tiếp.

“Cho thấy ngươi đang gấp, ngươi sợ người khác biết quan hệ giữa ngươi và lầu Đông Lai, càng sợ bị người khác biết ngươi có qua lại với Tần Liệt. Ngươi không chỉ thuận nước đẩy thuyền, mà sau đó còn tham gia vào chuyện làm lộ đề thi. Ngươi cấu kết với bọn chúng, bắt tay hủy hoại căn cơ của vương triều Đại Thịnh!”

Lạc Vân Hiên siết chặt tay thành đấm, lớn tiếng phản bác.

“Ta không có! Ngươi nói bậy! Tất cả đều là suy đoán của

ngươi, ngươi ăn nói lung tung!”

Lạc Thanh Hàn “Ngươi muốn chứng cứ? Đợi đi, sẽ có chứng cứ nhanh thôi.”

Giọng hai người không nhỏ, tất cả giám khảo đứng bên cạnh đều nghe thấy.

Mọi người kinh ngạc nhìn hai huynh đệ, tự hỏi ai nói thật, ai nói dối?

Thời gian một nén nhang trôi qua rất nhanh.

Trời sắp sáng, thời hạn ba ngày sắp hết.

Triệu Hiền chạy nhanh trở ra, lớn giọng nói.

“Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, mạt tướng đã hạ lệnh cho người lục soát tất cả các sĩ tử, tìm được mười lăm sĩ tử có đáp án!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ngày đầu tiên của kỳ thi, khi các sĩ tử vào trường thi đã trải qua cuộc lục soát và kiểm tra nghiêm ngặt, theo lý mà nói không sĩ tử nào có đáp án mới phải.

Lạc Thanh Hàn không hỏi những sĩ tử kia làm sao vượt qua kiểm tra mà vào được trường thi, hắn tra kiếm vào vỏ, bình tĩnh nói.

“Mang đáp án mà bọn chúng giấu tới đây.”

Sĩ tử có rất nhiều cách để giấu, có người khắc chữ lên hạt gạo, có người nhét giấy vào ruột bút, có người nhét giấy vào giữa các lớp đệm giày …

Triệu Hiền tịch thu tất cả, giao chúng cho Thái tử.

Lạc Thanh Hàn kiểm tra từng tờ, phát hiện nội dung trên giấy tương tự đáp án.

Hắn nhìn Lạc Vân Hiên đang đứng bên cạnh, lạnh lùng hỏi.

“Nhị hoàng huynh có muốn xem nội dung trong đây là gì không?”

Cả người Lạc Vân Hiên cứng ngắc, đứng bất động, trán toát mồ hôi lạnh.

Thấy y không nhúc nhích, Lạc Thanh Hàn cũng không ép buộc, quay sang gọi các giám khảo khác tới xem.

Các giám khảo tập trung lại cẩn thận kiểm tra.

Khi bọn họ phát hiện những tờ giấy này có nội dung tương tự, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Trước kỳ thi, không ai biết đề thi là gì, kể cả khi sĩ tử mang đáp án vào, thì nội dung đáp án cũng phải khác.

Nhưng bây giờ đáp án tương tự nhau, điều đó có nghĩa bọn chúng đã biết trước đề thi, chuẩn bị trước đáp án cần dùng trong kỳ thi.

Còn suy đoán có đúng hay không, cứ kiểm tra câu hỏi của một số bài thi tiếp theo là biết.

Đề thi luôn được niêm phong, chỉ có một chìa khóa ở trên người chủ khảo Lạc Vân Hiên.

Mọi người nhìn Lạc Vân Hiên.

Lạc Vân Hiên sắp đứng không vững.

Y khó khăn nói “Theo quy định, chỉ khi đến giờ thi mới được lấy đề thi. Bây giờ vẫn chưa đến giờ thi, ta không thể lấy đề thi ra được.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi “Ngươi đang kéo dài thời gian sao?”

Lạc Vân Hiên mím môi im lặng.

Lạc Thanh Hàn "Chuyện này ta đã bẩm báo với phụ hoàng, phụ hoàng cũng cho phép ta tùy tình hình mà xử lý. Đây là lệnh bài do phụ hoàng đưa ta."

Hắn lấy một lệnh bài vàng kim từ trong ngực.

Mọi người nhìn kỹ, đúng là vật ngự ban.

Lạc Vân Hiên lúc này không còn cách nào khác, sắc mặt tái mét giao chìa khóa.

Lạc Thanh Hàn lấy được chìa khóa, tự mình mở phòng chứa đề thi, lấy đề thi mở ra.

Các giám khảo đều tập trung lại xem.

Thấy vậy, mọi người im lặng.

Các câu hỏi hoàn toàn khớp với đáp án mà sĩ tử mang vào!

Các sĩ tử đó chắc chắn đã biết đề thi, chuẩn bị sẵn đáp án rồi lén mang vào trường thi.

Vậy vấn đề đến rồi?

Làm sao bọn chúng biết đề thi?

Trước đó đề thi do Thái tử và Tần Liệt ra bị lộ, cho nên Hoàng đế và Nhị hoàng tử lập tức đổi đề thi.

Như vậy chỉ có Hoàng đế và Nhị hoàng tử biết đề thi mới.

Hoàng đế không thể nào tiết lộ đề thi, vậy nghi phạm chỉ còn lại Nhị hoàng tử?

Nghĩ tới đây, mọi người lại nhìn về phía Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên, trong mắt đầy nghi ngờ.

Chứng cứ rành rành trước mắt, Lạc Vân Hiên biết lần này mình khó thoát, y cười thê lương.

“Mặc kệ các người tin hay không, ta thật sự không có tiết lộ đề thi.”

Lạc Thanh Hàn sai người thu lại chứng cứ, lạnh lùng nói “Mặc kệ là ai tiết lộ đề thi, ngươi cũng phải chịu trách nhiệm về chuyện này.”

Lạc Vân Hiên không còn gì để nói.

Y là chủ khảo, bây giờ phạm phải sai lầm lớn như vậy, dù có biện giải thế nào cũng không tìm được lý do thoái thác.

Các sĩ tử gian lận đều bị bắt, các sĩ tử còn lại thì ở trong phòng thi của mình chờ chỉ thị tiếp theo của triều đình.

Khi Lạc Vân Hiên bị Ngọc Lân vệ đưa ra khỏi trường thi, đường chân trời vừa lúc xuất hiện một vầng sáng.

Y không khỏi liếc nhìn bầu trời.

Y đánh giá thấp Thái tử rồi.

Đến Hình bộ.

Lạc Vân Hiên bị nhốt một mình.

Lạc Thanh Hàn tạm thời không định thẩm vấn y.

Mười lăm sĩ tử gian lận bị thẩm vấn từng người một.

Bọn chúng đều xuất thân thế gia, ngày thường sống trong nhung lụa, bây giờ bị xích trong ngục, trong lòng có hơi hoảng sợ.

Trong số đó có mấy người kêu gào đòi gặp người nhà.

Bọn chúng xuất thân thế gia, trong nhà ít nhiều cũng có người thân làm quan trong triều, chỉ cần người nhà đồng ý giúp đỡ thì có thể thuận lợi thoát thân.

Nhưng Thái tử vốn không cho bọn chúng cơ hội đưa tin ra ngoài.

Thái tử chỉ cho bọn chúng hai cách—

Một là chủ động nhận tội.

Hai là dùng hình rồi nhận tội.

Đám công tử thế gia được nuông chiều này đâu chịu nổi khổ như vậy, mới dùng hình lần đầu đã chịu không nổi, đồng loạt khóc lóc nhận tội.

Trong chớp mắt, mười lăm bản khẩu cung với dấu tay đỏ tươi ra lò.

Chương 510: Xử phạt Nhị hoàng tử

Có số khẩu cung này, Lạc Thanh Hàn có thể kết tội mười lăm người này.

Theo luật pháp của vương triều Đại Thịnh, người gian lận trong khoa cử sẽ bị hủy toàn bộ điểm số và tước tư cách tham gia khoa cử suốt đời.

Nhưng đó chỉ mới là hình phạt cho tội gian lận.

Bọn chúng còn hối lộ giám khảo, trộm đề thi, tội này còn nghiêm trọng hơn gian lận.

Theo luật, hối lộ mệnh quan triều đình sẽ bị chém ngang lưng.

Khi Lạc Thanh Hàn quyết định chém những người này, Đổng Minh Xuân không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Điện hạ, ngài nên suy nghĩ kỹ.”

Nếu bản án này được đưa ra, có nghĩa là Thái tử đã cùng lúc đắc tội mười mấy thế gia.

Lạc Thanh Hàn phớt lờ lời khuyên của ông, trực tiếp đóng ấn Thái tử vào bản án.

Đổng Minh Xuân nhìn bản án trước mặt, nghĩ tới chuyện tiếp theo xảy ra, trên người toát mồ hôi lạnh.

Khi Thái tử cầm khẩu cung và bản án đến cung Vị Ương đã là giờ Thìn.

Có hai mươi người đang quỳ trước cổng cung Vị Ương.

Lạc Thanh Hàn nhìn kỹ, chính là người nhà của mười lăm sĩ tử gian lận.

Bọn họ đã biết chuyện con cháu nhà mình bị bắt quả tang gian lận khoa cử, nên vào cung cầu kiến Hoàng đế, xin Hoàng đế giơ cao đánh khẽ, tha mạng cho con cháu không hiểu chuyện.

Tuy nhiên, Hoàng đế nói mình bị bệnh, không chịu lộ mặt.

Bọn họ hết cách, đành quỳ bên ngoài cung Vị Ương, muốn dùng cách này để Hoàng đế cảm động.

Kết quả, bọn họ chưa đợi được Hoàng đế bớt giận, lại thấy Thái tử đến.

Lúc bọn họ thấy Thái tử xuất hiện, ánh mắt tức thì trở nên không thiện cảm.

Lạc Thanh Hàn cảm nhận được đám người này rất hận hắn.

Nhưng hắn không quan tâm.

Hắn đi ngang qua đám người này bước vào cung Vị Ương, khấu kiến Hoàng đế, trình lên khẩu cung và bản án của mình.

Hoàng đế nhìn những thứ được trình lên, im lặng hồi lâu mới nói.

“Con quyết định làm như vậy?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Nếu nhi thần đã đi bước đầu tiên, sẽ không quay đầu lại.”

Hoàng đế nghĩ đến đám người quỳ bên ngoài, do dự một chút, không khỏi khuyên nhủ thêm vài câu.

“Chuyện này hay là giải quyết âm thầm đi, dù sao cũng không phải chuyện vẻ vang gì, nếu làm ầm lên, người khác sẽ cho rằng con cố ý nhân cơ hội chèn ép Nhị hoàng tử.”

Lạc Thanh Hàn không muốn giải thích nhiều, chỉ bình tĩnh nói một câu.

“Đúng sai tại lòng người, nhi thần không thẹn với lòng.”

Hoàng đế thở dài, bất đắc dĩ nói “Trẫm không biết tính cách cố chấp này của con rốt cuộc là giống ai, cũng không biết tính cách này của con rốt cuộc tốt hay xấu, tóm lại con cũng nên vừa phải thôi.”

Ông cầm ngọc tỷ bên cạnh, ấn lên bản án.

Bản án này đã có hiệu lực.

Cam Phúc hai tay cầm bản án bước sang một bên.

Hoàng đế quay sang hỏi về Nhị hoàng tử.

Lạc Thanh Hàn thành thật nói “Nhị hoàng huynh hiện đang bị giam giữ trong đại lao Hình bộ, chờ phụ hoàng xử phạt.”

Hoàng đế chậm rãi xoay nhẫn ngọc trên ngón tay cái, hỏi “Con nghĩ nên xử phạt nó thế nào?”

Lạc Thanh Hàn “Huynh ấy là hoàng huynh của nhi thần, nhi thần không muốn ra tay tàn nhẫn với huynh ấy, nhưng khoa cử lần này xảy ra chuyện lộ đề thi hai lần liên tiếp, huynh ấy là một trong những chủ khảo, nếu không nghiêm trị, e là không thể ăn nói với sĩ tử trong thiên hạ.”

“Ý con là, muốn nghiêm trị Nhị hoàng tử?”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu cụp mắt, bày ra dáng vẻ khiêm tốn “Quốc pháp và tình lý khó mà vẹn toàn, nhi thần cũng không biết nên làm thế nào, lúc này đành phải xin chỉ ý của phụ hoàng.”

Hoàng đế khá hài lòng với phản ứng của hắn.

Tuy Thái tử có ưu điểm là trẻ tuổi, nhưng trẻ tuổi cũng có khuyết điểm trẻ tuổi, ví như xử lý chuyện chưa đủ lão luyện.

Vào thời điểm quan trọng vẫn phải dựa vào phụ hoàng này đưa ra chủ ý.

Hoàng đế thở dài "Chuyện này quả thật là lỗi của Nhị hoàng tử, phạt thì phải phạt, vừa hay tuổi tác Nhị hoàng tử cũng đã lớn, đến lúc phong vương cho nó rồi."

Ông triệu Bỉnh bút thái giám đến, bắt đầu soạn chỉ.

Sắc phong Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên làm U vương, ban đất phong quận U Vân, lập tức đến đất phong, không có lệnh không được về kinh.

Thánh chỉ này nhìn thì như là phần thưởng, nhưng thật ra là hình phạt.

Càng đừng nói đến phong hiệu U vương có điềm gở, quận U Vân này rất hẻo lánh, nói là khỉ ho cò gáy cũng không ngoa.

Khi Lạc Vân Hiên đến nơi đó, cuộc sống ngày sau chắc chắn rất khó khăn.

Quan trọng nhất là quận U Vân cách Thịnh Kinh rất xa.

Lạc Vân Hiên đi như vậy, có nghĩa là y bị ép phải rời xa trung tâm chính trị, nếu sau này Thịnh Kinh xảy ra chuyện gì, y ở nơi chân trời rất khó biết được.

Nói cách khác, y đã mất tư cách tranh giành ngôi vị.

Hình phạt này đối với Lạc Vân Hiên còn khó chịu hơn cả việc giế.t chết y.

Nhưng khi nhận được thánh chỉ, y phải cố giả như rất vui mừng.

Y vào cung tạ ơn phụ hoàng, đồng thời cũng muốn từ biệt.

Hoàng đế cho người hầu xung quanh lui xuống hết, trong phòng chỉ còn lại ông và Lạc Vân Hiên.

Hai cha con nói chuyện hết một canh giờ.

Không ai biết họ nói gì.

Khi Lạc Vân Hiên bước ra khỏi cung Vị Ương, tuyệt vọng trên mặt y đã biến mất.

Y khôi phục dáng vẻ ôn hòa nho nhã trước đây, mỉm cười với Cam Phúc.

“Sau khi ta đi, hãy thay ta chăm sóc phụ hoàng.”

Cam Phúc vội nói “Hầu hạ bệ hạ là phận sự của nô tài, vương gia không cần khách khí như vậy.”

Lạc Vân Hiên khấu đầu ba lần trước cổng cung Vị Ương, rồi lưu luyến rời đi.

Chiều hôm đó, xe ngựa của U vương rời khỏi thành Thịnh Kinh, hướng về quận U Vân xa xôi.

Chuyện này đến tai Tây Lăng vương, ông không khỏi bật cười.

“Hoàng đế cáo già này, cố ý đuổi Lạc Vân Hiên đi, ngoài mặt là muốn an ủi sĩ tử trong thiên hạ, thực chất là muốn nhân cơ hội để Lạc Vân Hiên tránh xa Thịnh Kinh đầy thị phi, nhìn theo cách này, có vẻ như Hoàng đế yêu thích nhất vẫn là đứa con trai thứ hai Lạc Vân Hiên này.”

Tạ Sơ Tuyết rót đầy ly rượu cho ông, nhẹ nhàng hỏi “Có cần phái người đi ngăn cản Lạc Vân Hiên không?”

Tây Lăng vương “Không cần, Phương quản sự đã đích thân đuổi theo rồi, hắn ra tay, Lạc Vân Hiên tuyệt đối chạy không thoát.”

Nghĩ đến Phương quản sự xấu xí kia, Tạ Sơ Tuyết cảm thấy hơi nghi ngờ.

Nàng thăm dò hỏi "Phụ vương, người thật sự tin tưởng Phương Vô Tửu sao? Tuy hắn giúp người rất nhiều, nhưng dù sao hắn cũng là người ngoài cuộc, sau lưng hắn còn có Huyền Môn. Chúng ta không hiểu rõ Huyền Môn, lỡ như Huyền Môn có ý định xấu, có ý muốn hại người thì làm sao?"

Tây Lăng vương nhấp một ngụm rượu, hơi híp mắt lại.

"Con yên tâm, ta có sai người theo dõi hắn, nếu hắn thật sự có mưu đồ bất chính, người kia sẽ lập tức giết hắn."

Tạ Sơ Tuyết yên tâm hơn "Vẫn là phụ vương nghĩ chu đáo."

Tây Lăng vương đặt ly rượu xuống "Quà sinh thần của Thái hậu chuẩn bị xong chưa?"

Tạ Sơ Tuyết "Chuẩn bị xong rồi."

Tây Lăng vương đứng lên "Đưa ta đi xem thử."

Tạ Sơ Tuyết mỉm cười "Vâng."

Chương 511: Có người vui, có người buồn

Mẫu thân của Lạc Vân Hiên là Nhu tần.

Năm đó, lúc Nhu tần sinh con đã để lại bệnh căn, mấy năm nay sức khỏe không được tốt, hơn nữa xuất thân thấp hèn, không được sủng ái, nên cảm giác tồn tại của bà trong hậu cung rất thấp.

Thường ngày bà chỉ ở trong cung Nghênh Phúc của mình, trừ khi cần thiết, bà thường rất ít gặp ai.

Biết con trai mình được sắc phong U vương, còn phải đến quận U Vân hẻo lánh nghèo khó, Nhu tần đương nhiên thấy không vui, nhưng bà biết mình không được sủng ái nên không dám cầu xin Hoàng đế, chỉ đành âm thầm sai người gửi ít đồ cho Lạc Vân Hiên.

Ngày Lạc Vân Hiên đi, Nhu tần trốn trong phòng khóc cả đêm.

Hôm sau thức dậy, cung nữ giật mình khi thấy hai mắt Nhu tần sưng đỏ.

“Nương nương, người …”

Nhu tần thản nhiên nói “Không sao, hầu hạ bổn cung tắm rửa đi.”

Cung nữ thấy bà không muốn nhắc tới chuyện này, không dám hỏi nữa, cung kính hầu hạ bà tắm rửa thay y phục.

Sau đó Hoàng đế lần lượt ban hai thánh chỉ.

Thánh chỉ đầu tiên là phế bỏ chức quan của Tần Liệt, giáng ông ta và Tần Ổn làm thứ dân, ba ngày sau chém đầu thị chúng.

Thánh chỉ thứ hai là tổ chức thi lại, để mừng sinh thần Thái hậu, tháng sau sẽ tổ chức thêm kỳ khoa cử.

Hai thánh chỉ ban ra, có người vui, có người buồn.

Cổng cung Vị Ương.

Tần hoàng hậu lạnh lùng nhìn thái giám chặn đường trước mặt, cố nén giận nói.

"Ngươi không nghe bổn cung nói sao? Bổn cung muốn gặp Hoàng thượng, mau cút đi cho bổn cung!"

Cam Phúc quỳ xuống nói "Xin Hoàng hậu nương nương thứ tội, Bệ hạ hiện đang nghỉ ngơi, không muốn gặp ai."

Tần hoàng hậu cười lạnh, ánh mắt sắc bén "Nghỉ ngơi? Ông ta vừa rồi còn triệu kiến Vạn tiệp dư, bây giờ lại nói với bổn cung là ông ta đang nghỉ ngơi?"

Cam Phúc quỳ xuống "Xin nương nương thứ tội."

Tần hoàng hậu nhìn cổng cung Vị Ương rộng mở trước mặt, bên trong yên tĩnh không một bóng người.

Bà biết Hoàng đế ở trong cung Vị Ương, có thể đang ôm ấp nữ nhân tìm niềm vui, vốn không để ý bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Nói cách khác, ông ta chờ ngày này rất lâu rồi.

Ông ta mong Tần gia sớm sụp đổ.

Ông ta sớm đã không còn tình cảm gì với bà nữa.

Hốc mắt Tần hoàng hậu dần đỏ lên.

Bà căm hận Hoàng đế, nhưng không thể rời khỏi ông ta.

Bà hiện giờ rất muốn rời khỏi cái nơi kinh tởm này, không bao giờ muốn nhìn thấy Hoàng đế nữa, nhưng nghĩ đến huynh trưởng và cháu trai còn đang chờ, bà chỉ có thể hít sâu một hơi, đè căm hận đang dâng trào trong lòng.

Dưới ánh mắt không thể tin của mọi người, Tần hoàng hậu trước giờ luôn kiêu ngạo quỳ xuống.

Bà quỳ xuống sàn đá vừa lạnh vừa cứng, run giọng hét lên.

“Bệ hạ, xin người thu hồi mệnh lệnh, tha mạng cho huynh trưởng và cháu trai của thần thiếp!”

Trân Châu phía sau cũng vội quỳ xuống.

Trong phòng, Hoàng đế dựa vào ghế sập mềm mại, nhìn Vạn tiệp dư nhảy múa.

Nghe thấy tiếng hét bên ngoài, Vạn tiệp dư hơi khựng lại.

Hoàng đế thản nhiên nói “Không cần để ý, tiếp tục nhảy đi.”

Vạn tiệp dư không thích Tần hoàng hậu vì trước kia hai người từng có xung đột, nhưng lúc này Vạn tiệp dư lại có hơi đồng cảm với Tần hoàng hậu.

Làm Hoàng hậu, lại không được Hoàng đế sủng ái, trước kia có nhà mẹ chống lưng, hiện giờ Tần Liệt bị kết tội, cả Tần gia tổn thất nặng nề, Tần hoàng hậu không còn chỗ dựa, sau này còn ai xem trọng bà nữa?

Quan trọng nhất là, Hoàng đế đích thân hạ lệnh xử tử Tần Liệt, chẳng khác gì Hoàng đế tự tay giết Tần Liệt.

Phu quân của mình giết huynh trưởng của mình, sau này Tần hoàng hậu phải đối mặt thế nào?

Suy nghĩ trong đầu Vạn tiệp dư xoay chuyển không ngừng, nhưng trên mặt nàng vẫn cười tươi như hoa.

Điệu múa uyển chuyển, làn váy xoay tròn, như cánh sen nở rộ.

Bên ngoài cung Vị Ương, Tần hoàng hậu quỳ rất lâu vẫn không thấy Hoàng đế.

Cam Phúc bất lực khuyên "Hoàng hậu nương nương, người cần gì phải như vậy? Dù Tần đại nhân bị trị tội, cũng không liên quan gì đến người, người vẫn là Hoàng hậu tôn quý, chỉ cần người một lòng hầu hạ bệ hạ, bệ hạ nhất định sẽ không bạc đãi người."

Tần hoàng hậu như không nghe lời hắn nói.

Bà nhìn chằm chằm cổng cung Vị Ương, hồi lâu sau mới định thần lại.

Bà biết, Hoàng đế quyết tâm không tha cho huynh trưởng và cháu trai của bà.

Tần hoàng hậu giơ tay phải lên.

Trân Châu vội đứng dậy đỡ Tần hoàng hậu đứng dậy.

Trên gấu váy của bà bám chút bụi, trông hơi chói mắt.

Trân Châu muốn cúi xuống giúp bà phủi bụi trên váy, nhưng vừa mới giơ tay đã nghe bà lạnh giọng nói.

"Bãi giá Đông cung."

Trân Châu đỡ bà ngồi lên phượng liễn.

Cam Phúc cúi đầu cung kính tiễn Hoàng hậu đi, đến khi phượng liễn đi xa, hắn mới thẳng lưng quay người vào cung Vị Ương.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu đã đến Đông cung.”

Hoàng đế không ngạc nhiên.

Lần này là Thái tử chủ động điều tra án gian lận khoa cử, cũng là Thái tử đích thân kết tội Tần Liệt.

Tần Liệt rơi vào kết cục ngày hôm nay, công lao lớn nhất đều thuộc về Thái tử.

Chọn hồng phải chọn hồng mềm, Tần hoàng hậu không làm gì được Hoàng thượng, chỉ có thể tìm Thái tử trút giận.

Hoàng đế suy nghĩ một chút rồi nói “Truyền chỉ cho Thái tử, lệnh Thái tử tiếp tục giám sát kỳ thi năm nay, ngoài ra truyền khẩu dụ cho Hoàng hậu, gần đây Thái hậu không khỏe, lệnh Hoàng hậu thay trẫm đến chùa Quang Chiếu cầu phúc cho Thái hậu.”

“Vâng.”

Cam Phúc lặng lẽ ra khỏi phòng.

Hắn lập tức mang khẩu dụ đến Đông cung.

Trong điện Thanh Ca, Thái tử đang ôm Tiêu Hề Hề ngủ.

Mấy ngày nay tập trung điều tra án gian lận khoa cử, Lạc Thanh Hàn ngày nào cũng đi sớm về muộn, thiếu ngủ trầm trọng.

Bây giờ vụ án sáng tỏ, gánh nặng trên vai cuối cùng đã được trút bỏ.

Một khi tinh thần thoải mái, con người khó tránh khỏi cảm giác buồn ngủ.

Vừa đến điện Thanh Ca, hắn không nói lời nào đã ôm Tiêu Hề Hề ngã xuống giường, sau đó đắp chăn chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Hề Hề vốn không buồn ngủ lắm, nhưng thấy Thái tử ngủ say như vậy, nàng không nhịn được ngáp một cái rồi ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Giọng Thường công công từ bên ngoài truyền vào, nói hơi nhanh và có vẻ khá lo lắng.

“Thái tử Điện hạ, Trắc phi nương nương, Hoàng hậu đến rồi!”

Lạc Thanh Hàn đang ngủ say, lập tức mở mắt.

Sau đó Tiêu Hề Hề cũng tỉnh dậy.

Nàng dụi dụi mắt, khó hiểu hỏi “Hoàng hậu sao đột nhiên lại tới đây?”

Vẻ mặt Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt “Lúc này bà ấy tìm tới đây, hẳn là vì chuyện của Tần gia.”

Trong trắc điện.

Bảo Cầm dâng trà nóng cho Tần hoàng hậu, rồi lặng lẽ bước sang một bên.

Hôm nay, Tần hoàng hậu vẫn mặc bộ váy dài tay màu đen, nét mặt lãnh đạm, chẳng khác gì ngày trước, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt.

Bà cầm tách trà, nhìn lá trà nổi trên mặt nước, không biết đang nghĩ chuyện gì, động tác uống trà cũng dừng lại.

Bảo Cầm thấy vậy, cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng không dám hỏi nhiều.

Chương 512: Có nhi thần ở đây, nàng sẽ không bao giờ thất sủng

Hồi lâu sau, mãi đến khi nước trà gần nguội, Tần hoàng hậu mới cầm tách trà nhấp một ngụm.

Ngoài trà còn có bánh ngọt trái cây.

Nhưng Tần hoàng hậu lúc này không có hứng ăn, bà đặt tách trà xuống, vô cảm nhìn về phía cửa.

“Sao Thái tử còn chưa tới?”

Bảo Cầm cung kính đáp “Thái tử sắp tới rồi.”

Tần hoàng hậu nhếch khóe miệng cười lạnh “Đã lâu vậy rồi, nó vẫn không xuất hiện, nó đang cố ý phớt lờ bổn cung? Hay vốn không muốn gặp bổn cung?”

Bảo Cầm cúi đầu không dám trả lời.

Lúc này, Thái tử và Tiêu trắc phi lần lượt đi vào.

Hai người bước tới hành lễ.

Lạc Thanh Hàn giải thích “Vừa nãy nhi thần đang nghỉ ngơi, tắm rửa thay y phục hơi tốn thời gian, xin mẫu hậu thứ lỗi.”

Ánh mắt Tần hoàng hậu lướt qua mặt Tiêu trắc phi, dừng lại trên người Thái tử.

Bà nhìn chằm chằm Thái tử, hồi lâu mới nói.

“Thái tử quả nhiên trưởng thành rồi, bản lĩnh ngày càng lớn.”

Lạc Thanh Hàn "Nhi thần không hiểu ý của mẫu hậu."

Tần hoàng hậu được Trân Châu dìu đứng dậy, chậm rãi bước về phía Thái tử.

"Ngươi ba tuổi được đưa tới chỗ bổn cung, lúc đó ngươi mới bao lớn? Nhìn ngươi bây giờ xem, đã cao hơn bổn cung rồi, thời gian trôi nhanh thật."

Miệng bà nói những lời hoài niệm, nhưng trong mắt không hề có độ ấm.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Những năm qua, đều nhờ có mẫu hậu chăm sóc."

Tần hoàng hậu cười lạnh "Dù giữa chúng ta không có tình cảm mẹ con, nhưng bổn cung có ơn dưỡng dục ngươi, bây giờ ngươi báo đáp bổn cung thế sao?"

Đối mặt với chất vấn của bà, Lạc Thanh Hàn hơi nhướng mắt nhìn bà một cái.

"Mẫu hậu có chuyện gì cứ nói thẳng."

Tần hoàng hậu "Được, bổn cung cũng không muốn vòng vo với ngươi, ngươi nghĩ cách cứu Tần Liệt và Tần Ổn."

Lạc Thanh Hàn "Hai người bọn họ phạm quốc pháp, quốc pháp vô tình, xin thứ lỗi cho nhi thần không thể giúp."

Tần hoàng hậu nghe xong, sắc mặt tức thì lạnh lùng.

Thấy vậy, Tiêu Hề Hề lo bà sẽ lại ra tay với Thái tử.

Tiêu Hề Hề âm thầm chuẩn bị, chỉ cần Hoàng hậu vừa ra tay, nàng sẽ xông lên ngăn Hoàng hậu.

Nhưng Tần hoàng hậu không làm gì cả.

Bà chỉ lạnh lùng nhìn Thái tử, thật lâu sau mới lên tiếng.

“Bổn cung thật hối hận, ban đầu không nên mềm lòng nhận nuôi ngươi.”

Nếu là Lạc Thanh Hàn trước đây, nghe lời này nhất định sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng bây giờ hắn chỉ hờ hững đáp lại.

“Không thể làm mẫu hậu hài lòng, là lỗi của nhi thần, nhi thần xin lỗi người.”

Tin tức huynh trưởng và cháu trai bị kết án tử hình, cộng với sỉ nhục mà bà phải chịu đựng trước cổng cung Vị Ương vừa rồi, khiến lý trí của Tần hoàng hậu mất đi khống chế, ánh mắt nhìn Thái tử lộ ra căm hận không thể kiểm soát.

Tiêu Hề Hề cảm thấy trạng thái tinh thần hiện tại của bà rất không ổn, nàng ngày càng cảnh giác hơn.

Tần hoàng hậu “Bổn cung có lời muốn nói với Thái tử, những người khác lui hết đi.”

Tiêu Hề Hề lo lắng cho Thái tử.

Nàng chăm chăm nhìn Thái tử, mà Thái tử mơ hồ cảm thấy Hoàng hậu có thể có chuyện quan trọng muốn nói với hắn, hắn thì thầm với Tiêu Hề Hề.

“Nàng ra ngoài chờ, ta sẽ không sao.”

Tiêu Hề Hề chỉ đành vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại.

Chẳng mấy chốc, trong trắc điện chỉ còn lại Tần hoàng hậu và Thái tử.

Tần hoàng hậu cười lạnh nói “Ngươi thật sự rất sủng ái Tiêu trắc phi, lẽ nào ngươi không biết trong hậu cung này, sủng ái quá mức chính là thuốc độc sao? Ngươi sủng ái nàng ta như vậy, sau này nàng ta thất sủng, ngươi bảo nàng ta phải sống

trong cung thế nào?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh trả lời “Có nhi thần ở đây, nàng sẽ không bao giờ thất sủng.”

Tần hoàng hậu nghe vậy, như thể đang nghe câu chuyện cười, không khỏi bật cười.

“Tuổi trẻ thật tốt, cái gì cũng dám nói.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Mẫu hậu có gì muốn nói cứ trực tiếp nói thẳng.”

Tần hoàng hậu dần thu lại nụ cười, trong giọng nói có chút ác ý.

“Ngươi có muốn biết Thẩm chiêu nghi chết thế nào không?”

Lời này vừa nói ra, nét mặt Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng thay đổi.

Hắn hỏi ngược lại “Không phải mẫu phi bệnh chết sao?”

Tần hoàng hậu trầm giọng cười, đầy châm chọc “Thẩm chiêu nghi tuổi còn trẻ, trước giờ sức khỏe rất tốt, sao có thể đột nhiên bệnh chết?”

Lạc Thanh Hàn “Vậy người nói đi, mẫu phi chết thế nào?”

Tần hoàng hậu tiến lên một bước, từng chữ nói.

“Thẩm chiêu nghi bị Hoàng thượng ban chết bằng một ly rượu độc.”

Con ngươi của Lạc Thanh Hàn run lên.

Tuy hắn đã sớm đoán được chuyện này, nhưng tận tai nghe Hoàng hậu nói, hắn vẫn thấy chấn động và hoang đường.

Tần hoàng hậu vừa quan sát nét mặt thay đổi của hắn, vừa nói

tiếp.

“Người đưa rượu độc cho Thẩm chiêu nghi, là bổn cung.”

“Khi đó ả không chịu uống, ồn ào ầm ĩ, vô cùng phiền phức, bổn cung hết cách, chỉ đành sai người giữ đầu ả lại, mở miệng ả, cưỡng chế đổ rượu độc vào.”

“Ả co giật trong đau đớn rồi nôn ra máu, nhưng vẫn luôn miệng gọi tên ngươi.”

……

Ngoài cửa.

Tiêu Hề Hề đi tới đi lui, trong lòng nàng có dự cảm không ổn, nhưng nàng không biết rốt cuộc không ổn chỗ nào?

Bảo Cầm nhỏ giọng khuyên “Nương nương, người không cần quá lo lắng, Thái tử Điện hạ trước giờ vẫn luôn có chừng mực, sẽ không sao đâu.”

Cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Tần hoàng hậu chậm rãi bước ra ngoài.

Bà lạnh lùng liếc nhìn Tiêu trắc phi, nhớ tới lời vừa rồi của Thái tử không khỏi cười lạnh một tiếng.

Trong hậu cung này, người dễ thay đổi nhất chính là đế vương, ngày hôm trước có thể ôm ngươi trong lòng thề non hẹn biển, nhưng ngày hôm sau lại có thể quên mất ngươi mà ôm người mới vào lòng.

Hôm nay Tiêu trắc phi được sủng ái bao nhiêu, ngày sau thất sủng sẽ có bấy nhiêu thảm hại.

Tần hoàng hậu thu hồi ánh mắt, bước thẳng ra khỏi điện Thanh Ca.

Hoàng hậu vừa đi, Tiêu Hề Hề liền chạy vào trắc điện.

Nàng thoáng thấy Thái tử đang đứng một mình giữa phòng.

Sắc mặt hắn trông cực kỳ kém, như thể đã phải chịu đả kích nặng nề nào đó.

Tim Tiêu Hề Hề bất chợt đập nhanh.

Nàng vô thức đi chậm lại, gọi nhỏ.

“Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn chậm rãi quay đầu lại, mà còn cười.

Nụ cười đó thảm hại không thể tả.

“Hề Hề, ta nhớ ra rồi.”

Tiêu Hề Hề đến gần hắn, thận trọng chạm vào tay hắn, thấy hắn không đẩy ra, nàng mới dám nắm tay hắn.

Nàng nhẹ giọng hỏi “Người nhớ ra gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Ta nhớ mẫu phi trông như thế nào, cũng nhớ những chuyện xảy ra lúc nhỏ.”

“Không phải rất tốt sao?”

Lạc Thanh Hàn cười đỏ cả mắt “Không tốt, không tốt chút nào.”

Tiêu Hề Hề chưa từng thấy hắn yếu đuối thế này.

Nàng muốn hỏi không tốt chỗ nào?

Nhưng nàng không đành lòng vạch vết sẹo của hắn thêm lần nữa.

Nàng giơ cánh tay còn lại ôm hắn, tựa mặt vào cánh tay hắn,

yên lặng an ủi hắn.

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt, cố kìm nén cảm xúc khó chịu trong lòng.

Ngoài cửa, Thường công công và Bảo Cầm nhìn thấy cảnh tượng bên trong đều không dám lại gần.

Hai người đứng canh ngoài cửa, đuổi các thái giám cung nữ khác đi, để tránh bọn họ quấy rầy Thái tử và Tiêu trắc phi.

Chương 513: Người đừng đi theo bà ấy

Sau khi về điện Tiêu Phòng, Tần hoàng hậu được biết Hoàng đế muốn bà đến chùa Quang Chiếu cầu phúc.

Bà biết Hoàng đế cố ý đuổi bà đi.

Ông ta bây giờ thậm chí còn không muốn nhìn thấy bà.

Đúng lúc, bà cũng không muốn gặp ông ta.

Nếu gặp nhau đã chán, thà tách ra còn hơn.

Chỉ cần nghĩ đến huynh trưởng và cháu trai sắp bị xử tử, Tần hoàng hậu vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bà thân là Hoàng hậu, nhìn thì vẻ vang, nhưng ngay cả người thân của mình cũng không bảo vệ được, nực cười làm sao, đáng buồn làm sao!

Trân Châu thấy mắt Tần hoàng hậu lại đỏ lên, không khỏi khuyên bà.

“Nương nương, người đã cố hết sức rồi, đừng buồn nữa.”

Tần hoàng hậu hít một hơi thật sâu, cố hết sức duy trì tôn nghiêm của một Hoàng hậu.

Bà nói “Ngươi đi thu dọn đồ đạc, sáng mai chúng ta đến chùa Quang Chiếu.”

“Vâng.”

……

Từ sau khi Tần hoàng hậu đi, tâm trạng của Lạc Thanh Hàn vẫn luôn không tốt.

Mọi người không dám hỏi, chỉ có thể cẩn thận hầu hạ.

Cả Tiêu Hề Hề cũng ngoan hơn rất nhiều.

Màn đêm buông xuống, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn tắm rửa rồi đi ngủ như thường lệ.

Lạc Thanh Hàn nhìn đèn lồng nhỏ treo đầu giường, nhìn một lúc lâu mới cảm thấy hơi buồn ngủ.

Trong giấc ngủ mơ màng, Lạc Thanh Hàn lại nghe thấy giọng nói quen thuộc đó.

“Tiểu Hàn …”

Lạc Thanh Hàn mở mắt ngồi dậy, hướng theo nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy một người phụ nữ đứng cách đó không xa.

Người phụ nữ mặc váy trắng, mái tóc đen dài đến eo, khuôn mặt mờ ảo trong bóng tối.

Lạc Thanh Hàn chăm chăm nhìn, bất giác gọi một tiếng.

“Mẫu phi.”

Nghe xong tiếng mẫu phi, dung mạo của người phụ nữ lập tức trở nên rõ ràng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp, một đôi mắt đẹp như nước mùa thu chứa đựng sự dịu dàng vô hạn, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, nụ cười động lòng người.

Tươi cười đón chờ, đong đầy tình cảm.

Với khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nói là khuynh quốc khuynh thành cũng không quá.

Bà đưa tay về phía Lạc Thanh Hàn.

“Tiểu Hàn, lại đây.”

Lần này Lạc Thanh Hàn không do dự, hắn bước tới nắm lấy tay người phụ nữ.

Nụ cười của người phụ nữ trở nên dịu dàng hơn “Tiểu Hàn, mẹ rất nhớ con, con đi với mẹ, được không?”

Lạc Thanh Hàn không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn bà.

Người phụ nữ xem sự im lặng của hắn như ngầm đồng ý.

Bà dẫn hắn đi về phía trước.

Lạc Thanh Hàn không vùng vẫy, cứ thế đi theo bà.

Người phụ nữ bước ngày càng nhanh, nụ cười trên mặt càng lộ rõ.

Cứ như thể bà thật sự muốn đưa Lạc Thanh Hàn đến một nơi rất đẹp.

“Thái tử Điện hạ!”

Đột nhiên, cánh tay Lạc Thanh Hàn bị người phía sau nắm lấy!

Hắn tức thì tỉnh dậy.

Người phụ nữ trước mặt đã biến mất.

Vầng trăng treo trên cao, sáng tỏ một góc trời, chung quanh yên tĩnh.

Mà hắn đang đứng bên ao ở hậu viện.

Chỉ cần hắn tiến lên một bước là sẽ rơi xuống ao.

Tiêu Hề Hề nắm chặt cánh tay hắn, các khớp ngón tay của nàng trắng bệch vì dùng sức quá mạnh.

Vì ban ngày tâm trạng Thái tử không tốt, nàng lo lắng nên ban đêm ngủ không ngon.

Cũng may nàng không ngủ say, mới biết nửa đêm Thái tử thức dậy.

Vừa rồi nàng thấy Thái tử nói chuyện với không khí, vẻ mặt không chút thay đổi đi ra ngoài, cả thái giám cung nữ trực đêm cung kính hành lễ, hắn lại xem như không thấy.

Sợ hắn xảy ra chuyện, Tiêu Hề Hề lặng lẽ đi theo.

Nàng thấy Lạc Thanh Hàn đến hậu viện, đi thẳng đến ao.

Thấy hắn cách ao nước ngày càng gần, Tiêu Hề Hề vô cùng sợ hãi, vội xông lên nắm lấy cánh tay Lạc Thanh Hàn, dùng sức kéo hắn ra khỏi giấc mộng.

Tuy ao không sâu lắm nhưng cũng đủ dìm chết một người lớn.

Nếu Lạc Thanh Hàn ngã xuống, không trèo ra kịp thời, có thể sẽ mất mạng.

Lạc Thanh Hàn nhìn xuống ao, lặng lẽ lùi lại hai bước.

Tiêu Hề Hề vẫn nắm lấy cánh tay hắn không buông.

Nàng lo lắng nhìn hắn, sợ hắn lại không nghĩ không, làm chuyện ngu xuẩn.

Lạc Thanh Hàn tách ngón tay của nàng, nắm ngược lại tay nàng, an ủi nói "Ta không sao, vừa rồi ta nằm mơ, không phải nghĩ không thông."

Tiêu Hề Hề thăm dò hỏi "Có phải người lại mơ thấy Thẩm chiêu nghi không?"

Lạc Thanh Hàn dửng dưng trả lời "Ừm, bà ấy muốn đưa ta đi."

Tiêu Hề Hề bất chợt lại lo lắng.

"Người đừng đi theo bà ấy."

Lạc Thanh Hàn dẫn nàng về, trầm giọng nói "Ta chưa từng có ý nghĩ sẽ đi theo bà ấy."

Nếu là trước kia, hắn có lẽ sẽ muốn đi cùng Thẩm chiêu nghi, dù sao trên đời này cũng không có gì đáng lưu luyến.

Nhưng bây giờ thì khác.

Hắn có Tiêu Hề Hề.

Hắn có người mình thích.

Hắn hận không thể ở cạnh nàng từng giây từng phút thì làm sao có thể cam lòng bỏ nàng mà rời bỏ thế giới này?

Cung nữ thái giám từ xa quan sát đều thở phào nhẹ nhõm khi thấy Thái tử bình an trở về, bọn họ khôn khéo tránh đi, không dám quấy rầy Thái tử và Tiêu trắc phi.

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề về phòng ngủ.

Hai người nằm trên giường, nhưng không ai thấy buồn ngủ.

Tiêu Hề Hề dựa vào cánh tay Lạc Thanh Hàn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo hắn, trong lòng vẫn còn thấy sợ.

Nếu vừa rồi nàng chậm một bước, hắn đã rơi xuống ao.

Lạc Thanh Hàn cảm nhận được nàng đang bất an, nhỏ giọng nói chuyện với nàng, chuyển hướng chú ý của nàng.

"Hôm nay Hoàng hậu nói với ta vài chuyện của Thẩm chiêu

nghi.”

Tiêu Hề Hề không nói gì, nhưng lặng lẽ vểnh tai lên.

Lạc Thanh Hàn “Hoàng hậu nói với ta, Thẩm chiêu nghi không phải bệnh chết, mà do phụ hoàng ban một ly rượu độc. Hoàng hậu đích thân đưa rượu độc cho Thẩm chiêu nghi, tận mắt nhìn Thẩm chiêu nghi chết trong đau đớn.”

Tiêu Hề Hề bất giác nắm chặt vạt áo hắn.

Lạc Thanh Hàn vuốt nhẹ lưng nàng, tự giễu cười nói “Phụ hoàng của ta ban chết cho mẫu phi của ta, mẫu hậu nuôi dưỡng ta là kẻ tiếp tay gi.ết chết mẫu phi, buồn cười hơn là …”

Nói đến đây, giọng hắn hơi thê lương.

“Buồn cười hơn là ta từng thật lòng xem bọn họ như phụ mẫu.”

Tim Tiêu Hề Hề thắt lại “Điện hạ, những chuyện này đã qua rồi.”

Lạc Thanh Hàn ôm chặt nàng, giọng hơi run “Có vài chuyện vĩnh viễn không qua được.”

Hắn vừa nhớ đến chuyện hắn đã từng thật lòng gọi người đó là phụ hoàng, từ tận đáy lòng sùng bái người đó, liền cảm thấy ghê tởm khó tả.

Người đó dùng một ly rượu độc gi.ết chết mẹ hắn, nhưng lại có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, yên tâm tiếp tục làm phụ hoàng của hắn, không hề mảy may áy náy.

Hắn hận người đó hơn cả Tần hoàng hậu.

Đáng buồn thay, dù hận đến mấy, hắn cũng không thể làm gì được người đó.

Vì người đó là cha ruột của hắn.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, hai tay ôm vai và cổ hắn, vụng về hôn lên môi hắn.

“Không cần biết quá khứ đã xảy ra chuyện gì, từ giờ trở đi, người có ta.”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng, trong đôi mắt đen láy của hắn có một sự dịu dàng mà cả hắn cũng không nhận ra.

“Ừm, ta có nàng là đủ rồi.”

Chương 514: Bùa may mắn

Các thế gia vào cung cầu xin Hoàng đế giơ cao đánh khẽ, nhưng không ai có thể thay đổi ý định của Hoàng đế, cả Hoàng hậu cũng đụng phải tường cứng.

Bọn họ biết lần này Hoàng đế đã hạ quyết tâm, không cách nào cứu vãn, chỉ đành ôm hận buông tay, nhưng trong lòng lại trút hận lên người Thái tử.

Hôm sau, hàng chục tấu chương luận tội Thái tử được trình lên Hoàng đế.

Hoàng đế vô cảm đọc số tấu chương này.

Có người nói Thái tử chuyên quyền độc đoán, có người nói Thái tử độc ác tàn nhẫn, có người nói Thái tử ngang ngược lộng quyền, có lòng bất chính.

Càng xem, sắc mặt Hoàng đế càng u ám.

Ông biết rõ, sở dĩ đám quan viên này luận tội Thái tử, không phải vì Thái tử làm chuyện tày trời, mà vì Thái tử xâm phạm đến lợi ích của thế gia.

Hoàng đế ném tấu chương trong tay lên bàn, cười lạnh một tiếng.

“Đám người này vì muốn đạt được mục đích mà cái gì cũng dám nói.”

Cam Phúc liếc nhìn nội dung tấu chương đặt trên bàn, tức thì hiểu tại sao Hoàng đế tức giận.

Hắn hai tay dâng trà nóng, cung kính khuyên "Bệ hạ đừng vì chuyện nhỏ này mà tức giận, nếu tức giận mà sinh bệnh thì không đáng."

Hoàng đế uống một hớp trà, nhưng vẫn không nén được cơn tức trong lòng.

Ông đặt tách trà xuống, liếc nhìn tấu chương luận tội Thái tử, lạnh lùng nói.

"Truyền chỉ của trẫm, Trương ngự sử ly gián quan hệ cha con của trẫm và Thái tử, bãi bỏ chức quan, phạt hai mươi trượng."

Cam Phúc rùng mình.

Trương ngự sử là quan viên đã dâng tấu luận tội Thái tử ngang ngược lộng quyền có lòng bất chính.

Thánh chỉ này ban ra, Trương ngự sử không chỉ mất chức quan, mà còn bị đ.è xuống đất đánh một trận.

Chuyện này truyền ra ngoài, tấu chương luận tội Thái tử tức thì giảm đi rất nhiều.

Nhưng oán giận của các thế gia với Thái tử ngày càng nhiều thêm.

Bây giờ Thái tử như mục tiêu sống, giá trị thù hận đặc biệt ổn định.

Nhiều người thầm cầu nguyện, hy vọng Thái tử sớm ngày chết đi.

Mà hầu hết Cống sinh lại rất vui mừng.

Dù phải thi lại cũng không sao, thà thi lại còn hơn thi với đám sĩ tử gian lận đó.

Quan trọng nhất là Hoàng đế còn tổ chức thêm một kỳ khoa cử nữa, điều đó có nghĩa dù thi trượt lần này, vẫn có thể tiếp tục

tham gia khoa cử tháng tiếp theo.

Thái tử lần nữa phụ trách kỳ thi năm nay với tư cách là chủ khảo.

Vào ngày thi, Lệ Khinh Ngôn cũng đến.

Y mặc trang phục nho sinh chỉnh tề, đeo hành lý trên lưng đứng giữa các sĩ tử.

Các sĩ tử được kiểm tra cẩn thận, sau khi thông qua sẽ vào trường thi.

Trong lúc xếp hàng kiểm tra, Lệ Khinh Ngôn nghe thấy hai sĩ tử phía trước thì thầm với nhau về kỳ thi năm nay.

“Huynh nghe nói gì chưa? Chuyện Tần các lão bị chém đầu.”

“Chuyện này ai mà không biết? Nói thật, ta cũng rất ngạc nhiên. Vốn ta rất sùng bái Tần các lão, nhưng không ngờ ông ta lại giở trò gian lận, lúc biết được chuyện này, ta buồn hết một đêm không ngủ được.”

“Không chỉ huynh, ngày đó ta cũng suy sụp tinh thần, vốn tưởng Tần các lão tài đức vẹn toàn, không ngờ ông ta lại là một tên tiểu nhân như vậy, chúng ta đúng là mù mắt mới đi sùng bái.”

“Cũng may lần này Thái tử đứng ra thanh trừng trường thi, quét sạch những kẻ gian lận kia, trả lại công bằng cho sĩ tử chúng ta.”

“Ta nhớ kỳ thi này Thái tử là chủ khảo, có Thái tử ở đây, chúng ta có thể yên tâm, không cần lo có người lợi dụng chức quyền làm chuyện gian lận.”

“Ta sớm đã nghe danh Thái tử, nhưng không biết phong thái của ngài ấy thế nào?”

“Nếu may mắn, sau này có thể gặp được Thái tử.”

“Ta nghe nói Thái tử phụ trách Hình bộ, nếu ta có thể vào triều làm quan, ta muốn làm ở Hình bộ, chỉ cần có thể đi theo Thái tử, dù chỉ làm một quan viên cấp thấp, ta cũng bằng lòng.”

“Xì, còn chưa thi nữa mà huynh đã bắt đầu nói mớ rồi.”

……

Lệ Khinh Ngôn nghe rõ những bàn luận này, khóe miệng hơi cong lên, nụ cười vui vẻ thoải mái.

Không ai biết y đóng vai trò gì trong vụ điều tra gian lận khoa cử, cũng không ai biết y từng làm việc cho Thái tử.

Trong lòng y có cảm giác thành tựu thầm kín.

Hôm qua Thái tử triệu kiến y, nói rất nhiều chuyện với y.

Thái tử khá tán tưởng y.

“Lần này ngươi giúp ta, để báo đáp, ta có thể giúp ngươi tìm một vị trí trong Hình bộ, ngươi không cần vất vả đi thi. Nhưng cách này, tiền đồ tương lai của ngươi có thể bị ảnh hưởng một chút, ngươi nghĩ kỹ trước khi đưa ra quyết định.”

Lệ Khinh Ngôn hiểu ý Thái tử.

Được người khác tiến cử làm quan trong triều hoàn toàn khác với làm quan thông qua thi cử.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ lấy Nội các làm ví dụ, muốn được liệt vào tam công cửu khanh trong Nội các, trước tiên phải qua ải viện Hàn Lâm.

Muốn vào viện Hàn Lâm, trước tiên phải đạt được kết quả xuất sắc trong kỳ thi.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao mấy công tử thế gia rõ ràng có thể dựa vào ân sủng để có được chức quan, nhưng vẫn phải

mài giũa đầu óc để tranh giành danh hiệu Tiến sĩ với sĩ tử hàn môn, vì bọn họ đều muốn vào viện Hàn Lâm.

Nếu Lệ Khinh Ngôn chỉ muốn làm quan chức bình thường, Thái tử có thể thực hiện mong muốn của y ngay lập tức, nhưng nếu y ôm tham vọng trở thành một đại thần xuất sắc, y vẫn phải tham gia kỳ thi đàng hoàng.

Lệ Khinh Ngôn dùi mài kinh sử nhiều năm, đương nhiên không chỉ vì một chức quan nhỏ sống qua ngày.

Y không do dự chọn tiếp tục tham gia kỳ thi.

Y hy vọng có thể thông qua kỳ thi làm quan, hy vọng có thể vào viện Hàn Lâm, hy vọng tương lai có thể bay cao bay xa!

Hàng người phía trước ngày càng ngắn, cách cổng trường thi ngày càng gần.

Cuối cùng, đến lượt Lệ Khinh Ngôn kiểm tra.

Y mang theo rất ít, ngoại trừ bút mực giấy nghiên, chỉ có một bộ chăn đệm và lương khô.

Quan viên khám xét người Lệ Khinh Ngôn, tìm thấy một túi gấm trong ngực y.

Mở túi gấm, bên trong là một lá bùa màu vàng, trên giấy vẽ những hoa văn khó hiểu bằng chu sa.

Quan viên hỏi "Đây là gì?"

Lệ Khinh Ngôn thành thật trả lời "Đây là bùa may mắn."

Hôm qua từ biệt Thái tử, Thái tử đã tặng cho y lá bùa may mắn này.

Thái tử nói, chỉ cần y cầm lá bùa may mắn này, thì có thể thoát khỏi những điều xui xẻo.

Lệ Khinh Ngôn không biết thật giả, nhưng dù thế nào thì đó cũng là ý tốt của Thái tử, vì vậy Lệ Khinh Ngôn đặc biệt mang nó theo bên người.

Điều y không biết là lá bùa may mắn này do Tiêu Hề Hề làm.

Tiêu Hề Hề biết Lệ Khinh Ngôn đã giúp Thái tử, để báo đáp, nàng đặc biệt làm một lá bùa may mắn, đưa Thái tử giao cho Lệ Khinh Ngôn.

Quan viên kiểm tra lá bùa cẩn thận, không thấy có gì bất thường nên trả lại cho Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn vượt qua kiểm tra một cách suôn sẻ.

Y đeo hành lý bước vào trường thi, chẳng mấy chốc đã tìm thấy phòng thi có ghi tên mình.

Chương 515: Bùi công tử

Khi chuông reo, tất cả sĩ tử đã ngồi vào chỗ.

Thái tử dẫn một nhóm giám khảo vào trường thi.

Tất cả sĩ tử đứng dậy, chắp tay hành lễ với Thái tử, đồng thanh hô to.

“Học trò bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Ai nấy đều nhìn Thái tử bằng ánh mắt tôn sùng.

Trên đài cao, Lạc Thanh Hàn mặc cẩm bào màu đen, ngồi ở vị trí chính, nét mặt lãnh đạm, những giám khảo khác sợ khí thế của hắn nên cụp mi không dám cử động.

Theo lệ, quan chủ khảo nên nói vài lời động viên sĩ tử trước khi bắt đầu thi.

Lạc Thanh Hàn không phát biểu dài dòng, cũng không ba hoa khoác lác.

Hắn chỉ điềm tĩnh nói một câu.

“Thi thật tốt, đừng làm ta thất vọng.”

Chỉ một câu đơn giản, không có gì đặc biệt, nhưng liên quan đến nỗ lực của Thái tử dành cho kỳ thi này, cảm xúc trong lồ.ng ngực của các sĩ tử bị khuấy động.

Thái tử không ngần ngại lập quân lệnh trạng chỉ để họ thi thật tốt.

Bọn họ sao có thể phụ lòng khổ tâm của Thái tử?!

Tất cả sĩ tử đồng thanh trả lời.

“Chắc chắn không phụ kỳ vọng của Điện hạ!”

Đêm đó, Tần Trọng cầu xin Hoàng đế ân chuẩn, được vào Hình bộ thăm Tần Liệt.

Tần Trọng là đệ đệ ruột của Tần Liệt, đồng thời còn là Phụ Quốc đại tướng quân kiêm Binh bộ Thượng thư.

Hai huynh đệ một văn một võ, liên thủ chống đỡ cả Tần gia, ép Hoàng đế phải nể mặt bọn họ ba phần.

Nhưng bây giờ, đại ca Tần Liệt bị kết án tử hình, ngày mai huynh trưởng sẽ bị giải ra pháp trường, kết thúc cuộc đời bằng cách thảm hại nhất.

Tần Trọng mang theo đồ ăn và rượu tới gặp huynh trưởng lần cuối.

Hai người ngồi đối diện nhau, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Hai mắt Tần Trọng đỏ ửng, giọng nói đầy bi thương phẫn nộ “Ca ca, nếu sớm biết hắn là kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, ban đầu chúng ta không nên giúp hắn lên ngôi!”

Tần Trọng không nói tên, nhưng Tần Liệt biết đệ đệ đang nói đến Hoàng đế.

Năm đó Hoàng đế lên ngôi, hai huynh đệ đã bỏ ra rất nhiều công sức, bây giờ Hoàng đế ngồi vững trên ngai vàng thì muốn ăn cháo đá bát.

Tần Liệt trông hốc hác, gầy đi rất nhiều.

Ông mệt mỏi nói “Chuyện đến nước này, hối hận cũng vô ích.”

Tần Trọng nhìn ra cửa, thấy cai ngục bên ngoài không chú ý đến đây, liền sáp người tới gần, nhỏ giọng nói.

“Ca ca, đệ đã sắp xếp người, ngày mai trên đường đến pháp trường sẽ cướp xe tù.”

Tần Liệt cau mày, không do dự bác bỏ “Không được, Hoàng đế không ngốc như đệ nghĩ. Nếu hắn dám tuyên án chặt đầu ta trước dân chúng, hắn nhất định sẽ chuẩn bị chu toàn, có thể hắn đang đợi đệ rơi vào bẫy, nếu thế thì Tần gia chúng ta sẽ hoàn toàn xong đời.”

Tần Trọng nói “Đệ không thể trơ mắt nhìn huynh chết!”

Tần Liệt “Ta chết rồi, Tần gia còn có đệ chống đỡ, nhưng nếu đệ cũng ngã xuống, vậy già trẻ lớn bé Tần gia làm sao sống sót?”

Tần Trọng không nói được gì.

Ông đập nắm đấm xuống sàn, oán giận dồn nén đè nặng trong ngực.

Cai ngục canh cửa nghe thấy tiếng động, lập tức nhìn vào phòng giam, thấy hai người đều bình an, không có chuyện gì bất thường, cai ngục mới quay mặt đi.

Tần Liệt rót rượu, nhỏ giọng nói.

“Đệ nắm trong tay một nửa binh quyền Đại Thịnh, Hoàng đế nhất định sẽ nghĩ cách tước binh quyền của đệ, đệ không thể ngồi chờ chết. Sau khi ta chết, một người trẻ tuổi họ Bùi sẽ đến tìm đệ. Hắn là người Huyền Môn, có lẽ sẽ giúp được đệ.”

Sắc mặt Tần Trọng hơi thay đổi khi nghe thấy hai chữ Huyền Môn.

Dù ông là võ tướng, nhưng cũng từng nghe về chuyện của Huyền Môn.

Đó là một môn phái chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Nghe nói người trong Huyền Môn trên thông thiên văn dưới tường địa lý, biết kinh dịch bát quái, bày binh bố trận, suy diễn bói quẻ.

Năm đó Tiên hoàng trầm mê tìm kiếm tiên đạo, nghe nói Huyền Môn có thuật trường sinh bất tử, ông đã tiêu tốn sức người sức của vô số để tìm kiếm tung tích Huyền Môn, nhưng không tìm thấy gì, đến lúc băng hà bẫn không tìm thấy Huyền Môn.

Người trong Huyền Môn, Tiên đế cầu mà không được, giờ đây lại chủ động giúp đỡ Tần gia.

Điều này có nghĩa Tần gia đã có vận khí vượt qua đế vương?

Nghĩ tới đây, Tần Trọng không khỏi kích động.

Tần Liệt biết đệ đệ đang nghĩ gì, lại không có ý định khuyên can.

Với tác phong hành sự hiện giờ của Hoàng đế, dù Tần gia không làm gì thì nhất định cũng không thoát được kiếp nạn, nếu đã như vậy, sao không liều một phen?

Tần Trọng cầm ly rượu, nước mắt rưng rưng, nói rõ từng chữ.

“Ca ca, huynh đi trước một bước, nếu đệ đệ thất bại, sẽ đi tìm huynh sau.”

Tần Liệt cũng nâng ly “Ta ở trên trời phù hộ cho mọi người, hy vọng Tần gia chúng ta sẽ thắng ván cuối cùng này.”

Ly rượu chạm nhẹ, phát ra âm thanh giòn tan.

……

Hôm sau, Tần Liệt bị giải đến cổng Chí Ngọ chặt đầu.

Tần hoàng hậu đang cầu phúc ở chùa Quang Chiếu nghe được chuyện này, bà không nói gì, lặng lẽ quỳ trên bồ đoàn.

Trước mặt bà là tượng Phật đang cười từ bi.

Bà từ từ khom người, trán chạm đất.

Nước từ khóe mắt trào ra rơi xuống đất, để lại một chút vết ướt.

Bắt đầu từ hôm nay, đại ca của bà đã không còn.

Trên đời này, bà lại mất đi một người thân.

Khi Tần hoàng hậu ngẩng đầu lên, nước mắt đã ngừng rơi.

Bà dùng khăn lụa lau nhẹ khóe mắt, nét mặt vô cảm đứng dậy.

Lúc này trông bà bình tĩnh đến đáng sợ.

Trân Châu bước tới dìu cánh tay bà, nhẹ giọng nói "Nương nương, hôm nay Tạ cô nương đến chùa Quang Chiếu dâng hương, nghe nói nương nương cũng ở đây, nên muốn đến thỉnh an người."

Trước đây ở trong cung, Tạ Sơ Tuyết từng muốn được gặp Hoàng hậu nhưng bị Tần hoàng hậu từ chối.

Tạ Sơ Tuyết là nghĩa nữ của Tây Lăng vương, Tần hoàng hậu không muốn có quan hệ gì với Tây Lăng vương.

Nhưng bây giờ, Tần hoàng hậu đã đổi ý.

Bà vô cảm nói "Đưa nàng ta vào phòng thiền đợi bổn cung."

"Vâng."

……

Tần Liệt chết nhục nhã, tang lễ đương nhiên không thể làm lớn, mọi việc chỉ có thể giữ ở mức khiêm tốn đơn giản.

Mỗi thế gia đều cử người đến Tần gia chia buồn.

Những người này phần lớn đều đến thăm dò ý tứ của Tần Trọng, bọn họ muốn biết sau khi Tần Liệt chết, Tần gia sẽ như thế nào?

Tần Trọng vẫn chìm trong nỗi đau mất huynh trưởng, không quan tâm những lời dò hỏi của những người này.

Cho đến khi một thiếu niên trẻ tuổi mặc cẩm bào xanh nhạt bước vào linh đường.

Y tầm khoảng hai mươi, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, môi đỏ như tuyết, mắt phượng hẹp dài, thậm chí còn đẹp hơn nữ tử vài phần, nhưng vì dáng người cao ráo nên trông không nữ tính, ngược lại còn toát lên vẻ đẹp khó diễn tả.

Y bước tới dâng hương bái lạy Tần Liệt, sau đó hành lễ với Tần Trọng đang quỳ bên cạnh.

“Tần nhị gia, xin bớt đau buồn.”

Tần Trọng ngẩng đầu nhìn y, đầu tiên là ngạc nhiên trước vẻ đẹp kinh người của y, sau đó dò hỏi “Ngươi là ai?”

“Tại hạ họ Bùi.”

Bốn chữ đơn giản này khơi dậy ngàn tầng sóng trong lòng Tần Trọng.

Tần Trọng chậm rãi mở to mắt “Ngươi chính là Bùi công tử mà ca ca ta nói đến?”

“Chính là tại hạ.”

Chương 516: Trạng Nguyên

Chớp mắt hai mươi mốt ngày đã trôi qua.

Khoa cử thành công tốt đẹp.

Các sĩ tử ào ra trường thi, một số lập nhóm đi ăn uống, một số khác nóng lòng muốn về nhà, ngủ một giấc thật ngon.

Lệ Khinh Ngôn thuộc nhóm người phía sau.

Trong lúc thi, y lo sợ xảy ra chuyện xui xẻo, nên trong suốt quá trình, thần kinh luôn trong trạng thái căng thẳng thận trọng.

Cho đến khi khoa cử kết thúc, y không gặp chuyện xui xẻo nào, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng có thể thư giãn. Y vui mừng, nhưng cũng thấy vô cùng mệt mỏi.

Y vội vã quay về chỗ ở ngủ một giấc

Sau khi lấy lại năng lượng, Lệ Khinh Ngôn mới nhớ tới bùa may mắn.

Lúc đầu y còn nghi ngờ hiệu quả của lá bùa, nhưng hiện giờ y phần nào đã tin lá bùa đó thật sự có ích, nếu không thì phải giải thích làm sao chuyện mình suôn sẻ vượt qua kỳ thi?

Ba lần thi trước, lần nào y cũng gặp những xui xẻo khác nhau.

Chỉ lần này, y không gặp xui xẻo gì, cả kỳ thi diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Lệ Khinh Ngôn chạm vào lá bùa may mắn nằm trong quần áo,

trong lòng thầm nghĩ Thái tử quả thật là quý nhân của y, còn có Tiêu trắc phi cũng là ân nhân của y.

Y thầm quyết định, sau này dù leo lên được bao xa, y cũng sẽ không bao giờ quên ân tình của Thái tử và Tiêu trắc phi!

Mười ngày sau.

Kết quả thi được công bố, vô số người tụ tập quanh danh sách dò từng cái tên.

Danh sách được sắp xếp theo thứ tự thành tích, tên càng cao thì thứ hạng càng cao.

Ở đầu danh sách có ba chữ được viết rõ ràng ngay ngắn —

Lệ Khinh Ngôn!

Trạng Nguyên của khoa cử năm nay là Lệ Khinh Ngôn!

Mọi người vây quanh danh sách bàn tán, tự hỏi Lệ Khinh Ngôn này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trước khi thi, chưa có ai từng nghe nói đến người này, bây giờ người này đột nhiên cưỡi hắc mã đột phá vòng vây, giành được Trạng Nguyên, khiến nhiều người rất ngạc nhiên.

Nhiều người đang tìm hiểu chuyện của Lệ Khinh Ngôn, muốn biết Lệ Khinh Ngôn sống ở đâu, muốn lôi kéo quan hệ với y.

Lúc này Lệ Khinh Ngôn đang nói chuyện với Thường công công.

Thường công công phụng lệnh của Thái tử đến chúc mừng Lệ Khinh Ngôn, tiện thể tặng y một món quà lớn.

Lệ Khinh Ngôn lần nữa cảm tạ, không vì đã thành tân khoa Trạng Nguyên mà trở nên kiêu ngạo, thái độ vẫn khiêm tốn như xưa.

Thường công công rất hài lòng với dáng vẻ này của y, thầm nghĩ không hổ là người được Thái tử xem trọng, không chỉ tài hoa mà tâm tính cũng điềm tĩnh, tương lai chắc chắn sẽ lập được thành tựu lớn.

Tiếp theo là tiết mục diễu hành của tân khoa Trạng Nguyên được dân chúng thích nhất.

Đây là tiết mục bốn năm mới diễn ra một lần, thậm chí còn hiếm hơn cả Gala xuân trong xã hội hiện đại.

Tiêu Hề Hề rất tò mò, cầu xin Thái tử dẫn nàng xuất cung xem náo nhiệt.

Mức độ chiều chuộng của Lạc Thanh Hàn với nàng ngày càng tăng lên, đặc biệt là với những chuyện nhỏ nhặt này, chỉ cần nàng mở miệng, hắn nhất định sẽ đồng ý.

Lần này cũng không ngoại lệ, Lạc Thanh Hàn đồng ý với nàng, sáng sớm hôm nay đã dẫn nàng xuất cung.

Hai người ngồi trong phòng riêng trên tầng hai của tửu lâu.

Chỗ này cao, tầm nhìn rất xa, lộ trình của cuộc diễu hành chắc chắn sẽ đi qua đây, họ chỉ cần ngồi ở đây đợi là được.

Tiêu Hề Hề bò dài lên bệ cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện dưới đường đã có rất nhiều người tụ tập, phần lớn đều là thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp rực rỡ.

Rõ ràng họ đến để xem tân khoa Trạng Nguyên.

Lúc này, hầu bàn mang rượu và đồ ăn đi vào.

Tiêu Hề Hề thấy có món ngon, lập tức chạy tới ngồi vào bàn, xé một cái đùi gà vừa ăn vừa hỏi.

“Ta nghe nói trước khi công bố kết quả thi, có vài gia đình sẽ cố ý đứng trực bên cạnh danh sách, chỉ cần nhìn thấy người đỗ Tiến sĩ, thì sẽ hỏi thăm người đó đã thành thân chưa, nếu chưa

thì bọn họ sẽ kéo người ta về nhà xem mắt khuê nữ nhà mình, có thật vậy không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời được.

Hắn chỉ quan tâm hàng năm ai đỗ tam giáp, còn việc người đó có thành thân hay chưa thì hắn hoàn toàn không quan tâm.

Hắn hỏi ngược lại "Nàng hỏi chuyện này làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta tò mò mà, ta nhớ Lệ Khinh Ngôn vẫn chưa thành thân. Bây giờ y là Trạng Nguyên, chắc chắn sẽ có nhiều người khóc lóc đòi kết thân với y."

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng cãi vã.

"Bổn vương đến tửu lâu nát này của các ngươi ăn cơm, là phúc của các ngươi, các ngươi lại dám tiếp đãi tệ bạc như vậy? Có tin bổn vương sai người dỡ bỏ tửu lâu nát này của các ngươi không?"

Tiêu Hề Hề ăn xong đùi gà, lại xé một cái cánh gà chuẩn bị cho vào miệng, nàng nghe xong câu này giật mình run tay, cánh gà rơi xuống đất.

Nàng vội nhặt cánh gà lên, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cánh gà ngon thế này, lại lãng phí mất tiêu!

Tiếng cãi vã ngoài cửa vẫn tiếp tục, có xu hướng ngày càng lớn hơn.

Lạc Thanh Hàn cũng nhận ra chủ nhân của giọng nói đó là ai, vẻ mặt không đổi, lãnh đạm liếc nhìn Thường công công bên cạnh.

Thường công công hiểu ý "Nô tài ra ngoài xem thử."

Tâm trạng lúc này của Lạc Dạ Thần rất không vui.

Y biết hôm nay Trạng Nguyên diễu hành trên phố, muốn tới xem náo nhiệt, tửu lâu này vừa hay nằm trên con đường trong lộ trình diễu hành, vì vậy y muốn chiếm một vị trí tốt ở đây, nào ngờ phòng riêng thượng hạng đã bị người khác chiếm.

Chưởng quầy sắp xếp cho y một phòng riêng hạng hai.

Nhưng Lạc Dạ Thần lại không muốn.

Y đường đường là Anh vương, chỉ có phòng riêng thượng hạng mới có thể sánh với thân phận cao quý của y!

Y ép chưởng quầy đuổi khách trong phòng riêng kia đi.

Chưởng quầy không dám đi, chỉ chắp tay cúi lạy, mong Anh vương thông cảm.

Đôi bên giằng co, Lạc Dạ Thần tức giận, xắn tay áo đến phòng riêng thượng hạng, định tự mình đuổi tên kia đi.

Đúng lúc này, cửa phòng riêng mở, Thường công công đi ra.

Thường công công mỉm cười hành lễ với Anh vương.

“Vương gia, vừa rồi ở trong phòng nghe thấy giọng nói, đoán được chính là ngài.”

Lạc Dạ Thần hiển nhiên không ngờ lại gặp Thường công công ở đây, y ngẩn người một lúc mới nhận ra.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Thường công công “Nô tài theo công tử và phu nhân đến đây.”

Người mà hắn gọi là công tử, chỉ có thể là Thái tử.

Vẻ mặt Lạc Dạ Thần dần trở nên cứng ngắc.

Nếu nói người bây giờ y không muốn gặp nhất là ai?

Là Thái tử!

Nếu biết sẽ gặp Thái tử ở đây, y tuyệt đối không bước vào tửu lâu nát này!

Lạc Dạ Thần hận không thể lập tức quay đầu rời đi, nhưng Thường công công đã nhìn thấy, nếu y đi lúc này, sẽ cho thấy y nhát gan, người không biết sẽ nghĩ y sợ Thái tử.

Thua cái gì cũng không được thua khí thế!

Lạc Dạ Thần vẫn giữ nguyên khí thế của một vương gia, làm như không có chuyện gì.

“Thì ra là tam đệ chiếm phòng riêng này, khéo thật!”

Y bước vào phòng riêng, thấy Thái tử và Tiêu trắc phi đang ngồi bên bàn ăn.

Khi Lạc Dạ Thần thấy đôi cẩu nam nữ này, trong lòng khó chịu vô cùng.

Chương 517: Ta liều mạng với cô!

Lạc Dạ Thần vốn định chào một tiếng rồi đi ngay.

Chỗ có Thái tử và Tiêu trắc phi, dù là một khắc y cũng không muốn ở lại.

Nhưng Tiêu trắc phi lại rất nhiệt tình.

“Mời gặp không bằng tình cờ gặp, nếu đã gặp rồi, chi bằng vương gia ngồi xuống cùng dùng bữa?”

Lạc Dạ Thần cảm thấy nữ nhân này có ý xấu, y muốn từ chối, nhưng Thường công công đã mang bát đũa cho y, giơ tay mời y ngồi xuống.

Mọi người trong phòng đều nhìn y, như đang chờ y ngồi xuống, cảm giác được chú ý này khiến y có chút tự hào.

Y nghĩ nếu đối phương đã chân thành mời, vậy y miễn cưỡng cho nàng chút mặt mũi.

Lạc Dạ Thần khí thế ngồi xuống bàn.

Tiêu Hề Hề gắp một cánh gà vào bát y, mắt mày cong cong tươi cười.

“Đây là món nổi tiếng nhất của quán này, tên là cánh gà lời thật lòng, mời vương gia nếm thử.”

Lạc Thanh Hàn và Thường công công nhìn cánh gà, vẻ mặt rất khó diễn tả.

Bọn họ vừa mới tận mắt thấy Tiêu Hề Hề vô tình làm rơi cánh

gà xuống đất, có lẽ vì không nỡ nên Tiêu Hề Hề lại nhặt cánh gà lên, bọn họ tưởng Tiêu Hề Hề muốn ăn, nào ngờ nàng lại gắp vào bát của Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần không biết lai lịch của cánh gà.

Nhưng theo hiểu biết của y về Tiêu trắc phi thì nữ nhân này rất xấu.

Y không muốn ăn cánh gà cho lắm.

Tiêu Hề Hề hỏi "Sao vương gia không ăn? Lẽ nào người sợ ta hạ độc trong cánh gà à?"

Lạc Dạ Thần không chịu được việc bị người khác coi thường.

"Nói nhảm, bổn vương sao phải sợ?"

Y cầm cánh gà lên, xem xét kỹ lưỡng nhưng không thấy có gì bất thường.

Y cẩn thận cắn một miếng, tỉ mỉ nếm thử, thịt gà rất ngon, không có bất thường, ngược lại ngon đến không ngờ.

Thế là y ăn hết cả cánh gà.

Y cầm khăn tay đặt bên cạnh lên lau tay, đồng thời không quên bới móc.

"Ta ăn xong cánh gà rồi, nhưng ta vẫn chưa thấy lời thật lòng, lời thật lòng ở đâu?"

Tiêu Hề Hề cười nói "Lời thật lòng là ta vừa mới làm rơi cánh gà này xuống đất."

Lạc Dạ Thần "……"

Y ngừng lau tay.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh uống một hớp trà.

Thường công công thầm thở dài, tội nghiệp Anh vương.

Lạc Dạ Thần ném mạnh khăn tay lên bàn, giận dữ quát to.

“Cô dám chơi ta!”

Tiêu Hề Hề tức thì nhảy lên, lao vào vòng tay Thái tử.

“Điện hạ, y lại hung dữ với người ta kìa!”

Lạc Thanh Hàn ôm nàng vào lòng, mặt vô cảm nhìn Lạc Dạ Thần “Huynh hung dữ cái gì?”

Lạc Dạ Thần “……”

Đợi đã, tình tiết này hơi quen quen.

Dựa theo những lần trước, Thái tử nhất định sẽ lại thiên vị Tiêu trắc phi.

Đôi cẩu nam nữ này lần nào cũng vậy, toàn bắt tay ức hiếp y.

Lạc Dạ Thần hít sâu một hơi, đè nén cục tức trong lòng.

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, nhịn trước đã.

Nhưng hít thở sâu mấy lần vẫn không thể nén được cục tức!

Y không phải loại người có thể nhịn được!

Y tức giận hét lên “Rõ ràng do cô ta chơi ta trước, ta mắng cô ta một câu thì có làm sao?!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Huynh ở trước mặt ta, mắng nữ nhân của ta, huynh đang cố ý khiêu khích ta sao? Có phải huynh quên cách mình đeo mận gai quỳ trước mặt ta xin lỗi rồi không? Có cần ta giúp huynh nhớ lại cảnh tượng lúc đó không?”

Lạc Dạ Thần "……"

Y nghiến răng hỏi "Lại là chiêu này, ngươi không thể đổi chiêu mới sao?"

Lạc Thanh Hàn "Không cần dùng nhiều chiêu, có hiệu quả là được."

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Lúc này, y hận không thể đè đôi cẩu nam nữ trước mặt xuống đất đánh một trận!

Sao trên đời lại có những kẻ đáng ghét như vậy?

Sao hai tên đáng ghét này lại sáp thành một cặp chứ?

Bên ngoài tiếng cồng chiêng nổi lên, ồn ào náo nhiệt.

Tiêu Hề Hề lập tức đứng dậy, chạy tới nằm bò lên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, nàng thấy tân khoa Trạng Nguyên cưỡi con ngựa cao lớn đi tới, theo sau là Bảng Nhãn, Thám Hoa và hai mươi mấy Tiến sĩ.

Bọn họ ăn mặc chỉnh tề tươi sáng cưỡi ngựa, trước sau có nha dịch đánh cồng chiêng giúp dọn đường, vô số người xem tụ tập hai bên đường.

Lệ Khinh Ngôn năm nay mới hai mươi mốt, không những trẻ tuổi, còn anh tuấn nhã nhặn, cộng thêm hào quang Trạng Nguyên, chỉ có hai chữ để diễn tả —

Đẹp trai!

Nhiều thiếu nữ không khỏi rung động khi thấy Lệ Khinh Ngôn, các nàng ném khăn lụa và quạt trong tay về phía y, đỏ mặt khen ngợi phong thái xuất chúng của Trạng Nguyên.

Cảnh tượng này trông rất giống một buổi gặp gỡ người hâm mộ.

Tiêu Hề Hề thấy vậy, cảm giác tay hơi ngứa ngáy muốn ném thứ gì đó.

Vừa hay Lạc Dạ Thần đứng bên cạnh, nàng trực tiếp lấy chiếc quạt gấp giắt ngay thắt lưng của Lạc Dạ Thần ném về phía Lệ Khinh Ngôn!

Khi chiếc quạt gấp chuẩn bị đập trúng Lệ Khinh Ngôn, y bất ngờ quay người sang một bên, vừa hay tránh được chiếc quạt gấp.

Chiếc quạt gấp bay ngang qua y, đập vào một người đứng bên kia đường.

Tiêu Hề Hề giật mình "A, trúng nhầm người rồi!"

Lạc Dạ Thần tức giận "Đó là chiếc quạt ta mua hết tám trăm lượng, trên đó có chữ của danh gia, là phiên bản giới hạn, cả Đại Thịnh chỉ có một chiếc, cô lại quăng nó đi! Ta liều mạng với cô!"

Tiêu Hề Hề thấy tình hình không ổn, vội chạy đến cầu cứu Thái tử.

Lạc Dạ Thần tức giận đuổi theo "Thái tử, nếu hôm nay ngươi còn bảo vệ cô ta, thì đừng trách ta không nể tình huynh đệ!"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Huynh cũng đã phái người ám sát ta rồi, giữa ta và huynh làm gì có tình huynh đệ?"

Lạc Dạ Thần "……"

Y như con gà trống mắc kẹt cổ họng, không thể phát ra tiếng, toàn bộ khí thế dần yếu đi.

Y thật hối hận!

Lẽ ra y không nên nhất thời nóng đầu mà phái người ám sát Thái tử.

Nếu không phái người ám sát Thái tử thì hắn đã không bắt được đám sát thủ đó.

Nếu Thái tử không bắt được đám sát thủ đó, y sẽ không phải đeo mận gai nhận tội.

Nếu y không đeo mận gai nhận tội, y sẽ không bị Thái tử nắm thóp mọi chuyện, thậm chí không có cơ hội phản kháng.

Tiếng ồn ào bên ngoài dần lắng xuống, có lẽ đội diễu hành đã đi xa.

Lạc Dạ Thần không muốn ở cùng đôi cẩu nam nữ này nữa, y đang định đi thì có tiếng gõ cửa.

Thường công công đi tới mở cửa thì thấy một thiếu nữ xinh đẹp đang đứng bên ngoài.

Thiếu nữ này tầm mười bảy mười tám, dáng người cao gầy, mặc y phục cưỡi ngựa màu đỏ, thắt lưng giắt roi da, mái tóc đen buộc cao bằng phát quan vàng, da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng, trông vừa đẹp vừa ngầu.

Thường công công từng thấy thiếu nữ này trong cung, biết nàng là con gái của Định Viễn Hầu, nên lập tức chắp tay với nàng.

“Bộ cô nương.”

Bộ Sanh Yên lắc lắc chiếc quạt gấp trong tay, nhếch đôi môi đỏ mọng, mỉm cười hỏi.

“Vừa rồi quạt gấp này vô tình đập trúng ta, hẳn là được ném từ chỗ của các người phải không?”

Chương 518: Tướng phu thê

Thường công công vừa nhìn đã nhận ra chiếc quạt gấp là của Anh vương.

“Xin lỗi, chúng tôi không cố ý, mong Bộ cô nương thứ lỗi.”

Lạc Dạ Thần nghe tiếng nói ngoài cửa, biết có người đến trả quạt của mình nên vội đi ra ngoài.

Thành Thịnh Kinh chỉ có bao lớn, Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên quen biết nhau, nhưng hoàn toàn trái ngược về tính cách, sở thích và quan hệ xã hội.

Vì vậy mà hai người thường nhìn nhau không thuận mắt, trước đó từng có hai lần mâu thuẫn.

Lạc Dạ Thần không ngờ lại gặp nàng ở đây nên sắc mặt tức thì thay đổi, bực bội nói.

“Đây là quạt gấp của bổn vương!”

Y giơ tay giật lại chiếc quạt.

Bộ Sanh Yên tránh tay y trước.

Nàng nhướng mày nói “Thì ra là ngươi ném quạt.”

Nàng đánh giá Lạc Dạ Thần từ trên xuống dưới, vẻ mặt đầy ẩn ý sâu xa.

“Ta chỉ biết nữ tử thích ném đồ vào người Trạng Nguyên, không ngờ một nam nhân như ngươi cũng có sở thích này, sở thích của ngươi cũng đặc biệt đấy.”

Lạc Dạ Thần thẹn quá hóa giận "Ta không có ném đồ lên người Trạng Nguyên, cô đừng có bôi nhọ ta, ta không có hứng thú với nam nhân!"

Bộ Sanh Yên cười khúc khích nói "Làm mà không nhận, không có trách nhiệm, có còn là nam nhân không?"

Lạc Dạ Thần không chịu đựng được việc bị coi thường.

Y vừa nghe xong, lập tức nổ tung.

"Bộ Sanh Yên, cô dựa vào đâu mà nói ta như vậy? Chuyện ta không có làm, tại sao ta phải nhận?"

Bộ Sanh Yên xoa xoa lỗ tai, lười biếng nói "Ngươi lớn tiếng thế làm gì? Sợ người khác không biết ngươi có hứng thú với nam nhân à?"

Lạc Dạ Thần tức giận đến mức phổi sắp nổ tung.

Y nghiến răng nghiến lợi "Cô còn nói bậy thêm một câu nữa xem, cô tưởng ta không đánh nữ nhân sao?"

Bộ Sanh Yên cười nhạo nói "Kiểu như ngươi, một mình ta chấp ba."

"Con nhóc thối, cô dám xem thường ta!" Lạc Dạ Thần quát hai thị vệ bên cạnh "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Bắt con nhóc này lại cho bổn vương!"

Y bị Thái tử và Tiêu trắc phi bắt nạt thì thôi đi, bây giờ cả con nhóc này cũng dám bắt nạt y, xem y là quả hồng mềm, ai cũng có thể bóp thật đấy à?!

Thị vệ lập tức ra tay, bắt lấy Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên không hề hoảng sợ, rút roi da giắt ngay thắt lưng, bắt đầu đánh với hai thị vệ.

Tuy nàng là nữ tử nhưng thân thủ dứt khoát nhanh gọn, một chọi hai nhưng không hề yếu thế.

Chưởng quầy vội chạy tới, sợ hãi hét lên.

"Đừng đánh nữa, tổ tông của tôi ơi, cầu xin các người đừng đánh nữa!"

Tiêu Hề Hề chạy ra cửa xem náo nhiệt.

Sau khi nàng nhìn rõ dung mạo của nữ tử áo đỏ, không khỏi khen một câu.

"Một tỷ tỷ thật xinh đẹp!"

Lạc Dạ Thần giận dữ chửi rủa "Đẹp cái con khỉ! Cô ta chỉ là một bà điên ngang ngược không nói lý lẽ, sau này ai cưới cô ta, chắc chắn kiếp trước rất thất đức!"

Sắc mặt Tiêu Hề Hề phức tạp nhìn y "Có vài lời không nên nói quá sớm."

Chung quy nơi đây là tửu lâu, xung quanh có rất nhiều người đang nhìn, lỡ có người vô tội bị thương thì không hay, theo lệnh của Thái tử, Triệu Hiền kịp thời ra tay ngăn chặn cuộc chiến.

Bộ Sanh Yên thấy thân thủ của Triệu Hiền lợi hại, nàng không phải đối thủ của hắn, thức thời thu roi lại, liếc nhìn Lạc Dạ Thần, khinh thường nói.

"Bản thân đánh không lại, thì sai người khác giúp, cả đời ngươi cũng chỉ có chút tiền đồ này."

Lạc Dạ Thần chưa kịp phản bác, nàng đã ném chiếc quạt gấp, vừa hay trúng đầu Lạc Dạ Thần.

Cú đập khiến trán Lạc Dạ Thần đau nhức.

Y vội đỡ lấy chiếc quạt rơi xuống, đau đớn hít thở.

Bộ Sanh Yên không nhìn y nữa, quay người tiêu sái rời đi.

Lạc Dạ Thần hét sau lưng nàng.

“Con nhóc thối, cô chờ đó cho bổn vương, sau này bổn vương nhất định đánh cô rụng răng!”

Đáp lại y là tiếng cười khúc khích của Bộ Sanh Yên.

Tiếng cười đó mang theo sự châm chọc rõ ràng, dù nhìn từ xa cũng khiến người ta cảm nhận được sự khinh thường của nàng với Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần hung hăng niệm ‘Bộ Sanh Yên’ nhiều lần, như thể y sắp nghiền nát hai chữ này với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Thù hôm nay, ngày sau nhất định phải trả gấp đôi!

Nhận ra xung quanh có rất nhiều người đang nhìn, Lạc Dạ Thần liếc mắt “Nhìn gì mà nhìn? Có tin bổn vương móc mắt các ngươi không!”

Mọi người sợ hãi vội lùi lại, không dám nhìn nữa.

Bữa cơm hôm nay làm Lạc Dạ Thần thấy tức nghẹn.

Y không muốn ở lại đây nữa, qua loa chắp tay với Thái tử.

“Ta còn có việc, đi trước một bước.”

Nói xong y dắt đám thị vệ bước nhanh xuống lầu.

Tiêu Hề Hề trở về bàn ngồi, vừa ăn vừa tò mò hỏi.

“Bộ Sanh Yên đó là ai? Trông có vẻ rất lợi hại.”

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói “Nàng là con gái của Định Viễn Hầu, trước đây sống ở biên cương với Định Viễn Hầu một thời gian dài, có lẽ bị ảnh hưởng phong tục vùng biên

cương, tác phong không giống với quý nữ trong kinh.”

Tiêu Hề Hề ranh mãnh cười “Ta vừa quan sát tướng mạo của Bộ Sanh Yên, phát hiện một chuyện rất thú vị.”

Lạc Thanh Hàn “Hửm?”

Tiêu Hề Hề “Xem tướng mạo thì Bộ Sanh Yên và Anh vương có tướng phu thê.”

Lạc Thanh Hàn hơi kinh ngạc, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi, ngoài ra hắn không có phản ứng nào khác.

Hắn chưa từng quan tâm đến chuyện riêng của người khác.

Nhưng Thường công công bên cạnh không khỏi nghĩ nhiều một chút, với tính cách của Anh vương và Bộ Sanh Yên, nếu hai người này thành đôi thật, cuộc sống ngày sau sẽ rất náo nhiệt.

Ăn uống xong, Tiêu Hề Hề kéo Thái tử dạo phố.

Tình cờ có một tiệm mứt hoa quả mới mở trên phố, không chỉ được ăn thử miễn phí mà còn mua một cân tặng một cân.

Một người ăn hàng như Tiêu Hề Hề đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Nàng kéo Thái tử vào tiệm mứt hoa quả.

Trong tiệm có rất nhiều khách, xung quanh toàn là người.

Lạc Thanh Hàn không thích môi trường đông đúc này, không khỏi cau mày.

Tiêu Hề Hề thử mấy loại mứt hoa quả, cảm thấy loại nào cũng ngon, nàng không biết nên chọn loại nào nên quyết định mua hết, mỗi loại nàng thích đều mua một cân.

Khách quá nhiều, còn rất nhiều người xếp hàng chờ tính tiền,

Tiêu Hề Hề chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Trong lúc chờ, nàng nhịn không được nên thử thêm vài loại mứt hoa quả.

Vì có đồ ăn ngon, bảo nàng đợi một lát cũng đáng.

Nhưng Lạc Thanh Hàn lại không nghĩ như vậy.

Hắn cho rằng việc dành thời gian xếp hàng dài như vậy chỉ để mua vài cân mứt hoa quả không hề thỏa đáng, với ngần ấy thời gian, hắn có thể làm được những chuyện khác có ý nghĩa hơn.

Ngay lúc lông mày hắn nhíu ngày càng chặt, một miếng mứt hoa quả đột nhiên bị nhét vào miệng hắn.

Tiêu Hề Hề mong đợi hỏi "Ngọt không?"

Chương 519: Nhất định chọn người rồi!

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nhai mứt hoa quả, vị ngọt tràn ngập trong miệng, tâm trạng chán nản trong lòng dần tiêu tan.

“Ừm, rất ngọt.”

Tiêu Hề Hề lập tức cười nói “Ta cũng thấy loại mứt hoa quả này rất ngọt, lần đầu tiên ăn nó, ta rất muốn chia sẻ với người.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng cúi đầu cẩn thận lựa mứt hoa quả, đột nhiên hỏi.

“Nếu bắt buộc phải chọn giữa mứt hoa quả và ta, nàng sẽ chọn gì?”

Tiêu Hề Hề thản nhiên nói “Nhất định chọn người rồi! Vì chỉ cần nhìn thấy người đã cảm thấy rất ngọt.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Dù đã nuốt mứt hoa quả nhưng hắn vẫn cảm thấy trong miệng rất ngọt.

Có người chen qua bọn họ, Tiêu Hề Hề theo bản năng dựa vào người Lạc Thanh Hàn, Lạc Thanh Hàn thuận tay bảo vệ nàng trong lòng, không cho ai chạm vào nàng.

Xung quanh toàn là người, đủ loại tiếng nói khiến cửa tiệm rất ồn ào.

Lạc Thanh Hàn lại như chẳng nghe được gì, chăm chăm nhìn nữ nhân trong lòng mình.

Tiêu Hề Hề sẽ nhét mứt hoa quả mà nàng cho là ngon vào miệng hắn, ánh mắt sáng ngời nhìn hắn.

Lúc này, họ giống như một đôi phu thê bình thường, có cảm giác ấm áp bình dị.

Lạc Thanh Hàn chợt cảm thấy thỉnh thoảng lãng phí thời gian thế này cũng là một trải nghiệm không tồi.

Tiêu Hề Hề gần như mua hết những loại mứt hoa quả nàng thấy, chưởng quầy phải mất rất nhiều thời gian đóng gói cho nàng.

Lạc Thanh Hàn cam tâm tình nguyện trả tiền.

Sau đó hắn dẫn Tiêu Hề Hề đến một quán trà, gặp Lệ Khinh Ngôn trong phòng riêng.

Lúc này, Lệ Khinh Ngôn đã thay y phục tươi sáng trên người, y lại mặc trang phục nho sinh ngày thường.

Y thế này trông thiếu mất vài phần ý chí hăng hái so với lúc cưỡi ngựa diễu hành trên phố vừa rồi.

Y hành lễ với Thái tử.

“Học trò bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Sau đó y quay sang hành lễ với Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho y ngồi xuống nói chuyện.

Lệ Khinh Ngôn chân thành nói “Nhờ có Thái tử Điện hạ giúp đỡ, học trò mới có thể đạt được ngày hôm nay.”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Ngươi có được ngày hôm nay là do nỗ lực của ngươi, không liên quan gì đến ta.”

“Nếu không phải ngài tra rõ gian lận khoa cử, người đỗ Trạng

Nguyên lần này có lẽ sẽ là người khác, còn cả bùa may mắn mà ngài đưa cho học trò, quả thật rất hiệu nghiệm, từ khi học trò đeo nó thì không còn gặp chuyện xui xẻo, mọi thứ đều rất thuận lợi."

Tiêu Hề Hề đang cúi đầu ăn bánh, nghe thấy bùa may mắn, nàng vô thức ngẩng đầu nhìn y.

Vận rủi bao trùm y ban đầu đã biến mất, tướng mạo của y đã hiện ra rõ ràng, nếu không có gì bất ngờ, sự nghiệp tương lai của y sẽ ngày càng rộng mở, một ngày nào đó y sẽ trở thành đại thần quyền cao chức trọng.

Lạc Thanh Hàn không định để ai biết lai lịch của bùa may mắn, hắn không muốn gây rắc rối cho Tiêu Hề Hề.

Hắn bình tĩnh chuyển chủ đề.

"Gần đây chắc có rất nhiều người tìm ngươi phải không?"

Lệ Khinh Ngôn hơi xấu hổ "Đúng vậy, bọn họ muốn lôi kéo học trò, nhưng đều bị học trò từ chối, học trò là người của Thái tử. Ngoài ngài ra, học trò sẽ không chấp nhận bất kỳ lôi kéo nào."

Lạc Thanh Hàn lại nói "Nếu ngươi muốn sự nghiệp thuận lợi, đừng để người khác biết ngươi là người của phe Thái tử."

Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp "Mà ta cũng không muốn ngươi lộ phe phái thật sự của mình quá sớm, trước khi chúng ta đứng vững, tốt nhất đừng có quá nhiều liên hệ."

Lệ Khinh Ngôn là người thông minh, lập tức hiểu được ý của Thái tử.

Thân phận của Thái tử rất nhạy cảm, nếu Lệ Khinh Ngôn quá thân cận, có thể sẽ khiến Hoàng đế nghi ngờ.

Hiện giờ Thái tử có rất nhiều kẻ thù trong triều, bọn họ đều đang nhìn chằm chằm Thái tử, một khi phát hiện hắn quá thân

cận với thần tử trong triều, đám người đó nhất định sẽ nắm bắt chuyện này làm ầm lên.

Bọn họ không lung lay được Thái tử, nhưng có thể dễ dàng phá hủy tiền đồ của Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn nghiêm túc trả lời "Học trò đã hiểu."

Nói chính sự xong, Tiêu Hề Hề bắt đầu tán gẫu.

"Vừa rồi ta ném quạt lên người ngươi, sao ngươi không bắt lấy?"

Lệ Khinh Ngôn ngơ ngác "Người ném quạt vào học trò khi nào?"

"Vừa nãy lúc ngươi cưỡi ngựa diễu hành qua đường, ta ở trên lầu hai đã ném một chiếc quạt gấp vào người ngươi."

Lệ Khinh Ngôn lập tức nhớ ra "Thì ra là người đã ném chiếc quạt gấp đó."

Chiếc quạt gấp thoạt nhìn rất nặng, nếu trúng phải nhất định sẽ rất đau, lúc đó y vốn không muốn bị nó đập trúng nên không suy nghĩ gì đã né đi.

Y xấu hổ "Nếu biết là người ném, học trò nhất định sẽ bắt lấy."

Lạc Thanh Hàn đặt tách trà xuống, ánh mắt lạnh lùng.

Lệ Khinh Ngôn lập tức đổi lời "Không, nếu biết là Trắc phi nương nương ném, học trò càng không dám bắt."

Cho dù có cho y ăn gan hùm mật gấu, y cũng không dám giành nữ nhân với Thái tử.

Tiêu Hề Hề nghe vậy, không hề tức giận mà chỉ mỉm cười.

"May là ngươi không bắt, chiếc quạt gấp đập trúng người

khác, vừa hay tác hợp được một mối nhân duyên.”

Lệ Khinh Ngôn khó hiểu nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề không giải thích, ngược lại hỏi những chuyện khác, ví như có ai muốn giới thiệu con gái nhà mình cho y không?

Lệ Khinh Ngôn bị nàng hỏi đến ngượng đỏ mặt.

“Nương nương đừng trêu học trò nữa, học trò hiện giờ chỉ một lòng muốn tạo dựng sự nghiệp, tạm thời không có ý định cưới vợ.”

Tiêu Hề Hề cẩn thận quan sát tướng mạo của y, phát hiện nhân duyên của y chưa xuất hiện, thế là cười nói.

“Chuyện hôn nhân đừng vội, tùy duyên là được, duyên đến ắt sẽ thành.”

“Nương nương nói phải.”

Sau khi tạm biệt Lệ Khinh Ngôn, Tiêu Hề Hề lại kéo Thái tử dạo phố.

Hai người vừa dạo vừa mua sắm, đồ đã mua được Ngọc Lân vệ mang chất lên xe, đợi bọn họ mua sắm xong quay trở lại thì phát hiện trong xe gần như chất đầy đồ ăn.

Tiêu Hề Hề kinh ngạc “Sao chúng ta lại mua nhiều vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Chuyện này phải hỏi nàng.”

Thường công công giúp thu dọn đồ ăn, giành ra chỗ ngồi cho Thái tử và Tiêu trắc phi.

Xe ngựa chở hai người về cung.

Lúc Ngọc Lân vệ mang hết đồ ăn ra khỏi xe, Bảo Cầm nhìn đến chết lặng.

Nàng không khỏi lẩm bẩm "Nương nương, người mua hết đồ ăn ở thành Thịnh Kinh này luôn đó hả?"

Tiêu Hề Hề cười cười "Làm gì khoa trương thế, ta chỉ dạo có hai con phố thôi."

"Mới dạo hai con phố đã mua nhiều đồ ăn như vậy, người đi thêm mấy con phố nữa thì không sợ ăn đến mức Thái tử Điện hạ phá sản luôn sao?"

Tiêu Hề Hề "Sao thế được, Thái tử giàu như vậy, đâu dễ gì mà ăn đến phá sản, ta rất có lòng tin với khoản tiền tiết kiệm của ngài ấy."

Bảo Cầm "……"

Sao bỗng dưng nàng lại thấy đồng cảm với Thái tử?

Dưới chỉ huy của Bảo Cầm, các cung nữ thái giám chuyển toàn bộ đồ ăn vào điện Thanh Ca.

Tích trữ nhiều đồ ăn ngon như vậy, Tiêu Hề Hề cảm thấy bản thân có thể không cần ra ngoài một khoảng thời gian dài, cảm giác này thật sự rất tuyệt!

Chương 520: Thái tử lại nói giúp mình!

Đêm đó, Hoàng đế tổ chức tiệc Quỳnh Lâm trong cung, chúc mừng tân khoa Trạng Nguyên và các Tiến sĩ.

Trong bữa tiệc, các quan viên xuất thân thế gia tránh không khỏi muốn công khai hoặc ngấm ngầm mỉa mai Thái tử, thậm chí có người còn muốn chuốc say Thái, khiến hắn xấu mặt trước mọi người.

Trong suốt quá trình, Lạc Thanh Hàn lạnh mặt với những người cố ý rót rượu cho hắn, hắn không thèm liếc nhìn một cái.

Hắn là Thái tử, chỉ cần hắn không muốn uống thì không ai dám ép hắn uống.

Đám người đó bị dáng vẻ cao quý lạnh lùng của hắn chọc tức, nhưng bọn họ không thể làm gì hắn, cuối cùng chỉ đành hậm hực bỏ đi.

Tuy có người không ưa Thái tử, nhưng cũng có không ít người tán thưởng Thái tử.

Đặc biệt là những quan viên phái hành động, hay những danh sĩ thanh lưu không quan tâm đến xuất thân đều tán thưởng Thái tử.

Tuy nhiên vì một số lý do khách quan nên họ không dám đến gần Thái tử, kẻo bị Hoàng đế nghi ngờ.

Trong trường hợp này, họ chỉ lịch sự nâng ly kính Thái tử, không nói bất kỳ câu dư thừa nào.

Kiểu hành xử này ngược lại có phần giống giao tình giữa quân tử.

Lệ Khinh Ngôn là tân khoa Trạng Nguyên, trở thành tâm điểm của bữa tiệc, rất nhiều người muốn lôi kéo y, y khách sáo với mọi người nhưng không hề lộ ra nghiêng về phía nào.

Nhất thời mọi người không đoán được y đang nghĩ gì.

Tiếng nhạc vang lên, các vũ cơ nhẹ nhàng lướt đến.

Lệ Khinh Ngôn từ xa giơ ly rượu kính Thái tử.

Thái tử nhìn y một cái nhưng không đáp lại, cả người toát ra khí lạnh không ai dám đến gần.

Trong mắt người khác, ai cũng cho rằng Trạng Nguyên muốn làm thân với Thái tử, đáng tiếc Thái tử hoàn toàn không để ý đến, vì vậy Trạng Nguyên bị dội gáo nước lạnh, tự chuốc xấu hổ.

Thậm chí có người còn thầm đoán, nghi ngờ không biết Trạng Nguyên có phải đã đắc tội Thái tử Điện hạ hay không?

Nếu không, Thái tử sẽ không đến mức không cho Trạng Nguyên chút mặt mũi gì.

Tiếng nhạc kết thúc, các vũ cơ lui xuống.

Các tân khoa Tiến sĩ mượn rượu ngâm thơ làm phú, nỗ lực thể hiện tài năng.

Không khí bữa tiệc càng trở nên náo nhiệt.

Trên bàn bày đầy món ngon, không khí tràn ngập mùi thơm của rượu.

Lạc Thanh Hàn không uống một hớp nào.

So với các món ngon do ngự trù dày công chế biến này, hắn

càng thích mứt hoa quả Tiêu Hề Hề cho hơn.

Trên đời có đủ loại hương vị, nhưng hắn chỉ muốn vị ngọt mà nàng cho hắn.

Bữa tiệc kéo dài đến muộn.

Khi Thái tử về đến điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề đã ngủ say.

Lạc Thanh Hàn không muốn mùi rượu trên người ảnh hưởng tới Tiêu Hề Hề.

Hắn đi tắm trước, xác định trên người không còn mùi rượu, mới nằm xuống cạnh nàng.

Tiêu Hề Hề vốn đã ngủ say, cảm giác được bên cạnh có người, nàng hé mắt, khi nhìn thấy Thái tử, nàng cảm thấy yên tâm, tự giác chui vào lòng hắn.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, cảm giác trong lòng rất chân thật.

Đêm nay Hoàng đế nghỉ ngơi tại cung Dao Hoa của Huệ phi.

Huệ phi hầu hạ Hoàng đế xong, thấy tâm tình Hoàng đế vui vẻ, liền nhân cơ hội nhắc tới hôn sự của con trai bảo bối.

“Bệ hạ, qua hai tháng nữa, Dạ Thần cũng hai mươi hai rồi. Người ta ở tuổi này đã có mấy đứa con, mà thằng bé cả vương phi cũng không có, ngài xem có phải nên chọn cho thằng bé một mối hôn sự tốt không?”

Hoàng đế bất lực nói “Trước đó trẫm từng chọn mấy mối hôn sự, là nó chê người ta, vậy trẫm phải làm sao? Lẽ nào trẫm phải ép nó thành thân sao?”

Huệ phi vội nói “Khi đó thằng bé còn nhỏ, chưa vội thành thân. Bây giờ thằng bé lớn rồi, nếu không thành thân thì sẽ chậm trễ thật đó. Dạ Thần dù sao cũng là trưởng tử của ngài. Ngài phải để tâm tới hôn sự của thằng bé một chút!”

“Được, trẫm biết rồi.”

Huệ phi lại bổ sung “Thần thiếp không có yêu cầu cao với con dâu, chỉ cần con bé đối tốt với Dạ Thần, sức khỏe tốt, có thể giúp Dạ Thần quản lý hậu viện là được. Đương nhiên, ngoại hình và tính cách không thể quá tệ, gia cảnh nhất định phải tốt, không thể để Dạ Thần ấm ức được, ngài nói phải không?”

Hoàng đế nhức đầu khi nghe bà lải nhải, ông nhắm mắt qua loa ừm một tiếng.

“Được rồi, trẫm buồn ngủ rồi, ngủ đi, có chuyện gì đợi ngày mai rồi nói.”

……

Hôm sau.

Lạc Thanh Hàn thức dậy trước trời sáng như thường lệ.

Hắn dùng bữa sáng đơn giản rồi ngồi xe ngựa đến điện Nghị Sự.

Gần đây trong triều có rất nhiều người dâng tấu luận tội hắn, trong lòng hắn biết rõ nguyên nhân, cũng đã đoán được nên cũng không quan tâm lắm.

Từ khi Tần Liệt qua đời, trong Nội các chỉ còn lại năm vị đại thần, Hoàng đế tạm thời không có ý định đề bạt người khác vào Nội các.

Khi năm vị đại thần thấy Thái tử đến, đồng loạt hành lễ với hắn.

Lạc Dạ Thần khó chịu trong lòng, nhưng bề ngoài y chỉ có thể cùng người khác hành lễ với Thái tử.

Đây là lợi ích do thân phận Thái tử mang lại, dù y là đại ca, nhưng vì đối phương là Thái tử, y gặp đối phương cũng chỉ đành hành lễ.

Chốc sau Hoàng đế đã đến.

Sau khi hành lễ thì bắt đầu thương nghị chính sự.

Hôm nay vẫn có người dâng tấu luận tội Thái tử, nhưng Các lão biết Hoàng đế không thích nghe chuyện này nên ngầm bỏ qua những tấu chương đó.

Các lão chọn ra vài tấu chương quan trọng cần xử lý gấp, cùng bàn bạc với Hoàng đế, Thái tử và Anh vương.

Sau khi xong việc, Hoàng đế cố tình giữ Thái tử và Anh vương ở lại.

Biết họ có chuyện nhà cần nói, Các lão thức thời lui ra ngoài.

Hoàng đế cầm một quyển tấu chương, bảo Cam Phúc đưa cho Anh vương, đồng thời ra hiệu cho Anh vương tự mình xem.

Lạc Dạ Thần cầm tấu chương mở ra, đọc xong sắc mặt tức thì thay đổi.

Đây là tấu chương do Ngự sử luận tội Anh vương.

Hôm qua, Anh vương cãi nhau với một nữ tử trong tửu lâu, thậm chí còn ra tay, chuyện này rất nhiều người đã tận mắt chứng kiến.

Có một Ngự sử biết chuyện, cảm thấy chuyện này sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng hoàng thất nên đã viết tấu chương này, tố cáo Anh vương kiêu ngạo hống hách, làm nhục thân phận vương gia.

Lạc Dạ Thần phản bác "Bộ Sanh Yên chọc tức nhi thần trước, nhi thần tức giận mới cãi với cô ta mấy câu, chuyện này không nghiêm trọng như tấu chương nói đâu!"

Hoàng đế nhàn nhã hỏi "Nhưng trẫm nghe nói, quan hệ giữa con và con gái của Định Viễn Hầu không tốt, trước đây từng

có mâu thuẫn, hôm qua không phải vì ân oán lâu ngày mà ra tay sao?"

Lạc Dạ Thần nóng lòng muốn thoát tội nên chỉ có thể nói nhảm.

"Phụ hoàng minh giám, quan hệ giữa nhi thần và Bộ Sanh Yên không tốt mấy, nhưng cũng không quá tệ. Giữa nhi thần và cô ta không có thù oán gì cả. Chắc chắn là những người bên ngoài nói bậy, lan truyền lung tung. Người tuyệt đối đừng tin!"

Hoàng đế quay đầu nhìn Thái tử đứng bên cạnh.

"Nghe nói hôm qua con cũng có mặt tại hiện trường, con nói đi, quan hệ giữa Anh vương và con gái của Định Viễn Hầu thế nào? Có thật là ân oán sâu sắc không?"

Lạc Dạ Thần biết quan hệ giữa mình và Thái tử không tốt, thấy phụ hoàng hỏi Thái tử như vậy, trong lòng Lạc Dạ Thần lạnh buốt.

Thái tử nhất định sẽ nhân cơ hội bôi nhọ y!

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nhi thần không biết rõ quan hệ giữa Đại hoàng huynh và Bộ cô nương thế nào, nhưng xét tình hình hôm qua thì quan hệ giữa hai người hẳn là khá tốt, cũng không tệ như bên ngoài đồn đãi."

Lạc Dạ Thần ngẩn người.

Y không ngờ Thái tử lại nói giúp mình!

Chương 521: Nhi thần không muốn cưới cô ta!

Lạc Dạ Thần thầm khinh bỉ chính mình, y đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!

Y còn tưởng Thái tử sẽ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, nhưng Thái tử lại bày ra phong thái chính trực, so sánh như vậy càng khiến y hẹp hòi nhỏ mọn.

Ánh mắt Lạc Dạ Thần nhìn Thái tử lộ thêm vài phần áy náy.

Hoàng đế "Nếu Thái tử đã nói vậy, nhất định là người bên ngoài nói bậy."

Lạc Dạ Thần vội gật đầu đồng tình "Đúng đúng, bọn họ chỉ đang nói bậy, quan hệ giữa nhi thần và Bộ Sanh Yên luôn rất tốt, hôm qua chỉ đùa chút thôi, phụ hoàng đừng bận tâm."

Hoàng đế ẩn ý cười cười "Nếu quan hệ giữa con và con gái của Định Viễn Hầu rất tốt, hay là cưới nàng đi."

Lạc Dạ Thần:!!!

Lạc Dạ Thần như bị sét đánh, cả người sợ hãi như hồn bay phách lạc, suýt nữa thì thăng thiên.

Y kinh hãi "Không không không! Nhi thần không muốn cưới cô ta!"

Hoàng đế "Tại sao?"

Lạc Dạ Thần không kịp nghĩ, buột miệng nói "Đương nhiên là vì con không thích cô ta!"

Hoàng đế "Nhưng con mới nói, quan hệ giữa con và nàng rất tốt."

Lạc Dạ Thần sắp khóc "Nhi thần và cô ta có quan hệ tốt, nhưng không có nghĩa nhi thần muốn cưới cô ta!"

Hoàng đế cau mày, có hơi không vui "Vậy con nói xem, con muốn cưới ai?"

Câu hỏi này đến quá đột ngột, Lạc Dạ Thần không trả lời được, tức thì càng gấp gáp hơn.

"Chuyện hôn nhân liên quan đến hạnh phúc cả đời của nhi thần. Nhi thần không muốn quyết định vội vàng như vậy, xin phụ hoàng cho nhi thần chút thời gian suy nghĩ."

Thật ra vừa rồi Hoàng đế chỉ tiện miệng nói, nhưng nghĩ kỹ lại, ông thấy mối hôn sự này rất tốt.

Bộ gia trung liệt, trong nhà ngoài Định Viễn Hầu, nam nhi khác của Bộ gia đều tử trận sa trường. Giờ đây con cháu Bộ gia ít ỏi, không có nhiều thực quyền trong triều, nhưng địa vị và danh tiếng lại rất cao.

Một gia tộc như vậy rất thích hợp làm thân thích với hoàng gia, Hoàng đế có thể hưởng lợi mà không cần lo lắng sẽ có Tần gia thứ hai.

Trăm lợi không hại!

Giọng Hoàng đế đột nhiên cứng rắn.

"Trước đây trẫm đã cho con rất nhiều cơ hội, lần nào con cũng nói sẽ suy nghĩ, nhưng cuối cùng chẳng có kết quả gì. Hôm nay trẫm cũng nói luôn, trẫm thấy con và con gái của Định Viễn Hầu rất hợp nhau, mối hôn sự này nhất định phải thành! Nếu con không muốn, thì là kháng chỉ, hậu quả con tự mà cân nhắc."

……

Lúc Lạc Dạ Thần rời khỏi điện Nghị Sự, cả người y vẫn còn ngơ ngác.

Y thật sự không hiểu tại sao phụ hoàng lại đột nhiên muốn y cưới Bộ Sanh Yên?

Thành Thịnh Kinh có nhiều quý nữ danh môn như vậy, sao phụ hoàng lại cứ chọn trúng Bộ Sanh Yên?

Có phải vì y nói có quan hệ tốt với Bộ Sanh Yên?

Nếu là như vậy, vừa rồi y thà bị luận tội còn hơn là nói nhảm!

Nhưng ngàn vàng khó mua được điều biết trước.

Lời đã nói ra thì khó rút lại được.

Lạc Dạ Thần chỉ đành nghĩ cách khác.

Y vội đi tìm Huệ phi, muốn Huệ phi giúp giải quyết rắc rối này.

Khi Huệ phi biết được chuyện này, bà cũng kinh ngạc.

“Đêm qua ta cố ý cầu xin Hoàng thượng giúp con chọn một mối hôn sự tốt, sao ngài ấy lại chọn trúng con gái của Định Viễn Hầu?”

Huệ phi từng gặp Bộ Sanh Yên trong cung, bà không có ấn tượng tốt với nàng, trong mắt bà, tính tình của Bộ Sanh Yên quá ngông cuồng, không giống người hiền thục sẽ yên bề gia thất. Nếu Lạc Dạ Thần cưới Bộ Sanh Yên, sau này chắc chắn sẽ chịu ấm ức.

Huệ phi không cho phép con trai bảo bối của mình chịu ấm ức, bà lập tức chạy đến chỗ Hoàng đế, mong Hoàng đế thay đổi ý định.

Hoàng đế tức giận nói "Không phải đêm qua nàng cầu xin trẫm chọn vương phi cho Anh vương sao? Trẫm suy nghĩ một hồi, cảm thấy lời nàng rất có lý. Anh vương ngày càng lớn tuổi, hôn sự của nó không thể chậm trễ nữa. Vừa hay nó và con gái của Định Viễn Hầu tuổi tác tương xứng, gia thế và ngoại hình đẹp đôi, trẫm cảm thấy hai đứa nó rất hợp."

Huệ phi cảm thấy không hợp chút nào, Bộ Sanh Yên không xứng với con trai bảo bối của mình!

Nhưng bà không thể nói thẳng, chỉ đành ấm ức nói.

"Nhưng Anh vương không thích Bộ cô nương."

Hoàng đế cười lạnh "Trước đó là nó tự nói, quan hệ giữa nó và Bộ cô nương rất tốt. Bây giờ nàng lại nói nó không thích Bộ cô nương, sao hả, hai người đang đùa trẫm sao?"

Huệ phi hoảng sợ vội quỳ xuống "Thần thiếp không có ý đó, thần thiếp chỉ cảm thấy Anh vương không có tình cảm nam nữ với Bộ cô nương."

Hoàng đế "Chúng nó không có tình cảm nam nữ là chuyện bình thường. Nếu có tình cảm nam nữ trước khi thành thân thì mới là vấn đề lớn."

Huệ phi không nói nên lời.

Hoàng đế mất kiên nhẫn nói "Bộ cô nương xét về dung mạo hay gia thế đều hơn người. Đến cả Bộ cô nương mà nàng cũng không hài lòng thì nàng còn muốn con trai mình cưới ai? Làm người phải tự biết mình, nồi nào úp vung nấy, đừng có nhìn quá cao!"

Huệ phi bị mắng đỏ mặt, sắc mặt xám xịt bỏ đi.

Trở về cung Dao Hoa, Huệ phi truyền đạt ý của Hoàng đế cho con trai mình.

Lạc Dạ Thần tức giận, nhưng không làm gì được.

Huệ phi bất đắc dĩ nói "Xem ý của Hoàng đế chắc đã quyết định để con cưới Bộ Sanh Yên rồi, con không cưới chẳng khác nào kháng chỉ."

Lạc Dạ Thần chỉ cần nghĩ tới sau này phải sống với con cọp cái Bộ Sanh Yên cả đời thì như muốn ngạt thở.

Nhưng không thể làm trái ý chỉ của Hoàng đế, dù không muốn đến đâu, y cũng không dám kháng chỉ.

Huệ phi đau lòng không thôi khi thấy bộ dáng không còn thiết sống của con trai.

Bà an ủi "Con đừng buồn quá, dù Hoàng đế bắt con cưới Bộ Sanh Yên, sau này con vẫn có thể nạp thiếp. Nếu con không thích nàng thì tránh xa một chút. Nếu không được nữa thì con đưa nàng vào cung, ta giúp con dạy dỗ nàng."

Lạc Dạ Thần rất bực bội "Đây không phải vấn đề có nạp thiếp hay không … bỏ đi, con không nói rõ được, con về trước đây."

Huệ phi nhìn con trai rời đi, trong lòng thấy vô cùng tắc nghẽn.

Bà thật sự không hài lòng với Bộ Sanh Yên, không chỉ vì tính khí của Bộ Sanh Yên quá ngổng cuồng, mà còn vì Bộ gia con cháu ít ỏi, Định Viễn Hầu lại què chân, không có thực quyền trong tay.

Một thân thích như vậy sẽ không giúp ích gì cho tương lai của Anh vương.

Thánh chỉ ban hôn được đưa đến phủ Anh vương và phủ Định Viễn Hầu.

Mối hôn sự này thật sự nằm ngoài dự đoán, rõ ràng sáng nay có người tố cáo Anh vương và Bộ Sanh Yên đánh nhau trước mặt nhiều người, nhưng Hoàng đế lại ban hôn cho hai người.

Thao tác này rất khó hiểu.

Mọi người chỉ có thể thầm cảm thán, lòng vua khó lường mà!

Bộ Sanh Yên sau khi nhận thánh chỉ ban hôn, tức thì bùng nổ.

Nàng quay người chạy ra ngoài.

Định Viễn Hầu hét lớn "Đứng lại!"

Dù ông bị què một chân nhưng vẫn có khí chất oai vệ chinh chiến sa trường.

Chỉ hai chữ mà người hầu xung quanh run rẩy, không dám thở mạnh.

Chương 522: Ngươi có ý đồ gì?!

Bộ Sanh Yên đành dừng bước "Cha, con không muốn gả cho tên Anh vương ngu ngốc đó! Con đi xin Hoàng đế thu hồi thánh mệnh!"

Định Viễn Hầu chống gậy lạnh lùng nói.

"Thánh chỉ đã truyền tới nhà chúng ta, con tưởng chỉ cần vài câu nói của con thì có thể khiến Hoàng đế đổi ý sao?"

Bộ Sanh Yên bướng bỉnh nói "Con phải thử một lần!"

"Làm càn! Dù con có cầu xin Hoàng đế, ngài ấy cũng sẽ không đổi ý, còn sẽ nghĩ con không hài lòng với sự sắp xếp của ngài ấy, cuối cùng chỉ có con xấu mặt thôi!"

Bộ Sanh Yên mím môi, hốc mắt đỏ hoe "Con không muốn thành thân."

Định Viễn Hầu giả như không nghe thấy lời nàng nói, trầm giọng nói.

"Từ hôm nay trở đi, con không được ra ngoài, ngoan ngoãn ở nhà đi."

Ông quay người, tập tễnh chống nạng đi.

Bộ Sanh Yên tức giận dậm chân "Cha! Con không muốn thành thân!"

Định Viễn Hầu không quay đầu, bóng lưng nhanh chóng biến mất ở ngã rẽ.

……

Trong điện Thanh Ca.

Diêu chiêu huấn vừa cắn hạt dưa, vừa chia sẻ tin tức mà nàng nghe được gần đây.

“Nghe nói Hoàng đế ban hôn cho Anh vương và con gái của Định Viễn Hầu, muội không ngờ hai người này lại thành một đôi.”

Tuy Tiêu Hề Hề đã sớm biết Anh vương và Bộ Sanh Yên có tướng phu thê, lại không ngờ duyên phận đến nhanh thế.

Nàng tò mò hỏi “Anh vương chấp nhận rồi?”

Theo hiểu biết của nàng về Anh vương, y ghét Bộ Sanh Yên như thế, nhất định sẽ phản đối hôn sự này.

Diêu chiêu huấn “Nghe nói Anh vương không mấy hài lòng, nhưng có thể làm gì được? Hoàng đế đã hạ chỉ ban hôn rồi, chuyện này đã chắc như đinh đóng cột, dù Anh vương không muốn cũng phải chịu.”

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, có lẽ Anh vương không biết, Bộ Sanh Yên chắc chắn cũng không muốn.

Nếu hai người thành thân thật, chắc chắn nhà cửa sẽ như gà bay chó chạy.

Nghĩ như vậy, nàng thành ra có chút mong đợi.

Tròng mắt Diêu chiêu huấn đảo một vòng, sáp đến gần Tiêu Hề Hề hỏi nhỏ.

“Sắp đến sinh thần của Thái hậu rồi, nghe nói tiệc sinh thần năm nay rất lớn, tỷ tỷ chuẩn bị quà gì cho Thái hậu vậy?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Chưa nghĩ ra.”

Diêu chiêu huấn “Muội nghe nói Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi gần đây hay sai người thu thập đồ tốt, chắc là muốn chuẩn bị một món quà đáng giá cho Thái hậu. Tỷ tỷ phải nhanh lên, đừng để người khác cướp mất hào quang của mình.”

Tiêu Hề Hề “Nói sau đi.”

Dù sao nàng cũng chỉ là Trắc phi, không phải Thái tử phi, dù có gửi quà đi, cũng sẽ bị những món quà khác chất đè lên thôi, Thái hậu cũng sẽ không quan tâm.

Đến lúc đó, nàng tặng món quà giống như những người khác là được rồi.

Diêu chiêu huấn quay sang nói chuyện khác.

“Lý trắc phi từ khi bị Hoàng hậu phạt vẫn ở mãi trong điện Kim Phong, đã một tháng rồi vẫn chưa thấy tỷ ấy ra ngoài, không lẽ xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Trong bốn Trắc phi ở Đông cung, Lý trắc phi là người có tính tình kiêu ngạo nhất, ngày thường không có chuyện cũng sẽ kiếm cho ra chuyện. Huống chi sắp đến sinh thần của Thái hậu, chuyện quan trọng như vậy, theo lý mà nói nàng nhất định phải ra ngoài để nâng cao sự tồn tại.

Mà bây giờ nàng lại làm ổ trong điện Kim Phong, không có động tĩnh gì, quả thật rất kỳ lạ.

Tiêu Hề Hề cũng cảm thấy chuyện này kỳ lạ.

Diêu chiêu huấn đề nghị “Hay là chúng ta đi thăm Lý trắc phi?”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút, Lý trắc phi nợ nàng nhiều tiền như vậy, đến giờ vẫn chưa trả, nàng cũng nên đi nhắc một chút, tránh để Lý trắc phi nợ mãi không trả.

Nàng đồng ý với lời đề nghị của Diêu chiêu huấn.

Hai người ngồi kiệu đến điện Kim Phong.

Người ra đón các nàng là Tố Mai.

Tố Mai mời hai người ngồi xuống, dâng trà bánh cho hai người.

Tiêu Hề Hề hỏi "Lý trắc phi đâu? Sao không thấy ra ngoài?"

Tố Mai khó xử nói "Gần đây nương nương không khỏe, không tiện tiếp khách."

Tiêu Hề Hề "Nếu trong người không khỏe, vậy gọi thái y đến khám xem."

Tố Mai vội nói "Không cần đâu, không phải vấn đề gì lớn."

Diêu chiêu huấn sử dụng khứu giác nhạy bén của một quần chúng ăn dưa chuyên nghiệp, nhận thấy phản ứng của Tố Mai rất kỳ lạ, lập tức nghiêm mặt, nghiêm khắc khiển trách.

"Ngươi đúng là to gan! Trắc phi nương nương bị bệnh, ngươi còn giấu diếm, không chịu mời thái y cho tỷ ấy, ngươi có ý đồ gì?!"

Tố Mai sợ hãi quỳ xuống, run rẩy nói "Oan cho nô tỳ quá!"

Tiêu Hề Hề đứng lên "Lý trắc phi đâu? Đưa ta đi gặp nàng."

Tố Mai ban đầu không muốn, nhưng Diêu chiêu huấn nhìn nàng chằm chằm, bày ra khí thế nếu không nghe lời sẽ trách phạt, dọa nàng sợ tái mặt, không dám từ chối.

Nàng cắn răng dẫn đường, Tiêu Hề Hề và Diêu chiêu huấn theo sau.

Ba người đi tới cửa phòng ngủ.

Tố Mai gõ cửa "Nương nương, Tiêu trắc phi và Diêu chiêu huấn tới gặp người."

Giọng Lý trắc phi từ trong phòng vang lên.

“Cho họ vào.”

Tố Mai đẩy cửa, nghiêng người cung kính mời Tiêu trắc phi và Diêu chiêu huấn vào phòng.

Hai người vừa bước vào thấy Lý trắc phi đang nằm trên ghế sập êm ái.

Giây phút bọn họ thấy Lý trắc phi không khỏi há hốc mồm!

Lý trắc phi vốn là một mỹ nhân dáng người thướt tha, dung mạo yêu kiều.

Nhưng bây giờ, mặt trái xoan của nàng trở nên to tròn, vòng eo nhỏ nhắn giờ như thùng phi, thậm chí mười ngón tay mảnh khảnh cũng thịt thà mũm mĩm.

Tiêu Hề Hề và Diêu chiêu huấn không tin được, nữ nhân mập mạp trước mặt lại chính là Lý trắc phi!

Tố Mai rõ ràng đã đoán trước được phản ứng của họ, nhỏ giọng giải thích.

“Một tháng nay, Lý trắc phi đều ở trong phòng, không đi đâu cả, mỗi ngày ngoài ăn thì là ngủ, sức ăn cũng ngày càng lớn, sau đó trở thành dáng vẻ như mọi người thấy đó.”

Cho nên nàng không muốn Tiêu trắc phi và Diêu chiêu huấn gặp Lý trắc phi, Lý trắc phi hiện giờ quá mập, nàng sợ người khác chê cười Lý trắc phi.

Tiêu Hề Hề khó khăn nói “Lý trắc phi, cô … cô chịu đả kích gì sao?”

Lý trắc phi ngồi thẳng lên một chút, cầm hộp bánh bên cạnh lên.

Nàng vừa ăn vừa nói "Không phải ngươi nói đó sao? Nếu tâm trạng không tốt thì ăn nhiều một chút, biến nỗi buồn thành cảm giác thèm ăn, ta thấy cách này rất tốt, hiện giờ ta rất vui, không buồn chút nào."

Tiêu Hề Hề không ngờ, đây là nghiệp do nàng tạo ra.

Nàng ngập ngừng hỏi "Cô có biết bây giờ cô mập như thế nào không?"

Lý trắc phi nuốt bánh "Ta hơi mập một chút, nhưng vẫn ổn."

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, thấy trong phòng không có gương soi toàn thân, chỉ có một chiếc gương nhỏ trên bàn trang điểm.

Chiếc gương nhỏ như vậy chỉ soi được một khuôn mặt, không soi được toàn bộ cơ thể.

Tiêu Hề Hề nói với Tố Mai.

"Ngươi đi lấy một chiếc gương dài soi cả người đến đây."

"Vâng."

Sau đó, Tố Mai gọi hai tiểu thái giám mang một chiếc gương dài đến.

Theo chỉ dẫn của Tiêu trắc phi, bọn họ đặt chiếc gương dài trước mặt Lý trắc phi.

Ban đầu Lý trắc phi cũng không quan tâm, cho đến khi vô tình thấy mình trong gương thì lập tức cứng đờ.

Mắt nàng mở to đầy nghi hoặc.

Nàng … nàng lại mập thành thế này á!

Chương 523: Rốt cuộc nàng đã tạo nghiệt gì chứ?!

Lý trắc phi giật mình làm rơi hộp bánh trên tay.

Nàng ngây người nhìn vào gương, không tin được nữ nhân mập mạp trong gương lại là mình.

Tố Mai không đành lòng, nhẹ giọng an ủi.

“Nương nương, người đừng buồn, sau này chúng ta ăn ít lại, vận động nhiều hơn, sẽ ốm nhanh thôi mà.”

Lý trắc phi nghe xong càng buồn hơn.

“Nhưng ta thích ăn, nếu không được ăn thì ta sống còn có ý nghĩa gì?”

Tiêu Hề Hề đồng cảm sâu sắc với chuyện này “Đúng vậy, ăn uống là chuyện quan trọng nhất đời người, chuyện quan trọng nhất nhất nhất!”

Tố Mai và Diêu chiêu huấn không nói nên lời.

Lý trắc phi vốn muốn gật đầu tán thành, nhưng nhanh chóng ý thức được mình đang làm gì, nàng trừng mắt nhìn Tiêu Hề Hề, tức giận nói.

“Đều tại ngươi! Nếu không phải ngươi nói biến nỗi buồn thành thèm ăn, dụ dỗ ta ăn uống, ta sẽ không như bây giờ!”

Tiêu Hề Hề cảm thấy rất oan “Ta không biết cô sẽ mập thành thế này.”

Lý trắc phi "Ngươi đừng hòng ngụy biện, ngươi cố ý hại ta!"

"Ta chỉ muốn chuyển hướng chú ý của cô sang chuyện ăn uống, từ đó cải thiện tâm trạng, bình thường ta cũng làm vậy mà, nếu tâm trạng của ta không tốt sẽ ăn thật nhiều, ta sẽ không hại bản thân mình."

Lý trắc phi không tin "Vậy tại sao ngươi không mập?"

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Vì ta ăn không mập."

Lý trắc phi "……"

Nàng bật khóc khi biết sự thật.

Tiêu Hề Hề an ủi nói "Nếu cô muốn giảm cân, sau này ăn ít lại, vận động nhiều chút, nhảy múa chạy bộ hay gì đó cũng được."

Lý trắc phi không nói gì.

Nếu là trước kia, nàng nhất định không do dự mà giảm cân.

Nhưng sau khi tận hưởng cuộc sống tốt đẹp chỉ cần ăn uống không làm gì, nàng không muốn quay lại cuộc sống trước kia nữa, nàng hiện giờ chỉ cần nghĩ đến chuyện sau này mỗi ngày phải ăn ít lại, sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn.

Đây gọi là nghiêm túc sa vào buông thả thì dễ, từ buông thả quay về nghiêm túc thì khó.

Nàng véo véo mỡ quanh eo, sờ chiếc cằm tròn trịa, đây đều là bằng chứng cho sự buông thả của nàng.

Nàng nhìn mình trong gương, không khỏi buồn rầu bật khóc.

Không thể không giảm cân.

Nàng là phi tần của Thái tử, dung mạo và dáng dấp đều là vốn liếng quan trọng để tranh sủng, nếu không có hai thứ này, nàng

khác gì bị đày vào lãnh cung?

Lý trắc phi lau nước mắt, u sầu nói.

“Mang hết đồ ăn vặt trong phòng ta ra ngoài, sau này đừng để ta thấy mấy thứ này nữa!”

Tố Mai còn chưa kịp trả lời, Tiêu Hề Hề đã lao tới, cầm hộp bánh trước mặt lên cười nói.

“Nếu cô không ăn thì cho ta đi, ta sẽ tiêu diệt chúng giúp cô.”

Nói xong, nàng cầm một miếng bánh cho vào miệng, vừa ăn vừa khen.

“Bánh này rất ngon, ngọt nhưng không béo, tan trong miệng, ngon lắm!”

Lý trắc phi không khỏi nuốt nước bọt, ánh mắt đầy dụ.c vọng.

Nàng cũng muốn ăn!

Tiêu Hề Hề vét hết đồ ăn vặt trong phòng Lý trắc phi, không chừa một chút gì.

Nhưng Lý trắc phi không thể cản, đành trơ mắt nhìn toàn bộ đồ ăn vặt quý giá của mình chạy vào miệng Tiêu trắc phi.

Lý trắc phi ôm ngực, tức đến gan đau nhức.

Rốt cuộc nàng đã tạo nghiệt gì chứ?!

Tiêu Hề Hề cười nói “Nể tình số đồ ăn vặt này, hôm nay cô không cần trả tiền, nhưng cô vẫn phải nhanh lên, không được trì hoãn nữa.”

Lý trắc phi tức giận trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân này vừa mới được lợi còn cư xử như thế!

Tiêu Hề Hề vẫy vẫy tay, vui vẻ nói “Cô cố gắng giảm cân đi,

chúng ta về trước.”

Nàng và Diêu chiêu huấn vừa rời điện Kim Phong, Lý trắc phi đã vồ mình lên giường, vừa đập mạnh vào gối vừa mắng.

“Con quỷ Tiêu trắc phi tại sao ăn không mập, còn ta ăn thì lại mập? Ta không phục! Ta không phục!”

Trước kia, mỗi lần nàng nổi giận hay ném đồ đạc, nhưng từ lần nàng ném hết đồ trong điện Kim Phong bị Hoàng hậu gọi đến dạy dỗ một trận, nàng đã sửa thói quen này, bây giờ nàng chỉ đấm vào gối.

Đấm vào gối sẽ không đau, còn có thể trút giận, quan trọng là nó không hư.

Tố Mai đứng bên cạnh nhìn, không dám nói lời nào.

Mãi đến khi Lý trắc phi trút giận xong, Tố Mai mới thận trọng nói.

“Nương nương, người bắt đầu giảm cân từ hôm nay sao?”

Lý trắc phi tức giận nói “Đương nhiên bắt đầu từ hôm nay, đồ ăn vặt của ta đã bị vét sạch rồi, bây giờ dù muốn ăn cũng không ăn được, không giảm cân thì làm gì?!”

Tố Mai vội nói “Nô tỳ đi dặn dò ngự thiện phòng điều chỉnh bữa ăn cho người.”

……

Bảo Cầm không ngờ Tiêu trắc phi chỉ ra ngoài đi dạo, lại mang theo cả đống đồ ăn vặt về.

Bảo Cầm thận trọng hỏi “Nương nương, người đi cướp ngự thiện phòng à?”

Tiêu Hề Hề ngồi xếp bằng trên ghế sập, vừa ăn vừa vui vẻ nói.

“Số đồ ăn vặt này là Lý trắc phi cho ta.”

Bảo Cầm nghe vậy càng sốc hơn “Lý trắc phi tốt bụng thế à?”

Tiêu Hề Hề chân thành nói “Đúng vậy, thật ra Lý trắc phi là người tốt, sau này chúng ta phải tốt với nàng hơn.”

Bảo Cầm cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Xem ra nàng phải sai người tìm hiểu xem Lý trắc phi rốt cuộc có ý đồ gì.

Thật ra, Bảo Cầm đã nghĩ oan cho Lý trắc phi.

Lý trắc phi hoàn toàn không có ý định gây rối.

Nàng đói đến mức cả người yếu ớt, chân tay mềm nhũn, đầu choáng mắt hoa, không đứng dậy được.

Tố Mai đốc thúc “Nương nương, người nên dậy vận động đi, không thể cứ nằm mãi được, như vậy không có ích cho việc giảm cân.”

Lý trắc phi yếu ớt nói “Trưa nay ta chỉ ăn có chút gà sốt cay với rau xanh, một hạt cơm cũng không ăn, ta đói quá, ta muốn ăn cơm ăn mì ăn sủi cảo!”

Nàng nắm tay Tố Mai khẩn cầu “Tố Mai tốt bụng, nấu cho ta một bát mì được không?”

“Nương nương, nếu người ăn mì, người sẽ không giảm cân được.”

Lý trắc phi “Nhưng trước kia ta cũng ăn mì, lúc đó ta còn rất ốm, không hề mập, có nghĩa ăn mì sẽ không tăng cân.”

Tố Mai bất đắc dĩ nói “Thứ nhất, lúc đó người ăn không nhiều, cho nên dù ăn mì cũng không sao. Thứ hai, lúc đó người rất ốm, dù có hơi tăng cân, cũng không thể nhìn ra.”

Lý trắc phi muốn khóc “Ta thật sự rất đói, ta muốn ăn.”

Tố Mai thấy nàng đáng thương, quả thật không đành lòng, chỉ đành lùi bước.

“Người đợi một chút, nô tỳ luộc một quả trứng cho người.”

Ánh mắt Lý trắc phi chợt sáng lên “Được được được, ngươi đi nấu đi, nhớ chọn quả to đấy!”

Chẳng bao lâu Tố Mai đã luộc trứng xong.

Nàng vừa lột vỏ trứng đưa sang, Lý trắc phi đã chộp lấy ăn vội.

Sau khi ăn xong, Lý trắc phi không thấy no, mà càng thấy đói hơn.

Chương 524: Trấn áp

Lý trắc phi trước đây chưa từng giảm cân, nàng không biết giảm cân lại khó như vậy.

Mới ngày đầu tiên mà nàng đã không vượt qua được.

Đêm đó, Lý trắc phi nằm trên giường trằn trọc mãi không ngủ được.

Nàng quả thật đói quá.

Bụng lúc nào cũng nhắc nhở nàng, nàng đói quá, nàng muốn ăn.

Cuối cùng, nàng không chịu được nữa, lén lút bò xuống giường, nàng lấy một chiếc hộp nhỏ bằng đồng tinh xảo từ trong góc sâu nhất của tủ quần áo, trong hộp có mấy viên kẹo thông.

Số kẹo thông này là do trước kia nàng giấu, ngoài nàng thì không còn ai biết.

Đây là lương thực dự trữ duy nhất của nàng bây giờ.

Lý trắc phi cho một viên kẹo thông vào miệng.

Nàng cảm nhận được vị ngọt khiến nàng xúc động rơi nước mắt.

Trước đây nàng không thấy được ăn ngon là một điều hạnh phúc đến thế, phải đến khi mất đi nàng mới sâu sắc nhận ra được ăn uống thỏa thích là quý giá biết bao!

Nàng vừa nhỏ giọng bật khóc, vừa nhét kẹo thông vào miệng.

Hu hu hu, ngon quá đi mất!

“Nương nương, sao người lại dậy rồi?”

Tố Mai không biết vào từ lúc nào, trên tay còn cầm nến.

Qua ánh nến mờ ảo, nàng thấy Lý trắc phi đứng cạnh tủ quần áo, trên tay cầm thứ gì đó không rõ.

Lý trắc phi giật mình, cuống quít giấu chiếc hộp vào lòng.

“Ta … ta không ngủ được, dậy đi dạo.”

Tố Mai nhìn cửa tủ vẫn mở, rồi nhìn Lý trắc phi đang chột dạ tránh né, thử hỏi.

“Nương nương, có phải người giấu đồ ăn không? Vừa rồi người lén ăn rồi sao?”

Lý trắc phi tức thì phủ nhận “Không có!”

Vì quá kích động nên Lý trắc phi vô tình nuốt cả viên kẹo thông.

Viên kẹo thông to như vậy mắc kẹt trong cổ họng, không lên được cũng không xuống được.

Lý trắc phi cảm thấy mình sắp nghẹt thở.

Nàng trợn mắt, không ngừng đấm mạnh vào ngực.

Chiếc hộp ôm trong lòng rơi xuống đất, kẹo thông bên trong lăn ra.

Thấy vậy, Tố Mai lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Nàng vội bưng tách trà cho Lý trắc phi.

Nước trà đẩy kẹo thông xuống.

Hơi thở của Lý trắc phi cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Nàng vịn vào tủ quần áo thở hổn hển, vẫn còn thấy sợ trong lòng.

Tố Mai thấy nàng không sao cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nương nương, người bây giờ phải chú ý đến chế độ ăn uống của mình, không nên ăn đồ ngọt.”

Tố Mai vừa nói vừa cúi xuống nhặt kẹo thông trên đất.

Thấy lương thực dự trữ duy nhất của mình sắp bị tịch thu, Lý trắc phi rốt cục không nhịn được nữa, lao tới giật lấy kẹo thông, lớn tiếng nói.

“Ta mặc kệ, ta muốn ăn!”

Tố Mai khuyên nhủ “Người quên hiện giờ mình mập như thế nào rồi sao? Nếu cứ mặc kệ thì người sẽ ngày càng mập, sau này làm sao thị tẩm? Làm sao được Thái tử sủng ái?”

Lý trắc phi buông bỏ “Dù ta giảm cân, Thái tử cũng sẽ không sủng ái ta! Trước kia dáng dấp ta đẹp đến nhường nào, Thái tử cũng không thèm nhìn ta, vậy tại sao ta cứ phải ấm ức bản thân, giảm cân vì ngài ấy chứ?!”

Tố Mai không nói nên lời.

Lý trắc phi tức giận nói “Dù sao Thái tử cũng không quan tâm ta mập hay ốm, chi bằng ta cứ làm điều mình muốn, để bản thân vui vẻ trước đã!”

Tố Mai bất lực nói “Người đừng nói mấy lời tức giận như vậy.”

“Không phải ta đang nói sự thật sao? Trong lòng Thái tử chỉ có Tiêu trắc phi, những nữ nhân khác hoàn toàn không lọt vào

mắt ngài ấy. Dù hôm nay ta giảm cân vì ngài ấy, dù hôm nay ta có chết đói ở điện Kim Phong, ngài ấy nhất định cũng sẽ không vì ta mà rơi một giọt nước mắt!"

Lý trắc phi càng nói càng đau lòng, lại không cầm được nước mắt.

"Hu hu hu, đều là nữ tử, tại sao chỗ nào ta cũng thua Tiêu trắc phi? Nàng ta chẳng những được Thái tử sủng ái mà còn có thể ăn không mập, tại sao ta lại không thể? Ta cũng muốn có dáng người ăn không mập!"

Tố Mai đau lòng, ai mà không muốn dáng người ăn không mập chứ?

Lý trắc phi lau nước mắt, kiên quyết nói.

"Ta không muốn giảm cân nữa! Tố Mai, ngươi đi làm đồ ăn khuya cho ta, ta muốn ăn!"

Tố Mai vẫn còn do dự "Người thật sự không suy nghĩ lại sao? Biết đâu sau này người vẫn còn cơ hội được Thái tử sủng ái?"

Lý trắc phi "Chuyện sau này để sau này nói, bây giờ ta muốn ăn! Ngươi mau đi làm đồ ăn khuya đi!"

Tố Mai hết cách, chỉ đành làm theo.

Kế hoạch giảm cân của Lý trắc phi chưa qua được một ngày đã tuyên bố kết thúc.

……

Sinh thần của Thái hậu sắp đến, Tần hoàng hậu vẫn đang cầu phúc ở chùa Quang Chiếu.

Hoàng đế không có ý định triệu Hoàng hậu về, ông giao việc tổ chức thọ yến cho Huệ phi, Nhàn phi và Ninh phi cùng sắp xếp.

Hành động của Hoàng đế không chỉ tát vào mặt Tần hoàng hậu mà còn giảm bớt quyền lực trong tay Hoàng hậu.

Ba người Huệ phi, Nhàn phi và Ninh phi trở thành công cụ để Hoàng đế chế ngự Hoàng hậu.

Ba vị phi tần không ngại bị lợi dụng, thậm chí còn vui vẻ khi bị lợi dụng, vì đây là cơ hội tốt cho bọn họ.

Ngày xưa Tần hoàng hậu dựa vào Tần gia chống lưng để chỉ huy mọi việc trong hậu cung, không một phi tần nào dám trái ý bà.

Nhưng bây giờ Tần Liệt đã chết, Tần gia chịu tổn thất lớn, Hoàng đế lại tỏ ra bất mãn với Hoàng hậu, Tần hoàng hậu như hổ bị nhổ răng, không còn vốn liếng để kiêu ngạo.

Huệ phi, Nhàn phi và Ninh phi đương nhiên sẽ nhân cơ hội báo thù, trấn áp quyền lực của Hoàng hậu cho đến chết!

Lấy danh nghĩa tổ chức thọ yến, ba vị phi tần giải tán tất cả những người bị Hoàng hậu để lại trong cung, phân công đi các nơi, sau đó âm thầm loại bỏ tất cả những người đó.

Thế cục trong hậu cung hiện giờ thay đổi rất lớn.

Hôm nay Tiêu Hề Hề nhận được thiệp mời, là Nhàn phi mời nàng thưởng hoa, bàn bạc chuyện thọ yến của Thái hậu.

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Thọ yến của Thái hậu thì liên quan gì đến ta?"

Nếu nàng là Thái tử phi, Nhàn phi muốn bàn bạc với nàng còn hiểu được, nhưng hiện giờ nàng chỉ là trắc phi mà thôi, sao đến lượt nàng nhúng tay vào thọ yến của Thái hậu?

Nàng cảm thấy lời mời của Nhàn phi rất kỳ lạ.

Bảo Cầm nói "Nô tỳ đã sai người hỏi thăm rồi, không chỉ có người nhận được thiệp mời của Nhàn phi, mà Cảnh trắc phi,

Lý trắc phi và Bạch trắc phi cũng nhận được thiệp mời. Xem ra Nhàn phi có ý định mời cả bốn người qua đó bàn bạc về thọ yến của Thái hậu."

Buổi tối khi Thái tử tới, Tiêu Hề Hề đưa thiệp mời cho hắn.

"Người thấy thần thiếp nên đi không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời mà hỏi "Nàng muốn đi không?"

Tiêu Hề Hề lập tức lắc đầu "Không muốn."

"Tại sao?"

"Thần thiếp không thích ngắm hoa."

Lạc Thanh Hàn cười như có như không "Nếu Nhàn phi mời nàng ăn tiệc, nàng có thích không?"

Tiêu Hề Hề che mặt "Ây da, người huỵch toẹt thế làm gì?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên vứt thiệp mời sang một bên, ôm nàng vào lòng.

"Nếu nàng không muốn đi, vậy thì đừng đi."

Chương 525: Lươn lẹo

Theo hiểu biết của Thái tử với phi tần trong hậu cung, bọn họ sẽ không bao giờ làm chuyện vô nghĩa, Nhàn phi cố ý mời bốn trắc phi của Thái tử ngắm hoa, nhất định phải có ý đồ.

Lạc Thanh Hàn không muốn Tiêu Hề Hề đối mặt với những âm mưu đó, nàng tốt nhất không nên đi.

Còn về chuyện làm như vậy có khiến Nhàn phi bất mãn hay không, vốn không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Dù sao chỉ cần có hắn ở đây, hắn có thể bảo vệ Tiêu Hề Hề.

Ngày hôm sau.

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi được mời đến cung Cẩm Tú của Nhàn phi.

Mà Tiêu trắc phi và Lý trắc phi đều không đi.

Tiêu trắc phi vì lười vận động, Lý trắc phi vì không muốn ra ngoài bị người khác cười nhạo.

Lý trắc phi bây giờ đã thành con heo nhỏ, bình thường nàng không cảm thấy gì khi ở điện Kim Phong, nhưng nếu ra ngoài nhất định sẽ bị người khác cười nhạo, nàng quá rõ đám nữ nhân trong cung nghĩ gì.

Nếu đổi lại là nàng thấy Bạch trắc phi đột nhiên mập như heo, nhất định sẽ nhân cơ hội cười nhạo Bạch trắc phi.

Cho nên nàng không muốn ra ngoài, không thể để Bạch trắc phi và Cảnh trắc phi có cơ hội cười nhạo nàng.

Nhàn phi không hề biết nguyên nhân.

Khi thấy Lý trắc phi và Tiêu trắc phi từ chối lời mời của mình, ngoài mặt bà không nói gì, nhưng trong lòng lại rất không vui.

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi nhân cơ hội này nói rất nhiều lời không hay về Lý trắc phi và Tiêu trắc phi, hủy hoại hoàn toàn ấn tượng của hai người trong lòng Nhàn phi.

Nhàn phi dẫn bọn họ đi thăm vườn, chiêm ngưỡng những đóa hoa đang nở rộ.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện.

Nhàn phi mỉm cười nói về thọ yến của Thái hậu.

“Hoàng thượng rất coi trọng thọ yến lần này, cho nên phải tổ chức thật tốt. Bổn cung đã bàn bạc với Ninh phi và Huệ phi, mỗi cung sẽ trình diễn một tiết mục, Đông cung cũng vậy. Đông cung hiện giờ vẫn chưa có Thái tử phi, bổn cung chỉ đành bàn bạc với bốn trắc phi, nào ngờ Lý trắc phi và Tiêu trắc phi không đến được, nên đành giao việc này cho hai người. Hy vọng hai người sẽ không phụ lòng mong đợi của bổn cung, nhất định phải thành tâm chuẩn bị. Nếu trong thọ yến được Thái hậu yêu thích, về sau nhất định sẽ có lợi.”

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi gật đầu, bày tỏ nhất định sẽ dốc sức chuẩn bị.

Sau khi rời cung Cẩm Tú, Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi lên kiệu của mình.

Hai chiếc kiệu đi song song nhau.

Cảnh trắc phi cười nói “Tỷ tỷ có ý kiến gì cho tiết mục trong thọ yến của Thái hậu không?”

Bạch trắc phi nhẹ nhàng nói “Đầu óc ta trước giờ ngu dốt, chuyện quan trọng thế này ta thật sự không quyết định được.”

“Tỷ tỷ khiêm tốn quá rồi, muội nghe nói tỷ tinh thông cầm kỳ thư họa, đặc biệt là kỹ năng chơi cờ. Người có kỹ năng chơi cờ siêu phàm như vậy sao có thể ngu dốt được?”

“Muội muội đừng cười ta, nói về cầm kỳ thư họa, muội cũng rất giỏi. Ta nhớ trong tiệc Trung thu lần trước, muội đàn cổ cầm trước mặt mọi người, tiếng đàn vương vấn tận ba ngày, thậm chí ta còn nhớ rõ trong lòng, không thể nào quên được.”

Bị Bạch trắc phi nhắc nhở, Cảnh trắc phi tức thì nhớ tới quá khứ đen tối khi hợp tấu với Tiêu Hề Hề trong tiệc Trung thu.

Nụ cười trên mặt Cảnh trắc phi hơi sượng “Đã qua lâu như vậy, không ngờ tỷ tỷ còn nhớ chuyện này, trí nhớ của tỷ tỷ tốt thật.”

Bạch trắc phi khẽ mỉm cười “Màn biểu diễn đặc sắc như vậy, cả đời ta không bao giờ quên.”

Cảnh trắc phi không muốn nói chuyện nữa.

Cuộc trò chuyện giữa hai người kết thúc tại đây.

Hai chiếc kiệu tách ra ở ngã rẽ đi về các hướng khác nhau.

……

Triệu Hiền bước nhanh vào cung Minh Quang.

“Bẩm Thái tử Điện hạ, người được mạt tướng phái đi theo dõi U vương đã biến mất.”

Lạc Thanh Hàn buông hồ sơ trong tay xuống, cau mày hỏi “Biến mất là có ý gì?”

Triệu Hiền thành thật trả lời “Số người đó theo xe ngựa của U vương rời Thịnh Kinh. Ngày hôm sau bọn họ đều mất tích, cả xe ngựa của U vương cũng vậy, mạt tướng đã phái người tìm kiếm dọc đường, nhưng không tìm thấy gì.”

Lạc Thanh Hàn chậm rãi hỏi "Nói cách khác, U vương biến mất rồi?"

"Vâng."

Vì để ngăn Lạc Vân Hiên gây thêm chuyện, Lạc Thanh Hàn cố ý phái người giám sát y, nào ngờ cả người theo dõi cũng biến mất.

Bây giờ không ai biết Lạc Vân Hiên đã đi đâu.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Ngươi cảm thấy U vương tự trốn đi? Hay là bị ai đó bắt cóc?"

Triệu Hiền "Mạt tướng không biết."

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Hắn cụp mắt nhìn hồ sơ trải trước mặt.

Đây là hồ sơ do Hình bộ gửi đến, trong đó là toàn bộ thông tin về Huyết Vũ Lâu.

Sau đợt trấn áp khốc liệt cách đây không lâu, rất nhiều sát thủ trong Huyết Vũ Lâu đã bị quan phủ bắt giữ, thậm chí trong đó có hai tên là sát thủ hàng đầu trên bảng xếp hạng của Huyết Vũ Lâu.

Hai tên sát thủ bị giải đến Hình bộ do Đổng Minh Xuân đích thân thẩm vấn.

Đổng Minh Xuân đã tìm được một manh mối rất quan trọng —

Người trả tiền thuê sát thủ ám sát Đại hoàng tử và đổ tội cho Thái tử không ai khác chính là U vương Lạc Vân Hiên!

Có hai tên sát thủ làm nhân chứng, nếu lúc này tiết lộ ra ngoài, Lạc Vân Hiên coi như xong đời.

Nhưng vẫn là chậm một bước.

Lạc Vân Hiên đột nhiên biến mất vào lúc này.

Dù hiện giờ Lạc Thanh Hàn đã có chứng cứ trong tay, nhưng chỉ cần không tìm được Lạc Vân Hiên thì hắn cũng không thể làm gì được.

Lạc Thanh Hàn lẩm bẩm "Thật trùng hợp."

Triệu Hiền khó hiểu "Trùng hợp thế nào?"

"Hình bộ vừa có được bằng chứng U vương thuê sát thủ giết người, U vương lại biến mất, quả thật quá trùng hợp."

Triệu Hiền thử hỏi "Chẳng lẽ U vương biết trước hành động của Hình bộ nên cố ý trốn đi?"

Lạc Thanh Hàn "Chúng ta không loại trừ khả năng này, ngươi về trước đi, tiếp tục truy tìm tung tích của U vương."

"Vâng."

Gần đây nhân lúc thời tiết tốt, Tiêu Hề Hề sai người dựng giàn nho ở hậu viện điện Thanh Ca.

Cây nho mới trồng chưa lớn nên chỉ có một giàn trống không, nhưng điều này cũng không ngăn được Tiêu Hề Hề trốn ở dưới giàn ngủ nướng.

Trong lúc ngủ, nàng mơ thấy hình ảnh tuyệt đẹp về giàn đầy nho trong tương lai.

Thậm chí nàng còn chảy cả nước dãi khi ngủ.

Lúc Lạc Thanh Hàn đến điện Thanh Ca, hắn thấy nàng ngủ say đến nỗi miệng ch.ảy nước dãi.

Hắn bước tới nhéo mũi nàng.

Tiêu Hề Hề ngộp thở.

Khi thấy người đến là Thái tử, nàng không khỏi oán trách.

“Tại sao người luôn phá giấc mơ của người khác vậy chứ?!”

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh nàng, thản nhiên nói “Chỉ có thể trách nàng ngủ cứ luôn nằm mơ, cuộc sống của nàng không thể có nhiều nội dung hơn sao? Ví như ra ngoài đi dạo, nhìn ngắm thế giới bên ngoài.”

Tiêu Hề Hề lau nước dãi trên miệng, ngáp một cái, lười biếng nói.

“Đúng, thế giới rộng lớn như vậy, vốn dĩ thần thiếp muốn ra ngoài ngắm nhìn đây đó, nhưng bây giờ không phải đã gả cho người rồi sao, thần thiếp không muốn ngắm nhìn nữa, từ nay về sau chỉ cần nhìn người là đủ rồi.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lời tình tứ của nữ nhân này nói đến là đến, hắn còn không kịp phòng bị.

Hắn giơ tay kéo người vào lòng, mặt không cảm xúc nói “Lươn lẹo.”

Chương 526: Xem ta có đánh chết nó không!

Sáng hôm sau, Thái tử mang hồ sơ của Hình bộ trình lên trong buổi thượng triều, tiết lộ U vương Lạc Vân Hiên đã thuê sát thủ giết người.

Năm đại thần Nội các hết sức kinh hãi.

Người phản ứng lớn nhất chính là Anh vương Lạc Dạ Thần, y hoàn toàn không ngờ người mua chuộc sát thủ hại mình lại chính là Nhị hoàng đệ.

Tuy bình thường y không mấy hợp với Nhị hoàng đệ, nhưng không hề đến mức ngươi sống ta chết!

Lạc Dạ Thần tức giận, nếu Lạc Vân Hiên ở đây, y sẽ đè tên đó xuống đất đánh cho chết!

Y bước lên trước, phẫn nộ nói.

“Phụ hoàng, Nhị hoàng đệ thuê sát thủ giết nhi thần. Chuyện này không thể bỏ qua, cầu xin phụ hoàng làm chủ cho nhi thần!”

Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống.

Ông lạnh lùng nhìn Thái tử, hồi lâu sau mới nói “Thái tử và Anh vương ở lại, những người khác lui xuống đi.”

Năm Các lão đều là người thông minh, biết Hoàng đế không muốn chuyện xấu trong nhà truyền ra ngoài, lần lượt thức thời rời đi.

Sau khi mọi người đi hết, chỉ còn lại ba cha con trong điện Nghị Sự.

Thấy phụ hoàng vẫn không lên tiếng, Lạc Dạ Thần nhịn không được, gấp gáp nói.

"Nhân lúc Nhị hoàng đệ chưa đi xa, chúng ta nhanh chóng phái người đi ngăn cản, nhất định phải bảo Nhị hoàng đệ giải thích rõ ràng, nếu không nhi thần sẽ không nuốt trôi cơn tức này!"

Hoàng đế lạnh lùng nói "Con muốn nó giải thích thế nào? Lẽ nào con còn muốn trẫm giết U vương để báo thù cho con sao?"

Lạc Dạ Thần sửng sốt.

Y vô thức nói "Nhị hoàng đệ làm sai, chẳng lẽ không nên phạt sao?"

Hoàng đế "Dù có phạt thì đó cũng là chuyện trong nhà, Thái tử chưa có sự đồng ý của trẫm đã trực tiếp vạch trần chuyện này, hai con muốn mọi người xem trò cười của hoàng thất chúng ta sao?"

Nói đến cuối cùng, giọng điệu của ông cực kỳ nghiêm khắc, ánh mắt nhìn về phía Thái tử bén như dao.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt "Nhi thần chỉ muốn trả lại công bằng cho Đại hoàng huynh thôi."

Lạc Dạ Thần hơi mở to mắt, trong lòng cảm động vô cùng.

Thì ra Thái tử làm tất cả những chuyện này vì mình.

Hoàng đế cười lạnh "Đừng nói đường hoàng như vậy, con chỉ là không tin trẫm xử lý chuyện này công bằng, cố ý làm ầm mọi chuyện lên, buộc trẫm phải lựa chọn Anh vương hay U vương. Bây giờ con giỏi rồi, còn dám tính kế cả trẫm, trong mắt con rốt cuộc có còn phụ hoàng này không?!"

Lạc Thanh Hàn như chịu phải đả kích lớn, hai mắt dần đỏ lên, giọng hơi run rẩy.

“Thì ra trong mắt phụ hoàng, nhi thần lại là một kẻ xấu xa không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.”

Hắn cười giễu, nụ cười nhợt nhạt ảm đạm.

“Nếu phụ hoàng cho rằng nhi thần có ý đồ bất chính, dù nhi thần có giải thích thế nào cũng vô ích, nhi thần không còn gì để nói, phụ hoàng muốn phạt nhi thần thế nào cũng được, nhi thần tuyệt đối không oán trách.”

Hắn nói xong liền quỳ xuống, dáng vẻ buông bỏ bản thân mặc người khác xử lý.

Lạc Dạ Thần không thể nhìn tiếp, phịch một tiếng quỳ xuống “Phụ hoàng, tất cả chuyện này đều do nhi thần mà ra, không liên quan gì đến Thái tử. Thái tử làm những chuyện này là vì nhi thần, phụ hoàng muốn phạt thì phạt nhi thần đi!”

Hoàng đế nhìn hai người con trai quỳ trước mặt, sắc mặt ngày càng khó coi.

Điều ông muốn thấy nhất chính là các con trai mình hòa thuận đoàn kết.

Nhưng điều ông sợ nhất cũng là các con trai mình hòa thuận đoàn kết.

Trước đây ông dùng Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử để chế ngự Thái tử, nhưng bây giờ Nhị hoàng tử đã đi xa, trong thời gian ngắn không thể trở về.

Đối thủ của Thái tử lần lượt biến mất.

Sự cân bằng mà Hoàng đế cẩn thận tạo ra bị phá vỡ.

Ông nhắm mắt, chậm rãi hít một hơi thật sâu, cố đè nén tức

nghẹn ngày càng nặng trong lòng.

Thật lâu sau, ông chậm rãi lên tiếng.

“Hai con không cần như vậy, trẫm không chỉ là Hoàng đế, còn là phụ thân của hai con, trẫm sẽ không để hai con chịu oan. Lần này là U vương làm sai, là nó có lỗi với hai con, nhưng nó đã rời Thịnh Kinh, nếu gọi nó về e là sẽ khiến người ngoài nảy sinh suy đoán không cần thiết. Như vậy đi, Anh vương, con phái người đuổi theo U vương, con thay ta đánh U vương hai mươi roi, xem như trừng phạt.”

Đối với Lạc Dạ Thần mà nói, chỉ hai mươi roi đã quá hời cho Lạc Vân Hiên, ít nhất cũng phãi một trăm roi, đánh chết tên đó!

Nhưng Lạc Dạ Thần có thể nhận ra, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của Hoàng đế.

Nếu y còn được nước làm tới, có lẽ Hoàng đế sẽ không bỏ qua, ngược lại mắng y vô lý, lúc đó sẽ là lỗi của y.

Lạc Dạ Thần đành miễn cưỡng đáp “Nhi thần xin tuân theo ý chỉ của phụ hoàng.”

Lạc Thanh Hàn thấp giọng nói “Nhi thần làm những chuyện này không phải muốn ép phụ hoàng làm gì với Nhị hoàng huynh, mà nhi thần chỉ muốn nhân cơ hội này nói rõ mọi chuyện, tránh để quan hệ giữa Đại hoàng huynh và Nhị hoàng huynh bị ngăn cách. Có thể do nhi thần hơi gấp gáp, hành động thiếu cân nhắc, mong phụ hoàng và Đại hoàng huynh lượng thứ.”

Hắn chủ động bắc thang, Hoàng đế thuận đà bước xuống.

“Khó cho nỗi khổ tâm của con, vừa rồi trẫm nói có hơi nặng lời, các con đừng để trong lòng.”

Bầu không khí căng thẳng vừa rồi đã dịu xuống.

Mối quan hệ giữa ba cha con dường như hòa hợp trở lại.

Sau khi ra khỏi điện Nghị Sự, cuối cùng Lạc Dạ Thần cũng không nhịn được nữa, phàn nàn với Thái tử.

“Phụ hoàng thật thiên vị Nhị hoàng đệ, nó đã làm sai đến vậy, lại chỉ bị đánh hai mươi roi.”

Lạc Thanh Hàn lãnh đạm nói “Đại hoàng huynh cẩn trọng lời nói, nếu phụ hoàng đã quyết định, chúng ta làm con không thể bàn tán chỉ trỏ.”

Lạc Dạ Thần bĩu môi, xem thường bộ dạng đoan chính nghiêm túc của hắn.

Lạc Thanh Hàn “Huynh định khi nào rời thành đuổi theo Nhị hoàng huynh?”

Lạc Dạ Thần thản nhiên nói “Đương nhiên càng nhanh càng tốt, đợi ta đuổi kịp, xem ta có đánh chết nó không!”

Lạc Thanh Hàn “Ta nghe nói xe ngựa của U vương nửa đường biến mất, hiện giờ không ai biết tung tích của huynh ấy, huynh đuổi theo tốt nhất nên cẩn thận.”

Lạc Dạ Thần kinh ngạc “Biến mất? Chuyện xảy ra khi nào? Sao ta lại không biết?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời, trực tiếp bỏ đi.

Lạc Dạ Thần gọi mấy lần, vẫn không gọi được hắn, tức giận quay người bỏ đi.

Sau khi rời cung, Lạc Dạ Thần lập tức triệu tập nhân mã đuổi theo hướng U vương rời đi.

Ban đầu Lạc Dạ Thần còn nghi ngờ lời của Thái tử, đến khi y tự mình tra xét dọc đường, quả thật không tìm thấy dấu vết của U vương, lúc này mới đối mặt với sự thật —

U vương thật sự biến mất rồi!

Lạc Dạ Thần không tiếp tục tìm kiếm mù quáng, y phân tán hết môn khách dưới trướng của mình.

“Ngày thường bổn vương cho các ngươi ăn ngon uống ngon, bây giờ cuối cùng cũng đến lúc các ngươi phải cống hiến cho bổn vương rồi. Mặc kệ các ngươi dùng cách gì, bổn vương chỉ cần một kết quả, chính là tung tích của U vương! Chỉ cần trong số các ngươi có người giúp được bổn vương chuyện này, thưởng ba ngàn lượng bạc!”

Chương 527: Tri âm khó tìm mà!

Khi nghe được thưởng nhiều tiền như vậy, các môn khách trở nên phấn khích.

Các môn khách này đến từ khắp nơi, có những khả năng khác nhau.

Ai nấy đua nhau trổ tài, quả nhiên đã tìm được vài manh mối.

“Khởi bẩm vương gia, xe ngựa của U vương biến mất ở khu vực núi Bình Đầu. Gần đó không có đường lớn, chỉ có hai đường núi rất hiểm trở, xe ngựa không thể đi qua. Có lẽ U vương vẫn còn ở gần núi Bình Đầu.”

Lạc Dạ Thần lập tức nói “Vậy còn chờ gì nữa? Mau dẫn người vào núi lục soát!”

Núi Bình Đầu không phải là một ngọn núi độc lập, mà là một dãy với hàng chục ngọn núi, chiếm một diện tích rất rộng nên việc tìm kiếm khá khó khăn.

Nhân lực mà Lạc Dạ Thần mang đến không đủ nên phải quay về Thịnh Kinh tìm tiếp viện.

Trong điện Thanh Ca, Tiêu Hề Hề đang ăn trưa với Thái tử thì Triệu Hiền đột nhiên cầu kiến.

Lạc Thanh Hàn biết Triệu Hiền đến đây chắc chắn có chuyện quan trọng, hắn đặt bát đũa xuống, lau khóe miệng rồi ra hiệu cho người vào.

Triệu Hiền bước nhanh vào.

“Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, có tin tức của U vương.”

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho cung nữ thái giám trong phòng lui xuống.

Tiêu Hề Hề không nhúc nhích, nàng vẫn đang ăn.

Lạc Thanh Hàn bảo Triệu Hiền nói tiếp.

Triệu Hiền nói “Mạt tướng làm theo lệnh của ngài, phái người bí mật theo dõi Anh vương, biết được Anh vương đã tìm ra tung tích của U vương. Hiện giờ U vương chắc là ở gần khu vực núi Bình Đầu, vị trí chính xác vẫn chưa biết, Anh vương đang vội trở về, định phái thêm người vào núi tìm kiếm.”

Lạc Thanh Hàn biết rõ địa hình của Đại Thịnh, hắn nhớ lại vị trí của núi Bình Đầu.

“Ta nhớ núi Bình Đầu chiếm diện tích rất rộng, trong đó có rất nhiều ngọn núi sâu và rừng già chưa từng có ai đặt chân tới, nếu muốn tìm U vương trong núi Bình Đầu, e là sẽ tốn rất nhiều công sức.”

Triệu Hiền “Điện hạ nói phải.”

Lạc Thanh Hàn nhất thời nghĩ không ra cách tốt hơn, đành nói “Phái người theo dõi Anh vương, có tin thì lập tức hồi báo.”

Tuy đầu óc Anh vương thiển cận, nhưng lại có một đặc điểm mà người bình thường không sánh bằng, đó là có tiền!

Với tính cách của Anh vương, chắc chắn sẽ bỏ tiền thuê người vào núi tìm kiếm.

Nếu không dùng đến quân đội, thuê người là cách tốt nhất lúc này, chuyện này để cho Anh vương ngốc nghếch giàu có làm là thích hợp nhất.

Triệu Hiền nhận lệnh lui xuống.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu lên, tò mò hỏi "U vương mất tích rồi à?"

Lạc Thanh Hàn "Ừm, huynh ấy vừa rời Thịnh Kinh một ngày đã biến mất, hiện giờ không biết đã đi đâu."

Tiêu Hề Hề "Người nói sinh thần bát tự của ngài ấy với thần thiếp, thần thiếp giúp người bói xem."

"Không được."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Sao không được? So với nhóm người tìm kiếm trong núi, tốc độ bói toán của thần thiếp rõ ràng nhanh hơn rất nhiều."

Lạc Thanh Hàn không muốn thấy bộ dạng yếu ớt của nàng sau khi bói toán, hắn không muốn thấy nàng khó chịu.

"Ta không thể vừa mới xảy ra chuyện đã tìm nàng giúp, ta phải học cách tự mình giải quyết vấn đề."

Tiêu Hề Hề ngẩn người, sau đó cười tán thưởng như mẹ hiền "Điện hạ đã lớn rồi."

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn nghiêm mặt hỏi "Biểu cảm này của nàng là gì?"

Tiêu Hề Hề "Thần thiếp đang vui mừng cho người."

Không cho Thái tử cơ hội hỏi tiếp, Tiêu Hề Hề vội chuyển chủ đề.

"Điện hạ suy nghĩ rất chu đáo, quả thật người nên bồi dưỡng tinh thần độc lập. Dù sao, người vẫn còn một chặng đường dài phía trước, sau này chắc chắn người sẽ gặp phải rất nhiều chuyện khác nhau. Không ai có thể ở mãi bên cạnh người, cuối cùng người có thể dựa vào vẫn là bản thân mình."

Lạc Thanh Hàn khẽ cau mày, hiển nhiên không thích nghe lời

này.

“Lẽ nào nàng không ở mãi bên cạnh ta sao?”

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ “Điện hạ, thần thiếp đương nhiên rất hy vọng có thể ở mãi bên cạnh người, nhưng đời người không phải lúc nào cũng thế, có rất nhiều chuyện không nói chắc được.”

Lạc Thanh Hàn cố chấp nói.

“Trên đời này, ngoại trừ sống chết, không có gì ta không thể thay đổi được.”

Tiêu Hề Hề im lặng.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng không nói gì, bỗng có chút bất an, nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề hỏi “Sao nàng lại không nói?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Thần thiếp cũng không biết nên nói gì, hay là thần thiếp kể chuyện cười cho người nghe. Trước đây có một con ngựa con qua sông, trâu già nhìn thấy bèn nói với nó, đừng sợ, nước rất nông, chỉ đến đầu gối của ông thôi. Con sóc nhỏ lập tức chạy tới hét to, đừng tin ông ấy! Nước rất sâu, cậu sẽ chết đuối đó. Con ngựa con không biết nghe ai, lúc này mẹ của ngựa con đi tới, người đoán xem mẹ của ngựa con đã nói gì?”

Lạc Thanh Hàn mặt vô cảm nhìn nàng “Ta không muốn đoán.”

Tiêu Hề Hề vỗ đùi “Thần thiếp biết người chắc chắn không đoán ra mà. Mẹ của ngựa con nói, đừng nghe lời hai tên điên đó, chúng ta đi qua cầu! Ha ha ha, có phải rất buồn cười không?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Tiêu Hề Hề “Sao người không cười?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng vẫn nên ăn cơm đi, ăn nhiều chút, nói ít

lại.”

Tiêu Hề Hề không muốn từ bỏ sự nghiệp kể chuyện cười vĩ đại, hỏi tiếp “Chắc người cảm thấy chuyện cười này không buồn cười hả? Không sao, thần thiếp còn có nhiều chuyện cười khác, thần thiếp có thể kể cho người nghe, trước kia có một con rùa, nó bị bệnh, muốn ốc sên mua thuốc giúp …”

Lạc Thanh Hàn gắp một miếng cá nhét vào miệng nàng, cưỡng ép ngắt lời nàng.

Ăn xong món cá ngon, Tiêu Hề Hề tức thì quên chuyện cười, tập trung vào niềm vui được ăn món ngon.

Sau khi ăn uống no đủ, hai người cùng nhau ngủ trưa.

Tiêu Hề Hề nằm trên giường, vẫn không chịu bỏ cuộc “Người thật sự không muốn nghe thần thiếp kể chuyện cười sao? Thần thiếp cam đoan lần này sẽ kể chuyện cười cực kỳ buồn cười!”

Lạc Thanh Hàn ôm nàng vào lòng, trầm giọng nói “Im lặng, ngủ đi.”

Tiêu Hề Hề thở dài thất vọng.

Rõ ràng nàng kể chuyện buồn cười như vậy, sao Thái tử lại không cười?

Đúng là thiên lý mã ở đâu cũng có, chỉ có Bá Nhạc là khó tìm.

Tri âm khó tìm mà!

Hai người ngủ một giấc thức dậy.

Hai người thay y phục xong, Thường công công bước vào.

“Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi tới rồi, họ nói có chuyện quan trọng muốn cầu kiến.”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Để hai người họ chờ ở trắc

điện đi.”

“Vâng.”

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi được dẫn đến trắc điện.

Trên mặt cả hai nở nụ cười dịu dàng hiền từ, nhưng lời nói lại như sóng ngầm dâng trào, rõ là không ưa nhau.

Chẳng bao lâu Thái tử đến.

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi lập tức nở nụ cười tươi nhất, bước tới hành lễ.

“Thần thiếp bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn không có ý định trò chuyện, hỏi thẳng vào vấn đề “Hai nàng đến tìm ta làm gì?”

Cảnh trắc phi lên tiếng trước “Là thế này, sắp đến thọ yến của Thái hậu, Nhàn phi nương nương bảo hai thần thiếp chuẩn bị một tiết mục. Thần thiếp tài hèn học mọn, chỉ có gảy đàn là sở trường, nên muốn đàn một khúc, nhưng Bạch muội muội lại nói cổ cầm quá cô đơn vắng vẻ, không thích hợp cho những dịp náo nhiệt như thọ yến.”

Chương 528: Nữ nhân này vì muốn tranh sủng mà lời gì cũng dám nói

Bạch trắc phi nhẹ giọng nói.

“Thần thiếp nghe nói thọ yến năm nay của Thái hậu sẽ được tổ chức rất lớn, không chỉ có hoàng cung chúng ta, mà cả bá quan văn võ và sứ thần các nước cũng đến chúc mừng, nếu chỉ gảy cổ cầm thì lại quá đơn điệu. Thần thiếp cảm thấy tìm thêm vài người, mọi người cùng hợp tấu, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Cảnh trắc phi “Hợp tấu cũng được, nhưng thần thiếp không muốn Tiêu trắc phi tham gia.”

Bạch trắc phi che miệng cười khẽ “Sao vậy? Ta thấy Tiêu trắc phi thổi kèn bầu rất hay, lần trước trong tiệc Trung thu, cả Hoàng thượng cũng khen ngợi Tiêu trắc phi.”

Cảnh trắc phi biết nữ nhân này cố ý lợi dụng Tiêu trắc phi để làm nàng ghê tởm.

Nhưng nàng không thể phản bác nên chỉ đành nuốt cơn giận xuống.

“Tiêu trắc phi quả thật thổi kèn bầu rất hay, nhưng trong thọ yến không thích hợp thổi kèn bầu, xin Thái tử Điện hạ suy nghĩ lại.”

Chủ đề được đẩy về phía Thái tử.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Hai nàng chạy tới đây tìm ta chỉ vì chuyện nhỏ này sao?”

Cảnh trắc phi vội nói "Hoàng thượng rất coi trọng thọ yến lần này, thần thiếp không dám tự mình quyết định, chỉ có thể to gan đến xin Điện hạ cho ý kiến."

Bạch trắc phi cũng nói "Dù sao thần thiếp cũng chỉ là nữ tử, gặp phải chuyện quan trọng như vậy, thật sự không thể nào quyết định, vẫn mong Điện hạ giúp đỡ."

Lạc Thanh Hàn "Nếu mâu thuẫn của hai nàng bắt nguồn từ Tiêu trắc phi, vậy thì để Tiêu trắc phi tự mình quyết định."

Hắn sai Thường công công gọi Tiêu trắc phi đến.

Tiêu Hề Hề vừa mới ngủ dậy, đầu óc còn mơ màng, nghe Thái tử muốn gặp mình, nàng mơ hồ bước ra ngoài.

Nàng bước vào trắc điện, hơi ngạc nhiên khi thấy Bạch trắc phi và Cảnh trắc phi cũng ở đây.

"Hai vị tỷ tỷ còn ở đây à?"

Nàng tưởng hai người này nói xong chuyện đã đi rồi.

Lạc Thanh Hàn thấy một sợi tóc dính vào má phải của nàng, liền giơ tay giúp nàng vén sợi tóc ra sau tai.

Động tác thuần thục tự nhiên như thể đã làm rất nhiều lần, có cảm giác thân mật khó tả.

Thấy cảnh này, Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi đều ghen tị.

Đặc biệt là Bạch trắc phi, nàng vô cùng khó chịu, ngón tay túm ống tay áo, hận không thể thay thế Tiêu trắc phi!

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói về tranh chấp giữa Bạch trắc phi và Cảnh trắc phi.

"Chuyện này nàng tự quyết định đi."

Thái tử lại giao quyền quyết định cho Tiêu Hề Hề.

Loại đối xử bình đẳng chỉ xảy ra giữa vợ chồng này, khiến trong lòng Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi nảy sinh cảm giác mất cân bằng mãnh liệt.

Rõ ràng đều là trắc phi, tại sao Thái tử lại đối xử khác biệt với Tiêu trắc phi như vậy?

Thái tử thật sự có ý định phong Tiêu trắc phi làm Thái tử phi sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi nhìn Tiêu trắc phi càng không mấy thiện cảm.

Tiêu Hề Hề không do dự nói "Tiệc Trung thu lần trước chỉ toàn người trong nhà, thần thiếp biểu diễn cũng không sao cả, cứ coi như mặc một bộ váy sặc sỡ làm trò tiêu khiển. Nhưng thọ yến lần này mời rất nhiều người ngoài, thần thiếp tốt nhất là không nên lộ mặt. Dù sao trong cung có rất nhiều nhạc sư và vũ cơ, có bọn họ biểu diễn là đủ rồi. Nếu không được thì có thể tìm đoàn kịch hoặc tạp kĩ ngoài cung, thần thiếp không muốn cướp công việc của bọn họ."

Người nói vô ý, nhưng người nghe có lòng.

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi đều cảm thấy lời của Tiêu trắc phi đang cố ý châm chọc các nàng, thân là trắc phi của Thái tử lại phải tranh công việc với đào kép, đúng là ti tiện!

Sắc mặt hai người cùng thay đổi.

Bạch trắc phi run rẩy nói "Nếu muội muội không muốn biểu diễn thì cứ nói, không cần dùng mấy lời như vậy để sỉ nhục bọn ta."

Cảnh trắc phi như chịu ấm ức, cắ.n môi dưới, kiềm chế nói.

"Bọn ta không phải muốn nổi bật, chỉ muốn nhân cơ hội này góp chút sức vào thọ yến, muội muội không muốn giúp thì thôi, tại sao phải so sánh bọn ta với đào kép? Sao lại chà đạp

người khác như vậy?"

Tiêu Hề Hề không hiểu gì, cố gắng giải thích.

"Ta không có sỉ nhục hai người, hơn nữa ta không có thành kiến gì với đào kép, người ta dựa vào kĩ năng của mình kiếm cơm sống đàng hoàng, làm gì có chuyện chà đạp?"

Bản thân nàng chỉ là cá muối ăn no chờ chết, nào có mặt mũi ghét bỏ những người vất vả sống bằng nghề của mình?!

Sắc mặt Cảnh trắc phi càng khó coi hơn "Ngươi đang chế giễu bọn ta không bằng đào kép sao?"

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch trắc phi ngấn nước mắt, thân hình mảnh khảnh yếu đuối như đóa sen trắng tan vỡ trong gió.

"Thì ra trong mắt Tiêu muội muội, bọn ta còn không bằng đào kép ti tiện."

Tiêu Hề Hề gãi đầu, chuyện này sao càng nói càng bôi bác thế nhỉ?

Nàng thật sự không giải thích rõ được nên chỉ đành bắt đầu bôi đen bản thân.

"Thành thật mà nói, ta cảm thấy mình không bằng đào kép. Dù sao người ta còn dựa vào kỹ năng của mình để nuôi bản thân, còn ta chỉ có thể dựa vào người khác mà sống. Người ta là tùng xanh kiên cường độc lập, còn ta chỉ là hoa tầm gửi yếu đuối dựa dẫm người khác. Nếu ta không gặp được Thái tử Điện hạ, e rằng cả một bữa cơm no cũng không có, không biết lúc này phải dựng sạp bói toán ở đâu để kiếm sống."

Nói đến đây, Tiêu Hề Hề nắm tay Thái tử, nắm thật chặt, đôi mắt hạnh sáng ngời, ánh mắt vô cùng chân thành.

"Gặp được người là may mắn của đời ta."

Lạc Thanh Hàn "……"

Cảnh trắc phi "……"

Bạch trắc phi "……"

Nữ nhân này thật vô liêm sỉ, mấy lời buồn nôn này cũng có thể nói ra được, có ghê tởm không?!

Thái tử thay vì cảm thấy buồn nôn, thậm chí còn cảm thấy ngọt ngào.

Hắn bình tĩnh nói "Có vài lời trong lòng biết là được, không cần phải nói ra."

Tiêu Hề Hề "Không, thần thiếp phải nói, thần thiếp rất may mắn khi gặp được người, chỉ cần thần thiếp thấy người, dù có tồi tệ đến đâu, thần thiếp đều cảm thấy mọi chuyện sẽ ổn, có thể mỉm cười đối mặt."

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi thật sự không chịu nổi nữa.

Nữ nhân này vì tranh sủng mà lời gì cũng dám nói, quả thật không biết xấu hổ!

Nhưng Thái tử trông rất thích thú.

Cảnh tượng này quá kích khích người khác.

Cảnh trắc phi sợ ở lại lâu hơn sẽ bị ghê tởm mà nuốt không nổi bữa tối.

Nàng nhanh chóng tìm lý do chạy đi.

Bạch trắc phi không muốn đi, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Thái tử và Tiêu trắc phi, nàng không dám tin, Thái tử lại thích kiểu nữ nhân này.

Nàng cứ nghĩ Thái tử thích kiểu nữ nhân dịu dàng dè dặt, tri thư đạt lễ.

Nào ngờ Thái tử lại thích kiểu khoa trương nông cạn như Tiêu Hề Hề.

Bạch trắc phi không muốn tin sở thích của Thái tử có vấn đề, nàng cho rằng những chuyện này đều do tâm cơ của Tiêu trắc phi quá thâm trầm, cố ý dùng lời ngon tiếng ngọt mê hoặc Thái tử.

Lời ngon tiếng ngọt thôi mà, chỉ cần Thái tử thích nghe, nàng cũng có thể nói.

Bạch trắc phi mở miệng "Điện hạ, thần thiếp cũng …"

Lạc Thanh Hàn quay lại nhìn nàng cau mày.

"Sao nàng còn chưa đi?"

Bạch trắc phi "……"

Chương 529: Tuyệt đối không thể để người khác mang ra so sánh!

Khi Bạch trắc phi rời điện Thanh Ca, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

Bộ dạng của nàng hoàn toàn phù hợp với họ của mình.

Sau đó Thái tử cũng rời điện Thanh Ca.

Ba người đỗ Tam giáp năm nay theo thông lệ sẽ vào viện Hàn Lâm, Lệ Khinh Ngôn trở thành Biên tu thất phẩm, tuy chức quan thấp nhưng y có thể là cận thần luôn bên cạnh thiên tử.

Còn những Tiến sĩ khác phải tham gia khảo hạch của các bộ, sau khi vượt qua khảo hạch mới có thể vào bộ nhậm chức.

Vì Thái tử quét sạch gian lận trong khoa cử, khiến hắn bỗng dưng trở thành thần tượng trong lòng sĩ tử hàn môn.

Hiệu ứng thần tượng vô cùng mạnh mẽ.

Vì muốn được ở cùng bộ với thần tượng, nhiều Tiến sĩ muốn vào Hình bộ, Đổng Minh Xuân vừa vui vừa đau đầu.

Vui vì Hình bộ chưa từng được nổi tiếng như vậy, chuyện này làm ông kiêu ngạo khi gặp mấy Thượng thư khác.

Đau đầu vì nhân tài quá nhiều, nhưng số lượng người mới ở Hình bộ lại có hạn, Đổng Minh Xuân rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cảm thấy người này giỏi, lại cảm thấy người kia cũng giỏi, sầu đến muốn hói đầu.

Ông do dự trằn trọc cả đêm, hôm sau ông mang quầng thâm

dưới mắt đến gặp Thái tử.

“Điện hạ, đây là danh sách nhân sự mới được Hình bộ tuyển dụng năm nay, xin ngài xem qua.”

Lạc Thanh Hàn đọc danh sách, bình tĩnh nói “Ta tin vào mắt nhìn của khanh, chuyện này khanh tự xử lý đi.”

Đổng Minh Xuân thử hỏi “Chúng ta có nên tuyển thêm vài người không?”

Ông thật sự luyến tiếc những nhân tài đó, muốn giữ lại Hình Bộ, dù bây giờ chưa dùng đến, cũng có thể từ từ bồi dưỡng, nói không chừng sau này sẽ dùng đến.

Lạc Thanh Hàn “Không cần, hiện giờ Hình bộ đã có rất nhiều người, quá nhiều sẽ trở nên dư thừa, nhân lực quan trọng nằm ở chất lượng, không phải số lượng, ta quan tâm chất lượng hơn.”

Đổng Minh Xuân sớm đoán được kết quả này, bất đắc dĩ nói “Vi thần biết rồi.”

Lạc Thanh Hàn biết Đổng Minh Xuân nghĩ gì, ông hận không thể gom hết số nhân tài này về dưới trướng, nhưng Lạc Thanh Hàn thì khác, tuy hắn nắm giữ Hình bộ, nhưng đồng thời cũng là Thái tử, địa vị cao hơn Đổng Minh Xuân rất nhiều.

Hắn phải nhìn vào tình hình tổng thể.

Số nhân tài đó dù nhậm chức ở bộ nào, chỉ cần ra sức vì Đại Thịnh, bọn họ đều là người có ích.

Sẽ không uổng công hắn bỏ ra nhiều công sức để quét sạch gian lận trong khoa cử

……

Lý trắc phi sai người nhắn tin về nhà, nhờ người nhà đưa cho nàng ít tiền.

Nàng cần số tiền này để trả nợ.

Tiêu trắc phi còn đang cầm giấy nợ, làm nàng thấy thiếu tự tin khi đối mặt với chủ nợ, chuyện này sắp thành nút thắt trong lòng, nàng định hôm nay sẽ giải quyết nợ nần.

Vốn nàng muốn sai Tố Mai cầm ngân phiếu đến trả nợ cho Tiêu trắc phi, nhưng sau đó nàng lại nghĩ đến Thải Vân.

Trước đây nàng rất tin tưởng Thải Vân, kết quả Thải Vân lợi dụng lòng tin của nàng, không chỉ trộm trang sức mà còn suýt hại chết nàng.

Một bài học bày ra trước mắt, Lý trắc phi bây giờ không còn dám dễ dàng tin tưởng người khác.

Cuối cùng nàng quyết định đích thân đến điện Thanh Ca.

Khi Lý trắc phi đến điện Thanh Ca, ai nấy cũng sốc trước thân hình trắng trẻo mập mạp của nàng.

Trước kia khi gặp Lý trắc phi, bọn họ đều cảm thấy dáng người của Lý trắc phi thướt tha yêu kiều, mảnh mai cân đối.

Nhưng bây giờ, chỉ có bốn chữ "tròn trịa mập mạp" là có thể hình dung nàng.

Lý trắc phi sớm đã đoán được người khác sẽ nghĩ gì về mình nên gần đây không thích ra ngoài.

Nếu hôm nay không phải vì trả nợ, nàng cũng không đích thân đến đây.

Nàng đập ngân phiếu xuống trước mặt Tiêu trắc phi.

"Tiền đây, ngươi tự đếm đi, nếu không có vấn đề gì thì trả giấy nợ cho ta."

Tiêu Hề Hề cầm ngân phiếu lên đếm, sau khi xác nhận đủ,

nàng gọi Bảo Cầm mang giấy nợ đến.

Lý trắc phi cầm giấy nợ, xem nội dung rồi lập tức xé thành từng mảnh.

Hòn đá đè nặng trong lòng nàng cuối cùng cũng biến mất.

Nàng cảm thấy cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Tiêu Hề Hề nhìn nàng tò mò hỏi "Không phải cô nói muốn giảm cân à? Sao không thấy cô ốm?"

Lý trắc phi "Ta nghĩ thông rồi, mập thì mập, không giảm cân nữa."

Tiêu Hề Hề nhắc nhở thân thiện "Thọ yến của Thái hậu sắp đến rồi, lúc đó cô phải tham dự thọ yến với chúng ta."

Bình thường Lý trắc phi ở trong điện Kim Phong thì không cần phải đối mặt với bàn tán chỉ trỏ của người khác.

Nhưng thọ yến của Thái hậu không trốn được, hôm đó nàng nhất định phải tham gia.

Nàng xuất hiện với thân hình mập mạp trước mặt nhiều người, sợ là sẽ bị cười chết!

Lý trắc phi nghĩ đến cảnh tượng đó, lập tức thấy cả người không ổn.

Nàng không quan tâm mình mập hay ốm nhưng nàng không thể chịu được bị người khác bàn tán chỉ trỏ.

Lúc Lý trắc phi rời điện Thanh Ca, sắc mặt vô cùng xấu xí.

Khi nàng về điện Kim Phong, đã dùng giọng điệu dứt khoát không thể lay chuyển tuyên bố.

"Ta muốn giảm cân!"

Tố Mai ngạc nhiên "Không phải người nói không giảm cân nữa sao?"

Lý trắc phi nghiến răng nói "Trước đây ta suy nghĩ quá đơn giản, dù Thái tử không quan tâm ta trông thế nào thì người khác cũng sẽ để ý! Đặc biệt là đám nữ nhân trong cung, thích so sánh y phục dung mạo, nếu bọn họ thấy ta mập thế này, không phải sẽ cười rớt răng sao? Ta phải giảm cân, ta không thể để đám nữ nhân đó biến ta thành trò cười!"

Là một người phụ nữ, tuyệt đối không thể để người khác mang ra so sánh!

Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của phụ nữ!

Dù không biết chính xác chuyện gì đã kí.ch thích Lý trắc phi, nhưng Tố Mai vẫn tận tụy đi thông báo với ngự thiện phòng điều chỉnh bữa ăn của Lý trắc phi thành chế độ ăn kiêng.

Lý trắc phi chủ động giao toàn bộ đồ ăn vặt trong phòng.

"Mang hết đống đồ ăn vặt này đi, tạm thời giúp ta bảo quản."

Tố Mai khó hiểu "Tạm thời?"

Lý trắc phi lưu luyến nhìn đồ ăn vặt "Phải, tạm thời, qua thọ yến của Thái hậu, ngươi trả số đồ ăn vặt này cho ta."

Tố Mai cạn lời.

Thời gian giảm cân chỉ duy trì đến thọ yến của Thái hậu thôi sao?

Lần này Lý trắc phi thật sự quyết tâm giảm cân.

Nàng không chỉ kiểm soát chặt chẽ lượng thức ăn mà còn học lại kỹ năng nhảy múa, chỉ cần có thời gian rảnh sẽ ở trong phòng nhảy múa một lát.

Trước đây khi dáng người còn mảnh mai, nàng nhảy múa như

bươm bướm bay lượn, nhẹ nhàng uyển chuyển đẹp mắt.

Bây giờ nàng đầy đặn nhảy múa như gà mái già bị ép uống rượu giả, làm người khác không dám nhìn.

Mỗi khi nàng đói đến mức không chịu được, trong đầu nàng sẽ tưởng tượng đám nữ nhân đó đang cười nhạo mình.

Sau đó nàng vực dậy tinh thần, tiếp tục giảm cân.

Phụ nữ có thể thua tất cả, chỉ ngoại hình không thể thua!

Trong khi Lý trắc phi đang cố gắng giảm cân thì Tiêu Hề Hề vẫn đang ngủ nướng.

Bảo Cầm cố gắng kéo nàng ra khỏi giường.

“Mặt trời sắp chiếu tới mông rồi, người không được ngủ nữa!”

Tiêu Hề Hề ôm chặt chăn không chịu buông “Hôm nay chăn của ta bị bệnh, ta muốn ở trên giường chăm sóc nó.”

Bảo Cầm bị nàng chọc tức bật cười.

Chương 530: Khả nghi

Mỗi ngày Tiêu trắc phi thức dậy đều sẽ tìm lý do nằm nướng.

Năng lực rời giường của nàng rất kém nhưng khả năng nằm trên giường lại rất giỏi.

Bảo Cầm dùng giọng điệu bà mẹ già dạy dỗ con gái không có tiền đồ, chân thành khuyên nhủ.

"Thường nói kế hoạch một ngày bắt đầu từ buổi sáng, người lại lãng phí thời gian quý báu của mình vào việc ngủ, đúng là sống uổng phí thời gian."

"Ngủ là sống uổng phí thời gian? Không, không phải vậy. Không ngủ mới là sống uổng phí thời gian, mỗi ngày chúng ta nỗ lực học tập, nỗ lực làm việc để làm gì? Kết quả cuối cùng chẳng phải vì muốn bản thân hạnh phúc sao? Làm những chuyện mình muốn và mình thích mới cảm thấy hạnh phúc thật sự. Giống như ta đây, ta thích ăn thích ngủ, ăn ngủ khiến ta hạnh phúc, hơn nữa ta có đủ điều kiện ăn uống ngủ nghỉ, nghĩa là ta đang sống một cuộc sống lý tưởng, đời này ta đã trọn vẹn rồi!"

Bảo Cầm "……"

Nàng bội phục sát đất "Lần đầu tiên nô tỳ thấy có người nói ngủ nướng đến mức thanh cao thoát tục như thế."

Sau một hồi đấu trí đấu sức, cuối cùng Bảo Cầm cũng thắng, lôi được Tiêu trắc phi ra khỏi giường.

Tiêu Hề Hề ngồi trước gương trang điểm, liên tục ngáp dài.

Bảo Cầm nhanh chóng trang điểm chải đầu cho nàng.

Sau bữa sáng, Tiết thị đến điện Thanh Ca.

Tiết thị tới đây vì chuyện thọ yến của Thái hậu.

“Sắp đến thọ yến của Thái hậu, nương nương chuẩn bị quà gì vậy?”

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Còn chưa nghĩ ra.”

Tiết thị lấy ra một hộp gấm, đặt trước mặt nàng rồi cười nói.

“Chúng ta biết con không có thứ gì tốt, cho nên ta và cha con đã chuẩn bị sẵn, đây là sâm núi trăm tuổi mà cha con cố ý nhờ người tìm được, con có thể lấy làm quà cho Thái hậu.”

Bà chủ động mở hộp gấm, bên trong là một củ nhân sâm.

Bảo Cầm liếc nhìn nhân sâm trong hộp.

Dù nàng không phải trong nghề nhưng vẫn nhận ra đây đúng là nhân sâm thượng hạng.

Nhưng so với nhân sâm mà Tiêu trắc phi tặng cho Tần hoàng hậu lần trước thì vẫn kém hơn một chút.

Tiết thị nghĩ Tiêu Hề Hề sẽ rất ngạc nhiên khi thấy nhân sâm này, dù sao nhân sâm này thật sự rất hiếm, một đứa trẻ lớn lên trong am ni cô như Tiêu Hề Hề chắc chắn chưa từng thấy đồ tốt như vậy.

Mà nét mặt Tiêu Hề Hề lại không hề thay đổi.

“Đa tạ ý tốt của hai người, người cầm nhân sâm này về đi, chỗ ta không cần dùng tới.”

Tiết thị nghĩ nàng không biết nhìn hàng nên nhấn mạnh.

“Đây là nhân sâm thượng hạng, cha con bỏ ra hơn năm trăm

lượng bạc để mua, hơn nữa còn nợ một ân tình. Nếu con dùng làm quà, dù không nổi bật thì ít nhất cũng không thua kém người khác. Chúng ta tốn nhiều tâm huyết như vậy đều vì con."

Tiêu Hề Hề vẫn lắc đầu "Ta thật sự không cần."

Tiết thị cau mày "Sao con lại bướng bỉnh như vậy? Nếu con không lấy nhân sâm này thì con định tặng gì cho Thái hậu?"

Tiêu Hề Hề "Chuyện này ta sẽ bàn bạc với Thái tử."

Tiết thị cảm thấy cách nghĩ của nàng quá ngây thơ, dù Thái tử có sủng ái nàng, nhưng cũng có giới hạn, Thái tử không thể giúp nàng mọi việc. Dù sao Thái tử vẫn còn rất nhiều chuyện, bản thân hắn bận rộn chưa xong, sao rảnh rỗi giúp nàng giải quyết chuyện nhỏ nhặt như vậy?!

Nhưng thái độ của Tiêu Hề Hề lại rất kiên định.

Nàng từ chối nhận nhân sâm.

Tiết thị không thể ép nàng nên đành lo lắng rời điện Thanh Ca.

Trong phủ Trung Võ tướng quân.

Tiêu Lăng Phong thấy Tiết thị mang nhân sâm về, lập tức hỏi "Sao bà không đưa nhân sâm cho Tiêu trắc phi?"

Tiết thị bất lực nói "Con bé không chịu nhận."

Tiêu Lăng Phong kinh ngạc "Nhân sâm thượng hạng như vậy, nó còn không chịu, đầu óc nó có vấn đề sao?"

"Thiếp cũng không hiểu nổi, dù sao con bé cũng không chịu nhận, thiếp cũng không làm gì con bé được."

Tiết thị nói đến đây, trong giọng bà đầy hối hận.

"Thiếp nghĩ con bé vẫn hận chúng ta, dù chúng ta có tốt với

con bé đến đâu, con bé cũng không chấp nhận, con bé quá bướng bỉnh. Ban đầu chúng ta không nên gửi con bé đi, nếu chúng ta có thể chăm sóc con bé, con bé sẽ không xa cách với chúng ta như vậy."

Tiêu Lăng Phong an ủi nói "Đây là lỗi của tên đạo sĩ lừa gạt đó, gã đã hại gia đình chúng ta ly tán."

Tiết thị u sầu liên tục thở dài.

……

Lạc Dạ Thần dựa vào sự giàu có của mình, thuê một lượng lớn người tìm kiếm trong núi.

Sau ba ngày tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được một nơi khả nghi ở núi Bình Đầu.

Ngọc Lân vệ âm thầm theo dõi biết được tin tức, lập tức truyền tin cho thống lĩnh Ngọc Lân vệ Triệu Hiền.

Triệu Hiền vội vàng chạy đến gặp Thái tử.

"Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, người của Anh vương đã tìm thấy một sơn trang trong núi Bình Đầu. Vị trí của sơn trang vô cùng bí mật, xung quanh có người canh giữ, trông vô cùng khả nghi. Anh vương nghi ngờ U vương đang ẩn náu ở đó, nhưng sơn trang được canh giữ rất nghiêm ngặt, người của Anh vương không thể đột nhập nên chỉ có thể quanh quẩn ngoài sơn trang."

Thủ hạ của Anh vương tuy đông nhưng lại có ít cao thủ.

Mà thủ vệ của sơn trang toàn là cao thủ, người do Anh vương mang đến không phải là đối thủ của thủ vệ.

Lạc Thanh Hàn "Có biết chủ nhân của sơn trang là ai không?"

Triệu Hiền thành thật trả lời "Mạt tướng đã sai người điều tra, nhưng không tra được, quan phủ không có hồ sơ ghi chép về

sơn trang đó, nếu không phải Anh vương vô tình tìm ra sơn trang đó, đoán chừng đến bây giờ vẫn chưa có ai biết trong núi Bình Đầu có một sơn trang như vậy.”

Như vậy, sơn trang đó càng thêm khả nghi.

Lạc Thanh Hàn không tin vào đầu óc của Anh vương nên quyết định đến núi Bình Đầu xem thử.

Triệu Hiền dẫn theo ba trăm Ngọc Lân vệ hộ tống Thái tử đến núi Bình Đầu.

Trong rừng núi sâu thẳm có một sơn trang thần bí, cổng sơn trang không có bảng tên, nhìn từ bên ngoài không có gì đặc biệt, tạo cho người ta một cảm giác không nổi bật.

Nhưng Anh vương không dám xem thường sơn trang bình thường này.

Y phái vài người có công phu giỏi nhất lẻn vào sơn trang xem tình hình, kết quả bọn họ một đi không trở lại, đến nay vẫn không có tin tức.

Chuyện xông vào sơn trang, Lạc Dạ Thần đã thử hai lần nhưng đều thất bại.

Hiện tại người của Lạc Dạ Thần tổn thất rất nhiều, nhưng sơn trang vẫn vững như núi, không hề tổn thất.

Lúc này, Lạc Dạ Thần vô cùng nôn nóng.

Y cảm thấy U vương Lạc Vân Hiên nhất định đang trốn trong sơn trang, nhưng y không vào được, nên làm gì đây?

Lẽ nào y phải phái quân đội tới sao?

Y chỉ là một vương gia trên danh nghĩa, không có đất phong cũng không có binh quyền, muốn điều động quân đội cũng không làm được.

Trừ khi y báo chuyện này lên triều đình.

Mà y không có bằng chứng chứng minh U vương đang trốn trong sơn trang, dù có báo lên triều đình, với mức độ thiên vị của phụ hoàng với U vương cũng có thể nhắm mắt làm ngơ.

Ngay lúc Lạc Dạ Thần đang do dự thì Thái tử dẫn theo ba trăm Ngọc Lân vệ tới!

Chương 531: Nhà lao

Ánh mắt Lạc Dạ Thần sáng lên khi thấy Ngọc Lân vệ được đào tạo bài bản.

Y phấn khích nói "Các ngươi tới thật đúng lúc, mau mau, dỡ cái sơn trang đó cho ta!"

Lạc Thanh Hàn quan sát sơn trang từ xa trước, sau đó mới nói.

"Có biết tình hình trong sơn trang không?"

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Người ta phái đi dò thám tình hình đều chết trong đó, không ai biết tình hình bên trong."

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Triệu Hiền theo sau.

Triệu Hiền hiểu ý, lập tức dẫn Ngọc Lân vệ đến gần sơn trang.

Thủ vệ sơn trang đang ẩn náu trong bóng tối tức thì xuất hiện, dừng trước mặt Ngọc Lân vệ, không cho bọn họ đến gần sơn trang.

Triệu Hiền nghiêm nghị nói "Chúng ta là quan binh triều đình, hiện giờ chúng ta nghi ngờ có đào phạm trốn trong sơn trang. Nếu các ngươi biết điều thì mau tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!"

Một thủ vệ nói "Trong sơn trang không có đào phạm mà các người cần tìm, mời các người mau đi cho."

Triệu Hiền "Có đào phạm hay không, sau khi chúng ta khám xét mới xác định được."

“Sơn trang không cho phép người ngoài bước vào, ai trái lệnh, chết!”

Không bên nào chịu nhượng bộ.

Triệu Hiền ra tay đánh với đối phương trước.

Thủ vệ đều là cao thủ hiếm có, nhưng thực lực của Ngọc Lân vệ cũng không kém, hơn nữa Ngọc Lân vệ còn đông hơn, phối hợp ăn ý, nhanh chóng chọc thủng hàng phòng bị của thủ vệ, xông vào sơn trang.

Lạc Dạ Thần thấy vậy vô cùng phấn khích, cũng nhanh chân lao vào sơn trang.

Y muốn xem thử, trong sơn trang bí ẩn này giấu kho báu gì?

Lạc Thanh Hàn cũng đi vào.

Bên trong sơn trang rất rộng, gần bằng một hành cung.

Sau khi Ngọc Lân vệ xông vào sơn trang thì bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Lạc Dạ Thần đi một vòng sơn trang nhưng không tìm thấy ai, trong lòng không khỏi thất vọng.

“Sao cái nơi rách nát này không có gì cả? Nhìn sân này xem, bao lâu rồi không quét dọn? Khắp nơi đều là cỏ dại, chắc nơi này vốn không có người sống đấy chứ?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Nơi này nhất định có người sống.”

Lạc Dạ Thần vội hỏi “Sao ngươi biết?”

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho y nhìn vào căn phòng bên cạnh.

“Trong phòng này có dấu vết cho thấy có người từng sống ở đây.”

Lạc Dạ Thần thò đầu vào cửa sổ nhìn, thấy chăn đệm trên giường bừa bộn, gối rơi xuống đất, trên bức bình phong có hai bộ quần áo nam, trên bàn còn có một cái bánh bao cứng chưa ăn.

Nhìn sơ thì chắc chắn có người sống ở đây.

Lạc Dạ Thần mở cửa bước vào, nhìn quanh nhưng không tìm thấy ai.

“Đúng là gặp quỷ rồi, người ở đây đâu? Chẳng lẽ bọn họ biết chúng ta tới nên bỏ chạy trước?”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn quét qua hai bộ quần áo trên bức bình phong.

Chất liệu của quần áo khá tốt, nhưng màu sắc và kiểu dáng xưa cũ, còn rách vài chỗ.

Mấy bộ quần áo như vậy chắc chắn U vương Lạc Vân Hiên không mặc, thuộc hạ của y cũng sẽ không mặc.

Lạc Thanh Hàn bắt đầu tự hỏi, liệu U vương có ở sơn trang này thật không?

Nếu U vương không ở sơn trang này thì ai sẽ ở đây?

Lạc Dạ Thần rút một sợi dây xích dưới chăn.

“Đây là gì?”

Lạc Thanh Hàn nhìn sang, thấy một đầu sợi xích là còng tay hình tròn, đầu còn lại bị khóa trên cột đầu giường.

Lạc Dạ Thần kéo hết dây xích ra, chiều dài vừa đủ cho một người có thể đi lại trong phòng.

Hai huynh đệ nhìn nhau.

Lạc Dạ Thần thử hỏi "Nơi này là nhà lao à?"

Lạc Thanh Hàn "Rõ ràng là vậy."

Đúng lúc này, tiếng hét của Triệu Hiền đột nhiên từ bên ngoài truyền tới.

"Bọn chúng chạy từ cửa sau!"

Tất cả Ngọc Lân vệ nghe thấy tiếng hét, lập tức tập trung về hướng cửa sau.

Lạc Thanh Hàn và Lạc Dạ Thần cũng không ngoại lệ, vội vàng đi tới cửa sau.

Khi chạy tới cửa sau sơn trang, bọn họ thấy Triệu Hiền dẫn đầu Ngọc Lân vệ đang đánh nhau với thủ vệ.

Ngọc Lân vệ chiếm ưu thế về quân số, nhưng thủ vệ lại dường như đang liều mạng, không muốn từ bỏ mà liều mạng tấn công, trông như không muốn chạy trốn mà như đang muốn kéo đối thủ chết chung.

Hai bên giao tranh vô cùng quyết liệt.

Trong ánh đao bóng kiếm, người liên tục ngã xuống, trên đất ngày càng nhiều máu.

Lạc Dạ Thần bị cảnh tượng đẫm máu dọa sợ, y biết võ công của mình tầm thường, không dám khiêu chiến những cao thủ này, nhanh chân trốn ở một nơi khó thấy.

Y thấy Thái tử vẫn đứng yên, vội vàng nói.

"Sao còn đứng ngây ra đó? Còn không trốn đi!"

Lạc Thanh Hàn phớt lờ y.

Lạc Dạ Thần muốn mắng người, đã đến lúc này rồi, còn giả vờ ngầu cái gì? Giả vờ ngầu có quan trọng bằng cái mạng

không?!

Lúc này y phát hiện phía sau Thái tử có người, giật mình lớn tiếng nhắc nhở "Thái tử cẩn thận!"

Lạc Thanh Hàn phát giác phía sau có người, hắn không kịp suy nghĩ đã nhanh chóng rút kiếm từ bên hông, xoay người bắt đầu đánh trả, trường kiếm trong tay vẽ một vòng cung trong không trung, chém chính xác vào cổ họng đối phương.

Hắn lùi lại hai bước, tránh khỏi vết máu.

Lúc này hắn mới nhìn rõ người đàn ông xuất hiện bất thình lình này rất kỳ lạ.

Người đàn ông này trông như trải qua rất nhiều thăng trầm, hai bên tóc mai bạc trắng, khóe mắt lông mày đều có dấu vết của thời gian, dáng người rất cao, nhưng gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, nước da nhợt nhạt ốm yếu, hình như đã rất lâu không thấy ánh sáng mặt trời.

Với cả mắt cá chân hơi biến dạng, Lạc Thanh Hàn lập tức nhận ra —

Sợi xích mà bọn họ phát hiện trong phòng có lẽ được dùng trên người đàn ông này.

Người đàn ông này dường như không ngờ Lạc Thanh Hàn sẽ giết mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Gã dùng một tay che cổ đang chảy máu, tay kia khó khăn giơ về phía Lạc Thanh Hàn.

Gã mở miệng như muốn nói gì đó.

Nhưng cổ họng không thể phát ra tiếng.

Gã loạng choạng quỳ trên đất, vẫn nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hàn.

Biểu cảm của gã rất kỳ lạ.

Giống bi thương, lại giống tuyệt vọng, thậm chí còn có chút vui vẻ.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy người này hình như quen mình.

Nhưng hắn lục lọi trí nhớ, lại không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về người đàn ông này.

Hắn chưa từng gặp người đàn ông này.

Cổ chảy máu ngày càng nhiều, người đàn ông cuối cùng không trụ được nữa, ngã xuống vũng máu.

Mặt gã vẫn hướng về phía Lạc Thanh Hàn, đôi mắt mở to như muốn lưu giữ bộ dáng của Lạc Thanh Hàn trong lòng.

Khi đám thủ vệ vẫn đang liều mạng thấy người đàn ông này chết, bọn chúng đều dừng lại rồi đồng loạt tự sát.

Bọn chúng hành động quá nhanh quá chuẩn, khiến Ngọc Lân vệ không có cơ hội phản ứng.

Lúc Triệu Hiền muốn ngăn thì đã quá muộn.

Đám thủ vệ đã chết hết.

Chớp mắt trên đất lại xuất hiện thêm mấy chục thi thể.

Không khí tràn ngập mùi máu nồng nặc.

Chương 532: Kế hoạch

Lạc Thanh Hàn đi về phía người đàn ông nằm trên vũng máu.

Hắn luôn cảm thấy người đàn ông này rất kỳ lạ, muốn xem thử trên người gã có manh mối nào xác minh danh tính của gã hay không.

Đúng lúc này, một mũi tên từ không trung bắn ra, hướng về phía Lạc Thanh Hàn!

Lạc Thanh Hàn phản ứng cực nhanh.

Hắn né sang một bên, vừa hay tránh được mũi tên.

Mũi tên bay qua cắm mạnh xuống đất.

Triệu Hiền hét lên "Có thích khách, hộ giá!"

Ngọc Lân vệ lập tức tập trung quanh Thái tử.

Thấy thế, Lạc Dạ Thần nhanh chóng chen qua.

Chẳng mấy chốc rất nhiều mũi tên b.ắn ra từ sâu trong núi rừng.

Mũi tên trút xuống như mưa.

Ngọc Lân vệ không mặc độn giáp hộ thân nên chỉ có thể vung kiếm chặn mũi tên, nhiều người bị bắn trúng, lần lượt ngã xuống.

Lạc Thanh Hàn thấy tình thế không ổn, lập tức ra lệnh.

“Rút!”

Ngọc Lân vệ lập tức hộ tống Thái tử rút lui.

Bọn họ chạy một mạch xuống núi.

Nhìn lại không thấy ai đuổi theo.

Lạc Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát được!

Tuy nhiên, sắc mặt Lạc Thanh Hàn rất kém.

Vì hắn thấy làn khói dày đặc cuồn cuộn từ sâu trong rừng.

Hướng của làn khói là sơn trang bí ẩn.

Lúc này Lạc Thanh Hàn đã hiểu, hắn trúng kế rồi.

Mũi tên mà đám người đó bắn không phải hành thích hắn, mà là để ép bọn họ bỏ chạy, rồi nhân cơ hội phóng hỏa sơn trang.

Còn về chuyện tại sao làm vậy?

Đương nhiên là vì hủy thi thể.

Trong sơn trang này nhất định có giấu bí mật, chủ nhân sơn trang không muốn người khác phát hiện nên chỉ đành dùng cách đơn giản thô bạo này cắt đứt manh mối, khiến người khác không thể điều tra.

Lạc Thanh Hàn sa sầm sắc mặt nói “Triệu Hiền, ngươi dẫn mấy người âm thầm trở lại sơn trang xem tình hình.”

“Vâng.”

Triệu Hiền gọi năm Ngọc Lân vệ lao nhanh về phía sơn trang.

Những người còn lại chia thành hai nhóm, số người bị thương lập tức về thành trị thương, số người còn lại tiếp tục bảo vệ Thái tử và Anh vương.

Chẳng mấy chốc, nhóm người Triệu Hiền đã quay lại.

“Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, sơn trang bốc cháy, thiêu rụi từ trong ra ngoài, toàn bộ thi thể đã bị xử lý, không để lại dấu vết.”

Lạc Thanh Hàn không hề ngạc nhiên.

Quả nhiên đám người đó muốn hủy thi thể.

Hắn nhìn Lạc Dạ Thần, trầm giọng hỏi “Làm sao huynh tìm được sơn trang này?”

Lạc Dạ Thần không nghĩ nhiều, thành thật trả lời “Do một thuộc hạ của ta tìm thấy, cụ thể là ai thì không nhớ.”

Y bỏ tiền thuê mấy trăm người giúp tìm kiếm, trong đó có nhiều người y chưa từng gặp mặt nên không phân biệt được ai với ai.

Lạc Thanh Hàn “Huynh gọi người đó tới đây, ta có chuyện cần hỏi.”

Lạc Dạ Thần sai người gọi một mưu sĩ của y đến.

Mưu sĩ này có nhiệm vụ thuê người tìm kiếm trong núi, sau khi nghe Anh vương nói, lập tức mở danh sách mang theo dò tìm.

Tuy nhiên, mưu sĩ lật toàn bộ danh sách vẫn không tìm thấy người mà Anh vương cần tìm.

Mưu sĩ thấy lạ nói “Vương gia, có phải ngài nhớ nhầm không? Trong số những người mà chúng ta thuê, không có người nào như ngài nói cả.”

Mưu sĩ vừa dứt lời, trong lòng Lạc Thanh Hàn như chìm xuống đáy.

Kết quả tồi tệ nhất đã đến.

Chuyện này từ đầu đến cuối là một cái bẫy.

Ai đó cố tình dùng danh nghĩa U vương dụ bọn họ đến sơn trang bí ẩn này.

Mọi chuyện xảy ra tiếp theo, hắn cũng là kẻ đứng sau lên kế hoạch.

Bọn họ vô hình trung trở thành con cờ trong tay người khác.

Lạc Dạ Thần vẫn đang tranh cãi với mưu sĩ.

"Ta không thể nhớ nhầm, chính là người tên Vương Nhị nói ta biết trong núi có một sơn trang, trong sơn trang có giấu người. Hắn còn chỉ đường cho ta, ta cũng tìm thấy sơn trang theo hướng hắn chỉ, nếu không có hắn chỉ đường, làm sao chúng ta có thể tìm được sơn trang rách nát đó trong khu rừng rộng lớn vậy chứ?!"

Mưu sĩ bạo dạn nói "Người đừng gấp, thuộc hạ không có nghi ngờ ngài, có lẽ chuyện này có hiểu lầm gì đó."

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Ta mặc kệ có hiểu lầm gì, dù sao ngươi cũng phải tìm cho ra cái tên Vương Nhị kia, ta không tin một người sống sờ sờ nói không thấy thì không thấy nữa! Ban ngày ban mặt, lẽ nào ta gặp quỷ chắc?!"

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Có lẽ gặp quỷ thật."

Lạc Dạ Thần "……"

Cả đời này y không sợ thứ gì, chỉ sợ mấy thứ ma quỷ đó.

Vừa nghe Thái tử nói, lưng Lạc Dạ Thần lập tức toát mồ hôi lạnh.

Y gân cổ, sợ sệt quát "Ngươi tưởng ngươi nói vậy thì ta sẽ bị ngươi dọa sợ sao? Nằm mơ đi, trên đời này vốn không có ma

quỷ, ngươi đừng hòng làm ta sợ!”

Lạc Thanh Hàn “Ý ta là, có lẽ có người đang âm thầm giở trò quỷ.”

Lạc Dạ Thần sửng sốt, vội hỏi “Ngươi có ý gì? Ngươi biết được gì phải không? Mau nói ta biết.”

Lạc Thanh Hàn “Huynh đã lớn rồi, không thể cứ gặp vấn đề thì bắt người khác trả lời, huynh phải học cách tự suy nghĩ, muốn biết đáp án thì tự đi tìm. Vương Nhị chính là manh mối, trước tiên phải nghĩ cách bắt được hắn.”

Lạc Dạ Thần “Người đó biến mất rồi, ngươi bảo ta làm sao tìm?”

Lạc Thanh Hàn “Không phải huynh có tiền à? Tục ngữ nói, có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ, huynh tiêu nhiều tiền hơn một chút, sẽ luôn có người sẵn sàng cung cấp manh mối.”

Lạc Dạ Thần sờ sờ cằm, những việc khác y không giỏi, nhưng lại giỏi tiêu tiền!

Một ý tưởng nhanh chóng nảy ra trong đầu y.

Khi Lạc Thanh Hàn về tới Đông cung thì mặt trời đã lặn.

Hắn đi thẳng đến điện Thanh Ca.

Vì hắn cả ngày bận rộn trong núi rừng, trên giày không tránh khỏi dính bùn đất, y phục bị cành cây cào xước vài chỗ.

Dù trên đường về đã chỉnh gọn gàng một chút nhưng so với vẻ ngoài thường ngày thì trông hắn vẫn hơi nhếch nhác.

Tiêu Hề Hề thấy dáng vẻ của hắn, tò mò hỏi.

“Người đi đâu cướp của à? Sao không dẫn thần thiếp đi cùng?”

Lạc Thanh Hàn mặt vô cảm nói "Hôm nay ta bị người khác đùa giỡn."

Hắn kể lại chuyện xảy ra với mình trong sơn trang bí ẩn, rồi cuối cùng nói.

"Lai lịch người đàn ông đó chắc chắn có vấn đề, hình như gã biết ta, nhưng ta lại không biết gã, cách gã nhìn ta khi chết khiến ta cứ cảm thấy khó chịu."

Tiêu Hề Hề trấn an "Có thể là do người nghĩ quá nhiều, có lẽ người đó nhận nhầm người? Có lẽ những chuyện này chỉ là trùng hợp? Trước khi không có chứng cứ xác thực chứng minh người đó có quan hệ với người, người tốt nhất đừng nghĩ nhiều, yên tâm làm chuyện của mình là được rồi."

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Nếu người đó thật sự có quan hệ với ta …"

Tiêu Hề Hề nắm tay hắn.

"Phiền não của con người phần lớn đều xuất phát từ suy nghĩ lung tung, người càng nghĩ càng dễ khiến bản thân lâm vào bế tắc. Thay vì tự hù dọa mình, chi bằng người giúp thần thiếp nghĩ xem trong thọ yến của Thái hậu nên tặng quà gì cho Thái hậu?"

Chương 533: Người không làm sai gì cả

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn bàn tay đang bị nắm.

Ngón tay nàng trắng nõn mềm mại, móng tay được cắt tỉa sạch sẽ, không sơn màu, trên móng tay là màu hồng nhạt khỏe mạnh, trông giống hệt con người nàng, sạch sẽ và đáng yêu, làm người khác vừa nhìn đã thích.

Được một đôi tay như vậy nắm lấy, Lạc Thanh Hàn thấy cảm xúc khó chịu trong lòng tiêu tán rất nhiều.

Hắn thuận theo lời của nàng nói tiếp.

“Ngày thường rảnh rỗi Thái hậu thích trồng hoa cỏ, nàng có thể tặng bà ấy ít hoa cỏ, không nhất thiết phải là giống quý hiếm, chỉ cần đẹp là được.”

Tiêu Hề Hề “Đơn giản thôi, hậu viện trồng rất nhiều hoa cỏ, lát nữa thần thiếp đi nhổ vài gốc tặng cho Thái hậu.”

Lạc Thanh Hàn nghĩ đến rau củ ở hậu viện, vẻ mặt không diễn tả được.

“Tuy không nhất thiết phải là loại quý hiếm, nhưng cũng không thể hái rau tặng cho Thái hậu chứ?”

Tiêu Hề Hề “Người đang nghĩ gì vậy? Dù thần thiếp có không đáng tin cỡ nào, nhưng cũng không thể tặng rau cho Thái hậu được, thần thiếp định tặng hoa hướng dương. Lúc hoa nở rất đẹp, hoa hướng dương mọc về phía mặt trời, có ý nghĩa là mặt trời, nghe rất hoành tráng, xứng với phong thái của Thái hậu.”

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút, cảm thấy nàng nói có lý,

bèn gật đầu đồng ý.

“Vậy thì cứ chọn hoa hướng dương làm quà đi.”

Ban đêm.

Lạc Thanh Hàn lại nghe thấy tiếng gọi quen thuộc.

“Tiểu Hàn …”

Hắn mở mắt thấy xung quanh mình là bóng tối.

“Tiểu Hàn, ta đau quá.”

Lạc Thanh Hàn xuống giường, đi theo hướng phát ra tiếng.

Hắn dừng lại trước một cánh cửa.

Cánh cửa hé mở, bên trong có người đang la hét đau đớn.

Lạc Thanh Hàn không khỏi tiến lên phía trước.

Hắn nhìn qua khe cửa, thấy trong phòng có một người phụ nữ.

Người phụ nữ mặc váy trắng nằm trên đất khóc lóc, dường như vô cùng đau đớn, cơ thể co giật, máu đỏ trong miệng từ từ chảy ra.

Dường như người phụ nữ phát hiện ngoài cửa có người, chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt đầy oán giận nhìn Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ mở đôi môi nhiễm đầy máu, giọng nói đầy tuyệt vọng ác ý.

“Tại sao ngươi vẫn còn sống?”

“Tại sao ngươi không chết cùng ta?”

“Ban đầu lẽ ra ta không nên sinh ra nghiệp chướng như ngươi!”

Lạc Thanh Hàn vô thức bịt tai lại, không muốn nghe những lời này.

Nhưng giọng nói của người phụ nữ vẫn rõ ràng lọt vào tai hắn.

Người phụ nữ cứ lặp đi lặp lại hai từ đó —

“Nghiệp chướng!”

“Nghiệp chướng!”

“Nghiệp chướng!”

Lạc Thanh Hàn nhịn không được, nghiêm giọng quát “Câm miệng! Nếu ta là nghiệp chướng, vậy bà sinh ta ra, bà là thứ gì?!”

Giọng người phụ nữ chợt dừng lại.

Hai hàng nước mắt máu từ khóe mắt rơi xuống, vẻ mặt dần trở nên bi thương.

Người phụ nữ cứ thế nằm trong vũng máu, đôi mắt mở to nhìn Lạc Thanh Hàn đứng ngoài cửa không chớp mắt.

“Ngươi không nên sống.”

“Ở nơi bẩn thỉu này, sống còn không bằng chết đi.”

……

“Điện hạ, Thái tử Điện hạ!”

Người phụ nữ trước mặt hắn bỗng dưng biến mất.

Lạc Thanh Hàn từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện mình đang đứng ở cửa phòng.

Trước mặt hắn là cánh cửa đóng kín.

Tiêu Hề Hề đứng bên cạnh lo lắng nhìn hắn, nàng quan tâm hỏi "Người lại gặp ác mộng à?"

Vừa rồi nàng đang ngủ ngon, bỗng cảm giác người bên cạnh thức dậy.

Sau đó nàng thấy Thái tử đi đến cửa phòng, bắt đầu nói chuyện với cánh cửa đóng kín, cảm xúc dường như hơi kích động.

Lạc Thanh Hàn xoa xoa trán, trông hơi mệt mỏi "Ta lại mơ thấy mẫu phi, trong mơ ta thấy bà sắp chết, dáng vẻ và biểu cảm khi chết của bà rất giống người đàn ông đó."

Tiêu Hề Hề biết người đàn ông mà hắn đang nói là ai.

Hắn là người đàn ông mà hắn giết ở sơn trang bí ẩn ngày hôm đó.

Nàng an ủi "Chắc là người ban ngày nghĩ nhiều nên ban đêm mơ thấy thôi."

Lạc Thanh Hàn "Bọn họ đều dùng ánh mắt đó nhìn ta, giống như ta đã làm sai chuyện gì, ta thật sự đã làm sai sao?"

Tiêu Hề Hề siết chặt tay hắn, nghiêm túc nói "Người không làm gì sai cả."

"Nếu như … ta nói là nếu như, nếu như ta thật sự làm sai chuyện gì, nàng có còn ở bên cạnh ta không?"

Tiêu Hề Hề không do dự nói "Đừng nói người không làm gì sai, cho dù người làm sai thật, thần thiếp cũng sẽ cùng người sửa sai, thần thiếp sẽ luôn ở bên cạnh người."

Lạc Thanh Hàn ôm nàng vào lòng.

Cảm nhận được hơi ấm của người trong lòng, những cảm xúc hỗn loạn và bất an trong lòng hắn dần dần tiêu tan.

Có lẽ Thẩm chiêu nghi nói đúng, nơi này ẩn giấu rất nhiều thứ bẩn thỉu, sống còn không bằng chết trong sạch.

Nhưng hắn vẫn muốn sống.

Vì hắn sống mới có thể gặp được Tiêu Hề Hề.

Ngày hôm sau.

Lạc Thanh Hàn rời điện Thanh Ca lúc bình minh như thường lệ.

Hắn ngồi trên xe ngựa, lệnh cho Thường công công đang đi theo.

"Ta nhớ trong kho có một khối bạch ngọc, ngươi đi lấy khối bạch ngọc đó mang đến cho thợ làm thành bình hoa."

Thường công công cung kính hỏi "Kiểu dáng có cần chú ý gì không?"

"Là quà tặng cho Thái hậu, kiểu dáng không cần quá cầu kì, chỉ cần chắc chắn trang nhã là được."

"Nô tài đã hiểu."

……

Trong điện Nghị Sự, bàn xong chính sự, Hoàng đế cho những người khác lui xuống, chỉ giữ Thái tử và Anh vương ở lại.

Hoàng đế "Nghe nói hôm qua hai con đã gây náo loạn ở núi Bình Đầu, suýt nữa thiêu rụi cả ngọn núi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Thanh Hàn "Nhi thần nghe nói Nhị hoàng huynh mất tích, vừa lúc nghe được tin Nhị hoàng huynh có thể đã bị bắt cóc

giam ở núi Bình Đầu, nhi thần lo lắng cho an nguy của Nhị hoàng huynh, nhất thời gấp gáp không nghĩ gì nhiều, mang theo Ngọc Lân vệ đến núi Bình Đầu cứu người, nào ngờ không cứu được người, ngược lại suýt nữa mất mạng."

Cuối câu, hắn tỏ ra hối hận, trông như một đệ đệ tốt quan tâm đến huynh trưởng của mình.

Lạc Dạ Thần cũng nói "Nhi thần vốn muốn cứu người, nhưng giữa đường xảy ra chuyện bất ngờ, mới gây ra hỏa hoạn ở núi Bình Đầu."

Hoàng đế cau mày "U vương không phải đến quận U Vân sao? Sao tự dưng biến mất? Chuyện này rốt cuộc là sao?"

Lạc Dạ Thần kể lại những gì mình biết.

Nghe xong, Hoàng đế càng nhíu mày chặt hơn.

"U vương không phải loại người tự dưng biến mất, nhất định có người gây chuyện, chuyện này trẫm sẽ phái người điều tra, các con đừng nhúng tay vào nữa. Các con còn quá trẻ, làm chuyện gì cũng hay bốc đồng, đối phương rõ ràng đã chuẩn bị sẵn, trẫm sợ các con sẽ rơi vào bẫy của người khác."

Lạc Thanh Hàn nhíu mày, bình tĩnh đáp "Phụ hoàng nói phải, sau này nhi thần nhất định sẽ hành động cẩn thận."

"Sắp đến thọ yến của Thái hậu rồi, các con nên an phận một chút, đừng gây thêm phiền phức nữa."

"Nhi thần tuân mệnh."

Lạc Thanh Hàn và Lạc Dạ Thần lần lượt rời khỏi điện Nghị Sự.

Chương 534: Khoe khoang

Lạc Dạ Thần bước nhanh đuổi kịp Thái tử.

“Ta đã phái người điều tra Vương Nhị, tên là giả, tướng mạo cũng ngụy trang, người đó chỉ xuất hiện trước mặt ta một lần, sau đó không thấy đâu nữa, ta quả thật không tra được thân phận của người đó.”

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên với kết quả này.

Hắn bình tĩnh nói “Người đó đã dám lộ mặt trước huynh thì nhất định đã chuẩn bị đầy đủ, người đó giờ này chắc hẳn đã rời khỏi Thịnh Kinh rồi. Thiên hạ rộng lớn muốn tìm một người như mò kim đáy bể, huynh không tìm thấy là chuyện bình thường.”

Lạc Dạ Thần rất bất mãn “Ngươi rõ ràng biết không tìm được, sao còn bắt ta đi tìm?”

Lạc Thanh Hàn “Trước kia ta từng nói với huynh, muốn huynh bồi dưỡng tinh thần suy nghĩ độc lập, não này của huynh không dùng nhiều hơn, chỉ sợ nó sẽ ngày càng đần độn.”

Lạc Dạ Thần tức giận “Ngươi còn dám mắng ta đần độn?!”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ y bỏ đi.

Lạc Dạ Thần muốn đuổi theo nói lý với hắn, nhưng một tiểu thái giám bước tới cung kính hành lễ với y.

“Anh vương xin dừng bước, Huệ phi nương nương có chuyện muốn mời người tới một chuyến.”

Lạc Dạ Thần chỉ đành nhìn bóng lưng rời đi của Thái tử mắng một câu, sau đó tức giận đi đến cung Dao Hoa.

Huệ phi thấy vẻ mặt không vui của con trai, vội hỏi.

“Con sao vậy? Ai chọc con tức giận?”

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Còn có thể là ai? Không phải Thái tử sao? Hắn dám mắng con đần độn!”

Huệ phi tức giận “Hắn dám nói con như vậy? Quá đáng mà, con là Đại hoàng huynh của hắn, sao hắn dám mắng con như vậy? Không được, bổn cung nhất định phải tìm hắn nói lý lẽ, dù hắn có là Thái tử cũng không thể sỉ nhục con như vậy!”

Lạc Dạ Thần ngăn bà lại nói “Bỏ đi, chỉ là chút chuyện nhỏ, không cần người đích thân đi, con tự giải quyết được.”

Thái tử còn nắm điểm yếu của y trong tay, nếu chọc tức Thái tử, tiết lộ toàn bộ lịch sử đen tối của mình thì sao?!

Bỏ đi bỏ đi, nhịn một lúc trời yên biển lặng, đại trượng phu co được duỗi được!

Huệ phi không muốn bỏ qua.

Con trai bảo bối của bà, bà còn không nỡ nói nặng lời một câu, người khác dựa vào đâu mà nói xấu con trai bà?

Hơn nữa, con trai bà thông minh như vậy, đần độn chỗ nào?!

Thấy Huệ phi vẫn còn muốn đi nói lý, Lạc Dạ Thần vội đổi chủ đề.

“Người cố ý gọi con đến đây là có chuyện gì?”

Sự chú ý của Huệ phi lập tức chuyển hướng.

“Bổn cung giúp con chuẩn bị sính lễ, tuy Hoàng đế đã hạ chỉ ban hôn nhưng nghi thức vẫn phải đầy đủ. Đây là danh sách

sính lễ do bổn cung chọn ra, con xem thử đi, còn thiếu gì, bổn cung lập tức bổ sung vào.”

Vừa nhắc đến chuyện này, tâm trạng Lạc Dạ Thần càng tồi tệ hơn.

Y đen mặt nói “Con không hiểu chuyện này, người xem xét rồi làm đi.”

Huệ phi nhìn phản ứng của y càng thấy đau lòng “Quý nữ trong thành Thịnh Kinh nhiều như vậy, Hoàng thượng sao lại cứ chọn Bộ Sanh Yên chứ? Con nhóc đó sao xứng với con? Bắt con thành thân với nàng ta, đúng là ấm ức cho con rồi.”

Lạc Dạ Thần không muốn nói đến chuyện này, càng nói càng phiền.

“Người còn chuyện gì khác không?”

Huệ phi ngẩn một lát “Hết rồi.”

“Vậy con đi trước.”

Nói xong, y mặc kệ phản ứng của Huệ phi, đi thẳng ra khỏi cung Dao Hoa.

……

Ngày mai là thọ yến của Thái hậu, hôm nay hoàng cung đã bắt đầu giăng đèn kết hoa.

Sứ thần các nước lần lượt đến Thịnh Kinh, vương gia quận thú các nơi không thể đích thân đến nhưng đều cử người đến gửi quà cho Thái hậu.

Không khí trong kinh tưng bừng vui tươi.

Sau hơn mười ngày liên tục tăng cường giảm cân, Lý trắc phi cuối cùng cũng giảm cân thành công.

Nàng cố tình trang điểm thật đẹp, mặc một chiếc váy màu sắc rực rỡ, đung đưa vòng eo thon thả chạy đến điện Thanh Ca khoe khoang với Tiêu trắc phi.

“Ngươi xem chiếc váy này của ta có phải rất xinh không? Còn chiếc vòng ngọc này có phải rất đẹp không?”

Tiêu Hề Hề vừa cắn hạt dưa vừa thản nhiên đáp “Ừm, xinh, đẹp.”

Lý trắc phi “Không phải trước đó ta mập sao? Ta mặc chiếc váy này không vừa, vòng ngọc cũng không đeo được, cũng may bây giờ ta đã giảm cân, có thể dùng lại những thứ này.”

Tiêu Hề Hề nhổ vỏ hạt dưa, qua loa khen ngợi “Chúc mừng chúc mừng.”

Lúc này nàng giống như một công cụ không cảm xúc nói lời khen.

Lý trắc phi không hài lòng với lời khen qua loa của nàng.

“Ngươi không ngạc nhiên khi ta có thể giảm cân trong thời gian ngắn vậy sao?”

Tiêu Hề Hề hỏi “Giảm cân khó lắm sao? Có gì đáng ngạc nhiên đâu?”

Lý trắc phi “……”

Đối với Tiêu trắc phi ăn không mập, trong cuộc sống của nàng không tồn tại chuyện giảm cân.

Nhưng đối với Lý trắc phi dù uống nước cũng có thể mập thì chuyện giảm cân đúng là chuyện đau khổ sống không bằng chết!

Ánh mắt Lý trắc phi nhìn Tiêu trắc phi đầy ghen tị.

Loại ghen tị này càng sâu đậm hơn khi nàng thấy Tiêu trắc phi

đắc sủng.

Bảo Cầm bưng một đĩa dưa mới cắt đến.

Tiêu Hề Hề vừa nhìn thấy dưa, lập tức cầm một miếng lớn lên ăn.

“Wow, dưa này ngọt quá!”

Lý trắc phi vô thức nuốt nước bọt.

Gần đây nàng giảm cân nên đã lâu rồi không ăn loại trái cây ngọt này.

Nàng thật sự muốn ăn một miếng.

Chỉ một miếng thôi!

Nàng kiềm không được duỗi bàn tay tội lỗi của mình.

Tố Mai đứng bên cạnh ho hai tiếng rồi đẩy tách trà đến trước mặt nàng.

“Nương nương, uống trà.”

Lý trắc phi biết Tố Mai đang nhắc nhở nàng không được phạm giới, nếu không mọi nỗ lực trước đây sẽ uổng phí.

Bàn tay đang giơ ra của nàng dừng lại giữa không trung rồi buông xuống, cầm tách trà lên nhấp một ngụm.

Tiêu Hề Hề ăn hết miếng dưa này đến miếng dưa khác.

Không khí dường như phảng phất mùi ngọt ngào.

Bàn tay cầm tách trà của Lý trắc phi run rẩy.

Nàng hối hận rồi.

Lẽ ra nàng không nên đến khoe khoang với Tiêu trắc phi!

Giờ thì hay rồi, nàng chẳng những khoe khang thất bại, lại còn dẫn dắt con sâu đói trong bụng ra ngoài.

Cảm giác chỉ được nhìn không được ăn này thật sự rất giày vò!

Tiêu Hề Hề thấy nàng nhìn chằm chằm miếng dưa trong tay, chủ động hỏi "Cô có muốn ăn không? Dưa này siêu ngọt, cô ăn xong chắc chắn sẽ thích."

Lý trắc phi khó khăn từ chối.

"Không … không cần."

Nàng điên cuồng gào thét trong lòng.

Dưa này chỉ ngửi thôi đã thấy ngọt, ăn vào sẽ còn ngọt hơn nữa!

Chết tiệt, tại sao bà đây phải giảm cân?!

Tại sao trên đời này lại có chuyện giảm cân?!

Làm một mỹ nhân mập mạp không tốt à?!

Sau khi Tiêu Hề Hề ăn xong dưa, tâm tình tốt không khỏi ngâm nga câu hát.

"Người không ốm được luôn rối loạn, người ăn không mập không lo âu."

Lý trắc phi "……"

Dù giai điệu nghe hơi kỳ nhưng lời bài hát rõ là đang khoe khoang!

Rõ ràng nàng mới là người tới khoe thành tích giảm cân với Tiêu trắc phi, sao cuối cùng lại là Tiêu trắc phi điên cuồng khoe khoang trước mặt nàng!

Nàng không thể ở lại lâu hơn, miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

“Ta còn có chuyện, đi trước đây.”

Tiêu Hề Hề chân thành nói “Hoan nghênh lần sau lại đến ~”

Lý trắc phi thầm nghĩ nàng có điên mới lại tới đây tìm ngược!

Chương 535: Thọ yến (phần đầu)

Tiêu Hề Hề đích thân đến hậu viện chọn ra cây hướng dương đẹp nhất, dự định cấy vào chậu hoa tặng Thái hậu vào thọ yến ngày mai.

Lúc này, Thường công công mang một chậu bạch ngọc tới.

“Chậu hoa này là do Thái tử Điện hạ đặc biệt cho thợ chế tạo, nương nương có thể cấy hướng dương vào chậu này, như vậy sẽ làm hướng dương của người càng đẹp hơn.”

Tiêu Hề Hề nhìn chậu bạch ngọc trước mặt, không khỏi giơ tay sờ mép chậu.

Sờ vào nhẵn mịn, kết cấu tinh xảo.

Đây chắc chắn được chạm khắc từ bạch ngọc thượng hạng!

Một khối bạch ngọc thượng hạng thế này chỉ cần một khối nhỏ đã có thể bán được giá cao chứ đừng nói đến một khối lớn như vậy, nói nó vô giá cũng không quá!

Vấn đề là bạch ngọc thượng hạng như vậy lại làm thành chậu hoa, quá xa xỉ rồi!

Tiêu Hề Hề cảm thấy đau xót.

Một khối bạch ngọc thượng hạng lớn như vậy, không biết có thể mua được bao nhiêu thứ ngon!

Bảo Cầm hỏi “Bây giờ chúng ta chuyển hướng dương vào chậu sao?”

Tiêu Hề Hề nhịn đau xót, đáp "Ừm."

Hạnh Nhi cẩn thận đào hướng dương và đất chuyển vào chậu bạch ngọc, nàng cẩn thận lấp đất, rắc một ít sỏi lên đất trang trí.

Sau khi phối với chậu bạch ngọc, giá trị hướng dương vốn bình thường tăng vọt, bỗng trở nên cao sang đẳng cấp.

Mọi người đều khen hướng dương rất hợp với chậu bạch ngọc.

Thậm chí buổi tối khi Thái tử đến cũng khen với việc kết hợp hướng dương với chậu bạch ngọc.

Tiêu Hề Hề bất chợt nhớ đến điển cố lấy tráp bỏ ngọc.

Nàng rõ ràng tặng hướng dương, nhưng điều làm mọi người nhớ chính là chậu bạch ngọc mà nàng trồng hướng dương.

Đêm đó, Tần hoàng hậu lặng lẽ về cung.

Tuy địa vị của bà hiện giờ khá gượng nhưng dù sao vẫn là Hoàng hậu, sự kiện quan trọng như thọ yến của Thái hậu, bà nhất định phải tham gia.

Sáng sớm hôm sau.

Các phi tần trong cung mặc trang phục lộng lẫy đến điện Tiêu Phòng thỉnh an Hoàng hậu.

Đông cung không có Thái tử phi, nên bốn trắc phi dẫn đầu một nhóm phi tần đến điện Tiêu Phòng thỉnh an.

Hiện giờ mọi người đều biết Tần hoàng hậu và Thái tử không hợp nhau, thấy các phi tần của Thái tử tới, mọi người nổi lên hứng thú muốn xem Tần hoàng hậu sẽ làm khó các phi tần của Thái tử thế nào.

Tần hoàng hậu không để đám người này được như ý.

Bà bình tĩnh nhìn các phi tần của Thái tử thỉnh an, không hề nói lời nào, cũng không có ý định làm khó đối phương.

Chuyện này làm đám người muốn xem kịch hay thất vọng.

Sau khi mọi người đến đủ, Tần hoàng hậu dẫn một nhóm phi tần đến cung Trường Lạc chúc thọ Thái hậu.

Hôm nay Thái hậu ăn mặc tràn đầy tinh thần, nụ cười trên mặt chưa hề tắt, trông bà rạng rỡ vui tươi.

Người đầu tiên chúc thọ là Hoàng đế, tiếp theo là Thái tử và các hoàng tử.

Kế đó đến Hoàng hậu và các phi tần.

Sau đó là các công chúa và các phu nhân trong tông thất.

Tiếp theo là các nữ quyến của ngoại thần.

Những người này đến theo từng đợt.

Cung Trường Lạc suốt buổi sáng không hề dừng lại.

Mãi đến trưa, màn chúc thọ mới dừng lại.

Sau đó là thọ yến.

Đây là điểm nổi bật của ngày hôm nay.

Tiêu Hề Hề đi theo đội ngũ phi tần đến Phượng Thê Viên.

Thọ yến được tổ chức tại Phượng Thê Viên, nơi này cảnh đẹp đất rộng rất thích hợp để tổ chức yến tiệc.

Các phi tần ngồi theo phẩm cấp của mình.

Tiêu Hề Hề là trắc phi của Thái tử, đương nhiên phải ngồi cùng ba trắc phi còn lại.

Bốn người ngồi ở hai bàn.

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp nói, Cảnh trắc phi đã nắm tay Lý trắc phi cười hỏi.

“Lý tỷ tỷ, chúng ta đã lâu không trò chuyện, hay là hôm nay chúng ta ngồi chung đi?”

Ký ức của Cảnh trắc phi về tiệc Trung thu năm ngoái vẫn còn in rõ trong đầu, bây giờ nàng không muốn ngồi cùng Tiêu trắc phi nữa.

Bạch trắc phi vừa nhìn đã biết là người đầy mưu mô đạo đức giả, ngồi cùng nàng ta nhất định không thoải mái.

Vì vậy, Cảnh trắc phi chọn Lý trắc phi trông có vẻ dễ đối phó nhất.

Tuy nhiên, Lý trắc phi không muốn ngồi cùng Cảnh trắc phi.

Tuy Lý trắc phi không thường ở cùng Cảnh trắc phi, nhưng thân là phụ nữ, nàng nhạy bén cảm nhận được mùi quen thuộc trên người nàng ta.

Là mùi của kẻ đầy mưu mô.

Loại mùi này có thể ngửi thấy trên người rất nhiều nữ tử trong cung.

Tiêu trắc phi và Bạch trắc phi cũng có mùi tương tự.

Nếu mọi người đều là kẻ mưu mô, sao nàng lại không chọn nữ nhân mưu mô nhất để ngồi cùng?

Lý trắc phi mỉm cười đẩy tay Cảnh trắc phi ra.

“Đa tạ ý tốt của Cảnh muội muội, nhưng ta đã hẹn trước với Tiêu muội muội rồi, hôm nay muốn ngồi cùng muội ấy.”

Nói xong, nàng nắm lấy cánh tay Tiêu trắc phi, dáng vẻ như tỷ

muội tình thâm.

Nữ nhân mưu mô nhất Đông cung là ai?

Lý trắc phi không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Tiêu trắc phi!

Nữ nhân này mới là người mưu mô nhất!

Nếu không tại sao nhiều nữ nhân như vậy mà chỉ có nàng ta được Thái tử sủng ái?!

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn.

Bọn họ hẹn nhau khi nào?

Sao nàng không biết?

Lý trắc phi vội nháy mắt với nàng, đã là lúc nào rồi, còn giả ngu cái gì, nhanh phối hợp diễn với ta!

Tiêu Hề Hề còn tưởng đối phương đang liếc mắt đưa tình với nàng, tuy nàng không hiểu vì sao đối phương bỗng dưng làm vậy, nhưng theo phép lịch sự, nàng cũng nháy mắt lại với đối phương.

Trong mắt người khác, cảnh tượng này trở thành hai người liếc mắt ra hiệu.

Sắc mặt Cảnh trắc phi trở nên tồi tệ.

Nàng chủ động tìm Lý trắc phi ngồi cùng, nhưng Lý trắc phi chẳng những từ chối mà còn kéo Tiêu trắc phi đến trước mặt nàng đưa mắt nhìn nhau, như cố ý tát vào mặt nàng!

Bạch trắc phi rất kinh ngạc, nàng nhớ Lý trắc phi và Tiêu trắc phi trước nay không hợp nhau, sao bây giờ hai người này lại thân thiết như vậy?

Chẳng lẽ giữa Lý trắc phi và Tiêu trắc phi đã xảy ra chuyện gì

mà không ai biết?

Lý trắc phi chú ý phản ứng của hai người đó, thầm khen ngợi kỹ năng diễn xuất của Tiêu trắc phi.

Không hổ là nữ nhân mưu mô nhất Đông cung, không cần nói gì cũng có thể lừa được mọi người.

Tiêu Hề Hề chú ý đến trái cây trà bánh trên bàn, vội nói "Chúng ta mau vào chỗ đi."

Lý trắc phi vui vẻ đồng ý.

Hai người ngồi cùng một bàn.

Cảnh trắc phi chỉ đành miễn cưỡng ngồi cùng bàn với Bạch trắc phi.

Bạch trắc phi trông vẫn yếu đuối như vậy, tưởng như một trận gió cũng có thể thổi bay nàng đi.

Nàng thấy sắc mặt Cảnh trắc phi vẫn không vui, cười như có như không nói.

"Không ngờ quan hệ giữa Lý tỷ tỷ và Tiêu muội muội thân thiết đến vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ."

Cảnh trắc phi không muốn người khác xem trò cười, thu lại sắc mặt không vui, trở lại vẻ mặt đoan trang dịu dàng thường ngày.

Nàng quay sang nhìn Lý trắc phi và Tiêu trắc phi đang ngồi bàn bên cạnh, lúc này hai người đang thì thầm gì đó, có vẻ rất hợp nhau.

Cảnh trắc phi mỉm cười, giọng điệu ôn hòa.

"Quả thật khiến người ta ngưỡng mộ."

Chương 536: Thọ yến (phần cuối)

Tiêu Hề Hề vừa ngồi xuống liền bắt đầu ăn uống.

Nàng vừa ăn vừa hỏi.

“Cô có muốn ăn một chút không? Dưa này rất ngọt.”

Lý trắc phi thấy nàng ăn ngon lành, trong miệng điên cuồng tiết nước bọt, nhưng trên mặt vẫn cười giả tạo.

“Không, ta không ăn.”

Nàng quên mất, Tiêu trắc phi là người ăn không mập!

Bỏ đi, nàng có dự cảm lát nữa vẫn sẽ bị ngược.

Dự cảm của nàng quả nhiên là thật.

Lúc thọ yến chính thức bắt đầu, các món thơm ngon bày đầy bàn, Tiêu Hề Hề như lên dây cót, đôi đũa trong tay liên tục gắp thức ăn cho vào miệng với tốc độ cực nhanh.

Lý trắc phi ngơ ngác nhìn.

Trên sân khấu có người đang biểu diễn, từng tràng vỗ tay hò hét vang lên.

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi vốn định lên sân khấu biểu diễn, nhưng vì lần trước Tiêu trắc phi so sánh bọn họ với đào kép trước mặt Thái tử, làm bọn họ mất hết mặt mũi.

Để tránh bản thân suy bại đến mức tranh giành công việc với đào kép, Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi đã từ chối lời mời của

Nhàn phi, không biểu diễn trong thọ yến.

Sự thật chứng minh, lựa chọn của bọn họ là đúng.

Ngoài những phi tần cấp thấp vốn xuất thân là vũ cơ, thì có vũ cơ và nhạc sư lớn lên trong cung, còn có đào kép nổi tiếng được mời từ ngoài cung.

Nếu Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi lên sân khấu biểu diễn, chắc chắn sẽ lập tức trở thành tâm điểm bàn tán của mọi người.

Suy cho cùng, người ta cũng là vũ cơ đào kép, chỉ có thân phận của bọn họ là khác.

Giống như hạc giữa đàn gà.

Người ta có thể không nói trước mặt, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ cười nhạo bọn họ thiển cận đến mức biểu diễn cùng sân khấu với một nhóm vũ cơ đào kép, vì để thu hút sự chú ý mà không cần mặt mũi.

Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi nhìn các vũ cơ nhảy múa trên sân khấu, nét mặt càng khó coi.

Lúc này bọn họ đã hiểu.

Nhàn phi trước đó từng nói mỗi cung phải diễn một tiết mục, vốn là lời nói dối.

Nhàn phi cố tình đào một cái hố khiến bọn họ mất mặt trong thọ yến của Thái hậu, nhằm làm mất đi ấn tượng của Đông cung trong lòng Thái hậu và người ngoài.

Cũng may hai người bị Tiêu trắc phi khiêu khích mới chợt đổi ý, nếu không sẽ rơi vào âm mưu của Nhàn phi.

Hai người nghĩ đến đây đều không khỏi nhìn về phía Tiêu trắc phi.

Tiêu trắc phi ngồi thẳng sau bàn ăn, bộ váy lộng lẫy càng khiến nàng thêm quyến rũ.

Nàng chuyên tâm xem biểu diễn trên sân khấu, tươi cười thưởng thức, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi.

Đây là hậu cung, một chiến trường không nhìn thấy thuốc súng.

Khắp nơi đều là cạm bẫy, không cẩn thận sẽ rơi vào hố người khác đào, cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

Trong thọ yến, sứ thần các nước dâng quà mừng và chúc phúc Thái hậu.

Phong tục tập quán của mỗi nước khác nhau nên quà tặng và lời chúc phúc cũng đa dạng.

Có người dâng ngọc, có người dâng trâu bò, có người dâng vải vóc, có người dâng voi trắng.

Khi voi trắng khổng lồ được dẫn ra, mọi người đều sửng sốt.

Cả Tiêu Hề Hề đang đắm chìm trong bữa ăn cũng không khỏi ngẩng đầu lên.

Nàng vừa gặm chân gà, vừa quan sát voi trắng uy nghiêm.

Sứ thần đứng cạnh voi chúc phúc Thái hậu, lảm nhảm rất nhiều.

Tiêu Hề Hề không hiểu từ nào.

May là có người gần đó phiên dịch, đại khái là ở đất nước bọn họ, voi tượng trưng cho trường thọ an khang, còn voi trắng là biểu tượng của thiêng liêng thuần khiết, bọn họ dâng voi trắng cho Thái hậu với mong muốn Thái hậu trường thọ an khang.

Lời nói rất hay, Thái hậu đương nhiên rất vui, mỉm cười nhận

lễ.

Hoàng đế còn đặt cho voi trắng một cái tên rất bình dị là Trường Sinh.

Tiêu Hề Hề hơi tò mò, con voi lớn như vậy sẽ nuôi ở đâu?

Hoàng cung tuy rộng nhưng môi trường ở đây thật sự không thích hợp cho voi sinh sống.

Voi trắng được dẫn xuống.

Tiếp theo là Thái tử và các hoàng tử dâng quà.

Các loại quà tặng đắt tiền liên tục được dâng đến trước mặt Thái hậu.

Thái hậu quả đúng là Thái hậu, dù có nhìn đến hoa mắt nhưng bà vẫn giữ được dáng vẻ đoan trang uy nghiêm, trên môi luôn nở nụ cười hiền hậu.

Do thời gian có hạn nên quà mừng của các phi tần, công chúa cùng văn võ bá quan đã được tặng trước, sau đó chúng được đóng gói và gửi đến cung Trường Lạc của Thái hậu.

Hướng dương mà Tiêu Hề Hề tặng đương nhiên đã được gửi đến cung Trường Lạc, chắc hẳn đang chất thành đống với những quà mừng khác.

Thọ yến kết thúc, mọi người theo Hoàng đế và Thái hậu đến Sướng Thính Các.

Sướng Thính Các được xây theo kiểu rạp hát, bên trong có chỗ ngồi và sân khấu chuyên dụng.

Thái hậu và Hoàng đế đương nhiên ngồi ở chỗ có tầm nhìn đẹp nhất, Hoàng hậu và Thái tử ngồi hai bên, những người còn lại ngồi theo phẩm cấp.

Tiêu Hề Hề và ba trắc phi được sắp xếp ngồi cạnh Thái tử.

Hôm nay, Lạc Thanh Hàn mặc cẩm bào tay rộng có hoa văn xanh nhạt, cổ áo và cổ tay áo có viền tím, tóc buộc bằng phát quan vàng, thắt lưng đính ngọc, lộ ra bàn tay thon dài đẹp đẽ, cả người tỏa ra một vầng sáng mờ ảo.

Hàng mày lạnh lẽo như tuyết mùa đông, khuôn mặt tuấn tú như trăng tròn đêm lạnh.

Đôi mắt đen sâu thẳm, vẻ mặt lãnh đạm.

Cả người toát lên vẻ lạnh lùng thần thánh, mang theo vẻ đẹp khổ hạnh khiến người ta muốn chà đạp.

Khi hắn nhìn sang, tim Cảnh trắc phi, Bạch trắc phi và Lý trắc phi đập nhanh hơn, cả Tiêu Hề Hề vốn quen nhìn hắn cũng hơi ngẩn người.

Tuy Thái tử luôn lạnh lùng, luôn thích nói mấy lời khiến người ta ngứa răng muốn mắng, nhưng với khuôn mặt này của hắn, Cảnh trắc phi, Bạch trắc phi và Lý trắc phi cảm thấy có thể yêu hắn thêm mấy chục năm!

Con người đôi khi thiển cận như thế.

Chỉ cần nhìn đẹp, dù có phạm sai thì cũng sẽ dễ dàng được tha thứ.

Còn nếu nhìn xấu, đừng nói tha thứ, thậm chí còn không có cơ hội phạm sai.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề, thản nhiên nói "Tới đây."

Dưới ánh mắt ghen tị của ba trắc phi, Tiêu Hề Hề chạy tới ngồi xuống cạnh Lạc Thanh Hàn.

Bên cạnh Lạc Thanh Hàn có một chiếc bàn bày đầy trái cây trà bánh và cuốn danh sách chọn kịch.

Hắn cầm cuốn danh sách lên hỏi Tiêu Hề Hề muốn xem gì.

Tiêu Hề Hề không có hứng thú với kịch.

“Thần thiếp không hiểu cái này, Điện hạ cứ chọn vở kịch mà người thích là được.”

Lạc Thanh Hàn thấy ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào trái cây trà bánh trên bàn, hắn liền đẩy trái cây trà bánh đến trước mặt nàng, ra hiệu cho nàng muốn ăn thì có thể tự mình lấy.

Tiêu Hề Hề lập tức cầm một quả sơn trà gọt vỏ nhét vào miệng.

Lạc Thanh Hàn xếp cuốn danh sách lại.

Nhìn vẻ ngoài lãnh đạm của hắn, rõ ràng cũng không có hứng thú với kịch.

Lý do chính mà bọn họ đến Sướng Thính Các là vì Thái hậu thích nghe kịch.

Hôm nay là sinh thần của bà nên đương nhiên ai cũng muốn thỏa mãn sở thích của bà.

Một nhóm người đến đây cùng bà nghe kịch, muốn có một khoảng thời gian vui vẻ.

Chương 537: Một vở kịch hay (phần đầu)

Vở kịch đầu tiên đương nhiên là vở kinh điển <Vương mẫu mừng thọ>.

Vở kịch này sống động, phù hợp với hoàn cảnh và gần như là vở kịch không thể thiếu trong thọ yến hàng năm của Thái hậu.

Sau khi vở kịch kết thúc, Thái hậu hào phóng ban thưởng rất nhiều thứ.

Hoàng đế và Hoàng hậu đương nhiên cũng ban thưởng không ít.

Các đào kép trên sân khấu lần lượt cảm tạ.

Vở thứ hai là <Hiếu thư>.

Vừa nghe tên đã biết là câu chuyện về mẹ hiền con thảo.

Cả câu chuyện chứa đầy tình cảm vĩ đại, ai nghe cũng cảm động, ai xem cũng bật khóc.

Sau khi vở kịch kết thúc, Hoàng đế ban thưởng, mượn nó để thăng hoa chủ đề, bày tỏ tình cảm mẹ con với Thái hậu, nhấn mạnh hiếu thảo và kính trọng của mình với Thái hậu nhân tiện đề cập đến chuyện lấy chữ hiếu trị quốc.

Một bài luận ngắn khoảng năm trăm từ vừa được xuất bản.

Nhiều người cảm động rơi nước mắt trước lòng hiếu thảo của Hoàng đế, thề sẽ học theo Hoàng đế, truyền thừa đức tính hiếu thảo cao đẹp.

Tiêu Hề Hề nhìn khung cảnh tràn đầy năng lượng tích cực trước mắt, như thể thấy mình đang xem bản tin phát sóng đúng giờ lúc 7 giờ rưỡi.

Trong lòng không khỏi cảm khái.

Đây rốt cuộc là tình cảm mẹ con cảm động trời đất đến nhường nào?!

Sau khi Hoàng đế kết thúc biểu diễn, mọi người lau khô nước mắt, Tây Lăng vương tức thì xuất hiện trên sân khấu.

"Nghe nói Thái hậu rất thích nghe kịch, vừa hay ở quận Tây Lăng có một đoàn kịch rất nổi tiếng, lần này đến Thịnh Kinh, ta đặc biệt đưa họ tới đây, hôm nay mời họ biểu diễn vở cho Thái hậu."

Tiêu Hề Hề thoáng thấy bóng dáng quen thuộc.

Bóng người mặc trang phục đào kép vụt qua sân khấu.

Tuy chỉ nhìn thoáng nhưng Tiêu Hề Hề lập tức nhận ra —

Người đó chính là Tam sư huynh!

Nàng không biết Tam sư huynh làm sao vào được, nhưng theo hiểu biết của nàng với y, người này thích gây chuyện nhất trong các sư huynh đệ, nơi nào có Tam sư huynh nhất định không yên bình!

Trong một dịp như hôm nay, nếu Tam sư huynh muốn gây chuyện, nhất định sẽ liên can rất rộng, có lẽ cả Thái tử cũng sẽ bị liên lụy.

Tiêu Hề Hề mơ hồ có một dự cảm không lành.

Nàng không còn tâm trạng ăn uống, quay sang nói nhỏ với Thái tử.

"Thần thiếp ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay."

Lạc Thanh Hàn tưởng nàng đi nhà xí nên không hỏi thêm gì.

Bảo Cầm đứng hầu bên cạnh thấy Tiêu trắc phi đứng dậy lập tức đi theo.

Tấm màn từ từ mở ra, chuông trên sân khấu vang lên.

“Ai da, vạn tuế ơi! Hiện giờ phiên vương Tây Hạ tạo phản, dấy binh xâm chiếm Trung Nguyên. Tướng thủ biên quan liên tiếp mất ba thành.”

Tống vương mặc long bào vàng tươi sửng sốt, lập tức gọi người đến hỏi chi tiết chuyện phiên vương tạo phản.

“Phiên vương xâm phạm biên giới, liên tiếp đoạt ba ải, quân tình khẩn cấp, tại sao ngươi không nói ta biết?”

Lời bài hát to đến mức khiến người ta điếc cả tai.

Hai chữ “phiên vương” đồng âm lọt vào tai mọi người, không khỏi làm người khác liên tưởng.

*Trong vở kịch này phiên vương được xài thế bằng từ 番王, không phải藩王 (phiên vương mang ý nghĩa chư hầu).

Mọi người thắc mắc, không biết Tây Lăng vương cố ý cho đoàn kịch hát vở kịch này là muốn nói lên điều gì?

Hoàng đế ngồi trên cao, nét mặt bình thường, thỉnh thoảng nói vài câu với Thái hậu, như thể không để ý tới tên hề trên sân khấu.

Thường công công nhỏ giọng bẩm báo với Thái tử.

“Điện hạ, Tần Trọng muốn gặp ngài.”

Từ khi Thái tử trở mặt với Tần gia, Tần Trọng chưa từng lộ mặt trước Thái tử, hôm nay đột nhiên tìm tới cửa, khiến Thái tử không khỏi kinh ngạc.

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu đồng ý.

Hắn muốn xem thử Tần Trọng nắm giữ binh quyền trong tay muốn nói gì với hắn?

Tần Trọng mặc quan phục võ tướng xanh đậm, bội kiếm vốn đeo ở thắt lưng đã bị Triệu Hiền lấy đi trước khi đến gần Thái tử.

Lúc này Triệu Hiền đang cầm hai thanh kiếm đứng cách đó không xa, nhìn chằm chằm vào Tần Trọng không chớp mắt, rõ là cảnh giác với mọi hành động của đối phương.

Tần Trọng bước tới trước mặt Thái tử chắp tay hành lễ.

"Vi thần bái kiến Thái tử Điện hạ."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi "Vở kịch hay trên sân khấu mới bắt đầu, sao khanh không ngồi ở chỗ của mình xem kịch, chạy đến chỗ ta làm gì?"

Ngoại hình của Tần Trọng có phần giống với Tần Liệt, nhưng ông cao hơn, khỏe hơn Tần Liệt, tính tình cũng cứng rắn hơn.

Ông liếc nhìn sân khấu mỉm cười.

"Vở kịch trên sân khấu có hay đến đâu cũng không thú vị bằng chuyện có thật, vi thần đến đây là vì muốn kể cho Thái tử nghe."

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Tần Trọng không thấy ngượng, nói tiếp "Chuyện này cần giữ bí mật, người ngoài không thể nghe, xin Điện hạ cho người ngoài lui xuống."

Lạc Thanh Hàn lệnh ba trắc phi đến chỗ khác, nhưng vẫn giữ Thường công công và Triệu Hiền ở lại.

Hắn biết thân thủ của Tần Trọng rất giỏi, đương nhiên sẽ không một mình ở riêng với ông, nhất định phải có người bảo vệ bên cạnh.

Tần Trọng đương nhiên hiểu lo lắng của đối phương, khẽ cười "Điện hạ quả nhiên đã lớn rồi, hành sự cũng trầm tĩnh thành thục hơn, ban đầu ta và huynh trưởng đã nhìn nhầm, nhìn nhầm sói con với chó con."

Sắc mặt Thường công công thay đổi "Hỗn xược!"

Lạc Thanh Hàn xua tay "Không sao, để ông ta nói tiếp."

Đến hôm nay, hắn không còn quan tâm cách nhìn của người khác, dù có nghĩ hắn là sói hay chó cũng không ảnh hưởng gì.

Tần Trọng không để ý lời quát mắng của Thường công công, vẫn dùng đôi mắt hổ nhìn chằm chằm Thái tử.

"Chuyện vi thần muốn kể có liên quan tới Tiên hoàng."

"Tiên hoàng có mười hai hoàng tử, nhưng chỉ có năm người trưởng thành, Tam hoàng tử là người được Tiên hoàng yêu thương nhất."

"A, tính ra cũng thật trùng hợp, Thái tử cũng xếp thứ ba này."

"Tiên hoàng rất thích Tam hoàng tử, từng muốn lập hắn làm Thái tử, nhưng bị văn võ bá quan ngăn cản, vì mẫu thân của Tam hoàng tử là người ngoại tộc."

"Tam hoàng tử mang trong mình một nửa dòng máu ngoại tộc, nếu kế vị xưng đế, chẳng phải sẽ giao giang sơn Đại Thịnh cho người ngoại tộc hay sao? Đây là chuyện mà các văn võ bá quan và tông thất không muốn nhìn thấy."

"Dưới áp lực của quần thần và tông thân, Tiên hoàng không còn cách nào khác đành đè nén ý định lập Tam hoàng tử làm Thái tử, thay vào đó phong Tam hoàng tử làm Bình An vương."

“Vì Tiên hoàng yêu thương, Bình An vương trở thành mục tiêu công kích của mọi người, nhiều người muốn hắn chết, cả huynh đệ ruột thịt cũng muốn mạng của hắn.”

“Có phải cảm thấy số phận của Bình An vương rất giống với ngài không?”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn ông, không quan tâm lời khiêu khích của ông.

Tần Trọng tặc lưỡi, chán ghét phản ứng của Thái tử, nói tiếp.

“Khi Tiên hoàng lâm bệnh sắp chết, vẫn muốn truyền ngôi cho Bình An vương, chuyện này khiến các hoàng tử khác bất mãn.”

“Các hoàng tử hợp lực vây giết Bình An vương, cả Bình An vương phủ chìm trong biển máu, mấy trăm người thiệt mạng, máu chảy từ vết nứt trên cửa tràn ra đường, cảnh tượng đó rất … chậc chậc, vô cùng thảm thương!”

Miệng ông nói vô cùng thảm thương, nhưng nét mặt lại tỏ ra thú vị.

Trên sân khấu, Tống vương nghiêm giọng chất vấn thần tử.

“Dã tâm lang sói, mưu đồ bất chính, nếu không chinh phạt, làm sao bảo vệ biên cương, an định xã tắc!”

Chương 538: Một vở kịch hay (phần giữa)

Tiêu Hề Hề thấy Bảo Cầm đi theo, quay lại nói với nàng.

“Em không cần theo ta, ta đi một lát sẽ quay lại.”

Bảo Cầm lo lắng “Ở đây toàn là người, lỡ có ai đụng phải người thì sao?”

“Đừng lo, ta có thể xử lý được.”

Bảo Cầm thấy thái độ kiên quyết của nàng đành thỏa hiệp “Vậy nô tỳ về trước, người phải về nhanh đấy, đừng chạy lung tung.”

“Được.”

Tiêu Hề Hề nhìn nàng rời đi, sau đó xoay người rời khỏi.

Tiêu Hề Hề muốn đi tìm Tam sư huynh, nàng không biết Tam sư huynh bây giờ có thân phận thế nào, để tránh phiền phức không đáng có, tốt nhất không nên để ai biết quan hệ của nàng và Tam sư huynh.

Nàng mặc chiếc váy dài lộng lẫy kéo lê phía sau, đi lại rất bất tiện.

Nàng phải vén gấu váy lên, cầm nó trong tay.

Sướng Thính Các rất lớn.

Tiêu Hề Hề chạy một hồi, cuối cùng cũng thấy bóng dáng quen thuộc.

Nàng tức thì hét lên.

“Hàng Thêm Tiền!”

Nam tử mặc trang phục diễn kịch ở phía trước dừng lại.

Y quay người lộ ra khuôn mặt anh tuấn khó phân biệt nam nữ.

Y tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Hề Hề, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm lộng lẫy hơi méo mó.

Y nghiến răng nói một câu.

“Ta tên Bùi Thiên Hoặc, không phải Hàng Thêm Tiền!”

*Hàng Thêm Tiền (赔钱货 – péi qián huò): món hàng phải bù thêm tiền, thường mang ý xấu, chỉ người con gái lấy chồng, cha mẹ phải cho thêm tiền làm của hồi môn, đồng âm với Bùi Thiên Hoặc (裴千惑 – péi qiān huò).

Tiêu Hề Hề cười nói “Có khác nhau à?”

Bùi Thiên Hoặc tức chết “Khác biệt rất lớn đấy?!”

Lúc này có cung nữ bưng khay đi ngang, Bùi Thiên Hoặc lập tức thu hồi vẻ tức giận, giả vờ hành lễ với Tiêu Hề Hề

“Thỉnh an Tiêu trắc phi.”

Cung nữ cũng dừng lại, hành lễ với Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề không nhìn cung nữ.

Cung nữ khôn ngoan cầm khay đi xa.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Sao huynh lại ở đây?”

Nơi này nhiều người qua lại, quả thật không phải nơi để nói chuyện, Bùi Thiên Hoặc hất cằm với nàng “Đi theo ta.”

Hai người rẽ trái rẽ phải một lúc, cuối cùng bước vào một căn phòng nhỏ.

Căn phòng chứa đầy trang phục và đạo cụ, trông khá bừa bộn.

Bùi Thiên Hoặc nhẹ nhàng chốt cửa từ bên trong.

Ở đây không có cửa sổ, còn hơi tối nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng từ hướng sân khấu.

“Thiên tử sáng hơn nhật nguyệt, luận về ân đức chưa từng tệ bạc với trung lương.”

Bùi Thiên Hoặc thắp đèn dầu, nghe đến đây không khỏi ngâm nga theo.

“Hôm nay không dùng Dương gia tướng, lẽ nào không có người định quốc an bang?”

Tiêu Hề Hề nhìn y từ trên xuống dưới, thấy y đang mặc nữ trang, trang điểm hoa lệ, đầu cài trâm ngọc sáng ngời.

Tam sư huynh dù cao hơn phụ nữ bình thường, nhưng khuôn mặt lại quá nữ tính.

Bình thường y mặc nam trang thì còn đỡ, cùng lắm thì thấy y hơi nữ tính, nhưng bây giờ mặc nữ trang trông rất giống nữ tử xinh đẹp.

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi nói “Cuối cùng huynh cũng ra tay với tiểu huynh đệ của mình rồi sao?”

Bùi Thiên Hoặc giật giật khóe miệng, nhấn mạnh giọng điệu nói.

“Ta chưa từng nghĩ tới việc đổi giới tính, ta chỉ muốn mượn thân phận đào kép lẻn vào cung mà thôi, nếu muội không tin, ta không ngại c.ởi quần cho muội kiểm tra.”

Tiêu Hề Hề vội xua tay "Không không, ta không muốn làm đau mắt mình."

Nàng quay đầu hỏi "Sao huynh lại lẻn vào cung?"

Bùi Thiên Hoặc nhếch đôi môi đỏ mọng, thần bí cười "Đoán xem."

Tiêu Hề Hề "Ta đoán huynh tới gây chuyện, nói đi, huynh muốn quyến rũ Hoàng đế hay Thái tử?"

Bùi Thiên Hoặc "……"

Khí chất bí ẩn mà y cố tạo ra tức thì bị phá vỡ.

Y giận dữ nói "Giới tính của ta là nam, xu hướng tính dục chỉ hướng về phụ nữ, ta không có hứng thú với thứ cứng ngắt của mấy tên đàn ông!"

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Vậy huynh nhìn trúng Hoàng hậu à? Hay là một trong các phi tần trong cung? Không ngờ nhìn huynh đàng hoàng như vậy mà lại thích chơi trò ngoại tình với vợ người ta, sở thích cũng nặng đô đấy."

Bùi Thiên Hoặc cười khẩy "Không gặp một thời gian, bản lĩnh nói nhảm của muội ngày càng lợi hại, có tin sư huynh ta đây đập muội không?"

Tiêu Hề Hề che miệng cười, lông mày cong cong, như con cáo nhỏ xảo quyệt.

Trong năm sư huynh đệ, lão tam Bùi Thiên Hoặc là người biết hưởng thụ nhất.

Y cũng được sư phụ nhặt từ ngoài về.

Nghe nói nhà y họ Bùi, đáng tiếc số không tốt, y mới được sinh ra không lâu đã mất cha mẹ, lúc đó y còn chưa có tên, nên sư phụ đặt cho y một cái tên.

Thiên Hoặc.

Đọc riêng hai từ này không có vấn đề gì.

Nhưng đi chung với họ thì lại khác.

Bùi Thiên Hoặc từ nhỏ đã ghét người khác gọi cả họ lẫn tên mình, nên mọi người thường gọi y là lão tam hoặc trực tiếp gọi tên.

Chỉ có Tiêu Hề Hề dạy mãi không sửa, luôn thích trêu chọc y bằng cái tên 'Hàng Thêm Tiền'.

Tuy Bùi Thiên Hoặc là nam nhưng không qua loa như những nam tử khác, y rất coi trọng việc ăn mặc, cuộc sống càng tinh tế hơn cả nữ tử như Tiêu Hề Hề.

Trước đây ở trong sư môn, khi rảnh rỗi Tam sư huynh thích ca hát, còn thích may các loại quần áo giày đẹp.

Kỹ thuật chơi kèn bầu của Tiêu Hề Hề cũng học từ Tam sư huynh.

Thật ra Tam sư huynh đã dạy nàng rất nhiều nhạc cụ, nhưng cuối cùng chỉ có kèn bầu là nàng học giỏi nhất.

Quần áo giày dép nàng mặc từ nhỏ đến lớn đều do Tam sư huynh khâu từng đường kim mũi chỉ.

Dù những bộ quần áo đó không mặc được nữa nhưng TIêu Hề Hề đều cất làm kỷ niệm.

Tiêu Hề Hề gặp được Tam sư huynh của mình ở đây dĩ nhiên rất vui, muốn kéo y ngồi xuống trò chuyện.

Nhưng bây giờ dù là hoàn cảnh, địa vị hay thời gian đều không thích hợp để trò chuyện.

Tiêu Hề Hề thu lại nụ cười.

“Tam sư huynh đã tìm được mục tiêu phò tá chưa?”

Bùi Thiên Hoặc lấy chiếc gương cầm tay nhỏ tinh xảo từ trong tay áo.

Y nhìn mình trong gương khẽ cười.

“Ta xinh đẹp như vậy, ai có tư cách để ta phò tá chứ? Mọi người chẳng qua lợi dụng lẫn nhau mà thôi, ta lợi dụng hắn hoàn thành nhiệm vụ sư môn, hắn lợi dụng ta thỏa mãn dã tâm của mình.”

Tiêu Hề Hề sớm đã quen với tính tự luyến của y, nàng hỏi “Huynh chọn ai?”

“Muội sẽ biết nhanh thôi.”

Thấy y không muốn nói, Tiêu Hề Hề cũng không thất vọng, hiện giờ mọi người đều là đối thủ cạnh tranh, việc che giấu thông tin là thao tác cơ bản.

Nàng nói “Đại sư huynh cũng ở Thịnh Kinh, huynh có biết không?”

Ánh mắt Bùi Thiên Hoặc rời khỏi gương, nhìn sang nàng.

Y nói “Vốn ta không biết, nhưng khi xem vở kịch hôm nay, ta đoán ra rồi, Đại sư huynh cũng ở gần đây, trong năm người chúng ta, chỉ có huynh ấy là người thích làm mấy chuyện thần bí như vậy.”

Y nói câu cuối cùng, giọng điệu có hơi ngả ngớn, nhưng thật ra lại có mấy phần thận trọng.

Chương 539: Một vở kịch hay (phần cuối)

rong số năm sư huynh đệ, người khiến Bùi Thiên Hoặc cảnh giác nhất chính là Phương lão cẩu.

Tuy Phương lão cẩu trông thân thiết ôn hòa, là một đại ca rất đáng tin cậy, nhưng thật ra về mặt trêu đùa lòng người, huynh ấy chắc chắn là người giỏi nhất.

Năm đó lúc sư phụ dạy thuật đọc tâm, Phương lão cẩu học giỏi nhất, thậm chí sư phụ còn khen huynh ấy trò giỏi hơn thầy.

Bùi Thiên Hoặc nhịn không được hỏi "Có phải muội gặp Phương lão cẩu rồi không?"

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Bùi Thiên Hoặc thở dài "Muội không nên gặp huynh ấy."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Tại sao?"

Bùi Thiên Hoặc "Một khi gặp huynh ấy, muội sẽ vô tình bị huynh ấy ảnh hưởng, trở thành con cờ trong tay huynh ấy. Cách đối phó Phương lão cẩu tốt nhất chính là không gặp huynh ấy, phớt lờ huynh ấy, giữ khoảng cách với huynh ấy."

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt "Bọn muội chỉ nói vài câu thôi, huynh ấy chả làm gì muội cả."

Bùi Thiên Hoặc đồng cảm nhìn nàng "Chỗ cao minh nhất của Phương lão cẩu là huynh ấy rõ ràng đã ám chỉ tâm lý cho muội, nhưng muội vẫn nghĩ huynh ấy chưa làm gì cả."

Tiêu Hề Hề muốn hỏi lại.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Bên ngoài có tiếng người hỏi.

“Ai ở trong đó?”

Bùi Thiên Hoặc nhéo cổ họng nói “Là ta, Tước Tiên Nhi, ta ở đây nghỉ ngơi.”

Tước Tiên Nhi là tên giả của Bùi Thiên Hoặc, cái tên này khá nổi tiếng trong đoàn kịch, được nhiều người biết đến.

Thái độ của người bên ngoài lập tức trở nên kính trọng hơn rất nhiều.

“Thì ra là ngài, chúng tôi cần vào lấy đồ, xin ngài mở cửa giúp.”

Bùi Thiên Hoặc liếc nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề mở rương bên cạnh, vén váy bước vào rồi đóng lại.

Đợi nàng trốn kỹ, Bùi Thiên Hoặc bước tới mở cửa.

Tiêu Hề Hề trốn trong rương không nhìn thấy gì, chỉ nghe được tiếng cửa mở, tiếng bước chân bên ngoài, còn có tiếng người khác chào Bùi Thiên Hoặc.

Sau một loạt tiếng động chuyển đồ, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Tiêu Hề Hề cẩn thận mở hé nắp, thấy bên ngoài không có người.

Không thấy người chuyển đồ lẫn Bùi Thiên Hoặc.

Nến cũng đã tắt.

Căn phòng lúc này rất tối, chỉ còn lại mình nàng.

Nàng đẩy nắp ra, vừa bước một chân ra ngoài, lại nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài truyền đến.

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng.

Tim Tiêu Hề Hề thắt lại, nhanh chóng rút chân về, nằm lại vào rương.

Nắp rương vừa đóng lại, cánh cửa được đẩy nhẹ ra từ bên ngoài.

Tiêu Hề Hề không thấy được gì trong chiếc rương hẹp tối, chỉ có thể nghe thấy tiếng đóng mở cửa nhẹ nhàng và tiếng bước chân dần dần rõ ràng hơn.

Nghe tiếng bước chân, hẳn là có hai người bước vào phòng.

Hai người đó đứng cạnh chiếc rương.

Tiêu Hề Hề không dám cử động, sợ bị phát hiện có người trốn trong rương.

Sau một lúc im lặng, nàng nghe thấy giọng một người đàn ông quen thuộc.

“Ta đã kiểm tra rồi, ở đây không có ai khác.”

Tiêu Hề Hề giật mình, nàng nhớ giọng này là của Tây Lăng vương!

Sao ông ấy lại ở đây?

Sau đó, một giọng nữ quen thuộc khác vang lên.

“Ngươi gọi bổn cung đến đây làm gì?”

Nếu vừa rồi Tiêu Hề Hề kinh ngạc thì bây giờ nàng hoàn toàn

sợ hãi!

Người phụ nữ này lại là Tần hoàng hậu!

Tại sao Tần hoàng hậu và Tây Lăng vương lại đến căn phòng nhỏ này?

Không phải bọn họ nên cùng Thái hậu xem kịch sao?

Căn phòng tối chứa đầy trang phục và đạo cụ, trông lộn xộn và hoang đường.

Tây Lăng vương nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt, đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa vô số cảm xúc.

Thật lâu sau, ông mới nhẹ nhàng nói.

“Ta rất nhớ nàng.”

Tần hoàng hậu tránh ánh mắt của ông, nghiêng người qua, ánh mắt rơi vào ánh nến, bình tĩnh nói “Hiện giờ ta là Hoàng hậu, mà ngươi cũng đã cưới người khác, ngươi không nên nói những lời như vậy với ta.”

Tây Lăng vương cau mày, trong mắt hơi tức giận.

“Rõ ràng là ta biết nàng trước, nếu không phải Tần gia đưa nàng vào cung, nàng đã là vương phi của ta! Còn về sau này vì sao ta lại cưới người khác, người khác không biết, lẽ nào nàng không biết sao? Hoàng đế vẫn luôn nghi ngờ ta và nàng âm thầm tư thông, thậm chí còn muốn dùng chuyện này làm lý do phế bỏ ngôi vị Hoàng hậu của nàng. Ta không thể để hắn thành công, ta phải bảo vệ thanh danh của nàng, ta phải cưới một người phụ nữ khác. Từ đầu đến cuối, trong tim ta chỉ có mình nàng.”

Nói đến đây, ông bước tới nắm tay Tần hoàng hậu.

Cả người Tần hoàng hậu cứng đờ.

Bà theo bản năng muốn hất tay ông ra.

Tuy nhiên, Tây Lăng vương càng nắm chặt hơn.

Ông nhìn chăm chú nữ nhân trước mặt, giọng điệu trầm thấp như cầu xin, lại như lời nỉ non giữa hai người yêu nhau.

“A Quân, đừng trốn tránh ta nữa được không?”

Nghe xưng hô quen thuộc này, Tần hoàng hậu thấy tim mình nóng lên, khóe mắt hơi chua xót, có cảm giác muốn khóc.

Tên bà là Dung Quân.

Trước khi xuất giá, mọi người trong nhà gọi bà theo thứ tự.

Sau khi xuất giá, bà trở thành mẫu nghi thiên hạ, đương nhiên càng không có ai dám trực tiếp gọi tên bà.

Người duy nhất có tư cách gọi tên bà chính là Hoàng đế.

Nhưng Hoàng đế thậm chí còn không muốn nhìn bà, sao có thể thân mật gọi khuê danh của bà?

Từ đầu đến cuối chỉ có Tây Lăng vương gọi tên bà.

Tần hoàng hậu cụp mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình.

Khi còn trẻ, bà phải lòng người này.

Tiếc thay, tình yêu chưa kịp bén rễ nảy mầm đã bị người khác cắt đứt thô bạo.

Bà bị người nhà đưa vào cung, gả cho Hoàng đế.

Lúc đầu, bà cũng không muốn, nhưng thời gian lâu dần, bà cũng xem nhẹ đi.

Không phải tất cả tình yêu trên đời đều đơm hoa kết trái, có thể gặp đã hiếm có lắm rồi.

Bà bắt đầu chấp nhận số phận làm Hoàng hậu của mình, chuyên tâm vạch kế hoạch cho gia tộc, dần dần xóa hình bóng khỏi trái tim.

Tưởng rằng hai người sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng không ngờ mười chín năm sau, ông lại quay về.

Tần hoàng hậu nhẹ giọng hỏi "Tại sao huynh lại quay về?"

Tây Lăng vương nhìn vào mắt bà, nghiêm túc nói "Sở dĩ ta rời Thịnh Kinh, là vì không muốn nàng phải khó xử, bây giờ ta quay về, đương nhiên cũng là vì nàng, mười chín năm qua lòng ta đối với nàng chưa từng thay đổi."

Bất kỳ nữ nhân nào nghe được lời bày tỏ thâm tình này đều sẽ cảm động.

Tần hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

Bà nghiêng đầu, bắt gặp ánh mắt của Tây Lăng vương.

"Ta không còn là cô nương trẻ trung ngày đó, giờ ta đã lớn tuổi, còn gả cho người khác, từng sảy thai, thậm chí không thể mang thai nữa …"

Khi Tây Lăng vương nghe thấy những lời cuối cùng, sắc mặt ông thay đổi rõ rệt.

"Sao nàng lại không thể mang thai? Có kẻ đã làm gì nàng phải không?"

Tần hoàng hậu lạnh lùng nói "Có người không muốn ta sinh được đích tử."

Tây Lăng vương lập tức hiểu ra, tức giận nói "Là Hoàng đế làm đúng không? Nhất định là hắn, chỉ có hắn mới làm ra được chuyện điên rồ như vậy!"

Chương 540: Vụng trộm

Nét mặt Tần hoàng hậu không thay đổi, dường như cũng không để tâm chuyện này.

“Bây giờ nói chuyện này có ích gì?”

Tây Lăng vương ôm bà vào lòng, ôm thật chặt, run giọng nói.

“Xin lỗi, nếu biết hắn sẽ làm vậy với nàng, ban đầu dù thế nào ta cũng sẽ cướp nàng từ tay hắn!”

Lý trí nói với Tần hoàng hậu, bà nên đẩy nam nhân này ra.

Nhưng khi giơ tay lên, bà lại không dùng được chút sức nào.

Từ khi Tần Liệt vào ngục đến nay, bà chưa từng có một đêm ngon giấc, để cứu sống huynh trưởng và cháu trai, bà không ngần ngại hạ thấp tôn nghiêm cầu xin Hoàng đế nương tay, nhưng cuối cùng còn không gặp được Hoàng đế.

Bà là Hoàng hậu, trông thì vẻ vang nhưng ngay cả huynh trưởng và cháu trai cũng không cứu được.

Lúc huynh trưởng và cháu trai của bà bị chém đầu thị chúng, điều duy nhất bà có thể làm là quỳ xuống trước mặt Phật tổ cầu xin ngài phù hộ cho huynh trưởng và cháu trai được đầu thai tốt ở kiếp sau.

Khi bà về cung, phát hiện quyền lực trong tay mình được chia cho Huệ phi, Nhàn phi và Ninh phi.

Những gì còn lại chỉ là vỏ bọc của một Hoàng hậu.

Mấy ngày qua, bà chịu quá nhiều áp lực nhưng không ai có thể chia sẻ với bà.

Bà trông vẫn giống trước kia, là Hoàng hậu đoan trang uy nghiêm ít nói ít cười, thật ra thần kinh của bà đã căng thẳng tột độ, trong lòng đầy gánh nặng.

Hiện giờ bị Tây Lăng vương ôm trong lòng, bà bất giác muốn tựa vào ông.

Dường như chỉ cần làm vậy, bà có thể tạm thời quên đi những chuyện không vui đó, cho mình một giây phút bình yên.

Tây Lăng vương ôm lấy khuôn mặt bà, đôi mắt nhìn bà hơi đỏ lên, kiềm không được cúi đầu hôn lên trán bà.

Nụ hôn này giống như que hàn nóng hổi, khiến cả người Tần hoàng hậu run rẩy.

Bà giật mình tỉnh táo trong cơn mơ màng.

Bà nhớ lại thân phận của mình, nhớ lại những chuyện này không được phép.

Bà muốn đẩy người ra xa.

Tây Lăng vương không chịu buông tay, trầm giọng nói "Chúng ta không còn trẻ, không thể lãng phí thời gian như trước, ta yêu nàng, ta không muốn phải xa nàng lần nữa, ta không muốn có hối tiếc gì với nàng."

Tần hoàng hậu bất giác nắm chặt vạt áo của ông.

Tây Lăng vương cúi đầu hôn lên hàng mi và chóp mũi của bà, cuối cùng hôn lên môi bà.

Ông khẽ nỉ non.

"Chúng ta đã lỡ nửa đời, ta muốn trao nửa đời còn lại cho nàng."

Tần hoàng hậu dường như đã chấp nhận số phận, không còn từ chối, chấp nhận tiếp cận và xâm nhập của ông.

Lúc hai người hôn nhau say đắm, Tiêu Hề Hề cảm thấy da đầu sắp nổ tung.

Nàng chưa từng nghĩ Tần hoàng hậu có quan hệ tình cảm với Tây Lăng vương!

Đáng sợ nhất chính là hai người này dám trốn ở Sướng Thính Các vụng trộm vào ngày sinh thần của Thái Hậu!

Hoàng đế và Thái hậu còn đang nghe kịch ở Sướng Thính Các đó!

Thậm chí ở đây còn nghe được tiếng hát kịch từ sân khấu.

“Nhớ lại cảm xúc lúc đó, tiếng chuông Cảnh Dương không nghe thấy mùa xuân hai mươi.”

Tiếng hát du dương kèm theo tiếng chiêng trống, tiếng kèn bầu tạo nên khung cảnh náo nhiệt.

Trong phòng tối, hai người vẫn đang tình nồng ý đượm.

Vở kịch trên sân khấu ngày càng đặc sắc.

Không khí trong phòng càng lúc càng dồn dập.

Tiêu Hề Hề sắp nghẹt thở.

Tại sao hai người này vẫn chưa đi? Lẽ nào bọn họ muốn làm tại chỗ luôn sao?

Tuy nàng thích đọc mấy thứ đó nhưng nàng không muốn nghe AV trực tiếp!

Đặc biệt là trong hoàn cảnh khắc nghiệt này, nàng không có hứng thú xem, chỉ muốn rời khỏi nơi hoang đường này càng

sớm càng tốt!

Có tiếng gõ cửa nhẹ.

Hai người trong phòng lập tức ngừng động tác.

Giọng của Phương Vô Tửu từ ngoài cửa truyền vào.

“Vương gia, Thái hậu muốn gặp ngài.”

Tây Lăng vương buông Tần hoàng hậu ra.

Hai người chỉnh trang lại, sau khi xác nhận không có điểm gì bất thường mới mở cửa.

Phương Vô Tửu đứng ngoài cửa, hắn dường như không thấy trong phòng còn có Hoàng hậu, vẻ mặt vẫn như cũ.

“Ta đã sai người nói ngài đi đại tiện, ngài mau qua đó đi, để tránh người khác nghi ngờ.”

Tây Lăng vương và Tần hoàng hậu lần lượt bước ra ngoài.

Tiêu Hề Hề đang trốn trong rương thầm thở phào, đôi uyên ương này cuối cùng cũng đi rồi!

Tiếng bước chân xa dần, đến khi không còn nghe thấy.

Nàng cẩn thận mở hé nắp rương.

Nhìn trộm qua khe hở.

Căn phòng không còn ai.

Bây giờ là thời điểm tốt nhất để lẻn đi!

Tiêu Hề Hề đang muốn đứng dậy, đột nhiên lại nghe có một loạt tiếng bước chân chạy tới, âm thanh đó ít nhất có mười mấy người.

Trong nháy mắt đã lao tới cửa căn phòng này.

Tiêu Hề Hề gần như muốn chửi thề.

Căn phòng này là nơi phong thủy đắc địa gì à?

Sao ai cũng chạy đến đây?

Bọn họ không thể tìm nơi khác hành sự sao?

Để tránh bị phát hiện, Tiêu Hề Hề đành phải đóng nắp rương lại.

Cánh cửa bị đẩy mạnh ra, một nhóm người chạy vào.

“Nhanh nhanh, mau dọn đồ đạc đi, bầu gánh đang hối kìa!”

Xem ra những người này là người của đoàn kịch, bọn họ đến lấy đạo cụ và trang phục.

Tiêu Hề Hề thầm cầu nguyện, hy vọng những người này sẽ không chạm vào chiếc rương nàng đang trốn.

Trước đây nàng luôn rất may, nhưng không hiểu sao hôm nay, vận may của nàng cạn kiệt.

Những người đó cũng di chuyển chiếc rương nàng đang trốn.

Tiêu Hề Hề giật mình.

Những người chuyển rương phàn nàn.

“Trong rương này đựng cái gì? Sao lại nặng như vậy?”

Người đi cùng thúc giục “Chắc trong đó đựng đạo cụ, đừng có than nữa, làm nhanh lên, đừng để bầu gánh đợi lâu, nếu làm chậm trễ buổi diễn, tất cả chúng ta đều bị liên lụy.”

Chiếc rương lắc lư theo bước đi của hai người đàn ông.

Tiêu Hề Hề đang trốn trong rương cũng bắt đầu run rẩy.

Nàng muốn mở nắp rương lao ra ngoài ngay, nhưng sau khi lao ra ngoài lại không biết phải giải thích thế nào với người bên ngoài.

Nàng rơi vào tình thế khó xử, giằng xé vô cùng.

Chẳng qua bao lâu.

Nàng nghe thấy ai đó nói chuyện bên ngoài.

“Các ngươi nhầm rồi, rương này không phải của bầu gánh, nhanh trả lại đi!”

Tiêu Hề Hề cảm thấy chiếc rương dừng lại một lúc, sau đó đổi hướng tiếp tục lắc nhẹ.

Nàng thầm thở phào.

Chắc nàng sắp bị đưa về căn phòng nhỏ đó.

Khi nàng được đưa về, những người trong đoàn kịch hẳn sẽ rời đi, nàng sẽ có thể trốn thoát suôn sẻ.

Tiêu Hề Hề yên lặng chờ đợi.

Chờ hồi lâu vẫn không có tiếng rương đặt xuống đất.

Nàng nhớ thời gian đi chẳng bao lâu, tại sao lúc về lại mất nhiều thời gian như vậy?

Tiêu Hề Hề có hơi bất an.

Nàng định mở nắp rương ra xem thử nhưng phát hiện rương bị khóa từ bên ngoài!

Dù cố gắng thế nào cũng không thể mở được nắp.

Cảm giác bất an trong lòng Tiêu Hề Hề tăng lên gấp bội.

Nàng tập trung nội lực vào lòng bàn tay chưởng một phát.

Rầm một tiếng, rương gỗ bị cưỡng ép mở ra!

Tiêu Hề Hề phát hiện bên ngoài rương gỗ còn có một rương sắt!

Nàng chưa kịp nghĩ tại sao bên ngoài rương gỗ lại có một rương sắt thì nàng đã cảm thấy chiếc rương rung chuyển dữ dội rồi rơi xuống nhanh chóng.

Có tiếng nước bắn tung tóe.

Tức thì, một lượng lớn nước tràn vào từ khe hở trên nắp rương.

Chương 541: Cứng đầu

Tiếng chiêng trống trên sân khấu ngày càng dồn dập, tiếng hát ngày càng sục sôi chí khí.

“Muốn bắt hổ vào núi sâu, muốn hái trăng lên trời cao.”

“Tỷ võ một trận, lộ rõ thân thủ, Văn Quảng hôm nay giành hạng nhất.”

Chủ đề của Tần Trọng luôn xoay quanh Bình An vương, như muốn kể cho Thái tử nghe toàn bộ cuộc đời của Bình An vương.

Lạc Thanh Hàn chỉ im lặng nghe, không nói lời nào.

Tần Trọng nói xong những gì cần nói, mới chủ động hỏi “Điện hạ cảm thấy Bình An vương này thế nào?”

Lạc Thanh Hàn chỉ trả lời ba chữ —

“Chẳng thế nào.”

Tần Trọng nhếch mép “Điện hạ không thấy đồng cảm sao?”

Lạc Thanh Hàn hờ hững nói “Trên đời vốn không có gì gọi là đồng cảm, huống chi ta cũng không nghĩ mình sẽ trở thành Bình An vương thứ hai.”

Tần Trọng nhìn vào mắt hắn, cười như có như không hỏi “Nhưng hoàn cảnh hiện giờ của ngài khác gì Bình An vương năm đó?”

“Đương nhiên khác, năm đó Bình An vương chỉ có thể dựa

vào sự yêu thương của Tiên hoàng, còn ta dựa vào bản thân."

Tần Trọng lại cười "Vừa rồi vi thần còn tưởng Điện hạ đã lớn, bây giờ xem ra trông ngài chỉ lớn bề ngoài, thật ra bên trong vẫn ngây thơ như một đứa trẻ. Muốn đoạt được hoàng vị thì không thể chỉ dựa vào bản thân. Có biết năm đó lúc Tiên hoàng băng hà, Lục hoàng tử làm sao phá được vòng vây giữa các hoàng tử để giành quyền thừa kế hoàng vị không? Đó là vì hắn biết xem xét thời thế. Hắn biết tận dụng tối đa lợi thế trong tay, kết hợp tất cả lực lượng có thể liên kết. Về điểm này, ngài nên học hỏi phụ hoàng của mình."

Lúc này, Lạc Thanh Hàn đã hiểu được ý đồ của đối phương.

Hắn bình tĩnh nhìn đối phương, ánh mắt không hề dao động.

"Tần thượng thư cố ý tới đây nói với ta nhiều như vậy, chỉ là muốn thuyết phục ta từ bỏ vị thế, tiếp tục làm con chó cho Tần gia các khanh sao?"

Tần Trọng cau mày "Điện hạ nói vậy có hơi khó nghe rồi, Tần gia chúng thần chưa từng xem ngài là chó, chúng thần chỉ muốn gạt bỏ hận thù trước kia, cùng nhau hợp tác mà thôi."

Lạc Thanh Hàn "Không phải khanh mới nói, cảm thấy ta chỉ là một đứa trẻ sao?"

"Đều là chuyện đã qua, trước kia là chúng thần nhìn nhầm, đánh giá thấp tư chất của ngài. Vi thần thay mặt Tần gia xin lỗi ngài, hy vọng ngài rộng lượng, đừng so đo với chúng thần."

Tần Trọng nói xong, chủ động đứng dậy, hành lễ với Thái tử.

Ông giữ tư thế rất thấp, có thể thấy ông rất chân thành.

Nhưng trong đầu Lạc Thanh Hàn lại hiện ra hình ảnh lúc hắn còn nhỏ, Tần Trọng dạy các hoàng tử cưỡi ngựa bắn cung.

Lạc Thanh Hàn năm tuổi sức lực yếu ớt, mặt nhỏ đỏ bừng, còn không kéo được cung.

Tần Trọng nhìn thấy, mặt vô cảm nói.

“Ngay cả cung tên cũng không kéo ra được, nuôi ngươi có ích gì?”

Đến tận bây giờ, Lạc Thanh Hàn vẫn nhớ rõ ánh mắt Tần Trọng nhìn hắn lúc đó.

Đó rõ ràng là ánh mắt nhìn phế vật.

Trên sân khấu vừa hay hát đến màn so tài bắn cung.

Người mặt trắng nói “Kinh ngạc khi nhìn đứa trẻ nghịch ngợm kéo cung, như thấy phụ thân hai người sống lại!”

Lạc Thanh Hàn nhìn hai người trên sân khấu đang tạo dáng với cung tên, đột nhiên hỏi.

“Tần thượng thư bây giờ còn dùng cung tên không?”

Tần Trọng không biết vì sao hắn đột nhiên nhắc tới chuyện này, do dự nói “Ngày thường vi thần rảnh rỗi, thường cùng tướng sĩ đến quân doanh luyện cưỡi ngựa bắn cung.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu khanh so tài bắn cung với hai người trên sân khấu, có thể thắng không?”

Tần Trọng nhìn theo hướng của hắn, thấy trên sân khấu có một cặp đào kép đóng vai tỷ đệ, lúc này hai tỷ đệ vừa kết thúc cuộc thi bắn cung, Tống vương đang khen thưởng.

Cảnh này nhịp trống nhanh làm nhịp tim người xem không khỏi tăng nhanh.

“Sóng Trường Giang cuồn cuộn, cuốn không hết tấm lòng người trung nghĩa.”

“Hai mươi năm ở ẩn, vẫn nghĩ đến an nguy triều đình.”

Sắc mặt Tần Trọng chợt tối sầm.

“Điện hạ lại so sánh vi thần với một đào kép hèn mọn sao?”

Với ông mà nói chẳng khác nào sỉ nhục một cách tr.ần trụi!

Vẻ mặt Lạc Thanh Hàn không đổi, bình tĩnh nói “Đào kép thì sao? Đào kép cũng dựa vào năng lực của mình kiếm sống, họ có thể biểu diễn ở đây, công sức họ bỏ ra cho khán giả cũng không thua kém gì ông, nếu đổi lại là ông, chưa chắc có thể đạt được thành tích như họ.”

Thấy Tần Trọng sắp tức giận, Lạc Thanh Hàn lại lạnh nhạt nói thêm một câu.

“Đương nhiên, nếu đặt họ vào vị trí của ông, họ có thể không giỏi bằng ông, nói cho cùng mọi người đều đang làm đúng chức trách của mình mà thôi.”

Lời này lập tức chặn đứng cơn giận sắp bùng nổ của Tần Trọng.

Tần Trọng đè nén nhẫn nhịn, vẻ mặt trông có hơi hung dữ.

“Điện hạ quả thật ngày càng biết cách nói chuyện.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu không còn chuyện gì khác, thì mời về cho, vở kịch này rất thú vị, ta muốn yên tĩnh xem hết.”

Tần Trọng bị bộ dáng cao ngạo của hắn chọc tức.

Tần Trọng vốn là người bốc đồng nóng tính, sở dĩ vừa rồi ông có thể hạ mình, chủ động cầu hòa là vì nghe theo chỉ thị của Bùi công tử.

Bùi công tử nói với ông, Thái tử là một quân cờ vô cùng quan trọng, nếu có thể thu phục được hắn về phía Tần gia, sẽ giúp ích rất lớn với kế hoạch tiếp theo của Tần gia.

Thái tử trước giờ luôn ăn mềm không ăn cứng, nên ông chỉ

đành đến thương lượng.

Nào ngờ hắn lại cứng đầu như thế.

Lửa giận trong lòng Tần Trọng bùng lên, xé nát nét mặt ôn hòa đang ngụy trang.

“Điện hạ chỉ muốn xem kịch của người khác, lẽ nào không biết bản thân cũng đã trở thành kịch hay trong mắt người khác sao?!”

Đây rõ ràng là uy hiếp.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn ông “Khanh tự đi, hay để Ngọc Lân vệ tiễn khanh đi?”

Triệu Hiền đứng cách đó không xa nắm chặt chuôi kiếm, trông như sắp ra tay.

Tần Trọng biết lúc này mình không thể ép buộc, chỉ đành sa sầm sắc mặt tức giận đi ra ngoài.

Triệu Hiền trả lại kiếm cho ông, dán chặt mắt vào ông, không bỏ qua bất kỳ động tác nào, chỉ khi ông đi xa, không thể nhìn thấy nữa, Triệu Hiền mới thu ánh mắt lại.

Lúc này cung nữ bưng trà nóng đi vào.

Thường công công đổi trà nóng thay trà nguội bên tay Thái tử.

Lạc Thanh Hàn cầm tách trà mở nắp.

Vừa định cúi đầu uống trà, hắn chợt sững người khi thấy bên trong nắp.

Bên trong nắp tách trà bằng sứ trắng tinh xảo có viết bốn chữ nhỏ —

Sông Ngự cứu Hề.

Lạc Thanh Hàn đặt tách trà xuống, trầm giọng hỏi "Trà này là ai đưa tới?"

Thường công công nói tên cung nữ rồi gọi cung nữ vào.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Trà này là ngươi tự pha?"

Cung nữ thành thật trả lời "Là nô tỳ tự pha."

"Trà này, ngoài ngươi còn ai khác chạm vào không?"

Cung nữ vốn nói không có, nhưng sau khi suy nghĩ lại, nàng đổi lời "Trên đường nô tỳ đến đây không cẩn thận đụng phải một người đàn ông, hắn đi rất vội, đụng phải tách trà trong tay nô tỳ, may là nô tỳ kịp giữ tách trà lại, mới không để nó đổ."

Lạc Thanh Hàn "Biết người đó là ai không?"

Chương 542: Bây giờ nàng lại sắp chết

Cung nữ lắc đầu nói không biết.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho nàng lui xuống.

Hắn quay đầu hỏi "Tiêu trắc phi đâu?"

Thường công công "Nương nương còn chưa về."

Lạc Thanh Hàn khẽ cau mày, nàng cũng đã đi khá lâu rồi, sao còn chưa quay lại? Lẽ nào xảy ra chuyện thật?

Hắn liếc nhìn tách trà bên tay, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

"Ngươi phái người đi tìm Tiêu trắc phi."

Thường công công đáp "Vâng."

Người trên sân khấu đang hát —

"Con ta dò thám quân tình vẫn chưa có tin tức, ta một mình trầm ngâm trong họa đường."

Giọng hát du dương đầy lo lắng.

Thường công công vừa quay người đi, Lạc Thanh Hàn đột nhiên gọi lại.

"Bỏ đi, ta tự đi tìm."

Thường công công lộ vẻ kinh ngạc, muốn nói không cần thiết, nhưng khi nhìn nét mặt bất an của Thái tử, lại nuốt lời nói

xuống.

Lạc Thanh Hàn vừa bước tới cửa, một nữ quan vừa đi tới.

Nữ quan hành lễ với Thái tử, mỉm cười nói.

“Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, Thái hậu nương nương mời ngài qua đó một chuyến.”

Lạc Thanh Hàn “Hoàng tổ mẫu có chuyện gì cần dặn dò sao?”

Thái độ của nữ quan đối với hắn khá ôn hòa “Thái hậu nương nương và Hoàng thượng đang ôn chuyện xưa, khá cảm động nên mời ngài đến trò chuyện.”

Đây là cơ hội tốt để kéo gần quan hệ với Thái hậu.

Không cần phí sức vẫn có thiện cảm của Thái hậu, đây là chuyện tốt một vốn bốn lời.

Nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn lo lắng cho an nguy của Tiêu Hề Hề, thật sự không có tâm trạng trò chuyện với Thái hậu.

Vừa lúc Anh vương Lạc Dạ Thần ở phòng bên cạnh bước ra, xem dáng vẻ của y hình như muốn ra ngoài hít thở không khí.

Lạc Dạ Thần sự không có hứng thú với chuyện nghe kịch, nghe tiếng í a trên sân khấu làm y chỉ thấy buồn ngủ, y kiên nhẫn ngồi đến bây giờ đã là giới hạn.

Y quả thật không chịu được nữa, định ra ngoài hít thở không khí.

Không ngờ vừa ra ngoài đã gặp Thái tử.

Lạc Dạ Thần theo bản năng muốn lùi lại.

Người mà y không muốn gặp nhất bây giờ chính là Thái tử!

Lạc Thanh Hàn gọi y lại “Sao huynh lại chạy?”

Lạc Dạ Thần lập tức dừng lại, gân cổ phản bác "Mắt nào của ngươi thấy ta chạy?"

Lạc Thanh Hàn lười vạch trần tính cứng miệng của y, nói vội "Hoàng tổ mẫu muốn ta đến trò chuyện với người, nhưng ta đang có chuyện rất quan trọng cần làm, phải rời đi một lát, phiền huynh giúp ta trò chuyện với Hoàng tổ mẫu."

Lạc Dạ Thần theo bản năng muốn từ chối, nhưng chưa kịp nói gì thì y chợt nhận ra, khó tin hỏi lại.

"Ngươi muốn ta thay ngươi trò chuyện với Hoàng tổ mẫu?"

Đây là việc tốt có thể nhận được thiện cảm từ Thái hậu, sao Thái tử lại giao cho y việc tốt như vậy?

Có phải Thái tử đang có ý đồ xấu gì không?

Lạc Thanh Hàn "Huynh đi nhanh đi, ta còn có việc phải làm, đi trước một bước."

Nói xong, không cho Anh vương và nữ quan có cơ hội lên tiếng, đã vội vàng đi xa.

Mãi đến khi bóng lưng Thái tử biến mất ở cuối lối, Lạc Dạ Thần mới tin Thái tử thật sự đã giao cho y việc tốt, còn không đòi hỏi lợi ích gì.

Từ khi nào Thái tử lại tốt với y như vậy?

Lạc Dạ Thần vô cùng kinh ngạc, đồng thời có hơi cảm động.

Tuy Thái tử luôn thích dùng quá khứ đen tối của y uy hiếp, nhưng vào thời điểm quan trọng, Thái tử sẽ luôn giúp y.

Y không khỏi cảm động trước tình huynh đệ này.

Nữ quan lúc này rơi vào thế khó.

Thái hậu muốn gặp Thái tử, kết quả Thái tử bỏ chạy, trước khi đi còn đẩy cho Anh vương.

Không biết Thái hậu có tức giận chuyện này không?

Nữ quan thở dài, đành thôi, đi một bước tính một bước vậy, dù sao nàng là nữ quan, chỉ cần trung thực bẩm báo là được, những chuyện khác không cần quan tâm.

Nàng hành lễ với Anh vương.

"Mời vương gia đi theo thần."

Khi Lạc Dạ Thần gặp Thái hậu, nhận ra Thái hậu cũng gọi Tây Lăng vương đến.

Lúc này, Tây Lăng vương đang trò chuyện với Thái hậu, Hoàng đế ngồi bên cạnh thỉnh thoảng ngồi cũng nói vài câu.

Bọn họ khá ngạc nhiên khi thấy Anh vương đến.

Nữ quan chủ động giải thích mọi chuyện.

Hoàng đế nghe xong rất bất mãn "Thái tử sao vậy? Hôm nay là sinh thần của Thái hậu, nó lại không đến trò chuyện với Thái hậu, còn chạy ra ngoài, lẽ nào trong mắt nó không có trưởng bối hiếu đạo sao?!"

Thái hậu không hề tức giận mà vẫn mỉm cười.

"Hoàng thượng không cần tức giận, Thái tử trước giờ rất hiếu thảo, lúc này không đến nhất định có chuyện quan trọng làm chậm trễ. Hơn nữa, tuy Thái tử không đến nhưng đã nhờ Anh vương, thấy quan hệ của hai huynh đệ tốt như vậy, trong lòng ai gia cũng cảm thấy dễ chịu."

Thấy Thái hậu nói vậy, Hoàng đế cũng không tiện nổi giận thêm nữa.

Anh vương nhân cơ hội này bước tới hành lễ với Thái hậu và

Hoàng đế.

Thái hậu mỉm cười gọi Anh vương đến trò chuyện.

“Con chuẩn bị sính lễ đến đâu rồi? Khi nào thì thành thân? Ta thấy con không còn nhỏ nữa, mau chóng tổ chức hôn lễ, cố gắng sớm ngày cho ai gia bồng cháu.”

Lạc Dạ Thần không ngờ Hoàng tổ mẫu vừa mở miệng là thúc giục kết hôn sinh con, đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, không biết đối phó làm sao, chỉ có thể cười khổ.

“Con sẽ cố gắng.”

……

Lạc Thanh Hàn trước tiên sai người tìm kiếm chung quanh Sướng Thính Các, nhưng không tìm được tung tích của Tiêu trắc phi.

Chuyện này khiến lo lắng của Lạc Thanh Hàn tăng lên gấp bội.

Hắn nhớ lại bốn chữ trên nắp trà.

Sông Ngự cứu Hề.

Chẳng lẽ Tiêu Hề Hề thật sự ở sông Ngự sao?

Sông Ngự rất dài, chảy qua toàn bộ hoàng cung.

Nếu phải tìm từng chỗ không biết sẽ mất bao lâu để tìm thấy.

Lạc Thanh Hàn chỉ đành xuất phát từ vị trí sông Ngự gần Sướng Thính Các nhất.

Sông rất sâu, đứng ở mép sông không thấy được chuyện gì đang xảy ra, phải xuống sông mới tìm được.

Triệu Hiền đích thân dẫn Ngọc Lân vệ nhảy xuống sông Ngự.

Bọn họ chia quân thành hai tốp, một tốp đi ngược lên thượng du tìm kiếm, một tốp đi xuống hạ du.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn u ám đứng bên bờ sông, nhìn chằm chằm mặt sông rộng lớn trước mặt.

Bảo Cầm cũng theo sau.

Nàng chỉ biết Tiêu trắc phi mất tích, cũng không biết tại sao Thái tử lại dẫn người đến sông Ngự tìm kiếm.

Nàng muốn hỏi nhưng không dám, trong lòng vô cùng lo lắng, sợ Tiêu trắc phi sẽ xảy ra chuyện.

……

Chiếc rương đầy nước lạnh tràn vào.

Tiêu Hề Hề nín thở, dùng toàn bộ nội lực mạnh mẽ mở chiếc rương ra.

Rương sắt bao bọc bên ngoài rất dày.

Dù có cố thế nào, nàng cũng chỉ để lại dấu tay trên rương sắt, không thể phá vỡ được.

Không mở được rương sắt, nàng bị mắc kẹt bên trong.

Thời gian nín thở càng lâu, não của Tiêu Hề Hề dần rơi vào trạng thái thiếu oxy, sức lực trong tay nàng ngày càng yếu đi, ý thức cũng ngày càng mơ hồ.

Nàng không chịu được nữa, mở miệng cố thở nhưng chỉ phun ra một loạt bong bóng, sau đó nước tràn vào cổ họng.

Nước có mùi đất.

Nàng theo bản năng muốn phun nước ra nhưng lại bị nghẹn nước vào phổi.

Tiếp theo đó là tình trạng ngạt thở nghiêm trọng hơn.

Nàng có thể cảm nhận rõ mình đang đến gần cái chết.

Trước khi xuyên đến đây, nàng đã chết một lần.

Bây giờ nàng lại sắp chết.

Chỉ là không biết lần này nàng có cơ hội sống lại không?

Chương 543: Số mệnh

Trong cơn mơ hồ, Tiêu Hề Hề cảm thấy như mình đã quay về hiện đại.

Quay lại thời điểm đó.

Từ nhỏ cô có một khả năng đặc biệt, có thể nhìn thấy vận may của người khác.

Dù may mắn hay xui xẻo, chỉ cần nhìn thoáng là biết.

Khi còn nhỏ, cô từng kể với bố mẹ chuyện này nhưng họ hoàn toàn không tin.

Cô cũng nói với bạn bè và giáo viên, mọi người đều nghĩ cô đang nói dối, các bạn cùng lớp còn cố ý đặt cho cô biệt danh 'vua nói dóc'.

Vì muốn chứng minh mình không nói dối, cô nói chẳng bao lâu nữa trong nhà giáo viên sẽ có người chết.

Kết quả ngày hôm sau, một nhà ba người chị gái của giáo viên gặp tai nạn qua đời khi đang đi du lịch.

Dự đoán của Tiêu Hề Hề được xác nhận.

Nhưng thay vì được bạn bè và giáo viên tha thứ, cô lại bị gán cho cái mác quái vật.

Cô trở thành quái vật trong mắt mọi người, mọi người đều tránh xa cô vì sợ bị cô "nguyền rủa".

Bố mẹ cô cũng cho rằng cô bị quỷ ám nên đưa cô đến gặp một

đạo sĩ già có năng lực, mời cao nhân giúp cô trở lại bình thường.

Họ không mong con gái mình sẽ trở thành bậc thầy tiên tri, họ chỉ mong con gái có thể làm một người bình thường, sống một cuộc sống bình yên.

Đạo sĩ già thấy Tiêu Hề Hề có thiên nhãn, có thể nhìn trộm vận may của người khác, đây là năng lực độc nhất vô nhị của cô, nhưng cũng là lá bùa đòi mạng của cô.

Đạo sĩ già nhìn Tiêu Hề Hề bằng ánh mắt thương xót, thở dài nói.

"Đứa trẻ này có số mệnh đặc thù, nhiều nhất chỉ có thể sống đến mười chín tuổi, đây là số mệnh, không thể thay đổi."

Bố mẹ không muốn tin sự thật này nên đưa Tiêu Hề Hề đi gặp các cao nhân khác, tuy nhiên, tất cả cao nhân có năng lực đều đưa ra kết luận giống nhau —

Họ đều cảm thấy Tiêu Hề Hề sống không quá mười chín tuổi.

Đây là kiếp nạn của cô, cũng là cái giá mà cô phải trả.

Bố mẹ cô không thể chấp nhận, không phải Tiêu Hề Hề muốn có thiên nhãn, vậy tại sao cô phải gánh chịu cái giá này?!

Họ đưa Tiêu Hề Hề đi khắp nơi để cầu thần bái Phật, cố gắng thay đổi số mệnh của Tiêu Hề Hề, vì chuyện này mà họ gần như tán gia bại sản.

Cuối cùng, họ gặp phải tai nạn ô tô trên đường đến một ngôi chùa nào đó.

Người bố ngồi ở ghế lái bị thương nặng, tử vong tại chỗ.

Người mẹ đầy máu, thoi thóp khó khăn vươn tay, dùng hết sức đẩy con gái ra khỏi xe.

Mẹ cô vừa khóc vừa nói với cô "Mẹ yêu con, mẹ mãi mãi yêu con …"

Cảnh sát giao thông có mặt kịp thời tại hiện trường, đưa người đến bệnh viện cấp cứu.

Người mẹ chết trên bàn mổ, mọi nỗ lực cứu chữa đều thất bại.

Tiêu Hề Hề trở thành người sống sót duy nhất sau vụ tai nạn.

Tài sản trong nhà đã cạn kiệt sau những chuyến tìm kiếm cao nhân, người thân không muốn nhận gánh nặng như cô.

Cô không còn nơi để đi, sau đó cô được gửi đến trại trẻ mồ côi, trở thành một đứa trẻ mồ côi đáng thương.

Điều kiện ở trại trẻ mồ côi rất nghèo nàn, các em luôn thiếu thốn cơm ăn áo mặc.

Tiêu Hề Hề thường xuyên chịu đói, đôi khi cách vài ngày mới được ăn một bữa đầy đủ.

Thời điểm đó, món ngon nhất mà cô từng ăn là một gói mì ăn liền giá hai tệ.

Đó là món quà được viện trưởng trại trẻ mồ côi tặng cô nhân ngày sinh nhật.

Cô ăn mì gói và thầm ước, ước lớn lên có thể ăn mì gói mỗi ngày.

Trại trẻ mồ côi không thể hỗ trợ cô hoàn thành chín năm giáo dục bắt buộc, may là cô có thành tích học tập tốt, được nhận vào một trường trung học cơ sở trọng điểm có điểm cao nhất trong thành phố, trường còn miễn cho cô toàn bộ học phí và lệ phí trong năm học đầu tiên.

Sau đó, cô bắt đầu cuộc sống học tập xuất sắc giành được học bổng.

Trở thành học sinh giỏi không hề dễ dàng.

Để duy trì thành tích học tập, cô phải học tập chăm chỉ hơn những người khác.

Ngoài việc học, cô còn phải tận dụng những ngày nghỉ để làm thêm, trang trải chi phí sinh hoạt.

Hàng ngày ngoài việc học, cô còn đi làm thêm, thỉnh thoảng cô gặp phải những học sinh ở trường coi thường sự nghèo khó của cô, đồng thời cô cũng gặp phải một số ông chủ hoặc khách hàng không nói lý.

Cuộc sống của cô vô cùng khó khăn.

Nhưng dù vậy, cô vẫn nghiến răng chịu đựng.

Cô không sử dụng khả năng đặc biệt của mình bói vận mệnh cho người khác để kiếm tiền.

Bởi mong muốn lớn nhất của bố mẹ là muốn cô được sống bình yên như người bình thường.

Cô muốn thực hiện tâm nguyện cuối cùng của bố mẹ, muốn trở thành một người bình thường.

Cô chịu đựng ba năm trung học vô cùng khó khăn, cuối cùng cô vượt qua kỳ thi tuyển sinh đại học chọi với biết bao thí sinh vào được trường đại học hàng đầu cả nước với số điểm cao nhất cấp tỉnh.

Cuộc sống đại học vẫn rất bận rộn, ít nhất nó cũng thư thả hơn so với thời trung học.

Ít nhất cô cũng là người lớn, có thể công khai làm bán thời gian kiếm tiền, không cần bị người khác coi là lao động trẻ em bất hợp pháp.

Khi cuộc sống của cô đang dần ổn định, có thể mua được mì ăn liền mỗi ngày thì sinh nhật thứ mười chín của cô đã đến.

Cô dùng số tiền tiết kiệm mua cho mình một chiếc bánh nhỏ có hình quả anh đào đỏ tươi bên trên.

Cô đang vui vẻ cầm bánh trên tay đi về thì đột nhiên có một tên tâm thần hung hãn xuất hiện trên đường.

Giữa tiếng la hét, tên tâm thần đâm xuyên tim Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề ngã xuống vũng máu, nhìn chiếc bánh nhuộm đỏ, quả anh đào lăn xuống đất, bị người đi đường hoảng loạn giẫm đạp.

Cô ngoài không cam lòng còn thấy đáng tiếc.

Đây là lần đầu tiên cô mua cho mình một chiếc bánh sinh nhật từ sau khi bố mẹ qua đời.

Kết quả chưa ăn được sinh nhật, chiếc bánh cũng bị hỏng.

Cuộc đời cô kết thúc ở tuổi mười chín.

Đạo sĩ già nói đúng.

Cô chỉ có thể sống đến mười chín tuổi.

Đây là số mệnh không thể thay đổi.

Dù bố mẹ có hy sinh mạng sống vì cô, dù cô cố hết sức để sống.

Cô vẫn không thể thay đổi được số mệnh của mình.

Sau khi chết thì xuyên không.

Linh hồn của cô xuyên về cổ đại.

Cô tưởng đây sẽ là một cuộc sống mới, nhưng sư phụ nói với cô —

“Con trời sinh có thiên nhãn, có thể nhìn thấy vận may của người khác, nhưng người có thiên nhãn không sống thọ, đây là cái giá con phải trả.”

“Con chỉ có thể sống đến mười chín tuổi, đây là số mệnh, không thể thay đổi.”

Cùng một giọng điệu.

Cùng một ánh mắt.

Thương xót, thương hại, đồng cảm.

Tiêu Hề Hề từ chối cảm xúc này.

Cô không cần bất kỳ thương hại hay đồng cảm nào.

Vì tuổi thọ đã được xác định, nếu chăm chỉ làm việc không đổi được tư cách sống.

Vậy tại sao cô lại phải cố gắng tiến bộ?

Thà làm một con cá muối, mỗi ngày ăn uống, làm điều mình muốn, tận hưởng niềm vui được sống.

Sống được một ngày thì tính một ngày.

Nếu thật sự không sống được nữa thì nằm im chờ chết.

Nghĩ tới đây, Tiêu Hề Hề từ bỏ nỗ lực cuối cùng, mặc cho ý thức của mình chìm vào vực sâu.

Nước lạnh chảy qua miệng và mũi.

Cô cảm thấy rất lạnh.

Cơ thể ngày càng nặng.

Các giác quan ngày càng mơ hồ.

Trong lúc mơ màng, cô dường như nghe thấy ai đó đang gọi mình.

“Hề Hề!”

“Hề Hề, nàng dậy đi!”

Cô cảm thấy có người vỗ mạnh hai cái vào lưng.

Hai cái tát đó mạnh đến nỗi nội tạng của cô gần như bay ra ngoài.

Cô tỉnh dậy vì đau.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Thái tử.

Má.

Ra tay ác thật, giết cả vợ mình!

Chương 544: Nào, ôm một cái

Khi mở rương sắt ra, nhìn thấy Tiêu Hề Hề bất động, Lạc Thanh Hàn cảm giác như máu trong cơ thể đông cứng lại.

Đầu óc hắn trống rỗng.

Cả nhịp tim cũng ngừng đập.

Thế giới trong khoảnh khắc dường như biến mất.

Trước mặt chỉ còn lại khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút máu của Tiêu Hề Hề.

Khuôn mặt nàng dần dần trùng lặp với khuôn mặt trước lúc chết của Thẩm chiêu nghi trong ký ức.

Tuyệt vọng do cái chết mang đến ập tới, gần như đánh bại hoàn toàn lý trí của Lạc Thanh Hàn.

Cho đến khi Bảo Cầm lao tới, khóc lóc gọi nàng.

Lạc Thanh Hàn mới thoát khỏi trạng thái gần như ngạt thở.

Hắn vươn đôi tay run rẩy của mình ôm Tiêu Hề Hề ra khỏi rương sắt.

Hắn dùng ngón tay đè vào cổ nàng, vẫn còn mạch đập nhẹ.

Nàng vẫn chưa chết, vẫn còn cứu được.

Thường công công vội vàng sai người đi gọi thái y.

Lạc Thanh Hàn gọi tên Hề Hề, không thấy nàng phản ứng, hắn

vỗ vỗ lưng nàng, nhưng vì quá lo lắng nên vô tình dùng quá nhiều lực, cơn đau khiến Tiêu Hề Hề tỉnh dậy.

Lạc Thanh Hàn vui mừng "Hề Hề, nàng cuối cùng tỉnh rồi …"

Lời còn chưa dứt, Tiêu Hề Hề quay đầu lại, há miệng phun ra một ngụm nước lớn.

Sau khi phun hết nước trong cổ họng, nàng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bảo Cầm thấy người nàng ướt sũng, muốn cởi áo khoác ra mặc cho nàng.

Tuy nhiên, Lạc Thanh Hàn đã cởi áo khoác của mình ra trước.

Hắn dùng quần áo quấn Tiêu Hề Hề lại.

"Nàng đừng sợ, không sao rồi."

Giọng hắn trầm thấp, còn hơi run rẩy.

Hắn không biết mình đang an ủi người khác hay đang an ủi chính mình.

Tiêu Hề Hề muốn an ủi hắn mấy câu, để hắn đừng quá lo lắng, nhưng tiếc là nàng không còn sức, vừa đi một vòng Quỷ Môn Quan, khó lắm mới giữ được mạng, cả tinh thần lẫn thể xác đều kiệt sức.

Bây giờ nàng không còn một chút sức lực nào, phế quản của nàng đang nóng như lửa đốt, không thể nói được gì.

Thái y vội vàng chạy tới cứu chữa cho Tiêu Hề Hề.

Sau đó nàng được đưa về điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề không thể nhớ mình ngủ khi nào.

Lúc nàng tỉnh dậy đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Nàng cảm thấy chóng mặt, chân tay yếu ớt, cổ họng khô khốc, vô cùng khó chịu.

Bảo Cầm luôn túc trực bên giường thấy nàng tỉnh lại liền lao tới, hưng phấn hét lên.

“Nương nương tỉnh rồi!”

Thanh Tùng canh cửa nhìn vào phòng hỏi “Nương nương tỉnh rồi?”

Bảo Cầm quay sang hét với hắn “Thật, nương nương tỉnh rồi!”

Thanh Tùng vui vẻ trở lại “Tốt quá rồi, nô tài đi bẩm báo với Thái tử!”

Hắn vội chạy ra ngoài.

Tiêu Hề Hề khó khăn nói “Ta khát quá …”

Giọng nàng khàn đến mức chính nàng cũng giật mình.

Bảo Cầm nhanh chóng rót một ly nước ấm, một tay đỡ nàng dậy, tay kia cầm ly cho nàng uống.

“Nương nương uống nữa không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu.

Thế là Bảo Cầm rót cho nàng một ly nước ấm khác.

Uống xong ly nước, Tiêu Hề Hề nói đã uống đủ rồi.

Nàng liếc nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, phát hiện mặt trời sắp lặn nên không nhịn được hỏi.

“Ta đã ngủ nửa ngày rồi à?”

Hai mắt Bảo Cầm vẫn còn hơi đỏ, giọng hơi khàn khàn

“Người đâu có ngủ nửa ngày, người đã ngủ một ngày rưỡi rồi.”

Tiêu Hề Hề rất ngạc nhiên.

Nàng cảm giác mình chỉ ngủ có mấy canh giờ, sao chớp mắt lại trôi qua một ngày rưỡi?!

Bảo Cầm vừa nói vừa nhét đệm sau lưng nàng.

“Hôm qua sau khi đưa người về, không lâu sau người đã ngủ thiếp đi, Thái tử luôn túc trực bên cạnh người. Đêm qua người phát sốt, toàn thân nóng hổi, Thái tử sai người đi gọi thái y, thái y châm cứu cho người, nói là chỉ cần hạ sốt thì sẽ không sao. Thái tử lo lắng cho người, mặc kệ người khác khuyên nhủ, cả đêm ở bên cạnh người, lau mặt đút thuốc đều do tự tay Thái tử làm.”

Bảo Cầm nói đến đây, không khỏi thở dài.

“Thái tử thật sự rất để tâm đến người.”

Tiêu Hề Hề cố gắng nhớ lại, chỉ nhớ được chuyện xảy ra trước khi ngủ, sau khi ngủ xảy ra chuyện gì thì nàng hoàn toàn không biết.

Nàng khàn giọng hỏi “Thái tử đâu?”

Bảo Cầm thành thật nói “Sáng sớm Thái tử đến điện Nghị Sự, giữa trưa có về một lần, thấy người còn chưa tỉnh thì ngồi cạnh người suốt một canh giờ. Buổi chiều, Triệu tướng quân đến, hình như có việc gấp nên hai người họ đi rồi, không nói khi nào sẽ về. Nhưng mà trước khi đi, Thái tử đã dặn, nếu nương nương tỉnh lại, lập tức cử người đến cung Minh Quang báo tin.”

Hạnh Nhi bưng một bát thuốc nóng bước vào.

“Nương nương, thái y nói, sau khi người tỉnh lại thì phải uống thuốc ngay.”

Tiêu Hề Hề chợt đau đầu khi nhìn thấy thứ thuốc đen thui đó.

Nàng không muốn uống.

Nàng cố gắng tìm lý do để không uống thuốc.

“Thân thể ta khỏe mạnh, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi, không cần uống thuốc.”

Bảo Cầm thường rất nghe lời Tiêu trắc phi, lúc này không hề do dự từ chối nàng.

“Không được, thái y nói phải uống thuốc, người không thể vì thuốc đắng mà không uống. Tục ngữ có câu, thuốc đắng dã tật, vì sức khỏe của người, nhất định phải uống.”

Hạnh Nhi cũng tham gia “Bảo Cầm tỷ nói đúng, nương nương muốn nhanh khỏi bệnh thì phải uống thuốc.”

Dù bọn họ có khuyên thế nào, Tiêu Hề Hề cũng không muốn uống thuốc đắng.

Lúc Lạc Thanh Hàn bước vào, tình cờ nhìn thấy Bảo Cầm và Hạnh Nhi đứng bên giường, khuyên bảo Tiêu Hề Hề uống thuốc.

Bảo Cầm và Hạnh Nhi vội hành lễ với Thái tử.

Lạc Thanh Hàn xua tay cho bọn họ lui xuống.

Đợi người lui hết, Lạc Thanh Hàn đi tới bên giường ngồi xuống.

Hắn cầm bát thuốc đặt trên bàn nhỏ bên cạnh, bình tĩnh hỏi.

“Nàng tự uống? Hay ta đút nàng uống?”

Tiêu Hề Hề nhớ lại kinh nghiệm đau thương lần trước khi hắn cạy miệng mạnh bạo đổ thuốc vào miệng nàng, tức thì nàng

hèn ngang.

“Ta tự uống.”

Nàng cầm bát, đối mặt với thứ nước đen thui tỏa mùi đắng, âm thầm tự thôi miên trong đầu.

Đây là cappuccino, đây là cappuccino, đây là cappuccino.

Nàng nhắm mắt bóp mũi.

Há miệng uống hết một hơi!

Uống xong bát thuốc, Tiêu Hề Hề cảm thấy cả lưỡi đắng ngắt như mất đi vị giác.

Nàng vứt bát rỗng đi, nằm phịch xuống giường hệt như cá chết.

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng.

Bàn tay nàng trông nhỏ nhắn, sờ rất mềm mại, có nhiệt độ dễ chịu.

Nhiệt độ này chứng tỏ nàng vẫn còn sống, nàng chưa chết.

Lạc Thanh Hàn không khỏi nắm chặt tay nàng, thấp giọng gọi.

“Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề yếu ớt đáp lại “Hả?”

Lạc Thanh Hàn lại gọi một tiếng “Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn hắn “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Lạc Thanh Hàn “Không có gì, chỉ muốn gọi nàng thôi.”

Hôm qua hắn gọi tên nàng, nàng không có phản ứng, cảm giác sợ hãi mất nàng mãi mãi, bây giờ nghĩ lại vẫn làm hắn cảm

thấy lo sợ.

Hắn sợ nàng sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Hắn không nhịn được lại gọi.

“Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng thở dài, rút tay ra khỏi tay hắn, rồi đưa tay về phía hắn, dùng giọng dỗ dành con nít nói.

“Nào, ôm một cái.”

Chương 545: Nàng rất quan trọng với ta

Lạc Thanh Hàn ôm Tiêu Hề Hề vào lòng.

Ôm thật chặt.

Tiêu Hề Hề bị ôm sắp nghẹt thở, vội vỗ lưng Thái tử, khó khăn nhắc nhở.

“Đừng ôm chặt quá, ta là người, không phải khúc gỗ.”

Lạc Thanh Hàn thả lỏng một chút, nhưng vẫn giữ tư thế ôm nàng không chịu buông.

Hắn hỏi “Tại sao hôm qua nàng lại bị nhốt trong rương sắt? Còn bị dìm xuống sông?”

Bắt đầu từ hôm qua, hắn đã điều tra chuyện này, hiện giờ tra được một số manh mối, nhưng hắn vẫn muốn nghe câu chuyện từ phía nàng.

Tiêu Hề Hề tựa vào lòng hắn, điều chỉnh tư thế thoải mái hơn.

“Chuyện dài lắm, hôm qua ta gặp Tam sư huynh ở Sướng Thính Các …”

Nàng bắt đầu kể một lượt từ lúc gặp Tam sư huynh.

Lạc Thanh Hàn “Ý nàng là Hoàng hậu và Tây Lăng vương có gian tình?”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Nếu chuyện này là người khác nói, Lạc Thanh Hàn nhất định

sẽ nghi ngờ, nhưng người nói là Tiêu Hề Hề, hắn tin tưởng tuyệt đối, nếu nàng đã nói như vậy, thì chuyện này chắc chắn là thật.

Lạc Thanh Hàn "Nàng vừa mới biết được chuyện Tây Lăng vương và Hoàng hậu có gian tình, sau đó liền bị người khác dìm xuống sông, thời gian quá trùng hợp."

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn "Người nghi ngờ Tây Lăng vương và Hoàng hậu muốn giết ta sao?"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng có thể đoán ra hung thủ là ai không?"

Tiêu Hề Hề "Hung thủ thực sự đã sai người khác ra tay, gã không trực tiếp lộ mặt, ta không đoán được hung thủ thực sự là ai, trừ khi ta có thể tận mắt nhìn thấy hung thủ. Hay là người sắp xếp cho ta gặp Tây Lăng vương một lần, có lẽ ta có thể nhìn ra manh mối nào đó …"

Lạc Thanh Hàn không do dự từ chối "Không được."

"Tại sao?"

"Nếu Tây Lăng vương thật sự là hung thủ giết nàng, ông ta biết nàng chưa chết nhất định sẽ có chuẩn bị trước, nếu nàng chủ động đi gặp ông ta, chẳng khác nào thả dê vào miệng cọp."

Tiêu Hề Hề "Người có thể cùng ta đi gặp ông ta, dẫn theo nhiều người hắn là không có vấn đề."

Lạc Thanh Hàn "Tây Lăng vương không ngốc, nếu chúng ta dẫn nhiều người như vậy tới, ông ta nhất định sẽ không lộ mặt, nếu ông ta muốn trốn sẽ có rất nhiều lý do."

Tiêu Hề Hề dán mắt vào hắn "Hình như người đã xác định Tây Lăng vương là hung thủ thực sự?"

"Ông ta có động cơ gây án, đồng thời cũng có năng lực gây

án, thời gian lại trùng hợp như vậy … hiềm nghi của ông ta quá lớn.”

Tiêu Hề Hề nghĩ ra ý khác “Hay là ta đi hỏi Đại sư huynh thử? Không chừng ta có thể moi được tin gì đó từ huynh ấy.”

Lạc Thanh Hàn “Lỡ như hắn nhân cơ hội tấn công nàng thì sao?”

Tiêu Hề Hề tự tin nói “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, hơn nữa dù huynh ấy tấn công ta thật, lẽ nào ta bó tay chịu trói sao? Nói về thân thủ, Đại sư huynh chưa chắc là đối thủ của ta. Huống chi nếu huynh ấy tấn công ta, có nghĩa là huynh ấy chột dạ, chứng tỏ Tây Lăng vương rất có khả năng là hung thủ thực sự. Dù tính thế nào, ta đều thấy vụ làm ăn này rất lời, đáng để thử!”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Tiêu Hề Hề bị hắn nhìn đến mất tự nhiên.

“Sao người lại nhìn ta như vậy? Ta nói sai gì à?”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng thuộc gì?”

Tiêu Hề Hề không nghĩ ngợi, buột miệng nói “Ta thuộc về người.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn không để ý đến lời tình tứ tr.ần trụi của đối phương, lạnh lùng nói “Ta còn tưởng nàng cầm tinh con mèo, có chín mạng, không chết được, nên mới dám điên cuồng tìm chết như vậy.”

Tiêu Hề Hề rụt cổ “Ta thật sự cảm thấy đây là một cách hay.”

Lạc Thanh Hàn bóp cằm nàng, nghiêm túc cảnh cáo.

“Chuyện của Tây Lăng vương, ta sẽ nghĩ cách, còn nàng ngoan ngoãn ở điện Thanh Ca, chăm sóc sức khỏe cho tốt,

không được đi đâu hết.”

Tiêu Hề Hề hít một hơi “Người nhẹ tay một chút, cằm ta sắp bị người bóp nát rồi.”

Lạc Thanh Hàn thả lỏng ngón tay, thấy trên cằm nàng có vết đỏ.

Hắn cúi đầu hôn lên cằm nàng rồi hôn lên môi nàng.

Tiêu Hề Hề lùi lại một bước “Ta vừa mới ngủ dậy, còn chưa xúc miệng.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Bầu không khí vui vẻ tức thì biến mất.

Lạc Thanh Hàn buông nàng ra, gọi cung nữ vào hầu hạ nàng tắm rửa.

Tiêu Hề Hề ôm bụng than đói.

Bảo Cầm bưng một nồi cháo kê thơm lừng bước vào.

Lạc Thanh Hàn cầm bát cháo, tự mình đút cho Tiêu Hề Hề.

Có kinh nghiệm đút trước đó, kỹ năng của Lạc Thanh Hàn đã tiến bộ rất nhiều.

Hắn đút từng muỗng cháo cho Tiêu Hề Hề.

Nàng suôn sẻ ăn hết bát cháo.

Tiêu Hề Hề chẹp chẹp môi “Nếu bỏ thêm chút thịt heo xé nhỏ và trứng bắc thảo thì càng ngon hơn.”

Cháo thịt trứng bắc thảo, nghĩ thôi đã thấy ngon rồi!

Lạc Thanh Hàn hỏi “Còn muốn ăn nữa không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói có.

Lạc Thanh Hàn lại đút cho nàng thêm một bát.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa hỏi "Hôm qua làm sao người biết ta ở dưới sông?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Có người báo cho ta."

Tiêu Hề Hề tò mò "Là ai?"

"Không biết, người đó ẩn thân rất kỹ, tạm thời không thể tra ra."

Tiêu Hề Hề húp một ngụm cháo, sau đó hỏi "Hôm qua vở kịch còn chưa diễn hết, người đã rời Sướng Thính Các, Thái hậu không giận chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Không có, Hoàng tổ mẫu trước giờ không quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này."

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp "Hôm qua ta đi tìm nàng, nữ quan bên cạnh Thái hậu đột nhiên tới tìm, nói Thái hậu muốn gặp ta, thời gian quá trùng hợp. Ta nghi ngờ có người cố ý nhắc ta trước mặt Thái hậu, khuyên Thái hậu lúc đó gọi ta đến, như vậy loại trừ khả năng ta sẽ tới cứu nàng."

Sự chú ý của Tiêu Hề Hề rơi vào một chuyện khác.

"Hôm qua Thái hậu gọi người tới, người không đi sao?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Lúc đó ta vội đi cứu nàng, làm sao có thời gian đi gặp Thái hậu? Cuối cùng đành phải để Anh vương đi thay ta."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Người vì ta mà đắc tội Thái hậu, trọng lượng của ta trong lòng người nặng như thế từ khi nào?"

Lạc Thanh Hàn "Ta từng nói, nàng rất quan trọng với ta."

Tiêu Hề Hề "Quan trọng đến mức nào? Quan trọng hơn giang sơn sao?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, ngược lại hỏi "Nếu ta nói quan trọng hơn giang sơn, nàng tin không?"

Tiêu Hề Hề cười nói "Không tin."

Lạc Thanh Hàn không nói gì, lặng lẽ đút cháo cho nàng.

Ăn uống xong, nàng thấy buồn ngủ, không khỏi ngáp dài.

Lạc Thanh Hàn đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng.

"Nàng ngủ đi."

Tiêu Hề Hề rúc vào trong chăn ấm, hé mắt nhìn hắn, lười biếng hỏi "Người không ngủ à?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng ngủ trước, ta còn có chuyện phải làm, làm xong sẽ ngủ."

Tiêu Hề Hề "Người đừng ngủ muộn quá, thức khuya dễ bị hói."

"Ừm, ta biết rồi."

Chương 546: Diệt khẩu

Xuất thân và hoàn cảnh trưởng thành của Thái tử đã định sẵn hắn sẽ là một người rất lý trí.

Đối với hắn, Tiêu Hề Hề quả thật rất quan trọng.

Vì xét từ góc độ bên nhau thời gian dài hay giá trị có thể lợi dụng, không ai thay thế được nàng.

Nhưng dù nàng có quan trọng đến đâu, cũng không thể sánh với giang sơn.

Tiêu Hề Hề nghĩ vậy không có gì là sai.

Nàng thậm chí còn cảm thấy ý nghĩ này là lẽ đương nhiên.

Làm Thái tử, tất nhiên phải đặt giang sơn lên hàng đầu.

Nếu hắn dám tùy tiện từ bỏ giang sơn vì một người phụ nữ, ngược lại nàng sẽ thấy thất vọng vì mình đã chọn nhầm người.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mãi đến khi nàng ngủ say, Lạc Thanh Hàn mới đứng dậy rời đi.

Hắn xuất cung đến phủ Anh vương.

Lạc Dạ Thần đang chuẩn bị ăn tối thì nghe báo Thái tử bất ngờ đến thăm, trong lòng rất kinh ngạc.

Y ra ngoài đón.

“Sao Thái tử lại đến lúc này?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Ta đến tìm huynh uống một chén.”

Lạc Dạ Thần bĩu môi, y không nghĩ quan hệ giữa mình và Thái tử tốt đến mức có thể cùng ngồi uống rượu.

Nhưng sau đó y nhớ tới hôm qua Thái tử đã chủ động nhường cơ hội tạo thiện cảm trước mặt Thái hậu cho y, y nợ Thái tử một ân tình, ngượng ngùng không thể từ chối nên đành chấp nhận số mệnh dẫn Thái tử vào phủ.

Hai người ngồi trong lương đình.

Trên bàn có rượu và đồ ăn.

Gió đêm thổi qua rất mát mẻ.

Lạc Dạ Thần là tên ngốc, không giấu được lời nói, mới uống hai ly đã nhịn không được hỏi.

“Rốt cuộc ngươi đến tìm ta làm gì?”

Dù y có ngốc đến đâu cũng sẽ không bao giờ nghĩ Thái tử buổi tối đến thăm chỉ là để uống rượu với mình, Thái tử nhất định có ý đồ khác.

Lạc Thanh Hàn ăn chút thức ăn, sau đó nhấp một ngụm rượu, bình tĩnh nói.

“Ta có vài chuyện muốn hỏi huynh.”

Lạc Dạ Thần “Chuyện gì?”

Lạc Thanh Hàn “Hôm qua huynh đi gặp Thái hậu, ở đó có thấy người nào khác không?”

Lạc Dạ Thần cảm thấy vấn đề này rất lạ, nhưng vẫn trả lời thật “Ta gặp phụ hoàng và Tây Lăng vương ở chỗ Thái hậu.”

Lạc Thanh Hàn "Tây Lăng vương có từng hỏi huynh về chuyện của ta không?"

Lạc Dạ Thần cẩn thận suy nghĩ "Không có, hôm qua ông ta không nói chuyện với ta."

"Huynh chắc chắn?"

"Chuyện mới xảy ra hôm qua, ta đương nhiên có thể chắc chắn." Lạc Dạ Thần khẳng định trả lời.

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Lạc Dạ Thần nhấp một ngụm rượu "Nhưng sáng nay khi ta gặp Tây Lăng vương ở ngoài cung, ông ta có nói với ta vài câu, còn hỏi thăm chuyện hôm qua ngươi đột nhiên rời Sướng Thính Các."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi thay đổi "Huynh trả lời thế nào?"

Lạc Dạ Thần "Thì ta nói ngươi có chuyện gấp, ông ta hỏi chuyện gấp gì? Ta nói không biết, sau đó ông ta không hỏi nữa."

Lạc Thanh Hàn tự tay rót đầy ly cho y, nói "Đa tạ, lần này huynh đã giúp ta một chuyện."

Lạc Dạ Thần vừa sợ vừa ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên Thái tử rót rượu cho y!

Lạc Thanh Hàn cầm ly rượu cụng vào ly rượu của y "Ta sẽ không nợ ân tình của huynh, sau này nếu cần giúp gì thì có thể nói với ta, chỉ cần trong khả năng của ta, ta sẽ cố hết sức."

Lạc Dạ Thần bị bộ dạng này của hắn dọa sợ.

"Ngươi nói rõ đi, ta đã giúp ngươi chuyện gì? Sao ta không biết đã từng giúp ngươi?"

Lạc Thanh Hàn "Huynh biết hay không cũng không quan trọng, chỉ cần ta biết là được."

Lạc Dạ Thần đầy nghi hoặc, cúi đầu uống một ngụm rượu.

Y ngập ngừng hỏi "Chuyện gì ngươi cũng sẽ giúp ta thật à?"

Lạc Thanh Hàn ăn một miếng thức ăn, nói "Ngôi vị Thái tử, huynh đừng nghĩ tới."

Lạc Dạ Thần "……"

Y thẹn quá hóa giận hét lên "Ta đúng là muốn ngôi vị Thái tử, nhưng ta sẽ tự mình tranh đoạt, không cần ngươi nhường ta!"

Lạc Thanh Hàn "Vậy thì tốt."

Lạc Dạ Thần tức giận nhìn hắn, qua một hồi mới nói tiếp.

"Ta muốn nhờ ngươi giúp ta nghĩ cách hủy hôn?"

Lạc Thanh Hàn liếc y một cái "Sao lại muốn hủy hôn?"

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên là vì ta không thích Bộ Sanh Yên! Con nhóc đó rất hung dữ, hệt như hổ cái, nếu ta cưới cô ta, sau này phải sống làm sao?!"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Ta cảm thấy huynh và Bộ cô nương rất xứng đôi."

Lạc Dạ Thần khó tin nhìn hắn.

"Ta nói ngươi chứ sao còn trẻ mà mắt mù rồi vậy? Ngươi nhìn đâu ra mà thấy ta với con nhóc kia xứng đôi?!"

Lạc Thanh Hàn "Trên dưới Bộ gia trung liệt, Bộ cô nương là con cháu tướng sĩ trung liệt, tính cách mạnh mẽ, thẳng thắn dũng cảm, sao lại không xứng với huynh?"

Nhắc đến chuyện Bộ gia trung liệt, Lạc Dạ Thần tức thì không nói nên lời.

Một người không sợ gì như y, cũng không thể nói xấu một từ nào với những tướng sĩ trung liệt của Bộ gia.

Y nhịn rất lâu, mới nói được một câu.

“Ta rất kính phục Định Viễn Hầu, cũng kính trọng những tướng sĩ trung liệt đã hy sinh vì nước của Bộ gia, nhưng cưới Bộ Sanh Yên là hai chuyện khác nhau, không thể gộp vào mà nói được!”

Lạc Thanh Hàn “Nếu huynh thật sự không muốn cưới Bộ cô nương, ta đề nghị huynh trực tiếp nói chuyện với Định Viễn Hầu. Ông ấy là người ngay thẳng, mà Bộ cô nương là con gái duy nhất của ông ấy, nếu ông ấy biết huynh không có ý gì với Bộ cô nương, hẳn là ông ấy sẽ không làm khó người khác.”

Lạc Dạ Thần vội hỏi “Sau đó thì sao?”

Lạc Thanh Hàn “Cho ta một bát canh.”

Bình thường Lạc Da Thần nhất định sẽ không làm, nhưng hiện giờ y cần nhờ người ta, chỉ có thể hạ mình, thành thật múc một bát canh gà, đặt trước mặt Thái tử.

Lạc Thanh Hàn uống hai hớp canh gà, rồi mới chậm rãi tiếp tục.

“Hai huynh đệ, một con trai và một cháu trai của Định Viễn Hầu đều chết trên chiến trường. Cả bản thân Định Viễn Hầu cũng bị thương ở chân, làm ông ấy tàn tật suốt đời, trở thành một người què. Một gia đình trung liệt như Bộ gia chắc chắn sẽ được triều đình hậu đãi. Sở dĩ phụ hoàng bảo huynh cưới Bộ cô nương là để an ủi linh hồn trung liệt. Nếu Định Viễn Hầu có thể dốc toàn lực từ chối gả con gái cho huynh, dù phụ hoàng có vì thể diện cũng nhất định sẽ cân nhắc suy nghĩ của Định Viễn Hầu, xem xét lại hôn sự này.”

Ánh mắt Lạc Dạ Thần dần sáng lên "Cách này hay! Ngày mai ta sẽ đi nói chuyện này với Định Viễn Hầu!"

Điều mà Lạc Thanh Hàn không nói ra chính là xét mức độ trung thành của Định Viễn Hầu với Hoàng đế và triều đình, dù trong lòng có ý nghĩ gì, ông ấy cũng sẽ không kháng chỉ mà hủy hôn.

Hắn nói nhiều như vậy, chỉ vì muốn Lạc Dạ Thần nói chuyện trực tiếp với Định Viễn Hầu.

Vì trong lòng có hi vọng, tâm trạng Lạc Dạ Thần khá lên rất nhiều, thậm chí còn khá thích Thái tử.

Ăn xong, Lạc Dạ Thần đích thân tiễn Thái tử ra khỏi cửa.

Sau khi xe ngựa của Thái tử rời đi, Lạc Dạ Thần vui vẻ quay vào phủ.

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe ngựa, nhắm mắt suy nghĩ về chuyện của Tây Lăng vương và Tần gia.

Bây giờ hắn đã có thể xác nhận, chính Tây Lăng vương đã nhốt Tiêu Hề Hề vào rương sắt, thả xuống đáy sông.

Nhằm giết người diệt khẩu.

Chương 547: Hủy hôn

Lúc Lạc Thanh Hàn về cung đã là nửa đêm.

Sau khi tắm xong, hắn ôm Tiêu Hề Hề đi ngủ.

Ngủ chưa bao lâu, hắn đã thức dậy.

Thường công công rón rén đi vào, hầu hạ Thái tử rửa mặt thay y phục.

Khi Thái tử rời điện Thanh Ca, sắc trời mới dần sáng.

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe ngựa, quay đầu nhìn cửa lớn điện Thanh Ca.

Tây Lăng vương muốn giết người diệt khẩu, không may đã thất bại, nếu biết Tiêu Hề Hề còn sống, nhất định sẽ tìm cách giết nàng.

Lạc Thanh Hàn là Thái tử mỗi ngày có rất nhiều việc phải làm, không thể nào suốt ngày ở điện Thanh Ca.

"Thường Hỉ."

"Có nô tài."

"Lát nữa ngươi truyền khẩu dụ cho Triệu Hiền, lệnh hắn phái thêm vài người đến canh giữ điện Thanh Ca, bao gồm cả những người trong điện, đồng thời phái người bí mật bảo vệ bọn họ."

Thường công công cung kính đáp "Vâng."

Sau khi thượng triều kết thúc, Anh vương Lạc Dạ Thần nóng lòng muốn rời điện Nghị Sự.

Y xuất cung, lên xe ngựa đi thẳng đến Lưu Quang Các.

Lưu Quang Các là tửu lâu có thể sánh ngang với lầu Đông Lai ở Thịnh Kinh, là địa điểm tụ tập ưa thích của các quan lại trong kinh.

Từ sau khi xảy ra vụ án gian lận khoa cử, lầu Đông Lai đã đóng cửa, mất đi một đối thủ cạnh tranh lớn, hoạt động kinh doanh của Lưu Quang Các có thể nói là ngày càng đi lên, ngày nào cũng đông khách.

Thậm chí còn chưa đến giờ ăn tối, Lưu Quang Các đã kín chỗ.

Có một lang quân nhà giàu muốn vào ăn tối nhưng bị hầu bàn cản lại.

Hầu bàn cúi đầu nói "Thật sự rất xin lỗi, tửu lâu chúng tôi hiện đã kín chỗ, hay là lang quân đến quán trà đối diện ngồi một lát? Khi nào có chỗ tôi sẽ báo cho mọi người."

Lang quân giàu có không vui.

Hắn theo người nhà đến Thịnh Kinh làm ăn.

Ở quê nhà, hắn cũng là một nhân vật có tiếng, dù đi đến đâu cũng có người chào đón, chưa từng có tình trạng muốn ăn mà không tìm được chỗ ngồi.

Lang quân giàu có muốn nổi giận nhưng bị tùy tùng bên cạnh ngăn lại.

Tùy tùng khuyên hắn khiêm tốn một chút, dù sao đây cũng là Thịnh Kinh nơi có nhiều quyền quý, ném một viên đá cũng có thể trúng một quan viên. Lưu Quang Các có thể làm ăn phát đạt như vậy thì nhất định phía sau có chỗ dựa, không dễ chọc vào.

Lang quân giàu có nhớ lời dặn của cha trước khi ra ngoài, chỉ đành nén giận, định đến quán trà bên kia đường ngồi một lát.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa sang trọng dừng trước cửa tửu lâu.

Anh vương không cần ai đỡ, nhảy thẳng xuống xe.

Y hỏi hầu bàn "Còn chỗ không?"

Hầu bàn vừa thấy Anh vương tới, lập tức mỉm cười nhiệt tình nói "Còn còn còn! Dù ngài đến lúc nào, Lưu Quang Các chúng tôi đều có chỗ! Tiểu nhân dẫn ngài đi."

Lang quân giàu có tức giận, mặt mũi vặn vẹo.

Hắn nắm cánh tay hầu bàn, giận dữ chất vấn.

"Không phải ngươi mới nói kín chỗ rồi sao? Tại sao người này vừa tới thì nói khác? Đây không phải ngươi đang coi thường ta sao?!"

Hầu bạn vội hạ giọng giải thích "Vị này là Anh vương, ngài ấy không chỉ là trưởng tử của Hoàng đế, còn là thiếu gia của Lưu Quang Các chúng tôi. Ngài ấy có một phòng riêng chuyên dụng, dù có bao nhiêu khách, phòng riêng đó nhất định phải giữ cho ngài ấy."

Lang quân giàu có sợ hãi.

Hắn không ngờ lai lịch của người này lại lớn đến thế.

Hắn vô thức nhìn về phía Anh vương.

Lạc Dạ Thần thường tới đây ăn cơm, y rất quen thuộc nơi này, dù không có người dẫn đường, y cũng biết đi như thế nào.

Lúc này y đã đi được một đoạn, hoàn toàn không chú ý động tĩnh phía sau.

Hầu bàn hất tay lang quân giàu có ra rồi vội vàng đuổi theo hướng Anh vương đi.

Lang quân giàu có ngơ ngác nói "Quả nhiên là Thịnh Kinh, ra ngoài ăn cơm cũng có thể gặp được vương gia."

Tùy tùng thúc giục "Chúng ta mau đi thôi."

Hai chủ tớ chán chường rời đi.

Phòng riêng của Lạc Dạ Thần nằm ở viện trong cùng, y vừa ngồi xuống thì chưởng quầy chạy nhanh tới.

"Không biết vương gia đại giá quang lâm, không kịp nghênh đón từ xa, mong vương gia thứ tội."

Lưu Quang Các thực chất là sản nghiệp dưới tên Huệ phi, Huệ phi ở trong cung, không tiện lộ mặt, tửu lâu này trước giờ đều do người bên nhà mẹ của Huệ phi quản lý, bà chỉ cần ngồi chờ đếm tiền.

Lạc Dạ Thần thỉnh thoảng sẽ đến Lưu Quang Các dùng bữa tối, mọi người ở đây từ chưởng quầy đến hầu bàn đều biết thân phận của y, ai cũng kính sợ y.

Y hỏi "Định Viễn Hầu chưa tới à?"

Sáng nay y gửi thiệp mời cho Định Viễn Hầu từ rất sớm, mời ông tới đây dùng bữa trưa.

Chưởng quầy thành thật trả lời "Ông ấy chưa tới, tôi đã phái người canh cửa rồi, Định Viễn Hầu vừa đến sẽ lập tức dẫn ông ấy tới đây."

Lạc Dạ Thần "Ừm, chắc ông ấy cũng sắp đến rồi, ngươi mau vào bếp chuẩn bị đồ ăn đi."

Chưởng quầy thận trọng hỏi "Không biết Định Viễn Hầu có kiêng kỵ gì không?"

Lạc Dạ Thần chưa từng tiếp xúc với Định Viễn Hầu, làm sao biết ông ấy có kiêng kỵ gì không? Y thản nhiên nói "Các ngươi tự xem mà làm."

"Vâng."

Chưởng quầy tự mình rót trà cho y, gọi người mang điểm tâm trà bánh lên, rồi mới cung kính lui ra ngoài.

Lạc Dạ Thần không có tâm trạng ăn uống.

Hiện giờ y đang nghĩ phải nói chuyện hủy hôn thế nào với Định Viễn Hầu.

Y nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong tách trà, bắt đầu tưởng tượng hình ảnh phản chiếu này là Định Viễn Hầu.

Y kìm nén cảm xúc một lúc, rồi nghiêm túc nói.

"Hầu gia, ta rất tôn kính ông, nhưng ta thật sự không có tình cảm nam nữ gì với con gái của ông cả …"

Còn chưa nói xong, y đã cảm thấy không ổn, quá thẳng thắn, dễ làm tổn thương người khác.

Tuy y thấy Bộ Sanh Yên phiền, nhưng y thật sự rất kính trọng Định Viễn Hầu.

Y phải chừa mặt mũi cho Định Viễn Hầu.

Y trưng ra vẻ mặt buồn bã bất lực.

"Bộ cô nương là một cô nương tốt, đáng tiếc ta không xứng với cô ấy …"

"Không được không được, như vầy quá giả tạo, Định Viễn Hầu nhất định sẽ không tin."

Lạc Dạ Thần đổi nét mặt, bày ra biểu cảm cười xấu xa.

“Chắc hầu gia không biết nhỉ, thật ra con người ta có rất nhiều tật xấu, ta chẳng những lăng nhăng, còn thích uống rượu, uống rượu say thì đánh phụ nữ …”

“Khoan đã, hình như Bộ Sanh Yên biết võ công, mà võ công của cô ta còn cao hơn mình.”

Lạc Dạ Thần chửi rủa.

Y bực bội cầm tách trà uống một ngụm rồi dùng hết sức đặt tách trà lên bàn, bỏ cuộc triệt để.

“Hầu gia, không giấu gì người, thật ra ta là một tên đoạn tụ!”

Cửa phòng riêng cọt kẹt một tiếng mở ra.

Định Viễn Hầu chống gậy đứng ở cửa.

Phía sau còn có chưởng quầy.

Chưởng quầy rất sốc, há miệng thành hình chữ O.

Lạc Dạ Thần “……”

Trong đầu y dường như có thứ gì đó nổ tung.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Ta là ai?

Đây là đâu?

Ta vừa mới nói gì?

Chương 548: Tình cảm có thể từ từ vun đắp

Định Viễn Hầu chống nạng khập khiễng đi vào phòng riêng.

Chưởng quầy muốn đỡ ông ngồi xuống nhưng bị ông đẩy ra.

“Không cần đỡ, ta tự làm được.”

Định Viễn Hầu từ từ cúi người, chống một tay lên bàn, chậm rãi vững vàng ngồi xuống.

Chưởng quầy giúp ông cất nạng rồi nhanh chóng ra ngoài.

Cánh cửa được đóng lại nhẹ nhàng.

Trong phòng riêng chỉ còn lại Định Viễn Hầu và Lạc Dạ Thần.

Theo tước vị, địa vị của Lạc Dạ Thần cao hơn Định Viễn Hầu, nhưng Định Viễn Hầu lớn hơn y rất nhiều, hơn nữa còn là cha vợ tương lai, Lạc Dạ Thần thân là vãn bối chỉ có thể ngồi quỳ.

Lạc Dạ Thần chống hai tay lên đầu gối, cúi đầu, ngượng ngùng vừa nãy còn chưa qua đi.

Y ước gì có thể quay ngược thời gian, bóp cổ bản thân nói nhảm vừa nãy.

Định Viễn Hầu rất bình tĩnh.

Ông chinh chiến sa trường nhiều năm, có cảnh tượng gì mà chưa từng thấy?

Đối với ông, ngoại trừ sống chết, những chuyện khác đều là

vặt vãnh.

Nét mặt ông không đổi hỏi "Vương gia thật sự là đoạn tụ?"

Lạc Dạ Thần không nghĩ ngợi gì đã điên cuồng lắc đầu "Không phải không phải không phải! Ta chỉ nói bậy thôi, hầu gia đừng tin là thật!"

Định Viễn Hầu gật gật đầu "Xem ra người muốn mượn cớ đoạn tụ để hủy hôn với con bé."

Lạc Dạ Thần càng xấu hổ hơn khi ý định bị vạch trần.

Có tiếng gõ cửa, sau đó mấy hầu bàn bưng thức ăn vào.

Các món ăn lần lượt được đặt lên bàn.

Lạc Dạ Thần chủ động rót rượu cho Định Viễn Hầu, sau đó rót cho mình.

"Hầu gia, nhờ có người và các trung liệt của Bộ gia, Đại Thịnh chúng ta mới có thể bình yên vô sự đến hôm nay, ly rượu này, ta kính người."

Lạc Dạ Thần cầm ly rượu uống cạn, trông rất phóng khoáng.

Định Viễn Hầu không nói gì, uống một ngụm rượu trong ly.

Lạc Dạ Thần muốn rót thêm rượu cho ông, nhưng bị ông ngăn lại.

Ông nói "Bụng trống uống rượu không tốt cho sức khỏe, ăn trước đi."

Lạc Dạ Thần đành đặt bình rượu xuống, cùng ăn với Định Viễn Hầu.

Những món này đều được các đầu bếp chuẩn bị kỹ càng, đầy đủ màu sắc mùi vị, nhưng đối với Lạc Dạ Thần đã quen ăn sơn hào hải vị thì đây chỉ là những món bình thường, y chọn mấy

món mình thích, ăn vài miếng rồi buông đũa.

Định Viễn Hầu vẫn đang nhàn nhã ăn.

Ông sống ở biên cương mấy chục năm, điều kiện ở đó rất khó khăn, lương thực là mạng sống của tướng sĩ, không thể lãng phí lương thực, càng không cho phép kén ăn.

Ông ăn hết món trên bàn rồi mới buông đũa.

Ông cầm bình rượu, đích thân rót cho Lạc Dạ Thần một ly.

"Vương gia có gì muốn nói thì cứ nói thẳng."

Lạc Dạ Thần cầm ly rượu chạm nhẹ với ly của ông.

Uống xong ly rượu, Lạc Dạ Thần mượn hơi rượu giải thích mục đích của mình.

"Nói thật thì ta đến đây để hủy hôn, ta không có tình cảm nam nữ gì với Bộ cô nương, hẳn là Bộ cô nương đối với ta cũng vậy, nếu cứ ép chúng ta phải đến với nhau, đây không phải kết thân mà là kết thù."

Y vốn là người cứng nhắc, không học được cách vòng vo, cho nên dứt khoát nói thẳng!

Định Viễn Hầu chậm rãi nói "Tình cảm có thể từ từ vun đắp."

Lạc Dạ Thần "Nhưng ta không hề thích Bộ cô nương, ta vừa nhìn cô ta là thấy phiền, cô ta nhìn ta cũng vậy, hai chúng ta thành đôi chỉ nhìn nhau đến chán, không thể vun đắp tình cảm được!"

"Người không hiểu con bé, sao biết được người nhất định sẽ không thích con bé?"

Lạc Dạ Thần dứt khoát nói "Chỉ cần nhìn bộ dạng hung dữ của cô ta thì biết cô ta không phải mẫu người mà ta thích, giữa ta và cô ta tuyệt đối không có khả năng!"

Định Viễn Hầu "Trong mắt người, Sanh Yên ngoài hung dữ thì không còn gì khác sao?"

Lạc Dạ Thần hơi ngẩn ra.

Y khó hiểu hỏi "Cô ta còn có thể thế nào nữa?"

Định Viễn Hầu rót cho mình một ly rượu.

Ông uống hết rượu, buồn bã nói "Thật ra Sanh Yên là một đứa trẻ rất nhút nhát, lúc trước còn sống ở biên cương, con bé không dám chơi với những đứa trẻ cùng tuổi trong thành, thậm chí đi học cũng có người đưa đi, con bé không dám ra ngoài một mình."

Lạc Dạ Thần không tin được, con cọp cái đó lại nhút nhát như vậy?!

Định Viễn Hầu "Cho đến một ngày, mật thám của kẻ địch lẻn vào thành muốn bắt con bé để uy hiếp ta, trưởng tử của ta … cũng là ca ca của con bé, vì bảo vệ con bé nên bị mật thám làm bị thương. Sau đó, quân địch nửa đêm tấn công, ta muốn rời thành nghênh chiến. Lúc đó con trai ta còn bị thương nhưng thằng bé lại nói chỉ là vết thương ngoài da, không sao cả, vì tình thế cấp bách nên ta không có thời gian hỏi cụ thể nên đã cho thằng bé cùng ta ra chiến trường."

Nói xong, ông rót cho mình thêm một ly.

Các đốt ngón tay siết ly rượu càng thêm tái nhợt.

"Trên dao của mật thám có độc, thằng bé không nói gì, cắn răng đi theo ta đến giây phút cuối cùng. Sau khi quân địch rút lui, thằng bé không chống đỡ được nữa, chất độc phát tác, quân y còn chưa kịp cứu chữa, thằng bé đã tắt thở. Ta nói với bên ngoài là thằng bé bị quân địch g.iết chết, ta không dám nói sự thật với Sanh Yên. Nhưng sau này con bé vẫn phát hiện."

Định Viễn Hầu nói đến đây, giọng hơi run rẩy.

Ông cầm ly rượu uống một ngụm.

Rượu rót xuống cổ họng, đè nén nỗi buồn dâng trào.

Ông dụi dụi khóe mắt hơi đỏ rồi nói tiếp.

“Sau khi biết được sự thật, con bé đến trước mộ ca ca dập đầu mấy chục cái, ba ngày không ăn không uống. Sau đó, mẹ của con bé vừa khóc vừa cầu xin con bé vực dậy tinh thần, con bé mới chịu ăn cơm. Nhưng kể từ đó, con bé trở thành một con người khác, mỗi ngày dành nhiều thời gian luyện võ. Để luyện võ, con bé đã chịu không ít khổ, nhiều lần ngất xỉu vì kiệt sức, bị thương vô số lần. Người nhìn thấy con bé hung dữ, không hề dịu dàng, cười con bé còn tệ hơn cười một con cọp cái. Nhưng hung dữ của con bé là vũ khí mà con bé dùng để bảo vệ bản thân và những người xung quanh. Dịu dàng của con bé bị giấu kín ở nơi người khác không thể nhìn thấy.”

Lạc Dạ Thần mở miệng, muốn nói gì đó lại không biết nên nói gì.

Y chưa từng nghĩ Bộ Sanh Yên lại có quá khứ đau buồn như vậy.

Y thậm chí không thể tưởng tượng được cảm giác của nàng khi quỳ trước mộ ca ca mình.

Nếu là y, chắc chắn sẽ bị cảm giác tội lỗi và tự trách hành hạ đến suy sụp.

Định Viễn Hầu lại rót cho mình thêm một ly “Hôn nhân không phải trò trẻ con, đừng vì bốc đồng nhất thời mà đưa ra quyết định, người có thể thử tìm hiểu con bé trước, xem thử con bé có đáng ghét như tưởng tượng của người không? Nếu sau khi tìm hiểu vẫn thấy không thể chấp nhận thì lúc đó người có thể đến tìm ta lần nữa, ta sẽ chủ động cầu xin Hoàng đế hủy hôn.”

Lạc Dạ Thần lẩm bẩm “Sao người lại nói với ta nhiều như vậy?”

Định Viễn Hầu nhấp một ngụm rượu, tâm trạng bình tĩnh lại.

“Vì ta cũng từng trải qua chuyện trưởng bối trong nhà sắp đặt hôn sự như người.”

Chương 549: Con không muốn xuất giá

“Ta chỉ gặp bà ấy một lần, giữa ta và bà ấy có chút hiểu lầm khiến ta không có ấn tượng tốt với bà ấy. Ta muốn hủy hôn nhưng cha mẹ không đồng ý, vì chuyện này mà ta từng cãi vã với gia đình mấy lần. Lần nào cha ta cũng đánh ta một trận, cuối cùng bị cha ta ép phải thành thân.”

Lạc Dạ Thần không khỏi hỏi “Sau đó thì sao?”

Định Viễn Hầu mỉm cười “Sau đó ở chung lâu ngày, hiểu lầm được hóa giải, ta phát hiện bà ấy thật ra là một người rất đáng yêu, ta thật may mắn khi cưới được bà ấy.”

Lạc Dạ Thần cũng cười nói “Hẳn là người rất biết ơn lão hầu gia nhỉ?”

“Đương nhiên, mỗi dịp Thanh Minh, ta đều chuẩn bị thêm một bình rượu ngon cho ông ấy, vì muốn cảm ơn ông ấy đã giúp ta cưới được một người vợ tốt như vậy.”

Định Viễn Hầu uống ngụm rượu cuối cùng.

Ông từ từ dựa vào đôi nạng đứng dậy.

“Đa tạ vương gia tiếp đãi, ta về trước.”

Lạc Dạ Thần cũng đứng dậy, nhìn ông tập tễnh rời đi.

Khi cửa phòng riêng đóng lại, Lạc Dạ Thần ngồi về chỗ.

Y nhớ lại lời Định Viễn Hầu vừa nói.

Qua miêu tả của Định Viễn Hầu, y dường như thấy một Bộ

Sanh Yên hoàn toàn khác.

Một cô nương trải qua đau đớn tuyệt vọng nhưng vẫn kiên cường mạnh mẽ khiến y có hơi hơi muốn tìm hiểu nàng.

Định Viễn Hầu về nhà thấy Bộ Sanh Yên đang tập bắn cung.

Bộ Sanh Yên thấy ông về, lập tức buông cung tên trong tay, chạy về phía ông.

Nàng ngửi ngửi, cau mày hỏi "Người uống rượu à?"

Định Viễn Hầu "Ừm, uống mấy ly với phu quân tương lai của con."

Bộ Sanh Yên tức giận "Thì ra người đi gặp Anh vương, chẳng trách người ra ngoài cứ nhất quyết không chịu nói con biết người đi đâu, người còn uống rượu với tên đó, lẽ nào người không biết sức khỏe của mình không tốt, không được uống rượu sao?!"

Định Viễn Hầu thản nhiên nói "Ta chỉ uống một chút, không có gì to tát."

Bộ Sanh Yên tức giận vì ông không coi trọng thân thể của mình.

Nàng sai người pha trà giải rượu, rồi canh chừng Định Viễn Hầu uống hết mới thôi.

Định Viễn Hầu về nghỉ ngơi trước.

Bộ Sanh Yên kéo ông lại, không cho ông trốn.

Nàng hỏi "Sao người lại uống rượu với Anh vương?"

Định Viễn Hầu "Là ngài ấy mời ta, ta cũng rảnh nên đi thôi."

"Sao tên đó lại đột nhiên nghĩ đến chuyện mời người uống rượu? Có phải vì chuyện hủy hôn không? Người đã đồng ý

chưa?”

Định Viễn Hầu không trả lời mà hỏi ngược lại “Con hi vọng ta đồng ý?”

Bộ Sanh Yên không do dự trả lời “Tất nhiên là hi vọng! Con không muốn gả cho tên đó!”

Định Viễn Hầu “Con không muốn gả cho ngài ấy hay không muốn xuất giá?”

Bộ Sanh Yên mím môi không nói gì.

Định Viễn Hầu thở dài “Ta biết con đang nghĩ gì, con không muốn xuất giá, không phải vì không thích Anh vương, mà vì muốn ở hầu phủ tuyển rể.”

Bộ Sanh Yên ngạc nhiên, không ngờ bị phụ thân nhìn thấu tâm tư.

Định Viễn Hầu “Tuy con không nói, nhưng ta có mắt, có thể nhìn ra tâm tư của con.”

Nếu tâm tư đã bị nhìn thấu, Bộ Sanh Yên dứt khoát thẳng thắn thừa nhận.

“Phải, con không muốn xuất giá, con muốn ở lại hầu phủ tuyển rể, huynh trưởng đã mất, mẹ cũng qua đời, cha hiện giờ là người thân duy nhất của con, nếu con xuất giá, sau này người phải làm sao?”

Định Viễn Hầu bình tĩnh nói “Thì ta vẫn thế thôi, đâu phải không có con thì ta không sống được.”

Bộ Sanh Yên “Nhưng con lo cho người!”

Cha nàng chịu nhiều thương tật trên chiến trường, một số vết thương đã lành, nhưng nhiều vết thương để lại gốc bệnh.

Ví như chân phải khập khiễng, bụng thỉnh thoảng đau, khi trời

âm u thì cánh tay đau đến mức không nhấc nổi …

Bộ Sanh Yên vô cùng khó chịu mỗi khi thấy ông cắn răng chịu đựng.

Sao nàng không lo cho được?

Nàng không muốn xuất giá, không muốn xa nhà, không muốn lúc phụ thân đau đớn lại không có mình bên cạnh.

Định Viễn Hầu "Mẹ con trước khi qua đời đã dặn ta phải tìm cho con một hôn sự tốt. Nếu con không xuất giá, ta xuống suối vàng phải đối mặt với mẹ con thế nào?"

Bộ Sanh Yên cố chấp nói "Con có thể ở nhà tuyển rể."

"Con trai nhà nào lại chịu làm rể nhà khác? Ta không muốn con chịu ấm ức, ta muốn thấy con gả vào một gia đình tốt, sống hạnh phúc đến cuối đời."

Ông đã già, cả người đầy bệnh, không biết còn sống được bao lâu.

Nếu một ngày ông không còn nữa, một mình con bé phải làm sao?

Lỡ như con bé bị bắt nạt, sẽ không còn ai ra mặt giúp con bé.

Định Viễn Hầu không muốn thấy cảnh tượng như vậy.

Hốc mắt Bộ Sanh Yên hơi đỏ lên "Con không muốn xuất giá, không muốn rời xa người."

Định Viễn Hầu "Ta sớm muộn gì cũng chết."

Bộ Sanh Yên gấp gáp, rơi nước mắt "Con không cho phép người nói mấy lời xui xẻo như vậy!"

Định Viễn Hầu đành im lặng, không nói nữa.

Trải qua nhiều lần sống chết chia cắt, ông từ lâu đã xem nhẹ sống chết của mình.

Nhưng Bộ Sanh Yên vẫn chưa thể.

Con bé còn quá trẻ, quá cố chấp.

……

Sau ba ngày điều dưỡng, sức khỏe của Tiêu Hề Hề tốt hơn rất nhiều.

Thời tiết gần đây ngày càng nóng, y phục của Tiêu Hề Hề ngày càng mỏng.

Sau khi mặt trời lặn, nhiệt độ cũng giảm xuống một chút.

Sau bữa tối, Tiêu Hề Hề và Thái tử cùng nằm dưới giàn nho giải nhiệt.

Cây nho đã cao hơn rất nhiều nhưng vẫn chưa tới quá trình đơm hoa kết trái.

Bảo Cầm mang nho rửa sạch lên.

Đây là những quả nho do Tây Vực tiến cống, dọc đường được làm lạnh bằng đá rồi vận chuyển với tốc độ nhanh nhất đến Thịnh Kinh.

Dù vậy, lúc tới được Thịnh Kinh, nhiều quả nho vẫn bị hỏng.

Những quả nho hỏng được lấy ra, còn lại dâng lên Hoàng đế.

Hoàng đế giữ lại một ít, sai người gửi một ít cho Thái hậu và Hoàng hậu, còn cả những phi tần được sủng ái.

Đương nhiên không thể thiếu phần của Thái tử.

Hắn biết Tiêu Hề Hề thích ăn nho nên mang hết đến cho nàng.

Tiêu Hề Hề biết những quả nho này hiếm có nên nàng rất trân trọng chúng, nàng thưởng thức từng quả nho rất lâu rồi mới nuốt xuống.

Dù vậy, nàng vẫn nhanh chóng ăn hết bát nho lớn.

Nàng lau miệng, cảm thấy vẫn ăn chưa đã.

“Lúc này đây, ta chợt muốn ngâm thơ.”

Lạc Thanh Hàn theo bản năng cảm thấy nàng không thể đọc được bài thơ gì hay, nhưng con người thì hay tò mò, lúc này hắn muốn biết rốt cuộc nàng có thể đọc được bài thơ độc đáo đến mức nào.

“Thơ gì?”

Tiêu Hề Hề hít một thật sâu, chậm rãi thở ra, nắm lấy tay Thái tử, nhìn vào đôi mắt đen láy của hắn, tình cảm nồng nàn đọc.

“Dây leo khô, cây cổ thụ, tiếng quạ kêu chiều,

Bữa tối, có cá, có tôm,

Trà sữa, quả nho, dưa hấu,

Bóng chiều ngả về tây,

Người xấu, không sao, ta mù!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Chương 550: Đúng là hẹp hòi!

Lạc Thanh Hàn vừa yêu vừa hận cái miệng của Tiêu Hề Hề.

Đôi lúc nàng có thể ngọt ngào khiến người khác muốn lao tới liế.m sạch.

Đôi lúc nàng có thể chọc tức khiến người khác muốn khâu miệng nàng lại.

Lạc Thanh Hàn nhịn không được, kéo nàng vào lòng, cắn mạnh miệng nàng.

Chậc, miệng này vẫn còn vị nho.

Lạc Thanh Hàn nheo mắt, dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn nàng.

“Nàng nói ai xấu? Thử nói lại xem.”

Thường công công và Bảo Cầm đang đứng gần đó nhanh chóng rời đi.

Trong sân chỉ còn lại hắn và Tiêu Hề Hề cùng một bầy gà vịt lợn ngỗng.

Tiêu Hề Hề bị kẹt trong vòng tay Thái tử, muốn trốn cũng trốn không được.

Cơn đau từ vết cắn vẫn còn trên miệng nàng.

Thấy hắn như vậy, nếu hôm nay nàng không giải thích, miệng nàng sẽ bị hắn nuốt chửng.

Nàng cười nịnh nọt, nói “Vừa nãy ta nói nhanh quá nên không

cẩn thận nói sai, ta hoàn toàn không có ý kiến gì với dung mạo của người, người chắc chắn là người đàn ông đẹp trai nhất mà ta từng gặp trong đời, không ai sánh bằng!"

Lạc Thanh Hàn không dễ lừa như vậy.

Hắn cười khẩy "Nếu nàng hài lòng với dung mạo của ta, vậy thì dùng câu thơ khen dung mạo của ta."

Học sinh kém Tiêu Hề Hề đau khổ, nàng đã tốt nghiệp lâu lắm rồi, tại sao vẫn còn bị ép học thơ cổ?

Nàng mất một lúc khá lâu mới nặn ra được một câu.

"Nghìn núi chim bay hết, muôn lối mất dấu chân người."

Lạc Thanh Hàn "……"

Không khí rơi vào trầm mặc.

Hắn thẫn thờ nói "Nàng đúng là thiên tài văn học."

Tiêu Hề Hề cười ngượng ngùng "Quá khen quá khen."

"Ta không phải đang khen nàng."

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng nói "Ta xem như người đang khen ta."

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn quyết định kết thúc chủ đề khiến người khác tắc nghẽn trong lòng này.

Hắn vòng tay qua eo nàng không cho nàng đi, tay xoa eo nàng, trầm giọng hỏi.

"Eo của nàng có vẻ gầy hơn trước, có phải nàng ốm hơn không?"

Tiêu Hề Hề thở dài "Có lẽ vì gần đây ngày nào ta cũng chỉ ăn cháo và đồ chay."

Mỗi khi nàng bệnh hay bị thương, đều phải kiêng ăn một thời gian, mọi bữa ăn của nàng đều trở nên thanh đạm, ăn đến không còn cảm giác.

"Cố chịu một chút, thái y nói nàng hồi phục rất tốt, mấy ngày nữa sẽ hoàn toàn bình phục."

Lạc Thanh Hàn nói tới đây thì dừng một lát, rồi bổ sung thêm một câu.

"Ta vẫn thích nàng mập một chút."

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Sở dĩ người cảm thấy người mập dễ thương là vì thịt đâu có mọc trên người của người."

Lạc Thanh Hàn khẽ cười "Công bộ gần đây thiếu người, nàng phụ hồ* giỏi như vậy, hay đi làm thợ gạch đi."

*Phụ hồ ở đây là từ 抬杠, mà từ này còn có một nghĩa bóng là lươn lẹo, giỏi biện minh cong cũng nói thành thẳng. Ở đây anh Hàn ngoài mặt là dùng nghĩa đen, nhưng ý bên trong là nghĩa bóng, chị Hề cũng hiểu theo nghĩa bóng.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng từ chối "Thôi đi, Công bộ người ta ngày nào cũng nhiều việc phải làm, đã mệt lắm rồi, đừng để ta làm phiền họ nữa."

Lạc Thanh Hàn cảm thán "Thì ra nàng cũng biết mình giỏi làm phiền người khác."

Tiêu Hề Hề "Cũng không phải, ta cũng có thể kể chuyện, người muốn nghe không?"

Lạc Thanh Hàn nhớ tới mấy chuyện cười nhạt nhẽo mà nàng từng kể, nhanh chóng từ chối.

"Không cần, ta không muốn nghe."

Khả năng kể chuyện cười và ca hát của nữ nhân này tốt đến đáng sợ.

Tiêu Hề Hề "Đừng vội từ chối, lần này ta sẽ không kể chuyện cười, ta sẽ kể chuyện cổ tích. Ngày xửa ngày xưa, có một nàng công chúa tên là Bạch Tuyết, nàng xinh đẹp tuyệt trần, nhưng tiếc là số phận nàng bất hạnh, mất mẹ từ khi còn nhỏ, sau đó cha nàng cưới một hoàng hậu mới. Hoàng hậu lòng dạ độc ác, bà vô cùng ghen tị với vẻ đẹp của Bạch Tuyết …"

Vốn Lạc Thanh Hàn muốn từ chối, nhưng hắn nghe mãi nghe mãi, nghe đến nhập tâm.

Hắn chưa từng nghe câu chuyện này, cảm thấy rất mới lạ.

Lúc Tiêu Hề Hề kể đến đoạn công chúa Bạch Tuyết suýt nữa bị hoàng hậu hại chết, Lạc Thanh Hàn không khỏi cau mày.

"Vị công chúa này dù sao lớn lên trong cung, tại sao một chút phòng bị cũng không có? Đúng là ngu xuẩn!"

Tiêu Hề Hề "Cái đó gọi là ngây thơ nhân hậu."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn vô tình "Người ngây thơ nhân hậu không thể sống sót trong cung."

Tiêu Hề Hề "Người rốt cuộc có muốn nghe kể chuyện không?"

Lạc Thanh Hàn ngậm miệng, tiếp tục nghe nàng kể.

"… cuối cùng, hoàng tử hôn công chúa, đánh thức nàng dậy, hai người trở về kết hôn, từ đó sống hạnh phúc mãi mãi."

Lạc Thanh Hàn lại cau mày "Thế hoàng hậu ác độc kia đâu? Cuối cùng bà ấy thế nào?"

Tiêu Hề Hề "Bà ta bị vạch trần bộ mặt thật, để trừng phạt bà ta vì tội cố hại chết Bạch Tuyết, bà ta bị ép mang giày sắt nung

đỏ nhảy trên lửa cho đến chết.”

Lạc Thanh Hàn hài lòng với cái kết.

Màn đêm buông xuống, hai người trở về phòng ngủ.

Hôm sau, Thái tử dậy trước bình minh như thường lệ.

Hắn đang đứng trong phòng, được cung nữ hầu hạ mặc y phục.

Tiêu Hề Hề bỗng tỉnh giấc.

Nàng nhảy xuống giường.

Lạc Thanh Hàn thấy vậy rất kinh ngạc “Không phải nàng đang ngủ à?”

Bình thường mặt trời chưa lên cao thì nàng sẽ không dậy, mà hôm nay hiếm khi thấy nàng dậy sớm như vậy!

Tiêu Hề Hề nhảy xuống giường “Ta muốn đi nhà xí.”

Tối qua nàng ăn rất nhiều trái cây, còn uống một bát thuốc, bụng nàng lúc này đầy nước.

Nàng vội chạy ra ngoài.

Một lúc sau nàng quay lại, vẻ mặt rõ ràng đã thoải mái hơn nhiều.

Lúc này Lạc Thanh Hàn đã mặc xong y phục, trông cao quý tao nhã, rất có khí chất của Thái tử.

Hắn thấy Tiêu Hề Hề bò về giường ngủ tiếp, bình tĩnh nói.

“Trong truyện, công chúa bị đánh thức bởi nụ hôn của hoàng tử, còn nàng, không phải đói đến tỉnh thì là mắc đến tỉnh.”

Tiêu Hề Hề “……”

Ánh mắt nàng đầy oán hận nhìn Thái tử.

Không phải tối qua nàng chỉ nói một câu hắn xấu thôi sao?

Hắn có cần phải ghim đến bây giờ luôn không?

Đúng là hẹp hòi!

Thái tử hẹp hòi tinh thần sảng khoái rời điện Thanh Ca, ngồi xe ngựa đến điện Nghị Sự.

Hôm nay là mồng một, sẽ mở cuộc thượng triều lớn, tất cả quan viên từ tứ phẩm trở lên đều phải tham gia.

Trong điện Nghị Sự đã có rất nhiều người, họ tụm năm tụm ba trò chuyện.

Hôm nay trông tinh thần của Anh vương không tốt, trên mặt có hai quầng thâm lớn.

Lạc Thanh Hàn nhìn y từ trên xuống dưới "Tối qua huynh đi ăn trộm à?"

Lạc Dạ Thần uể oải nói "Cả đêm qua ta không ngủ, đang suy nghĩ chuyện hôn sự với Bộ Sanh Yên."

Lạc Thanh Hàn "Kết quả là?"

Lạc Dạ Thần "Ta không nghĩ ra kết quả, càng không ngủ được."

Lạc Thanh Hàn "Có cần ta giúp huynh nghĩ không?"

Ánh mắt Lạc Dạ Thần hiện lên tia hy vọng "Ngươi có cách gì hay không?"

Lạc Thanh Hàn "Đi gặp thái y, kê một loại thuốc an thần, uống thuốc sẽ ngủ được."

Lạc Dạ Thần "……"

Y không nói nên lời "Ta tưởng ngươi sẽ giúp ta tìm cách giải quyết hôn sự giữa ta và Bộ Sanh Yên."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Đó là chuyện riêng giữa hai người, ta là người ngoài, không tiện can thiệp."

Lạc Dạ Thần thất vọng.

Lạc Thanh Hàn "Lát nữa huynh nên đi tìm thái y kê một ít thuốc an thần, thức khuya miết sẽ bị hói đầu, huynh thử nghĩ tới Mai phủ doãn xem, y chính là một ví dụ."

Phủ doãn Mai Quảng Đào vừa lúc bước vào, tình cờ nghe được lời Thái tử nói, cảm giác như có mũi tên găm vào ngực mình.

Đau lòng quá!

Chương 551: Chỉ đành để nàng chịu ấm ức

Tiêu Hề Hề ngủ không bao lâu đã thức dậy.

Lần này nàng bị người khác đánh thức.

Thanh Tùng quỳ trên đất lo lắng nói.

“Nương nương, không hay rồi, Bảo Cầm cô nương bị bắt rồi!”

Cơn buồn ngủ còn sót lại của Tiêu Hề Hề tức thì biến mất.

Nàng hỏi “Rốt cuộc có chuyện gì? Ngươi nói rõ xem.”

Thanh Tùng kể lại toàn bộ.

Hôm nay là mùng một, là ngày chủ tử các cung nhận bổng lộc.

Bây giờ Tiêu trắc phi quản lý nội vụ Đông cung, nhưng Tiêu Hề Hề vốn không quan tâm, những chuyện vặt này đều do Bảo Cầm lo liệu.

Sáng sớm hôm nay, bên Thiếu phủ đã gửi bổng lộc tháng này tới Đông cung.

Vì quá nhiều việc phải làm nên bọn họ đặt đồ xuống rồi vội vã rời đi.

Bảo Cầm luôn làm việc rất cẩn thận, trước tiên nàng đếm lại một lượt, phát hiện số lượng không đúng, ít hơn dự kiến.

Nàng nghĩ bên Thiếu phủ xảy ra sai sót, trước đây chuyện này cũng đã từng xảy ra.

Thông thường thiếu đồ thì bù thêm là được.

Bảo Cầm lập tức đến Thiếu phủ yêu cầu bọn họ bù thêm, nhưng Thiếu phủ không thừa nhận thiếu đồ, mà nói Bảo Cầm tham ô, mới dẫn đến thiếu sót.

Tổng quản Thiếu phủ ra lệnh giải Bảo Cầm đến Thận Hình Ti thẩm vấn.

Thận Hình Ti không phải nơi tốt lành gì, nếu Bảo Cầm đến đó thật, dù không chết cũng mất một lớp da.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng thức dậy rửa mặt thay y phục, sau đó ngồi kiệu đến Thiếu phủ.

Thanh Tùng vừa chạy bên cạnh vừa hỏi.

“Nương nương, có cần báo chuyện này với Thái tử Điện hạ không?”

Tiêu Hề Hề biết Thiếu phủ thuộc quản lý trực tiếp của Hoàng hậu, rất có thể chuyện hôm nay do Hoàng hậu chỉ thị, nếu không một tổng quản Thiếu phủ cỏn con sẽ không dám ngang nhiên làm khó sủng phi của Thái tử.

“Chắc bây giờ Thái tử vẫn chưa hạ triều, ngươi chờ ở ngoài điện Nghị Sự, thấy Thái tử ra ngoài thì mau chóng nói cho Thái tử biết.”

“Vâng.”

Thanh Tùng chạy nhanh về hướng điện Nghị Sự.

Tiêu Hề Hề chê thái giám khiêng kiệu quá chậm.

Nàng bảo thái giám đặt kiệu xuống, rồi nhảy xuống đất chuẩn bị chạy đến Thiếu phủ.

Kết quả nàng còn chưa đến Thiếu phủ đã thấy Bảo Cầm và

Triệu Hiền đang đi về phía này.

Bảo Cầm rất ngạc nhiên khi thấy Tiêu trắc phi.

Nàng nhanh chóng chạy lại hành lễ.

“Nương nương, sao người lại ở đây?”

Tiêu Hề Hề “Ta nghe nói em bị người của Thiếu phủ bắt, bọn họ muốn đưa em tới Thận Hình Ti, ta lo em chịu thiệt nên mới chạy đi tìm, em sao rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Bảo Cầm lắc đầu “Nô tỳ không sao, may là Triệu tướng quân cứu nô tỳ kịp thời, nô tỳ mới không bị những người đó cưỡng ép đưa đến Thận Hình Ti.”

Tiêu Hề Hề thuận theo ánh mắt của Bảo Cầm nhìn sang Triệu Hiền, ánh mắt nàng đầy tò mò.

Triệu Hiền chắp tay với nàng “Mạt tướng phụng lệnh của Thái tử âm thầm bảo vệ an toàn cho Tiêu trắc phi và tất cả người trong điện Thanh Ca.”

Tiêu Hề Hề “Làm sao Thái tử biết chúng ta sẽ gặp chuyện không hay?”

Triệu Hiền “Mạt tướng không biết.”

Tiêu Hề Hề “Ngươi cứ đưa Bảo Cầm đi như vậy, người bên Thiếu phủ chắc sẽ không dễ dàng bỏ qua?”

Triệu Hiền “Mạt tướng chỉ nghe lệnh của Thái tử Điện hạ, người khác nghĩ gì không liên quan đến mạt tướng.”

Tiêu Hề Hề giơ ngón tay cái lên “Ngầu!”

Triệu Hiền không biết ngầu là ý gì, nhưng nhìn dáng vẻ thì hình như là đang khen.

“Nương nương quá khen.”

Anh trai ngầu Triệu Hiền hộ tống hai người về điện Thanh Ca.

Trên đường đi, Bảo Cầm kể lại mọi chuyện một lượt.

Nội dung cũng tương tự như những gì Thanh Tùng nói.

Bảo Cầm thoát hiểm nhưng không vui lắm mà càng lo lắng thêm.

“Nô tỳ cảm thấy tổng quản Thiếu phủ lần này nhắm vào người, nếu hôm nay người đến Thiếu phủ thật, bọn họ nhất định sẽ nhân cơ hội kéo người xuống nước. Tuy kế hoạch của bọn họ bị Triệu tướng quân phá hỏng, nhưng lần này thất bại, rất có thể sẽ còn lần sau, từ nay về sau người nhất định phải cẩn thận.”

Tiêu Hề Hề an ủi nàng “Em đừng lo quá, bên ngoài không an toàn, sau này chúng ta hạn chế ra ngoài là được.”

Bảo Cầm thở dài “Bây giờ cũng chỉ đành như vậy.”

Bọn họ vừa về điện Thanh Ca, Thái tử cũng đến.

Lạc Thanh Hàn vừa hạ triều đã nghe Thanh Tùng báo chuyện Bảo Cầm bị bắt.

Hắn sớm đã lệnh cho Triệu Hiền bảo vệ người trong điện Thanh Ca, Triệu Hiền là người rất đáng tin, chỉ cần có Triệu Hiền, Bảo Cầm sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cho nên hắn không đến Thiếu phủ mà đi thẳng tới điện Thanh Ca.

Quả nhiên, Bảo Cầm vẫn bình an vô sự, không có chuyện gì xảy ra.

Nàng quỳ xuống hành lễ tạ ơn Thái tử, nếu Thái tử không lường trước, sắp xếp người từ trước, hôm nay nàng nhất định sẽ chịu khổ.

Lạc Thanh Hàn bảo nàng đứng dậy, quay sang hỏi Triệu Hiền.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Triệu Hiền thành thật trả lời “Tổng quản Thiếu phủ muốn dùng Bảo Cầm cô nương dụ Tiêu trắc phi ra ngoài.”

Lạc Thanh Hàn không hề ngạc nhiên.

Thiếu phủ quản lý chi tiêu của hoàng cung, là một chức vị béo bở trong mắt mọi người, Tần hoàng hậu nắm chặt Thiếu phủ trong tay, không cho ai nhúng tay vào.

Tổng quản Thiếu phủ hiện tại do Tần hoàng hậu đề bạt, xem như là tâm phúc có ích của Tần hoàng hậu.

Dù Nhàn phi, Ninh phi và Huệ phi mượn danh nghĩa tổ chức thọ yến cho Thái hậu để tước đoạt quyền hành trong tay Tần hoàng hậu, nhưng tổng quản Thiếu phủ vẫn đứng về phía Tần hoàng hậu, có thể nói là rất trung thành.

Hôm nay tổng quản Thiếu phủ gây ra chuyện này, rõ ràng là Tần hoàng hậu muốn ra tay với Tiêu trắc phi.

Tại sao Tần hoàng hậu lại phí sức đối phó với một trắc phi nhỏ bé của Thái tử?

Chỉ có một lý do.

Vì Tiêu trắc phi đã biết gian tình của bà với Tây Lăng vương.

Bà muốn bịt miệng.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho mọi người lui xuống, chỉ còn lại Tiêu Hề Hề.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề trước mặt, nghiêm túc nói.

“Từ hôm nay, tất cả không được bước ra điện Thanh Ca một

bước. Ta sẽ tăng cường phòng vệ, ngăn người khác đến gần điện Thanh Ca.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu đáp vâng.

Lạc Thanh Hàn xoa xoa đầu nàng, giọng điệu chậm lại “Ta đã phái người điều tra chuyện của Hoàng hậu và Tây Lăng vương, bọn họ sẽ không nhảy nhót được quá lâu, khoảng thời gian này chỉ đành để nàng chịu ấm ức rồi.”

Tiêu Hề Hề không cảm thấy ấm ức.

Có thể mỗi ngày an tâm làm ổ, ăn no chờ chết trong điện Thanh Ca, quả thật là cuộc sống mà nàng hằng mơ ước!

Nàng chủ động nắm tay Thái tử, nghiêm túc nói.

“Người cứ từ từ, đừng vội vàng quá, ta có thể ở điện Thanh Ca cả đời, vĩnh viễn không ra ngoài.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn thử xoay chuyển bản chất cá muối của nữ nhân này, nghiêm túc khuyên.

“Con người vẫn cần ra ngoài đi dạo nhiều hơn, chờ những phiền phức này qua đi, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài đi dạo.”

Tiêu Hề Hề gật đầu, sâu sắc nói.

“Đúng vậy, con người nhất định phải ra ngoài đi dạo nhiều hơn, nếu không sẽ không biết nằm ở nhà thoải mái như thế nào.”

Chương 552: Giao ước

Ban đầu Lạc Thanh Hàn định từ từ lên kế hoạch, nhưng chuyện Bảo Cầm bị bắt hôm nay là một tín hiệu nhắc nhở hắn rằng Tần hoàng hậu hiện giờ xem Tiêu trắc phi là cái gai trong mắt.

Dù hôm nay Tiêu Hề Hề may mắn tránh được, sau này Tần hoàng hậu vẫn sẽ tiếp tục giăng bẫy hại chết Tiêu Hề Hề.

Chừng nào Tần hoàng hậu vẫn còn là hoàng hậu, Tiêu Hề Hề vẫn sẽ gặp nguy hiểm.

Dù Lạc Thanh Hàn có phái thêm người đến bảo vệ Tiêu Hề Hề thì cũng chỉ có thể đối phó tạm thời chứ không thể trị tận gốc.

Nếu muốn Tiêu Hề Hề sớm thoát khỏi nguy hiểm, hắn phải ra tay trước.

Lạc Thanh Hàn quyết định bỏ kế hoạch từ từ trước đó.

Hắn cần đẩy nhanh quá trình đoạt quyền.

……

Trong điện Tiêu Phòng.

Tiểu thái giám quỳ trên đất, căng thẳng nói.

“Thuộc hạ đã sai người bắt Bảo Cầm, không ngờ giữa đường Triệu Hiền xuất hiện, hắn ỷ vào thân thủ tốt, cưỡng chế cướp người đi.”

Tần hoàng hậu ngồi trên cao, nét mặt vô cảm, lạnh lùng đến

đáng sợ.

Đợi hồi lâu cũng không thấy Hoàng hậu phản ứng, tiểu thái giám thận trọng ngẩng đầu.

Trân Châu nháy mắt với tiểu thái giám.

Tổng quản Thiếu phủ hiểu ý, cúi đầu im lặng lui ra ngoài.

Tần hoàng hậu ngồi trong đại điện vắng vẻ, một lúc sau mới nói "Xem ra Thái tử đã biết rồi."

Trân Châu cúi đầu không dám nói gì.

Tần hoàng hậu nhắm mắt, xem ra kế hoạch của bọn họ bắt buộc phải tiến hành sớm hơn.

Chỉ là làm vậy sẽ gây ra nhiều rắc rối hơn.

Thôi vậy.

Lúc này, bọn họ chỉ đành đi một bước tính một bước.

Ở lại đến khuya, Trân Châu hầu hạ Hoàng hậu đi ngủ.

Sau khi xác nhận Hoàng hậu đã ngủ, Trân Châu lặng lẽ rời tẩm điện, về phòng của mình.

Nàng giũ chăn định đi ngủ thì vô tình làm rơi một tờ giấy trong chăn.

Trân Châu nhặt tờ giấy lên.

Phát hiện trên giấy chỉ có một biểu tượng hình tròn.

Đó là gia huy của Thẩm gia.

Trân Châu nhìn thấy gia huy này, dường như gặp phải hoảng sợ cực lớn, sắc mặt thay đổi rõ rệt, các ngón tay hơi run lên.

Nàng vô thức nhìn cửa lớn rồi cửa sổ, thấy các cửa đều đóng kín, trong phòng không có ai khác ngoài nàng.

Trân Châu nhanh chóng bước đến bàn, tháo chụp đèn rồi châm lửa đốt tờ giấy.

Nhìn tờ giấy bị đốt thành tro, tâm trí nàng vẫn dao động dữ dội.

Nàng vốn tưởng cả đời này sẽ không bao giờ thấy gia huy của Thẩm gia nữa, nào ngờ nó đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nàng hoàn toàn không có phòng bị, trong đầu đầy thắc mắc, ai đặt tờ giấy này ở đây?

Trong hoàng cung này còn ai biết nàng có quan hệ với Thẩm gia?

Bất chợt trong đầu nàng hiện lên một hình bóng.

Lẽ nào là Thái tử?

Tuy hắn không phải là người Thẩm gia thật, nhưng vẫn có thể xem là một nửa người Thẩm gia.

Nếu nói chuyện này là do hắn làm, vậy mọi chuyện rõ ràng rồi.

Hắn sai người đặt tờ giấy có gia huy của Thẩm gia ở chỗ nàng, có lẽ là nhắc nhở nàng về giao ước mà nàng từng ký với Thẩm gia.

Năm đó, Thẩm gia đã cứu nàng khỏi tay bọn buôn người, cho nàng đồ ăn thức uống, giúp nàng từ một cô gái gầy gò trở thành một thiếu nữ duyên dáng.

Đại ân đại đức của Thẩm gia, nàng không có gì để báo đáp, bèn tuân theo sắp xếp của gia chủ Thẩm gia, thông qua tuyển chọn vào cung làm cung nữ, nàng từng giao ước với gia chủ Thẩm gia, dù tương lai có xảy ra chuyện gì, nàng nhất định phải đáp ứng một yêu cầu của người Thẩm gia.

Sau khi Trân Châu vào cung, nàng hoàn toàn cắt đứt liên lạc với Thẩm gia.

Mấy năm qua với khả năng làm việc xuất sắc và tính cách trầm tĩnh chu đáo, nàng dần được Tần hoàng hậu tín nhiệm, từ một tiểu cung nữ leo lên vị trí đại cung nữ ở điện Tiêu Phòng.

Nàng biết Thẩm gia bị diệt môn.

Nàng tưởng giao ước mà nàng lập với gia chủ Thẩm gia đã biến mất cùng với sự diệt vong của Thẩm gia.

Nào ngờ lại có người còn nhớ đến giao ước này.

Đêm nay, Trân Châu mất ngủ.

Nàng nằm trên giường, mở to mắt thức đến trời sáng.

Lúc nàng thay quần áo bước ra khỏi phòng, nàng nhìn bầu trời còn tối bên ngoài, ước gì tờ giấy tối qua chưa từng xuất hiện.

Nàng đi về phía tẩm điện, trên đường gặp rất nhiều cung nữ thái giám, bọn họ đều chào hỏi nàng.

Bình thường Trân Châu sẽ mỉm cười đáp lại nhưng hôm nay nàng không thể cười được.

Nàng chăm chỉ nỗ lực mới leo lên được vị trí ngày hôm nay, nàng không muốn bỏ cuộc.

Nàng không muốn phản bội Tần hoàng hậu.

Trong tẩm điện, Tần hoàng hậu đã dậy, một đại cung nữ khác đang hầu hạ bà thay y phục.

Trân Châu bước vào hành lễ với Hoàng hậu, tư thế vô cùng hoàn hảo.

Tần hoàng hậu không chỉ yêu cầu cao với bản thân, mà đối với

những người xung quanh cũng vậy, dù là lễ nghi ăn mặc hay cách đối nhân xử thế đều phải tuân thủ nghiêm ngặt các yêu cầu của bà.

Ai không đáp ứng được tiêu chuẩn của bà sẽ không thể nào lọt vào mắt bà.

Trân Châu cầm lược nhẹ nhàng chải mái tóc dài của Tần hoàng hậu.

“Hôm nay, Hoàng hậu nương nương muốn dùng kiểu trâm nào?”

Tần hoàng hậu bình tĩnh nói “Ngươi xem rồi chọn đi.”

Trân Châu biết rõ sở thích của Hoàng hậu, thuần thục giúp bà chải tóc cài trâm.

Dù là trâm cài hay trang điểm đều phù hợp với sở thích của Tần hoàng hậu, cách bày tỏ sự hài lòng của bà là không nói gì.

Muốn nhận được lời khen của Tần hoàng hậu là chuyện không thể nào.

Tần hoàng hậu không phê bình, chính là lời khen lớn nhất.

Trân Châu dìu Tần hoàng hậu đứng dậy đi ra ngoài.

Tần hoàng hậu “Ngươi sai người đưa tin cho Tần phu nhân, nếu bà ấy rảnh thì vào cung nói chuyện với bổn cung.”

“Vâng.”

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua.

Đến tối, Trân Châu trở về phòng của mình.

Lần này nàng cẩn thận hơn, trải chăn ra trước, kiểm tra tỉ mỉ, quả nhiên phát hiện một tờ giấy ở giữa chăn.

Tay nàng run rẩy cầm tờ giấy.

Trên tờ giấy chỉ có một dòng ngắn —

Bằng chứng vụng trộm của Hoàng hậu và Tây Lăng vương.

Phía dưới là gia huy của Thẩm gia.

Trân Châu ngã xuống giường.

Nàng hối hận rồi, ban đầu lẽ ra nàng không nên giao ước như vậy với gia chủ Thẩm gia.

Nhưng chuyện đến nước này, nàng biết dù nàng hối hận thì Thái tử cũng sẽ không cho nàng cơ hội hối hận.

Nếu hắn biết nàng có quan hệ với Thẩm gia thì nhất định sẽ có chứng cứ liên quan.

Nếu nàng không thừa nhận giao ước với Thẩm gia, Thái tử có thể sẽ trực tiếp nói chuyện này với Tần hoàng hậu.

Với tính cách trong mắt không chứa nổi một hạt cát của Tần hoàng hậu, đến lúc đó nàng khó thoát cái chết.

Trân Châu không còn lựa chọn nào khác.

Nàng đốt tờ giấy rồi ngồi thẫn thờ trên giường cho đến sáng.

Sắc mặt nàng hôm nay trông tệ hơn.

Tần hoàng hậu vừa thấy nàng liền cau mày hỏi "Có phải ngươi bệnh không?"

Trân Châu cung kính nói "Có lẽ tối qua bị cảm lạnh, chỉ là bệnh vặt, lát nữa uống thuốc sẽ khỏi thôi."

Tần hoàng hậu không phải kiểu chủ nhân quan tâm đến nô tỳ, có thể hỏi một câu như vậy đã là hiếm thấy, sau đó bà không nói nữa, để Trân Châu chải tóc trang điểm.

Sau khi chỉnh trang ổn thỏa, Tần hoàng hậu ra ngoài, còn Trân Châu ở trong phòng dọn dẹp trâm cài trang sức trên bàn.

Nàng biết Tần hoàng hậu có một ngọc bội hình trăng khuyết.

Đó là tín vật định tình của Tần hoàng hậu và Tây Lăng vương.

Chương 553: Không được đi đâu hết

Tiêu Hề Hề thường ngủ đến mặt trời đứng bóng mới dậy, nhưng hôm nay trời còn chưa sáng nàng đã dậy rồi.

Lạc Thanh Hàn vừa mới thức, đang thay y phục, thấy nàng bò xuống giường liền hỏi "Nàng đói rồi? Hay muốn đi nhà xí?"

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn hắn.

"Ta gặp ác mộng."

Lạc Thanh Hàn trấn an "Giấc mơ thường trái ngược."

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không đâu, ta không thường gặp ác mộng, một khi gặp ác mộng, rất có thể sẽ xảy ra chuyện không hay."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi thay đổi.

Nếu là người khác nói, Lạc Thanh Hàn sẽ không để tâm, nhưng Tiêu Hề Hề thì khác.

Nếu nàng nói sắp có chuyện không hay xảy ra thì thật sự sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Lạc Thanh Hàn cho mọi người lui xuống.

Hắn bước đến bên giường ngồi xuống, nghiêm túc hỏi.

"Là ác mộng gì?"

Tiêu Hề Hề cố nhớ lại, nhưng chỉ có thể nhớ lại một hình ảnh méo mó.

Nàng không thể nhớ nội dung giấc mơ.

Hình ảnh duy nhất mà nàng nhớ là dáng vẻ Thái tử đau khổ rơi lệ.

Nàng từng thấy rất nhiều dáng vẻ của Thái tử, nhưng nàng chưa từng thấy dáng vẻ đau khổ rơi lệ của hắn.

Nhưng vừa nãy nàng lại nhìn thấy trong mơ.

Rốt cuộc là tình cảnh tồi tệ đến mức nào lại có thể khiến Thái tử luôn giỏi nhẫn nhịn phải rơi lệ?

Tiêu Hề Hề thấy rất khó chịu, làm tâm trạng cũng chán chường.

Nàng cúi đầu siết tay áo mình, nhỏ giọng nói "Ta không nhớ, dù sao cũng chỉ là một giấc mơ không tốt."

Lạc Thanh Hàn nhận ra tâm trạng của nàng không tốt, bèn giơ tay xoa đầu nàng.

"Đừng lo lắng, chỉ cần nàng an tâm ở trong điện Thanh Ca, sẽ không có chuyện gì xảy ra, nếu thật sự xảy ra chuyện, nàng có thể phái người đến báo cho ta. Sau khi hạ triều, ta sẽ quay lại điện Thanh Ca, hôm nay ta sẽ ở cạnh nàng, không đi đâu hết."

Tiêu Hề Hề không nói gì, vẫn trùng trùng tâm sự.

Lạc Thanh Hàn quen nhìn nàng không lo không nghĩ, đây là lần đầu tiên hắn thấy dáng vẻ không vui của nàng, không tránh khỏi đau lòng.

"Hay là ta phái người đi xin nghỉ phép với phụ hoàng? Nói là hôm nay ta không khỏe, cần ở Đông cung dưỡng bệnh, dù gì cũng chỉ là buổi triều nhỏ, không đi một lần cũng không ảnh hưởng gì."

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không cần."

Nếu nàng linh cảm được có chuyện không hay xảy ra, thì chắc chắn sẽ xảy ra.

Dù hôm nay Thái tử không ra ngoài thì vẫn còn ngày mai, ngày kia …

Hắn không thể vì muốn tránh nạn mà suốt đời không ra ngoài được?

Cứ tránh né thế này cũng không có ích gì.

Muốn giải quyết mối nguy thì phải tìm ra nguyên nhân ngọn nguồn, rồi giải quyết tận gốc.

Lạc Thanh Hàn lo lắng nhìn nàng.

“Ta không yên tâm về nàng, lỡ nàng gặp nguy hiểm thì sao?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không phải, người gặp nguy hiểm không phải ta, mà là người.”

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn thấy nhẹ nhõm.

Vốn hắn tưởng sẽ có chuyện không hay xảy ra với Tiêu Hề Hề nên vô cùng lo lắng.

Nếu là bản thân hắn thì không vấn đề gì.

Hắn không còn là Thái tử đáng thương yếu thế trước kia, hắn hiện giờ đã trưởng thành, có khả năng tự bảo vệ mình.

Ngay cả khi hắn gặp rắc rối cũng có thể giải quyết, không phải chuyện gì lớn.

Lạc Thanh Hàn an ủi nói “Không cần lo, ta có thể tự bảo vệ mình.”

Thường công công đứng ngoài cửa nhắc nhở “Đã đến giờ rồi, Điện hạ, chúng ta nên đi thôi.”

Lạc Thanh Hàn đứng dậy, cúi người hôn lên trán Tiêu Hề Hề.

“Ngoan ngoãn ở nhà đợi ta về.”

Tiêu Hề Hề ngồi trên giường nhìn hắn đi ra ngoài.

Khi hắn bước tới cửa phòng, nàng chợt gọi lớn.

“Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn dừng bước, quay lại nhìn nàng, trong mắt ẩn chứa dịu dàng mà chính hắn cũng nhận thấy.

“Còn chuyện gì sao?”

Tiêu Hề Hề nhảy xuống đất, chân trần chạy tới ôm hắn.

“Hôm nay người về sớm một chút được không?”

Ngày thường lúc Lạc Thanh Hàn đi, nàng luôn cuộn tròn trên giường ngủ, hắn chưa từng thấy dáng vẻ dựa dẫm này của nàng.

Trong lòng Lạc Thanh Hàn khá hưởng thụ, nhịn không được cúi đầu hôn môi nàng.

“Ừm, ta hạ triều sẽ về điện Thanh Ca với nàng, còn nàng ngoan ngoãn ở trong điện, không được đi đâu hết.”

Tiêu Hề Hề gật đầu đáp vâng.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn đôi chân trần của nàng, giơ tay bế nàng về giường.

“Hiện giờ vẫn còn sớm, nàng có thể ngủ thêm một lát, ta phải đi rồi.”

Tiêu Hề Hề nhìn hắn ra khỏi phòng.

Cửa đã đóng lại, bóng lưng Thái tử cũng bị che mất, không thể nhìn thấy.

Linh cảm không tốt trong lòng Tiêu Hề Hề càng lúc càng mạnh.

Cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Nàng dứt khoát gọi Bảo Cầm.

“Ta muốn tắm rửa thay đồ.”

Bảo Cầm ngạc nhiên “Sao hôm nay người dậy sớm thế?”

Tiêu Hề Hề không giải thích, chỉ nói nàng không ngủ được, muốn dậy hít thở không khí.

Bảo Cầm nhanh chóng hầu hạ nàng thay y phục.

Tắm rửa xong, Tiêu Hề Hề ăn sáng.

Trong lúc ăn, nàng lại nghĩ về Thái tử.

Chuyện gì có thể khiến Thái tử đau khổ đến mức rơi lệ?

Tiêu Hề Hề không khỏi nghĩ tới Thẩm chiêu nghi.

Thái tử mộng du mấy lần liền đều là vì Thẩm chiêu nghi.

Mỗi lần sau khi mộng du, tâm trạng của hắn rất xấu, dáng vẻ vô cùng khó chịu.

Tiêu Hề Hề thấy người duy nhất có thể khiến Thái tử khóc chỉ có Thẩm chiêu nghi.

Thẩm chiêu nghi đã chết, bà ấy không thể làm gì Thái tử.

Rất có thể có người muốn lợi dụng Thẩm chiêu nghi vạch kế hoạch đối phó Thái tử.

Bữa sáng hôm nay Tiêu Hề Hề ăn rất chậm.

Sau khi ăn xong, Bảo Cầm không khỏi hỏi "Nương nương, bữa sáng hôm nay không ngon sao?"

Tiêu Hề Hề hồi phục tinh thần "Không có, ngon lắm."

"Vậy sao thấy người ăn … khó chịu như vậy?"

Vừa rồi Bảo Cầm nhìn Tiêu Hề Hề dùng bữa, nét mặt không còn vui vẻ như trước, tâm trí lơ đãng đâu đâu.

Bộ dạng này của nàng làm Bảo Cầm hơi lo.

Tiêu Hề Hề "Vừa nãy ta đang suy nghĩ, không liên quan gì đến món em nấu."

Bảo Cầm thấy nàng không muốn nói thêm, cũng không tiện hỏi tiếp.

Thanh Tùng chạy nhanh vào.

"Khởi bẩm nương nương, có người từ cung Trường Lạc tới."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc, không hiểu tại sao người của cung Trường Lạc tới đây, nàng nói "Cho vào đi."

Người đến là một nữ quan.

Nàng cung kính hành lễ "Bái kiến trắc phi nương nương, thần phụng lệnh Thái hậu mời người đến cung Trường Lạc."

Tiêu Hề Hề không hiểu tại sao Thái hậu lại đột nhiên gọi nàng?

Nàng chỉ gặp Thái hậu vài lần, còn về số lần nói chuyện với bà thì hoàn toàn không có.

Theo lý mà nói, một nhân vật lớn làm chủ hậu cung như Thái hậu không nên có hứng thú với một con tôm nhỏ như nàng.

Tiêu Hề Hề không nhịn được tò mò, thử hỏi.

“Không biết Thái hậu có gì dặn dò?”

Nữ quan khẽ cười “Người đừng lo lắng, Thái hậu chỉ muốn mời người đến trò chuyện thôi.”

Chương 554: EQ này, cao thật!

Nói thật, Tiêu Hề Hề không muốn ra ngoài.

Nhưng Thái hậu đã phái nữ quan đến mời, nếu nàng không đi thì là không nể mặt Thái hậu.

Thái hậu khác với Hoàng hậu, bà là bà nội của Thái tử, là người phụ nữ có địa vị cao nhất trong hậu cung, cả Hoàng đế cũng phải kính trọng bà.

Tiêu Hề Hề không đắc tội nổi.

Nàng do dự một hồi rồi nói "Xin đợi một chút, ta đi thay y phục."

Vì sắp gặp trưởng bối nên phải ăn mặc trang trọng một chút.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm ra ngoài.

Nàng mở tủ lấy túi vải màu xanh.

Nàng lục lọi trong túi, cuối cùng tìm thấy một lọ thuốc nhỏ và một con dao găm tinh xảo.

Tuy Thái hậu khá thân thiện với Thái tử, hẳn sẽ không tấn công bất ngờ, nhưng nàng vẫn phải mang theo dao phòng thân, đề phòng chuyện không may.

Nàng mở lọ thuốc, đổ một viên đan Khí Hư ra tay, ném vào miệng rồi nuốt xuống.

Mặc kệ Thái hậu tìm nàng vì chuyện gì, nàng cũng đã quyết định giả bệnh rồi trốn đi.

Nàng nhét lọ thuốc vào túi, đóng cửa tủ rồi quay người bước ra ngoài.

Nữ quan đã chờ ở bên ngoài khá lâu.

Tiêu Hề Hề lên kiệu, dặn dò Thanh Tùng.

“Lát nữa Thái tử tới, ngươi giúp ta nói với Thái tử, ta đến cung Trường Lạc một chút, sẽ về nhanh thôi, bảo ngài ấy đừng lo lắng.”

“Vâng.”

Thanh Tùng đứng đó, nhìn chiếc kiệu dần đi xa.

Lần này Bảo Cầm đi cùng Tiêu Hề Hề.

Chiếc kiệu dừng ở cổng cung Trường Lạc.

Bảo Cầm đỡ Tiêu trắc phi xuống kiệu, nữ quan dẫn đường đưa bọn họ vào trong.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề tới cung Trường Lạc.

Nàng không có tâm trạng đánh giá hoàn cảnh xung quanh, đầu óc nàng đang bận nghĩ lý do tại sao Thái hậu lại gọi nàng.

Trong sảnh hoa, Thái hậu đang tỉa cành lá của một chậu lan.

Tạ Sơ Tuyết đứng gần đó nói chuyện với Thái hậu.

Thấy Tiêu trắc phi tới, Thái hậu dừng lại, ngẩng đầu nhìn Tiêu trắc phi, đánh giá nàng từ đầu đến chân.

Tiêu Hề Hề bước tới hành lễ “Thần thiếp bái kiến Thái hậu nương nương.”

Thái hậu cười nói “Hóa ra con chính là Tiêu trắc phi, đúng là một đứa trẻ đáng yêu, chẳng trách Thái tử lại thương con như

vậy, thậm chí nó còn cố ý đến cầu xin ai gia phong con làm trắc phi.”

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng “Thái hậu đừng chọc con nữa.”

Tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi hơi cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên vẻ ngượng ngùng, trông rất đáng yêu.

Thái hậu trò chuyện cùng nàng, nói những chuyện vặt vãnh hàng ngày, giống như một trưởng bối quan tâm con cháu, thái độ cũng rất tốt.

Sau đó họ đi thăm vườn.

Vì Thái hậu thích chăm sóc hoa cỏ nên trong cung Trường Lạc trồng rất nhiều hoa cỏ, trong đó có rất nhiều loại quý hiếm Tiêu Hề Hề chưa từng thấy qua.

Tiêu Hề Hề thậm chí còn thấy hướng dương mà nàng tặng cho Thái hậu.

Trong số các loài hoa và thực vật kỳ lạ, hướng dương đó nổi bật nhất, đặc biệt là cách nó hướng về phía mặt trời, thoạt nhìn rất khác biệt với số hoa sặc sỡ xung quanh.

Điều khiến Tiêu Hề Hề ngạc nhiên hơn là Thái hậu lại rất thích hướng dương này.

Thái hậu cảm thán nói “Tổ mẫu của ai gia rất thích hướng dương, bà nghĩ hướng dương có màu vàng mang lại một cảm giác sống động, lúc ai gia thấy hướng dương này, không khỏi nghĩ đến bà.”

Tiêu Hề Hề và Tạ Sơ Tuyết nhanh chóng an ủi.

Dù sao Thái hậu đã già, sức lực có hạn, đi dạo một lúc đã thấy mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.

Tiêu Hề Hề vốn tưởng nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, có

thể về rồi, không ngờ lại nghe Thái hậu đột nhiên nói.

“Thật ra, ai gia gọi con đến đây là vì có chuyện muốn nhờ con giúp đỡ,”

Tiêu Hề Hề vội nói “Người cứ việc sai bảo.”

Thái hậu chậm rãi nói “Ai gia định lập một nơi từ thiện để giúp đỡ dân chúng nghèo khổ trong thành, nhưng ai gia đã già, không còn sức lực làm những chuyện này, vừa hay Sơ Tuyết cũng quan tâm nên ai gia muốn giao chuyện này cho con bé. Sơ Tuyết rất thông minh, cũng có năng lực, nhưng dù gì con bé cũng là cô nương chưa xuất giá, có vài chuyện không tiện đi làm. Con bé cũng mới đến Thịnh Kinh, không quen thuộc nơi này, cho nên ai gia muốn tìm người giúp đỡ con bé.”

Trong lòng Tiêu Hề Hề có dự cảm không tốt.

Thái hậu mỉm cười nhìn Tạ Sơ Tuyết.

Tạ Sơ Tuyết khẽ cười, chủ động bước tới, nhiệt tình nắm tay Tiêu Hề Hề.

“Muội không quen thuộc nơi này, cả một người bạn cũng không có, muội chỉ quen biết với tỷ, muội biết tỷ là người tốt, hẳn sẽ rất vui khi làm những chuyện có thể giúp ích cho người khác, đúng không?”

Tiêu Hề Hề bội phục Tạ Sơ Tuyết, không hổ là người phụ nữ có thể bắt cá nhiều tay, EQ này, cao thật!

Chẳng trách lúc đó Lạc Dạ Thần lại bị nàng xoay như dế.

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ nói “Lập nơi từ thiện là chuyện tốt, đương nhiên thần thiếp cũng muốn giúp đỡ, tiếc là mấy ngày trước thần thiếp không cẩn thận ngã xuống nước rồi sinh bệnh, đến giờ vẫn chưa khỏi, thần thiếp dù muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.”

Vì trước đó nàng rơi xuống nước nên đặc biệt mời thái y đến

khám.

Chuyện này là thật, rất dễ điều tra, nên nàng không sợ Thái hậu điều tra.

Tạ Sơ Tuyết quan tâm nói "Thì ra tỷ bị bệnh, đáng lẽ muội phải đi thăm tỷ, bây giờ tỷ đã đỡ hơn chưa?"

Tiêu Hề Hề "Đã đỡ hơn trước rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn tức ngực khó thở, thái y nói ta cần nghỉ ngơi một thời gian mới khỏi."

Vừa lúc đan Khí Hư phát huy tác dụng.

Nàng ôm ngực khẽ cau mày, sắc mặt dần tái nhợt.

Trông dáng vẻ rõ ràng rất khó chịu.

Thấy vậy, Thái hậu hoàn toàn tin lời nàng nói.

Xem ra nàng bị bệnh thật, không phải cố ý tìm cớ.

Thái hậu sai người dìu nàng ngồi xuống.

Nét mặt Tạ Sơ Tuyết đầy lo lắng "Sắc mặt của tỷ kém quá, nhất định là bệnh nặng, hay là mời thái y đến khám?"

Tiêu Hề Hề xua tay "Không cần phiền phức như vậy, trước đó ta đã gọi thái y đến khám rồi, khám nữa cũng chẳng có tác dụng gì."

Thái hậu thở dài "Sớm biết con bệnh thì ai gia đã không gọi con đến, lần này gây phiền phức cho con rồi."

"Thái hậu nương nương đừng nói vậy, được Thái hậu gọi tới là vinh hạnh của thần thiếp, tiếc là thân thể này quá kém, phụ lòng tốt của Thái hậu."

Nàng vừa nói vừa cố tình ấn ngực để tỏ vẻ mình rất khó chịu.

Nàng học chiêu này của Bạch trắc phi.

Nói đến chuyện làm sao thể hiện bệnh tật của mình, Bạch trắc phi chắc chắn là ví dụ điển hình!

Thái hậu an ủi nàng vài câu rồi phái người đưa nàng về.

Tạ Sơ Tuyết chủ động nói "Vừa hay con rảnh, để con đưa Tiêu trắc phi về, trên đường đi còn có thể trò chuyện."

Thái hậu mỉm cười đồng ý "Vậy thì tốt, có con đi cùng, ai gia cũng yên tâm hơn."

Chương 555: Vật chứng

Tạ Sơ Tuyết dìu Tiêu Hề Hề bước ra ngoài.

Bảo Cầm theo sau, mấy lần muốn can thiệp đều bị Tạ Sơ Tuyết ngăn lại.

Tiêu Hề Hề cố hất tay Tạ Sơ Tuyết ra, nhưng Tạ Sơ Tuyết vẫn giữ chặt cánh tay nàng.

Nếu là ngày thường, chút sức này của Tạ Sơ Tuyết chẳng là gì với Tiêu Hề Hề, nàng có thể dễ dàng hất tay Tạ Sơ Tuyết ra.

Mà Tiêu Hề Hề hiện giờ đang trong tình trạng suy nhược, cơ thể không còn nhiều sức, không thể thoát khỏi Tạ Sơ Tuyết.

Tạ Sơ Tuyết dường như cũng phát hiện chuyện này, nàng nhếch khóe miệng cười nói.

“Xem ra trắc phi nương nương bệnh rất nặng, vừa hay Phương quản sự trong phủ chúng ta có y thuật rất giỏi, hay là nương nương theo muội về Thương Lan Viên, để Phương quản sự chẩn trị cho người?”

Tiêu Hề Hề biết Phương quản sự mà nàng nói chính là Phương Vô Tửu.

Y thuật của Phương Vô Tửu quả thật rất giỏi, nhưng Tiêu Hề Hề không muốn huynh ấy chữa cho nàng.

Nàng từ chối “Cảm ơn, không cần.”

Tạ Sơ Tuyết “Nương nương cần gì lạnh nhạt như vậy? Dù sao chúng ta cũng là bạn mà.”

Tiêu Hề Hề cười gượng nhưng vẫn lịch sự.

Chủ đề bị ép phải kết thúc.

Chiếc kiệu đã đợi sẵn ở cổng cung Trường Lạc.

Tạ Sơ Tuyết đích thân đỡ Tiêu Hề Hề ngồi vào kiệu, không quên nhẹ giọng dặn dò "Nương nương đi đường cẩn thận, hôm khác muội tới thăm người."

Bốn thái giám khỏe mạnh nhấc kiệu lên, vững vàng bước đi.

Tạ Sơ Tuyết đứng đó nhìn họ rời đi.

Nàng nhìn chiếc kiệu dần đi xa, khẽ mỉm cười.

Vì uống đan Khí Hư nên Tiêu Hề Hề hiện giờ rất yếu, đầu óc có hơi choáng.

Nàng đang ngồi trên kiệu.

Chiếc kiệu lắc lư theo từng bước chân khiến nàng thấy buồn ngủ.

Nàng nhịn không được bắt đầu ngủ gật.

Không biết chiếc kiệu ngừng lắc lư từ lúc nào.

Tiêu Hề Hề nhướng mày, nhẹ giọng hỏi "Đến rồi à?"

Ở bên ngoài không ai trả lời.

Tiêu Hề Hề thấy lạ, vừa lúc nàng định mở rèm cửa sổ nhìn thử, thì thấy rèm kiệu đột nhiên bị kéo ra từ bên ngoài!

Một bàn tay mạnh mẽ vươn tới, tóm lấy cánh tay nàng kéo ra ngoài.

Tiêu Hề Hề vùng vẫy, chống cự theo bản năng.

Nhưng hiện giờ nàng đang trong trạng thái suy nhược, sức lực rất ít, không phải là đối thủ của đối phương.

Nàng bị cưỡng ép kéo ra ngoài.

Lúc bước xuống kiệu, nàng mới nhận ra đây hoàn toàn không phải đường về Đông cung, mọi thứ xung quanh rất xa lạ, nàng chưa từng đến đây.

Còn Bảo Cầm đi theo đã bị đánh bất tỉnh nằm trên đất.

Người bắt được Tiêu Hề Hề là một thái giám cao lớn khỏe mạnh.

Tiêu Hề Hề nhìn thoáng đã nhận ra, gã là một trong những thái giám khỏe mạnh khiêng kiệu vừa nãy.

Lúc này còn có ba tên thái giám khỏe mạnh khác bao vây.

Nếu Tiêu Hề Hề ở trạng thái bình thường, đối phó mấy người này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cả người nàng hiện giờ yếu ớt, cả nội lực cũng không thể dùng, đi một bước phải hít thở hai lần, vốn không thể đánh lại bọn chúng.

Nàng hét lớn kêu cứu!

Nhưng nơi này quá hẻo lánh, xung quanh không có bóng người.

Nàng hét cũng vô ích.

Một tên thái giám khác nói một câu đắc tội rồi đánh mạnh vào gáy nàng!

Tiêu Hề Hề thấy sau gáy đau nhức, tầm mắt tức thì tối đen.

Nàng cứ thế bất tỉnh.

……

Sau khi hạ triều, Lạc Thanh Hàn ra khỏi điện Nghị Sự, Thanh Tùng nhanh chóng bước tới.

“Thái tử Điện hạ, Thái hậu nương nương vừa mới gọi Tiêu trắc phi tới cung Trường Lạc.”

Lạc Thanh Hàn hơi cau mày “Có nói là chuyện gì không?”

Thanh Tùng lắc đầu “Không nói gì cả.”

Lạc Thanh Hàn không hiểu tại sao Thái hậu lại đột nhiên triệu kiến Tiêu trắc phi?

Hắn định trực tiếp đến cung Trường Lạc tìm Tiêu trắc phi.

Hắn còn chưa kịp đi xa, đã bị một người gọi lại.

Trân Châu cung kính hành lễ “Thái tử Điện hạ, có thể nói chuyện một chút được không?”

Thường công công rất ngạc nhiên.

Thường công công không ngờ đại cung nữ bên cạnh Tần hoàng hậu lại chủ động tìm Thái tử.

Bộ dạng này chắc không phải đến truyền lệnh của Tần hoàng hậu.

Lẽ nào là chuyện riêng?

Nhưng Trân Châu thì có thể có chuyện riêng gì với Thái tử?

Lạc Thanh Hàn sớm đã đoán được Trân Châu sẽ tới tìm mình, nên hắn bình tĩnh đáp “Ừm.”

Hai người đi đến một nơi vắng vẻ.

Thường công công và Thanh Tùng cố ý đứng xa một chút.

Sắc mặt Trân Châu lúc này rất khó coi, trên mặt không còn chút máu, giống như đóa hoa sắp tàn, hoàn toàn không có tinh thần.

Nàng lấy một chiếc túi từ trong ngực.

Hai tay nàng run rẩy đưa chiếc túi sang, nụ cười trên mặt nàng còn xấu hơn cả khóc.

“Chuyện mà Điện hạ bảo nô tỳ làm, nô tỳ đã làm xong, đây là vật chứng mà ngài muốn.”

Lạc Thanh Hàn đưa tay cầm chiếc túi.

Hắn mở túi, lấy ra một ngọc bội hình trăng khuyết.

Trân Châu nói “Đây là tín vật định tình của Hoàng hậu và Tây Lăng vương, nó vốn là một đôi, nửa còn lại ở chỗ Tây Lăng vương.”

Lạc Thanh Hàn biết nhìn ngọc, nhìn thoáng đã nhận ra ngọc bội này là bảo vật tiền triều để lại, trên đời chỉ có một đôi, Tiên hoàng ban nó cho Tây Lăng vương, mà một nửa ngọc bội bây giờ lại ở chỗ Tần hoàng hậu.

Không nghĩ cũng biết ngọc bội này hẳn là do Tây Lăng vương tặng cho Tần hoàng hậu.

Lạc Thanh Hàn thu hồi ngọc bội “Ngươi làm rất tốt, không uổng công Thẩm gia đào tạo ngươi.”

Nhắc đến Thẩm gia, tâm trạng của Trân Châu vô cùng phức tạp.

Theo lý mà nói, lẽ ra nàng nên biết ơn Thẩm gia, nhưng hiện giờ nàng lại có hơi hận Thẩm gia.

Nàng đỏ mắt nói “Điện hạ không nên tới tìm nô tỳ.”

Lạc Thanh Hàn yên lặng nhìn nàng, không nói gì.

“Vì giúp Điện hạ làm chuyện này, nô tỳ đã phản bội Hoàng hậu, với sự nhanh trí của Hoàng hậu, sau khi biết ngọc bội bị mất, sẽ nghi ngờ nô tỳ đầu tiên, nô tỳ không thể về điện Tiêu Phòng nữa, cố gắng bao năm qua của nô tỳ đều uổng phí!”

Lúc Trân Châu nói, nước mắt lăn dài, nàng bật khóc.

Nàng dám công khai đến tìm Thái tử vì biết thân phận của mình đã bại lộ, giấu hay không cũng chẳng sao, dù sao Tần hoàng hậu cũng sẽ không tha cho nàng.

Nàng đã đến đường cùng, tương lai của nàng rất đen tối.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Chỉ cần ngươi bằng lòng, ta có thể sai người đưa ngươi rời cung, ngươi có thể tìm một nơi không ai biết để sống quãng đời còn lại.”

Trân Châu không tin được nhìn hắn “Thật sao? Ngài không định giết nô tỳ bịt miệng sao?”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Ta giết ngươi làm gì?”

Trân Châu không ngờ kết quả lại như vậy.

Theo hiểu biết của nàng với các chủ tử trong cung, bọn họ vốn không coi cung nữ thái giám là con người, chỉ cần là người có thể làm lộ thân phận của mình đều sẽ giết không tha.

Lạc Thanh Hàn thật sự không có ý định giết Trân Châu.

Không phải vì hắn nhân hậu mà vì dù Trân Châu sống hay chết cũng không ảnh hưởng đến hắn.

Trân Châu vội lau nước mắt, quỳ xuống “Tạ ơn Thái tử Điện hạ tha mạng, nô tỳ bằng lòng rời cung!”

Chỉ cần có thể rời cung, nàng sẽ có cơ hội tránh tai mắt của Tần hoàng hậu, về sau hắn sẽ tìm được đường sống.

Chương 556: Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe ngựa, cầm ngọc bội hình trăng khuyết trong tay.

Hắn nhìn ngọc bội đến xuất thần.

Mãi đến khi xe ngựa dừng lại, hắn mới hoàn hồn.

Hắn ngẩng đầu nhìn cổng cung Trường Lạc trước mặt.

Thái giám gác cổng thấy Thái tử đến liền vội bước tới hành lễ.

“Nô tài bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn ngồi trong xe ngựa, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng hỏi “Nghe nói Tiêu trắc phi được mời đến cung Trường Lạc?”

Thái giám vội nói “Thái hậu nương nương mời Tiêu trắc phi đến cung Trường Lạc trò chuyện. Tiêu trắc phi trò chuyện xong thì trở về, chắc lúc này cũng đã đến điện Thanh Ca rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Đã về rồi à?”

Thái giám “Nô tài không dám dối gạt Điện hạ, Tiêu trắc phi quả thật đã ngồi kiệu về rồi, rất nhiều người hìn thấy, Điện hạ tra một chút sẽ biết.”

Lạc Thanh Hàn biết, mấy chuyện vừa tra đã biết thế này thì đối phương thật sự không cần thiết phải nói dối.

Hiện giờ Tiêu trắc phi đã về, Lạc Thanh Hàn cũng có chút yên

tâm.

Thường công công cung kính hỏi "Bây giờ chúng ta về Đông cung sao?"

Lạc Thanh Hàn nhìn ngọc bội trăng khuyết trong tay "Không, đến điện Tiêu Phòng trước."

Hắn muốn hỏi Tần hoàng hậu một số chuyện xưa.

……

Tiêu Hề Hề mở mắt phát hiện mình đang nằm trên giường.

Có một người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

Chính là Phương Vô Tửu đã lâu không gặp.

Tiêu Hề Hề thấy hắn, sắc mặt hơi thay đổi "Đại sư huynh."

Phương Vô Tửu vẫn như cũ, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, cả người toát ra khí chất dù trời đất sụp đổ vẫn sẽ luôn bình tĩnh.

"Đã lâu không gặp."

Tiêu Hề Hề chật vật ngồi dậy.

Cơ thể nàng lúc này vẫn còn rất yếu, chỉ ngồi dậy cũng làm nàng thấy tốn sức.

"Đây là đâu?"

Phương Vô Tửu chỉ cười không nói.

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, căn phòng trông giống khuê phòng của nữ tử bình thường, không có gì đặc biệt.

Nàng xoa xoa phần gáy đau nhức, cau mày nói "Là huynh cho người bắt ta tới đây?"

“Ta chỉ muốn mời muội ở lại đây vài ngày, sư huynh muội chúng ta đã lâu không gặp, ta rất nhớ muội, muốn ôn chuyện cũ với muội.”

Phương Vô Tửu vừa nói vừa nhìn sắc mặt của nàng.

“Có phải muội uống đan Khí Hư mà sư phụ đưa không?”

Tiêu Hề Hề mím môi dưới, nét mặt lộ vẻ hối hận.

Phương Vô Tửu nhìn bộ dạng này của nàng thì hiểu ra tất cả.

Hắn cười nói “Ta còn tưởng phải tốn rất nhiều công sức mới đưa được muội đến đây, nào ngờ muội tự mình uống đan Khí Hư, chuyện này giúp chúng ta tránh được rất nhiều rắc rối, muội uống đan Khí Hư để giả bệnh nhỉ? Muội muốn viện cớ bị bệnh để trốn trong điện Thanh Ca không ra ngoài phải không?”

Tiêu Hề Hề giống như con mèo bị giẫm đuôi, xù lông nói “Bây giờ ta rơi vào tay huynh, huynh muốn làm gì thì cứ nói thẳng, không cần phải nói vòng vo!”

Nàng càng căng thẳng, nụ cười trên mặt Phương Vô Tửu càng sâu.

Hắn vẫn nói với giọng bất lực như trước.

“Sư muội, muội không cần căng thẳng, nếu ta muốn giết muội, lúc muội bị dìm dưới sông Ngự, ta đã không báo tin cho Thái tử cứu muội.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

“Thì ra huynh là người báo tin cho Thái tử, tại sao? Chúng ta không phải là đối thủ à?”

Phương Vô Tửu nhàn nhã nói “Có hai nguyên nhân, một là vì ta muốn xem thử địa vị của muội trong lòng Thái tử, hai là vì

ta không muốn thấy muội chết.”

Tiêu Hề Hề nói “Huynh nương tay với ta?”

Phương Vô Tửu cười nói “Đúng vậy, dù sao muội cũng là sư muội mà ta nuôi lớn, ta không muốn thấy muội chết trong tay người khác.”

Tiêu Hề Hề mím môi “Sư huynh muốn tự tay giết ta sao?”

“Nhìn đi, chủ đề lại vòng về rồi, nếu ta muốn giết muội thật, ta có rất nhiều cơ hội ra tay. Ví như lúc này, muội không có nội lực, ta chỉ cần một chiêu là có thể giết muội, nhưng ta không làm.”

Tiêu Hề Hề “Vậy huynh bắt cóc ta làm gì? Uy hiếp Thái tử?”

Phương Vô Tửu lại cười “Không, đối phó với loại người như Thái tử, mềm mỏng hiệu quả hơn cứng rắn rất nhiều.”

“Có thể nói rõ hơn không?”

Phương Vô Tửu hỏi ngược lại “Muội đang moi lời ta à?”

Tiêu Hề Hề mỉm cười “Ta chỉ tò mò thôi.”

Phương Vô Tửu nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, cười nói “Hay là chúng ta làm một giao dịch.”

“Giao dịch gì?”

“Trao đổi câu hỏi, muội muốn biết gì thì dùng tin tức để đổi.”

Tiêu Hề Hề không chút do dự đồng ý “Được.”

Phương Vô Tửu “Muội hỏi trước đi.”

Tiêu Hề Hề “Các người muốn làm gì Thái tử?”

Phương Vô Tửu “Ta tưởng muội sẽ hỏi ta muốn làm gì muội

trước?”

Tiêu Hề Hề không nói gì.

Phương Vô Tửu “Xem ra địa vị của Thái tử trong lòng muội còn quan trọng hơn bản thân mình.”

Tiêu Hề Hề nhắc nhở “Huynh nên trả lời vấn đề của ta rồi.”

“Đừng gấp, để ta nghĩ xem nên nói gì.”

“Chuyện nói ra thì dài, muội biết Bình An vương không? Hắn là hoàng tử được Tiên hoàng yêu thương nhất, Tiên hoàng từng muốn phong hắn làm Thái tử, nhưng tiếc là vì xuất thân nên không lập được.”

“Dù vậy, Tiên hoàng vẫn rất yêu thương Bình An vương, chỉ cần Bình An vương muốn gì, Tiên hoàng đều sẽ cho hắn, điều này khiến các hoàng tử khác rất đố kỵ.”

“Các hoàng tử biết, chỉ cần Bình An vương còn sống, Tiên hoàng sẽ không cân nhắc để người khác trở thành Thái tử, nên bọn họ liên thủ đối phó Bình An vương.”

“Đương kim thánh thượng lúc đó chỉ là một Lục hoàng tử bình thường.”

“Lục hoàng tử không đích thân tham gia kế hoạch vây giết Bình An vương, mà phái người tiếp cận hắn, người đó là đích trưởng nữ Thẩm gia, sau này trở thành Thẩm chiêu nghi.”

……

Trong điện Tiêu Phòng rối tinh rối mù.

Các cung nữ thái giám tìm ngọc bội trăng khuyết bị mất khắp nơi.

Tiếc là không thể tìm được.

Tần hoàng hậu đứng trong viện, nhìn hoa hải đường nở rộ trước mặt, lạnh lùng hỏi.

“Vẫn chưa tìm thấy?”

Cung nữ bên cạnh sắc mặt trắng bệch trả lời “Chúng nô tỳ đã tìm từ trong ra ngoài điện Tiêu Phòng ba lần, nhưng vẫn không tìm thấy.”

Tần hoàng hậu “Bổn cung đang hỏi Trân Châu? Vẫn chưa tìm thấy sao?”

“Vẫn chưa, đồ đạc của Trân Châu vẫn còn trong phòng, nhưng người đã biến mất. Có người thấy tỷ ấy đi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về, không ai biết tỷ ấy đi đâu.”

Sắc mặt Tần hoàng hậu vô cùng u ám “Phái người báo cho Cấm vệ quân, nói Trân Châu trộm tài sản trong cung, bảo bọn họ phong tỏa cửa cung, điều tra kỹ lưỡng tung tích của Trân Châu. Dù ả ở đâu, bổn cung muốn sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

“Vâng.”

Cung nữ quay người vội vã đi ra ngoài, nhưng lại gặp Thái tử ở cửa.

Nàng cuống quít quỳ xuống hành lễ.

“Nô tỳ bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Lạc Thanh Hàn không nhìn nàng, bước thẳng vào điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu thấy hắn tới, sắc mặt càng tệ hơn.

“Sao ngươi lại đến đây?”

“Nhi thần đã lâu không đến thỉnh an mẫu hậu, đặc biệt đến đây xem mẫu hậu có khỏe hay không?”

Chương 557: Sự thật

Tần hoàng hậu cười lạnh.

“Bổn cung rất khỏe, không cần Thái tử bận tâm.”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ lạnh nhạt của bà.

Hắn nhìn quanh, thấy khắp nơi đều có cung nữ thái giám bận rộn, bình tĩnh hỏi.

“Mẫu hậu, ở đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần hoàng hậu vô cảm nói “Chỗ của bổn cung có trộm, một cung nữ đã trộm trang sức của bổn cung, hiện giờ đang sai người tìm kiếm.”

Lạc Thanh Hàn “Là ngọc bội trăng khuyết sao?”

Sắc mặt Tần hoàng hậu chợt thay đổi.

“Sao ngươi biết? Lẽ nào ngọc bội ở chỗ ngươi?”

Lạc Thanh Hàn nhìn quanh, ẩn ý nói “Nơi này nhiều người, không phải nơi để nói chuyện.”

Sắc mặt Tần hoàng hậu tái nhợt nói “Lui xuống hết đi!”

Các cung nữ thái giám đang bận rộn xung quanh lập tức lui ra ngoài.

Trong viện tức thì trở nên im lặng.

Tần hoàng hậu nhìn chằm chằm Thái tử trước mặt chất vấn

“Có phải ngươi sai Trân Châu trộm đồ của bổn cung không? Rốt cuộc ngươi đã dùng cách gì để mua chuộc Trân Châu?”

Dù là trộm ngọc bội hay Trân Châu phản bội, đều đã giẫm vào giới hạn của Tần hoàng hậu.

Cơn giận bùng cháy trong lòng khiến khuôn mặt lạnh lùng vô cảm thường ngày của bà trở nên méo mó.

Lạc Thanh Hàn vẫn bình tĩnh, giọng điệu lạnh nhạt.

“Chuyện người hỏi đã không còn quan trọng, điều quan trọng nhất bây giờ là tín vật định tình giữa người và Tây Lăng vương đang ở chỗ nhi thần, nhi thần có thể tố cáo người với phụ hoàng bất cứ lúc nào.”

Tần hoàng hậu đối diện với đôi mắt đen láy lạnh lùng của hắn, cơn giận trong lòng dần tiêu tan, thay vào đó là cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Bà cảm thấy tay chân lạnh buốt, trong lòng hoảng hốt nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh.

“Ngươi cho rằng chỉ một khối ngọc bội thì có thể khiến Hoàng đế phế bổn cung sao?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Đương nhiên không thể, phụ hoàng trước giờ luôn xem trọng thể diện, dù biết người vụng trộm cũng sẽ không trực tiếp phế người. Theo tính cách của phụ hoàng, ông ấy sẽ ban chết cho người bằng rượu độc, sau đó tuyên bố với bên ngoài là người chết vì bệnh, rồi dùng lễ nghi của hoàng hậu an táng người. Như vậy, người đến lúc chết vẫn là hoàng hậu, sẽ không ai biết chuyện vụng trộm bẩn thỉu giữa người và Tây Lăng vương. Thể diện của người, thể diện của phụ hoàng, thể diện của cả hoàng thất đều được giữ gìn.”

Tần hoàng hậu nhìn hắn chằm chằm, không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn “Trước kia, không phải các người cũng dùng

cách tương tự để âm thầm giế.t chết Thẩm chiêu nghi sao?”

Tần hoàng hậu nghe vậy chợt bật cười.

Nụ cười nhợt nhạt, có chút mỉa mai.

Cũng không biết mình đang mỉa mai ai.

“Ngươi nói đúng, hoàn cảnh của bổn cung bây giờ không khác gì Thẩm chiêu nghi năm đó, nhưng bổn cung không ngu ngốc như Thẩm chiêu nghi, nàng ta tưởng Hoàng đế sẽ giữ lời hứa, nhưng bổn cung biết, Hoàng đế vốn không có tim!”

“Chỉ cần là người có thể trở thành Hoàng đế đều không có tim, ngươi cũng vậy.”

Lạc Thanh Hàn “Nhi thần có tim hay không, không phải chuyện mẫu hậu cần quan tâm, hiện giờ mẫu hậu chỉ cần nói với nhi thần, rốt cuộc năm đó Thẩm chiêu nghi vì sao mà chết là được.”

Tần hoàng hậu “Bổn cung đã nói rồi, nàng ta bị Hoàng đế ban chết.”

“Lý do ban chết là gì?”

Chuyện đến nước này cũng không còn gì phải giấu giếm, Tần hoàng hậu không do dự nói ra sự thật.

“Vì Thẩm chiêu nghi phạm tội khi quân, không giữ phụ đạo, dan díu với nam nhân, hủy hoại danh dự hoàng thất.”

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng hỏi “Bà ấy dan díu với ai?”

Tần hoàng hậu “Hoàng đế không nói rõ, nhưng bổn cung có thể đoán được, người đó hẳn là Bình An vương.”

Con ngươi Lạc Thanh Hàn khẽ run lên “Sao có thể? Bình An vương không phải đã chết từ lâu rồi sao?”

Tần hoàng hậu "Đó chỉ là lời đồn mà thôi, thật ra Bình An vương không chết, trong lúc hắn bị vây giết đã lén trốn thoát, người giúp hắn trốn thoát chính là Thẩm chiêu nghi."

……

Phương Vô Tửu "Chuyện này là Tây Lăng vương nói với ta, ta cũng không tự mình trải qua nên chi tiết cũng không biết rõ lắm. Ta chỉ biết, Bình An vương thật sự động lòng với Thẩm thị, hắn biết Thẩm thị là nội gián do người khác cài vào, nhưng hắn vẫn quan tâm Thẩm thị. Con người bằng xương bằng thịt, thời gian lâu dần, Thẩm thị không tránh khỏi có chút thật lòng với Bình An vương. Thẩm thị không đành lòng nhìn Bình An vương bị giết nên đã cố tình tiết lộ tin tức cho hắn, giúp hắn bình an trốn thoát khỏi vòng vây."

Tiêu Hề Hề nhập tâm nghe, không khỏi hỏi tiếp.

"Sau đó thì sao?"

Phương Vô Tửu bất đắc dĩ cười nói "Ta cảm thấy ta lỗ lớn rồi, một câu hỏi của muội lại bắt ta nói nhiều như vậy, không công bằng."

Tiêu Hề Hề thúc giục "Đừng nói nhảm nữa, nói vào chuyện chính, sau đó thì sao?"

Phương Vô Tửu cố ý chọc nàng "Ta nói nhiều như vậy, cổ họng hơi khô, muội rót cho ta một tách trà đi chứ."

Tiêu Hề Hề hết cách, đành phải lê cơ thể yếu ớt của mình, khó khăn xuống giường.

Kết quả vừa đứng dậy, loạng choạng mấy lần, suýt ngã xuống đất.

Phương Vô Tửu nhanh chóng đỡ nàng, đẩy nàng về giường.

"Bỏ đi, muội cứ nằm đó đi, ta tự rót là được."

Hắn đứng dậy đi lấy ấm trà và tách trà.

Hắn rót hai tách trà, đưa một tách cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhận tách trà, nhưng không uống, nàng vẫn nhìn Phương Vô Tửu, chờ hắn kể xong câu chuyện.

Phương Vô Tửu uống hai ngụm trà rồi nói tiếp.

“Mặc dù Bình An vương trốn thoát nhưng lại bị Thẩm gia giam cầm, sở dĩ nàng làm như vậy, một mặt là bảo vệ Bình An vương, một mặt là bảo vệ chính mình. Một khi tung tích của Bình An vương bại lộ, Lục hoàng tử sẽ biết chính nàng là người báo tin. Đến lúc đó, nàng và cả Thẩm gia khó thoát cái chết. Để ngăn người khác phát hiện ra Bình An vương, Thẩm thị đã bí mật đưa hắn về quận Trần Lưu, giao cho người Thẩm gia sắp xếp. Gia chủ Thẩm gia là một người nhìn xa trông rộng, ông nhìn ra Lục hoàng tử không đáng tin nên đã giấu Bình An vương, định khi Lục hoàng tử trở mặt, ông sẽ đẩy Bình An vương ra, làm con đường lui cho Thẩm gia. Bình An vương bị giấu rất kỹ. Cho đến khi Tiên hoàng băng hà, Lục hoàng tử lên ngôi, không ai biết Bình An vương còn sống.”

……

Tần hoàng hậu “Nhưng trên đời làm gì có bức tường nào không đón gió, cuối cùng Hoàng đế cũng biết được sự thật Bình An vương vẫn còn sống, Hoàng đế vô cùng tức giận. Không lâu sau đó, Thẩm gia bị thổ phỉ diệt môn, cả nhà không còn một ai, thậm chí ngôi nhà cũng bị thiêu rụi. Tránh để lại dấu vết, Hoàng đế lệnh cho Trần Lưu vương tiêu diệt thổ phỉ, san bằng hang ổ của bọn chúng, không chừa ai sống sót. Như vậy, vụ án Thẩm gia diệt môn đã giải quyết.”

Hóa ra đây chính là sự thật đằng sau sự diệt vong của Thẩm gia.

Kẻ thù của Thẩm gia chính là đương kim thánh thượng.

Lạc Thanh Hàn vốn đã đoán trước được kết quả, nhưng hiện

giờ nghe Tần hoàng hậu kể lại toàn bộ sự việc, cũng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Chương 558: Chuyện xưa

Thẩm gia là nhà ngoại của Lạc Thanh Hàn, Hoàng đế là phụ hoàng của hắn.

Phụ hoàng của hắn tàn sát nhà ngoại của hắn.

Một người bị kẹt giữa như hắn phải làm thế nào?

Lạc Thanh Hàn trầm mặc hồi lâu, sau đó lại lên tiếng, giọng hơi khàn khàn.

“Sau đó thì sao?”

Ánh mắt Tần hoàng hậu phức tạp nhìn hắn, như vừa đồng tình vừa giễu cợt.

“Sau đó Hoàng đế không nhắc tới chuyện này nữa, vốn tưởng chuyện này đã kết thúc, không ngờ Thẩm chiêu nghi bỗng nhiên phát điên.”

……

Phương Vô Tửu chậm rãi xoa tách trà trong tay, giọng điệu hơi buồn bã.

“Sau khi Thẩm chiêu nghi biết tin Thẩm gia diệt môn thì phát điên, tuy ai cũng nói là do thổ phỉ làm, nhưng trong lòng bà ấy biết là do Hoàng đế làm. Kẻ thù đang ở ngay trước mặt nhưng bà ấy lại không thể báo thù. Điều khiến bà ấy tuyệt vọng hơn nữa là mình đã sinh một đứa con trai cho kẻ thù. Bà ấy không có nơi trút giận, nên mới bỗng nhiên phát điên. Bà ấy có hai cách phát điên, một là tổn thương bản thân, hai là tổn thương con trai mình. Lần nghiêm trọng nhất là bà ấy ôm con trai

nhảy xuống sông Ngự, bà ấy muốn chết cùng con trai, cho rằng đó là một sự giải thoát. May là có người phát hiện kịp thời, cả hai mẹ con đều được cứu sống. Lạc Thanh Hàn còn nhỏ yếu ớt, không chịu nổi giày vò, đêm đó hắn sốt cao, các thái y cố hết sức cứu chữa, nhưng khi tỉnh lại thì hắn mất trí nhớ, quên hết mọi chuyện về Thẩm chiêu nghi. Hoàng đế không muốn Thẩm chiêu nghi tiếp tục phát điên nên dứt khoát ban rượu độc cho bà ấy. Lạc Thanh Hàn lúc đó mới ba tuổi, bên cạnh không thể không có ai chăm sóc, Hoàng đế phái người đưa đến điện Tiêu Phòng cho Tần hoàng hậu nuôi dưỡng."

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói, như thể những chuyện này không có gì to tát.

Mà Tiêu Hề Hề bất giác siết chặt tách trà.

Chuyện Thẩm chiêu nghi gặp phải quả thật đáng được thông cảm, chuyện bà ấy cảm thấy không thể sống tiếp cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Lạc Thanh Hàn có tội tình gì chứ?

Lúc đó hắn mới ba tuổi, cái gì cũng chưa hiểu, tại sao phải xem hắn làm vật thay thế để trút hận?

Chẳng lẽ do hắn mang trong mình dòng máu Thẩm gia và Hoàng đế sao?

Hắn được sinh ra trong gia đình thế nào, có phụ mẫu ra sao, không phải do hắn lựa chọn.

Hắn mới là người vô tội nhất!

Tại sao hắn lại quên người mẫu phi vô cùng quan trọng với mình?

Có lẽ là do bản năng tự bảo vệ của hắn.

Hắn không muốn bị vây quanh bởi sự tuyệt vọng của mẫu phi,

nên hắn tự động xóa bỏ tất cả ký ức về mẫu phi.

Nhưng rồi hắn đã nhớ ra.

Vì lời kể của Tần hoàng hậu, hắn nhớ lại tất cả.

Tiêu Hề Hề nhớ tới vẻ mặt đau thương của Thái tử khi nói "Ta đã nhớ hết rồi", lòng nàng như có hàng chục cân sắt, nặng nề khó chịu.

……

Tần hoàng hậu "Sau khi Thẩm chiêu nghi chết, ngươi được đưa đến chỗ bổn cung, do bổn cung nuôi dưỡng. Có biết tại sao bổn cung không thể thân thiết với ngươi không? Vì mỗi khi nhìn thấy ngươi, bổn cung không khỏi nghĩ đến Thẩm chiêu nghi. Ly rượu độc ban chết cho Thẩm chiêu nghi là bổn cung đích thân mang tới, tận mắt nhìn nàng ta uống rượu độc từ từ chết trong đau đớn, bổn cung cũng xem như là đồng phạm trong việc giết Thẩm chiêu nghi. Bổn cung luôn tự hỏi, nếu một ngày nào đó ngươi biết sự thật về cái chết của Thẩm chiêu nghi, liệu ngươi có đến tìm bổn cung trả thù không?"

Lạc Thanh Hàn "Thật ra người có thể gi.ết chết nhi thần, khi đó nhi thần còn nhỏ, một căn bệnh nhỏ cũng đủ gi.ết chết nhi thần, chỉ cần người xử lý sạch sẽ, không ai có thể làm gì người."

Tần hoàng hậu cười lạnh "Ngươi nghĩ bổn cung chưa từng nghĩ tới việc giết ngươi sao? Nhưng nếu ngươi chết, bổn cung lấy gì tranh ngôi vị Thái tử với người khác? Bổn cung không còn khả năng sinh con, đời này không bao giờ có con nữa, bổn cung không còn cách nào, chỉ đành giữ ngươi lại."

Lạc Thanh Hàn "Đa tạ ơn tha mạng của người năm đó."

Tần hoàng hậu nghe vậy, sắc mặt ngày càng u ám, giọng điệu cũng lộ ra tàn nhẫn.

"Ngươi đừng đắc ý, tuy cánh của ngươi bây giờ cứng rồi,

nhưng bổn cung vẫn còn nắm một điểm yếu của ngươi trong tay.”

Lạc Thanh Hàn đã biết chuyện hắn muốn biết, không mấy hứng thú với những gì bà nói tiếp theo.

Hắn thản nhiên nói “Thật sao?”

Tần hoàng hậu tiến lên một bước, trừng mắt nhìn hắn “Tội danh mà Hoàng đế ban chết cho Thẩm chiêu nghi là nàng ta không giữ phụ đạo, dan díu với nam nhân, ngươi nghĩ tội danh này là Hoàng đế tùy tiện áp đặt sao? Không đâu, Thẩm chiêu nghi quả thật có gian tình với Bình An vương. Quan hệ của hai người không rõ ràng. Bao gồm cả ngươi, ngươi cũng là nghiệp chướng do Thẩm chiêu nghi và Bình An vương sinh ra!”

Con ngươi của Lạc Thanh Hàn run rẩy kịch liệt.

Hắn nhớ trong mơ, Thẩm chiêu nghi nhìn hắn với ánh mắt cực kỳ ác độc, hết lần này đến lần khác mắng hắn là nghiệp chướng.

Thì ra, hắn thật sự là nghiệp chướng sao?

Sau đó Tần hoàng hậu lại thả một quả bom khác.

“Còn một chuyện nữa có thể ngươi không biết, người mà ngươi giết ở sơn trang trên núi Bình Đầu cách đây không lâu thật ra chính là Bình An vương. Bổn cung còn tưởng Hoàng đế đã giết Bình An vương, không ngờ ông ta lại giam giữ Bình An vương ở sơn trang trên núi Bình Đầu. Chuyện bất ngờ hơn là ngươi lại vô tình vào sơn trang đó, còn tự tay g.iết chết cha ruột của mình.”

Lạc Thanh Hàn nhớ đến biểu cảm của người đàn ông trước khi chết.

Như bi thương lại như tuyệt vọng, thậm chí còn có chút vui vẻ.

Lạc Thanh Hàn lúc này cảm thấy máu trong người như đông

lại.

Hắn đứng như chết lặng, tay chân lạnh ngắt.

Dường như có thứ gì đó đang bùng nổ trong đầu hắn.

Lúc này lý trí của hắn hoàn toàn sụp đổ.

……

Phương Vô Tửu "Thẩm chiêu nghi vốn có tình xưa với Bình An vương, bà ấy sinh con cho Bình An vương cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Có lẽ bọn họ đã bàn bạc, nghĩ cách để Lạc Thanh Hàn kế thừa hoàng vị, dùng cách thức không đổ máu này để báo thù rửa hận."

Tiêu Hề Hề không suy nghĩ đã phủ nhận.

"Không thể nào! Thái tử tuyệt đối không phải là con riêng của Thẩm chiêu nghi và Bình An vương, hắn là con ruột của đương kim thánh thượng!"

Phương Vô Tửu "Muội không phải Thẩm chiêu nghi, làm sao khẳng định Lạc Thanh Hàn là con ruột của đương kim thánh thượng?"

Tiêu Hề Hề "Ta có thể xem tướng, nhìn từ tướng mạo thì có thể đoán được Thái tử và Hoàng đế là cha con ruột, không hề giả dối! Huynh đang nói bậy!"

Phương Vô Tửu cười nói "Ta biết chuyện này không giấu được muội."

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp tục.

"Đây chính là nguyên nhân ta nhất định phải bắt cóc muội, chỉ cần muội không ở cạnh Lạc Thanh Hàn, không ai có thể nói hắn biết sự thật."

Nét mặt Tiêu Hề Hề lập tức thay đổi.

Nàng nắm tay áo Phương Vô Tửu, gấp gáp hỏi.

“Rốt cuộc các người muốn làm gì Thái tử?”

Phương Vô Tửu chậm rãi nói “Chúng ta không hại Lạc Thanh Hàn, chỉ là dẫn dắt hắn truy tìm chuyện xưa đó, còn về chuyện xưa đó, mấy phần là thật, mấy phần là giả, chỉ đành để hắn tự mình phân giải.”

Chương 559: Đúng là giết người không thấy máu!

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn trở nên tái nhợt.

Hắn không tin được nói.

“Không thể nào, nếu nhi thần là con của Bình An vương, tại sao phụ hoàng không trực tiếp giết nhi thần? Còn lập nhi thần làm Thái tử? Người nhất định đang nói dối!”

Tần hoàng hậu cười mỉa mai nói “Đây chính là điểm cao siêu nhất của Hoàng đế, vì thân thế của ngươi không rõ ràng, ông ta mới có thể yên tâm giao ngươi cho bổng cung nuôi dưỡng. Như vậy ngươi sẽ không bao giờ một lòng với bổn cung. Còn chuyện tại sao Hoàng đế lập ngươi làm Thái tử, một mặt là để xoa dịu Tần gia, hạ thấp cảnh giác của chúng ta. Mặt khác biến ngươi thành đá mài cho các hoàng tử khác. Trong suốt lịch sử, chưa có Thái tử nào có kết cục tốt đẹp, ngôi vị Thái tử nhìn thì vinh quang nhưng thực chất lại vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần ngươi trở thành Thái tử, ngươi sẽ phải đối mặt với hận thù của tất cả các hoàng tử. Mỗi hành động của ngươi sẽ bị vô số người theo dõi, chỉ cần ngươi phạm một chút sai lầm cũng sẽ bị phóng đại lên vô số lần. Với mưu mô của Hoàng đế, sao có thể không biết những đạo lý này? Ông ta biết nhưng vẫn đẩy ngươi vào nguy hiểm, khiến ngươi trở thành mục tiêu của mọi người. Truy cứu nguyên nhân, còn chẳng phải vì ngươi không phải con ruột của ông ta, ông ta vốn không quan tâm đến sống chết của ngươi!”

Mỗi lời bà nói ra đều giống như con dao đâm vào tim Lạc Thanh Hàn.

Hắn thậm chí không nói được lời phản bác nào.

Tần hoàng hậu dường như thấy vẫn chưa đủ tàn nhẫn nên lại đâm vào tim hắn lần nữa.

“Hoàng đế chưa từng nghĩ tới chuyện để ngươi thuận lợi đăng cơ, lập ngươi làm Thái tử, chẳng qua là vì muốn dùng ngươi để mài giũa những hoàng tử khác. Khi những hoàng tử đó trưởng thành, quân cờ như ngươi sẽ bị bỏ rơi. Giống như mẫu phi Thẩm chiêu nghi của ngươi vậy. Năm đó, Hoàng đế dùng Thẩm chiêu nghi đối phó Bình An vương, ông ta hứa với nàng ta, chỉ cần nàng ta giúp ông ta làm được việc lớn, ông ta sẽ phong Thẩm chiêu nghi làm Hoàng hậu. Thẩm chiêu nghi tin là thật, sẵn lòng trở thành con cờ trong tay ông ta. Kết quả thì sao? Sau khi đăng cơ xưng đế, ông ta chỉ phong cho nàng ta làm Chiêu nghi, cuối cùng ban chết bằng rượu độc. Đây chính là Hoàng đế, khi cần ngươi, ông ta có thể hứa với ngươi bất cứ điều gì. Nhưng khi ngươi mất đi giá trị sử dụng, ông ta sẽ quay lưng, tàn nhẫn g.iết chết ngươi.”

Lạc Thanh Hàn siết chặt hai tay, giọng run run “Đây chỉ là lời nói một phía của người, người đang gieo rắc bất hòa, nhi thần sẽ không mắc lừa.”

Tần hoàng hậu “Chuyện đến nước này, bổn cung cũng đành nói thật cho ngươi biết. Hoàng đế đã soạn thánh chỉ phế Thái tử, chỉ cần ngươi không còn tác dụng, ông ta sẽ lập tức chiếu cáo thánh chỉ. Thánh chỉ phế truất đó được giấu đằng sau bức tranh vạn mã trong ngự thư phòng, nếu ngươi không tin thì có thể đi tìm.”

Lạc Thanh Hàn tuyệt vọng bước ra khỏi điện Tiêu Phòng.

Cả người đang tắm trong ánh nắng chói chang nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Thường công công thấy dáng vẻ của hắn, trong lòng lo lắng không thôi.

“Điện hạ, ngài sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Lạc Thanh Hàn như không nghe thấy, nhỏ giọng lẩm bẩm "Không thể nào, bà ấy nhất định đang lừa ta, ta muốn đến ngự thư phòng tìm thử."

Thường công công nghe không rõ, tiến lên một bước "Ngài muốn đi đâu?"

Lạc Thanh Hàn "Ngự thư phòng."

……

Nghe Phương Vô Tửu nói xong, Tiêu Hề Hề đã hoàn toàn hiểu rõ.

"Chuyện Nhị hoàng tử mất tích có liên quan đến huynh phải không? Thật ra Nhị hoàng tử chưa từng đến núi Bình Đầu, huynh cố ý dụ Thái tử đến núi Bình Đầu, cố ý gây ra trận chiến đó phải không?"

Phương Vô Tửu bình tĩnh đáp "Phải."

Đây là một cái bẫy.

Một cái bẫy đặc biệt nhắm vào Thái tử.

Từ khi Đổng Minh Xuân nhận được mật thư từ Ngưu Hoằng, Thái tử đã rơi vào bẫy.

Tây Lăng vương biết Đổng Minh Xuân thuộc phe Thái tử nên cố tình để mật thư chuyển đến cho Đổng Minh Xuân.

Thái tử vốn nghi ngờ cái chết của Thẩm chiêu nghi, mật thư đó càng chứng minh nghi ngờ của hắn.

Với tính cách của hắn, một khi nắm được manh mối nhất định sẽ cố hết sức truy đuổi.

Hắn càng đào sâu, biết càng nhiều, sẽ càng đến gần bẫy.

Đúng như Phương Vô Tửu nói.

Bọn họ không hại Thái tử, bọn họ chỉ lần lượt đưa ra manh mối dẫn dắt Thái tử đi theo hướng mà bọn họ chỉ định.

Đáng sợ nhất chính là dù Thái tử cảm giác được phía trước có cạm bẫy, hắn cũng sẽ bất chấp điều tra.

Vì hắn muốn biết sự thật.

Giọng Tiêu Hề Hề run rẩy kịch liệt "Huynh cố ý để Thái tử nghĩ hắn không phải con ruột của Hoàng đế, khiến hắn hận Hoàng đế, ép hắn tìm Hoàng đế báo thù, các người muốn hủy hoại hắn!"

Phương Vô Tửu chỉ cười không nói.

Cuối cùng Tiêu Hề Hề cũng hiểu được điểm đáng sợ của Đại sư huynh.

Người này nhìn có vẻ hiền lành vô hại nhưng thực chất sớm đã lên kế hoạch cho mọi việc.

Kẻ thù càng quan tâm thứ gì thì càng muốn phá hủy nó.

Đúng là giết người không thấy máu!

Lúc Tiêu Hề Hề nghĩ đến tuyệt vọng và bất lực của Thái tử lúc này, nàng hận không thể bay về phía hắn, nói với hắn rằng tất cả những chuyện này là giả, một chữ cũng không thể tin!

Nhưng bây giờ nàng đang bị bắt giữ, đừng nói giúp Thái tử, thậm chí nàng còn không thể tự bảo vệ mình.

Một cảm giác bất lực nặng nề bao trùm lấy nàng khiến mắt nàng đỏ hoe.

Giọng điệu Phương Vô Tửu vẫn bình tĩnh "Ta đã trả lời vấn đề của muội, bây giờ đến lượt muội trả lời vấn đề của ta."

Tiêu Hề Hề lúc này không muốn nhìn hắn.

Nàng nhìn xuống tách trà trong tay "Huynh muốn hỏi gì?"

Phương Vô Tửu "Sư phụ nói muội trời sinh có thiên nhãn, ta từng tra tư liệu, người có thiên nhãn thì mệnh cách sẽ có khuyết điểm, ta muốn biết, mệnh cách của muội thiếu gì?"

Có lần hắn hỏi sư phụ câu này, nhưng sư phụ không trả lời mà chỉ thở dài.

Tiêu Hề Hề "Ta thiếu tuổi thọ."

Phương Vô Tửu "Cụ thể là thiếu bao nhiêu?"

Khi nói đến chuyện của mình, Tiêu Hề Hề không còn cảm giác khó chịu đó nữa.

Giọng nàng rất bình tĩnh "Huynh không nên hỏi ta thiếu bao nhiêu, mà nên hỏi ta còn lại bao nhiêu?"

Phương Vô Tửu "Còn lại bao nhiêu?"

Tiêu Hề Hề "Ba năm."

Phương Vô Tửu sửng sốt, khuôn mặt luôn bình tĩnh của hắn hiện lên vẻ kinh ngạc hiếm thấy.

Tiêu Hề Hề "Nếu tính kỹ hơn thì hẳn là cũng chỉ còn hơn hai năm, dù sao tháng sau cũng đã đến sinh nhật của ta, sau sinh nhật, ta sẽ mười bảy tuổi."

Phương Vô Tửu "Không có cách giải sao?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không có, đây là số mệnh, không thể thay đổi."

Phương Vô Tửu "Chẳng trách sư phụ chưa từng nói với chúng ta chuyện này, thì ra là vì không thể thay đổi."

Vì không thể thay đổi nên dứt khoát không nhắc đến để tránh

làm mọi người khó chịu.

Phương Vô Tửu thở dài "Chỉ còn lại ngần ấy thời gian, sao muội còn lãng phí cho Lạc Thanh Hàn? Làm vài chuyện thú vị khác không phải tốt hơn sao?"

Chương 560: Tra hỏi

Tại sao lại lãng phí thời gian quý báu của mình cho Lạc Thanh Hàn?

Vì Tiêu Hề Hề nhìn thấy hình bóng của mình trên người hắn.

Một kiểu quật cường độc lập không chịu thừa nhận thất bại khi bị đẩy vào tình cảnh tuyệt vọng.

Nàng cũng từng vì muốn sống tiếp mà liều mạng vùng vẫy, cố gắng bất chấp tất cả, nhưng cuối cùng vẫn thua số mệnh.

Nàng đã thua rồi.

Nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn có hy vọng thắng.

Nàng muốn giúp hắn giành chiến thắng.

Đây có lẽ là tâm lý đồng cảm, nàng cảm thấy vui vẻ và hài lòng khi nhìn thấy người khác làm được chuyện mà bản thân nàng không làm được.

Tiêu Hề Hề nhẹ giọng nói "Với ta mà nói, giúp Thái tử đạt được nguyện vọng là chuyện có ý nghĩa nhất."

Phương Vô Tửu bất đắc dĩ nhìn nàng "Muội lún quá sâu rồi."

Tiêu Hề Hề "Không sao, dù sao ta cũng chưa từng nghĩ tới chuyện bò ra ngoài."

Chỉ còn hơn hai năm, có bò ra được hay không thì có sao đâu?

Cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa.

“Phương tiên sinh, vương gia mời người qua đó một chuyến.”

Phương Vô Tửu đứng lên nói “Ta phải đi rồi, muội cứ ở lại đây, đợi mọi chuyện giải quyết xong, ta sẽ đích thân đưa muội về sư môn.”

Tiêu Hề Hề không trả lời.

Phương Vô Tửu rời đi.

Cánh cửa đóng lại, bên ngoài có tiếng khóa cửa.

Tiêu Hề Hề yên lặng ngồi trên giường, nghe tiếng bước chân xa dần.

Mãi đến khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, nàng mới ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn còn hơi đỏ, nhưng vẻ khó chịu trên mặt đã biến mất.

Nàng rút con dao găm khỏi tay áo.

Con dao găm này là do sư phụ đưa cho nàng, lưỡi dao cực kỳ sắc bén, có thể cắt cả lông chim thổi bay.

Nó còn có hai tính năng đặc biệt.

Một là con dao được tẩm độc.

Hai là có một viên thuốc được giấu trong cán dao.

Tiêu Hề Hề siết quả cầu nhỏ đầu tay cầm, xoay nửa vòng rồi đẩy vào.

Trên chuôi dao lập tức xuất hiện một lỗ nhỏ, từ đó nổi lên một viên thuốc.

Đây là viên thuốc giải vạn năng được sư phụ đặc biệt nghiên

cứu làm ra.

Nó không chỉ có thể giải chất độc trên dao mà còn giải được độc khác, còn có thể hóa giải dược tính của đan Khí Hư.

Tiêu Hề Hề ném thuốc tiên vào miệng nhai rồi nuốt xuống.

Sư phụ biết sở thích của nàng, đặc biệt chế tạo viên thuốc giải độc này giống như một viên kẹo nên có vị rất ngọt.

Sau khi uống thuốc, nàng cảm nhận rõ ràng cơ thể đã lấy lại sức lực, có thể sử dụng nội lực bình thường.

Nàng đứng dậy, quan sát căn phòng.

Cửa ra vào và cửa sổ đều đóng chặt.

Nàng thử đẩy nhẹ nhưng các nơi đã bị khóa từ bên ngoài.

Nếu sử dụng nội lực, nàng có thể mở cửa nhưng sẽ gây ra tiếng động.

Phải nghĩ cách khác ổn thỏa hơn.

Nàng nhìn lên xà nhà phía trên.

……

Thường công công muốn đỡ Thái tử xuống xe nhưng bị hắn đẩy ra.

Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, mắt hơi đỏ lên, như đang cố gắng trấn áp thứ gì đó, đồng thời có cảm giác có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Lạc Thanh Hàn sải bước đi về phía ngự thư phòng.

Nhưng hắn bị thị vệ cấm quân chặn lại.

Hắn khàn giọng nói “Ta muốn vào trong.”

Thị vệ thấy sắc mặt của hắn không ổn, cảm thấy hơi sợ hãi nhưng vẫn cứng rắn nói.

“Không có ý chỉ của Hoàng thượng, bất kỳ ai cũng không được vào ngự thư phòng, đây là quy tắc, Điện hạ hẳn cũng biết.”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ lời thị vệ nói, lặp lại lần nữa.

“Ta muốn vào trong.”

Thị vệ cầu xin “Cầu xin Thái tử Điện hạ đừng làm khó thuộc hạ.”

Lạc Thanh Hàn trực tiếp đẩy thị vệ trước mặt ra, xông vào ngự thư phòng.

Thị vệ sợ hãi muốn đuổi theo vào, nhưng nghĩ đến thân phận của mình không dám tự ý xông vào trong.

Thị vệ chỉ đành vội vã chạy đi báo với Hoàng đế.

Ngự thư phòng trống rỗng, rất yên tĩnh.

Lạc Thanh Hàn quét mắt nhìn, nhanh chóng nhìn thấy bức tranh vạn mã treo trên tường.

Hắn sải bước tới, chộp lấy bức tranh kéo thật mạnh.

Bức tranh bị kéo xuống lộ ra một tường gỗ chạm khắc.

Hắn ném bức tranh trong tay, mò mẫm trên tường.

Hắn sờ thấy một cái lỗ tròn nhỏ.

Hắn ấn vào.

Sau đó, một hộp gỗ nhỏ bật ra khỏi tường.

Hắn mở hộp gỗ, thấy một mảnh vải được gấp gọn nằm bên trong.

Hắn vươn những ngón tay run rẩy cầm mảnh vải lên.

Hoàng đế đột nhiên bước vào hét lớn.

“Ngươi đang làm gì?!”

Động tác của Lạc Thanh Hàn khựng lại.

Hoàng đế nhìn bức tranh vạn mã bị ném xuống đất, sau đó lại nhìn hộp gỗ đã mở, sắc mặt nhất thời tối sầm.

“Không được sự cho phép của trẫm, tự ý xông vào ngự thư phòng, trong mắt ngươi có còn xem trẫm là phụ hoàng không?!”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ sự tức giận của ông, cầm mảnh vải vuông trong hộp gỗ lên, run giọng hỏi “Phụ hoàng, xin hỏi đây là gì?”

Hoàng đế tức giận nói “Ngươi lục lọi đồ đạc của trẫm, còn dám hỏi đây là gì? Đúng là to gan! Còn không mau đặt nó về chỗ cũ?!”

Hốc mắt Lạc Thanh Hàn ngày càng đỏ “Nhi thần chỉ muốn hỏi một câu, đây có phải là thánh chỉ phế Thái tử không?”

Hoàng đế sửng sốt, sau đó phủ nhận “Đương nhiên không phải!”

“Vậy đây là gì?”

Hoàng đế không trả lời, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Lạc Thanh Hàn không hỏi nữa, trực tiếp mở mảnh vải trong tay.

Trên mảnh vải trắng có vài dòng chữ màu đen.

Hắn đọc lướt nội dung, vẻ mặt phút chốc vô cùng ảm đạm.

Đây quả thật là thánh chỉ phế Thái tử, xem bút tích thì hẳn là do tự tay Hoàng đế viết, nhưng chưa ấn ngọc tỷ.

Ngón tay cầm mảnh vải của Lạc Thanh Hàn khẽ run, đốt ngón tay trắng bệch, trên mặt không còn màu máu.

Hoàng đế không ngờ Thái tử lại biết sự tồn tại của chiếu thư này.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Hoàng đế nhất thời không biết phải xử lý thế nào, chỉ đành cố hết sức chuyển trọng tâm.

“Sao ngươi lại đột nhiên lại chạy đến ngự thư phòng? Có phải có người nói gì với ngươi không?”

Lạc Thanh Hàn giống như một con thú bị dồn vào chân tường.

Bây giờ hắn mặc kệ tất cả.

Hắn rất cần tìm ra lối thoát.

Hắn giơ mảnh vải trong tay lên, giọng run run.

“Tại sao người muốn phế Thái tử? Rốt cuộc nhi thần có chỗ nào làm người không hài lòng, khiến người muốn phế Thái tử?”

Dù Hoàng đế biết mình đuối lý nhưng vẫn thấy khó chịu trước thái độ tra hỏi của Thái tử.

Hoàng đế cau mày, rất không hài lòng.

“Thái độ này của ngươi là sao? Trẫm là Hoàng đế, là phụ thân của ngươi, trẫm muốn làm gì lẽ nào phải báo cho ngươi biết sao?!”

Hai từ phụ thân giống như con dao đâm vào chút lý trí cuối

cùng của Lạc Thanh Hàn.

Hắn đột nhiên cao giọng quát.

“Ông vốn không phải là phụ thân của ta!”

Hoàng đế ngỡ ngàng trước tiếng quát của hắn.

Phải rất lâu sau Hoàng đế mới tỉnh táo lại, sửng sốt hỏi.

“Ngươi biết mình đang nói gì không?”

Hai mắt Lạc Thanh Hàn đỏ bừng, khóe mắt ngấn nước “Sở dĩ ông muốn phế Thái tử, nguyên nhân không phải vì ta không phải con ruột của ông sao?!”

Chương 561: Cô ta chạy rồi!

Cam Phúc và Thường công công đứng gác bên ngoài ngự thư phòng.

Cách một cánh cửa, bọn họ có thể nghe rõ tiếng cãi bên trong.

Hai người đồng loạt im lặng, trên mặt toàn là mồ hôi lạnh.

Lúc này, bọn họ chỉ ước mình bị điếc, không nghe thấy gì, không biết gì cả.

Còn những thị vệ canh gác ngự thư phòng đã bị Cam Phúc đuổi đi từ lâu.

Có một tiếng xoảng vang lên.

Hình như có thứ gì đó rơi xuống đất.

Sau đó nghe thấy Hoàng đế giận dữ gầm lên.

“Cút! Ngươi cút ra ngoài cho ta!”

Cửa ngự thư phòng mở, Thái tử loạng choạng bước ra, trên trán có vết rách, máu chảy xuống khóe trán, sắc mặt không còn chút máu, trông rất dọa người.

Thường công công sợ hãi vội lấy khăn tay lau máu cho hắn.

Thái tử đẩy tay Thường công công ra.

Thường công công lo lắng nói “Điện hạ, nô tài lập tức gọi thái y cho ngài.”

Lạc Thanh Hàn khàn giọng nói không cần.

Cam Phúc thận trọng nhìn vào ngự thư phòng.

Hắn thấy bức tranh vạn mã và một mảnh vải nằm trên đất, cùng với một chiếc chặn giấy bạch ngọc đã vỡ.

Tiếng xoảng giòn tan nghe thấy vừa rồi chắc là tiếng chặn giấy rơi xuống đất.

Còn vết thương trên trán Thái tử, có lẽ do chặn giấy gây ra.

Hoàng đế đứng trong ngự thư phòng, mặt đỏ bừng tức giận, nét mặt hơi méo mó, hơi thở gấp gáp.

Cam Phúc giật mình.

Hắn hầu hạ Hoàng đế mấy chục năm, chưa từng thấy Hoàng đế tức giận như vậy.

Hắn lưỡng lự rồi cẩn thận bước vào.

“Bệ hạ, ngài bớt giận, đừng tức giận mà hại sức khỏe.”

Hoàng đế thậm chí không thèm nhìn hắn, trực tiếp hét ra ngoài cửa, hướng về phía Thái tử rời đi.

“Giam tên nghịch tử này vào hoàng lăng cho trẫm!”

Nét mặt Cam Phúc thay đổi, muốn khuyên Hoàng đế suy nghĩ lại.

Thái tử khác với hoàng tử bình thường, thân phận không tầm thường, nếu chỉ cãi nhau riêng tư với Hoàng đế thì không sao, nhưng nếu Thái tử bị giam vào hoàng lăng, vậy thì không phải chuyện nhỏ, triều đình hậu cung sẽ chấn động.

“Bệ hạ, ngài …”

Cam Phúc chỉ mới nói được ba từ thì bị Hoàng đế ngắt lời.

“Nếu ai dám cầu xin cho nó, thì cùng nó đi đến hoàng lăng!”

Cam Phúc chỉ đành thu lại ý định cầu xin, bước ra ngoài gọi thống lĩnh cấm quân truyền lệnh của Hoàng đế.

Thống lĩnh cấm quân là người thông minh, sau khi nhận được lệnh, không hỏi thêm gì đã dẫn Cấm vệ quân đến Đông cung.

Lúc này Thái tử đã về Đông cung.

Hắn đi thẳng đến điện Thanh Ca.

Hắn muốn tìm Tiêu Hề Hề.

Nhưng Tiêu Hề Hề không có ở điện Thanh Ca, sau khi hỏi mới biết, từ khi Tiêu Hề Hề đến cung Trường Lạc vẫn chưa trở về, thậm chí Bảo Cầm cũng mất tích.

Lạc Thanh Hàn sững sờ.

Tại sao Tiêu Hề Hề vẫn chưa về?

Nàng gặp phải chuyện không hay sao?

Hắn đang định phái người tìm tung tích Tiêu Hề Hề thì thấy Thường công công vội vã chạy tới.

“Điện hạ, Cấm vệ quân bao vậy điện Thanh Ca rồi!”

Thường công công vừa dứt lời, thống lĩnh cấm quân đã bước vào.

Hắn chắp tay với Thái tử nói “Điện hạ, Hoàng đế có lệnh đưa ngài đến hoàng lăng kiểm điểm lỗi lầm, mạt tướng sẽ hộ tống ngài đến hoàng lăng, xin ngài lập tức xuất phát.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn hắn.

Thống lĩnh cấm quân lặp lại “Xin Điện hạ lập tức xuất phát!”

Thường công công "Tướng quân, bên hoàng lăng không có gì cả, chúng ta phải thu dọn hành lý rồi mới có thể xuất phát."

Thống lĩnh cấm quân liếc Thường công công một cái "Hoàng đế có lệnh, chỉ một mình Thái tử Điện hạ đến hoàng lăng kiểm điểm lỗi lầm."

Sắc mặt Thường công công thay đổi "Ý của tướng quân là chỉ một mình Thái tử đến hoàng lăng? Sao có thể? Thái tử là thân thể ngàn vàng, bên cạnh không có người chăm sóc làm sao được?!"

Thống lĩnh cấm quân "Đây là ý của Hoàng đế, mạt tướng chỉ phụng lệnh hành sự."

Thường công công không nói nên lời.

Thường công công quay đầu nhìn Thái tử, chỉ thấy nét mặt Thái tử vẫn không có biểu cảm gì, dường như không mấy để ý.

Lạc Thanh Hàn khàn giọng nói "Sau khi ta đi, Đông cung phải nhờ ngươi trông coi, còn Tiêu trắc phi …"

Thường công công vội nói "Nô tài đã hiểu, nô tài sẽ tận lực tìm kiếm tung tích của Tiêu trắc phi!"

Lạc Thanh Hàn gật đầu, không nói thêm gì.

Hắn ngồi xe ngựa rời cung được Cấm vệ quân hộ tống.

……

Đến trưa, một tiểu tư cầm hộp đồ ăn mở cửa bước vào.

Sau khi vào phòng, cánh cửa lập tức bị người bên ngoài đóng lại.

Tiểu tư đặt hộp thức ăn lên bàn, nhìn quanh phát hiện trong phòng không có ai.

Tim hắn đập nhanh, không thấy Tiêu trắc phi đâu nữa?

Hắn nhanh chóng tìm kiếm mọi nơi có thể trốn trong phòng nhưng vẫn không tìm thấy Tiêu trắc phi.

Tiểu tư chạy vội ra cửa đập mạnh.

“Mau mở cửa!”

Cửa được mở từ bên ngoài, hai thị vệ canh cửa thấy tiểu tư hoảng hốt, một người hỏi.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu tư chỉ vào trong phòng, hoảng sợ hét lên “Không thấy Tiêu trắc phi đâu nữa! Cô ta chạy rồi!”

Hai thị vệ đồng thanh nói.

“Không thể nào!”

Bọn họ luôn canh ngoài cửa, cửa bị khóa từ bên ngoài, cửa sổ cũng có người canh giữ, không có động tĩnh lạ thường, đừng nói là một người lớn trốn chạy, cả một con ruồi cũng không thể thoát khỏi căn phòng này!

Tiểu tư lo lắng nói “Ta nói thật đấy, nếu các người không tin thì vào trong nhìn đi!”

Hai thị vệ thấy tiểu tư không giống nói dối, có hơi bất an.

Bọn họ đi vào phòng, phát hiện thật sự không có ai, Tiêu trắc phi thật sự đã biến mất!

Hai thị vệ lập tức hoảng sợ.

Bọn họ được lệnh canh giữ Tiêu trắc phi, nếu Tiêu trắc phi bỏ chạy, bọn họ nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm!

Tiểu tư nói "Các người tìm kiếm quanh đây, ta sẽ đi báo cho vương gia."

Nói xong, tiểu tư không đợi thị vệ phản ứng đã vội vã chạy ra ngoài.

Hai thị vệ định lục soát phòng một lần nữa để xem có tìm được manh mối nào không.

Đúng lúc này, một bóng người từ trên xà nhà bay xuống.

Khoảnh khắc Tiêu Hề Hề tiếp đất, nàng đánh mạnh vào gáy một thị vệ!

Thị vệ thậm chí còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh bất tỉnh.

Thị vệ còn lại thấy vậy, sắc mặt tức thì thay đổi, rút đao định chém nàng!

Tiêu Hề Hề nghiêng người né, dùng tốc độ nhanh nhất đánh thị vệ trong khoảng cách gần.

Chỉ trong hai chiêu, nàng đã hất đối thủ xuống đất, không thể đứng dậy được.

……

Trong phòng trà, hương trà lượn lờ.

Tây Lăng vương và Tần Trọng ngồi đối diện nhau, hai người đang thảo luận kế hoạch tiếp theo.

Phương quản sự ngồi quỳ sau lưng Tây Lăng vương, im lặng lắng nghe, không nói lời nào.

Tạ Sơ Tuyết rót trà nóng vừa nấu vào tách, lần lượt đẩy chúng đến trước mặt Tây Lăng vương và Tần Trọng.

Tần Trọng đắc ý nói "Vừa nãy trong cung truyền đến tin tức, Thái tử và Hoàng đế cãi vã, Hoàng đế giam Thái tử vào hoàng

lăng. Vương gia đúng là mưu kế thần tình, Thái tử đã nhận định Hoàng đế là kẻ thù của hắn, hai người bọn họ hoàn toàn trở mặt, kế hoạch của chúng ta có thể tiến hành bước thứ hai rồi."

Chương 562: Ông đây liều mạng với ngươi!

Cốc cốc!

Chợt có tiếng gõ cửa.

Phương Vô Tửu đứng dậy đi về phía cửa.

Hắn mở cửa ra.

Có một tiểu tư đứng ngoài cửa thở hổn hển nói.

“Không … không hay rồi, Tiêu trắc phi chạy rồi!”

Giọng tiểu tư không nhỏ, cả ba người trong phòng trà đều nghe thấy.

Tây Lăng vương trầm giọng hỏi “Có chuyện gì?”

Phương Vô Tửu xoay người để tiểu tư đi vào phòng trà.

Tiểu tư vừa bước vào cửa lập tức quỳ xuống, trông rất hoảng sợ.

“Khởi bẩm vương gia, nô tài vừa đi đưa đồ ăn cho Tiêu trắc phi, vào phòng thì phát hiện bên trong không có ai, Tiêu trắc phi biến mất rồi!”

Nét mặt Tây Lăng vương không tốt “Các ngươi nhiều người như vậy mà trông chừng một nữ nhân cũng không xong, đồ vô dụng, bổn vương nuôi các ngươi có ích gì?!”

Tiểu tư quỳ trên đất, cả người run rẩy “Xin vương gia tha

mạng!”

Phương Vô Tửu hỏi “Lúc ngươi vào, cửa ra vào và cửa sổ mở hay đóng?”

Tiểu tư “Tất cả đều đóng.”

Phương Vô Tửu “Sau khi ngươi rời khỏi phòng đó, là trực tiếp tới đây? Hay đi đường vòng?”

Tiểu tư không hiểu gì nhưng vẫn thành thật trả lời “Nô tài nóng lòng muốn bẩm báo với vương gia, không dám đi đường vòng lãng phí thời gian, nên trực tiếp chạy tới đây.”

Trong lòng Phương Vô Tửu trầm xuống.

Hắn lập tức nói với Tây Lăng vương và Tần Trọng.

“Hai người mau rời khỏi đây!”

Tây Lăng vương khó hiểu “Tại sao?”

“Muội ấy sắp đến đây rồi!”

Phương Vô Tửu vừa dứt lời, cửa sổ bên cạnh đột nhiên bị người từ bên ngoài đập vỡ!

Mọi người trong phòng đều sốc.

Tất cả quay đầu nhìn về phía cửa sổ, thấy người lao vào chính là Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề tiếp đất, liền lao về phía Tây Lăng vương gần nhất!

Tây Lăng vương quanh năm luyện võ, phản xạ cực nhanh.

Ông giơ tay lật đổ bàn trà trước mặt!

Ấm trà và tách trà trên bàn bay ra ngoài.

Tiêu Hề Hề nhảy lên, dẫm lên bàn, tiếp tục lao về phía trước.

Cả người giống như chim én sải cánh, thân hình nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh.

Trong chớp mắt, nàng đã lao tới trước mặt Tây Lăng vương.

Nét mặt Tây Lăng vương hung tợn "Tìm chết!"

Cơ thịt trên người ông căng cứng, siết chặt nắm đấm, tập trung sức lực, hung hãn đánh về phía mặt Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề không né, lao tới đón nắm đấm của ông.

Cú đấm của ông vô cùng mạnh mẽ, cộng với đà của nàng, chỉ cần trúng vào mặt, dù không chết cũng sẽ tàn tật.

Tuy nhiên …

Lúc nắm đấm của ông sắp chạm tới mặt Tiêu Hề Hề, ông chợt cảm giác có một lực vô hình đẩy nắm đấm của ông ra xa.

Như thể có một hàng rào bảo vệ vô hình trước mặt Tiêu Hề Hề.

Tây Lăng vương chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ, nhất thời sửng sốt ngỡ ngàng.

Cũng vào giây phút ông ngỡ ngàng.

Tiêu Hề Hề dùng một tay nắm cổ áo ông, tay kia rút con dao găm đâm vào ngực ông!

Tạ Sơ Tuyết kinh hãi hét lên.

"Phụ vương!"

Hai mắt Tần Trọng mở to, nhưng trước khi vào phòng trà thì bội đao của ông đã bị lấy đi, hiện giờ không có vũ khí, chỉ có

thể cầm bình hoa bên cạnh ném về phía Tiêu Hề Hề.

Chiếc bình bay tới vẽ một đường cong giữa không trung.

Mắt thấy nó sắp đánh vào sau đầu Tiêu Hề Hề.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, nó lại bị một lực vô hình đánh bật ra.

Tần Trọng cũng ngỡ ngàng trước cảnh tượng khó tin này.

Chỉ có Phương Vô Tửu mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn trầm giọng nói "Trên người muội ấy có bùa hộ thân!"

Mà xem ra hình như muội ấy mang theo rất nhiều bùa hộ thân.

Nếu muội ấy có bùa hộ thân, sao có thể bị đánh bất tỉnh?

Hay là nói …

Từ đầu đến cuối muội ấy không hề bất tỉnh.

Muội ấy chỉ đang diễn mà thôi.

Muội ấy biết có người sẽ tấn công nên tương kế tựu kế, giả vờ bị đánh bất tỉnh, nhân cơ hội lẻn vào trại địch, chờ cơ hội tấn công Tây Lăng vương.

Dùng bản thân làm mồi nhử dụ địch cắn câu, sau đó tìm cơ hội phản công.

Một kế hoạch vô cùng nguy hiểm, không thành công cũng thành nhân!

Ánh mắt Tiêu Hề Hề nhìn xuống, phát hiện lưỡi dao chỉ xuyên qua ngực Tây Lăng vương một tấc.

Tây Lăng vương dùng hai tay nắm chặt lưỡi dao, ngăn không cho nó đâm sâu hơn.

Lòng bàn tay bị lưỡi dao cắt, máu tràn ra chảy xuống giữa các ngón tay.

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi, tiếc thật, chỉ thiếu một chút.

Tây Lăng vương chịu đựng cơn đau gầm lên.

“Người đâu! Bắt thích khách!”

Hàng chục thị vệ vương phủ xông vào phòng trà.

Tần Trọng, Tạ Sơ Tuyết, Phương Vô Tửu đã lui ra ngoài cửa.

Tiêu Hề Hề đẩy Tây Lăng vương ra ngoài.

Thị vệ luống cuống đón lấy Tây Lăng vương.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây, nhảy qua cửa sổ chạy trốn.

Lúc này đã kinh động đến toàn bộ thị vệ trong Thương Lan Viên.

Lực lượng thị vệ không ngừng chạy đến.

Trong phòng trà, Tây Lăng vương nằm trên đất, ngực và lòng bàn tay đầy máu, trông rất thảm.

Tạ Sơ Tuyết hoảng sợ không ngừng kêu lên “Gọi đại phu! Gọi đại phu!”

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói “Ta biết y thuật.”

Lúc này Tạ Sơ Tuyết mới nhớ ra hắn biết y thuật, bảo hắn mau chóng trị thương cho vương gia.

Dù mọi người hiện giờ đang nóng lòng như lửa đốt, nhưng Phương Vô Tửu vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Đầu tiên hắn xem xét vết thương của Tây Lăng vương, sau đó bắt mạch cho ông.

“Vết thương không sâu, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Tạ Sơ Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nàng nghe Phương Vô Tửu nói tiếp.

“Nhưng trên dao có độc, vương gia trúng độc, nếu không có thuốc giải thì sẽ chết.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Sơ Tuyết lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Tây Lăng vương choáng váng đầu óc, nhưng vẫn cố nhịn, nghiến răng nói “Nữ nhân kia nhất định có thuốc giải!”

Phương Vô Tửu “Phiền Tạ cô nương chăm sóc cho vương gia, ta đi lấy thuốc giải.”

Lúc này, Tiêu Hề Hề bị thị vệ vương phủ bao vây.

Nàng một chọi mười, chống chọi cuộc bao vây.

Tần Trọng vừa tấn công vừa hét “Ngươi chạy không thoát đâu, nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn bỏ vũ khí xuống đầu hàng!”

Tiêu Hề Hề nhín thì giờ cười đầy khiêu khích với ông.

“Nếu ông có bản lĩnh thì đánh tay đôi với ta.”

Tần Trọng tức giận nói “Ngươi nghĩ ông đây là tên ngốc sao?!”

Tiêu Hề Hề giật thanh đao từ tay một tên thị vệ, quơ mạnh về phía hông của Tần Trọng!

Tần Trọng nhanh chóng lùi lại tránh đòn tấn công của nàng.

Các thị vệ khác nhân cơ hội xông lên, đao kiếm trong tay đồng loạt chém về phía Tiêu Hề Hề!

Kết quả số đao kiếm đó đến gần Tiêu Hề Hề đều bị một lực vô hình đánh bật ra.

Chuyện này làm tất cả mọi người ngỡ ngàng.

Bọn họ nhìn Tiêu Hề Hề như thể đang nhìn một con quái vật.

Tiêu Hề Hề phớt lờ thị vệ, liên tục cầm đao chém về phía Tần Trọng.

Tần Trọng tự nhận thân thủ của mình thượng thừa, nhưng so với nữ nhân trước mặt thì vẫn kém một chút.

Ông bị đánh lui về phía sau, cánh tay bị chém, nửa ống tay áo dính máu đỏ.

Cơn đau k.ích thích thần kinh của ông, mắt ông đỏ bừng gầm lên.

“Ông đây liều mạng với ngươi!”

Chương 563: Hiến sức vì chủ

Tần Trọng dựa vào khí thế nhất thời của mình miễn cưỡng đánh ngang cơ với Tiêu Hề Hề.

Còn các thị vệ khác vốn không tìm được cơ hội ra tay, vì động tác của Tần Trọng và Tiêu Hề Hề quá nhanh, bọn họ di chuyển khắp nơi, thị vệ sợ vô tình làm Tần Trọng bị thương.

Ném chuột sợ vỡ bình.

Cộng với sức mạnh thần kỳ trên người Tiêu Hề Hề, các thị vệ không dám hành động liều lĩnh.

Lúc này, Phương Vô Tửu cầm kiếm trong tay tham chiến.

Hắn dùng kiếm đâm vào lưng Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề không quay đầu.

Hiện giờ nàng tập trung đối phó Tần Trọng, không có ý định quay đầu.

Kiếm của Phương Vô Tửu lại bị lực vô hình bật ra.

Hắn hỏi "Trên người muội có bao nhiêu bùa hộ thân?"

Tiêu Hề Hề nghiêng người tránh đòn của Tần Trọng, đồng thời trả lời.

"Đoán xem."

Phương Vô Tửu "Mặc kệ trên người muội có bao nhiêu bùa hộ thân, hôm nay muội cũng trốn không thoát, nếu muội ngoan

ngoãn giao thuốc giải, ta có thể giữ mạng cho muội.”

Tiêu Hề Hề không trả lời.

Nàng bắt lấy sơ hở, dùng đao trong tay chém vào ngực Tần Trọng!

Nhát đao này tuy không chí mạng nhưng lại khiến Tần Trọng chảy rất nhiều máu, tốc độ và sức mạnh lập tức giảm xuống.

Tiêu Hề Hề hung hãn đuổi theo, muốn nhân cơ hội g.iết chết ông ta.

Phương Vô Tửu lúc này xen vào, ngăn nàng truy đuổi.

Đối mặt với sư huynh một tay nuôi nấng nàng, Tiêu Hề Hề vô thức thu lại sắc bén, động tác cũng không còn hung hãn như trước.

Phương Vô Tửu dùng kiếm trong tay đâm vào cổ nàng!

Tiêu Hề Hề né sang một bên để tránh mũi kiếm.

Phương Vô Tửu thu kiếm, mũi kiếm vẽ một vòng cung trên không trung, lại chém về phía nàng!

Tiêu Hề Hề cầm đao chặn thanh kiếm.

Tiếng vũ khí chạm tạo ra âm thanh sắc bén.

Phương Vô Tửu hỏi “Sao không đánh trả?”

Tiêu Hề Hề không nói gì.

Nàng bước lùi lại.

Phương Vô Tửu từng bước ép sát.

Một người không muốn ra tay tàn nhẫn.

Một người lại muốn không chết không thôi.

Hai bên ngươi tới ta chém, đao kiếm giao nhau như sấm sét, rối ren hoa mắt.

Phương Vô Tửu dùng kiếm chém vào cẳng tay phải của Tiêu Hề Hề.

Bùa hộ thân trên người nàng cuối cùng cũng dùng hết.

Những ngón tay cầm đao của nàng run lên vì đau.

Phương Vô Tửu nhân cơ hội hất văng thanh đao khỏi tay nàng, sau đó duỗi chân hất Tiêu Hề Hề ngã xuống đất, mũi kiếm trong tay chỉ vào chóp mũi nàng.

Tiêu Hề Hề nằm trên đất, nhìn mũi kiếm trong tay, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Phương Vô Tửu từ trên cao nhìn nàng.

“Sao không đánh trả?”

Tiêu Hề Hề nghiến răng, đưa tay lấy thanh đao rơi trên đất.

Ngón tay còn chưa chạm vào chuôi đao, Phương Vô Tửu đã giơ chân giẫm lên.

Hắn hỏi lại.

“Sao không đánh trả?”

Mắt Tiêu Hề Hề đỏ lên.

Lúc này Tần Trọng đang được hai thị vệ đỡ, sắc mặt tái nhợt do mất máu quá nhiều.

Ông nghiến răng hét lên “Họ Phương kia, ngươi còn chờ gì nữa? Mau cắt hết gân tay gân chân của cô ta, sau đó nghiêm hình thẩm vấn cô ta, ta không tin không tìm được thuốc giải!”

Phương Vô Tửu không để ý đến tiếng hét của người phía sau, vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề.

“Muội rõ ràng có thể đánh bại ta, tại sao không đánh trả?”

Tốc độ nói của hắn vẫn như thường lệ, không nhanh không chậm, ung dung thong thả.

Nhưng lại có sự cố chấp khác thường.

Có vẻ như câu trả lời này rất quan trọng đối với hắn.

Tiêu Hề Hề khụt khịt mũi, giọng nói kèm tiếng nấc.

“Ta không thể xuống tay với huynh.”

Phương Vô Tửu “Bây giờ chúng ta đều đang hiến sức vì chủ, là đối thủ cạnh tranh không chết không thôi.”

Tiêu Hề Hề không nói gì, nước mắt chảy xuống khóe mắt.

Phương Vô Tửu “Tranh đoạt hoàng vị không phải trò trẻ con, nếu muội cứ thiếu quyết đoán như hiện tại, không những muội sẽ hại chết mình mà còn hại chết Thái tử của muội.”

Tiêu Hề Hề nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của Thái tử càng khóc nhiều hơn.

Phương Vô Tửu “Thay vì để muội chết trong tay người khác, thà ta tự tay giế.t chết muội, cũng xem như vẹn toàn cho tình sư huynh muội của chúng ta.”

Tay hắn dùng lực, mũi kiếm đâm vào cổ họng nàng!

Con ngươi Tiêu Hề Hề co lại.

Mũi kiếm trong tầm nhìn chợt biến lớn.

Hắn dùng hết sức để đâm nhát kiếm này.

Huynh ấy thật sự muốn giết nàng!

Tiêu Hề Hề không muốn chết, nàng phải sống sót trốn thoát.

Nàng phải đi tìm Thái tử, nói cho hắn biết sự thật.

Nàng không thể để Thái tử phải chịu đựng nỗi đau một mình.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tiêu Hề Hề giơ hai tay lên, kẹp chặt thanh kiếm trong lòng bàn tay.

Mũi kiếm buộc dừng lại cách cổ nàng một tấc.

Nàng giơ chân đạp về phía đầu gối Phương Vô Tửu!

Kiếm trong tay Phương Vô Tửu bị kẹp chặt, không thể rút ra.

Để tránh đòn tấn công, hắn chỉ đành buông chuôi kiếm, lùi lại hai bước.

Tiêu Hề Hề đứng dậy.

Phương Vô Tửu tùy tiện lấy thanh đao của thị vệ, lao về phía trước, bắt đầu đánh với Tiêu Hề Hề.

Mắt Tiêu Hề Hề đỏ bừng, mặt đầy nước mắt.

Trông vô cùng đáng thương.

Nhưng động tác của nàng không hề đáng thương, mỗi động tác chứa đầy sát ý.

Nàng và Thái tử là một thể, nàng không thể chết, càng không thể rút lui!

Kiếm dài trong tay khí thế mạnh mẽ, khiến Phương Vô Tửu liên tục phải rút lui.

Đao trong tay hắn rơi xuống đất, vai bị kiếm đâm xuyên!

Tiêu Hề Hề chợt tỉnh táo khi thấy vai hắn nhuốm đầy máu.

Nàng hoảng sợ rút kiếm ra.

Phương Vô Tửu che vết thương trên vai, nhếch khóe miệng cười khổ, trong mắt vừa nhẹ nhõm vừa bất lực.

“Luận về võ công, quả nhiên ta không phải đối thủ của muội.”

Trận đấu tay đôi vừa rồi giữa hai người kịch tính đến mức khiến các thị vệ xem đến ngẩn người.

Cho đến khi Tần Trọng tức giận gầm lên “Các ngươi đần hết rồi? Còn không mau bắt cô ta lại?!”

Các thị vệ xung quanh hoảng hồn tỉnh táo, lập tức xông lên, hy vọng có thể bắt lấy Tiêu Hề Hề.

Đúng lúc này, khói dày cuồn cuộn từ hướng tiền viện bốc lên!

Có ai đó hét lớn.

“Thư phòng cháy rồi! Mau dập lửa đi!”

Thư phòng là nơi quan trọng, bên trong cất giấu nhiều tài liệu mật quan trọng, Tạ Sơ Tuyết vội vàng ra lệnh cho thị vệ dập lửa.

Chốc lát sau lại có tiếng hét khác từ hậu viện.

“Kho hàng cháy rồi! Tiền và lương thực của chúng ta đều ở trong kho, mau dập lửa đi!”

Các thị vệ cuống quít đi dập lửa.

Tần Trọng tức giận hét lên “Hoảng hốt cái gì? Không được chạy lung tung, đây là điệu hổ ly sơn, các ngươi phải nhanh chóng bắt nữ nhân này!”

Nếu không phải ông bị thương, lực bất tòng tâm thì bây giờ ông đã lao tới bắt người rồi.

Tiêu Hề Hề mặc kệ vết thương, lợi dụng hỗn loạn thoát khỏi vòng vây, nhảy qua tường.

Tần Trọng sai người đuổi theo.

Nhưng khi thị vệ trèo qua tường thì phát hiện Tiêu Hề Hề đã lên một cỗ xe ngựa trốn thoát.

Người điều khiển xe ngựa là Triệu Hiền.

Hắn quay lại nhìn Tiêu trắc phi đang ngồi trong xe ngựa, lo lắng hỏi.

“Nương nương, người bị thương rồi?”

Tiêu Hề Hề ôm cánh tay đang chảy máu của mình, dựa vào thành xe, yếu ớt nói “Bị chút thương ngoài da.”

Xe ngựa chạy qua hai con phố, hội hợp với hơn mười mấy Ngọc Lân vệ khác.

Vừa rồi là bọn họ phóng hỏa Thương Lan Viên.

Sau khi hai bên gặp nhau, bọn họ đi thẳng đến cổng Tuyên Đức.

Chương 564: Các ngươi lại bắt tay lợi dụng ta!

Bọn họ nhanh chóng lên đường nhưng vẫn chậm một bước.

Cổng Tuyên Đức đã phong tỏa, canh gác nghiêm ngặt trong và ngoài cổng thành.

Mọi người ra vào cổng thành đều tra xét nghiêm ngặt.

Tiêu Hề Hề là trắc phi của Thái tử, theo nội quy trong cung, nàng không được phép rời cung khi chưa có lệnh.

Nếu nàng bị bắt lúc rời thành, chắc chắn sẽ bị buộc tội tự ý rời cung.

Điều quan trọng nhất là một khi bị bắt, nàng sẽ không có cách nào tìm được Thái tử.

Tiêu Hề Hề vén rèm nhìn ra ngoài, thấy gần cổng thành toàn là quan binh.

Nàng nhỏ giọng hỏi "Những người đó là ai?"

Triệu Hiền giải thích "Là người của Tuần Phòng Ti thuộc Binh bộ."

Tiêu Hề Hề "Cũng tức là, bọn họ là thuộc hạ của Tần Trọng."

"Đúng vậy."

Tiêu Hề Hề trong lòng bội phục, không hổ là Binh bộ Thượng thư, phản ứng nhanh thật.

Nàng vừa trốn thoát, ông ta đã phái người truyền tin đến Tuần Phòng Ti phong tỏa cổng Tuyên Đức.

Triệu Hiền thấy vết thương của nàng vẫn đang chảy máu, nhỏ giọng nói "Hay để thần sai người đến cổng thành khác xem thử?"

Tiêu Hề Hề đáp "Ừm."

Mười mấy Ngọc Lân vệ tách ra, đi đến các cổng thành khác kiểm tra.

Triệu Hiền đánh xe ngựa tới y quán.

Tiêu Hề Hề vẫn mặc y phục cung phi, quá bắt mắt ở trên phố.

Triệu Hiền để nàng ở trong xe ngựa, hắn một mình đến y quán mua thuốc.

Một lúc sau, Triệu Hiền quay lại, còn dẫn theo một người quen là Lệ Khinh Ngôn.

Gần đây, Lệ Khinh Ngôn có hơi nóng trong người, định đến y quán mua ít thuốc giải nhiệt, không ngờ lại gặp Triệu Hiền ở đây.

Lệ Khinh Ngôn rất ngạc nhiên, Thái tử đã bị đuổi đến hoàng lăng, sao Triệu Hiền vẫn còn ở đây?

Theo lý mà nói, Triệu Hiền phải đi theo Thái tử mới đúng.

Dù Hoàng đế chỉ lệnh một mình Thái tử đến hoàng lăng, nhưng với thân thủ của Triệu Hiền, muốn âm thầm đi theo không khó chút nào.

Vì tò mò nên Lệ Khinh Ngôn chủ động chào hỏi Triệu Hiền.

Triệu Hiền do dự một lúc mới nói với Lệ Khinh Ngôn chuyện của Tiêu trắc phi.

Bây giờ bọn họ cần người giúp lẻn ra khỏi thành.

Lệ Khinh Ngôn quả nhiên là một lựa chọn tốt.

Lệ Khinh Ngôn nghe xong, lập tức đi theo hắn tìm Tiêu trắc phi, bằng lòng giúp bọn họ rời thành.

Tiêu Hề Hề tự băng bó vết thương cho mình.

Mười mấy Ngọc Lân vệ ra ngoài dò thám tin tức lần lượt quay về.

Bọn họ đã điều tra, người của Tuần Phòng Ti cũng đóng quân ở các cổng thành khác, mỗi người rời thành sẽ bị thẩm vấn nghiêm ngặt.

Lệ Khinh Ngôn nói "Chỉ một mình thần không thể thuận lợi rời thành, chúng ta cần một khác trợ giúp."

Tiêu Hề Hề hỏi "Ai?"

"Anh vương."

……

Lệ Khinh Ngôn nhiệt tình mời Anh vương ra thành cưỡi ngựa uống rượu.

Lạc Dạ Thần vừa hay rảnh rỗi, thêm chuyện y muốn lôi kéo Lệ Khinh Ngôn nên lập tức đồng ý.

Y thay đồ rồi ra ngoài, mời Lệ Khinh Ngôn cùng lên đường.

Lệ Khinh Ngôn lên xe ngồi xuống.

Trong xe ngựa ngoài y, còn có Tiêu Hề Hề.

Y cố giữ khoảng cách giữa mình và Tiêu trắc phi, trầm giọng nói "Tình huống cấp bách, mong nương nương chịu khó một chút."

Tiêu Hề Hề nói không sao cả.

Vết thương của nàng chảy máu rất nhiều, cộng thêm nửa ngày chưa ăn gì, vừa đói vừa mệt, đầu nàng hơi choáng.

Cơ thể nàng muốn ngủ, nhưng tâm trí nàng vẫn tập trung cao độ.

Nàng biết bây giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi.

Triệu Hiền và các Ngọc Lân vệ khác ăn mặc như gia đinh theo sau xe ngựa.

Để tránh bị Lạc Dạ Thần phát hiện, bọn họ luôn cúi đầu, cố gắng giảm thiểu sự hiện diện của mình nhiều nhất có thể.

May thay Lạc Dạ Thần là kiểu người thần kinh thô, không nhận thấy điều gì kỳ lạ về những người phía sau.

Khi đội xe ngựa đến gần cổng Tuyên Đức thì bị người của Tuần Phòng Ti chặn lại.

Tuần Phòng Ti muốn khám xét xe ngựa của bọn họ.

Lệ Khinh Ngôn vén rèm xe lên, nói với người bên ngoài.

“Trong xe chỉ có mình ta, không có ai khác.”

Người của Tuần Phòng Ti không tin, phải đích thân kiểm tra mới thôi.

Kiên nhẫn của Lạc Dạ Thần vốn rất ít, khi thấy người của Tuần Phòng Ti lảm nhảm càng làm y mất kiên nhẫn hơn.

Y tức giận nói “Các ngươi dựa vào đâu mà lục soát người của bổn vương đưa tới? Lẽ nào các ngươi đang nghi ngờ bổn vương sao?”

Người của Tuần Phòng Ti nhanh chóng chắp tay xin lỗi.

“Hạ quan không dám!”

Lạc Dạ Thần “Nếu không dám thì mau cút đi!”

Anh vương nổi tiếng nóng nảy, nếu nổi giận thật thì chuyện gì cũng dám làm, người của Tuần Phòng Ti không dám đắc tội, chỉ đành tránh đường.

Lạc Dạ Thần không nhìn bọn họ nữa, cưỡi ngựa ra khỏi cổng Tuyên Đức.

Cỗ xe ngựa và những người khác theo sau.

Sau khi đi được một khoảng nhất định, chắc chắn người của Tuần Phòng Ti không thể đuổi kịp, Lệ Khinh Ngôn mới cho dừng xe.

Y chắp tay với Tiêu Hề Hề.

“Lát nữa thần còn phải về thành nên chỉ có thể tiễn người đến đây, chúc người thượng lộ bình an, sớm gặp lại Thái tử.”

Tiêu Hề Hề nói lời cảm tạ.

Lệ Khinh Ngôn nhảy xuống xe ngựa.

Lạc Dạ Thần ngạc nhiên khi thấy y xuống xe “Ngươi xuống xe làm gì? Chúng ta còn chưa đến nơi.”

Lúc này, rèm xe vén lên, Tiêu Hề Hề thò đầu ra ngoài.

Nàng cười rạng rỡ với Lạc Dạ Thần.

“Vương gia, đã lâu không gặp.”

Lúc Lạc Dạ Thần thấy nàng như thể gặp ma, bị dọa sợ suýt nữa ngã ngựa.

Y sợ hãi hét lên “Sao … sao cô lại ở đây?!”

Tiêu Hề Hề "Ta vẫn luôn ở đây, chỉ là người không biết mà thôi, vừa rồi nhờ có người giúp đỡ, chúng ta mới có thể thuận lợi ra khỏi thành, ân tình này, ta sẽ ghi nhớ, sau này có cơ hội ta sẽ báo đáp người."

Lạc Dạ Thần nhớ lại chuyện vừa nãy ở cổng Tuyên Đức, cuối cùng cũng hiểu ra.

"Thì ra người mà Tuần Phòng Ti muốn bắt chính là cô!"

Sau đó y nhìn Lệ Khinh Ngôn, tức giận hỏi.

"Các ngươi lại bắt tay lợi dụng ta!"

Lệ Khinh Ngôn chắp với Lạc Dạ Thần "Xin lỗi."

Lạc Dạ Thần bực bội, nhân tài mà y nhìn trúng lại giúp đỡ Thái tử.

Thể diện của y phải đặt ở đâu?!

Y không muốn ở lại đây nữa nên giật dây cương, cưỡi ngựa chạy đi.

Triệu Hiền dẫn ngựa về phía trước, chắp tay hành lễ.

"Đa tạ Lệ đại nhân giúp đỡ."

Lệ Khinh Ngôn chắp tay lại "Triệu tướng quân không cần khách khí."

Triệu Hiền giao ngựa cho Lệ Khinh Ngôn, ngồi lên xe ngựa tiếp tục chạy đi.

Các Ngọc Lân vệ khác cũng cưỡi ngựa theo sát.

Lệ Khinh Ngôn cầm dây cương đứng bên đường, nhìn xe ngựa chạy ngày càng xa.

Khi không còn nhìn thấy nữa, Lệ Khinh Ngôn mới nhìn đi chỗ khác, lên ngựa quay về.

Hoàng lăng cách Thịnh Kinh không xa.

Bọn họ đi theo quan đạo một canh giờ thì thấy một tảng đá có khắc dòng chữ lăng mộ hoàng gia.

Bên ngoài hoàng lăng có hai thị vệ cấm quân canh gác, khi thấy xe ngựa đến gần, lập tức hét lớn.

“Nơi này là hoàng lăng, người khác không được tới gần, mau đi đi!”

Hai Ngọc Lân vệ xuống ngựa không nói một lời, đánh hai thị vệ cấm quân bất tỉnh.

Dưới chỉ huy của Triệu Hiền, Ngọc Lân vệ trói hai thị vệ đưa đến trạm gác giam lại.

Tiêu Hề Hề bước vào hoàng lăng, phát hiện nơi này không chỉ an tĩnh mà còn hoang vắng.

Khi bước vào trong có cảm giác như thế giới cách xa mình.

Chương 565: Trông người thật đáng yêu

Tuy hoàng lăng rất lớn nhưng không có nhiều chỗ cho người ở.

Ngoài các trạm gác dành riêng cho Cấm vệ quân, chỉ có điện Vĩnh An và Tĩnh Tâm Uyển mới có thể ở.

Tiêu Hề Hề đến điện Vĩnh An trước, nhưng không thấy ai, sau đó đi đến Tĩnh Tâm Uyển.

Cánh cửa Tĩnh Tâm Uyển đóng chặt.

Tiêu Hề Hề đẩy nhưng đẩy không ra.

Cửa bị khóa từ bên trong, hình như trong phòng có người.

Tiêu Hề Hề gõ cửa.

Không có phản hồi.

Nàng gõ cửa mấy lần.

“Thái tử Điện hạ, là ta.”

Trong phòng vẫn im lặng.

Tiêu Hề Hề do dự có nên dùng vũ lực xông vào hay không.

Lúc này có tiếng cọt kẹt, cánh cửa từ từ mở ra.

Lạc Thanh Hàn đứng trong phòng.

Hắn mặc áo tay rộng lục lam, thắt lưng đeo ngọc nhạt màu,

phát quan trên đầu đã tháo ra, một sợi tóc xõa xuống.

Vết thương trên trán hắn không còn chảy máu, vệt máu đỏ sậm tương phản rõ rệt với làn da trắng lạnh.

Tiêu Hề Hề vẫn đang mặc y phục cung phi, sau một trận đánh nhau, y phục của nàng có hơi rách, khăn lụa đeo trên tay đã mất, trâm cài trên đầu cũng rơi hết.

Tóc nàng xõa tung, nước da nhợt nhạt.

Tay áo bên phải của nàng có một vết cắt, nửa ống tay áo dính đầy máu đỏ, trông vô cùng chói mắt.

Hai người cứ đứng đó, cách một ngưỡng cửa nhìn nhau.

Người này còn thảm hại hơn người kia.

Lạc Thanh Hàn "Tay nàng bị thương rồi?"

Tiêu Hề Hề "Đầu người bị thương rồi?"

Cả hai ngẩn ra.

Tiêu Hề Hề thở dài "Ta bị Tây Lăng vương bắt giữ, vì muốn trốn thoát nên đánh một trận với Đại sư huynh."

Lạc Thanh Hàn cau mày "Không phải nàng nói thân thủ của nàng mạnh hơn Đại sư huynh sao?"

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng cười "Nhất thời sơ suất."

Lạc Thanh Hàn "Nàng không thể xuống tay, để người khác bắt được sơ hở phải không?"

Bị hắn nhìn ra sự thật, Tiêu Hề Hề càng mất tự nhiên, miễn cưỡng chuyển chủ đề "Sao người lại bị thương?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Bị phụ hoàng dùng chặn giấy đánh."

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi "Hoàng đế thật tàn nhẫn."

Lạc Thanh Hàn "Tàm tạm."

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, cửa sổ đóng kín, không có đèn, trong phòng tối om.

Lạc Thanh Hàn nghiêng người cho nàng đi vào.

Tiêu Hề Hề lại nói "Người chờ một chút."

Nàng xách váy chạy tới chuồng ngựa, lấy một chiếc túi vải từ trong xe ngựa.

Túi vải đựng thuốc trị thương và băng gạc được mua ở y quán trong thành.

Nàng xách túi vải về Tĩnh Tâm Uyển.

Thái tử vẫn đứng ở cửa, dáng vẻ không đổi so với lúc nàng đi.

Tiêu Hề Hề quay lại, ánh mắt hắn lập tức tập trung vào nàng.

"Nàng đi đâu?"

Tiêu Hề Hề lắc lắc túi vải trong tay "Tới chỗ xe ngựa lấy chút đồ, vào trong đi, ta băng bó vết thương cho người."

Hai người bước vào phòng.

Căn phòng tối đến mức Tiêu Hề Hề bất cẩn va vào bàn suýt ngã, may là Lạc Thanh Hàn kịp thời đỡ nàng.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ở đây không có đèn dầu hay nến gì sao?"

Lạc Thanh Hàn "Không biết."

Hắn thật sự không biết.

Từ lúc hắn bị đưa đến đây, không có ai quan tâm đến hắn.

Tâm trạng hắn không tốt, cũng không có lòng dạ quan tâm trong phòng có gì.

Trước khi Tiêu Hề Hề tới, hắn một mình ngồi trong góc, thẫn thờ nhìn bóng tối, bên cạnh chỉ có lạnh lùng và cô độc.

Hắn suy nghĩ rất nhiều.

Nghĩ đến Thẩm chiêu nghi không chịu yên nghỉ.

Nghĩ đến Bình An vương nằm trên vũng máu.

Còn nghĩ đến dáng vẻ của Hoàng đế chỉ vào hắn, mắng hắn khi tức giận.

Hắn cũng nghĩ đến Tiêu Hề Hề.

Muốn biết nàng ở đâu? Muốn biết nàng có an toàn không?

Tự hỏi liệu hắn có thể gặp lại nàng không?

Nào ngờ hắn nghĩ mãi nghĩ mãi, hắn lại mong có người đến.

Nghĩ tới đây, Lạc Thanh Hàn không khỏi nắm chặt cổ tay Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề "Ây da, nhẹ tay chút, đây là cổ tay ta, không phải là khúc gỗ, nếu người còn dùng lực nữa, cổ tay ta sẽ gãy mất."

Lạc Thanh Hàn giảm lực một chút, nhưng vẫn nắm cổ tay nàng không buông.

Nàng đi mở cửa sổ, hắn cũng đi theo đến cửa sổ.

Nàng ngồi xuống mép giường, hắn cũng ngồi xuống mép giường.

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho hắn buông ra.

“Ta không đi đâu cả, ta xử lý vết thương trên trán cho người.”

Thời tiết lúc này ngày càng nóng, nếu không xử lý vết thương thì rất dễ bị nhiễm trùng. Nói không chừng sau này còn để lại sẹo.

Khuôn mặt Lạc Thanh Hàn đẹp như vậy, để lại sẹo thì thật đáng tiếc.

Đợi hắn buông ra, Tiêu Hề Hề rút cổ tay lại, bắt đầu cẩn thận xử lý vết thương.

Nàng vừa làm vừa hỏi.

“Đau không?”

Lạc Thanh Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trong khoảng cách gần, trầm giọng đáp lại.

“Đau.”

Tiêu Hề Hề thổi vào vết thương “Không sao, thổi một chút sẽ không đau nữa.”

Lạc Thanh Hàn hơi cúi đầu, vết thương vốn đau đến mất cảm giác, bây giờ lại có chút lạ.

Hơi đau, hơi ngứa ngáy.

Còn có hơi tê tê.

Hắn nhẹ giọng hỏi “Sao nàng lại chạy đến đây?”

Tiêu Hề Hề “Ta nghe nói người bị giam vào hoàng lăng, ta lo lắng cho người nên mới nhờ Triệu Hiền đưa ta đến đây. Lúc rời thành chúng ta gặp một chút rắc rối, may là có Anh vương và Lệ Khinh Ngôn giúp đỡ, chúng ta mới thuận lợi lẻn ra khỏi thành.”

Lạc Thanh Hàn "Thật ra nàng không cần đi theo ta."

Điều kiện ở đây rất sơ sài, hoàn toàn khác với trong cung.

Hắn không muốn nàng đến chịu khổ.

Tiêu Hề Hề "Không phải trước kia người từng nói người muốn ta mãi mãi ở bên cạnh người sao, dù người ở trong cung hay hoàng lăng, ta đều sẽ bên cạnh người."

Lạc Thanh Hàn thấy đau xót trong lòng.

Hắn không nhịn được đưa tay ôm Tiêu Hề Hề vào lòng.

Tiêu Hề Hề vẫn giữ nguyên tư thế bôi thuốc cho hắn, hét lên "Này này, người đừng cử động, còn chưa bôi thuốc xong nữa!"

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn từ trán đến môi nàng.

Nụ hôn lần này vô cùng sâu sắc.

Nhìn bộ dạng muốn nuốt chửng lưỡi môi của nàng vào bụng của Thái tử, Tiêu Hề Hề nghi ngờ không biết có phải hắn đói rồi không? Lầm tưởng miệng nàng là xúc xích.

Lạc Thanh Hàn hơi đẩy nàng ra, cụp mắt nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề thở nhẹ một hơi "Còn … còn phải bôi thuốc."

Lạc Thanh Hàn khàn giọng nói "Ta không đau nữa."

Tiêu Hề Hề kiên trì nói "Vậy vẫn phải bôi thuốc."

Nàng đẩy hắn ra, đứng dậy giúp hắn bôi thuốc, quấn vài vòng gạc quanh trán hắn, cuối cùng thắt một chiếc nơ xinh xắn.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề cười nói "Trông người thật đáng yêu."

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn nhìn cánh tay nàng.

“Vết thương của nàng …”

Tiêu Hề Hề “Chỉ là vết thương ngoài da, đã băng bó rồi, không sao.”

Lúc này Lạc Thanh Hàn đang ngồi, Tiêu Hề Hề đang đứng, hắn nghiêng đầu tựa vào ngực nàng.

Cảm giác mềm mại khiến hắn kiềm không được mà dụi dụi.

Tiêu Hề Hề “……”

Chương 566: Nàng còn muốn ta cưới ai?

Sự xuất hiện của Triệu Hiền kịp thời cắt đứt hành vi lưu manh của Thái tử Điện hạ.

Tiêu Hề Hề vội lùi lại nói nhanh.

“Ta đi quanh đây xem thử có gì ăn được không?”

Nói xong nàng nhanh chân chạy đi.

Triệu Hiền bước vào, quỳ một gối “Mạt tướng bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn không biểu cảm nhìn Triệu Hiền.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra tâm trạng lúc này của Thái tử Điện hạ rất không vui.

Lạc Thanh Hàn cứng nhắc hỏi “Chuyện gì?”

Triệu Hiền ngẩng đầu, thấy chiếc nơ bướm trên đầu Thái tử Điện hạ, không khỏi ngẩn người.

May là Triệu Hiền phản ứng nhanh, dời tầm mắt đi nơi khác, giả vờ như không thấy gì, nét mặt không đổi bẩm báo.

“Mạc tướng lần này mang theo tổng cộng mười lăm Ngọc Lân vệ, những Ngọc Lân vệ khác còn ở Thịnh Kinh, tạm thời không thể điều động.”

Lạc Thanh Hàn không hề ngạc nhiên.

Mặc dù Ngọc Lân vệ thuộc quản lý của hắn, nhưng nếu nhiều

người như vậy rời Thịnh Kinh cùng một lúc, chắc chắn sẽ khơi dậy sự nghi ngờ của Hoàng đế.

Lúc này tốt nhất đừng gây thêm bất kỳ rắc rối gì.

Hơn hai ngàn Ngọc Lân vệ nên ở yên trong Thịnh Kinh.

Triệu Hiền nói tiếp "Mạt tướng đã phái người đổi tất cả Cấm vệ quân trong hoàng lăng thành người của mình."

Lực lượng phòng ngự trong hoàng lăng rất lỏng lẻo, cả hoàng lăng chỉ có hơn hai mươi Cấm vệ quân, trong đó có vài người lười biếng, thường ra ngoài uống rượu, không có ở hoàng lăng.

Ngọc Lân vệ hạ gục tất cả Cấm vệ quân, đánh ngất rồi giam lại.

Như vậy hoàng lăng đã nằm dưới kiểm soát của Ngọc Lân vệ.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Hôm nay ngươi vẫn luôn đi theo Tiêu trắc phi?"

Triệu Hiền biết Thái tử nhất định sẽ hỏi chuyện này, nên lập tức kể lại mọi chuyện hôm nay.

Tiêu Hề Hề nghĩ ra kế hoạch giả vờ bị bắt cóc, lẻn vào hang cọp.

Nàng biết Thái tử nhất định sẽ không đồng ý nên nàng không định nói với Lạc Thanh Hàn, nhưng Triệu Hiền mỗi ngày đều âm thầm bảo vệ nàng, chuyện này chắc chắn không giấu được Triệu Hiền.

Tiêu Hề Hề nói kế hoạch với Triệu Hiền, nhờ Triệu Hiền giữ bí mật cho nàng.

Ban đầu Triệu Hiền không đồng ý.

Thái tử lệnh hắn bảo vệ Tiêu trắc phi an toàn, hắn tuyệt đối không thể để Tiêu trắc phi gặp nguy hiểm.

Tiêu Hề Hề nói khô cả miệng, nhưng vẫn không thể thuyết phục Triệu Hiền thay đổi ý định, cuối cùng nàng dứt khoát đánh với Triệu Hiền một trận.

Triệu Hiền không đánh lại Tiêu trắc phi.

Hắn đã thua.

Lúc đó hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ Tiêu trắc phi nhìn bề ngoài đáng yêu vô hại nhưng lại biết võ công, mà võ công còn cao như vậy!

Tiêu Hề Hề dùng thực lực chứng minh nàng có khả năng tự bảo vệ mình.

Người luyện võ thường có tâm lý ngưỡng mộ kẻ mạnh, Triệu Hiền cũng không ngoại lệ, hắn thua dưới tay Tiêu trắc phi, không có mặt mũi nói bảo vệ an toàn cho Tiêu trắc phi.

Còn kế hoạch lẻn vào hang cọp của Tiêu trắc phi, hắn không ủng hộ, nhưng cũng không phản đối.

Triệu Hiền "Mạt tướng tự ý quyết định, không bảo vệ tốt Tiêu trắc phi theo lệnh của Thái tử Điện hạ, mạt tướng sẵn sàng chịu phạt!"

Lạc Thanh Hàn trước giờ thưởng phạt rõ ràng, lần này cũng không ngoại lệ.

"Tự đi nhận hai mươi roi."

"Vâng!"

Triệu Hiền đứng dậy lui ra ngoài.

Hắn đứng trong sân cởi áo để lộ thân trên vạm vỡ.

Một Ngọc Lân vệ vung roi, đánh hắn hai mươi cái.

Mỗi một roi đánh rách da toác thịt.

Đánh xong hai mươi roi, lưng Triệu Hiền đã rướm đầy máu.

Hắn chịu đau bước đến cửa phòng, dập đầu với Thái tử.

“Mạt tướng đã nhận phạt, đa tạ Thái tử Điện hạ khai ân.”

Lạc Thanh Hàn “Ngươi nên cảm thấy may mắn, lần này Tiêu trắc phi còn sống thoát được, nếu nàng có mệnh hệ gì, mạng của ngươi cũng không cần giữ nữa.”

“Mạt tướng biết lỗi.”

Lạc Thanh Hàn đưa hắn một lọ thuốc trị thương.

Triệu Hiền hai tay nhận lọ thuốc, trong lòng chẳng những không oán hận, ngược lại càng trung thành với Thái tử.

“Đa tạ Thái tử Điện hạ.”

Hắn xoay người rời đi.

Lạc Thanh Hàn đứng ở cửa, nhìn đình viện hoang vắng bên ngoài, ánh mắt lạnh nhạt hồi lâu không nhúc nhích.

Mãi đến khi Tiêu Hề Hề chạy tới.

Ánh mắt hắn mới nhen nhóm vài phần ấm áp.

Vừa nãy Tiêu Hề Hề đến phòng bếp xem thử, có cơm và đồ ăn nhưng số lượng và các món không nhiều, không thể sánh với trong cung.

Trong bếp chỉ có một đầu bếp là lão thái giám khoảng năm mươi tuổi.

Lão thái giám không ngờ có một tiểu cô nương xuất hiện, lúc ông thấy Tiêu Hề Hề thì vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng chuyện đáng kinh ngạc là sau khi lão thái giám ngạc nhiên thì tiếp tục công việc của mình, không hỏi thêm câu dư thừa nào.

Tiêu Hề Hề nhờ ông lấy đồ ăn.

Điều kiện có hạn, không nấu được món gì ngon, chỉ nấu một nồi cháo và xào vài món ăn kèm.

Tiêu Hề Hề đặt hộp thức ăn lên bàn, lấy cháo và đồ ăn ra đặt lên bàn.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bàn.

Tiêu Hề Hề bưng cho hắn một bát cháo.

Trong cháo có thịt heo thái sợi, gừng hành băm nhỏ, ngửi cũng khá thơm.

Cả ngày hôm nay, Lạc Thanh Hàn chỉ ăn một chút lúc sáng, sau đó không hề uống giọt nước nào.

Tâm trạng của hắn không tốt, chán ăn, không nhận thức được cơn đói.

Mặt trời đang lặn, báo hiệu một ngày sắp kết thúc.

Tiêu Hề Hề lấy một đèn dầu từ trong góc, thắp sáng rồi đặt lên bàn.

Nàng cầm bát đũa lên, húp một hớp cháo lớn.

Cháo nóng hổi làm nàng thấy dễ chịu từ trong ra ngoài.

Dưới ánh sáng ấm áp mờ ảo, nhìn Tiêu Hề Hề ngồi đối diện, Lạc Thanh Hàn chợt thấy hơi thèm ăn.

Hắn ăn chậm rãi.

Bữa ăn này rất sơ sài, kém xa những bữa trong cung.

Hắn đã từng ăn những bữa sơ sài hơn thế này, so ra thì bữa ăn này cũng không tệ.

Quan trọng hơn là có người mình thích bên cạnh, bữa ăn đơn giản cũng sẽ có hương vị khác biệt.

Như dự đoán, đồ ăn trên bàn đều được ăn sạch, không còn sót lại gì.

Tiêu Hề Hề liế.m liế.m miệng, cảm giác vẫn chưa đủ.

“Ta nghĩ nên ăn thêm một bữa khuya.”

Đáng tiếc lão thái giám thị lực không tốt, ban ngày có đủ ánh sáng thì còn làm được, nhưng ban đêm thì không ổn, đừng nói là thái rau, ông còn không nhìn rõ muối để ở đâu.

Thế nên không có bữa khuya.

Tiêu Hề Hề cảm thấy tiếc.

Nàng và Thái tử tắm rửa rồi đi ngủ.

Trên giường chỉ có một tấm nệm mỏng, khó ngủ và không thoải mái như trong cung.

May là Tiêu Hề Hề không quá để tâm đến chỗ ngủ.

Dù cho môi trường thế nào, chỉ cần nằm xuống nàng vẫn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, thì thầm vào tai nàng.

“Sau này đừng làm những chuyện nguy hiểm vậy nữa.”

Tiêu Hề Hề đang chuẩn bị ngủ thì nghe được lời này, mơ màng đáp “Ò.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu nàng có mệnh hệ gì, nàng bảo ta phải

làm sao?”

Tiêu Hề Hề mơ màng nói “Cưới người khác thôi.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn nhéo eo Tiêu Hề Hề, trong giọng nói có chút nguy hiểm.

“Nàng còn muốn ta cưới ai?”

Chương 567: Nàng không thể đi

Tiêu Hề Hề đang muốn ngủ thì eo nàng bị nhéo mạnh đến nỗi thần trí nàng chợt tỉnh hẳn.

Nàng mở mắt, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Thái tử, tim nàng đập thình thịch, nhanh chóng bày tỏ lòng trung thành.

"Người yên tâm, dù người muốn cưới ai, ta đều ủng hộ người!"

Lạc Thanh Hàn nheo mắt "Nghe ý nàng là nàng thật sự muốn ta cưới người khác?"

Tiêu Hề Hề nịnh nọt nói "Người sớm muộn gì cũng phải cưới chính phi, đợi người cưới chính phi rồi thì sẽ có thêm một phần trợ giúp, đây không phải chuyện tốt sao."

Lạc Thanh Hàn nhìn vào mắt nàng, chậm rãi nói "Ta cưới chính phi, phải xem ta thích nàng ấy không, còn chuyện nàng ấy có thể giúp ta hay không, không nằm trong phạm vi cân nhắc của ta."

Tiêu Hề Hề "Thế à, vậy cũng tốt, chuyện hôn nhân của người, người vui là được."

Lạc Thanh Hàn vẫn đang nhìn chằm chằm nàng.

Tiêu Hề Hề bị nhìn đến mất tự nhiên "Sao người lại nhìn ta như vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng cùng ta vào sinh ra tử, vì ta làm nhiều chuyện như vậy, lẽ nào nàng chưa từng nghĩ đến chuyện trở thành Thái tử phi của ta sao?"

Nói thật, Tiêu Hề Hề chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Người khác không biết, nhưng bản thân nàng biết mình chỉ còn sống được hơn hai năm, nếu nàng làm Thái tử phi của Lạc Thanh Hàn, sau này nàng chết đi, Lạc Thanh Hàn phải làm thế nào? Để hắn góa vợ sao?

Tiêu Hề Hề không muốn hại hắn.

Nàng nghiêm túc nói "Ta làm trắc phi là được rồi, vị trí Thái tử phi vẫn nên để cho người phù hợp hơn."

Tim Lạc Thanh Hàn trầm xuống.

Tại sao nàng không muốn làm Thái tử phi?

Vì nàng còn muốn về Huyền Môn sao?

Không được.

Nàng không thể đi.

Nàng đã lấp đầy trái tim hắn.

Nếu nàng đi, đồng nghĩa với chuyện cướp đi mọi thứ của hắn.

Vậy có khác gì gi.ết chết hắn?

Lạc Thanh Hàn thuận theo cánh tay nàng di chuyển lên trên, vu.ốt ve cổ nàng, rồi thì thầm.

"Ta nghĩ nàng là người hợp nhất."

Tiêu Hề Hề thở dài "Đó là vì người gặp quá ít người, sau này nhất định sẽ gặp được người tốt hơn ta."

Lạc Thanh Hàn "Không, không ai có thể tốt hơn nàng."

Tiêu Hề Hề "Trên đời này không có gì là tuyệt đối, đừng nói

chắc như vậy.”

Lạc Thanh Hàn không thích nghe những lời này.

Hắn cúi xuống chặn môi nàng lại, ngăn nàng nói ra những lời khó chịu đó.

Ngày hôm sau.

Lạc Thanh Hàn dậy sớm như thường lệ.

Vì không có cung nữ thái giám hầu hạ tắm rửa thay y phục nên hắn chỉ đành tự thân vận động.

Lúc hắn tắm rửa xong, Tiêu Hề Hề vẫn còn ngủ, thấy nàng không có ý định thức dậy.

Lão thái giám mang bữa sáng đã chuẩn bị tới.

Lạc Thanh Hàn đứng bên giường, nhìn Tiêu Hề Hề ôm chăn trong tay ngủ ngon lành, hắn giơ tay nhéo má nàng.

“Dậy đi.”

Tiêu Hề Hề xoay người muốn ngủ tiếp, nhưng lại vô tình đè vết thương trên cánh tay phải, làm nàng đau đớn lập tức tỉnh lại.

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, nhăn mặt ôm vết thương.

Lạc Thanh Hàn thấy vậy vội kéo tay nàng xem xét vết thương, không thấy máu chảy ra, hắn là vết thương không rách.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, thúc giục nói “Đừng ngủ nướng nữa, nhìn xem đã là lúc nào rồi? Mau dậy đi!”

Tiêu Hề Hề lề mề không chịu đứng dậy.

Lạc Thanh Hàn cau mày “Sao nàng lại thích ngủ nướng như vậy?”

Tiêu Hề Hề giương mắt nhìn hắn "Ta ngủ nướng vì để có thể nhìn người trong mơ lâu thêm một chút."

Lạc Thanh Hàn "……"

Lời mật ngọt của Tiêu trắc phi nói đến là đến, khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Hắn nghiêm mặt nói "Dù nàng có nói nghe êm tai thì cũng đừng hòng ngủ nướng nữa, mau dậy đi, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, nếu không dậy thì đừng ăn nữa."

Tiêu Hề Hề nghe nói có đồ ăn, lập tức có động lực thức dậy.

Tay áo nàng bị rách, dính rất nhiều máu, theo lý thì không thể mặc tiếp, nhưng lần này nàng rời cung không mang theo y phục dự phòng, trong hoàng lăng cũng không có y phục cho nàng thay.

Không chỉ nàng, Lạc Thanh Hàn cũng không có y phục dự phòng, hắn cũng đang mặc bộ của ngày hôm qua.

Lạc Thanh Hàn lệnh Triệu Hiền ra ngoài dò thám tin tức trong kinh, rồi mua về thêm hai bộ y phục.

Triệu Hiền nhận lệnh rời khỏi hoàng lăng.

Sau khi Tiêu Hề Hề ăn uống no đủ, nàng nằm lăn ra giường không chịu cử động.

Lạc Thanh Hàn đi tới "C.ởi đồ ra."

Tiêu Hề Hề lập tức che ngực, ngượng ngùng nói "Ban ngày ban mặt, cửa còn đang mở, chúng ta làm loại chuyện này không thích hợp lắm nhỉ?"

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nói "Ta muốn thay thuốc cho nàng."

Tiêu Hề Hề buông tay xuống "Ò."

Lạc Thanh Hàn "Hình như nàng có hơi thất vọng?"

Tiêu Hề Hề kiên quyết phủ nhận "Không có!"

Nàng ngồi dậy cởi áo khoác, xắn tay áo để lộ cánh tay quấn băng gạc.

Lạc Thanh Hàn giúp nàng cởi gạc, lộ ra vết thương đáng sợ.

Hắn nhìn chằm chằm vết thương hồi lâu.

Một lúc sau mới nói.

"Đau không?"

Tiêu Hề Hề giả vờ nói "Không đau, vết thương chỉ nhìn hơi đáng sợ thôi."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, thổi nhẹ lên vết thương của nàng.

Nàng từng nói, thổi một chút sẽ không đau nữa.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội nịnh nọt "Người là Thái tử, là Hoàng đế tương lai, có hơi thở chân long này của người hộ thể, vết thương của ta chắc chắn sẽ lành rất nhanh!"

Lạc Thanh Hàn thổi xong, cúi người, môi nhẹ chạm vào vết thương của nàng.

Tiêu Hề Hề ngẩn người trước đụng chạm của hắn.

Lạc Thanh Hàn không có ý định giải thích hành động của mình.

Hắn bắt đầu cẩn thận thay thuốc cho nàng, cả quá trình không nói lời nào.

Tiêu Hề Hề không quen với bầu không khí quá yên tĩnh này.

Nàng chủ động tìm chủ đề.

“Có phải người biết chuyện của Bình An vương và Thẩm chiêu nghi rồi không?”

Động tác của Lạc Thanh Hàn dừng lại, sau đó mới bình tĩnh đáp “Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Người đừng tin đám người đó nói bậy, Bình An vương không phải cha ruột của người, người cũng không có giết cha.”

Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu nhìn nàng.

“Sao nàng có thể chắc chắn?”

Tiêu Hề Hề “Ta có thể xem tướng, từ tướng mạo của người và Hoàng đế, hai người chắc chắn là cha con ruột!”

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, tảng đá đè nặng trong lòng hắn cuối cùng cũng được dỡ bỏ.

Hắn cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

“Ta biết rồi, cảm ơn nàng đã nói với ta những chuyện này.”

Tiêu Hề Hề lại hỏi “Tiếp theo người định làm gì?”

Lạc Thanh Hàn vừa băng vết thương cho nàng vừa nói “Không đi đâu hết, cứ an tĩnh ở đây.”

Tiêu Hề Hề “Sau đó thì sao?”

Lạc Thanh Hàn “Ngồi xem nghêu cò tranh nhau.”

Hắn buộc nút miếng gạc, rồi dùng kéo cắt.

Tiêu Hề Hề nhìn nét mặt bình tĩnh của hắn, trong đầu nảy ra một ý nghĩ, buột miệng nói “Không phải người cố ý làm vậy

đó chứ?”

Lạc Thanh Hàn bỏ kéo xuống, giúp nàng vuốt tay áo xuống, thản nhiên đáp “Đúng vậy, là ta cố ý.”

Từ khi biết Tây Lăng vương và Tần hoàng hậu vụng trộm, hắn đã đoán được Tây Lăng vương và Tần gia có thể hợp lực.

Hắn không muốn tham gia vào cuộc hỗn chiến giữa Tây Lăng vương, Tần gia và Hoàng đế.

Cho nên hắn mới dứt ra trước, trốn vào hoàng lăng.

Chương 568: Điện hạ thật tốt với ta!

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Thì ra người biết hết rồi!"

Nàng cứ nghĩ Thái tử bị người khác gài bẫy, nào ngờ Thái tử đã sớm tương kế tựu kế, xem ra, nàng đã đánh giá thấp mưu tính của Thái tử.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Ta cũng không phải biết hết mọi chuyện, ví như chuyện Bình An vương là cha ruột của ta, ta cũng không thể khẳng định là thật hay giả."

Thật giả trong lời của Tần hoàng hậu trộn lẫn với nhau, khiến người khác không biết câu nào là thật, câu nào là giả.

Lạc Thanh Hàn luôn là người thích nghĩ chuyện theo hướng xấu.

Khả năng xấu nhất là những gì Tần hoàng hậu nói là thật.

Bình An vương là cha ruột của hắn, hắn tự tay g.iết chết cha mình.

Nếu đúng là vậy thì hắn thật sự phạm tội không thể tha thứ.

May thay …

Tiêu Hề Hề tới rồi.

Nàng kiên định nói với hắn, chuyện đó không phải thật.

Hắn không tự tay giết cha mình.

Hắn vẫn chưa phạm tội không thể tha thứ.

Hắn vẫn còn cứu được.

“Hề Hề, cảm ơn nàng.”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt hạnh “Nếu người muốn cảm ơn ta thật, thì đi hái mấy quả sơn trà đi, hôm qua ta tới đây thấy trong hoàng lăng có trồng cây sơn trà, trên đó ra rất nhiều trái.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Nữ nhân này đã to gan tới mức sai hắn đi làm việc rồi!

Tiêu Hề Hề che vết thương mới băng bó của mình, đáng thương kêu gào.

“Ây da, vết thương của ta đau quá, nếu có thể ăn sơn trà thì vết thương sẽ không còn đau nữa.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Cây sơn trà cách Tĩnh Tâm Uyển không xa.

Ra khỏi cửa viện đi về bên trái khoảng mười bước là có thể nhìn thấy.

Lạc Thanh Hàn dùng khinh công bay lên cây sơn trà.

Hắn hái mấy chùm sơn trà, hai tay không cầm không hết nên bày tà áo thành túi rồi cuộn vào.

Khi hắn cầm túi đầy sơn trà trong tay đáp từ trên cây xuống, tình cờ bắt gặp ánh mắt của Ngọc Lân vệ đứng cách đó không xa.

Ngọc Lân vệ mở to mắt không tin được.

Bọn họ không thể nào ngờ Thái tử Điện hạ cao quý tao nhã lại biết trèo cây hái quả.

Hái trái cây thì cũng thôi đi, sau khi hái xong còn dùng vạt áo làm túi.

Dùng vạt áo làm túi thì cũng thôi đi, trên đầu còn có chiếc nơ bướm bay phấp phới trong gió.

Cảnh tượng này nhìn sao cũng thấy không ổn!

Nói thật thì Lạc Thanh Hàn không ngờ người khác sẽ thấy hắn trèo cây hái quả.

Trước đó rõ ràng hắn đã cẩn thận kiểm tra xung quanh, sau khi chắc chắn xung quanh không có ai, hắn mới trèo cây.

Lạc Thanh Hàn xấu hổ trong lòng, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh.

Hắn như không có chuyện gì, bình tĩnh hỏi.

“Các ngươi ở đây làm gì?”

Ngọc Lân vệ vội chắp tay hành lễ “Thuộc hạ đang tuần tra quanh đây.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu đi tuần tra, sao lại đứng yên?”

Ngọc Lân vệ lập tức thu hồi tầm mắt, tiếp tục tuần tra dọc theo tuyến đường đã định, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Lạc Thanh Hàn cầm túi đầy sơn trà về Tĩnh Tâm Uyển.

Hắn đổ sơn trà lên bàn, vô cảm nói.

“Nhiêu đây đủ chưa?”

Tiêu Hề Hề nhìn một đống sơn trà vàng tươi tròn trịa lăn tròn, tức thì mừng rỡ.

“Đủ rồi đủ rồi!”

Nàng lao tới ôm Lạc Thanh Hàn, hôn lên mặt hắn một cái.

“Điện hạ thật tốt với ta!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Xấu hổ do thuộc hạ bắt gặp khi trèo cây hái quả lúc này hoàn toàn biến mất.

Trong lòng có chút ngọt ngào.

Hắn định giơ tay ôm lại nàng thì nàng đã buông ra trước.

Tiêu Hề Hề cầm một quả sơn trà, bóc vỏ cắn một miếng, khá là ngọt.

Lạc Thanh Hàn nhìn đôi tay trống rỗng, lại nhìn Tiêu Hề Hề đang vui vẻ ăn sơn trà, thầm thở dài, đồ vô lương tâm!

Tiêu Hề Hề đưa cho hắn một quả sơn trà đã bóc vỏ, ra hiệu cho hắn ăn thử.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, há miệng cắn một nửa quả sơn trà.

Tiêu Hề Hề mong đợi hỏi “Ngọt không?”

Lạc Thanh Hàn nuốt xuống “Rất ngọt.”

“Ăn nữa không?”

Lạc Thanh Hàn không ăn nữa.

Sau đó, hắn thấy Tiêu Hề Hề ném nửa quả sơn trà còn lại vào miệng mình, động tác thuần thục tự nhiên đến mức làm lòng hắn dao động.

Hắn nghe theo con tim, nghiêng người về phía trước liế.m môi nàng.

Vị này ngọt hơn quả sơn trà.

Tiêu Hề Hề ngẩn người trước hành động đột ngột của hắn.

“Người làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Không có gì, ta chỉ muốn so thử, xem quả sơn trà ngọt hơn hay nàng ngọt hơn?”

Tiêu Hề Hề “……”

Bàn tay cầm sơn trà của nàng hơi run.

Tổn thọ quá!

Trai thẳng Thái tử cũng biết nói mấy lời đường mật!

Lạc Thanh Hàn “Sao lại nhìn ta như vậy?”

Tiêu Hề Hề “Không … không có gì.”

Nàng vùi đầu ăn hết số sơn trà trên bàn.

Nàng gom lõi cầm trên tay, đứng dậy chạy ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đi theo.

Hắn thấy Tiêu Hề Hề chôn lõi sơn trà trong sân.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng định biến sân này thành rừng sơn trà à?”

Tiêu Hề Hề vừa đào hố vừa trả lời “Phải đó, dù sao sân này cũng trống, chi bằng trồng mấy cây sơn trà, khi cây sơn trà lớn lên, sau này mỗi năm đều có thể ăn được rất nhiều sơn trà.”

Lạc Thanh Hàn “Nghe ý nàng là định mỗi năm đều tới đây ăn sơn trà?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Làm sao mỗi năm đều có thể tới đây?”

Nàng chỉ còn hơn hai năm, nếu mỗi năm đến một lần thì chỉ có thể đến hai lần nữa.

Lúc này nàng quay lưng về phía Lạc Thanh Hàn, hắn không thấy vẻ thất vọng trên mặt nàng, còn tưởng nàng sợ rời cung bất tiện.

Hắn nói "Nơi hoàng lăng hoang vắng này không có gì thú vị, nếu nàng muốn ăn sơn trà ở đây, đợi đến khi về cung, ta có thể sai người hái sơn trà mang về cung cho nàng từ từ ăn."

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn hắn "Người định khi nào về cung?"

Lạc Thanh Hàn "Còn phải xem bọn họ khi nào hành động."

Hắn muốn đợi đến khi những người đó đấu đá, hai bên tổn thất rồi mới quay về.

Tiêu Hề Hề "Chắc bọn họ sẽ hành động nhanh thôi."

Lạc Thanh Hàn "Sao lại nói vậy?"

Tiêu Hề Hề "Hôm qua ta đâm Tây Lăng vương một nhát, tuy nhát dao này không gây tử vong nhưng trên dao có độc, nếu không có thuốc giải, Tây Lăng vương sẽ chết trong vòng ba ngày. Đại sư huynh biết y thuật nên có thể giúp Tây Lăng vương trì hoãn việc phát độc, chậm nhất chỉ có thể là ba tháng."

……

Trong Thương Lan Viên.

Tây Lăng vương nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, lồ.ng ngực quấn một lớp gạc dày.

Tâm trạng của ông rất tệ, hai ngày nay đã mời tất cả đại phu trong thành tới xem, các đại phu đều nói độc trên người ông hiếm thấy trên đời, vô phương cứu chữa.

Tạ Sơ Tuyết bưng bát thuốc đi vào, nhẹ giọng nói.

“Phụ vương, đến giờ uống thuốc rồi.”

Tây Lăng vương hỏi “Đây là thuốc giải?”

Tạ Sơ Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu “Không phải, đây là thuốc mà Phương quản sự điều chế, có thể trì hoãn độc tính trong người phát tác.”

Chương 569: Không thành công thì thành nhân!

Tây Lăng vương uống thuốc xong, cảm thấy vết thương bớt đau, thân thể có chút sức lực.

Ông thở dài một hơi.

“Phương quản sự đâu? Hắn thế nào rồi?”

Tạ Sơ Tuyết thành thật trả lời “Hắn còn nằm trên giường, xem ra trong thời gian ngắn không xuống giường được.”

Nét mặt Tây Lăng vương u ám.

Hôm qua lúc Phương Vô Tửu và Tiêu trắc phi đánh nhau, ông không có mặt ở hiện trường, cũng không tận mắt nhìn thấy hai người đánh nhau.

Sau khi nghe Tần Trọng và thị vệ kể lại, ông mới biết chi tiết về trận đánh của Phương Vô Tửu và Tiêu trắc phi.

Ông đoán Phương quản sự và Tiêu trắc phi có thể là người quen cũ.

“Có phải Phương quản sự cố ý thả Tiêu trắc phi đi không?”

Tạ Sơ Tuyết cũng từng nghĩ tới điểm này, nàng cau mày nói “Có lẽ là không, nhát kiếm mà Phương quản sự chịu rất sâu, cả đại phu cũng nói đối phương ra tay tàn nhẫn, không hề nương tay.”

Tây Lăng vương vốn không thật sự tin tưởng Phương Vô Tửu, nhưng hiện giờ ông rất cần Phương Vô Tửu giúp đỡ trong việc

bày mưu tính kế.

Ông chỉ đành tạm thời đè nén nghi hoặc, tiếp tục duy trì quan hệ hợp tác với Phương Vô Tửu.

Còn những vấn đề khác, sau này có thời gian thì có thể từ từ điều tra.

Tây Lăng vương "Con sai người lấy linh chi tốt nhất trong kho cho Phương quản sự bồi bổ sức khỏe, dù là thuốc trị thương hay thức ăn quần áo, cũng không thể tệ bạc với Phương quản sự, phải làm cho hắn thấy được thành ý của chúng ta."

Tạ Sơ Tuyết "Vâng."

Nàng đích thân giao linh chi thượng hạng cho Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu nằm trên giường, trông rất yếu.

"Phiền vương gia quan tâm, xin Tạ cô nương giúp ta nói lời cảm tạ với vương gia."

Tạ Sơ Tuyết cười dịu dàng thân thiết "Nhờ có thuốc của ngươi, vương gia thấy tốt hơn nhiều rồi."

"Đây là điều ta nên làm."

Nét mặt Tạ Sơ Tuyết lo lắng "Thuốc của ngươi chỉ có thể trì hoãn, không thể giải độc, không biết Phương quản sự có cách nào giải được độc tính trong người vương gia không?"

Phương Vô Tửu lắc đầu "Tạm thời không có."

Dao găm này do sư phụ đặc biệt tặng cho Tiêu Hề Hề phòng thân, độc trên dao găm cũng do sư phụ luyện chế, trên đời này ngoài sư phụ thì không ai có thể giải được loại độc này.

Muốn có thuốc giải, chỉ có thể về Huyền Môn tìm sư phụ giúp.

Nhưng trước khi rời Huyền Môn, sư phụ đã nói rất rõ ràng.

“Trước khi nhiệm vụ kết thúc thì các con không thể trở về, nếu như trở về sớm, đồng nghĩa là từ bỏ nhiệm vụ.”

Phương Vô Tửu không thể trở về cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành.

Nếu không về thì không lấy được thuốc giải.

Thuốc mà hắn điều chế cùng lắm chỉ có thể giúp Tây Lăng vương sống thêm ba tháng.

Phương Vô Tửu lẩm bẩm.

“Chỉ còn ba tháng…”

Tạ Sơ Tuyết hỏi “Ba tháng gì cơ?”

Phương Vô Tửu do dự một lúc rồi nói ra sự thật.

Nghe hắn nói xong, Tạ Sơ Tuyết sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, không tin hỏi “Ý của ngươi là vương gia chỉ còn có ba tháng? Sao có thể như vậy?!”

Phương Vô Tửu thở dài “Ta đã cố hết sức, ba tháng là giới hạn của ta, còn lại chỉ có thể phó mặc cho số phận.”

Bọn họ lên kế hoạch lâu như vậy, mọi chuyện đang từng bước tiến triển theo đúng hướng mà bọn họ hoạch định, không ngờ lại xuất hiện biến cố là Tiêu Hề Hề.

Không ai ngờ nàng lại dám lẻn vào hàng cọp, một mình thích sát Tây Lăng vương.

Chiêu thức của nàng thô bạo, đầy nguy hiểm nhưng đơn giản hiệu quả.

Chỉ cần Tây Lăng vương chết, đám thuộc hạ của Tây Lăng vương như rắn mất đầu, một mình Tần Trọng không thể làm

gì, kế hoạch của bọn họ cũng sẽ thất bại.

Tạ Sơ Tuyết đứng dậy, vội chạy đi tìm Tây Lăng vương.

Khi Tây Lăng vương biết mình chỉ còn ba tháng, trong lòng vừa tức giận vừa lo lắng, giơ tay hất mạnh tách trà trên bàn thấp cạnh giường xuống đất.

“Sao có thể như vậy? Ta không tin, ta không tin!”

Mắt Tạ Sơ Tuyết đỏ hoe nói “Con nhìn Phương quản sự không giống như đang nói dối, mà hắn cũng không cần phải nói dối chúng ta.”

Tây Lăng vương sao có thể không biết điểm này?

Nhưng ông không muốn tin vào sự thật tàn khốc này.

Ông đang tuổi tráng niên, đầy tham vọng, chuẩn bị đạt được kế hoạch to lớn, cuộc sống đặc sắc chỉ mới bắt đầu.

Bây giờ lại nói với ông, rằng ông chỉ còn sống được ba tháng.

Sao ông có thể chấp nhận chuyện này?!

Tạ Sơ Tuyết thử hỏi “Hay là vào cung mời thái y đến khám cho người?”

Sắc mặt Tây Lăng vương cực kỳ khó coi “Không được, một khi thái y biết ta không còn bao nhiêu thời gian, Hoàng đế nhất định sẽ nhân cơ hội tước vương vị và đất phong của ta.”

Theo quy định của Đại Thịnh, sau khi vương gia qua đời, vương vị và đất phong sẽ do con trai kế thừa.

Nhưng Tây Lăng vương không có con, chỉ có một nghĩa nữ là Tạ Sơ Tuyết.

Tạ Sơ Tuyết không đủ tư cách kế thừa vương vị.

Một khi ông chết, vương vị và đất phong của ông sẽ bị triều đình lấy lại.

Từ đó danh hiệu Tây Lăng vương không còn tồn tại trên đời.

Hai mắt Tây Lăng vương đỏ bừng, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng vì đã đến bước đường cùng.

“Dù sao ta cũng sắp chết, thay vì ngồi chờ chết, chi bằng liều một lần cuối.”

“Chỉ cần ta trở thành Hoàng đế, bảo vật hiếm có trong thiên hạ đều thuộc về ta, đến lúc đó còn sợ tìm không ra thuốc giải sao.”

Tạ Sơ Tuyết nghe vậy, trong lòng chấn động “Phụ vương định ra tay sớm hơn?”

Tây Lăng vương dữ tợn nói “Ta chỉ còn ba tháng, đây là thời hạn của chúng ta, không thành công thì thành nhân!”

……

Lúc Triệu Hiền trở về, không chỉ mang về hai bộ y phục mà còn cầm theo hai con gà.

Triệu Hiền đặt hai con gà xuống đất.

“Thái tử Điện hạ, mạt tướng mua từ một nông trang gần đây, để bồi bổ sức khỏe cho ngài và trắc phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề nhìn thấy gà, tức thì hưng phấn vui vẻ.

Nàng nhảy lên ôm hai con gà, vui vẻ nói.

“Một món hầm, một món kho, hoàn hảo!”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Có dò thám được tin gì không?”

Triệu Hiền thành thật trả lời “Trong thành yên tĩnh, không có

gì đặc biệt xảy ra.”

“Tây Lăng vương và Tần gia có động tĩnh gì không?”

Triệu Hiền vẫn lắc đầu “Không có.”

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên với kết quả này.

Với thủ đoạn của Tây Lăng vương và Tần Trọng, dù bọn họ có làm gì thì cũng không để người khác biết.

“Ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

Tiêu Hề Hề cầm hai con gà vào bếp.

Lão thái giám tuy thị lực không tốt nhưng làm việc rất nhanh nhẹn, ông thuần thục xử lý sạch sẽ hai con gà.

Theo dặn dò của Tiêu trắc phi, ông làm một món hầm và một món kho.

Vì Tiêu Hề Hề và Thái tử đều bị thương cần kiêng cử, lão thái giám cố gắng cho ít gia vị nhất có thể, may là nguyên liệu còn tươi, món ăn vẫn ngon.

Miệng Tiêu Hề Hề đầy dầu, ăn hết bát cơm này đến bát cơm khác.

Lạc Thanh Hàn nhìn tốc độ ăn cơm của nàng, nhịn không được nói.

“Nàng nên đổi tên đi, đừng gọi là Tiêu Hề Hề, gọi là thùng cơm nhỏ không đáy.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu khỏi bát cơm, cười hì hì nói “Cũng được, nghe rất đáng yêu, thùng cơm nhỏ vô địch!”

Lạc Thanh Hàn “Không phải vô địch, là không đáy, là đáy của

vực sâu không đáy.”

Tiêu Hề Hề “……”

Chương 570: Vậy nàng thích kiểu người nào?

Tiêu Hề Hề đặt bát đũa lên bàn, tức giận nói.

“Người đang mắng ta, ta không ăn nữa, ta bắt đầu giận rồi đó!”

Lạc Thanh Hàn nhìn dĩa bị nàng ăn sạch đến cặn cũng không còn trên bàn, mặt không biểu cảm hỏi.

“Nàng đã ăn xong rồi, còn giận cái gì?”

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói “Là một người trưởng thành, loại chuyện tức giận không ăn gì này, ta ăn no mới làm.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Tiêu Hề Hề đứng dậy bước ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn “Nàng đi đâu?”

Tiêu Hề Hề “Người đừng nói chuyện với ta, ta còn đang giận đấy!”

Lạc Thanh Hàn thở dài, đứng dậy đi theo ra ngoài.

Hắn thấy Tiêu Hề Hề đi nhà xí.

Lúc Tiêu Hề Hề từ nhà xí đi ra, thấy Thái tử đứng ở hành lang nhìn nàng.

Nàng hừ một tiếng, đi ngang qua hắn.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đi theo nàng.

Hắn hỏi "Nàng định giận đến bao giờ?"

Tiêu Hề Hề "Phải xem tâm trạng của ta."

Lạc Thanh Hàn "Ngày mai nàng còn muốn ăn gà không? Ta có thể bảo Triệu Hiền mua cho nàng."

Tiêu Hề Hề quay đầu, vừa nuốt nước bọt vừa trừng mắt nhìn hắn.

"Ta cảnh cáo người, lúc ta đang giận thì đừng tùy tiện nói chuyện với ta, càng đừng nhắc đến đồ ngon, một khi nhắc đến đồ ngon, ta sẽ không kìm được mà ch.ảy nước bọt, như vậy sẽ làm ta mất hết mặt mũi."

Lạc Thanh Hàn nhịn cười nói "Vậy ngày mai nàng còn muốn ăn gà không?"

Tiêu Hề Hề không chút do dự nói "Muốn ăn!"

Lạc Thanh Hàn giơ tay ra "Qua đây cho ta ôm, ngày mai chẳng những cho nàng gà, còn dẫn nàng đi ăn vịt."

Tiêu Hề Hề cười lạnh "Người cho rằng ta là loại phụ nữ vì một miếng ăn mà vứt bỏ tôn nghiêm cho người ôm ấp sao?"

Lạc Thanh Hàn yên lặng nhìn nàng.

Sau một lúc.

Tiêu Hề Hề đi tới ôm hắn.

Trước đồ ngon, đôi lúc cũng có thể vứt bỏ tôn nghiêm.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, khóe miệng không tự chủ nhếch lên.

Tại sao hắn lại thích một bảo bối dễ thương như vậy?

Ở bên nàng càng lâu thì càng thích nàng.

Tiêu Hề Hề "Ôm cũng ôm rồi, không được nuốt lời."

Lạc Thanh Hàn "Được."

Ngọc Lân vệ mang thùng nước nóng đun sôi vào phòng đổ đầy bồn tắm.

Tắm xong, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề nằm trên giường.

Lạc Thanh Hàn ôm Tiêu Hề Hề hỏi "Nàng còn giận à?"

Tiêu Hề Hề ngáp một cái "Hết giận rồi."

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, từ lúc nàng giận đến hiện tại chỉ mới một canh giờ, xem ra tốc độ hết giận của nàng cũng rất nhanh.

Ngày hôm sau.

Tiêu Hề Hề lần nữa ngủ nướng.

Nàng ôm chăn không chịu buông, r.ên rỉ nói.

"Ta có lòng muốn dậy sớm, nhưng chăn đệm lại không muốn."

Lạc Thanh Hàn "……"

Được thôi, nàng không chỉ ngủ nướng, lần nào cũng tìm lý do khác nhau để ngủ nướng.

Đây cũng là bản lĩnh của nàng.

Lạc Thanh Hàn không thèm giục nàng nữa, cầm một cái bánh bao đứng bên giường chậm rãi ăn.

Nghe thấy mùi bánh bao thơm, Tiêu Hề Hề tức thì tỉnh dậy.

Nàng nhanh chóng xuống giường tắm rửa, thay quần áo sạch

sẽ, vui vẻ ăn bữa sáng.

Lạc Thanh Hàn đưa một phong thư cho Triệu Hiền.

“Ngươi tìm người đưa phong thư này tới quận Trần Lưu, giao cho Giang Viễn Sơn.”

Triệu Hiền hai tay nhận thư.

Lạc Thanh Hàn nói tiếp “Khi về mua thêm hai con gà, hai con vịt, nếu thấy đồ ngon khác thì mua một ít mang về.”

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Ăn sáng xong, Tiểu Hề Hề thấy bên ngoài trời nắng, nên dời ghế mỹ nhân đến bên cửa sổ.

Nàng nằm xuống ghế mỹ nhân, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên người nàng, làm nàng thấy ấm áp dễ chịu.

Nàng không khỏi cảm thán.

“Nếu được chọn cuộc sống, ta thà sống đơn giản, một ly trà sữa, một túp lều tranh, một sào ruộng dưa, một mỏ vàng. Bình thường đơn giản, rất tốt.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Mãi đến chiều Triệu Hiền mới về.

Triệu Hiền tay trái cầm gà, tay phải cầm vịt, còn đeo một giỏ tre lớn trên lưng.

Giỏ tre đựng đầy trái cây và rau quả tươi.

Triệu Hiền nói “Thư đã được gửi đi, hôm nay trong thành không có chuyện gì lớn, chỉ có một chuyện, Anh vương chính thức đưa sính lễ đến phủ Định Viễn Hầu.”

Sính lễ do Huệ phi chuẩn bị, tuy bà không mấy hài lòng với

Bộ Sanh Yên, nhưng thánh chỉ đã ban, không thể thay đổi, vì muốn con trai nhà mình có thể diện, bà làm mẹ cũng phải chống lưng.

Đội ngũ đưa sính lễ rất hoành tráng, sính lễ đưa vào phủ Định Viễn Hầu như nước chảy, khiến người xem không khỏi ghen tị.

Bộ Sanh Yên là nữ tử đợi gả, hôm nay không thể lộ mặt.

Nàng bị nhốt trong phòng, không thể đi đâu được.

Định Viễn Hầu đích thân tiếp đón Anh vương Lạc Dạ Thần đến đưa sính lễ.

Từ bữa ăn ở Lưu Quang Các ngày đó, hai người chưa từng gặp lại.

Hôm nay gặp nhau, tâm trạng cả hai đều thay đổi.

Hai người đều không giỏi ăn nói, sau khi chào hỏi vài câu thì không còn gì để nói.

Không khí lâm vào ngượng ngùng khó xử.

Định Viễn Hầu xua tay ra hiệu cho người hầu trong phòng lui xuống.

Đợi mọi người đi hết rồi ông mới nói.

“Ta đã nghe nói chuyện của Thái tử, ta có thể đoán được người đang nghĩ gì. Nếu là trước đây, ta sẽ không quan tâm chuyện này. Nhưng bây giờ người là con rể tương lai của ta, vì hạnh phúc tương lai của con gái, ta phải nhắc nhở người. Đừng bốc đồng, chờ xem đã.”

Khi biết Thái tử chọc giận Hoàng đế rồi bị giam vào hoàng lăng, trong lòng Lạc Dạ Thần cũng có vài ý nghĩ, nhưng sau khi cùng Thái tử trải qua nhiều chuyện, y cảm thấy Thái tử sẽ không dễ dàng gục ngã như vậy.

Lúc này nghe nhạc phụ tương lai nhắc nhở, Lạc Dạ Thần rầu rĩ đáp.

“Ta biết.”

Định Viễn Hầu thấy y không gấp gáp làm liều, trong lòng thấy yên tâm.

Trước đây ông từng nghe nói Anh vương tính tình nóng nảy bướng bỉnh, dễ bị lợi dụng.

Bây giờ xem ra, tuy Anh vương không cơ trí bằng Thái tử nhưng cũng không phải là không có đầu óc.

Định Viễn Hầu “Khâm Thiên Giám đã chọn ngày lành, là mồng Tám tháng sau, vương gia thấy thế nào?”

Huệ phi đã nói cho Lạc Dạ Thần biết chuyện này.

Y không có ý kiến gì.

Ban đầu y phản đối hôn sự này, nhưng sau khi nói chuyện với Định Viễn Hầu, sự phản kháng của y đã giảm bớt phần nào.

Bây giờ y không thích Bộ Sanh Yên, ít nhất cũng không ghét như lúc trước.

Trong Tĩnh Tâm Uyển, hoàng lăng.

Tiêu Hề Hề ăn quả dưa do Triệu Hiền mang về, hỏi “Anh vương và Bộ cô nương thành thân rồi?”

Lạc Thanh Hàn “Vẫn chưa, chỉ mới đưa sính lễ, chính thức thành thân còn phải đợi đến tháng sau.”

Tiêu Hề Hề hả hê “Thật muốn xem bọn họ sau khi thành thân sẽ sống thế nào? Nhất định sẽ gà bay chó nhảy.”

Lạc Thanh Hàn đột nhiên hỏi “Trước khi quyết định tham gia tuyển tú, nàng có từng nghĩ đến sau này sẽ gả cho người như

thế nào không?”

Tiêu Hề Hề “Không có.”

Ngày nào nàng cũng chỉ lo ăn uống, sao có thời gian suy nghĩ những chuyện này?

Lạc Thanh Hàn lại hỏi “Vậy nàng thích kiểu người nào?”

Tiêu Hề Hề chợt nhớ đến một cuốn tiểu thuyết nàng từng đọc, ra vẻ trầm lắng nói.

“Ta thích người khi cười sẽ tỏa sáng.”

Lạc Thanh Hàn ngẩn ra “Nàng thích Phật tổ Như Lai à?”

Tiêu Hề Hề “……”

Chương 571: Chờ xem kịch hay đi

Dù Tây Lăng vương đã cố che giấu nhưng Hoàng đế vẫn phát hiện chuyện ông bệnh liệt giường.

Hoàng đế đặc biệt phái Cam Phúc đến thăm Tây Lăng vương, còn dẫn theo hai thái y.

Tây Lăng vương không thể trốn tránh nên chỉ đành chấp nhận cho hai thái y chẩn trị.

Hai thái y lần lượt bắt mạch cho ông, nét mặt kỳ quái nhìn nhau.

Bọn họ hành y nhiều năm, tinh thông y thuật, đương nhiên vừa nhìn là biết Tây Lăng vương trúng độc.

Nhưng lại không biết trúng độc gì?

Tây Lăng vương nhìn dáng vẻ này của bọn họ, thì biết bọn họ cũng không biết làm sao giải độc, trong lòng thất vọng, bất đắc dĩ thở dài.

"Nói thật, hai ngày trước ta đang nghỉ trong vườn thì vô tình bị một con rắn độc cắn. Độc của con rắn đó rất mạnh, sau khi bị cắn ta thấy chóng mặt, lúc phản ứng lại thì con rắn độc đó đã biến mất, hai ngày nay ta đã mời hết đại phu trong thành, nhưng vẫn không có tiến triển gì."

Cam Phúc hỏi "Sao vương gia không cho người gọi thái y? Thái y trong cung không phải tốt hơn đại phu nhân gian nhiều sao?"

Tây Lăng vương cười khổ "Nếu ta mời thái y, nhất định sẽ

kinh động Hoàng đế và Thái hậu, ta không muốn hai người họ lo lắng vì chút chuyện nhỏ nhặt này."

Cam Phúc thở dài "Tấm lòng của vương gia thật khiến người khác cảm động."

Hai thái y kê đơn, dặn dò một vài chuyện rồi cùng Cam Phúc vào cung phục mệnh.

Tây Lăng vương cầm đơn thuốc xem thử, đều là dược liệu làm ấm cơ thể, không có tác dụng gì lớn.

Ông vứt đơn thuốc đi, lạnh lùng nói.

"Không có tin gì của Tiêu trắc phi sao?"

Tạ Sơ Tuyết nhẹ nhàng trả lời "Mọi cổng thành đều do người của Tuần Phòng Ti canh gác, kể cả phủ Trung Võ tướng quân và cổng cung đều có người theo dõi, không có dấu vết của Tiêu trắc phi."

Ánh mắt Tây Lăng vương tối sầm "Nếu ả không rời thành, cũng không về nhà hay hoàng cung, vậy ả còn có thể đi đâu?"

Vết thương đau âm ỉ nhắc nhở ông, chính Tiêu trắc phi đã hại ông thành thế này.

Tham vọng và sự nghiệp của ông đều vì ả mà tổn thất nặng nề!

Mỗi khi nghĩ đến ả, mắt ông lại đỏ bừng.

Tạ Sơ Tuyết không thể trả lời.

Nói thật, nàng không ngờ một kế hoạch toàn diện như vậy lại xảy ra sơ sót vì Tiêu Hề Hề.

Ả rõ ràng chỉ là một nữ nhân ngu ngốc dựa dẫm vào Thái tử.

Tạ Sơ Tuyết mím môi nói "Nếu biết sớm, khi đó bắt được Tiêu trắc phi đã giết luôn ả rồi."

Nếu ả chết sẽ không có nhiều rắc rối như vậy xảy ra.

Tây Lăng vương "Bây giờ có nói gì cũng vô dụng, báo cho Tần gia, bảo người của Tuần Phòng Ti rút lui, không cần theo dõi nữa."

Tạ Sơ Tuyết "Tại sao?"

Tây Lăng vương "Đã ba ngày rồi vẫn chưa tìm được Tiêu trắc phi, tức là ả đã không còn ở trong thành, theo dõi tiếp cũng chỉ phí sức lực."

Tạ Sơ Tuyết cau mày "Ả rời thành có thể đi đâu?"

Tây Lăng vương cười lạnh "Còn có thể đi đâu? Chắc chắn là chỗ của Thái tử."

Tạ Sơ Tuyết hạ giọng "Hiện giờ Thái tử có lẽ đã phát giác kế hoạch của chúng ta, giữ hắn lại sẽ là mầm họa, chúng ta có nên phái người đến hoàng lăng giải quyết Thái tử và Tiêu trắc phi …"

"Không cần."

Không phải Tây Lăng vương chưa từng nghĩ đến việc giết Thái tử để tránh phiền phức sau này.

Nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, ông tạm thời dập tắt ý định đó.

Bây giờ Hoàng đế đang lo không tìm ra lỗi của ông, nếu ông giết Thái tử chẳng khác nào tự dâng sơ hở của mình vào tay Hoàng đế, đến lúc đó Hoàng đế nhất định sẽ không nương tay.

Hiện giờ bọn họ còn chuyện quan trọng hơn cần làm, chuyện của Thái tử có thể tạm hoãn một thời gian.

Tây Lăng vương ôm vết thương nhức nhối, ánh mắt càng thêm nham hiểm.

“Hiện giờ Thái tử là phượng hoàng gặp nạn, hắn bị đưa đến nơi như hoàng lăng, dù chúng ta không ra tay, cũng sẽ có người không kiềm được mà ra tay, chờ xem kịch hay đi.”

Tạ Sơ Tuyết nhẹ giọng hỏi “Hay là chúng ta phái mấy người đến hoàng lăng theo dõi? Xem ai sẽ là người đầu tiên không kiềm được?”

“Ừm.”

……

Hoàng đế nghe thái y bẩm báo xong, cau mày hỏi.

“Xác định là độc rắn?”

Một thái y lắc đầu “Vi thần không thể xác định được đó là độc gì, chất độc rất kỳ lạ, vi thần hành nghề nhiều năm, chưa từng thấy loại độc đó.”

Một thái y khác nói “Xét theo vết thương thì Tây Lăng vương bị dao đâm, hẳn là trên dao tẩm độc, sau đó thông qua vết thương vào cơ thể của Tây Lăng vương.”

Hoàng đế “Nói cách khác, Tây Lăng vương bị thích sát?”

Hai thái y đồng thanh đáp vâng.

Hoàng đế cười quái dị “Không ngờ Tây Lăng vương lần đầu tới Thịnh Kinh lại chọc trúng kẻ thù.”

Vốn ông đang nghĩ làm sao thu hồi vương vị và đất phong của Tây Lăng vương, giờ xem ra, ông không cần ra tay mà vẫn hưởng được thành công.

Ông phất tay cho thái y lui xuống.

Thái y vừa đi, Ngũ hoàng tử Lạc Diên Chi liền bước vào.

Lạc Diên Chi dâng bài văn mình vừa viết, xin phụ hoàng chỉ bảo.

Gần đây, những chuyện này xảy ra rất thường xuyên.

Từ khi Thái tử bị giam vào hoàng lăng, triều đình hậu cung đều có tin đồn "Hoàng đế muốn phế Thái tử" có người nói thậm chí Hoàng đế đã viết xong thánh chỉ phế Thái tử, không bao lâu nữa sẽ tuyên bố.

Chuyện này bàn tán như thật, có vài người không khỏi nảy sinh ý nghĩ.

Đặc biệt là các hoàng tử và những người ủng hộ bọn họ.

Bọn họ nghĩ đây sẽ là một cơ hội tốt.

Hoàng đế phát hiện gần đây các hoàng tử vô cùng siêng năng, chẳng những chăm chỉ học hành, mà khi rảnh rỗi liên tục xuất hiện trước mặt ông, cố hết sức tạo cảm giác tồn tại.

Hoàng đế biết rõ các hoàng tử đang nghĩ gì, nhưng cũng không nói gì, dù sao cũng không phải chuyện xấu.

Các thế gia trước đây vì vụ án gian lận khoa cử mà kết thù với Thái tử gần đây lại vô cùng vui mừng, liên tục dâng tấu lên Hoàng đế, luận tội Thái tử là người không có đạo đức, không gánh được trách chiệm, không xứng làm trữ quân, hi vọng Hoàng đế phế Thái tử.

Ngoài đám kẻ thù này, trong triều cũng có rất nhiều người ủng hộ Thái tử, bọn họ đều cầu xin cho Thái tử, mong Hoàng đế khai ân để Thái tử quay về.

Ông đọc hết tấu chương rồi vứt sang một bên, không đưa ra phản hồi gì.

Nhất thời mọi người đều không rõ Hoàng đế đang nghĩ gì, thái độ của ông đối với Thái tử là thế nào.

Triều đình hậu cung vì chuyện của Thái tử mà náo loạn, nhưng bản thân Thái tử là người liên quan lúc này lại rất nhàn nhã.

Hiện giờ hắn đang vẽ tranh trong hoàng lăng.

Tiêu Hề Hề đang ngồi dưới hiên cho mèo ăn.

Trong hoàng lăng có rất nhiều mèo hoang, sau khi Tiêu Hề Hề phát hiện, nàng đến nhà bếp lấy một ít cá khô và thịt gà.

Nàng cho thức ăn vào một cái bát đặt dưới hiên nhà, mùi thức ăn nhanh chóng thu hút vài con mèo hoang.

Ban đầu bọn chúng rất cảnh giác, chỉ lảng vảng ở xa, không dám lại gần.

Nhìn gần cả ngày trời, bọn chúng không thấy nguy hiểm, cộng thêm không thể cưỡng lại hấp dẫn của đồ ngon nên di chuyển từng bước đến mép bát.

Chương 572: Cứu với! Giết người rồi!

Tiêu Hề Hề thấy bọn chúng ăn uống ngon lành, nàng kiềm không được cẩn thận bước tới, muốn giơ tay vu.ốt ve bọn chúng.

Hai con mèo rụt rè thấy nàng đến gần, lập tức bỏ chạy.

Nhưng có một con mèo vàng vô cùng mập không đi, nó vẫn cúi đầu ăn, cái đuôi lông xù vẫn đung đưa, nhìn có vẻ rất thích thú.

Tiêu Hề Hề giơ tay vu.ốt ve người nó.

Con mèo vàng ngước lên, thấy nàng không làm gì quá đáng nên tiếp tục ăn.

Thế là Tiêu Hề Hề vui vẻ ôm lấy con mèo.

Cảnh tượng này đập vào mắt Thái tử làm hắn nổi lên hứng thú.

Hắn sai người mang bút mực và giấy đến rồi bắt đầu vẽ Tiêu Hề Hề và mèo.

Lúc này Triệu Hiền bước vào nhỏ giọng báo cáo.

“Bên ngoài hoàng lăng xuất hiện rất nhiều mật thám.”

Lạc Thanh Hàn không ngừng vẽ, điềm tĩnh hỏi “Có bao nhiêu người?”

“Ước tính sơ bộ cho thấy, hẳn là có mười bảy mười tám người, có vài người hành động một mình, có vài người hành động theo nhóm, xem ra chủ nhân của bọn chúng khác nhau, chúng

ta có cần xử lý không?”

Lạc Thanh Hàn “Không cần quan tâm.”

“Vâng.”

Con mèo vàng ăn uống no đủ, kêu meo meo với Tiêu Hề Hề rồi quay người bỏ chạy.

Cách nó tiêu sái rời đi như một kẻ cặn bã ăn xong chùi mép.

Tiêu Hề Hề là đối tượng của kẻ cặn bã, chẳng những không thấy buồn mà còn nhiệt tình chào đón nói.

“Có rảnh thì đến thường xuyên nhé, ta còn nhiều cá khô lắm!”

Nàng chạy đến chỗ Thái tử xem bức tranh hắn vẽ.

Trong tranh, một cô gái mặc váy màu hoa dâm bụt ngồi dưới hiên, một tay chống lên người, tay kia vu.ốt ve con mèo vàng, đôi mắt hạnh cong thành hình lưỡi liềm, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cười rất dễ thương.

Tiêu Hề Hề thật lòng khen “Vẽ đẹp quá!”

Lạc Thanh Hàn đặt bút lông xuống, lấy ấn riêng ra, đóng một ấn đỏ ở góc dưới bên phải cuộn giấy.

“Nếu nàng thích thì tặng cho nàng.”

Tiêu Hề Hề rất vui “Cảm ơn Điện hạ!”

Nàng cầm bức tranh nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng thích.

Đáng tiếc thời đại này không có di động, nếu có di động, nàng nhất định sẽ chụp bức tranh này lại rồi đăng lên khoe với bạn bè.

Nhìn xem, bức tranh này vẽ nàng mới đẹp làm sao!

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng rất thích mèo?"

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại "Mèo đáng yêu như vậy, ai lại không thích chứ?"

"Vậy lúc về, ta sai người chọn vài con mèo xinh xắn tặng cho nàng."

Tiêu Hề Hề vội xua tay "Không cần, ta chỉ thích vu.ốt ve mèo, không muốn nuôi mèo, nuôi mèo rất phiền phức."

Lạc Thanh Hàn "Không phải nàng nuôi Tiểu Hề đấy sao?"

Tiêu Hề Hề "Đó là quà sinh thần tặng cho người, người không cần, ta đành phải tự nuôi nó."

Lạc Thanh Hàn "Không phải ta không cần Tiểu Hề, ngày thường ta rất bận, không chăm sóc được nó, để nó đi theo nàng càng thích hợp hơn, dù sao ngày nào nàng cũng rảnh, không bận việc gì, nó còn có thể làm bạn với nàng."

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Kiểu như người, nếu sau này có con thật, nhất định sẽ là loại tình cha như núi."

Lạc Thanh Hàn không hiểu "Tình cha như núi thì sao?"

Tiêu Hề Hề "Khi mẹ bảo bọc con cái thì cha ngồi đó, bất động như núi, tình cha như núi, đúng là vậy!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn mặt không cảm xúc nói "Chúng ta còn chưa viên phòng, nàng đã nghĩ đến chuyện con cái rồi, nghĩ cũng xa thật đấy."

Tiêu Hề Hề "Được thôi, chúng ta nghĩ chuyện gần hơn đi, hai ngày nữa là Đoan Ngọ rồi, chúng ta có cần làm bánh ú không?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng biết làm bánh ú?"

Tiêu Hề Hề thẳng thắn nói “Ta không biết.”

Lạc Thanh Hàn “Ta cũng không biết.”

Tiêu Hề Hề “Thế để Triệu Hiền ra ngoài mua bánh ú vậy.”

Lạc Thanh Hàn nói “Mỗi năm vào tết Đoan Ngọ, trên sông hộ thành đều sẽ tổ chức đua thuyền rồng, nàng có muốn đi xem không?”

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên “Muốn!”

Nàng dừng một chút rồi nói “Không phải người không được rời hoàng lăng sao?”

Lạc Thanh Hàn “Sau đêm nay thì sẽ được.”

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn xoa xoa đầu nàng “Đến lúc đó nàng sẽ biết.”

Ban đêm.

Tiêu Hề Hề đang ngủ ngon thì chợt nghe thấy tiếng meo meo sắc bén.

Nàng chợt thức dậy.

Lúc mở mắt, nàng bắt gặp đôi mắt đen láy của Lạc Thanh Hàn.

Tiếng mèo kêu phát ra từ mái nhà.

Sau đó lại có thêm vài tiếng meo meo, kèm theo tiếng bước chân nhẹ.

Tim Tiêu Hề Hề đập thình thịch, trên mái nhà có người!

Nửa đêm ai lại trốn trên mái nhà, chỉ có thể là thích khách!

Lạc Thanh Hàn lấy dao găm giấu dưới gối đặt vào tay Tiêu Hề Hề để nàng tự vệ.

Hắn lặng lẽ xuống giường, tay vừa chạm vào thanh kiếm treo trên tường, cửa sổ bên cạnh đột nhiên bị phá từ bên ngoài!

Hai bóng người lần lượt lao vào phòng.

Hai người đều mặc quần áo màu đen, dùng khăn vải che mặt, không thấy được dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt hung ác đầy sát ý.

Sau khi tiếp đất, bọn chúng dùng kiếm lao về phía Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn rút kiếm chặn ngay trước mặt.

Tiếng keng vang lên.

Vừa kịp lúc chặn đòn tấn công của hai thích khách.

Sau đó, có thêm hai thích khách mặc đồ đen xông vào từ cửa sổ.

Một người lao tới giúp đỡ đồng bọn bao vây Thái tử, người còn lại chĩa lưỡi đao trong tay về phía Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề né sang một bên, sau đó nhanh như chớp lao về phía trước, chọi cứng trực tiếp với kẻ thù.

Thích khách hơi kinh ngạc vì không ngờ nàng chơi cứng như vậy.

Chính vào lúc này, Tiêu Hề Hề nhân cơ hội vung dao găm trong tay, chém cổ tên thích khách.

Trong giây phút máu phun ra, Tiêu Hề Hề nhanh chóng né tránh, đồng thời hét muốn vỡ phổi.

“Cứu với! Giết người rồi! Người đâu mau tới đây!”

Thích khách nằm trên vũng máu "……"

Hai mắt trợn to, chết không nhắm mắt!

Ba thích khách còn lại nghe thấy nàng hét, biết Ngọc Lân vệ sẽ đến nhanh nên đòn tấn công của bọn chúng cũng trở nên hung hãn tàn nhẫn hơn.

Ba thích khách đều là cao thủ hiếm thấy, ra tay không chừa đường lui.

Dù vậy, Lạc Thanh Hàn vẫn chống đỡ được bao vây của bọn chúng, không để bọn chúng giành được lợi thế.

Lúc Tiêu Hề Hề tham gia trận chiến, tình thế đã nghiêng về phía Thái tử.

Khi Triệu Hiền và Ngọc Lân vệ đá cửa lao vào thì bọn thích khách đã bị đánh gục, Lạc Thanh Hàn đánh bất tỉnh một người, hai thích khách còn lại biết chuyện đã thất bại, không hề do dự tự sát.

Triệu Hiền chỉ đạo Ngọc Lân vệ xử lý toàn bộ xác chết, người sống sót duy nhất cũng bị bắt đi.

Triệu Hiền quỳ một gối "Mạt tướng cứu giá chậm trễ, xin Điện hạ trách phạt!"

Lạc Thanh Hàn lấy khăn tay lau máu trên lưỡi kiếm, bình tĩnh nói "Võ công của bốn người này giống như người trong giang hồ, ra tay hung hãn tàn nhẫn, không chút do dự, hẳn là những kẻ lão luyện giết người quen tay."

Triệu Hiền "Điện hạ nghi ngờ bọn họ là sát thủ trên giang hồ?"

Chương 573: Vẹn cả đôi đường

Lạc Thanh Hàn không trực tiếp trả lời mà quay đầu nhìn Tiêu Hề Hề hỏi.

“Nàng thấy sao?”

Tiêu Hề Hề cẩn thận tránh vết máu trên đất, rót cho mình một cốc nước, nghe vậy trả lời.

“Bọn chúng là sát thủ của Huyết Vũ Lâu.”

Lạc Thanh Hàn “Lại là Huyết Vũ Lâu.”

Do bị triều đình đàn áp nghiêm trọng, Huyết Vũ Lâu biến mất một thời gian, không ngờ bây giờ xuất hiện trở lại.

Lửa đồng đốt không hết, gió xuân thổi lại mọc.

Triệu Hiền mất một đêm, dùng mọi cách tra tấn nhưng vẫn không moi được manh mối về kẻ chủ mưu từ sát thủ duy nhất còn sống.

Cuối cùng, sát thủ không chịu nổi tra tấn, chết trong hình phòng.

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên.

Nhìn võ công của bốn sát thủ có thể đoán được bọn chúng là những cao thủ hàng đầu của Huyết Vũ Lâu.

Những cao thủ như thế này, bọn chúng rất kín miệng, muốn bọn chúng mở miệng còn khó hơn lên trời.

Lạc Thanh Hàn ra lệnh "Đưa bốn thi thể đó tới phủ Kinh Triệu, để Mai phủ doãn xử lý."

Trong phủ Kinh Triệu.

Mai Quảng Đào nhìn bốn thi thể được xếp ngay ngắn trước mặt, hít một hơi thật sâu, cố kìm nén xúc động muốn chửi bậy.

Y cố nặn ra nụ cười "Triệu tướng quân, chỗ chúng ta chỉ là một phủ Kinh Triệu nhỏ nhoi mà thôi, vụ án lớn như ám sát Thái tử nên giao cho Hình bộ hay Đại Lý Tự xử lý, nếu ngài không biết đường đi đến Hình bộ hay Đại Lý Tự thì ta có thể dẫn đường cho ngài."

Triệu Hiền mặt không biểu cảm nói "Đây là ý của Thái tử, Thái tử muốn ngài xử lý vụ án này."

Mai Quảng Đào "Ta có thể từ chối không?"

Triệu Hiền "Không thể."

Mai Quảng Đào cởi mũ quan, chỉ vào đường chân tóc thụt lùi của mình, hỏi một câu thấu tận tâm can.

"Nhìn đi, ngài tự mà nhìn đi! Vì làm việc cho các ngài, ngày nào ta cũng phải làm thêm giờ, tóc ta rụng một nùi, trán sắp hói cả rồi, các ngài nhìn ta thế này, lương tâm không thấy cắn rứt sao?!"

Ánh mắt Triệu Hiền hiện lên đồng cảm sâu sắc.

"Mai phủ doãn, ngài vất vả rồi, triều đình sẽ không quên ngài, Thái tử cũng sẽ không quên ngài."

Mai Quảng Đào nhìn chằm chằm mái tóc đen vừa dài vừa dày của hắn.

Trong mắt đầy ghen tị, đố kỵ và hận thù!

Triệu Hiền thấy da đầu tê dại, vô thức lùi lại một bước.

“Vậy … ta phải về phục mệnh với Thái tử, đi trước một bước, cáo từ!”

Nói xong hắn nhanh chân bỏ chạy.

Chẳng bao lâu sau, tin tức Thái tử bị ám sát lan truyền khắp phủ Kinh Triệu, Hoàng đế sống trong thâm cung cũng biết chuyện này.

Trong buổi thượng triều ngày hôm sau, nhiều đại thần đã lấy cớ này để lần nữa cầu xin cho Thái tử.

Hoàng đế không muốn mang tiếng xấu vì không quan tâm đến sống chết của con trai, vừa hay ngày mai là tết Đoan Ngọ, theo quy tắc, Hoàng đế sẽ dẫn gia quyến đi xem đua thuyền rồng, Hoàng đế định nhân cơ hội này thả Thái tử ra ngoài đoàn tụ với gia đình.

Thật ra đây chỉ là một bước trá hình, chỉ cần Thái tử cư xử tốt thì sẽ sớm được thả ra khỏi hoàng lăng.

Thánh chỉ này được đưa đến hoàng lăng, giao tận tay Thái tử.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Hoàng đế tính thả người về cung sao?”

Lạc Thanh Hàn vứt thánh chỉ sang một bên, bình tĩnh nói “Khó lắm ông ta mới đuổi được ta ra ngoài, nhất định sẽ không dễ dàng để ta quay về, đây chỉ là thủ đoạn mà ông ta dùng để lừa đại thần mà thôi, không cần xem là thật.”

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn ở trong hoàng lăng không có việc gì làm, hắn dò xét suy nghĩ của Hoàng đế một lượt.

Từ lúc hắn xuống phía Nam cầu mưa, Hoàng đế đã cảnh giác với hắn.

Sau đó, hắn chiếm được quận Trần Lưu và năm mươi ngàn quân Xích Tiêu, đồng thời thu phục được Giang Viễn Sơn về

dưới trướng của mình, giành được ấn tượng tốt của các sĩ tử hàn môn trong khoa cử.

Thấy vị trí Thái tử của mình ngày càng ổn định, danh tiếng trong nhân gian gần như có thể sánh với Hoàng đế, Hoàng đế hay đa nghi chắc chắn sẽ rất bất an.

Hoàng đế lẽ ra phải có ý định phế Thái tử.

Chiếu thư giấu trong ngự thư phòng chính là bằng chứng xác thực.

Hoàng đế chưa ấn ngọc tỷ, chứng tỏ vẫn chưa hạ quyết tâm.

Phế Thái tử không phải chuyện nhỏ, nhất là khi Thái tử này còn có danh tiếng rất cao.

Một khi phế Thái tử sẽ gây náo động triều đình hậu cung và dân chúng trong thiên hạ.

Nghiêm trọng hơn có thể làm lung lay căn cơ quốc gia.

Hoàng đế sợ nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Thế nên Hoàng đế chần chừ do dự.

Thái tử bỗng nhiên tức giận, công khai chống đối khiến Hoàng đế có cơ hội, Hoàng đế nhân cơ hội đuổi Thái tử ra khỏi cung, giam trong hoàng lăng.

Hoàng đế làm vậy, nhằm đẩy Thái tử ra khỏi trung tâm quyền lực.

Chỉ cần Thái tử lâu ngày không vào triều, không can thiệp chính sự, ảnh hưởng của Thái tử trong triều sẽ dần giảm bớt, sau này khi Thái tử hoàn toàn mất đi tiếng nói trong triều, Hoàng đế sẽ nắm quyền chủ động trở lại.

Như vậy Hoàng đế đạt được điều mình muốn mà không lo lung lay căn cơ quốc gia, có thể nói là vẹn cả đôi đường!

Nếu là trước kia, Lạc Thanh Hàn sẽ nghĩ phụ hoàng quá lạnh lùng, vốn không quan tâm tình cảm cha con, nhưng hiện giờ hắn đã nghĩ thông rồi.

Một người có thể dùng cách giết chính huynh đệ của mình để ngồi lên vị trí đó thì không thể mong đợi tình thân có bao nhiêu sức nặng trong lòng ông.

Ha.m muốn quyền lực của ông lớn hơn bất cứ điều gì khác.

……

Vì tham gia cuộc đua thuyền rồng, hôm nay trời còn chưa sáng, Lạc Thanh Hàn đã gọi Tiêu Hề Hề dậy.

Tiêu Hề Hề mơ màng hỏi "Ta đáng yêu như vậy, tại sao phải dậy?"

Lạc Thanh Hàn bế nàng ra khỏi giường.

"Xin hỏi người đáng yêu này muốn ăn sáng không?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Muốn!"

Lạc Thanh Hàn vỗ mông nàng "Vậy thì mau đi tắm rửa."

Tiêu Hề Hề nhặt quần áo lên mặc vào, mới phát hiện là quần áo nam.

"Có phải lấy nhầm quần áo rồi không?"

Lạc Thanh Hàn "Không nhầm, đây là quần áo đặc biệt chuẩn bị cho nàng, lát nữa ta phải gặp Hoàng đế, không thể để ai nhận ra nàng, cho nên nàng phải cải trang một chút."

Nàng là phi tần của Thái tử, theo quy tắc, nàng không thể tùy ý rời cung.

Nếu để người khác biết nàng lang thang bên ngoài, có thể sẽ

gây ra rắc rối không đáng có.

Tiêu Hề Hề vừa thay quần áo vừa hỏi "Ta ra ngoài lâu như vậy, lẽ nào trong cung không ai biết sao?"

Lạc Thanh Hàn "Trong cung có Thường Hỉ giúp che đậy, bọn họ nói với bên ngoài là nàng bị bệnh, cần yên tĩnh nghỉ ngơi, dù sao ngày thường nàng cũng ít khi ra ngoài, không xuất hiện một thời gian dài cũng sẽ không có ai quan tâm."

Tiêu Hề Hề "Bảo Cầm đâu? Trước lúc bị bắt, ta thấy Bảo Cầm bị đánh bất tỉnh, em ấy thế nào?"

Lạc Thanh Hàn "Thường Hỉ phái người truyền tin cho ta, nói Bảo Cầm không sao."

Tiêu Hề Hề yên tâm "Không sao thì tốt."

Nàng mặc quần áo, búi tóc rồi dùng trâm cố định, cố tình tô lông mày rậm một chút, thoa chút màu phấn sậm.

Ăn mặc thế này, thoạt nhìn thật sự rất giống một thiếu niên tuấn tú.

Chương 574: Lợi bất cập hại

Vì là tết Đoan Ngọ, lão thái giám đặc biệt làm bánh ú.

Những chiếc bánh ú được bóc vỏ đặt trên dĩa, có nhiều hương vị khác nhau.

Tiêu Hề Hề thích ăn bánh ú nhân thịt heo nhất.

Nàng đang ăn uống vui vẻ thì chợt nghe thấy tiếng mèo kêu.

Nàng nhìn xung quanh thấy một con mèo vàng mập đang ngồi xổm trên rèm cửa sổ, nhìn nàng không chớp mắt.

Nói chính xác hơn là đang nhìn bánh ú nhân thịt trên tay nàng.

Tiêu Hề Hề không muốn chia sẻ bánh ú nhân thịt của mình nên đã nhờ lão thái giám mang một ít cá khô và thịt gà cho mèo vàng ăn.

Tiêu Hề Hề vừa nói vừa ăn bánh ú.

“Trước đó cũng nhờ có mấy con mèo này, nếu không phải bọn nó cảnh báo thì chúng ta đã không biết có sát thủ.”

Đám sát thủ đó có lẽ không ngờ bản thân hành tẩu giang hồ bao năm, giết người vô số, cuối cùng lại mất mạng vì mấy con mèo hoang.

Lạc Thanh Hàn “Ta đã dặn dò xuống dưới, từ nay về sau, mỗi ngày đều sẽ có người chuẩn bị thức ăn cho số mèo hoang đó.”

Hai người ăn uống xong liền đứng dậy bước ra ngoài.

Khi đi ngang qua hành lang thì phát hiện số mèo hoang đã bỏ đi, chiếc bát cũng trống rỗng.

Xe ngựa đến đón Thái tử đã dừng trước lối vào hoàng lăng.

Thái tử và Tiêu Hề Hề lên xe.

Triệu Hiền tự mình đánh xe, trước sau trái phải có Ngọc Lân vệ cưỡi ngựa hộ tống.

Xe ngựa từ từ ra khỏi hoàng lăng.

Trong xe ngột ngạt, Tiêu Hề Hề kéo rèm xe cho gió mát lùa vào.

Bên ngoài hoàng lăng là một cánh đồng rộng lớn, bên cạnh có rừng cây ăn trái, ở giữa rải rác một số nông trang.

Lúc này đang đầu hè, lúa mì trên đồng đã lớn, xanh tươi một mảnh nhìn rất thích mắt.

Tiêu Hề Hề nhận thấy có bóng người đang ẩn náu trong rừng cây ăn trái cách đó không xa.

Nàng nghĩ ngay đến bốn sát thủ bất ngờ đến thăm đêm hôm trước.

“Thái tử Điện hạ, bên ngoài hoàng lăng có rất nhiều người ẩn nấp.”

Lạc Thanh Hàn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy nhướng mi, nhìn ra ngoài xe, điềm nhiên đáp “Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Đám người này có tấn công chúng ta giữa đường không?”

Lạc Thanh Hàn “Chắc là không, qua vụ hành thích đêm hôm trước, bọn chúng đã biết chỉ dựa vào mấy tên sát thủ thì không giết được ta, phái thêm mấy tên sát thủ tới cũng chỉ là nạp mạng cho chúng ta, lợi bất cập hại.”

Vụ ám sát đêm hôm trước thực chất là đang dò thám.

Nếu Thái tử không bị tổn hại, có nghĩa là Thái tử khó đối phó, những người khác cần thận trọng hơn khi đối phó với Thái tử.

Nếu Thái tử không may trúng chiêu, có nghĩa là thực lực của hắn cũng chỉ có vậy, đám sài lang hổ báo đang ẩn nấp sẽ vây lấy và xé xác hắn thành từng mảnh.

Kết quả dò thám cuối cùng đã rõ ràng.

Thái tử chẳng những không bị tổn hại mà còn giết hết sát thủ, khiến chuyện này lan đến trước mặt Hoàng đế và triều thần.

Thái tử đã dùng hành động thực tế chứng minh với tất cả mọi người.

Dù hắn gặp nạn thì vẫn là Thái tử của vương triều Đại Thịnh, thực lực không thể xem thường.

Những kẻ địch ẩn nấp trong tối đành phải tạm thời thu lại móng vuốt, không dám hành động liều lĩnh.

……

Hôm nay là tết Đoan Ngọ, vô số người tụ tập bên sông hộ thành.

Bọn họ không chỉ đến xem đua thuyền rồng mà còn chiêm ngưỡng phong thái của Hoàng đế.

Để duy trì trật tự hiện trường, Tuần Phòng Ti, phủ Kinh Triệu và Cấm vệ quân đã huy động một lượng lớn đội ngũ, bên sông hộ thành không chỉ có nhiều quan binh trạm gác, trong đám đông cũng có quan binh tuần tra theo thời gian.

Ngoài người xem, bên sông còn có rất nhiều người bán hàng rong, bọn họ muốn kiếm bộn tiền trong lúc diễn ra cuộc đua thuyền rồng.

Xe ngựa dừng lại cạnh một quán trà.

Lạc Thanh Hàn không tiện dẫn Tiêu Hề Hề đến gặp Hoàng đế, xung quanh Hoàng đế có rất nhiều người biết Tiêu Hề Hề, dù nàng cải trang thì liếc mắt cũng sẽ nhận ra nàng.

Hắn chỉ đành đưa nàng đến quán trà trước, sau khi cuộc đua thuyền rồng kết thúc sẽ đến đón nàng.

Tuy cảm thấy khá tiếc khi không thể cùng Thái tử xem đua thuyền rồng, nhưng đua thuyền rồng năm nào cũng diễn ra, dù năm nay không thể cùng hắn xem thì vẫn còn năm sau và năm sau nữa.

Tiêu Hề Hề mỉm cười nói được.

Nàng nhảy xuống xe, bước vào quán trà dưới sự giám sát của Thái tử.

Nàng tìm một chỗ ngồi rồi vẫy tay chào Thái tử trong xe ngựa.

Lạc Thanh Hàn hạ rèm xe xuống.

Xe ngựa tiếp tục tiến về phía thành lâu.

Trong thành lâu, Hoàng đế, Thái hậu và chúng phi tần, hoàng tử, công chúa đều đã vào chỗ ngồi.

Vị trí này có lợi thế địa lý và có tầm nhìn cực rộng, có thể nhìn từ trên cao xuống sông hộ thành.

“Thái tử giá đáo!”

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, thấy Thái tử sải bước vào.

Hôm nay, Thái tử mặc cẩm bào xanh nhạt, dáng người cao lớn, mắt mày lạnh lùng, khí chất cao quý bẩm sinh.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng, hoàng tổ mẫu.”

Hắn quỳ xuống hành lễ lớn.

Từng động tác đều vô cùng chuẩn mực, như được đo bằng thước kẻ, không thể tìm ra bất kỳ sai sót nào.

Những tư thế hành lễ này đều do Tần hoàng hậu dạy hắn.

Tuy nhiên, hôm nay Tần hoàng hậu lại không đến.

Bà nói với bên ngoài là mình không khỏe, không tiện ra ngoài.

Thật ra trong lòng mọi người đều biết, là Hoàng đế không muốn đưa Tần hoàng hậu theo.

Trước đây, Hoàng đế và Hoàng hậu còn miễn cưỡng duy trì vẻ bề ngoài.

Mà hiện giờ, cả vẻ bề ngoài mà Hoàng đế cũng lười thể hiện.

Ông sớm đã chán Tần hoàng hậu, thậm chí không muốn nhìn bà nữa.

Sau khi Lạc Thanh Hàn đứng dậy, âm thầm liếc nhìn vị trí bên cạnh Hoàng đế, trước kia ngồi bên cạnh Hoàng đế vốn là Thái hậu và Tần hoàng hậu, nhưng bây giờ, những người ngồi hai bên trái phải của Hoàng đế đã trở thành Thái hậu và Nhàn phi.

Dưới Nhàn phi là Huệ phi và Ninh phi.

Hiện giờ mọi chuyện hậu cung đều do ba phi tần này cùng nhau giải quyết.

Bọn họ cân bằng lẫn nhau, đồng thời thống nhất chống đối Hoàng hậu.

Mối quan hệ có thể nói là phức tạp.

Đầu tiên, Thái hậu quan tâm đến cuộc sống gần đây của Thái

tử, sau đó hỏi về vụ ám sát đêm hôm trước.

Lạc Thanh Hàn kể lại câu chuyện ngắn gọn súc tích.

Thái hậu cau mày, lo lắng nói "Thủ vệ của hoàng lăng sao lại lỏng lẻo như vậy? Lại dám để một đám sát thủ mò tới chỗ của con, còn làm trán con bị thương, thủ vệ như vậy thì giữ lại có ích gì?"

Lạc Thanh Hàn "Nhi thần đã điều chỉnh thủ vệ trong hoàng lăng, sẽ không cho sát thủ cơ hội đến gần con nữa, còn vết thương trên trán … không phải do sát thủ gây ra."

Hoàng đế vốn đang im lặng ngồi bên cạnh, nghe vậy có hơi khó chịu.

Ông đặt tách trà xuống, bình tĩnh nói.

"Là trẫm đánh bị thương."

Thái hậu càng nhíu mày chặt hơn, không đồng ý nói.

"Hai người là cha con ruột, dù có mâu thuẫn cũng nên ngồi xuống nói chuyện tử tế, cần gì đến mức ra tay đánh Thái tử? Nói thế nào thì Thái tử cũng là trữ quân một nước, người đánh đầu Thái tử bị thương, nếu người ngoài biết chuyện sẽ nghĩ sao về người?"

Hoàng đế bất đắc dĩ nói "Lúc đó trẫm nhất thời xúc động, sau đó trẫm cũng đã tự hối lỗi, dù Thái tử có lỗi, trẫm cũng không nên đánh Thái tử."

Lạc Thanh Hàn kịp thời nói "Là lỗi của nhi thần, do nhi thần nói bậy mới làm phụ hoàng tức giận, lỡ tay đánh nhi thần bị thương, xin hoàng tổ mẫu đừng trách phụ hoàng."

Chương 575: Sư huynh muội xa cách lâu ngày mới đoàn tụ

Thái hậu thở dài "Hai người đúng là cha con, nóng tính y như nhau, nói đánh là đánh, không quan tâm đến hậu quả. Hôm nay là lễ, người một nhà không giận dỗi nhau, có chuyện gì thì cứ nói hết ra, hi vọng hai người có thể nể mặt ai gia hòa giải với nhau, được không?"

Thái hậu đã nói đến nước này, xung quanh còn có rất nhiều người nhìn, Hoàng đế và Thái tử sao có thể từ chối?

Thái tử chủ động quỳ xuống dập đầu, xin lỗi nhận sai với Hoàng đế.

"Trước đó là do nhi thần quá xúc động, nói những lời khó nghe. Thật ra nhi thần luôn ngưỡng mộ phụ hoàng. Lý tưởng từ nhỏ của nhi thần là trở thành anh hùng giống như phụ hoàng. Nếu phụ hoàng còn tức giận, dù đánh hay mắng nhi thần, nhi thần cũng sẽ chịu. Chỉ mong phụ hoàng có thể bớt giận, đừng tức giận mà hại sức khỏe."

Hoàng đế thấy hắn chân thành nhận sai, sắc mặt cũng dịu đi một chút.

"Con đứng dậy trước đi."

Lạc Thanh Hàn đứng lên vẫn cúi đầu, dáng vẻ vô cùng cung kính lễ phép.

Hoàng đế hỏi "Vết thương trên trán con thế nào? Lát nữa để thái y xem thử, đừng để lại sẹo."

Lạc Thanh Hàn nghe vậy ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, hai mắt

hơi đỏ lên, ngay sau đó lại cúi đầu xuống, trông như rất cảm động nhưng không dám để loại cảm xúc này lộ ra ngoài, chỉ đành kìm nén đến nỗi giọng nói hơi run.

“Chỉ là vết thương nhỏ, đã bôi thuốc rồi, không sao cả.”

Thái hậu thấy hắn như vậy rất đau lòng “Thái tử vốn là một đứa trẻ hiểu chuyện, nếu đột nhiên giận dỗi với Hoàng đế, nhất định là có người gây chuyện …”

Bà nói đến đây thì dừng lại.

“Bỏ đi, hôm nay là lễ, mọi người nên vui vẻ, không nhắc những chuyện không vui này nữa.”

Nhàn phi tiếp lời “Nhìn Thái tử thế này, hẳn là ở hoàng lăng chịu khổ không ít, mau ngồi xuống đi. Hôm nay ngự trù chuẩn bị rất nhiều món, có rất nhiều món Thái tử thích đó, đừng khách khí, ăn nhiều một chút.”

Huệ phi cũng nói theo “Phải đó, Thái tử đừng đứng nữa, mau ngồi đi, cuộc đua thuyền rồng sắp bắt đầu rồi.”

Ninh phi che miệng cười “Nghe nói năm nay đội thuyền rồng mạnh hơn những năm trước, không biết cuối cùng ai sẽ đoạt giải?”

Nhàn phi nửa đùa nửa thật hỏi “Hay là chúng cược đi, cược đội nào sẽ thắng?”

Đề xuất này được nhiều người đồng tình.

Chủ đề được chuyển sang cuộc đua thuyền rồng.

Không khí càng sôi động hơn.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

Ngồi dưới hắn là Anh vương Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần đánh giá hắn một lượt, quái gở nói "Không ngờ ngươi bị giam vào hoàng lăng rồi mà vẫn còn có người ra tay với ngươi, ngươi đúng là khiến người ta chán ghét mà!"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Hết cách, luôn có người đố kỵ với ta."

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Ngươi đã thế này rồi còn đắc ý cái gì?"

Lạc Thanh Hàn "Chỉ cần ở trước mặt huynh, ta sẽ luôn đắc ý như vậy, dù sao ta cũng không làm mấy chuyện như quỳ gối xin lỗi người khác."

Lạc Dạ Thần "……"

Y quay mặt đi, ở một góc độ không ai nhìn thấy, bực bội thốt ra hai từ.

Mẹ kiếp!!!

……

Trước khi cuộc đua thuyền rồng bắt đầu, vô số người đã tụ tập dọc theo bờ sông trò chuyện cười đùa, khung cảnh vô cùng sôi động.

Quán trà ngồi đầy người.

Tiêu Hề Hề một mình ngồi một bàn.

Có người đến hỏi nàng có thể ghép bàn được không?

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, ánh mắt gặp phải một khuôn mặt xinh đẹp thanh tú.

Chính là Tam sư huynh Bùi Thiên Hoặc.

Hôm nay, Bùi Thiên Hoặc ăn mặc hoa hòe sặc sỡ, nhưng vì khuôn mặt quá đẹp nên khoác lên mình chăn bông hoa Đông

Bắc cũng có sức hút khác thường.

Y mỉm cười với Tiêu Hề Hề.

“Tiểu sư muội, đã lâu không gặp.”

Tiêu Hề Hề kinh ngạc “Hàng Thêm Tiền, sao huynh lại ở đây?”

Nụ cười trên mặt Bùi Thiên Hoặc đông cứng lại.

Y nghiến răng nói “Không được gọi ta là Hàng Thêm Tiền! Gọi ta là Tam sư huynh!”

Tiêu Hề Hề sảng khoái trả lời “Được thôi, Hàng Thêm Tiền, không vấn đề, Hàng Thêm Tiền!”

Bùi Thiên Hoặc “……”

Y không thể nhịn, giơ tay nhéo mặt nàng, khiến mặt nàng gần như biến dạng.

“Con nhóc thối, muội ngày càng nghịch ngợm rồi đấy!”

Tiêu Hề Hề cố thoát khỏi móng vuốt của y.

Nàng che khuôn mặt đỏ bừng của mình, ấm ức nói.

“Ta chỉ đùa thôi mà.”

Bùi Thiên Hoặc ngồi xuống đối diện nàng, lập tức có hầu bàn tới hỏi y muốn uống gì?

Bùi Thiên Hoặc nhìn trà bánh trước mặt Tiêu Hề Hề, thản nhiên nói “Ta muốn giống muội ấy.”

Tiêu Hề Hề lập tức nói “Đừng! Huynh đừng mua giống ta, chẳng phải ta lại phải ăn cùng một thứ sao? Tốt nhất huynh nên mua khác ta đi.”

Bùi Thiên Hoặc tức giận bật cười "Ta mua đồ ăn còn phải hỏi ý muội trước à?"

Tiêu Hề Hề "Dù sao huynh cũng sẽ không ăn."

Bùi Thiên Hoặc "Sao muội biết ta không ăn?"

Tiêu Hề Hề "Không phải huynh muốn giữ gìn vóc dáng sao? Ta nhớ huynh rất dễ mập, rất nhiều món không thể ăn."

Bùi Thiên Hoặc "……"

Y là người rất chú trọng ngoại hình, có yêu cầu cao về ngoại hình của mình, mà y lại là kiểu người dễ tăng cân, để giữ được vóc dáng, y phải kiểm soát chặt chẽ chế độ ăn uống.

Y chưa từng chạm vào mấy thứ như đồ ăn vặt trái cây.

Y hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười hoàn hảo.

"Cho ta một ấm trà, cảm ơn."

Hầu bàn bị nụ cười của y làm chói mắt, ngẩn một lát mới hỏi "Khách quan chỉ gọi một ấm trà thôi ạ?"

"Đúng vậy."

Hầu bàn ngơ ngác quay người đi, chốc sau bưng một ấm trà và tách trà lên.

Tiêu Hề Hề thất vọng "Sao chỉ gọi một ấm trà?"

Bùi Thiên Hoặc cười lạnh "Thì như muội nói đấy, dù sao ta cũng sẽ không ăn, thế ta mua nhiều đồ ăn để làm gì?"

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Sư huynh muội chúng ta xa cách lâu ngày mới đoàn tụ, lẽ nào huynh không thể đãi ta ăn chút gì sao?"

Bùi Thiên Hoặc chậm rãi nói "Nếu vừa nãy muội không gọi ta

là Hàng Thêm Tiền, ta sẽ bằng lòng đãi muội, chỉ trách muội độc miệng thôi.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng lặng lẽ ném một hạt đậu phộng vào miệng.

Bùi Thiên Hoặc đánh giá nàng một lượt, vẻ mặt ghét bỏ “Sao muội lại ăn mặc thế này? Quê mùa, xấu chết đi được.”

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn quần áo của mình “Quê chỗ nào? Không phải rất bình thường sao?”

Bùi Thiên Hoặc thật lòng hỏi “Bình thường nghĩa là gì? Không ai để ý? Mờ nhạt giữa đám đông?

Tiêu Hề Hề “Ta thấy không ai để ý hay mờ nhạt giữa đám đông cũng rất tốt.”

Bùi Thiên Hoặc hận rèn sắt không thành thép “Uổng công ta trau dồi thẩm mỹ cho muội từ nhỏ, đến cuối cùng muội vẫn vô dụng như vậy!”

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng nói “Thẩm mỹ của huynh chỉ đại diện cho huynh, không thể đại diện cho ta.”

Chương 576: Đổi nghề

Bùi Thiên Hoặc tức giận đến ngứa tay, lại muốn nhéo mặt nàng.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng che mặt lại, không để y nhéo.

Bùi Thiên Hoặc hít một hơi thật sâu, lấy một chiếc gương cầm tay nhỏ nhắn từ trong ngực.

Y điều chỉnh nét mặt trước gương, nhanh chóng khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

"Đừng tức giận, đừng tức giận, tức giận dễ già xấu xí."

Tiêu Hề Hề vừa ăn đậu phộng vừa gật đầu mạnh "Đúng đó, đúng đó, đừng tức giận."

Bùi Thiên Hoặc vừa nhìn thấy bộ dạng này của nàng là tức giận.

"Muội im đi."

Tiêu Hề Hề không nói nữa, nhưng miệng vẫn nhai không ngừng, thức ăn trên bàn giảm dần với tốc độ rất nhanh.

Bùi Thiên Hoặc đố kỵ nhìn nàng.

Tại sao y ăn là mập?

Tại sao muội ấy ăn như điên mà không mập?

Không công bằng!

Để chuyển hướng sự chú ý của mình, Bùi Thiên Hoặc quay lại nhìn gương.

Y nhìn mình trong gương, chân thành cảm thán.

“Trên đời sao lại có người xinh đẹp như ta?”

Tiêu Hề Hề vẫn đang vùi đầu ăn.

Bùi Thiên Hoặc rất bất mãn “Sao muội không nói gì? Lẽ nào muội có ý kiến với vẻ đẹp của ta?”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, miệng còn đang nhai, gò má phồng lên, lời nói có hơi không rõ ràng.

“Không phải huynh bảo ta im lặng sao?”

Tuy đã quen với đầu gỗ của nàng từ lâu, nhưng Bùi Thiên Hoặc không khỏi thở dài “Với cái tính khí này của muội, sao mà sống sót được trong hậu cung thế?”

Tiêu Hề Hề nuốt đồ ăn trong miệng “Ta kéo các nàng cùng chơi mạt chược. Ta còn thắng được rất nhiều tiền, hi hi hi. Ta khá là thích các nàng, dung mạo xinh đẹp, nói lời dễ nghe, còn biết ca hát nhảy múa. Quan trọng nhất là các nàng thua tiền ta trên sòng.”

Bùi Thiên Hoặc “……”

Y không khỏi nhớ đến lúc còn ở Huyền Môn bị sư phụ kéo đi chơi mạt chược.

Sư phụ vốn là thế ngoại cao nhân tiên phong đạo cốt, nhưng từ khi học chơi mạt chược, ông đã biến thành một ông già xấu tính nghiện cờ bạc.

Tiêu Hề Hề thấy vẻ mặt đau khổ của y, liền biết y đang nhớ đến sư phụ.

Nàng chân thành cảm thán.

“Tư chất của các phi tần hậu cung tốt hơn sư phụ rất nhiều, ít nhất các phi tần tỷ tỷ thua bài sẽ ngoan ngoãn đưa tiền, không giống sư phụ, chỉ biết chơi xấu.”

Bùi Thiên Hoặc ho khan hai tiếng “Đừng nhắc ông ấy nữa, nói về muội đi, gần đây thế nào?”

Tiêu Hề Hề “Ta vẫn tốt.”

Bùi Thiên Hoặc cười cười “Thái tử cũng bị giam vào hoàng lăng rồi còn tốt?”

Tiêu Hề Hề “Đối với một cá muối như ta, dù đi đâu chỉ cần có đồ ăn thức uống và chỗ ngủ là được.”

Bùi Thiên Hoặc “Muội thật sự có ý định theo Thái tử đến cùng?”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Bùi Thiên Hoặc “Thái tử rốt cuộc có gì tốt? Đáng để muội tận tâm với hắn như vậy?”

Tiêu Hề Hề “Vì hắn đẹp trai.”

Tinh thần cạnh tranh của Bùi Thiên Hoặc lập tức nổi lên.

“Lẽ nào ta không đẹp sao?”

Tiêu Hề Hề “Hắn không chỉ đẹp trai mà còn giàu, huynh giàu hơn hắn không?”

Bùi Thiên Hoặc “……”

Cảm giác như bị dao đâm vào ngực.

Tiêu Hề Hề đặt chiếc túi lên bàn, lấy ngân phiếu bên trong ra cho y xem.

“Nhìn đi, đây là tiền tiêu vặt mà Thái tử vừa đưa cho ta. Tùy tiện đưa cũng nhiều như vậy, không nghĩ cũng biết hắn giàu đến mức nào. Chỉ cần đi theo hắn, không lo cơm ăn áo mặc, thỉnh thoảng còn được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của hắn. Một phiếu ăn hoàn hảo dài hạn … không, kim chủ ba ba hoàn hảo như vậy còn tìm ở đâu được nữa?”

Bùi Thiên Hoặc không nói nên lời.

Nếu chỉ xét ngoại hình, y rất tự tin, tuyệt đối không thua người khác.

Nhưng nói đến gia sản thì y không còn tự tin.

Dù sao y cũng chỉ là tân binh mới nhậm chức vừa xuất sư không lâu, trong túi ít tiền, tiền tiết kiệm cũng có hạn.

Tiêu Hề Hề cất túi, vừa ăn vừa chém gió với sư huynh.

“Cho nên mới nói, tìm ông chủ phải tìm người như Thái tử ấy! Muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị. Từ khi đi theo hắn, ta không cần phải lo không có tiền mua đồ ăn khi ra ngoài nữa, muốn ăn gì cũng được. Còn huynh nhìn huynh xem, một nam nhân cao to ngồi ở đây chỉ gọi một ấm trà, có xấu hổ không? Huynh nói thật đi, ông chủ của huynh mỗi tháng trả bao nhiêu?”

Bùi Thiên Hoặc ho nhẹ một tiếng, nói “Chúng ta là quan hệ hợp tác, không nói chuyện tiền bạc.”

Tiêu Hề Hề hiểu ra “Ồ ~~~~ Xem ra một xu cũng không trả cho huynh!”

Bùi Thiên Hoặc cúi đầu uống trà.

Tiêu Hề Hề “Ông chủ của huynh cũng quá keo kiệt rồi chăng? Nếu ta là huynh, ta đã sớm đuổi việc ông ta rồi, không cho xu nào mà còn đòi ta làm trâu làm ngựa? Nằm mơ đi!”

Bùi Thiên Hoặc "Ta cũng vì hoàn thành nhiệm vụ sư môn."

Vẻ mặt Tiêu Hề Hề vô cùng chân thành "Dù là vì nhiệm vụ cũng không thể khiến bản thân chịu ấm ức chứ! Tốt xấu gì chúng ta cũng tốt nghiệp từ Huyền Môn, trình độ học vấn bày ra đấy, sao có thể tự hạ thấp mình? Sư huynh, nghe ta khuyên một câu, loại ông chủ thậm chí không nỡ trả lương cho huynh thế này, dù huynh có giúp ông ta hoàn thành nghiệp lớn thì cuối cùng ông ta chắc chắn cũng sẽ không nhớ điểm tốt của huynh, huynh nên sớm tìm một công việc khác đi."

Bùi Thiên Hoặc nhướng mày hỏi "Muội đang ly gián đấy à?"

Tiêu Hề Hề chính trực nói "Sao suy nghĩ của huynh lại hẹp hòi như vậy? Ta đang đứng ở lập trường sư huynh muội đồng môn nói chuyện với huynh, nếu huynh không phải là sư huynh của ta, ta chả thèm nói nhiều với huynh như vậy!"

"Nếu ta đã lựa chọn mục tiêu nhiệm vụ thì sẽ không dễ dàng thay đổi."

Tiêu Hề Hề thở dài "Huynh xem huynh kìa, một người xinh đẹp như vậy, sao đầu óc lại không linh hoạt vậy chứ? Thử nghĩ xem, nếu huynh đổi một ông chủ giàu có và hào phóng hơn, huynh có thể mua bao nhiêu tùy thích. Ví như mấy loại vải mới vừa xuất hiện trên thị trường, hay là sản phẩm chăm sóc da đắt tiền. Muốn bao nhiêu mua bấy nhiêu! Muốn ăn mặc đẹp thế nào thì ăn mặc đẹp thế ấy!"

Bùi Thiên Hoặc "……"

Toi rồi, có hơi dao động rồi.

Tiêu Hề Hề nắm tay y "Sư huynh, đổi nghề đến chỗ Thái tử đi, ta đảm bảo với huynh, chỉ cần có ta ở đây, nhất định sẽ cho huynh đãi ngộ cao nhất!"

Bùi Thiên Hoặc vừa nghe thấy hai từ "Thái tử", y chợt thức tỉnh.

Y mạnh mẽ rút tay, giận dữ nói.

“Sư phụ đã ra quy tắc, mục tiêu nhiệm vụ của chúng ta không được trùng. Nếu ta đến chỗ Thái tử, chúng ta sẽ vi phạm quy tắc.”

Tiêu Hề Hề vỗ vỗ y “Huynh ngốc à, chuyện này huynh không nói, ta không nói, thì ai biết được? Chỉ cần chúng ta giữ bí mật, sư phụ nhất định sẽ không biết!”

Bùi Thiên Hoặc do dự nói “Nếu sau này Thái tử đăng cơ, thành tích này là của muội hay của ta?”

Tiêu Hề Hề hào phóng nói “Là của huynh, đến lúc đó vị trí chưởng môn cũng thuộc về huynh.”

Bùi Thiên Hoặc nghi ngờ khó tin “Muội nói thật à?”

“Nếu huynh không tin, ta có thể viết ra giấy trắng mực đen, ta không có hứng thú với vị trí chưởng môn, nếu Huyền Môn giao cho ta, toàn bộ Huyền Môn xem như xong đời, ta không muốn trở thành tội nhân thiên cổ của Huyền Môn.”

Bùi Thiên Hoặc bật cười khanh khách “Muội đó.”

Chương 577: Cô không muốn gả cho ta tới vậy sao?

Trong thành lâu.

Các phi tần trò chuyện với nhau trong bầu không khí sôi nổi, các hoàng tử và công chúa thỉnh thoảng nói đùa xen vào, Thái hậu mỉm cười vui vẻ, Hoàng đế cũng cười mấy tiếng.

Lúc này, một tùy tùng cúi đầu bước vào, dừng lại bên cạnh Anh vương thì thầm.

“Vương gia, Đại tiểu thư của phủ Định Viễn Hầu muốn gặp ngài.”

Lạc Dạ Thần nghiêng đầu nhìn “Người ở đâu?”

“Ở dưới thành lâu.”

Lạc Dạ Thần liếc nhìn mọi người, thấy mọi người đang trò chuyện vui vẻ, không ai để ý tới mình, bèn lặng lẽ rời đi.

Y đi xuống cầu thang.

Bộ Sanh Yên khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào tường.

Hôm nay nàng mặc hồ phục cổ tròn màu trắng, vòng eo buộc thắt lưng trông rất mảnh khảnh, như có thể nắm trọn bằng một bàn tay, hông giắt roi da, chân đi đôi bốt cưỡi ngựa đen, mái tóc dài buộc cao phía sau, dùng trâm ngọc cố định.

Đây là trang phục của nam nhân nhưng nàng mặc lại có vẻ đẹp anh hùng hào sảng.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng ngước mắt phượng lên nhìn Lạc Dạ Thần.

Cái nhìn thờ ơ này thật sự khiến Lạc Dạ Thần cảm nhận được vài phần gợi cảm.

Lạc Dạ Thần vội lắc đầu vứt đi suy nghĩ lộn xộn trong đầu.

Con cọp cái này rất hung dữ, không liên quan gì đến hai chữ gợi cảm!

Y dừng lại, cố ý giữ khoảng cách với đối phương, kẻo nữ nhân đó đột nhiên nổi điên lại đánh y nữa.

Lạc Dạ Thần "Cô cũng tới xem đua thuyền rồng à?"

Bộ Sanh Yên đứng thẳng "Ta cố ý tới đây gặp ngài."

Lạc Dạ Thần "Tìm ta làm gì?"

Bộ Sanh Yên lấy một cuốn sổ đỏ từ trong tay áo, đưa cho đối phương.

"Đây là cuốn bát tự ngài đưa đến, trả cho ngài."

Lạc Dạ Thần cau mày "Cô có ý gì?"

Trước khi hai người đính hôn phải trao đổi bát tự với nhau, Khâm Thiên Giám sẽ xem bát tự của hai người có hợp hay không, kết quả phù hợp mới đưa sính lễ đính hôn.

Bây giờ cả ngày cưới cũng đã chọn, Bộ Sanh Yên lại muốn trả cuốn bát tự cho Lạc Dạ Thần.

Bộ Sanh Yên mím đôi môi đỏ mọng nói "Ta không muốn gả cho ngài, hôn sự của chúng ta không hợp."

Thật ra nàng từ lâu đã muốn đến gặp Lạc Dạ Thần hủy hôn, nhưng vì cha nàng quản nghiêm, thậm chí còn không ra được cửa nhà, nên chuyện này liên tục bị trì hoãn.

Hôm nay khó lắm nàng mới có thể viện cớ đi xem đua thuyền rồng ra khỏi nhà, nàng lập tức đến gặp Lạc Dạ Thần để bàn việc hủy hôn.

Nàng nghiêm túc nói "Ta biết ngài không thích ta, vừa hay ta cũng không thích ngài, chúng ta đã ghét nhau thì sao không hủy bỏ hôn sự này, như vậy cả ngài và ta đều nhẹ nhõm tự do."

Lạc Dạ Thần "Cô nói mấy lời này với ta cũng vô ích, hôn sự là do phụ hoàng ban, nếu ta không cưới cô thì là kháng chỉ, cô có biết kháng chỉ sẽ có hậu quả gì không? Bị chém đầu đó, cô muốn hại chết ta sao?"

Bộ Sanh Yên gấp gáp nói "Nhưng ngài là con trai của Hoàng đế, Hoàng đế sao nỡ giết ngài?"

Lạc Dạ Thần "Trong lịch sử, tiền lệ Hoàng đế giết con trai còn ít sao? Cô về nhà mở sách sử ra đọc đi, có thể đọc được rất nhiều ví dụ."

Bộ Sanh Yên vẫn giữ nguyên tư thế giơ tay đưa cuốn bát tự, ngón tay dùng lực quá nhiều nên có hơi trắng bệch.

Lúc này, nàng giống như bạch dương mọc trên sa mạc.

Cao lớn, kiên cường, còn vô cùng quật cường.

Nàng hít sâu một hơi "Ta muốn cầu xin Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh, hủy bỏ hôn sự này, nếu Hoàng đế hỏi ý của ngài, hy vọng ngài có thể nói thật, nói ngài không thích ta, không muốn cưới ta."

Nói xong nàng định đi lên thành lâu.

Lạc Dạ Thần nắm cánh tay nàng, giận dữ nói.

"Cô điên à? Cô thế này xông lên đó đòi Hoàng đế hủy bỏ hôn sự, chính là kháng chỉ trước mặt mọi người, cô không sợ Hoàng đế tức giận chém đầu cô sao?"

Bộ Sanh Yên dùng sức gạt tay y ra "Ta hết cách rồi, đây là cơ hội cuối cùng của ta, ta chỉ có thể đánh cược."

Lạc Dạ Thần nhịn không được hỏi "Cô không muốn gả cho ta tới vậy sao?"

Dù y không có ấn tượng tốt với Bộ Sanh Yên, nếu được lựa chọn, y cũng không muốn cưới nàng.

Thấy nàng thà mạo hiểm có thể bị Hoàng đế chém đầu cũng muốn cầu xin Hoàng đế hủy hôn, y thấy rất bất bình.

Y tệ đến thế à?

Nữ nhân này thà chết chứ không gả cho y?!

Lòng tự trọng của Lạc Dạ Thần bị tổn thương rất lớn.

Trên con sông cách đó không xa, tiếng cồng chiêng vang lên, cuộc đua thuyền rồng chính thức bắt đầu!

Bảy tám thuyền rồng đồng thời xuất phát, lao về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Tiếng trống nhịp nhàng đánh, tiếng kèn vang ầm ĩ.

Dân chúng bên bờ sông reo hò sôi nổi.

Lạc Dạ Thần nóng lòng muốn lấy lại thể diện, giận dữ nói.

"Cô tưởng ta muốn cưới cô sao? Ta cũng là hết cách, bị ép phải nhượng bộ, ta đã bằng lòng chịu thiệt để cưới cô, cô còn không biết cảm kích mà vẫn đòi hủy hôn? Cô cũng không coi lại tính nết của mình, vừa hung dữ vừa mạnh bạo, nam nhân trong kinh đều sợ cô, nếu ta không cưới cô, cả đời cô phải ở nhà làm bà cô già!"

Nếu đổi lại là cô nương khác, khi nghe vậy chắc chắn sẽ xấu hổ tức giận.

Bộ Sanh Yên lại bình tĩnh trả lời.

“Ta thà ở nhà làm bà cô già!”

Lạc Dạ Thần sửng sốt.

Y khó tin nhìn nàng “Cô nói gì?”

“Ta không muốn thành thân, không muốn rời hầu phủ.”

Lạc Dạ Thần cảm thấy mình đã nghe điều gì đó rất hoang đường, cười nhạo nói “Cô là nữ nhi lại không muốn thành thân, lẽ nào cô còn muốn lên trời chắc?”

Bộ Sanh Yên “Ta muốn ở nhà phụng dưỡng phụ thân.”

Lạc Dạ Thần lại sửng sốt “Hả?”

Hai mắt Bộ Sanh Yên hơi đỏ lên “Huynh trưởng và mẫu thân của ta đã mất, sức khỏe phụ thân không tốt, ta lo cho phụ thân, muốn được ở nhà chăm sóc ông ấy.”

Lạc Dạ Thần không ngờ lại nghe được câu trả lời này.

Y nghĩ nữ nhân này ầm ĩ đòi hủy hôn là do nàng ngang ngược không nói lý, nhưng không ngờ sự thật lại như thế này.

Bộ Sanh Yên không muốn lộ mặt yếu đuối của mình trước mặt người khác.

Nàng không muốn mọi người nghĩ mình đáng thương.

Nhưng lúc này, nàng không còn lựa chọn nào khác.

“Cả đời ta chưa từng cầu xin ai, hiện giờ ta cầu xin ngài, lát nữa ta đi cầu xin Hoàng đế hủy hôn, ngài có thể nói giúp ta được không.”

Nói đến đây, nàng quỳ một chân xuống.

Lạc Dạ Thần giật mình, vội kéo nàng đứng dậy "Cô đang làm gì vậy? Nếu người khác nhìn thấy còn tưởng ta bắt nạt cô, đến lúc đó thanh danh một đời của ta sẽ bị hủy hết!"

Bộ Sanh Yên nắm cổ tay y, kiên định nhìn y.

"Ta cầu xin ngài."

Lạc Dạ Thần rất giận "Dù ta có đồng ý với cô, phụ hoàng cũng chưa chắc hủy bỏ hôn sự này."

Bộ Sanh Yên "Dù cuối cùng có được hay không, ta cũng sẽ chịu ơn phần tình này của ngài."

Lúc Lạc Dạ Thần đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mắt Bộ Sanh Yên thay đổi, đột nhiên giơ tay dùng sức đẩy y!

Chương 578: Anh dũng lao tới

Lạc Dạ Thần mất cảnh giác bị đẩy loạng choạng suýt ngã xuống đất.

May là y nhanh nhạy kịp thời bám tay vào tường, tránh được thảm kịch ngã sõng soài.

Sau khi đứng vững, y thấy bực mình.

Nữ nhân này đúng là cọp cái, y mới do dự một lát thì đã tấn công y rồi!

Lạc Dạ Thần bực mình ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Bộ Sanh Yên, tức giận nói "Cô làm gì …"

Chưa kịp nói xong y thấy một mũi tên cắm ngay chỗ mình đang đứng!

Do lực mũi tên cực mạnh, đầu mũi tên ghim xuống đất, đuôi mũi tên vẫn còn lung lay.

Lạc Dạ Thần tức thì đổ mồ hôi lạnh.

Nếu không phải vừa rồi y bị đẩy ra, bây giờ y đã bị mũi tên bắn xuyên người rồi!

Y lập tức nhìn quanh, muốn tìm ra ai đang nhắm vào mình.

Bộ Sanh Yên rút roi ra, quát lên với y.

"Sao ngài còn đứng đó? Mau báo với Hoàng đế, có thích khách!"

Hai người vừa lúc đang đứng ở cầu thang, con đường phía sau dẫn thẳng đến thành lâu, Hoàng đế, Thái hậu và những người khác đang ngồi trong thành lâu xem đua thuyền rồng.

Sông hộ thành vang vọng tiếng trống chiêng, tiếng hò la.

Âm thanh át đi tiếng hét của Bộ Sanh Yên.

Không ai nghe nàng hét trừ Lạc Dạ Thần ở gần nàng nhất.

Lạc Dạ Thần chợt thức tỉnh, vội xoay người chạy lên lầu.

Y vừa chạy vừa hét khản cổ.

"Người đâu! Có thích khách!"

Vốn cầu thang phải có lính gác, nhưng lúc này cầu thang lại không có ai.

Thấy Lạc Dạ Thần cố bỏ chạy, đám thích khách ẩn nấp lập tức bắn thêm ba mũi tên.

Bộ Sanh Yên vung roi chặn hai mũi tên, mũi tên cuối cùng đâm thẳng vào lưng Lạc Dạ Thần.

Bộ Sanh Yên lao tới, vồ từ phía sau đẩy Lạc Dạ Thần xuống đất.

Mũi tên bay qua lưng Bộ Sanh Yên.

Nàng thấy lưng mình đau rát, chắc là bị mũi tên làm xước.

Tình hình khẩn cấp, nàng mặc kệ vết thương, nhanh chóng bò dậy.

Lạc Dạ Thần cũng bò dậy theo nàng.

Hai người cùng nhìn lại, thấy hơn năm mươi thích khách đang lao về phía mình, trong đó có kẻ cầm cung tên nhắm vào Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần.

Âm thanh vù vù vang lên, một vài mũi tên bay tới!

Bộ Sanh Yên vung roi, quét sạch những mũi tên đang lao về phía mình.

Nhưng kế đó.

Một mũi tên khác bắn thẳng vào ngực nàng!

Đám thích khách cực kỳ xảo quyệt, chúng cố tình giảm tốc độ bắn mũi tên này, lúc này Bộ Sanh Yên vừa vung roi, chưa kịp rút lại nên không chặn được mũi tên này.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Lạc Dạ Thần anh dũng lao tới, chắn trước mặt Bộ Sanh Yên!

Bộ Sanh Yên sững sờ, nhìn bóng lưng của nam nhân trước mặt, con ngươi run rẩy dữ dội.

Từ khi gặp Lạc Dạ Thần, Lạc Dạ Thần trước mặt nàng luôn là tên ngốc đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, chỉ có phá bĩnh là giỏi, nàng chưa từng nghĩ tới tên ngốc này sẽ dùng thân mình chặn mũi tên cho nàng.

Nàng thậm chí còn không hiểu tại sao y lại làm vậy?

Tuy giữa bọn họ có hôn ước nhưng không hề có tình cảm, y vốn không cần vì nàng làm đến mức này.

Lạc Dạ Thần ngã về phía sau, té lên người Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên đưa tay đỡ lấy y.

Nàng chưa kịp cúi đầu nhìn vết thương trên ngực y thì đám thích khách đã lao tới.

Nếu thích khách muốn lên thành lâu thì phải đi qua cầu thang này.

Nhưng Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần đã chặn đường.

Đám thích khách giơ đao chém hai người!

Bộ Sanh Yên một tay vòng qua eo Lạc Dạ Thần từ phía sau, không để y trượt xuống đất, tay kia vung roi quất hai tên thích khách đang lao về phía trước.

Nàng và Lạc Dạ Thần vừa đánh vừa lui.

Đám thích khách từng bước ép tới.

Khoảng cách đến thành lâu ngày càng gần, Cấm vệ quân canh gác trên thành lâu cuối cùng cũng nghe thấy động tĩnh.

Bọn họ nhìn xống.

Không nhìn thì không biết, nhìn rồi thì sợ hãi!

Thế mà lại có thích khách, số lượng còn rất đông!

Cấm vệ quân hét lớn.

“Có thích khách, mau hộ giá!”

Đám thích khách thấy hành động bại lộ, càng trở nên hung hãn hơn, bất chấp tấn công Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần!

Bộ Sanh Yên thấy tình thế không ổn, bèn ôm chặt Lạc Dạ Thần trèo qua lan can cầu thang, dùng khinh công nhảy xuống!

Nếu chỉ một mình nàng thì có thể đáp xuống vững vàng.

Nhưng bây giờ nàng còn dẫn theo một cục tạ.

Lúc tiếp đất, Bộ Sanh Yên không may trẹo chân, sắc mặt tái nhợt vì đau.

Nàng chật vật đứng dậy nhìn Lạc Dạ Thần bên cạnh.

Lạc Dạ Thần nằm nghiêng trên đất, quay lưng về phía nàng hét lên ây da.

“Mẹ kiếp, đau quá!”

Bộ Sanh Yên nghĩ đến mũi tên bắn trúng y, tim nàng thắt lại, vội nói “Ngài đừng cử động, tránh làm vết thương nặng thêm.”

Lạc Dạ Thần không để ý nhiều như vậy, trực tiếp xoay người ngồi dậy.

Bộ Sanh Yên thấy vậy giật mình, sợ y sẽ làm vết thương nặng thêm, nàng định đưa tay đỡ y nhưng thấy trên ngực y không có máu, cũng không có vết thương nào cả, chỉ có một cái lỗ trên quần áo của y.

Nàng trợn mắt khó tin “Không phải ngài trúng tên à? Sao lại không bị thương?”

“Ta có giáp kim tơ mềm hộ thân, mũi tên không thể xuyên thủng.” y vừa đắc ý nói vừa kéo áo ra, lộ ra giáp kim tơ mềm đang mặc.

Bộ Sanh Yên ngẩn ra.

Còn … còn có thao tác thế này?!

Từ sau vụ bắt cóc ở am ni cô lần trước, Lạc Dạ Thần sâu sắc ý thức được nguy hiểm, đặc biệt bỏ ra rất nhiều tiền để tìm giáp kim tơ mềm, mỗi ngày đều mặc nó, đao kiếm thông thường không thể làm y bị thương.

Giáp kim tơ mềm tỏa sáng dưới ánh mặt trời, toát ra mùi tiền.

Bộ Sanh Yên định thần lại, tức giận đấm vào ngực y.

“Sao ngài không nói sớm?!”

Dù cách một lớp áo giáp, Lạc Dạ Thần vẫn thấy lồ.ng ngực đau nhức.

Nữ nhân này quá là mạnh bạo!

Y ôm ngực, vô cùng ấm ức.

“Cô có hỏi đâu!”

Bộ Sanh Yên “……”

Nàng vừa nghĩ đến chuyện mình như con ngốc liều mạng bảo vệ y thì chỉ muốn đấm chết tên khốn này!

Trên thành lâu có tiếng vũ khí va chạm xen lẫn tiếng la hét sợ hãi.

Bộ Sanh Yên biết bây giờ không phải lúc nổi nóng.

Nàng đè nén tức giận nói “Cấm quân canh gác ở đây không nhiều, hẳn là có người sớm đã điều động đi, kẻ đứng sau chắc chắn có chuẩn bị, Hoàng đế và Thái hậu có thể gặp nguy hiểm, ngài mau đi cứu giá.”

“Ừm!”

Lạc Dạ Thần đứng dậy, chạy được hai bước thì dừng lại bế nàng lên.

Bộ Sanh Yên vừa kinh vừa tức giận “Ngài làm gì? Thả ta xuống!”

Lạc Dạ Thần vừa đi vừa nói “Lỡ đâu quanh đây còn có thích khách khác thì sao? Chân cô cũng trẹo rồi, chạy cũng không chạy được, chẳng phải là đợi chết sao?”

Bộ Sanh Yên không ngờ tên ngốc này lại có thể nghĩ đến điểm này.

Trong lúc ngạc nhiên, nàng nhịn không được giễu cợt.

“Nếu ta chết không phải sẽ tốt hơn sao? Sau này ngài có thể cưới người khác.”

Lạc Dạ Thần hùng hồn nói “Nếu cô chết, ta sẽ thành người góa vợ, cưới thêm lần nữa là tái hôn. Tái hôn không bằng lần đầu tiên, đối tượng để chọn sẽ ít hơn, nói không chừng vợ kế còn không bằng cô.”

Chương 579: Chúng ta đều là người một nhà

Bộ Sanh Yên tức giận, lại đấm vào ngực y.

Lạc Dạ Thần hét lớn "Cô lại đánh ta!"

Bộ Sanh Yên "Ai bảo ngài ngứa đòn!"

Lạc Dạ Thần tức giận.

Y chưa từng thấy nữ nhân nào hung dữ như vậy, sơ hở là đánh y.

Chẳng mấy chốc, tin tức Hoàng đế bị hành thích lan truyền khắp sông hộ thành.

Dân chúng sợ hãi, không ai còn quan tâm đua thuyền rồng, tất cả đều nhìn lên thành lâu.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, bọn họ không thấy rõ tình huống cụ thể, chỉ có thể thấy những bóng người dao động qua cửa sổ.

Đột nhiên có người bị đẩy ra ngoài cửa sổ, từ trên đỉnh thành rơi xuống đất, máu lập tức bắn tung tóe!

Mọi người sợ hãi hét lên, cuống quít tránh xa.

Mai Quảng Đào chỉ đạo người của mình giải tán dân chúng vây xem, phong tỏa hiện trường và tăng cường phòng bị.

Người của Tuần Phòng Ti và Cấm vệ quân lao tới thành lâu cứu giá.

Tiêu Hề Hề và Bùi Thiên Hoặc đang ngồi trong quán trà xem đua thuyền rồng thì bất ngờ thấy đám đông bên sông hộ thành náo loạn.

Bọn họ đang thắc mắc thì thấy có nhiều người chạy ngang qua quán trà, có người vừa chạy vừa hét.

“Đáng sợ quá! Có người hành thích Hoàng đế!”

Mọi người trong quán trà giật mình chạy ra ngoài, rướn cổ nhìn về phía thành lâu.

Tiêu Hề Hề thấy lo lắng, Thái tử đang ở cùng Hoàng đế, nếu Hoàng đế bị hành thích, Thái tử chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng nhanh chóng thanh toán tiền, vội vã rời đi.

Bùi Thiên Hoặc vội vàng đi theo “Muội đi đâu đó?”

Tiêu Hề Hề “Đi tìm Thái tử.”

Bùi Thiên Hoặc đang thấy chán nên định đi theo nàng xem náo nhiệt.

Hai người xuyên qua đám đông bồn chồn bất an, nhanh chóng tiếp cận thành lâu.

Phía dưới thành lâu đã bị Cấm vệ quân bao vây, dân chúng bị chặn bên ngoài không thể đến gần.

Tiêu Hề Hề và Bùi Thiên Hoặc trà trộn vào dân chúng, ngước nhìn l.ên đỉnh thành.

Trận chiến bên trong thành lâu đã kết thúc, thi thể của đám thích khách lần lượt được khiêng xuống.

Bùi Thiên Hoặc thấp giọng nói “Xem ra thích khách thất bại rồi.”

Tiêu Hề Hề không quan tâm sống chết của thích khách, nàng chỉ muốn biết Thái tử hiện giờ thế nào?

Nàng thầm bói một quẻ cho Thái tử.

Quẻ cho thấy Thái tử không sao.

Nhưng không tận mắt thấy Thái tử, nàng vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Bùi Thiên Hoặc nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, không khỏi hỏi "Có phải muội quan tâm Thái tử hơi quá rồi không?"

Tiêu Hề Hề thờ ơ trả lời.

"Ta là phi tần của hắn, nếu hắn chết, ta phải tuẫn táng theo, ta đương nhiên phải quan tâm an nguy của hắn."

Bùi Thiên Hoặc nửa tin nửa ngờ "Là vậy à?"

Lúc này, một cỗ xe ngựa dừng lại dưới thành lâu.

Hai thái y vội vã xuống xe chạy về phía thành lâu.

Có người đứng trong đám đông nhận ra hai người này mặc quan phục của thái y, nhỏ giọng bàn tán.

"Sao thái y lại tới đây? Chẳng lẽ có người bị thương?"

"Nhiều thích khách như vậy, có người bị thương là chuyện bình thường!"

"Không biết là ai bị thương?"

……

Chẳng mấy chốc họ đã biết là ai bị thương.

Thì ra chính là Hoàng đế!

Ông được khiêng xuống thành lâu, đỡ vào xe ngựa.

Vì khoảng cách và rất nhiều người vây quanh Hoàng đế, Tiêu Hề Hề không thấy ông bị thương ở đâu, chỉ có thể thấy sắc mặt ông tái nhợt, xem ra bị thương khá nặng.

Thái hậu không bị thương nhưng bà hơi sợ, bước đi hơi loạng choạng, cần có người dìu.

Bà được dìu lên xe ngựa.

Các phi tần, hoàng tử công chúa khác cũng về xe ngựa của mình.

Đoàn xe hùng hục về hoàng cung.

Chỉ có Thái tử là không đi.

Hoàng đế còn chưa triệu hắn về cung, hắn phải quay về hoàng lăng.

Lạc Thanh Hàn đứng đó, nhìn xe ngựa của Hoàng đế dần đi xa, khẽ thở dài.

Hắn xoay người, thấy Tiêu Hề Hề đứng trong đám đông.

Tiêu Hề Hề cũng thấy hắn.

Thấy hắn vẫn bình an vô sự, Tiêu Hề Hề cuối cùng đã an tâm.

Lạc Thanh Hàn chỉ về hướng quán trà.

Tiêu Hề Hề hiểu ý hắn.

Nàng xoay người đi về quán trà, đi được hai bước, nàng nhận ra bên cạnh mình thiếu mất một người.

Nàng nhìn lại, thấy Bùi Thiên Hoặc vẫn đứng đó.

“Hàng Thêm Tiền, sao huynh không đi?”

Khóe miệng Bùi Thiên Hoặc giật giật "Đừng gọi ta là Hàng Thêm Tiền!"

Y dừng lại nói "Ta không đi với muội."

Tiêu Hề Hề "Tại sao? Chẳng phải huynh đồng ý đổi đến chỗ Thái tử rồi sao?"

Bùi Thiên Hoặc "Chuyện này ta cần suy nghĩ lại."

Tiêu Hề Hề biết chừng mực, thúc ép quá mức sẽ khiến con người có tâm lý phản nghịch.

"Được rồi, huynh từ từ nghĩ đi, nghĩ xong có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào, ta đi trước."

"Chờ đã." Bùi Thiên Hoặc tiến lên một bước, đưa một sợi vòng tay ngũ sắc "Tết Đoan Ngọ phải đeo vòng tay này, có thể đuổi tà ma, vòng này ta tự thắt, tặng muội."

Tiêu Hề Hề cầm vòng tay ngũ sắc đeo vào cổ tay.

Kích cỡ vừa đúng.

Nàng vừa xoay cổ tay vừa cười hỏi.

"Hôm nay huynh cố ý đến tìm ta, lẽ nào vì muốn tặng ta vòng tay này?"

Bùi Thiên Hoặc hỏi "Chứ muội tưởng ta đột nhiên tới tìm muội làm gì? Vì uống trà với muội thôi à?"

Tiêu Hề Hề "Huynh còn sợi nào không? Cho ta thêm một sợi."

Bùi Thiên Hoặc "Một sợi không đủ cho muội đeo à?"

Tiêu Hề Hề nũng nịu nói "Ta muốn tặng Thái tử một sợi, ta không biết thắt vòng, sư huynh rất khéo tay, tặng ta thêm một sợi đi."

Bùi Thiên Hoặc tức giận nói.

“Ta tặng muội vòng tay, vì muội là sư muội của ta, Thái tử thì liên quan gì tới ta, tại sao ta phải thắt vòng cho hắn?”

Tiêu Hề Hề “Thái tử là chồng của ta, là em rể của huynh, chúng ta đều là người một nhà.”

Bùi Thiên Hoặc cạn lời, em rể là cái quái gì? Còn chưa nghe nói bao giờ!

Y giơ tay véo mạnh vào mặt sư muội.

“Hắn và ta không phải người nhà!”

Tiêu Hề Hề cố cứu lấy khuôn mặt mình, chân thành khuyên.

“Ta cũng vì huynh thôi mà! Nếu sau này huynh đổi sang chỗ của Thái tử, Thái tử sẽ là ông chủ của huynh, huynh phải làm việc dưới trướng của Thái tử, lẽ nào huynh không muốn tạo ấn tượng tốt trước sao? Người xưa nói ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn, nếu Thái tử nhận được vòng tay của huynh, nói không chừng sau này có thể sẽ chú ý đến huynh nhiều hơn.”

Bùi Thiên Hoặc cao quý lạnh lùng nói “Ta dựa vào bản lĩnh kiếm sống, không xài mấy trò vặt này.”

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng lẩm bẩm “Nhìn huynh thế này là biết huynh chưa từng bị xã hội vùi dập, cơ hội đến trước cửa mà không nắm bắt, sau này huynh sẽ chịu thiệt thòi.”

Bùi Thiên Hoặc lười để ý đến nàng, xua tay “Ta đi đây.”

Lúc Tiêu Hề Hề quay lại quán trà, nàng thấy xe ngựa của Thái tử đã dừng bên cạnh.

Nàng lập tức lên xe ngựa.

Lạc Thanh Hàn ngồi bên trong thấy nàng vào, mặt không biểu cảm hỏi.

“Nam nhân vừa đứng nói chuyện còn động tay chân với nàng là ai?”

Chương 580: Sau này ta không dám nữa

Tiêu Hề Hề buột miệng nói "Ý người là Hàng Thêm Tiền?"

Lạc Thanh Hàn "???"

Tiêu Hề Hề giải thích "Huynh ấy là Tam sư huynh của ta, chẳng phải hôm nay là lễ à, nên chúng ta gặp mặt một lát thôi."

"Lại là sư huynh của nàng."

Tiêu Hề Hề gãi đầu "Trước đó không phải ta đã nói với người rồi sao? Ta có tổng cộng ba sư huynh và một sư đệ, bọn họ đều rất tốt với ta."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Ta nhìn ra được, y rất tốt với nàng."

Tiêu Hề Hề bị nụ cười của hắn làm tê dại da đầu.

Ở bên cạnh hắn một thời gian, nàng ngày càng hiểu tính khí của hắn.

Lúc này, nàng cảm nhận rõ ràng hắn có hơi không vui.

Nàng thăm dò hỏi.

"Có phải người hiểu lầm gì không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời mà hỏi ngược lại "Nàng cảm thấy ta có thể hiểu lầm chuyện gì?"

Lúc này, cỗ xe đã khởi hành, xe ngựa hơi lắc lư.

Tiêu Hề Hề sáp đến gần, chủ động kéo tay hắn, giọng điệu cực kỳ chân thành.

“Người yên tâm, ta sẽ luôn đứng về phía người, dù các sư huynh đệ có tốt với ta đến đâu, ta cũng sẽ không bao giờ thay đổi ý định của mình.”

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng một lát.

Tiêu Hề Hề chớp mắt.

Lạc Thanh Hàn “Ta chưa từng nghi ngờ nàng.”

Tiêu Hề Hề cũng phối hợp bày ra vẻ cảm động “Ừm, đa tạ Điện hạ tin tưởng!”

Lạc Thanh Hàn cau mày “Ta không phải muốn nói chuyện này.”

“Vậy người muốn nói gì? Người cứ nói đi, ta rửa tai lắng nghe.”

Tiêu Hề Hề bày ra tư thế ngoan ngoãn nghe lời.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn bàn tay đang kéo tay hắn của nàng, phát hiện trên cổ tay nàng có một vòng tay ngũ sắc.

Hắn nhớ lúc nàng ra ngoài, trên cổ tay nàng không đeo trang sức.

“Vòng tay của nàng ở đâu ra?”

Tiêu Hề Hề muốn nói là quà của Tam sư huynh, nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen láy lạnh lùng của Thái tử, nàng giật thót trong lòng, nuốt lại lời nói đã đến môi.

Bây giờ hắn rất không vui.

Nếu còn biết Tam sư huynh tặng cho nàng, chắc chắn hắn sẽ

càng không vui.

Có lẽ hắn còn nghi ngờ nàng có quan hệ bí mật nào đó với Tam sư huynh.

Tiêu Hề Hề giả vờ nói "Ta mua vòng ở sạp hàng ven đường lúc xem đua thuyền rồng, người thấy nó đẹp không?"

Lạc Thanh Hàn nhìn cổ tay của nàng, vòng tay ngũ sắc khiến nước da của nàng càng trắng hơn.

Hắn bình tĩnh hỏi "Vòng này không phải Tam sư huynh tặng cho nàng sao?"

Tiêu Hề Hề giật mình.

"Sao … sao người biết?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

"Ta thấy hết rồi."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng chột dạ hỏi "Nếu người thấy hết rồi thì còn hỏi làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn xem nàng có nói thật với ta không?"

Tiêu Hề Hề nói không nên lời.

Người này còn gài bẫy!

Lạc Thanh Hàn mặc kệ nàng, hiển nhiên là tức giận.

Tiêu Hề Hề cố xoay chuyển tình hình, thử nói chuyện với hắn nhiều lần nhưng hắn đều phớt lờ nàng.

Xe ngựa dừng lại trước cổng hoàng lăng.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn xuống xe, đi về phía Tĩnh Tâm

Uyển.

Tiêu Hề Hề đi phía sau hắn.

Nàng nhìn bóng lưng Lạc Thanh Hàn, thở dài giơ tay kéo tay áo hắn.

“Điện hạ, đừng giận nữa, có được không?”

Lạc Thanh Hàn không dừng lại, cũng không hất tay nàng ra, mặc cho nàng kéo.

Tiêu Hề Hề được nước làm tới, trực tiếp ôm eo hắn từ phía sau.

“Cuộc đời ngắn ngủi, đừng lãng phí thời gian quý giá của mình để tức giận, có được không?”

Tốc độ của Lạc Thanh Hàn rất ổn định, dù phía sau có người cũng không hề chậm lại.

Tiêu Hề Hề bị kéo về phía trước.

Nhìn từ xa, Thái tử trông như mọc cái đuôi phía sau.

Hai người bước vào phòng.

Tiêu Hề Hề vẫn không chịu buông hắn ra, hai bàn tay không ngừng sờ sờ bụng hắn.

Lúc này trời nóng bức, mọi người đều mặc ít quần áo, cách một lớp vải mỏng của quần áo, nàng cảm nhận được cơ bụng rõ ràng của hắn.

Nàng kiềm không được cười hì hì.

“Vóc dáng của Điện hạ đẹp thật.”

Lạc Thanh Hàn bắt lấy hai tay nàng, cưỡng ép gỡ ra, sau đó kéo nàng đến trước mặt hắn.

Hắn cụp mắt lạnh giọng hỏi nàng.

“Nàng đang quyến rũ ta?”

Tiêu Hề Hề chân thành nói “Không phải, ta đang khen người, tán thưởng người, muốn lấy lòng người.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng cho rằng làm vậy thì ta sẽ bỏ qua sao?”

Tiêu Hề Hề cúi đầu, hai ngón tay chỉ chỉ vào nhau, đáng thương nói “Ta sai rồi, sau này ta không dám nữa.”

“Lần nào nàng cũng như vậy, chủ động nhận lỗi, không chịu ăn năn.”

Tiêu Hề Hề cười ngượng nói “Vừa nãy không phải ta cố ý gạt người, chỉ là ta sợ người nghĩ nhiều, một vòng tay thôi mà, không phải chuyện gì to tát, ta có thể thề với trời, ta tuyệt đối trung thành với người!”

Lạc Thanh Hàn bực bội trong lòng “Thứ ta muốn, không phải lòng trung thành của nàng!”

“Vậy người muốn gì?”

Lạc Thanh Hàn chăm chăm nhìn nàng, nhìn vẻ mặt không hiểu của nàng, không khỏi cười lạnh.

“Nàng thật sự không hiểu? Hay giả vờ không hiểu?”

Tiêu Hề Hề nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, đầu óc xoay chuyển nảy ra chủ ý táo bạo.

“Không phải người … muốn xài quy tắc ngầm với ta đó chứ?”

Lạc Thanh Hàn “Quy tắc ngầm?”

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng giải thích “Là lợi dụng chức vụ mà làm những chuyện xấu hổ với thuộc hạ của mình.”

Lạc Thanh Hàn nói rõ ràng "Nàng không phải thuộc hạ của ta, nàng là trắc phi của ta, chúng ta làm chuyện đó là chính đáng."

Tiêu Hề Hề ôm ngực xấu hổ nói.

"Quả nhiên người muốn làm chuyện xấu hổ đó với ta!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Dù ý nghĩa không khác mấy nhưng khi nàng nói vậy, làm hắn không muốn thừa nhận.

Hắn không nói nên lời nhìn Tiêu Hề Hề.

"Sao nàng cứ phải nói chuyện một cách trắng trợn như vậy?"

Tiêu Hề Hề vỗ vỗ ngực hắn "Về mối quan hệ của chúng ta có cần phải vòng vo không? Nếu người thật sự không nhịn được nữa, muốn làm gì đó với ta, ta cũng có thể chấp nhận. Ta chỉ có hai yêu cầu, thứ nhất, động tác nhẹ nhàng, thứ hai, tốc độ nhanh chút."

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn cười lạnh "Nàng đang coi thường ai vậy?"

Tiêu Hề Hề ngẩn một lát, mới ý thức được lời mình vừa nói, vội vàng nói "Người đừng hiểu lầm, ta không có ý coi thường người, ta chỉ …"

Lạc Thanh Hàn tàn nhẫn ngắt lời nàng.

"Được rồi, nàng bớt nói lại, nàng càng nói, ta càng giận."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn im miệng.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nhấn mạnh.

"Không nói đến hiện giờ ta còn phải bận tâm nhiều việc,

không thể tùy tiện viên phòng với nàng, dù ta muốn có danh nghĩa phu thê thật sự với nàng, vậy cũng phải dựa trên tình nguyện của hai bên, nàng đừng nghĩ ta bụng đói mà vơ quàng."

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Ta biết, người là một người có nguyên tắc, có tố chất, có đạo đức. Người sẽ không bao giờ làm chuyện miễn cưỡng người khác, chỉ trách đầu óc ta quá bẩn thỉu nghĩ lệch lạc về người."

Lạc Thanh Hàn nghĩ, chậm nhất là hai năm, hắn có thể cho nàng biết hắn rốt cuộc có nhanh hay không!

Chương 581: Ta không nuốt trôi cục tức này

Tiêu Hề Hề hỏi về chuyện hành thích.

Lúc đó nàng đang ở quán trà, không biết tình hình trong thành lâu.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Có thích khách xông vào thành lâu muốn giết phụ hoàng, phụ hoàng không kịp né nên bị đâm vào ngực một nhát."

Tiêu Hề Hề hỏi "Hoàng đế bị thương nặng không?"

"Vết thương nhìn có vẻ không sâu, nhưng chảy máu rất nhiều, thái y nói không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cần phải nghỉ ngơi lấy sức."

Tiêu Hề Hề rất tò mò "Người nghĩ lần này chủ mưu là ai?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh phân tích.

"Lúc phụ hoàng bị hành thích, tất cả cấm quân gần thành lâu đều biến mất. Cho thấy kẻ chủ mưu chuẩn bị kỹ càng, điều các cấm quân gần thành lâu đi trước. Có thể điều động cấm quân chắc chắn không phải người bình thường. Người này có thực lực thâm sâu như vậy, theo lý mà nói hẳn là có thể thực hiện kế hoạch hành thích hoàn mỹ hơn. Nhưng vụ hành thích hôm nay có rất nhiều sơ hở. Xảy ra tình huống này chỉ có hai nguyên nhân, một là đối phương cố ý làm vậy, hai là thời gian của đối phương có hạn. Nếu là nguyên nhân thứ nhất, vụ hành thích chỉ là dấu hiệu giả, thật ra đối phương có ý đồ khác. Nếu là nguyên nhân thứ hai, có nghĩa đối phương đang rơi vào tình thế vô cùng tồi tệ, không có nhiều thời gian để lên kế hoạch

hành thích hoàn mỹ hơn, hơn nữa có thể lần hành thích này chỉ là quyết định trong lúc nhất thời của đối phương."

Tiêu Hề Hề chợt nghĩ tới một người "Lẽ nào chuyện này do Tây Lăng vương làm?"

Tây Lăng vương vì tranh hoàng vị đã mưu tính nhiều năm, nhất định phải có chút thực lực, mà hiện giờ ông còn trúng độc, thời gian không còn nhiều.

Với tính cách của ông, chắc chắn sẽ không ngồi yên chờ chết.

Ông có thể sẽ liều một phen, đoạt lấy hoàng vị trong vòng ba tháng tới.

Lạc Thanh Hàn nói "Ta cảm thấy chuyện này càng giống Tần Trọng làm."

Tiêu Hề Hề "Sao lại nói vậy?"

"Trong thành Thịnh Kinh có tai mắt của ta, theo báo cáo thì Tần gia gần đây khá khó khăn. Đặc biệt là Tần hoàng hậu, chẳng những bị tước quyền cai trị hậu cung mà còn bị Hoàng đế khiển trách, khiến bà mất mặt trong hậu cung. Những người Tần gia làm quan trong triều gần đây cũng bị giáng chức. Ai có mắt cũng nhìn ra Hoàng đế đàn áp Tần gia. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tần gia sẽ sớm suy tàn. Tính tình Tần Trọng thiếu kiên nhẫn, dễ bốc đồng, tuyệt đối không muốn thấy Tần gia suy tàn. Vừa hay ông ta nắm binh quyền trong tay, tự cảm thấy có khả năng, cộng thêm thù cũ hận mới, rất dễ nảy sinh sát ý với Hoàng đế. Điều đáng sợ nhất trên đời không phải là kẻ điên, mà là trong tay kẻ điên có cầm dao."

Tiêu Hề Hề ở kiếp trước bị một kẻ điên đâm chết.

Nàng hiểu được chuyện này.

"Quả thật rất đáng sợ."

Lạc Thanh Hàn "Tam sư huynh của nàng làm việc cho ai?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không biết."

Lạc Thanh Hàn ẩn ý sâu xa nói "Hy vọng mục tiêu nhiệm vụ của y không phải là Tần Trọng."

…….

Lúc Bùi Thiên Hoặc quay về Tần gia, y nhận thấy bầu không khí có gì đó không ổn.

Y hỏi quản gia, Tần nhị gia đâu?

Quản gia do dự một hồi mới nói "Nhị gia đang nghị sự trong thư phòng."

Bùi Thiên Hoặc lập tức đến thư phòng.

Khi y bước vào thư phòng, đúng lúc nghe Tần trọng nói "Ta đã điều cấm quân gần thành lâu đi hết, tại sao vẫn không giết được Hoàng đế? Các ngươi đúng là vô dụng!"

Tim Bùi Thiên Hoặc đập mạnh.

Người lên kế hoạch hành thích này quả đúng là Tần Trọng!

Ngoài Tần Trọng, trong thư phòng còn có ba võ tướng.

Ba người cúi đầu quỳ trên đất, bộ dạng đáng thương làm sai không dám cãi.

Tần Trọng tức giận, muốn mắng lần nữa, nhưng Bùi Thiên Hoặc đã ngăn lại.

"Nhị gia, chuyện hành thích Hoàng đế quan trọng như vậy, tại sao người không nói trước cho ta biết?"

Tần Trọng vốn đang tức giận, bây giờ bị cắt ngang, ông càng giận hơn.

Ông cười lạnh nói "Ngươi là cái thá gì? Ta làm gì cũng phải báo cáo với ngươi?!"

Bùi Thiên Hoặc bất mãn với thái độ của ông, nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

"Chúng ta đã thỏa thuận trước, mọi chuyện phải làm theo kế hoạch. Bây giờ không phải thời cơ hành động, mà người chẳng nói chẳng rằng đã phái người hành thích Hoàng đế, thậm chí còn tự ý điều động cấm quân. Người có biết làm như vậy đồng nghĩa với việc làm lộ tai mắt mà chúng ta cài vào cấm quân không? Nếu không có con cờ quan trọng này, kế hoạch tiếp theo sẽ bị gián đoạn. Có thể người chỉ nhất thời hành động theo cảm tính, nhưng một lúc nhất thời này của người sẽ ảnh hưởng đến đại cục!"

Lời của y khiến Tần Trọng thẹn quá hóa giận, hung tợn nói.

"Các ngươi chỉ biết đại cục, các ngươi không biết muội muội của ta trong cung phải chịu khổ thế nào, cũng không biết gần đây nhà chúng ta phải chịu bao nhiêu uất ức! Đao không chém vào người các ngươi nên các ngươi không thấy đau, đương nhiên có thể hùng hồn nói chuyện nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng kế hoạch lớn, nhưng ta không thể! Ta không nuốt trôi cục tức này!"

Bùi Thiên Hoặc tức giận bật cười "Cho nên người lên kế hoạch hành thích đầy sơ hở này? Chẳng những Hoàng đế không chết mà người của chúng ta cũng mất."

Tần Trọng "Ít nhất Hoàng đế bị thương, một đao kia đủ để ông ta khó chịu một thời gian, chỉ cần thấy ông ta khó chịu, ông đây rất sảng khoái!"

Bùi Thiên Hoặc cạn lời.

Ban đầu người mà y nhìn trúng là Tần Liệt.

Tần Liệt có mưu đồ và thủ đoạn, là một đối tác tốt.

Đáng tiếc mạng Tần Liệt ngắn ngủi, sớm đã đi mất.

Bùi Thiên Hoặc chỉ đành chọn Tần Trọng làm mục tiêu nhiệm vụ tiếp theo, nhưng không ngờ Tần Trọng lại bốc đồng như vậy, hành động bất chấp hậu quả, chỉ để tìm kiếm niềm vui nhất thời.

Hiện giờ phạm phải sai lầm lớn như vậy, Tần Trọng chẳng những không có ý ăn năn mà còn mạnh miệng cãi bướng.

Trong lòng Bùi Thiên Hoặc chỉ có một câu.

Năng lực kém cỏi!

Nếu biết Tần Trọng là loại người này, ngay từ đầu y không nên chọn Tần Trọng.

Y ghét Tần Trọng quá ngu ngốc, nhưng Tần Trọng cũng ghét y quá cản đường.

Thật ra Tần Trọng không thích qua lại với tên mưu sĩ này, ý nghĩ của mưu sĩ quanh co lòng vòng, khiến ông thấy bực bội nhức hết cả đầu.

Đặc biệt là người không rõ lai lịch như Bùi Thiên Hoặc khiến ông càng cảnh giác hơn.

Tuy đại ca trước khi chết đã dặn ông phải nghe lời Bùi Thiên Hoặc, nhưng ông không thích bị khống chế.

Trước đây, ông nghe lời đại ca vì đó là đại ca ruột của mình.

Nhưng Bùi Thiên Hoặc là cái thá gì?

Tại sao ông phải nghe lời Bùi Thiên Hoặc?!

Vừa rồi bị Bùi Thiên Hoặc mắng trước mặt thuộc hạ, lửa giận bùng cháy trong lòng, cảm thấy người này quá xem thường mình còn dám khoa tay múa chân với mình?

Bùi Thiên Hoặc đè nén tức giận, hỏi "Chuyện này người có bàn bạc với Tây Lăng vương chưa?"

Tần Trọng cười lạnh "Tây Lăng vương sắp chết rồi, ông ta còn không lo được cho bản thân, bàn bạc cái quần!"

Bùi Thiên Hoặc muốn nói gì đó, nhưng Tần Trọng không còn kiên nhẫn.

"Nói vớ vẩn nhiều thế? Về phòng của ngươi đi, khi nào ta cần thì sẽ cho người gọi ngươi, ta không tìm ngươi, thì ngươi đừng lảng vảng trước mặt ta, nhìn thấy là phiền!"

Chương 582: Ghen

Bùi Thiên Hoặc giận dữ rời khỏi thư phòng.

Người xưa thường nói tính cách quyết định số phận.

Tính cách cứng đầu của Tần Trọng chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bùi Thiên Hoặc không muốn dây dưa với tên ngu xuẩn này nữa, y quyết định dọn đồ bỏ chạy, chọn một người khác.

Y vừa mở cửa đã thấy hai thị vệ cường tráng đang canh cửa.

Hai người vừa thấy Bùi Thiên Hoặc mở cửa, đồng loạt nhìn về phía y.

Một thị vệ hỏi.

"Bùi công tử muốn đi đâu?"

Bùi Thiên Hoặc thản nhiên nói "Ta ra ngoài đi dạo."

"Xin lỗi, Nhị gia nói gần đây bên ngoài không thái bình, ngài tốt nhất nên bớt ra ngoài."

Bùi Thiên Hoặc nhướng mày, mắt phượng đầy tức giận "Ý ngươi là muốn giam lỏng ta?"

"Bùi công tử nghĩ nhiều rồi, chúng ta chỉ lo lắng cho an toàn của ngài, không muốn ngài ra ngoài gặp nguy hiểm."

Bùi Thiên Hoặc cười lạnh "Chỉ dựa vào các ngươi cũng đòi nhốt ta?"

Chữ cuối cùng còn chưa dứt, y đã rút con dao găm giấu trong tay áo, lưỡi dao rạch qua không khí.

Hai thị vệ chưa kịp phản ứng thì cổ họng đã bị chém đứt.

Bùi Thiên Hoặc đi ngang qua hai thị vệ.

Hai người mở to mắt, mặt đầy kinh ngạc, từ từ ngã xuống vũng máu.

Bùi Thiên Hoặc sống ở Tần gia được một thời gian, rất quen thuộc bố trí trong phủ.

Y tránh những nơi đông người, chuẩn xác đi ra cửa sau.

Lúc Tần Trọng biết được Bùi Thiên Hoặc bỏ đi, Bùi Thiên Hoặc đã rời Tần phủ, không biết đã đi đâu.

Trong Tần phủ còn có thêm mấy thi thể.

Mỗi thi thể đều bị một dao chém chết.

Tuy dáng người Bùi Thiên Hoặc cao ráo, nhưng vì vẻ ngoài xinh đẹp, thích chưng diện nên mọi người trong Tần gia đều cảm thấy y giống như bình hoa chỉ có vẻ ngoài.

Không ngờ thân thủ của y lại lợi hại đến vậy, đòn tấn công vô cùng sắc bén.

Nhìn thi thể được đặt ngay ngắn trên đất, Tần Trọng giận đến méo mặt.

Ông dùng lòng bàn tay đập vỡ cái bàn bên cạnh, giận dữ nói.

“Phát văn thư bắt giữ cho ta, nói Tần phủ có trộm, kẻ trộm tên Bùi Thiên Hoặc, dán hình khắp thành, ai bắt được người này, dù sống hay chết sẽ được thưởng một ngàn lượng bạc!”

“Vâng!”

……

Trong Tĩnh Tâm Uyển.

Tiêu Hề Hề nhìn bức ảnh tội phạm bị truy nã trong tay, rồi nhìn Bùi Thiên Hoặc đứng trước mặt nàng chặc lưỡi.

“Không ngờ nha, thật không ngờ được, chẳng những huynh làm không công cho người ta, còn bị ông chủ treo giải tìm bắt, trải nghiệm công việc của huynh đặc sắc thật!”

Bùi Thiên Hoặc vén vạt áo lên, tao nhã ngồi trên bậc thềm, thản nhiên nói.

“Chỉ trách ta xui xẻo, gặp phải một tên ngu xuẩn, ngu xuẩn thì đã đành, còn không nghe lời khuyên.”

Tiêu Hề Hề ch.ảy nước miếng “Một ngàn lượng, không biết nhiều tiền như vậy có thể mua được bao nhiêu đồ ăn ngon.”

Bùi Thiên Hoặc nhắc nhở “Ta là sư huynh của muội đấy, muội không thể vì chút tiền này mà bán ta.”

“Một chút tiền gì chứ? Một ngàn lượng bạc lận đó!”

Tiêu Hề Hề sáp đến gần, xoa tay cười khúc khích “Hay là hai chúng ta hợp tác đi? Ta giải huynh đến quan phủ, chờ ta lấy được một ngàn lượng tiền thưởng, rồi huynh tìm cách trốn thoát, sau đó chúng ta chia đôi số tiền thưởng, thế nào?”

“Không thế nào, ta sẽ không vì một chút tiền mà tự bán mình.”

Tiêu Hề Hề trêu chọc “Nếu huynh có tiền, có thể mua y phục đẹp và sản phẩm dưỡng da đắt tiền.”

Bùi Thiên Hoặc “Lúc trước muội khuyên ta chuyển việc cũng từng nói với ta như vậy, ta sẽ không tin lần thứ hai.”

Tiêu Hề Hề thở dài “Tiếc quá, một ngàn lượng cứ thế bị lỡ

mất.”

Bùi Thiên Hoặc “Không phải muội nói Thái tử có tiền sao? Nếu muội thiếu tiền có thể xin Thái tử.”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Huynh không hiểu được niềm vui giấu quỹ đen.”

“Quỹ đen gì?”

Giọng Thái tử vang lên làm Tiêu Hề Hề giật mình.

Nàng lập tức quay người lại, thì thấy Thái tử đang đứng ở cổng, sắc mặt lạnh lùng nhìn nàng và Bùi Thiên Hoặc.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, nhanh chóng làm rõ “Ta không có quỹ đen!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Chuyện quỹ đen lát nữa nói sau, sư huynh này của nàng là chuyện gì?”

Tiêu Hề Hề “Y đến nương nhờ người, hy vọng người có thể thưởng cho y một miếng ăn.”

Bùi Thiên Hoặc đứng dậy chắp tay nói “Tại hạ Bùi Thiên Hoặc, bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn “Nơi này không thiếu người.”

Tiêu Hề Hề vội nói “Sao lại không thiếu người? Rõ ràng là thiếu người mà?!”

Lạc Thanh lạnh lùng nhìn nàng “Nàng thật sự muốn giữ y lại?”

Tiêu Hề Hề chạy tới nắm tay hắn, tận tình khuyên nhủ.

“Huynh ấy là nhân tài mà ta tốn rất nhiều công sức chiêu mộ, người phải giữ huynh ấy lại. Có huynh ấy rồi, sau này có rất nhiều chuyện có thể giao cho huynh ấy đi làm. Quan trọng

nhất là huynh ấy rẻ! Chỉ cần người cho huynh ấy chút tiền mua y phục, sản phẩm dưỡng da, huynh ấy sẽ hết lòng vì người, rất là lời!"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Nói nhiều như vậy, là do nàng không nỡ để y đi, muốn y ở lại với nàng."

Tiêu Hề Hề kiễng chân lên, ghé vào tai hắn thì thầm.

"Ta đâu có không nỡ để huynh ấy đi? Ta không nỡ người thôi! Ta không muốn người vất vả quá, cho nên ta đặc biệt tìm cho người một cu li vừa rẻ tiền vừa có ích, ta làm tất cả đều vì người!"

Hơi nóng phả vào tai Lạc Thanh Hàn, có cảm giác tê dại.

Bực bội trong lòng hắn được lời mật ngọt của nàng xoa dịu.

Lúc Lạc Thanh Hàn nhìn Bùi Thiên Hoặc lần nữa, thù địch trong mắt hắn giảm đi rất nhiều.

"Nể mặt Hề Hề, ngươi có thể ở lại, ngươi tự đi tìm phòng trống mà ở, không có chuyện gì thì đừng chạy lung tung, có chuyện ta sẽ ra lệnh cho ngươi."

Bùi Thiên Hoặc lại chắp tay "Đa tạ Điện hạ thu nhận, tại hạ sẽ tận lực phò tá Điện hạ."

Tiêu Hề Hề vui vẻ nói "Ta đi chọn phòng với huynh."

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn hai người.

Bùi Thiên Hoặc nắm vai Tiêu Hề Hề, xoay người nàng lại đối mặt với Thái tử.

"Ta có thể đi một mình, muội cứ ở lại với Thái tử đi."

Tiêu Hề Hề nỗ lực quay đầu nhìn y "Nhưng huynh không quen nơi này, lỡ như lạc đường thì sao?"

“Ta không mù đường như tiểu sư đệ, nơi này có bao lớn, ta làm sao lạc đường được? Muội chỉ cần ở lại với Thái tử là được.”

Bùi Thiên Hoặc cúi xuống nói nhỏ vào tai nàng.

“Thái tử không thích ta cho lắm, nếu muội còn lại gần ta, ta sợ hắn sẽ nổi ghen tuông, nửa đêm lấy dao đâm ta.”

Tiêu Hề Hề “Không … không đến mức đó chứ.”

Bùi Thiên Hoặc ẩn ý sâu xa nói “Sư muội ngu ngốc của ta ơi, muội không bao giờ biết được nam nhân ghen tuông có thể đáng sợ đến thế nào đâu.”

Y buông Tiêu Hề Hề ra, cầm hành lý trong tay, quay người bước ra khỏi Tĩnh Tâm Uyển.

Tiêu Hề Hề nhớ tới chuyện hôm qua làm Thái tử tức giận, rồi liên tưởng đến lời vừa rồi của Tam sư huynh.

Nàng đột nhiên ngộ ra.

“Thái tử Điện hạ, hóa ra hôm qua người ghen à!”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng “Vậy nàng có biết tại sao ta ghen không?”

Chương 583: Con gái lớn rồi không giữ được

Còn có thể tại sao?

Đương nhiên là vì người nhỏ mọn!

Nhưng nếu nói vậy, Thái tử nhất định sẽ lại giận.

Một khi hắn giận, nàng phải tìm cách dỗ hắn vui.

Tính tình Thái tử lúc này lúc khác, lúc thì dễ dỗ, lúc lại khó dỗ.

Để không tăng thêm khối lượng công việc cho bản thân, Tiêu Hề Hề quyết định trở thành một con cá muối giả dối.

“Vì Thái tử Điện hạ là người trọng tình nghĩa, dù ta chỉ là một phi tần nhỏ bé bên cạnh người, người vẫn bằng lòng đặt ta trong tim, quan tâm ta, quan tâm lâu dần khó tránh khỏi để ý ta ở cùng ai, nói cho cùng, là do người quá tốt!”

Một tấm thẻ người tốt sáng chói được nàng nâng bằng hai tay.

Lạc Thanh Hàn tiến lên một bước, cúi đầu nhìn vào mắt nàng, bình tĩnh nói.

“Trước giờ ta không phải người trọng tình nghĩa, càng không phải người tốt.”

Tiêu Hề Hề “……”

Ể? Con người này sao không đi theo kịch bản?

Ta đang khen người đó!

Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe khen là được rồi, sao phải tự bôi đen mình nữa?

Nàng cười ngượng nói "Điện hạ khiêm tốn quá rồi, ta cảm thấy người là người tốt nhất trên đời."

Lạc Thanh Hàn như nghe thấy chuyện cười, cười khẽ nói "Nếu ta là người tốt thật thì đã không thể sống đến bây giờ."

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn "Chẳng qua vừa nãy nàng nói một câu rất đúng, ta quả thật đặt nàng trong tim, còn nàng thì sao? Nàng có đặt ta trong tim không?"

Tiêu Hề Hề không do dự gật đầu "Đương nhiên là có! Người lớn thế này, mà tim ta bé thế này."

Nàng dùng ngón tay vẽ hình trái tim nhỏ.

"Từ ngày người bước vào tim ta thì người đã chiếm trọn tim ta rồi."

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề ôm ngực cảm thán "Giờ người đang kẹt trong tim ta, làm sao cũng không ra được, chỉ cần nhìn thấy người, nghĩ đến người, tim ta như căng phồng, rất thỏa mãn."

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn bất giác nhếch lên.

"Miệng lưỡi trơn tru."

……

Để chào đón Bùi Thiên Hoặc đến, Tiêu Hề Hề nhờ lão thái giám chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn.

Tiêu Hề Hề cầm ly rượu lên "Chào mừng Tam sư huynh!"

Bùi Thiên Hoặc cụng ly với nàng.

Sau đó, y nâng ly với Thái tử.

"Sau này vẫn mong Điện hạ chỉ dạy nhiều hơn."

Nét mặt Lạc Thanh Hàn vẫn lãnh đạm, nhưng lại nể mặt uống nửa ly.

Tiêu Hề Hề gắp thịt viên bỏ vào bát của Thái tử, nói "Thịt này ngon lắm, người ăn thử đi."

Lạc Thanh Hàn cắn một miếng "Ừm, rất ngon."

Tiêu Hề Hề cười tít mắt.

Bùi Thiên Hoặc nhìn hai người tương tác, trong lòng thở dài, con gái lớn rồi không giữ được!

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa hỏi "Huynh gặp Đại sư huynh chưa?"

Bùi Thiên Hoặc "Từng gặp một lần."

Vốn y không muốn tiếp xúc với Phương lão cẩu, dù gì trong năm đồng môn, Phương lão cẩu là người có tâm cơ sâu xa nhất, y cũng có cảnh giác rất cao với Phương lão cẩu.

Mà y không ngờ Phương Vô Tửu lại chủ động tìm mình, còn bàn chuyện hợp tác với y.

Giọng điệu Bùi Thiên Hoặc hơi mỉa mai.

"Thật ra ta không mấy đồng tình chuyện Tần Trọng hợp tác với Tây Lăng vương. Tây Lăng vương này đầy dã tâm, mưu đồ lớn. Tần Trọng hợp tác với ông ta chẳng khác nào bắt tay với hổ, cực kỳ mạo hiểm. Nhưng nếu không hợp tác với Tây Lăng vương thì một mình Tần gia không làm nên việc lớn. Ta nghĩ đến việc giả vờ đồng ý hợp tác với Tây Lăng vương

trước, sau đó bí mật dàn xếp vài chuyện. Một khi lật đổ Hoàng đế, cũng sẽ tiêu diệt Tây Lăng vương. Nhưng Tần Trọng này quá bốc đồng cứng đầu, làm việc bất chấp hậu quả. Với tính cách này, Tần Trọng làm tướng quân còn được, muốn làm Hoàng đế, e là không có số."

Tiêu Hề Hề an ủi nói "Không sao, không có Tần Trọng, thì vẫn còn Thái tử Điện hạ của chúng ta, Thái tử đáng tin hơn Tần Trọng nhiều!"

Bùi Thiên Hoặc cười cười, không nói gì.

Thật ra y chưa từng xem trọng Thái tử.

Không phải y có thành kiến gì với Lạc Thanh Hàn, mà vì vị trí Thái tử quá chói mắt.

Dù là ai, chỉ cần ngồi trên vị trí Thái tử, đều sẽ trở thành mục tiêu của mọi người.

Mục tiêu của mọi người là gì?

Chính là tấm bia sống.

Chỉ cần hắn còn sống, sẽ có vô số người muốn giết hắn.

Nhìn lại mấy triều đại trước, Thái tử nào cũng không có kết cục tốt đẹp, thì có thể biết vị trí này nguy hiểm đến mức nào.

Cho nên khi Phương Vô Tửu và Bùi Thiên Hoặc lựa chọn mục tiêu nhiệm vụ, chuyện đầu tiên làm là tiêu diệt Thái tử.

Trong lòng bọn họ biết một khi Thái tử được chọn, đồng nghĩa độ khó của nhiệm vụ lên gấp mười lần, từ mức thăng cấp trực tiếp nhảy lên mức địa ngục.

Đáng tiếc Bùi Thiên Hoặc xui xẻo, gặp phải tên ngu xuẩn Tần Trọng, quả thật không thể hợp tác tiếp nữa, đành đến nương nhờ Thái tử.

Bùi Thiên Hoặc không có yêu cầu gì với Thái tử, chỉ có một điều —

Hy vọng Thái tử có thể sống lâu một chút.

Tiêu Hề Hề thấp giọng hỏi "Tại sao các huynh không chọn Anh vương làm mục tiêu nhiệm vụ?"

Bùi Thiên Hoặc cười cười lắc đầu "Y không hợp."

Thật ra, y sớm đã nghe ngóng chuyện của các hoàng tử.

Trong đó, trưởng tử Anh vương là có ưu thế nhất, với quy tắc lập đích lập trưởng thì nếu không có đích tử, vậy trưởng tử đương nhiên là người thích hợp nhất để kế thừa hoàng vị.

Đáng tiếc người này đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, hoàn toàn là một kẻ ngốc.

Người như vậy quả thật không thể đảm nhận trách nhiệm lớn lao.

……

"Hắt xì!"

Lạc Dạ Thần hắt hơi.

Huệ phi quan tâm hỏi "Con sao vậy? Bị cảm lạnh à? Có cần gọi thái y đến khám không?"

Lạc Dạ Thần lấy khăn tay lau mũi "Chắc chắn có người nói xấu sau lưng con, không sao, không cần gọi thái y."

Huệ phi thấy y không hắt hơi nữa mới an tâm.

Bà mở hộp gấm trên bàn, lộ ra nấm linh chi bên trong.

"Đây là linh chi thượng hạng, có tiền cũng không mua được, con mang cho Bộ cô nương bồi bổ thân thể đi."

Dù Huệ phi vẫn không mấy hài lòng với con dâu tương lai Bộ Sanh Yên của mình, nhưng chuyện nào ra chuyện đó, Bộ Sanh Yên vì cứu con trai bà nên mới bị thương, dù thế nào đi nữa bà cũng phải bày tỏ biết ơn.

Ngoài ra, Huệ phi còn đưa cho Lạc Dạ Thần vài loại thuốc chữa thương và xóa sẹo rồi nhờ y đưa cho Bộ Sanh Yên.

Lạc Dạ Thần không khách sáo, lấy hết tất cả.

Huệ phi dặn dò "Con lúc nào cũng phải mặc giáp kim tơ mềm, kể cả khi ngủ cũng không được cởi, ra ngoài cũng phải dẫn theo nhiều thị vệ hơn, con phải nhớ, an toàn của bản thân là quan trọng hơn hết."

Vừa nghĩ tới chuyện con trai suýt bị giết thì bà lại sợ hãi.

Đêm qua bà mơ thấy con trai bị sát thủ vây hãm, cả người đầy máu, bà sợ đến mức tỉnh dậy, suốt đêm không dám ngủ tiếp vì sợ nhắm mắt sẽ lại thấy cả người con trai đầy máu.

Lạc Dạ Thần "Con biết rồi, người ở trong cung phải chăm sóc tốt cho mình."

Huệ phi gật đầu nói được.

Bà nhìn con trai mình rời đi.

Lạc Dạ Thần vừa đi, Huệ phi liền chỉnh trang đơn giản rồi ngồi kiệu đến cung Vị Ương.

Chương 584: Ta đến tìm cô

Hoàng đế bị thương sau vụ hành thích, sau khi bàn bạc, Nhàn phi, Huệ phi và Ninh phi quyết định thay phiên chăm sóc Hoàng đế.

Tối nay vừa lúc đến lượt Huệ phi.

Vốn Huệ phi muốn dẫn con trai đến thăm Hoàng đế, nhân cơ hội này cho con trai tạo cảm giác hiện diện trước mặt ông.

Nhưng nghĩ lại vẫn thôi.

Chăm sóc người bệnh không phải việc dễ dàng, một mình bà khổ là được, không cần bắt con trai cũng chịu khổ.

Suy cho cùng chỉ vì bà không đành lòng.

Hoàng đế vì muốn điều tra kẻ chủ mưu vụ hành thích, ông đã thanh trừng toàn bộ Cấm vệ quân.

Đặc biệt là số cấm quân vốn được phân công canh giữ gần thành lâu nhưng đột nhiên bị điều đi, Hoàng đế ra lệnh gi.ết chết, không còn ai sống sót.

Cả thống lĩnh Cấm vệ quân cũng bị cách chức.

Kết quả vị trí thống lĩnh Cấm vệ quân bị bỏ trống.

Hoàng đế lựa chọn trong số các tướng quân, cuối cùng chọn được Trung Võ tướng quân Tiêu Lăng Phong đảm nhận chức vụ.

Lúc Huệ phi đến cung Vị Ương, tình cờ thấy Tiêu Lăng Phong

đang rời khỏi tẩm điện.

Tiêu Lăng Phong vừa mới được lên chức thống lĩnh Cấm vệ quân, tinh thần đang phấn chấn, thấy Huệ phi tới lập tức dừng lại chắp tay hành lễ.

“Mạt tướng bái kiến Huệ phi nương nương.”

Huệ phi không quen ông, chỉ khẽ gật đầu rồi đi ngang qua.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Lăng Phong mặc quan phục mới đi nhậm chức.

Tuy thống lĩnh Cấm vệ quân là chức tứ phẩm, nhưng lại là quan viên thân cận của Hoàng đế, chịu trách nhiệm an toàn cho Hoàng đế, không phải người mà Hoàng đế tín nhiệm thì không thể nắm giữ chức vụ quan trọng này.

Nhưng mọi người đều biết, con gái lớn của Tiêu Lăng Phong là trắc phi của Thái tử nên ông cũng coi như là người của phe Thái tử.

Lúc này Hoàng đế lại trọng dụng Tiêu Lăng Phong khiến người khác khó hiểu.

Nói là muốn phế Thái tử nhưng lại trọng dụng người thuộc phe Thái tử.

Nói là giữ Thái tử, nhưng vẫn mãi không gọi Thái tử về.

Mọi người thầm cảm thán trong lòng.

Đúng là lòng vua khó đoán mà!

Lạc Dạ Thần mang theo quà và dẫn thái y đến phủ Định Viễn Hầu.

“Hầu gia, đây là dược liệu và thuốc bổ mà Huệ phi nhờ ta mang đến cho Bộ cô nương, tuy không nhiều nhưng có hiệu quả tốt cho người bị thương, tất cả đều được Huệ phi cẩn thận

lựa chọn, đây là tâm ý của Huệ phi, hy vọng người nhận nó.”

Định Viễn Hầu “Huệ phi nương nương có lòng rồi, phiền vương gia thay ta cảm tạ nương nương.”

Lạc Dạ Thần “Ta còn dẫn theo thái y giỏi chữa gãy xương, có thể cho thái y đến khám cho Bộ cô nương không?”

“Đã phiền vương gia nhọc lòng, mời đi theo ta.”

Định Viễn Hầu tự mình dẫn đường, dẫn thái y và Lạc Dạ Thần tới hậu viện.

Theo lý mà nói, Lạc Dạ Thần là nam nhân bên ngoài không thể tùy ý đến hậu viện của hầu phủ, nhưng y là vị hôn phu của Bộ Sanh Yên, được coi là một nửa người của hầu phủ, dẫn y đến thăm Bộ Sanh Yên cũng không sao.

Vì bị thương nên Bộ Sanh Yên trông yếu hơn bình thường rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, chân phải nẹp một tấm gỗ, trên người quấn một lớp băng dày.

Nàng đang nằm trên giường, được thái y chẩn đoán chữa trị.

Kết quả chẩn đoán của thái y cũng tương tự như đại phu trong phủ.

Bộ Sanh Yên bị gãy chân phải, lưng bị mũi tên làm xước, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sau khi thái y kê đơn thì được mời sang phòng bên nghỉ ngơi.

Định Viễn Hầu không đi, cứ đứng ở đó.

Tuy con gái ông đã đính hôn với Lạc Dạ Thần nhưng hai người vẫn chưa chính thức thành thân, vẫn chưa thể xem là phu thê thật sự.

Vì thanh danh của con gái, ông không thể để con gái ở riêng

với Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần không giỏi quan tâm người khác, lúng túng một hồi mới khô khan nói một câu.

“Vết thương của muội còn đau không?”

Bộ Sanh Yên cũng không thoải mái lắm “Không đau nữa.”

Lạc Dạ Thần nói “Vậy … vậy thì tốt.”

Một lúc sau y mới nói tiếp.

“Cảm ơn muội đã cứu ta.”

Nói đến chuyện này, Bộ Sanh Yên liền tức giận, nàng mỉa mai cười nói.

“Dù không có ta thì ngài cũng không chết, dù sao ngài cũng có giáp kim tơ mềm bảo vệ.”

Lạc Dạ Thần cười khan “Giáp kim tơ mềm chỉ có thể bảo vệ cơ thể của ta, không thể bảo vệ đầu và tay chân, lỡ như đám thích khách chém đầu ta, dù ta có mặc mười áo giáp cũng vô dụng.”

Những lời này làm Bộ Sanh Yên thấy dễ chịu hơn.

Nàng muốn hỏi chuyện hủy hôn, nhưng thấy phụ thân đang đứng bên cạnh, nàng không thể mở miệng, chỉ đành nhìn xuống hoa văn trên chăn.

Vẻ mặt tập trung như đang cố dùng ánh mắt chọc thủng đường thêu trên chăn.

Lạc Dạ Thần chuyển lời cảm ơn của Huệ phi đến Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên lơ đãng trả lời hai tiếng.

Thấy nàng ốm yếu bơ phờ, Lạc Dạ Thần biết điều nói "Muội nghỉ ngơi cho tốt, ta đi trước, hai ngày nữa ta lại đến thăm muội."

Chiều hôm đó, Lạc Dạ Thần đến hoàng lăng.

Hoàng lăng là nơi hẻo lánh vắng vẻ, thường rất ít người đến đây.

Lạc Dạ Thần chỉ đến một lần.

Lúc Tiên hoàng qua đời, y đi theo rất nhiều người đến đây khóc tang cho Tiên hoàng, lúc đó y còn nhỏ, hình ảnh hoàng lăng trong ký ức đã không còn rõ ràng.

Lạc Dạ Thần nói với Ngọc Lân vệ đang canh giữ cổng vào hoàng lăng.

"Thái tử và Tiêu trắc phi đâu? Dẫn ta tới đó."

Một Ngọc Lân vệ dẫn Lạc Dạ Thần vào trong, dừng trước lối vào Tĩnh Tâm Uyển.

Ngọc Lân vệ vào trong thông báo, sau khi được Thái tử đồng ý, Lạc Dạ Thần mới được phép vào.

Trong sân, Tiêu Hề Hề đang ngồi dưới hiên cho mèo ăn.

Sau nhiều ngày cho ăn, lũ mèo hoang đó dần nới lỏng cảnh giác với nàng, lúc này có vài con mèo hoang đang ăn đồ trong bát.

Trong số đó, mèo vàng có thân hình tròn trịa nhất là ăn nhiều nhất.

Tiêu Hề Hề giơ tay vu.ốt ve mèo vàng, cảm thấy rất vui vẻ.

Khi thấy có người lạ bước vào sân, lũ mèo hoang lập tức ngừng ăn, lùi lại hai bước vào tư thế phòng thủ.

Chỉ có mèo vàng là không cử động, vẫn tập trung ăn.

Tiêu Hề Hề vừa vu.ốt ve mèo vừa thản nhiên nói "Vương gia tới gặp Thái tử phải không? Thái tử ở trong phòng, ngài tự vào đi."

Lạc Dạ Thần đứng im trước mặt nàng "Ta tới tìm cô."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên.

"Ngài tìm ta làm gì?"

Lạc Dạ Thần ho nhẹ, giả vờ nói.

"Không phải trước đây cô nói cô nợ ta một ân tình sao? Vừa hay ta có chuyện cần cô giúp."

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho y nói nghe thử.

Lạc Dạ Thần nhìn quanh, xác định Thái tử không ở gần đây, sau đó hạ giọng nói.

"Bộ Sanh Yên vì cứu ta mà bị thương, gần đây phải ở nhà dưỡng thương, ra ngoài không tiện. Ta sợ muội ấy ở nhà lâu sẽ chán nên muốn tặng vài cuốn truyện cho muội ấy giết thời gian. Ta không hiểu lắm mấy cuốn truyện mà các nữ tử thích đọc nên nhờ cô cho ý kiến."

Y nhớ đến sở thích đặc thù của Tiêu Hề Hề, lập tức nhấn mạnh.

"Nhân vật chính nhất định phải là người, một nam một nữ, tốt nhất không nên quá mức gợi tình!"

Tiêu Hề Hề nhăn mặt "Không phải yêu cầu của ngài quá cao rồi sao? Ngài sàng lọc thế này thì ta không còn truyện nào để coi nữa."

Lạc Dạ Thần "……"

Chương 585: Nhất định sẽ cảm động

Y chợt cảm thấy mình đã tìm nhầm người.

Chuyện như vậy không nên nhờ Tiêu trắc phi giúp đỡ.

Lạc Dạ Thần "Bỏ đi, ta sẽ tự nghĩ cách."

Y quay người rời đi.

Tiêu Hề Hề vội ngăn y lại "Ngài đi đâu? Tới cũng tới rồi, ngồi xuống từ từ nói."

Lạc Dạ Thần "Chúng ta còn gì để nói?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên nói chuyện ngài muốn thể loại truyện gì? Ngài muốn truyện ngọt ngào hường phấn? Hay truyện ngược luyến tình thâm? Hay truyện hài vả mặt cặn bã?"

Lạc Dạ Thần "Có khác biệt gì sao?"

"Khác biệt lớn lắm đấy, nào, ngồi xuống, ta sẽ từ từ nói ngài nghe."

Kế đó Tiêu Hề Hề vừa v.uốt ve mèo, vừa nói đặc điểm của truyện ngọt, truyện ngược, truyện hài.

Để Lạc Dạ Thần hiểu sâu hơn về sự khác biệt giữa ba thể loại, nàng đưa ra một số ví dụ.

Lạc Dạ Thần chăm chú lắng nghe.

Y không có hứng với truyện ngọt hay truyện ngược, nhưng lại rất thích truyện hài.

Đặc biệt là khi nghe nữ chính là một người vô dụng bỗng biến thành thiên tài, còn giẫm đạp kẻ thù từng ức hiếp mình, y kiềm không được vỗ đùi hoan hô.

“Hay lắm!”

Rồi y háo hức hỏi.

“Sau đó thì sao? Nữ chính đột nhiên bộc lộ sức mạnh, những người coi thường cô ấy có bị sốc không? Còn người trong nhà cô ấy có phải rất hối hận vì ban đầu không đối xử tốt với cô ấy không?”

Tiêu Hề Hề “Ta chỉ ví dụ thôi, câu chuyện rất dài, ta không thể kể hết được.”

Lạc Dạ Thần nghe chưa đã, muốn đọc hết cuốn truyện.

“Truyện mà cô kể tên là gì? Ở đâu bán?”

Tiêu Hề Hề nói “Truyện này ta bịa đại thôi, không có tên, cũng không bán.”

Lạc Dạ Thần thất vọng, càng bực hơn.

“Nếu không có bán thì cô nói nhiều thế làm gì? Chơi xỏ ta hả?!”

Tiêu Hề Hề trấn an “Ngài đừng nóng, tuy truyện này không có bán, nhưng ngài có thể tự viết. Ngài thử nghĩ xem, nếu là ngài bị bệnh, có người đến thăm ngài, còn tặng cuốn truyện tự tay viết cho ngài giết thời gian. Có phải ngài thấy cảm động lắm không?”

Lạc Dạ Thần tưởng tượng đến cảnh tượng đó, không khỏi gật đầu.

“Đương nhiên sẽ rất cảm động.”

Tiêu Hề Hề "Cho nên mới nói, nếu ngài có thể tặng cuốn truyện tự mình viết cho Bộ cô nương, cô ấy nhất định sẽ cảm động."

Lạc Dạ Thần dao động.

Bộ Sanh Yên vì cứu y mà bị thương, đến bây giờ hình ảnh Bộ Sanh Yên liều mạng bảo vệ y vẫn hiện rõ trong đầu.

Y không diễn tả được là cảm xúc gì, có lẽ là biết ơn, hoặc là thứ khác.

Dù sao thì y cũng muốn làm Bộ Sanh Yên vui.

Lạc Dạ Thần "Nhưng ta không biết viết truyện."

Tiêu Hề Hề khuyến khích "Viết truyện không khó, ta sẽ cho ngài ý tưởng, ngài chỉ cần viết nội dung ta kể ra giấy. Nếu ngài không yên tâm, sau khi viết xong thì đưa ta xem thử, ta sẽ sửa giúp ngài."

Lạc Dạ Thần suy nghĩ một chút, chỉ là viết thôi, hẳn là không có gì khó.

Y chấp nhận lời đề nghị của Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề cùng y vào phòng.

Lạc Thanh Hàn đang ngồi bên cửa sổ đọc sách, hắn đã nghe hết cuộc trò chuyện của Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần.

Thấy hai người đi vào, Lạc Thanh Hàn chỉ liếc nhìn bọn họ rồi tiếp tục đọc sách.

Tiêu Hề Hề lấy bút mực giấy nghiên.

"Ta nói, ngài viết."

Lạc Dạ Thần ngồi vào bàn, nhìn giấy bút trước mặt lập tức hối hận.

Là một học sinh kém thuần chủng, y bẩm sinh đã có ác cảm với việc đọc viết.

Chuyện y ghét nhất là viết văn.

Nhưng bây giờ, y phải làm chuyện mà mình ghét nhất.

Trong lòng thấy rất kỳ quặc.

Lạc Dạ Thần do dự rồi nói "Hay là để người khác viết đi? Trong phủ ta có vài phụ tá giỏi viết văn, ta có thể gọi bọn họ tới ngay lập tức."

Tiêu Hề Hề gõ ngón tay lên bàn.

"Mong ngài sửa lại thái độ, Bộ cô nương cứu là ngài chứ không phải người khác, ngài để người khác viết thay là ý gì? Truyện do người khác viết muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng đây là cuốn truyện duy nhất mà ngài viết, ý nghĩa khác nhau, ngài hiểu không?"

Lạc Dạ Thần thở dài, cam chịu cầm bút lên chấm mực.

"Cô nói đi, ta viết."

Tiêu Hề Hề rót cho mình một tách trà, sau đó cầm một nắm hạt dưa.

Nàng vừa ăn hạt dưa, vừa nói.

"Đầu tiên, chúng ta phải đặt tên cho nữ chính, gọi là Lạc Khuynh Ca đi."

Lạc Dạ Thần "Sao lại đặt tên này?"

Tiêu Hề Hề "Không biết, ta đặt đại thôi, ngài không thích thì ngài đặt tên khác đi."

Lạc Dạ Thần suy nghĩ một chút, không nghĩ ra cái tên nào hay,

đành nói.

“Vậy cứ đặt là Lạc Khuynh Ca.”

Tiêu Hề Hề “Nói đến Lạc Khuynh Ca, vốn là một tu sĩ thiên tài đến từ dị giới, sau đó …”

Lạc Dạ Thần “Dị giới là gì? Tu sĩ là gì?”

Tiêu Hề Hề phải dừng lại, giải thích ý nghĩa của hai từ này.

Nhân tiện, nàng cũng giải thích một số bối cảnh cơ bản của tu chân.

Lạc Dạ Thần chăm chú lắng nghe.

Đây là lần đầu tiên y nghe một câu chuyện thần kỳ như vậy, có cảm giác như mở ra một thế giới mới.

Sau khi giải thích các thiết lập cơ bản, Tiêu Hề Hề bắt đầu kể lại câu chuyện.

“Lạc Khuynh Ca vốn là một tu sĩ thiên tài trăm năm hiếm gặp ở dị giới, nhưng tiếc là bị kẻ xấu đánh lén, khiến nàng bị hủy linh căn, từ thiên tài trở thành phế vật. Những người từng vây quanh nàng trở mặt, bạn bè phản bội nàng, người nhà bỏ rơi nàng, thậm chí cả vị hôn phu cũng bỏ nàng tìm tình mới …”

Lạc Dạ Thần nghe vậy rất tức giận “Đám người này chỉ biết bợ đít!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

“Nữ chính có thể kết bạn với một đám người bợ dít như vậy, có thể nói rõ hai vấn đề, hoặc là mắt nàng có vấn đề, hoặc là não nàng có vấn đề.”

Tiêu Hề Hề nhìn hắn “Không phải người đang đọc sách sao?”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn rời khỏi cuốn sách, nhìn về phía

nàng.

“Ta vừa đọc sách vừa nghe hai người nói nhảm.”

Tiêu Hề Hề nhấn mạnh “Chúng ta đang viết truyện chứ không phải nói nhảm.”

Lạc Thanh Hàn “Nhân vật chính trong truyện của nàng có vấn đề.”

Trước khi Tiêu Hề Hề phản bác, Lạc Dạ Thần đã ngắt lời.

“Không sao, ta cảm thấy nhân vật chính như vậy rất tốt, rất chân thực, không phải ai cũng có thể bày mọi chiêu trò như Thái tử.”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Đúng vậy, trên đời này có rất nhiều người ngốc như vương gia, ta viết một nhân vật chính ngốc, sẽ khiến những người giống như vương gia cảm thấy liên quan hơn, phải không?”

Lạc Dạ Thần “……”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Đúng vậy, loại truyện thế nào thì dành cho người thế ấy xem, Anh vương rất phù hợp với phong cách của truyện này.”

Lạc Dạ Thần “……”

Dù mặc giáp kim tơ mềm cũng không đỡ được tấn công tinh thần của đôi cẩu nam nữ này.

Chương 586: Như vậy quá mất mặt

Tiêu Hề Hề nói, Lạc Dạ Thần viết.

Y một lần viết hơn mười tờ giấy.

Lạc Dạ Thần ném bút đi, vừa xoa xoa cánh tay, vừa ầm ĩ nói.

“Ta không viết nữa! Cổ tay ta đau quá!”

Tiêu Hề Hề cầm tờ giấy trước mặt y lên, vừa nhìn trang đầu tiên, nàng không khỏi cau mày.

“Chữ của ngài cũng xấu quá đó?”

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Ta bẩm sinh chỉ biết viết chữ kiểu này, cô nhìn không được thì cô viết đi!”

Tiêu Hề Hề nghẹn họng.

Chữ của nàng thật ra không đẹp hơn Lạc Dạ Thần là bao.

Tiêu Hề Hề “Bỏ đi, bỏ đi, xem như ta chưa nói.”

Học sinh kém sao phải làm khó học sinh kém chứ?

Nàng đọc hết nội dung trên mười tờ giấy, nội dung không sai, nhưng mắc rất nhiều lỗi chính tả.

Tiêu Hề Hề cầm bút khoanh tròn lỗi chính tả.

“Lúc về ngài sửa lại mấy lỗi chính tả này, sau đó mở rộng cốt truyện, rồi đóng thành cuốn, thế là xong.”

Lạc Dạ Thần kinh ngạc nói "Còn phải mở rộng? Tại sao? Cốt truyện này không phải ổn rồi sao?"

Tiêu Hề Hề "Đây chỉ là cốt truyện phác thảo, ngài phải dựa theo phác thảo mà mở rộng cốt truyện, giống như một cái cây lớn, ta đã vẽ thân cây cho ngài, ngài tự mình thêm cành lá đi."

Vẻ mặt Lạc Dạ Thần lập tức trầm xuống.

"Sao phiền thế?!"

Tiêu Hề Hề vỗ vỗ vai y "Cố lên, ta tin ngài."

Lạc Dạ Thần chán nản.

Rõ ràng y đã rời Thái Học nhiều năm, vậy mà giờ y thấy mình như trở về Thái Học, bị phu tử ép làm bài tập về nhà.

Tại sao quanh đi quẩn lại vẫn không thể thoát khỏi xui xẻo phải làm bài tập về nhà?!

Lạc Dạ Thần cầm bản thảo rời hoàng lăng.

Tiêu Hề Hề gục xuống bàn, vừa uống trà vừa cảm thán.

"Dạy người ta viết truyện thật là mệt, ta nói gần như khô cả cổ."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Ngày mai huynh ấy sẽ lại tới."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Tại sao?"

"Đến lúc đó nàng sẽ biết."

Tiêu Hề Hề bĩu môi nói "Lại úp mở."

……

Buổi tối, Lạc Dạ Thần đang ngủ ngon thì đột nhiên bị tiếng ồn đánh thức.

Bên ngoài có người hét bắt trộm!

Lạc Dạ Thần lập tức tỉnh lại.

Phản ứng đầu tiên của y sau khi tỉnh dậy là sờ ngực mình.

May quá, giáp kim tơ mềm vẫn còn.

Y thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy cầm kiếm treo trên tường, mở cửa bước ra ngoài.

Khắp nơi trong vương phủ toàn là thị vệ, tình hình rất hỗn loạn.

Lạc Dạ Thần tốn rất nhiều công sức mới ổn định được tình hình, sau khi hỏi mới biết thị vệ tuần tra phát hiện có tiếng động trong thư phòng, mở cửa nhìn vào thì bắt gặp một hắc y nhân bịt mặt.

Hắc y nhân rải nắm bột làm thị vệ sợ hãi bịt miệng mũi rút lui.

Hắc y nhân nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây, hiện giờ đã biến mất.

Lạc Dạ Thần lập tức ra lệnh lục soát cả phủ truy tìm tung tích tên trộm.

Thị vệ trong vương phủ tìm kiếm từng tấc đất.

Lạc Dạ Thần đến thư phòng.

Trong thư phòng có dấu hiệu lật tung rõ ràng.

Đầu tiên y mở ngăn bí mật sau giá sách, xác nhận ngân phiếu và khế đất vẫn còn, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Vật có giá trị nhất trong thư phòng là ngân phiếu và khế đất.

Vì ngân phiếu và khế đất vẫn còn nên những thứ khác có bị

trộm cũng không sao.

Lạc Dạ Thần đóng ngăn bí mật lại, bắt đầu kiểm tra những thứ khác trong thư phòng.

Sau khi kiểm tra xong, y phát hiện mọi thứ trong thư phòng vẫn còn, ngoại trừ một thứ —

Đó là bản thảo y mang về từ hoàng lăng lúc sáng.

Lạc Dạ Thần đứng cạnh bàn, nơi vốn đang đặt bản thảo giờ đã trống không.

Y gãi đầu, không hiểu vì sao lại trộm bản thảo của mình?

Phải chăng vì tác phẩm của y quá xuất sắc nên tên trộm kiềm không được muốn lấy về xem kỹ?

Y sờ cằm thở dài.

"Không ngờ thẩm mỹ của tên trộm này rất được, nhưng tính cách lại chẳng ra sao, làm gì không được lại cứ phải làm trộm!"

Hôm sau tại Tĩnh Tâm Uyển.

Tiêu Hề Hề nhìn Anh vương lại xuất hiện trước mặt, nàng vô thức liếc nhìn Thái tử.

Hôm qua Thái tử nói hôm nay Anh vương lại đến, kết quả hôm nay Anh vương đến thật.

Chẳng lẽ Thái tử cũng học bói toán?

Lạc Thanh Hàn vẫn ngồi ở chỗ hôm qua, im lặng đọc sách, không quan tâm Anh vương lại đến.

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi "Sao vương gia lại đến nữa?"

Lạc Dạ Thần không vui "Giọng điệu ghét bỏ này của cô là có

ý gì? Ta thấy hai người ở cái nơi khốn khổ này buồn chán quá nên mới cố ý tới thăm, cô không cảm kích thì thôi, lại còn tỏ thái độ!"

Tiêu Hề Hề nhìn tay y "Nếu ngài đến thăm chúng ta, sao không thấy mang theo quà? Đến làm khách mà đi tay không thì keo kiệt quá."

Lạc Dạ Thần ghét người khác nói y keo kiệt.

Y trực tiếp lấy ngân phiếu trong túi đưa sang.

"Cho cô, muốn mua gì thì mua!"

Tiêu Hề Hề nhanh chóng nhận ngân phiếu, vừa thấy ngân phiếu có mệnh giá năm mươi lượng, không khỏi cảm thán.

"Không hổ là Anh vương, chi tiền thật hào phóng!"

Lạc Dạ Thần mỉm cười tự hào.

Thứ khác thì không nhiều, y chỉ có nhiều tiền nhất!

Tiêu Hề Hề nhận ngân phiếu, đổi vẻ mặt ghét bỏ thành mỉm cười niềm nở.

"Vương gia mời ngồi, có muốn uống gì không? Ở đây có nước lạnh với nước sôi, ngài muốn uống gì?"

Lạc Dạ Thần cạn lời "Ta cho cô năm mươi lượng, cô lại cho ta uống nước sôi?"

Tiêu Hề Hề "Nếu ngài không thích nước sôi, thì có thể uống nước giếng, thời tiết đang nóng, nước giếng mát, giải nhiệt rất tốt."

Lạc Dạ Thần "Ta không muốn uống gì hết, ta chỉ muốn cô giúp một chuyện."

"Giúp gì?"

Lạc Dạ Thần kể ngắn gọn chuyện tối qua vương phủ bị trộm.

“Bản thảo của ta bị trộm rồi, tuy đã báo quan nhưng tạm thời chưa phá án được, cho nên ta đến tìm cô giúp, muốn cô kể lại cốt truyện hôm qua lần nữa.”

Tiêu Hề Hề kinh ngạc “Ai lại trộm bản thảo của ngài? Người này mù à?!”

Lạc Dạ Thần nheo mắt “Cô nói cái gì?”

Tiêu Hề Hề “Không có gì, ý là ta cũng không nhớ cốt truyện nữa.”

Lạc Dạ Thần không tin được “Sao có thể? Mới có một ngày, sao cô lại không nhớ nữa?”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Không phải ngài cũng không nhớ à?!”

Hai học sinh kém trừng mắt nhìn nhau.

Sau một lúc.

Học sinh kém số một Lạc Dạ Thần hỏi “Vậy phải làm sao? Làm sao viết tiếp truyện của ta?”

Học sinh kém số hai Tiêu Hề Hề an ủi nói “Đừng sợ, ta có cách.”

“Cách gì?”

Tiêu Hề Hề mím môi, dùng ánh mắt ám chỉ Lạc Thanh Hàn ngồi cách đó không xa.

Tuy năng lực trí óc của hai học sinh kém này có hạn nhưng còn có một học sinh giỏi Thái tử ở đây, hắn nhìn nghe một lần là nhớ, nhất định vẫn nhớ cốt truyện hôm qua.

Lạc Dạ Thần hiểu ý nàng, nhưng y không muốn nhờ Thái tử giúp, như vậy quá mất mặt.

Chương 587: Để chúng ta lợi dụng

Tiêu Hề Hề nhìn bộ dạng không tự nhiên của y, không vui nói.

“Thể diện quan trọng đến vậy sao? Quan trọng hơn theo đuổi vợ à?”

Lạc Dạ Thần tức giận vặn lại “Ai … ai theo đuổi vợ? Cô đừng nói bậy, dựa vào thân phận của ta, muốn loại nữ nhân nào mà không có? Còn cần phải theo đuổi à?!”

Tiêu Hề Hề “Nếu vậy thì ngài không cần tự viết truyện, ra tiệm sách ngoài phố mua vài cuốn tặng cô ấy là được, dù gì ngài cũng đâu cần tạo ấn tượng tốt với cô ấy, làm cho có là được rồi.”

Lạc Dạ Thần “Nhưng muội ấy đã cứu ta, nói thế nào thì ta cũng phải báo đáp.”

“Báo đáp có rất nhiều cách, ngài có thể chọn cách đơn giản hơn, chẳng hạn như cho cô ấy tiền.”

Lạc Dạ Thần “Muội ấy không cần tiền.”

Tiêu Hề Hề không khỏi thở dài “Không ngờ trên đời này lại có người không cần tiền, đúng là hay thật! Thế thì ngài nói ta biết, rốt cuộc cô ấy muốn gì?”

Lạc Dạ Thần lập tức nhớ đến cảnh Bộ Sanh Yên quỳ xuống cầu xin y đồng ý hủy hôn.

Điều mà Bộ Sanh Yên muốn nhất bây giờ là hủy hôn.

Nhưng hôn sự này do Hoàng đế ban, hủy không được.

Huống chi bây giờ Lạc Dạ Thần cũng không muốn hủy hôn cho lắm.

Về phần nguyên nhân, y không muốn nói chi tiết.

Lạc Dạ Thần do dự hồi lâu, hít sâu một hơi, thầm nói với chính mình, đại trượng phu co được duỗi được!

Y bước tới, cứng rắn chậm rãi tiến về phía Thái tử, phải tốn rất nhiều sức mới nặn ra được một câu.

“Thái tử, đệ còn nhớ cốt truyện mà hôm qua Tiêu trắc phi kể không?”

Lạc Thanh Hàn đang đọc sách, nghe vậy ngẩng đầu nhìn y, thản nhiên đáp “Ừm.”

“Vậy đệ có thể kể lại cốt truyện lần nữa được không?”

Lạc Dạ Thần nói đến đây, cả mặt đỏ bừng vì quá xấu hổ.

Lạc Thanh Hàn “Ta hơi khát.”

Lạc Dạ Thần lập tức rót một tách trà đặt vào tay hắn.

Lạc Thanh Hàn bổ sung “Vai hơi mỏi.”

Lạc Dạ Thần cau mày, muốn nói ngươi đừng có được nước làm tới, nhưng y do dự một hồi cũng không nói ra, dù sao y cũng đang cầu xin người ta.

Y hít một hơi thật sâu, giơ tay bóp vai Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn dùng sách chặn tay y, ghét bỏ nói.

“Với tay chân thô kệch này của huynh, ta không dám để huynh bóp vai.”

Sau đó Lạc Thanh Hàn nhìn về phía Tiêu Hề Hề đang đứng

xem kịch.

“Nàng tới bóp vai cho ta.”

Tiêu Hề Hề mở to đôi mắt ngây thơ “Là Anh vương cầu xin người giúp đỡ, không phải ta.”

Lạc Thanh Hàn “Nhưng ta thích sai nàng.”

Tiêu Hề Hề hết cách, nhanh chóng lết tới.

Nàng đặt hai tay lên vai Thái tử bắt đầu bóp.

Lạc Thanh Hàn đặt sách xuống, nhấp một ngụm trà nhuận cổ họng rồi chậm rãi nói.

“Phải kể từ đầu sao?”

Lạc Dạ Thần gật đầu nói phải.

Y chuẩn bị giấy bút, Thái tử nói một câu, y viết một câu.

Bản lĩnh nhìn nghe một lần là nhớ của Thái tử thật sự quá kinh ngạc, hắn kể lại cốt truyện mà Tiêu Hề Hề kể hôm qua không sót một chữ.

Lạc Dạ Thần viết thêm mười tờ giấy.

Y xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, than thở “Mệt chết đi được, đừng để ta bắt được tên trộm tối qua, nếu không ta nhất định sẽ lột da tên đó!”

Nếu tên trộm không trộm bản thảo của y thì y đã không phải viết lại.

Lạc Thanh Hàn “Huynh có từng nghĩ vì sao tên trộm lại trộm bản thảo của huynh không?”

Lạc Dạ Thần đương nhiên nói.

“Đương nhiên là do ta quá tài năng, tác phẩm ta viết khiến bọn trộm phải điên đảo, kiềm không được muốn trộm về tỉ mỉ thưởng thức.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Bỏ đi, cứ để huynh ấy tiếp tục ngốc đi.

Lạc Dạ Thần cầm bản thảo rời hoàng lăng.

Tiêu Hề Hề ngừng bóp vai hắn, tò mò hỏi.

“Điện hạ, sao người biết bản thảo của Anh vương sẽ bị trộm?”

“Bên ngoài hoàng lăng có rất nhiều tai mắt, Anh vương nghênh ngang đến tìm ta, chắc chắn đám tai mắt kia sẽ nhìn thấy. Hẳn là bọn chúng nghĩ Anh vương và ta đang âm mưu gì đó, trong mắt bọn chúng, bản thảo đó là bằng chứng chúng ta cấu kết.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt “Bọn chúng nghĩ nhiều quá rồi chăng?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Người càng thông minh càng thích trổ tài khôn vặt.”

Trong Thương Lan Viên.

Tây Lăng vương ném mười mấy tờ giấy xuống đất, tức giận nói.

“Thứ này là gì? Đây là bằng chứng Thái tử cấu kết với Anh vương mà ngươi nói sao? Các ngươi giỡn với ta đó hả?!”

Vì quá tức giận, độc trong cơ thể ông bộc phát làm sắc mặt tái nhợt, toát mồ hôi lạnh.

Tạ Sơ Tuyết vội lấy một viên thuốc giảm đau đút cho ông uống.

Nàng nhẹ nhàng khuyên “Phụ vương đừng giận, tức giận hại

thân thể sẽ không tốt đâu.”

Tây Lăng vương ôm ngực, chậm rãi hít thở sâu, cố đè nén lửa giận trong lòng.

Một thuộc hạ quỳ trên đất, cúi đầu không dám thở mạnh.

Một lúc sau, Tây Lăng vương lại lên tiếng, giọng lạnh lùng trầm thấp.

“Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Thuộc hạ run giọng nói “Thuộc hạ thấy Anh vương cầm những tờ giấy này từ hoàng lăng đi ra, trông y rất hưng phấn, như thể lấy được bảo bối gì đó. Thuộc hạ đoán có thể y đang âm mưu gì đó với Thái tử, những giấy tờ đó hẳn là ghi lại nội dung kế hoạch của bọn họ …”

Tây Lăng vương cười lạnh ngắt lời.

“Sau khi lấy trộm những tờ giấy này, có đọc nội dung trên đó không?”

Thuộc hạ vội nói “Thuộc hạ không dám xem trộm.”

Tây Lăng vương chỉ những tờ giấy trên đất, nghiến răng nói “Ngươi lập tức xem cho ta, không được bỏ sót một chữ!”

Thuộc hạ giơ bàn tay run rẩy nhặt giấy trên đất lên xem từng tờ một.

Lúc mới xem hắn có hơi mờ mịt, xem đến cuối thì mới hoảng hốt.

Cuối cùng hắn cũng nhận ra mình đã trộm nhầm đồ!

Đây hoàn toàn không phải là âm mưu cấu kết gì, mà chỉ là một câu chuyện tầm phào!

Thuộc hạ dập đầu mạnh “Thuộc hạ làm việc không tốt, xin

vương gia thứ tội!”

Tây Lăng vương không muốn nhìn hắn nữa, liền xua tay, một thị vệ lập tức xông vào bịt miệng hắn, kéo hắn ra ngoài.

Tạ Sơ Tuyết cúi xuống, duỗi ngón tay ngọc ngà nhặt tờ giấy trên đất lên.

Sau khi xem xong nội dung trên giấy, nàng chế giễu nói.

“Anh vương này đúng là tên ngốc, không chỉ bất tài mà chữ viết cũng xấu.”

Tây Lăng vương quay mặt đi “Đốt hết đi, ta không muốn nhìn thấy nữa.”

Lúc xem nội dung trên những tờ giấy đó, ông cảm giác như trí thông minh của mình bị người khác chà đạp.

Tạ Sơ Tuyết nói “Con thấy câu chuyện trên giấy này khá thú vị, một phế vật sau khi phản công khiến mọi người phải ngạc nhiên, Anh vương thế mà có thể viết ra một câu chuyện như vậy, chẳng lẽ y đang cố nói là y cũng muốn giống như nhân vật chính, phản công đăng cơ?”

Tây Lăng vương cười lạnh “Dù sao y cũng là trưởng tử của Hoàng đế, trong lòng nhất định sẽ suy nghĩ về vị trí đó.”

Tạ Sơ Tuyết “Không phải người nói U vương khó khống chế sao? Chi bằng chúng ta thêm một con cờ?”

“Ý con là …”

Tạ Sơ Tuyết lắc lắc tờ giấy trong tay, khẽ mỉm cười “Nếu Anh vương muốn phản công, chúng ta dùng cái này làm mồi nhử, để chúng ta lợi dụng y.”

Chương 588: Cách theo đuổi vợ không đúng

Lạc Dạ Thần mất hết ba ngày, cuối cùng đã viết được một cuốn truyện dài hơn năm mươi trang.

Theo dàn ý thì đây chỉ là một phần nhỏ của câu chuyện.

Y định sẽ viết phần còn lại sau.

Sáng sớm hôm nay, y thay đồ rồi cầm cuốn truyện đến phủ Định Viễn Hầu.

Lạc Dạ Thần tự tay giao cuốn truyện cho Bộ Sanh Yên.

Vốn y định nói với Bộ Sanh Yên đây là truyện mình tự viết, nhưng đến giây phút này thì y có hơi xấu hổ, sợ nói ra đối phương sẽ cười.

Lạc Dạ Thần hắng giọng, giả vờ bình tĩnh.

“Cuốn truyện này cho muội, lúc buồn chán có thể lấy ra đọc giết thời gian.”

Bộ Sanh Yên nhìn cuốn truyện trong tay, trên bìa xanh viết ba chữ Đường Thông Thiên.

Vừa nhìn thấy chữ viết này, nàng không khỏi cau mày.

Chữ này xấu quá đấy!

Lạc Dạ Thần mong chờ phản ứng của nàng sau khi đọc, không khỏi thúc giục “Bây giờ muội có thể xem thử, nếu không thích, ta sẽ đổi cuốn khác cho.”

Bộ Sanh Yên lật vài trang, câu chuyện khá mới lạ, nhưng nét chữ thật sự rất xấu.

Không những thế còn có rất nhiều lỗi chính tả.

Nếu đổi lại là nàng thấy một cuốn truyện cẩu thả như vậy trong tiệm sách, nàng sẽ vứt sang một bên, nhìn thêm chỉ làm đau mắt.

Nhưng lúc này Lạc Dạ Thần vẫn háo hức nhìn nàng, nàng không tiện vứt cuốn truyện đi, chỉ đành cắn răng đọc tiếp.

Nàng lật đến trang thứ mười, cuối cùng cũng không nhịn được mà nói.

"Truyện này ngài mua ở đâu? Tốn bao nhiêu tiền?"

Lạc Dạ Thần sửng sốt "Sao vậy?"

Bộ Sanh Yên trả lại cuốn truyện "Ngài mau trả cuốn truyện này đi, loại truyện kém chất lượng này cho không ta cũng thấy thiệt."

Lạc Dạ Thần "……"

Y dường như nghe thấy tiếng tim vỡ lộp độp.

Y cực khổ viết mất ba ngày, khó lắm mới viết ra được một cuốn, mà Bộ Sanh Yên không thích còn chê nó cẩu thả.

Nỗi bất bình mãnh liệt dâng lên trong lòng khiến y vô cùng khó chịu.

Bộ Sanh Yên nhận thấy nét mặt y không ổn nên hỏi "Ngài sao vậy? Lẽ nào người bán truyện không cho trả hàng? Nếu không trả được thì thôi, ngài đưa ta cuốn truyện đi."

Lạc Dạ Thần lại thấy có hy vọng.

“Muội muốn giữ lại cuốn truyện này à?”

Bộ Sanh Yên “Không phải, ta định sau khi vết thương lành sẽ đích thân đến gặp chủ tiệm sách trả hàng, nếu ông ta không đồng ý, ta sẽ đập ông ta!”

Lạc Dạ Thần “……”

……

Trong hoàng lăng.

Tiêu Hề Hề giơ ngón tay cái “Không hổ là hôn thê của ngài, tính cách giống hệt ngài! Người xưa nói không sai, nồi nào úp vung nấy, hai người đúng là có tướng phu thê!”

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Không phải lúc đầu cô nói, chỉ cần ta tự tay viết truyện tặng thì muội ấy sẽ vô cùng cảm động sao? Nhưng bây giờ chẳng những muội ấy không cảm động mà còn ghét bỏ!”

Lão thái giám mang dưa hấu đã cắt vào.

Dưa hấu này để trong giếng một thời gian, đến giờ vẫn còn hơi mát, thoạt nhìn đã thấy giải nhiệt tốt.

Lạc Dạ Thần với lấy miếng dưa hấu lớn nhất, nhưng Tiêu Hề Hề đã lấy trước.

Nàng đưa miếng dưa hấu cho Lạc Thanh Hàn.

“Thái tử, đây là miếng to nhất ngọt nhất, người ăn đi!”

Lạc Thanh Hàn cầm dưa hấu, động tác tao nhã bắt đầu ăn.

Lạc Dạ Thần trợn mắt.

Chỉ là ăn dưa hấu thôi? Có cần nịnh bợ thế này không?!

Tiêu Hề Hề cầm miếng dưa hấu khác, vừa ăn vừa nói.

“Ngài còn không nói cô ấy biết truyện là do ngài tự viết, bảo cô ấy cảm động là cảm động thế nào.”

Lạc Dạ Thần lớn tiếng nói “Muội ấy vốn đã ghét ta, nếu ta nói thật, chẳng phải là tự bôi xấu mình sao? Ta đường đường là Anh vương, sao có thể làm ra chuyện mất thân phận như vậy?!”

Tiêu Hề Hề nhổ hạt dưa hấu “Nói cho cùng thì là vì cách theo đuổi vợ của ngài không đúng.”

Lạc Dạ Thần như con mèo bị giẫm đuôi, lập tức xù lông.

“Ta nhắc lại, ta không theo đuổi muội ấy!”

Mèo vàng đang ngủ trên song cửa sổ nghe tiếng rống của y nhảy dựng lên rồi chạy thật xa.

Qua hồi lâu, sau khi mèo vàng xác nhận không có nguy hiểm mới từ từ quay lại.

Nó ngồi xổm bên cạnh Tiêu Hề Hề, ngước khuôn mặt tròn trịa nhìn chằm chằm miếng dưa hấu trong tay nàng.

Tiêu Hề Hề bẻ một miếng dưa hấu cho nó.

Mèo vàng há miệng cắn một miếng dưa hấu.

Nàng thở dài “Nhìn xem, cả con mèo này cũng biết nó thích ăn gì, còn ngài thì sao? Bản thân ngài có thích Bộ cô nương hay không cũng không biết.”

Lạc Dạ Thần “Nói cứ như cô hiểu lắm ấy.”

“Ít nhất ta hiểu hơn ngài.”

Lạc Dạ Thần không phục “Vậy cô nói ta biết, thích là thế nào?”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút rồi nói "Cảm giác thích phải diễn tả sao đây? Chính là muốn cho người đó phần ngọt nhất của dưa hấu …"

Lạc Thanh Hàn đang ăn dưa hấu hơi khựng lại.

Tiêu Hề Hề "Cho người đó trứng chần trong canh, cho người đó cái đùi gà to nhất, cho người đó tất cả những thứ đẹp đẽ."

Lạc Dạ Thần cười lạnh "Nói vậy hẳn là cô rất thích Thái tử."

Tiêu Hề Hề thẳng thắn thừa nhận "Ta vốn thích Thái tử! Nếu ta không thích ngài ấy, sao có thể thành phi tần của ngài ấy được?!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Dạ Thần muốn trợn mắt "Nữ nhân như cô có biết dè dặt không? Cô không thấy tùy tiện nói ra người mình thích là rất suồng sã sao?"

Tiêu Hề Hề thản nhiên nói "Thích một người đương nhiên phải nói ra, giấu trong lòng thì ai mà biết?"

Nàng ném vỏ dưa hấu trong tay đi, vỗ nhẹ lên vai Lạc Dạ Thần, lau nước dưa hấu dính trên ngón tay lên quần áo y.

"Có muốn ta dạy ngài vài chiêu theo đuổi vợ không?"

Lạc Dạ Thần tức giận "Ta nói lại lần nữa, ta không đuổi theo Bộ Sanh Yên!"

Tiêu Hề Hề đổi câu hỏi "Vậy ngài có muốn làm Bộ cô nương động lòng với ngài không?"

"…... muốn."

Tiêu Hề Hề "Theo đuổi quan trọng nhất chính là mặt dày, điểm này ngài rất hoàn hảo rồi."

Lạc Dạ Thần "……"

Tiêu Hề Hề "Thứ hai là phải tinh tế, nghĩ cho đối phương nhiều hơn, đồng thời nói nhiều lời đường mật, để đối phương cảm nhận được lòng tốt của ngài, hiểu được tâm ý của ngài."

Lạc Dạ Thần cau mày "Ta không biết nói lời đường mật."

Tiêu Hề Hề cười hì hì "Ta biết, ta dạy ngài, ngài xem ta thị phạm."

Nàng vốn muốn làm mẫu với Lạc Dạ Thần, nhưng vừa thấy khuôn mặt ngốc nghếch của y, nàng lại không nói được lời tình tứ gì.

Nàng thở dài, quay sang nhìn Thái tử.

Lạc Thanh Hàn vẫn đang suy nghĩ lời vừa nãy của nàng, cúi đầu nhìn dưa hấu đang ăn dở trong tay.

Cho đến khi Tiêu Hề Hề giơ tay nâng mặt hắn, hắn mới phản ứng lại.

"Nàng làm gì?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc hỏi "Gần đây người tăng cân phải không?"

Lạc Thanh Hàn "Không có."

Tiêu Hề Hề "Vậy tại sao trọng lượng của ngài trong tim ta ngày càng nặng vậy?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Dạ Thần phục rồi.

Chương 589: Quà sinh nhật

Sau khi Lạc Dạ Thần đi, Tiêu Hề Hề lại tiếp tục vui vẻ ăn dưa hấu.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

“Nếu Anh vương làm theo lời nàng nói, nhất định sẽ bị đánh.”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Không sao, da thịt ngài ấy dày, có thể chịu được.”

“Ai da thịt dày?”

Tiêu Hề Hề nhìn về phía phát ra tiếng, thấy một nam tử bận trường bào xanh đậm bước vào.

Dáng người này cao, vẻ ngoài bình thường, cằm có bộ râu dài ba tấc.

Trông bộ dạng xa lạ nhưng giọng nói lại rất quen.

Tiêu Hề Hề nhận ra, kinh ngạc hỏi “Hàng Thêm Tiền, sao huynh lại biến thành thế này?”

Sắc mặt Bùi Thiên Hoặc đen lại, nói “Đừng gọi ta là Hàng Thêm Tiền!”

Tiêu Hề Hề chạy tới, đưa tay nhéo mặt y, tò mò hỏi.

“Có phải huynh dùng thuật dịch dung không? Mau để ta xem thử, thuật dịch dung này làm thế nào?”

Bùi Thiên Hoặc cau mày khi thấy tay nàng dính đầy nước dưa

hấu, lập tức bước sang một bên, ghét bỏ nói.

“Khó lắm ta mới cải trang xong, muội đừng đụng vào ta.”

Tiêu Hề Hề tức giận rút tay về “Nhỏ mọn.”

Bùi Thiên Hoặc chắp tay với Thái tử.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn ăn xong dưa hấu, cầm khăn tay chậm rãi lau ngón tay, bình tĩnh hỏi.

“Ngươi cải trang thế này là định vào thành à?”

Bùi Thiên Hoặc “Đúng vậy, ta muốn vào thành dò thám tin tức, xem Tần Trọng và Tây Lăng vương có động tĩnh gì?”

Lạc Thanh Hàn “Một mình ngươi ổn không? Có cần phái mấy người tới giúp không?”

Bùi Thiên Hoặc “Không cần, một mình ta vẫn ổn.”

Lạc Thanh Hàn đoán y nhất định có cách riêng, nên không hỏi gì thêm, lấy một chồng ngân phiếu đặt lên bàn.

“Hiện giờ ta bị nhốt trong hoàng lăng, năng lực giúp ngươi cũng có hạn, số tiền này ngươi lấy dùng trước, nếu không đủ thì nói với ta.”

Bùi Thiên Hoặc cười lớn, chân thành nói “Đa tạ Thái tử Điện hạ quan tâm.”

Hai tay y cầm ngân phiếu, qua lại với người thông minh thật thoải mái, không cần nói gì, đối phương cũng đoán được mục đích của mình.

Y quả thật có mối quan hệ riêng dùng để thu thập thông tin, nhưng để mở rộng quan hệ và xây dựng quan hệ thì phải tốn tiền, số tiền y mang theo từ Huyền Môn gần cạn kiệt, nên số

tiền mà Thái tử đưa đã giải quyết được nhu cầu cấp thiết của y.

Tiêu Hề Hề nói "Lúc về mang cho ta một chút đồ ăn."

Bùi Thiên Hoặc nhét ngân phiếu vào tay áo, cười hỏi "Muội muốn ăn gì?"

"Ta muốn ăn tàu hủ và bánh ngọt của Tô Hương Đường."

"Được, lúc về ta sẽ mua cho muội."

……

Mãi đến chiều ngày hôm sau Bùi Thiên hoặc mới về hoàng lăng.

Y xách túi lớn túi nhỏ trên tay, trông như người bán hàng rong hơn là người ra ngoài dò thám tin tức.

Y đặt túi đồ lên bàn, lấy từng món bên trong ra.

"Đây là bánh ngọt của muội, còn mua cho muội bánh quai chèo và kẹo vừng, tàu hủ không mua mang về được, sau này ta sẽ dẫn muội vào thành ăn."

Tiêu Hề Hề nhìn đồ ăn ngon trước mắt, nuốt nước bọt gật đầu mạnh "Ừm ừm!"

Bùi Thiên Hoặc lại lấy ra hai khúc vải, ướm thử người nàng.

"Ta tiện thể ghé qua tiệm vải, thấy màu sắc hai khúc vải này rất hợp với muội, muội xem có thích không? Sau này ta sẽ may cho muội hai bộ váy, vừa hay mấy ngày nữa là sinh nhật muội nên bộ váy này xem như là quà sinh nhật cho muội."

Tiêu Hề Hề cười tít mắt "Cảm ơn sư huynh!"

Bùi Thiên Hoặc giơ ngón tay gõ gõ trán nàng.

"Lúc nào cũng gọi ta là Hàng Thêm Tiền, nhưng khi được lợi

thì gọi là sư huynh, muội rõ là thực tế.”

Lạc Thanh Hàn đang đọc sách, nghe bọn họ nói chuyện bèn ngẩng đầu nhìn Tiêu Hề Hề.

“Sinh nhật nàng là ngày nào.”

Tiêu Hề Hề “Mùng một tháng Sáu.”

Lạc Thanh Hàn thầm tính, còn chín ngày nữa.

Hắn có hơi không vui, cả sư huynh cũng biết sinh nhật của nàng, nhưng hắn lại không biết gì.

Nếu không phải Bùi Thiên Hoặc đột nhiên nhắc đến, hắn cũng sẽ không biết sắp đến sinh nhật nàng.

Lạc Thanh Hàn cau mày “Sao nàng không nói trước với ta?”

Tiêu Hề Hề “Người cũng không hỏi.”

Lạc Thanh Hàn “Vậy nàng cũng nên nhắc nhở ta trước.”

Thật ra Tiêu Hề Hề không muốn nhắc đến sinh nhật, dù sao mỗi lần sinh nhật cũng có nghĩa là nàng đến gần cái chết một bước.

Tuy nhiên, mọi người đều có ý tốt tổ chức sinh nhật cho nàng, nàng không muốn từ chối.

Tiêu Hề Hề cười hỏi “Giờ người đã biết rồi, người định tặng quà sinh nhật gì cho ta?”

Lạc Thanh Hàn đang định nói.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng nói trước.

“Đừng nói nữa! Giữ bí mật một chút, đợi đến sinh nhật ta rồi tặng quà, như vậy mới có cảm giác bất ngờ.”

Bùi Thiên Hoặc chặc lưỡi "Nếu biết muội muốn bất ngờ, ta sẽ không cho muội xem mấy khúc vải này."

Tiêu Hề Hề mỉm cười an ủi.

"Không sao, dù bây giờ ta xem vải rồi cũng chưa thấy thành phẩm mà. Huynh có thể đợi đến sinh nhật của ta rồi tặng y phục may xong cho ta, như vậy vẫn sẽ có cảm giác bất ngờ."

Bùi Thiên Hoặc cuối cùng cũng hài lòng.

Sau đó y nói với Thái tử tin tức mình dò thám được.

"Vài vị trí quan trọng trong Cấm vệ quân đều thay đổi hết, trong đó chức thống lĩnh Cấm vệ quân được giao cho Trung Võ tướng quân Tiêu Lăng Phong."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Cha ta thăng chức?"

Bùi Thiên Hoặc cười như có như không nói "Đúng vậy, tuy là từ Tòng tứ phẩm thăng lên Chánh tứ phẩm, nhưng thống lĩnh Cấm vệ quân là chức vụ có thực quyền, rất nhiều người tranh vị trí này mà không được, cha muội lần này nhặt được món hời lớn."

Tiêu Hề Hề "Nếu là chức vụ quan trọng như vậy, tại sao Hoàng đế lại giao cho cha ta? Giao cho tâm phúc của mình không tốt hơn sao?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

"Phụ hoàng làm vậy, ngoài mặt là muốn thể hiện ý tốt với ta, nhưng thực chất là đang thăm dò ta."

Tiêu Hề Hề ngày càng mơ hồ "Thăm dò?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

"Phụ hoàng rất đa nghi, luôn cảnh giác với ta. Lúc phụ hoàng bị hành thích trong tết Đoan Ngọ, hắn đã liệt ta vào danh sách

nghi phạm. Dù sao chỉ cần ông ấy chết, ta có thể thuận lợi kế thừa hoàng vị. Động cơ giết người của ta quá đầy đủ. Đáng tiếc ông ấy không có chứng cứ, không nắm được điểm yếu của ta. Hơn nữa ta đang ở hoàng lăng, ông ấy không tiện ra tay với ta. Cho nên ông ấy chủ động cho ta một miếng thịt béo bở, thăm dò thái độ của ta. Chức thống lĩnh Cấm vệ quân chính là miếng thịt béo bở đó. Cấm vệ quân liên quan đến an toàn của phụ hoàng, chỉ cần Tiêu tướng quân giở trò, tính mạng và an toàn của phụ hoàng có thể gặp nguy hiểm. Nếu ta thật sự có ý đồ với ông ấy, nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này. Một khi ta hành động, phụ hoàng sẽ có chứng cứ. Đến lúc đó, thứ đợi ta chính là vạn kiếp bất phục."

Tiêu Hề Hề thấy lạnh lòng.

Rõ ràng là cha con ruột nhưng giữa họ không hề có chút ấm áp nào.

Chương 590: Con không thấy mình quá ngang ngược rồi sao?

Lạc Thanh Hàn chú ý tới biểu cảm của Tiêu Hề Hề, giơ tay xoa đầu nàng.

“Biểu cảm này của nàng là sao?”

Tiêu Hề Hề im lặng tiến lại gần hắn.

Tuy nàng không nói nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn cảm nhận được cảm xúc mà nàng muốn truyền đạt.

Đó là một loại quan tâm rất thuần túy.

Lạc Thanh Hàn giơ tay ôm nàng, điềm nhiên nói “Thật ra chỉ cần nghĩ thoáng, những chuyện này chẳng là gì cả.”

Trước đây hắn không nghĩ thoáng, gặp phải chuyện này sẽ thấy khó chịu.

Bây giờ hắn đã quen rồi.

Bùi Thiên Hoặc nhìn hai người xà nẹo, nghiến răng ken két, không khỏi ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở đối phương trong phòng còn có người sống, hy vọng bọn họ có thể kiềm chế một chút.

Tiêu Hề Hề nhìn y “Huynh sao vậy? Cổ họng khó chịu à? Chú ý sức khỏe, uống nhiều nước nóng.”

Bùi Thiên Hoặc “……”

Y quyết định phớt lờ mùi chua chát của tình yêu đang đập vào

mặt, nghiêm mặt nói.

“Gần đây Tần Trọng thường xuyên ra ngoài, có quan hệ mật thiết với các thế gia trong kinh, hình như ông ta đang âm mưu gì đó.”

“Còn về Tây Lăng vương thì yên tĩnh lạ thường, suốt ngày ở trong Thương Lan Viên dưỡng bệnh, không hề bước ra cửa, không biết ông ta có ý đồ gì.”

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

Bùi Thiên Hoặc hơi do dự, sau đó nhắc nhở hắn.

“Ta cứ cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra. Điện hạ tốt nhất nên sớm có chuẩn bị.”

Lạc Thanh Hàn “Ừm, ta tự có tính toán.”

“Vậy ta xin cáo từ trước.”

Bùi Thiên Hoặc cầm khúc vải bước ra khỏi Tĩnh Tâm Uyển.

Tiêu Hề Hề nhìn Thái tử trầm ngâm suy nghĩ, sáp đến gần hỏi.

“Người đang nghĩ làm sao đối phó Tây Lăng vương và Tần Trọng?”

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái “Ta đang nghĩ nên tặng quà sinh nhật gì cho nàng.”

Tiêu Hề Hề ngẩn người một lúc, sau đó mắt cười cong cong.

“Thật ra cũng không cần chú trọng quá, chỉ cần là quà của người, ta thích hết.”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn tay nàng vịn trên chân hắn.

Hắn nhấc tay nàng lên, đặt vào lòng bàn tay mình.

Tay nàng trông nhỏ nhắn, hơi mũm mĩm, khi bóp có cảm giác mềm mềm.

Nên tặng gì cho nàng đây?

Bình thường ngoài thích ăn thì nàng thích nuôi động vật nhỏ như gà vịt lợn ngỗng và rùa.

Tặng nàng động vật nhỏ thì sao?

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn chậm rãi chuyển động, dừng trên thân mèo vàng.

Mèo vàng vừa nhảy lên bàn, đang định trộm vỏ dưa hấu trên bàn thì chợt thấy lưng lạnh buốt, bản năng tự nhiên của động vật nói cho nó biết mình đang gặp nguy hiểm!

Nó lập tức bỏ vỏ dưa hấu, cuống quít nhảy xuống bàn, lao ra khỏi phòng rồi bỏ chạy một đường.

Tiêu Hề Hề nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu nhìn lại, nhưng nàng chỉ nhìn thấy tấm lưng tròn trịa nhanh nhẹn của mèo vàng.

Nàng không hiểu hỏi.

“Tại sao con mèo này lại chạy?”

Lạc Thanh Hàn bóp bóp đầu ngón tay nàng, điềm nhiên nói “Không biết.”

……

Tuy Bộ Sanh Yên ghét bỏ cuốn truyện của Lạc Dạ Thần, nhưng Lạc Dạ Thần vẫn kiên trì sáng tác, cứ ba ngày viết xong một cuốn sẽ mang đến phủ Định Viễn Hầu.

Bộ Sanh Yên không hiểu tại sao y lại phải mua cuốn truyện cẩu thả như vậy, nàng nói với y rất nhiều lần nhưng y không nghe.

Nàng nghĩ tên này thật sự quá ngu ngốc.

Làm gì có ai biết trước mắt có hố mà vẫn nhảy vào?

Mấy cuốn truyện đó đặt trên đầu giường của Bộ Sanh Yên, lúc rảnh rỗi nàng cầm lên đọc một lúc.

Nói thật thì tuy chữ viết hơi xấu nhưng nội dung rất hay.

Nàng đọc đến nhập tâm.

Hôm nay Lạc Dạ Thần lại đến đưa truyện cho nàng.

Như thường lệ, Bộ Sanh Yên tỏ ra chán ghét chữ trong cuốn truyện, sau đó thành thật mở cuốn truyện ra đọc một cách thích thú.

Nàng đọc một lèo hết năm mươi trang truyện.

Nàng chưa đọc đã "Mỗi lần đều ngừng ở khúc gây cấn, tác giả này quả thật rất biết cách k.ích thích người khác."

Nói xong, nàng vô thức đóng cuốn truyện lại, muốn xem chữ ký của tác giả trên cuốn truyện, nhưng phát hiện bìa cuốn truyện chỉ có tên truyện chứ không có tên tác giả.

Bộ Sanh Yên kinh ngạc "Tại sao cuốn truyện này không có tên tác giả?"

Lạc Dạ Thần cố ý giả ngu "Thế à? Ta cũng không để ý."

Bộ Sanh Yên thở dài "Ta thật sự rất tò mò, tác giả rốt cuộc là người thế nào? Có thể viết ra câu chuyện ly kỳ thế này, viết cũng được mấy cuốn rồi mà chữ vẫn xấu như vậy."

Lạc Dạ Thần "……"

Câu cuối cùng đừng nói có được không?!

Y ho hai tiếng, đổi chủ đề "Vết thương của muội thế nào rồi?"

Bộ Sanh Yên "Đã đỡ nhiều rồi, bây giờ có thể xuống giường đi lại, nhưng phải dùng nạng, lúc đi trông không đẹp lắm."

Lạc Dạ Thần "Có cần gọi thái y khám cho muội không?"

Bộ Sanh Yên xua tay "Không cần, ta hồi phục rất tốt, không cần phiền đến thái y."

Nàng liếc nhìn Định Viễn Hầu đang ngồi bên cạnh lặng lẽ uống trà, lời hủy hôn xoay quanh miệng nàng mấy lần nhưng vẫn không thể nói ra.

Ngày thành thân đang đến gần, nàng khó tránh có hơi lo lắng.

Nàng mím môi dưới, như thể đang oán giận nhỏ giọng nói.

"Son phấn của ta sắp hết rồi, ta muốn ra ngoài mua một ít, tiện thể đi dạo hít thở không khí, khoảng thời gian này ngày nào cũng ở nhà, sắp ngạt thở tới nơi rồi."

Lạc Dạ Thần rất vui lòng dẫn nàng đi dạo, nhưng dù gì hai người cũng chưa thành thân nên không thể trực tiếp đồng ý.

Y quay lại nhìn Định Viễn Hầu.

Định Viễn Hầu đặt tách trà xuống, thản nhiên nói "Chân cũng gãy rồi còn muốn ra ngoài dạo, không biết khi nào mới con mới tém lại tính tình của mình."

Ông dừng một lúc rồi nói tiếp.

"Nếu hai người ra ngoài thì tiện đường mua giúp ta chút rượu."

Bộ Sanh Yên lập tức nói "Đại phu nói rồi, hiện giờ người không thể uống rượu!"

Lạc Dạ Thần ngẩn người giây lát.

Lần trước y và Định Viễn Hầu ăn tối ở Lưu Quang Các, lúc đó bọn họ đã uống rượu.

Y thậm chí còn không biết Định Viễn Hầu không được uống rượu.

Xem ra phải ghi nhớ chuyện này, lần sau không lặp lại nữa.

Định Viễn Hầu sờ mũi "Ta đâu có uống thường, thỉnh thoảng uống một chút thôi."

Vốn ông rất thích uống rượu, chỉ cần không hành quân hay đánh trận, hầu như mỗi bữa ông đều uống hai cân rượu. Đáng tiếc sức khỏe hiện giờ của ông không tốt, đại phu không cho uống, con gái theo dõi chặt chẽ nên ông muốn uống cũng không được, ông vô cùng thèm rượu.

Bộ Sanh Yên nghiêm khắc từ chối "Một chút cũng không được!"

Định Viễn Hầu "Ta đã đồng ý cho con ra ngoài dạo với Anh vương rồi, tại sao không chịu cho ta uống rượu? Con không thấy mình quá ngang gược rồi sao?"

Bộ Sanh Yên tức giận bật cười "Con ngang ngược vậy đó, hôm nay người mới biết sao?"

Định Viễn Hầu liếc nhìn con rể tương lai bên cạnh, không khỏi thở dài "Con cũng sắp gả đi rồi, tính tình sao còn mạnh mẽ như vậy?"

Ông muốn ám chỉ con gái đừng quá mạnh mẽ, sau khi lấy chồng sẽ không như ở nhà, gia đình chồng sẽ không bao dung mọi mặt, gả đi sẽ thành con dâu của người khác, mọi chuyện phải biết kiềm chế, hung hăng quá dễ làm tổn thương người khác và cả chính mình.

Chương 591: Ta không ngủ được

Bộ Sanh Yên muốn nói nàng sẽ không thành thân, nhưng do dự một lúc vẫn không nói ra.

Nàng nhìn tóc mai đã bạc của phụ thân, cuối cùng nàng vẫn không đành lòng, nhượng bộ một bước.

“Lúc về, con sẽ mua cho người chút rượu.”

Định Viễn Hầu tức thì vui mừng.

“Được được được, nói rồi đó nhé, khi nào hai người đi?”

Bộ Sanh Yên liếc nhìn sắc trời bên ngoài “Hôm nay muộn rồi, sáng mai đi.”

Trong Tĩnh Tâm Uyển có mấy phòng, Tiêu Hề Hề và Thái tử thường ở phòng ngủ lớn nhất, nhưng mấy ngày nay Thái tử luôn nhốt mình trong một phòng nhỏ khác.

Tiêu Hề Hề mấy lần muốn vào xem hắn đang làm gì, nhưng lần nào hắn cũng từ chối.

Hắn càng như vậy, Tiêu Hề Hề càng tò mò.

Nàng tựa người vào cửa, muốn thông qua khe hở nhìn vào trong.

Tiếc là cánh cửa này quá tốt, kết cấu chặt chẽ, hoàn toàn không thấy được cảnh bên trong.

Tiêu Hề Hề nhìn hồi lâu cũng không thấy gì, nàng vô cùng thất vọng.

Nàng hét vào trong phòng.

“Điện hạ, đến giờ ăn trưa rồi!”

Một lúc sau, Lạc Thanh Hàn mở cửa ra.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội nhìn vào phòng, nhưng Lạc Thanh Hàn dùng thân mình chặn nàng lại.

Hắn đẩy Tiêu Hề Hề ra sau, nhấc chân bước qua ngưỡng cửa, rồi đóng cửa.

Hắn không chỉ đóng cửa mà còn khóa lại.

Tiêu Hề Hề nhìn ổ khóa đồng treo trên cửa, lòng hiếu kỳ của nàng như móng vuốt mèo cào xé tim phổi.

Nàng háo hức hỏi “Điện hạ giấu bảo bối gì trong phòng vậy?”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Đến lúc đó nàng sẽ biết.”

Tiêu Hề Hề “Người không thể nói một chút trước sao?”

Lạc Thanh Hàn “Không thể.”

“Nhỏ mọn.”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ lời oán trách của nàng.

Hiện giờ thời tiết ngày càng nóng, trước kia trong cung có chậu đá giải nhiệt, nhưng trong hoàng lăng không có hầm băng nên không thể sản xuất đá, đương nhiên không có chậu đá.

Sau khi hai người ăn xong bữa trưa, cả hai đều đổ mồ hôi rất nhiều.

Lạc Thanh Hàn mắc bệnh sạch sẽ, không chịu được mùi mồ hôi trên cơ thể.

Hắn lập tức đi tắm, mặc y phục sạch sẽ rồi vào căn phòng nhỏ.

Tiêu Hề Hề ngủ trưa một lát, lúc thức dậy cảm thấy lưng mình nhớp nháp đầy mồ hôi.

Những ngày này tắm rửa rất bất tiện, nàng không muốn chịu cực, bèn ngồi bên cửa sổ phe phẩy quạt trong tay, dựa vào chút gió làm mát cơ thể.

Bùi Thiên Hoặc đến tìm nàng.

"Đây là y phục mới may cho muội, muội thử xem, có chỗ nào không vừa thì ta sửa cho muội."

Tiêu Hề Hề sờ vào chất vải, mềm mịn trơn nhẵn, nhẹ hơn y phục nàng đang mặc, hẳn khi mặc vào sẽ mát hơn.

Nàng lập tức mang y phục ra phía sau bức bình phong.

Y phục mới mát mẻ, phần thân trên mềm mịn, quả thật rất thoải mái.

Tiêu Hề Hề chỉnh lại cổ áo, đi vòng qua bức bình phong bước ra ngoài.

Nàng dang rộng hai tay xoay một vòng cho Bùi Thiên hoặc xem y phục trên người nàng trông thế nào.

Vì là y phục mùa hạ nên Bùi Thiên Hoặc cố tình may kiểu dáng đơn giản, không có quá nhiều hoa văn, màu sắc tươi mới kết hợp xanh nhạt và xanh lơ, mặc lên người Tiêu Hề Hề tôn lên làn da trắng nõn thanh tú, có vẻ đẹp như được tự nhiên chạm khắc.

Bùi Thiên Hoặc nhìn trái nhìn phải, xác định kích cỡ y phục vừa vặn, mới đưa bộ khác cho nàng thử.

Bộ váy còn lại màu xanh bạc hà kết hợp với màu mơ nhạt trông tươi tắn nhẹ nhàng.

Tiêu Hề Hề mặc nó trông như em gái ngoan hiền dễ thương nhà bên, lúm đồng tiền khi nàng cười càng đáng yêu hơn.

Bùi Thiên Hoặc như đang làm phép thuật, lấy ra một chiếc hộp gấm khác.

Mở hộp gấm ra bên trong có vài món trang sức.

“Số trang sức này là ta cố ý chọn cho muội, vừa hay có thể phối với y phục của muội.”

Trước đây, y cũng từng làm những chuyện này.

Lúc ở trên núi, y rảnh rỗi rất thích may y phục cho sư muội, mỗi lần may y phục mới đều phải phối với trang sức phù hợp.

Y giống như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, loại y phục gì phải phối với trang sức và trang điểm tương ứng.

Nếu phối không hợp, y cảm thấy khó chịu khắp người.

May là trình độ thẩm mỹ của y luôn tốt nên Tiêu Hề Hề mặc cho y muốn làm gì thì làm.

Nàng thầm nhủ, cứ coi như đang chơi kỳ tích Noãn Noãn với Tam sư huynh vậy.

Tiêu Hề Hề thử từng món trang sức, sau khi chắc chắn y phục và trang sức rất hợp, y mới hài lòng nói.

“Quà sinh nhật đều ở đây, ngày mai là sinh nhật của muội, đến lúc đó muội có thể mặc chúng, đón một ngày sinh nhật thật vui vẻ.”

Tiêu Hề Hề lao tới ôm y thật chặt.

“Cảm ơn Tam sư huynh!”

Bùi Thiên Hoặc nhếch môi khẽ cười nói “Muội nói xem nếu

lúc này Thái tử đột nhiên bước vào sẽ như thế nào?”

Tiêu Hề Hề nhanh chóng rút tay về, lùi lại hai bước, quay đầu nhìn về hướng cửa ra vào và cửa sổ.

May là cửa ra vào và cửa sổ không có ai, không thấy Thái tử.

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Bùi Thiên Hoặc thấy vậy cười càng lộ rõ “Lo Thái tử thấy như vậy sao?”

Tiêu Hề Hề cầm quạt tròn lên, quạt cho mình vài cái rồi lẩm bẩm.

“Huynh không biết Thái tử nhỏ mọn thế nào đâu, nếu hắn thấy ta ôm huynh nhất định sẽ lại giận. Khi hắn giận, ta phải cố hết sức dỗ hắn vui.”

“Ta thấy muội và hắn rất hợp, ta còn tưởng muội định chung sống hết đời với hắn.”

Tiêu Hề Hề thở dài “Một đời quá xa, bây giờ sống được một ngày thì hay một ngày, chuyện tương lai để nói sau.”

Bùi Thiên Hoặc xoa xoa đầu nàng “Muội mới bao lớn, sao trông như người già thế? Vực dậy tinh thần, cười một cái cho ta xem.”

Tiêu Hề Hề nhe răng nhìn y.

Về đêm, nhiệt độ giảm dần.

Tiêu Hề Hề ngồi dưới hiên tận hưởng không khí mát mẻ.

Nàng quay đầu có thể thấy ánh nến mờ ảo tỏa ra từ phòng bên cạnh.

Thái tử vẫn ở trong phòng nhỏ, không biết hắn đang làm gì?

Thời gian muộn dần mà Thái tử cũng không có ý định ra ngoài, Tiêu Hề Hề chủ động gõ cửa.

“Điện hạ, đến giờ đi ngủ rồi.”

Giọng Lạc Thanh Hàn từ trong phòng truyền ra “Nàng ngủ trước đi, một chút nữa ta làm xong rồi.”

Tiêu Hề Hề một mình trở về phòng ngủ.

Nàng ngồi trên giường ngẩn ngơ một lúc rồi đứng dậy ra ngoài, nằm trên cửa phòng nhỏ bên cạnh lẩm bẩm.

“Điện hạ, ta không ngủ được.”

Một lúc sau cửa mở ra, Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề đứng ngoài cửa, cau mày hỏi.

“Sao không ngủ được?”

Tiêu Hề Hề đáng thương nói “Ta tò mò đến không ngủ được, nếu người không cho ta xem, e rằng đêm nay ta không ngủ được.”

Lạc Thanh Hàn thở dài, hiển nhiên hết cách với nàng.

Hắn nghiêng người “Vào đi.”

Tiêu Hề Hề lập tức cười lớn chạy vào phòng.

Chương 592: Sinh nhật vui vẻ

Trong phòng không có gì đặc biệt, chỉ có vài đồ vật nhỏ đặt trên bàn.

Tiêu Hề Hề đến gần nhìn kỹ, phát hiện là một khối ngọc bích và vài dụng cụ điêu khắc.

Khối ngọc được khắc thành một con dấu nhỏ cỡ ngón tay cái, phía trên con dấu là một con mèo mập đang liế.m chân, từ biểu cảm và hình dáng sống động có thể nhận ra hình mẫu của nó là mèo vàng thường đến Tĩnh Tâm Uyển tìm thức ăn.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm bên bàn, nhìn chằm chằm con dấu hồi lâu, thận trọng hỏi.

“Ta có thể sờ nó không?”

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bàn, cầm con dấu đặt vào tay nàng.

Hắn nói “Con dấu vẫn chưa khắc xong, vốn ta muốn đợi khắc xong mới tặng nàng, không ngờ nàng lại nôn nóng như vậy, bây giờ nàng thấy con dấu rồi, bất ngờ cũng không còn.”

Tiêu Hề Hề lật tới lật lui con dấu, cảm thấy thích vô cùng.

Nàng cười tít mắt nói “Ai nói không bất ngờ? Bây giờ ta thấy vô cùng bất ngờ.”

Lạc Thanh Hàn lấy ra một tờ giấy “Nếu nàng đã biết rồi thì nàng tự chọn kiểu chữ mình thích đi.”

Tiêu Hề Hề nhìn thấy trên giấy có vài từ với các kiểu chữ khác

nhau, tất cả đều là “Tiêu Hề Hề”.

Nàng tò mò hỏi “Đây đều do người viết à?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm, không biết nàng thích kiểu chữ nào, cho nên ta viết thử mấy kiểu chữ ta thấy ổn, nàng chọn một kiểu đi.”

Tiêu Hề Hề đặt con dấu xuống, cầm tờ giấy lên xem kỹ lưỡng, cuối cùng chỉ vào một kiểu nói.

“Kiểu này đi, kiểu này trông khá đẹp.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu nói được.

Hắn cầm con dấu lật lại để lộ phần đáy phẳng, sau đó hắn cầm dao khắc lên, ngắm kỹ càng rồi bắt đầu khắc.

Khắc con dấu là một công việc rất tinh vi, đòi hỏi tập trung cao độ.

Tiêu Hề Hề sợ hắn không đủ ánh sáng nên cố tình đẩy chân đèn về phía hắn.

Ánh nến mờ ảo phản chiếu khuôn mặt Thái tử, nét mặt vốn nghiêm nghị được bao phủ bởi ánh vàng ấm áp, làm hắn có vẻ dịu dàng khó tả.

Tiêu Hề Hề tựa trên bàn, một tay chống má nhìn hắn không chớp mắt.

Nàng nhìn Lạc Thanh Hàn, Lạc Thanh Hàn nhìn con dấu trong tay.

Con dao khắc trượt nhẹ nhàng trên khối ngọc, phát ra âm thanh nhẹ nhàng.

Không khí yên tĩnh hài hòa.

Lạc Thanh Hàn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nàng “Nàng ngủ

trước đi, ta còn phải làm thêm một lúc.”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Ta không buồn ngủ, ta chỉ muốn ở đây cùng người.”

Lạc Thanh Hàn mỉm cười.

Dù chỉ là một nụ cười rất mờ nhạt nhưng vẫn khiến Tiêu Hề Hề rung động.

Nàng điều chỉnh tư thế ngồi, tiếp tục nhìn hắn không chớp mắt.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy lấy áo ngoài khoác cho nàng, sau đó tiếp tục khắc con dấu.

Không biết qua bao lâu, tiếng chuông thấp thoáng vang lên từ xa.

Đó là tiếng chuông trên thành lâu.

Mỗi khi đến nửa đêm, thành lâu đều sẽ rung chuông nhắc nhở dân chúng trong thành rằng cổng thành đã đóng, lệnh giới nghiêm bắt đầu, không ai được phép tự do đi lại trong thành.

Lạc Thanh Hàn buông dao khắc xuống, đưa con dấu sang.

“Thật may làm xong đúng lúc.”

“Sinh nhật vui vẻ, Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề giơ hai tay nhận con dấu.

Nàng cảm giác như có thứ gì đó đang lấp đầy tim mình, không khỏi hạ giọng khi nói.

“Cảm ơn.”

Lạc Thanh Hàn nhìn vào mắt nàng, chậm rãi hỏi.

“Hôm nay ta là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật nàng phải không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh “Ừm!”

“Sau này mỗi năm vào ngày này, ta sẽ là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật nàng.”

Tiêu Hề Hề cảm thấy mũi mình hơi chua xót “Ừm!”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hô.n lên chóp mũi nàng, khẽ hỏi.

“Nàng có ước nguyện sinh nhật gì không?”

Ước muốn lớn nhất của Tiêu Hề Hề là sống qua tuổi mười chín.

Nhưng nàng biết ước muốn này được định sẵn là không thể thực hiện.

Nàng tự nhủ mình không thể quá tham lam, nàng đã vô cùng may mắn khi có thể xuyên đến đây, gặp được sư phụ, các sư huynh đệ, Bảo Cầm và Thái tử.

Nàng không thể cầu mong nhiều hơn nữa.

Hai mắt Tiêu Hề Hề đỏ hoe nói “Buổi sáng ta muốn cùng người ăn hoành thánh, cháo trắng, bánh kẹp hành chiên, buổi tối ăn cơm chiên, thịt nướng, tôm càng, muốn cùng ngươi ăn hết đồ ăn ngon.”

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn lướt qua khóe mắt nàng, quẹt đi hơi nước.

“Sao lại khóc rồi?”

Tiêu Hề Hề nghẹn ngào nói “Ta không khóc, mắt chỉ hơi nhức thôi.”

Lạc Thanh Hàn tưởng nàng cảm động đến rơi nước mắt, liền

vươn tay ôm nàng vào lòng, giọng dịu dàng hơn bao giờ hết.

“Sáng mai ta dẫn nàng vào thành ăn hoành thánh, cháo trắng và bánh kẹp hành chiên.”

Tiêu Hề Hề cọ cọ vào y phục của hắn.

Lau đi hơi nước nơi khóe mắt, cũng như những suy nghĩ ảo tưởng trong lòng.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt nàng đã sạch sẽ.

Nàng tò mò hỏi “Không phải người không được phép rời hoàng lăng sao?”

Lạc Thanh Hàn “Tam sư huynh của nàng không phải biết thuật dịch dung à? Cứ bảo y cải trang cho chúng ta là được.”

Tiêu Hề Hề lập tức cười nói “Cách hay!”

Nàng cất con dấu mèo con vào túi, muốn mang theo nhưng lại không an tâm, lỡ như túi rơi hoặc gặp trộm thì sao?

Nàng chỉ vào con dấu, hỏi “Có thể khoét một lỗ nhỏ ở trên được không?”

Lạc Thanh Hàn “Tại sao phải khoét lỗ?”

Tiêu Hề Hề hơi ngượng nói “Ta sợ làm mất nên muốn đeo lên cổ.”

Lạc Thanh Hàn không nói gì, trong lòng đã mềm nhũn.

Nàng giống như khắc tinh của hắn, chỉ một lời nói hoặc một động tác cũng có thể đánh chính xác phần mềm yếu nhất trong tim hắn, khiến hắn không tự chủ được mà phải thỏa hiệp nhượng bộ.

Hắn cảm thấy may mắn vì nàng không phải kẻ thù của mình, nếu không hắn đã bị đánh bại đến không còn manh giáp.

Lạc Thanh Hàn cầm con dấu lên nhìn, cuối cùng quyết định khoét một lỗ nhỏ trên tai con mèo.

Tiêu Hề Hề mang con dấu về phòng ngủ, lấy sợi dây chuyền bạc mảnh từ trong trang sức Tam sư huynh tặng ban sáng.

Nàng luồn sợi dây chuyền qua con dấu rồi đeo lên cổ.

Vốn trên cổ nàng có một mặt dây chuyền hình cá mè hoa.

Đó cũng là do Lạc Thanh Hàn tặng nàng.

Tuy chất lượng dây chuyền cá mè hoa không tốt lắm nhưng Tiêu Hề Hề chưa từng ghét bỏ, nàng luôn đeo nó, chưa từng tháo ra.

Lúc này đặt nó và con dấu mèo con với nhau, đừng nói đến kỹ thuật chạm khắc, chỉ nói về kết cấu khối ngọc đã là sự khác biệt rất lớn.

Mặt dây chuyền cá mè hoa bị con dấu mèo con kéo chất lượng xuống thê thảm.

Lạc Thanh Hàn nhịn không được, giúp nàng tháo mặt dây chuyền cá mè hoa xuống.

Ban đầu tặng cho nàng thứ này, hắn không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy kiểu dáng dễ thương, rất hợp với nàng, nhưng hiện giờ hắn lại cảm thấy thứ này quá kém chất lượng, không xứng với Tiêu Hề Hề.

Hề Hề của hắn xứng với những thứ tốt đẹp nhất trên đời này.

Lạc Thanh Hàn muốn vứt mặt dây chuyền cá mè hoa đi, nhưng bị Tiêu Hề Hề ngăn lại.

_____

Chương 593: Đầu tiên

Tiêu Hề Hề cầm mặt dây chuyền ngọc, mỉm cười nói.

“Đây dù gì cũng là quà mừng tuổi đầu tiên người tặng ta, nhìn nó sẽ nhớ đến lần đầu chúng ta cùng nhau đón Tết, vứt đi thì tiếc lắm, cứ giữ nó làm kỷ niệm đi.”

Lạc Thanh Hàn nghe vậy càng thấy hối hận.

Nếu biết nó còn có ý nghĩa kỷ niệm quan trọng như vậy thì lẽ ra hắn nên mua thứ gì đó tốt hơn tặng nàng.

Tiêu Hề Hề cẩn thận cất mặt dây chuyền cá mè hoa.

Con dấu ngọc bích cỡ ngón cái chạm vào ngực, tạo cảm giác mát mẻ thoải mái trong đêm hè này.

Lúc nằm trên giường, nàng vẫn còn hưng phấn, kiềm không được sờ sờ con dấu nhỏ đeo trên cổ, khóe miệng không tự chủ cong lên, cười như tên ngốc.

Nàng nằm trong lòng Lạc Thanh Hàn, tò mò hỏi.

“Người học khắc con dấu từ khi nào?”

Bàn tay Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng vu.ốt ve lưng nàng, nhỏ giọng nói “Khi còn học ở Thái Học, ta đã theo phu tử học khắc con dấu một thời gian, nhưng ta chỉ tự khắc cho vui, chưa từng khắc tặng ai.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu lên “Vậy ta là người đầu tiên nhận được con dấu do người khắc sao?”

Lạc Thanh Hàn thấp giọng đáp lại.

“Ừm, nàng là người đầu tiên.”

Cuộc đời này có rất nhiều lần đầu tiên.

Mỗi lần đầu tiên đều chứa đựng một kỷ niệm đặc biệt.

Những kỷ niệm như thế này luôn khó quên.

Tiêu Hề Hề rất vui vì nàng có thể trở thành một trong những người đầu tiên trong cuộc đời Lạc Thanh Hàn.

Có thể sau này hắn đón sinh nhật, tặng con dấu tự tay khắc với người khác, nhưng ít nhất, người đầu tiên nhận được đãi ngộ này sẽ luôn là nàng.

Thế là đủ rồi.

Tiêu Hề Hề úp mặt vào ngực hắn, cười nói.

“Ngủ ngon, Thái tử Điện hạ yêu dấu của ta.”

……

Hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Hề Hề bị Lạc Thanh Hàn lôi ra khỏi giường.

Tiêu Hề Hề vừa gãi gãi mái tóc rối bù của mình, vừa ngáp dài nói.

“Mỗi sáng vừa thức dậy, ta đều có cảm giác muốn ngủ đến trưa.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng có còn muốn ăn hoành thánh, cháo trắng, bánh kẹp hành chiên không?”

Tiêu Hề Hề không khỏi nuốt nước bọt.

“Muốn!”

Lạc Thanh Hàn vỗ mông nàng "Mau đi thay y phục."

Trong hoàng lăng không có cung nữ, thái giám duy nhất chính là lão thái giám mắt kém ở phòng bếp, không có người hầu hạ bọn họ tắm rửa thay y phục, nếu muốn đàng hoàng ra ngoài gặp người khác thì bọn họ phải tự lực cánh sinh.

May là kỹ năng sống của Thái tử và Tiêu Hề Hề khá tốt nên không đến mức không có người hầu hạ thì không sống nổi.

Tiêu Hề Hề mặc tề hung nhu quần xanh nhạt, kết hợp với áo tay hẹp xanh lơ và khăn lụa, vì chất liệu mềm nhẹ nên dù trời nóng bức vẫn thấy rất thoải mái.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Y phục này của nàng ở đâu ra? Ta chưa từng thấy nàng mặc bao giờ."

Tiêu Hề Hề ngồi trước gương trang điểm, vừa đeo khuyên tai vừa nói "Tam sư huynh may cho ta, đẹp không?"

Lạc Thanh Hàn đứng sau nàng, nắm một lọn tóc của nàng, nhẹ giọng nói.

"Ừm, đẹp."

Nàng mặc y phục như vậy nhìn rất đẹp, không cầu kỳ tinh xảo như trong cung, nhưng lại có khí chất giản dị tươi mới, rất hợp với nàng.

Chỉ là khi mặc thế này, nàng không giống phụ nữ đã có chồng, mà giống em gái chưa chồng nhà bên.

Lạc Thanh Hàn nhắc nhở "Nàng bới tóc lên đi."

Theo phong tục Đại Thịnh, phụ nữ có chồng thường bới tóc cao.

Tiêu Hề Hề cũng không để ý chuyện này lắm, dù sao bây giờ trời đang nóng, bới tóc lên sẽ mát hơn.

Nàng ngoan ngoãn bới tóc lên, dùng trâm cài cố định.

Lúc này Lạc Thanh Hàn mới hài lòng.

Bùi Thiên Hoặc giúp họ dịch dung thành một cặp vợ chồng trẻ có vẻ ngoài tương đối bình thường.

Dịch dung thực chất là việc sử dụng nhiều công cụ kỳ lạ khác nhau điều chỉnh các đường nét trên khuôn mặt một người.

Đây là một công việc tinh tế tỉ mỉ, đòi hỏi kiên nhẫn và bàn tay khéo léo.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm động tác của Bùi Thiên Hoặc, thỉnh thoảng hỏi vài câu, chẳng hạn như đây là gì? Thứ này phải làm sao?

Bùi Thiên Hoặc tức giận nói "Lúc ở Huyền Môn, sư phụ đã từng dạy nhưng muội chưa từng nghiêm túc học, mỗi lần lên lớp đều ngủ gật hoặc ăn vụng, bây giờ biết mình sai rồi chứ gì?"

Tiêu Hề Hề cười ngượng "Lúc trước ta không biết cần phải xuống núi luyện tập, ta còn tưởng kiếp này sẽ chết già ở trong núi."

Trên núi tuy ít trò giải trí nhưng nàng chưa từng thiếu ăn thiếu mặc, nàng cảm thấy cả đời ở trên núi cũng không sao.

Chính vì ý nghĩ ăn no chờ chết này mà nàng công khai lười biếng trên lớp.

Ai mà ngờ sư phụ tung ra chiêu lớn.

Sớm biết sẽ phải xuống núi, ban đầu nàng đã chăm chỉ học vài thứ rồi.

Nói cho cùng, tất cả đều là lỗi của sư phụ!

……

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn trốn trong xe ngựa chở rau rủ, lặng lẽ rời hoàng lăng.

Bây giờ cổng thành đã được đi lại bình thường, không còn kiểm tra nghiêm ngặt như trước.

Xa phu nói mấy câu với lính canh, trả phí vào cổng rồi đánh xe vào thành.

Cỗ xe dừng lại ở một nơi hẻo lánh.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn xuống xe.

Lạc Thanh Hàn nói với xa phu.

“Khi mặt trời lặn, ngươi ở đây đợi chúng ta.”

Xa phu cung kính đáp “Vâng.”

Lúc này vẫn còn sớm nhưng khu phía tây thành đã náo nhiệt, đường phố chật kín người.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đi thẳng đến Lưu Quang Các.

Từ khi lầu Đông Lai bị phong tỏa, Lưu Quang Các đã trở thành một trong những tửu lầu nổi tiếng nhất trong thành.

Mỗi ngày khách đến nườm nượp, công việc kinh doanh rất tốt.

Dù bây giờ là buổi sáng nhưng đã có rất nhiều khách đến quán ăn sáng uống trà.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đi lên tầng hai, chọn một phòng riêng cạnh cửa sổ.

Cửa sổ hướng ra sân giữa tửu lâu, trong sân trồng nhiều hoa cỏ, còn có non bộ nước chảy và cây cầu nhỏ, trông đầy màu sắc đẹp mắt.

Một cỗ xe ngựa dừng ở lối vào Lưu Quang Các.

Chưởng quầy thấy cỗ xe, mắt ông lập tức sáng lên.

Chưởng quầy vén vạt áo, ân cần hành lễ.

“Tiểu nhân thỉnh an vương gia.”

Lạc Dạ Thần nhảy xuống xe ngựa.

Hôm nay y cố ý mặc đẹp, cả người mặc cẩm bào tím tay rộng, trên tay cầm quạt xếp vẽ núi sông, cộng với khí chất kiêu ngạo không để ai vào mắt, cả người toát lên bốn chữ —

Giàu có, tùy hứng!

Lạc Dạ Thần sải bước vào Lưu Quang Các.

Y đã hẹn gặp Bộ Sanh Yên ở đây.

Vốn y định đến thẳng phủ Định Viễn Hầu đón người, nhưng Bộ Sanh Yên không thích bị người khác đưa đón, trước giờ nàng luôn như vậy, chỉ cần là việc mình có thể làm được, nàng sẽ không bao giờ nhờ vả người khác.

Lạc Dạ Thần hết cách, đành hẹn thời gian và địa điểm với nàng.

Y cố ý đến sớm một chút.

Bây giờ Bộ Sanh Yên hẳn cũng đã ra cửa.

Y có thể gọi đồ ăn trước, đợi nàng đến là có thể ăn ngay.

———

Chương 594: Bắt gian

Lạc Dạ Thần sải bước về phía phòng dành riêng cho mình, nhưng trên đường lại nghe thấy có người ồn ào.

“Cô tưởng mình là ai? Chỉ là con gái nuôi mà thôi, cũng đâu phải con gái ruột của Tây Lăng vương, kiêu ngạo cái gì? Chúng ta mời cô uống một ly là vì coi trọng cô, cô đừng không biết tốt xấu!”

Lạc Dạ Thần dừng lại.

Y nhìn theo hướng phát ra tiếng, thấy ba người đang ngồi trong phòng riêng bên cạnh.

Trong đó có hai người là công tử ăn chơi nổi tiếng trong thành Thịnh Kinh, ăn uống gái gú cờ bạc chuyện nào cũng có, người còn lại là Tạ Sơ Tuyết.

Công tử ăn chơi kia không biết là say hay sao đó mà mặt đỏ bừng có hơi dữ tợn.

Bọn chúng nhét ly rượu vào tay Tạ Sơ Tuyết, cố ép nàng uống.

Tạ Sơ Tuyết không muốn uống, giơ tay từ chối lại vô tình làm đổ ly.

Rượu tạt vào người đối phương.

Hai người tức thì nổi giận đứng dậy.

“Cô làm gì đó?!”

Tạ Sơ Tuyết giật mình, vội vàng xin lỗi “Xin lỗi, ta không cố

ý.”

Nàng vốn xinh đẹp, vẻ hoảng hốt trên mặt càng làm nàng yêu kiều đáng thương, giống như tiên tử lạc vào nhân gian, khiến người ta muốn làm điều quá đáng với nàng.

Hai tên công tử ăn chơi vốn không có khả năng tự chủ, càng đừng nói đến chuyện lúc này đang say xỉn, đầu óc không tỉnh táo.

Bọn chúng vừa gọi mỹ nhân, vừa lao về phía Tạ Sơ Tuyết.

Sắc mặt Tạ Sơ Tuyết tái nhợt, như thỏ trắng nhỏ bị sói đói săn đuổi, hoảng sợ bỏ chạy.

Tình cờ đụng phải Lạc Dạ Thần đang đứng trước cửa.

Tạ Sơ Tuyết vội vàng lùi lại, sắc mặt tái nhợt hơi ửng đỏ.

“Vương gia, sao ngài lại ở đây?”

Sau đó mắt nàng đỏ hoe, như thể nàng cảm thấy xấu hổ áy náy.

“Xin lỗi, ta … ta không cố ý đụng ngài, ta không ngờ ngài lại ở đây.”

Hai tên công tử ăn chơi cũng đuổi theo.

Bọn chúng nhìn thấy Lạc Dạ Thần cũng sửng sốt.

Thành Thịnh Kinh cũng không lớn mấy, giữa những tên công tử ăn chơi cũng thỉnh thoảng qua lại.

Trước đây, Lạc Dạ Thần từng cùng hai người này uống rượu khoe khoang, cũng xem như là bạn nhậu.

Hai tên công tử ăn chơi đứng không vững, cả người nồng nặc mùi rượu, nhìn thấy đã say khướt.

Bọn chúng cười ha hả.

“Vương gia cũng ở đây, trùng hợp thật, hay là chúng ta chơi cùng đi?!”

Tạ Sơ Tuyết vội nép người về phía Lạc Dạ Thần, dáng vẻ yếu ớt cầu cứu.

Nàng nhỏ giọng “Ta đi ngang qua đây thì bị bọn họ kéo vào, bọn họ ép ta uống, ta không còn cách nào khác đành uống một ly, nhưng bọn họ được nước làm tới, ép ta phải uống say, ta … ta tốt xấu gì cũng là nghĩa nữ của Tây Lăng vương, sao có thể để bọn họ bắt nạt như vậy?!”

Nói xong nàng quay mặt đi, khuôn mặt xinh đẹp đầy xấu hổ tức giận.

Nếu Lạc Dạ Thần ở nơi khác gặp loại chuyện này, y thậm chí không thèm nhìn lấy một giây, nhưng đây là Lưu Quang Các, là tài sản của mẫu thân y, mà y chính là chủ ở đây, nếu đám người này gây ra chuyện gì ở Lưu Quang Các, thì y và mẫu thân đều sẽ mất mặt.

Lạc Dạ Thần còn có hẹn, không có kiên nhẫn lý luận với hai tên công tử ăn chơi này, bèn nói với chưởng quầy phía sau.

“Ném hai tên này ra ngoài.”

Hai tên công tử ăn chơi đó đều xuất thân thế gia, những người khác phải nể mặt ba phần, nhưng Lạc Dạ Thần hoàn toàn không kiêng nể gì.

Đối phương xuất thân cao thì có cao bằng y không?

Trong cùng thế hệ, ngoài Thái tử thì trong Thịnh Kinh không còn ai có thể khiến y kiêng nể!

Chưởng quầy lập tức gọi vài hầu bàn cao lớn khỏe mạnh đến.

Hai tên công tử ăn chơi thấy thế muốn p.hát tiết, nhưng do uống quá nhiều, tay chân không còn sức, không chống cự nổi

những hầu bàn mạnh mẽ kia.

Bọn chúng chửi rủa luôn miệng, mấy hầu bàn cưỡng ép kéo bọn chúng ra ngoài.

Tạ Sơ Tuyết hành lễ với Lạc Dạ Thần, khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng, cảm kích nói.

"Đa tạ vương gia ra tay giúp đỡ, nếu hôm nay không có ngài, ta không biết phải làm sao nữa."

Lạc Dạ Thần qua loa đáp "Ừm, ta còn có việc, cô tự nhiên đi."

Y quay người rời đi.

Tạ Sơ Tuyết vội bắt lấy cánh tay y.

Lạc Dạ Thần dừng lại, nhìn cánh tay đang bị nắm.

Tạ Sơ Tuyết vội rút tay lại, mặt càng đỏ hơn, cả người luống cuống trông như không biết làm sao.

"Xin lỗi, là ta quá đường đột, ta chỉ … ta chỉ muốn nói xin lỗi, trước đây ngài tốt với ta như vậy, nhưng ta lại không trân trọng, còn nói những lời quá đáng với ngài."

Khi nói chuyện, mắt nàng đỏ hoe, giọng dần trầm xuống, trông rất đáng thương.

Chưởng quầy đang đi theo Lạc Dạ Thần thấy vậy, mỉm cười hiểu ý quay người đi, giả như không thấy gì.

Lạc Dạ Thần nhướng mày nhìn "Bây giờ chắc cô không định hối hận quay đầu đó chứ?"

Tạ Sơ Tuyết vội nói "Không, ta thật sự chỉ muốn thành tâm xin lỗi ngài, ta biết ngài đã định hôn với đại tiểu thư phủ Định Viễn Hầu, ta sẽ không xen vào giữa hai người, ta …"

Nói đến đây, nàng đột nhiên thấy hơi choáng, cơ thể lảo đảo.

Biểu cảm của nàng hơi mơ hồ.

“Vương gia, ta chóng mặt quá, trong rượu và thức ăn vừa nãy có thuốc.”

Nói xong, cơ thể nàng mềm nhũn, ngã thẳng về phía Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần theo bản năng đưa tay ra đỡ nàng.

Chợt có tiếng hét lạnh lùng ngoài cửa.

“Hai người đang làm gì?!”

Lạc Dạ Thần sững người.

Y thầm nghĩ, không trùng hợp đến thế chứ?!

Y cứng ngắc quay cổ, nhìn về phía phát ra tiếng thấy Bộ Sanh Yên đang đứng ngoài cửa.

Một tay nàng chống nạng, tay kia được nha hoàn dìu.

Nàng giận dữ trừng mắt nhìn Lạc Dạ Thần và Tạ Sơ Tuyết, ánh mắt sát khí đằng đằng như thể chính thất bắt gian tại trận.

Lạc Dạ Thần sợ hãi hít khí lạnh.

Y dứt khoát đẩy nữ nhân trong tay mình ra.

Trước chứng kiến của mọi người, Tạ Sơ Tuyết ngã mạnh xuống đất.

Một đại mỹ nhân cứ thế ngã sấp mặt trước mọi người.

Chưởng quầy có hơi không nỡ nhìn.

Lạc Dạ Thần lập tức giơ hai tay, thể hiện sự vô tội “Ta không làm gì cả, là cô ta tự vồ tới!”

Tạ Sơ Tuyết bị ngã đau nên cũng tỉnh dậy.

Nàng đỡ trán, trông ngỡ ngàng vô tội.

“Vương gia, ta làm sao vậy?”

Giọng nói yêu kiều mềm mại của nàng lọt vào tai Bộ Sanh Yên chẳng khác nào khiêu khích, khiến cơn giận của Bộ Sanh Yên càng thêm mãnh liệt.

Bộ Sanh Yên hất tay nha hoàn ra, chống nạng bước vào Lưu Quang Các.

Lạc Dạ Thần sợ hãi khi thấy ánh mắt rực lửa của nàng, y vô thức lùi lại.

Lúc này, y cảm thấy có mặc giáp kim tơ mềm cũng vô dụng.

Hôm nay y nhất định sẽ bị con cọp cái này đánh chết!

Bộ Sanh Yên tức giận nói “Ngươi đứng yên đó!”

Lạc Dạ Thần chỉ đành đứng yên.

Y đưa tay tóm lấy chưởng quầy đang lùi về sau, đồng thời dùng sức kéo chưởng quầy ra trước mặt mình.

Chưởng quầy bị ép trở thành tấm bia, trong lòng không ngừng than khổ.

Chương 595: Thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân

Đối mặt với dáng vẻ hung dữ của vương phi tương lai, chưởng quầy chỉ đành gượng cười.

“Bộ cô nương, vương gia thật sự vô tội, ngài ấy không làm gì cả, là Tạ cô nương chủ động vồ tới, vương gia chỉ đỡ một chút thôi, mọi người ở đây có thể làm chứng.”

Lúc này Tạ Sơ Tuyết đã đứng dậy.

Nàng lấy khăn lụa lau khóe mắt rồi nhẹ nhàng nói.

“Vừa nãy ta chóng mặt không đứng vững, vương gia chỉ đỡ ta một chút thôi, ta và vương gia chỉ là bạn bè bình thường, hi vọng Bộ cô nương đừng nghĩ lung tung.”

Lạc Dạ Thần thò đầu ra từ phía sau chưởng quầy lớn tiếng phản bác.

“Ai là bạn của cô? Đừng có tự đề cao mình nữa!”

Tạ Sơ Tuyết “……”

Mắt nàng đỏ hoe, nước mắt sắp rơi, nàng lập tức cúi đầu dùng khăn tay lau khóe mắt, cố gắng không để lộ vẻ yếu đuối trước mặt người ngoài.

“Phải, ta chỉ là nghĩa nữ của Tây Lăng vương mà thôi, sao xứng làm bạn với vương gia? Chỉ do bản thân ta xem vương gia như bạn, ta thành ra hôm nay cũng là đáng đời.”

Nói xong nàng che mặt chạy ra ngoài.

Lúc chạy ngang qua Bộ Sanh Yên, nàng bị Bộ Sanh Yên tóm lại.

“Chuyện còn chưa giải quyết rõ ràng, cô đi đâu?”

Hai mắt Tạ Sơ Tuyết ngấn lệ nhìn nàng, nghẹn ngào hỏi “Vương gia đã nói ta không xứng làm bạn với ngài ấy, cô còn muốn gì nữa?”

Trong sảnh hiện giờ có rất nhiều khách, lúc này bọn họ đồng loạt nhìn sang.

Ngoài ra còn có vài vị khách vừa bước vào đang định ngồi xuống cũng bị động tĩnh ở đây thu hút.

Vô số ánh mắt tập trung vào Tạ Sơ Tuyết và Bộ Sanh Yên.

Do khí chất trên người, Bộ Sanh Yên mang đến cho người ta cảm giác vô cùng mạnh mẽ, trong khi Tạ Sơ Tuyết lại là tiểu tiên nữ không dính khói bụi nhân gian.

So sánh hai người rõ ràng Bộ Sanh Yên có vẻ ngang ngược hơn.

Trông như nàng đang cố tình bắt nạt Tạ Sơ Tuyết.

Vài vị khách có tinh thần chính nghĩa mạnh mẽ đứng lên muốn bảo vệ Tạ Sơ Tuyết nhưng bị hầu bàn trong quán cản lại.

Một vị khách bất mãn “Các người muốn làm gì? Nhiều người bắt nạt một nữ nhân yếu đuối? Có còn vương pháp không?!”

Bộ Sanh Yên phớt lờ người phiền toái đó, chăm chăm nhìn Tạ Sơ Tuyết, lạnh lùng nói.

“Không phải vừa nãy cô nói chóng mặt sao? Được, ta sai người gọi đại phu cho cô, dù sao đây là địa bàn của chúng ta, nếu cô ở đây xảy ra chuyện gì, chúng ta không thể ăn nói với

Tây Lăng vương."

Vị khách vừa hét lên nghe vậy không khỏi sửng sờ.

Hắn không ngờ Bộ Sanh Yên lại gọi đại phu cho Tạ Sơ Tuyết.

Cô nương này nhìn có vẻ hung dữ nhưng không ngờ hành động lại chu đáo đến vậy.

Tạ Sơ Tuyết cau mày "Ta đã khỏi rồi, không cần gọi đại phu."

Bộ Sanh Yên "Cô khỏi rồi à? Vậy được, không cần gọi đại phu."

Nàng quay sang nói với chưởng quầy "Ông mang rượu và thức ăn mà Tạ cô nương vừa ăn đi báo quan, nói là có người bỏ thuốc vào đó, nhờ quan phủ kiểm tra, nếu đúng là thật, vậy phải điều tra thật kỹ lưỡng, nhưng nếu rượu và thức ăn không có vấn đề gì thì …"

Ánh mắt nàng lại nhìn Tạ Sơ Tuyết rồi cười lạnh.

"Tuy Tạ cô nương là nghĩa nữ của Tây Lăng vương, nhưng thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, hậu quả thì cô biết đấy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tạ Sơ Tuyết tức thì tái nhợt.

Các vị khách vừa rồi muốn ra mặt thay nàng thấy tình thế không ổn cũng im bặt.

Bọn họ tưởng chỉ là chuyện ghen tuông giữa hai nữ nhân nhưng không ngờ lại liên quan đến chuyện bỏ thuốc.

Tạ Sơ Tuyết quay lại nhìn Lạc Dạ Thần, giọng run rẩy nói.

"Ta là nữ nhi chưa xuất giá, nếu bước vào quan phủ, dù có chuyện gì hay không thì thanh danh cũng sẽ bị tổn hại, vương gia có thể nể phần giao tình trước kia, giơ cao đánh khẽ một

lần không?”

Lạc Dạ Thần sợ con cọp cái phát huy sức mạnh nên không dám nhìn Tạ Sơ Tuyết, y nhanh chóng đẩy chưởng quầy trước mặt, thúc giục nói.

“Ngươi điếc à? Không nghe Bộ cô nương nói gì sao? Mau báo quan đi!”

Tạ Sơ Tuyết “……”

Nàng biết tên nam nhân này khốn, nhưng không ngờ lại khốn đến mức này!

Chưởng quầy vội kêu người xếp rượu và thức ăn vào hộp đựng.

Xem ra thật sự có ý định báo quan.

Cuối cùng Tạ Sơ Tuyết cũng không giả vờ được nữa, dùng sức hất tay Bộ Sanh Yên ra.

Bình thường sức lực nhỏ bé của Tạ Sơ Tuyết chẳng là gì đối với Bộ Sanh Yên, nhưng bây giờ Bộ Sanh Yên đang bị thương, bị Tạ Sơ Tuyết hất như vậy, tức thì ảnh hưởng vết thương trên lưng, làm Bộ Sanh Yên thấy đau, sắc mặt nàng tái lại.

Tạ Sơ Tuyết nhân cơ hội chạy ra khỏi Lưu Quang Các, nhanh chóng biến mất.

Lạc Dạ Thần muốn đỡ Bộ Sanh Yên, nhưng nàng đã né y.

Nàng nghiến răng nói “Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của ngươi chạm vào ta.”

Lạc Dạ Thần “Ta thật sự chỉ đỡ cô ta có một chút thôi!”

Bộ Sanh Yên phớt lờ y, đi thẳng vào trong.

Nha hoàn vội đi theo dìu cánh tay nàng, nhỏ giọng khuyên "Tiểu thư, người đi chậm thôi."

Chưởng quầy nhìn Lạc Dạ Thần.

"Vương gia, còn cần báo quan không?"

Lạc Dạ Thần liếc nhìn các vị khách cách đó không xa, cố tình tăng âm lượng.

"Đương nhiên phải báo quan! Đây là địa bàn do Anh vương ta bảo vệ, ai dám gây chuyện ở đây, bổn vương g.iết chết hắn!"

Các vị khách nghe thấy từ "Anh vương" thì mới nhận ra y chính là trưởng tử của Hoàng đế, bèn cuống quít đứng dậy hành lễ.

"Bái kiến vương gia."

Lạc Dạ Thần chỉ vào vị khách vừa ra mặt giúp Tạ Sơ Tuyết, lớn tiếng nói "Ném hắn ra ngoài, sau này không cho phép bước vào Lưu Quang Các!"

Người đó đứng dậy, lớn tiếng nói "Ta chỉ nói vài câu công bằng giúp người khác thôi, dù ta có chỗ không đúng thì ta xin lỗi là được chứ gì, vương gia sao lại ép người như vậy? Ngài mở cửa Lưu Quang Các để làm ăn, nên tử tế với người khác …"

Lạc Dạ Thần không có kiên nhẫn nghe, y vẫy vẫy tay.

Ngay lập tức có hầu bàn lao tới, bịt miệng người đó kéo ra ngoài.

Những người khác thấy vậy liền biết Anh vương là người không nói lý, không dám nói thêm nữa, cúi đầu làm như không thấy gì.

Lạc Dạ Thần đuổi theo hướng Bộ Sanh Yên rời đi.

Bộ Sanh Yên đi đến sân giữa thì dừng lại.

Nàng chưa từng đến đây nên không biết phải đi đâu.

Nha hoàn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lo lắng hỏi.

“Vết thương của người có phải rách ra rồi không?”

Bộ Sanh Yên “Chắc là không, chỉ hơi đau, lát nữa sẽ hết.”

Nha hoàn nhìn lưng nàng một hồi, không thấy máu chảy mới yên tâm một chút.

Lạc Dạ Thần đuổi theo tới.

Y muốn đến gần nhưng sợ bị đánh nên dừng cách Bộ Sanh Yên một bước.

Y thận trọng hỏi.

“Ta gọi đại phu khám cho muội nhé?”

Bộ Sanh Yên cười khẩy “Không cần, ta không phải Tạ Sơ Tuyết mong manh như thủy tinh, chạm nhẹ là vỡ, ta lớn lên ở biên cương đầy cát đá, dù có va đập cũng không sao!”

Chương 596: Bánh từ trên trời rơi xuống

Sự chua chát trong mấy lời này rõ ràng đến mức Bộ Sanh Yên vừa nói xong đã hối hận.

Nhưng lời đã nói ra không thể nào rút lại.

Nàng đành quay mặt đi, không nhìn Lạc Dạ Thần nữa.

Lạc Dạ Thần im lặng cười.

Nha hoàn thấy bầu không khí hiện giờ hơi kỳ lạ, nàng là người ngoài không tiện ở đây nên chủ động lên tiếng.

“Tiểu thư, nô tỳ đi xem thử xe ngựa của chúng ta đã đỗ đúng chỗ chưa.”

Bộ Sanh Yên gật đầu “Ừm.”

Nha hoàn buông cánh tay nàng, xoay người rời khỏi sân.

Sau khi nha hoàn đi, trong sân chỉ còn lại Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần “Muội nghe ta giải thích đã.”

Bộ Sanh Yên vẫn nghiêng mặt, vô cảm nhìn hoa phù dung bên cạnh, thản nhiên nói “Được, ngươi giải thích, ta nghe.”

Lạc Dạ Thần mở miệng, muốn nói gì đó lại phát hiện y đã nói hết mọi chuyện rồi, bây giờ cũng không cần bổ sung gì nữa.

Y bất lực rũ vai.

“Thật ra chuyện xảy ra như ta đã nói, cô ta chủ động vồ về phía ta. Ta nhất thời không kịp suy nghĩ mới đưa tay ra đỡ cô ta. Ta vừa thấy cô ta thì muội đã tới rồi, ta đâu ngờ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy?!”

Bộ Sanh Yên tức giận cười “Ý ngươi là đang trách ta đến không đúng lúc à?”

Lạc Dạ Thần vội phủ nhận “Không có, ta không có ý đó! Ta chỉ cảm thấy mình thật xui xẻo, tại sao chuyện tồi tệ như vậy lại xảy ra với ta?!”

Trong phòng riêng ở tầng hai.

Tiêu Hề Hề vừa cầm một cái bánh đang định ăn thì nghe thấy giọng nói quen thuộc từ dưới lầu truyền đến.

Nàng đến gần cửa sổ nhìn xuống, thấy Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên đang đứng trong sân nói chuyện.

Nét mặt Bộ Sanh Yên nghiêm túc, trông rất không vui.

“Từ lâu ta đã nghe nói ngươi rất thích Tạ Sơ Tuyết, trước đây thậm chí ngươi còn đến cầu hôn cô ta. Nhìn bộ dạng của cô ta bây giờ chắc hẳn là chưa quên tình cũ. Nếu đã như vậy thì tốt nhất hai người nên quay lại với nhau, tránh để ta mắc kẹt giữa hai người.”

Nhắc đến chuyện trước kia, Lạc Dạ Thần khó tránh có hơi chột dạ.

Y ngượng ngùng nói.

“Đều là chuyện cũ lắm rồi, nếu muội không nhắc đến, ta đã quên mất rồi. Lúc đầu ta bị ma quỷ che mắt, tưởng cô ta là tiên nữ thuần khiết trong sáng. Sau này ta mới biết mình nhìn nhầm người, bụng dạ cô ta nhiều ý định xấu xa như tổ ong ấy, ai dính líu đến cô ta đều sẽ gặp xui xẻo.”

Bộ Sanh Yên bĩu môi “Nam nhân các người không phải thích

kiểu như cô ta sao?”

Lạc Dạ Thần nhanh chóng tẩy trắng.

“Bây giờ ta ghét nhất là kiểu như cô ta, nói chuyện cứ vòng vo, cố ý úp mở gây hiểu lầm, sau khi xảy ra chuyện thì giả vờ vô tội. May mà ta nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta, nếu không ta vẫn bị cô ta chơi xỏ!”

Bộ Sanh Yên hừ lạnh một tiếng “Ngu ngốc như ngươi, bị chơi xỏ là đáng đời.”

Lạc Dạ Thần thận trọng tiến lên một bước.

“Chúng ta đừng đứng đây nữa, ta dìu muội vào trong ngồi.”

Bộ Sanh Yên lập tức chống nạng lùi lại một bước, không vui nói.

“Không cần, hôm nay ta cố ý hẹn ngươi ra ngoài là vì ta có chuyện muốn nói với ngươi. Vốn ta muốn đợi ăn tối xong rồi nói, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết. Chúng ta cứ nói rõ ràng ở đây đi.”

Lạc Dạ Thần đại khái có thể đoán được nàng muốn nói gì.

Y khô khan nói “Ta dù gì cũng là một nửa chủ nhân của nơi này. Muội đến đây với tư cách là khách, ta thậm chí còn không mời nổi muội một tách trà, thật sự không hợp lý. Chúng ta vào phòng ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói chuyện đi.”

Bộ Sanh Yên kiên trì nói “Ta không thích uống trà. Dù sao ở đây cũng không có ai nên ta sẽ nói rõ với ngươi. Ta muốn hủy hôn. Sau khi hủy hôn, ngươi có thể công khai theo đuổi Tạ tiên nữ của ngươi, còn ta có thể tập trung chăm sóc phụ thân của ta. Từ giờ trở đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Lạc Dạ Thần bị thái độ muốn dứt khoát cắt đứt này của nàng chọc tức, không khỏi nhấn mạnh giọng điệu.

“Ta phải nói bao nhiêu lần nữa muội mới tin ta và Tạ Sơ Tuyết không có quan hệ?”

Bộ Sanh Yên mím môi “Chuyện giữa hai người không cần chứng minh với ta, dù sao ta cũng không quan tâm.”

Lạc Dạ Thần cười giễu “Rõ ràng là muội đang ghen, còn nói không quan tâm? Muội lừa ai chứ?”

Bộ Sanh Yên thẹn quá hóa giận.

“Ngươi đùa cái gì đấy? Ta ghen? Cả đời này ta sẽ không bao giờ ghen!”

Lạc Dạ Thần “Nếu không ghen có cần tức giận vậy không?”

Bộ Sanh Yên tức giận giơ tay định đánh y.

Lạc Dạ Thần vội lùi lại “Muội muốn làm gì? Nói không lại thì muốn đánh, thói xấu gì vậy chứ?!”

Bộ Sanh Yên chống nạng không tiện di chuyển nên chỉ đành nhìn y chằm chằm, tức giận nói.

“Nếu muốn ta gả cho ngươi, trừ khi bánh từ trên trời rơi xuống!”

Trong phòng riêng ở tầng hai.

Tiêu Hề Hề nhìn bánh trong tay rồi nhìn hai người đứng phía dưới.

Nàng giơ tay ném bánh ra ngoài.

Nàng nhắm rất tốt, bánh đập trúng đầu Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần còn đang nghĩ làm sao bác bỏ lời của Bộ Sanh Yên thì thấy một thứ nóng nóng đập xuống đầu mình.

Y vô thức đưa tay cầm nó lên.

Phát hiện đúng là một cái bánh vẫn còn nóng!

Lạc Dạ Thần "……"

Bộ Sanh Yên "……"

Nói muốn bánh thì thật sự có bánh.

Cả hai ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng hai.

Bọn họ thấy một tiểu nương tử lạ mặt đang tựa vào cửa sổ vẫy tay chào.

Tiểu nương tử vẫy tay mỉm cười.

"Vương gia, ta chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi!"

Lạc Dạ Thần vừa nghe giọng đã biết là ai, nhất định là Tiêu trắc phi!

Nhưng tại sao Tiêu trắc phi lại đổi mặt rồi?

Nhìn y ngơ ngác đứng đó, Tiêu Hề Hề thúc giục.

"Ngài nhìn ta làm gì? Ngài mau nói với Bộ cô nương đi, bỏ lỡ cơ hội tốt này thì chuẩn bị làm kẻ độc thân cả đời đi!"

Lạc Dạ Thần nhìn bánh trong tay, rồi nhìn Bộ Sanh Yên đứng đối diện.

Đầu óc Bộ Sanh Yên hỗn loạn.

Nàng không biết tiểu nương tử trên lầu là ai?

Còn bánh từ trên trời rơi xuống …

Nàng vừa nghĩ đến bánh thì thấy Lạc Dạ Thần đưa bánh trước mặt mình.

Mặt Lạc Dạ Thần hơi đỏ lên.

Y lớn đến thế này, chưa từng làm chuyện kỳ cục như vậy.

Nhưng để không phải làm kẻ độc thân cả đời, y vẫn gân cổ lớn tiếng nói.

“Vừa nãy muội nói chỉ cần bánh từ trên trời rơi xuống thì sẽ gả cho ta, bây giờ có bánh rồi, lời muội nói cũng phải tính chứ?”

Mặt Bộ Sanh Yên đỏ bừng, lúng túng nói “Vừa nãy ta chỉ ví dụ mà thôi.”

Lạc Dạ Thần “Nhưng ta xem là thật.”

Bộ Sanh Yên “……”

Lạc Dạ Thần vẫn giữ nguyên động tác đưa bánh, không hề cử động hay thúc giục, chỉ lặng lẽ chờ câu trả lời của nàng.

Lòng bàn tay chống nạng của Bộ Sanh Yên đổ mồ hôi.

Rõ ràng chỉ là một cái bánh, còn nặng hơn cả thánh chỉ.

Nàng khó khăn nói “Cảm ơn lòng tốt của huynh, nhưng ta không thể nhận.”

Chương 597: Không được đổi trả

Lạc Dạ Thần hỏi "Tại sao?"

Bộ Sanh Yên "Ta không yên tâm về phụ thân ta."

Về chuyện này, Lạc Dạ Thần sớm đã nghĩ xong, không do dự nói.

"Chúng ta đều sống trong thành Thịnh Kinh, cả thành cũng không lớn mấy, nếu muội không yên tâm về lão hầu gia, thì lúc nào cũng có thể về hầu phủ thăm ông ấy. Nếu sức khỏe lão hầu gia không tốt, ta có thể giúp ông ấy mời thái y. Nhà ta còn buôn bán dược liệu, nếu thiếu dược liệu gì thì ta có thể nhờ nhà ngoại tổ phụ tìm giúp."

Bộ Sanh Yên nghe mấy lời đầu không có phản ứng gì, nhưng nghe về sau, nàng không khỏi quay đầu ngơ ngẩn nhìn y.

Nàng ngạc nhiên, xúc động và có những cảm xúc khó tả.

"Tại sao huynh lại nhượng bộ với ta như vậy?"

Lạc Dạ Thần gãi đầu "Coi như ta báo đáp ân tình của muội đi. Dù sao trước đây muội vì cứu ta mới bị gãy chân. Mà ta còn ôm muội ở trước mặt mọi người đi tìm cứu viện. Rất nhiều người đã nhìn thấy ta ôm muội, ta không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Nếu sau này chúng ta thành thân thì không sao. Nhưng nếu chúng ta không thành thân, chuyện đó chắc chắn sẽ tổn hại thanh danh của muội. Dù sao sớm muộn gì ta cũng lấy vợ, muội cũng không thể ở hầu phủ cả đời. Nếu đã như vậy, hay là chúng ta thử một chút đi?"

Bộ Sanh Yên mím môi, thấp giọng nói "Ta cả đời có thể

không thành thân, ta không quan tâm người khác nghĩ gì.”

Lạc Dạ Thần hỏi lại “Còn phụ thân muội thì sao? Ông ấy già rồi, muội đành lòng để ông ấy cứ lo lắng chuyện của muội sao?”

Bộ Sanh Yên không thể nói gì.

Tiêu Hề Hề nằm tựa trên cửa sổ, nhàn nhã nói.

“Bộ cô nương, ngài ấy bằng lòng viết truyện cho cô, vậy nên cô cho ngài ấy một cơ hội đi!”

Bộ Sanh Yên ngạc nhiên.

Đầu tiên nàng nhìn Tiêu Hề Hề trên lầu, sau đó nhìn Lạc Dạ Thần.

“Số truyện đó là do huynh viết?”

Mặt Lạc Dạ Thần đột nhiên đỏ bừng.

Y không ngờ chuyện viết truyện lại bị vạch trần ngay lúc này, trong lòng y vừa xấu hổ vừa bực bội.

Dù có bị người khác vạch trần, y vẫn cố giữ thể diện của Anh vương, gân cổ lớn tiếng nói.

“Là ta viết đó thì sao? Lẽ nào muội còn muốn trả hàng? Ta nói muội biết, không thể nào! Truyện mà ta đã tặng, không được đổi trả!”

Bộ Sanh Yên kiềm nén không bật cười, do dự giằng xé bất an trong lòng đều được xóa bỏ.

Thay vào đó là một chút cảm động, một chút mong đợi.

“Sao huynh ngốc thế?”

Lạc Dạ Thần không cảm thấy mình ngốc.

Y định đáp lại, nhưng chưa kịp nói thì thấy Bộ Sanh Yên đưa tay cầm bánh.

Lạc Dạ Thần sửng sốt.

Bộ Sanh Yên cười nói, một tay cầm nạng, một tay cầm bánh.

“Dù chữ của huynh xấu, nhưng nội dung khá thú vị, ta muốn biết kết cục câu chuyện, huynh đừng ngừng viết giữa chừng.”

Tuy có lúc Lạc Dạ Thần rất ngốc, cũng có lúc ngứa đòn.

Nhưng y là người đầu tiên sẵn lòng viết truyện cho nàng.

Từng chữ viết hết bao nhiêu cuốn truyện đó chắc chắn không phải chuyện dễ dàng.

Huống chi, Lạc Dạ Thần không phải người thích đọc sách viết chữ.

Y sẵn lòng ép mình làm những chuyện mình không thích để làm nàng vui.

Chuyện này đã là một chuyện rất hiếm thấy.

Bộ Sanh Yên kiềm không được muốn cùng y thử một chút.

Nếu y thật sự làm được những gì mình nói, cho nàng về nhà thăm phụ thân thường xuyên thì gả cho y cũng không sao.

Lạc Dạ Thần vẫn còn ngẩn người, chưa kịp hoàn hồn sau niềm vui tỏ tình thành công.

Lúc này, những cánh hoa từ trên trời rơi xuống.

Giống như tuyết bay lả tả xuống người họ.

Bộ Sanh Yên nhìn lên, thấy tiểu nương tử trên tầng hai đang rải cánh hoa.

Bên cửa sổ phòng riêng có hai chậu hoa hồng, mà lúc này đã bị Tiêu Hề Hề ngắt trụi.

Nàng vừa hát vừa bày vẻ rải cánh hoa.

“Ngày mai ta phải gả cho chàng rồi

Ngày mai ta phải gả cho chàng rồi

Nếu không phải chàng hỏi ta

Nếu không phải chàng khuyên ta

Nếu không phải thời điểm thích hợp

Chàng khiến ta rung động …”

Lời bài hát này làm Bộ Sanh Yên càng đỏ mặt hơn.

Dù tính tình nàng phóng khoáng thẳng thắn nhưng cũng sẽ lộ ra chút nhút nhát xấu hổ của một người con gái.

Nàng đẩy Lạc Dạ Thần vẫn đang ngây người.

“Chúng ta đừng đứng đây nữa, mau vào phòng đi.”

Lúc này Lạc Dạ Thần mới hoàn hồn lại, nhanh chóng đáp “Ờ ờ, vào phòng, vào phòng, chúng ta vào phòng!”

Lúc này y cảm giác như đang đứng trên mây, cả người mơ hồ, cực kỳ không chân thực.

Y bước được hai bước rồi dừng lại, quay đầu nhìn Bộ Sanh Yên.

“Muội đồng ý rồi phải không?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Bộ Sanh Yên đỏ bừng xấu hổ “Hoàng đế đã ban hôn, ta có thể từ chối sao?”

Lạc Dạ Thần tiến lên hai bước, lại hỏi "Vậy muội không muốn hủy hôn nữa phải không?"

Bộ Sanh Yên bị y hỏi đến phiền, tức giận nói "Rốt cuộc huynh có đi không?"

Lạc Dạ Thần bị mắng cũng không giận, ngược lại còn cười hì hì.

Y dẫn đường, đưa nàng vào phòng dành riêng ở cuối cùng.

Bộ Sanh Yên đi lại khó khăn nên Lạc Dạ Thần chủ động đưa tay dìu nàng.

Lòng bàn tay y nắm vai nàng.

Chất liệu y phục mùa hạ khá mỏng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng hơi nóng từ lòng bàn tay y.

Khi cả hai ngồi xuống, nhiệt độ trên mặt vẫn chưa giảm bớt.

Chưởng quầy bưng ấm trà bước vào, vừa pha trà vừa ân cần hỏi.

"Hai vị muốn ăn gì?"

Lạc Dạ Thần không kịp suy nghĩ buột miệng nói "Bánh!"

Bộ Sanh Yên "……"

Nàng lặng lẽ đặt bánh trên tay lên bàn.

Chưởng quầy mỉm cười đáp lại "Ngoài bánh ra? Còn muốn gọi gì nữa không?"

Lạc Dạ Thần hỏi Bộ Sanh Yên muốn ăn gì.

Bộ Sanh Yên nói "Ta không kén ăn, gì cũng được."

Lạc Dạ Thần nói với chưởng quầy.

“Vết thương của muội ấy vẫn chưa lành, cần ăn uống thanh đạm, mấy món không tốt cho vết thương thì đừng lên, còn lại thì ông tự xem mà làm đi.”

Chưởng quầy gật đầu liên tục, tỏ ý đã hiểu.

Khi chưởng quầy rời đi, Bộ Sanh Yên nói đầy ẩn ý.

“Đúng là không nhìn ra, huynh còn rất giỏi chăm sóc người khác, bình thường hay dùng chiêu này để dỗ dành các tiểu cô nương phải không?”

Lạc Dạ Thần khinh thường nói “Muội quá coi thường ta rồi, ta đường đường là Anh vương, trước nay chỉ có người khác dỗ dành ta, ta chưa từng dỗ dành người khác.”

Bộ Sanh Yến “Xem huynh có thể làm được gì!”

Lúc bữa sáng được bưng lên, Lạc Dạ Thần cố ý đẩy nồi bánh đến trước mặt Bộ Sanh Yên.

“Không phải muội muốn ăn bánh sao? Ăn nhiều một chút, nếu không đủ có thể gọi thêm!”

Bộ Sanh Yên nhìn nồi bánh nướng lớn trước mặt, chợt thấy hối hận vì vừa rồi nàng không nên dùng bánh để ví dụ.

Lạc Dạ Thần cầm một cái bánh lên bắt đầu ăn.

Vừa ăn sáng xong, chưởng quầy đã tới.

“Khởi bẩm vương gia, chúng ta gửi rượu và thức ăn đến phủ Kinh Triệu theo lệnh của ngài. Sau khi ngỗ tác kiểm tra đã xác định trong rượu và thức ăn không có thuốc.”

Lạc Dạ Thần cau mày “Nếu không có thuốc, tại sao vừa rồi Tạ Sơ Tuyết lại đột nhiên ngất xỉu?”

Bộ Sanh Yên cười nhạo.

“Người ta nói mình bị bỏ thuốc, thì huynh tin thật à? Não huynh bị khoét rỗng rồi à?”

Chương 598: Huynh thử đánh ta đi

Chưởng quầy giả như không nghe thấy lời chế giễu của vương phi tương lai với Anh vương, kính cẩn hỏi.

“Tiếp theo chúng ta nên xử lý chuyện này thế nào?”

Lạc Dạ Thần hỏi “Phủ Kinh Triệu nói thế nào?”

Chưởng quầy kể lại toàn bộ.

“Người của phủ Kinh Triệu nói, vì rượu và thức ăn không có thuốc nên không thể lập án, quan phủ không thể can thiệp, bọn họ đề nghị chúng ta nên giải quyết riêng.”

Lạc Dạ Thần kiêu ngạo quen rồi, không muốn chịu thiệt trong chuyện này.

Nhưng y không biết còn cách nào tốt hơn.

Bộ Sanh Yên lớn lên ở biên quan, nơi biên quan đông người nhiều miệng, loại người nào cũng gặp được.

Trước đây từng có người muốn ăn quỵt, cố ý vu cáo cơm canh trong quán có vấn đề.

Ban đầu, quán cũng muốn giữ kín chuyện này.

Suy cho cùng, bọn họ phải mở cửa làm ăn, không muốn ầm ĩ với người khác chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy.

Nào ngờ bọn vô lại đó được nước làm tới.

Vì vậy, vấn đề này phải giải quyết nhanh gọn, không được để

đối phương nghĩ quán rất dễ bắt nạt.

Bộ Sanh Yên bình tĩnh nói

“Nếu rượu và thức ăn không có vấn đề, vậy có nghĩa Tạ Sơ Tuyết đang vu cáo. Vì danh tiếng của Lưu Quang Các, ta đề nghị các người viết một thông báo về chuyện này rồi dán trước cửa Lưu Quang Các. Nói sự thật cho mọi người biết. Kẻo sau này có người lấy chuyện này ra, nghi ngờ thức ăn ở Lưu Quang Các có vấn đề.”

Nếu là người khác có lẽ sẽ kiêng nể mặt mũi của Tây Lăng vương, không dám làm lớn chuyện này.

Nhưng Lạc Dạ Thần không hề sợ.

Ai cũng là vương gia, y còn là trưởng tử của Hoàng đế, chỉ xét địa vị thì y không kém gì Tây Lăng vương, dựa vào đâu mà bắt y bấm bụng chịu đựng Tây Lăng vương?!

Không phục thì xử!

Lạc Dạ Thần lập tức đồng ý “Cứ làm theo lời Bộ cô nương nói!”

Chưởng quầy chắp tay nói “Vâng.”

Sau khi dặn dò xong, Lạc Dạ Thần nhớ đến rượu mà Định Viễn Hầu muốn, sai chưởng quầy lấy loại rượu ngon nhất ở Lưu Quang Các đến.

Chưởng quầy sai người mang vò rượu từ hầm rượu ra.

Ông cố ý đánh bóng vò rượu, rồi mang đến cho Anh vương.

“Vương gia, đây là rượu mà ngài dặn.”

Lạc Dạ Thần “Chuyển nó lên xe ngựa, lát nữa ta sẽ mang đến cho Định Viễn Hầu.”

Thì ra vương gia muốn tặng rượu này cho nhạc phụ tương lai! Chưởng quầy chợt bừng tỉnh, nụ cười trên mặt ngày càng niềm nở.

“Dạ vâng!”

Ông đang định mang vò rượu đi thì bị Bộ Sanh Yên ngăn lại.

“Đợi đã.”

Chưởng quầy cung kính hỏi “Bộ cô nương còn dặn dò gì?”

Bộ Sanh Yên nói “Ông đi lấy một vò rượu mới, nhỏ một chút, lấy thêm một chậu nước đun sôi và một thìa gỗ múc rượu.”

Chưởng quầy không biết nàng muốn làm gì nhưng vẫn làm theo, mang những thứ mà nàng cần tới.

Bộ Sanh Yên mở nắp vò rượu.

Hương rượu êm dịu tản ra ngoài.

Nàng cho thìa gỗ vào, cẩn thận múc năm thìa cho vào vò rượu nhỏ rồi đổ chậu nước đun sôi vào.

Chưởng quầy thấy vậy, không khỏi hít khí lạnh, đau lòng kêu lên.

“Bộ cô nương, cô đang làm gì vậy? Đây là Nữ Nhi Hồng thượng hạng, rất quý giá, ở bên ngoài dù có tiền cũng chưa chắc mua được, sao cô lại pha với nước?”

Đây đúng là phí của trời mà!

Bộ Sanh Yên bình tĩnh nói “Sức khỏe phụ thân ta không tốt, không được uống rượu, ta pha chút nước vào, ông ấy có thể uống rượu mà không hại đến sức khỏe.”

Chưởng quầy vẫn thấy đau lòng, nhìn vò rượu như đang nhìn con gái mình bị người ta lăng nhục.

Lạc Dạ Thần chẳng thấy gì to tát.

“Không phải chỉ một vò rượu thôi sao? Pha chút nước thì có là gì? Trước đây ta còn từng uống rượu pha nước, bọn họ còn nói, mua rượu tặng nước, không tính thêm tiền với ta, ngươi xem người ta rất có đầu óc kinh doanh!”

Chưởng quầy “……”

Ông hít sâu một hơi thầm nhủ, đây là con trai của Huệ phi, không thể đánh không thể mắng, chỉ có thể nhịn!

Bộ Sanh Yên không nói nên lời nhìn Lạc Dạ Thần.

“Không phải huynh nhiều tiền lắm sao? Sao còn uống rượu pha nước?”

Lạc Dạ Thần vớt vát thể diện “Đấy gọi là trải nghiệm cuộc sống, ta muốn xem thử dân chúng uống rượu thế nào?”

Bộ Sanh Yên vạch trần y một cách không thương tiếc.

“Chính vì huynh ngốc.”

Lạc Dạ Thần thẹn quá hóa giận “Ta cảnh cáo muội, muội không được phép nói ta ngốc, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

Bộ Sanh Yên “Huynh ngốc, huynh ngốc, huynh ngốc!”

Lạc Dạ Thần giơ tay phải lên, bày ra dáng vẻ muốn đánh người.

Chưởng quầy vội vàng khuyên “Vương gia, có gì từ từ nói, tuyệt đối đừng động tay!”

Lạc Dạ Thần “Ông xem dáng vẻ kiêu ngạo của muội ấy kìa, ta không dạy muội ấy một bài học, muội ấy sẽ lên trời mất!”

Chưởng quầy lo lắng nói "Vậy ngài cũng không thể động tay được!"

Bộ Sanh Yên chẳng những không sợ, thậm chí còn tiến tới một bước, sáp tới trước mặt Lạc Dạ Thần.

"Huynh muốn dạy ta thế nào? Lẽ nào huynh dám đánh ta thật?"

Lạc Dạ Thần cau mày nói "Muội đừng ép ta! Ta mà ác lên thì người thân cũng không nhìn!"

Bộ Sanh Yên lại gần "Huynh thử đánh ta đi! Ta muốn xem huynh có thể ác đến mức nào?"

Lạc Dạ Thần không ngờ nữ nhân này lại hung hãn như vậy.

Y đã giơ tay lên rồi mà nàng cũng không sợ.

Chưởng quầy vẫn đang nhìn, Lạc Dạ Thần không muốn nhượng bộ, nhưng nếu ra tay đánh thật thì y lại không dám.

Y do dự một lúc, cuối cùng hạ tay xuống, vỗ nhẹ lên mặt Bộ Sanh Yên.

Động tác đó nhẹ như đang dỗ trẻ con.

Lạc Dạ Thần đỏ mặt "Ta … ta đánh rồi."

Chưởng quầy "……"

Ngài gọi đó là đánh sao?

Ngài rõ ràng đang chiếm lợi của người ta!

Bộ Sanh Yên hiển nhiên không ngờ Lạc Dạ Thần sẽ làm như vậy.

Nàng nhịn không được bật cười.

Ha ha ha!

Lạc Dạ Thần tức giận "Muội cười cái gì? Ta cảnh cáo muội, không được phép cười!"

Bộ Sanh Yên cười ra nước mắt "Lạc Dạ Thần, sao trước đó ta không nhận ra huynh buồn cười như vậy?!"

Lạc Dạ Thần thấy mình bị sỉ nhục, muốn chặn miệng nữ nhân này, không cho nàng nói nữa.

Đáng tiếc chưởng quầy không thức thời vẫn đang đứng bên cạnh, Lạc Dạ Thần không làm gì được Bộ Sanh Yên, cuối cùng nhịn một bụng tức, cầm vò rượu pha nước đi ra ngoài.

Bộ Sanh Yên đi theo y, vừa đi vừa cười.

Khi hai người lên xe, Bộ Sanh Yên vẫn đang cười.

Trên xe ngựa chỉ có hai người bọn họ.

Lạc Dạ Thần không chút kiêng dè, trực tiếp đưa tay che miệng nàng lại.

"Im miệng, không được cười nữa!"

Lúc y thực hiện hành động này cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Lúc Bộ Sanh Yên ngừng cười, y mới nhận ra mình đã làm gì.

Lòng bàn tay y chạm nhẹ vào đôi môi đỏ mọng của nàng, cảm giác mềm mại đó làm tim y ngừng trong giây lát rồi tăng tốc điên cuồng.

Y vô thức nuốt nước bọt, yết hầu cuộn lên xuống.

Bộ Sanh Yên ngạc nhiên nhìn y, nàng ngạc nhiên trước hành động của y.

Một lúc sau, Lạc Dạ Thần rút tay lại.

Y giấu hai tay vào ống tay áo, siết chặt thành nắm đấm, như muốn níu giữ phần cảm giác còn lại, để nó không biến mất.

Để che đậy hành động thất thố của mình, y nhấn mạnh.

“Không được cười nữa.”

Chương 599: Nợ ân tình của ông với Thẩm gia sẽ được xóa sạch

Trong khi Tiêu Hề Hề ném bánh và rải cánh hoa xuống lầu thì Lạc Thanh Hàn đang ngồi yên lặng bên bàn ăn cháo trắng.

Nàng cười xong thì quay lại bàn ngồi xuống, vừa cầm bánh ăn vừa nói.

“Chuyện giữa Anh vương và Bộ cô nương giải quyết xong rồi.”

Lạc Thanh Hàn không mấy quan tâm chuyện này, thản nhiên đáp “Ừm”

Tiêu Hề Hề do dự rồi nói “Vừa nãy ta thấy vận khí của Anh vương hơi kỳ lạ, nhìn thì giống như ngài ấy đang có vận đào hoa, nhưng trong vận đào hoa này lại xen lẫn thứ gì đó.”

Lạc Thanh Hàn “Thứ gì?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Nhìn không rõ rốt cuộc là gì, nhưng ta cảm thấy không phải chuyện tốt.”

Lạc Thanh Hàn “Lát nữa ta sẽ sai người truyền lời cho huynh ấy, bảo huynh ấy cẩn thận một chút.”

“Ừm.”

Sau khi hai người ăn sáng xong thì cùng nhau rời khỏi Lưu Quang Các.

Hai người ngồi xe ngựa đến một tiệm cầm đồ tên Từ Ký.

Mặt tiền của tiệm cầm đồ này nhìn khá nhỏ nhưng diện tích bên trong khá rộng.

Hai người vừa bước vào, lập tức có người làm mỉm cười bước tới, niềm nở hỏi.

“Hai vị khách quan muốn cầm đồ hay chuộc đồ? Hay có nhu cầu nào khác?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Ta muốn cầm đồ.”

Người làm “Không biết ngài muốn cầm gì?”

Hầu hết mọi người nghe vậy sẽ lấy ra thứ muốn cầm, rồi đưa cho đối phương xem xét, không thì cũng sẽ mô tả hình dáng và đặc điểm của đồ vật đó.

Nhưng Lạc Thanh Hàn lại nói “Ta muốn cầm gió trong núi, trăng trong nước.”

Người làm sửng sốt một chút, sau đó cười ngượng nói “Khách quan thật biết nói đùa, gió trong núi, trăng trong nước này là vật không thấy được không cầm được, thì làm sao cầm đồ được?”

Lạc Thanh Hàn “Ta nói cầm được là cầm được, ngươi không tin có thể hỏi ông chủ Từ Nhạc Châu của ngươi.”

Vốn người làm tưởng hắn cố tình gây chuyện, nhưng khi nghe đối phương gọi tên chính xác của ông chủ, hiển nhiên không phải là người vô lý gây sự.

Người làm nhìn hắn từ trên xuống dưới, tuy vẻ ngoài hắn bình thường nhưng khí chất không tầm thường, chắc chắn không phải người bình thường.

Trong nghề cầm đồ, điều quan trọng nhất là phải có con mắt tinh tường.

Người làm này làm việc ở tiệm cầm đồ đã lâu, khả năng nhìn

đồ ở mức trung bình, khả năng nhìn người cũng học qua loa.

Người làm thấy đối phương lại lịch không tầm thường, khách khí nói.

“Mời hai vị ngồi nghỉ một lát, tôi sẽ quay lại ngay.”

Người làm vén rèm cửa bên rồi bước vào trong.

Người làm vừa đi, Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Từ Nhạc Châu là ai?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh giải thích.

“Hắn từng là tên trộm mộ khét tiếng. Sau khi thành gia lập nghiệp, vì nghĩ cho vợ con nên hắn quyết định rửa tay gác kiếm. Nhưng đồng bọn của hắn lúc đó phát hiện ra một ngôi mộ lớn, muốn kéo hắn làm vụ cuối cùng. Nhưng hắn không muốn, đồng bọn đó đã bắt cóc vợ con hắn, buộc hắn phải làm theo.”

Tiêu Hề Hề chăm chú lắng nghe “Hắn có thỏa hiệp không?”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Vì an toàn của vợ con, hắn buộc phải bằng lòng, theo đồng bọn xuống mộ.”

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Sau đó thì sao?”

Lạc Thanh Hàn “Trong ngôi mộ đó có cơ quan, bọn chúng vô tình chạm vào cơ quan làm mặt đất sụt lún, kinh động người giữ mộ. Con cháu của chủ mộ phát hiện ra những kẻ trộm mộ, lập tức bắt giữ đám người đó, chuẩn bị giải lên quan.”

Theo luật pháp Đại Thịnh, trộm mộ của người khác là trọng tội, một khi bị bắt, nhẹ thì đi đày sung quân, nặng thì chặt đầu.

Tiêu Hề Hề chớp mắt “Mộ đó chắc không phải là mộ phần củaThẩm gia đó chứ?”

Lạc Thanh Hàn gật đầu.

“Ừm, mộ mà bọn chúng trộm quả thật là mộ phần của Thẩm gia. Dù lúc đó Thẩm gia đã suy tàn, nhưng người xưa có câu, yếu trâu còn hơn khỏe bò. Ngoại tổ phụ còn là một người biết làm ăn, có uy tín cao ở địa phương. Chỉ cần một câu nói của ông, những kẻ trộm mộ đó sau khi bị giải lên quan chắc chắn chỉ có con đường chết. Từ Nhạc Châu biết mình trốn không thoát nên đã chủ động giải thích thân phận và lai lịch của mình, đồng thời giao hết tiền tích góp nhiều năm cho Thẩm gia. Hắn chỉ yêu cầu Thẩm gia tha cho hắn.”

Tiêu Hề Hề “Ngoại tổ phụ của ngài đồng ý rồi.”

Nàng dùng câu khẳng định, không phải câu nghi vấn.

Lạc Thanh Hàn “Ngoại tổ phụ từng nghe qua danh tiếng của hắn, sau nhiều lần dò hỏi và xác minh, ngoại tổ phụ biết hắn nói thật nên quyết định thả hắn. Điều kiện duy nhất là hi vọng hắn ghi nhớ ân tình này của Thẩm gia, sau này Thẩm gia có yêu cầu gì, hắn cũng không được từ chối.”

Tiêu Hề Hề chợt hiểu ra “Thì ra là vậy.”

Lúc này, rèm cửa bên được vén lên, một người đàn ông trung niên cao gầy bước ra.

Ông mặc trường sam xanh đậm, khuôn mặt gầy, da ngăm đen và đôi mắt sáng.

Ông chắp tay hành lễ, thái độ rất khiêm tốn.

“Tại hạ là Từ Nhạc Châu, không biết nên xưng hô với các hạ thế nào?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Ta là con thứ ba trong nhà, cứ gọi ta là Thẩm tam lang.”

Từ Nhạc Châu sai người dâng trà bánh, sau đó sai người đóng cửa tiệm, rồi treo một tấm bảng gỗ ghi đóng cửa ở bên ngoài.

“Những lời Thẩm tam lang nói vừa nãy, ta đã nghe thấy rồi, nếu Thẩm tam lang là hậu nhân của Thẩm lão gia thì chính là ân nhân của Từ mỗ, ân nhân có chuyện gì cứ nói thẳng, tai hạ sẽ cố hết sức báo đáp ân tình của Thẩm gia.”

Lạc Thanh Hàn “Nghe nói ông rất giỏi đào đường hầm.”

Từ Nhạc Châu vừa nghe vậy đã biết ý đồ của đối phương, bất đắc dĩ nói.

“Năm đó cùng người khác trộm mộ, ta chịu trách nhiệm đào hố, đào đường hầm, nhưng từ khi rửa tay gác kiếm, ta đã gần hai mươi năm chưa đào đường hầm, tay nghề đã không còn thạo nữa.”

Lạc Thanh Hàn nhìn vào mắt ông “Chỉ cần ông giúp ta chuyện này, nợ ân tình của ông với Thẩm gia sẽ được xóa sạch.”

Từ Nhạc Châu cau mày, như đang do dự.

Phải rất lâu sau ông mới lên tiếng.

“Ngài muốn đào từ đâu đến đâu?”

Lạc Thanh Hàn “Đào từ ngoài thành đến hoàng cung.”

Sắc mặt Từ Nhạc Châu đột nhiên thay đổi.

Cả Tiêu Hề Hề đang ăn điểm tâm cũng ngẩng đầu lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Từ Nhạc Châu vội xua tay “Không được, không được! Nền tường hoàng cung rất sâu, đào đường hầm vô cùng khó khăn. Khoảng cách từ hoàng cung ra ngoài thành cũng rất dài. Dựa vào tay nghề không còn thành thạo của ta, dù ta đào đến phế cả tay cũng chưa chắc đào được đường hầm này!”

Thái độ của ông cực kỳ kiên quyết, xem ra thật sự không làm được chuyện này.

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một lúc rồi quyết định yêu cầu tiếp theo.

“Đào từ ngoài thành vào trong thành thì thế nào?”

Từ Nhạc Châu do dự một chút, nói “Chuyện này có thể thử, nhưng ta không bảo đảm có thể thành công, dù sao nền móng tường thành cũng rất sâu.”

Lạc Thanh Hàn “Mười ngày, đủ không?”

Từ Nhạc Châu cau mày “Thời gian quá gấp, đào không được dài.”

Lạc Thanh Hàn “Chỉ cần có thể vào thành.”

Từ Nhạc Châu gật đầu “Được.”

Chương 600: Mì trường thọ

Nói xong chuyện làm ăn, Lạc Thanh Hàn đứng dậy rời đi với Tiêu Hề Hề.

Từ Nhạc Châu tự mình mở cửa tiễn bọn họ ra ngoài.

Lúc Lạc Thanh Hàn đi ngang qua ông thì dừng bước, bất chợt hỏi.

"Năm đó các người chạm vào cơ quan trong mộ phần của Thẩm gia, là các người vô tình hay là ông cố ý?"

Từ Nhạc Châu hiển nhiên không ngờ hắn lại đột nhiên hỏi chuyện này, ông sửng sốt một hồi rồi mỉm cười.

"Chuyện đã qua lâu như vậy, Thẩm tam lang cần gì tìm hiểu đến cùng?"

Lạc Thanh Hàn từ phản ứng của ông đã biết được đáp án.

Hai người bước ra khỏi tiệm cầm đồ Từ Ký.

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn tiệm cầm đồ đã đóng cửa, nhịn không được hỏi.

"Lời vừa nãy của người là có ý gì?"

Lạc Thanh Hàn giải thích "Từ Nhạc Châu là người thông minh, năm đó ông ấy bị người khác ép buộc, hẳn là biết rất rõ đám người uy hiếp ông ấy không phải người tốt. Chỉ cần ông ấy thỏa hiệp một lần, sau đó vẫn còn nhiều lần uy hiếp khác, nếu muốn hoàn toàn thoát khỏi uy hiếp, ông ấy phải tìm cách thoát khỏi đám người đó."

Tiêu Hề Hề hiểu ra "Cho nên ông ấy cố ý kích hoạt cơ quan, muốn nhân cơ hội đó gi.ết chết những kẻ uy hiếp ông ấy."

Tiếc là đám người đó không chết mà lại kinh động người giữ mộ, làm tất cả đều bị bắt giữ.

Tiêu Hề Hề "Xem ra Từ Nhạc Châu không phải người tốt gì, người không sợ ông ta bán đứng người sao?"

"Yên tâm, ông ta không dám."

Lạc Thanh Hàn đã bố trí mật thám xung quanh Từ Nhạc Châu, chỉ cần Từ Nhạc Châu có hành động bất thường, mật thám sẽ lập tức g.iết chết Từ Nhạc Châu.

Cho nên hắn không hề sợ Từ Nhạc Châu phản bội mình.

Tiếp theo, hai người đến Đa Bảo Các, cửa hàng đồ cổ lớn nhất trong thành Thịnh Kinh, ở đây có đủ các loại đồ cổ quý hiếm.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn chọn một món đồ trang trí bạch ngọc trăng tròn hoa thắm, đồng thời mua một đôi ngọc Như Ý.

Lạc Thanh Hàn sai người đóng gói những món đồ này gửi đến phủ Anh vương, xem như là quà cưới cho Anh vương và Bộ Sanh Yên, đồng thời gửi kèm một phong thư.

Trong thư chỉ có một dòng ngắn ngủi —

"Mấy ngày này không nên ra ngoài, cẩn thận một chút."

Sau khi về nhà, Lạc Dạ Thần nhìn thấy phong thư, cau mày suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn không hiểu được ý của Thái tử.

Không nên ra ngoài nghĩa là gì?

Lẽ nào Thái tử biết bói toán à?

Lạc Dạ Thần cười giễu một tiếng, cảm thấy Thái tử lo bò trắng

răng.

Y định vứt phong thư đi, nhưng rồi chợt nhớ ra gì đó —

Tuy Thái tử không biết bói toán nhưng Tiêu trắc phi bên cạnh lại biết.

Lúc đầu Tiêu trắc phi nói y có vận đào hoa tàn, kết quả y gặp phải Tạ Sơ Tuyết đầy mưu mô.

Có thể nói là dự đoán chính xác!

Muốn không tin cũng không được!

Lạc Dạ Thần nhìn phong thư trong tay, tự hỏi có phải Tiêu trắc phi lại bói được gì đó không?

Với tâm lý thà tin còn hơn không, Lạc Dạ Thần quyết định gần đây an phận một chút, ít ra ngoài hơn để tránh gặp chuyện không hay.

Vừa hay mười ngày nữa là ngày thành thân của y và Bộ Sanh Yên, y phải tận dụng thời gian này để trang trí lại vương phủ.

……

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn dành một ngày dạo chơi trong thành, ăn hết một lượt các tửu lâu có tiếng.

Lúc mặt trời sắp lặn, cả hai đến điểm hẹn, thấy xa phu đã đợi sẵn.

Xa phu chậm rãi đánh xe ra khỏi cổng thành.

Lúc về tới hoàng lăng thì trời đã tối.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn về Tĩnh Tâm Uyển, rửa sạch lớp dịch dung trên mặt.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng có đói không?”

Tiêu Hề Hề sờ bụng "Không sao, không đói lắm."

"Nàng đi nghỉ một lát, ta sẽ quay lại ngay."

"Ừm."

Hôm nay Tiêu Hề Hề dạo chơi trong thành cả ngày, bây giờ rất mệt.

Nàng ngã người xuống ghế sập mềm mại, thỉnh thoảng quạt mát cho mình.

Nàng đang buồn ngủ chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng đàn nhị du dương.

Tiêu Hề Hề nhướng mày, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ thấy Bùi Thiên Hoặc đang ngồi dưới hiên chơi đàn nhị.

Nghe kỹ giai điệu vẫn là "Quan Sơn Nguyệt".

Cây héo, đêm tối, hoàng lăng, kết hợp với bản nhạc này, còn gì thê lương hơn nữa?

Tiêu Hề Hề đưa tay vỗ vỗ cửa sổ, tức giận nói.

"Huynh đang làm gì đó? Đang yên lành tự nhiên kéo đàn nhị?"

Tiếng đàn nhị ngừng lại.

Bùi Thiên Hoặc quay đầu nhìn nàng, cười nói "Hôm nay không phải sinh nhật muội sao, ta kéo một khúc góp vui."

Tiêu Hề Hề "Nghe huynh kéo đàn, ta còn tưởng hôm nay không phải ta đón sinh nhật, mà là ngày giỗ của ta."

Bùi Thiên Hoặc cạn lời "Có ai tự rủa mình như muội không?"

Tiêu Hề Hề tựa vào cửa sổ cười nói "Đàn nhị của huynh, kèn

bầu của ta, chúng ta có thể lập một nhóm rồi ra mắt ngay, thậm chí ta còn nghĩ ra một cái tên cho nhóm, gọi là nhóm hai người mai táng!"

Bùi Thiên Hoặc mặc kệ nàng, tiếp tục chơi đàn nhị của mình.

Lần này y đổi nhạc, kéo bài "Lương Chúc".

Trong thế giời này không có câu chuyện về Lương Chúc, Tiêu Hề Hề khi rảnh thường ngâm nga khúc nhạc này, sau khi Bùi Thiên Hoặc nghe thấy, y dựa vào cảm âm siêu phàm của mình kéo lại bản nhạc này.

Bùi Thiên Hoặc đang đắm chìm chơi đàn nhị thì Lạc Thanh Hàn bưng bát mì bước vào.

Hắn đặt bát mì trước mặt Tiêu Hề Hề.

"Đây là mì trường thọ, đặc biệt nấu cho nàng, ăn nhanh đi."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên, lập tức bắt đầu ăn.

Cùng với âm thanh du dương của đàn nhị, Tiêu Hề Hề nhanh chóng ăn hết bát mì.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng hỏi.

"Mì này thế nào?"

Tiêu Hề Hề liế.m môi nói "Cũng được, sợi mì khá dai, có thể thấy kỹ năng nhào bột rất tốt, chỉ là muối nhiều quá nên hơi mặn."

Lạc Thanh Hàn cau mày "Mặn hả? Biết vậy ta không nên cho thìa muối đó vào."

Tiêu Hề Hề nghe vậy ngạc nhiên, không tin được hỏi.

"Mì này là do người nấu?"

Lạc Thanh Hàn vẻ mặt không đổi đáp "Ừm."

Tiêu Hề Hề ôm ngực, khoa trương nói.

"Trời ạ, đường đường là Thái tử Điện hạ lại nấu mì cho ta! Đãi ngộ cao thế này thật sự là trước nay chưa từng có, ta cảm thấy có chết cũng không tiếc nuối!"

Lạc Thanh Hàn không vui "Đừng có mở miệng là chết này chết nọ, không cát tường."

Lúc này, bản nhạc "Lương Chúc" vào điệp khúc, nam nữ chính hóa thành bướm, sống chết không rời.

Lạc Thanh Hàn nhịn không được liếc nhìn Bùi Thiên hoặc đang chơi đàn nhị ở bên ngoài, hỏi.

"Ngươi đang kéo bản nhạc gì? Tại sao trước giờ ta chưa từng nghe?"

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội kể câu chuyện Lương Chúc.

Tiếng đàn nhị dừng lại.

Bùi Thiên Hoặc vốn là người đa sầu đa cảm, lúc này y đang cảm thấy buồn thương cho tình yêu giữa Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Thì nghe thấy sư muội vô tâm của mình nói.

"Ta nói chứ, hai người này thật ngu ngốc!"

"Bướm chỉ sống được bảy ngày, tại sao phải hóa thành bướm để bên nhau?"

"Nếu là ta thì ta sẽ hóa thành ba ba, như vậy cái kết mới viên mãn!"

Bùi Thiên Hoặc "……"

Lạc Thanh Hàn thẫn thờ nói “Lúc nàng hóa thành ba ba thì đừng kéo ta theo.”

_____

Chương 601: Hôn lễ

Theo chỉ thị của Anh vương, trước cửa Lưu Quang Các dán một tờ thông cáo lớn nói rõ chuyện Tạ Sơ Tuyết bị bỏ thuốc là vu cáo, đồng thời nhấn mạnh thức ăn ở Lưu Quang Các rất sạch sẽ, tuyệt đối không có vấn đề gì!

Lưu Quang Các ngày nào cũng có khách đến, phần lớn đều là quan chức.

Sau khi thông cáo được dán lên, không chỉ dân chúng mà cả thế gia quý tộc cũng biết.

Hóa ra chuyện Tạ Sơ Tuyết ngất xỉu ở Lưu Quang Các hôm đó không phải vì nàng bị bỏ thuốc mà do nàng cố ý diễn kịch lừa người khác.

Nói trắng ra là nàng mưu mô, không có lòng tự trọng!

Vì nhiều lý do khác nhau, Tạ Sơ Tuyết trở nên nổi tiếng trong thành Thịnh Kinh, nhiều người khen nàng đẹp như tiên nữ, nhiều văn nhân còn ngâm thơ viết phú cho nàng, khen nàng đến mức chỉ trên trời mới có.

Bây giờ khi mọi người nhắc đến nàng đều sẽ cười đầy ẩn ý.

Đặc biệt là các phu nhân nhàn rỗi thích buôn chuyện, đều lén lút cười nhạo Tạ Sơ Tuyết.

“Xinh đẹp thì thế nào? Phẩm hạnh không đứng đắn, tâm tư xảo quyệt, ai mà dám cưới một cô nương như vậy chứ?”

“Ở trước mặt nhiều người như vậy còn dám vồ tới người Anh vương, chậc chậc, còn tiên nữ gì ở đây? Đừng bôi nhọ các tiên

nữ trên trời!”

“Ban đầu ta đã thấy cô nương này làm bộ làm tịch, mà mấy người bên ngoài cứ khen hết lời, cả con trai út của ta cũng bị nàng ta mê hoặc. Ta mới nói một câu không hay thì đứa con trai út lại nổi nóng với ta. Bây giờ bộ mặt thật của nàng ta bị vạch trần, con trai út của ta vẫn không bỏ cuộc, chạy đến Lưu Quang Các hỏi cho rõ ràng. Kết quả là Lưu Quang Các có bằng chứng xác thực, còn có phủ Kinh Triệu cũng giúp làm chứng. Con trai út của ta không tìm được gì để phản bác, cuối cùng chỉ biết chạy về nhà khóc với ta. Nói là sau này không tin nữ nhân có vẻ ngoài xinh đẹp nữa.”

Nhắc đến chuyện này, mọi người không khỏi bật cười.

……

Sau khi Tạ Sơ Tuyết biết được chuyện này, tức giận ném liền mấy cái ly, đám nha hoàn sợ hãi không dám thở mạnh.

Lúc nàng trút giận xong, một nha hoàn mạnh dạn bước tới khuyên.

“Tiểu thư đừng giận nữa, đợi phong ba qua đi sẽ ổn thôi.”

Tạ Sơ Tuyết mặc kệ lời khuyên của nha hoàn, trực tiếp chạy đi tìm Tây Lăng vương.

Tây Lăng vương gần đây khỏe hơn một chút, có thể xuống giường đi lại, nhưng sắc mặt vẫn chưa tốt lắm, thân hình gầy gò hơn trước, trông hơi ốm yếu.

Ông đang nghe kịch, thấy Tạ Sơ Tuyết tới thì mỉm cười.

“Con tới đúng lúc lắm, vở kịch vừa mới bắt đầu, ngồi xuống cùng xem đi.”

Tạ Sơ Tuyết ngồi xuống cạnh ông, trầm giọng nói.

“Phụ vương, trước đó không phải người luôn do dự nên hành

động lúc nào sao? Con nghĩ mùng mười tháng Sáu là thời điểm thích hợp."

Tây Lăng vương liếc nàng một cái "Sao lại chọn ngày này?"

"Vì hôm đó là ngày lành, là ngày Anh vương thành thân, hôn lễ của y nhất định sẽ được tổ chức hoành tráng. Đến lúc đó, mọi người sẽ chú ý đến hôn lễ của y, không ai để ý đến chúng ta."

Tây Lăng vương tính toán thời gian, cảm thấy mùng mười tháng Sáu rất tốt nên hạ quyết định.

"Cứ làm theo lời con nói."

Tạ Sơ Tuyết cong khóe miệng, cười tươi xinh đẹp.

Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên hủy hoại thanh danh của nàng, làm nàng mất hết mặt mũi.

Nàng sẽ biến hôn lễ của bọn họ thành tang lễ!

……

Vì Thái tử nhắc nhở, gần đây Lạc Dạ Thần không ra ngoài nhiều.

Y cả ngày ở trong phủ bận rộn chuẩn bị hôn lễ.

Mười ngày trôi qua trong chớp mắt.

Hôm nay Lạc Dạ Thần dậy sớm.

Y mặc cẩm bào tay rộng màu đen hoa lệ, cổ áo và cổ tay áo có hoa văn mây cát tường đỏ tươi, eo thắt đai ngọc, đeo dải đai trang trí và ngọc bội đại diện cho thân phận.

Quản gia vương phủ cầm mũ đen trong tay, cẩn thận đội cho Anh vương.

Hai dải đính hạt san hô đỏ rủ xuống hai bên thái dương.

Lạc Dạ Thần vốn đã cao ráo đẹp trai, sau khi ăn mặc thế này trông càng ung dung hoa lệ, mang theo khí chất cao quý bẩm sinh của hoàng gia.

Cao gia là nhà cậu của Lạc Dạ Thần, cũng là những vị khách đầu tiên mang theo lễ vật đến phủ Anh vương chúc mừng.

Sau đó là các thân thích trong tông thất và vài hoàng tử công chúa.

Các thế gia trong kinh, quan viên trong triều lần lượt đến.

Những tiếng vâng dạ nối tiếp nhau.

Lễ vật chúc mừng như nước chảy vào vương phủ.

Số lượng khách ngày càng nhiều, vương phủ càng náo nhiệt hơn.

Tình trạng tương tự cũng đang diễn ra ở phủ Định Viễn Hầu.

Người thân bạn bè của Định Viễn Hầu mang theo lễ vật đến chúc mừng, nói luôn miệng những lời cát tường.

Định Viễn Hầu từ khi thương tật về nhà luôn ủ rũ chán nản, hôm nay lại mỉm cười đến tận mang tai.

Ông chống nạng đi tới đi lui, nhiệt tình chào đón khách.

Vì Định Viễn Hầu xuất thân võ tướng nên đồng liêu có quan hệ thân thiết cũng là võ tướng, ai nấy đều anh dũng, nói to hơn những người khác.

Một nhóm người xúm lại cười nói như muốn lật cả nóc nhà.

Mẫu thân của Bộ Sanh Yên không còn, chỉ còn duy nhất thẩm thẩm đã tái giá.

Bây giờ người chịu trách nhiệm trang điểm chải tóc cho nàng là bá mẫu được kính trọng trong nhà.

Bá mẫu giúp nàng chải tóc, đội mũ phượng vàng đính châu đỏ trên đầu, giữa trán vẽ một đóa mẫu đơn đỏ nhỏ tinh xảo.

Đôi bông tai hồng ngọc hai bên tai khẽ đung đưa tôn lên da mặt trắng nõn của nàng.

Bá mẫu vốn định đánh má hồng cho nàng, nhưng khi thấy gò má nàng ửng hồng, bà chợt mỉm cười.

"Con đủ đẹp rồi, đánh thêm má hồng trông sẽ thô lắm, bây giờ thế này rất đẹp."

Bộ Sanh Yên cong đôi môi đỏ mọng "Cảm ơn bá mẫu."

Nàng lấy một đôi vòng tay ngọc bích từ trong hộp trang sức.

Vòng tay này là của hồi môn mà ngoại tổ mẫu đưa cho mẫu thân, sau đó mẫu thân để lại cho nàng.

Bộ Sanh Yên đeo nó lên cổ tay.

Nàng chạm nhẹ vòng ngọc, thầm nghĩ: Mẹ, mẹ ở trên trời có nhìn thấy không? Con sắp thành thân rồi, con sẽ sống thật tốt, người đừng lo lắng.

Trong hoàng cung.

Hoàng đế ngả mình trên ghế sập mềm mại.

Vết thương trên người ông đã đóng vảy nhưng không hiểu sao tinh thần vẫn không tốt, dù ăn gì cũng không có mùi vị.

Huệ phi quỳ xuống bên cạnh, hầu hạ ông uống thuốc.

Hoàng đế hỏi "Hôm nay là ngày đại hôn của Dạ Thần, vốn trẫm phải tham gia, tiếc là sức khỏe không tốt, không thể rời cung."

Huệ phi nghĩ thầm, còn không phải vậy sao?

Nếu không phải Hoàng đế lâm bệnh, hôm nay lại đến lượt bà chăm bệnh, bà đã rời cung lo liệu hôn sự cho con trai rồi.

Bà nhẹ nhàng khuyên "Bệ hạ đừng quá thất vọng, hôn sự của Anh vương có Lễ bộ lo liệu, nhà cậu của nó cũng giúp đỡ nên sẽ không có vấn đề gì. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là ngài phải chăm sóc sức khỏe thật tốt, sớm ngày hồi phục, chỉ khi ngài khỏe mạnh thì Anh vương mới yên tâm."

Hoàng đế thở dài "Không biết sức khỏe của trẫm khi nào mới hồi phục?"

Vừa hay lúc này có Thái y lệnh đến bắt mạch cho ông.

Hoàng đế gọi Thái y lệnh đến, cau mày hỏi.

"Vết thương của trẫm chẳng phải đã gần khỏi rồi sao? Tại sao cơ thể trẫm vẫn yếu như vậy? Các ngươi rốt cuộc có nghiêm túc chữa cho trẫm không?"

Chương 602: Nghi ngờ

Thái y lệnh sợ Hoàng đế trách tội nên vội giải thích cặn kẽ tình trạng của Hoàng đế, dùng thuật ngữ chuyên môn khiến Hoàng đế và Huệ phi thấy chóng mặt.

Hoàng đế sốt ruột cắt ngang lời Thái y lệnh.

“Ngươi chỉ cần nói trẫm biết khi nào trẫm mới hồi phục.”

Thái y lệnh căng thẳng đổ mồ hôi, nhưng không dám lau đi, chỉ có thể thận trọng nói.

“Ít nhất là một tháng, nhiều nhất là một năm.”

Hoàng đế không vui “Trước đó ngươi cũng nói như vậy, bây giờ đã hơn nửa tháng, ngươi vẫn nói như vậy, ngươi đang cố ý lừa trẫm sao?!”

Thái y lệnh cuống quít quỳ xuống “Vi thần không dám, vi thần nói đều là thật! Tuy vết thương của bệ hạ chỉ là vết thương ngoài da, nhưng lại mất máu quá nhiều, cần phải dành nhiều thời gian điều dưỡng. Nếu bệ hạ muốn sớm khỏi bệnh, vi thần cũng có cách, nhưng phải tăng thêm liều lượng. Bệ hạ cũng biết thuốc có ba phần độc. Dùng thuốc quá mạnh sẽ làm tổn hại đến long thể của bệ hạ. Vi thần cảm thấy nên tập trung vào việc điều dưỡng thân thể, uống những loại thuốc nhẹ. Tuy tốc độ hồi phục chậm nhưng long thể của bệ hạ sẽ không bị tổn hại. Về lâu dài, đây là cách chữa trị tốt nhất cho bệ hạ.”

Hoàng đế cũng có một chút kiến thức về dược lý.

Ông biết Thái y lệnh nói đúng, nhưng ông có hơi gấp thôi.

Ông là vua một nước, lại cứ nằm liệt giường, rất dễ khiến vài người không an phận nảy sinh ý định nhắm vào điểm yếu của ông.

Ông phải hồi phục càng sớm càng tốt.

Hoàng đế đ.è xuống bất an trong lòng, trầm giọng nói "Đứng dậy đi."

Thái y lệnh đứng dậy, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Sau khi bắt mạch xong, Thái y lệnh lui xuống.

Hoàng đế vẫn cau mày, dường như tâm tình không tốt.

Huệ phi kể vài thú vị trong cung, hy vọng có thể làm Hoàng đế vui.

Hoàng đế luôn lơ đãng.

Cam Phúc bước vào, hỏi trưa nay ông muốn ăn gì.

Hoàng đế chán ăn, không muốn ăn gì.

Ông cau mày nói "Các ngươi tự xem mà làm, thanh đạm một chút là được."

"Vâng."

Những món ăn tinh xảo được bày lên trên bàn, những món này đã được thử độc, nhưng Hoàng đế vẫn nghi ngờ.

Huệ phi rất nhạy bén, lấy cớ mình háu ăn để giúp Hoàng đế nếm hết các món.

Hoàng đế tận mắt nhìn bà ăn hết một lượt các món, xác định không có gì khác thường mới bưng bát lên, chậm rãi ăn canh.

Khẩu vị của ông quả thật rất tệ.

Chỉ ăn được nửa bát canh thì ăn không nổi nữa.

Huệ phi khuyên ông ăn nhiều hơn.

Tiếc là vô dụng.

Không phải Hoàng đế không đói, chỉ là ông không muốn ăn, dù ăn gì cũng vô vị.

Ông hơi khó chịu, muốn ở một mình một lúc.

Huệ phi đứng dậy, nhẹ giọng nói "Thần thiếp đến trắc điện nghỉ một lát. Bệ hạ nghỉ ngơi cho tốt, có việc gì thì gọi thần thiếp, thần thiếp sẽ đến ngay."

"Ừm."

Huệ phi vừa đi, Hoàng đế đã gọi Cam Phúc đến.

"Ngươi sai người điều tra Thái y lệnh, xem gần đây có gì khác thường không?"

"Vâng."

Cam Phúc nhận lệnh rời đi.

Thái y lệnh là do Hoàng đế đề bạt, được coi là một trong những tâm phúc của Hoàng đế, đáng lẽ ông phải tin tưởng Thái y lệnh.

Nhưng Hoàng đế luôn đa nghi.

Ông thậm chí còn nghi ngờ chính con trai mình, càng đừng nói đến một Thái y lệnh cỏn con.

Ông bị thương trong vụ hành thích ở thành lâu vào tết Đoan Ngọ, dù đã thanh trừng hết một đội cấm quân, xử lý tất cả những nghi phạm, nhưng vẫn chưa bắt được kẻ chủ mưu.

Hoàng đế vẫn luôn bất an.

Ông sờ vết thương trên ngực.

Vết thương đã đóng vảy, không còn đau mấy.

Nhưng tình trạng sức khỏe của ông không còn như trước.

Nhiều năm đấu tranh chính trị đã mang lại cho ông khứu giác cực kỳ nhạy bén.

Ông nghi ngờ mình bị người khác hại.

Nếu suy đoán của ông là đúng, vậy kẻ có thể vô thức ra tay với ông ngoại trừ phi tần hàng ngày ở cạnh thì chính là người của Thái y viện.

Các phi tần đều dựa vào ông mà sống, nếu ông chết, các phi tần cũng phải tuẫn táng.

Các nàng không ngu ngốc đến mức đẩy mình vào ngõ cụt.

Loại bỏ các nàng, nghi phạm duy nhất còn lại chính là Thái y viện.

Mặt trời lặn dần về Tây.

Lúc chạng vạng, đội ngũ rước dâu đã sôi nổi náo nhiệt đến phủ Định Viễn Hầu.

Các hỉ nương* dìu Bộ Sanh Yên mặc hỉ phục đỏ tươi bước ra khỏi hầu phủ.

*người săn sóc nàng dâu (trong lễ cưới ngày xưa)

Nàng lấy quạt che mặt, váy dài buông xuống bậc thang, ngọc đỏ trên trâm phượng tỏa sáng rực rỡ trong ánh hoàng hôn.

Định Viễn Hầu chống gậy đứng ở cửa hầu phủ nhìn con gái dần rời xa mình, mắt không khỏi đỏ bừng.

Từ hôm nay, cô con gái được ông chăm sóc hết mực sẽ trở thành người của gia đình khác.

Con gái đã có chồng và một gia đình mới.

Con gái có chỗ dựa mới, không còn cần phụ thân bảo vệ.

Lúc người khác không để ý, Định Viễn Hầu lén lấy ống tay áo lau mắt.

Giữa tiếng cười nói vui vẻ, tân nương bước lên kiệu hoa tám người khiêng.

Những vị khách trong phủ Định Viễn Hầu ra ngoài tham gia vào đội ngũ đưa dâu, thổi sáo gảy đàn suốt chặng đường, vui vẻ đến phủ Anh vương.

Quá trình hôn lễ được Lễ bộ sắp xếp từ trước, thủ tục rất rườm rà.

Khi đến bước cuối cùng, Anh vương và Bộ Sanh Yên đều kiệt sức.

Nhưng Anh vương vẫn chưa thể nghỉ ngơi.

Y còn phải ra ngoài tiếp khách.

Bộ Sanh Yên ngồi một mình trên giường tân hôn, bên cạnh có nha hoàn và hỉ nương.

Sắc trời bên ngoài ngày càng tối.

Bộ Sanh Yên đợi đến suýt nữa ngủ quên.

Anh vương cuối cùng cũng quay lại.

Y vừa vào cửa, nha hoàn và hỉ nương thức thời lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại đôi vợ chồng mới cưới.

Bộ Sanh Yên vẫn giữ tư thế ngồi thẳng, trên tay cầm quạt sơn vàng che mặt.

Nàng cúi đầu nhíu mày, thấy một đôi giày lụa đen dừng trước mặt mình.

Sau đó, chiếc quạt trên tay nàng bị lấy đi.

Nàng ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Lạc Dạ Thần.

Hai người nhìn nhau.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi.

Lạc Dạ Thần cười nói.

“Hôm nay nàng thật xinh đẹp.”

Trước đây y chỉ nghĩ Bộ Sanh Yên hung dữ như cọp cái, không để ý nhiều đến vẻ ngoài của nàng.

Nhưng bây giờ dưới ánh nến, khuôn mặt sáng ngời của nàng như quả cầu lửa chiếu vào mắt y, đốt cháy tim y.

Bộ Sanh Yên mím môi cười hỏi “Chàng uống bao nhiêu rượu thế?”

Nàng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Lạc Dạ Thần, hai má y đỏ bừng, chắc hẳn đã uống rất nhiều.

Trên bàn nhỏ cạnh đó có một ấm trà giải rượu.

Nàng rót một tách trà đưa cho Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần nói “Không cần, ta không uống nhiều.”

Bộ Sanh Yên không tin “Chàng không uống nhiều, sao có mùi rượu nồng nặc như vậy?”

Lạc Dạ Thần nghiêng người nói vào tai nàng.

“Ta biết đám người đó sẽ cố ý chuốc rượu. Lúc bọn họ không chú ý, ta lén đổ chút rượu lên quần áo. Như vậy sẽ làm người ta bám mùi rượu. Người khác sẽ nghĩ ta uống nhiều, ta giả say sẽ càng thật hơn. Chỉ cần ta say thì đám người đó sẽ không thể chuốc rượu ta nữa.”

Chương 603: Ba quy ước

Hai người gần nhau đến mức hơi nóng từ lời nói của y phả vào tai nàng, khiến tim Bộ Sanh Yên vô cớ đập nhanh.

Nàng đặt tách trà giải rượu vào tay Lạc Dạ Thần, đỏ mặt nói.

“Dù không uống nhiều thì vẫn phải uống trà giải rượu, kẻo sáng mai dậy sẽ đau đầu.”

Lạc Dạ Thần bướng bỉnh không chịu uống trà.

Y thấy bây giờ trạng thái của mình rất tốt.

Người xưa thường nói, rượu vào bạo gan.

Y phải dựa vào cơn say này mới dám ngủ với cọp cái trước mặt.

Nếu uống trà giải rượu, sao y đủ can đảm ngủ với nàng?

Y đặt tách trà sang một bên, hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm lao về phía Bộ Sanh Yên!

Đầu óc Bộ Sanh Yên chưa kịp phản ứng thì tay nàng đã nắm lấy cánh tay đối phương, vặn cánh tay y ra sau lưng, sau đó đè đầu gối lên lưng y, đè cả người y xuống giường, làm y không thể cử động.

Lạc Dạ Thần hét lên “Đau đau đau! Nàng muốn giết phu quân sao!”

Bộ Sanh Yên vội buông y ra, kéo y đứng lên.

“Chàng không sao chứ? Ta không cố ý đâu, ai bảo chàng tự dưng lao tới làm ta giật mình, đó chỉ là phản ứng theo bản năng thôi.”

Lạc Dạ Thần khó lắm mới lấy được can đảm đã bị nàng quét sạch ngay tức thì.

Y xoa xoa cánh tay đau nhức, lòng đầy oán giận.

Đêm tân hôn, y chẳng những không ôm được vợ, ngược lại còn bị vợ đánh.

Sao lại thảm vậy chứ?

Bộ Sanh Yên xoa xoa cánh tay y, hỏi “Đau không? Có cần gọi đại phu trong phủ khám cho chàng không?”

Lạc Dạ Thần vội từ chối “Không cần!”

Nếu để người ngoài biết đêm tân hôn y bị vợ đánh thì sau này còn mặt mũi gặp ai?!

Anh vương không cần mặt mũi nữa sao?!

Bộ Sanh Yên áy náy “Vừa rồi ta không dùng nhiều sức, chắc không tổn thương xương cốt đâu nhỉ.”

Lạc Dạ Thần nhìn bộ dạng áy náy của nàng, trong lòng cảm động, tiện thể đưa ra ý kiến.

“Ta nghĩ sau này chúng ta nên đặt ra ba quy ước.”

Bộ Sanh Yên ngẩn ra “Hả?”

“Nàng học võ từ nhỏ, ra tay không biết nặng nhẹ, nếu sơ hở là nàng đánh ta, sau này bảo ta phải sống thế nào?”

Bộ Sanh Yên vặn lại “Chỉ cần chàng không làm gì sai, sao ta đánh chàng được?”

Lạc Dạ Thần chỉ vào cánh tay vẫn còn đau của mình, hỏi "Vậy vừa rồi ta làm gì sai? Tại sao nàng lại đánh ta? Việc ta thân mật với vương phi của mình trong đêm tân hôn là sai sao?"

Bộ Sanh Yên không nói nên lời.

Lạc Dạ Thần thấy nàng không trả lời được, bỗng nhiên tự tin hơn.

"Từ bây giờ chúng ta phải đặt ra ba quy ước. Thứ nhất, ta là tướng công của nàng, là chủ gia đình, dù sau này có chuyện gì xảy ra, nàng cũng phải nghe lời ta. Thứ hai, dù sau này có chuyện gì xảy ra, nàng cũng không được phép dùng vũ lực với ta. Thứ ba … thứ ba ta chưa nghĩ ra, sau này bổ sung sau."

Bộ Sanh Yên nhướng mày nhìn y, cười lạnh nói "Nếu đã lập ba quy ước thì ta cũng có yêu cầu."

Lạc Dạ Thần cau mày "Ta đâu có đánh nàng, nàng còn gì không hài lòng?"

Bộ Sanh Yên duỗi ngón trỏ.

"Thứ nhất, chàng là chủ gia đình, sau này việc lớn nghe theo chàng, việc nhỏ nghe theo ta."

Lạc Dạ Thần suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy cũng không sao, y cũng lười quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt.

Y gật đầu đồng ý "Không vấn đề."

Bộ Sanh Yên duỗi ngón tay thứ hai "Thứ hai, ta hứa sẽ không tùy tiện dùng vũ lực với chàng, nhưng nếu chàng làm sai chuyện gì, ta là vương phi của chàng, có nghĩa vụ khiến chàng nhận thức được sai lầm của mình, đốc thúc chàng sửa sai."

Lạc Dạ Thần bất mãn nói "Ta đường đường là Anh vương, ta có thể mắc sai lầm gì?"

Bộ Sanh Yên "Sao mà ta biết được? Dù sao chỉ cần chàng

không phạm sai, ta sẽ không đánh chàng, nhưng nếu chàng phạm sai, thì ít ra phải có một người nhắc nhở, không phải chuyện xấu gì với chàng."

Lạc Dạ Thần do dự một lúc mới miễn cưỡng gật đầu.

"Được."

Bộ Sanh Yên duỗi ngón tay thứ ba.

"Thứ ba, ta không quan tâm trước đây chàng có bao nhiêu món nợ tình cảm, nhưng sau khi thành thân, chàng phải thành thật một chút, không được phép ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng không được phép nạp trắc phi hay thông phòng, nếu chàng dám âm thầm gạt ta, ta sẽ đánh gãy chân chàng."

Lạc Dạ Thần không nhịn được nữa.

Y vùng lên chiến đấu bảo vệ quyền lợi của mình.

"Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nàng dựa vào đâu không cho ta nạp thiếp?!"

Bộ Sanh Yên cười lạnh "Chàng nạp đi, chàng dám nạp, ta sẽ đánh gãy chân chàng."

Lạc Dạ Thần đỏ mặt tức giận.

"Nàng không sợ ta thôi nàng sao?"

Bộ Sanh Yên tự tin nói "Chúng ta là do Hoàng đế ban hôn, trừ phi Hoàng đế lên tiếng, không ai có thể chia cắt chúng ta."

Lạc Dạ Thần nghẹn họng.

Phải rất lâu sau y mới thốt ra được một câu.

"Nếu … nếu nàng đánh gãy chân ta, nàng cũng không thể sống tốt."

Bộ Sanh Yên "Không sao, cùng lắm thì ta hầu hạ chàng cả đời."

Lời này như một chậu nước dập tắt cơn giận trong lòng Lạc Dạ Thần.

Y hậm hực nói "Nàng cần gì phải như vậy? Dù ta nạp thiếp, cũng sẽ không để thiếp thất vượt qua nàng, nàng vĩnh viễn là vương phi."

Bộ Sanh Yên mím môi đỏ mọng "Nhưng ta không chỉ muốn vị trí vương phi, ta còn muốn chàng, một con người hoàn chỉnh của chàng, một con người không cần chia sẻ với bất kỳ ai."

Mặt Lạc Dạ Thần đỏ bừng.

"Nàng … nàng tham lam quá đấy!"

Bộ Sanh Yên cụp mi, tự cười giễu "Ta biết chàng sẽ không bằng lòng, bỏ đi, ta không ép chàng."

Nói xong nàng đứng dậy, mở tủ lấy chăn gối ra.

Lạc Dạ Thần thấy thế, lập tức đứng lên "Nàng lấy chăn gối ra làm gì? Trên giường không phải có rồi sao?"

Bộ Sanh Yên bình tĩnh nói "Không phải chàng chê ta tham lam quá sao? Vậy chúng ta ngủ riêng, ta ngủ dưới đất, từ đây chúng ta nước sông không phạm nước giếng, chàng thích làm gì thì làm, muốn nạp bao nhiêu thiếp cũng được, ta hứa sẽ không xen vào chuyện của người khác."

Lạc Dạ Thần trở nên sốt ruột.

"Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, nàng lại muốn ngủ dưới đất? Không sợ người khác phát hiện sẽ mất mặt sao?"

Bộ Sanh Yên "Không sao, dù sao ta cũng không quan tâm mặt mũi."

Lạc Dạ Thần thấy nàng thật sự muốn ngủ đất thì không chịu được nữa, lao tới giật lấy gối trong tay nàng.

“Nàng không cần mặt mũi, nhưng ta cần, ta không cho phép nàng ngủ đất!”

Bộ Sanh Yên giật lại gối nói “Tránh ra, đừng ép ta đánh chàng.”

Lạc Dạ Thần nằm thẳng xuống giường, vô lại hét lên.

“Nàng đánh đi, trừ phi nàng đánh chết ta, không thì đêm nay đừng hòng ngủ đất!”

Bộ Sanh Yên tức giận bật cười.

“Ghét bỏ ta là chàng, nhất quyết muốn ngủ với ta cũng là chàng, rốt cuộc chàng muốn gì?”

Lạc Dạ Thần “Ta chỉ là tùy tiện nói thôi, nàng nghiêm túc như vậy làm gì?”

Bộ Sanh Yên “Ta là người nghiêm túc vậy đấy, đâu phải chàng mới biết ngày đầu.”

Lạc Dạ Thần lúng túng nói.

“Thật ra ta cũng không nhất định phải nạp thiếp, chỉ là ta cảm thấy không có mặt mũi, nếu nàng nói mấy câu tử tế dỗ dành ta, ta có mặt mũi, có lẽ ta sẽ đồng ý yêu cầu của nàng.”

Bộ Sanh Yên mỉm cười “Muốn nghe mấy câu tử tế à? Được, ta cho chàng toại nguyện.”

Nàng nghiêng người về phía đối phương, hôn thật mạnh lên môi y.

Chương 604: Bệnh nặng

Vốn Lạc Dạ Thần muốn đè Bộ Sanh Yên bên dưới, trị nàng một phen để nàng biết ai mới là chủ gia đình.

Đáng tiếc lý tưởng thì đẹp đẽ, hiện thực thì tàn khốc.

Y bị Bộ Sanh Yên đè hôn rất lâu, hôn đến choáng váng đầu óc, ngọn lửa trong cơ thể càng bốc lên.

Bây giờ đừng nói đến lật người làm chủ, y thậm chí còn quên cả họ của mình.

Ngay lúc hai người đang ôm nhau không thể tách ra thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Tiếng hét của quản gia truyền qua cánh cửa.

“Vương gia, vương phi!”

Bộ Sanh Yên lùi lại một chút, đôi mắt đẹp phủ đầy sương, đôi môi đỏ mềm mại như quả anh đào chín, đỏ mọng quyến rũ, vạt áo đã trượt xuống khuỷu tay lộ một mảng lớn làn da trắng mịn.

Lạc Dạ Thần nhìn dáng vẻ quyến rũ của nàng, không tự chủ được mà nuốt nước bọt, yết hầu cuộn lên xuống, hơi thở cũng gấp gáp.

Nhưng tiếng gõ cửa chết tiệt vẫn tiếp tục.

Mũi tên đã lên dây nhưng lại bị buộc phải tạm dừng, Lạc Dạ Thần rất tức giận.

Y chống một tay lên chăn nâng nửa người trên hét ra ngoài.

“Chuyện gì? Có chuyện gì không thể đợi ngày mai rồi nói sao?!”

Cũng không xem xem bây giờ là lúc nào.

Đây là đêm tân hôn của y, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng!

Lại còn dám đến phiền y? Đúng là muốn ăn đòn!

Quản gia bên ngoài đã rất nôn nóng, không quan tâm mình sẽ bị vương gia mắng nên giả vờ can đảm tiếp tục hét.

“Vương gia, trong cung xảy ra chuyện lớn!”

Lạc Dạ Thần vẫn đang rất phiền, có chuyện lớn nào quan trọng bằng chuyện lớn đời người của y không?!

Bộ Sanh Yên buông y ra, kéo vạt áo bị tuột xuống lên.

“Ta đi mở cửa hỏi xem chuyện gì? Lỡ có chuyện gì lớn xảy ra, chúng ta có thể sớm chuẩn bị.”

Lạc Dạ Thần ngã gục trên chăn, trên mặt viết hai chữ lớn —

Không vui!

Bộ Sanh Yên đi vòng qua bức bình phong mở cửa.

“Xảy ra chuyện gì?”

Quản gia chắp tay, nói vội “Khởi bẩm vương phi, vừa rồi người trong cung tới báo, nói Hoàng đế đột nhiên nôn máu, mời vương gia vào cung ngay.”

Nét mặt Bộ Sanh Yên thay đổi.

“Đang yên lành sao đột nhiên nôn máu?”

Quản gia "Nô tài cũng không biết, dù sao người trong Thái y viện đều bị gọi ra khỏi nhà, hiện đang chạy vào cung, xem ra Hoàng thượng bệnh rất nặng."

Nếu Hoàng đế bệnh nặng thật, Anh vương là trưởng tử của Hoàng đế, dù bất cứ lý do gì đều phải có mặt.

Lúc này Lạc Dạ Thần nhanh chóng từ phía sau bức bình phong bước ra ngoài.

"Phụ hoàng bệnh thật sao?"

Quản gia chắp tay nói "Khởi bẩm vương gia, người trong cung đã đến rồi, chắc hẳn là thật."

Bộ Sanh Yên hỏi "Người này đến từ cung nào? Ông có biết hắn không?"

Quản gia thành thật trả lời "Là người của cung Dao Hoa, trước đây từng phụng lệnh Huệ phi truyền tin cho vương phủ chúng ta."

Nếu là người của Huệ phi, chắc hẳn tin tức đáng tin.

Bộ Sanh Yên quay đầu nhìn Lạc Dạ Thần, thấp giọng nói.

"Mau thu dọn, chúng ta lập tức vào cung."

Lạc Dạ Thần hiếm khi ân cần.

"Nàng bận cả một ngày, không ăn được bao nhiêu, bây giờ chắc là vừa mệt vừa đói, chi bằng nàng ở lại vương phủ nghỉ ngơi cho tốt, một mình ta vào cung là được."

Bộ Sanh Yên "Ta không an tâm để chàng đi một mình."

Lạc Dạ Thần thấy nàng kiên quyết, đành cho nàng đi theo.

Cả hai nhanh chóng thay y phục thường ngày, trang sức cũng tháo ra, chỉ để lại một vài trang sức thể hiện thân phận của

mình.

Hai người lên xe ngựa vào cung.

Lúc này trời đã tối nhưng vẫn còn hơn một canh giờ nữa mới đến giờ giới nghiêm.

Trên đường vẫn còn người đi bộ tụm năm tụm ba.

Ánh đèn mờ ảo của đèn lồng treo trước cửa quán trọ và tửu lâu đọng lại trong màn đêm như những ngôi sao.

Một cỗ xe ngựa treo đèn lồng phủ Anh vương chạy xuyên màn đêm.

Lạc Dạ Thần thấy trong xe quá ngột ngạt nên mở rèm xe để gió đêm mát mẻ lùa vào.

Qua cửa sổ, có thể thấy hoàng cung ngày càng gần.

Nó giống như một con thú khổng lồ đang ngủ yên trong đêm.

Cánh cổng hoàng cung đang từ từ mở ra trông giống như con thú khổng lồ đang há cái miệng đẫm máu.

Lạc Dạ Thần đột nhiên có cảm giác hoảng sợ không thể nói rõ.

Y bất giác cau mày, ấn vào ngực mình.

Bộ Sanh Yên hỏi "Chàng sao vậy? Khó chịu ở đâu à?"

Lạc Dạ Thần cẩn thận cảm nhận, cảm giác hoảng sợ vừa rồi đã biến mất.

Y lắc đầu "Không có gì, có lẽ là ta tưởng tượng thôi."

……

Tối nay Tiêu Hề Hề ngủ sớm.

Nhưng nàng ngủ không ngon.

Nàng mơ thấy mình về hoàng cung.

Trong hoàng cung không có người sống, khắp nơi đều là máu tanh, ngay cả gió thổi vào mặt cũng mang theo mùi máu tanh ghê tởm.

Đột nhiên, một mũi tên sắc nhọn bay nhanh về phía nàng trong cơn gió lạnh!

Nhưng nàng bị đóng băng tại chỗ, không thể di chuyển.

Trong nháy mắt, mũi tên bay tới trước mặt nàng, chỉ cách ngực nàng một tấc.

Con ngươi của nàng run rẩy dữ dội, nhịp tim và hơi thở đồng thời ngừng lại.

Cả người chợt bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Tiêu Hề Hề nằm trên giường, ngơ ngác nhìn xà nhà, rất lâu mới thoát khỏi cơn ác mộng.

Nàng quay đầu nhìn bên cạnh, vốn Thái tử đang ngủ bên cạnh không thấy đâu nữa.

Cơn ác mộng vừa rồi đáng sợ đến mức Tiêu Hề Hề tạm thời không còn buồn ngủ.

Nàng vén chăn xuống giường, định ra ngoài hít thở không khí xem Thái tử ở đâu.

Nàng vừa mở cửa thì thấy ba người đang đứng trong sân, là Thái tử, Triệu Hiền và Bùi Thiên Hoặc.

Dường như ba người đang bàn chuyện quan trọng gì đó, giọng nói rất trầm, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Khi nghe thấy tiếng cửa mở, bọn họ lập tức ngừng nói chuyện,

quay lại nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề hơi sững sờ "Ta chỉ định ra ngoài hóng gió, mọi người cứ tiếp tục."

Nàng đang định rút lại chân vừa bước ra.

Lạc Thanh Hàn "Vừa hay ta đang định gọi nàng dậy, nếu nàng dậy rồi thì thu dọn một chút, chúng ta phải rời khỏi đây."

Tiêu Hề Hề nghi hoặc "Sao phải rời khỏi?"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Sao vậy? Lẽ nào nàng thích ở đây? Định ở đây cả đời à?"

"Ý ta không phải vậy, ta chỉ thấy lạ, nửa đêm đột nhiên muốn đi, lẽ nào xảy ra chuyện gì sao?"

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh đáp "Ừm, trong cung xảy ra chuyện."

Tiêu Hề Hề nhớ tới ác mộng vừa rồi, cảm thấy bất an trong lòng, vội hỏi.

"Trong cung xảy ra chuyện gì?"

Lạc Thanh Hàn "Ta vừa nhận được tin phụ hoàng bệnh nặng nôn máu, trong cung nhất định sẽ biến động. Nếu chúng ta cứ ở đây sẽ thành mục tiêu của người khác, trước khi bọn chúng nhận ra, chúng ta phải đi nhanh."

Tiêu Hề Hề "Còn Thường công công và Bảo Cầm thì sao? Bọn họ vẫn còn trong cung, liệu có gặp nguy hiểm không?"

"Ta đã truyền tin cho bọn họ, bảo bọn họ trốn càng sớm càng tốt, Ngọc Lân vệ trong cung cũng sẽ bảo vệ bọn họ. Bọn họ chỉ là cung nữ thái giám bình thường, không liên quan gì đến đại cục, chỉ cần họ không quá nổi bật thì sẽ không sao."

Tiêu Hề Hề nhẹ nhõm được một chút.

Chương 605: Chất vấn

Hành lý của bọn họ rất đơn giản, chỉ có mấy bộ quần áo để thay và một hộp trang sức mà Bùi Thiên Hoặc tặng nàng.

Nàng đóng gói hết lại, vác trên vai rồi chạy vào bếp lấy lương khô và nước.

Lúc nàng vác hành lý ra khỏi bếp, tình cờ gặp mèo vàng đang ngồi xổm trước cửa.

Mèo vàng vẫy vẫy đuôi, kêu meo meo với nàng.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống, đưa tay ra v.uốt ve nó.

Mèo vàng cảm thấy dễ chịu nằm lăn ra đất để lộ cái bụng trắng nõn mềm mại.

Tiêu Hề Hề thấy nó vô cùng đáng yêu, sờ sờ bụng nó thêm vài lần.

Nếu không phải điều kiện không cho phép, nàng rất muốn mang mèo vàng đi cùng.

Mèo vàng như biết nàng sắp đi, nó tỏ ra cực kỳ ngoan ngoãn bám người, để nàng sờ cho thỏa thích, bày ra bộ dạng mặc nàng giày vò.

Mãi đến khi Thái tử tới gọi nàng, nàng mới lưu luyến rút tay lại.

“Ta đi đây, ngươi phải chăm sóc bản thân thật tốt, khi nào có cơ hội ta sẽ đến thăm ngươi.”

Mèo vàng lè lưỡi liế.m ngón tay của nàng.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, vừa đi vừa ngoảnh lại.

Mèo vàng cứ kêu meo meo với nàng rồi nhảy lên mái nhà với tốc độ cực kỳ không phù hợp với thân hình của nó.

Nó ngồi xổm trên mái nhà, mượn chiều cao trên đó có thể nhìn thấy rất xa.

Nó nhìn Tiêu Hề Hề rời Tĩnh Tâm Uyển với đối tượng giao phối của nàng, còn rất nhiều người khác đang đi cùng bọn họ.

Bọn họ lên xe ngựa, biến mất trong màn đêm.

Xe ngựa rời hoàng lăng không bao lâu thì bị chặn lại.

Đối phương có hơn trăm người, tự xưng là người của Hoàng đế, phụng lệnh giám sát Thái tử, hiện giờ Thái tử tự ý rời hoàng lăng, làm trái lệnh vua, bọn chúng có nghĩa vụ bắt Thái tử trở về.

Bên cạnh Thái tử chỉ có mười mấy Ngọc Lân vệ.

Số lượng người của hai bên chênh lệch quá lớn.

Đối phương chiếm ưu thế tuyệt đối, nhìn cỗ xe của Thái tử như con cừu non đang chờ làm thịt.

Thái tử không hề hoảng sợ, vẫn ngồi vững trong xe, tự nhiên bình tĩnh.

Dường như đang đứng trước mặt hắn chỉ là một bầy chó hoang.

“Triệu Hiền, tốc chiến tốc thắng, đừng chậm trễ thời gian.”

Giọng Triệu Hiền từ ngoài xe vang lên.

“Vâng.”

Trong xe chỉ có Tiêu Hề Hề và Thái tử.

Tiêu Hề Hề ôm một chiếc túi trong tay, trong đó chứa hành lý và lương khô của nàng.

Nàng lấy một cái màn thầu, vừa cắn miếng đầu tiên thì nghe thấy tiếng vũ khí va chạm nhau bên ngoài.

Tiếp đó là tiếng hét chói tai.

Tiêu Hề Hề giật mình tay run rẩy, suýt nữa ném màn thầu ra ngoài.

Cuộc chiến bên ngoài ngày càng khốc liệt, những tiếng la hét và chửi bới nối tiếp nhau.

Dù không tận mắt nhìn, chỉ cần nghe tiếng cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đẫm máu bên ngoài như thế nào.

Tiêu Hề Hề khó khăn nuốt miếng bánh trong miệng.

Nàng đặt nửa miếng màn thầu còn lại xuống, không còn muốn ăn nữa.

Lạc Thanh Hàn kéo nàng vào lòng, dùng đôi bàn tay mảnh khảnh của mình bịt tai nàng lại.

“Đừng sợ.”

Thật ra Tiêu Hề Hề không sợ.

Nhưng cảm giác được bảo vệ này cũng không tệ.

Nàng dựa vào người hắn, nói nhỏ “Ta vừa gặp ác mộng.”

Nàng miêu tả lại cảnh tượng trong giấc mơ của mình.

Lạc Thanh Hàn yên lặng nghe, không có phản ứng gì.

Tiếng động bên ngoài dần nhỏ đi.

Đến khi xung quanh hoàn toàn im ắng, hắn mới lên tiếng.

“Phụ hoàng đột ngột bệnh nặng. Chuyện này chắc chắn là do Tây Lăng vương hoặc Tần Trọng làm. Bọn họ nhất định sẽ nắm bắt cơ hội này đoạt quyền soán ngôi. Từ xưa đến nay, chỉ cần liên quan đến đoạt quyền chắc chắn sẽ có giết chóc và đổ máu.”

……

Trong cung Vị Ương, mọi người hoảng sợ.

Hoàng đế nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không còn một tia máu.

Ông nhắm mắt hờ, nghe tiếng thái y ù ù bên tai, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Thái hậu vốn đã ngủ say, nghe tin Hoàng đế nôn máu bệnh nặng, bà lập tức thay y phục ngồi xe ngựa đến cung Vị Ương.

Bà vừa xuất hiện, các thái y như ruồi không đầu lập tức ngậm miệng quỳ xuống hành lễ.

Thái hậu bước nhanh đến bên giường, khi nhìn thấy bộ dạng hấp hối của Hoàng đế, tim bà như ngừng đập.

Bà gọi Hoàng đế một tiếng.

Hoàng đế miễn cưỡng đáp “Mẫu hậu.”

Giọng nói khàn khàn khiến Thái hậu càng thấy khó chịu hơn.

Bà nhẹ giọng an ủi Hoàng đế vài câu, sau đó nhìn các thái y đang quỳ trên đất, gay gắt nói.

“Hoàng đế chỉ bị vết thương ngoài da, các ngươi lại chữa trị lâu như vậy, chẳng những không khỏi mà long thể của Hoàng

đế ngày càng nặng, thậm chí bây giờ còn nôn máu! Các ngươi nói ai gia biết, các ngươi rốt cuộc đã làm gì?!"

Các thái y quỳ trên đất liên tục hét cầu xin.

Thái hậu sống ở hậu cung nhiều năm, ý thức rất rõ mấy chuyện bẩn thỉu trong cung này.

Bệnh tình của Hoàng đế đột nhiên chuyển nặng, thật sự quá kỳ lạ, nhất định có người gây chuyện!

Thái hậu chỉ vào Thái y lệnh chất vấn.

"Ngươi mỗi ngày bắt mạch cho Hoàng đế, lẽ nào không phát hiện long thể của Hoàng đế có gì kỳ lạ sao?"

Thái y lệnh sợ hãi, đổ mồ hôi đầm đìa "Sáng nay lúc vi thần bắt mạch cho Hoàng thượng, mạch tượng của Hoàng thượng có hơi yếu nhưng không nghiêm trọng, chỉ cần điều dưỡng tốt là có thể khỏi bệnh."

"Nếu không nghiêm trọng, tại sao lại nôn máu?"

Thái y lệnh run giọng nói "Chuyện … chuyện này vi thần cũng không biết, rõ ràng lúc sáng vẫn còn rất tốt, không biết tại sao đến tối bệnh tình bỗng nhiên trầm trọng hơn?"

Thái hậu nhìn Cam Phúc.

"Hôm nay ai hầu hạ Hoàng đế?"

Cam Phúc thành thật trả lời "Là Huệ phi."

Thái hậu đang định sai người đi gọi Huệ phi thì Huệ phi đã đến trước.

Huệ phi vừa vào cửa đã hành đại lễ với Thái hậu và Hoàng đế.

Thái hậu trầm giọng hỏi "Ngươi hầu hạ Hoàng đế thế nào đấy? Hầu hạ Hoàng đế đến mức hộc máu?!"

Huệ phi than khổ trong lòng.

Bản thân không làm gì dư thừa, hoàn toàn dựa theo trình tự mỗi ngày hầu hạ Hoàng đế, nào ngờ Hoàng đế lại đột nhiên nôn máu.

Hiện giờ dù chuyện này có liên quan gì đến Huệ phi hay không thì cuối cùng Huệ phi vẫn sẽ bị phạt.

“Dược thiện của Hoàng thượng đều có người nếm thử, trước khi Hoàng thượng ăn, thần thiếp sẽ thử thêm một lần, thức ăn chắc chắn không có vấn đề gì, còn chuyện Hoàng thượng tại sao đột nhiên nôn máu, thần thiếp thật sự không biết.”

Thái hậu biết Huệ phi không có gan hại Hoàng đế, nhưng Hoàng đế đột nhiên nôn máu khi do Huệ phi chăm sóc, tội của Huệ phi dù thế nào cũng không thể gạt bỏ.

Thái hậu lập tức ra lệnh.

“Huệ phi không chăm sóc tốt cho Hoàng đế, khiến tình trạng của Hoàng đế trở nặng, người đâu, giải Huệ phi về giam trong cung Dao Hoa, chờ ngày xử lý!”

Sắc mặt Huệ phi lập tức tái nhợt.

Nhưng Huệ phi không dám cầu xin, càng không dám kêu oan, chỉ đành cắn răng quỳ xuống, giọng run run.

“Đa tạ Thái hậu nương nương khai ân.”

Lúc Huệ phi bị giải ra khỏi cung Vị Ương, tình cờ gặp vợ chồng Anh vương đang vội vã chạy tới.

Lạc Dạ Thần vừa thấy Huệ phi liền vội vàng chạy tới.

“Mẫu phi!”

Chương 606: Bùa đòi mạng

Bộ Sanh Yên theo sát phía sau, quỳ xuống nói "Con dâu thỉnh an mẫu phi."

Huệ phi ngạc nhiên khi thấy hai người họ.

"Đêm nay không phải là đêm tân hôn của hai con sao? Sao hai con không ở vương phủ, tự dưng chạy vào cung làm gì?"

Lạc Dạ Thần khó hiểu hỏi "Không phải người phái người truyền tin nói phụ hoàng bệnh nặng, gọi bọn con lập tức vào cung sao?"

Huệ phi cau mày "Từ khi Hoàng thượng nôn máu, cung Vị Ương canh gác nghiêm ngặt, ta vẫn luôn ở trong cung Vị Ương, đừng nói truyền tin ra ngoài, đến bước ra ngoài cũng không được."

Lạc Dạ Thần ngày càng rối "Nhưng người truyền tin cho con đúng là thái giám của cung Dao Hoa, con đã từng gặp qua hắn, hình như tên Phó Lâm."

Huệ phi "Trong cung của ta quả thật có một thái giám tên Phó Lâm, nhưng ta không lệnh hắn rời cung tìm con."

Bộ Sanh Yên nghe hai mẹ con nói chuyện, càng nghe càng thấy có gì đó không ổn.

Nàng nhịn không được nên xen vào.

"E là Phó Lâm đó có vấn đề."

Thật ra trong lòng nàng còn nghi ngờ nhiều hơn, nhưng vì bên

cạnh có người ngoài nên không tiện nói nhiều.

Lạc Dạ Thần hơi hoảng sợ "Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Huệ phi còn hoảng sợ hơn y, nhưng vì không muốn làm con trai lo lắng, bà cố giả vờ bình tĩnh, nhẹ nhàng an ủi.

"Con à, không sao, đây là hoàng cung, khắp nơi đều có cấm quân, không ai dám gây chuyện đâu. Nếu các con đã tới rồi thì vào gặp Hoàng thượng đi, tiện thể thỉnh an Thái hậu."

Lạc Dạ Thần "Còn người thì sao? Sao người không vào trông phụ hoàng?"

Huệ phi bất đắc dĩ cười "Ta hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi."

Lạc Dạ Thần muốn hỏi thêm nhưng bị Bộ Sanh Yên cắt ngang.

"Nếu nương nương mệt rồi, vậy mau về nghỉ ngơi đi, bọn con sẽ đến thăm người sau."

Huệ phi mỉm cười nhìn nàng.

Nếu là lúc bình thường, Huệ phi nhất định sẽ nói thêm vài lời với nàng dâu mới này.

Nhưng bây giờ thật sự không phải là lúc để nói chuyện.

Huệ phi chỉ đành gạt đi ý nghĩ đó, nói câu quan trọng nhất.

"Giúp ta trông chừng Anh vương."

Bộ Sanh Yên gật đầu "Con dâu hiểu rồi."

Huệ phi cảm thấy nhẹ nhõm, cô con dâu này xem ra là người thông minh, có nàng ở đây, Anh vương sẽ không xảy ra chuyện.

Dưới sự giám sát của hai ma ma, Huệ phi ngồi kiệu về cung Dao Hoa.

Lạc Dạ Thần đứng đó nhìn kiệu của Huệ phi đi xa.

Y lẩm bẩm "Sắc mặt mẫu phi rất tệ, bà ấy không khỏe à?"

Bộ Sanh Yên "Hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, Huệ phi nương nương là người hầu cận Hoàng thượng, nhất định sẽ bị liên lụy."

Lúc này Lạc Dạ Thần mới phản ứng "Mẫu phi bị phạt sao?"

"Chắc là vậy."

Lạc Dạ Thần sốt ruột "Ta đi cầu xin hoàng tổ mẫu và phụ hoàng tha cho mẫu phi!"

Bộ Sanh Yên giữ y lại "Lúc này chàng càng nói nhiều càng sai nhiều, điều khôn ngoan nhất nên làm là không được nói một lời thừa thãi nào, chỉ cần Hoàng thượng bình an vô sự, Huệ phi nương nương sẽ không sao."

Lạc Dạ Thần buột miệng "Nhưng lỡ phụ hoàng xảy ra chuyện thì sao?"

Nói xong, y nhận ra mình mới nói lời phản nghịch, vô thức nhìn xung quanh.

Cách đó không xa có rất nhiều cấm quân, nhưng dường như bọn họ không nghe thấy những gì y vừa nói.

Bộ Sanh Yên nhỏ giọng nói "Nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện thật, trong cung này sẽ biến động, đến lúc đó, chúng ta phải chuẩn bị cho tình hình xấu nhất."

Dù chỉ là phận nữ nhi nhưng nàng cũng có nghe đôi chút về tình hình trong triều.

Ngoại trừ Hoàng đế, người quyền lực nhất trong triều iện nay

là Tần Trọng, vì ông ta nắm giữ một nửa binh quyền Đại Thịnh.

Kế đó là Thái tử.

Thái tử quản lý Hình bộ, có danh tiếng cao trong dân chúng, cũng có quan hệ rất tốt với Trần Lưu quận vương, năm mươi ngàn quân Xích Tiêu của quận Trần Lưu không phải dạng vừa gì.

Anh vương không chọc nổi hai người này.

Nhưng trên người Anh vương lại cứ đính thêm danh hiệu hoàng trưởng tử.

Nếu có người muốn đoạt quyền, thân phận hoàng trưởng tử này sẽ là bùa đòi mạng của y.

Nhìn thấy hai người đứng yên, đội cấm quân cách đó không xa bắt đầu thường xuyên nhìn về phía bọn họ.

Để tránh khơi dậy sự nghi ngờ, Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên ngừng nói chuyện, bước vào cung Vị Ương.

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên vẫn giật mình khi tận mắt nhìn thấy bộ dạng hấp hối của Hoàng đế.

Bọn họ không ngờ Hoàng đế lại bệnh nặng như vậy.

Nhìn bộ dạng yếu ớt của ông, dường như không còn sống được bao lâu nữa.

Đôi mắt Lạc Dạ Thần lập tức đỏ lên, quỳ xuống cạnh giường, nghẹn ngào nói.

“Phụ hoàng, nhi thần mới mấy ngày không gặp người, sao người lại thành ra như vậy?”

Bộ Sanh Yên quỳ xuống cạnh y, cúi đầu lau nước mắt.

Hai mắt Thái hậu cũng đỏ "Hôm nay không phải ngày con thành thân sao? Tại sao hai con lại vào cung?"

Lạc Dạ Thần khịt mũi "Con nghe nói phụ hoàng bệnh nặng, trong lòng rất lo lắng, nên dẫn theo vương phi vào cung thăm phụ hoàng."

Thái hậu "Con nghe ai nói?"

Lạc Dạ Thần do dự một lúc, nhưng vẫn nói thật.

"Là một tiểu thái giám tên Phó Lâm ở cung Dao Hoa, hắn chạy đến phủ Anh vương báo tin, nói phụ hoàng bệnh nặng, bảo con lập tức vào cung, nhưng vừa nãy con ở ngoài cửa gặp mẫu phi, mẫu phi nói chưa từng sai Phó Lâm xuất cung, con cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ."

Thái hậu nghe vậy liền hiểu ra điểm đáng nghi, chắc chắn có người dùng danh nghĩa Huệ phi gọi Anh vương vào cung.

Nếu người dụ Anh vương vào cung là đồng bọn với người âm mưu hại Hoàng đế thì âm mưu của bọn chúng chắc chắn rất lớn.

Thái hậu càng nghĩ càng sợ.

Bà vô thức nhìn Hoàng đế, lại thấy Hoàng đế còn đang bệnh, đừng nói để Hoàng đế chủ trì đại cục lúc này, thậm chí Hoàng đế còn không nói được một câu hoàn chỉnh.

Thái hậu quay đầu nhìn Lạc Dạ Thần.

Dù sao Lạc Dạ Thần cũng là hoàng trưởng tử, lúc này để y ra mặt chủ trì đại cục, chắc là được.

Bộ Sanh Yên thấy Thái hậu đang suy nghĩ, lặng lẽ đưa tay nhéo eo của Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần không cảnh giác, sắc mặt thay đổi vì đau.

Bộ Sanh Yên lập tức quan tâm hỏi.

“Vương gia, ngài sao vậy? Có phải ngài thấy không khỏe chỗ nào không? Hôm nay ngài bận rộn sắp xếp chuyện thành hôn, thật sự đã rất mệt rồi. Buổi tối còn phải tiếp đãi khách khứa, uống không ít rượu. Vừa rồi lúc ngài ra ngoài còn suýt vấp ngưỡng cửa. Ngài đã vậy rồi thì đừng cố gượng nữa!”

Dù Lạc Dạ Thần không hiểu ý của Bộ Sanh Yên, nhưng y vẫn hợp tác, bày ra bộ dạng khó chịu.

Thái hậu thấy vậy bất đắc dĩ thở dài “Nếu con thấy không khỏe, vậy lui xuống nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì ai gia sẽ gọi hai con.”

“Đa tạ hoàng tổ mẫu.”

Bộ Sanh Yên đỡ Lạc Dạ Thần đứng dậy.

Hai người vừa rời khỏi cung Vị Ương, những phi tần công chúa và hoàng tử khác nghe được tin tức cung đã tới.

Những người này tụ tập xung quanh Hoàng đế tranh nhau nói, tất cả bày tỏ quan tâm sâu sắc đến tình trạng của Hoàng đế.

Ánh mắt Thái hậu lướt qua các hoàng tử, cuối cùng dừng lại ở Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên.

Lạc Tân Nhiên chú ý tới ánh mắt của Thái hậu, chủ động hỏi.

“Hoàng tổ mẫu có gì dặn dò?”

Chương 607: Tự mình làm gương

Thái hậu gọi Lạc Tân Nhiên tới trước mặt, nhẹ giọng hỏi hắn gần đây thế nào.

Lạc Tân Nhiên vốn là người ít nói, lúc này cũng không nói lời dễ nghe nào làm Thái hậu vui.

Về cơ bản là Thái hậu hỏi một câu, hắn trả lời một câu.

Bộ dạng này của hắn trong mắt Thái hậu chính là thành thật nghe lời.

Vào thời điểm đặc biệt nhạy cảm này, người thành thật là đáng tin nhất.

Thái hậu ngày càng hài lòng với hắn, thái độ cũng hiền từ hơn.

Bà còn nói thêm nhiều chuyện vặt vãnh khác.

Đại khái là Hoàng đế bị bệnh, hắn thân là hoàng tử được Hoàng đế coi trọng, lúc này nhất định phải phấn chấn tinh thần, ổn định tình hình, không được làm Hoàng đế thất vọng.

Tuy bình thường Thái hậu không quản việc gì, nhưng địa vị của bà rất cao, có thể nói những lời như vậy trước mặt mọi người, có nghĩa là bà rất coi trọng Lạc Tân Nhiên.

Điều này khiến ánh mắt của các hoàng tử khác ở đây nhìn Lạc Tân Nhiên trong nháy mắt trở nên phức tạp.

Có người ngưỡng mộ, có người ghen tị, có người thầm suy nghĩ.

Ninh phi là mẫu phi của Lạc Tân Nhiên đương nhiên rất vui khi thấy Thái hậu coi trọng con trai mình.

Ninh phi nhân cơ hội nói vài lời thân thiết với Thái hậu.

Tuy nhiên thái độ của Thái hậu rất lạnh nhạt, dường như không muốn thân thiết với Ninh phi.

Ninh phi thấy vậy cũng không thất vọng.

Chỉ cần con trai được xem trọng thì bản thân ra sao cũng được.

Nhàn phi mượn tư thế cúi đầu lau nước mắt che giấu mỉa mai trong mắt.

Nhu tần ngẩn người nhìn Hoàng đế trên giường, vẻ mặt vẫn còn hoảng hốt.

Nàng xuất thân thấp kém, lúc còn trẻ nhờ vào nhan sắc giành được một chút sủng ái, nhưng tính tình nàng quá nhút nhát, không biết cách lấy lòng Hoàng đế, khi cảm giác mới lạ qua đi, Hoàng đế đã quên mất nàng.

Sau đó nàng sinh con làm tổn hại thân thể, điều dưỡng nhiều năm vẫn không có tiến triển, ba ngày uống thuốc một lần, ngày thường sống ẩn dật, hiếm khi giao tiếp với người khác.

Tính ra thì lần cuối cùng Nhu tần gặp Hoàng đế là trong bữa cơm đoàn viên đêm giao thừa.

Lần đó cũng chỉ là đứng từ xa hành lễ với Hoàng đế.

Chớp mắt nửa năm trôi qua.

Nhu tần gặp lại Hoàng đế, nào ngờ lại là tình cảnh này.

Nàng còn nghĩ trải qua nhiều năm bị lạnh nhạt, bản thân đã không còn tình cảm với Hoàng đế, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng yếu ớt của ông, trong lòng nàng cảm thấy khó chịu và lo lắng khó tả.

Vạn tiệp dư cũng đang nhìn Hoàng đế, hai mắt đỏ hoe, người khác tưởng nàng đau lòng, thật ra nàng đang sợ.

Theo quy tắc, nếu Hoàng đế băng hà, các phi tần sẽ phải tuẫn táng.

Các phi tần sinh được hoàng tử thì không sao, nếu con trai của họ may mắn lên ngôi thì có lẽ sẽ giữ được một mạng.

Nhưng Vạn tiệp dư không có con cái, người duy nhất mà nàng có thể nương tựa trong hoàng cung này chính là Hoàng đế.

Một khi Hoàng đế đi rồi, nàng nhất định không thể sống sót.

Khi Vạn tiệp dư nghĩ đến chuyện mình còn trẻ mà bị ép phải tuẫn táng, nàng thấy vô cùng sợ hãi và bất an, nước mắt rơi làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng thêm đáng thương.

Tần hoàng hậu là người đến cuối cùng.

Tần hoàng hậu vừa bước vào, không khí trong tẩm điện cũng yên tĩnh.

Nét ôn hòa trên mặt Thái hậu dần nhạt đi, bà thờ ơ hỏi "Sao lúc này ngươi mới tới?"

Tần hoàng hậu hành lễ với bà, động tác cực kỳ chuẩn mực.

"Thần thiếp không khỏe, nên làm lỡ thời gian ra ngoài."

Sắc mặt Tần hoàng hậu quả thật không tốt, trông gầy hơn bình thường.

Sắc mặt Thái hậu dịu đi một chút "Ai gia nghe nói gần đây ngươi bị bệnh, không biết là mắc bệnh gì? Thái y có nói cách chữa trị không?"

Tần hoàng hậu "Thái y nói thần thiếp lo lắng quá độ, thái y kê một ít thuốc, mỗi ngày thần thiếp đều uống, sức khỏe đã khá

hơn, nhưng tinh thần vẫn không tốt lắm.”

Thái hậu cau mày nói “Đám thái y vô dụng này chẳng những không chữa khỏi cho Hoàng đế mà còn khiến bệnh của ngươi kéo dài lâu như vậy, xem ra phải chỉnh đốn lại Thái y viện rồi.”

Tần hoàng hậu nhìn Hoàng đế nằm trên giường, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, không hề lộ ra lo lắng hay buồn bã.

Phản ứng của Tần hoàng hậu khiến Thái hậu không hài lòng.

“Ngươi thấy Hoàng đế bệnh nặng thế này, sao không biết quan tâm một chút?”

Tần hoàng hậu cụp mắt “Trong lòng thần thiếp lo lắng, nhưng miệng thì vụng về, không biết phải bày tỏ thế nào, mong Thái hậu thứ tội.”

Lúc này, Thái y lệnh bưng thuốc mới sắc xong đi vào.

“Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, đến giờ Hoàng thượng uống thuốc rồi.”

Ánh mắt Thái hậu nhìn bát thuốc, trầm giọng hỏi “Đây là thuốc gì?”

Thái y lệnh lập tức đọc lại toa thuốc.

Không quên bổ sung thêm một câu.

“Thuốc này đã có người thử độc, không có vấn đề gì.”

Thái hậu vẫn còn lo lắng.

Hoàng đế hiện đang bệnh nặng, không chịu nổi bất kỳ sai sót nào nữa.

Tần hoàng hậu chủ động nói “Đưa thuốc cho bổn cung.”

Thái y lệnh lập tức hai tay dâng thuốc sang.

Trước mặt mọi người, Tần hoàng hậu múc một muỗng thuốc đưa vào miệng.

Chờ một lúc sau, Tần hoàng hậu không xảy ra chuyện gì.

Thái hậu lúc này mới nhẹ nhõm, nét mặt dịu đi rất nhiều.

“Chuyện thử thuốc này cứ để nô tài làm, ngươi thân là Hoàng hậu, cần gì phải tự mình làm những chuyện này?”

Tần hoàng hậu “Chính vì thần thiếp là Hoàng hậu nên phải tự mình làm gương.”

……

Giọng Triệu Hiền bên ngoài xe ngựa vang lên.

“Khởi bẩm Thái tử Điện hạ, mạt tướng đã dẫn quân diệt hết những kẻ cản đường.”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh hỏi “Bọn chúng từ đâu tới?”

Triệu Hiền “Xem xét từ võ công và vũ khí thì có thể là bọn thổ phỉ đào tẩu, đây là ngân phiếu tìm thấy trên người bọn chúng, mời Điện hạ xem qua.”

Tiêu Hề Hề vén rèm xe lên, mặc dù trời tối, nàng vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều thi thể nằm trên đất.

Gió đêm thổi qua mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

Tiêu Hề Hề khịt mũi khó chịu, vươn tay ra ngoài cửa sổ xe cầm một xấp ngân phiếu dính máu từ tay Triệu Hiền.

Nàng biết Thái tử ưa sạch sẽ, chắc chắn sẽ chê ngân phiếu bẩn nên nàng lấy khăn lụa lau vết máu trên ngân phiếu rồi đưa cho Thái tử.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn ngân phiếu.

Ngân phiếu do mỗi tiền trang phát hành không giống nhau.

Vừa nhìn ngân phiếu này đã biết là do tiền trang Thịnh Thông phát hành.

Chủ nhân đằng sau tiền trang Thịnh Thông là Phùng gia.

Gia chủ Phùng gia về già mới có con, xem con trai như báu vật, từ nhỏ cưng chiều hết mực, mặc gã ngang ngược càn quấy, không biết trời cao đất dày.

Năm nay tiểu lang quân Phùng gia tham gia khoa cử, sau đó gian lận rồi bị kết án tử hình.

Người tra án gian lận khoa cử chính là Thái tử Lạc Thanh Hàn.

Từ đó, Phùng gia hận Lạc Thanh Hàn.

Trong số những người dâng tấu cầu xin Hoàng đế phế Thái tử, Phùng gia là lực lượng chính.

Không những vậy, Phùng gia và Tần gia có quan hệ thân thiết, hai nhà luôn đồng quan điểm trong triều.

Thế nên những kẻ chặn đường tự nhận là Hoàng đế phái đến thực chất là bọn thổ phỉ đào tẩu do Phùng gia thuê.

Chương 608: Độc tính phát tác

Hẳn là Phùng gia đã biết trước gì đó, lúc này cố ý ra tay với Thái tử, một mặt là để báo thù, mặt khác là để lấy lòng Tần gia.

Đáng tiếc người bọn họ thuê quá yếu, dù có lợi thế về quân số nhưng vẫn không sánh được với Ngọc Lân vệ.

Lạc Thanh Hàn ném ngân phiếu sang một bên, lạnh lùng nói một câu.

"Đi."

Triệu Hiền chỉ đạo Ngọc Lân vệ kéo xác vứt đi, dọn đường bằng phẳng.

Bánh xe phát ra tiếng lộc cộc chạy qua con đường đầy máu.

Tiêu Hề Hề hỏi "Chúng ta đi đâu?"

"Đình Thập Lý."

……

Bây giờ trời rất nóng, dù đặt chậu đá ở bốn góc tẩm điện cũng không thể làm mát cả phòng có nhiều người chen chúc như vậy.

Không lâu sau, Thái hậu nóng bức đổ mồ hôi.

Những người khác cũng cảm thấy không khỏe.

Thái hậu bảo mọi người quay về, chỉ giữ lại Tần hoàng hậu,

Ninh phi và Nhàn phi.

Tần hoàng hậu bỗng nhiên gọi Nhu tần lại.

“Nhu tần là mẫu thân của U vương, hiện giờ U vương không ở trong kinh, để Nhu tần thay y hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, cũng xem như thể hiện lòng hiếu thảo của U vương.”

Đây chỉ là chuyện nhỏ, Thái hậu thản nhiên đồng ý.

Mọi người cung kính tiễn Thái hậu đi.

Những người khác cũng lần lượt rời đi.

Tần hoàng hậu ngồi bên giường, cầm muỗng đút thuốc cho Hoàng đế.

Những người khác đứng nhìn.

Sau khi Hoàng đế uống thuốc xong, Tần hoàng hậu đặt bát rỗng lên bàn thấp bên cạnh.

Bà liếc nhìn Ninh phi, Nhàn phi và Nhu tần, ba người đều cúi đầu cụp mắt, trông rất phục tùng.

Tần hoàng hậu “Các ngươi lui xuống đi, bổn cung có chuyện muốn nói riêng với Hoàng thượng.”

Ninh phi và Nhàn phi không động đậy, đồng loạt nhìn về phía Hoàng đế, muốn biết thái độ của ông thế nào.

Nhu tần muốn đi, nhưng thấy hai người còn lại không nhúc nhích, nàng không muốn làm chuyện gì nổi bật, chỉ đành đứng yên.

Hoàng đế uống thuốc, tinh thần có vẻ tốt hơn một chút.

Ông khàn giọng nói “Ngươi có chuyện gì mà không thể nói trước mặt người khác?”

Giọng điệu rất thô lỗ, gần như chỉ vào mũi Hoàng hậu hỏi ngươi có mưu đồ gì.

Nếu là lúc bình thường, Tần hoàng hậu nhất định sẽ khích lại ngay.

Nhưng đêm nay bà đặc biệt tốt tính.

“Thần thiếp vào cung năm mười bảy tuổi, tính đến nay đã mười chín năm. Có thể ngài thấy tuổi thanh xuân của người phụ nữ không quan trọng. Nhưng đối với thần thiếp, đây là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời. Bây giờ thần thiếp chẳng còn gì nữa, chỉ có vài điều muốn nói riêng với ngài. Mong ngài nể tình từng là phu thê, cho thần thiếp một cơ hội.”

Nếu là người khác, nghe lời này có lẽ sẽ cảm động.

Nhưng Hoàng đế lại là động vật máu lạnh nhất trên đời.

Dù Tần hoàng hậu có nói chân thành đến đâu thì trong lòng Hoàng đế vẫn bình tĩnh.

“Ngươi có gì muốn nói thì cứ nói, không cần phải tỏ ra đáng thương như bị người khác ức hiếp. Ban đầu ngươi vào cung gả cho trẫm, đó là do ngươi tự chọn, trẫm chưa từng ép buộc ngươi. Ngươi ngồi vững ngôi vị Hoàng hậu bao năm qua, vinh hoa mà ngươi được hưởng không thiếu chút gì. Ngươi còn gì không hài lòng?”

Tần hoàng hậu mỉm cười.

Từ ngày vào cung, bà luôn dặn bản thân phải cẩn trọng lời nói hành động, luôn giữ phong thái của một Hoàng hậu, không được làm Tần gia mất mặt.

Vì thế bà luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc, hiếm khi bộc lộ cảm xúc trên khuôn mặt.

Vì điều này, Hoàng đế gần như quên mất dáng vẻ của bà khi cười.

Lúc này thấy bà cười, Hoàng đế nhất thời ngẩn ra.

“Ngươi cười cái gì?”

Nụ cười trên mặt Tần hoàng hậu dần nhạt đi.

“Quả thật năm đó vào cung là do thần thiếp tự lựa chọn. Dù sao Tần gia lúc đó cũng chỉ có một đích nữ đang đợi gả là thần thiếp. Thần thiếp không có lựa chọn nào khác. Vì tương lai của Tần gia, vì hoàng vị của bệ hạ, thần thiếp chỉ có thể vào cung. Bây giờ bệ hạ đã có mọi thứ ngài muốn. Nhưng còn thần thiếp và Tần gia thì sao? Tiếp theo ngài định xử lý chúng ta thế nào? Giết hết giống như từng làm với Thẩm gia và Thẩm chiêu nghi sao?”

Sắc mặt Hoàng đế đột nhiên tối sầm.

Ninh phi, Nhàn phi, Nhu tần cũng thay đổi sắc mặt.

Bọn họ không ngờ Tần hoàng hậu lại nhắc đến chuyện của Thẩm chiêu nghi.

Dù Hoàng đế nói Thẩm chiêu nghi chết vì bệnh, nhưng Ninh phi, Nhàn phi và Nhu tần đều là người sống trong cung lâu năm, bọn họ biết rõ quy tắc trong cung, phàm là những cái chết không tiện giải thích nguyên nhân đều thống nhất nói là chết vì bệnh.

Bọn họ mơ hồ đoán được cái chết của Thẩm chiêu nghi có gì đó mờ ám.

Mãi đến khi nghe được Tần hoàng hậu nói, bọn họ mới nhận ra Thẩm chiêu nghi bị Hoàng đế giết.

Tuy nhiên, bọn họ không hề hào hứng với chuyện này, mà cảm thấy hoang mang tột độ.

Hoàng đế chắc chắn không muốn bí mật này bị người khác biết.

Lỡ như Hoàng đế muốn diệt khẩu thì sao?

Ninh phi và Nhàn phi bắt đầu hối hận, vừa rồi không nên ở lại.

Trong mắt Hoàng đế đầy tức giận, lồ.ng ngực vốn thoải mái đôi chút do uống thuốc bây giờ lại có hơi nóng rát.

Ông dùng một tay ấn vào ngực, khàn giọng hỏi.

“Bây giờ ngươi nói những chuyện này có ý nghĩa gì không?”

Tần hoàng hậu lại cười “Thật ra thì không có ý nghĩa gì, nhưng có một số lời đè nén trong lòng quá lâu, nếu bây giờ không nói ra, e rằng sẽ không còn cơ hội nói nữa.”

Hoàng đế nhíu mày càng chặt “Ngươi có ý gì? Ngươi muốn làm gì?”

Tần hoàng hậu bình tĩnh nói.

“Thần thiếp chỉ muốn nói chuyện tử tế với ngài, đợi chúng ta nói xong, chuyện bên ngoài cũng đã có kết quả.”

Không biết Hoàng đế đang nghĩ gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cố chịu đau lớn tiếng hét lên.

“Cam Phúc!”

Cam Phúc ở cửa sau vội chạy vào “Bệ hạ có gì dặn dò?”

“Đi gọi Tiêu Lăng Phong tới, nhanh lên, trẫm có việc gấp cần gặp.”

“Vâng!”

Cam Phúc xoay người chạy ra ngoài.

Khi Hoàng đế nhìn Tần hoàng hậu, ánh mắt trở nên cảnh giác.

Tay phải ông lặng lẽ chạm vào bức tường bên trong giường.

Ông trước giờ đa nghi, không tin tưởng bất cứ ai, nơi ở của ông bình thường đều có cơ quan và ngăn ngầm.

Bên trong giường có một cơ quan, chỉ cần kích hoạt, mũi tên độc sẽ bắ.n ra.

Tần hoàng hậu chú ý tới động tác của ông, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

“Cơ quan của ngài hỏng lâu rồi.”

Hoàng đế dừng động tác.

Sau đó, như muốn xác minh những gì Tần hoàng hậu nói thật hay giả, ông nhanh chóng chạm vào một ngăn ngầm trên tường, ấn mạnh vào nó.

Nơi đáng lẽ phải bắn mũi tên độc lại không có động tĩnh.

Im lặng chết chóc bao trùm tẩm điện.

Hoàng đế không thể tin được “Cơ quan sao lại hỏng? Là ngươi làm sao?”

Tần hoàng hậu thẳng thắn thừa nhận “Cơ quan này quả thật là do thần thiếp sai người phá hỏng.”

Cơn giận của Hoàng đế dâng lên ngực, hơi thở gấp gáp, sắc mặt ngày càng khó coi.

“Lẽ nào bệnh của ta cũng do ngươi làm?”

Tần hoàng hậu mỉm cười.

“Thế thì oan cho thần thiếp quá. Nếu thần thiếp có bản lĩnh này, sớm đã cho người đầu độc ngài từ lâu rồi, không cần sống trong cảnh khốn cùng như vậy đến tận bây giờ. Sở dĩ ngài thành ra như vậy là vì Tây Lăng vương hạ độc trong thuốc của

ngài. Mỗi ngày một ít, liều lượng rất nhỏ. Không thể chết người, chỉ khiến ngài yếu đi, chóng mặt, buồn ngủ. Nhưng lâu dần, chất độc tích tụ trong cơ thể sẽ g.iết chết ngài. Tính toán thời gian thì hôm nay là ngày độc tính phát tác."

Chương 609: Cung biến (phần đầu)

Tính tình Hoàng đế đa nghi, ông sợ người thử thuốc bị mua chuộc nên đổi người thử thuốc mỗi ngày, thứ tự của những người thử thuốc này cũng bị xáo trộn, mỗi ngày chọn ngẫu nhiên một người thử thuốc.

Cũng vì vậy mà những người thử thuốc này mỗi ngày chỉ uống một ít độc, không gây hại nghiêm trọng cho cơ thể, sau một thời gian dài, chất độc sẽ tự đào thải ra khỏi cơ thể theo quá trình trao đổi chất.

Chỉ có Hoàng đế mỗi ngày đều uống thuốc độc.

Độc tố tích tụ trong cơ thể ngày càng nhiều.

Cho đến tối nay độc tính phát tác, ông nôn ra một ngụm máu lớn.

Tần hoàng hậu cười như có như không "Sự đa nghi của ngài chỉ khiến Tây Lăng vương dễ ra tay hơn thôi, đây có lẽ gọi là thông minh quá bị thông minh hại."

Hoàng đế vô cùng tức giận, sắc mặt từ tái nhợt chuyển sang đỏ bừng dị thường.

"Ngươi đúng là ả đàn bà độc ác, dám cấu kết với người ngoài hại trẫm!"

"Người đâu! Người đâu, mau bắt ả đàn bà độc ác này lại cho trẫm!"

Nhưng dù ông có hét thế nào thì bên ngoài vẫn yên tĩnh, không có một chút động tĩnh nào và cũng không có ai đến giúp

ông.

Hoàng đế ngày càng bất an.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hét thảm!

Ninh phi, Nhàn phi, Nhu tần giật mình sợ hãi.

Giây tiếp theo, cánh cửa bị đẩy ra.

Người Cam Phúc đầy máu, loạng choạng bước vào, quỳ bụp xuống đất.

“Bệ hạ, không hay rồi! Tần Trọng dẫn quân xông vào hoàng cung, bao vây cung Vị Ương rồi!”

Hoàng đế sợ hãi, cảm xúc dâng trào dữ dội, sự bực tức khiến chất độc lần nữa phát tác.

Ông nằm ở mép giường, há miệng phun ra một ngụm máu lớn!

Cam Phúc hét lên “Bệ hạ!”

Hắn quỳ gối cạnh giường, muốn đưa tay đỡ Hoàng đế, nhưng ông ngăn lại.

Hoàng đế lúc này rất yếu, đầu đầy mồ hôi lạnh, giọng nói khàn khàn.

“Ngươi nói … có thật không? Tần Trọng … hắn phản thật sao? Tiêu Lăng Phong đâu? Cấm vệ quân đâu? Không có ai … ngăn hắn sao?”

Mặt Cam Phúc toàn máu và mồ hôi trộn lẫn với nhau, nhìn rất kinh khủng.

Nhưng hắn không thèm lau, giọng điệu khó khăn nói.

“Vừa nãy nô tài sai người đi tìm Tiêu tướng quân, kết quả người đi không trở lại. Nô tài thấy bất an nên ra ngoài xem

thử. Nào ngờ vừa bước ra khỏi cổng cung Vị Ương thì thấy một đám người bao vây bên ngoài, do Tần Trọng dẫn đầu. Còn người được nô tài phái đi tìm Tiêu tướng quân, sớm đã bị chặt đầu, thi thể còn nằm ở ngoài cổng cung Vị Ương."

Ninh phi, Nhàn phi và Nhu tần sợ hãi, chân mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch.

Các nàng vừa mới biết nguyên nhân Hoàng đế bệnh nặng là bị Tây Lăng vương hạ độc.

Các nàng còn chưa tiêu hóa được tin tức chấn động này thì lại nghe tin Tần Trọng dấy binh tạo phản, bao vây hoàng cung.

Mà Tần hoàng hậu rõ ràng là nội ứng của bọn họ.

Bọn họ nội ứng ngoại hợp, muốn soán ngôi đoạt vị!

Ninh phi lấy hết can đảm trách mắng "Hoàng hậu, các ngươi dám mưu phản, sẽ bị diệt cửu tộc!"

Tần hoàng hậu liếc nhìn nàng.

Trong mắt bà hiện lên vẻ cao cao tại thượng, như thể đang nhìn một con kiến có thể bị b.óp chết bất cứ lúc nào.

"Ngươi sai rồi, chúng ta không tạo phản, chúng ta chỉ là muốn nhờ Hoàng thượng giúp đỡ thôi."

Hoàng đế đặt tay lên giường, khó khăn lắm mới nâng được nửa người lên.

Ông thản nhiên lau máu trên miệng, giọng khàn khàn.

"Tại sao? Ngươi là Hoàng hậu của trẫm, nếu trẫm chết, ngươi có gì tốt?"

Tần hoàng hậu khẽ cười "Ngài sống, thần thiếp chỉ có thể làm Hoàng hậu, nhưng nếu ngài chết, thần thiếp có thể làm Thái hậu, so với Hoàng hậu, thần thiếp thà làm Thái hậu."

“Ngươi … ngươi phò tá ai làm Hoàng đế? Thái tử sao?”

Tần hoàng hậu lắc đầu “Không, Thái tử đã là con cờ bỏ đi, chúng ta đã chọn người khác, ngài nhất định sẽ hài lòng với người này.”

“Là ai?”

Một giọng nói truyền đến từ ngoài cửa.

“Là nhi thần.”

Mọi người nhìn theo, thấy U vương Lạc Vân Hiên sải bước đi vào.

Đi cùng với y còn có Tây Lăng vương và Tạ Sơ Tuyết.

Sắc mặt Tây Lăng vương vẫn không tốt, trông ốm yếu héo hon.

Khi ông bước qua ngưỡng cửa, Tạ Sơ Tuyết giơ tay dìu ông.

Giây phút Nhu tần thấy Lạc Vân Hiên, đôi mắt bà lập tức sáng lên, ngạc nhiên khi thấy con trai còn lớn hơn nỗi sợ hãi.

Bà không khỏi tiến lên hai bước “Vân Hiên!”

Lạc Vân Hiên bước tới, gọi “Mẫu phi, người không sao chứ?”

Nhu tần lắc đầu “Ta không sao.”

Hoàng đế ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Vân Hiên, sao ngươi lại tới đây? Tại sao ngươi … lại ở cùng Tây Lăng vương? Các ngươi … các ngươi …”

Lạc Vân Hiên kéo bà ra sau lưng.

Y nhìn phụ hoàng đang hấp hối trên giường, hít một hơi thật

sâu rồi chậm rãi nói.

“Phụ hoàng, đã lâu không gặp, nhi thần không nghe theo lệnh của người đến quận U Vân, nhi thần cảm thấy Thịnh Kinh thích hợp với nhi thần hơn quận U Vân xa xôi kia.”

“Còn về Tây Lăng vương, ông ấy hiện giờ đứng về phía nhi thần, ông ấy và Tần gia đều ủng hộ nhi thần kế thừa hoàng vị.”

Hoàng đế cảm thấy quá hoang đường.

Trong nhất thời, ông còn tưởng đây là mơ.

Như thể tất cả những chuyện này đều là giả.

Khi biết Tần gia và Tây Lăng vương hợp sức tạo phản, Hoàng đế chỉ thấy tức giận.

Nhưng bây giờ sự phản bội của Lạc Vân Hiên khiến ông cảm thấy sốc và tức giận, thậm chí tổn thương sâu sắc.

Ông có nhiều con trai, nhưng trong số đó, người ông yêu thương nhất chính là Nhị hoàng tử Lạc Vân Hiên.

Ngay cả khi ông đày Lạc Vân Hiên đến quận U Vân, thì đó cũng là để Lạc Vân Hiên tạm thời tránh khỏi tranh đấu trong kinh, mà Lạc Vân Hiên cũng có thể trau dồi sức mạnh và bồi dưỡng quân đội ở quận U Vân.

Nếu sau này Lạc Thanh Hàn vượt quá bổn phận, ông có thể danh chính ngôn thuận phế Thái tử, triệu Lạc Vân Hiên từ quân U Vân về.

Thậm chí, ông đã viết xong chiếu chỉ phế Thái tử, chỉ chờ ấn ngọc tỉ mới có hiệu lực.

Nhưng ai mà ngờ được.

Lạc Vân Hiên là đứa con mà ông yêu thương nhất, lại là người đâm vào ngực ông trong thời điểm quan trọng nhất?!

Hoàng đế ôm ngực đau nhức, cảm thấy khó thở.

Nhìn bộ dáng đau khổ của ông, Tây Lăng vương không khỏi bật cười.

“Ôi, bệ hạ đừng đau lòng quá, hiện giờ ngài đang bệnh, không thể xử lý triều chính. Chi bằng ngài nhường ngôi cho U vương ngài yêu thương nhất, thế nào?”

Lạc Vân Hiên nói tiếp “Phụ hoàng, người yên tâm, dù nhi thần kế thừa hoàng vị, người vẫn sẽ là Thái thượng hoàng, nhi thần nhất định sẽ phụng dưỡng tốt cho người, tuyệt đối không để người chịu ấm ức.”

Hoàng đế cảm nhận được vị ngọt tanh khác dâng lên trong cổ họng.

Ông nghiến răng, kìm nén vị ngọt tanh đó xuống.

“Cho dù … các ngươi giết trẫm, thì vẫn còn Thái tử, nó mới là người kế thừa danh chính ngôn thuận của Đại Thịnh, âm mưu xấu xa của các ngươi sẽ không bao giờ thành công!”

Tây Lăng vương cười nói “Không phải bệ hạ đã viết xong chiếu chỉ phế Thái tử rồi sao? Đại Thịnh còn Thái tử nào nữa?”

Tây Lăng vương lấy một mảnh vải vàng nhạt từ trong tay áo.

Mở nó ra chính là chiếu chỉ phế Thái tử mà Hoàng đế giấu trong ngăn ngầm ở ngự thư phòng!

Vốn dĩ trên chiếu chỉ không có ấn ngọc tỉ, nhưng bây giờ, trên chiếu chỉ lại có ấn đỏ của ngọc tỉ.

Chương 610: Cung biến (phần giữa)

Giây phút Hoàng đế thấy chiếu chỉ, sắc mặt ông thay đổi rõ rệt.

Sở dĩ ông viết trước chiếu chỉ là để đề phòng.

Dù sao hiện giờ Thái tử đã trưởng thành, người sẵn lòng ủng hộ Thái tử kế vị ngày càng nhiều, Hoàng đế khó tránh khỏi bất an.

Nếu sau này Thái tử mưu đồ bất chính, Hoàng đế có thể lập tức lấy chiếu chỉ này ra, phế Thái tử càng nhanh càng tốt.

Tuy nhiên.

Chiếu chỉ này đã bị lấy ra sớm hơn, trực tiếp cắt đứt đường lui của Hoàng đế.

Ông nhìn chằm chằm Tây Lăng vương.

"Tại sao các ngươi … biết có chiếu chỉ này?"

Tây Lăng vương cười nói "Đương nhiên là vì chúng ta cài người bên cạnh ngài."

Hoàng đế vẫn chưa tin được "Người bên cạnh trẫm đều do trẫm đề bạt, bọn họ sao có thể … sao có thể phản bội trẫm?"

"Đúng, bọn họ quả thật là do tự tay ngài đề bạt. Nhưng vài người trong số đó đã là người của ta trước khi vào cung. Ta cố tình đưa bọn họ đến bên cạnh ngài để ngài sử dụng. Bọn họ trông có vẻ là người của ngài nhưng thực tế luôn là tai mắt của ta. Cho nên những chuyện mà ngài làm, về cơ bản ta đều biết

hết, bao gồm cả chiếu chỉ phế Thái tử này."

Hoàng đế nghe vậy liền cảm giác cơn đau trong lồ.ng ngực như thiêu đốt ngày càng mạnh.

Ông kìm nén cảm giác muốn nôn máu, kìm đến khi mặt đỏ bừng, các đường gân trên trán cổ nổi lên.

Cam Phúc lo lắng, không ngừng khuyên nhủ "Bệ hạ, lúc này ngài không nên nôn nóng, một khi nôn nóng, chất độc sẽ phát tác mạnh hơn."

Tây Lăng vương cười nói "Đúng vậy, đừng nôn nóng, càng không được chết, chúng ta còn có việc cần bệ hạ giúp đỡ."

Hoàng đế nghiến răng ép ra một câu.

"Muốn trẫm nhường ngôi, không đời nào!"

Tây Lăng vương nghe xong không giận mà vẫn mỉm cười.

Tây Lăng vương được Tạ Sơ Tuyết dìu ngồi xuống ghế thấp bên cạnh.

"Bệ hạ có lẽ vẫn chưa biết, cả hoàng cung đã lọt vào quyền kiểm soát của chúng ta, nếu ngài không muốn nhìn hoàng cung máu chảy thành sông, chỉ cần ngoan ngoãn giao binh phù, sau đó thoái vị nhường ngôi."

Hoàng đế vừa nghe đến chữ "binh phù" thì lập tức hiểu ra.

Hóa ra bọn chúng cố tình giữ mạng cho ông, không cho ông chết một cách sảng khoái, mục đích thật sự chính là binh phù.

Binh phù có hai mảnh.

Một mảnh nằm trong tay Hoàng đế.

Mảnh còn lại nằm trong tay Tần Trọng.

Nếu muốn điều động toàn bộ quân đội của Đại Thịnh, cần phải kết hợp hai mảnh binh phù thành một.

Tần Trọng chỉ có một mảnh binh phù, đồng nghĩa với việc chỉ có thể điều động một nửa binh lực.

Muốn ngồi vững hoàng vị, nhất định phải chiếm được nửa binh quyền còn lại!

Hoàng đế biết rõ tầm quan trọng của binh phù, nên đương nhiên không muốn giao binh phù.

Tây Lăng vương sớm đã đoán được Hoàng đế sẽ không ngoan ngoãn phối hợp, bất đắc dĩ nói.

"Nếu bệ hạ không chịu nghe khuyên, chúng ta đành đổi cách đàm phán khác, từ giờ trở đi, cứ cách một nén nhang, chúng ta sẽ giết một người, đến khi bệ hạ giao ra binh phù."

Tạ Sơ Tuyết thắp một nén nhang rồi c.ắm vào lư hương.

……

Sau khi cung Vị Ương bị bao vây, cung Trường Lạc cũng bị quân Tần gia bao vây.

Thái hậu bị kẹt trong cung Trường Lạc.

Suy cho cùng, bà là người từng trải qua sóng gió, nhanh chóng buộc mình phải bình tĩnh.

Bà phái người ra ngoài đàm phán với quân Tần gia, muốn biết đối phương muốn gì?

Tuy nhiên, những người bà phái đi chưa kịp nói gì đã bị quân Tần gia bắn chết.

Thi thể chảy máu đầm đìa bị ghim trên cổng cung Trường Lạc.

Thái hậu từ xa thấy cảnh tượng này, sợ hãi gần như ngất đi.

Nữ sử dìu bà ngồi xuống, vuốt lưng nhuận khí cho bà liên tục.

Lúc này Thái hậu chắc chắn đối phương hạ quyết tâm soán ngôi đoạt vị, không hề có cơ hội thương lượng.

Thái hậu gọi đại thái giám Ngụy An trong cung Trường Lạc.

Ngụy An quỳ trên đất, nói "Nô tài bái kiến Thái hậu nương nương."

Sắc mặt Thái hậu lúc này trông rất khó coi.

"Ai gia có chuyện cần ngươi đi làm, trong cung có người mưu đồ bất chính, ai gia bị kẹt ở đây, Hoàng đế không rõ sống chết, ai gia cần ngươi đi tìm …"

Lúc bà nói đến đây, hình ảnh Anh vương hiện lên trong đầu bà trước tiên.

Nhưng chốc sau, bà nhớ ra hôm nay Anh vương không khỏe, sợ y không thể đảm nhận trách nhiệm này.

Sau đó bà nghĩ tới Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên.

Giờ phút này, chỉ có thể hi vọng vào Lạc Tân Nhiên.

Thế là bà nói tiếp.

"Ngươi đi tìm Tứ hoàng tử, bảo nó nghĩ cách rời cung báo cho tông thân và năm Các lão biết chuyện xảy ra trong cung."

Tình hình bây giờ, cách duy nhất để có cơ hội sống sót là nhờ tiếp viện bên ngoài.

Ngụy An dập đầu "Vâng!"

Khi xây dựng hoàng cung, để phòng trường hợp khẩn cấp như hôm nay, ở ba tòa cung chính là cung Vị Ương, cung Trường Lạc và Đông cung đều có mật đạo.

Không ai biết mật đạo này ngoài Hoàng đế, Thái hậu và Thái tử.

Thái hậu đã già, thể lực có hạn, dù có thể thông qua mật đạo thoát khỏi cung Trường Lạc cũng không thể thoát khỏi hoàng cung rộng lớn này.

Bà dứt khoát trao cơ hội trốn thoát này cho Ngụy An.

Ngụy An thông qua mật đạo rời cung Trường Lạc, cẩn thận tránh quân Tần gia, đồng thời chạy về phía chỗ ở của Tứ hoàng tử.

Cũng thật trùng hợp.

Trên đường tình cờ gặp được Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên.

Khi nghe tin trong cung xảy ra chuyện, Lạc Tân Nhiên thấy bất an nên mới chạy ra ngoài, muốn đến cung Vị Ương để xem phụ hoàng và mẫu phi thế nào.

Hắn may mắn, dọc đường không gặp quân Tần gia, cũng không gặp nguy hiểm.

Ngụy An gấp gáp truyền lời dặn của Thái hậu cho Tứ hoàng tử.

Tuy Lạc Tân Nhiên lo lắng cho an toàn của phụ hoàng và mẫu phi, nhưng hắn không thể làm trái lệnh của Thái hậu.

Hơn nữa trong lòng hắn cũng biết, nếu phụ hoàng và mẫu phi gặp nguy hiểm, dù một mình hắn xông vào cung Vị Ương cũng không thể giúp được gì.

Lạc Tân Nhiên nhanh chóng cân nhắc, cuối cùng quyết định nghe theo sắp xếp của Thái hậu, lập tức rời cung!

Hắn dẫn Ngụy An chạy về phía cổng cung.

Tuy nhiên, lần này hắn lại không may.

Bọn họ giữa đường gặp một đội quân Tần gia.

Đội quân Tần gia đó được trang bị vũ khí đầy đủ, lưỡi đao sắc bén dính đầy máu, xem ra đã giết rất nhiều người.

Ngụy An bảo vệ Lạc Tân Nhiên để hắn chạy đi.

Cuối cùng, cả hai đều không thoát.

Cả hai đều bị giết.

Võ tướng dẫn đầu nhận ra Lạc Tân Nhiên, cười toe toét.

“Ta thế mà đã giết một hoàng tử, lần này chắc nhận được rất nhiều tiền thưởng.”

Gã vừa nói vừa túm tóc Lạc Tân Nhiên, chặt đầu hắn.

Trong cung Vị Ương.

Tim Ninh Phi đột nhiên co thắt.

Nàng giơ tay lên ôm ngực cau mày, trông cực kỳ khó chịu.

Nhàn phi thấy nàng kỳ lạ, đang định hỏi có chuyện gì thì nghe thấy Tây Lăng vương đáng chết kia chợt lên tiếng.

“Thời gian một nén nhang sắp hết rồi, bệ hạ đã quyết định chưa?”

Hoàng đế sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, mím chặt môi không nói gì.

Tây Lăng vương “Xem ra bệ hạ vẫn rất kiên trì, vậy chúng ta chọn xem, ai sẽ bị giết đầu tiên?”

Ánh mắt Tây Lăng vương lướt qua Ninh phi và Nhàn phi.

Chương 611: Cung biến (phần cuối)

Hai phi tần thấy da đầu tê dại, thân thể không ngừng co rút.

Bọn họ không muốn là người đầu tiên chết một cách vô ích.

Đúng lúc này.

Tần Trọng mặc quân phục bước vào.

Ông đang cầm một cái đầu người máu me trong tay.

“Không cần chọn, ta đã giết rồi.”

Nói xong, ông ném đầu người trong tay xuống đất.

Cái đầu lăn hai vòng trên đất, dừng trước mặt Ninh phi.

Dù cái đầu đầy máu không thể nhận dạng nhưng Ninh phi vừa nhìn đã nhận ra, hét lên thất thanh.

“Con trai của ta!”

Sau đó chân nàng quỵ xuống đất.

Nhàn phi giật mình, sau đó bắt đầu lo lắng, không biết Ngũ hoàng tử đang ở đâu? Có rơi vào tay đám phản quân không?

Ninh phi đứng không nổi nữa, chỉ có thể dùng hai tay bò tới, ôm đầu người khóc lóc thảm thiết.

Nhu tần sợ hãi đứng không vững.

Lạc Vân Hiên vội đỡ Nhu tần.

Tạ Sơ Tuyết chủ động nói "Ta dìu Nhu tần đến trắc điện nghỉ ngơi."

Lạc Vân Hiên biết mẫu phi là người nhút nhát, không thích hợp xem mấy cảnh tượng này nên gật đầu.

"Làm phiền."

Tạ Sơ Tuyết dìu Nhu tần đến trắc điện.

Hoàng đế tức giận, lồ.ng ngực kịch liệt phập phồng, sắc mặt tím tái.

Ông nhìn chằm chằm Lạc Vân Hiên, khó khăn hỏi.

"Nó là … đệ đệ ruột của ngươi, ngươi nhẫn tâm nhìn … nó bị giết vậy sao?"

Lạc Vân Hiên tránh ánh mắt của Hoàng đế, nhìn đi nơi khác, nhỏ giọng nói "Người giết đệ ấy đâu phải nhi thần, chỉ trách … chỉ trách đệ ấy không may."

Tần Trọng cười ha hả, giọng điệu đầy ác ý.

"Bệ hạ bây giờ biết huynh đệ không thể tương tàn rồi à, năm đó lúc ngươi mưu hại các hoàng tử khác để tranh đoạt hoàng vị, ngươi có từng nghĩ bọn họ cũng là huynh đệ ruột của mình không? Tục ngữ có câu, cha nào con nấy, U vương có ngày hôm nay, chẳng phải học từ bệ hạ sao?!"

Hoàng đế tức giận không thở nổi, ho gần như ra cả phổi.

Cam Phúc nhanh chóng vuốt lưng nhuận khí cho ông.

Tạ Sơ Tuyết lấy cây nhang thứ hai, đang định thắp lên thì nghe Tần Trọng sốt ruột nói.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, bắt hết phi tần, hoàng tử, công chúa trong cung, giết từng người trước mặt Hoàng đế, không

tin ông ta không thỏa hiệp.”

Hoàng đế khàn giọng giận dữ hét lên “Ngươi dám?!”

Tần Trọng cười lạnh “Chúng ta đã giết hoàng tử rồi thì còn gì không dám?”

Ninh phi còn đang chìm trong đau buồn nghe vậy bỗng dưng đứng dậy, lao như điên về phía Tần Trọng.

“Ta giết ngươi, báo thù cho con trai ta!”

Tuy nhiên, trước khi nàng chạm vào Tần Trọng, Tần Trọng đã rút đao khỏi thắt lưng.

Thanh đao đâm vào ngực Ninh phi.

Máu tươi tung tóe.

Nhàn phi che miệng, mở to hai mắt, sợ hãi đứng tại chỗ, thân thể run rẩy không ngừng.

Tần Trọng rút đao ra.

Ninh phi ngã xuống vũng máu, hai mắt mở to, thân thể khẽ co giật, dần dần lạnh cứng.

Tần Trọng cả gan làm loạn khiến Hoàng đế giận dữ, lại nôn máu rồi ngất đi.

Tây Lăng vương sai người gọi thái y.

Trước khi tìm thấy binh phù, Hoàng đế không thể chết.

Thái y lệnh vội vàng chạy tới.

Thái y lệnh giật mình khi thấy thi thể trên đất, nhưng vội quay mặt đi, không dám nhìn nhiều hơn, run rẩy châm cứu cho Hoàng đế.

Lạc Vân Hiên nhìn Hoàng đế bất tỉnh, thấp giọng hỏi.

“Hoàng thúc, nếu phụ hoàng nhất quyết không chịu giao binh phù thì sao?”

Tây Lăng vương chậm rãi nói.

“Nếu thật sự đến bước đường đó, chúng ta chỉ đành giết hết huynh đệ của ngươi, chỉ giữ lại một hoàng tử là ngươi. Lúc Hoàng đế băng hà, chỉ còn mình ngươi có thể thừa kế hoàng vị. Đợi đến khi ngươi đăng cơ, có thể từ từ nghĩ cách tìm binh phù. Dù sao binh phù nhất định là giấu trong hoàng cung này, chỉ cần có thời gian thì có thể tìm được.”

Lạc Vân Hiên nghe vậy, trong lòng hơi ớn lạnh, nhưng khi nghĩ đến hoàng vị ở trong tầm tay, y liền đè nén cảm giác áy náy trong lòng, im lặng gật đầu.

Nhàn phi nghe thấy Tây Lăng vương nói.

Nàng quỳ bụp xuống.

“Vương gia, Tần thượng thư, cầu xin các người đừng giết Ngũ hoàng tử! Nếu các người không yên tâm về nó, có thể đuổi nó đến nơi xa hoặc giáng nó làm thường dân cũng được!”

Tuy nhiên, không ai quan tâm đến lời cầu xin của nàng.

Tần Trọng thấy nàng ồn ào nên đâm nàng một đao.

Nhìn Nhàn phi ngã xuống, Tây Lăng vương cau mày nói
“Ngươi giết người đến nghiện rồi sao?”

Tần Trọng giũ vết máu trên đao, cười nói.

“Dù gì khi mọi việc xong xuôi, đám người này sớm muộn gì cũng sẽ chết, chi bằng ta tiễn bọn chúng đi trước một đoạn, để bọn chúng bớt sợ hãi.”

Tây Lăng vương vốn đã không khỏe, bây giờ lại ngửi thấy mùi

máu tanh nồng, càng làm ông khó chịu hơn.

Ông liếc nhìn Hoàng đế vẫn đang bất tỉnh hỏi.

“Bao lâu thì ông ta mới tỉnh?”

Thái y lệnh run giọng trả lời “Ít nhất là nửa canh giờ.”

Tây Lăng vương bảo Thái y lệnh làm nhanh lên, sau đó đứng dậy ra ngoài hít thở không khí.

Lạc Vân Hiên không muốn ở cùng xác chết, đặc biệt những xác chết đó lại là những người mà y quen biết, điều này càng khiến y thấy khó chịu hơn.

Y đi thăm Nhu tần ở trắc điện.

Tần Trọng còn có việc phải làm, liền phái một đội quân canh gác tẩm điện, sau đó sải bước ra ngoài.

Tất cả cấm vệ quân ở cung Vị Ương đã bị giết sạch.

Cung nữ và thái giám được chia thành hai tốp.

Thuận theo thì bị giam vào ngục.

Phản kháng thì giết không tha.

Toàn bộ cung Vị Ương dường như chìm trong biển máu, khắp nơi toàn là xác chết tang thương.

Tần Trọng không thèm nhìn thi thể, ủng giẫm lên vết máu, sải bước ra khỏi cung Vị Ương.

Ông ra lệnh cho quân Tần gia truy lùng các phi tần, hoàng tử và công chúa, dù sống hay chết, chỉ cần bắt được sẽ được trọng thưởng!

Hoàng cung đêm nay không còn vẻ uy nghiêm trang trọng thường ngày.

Nó đã trở thành trường săn của đám phản quân.

Các phi tần, hoàng tử, công chúa được chiều chuộng trước kia, nay đều trở thành con mồi trong mắt phản quân.

Bọn họ bỏ chạy khắp nơi, trốn tránh sự truy đuổi của phản quân.

Khắp nơi vang lên những tiếng hét tuyệt vọng.

So với trò chơi vương quyền, Tần Trọng thích loại kí.ch thích đẫm máu trực tiếp này hơn.

Vốn ông chỉ muốn khoanh tay đứng nhìn, nhưng càng nhìn càng ngứa ngáy không nhịn được, bèn rút đao tham gia cuộc săn.

Sau khi Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên rời cung Vị Ương, hai người định đến cung Dao Hoa thăm Huệ phi, nhưng trên đường đi phát hiện dấu vết của phản quân.

Đối phương người đông, Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên không dám đối đầu trực diện, chỉ có thể tìm một chỗ ẩn nấp trước.

Sau khi phản quân rời đi, hai người chạy vội đến cung Dao Hoa.

Trên đường đi, hai người phát hiện phản quân rất đông, đông hơn cả cấm vệ quân.

Trông bộ dạng điên cuồng ngang ngược của đám phản quân, hẳn là cấm vệ quân đã bị diệt sạch.

Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên cẩn thận tránh phản quân, một đường vội vã chạy đi nhưng vẫn chậm một bước.

Phản quân đã xông vào cung Dao Hoa.

Chương 612: Binh phù

Các cung nữ thái giám trong cung Dao Hoa, người chạy người chết.

Lạc Dạ Thần nhìn thấy cảnh này, trong lòng trầm xuống.

Y vừa gọi mẫu phi vừa tăng tốc chạy về phía chính điện.

Còn chưa bước vào chính điện, y đã thấy xác một phụ nữ không đầu nằm ở ngưỡng cửa.

Dù đã bị chặt đầu nhưng Lạc Dạ Thần vừa nhìn đã nhận ra.

Đây là mẫu phi của y!

Huệ phi vẫn đang mặc đồ ngủ mỏng manh, tóc rơi rải rác, rõ ràng là đang ngủ thì đột nhiên bị đánh thức, cả áo khoác cũng không có thời gian mặc đã vội vàng ra ngoài.

Bà vừa tới cửa chính điện đã bị đao đâm xuyên tim.

Máu bắn tung tóe trên chiếc đèn lồng treo ở cửa.

Ánh sáng và đốm đen lẫn lộn.

Huệ phi ngã xuống ngưỡng cửa, một tay ở trong, một tay ở ngoài.

Máu đỏ tươi lan nhanh dưới cơ thể.

Cuối cùng, cả đầu của bà cũng bị chặt để nhận thưởng.

Lạc Dạ Thần đứng ở cửa, giẫm lên máu chảy ra từ cơ thể mẫu

phi.

Y đờ người, tay chân lạnh ngắt, đầu óc trống rỗng.

Bộ Sanh Yên không chịu nổi khi thấy cảnh này.

Một lúc lâu, Lạc Dạ Thần mới phát ra một tiếng hét thảm thiết từ trong cổ họng.

“Mẫu phi!”

Y quỳ xuống đất, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt.

“Đáng lẽ con nên đến sớm hơn, đáng lẽ con …”

Bộ Sanh Yên cũng quỳ xuống.

Nàng giơ tay ôm Lạc Dạ Thần vào lòng, liên tục an ủi y.

“Không phải lỗi của chàng, đừng khóc.”

Lạc Dạ Thần ôm lấy nàng, đau lòng khóc.

“Ta muốn giết bọn chúng! Ta muốn báo thù cho mẫu phi!”

Bộ Sanh Yên nói “Được, báo thù, ta giúp chàng.”

Bên ngoài có tiếng bước chân.

Chắc là có người đến.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Dạ Thần là muốn xông ra liều mạng với đám phản quân, nhưng y bị Bộ Sanh Yên ngăn lại.

Bộ Sanh Yên kéo y vào góc trốn, đồng thời nói nhỏ.

“Bọn chúng đông người, chúng ta chỉ có hai người, không phải là đối thủ của bọn chúng. Huống chi, dù chàng có giết bọn chúng cũng vô dụng, người đáng chết nhất chính là thủ lĩnh phản quân. Chúng ta giết thủ lĩnh phản quân, mới có thể

thật sự trả thù cho mẫu phi.”

Lạc Dạ Thần bị thuyết phục.

Y ngừng vùng vẫy, để Bộ Sanh Yên kéo y đến trắc điện.

Bộ Sanh Yên quay đầu nhìn lại, thấy dấu chân đẫm máu trên đất, trái tim nàng thắt lại.

Xem ra không trốn được rồi.

Phải chạy thôi!

Bộ Sanh Yên dẫn Lạc Dạ Thần đi vòng ra hậu viện.

Cả hai người đều biết võ công, trực tiếp nhảy tường ra ngoài.

Đầu óc bây giờ của Lạc Dạ Thần chỉ toàn là báo thù.

Y và Bộ Sanh Yên nhân lúc đối phương không phòng bị, bắt hai tên phản quân đi lẻ.

Sau khi bị hai người ép hỏi, hai tên phản quân đã khai hết những gì bọn chúng biết.

Người dẫn bọn chúng vào cung là Tần Trọng.

Người bày ra kế hoạch cung biến là Tây Lăng vương và U vương.

Bọn họ và Tần hoàng hậu nội ứng ngoại hợp, hạ độc Hoàng đế, lúc độc trong người Hoàng đế phát tác sẽ dẫn quân xông vào hoàng cung, tàn sát các phi tần, hoàng tử và công chúa, ép Hoàng đế phải giao binh phù.

Bộ Sanh Yên dứt khoát gi.ết chết hai tên phản quân.

Lạc Dạ Thần đỏ mắt nói “Tần Trọng, Tây Lăng vương, U vương … ta phải giết hết bọn họ!”

Muốn giết thì phải tìm ra bọn họ trước.

Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên vừa trốn đám phản quân, vừa tìm kiếm tung tích của ba người đó.

Kết quả hai người chưa tìm được ba người đó lại gặp phải một người không ngờ tới.

Bộ Sanh Yên cau mày nhìn thái giám nhếch nhác trước mặt, ngạc nhiên hỏi.

“Cam công công, sao ngươi lại ở đây?”

Cam Phúc lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển “Nô tài vừa trốn khỏi cung Vị Ương.”

Trong cung Vị Ương có một mật đạo dẫn thẳng tới ngự hoa viên.

Chỉ có Hoàng đế mới biết lối vào mật đạo.

Vừa nãy Cam Phúc đang giúp Hoàng đế nhuận khí thì Hoàng đế lặng lẽ nhét vật gì đó vào tay, còn chỉ một vị trí trên giá đồ cổ.

Cam Phúc hầu hạ Hoàng đế nhiều năm, biết rõ tâm tư Hoàng đế.

Lúc đó hắn không dám biểu hiện gì ra mặt, cũng không dám nhìn thứ trong tay, vội giấu vào trong tay áo, tiếp tục vuốt lưng cho Hoàng đế như không có gì xảy ra.

Sau khi Hoàng đế nôn máu ngất đi, những người đó rời khỏi tẩm điện.

Cam Phúc lặng lẽ rắc một nắm mê hương vào lư hương.

Hắn lấy cớ sắc thuốc trốn trong căn bếp nhỏ.

Lúc hắn bưng thuốc về tẩm điện, mấy tên phản quân đã bị mê

hương làm bất tỉnh nằm lộn xộn trên đất.

Cam Phúc lập tức đặt thuốc xuống, mò mẫm trên giá đồ cổ, sau đó chạm vào một cơ quan.

Xoay cơ quan, giá đồ cổ dịch chuyển sang một bên, lộ ra một cánh cửa ngầm.

Hắn mở cánh cửa ngầm rồi nhìn vào trong.

Bên trong tối om, không nhìn thấy được gì.

Ông đi dọc theo mật đạo ra khỏi cung Vị Ương, vô tình gặp được Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên.

Cam Phúc nôn nóng, nói như thể nhìn thấy cọng rơm cứu mạng.

“Vương gia, vương phi, Tây Lăng vương, U vương và Tần Trọng tạo phản, bọn họ tính ép vua thoái vị, không thể trông cậy vào cấm vệ quân nữa, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, truyền tin tức trong cung có biến ra ngoài, gọi người tới cứu giá!”

Bộ Sanh Yên cảnh giác nhìn hắn.

“Cung Vị Ương người nhiều như vậy, sao không ai trốn thoát, chỉ có mình ngươi trốn được?”

Cam Phúc cười khổ “Đã đến lúc này rồi sao vương phi còn đa nghi như vậy?”

Bộ Sanh Yên “Lúc nào cũng phải thận trọng, cha ta cũng nhờ dựa vào nguyên tắc này mới có thể sống sót trở về sau bao nhiêu trận chiến nguy hiểm.”

Cam Phúc biết Anh vương phi trước mặt không dễ lừa, nên chỉ đành lấy vật giấu trong tay áo ra.

“Thật ra nô tài phụng lệnh Hoàng thượng mang vật này ra

ngoài.”

Hắn đưa vật đó tới trước mặt Lạc Dạ Thần.

“Vật này quá quan trọng, vốn nô tài không biết nên giao cho ai, nếu nô tài đã gặp được vương gia, tức là vật này có duyên với vương gia, xin vương gia nhận lấy.”

Lạc Dạ Thần cầm lấy vật đó, chăm chú nhìn xem, sắc mặt chợt thay đổi.

Đây là một vật kim loại dài, bề mặt chạm khắc hoa văn phức tạp, một đầu là đầu hổ, một đầu là đuôi hổ.

“Đây … đây là binh phù?”

Cam Phúc trịnh trọng nói “U vương cùng Tây Lăng vương và Tần Trọng tạo phản ép vua thoái vị, thay vì giao binh phù vào tay loạn thần tặc tử, thì thà giao cho ngài còn hơn, chỉ cần ngài cầm binh phù này rời cung tìm cứu viện, Hoàng thượng và các chủ tử trong cung sẽ được cứu, giang sơn xã tắc Đại Thịnh cũng sẽ được bảo toàn.”

Trọng lượng của binh phù này thật sự quá nặng.

Lạc Dạ Thần không biết phải làm gì.

Y vô thức quay đầu nhìn Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên chưa từng trải qua chuyện này, cũng không biết phải làm sao.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Rời cung trước đã, trong cung quá nguy hiểm.”

Lạc Dạ Thần “Nhưng ta còn chưa có báo thù.”

Bộ Sanh Yên “Trong tình cảnh này, dù chúng ta có đi loanh quanh trong cung cả đêm cũng chưa chắc tìm được kẻ thù, tìm

được cũng chưa chắc giết được, thà rời cung trước, sau đó điều động binh lực giết bọn họ.”

Cam Phúc gật đầu mạnh “Vương phi nói đúng, đúng là như vậy!”

Chương 613: Lỗ chó

Sau khi Lạc Vân Hiên rời tẩm điện, sắc mặt y rất khó coi.

Tần Trọng vừa nãy thể hiện bản tính tàn sát khiến y thấy ghê tởm, có hơi sợ hãi.

Y bắt tay với một đám sài lang hổ báo, cuối cùng y có thể đạt được điều mình muốn không?

Tính ra thì bọn họ là ba bên hợp tác.

Tuy nhiên, so với Tây Lăng vương và Tần Trọng, Lạc Vân Hiên có quá ít át chủ bài, y là kẻ bị động nhất trong ba bên.

Y sợ hai người này sẽ qua cầu rút ván.

Cái chết của Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên vẫn còn in sâu trong đầu y.

Y không muốn nối tiếp bước chân của Lạc Tân Nhiên.

Hiện giờ y phải tìm đường lui cho mình, bước đầu tiên chính là âm thầm bảo vệ mẫu phi của mình.

Tuy nhiên khi bước vào trắc điện, y phát hiện chỉ có một mình Tạ Sơ Tuyết, không thấy Nhu tần đâu.

Tạ Sơ Tuyết vẫn mang vẻ ngoài thuần khiết thoát tục đó, dung mạo của nàng trong sáng xinh đẹp, thoạt nhìn có cảm giác nàng hẳn là một mỹ nhân lương thiện dịu dàng.

Nàng bước tới yểu điệu hành lễ.

“Sao vương gia lại tới đây?”

Lạc Vân Hiên “Ta đến thăm mẫu phi, bà ấy đâu?”

Tạ Sơ Tuyết “Bà ấy thấy không khỏe nên ta đưa bà ấy đến nơi khác nghỉ ngơi.”

Lạc Vân Hiên nghe vậy, sắc mặt lập tức sa sầm.

“Trước khi cô đưa bà ấy đi, sao không báo với ta một tiếng?”

Tạ Sơ Tuyết dường như bị giọng điệu nghiêm nghị của y dọa sợ, người nàng khẽ run lên.

“Vừa nãy mọi người đang bàn chính sự, ta không muốn quấy rầy mọi người nên không báo với vương gia, lẽ nào ta sai rồi sao?”

Lạc Vân Hiên chán ghét dáng vẻ làm bộ làm tịch của nàng..

“Cô bớt giả vờ đi, Nhu tần là mẫu phi của ta, chưa được sự đồng ý của ta, các người không ai được đưa bà ấy đi, cô đưa bà ấy về đây ngay!”

Tạ Sơ Tuyết mím môi dưới, ấm ức nói.

“Ngài hung dữ như vậy làm gì? Nhu tần bị dọa xanh mặt, để bà ấy ở đây chỉ khiến bà ấy thấy khó chịu hơn thôi, ta đưa bà ấy đi là muốn tốt cho bà ấy.”

Lạc Vân Hiên cười lạnh “Tốt cho bà ấy? Các người làm vậy chỉ muốn dùng Nhu tần khống chế ta, các người dùng mẫu phi của ta làm con tin.”

Tạ Sơ Tuyết “Sao ngài lại nói như vậy? Chúng ta là người cùng thuyền, chúng ta nhất định sẽ không hại ngài, ngài phải tin chúng ta.”

Lạc Vân Hiên lười tranh luận với nữ nhân này, quay người rời khỏi trắc điện, đi tìm Tây Lăng vương đòi giải thích.

Tây Lăng vương đang đứng dưới hiên ngắm trăng.

Ông nghe Lạc Vân Hiên nói xong, mỉm cười nói.

“Sơ Tuyết nói đúng, chúng ta quả thật muốn tốt cho ngươi và Nhu tần. Nhu tần quá nhát gan, ở lại đây không tốt cho Nhu tần và chúng ta. Tốt hơn là đưa Nhu tần đến nơi khác tránh trước. Khi mọi việc xong xuôi, chúng ta sẽ trả Nhu tần cho ngươi. Ngươi đừng lo lắng.”

Lời này đã quá rõ ràng.

Bọn họ cố ý đưa Nhu tần đi.

Nếu Lạc Vân Hiên muốn Nhu tần bình an trở về thì phải ngoan ngoãn giúp bọn họ thành công.

Lạc Vân Hiên căm hận trong lòng, những ngón tay giấu trong ống tay áo không tự chủ siết chặt thành nắm đấm.

Y trải qua đấu tranh tư tưởng đau khổ, cuối cùng cúi đầu phục tùng.

“Mẫu phi ta nhát gan, sức khỏe kém, hy vọng người của hoàng thúc có thể chăm sóc tốt cho bà ấy, ta chỉ có một mẫu phi, ta không muốn thấy bà ấy xảy ra chuyện.”

Tây Lăng vương hài lòng với sự thỏa hiệp của y, dịu giọng an ủi y.

“Yên tâm, chúng ta là người một nhà, ta nhất định sẽ sai người chăm sóc tốt cho Nhu tần, đảm bảo Nhu tần sẽ không mất một cọng tóc nào.”

Tây Lăng vương “Sắp đến giờ rồi, chúng ta nên vào thôi.”

Lạc Vân Hiên “Ừm.”

Lúc hai người quay lại tẩm điện, vừa bước vào cửa đã ngửi

thấy một mùi hương lạ trộn lẫn với mùi máu.

Sau đó, hai người nhìn bốn tên phản quân nằm lộn xộn trên đất.

Cổ của bọn chúng bị đao đâm xuyên qua, đã chết từ lâu.

Hoàng đế vốn đang nằm trên giường đã biến mất, chỉ còn lại chăn đệm bừa bộn.

Tây Lăng vương và Lạc Vân Hiên đồng thời thay đổi sắc mặt.

Hai người lập tức gọi đội phản quân đang trực ở cửa vào.

Lạc Vân Hiên chất vấn "Các ngươi canh cửa thế nào? Người trong phòng chết hết, Hoàng đế cũng chạy mất mà các ngươi không có phản ứng gì? Các ngươi điếc hết rồi sao?!"

Phản quân đổ mồ hôi đầm đìa khi nhìn rõ cảnh tượng trong tẩm điện.

Bọn họ đứng gác ngoài cửa, quả thật không hề nghe thấy tiếng động gì.

Trước khi bước vào cửa, bọn họ còn tưởng mọi chuyện trong tẩm điện vẫn bình thường!

Lúc này Tạ Sơ Tuyết cũng bước vào.

Khi biết Hoàng đế bỏ trốn, nàng kinh ngạc "Hoàng đế không phải bất tỉnh rồi sao? Hơn nữa ông ta còn trúng độc, sao có thể chạy trốn?"

Lạc Vân Hiên nghĩ tới một khả năng, sắc mặt tái nhợt "Lẽ nào ông ấy giả vờ?"

Tây Lăng vương nghiêm mặt nói "Không thể nào, Thái y lệnh là người của chúng ta, mỗi ngày đều bắt mạch cho Hoàng đế, xác nhận Hoàng đế chắc chắn trúng độc, vừa rồi quả thật đã bất tỉnh."

Lạc Vân Hiên nhớ lại cảnh tượng phụ hoàng nôn máu vừa rồi, chắc chắn không thể giả vờ.

"Vậy ông ấy làm sao chạy trốn?"

Tây Lăng vương nhìn quanh "Trong phòng này nhất định có mật đạo."

Ông lập tức ra lệnh cho mọi người chuyển hết đồ đạc trong tẩm điện, lục soát từng bức tường sàn nhà.

Một phản quân gõ gõ bức tường trước mặt, sắc mặt thay đổi, hét lên "Chỗ tường này trống!"

Bọn họ không tìm được cơ quan mở mật đạo, đành dùng vũ lực phá cửa.

Một mật đạo tối om lộ ra trước mặt mọi người.

Sắc mặt Tây Lăng vương tái nhợt nói "Vào xem thử."

Một đội phản quân đi dọc theo mật đạo về phía trước, cuối cùng ra đến ngự hoa viên từ một hòn non bộ.

Bọn chúng đi vòng về cung Vị Ương, báo kết quả với Tây Lăng vương và Lạc Vân Hiên.

Tây Lăng vương u ám nói "Xem ra Hoàng đế đã trốn bằng mật đạo, nhưng ông ta trúng độc nên chắc chắn không thể chạy xa, hẳn là vẫn còn ở trong cung, phái người luc soát, nhất định phải tìm được ông ta!"

Lạc Vân Hiên lo lắng "Lỡ ông ấy trốn khỏi cung thì sao?"

Tây Lăng vương "Trốn ra được thì làm sao? Cả thành Thịnh Kinh đã nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, trừ khi ông ta mọc cánh bay khỏi Thịnh Kinh, nếu không ông ta sẽ không bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta."

……

Tất cả các cổng cung đều bị phản quân chiếm đóng, tường thành quá cao, dù là tuyệt thế cao thủ cũng không bay qua được.

Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên không tìm được đường rời cung.

Lúc hai người không biết phải làm gì thì Cam Phúc lên tiếng.

“Nô tài biết một nơi có thể rời cung.”

Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên cùng nhìn hắn.

Sau một lúc.

Ba người ngồi xổm ở một mảnh sân hẻo lánh.

Trước mặt bọn họ là một tường thành cao.

Cam Phúc chuyển những tảng đá xếp dưới bức tường, lộ ra một cái lỗ cao bằng nửa người đàn ông.

Bộ Sanh Yên kinh ngạc “Sao ở đây có một cái lỗ?”

Cam Phúc ngượng ngùng nói.

“Nơi này vốn là một cái lỗ chó, sau đó bị phát hiện, có người báo với nô tài. Nô tài nghĩ sau này có thể sẽ dùng đến, cho nên không sửa lại, mà dùng đá che đi để phòng trường hợp khẩn cấp.”

Chương 614: Trúng tên

Cam Phúc ở trong cung nhiều năm, trải qua nhiều phong ba.

Hắn biết dù bản thân có đứng ở vị trí đại tổng quản thì vẫn chỉ là nô tài, nói không chừng ngày nào đó hắn xui xẻo bị người ta hại.

Đề phòng bất trắc, hắn chừa vài lối thoát cho mình.

Lỗ chó này là một trong số đó.

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Ngươi lại bảo ta chui lỗ chó?"

Cam Phúc rụt cổ "Đây … đây chẳng phải vì hết cách rồi sao, chỉ đành để vương gia và vương phi chịu thiệt một chút."

Lạc Dạ Thần còn muốn nói thêm, nhưng chưa kịp nói đã bị Bộ Sanh Yên đẩy ra.

"Đừng nói nhảm nữa, ra ngoài nhanh đi!"

Lạc Dạ Thần bị đẩy xuống đất, đầu chui đúng vào lỗ chó.

Y không dám vùng vẫy nữa, hai tay hai chân bò về phía trước.

Ba người lần lượt chui qua lỗ chó.

Bên kia lỗ chó là bụi cỏ.

Bụi cỏ dày và cao che kín lối vào, tạo thành một tấm chắn tự nhiên.

Không ai biết ở đây có lỗ chó trừ khi đào bới trong bụi cỏ.

Ba người nghĩ chỉ cần thoát khỏi hoàng cung thì mọi chuyện sẽ ổn.

Tuy nhiên.

Sự thật chứng minh bọn họ quá ngây thơ.

Ngoài cung cũng có phản quân, thậm chí còn nhiều hơn trong cung.

Bọn chúng phân thành từng đội nhỏ gồm hai mươi người liên tục tuần tra các bức tường hoàng cung.

Ngay khi nhóm người Lạc Dạ Thần xuất hiện đã bị phản quân tuần tra phát hiện.

Đối phương người đông, ba người không dám đối đầu trực diện nên vắt chân bỏ chạy.

Phản quân vừa báo hiệu cho đồng bọn vừa vác đao đuổi theo ba người.

Ba người chạy rất nhanh.

Người chạy phía trước là Bộ Sanh Yên.

Cam Phúc theo sát, Lạc Dạ Thần chạy phía sau.

Lạc Dạ Thần rất không phục, Bộ Sanh Yên chạy trước y thì thôi đi, tại sao thái giám Cam Phúc cũng có thể chạy trước y?!

Lạc Dạ Thần cố tăng tốc vượt qua hắn.

Nhưng dù y tăng tốc nhanh đến đâu cũng không thể vượt qua Cam Phúc.

Thậm chí Cam Phúc còn đủ sức để hỏi trong khi trốn chạy.

“Vương phi, chúng ta đi đâu vậy?”

Bộ Sanh Yên không quay đầu nói “Phủ Anh vương!”

Trong phủ Anh vương có năm trăm thị vệ, số lượng chắc chắn không nhiều bằng phản quân, nhưng ít nhất có thể cầm cự được một thời gian.

Tuy nhiên, bọn họ chưa chạy kịp tới phủ Anh vương thì đã bị một đội phản quân chặn lại.

Ba người lập tức đổi hướng.

Nhưng phát hiện mấy con đường khác cũng bị phản quân chặn đứng.

Bọn họ bị phản quân bao vây.

Lạc Dạ Thần lập tức đứng trước mặt Bộ Sanh Yên nói nhỏ.

“Trên người ta có giáp kim tơ mềm, ta có thể bảo vệ nàng!”

Bộ Sanh Yên rút đoản đao giấu trong tay áo, nghiêm túc nói “Tránh ra.”

Lạc Dạ Thần kinh ngạc nhìn đao trong tay nàng.

“Nàng lấy đao ở đâu ra?”

Bộ Sanh Yên “Vừa rồi giải quyết hai tên phản quân, tiện tay lấy trên người bọn chúng.”

Lạc Dạ Thần “Sao nàng không nhắc ta? Để ta cũng lấy đao tự vệ.”

Bộ Sanh Yên liếc y một cái “Với công phu mèo cào của chàng, cầm đao cũng không biết làm người ta bị thương hay làm bản thân bị thương nữa.”

Lạc Dạ Thần “……”

Tại sao đã đến lúc này rồi, nàng còn khịa ta?

Cam Phúc "Hai vị đừng nói nữa, vượt qua ải trước mắt đi được không?"

Hắn vừa dứt lời, bọn phản quân cầm đao lao tới!

Bộ Sanh Yên vung đao đánh trả không chút do dự.

Võ công nàng giỏi, trong nháy mắt đánh bại mấy tên phản quân.

Tuy nhiên, một người không địch nổi đám đông.

Có người nhân lúc nàng không phòng bị, đánh lén nàng từ phía sau.

Lạc Dạ Thần thấy vậy hét lên cẩn thận, chuẩn bị lao tới chặn đao cho nàng.

Nào ngờ Cam Phúc tới trước, chỉ vài đòn đã bẻ gãy cổ tên đánh lén.

Toàn bộ chuyển động lưu loát dứt khoát.

Lạc Dạ Thần trợn mắt đờ người.

Mẹ kiếp, thái giám thời nay đều đáng sợ vậy sao?!

Nhưng mà, ngươi đã lợi hại như vậy, sao còn làm thái giám? Làm võ tướng không đỉnh hơn hả?!

Lúc Lạc Dạ Thần đang sững sờ, có người vung đao chém y!

Lạc Dạ Thần cảm giác được một cơn gió lạnh thổi về phía mình, vô thức giơ tay phải lên chặn lại.

Bộ Sanh Yên thấy cảnh này, sợ đến mức sắc mặt thay đổi.

Kẻ địch dùng đao, Lạc Dạ Thần lại dùng cánh tay chặn, đây

không phải là tìm chết sao?!

Nàng đá văng kẻ địch trước mặt, chạy về phía Lạc Dạ Thần nhanh nhất có thể.

Tuy nhiên vẫn muộn một bước.

Nàng bất lực nhìn lưỡi đao chém mạnh xuống cánh tay phải của Lạc Dạ Thần!

Nàng sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài.

Nàng nghĩ sau đó mình sẽ thấy máu bắn tung tóe ba thước.

Nhưng không.

Đừng nói máu bắn tung toé ba thước.

Thậm chí một giọt máu cũng không thấy.

Tay áo Lạc Dạ Thần bị lưỡi đao cắt đứt, lộ lớp áo giáp kim tơ mềm bên dưới.

Lưỡi đao chạm vào giáp kim tơ mềm buộc phải dừng lại, không thể tiến tới thêm nữa.

Đừng nói là Bộ Sanh Yên, cả tên phản quân cũng ngơ ngác.

Tên phản quân không ngờ lại thành ra như vậy.

Lạc Dạ Thần lợi dụng lúc kẻ địch đang ngơ ngác, túm lấy quần áo kẻ địch, dùng sức ném tên phản quân xuống đất.

Tên phản quân bị té đau đến mức không đứng dậy được.

Thanh đao trên tay tên phản quân cũng rơi xuống đất.

Lạc Dạ Thần nhanh chóng nhặt đao lên, một đao giế.t chết kẻ địch.

Y lau vết máu vương vãi trên mặt cười lạnh nói.

“Không ngờ chứ gì, giáp kim tơ mềm của ông đây nâng cấp rồi!”

Bộ Sanh Yên “……”

Lại lo lắng vô ích.

Từ lần ám sát trước đó, sau khi Lạc Dạ Thần giữ được một mạng nhờ giáp kim tơ mềm, y đã sâu sắc hiểu được tầm quan trọng của phòng thủ.

Võ công của y có thể không giỏi bằng người khác, nhưng áo giáp của y tuyệt đối không được thua kém người khác!

Thế nên sau đó y đã bỏ ra rất nhiều tiền mua những bộ phận khác của giáp kim tơ mềm.

Giờ đây, ngoại trừ đầu và cổ cũng như nơi nào đó, phần còn lại của cơ thể đã được giáp kim tơ mềm bao phủ.

Trừ khi bị kẻ địch chặt đầu, không ai có thể phá vỡ được phòng ngự của y.

Bộ Sanh Yên và Cam Phúc liều mạng chém giết kẻ địch.

Lạc Dạ Thần ở phía sau bổ đao, thỉnh thoảng làm lá chắn hình người.

Cả ba dựa vào sự hợp tác ăn ý, miễn cưỡng chống lại được bao vây của phản quân.

Phản quân nhận thấy cận chiến không thể đánh bại nên chuyển sang tấn công từ xa.

Trong phản quân còn có cung thủ.

Bọn chúng lấy cung tên mang theo ra chĩa vào ba người.

Lạc Dạ Thần thấy tình hình không ổn, liền kéo Bộ Sanh Yên vào lòng, ôm nàng thật chặt.

Cam Phúc không có ai bảo vệ, chỉ đành kéo một xác chết trên đất lên chặn trước mặt.

Mũi tên trút xuống như mưa.

Lạc Dạ Thần ôm chặt Bộ Sanh Yên trong lòng.

Dù được giáp kim tơ mềm bảo vệ nhưng y vẫn xui xẻo trúng tên.

Bộ Sanh Yên cảm giác được cơ thể y run rẩy, vội hỏi "Chàng bị thương ở đâu?"

Lạc Dạ Thần nghiến răng nói.

"Chết tiệt, ta bị bắn vào mông."

Bộ Sanh Yên "……"

Lạc Dạ Thần thầm thề, sau khi thoát được kiếp nạn này, y phải làm một chiếc quần dài làm từ giáp kim tơ mềm!

Các cung thủ vẫn đang bắn tên, tiếng vù vù không ngừng.

Trong lòng Lạc Dạ Thần đầy tức giận.

Rốt cuộc có thôi hay không?

Chẳng lẽ tối nay mông y phải thành bia cắm thật sao?!

Ngay lúc ba người gặp nạn không còn nơi nào để trốn thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần.

Sau đó một tiếng hét vang lên.

Tiếng vù vù lập tức dừng lại.

Lạc Dạ Thần buông Bộ Sanh Yên ra, giơ tay chạm vào mông, quả nhiên có một mũi tên c.ắm vào.

Đau quá!

Chương 615: Đường hầm

Bộ Sanh Yên nhìn về phía phát ra tiếng hét, thấy một nhóm người mặc quân phục cầm trường thương đang chiến đấu với phản quân.

Người dẫn đầu lại là Định Viễn Hầu!

Bộ Sanh Yên hét lớn "Cha!"

Lạc Dạ Thần cũng giật mình "Cha vợ!"

Cam Phúc đẩy xác chết bị bắn thành con nhím ra, kinh ngạc nhìn nhóm người đang xông tới.

Dù Định Viễn Hầu bị què một chân nhưng ông vẫn là lão tướng chinh chiến sa trường hơn mười năm.

Ông mạnh mẽ vung trường thương trong tay.

Đầu thương dính máu quét ngang, không ai có thể chống lại.

Phía sau Định Viễn Hầu có hơn chục người, đều là lão binh tàn tật đã rời khỏi chiến trường, vì không có nhà để về nên mấy năm nay luôn ở hầu phủ, giúp đỡ Định Viễn Hầu vài việc vặt.

Trước đó Lạc Dạ Thần đến hầu phủ đã từng nhìn thấy những lão binh tàn tật này.

Khi đó trông họ rất bình thường, ngoại trừ tay chân hơi bất tiện, về cơ bản họ cũng giống như những gia bộc khác.

Không ngờ sau khi khoác quân phục lên mình, nhóm người

này như biến thành con người khác, cả người mang theo sát khí.

Thấy họ giết người như thái dưa cắt rau, Lạc Dạ Thần không khỏi hít một hơi khí lạnh.

May là y không làm chuyện gì vô lễ với những lão binh tàn tật này.

Vì có thêm nhóm người của Định Viễn Hầu gia nhập, tình thế lập tức đảo ngược.

Phản quân bị đánh tan tành, phải rút lui trong ô nhục.

Bộ Sanh Yên lao về phía Định Viễn Hầu.

“Cha, sao người lại tới đây? Còn chân của người nữa?”

Áo giáp của Định Viễn Hầu có màu tối, nhìn có vẻ tối tăm, giống như chưa được giặt sạch, khi Lạc Dạ Thần đến gần mới phát hiện trên áo giáp dính đầy vết máu cũ, hình như đã tích tụ theo thời gian, không thể nào rửa sạch được.

Không biết ông đã phải giết bao nhiêu kẻ địch mới tạo nên vết máu đen như vậy.

Lạc Dạ Thần lại cảm thấy may mắn.

May là y không làm chuyện gì vô lễ với cha vợ.

Cam Phúc cũng đi tới hành lễ với Định Viễn Hầu.

Định Viễn Hầu nhìn Bộ Sanh Yên từ đầu đến chân, sau khi xác nhận nàng chỉ bị hai vết thương nhẹ ngoài da, không có gì nghiêm trọng mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông nói nhanh.

“Chỗ này không thể ở lâu, phản quân nhất định sẽ lại đến, lúc đó sẽ có rất nhiều người, chúng ta không đối phó được, đi

mau, những chuyện khác vừa đi vừa nói.”

Bộ Sanh Yên gật đầu mạnh “Vâng!”

Lạc Dạ Thần hét lên “Chờ đã, mông ta đau quá!”

Lúc này Bộ Sanh Yên mới nhớ ra mông y bị thương, vội đi vòng ra sau, quả nhiên nàng nhìn thấy một mũi tên cắm chéo vào mông y, máu chảy rất nhiều.

“Hiện giờ không tiện trị thương, ta chỉ có thể chặt ngắn mũi tên cho chàng trước, có thể sẽ hơi đau, chàng cố nhịn một chút.”

Dù nàng đã rất cẩn thận nhưng trong khoảnh khắc làm gãy mũi tên, Lạc Dạ Thần đau đớn đến mức muốn bay mất ba hồn bảy phách, suýt nữa tắt thở.

Bộ Sanh Yên thấy sắc mặt y tái nhợt, cả người run rẩy không nói nên lời, Bộ Sanh Yên thấy đau lòng, chủ động nói.

“Chàng thế này không tiện đi lại, để ta cõng chàng.”

Lạc Dạ Thần hít sâu một hơi, chịu đau nói “Không cần, ta có thể tự đi.”

Đùa gì vậy chứ, nếu bị vợ cõng đi trước mặt nhiều người như vậy, sau này y còn mặt mũi gặp ai? Anh vương không cần mặt mũi nữa sao?!

Nhóm người sơ tán khỏi nơi này.

Định Viễn Hầu đi trước dẫn đường.

Tuy chân ông khập khiễng nhưng không hề chậm chạp.

Eo lưng ông thẳng tắp, chiếc áo choàng phía sau nhẹ đung đưa theo bước chân.

Ông vừa đi vừa giải thích lý do tại sao ông lại xuất hiện ở đây.

“Ba ngày trước, Thái tử lén phái người truyền tin cho ta, nhắc nhở ta phải cẩn thận Tây Lăng vương và Tần Trọng. Ta sai người âm thầm để mắt đến Tây Lăng vương và Tần Trọng, nhưng bọn họ ẩn nấp rất kỹ, bề ngoài trông không có gì khác thường. Mãi đến tối nay, lúc hai con chuẩn bị thành thân, Tây Lăng vương và Tần Trọng mới ra tay. Vốn ta muốn phái người đến báo cho hai con, nào ngờ đến trễ một bước. Lúc người của ta đến phủ Anh vương thì hai con đã vào cung. Cổng cung bị phản quân chiếm đóng, trong thành khắp nơi đều có phản quân. Ta không dám manh động, chỉ đành dẫn người trốn gần hoàng cung, hi vọng tìm được cơ hội vào cung. Không ngờ, chúng ta còn chưa kịp vào, hai con đã ra ngoài.”

Nói đến đây, Định Viễn Hầu không khỏi quay đầu nhìn Anh vương.

Tuy thường ngày Anh vương trông không đâu ra đâu, nhưng vào những lúc quan trọng lại có thể bất chấp an nguy của bản thân mà bảo vệ vợ mình, thật sự là hiếm có, xem ra Bộ Sanh Yên không gả nhầm người.

Lạc Dạ Thần không biết hình ảnh của mình trong lòng cha vợ đã cao tới hai trượng.

Nửa người y lúc này đang dựa vào người Bộ Sanh Yên, mỗi bước y đi đều làm mông đau đến mức tưởng chừng như sắp thăng thiên.

Định Viễn Hầu hỏi “Hai con làm sao thoát khỏi hoàng cung? Tình hình trong cung bây giờ thế nào?”

Bộ Sanh Yên kể lại tình hình trong cung từ đầu đến cuối.

Định Viễn Hầu nghe xong, tâm trạng vô cùng nặng nề.

Trường thương trong tay ông vốn chỉ để giết người ngoại tộc, mà giờ ông phải chĩa mũi thương vào đồng bào của mình.

Các tướng sĩ biên cương liều thân mình bảo vệ giang sơn này

an ổn, vô số người chôn thân nơi đất khách vì không muốn người ngoại tộc xâm lăng, nam nhi Bộ gia cũng hi sinh gần hết vì điều này, nhưng có vài người không trân trọng an ổn mà bọn họ đánh đổi bằng mạng sống, luôn muốn tạo sóng gió chỉ để thỏa mãn dã tâm của bản thân.

Nếu những anh hùng đã khuất biết được chuyện này, làm sao có thể yên nghỉ?

Cam Phúc nhận ra đây không phải đường về phủ Anh vương, cũng không phải đường về hầu phủ, không nhịn được hỏi.

“Hầu gia, chúng ta đi đâu vậy?”

Định Viễn Hầu bình tĩnh nói ra hai chữ.

“Rời thành.”

Cam Phúc “Nhưng cổng thành không phải hướng này.”

Định Viễn Hầu không trả lời, im lặng tiếp tục đi.

Bọn họ cẩn thận tránh phản quân, tiến vào một tiểu viện vắng vẻ.

Định Viễn Hầu bước tới gõ cửa.

Chốc sau, phía sau cánh cửa vang lên giọng của một người đàn ông.

“Ai?”

Định Viễn Hầu “Định Viễn Hầu, Thái tử bảo chúng ta tới.”

Cửa tiểu viện cọt kẹt mở ra.

Từ Nhạc Châu thò đầu ra ngoài, lập tức bị sát khí trên người Định Viễn Hầu dọa sợ.

Ông không dám hỏi thêm, vội mở hẳn cửa ra, để nhóm người

Định Viễn Hầu vào.

Định Viễn Hầu hỏi "Lối vào ở đâu?"

Từ Nhạc Châu dẫn bọn họ tới cửa kho chứa củi.

Từ Nhạc Châu đẩy cửa bước vào, quét sạch cỏ khô phủ trên đất, cầm một chiếc vòng kim loại dùng sức kéo.

Một sàn gỗ cứ thế bị ông kéo lên.

Một lối vào đường hầm rộng ba tấc lộ ra.

Lạc Dạ Thần tò mò "Tại sao ở đây lại có đường hầm? Ai đã đào?"

Từ Nhạc Châu "Là Thái tử bảo tôi đào."

Cam Phúc nghe vậy, sắc mặt tức thì thay đổi.

"Bây giờ chúng ta đi nương nhờ Thái tử sao?"

Vẻ mặt Từ Nhạc Châu kỳ quái "Lẽ nào các người không phải người của Thái tử?"

Định Viễn Hầu "Trước kia không phải, nhưng sau này thì phải."

Cam Phúc chất vấn.

"Tại sao phải nương nhờ Thái tử? Hầu gia không phải cha vợ của Anh vương sao? Không phải ngài nên ủng hộ Anh vương sao? Thậm chí nô tài cũng đã giao binh phù cho Anh vương, chỉ cần Anh vương cầm binh phù điều động binh mã trở về cứu giá, sau đó Hoàng thượng nhất định sẽ trọng thưởng cho Anh vương! Tại sao hầu gia lại nhường cơ hội lập công này cho Thái tử?!"

Định Viễn Hầu không trực tiếp trả lời Cam Phúc, mà quay đầu nhìn Lạc Dạ Thần, nghiêm túc hỏi.

“Con muốn cầm binh phù làm anh hùng? Hay muốn nương nhờ Thái tử?”

Chương 616: Y khổ quá mà!

Câu hỏi này đến quá đột ngột làm Lạc Dạ Thần ngẩn người.

Y vô thức nhìn Bộ Sanh Yên bên cạnh.

Bộ Sanh Yên "Chúng ta đã thỏa thuận ba quy ước, việc lớn nghe chàng, việc nhỏ nghe ta, đây rõ ràng là việc lớn, chàng phải ra quyết định."

Lạc Dạ Thần thấp giọng nói "Con chỉ muốn báo thù cho mẫu phi."

Cam Phúc khuyên "Chỉ cần vương gia cầm binh phù điều động quân đội, giết về hoàng cung thì có thể tự tay giết đám phản quân, báo thù cho Huệ phi nương nương!"

Lạc Dạ Thần có hơi động lòng.

Định Viễn Hầu nhắc nhở "Thái tử đã tập hợp ba mươi ngàn binh mã ngoài đình Thập Lý, có thể công thành bất cứ lúc nào, bây giờ vương gia đi điều động binh mã, ít nhất phải mất một ngày mới tập hợp được, đợi vương gia chuẩn bị ổn thỏa, phía Thái tử đoán chừng đã vào cung rồi, đến lúc đó vương gia không lấy được gì, chỉ uổng công vô ích."

Lạc Dạ Thần "Cha vợ có ý kiến gì?"

Định Viễn Hầu "Nếu ta là con, ta sẽ dùng binh phù triệu tập mười ngàn binh mã, lấy danh nghĩa trấn áp phản loạn trực tiếp tiêu diệt quận Tây Lăng, giết hết dư đảng của Tây Lăng vương, sau đó vương gia tiếp quản thế lực còn lại Tây Lăng vương, cộng thêm binh phù trong tay, con nhất định sẽ trở thành anh hùng một phương."

Lạc Dạ Thần "Nhưng nếu vậy, con sẽ không thể tự tay báo thù cho mẫu phi."

Định Viễn Hầu "Có được thì có mất, trên đời này không có gì là hoàn hảo, lựa chọn thế nào là do vương gia tự mình quyết định."

Cam Phúc muốn nói thêm gì đó, nhưng Định Viễn Hầu lại lạnh lùng liếc nhìn hắn.

"Đây là việc riêng của vương gia, mong Cam công công không can thiệp."

Cam Phúc bực bội "Tại sao ông lại về phe Thái tử? Ông đừng quên thân phận của mình, người mà ông nên trung thành là Hoàng thượng!"

Định Viễn Hầu không nói gì.

Ông là võ tướng, đương nhiên phải trung quân ái quốc.

Nhưng trong tình cảnh này, chuyện đầu tiên mà ông cân nhắc không phải trung quân mà là làm sao dập tắt nội loạn càng sớm càng tốt.

Nếu không sớm dập tắt nội loạn, ngoại tộc ngoài biên cương nhất định sẽ nhân cơ hội lẻn vào, đến lúc đó, không ai biết sẽ còn bao nhiêu tướng sĩ và dân chúng vô tội bỏ mạng.

Định Viễn Hầu về phe Thái tử vì biết Thái tử đã chuẩn bị sẵn sàng, Thái tử nhất định có thể dập tắt nội loạn này trong thời gian ngắn nhất.

Lạc Dạ Thần hỏi Bộ Sanh Yên bên cạnh.

"Nếu sau này ta chỉ có thể làm một vương gia nhàn rỗi không quyền thế, nàng có thất vọng không?"

Bộ Sanh Yên "Không có."

Lạc Dạ Thần cảm động "Thật sao?"

Bộ Sanh Yên "Vốn ta chẳng có hi vọng gì với chàng, đương nhiên không bàn đến thất vọng."

Lạc Dạ Thần "……"

Y bị tên cắ.m vào mông cũng thôi đi, tại sao còn bị đao đâm vào tim?

Y khổ quá mà!

……

Lúc này đang giữa hạ, trong rừng có đàn đom đóm bay lơ lửng.

Nhìn từ xa trông rất đẹp.

Tuy nhiên dưới vẻ đẹp yên tĩnh này lại ẩn chứa ba mươi ngàn thiết kỵ.

Bọn họ ẩn mình trong rừng, không một tiếng động.

Trong đình Thập Lý gần rừng cây, Lạc Thanh Hàn đứng chắp tay sau lưng, nhìn về hướng cổng thành phía xa, đôi mắt đen nặng trĩu, khó nhìn ra hắn đang nghĩ gì.

Gió đêm lay vạt áo hắn phát ra những âm thanh nhỏ.

Triệu Hiền dẫn đầu mười mấy Ngọc Lân vệ canh gác xung quanh đình Thập Lý.

Bọn họ an tĩnh như mười mấy cái bóng, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra sự tồn tại của bọn họ.

Tiêu Hề Hề ngồi xếp bằng trong đình.

Nàng đang ôm một cái túi trên tay, nửa người trên tựa vào cột

đá bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền, cái đầu nhỏ gục xuống như gà mổ thóc.

Giang Viễn Sơn mặc quân phục đi ra khỏi rừng cây.

Ông sải bước vào đình Thập Lý, quỳ một chân xuống.

"Thái tử Điện hạ, ba mươi ngàn binh mã đã sẵn sàng, khi nào chúng ta xuất binh?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Chờ thêm một chút."

Sau khi hắn đến hoàng lăng, đoán chắc Tây Lăng vương và Tần Trọng có thể chó cùng rứt giậu, để đề phòng chuyện ngoài ý muốn, hắn sai người truyền tin cho Giang Viễn Sơn ở huyện Trầm Bảo, đồng thời lệnh Giang Viễn Sơn lặng lẽ dẫn theo ba mươi ngàn binh mã hướng về Thịnh Kinh.

Bây giờ ba mươi ngàn binh mã đó đang đóng quân trong rừng tre cạnh đình Thập Lý.

Quân đội trang bị vũ khí sẵn sàng, có thể xuất chiến bất cứ lúc nào!

Giang Viễn Sơn khó hiểu "Điện hạ còn chờ cái gì?"

Lạc Thanh Hàn "Ta đang chờ thời cơ."

Công thành không phải chuyện nhỏ, đặc biệt là thành Thịnh Kinh.

Nếu không cẩn thận sẽ bị buộc tội mưu phản.

Hắn phải có chứng cứ xác thực, chứng minh trong cung có biến, mới có thể xuất binh công thành.

Đợi khoảng nửa canh giờ.

Ở phía trước có một nhóm người xuất hiện.

Triệu Hiền lập tức dẫn người đến gần đó, sau khi thấy người dẫn đầu là Định Viễn Hầu, lúc này mới hạ thấp cảnh giác.

Nhóm người Định Viễn Hầu và Anh vương đến đình Thập Lý.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ!”

Giọng của bọn họ lớn đến mức Tiêu Hề Hề đang ngủ gật tức thì tỉnh dậy.

Tiêu Hề Hề ngồi thẳng dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh, phát hiện trong đình có nhiều người hơn.

Trong số đó có vợ chồng Anh vương đã lâu không gặp.

Vì bị thương nên Anh vương trông không còn kiêu ngạo như trước.

Sắc mặt y tái nhợt, trên người dính đầy máu, y phục bị rách nhiều chỗ, trông rất nhếch nhác.

Bộ Sanh Yên dìu một cánh tay y, cánh tay còn lại thò vào vạt áo lục lọi, cuối cùng lấy ra một binh phù nặng nề.

“Cái này, cho đệ.”

Y giao binh phù cho Thái tử.

Giây phút Giang Viễn Sơn thấy binh phù, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Có binh phù này, đồng nghĩa với việc bọn họ đã nắm nửa binh quyền của Đại Thịnh trong tay!

Ông không thể nào ngờ, Anh vương không giữ bảo bối quan trọng như vậy cho mình mà lại chủ động giao cho Thái tử?!

Từ khi nào mà quan hệ giữa Anh vương và Thái tử tốt đến vậy?

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên cũng không ngờ có thể nhìn thấy binh phù.

Hắn hơi giật mình, đưa tay phải ra cầm một đầu binh phù.

Lạc Dạ Thần không buông binh phù ra, nhìn chằm chằm vào mắt Thái tử nói từng chữ.

“Binh phù có thể đưa cho đệ, nhưng đệ phải đồng ý một điều kiện của ta.”

Lạc Thanh Hàn “Nói đi.”

Lạc Dạ Thần “Ta muốn giết Tần Trọng, Tây Lăng vương và U vương, ta muốn báo thù cho mẫu phi!”

Lạc Thanh Hàn “Được.”

Nhận được lời hứa của Thái tử, Lạc Dạ Thần thả lỏng ngón tay, để Thái tử cầm binh phù.

Lúc này, trong đình chợt vang lên tiếng hét của Tiêu Hề Hề.

“Anh vương, sao mông ngài lại chảy máu vậy?!”

Lạc Dạ Thần “……”

Y sửng sốt, lập tức che mông đầy máu của mình, quay đầu trừng mắt nhìn Tiêu Hề Hề, tức giận gầm lên.

“Cô nhìn đi đâu đó?!”

Giang Viễn Sơn lúc này mới chú ý tới Anh vương bị thương, lập tức nói “Trong rừng có doanh trướng, mời vương gia vào doanh trướng nghỉ ngơi, mạt tướng gọi quân y băng bó vết thương cho ngài.”

Lạc Dạ Thần che mông đang chảy máu của mình, được Bộ Sanh Yên dìu đi tập tễnh về phía khu rừng.

Định Viễn Hầu ở lại đình Thập Lý, nói tình hình trong thành với Thái tử.

Dù Cam Phúc bất mãn trong lòng, nhưng chuyện đến nước này, cũng không còn cách nào khác, đành nói hết những gì xảy ra trong cung.

Chương 617: Đại chiến căng thẳng nổ ra

Giờ đây chẳng những có binh phù, còn có Định Viễn Hầu và Cam Phúc làm nhân chứng, Thái tử không phải lo lắng nữa.

Hắn lấy lý do cứu giá, sắp xếp ba mươi ngàn binh mã ngoài sông hộ thành, đồng thời lệnh Triệu Hiền dẫn một đội tiên phong âm thầm qua đường hầm vào thành.

Công tác bảo vệ tường thành ở Thịnh Kinh chủ yếu là người của Tuần Phòng Ti và doanh trướng thủ thành phụ trách.

Tuần Phòng Ti trực thuộc quản lý của Binh bộ, Tả tuần phòng ti và Hữu tuần phòng ti đều do Tần Trọng đề bạt, bọn họ là tâm phúc của Tần Trọng, luôn nghe theo lệnh của Tần Trọng.

Còn doanh trướng thủ thành do Hoàng đế trực tiếp chỉ huy.

Nhưng không biết đêm nay doanh trướng thủ thành xảy ra chuyện gì, dù đang là ca trực nhưng bọn họ vẫn ngủ say trong doanh, không có ý định thức dậy.

Cho nên quan binh đứng gác trên tường thành đêm nay đều là người của Tuần Phòng Ti.

Bọn họ phụng lệnh của Tần Trọng tử thủ cổng thành, không cho ai ra vào.

Nào ngờ một lượng lớn người đột nhiên tụ tập ở bên kia sông hộ thành.

Tả tuần phòng ti mượn ánh trăng sáng nhìn những người đó lần lượt giương cờ.

Trong đêm, những lá cờ xanh này có hai chữ lớn —

Thái tử!

Thế mà lại là đội quân do Thái tử tập hợp!

Lúc này, Thái tử lên tiếng.

“Ta là Thái tử Đại Thịnh, được biết Tây Lăng vương, Tần Trọng và U vương cấu kết tạo phản, bức vua thoái vị, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, tất cả đều đáng chết! Bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần các ngươi bỏ vũ khí, mở cổng thành đầu hàng, ta có thể tha mạng cho các ngươi. Còn nếu các ngươi vẫn u mê không tỉnh ngộ, giúp giặc làm ác thì đừng trách ta nhẫn tâm vô tình!”

Giọng nói được truyền thêm nội lực có thể truyền đi rất xa, mọi người trên tường thành có thể nghe thấy rõ ràng.

Tả Hữu tuần phòng ti sợ hãi.

Hai người nhanh chóng ra lệnh cho mọi người cảnh giác, đồng thời sai người chạy nhanh về cung báo chuyện này với Tần Trọng và Tây Lăng vương.

Người đưa tin đang cưỡi ngựa phi nước đại qua đường lớn.

Khi đi qua một ngã rẽ.

Đột nhiên có người xông ra!

Chính là đội tiên phong do Triệu Hiền chỉ huy.

Bọn họ xông tới chém chân ngựa, người đưa tin lăn xuống đất, bị Triệu Hiền bẻ gãy cổ, chết ngay tại chỗ.

Triệu Hiền c.ởi quần áo của người đưa tin, tìm một người có dáng người tương tự trong đội tiên phong, bảo hắn mặc vào.

Người đó thay quần áo, quệt chút máu trên mặt rồi vội vàng

chạy tới chân tường thành.

Hắn dùng sức hét lên.

“Đại nhân, trong thành có quân địch mai phục, tiểu nhân bị người khác đánh lén!”

Tả Hữu tuần phòng ti trên tường thành nghe vậy lòng như lửa đốt, càng hoảng sợ hơn, lập tức gọi hắn lên, định hỏi xem trong thành có bao nhiêu quân địch?

Nào ngờ người đó vừa đứng trước mặt Tả Hữu tuần phòng ti thì đột nhiên rút đao bên hông đâm vào ngực của Tả tuần phòng ti!

Máu tươi bắn tung tóe!

Kế đó là một loạt tiếng la hét và tiếng mắng chửi nhốn nháo hoảng loạn.

Triệu Hiền đang trốn gần tường thành nghe thấy động tĩnh, lập tức dẫn đội tiên phong xông lên, đốt pháo hiệu mang theo bên mình.

Pháo hiệu bung lên trời đêm, nổ tung dữ dội.

Tiếng rít kéo dài vang lên.

Ba mươi ngàn binh mã ở bên kia sông hộ thành lập tức nghe thấy, xông về phía cổng thành bên kia sông!

Đại chiến căng thẳng nổ ra!

……

Trong rừng để lại ba trăm người phụ trách canh giữ lương thảo.

Để tránh bị phát hiện, bọn họ không đốt lửa, ẩn mình trong đêm.

Tiêu Hề Hề ngồi trên một cây cao, vừa ngắm đom đóm bay lượn trong rừng vừa ăn bánh quy.

Nàng lấy bánh quy này ở trong hoàng lăng, lão thái giám đặc biệt thêm nhân đậu đỏ vào bánh, ngoài giòn trong mềm, ăn rất ngọt.

Pháo hiệu nhấp nháy trên trời đêm xa xôi.

Nàng biết đó là tín hiệu cho đại chiến bắt đầu.

Nàng đã thầm tính trước, Thái tử có thể thắng trận này.

Nàng chỉ mong cuộc chiến này sớm kết thúc.

Nếu kết thúc sớm, Thái tử sẽ ít gặp nguy hiểm, cũng ít người chết hơn.

Tiếng hét của Lạc Dạ Thần phát ra từ doanh trướng gần đó.

“A a a a, đau quá, a! Ngươi nhẹ tay một chút! Mông của ông đây làm bằng thịt, không phải làm bằng sắt!”

Chốc sau, Bộ Sanh Yên chạy ra ngoài.

Trông nàng có vẻ lo lắng, như thể đang tìm gì đó.

Tiêu Hề Hề hét lên với nàng.

“Vương phi tỷ tỷ, tỷ đang tìm gì vậy?”

Bộ Sanh Yên nhìn lên.

Trong đêm, tiểu cô nương mặc váy xanh ngồi trên cây cao, vạt váy bay nhẹ theo gió, khuôn mặt thanh tú đáng yêu, mắt hạnh sáng ngời long lanh, sạch sẽ trong veo, có thể nhìn thấy tận cùng.

Bộ Sanh Yên không khỏi ngẩn ra.

Nàng do dự nói "Tiêu trắc phi?"

Tiêu Hề Hề cười ngọt ngào với nàng, trên má hiện lúm đồng tiền.

"Là ta."

Nụ cười của tiểu cô nương ngọt ngào đến nỗi làm Bộ đại tiểu thư vốn là người mạnh mẽ cũng không chịu nổi.

Nàng khó lắm mới giữ vững tinh thần, hỏi.

"Tiêu trắc phi, người biết ở đâu có nước không?"

Tiêu Hề Hề nghiêng đầu hỏi "Nước để uống à?"

Bộ Sanh Yên "Không phải, nước để lau người."

Vừa nãy rút mũi tên ra, Lạc Dạ Thần chảy rất nhiều máu, trên người cũng đầy máu, nên phải lau sạch cho y mới được.

Tiêu Hề Hề nói "Ta biết ở đâu có nước, ta dẫn tỷ tới đó."

Nàng đứng dậy, chuẩn bị nhảy xuống.

Bộ Sanh Yên thấy vậy vội nói "Người đừng động đậy, ta lên đó đưa người xuống."

Trong mắt nàng, một tiểu cô nương mềm mại như Tiêu Hề Hề chắc chắn sẽ sợ nếu phải nhảy xuống từ nơi cao như vậy.

Bộ Sanh Yên dùng lực ngón chân nhảy lên không trung, giẫm lên thân cây mượn lực lao lên, chính xác đứng bên cạnh Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề muốn nói nàng biết khinh công, nhưng thấy đối phương đã bay lên, lúc này nếu nàng từ chối sẽ làm đối phương thấy ngượng, vậy nên nàng không nói gì, để Bộ Sanh Yên ôm nàng nhảy xuống.

Dáng người Bộ Sanh Yên khá cao, cao hơn Tiêu Hề Hề nửa cái đầu nên việc ôm Tiêu Hề Hề không hề khó.

Trên người tiểu cô nương vẫn còn mùi bánh quy, ngửi thấy có chút ngọt.

Cả hai vững vàng tiếp đất.

Tiêu Hề Hề buông Bộ Sanh Yên ra, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn vương phi tỷ tỷ.

Nỗi tiếc nuối lớn nhất trong đời Bộ Sanh Yên là không thể có muội muội, tiểu cô nương trước mặt hoàn toàn phù hợp với những gì nàng tưởng tượng về muội muội của mình, ngọt ngào mềm mại, trắng trẻo đáng yêu.

Đặc biệt là khuôn mặt của tiểu cô nương vẫn còn chút phúng phính trẻ con, trông như hai cục nếp mềm, nhìn rất muốn nhéo.

Nhưng vì thân phận của đối phương là trắc phi của Thái tử, nàng đành đè nén xúc động muốn nhéo mặt tiểu cô nương.

Tiêu Hề Hề nói "Gần đây có một khe suối nhỏ, nước rất trong, ta dẫn tỷ tới đó."

Tiêu Hề Hề đi phía trước, thỉnh thoảng nàng dừng lại, bắt một hai con đom đóm rồi bỏ vào ống tre nhỏ mang theo bên mình.

Bộ Sanh Yên xách một cái thùng rỗng đi theo phía sau, nhìn bóng lưng nhảy nhót của tiểu cô nương trước mặt, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Hai người dừng lại bên dòng suối.

Bộ Sanh Yên múc một thùng nước đầy.

Tiêu Hề Hề nói "Để ta xách giúp tỷ."

Bộ Sanh Yên “Không cần, chút nặng này ta vẫn xách được.”

Cả hai thuận lợi trở về doanh trướng.

Chương 618: Sao mà chịu nổi chứ!

Bộ Sanh Yên bước vào doanh trướng.

Quân y băng bó vết thương cho Lạc Dạ Thần xong thì đã rời đi, trong doanh trướng chỉ còn lại Lạc Dạ Thần nằm im trên thảm.

Lạc Dạ Thần vẫn luôn miệng ây da ây da, bộ dạng đáng thương như sắp đau chết.

Bộ Sanh Yên vắt khăn lau người cho y.

Tuy hai người đã bái đường thành thân, là phu thê hợp pháp nhưng hai người vẫn chưa viên phòng.

Lúc Bộ Sanh Yên cởi y phục của Lạc Dạ Thần, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên.

Lạc Dạ Thần cũng hơi xấu hổ, chóp tai đỏ bừng.

Để hóa giải ngượng ngùng, Bộ Sanh Yên chủ động lên tiếng.

“Vừa nãy ta đã gặp Tiêu trắc phi.”

Lạc Dạ Thần lập tức quên đi xấu hổ của mình, cảnh giác hỏi “Có phải cô ta bắt nạt nàng không?”

Một dấu chấm hỏi hiện lên trên đầu Bộ Sanh Yên.

Lạc Dạ Thần “Nàng không cần sợ, nếu cô ta dám bắt nạt nàng, nàng cứ đánh trả, tuyệt đối không được nương tay, phát huy hết khả năng chiến đấu của mình, đánh cô ta thật mạnh!”

Bộ Sanh Yên càng nghe, sắc mặt càng đen, không nhịn được nhéo eo y "Chàng im đi!"

Lạc Dạ Thần đau đến th.ở dốc "Nàng nhéo ta làm gì?"

Bộ Sanh Yên "Người ta là một tiểu cô nương đáng yêu, chàng không quan tâm người ta thì thôi, lại còn muốn đánh người ta? Chàng còn là người không? Còn nhân tính không?!"

Lạc Dạ Thần khó tin nhìn nàng.

"Nàng nói Tiêu trắc phi đáng yêu? Bụng dạ cô ta xấu xa, trên đời này không ai xấu xa hơn cô ta, nàng còn nói cô ta đáng yêu? Lẽ nào mắt nàng có vấn đề? Mau gọi quân y khám cho nàng đi, đừng giấu bệnh không chữa, sớm phát hiện sớm chữa trị!"

Y càng nói càng không ra gì, Bộ Sanh Yên tức giận.

"Mắt của ta rất tốt, không cần khám, chàng còn nói nhảm, ta mặc kệ chàng!"

Lạc Dạ Thần chỉ đành im lặng.

Bộ Sanh Yên lau sạch người cho y, tìm một bộ quần áo cho y mặc vào.

Sau khi làm xong, Bộ Sanh Yên mang thùng nước bẩn ra khỏi doanh trướng.

Nàng đổ nước bẩn, lúc về gặp Tiêu trắc phi.

"Vương phi tỷ tỷ, đây là đom đóm ta mới bắt được, tặng cho tỷ, tỷ có thể treo ở đầu giường, ban đêm thức dậy sẽ tiện hơn rất nhiều."

Tiêu Hề Hề đưa một túi chứa đom đóm.

Trong túi nhỏ có rất nhiều đom đóm.

Ánh sáng của đom đóm chiếu xuyên qua lớp vải mỏng, giống như một ngọn đèn nhỏ xinh.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu vào gương mặt Tiêu Hề Hề, khiến nụ cười của nàng vừa ấm áp vừa khiến người khác yêu thích.

Bộ Sanh Yên ngẩn người, đầu óc điên cuồng gào thét —

Bé con đáng yêu nào đây?!

Gần như làm tan chảy trái tim mọi người!

Sao mà chịu nổi chứ!

Bộ Sanh Yên cầm túi nhỏ nói cảm ơn.

Tiêu Hề Hề quan tâm hỏi "Vết thương của Anh vương thế nào rồi?"

Bộ Sanh Yên "Chỉ là vết thương ngoài da, chàng da thô thịt dày, nghỉ ngơi một chút là khỏi, trắc phi nương nương không cần lo."

"Ta có thể đi thăm ngài ấy không?"

Đối mặt với đôi mắt long lanh của tiểu cô nương, Bộ Sanh Yên xua tay "Thăm thăm thăm, muốn thăm sao cũng được."

Lạc Dạ Thần không ngờ vợ nhà mình vừa ra ngoài đổ nước lại mang về cho y một nữ ma đầu.

Y vừa thấy Tiêu trắc phi, sắc mặt y thay đổi chóng mặt, đập mạnh vào ván giường hét lên.

"Cô làm gì ở đây? Ra ngoài, ra ngoài!"

Mỗi lần y gặp nữ nhân này, chắc chắn không có chuyện gì tốt!

Bộ Sanh Yên tức giận "Tiêu trắc phi cố tình tới đây thăm chàng, chàng không cảm kích thì thôi, sao có thể đối xử với

người ta như vậy? Không lịch sự gì hết!”

Nàng lập tức xin lỗi Tiêu trắc phi.

“Nương nương đừng so đo với chàng, chàng ấy luôn như vậy, lúc nào cũng làm ầm ĩ, nhưng thật ra tâm địa của chàng ấy rất tốt.”

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng nói “Ta biết vương gia là người tốt, không chỉ hào phóng chính trực mà còn thích đọc sách, đặc biệt là sách về yêu tinh đánh nhau.”

Lạc Dạ Thần “……”

Bộ Sanh Yên không hiểu “Yêu tinh đánh nhau là gì?”

Tiêu Hề Hề che mặt, vẻ mặt vô cùng ngượng ngùng “Thì là hai người …”

Lạc Dạ Thần đang nằm thì bật dậy hét lớn.

“A a a a!!!”

Lời của Tiêu Hề Hề bị cưỡng ép cắt ngang.

Bộ Sanh Yên giật mình, tưởng vết thương của Lạc Dạ Thần rách ra nên vội chạy tới “Chàng sao vậy? Có phải vết thương lại đau không? Mau để ta xem thử, có phải vết thương rách ra rồi không?”

Nàng vừa nói vừa đưa tay c.ởi quần Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần giật mình sợ hãi ôm chặt lấy quần.

Y trông như cô vợ nhỏ tội nghiệp đang cố hết sức giữ gìn trong sạch.

“Không phải, vết thương không đau, nàng buông tay, đừng chạm vào quần của ta!”

Bộ Sanh Yên cạn lời "Nếu vết thương không đau, vậy chàng hét lên làm gì? Làm ta sợ muốn chết."

Nàng buông quần của Lạc Dạ Thần ra, quay đầu nhìn Tiêu trắc phi, giọng nói trong nháy mắt từ cứng rắn chuyển sang nhẹ nhàng.

"Chúng ta nói đến đâu rồi?"

Khát vọng sống sót của Lạc Dạ Thần lúc này đã l.ên đỉnh điểm, y vội cướp lời "Nói đến cuốn truyện, nàng còn nhớ cuốn truyện ta viết cho nàng không? Cuốn truyện đó là do Tiêu trắc phi giúp ta nghĩ ra."

Bộ Sanh Yên ngạc nhiên "Nương nương còn tài hoa đến thế à."

Lạc Dạ Thần gật đầu "Đúng đúng đúng, cô ấy không chỉ xinh đẹp lương thiện, còn vô cùng tài hoa, đúng là trời sinh một cặp với Thái tử."

Tiêu Hề Hề "……"

Được rồi, xem xét việc y chân thành tâng bốc nàng nên nàng tạm tha cho y.

Tiêu Hề Hề lấy hai tấm bùa hộ thân từ trong tay áo.

"Tuy đã qua nửa đêm nhưng vẫn phải nói một tiếng, tân hôn vui vẻ, đây là quà tân hôn ta tặng hai người."

Bộ Sanh Yên nói "Thái tử đã gửi quà cho chúng ta rồi, người không cần tặng nữa."

Tiêu Hề Hề "Đó là quà của Thái tử, đây là quà của ta, không giống nhau."

Lạc Dạ Thần sợ nàng lại nói ra lời chấn động gì nữa, nên vội đưa tay cầm hai tấm bùa.

“Tiêu trắc phi đã nói vậy, chúng ta không cần khách khí, nhận lấy đi.”

Y đưa một tấm bùa hộ thân cho Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên cầm tấm bùa hộ thân nói cảm ơn.

Tiêu Hề Hề nói “Tuy tấm bùa này không đáng tiền, nhưng dù sao vẫn là tấm lòng của ta, hai người phải mang theo bên mình, đừng làm mất nó.”

Lạc Dạ Thần mất kiên nhẫn nói “Biết rồi, lắm lời!”

Bộ Sanh Yên tức giận đánh vào lưng y.

“Ăn nói lịch sự! Không được vô lễ với nương nương!”

Lạc Dạ Thần tức giận ngậm miệng, thành thật nhét tấm bùa vào trong ngực.

Tiêu Hề Hề thấy Bộ Sanh Yên cũng bị thương, bèn nói.

“Vương phi tỷ tỷ, để ta giúp tỷ xử lý vết thương.”

“Vậy phiền người rồi.”

Hai vết thương trên người Bộ Sanh Yên chỉ là vết thương ngoài da, không nghiêm trọng gì, chỉ cần rửa sạch rồi bôi thuốc mỡ là được.

Tiêu Hề Hề vừa hỏi vừa bôi thuốc cho nàng.

“Đau không? Nếu đau thì cứ nói, ta sẽ cố gắng nhẹ tay.”

Bộ Sanh Yên “Không đau, không sao, người cứ làm đi.”

Lạc Dạ Thần nằm trên thảm nhìn hai nữ nhân thân thiết, đột nhiên cảm thấy mình thật dư thừa.

Chương 619: Trời cao phù hộ

Giúp Bộ Sanh Yên bôi thuốc xong, Tiêu Hề Hề rửa tay, chuẩn bị rời doanh trướng.

Lạc Dạ Thần đột nhiên gọi nàng lại, giọng nghe như bị bóp nghẹt.

“Ban đầu cô nhắc ta phải cẩn thận, ít ra ngoài, có phải vì cô bói ra được mẫu phi của ta sẽ xảy ra chuyện không?”

Tiêu Hề Hề dừng bước, bất lực nói.

“Ta chỉ có thể bói được xung quanh ngài sẽ có chuyện không hay xảy ra, còn cụ thể là chuyện gì thì ta không bói ra được.”

Suy cho cùng, nàng cũng chỉ là người phàm, năng lực có hạn nên không thể bói chính xác.

Lạc Dạ Thần “Nếu ban đầu ta nghe theo lời khuyên của cô, không rời khỏi vương phủ, có phải mẫu phi của ta sẽ không chết?”

Tiêu Hề Hề “Cái chết của Huệ phi không liên quan đến ngài, dù ngài không vào cung, Tây Lăng vương và Tần Trọng cũng sẽ không từ bỏ kế hoạch bức vua thoái vị, suy cho cùng đều là vì sự ích kỷ của bọn họ mới có nhiều người chết như vậy, bọn họ mới là người có lỗi, ngài không cần phải tự trách mình.”

Hai tay Lạc Dạ Thần nắm chặt, trong mắt đầy hận thù.

Y nghiến răng hỏi “Trận này, Thái tử có thể thắng không?”

Tiêu Hề Hề nắm chặt tay, chắc chắn nói.

“Đương nhiên có thể thắng, Thái tử làm việc chính nghĩa, trời cao phù hộ.”

……

Thái tử đích thân dẫn đầu ba mươi ngàn binh mã công thành Thịnh Kinh từ cổng Minh Đức.

Dân chúng trong thành hoảng hốt mở cửa nhìn ra bên ngoài.

Có trinh sát vừa chạy vừa hét lớn trước đội quân.

“Tây Lăng vương và Tần Trọng mưu đồ soán vị, thiên tử lâm vào nguy hiểm, Thái tử dẫn quân cứu giá, người không liên quan nhanh chóng rút lui!”

Quân đội phía sau theo sát hét lên.

“Giết gian thần, cứu thiên tử!”

Những tiếng hét đồng đều vang vọng khắp trời.

Bấy giờ dân chúng mới biết Tây Lăng vương và Tần Trọng tạo phản, dân chúng còn thấy Thái tử dẫn quân có kỷ cương tốt, không nhân cơ hội chiếm đoạt tài sản của dân nên dân chúng mới yên tâm phần nào.

Vài dân chúng bạo gan còn tham gia hò hét cổ vũ.

“Thái tử Điện hạ cố lên nha!”

Vừa hét xong thì bị người nhà dùng sức kéo vào.

Khi phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu nhận được tin Thái tử dẫn quân công thành, y sợ đến nỗi chân tóc lại lùi thêm một chút.

Y ôm mái tóc lởm chởm của mình, đau khổ hét lên.

“Tên nào tên nấy, không thể an phận được sao? Phải bắt ta rụng hết tóc mới chịu sao?!”

Y vội nhảy xuống giường mặc quan phục, mau chóng triệu tập một ngàn quan binh trong phủ chạy thẳng đến hoàng cung.

Khi đội quân của Thái tử gần đến hoàng cung thì bị một nhóm người chặn lại.

Nhóm người này chia thành hai phe, một phe đại diện cho thế gia quý tộc, một phe là quan viên triều đình.

Người có thân phận cao nhất trong số đó là năm đại thần Nội các.

Bọn họ chủ động bước ra khỏi đám đông, muốn được gặp Thái tử Điện hạ.

Giang Viễn Sơn cân nhắc thân phận của đối phương, cũng không làm khó, chỉ bảo đối phương đợi, sau đó xoay đầu ngựa báo đi bẩm báo với Thái tử.

Sau một lúc.

Thái tử cưỡi ngựa chậm rãi từ trong đội quân đi tới.

Năm Các lão hành lễ với hắn.

“Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Lạc Thanh Hàn ngồi trên ngựa, đại khái đoán được mục đích của đám người này, bình tĩnh nói.

“Các người cố ý dẫn người chặn đường ta, vì nghi ngờ ta bịa đặt chuyện cung biến, mục đích là lấy cớ dẫn quân tấn công hoàng cung, mưu đồ soán vị, đúng không?”

Các lão không ngờ Thái tử nói thẳng như vậy, không khỏi ngượng ngùng.

Lạc Thanh Hàn lười tranh luận với bọn họ, trực tiếp lấy binh phù ra lắc lắc.

“Nhìn xem đây là gì?”

Mọi người nhìn kỹ thì phát hiện đó là binh phù, sắc mặt thay đổi rõ rệt.

Một vị Các lão không có tính kiên nhẫn hỏi.

“Binh phù này của Điện hạ từ đâu mà có?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

“Đây là binh phù của phụ hoàng. Phụ hoàng lâm vào nguy hiểm, không thể trốn thoát nên chỉ có thể giao binh phù này cho Anh vương, Anh vương thoát khỏi hoàng cung rồi giao cho ta. Cũng vì vậy mà ta mới biết trong cung có người đang mưu đồ soán vị. Nếu các người vẫn không tin thì ta có nhân chứng.”

Cam Phúc bị đẩy ra ngoài.

Cam Phúc vô cảm nói “Thái tử Điện hạ nói đều là thật, Tây Lăng vương và Tần Trọng tạo phản rồi.”

Hầu như các đại thần trong triều đều biết Cam Phúc, người này là đại thái giám đắc lực bên cạnh Hoàng đế.

Vì có Cam Phúc đứng ra làm chứng nên cung biến chắc chắn là thật.

Việc cứu giá không thể chậm trễ.

Các đại thần không dám ngăn cản nữa, lần lượt lui sang hai bên nhường đường.

Trong đó có vài võ tướng dứt khoát gia nhập đội quân của Thái tử, muốn cùng Thái tử vào cung giết địch cứu giá.

Còn bên phe đại diện của các thế gia quý tộc, bọn họ không chịu nhường đường, vẫn muốn ngăn cản.

Nhưng Thái tử không muốn lãng phí thời gian nhiều lời với bọn họ, trực tiếp ra lệnh.

“Người nào cản trở cứu giá, xem như là đồng bọn của phản tặc, giết không tha!”

Ba mươi ngàn binh mã tiếp tục xông lên phía trước.

Thấy những vó sắt lao về phía mình, mấy đại diện các thế gia quý tộc sợ hãi tái mặt, gần như bò sang bên đường để trốn.

Ba mươi ngàn quân đụng độ trực diện với phản quân trước cổng hoàng cung.

Đợt chiến thứ hai bắt đầu!

Khi Mai Quang Đào dẫn một ngàn quan binh chạy tới gần hoàng cung, thấy đội quân của Thái tử và phản quân đang giao tranh quyết liệt, phát hiện bản thân không xen vào được.

Y do dự một hồi, quyết định đổi hướng xông tới Tần phủ.

Hiện giờ Tần Trọng tạo phản, cả Tần gia đều là đồng phạm, đáng lý phải bị bắt.

Nhưng khi bọn họ chạy vội đến Tần phủ thì thấy toàn bộ Tần phủ đã bị người của Hình bộ bao vây.

Trong tay người nào cũng cầm đuốc canh giữ, trông rất dữ tợn.

Người dẫn đầu không ai khác chính là Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân.

Đổng Minh Xuân khá bất ngờ khi thấy Mai Quảng Đào tới.

“Sao Mai phủ doãn lại ở đây?”

Mai Quảng Đào nhìn chằm chằm Đổng Minh Xuân "Phải là ta hỏi ngài mới đúng chứ?"

Đổng Minh Xuân cười nói "Ta phụng lệnh Thái tử Điện hạ đến đây vây bắt gia quyến của phản quân."

Mai Quảng Đào lúc này mới biết Thái tử đã sắp xếp xong, y lại đến muộn một bước.

Nếu sớm biết không có chuyện gì cần mình, y đã không bò dậy tăng ca!

Nửa đêm nằm ở nhà ngủ không thích sao?!

"Nếu không có chuyện của ta thì chúng ta về trước đây."

Mai Quảng Đào đang định quay người đi.

Đổng Minh Xuân nhanh chóng ngăn lại, mỉm cười đề nghị.

"Nếu Mai phủ doãn rảnh thì chi bằng đến bao vây Phùng gia đi, tối nay Phùng gia phái người ám sát Thái tử, bây giờ Thái tử đang bận, không có thời gian xử lý bọn họ nên chỉ đành nhờ Mai phủ doãn giúp đỡ."

Rõ ràng là không có chuyện mà cứ tìm chuyện cho mình, đây là ép y phải tăng ca!

Mai Quảng Đào oán hận nhìn đỉnh đầu Đổng Minh Xuân, cười khẩy hỏi.

"Tóc của Đổng thượng thư dày thật đấy."

Đổng Minh Xuân cười nói "Ta có một bí quyết giúp mọc tóc, sau này ta sẽ gửi cho Mai phủ doãn."

Mai Quảng Đào đột nhiên nở nụ cười thân thiện "Ây da, có đồ tốt vậy phải nói sớm chứ, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ bắt hết người của Phùng gia!"

Y vỗ nhẹ vào con ngựa bên dưới, hét lên với quan binh phía sau.

“Đi, đến Phùng phủ!”

Chương 620: Loạn thần tặc tử

Tin tức đội quân của Thái tử công thành, đang giao tranh với phản quân bên ngoài cổng cung truyền đến tai Tây Lăng vương, Tần Trọng và U vương.

Ba người đều sốc khi biết tin này.

Bọn họ biết không giấu được chuyện cung biến, nhưng không ngờ Thái tử lại phát hiện sớm đến vậy.

Chuyện khó tin hơn là Thái tử chỉ trong một thời gian ngắn đã tập hợp được ba mươi ngàn binh mã.

Tần Trọng hỏi "Ba mươi ngàn binh mã của Thái tử ở đâu ra?"

"Thuộc hạ không biết."

Tần Trọng tức giận giơ chân đá thuộc hạ của mình ra ngoài.

Ông giống như sư tử hung bạo, cả người đầy mùi máu tanh, đi đi lại lại trong phòng, bực bội gầm gừ.

"Sớm biết như vậy, ban đầu nên giết luôn Thái tử!"

Ông quay lại trách mắng Tây Lăng vương.

"Ban đầu là các ngươi nói, không cần sợ Thái tử, chỉ cần cắt đứt quan hệ phụ tử giữa hắn và Hoàng đế, đuổi hắn ra khỏi cung thì không phải sợ gì nữa. Bây giờ nhìn xem, hắn dẫn theo ba mươi ngàn binh mã đánh đến cổng cung rồi, ngươi còn dám nói hắn không đáng sợ?!"

Tây Lăng vương cau mày, không nói gì.

Tạ Sơ Tuyết không thể nói được gì thay phụ vương.

“Ban đầu người nói không cần giết Thái tử là Phương Vô Tửu, từng nói đánh chiến thuật tâm lý là quan trọng nhất, đối phó với người như Thái tử, chỉ cần đánh vào nội tâm của hắn thì hắn sẽ hoàn toàn mất tinh thần.”

Bọn họ thực hiện kế hoạch do Phương Vô Tửu đưa ra, thực tế chứng minh Thái tử đã bị đánh bại, hắn rối bời hỗn loạn, tưởng mình không phải con ruột của Hoàng đế, cãi nhau với Hoàng đế, thậm chí còn bị đuổi khỏi cung, giam ở hoàng lăng.

Diễn biến này hoàn toàn phù hợp với dự đoán của Phương Vô Tửu.

Cho nên bọn họ đều tưởng kế hoạch thành công, Thái tử đã trở thành con cờ bỏ đi, không cần quá đề phòng.

Không ngờ cuối cùng lại lật thuyền.

Tần Trọng đỏ mắt tức giận nói “Các ngươi là đồ ngu sao? Phương Vô Tửu nói gì, các ngươi cũng làm theo? Lỡ như Phương Vô Tửu là người của Thái tử thì sao?”

Tây Lăng vương nghiêm giọng nói “Chuyện này không có chứng cứ thì tốt nhất đừng nói bậy.”

Tạ Sơ Tuyết cảm thấy Tần Trọng nói có lý.

Thật ra nàng luôn nghi ngờ lai lịch của Phương Vô Tửu.

Nàng không tin Phương Vô Tửu lại vô duyên vô cớ giúp Tây Lăng vương, người này nhất định có ý đồ khác.

Tần Trọng cười lạnh “Theo ta thấy, Phương Vô Tửu là tai mắt mà Thái tử sắp đặt, cố ý dụ các ngươi làm theo lời hắn, khiến các ngươi lầm tưởng Thái tử bị phế, trên thực tế họn họ đang bắt tay diễn kịch, chúng ta đều bị hắn lừa rồi!”

Ông càng nói càng giận, sát khí trên người càng mạnh.

“Phương Vô Tửu đâu? Gọi hắn cút ra đây, ông đây phải giết gian tế!”

Tây Lăng vương “Ngươi bình tĩnh một chút, bây giờ không phải là lúc nội bộ tranh cãi, chuyện cấp bách trước mắt là phải diệt ba mươi ngàn quân ngoài cung.”

Tần Trọng “Chuyện đánh trận cứ giao cho ta, nhưng Phương Vô Tửu nhất định phải chết, người này là tai họa, giữ lại chỉ gây phiền phức!”

Tây Lăng vương biết Tần Trọng tính tình hung bạo, đối phó với người như vậy chỉ nên thuận theo.

Bây giờ là lúc cần dùng Tần trọng, Tây Lăng vương muốn xoa dịu Tần Trọng, đành nói.

“Phương Vô Tửu chỉ là chuyện nhỏ, ta luôn phái người để mắt tới hắn, nếu ngươi nhất quyết muốn hắn chết, ta sai người trừ khử hắn.”

Cơn giận trong lòng Tần Trọng dịu đi một chút.

“Chuyện tìm Hoàng đế giao cho các ngươi, ta đi xử lý tên Thái tử kia.”

Tây Lăng vương đưa chiếu chỉ phế Thái tử cho Tần Trọng.

“Cầm lấy cái này, có thể sẽ có ích.”

Hiện giờ tin tức cung biến đã lan rộng, rất nhiều quân tiếp viện sắp tới, Thái tử có binh phù trong tay, tất cả quân tiếp viện đều nghe theo lệnh của hắn, thời gian càng kéo dài sẽ càng bất lợi cho phản quân.

Chuyện này cần phải nhanh chóng giải quyết.

Cách duy nhất để bọn họ lật ngược ván cờ là giết Thái tử.

Như vậy kẻ địch như rắn mất đầu, chắc chắn sẽ bị đánh bại.

Mà bọn họ có thể bắt Hoàng đế làm con tin ra lệnh cho các chư hầu.

Dù làm như vậy sẽ để lại nhiều rắc rối nhưng đó chính là đường lui duy nhất của bọn họ lúc này.

Tần Trọng đích thân lên tường thành, tuyên bố chiếu chỉ phế Thái tử, giọng uy lực truyền đến tai mọi người có mặt.

"Đây là chiếu chỉ phế Thái tử do chính Hoàng đế viết, Thái tử đã bị phế, Lạc Thanh Hàn không còn là Thái tử, các ngươi đừng bị hắn lừa!"

Ông vừa dứt lời, một mũi tên sắc bén từ phía dưới bắn tới!

Sắc mặt Tần Trọng thay đổi, nghiêng người né tránh.

Ông né được mũi tên, nhưng chiếu chỉ phế Thái tử trong tay không tránh được, chiếu chỉ bị mũi tên bắn trúng, thủng một lỗ lớn.

Tần Trọng tức giận nhìn về phía mũi tên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt nhìn lên của Thái tử.

Lạc Thanh Hàn huy động nội lực, truyền giọng khắp tường thành.

"Phế Thái tử không những phải có chiếu chỉ do chính Hoàng đế viết, còn cần phải được đại thần Nội các cùng bàn bạc rồi đóng dấu mới có hiệu lực, không biết chiếu chỉ trong tay ngươi có dấu ấn của Nội các không?"

Tần Trọng lảng tránh chuyện quan trọng, nói "Chiếu chỉ này không chỉ do Hoàng đế viết, còn có ấn ngọc tỉ của Hoàng đế, ngươi đừng hòng phủ nhận! Ngươi bị phế bỏ tước vị nên trong lòng nảy sinh bất mãn, lấy cớ cứu giá dẫn quân xông vào hoàng cung, mục đích thật sự của ngươi là mưu đồ soán vị!

Ngươi nói bọn ta là loạn thần tặc tử, ta thấy ngươi mới là loạn thần tặc tử!”

Cam Phúc chém chết phản quân trước mặt, hét lên tường thành.

“Con mẹ ngươi! Chiếu chỉ đó là giả, Hoàng thượng chưa từng có ý phế Thái tử, ngươi đừng hòng bày trò ly gián!”

Tần Trọng vừa nhìn thấy hắn, sắc mặt liền thay đổi.

Đây không phải là đại thái giám bên cạnh Hoàng đế sao?

Không phải hắn ở trong cung sao? Sao lại chạy đến trận doanh của Thái tử?

Lẽ nào Hoàng đế đã phát hiện âm mưu của bọn họ, cấu kết từ trước với Thái tử, cố tình giăng bẫy dụ bọn họ vào?

Sắc mặt Tần Trọng ngày càng u ám.

Ông không nói nhiều, ném chiếu chỉ phế Thái tử sang một bên, giật lấy cung tên từ cung thủ bên cạnh.

Ông lắp tên giương cung, nhắm mũi tên vào người Thái tử.

Tuy nhiên, Lạc Thanh Hàn không né.

Mũi tên bay ra khỏi cung, một tiếng vút cắt xuyên bầu trời.

Thấy mũi tên sắp đâm vào ngực Lạc Thanh Hàn, Tần Trọng nhếch môi, lộ ra nụ cười đắc ý.

Nít ranh, cho ngươi thấy kỹ thuật bắn cung chinh chiến sa trường nhiều năm của ông đây lợi hại thế nào!

Nhưng kế đó.

Nụ cười của ông đông cứng trên khuôn mặt.

Vì ông thấy mũi tên đột nhiên bị một lực vô hình chỉ cách Lạc Thanh Hàn một tấc làm chệch hướng!

Như thể có một rào cản vô hình bảo vệ trước mặt Thái tử.

Sau khi mũi tên bị chệch hướng, nó bay đi nơi khác.

Thái tử vẫn vững vàng cưỡi ngựa, không mất một sợi tóc nào.

Những người xung quanh nhìn cảnh tượng này, như thấy điều thần kỳ, hét lên đầy phấn khích.

“Thái tử nhận thiên mệnh trở về, thần phật phù hộ, đao thương bất nhập, tà ác khó xâm!”

Chương 621: Đều đặn rút lui

Cảnh tượng Thái tử đao thương bất nhập ở trong mắt mọi người là thần thánh phù hộ.

Cả ông trời cũng đứng về phía họ, họ còn sợ gì nữa?!

Nhờ đó, đội quân do Thái tử chỉ huy càng dũng cảm chiến đấu.

Mặt khác, phản quân bị sốc trước "thần kỳ" do Thái tử biểu hiện, thậm chí còn có hơi sợ, sợ Thái tử thật sự được thần thánh phù hộ.

Bọn họ chỉ là một nhóm phàm phu tục tử, nào dám chống lại ông trời?

Thấy tình thế nghiêng về phía Thái tử, Tần Trọng tức giận ra lệnh.

"Ai dám lùi bước, giết không tha!"

Phản quân bị ông ép buộc, đành phải tiếp tục chiến đấu.

Trong hỗn chiến, không ai để ý có người từ phe Thái tử đã trà trộn vào phản quân.

Người đó chen đến gần cổng cung, nói nhỏ vài câu với người gác cổng, rồi thuận lợi chen qua cổng cung.

Người đó cuống quít chạy lên tường thành hét lớn.

"Khởi bẩm Tần tướng quân, Tần phủ bị người của Hình bộ bao vây rồi!"

Tần Trọng thấy người đến là lính mới mà mình quen, lập tức buông lỏng cảnh giác, tức giận hỏi.

“Hình bộ lấy đâu ra lá gan lớn như vậy?”

Lính mới run rẩy nói “Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân đích thân dẫn người bao vây, nghe nói là phụng lệnh của Thái tử.”

Tần Trọng nắm chặt cán đao, trán nổi gân xanh, nghiến răng chửi rủa.

“Hay cho tên Thái tử nham hiểm!”

Lính mới đột nhiên hét lên kinh hãi.

“Tướng quân coi chừng phía sau!”

Tần Trọng vô thức quay đầu lại nhìn.

Tuy nhiên, sau lưng ông không có gì, cũng không có ai khả nghi.

Giây tiếp theo.

Ông cảm giác có gió thổi sau lưng!

Trực giác mách bảo ông gặp nguy hiểm!

Ông không suy nghĩ gì đã lao sang một bên.

Kiếm trong tay lính mới sượt qua lưng ông, để lại một vết thương sâu trên lưng.

Máu chảy ra nhuộm đỏ lưng ông.

Tần Trọng đau đớn, sắc mặt tái nhợt.

Ông nhanh chóng lùi lại, đồng thời rút đao nhìn lính mới.

“Tên phản bội đáng chết!”

Khi những người xung quanh thấy vậy, bọn họ cũng rút đao lao tới lính mới.

Lính mới biết chỗ này không thể ở lâu nên trực tiếp sử dụng khinh công, nhảy xuống từ tường thành!

Trước khi đi, y không quên nở nụ cười khiêu khích với Tần Trọng.

“Tướng quân, không hẹn gặp lại!”

Tần Trọng nghe thấy giọng nói này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đây không phải là giọng của lính mới, mà là giọng của Bùi Thiên Hoặc!

Quả nhiên.

Kế đó “lính mới” giơ tay lau đi lớp cải trang trên mặt, lộ ra bộ mặt thật.

Quả đúng là Bùi Thiên Hoặc!

Bùi Thiên Hoặc làm việc với Tần Trọng một thời gian, y quen biết một vài người bên cạnh Tần Trọng, muốn cải trang thành những người đó cũng không phải chuyện khó!

Bùi Thiên Hoặc nhảy xuống tường thành, cơ thể giống như chim nhạn dang rộng đôi cánh trên bầu trời sà xuống.

Tần Trọng biết mình bị chơi xấu, vừa sợ vừa giận, ra lệnh cho cung thủ bắn tên vào Bùi Thiên Hoặc!

Hầu hết các mũi tên đều không thể bắn trúng Bùi Thiên Hoặc.

Vài mũi tên dường như sắp bắn trúng thì một rào cản vô hình chặn lại.

Thấy y bay càng ngày càng xa, lửa giận của Tần Trọng dâng trào trong ngực, vốn muốn lệnh cho người khác tiếp tục bắn tên, nhưng đột nhiên ông thấy choáng váng, cơ thể lảo đảo, suýt nữa ngã xuống.

May là phó tướng bên cạnh nhanh mắt đưa tay ra đỡ.

“Tướng quân, tại sao vết thương của ngài chảy ra máu đen?”

Tần Trọng lập tức phản ứng lại.

Kiếm của Bùi Thiên Hoặc có độc!

Kiếm làm ông bị thương chắc chắn có độc!

Vừa rồi ông tức giận nên đã thúc đẩy độc tính phát tác.

Lúc này, ông cảm thấy đầu óc choáng váng, tầm mắt tối sầm.

Đừng nói chỉ huy trận chiến, ông thậm chí còn không thể đứng vững.

Phó tướng dìu ông đến chỗ gần đó nghỉ ngơi, đồng thời gọi thái y tới trị thương cho Tần Trọng.

Kế đó phó tướng giữ vai trò chỉ huy tạm thời.

Dù vậy vẫn không thể cứu vãn sự suy tàn của phản quân.

Phản quân đang đều đặn rút lui.

Cổng cung bị đội quân của Thái tử cưỡng ép mở ra.

Đội quân xông vào hoàng cung.

Giang Viễn Sơn dẫn đầu một toán quân xông lên tường thành, bắt sống Tần Trọng và một nhóm phản quân.

Sau khi Tần Trọng bị bắt, phản quân còn lại như rắn mất đầu,

bắt đầu chạy loạn khắp nơi trong cung.

Khi Tây Lăng vương biết chuyện này, hiểu rõ đại cục đã khác, lập tức đến tìm Tần hoàng hậu.

“Nàng mau đi theo ta!”

Tần hoàng hậu vẫn mặc váy dài tay rộng đen thẫm, tư thế thẳng tắp ngồi giữa đại điện, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết.

Bà thờ ơ hỏi “Chúng ta còn có thể đi đâu?”

Tây Lăng vương “Đương nhiên là về quận Tây Lăng! Ta cắm rễ ở quận Tây Lăng nhiều năm, người của ta đều ở đó, chỉ cần về quận Tây Lăng, chúng ta còn có cơ hội làm lại.”

Tần hoàng hậu mỉm cười.

Trong nụ cười có nỗi buồn khó tả.

“Tần gia gặp kiếp nạn này, chắc chắn sẽ bị tịch biên cả nhà, ta không thể đi, ta phải ở lại cứu lấy huyết mạch cuối cùng của Tần gia.”

Tây Lăng vương bước tới kéo bà “Đã đến lúc này rồi, nàng còn quan tâm Tần gia làm gì? Nàng mau đi theo ta!”

Tần hoàng hậu không nhúc nhích.

Hai mắt bà đỏ ửng chậm rãi nói.

“Đời này ta sống vì Tần gia. Tình yêu, hạnh phúc, thanh xuân của ta đều hi sinh cho tương lai của Tần gia. Ta sớm đã bị buộc chặt với Tần gia, không thể tách rời.”

Bà biết thế lực ngoại thích lớn mạnh sẽ khơi dậy oán hận của Hoàng đế, cũng biết bản thân là Hoàng hậu không nên quá thân thiết với ngoại thích.

Nhưng bà là đích nữ Tần gia, dạy dỗ từ nhỏ mà bà tiếp thu đều vì phục vụ cho Tần gia.

Dù bà làm gì thì ưu tiên hàng đầu vĩnh viễn là Tần gia.

Để Tần gia phát triển tốt hơn, bà dốc hết tâm huyết tranh giành quyền lợi cho Tần gia, cho dù có đắc tội với Hoàng đế.

Bà là vật hi sinh trong cuộc đấu tranh chính trị của Tần gia, nhưng bà không thể oán hận Tần gia.

Dù sao Tần gia cũng là nơi bà sinh ra và lớn lên, mọi người trong Tần gia đều rất tốt với bà, bà sẵn sàng hi sinh vì họ.

Tây Lăng vương nắm chặt tay bà không chịu buông.

“Nếu Tần gia đã định sẵn sẽ diệt vong, tại sao không thể cho bản thân một cơ hội làm lại từ đầu? Lẽ nào nàng không muốn sống vì bản thân một lần sao?”

Tần hoàng hậu rơi nước mắt “Nếu ta đi, hơn ba trăm mạng người Tần gia sẽ ra sao? Nếu không có người bảo vệ, bọn họ nhất định sẽ bị Hoàng đế nổi giận gi.ết chết, ta không thể đứng nhìn Tần gia bị diệt.”

Tạ Sơ Tuyết lao vào, lo lắng thúc giục.

“Phụ vương, đội quân của Thái tử sắp tới rồi, nếu chúng ta còn không đi thì sẽ không thoát được đâu!”

Tần hoàng hậu run giọng nói.

“Chàng đi đi, cứ mặc kệ ta, ta là đích nữ Tần gia, ta muốn ở lại cùng sống chết với Tần gia.”

Một bên là Tần hoàng hậu kiên quyết không đi, một bên là Tạ Sơ Tuyết đang nôn nóng thúc giục.

Tây Lăng vương do dự hồi lâu.

Cuối cùng ông chọn cách buông tay.

Ông vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn Tần hoàng hậu.

Bà vẫn giữ tư thế ngồi thẳng, đã lau đi những giọt nước mắt, khuôn mặt trở về vẻ lạnh lùng không ai có thể đến gần như thường lệ.

Chỉ còn lại vết hơi đỏ nơi khóe mắt.

Tây Lăng vương nhớ về quá khứ của mình với bà, nhớ lại tình yêu sâu sắc khi hai người còn trẻ.

Ông lấy một phong thư từ trong tay áo, đặt trước mặt Tần hoàng hậu.

“Nàng cầm lấy thư này, có lẽ sẽ dùng được.”

Nói xong ông rời đi không ngoảnh lại.

Chương 622: Đảo ngược

Tạ Sơ Tuyết dìu Tây Lăng vương ra khỏi chính điện của cung Vị Ương nhưng bị Lạc Vân Hiên chặn lại.

Lạc Vân Hiên gặng hỏi "Mẫu phi của ta đâu? Các người giấu bà ấy ở đâu rồi?"

Hiện giờ trong cung loạn lạc, tính tình Nhu tần lại nhát gan, lỡ như gặp nguy hiểm chắc chắn không thể tự bảo vệ mình.

Tạ Sơ Tuyết an ủi nói "Ngài đừng lo lắng, ta đã sai người đưa Nhu tần rời cung rồi, sau khi chúng ta rời cung sẽ gặp được bà ấy."

Lạc Vân Hiên nghi ngờ "Thật không?"

Tạ Sơ Tuyết hỏi ngược lại "Đã là lúc nào rồi, chúng ta có cần lừa ngài không?"

Để tìm được mẫu phi, Lạc Vân Hiên chỉ đành kiên nhẫn qua lại với bọn họ.

Ba người được tử sĩ bảo vệ, trốn thoát khỏi hoàng cung qua một cổng cung khác.

Đêm khuya, xe ngựa chạy nhanh trên đường.

Lạc Vân Hiên hỏi "Không phải các người nói rời cung sẽ gặp được mẫu phi của ta sao? Bà ấy đâu?"

Tạ Sơ Tuyết nói "Ta đã bảo bọn họ đợi chúng ta ở cổng cung, nhưng ngài cũng thấy đấy, trong thành đâu đâu cũng có người của Thái tử, nếu chúng ta không cẩn thận sẽ bị phát hiện, chắc

bọn họ sợ bị phát hiện nên rời thành trước rồi, chúng ta rời thành hội hợp với bọn họ là được."

Lạc Vân Hiên nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt dần u ám.

"Các người đang chơi xỏ ta sao?"

Tạ Sợ Tuyết bày vẻ mặt vô tội "Ta nói đều là thật, ngài không tin thì thôi."

Tây Lăng vương ôm ngực, sắc mặt tái nhợt.

Tạ Sơ Tuyết thấy ông khác thường, biết độc tính trong người ông lại phát tác, nàng nhanh chóng lấy bình thuốc đổ bột bên trong ra hòa với nước rồi đút cho ông.

Ánh mắt Lạc Vân Hiên âm trầm nhìn bọn họ.

Tây Lăng vương uống thuốc xong cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Ông nhẹ giọng hỏi "Người ở Thương Lan Viên đã rút hết chưa?"

Tạ Sơ Tuyết "Đã bảo bọn họ rút hết rồi."

"Phương Vô Tửu đâu?"

Từ lần trước Phương Vô Tửu bị thương, hắn vẫn luôn ở tiểu viện của mình dưỡng thương, trừ phi cần thiết thì rất ít xuất hiện.

Lần này Tây Lăng vương và Tần Trọng phát động cung biến, không dẫn theo Phương Vô Tửu, hắn bị ông bỏ lại ở Thương Lan Viên.

Bây giờ cung biến thất bại, Tây Lăng vương chuẩn bị chạy về quận Tây Lăng.

Ông không có ý định dẫn Phương Vô Tửu đi cùng.

Vì ông nảy sinh nghi ngờ với Phương Vô Tửu.

Lúc trước Tần Trọng nói năng có hơi bốc đồng, nhưng nếu nghĩ kĩ lại cũng không phải hoàn toàn vô lý.

Người thông minh như Phương Vô Tửu sao lại không biết đạo lý diệt cỏ tận gốc?

Nhưng hắn luôn tìm lý do không giết Thái tử, cho Thái tử cơ hội đảo ngược tình thế.

Nói hắn vô tình làm vậy, ai tin?

Thật ra những thứ này không quan trọng với Tây Lăng vương.

Bất kể Phương Vô Tửu vô tình hay cố ý, Tây Lăng vương cũng không muốn lợi dụng hắn nữa, giá trị sử dụng duy nhất của hắn hiện tại chính là manh mối về Huyền Môn.

Tây Lăng vương trúng độc, thời gian không còn nhiều, cả thái y trong cung cũng bó tay.

Vốn ông muốn đoạt hoàng vị, dùng quyền lực tìm kiếm thuốc giải.

Nhưng bây giờ cung biến thất bại, ông chỉ đành nghĩ cách khác để tìm Huyền Môn trong truyền thuyết.

Nghe nói, Huyền Môn cất giấu tiên đạo, chỉ cần cầu được tiên đạo thì có thể trường sinh bất tử.

Tây Lăng vương không muốn chết.

Ông muốn lợi dụng Phương Vô Tửu để tìm Huyền Môn, tìm ra con đường trường sinh!

Tạ Sơ Tuyết thành thật trả lời "Theo dặn dò của người, con đã sai Hàn Lực đưa Phương Vô Tửu rời thành. Nếu Phương Vô Tửu không tuân lệnh thì chặt đứt tay chân hắn, đánh bất tỉnh rồi đưa hắn đi, lát nữa chúng ta hội hợp ngoài thành."

Hàn Lực là tử sĩ mà Tây Lăng vương dốc lòng bồi dưỡng, võ công cực cao, sở trường là ám sát.

Trong sáu tháng qua, Hàn Lực vẫn luôn âm thầm theo dõi Phương Vô Tửu, nhưng Phương Vô Tửu lại hoàn toàn không hề hay biết.

Chỉ cần Hàn Lực ra tay, Phương Vô Tửu chắc chắn không thoát được.

Trên thực tế, cả bản thân Hàn Lực cũng nghĩ vậy.

Gã đi theo Phương Vô Tửu lâu như vậy mà không bị phát hiện, có thể thấy võ công của gã vượt trội hơn Phương Vô Tửu, việc khống chế Phương Vô Tửu rất dễ dàng.

Sau khi nhận được lệnh bắt giữ Phương Vô Tửu, gã lập tức xông vào phòng Phương Vô Tửu đang ở.

Tuy nhiên.

Căn phòng trống rỗng, Phương Vô Tửu đã biến mất từ lâu.

Hàn Lực không tin được.

Gã tận mắt nhìn thấy Phương Vô Tửu vào phòng, hắn cũng không ra ngoài, sao có thể biến mất được?!

Lẽ nào Phương Vô Tửu biết thuật độn thổ?

Lúc Hàn Lực còn đang bối rối thì chợt nghe thấy một giọng nói bình tĩnh từ phía sau truyền đến.

“Ngươi đang tìm ta sao?”

Hàn Lực bỗng quay đầu lại, nhìn thấy Phương Vô Tửu không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng gã.

Vào một ngày nắng nóng, Phương Vô Tửu quấn kín người, chỉ

lộ ra khuôn mặt.

Hàn Lực vừa thấy hắn, lập tức rút đao lao về phía hắn!

Phương Vô Tửu không tránh, hắn vung mạnh tay phải đeo găng, rắc một nắm bột trắng.

Hàn Lực lập tức bịt miệng mũi, nhanh chóng lui về sau.

Phản ứng của gã vốn đã rất nhanh, gần như không hít phải thứ bột trắng đó.

Nhưng gã đã đánh giá thấp độc tính của bột trắng.

Mu bàn tay của gã vừa dính chút bột, tức thì ngứa ngáy nhức nhối, mắt gã cũng bắt đầu đau rát vì có chút bột bay vào.

Gã vô thức dụi mắt nhưng cuối cùng lại xoa bột trên tay vào đó, khiến mắt gã càng đau hơn.

Gã hét lên đau đớn, đao trong tay rơi xuống đất.

Phương Vô Tửu vội lấy một chiếc mặt nạ trong tay đeo lên.

Hắn nhặt thanh đao bị Hàn Lực ném xuống đất.

Hắn từng bước đi về phía Hàn Lực.

Trong không khí vẫn còn rất nhiều bột trắng lơ lửng, nhưng vì Phương Vô Tửu đã quấn kín người nên bột trắng không cản trở hắn.

Hắn đi tới chỗ Hàn Lực.

Hàn Lực không nhìn thấy, nhưng có thể nghe được tiếng bước chân, vội lùi lại, cố tạo khoảng cách với đối phương.

Mu bàn tay của gã đã bị bột trắng thiêu đốt chảy máu, đôi mắt sưng đỏ, khóe mắt có máu rỉ ra.

Thân phận hai bên hoàn toàn bị đảo ngược.

Vốn dĩ Hàn Lực là thợ săn giờ đã thành con mồi bị đẩy vào tình thế tuyệt vọng.

Còn Phương Vô Tửu đột nhiên chuyển từ con mồi thành thợ săn thực sự.

Hàn Lực quơ tay trong không trung, giận dữ quát.

“Ngươi sớm đã phát hiện ra ta có phải không? Ngươi cố tình giả như không phát hiện để ta mất cảnh giác, ngươi thật hiểm độc!”

Khuôn mặt Phương Vô Tửu ẩn sau mặt nạ, không ai nhìn thấy biểu cảm của hắn lúc này.

Hắn nhìn con mồi tuyệt vọng trước mặt, giọng điệu vẫn bình tĩnh trầm ổn như ngày thường.

“Có phải Tây Lăng vương bảo ngươi giết ta không?”

Hàn Lực còn chưa kịp nói, Phương Vô Tửu đã tự bổ sung thêm.

“Bỏ đi, phải hay không cũng chẳng sao, dù gì nhiệm vụ của ta cũng thất bại rồi.”

“Ngươi còn mặt mũi nói vậy? Nếu không phải ngươi nói không thể giết Thái tử, vương gia sớm đã giết Thái tử rồi, không có Thái tử cản đường, cung biến chắc chắn sẽ thành công!” Hàn Lực vừa kéo dài thời gian vừa đi về phía cửa.

“Là ta xem thường Thái tử, cho nên nhiệm vụ của ta thất bại, ta đã trả giá cho việc xem thường của mình, ngươi cũng phải trả giá cho việc xem thường của ngươi.”

Phương Vô Tửu nói xong, hắn dùng đao đâm vào tim Hàn Lực!

Chương 623: Danh tiếng vang xa

Vì cung biến thất bại, Thương Lan Viên bị bỏ hoang.

Phương Vô Tửu là người sống duy nhất còn lại trong viện.

Hắn đứng trên bậc cửa, hơi do dự không biết nên về Huyền Môn hay đi gặp sư muội?

Do dự một hồi, cuối cùng hắn quyết định ăn sáng trước.

Lúc này đường chân trời chuyển sang trắng xóa.

Bầu trời dần dần sáng lên.

Quan binh chạy đi chạy lại khắp nơi trong thành lục soát tàn dư phản quân.

Phương Vô Tửu đã trở về dung mạo ban đầu của mình.

Hắn bước đi chậm rãi trên đường vào sáng sớm, trông như một người bình thường mới ra ngoài đi dạo buổi sáng.

Có vài đội quan binh chạy ngang qua hắn, nhưng chỉ liếc nhìn rồi quay đi.

Trên đường ngày càng có nhiều người, vẫn có người dựng quầy bán đồ ăn sáng ven đường.

Phương Vô Tửu tìm một quán bán đậu hủ ngồi xuống.

Hắn vừa ăn đậu hủ nóng hổi vừa nghe dân chúng xung quanh kể lại chuyện tối qua.

“Nghe nói tối qua có người tạo phản, dọa ta sợ chết khiếp, ta còn tưởng sắp có chiến tranh!”

“May là Thái tử đến kịp thời, phản tặc còn chưa kịp nhảy nhót đã bị Thái tử bắt rồi.”

“Không hổ là Thái tử Điện hạ anh minh uy phong, không chỉ có thể cầu mưa mà còn có thể dẹp loạn, Đại Thịnh có được Thái tử lợi hại như vậy, là phúc của chúng ta!”

“Các người không thấy đâu, tối qua phản quân muốn giết Thái tử, nhưng mũi tên còn không chạm được vào góc áo của Thái tử đã xoay đầu đi nơi khác!”

“Có chuyện thần kỳ vậy sao?”

So với chuyện tạo phản, dân chúng càng thích buôn chuyện hơn, đặc biệt là chuyện phiếm mang chút màu sắc thần kỳ.

Mọi người càng nói càng hào hứng.

Lúc bắt đầu, mọi người nói Thái tử là con của trời, được trời cao phù hộ, về sau dần phát triển thành Thái tử là Thiên đế chuyển kiếp, vừa sinh ra đã phi phàm, sức lực mạnh mẽ, một bữa có thể ăn được một con bò, miệng có thể phun lửa, mắt có thể lóe tia chớp.

Phương Vô Tửu thầm nghĩ, sau trận chiến này, danh tiếng Thái tử đã vang xa.

Sau này khi mọi người nói về Thái tử, hình ảnh ma quỷ toàn thân gân guốc, miệng khạc lửa, mắt đánh sét sẽ hiện lên trong đầu.

Nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Phương Vô Tửu ăn xong miếng đậu hủ cuối cùng, tiện thể mua một phần bữa sáng khác về.

Dù tối qua vừa xảy ra cung biến đẫm máu, nhưng vẫn có dòng

người ra vào cổng thành vô tận.

Để ngăn phản quân nhân cơ hội trốn khỏi thành, tất cả các cổng thành đều được tăng cường phòng bị.

Phương Vô Tửu thành công vượt qua tra xét của lính canh cổng, rời thành Thịnh Kinh giữa đám đông.

……

Trong doanh trướng, Tiêu Hề Hề đang ngủ say.

Nàng chợt ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, tức thì tỉnh dậy.

Vừa nhìn đã thấy Phương Vô Tửu đang ngồi cạnh mình.

Hắn mặc trường sam màu xanh, mắt mày sắc sảo, khuôn mặt tuấn tú, khí chất ôn hòa dịu dàng.

Giống như loại rượu thượng hạng được ủ nhiều năm, chỉ cần ngửi nhẹ cũng có thể khiến người ta say sưa.

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Đại sư huynh, sao huynh lại ở đây?"

Phương Vô Tửu cong khóe miệng cười.

"Ta mang bữa sáng cho muội."

Hắn chỉ vào bánh bò, bánh bao nhân thịt và sữa đậu nành trên bàn nhỏ bên cạnh.

Lúc này Tiêu Hề Hề mới nhận ra mùi thơm đồ ăn nàng ngửi thấy là từ đây mà ra.

Nàng bò dậy, bắt đầu ăn uống vui vẻ.

Phương Vô Tửu hỏi "Muội không rửa mặt súc miệng sao?"

Tiêu Hề Hề "Không sao, ta không bẩn."

Phương Vô Tửu thở dài "Khó mà tưởng tượng Thái tử Điện hạ có thể nhìn trúng muội."

Tiêu Hề Hề cười hì hì, vừa ăn vừa hỏi.

"Không phải huynh đang làm việc cho Tây Lăng vương sao? Sao đột nhiên mang bữa sáng tới cho ta? Lẽ nào huynh bỏ độc trong bữa sáng?"

Phương Vô Tửu cười hỏi "Nếu muội nghi ngờ ta bỏ độc, tại sao còn ăn? Không sợ trúng độc sao?"

"Không sao, ta bách độc bất xâm, ăn không chết được."

Phương Vô Tửu bất đắc dĩ "Thái tử đã dẹp loạn, Tây Lăng vương bỏ chạy, nhiệm vụ của ta đã thất bại."

Tiêu Hề Hề không ngạc nhiên.

Nàng uống sữa đậu nành, li.ếm sữa đậu nành quanh miệng, cười đắc ý.

"Quả đúng là người mà ta chọn, rất đỉnh!"

Phương Vô Tửu "Thái tử quả thật rất lợi hại, chúng ta xem thường hắn rồi."

Vị trí Thái tử cực kỳ nguy hiểm, bọn họ đều nghĩ Thái tử sẽ không thể sống lâu, càng đừng nói đến việc đăng cơ xưng đế, nào ngờ Thái tử chẳng những sống tốt mà còn xử hết tất cả đối thủ của mình.

Phương Vô Tửu cảm khái nói "Địa vị Thái tử ngày càng vững, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, hắn sẽ là Hoàng đế tiếp theo của Đại Thịnh."

Tiêu Hề Hề "Sư đệ còn chưa ra tay? Huynh đừng quên đệ ấy."

Phương Vô Tửu "Đến bây giờ cũng không có tin tức gì của đệ ấy, không biết đệ ấy lạc đến nơi nào rồi, đợi đến lúc đệ ấy ra

tay, chỉ sợ Thái tử đã đăng cơ từ lâu.”

Tiêu Hề Hề đột nhiên thấy hơi lo khi nghĩ đến sư đệ mù đường của mình.

“Có khi nào tiểu sư đệ gặp nguy hiểm không?”

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói “Võ công của tiểu sư đệ lợi hại như vậy, còn mang theo rất nhiều tiền, ngoại trừ không biết phương hướng, luôn khóc đòi mẹ thì không có vấn đề gì, dù gặp nguy hiểm thật, đệ ấy cũng có thể giải quyết được.”

Tiêu Hề Hề “Lỡ như đệ ấy lạc vào rừng sâu núi thẳm thì sao? Trong đó không có người, đệ ấy mang theo bao nhiêu tiền cũng vô dụng.”

Phương Vô Tửu tưởng tượng ra cảnh đó, có hơi do dự.

“Nếu đệ ấy biết mình mù đường, chắc sẽ không chạy vào rừng sâu núi thẳm đâu?”

Tiêu Hề Hề “Nếu đệ ấy biết hướng nào là rừng sâu núi thẳm, thì đã không phải là kẻ mù đường.”

Phương Vô Tửu im lặng.

Hắn nghĩ lạc quan nhất có thể “Dù có lạc vào rừng sâu núi thẳm, đệ ấy vẫn có thể đi săn, không chết đói được, sống sót hẳn không phải là vấn đề.”

Tiêu Hề Hề “Ta sợ đệ ấy sẽ không tìm được đường về sư môn, cuối cùng chỉ đành sống như người rừng suốt quãng đời còn lại.”

Tưởng tượng tiểu sư đệ biến thành người rừng nhảy lên nhảy xuống trong núi, Phương Vô Tửu lại rơi vào trầm mặc.

Phải rất lâu sau hắn mới thở dài.

“Dù sao nhiệm vụ của ta đã thất bại, tiếp theo cũng không có

gì làm, chi bằng đi tìm tiểu sư đệ."

Tiêu Hề Hề nhắc nhở "Huynh có thể du sơn ngoạn thủy trước, đợi nhiệm vụ của ta hoàn thành, huynh đi tìm đệ ấy sau."

Phương Vô Tửu dở khóc dở cười "Muội cũng biết tính thật."

Tiêu Hề Hề "Ta không muốn đồng môn tương tàn."

Phương Vô Tửu đột nhiên hỏi.

"Muội có từng nghĩ tại sao sư phụ lại giao cho chúng ta nhiệm vụ này không?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không biết."

Trước giờ nàng lười nghĩ nhiều, cứ đi một bước tính một bước.

Phương Vô Tửu "Ta thường xuyên nghĩ tới chuyện này."

Tiêu Hề Hề "Vậy huynh tìm ra nguyên nhân chưa?"

Phương Vô Tửu nhìn nàng đầy ẩn ý, không nói gì.

Tiêu Hề Hề ăn một lát đã xong bữa sáng, nhưng vẫn thấy chưa đã.

"Bánh bò này huynh mua ở đâu vậy? Rất ngon, ngọt mà không béo ngậy, lát nữa ta đi mua thêm."

Phương Vô Tửu không trả lời mà hỏi ngược lại "Lúc Thái tử đăng cơ, muội có về sư môn không?"

Tiêu Hề Hề ngừng lau miệng, sau đó bình tĩnh nói.

"Ta không chắc lắm, nếu đến lúc đó ta còn sống thì sẽ về, nếu ta chết thì cũng hết cách, chết ở đâu thì chôn ở đó vậy."

Chương 624: Đồ Giả

Tuy Phương Vô Tửu đã quen với thái độ thờ ơ với mọi chuyện của sư muội, nhưng lúc này hắn vẫn nói.

“Liên quan đến sống chết của muội, muội không thể để tâm chút sao?”

Tiêu Hề Hề “Để tâm cũng vô dụng, Diêm vương muốn ta canh ba chết, ai dám giữ ta đến canh năm? Dù sao đến ngày đó ta cũng chạy không thoát, buồn cũng một ngày, vui cũng một ngày, chi bằng sống vui vẻ thoải mái những ngày còn lại.”

Phương Vô Tửu “Bây giờ muội làm phi tần của Thái tử rất vui sao?”

Tiêu Hề Hề thản nhiên nói “Vui chứ! Mỗi ngày ta đều có cơm ăn, không cần làm gì, thỉnh thoảng còn được xem ca hát biểu diễn, lúc rảnh rỗi còn chơi bài với các phi tần của Thái tử, cuộc sống thần tiên này đi đâu tìm được?!”

Phương Vô Tửu “Đúng vậy, Thái tử có nhiều phi tần như vậy, muội cũng chỉ là một trong rất nhiều phi tần của hắn, muội không giận sao?”

Tiêu Hề Hề “Ta không sao, ngược lại Thái tử còn dễ giận hơn, hắn cảm thấy những người phụ nữ đó có ý đồ xấu với mình, để giữ trong sạch của bản thân mà nhọc lòng không ít.”

Nàng nhịn không được bật cười khi nói đến chuyện này.

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói “Trước đây địa vị của hắn không vững, đương nhiên không dám để người khác tiếp cận, sau này thì không chắc, đợi muội thấy hắn sủng hạnh hết

người này đến người khác, muội chỉ có thể trốn trong chăn đau lòng buồn bã.”

Tiêu Hề Hề mím môi “Đại sư huynh, huynh có biết bộ dạng bây giờ của huynh giống như kẻ xấu đang ly gián không?”

Phương Vô Tửu “Ta chỉ đang đưa ra giả thiết hợp lý.”

Tiêu Hề Hề “Sao huynh luôn nghĩ xấu về người khác vậy?”

Phương Vô Tửu “Vì phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, như vậy mới không quá bị động.”

Tiêu Hề Hề thở dài.

“Nếu hắn thích người khác, có lẽ ta sẽ hơi thất vọng, nhưng bên cạnh đó sẽ thấy an ủi hơn, dù sao ta cũng không thể ở cạnh hắn lâu dài.”

Phương Vô Tửu thấy xót trong lòng, những lời còn lại nghẹn ở cổ họng không thể nói ra.

Tiêu Hề Hề vỗ vỗ vai hắn, an ủi “Ta đã nghĩ thông rồi, huynh cũng nên nhìn thoáng một chút.”

Lúc Phương Vô Tửu đi để lại một câu.

“Đến lúc đó, ta sẽ đến đón muội về nhà.”

……

Sau khi dẹp yên phản loạn, Hoàng đế mất tích cuối cùng cũng xuất hiện.

Hóa ra ông luôn trốn trong cung Trường Lạc.

Lúc Cam Phúc tìm được mật đạo trong cung Vị Ương, Hoàng đế cũng đã tỉnh lại.

Cam Phúc theo lệnh của Hoàng đế giết hết phản quân đang bất

tỉnh trong tẩm điện, cõng Hoàng đế chạy vào mật đạo thoát khỏi cung Vị Ương.

Sau khi ra khỏi hòn non bộ trong ngự hoa viên, lại đi vào một mật đạo khác đến cung Trường Lạc theo chỉ dẫn của Hoàng đế.

Cung Trường Lạc luôn bị phản quân bao vây, cả một con ruồi cũng không thể bay vào, càng đừng nói đến một người sống, cho nên khi tìm kiếm tung tích của Hoàng đế, bọn họ bỏ sót cung Trường Lạc.

Tây Lăng vương có lẽ nằm mơ cũng không ngờ được, Hoàng đế mà mình tìm kiếm khắp hoàng cung cũng không tìm thấy, lại quang minh chính đại nghỉ ngơi trong cung Trường Lạc.

Thái tử dẫn văn võ bá quân đến cung Trường Lạc đón Hoàng đế đưa về cung Vị Ương.

Cung Vị Ương đã được dọn dẹp sạch sẽ, toàn bộ thi thể đã chuyển khỏi cung, những người có gia đình sẽ được đưa về nhà chôn cất, còn những người không có gia đình sẽ được chôn cất ở cùng một nơi.

Thoạt nhìn cung Vị Ương dường như đã khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy vết máu còn đọng ở vài khe hở trên sàn.

Thái tử trình danh sách những người tham gia phản loạn lên Hoàng đế.

Hoàng đế ngồi trên ghế sập, sắc mặt tái nhợt, hai bên tóc mai còn điểm bạc, trông già hơn trước rất nhiều.

Sau khi được thái y chữa trị, mạng của Hoàng đế đã không sao, nhưng độc còn sót lại trong người không thể đào thải ra ngoài, cơ thể bị tổn thương đến tận gốc, dù dùng dược liệu quý hiếm nhất, sức khỏe cũng không còn được như trước.

Thân thể ông quá yếu, dù đang giữa hạ nhưng ông vẫn mặc y phục dày dặn, đắp chăn kín chân, trong phòng còn không có một chậu nước đá.

Các cung nữ thái giám đứng hầu cạnh đó đều nóng đổ mồ hôi ướt đẫm.

Nhưng nhìn Hoàng đế lại không hề thấy nóng.

Ánh mắt ông quét qua từng cái tên, cuối cùng dừng lại ở dòng chữ "U vương Lạc Vân Hiên."

Ông chăm chú nhìn năm chữ này, hồi lâu sau mới nói.

"U vương đâu?"

Lạc Thanh Hàn cung kính đáp "U vương và Tây Lăng vương trốn khỏi Thịnh Kinh, hiện giờ không biết tung tích."

Hoàng đế nhắm mắt "Đành vậy, là trẫm nhìn nhầm nó."

Cam Phúc đứng cạnh ông an ủi.

"Bệ hạ đừng quá đau lòng, thái y nói ngài phải thả lỏng tinh thần mới có thể nhanh chóng bình phục."

Hoàng đế trả lại danh sách cho Thái tử.

"Lần dẹp loạn này con làm rất tốt, những chuyện còn lại con lo liệu hết đi."

Lạc Thanh Hàn cầm danh sách, sau đó lấy binh phù từ trong tay áo.

Hắn hai tay dâng binh phù.

"Phụ hoàng, đây là đồ của người, bây giờ vật trả về chủ cũ."

Lúc Hoàng đế nhìn thấy binh phù, vẻ mặt có hơi cổ quái.

Cam Phúc thấy vậy cũng ngạc nhiên.

Binh phù đại diện cho binh quyền, nếu đã rơi vào tay Thái tử, hẳn là rất khó lấy về, nào ngờ Thái tử trả lại!

Cam Phúc không khỏi nghĩ nhiều.

Thái tử làm vậy, rốt cuộc là giả vờ? Hay còn có ý gì khác?

Lạc Thanh Hàn vẫn duy trì tư thế dâng binh phù.

Hoàng đế liếc nhìn Cam Phúc.

Cam Phúc bước tới, hai tay cầm binh phù nặng trịch.

Lạc Thanh Hàn rời cung Vị Ương, ngồi xe ngựa đến điện Thanh Ca.

Khi xảy ra phản loạn, Thái tử không ở Đông cung, cộng thêm vị trí của Đông cung khá xa nên phần lớn phản quân không đến đây, số ít phản quân vào Đông cung đều bị Ngọc Lân vệ giết sạch.

Thế nên toàn bộ Đông cung không thiệt hại gì.

Mọi thứ trong điện Thanh Ca đều được bảo quản tốt.

Lúc nhóm người Bảo Cầm thấy Tiêu trắc phi bình an vô sự trở về, tảng đá treo trong lòng bọn họ đã đặt xuống, tất cả đều rất vui mừng.

Khi Thái tử đến điện Thanh Ca, Bảo Cầm đang làm đồ ngon cho Tiêu trắc phi.

Mùi thơm bay khắp phòng.

Tiêu Hề Hề thấy Thái tử đến, nhanh chóng gọi hắn đến ăn cùng.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh nàng, cung nữ lập tức mang cho hắn một bộ bát đũa sạch sẽ.

Hai ngày nay, Lạc Thanh Hàn bận giải quyết tốt hậu quả, chưa được ăn một bữa tử tế nào, nhìn Tiêu Hề Hề ăn uống vui vẻ, hắn cũng không khỏi ăn thêm một ít.

Lạc Thanh Hàn nói "Vừa nãy ta đã trả binh phù cho phụ hoàng rồi."

Tiêu Hề Hề ngừng ăn, kinh ngạc hỏi "Sao lại trả cho ông ấy? Đồ tốt như vậy người nên giữ lại cho mình chứ."

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói "Đó là binh phù giả, giữ lại cũng vô dụng, ngược lại sẽ mang đến tai họa."

Tiêu Hề Hề giật mình làm rơi đũa.

"Đồ … đồ giả?!"

Chương 625: Bị gài

Trong cung Vị Ương.

Cam Phúc hai tay cầm binh phù đưa cho Hoàng đế.

Hoàng đế không lấy.

Ông im lặng nhìn binh phù, một lát sau mới nói.

“Vứt đi.”

Cam Phúc sửng sốt “Vứt … vứt đi?”

Hắn có nghe lầm không?

Đây là binh phù đó!

Bảo bối có thể điều động một nửa binh mã Đại Thịnh!

Sao lại vứt đi?

Giọng Hoàng đế có hơi mệt mỏi.

“Binh phù giả, giữ lại cũng vô dụng, vứt đi.”

Cam Phúc không tin được.

Binh phù này do Hoàng đế giao cho mình, rồi mình giao cho Anh vương.

Tuy sau đó Anh vương giao binh phù này cho Thái tử nhưng Cam Phúc lại tham gia vào toàn bộ quá trình này, bản thân có thể đảm bảo Anh vương tuyệt đối không thể tráo đổi.

Cam Phúc lẩm bẩm "Lẽ nào là Thái tử lén tráo đổi phù? Thái tử cố ý làm đồ giả lừa bệ hạ, cho nên vừa nãy Thái tử mới dứt khoát trả lại binh phù."

Hoàng đế nói "Binh phù này vốn là giả, binh phù thật vẫn luôn ở chỗ trẫm."

……

Trong điện Thanh Ca.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói.

"Trước giờ phụ hoàng đa nghi, tuyệt đối sẽ không giao binh phù quan trọng như vậy cho người khác, binh phù mà ông ấy giao cho Cam Phúc thật ra là giả, binh phù thật vẫn luôn ở trong tay ông ấy."

Tiêu Hề Hề ngơ ngác hỏi "Sao người biết binh phù là giả?"

Lạc Thanh Hàn giơ tay lên.

Thường công công hiểu ý, dẫn những người khác lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Thái tử và Tiêu trắc phi.

Lạc Thanh Hàn lấy một mảnh binh phù từ trong ngực, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

"Đây là binh phù mà ta tìm được trên người Tần Trọng."

Vương triều Đại Thịnh có hai mảnh binh phù, một ở trong tay Hoàng đế, một ở trong tay Tần Trọng.

Hai mảnh binh phù có hình dáng giống hệt nhau.

Nếu ghép hai mảnh lại có thể ghép thành lệnh bài hình thuôn hoàn mỹ.

“Sau khi ta có được binh phù này, ta so sánh nó với binh phù mà phụ hoàng đưa, mảnh binh phù mà phụ hoàng đưa được làm rất tinh xảo, gần như không có dấu vết ngụy tạo, nhưng nếu ghép hai mảnh binh phù này lại, ở giữa sẽ có một khoảng trống nhỏ.”

Tiêu Hề Hề cầm binh phù trên bàn lên, cẩn thận xem xét, nàng không thấy điểm gì đặc biệt nên đặt binh phù xuống.

“Người định làm gì với binh phù của Tần Trọng?”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Tối qua Tần Trọng chết trong ngục, không ai biết binh phù này nằm trong tay ta, mọi người đều nghĩ binh phù đã bị Tây Lăng vương lấy đi.”

Tiêu Hề Hề lập tức phản ứng lại “Người muốn giữ binh phù này sao?”

“Ừm.”

Lạc Thanh Hàn cầm binh phù lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vu.ốt ve hoa văn trên bề mặt.

Binh phù mang ý nghĩa binh quyền.

Bây giờ nó đã rơi vào tay Lạc Thanh Hàn, sao hắn có thể dễ dàng giao ra?

Hoàng đế đa nghi, cảnh giác với hắn, hắn phải giữ cho mình một con át chủ bài.

Binh phù này với hắn mà nói là con át chủ bài có thể đảo ngược tình thế vào thời điểm quan trọng.

Tiêu Hề Hề gắp một cái chân vịt, vừa ăn vừa nói.

“Ta vẫn không hiểu, tại sao Hoàng đế lại làm binh phù giả? Lỡ bị người khác nhận ra binh phù giả, cứu giá chậm trễ, cuối cùng người xui xẻo không phải là ông ấy sao!”

Lạc Thanh Hàn trầm ngâm nói.

“Đây là chuyện mà ta không thể hiểu được. Theo tính tình của phụ hoàng, dù ông ấy đa nghi, cũng sẽ không làm chuyện như vậy khi mạng sống bị đe dọa. Ta nghi ngờ phụ hoàng có thể đã phát giác khác thường giữa Tây Lăng vương và Tần Trọng. Cho nên phụ hoàng chuẩn bị trước một binh phù giả. Khi ông ấy lấy binh phù giả ra, hẳn là đã chừa đường lui cho mình. Ngay cả khi binh phù giả xảy ra chuyện, hoặc nếu ta không đến cứu giá kịp thời, phụ hoàng vẫn có thể trốn thoát khỏi phản quân.”

Tiêu Hề Hề nuốt thịt vịt “Sao ta càng nghe càng mơ hồ? Nếu Hoàng đế lợi hại như vậy, lúc phản quân hành động, ông ấy lẽ ra phải nhanh chóng phản công, nếu ông ấy phản công sớm một chút, trong cung sẽ không có nhiều người chết như vậy.”

Giọng Lạc Thanh Hàn lạnh lùng.

“Đúng là chết rất nhiều người, nhưng phụ hoàng cũng muốn diệt hết Tần gia. Đây là đại họa mà phụ hoàng đã đè nén trong lòng nhiều năm. Còn có Tây Lăng vương. Tuy ông ta đã thoát, nhưng cũng không còn sống được bao lâu. Kết quả của cuộc phản loạn lần này, cuối cùng phụ hoàng trở thành người chiến thắng.”

Đối với Hoàng đế đứng đầu một nước, nếu có thể tiêu diệt Tần gia và Tây Lăng vương, hi sinh mấy phi tần và hoàng tử có là gì?

Đây chính là tâm thuật của đế vương.

Tiêu Hề Hề thấy sống lưng lạnh toát “Nghe người nói xong, ta cảm thấy Hoàng đế mới là trùm lớn nhất.”

Lạc Thanh Hàn “Trùm gì?”

Tiêu Hề Hề “Nghĩa là kẻ ác đứng sau.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng sợ sao?”

Tiêu Hề Hề thề "Đương nhiên không sợ! Cho dù ông ấy là kẻ ác, Điện hạ cũng có thể đánh bại ông ấy! Điện hạ vĩnh viễn là người mạnh nhất!"

Lạc Thanh Hàn nhìn vào đôi mắt sáng ngời của nàng, hỏi "Nàng lấy đâu ra tự tin?"

Tiêu Hề Hề lắc lắc chân vịt trong tay.

"Người là chân vịt to lớn sáng bóng này."

Sau đó nàng ăn hết thịt vịt, chỉ còn lại khúc xương vịt trơ trụi.

"Còn Hoàng đế chỉ là xương vịt, sức lực của ông ấy đã cạn, tuyệt đối không phải đối thủ của người!"

Nói xong, nàng bẻ xương vịt thành hai khúc.

Tuy hành động của nàng hơi ngốc nghếch, nhưng Thái tử Điện hạ lại tự động bật bộ lọc dày hai mét, hắn không hề thấy nàng ngốc nghếch, ngược lại thấy nàng đáng yêu đến khó hiểu.

Lạc Thanh Hàn đột nhiên hỏi.

"Thịt vịt có ngon không?"

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Ngon lắm!"

Lạc Thanh Hàn đầy ẩn ý nhìn nàng "Nhưng vừa nãy nàng nói chân vịt này là ta, sau đó chớp mắt ăn sạch ta, còn tỏ ra ăn ta rất ngon, nàng đang ám chỉ gì đó?"

Tiêu Hề Hề "……"

Toi rồi, hình như nàng bị gài rồi.

Tay Lạc Thanh Hàn luồn qua tóc nàng, ấn vào sau gáy nàng.

Hắn nghiêng người sang, trầm giọng hỏi "Nàng đã ăn ta rồi, ta

có nên ăn nàng mấy miếng không?”

Tiêu Hề Hề đỏ mặt, tim đập mạnh “Ăn … ăn ta không có ngon.”

Lạc Thanh Hàn “Ngon hay không, ta thử sẽ biết.”

Thái tử nếm thử nàng một cách cẩn thận rồi đưa ra đánh giá chân thành.

“Ngon nhưng hơi mặn.”

Tiêu Hề Hề “……”

Ta nghi ngờ người đang mắng ta.

……

Đầu của Huệ phi đã được tìm thấy.

Thi thể của bà được đặt vào quan tài ở cung Dao Hoa.

Anh vương Lạc Dạ Thần mặc đồ tang quỳ trước bài vị, đôi mắt đỏ bừng, trong mắt đầy tia máu.

Bộ Sanh Yên cũng mặc đồ tang.

Nàng quỳ bên cạnh Lạc Dạ Thần, im lặng ở cạnh y.

Mọi người liên tục đến thắp hương cho Huệ phi.

Những lời chia buồn giống hệt nhau nhiều lần lặp lại, nhưng Lạc Dạ Thần cứ cúi đầu, không nói gì.

May là Bộ Sanh Yên có mặt giúp đỡ, không để người khác thấy thất lễ.

Thái tử và Tiêu trắc phi cũng đến.

Chương 626: Biểu muội

Hai người mặc đồ trắng, thắp hương tế bái Huệ phi.

Lạc Dạ Thần vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng, giọng vô cùng khàn.

“Thái tử, không phải đệ nói giúp ta báo thù sao? Bây giờ chỉ có Tần Trọng chết, Tây Lăng vương và U vương đâu?”

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói “Tây Lăng vương trúng độc, không thể sống quá bốn mươi ngày. Còn U vương, ta đã lệnh cho người ban bố văn thư truy nã U vương khắp cả nước, dù U vương có trốn khỏi Thịnh Kinh, sau này cũng chỉ có thể sống tạm bợ như chuột qua đường, với tính tình kiêu ngạo của U vương, so với giết chết còn khó chịu hơn.”

Nghe vậy, Lạc Dạ Thần cảm thấy đỡ hơn một chút.

Bảy ngày sau, Huệ phi, Nhàn phi và Ninh phi cùng được chôn cất trong hoàng lăng.

Cùng lúc phát tang còn có Tứ hoàng tử Lạc Tân Nhiên.

Lạc Tân Nhiên được Hoàng đế truy phong An vương, qua đời khi mới mười tám tuổi.

Hoàng đế là bậc trưởng bối, không thể tham dự đưa tang, vì thế dẫn đầu các hoàng tử công chúa và tông thân đến tế bái là Thái tử.

Thiên Nhất đạo nhân đứng bên cạnh, mặc đạo bào xám đen, tay cầm phất trần, cao giọng đọc văn tế.

Ông đọc rất nhịp nhàng, giống như đang hát.

Âm thanh phiêu dạt trong hoàng lăng, trang nghiêm lại tiêu điều.

Thái tử cắm nhang đã thắp vào lư hương, lặng lẽ nhìn bia mộ của An vương Lạc Tân Nhiên trước mặt.

Lạc Tân Nhiên là người sống nội tâm, không thích nói nhiều, hơn nữa suốt ngày nghiêm mặt, trông có vẻ hơi u ám nhưng lại rất thích bênh vực.

Lúc còn học ở Thái Học, Đại hoàng tử Lạc Dạ Thần thường dẫn các hoàng tử khác đi chơi, lần nào Lạc Tân Nhiên cũng đi, nhưng lần nào cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ ngồi trong góc.

Sau này, Lạc Thanh Hàn được phong làm Thái tử, các hoàng tử dần xa lánh hắn, Lạc Tân Nhiên cũng không ngoại lệ.

Tình cảm huynh đệ ngày càng nhạt dần.

Năm ngoái vì chuyện Thái tử bị hạ độc trong thọ yến của Hoàng hậu, Hoàng hậu tra đến Ninh phi, sai người đánh Ninh phi một trận, Lạc Tân Nhiên tức giận chạy đi tìm Thái tử gây chuyện.

Đó có lẽ là lần nói chuyện cuối cùng giữa huynh đệ bọn họ.

Kể từ đó, tình cảm huynh đệ của bọn họ đã cắt đứt hoàn toàn.

Giờ đây Lạc Tân Nhiên đã trở thành bia mộ lạnh lẽo, mọi cãi vã, vướng mắc, oán hận đều biến mất.

Lạc Dạ Thần đột nhiên nhỏ giọng nói một câu.

“Thật ra người chết phải là ta.”

Bộ Sanh Yên quay đầu nhìn y, cau mày nói “Chàng nói bậy gì đó?”

Lạc Dạ Thần nhìn bia mộ của Tứ đệ trước mặt, vẻ mặt phức tạp nói.

“Nàng quên rồi à? Lúc phụ hoàng bệnh nặng, vốn Thái hậu muốn ta chủ trì đại cục. Nhưng ta lấy cớ thân thể không khỏe mà từ chối, sau đó Thái hậu tìm đến Tứ đệ. Nếu lúc đầu ta không từ chối, vậy người Thái hậu tìm sẽ là ta, cuối cùng bị phản quân gi.ết chết có thể cũng sẽ là ta.”

Bộ Sanh Yên bước về phía y, dùng vạt áo rộng của mình lặng lẽ nắm tay y thì thầm.

“Ban đầu người từ chối Thái hậu là ta, muốn chịu trách nhiệm thì cũng nên do ta chịu. Ta lấy làm tiếc về cái chết của An vương, nhưng ta không hối hận. Dù chuyện này xảy ra lần nữa, ta vẫn sẽ ưu tiên bảo vệ chàng.”

Lạc Dạ Thần nắm lại tay nàng.

Trong khoảng thời gian đau buồn nhất của cuộc đời y, là nàng luôn ở bên y.

Khi y gặp nguy hiểm, cũng là nàng bất chấp nguy hiểm bảo vệ y.

Nàng trở thành trụ cột của y, hỗ trợ y, giúp y không sụp đổ trước cảm xúc tiêu cực.

Y thật may mắn biết bao khi có thể cưới được nàng.

……

Ba ngày sau.

Vợ chồng cậu hai ở Cao gia đến thăm Anh vương, trước khi đi còn để lại một biểu muội trắng trẻo xinh đẹp.

Nói nghe hay là muốn biểu muội ở lại nói chuyện với Anh vương phi, nhân tiện xoa dịu nỗi đau mất mẫu phi của Anh

vương.

Thật ra, vợ chồng cậu hai chỉ muốn biểu muội làm thiếp của Anh vương.

Cao gia dựa vào Huệ phi mới trở thành thương hộ hoàng thất.

Bây giờ Huệ phi đã mất, Anh vương trở thành chỗ dựa duy nhất của Cao gia, nếu Cao gia muốn bám chặt y, cách tốt nhất chính là liên hôn.

Tuy Anh vương còn đang để tang, không thể nạp thiếp, nhưng có thể để y bồi dưỡng tình cảm với biểu muội trước.

Sau khi kết thúc ba năm để tang, Anh vương có thể viên phòng với biểu muội, thêm một đoạn giai thoại thân càng thêm thân.

Nếu tương lai biểu muội có thể sanh một trai một gái cho Anh vương thì càng tốt, như vậy Cao gia có thể bám chặt đùi Anh vương, không cần lo lắng kinh doanh với hoàng gia bị người khác cướp đi.

Lạc Dạ Thần không biết kế hoạch của vợ chồng cậu hai.

Thậm chí y còn thấy vợ chồng cậu hai rất chu đáo, phủ Anh vương lớn như vậy mà Bộ Sanh Yên chỉ có một mình sẽ rất buồn chán, tìm một người giải sầu với nàng cũng rất tốt.

Lạc Dạ Thần mỉm cười nói với biểu muội của mình.

“Nếu muội đã đến rồi thì ở lại lâu một chút, phủ Anh vương không có gì nhiều, nhưng rất nhiều phòng, muội thích ở đâu thì ở đó, thiếu gì cứ nói với ta và vương phi, đừng để bản thân chịu thiệt.”

Biểu muội ngượng ngùng đỏ mặt gật đầu.

Bộ Sanh Yên cả quá trình không có biểu cảm gì.

Nàng sai người đưa biểu muội ra ngoài.

Người vừa đi, Bộ Sanh Yên đã đứng dậy, túm vạt áo của Lạc Dạ Thần cười lạnh.

“Vương gia muốn người ta ở lại bao lâu? Ở cả đời được không?”

Lạc Dạ Thần cảm thấy tư thế của mình rất xấu hổ.

Y vừa vùng vẫy vừa nói “Nàng làm gì? Mau buông ra, đừng để người khác nhìn thấy chúng ta thế này.”

Bộ Sanh Yên ném y ra, giận dữ bỏ đi.

Lạc Dạ Thần thấy khó hiểu.

Nữ nhân này sao vậy? Uống nhầm thuốc à!

Ngày hôm sau, Bộ Sanh Yên không nói lời nào với Lạc Dạ Thần.

Ban đầu Lạc Dạ Thần còn cố thu hút sự chú ý của nàng, nói chuyện với nàng, nhưng nàng luôn phớt lờ y.

Một lúc sau, Lạc Dạ Thần cũng nổi tính khí.

“Mặc kệ ta chứ gì? Vậy ta cũng mặc kệ nàng! Xem ai lạnh lùng hơn ai?!”

Hai phu thê chiến tranh lạnh suốt đêm.

Lạc Dạ Thần muốn tỏ ra mình là nam nhân khí khái, y dứt khoát không về phòng ngủ, mà ngủ một mình trong thư phòng.

Đêm khuya yên tĩnh, y một mình nằm trên giường, đầu óc không khỏi nghĩ lung tung, y nghĩ đến nhiều nhất chính là Huệ phi, nghĩ đến việc sau này không còn được gặp bà ấy, y cảm thấy vô cùng khó chịu.

Y trằn trọc một lúc lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Ngủ đến nửa đêm thì cửa thư phòng đột nhiên mở ra.

Lạc Dạ Thần lập tức tỉnh lại.

Y thấy người đi vào là Bộ Sanh Yên thì nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ.

Bộ Sanh Yên rón rén đến bên giường, dùng kéo khoét một lỗ lớn trên màn.

“Cho muỗi cắn chết chàng, xem sau này chàng làm sao cùng biểu muội ở bên nhau?”

Lạc Dạ Thần “……”

Y muốn cùng biểu muội ở bên nhau khi nào chứ?!

Bộ Sanh Yên rón rén bỏ đi.

Bây giờ đang mùa hạ, ban đêm có rất nhiều muỗi.

Cả khi xông hương đuổi muỗi thì trong phòng vẫn sẽ có muỗi bay.

Chốc sau có rất nhiều muỗi chui qua lỗ trên màn.

Lạc Dạ Thần bị muỗi cắn khó chịu, đang định ngồi dậy đuổi muỗi thì lại nghe thấy tiếng cửa mở ra.

Y vô thức nhắm mắt lại.

Chương 627: Mẫu hậu

Bộ Sanh Yên đứng cạnh giường.

Nàng lấy kim chỉ ra vá lại lỗ trên màn.

Lạc Dạ Thần lén lén hé mắt.

Y thấy Bộ Sanh Yên đang vá màn, trong lòng thấy cảm động.

Hu hu hu.

Vợ nhà mình đúng là khẩu xà tâm phật!

Tuy nàng cứ sơ hở là hung dữ, còn đòi đánh mình, nhưng nàng thật sự quan tâm mình!

Đáng lẽ mình không nên giận dỗi nàng.

Lạc Dạ Thần đang định mở mắt, ôm một cái đầy yêu thương với Bộ Sanh Yên để kết thúc chiến tranh lạnh kéo dài cả ngày nay.

Kế đó nghe thấy Bộ Sanh Yên nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Muỗi bay vào cũng kha khá rồi, phải vá lại cho kín, không để chúng bay ra ngoài."

Lạc Dạ Thần "……"

Cảm động gì đó, áy náy gì đó, tức thì biến mất hết.

Cô vợ tồi này ai cần thì lấy đi, dù sao y cũng không cần nữa.

Bộ Sanh Yên vá xong lỗ, ngẩng đầu lên thấy Lạc Dạ Thần đang trừng mắt giận dữ với nàng.

Bộ Sanh Yên không hoảng sợ, thậm chí còn cười với y.

“Tỉnh rồi à?”

Lạc Dạ Thần ngồi dậy, vén màn giường trước mặt, tức giận trách mắng “Ta là tướng công của nàng, thế mà nàng lại không thương ta!”

Tuy khí thế hung hãn nhưng lời nói lại có hơi ấm ức.

Bộ Sanh Yên “Không phải chàng thích biểu muội kia của mình lắm sao? Chàng đi mà bảo cô ta thương chàng.”

Lạc Dạ Thần tức giận “Nàng đừng có nhắc biểu muội kia nữa, sáng mai ta sẽ sai người đưa muội ấy về!”

Bộ Sanh Yên nhướng mày “Chàng nỡ đưa tiểu mỹ nhân đi sao?”

Lạc Dạ Thần thầm nghĩ, với thái độ ghen tuông của nàng, nếu còn để biểu muội sống ở đây, y sẽ bị nàng tra tấn đến chết.

Y chính trực nói.

“Muội ấy là biểu muội của ta, nàng đừng làm như ta và muội ấy đã xảy ra chuyện gì nữa, ta bây giờ còn đang để tang, mấy chuyện nạp thiếp là không thể nào.”

Bộ Sanh Yên lắc lắc kéo trong tay, cười khẩy “Đợi kết thúc ba năm để tang, có phải chàng có thể xảy ra chuyện gì với cô ta không?”

Vốn Lạc Dạ Thần định nói, chuyện ba năm sau thì để ba năm sau nói, nhưng nhìn chiếc kéo trong tay nàng thì chợt dừng lại.

Con cọp cái này một khi ác lên thì chuyện gì cũng làm được.

Kế đó, y đổi lời.

“Nàng nghĩ nhiều rồi, ta không hề có hứng thú với muội ấy, nếu nàng vẫn không yên tâm, ta sẽ nhờ bà mối tìm một gia đình tốt, sớm gả muội ấy đi.”

Bộ Sanh Yên đặt kéo xuống “Chuyện hôn sự của người ta không cần chàng nhọc lòng, chàng chỉ cần quản tốt bản thân là được.”

Lạc Dạ Thần thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy ta có thể về phòng ngủ được không?”

Giường này toàn là muỗi, y thật sự không thể ngủ được nữa.

Bộ Sanh Yên “Cửa phòng ngủ không khóa, chàng muốn về lúc nào cũng được.”

Lạc Dạ Thần lập tức nhảy xuống giường, theo Bộ Sanh Yên về phòng ngủ.

Tuy hai người ngủ chung, nhưng vì Huệ phi mới chôn cất được ba ngày, Lạc Dạ Thần nhìn bề ngoài như đã bình thường, nhưng thật ra trong lòng vẫn còn hơi khó chịu.

Lúc này không thể viên phòng nên hai người chỉ đắp chăn ngủ, không phát sinh thêm chuyện gì.

Dù vậy, Lạc Dạ Thần vẫn cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, không còn suy nghĩ lung tung như trước.

Y lén dịch người về phía Bộ Sanh Yên.

Tuy nữ nhân này lúc tỉnh cực kỳ hung dữ nhưng khi ngủ lại khá dễ thương.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Dạ Thần sai quản gia chuẩn bị xe ngựa đưa biểu muội về nhà cậu hai.

Bộ Sanh Yên còn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều quà cho biểu muội mang về, lễ nghi rất chu đáo.

Biểu muội lúc đi rơi nước mắt, nức nở hỏi.

“Vương gia biểu ca sao lại muốn muội về? Có phải muội làm gì sai không?”

Lạc Dạ Thần ghét nhất nữ nhân khóc.

Y cau mày hỏi “Lẽ nào muội không nhớ cha mẹ sao?”

Biểu muội “Muội đương nhiên là nhớ, nhưng mà muội …”

Lạc Dạ Thần ngắt lời nàng “Không có nhưng nhị gì hết, nếu muội nhớ cha mẹ thì về nhà phụng dưỡng cha mẹ cho tốt. Cha mẹ sinh muội đã không dễ dàng, bây giờ muội lớn rồi, nhất định phải hiếu thảo với cha mẹ. Đừng như ta, trước đây không coi trọng sự quan tâm của mẫu phi, bây giờ muốn báo đáp bà ấy nhưng bà ấy không còn nữa.”

Nói xong y quay người đi, thái độ rất quả quyết.

Biểu muội hết cách, đành phải khóc lóc lên xe về nhà.

……

Những người tham gia phản loạn đều bị kết án tử hình, ngoại trừ Tần hoàng hậu.

Bà cấu kết với phản tặc, nội ứng ngoại hợp mưu hại Hoàng đế, chắc chắn khó thoát cái chết, nhưng thân phận Hoàng hậu đặc thù, bà là quốc mẫu, nếu luận tội mưu phản, thì không thể giấu được gian tình giữa bà và Tây Lăng vương.

Khi đó cả thiên hạ sẽ biết Hoàng hậu cắm sừng Hoàng đế.

Hoàng đế không thể chịu được sự mất mặt này.

Ông định gạch tên Tần hoàng hậu ra khỏi danh sách phản loạn,

rồi tìm tội khác, âm thầm giết bà.

Nhưng lúc này, Tần hoàng hậu yêu cầu được gặp Hoàng đế.

Hoàng đế không muốn gặp bà, nhưng Tần hoàng hậu nói bà có chuyện rất quan trọng muốn nói với ông, ông chắc chắn sẽ hối hận nếu không gặp bà.

Sau khi do dự, Hoàng đế quyết định để Thái tử thay mặt đến gặp Hoàng hậu.

Thái tử ngồi xe ngựa đến cổng điện Tiêu Phòng.

Điện Tiêu Phòng là nơi ở của Hoàng hậu, trước giờ luôn là nơi mơ ước của tất cả nữ nhân trong hậu cung, nó tượng trưng cho quyền lực và địa vị.

Nhưng giờ đây.

Nơi này bị cấm quân bao vây, tất cả cung nữ thái giám bên trong đều bị giải tán.

Nơi này trống trải vắng vẻ.

Không bao giờ có thể trở về cảnh tượng vinh quang trước đây.

Thái tử bước lên bậc thang, chậm rãi đi vào điện Tiêu Phòng.

Chính điện trống trải, chỉ có một mình Tần hoàng hậu.

Bà vẫn mặc váy dài tay rộng màu đen yêu thích của mình, nhưng trâm cài trang sức đã không còn, mặt cũng không trang điểm, khiến bà xanh xao hốc hác.

Trên cổ tay và mắt cá chân còn có dây xích, phát ra tiếng kim loại va chạm khi di chuyển.

Lúc bà thấy Thái tử không hề ngạc nhiên.

“Ta biết Hoàng đế sẽ không tới, ông ta còn mong ta sớm chết

đi, sao có thể hạ mình đến gặp ta?”

Lạc Thanh Hàn giả như không nghe thấy bà đang nói chuyện một mình, cung kính cúi đầu hành lễ.

“Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

Tần hoàng hậu tự giễu “Ta đã như vậy rồi, sao gánh nổi một tiếng mẫu hậu của ngươi?”

Lạc Thanh Hàn “Chỉ cần một ngày phụ hoàng chưa phế ngôi vị Hoàng hậu của người, thì người vẫn là mẫu hậu của nhi thần.”

Tần hoàng hậu nhìn hắn một lúc rồi đột nhiên cười lớn.

“Ngươi nhẫn nại hơn phụ hoàng của ngươi, ông ta không bằng ngươi.”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói “Mẫu hậu quá khen.”

Tần hoàng hậu bước tới, kéo dây xích kim loại trên sàn cẩm thạch trắng, âm thanh đặc biệt rõ ràng trong đại điện trống trải.

“Nếu ngươi còn bằng lòng gọi ta một tiếng mẫu hậu, vậy ta có một chuyện cuối cùng muốn cầu xin ngươi. Cầu xin ngươi giữ mạng cho Tần Hi Nhã. Tuy con bé cũng là người Tần gia nhưng từ lâu con bé đã gả cho ngươi, hiện giờ con bé là phi tần của ngươi, không liên quan gì đến Tần gia, hơn nữa con bé vốn không tham gia vào phản loạn lần này, con bé vô tội.”

Chương 628: Nhổ cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại sinh sôi

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi ngược.

“Huệ phi, Ninh phi, Nhàn phi và Tứ hoàng tử, bọn họ không tham gia phản loạn, nhưng bọn họ cũng đã chết, lẽ nào bọn họ không vô tội sao? Hay là nói, trong mắt mẫu hậu, chỉ có mạng của người Tần gia mới là mạng. Mạng của người khác chỉ là cỏ rác, không đáng nhắc tới.”

Tần hoàng hậu kiên định nhìn hắn “Mạng của bọn họ, tự ta sẽ trả.”

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Tần hoàng hậu “Ta chỉ muốn giữ lại một huyết mạch của Tần gia, Tần Hi Nhã chỉ là một nữ tử, cũng đã xuất giá, dù có sống cũng sẽ không gây trở ngại gì cho các ngươi.”

Lạc Thanh Hàn “Tần Liệt và Tần Trọng đều bị ta giế.t chết, thậm chí cả Tần gia cũng bị ta chém cùng giết tận, nếu tha cho Tần Hi Nhã một mạng, người nghĩ nàng ta sẽ an phận sống hết phần đời còn lại? Hay nàng ta bất chấp mọi thứ tìm ta báo thù?”

Tần hoàng hậu “Ta sẽ khuyên con bé từ bỏ ý định báo thù.”

“Mẫu hậu, người từng cảnh cáo nhi thần. Làm chuyện gì cũng phải làm cho tuyệt đối, không cho kẻ thù có cơ hội phản công, không thể nhẹ dạ như nữ nhân. Nhi thần thấy lời người nói rất đúng. Nhổ cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại sinh sôi.”

Tần hoàng hậu không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn "Nếu mẫu hậu không còn gì để nói, nhi thần xin cáo từ."

Thấy hắn sắp đi, Tần hoàng hậu vội gọi hắn lại.

"Tây Lăng vương trước khi đi đã đưa cho ta một thứ, hẳn là ngươi sẽ có hứng thú với thứ này."

Lạc Thanh Hàn "Thứ gì?"

Tần hoàng hậu liếc nhìn thái giám và thị vệ đứng xung quanh.

Lạc Thanh Hàn xua tay.

Thường công công dẫn mọi người lui ra ngoài.

Bọn họ đứng trước cửa điện.

Cửa chính của đại điện mở rộng, Thường công công chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Thường công công thấy Tần hoàng hậu đang nói chuyện, nhưng vì khoảng cách, cộng thêm giọng bà rất nhỏ nên không thể nghe được gì.

Tần hoàng hậu lấy một phong thư từ trong tay áo, đưa cho Thái tử.

Lạc Thanh Hàn không cầm.

Hắn lạnh lùng hỏi "Đây là gì?"

Tần hoàng hậu "Đây là thứ mà Tây Lăng vương trước khi đi để lại, ta muốn dùng nó đổi lấy mạng của Tần Hi Nhã."

Lạc Thanh Hàn "Nó có ích gì cho ta?"

"Nó có thể giúp ngươi đoạt hoàng vị nhanh hơn."

……

Nhóm người của Tây Lăng vương tháo chạy suốt đêm, cẩn thận tránh những nơi đông người, thậm chí còn qua đêm ở ngoại ô.

May là thời tiết đang nóng nên ban đêm ngủ ngoài trời khá mát mẻ.

Điều khó chịu duy nhất là có rất nhiều rắn, côn trùng, chuột và kiến, vài thị vệ đã vô tình bị rắn độc trùng độc cắn chết.

Xe ngựa đang chạy trên đường núi hẻo lánh.

Tạ Sơ Tuyết hầu hạ Tây Lăng vương uống thuốc.

Thời gian trôi qua, tần suất độc tính phát tác ngày càng nhiều, uống thuốc cũng chỉ có thể giảm nhẹ cơn đau.

Tây Lăng vương khàn giọng hỏi "Vẫn không có tin tức của Hàn Lực?"

Tạ Sơ Tuyết lo lắng nói "Không có."

Hàn Lực là tử sĩ được bọn họ dốc lòng bồi dưỡng, tuyệt đối trung thành, không có khả năng phản bội.

Hiện giờ bọn họ mất liên lạc với Hàn Lực, chỉ có một khả năng, đó là Hàn Lực đã chết.

Tây Lăng vương "Chúng ta đã xem thường Phương Vô Tửu, hắn có lẽ đã sớm phát hiện ra Hàn Lực, chỉ là hắn giả vờ như không biết, cố ý làm chúng ta mất cảnh giác, dù Hàn Lực võ công cao cường, nhưng mưu mô không bằng Phương Vô Tửu."

Tạ Sơ Tuyết mím môi "Nếu biết trước, lúc Phương Vô Tửu bị thương, chúng ta nên nhân cơ hội gi.ết chết hắn."

Tây Lăng vương "Chuyện đến nước này, nói nhiều cũng vô

ích.”

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của ông, Tạ Sơ Tuyết nghĩ đến khoảng thời gian ít ỏi còn lại của ông, hai mắt đỏ bừng.

“Phụ vương, con không muốn người chết.”

Tây Lăng vương cũng không muốn chết.

Ông ôm chí lớn, còn chưa thực hiện được, sao cam lòng chết đi?!

Tây Lăng vương nhắm mắt “Về quận Tây Lăng trước, sau đó phái người đến Nam Nguyệt dò thám.”

Hai mắt Tạ Sơ Tuyết sáng lên “Người Nam Nguyệt rất giỏi luyện độc luyện cổ, mười loại độc kỳ lạ trên đời này đều đến từ Nam Nguyệt, chúng ta tìm từ Nam Nguyệt, có thể sẽ tìm ra cách giải độc.”

Nam Nguyệt là một nước nhỏ nằm ở biên cương phía nam Đại Thịnh.

Nơi đó rất xa, một vùng đất man di thiếu văn minh, bài xích ngoại tộc.

Muốn qua lại với bọn họ có hơi khó khăn, nhưng Tạ Sơ Tuyết tin, chỉ cần cung cấp đủ lợi ích, người Nam Nguyệt nhất định sẽ sẵn lòng giúp đỡ.

Đường phía trước còn dài, ngồi không quá nhàm chán, Tạ Sơ Tuyết quay sang hỏi một chuyện mà nàng tò mò bấy lâu.

“Phụ vương, lúc rời cung, người để lại thứ gì cho Hoàng hậu vậy?”

Tây Lăng vương nói “Là mật thư do Tiên hoàng viết trước khi băng hà.”

Tạ Sơ Tuyết ngày càng tò mò “Là di chiếu của Tiên hoàng?”

“Không phải, Tiên hoàng đi quá nhanh, vốn không có thời gian lập di chiếu.”

Tạ Sơ Tuyết cau mày, vẻ mặt nghi hoặc “Nhưng con nhớ lúc Hoàng đế kế vị có di chiếu mà.”

Nói tới chuyện này, Tây Lăng vương không khỏi nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười châm chọc.

“Di chiếu đó là giả.”

Tạ Sơ Tuyết kinh ngạc “Là giả sao?”

“Di chiếu đó là do Tần Liệt phỏng theo bút tích của Tiên hoàng, dấu ngọc tỉ trên đó là do Lục hoàng tử đóng, ta và Trần Lưu vương phụ trách giao di chiếu giả cho Nội các, đại thần trong Nội các xác nhận xong, Hàn Lâm viện tuyên thánh chỉ trước thiên hạ, Lục hoàng tử đăng cơ hợp pháp, trở thành tân đế.”

Tần Liệt là một nhà thư pháp nổi tiếng, không chỉ chữ đẹp mà khả năng phỏng bút tích của người khác cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Khả năng phỏng bút tích của Tần Hi Nhã là học từ Tần Liệt.

Dù sáu đại thần Nội các cùng nhau xem xét, cũng không nhìn ra sơ hở gì của di chiếu.

Di chiếu đó đến giờ vẫn còn đặt trong tông miếu, trừ những người có mặt tại hiện trường năm đó thì không còn ai biết.

Tạ Sơ Tuyết không ngờ lại có bí mật như vậy.

Nàng thuận theo lời của Tây Lăng vương nghĩ ngợi, hỏi tiếp.

“Nếu di chiếu là giả, vậy cái chết của Tiên hoàng lẽ nào có vấn đề?”

Tây Lăng vương “Con nghĩ sao?”

Tạ Sơ Tuyết cảm thấy thật đáng sợ.

“Vậy mật thư mà người để lại cho Hoàng hậu là gì?”

Tây Lăng vương chậm rãi kể lại toàn bộ câu chuyện.

“Đó là mật thư do Tiên hoàng viết cho Xương quốc công. Khi đó, Tiên hoàng bệnh nặng, nhận thấy đan được ông uống hàng ngày có vấn đề, nghi ngờ có người mua chuộc đạo sĩ mưu hại ông. Người đầu tiên ông nghi ngờ chính là Lục hoàng tử. Nhưng Tiên hoàng bệnh liệt giường, cộng thêm lúc đó Lục hoàng tử có rất nhiều người ủng hộ, cho nên muốn trị tội Lục hoàng tử rất khó. Vì vậy, Tiên hoàng viết thư cho Xương quốc công, muốn Xương quốc công giúp đỡ thu thập chứng cứ phạm tội của Lục hoàng tử. Xương quốc công là cậu ruột của Tiên hoàng, đồng thời là tiền nhiệm Đại Lý Tự Khanh, theo lý mà nói, chuyện này giao cho Xương quốc công là an toàn nhất. Chỉ tiếc là, mật thư này chưa kịp đưa ra khỏi cung đã bị ta chặn lại. Ta xem xong thư, biết Tiên hoàng đã nghi ngờ Lục hoàng tử. Nhưng ta không báo chuyện này với Lục hoàng tử, mà âm thầm giữ mật thư này.”

Chương 629: Ơn dưỡng dục

Lúc đầu, Tây Lăng vương giữ mật thư là để chừa đường lui cho mình, nếu Lục hoàng tử đoạt quyền thất bại, ông có thể dựa vào mật thư đó giải trừ nghi ngờ cho mình, đổ hết trách nhiệm cho Lục hoàng tử.

Sau đó, Lục hoàng tử thuận lợi đăng cơ xưng đế, bắt đầu bức hại những công thần giúp mình năm đó, Tây Lăng vương không muốn ngồi yên chờ chết nên bắt đầu lên kế hoạch mưu phản.

Ông và Tần Trọng phát động cung biến, ép Hoàng đế nhường ngôi cho Nhị hoàng tử.

Nhưng trong lòng Tây Lăng vương biết rõ.

Với lòng tham hoàng vị của Hoàng đế, ông ta không thể nào dễ dàng từ bỏ ngai vàng.

Vì vậy, Tây Lăng vương cũng đã âm thầm chuẩn bị phương án dự phòng.

Nếu Hoàng đế nhất quyết không chịu nhường ngôi, vậy thì trực tiếp giết ông ta.

Sau đó, Tây Lăng vương công khai bức mật thư do Tiên hoàng viết cho Xương quốc công, để mọi người biết Hoàng đế là súc sinh vì tranh đoạt hoàng vị mà có thể nhẫn tâm đầu độc cha ruột của mình.

Mà bọn họ giết Hoàng đế chỉ là đang thay trời hành đạo.

Như vậy, bọn họ chiếm được nền tảng đạo đức, cả khi văn võ

bá quan không phục, bọn họ vẫn có thể tìm lý do chống trả.

Tiếc là.

Cung biến thất bại.

Thái tử dẫn quân đánh vào hoàng cung, Tây Lăng vương phải vội vàng bỏ chạy giữ mạng.

Nghĩ tới đây, Tây Lăng vương lại thấy buồn bực.

Ông mưu tính nhiều năm, chiến thắng đã gần ngay trước mắt, nhưng cuối cùng lại thất bại.

Bây giờ Tần Trọng chết, binh quyền bị Hoàng đế thu hồi, cả tai mắt do ông sắp xếp trong cung cũng bị quét sạch.

Mưu tính nhiều năm hoàn toàn thất bại!

……

Trong điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu nhìn Thái tử trước mặt, nhỏ giọng nói.

“Chỉ cần ngươi công bố mật thư này, thiên hạ sẽ biết tội ác giết vua cha đoạt ngôi của Hoàng đế, đến lúc đó, ngươi có thể lấy cớ này phế Hoàng đế, sau đó ngươi kế thừa hoàng vị.”

Lạc Thanh Hàn cầm mật thư trong tay, mở ra đọc từ đầu đến cuối.

“Đây không phải nét chữ của Tiên hoàng.”

Tần hoàng hậu “Khi đó Tiên hoàng bệnh liệt giường, nên chắc chắn không thể viết thư. Mật thư này là người khác viết thay. Tuy không phải tự tay Tiên hoàng viết, nhưng trên đó có ấn riêng của Tiên hoàng, đủ để chứng minh tính xác thực của nó.”

Lạc Thanh Hàn nhìn mật thư trong tay, trầm mặc như đang cân

nhắc.

Tần hoàng hậu "Một hoàng vị đổi một mạng người, đối với ngươi mà nói, chắc không thiệt thòi?"

Nào phải thiệt thòi?

Rõ là được lợi lớn!

Bà tin, chỉ cần đầu óc Thái tử không hỏng thì sẽ không từ chối vụ giao dịch này.

Lạc Thanh Hàn "Đề nghị của người rất hấp dẫn, nhưng nhi thần có một vấn đề muốn mẫu hậu giải đáp."

Tần hoàng hậu "Nói đi."

"Nếu người trong thiên hạ biết phụ hoàng của nhi thần giết vua cha đoạt ngôi, vậy thì phụ hoàng không có tư cách kế vị, nếu phụ hoàng không có tư cách, vậy nhi thần là con của ông ấy, vẫn có tư cách kế vị sao?"

Tần hoàng hậu nhất thời không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn "Dù các huynh trưởng của phụ hoàng không còn, nhưng ông ấy vẫn còn mấy người đệ đệ. Năm đó phụ hoàng kế vị, mấy đệ đệ vẫn còn nhỏ chưa hiểu chuyện. Nhưng bây giờ, bọn họ đã thành gia lập nghiệp, đồng thời có thế lực đất phong của riêng mình. Nếu bọn họ biết chuyện phụ hoàng đăng cơ không danh chính ngôn thuận, người nghĩ bọn họ sẽ bỏ qua sao? Đến lúc đó, phiên vương các nơi binh đao chém giết tranh đoạt hoàng vị, Đại Thịnh bốn bề khói lửa, không biết sẽ còn bao nhiêu dân chúng vô tội bỏ mạng. Mẫu hậu có thể cho rằng mạng của dân chúng như cỏ rác, nhưng nhi thần không muốn dân chúng trong thiên hạ chỉ vì ích kỉ tham vọng của nhi thần mà bỏ mạng vô ích."

Hắn nói đến đây, liền xé phong thư thành nhiều mảnh.

Tần hoàng hậu mở to mắt, khó tin nhìn hắn "Ngươi!"

Lạc Thanh Hàn buông tay, để từng mảnh giấy lả tả rơi.

“Vừa nãy mẫu hậu không phải đã khen nhi thần nhẫn nại rất tốt sao? Nếu đã như vậy, nhi thần sao có thể phụ kỳ vọng của người? Chẳng phải là đợi thêm mấy năm nữa thôi sao? Nhi thần còn trẻ, có thể đợi được.”

Tần hoàng hậu còn muốn nói thêm, nhưng Thái tử không cho bà cơ hội.

Hắn quay người bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Tiếng hét của Tần hoàng hậu từ phía sau truyền đến.

“Ta nuôi nấng ngươi nhiều năm như vậy, dù trước đây chúng ta không có tình mẫu tử, nhưng ít nhất vẫn còn ơn dưỡng dục chứ? Ngươi không thể nể chút ân tình này mà nương tay sao, giữ lại huyết mạch cuối cùng cho Tần gia?!”

Lạc Thanh Hàn dừng bước.

Hắn quay lại nhìn Tần hoàng hậu, lạnh lùng nói.

“Người chỉ nhớ ơn dưỡng dục, lại quên mất thù giết mẹ.”

Tần hoàng hậu “Thẩm chiêu nghi bị Hoàng đế ban chết, ta chỉ thay Hoàng đế đưa rượu độc mà thôi.”

Lạc Thanh Hàn “Có khác nhau không? Không phải đều là hung thủ giết người sao?”

Tần hoàng hậu nghẹn giọng.

Lạc Thanh Hàn “Ta không tìm người báo thù, chính là đã báo đáp ơn dưỡng dục mấy năm qua của người, còn những chuyện khác, người đừng vọng tưởng nữa.”

Nói xong, hắn thu hồi ánh mắt, sải bước ra khỏi điện Tiêu Phòng.

Tần hoàng hậu vội đuổi theo, dây xích kéo lê trên sàn cẩm thạch trắng phát ra âm thanh chói tai.

Bà nôn nóng hét lên

“Ngươi có thể nhân từ bao dung với dân chúng mà ngươi không quen biết, tại sao lại không thể nhân từ một chút với nghĩa mẫu của ngươi?”

Tuy nhiên, thứ đáp lại bà lần này là tiếng cánh cửa đóng sầm.

Điện Tiêu Phòng lại rơi vào im lặng chết chóc.

Trong đại điện trống trải tối tăm, chỉ còn lại một mình Tần hoàng hậu.

Bà tuyệt vọng ngã xuống đất.

Xung quanh có rất nhiều mảnh giấy vụn.

Bà tiện tay nhặt một mảnh lên, mắt dần đỏ bừng.

Nước mắt lăn dài, lặng lẽ rơi xuống y phục.

Tần gia, hết thật rồi.

……

Thái tử đi phục mệnh với Hoàng đế.

Hoàng đế tựa người vào thành giường, sắc mặt vẫn tái nhợt.

Vạn tiệp dư tao nhã quỳ bên cạnh, nhẹ nhàng bóp chân cho Hoàng đế.

Hoàng đế hỏi “Hoàng hậu nói gì?”

Lạc Thanh Hàn “Hoàng hậu xin nhi thần nương tay, chừa cho Tần gia huyết mạch cuối cùng.”

Hoàng đế nghe vậy khẽ cười.

“Lúc trước Tần gia ngang ngược hoành hành, sao không nghĩ tới chuyện nương tay với người khác? Bây giờ Tần gia bọn họ rơi vào tình cảnh này, là bọn họ tự chuốc lấy, con không cần để ý.”

Lạc Thanh Hàn “Nhi thần đã hiểu.”

Lúc này Cam Phúc bưng một khay đầy tấu chương bước vào.

“Bệ hạ, đây là tấu chương hôm nay do Nội các gửi tới.”

Vì Hoàng đế bệnh nên khoảng thời gian này luôn ở trong cung Vị Ương nghỉ ngơi, thượng triều lớn nhỏ đều bị hoãn lại.

Có thể không thượng triều, nhưng tấu chương phải phê.

Mỗi ngày có vô số tấu chương như hoa tuyết từ khắp nơi bay đến Thịnh Kinh, sau đó thông qua Lục bộ trình lên Nội các, Nội các sàng lọc rồi trình lên Hoàng đế.

Hoàng đế cau mày “Sao hôm nay lại có nhiều tấu chương vậy?”

Cam Phúc cẩn thận nói “Gần đây xảy ra nhiều chuyện, mong bệ hạ lượng thứ.”

Thật ra, số lượng tấu chương trước kia trình lên Hoàng đế cũng không ít, nhưng trước kia Hoàng đế khỏe mạnh, một ngày làm việc tám tiếng là chuyện bình thường, thỉnh thoảng có thể tăng ca.

Chương 630: Chó mất nhà

Nhưng bây giờ không thể.

Độc còn sót lại trong cơ thể Hoàng đế vẫn chưa được đào thải, cơ thể suy nhược, sức lực cũng không còn tốt như trước.

Bây giờ đừng bảo ông làm việc tám tiếng, dù có làm việc hai tiếng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng dù có mệt đến mấy, vẫn phải làm những việc cần làm.

Hoàng đế được Vạn tiệp dư dìu ngồi dậy, bắt đầu phê tấu chương.

Lạc Thanh Hàn im lặng lui ra ngoài.

Buổi trưa, Thái tử đến điện Thanh Ca dùng bữa như thường lệ.

Bây giờ thời tiết nóng bức, Tiêu Hề Hề không muốn ăn đồ nóng nên Bảo Cầm chuẩn bị mì lạnh cho nàng.

Ở giữa là một chậu nước lạnh lớn, xung quanh có hơn chục món ăn kèm và nước sốt đủ hương vị khác nhau.

Tiêu Hề Hề có thể trộn hương vị mà nàng muốn với các nước sốt khác nhau, thêm các món ăn kèm tùy thích.

Đầu tiên nàng trộn cho Thái tử một bát mì lạnh thanh đạm, sau đó trộn cho mình một bát mì lạnh cay thật lớn.

Tiêu Hề Hề cầm bát lớn, dùng lực húp mì, miệng nàng dính đầy dầu cay.

Lạc Thanh Hàn vừa ăn mì vừa kể nàng nghe chuyện sáng nay gặp Tần hoàng hậu.

Tiêu Hề Hề nuốt đồ ăn trong miệng, giơ ngón cái lên "Điện hạ làm tốt lắm!"

Lạc Thanh Hàn "Nàng không cảm thấy ta quá xúc động sao?"

Tiêu Hề Hề siết chặt nắm đấm nhỏ "Không hề, ta thấy người giữ vững tâm trí, không bị thứ gì lay động, Điện hạ siêu ngầu!"

Để bày tỏ ngưỡng mộ của mình với Thái tử Điện hạ, nàng lau dầu cay trên miệng, nghiêng người chụt một cái vào má hắn.

Thường công công và Bảo Cầm đứng gần đó nhìn thấy liền vội quay lưng lại, giả vờ như không thấy gì.

Chậc chậc, Tiêu trắc phi ngày càng không dè dặt, cứ tùy ý ôm hôn Thái tử.

Thái tử Điện hạ trước giờ luôn lạnh lùng xa cách lại không nói gì.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống tiếp tục ăn mì.

Lạc Thanh Hàn sờ lên gò má bị hôn của mình, cong môi mỉm cười.

Cảm giác khi có một người luôn ủng hộ mình thật tuyệt.

Đến khi Thái tử rời khỏi điện Thanh Ca, trên môi vẫn còn nụ cười nhàn nhạt.

Thường công công vô tình nhìn thấy nụ cười đó, trong lòng biết rõ, Thái tử vui vẻ như vậy là vì Tiêu trắc phi.

Dù Tiêu trắc phi vừa lười biếng vừa tham ăn, luôn nói mấy lời vô nghĩa nhưng Thái tử lại cứ thích nàng.

Nói đi cũng phải nói lại, từ khi Tiêu trắc phi đắc sủng, cảm xúc của Thái tử ngày càng phong phú, thỉnh thoảng sẽ đấu võ mồm với Tiêu trắc phi, lúc ăn cơm không còn ăn ít như trước, trên người dính khói lửa nhân gian nhiều hơn.

Thái tử trước kia như một con rối xinh đẹp tinh xảo.

Thái tử bây giờ là một người sống.

……

Tần gia bị tịch biên diệt tộc.

Hơn ba trăm mạng người của Tần gia, trong đó có cả Tần Hi Nhã gả vào Đông cung, đồng loạt bị xử tử.

Cùng ngày hôm đó, Tần hoàng hậu treo cổ tự vẫn bằng lụa trắng ba tấc do Hoàng đế ban tại điện Tiêu Phòng.

Khi Tây Lăng vương biết tin Tần hoàng hậu qua đời đã là hai mươi ngày sau.

Lúc này, còn mười ngày nữa mới đến quận Tây Lăng.

Tây Lăng vương ôm ngực, trông rất khó coi.

Tạ Sơ Tuyết thấy vậy nhanh chóng đút thuốc cho ông.

Nào ngờ Tây Lăng vương vừa uống thuốc lại thấy bụng đau nhói, giống như bị một chậu nước sôi lớn đổ vào.

Sau đó ông há miệng nôn một ngụm máu đen!

Tạ Sơ Tuyết hét lên “Phụ vương!”

Xa phu nghe thấy động tĩnh liền dừng xe.

Tất cả thị vệ lại gần xe ngựa.

Tiếng hét của Tạ Sơ Tuyết liên tục phát ra từ trong xe ngựa.

“Phụ vương, người sao vậy? Đại phu, mau gọi đại phu!”

Các thị vệ nhìn nhau.

Nơi hoang dã này đi đâu tìm đại phu?

Một thân tín bước tới vén rèm xe thấy Tây Lăng vương nhắm chặt hai mắt, miệng đầy máu đen, sắc mặt trắng xanh, hơi thở yếu ớt, tình trạng không ổn.

Bọn họ nhanh chóng đưa Tây Lăng vương đi tìm đại phu.

Kết quả chưa tìm được đại phu thì Tây Lăng vương đã chết trên đường đi.

Xe ngựa từ từ dừng lại.

Tạ Sơ Tuyết nằm trên thi thể của Tây Lăng vương khóc nức nở.

Các thị vệ vây quanh xe ngựa mặc niệm.

Lúc này Lạc Vân Hiên từ một cỗ xe ngựa khác bước xuống.

Y nhìn thi thể của Tây Lăng vương trong xe cười thầm.

Tạ Sơ Tuyết tình cờ ngẩng đầu thấy y cười, tức thì nổi giận, chỉ vào y nói.

“Thuốc của phụ vương bị hạ độc, nhất định là ngươi làm!”

Khi các thị vệ nghe thấy, lập tức rút đao bao vây Lạc Vân Hiên.

Lạc Vân Hiên bình tĩnh nói.

“Tây Lăng vương không sống được bao lâu, ta chỉ là cho ông ta đi thoải mái một chút thôi, nếu các ngươi muốn sống tiếp, vậy phải nghe theo ta.”

Tạ Sơ Tuyết trừng mắt mắng "Ngươi là cái thá gì? Một con chó mất nhà cũng dám vọng tưởng ra lệnh cho chúng ta?!"

Lạc Vân Hiên "Ta là chó mất nhà, các ngươi thì tốt hơn ta bao nhiêu? Tây Lăng vương tạo phản thất bại, dù ông ta có thể trốn về quận Tây Lăng, triều đình chắc chắn sẽ phái quân đi trấn áp, quận Tây Lăng của các ngươi gom lại được bao nhiêu người? Có chống lại được đại quân của triều đình không?"

Tạ Sơ Tuyết không trả lời được, sắc mặt càng khó coi.

Lạc Vân Hiên nhìn các thị vệ xung quanh, bình tĩnh hỏi "Các ngươi đều là người ở quận Tây Lăng, chắc hẳn ở đó có rất nhiều người thân bạn bè phải không? Các ngươi nỡ nhìn bọn họ chết dưới móng sắt của đại quân triều đình sao?"

Các thị vệ im lặng không nói.

Tạ Sơ Tuyết lau nước mắt, giọng vẫn như đang khóc "Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?"

Lạc Vân Hiên chậm rãi nói.

"Ta muốn các ngươi hiểu rõ, Tây Lăng vương sống dở chết dở không cứu được các ngươi, càng không cứu được quận Tây Lăng, muốn thoát khỏi kiếp nạn này, nhất định phải nghe theo ta."

Tạ Sơ Tuyết cảnh giác nhìn y "Ngươi muốn làm gì?"

Lạc Vân Hiên "Trước tiên, cô phải nói ta biết, mẫu phi của ta ở đâu?"

Tạ Sơ Tuyết "Ta đã nói với ngươi, Nhu tần đã được đưa đến quận Tây Lăng, ngươi đến quận Tây Lăng là có thể gặp bà ấy …"

Lạc Vân Hiên ngắt lời nàng "Đừng nói mấy lời này gạt ta, ta không tin, rốt cuộc các ngươi đã làm gì với mẫu phi của ta?

Bây giờ bà ấy đang ở đâu? Ta muốn gặp bà ấy ngay lập tức!”

Tạ Sơ Tuyết liếc nhìn Tây Lăng vương không còn hơi thở trước mặt, do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định nói thật.

“Chúng ta quả thật đã phái người đưa Nhu tần đến quận Tây Lăng, nhưng thân thể Nhu tần quá yếu, trên đường đi đột nhiên phát bệnh, chết rồi.”

Lạc Vân Hiên mở to hai mắt, sững sờ tại chỗ, rất lâu sau mới hoàn hồn.

Thật ra từ khi Tây Lăng vương và Tạ Sơ Tuyết không cho y gặp mẫu phi, y đã đoán được mẫu phi có thể đã xảy ra chuyện.

Nhưng bây giờ chính tai nghe được tin dữ, y vẫn thấy vô cùng đau lòng.

Tuy tính tình Nhu tần nhút nhát, không bảo vệ và giúp đỡ gì được cho y, y muốn gì toàn phải dựa vào bản thân đoạt lấy, nhưng yêu thương của Nhu tần dành cho y là thật.

Bây giờ mẫu phi đã mất.

Người dịu dàng dặn y mặc thêm quần áo khi trời lạnh, dùng bữa đúng giờ đã không còn.

Lạc Vân Hiên hít một hơi thật sâu, siết chặt tay thành nắm đấm, đè nén nỗi đau và tức giận trong lòng.

“Chuyện xảy ra khi nào? Di thể của bà ấy ở đâu?”

Tạ Sơ Tuyết mím môi dưới “Bà ấy mất năm ngày trước, ta sai người chôn bà ấy rồi, có lẽ bà ấy được chôn ở khu vực núi Đồng Hồ, vị trí cụ thể thì ta không biết.”

Hai mắt Lạc Vân Hiên đỏ ửng nhìn nàng một hồi, sau đó khàn giọng nói.

“Các ngươi đến thôn trấn gần đây mua một cỗ quan tài, chôn cất thi thể của Tây Lăng vương rồi tiếp tục lên đường.”

Chương 631: Phản quốc

Lúc Lạc Vân Hiên hợp tác với Tây Lăng vương, đã biết mình đang bắt tay với hổ.

Nhưng để đoạt được hoàng vị, y vẫn phải mạo hiểm một phen.

Chuyện làm Lạc Vân Hiên muốn giết Tây Lăng vương là khi ông ta dùng mẫu phi uy hiếp y.

Đặc biệt là sau đó Tây Lăng vương luôn cố tình che giấu tung tích của mẫu phi, sát ý trong lòng Lạc Vân Hiên lại tăng lên gấp bội.

Y thấy Tây Lăng vương phải uống thuốc mỗi ngày, số thuốc đó đều do đích thân Tạ Sơ Tuyết cất giữ.

Để giấu được Tạ Sơ Tuyết, Lạc Vân Hiên mất rất nhiều thời gian, mới thành công hạ độc vào số thuốc này.

Bây giờ Tây Lăng vương đã chết.

Đám người còn lại như rắn mất đầu.

Tuy Tạ Sơ Tuyết có phần thông minh nhưng cũng chỉ là nghĩa nữ.

Những người dưới quyền Tây Lăng vương nhất định sẽ không nghe lệnh nàng, thế gia đại tộc có quan hệ phức tạp ở quận Tây Lăng cũng sẽ không nghe theo nàng.

Cuối cùng, lựa chọn duy nhất của nàng là hợp tác với Lạc Vân Hiên.

Hai người bây giờ đã bị trói lên cùng một chiếc thuyền, không ai thoát khỏi đối phương.

Đoàn người mang theo quan tài chứa di thể của Tây Lăng vương tiếp tục lên đường.

Mười ngày sau.

Cuối cùng bọn họ đã đến quận Tây Lăng.

Biết Tây Lăng vương đã chết, người ở quận Tây Lăng vô cùng hoảng sợ.

Trước khi những người khác kịp phản ứng, Lạc Vân Hiên được Tạ Sơ Tuyết hỗ trợ đã nhanh chóng chiếm đoạt quyền lực và tài sản do Tây Lăng vương để lại.

Các thế gia đại tộc ở địa phương ban đầu phản đối Lạc Vân Hiên, muốn đuổi tên đến tử vùng khác này đi, nhưng sau đó không biết Lạc Vân Hiên đã dùng thủ đoạn gì để đàn áp tất cả thế gia đại tộc đó.

Vào thời điểm một trăm ngàn binh mã của triều đình đến quận Tây Lăng, Lạc Vân Hiên đã trở thành nhân vật có ảnh hưởng nhất ở đây.

Quận Tây Lăng tập hợp mọi người chỉ có thể tập hợp được sáu mươi ngàn binh mã.

Kém xa với một trăm ngàn binh mã của triều đình.

Có người ở quận Tây Lăng đề nghị đầu hàng triều đình, nhưng Lạc Vân Hiên từ chối.

Y đã bị buộc tội mưu phản, nếu đầu hàng, Thái tử nhất định sẽ tìm cách giết y!

Lạc Vân Hiên một tay chống lên bản đồ quận Tây Lăng, ánh mắt tối sầm.

“Còn chưa khai chiến, chưa biết ai sẽ thắng ai!”

Từ đầu cuộc chiến, quận Tây Lăng rơi vào thế bất lợi, mất bốn thành trong hai ngày.

Lúc mọi người cho rằng quân đội triều đình thế như chẻ tre đánh trực tiếp vào sào huyệt quân địch, thì quân số của quận Tây Lăng đột nhiên tăng gấp đôi!

Sau đó là một cuộc phản công điên cuồng!

Các chiến báo lần lượt được gửi về Thịnh Kinh.

Sau một thời gian điều dưỡng, Hoàng đế cảm thấy khá hơn một chút.

Tâm trạng của ông cũng được cải thiện.

Đáng tiếc tâm trạng tốt của ông không kéo dài được lâu đã bị hủy hoại bởi chiến báo từ quận Tây Lăng.

“Khởi bẩm bệ hạ, đội quân mà triều đình phái đi bắt phản quân ở quận Tây Lăng đã bị ngăn chặn. Quân ta lúc đầu đánh bại bốn thành của địch, nhưng sau đó phản quân tập hợp số lượng lớn hơn, phát động tập kích bất ngờ quân ta. Quân ta bại trận, thương vong một nửa, năm mươi ngàn người còn lại vội vã rút lui.”

Sắc mặt Hoàng đế âm trầm “Quận Tây Lăng chỉ có sáu mươi ngàn binh mã, triều đình phái một trăm ngàn binh mã, sao có thể bại trận? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Năm vị Các lão nhìn nhau, dáng vẻ do dự ấp úng.

Hoàng đế đập bàn “Nói nhanh!”

Một Các lão vội trả lời thật.

“Khởi bẩm bệ hạ, theo chiến báo gửi về, quân lực hiện tại của quận Tây Lăng vượt xa sáu mươi ngàn, ước tính có ít nhất là

một trăm ngàn người.”

Hoàng đế không tin được “Quận Tây Lăng lấy đâu ra nhiều binh mã như vậy?”

Tuy quận Tây Lăng có thể tạm thời chiêu mộ dân chúng địa phương tham gia quân đội, nhưng dân chúng không được huấn luyện thì hiệu quả chiến đấu rất thấp, dù được đưa ra chiến trường cũng chỉ có thể làm bia đỡ đạn, tuyệt đối không có sức chiến đấu dũng mãnh như trong chiến báo miêu tả.

Các lão ngập ngừng nói “Nghe nói binh mã đột nhiên xuất hiện không phải là người Đại Thịnh, mà là quân Liêu.”

Thái tử luôn đứng im bên cạnh nghe vậy cau mày.

“Ý mọi người là quận Tây Lăng cấu kết với giặc?”

Nước Liêu luôn nhìn chằm chằm Đại Thịnh như hổ đói.

Hàng năm đến mùa thu đông, quân nước Liêu sẽ cưỡi ngựa đến biên giới Đại Thịnh đốt phá cướp bóc, rất nhiều dân chúng vô tội đã chết trong tay bọn chúng.

Huynh đệ và con trai của Định Viễn Hầu đã chết trong trận chiến với quân Liêu.

Hận thù tích lũy nhiều năm, tội lỗi sớm đã chất chồng.

Đối với Đại Thịnh mà nói, nước Liêu là kẻ địch số một!

Hoàng đế tức giận “Tây Lăng vương lại dám cấu kết với giặc phản quốc?!”

Một Các lão khác nói.

“Bệ hạ, mật thám của chúng ta dò thám được Tây Lăng vương đã chết từ lâu, người quản lý quận Tây Lăng hiện giờ chính là U vương.”

Nói cách khác.

Người cấu kết với giặc phản quốc là U vương Lạc Vân Hiên!

Hoàng đế mở to mắt, tưởng mình nghe nhầm, không tin được hỏi lại.

“Khanh vừa mới nói ai?”

Các lão cứng rắn nhắc lại.

“Là U vương Lạc Vân Hiên. Hiện giờ U vương tiếp nhận toàn bộ thế lực của Tây Lăng vương ở quận Tây Lăng. Trước khi khai chiến, quân ta cử người đến khuyên hàng nhưng U vương từ chối. U vương nhất quyết muốn khai chiến, quân ta thấy U vương u mê không tỉnh ngộ, không còn cách nào khác đành phải khai chiến.”

Hoàng đế cảm thấy như có ai đó dội gáo nước lạnh lên đầu mình.

Tất cả lửa giận bị dập tắt, chỉ còn lại cảm giác ớn lạnh thấu xương.

Ông tuyệt đối không ngờ được, đứa con trai mà ông yêu thương nhất, không chỉ phản bội ông mà phản bội cả Đại Thịnh!

Đứa con trai mà ông kỳ vọng không chỉ trở thành phản tặc mà còn trở thành nghịch tặc phản quốc!

Hoàng đế hít thở không được, cảm thấy ngực như thắt lại.

Sau đó tầm mắt ông tối sầm ngất đi!

Mọi người đều kêu lên “Bệ hạ!”

Sau một thời gian hỗn loạn.

Hoàng đế được thái y cứu chữa từ từ tỉnh lại, vừa nghĩ đến Lạc

Vân Hiên lại khiến ông tức giận khó chịu.

Thái tử đang nghe thái y giải thích tình trạng của Hoàng đế, vừa nghe Hoàng đế tỉnh lại, lập tức bước nhanh đến bên giường.

“Phụ hoàng, người thấy thế nào? Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Hoàng đế chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn Thái tử, hồi lâu mới nói.

“Rốt cuộc là tại sao?”

Lạc Thanh Hàn biết ông đang hỏi gì, nhưng vẫn giả như không hiểu, cung kính nói “Phụ hoàng muốn nói gì?”

Hoàng đế lúc này nhìn vô cùng già nua, giọng nói khàn khàn.

“Trẫm không hiểu, tại sao nó lại làm đến mức này? Lẽ nào trẫm chưa đủ tốt với nó sao?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Phụ hoàng nhân hậu hiền từ, đối với ai cũng tốt.”

Hoàng đế nhìn chằm chằm hắn hỏi “Con thấy trẫm có tốt với con không?”

Lạc Thanh Hàn vẫn nói như vậy.

“Phụ hoàng đối với ai cũng tốt.”

Hoàng đế không hài lòng với câu trả lời, cau mày nói “Dù trẫm đã già, mắt nhìn không tốt, con cũng không thể hời hợt với trẫm như vậy, trẫm muốn con nói thật.”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt “Từng lời con nói đều là thật.”

Hoàng đế cau mày, tâm trạng ngày càng tệ.

“Cút ra ngoài.”

“Nhi thần cáo lui.”

Hoàng đế nhìn bóng lưng Thái tử rời đi, không hiểu sao lại nhớ đến mình lúc trẻ.

Hai người trông thì rất giống, nhưng lại có chút khác biệt.

Chương 632: Dẹp loạn

Ban đêm.

Tiêu Hề Hề nằm trên bệ cửa sổ nhìn lên trời sao.

Lạc Thanh Hàn vừa tắm xong, khi vào phòng còn mang theo hơi nước nóng trên người.

Nghe thấy tiếng động từ phía sau, Tiêu Hề Hề quay đầu lại nhìn hắn.

"Điện hạ, ta quan sát tinh tượng, phát hiện sao Tham Lam đang tiến gần đến đế tinh tương lai, Tham Lam biến động nghĩa là đang có chiến tranh, nó đang đến gần người nghĩa là người sắp tham gia trận chiến này."

Lạc Thanh Hàn đi đến cạnh nàng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm rộng lớn.

Hắn không hiểu chiêm tinh, không thấy được khác biệt giữa trời sao đêm nay và trời sao thường ngày.

Nhưng Tiêu Hề Hề đã nói vậy, chắc là không sai.

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Quận Tây Lăng cấu kết với nước Liêu, gây tổn thất nặng nề cho một trăm ngàn binh mã mà triều đình phái đến, triều đình sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ phái thêm viện binh."

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn "Điện hạ sẽ bị phái đi đánh trận sao?"

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng, từ góc độ này khuôn mặt

nàng có vẻ đặc biệt nhỏ, nhìn cũng vô cùng ngoan ngoãn.

Hắn đưa tay lên xoa nhẹ đầu nàng.

“Ta đã hứa với Anh vương sẽ giúp huynh ấy báo thù. Hiện giờ, Tây Lăng vương và Tần Trọng đã chết, chỉ còn lại U vương. Ta phải giết U vương mới không thất hứa với Anh vương. Hơn nữa, ân oán giữa ta và U vương sớm muộn cũng phải giải quyết. Dù lần này không được thì cũng sẽ có lần sau, không cách nào tránh khỏi.”

Sự thật chứng minh, Lạc Thanh Hàn đoán đúng.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng đế triệu tập năm Các lão và Lục bộ Thượng thư, Thái tử, Anh vương và mấy hoàng tử khác cũng được triệu tới, nhìn khí thế này hiển nhiên có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Sức khỏe của Hoàng đế vốn hồi phục khá tốt, nhưng hôm qua do khó thở và đau tim, tình trạng đã thuyên giảm lại đột nhiên trở nên tệ hơn.

Hiện tại ông không thể xuống giường, chỉ có thể dựa vào thành giường, sắc mặt tái nhợt, yếu ớt nói.

“Thế cục hiện giờ ở quận Tây Lăng không lạc quan, các khanh thấy thế nào?”

Nếu U vương không cấu kết với nước Liêu, có lẽ sẽ có nhiều người chủ trương nghị hòa.

Chiến tranh chẳng những sẽ có rất nhiều người chết mà còn rất tốn kém, triều thần đương nhiên hy vọng không có chiến tranh.

Nhưng bây giờ quân Liêu xâm chiếm quận Tây Lăng, điều này chẳng khác nào dẫn sói vào nhà, nếu không thể đuổi hết quân Liêu ra khỏi quận Tây Lăng, đồng nghĩa với việc hai tay dâng quận Tây Lăng.

Ai cũng biết nước Liêu đầy dã tâm, thèm muốn nguồn tài nguyên phong phú của Đại Thịnh không phải ngày một ngày hai.

Một khi bọn chúng có được quận Tây Lăng, nhất định sẽ tiếp tục mở rộng địa bàn, xâm phạm lãnh thổ Đại Thịnh.

Chuyện liên quan đến xã tắc, không thể thỏa hiệp.

Ngoài Hộ bộ Thượng thư khóc lóc nói không có tiền đánh trận, hầu hết những người khác đều bày tỏ ủng hộ.

Hoàng đế không ngạc nhiên trước kết quả này.

Ánh mắt ông lướt qua từng người, cuối cùng dừng lại ở Thái tử, chậm rãi nói.

“Thái tử, trước đó con dẫn quân công thành Thịnh Kinh, mọi người đều khen con là con của trời, được thần phật phù hộ, đao thương bất nhập. Nếu trẫm phái con dẫn quân đến quận Tây Lăng dẹp loạn, hẳn là con có thể đẩy lùi quân Liêu, bình định phản loạn, phải không?”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Thái tử.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi chắp tay đáp lại.

“Nhi thần sẽ cố hết sức, không phụ kỳ vọng của phụ hoàng.”

Hoàng đế hài lòng mỉm cười “Rất tốt.”

Lúc này, Anh vương Lạc Dạ Thần đột nhiên bước ra.

“Phụ hoàng, nhi thần sẵn lòng dẫn quân đến quận Tây Lăng dẹp loạn!”

Mọi người đều sững sờ.

Anh vương vốn là người khoe khoang kiêu ngạo, từ khi Huệ phi qua đời, y đã kiềm chế bản thân rất nhiều, gần đây hiếm

khi thấy gây chuyện.

Không ngờ vào lúc này lại đột nhiên nhảy ra.

Hoàng đế cau mày "Con không biết đánh trận, làm loạn gì ở đây?"

Lạc Dạ Thần kiên trì nói "Thái tử làm chủ tướng, nhi thần có thể làm phó tướng, giúp Thái tử bình định phản loạn!"

Hoàng đế cảm thấy Lạc Dạ Thần ăn no rửng mỡ kiếm chuyện, nên phớt lờ cầu xin của y, chỉ để lại một câu "trẫm mệt rồi, cần nghỉ ngơi" rồi đuổi mọi người đi.

Mọi người rời khỏi cung Vị Ương.

Lạc Dạ Thần nôn nóng đuổi theo Thái tử.

"Đệ đưa ta đến quận Tây Lăng, ta bảo đảm sẽ không gây phiền phức cho đệ!"

Lạc Thanh Hàn quay sang nhìn y "Huynh muốn đến quận Tây Lăng tìm U vương báo thù đúng không?"

Bị người khác nhìn thấu tâm tư, Lạc Dạ Thần không thấy xấu hổ, ngược lại hùng hồn nói.

"Phải, ta muốn tìm U vương báo thù! Nếu U vương không cấu kết với Tây Lăng vương và Tần Trọng bức vua thoái vị, mẫu phi ta đã không chết thảm. Hiện giờ, Tây Lăng vương và Tần Trọng đã chết, chỉ còn lại một mình U vương, ta muốn tự tay giết U vương để an ủi linh hồn mẫu phi trên trời!"

Lạc Thanh Hàn "Nhưng phụ hoàng không đồng ý cho huynh đến quận Tây Lăng, ta không thể kháng chỉ."

Lạc Dạ Thần nhỏ giọng nói "Đệ có thể lén dẫn ta đi, ta bảo đảm không nói ai biết."

Lạc Thanh Hàn vẫn lắc đầu "Không được, trên chiến trường

đao kiếm không có mắt, ta không thể bảo đảm an toàn của huynh, huynh cứ yên tâm ở lại Thịnh Kinh, ta sẽ thay huynh báo thù cho mẫu phi của huynh."

Lạc Dạ Thần cầu xin rất lâu nhưng Thái tử vẫn không thay đổi ý định, nên giận dữ hét lên.

"Trước đây khi đệ ở cạnh ta, lúc nào cũng đại ca ơi đại ca à, bây giờ đại ca có chuyện cần giúp thì không quan tâm phải không?!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Lúc Lạc Dạ Thần về vương phủ, Bộ Sanh Yên thấy y phồng má tức giận, bèn hỏi.

"Ai chọc giận chàng?"

Lạc Dạ Thần kể lại chuyện mình muốn đến quận Tây Lăng dẹp loạn nhưng bị từ chối.

"Ta chỉ đi theo bọn họ đến quận Tây Lăng thôi, ta sẽ không chạy lung tung, càng không nhúng tay vào quân sự, tại sao phụ hoàng và Thái tử lại không cho ta đi? Bọn họ cảm thấy ta không đáng tin vậy sao?!"

Bộ Sanh Yên bình tĩnh khách quan trả lời.

"Đúng vậy, chàng rất không đáng tin."

Lạc Dạ Thần "……"

Bàn về trình độ thọc đao, nhà ai mạnh nhất? Đến phủ Anh vương tìm vương phi!

Y ôm tim hét lên "Cả nàng cũng không giúp ta!"

Bộ Sanh Yên kiên định nhìn y một lúc.

"Chàng rất muốn theo Thái tử đánh trận?"

Lạc Dạ Thần dùng sức gật đầu "Ừm, ta muốn đi!"

Chiều hôm đó, Bộ Sanh Yên dẫn Lạc Dạ Thần đến phủ Định Viễn Hầu.

Lão tướng Định Viễn Hầu vừa ăn đậu phộng vừa kể Lạc Dạ Thần nghe về kinh nghiệm trên chiến trường của mình.

Kỹ năng kể chuyện của ông không tốt lắm nhưng khả năng miêu tả rất tốt.

Cảnh tượng chiến trường đầy tàn tích ngón tay bị chặt đứt được ông miêu tả một cách sống động, nghe đến đây dạ dày của Lạc Dạ Thần quặn thắt khó chịu.

Y nhiều lần muốn lẻn đi, nhưng Bộ Sanh Yên đã dùng vũ lực ép y không được động đậy.

Lạc Dạ Thần bị buộc phải nghe hết câu chuyện chiến trường đẫm máu suốt hai canh giờ.

Để phản ánh sinh động hơn sự tàn khốc của chiến trường, Định Viễn Hầu còn cởi áo để lộ những vết sẹo xấu xí trên người.

Khi Lạc Dạ Thần ra khỏi phủ Định Viễn Hầu, sắc mặt tái nhợt, bước đi lảo đảo, cả người không hề ổn.

Bộ Sanh Yên chậm rãi đi theo y, ung dung hỏi.

"Vương gia còn muốn theo Thái tử đánh trận không?"

Lạc Dạ Thần vừa nghe thấy từ "đánh trận", những cảnh tượng đẫm máu và tàn khốc đó lập tức hiện lên trong đầu, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Y xua tay, khó khăn nói.

"Không đi, không đi nữa."

Chương 633: Mong người chiến thắng trở về

Thế cục ở quận Tây Lăng nghiêm trọng, Thái tử không có nhiều thời gian chuẩn bị.

Mặc Họa chỉ đạo các cung nữ thái giám trong điện Lân Đức bận rộn, thu dọn những thứ có thể dùng chất lên xe.

Vốn Tiêu Hề Hề muốn đến quận Tây Lăng với Thái tử, nhưng sau đó nàng bói một quẻ cho Thái tử, quẻ cho thấy trận này Thái tử sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nguy hiểm không phải ở chiến trường, mà ở trong cung.

Để có thể kịp thời giải quyết nguy hiểm, Tiêu Hề Hề quyết định ở lại hoàng cung.

Nàng đặt một túi nhỏ vào tay Thái tử.

“Bên trong có một trăm lá bùa hộ thân ta thức suốt đêm làm cho người, còn có một số thuốc trị thương và thuốc giải độc mà sư phụ chuẩn bị cho ta, ta đưa hết cho người, người nhất định phải giữ kỹ, không được làm mất.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, sâu trong đáy mắt có một loại cảm xúc khó hiểu thầm dâng trào.

“Ta sẽ cố gắng về sớm, nàng nhất định phải chờ ta.”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Ừm.”

Lạc Thanh Hàn “Chờ ta trở về, chúng ta sẽ …”

Tiêu Hề Hề lập tức bịt miệng hắn lại, lo lắng nói “Tuyệt đối

không được nói mấy lời như vậy, trong truyện một khi nói mấy lời như vậy, cuối cùng đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Lạc Thanh Hàn lặng lẽ cười.

Hắn kéo tay Tiêu Hề Hề ra, giữ chặt trong lòng bàn tay.

"Ta sắp xuất chinh rồi, nàng nói mấy câu hay ho làm ta vui đi."

Tiêu Hề Hề nghiêng đầu nhìn hắn, nghĩ ngợi một hồi rồi nói.

"Người có nhớ trước đây người từng hỏi ta một câu không?"

Lạc Thanh Hàn "Hửm?"

Tiêu Hề Hề "Lúc đó người hỏi ta, cảm thấy người là người thế nào? Khi đó ta nói, người là người ra sao đều do người quyết định. Thật ra câu trả lời đó khá hời hợt, bây giờ ta có một câu trả lời hay hơn, người muốn nghe không?"

Lạc Thanh Hàn "Nói nghe thử xem."

"Người là người mà ta muốn khoe với cả thế giới, lại không muốn chia sẻ với bất kỳ ai."

Tiêu Hề Hề nói xong, mặt hơi nóng lên.

Nàng cười ngượng ngùng.

Lạc Thanh Hàn thấy nóng bừng trong lòng.

Cảm xúc ẩn sâu trong lòng như dung nham nóng hổi sôi sục, dường như kế đó sẽ bùng nổ.

Hắn trầm giọng hỏi "Ta có gì đáng để nàng khoe với người khác?"

Tiêu Hề Hề xòe bàn tay ra đếm.

“Người đẹp trai, não tốt, có thể xem là nhớ, quan trọng nhất là người rất tốt với ta! Người kể chuyện cho ta nghe, mua kẹo hồ lô cho ta, cho ta nuôi heo trồng rau ở Đông cung, còn câu cá cho ta ăn, khi ta gặp nguy hiểm, người không chút do dự đứng ra bảo vệ ta …”

Nàng càng nói càng cảm động, ôm ngực cảm thán.

“Chắc kiếp trước ta đã giải cứu thế giới nên kiếp này mới may mắn gặp được người tốt như Thái tử!”

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn không tự chủ cong lên “Trong mắt nàng, lẽ nào ta không có khuyết điểm sao?”

Tiêu Hề Hề không do dự nói.

“Khuyết điểm chắc chắn có! Ví như người quá kén ăn, còn lắm chuyện, miệng độc địa, quan trọng là thẳng đuột không biết lãng mạn! Nói một câu khó nghe thì, nếu người không phải là Thái tử, với lời nói độc chết người không đền mạng của người thì chắc chắn độc thân cả đời!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Bùm một tiếng, tất cả bong bóng màu hồng đang bay lơ lửng vỡ tung.

Hắn mặt không biểu cảm nói “Ta không biết ta ở trong lòng nàng lại nhiều vấn đề như vậy.”

Tiêu Hề Hề an ủi “Con người không ai hoàn hảo, có thể hiểu được.”

Thường công công nhỏ giọng nhắc nhở.

“Hành lý đã dọn xong, cũng sắp đến giờ, Điện hạ nên xuất phát rồi.”

Lạc Thanh Hàn ôm Tiêu Hề Hề vào lòng, cúi đầu hôn lên má nàng.

“Nhất định phải chờ ta về.”

Tiêu Hề Hề “Khi người về nhớ mua cho ta hai hộp bánh Tô Hương Đường.”

Lạc Thanh Hàn nói được.

Hắn hôn lên môi Tiêu Hề Hề rồi mới buông nàng ra.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn lên xe ngựa.

Đoàn xe từ từ rời khỏi Đông cung.

Các phi tần khác ở Đông cung cũng đến tiễn.

Các nàng biết lần này Thái tử đi đánh trận, trong lòng lo lắng không thôi, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, liệu Thái tử có thể bình yên trở về không?

Thái tử đích thân dẫn tám mươi ngàn binh mã rời Thịnh Kinh.

Chớp mắt đã đến Trung thu.

Những năm trước, trong cung thường tổ chức tiệc Trung thu và lễ hội đèn lồng.

Nhưng năm nay Hoàng đế bị bệnh, không thể dự tiệc, hơn nữa Thái tử còn đang đánh trận ở tiền tuyến, lúc này hoàng cung không tiện mở tiệc.

Thế là Thái hậu xua tay hủy gia yến và lễ hội đèn lồng năm nay, chỉ ban cho mỗi cung một bàn tiệc.

Điện Thanh Ca cũng được một bàn.

Những món ăn được ngự trù chuẩn bị kỹ lưỡng đương nhiên vô cùng thơm ngon.

Sau khi Tiêu Hề Hề ăn uống no say, nàng ôm bình rượu ngồi

dưới hiên.

Nàng rót một ly rượu quế, nâng ly nhìn trăng sáng trên trời rồi cười nói.

“Mong người chiến thắng trở về, Thái tử Điện hạ của ta.”

Không lâu sau, một chiến báo khẩn được gửi về Thịnh Kinh.

Chiến báo này gây chấn động cả triều đình.

Chiến báo nói Thái tử Lạc Thanh Hàn dẫn tám mươi ngàn binh mã không đến quận Tây Lăng, mà vòng sang nước Liêu!

Dân số của nước Liêu vốn đã ít hơn Đại Thịnh, hiện tại năm mươi ngàn binh mã đã đến quận Tây Lăng, trong nước chỉ còn lại bốn mươi ngàn binh mã.

Lúc Thái tử dẫn đầu tám mươi ngàn binh mã xuất hiện ở biên giới nước Liêu, toàn bộ nước Liêu sợ đến hồn bay phách tán.

Liêu vương cuống quít tập kết người chống giặc ngoại xâm, đồng thời sai người truyền tin cho quân Liêu ở quận Tây Lăng nhanh chóng quay về tiếp viện.

Định Viễn Hầu nghe được chuyện này không khỏi cười lớn.

“Chiêu giải quyết tận gốc này của Thái tử Điện hạ thật lợi hại!”

Người Liêu dám tấn công quận Tây Lăng của họ, họ sẽ trực tiếp đánh nước Liêu!

Để xem ai thắng ai!

Hành động của Thái tử nhận được nhiều lời khen, cũng vấp phải chỉ trích của triều đình.

Một số người cho rằng Thái tử vô cùng mưu trí, một số người cho rằng Thái tử quá bốc đồng.

Nhưng dù họ có nói gì đi nữa cũng không thể lay chuyển bước tiến hành quân của Thái tử.

Ở quận Tây Lăng, năm mươi ngàn quân Liêu đốt phá cướp bóc bừa bãi.

Bọn chúng đến quận Tây Lăng không chỉ để giúp U vương chống lại quân đội triều đình mà còn để cướp thêm người và tiền tài.

U vương Lạc Vân Hiên đã đánh giá thấp sự tham lam và tàn ác của quân Liêu.

U vương tưởng rằng chỉ cần cấp đủ tiền tài vàng bạc, quân Liêu sẽ làm theo những gì đã thỏa thuận, không ngờ quân Liêu chỉ là một đám cướp không có điểm dừng.

Sau khi đánh bại quân đội triều đình, bọn chúng bắt đầu lộ nguyên hình, hoành hành ngang ngược ở quận Tây Lăng.

Vô số dân chúng bị tàn sát, tan cửa nát nhà.

Thậm chí các danh môn vọng tộc ở địa phương cũng không thoát được kiếp nạn, không chỉ tài sản mà cả phụ nữ cũng bị cướp đi chà đạp.

Lạc Vân Hiên không ngăn được, toàn bộ quận Tây Lăng gần như biến thành địa ngục trần gian.

Đúng lúc này, quân Liêu bất ngờ nhận được mật thư từ nước Liêu, biết quân đội Đại Thịnh đang tấn công nước Liêu.

Quân Liêu bất đắc dĩ dừng lại, quay về tiếp viện nước Liêu.

Nào ngờ bọn chúng còn chưa kịp về đến nước Liêu đã bị đội quân của Thái tử phục kích giữa đường.

Chương 634: Tin thắng trận

Quân Liêu bị quân đội của Thái tử đánh bại, tổn thất nặng nề.

Tàn quân còn lại bị đánh bại tháo chạy về nước Liêu.

Thái tử không bỏ qua, ra lệnh tiếp tục truy đuổi.

Tám mươi ngàn quân xông vào nước Liêu.

Trên đường đi đốt phá cướp bóc, mọi việc làm của quân Liêu ở Đại Thịnh đều được trả lại đầy đủ.

Nước Liêu bốn bề khói lửa.

Quân Liêu tinh nhuệ xông ra liều chết chống cự, còn có thích khách lẻn vào doanh trướng Đại Thịnh thích sát Thái tử.

Dù bọn chúng có dùng cách gì đi nữa, cũng không thể làm hại Thái tử dù chỉ một chút.

Đặc biệt khi quân Liêu nhìn thấy mũi tên bay về phía Thái tử nhưng bị một rào cản vô hình chặn lại, quân Liêu vô cùng kinh hãi.

Cảnh tượng đó thật sự không thể tin được.

Như thể có một sức mạnh thần kỳ đang bảo vệ Thái tử Đại Thịnh.

Quân Liêu tuy dũng mãnh, nhưng dũng mãnh của bọn chúng chỉ nhằm vào người phàm, hiển nhiên Thái tử của vương triều Đại Thịnh không nằm trong số đó.

Đối mặt với Thái tử Đại Thịnh đao thương bất nhập, quân Liêu bắt đầu sợ hãi.

Đao kiếm mũi tên của bọn chúng thậm chí không dám nhắm vào Thái tử Đại Thịnh.

Khí thế của quân Đại Thịnh ngày càng tăng, trong khi quân Liêu đang dần rút lui.

Tình thế trước mắt, nước Liêu chiến bại là tất nhiên.

Lúc Thái tử dẫn quân xông vào vương đô nước Liêu, Liêu vương đã phải dẫn các vương công quý tộc rời thành đầu hàng, cầu xin quy thuận, chủ động dâng ấn Liêu vương.

Thái tử nhận ấn Liêu vương, lệnh cho người chuyển tiền tài vàng bạc chiếm được cùng với các tù binh về Đại Thịnh.

Tin thắng trận của Thái tử trước quân Liêu được báo về Thịnh Kinh.

Dân chúng hân hoan vui mừng, triều thần cũng hết lời khen ngợi Thái tử.

Cả những người trước đây cho rằng Thái tử bốc đồng, giờ đã thay đổi quan điểm, cảm thấy Thái tử là người nhìn xa trông rộng.

Đội vận chuyển tiền tài vàng bạc và tù binh từ nước Liêu tiến vào Thịnh Kinh, hùng dũng đi về phía hoàng cung.

Vô số dân chúng trên đường vây xem.

Những năm qua, Đại Thịnh đánh rất nhiều trận lớn nhỏ với nước Liêu, nhưng chưa từng đánh vào vương đô nước Liêu, càng không xuất hiện cảnh tượng rầm rộ này.

Mọi người cảm thấy vui vẻ hả dạ.

Định Viễn Hầu vô cùng vui mừng, đặc biệt mời các lão binh

tàn tật trong phủ cùng nhau đến Lưu Quang Các chè chén một bữa.

Bọn họ đổ rượu xuống đất, nâng ly kính những người thân và đồng đội đã khuất.

Thái tử dẫn quân rút khỏi nước Liêu rồi đi đến quận Tây Lăng.

U vương vẫn còn sống, tàn dư của phản quân ở quận Tây Lăng vẫn chưa quét sạch, chiến tranh vẫn đang tiếp diễn.

Chớp mắt đã vào đông.

Thành Thịnh Kinh đón đợt tuyết đầu tiên trong năm.

Tiêu Hề Hề mặc áo khoác bông dày dặn.

Nàng ngồi xếp bằng trên đệm, một tay cầm lò sưởi, tay kia cầm bài.

Lý trắc phi ngồi bên trái, Diêu chiêu huấn ngồi bên phải.

Ba người đang đấu địa chủ.

Ván này Lý trắc phi là địa chủ, nàng đắc ý lắc lắc một lá bài trong tay "Ta chỉ còn một lá bài."

Lá bài trong tay Diêu chiêu huấn không tốt, nàng chỉ đành quay đầu nhìn Tiêu trắc phi, hy vọng Tiêu trắc phi có thể xoay chuyển tình thế.

Tiêu trắc phi không phụ kỳ vọng của nàng, đầu tiên ra sảnh, cuối cùng là hai lần xám chí, trong tay không còn lá bài nào.

Lý trắc phi ném mạnh bài trong tay lên bàn, bất lực tức giận.

"A a a sao ta lại thua nữa?!"

Nàng chạm vào túi của mình, thấy nó trống rỗng.

Tiêu Hề Hề vừa thấy nàng như vậy đã biết nàng lại thua sạch rồi.

Diêu chiêu huấn từng học được bài học, bây giờ nàng rất thận trọng trong việc chơi bài, luôn làm nông dân với Tiêu trắc phi, tuy nàng vẫn không thắng nhiều như Tiêu trắc phi, nhưng vẫn thắng được chút tiền, so với Lý trắc phi thì khá may mắn.

Tiêu Hề Hề ngửi thấy mùi thơm, biết khoai lang nướng đã có thể ăn được.

Nàng nhanh chóng gọi Bảo Cầm đào những củ khoai lang trong lò than ra.

Những củ khoai lang nướng thơm lừng được bày lên bàn.

Tiêu Hề Hề mời Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn cùng ăn.

Lý trắc phi chê khoai lang nướng là đồ ăn thô thiển, nhưng lại không quản được tay chọn củ khoai lang nướng lớn nhất.

Lột vỏ khoai lang rồi cắn một miếng.

Quá ngon!

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa hỏi "Hiện giờ cô nặng bao nhiêu?"

Lý trắc phi đang ăn khoai lang thì sững người.

Vì tham gia thọ yến của Thái hậu, Lý trắc phi đã điên cuồng giảm cân, cuối cùng cũng thành công.

Sau đó nàng lại bắt đầu buông thả bản thân, ăn uống thỏa thích, cân nặng lại tăng vọt.

Bây giờ nàng lại mập như trái bóng.

Lông mày Lý trắc phi dựng đứng, khuôn mặt trắng nõn mập mạp nhăn lại, giống như bánh bao nhân thịt.

“Ai mượn ngươi lo?!”

Tiêu Hề Hề thở dài “Cô biết trên đời này thứ gì không chung thủy nhất không?”

Lý trắc phi linh cảm lời tiếp theo của nàng sẽ không tốt nên lập tức ngậm miệng không trả lời.

Tuy nhiên, Diêu chiêu huấn không kiềm được h.am muốn tri thức mãnh liệt, tò mò hỏi.

“Là gì?”

Tiêu Hề Hề “Trên đời này thứ không chung thủy nhất chính là tiền, đã nói là cùng ra ngoài, chớp mắt lại chạy vào túi người khác.”

Nói đến đây, nàng không quên ẩn ý nhìn Lý trắc phi.

Lý trắc phi “……”

Nàng nghĩ đến cái túi trống rỗng của mình, không nói nên lời.

Tiêu Hề Hề lại hỏi “Thế hai người biết trên đời này thứ gì chung thủy nhất không?”

Diêu chiêu huấn tiếp tục hỏi “Là gì?”

Tiêu Hề Hề “Thứ chung thủy nhất chính là thịt mỡ, dù làm gì cũng không vứt được.”

Lý trắc phi “Ta nghi ngờ ngươi đang mắng ta.”

Tiêu Hề Hề “Tự tin một chút, bỏ ba chữ đầu tiên đi.”

Lý trắc phi “……”

Đến khi rời điện Thanh Ca, sắc mặt Lý trắc phi vẫn đen thui.

Nàng thầm thề, tháng này sẽ không đến điện Thanh Ca nữa!

Vì Thái tử đi vắng nên Cảnh trắc phi và Bạch trắc phi hiếm khi ra ngoài, những người khác cũng rất an phận.

Toàn bộ Đông cung yên tĩnh lạ thường.

Diêu chiêu huấn luôn thích buôn dưa, gần đây không đào được tin gì, cảm thấy khá trống trải, thường xuyên đến nói chuyện với Tiêu trắc phi, nếu gặp Lý trắc phi thì ba người sẽ cùng chơi bài.

Lần nào cũng kết thúc bằng cảnh Lý trắc phi thua sạch rồi bị Tiêu trắc phi chọc tức bỏ về.

Diêu chiêu huấn không thể hiểu được quan hệ giữa Tiêu trắc phi và Lý trắc phi.

Nói bọn họ quan hệ tốt, trông không giống lắm, vẻ mặt Lý trắc phi luôn khó chịu khi nhìn thấy Tiêu trắc phi.

Nói bọn họ quan hệ không tốt, mà Lý trắc phi cứ dăm ba hôm lại đến tìm Tiêu trắc phi chơi bài.

Nữ nhân thật khó hiểu!

Thời gian từng ngày trôi qua.

Thời điểm cuối năm đang đến gần, hoàng cung bắt đầu chuẩn bị đón năm mới.

Ý nghĩ lớn nhất của Tiêu Hề Hề trong năm mới là có nhiều món ăn vặt ngon hơn.

Đêm giao thừa, Thái hậu bày tiệc đoàn viên ở Bích Quế Các, tất cả phi tần, hoàng tử, công chúa các cung đều có mặt.

Cả Hoàng đế đang bệnh cũng tới.

Bên cạnh ông còn có một đạo sĩ.

Đạo sĩ đó được Hoàng đế xem trọng, chẳng những được Hoàng đế ban chỗ ngồi, mà chỗ ngồi đó còn rất gần với vị trí của Hoàng đế.

Phải biết rằng chỗ ngồi ở đây được sắp xếp theo thân phận địa vị.

Chỗ càng gần chủ tọa, thì chứng tỏ địa vị càng cao.

Chương 635: Tiệc đoàn viên

Đạo sĩ mặc đạo bào xanh đậm, tay cầm phất trần, trông tầm bốn mươi nhưng tóc đã bạc trắng.

Theo trực giác, Tiêu Hề Hề cảm thấy đạo sĩ này không đơn giản.

Tiếc là nàng ngồi xa đạo sĩ nên không thể quan sát kỹ, chỉ có thể nhìn từ xa.

Đạo sĩ luôn nở nụ cười trên môi, động tác ăn uống rất tao nhã, trông rất nhún nhường hiền lành.

Vì Tiên hoàng trầm mê cầu tiên đạo vào những năm cuối đời nên Thái hậu theo bản năng bài xích tất cả đạo sĩ.

Lúc này bà thấy Hoàng đế đi cùng một đạo sĩ, Thái hậu ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng đã nảy sinh bất mãn, bà định tìm cơ hội đuổi đạo sĩ, ngăn cản Hoàng đế đi vào vết xe đổ của Tiên hoàng.

Sức khỏe Hoàng đế kém, chán ăn, ăn không được bao nhiêu, chỉ ngồi một lát rồi người bên cạnh dìu đứng dậy, xoay người rời khỏi bữa tiệc.

Trông ông bây giờ già đi rất nhiều, tóc bạc gần hết, dù chỉ đi vài bước cũng cần có người dìu.

Đạo sĩ theo Hoàng đế rời đi.

Sau bữa tiệc đoàn viên, mọi người rời Bích Quế Các.

Tiêu Hề Hề vừa mới ngồi lên kiệu, đã bị Bạch trắc phi gọi lại.

“Tiêu muội muội, chúng ta đều về Đông cung, hay là cùng đi đi?”

Đường rộng như vậy, cũng không thể ngăn người khác đi, Tiêu Hề Hề không quan tâm đáp “Tùy cô.”

Hai chiếc kiệu đi song song về phía trước.

Mùa đông vốn đã lạnh, nhiệt độ về đêm càng thấp hơn.

May là Tiêu Hề Hề mặc y phục đủ dày, trong tay có lò sưởi, nên cũng không lạnh lắm.

Chiếc kiệu lắc lư làm nàng thấy hơi buồn ngủ.

Nàng nhịn không được ngáp một cái.

Bạch trắc phi cảm khái nói “Chớp mắt Thái tử đi đã nửa năm, nhưng Thái tử vẫn chưa về, không biết ngài ấy thế nào rồi?”

Giọng của nàng vẫn yếu ớt như ngày nào, bình thường thì không sao, nhưng bây giờ bị gió lạnh thổi qua gần như biến mất.

Tiêu Hề Hề đang cố gắng chống lại cơn buồn ngủ nên không nghe rõ Bạch trắc phi nói gì, bèn hỏi.

“Cô nói gì cơ?”

Bạch trắc phi lặp lại lời vừa nói.

Tiêu Hề Hề “Cô không thể nói to lên được sao? Gió lớn quá, ta nghe không rõ.”

Bạch trắc phi đành phải lớn tiếng hét vào mặt nàng.

“Ta muốn hỏi muội có tin tức gì về Thái tử không …”

Nàng chưa kịp hét xong, một cơn gió lạnh thổi vào mặt, ùa

vào cái miệng đang mở của nàng.

Lời của nàng chợt ngừng lại.

Nàng bị gió lạnh làm ngạt thở, ho đến mức trắng bệch cả mặt.

Liễu Nhứ lo lắng hỏi "Nương nương sao vậy? Có phải bệnh cũ tái phát không?"

Nàng vừa nói vừa quen tay lấy bình thuốc ra, chuẩn bị đưa thuốc cho Bạch trắc phi.

Bạch trắc phi đẩy tay nàng ra, khàn giọng nói "Ta không sao, chỉ bị sặc gió thôi."

Liễu Nhứ nhanh chóng vuốt lưng nhuận khí cho nàng.

Trong lúc hai chủ tớ bận rộn thì kiệu của Tiêu trắc phi đã đi xa.

Lúc Bạch trắc phi ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện Tiêu trắc phi đã biến mất từ lâu.

Bạch trắc phi không có được tin tức mình muốn thì vô cùng tức giận.

"Tiêu trắc phi này chắc chắn là cố ý, nàng ta chính là không muốn tiết lộ tin tức của Thái tử với ta."

Liễu Nhứ khó hiểu "Sao người chắc chắn Tiêu trắc phi có tin tức của Thái tử?"

Bạch trắc phi mím môi, không muốn trả lời vấn đề này.

Tuy nàng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật rõ ràng Tiêu trắc phi là người được sủng ái nhất Đông cung, Thái tử đi đã nửa năm, nhất định sẽ nhớ Tiêu trắc phi trong cung, nói không chừng sẽ sai người bí mật gửi thư cho Tiêu trắc phi.

Thật vậy, Tiêu Hề Hề đã nhận được một phong thư.

Nhưng thư này tận mùng chín tháng Giêng mới đến tay nàng.

Lúc Thái tử viết thư này vẫn đang đầu đông, khi thư đến tay Tiêu Hề Hề thì tết cũng đón xong rồi.

Tiêu Hề Hề không khỏi than thở, tốc độ liên lạc thời cổ đại quá chậm.

Trong thư nói về tình hình hiện tại của hắn.

Đương nhiên, hắn chỉ nói chuyện tốt, mấy chuyện bị thương gặp nguy hiểm thì không nhắc chữ nào.

Thái tử còn nói sinh nhật lần thứ hai mươi của hắn sắp đến, nhắc nhở Tiêu Hề Hề chuẩn bị quà cho hắn.

Hắn đặc biệt ghi chú ở cuối thư —

Không cần rùa! Không cần động vật sống!

Tiêu Hề Hề sờ sờ Lạc Tiểu Hi đang giả chết bên cạnh, miệng lẩm bẩm.

“Rùa đáng yêu mà, tại sao hắn không cần rùa? Ta còn đang muốn tặng hắn thêm một con rùa, vừa hay có thể làm bạn với ngươi.”

Lạc Tiểu Hi nằm bất động trên thảm như mất hồn.

Gần đây, mỗi ngày Tiêu Hề Hề ngoài ăn ngủ, chơi bài và đọc truyện, thì còn có thêm một nhiệm vụ, chính là chuẩn bị quà sinh nhật cho Thái tử.

Sinh nhật nàng năm ngoái, Thái tử đã tự tay khắc một con dấu mèo con tặng nàng.

Nàng vẫn đeo con dấu đó trên cổ, mang nó bên mình hàng ngày.

Tiêu Hề Hề quyết định có qua phải có lại, tặng một con dấu cho Thái tử.

Nàng cố ý tìm một khối bạch ngọc thượng hạng, bắt đầu khắc con dấu.

Kết quả sau mấy ngày mày mò vẫn không khắc được một con dấu tử tế nào.

Tiêu Hề Hề nhìn khối bạch ngọc bị khắc thành một vật thể bất thường, nghiêm túc suy nghĩ, quyết định từ bỏ công việc khắc con dấu gian khổ.

Nàng lại mài ngọc, mài bạch ngọc thành đồng điếu.

Ban đầu nàng muốn làm một khóa đồng tâm, nhưng độ khó quá cao, nàng không làm được, nên quyết định làm một đồng điếu.

Đồng điếu này trông tròn hơn hoàn bội thông thường, thoạt nhìn trông giống donut mới ra lò.

Tiêu Hề Hề đánh bóng donut bạch ngọc, sau đó bện một vòng dây màu xanh, móc vào donut bạch ngọc, làm thành một sợi dây chuyền bạch ngọc.

Nàng đánh giá một hồi, vô cùng hài lòng.

Tiêu Hề Hề cất dây chuyền bạch ngọc, chạy ra ngoài hét lớn với Bảo Cầm.

“Ta muốn ăn bánh donut.”

Bảo Cầm hỏi bánh donut là gì?

Sau đó Tiêu Hề Hề mô tả cách làm, hình dáng và hương vị của donut.

Bảo Cầm hiểu được đại khái “Người chờ một chút, nô tỳ đi nghiên cứu.”

Cách làm bánh donut không khó, sau khi đầu bếp Bảo Cầm tỉ mỉ nghiên cứu, đã nhanh chóng làm ra món bánh donut trong kí ức của Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề cắn một miếng, vừa mềm vừa ngọt, ngon quá ngon!

Hôm nay Diêu chiêu huấn lại đến.

Tiêu Hề Hề đẩy dĩa bánh donut tới trước mặt nàng, mời nàng ăn thử.

Nữ nhân nào cũng thích đồ ngọt, Diêu chiêu huấn cũng không ngoại lệ.

Nàng tức thì bị mùi thơm của bánh donut thu hút, cầm một cái ăn thử.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ngon không?"

Diêu chiêu huấn gật đầu mạnh "Ngon lắm!"

Bánh donut tuy ngon nhưng ăn nhiều sẽ dễ mập, Diêu chiêu huấn không muốn mập như Lý trắc phi, ăn xong một cái rồi dừng lại.

Nàng cầm tách trà nóng nhấp một ngụm rồi từ từ thở ra.

Cảm giác uống trà nóng và ăn bánh ngọt trong mùa đông thật tuyệt!

Tiêu Hề Hề không sợ mập, tiếp tục vui vẻ ăn bánh donut.

Diêu chiêu huấn "Nương nương còn nhớ vị đạo sĩ đi theo Hoàng đế trong bữa tiệc đoàn viên vào đêm giao thừa không?"

_____

Chương 636: Người hâm mộ não tàn

Tiêu Hề Hề vừa nhìn thấy dáng vẻ ngồi lê đôi mách đặc trưng của nàng, thì biết sau đó sẽ có dưa để buôn, bèn đáp lại.

“Nhớ, ông ta thì sao?”

Diêu chiêu huấn “Muội nghe nói, đạo hiệu của ông ta là Không Thiền.”

Tiêu Hề Hề nhịn không được chê “Tên này nghe giống Phật hiệu hơn.”

Diêu chiêu huấn tán thành “Thì bởi vậy, nếu không phải tận mắt thấy ông ta, chỉ nghe tên còn tưởng ông ta là hòa thượng.”

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho nàng tiếp tục.

Diêu chiêu huấn “Bây giờ Hoàng thượng rất tín nhiệm ông ta, suốt ngày dẫn ông ta theo bên cạnh, nghe nói ông ta còn luyện đan cho Hoàng thượng.”

Tiêu Hề Hề “Luyện đan gì?”

Diêu chiêu huấn lắc đầu “Chuyện này thì muội không biết, chắc là đan dược có thể giúp cơ thể khỏe mạnh hơn.”

Sức khỏe của Hoàng đế đang dần suy yếu là một sự thật mà ai cũng biết, các thái y đã thử hết cách nhưng tình trạng của Hoàng đế vẫn không thuyên giảm, với tính tình của Hoàng đế, chắc chắn sẽ không chịu bỏ cuộc.

Chắc ông ấy nghĩ nếu y thuật không có tác dụng thì thử cầu thần bái Phật.

Còn nước còn tát, biết đâu sẽ có tác dụng?

Diêu chiêu huấn tiếp tục "Hẳn là Thái hậu không thích Không Thiền, hai lần đuổi Không Thiền đi. Sau khi Hoàng đế phát hiện, Hoàng đế yêu cầu Thái hậu không can thiệp vào chuyện của mình, làm Thái hậu rất giận, mẫu tử hai người cãi vã không vui."

Hoàng đế không dễ bị lừa, Không Thiền có thể khiến Hoàng đế nói giúp ông ta trước mặt Thái hậu, chứng tỏ Không Thiền có năng lực thực sự.

Tiêu Hề Hề càng tò mò về lai lịch và mục đích của Không Thiền.

"Muội biết Không Thiền từ đâu tới không?"

Diêu chiêu huấn "Nghe nói ông ta đến từ Huyền Môn gì đó, muội chưa từng nghe nói đạo quán nào tên Huyền Môn, ông ta không phải đang lừa gạt đó chứ."

Tiêu Hề Hề nghe thấy hai từ "Huyền Môn", trong lòng khẽ động.

"Vậy muội có biết ông ta hiện giờ ở đâu không?"

Diêu chiêu huấn "Nghe nói ông ta hiện đang ở Tam Thanh Quan."

Tam Thanh Quan là đạo quán lớn nhất ở thành Thịnh Kinh, với mức độ xem trọng Không Thiền của Hoàng đế, ông ta ở đó cũng không có gì ngạc nhiên.

Tiêu Hề Hề quyết định đến Tam Thanh Quan một chuyến.

Trước khi Thái tử đi có đưa cho nàng một tấm lệnh bài, chỉ cần nàng cầm lệnh bài đó có thể rời cung bất cứ lúc nào.

Sáng sớm hôm nay, nàng thay một bộ quần áo như dân chúng

bình thường lên xe ngựa rời cung.

Đi cùng nàng còn có Phó thống lĩnh Ngọc Lân vệ Thượng Khuê.

Triệu Hiền theo Thái tử đến quận Tây Lăng, hiện tại toàn bộ Ngọc Lân vệ đều do Thượng Khuê quản lý.

Tam Thanh Quan là đạo quán lớn nhất trong thành Thịnh Kinh, không chỉ có hoàng gia bảo vệ, mà danh tiếng còn vang xa, đương nhiên không thiếu tín đồ, mỗi ngày người đến thắp hương cầu nguyện nhiều vô số.

Tiêu Hề Hề trực tiếp tìm đến quan chủ Thiên Nhất đạo nhân.

Thiên Nhất đạo nhân vốn có quan hệ hợp tác với Thái tử, miễn cưỡng xem như là người phe Thái tử.

Khi biết trắc phi của Thái tử tới tìm, đương nhiên nhiệt tình tiếp đón nàng.

Tiêu Hề Hề cũng không vòng vo, nói thẳng mục đích của mình.

“Có phải Không Thiền sống ở đây không?”

Thiên Nhất đạo nhân gật đầu “Đúng vậy, ông ta gắn danh Tam Thanh Quan chúng ta, đương nhiên do chúng ta phụ trách việc ăn ở của ông ta rồi.”

Gắn danh chính là mượn cái tên Tam Thanh Quan mà thôi.

Thiên Nhất đạo nhân đang biểu thị Không Thiền không phải người của Tam Thanh Quan.

Tiêu Hề Hề “Con người ông ta thế nào?”

Thiên Nhất đạo nhân cười nói “Con người ông ta khá tốt, học rộng hiểu nhiều, đối xử với người khác rất ôn hòa, tuy được Hoàng đế xem trọng nhưng không hề kiêu căng.”

Thật ra ông nhìn Không Thiền rất ngứa mắt.

Rõ ràng ông mới là quan chủ của Tam Thanh Quan, nhưng Hoàng đế lại xem trọng tên Không Thiền từ đâu nhảy ra.

Điều này làm ông thấy có hơi không công bằng.

Tiêu Hề Hề không biết mấy suy nghĩ trong lòng Thiên Nhất đạo nhân, nàng nghĩ ngợi rồi lại hỏi.

"Ông biết lai lịch của Không Thiền không?"

Thiên Nhất đạo nhân thấy Tiêu trắc phi rất có hứng thú với Không Thiền, Tiêu trắc phi lại là sủng phi của Thái tử, nàng đến điều tra Không Thiền có lẽ là do Thái tử chỉ thị.

Thế nên Thiên Nhất đạo nhân không giấu diếm, chậm rãi nói.

"Ông ta nói mình đến từ Huyền Môn, người chắc là biết Huyền Môn chứ? Đó là một môn phái ẩn thế, nghe nói người trong Huyền Môn rất có bản lĩnh, bần đạo ngưỡng mộ đại danh Huyền Môn đã lâu, nhưng không may mắn được tận mắt nhìn thấy phong thái của Huyền Môn, Tiên hoàng từng tốn rất nhiều nhân lực tiền tài để tìm tung tích Huyền Môn, nhưng cuối cùng vẫn không có manh mối."

Nói đến đây, trên mặt Thiên Nhất đạo nhân hiện lên vẻ khao khát.

Tiêu Hề Hề rất quen thuộc vẻ mặt này.

Lúc nàng học cấp ba, các bạn nữ cùng lớp sẽ lộ ra nét mặt si mê như vậy khi theo đuổi thần tượng.

Tiêu Hề Hề hơi ngạc nhiên.

Nàng không ngờ vị đạo trưởng này lại là người hâm mộ não tàn của Huyền Môn.

Cả đống tuổi rồi vẫn theo đuổi thần tượng, lợi hại nha!

Thiên Nhất đạo nhân thấy nàng im lặng, tưởng nàng không hứng thú với chuyện này nên đổi chủ đề sang Không Thiền.

“Không Thiền nói ông ta đến từ Huyền Môn, nhưng ta không tin lắm.”

Tiêu Hề Hề “Tại sao?”

Thiên Nhất đạo nhân nói “Huyền Môn là môn phái ẩn thế, ẩn thế là gì? Nghĩa là ẩn mình cách biệt với thế tục, nhớ năm đó Tiên hoàng tốn nhiều tâm huyết để tìm kiếm tung tích Huyền Môn, người trong Huyền Môn vẫn chưa từng lộ diện, chứng tỏ Huyền Môn không thèm can dự thế tục, thế mà Không Thiền đó lại chủ động tiếp cận Hoàng đế, trái ngược với nguyên tắc hành sự của Huyền Môn.”

Tiêu Hề Hề thấy ông như vậy, lần nữa nhớ tới các bạn nữ cùng lớp thời cấp ba, khi thần tượng của mình bị người khác bôi nhọ, phản ứng của họ cũng giống như Thiên Nhất đạo nhân bây giờ.

Nàng hỏi “Có thể đưa ta đi xem nơi Không Thiền sống được không?”

Hàng ngày Không Thiền phải vào cung giảng đạo cho Hoàng đế nên ban ngày thường không ở đạo quán.

Thiên Nhất đạo nhân do dự, nói “Chuyện này không ổn lắm.”

Tiêu Hề Hề lấy một tấm bùa hộ thân từ trong tay áo đưa cho ông “Đây là quà tạ lễ của ta.”

Thiên Nhất đạo nhân là người biết hàng, vừa nhìn là biết tấm bùa này rất phi thường, hai mắt lập tức sáng lên.

“Người lấy bùa hộ thân này ở đâu thế?”

Tiêu Hề Hề “Ông mặc kệ ta lấy từ đâu, chỉ cần nói ta biết, ông

có thể dẫn ta đến chỗ ở của Không Thiền không?"

Thiên Nhất đạo nhân cầm bùa hộ thân nhét vào quần áo như báu vật.

"Đi, bần đạo dẫn người đến đó."

Tam Thanh Quan rất lớn, bố cục bên trong được xây theo Thái cực đồ và Bát quái đồ, rất cầu kỳ.

Thiên Nhất đạo nhân vừa dẫn đường vừa giải thích.

"Không Thiền thích yên tĩnh, không thích bị người khác quấy rầy nên chỗ của ông ta nằm ở nơi sâu nhất của đạo quán."

Vì Không Thiền được Hoàng đế xem trọng nên gần đây có rất nhiều người đến tìm Không Thiền, tiếc là buổi sáng Không Thiền gần như không ở đạo quán, những người đó không gặp được.

Đêm đến, Tam Thanh Quan đóng cửa không tiếp khách, người bên ngoài càng không thể gặp được Không Thiền.

Thiên Nhất đạo nhân dừng bước.

Ông chỉ vào cánh cửa bên cạnh, nói "Không Thiền thường sống ở đây, sáng nay đã vào cung từ sớm, bây giờ trong phòng chắc chỉ có đệ tử của ông ta."

Tiêu Hề Hề tò mò "Ông ta cũng có đệ tử?"

Chương 637: Tiểu sư đệ

Thiên Nhất đạo nhân "Đúng vậy, nói ra thì cũng thật đáng thương, đệ tử này của ông ta đầu óc có vấn đề, cứ khùng khùng điên điên, chân tay không được nhanh nhẹn cho lắm, để tránh làm phiền người khác, lúc Không Thiền không ở đây đều khóa cửa phòng lại, tránh để đệ tử chạy lung tung."

Ông vừa nói vừa lấy chìa khóa dự phòng mở cửa.

Tiêu Hề Hề theo ông vào phòng.

Trong phòng chính treo bức họa Tam Thanh, còn có bàn thờ, lư hương, nến và bồ đoàn trên sàn.

Trong phòng thoang thoảng mùi đàn hương.

Tiêu Hề Hề đi tới đẩy cửa hông, lại phát hiện cửa hông có khóa.

Thiên Nhất đạo nhân kinh ngạc "Bần đạo nhớ cửa này không có khóa."

Nếu cửa này vốn không có khóa, vậy chứng tỏ khóa trên cửa này là do Không Thiền thêm vào.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ông biết bẻ khóa không?"

Thiên Nhất đạo nhân cười ngượng nói "Người thật biết nói đùa, ta là đạo sĩ đàng hoàng, sao biết mấy chuyện phá cửa cạy khóa đột nhập này chứ?"

Tiêu Hề Hề vòng qua đẩy cửa sổ, phát hiện cửa sổ cũng bị chốt từ bên trong, đẩy không ra được.

Cửa ra vào và cửa sổ đều bị khóa, trong phòng này giấu kho báu gì?

Tiêu Hề Hề thật sự rất tò mò.

Nàng phớt lờ Thiên Nhất đạo nhân ngăn cản, nhảy lên mái nhà.

Nàng mở hai miếng ngói, nhìn qua khe hở.

Nàng thấy một thiếu niên tuấn tú nằm trên giường, thiếu niên mặc đạo bào xám, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, chân còn bị xích.

Tiêu Hề Hề vừa thấy thiếu niên, nét mặt nàng chợt thay đổi.

Đây chẳng phải là tiểu sư đệ Sở Kiếm sao!

Sao đệ ấy lại ở đây?

Không Thiền đã làm gì đệ ấy?

Nhớ tới lời Thiên Nhất đạo nhiên vừa nói, nàng thấy vô cùng sợ hãi, sống lưng lạnh toát.

Tiêu Hề Hề nằm trên mái nhà, hét vào phòng nhiều lần.

“Tiểu Kiếm!”

Sở Kiếm vẫn nhắm mắt bất động, không có phản ứng.

Tiêu Hề Hề nhảy xuống mái nhà.

Thiên Nhất đạo nhân khuyên “Người muốn nhìn cũng đã nhìn rồi, nên quay về chưa?”

Tiêu Hề Hề phớt lờ lời khuyên của ông, dùng nội lực đá tung cánh cửa.

Cánh cửa ngã mạnh xuống.

Sở Kiếm nằm trên giường vẫn không có phản ứng.

Thiên Nhất đạo nhân kinh ngạc "Ế ế, nương nương làm gì vậy? Đây là nơi ở của Không Thiền, người phá hư cửa của ông ta, bảo bần đạo phải giải thích làm sao với ông ta?"

Tiêu Hề Hề bước vào, túm quần áo của Sở Kiếm lắc mạnh.

"Tiểu Kiếm, tỉnh dậy!"

Thiên Nhất đạo nhân thấy vậy ngẩn ra, kinh ngạc hỏi "Người biết đệ tử của Không Thiền?"

Tiêu Hề Hề muốn mắng người.

Đệ tử gì? Đây rõ ràng là sư đệ của nàng!

Nàng gọi Thượng Khuê đang đợi ngoài cửa vào, bảo hắn dùng kiếm mang theo cắt dây xích trên chân của Sở Kiếm.

Lúc này Thiên Nhất đạo nhân mới chú ý đến hai dây xích, không khỏi lẩm bẩm.

"Không Thiền này sao vậy? Ông ta lại xích đệ tử của mình, dù đầu óc của đệ tử có vấn đề, cũng không thể làm vậy được."

Tiêu Hề Hề bảo Thượng Khuê cõng Sở Kiếm.

Thiên Nhất đạo nhân vội nói "Các người định đưa y đi đâu? Y là đệ tử của Không Thiền, các người không thể tùy tiện đưa y đi."

Tiêu Hề Hề nghiêm mặt nói "Ta muốn đưa đệ ấy đi tìm đại phu."

Thiên Nhất đạo nhân "Ta biết y thuật, ta có thể giúp y."

Tiêu Hề Hề nửa tin nửa ngờ.

“Thật à?”

Thượng Khuê nhỏ giọng nhắc nhở “Thiên Nhất đạo nhân tinh thông y thuật, chuyện này rất nhiều người biết.”

Sau đó Tiêu Hề Hề đồng ý để Thiên Nhất đạo nhân chữa trị cho Sở Kiếm.

Thiên Nhất đạo nhân bắt mạch cho Sở Kiếm trước, sau đó kiểm tra cổ tay và mắt cá chân của y, cuối cùng nói.

“Y bị người khác đánh một lượng lớn thuốc mê, nhất thời không thể tỉnh lại, hơn nữa gân tay gân chân của y đã bị cắt đứt, dù có tỉnh lại thì e rằng y cũng tàn phế.”

Thiên Nhất đạo nhân không ngốc, ngược lại ông học nhiều hiểu rộng, sau khi bắt mạch cho Sở Kiếm, lập tức nhận ra thiếu niên này tuyệt đối không phải đệ tử của Không Thiền.

Không có sư phụ nào lại đánh thuốc mê đệ tử của mình.

Tiêu Hề Hề lạnh lùng hỏi “Trên người đệ ấy còn vết thương nào khác không?”

Thiên Nhất đạo nhân “Bần đạo cần c.ởi quần áo của y ra kiểm tra.”

Tiêu Hề Hề chỉ đành quay lưng lại.

Thượng Khuê giúp Sở Kiếm c.ởi quần áo, Thiên Nhất đạo nhân kiểm tra một lượt.

“Nương nương, trên người thiếu niên này không có vết thương nào khác.”

Nghe vậy, Tiêu Hề Hề cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Không thể ở lại đây nữa, nàng bảo Thượng Khuê cõng Sở Kiếm.

Lần này Thiên Nhất đạo nhân không ngăn cản.

Thiên Nhất đạo nhân còn chủ động đề nghị "Hai người đừng đi cửa chính, kẻo bị người khác nhìn thấy, đi cửa bên, bên đó không có người."

Ông đích thân dẫn hai người ra khỏi đạo quán, đợi hai người lên xe rồi mới đóng cửa lại.

Xe ngựa chở Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm xuống núi.

Nàng không thể đưa Sở Kiếm về cung, phủ Trung Võ tướng quân cũng không được.

Sau nhiều lần đắn đo, cuối cùng nàng quyết định đưa Sở Kiếm đến phủ Anh vương.

Anh vương Lạc Dạ Thần thẳng thừng từ chối.

"Không được! Ta thậm chí còn không quen người này, tại sao phải thu nhận y?!"

Tiêu Hề Hề "Đệ ấy tên Sở Kiếm, là sư đệ của ta."

Lạc Dạ Thần "Sau đó thì sao?"

Tiêu Hề Hề "Ngài đã biết đệ ấy là ai, tức là ngài quen đệ ấy rồi, bây giờ ngài có thể thu nhận đệ ấy rồi chứ?"

Lạc Dạ Thần tức giận trợn mắt "Cô nằm mơ đi!"

Bộ Sanh Yên không nhìn tiếp được nữa, tát một cái vào lưng Lạc Dạ Thần.

"Ăn nói lịch sự, không được vô lễ với nương nương."

Sau đó nàng nói với Tiêu trắc phi "Chỉ là thu nhận một người thôi, đối với bọn ta cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng bọn ta muốn biết vì sao người muốn đưa y tới phủ Anh vương? Có

phải hai người gặp rắc rối gì không?”

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, may là còn có Anh vương phi, nếu không nàng không thể nào nói chuyện được với Anh vương ngốc nghếch đó.

Nàng nói nhanh “Sư đệ của ta bị người khác hại, gân tay gân chân đều bị đứt, nhất định phải có người ở bên cạnh chăm sóc, ta không tin người khác nên đành đưa đến chỗ hai người. Ta cũng không giấu hai người, người hại đệ ấy là Không Thiền, chính là đạo sĩ gần đây được Hoàng đế xem trọng.”

Bộ Sanh Yên sửng sốt “Sao ông ta lại hại sư đệ của người?”

Tiêu Hề Hề “Chuyện này ta cũng không biết, chờ đệ ấy tỉnh lại mới có thể hỏi được.”

Bộ Sanh Yên luôn làm việc rất dứt khoát, lần này cũng không ngoại lệ.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói “Được rồi, người cứ để y ở lại đây, bọn ta sẽ chăm sóc cho y thật tốt.”

Lạc Dạ Thần không phục “Tại sao phải giúp cô ta?”

Bộ Sanh Yên “Còn nhớ ba quy ước của chúng ta không? Chàng đã hứa với ta, chuyện nhỏ trong nhà sẽ nghe ta, bây giờ chàng phải nghe ta, ta nói giúp được là giúp được.”

Lạc Dạ Thần “……”

Tiêu Hề Hề không thể qua đêm ngoài cung.

Sau khi sắp xếp xong cho Sở Kiếm, nàng ngồi xe ngựa về cung.

Đến tối Không Thiền quay về Tam Thanh Quan thì phát hiện cửa phòng mình bị phá, người đang ở trong phòng cũng mất tích.

Không Thiền lập tức tìm Thiên Nhất đạo nhân hỏi nguyên nhân.

Thiên Nhất đạo nhân giả ngu.

“Bần đạo không biết.”

Chương 638: Là ai hại đệ?

Không Thiền kiểm tra khóa cửa phòng, khóa cửa trước vẫn còn nguyên vẹn, chứng tỏ có người đã dùng chìa khóa mở khóa.

Căn phòng đó chỉ có hai chiếc chìa khóa, một ở trong tay Không Thiền, một ở trong tay Thiên Nhất đạo nhân.

Rõ ràng là do Thiên Nhất đạo nhân dùng chìa khóa mở cửa.

Mà bây giờ Thiên Nhất đạo nhân nói không biết gì, chứng tỏ muốn giả ngu đến cùng.

Không Thiền bình tĩnh nhìn Thiên Nhất đạo nhân.

Thiên Nhất đạo nhân có thể cảm nhận được Không Thiền tức giận, nhưng ông không hề sợ.

Ông là quan chủ của Tam Thanh Quan, có danh tiếng cao trong thành Thịnh Kinh, dù Không Thiền nghi ngờ ông, chỉ cần không thể đưa ra bằng chứng thuyết phục, Không Thiền cũng không thể làm gì ông.

Còn về phần Không Thiền có hận ông hay không, ông càng không quan tâm.

Dù sao ông và Không Thiền cũng không phải người cùng đường.

Ông thậm chí còn ước gì Không Thiền có thể mau chóng cút khỏi đây.

Cuối cùng, Không Thiền không nói gì, sắc mặt u ám bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau.

Tiêu Hề Hề ăn xong bữa sáng, lên xe ngựa rời cung.

Xe ngựa của nàng tình cờ gặp xe ngựa của Không Thiền ở cổng cung.

Không Thiền được xa phu đỡ xuống xe, bọn họ nhìn thấy một cỗ xe ngựa chạy ra khỏi cung, lập tức lùi lại tránh sang một bên.

Tiêu Hề Hề vén một góc rèm xe.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Không Thiền.

Giác quan của Không Thiền rất nhạy bén, nhận thấy có người đang nhìn mình, lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa lúc gặp phải ánh mắt của Tiêu Hề Hề.

Dù Tiêu Hề Hề ăn mặc rất bình thường, nhưng việc có thể ngồi xe ngựa rời cung cũng đủ cho thấy nàng không phải người bình thường.

Không Thiền nhìn đi chỗ khác, vẩy phất trần trong tay.

Cỗ xe ngựa đi ngang qua ông, gió thổi bay góc áo, khiến ông rất có phong thái cao nhân.

Tiêu Hề Hề buông rèm, xe ngựa dần đi xa.

Lúc Không Thiền bước vào cổng cung, ông dừng bước hỏi cấm vệ gác cổng.

“Xin hỏi người trong xe ngựa vừa rồi là vị quý nhân nào?”

Cấm vệ biết ông là hồng nhân bên cạnh Hoàng đế, không dám giấu diếm, bèn nói thật.

“Vừa nãy là Tiêu trắc phi ở Đông cung.”

Nghe thấy hai chữ "Đông cung", trong lòng Không Thiền khẽ động.

Ông cảm ơn cấm vệ, lên kiệu đi đến cung Vị Ương.

Xe ngựa dừng trước cổng phủ Anh vương.

Tiêu Hề Hề xuống xe vào vương phủ.

Theo sau nàng là Phó thống lĩnh Ngọc Lân vệ Thượng Khuê.

Bộ Sanh Yên dẫn họ đến hậu viện.

Tiêu Hề Hề vừa đi vừa hỏi "Sư đệ của ta thế nào rồi?"

"Nửa đêm qua y đã tỉnh, nha hoàn phụ trách chăm sóc y lập tức gọi đại phu, nhưng y …"

Lúc Bộ Sanh Yên nói đến đây, dường như không tìm được từ nào thích hợp hình dung Sở Kiếm, vẻ mặt cũng rất khó diễn tả.

Tiêu Hề Hề hỏi "Đệ ấy thế nào?"

Bộ Sanh Yên "Ta nhất thời cũng không nói rõ được, gặp y thì người sẽ hiểu."

Tiêu Hề Hề mờ mịt đi theo nàng vào một tiểu viện.

Hai người vừa bước vào đã nghe thấy tiếng chửi bới của Lạc Dạ Thần từ trong phòng truyền đến.

"Chúng ta có lòng tốt thu nhận ngươi, ngươi chẳng những không cảm kích, còn nhổ nước bọt vào ta?!"

Nghe vậy, Tiêu Hề Hề dừng bước.

Bộ Sanh Yên thấy nàng ngạc nhiên, bất lực nói "Sở Kiếm rất cảnh giác, sau khi tỉnh lại không cho ai đến gần mình, chỉ cần có người đến gần, bất kể là ai, y cũng sẽ nhổ nước bọt vào đối

phương.”

Tiêu Hề Hề cạn lời, trước kia ở sư môn sao lại không phát hiện sư đệ có thói quen khạc nhổ chứ?

Nàng bảo Thượng Khuê ở ngoài sân, sau đó cùng Bộ Sanh Yên vào phòng.

Trong phòng, Lạc Dạ Thần giận đến đỏ mặt, trên đất còn vứt chiếc áo ngoài.

Bộ Sanh Yên phát hiện áo dưới đất là của Lạc Dạ Thần, không khỏi hỏi “Chàng vứt áo xuống đất làm gì?”

Lạc Dạ Thần thấy nàng và Tiêu trắc phi đến, lập tức chạy tới méc hai người.

“Thằng nhóc này không biết tốt xấu, vừa nãy ta chỉ muốn xem thử nó thế nào, nó chẳng nói chẳng rằng mà nhổ nước bọt vào người ta, ghê chết đi được, ta chịu không nổi nên cởi áo ngoài vứt đi.”

Tiêu Hề Hề nhìn Sở Kiếm đang nằm trên giường.

Gân tay gân chân của y bị cắt đứt, không thể cử động, cách duy nhất chống cự là khạc nhổ.

Bộ Sanh Yên nhặt áo dưới đất lên, đưa cho nha hoàn đi giặt.

Lạc Dạ Thần vẫn còn tức giận “Áo này có giặt sạch cũng không mặc nữa.”

Bộ Sanh Yên cười lạnh “Vậy chàng cũng đừng mặc nữa, khỏa thân ra ngoài gặp người đi.”

Lạc Dạ Thần “……”

Vợ dữ quá!

Tiêu Hề Hề đi về phía giường.

Dù Sở Kiếm không thể động đậy nhưng giác quan rất nhạy bén.

Khi nhận thấy có người đến gần, y lập tức phồng má, bắt đầu tích lũy sức lực.

“Hơ ~ phụt!”

Tiêu Hề Hề nghiêng người sang một bên, tránh đòn tấn công nhổ nước bọt.

Nàng vội nói “Tiểu Kiếm, là ta!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Sở Kiếm ngẩn ra.

Y nhìn theo hướng phát ra tiếng, vừa thấy Tiêu Hề Hề, hai mắt tức thì đỏ lên.

“Sư tỷ!”

Tiêu Hề Hề bước nhanh tới, ngồi xuống bên giường, nắm lấy bàn tay mềm nhũn của y, nhỏ giọng nói.

“Là ta, ta đã cứu đệ, đây là phủ Anh vương, hai người kia là Anh vương và Anh vương phi, họ là bạn của ta.”

Lạc Dạ Thần thì thầm “Ai là bạn của cô?!”

Bộ Sanh Yên tát vào lưng Lạc Dạ Thần, ra hiệu cho y im lặng.

Tiêu Hề Hề nói “Ở đây rất an toàn, sẽ không có ai làm hại đệ nữa.”

Lúc này, thần kinh vốn căng thẳng của Sở Kiếm cuối cùng cũng thả lỏng.

Y bật khóc.

“Hu hu hu hu! Đệ nhớ mọi người quá!”

Tiêu Hề Hề lấy khăn tay lau nước mắt cho y "Đã lớn vậy rồi còn khóc? Có xấu hổ không?"

Sở Kiếm khóc nức nở, nước mắt chảy lộp bộp.

Lạc Dạ Thần rất ngứa mắt tên nhóc đó, nhưng khi thấy tên nhóc đó khóc thảm thiết như vậy, thì cảm thấy không cần thiết phải so đo với một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Bộ Sanh Yên sai người mang một chậu nước ấm tới.

Sở Kiếm khóc một hồi mới ngừng lại.

Nha hoàn vắt khăn ướt đưa cho Tiêu Hề Hề, nàng dùng khăn ướt lau sạch mặt và tay cho Sở Kiếm rồi hỏi.

"Sao đệ lại thành ra thế này? Là ai hại đệ?"

Do Sở Kiếm khóc quá nhiều nên bắt đầu nấc lên.

Y vừa nấc vừa nói.

"Sau … sau khi đệ xuống núi, vốn định đi bái tế mẫu thân trước, không ngờ đệ đi sai hướng …"

Lạc Dạ Thần châm chọc "Cả mẫu thân được chôn ở đâu cũng không biết à?"

Sở Kiếm phản bác "Ta … ta đương nhiên biết! Ta chỉ … chỉ đi nhầm đường thôi."

Lạc Dạ Thần "Có khác gì không?"

Sở Kiếm rưng rưng nước mắt, lại muốn khóc.

Tiêu Hề Hề vội ngắt lời "Đệ mặc kệ ngài ấy, nói tiếp đi."

Sở Kiếm khịt mũi "Đệ … đệ tìm đường rất lâu, nhưng cứ không tìm được phương hướng chính xác, đệ không biết …

không biết phải làm sao, chỉ đành đi hỏi người khác. Trên đường đi đệ đã hỏi rất nhiều người, có người rất nhiệt tình, có người mặc kệ đệ, có người muốn lừa tiền của đệ …”

Tiêu Hề Hề lại ngắt lời y.

“Nói điểm quan trọng.”

Sở Kiếm lại khụt khịt mũi “Sư tỷ, hình như đệ chảy mũi.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng lấy khăn lau mũi cho y.

Chương 639: Bắt ông ta phải trả giá

Sở Kiếm cảm thấy mũi mình dễ chịu hơn nên nói tiếp.

“Sau này đệ gặp một đạo sĩ, ông ta nói mình tên Không Thiền.”

Tiêu Hề Hề nghe thấy tên này, liền ngẩng đầu hỏi “Sau đó thì sao?”

“Không Thiền nói ông ta biết nơi chôn cất mẫu thân, vừa lúc ông ta cũng đến đó, nên chúng ta kết bạn đi cùng.”

Tiêu Hề Hề “Đệ còn không biết người ta là ai, vậy mà dám đi cùng người ta? Có phải lúc đệ ra ngoài để quên não ở nhà rồi không?”

Sở Kiếm bĩu môi, ấm ức cãi lại.

“Ông ta nói với đệ, ông ta là sư đệ của sư phụ, tức là sư thúc của đệ. Lúc đầu đệ không tin nhưng ông ta kể rất nhiều chuyện về sư phụ. Những gì ông ta nói đều khớp với sư phụ, không sai một chữ nào, nên … nên đệ mới tin.”

Tiêu Hề Hề đỡ trán “Nếu sư phụ có sư đệ thật, sao nhiều năm như vậy sư phụ không nhắc tới lần nào?”

Sở Kiếm “Không Thiền nói ông ta có chút mâu thuẫn với sư phụ, sư phụ có vướng mắc trong lòng nên chưa từng nhắc đến.”

Tiêu Hề Hề “Chuyện này mà đệ cũng tin.”

Sở Kiếm “Ông ta … ông ta nói y như thật vậy.”

Tiêu Hề Hề hít sâu một hơi, tự nhủ đây là sư đệ của mình, không phải nhặt về, không thể đánh chết.

Nàng kìm nén ý định tát vào đầu y, mặt vô cảm hỏi.

“Sau đó thì sao? Ông ta đã làm gì đệ?”

Sở Kiếm tức giận nói “Ông ta bỏ thuốc vào thức ăn của đệ, làm đệ bất tỉnh. Khi tỉnh dậy, đệ phát hiện mình bị nhốt, các huyệt đạo trên người cũng bị phong ấn, không thể sử dụng nội lực. Đệ hỏi ông ta muốn làm gì? Ông ta nói muốn nhận đệ làm đệ tử.”

Tiêu Hề Hề không ngờ sẽ phát triển như vậy, không khỏi ngẩn ra “Ông ta bỏ thuốc mê làm đệ bất tỉnh chỉ vì muốn nhận đệ làm đệ tử?”

Lạc Dạ Thần “Đầu óc ông ta có vấn đề à?”

Bộ Sanh Yên gật đầu “Cuối cùng chàng nói được một câu tiếng người rồi.”

Lạc Dạ Thần “……”

Sở Kiếm nói tiếp “Đệ đã có sư phụ rồi, sao có thể đổi người khác? Cho nên đệ không đắn đo từ chối ông ta, ông ta nói không cần gấp, bảo đệ từ từ suy nghĩ, sau đó bỏ đi. Mỗi ngày ông ấy bỏ thuốc vào thức ăn của đệ, mỗi lần đệ ăn xong đều ngủ say, mỗi lần tỉnh dậy, đệ lại thấy hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi. Hẳn là ông ta dẫn theo đệ gấp rút lên đường, nhưng đệ không biết ông ta đưa đệ đi đâu.”

Tiêu Hề Hề mặt không biểu cảm hỏi “Đệ không thể từ chối thức ăn mà ông ta đưa sao?”

Sở Kiếm đáng thương nói “Nhưng đệ đói mà.”

Tiêu Hề Hề “……”

Sở Kiếm "Lúc tỷ đói, tỷ không muốn ăn sao?"

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Sở Kiếm "Đệ nghĩ cứ thế này cũng không phải là cách. Để tìm cơ hội trốn thoát, đệ giả vờ thỏa hiệp, đồng ý bái ông ta làm sư phụ. Ông ta khá vui vẻ, đặc biệt chuẩn bị một bữa tiệc. Lần này ông ta không bỏ thuốc vào thức ăn, sau khi ăn xong đệ vẫn tỉnh táo. Ngược lại, ông ta vui mừng uống thêm mấy ly rồi say khướt. Đệ lợi dụng lúc ông ta say, lặng lẽ trốn đi. Nhưng đệ chưa trốn được bao xa thì bị ông ta tóm được. Hóa ra ông ta không hề say. Ông ta lừa đệ, muốn thử đệ nhưng đệ không may rơi vào bẫy."

Lạc Dạ Thần chặc lưỡi "Lão già này thật nham hiểm!"

Sở Kiếm buồn bã "Thì bởi vậy! Ông ta không chỉ nham hiểm mà còn cực kỳ độc ác. Sau khi phát hiện đệ chạy trốn, ông ta tức giận cắt đứt gân tay gân chân của đệ, biến đệ thành kẻ tàn phế. Ông ta nói chỉ cần đệ tàn phế thì đệ sẽ có thể ngoan ngoãn làm đệ tử của ông ta, không thể bỏ chạy nữa."

Tiêu Hề Hề vốn tưởng Không Thiền nói Sở Kiếm là đệ tử của ông ta chỉ là nói dối gạt người, không ngờ Không Thiền lại nói thật, ông ta thật sự coi Sở Kiếm là đệ tử.

Chẳng qua đầu óc Không Thiền có vấn đề, hành động quá cực đoan, nếu đặt vào xã hội hiện đại, nhất định sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần điều trị.

Tiêu Hề Hề tò mò "Tại sao ông ta nhất quyết muốn nhận đệ làm đệ tử?"

Sở Kiếm bối rối "Đệ cũng không biết."

Tiêu Hề Hề "Ông ấy có quan tâm đến thứ gì hay chuyện gì đó không?"

Sở Kiếm cẩn thận suy nghĩ "Ông ta có vẻ rất quan tâm đến sư môn của chúng ta, mỗi khi rảnh rỗi, ông ta đều hỏi chuyện của

sư môn, đệ bịa chuyện nói đại, nhưng ông ta phát hiện đệ nói dối, cũng không tức giận.”

Y sụt sịt nói thêm.

“Ông ta lấy lệnh bài sư môn của đệ rồi.”

Lệnh bài Huyền Môn được làm bằng vật liệu đặc biệt, không thể làm giả.

Không Thiền có lẽ đã lợi dụng lệnh bài của Sở Kiếm, đóng giả làm người Huyền Môn, để lấy được lòng tin của Hoàng đế.

Như vậy, Không Thiền rõ ràng là đến vì Huyền Môn.

Sở dĩ ông ta nhắm vào Sở Kiếm, vì Sở Kiếm là người của Huyền Môn.

Nàng không biết Không Thiền có thù oán gì với Huyền Môn.

Tóm lại, nếu ông ta dám ra tay tàn độc với Sở Kiếm, nàng sẽ bắt ông ta phải trả giá.

Tiêu Hề Hề quay lại nhìn Bộ Sanh Yên.

“Vương phi tỷ tỷ, có thể cho ta mượn một người được không?”

Bộ Sanh Yên “Người muốn mượn ai?”

Tiêu Hề Hề “Ta không biết, phiền tỷ gọi hết hạ nhân trong vương phủ tới, ta muốn sàng lọc từng người.”

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Cô mượn người của chúng ta lại còn kén chọn? Ai cho cô mặt mũi lớn vậy?”

Bộ Sanh Yên phớt lờ y, gật đầu với Tiêu trắc phi.

“Được.”

Bộ Sanh Yên luôn là một người làm việc nhanh chóng.

Nàng nhanh chóng tập hợp hạ nhân trong phủ, cho Tiêu trắc phi chọn.

Tiêu Hề Hề chắp tay sau lưng, lần lượt đi ngang qua những người đó.

Cuối cùng, nàng dừng lại trước mặt một tiểu tư.

Tiêu Hề Hề "Ngẩng đầu cho ta xem."

Tiểu tư lo lắng, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Tiểu tư ngẩng đầu, nở nụ cười nịnh nọt.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm mặt tiểu tư một lát, hài lòng gật đầu "Chính là ngươi."

……

Mỗi sáng Không Thiền đều sẽ vào cung, đến khi mặt trời lặn mới rời cung.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Không Thiền bước ra khỏi cung, dường như ông đang bệnh, liên tục lấy khăn tay che miệng mũi, thỉnh thoảng cúi đầu ho nhẹ.

Xa phu đỡ ông lên bước lên xe ngựa.

Xa phu quất roi đánh xe đi.

Cỗ xe ngựa vẫn chạy vững vàng trên đường.

Cỗ xe ngựa rẽ qua vài con đường, vừa đi qua một con đường hẹp, đột nhiên một cỗ xe chở đầy đá lao thẳng tới!

Hai bên đều có nhà, xe ngựa Không Thiền đang ngồi không

cách nào tránh, nên va chạm với xe ngựa đối diện.

Những tảng đá lớn lăn ra, đập nát cả hai cỗ xe ngay tức thì, cả người trên xe cũng bị chôn vùi dưới những tảng đá.

Quan sai ở phủ Kinh Triệu vội vã chạy đến khi nhận được báo án.

Bọn họ dỡ bỏ những tảng đá, đào những người bị chôn vùi bên dưới.

Tổng cộng có ba người, trong đó hai người đã chết.

Chỉ có một người vẫn còn sống.

Hắn được đưa về phủ Kinh Triệu điều trị.

Sau khi hắn tỉnh, Mai Quảng Đào hỏi về vụ án.

Hắn nói mình là xa phu, mỗi ngày phụ trách đưa đón Không Thiền đạo trưởng đi về giữa hoàng cung và Tam Thanh Quan.

Chương 640: Tai nạn? Mưu sát?

Mai Quảng Đào nghe xong lập tức nhớ đến hai thi thể, trong đó có một thi thể mặc đạo bào xanh đậm.

Người chết không phải là Không Thiền đó chứ?

Không Thiền là hồng nhân bên cạnh Hoàng đế, nếu ông ấy chết, Hoàng đế nhất định sẽ hỏi tội, đến lúc đó cả phủ Kinh Triệu cũng sẽ không có ngày tháng tốt đẹp.

Mai Quảng Đào vội hỏi "Vừa nãy xảy ra tai nạn, Không Thiền đạo trưởng cũng ở trên xe sao?"

Không ngờ xa phu lại phủ nhận.

"Không, hôm nay Không Thiền đạo trưởng không rời cung, nghe nói ông ấy bị Hoàng đế giữ lại trong cung. Ông ấy sai một người khác quay về Tam Thanh Quan lấy vài thứ. Tiểu nhân không biết người đó, nhưng người đó cũng mặc đạo bào, lúc tiểu nhân đưa người đó đến Tam Thanh Quan thì gặp tai nạn."

Mai Quảng Đào đã xử nhiều vụ án, có kinh nghiệm xử án rất phong phú.

Y lập tức nhận ra trong vụ án này có điều kỳ lạ.

Tại sao xe ngựa của Không Thiền lại gặp tai nạn?

Thật sự là tai nạn? Hay là mưu sát do người tạo ra?

Với cả tại sao Không Thiền có thể thoát được tai nạn này?

Đây cũng là trùng hợp sao?

Mai Quảng Đào càng nghĩ càng muốn hói đầu.

Y nhanh chóng viết chi tiết sự việc vào tấu chương, sai người đưa vào cung.

Trong cung Vị Ương.

Sau khi đọc tấu chương trong tay, Hoàng đế ngước mắt nhìn Không Thiền đang ngồi đối diện.

"Xe ngựa của ngươi quả thật đã gặp tai nạn, người về thay ngươi đã chết."

Không Thiền cười khổ "Bệ hạ, bần đạo nói không sai chứ? Có người thật sự muốn hại bần đạo."

Sáng sớm nay, sau khi ông vào cung đã báo với Hoàng đế, nói có người muốn hại ông.

Hoàng đế hỏi ai muốn hại ông?

Không Thiền không nói gì, chỉ nói có người muốn hại mình.

Hoàng đế nghi ngờ, liền nghĩ ra một cách.

"Bình thường bần đạo không ở trong cung thì ở Tam Thanh Quan, hai nơi này có người canh giữ, bọn chúng không dám ra tay. Nếu bọn chúng muốn ra tay, chắc chắn sẽ chọn lúc bần đạo đang đi về giữa hoàng cung và Tam Thanh Quan. Bệ hạ có thể chọn một người có vóc dáng tương tự như bần đạo, để người đó giả làm bần đạo, sau đó ngồi xe ngựa của bần đạo về Tam Thanh Quan. Nếu người đó có thể an toàn trở về Tam Thanh Quan, có nghĩa là do bần đạo suy nghĩ nhiều. Nhưng nếu người đó xảy ra chuyện, thì sẽ chứng minh lời của bần đạo là đúng."

Kết quả xe ngựa xảy ra chuyện thật!

Không chỉ đối phương thiệt mạng mà cả người đóng giả Không Thiền cũng tử vong.

Hoàng đế trầm giọng nói "Có người dám công khai giết người ở Thịnh Kinh, đúng là coi trời bằng vung, truyền lệnh cho phủ doãn của phủ Kinh Triệu, trong vòng ba ngày phải tìm ra hung thủ thực sự, nếu không sẽ bị trị tội lơ là nhiệm vụ!"

Khi phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu nhận được thánh chỉ này, y dường như cảm thấy chân tóc của mình lùi thêm một tấc.

Ba ngày tiếp theo, cả phủ Kinh Triệu liên tục quay vòng, bận đến mức không biết ngày tháng là gì.

Ba ngày sau, Mai Quảng Đào mang chứng cứ tra được vào cung gặp Hoàng đế.

"Khởi bẩm bệ hạ, vụ án đã tra rõ, cỗ xe chở đá đến từ phủ Anh vương, người người phụ trách đánh xe cũng là người của phủ Anh vương, hắn là một tiểu tư trong phủ Anh vương. Hôm đó, hắn uống nhiều rượu, đầu hơi choáng váng, cho nên lúc vận chuyển đá mới xảy ra tai nạn, vô tình tông vào xe của Không Thiền đạo trưởng."

Hoàng đế dựa vào giường, hỏi đầy ẩn ý.

"Khanh nói vậy, đây chỉ là tai nạn thôi sao?"

Mai Quảng Đào "Dựa vào chứng cứ, quả thật là vậy."

Lời này rất mơ hồ.

Ai tinh ý cũng có thể nhận ra, rất có thể tiểu tư nhận lệnh của Anh vương, cố ý sát hại Không Thiền.

Hoàng đế "Nếu tiểu tư đó là người của phủ Anh vương, vậy triệu Anh vương vào cung đối chất đi."

Chốc sau, Anh vương Lạc Dạ Thần vào cung.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

Hoàng đế không vòng vo, sai người đặt chứng cứ trước mặt y, để y tự mình xem kỹ.

Sau khi đọc xong, y đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhanh chóng tự bào chữa.

“Phụ hoàng minh giám, tuy tiểu tư là người của phủ Anh vương, nhưng tuyệt đối không phải nhi thần sai hắn đi hại người khác, nhi thần vô tội!”

Hoàng đế cười như có như không “Làm sao con biết tiểu tư đó không phải cố ý hại người? Kết quả điều tra của phủ Kinh Triệu rõ ràng đây chỉ là tai nạn.”

Lạc Dạ Thần nhất thời cạn lời, không biết giải thích làm sao, đỏ mặt lo lắng nói “Nhi thần biết thế!”

Hoàng đế quay sang nhìn Không Thiền vẫn im lặng, hỏi.

“Đạo trưởng thấy thế nào?”

Nét mặt Không Thiền lộ vẻ thương xót “Nếu không phải lần này bần đạo gặp may, e rằng người bị giết chính là bần đạo, bần đạo không có gì để nói, chỉ muốn xin bệ hạ trả lại công đạo cho người vô tội bị tông chết.”

Lạc Dạ Thần cười giễu “Mèo khóc chuột, giả từ bi!”

Hoàng đế cau mày “Dạ Thần, hiện tại tất cả chứng cứ đều chỉ về phía con, con chẳng những không thể giải thích hợp lý mà còn chế giễu Không Thiền đạo trưởng, trong mắt con còn xem trẫm là phụ hoàng không?”

Lạc Dạ Thần gân cổ nói “Nhi thần không có thù oán với Không Thiền, tại sao phải hại ông ta? Hơn nữa, dù nhi thần muốn hại ông ta thật, cũng sẽ không dùng cách ngu ngốc như vậy, xe ngựa trong phủ của nhi thần, người cũng trong phủ của

nhi thần, đây chẳng phải nói rõ với mọi người, chính nhi thần hại Không Thiền sao? Nhi thần chỉ cứng đầu, chứ không ngốc đến mức làm mọi chuyện rõ ràng như vậy?!"

Lời này cũng có lý.

Hoàng đế hơi do dự.

Không Thiền nói "Có lẽ vương gia muốn làm ngược lại, cố ý làm rõ mọi chuyện để xóa tan nghi ngờ?"

Lạc Dạ Thần trợn mắt nhìn ông "Ngươi nghi ngờ ta cố ý làm ngược, ta cũng nghi ngờ ngươi vừa ăn cắp vừa la làng!"

Không Thiền cau mày "Vương gia đừng dùng lời nói suông mà vu khống người khác."

Lạc Dạ Thần khinh thường "Ngươi đừng tưởng ta không biết, thật ra ngươi đang âm thầm giúp U vương, ngươi vốn là con cờ được U vương cài bên cạnh phụ hoàng!"

Sắc mặt Không Thiền thay đổi "Người nói bậy! Bần đạo và U vương chưa từng qua lại!"

Nói đến đây, ông lặng lẽ liếc nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế đa nghi, nghi kị nhất là người bên cạnh cấu kết với hoàng tử.

Huống chi còn là nghịch tử U vương cấu kết với giặc phản quốc.

Quả nhiên, sắc mặt Hoàng đế hơi thay đổi sau khi nghe Lạc Dạ Thần nói.

Hoàng đế dường như đang đo lường độ tin cậy lời của Lạc Dạ Thần.

Không Thiền cố biện minh cho mình, nói rất nhiều lời.

Nhưng từ đầu đến cuối Hoàng đế không nói gì.

Cuối cùng, ông nhắm mắt, bình tĩnh nói "Trẫm mệt rồi, các người lui xuống trước đi."

Mọi người đồng loạt lui ra ngoài.

Sau khi mọi người đi, Hoàng đế mở mắt gọi Cam Phúc vào ra lệnh.

"Ngươi sai người điều tra lai lịch tiểu tư kia trong phủ Anh vương."

Cam Phúc chắp tay nói "Vâng."

Chỉ trong một ngày, Cam Phúc đã tra được kết quả.

Hắn bẩm báo với Hoàng đế.

"Tiểu tư kia trên danh nghĩa là người của phủ Anh vương, nhưng thật ra tiểu tư kia là tai mắt do U vương cài bên cạnh Anh vương, tai mắt này đã ở cạnh Anh vương từ khi ngài ấy còn là Đại hoàng tử."

Hoàng đế hỏi "Anh vương không biết chuyện này sao?"

Không đợi Cam Phúc trả lời, Hoàng đế đã tự nói.

"Chắc chắn là nó không phát hiện, nếu không với tính tình của nó, sớm đã xé xác ra làm tám khúc, sao có thể luôn giữ người ở bên cạnh?"

Chương 641: Ước nguyện sinh nhật cuối cùng

Lúc Lạc Dạ Thần còn là hoàng tử, Lạc Vân Hiên đã cài tai mắt xung quanh y.

Năm đó người xúi giục Lạc Dạ Thần phái tử sĩ thích sát Thái tử chính là tên tai mắt này.

Sau đó, Lạc Dạ Thần được Thái tử chỉ điểm, biết bên cạnh mình có kẻ phản bội, thông qua một cuộc điều tra ngầm, y nhanh chóng khóa chặt mục tiêu tên tiểu tư này chính là tai mắt.

Vì Thái tử dặn không được rút dây động rừng nên y tạm thời án binh bất động.

Y đành giả vờ như không biết gì, tiếp tục giữ tiểu tư đó bên cạnh.

Nào ngờ Tiêu trắc phi chỉ nhìn tiểu tư đó một cái đã chọn hắn trong số rất nhiều hạ nhân trong phủ.

Tiểu tư đó bị chuốc rượu rồi bị người khác khiêng lên xe ngựa.

Khi xe ngựa của Không Thiền xuất hiện, chiếc xe chở đá của tiểu tư đó bị người khác quất một roi thật mạnh vào mông ngựa.

Hai xe ngựa không thể tránh, tông nhau trong con hẻm chật hẹp.

Hậu quả là hai người chết, một người bị thương.

Ban đầu, Hoàng đế tin lời Không Thiền, cảm thấy có người muốn hại Không Thiền.

Nhưng sau khi tra được thân phận tai mắt của tiểu tư đó, Hoàng đế bắt đầu nghi ngờ chuyện không đơn giản như Không Thiền nói.

Điều khiến ông băn khoăn nhất là tại sao Không Thiền lại biết trước có người muốn hại mình?

Không Thiền có thể tiên đoán tương lai sao?

Nếu thật sự có năng lực như vậy, tại sao không dứt khoát chỉ tên người đã mưu hại mình?

Hay là nói, chuyện này ngay từ đầu đã là một cái bẫy.

Hoàng đế vốn đa nghi.

Ông càng nghĩ, nghi ngờ trong lòng càng lăn lớn như quả cầu tuyết.

Ông nghi ngờ Không Thiền và U vương cấu kết giăng bẫy này nhằm ly gián quan hệ phụ tử của ông và Anh vương.

Một khi kế ly gián này thành công, chắc chắn trong cung sẽ lại hỗn loạn.

Nghĩ đến đây, Hoàng đế lại thấy lạnh lòng với U vương, đồng thời cũng cảnh giác với Không Thiền.

Trước đây, khi Không Thiền đưa thuốc cho ông, ông luôn uống ngay.

Hôm nay ông không uống ngay mà đặt lọ thuốc sang một bên, sau đó cười nói với Không Thiền.

“Mỗi ngày ngươi đi về giữa hoàng cung và Tam Thanh Quan quá vất vả, từ nay ngươi cứ ở trong cung, cần gì có thể nói với Cam Phúc.”

Cam Phúc đứng bên cạnh nghe vậy, mỉm cười chắp tay với Không Thiền.

Trong lòng Không Thiền biết Hoàng đế đang nghi ngờ, muốn giam lỏng mình trong cung.

Không Thiền hành lễ.

“Bần đạo tuân lệnh.”

Cam Phúc dẫn Không Thiền lui xuống.

Hoàng đế nhìn bóng lưng Không Thiền rời đi, nụ cười trên mặt nhạt dần.

Thật ra ông từng có ý định giết Không Thiền, dù sao giữ một người có thể làm hại ông bên cạnh, quả thật quá nguy hiểm.

Nhưng ông vẫn nhớ chuyện Huyền Môn.

Sức khỏe của ông ngày càng tệ, cứ tiếp tục thế này sẽ không chịu được lâu.

Các thái y đã thử mọi cách có thể, nhưng tiếc là không có tác dụng, Hoàng đế chỉ có thể đặt hy vọng vào Huyền Môn.

Không Thiền chính là mối liên kết duy nhất của ông với Huyền Môn.

Cho đến khi tìm được Huyền Môn nhất định phải giữ mối ràng buộc này.

Vốn Không Thiền muốn dùng cách dụ rắn ra khỏi hang, tìm người đưa Sở Kiếm đi.

Không ngờ ông bị đối phương cắn trả.

Chuyện này làm ông tức giận rất lâu.

Không Thiền tiện tay ném một mảnh giấy có viết chữ vào lư hương.

Nhìn tờ giấy bị lửa thiêu rụi, chỉ còn lại tàn tro.

Trên môi ông hiện lên nụ cười khinh bỉ.

“Không hổ là đệ tử do Huyền Cơ Tử dạy dỗ, đúng thật là không tầm thường.”

……

Sau vụ tông xe, Tiêu Hề Hề luôn im lặng chờ đợi, muốn xem Không Thiền còn có chiêu gì?

Nào ngờ Không Thiền an phận ở trong cung, không gây thêm rắc rối.

Ngày tháng trôi qua.

Xuân đi hạ đến.

Chẳng mấy chốc lại đến sinh nhật của Tiêu Hề Hề.

Bảo Cầm làm cho nàng bánh kem có vị mật ong.

Tiêu Hề Hề chắp hai tay, nhắm mắt cầu nguyện với bánh kem.

“Hi vọng Thái tử Điện hạ có thể bình an trở về.”

Bảo Cầm thì thầm “Điều ước của người nhất định sẽ thành hiện thực.”

Tiêu Hề Hề mở mắt, bật cười.

Đây hẳn là ước nguyện sinh nhật cuối cùng của nàng trong đời này.

Hi vọng ông trời nể tình nàng đáng thương, thành toàn cho ước nguyện này của nàng.

Tiêu Hề Hề thổi nến, cắt bánh vui vẻ ăn.

Ăn bánh xong còn có mì trường thọ thơm ngon.

Mì này do Bảo Cầm cố ý làm, trông thì như cả bát lớn, nhưng thực chất chỉ có một sợi mì.

Bảo Cầm kéo sợi mì thật dài, tượng trưng cho trường thọ.

Tiêu Hề Hề ăn hết mì, cả nước cũng không chừa.

Đón xong sinh nhật thứ mười tám, nàng chỉ còn một năm nữa.

Cuộc sống của nàng dần ít đi.

Vốn nàng đã nghĩ thông rồi, cảm thấy chết cũng không phải chuyện gì to tát, dù sao nàng cũng đã chết một lần, chết thêm lần nữa cũng không sao.

Nhưng khi nàng thấy tuổi thọ của mình giảm dần từng ngày, không khỏi cảm thấy cấp bách.

Nàng bắt đầu cầu nguyện, cầu nguyện Thái tử sớm ngày quay lại, ít nhất nàng được gặp hắn lần cuối.

Bình thường Tiêu Hề Hề có thời gian rảnh sẽ rời cung đến phủ Anh vương thăm Sở Kiếm.

Sở Kiếm háo hức hỏi.

“Sư tỷ, khi nào chúng ta về sư môn?”

Tiêu Hề Hề “Đệ vội làm gì?”

Sở Kiếm “Đương nhiên đệ vội, hiện giờ đệ là người tàn phế, không thể làm gì, đệ không muốn tiếp tục như thế này nữa, đệ muốn về sư môn tìm sư phụ chữa trị.”

Gân tay gân chân của y đã hoàn toàn bị cắt đứt, đại phu bình

thường cũng hết cách, chỉ có Huyền Cơ Tử mới có thể chữa trị cho y.

Tiêu Hề Hề "Đệ không làm nhiệm vụ của mình sao?"

Sở Kiếm mặc kệ nói "Không làm, không làm, dù sao đệ cũng không có hứng thú với vị trí chưởng môn, hiện giờ đệ chỉ muốn nhanh chóng về sư môn."

Tiêu Hề Hề an ủi nói "Chờ thêm một chút, chờ Thái tử trở về, ta nói với ngài ấy một tiếng, sau đó đưa đệ về sư môn."

Sở Kiếm hỏi "Thái tử khi nào mới về?"

Tiêu Hề Hề "Chắc nhanh thôi."

Ba ngày sau, một tin vui truyền đến Thịnh Kinh.

Thái tử đã dẹp loạn ở quận Tây Lăng, U vương bị bắt!

Đây là chuyện lớn, chắc chắn phải mở triều lớn.

Tuy nhiên, sức khỏe Hoàng đế ngày càng xấu đi, đã nửa năm ông không thượng triều.

Buổi triều cuối cùng là cách đây nửa năm khi tù binh nước Liêu bị giải đến Thịnh Kinh.

Bây giờ Hoàng đế đi lại cũng khó, càng đừng nói đến việc thượng triều.

Nhưng văn võ bá quan lại đều háo hức chờ đợi, Hoàng đế cũng biết lần này mình không thể trốn được nữa.

Vì vắng bóng quá lâu nên trong triều xuất hiện rất nhiều tin đồn, không ít người đang thầm suy đoán tình trạng của Hoàng đế nghiêm trọng ra sao.

Nếu lúc quan trọng này mà Hoàng đế vẫn không xuất hiện, chắc chắn sẽ làm tăng thêm suy đoán trong đầu mọi người.

Một khi mọi người cảm thấy Hoàng đế sắp chết, đủ loại ý nghĩ xấu xa sẽ nổi lên, khi lòng người dao động thì phiền phức càng tăng thêm.

Hoàng đế không thể cho người khác có cơ hội thừa cơ.

Ông bảo thái y kê đơn cho mình, để ông lấy lại sức lực trong thời gian ngắn.

Các thái y quỳ trên đất run rẩy, bày tỏ bất lực không thể làm gì.

Hoàng đế nổi giận đuổi hết bọn họ ra ngoài, cho người gọi Không Thiền đến.

Chương 642: Thuật yểm thắng

Không Thiền đưa cho Hoàng đế một viên thuốc, rồi nói thật.

“Bần đạo không dám giấu bệ hạ, dược tính thuốc này tương đối mạnh, sau khi bệ hạ uống vào, sức lực tinh thần của ngài sẽ hồi phục trong thời gian ngắn, nhưng sau khi thuốc hết tác dụng, cơ thể của ngài sẽ càng yếu đi.”

Cam Phúc mắng “To gan, sao ngươi dám cho bệ hạ uống loại thuốc độc hại như vậy?!”

Hoàng đế xua tay ra hiệu không cần nói.

Thật ra, bản thân Hoàng đế cũng biết rõ thân thể mình đã như đèn cạn dầu khô, những đơn thuốc nhẹ không có tác dụng, nhưng nếu thuốc quá mạnh chắc chắn sẽ gây tổn hại cho cơ thể.

Đây cũng là lý do tại sao các thái y không dám kê đơn cho ông.

Không phải thái y không biết cách làm cho sức lực tinh thần hồi phục trong thời gian ngắn, chỉ là họ không dám.

Bọn họ sợ sau này Hoàng đế trách tội, không gánh nổi trách nhiệm.

Hoàng đế do dự, nhưng cuối cùng đã quyết định uống thuốc.

Tác dụng của thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng, Hoàng đế cảm thấy cơ thể mình đang dần lấy lại sức lực, tinh thần cũng ngày càng tốt hơn.

Ông thậm chí không cần ai dìu, tự mình xuống giường.

Ông đứng trên đất, nhìn bản thân hồng hào trong gương, dường như đã quay về trước kia.

Ông của trước kia khỏe mạnh cường tráng.

Điều này làm ông lại có tự tin.

Cam Phúc đích thân hầu hạ Hoàng đế tắm rửa thay y phục, đồng thời thông báo cho bá quan văn võ vào cung thượng triều.

Khi các quan viên có mặt trong điện Nghị Sự, bọn họ rất ngạc nhiên khi thấy Hoàng đế với khuôn mặt rạng rỡ ngồi phía trên.

Vốn bọn họ còn tưởng Hoàng đế bệnh liệt giường, nào ngờ Hoàng đế trông vẫn khỏe mạnh, mắt thấy là thật, xem ra tin đồn Hoàng đế sắp chết trước đó đều là giả.

Sau khi mọi người hành đại lễ, trực tiếp vào chủ đề chính, bắt đầu thảo luận xử lý phản loạn ở quận Tây Lăng.

Hầu hết thời gian đều do quan viên nói, Hoàng đế chỉ im lặng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Còn về phản quân, mọi người thống nhất cho rằng kẻ nào đáng giết thì giết, kẻ nào đáng lưu đày thì lưu đày.

Dù thế nào đi nữa cũng phải diệt tận gốc thế lực phản loạn, không thể chừa lại.

Người duy nhất khiến mọi người không thể quyết định chính là U vương.

Theo lý mà nói, U vương là thủ lĩnh phản quân, phải bị xử tử.

Nhưng U vương là con trai của Hoàng đế, Hoàng đế không lên tiếng, ai dám nói giết y?

Có người không khỏi nghĩ thầm, giá như U vương chết trong cuộc phản loạn thì hay rồi, không ai khó xử nữa.

Nhưng U vương không chết mà bị bắt sống.

Thế là chuyện này trở thành củ khoai nóng, không ai muốn động vào, ai cũng thoái thác chối từ.

Cuối cùng, sau nhiều lần đưa đẩy, chuyện bị đẩy lên Hoàng đế.

Tâm trạng Hoàng đế rất phức tạp.

Lạc Vân Hiên là đứa con ông yêu thương nhất, ông kỳ vọng vào Lạc Vân Hiên, nhưng Lạc Vân Hiên làm ông quá thất vọng.

Lúc ông tức giận, hận không thể g.iết chết tên nghịch tử Lạc Vân Hiên này.

Nhưng bây giờ đến lúc thực sự quyết định sống chết của Lạc Viên Hiên, Hoàng đế lại do dự.

Dù ông có giận đến đâu thì nó vẫn là con ruột của ông.

Hoàng đế im lặng một lúc lâu mới nói một câu.

“Giải U vương về kinh rồi nói tiếp.”

Sau đó là chuyện ban thưởng cho Thái tử và toàn quân.

Chuyện này làm mọi người hưng phấn hơn, khi triều thần nói đến chuyện này, thái độ lập tức chuyển từ lảng tránh sang tích cực.

Lần này Thái tử là người có công lớn nhất, thưởng gì cho hắn cũng không quá.

Nhưng hắn đã dưới một người, trên vạn người, địa vị của hắn không thể cao hơn nữa, chỉ có thể ban thưởng vật chất.

Vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, mỹ nhân ngựa tốt.

Tất cả đồ tốt như được miễn phí thêm vào danh sách phần thưởng.

Các tướng sĩ cũng được ban thưởng tùy theo chiến công của mình.

Sau khi bàn xong tất cả thì đã là hai canh giờ sau.

Các triều thần cung kính tiễn Hoàng đế.

Hoàng đế vừa về tẩm điện, liền thấy đầu vẫn còn choáng váng.

Cam Phúc đỡ ông nằm xuống.

Tác dụng của thuốc từ từ biến mất, Hoàng đế ngày càng yếu ớt, đầu óc mơ hồ.

Ông nằm mơ.

Mơ thấy mình trở về đêm cung biến.

Chẳng qua người phát động cung biến đổi từ Lạc Vân Hiên sang Lạc Thanh Hàn.

Hoàng đế nằm trên giường, thân thể yếu ớt không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lạc Thanh Hàn từng bước đến gần.

Trong tay Lạc Thanh Hàn cầm một con dao, lưỡi dao vẫn còn dính máu, hiển nhiên là hắn vừa giết người.

Hoàng đế sợ hãi nhìn hắn, muốn hét lên nhưng không thể phát ra tiếng.

Lạc Thanh Hàn giơ dao lên, chém mạnh vào cổ ông!

“A!!!!”

Hoàng đế từ trong mơ giật mình tỉnh dậy!

Ông mở to mắt, đồng tử run rẩy, ngực phập phồng dữ dội.

Cam Phúc bước nhanh tới, vén rèm giường, lo lắng hỏi.

“Bệ hạ, ngài sao vậy? Có phải gặp ác mộng không?”

Tầm nhìn của Hoàng đế từ mơ hồ dần chuyển sang rõ ràng.

Ông nhìn rõ người trước mặt là Cam Phúc, sau đó nhận ra mọi thứ vừa rồi chỉ là mơ.

Nhưng giấc mơ đó quá chân thực.

Bây giờ nhớ lại, ông vẫn thấy sợ hãi.

Cam Phúc sai người mang trà an thần tới, cẩn thận đút Hoàng đế uống.

Sau khi uống trà, Hoàng đế thấy dễ chịu hơn một chút.

Cam Phúc nói “Bệ hạ, ngài đã ngủ một ngày một đêm, ngài có đói không? Có muốn ăn chút gì không?”

Hoàng đế tưởng mình chỉ ngủ nửa ngày, không ngờ đã ngủ một ngày một đêm.

Ông chán ăn nhưng vẫn ép mình ăn chút cháo.

Hoàng đế hỏi “Không Thiền đâu?”

Cam Phúc thành thật trả lời “Ông ta vẫn ở trong phòng, chưa từng ra ngoài.”

“Gọi tới đây.”

“Vâng.”

Chốc sau, Không Thiền đã đến.

“Bần đạo bái kiến bệ hạ.”

Tình trạng của Hoàng đế rất tệ, sắc mặt nhợt nhạt hơn trước, cả người như bị rút cạn sức lực, trông vô cùng hốc hác.

Ông yếu ớt hỏi “Huyền Môn ở đâu?”

Cơ thể ông sắp không trụ được nữa, ông không thể đợi nữa, phải nhanh chóng tìm được Huyền Môn.

Không Thiền bất lực nói “Bệ hạ rơi vào trạng thái này, dù tìm được Huyền Môn cũng vô dụng.”

Ánh mắt Hoàng đế trở nên sắc bén.

“Trước đó, ngươi không nói như vậy với trẫm, trước đó ngươi nói chưởng môn Huyền Môn có y thuật đệ nhất thiên hạ, bệnh gì cũng chữa khỏi.”

Không Thiền bình tĩnh nói “Bần đạo quả thật đã nói như vậy, nhưng bệ hạ thành ra như vậy không phải vì bệnh, mà do có người dùng thuật yểm thắng.”

Hoàng đế ngẩn người.

Thuật yểm thắng là một thủ đoạn của phương sĩ sử dụng, nó còn được gọi là vu thuật.

Có nhiều giả thuyết về vu thuật này, có người dùng nó xua đuổi tà ma, nhưng có người lợi dụng nó nguyền rủa hại người.

Bộ dạng hấp hối của ông bây giờ, chắc chắn không phải vế trước.

Sắc mặt ông tức thì trở nên khó coi.

“Ý ngươi là, cơ thể của trẫm kém đi là vì bị nguyền rủa?”

Chương 643: Lục soát

Hoàng đế nửa tin nửa ngờ lời của Không Thiền.

Dù là thật hay giả, chỉ cần điều tra là biết.

Vì vậy Hoàng đế lập tức hạ lệnh, điều tra trong cung trước, sau đó mới tra đến ngoài cung.

Không có ai sử dụng thuật yểm thắng là tốt nhất.

Nhưng nếu có, ông nhất định sẽ băm người đó thành từng mảnh!

Trong điện Thanh Ca.

Để không làm phiền Tiêu trắc phi nghỉ trưa, mọi người cố gắng di chuyển nhẹ nhàng, không phát ra tiếng động.

Nhưng lúc này.

Giọng Tiêu trắc phi đột nhiên vang lên từ trong phòng ngủ.

"Bảo Cầm!"

Bảo Cầm vội đặt việc đang làm xuống, chạy nhanh vào phòng ngủ.

Nàng thấy Tiêu trắc phi ngồi trên giường, tóc rối bù, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bảo Cầm vội hỏi "Nương nương sao vậy?"

Giọng Tiêu Hề Hề hơi khàn "Ta vừa gặp ác mộng, mơ thấy

trong cung có người đào ra vài vật xấu, ta còn mơ thấy rất nhiều người chết."

Nếu là người khác nói, Bảo Cầm sẽ không tin, nhưng Tiêu trắc phi thì khác, giấc mơ của nàng mang ý nghĩa cảnh báo.

Bảo Cầm bỗng nhiên căng thẳng "Chúng ta nên làm gì đây?"

Tiêu Hề Hề nhảy xuống giường "Trước khi đám người đó ra tay, chúng ta phải tìm ra những thứ đó ở Đông cung."

Bảo Cầm nhanh chóng giúp nàng mặc y phục.

Bây giờ không kịp tắm rửa, Tiêu Hề Hề vội vàng lao ra khỏi điện Thanh Ca, theo sát là Bảo Cầm và Thanh Tùng cầm theo cuốc và túi vải.

Tiêu Hề Hề chạy thẳng một mạch đến điện Lân Đức.

Mặc Họa thấy nàng tới, vội hành lễ.

"Nô tỳ thỉnh an nương nương."

Tiêu Hề Hề không có thời gian để ý Mặc Họa, nàng vội chạy đến gốc cây quế.

Nàng chỉ vào gốc cây, nghiêm giọng nói.

"Đào!"

Thanh Tùng và Bảo Cầm không nói gì đã bắt đầu dùng cuốc đào.

Mặc Họa thấy vậy, muốn ngăn cản nhưng bị Tiêu Hề Hề đẩy ra.

Tiêu Hề Hề bảo Mặc Họa đứng yên.

Mặc Họa khó hiểu "Nương nương đang làm gì vậy? Nếu người muốn cây quế này, chỉ cần nói một tiếng, nô tỳ sẽ bảo

người chuyển nó cho người, người cần gì …”

Nàng chưa kịp nói xong đã bị lời của Bảo Cầm cắt ngang.

“Thấy rồi!”

Bảo Cầm và Thanh Tùng ném cuốc đi, ngồi xổm trên đất, dùng tay đào đất, lấy một túi vải đỏ từ trong hố.

Mở túi vải đỏ ra, có một tượng đất sét hình thù quỷ dị.

Thứ này khiến người ta nhìn thôi cũng thấy khó chịu.

Dù Mặc Họa không biết thuật yểm thắng, nhưng vẫn sợ khi thấy thứ quỷ dị này.

“Đây … đây là gì? Sao nó lại ở đây?”

Tiêu Hề Hề cầm tượng đất sét, nói “Thứ này gọi là ác thần, chôn nó xuống đất có thể khiến con người mắc bệnh đoản mệnh.”

Phía sau tượng đất sét còn dán một tờ giấy ghi sinh thần bát tự.

Mặc Họa là đại cung nữ bên cạnh Thái tử, đương nhiên biết sinh thần bát tự của Thái tử, nàng có thể khẳng định sinh thần bát tự trên tượng đất sét này không phải của Thái tử.

Cho thấy ác thần này không nhắm vào Thái tử.

Tuy nhiên, Mặc Họa không hề thấy nhẹ nhõm mà ngược lại càng sợ hơn.

Nàng run rẩy hỏi “Đây là sinh thần bát tự của ai?”

Tiêu Hề Hề điềm tĩnh bật ra hai chữ.

“Hoàng đế.”

Thật ra nàng không biết sinh thần bát tự của Hoàng đế, nhưng

ác mộng vừa rồi nói cho nàng biết, những thứ này đều là nhằm vào Hoàng đế.

Ba người còn lại nghe vậy, sợ hãi sắc mặt thay đổi rõ rệt.

Chân Thanh Tùng mềm nhũm, quỵ xuống đất.

Mặc Họa phản ứng nhanh nhất "Thứ này không phải chúng nô tỳ làm, nhất định có người muốn hại Thái tử!"

Tiêu Hề Hề vứt tượng đất sét vào túi, ném nó xuống đất.

Một tiếng xoảng vang lên.

Tượng đất sét trong túi vỡ thành từng mảnh.

Bảo Cầm khó khăn hỏi "Như vậy là xong chuyện rồi sao?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Đây chỉ là một trong số đó."

Nàng sải bước về phía tẩm điện.

Bảo Cầm kéo Thanh Tùng đuổi kịp.

Lần này Mặc Họa không dám ngăn cản, sắc mặt tái nhợt đi theo.

Tiêu Hề Hề bước vào tẩm điện, đuổi cung nữ đang dọn dẹp ra ngoài.

Nàng mở cửa tủ, lôi tất cả y phục ra giường rồi lục lọi.

Chẳng mấy chốc, nàng tìm thấy một người rơm trong đống y phục.

Người rơm đội một cái vòng trên đầu, trên người còn ghim đinh sắt.

Thứ này nhìn thôi cũng thấy tà đạo.

Tiêu Hề Hề ném nó vào túi.

Tay cầm túi vải của Bảo Cầm run rẩy.

Nàng lo lắng sợ hãi hỏi.

“Nương nương, những thứ này có thể giết người thật à?”

Tiêu Hề Hề liếc nàng một cái “Em nghĩ cái gì vậy? Nếu dùng những thứ vớ vẩn này có thể giết người, chẳng phải thiên hạ đại loạn rồi sao?!”

Nghe nàng nói vậy, Bảo Cầm chợt bớt sợ hơn.

Loại vu thuật này chỉ dùng để lừa người, vậy mà vẫn có người tin.

Sau đó, họ tìm thấy ba người rơm ở các nơi khác trong điện Lân Đức.

Mặc Họa không dám hỏi thêm, nhét hết người rơm vào bếp rồi đốt sạch.

Còn tượng đất sét vỡ thành từng mảnh bị ném xuống ao.

Mặc Họa tưởng mọi chuyện đã ổn, nhưng lại nghe Tiêu trắc phi nói.

“Còn những nơi khác.”

Bọn họ rời điện Lân Đức, bắt đầu lục soát Đông cung.

Tiêu Hề Hề dựa theo cảnh tượng trong mộng tìm địa điểm chôn cất từng vật yểm thắng.

Ngay lúc bọn họ tiêu hủy hết vật yểm thắng, cấm vệ quân đã xông vào Đông cung.

Tim Tiêu Hề Hề trầm xuống.

Đối phương đến quá nhanh.

Nàng thậm chí còn không có thời gian kiểm tra toàn bộ Đông cung.

Tuy nàng gặp ác mộng như lời cảnh báo nhưng cảnh tượng trong mơ quá hỗn loạn, nàng không biết có thiếu thứ gì không?

Lỡ như bỏ sót, thì bọn họ xong đời rồi.

Người dẫn đầu lần này là Thống lĩnh Cấm vệ quân Tiêu Lăng Phong.

Lúc Tiêu Lăng Phong thấy con gái mình, lập tức dừng bước, hành lễ với nàng.

“Mạt tướng bái kiến trắc phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề hỏi “Các người điều động nhiều quân thế này là muốn làm gì?”

Tiêu Lăng Phong mơ hồ nói “Cung Vị Ương mất đồ, bệ hạ ra lệnh lục soát toàn bộ hoàng cung.”

Hoàng đế đã hạ lệnh, Tiêu Hề Hề là trắc phi của Thái tử đương nhiên không thể ngăn cản, nàng chỉ đành tránh đường để cấm vệ quân lục soát.

Nơi đầu tiên lục soát là điện Lân Đức.

May là Tiêu Hề Hề đã tìm và tiêu hủy hết vật yểm thắng trong điện Lân Đức, cấm vệ quân lục soát hai lần, không tìm thấy gì rồi rút lui.

Sau đó, cấm vệ quân đến điện Kim Phong của Lý trắc phi.

Lý trắc phi giật mình nhìn cấm vệ quân đột nhiên xông vào.

“Các người muốn làm gì?”

Tiêu Lăng Phong lặp lại lời vừa giải thích với Tiêu Hề Hề.

Cấm vệ quân lại lục soát.

Vẫn không tìm thấy gì.

Sau đó đến điện Ngọc Liên, điện Uyển Hà …

Cuối cùng đến lượt điện Thanh Ca nơi Tiêu Hề Hề sống.

Tiêu Lăng Phong xem xét tình cảnh trong phòng, thì ra đây là nơi con gái ông ở.

Trông khá ấm áp.

Ông nói với cấm vệ quân.

“Nhẹ tay một chút, đừng làm vỡ đồ đạc.”

Cấm vệ quân đồng thanh đáp “Vâng!”

Có Tiêu Lăng Phong nhắc nhở, động tác của cấm vệ quân quả thật nhẹ nhàng hơn.

Đầu tiên bọn họ tìm kiếm tất cả những nơi có thể giấu đồ trong phòng nhưng không tìm thấy gì.

Sau đó bọn họ đi đến hậu viện.

Khi bọn họ thấy vườn rau phong phú và một đàn lớn gà vịt lợn ngỗng chạy nhảy ở hậu viện, tất cả đều hóa đá.

Chương 644: Không cần ngươi thương hại ta

Tiêu Lăng Phong nhìn vườn rau và gà vịt lợn ngỗng trước mặt, rất lâu sau ông mới bình tĩnh lại được.

Ông khó tin hỏi Tiêu Hề Hề.

“Mấy thứ này … mấy thứ này do người trồng?”

Tiêu Hề Hề biết hôm nay trốn không thoát nên dứt khoát thừa nhận.

“Đúng vậy, bình thường ta buồn chán, cho nên thích trồng rau nuôi gà, trong cung cũng đâu có nói cấm trồng rau nuôi gà?”

Nghĩ kỹ thì trong cung quả thật không có quy định cấm trồng rau nuôi gà.

Nhưng cũng không có ai trồng rau nuôi gà trong cung cả!

Tiêu Lăng Phong nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Rất lâu sau ông mới khó khăn thốt ra được một câu.

“Thái tử có biết chuyện này không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Ngài ấy biết chứ.”

Tiêu Lăng Phong lại không nói nên lời.

Không chỉ có ông, mà những cấm vệ quân khác cũng không nói nên lời.

Các phi tần phần lớn đều nuôi chó mèo hoặc trồng hoa cây cỏ, nào có ai thực tế như Tiêu trắc phi? Thế mà xây cả một vườn rau trong cung!

Cạn lời hơn là Thái tử lại dung túng cho nàng làm bừa như vậy!

Dù là sủng phi, cũng không thể sủng đến mức này chứ!

Thật sự là trước nay chưa từng có!

Tuy tâm lý các cấm vệ quân không ổn định nhưng vẫn lục soát tỉ mỉ.

Bọn họ không chỉ lục soát chuồng gà, chuồng lợn mà còn đào đất trong vườn rau.

Hạnh Nhi đứng gần đó lo lắng nhắc nhở.

“Các người cẩn thận, đừng dẫm lên rau.”

Tâm trạng của các cấm vệ quân càng phức tạp hơn.

Tiêu Lăng Phong cũng đần người ra.

Thật ra trong lòng ông có rất nhiều điều muốn nói, nhưng vì có người ngoài, ông không thể làm Tiêu trắc phi mất mặt, chỉ đành nhịn xuống.

Mọi ngóc ngách của hậu viện đều được lục soát nhưng không tìm thấy gì.

Đây là nơi cuối cùng trong Đông cung, nếu ở đây không có những thứ đó, xem ra Đông cung rất sạch sẽ.

Tiêu Lăng Phong cảm thấy nhẹ nhõm.

Ông dẫn đầu cấm vệ quân rời khỏi điện Thanh Ca.

Trước khi đi, ông không quên nhắc nhở Tiêu trắc phi.

“Người nhanh chóng dọn dẹp hậu viện sạch sẽ.”

Nhiều cấm vệ quân như vậy đã thấy, chỉ mình Tiêu Lăng Phong cũng không giấu được, chuyện này nhất định sẽ đến tai Hoàng đế. Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, phải xem thái độ của Hoàng đế.

Tóm lại, dọn dẹp hậu viện trước khi Hoàng đế nổi giận luôn là điều đúng đắn.

Tiêu Hề Hề thấp giọng đáp “Ừm.”

Sau khi cấm vệ quân rời đi, Hạnh Nhi lo lắng hỏi.

“Nương nương, số rau củ và gia cầm ở hậu viện phải xử lý hết sao?”

Tiêu Hề Hề nhìn rau củ đang vui vẻ lớn lên, không nỡ nói “Gia cầm mang đến cho ngự thiện phòng, bên đó sẽ nuôi một thời gian, còn số rau này … nhổ hết đi.”

Phía ngự thiện phòng có chuồng gà chuồng lợn, chuyên dùng để chăn nuôi gia cầm.

Bảo Cầm đến đánh tiếng với Mặc Họa, Mặc Họa lập tức bảo người trong ngự thiện phòng nhận số gia cầm đó.

Chuyện này động tĩnh rất lớn, làm nhiều người ở Đông cung chú ý.

Nhiều người biết Tiêu trắc phi nuôi gà trồng rau ở hậu viện điện Thanh Ca.

Ai nấy vô cùng ngạc nhiên.

Đặc biệt là Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn sau khi nghe được tin, lập tức chạy tới điện Thanh Ca xem náo nhiệt.

Lúc bọn họ đến, Hạnh Nhi và mấy cung nữ thái giám đang

dọn dẹp vườn rau, bất kể đã chín hay chưa đều phải nhổ ra.

Số rau này do Hạnh Nhi chăm sóc mỗi ngày, mà giờ nàng phải tự tay nhổ chúng, trong lòng rất không nỡ.

Tiêu Hề Hề ngồi dưới hiên, ngơ ngác nhìn động tác của bọn họ.

Nàng trồng số rau này sau khi đến Đông cung, là bằng chứng cho thấy nàng từng sống ở Đông cung.

Mà bây giờ, những bằng chứng này sẽ lần lượt bị xóa bỏ.

Cứ như thể có người đang nhắc nhở nàng —

Cuối cùng nàng vẫn phải rời đi.

Nếu đã rời đi, thì đừng để lại gì cả.

Bảo Cầm thông báo Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn tới.

Tiêu Hề Hề chỉ ừm một tiếng rồi không phản ứng gì nữa.

Lúc Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn thấy vườn rau, nét mặt vô cùng đặc sắc.

Nếu là bình thường, Tiêu Hề Hề sẽ nói vài câu trêu chọc, nhưng bây giờ nàng lại không muốn nói gì.

Lý trắc phi chặc lưỡi nói "Ngươi giỏi thật nha, dám làm mấy chuyện này trong cung, ai không biết còn tưởng Đông cung bỏ đói ngươi!"

Diêu chiêu huấn tò mò hỏi "Số rau này trồng chắc tốn nhiều công sức lắm nhỉ?"

Lý trắc phi lại trêu chọc nàng mấy lần, thấy bộ dạng nàng chán nản, chỉ đành im lặng.

Số rau đã được nhổ sạch.

Rau nào ăn được thì mang vào phòng bếp nhỏ.

Tiêu Hề Hề ủ rũ nói "Dù sao số rau đó cũng không để được lâu, vậy tối nay chúng ta nấu nó đi, thêm thức ăn cho mọi người, Lý trắc phi với Diêu chiêu huấn cũng ở lại cùng ăn đi."

Diêu chiêu huấn cười nói "Không ngờ còn được ăn chùa một bữa, xem ra hôm nay có lộc ăn rồi."

Lý trắc phi bĩu môi "Cũng đâu phải rau gì ngon."

Vẻ mặt nàng lộ ra chán ghét, nhưng đến lúc ăn, nàng lại ăn không ít.

Diêu chiêu huấn tò mò hỏi "Rau ở hậu viện nhổ hết rồi, để trống vậy thì không đẹp mắt, Tiêu tỷ tỷ sau này định trồng cây gì?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không trồng gì nữa."

Dù sao thì nàng không thể sống ở đây lâu hơn nữa, còn trồng để làm gì?

Cứ thế đi, chẳng sao cả.

Lý trắc phi thấy bộ dạng sống không bằng chết của nàng, cau mày nói "Không phải chỉ là chút rau với gia cầm thôi sao? Bây giờ ngươi đã là trắc phi rồi, còn quản nội vụ Đông cung, ngươi muốn ăn gì, chỉ cần nói với ngự thiện phòng một tiếng là được, có cần phải vì chuyện nhỏ này mà ủ rũ thế không?!"

Tiêu Hề Hề vẫn lắc đầu.

Nàng không buồn chuyện rau và gia cầm.

Nàng buồn vì cuộc chia ly sắp tới.

Lý trắc phi tức giận nói "Ta thật sự không thể hiểu ngươi, bình thường ngươi vô tâm hơn bất cứ ai, lúc này lại buồn vì đồ ăn."

Tiêu Hề Hề chăm chú nhìn nàng một lúc, rồi đột nhiên đứng dậy, chạy vào trong phòng, ôm một hộp gỗ đi ra.

Tiêu Hề Hề mở hộp gỗ, lấy một xấp ngân phiếu.

“Đây là toàn bộ số tiền trước đây cô thua ta, trả hết cho cô.”

Lý trắc phi cả kinh “Ngươi làm gì vậy? Ta thua thì ta thua, không cần ngươi thương hại ta!”

Tiêu Hề Hề “Ta không thương hại cô, chỉ là ta cảm thấy số ngân phiếu này để ở chỗ ta cũng vô dụng, không bằng trả lại cho cô.”

Lý trắc phi không hiểu, trên đời này lại có người nghĩ ngân phiếu vô dụng?

Nữ nhân này rốt cuộc có phải người không?

Tiêu Hề Hề nhét ngân phiếu vào tay Lý trắc phi, sau đó cầm thêm mấy tờ ngân phiếu đặt vào tay Diêu chiêu huấn.

“Số này là của muội, trả cho muội.”

Diêu chiêu huấn vội từ chối “Không không không, có chơi có chịu, muội không cầm số ngân phiếu này được.”

Tiêu Hề Hề “Cứ cầm đi, đừng khách sáo với ta.”

Thấy thái độ nàng chân thành, không có ý khách sáo, Diêu chiêu huấn do dự nhận ngân phiếu.

“Cảm ơn.”

Tiêu Hề Hề đặt hộp gỗ xuống, rồi ngồi xuống rót một ly rượu “Nào, chúng ta cạn ly.”

Chương 645: Hãm hại

Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn nhìn nhau.

Bọn họ đều cảm thấy Tiêu trắc phi hôm nay rất lạ.

Hai người bị Tiêu Hề Hề thúc giục nâng ly.

Những ly rượu chạm nhẹ.

Tiêu Hề Hề cười nói "Bình thường chúng ta luôn xưng hô tỷ tỷ muội muội, đó toàn là lời khách sáo, hôm nay ta thật lòng gọi hai người là tỷ muội, nếu sau này ta không còn ở đây, hai người nhớ thay ta chăm sóc Thái tử thật tốt."

Nói xong, không đợi đối phương phản ứng, nàng uống cạn ly rượu.

Lý trắc phi nghi ngờ nhìn nàng "Hôm nay cô xảy ra chuyện gì? Uống nhầm thuốc à?"

Diêu chiêu huấn không nói gì mà lo lắng nhìn Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề cười nói "Ta nuôi gà vịt lợn ngỗng lâu như vậy, bây giờ đều phải cho đi, rau củ ta trồng cũng không còn nữa, ta chợt cảm thấy cuộc đời thật vô thường, nói không chừng ngày mai ta cũng sẽ như số rau củ gà vịt đó, tự dưng biến mất, ta chỉ định chào hai người trước một tiếng, lỡ sau này có chia tay lại không kịp nói một câu tạm biệt."

Lý trắc phi đặt ly rượu xuống "Có phải cô gặp chuyện gì rắc rối không?"

Diêu chiêu huấn cũng nói "Nếu có khó khăn gì thì cứ nói với

muội, dù muội thấp cổ bé họng nhưng nếu có chỗ cần dùng đến muội, muội sẽ cố hết sức.”

Tiêu Hề Hề lại rót cho mình một ly rượu “Không sao, ta chỉ đang bày tỏ cảm xúc của mình thôi.”

Bữa trưa hôm nay đặc biệt thịnh soạn.

Nhưng Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn ăn rất lơ đãng.

Lúc hai người đi, Tiêu Hề Hề đột nhiên gọi “Bảo Cầm, lấy mạt chược và bộ bài cho họ đi, sau này ta không cần những thứ đó nữa, tặng hết cho họ đi.”

Bảo Cầm nhanh chóng làm theo.

Mạt chược và bộ bài lần lượt tặng cho Lý trắc phi và Diêu chiêu huấn.

Diêu chiêu huấn nhận được quà nhưng không hề vui, lại thấy lo lắng không giải thích được.

“Tiêu tỷ tỷ có ổn thật không?”

Tiêu Hề Hề một tay chống đầu, mặt đỏ bừng, hai mắt mờ mịt, hiển nhiên là đã uống say.

Nàng cười hì hì “Ta ổn.”

Lý trắc phi thì thầm với Bảo Cầm.

“Nếu Tiêu trắc phi có chuyện gì, ngươi cứ đến tìm ta.”

Diêu chiêu huấn vội nói “Còn ta nữa!”

Bảo Cầm gật đầu đáp vâng.

Sau khi tiễn người đi, nàng và một cung nữ khác đỡ Tiêu trắc phi đứng dậy.

Tiêu Hề Hề đẩy tay họ ra.

Bảo Cầm "Người say rồi, nô tỳ dìu người về phòng nghỉ ngơi."

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Ta không say, chỉ hơi chóng mặt, muốn hít thở chút không khí."

Nàng loạng choạng bước ra khỏi cửa, đứng một mình dưới hiên, nhìn ra hậu viện trống trải.

Nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Bảo Cầm không yên tâm, đứng cách đó không xa nhìn, nàng giật mình khi thấy Tiêu trắc phi tự dưng khóc.

"Nương nương, người sao vậy? Sao lại khóc?" Bảo Cầm vừa hỏi vừa lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng.

Tiêu Hề Hề lấy khăn tay áp vào mắt mình.

Nàng nấc nghẹn "Ta không thể để lại bất cứ thứ gì."

Bảo Cầm không hiểu "Người muốn để lại thứ gì?"

Tiêu Hề Hề buông khăn tay, giơ tay ôm Bảo Cầm, nước mắt không ngừng rơi.

Bảo Cầm nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, nhẹ nhàng an ủi "Không sao không sao, dù không có số rau củ gia cầm đó, nô tỳ vẫn có thể chuẩn bị món ngon cho người, sau này người muốn ăn gì có thể nói nô tỳ biết, nô tỳ sẽ làm cho người."

Tiêu Hề Hề khóc nói "Sao em lại tốt như vậy?"

Bảo Cầm "Vì người cũng rất tốt."

Tiêu Hề Hề phải cố lắm mới có thể kìm được nước mắt.

Nàng lấy khăn tay lau nước mắt, khụt khịt nói "Em đi theo ta."

Bảo Cầm theo nàng vào phòng ngủ.

Tiêu Hề Hề lấy ra một tờ khế ước bán thân từ ngăn kéo.

“Đây là khế ước bán thân của em, trả cho em, từ nay em tự do rồi. Cho dù ngày nào đó ta không còn ở đây, em cũng có thể tự quyết định, không cần bị người khác sắp xếp.”

Vốn dĩ Bảo Cầm là nha hoàn trong phủ Trung Võ tướng quân, sau này theo Tiêu Hề Hề vào cung, Tiết thị đã đưa khế ước bán thân của Bảo Cầm cho Tiêu Hề Hề.

Bảo Cầm nhìn khế ước bán thân trước mặt, không biết phải làm sao.

“Đang yên lành, sao người đột nhiên nói chuyện này?”

Tiêu Hề Hề nắm tay nàng, nhét khế ước bán thân vào tay nàng, cười nói “Ta chợt nhớ tới chuyện này.”

Tiêu Hề Hề từng nghĩ đến việc đưa Bảo Cầm về Huyền Môn.

Sau đó nghĩ lại vẫn là thôi đi.

Thời gian của nàng còn lại rất ít, sao phải để Bảo Cầm trải qua một màn sinh ly tử biệt nữa?

Cứ chia tay trong vui vẻ thế này đi.

Bảo Cầm giữ khế ước bán thân, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề.

“Nương nương, hôm nay người sao vậy?”

Tiêu Hề Hề lau mắt, cười nói “Có thể là ta uống quá nhiều, đầu óc không tỉnh táo, em ra ngoài trước đi, ta muốn chợp mắt một lát.”

“Vâng.”

Bảo Cầm đi được vài bước rồi quay lại nhìn nàng.

“Người thật sự không sao chứ?”

Tiêu Hề Hề xua tay như đuổi ruồi “Ta không sao, đi đi.”

Bảo Cầm đành phải rời khỏi phòng ngủ.

Tiêu Hề Hề nằm trên giường, ôm chăn thở dài.

Kiếp trước nàng không có vướng bận, dù chết nàng cũng sẽ không thấy đau khổ, nhiều nhất là nàng không cam lòng mà thôi.

Nhưng kiếp này thì khác.

Nàng có vướng bận, có ràng buộc.

Thế nên nàng không nỡ.

Tiêu Hề Hề đập chăn bông trong tay, tức giận nói “Đều là lỗi của các người, sao lại tốt với ta như vậy? Làm trong lòng ta thật khó chịu.”

Nàng ôm chăn, lẩm bẩm một lúc.

Tâm trạng được cải thiện đôi chút.

Đúng lúc nàng chuẩn bị đắp chăn đi ngủ thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Giọng Bảo Cầm truyền vào, có vẻ rất gấp gáp.

“Nương nương, trong cung xảy ra chuyện rồi!”

Tiêu Hề Hề lập tức ngồi dậy “Sao vậy?”

Bảo Cầm mở cửa bước vào “Vừa rồi Tiêu tướng quân lén sai người gửi tin tới, nói là cấm vệ quân tìm thấy vật yểm thắng ở

chỗ của Thường công công và Triệu Hiền!”

Nét mặt Tiêu Hề Hề thay đổi.

Nàng tưởng chỉ cần tìm được vật yểm thắng ở Đông cung thì mọi chuyện sẽ ổn, nhưng lại quên mất Thường công công và Triệu Hiền.

Thường công công và Triệu Hiền đều là tâm phúc của Thái tử.

Một khi bọn họ bị định tội dùng thuật yểm thắng mưu hại Hoàng đế, Thái tử chắc chắn cũng không thoát được!

Bây giờ Thường công công và Triệu Hiền đều không có ở trong cung, hai người đã theo Thái tử đến quận Tây Lăng, cả cơ hội biện minh cũng không có.

Bảo Cầm sốt ruột hỏi “Chúng ta phải làm sao đây?”

Tiêu Hề Hề nhảy xuống giường “Lấy bút mực!”

Bảo Cầm vội mang bút mực giấy nghiên tới.

Tiêu Hề Hề cúi xuống bàn, viết nhanh một dòng chữ.

Trong cung có biến, không được về kinh!

Bảo Cầm nhìn dòng chữ này, không khỏi hỏi.

“Trong cung xảy ra chuyện, đáng lý Thái tử phải mau chóng hồi cung, tại sao người không để Thái tử về cung?”

Tiêu Hề Hề giải thích vội.

“Xem tình hình này, rõ ràng là có người cố ý hãm hại Thái tử. Nếu Hoàng đế nghe lời vu khống, nhất quyết kết tội Thái tử, vậy Thái tử trở về chỉ có con đường chết! Thay vì trở về tìm chết, ngài ấy có thể ở lại quận Tây Lăng xem xét tình hình. Nếu mọi chuyện đến mức không thể cứu vãn được nữa, ngài ấy có thể trực tiếp điều binh ở quận Tây Lăng.”

Thái tử hiện chỉ huy một trăm mười ngàn binh mã, đồng thời còn có binh phù trong tay.

Chỉ cần hắn khởi binh, dù tự mình xưng vương hay lật đổ Hoàng đế để tự đăng cơ, thì khả năng thành công là rất cao.

Chương 646: Ông ta là kẻ lừa đảo!

Bảo Cầm chỉ là cung nữ bình thường, lần đầu tiên nghe nói đến chuyện dấy binh tạo phản, nàng thấy sợ hãi, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Nếu Thái tử phản thật, chúng ta nên làm sao?”

Tiêu Hề Hề “Nếu đến lúc đó thật, ta sẽ tìm cách dẫn em rời cung, còn những người khác chỉ đành tự cầu nhiều phúc thôi.”

Bảo Cầm “Vậy Thanh Tùng, Hạnh Nhi thì sao? Còn những người khác trong điện Thanh Ca thì sao?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Năng lực của ta có hạn.”

Bảo Cầm không khỏi đỏ mắt.

Chiến tranh thật tàn khốc, mạng người nhỏ bé dưới đáy vực như họ chỉ cần không cẩn thận sẽ trở thành vật hi sinh của chiến tranh.

Tiêu Hề Hề trầm giọng nói “Ta sẽ cố hết sức để mọi chuyện không đến mức đó.”

Nàng thổi khô mực, gấp giấy lại, nhét vào phong thư rồi dùng sáp nến dán lại.

Viết ba chữ lên mặt phong thư —

Thái tử nhận.

Tiêu Hề Hề nhét thư vào tay áo, vội vã rời cung.

Nàng ngồi xe ngựa đến phủ Anh vương.

Nhưng phát hiện phủ Anh vương đã bị cấm vệ quân bao vây.

Xem ra phủ Anh vương cũng xảy ra chuyện rồi!

Tim Tiểu Hề Hề trầm xuống, nàng nói với Thượng Khuê.

"Tới phủ Trung Võ tướng quân."

Xe ngựa quay lại, đi đường vòng đến phủ Trung Võ tướng quân.

Xe ngựa còn chưa dừng lại, Tiêu Hề Hề đã nhảy xuống xe.

Nàng chạy nhanh vào trong phủ.

Gác cửa biết nàng, thấy nàng tới, vội quỳ xuống hành lễ.

Tuy nhiên, Tiêu Hề Hề không có thời gian nói chuyện, nàng xách váy chạy vào trong, trên đường đi tình cờ gặp Tiêu Khải Minh đang chuẩn bị ra ngoài chơi.

Tiêu Khải Minh kinh ngạc "Nương nương, sao người lại về?"

Tiêu Hề Hề không kịp giải thích, vội hỏi "Tướng quân đâu?"

"Cha vẫn còn ở trong cung chưa về."

Tiêu Hề Hề lấy thư từ trong tay áo, đặt vào tay Tiêu Khải Minh, nghiêm túc dặn.

"Đệ giúp ta đưa thư này cho tướng quân, nhờ ông ấy tìm cách gửi thư này cho Thái tử, nhớ kỹ, chuyện này rất quan trọng, đừng để người khác biết."

Tiêu Khải Minh bị vẻ mặt nghiêm túc của nàng làm sững sờ, hắn siết chặt phong thư, dùng sức gật đầu "Ừm, ta nhớ rồi."

Tiêu Hề Hề vỗ vỗ vai hắn "Chuyện này giao cho đệ, ta còn có

việc phải làm, không thể ở đây lâu, ta đi trước.”

Tiêu Khải Minh thấy nàng muốn đi, vội vàng hét lên.

“Khó lắm mới về nhà một chuyến, người không gặp mẫu thân và muội muội sao?”

Tiêu Hề Hề xua tay “Không có thời gian, thay ta chào hỏi họ đi.”

Nói xong nàng vội vàng chạy đi.

Tiêu Hề Hề lên xe ngựa, nói với Thượng Khuê đang đánh xe.

“Đến Tam Thanh Quan.”

Trong Tam Thanh Quan, Thiên Nhất đạo nhân đang nghiên cứu đạo pháp, có một tiểu đạo sĩ tới cửa báo.

“Sư phụ, có khách quý tìm người.”

Thiên Nhất đạo nhân buông sách trong tay xuống “Là ai?”

“Tiêu trắc phi.”

Thiên Nhất đạo nhân vội nói “Mời vào nhanh.”

Một lúc sau, Tiêu Hề Hề bước vào phòng.

Thiên Nhất đạo nhân hành lễ với nàng “Bần đạo bái kiến trắc phi nương nương, không biết nương nương đại giá quang lâm có gì chỉ dạy?”

Tiêu Hề Hề không có thời gian nói chuyện với ông, đi thẳng vào vấn đề.

“Ta cần ông giúp một chuyện.”

Thiên Nhất đạo nhân tò mò “Chuyện gì?”

Tiêu Hề Hề nghiêm giọng nói "Trong cung có người bày thuật yểm thắng, hiện giờ vật yểm thắng đã được tìm thấy, ta cần ông vào cung chứng minh, vật yểm thắng được tìm thấy không thể làm hại ai."

Thiên Nhất đạo nhân kinh ngạc "Thuật yểm thắng?"

Từ xưa đến nay, các bậc đế vương đều cực kỳ nhạy cảm với thuật yểm thắng, một khi phát hiện có người dùng thuật này, đế vương sẽ tuân theo nguyên tắc thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, giết sạch những người có liên quan.

Tiền triều cũng từng có trường hợp dùng thuật yểm thắng, kết quả khiến gần trăm người thiệt mạng.

Cả Hoàng hậu cai quản hậu cung lúc bấy giờ cũng bị xử tử.

Thiên Nhất đạo nhân không muốn bị cuốn vào chuyện này, vội xua tay.

"Bần đạo không biết mấy chuyện này, e là không giúp được người."

Tiêu Hề Hề hỏi "Không phải ông luôn ngưỡng mộ Huyền Môn sao?"

Thiên Nhất đạo nhân không hiểu nàng hỏi câu này là có ý gì.

"Vậy thì sao?"

Tiêu Hề Hề lấy lệnh bài Huyền Môn của mình đặt trước mặt ông.

Thiên Nhất đạo nhân cầm lệnh bài lên xem, sắc mặt hơi đổi, giọng nói bất giác run lên "Đây … đây là lệnh bài Huyền Môn, người là người của Huyền Môn?"

Không đợi Tiêu Hề Hề trả lời, ông lại hỏi "Bùa hộ thân lần trước người đưa ta, lẽ nào cũng do người làm?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Đúng."

Thiên Nhất đạo nhân hiểu ra "Chẳng trách, người bình thường sao có thể làm được bùa hộ thân này, cũng chỉ có người Huyền Môn mới có thể làm được."

Tiêu Hề Hề "Không phải ai ở Huyền Môn cũng có thể làm được bùa hộ thân đó, cả Huyền Môn chỉ có ta mới làm được."

Thiên Nhất đạo nhân cung kính nể phục nàng.

"Nương nương lợi hại quá!"

Tiêu Hề Hề thu lại lệnh bài "Chỉ cần ông giúp ta, ta có thể tặng ông thêm hai tấm bùa hộ thân, thế nào?"

Thiên Nhất đạo nhân bây giờ không quan tâm bùa hộ thân gì nữa, ông quan tâm người Huyền Môn sống sờ sờ trước mặt mình hơn.

Ông nhanh chóng đáp "Không thành vấn đề, chỉ cần người mở lời, bần đạo quyết không chối từ."

Tiêu Hề Hề lấy hai tấm bùa đã chuẩn bị trước, đặt trước mặt Thiên Nhất đạo nhân.

"Như vậy, phiền đạo trưởng rồi."

Nàng đứng dậy cáo từ.

Thiên Nhất đạo nhân đích thân tiễn nàng ra ngoài.

Trước khi nàng đi, Thiên Nhất đạo nhân không kiềm được hỏi nghi hoặc trong lòng.

"Nếu nương nương đã là người của Huyền Môn, sao phải hạ mình làm trắc phi cho người khác? Với thân phận của người, dù làm Thái tử phi cũng không thành vấn đề."

Tiêu Hề Hề "Trắc phi chỉ là thân phận tạm thời để tiện hành

động, nếu trở thành Thái tử phi sẽ có rất nhiều hạn chế."

Thiên Nhất đạo nhân hiểu ra "Thì ra là vậy."

Ông biết điều không hỏi Tiêu trắc phi muốn làm gì, sau đó lại hỏi chuyện khác.

"Nếu người là người của Huyền Môn, vậy Không Thiền …"

Tiêu Hề Hề cười lạnh "Ông ta là kẻ lừa đảo!"

Thiên Nhất đạo nhân lộ ra vẻ mặt chân thành "Bần đạo biết ông ta không phải người tốt, Hoàng đế chắc chắn đã bị ông ta lừa!"

Tiêu Hề Hề "Lần này ông vào cung chỉ cần chứng minh thuật yểm thắng là giả, không cần lo chuyện Không Thiền."

Thiên Nhất đạo nhân "Bần đạo đã hiểu, mấy kẻ giương cờ Huyền Môn đi rêu rao lừa gạt nên để người Huyền Môn tự xử lý, bần đạo sẽ không can thiệp."

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, chỉ là ta nghĩ ông quá yếu, nếu đối đầu trực tiếp với Không Thiền thì ông sẽ thảm lắm.

Nhưng lời này nói ra sẽ làm tổn thương lòng tự trọng, nên nàng im lặng, mỉm cười gật đầu.

Thiên Nhất đạo nhân khách khí tiễn nàng ra cửa.

Sau khi xe ngựa đi xa, Thiên Nhất đạo nhân mới quay người vào trong.

Tiêu Hề Hề rời khỏi Tam Thanh Quan, bèn đến phủ Anh vương.

Lần này cấm vệ quân bao vây phủ Anh vương càng nhiều hơn.

Tiêu Lăng Phong cầm đao trong tay sải bước rời vương phủ.

Tiêu Hề Hề thấy ông cũng ở đây, nàng suy nghĩ một chút, đang định xuống xe hỏi ông xảy ra chuyện gì thì thấy Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên đi ra.

Cấm vệ bao vây xung quanh hai người, mỗi người cầm một thanh đao trông rất nghiêm nghị.

Ngược lại, Lạc Dạ Thần tức giận gầm lên.

“Đã nói là mấy vật yểm thắng này không phải của ta, là người khác đổ tội cho chúng ta, sao các người nghe không hiểu tiếng người vậy?!”

Chương 647: Cầu xin người cứu họ đi

Thấy vợ chồng Anh vương sắp bị cấm quân bắt đi, Tiêu Hề Hề bước nhanh tới.

“Chờ đã!”

Tiêu Lăng Phong vừa thấy nàng, lập tức khom người hành lễ “Mạt tướng bái kiến trắc phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi.

“Tướng quân, ở đây xảy ra chuyện gì? Các người muốn đưa Anh vương và vương phi đi đâu?”

Tiêu Lăng Phong thấp giọng trả lời “Mạt tướng phụng lệnh lục soát thành Thịnh Kinh, lúc lục soát tới phủ Anh vương thì phát hiện vài thứ không ổn, mạt tướng phải đưa Anh vương và vương phi đến Đại Lý Tự, đợi Hoàng thượng xử lý.”

Lạc Dạ Thần tức giận “Mấy thứ đó vốn không phải của chúng ta! Chúng ta thậm chí còn không biết trong phủ có mấy thứ đó, chúng ta bị người khác hãm hại!”

Tiêu Lăng Phong “Có phải hãm hại hay không, chuyện này ngài không quyết định được, mạt tướng cũng vậy, phải do Hoàng thượng xử lý.”

Nói xong, ông phất tay, bảo cấm quân đưa vợ chồng Anh vương lên xe.

Tiêu Hề Hề hỏi “Đồ vật tìm thấy trong vương phủ để ở đâu? Có thể cho ta xem một chút được không?”

Nếu là người khác nói, Tiêu Lăng Phong nhất định sẽ từ chối.

Nhưng Tiêu Hề Hề lại khác, ông cảm thấy có lỗi với cô con gái này.

Chỉ là nhìn thôi, chắc không có vấn đề.

Ông sai người mang hộp đựng vật yểm thắng đến.

Mở hộp ra liền thấy vật trong đó.

Là bốn người rơm và một đèn lồng thất tinh.

Đèn lồng thất tinh có viết sinh thần bát tự.

Tiêu Hề Hề muốn cầm lên xem kỹ, thì bị Tiêu Lăng Phong ngăn lại.

"Nương nương, những thứ này không sạch sẽ, tốt nhất đừng chạm vào."

Tiêu Hề Hề cũng không kiên trì, nàng thu tay về.

Chiếc hộp đóng lại rồi bị mang đi.

Tiêu Lăng Phong chắp tay cáo từ "Mạt tướng phải hồi cung phục mệnh, đi trước một bước."

Tiêu Hề Hề nhắc nhở.

"Vừa nãy ta gặp Khải Minh, đệ ấy nói có chuyện quan trọng muốn tìm người."

Tiêu Lăng Phong thấy nàng nháy mắt với mình, trong lòng khẽ động, vẻ mặt không đổi đáp lại "Đa tạ nương nương nhắc nhở, mạt tướng biết rồi."

Tiêu Hề Hề đứng đó nhìn họ rời đi.

Đợi người đi xa, nàng thu lại ánh mắt, nhìn cổng phủ Anh

vương đóng kín.

Bên ngoài có mấy cấm quân đứng canh, bọn họ phụ trách canh gác nơi này, tránh để hạ nhân trong vương phủ tự ý chạy trốn.

Tiêu Hề Hề lên xe, nói với Thượng Khuê.

“Đi một vòng vương phủ.”

“Vâng.”

Cỗ xe bắt đầu đi quanh phủ Anh vương.

Không chỉ cổng chính mà các cổng phụ và cổng sau đều có cấm quân.

Tiêu Hề Hề không muốn xung đột trực diện với cấm quân.

Nàng tìm một nơi hẻo lánh, dùng khinh công trèo tường vào trong.

Vì Anh vương và vương phi bị bắt, người trong phủ vô cùng hoảng sợ.

May là vẫn còn đại quản gia quản lý mọi việc nên trong phủ không mấy loạn.

Tiêu Hề Hề tìm thấy tiểu viện nơi Sở Kiếm ở.

Nàng đẩy cửa ra, thấy Sở Kiếm vẫn bình an vô sự nằm trên giường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sở Kiếm ngạc nhiên khi thấy nàng đến.

“Sư tỷ, cuối cùng tỷ cũng tới rồi, tỷ có biết vương gia và vương phi bị bắt rồi không?”

Tiêu Hề Hề “Ta biết, bọn họ bị đưa đến Đại Lý Tự, nơi này không còn an toàn, ta phải đưa đệ đi.”

Sở Kiếm hỏi "Anh vương và vương phi phải làm sao? Vừa rồi cấm quân xông vào phủ lục soát, nghe nói bọn họ tìm được vật yểm thắng, là ai đang xài thuật yểm thắng?"

"Không chỉ ở phủ Anh vương, mà những nơi khác cũng có, số vật yểm thắng đó đều ghi sinh thần bát tự của Hoàng đế."

Sở Kiếm cau mày "Có người dùng thuật yểm thắng mưu hại Hoàng đế? Không, Anh vương và vương phi không phải loại người đó, chắc chắn có người lợi dụng thuật yểm thắng hãm hại họ, sư tỷ, chúng ta phải nghĩ cách cứu họ!"

Tiêu Hề Hề "Chuyện này không thể gấp, ta đưa đệ đi trước."

Nàng đỡ Sở Kiếm đứng dậy, cõng trên lưng.

Tuy Sở Kiếm kém nàng hai tuổi nhưng dáng cao chân dài.

Y nằm trên lưng Tiêu Hề Hề như thể có một ngọn núi lớn đang đè lên nàng, khiến nàng trông càng nhỏ con yếu đuối, vô cùng đáng thương.

Sở Kiếm thở dài "Bình thường tỷ ăn nhiều hơn đệ, sao không thấy tỷ cao lên nhỉ?"

Tiêu Hề Hề "Còn nói nhảm, ta sẽ ném đệ xuống ao cho cá ăn."

Sở Kiếm "Hu hu hu ~"

Tiêu Hề Hề cõng con quái vật hu hu dài mét tám ra khỏi sân, tình cờ gặp đại quản gia đang đi về phía này.

Đại quản gia đến đưa thuốc cho Sở Kiếm, ông giật mình khi thấy Tiêu trắc phi cõng Sở Kiếm trên lưng.

"Nương nương làm sao vào được?"

Tiêu Hề Hề "Ta trèo tường vào."

Đại quản gia nhất thời không biết nói gì, ngượng ngùng nói

“Tường của vương phủ tốt không?”

Tiêu Hề Hề “Rất tốt, rất chắc chắn.”

“Vậy … vậy thì tốt.” đại quản gia nhìn Sở Kiếm được cõng trên lưng, thận trọng hỏi “Nương nương muốn đưa Sở công tử đi à?”

“Ừm, ta muốn đổi chỗ ở cho đệ ấy, khoảng thời gian này, cảm ơn ông đã chăm sóc đệ ấy.”

“Đây là bổn phận của chúng nô tài.” đại quản gia nhìn thuốc sắc trong tay “Vậy thuốc này?”

Đây là thuốc bồi bổ cơ thể, uống hay không cũng không có gì khác biệt, nhưng người ta đã sắc thuốc xong còn mang đến cho, Sở Kiếm không thể từ chối, đành mở miệng, bày ra tư thế chờ đút.

Đại quản gia đút y uống thuốc.

Tiêu Hề Hề chuẩn bị cáo từ.

Đại quản gia do dự, nhưng cuối cùng không nhịn được gọi nàng.

“Nương nương, người có thể nể tình thường ngày, ra tay cứu họ được không?”

Tiêu Hề Hề nhìn ông.

Đại quản gia quỳ xuống cầu xin “Vương gia và vương phi đều là người tốt, chưa từng dùng thuật yểm thắng gì, cũng không có ý đồ mưu hại Hoàng đế, họ bị oan, cầu xin người cứu họ đi!”

Tiêu Hề Hề “Ta biết bọn họ bị oan, ta sẽ nghĩ cách giải quyết chuyện này, ông có thể nhân lúc này tra xét lại người trong vương phủ, xem thử mấy vật yểm thắng đó từ đâu ra.”

Đại quản gia sửng sốt "Ý người là, trong vương phủ có nội gián?"

"Cũng có thể là người ngoài lén bỏ vật yểm thắng vào, hoặc là người trong vương phủ bị người khác mua chuộc, dù là kiểu nào, ông cũng nên tra kỹ trước."

Đại quản gia trịnh trọng trả lời "Vâng!"

Tiêu Hề Hề cõng Sở Kiếm rời đi.

Vì có thêm người nên lần này động tác trèo tường của Tiêu Hề Hề có hơi vụng về.

Khó lắm mới đáp đất an toàn, Thượng Khuê vội bước tới giúp đỡ.

Hai người đỡ Sở Kiếm lên xe.

Thượng Khuê hỏi "Tiếp theo nên đi đâu?"

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút, nói "Rời thành, đến Ẩn Nguyệt sơn trang."

Ẩn Nguyệt sơn trang là tài sản riêng do Thái tử đứng tên, trước đây Thái tử từng đưa nàng đến đó câu cá, ở đó cũng nuôi rất nhiều bò và cừu, nàng có thể uống sữa tươi hàng ngày là vì có sơn trang này.

Sơn trang nằm ở ngoại thành, chắc là cấm quân không tra đến đó, hơn nữa còn do người của Thái tử canh giữ, nên người không phận sự không thể vào trong.

Tiêu Hề Hề sắp xếp cho Sở Kiếm ở Ẩn Nguyệt sơn trang rồi về cung.

Chương 648: Bằng lòng chịu phạt

Lúc bọn họ về cung, trời cũng đã tối.

Tiêu Hề Hề chạy khắp nơi suốt cả buổi chiều.

Nàng vừa mệt vừa đói, chỉ muốn ăn một bữa thật no rồi ngủ một giấc thật ngon.

Tuy nhiên, nàng vừa về đến điện Thanh Ca, phát hiện trong điện có rất nhiều cấm quân, người dẫn đầu chính là Cam Phúc.

Xem khí thế này có vẻ người tới không có ý tốt.

Cam Phúc hành lễ với nàng "Nô tài bái kiến trắc phi nương nương."

Tiêu Hề Hề chỉ đành vực dậy tinh thần đối phó.

"Sao Cam công công lại tới đây?"

Cam Phúc cười nói "Sáng nay lúc cấm vệ quân lục soát Đông cung, vô tình phát hiện ở đây người trồng rất nhiều rau, còn nuôi rất nhiều gia cầm. Hoàng thượng biết được chuyện này, trong lòng thấy không vui, cho rằng hành động của nương nương phá hoại hình ảnh của Đông cung."

Tiêu Hề Hề "Ta đã sai người dọn dẹp hết chỗ rau củ và gia cầm đó rồi."

Cam Phúc "Vâng, nô tài vừa đến hậu viện xem, quả thật rất sạch sẽ, biết sai liền sửa còn gì tốt đẹp hơn, nương nương kịp thời ăn năn là chuyện tốt, nhưng Hoàng thượng vẫn cần một lời giải thích của nương nương, cho nên mời nương nương

theo nô tài đi một chuyến.”

Bảo Cầm lo lắng nhìn Tiêu trắc phi, sợ Tiêu trắc phi lần này sẽ chịu thiệt.

Tiêu Hề Hề không mấy sợ.

Nàng chỉ cảm thấy đói.

“Cam công công có thể đợi một lát không? Ta vừa từ bên ngoài về, y phục dính đầy bụi, dáng vẻ bây giờ không chỉnh tề, ta muốn thay y phục sạch sẽ.”

Cam Phúc không thể ép người quá mức, ôn hòa nói.

“Mời người tự nhiên, nhưng phải nhanh một chút, đừng để Hoàng thượng đợi lâu.”

Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm vào phòng ngủ.

Bảo Cầm đóng cửa lại, nôn nóng hỏi “Nương nương, Hoàng thượng cố y gọi người đi, có phải muốn trị tội người không?”

Tiêu Hề Hề mở chiếc hộp đầu giường, trong đó có rất nhiều bánh ngọt.

Nàng cầm một miếng bánh đào vừa ăn vừa nói “Không sao, Hoàng thượng sẽ không làm gì ta, cùng lắm là phạt chút thôi.”

Bảo Cầm thấy nàng ăn ngấu nghiến, không khỏi khuyên.

“Người ăn từ từ, cẩn thận bị nghẹn.”

Bảo Cầm rót một tách trà đưa cho nàng.

Tiêu Hề Hề uống trà, tiếp tục nhét đồ ăn vào miệng.

Hoàng đế nhất định sẽ không cho ăn, bây giờ nàng phải ăn nhiều một chút mới tránh khỏi chết đói.

Nàng ăn gần hết hộp bánh ngọt.

Bảo Cầm lấy một chiếc váy đơn giản, mặc cho Tiêu Hề Hề rồi dặm thêm chút phấn son.

Tiếng thúc giục của Cam Phúc vang lên ngoài cửa.

“Nương nương, người vẫn chưa xong sao? Đã muộn lắm rồi, chúng ta không thể chậm trễ nữa.”

Tiêu Hề Hề “Xong rồi, xong rồi!”

Nàng đứng dậy, lau sạch vụn bánh trên váy, sau đó lấy khăn tay từ Bảo Cầm lau tay.

Bảo Cầm quỳ xuống giúp nàng vuốt thẳng gấu váy.

Tiêu Hề Hề mở tủ lấy chiếc túi vải xanh.

Nàng lấy một bình thuốc.

Mở nắp bình thuốc, đổ ra một viên thuốc màu trắng sữa.

Nàng nhét viên thuốc vào trong túi thơm mang theo bên mình.

Làm xong việc này, Tiêu Hề Hề mở cửa, chậm rãi đi ra ngoài.

Nàng nói với Cam Phúc đang đợi dưới chân bậc thang.

“Đi thôi.”

Một nhóm người bước ra khỏi điện Thanh Ca.

Tiêu Hề Hề ngồi trên kiệu, Bảo Cầm đi bộ bên cạnh.

Cam Phúc đi phía trước, theo sau là mười mấy cấm vệ quân.

Bọn họ rời Đông cung, đi thẳng đến cung Vị Ương.

Lúc này trời đã tối hẳn.

Đèn lồng trong cung được thắp sáng, tỏa ra vầng sáng ấm áp trong màn đêm rộng lớn như những ánh sao rải rác.

Tiêu Hề Hề nhẹ nhàng siết túi thơm, lơ đãng nhìn phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Khi kiệu dừng lại, giọng Cam Phúc lại vang lên.

“Nương nương, tới rồi.”

Tiêu Hề Hề nắm tay Bảo Cầm, chậm rãi bước xuống kiệu.

Nàng nhìn lên, trước mặt là cung Vị Ương uy nghiêm đồ sộ.

Đây là cung điện lớn nhất trong hoàng cung, đại diện cho quyền lực tối cao, là thánh địa mà vô số người khao khát.

Nhưng lúc này trong mắt Tiêu Hề Hề, nó càng giống một con thú dữ há miệng đầy máu.

Dường như có thể nuốt chửng con người bất cứ lúc nào.

Đêm mùa thu có hơi lạnh.

Bảo Cầm giũ áo choàng khoác lên người Tiêu Hề Hề.

Cam Phúc cầm đèn dẫn đường, Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm theo sau.

Đi được hai bước, Cam Phúc dừng bước, quay lại nhắc nhở.

“Hoàng đế chỉ nói muốn gặp Tiêu trắc phi, mong Bảo Cầm cô nương dừng bước.”

Bảo Cầm đành dừng bước, bất lực nhìn Tiêu trắc phi đi xa, thân hình mảnh mai hoàn toàn bị cung Vị Ương nuốt chửng.

Trong cung Vị Ương rất yên tĩnh.

Thỉnh thoảng có cung nữ thái giám đi ngang, bước chân nhẹ đến mức khó mà nghe tiếng.

Lúc bọn họ thấy Tiêu trắc phi, cũng chỉ nghiêng người hành lễ, không nói lời nào.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề tới cung Vị Ương.

Nàng thấy ở đây rất giống với điện Tiêu Phòng, có cảm giác lạnh thấu xương.

Giống như quan tài, nếu ở lâu trong đó rất dễ ngạt thở.

Cam Phúc gõ nhẹ cửa tẩm điện.

“Bệ hạ, Tiêu trắc phi tới rồi.”

Một lúc sau, cửa được mở ra, một cung nữ hành lễ với Tiêu trắc phi.

“Bệ hạ mời người vào.”

Tiêu Hề Hề bước vào tẩm điện, thấy Hoàng đế đang tựa vào giường.

Hoàng đế xõa tóc, tóc đã bạc gần hết, bộ dạng hốc hác, gò má hơi hóp, sắc mặt tái nhợt.

So với lần gặp trước, trông ông già hơn rất nhiều.

Tiêu Hề Hề quỳ xuống nói “Thần thiếp không nên nuôi gà trồng rau trong cung, là thần thiếp phá hỏng hình ảnh của Đông cung, thần thiếp bằng lòng chịu phạt.”

Hoàng đế khàn giọng nói “Chuyện này quả thật là ngươi làm sai, hoàng cung trọng địa sao có thể để ngươi làm càn như vậy?”

“Thần thiếp đã dọn dẹp vườn rau và gia cầm rồi, cam đoan sau này sẽ không tái phạm.”

Hoàng đế "Niệm tình ngươi có thái độ nhận lỗi tốt, lần này trẫm sẽ phạt nhẹ."

Ông ho hai tiếng, rồi mới nói tiếp.

"Hai năm qua, Đại Thịnh chiến loạn không ngừng. Đầu tiên là Tần Trọng và Tây Lăng vương tạo phản, kế đó là U vương dấy binh phản loạn ở quận Tây Lăng, nước Liêu cũng chen chân vào. Vô số dân chúng không may bỏ mạng. Nếu ngươi rảnh rỗi nuôi gà trồng rau trong cung thì sao không chép kinh Phật. Ngươi chép tám trăm lần trước. Sau khi chép xong, trẫm sẽ cho người mang kinh Phật gửi đến chùa Quang Chiếu. Đốt cho những dân chúng vô tội chết oan để siêu độ linh hồn của họ."

Tiêu Hề Hề vừa nghe phải chép kinh Phật thì da đầu tê dại.

Chép sách mệt lắm!

Nàng không muốn chép!

Nhưng nàng không có quyền từ chối nên đành phải chấp nhận.

"Thần thiếp tuân lệnh."

Hoàng đế sai người mang đến một bộ kinh Địa Tạng.

"Ngươi cứ chép ở cung Vị Ương, khi nào chép xong, khi đó có thể đi."

Nói xong ông nhắm mắt lại.

Cam Phúc thấy vậy liền nói "Bệ hạ mệt rồi, trắc phi nương nương mời theo nô tài."

Tiêu Hề Hề ôm kinh Phật nặng trịch bước ra khỏi tẩm điện.

Cam Phúc dẫn nàng vào phòng khách.

Tiêu Hề Hề đặt kinh Phật xuống, xoa xoa cánh tay, hỏi "Bảo

Cầm đâu?”

Cam Phúc “Nương nương không cần lo lắng, nô tài sẽ sai người đưa Bảo Cầm cô nương về điện Thanh Ca.”

Chương 649: Đó là do ông ép đệ ấy!

Tiêu Hề Hề đoán Bảo Cầm sau khi về sẽ rất lo lắng, nhưng vậy cũng tốt, nàng không muốn Bảo Cầm ở lại cung Vị Ương với mình.

Đây không phải nơi tốt lành gì.

Một mình nàng bị giam ở đây là đủ xui xẻo rồi, không cần liên lụy Bảo Cầm.

Cam Phúc gọi hai cung nữ tới.

“Hai người này sẽ hầu hạ nương nương. Sau này nương nương có việc gì cứ sai bảo, thiếu thứ gì cứ nói với các nàng. Thời gian không còn sớm, nương nương cũng nên sớm nghỉ ngơi. Đây là cung Vị Ương, đừng chạy lung tung.”

Hắn nghiêm túc nhấn mạnh câu cuối cùng.

Tiêu Hề Hề gật đầu “Ta biết rồi.”

Cam Phúc xoay người đi.

Tiêu Hề Hề bảo cung nữ tìm đồ ăn cho mình.

Mấy cái bánh ngọt trước đó chỉ đủ lót dạ chứ không thể no, bây giờ nàng lại thấy hơi đói.

Cung nữ lại nói “Bây giờ khuya lắm rồi, ngự thiện phòng cũng đã tắt lửa, sợ là không còn gì nữa.”

Tiêu Hề Hề “Không phải cung Vị Ương có phòng bếp nhỏ sao?”

Cung nữ "Đương nhiên là có, nhưng bữa ăn hàng ngày của Hoàng thượng đều do ngự thiện phòng chuẩn bị, phòng bếp nhỏ ngoài nấu thuốc ra thì cũng không làm gì nữa."

Nói cách khác, phòng bếp nhỏ cũng không có gì để ăn.

Tiêu Hề Hề bật ngón cái lên "Các người đúng ác!"

Nàng chịu đói trải qua đêm đầu tiên ở cung Vị Ương.

Cảm giác đói bụng thật khó chịu.

Điều này làm nàng nhớ lại những ngày ở viện mồ côi.

Đến mức ban đêm nàng mơ thấy cả viện mồ côi, mọi thứ trong mơ rất thật, đặc biệt là cảm giác đói khát, vô cùng chân thật.

Cuối cùng cũng đợi được đến sáng hôm sau.

Tiêu Hề Hề giục cung nữ mau chóng mang bữa sáng lên.

Sau cơn bão càn quét, Tiêu Hề Hề chén sạch bữa sáng, dĩa nào cũng như được liếm qua, sáng bóng lấp lánh.

Đây là lần đầu tiên các cung nữ thấy một phi tần ăn nhiều như vậy, ai cũng trợn tròn mắt.

Lúc các nàng dọn bàn, cảm thấy khó tả khi nhìn dĩa đũa sạch sẽ gần như không cần phải rửa lại.

Chẳng trách Tiêu trắc phi trồng rau nuôi gà ở hậu viện điện Thanh Ca.

Lượng cơm của nàng lớn như vậy, một bữa ăn nhiều như vậy, chỉ dựa vào ngự thiện phòng cung cấp chắc chắn không đủ, muốn no bụng chẳng phải đành tự mình trồng rau sao?!

Tiêu Hề Hề ợ, rồi bước ra ngoài.

Cung nữ vội hỏi "Người muốn đi đâu?"

"Ta ăn no rồi, muốn ra ngoài đi đạo để tiêu cơm."

Cung nữ khuyên "Người không thể đi lung tung."

"Ta chỉ loanh quanh gần đây thôi, sẽ không đi xa."

Tiêu Hề Hề vừa bước ra ngoài vừa nói.

Cung nữ không ngăn được nàng, chỉ đành nhanh chân đuổi theo.

Dù Tiêu Hề Hề đi đâu, cung nữ cũng theo sát nàng.

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn nàng "Ngươi cứ đi theo ta làm gì?"

Nét mặt cung nữ không đổi "Người không quen thuộc nơi này, bên cạnh phải có người đi cùng, để tránh người đi sai đường, đến nơi không nên đến."

Tiêu Hề Hề lại hỏi "Nơi nào không nên đến?"

Cung nữ không trả lời được.

Tiêu Hề Hề cũng không làm khó nàng, tiếp tục chậm rãi tản bộ.

Bất giác nàng lại đến gần tẩm điện.

Nàng thấy một bóng người quen thuộc đang bước vào tẩm điện, đó là quan chủ Thiên Nhất đạo nhân của Tam Thanh Quan.

Tiêu Hề Hề biết ông đến vì chuyện thuật yểm thắng.

Thế nên nàng dứt khoát không đi, tìm một chỗ ngồi xuống đợi.

Cung nữ nhắc nhở "Nếu người đã tiêu cơm rồi thì mời người về phòng, người vẫn còn chưa chép xong kinh Phật."

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Không sao, không vội.”

Cung nữ thúc giục mấy lần, nhưng Tiêu Hề Hề vẫn không động đậy, cung nữ cũng không thể trực tiếp kéo nàng đi, cho nên dù nàng nôn nóng đến đâu cũng chỉ có thể nhịn.

Không lâu sau, Không Thiền cũng vào tẩm điện.

Sau đó người của Khâm Thiên Giám cũng bước vào.

Dù Tiêu Hề Hề không thấy cảnh tượng bên trong, nhưng cũng có thể đoán được những người đó đang làm gì.

Rất có thể bọn họ đang tranh luận thuật yểm thắng là thật hay giả.

Không Thiền chắc chắn cho rằng thuật yểm thắng là thật.

Thiên Nhất đạo nhân nghĩ rằng đó là giả.

Còn Khâm Thiên Giám thì sao?

Không biết bọn họ nhận định chuyện này như thế nào?

Khoảng hai canh giờ trôi qua.

Thiên Nhất đạo nhân, Không Thiền và người của Khâm Thiên Giám lần lượt ra khỏi tẩm điện.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, cẩn thận quan sát phản ứng của bọn họ.

Nét mặt của Thiên Nhất đạo nhân rất kém.

Không Thiền vẫn là bộ dáng ung dung bình tĩnh.

Người của Khâm Thiên Giám thở dài.

Thấy vậy, trong lòng Tiêu Hề Hề trầm xuống, xem ra Thiên Nhất đạo nhân không thuyết phục được Hoàng đế, Hoàng đế

vẫn kiên quyết khẳng định thuật yểm thắng là thật.

Thiên Nhất đạo nhân và người của Khâm Thiên Giám đã rời đi.

Chỉ còn lại Không Thiền trong cung Vị Ương.

Khi ông quay người lại, khóe mắt thoáng thấy bóng dáng Tiêu trắc phi đứng đằng xa, bất chợt dừng bước.

Tiêu Hề Hề thấy mình bị phát hiện, cũng không hoảng sợ, bình tĩnh nói với cung nữ.

“Ta tiêu cơm rồi, về thôi.”

Cung nữ liếc nhìn bầu trời, thấy đã gần đến giữa trưa.

Nàng thật sự không biết nên nói gì, dứt khoát không nói nữa, an tĩnh đi theo Tiêu trắc phi.

Vừa về đến chỗ ở không bao lâu thì đã đến giờ ăn trưa.

Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn xong bữa trưa.

Cung nữ sợ nàng lại lấy cớ tiêu cơm đi lung tung nên vội vàng canh cửa không cho nàng chạy nữa.

Nhưng mà lần này Tiêu Hề Hề không có ý định ra ngoài.

Ăn uống no say xong, nàng nằm xuống giường chợp mắt.

Hai cung nữ nhìn nhau, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu trắc phi này cuối cùng cũng chịu an phận rồi.

Bọn họ tưởng Tiêu trắc phi chỉ ngủ một lúc rồi dậy.

Nào ngờ Tiêu trắc phi ngủ suốt buổi chiều.

Lúc nàng dậy, mặt trời đã lặn.

Hai cung nữ sụp đổ.

Cuối cùng, Tiêu trắc phi chưa chép một chữ nào!

Nếu Cam Phúc công công biết chuyện, chắc chắn sẽ trị tội các nàng làm việc bất lực.

Tiêu Hề Hề ngáp một cái "Có phải đến giờ ăn tối rồi không?"

Cung nữ không dám bỏ đói nàng, đành chấp nhận số phận đi chuẩn bị bữa tối.

Ăn uống xong, Tiêu Hề Hề tắm rửa rồi đi ngủ.

Đợi đến đêm khuya.

Có người lặng lẽ lẻn vào phòng.

Khi người đó đến gần giường, Tiêu Hề Hề đang nhắm mắt chợt mở ra.

Nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt của khách đến dưới ánh trăng chiếu qua cửa sổ.

Chính là Không Thiền đã gặp ban sáng!

Không Thiền vẫn mặc đạo bào xanh đậm, cầm phất trần trong tay, trông nhún nhường hiền lành, ai ngờ được bên trong lại là một kẻ thần kinh?

Ông khẽ cười "Nương nương vẫn chưa ngủ, đang chờ bần đạo sao?"

Tiêu Hề Hề ngồi dậy sửa lại "Không phải ta đang chờ ông, mà là ông đang tìm ta."

Không Thiền "Xem ra người cướp đệ tử của bần đạo quả nhiên là ngươi."

Tiêu Hề Hề “Ông bớt mặt dày đi được không? Tiểu Kiếm đã có sư phụ rồi, đệ ấy vốn không xem ông là sư phụ.”

Không Thiền “Nhưng nó đã làm lễ bái sư, ta còn uống trà bái sư của nó.”

Tiêu Hề Hề “Đó là do ông ép đệ ấy!”

Không Thiền “Vậy thì sao? Dù quá trình thế nào, kết quả chính là nó đã bái ta làm sư phụ.”

Chương 650: Thù cướp vợ, không đội trời chung

Tiêu Hề Hề cảm thấy người này bệnh không nhẹ.

“Ta từng thấy cướp dâu, nhưng chưa từng thấy cướp đệ tử, nếu ông thật sự muốn nhận đệ tử, ngoài kia có rất nhiều người, ông có thể tùy ý nhận, mắc gì cứ phải nhắm vào Sở Kiếm?”

Không Thiền “Bọn họ không phải đệ tử của Huyền Cơ Tử.”

Tiêu Hề Hề tức đến bật cười.

“Thì ra ông chỉ muốn cướp đệ tử của Huyền Cơ Tử? Ông và Huyền Cơ Tử rốt cuộc có thù hận lớn đến mức nào?”

Không Thiền lạnh lùng nói “Thù cướp vợ, không đội trời chung.”

Tiêu Hề Hề vô cùng sốc.

“Trời má, sư phụ của ta vậy mà có vợ á? Ông ấy không phải lão đầu độc thân vạn năm sao?!”

Không Thiền “……”

Tiêu Hề Hề mặc kệ đôi bên lập trường bất đồng gì đó, hỏi một loạt câu.

“Vợ của sư phụ ta trông thế nào? Bà ấy ở đâu? Làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi? Người ở đâu? Gia đình có bao nhiêu người?”

Không Thiền mặt vô cảm “Sao ta phải nói ngươi biết?”

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Nhỏ mọn."

Không Thiền "Nếu ngươi cũng là đệ tử của Huyền Cơ Tử, vậy ngươi cũng bái ta làm sư phụ đi."

Tiêu Hề Hề không cứng nhắc như sư đệ của mình, nghe vậy nàng cũng không giận mà còn nhiệt tình hỏi.

"Nếu ta trở thành đệ tử của ông thì có lợi ích gì?"

Không Thiền khàn giọng nói "Ta có thể tha mạng cho ngươi."

Tiêu Hề Hề thở dài "Thế thì thôi, mạng của ta đã bị người khác đặt trước, dù ông có tha hay không, kết quả cũng không khác gì."

Không Thiền nhất thời không hiểu ý nàng là gì.

Tiêu Hề Hề liền nói "Chi bằng chúng ta giao dịch đi, ta hỏi ông mấy vấn đề, nếu ông nói thật với ta, ta sẽ cân nhắc chuyển sang môn hạ của ông, thế nào?"

Không Thiền nhận thấy nữ nhân này khó đối phó hơn Sở Kiếm.

Ông thận trọng nói "Ngươi muốn hỏi gì?"

"Mấy vật yểm thắng mà cấm quân tìm được, là do ông làm phải không?"

Không Thiền vẫn im lặng.

Tiêu Hề Hề "Nửa đêm ông tới tìm ta, không phải muốn nói chuyện với ta sao? Phòng này chỉ có hai người chúng ta, người canh gác bên ngoài chắc bị ông làm bất tỉnh rồi nhỉ, dù bây giờ ông nói gì cũng sẽ không có người thứ ba biết."

Không Thiền nói "Không công bằng."

Tiêu Hề Hề "hả?"

Không Thiền "Ta nói cách giao dịch ngươi nói không công bằng, dù ta có nói thật với ngươi, ngươi cũng có thể nuốt lời, không bái ta làm sư phụ, ta muốn đổi cách giao dịch."

Tiêu Hề Hề "Ông muốn giao dịch thế nào?"

Không Thiền "Chúng ta trao đổi vấn đề."

Tiêu Hề Hề dường như đã đợi ông nói câu này đã lâu, nghe vậy nàng cười nói "Được thôi."

Không Thiền thấy phản ứng của nàng thì cau mày, nhưng vẫn nói thật.

"Số vật yểm thắng đó không phải ta làm toàn bộ."

Câu trả lời này rất thú vị, Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Ông làm cái nào?"

Không Thiền "Số vật yểm thắng trong phủ Anh vương là ta sai người giấu vào."

Tiêu Hề Hề "Nói vậy, số vật yểm thắng ở Đông cung không liên quan gì tới ông?"

"Phải."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc, khó trách nét chữ trên vật yểm thắng tìm thấy ở phủ Anh vương khác với nét chữ nàng tìm thấy ở Đông cung, hóa ra là của người khác.

Không Thiền "Đến phiên ta hỏi."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ừm, ông hỏi đi."

Không Thiền "Nhiệm vụ sư môn lần này của các ngươi là gì?"

Tiêu Hề Hề chỉ nói hai chữ.

“Hoàng vị.”

Không Thiền bỗng nhiên cười “Chẳng phải Huyền Cơ Tử không thích tham gia tranh đấu thế tục sao? Sao bây giờ đổi tính rồi?”

Tiêu Hề Hề “Ta không biết sư phụ có ý gì, ông ấy nói sao thì chúng ta làm vậy.”

Không Thiền “Người ngươi chọn là Thái tử phải không? Lúc ta nghe nói Thái tử trên chiến trường đao thương bất nhập, ta đoán có người Huyền Môn ẩn nấp bên cạnh hắn, chỉ Huyền Môn mới có thể dùng thủ đoạn gian trá như vậy. Chỉ là ta không ngờ, ngươi đường đường là người của Huyền Môn lại để bản thân chịu thiệt làm thiếp cho hắn? Ngươi đúng là liều hết mình thật.”

Tiêu Hề Hề nghe vậy cũng không giận, nàng vẫn cười.

“Làm thiếp cho Thái tử cũng rất tốt, không chỉ được ăn uống mà còn có thể ngủ đến tỉnh, đúng là cuộc sống mà ta hằng mơ ước.”

Không Thiền hiển nhiên không ngờ nữ nhân này lại không biết cầu tiến như vậy, nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào.

Ông dứt khoát thay đổi chủ đề.

“Ngươi có biết tình cảnh hiện giờ của ngươi rất nguy hiểm không? Hoàng đế cố tình giam lỏng ngươi để uy hiếp Thái tử, ép hắn phải nhanh chóng trở về. Một khi Thái tử về, thứ chờ hắn là đại tội dùng thuật yểm thắng mưu hại Hoàng đế.”

Nét mặt Tiêu Hề Hề lạnh dần “Ờ.”

Không Thiền “Ta biết ngươi lén lút sai người gửi thư cho Thái tử, ngươi chắc chắn không muốn hắn về, nhưng nếu hắn không về, ngươi sẽ chết.”

“Không sao, chết thì chết thôi, dù sao sớm muộn gì cũng chết,

ta đã nghĩ thông rồi.”

Không Thiền cạn lời, sao nữ nhân này không làm theo kịch bản chứ?!

Ông không bỏ cuộc, nói “Ngươi nghĩ thông rồi thì sao, còn Thái tử?”

Tiêu Hề Hề tức thì không nói nên lời.

Giọng Không Thiền rất trầm, trong giọng điệu có chút mê hoặc.

“Hoàng đế đã sai người đưa tin ngươi bị giam đến quận Tây Lăng, chắc là Thái tử sẽ biết nhanh thôi. Ngươi đoán xem, đến lúc đó hắn sẽ yên tâm tiếp tục ở lại quận Tây Lăng? Hay sẽ bất chấp tất cả quay về cứu ngươi?”

Tiêu Hề Hề hy vọng Thái tử không về.

Nhưng nàng biết Thái tử có thể sẽ chọn quay về.

Vì nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ chọn quay về.

Càng nguy hiểm thì càng không muốn đối phương một mình đối mặt.

Nàng vô cảm hỏi.

“Chuyện này liên quan gì tới ông?”

“Ta muốn giao dịch với ngươi, ngươi bái ta làm sư phụ, ta sẽ giúp ngươi giải quyết khó khăn, giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ sư môn, sau khi người kế thừa chức vị chưởng môn, toàn bộ Huyền Môn sẽ là của chúng ta.”

Không Thiền nói đến đây, cười đầy ẩn ý.

“Ngươi quá xảo quyệt, ta không thể hoàn toàn tin ngươi, trước tiên ngươi phải uống thuốc độc ta điều chế, độc này mỗi tháng

phát tác một lần. Ta có thuốc giải, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn làm đệ tử của ta, đừng có ý nghĩ xấu, ta sẽ đưa ngươi thuốc giải đúng thời hạn."

Tiêu Hề Hề "Ông làm sao giúp ta?"

Không Thiền "Ta có thể cứu ngươi ra khỏi cung, đưa ngươi an toàn đến cạnh Thái tử."

Tiêu Hề Hề như đang do dự.

Không Thiền nói tiếp "Thái tử xem trọng ngươi như vậy, sau này hắn đăng cơ, chắc chắn sẽ lập ngươi làm Hoàng hậu, khi đó ngươi sẽ là quốc mẫu một nước, đồng thời cũng là chưởng môn của Huyền Môn, thiên hạ này sẽ không còn ai làm khó được ngươi."

Cám dỗ này quá hấp dẫn.

Tiêu Hề Hề c.ắn môi dưới, như đã quyết tâm "Ta đồng ý với ông."

Không Thiền cười lớn.

Ông lấy một viên thuốc từ trong tay áo đưa cho nàng.

"Chỉ cần ngươi uống nó, sau này chúng ta là đồng minh."

Tiêu Hề Hề đưa tay ra, lúc nàng sắp chạm vào viên thuốc, đột nhiên nắm cổ tay ông, tay còn lại hung hãn chọc vào mắt ông!

Chương 651: Sông có khúc, người có lúc

Không Thiền phản ứng rất nhanh.

Ông nghiêng đầu né tránh.

Đầu ngón tay sượt qua mí mắt ông, để lại hai vết máu dưới mí mắt.

Không Thiền tức giận "Ngươi dám chơi ta?!"

Ông vung phất trần, quấn quanh cổ Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề cố vùng vẫy nhưng bị ông thô bạo ném ra xa.

Cả người nàng nhếch nhác ngã xuống đất.

Không Thiền chạm vào vết thương trên mặt, hai mắt đỏ ngầu nhìn Tiêu Hề Hề.

"Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, nếu ngươi muốn chết, ta toại nguyện cho ngươi!"

Ông vung phất trần lên không trung, lần nữa đánh về phía Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề lăn trên đất tránh đòn tấn công của ông.

Nàng không chống trả, sau khi đứng dậy, bắt đầu chạy quanh phòng, vừa chạy vừa hét.

"Cứu với! Không Thiền đạo trưởng giết người rồi!"

Nàng dùng nội lực của mình hét lớn, đánh thức vài cung nữ

thái giám đang bất tỉnh bên ngoài.

Không chỉ vậy, cả cấm vệ quân đang tuần tra gần đó cũng nghe thấy tiếng hét.

Khi cung nữ thái giám vội vã vòng qua bức bình phong chạy vào, vừa hay thấy cảnh phất trần trong tay Không Thiền lại quấn quanh cổ Tiêu trắc phi!

Cung nữ sợ hãi hét lên "Giết … giết người rồi!!!"

Sau một loạt tiếng hét hỗn loạn, cấm vệ quân cũng xông vào.

Bọn họ thấy Không Thiền tấn công Tiêu trắc phi thật, lập tức rút đao ra khỏi vỏ lao về phía Không Thiền!

Không Thiền đành phải buông Tiêu Hề Hề ra.

Tiêu Hề Hề như bông hoa nhỏ yếu đuối bất lực ngã xuống đất.

Hai cung nữ vội chạy tới đỡ nàng dậy trốn sang một bên.

Võ công của Không Thiền rất cao, nhưng không địch lại số lượng lớn cấm vệ quân, ông đánh không lại, cũng không thể thoát.

Sau khi biết tin càng có nhiều cấm vệ quân xông tới.

Cuối cùng Không Thiền bại trận, vũ khí bị lấy đi, thô bạo bị đè trên đất.

Ông nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề cách đó không xa, nghiến răng nói.

"Là ngươi cố tình!"

Nữ nhân này cố tình dụ ông đến, cố tình làm ông hạ thấp cảnh giác, cố tình để bị bắt lúc người khác xông vào.

Đúng là nham hiểm!

Tiêu Hề Hề che cổ, mắt ngấn lệ nhìn Không Thiền.

“Hu hu hu, ta chỉ là một phi tần cỏn con bên cạnh Thái tử, dù ông có giết ta, Thái tử cũng sẽ không tha cho U vương.”

Mọi người sững sờ.

Thì ra Không Thiền đúng là người của U vương cài vào trong cung.

Chẳng trách Không Thiền nửa đêm đến ám sát Tiêu trắc phi.

Không Thiền tức đến xanh mặt “Ngươi nói bậy, ta không hề biết U vương!”

Tuy nhiên dù ông có biện minh thế nào, cấm vệ quân cũng không nghe.

Một cấm quân vội vã chạy đến tẩm điện báo với Cam Phúc công công.

Hoàng đế lúc này đang ngủ bỗng bị đánh thức, trong lòng rất không vui.

Ông u ám ngồi trên giường nghe Cam Phúc báo lại toàn bộ câu chuyện.

Hoàng đế “Không Thiền thật sự muốn giết Tiêu trắc phi?”

Cam Phúc thành thật trả lời “Rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, không thể sai được, Tiêu trắc phi bị thương thật, hiện giờ đã mời thái y đến chữa trị rồi.”

Hắn cẩn thận quan sát biến hóa nét mặt của Hoàng đế, thăm dò hỏi.

“Lẽ nào Không Thiền đạo trưởng là người của U vương thật sao?”

Trước đó vì chuyện Anh vương bị hãm hại, Hoàng đế đã bắt đầu nghi ngờ Không Thiền, cộng thêm chuyện tối nay, chỉ số nghi ngờ của ông với Không Thiền tăng vọt.

Hoàng đế nghiêm giọng nói.

“Mặc kệ ông ta là người của ai, ông ta dám giết người trong cung chứng tỏ người này cực kỳ nguy hiểm. Nhốt ông ta vào Đại Lý Tự trước, nghiêm hình thẩm vấn. Dù là chủ nhân đằng sau hay vị trí của Huyền Môn, phải hỏi rõ ràng cho trẫm.”

Cam Phúc đáp vâng, lặng lẽ lui xuống.

Ban đầu, Hoàng đế muốn dùng cách thân thiện nhất moi ra manh mối về Huyền Môn từ Không Thiền.

Nhưng bây giờ Không Thiền lại dám giết người trong cung, vậy không thể giữ ông ta được nữa.

Hôm nay ông ta dám nửa đêm ám sát Tiêu trắc phi, ai có thể bảo đảm ngày mai ông ta sẽ không ám sát Hoàng đế?

Hoàng đế hiện giờ cực kỳ yếu, nếu bị ám sát, chắc chắn không thoát được.

Ông không thể giữ một mối nguy hiểm tiềm ẩn lớn như vậy bên mình.

Nếu giao Không Thiền cho Đại Lý Tự, với thủ đoạn của Đại Lý Tự, hẳn là có thể cạy miệng ông ta, moi ra mọi thứ ông cần biết.

Không Thiền có nằm mơ cũng không ngờ, trước đó ông vừa hại Anh vương vào ngục, sau đó ông tiếp bước theo vào.

Đây có lẽ là sông có lúc, người có khúc trong truyền thuyết.

Cùng là ngồi tù thẩm vấn, nhưng đãi ngộ của Không Thiền kém xa vợ chồng Anh vương.

Anh vương và vương phi dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, dù bọn họ có phạm tội, chỉ cần Hoàng đế không lên tiếng thì không ai dám làm gì bọn họ.

Nhưng Không Thiền thì khác.

Ông ta chỉ là một đạo sĩ, không được Hoàng đế xem trọng, thì chẳng là gì cả.

Để hoàn thành nhiệm vụ mà Hoàng đế giao phó, Đại Lý Tự dùng hết mọi hình phạt lên người Không Thiền.

Không Thiền cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là sống không bằng chết.

……

Trong cung Vị Ương.

Tiêu Hề Hề ngồi trên giường.

Nàng ngẩng đầu để lộ vết bầm tím lớn trên cổ.

Thái y cẩn thận bôi thuốc cho nàng

Cam Phúc đứng gần đó quan sát.

Sau khi bôi thuốc xong, thái y và Cam Phúc đi đến một bên, nhỏ giọng nói chuyện.

Thái y "Vết thương của Tiêu trắc phi không nghiêm trọng, chỉ cần bôi thuốc đúng giờ, chú ý kiêng ăn, qua một thời gian sẽ từ từ hồi phục."

Cam Phúc gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Sau khi tiễn thái y đi, Cam Phúc cũng quay về phục mệnh.

Hắn chuyển lời của thái y đến Hoàng đế.

Hoàng đế nghe xong, bình tĩnh nói "Nếu nàng ta bị thương thì để nàng ta nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị thêm thuốc bổ, tìm thêm vài người chăm sóc."

"Vâng."

Hoàng đế suy nghĩ một lúc rồi hỏi "Nàng ta chép kinh Phật đến đâu rồi?"

Nét mặt Cam Phúc trở nên khó tả.

"Tiêu trắc phi chưa chép chữ nào."

Hoàng đế cười lạnh.

Cam Phúc vội nói "Nô tài nhất định sai người đốc thúc Tiêu trắc phi."

Tiêu Hề Hề phát hiện số lượng cung nữ thái giám theo nàng ngày càng tăng.

Những người này trên danh nghĩa đến đây chăm sóc nàng, thực tế bọn họ đến đây để giám sát nàng.

Xem ra Hoàng đế đang nghi ngờ nàng.

Những cung nữ thái giám này không chỉ để mắt tới nàng, mà còn không ngừng thúc giục nàng chép kinh.

Ban đầu Tiêu Hề Hề muốn giả như không nghe thấy, nhưng sau đó nàng phiền đến mức phải thỏa hiệp.

Các cung nữ bày bút mực giấy nghiên và kinh Địa Tạng.

Tiêu Hề Hề ngồi sau bàn, một tay chống đầu, tay kia cầm bút viết.

Các cung nữ ngước lên, tức thì bị sốc trước nét chữ xấu như vẽ bùa của nàng.

Một cung nữ vội nhắc nhở.

“Nương nương, sau khi chép xong số kinh Phật này, Hoàng đế sẽ ngẫu nhiên kiểm tra, người hời hợt như vậy, nếu Hoàng đế phát hiện, chắc chắn sẽ bị phạt.”

Tiêu Hề Hề thở dài, tiện tay xé tờ giấy đầy hình vẽ bùa, rồi ném sang bên.

Nàng ngồi thẳng lưng, lại cầm bút lên, đang định viết thì thấy các cung nữ đều đang nhìn.

Tiêu Hề Hề cau mày, bất mãn nói “Các ngươi nhìn cái gì? Tránh xa một chút, đừng quấy rầy ta chép kinh.”

Các cung nữ hết cách, chỉ đành ra cửa đợi.

Các nàng đứng từ xa thấy Tiêu trắc phi đang ngồi thẳng lưng, cụp mắt viết kinh, mặc dù không nhìn rõ viết gì, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm túc của Tiêu trắc phi, chắc hẳn lần này không hời hợt nữa.

Chỉ cần Tiêu trắc phi không hời hợt, các cung nữ sẽ yên tâm.

Chương 652: Ngươi tính kế hay thật!

Tiêu Hề Hề viết suốt một buổi chiều.

Đến khi mặt trời lặn, nàng mới dừng lại.

Các cung cữ muốn giúp nàng thu dọn nhưng nàng đuổi như đuổi ruồi.

“Tránh ra, đây là do ta viết, chỉ có ta được đụng, các người không được đụng.”

Tiêu Hề Hề viết suốt buổi chiều, thật ra chỉ viết có một tờ.

Nàng gấp tờ giấy lại, nhét vào trong ngực.

Tuy các cung nữ thấy nàng rất kỳ lạ, nhưng cũng không tiện nói nhiều.

Đợi đến đêm khuya.

Mọi người đều đi ngủ.

Tiêu Hề Hề lặng lẽ đứng dậy.

Nàng lấy một phong thư trong tủ, bỏ tờ giấy đã viết hồi chiều vào đó, cẩn thận dùng sáp nên dán lại.

Nàng giấu lá thư rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Sau đó mỗi ngày nàng viết một lá thư.

Khi nàng viết tới lá thư thứ hai mươi, Cam Phúc cười nói với nàng.

“Ngày mai Thái tử sẽ đến Thịnh Kinh, lúc đó hai người có thể gặp nhau, chắc là nương nương vui lắm phải không?”

Tiêu Hề Hề cười nói “Ừm, quả thật rất vui.”

Cam Phúc sai người mang đến một bộ váy mới may và một hộp đựng đầy trang sức tinh xảo.

“Người ngày đêm mong đợi Thái tử về cung, bây giờ Thái tử cuối cùng cũng về rồi, ngày mai người phải ăn mặc thật đẹp, nếu có thể làm Thái tử vui, sau này người sẽ được hưởng lợi.”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Cam Phúc bảo mọi người đặt đồ xuống, sau đó cáo từ rời đi.

Tiêu Hề Hề còn không thèm nhìn những thứ đó, ngón tay nhẹ nhàng siết túi thơm đang đeo.

Đợi đến nửa đêm.

Mọi người đều đang ngủ say.

Tiêu Hề Hề lấy viên thuốc màu trắng sữa trong túi thơm ra.

Nàng giấu viên thuốc vào thắt lưng, mở cửa sổ rồi lặng lẽ ra ngoài.

Cung Vị Ương được canh phòng nghiêm ngặt, khắp nơi đều có cấm vệ quân tuần tra.

Nếu Tiêu Hề Hề đối đầu trực diện với nhiều cấm vệ quân như vậy, chắc chắn nàng sẽ không phải là đối thủ, nếu chỉ tránh những cấm vệ quân đó thì dễ dàng hơn.

Lúc này Hoàng đế đang ngủ say.

Ông chợt thấy khát nước, bèn mở mắt, muốn sai người rót cho mình ly nước.

Kết quả phát hiện trong phòng có người!

Nhìn kỹ hơn, lại là Tiêu Hề Hề!

Hoàng đế bị dọa biến đổi sắc mặt, mở miệng muốn gọi người.

Tiêu Hề Hề nhanh tay hơn, ngón tay cầm viên thuốc màu trắng sữa rồi búng nhẹ.

Viên thuốc bay thẳng vào miệng đang há ra của Hoàng đế.

Hoàng đế còn chưa kịp phản ứng thì viên thuốc đã trượt xuống cổ họng!

Tiếng hét tới môi ông đột ngột dừng lại.

Ông lập tức nằm xuống giường, đưa tay móc miệng định móc viên thuốc ra.

Tuy ông không biết thuốc này có tác dụng gì, nhưng chắc chắn không phải thứ tốt.

Tiêu Hề Hề khoanh tay nhìn ông vùng vẫy.

Hoàng đế cố hết sức nhưng vẫn không móc được viên thuốc ra.

Ông một tay ôm cổ, một tay chống mép giường, tức giận ngẩng đầu, giận dữ nói "Ngươi cho trẫm uống thứ gì?"

Rõ ràng ông đã dùng hết sức nói chuyện, nhưng tiếng nói lại như tiếng muỗi vo ve, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển thấp đến mức gần như không nghe được.

Nét mặt Hoàng đế càng lúc càng hoảng.

Ông cố dùng sức hét lên, nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt.

Cổ họng ông hình như hỏng rồi.

Tiêu Hề Hề chậm rãi nói.

“Ta đã cho ông uống An Tức Hoàn. Uống nó rồi, tất cả cơ quan trong người ông sẽ suy yếu trong thời gian ngắn. Trong vòng ba canh giờ, ông sẽ hoàn toàn tắt thở, sau đó cũng không thể tìm ra nguyên nhân thực sự. Khi đó mọi người sẽ nghĩ ông chết vì bệnh. Dù sao ông cũng đã bệnh nặng sắp chết, đột nhiên qua đời là chuyện bình thường, phải không?”

Hoàng đế vừa sợ hãi vừa tức giận, sắc mặt tái xanh rồi trắng bệch.

Ông muốn gọi người vào, nhưng giọng ông quá yếu.

Ông vùng vẫy muốn xuống giường, nhưng tay chân không còn sức nên ngã xuống đất.

Cú ngã rất mạnh khiến cả người ông đau đớn run lên, cả khuôn mặt cũng méo mó.

Tiêu Hề Hề chậm rãi đi tới, từ trên cao nhìn ông.

“Đã đến bước này rồi, ông cần gì vùng vẫy cho khổ?”

Hoàng đế khó nhọc ngẩng đầu, nhìn vào mặt nàng, như chợt hiểu ra điều gì, khàn giọng nói.

“Thì ra ngươi giả vờ. Ngươi cố tình giả vờ bị trẫm khống chế, hạ thấp cảnh giác của trẫm. Đợi Thái tử sắp đến Thịnh Kinh, ngươi sẽ giết trẫm. Như vậy, Thái tử vừa về kinh thì có thể đăng cơ. Ngươi tính kế thay thật!”

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn vị Hoàng đế đã rơi vào đường cùng trước mặt.

“Nói về tính kế, ta còn kém xa ông. Số vật yểm thắng ở Đông cung là do ông sai người giấu chúng phải không?”

Ánh mắt Hoàng đế lóe lên, không nói gì.

Thái độ của ông xem như ngầm thừa nhận.

Thật ra, Tiêu Hề Hề nghi ngờ đầu tiên chính là Không Thiền, nhưng nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu được, một Không Thiền cỏn con làm sao tránh được tai mắt của mọi người, giấu nhiều vật yểm thắng như vậy trong Đông cung?

Đến khi nàng thấy đèn thất tinh được tìm thấy trong phủ Anh vương.

Nàng nhìn thấy sinh thần bát tự trên đèn, sau đó so sánh với sinh thần bát tự trên vật yểm thắng mà nàng tìm được ở Đông cung.

Nét chữ của hai người hoàn toàn khác nhau.

Nàng chợt nhận ra.

Thì ra số vật yểm thắng ở Đông cung không phải do Không Thiền làm.

Nếu không phải Không Thiền làm, vậy là ai làm?

Tiêu Hề Hề không có chứng cứ xác thực, chỉ có thể từ kết quả suy ra, người có thể âm thầm giấu nhiều vật yểm thắng như vậy ở Đông cung nhất định có địa vị rất cao trong cung.

Hiện tại trong cung chỉ có hai người có địa vị cao nhất.

Thái hậu và Hoàng đế.

Tất nhiên về sau đáng nghi hơn nhiều.

Vì vậy khi Hoàng đế muốn giam lỏng Tiêu Hề Hề, Tiêu Hề Hề không hề phản kháng, mà cúi đầu thuận theo.

Chỉ như vậy, nàng mới có thể đến gần Hoàng đế, tìm cơ hội ra tay.

Dù nàng đã viết thư cho Thái tử, bảo hắn đừng về.

Nhưng nàng biết rõ, chuyện đến nước này, Thái tử nhất định sẽ về.

Hắn sẽ không để nàng một mình gặp nguy hiểm.

Nàng cũng vậy.

Nếu đã không còn gì có thể ngăn hắn quay về, vậy nàng sẽ dọn đường cho hắn quay về.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ta không hiểu, ông đã bệnh thế này rồi, tại sao còn dùng thủ đoạn bẩn thỉu này? Nếu ông giết Thái tử, sau này ai kế thừa hoàng vị của ông? Ông cảm thấy trong số nhiều hoàng tử đó của ông, ai có thể làm tốt hơn Thái tử?"

Hoàng đế thở hổn hển, nghiến răng nói.

"Tuy nó rất ưu tú, nhưng lại không nghe lời, các hoàng tử khác tuy không ưu tú bằng nó, nhưng lại ngoan ngoãn hơn nó."

Tiêu Hề Hề chợt hiểu ý của ông.

"Thì ra thứ ông muốn không phải một thịnh thế minh quân, mà là một con rối mặc ông điều khiển."

Trong mắt Hoàng đế lóe lên một tia sắc bén.

Ông đột nhiên lấy một cây kim bạc từ trong tay áo, đâm thật mạnh vào ngực Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề nắm lấy cổ tay ông.

Nhưng kim bạc vẫn đâm vào mu bàn tay nàng, để lại một vết đỏ nhỏ.

Hoàng đế nhìn thấy vết máu, cười nham hiểm.

“Kim này có kịch độc, ngươi đã trúng độc, sẽ chết nhanh thôi, nếu ngươi không muốn chết, thì lập tức giải độc cho trẫm.”

Ông tưởng sau khi nói xong, Tiêu Hề Hề sẽ sợ hãi.

Tuy nhiên nàng vẫn thờ ơ.

Chương 653: Ông có từng hối hận không?

Tiêu Hề Hề giật lấy kim bạc trong tay ông, tùy ý bẻ gãy, sau đó lấy khăn lụa ra gói lại, nhét vào trong y phục.

Hoàng đế thấy nàng bình tĩnh không hề sợ hãi, không khỏi hỏi.

“Ngươi không sợ chết sao?”

Tiêu Hề Hề “Ta đương nhiên sợ chết, nhưng ta không sợ độc, độc bình thường không có tác dụng với ta, dù là kịch độc cũng không thể giết được ta, cùng lắm chỉ làm ta khó chịu một chút mà thôi.”

Hoàng đế thấy vết thương trên mu bàn tay Tiêu Hề Hề đã chuyển sang màu tím, đó là dấu hiệu của trúng độc.

Nhưng nàng ta lại không có biểu hiện đau đớn.

Nàng ta thật sự không sợ độc.

Hy vọng sống sót cuối cùng đã mất.

Hoàng đế không thể chấp nhận sự thật này, cơ thể bắt đầu run rẩy, gầm nhẹ một tiếng.

Tiêu Hề Hề ngồi khoanh chân trên đất, một tay chống mặt, an tĩnh nhìn ông.

Hai mắt Hoàng đế đỏ ngầu, oán hận nhìn Tiêu Hề Hề.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Một phi tần bình thường chắc chắn sẽ không thể tránh bao nhiêu đó cấm vệ quân rồi lẻn vào tẩm điện, càng đừng nói đến việc bách độc bất xâm.

Đêm dài đằng đẵng, chờ đợi quá nhàm chán nên Tiêu Hề Hề nói chuyện với ông.

"Không phải ông đã điều tra ta rồi sao? Ta là con gái của Trung Võ tướng quân."

Quả thật Hoàng đế đã sai người điều tra Tiêu Hề Hề, kết quả cho thấy Tiêu Hề Hề đúng là con gái của Trung Võ tướng quân.

Nàng ta từ nhỏ sức khỏe không tốt nên thầy bói nói nàng ta sẽ không thể sống lâu nên người nhà đã gửi nàng ta vào am ni cô.

Nhờ thần phật phù hộ, nàng ta thuận lợi trưởng thành tới tuổi mười sáu, sau đó được đưa về phủ tướng quân.

Thoạt nhìn trải nghiệm này không có gì sai, nhưng bây giờ nghĩ lại, Hoàng đế cảm thấy bên trong ẩn chứa điều gì đó.

Ông nghiến răng hỏi "Ngươi vốn không lớn lên ở am ni cô, phải không?"

Tiêu Hề Hề cười "Đúng vậy, ta lớn lên ở Huyền Môn."

Hoàng đế mở to mắt, khó tin nhìn Tiêu Hề Hề.

Giọng ông run lên vì sốc.

"Ngươi … ngươi là người của Huyền Môn?"

Tiêu Hề Hề đáp "Ừm."

Hoàng đế chợt nhớ lại những gì Thái tử làm hai năm qua, cũng như cảnh tượng thần kỳ Thái tử đao thương bất nhập trên chiến trường, ông tức thì hiểu ra mọi chuyện.

Ông hoảng hốt nói "Chẳng trách Thái tử làm gì cũng đạt được kết quả mỹ mãn nhất, thì ra là ngươi âm thầm giúp đỡ nó."

Tiêu Hề Hề sửa lại "Ông sai rồi, sở dĩ Thái tử có thể từng bước đi tới ngày hôm nay không hoàn toàn do ta, mà phần lớn do ngài ấy dựa vào bản thân. Nếu ngài ấy không tự phấn đấu, thì dù có bao nhiêu người giúp đỡ ngài ấy, cũng không có ích gì."

Hoàng đế hiện giờ không nghe lọt tai những lời này.

Ông chỉ cảm thấy Thái tử có được thành tựu ngày hôm nay đều là nhờ người Huyền Môn giúp đỡ.

Trong lòng ông nảy sinh ghen tị và không cam lòng.

"Rõ ràng trẫm mới là thiên tử, sao các ngươi không giúp trẫm."

Tiêu Hề Hề chậm rãi phun ra năm chữ.

"Bởi vì ông không xứng."

Hoàng đế tức giận gần như nghẹt thở.

Nếu là bình thường, ông chắc chắn sẽ mắng đối phương hỗn xược, sau đó lệnh người kéo đối phương xuống chém đầu.

Nhưng bây giờ, ông không thể làm gì được, chỉ có thể như một con chó già sắp chết thở hổn hển, không cam lòng trừng mắt nhìn Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhàn nhã nói "Qua một lát nữa ông sẽ hoàn toàn mất đi giọng nói, nhân lúc bây giờ còn nói được, mau chóng nói hết lời trăn trối đi, kẻo lát nữa không thể nói được."

Hoàng đế hậm hực nói "Nếu ngươi giết trẫm, ngươi sẽ là kẻ thù giết cha của Thái tử, ngươi nghĩ Thái tử sẽ để kẻ thù giết cha ở cạnh mình mỗi ngày sao?"

Tiêu Hề Hề "Không sao, dù sao ngày mai ta cũng phải đi rồi."

Hoàng đế không thể hiểu được suy nghĩ của Tiêu Hề Hề.

Nàng ta phí sức giúp Thái tử đăng cơ, không phải là muốn ở bên cạnh hắn, cùng hưởng giang sơn với hắn sao?

Tại sao nàng ta phải đi?

Nếu nàng ta đi, chẳng phải sẽ không được lợi ích gì sao?

Tiêu Hề Hề dường như nhìn ra được nghi hoặc trong lòng ông, chậm rãi nói.

“Ta giúp ngài ấy, không phải muốn đòi thứ gì, ta chỉ muốn ngài ấy có được thứ mình muốn.”

Hoàng đế lớn lên trong âm mưu quỷ kế, nhận định mà ông học được từ nhỏ, chính là nỗ lực phải được báo đáp, báo đáp không được thấp hơn nỗ lực bỏ ra.

Nói trắng ra là không thể chịu thiệt.

Trong mắt ông, lợi ích cá nhân là trên hết.

Ông sẽ không bao giờ chịu thiệt vì người khác.

Cho nên ông vĩnh viễn không thể hiểu được cách nghĩ của Tiêu Hề Hề.

Ông cảm thấy Tiêu Hề Hề bị điên, buông bỏ quyền lực trong tay để thành toàn cho người khác, đúng là vô cùng ngu xuẩn!

Hoàng đế muốn mắng Tiêu Hề Hề, lại phát hiện cổ họng mình không còn phát ra âm thanh nào nữa.

Trên mặt ông lộ vẻ hoảng sợ, cố hết sức phát ra âm thanh, ức chế đến mức mặt đỏ bừng, trán nổi gân xanh, nhưng vẫn không có âm thanh nào phát ra.

Tiêu Hề Hề thấy vậy mỉm cười.

“Nói không ra tiếng rồi chứ gì? Bình thường thôi, qua lát nữa, ông sẽ cảm thấy tay chân mất cảm giác, não dần mất đi ý thức, hơi thở ngày càng chậm cho đến khi tắt thở.”

Cơ thể Hoàng đế run rẩy kịch liệt, không biết là vì tức giận hay sợ hãi.

Ông không muốn chết!

Ông đã tốn bao công sức, khó lắm mới giết khỏi vòng vây của huynh đệ, đăng cơ như ý muốn.

Ông vẫn đang ở tuổi tráng niên, chưa hưởng thụ giang sơn mà mình chiếm được.

Ông không muốn chết một cách âm thầm thế này.

Ông nghiến răng chống người dậy như một con rùa già khó khăn bò về phía cửa.

Ông muốn bò ra ngoài kêu cứu.

Tuy nhiên, ông còn chưa bò được bao xa đã bị Tiêu Hề Hề túm cổ áo từ phía sau.

Tiêu Hề Hề nhấc ông lên, ném ông lên giường như vứt rác.

Hoàng đế vùng vẫy muốn bò xuống.

Tiêu Hề Hề lạnh lùng nói “Người bên ngoài đều bị ta đánh bất tỉnh, ông có bò ra ngoài cũng vô dụng.”

Thật ra Hoàng đế đã có linh cảm về chuyện này.

Vừa rồi ông ngã xuống giường phát ra tiếng động không nhỏ, nhưng người gác đêm bên ngoài lại không có phản ứng gì.

Chuyện này rõ ràng không bình thường.

Nhưng Hoàng đế vẫn ôm chút hi vọng.

Cho đến lúc này, ông chính tai nghe được Tiêu Hề Hề nói, chút hi vọng cuối cùng cũng không còn nữa.

Ông không còn sức chống cự, đổ gục xuống giường bất động.

Độc tố xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Tay chân ông dần mất cảm giác, không thể cử động được nữa.

Ông cảm nhận được sâu sắc đe dọa của cái chết.

Ông chợt nghe thấy Tiêu Hề Hề nói.

"Nếu ông không quá tham lam, sẵn lòng tin tưởng Thái tử hơn, ông cũng sẽ không đi đến bước đường ngày hôm nay."

Hoàng đế mở miệng muốn nói, lại không có âm thanh nào phát ra.

Nếu không tham lam thì sao ông có được địa vị ngày hôm nay?

Còn về tin tưởng.

Trong hoàng cung này, niềm tin còn mong manh hơn cả giấy.

Ông không tin bất cứ ai ngoài bản thân.

Ý thức dần chìm xuống, tựa như nặng ngàn cân.

Các giác quan của Hoàng đế ngày càng mơ hồ, mọi thứ trước mặt dường như bị bao phủ bởi một làn sương đen.

Ông mơ hồ nghe thấy có người hỏi.

"Ông có từng hối hận không?"

Tất nhiên là ông hối hận.

Ông hối hận, bản thân không nên bất cẩn trúng độc của Tây Lăng vương và Tần Trọng, càng hối hận không nên cho Thái tử cơ hội trỗi dậy.

Nếu có thể bắt đầu lại, việc đầu tiên ông làm là loại bỏ tất cả kẻ địch có thể uy hiếp đến mình!

Chỉ tiếc là.

Ông trời không cho ông cơ hội làm lại.

Ông qua đời trong tâm trạng vô cùng tiếc nuối.

Chương 654: Băng hà

Bầu trời chuyển sang trắng nhạt.

Tiêu Hề Hề nhìn Hoàng đế tắt thở nằm trên giường, trong lòng cảm thấy tiếc cho Thái tử.

Đây chính là người cha mà Thái tử từng ngưỡng mộ.

Nhưng cho đến lúc chết, ông chưa từng hối hận về những tổn hại mình đã gây ra cho Thái tử.

Tiêu Hề Hề giúp Hoàng đế chỉnh lại đầu tóc y phục, đắp chăn cho ông, khiến ông trông như chết vì bệnh trong lúc ngủ.

Làm xong những việc này, nàng lặng lẽ rời khỏi tẩm điện.

Nàng vừa đi không bao lâu thì Cam Phúc tới.

Hắn mở cửa bước vào, khi thấy cung nữ thái giám trực đêm đang ngủ gật, sắc mặt hắn chợt tối sầm.

Cam Phúc bước tới đánh thức, nhỏ giọng mắng.

“Các ngươi trực đêm cho Hoàng thượng thế này sao? Ai nấy ngủ say như chết, e là sét đánh cũng không dậy, lỡ Hoàng thượng có chuyện gọi các ngươi, các ngươi có nghe thấy không?”

Các cung nữ thái giám bị mắng đến mức không ngóc đầu lên được, trong lòng càng thấy bất an.

Mọi người trong cung Vị Ương đều biết Hoàng đế thường hay thức giấc.

Tiếng động nhỏ nhất cũng có thể đánh thức ông.

Dù không có chuyện gì xảy ra, ông cũng thường thức dậy lúc nửa đêm, hoặc bị ác mộng đánh thức, hoặc khát nước muốn uống nước.

Cũng chính vì vậy mà các cung nữ thái giám gác đêm thường phải giữ tinh thần tỉnh táo, không dám lơ là.

Nhưng không biết tối qua xảy ra chuyện gì?

Bọn họ lại vô tình ngủ quên.

Bây giờ tỉnh dậy, bọn họ vẫn cảm thấy sau gáy đau âm ỉ, như thể bị ai đánh.

Cam Phúc mắng xong, cơn giận dịu đi một chút.

Hắn liếc nhìn cửa bên trong đang đóng, trầm giọng hỏi.

“Hoàng thượng vẫn chưa dậy sao?”

Cung nữ thái giám nhìn nhau.

Một người ngập ngừng nói “Chắc là vẫn chưa dậy.”

Bọn họ ngủ cả đêm mới tỉnh lại, làm sao biết được Hoàng đế đã dậy hay chưa?

Cam Phúc chỉ vào bọn họ, tức giận nói “Các ngươi chờ đó, xem ta lát nữa xử lý các ngươi thế nào?!”

Mọi người rụt cổ lại, thầm nghĩ thôi xong rồi, lát nữa chắc chắn bị phạt.

Cam Phúc phớt lờ bọn họ, bước tới phòng trong, nhẹ nhàng gõ cửa.

Không có phản hồi.

Cam Phúc thắc mắc, lẽ nào Hoàng đế vẫn còn ngủ?

Không thể nào.

Hoàng đế luôn thức dậy lúc bình minh, mấy năm nay chưa từng thay đổi.

Cam Phúc nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng rồi.

Nhưng tại sao Hoàng đế vẫn chưa dậy?

Cam Phúc hơi lo, liền gõ cửa lần nữa, cung kính hỏi "Bệ hạ, ngài đã dậy chưa?"

Vẫn không có phản hồi.

Bất an trong lòng Cam Phúc dần lan rộng.

Hắn đặt tay lên cửa, từ từ mở ra rồi nói.

"Bệ hạ, nô tài vào đây."

Trong phòng yên tĩnh.

Cam Phúc đi vòng qua bức bình phong, thấy Hoàng đế nằm bất động trên giường, trông như đang ngủ.

Nhưng Cam Phúc hầu hạ Hoàng đế nhiều năm, biết Hoàng đế đa nghi cảnh giác, một khi có người bước vào phòng mình, ông không thể nào ngủ yên vậy được.

Cam Phúc đầy bất an trong lòng cẩn thận bước đến giường.

Hắn phát hiện sắc mặt Hoàng đế xanh xao, môi xám xịt không màu máu.

Nhìn như vậy, giống như đã chết.

Cổ họng Cam Phúc bất giác run lên, giọng nói càng run rẩy

hơn.

“Bệ hạ? Bệ hạ!”

Các cung nữ thái giám đang đợi ngoài cửa nghe thấy tiếng hét của Cam Phúc, tò mò nên không khỏi thò đầu vào phòng.

Cách một bức bình phong, bọn họ không thể thấy rõ trong phòng đang xảy ra chuyện gì, chỉ mơ hồ thấy bóng dáng Cam Phúc đang quỳ bên giường.

Sau khi Cam Phúc liên tục gọi “bệ hạ” vài lần, cuối cùng hắn run rẩy đưa ngón tay đặt dưới mũi Hoàng đế.

Không còn hơi thở!

Cam Phúc sợ đến mức tim gần như ngừng đập, cả người ngã xuống đất.

Hắn trợn mắt nhìn Hoàng đế trên giường, toàn thân run cầm cập, sau đó hét một tiếng chói tai.

“Hoàng thượng băng hà rồi!”

Tiếng hét này như sét đánh ngang tai, khiến vô số người kinh hãi.

Người đầu tiên đến cung Vị Ương là các thái y.

Sau đó đến chủ tử các cung.

Thái hậu cũng được người dìu vội vàng chạy tới.

Thấy di thể của Hoàng đế, Thái hậu khóc ngất tại chỗ.

Các thái y luống cuống đỡ bà nằm xuống ghế thấp bên cạnh nghỉ ngơi.

Các phi tần khóc lóc than trời, đứt từng đoạn ruột.

Các hoàng tử công chúa quỳ xuống đất lau nước mắt.

Có người nảy sinh ý nghĩ, muốn nhân lúc Thái tử chưa về cung mà tranh giành hoàng vị.

Tuy nhiên, chốc sau Thái hậu đã tỉnh lại.

Bà vừa khóc vừa nói.

“Truyền Nội các, lệnh cho bọn họ lập tức vào cung, sai người đi xem xem Thái tử còn bao lâu mới vào kinh?”

“Vâng!”

Đôi mắt Thái hậu đỏ hoe, ánh mắt quét qua từng hoàng tử trước mặt.

Bà có thể đoán được vài người trong số đó có suy nghĩ khác.

Thật ra những hoàng tử này đối với bà đều như nhau, đều là cháu của bà, bất kể là ai đăng cơ, cũng sẽ không ảnh hưởng đến vị trí Thái hậu của bà.

Nhưng Thái tử hiện đang chỉ huy một trăm mười ngàn binh mã, hắn vừa đánh thắng trận, danh tiếng rất cao, chẳng mấy chốc sẽ về đến Thịnh Kinh.

Nếu lúc này có người đột nhiên nhảy ra tranh giành hoàng vị, Thái tử nhất định sẽ không bỏ qua, chắc chắn sẽ lại xảy ra hỗn loạn.

Thái hậu không muốn để mọi chuyện tiến triển đến mức đó.

Bà dùng khăn lụa che khóe mắt đỏ, nhỏ giọng dặn dò nữ sử bên cạnh.

“Truyền lệnh cho cấm vệ quân bao vây cung Vị Ương, chỉ được vào, không được ra.”

“Vâng.”

Chốc sau, cung Vị Ương bị cấm vệ quân bao vây chặt chẽ.

Trước khi Thái hậu đến cung Vị Ương, Tiêu Hề Hề đã lợi dụng lúc hỗn loạn rời khỏi cung Vị Ương.

Nàng một mình tới cổng cung, lấy lệnh bài của Thái tử, thuận lợi rời cung.

Mấy cỗ xe ngựa lần lượt dừng ở cổng cung, các đại thần Nội các hoảng sợ nhảy xuống xe, chạy nhanh vào cổng cung.

Các cấm quân đã nhận được lệnh, không nói gì đã cho bọn họ vào.

Tiêu Hề Hề đi ngang qua những người này.

Nàng đi được một đoạn thì dừng lại, quay đầu nhìn cổng cung uy nghiêm.

Lúc đầu nàng bước vào cánh cửa này với tâm trạng đương đầu với nhiệm vụ.

Nhưng bây giờ đến lúc nàng phải đi.

Nàng lại vô cùng không nỡ.

Tiêu Hề Hề chậm rãi thở ra, lưu luyến thu hồi ánh nhìn.

Nàng đến phủ Trung Võ tướng quân trước.

Tiêu Lăng Phong lúc này còn đang làm việc trong cung, người tiếp đón nàng chính là Tiết thị.

Tiết thị hơi xấu hổ khi đối mặt với nàng.

“Ta không ngờ nương nương lại bất chợt trở về, không ra ngoài đón tiếp, lễ nghi không chu đáo, mong người lượng thứ.”

Tiêu Hề Hề hỏi "Tiểu Lam và Khải Minh đâu? Ta muốn gặp bọn họ."

Tiết thị vội vàng sai người gọi Tiêu Tri Lam và Tiêu Khải Minh tới.

Hai người có hơi phấn khích khi biết tỷ tỷ tới.

Chỉ là Tiêu Khải Minh đang ở độ tuổi phản nghịch, dù trong lòng vui mừng nhưng trên mặt vẫn giả vờ thờ ơ.

Tiêu Tri Lam ngoan ngoãn nghe lời hơn nhiều.

Cô bé ngọt ngào gọi một tiếng tỷ tỷ.

Tiêu Hề Hề xoa đầu cô bé, cười nói "Ta tới đây tạm biệt mọi người, ta phải đi rồi."

Tiêu Tri Lam vội hỏi "Tỷ tỷ muốn đi đâu?"

Tiêu Hề Hề "Ta phải đến một nơi thật xa."

"Vậy khi nào tỷ tỷ trở về?"

Tiêu Hề Hề mỉm cười "Không biết nữa."

Chương 655: Gặp lần cuối

Lúc Tiêu Hề Hề đi, Tiêu Tri Lam nước mắt lưng tròng.

Tiêu Khải Minh không giả vờ thờ ờ nữa, chạy theo ra ngoài cửa, hét với bóng lưng rời đi của nàng.

“Rốt cuộc tỷ đi đâu vậy? Đệ có thể tiễn tỷ đi!”

Tiêu Hề Hề dừng bước, vẫy tay với hắn “Không cần, đệ chăm sóc tốt cho mình và muội muội, sau này muội muội phải dựa vào đệ bảo vệ rồi!”

Nắng mai chiếu lên mặt nàng, khiến nụ cười của nàng vô cùng ấm áp.

Tiêu Khải Minh ngơ ngác nhìn nàng.

Cho đến nhiều năm sau, khi hắn nhớ lại cảnh tượng này, từng chi tiết vẫn rất rõ ràng.

Không hề bị phai mờ.

Sau đó Tiêu Hề Hề đến chỗ của Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn đã thay quan phục, đang định đến viện Hàn Lâm làm việc thì thấy Tiêu trắc phi đến.

Y vội hành lễ “Nương nương sao lại đến đây?”

Tiêu Hề Hề “Ta có chuyện muốn nói với ngươi, Hoàng đế băng hà rồi.”

Nét mặt Lệ Khinh Ngôn tức thì thay đổi.

“Chuyện này thật sao?”

Tiêu Hề Hề “Ta sẽ không đem chuyện này ra đùa, hôm nay Thái tử về kinh, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, ngài ấy sẽ trở thành Hoàng đế Đại Thịnh kế tiếp. Nếu ngươi một lòng phò tá ngài ấy, tiền đồ ngày sau sẽ rộng mở, từng bước lên mây.”

Lệ Khinh Ngôn nghe thấy có gì đó không ổn trong lời của nàng.

“Nương nương cố ý đến đây chỉ để nói với thần mấy chuyện này thôi sao?”

Tiêu Hề Hề “Ta còn có một chuyện cần ngươi giúp.”

Lệ Khinh Ngôn nói “Nương nương cứ dặn dò.”

Tiêu Hề Hề lấy một xấp thư từ trong ngực.

“Số thư này là ta viết cho Thái tử. Sau này có thể là ta không thể viết thư gửi thư nữa, nhờ ngươi gửi số thư này cho Thái tử. Nhớ kỹ, đừng đưa hết cho ngài ấy một lần, cứ mỗi năm gửi một phong thư. Ở đây có hai mươi phong thư, đủ cho hai mươi năm. Còn hai mươi năm sau … chắc hẳn ngài ấy đã quên ta rồi, lúc đó sẽ không cần số thư này nữa.”

Lệ Khinh Ngôn không phải người ngu ngốc, y lập tức hiểu được ý trong lời của Tiêu trắc phi.

Gì mà không thể viết thư gửi thư nữa?

Chỉ cần người còn sống, dù tay chân không thể cử động, vẫn có thể nhờ người khác giúp mình viết thư gửi thư.

Nhưng nàng thậm chí còn không làm được chuyện này, có nghĩa là tình hình của nàng vô cùng tồi tệ.

Ngón tay Tiêu Hề Hề nhẹ nhàng chạm vào số thư, mắt hơi đỏ

lên.

“Ta cũng không giấu ngươi, một khi ta đi, sẽ là trời đất cách biệt. Những chuyện khác không còn gì lo lắng, ta chỉ không yên tâm về Thái tử. Ngài ấy trông có vẻ lạnh lùng nhưng thực ra lại rất nhạy cảm. Nếu ngài ấy biết ta đã chết, e rằng cả đời này sẽ mãi nhớ về ta. Ta không muốn ngài ấy cứ ôm tâm trạng nặng trĩu này suốt đời. Ngài ấy vẫn còn trẻ, nên có một tương lai tươi sáng hơn.”

Lệ Khinh Ngôn sửng sốt hỏi “Ý người là, muốn thần thay người gửi số thư này cho Thái tử, để ngài ấy tưởng người còn sống?”

Tiêu Hề Hề khẽ đáp.

“Ừm.”

Nàng hy vọng trong lòng Thái tử, nàng chưa chết, nàng chỉ du ngoạn ở một nơi xa mà thôi.

Nàng muốn dùng số thư này nói với Thái tử, nàng ở nơi xa đang sống rất tốt, hắn không cần phải lo lắng.

Lệ Khinh Ngôn “Thái tử rất thông minh, chưa chắc thần giấu được ngài ấy.”

Tiêu Hề Hề “Cho nên ta mới tìm ngươi giúp đỡ, ngươi là một trong những người thông minh nhất mà ta biết, chỉ có ngươi mới giúp được ta, cầu xin ngươi.”

Đối diện với ánh mắt cầu xin của nàng, Lệ Khinh Ngôn thở dài một tiếng.

“Thần sẽ cố hết sức.”

Đành vậy, ai bảo y nợ nàng một ân tình?

Y quả thật không có quyền từ chối.

Tiêu Hề Hề ngừng khóc, cười chân thành.

“Cảm ơn.”

Lệ Khinh Ngôn cẩn thận cất số thư, tiễn nàng ra ngoài.

“Sau này người định đi đâu?”

Tiêu Hề Hề nói “Ta muốn rời thành.”

“Có cần ta gọi xe ngựa cho người không?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không cần.”

Sau khi tạm biệt Lệ Khinh Ngôn, nàng chậm rãi đi về phía cổng thành.

Nàng không muốn ngồi xe ngựa vì muốn từ từ rời thành.

Nàng muốn nhìn lại tòa thành nhộn nhịp này lần cuối.

Hôm nay có rất nhiều người rời thành, Tiêu Hề Hề theo đám đông rời thành, không thu hút chú ý của bất kỳ ai.

Nàng định đến Ẩn Nguyệt sơn trang đón tiểu sư đệ của mình trước.

Nhưng chưa đi được bao xa, nàng nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Sư muội!”

Tiêu Hề Hề dừng bước nhìn xung quanh, vừa nhìn nàng đã thấy Đại sư huynh Phương Vô Tửu và Nhị sư huynh Ôn Cựu Thành.

Mắt nàng sáng lên, xách váy chạy tới, ngạc nhiên nói.

“Sao hai huynh lại ở đây?”

Phương Vô Tửu cười nói "Đương nhiên là tới đón muội về."

Tiêu Hề Hề càng kinh ngạc hơn "Sao hai huynh biết hôm nay ta rời thành?"

Phương Vô Tửu chậm rãi nói.

"Thời gian của muội không còn nhiều. Theo những gì ta hiểu về muội, muội chắc chắn sẽ rời khỏi Thái tử trước, tránh để hắn đau lòng vì muội. Hôm nay là ngày Thái tử về kinh, nếu muội còn không đi, nhất định sẽ gặp hắn. Đến lúc đó, muội muốn đi cũng khó. Cho nên chắc chắn muội sẽ chọn hôm nay rời thành."

Tiêu Hề Hề giơ ngón cái lên "Quả nhiên là Đại sư huynh, suy luận hoàn mỹ!"

Tiêu Hề Hề nhìn thanh niên nhã nhặn mặc trường sam màu xanh bên cạnh, tò mò hỏi.

"Sao Nhị sư huynh cũng ở đây?"

Ôn Cựu Thành bất đắc dĩ nói "Là Đại sư huynh dẫn ta tới tìm muội."

Từ lần tạm biệt ở quận Trần Lưu, y không còn gặp lại Tiêu Hề Hề.

Trong khoảng thời gian này, y bận rộn tìm mục tiêu nhiệm vụ mới, muốn tranh đấu lần cuối.

Nào ngờ còn chưa tìm thấy mục tiêu nhiệm vụ, Đại sư huynh đã tìm đến cửa, nói sư muội không còn sống lâu, làm y sợ đến mức quên mất nhiệm vụ, vội vàng đi theo Đại sư huynh tìm sư muội.

Phương Vô Tửu chú ý tới vết thương trên mu bàn tay Tiêu Hề Hề, cau mày hỏi.

"Tay muội sao vậy?"

Tiêu Hề Hề giơ tay phải lên, liếc nhìn vết thương đóng vảy trên mu bàn tay, không quan tâm nói.

“Tối qua bất cẩn bị kim đâm trúng, không sao.”

Phương Vô Tửu chỉ chỉ xe ngựa bên cạnh “Trong xe có thuốc, muội lên xe, ta bôi thuốc cho muội.”

Một nhóm ba người lên xe.

Phương Vô Tửu lấy một lọ thuốc mỡ trong hộp thuốc, bôi đều lên vết thương của Tiêu Hề Hề.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Có người cao giọng hét lên.

“Xa giá của Thái tử, những người khác tránh đường!”

Người đi đường vội vàng lùi lại.

Sau một trận hỗn loạn, con đường nhanh chóng vắng vẻ.

Khi Tiêu Hề Hề nghe thấy tiếng ồn ào, lập tức vén rèm nhìn ra ngoài.

Xa xa, một nhóm người cưỡi ngựa phi nước đại về phía cổng thành.

Nắng thu chói chang, bụi bay mù mịt.

Người cưỡi ngựa dẫn đầu chính là Thái tử Lạc Thanh Hàn.

Nét mặt hắn nghiêm nghị, môi mỏng mím chặt.

Một tay cầm dây cương, một tay cầm roi da, hắn phi ngựa tốc độ nhanh, áo choàng đen tung bay phần phật trong gió.

Khoảnh khắc Tiêu Hề Hề thấy hắn, chợt thấy lòng đau nhói

khó tả.

Vô số cảm xúc tích tụ trong lồ.ng ngực nhưng nàng không thể giải phóng mà chỉ có thể đè nén chúng xuống.

Nước mắt vô tình rơi xuống.

Nàng buông rèm xe, ôm ngực mà không cầm được nước mắt.

Rõ ràng nàng được gặp Thái tử lần cuối như mong muốn, nhưng tại sao nàng vẫn thấy khó chịu như vậy?

Chương 656: Ta không nỡ xa hắn

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần.

Nhưng cũng biến mất nhanh chóng.

Trong xe ngựa, Tiêu Hề Hề nước mắt như mưa.

Ôn Cựu Thành muốn nói gì đó, nhưng bị Phương Vô Tửu ngăn lại.

Phương Vô Tửu nháy mắt.

Ôn Cựu Thành hiểu ý.

Y vén rèm cúi người bước ra ngoài, vén vạt áo ngồi xuống thành xe, cong một chân, nắm dây cương quất mạnh.

"Đi!"

Xe ngựa bắt đầu chậm rãi đi về phía trước.

Khoảng ngày càng xa, thành Thịnh Kinh phía sau ngày càng nhỏ.

Giống như hai đường thẳng, kéo dài về hai hướng ngược nhau, đời này không bao giờ giao nhau nữa.

Phương Vô Tửu đưa khăn tay cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề cầm khăn tay áp lên mắt, nhưng nước mắt vẫn chảy không ngừng.

Nàng nấc nghẹn nói "Ta buồn quá!"

Phương Vô Tửu "Ta biết."

Tiêu Hề Hề "Ta đã chuẩn bị quà sinh nhật cho hắn, nhưng lại không tận tay tặng cho hắn được, hắn có giận không?"

Phương Vô Tửu "Không đâu, muội tốt với hắn như vậy, sao hắn nỡ giận muội?"

Tiêu Hề Hề "Ta còn có rất nhiều lời muốn nói với hắn, ta cũng muốn gặp lại hắn, ta … ta không nỡ xa hắn …"

Phương Vô Tửu giơ tay ôm nàng, nhẹ giọng an ủi nàng.

"Không sao, muội còn có chúng ta."

Tiêu Hề Hề khóc nói "Mọi người và hắn không giống nhau."

Phương Vô Tửu hỏi "Có gì không giống?"

Tiêu Hề Hề không trả lời được, chỉ lắc đầu lặp đi lặp lại câu nói đó.

"Không giống nhau."

Xe ngựa đến Ẩn Nguyệt sơn trang, đón Sở Kiếm rồi tiếp tục lên đường.

Lúc này Tiêu Hề Hề đã ngừng khóc nhưng mắt vẫn đỏ hoe.

Sở Kiếm nằm bất động, nhìn đôi mắt đỏ như thỏ của Tiêu Hề Hề, háo hức hỏi.

"Sư tỷ, ai bắt nạt tỷ?"

Giọng Tiêu Hề Hề vẫn còn chút âm mũi "Không có."

Sở Kiếm "Vậy tại sao tỷ khóc?"

Tiêu Hề Hề "Ta không khóc."

Sở Kiếm "Nói dối, mắt tỷ đỏ lè rồi."

Tiêu Hề Hề trừng mắt nhìn y, hung dữ nói "Đệ biết ta đang nói dối, đệ không thể giả như không biết sao? Nhất định phải vạch trần ta, lẽ nào ta không cần mặt mũi nữa sao?"

Thấy nàng như vậy, Sở Kiếm chẳng những không thông cảm mà còn cười lớn một tràng tiếng ngỗng.

Tiêu Hề Hề bị tiếng cười của y làm ảnh hưởng, nhịn không được cười theo.

Phương Vô Tửu cong khóe miệng, mỉm cười nhìn hai người cười đùa.

Ôn Cựu Thành phụ trách đánh xe, nghe phía sau có tiếng cười cũng cười theo.

Bầu không khí ngột ngạt bị cuốn đi.

Sở Kiếm hỏi "Chúng ta về Huyền Môn à?"

Phương Vô Tửu nói đúng vậy.

Sở Kiếm hoan hô "Tốt quá rồi, về tới Huyền Môn, đệ được chữa thương rồi!"

Bây giờ bọn họ đều ở đây, chỉ còn thiếu mỗi Tam sư huynh, Sở Kiếm nhịn không được hỏi thăm tình hình của Tam sư huynh.

Tiêu Hề Hề nói "Ta nhờ huynh ấy đi giúp Thái tử rồi, chắc là huynh ấy đang ở cạnh Thái tử."

Nhắc đến Thái tử, nàng lại thấy buồn.

Phương Vô Tửu nhẹ giọng nói "Trước khi tới đây, ta đã gửi thư cho Tam sư đệ, Tam sư đệ hẳn là đang trên đường về Huyền Môn, chúng ta về Huyền Môn sẽ gặp được đệ ấy."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Tam sư huynh về rồi? Chẳng phải huynh ấy muốn giúp Thái tử đăng cơ sao?"

Điều nàng muốn nói là, nàng đã về trước thời hạn, đồng nghĩa với việc nàng từ bỏ nhiệm vụ sư môn. Chỉ cần Bùi Thiên Hoặc tiếp tục ở cạnh Thái tử, giúp hắn đăng cơ xưng đế, thì Bùi Thiên Hoặc sẽ là người chiến thắng trong nhiệm vụ sư môn này.

Huynh ấy sao có thể buông bỏ thắng lợi trong tầm tay, về Huyền Môn trước?

Phương Vô Tửu là người thông minh, vừa liếc mắt đã nhìn ra suy nghĩ trong đầu sư muội, nhẹ giọng giải thích.

"Ta đã nói với đệ ấy, muội không còn nhiều thời gian, nếu đệ ấy không về, sẽ không bao giờ gặp lại muội nữa. Chắc đệ ấy nghĩ sư muội quan trọng hơn chức vị chưởng môn, cho nên mới bỏ mặc nhiệm vụ, vội vàng quay về."

Tiêu Hề Hề lại không nhịn được khóc.

Lần này bị cảm động.

"Hu hu hu, đây rốt cuộc là sư huynh tốt gì thế này?"

Sở Kiếm rất không phục "Lẽ nào sư đệ không tốt sao?"

Tiêu Hề Hề vừa khóc vừa nói "Tốt cái búa! Đệ là một kẻ vô dụng, ra ngoài không phân biệt được đông tây nam bắc, còn bị người ta phế võ công, cuối cùng phải dựa vào ta cứu đệ khỏi hố lửa."

Sở Kiếm thấy tủi thân "Mù hướng là lỗi của đệ sao? Đệ cũng đâu muốn như vậy."

Tiêu Hề Hề "Mù hướng cũng không sao, tại sao cả đầu óc cũng không có?"

Sở Kiếm không trả lời được nên quay sang méc với Phương Vô Tửu.

“Đại sư huynh, tỷ ấy công kích thân thể của đệ!”

Phương Vô Tửu cười nói “Đệ cũng có thể công kích lại muội ấy.”

Sở Kiếm càng thấy đau lòng hơn “Đệ nói không lại tỷ ấy.”

Phương Vô Tửu “Vậy nhảy lên đánh muội ấy.”

Sở Kiếm “……”

Y bị liệt rồi, sao có thể nhảy lên đánh tỷ ấy?!

Y tức giận phàn nàn “Hu hu hu Đại sư huynh cũng không giúp đệ? Đệ không phải là tiểu sư đệ đáng yêu nhất của huynh sao?”

Phương Vô Tửu chỉ cười không nói.

Tiêu Hề Hề nhéo mặt tiểu sư đệ, cười ranh mãnh.

“Đệ thế này không đáng yêu chút nào, nhưng ta có cách khiến đệ đáng yêu hơn.”

Sở Kiếm chợt có dự cảm không lành.

“Tỷ định làm gì? Đệ cảnh cáo tỷ, tỷ không được làm bậy!”

“Tỷ đừng chạm vào tóc đệ!”

“Tỷ bôi cái gì lên mặt đệ vậy?”

Sở Kiếm hét lên thất thanh.

Đáng tiếc y hiện giờ không thể cử động tay chân, cũng không có sức phản kháng, chỉ có thể mặc Tiêu Hề Hề làm bậy.

Tiêu Hề Hề cột tóc hai chùm cho y, sau đó thoa chút phấn hồng lên mặt y, cuối cùng chấm chu sa lên giữa trán y.

Một thiếu niên đang anh tuấn đã biến thành một cô gái hề hước đáng yêu.

Tiêu Hề Hề nhìn bộ dạng bất lực tức giận của y, ôm bụng cười ra một chuỗi tiếng ngỗng.

Phương Vô Tửu quay mặt đi, đưa tay che khóe miệng đang cong lên.

Ôn Cựu Thành đang đánh xe không biết bên trong xảy ra chuyện gì, bèn quay đầu lại nhìn, thấy bộ dạng của Sở Kiếm thì bật cười lớn.

“Tiểu sư muội này ở đâu ra? Sao lại đáng yêu như vậy?”

Sở Kiếm “……”

Sư huynh và sư tỷ hợp sức bắt nạt y!

Y muốn về méc với sư phụ hu hu hu!

Ngày tháng thế này không sống được nữa hu hu hu!

Đi đường là một chuyện rất nhàm chán, nhưng vì có hai người dở hơi là Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm nên suốt chặng đường đánh nhau cười đùa không ngừng, không hề thấy nhàm chán, trái lại giống như một gia đình vui vẻ đi du ngoạn.

Đêm đến, bọn họ nghỉ ngơi trong một ngôi miếu cũ.

Ôn Cựu Thành đào ra bốn củ khoai lang nướng trong đống lửa, đưa cho mỗi người một củ.

Vì Sở Kiếm không thể di chuyển nên phải có người đút cho y ăn.

Tiêu Hề Hề chủ động đảm nhận nhiệm vụ này.

Nàng đưa củ khoai lang nướng đã bóc vỏ vào miệng y.

Ăn xong món khoai lang nướng thơm phức, Sở Kiếm lập tức quên mất việc bị bắt nạt trước đó, vui vẻ nghĩ sư tỷ thật tốt với mình!

Tiêu Hề Hề bật cười khi thấy vài miếng khoai lang vàng vàng trên miệng y.

“Đệ thế này giống như mới ăn cớt vậy á.”

Sở Kiếm “……”

Nhận thấy vẻ mặt y không tốt, Tiêu Hề Hề vội bù đắp “Không sao, ta lau mông cho đệ liền.”

Nói xong nàng lấy khăn tay lau miệng cho y.

Sở Kiếm “……”

Tốt cái quần què!

Trên đời này không có ai tệ hơn sư tỷ, hu hu hu!

Chương 657: Sư phụ

Trấn Nghênh Tiên là một trấn nhỏ bình thường.

Nếu nói nó có điểm gì khác thường, thì có lẽ nó nằm cạnh núi Tiên.

Núi Tiên nghe thì là một ngọn núi, nhưng thực chất là một dãy núi trải dài, nhìn từ xa, núi rừng nhấp nhô như kéo dài đến tận cùng trời đất, giống một bức tranh phong cảnh có quan niệm nghệ thuật sâu rộng.

Truyền thuyết kể rằng các thần tiên sống trong núi Tiên.

Vì thế mà hầu như năm nào cũng có người đến đây tìm tiên môn.

Đáng tiếc đều không tìm được gì.

Có vài người xui xẻo đã chết trong núi Tiên, không bao giờ ra ngoài nữa, cũng không biết đã chết ở xó xỉnh nào.

Dù biết trong núi có nguy hiểm nhưng vẫn có vài người may mắn đến đây tìm được tiên nhân.

Chỉ vì có một lời đồn thế này —

“Nghe nói chỉ cần có người gặp được thần tiên, thần tiên sẽ ban cho người đó một điều ước, bất kể điều ước đó là gì cũng sẽ thành hiện thực!”

Ông chủ quán trà rảnh rỗi trò chuyện với hai thương nhân lữ hành đang nghỉ chân.

Ông nói mà nước bọt bay tứ tung, giọng điệu nhịp nhàng như đang thổi phồng.

Hai thương nhân lữ hành thích thú lắng nghe.

Một chiếc xe ngựa dừng lại cạnh quán trà.

Ôn Cựu Thành ngồi trên thành xe hét với ông chủ quán trà.

“Lưu thúc, ông lại kể bậy với người ta nữa à?”

Ông chủ quán trà lập tức trừng mắt nhìn “Nói bậy hồi nào? Ta nói đều là thật!”

Sau đó ông khoác khăn vải lên vai chào khách.

“Khách quan từ từ dùng, có cần gì thì cứ gọi cho tôi.”

Ông sải bước ra khỏi quán trà, dừng lại bên cạnh xe ngựa, đánh giá Ôn Cựu Thành.

“Ta nhớ đã hơn ba năm không gặp con, ta còn tưởng con vào kinh thi cử đỗ Trạng Nguyên rồi chứ!”

Lời nói nửa trêu chọc nửa thắc mắc.

Ôn Cựu Thành có vẻ ngoài hiền lành, luôn ăn mặc như thư sinh, hơn nữa cách nói chuyện cũng rất có khí chất của người đọc sách, tóm lại là rất khác với những người quê mùa trong trấn.

Vì vậy, hầu hết mọi người trong trấn đều cảm thấy y chắc hẳn là người có kiến thức rất sâu rộng, sau này có thể thi đỗ Trạng Nguyên làm quan lớn.

Ôn Cựu Thành mỉm cười nhìn ông.

“Với chút kiến thức nửa vời đó của con sao có thể đỗ Trạng Nguyên? Mấy năm nay con cùng với huynh đệ tỷ muội trong nhà đi du sơn ngoạn thủy.”

Y vừa dứt lời, rèm xe được vén lên, Tiêu Hề Hề thò đầu ra ngoài cười ngọt ngào.

“Lưu thúc, đã lâu không gặp, dạo này thúc buôn bán thế nào?”

Ông chủ quán trà bật cười ngay khi thấy nàng.

“Là Hề Hề à, việc buôn bán vẫn vậy, không kiếm được nhiều tiền nhưng cũng không chết đói, hôm nay con muốn ăn gì? Ta sẽ làm cho con.”

Tiêu Hề Hề không khách khí “Cho con năm cân khô bò, lâu lắm rồi con không được ăn khô bò do thúc làm, nhớ chết đi được.”

“Được, ta sẽ cân cho con ngay.”

Tiêu Hề Hề nhảy xuống xe, duỗi người nhìn xung quanh.

Lúc trước bọn họ sống trong núi, thỉnh thoảng sẽ ra ngoài mua đồ.

Ôn Cựu Thành luôn phụ trách chuyện này.

Cách ba tháng y đến trấn Nghênh Tiên mua đồ một lần, cứ thế y quen thuộc với người dân trong trấn.

Sau này, khi Tiêu Hề Hề lớn một chút, thường bảo Nhị sư huynh đưa nàng cùng đi chơi.

Chủ yếu là nàng tham ăn, muốn vào trấn mua thức ăn.

Khô bò ở quán trà này rất ngon, mỗi lần vào trấn nàng đều mua vài cân mang về ăn từ từ.

Ba năm sau, trong trấn không khác gì với trước đây, vẫn là những ngôi nhà đó, vẫn là những con người đó.

Cả truyền thuyết thần tiên mà ông chủ quán trà kể vô số lần

vẫn còn được kể lại.

Nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt, Tiêu Hề Hề chợt thấy hoảng hốt.

Như thể nàng chưa từng rời đi.

Dường như mọi thứ trải qua trong ba năm qua chỉ là một giấc mơ.

Bây giờ nàng quay lại đây, chỉ vì nàng tỉnh mộng.

Đúng lúc nàng thấy lạc lõng, ông chủ quán trà đã đưa gói khô bò cho nàng.

“Ta đặc biệt cắt thêm nửa cân khô cho con, sau này nhớ thường xuyên đến đó.”

Tiêu Hề Hề nhận gói khô bò, cười nói cảm ơn.

Trả tiền xong, nàng quay lại xe.

Ôn Cựu Thành vẫy tay chào ông chủ quán trà.

“Đi đây!”

Xe ngựa từ từ ra khỏi trấn Nghênh Tiên.

Khi tới chân núi, Tiêu Hề Hề, Phương Vô Tửu, Ôn Cựu Thành xuống xe, ba người cùng nhau khiêng Sở Kiếm xuống.

Đường núi khó đi, xe không vào được.

Ba người dỡ khung xe xuống, ném sang bên đường.

Sau đó vác hành lý và Sở Kiếm lên ngựa.

Tiêu Hề Hề và Ôn Cựu Thành đi trước, Phương Vô Tửu dắt ngựa theo sau.

Bốn người một ngựa vào rừng.

Lúc đầu còn có thể nhìn thấy dấu vết đi đường của con người, càng đi sâu vào, dấu vết của con người trên núi dần biến mất.

Khắp nơi cây cao chót vót, mặt đất phủ đầy lá rụng, giẫm lên mềm mại, phát ra tiếng sột soạt, nắng trời chiếu xuyên qua kẽ lá, tạo nên bóng ảnh lốm đốm.

Thỉnh thoảng còn thấy sự xuất hiện của đám thú hoang.

Khi đám thú hoàng này thấy nhóm người Tiêu Hề Hề, chúng sẽ dừng lại quan sát một lúc, thấy bọn họ không có ý định tấn công, chúng lại quay đầu bỏ đi.

Đám thú hoang có trực giác bẩm sinh, có thể cảm nhận được người trước mặt không dễ chọc.

Núi lớn như vậy, thức ăn nhiều như vậy, bọn chúng không cần thiết mạo hiểm mạng sống vì loài người nhìn sơ chẳng có bao nhiêu thịt.

Bốn người một ngựa đi xuyên rừng núi, thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi.

Cứ thế đi rồi lại dừng, dừng rồi lại đi.

Sau hai ngày một đêm, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy cánh đồng lúa quen thuộc.

Đó là cánh đồng do Huyền Môn canh tác, lương thực chủ yếu hàng ngày của Huyền Môn đều được sản xuất tại đây.

Lúc này đang là mùa thu, lúa trên cánh đồng gợn sóng như đại dương vàng.

Có rất nhiều người đang gặt lúa trên cánh đồng.

Những người này đều là người hầu ở Huyền Môn.

Khi bọn họ thấy nhóm người Tiêu Hề Hề, lập tức thả liềm xuống, phấn khích hét lên.

“Đại công tử, Nhị công tử, Tứ cô nương, Ngũ công tử về rồi!”

Bọn họ chạy nhanh tới, có người giúp dắt ngựa, có người giúp khiêng hành lý.

Cuối cánh đồng lúa là hai dãy nhà, đây là nơi người hầu ở.

Trên sườn cỏ bên cạnh có rất nhiều trâu bò cừu đang gặm cỏ nghỉ ngơi, đó là vật nuôi của Huyền Môn.

Lúc Tiêu Hề Hề thấy số bò cừu đó, nàng cảm động không thôi, nước từ miệng chảy ra.

“Hôm nay ta muốn ăn cừu nướng nguyên con!”

Người hầu nhanh chóng đáp.

“Được được được, lát nữa chúng tôi sẽ đi giết cừu.”

Tiêu Hề Hề “Phải chọn con mập.”

“Được được được, tôi sẽ giết con mập nhất cho người.”

Tiêu Hề Hề “Cho thêm thì là và ớt cay vào.”

“Được được được, nhất định sẽ nướng thịt cừu vừa thơm vừa cay.”

……

Khi đang nói chuyện, bọn họ nhìn thấy một ông lão tiên phong đạo cốt đứng trên bậc thềm trước mặt.

Nói ông lão cũng không đúng hoàn toàn.

Ông chỉ mới ngoài bốn mươi, nhưng râu tóc đều bạc trắng.

Mái tóc trắng như tuyết xõa phía sau, mặc trường bào trắng xám, tay áo rộng bay trong gió, vạt áo phấp phới.

Tiêu Hề Hề vừa thấy ông, nàng như én nhỏ lao vào vòng tay ông.

“Sư phụ!”

Chương 658: Con thích chàng

Nhìn từ bên ngoài, Huyền Môn trông như đạo quán ẩn mình trong núi sâu.

Bên trong nó quả thật trông rất giống đạo quán.

Bước vào cửa là đài Thái Cực, trên đài có một lư hương cực lớn, sâu vào bên trong là chính điện.

Chính giữa trong điện thờ tượng Tam Thanh, hai bên trái phải thờ các bài vị của tổ tiên Huyền Môn.

Sau khi nhóm người Tiêu Hề Hề trở về, việc đầu tiên làm là thắp hương quỳ lạy trước tượng Tam Thanh và bài vị tổ tiên.

Đi qua chính điện sẽ vào hậu viện.

Hậu viện rất rộng, là nơi Huyền Cơ Tử và các đệ tử thường ở.

Tiêu Hề Hề trở về nơi ở của mình trước.

Nơi ở của nàng có tổng cộng ba phòng, một sảnh tiếp khách, một phòng ngủ và một thư phòng.

Phòng ngủ có diện tích lớn nhất.

Huyền Cơ Tử tính được thời gian bọn họ trở về nên đã sớm cho người dọn dẹp sạch sẽ, thay ga trải giường và rèm cửa mới, trong bình còn có vài bông hoa cúc xinh đẹp.

Tiêu Hề Hề thả mình lên giường, vui mừng lăn lộn.

“Cuối cùng cũng về rồi!”

Nàng chợt nhớ ra chuyện gì, ngồi bật dậy, đưa tay mở ngăn kéo đầu giường, bên trong có chiếc hộp.

Nàng lấy hộp mở ra, bên trong đầy những món ăn vặt nàng thích.

Ngửi mùi chắc là đầu bếp mới làm sáng nay, thật là thơm!

Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn mấy món ăn vặt rồi chạy đến chỗ tiểu sư đệ.

Tiểu sư đệ lúc này đang nằm trên giường, được Huyền Cơ Tử châm cứu.

Tiêu Hề Hề sợ làm phiền nên lặng lẽ lui ra ngoài.

Nàng nhìn thấy ba vị sư huynh ở ngoài cửa.

Giống như nàng, ba người cũng sợ làm phiền sư phụ chữa thương cho tiểu sư đệ nên cùng nhau đứng ngoài hành lang đợi.

Khi Tiêu Hề Hề nhìn thấy Tam sư huynh Bùi Thiên Hoặc, mắt nàng sáng lên, ngạc nhiên gọi.

“Hàng Thêm Tiền!”

Nụ cười trên mặt Bùi Thiên Hoặc cứng đờ “Đã bảo đừng gọi ta là Hàng Thêm Tiền, gọi ta là Tam sư huynh!”

Tiêu Hề Hề cười ra tiếng ngỗng.

Cười đủ rồi nàng mới hỏi.

“Huynh về khi nào?”

Bùi Thiên Hoặc “Ta cũng vừa về hôm qua, sớm hơn mọi người một chút.”

Tiêu Hề Hề do dự một hồi, vẫn là hỏi đến chuyện của Thái tử.

Bùi Thiên Hoặc không giấu giếm, kể hết những gì mình biết.

“Hôm qua lúc Thái tử về kinh, ta lén chuồn đi. Lần này Thái tử vội trở về nên chỉ dẫn theo ba ngàn binh mã. Đội quân một trăm mười ngàn người quá đông, hành quân chậm chạp bị Thái tử bỏ lại phía sau. Tình hình trong kinh tương đối ổn định, có Thái hậu phụ trách, chắc sẽ không có vấn đề gì. Chỉ cần Thái tử về Thịnh Kinh thì có thể thuận lợi kế thừa hoàng vị.”

Biết hắn thuận lợi, Tiêu Hề Hề mỉm cười vui vẻ.

Bùi Thiên Hoặc “Sở dĩ Thái tử vội về Thịnh Kinh là vì biết muội bị Hoàng đế giam lỏng, hắn lo cho an nguy của muội, sợ muội xảy ra chuyện.”

Trong hoàn cảnh lúc đó, ai có đầu óc cũng nghĩ ra, Thái tử chuyến này về kinh sẽ lành ít dữ nhiều.

Mọi người cố gắng thuyết phục hắn đừng về.

Nhưng Thái tử vẫn bất chấp quay về.

Vì hắn không thể để nàng một mình gặp nguy hiểm.

Hắn phải quay về cứu nàng.

Bất cứ giá nào, cả khi phải liều mạng, cũng sẽ không ngần ngại!

Giọng điệu Bùi Thiên Hoặc phức tạp, nói “Trong ấn tượng của ta, Thái tử luôn là người điềm tĩnh kiềm chế, đó là lần đầu tiên ta thấy hắn mất bình tĩnh, dáng vẻ vì cứu muội có thể bất chấp tất cả đó, dọa sợ không biết bao nhiêu người.”

Mắt Tiêu Hề Hề lại đỏ lên.

Bùi Thiên Hoặc thở dài “May là muội rời đi kịp thời, nếu những người trung thành đi theo Thái tử nhìn thấy muội, nhất

định sẽ mắng muội là hồng nhan họa thủy.”

Tiêu Hề Hề vừa khóc vừa cười, giống như kẻ tâm thần.

“Không ngờ có một ngày muội lại trở thành hồng nhan họa thủy.”

Ôn Cựu Thành nói “Sư muội xinh đẹp như vậy, Thái tử si mê muội cũng không có gì ngạc nhiên.”

Tiêu Hề Hề dùng mu bàn tay lau nước mắt, nấc nghẹn nói “Sau này hắn sẽ gặp được người đẹp hơn ta, lúc đó hắn sẽ bị người khác mê hoặc.”

Phương Vô Tửu nói “Chưa chắc.”

Hai mắt Tiêu Hề Hề đỏ hoe nhìn Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu “Hắn chỉ để mắt đến mình muội, sao có thể để mắt người khác?”

Nước mắt Tiêu Hề Hề vừa ngừng rơi, chớp mắt lại lăn xuống.

Nàng vừa khóc vừa phàn nàn “Ta cảm thấy mình trở nên rất lạ, trước đây ta không thích khóc, nhưng từ khi rời Thịnh Kinh, ta rất hay khóc, sơ hở là khóc, giống một đứa trẻ hay khóc, có phải ta mắc bệnh gì không?”

Huyền Cơ Tử không biết đã ra ngoài lúc nào.

Ông đứng ở cửa, khoanh tay trong tay áo, bất lực thở dài.

“Nha đầu ngốc, con không có bệnh, chỉ là con thích một người thôi.”

Tiêu Hề Hề sững người.

Nước mắt vẫn lăn dài từng giọt trên má nàng.

Mà nàng lại quên lau, chỉ đứng ngây người ra đó.

Những cảm xúc bị đè nén trong lòng cuối cùng cũng tìm được lối thoát, tràn ra cửa như xả lũ.

Đúng vậy.

Nếu nàng không thích hắn, sao có thể bị hắn làm ảnh hưởng cảm xúc?

Dường như nỗi buồn và niềm vui của nàng đều gắn liền với hắn.

Tiêu Hề Hề khóc càng lúc càng to, giọng nàng nghẹn ngào nức nở.

“Con thích chàng, con thật sự rất thích chàng!”

“Nhưng con không bao giờ gặp chàng được nữa!”

“Con buồn lắm!”

……

Nàng thích hắn.

Vụng về lại mãnh liệt.

Không có thứ gì mà lại như đã có tất cả.

……

Thành Thịnh Kinh.

Sau khi Hoàng đế băng hà, Thái tử Lạc Thanh Hàn thuận lợi đăng cơ xưng đế.

Thụy hiệu của Tiên đế được định là Vĩnh, sử gọi Thịnh Vĩnh Đế.

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, thụy hiệu này rất hợp với lý tưởng

của phụ hoàng, vĩnh viễn trường tồn.

Tiếc là, cuối cùng ông cũng không thoát được cái chết.

Tân đế dẫn đầu văn võ bá quan an táng quan tài của Thịnh Vĩnh Đế vào hoàng lăng.

Cả nước thương tiếc, nha môn quan phủ khắp nơi treo đèn lồng trắng, mọi chuyện hôn sự đều bị cấm trong ba tháng.

Tiếp sau đó là phong thưởng sau khi tân đế đăng cơ.

Người phong thưởng đầu tiên đương nhiên là Thái hậu.

Thái hậu được thăng làm Thái hoàng thái hậu.

Địa vị của các phi tần ở Đông cung cũng tăng như thủy triều.

Ba trắc phi được phong làm phi cấp bậc Chánh tam phẩm.

Ngôi vị Hoàng hậu bỏ trống.

Kế đó là phong thưởng cho các hoàng tử công chúa.

Cần ban phong hiệu thì ban phong hiệu, cần ban đất phong thì ban đất phong.

Cuối cùng là các phi tần của Thịnh Vĩnh Đế.

Theo tổ chế, những phi tần đó phải tuẫn táng theo Thịnh Vĩnh Đế, nhưng Lạc Thanh Hàn đã bãi bỏ quy định này, hắn đưa những phi tần đó đến am Tử Vân cạo đầu làm ni cô, nửa đời còn lại sống bên Phật.

Dù cuộc sống ở am ni cô rất khốn khổ nhưng ít nhất vẫn có thể sống, tốt hơn tuẫn táng rất nhiều.

Lại đến tết Trung Thu.

Tiên đế vừa mất, trong cung không tiện bày tiệc, Thái hậu tiếp

tục cách làm năm ngoái, thưởng cho mỗi cung một bàn tiệc.

Buổi tối, Lạc Thanh Hàn đến điện Thanh Ca.

Từ lúc Tiêu Hề Hề đi, điện Thanh Ca đã bị bỏ trống.

Dù thường xuyên có người đến đây dọn dẹp, mọi thứ trong phòng tương đối sạch sẽ nhưng nơi này đã mất đi sự sống.

Trông lạnh lẽo hoang vắng.

Lạc Thanh Hàn ngồi dưới hiên, bên cạnh là một chiếc bàn thấp, trên bàn bày bánh trung thu và rượu hoa quế.

Hắn nhìn chỗ trống bên cạnh, trong lúc bàng hoàng, hắn như thấy lại nữ nhân có đôi mắt sáng ngời.

Nàng cười để lộ hai lúm đồng tiền bên miệng.

“Điện hạ, thần thiếp kính người một ly!”

Lạc Thanh Hàn vô thức đưa tay cầm ly rượu, lại phát hiện trước mắt trống rỗng.

Đối diện không có ai cả.

Mắt hắn dần đỏ lên, trầm giọng mắng một câu.

“Đồ lừa gạt.”

Chương 659: Sao Tử Vi

Sau ba tháng điều trị, Sở Kiếm đã lấy lại được cảm giác ở tay chân, nhưng vẫn còn rất lâu mới có thể bình phục hoàn toàn.

Mỗi ngày Tiêu Hề Hề đều mang theo rất nhiều đồ ăn ngon đến thăm Sở Kiếm.

Lần nào Sở Kiếm cũng nằm trên giường không cử động được, còn nàng thì ngồi bên giường vừa ăn vừa miêu tả đồ ăn ngon như thế nào.

Sở Kiếm bị tra tấn như sống không bằng chết.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tiêu Hề Hề cầm giò heo phá lấu ăn ngon lành.

“Giò heo rất thấm, vừa thơm vừa mềm, rất là ngon!”

Sở Kiếm ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn, thấy nàng ăn ngấu nghiến, y điên cuồng nuốt nước bọt.

Tiêu Hề Hề hỏi “Đệ muốn ăn không?”

Sở Kiếm gật đầu mạnh.

Tiêu Hề Hề “Muốn ăn thì tới lấy.”

Sở Kiếm “……”

Tiểu sư đệ không nhịn được nữa, òa một tiếng bật khóc.

Y vừa khóc vừa gọi sư phụ, muốn sư phụ làm chủ cho mình.

Tiêu Hề Hề li.ếm nước sốt trên ngón tay, cười nói "Đừng gọi nữa, sư phụ đang chơi bài với các sư huynh rồi, dù đệ có hét rách cổ họng, ông ấy cũng sẽ không tới đâu."

Sở Kiếm khóc to hơn.

Y tuyệt vọng với thế giới lạnh lẽo vô tình này.

Tiêu Hề Hề xé một miếng thịt, đưa vào miệng y.

"Đừng nói sư tỷ không thương đệ, nào, ăn đi."

Sở Kiếm lập tức ngừng khóc.

Y ăn miếng thịt, mau chóng nuốt xuống.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ngon không?"

Sở Kiếm dùng sức gật đầu "Ngon ngon!"

Tiêu Hề Hề mỉm cười.

Nàng gặp miếng thịt, đút cho tiểu sư đệ ăn.

Sau đó nàng rửa tay, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Sở Kiếm hỏi nàng đi đâu?

Tiêu Hề Hề ngáp một cái "Về phòng ngủ."

Sở Kiếm "Sao tỷ cứ ăn rồi lại ngủ vậy?"

Tiêu Hề Hề "Ăn no rồi ngủ rất thoải mái! Ta sắp chết rồi, không muốn vùng vẫy gì nữa, chỉ muốn thoải mái trải qua khoảng thời gian cuối cùng."

Sư phụ nói Sở Kiếm biết sư tỷ không còn sống được bao lâu, nghe vậy, lòng y chùng xuống, mắt lại đỏ hoe.

Tiêu Hề Hề thở dài "Sao lại khóc nữa? Giống như con gái vậy, nếu đệ còn như vậy, ta sẽ lại cột tóc hai chùm cho đệ."

Sở Kiếm "……"

Nước mắt lập tức bị kìm lại.

Sư tỷ này xấu xa quá!

Tiêu Hề Hề quay lưng đi về phía cửa, vừa đi vừa vẫy tay.

"Đi đây!"

Nàng về phòng mình, nằm xuống giường nhắm mắt lại, trong đầu nàng lập tức hiện lên hình bóng của Lạc Thanh Hàn.

Những hình ảnh trước kia như những thước phim chiếu lại trong đầu nàng.

Rõ ràng chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi hơn hai năm nhưng lại khiến nàng có ảo giác mình đã sống một đời.

Những lần vui vẻ cười đùa, những lần sống chết có nhau, giống như con dao phủ đường mật, từng nhát đâm vào tim nàng, vừa ngọt ngào vừa đau đớn.

Khi nàng mở mắt ra, mặt nàng đã ướt đẫm.

Nàng ngồi dậy, đưa tay lên lau mắt.

Nhìn nước mắt trên tay, nàng nhỏ giọng tự mắng mình.

"Thật không có tiền đồ."

Đợi đến tối.

Tiêu Hề Hề một mình leo lên đài Trích Tinh.

Đây là nơi cao nhất của Huyền Môn, chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy sao trên trời.

Khi còn nhỏ, nàng thường đến đây ngắm sao, trước kia nàng từng nghĩ những ngôi sao này rất đẹp, bây giờ nhìn lại những ngôi sao này, nàng vẫn cảm thấy đẹp, nhưng thu hút nàng nhất chính là sao Tử Vi sáng nhất trong số đó.

Sao Tử Vi tượng trưng cho đế vương.

Mỗi lần Tiêu Hề Hề nhìn nó, như thể nàng thấy Lạc Thanh Hàn.

Nàng nằm ngửa trên đất, hai tay chắp sau đầu, chân bắt chéo, dáng vẻ lười biếng thờ ơ, nhìn chằm chằm sao Tử Vi không chớp mắt.

Không biết chàng bây giờ thế nào rồi?

Sau khi trở thành Hoàng đế, chàng sẽ không còn bị người khác khống chế như trước, chắc là chàng có thể muốn làm gì thì làm.

Có tiếng bước chân đến gần.

Tiêu Hề Hề nhìn lên thấy Huyền Cơ Tử.

Huyền Cơ Tử vẫn là dáng vẻ tiên phong đạo cốt, mái tóc trắng xõa sau lưng, trường bào bay trong gió, giống như tiên nhân có thể cưỡi gió mà đi bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, vẻ mặt của ông trông không vui, như thể cả thế giới nợ ông tiền.

Tiêu Hề Hề hỏi "Người lại thua bài rồi?"

Huyền Cơ Tử khoanh chân ngồi xuống cạnh nàng, tức giận nói.

"Ba vị sư huynh đó của con có biết tôn sư trọng đạo là gì không? Ta đã già rồi, bọn nó còn không biết nhường ta, chơi bài cả buổi chiều, chỉ có một mình ta thua!"

Tức quá đi mất!

Tiêu Hề Hề an ủi "Không sao, thua nhiều sẽ quen."

Vừa nói xong nàng ngẩn ra.

Trước kia hình như có người từng nói những lời tương tự với nàng.

Phải rồi.

Là Lạc Thanh Hàn.

Lúc đó nàng nghĩ hắn là trai thẳng.

Không ngờ, nàng lại nói tương tự như hắn.

Thì ra thích một người sẽ khiến bản thân bất giác giống người mình thích.

Huyền Cơ Tử oán trách.

"Ta phát hiện từ lúc con về đã thay đổi rồi."

Tiêu Hề Hề ngây thơ chớp mắt "Có hả?"

Huyền Cơ Tử đau lòng "Trước đây con nhìn thấy vi sư thua tiền, con sẽ vô cùng ngoan ngoãn nói, con sẽ giúp vi sư lấy lại tiền, giờ thì sao? Con lại nói thua nhiều sẽ quen! Con không giúp vi sư thì thôi đi, còn muốn vi sư tiếp tục thua tiền, đồ vô lương tâm!"

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng lẩm bẩm "Dù gì ngay từ đầu người cũng đâu có tiền, mỗi lần người thua tiền toàn viết giấy nợ, chưa từng thấy người trả tiền lần nào."

Lông mày trắng của Huyền Cơ Tử nhướng lên, nhìn chằm chằm nàng "Con nói gì?"

Tiêu Hề Hề tức thì hèn ngang "Không … không có gì."

Huyền Cơ Tử đưa tay mò trong ngực hồi lâu, cuối cùng lấy ra một lệnh bài kim loại nhỏ màu đen.

Ông ném lệnh bài lên ngực Tiêu Hề Hề.

"Cái này cho con."

Tiêu Hề Hề cầm lên thì thấy đó là lệnh bài chưởng môn của Huyền Môn!

Nàng sợ hãi ngồi bật dậy "Người đưa cái này cho con làm gì? Con không cần!"

Nói xong nàng ném lệnh bài trở về.

"Con đã hoàn thành nhiệm vụ sư môn, sau này con sẽ là chưởng môn của Huyền Môn." Huyền Cơ Tử lại ném lệnh bài cho nàng, ra lệnh cho nàng không được ném lại nữa.

Tiêu Hề Hề hét lớn "Con sắp chết rồi, còn làm chưởng môn gì nữa?!"

Huyền Cơ Tử "Chỉ cần con làm chưởng môn, ta sẽ có cách để con sống tiếp."

Mắt hạnh của Tiêu Hề Hề mở to, giống như con thỏ kinh ngạc, không tin được hỏi.

"Thật … thật à? Người không đùa đó chứ?"

Huyền Cơ Tử tức giận nói "Đương nhiên là thật, ta có thể đem chuyện này ra đùa sao?!"

Tiêu Hề Hề vồ tới ôm cánh tay ông, liên tục đặt câu hỏi.

"Cách gì cách gì cách gì? Người nói mau đi!"

Huyền Cơ Tử giả vờ nói "Vi sư chơi bài cả buổi chiều, lưng

đau quá.”

Tiêu Hề Hề lập tức biến thành em gái mát xa, nhanh chóng tới phía sau ông, ân cần bóp vai cho ông, đấm lưng cho ông.

“Sư phụ, người thấy lực vậy đã đủ chưa?”

Huyền Cơ Tử lộ ra vẻ mặt hưởng thụ “Cũng được.”

Sau khi tận hưởng đủ, ông chậm rãi nói.

“Con thấy sao Tử Vi trên trời chưa?”

Chương 660: Một hớp uống một miếng ăn cũng là việc có định trước

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Thấy rồi."

Huyền Cơ Tử nhét hai tay vào trong tay áo, ngẩng đầu nhìn sao trên trời, chậm rãi nói.

"Con có thấy biến hóa của sao Tử Vi không?"

Từ khi về Huyền Môn, hầu như đêm nào Tiêu Hề Hề cũng đến đài Trích Tinh ngắm sao, đương nhiên nàng rất quen thuộc với sao Tử Vi, nhưng không phát hiện sao Tử Vi có bất kỳ biến hóa nào.

Huyền Cơ Tử "Con nhìn kỹ một chút."

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, nhanh chóng tìm thấy sao Tử Vi quen thuộc giữa trời sao.

Trong đêm tối, sao Tử Vi tượng trưng cho đế vương đang tỏa sáng rực rỡ.

Huyền Cơ Tử nhắc nhở.

"Con chú ý đến xung quanh sao Tử Vi."

Tiêu Hề Hề thuận thế nhìn xung quanh sao Tử Vi.

Bình thường sao Tử Vi đứng ở đầu sao Bắc Đẩu.

Nhưng lúc này, bảy ngôi sao tượng trưng cho Thiên Xu đã giải tán.

Chúng vây quanh sao Tử Vi, bên ngoài chúng có vô số ngôi sao rải rác.

Thoạt nhìn, có vẻ như cả trời đầy sao đang vây quanh sao Tử Vi.

Tiêu Hề Hề buột miệng nói "Đây là Tử Vi hạ phàm!"

Tử Vi hạ phàm không phải là thần tiên hạ phàm, mà là có người có mệnh cách Tử Vi.

Mệnh cách Tử Vi cực kỳ hiếm, chỉ nghe nói đến trong truyền thuyết.

Người có mệnh cách này sinh ra đã có mệnh đế vương, cực kỳ hiếm thấy.

Huyền Cơ Tử nhàn nhã nói.

"Mười chín năm trước, ta đã tính được Tử Vi hạ phàm. Mà người có mệnh cách Tử Vi chính là cơ duyên để con thay đổi mệnh cách của mình. Mệnh cách Tử Vi liên quan đến thiên mệnh, là cơ mật. Ta không tính được danh tính cụ thể của người đó, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được người đó và một trong số các con có cơ duyên. Vừa hay mỗi một đời đệ tử Huyền Môn đều phải hoàn thành nhiệm vụ sư môn. Ta bèn để các con xuống núi tìm người có duyên, phò tá người đó đăng cơ, hoàn thành mệnh cách Tử Vi của người đó."

Tiêu Hề Hề sững sờ, nàng không ngờ nhiệm vụ sư môn lại ẩn giấu lý do như vậy.

Nàng không khỏi thở dài.

"Sư phụ quả nhiên là sư phụ, thì ra người sớm đã tính xong cả rồi."

Huyền Cơ Tử lộ ra nụ cười thần bí "Đó là đương nhiên."

Tiêu Hề Hề "Theo những gì người nói, người cuối cùng đăng

cơ xưng đế là Tử Vi hạ phàm, vậy Lạc Thanh Hàn chẳng phải là người có mệnh cách Tử Vi sao? Nếu mệnh cách của chàng tốt thế, tại sao lại gặp nhiều trắc trở như vậy?"

Không chỉ mẹ ruột của Lạc Thanh Hàn mất sớm, nghĩa mẫu chỉ muốn lợi dụng, không có tình cảm gì với hắn, cha ruột cũng cảnh giác nghi ngờ, không có tình thân gì với hắn.

Bên cạnh hắn là bầy lang sói, mỗi bước đi đều có nguy hiểm, thỉnh thoảng bị ám sát, phải nói là cố sống sót trong khốn khó.

Nếu hắn thật sự mang mệnh cách Tử Vi thì có lẽ là mệnh cách Tử Vi thảm nhất trong lịch sử.

Huyền Cơ Tử "Ta vẫn luôn nghi ngờ chuyện này, bình thường mà nói, một khi người có mệnh cách Tử Vi được sinh ra, nhất định sẽ trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, dù ở giữa gặp phải chút khó khăn, nhưng cuối cùng sẽ hóa nguy thành an. Mà Lạc Thanh Hàn từ nhỏ đã không ngừng chịu khổ, cung mệnh đại diện cho tình thân gần như bị cắt đứt, điều này không hợp với đặc điểm mệnh cách Tử Vi, trừ khi …"

Tiêu Hề Hề lo lắng hỏi "Trừ khi gì?"

Huyền Cơ Tử khẽ cau mày "Trừ khi có người thay đổi mệnh cách của hắn."

Tiêu Hề Hề kinh hãi "Ai có bản lĩnh như vậy?"

Trong nhân gian có người có mệnh cách không tốt, muốn nhờ cao nhân giúp đổi mệnh, nhưng mệnh cách sao có thể dễ đổi như vậy? Những người mà nhân gian gọi là cao nhân, toàn là lừa đảo.

Cách đổi mệnh thật sự luôn là điều cấm kỵ, người biết được cách này có thể nói là ít đến đáng thương.

Huyền Cơ Tử trầm giọng nói "Nói về cách đổi mệnh, ta cũng biết một ít."

Tiêu Hề Hề lập tức nhìn ông chằm chằm.

“Lẽ nào là người làm?”

Huyền Cơ Tử giơ tay đánh vào trán nàng, tức giận mắng.

“Nói nhảm gì đó? Vi sư là loại người đó sao?!”

Tiêu Hề Hề ôm đầu trốn đi “Ây da, con chỉ đùa thôi mà, người đừng đánh nữa, con sai rồi, con không nói nhảm nữa.”

Huyền Cơ Tử thu tay, hừ lạnh một tiếng.

“Ta biết cách đổi mệnh, nhưng ta chỉ dùng một lần. Đổi mệnh không đơn giản như con nghĩ. Mệnh là do trời định, cưỡng ép biến đổi chắc chắn sẽ phản phệ. Con nhìn mái tóc bạc trắng, còn những nếp nhăn khắp người ta, chính là vì đã đổi mệnh cho người khác. Con phải nhớ, dù thế nào đi nữa, đừng khờ dại mà giúp người khác đổi mệnh!”

Trước đây Tiêu Hề Hề rất tò mò, rõ ràng sư phụ chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, tại sao trông cứ như bảy mươi tám mươi tuổi?

Sư phụ chưa từng nói lý do.

Hôm nay là lần đầu tiên ông nói về chuyện này.

Sở thích buôn chuyện của Tiêu Hề Hề tức thì bị khơi dậy.

“Sư phụ, người giúp ai đổi mệnh?”

Huyền Cơ Tử nghiêm mặt nói ba chữ “Một oan gia!”

Giọng điệu ông rất gay gắt, nhưng không hiểu sao Tiêu Hề Hề lại ngửi được mùi chua chát của tình yêu.

Nàng che miệng cười nói “Thì ra sư phụ có vợ thật, nói vậy Không Thiền không nói dối.”

Nghe thấy hai chữ Không Thiền, sắc mặt Huyền Cơ Tử tối

sầm, nghiêm túc nói "Không Thiền là người rất quỷ quyệt, con phải cẩn thận, cố gắng không đối đầu trực diện với ông ta."

Tiêu Hề Hề nói "Ông ta đang bị giam ở Đại Lý Tự, không chết cũng phải mất một lớp da."

Huyền Cơ Tử "Chỉ là một Đại Lý Tự, chắc chắn không nhốt được ông ta, ông ta chịu thiệt trong tay con, sau này chắc chắn sẽ nghĩ cách báo thù con, con nhất định phải tránh xa ông ta."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Con biết rồi."

Nàng đưa cuộc trò chuyện trở về chuyện chính.

"Vừa nãy người nói Tử Vi hạ phàm là cơ duyên của con, rốt cuộc là sao?"

Huyền Cơ Tử chậm rãi giải thích.

"Con sinh ra đã có thiên nhãn, đây là thiên phú độc nhất của con. Để trả giá, thiên đạo sẽ lấy đi tuổi thọ của con, chỉ cho con sống mười chín năm. Mà Tử Vi hạ phàm là mệnh cách cực quý, tuổi thọ chắc chắn rất dài. Nếu con có thể cộng hưởng tuổi thọ của hắn, con có thể sống tiếp."

Trước đây, Tiêu Hề Hề chỉ biết đến dùng chung xe đạp công cộng, wifi, sạc dự phòng, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói có thể dùng chung tuổi thọ.

Đúng là tiếp thu thêm kiến thức rồi!

Nàng khiêm tốn hỏi "Cách cộng hưởng là gì?"

Huyền Cơ Tử "Chuyện này cần đổi mệnh của hai con, sau khi đổi xong, mệnh cách của hai con có thể kết nối với nhau, chỉ cần kết nối thành công, sau này con có thể sống tiếp."

Tiêu Hề Hề lại căng thẳng "Không phải người vừa mới nói đổi mệnh sẽ gặp phản phệ sao? Nếu người miễn cưỡng đổi mệnh của bọn con, chắc chắn người sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn đúng

không? Nếu thật là như vậy thì thôi đi.”

Dù có muốn sống đến đâu, nàng cũng sẽ không hi sinh sư phụ của mình.

Huyền Cơ Tử cười đầy ẩn ý.

“Hai con có mệnh cách đặc thù. Theo lý mà nói, cưỡng ép đổi mệnh của hai con chắc chắn sẽ bị phản phệ, cái giá phải trả rất đắc. Nếu không cẩn thận, mạng của lão già này cũng sẽ đi theo. Chẳng qua con rất may mắn. Trong biển người mênh mông, con lại chọn trúng Lạc Thanh Hàn, giúp hắn từng bước đăng cơ xưng đế, hoàn thành mệnh cách của hắn. Hắn nợ con một ân tình rất lớn. Phần ân tình này đủ để triệt tiêu phản phệ do đổi mệnh gây ra. Thế gọi là một hớp uống một miếng ăn cũng là việc có định trước. Hai con quả thật có duyên với nhau.”

Chương 661: Đặt mình vào chỗ chết để sống sót

Nghe sư phụ nói xong, trong lòng Tiêu Hề Hề dâng lên một cảm giác khó hiểu.

Lúc nàng giúp Lạc Thanh Hàn, cũng là đang giúp chính mình.

Hóa ra vận mệnh của bọn họ từ lâu đã âm thầm quấn lấy nhau.

Huyền Cơ Tử đột nhiên chuyển lời.

“Tuy tuổi thọ của con có thể kéo dài, nhưng kiếp số mười chín tuổi của con vẫn chưa biến mất.”

Thứ gọi là kiếp số không thể loại bỏ được.

Chừng nào nàng còn sống, kiếp số chắc chắn sẽ đến đúng hạn.

Tránh không được, trốn không thoát.

Tiêu Hề Hề nhớ lại trải nghiệm bị đâm chết ở kiếp trước, vô thức sờ lên ngực mình.

Đau đớn âm ỉ mà nàng không bao giờ quên được.

Huyền Cơ Tử chậm rãi nói “Nếu con muốn sống tiếp, phải nghĩ cách vượt qua kiếp nạn.”

Tiêu Hề Hề cay đắng nói “Đó là kiếp số của con, trừ khi con chết, nếu không thì khó mà vượt qua được.”

“Vậy thì chết một lần đi.”

Tiêu Hề Hề sững sờ "Hả?"

Huyền Cơ Tử hiển nhiên đã có tính toán.

Ông giải thích chi tiết tính toán của mình.

"Ta biết ở nước Nam Nguyệt có một loại cổ trùng, tên là cổ Hóa Thân. Chỉ cần con uống nó, con sẽ ngừng thở, không còn nhịp tim, biến thành một xác chết thực sự. Sau bốn mươi chín ngày, con sẽ tỉnh dậy trong trạng thái chết giả. Khi con tỉnh dậy, khuôn mặt, cơ thể và giọng nói của con sẽ thay đổi. Ngày con tỉnh dậy, ta sẽ đồng thời đổi mệnh của con. Khi làm xong mọi chuyện, con không còn là con. Con sẽ hoàn toàn được tái sinh."

Đây gọi là đặt mình vào chỗ chết để sống sót.

Tiêu Hề Hề nghe xong hai mắt sáng lên, còn có chuyện tốt vậy sao!

Nàng nhảy dựng lên "Vậy còn chờ gì nữa? Con bây giờ lập tức đến Nam Nguyệt tìm cổ Hóa Thân."

Huyền Cơ Tử gọi nàng lại.

"Đừng gấp, ta còn hai chuyện cần nói với con."

Tiêu Hề Hề lại ngồi thẳng dậy "Người nói đi."

Huyền Cơ Tử "Cổ Hóa Thân là một trong những bảo vật của nước Nam Nguyệt, chỉ hoàng thất Nam Nguyệt mới có, nếu con cứ như vậy chạy đến nước Nam Nguyệt, người ta nhất định sẽ không đưa bảo vật cho con."

Ông lại lục lọi trong tay một lúc lâu, lần này lấy ra một túi thơm màu xanh tinh xảo.

"Con mang theo túi thơm này, khi đến nước Nam Nguyệt, con giao nó cho Nam Nguyệt vương. Nam Nguyệt vương là người quen cũ của ta, hắn sẽ nể mặt ta mà giao cổ Hóa Thân cho

con.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên, nàng không ngờ sư phụ không ra đâu nhà mình lại là người quen cũ của Nam Nguyệt vương.

Nàng nhận túi thơm, nhét vào trong ngực như bảo bối.

“Sư phụ yên tâm, con nhất định giao nó tới tay Nam Nguyệt vương!”

Huyền Cơ Tử bổ sung thêm.

“Còn một chuyện nữa. Sau khi đổi mệnh, con phải mau chóng quay lại bên cạnh người có mệnh cách Tử Vi. Chỉ khi ở cạnh hắn, mới có thể cộng hưởng tuổi thọ với hắn. Nếu hai con tách quá xa, con không thể cộng hưởng tuổi thọ của hắn, không lâu sau sẽ trở thành xác chết.”

Tiêu Hề Hề “Đợi đã, để con liên kết lại đã … người có mệnh cách Tử Vi chính là Lạc Thanh Hàn. Nói cách khác, nếu con muốn sống tiếp, phải quay lại tìm chàng?”

Huyền Cơ Tử gật đầu “Phải.”

Tiêu Hề Hề bất lực bực bội “Trước đó con hạ quyết tâm, khó lắm mới rời khỏi Thịnh Kinh. Vì không muốn chàng quá đau buồn, con còn để lại cho chàng rất nhiều thư. Con còn vì chuyện này mà tốn bao nhiêu nước mắt. Bây giờ người lại muốn con mặt dày về tìm chàng? Lẽ nào con không cần mặt mũi nữa sao?!”

Huyền Cơ Tử mặt không biểu cảm “Vậy con về? Hay không về?”

Tiêu Hề Hề không do dự lớn tiếng nói “Về!”

Huyền Cơ Tử “……”

Chậc, khao khát sinh tồn này quả không hổ là đệ tử của ông.

Có được cách kéo dài tuổi thọ, đêm đó Tiêu Hề Hề ngủ một giấc an ổn, một đêm không mộng.

Sáng sớm hôm sau, nàng thu dọn hành lý, lên đường đến nước Nam Nguyệt với Đại sư huynh Phương Vô Tửu.

Trước khi đi, Huyền Cơ Tử đặc biệt kéo Phương Vô Tửu sang một bên, lải nhải dặn dò một phen.

Tiêu Hề Hề không nghe được bọn họ nói gì, chỉ có thể đứng chờ.

Sau khi chắc chắn đã dặn xong mọi việc, Huyền Cơ Tử mới để bọn họ đi.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu tạm biệt mọi người, rời khỏi Huyền Môn.

Hai người đi xuyên qua rừng, trở lại trấn Nghênh Tiên.

Lúc đi ngang qua quán trà, Tiêu Hề Hề mua năm cân khô bò, mang theo làm đồ ăn nhẹ trên đường đi.

Phương Vô Tửu phụ trách đánh xe.

Tiêu Hề Hề vừa nhai khô bò vừa tò mò hỏi.

“Trước khi đi, sư phụ nói gì với huynh vậy?”

Phương Vô Tửu “Không có gì, vài chuyện cần chú ý khi đến nước Nam Nguyệt thôi.”

Tiêu Hề Hề “Nếu ông ấy đã quen thuộc với Nam Nguyệt như vậy, tại sao ông ấy không đi cùng chúng ta? Cũng có thể ôn chuyện cũ với Nam Nguyệt vương.”

Sư phụ và Nam Nguyệt vương là người quen cũ, nếu sư phụ có thể đích thân đến Nam Nguyệt, cơ hội lấy được cổ Hóa Thân nhất định sẽ lớn hơn.

Phương Vô Tửu cười khó hiểu.

“Sở dĩ sư phụ không đến Nam Nguyệt, là vì ông ấy đã từng thề.”

Tiêu Hề Hề “Thề gì?”

Phương Vô Tửu “Sư phụ từng thề, đời này không bước vào nước Nam Nguyệt.”

Tiêu Hề Hề “Tại sao ông ấy lại thề kỳ lạ như vậy?”

Phương Vô Tửu “Đương nhiên là vì Nam Nguyệt có người mà ông ấy không muốn gặp.”

Tiêu Hề Hề nhạy bén ngửi được mùi máu chó.

Nàng nhiều chuyện hỏi “Ai vậy?”

Phương Vô Tửu “Đến lúc đó muội sẽ biết.”

Tiêu Hề Hề nhai miếng khô bò thơm ngon trong miệng, trong đầu bắt đầu tưởng tượng chuyện tình máu chó của sư phụ và mỹ nhân nào đó ở nước Nam Nguyệt yêu nhau lắm cắn nhau đau, cuối cùng chia tay đến chết không gặp lại.

Càng nghĩ càng phấn khích!

Hai người vượt núi qua sông hết ba tháng, cuối cùng đã đến gần nước Nam Nguyệt.

Hiện đang là giữa đông, những nơi khác có tuyết rơi dày đặc, nhưng nước Nam Nguyệt vẫn ấm áp.

Thiên hạ đều biết, người Nam Nguyệt giỏi luyện cổ chế độc, theo lý mà nói, một nước như vậy phải rất hùng mạnh mới đúng.

Nhưng nước Nam Nguyệt nằm ở nơi hẻo lánh, ẩn mình trong rừng sâu núi thẳm, người Nam Nguyệt cực kỳ bài xích ngoại

tộc. Bọn họ vẫn giữ một số phong tục của các bộ lạc nguyên thủy, thờ cúng quỷ thần, từ chối tiếp nhận các nền văn hóa khác.

Một quốc gia nhỏ khép kín như vậy chắc chắn không thể phát triển hùng mạnh.

Con đường duy nhất thông ra thế giới bên ngoài ở Nam Nguyệt là sông Phượng Hoàng.

Có rất nhiều thuyền phu trên sông Phượng Hoàng.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu muốn thuê thuyền ngồi đến Nam Nguyệt, nhưng thuyền phu vừa nghe bọn họ nói muốn đến Nam Nguyệt, vội xua tay nói không thể đi.

“Người Nam Nguyệt rất hung hãn, sơ hở là bỏ độc thả cổ, chọc không nổi, chọc không nổi!”

Hết cách, Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu đành bỏ tiền mua một chiếc thuyền nhỏ.

Hai người thay phiên chèo thuyền đi về phía nam dọc theo sông Phượng Hoàng.

Khoảng hai canh giờ sau, cuối cùng bọn họ cũng thấy một bến đò nhỏ cũ kỹ.

Hai người chèo thuyền về phía bến đò.

Kết quả thuyền vừa cập bến, hai người đàn ông cao lớn mặc trang phục kỳ lạ nhảy ra khỏi bãi cỏ.

Hai người giơ ngọn giáo tự chế chĩa vào Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu, hung dữ quát lên.

Hai người quát bằng tiếng Nam Nguyệt, Tiêu Hề Hề nghe không hiểu gì.

Lúc nàng còn đang lo về chuyện giao tiếp giữa hai bên thì Đại

sư huynh đột nhiên nói vài câu với hai người đàn ông.

Hai người đàn ông nghe xong, ý thù địch trên mặt lập tức chuyển thành nghi ngờ.

Tiêu Hề Hề quay sang nhìn Đại sư huynh.

“Huynh biết nói tiếng Nam Nguyệt?”

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói “Biết một chút.”

Chương 662: Ta muốn hết

Phương Vô Tửu dùng tiếng Nam Nguyệt nói chuyện với hai người đàn ông.

Tiêu Hề Hề nghe bọn họ nói mãi không ngừng, nét mặt đần ra.

Nàng chợt nhớ đến nỗi ám ảnh khi thi nghe tiếng Anh.

Không biết Phương Vô Tửu đã nói gì, khiến hai người đàn ông dần buông bỏ cảnh giác, còn vui vẻ mời Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề vào thôn làm khách.

Trên đường đi, Tiêu Hề Hề nhỏ giọng hỏi Đại sư huynh.

"Vừa nãy huynh nói gì với bọn họ thế?"

Phương Vô Tửu khẽ cười "Ta nói chúng ta là lang trung vân du, đi qua nước Nam Nguyệt, muốn tới đây trải nghiệm phong tục tập quán Nam Nguyệt, sẵn tiện trao đổi kinh nghiệm với các lang trung ở đây."

Tiêu Hề Hề "Bọn họ tin hả?"

Phương Vô Tửu "Lúc đầu bọn họ còn nghi ngờ, ta kể bọn họ nghe vài trường hợp ta từng chữa khỏi, ta cố nói bệnh tình nghiêm trọng hơn, tả cách điều trị thần kỳ một chút, bọn họ tin rồi."

Tiêu Hề Hề cạn lời.

Phương Vô Tửu "Ta còn nói với bọn họ, ta nghiên cứu ra một loại thần dược có thể khiến người chết sống lại. Bọn họ nghe vậy càng vui mừng hơn, muốn ta bán thần dược cho bọn họ,

thế là mời chúng ta vào thôn bàn bạc chi tiết.”

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi “Bọn họ không phải quá dễ lừa rồi sao?”

Phương Vô Tửu “Bọn họ có bệnh thì vái tứ phương thôi.”

Tiêu Hề Hề không hiểu.

Phương Vô Tửu “Trước khi đi, sư phụ nói với ta, ông ấy tính ra được Nam Nguyệt vương bệnh nặng, e là không còn sống lâu.”

Tiêu Hề Hề chợt hiểu ra.

Chẳng trách những người này vừa nghe có thần dược khiến người chết sống lại thì vui mừng như vậy.

Hóa ra bọn họ muốn mua thần dược dâng cho Nam Nguyệt vương!

Tiêu Hề Hề càng tò mò hơn.

Sư phụ đã tính được Nam Nguyệt vương không còn sống lâu, sao không chịu đến gặp Nam Nguyệt vương một lần?

Lời thề quan trọng hơn mạng sống của người bạn cũ đến vậy sao?

Thật là không hiểu được.

Ở nước Nam Nguyệt có tổng cộng ba mươi hai thôn.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu được dẫn đến một thôn trong số đó.

Bọn họ gặp được trưởng thôn.

Trưởng thôn tên Việt Cương, là một người đàn ông khoảng ba mươi.

Hắn cao lớn khỏe mạnh, nước da màu đồng, mặc quần áo kiểu Nam Nguyệt, trên đầu đội khăn xếp, tay áo xắn lên, trên cánh tay rắn chắc có hình xăm dày đặc.

Ở Nam Nguyệt, càng có nhiều hình xăm thì địa vị càng cao.

Trưởng thôn trước mặt không chỉ có hình xăm ở hai tay mà còn rất nhiều hình xăm trên má.

Hắn có thể nói vài từ đơn giản bằng tiếng phổ thông Đại Thịnh, nhưng để giao tiếp thật sự thì vẫn phải dùng tiếng Nam Nguyệt.

Thế nên Tiêu Hề Hề lại lần nữa rơi vào vòng xoáy ám ảnh bị ngoại ngữ chi phối.

Việt Cương và Phương Vô Tửu nghiêm túc nói chuyện, Tiêu Hề Hề từ đầu đến cuối không hiểu chữ nào.

Sau đó, nàng dứt khoát bỏ cuộc, không nghe gì nữa, chỉ vùi đầu vào ăn.

Trưởng thôn đã sai người chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ.

Nhộng chiên, rắn nướng, trùng xào, ếch nướng …

Toàn là món đặc trưng của Nam Nguyệt.

Tiêu Hề Hề ăn thử từng món, cảm thấy cũng ngon, nên ăn uống ngon lành.

Lúc Việt Cương và Phương Vô Tửu nói xong, quay đầu nhìn lại thấy đồ ăn trên bàn gần như đã bị Tiêu Hề Hề ăn hết.

Việt Cương ngạc nhiên, chân thành nói gì đó với Tiêu Hề Hề.

Phương Vô Tửu giúp dịch.

“Trưởng thôn khen muội can đảm.”

Hầu hết người ngoài đến Nam Nguyệt đều không quen đồ ăn ở đây, có vài người nhát gan sẽ bị dọa ngất tại chỗ.

Nhưng Tiêu Hề Hề lại không hề chớp mắt ăn nhiều như vậy, hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài đáng yêu ngoan ngoãn của nàng, theo cảm nhận của Việt Cương, cô nương này rất can đảm.

Vốn Việt Cương muốn thấy thần dược trong tay Phương Vô Tửu trước, nếu có hiệu quả thần kỳ, hắn sẽ mua thần dược rồi dâng cho Nam Nguyệt vương.

Nhưng dưới sự thuyết phục của Phương Vô Tửu, Việt Cương lại đổi ý định.

Hắn quyết định đưa Phương Vô Tửu đến gặp Nam Nguyệt vương, để Phương Vô Tửu tự mình dâng thần dược cho Nam Nguyệt vương.

Nếu thần dược có thể chữa khỏi cho Nam Nguyệt vương, Nam Nguyệt vương chắc chắn sẽ không quên người giới thiệu trung gian này, nhất định sẽ ban thưởng lớn cho hắn.

Nếu thần dược không có tác dụng thì chứng tỏ Phương Vô Tửu là lừa đảo, nếu Nam Nguyệt vương muốn trách tội, Việt Cương chỉ cần đổ hết trách nhiệm lên đầu Phương Vô Tửu.

Như vậy, hắn sẽ có lợi, mà xảy ra sai sót cũng không cần chịu trách nhiệm.

Có lợi mà không chịu thiệt!

Nhưng trước đó, Việt Cương vẫn phải thử xem hai người này giỏi đến mức nào.

Trời đã khuya nên Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề được sắp xếp nghỉ ngơi một đêm tại nhà trưởng thôn.

Nhà ở đây phần lớn được làm bằng tre, xây theo dạng gác xép hai tầng, có người còn xây nhà trực tiếp trên thân cây, chủ yếu

để thông gió.

Nam Nguyệt nằm ở phía nam, mùa xuân và mùa hạ sẽ rất ẩm ướt, đặc biệt vào mùa hạ, không chỉ ẩm ướt mà còn oi bức.

Vì vậy, nhà có dễ thông gió hay không rất quan trọng.

Nhưng ngôi nhà như vậy cũng có một nhược điểm, là rắn, côn trùng, chuột, kiến dễ bò vào nhà qua các khe hở.

Tiêu Hề Hề ngủ đến nửa đêm, đột nhiên cảm thấy bắp chân căng cứng.

Nàng mở mắt, ngồi dậy nhìn thì phát hiện có một con rắn độc đang quấn quanh bắp chân.

Con rắn độc thấy nàng tỉnh, lập tức nhấc thân trên lên, há miệng nhe răng nanh rít lên.

Người bình thường thấy cảnh này chắc chắn sẽ sợ, nhưng Tiêu Hề Hề chỉ ngáp một cái, sau đó nhanh tay tóm lấy bảy tấc của con rắn độc, dùng sức bẻ nó.

Rắn độc còn chưa kịp cắn đã mất mạng.

Cơ thể con rắn đang quấn chặt chân Tiêu Hề Hề lập tức mềm đi.

Vốn Tiêu Hề Hề muốn ném rắn độc này ra ngoài, nhưng nàng lại thấy hơi tiếc.

Con rắn này trông khá béo, nếu hầm có thể ăn được rất nhiều thịt.

Thế là nàng ném xác con rắn lên bàn rồi quay lại giường ngủ.

Hai người bên ngoài chờ cả đêm nhưng không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì, con rắn độc cũng một đi không trở lại.

Khi trời gần sáng, hai người vì muốn tránh bị phát hiện đã

lặng lẽ đến chỗ trưởng thôn.

Hai người báo cáo chuyện này với trưởng thôn.

Việt Cương nghe xong không nói gì, xua tay cho hai người lui xuống.

Lúc Tiêu Hề Hề thức dậy, ngoài trời đã sáng.

Một tay nàng xách rắn độc, một tay che miệng ngáp dài, chậm rãi bước ra cửa, tình cờ gặp Phương Vô Tửu ở phòng bên.

Phương Vô Tửu đã tắm rửa xong.

Hắn mỉm cười hỏi "Tối qua ngủ ngon không?"

"Cũng ngon, chỉ là nửa đêm bị thứ này đánh thức một lần." Tiêu Hề Hề lắc lắc xác rắn độc trong tay.

Phương Vô Tửu gần như đã lường trước được kết quả này.

Hắn nói "Tối qua cũng có một con rắn đến chỗ ta, bị ta giết rồi, xác vẫn còn trong phòng, muội muốn không?"

Tiêu Hề Hề theo hắn vào phòng nhìn thử, khi thấy con rắn độc kia còn béo hơn con trên tay mình, nàng mừng rỡ.

"Muốn muốn muốn, ta muốn hết!"

Nàng xách hai con rắn độc chạy đi tìm trưởng thôn.

Việt Cương còn đang băn khoăn không biết hai người lạ mặt sẽ phản ứng thế nào khi phát hiện rắn độc.

Thấy Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu đến, hắn lập tức đứng dậy, đang định cười chào hỏi đối phương thì thấy Tiêu Hề Hề xách hai con rắn độc trong tay.

Nụ cười của hắn tức thì đông cứng trên mặt.

Tiêu Hề Hề vứt hai con rắn độc lên bàn.

“Chưa làm bữa sáng phải không? Hay là ăn canh rắn đi!”

Chương 663: Nam Nguyệt vương

Phương Vô Tửu dịch lời của Tiêu Hề Hề sang tiếng Nam Nguyệt.

Việt Cương nghe xong, nụ cười trên mặt dần biến mất.

Hắn nghi ngờ hai người lạ mặt này cố tình làm hắn ghê tởm nhưng hắn không có chứng cứ.

Khi canh rắn thơm ngon được bày lên bàn, Việt Cương không vui trong lòng, không có khẩu vị.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu lại có khẩu vị tốt.

Hai người ăn uống ngon lành.

Vốn Việt Cương muốn khảo nghiệm hai người này, xem kết quả thì thực lực của hai người lợi hại hơn hắn mong đợi rất nhiều.

Dù trong lòng khó chịu nhưng hắn vẫn cố chịu đựng.

Ăn uống xong, Việt Cương đích thân dẫn Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề rời thôn, còn có một đội hai mươi người cùng đi về phía thôn Đại Nguyệt.

Thôn Đại Nguyệt là thôn lớn nhất trong số ba mươi hai thôn ở Nam Nguyệt, cũng là nơi Nam Nguyệt vương sống.

Một nhóm người đi xuyên qua rừng núi rậm rạp.

Nam Nguyệt có nhiều chướng khí, nơi nào bọn họ đi qua cũng có chướng khí.

Việt Cương là người địa phương, từ nhỏ dùng nhiều loại thuốc đặc biệt, cơ thể đã có khả năng chống lại chướng khí này.

Còn Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu là người ngoài, lần đầu tiên tiếp xúc với chướng khí này, Việt Cương không hề nhắc bọn họ cẩn thận chướng khí, theo lý mà nói bọn họ bây giờ phải xuất hiện triệu chứng trúng độc.

Thế nhưng hai người này vẫn không sao, bước chân nổi gió, tốc độ không hề chậm hơn nhóm người Việt Cương.

Việt Cương thấy vậy, trong lòng càng nghi ngờ lai lịch của hai người này, càng thận trọng hơn khi đối mặt với bọn họ.

Năm ngày sau, bọn họ thuận lợi đến thôn Đại Nguyệt.

Có lẽ vì Nam Nguyệt vương bệnh nặng nên không khí ở thôn Đại Nguyệt rất căng thẳng.

Sau một loạt kiểm tra, Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu cuối cùng đã gặp được Nam Nguyệt vương trong truyền thuyết.

Khi thấy Nam Nguyệt vương, Tiêu Hề Hề hơi giật mình.

Nàng vốn tưởng Nam Nguyệt vương là nam nhân, không ngờ lại là nữ nhân, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân rất xinh đẹp.

Nam Nguyệt vương khoảng chừng ba mươi, mặc một bộ váy thêu hoa phượng sặc sỡ, vòng eo thanh mảnh, cần cổ trắng ngần đeo nhiều tầng dây chuyền bạc, đầu đội hoa quán tinh xảo làm từ bạc.

Tuy bà không còn trẻ, nhưng vẫn có nét quyến rũ chín chắn chỉ có ở độ tuổi của mình.

Dù bà bệnh nặng, dáng vẻ hốc hác, mặt không còn chút máu, nhưng mỹ nhân vẫn là mỹ nhân, bệnh thì vẫn đẹp.

Kỳ lạ thay, trên người bà không có hình xăm nào cả.

Việt Cương quỳ một chân, cúi đầu hành lễ.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu không quỳ, bọn họ dùng cách của Đại Thịnh hành lễ với Nam Nguyệt vương.

Nam Nguyệt vương tựa vào giường, nhìn ba người một hồi, điềm nhiên nói.

“Miễn lễ.”

Bà nói lại là tiếng phổ thông Đại Thịnh, phát âm rất chuẩn, không có khẩu âm.

Việt Cương hiểu vài từ đơn giản của Đại Thịnh, trong đó có từ “miễn lễ”.

Hắn đứng dậy, giới thiệu lai lịch của Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu bằng tiếng Nam Nguyệt.

Nam Nguyệt vương khẽ gật đầu, nói bằng tiếng Nam Nguyệt.

“Ngươi tìm được hai người này đến chữa trị cho ta, vất vả cho ngươi rồi, ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Việt Cương khom người, cung kính lui xuống.

Nam Nguyệt vương nhìn Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu, nói bằng tiếng phổ thông Đại Thịnh.

“Hai người chắc không phải lang trung vân du gì đó nhỉ? Từ xa chạy đến Nam Nguyệt là vì chuyện quan trọng gì?”

Giọng điệu không hề khách khí.

Chỉ thiếu điều chỉ tay vào mặt bọn họ hỏi rốt cuộc có ý đồ gì?

Người dân Nam Nguyệt có lẽ sẽ dễ bị lừa, nhưng Nam Nguyệt vương thì lại khó.

Phương Vô Tửu không giấu giếm, bình tĩnh trả lời.

“Nói thật, chúng ta phụng lệnh sư phụ đến tặng ngài một thứ.”

Nam Nguyệt vương khẽ cau mày “Sư phụ của ngươi là ai?”

Phương Vô Tửu “Huyền Cơ Tử.”

Nam Nguyệt vương nghe thấy ba chữ này, nhất thời sửng sốt.

Phút chốc đầu óc bà như trống rỗng.

Bà nhanh chóng tỉnh táo, khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt hiện lên tức giận.

“Tên đó vẫn chưa chết sao?!”

Tiêu Hề Hề ngẩn ra.

Thông thường khi thấy hậu bối của cố nhân đến thăm, không phải nên vui mừng sao?

Nhưng phản ứng ước gì Huyền Cơ Tử chết đi của Nam Nguyệt vương là sao đây?

Phương lão cẩu đúng là Phương lão cẩu, lúc này vẫn bình tĩnh, không hề hoảng.

“Sư phụ hiện giờ vẫn khỏe, ông ấy còn nhờ chúng ta thay mặt hỏi thăm ngài.”

Nam Nguyệt vương cười lạnh “Năm đó ông ta bỏ đi dứt khoát như vậy, đương nhiên sống khỏe, không chừng ông ta đã có mấy đứa con luôn rồi? Ông ta sống khỏe như vậy, bây giờ còn mặt mũi đến hỏi ta khỏe hay không à? Ngươi nhìn ta thế này, ngươi cảm thấy ta khỏe không?”

Vì quá xúc động nên hít thở không thông, nói xong bà ôm ngực ho kịch liệt.

Cuối cùng còn ho ra một vệt máu!

Thị nữ thấy vậy sợ hãi, cuống quít sai người đi gọi lang trung.

Phương Vô Tửu chủ động nói "Ta biết y thuật, hay là để ta khám cho Nam Nguyệt vương?"

Thị nữ không dám quyết định, nhìn sang Nam Nguyệt vương.

Nam Nguyệt vương yếu ớt thốt ra ba chữ.

"Không cần, cút!"

Thế là Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề bị ánh mắt dữ tợn của thị nữ đuổi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc lang trung chạy vội tới.

Trong phòng hỗn loạn một hồi.

Lúc này không ai quan tâm Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu, bọn họ chỉ đành đứng ngoài cửa chờ.

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng hỏi "Đại sư huynh, rốt cuộc giữa sư phụ và Nam Nguyệt vương xảy ra chuyện gì? Tại sao Nam Nguyệt vương nghe đến tên sư phụ lại tức giận như vậy?"

Phương Vô Tửu thở dài.

"Cụ thể thì ta không rõ. Ta chỉ biết nhiệm vụ sư môn mà năm đó sư phụ nhận là lấy đi bảo vật quý giá nhất của Nam Nguyệt. Lúc đó sư phụ còn có mấy sư huynh đệ khác, nhưng cuối cùng chỉ có sư phụ hoàn thành nhiệm vụ. Ông ấy mang theo bảo vật về Huyền Môn, thuận lợi tiếp nhận vị trí chưởng môn, thề rằng đời này sẽ không bước vào Nam Nguyệt."

Tiêu Hề Hề nhớ đến phản ứng kịch liệt vừa nãy của Nam Nguyệt vương, trong đầu lập tức hiện ra tiểu thuyết ngôn tình ngược luyến máu chó dài ba mươi ngàn chữ.

“Lẽ nào năm đó sư phụ vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, nên cố ý lừa gạt tình cảm của Nam Nguyệt vương? Sau khi lấy được bảo vật mà nhiệm vụ chỉ định thì vứt bỏ Nam Nguyệt vương, dứt khoát trở về Huyền Môn tiếp nhận vị trí chưởng môn. Sở dĩ ông ấy thề đời này không bước vào Nam Nguyệt là vì hổ thẹn trong lòng, không dám đối mặt Nam Nguyệt vương. Còn Nam Nguyệt vương vẫn luôn nhớ cú lừa năm đó, tận bây giờ nhắc đến ông ấy là nghiến răng nghiến lợi. Trời đất mẹ ơi, nếu là vậy thì sư phụ đúng là một tên cặn bã!”

Phương Vô Tửu dở khóc dở cười nhìn nàng.

“Muội bớt đọc truyện lại đi.”

Tiêu Hề Hề lấy túi thơm màu xanh từ trong ngực ra, sầu não nói.

“Đây chắc là tín vật định tình của hai người họ. Sư phụ bảo ta giao tận tay cho Nam Nguyệt vương, Nam Nguyệt vương hận ông ấy như vậy, thì bà ấy có nhận không? Sợ là khi nhìn thấy thứ này, bà ấy lại tức giận hộc máu nữa thì sao?”

Phương Vô Tửu “Ân oán giữa hai người họ không đơn giản như muội nghĩ, lát nữa muội đưa túi thơm này cho Nam Nguyệt vương, có nhận hay không là việc của bà ấy, chúng ta cố hết sức thôi.”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Cũng đành vậy thôi.”

Vốn nàng còn tưởng với giao tình giữa sư phụ và Nam Nguyệt vương, chuyến đi sẽ diễn ra suôn sẻ, bây giờ xem ra, hình như nàng lạc quan quá rồi.

Tiếp theo chỉ đành đi một bước, tính một bước vậy.

Chương 664: Túi thơm

Phương Vô Tửu dịch lời của Tiêu Hề Hề sang tiếng Nam Nguyệt.

Việt Cương nghe xong, nụ cười trên mặt dần biến mất.

Hắn nghi ngờ hai người lạ mặt này cố tình làm hắn ghê tởm nhưng hắn không có chứng cứ.

Khi canh rắn thơm ngon được bày lên bàn, Việt Cương không vui trong lòng, không có khẩu vị.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu lại có khẩu vị tốt.

Hai người ăn uống ngon lành.

Vốn Việt Cương muốn khảo nghiệm hai người này, xem kết quả thì thực lực của hai người lợi hại hơn hắn mong đợi rất nhiều.

Dù trong lòng khó chịu nhưng hắn vẫn cố chịu đựng.

Ăn uống xong, Việt Cương đích thân dẫn Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề rời thôn, còn có một đội hai mươi người cùng đi về phía thôn Đại Nguyệt.

Thôn Đại Nguyệt là thôn lớn nhất trong số ba mươi hai thôn ở Nam Nguyệt, cũng là nơi Nam Nguyệt vương sống.

Một nhóm người đi xuyên qua rừng núi rậm rạp.

Nam Nguyệt có nhiều chướng khí, nơi nào bọn họ đi qua cũng có chướng khí.

Việt Cương là người địa phương, từ nhỏ dùng nhiều loại thuốc đặc biệt, cơ thể đã có khả năng chống lại chướng khí này.

Còn Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu là người ngoài, lần đầu tiên tiếp xúc với chướng khí này, Việt Cương không hề nhắc bọn họ cẩn thận chướng khí, theo lý mà nói bọn họ bây giờ phải xuất hiện triệu chứng trúng độc.

Thế nhưng hai người này vẫn không sao, bước chân nổi gió, tốc độ không hề chậm hơn nhóm người Việt Cương.

Việt Cương thấy vậy, trong lòng càng nghi ngờ lai lịch của hai người này, càng thận trọng hơn khi đối mặt với bọn họ.

Năm ngày sau, bọn họ thuận lợi đến thôn Đại Nguyệt.

Có lẽ vì Nam Nguyệt vương bệnh nặng nên không khí ở thôn Đại Nguyệt rất căng thẳng.

Sau một loạt kiểm tra, Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu cuối cùng đã gặp được Nam Nguyệt vương trong truyền thuyết.

Khi thấy Nam Nguyệt vương, Tiêu Hề Hề hơi giật mình.

Nàng vốn tưởng Nam Nguyệt vương là nam nhân, không ngờ lại là nữ nhân, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân rất xinh đẹp.

Nam Nguyệt vương khoảng chừng ba mươi, mặc một bộ váy thêu hoa phượng sặc sỡ, vòng eo thanh mảnh, cần cổ trắng ngần đeo nhiều tầng dây chuyền bạc, đầu đội hoa quán tinh xảo làm từ bạc.

Tuy bà không còn trẻ, nhưng vẫn có nét quyến rũ chín chắn chỉ có ở độ tuổi của mình.

Dù bà bệnh nặng, dáng vẻ hốc hác, mặt không còn chút máu, nhưng mỹ nhân vẫn là mỹ nhân, bệnh thì vẫn đẹp.

Kỳ lạ thay, trên người bà không có hình xăm nào cả.

Việt Cương quỳ một chân, cúi đầu hành lễ.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu không quỳ, bọn họ dùng cách của Đại Thịnh hành lễ với Nam Nguyệt vương.

Nam Nguyệt vương tựa vào giường, nhìn ba người một hồi, điềm nhiên nói.

“Miễn lễ.”

Bà nói lại là tiếng phổ thông Đại Thịnh, phát âm rất chuẩn, không có khẩu âm.

Việt Cương hiểu vài từ đơn giản của Đại Thịnh, trong đó có từ “miễn lễ”.

Hắn đứng dậy, giới thiệu lai lịch của Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu bằng tiếng Nam Nguyệt.

Nam Nguyệt vương khẽ gật đầu, nói bằng tiếng Nam Nguyệt.

“Ngươi tìm được hai người này đến chữa trị cho ta, vất vả cho ngươi rồi, ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Việt Cương khom người, cung kính lui xuống.

Nam Nguyệt vương nhìn Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu, nói bằng tiếng phổ thông Đại Thịnh.

“Hai người chắc không phải lang trung vân du gì đó nhỉ? Từ xa chạy đến Nam Nguyệt là vì chuyện quan trọng gì?”

Giọng điệu không hề khách khí.

Chỉ thiếu điều chỉ tay vào mặt bọn họ hỏi rốt cuộc có ý đồ gì?

Người dân Nam Nguyệt có lẽ sẽ dễ bị lừa, nhưng Nam Nguyệt vương thì lại khó.

Phương Vô Tửu không giấu giếm, bình tĩnh trả lời.

“Nói thật, chúng ta phụng lệnh sư phụ đến tặng ngài một thứ.”

Nam Nguyệt vương khẽ cau mày “Sư phụ của ngươi là ai?”

Phương Vô Tửu “Huyền Cơ Tử.”

Nam Nguyệt vương nghe thấy ba chữ này, nhất thời sửng sốt.

Phút chốc đầu óc bà như trống rỗng.

Bà nhanh chóng tỉnh táo, khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt hiện lên tức giận.

“Tên đó vẫn chưa chết sao?!”

Tiêu Hề Hề ngẩn ra.

Thông thường khi thấy hậu bối của cố nhân đến thăm, không phải nên vui mừng sao?

Nhưng phản ứng ước gì Huyền Cơ Tử chết đi của Nam Nguyệt vương là sao đây?

Phương lão cẩu đúng là Phương lão cẩu, lúc này vẫn bình tĩnh, không hề hoảng.

“Sư phụ hiện giờ vẫn khỏe, ông ấy còn nhờ chúng ta thay mặt hỏi thăm ngài.”

Nam Nguyệt vương cười lạnh “Năm đó ông ta bỏ đi dứt khoát như vậy, đương nhiên sống khỏe, không chừng ông ta đã có mấy đứa con luôn rồi? Ông ta sống khỏe như vậy, bây giờ còn mặt mũi đến hỏi ta khỏe hay không à? Ngươi nhìn ta thế này, ngươi cảm thấy ta khỏe không?”

Vì quá xúc động nên hít thở không thông, nói xong bà ôm ngực ho kịch liệt.

Cuối cùng còn ho ra một vệt máu!

Thị nữ thấy vậy sợ hãi, cuống quít sai người đi gọi lang trung.

Phương Vô Tửu chủ động nói "Ta biết y thuật, hay là để ta khám cho Nam Nguyệt vương?"

Thị nữ không dám quyết định, nhìn sang Nam Nguyệt vương.

Nam Nguyệt vương yếu ớt thốt ra ba chữ.

"Không cần, cút!"

Thế là Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề bị ánh mắt dữ tợn của thị nữ đuổi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc lang trung chạy vội tới.

Trong phòng hỗn loạn một hồi.

Lúc này không ai quan tâm Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu, bọn họ chỉ đành đứng ngoài cửa chờ.

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng hỏi "Đại sư huynh, rốt cuộc giữa sư phụ và Nam Nguyệt vương xảy ra chuyện gì? Tại sao Nam Nguyệt vương nghe đến tên sư phụ lại tức giận như vậy?"

Phương Vô Tửu thở dài.

"Cụ thể thì ta không rõ. Ta chỉ biết nhiệm vụ sư môn mà năm đó sư phụ nhận là lấy đi bảo vật quý giá nhất của Nam Nguyệt. Lúc đó sư phụ còn có mấy sư huynh đệ khác, nhưng cuối cùng chỉ có sư phụ hoàn thành nhiệm vụ. Ông ấy mang theo bảo vật về Huyền Môn, thuận lợi tiếp nhận vị trí chưởng môn, thề rằng đời này sẽ không bước vào Nam Nguyệt."

Tiêu Hề Hề nhớ đến phản ứng kịch liệt vừa nãy của Nam Nguyệt vương, trong đầu lập tức hiện ra tiểu thuyết ngôn tình ngược luyến máu chó dài ba mươi ngàn chữ.

“Lẽ nào năm đó sư phụ vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, nên cố ý lừa gạt tình cảm của Nam Nguyệt vương? Sau khi lấy được bảo vật mà nhiệm vụ chỉ định thì vứt bỏ Nam Nguyệt vương, dứt khoát trở về Huyền Môn tiếp nhận vị trí chưởng môSau khi lang trung rời đi, căn phòng im lặng trở lại.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu đoán chừng Nam Nguyệt vương đã bình tĩnh lại, lần nữa đi vào.

Nam Nguyệt vương đang nằm trên giường nghỉ ngơi, sắc mặt tái nhợt, hốc hác hơn trước.

Thị nữ thấy Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu đi vào, lập tức nhướng mày mắng.

“Không phải đuổi các người đi rồi sao? Sao các người còn quay lại?”

Tiêu Hề Hề “Ta có thứ muốn đưa cho Nam Nguyệt vương.”

Nàng đưa túi thơm màu xanh.

Nam Nguyệt vương vừa thấy túi thơm đó, ánh mắt thay đổi rất nhiều.

Bà liếc nhìn thị nữ.

Thị nữ hiểu ý, tiến lên nhận lấy túi thơm đưa cho Nam Nguyệt vương.

Nam Nguyệt vương nhìn túi thơm trong tay, lẩm bẩm nói “Ta còn tưởng ông ta đã vứt túi thơm này lâu rồi.”

Tiêu Hề Hề cẩn thận quan sát biểu cảm của bà, thấy bà không tức giận, mới yên tâm một chút.

“Sư phụ giao túi thơm này cho ta, ông ấy dặn ta nhất định phải giao tận tay ngài.”

Đầu ngón tay của Nam Nguyệt vương nhẹ nhàng xoa túi thơm.

Năm đó bà còn là công chúa của Nam Nguyệt, vì bất mãn với hôn sự do người nhà sắp đặt, bà đã lén rời thôn Đại Nguyệt.

Bà một mình rời Nam Nguyệt, muốn nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Bà lớn lên ở Nam Nguyệt, chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Bà tò mò về mọi thứ bên ngoài.

Thế giới bên ngoài quả thật đầy màu sắc, nhưng cũng ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, đối với công chúa Nam Nguyệt chưa trải sự đời mà nói, những nguy hiểm đó là điều nàng chưa từng nghe nói đến.

Nàng suýt rơi vào bẫy của kẻ xấu, vào lúc quan trọng, một thiếu niên anh tuấn ra tay kịp thời, cứu nàng khỏi kẻ xấu.

Sau đó hai người cưỡi ngựa phi nước đại trong gió, bỏ xa đám người xấu đang truy đuổi.

Đó là lần đầu tiên tiểu công chúa Nam Nguyệt cưỡi ngựa, nàng thích cảm giác như sắp bay, tâm tình đang tồi tệ của nàng cũng trở nên bay bổng.

Sau đó, nàng tặng túi thơm mang theo bên mình cho thiếu niên anh tuấn, chân thành nói.

“Chàng đã cứu ta, ta nợ chàng một mạng. Túi thơm này là do ta làm, trên đời chỉ có một cái. Chàng giữ cho kỹ. Nếu sau này chàng có chuyện gì cần giúp, có thể đến gặp ta bất cứ lúc nào. Ta nhất định sẽ cố hết sức báo đáp chàng!”

Thiếu niên nhận túi thơm, mỉm cười đáp.

“Được.”

Nụ cười của thiếu niên như tia nắng sau mưa rọi vào tim tiểu

công chúa.

Sau bao nhiêu năm, mọi thứ đã thay đổi.

Tiểu công chúa đã trở thành Nam Nguyệt vương.

Bà tưởng túi thơm này đã bị người đó vứt đi, không ngờ ông ấy còn nhờ người đưa nó về.

Nam Nguyệt vương cầm túi thơm trong tay, túi thơm biến dạng do cầm quá chặt.

Trên mặt bà xuất hiện nụ cười.

Trong nụ cười có một nỗi buồn khó tả.

“Nói đi, các người muốn gì?”

Tiêu Hề Hề tự dưng cảm thấy bà có hơi đáng thương.

Phương Vô Tửu nói “Chúng ta muốn cổ Hóa Thân.”

Thị nữ nghe thấy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cổ Hóa Thân là một trong những bảo vật của nước Nam Nguyệt, sao có thể dễ dàng cho như vậy?!

Nhưng Nam Nguyệt vương chỉ im lặng một lúc rồi đồng ý.

“Được.”

Thị nữ sốt ruột, thử khuyên nhưng Nam Nguyệt vương không đổi ý.

Nam Nguyệt vương sai người đi lấy cổ Hóa Thân.

Chuyện này làm những người khác ở thôn Đại Nguyệt hoảng hốt.

Kết quả không lấy được cổ Hóa Thân, lại kéo đến một đám

người, từ số hình xăm dày đặc trên mặt những người này có thể thấy địa vị của bọn họ ở nước Nam Nguyệt rất cao.

Người dẫn đầu là một nam nhân khoảng ba mươi.

Hắn mặc áo choàng đen, mọi thứ từ cổ trở xuống đều được giấu trong áo choàng, cả ngón tay cũng giấu trong găng tay, chỉ lộ ra khuôn mặt.

Khuôn mặt nhợt nhạt của hắn phủ đầy những hình xăm đen.

Tiêu Hề Hề chỉ nhìn một lần mà cảm thấy chứng sợ dày đặc sắp phát tác.

Thị nữ thấy nam nhân áo choàng đen xuất hiện, lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Nô tỳ bái kiến đại vu.”

Nước Nam Nguyệt vẫn còn lưu giữ một số phong tục bộ lạc nguyên thủy, bọn họ thờ cúng quỷ thần, định kỳ tổ chức hoạt động hiến tế.

Cũng vì vậy, đại vu có địa vị và uy danh rất cao ở nước Nam Nguyệt.

Đại vu hơi khom người chào Nam Nguyệt vương trước, sau đó nhìn sang hai người lạ mặt duy nhất trong phòng, ánh mắt nham hiểm như rắn độc.

“Là các ngươi muốn lấy bảo vật của nước Nam Nguyệt chúng ta?”

Tiêu Hề Hề không biết trả lời thế nào.

Nam Nguyệt vương yếu ớt nói “Là ta đồng ý với bọn họ, đưa cổ Hóa Thân cho bọn họ.”

Đại vu lạnh giọng hỏi “Có phải ngài bệnh đến hồ đồ rồi không? Cổ Hóa Thân quý giá như vậy, sao có thể vô cớ cho

người khác?”

Nam Nguyệt vương “Ta nói cho được là cho được.”

Đại vu “Nhưng …”

Nam Nguyệt vương ngắt lời hắn “Rốt cuộc ta là Nam Nguyệt vương hay ngươi là Nam Nguyệt vương?”

Đại vu nhìn chằm chằm bà một lúc rồi bỗng nhiên cười.

“Đương nhiên ngài là Nam Nguyệt vương.”

Nói xong, hắn lại quay sang nhìn Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu, ánh mắt như chứa độc khiến người ta rất khó chịu.

Hắn quay người, tối sầm mặt bỏ đi.

Hắn dẫn đầu rời đi, những người khác tự nhiên cũng đi theo.

Nam Nguyệt vương đưa tay ra.

“Thải Điệp, đỡ ta dậy.”

Thị nữ tên Thải Điệp vội vàng đỡ bà dậy.

Nam Nguyệt vương khó nhọc đứng lên “Bọn họ cảm thấy ta sắp chết, không ai chịu nghe ta, muốn lấy cổ Hóa Thân, ta chỉ đành tự đi, hai người các ngươi cùng đi đi.”

Sức khỏe hiện tại của bà rất yếu, mỗi bước như đi trên mũi dao, vô cùng khó khăn.

Bà còn chưa bước ra khỏi phòng, trên mặt đã toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Hề Hề chủ động nói “Hay là ta cõng ngài?”

Nam Nguyệt vương liếc nàng một cái, không từ chối.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống, cõng Nam Nguyệt vương trên

lưng.

Vì bị bệnh nên cơ thể Nam Nguyệt vương gầy gò, Tiêu Hề Hề gần như không cảm nhận được trọng lượng khi cõng bà trên lưng, chỉ cảm thấy rất nhẹ.

Nam Nguyệt vương nằm trên lưng nàng, chợt nhớ tới nhiều năm trước, người đó từng cõng bà như thế này.

Đó là một ngày tuyết rơi.

Nước Nam Nguyệt chưa từng có tuyết, từ nhỏ nàng chưa từng thấy tuyết, đây là lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy tuyết.

Tuyết dày đặc như lông ngỗng rơi.

Mọi người lạnh đến mức trốn trong nhà, không dám ra ngoài.

Chỉ có nàng nhất quyết đòi ra ngoài chơi tuyết.

Người đó cùng nàng chơi đùa trong tuyết, cầm những quả cầu tuyết ném vào đối phương.

Dù mũi đỏ bừng vì lạnh nhưng nàng vẫn thấy vô cùng hạnh phúc.

Chơi mệt rồi, nàng không chịu đi, đòi người đó cõng về.

Người đó ngồi xổm xuống, để nàng nằm lên người mình rồi cõng nàng về.

Tuyết rơi đầy trời, hai người từng bước đi về phía trước.

Xung quanh không có ai, mọi thứ đều im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió tuyết.

Cứ như thể họ là hai người duy nhất còn lại trên đời này.

Cảm giác nương tựa nhau trong gió tuyết, bây giờ nhớ lại Nam Nguyệt vương vẫn cảm thấy ấm áp.

Tiêu Hề Hề chợt thấy sau gáy nóng lên, giống như có chất lỏng ấm áp chảy xuống sau gáy.

Nàng vô thức muốn quay lại nhưng Nam Nguyệt vương đã giữ cổ nàng lại.

Nàng không thể quay đầu, chỉ đành im lặng cõng Nam Nguyệt vương trên lưng, tiếp tục đi về phía trước.n. Sở dĩ ông ấy thề đời này không bước vào Nam Nguyệt là vì hổ thẹn trong lòng, không dám đối mặt Nam Nguyệt vương. Còn Nam Nguyệt vương vẫn luôn nhớ cú lừa năm đó, tận bây giờ nhắc đến ông ấy là nghiến răng nghiến lợi. Trời đất mẹ ơi, nếu là vậy thì sư phụ đúng là một tên cặn bã!"

Phương Vô Tửu dở khóc dở cười nhìn nàng.

"Muội bớt đọc truyện lại đi."

Tiêu Hề Hề lấy túi thơm màu xanh từ trong ngực ra, sầu não nói.

"Đây chắc là tín vật định tình của hai người họ. Sư phụ bảo ta giao tận tay cho Nam Nguyệt vương, Nam Nguyệt vương hận ông ấy như vậy, thì bà ấy có nhận không? Sợ là khi nhìn thấy thứ này, bà ấy lại tức giận hộc máu nữa thì sao?"

Phương Vô Tửu "Ân oán giữa hai người họ không đơn giản như muội nghĩ, lát nữa muội đưa túi thơm này cho Nam Nguyệt vương, có nhận hay không là việc của bà ấy, chúng ta cố hết sức thôi."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Cũng đành vậy thôi."

Vốn nàng còn tưởng với giao tình giữa sư phụ và Nam Nguyệt vương, chuyến đi sẽ diễn ra suôn sẻ, bây giờ xem ra, hình như nàng lạc quan quá rồi.

Tiếp theo chỉ đành đi một bước, tính một bước vậy.

Chương 665: Ba bảo vật

Cổ Hóa Thân là một trong những bảo vật của nước Nam Nguyệt, nơi cất giữ đương nhiên không bình thường.

Nó được đặt trong động Vạn Trùng.

Bên ngoài động Vạn Trùng có người canh gác, thấy Nam Nguyệt vương tới, bọn họ đều kinh ngạc, vội quỳ xuống hành lễ.

Nam Nguyệt vương ra hiệu mở động Vạn Trùng.

Động Vạn Trùng đầy trùng độc, người bình thường vào nhất định sẽ chết, nhưng có Nam Nguyệt vương ở đây, mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Bà mang theo cổ vương bên mình, vừa bước vào động Vạn Trùng, tất cả trùng độc sẽ tự rút lui.

Tiêu Hề Hề cõng Nam Nguyệt vương trên lưng đi vào động Vạn Trùng, còn Phương Vô Tửu và Thải Điệp bị giữ lại ngoài cửa động.

Ánh sáng trong động mờ mịt, hai bên vách đá dày đặc côn trùng.

Dù nhìn không rõ, nhưng Tiêu Hề Hề có thể cảm giác được có trùng độc đang theo dõi bọn họ.

Những bộ xương nằm rải rác trên đất, không khí đầy mùi thối rữa.

Trong động rất yên tĩnh, có thể nghe rõ tiếng bước chân của

Tiêu Hề Hề.

Nam Nguyệt vương đột nhiên hỏi.

“Ông ấy khỏe không?”

Giọng điệu của bà rất bình tĩnh, như thể đang hỏi người bạn cũ đã lâu không gặp thế nào rồi.

Tiêu Hề Hề biết bà đang hỏi ai nên nhẹ giọng trả lời.

“Ông ấy rất khỏe.”

Nam Nguyệt vương “Vậy ông ấy … đã thành thân chưa?”

Tiêu Hề Hề “Vẫn chưa.”

Nam Nguyệt vương “Thật sao?”

Tiêu Hề Hề “Chuyện quá khứ ta không biết, dù sao từ khi ta vào Huyền Môn, sư phụ chưa từng rời khỏi Huyền Môn. Ông ấy luôn ở Huyền Môn, sống cùng mấy đệ tử chúng ta, bên cạnh ông ấy ngoại trừ chúng ta thì không có ai khác.”

Nam Nguyệt vương nghe vậy, trong lòng thấy thoải mái khó tả.

Nhưng sau đó bà lại thấy buồn bực.

Ông ấy thà sống với mấy đệ tử còn hơn quay lại tìm bà.

Bà không lọt vào mắt ông ấy đến thế sao?!

Tiêu Hề Hề cõng bà đến cuối động Vạn Trùng mới dừng lại.

Trước mặt là một đàn tế hình tròn.

Trên đàn tế có ba trụ đá, mỗi trụ có một con rắn độc quấn quanh.

Nam Nguyệt vương "Thả ta xuống."

Tiêu Hề Hề cẩn thận đặt bà xuống.

Sức khỏe của Nam Nguyệt vương tệ đến mức chỉ đi vài bước cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Tiêu Hề Hề luôn đỡ bà vì sợ bà sẽ ngã.

Khó lắm mới bước tới đàn tế, đến một trong những trụ đá.

Con rắn độc quấn quanh trụ đá cảm nhận được hơi thở của người sống, chậm rãi bò xuống thò đầu ra, sau khi cảm nhận được hơi thở của cổ vương trên người Nam Nguyệt vương, nó liền rụt đầu lại, không dám cử động.

Nam Nguyệt vương duỗi ngón tay mảnh khảnh nhợt nhạt của mình ấn nhẹ vào cơ quan ẩn trên trụ đá.

Lách cách một tiếng.

Một chiếc hộp kim loại bật ra khỏi trụ đá.

Nam Nguyệt vương mở hộp lấy lọ ngọc đen bên trong.

Bà mở lọ ra nhìn, bên trong có một con cổ trùng xanh nhạt.

Cổ trùng vốn ở trạng thái ngủ đông, sau khi phát hiện hơi thở của người sống, nó lập tức tỉnh dậy, duỗi một chiếc xúc tu mỏng quan sát hoàn cảnh bên ngoài.

Tiêu Hề Hề cũng đi tới, nhìn vào trong lọ.

Khi nàng thấy cổ trùng xanh nhạt, tò mò hỏi.

"Đây là cổ Hóa Thân sao?"

Nam Nguyệt vương gật đầu "Ừm, chính là nó."

Bà đậy nắp lọ lại, đưa cho Tiêu Hề Hề.

“Cầm lấy đi, từ giờ nó là của ngươi.”

Tiêu Hề Hề vội cầm lấy lọ ngọc đen, vui vẻ nói “Cảm ơn!”

Nam Nguyệt vương nhắc nhở.

“Tuy cổ Hóa Thân có thể giúp con người tái tạo lại cơ thể, nhưng quá trình này rất đau đớn. Như con bướm thoát khỏi kén. Nếu ngươi không thể sống sót qua khỏi quá trình thoát kén. Cuối cùng, người sẽ thành thức ăn cho cổ Hóa Thân, bị nó nuốt chửng.”

Tiêu Hề Hề đã đoán được quá trình này sẽ không dễ như vậy.

Nàng đã chuẩn bị tinh thần, nghiêm túc nói.

“Chỉ cần có thể sống tiếp, dù đau đớn đến đâu, ta cũng chịu được.”

Nam Nguyệt vương nhìn ánh mắt kiên định của nàng, chợt hiểu ra điều gì, mỉm cười hỏi.

“Ngươi muốn sống tiếp như vậy, có phải vì có người đang đợi ngươi?”

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng gật đầu “Ừm.”

Trong mắt Nam Nguyệt vương hiện lên ngưỡng mộ còn có cảm động, nhẹ thở dài “Tốt thật.”

Bà liếc nhìn hai trụ đá còn lại, khẽ thở dài, trông rất bất lực.

“Khi đó ông ấy đến Nam Nguyệt, vì muốn lấy trộm bảo vật của Nam Nguyệt chúng ta. Nam Nguyệt có tổng cộng ba bảo vật, là sáo trùng, cổ Hóa Thân và cổ vương, tất cả đều đặt ở đây. Năm đó ông ấy lấy đi sáo trùng, bây giờ lại giao cổ Hóa Thân cho ngươi, hiện giờ Nam Nguyệt chúng ta chỉ còn lại cổ vương là bảo vật cuối cùng.”

Tiêu Hề Hề nhét lọ ngọc đen vào trong ngực, tò mò hỏi.

“Năm đó sư phụ lấy đi là sáo trùng sao?”

Nhắc đến chuyện xưa, sắc mặt Nam Nguyệt vương trở nên khó coi.

Bà lạnh lùng nói “Ông ấy không nói lấy đi thứ gì, nhưng cổ Hóa Thân và cổ vương đều ở đây, cho nên thứ bị lấy đi chỉ có thể là sáo trùng.”

Tiêu Hề Hề “Ngài chưa từng nghĩ đến việc lấy lại sáo trùng sao?”

Nam Nguyệt vương không nói gì.

Năm đó người đó bỏ rơi bà trong lúc bà bất lực nhất, trước khi đi còn lấy trộm sáo trùng, một trong ba bảo vật của Nam Nguyệt.

Vừa nghĩ đến chuyện này, bà vừa tức vừa hận.

Bà tức giận vì người đó vô tình, càng hận bản thân ngu xuẩn.

Đến nỗi suốt nhiều năm qua, bà không muốn nghĩ đến người đó nữa, cũng không muốn nghĩ đến việc lấy lại sáo trùng.

Tiêu Hề Hề khá tò mò “Sáo trùng trông như thế nào?”

Nam Nguyệt vương hỏi ngược lại “Ông ấy không lấy sáo trùng cho các ngươi xem sao?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không có, lúc nhỏ ta thường đến phòng sư phụ chơi, trong phòng ông ấy có rất nhiều đồ vật kỳ lạ, nhưng ta chưa từng thấy thứ gì giống như sáo cả.”

Đừng nói là sáo, thậm chí trong phòng sư phụ còn không có đàn.

So với chuyện gảy đàn thổi sáo thì sư phụ rõ ràng thích chơi

mạt chược hơn.

Trong lòng Tiêu Hề Hề khẽ động, đột nhiên nảy ra ý nghĩ.

“Lẽ nào năm đó sư phụ lấy đi không phải sáo trùng?”

Nam Nguyệt vương “Không thể nào, năm đó nhiệm vụ của ông ấy là lấy bảo vật quý giá nhất Nam Nguyệt. Sáo trùng, cổ vương, cổ Hóa Thân là ba bảo vật quý giá nhất Nam Nguyệt. Cổ vương và cổ Hóa Thân đều ở đây, ông ấy lấy đi chỉ có thể là sáo trùng.”

Tiêu Hề Hề “Nhưng ta thật sự chưa từng thấy sáo trùng nào ở chỗ sư phụ cả.”

Nam Nguyệt vương “Có lẽ ông ấy giấu rồi.”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không đâu, sư phụ hào phóng lắm, ông ấy không bao giờ lén giấu đồ với chúng ta, có gì đều bày ra hết, mặc chúng ta tùy ý sử dụng.”

Nam Nguyệt vương lại không nói gì.

Ánh mắt Tiêu Hề Hề nhìn hai trụ đá còn lại.

“Muốn biết sư phụ có lấy sáo trùng không, không phải kiểm tra một chút là biết rồi sao? Đến cũng đến rồi, tiện thể xem một chút.”

Nam Nguyệt vương vốn muốn từ chối.

Nhưng không hiểu sao, có lẽ là do có lại được túi thơm đó, hoặc cũng có lẽ là do những ký ức mà bà cố tình không nghĩ tới.

Như ma xui quỷ khiến, bà đồng ý.

Bà tự an ủi mình, đến cũng đến rồi, xem một chút cũng không sao, giống như cắt bỏ những suy nghĩ cuối cùng của mình.

Nam Nguyệt vương chỉ vào trụ đá bên phải.

Tiêu Hề Hề hiểu ý, đỡ bà đi tới trụ đá.

Chương 666: Có người gây chuyện

Nam Nguyệt vương rất rõ cách bố trí ở đây.

Bà biết thứ được đặt bên trong trụ đá này chính là sáo trùng, một trong những bảo vật quý nhất của Nam Nguyệt.

Ấn cơ quan, tiếng động nhẹ vang lên, một chiếc hộp kim loại bật ra khỏi trụ đá.

Nam Nguyệt vương duỗi bàn tay phải xanh xao gầy gò của mình ra.

Những ngón tay dừng lại khi chạm vào chiếc hộp.

Bà có hơi sợ, sợ khi mở hộp ra nhìn thấy bên trong trống rỗng, bà lại phải đối mặt với nỗi đau bị người đó bỏ rơi.

Tiêu Hề Hề cũng không thúc giục bà, nàng yên lặng đứng đó chờ.

Hồi lâu sau, Nam Nguyệt vương chậm rãi mở hộp ra.

Bên trong hộp có một sáo ngắn được chạm khắc từ ngọc thạch anh.

Sáo ngắn có kích thước bằng bàn tay người lớn, thủ công tinh xảo, trong suốt như pha lê, vừa nhìn đã biết là vật thượng hạng.

Nam Nguyệt vương vừa nhìn thấy liền sửng sốt.

Bà khó tin cầm sáo trùng lên, nhìn trái nhìn phải một hồi, xác nhận nó chính là sáo trùng.

Bà thất thần lẩm bẩm.

“Tổng cộng có ba bảo vật, ba thứ đều ở đây, vậy năm đó ông ấy lấy đi bảo vật gì?”

Không biết bà đang nghĩ gì, bàn tay cầm sáo trùng khẽ run lên.

“Lẽ nào … lẽ nào ông ấy lại lừa ta? Lẽ nào ông ấy không lấy gì cả?”

Sau đó bà lại phủ nhận suy đoán này.

“Không đúng, nếu ông ấy không lấy bảo vật của Nam Nguyệt, làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ sư môn, kế thừa chức chưởng môn?! Ông ấy nhất định đã lấy đi thứ gì đó của ta!”

Nam Nguyệt vương không nghĩ ra được.

Bà nắm lấy cánh tay Tiêu Hề Hề, nôn nóng hỏi.

“Ngươi có biết sư phụ của ngươi lấy bảo vật gì của Nam Nguyệt không?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Lúc ta vào sư môn, sư phụ đã là chưởng môn rồi, ông ấy chưa từng nhắc chuyện cũ với chúng ta, ta cũng không biết ông ấy đã lấy gì.”

“Còn sư huynh của ngươi thì sao? Hắn có biết không?”

Tiêu Hề Hề “Chuyện này ta cũng không chắc.”

Nam Nguyệt vương “Mau đưa ta ra ngoài, ta muốn tự mình hỏi hắn!”

Bà đang định đặt sáo trùng trở lại thì nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Sau đó bà nghe thấy một tiếng hét.

Là giọng của Thải Điệp!

Sắc mặt Nam Nguyệt vương thay đổi.

Không biết bà đang nghĩ gì, liền nhét sáo trùng vào trong ngực, rồi nói với Tiêu Hề Hề.

“Mau ra ngoài xem có chuyện gì?”

Tiêu Hề Hề khom người xuống cõng bà trên lưng, nhanh chóng chạy ra khỏi động.

Càng đến gần cửa động, tiếng ồn bên ngoài càng rõ ràng.

Những người bên ngoài đều nói tiếng Nam Nguyệt, Tiêu Hề Hề không hiểu chữ nào.

Nhưng Nam Nguyệt vương hiểu.

Sắc mặt bà sa sầm nói “Bên ngoài có người gây sự.”

Động Vạn Trùng là cấm địa ở Nam Nguyệt, ngoại trừ Nam Nguyệt vương, không có ai có tư cách tới đây, kể cả đại vu có địa vị cao quý.

Nhưng bây giờ, bên ngoài ồn ào, nghe nội dung mà bọn họ hò hét, có thể thấy rõ là nhằm vào Nam Nguyệt vương.

Có nghĩa trong thôn đã xảy ra chuyện!

Nam Nguyệt vượng thấp giọng nói “Lát nữa ta sẽ nghĩ cách cản những người đó, ngươi và sư huynh của ngươi mau chóng rời khỏi đây.”

Tiêu Hề Hề chú ý đến sự nặng nề trong lời nói của bà, vội hỏi “Nhưng ngài là Nam Nguyệt vương, lẽ nào bọn họ dám làm gì ngài?”

Nam Nguyệt vương cười giễu, giọng điệu rất khinh thường.

“Những chuyện này đáng lẽ không nên để người ngoài như ngươi biết, nhưng chuyện đến nước này, nói ngươi biết cũng chẳng hại gì. Ban đầu, phụ vương muốn truyền vương vị cho đệ đệ của ta, còn ta kế thừa chức vị đại vu. Nhưng do vài chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng ta thừa kế vương vị, còn đệ đệ của ta bị ép trở thành đại vu.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Đại vu mà chúng ta gặp trước đó hóa ra là đệ đệ của ngài à? Nhưng hai người trông không giống chút nào.”

Nam Nguyệt vương ho hai tiếng, nói tiếp.

“Sau khi đệ đệ trở thành đại vu không hề an phận, từng muốn tranh quyền với ta, nhưng ta đã trấn áp hắn. Bây giờ ta bệnh nặng, chắc chắn không sống được bao lâu. Hắn muốn nhân cơ hội lật đổ ta, tự mình xưng vương.”

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, quyền lực đúng là mê hoặc người, dù là hoàng thất Đại Thịnh hay vương tộc Nam Nguyệt đều có những người bất chấp tất cả để tranh giành quyền lực.

Nam Nguyệt vương lại ho hai tiếng, giọng trở nên khàn khàn.

“Hiện giờ ta giao cổ Hóa Thân cho ngươi, đại vu nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này, kêu gọi mọi người lật đổ ta. Nếu các ngươi còn ở đây sẽ trở thành mục tiêu của đại vu. Đại vu tàn nhẫn độc ác, nếu các ngươi rơi vào tay hắn, chắc chắn chết không toàn thây. Lát nữa ta sẽ nghĩ cách cầm chân bọn họ, hai ngươi nhanh chóng rời khỏi Nam Nguyệt. Chỉ cần rời khỏi biên giới Nam Nguyệt, các ngươi sẽ an toàn.”

Tiêu Hề Hề không yên tâm “Vậy ngài thì sao?”

Nam Nguyệt vương “Yên tâm, ta có cách tự bảo vệ mình.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến cửa động.

Cửa động vẫn đóng chặt.

Tiêu Hề Hề dùng nội lực của mình đẩy cửa bằng một tay.

Ánh nắng chói chang chiếu vào khiến Tiêu Hề Hề vô thức nheo mắt lại.

Rất nhiều người tụ tập bên ngoài động, thoạt nhìn ít nhất cũng có hơn năm trăm người.

Dẫn đầu là đại vu mặc áo choàng đen.

Trông hắn u ám, khuôn mặt nhợt nhạt đầy hình xăm đen, đôi mắt nham hiểm như rắn độc ẩn nấp trong bóng tối, mang đến cho người ta cảm giác lạnh lùng hung ác.

Vừa rồi đại vu dẫn người cố xông vào động Vạn Trùng nhưng bị Thải Điệp và Phương Vô Tửu ngăn cản.

Đại vu bèn thả trùng độc cắn bọn họ.

Phương Vô Tửu thân thủ tốt, phản ứng nhanh, tránh được trùng độc tập kích.

Nhưng Thải Điệp không tránh được, bị trùng độc c.ắn vào cổ, hét lên đau đớn.

Tiếng hét mà Tiêu Hề Hề và Nam Nguyệt vương nghe thấy trong động vừa rồi bắt nguồn từ đây.

Trước giờ đại vu luôn ra tay tàn độc.

Trùng độc mà hắn nuôi cực kỳ độc, dính phải một chút cũng sẽ chết ngay, tuyệt đối không cho người khác cơ hội thở.

Lúc Tiêu Hề Hề cõng Nam Nguyệt vương trên lưng ra khỏi động, Thải Điệp đã tắt thở.

Khi Nam Nguyệt vương nhìn thấy xác Thải Điệp nằm đó, cơn giận của bà bùng lên.

Thải Điệp đã hầu hạ bà nhiều năm, vẫn luôn trung thành, bây

giờ bị người khác giết hại, trong lòng bà sao có thể chấp nhận được?!

Ánh mắt bà sắc bén nhìn đại vu.

“Thải Điệp là người bên cạnh ta, ngươi ra tay giết nàng, trong mắt ngươi còn có xem ta là Nam Nguyệt vương không?”

Nam Nguyệt vương nhiều năm ở vị trí cao, bình thường đã có khí chất điềm tĩnh uy quyền, bây giờ nổi giận, khí thế càng ghê gớm hơn.

Những người còn đang kêu gào xông vào đều sợ hãi, đồng loạt im lặng không dám nói gì.

Chỉ có đại vu không bị ảnh hưởng.

Hắn cười đầy nham hiểm, giống như đang nhìn con mồi khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Thì ra ngươi còn biết mình là Nam Nguyệt vương sao? Nếu ngươi đã biết mình là Nam Nguyệt vương, sao còn giao bảo vật của Nam Nguyệt cho người ngoại tộc? Ngươi thân là Nam Nguyệt vương, nên biết cổ Hóa Thân quan trọng thế nào với người Nam Nguyệt chúng ta. Nhưng ngươi vẫn kiên quyết giao cổ Hóa Thân cho người ngoại tộc. Điều này chứng tỏ ngươi không hề quan tâm đến Nam Nguyệt. Nếu đã như vậy, chúng ta cần gì kính trọng ngươi?”

Lời vừa nói ra, những người bị khí thế của Nam Nguyệt vương trấn áp đều lấy lại tự tin, bắt đầu hò hét.

“Đại vu nói đúng! Ngươi vốn không xứng làm Nam Nguyệt vương!”

Chương 667: Tạo phản

Mọi người cũng không ngu ngốc, thấy Nam Nguyệt vương sắp chết, đi theo bà có ích lợi gì?

Hiện giờ hầu hết mọi người đều nghiêng về đại vu mạnh mẽ.

Chỉ có số ít người vẫn kiên trì đi theo Nam Nguyệt vương.

Đáng tiếc Nam Nguyệt vương hiện giờ không thể tự bảo vệ mình, đại vu trực tiếp giam lỏng số ít người đó lại, chờ hắn giải quyết Nam Nguyệt vương xong, sau đó mới đối phó những kẻ cứng đầu đó.

Những người tụ tập bên ngoài động Vạn Trùng đều là những người ủng hộ đại vu.

Đại vu quyết định hôm nay nhất định phải lật đổ Nam Nguyệt vương!

Vương vị vốn thuộc về hắn, dựa vào đâu phải nhường cho nữ nhân này?!

Sắc mặt Nam Nguyệt vương tái nhợt vì bệnh, thân thể yếu ớt đứng thẳng cũng khó khăn, nhưng dù vậy, bà vẫn nghiến răng chống đỡ không để bản thân ngã xuống, duy trì tôn nghiêm của Nam Nguyệt vương, không để mình lộ ra yếu đuối trước mặt đám người này.

Bà lạnh lùng hỏi "Các ngươi muốn tạo phản sao?"

Đại vu sớm đã nhìn ra bà chỉ là miệng cọp gan thỏ, cười một tiếng ồm ồm.

“Phải thì đã sao? Ngươi vốn không xứng làm Nam Nguyệt vương! Năm đó vì sự ngu xuẩn của ngươi, bị người khác lấy mất sáo trùng, làm Nam Nguyệt chúng ta mất đi một bảo vật. Bây giờ ngươi lại muốn tặng cổ Hóa Thân cho người ngoại tộc. Ba bảo vật của Nam Nguyệt trải qua đời đời truyền thừa, chưa từng tổn hại thất lạc. Tại sao đến lượt ngươi lại liên tiếp mất đi hai bảo vật? Ngươi tự mình nói xem, ngươi có xứng với ngôi vị Nam Nguyệt vương không?”

Lời của hắn có tính kích động cao, khơi dậy sự bất mãn của mọi người đối với Nam Nguyệt vương, mọi người đều căm hận nhìn bà.

Nam Nguyệt vương bình tĩnh nói.

“Phải, làm mất bảo vật quả thật là lỗi của ta. Nhưng ta tại vị nhiều năm, tự nhận mình chưa từng làm gì có lỗi với người dân Nam Nguyệt. Là ta thúc đẩy việc trồng trọt ở Nam Nguyệt, cho các ngươi được ăn cơm rau quả, đồng thời giảm bớt nhiều thảm kịch chết đói vì thiếu lương thực. Là ta ra lệnh xây dựng trường học để con cái các ngươi có chỗ học tập, khi lớn lên chúng không bị mù chữ. Cũng là ta đã bãi bỏ việc hiến tế người, thay thế bằng hiến tế động vật để ngăn các ngươi trở thành vật hiến tế đáng thương. So với những bảo vật mang ý nghĩa tượng trưng hơn là ý nghĩa thực tế, những việc ta làm chẳng lẽ không đáng nhắc tới sao?!”

Mọi người á khẩu, không nói được gì.

Quả thật, ngoài chuyện mất bảo vật ra thì Nam Nguyệt vương đúng là một vị vương rất xuất sắc, thậm chí còn giỏi hơn các Nam Nguyệt vương tiền nhiệm.

Nếu không phải bà có tài thật, ba mươi hai thôn ở Nam Nguyệt đã không thể bình yên đến tận bây giờ.

Đại vu âm trầm nói “Nếu ngươi một lòng nghĩ cho người dân Nam Nguyệt, vậy thì lập tức giết hai kẻ ngoại tộc thèm muốn bảo vật của Nam Nguyệt! Ta sẽ dùng máu của bọn chúng tế trời!”

Mọi người đều nghĩ Nam Nguyệt vương sẽ do dự một hồi, nhưng bà không chút do dự từ chối.

“Không được.”

Bây giờ cả Phương Vô Tửu cũng hơi ngạc nhiên.

Hắn nhớ vị Nam Nguyệt vương này rất ghét hắn và Tiêu Hề Hề, trước đó còn muốn đuổi bọn họ đi.

Tại sao vào động Vạn Trùng một chuyến lại thay đổi thái độ với bọn họ?

Phương Vô Tửu chợt tò mò muốn biết Nam Nguyệt vương và Tiêu Hề Hề đã gặp chuyện gì trong động Vạn Trùng.

Nhưng tình hình lúc này không ổn, hắn không thể hỏi nhiều, định lát nữa sẽ hỏi.

Tiêu Hề Hề biết vì sao Nam Nguyệt vương muốn bảo vệ nàng và Phương Vô Tửu.

Vì sáo trùng đó.

Nam Nguyệt vương luôn nghĩ Huyền Cơ Tử đã trộm sáo trùng.

Thật ra, sáo trùng vẫn luôn được đặt trong động Vạn Trùng, chưa từng bị trộm.

Chuyện này làm Nam Nguyệt vương nghi ngờ những gì đã xảy ra năm đó.

Bà muốn biết năm đó Huyền Cơ Tử lấy đi thứ gì? Có lẽ bà còn muốn biết, Huyền Cơ Tử có lừa bà không?

Chỉ cần bà muốn nghe được sự thật từ miệng Huyền Cơ Tử, bà không thể để hai đệ tử của Huyền Cơ Tử chết ở Nam Nguyệt.

Đại vu cười lạnh, tăng âm lượng lên.

“Mọi người đã thấy chưa? Đây là Nam Nguyệt vương mà ngày thường chúng ta kính trọng ngưỡng mộ! Đến giờ phút này vẫn không chịu ăn năn, hết lòng vì người ngoài! Làm sao có thể để một nữ nhân không quan tâm sống chết của người dân trở thành Nam Nguyệt vương?”

Mọi người đồng thanh đáp.

“Không thể!”

Sắc mặt Nam Nguyệt vương ngày càng khó coi.

Bà biết khi mọi chuyện đến mức này thì chắc chắn không thể dùng cách thân thiện được nữa.

Quả nhiên.

Kế đó, đại vu vung tay áo, một đàn lớn trùng độc từ trong ống tay áo rộng màu đen bay ra, lao về phía Nam Nguyệt vương!

Động tác của hắn quá nhanh, lại có quá nhiều trùng độc, thân thể suy yếu của Nam Nguyệt vương lúc này đang bệnh nặng, vốn không thể trốn thoát.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu đang định bước tới giúp.

Lại thấy Nam Nguyệt vương lấy một sáo ngắn chạm khắc từ ngọc thạch anh ra.

Bà đưa sáo ngắn lên miệng thổi nhẹ.

Một giai điệu kỳ lạ vang lên.

Số trùng độc đang hung hãn lao tới bà lập tức dừng lại.

Bọn chúng như nhấn nút tạm dừng, dừng lại giữa không trung bất động.

Mọi người đều sốc khi nhìn thấy cảnh này.

Có người hét lên.

“Đó không phải là sáo trùng sao?”

“Không phải sáo trùng bị người ngoại tộc trộm rồi à?”

“Tại sao lại rơi vào tay Nam Nguyệt vương?!”

……

Sáo trùng là bảo vật của Nam Nguyệt, chỉ cần dùng nó thổi giai điệu tương ứng là có thể khiến trùng độc tuân lệnh.

Nhưng từ nhiều năm trước, nó đã không rõ tung tích.

Mọi người đều nghĩ nó đã bị trộm.

Chính vì mọi người biết sáo trùng không còn, Nam Nguyệt vương lại bệnh nặng, thứ duy nhất còn bên cạnh bà là cổ vương, thực lực của bà giảm đi rất nhiều, muốn lật đổ bà hẳn là không quá khó.

Nhưng ai ngờ được sáo trùng lại xuất hiện!

Nét mặt đại vu là khó coi nhất.

Số trùng độc đó là do hắn nuôi, chúng thường nghe theo lệnh của hắn, nhưng bây giờ dù hắn có ra lệnh thế nào, số trùng độc đó cũng không nghe lời hắn.

Trong mắt Nam Nguyệt vương hiện lên một tia sắc bén.

Giai điệu của sáo trùng đột nhiên thay đổi, trở nên dồn dập.

Số trùng độc đổi hướng, lao về phía đại vu!

Sắc mặt đại vu thay đổi, hắn tóm lấy một người, dùng sức đẩy về phía trước.

Số trùng độc đó lao thẳng vào tên xui xẻo.

Chớp mắt, người đó bị trùng độc cắn đến mức máu thịt nát bấy, ngã xuống đất tử vong.

Những người khác thấy cảnh tượng này đều sợ hãi, vội vàng lùi lại.

Đại vu đưa tay lên miệng huýt sáo.

Sau đó có tiếng xào xạc.

Tiêu Hề Hề nhìn chung quanh, phát hiện bốn phía đều có rắn độc!

Không biết những con rắn này đến từ đâu, chúng đông đến mức đáng sợ.

Sáo trùng chỉ có thể ra lệnh cho trùng độc, không có tác dụng với rắn độc.

Nam Nguyệt vương tiếp tục dùng nội lực thổi sáo trùng, giai điệu của sáo ngày càng nhanh, đập vào màng nhĩ của mọi người như bão táp mưa sa.

Mọi người thấy tai mình ù đi, có người sức khỏe kém không thể đứng vững.

Khi số trùng độc đang ngủ yên trong động Vạn Trùng nghe thấy tiếng sáo, như thể được triệu hồi, chúng lao ra khỏi động.

Đàn trùng độc dày đặc khiến người ta nhìn mà tê cả da đầu.

Bọn chúng lao về phía những con rắn độc, cũng chừa một khoảng trống.

Nam Nguyệt vương nháy mắt với Tiêu Hề Hề, bảo nàng dẫn Phương Vô Tửu nhanh chóng rời đi!

Chương 668: Theo dõi

Mọi người cũng không ngu ngốc, thấy Nam Nguyệt vương sắp chết, đi theo bà có ích lợi gì?

Hiện giờ hầu hết mọi người đều nghiêng về đại vu mạnh mẽ.

Chỉ có số ít người vẫn kiên trì đi theo Nam Nguyệt vương.

Đáng tiếc Nam Nguyệt vương hiện giờ không thể tự bảo vệ mình, đại vu trực tiếp giam lỏng số ít người đó lại, chờ hắn giải quyết Nam Nguyệt vương xong, sau đó mới đối phó những kẻ cứng đầu đó.

Những người tụ tập bên ngoài động Vạn Trùng đều là những người ủng hộ đại vu.

Đại vu quyết định hôm nay nhất định phải lật đổ Nam Nguyệt vương!

Vương vị vốn thuộc về hắn, dựa vào đâu phải nhường cho nữ nhân này?!

Sắc mặt Nam Nguyệt vương tái nhợt vì bệnh, thân thể yếu ớt đứng thẳng cũng khó khăn, nhưng dù vậy, bà vẫn nghiến răng chống đỡ không để bản thân ngã xuống, duy trì tôn nghiêm của Nam Nguyệt vương, không để mình lộ ra yếu đuối trước mặt đám người này.

Bà lạnh lùng hỏi "Các ngươi muốn tạo phản sao?"

Đại vu sớm đã nhìn ra bà chỉ là miệng cọp gan thỏ, cười một tiếng ồm ồm.

“Phải thì đã sao? Ngươi vốn không xứng làm Nam Nguyệt vương! Năm đó vì sự ngu xuẩn của ngươi, bị người khác lấy mất sáo trùng, làm Nam Nguyệt chúng ta mất đi một bảo vật. Bây giờ ngươi lại muốn tặng cổ Hóa Thân cho người ngoại tộc. Ba bảo vật của Nam Nguyệt trải qua đời đời truyền thừa, chưa từng tổn hại thất lạc. Tại sao đến lượt ngươi lại liên tiếp mất đi hai bảo vật? Ngươi tự mình nói xem, ngươi có xứng với ngôi vị Nam Nguyệt vương không?”

Lời của hắn có tính kích động cao, khơi dậy sự bất mãn của mọi người đối với Nam Nguyệt vương, mọi người đều căm hận nhìn bà.

Nam Nguyệt vương bình tĩnh nói.

“Phải, làm mất bảo vật quả thật là lỗi của ta. Nhưng ta tại vị nhiều năm, tự nhận mình chưa từng làm gì có lỗi với người dân Nam Nguyệt. Là ta thúc đẩy việc trồng trọt ở Nam Nguyệt, cho các ngươi được ăn cơm rau quả, đồng thời giảm bớt nhiều thảm kịch chết đói vì thiếu lương thực. Là ta ra lệnh xây dựng trường học để con cái các ngươi có chỗ học tập, khi lớn lên chúng không bị mù chữ. Cũng là ta đã bãi bỏ việc hiến tế người, thay thế bằng hiến tế động vật để ngăn các ngươi trở thành vật hiến tế đáng thương. So với những bảo vật mang ý nghĩa tượng trưng hơn là ý nghĩa thực tế, những việc ta làm chẳng lẽ không đáng nhắc tới sao?!”

Mọi người á khẩu, không nói được gì.

Quả thật, ngoài chuyện mất bảo vật ra thì Nam Nguyệt vương đúng là một vị vương rất xuất sắc, thậm chí còn giỏi hơn các Nam Nguyệt vương tiền nhiệm.

Nếu không phải bà có tài thật, ba mươi hai thôn ở Nam Nguyệt đã không thể bình yên đến tận bây giờ.

Đại vu âm trầm nói “Nếu ngươi một lòng nghĩ cho người dân Nam Nguyệt, vậy thì lập tức giết hai kẻ ngoại tộc thèm muốn bảo vật của Nam Nguyệt! Ta sẽ dùng máu của bọn chúng tế trời!”

Mọi người đều nghĩ Nam Nguyệt vương sẽ do dự một hồi, nhưng bà không chút do dự từ chối.

“Không được.”

Bây giờ cả Phương Vô Tửu cũng hơi ngạc nhiên.

Hắn nhớ vị Nam Nguyệt vương này rất ghét hắn và Tiêu Hề Hề, trước đó còn muốn đuổi bọn họ đi.

Tại sao vào động Vạn Trùng một chuyến lại thay đổi thái độ với bọn họ?

Phương Vô Tửu chợt tò mò muốn biết Nam Nguyệt vương và Tiêu Hề Hề đã gặp chuyện gì trong động Vạn Trùng.

Nhưng tình hình lúc này không ổn, hắn không thể hỏi nhiều, định lát nữa sẽ hỏi.

Tiêu Hề Hề biết vì sao Nam Nguyệt vương muốn bảo vệ nàng và Phương Vô Tửu.

Vì sáo trùng đó.

Nam Nguyệt vương luôn nghĩ Huyền Cơ Tử đã trộm sáo trùng.

Thật ra, sáo trùng vẫn luôn được đặt trong động Vạn Trùng, chưa từng bị trộm.

Chuyện này làm Nam Nguyệt vương nghi ngờ những gì đã xảy ra năm đó.

Bà muốn biết năm đó Huyền Cơ Tử lấy đi thứ gì? Có lẽ bà còn muốn biết, Huyền Cơ Tử có lừa bà không?

Chỉ cần bà muốn nghe được sự thật từ miệng Huyền Cơ Tử, bà không thể để hai đệ tử của Huyền Cơ Tử chết ở Nam Nguyệt.

Đại vu cười lạnh, tăng âm lượng lên.

“Mọi người đã thấy chưa? Đây là Nam Nguyệt vương mà ngày thường chúng ta kính trọng ngưỡng mộ! Đến giờ phút này vẫn không chịu ăn năn, hết lòng vì người ngoài! Làm sao có thể để một nữ nhân không quan tâm sống chết của người dân trở thành Nam Nguyệt vương?”

Mọi người đồng thanh đáp.

“Không thể!”

Sắc mặt Nam Nguyệt vương ngày càng khó coi.

Bà biết khi mọi chuyện đến mức này thì chắc chắn không thể dùng cách thân thiện được nữa.

Quả nhiên.

Kế đó, đại vu vung tay áo, một đàn lớn trùng độc từ trong ống tay áo rộng màu đen bay ra, lao về phía Nam Nguyệt vương!

Động tác của hắn quá nhanh, lại có quá nhiều trùng độc, thân thể suy yếu của Nam Nguyệt vương lúc này đang bệnh nặng, vốn không thể trốn thoát.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu đang định bước tới giúp.

Lại thấy Nam Nguyệt vương lấy một sáo ngắn chạm khắc từ ngọc thạch anh ra.

Bà đưa sáo ngắn lên miệng thổi nhẹ.

Một giai điệu kỳ lạ vang lên.

Số trùng độc đang hung hãn lao tới bà lập tức dừng lại.

Bọn chúng như nhấn nút tạm dừng, dừng lại giữa không trung bất động.

Mọi người đều sốc khi nhìn thấy cảnh này.

Có người hét lên.

“Đó không phải là sáo trùng sao?”

“Không phải sáo trùng bị người ngoại tộc trộm rồi à?”

“Tại sao lại rơi vào tay Nam Nguyệt vương?!”

……

Sáo trùng là bảo vật của Nam Nguyệt, chỉ cần dùng nó thổi giai điệu tương ứng là có thể khiến trùng độc tuân lệnh.

Nhưng từ nhiều năm trước, nó đã không rõ tung tích.

Mọi người đều nghĩ nó đã bị trộm.

Chính vì mọi người biết sáo trùng không còn, Nam Nguyệt vương lại bệnh nặng, thứ duy nhất còn bên cạnh bà là cổ vương, thực lực của bà giảm đi rất nhiều, muốn lật đổ bà hẳn là không quá khó.

Nhưng ai ngờ được sáo trùng lại xuất hiện!

Nét mặt đại vu là khó coi nhất.

Số trùng độc đó là do hắn nuôi, chúng thường nghe theo lệnh của hắn, nhưng bây giờ dù hắn có ra lệnh thế nào, số trùng độc đó cũng không nghe lời hắn.

Trong mắt Nam Nguyệt vương hiện lên một tia sắc bén.

Giai điệu của sáo trùng đột nhiên thay đổi, trở nên dồn dập.

Số trùng độc đổi hướng, lao về phía đại vu!

Sắc mặt đại vu thay đổi, hắn tóm lấy một người, dùng sức đẩy về phía trước.

Số trùng độc đó lao thẳng vào tên xui xẻo.

Chớp mắt, người đó bị trùng độc cắn đến mức máu thịt nát bấy, ngã xuống đất tử vong.

Những người khác thấy cảnh tượng này đều sợ hãi, vội vàng lùi lại.

Đại vu đưa tay lên miệng huýt sáo.

Sau đó có tiếng xào xạc.

Tiêu Hề Hề thấy sắc mặt Nam Nguyệt vương trắng bệch gần như trong suốt, khóe miệng còn chảy ra một vệt máu.

Vốn Nam Nguyệt vương đang bệnh nặng, yếu ớt vô cùng, lúc này miễn cưỡng dùng nội lực, cơ thể không chịu nổi, một mùi tanh ngọt xộc thẳng lên cổ họng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Nhưng bà cố giữ vững, tiếp tục thổi sáo trùng.

Tiêu Hề Hề biết đây là cơ hội cuối cùng để nàng và Đại sư huynh rời đi.

Nhưng nếu hai người đi thật, Nam Nguyệt vương nhất định không gắng gượng được bao lâu.

Một khi bà thua, đại vu nhất định sẽ không tha cho bà.

Đến lúc đó, bà chỉ còn con đường chết.

Tiêu Hề Hề không do dự đưa ra quyết định.

Nàng đưa tay về phía Nam Nguyệt vương.

“Đưa sáo cho ta, ta giúp ngài thổi.”

Nam Nguyệt vương ngừng thổi.

Tiếng sáo chợt dừng lại.

Hành động của trùng độc chậm lại, khoảng trống mà chúng vừa tạo ra lập tức bị lũ rắn độc lấp đầy.

Thân thể Nam Nguyệt vương hao mòn, lảo đảo mấy lần, suýt nữa ngã xuống, may là Tiêu Hề Hề nhanh tay đỡ lấy bà.

Tiêu Hề Hề dìu bà sang một bên, nhờ Đại sư huynh giúp chăm sóc, sau đó nàng lấy sáo trùng trong tay bà.

Nam Nguyệt vương cau mày nói "Sáo trùng khác với những sáo khác, không chỉ thổi ra giai điệu, mà còn phải thổi ra giai điệu tương ứng, ngươi làm được không?"

Tiêu Hề Hề lau sáo nói "Thử xem."

Nàng đưa sáo trùng lên miệng thổi nhẹ.

Tiếng sáo giòn giã vang lên.

Lúc đầu, giai điệu nàng thổi có hơi lạc điệu nhưng sau đó nàng thành thạo hơn, giai điệu ngày càng mượt hơn.

Cuối cùng, giai điệu nàng thổi giống hệt giai điệu mà Nam Nguyệt vương thổi, không hề sai lệch gì.

Nam Nguyệt vương đờ người.

Bà không khỏi nhìn Phương Vô Tửu bên cạnh, kinh ngạc hỏi.

"Sư muội của ngươi thổi sáo giỏi lắm à?"

Phương Vô Tửu phức tạp nói "Không, muội ấy giỏi thổi kèn bầu."

Nam Nguyệt vương "……"

Ban đầu Tiêu Hề Hề theo Tam sư huynh học thổi kèn bầu, nàng cũng học luôn các nhạc cụ khác, bao gồm cả sáo.

Nhưng nàng thổi sáo không mượt như kèn bầu nên sau khi học được kỹ năng thổi cơ bản, nàng đã cất sáo đi.

Nàng có năng khiếu âm nhạc rất tốt, chỉ nghe một lần đã nhớ giai điệu mà Nam Nguyệt vương vừa thổi, nàng có thể tái hiện rất tốt.

Nội lực của nàng không kém gì Nam Nguyệt vương, thậm chí vì sức khỏe tốt nên nội lực của nàng vận hành thuận lợi hơn Nam Nguyệt vương, tiếng sáo thổi cũng to hơn.

Số trùng độc được triệu hồi bằng tiếng sáo tấn công ngày càng dữ dội.

Chúng hợp thành đàn vồ lấy một con rắn độc, nhai đến khi không còn cặn bã.

Thấy số lượng rắn độc ngày càng giảm, vẻ mặt đại vu càng tối sầm đi.

Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề, trầm giọng ra lệnh.

“Xông lên cho ta!”

Dù sáo trùng có uy lực rất lớn nhưng những người có mặt đều đã lên thuyền giặc của đại vu.

Bọn họ đã hoàn toàn đắc tội Nam Nguyệt vương.

Mũi tên đã lắp vào cung, bọn họ chỉ có thể đâm lao theo lao.

Hơn năm trăm người rút vũ khí hò hét lao về phía trước!

Tiêu Hề Hề vẫn đang thổi sáo, không rảnh đối phó với những người đó.

Nam Nguyệt vương lúc này không thể di chuyển, cả hai đều không có khả năng chống trả.

Cũng may còn có Phương Vô Tửu rút kiếm chống đỡ.

Thân thủ của hắn rất tốt, nháy mắt đã đánh bại nhiều kẻ địch, không may kẻ địch quá đông, ở giữa còn có thuốc độc rắn độc, đủ loại thủ đoạn xuất hiện như một vòng lặp vô tận.

Phương Vô Tửu một mình không thể đánh lại kẻ địch quá đông, vô tình bị rắn độc cắn.

Chất độc nhanh chóng lan khắp cơ thể, cử động bắt đầu trở nên chậm chạp.

Kẻ địch nhân cơ hội dùng đao chém vào cổ hắn!

Phương Vô Tửu sắp chết dưới đao của kẻ địch.

Trong lúc nguy cấp.

Một viên đá bất ngờ bay ra từ bên cạnh, đập vào cổ tay người đó.

Người đó đau đớn, vô thức buông lỏng ngón tay, thanh đao trong tay rơi xuống đất kêu vang.

Phương Vô Tửu nhân cơ hội dùng kiếm chém vào cổ họng kẻ địch.

Kẻ địch ngã xuống vũng máu, Phương Vô Tửu lảo đảo mấy lần.

Chất độc trong người hắn ngày càng nặng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, dù không bị kẻ địch chém chết cũng sẽ bị độc chết.

Kế tiếp, nhiều viên đá tiếp tục bay ra từ chỗ tối, đánh bay tất cả kẻ địch cố tấn công Phương Vô Tửu.

Sau khi Tiêu Hề Hề tiêu diệt phần lớn rắn độc, cuối cùng cũng có thể điều khiển trùng độc tấn công người Nam Nguyệt.

Số trùng độc bò về phía trước như một tấm thảm, tạo ra âm thanh xào xạc.

Chúng tụ tập ăn thịt một người sống cho đến khi không còn gì ngoài bộ xương.

Khi người Nam Nguyệt thấy vậy, ai nấy đều sợ hãi vứt bỏ vũ khí.

Trùng độc hung hãn như vậy, ai mà chống lại được?

Dù sao thì bọn họ cũng không chống lại được.

Bọn họ không suy nghĩ gì đã bỏ chạy.

Đại vu thấy thế, biết thế cục đã thay đổi, dù không cam lòng, nhưng cũng chỉ đành rút lui trước.

Thấy bọn họ đi hết, Tiêu Hề Hề triệu trùng độc về, để chúng nghỉ ngơi trong động Vạn Trùng.

Nàng đặt sáo trùng xuống, bước nhanh đến chỗ Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu ngã xuống đất, môi tím tái, tay chân yếu ớt, mặt tái nhợt đầy mồ hôi lạnh, đầu óc tê dại, sắc mặt vô cùng tệ.

Tiêu Hề Hề gọi hắn mấy lần đều không thấy hắn trả lời, nàng chợt thấy lo lắng.

Lúc này Nam Nguyệt vương lấy một bình ngọc nhỏ tinh xảo từ trong ngực.

“Đây là thuốc giải.”

Tiêu Hề Hề vội chạy tới lấy thuốc giải, sau đó đổ một viên thuốc nhét vào miệng Phương Vô Tửu.

May là Phương Vô Tửu vẫn còn ý thức, còn biết nuốt xuống.

Sau khi uống thuốc, sắc mặt Phương Vô Tửu dần được cải thiện.

Tiêu Hề Hề thử gọi mấy tiếng sư huynh.

Phương Vô Tửu nhẹ giọng đáp "Ừm."

Tiêu Hề Hề thở phào nhẹ nhõm.

Có phản ứng tức là đầu óc tỉnh táo, xem ra thuốc giải có tác dụng.

Nàng cảm ơn Nam Nguyệt vương cách đó không xa, trả lại sáo trùng cho bà.

Nam Nguyệt vương vẫn luôn nhìn quanh, như đang tìm kiếm gì đó.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ngài đang nhìn gì vậy?"

Nam Nguyệt vương yếu ớt nói.

"Ta đang tìm người, vừa rồi có người đã âm thầm giúp đỡ chúng ta, ta muốn biết là ai."

Trong lòng bà có một suy đoán mơ hồ, nhưng bà không dám tin đó là sự thật.

Bà nôn nóng muốn biết câu trả lời.

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, không thấy ai cả.

Lúc này, nàng nghe Phương Vô Tửu nhẹ giọng nói gì đó.

"Sư phụ đến rồi."

Tiêu Hề Hề sững sờ, không thể tin nói "Không thể nào, sư phụ không phải đang ở Huyền Môn sao?"

Phương Vô Tửu vẫn còn rất yếu, giọng nói không có sức.

“Nếu sư phụ có thể tính được Nam Nguyệt vương bệnh nặng, ông ấy nhất định có thể tính được chúng ta gặp nguy hiểm ở Nam Nguyệt. Ông ấy sẽ không bỏ mặc chúng ta chết ở đây. Nếu ta đoán không lầm thì sư phụ đã âm thầm đi theo từ ngày chúng ta rời khỏi Huyền Môn, ông ấy đã âm thầm theo dõi chúng ta suốt chặng đường.”

Dù hắn và sư muội có võ công cao, nhưng võ công đều do sư phụ truyền dạy, sư phụ muốn giấu tung tích với bọn họ cũng là chuyện dễ dàng.

Tiêu Hề Hề nhìn chung quanh, phát hiện bốn phía đều có rắn độc!

Không biết những con rắn này đến từ đâu, chúng đông đến mức đáng sợ.

Sáo trùng chỉ có thể ra lệnh cho trùng độc, không có tác dụng với rắn độc.

Nam Nguyệt vương tiếp tục dùng nội lực thổi sáo trùng, giai điệu của sáo ngày càng nhanh, đập vào màng nhĩ của mọi người như bão táp mưa sa.

Mọi người thấy tai mình ù đi, có người sức khỏe kém không thể đứng vững.

Khi số trùng độc đang ngủ yên trong động Vạn Trùng nghe thấy tiếng sáo, như thể được triệu hồi, chúng lao ra khỏi động.

Đàn trùng độc dày đặc khiến người ta nhìn mà tê cả da đầu.

Bọn chúng lao về phía những con rắn độc, cũng chừa một khoảng trống.

Nam Nguyệt vương nháy mắt với Tiêu Hề Hề, bảo nàng dẫn Phương Vô Tửu nhanh chóng rời đi!

Chương 669: Bảo vật

Tiêu Hề Hề cạn lời, không ngờ sư phụ lại là kẻ b.iến thái bám đuôi.

Nàng chống hông, hét vào không trung.

“Sư phụ, nếu người còn không ra, con sẽ nói chuyện người chơi bài gian lận với các sư huynh đệ!”

Lời vừa dứt liền có người từ trên cây nhảy xuống.

Nói chính xác hơn là có người trượt chân từ trên cây xuống.

Nhưng trong khoảnh khắc trước khi tiếp đất, ông đã dựa vào võ công tuyệt đỉnh của mình ổn định cơ thể, tiếp đất một cách suôn sẻ.

Người này mặc áo choàng dài từ đầu đến chân, thậm chí còn đeo mặt nạ, hoàn toàn không nhìn ra dung mạo.

Lúc Tiêu Hề Hề còn đang đánh giá, Nam Nguyệt vương đã đứng dậy, run giọng hét lên.

“Tiểu Huyền!”

Một dấu chấm hỏi lớn xuất hiện trên đầu Tiêu Hề Hề.

“Sư phụ có biệt danh Tiểu Huyền từ khi nào?”

Nam Nguyệt vương vẫn nhìn chằm chằm người mặc áo choàng, như thể chẳng còn hồn phách, đương nhiên không nghe thấy câu hỏi của Tiêu Hề Hề.

Ngược lại người mặc áo choàng trả lời câu hỏi.

“Vì nàng chê Huyền Cơ Tử nghe giống đạo sĩ nên mới đặt cho ta biệt danh như vậy.”

Tiêu Hề Hề tò mò, lại hỏi “Vậy tại sao không gọi người là Tiểu Cơ?”

Huyền Cơ Tử mặc áo choàng “……”

Tiêu Hề Hề “Không hay không hay, Tiểu Cơ nghe không hay, sao không gọi là Tiểu Cơ Cơ?”

Huyền Cơ Tử “……”

Phương Vô Tửu “……”

Nam Nguyệt vương “……”

Huyền Cơ Tử không nhịn nổi nữa.

Ông mặc áo choàng lao tới như một cơn gió, bắt lấy mặt đệ tử bất hiếu kéo mạnh, cho đến khi mặt nàng biến dạng.

“Nha đầu thối tha, trẻ con nghịch ngợm không đánh không nghe lời! Cả sư phụ mà cũng dám trêu đùa, xem ta trị con thế nào?!”

Mặt Tiêu Hề Hề bị kéo đau đến mức vội khóc lóc cầu xin, thậm chí nàng không thể nói rõ ràng.

“Con sai rồi! Sau này con không dám nữa hu hu hu!”

Phương Vô Tửu cảm thấy mình thật khổ, vừa mới trúng độc, hiện giờ không còn sức, lại bị đôi sư đồ này chọc cười mà không thể cười, chỉ đành dùng sức kìm nén, khiến vai hắn có hơi run lên.

Cả Nam Nguyệt vương cũng không nhịn được cười.

Mãi đến khi mặt Tiêu Hề Hề đỏ bừng, Huyền Cơ Tử mới buông nàng ra.

Lúc này Phương Vô Tửu trầm giọng nói.

“Thì ra sư phụ thường gian lận khi chơi bài à?”

Huyền Cơ Tử “……”

Ta không phải, ta không có, không được nói bậy!

Tiêu Hề Hề bổ sung thêm một đao “Quan trọng là chơi gian lận mà vẫn thua!”

Huyền Cơ Tử bất lực tức giận “Hai con im đi!”

Sư phụ này không cần mặt mũi nữa sao?!

Vì thế Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu ngoan ngoãn im lặng.

Nam Nguyệt vương cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng, bà lại gọi.

“Tiểu Huyền.”

Cơ thể Huyền Cơ Tử cứng đờ giây lát.

Giống như một cỗ máy cũ rỉ sét, ông chậm rãi cứng ngắc quay lại, nhìn Nam Nguyệt vương cách đó không xa.

Vì trên mặt ông đeo mặt nạ nên không ai nhìn thấy vẻ mặt của ông lúc này.

Vốn Nam Nguyệt vương đang dựa vào vách đá, nhưng bây giờ đã đứng thẳng dậy.

Bà muốn đi đến trước mặt Huyền Cơ Tử, nhưng vừa đi được một bước, bà đã ngã về phía trước vì cơ thể quá yếu.

Vào lúc quan trọng, Huyền Cơ Tử lao tới ôm lấy eo bà, kéo bà

vào lòng.

Tiêu Hề Hề mở to mắt hạnh "Quào —"

Phương Vô Tửu cũng "quào" theo một tiếng.

Huyền Cơ Tử "……"

Cứ đánh chết hai đưa đệ tử thối tha này cho rồi.

Nam Nguyệt vương nhìn người gần ngay trước mắt, đây là người mà bà khắc sâu trong lòng, là người bà vừa yêu vừa hận.

Mắt bà chợt đỏ hoe, nước mắt lăn xuống.

Huyền Cơ Tử thấy bà khóc, lập tức hoảng sợ.

"Ế, nàng đừng khóc, ta chỉ mới ôm nàng một lát, nếu nàng không thích thì cứ nói thẳng, ta sẽ buông nàng ra."

Nam Nguyệt vương khóc lóc thảm thiết, dùng nắm đấm yếu ớt đấm vào ngực ông, nghẹn ngào chửi mắng.

"Chàng là đồ khốn, vô lương tâm, chẳng phải chàng nói đời này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa sao? Tại sao bây giờ chàng lại đến? Lẽ nào những lời chàng nói lúc đó chỉ là lừa gạt thôi sao?!"

Huyền Cơ Tử khoa trương kêu lên "Ây da, ây da, nàng đánh ta đau quá."

Nam Nguyệt vương lại đánh ông, nước mắt chảy đầy mặt "Đánh chàng chết cho xong chuyện, để ta khỏi thấy chàng là bực!"

Huyền Cơ Tử "Nếu đã thấy ta là bực, vừa rồi sao lại tìm ta khắp nơi?"

Nam Nguyệt vương tức giận "Ta muốn tìm chàng, sau đó đánh chết chàng!"

Nói xong bà giơ tay đánh thẳng vào mặt Huyền Cơ Tử.

Kết quả đánh rơi mặt nạ trên mặt ông.

Huyền Cơ Tử vội nhìn đi chỗ khác.

Tuy động tác của ông rất nhanh, nhưng mắt Nam Nguyệt vương tinh tường, nhìn thấy nếp nhăn trên mặt và mái tóc trắng như tuyết của ông.

Nam Nguyệt vương sửng sốt một lúc, sau đó lao tới cưỡng ép ông quay mặt lại.

Bà nhìn khuôn mặt già nua của ông, khó tin hỏi.

“Sao chàng lại biến thành thế này?”

Huyền Cơ Tử năm nay mới ngoài bốn mươi, chỉ lớn hơn Nam Nguyệt vương bốn tuổi, nhưng bây giờ nhìn như bảy mươi tám mươi tuổi, lúc này ông đứng cùng Nam Nguyệt vương, người không biết còn nghĩ hai người là cha và con gái.

Huyền Cơ Tử cười nói “Lúc thử thuốc có sai sót, nên biến thành thế này, chắc là quả báo do ta phản bội nàng.”

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, sư phụ biến thành như vậy không phải vì đổi mệnh cho người khác sao? Sao sư phụ lại đổi lời rồi?

Tuy trong lòng nàng tò mò nhưng ngoài mặt lại không nói gì.

Nam Nguyệt vương mắng “Đây là quả báo của chàng!”

Huyền Cơ Tử chấp nhận số mệnh, nói “Nàng nói đúng, là quả báo, ta đáng đời.”

Trong lòng Nam Nguyệt vương vốn tích tụ rất nhiều oán hận, nhưng giờ đối diện với khuôn mặt già nua của ông, nghĩ đến mình bệnh nặng không sống được bao lâu, phần lớn oán hận đó đều đột nhiên biến mất.

Bọn họ sống đến thời điểm này, dù oán hận thì có thể oán hận được bao lâu?

Huyền Cơ Tử nói "Nơi này không phải nơi nói chuyện, ta đưa mọi người về trước."

Tiêu Hề Hề "Đại vu dẫn người tạo phản, quay về có nguy hiểm không?"

Huyền Cơ Tử "Có lẽ là không, bây giờ mọi người đều biết trong tay Nam Nguyệt vương có sáo trùng, trên người nàng còn có cổ vương, đám người đó sợ chết, sẽ không manh động nữa."

Nhắc tới sáo trùng, Nam Nguyệt vương nhịn không được hỏi.

"Năm đó không phải chàng đã lấy sáo trùng rồi sao? Tại sao sáo trùng vẫn còn ở trong động Vạn Trùng?"

Huyền Cơ Tử thật sự không muốn trả lời vấn đề này.

Nhưng Nam Nguyệt vương nhất quyết muốn biết đáp án, Huyền Cơ Tử không giấu được, đành bất lực thở dài.

"Ta chưa từng lấy sáo trùng."

Nam Nguyệt vương hỏi "Vậy bảo vật chàng lấy đi lúc đó là gì?"

Huyền Cơ Tử nhìn bà thật lâu.

"Ta nhân lúc nàng ngủ, lấy một sợi tóc rơi trên gối của nàng."

Nam Nguyệt vương ngẩn người.

Bà không ngờ đáp án sẽ như thế này.

Bà lẩm bẩm nói "Tóc của ta không phải bảo vật gì."

Huyền Cơ Tử “Đối với ta mà nói, đó chính là bảo vật.”

Chương 670: Ta không mắc bẫy đâu!

Bốn người trở về nơi ở của Nam Nguyệt vương.

Quả nhiên như Huyền Cơ Tử dự đoán, đại vu đã đi, cũng dẫn theo rất nhiều người.

Những người này đi, thôn Đại Nguyệt tức thì trống một nửa.

Vậy cũng tốt, phản loạn đã đi hết, chỉ còn lại những người trung thành với Nam Nguyệt vương.

Xem như là một cách trá hình giúp Nam Nguyệt vương thanh lý môn hộ.

Nam Nguyệt vương sai người chôn cất Thải Điệp, đồng thời đóng động Vạn Trùng lại, toàn bộ đổ nát ngoài động đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Bây giờ trông bà càng tệ hơn, mặt không có chút máu, cả nói chuyện cũng khó khăn.

Huyền Cơ Tử bảo bà nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng bà không muốn.

“Ta đã như vậy rồi, chỉ sợ sống không được bao lâu, trong lúc ta còn thở thì phải thu xếp hậu sự của mình.”

Huyền Cơ Tử thở dài “Nàng muốn làm gì? Chỉ cần nói với ta, ta giúp nàng.”

Nam Nguyệt vương nhìn ông mỉm cười.

Huyền Cơ Tử thấy không tự nhiên "Nàng cười gì?"

Nam Nguyệt vương "Ta thấy mình thật buồn cười, hận chàng nhiều năm như vậy, cuối cùng lại phát hiện ta trách lầm chàng, làm ta mấy năm qua như tên ngốc."

Huyền Cơ Tử "Nàng không có trách lầm ta, năm đó quả thật là ta bỏ rơi nàng."

Nam Nguyệt vương "Nhưng ít ra chàng không lừa ta, cũng không phản bội ta."

Huyền Cơ Tử nghe xong, tâm trạng trở nên phức tạp.

"Ta còn tưởng, dù nàng không hận, cũng sẽ giận, phải đánh ta một trận mới thôi."

Ông không ngờ bà không giận không ầm ĩ, lại bình tĩnh nói chuyện xưa với ông.

Điểm này hoàn toàn không hợp với tính cách của bà.

Nam Nguyệt vương cười khẽ "Nếu ta còn khỏe, nhất định sẽ đánh một trận với chàng. Nhưng giờ ta đã như thế này rồi, dù có muốn thì cũng không thể làm ầm lên được. Hơn nữa, ta sắp chết rồi, thế sao phải bận tâm? Với thời gian ít ỏi còn lại, chi bằng nói chuyện tử tế với chàng. Tránh để ta trước khi chết mãi canh cánh trong lòng."

Huyền Cơ Tử thấy khó chịu khi nhìn vẻ ngoài hốc hác ốm yếu của bà.

Ông an ủi "Ta sẽ cố hết sức chữa cho nàng."

Nam Nguyệt vương lắc đầu.

"Không chữa được, đây không phải bệnh bình thường, mà là trúng độc. Năm đó ta trúng độc, suýt nữa thì chết. Sau đó dựa vào độc của cổ vương, lấy độc trị độc, mới miễn cưỡng ép được độc tính xuống. Cách đây không lâu, ta không cẩn thận

bị thương, khiến độc tố tích tụ trong cơ thể phát tác. Hiện giờ hai loại độc này đồng thời phát tác, dù là Đại La Kim Tiên cũng không cứu được ta."

Nói đến đây, bà cười cay đắng.

"Ta nhớ năm đó lúc ta bị trúng độc, tưởng như sắp chết rồi, ta chỉ muốn gặp chàng lần cuối. Kết quả chàng không nói tiếng nào đã lặng lẽ rời đi. Chàng có biết lúc đó ta hận chàng đến mức nào không? Ta hận không thể b.óp chết tên phụ tình như chàng!"

Huyền Cơ Tử cười ngượng "Chẳng phải nàng không sao rồi ư? Quá khứ đã qua, chuyện cũ cũng đừng nhắc nữa."

Nam Nguyệt vương tức giận trước thái độ tự tại của ông, bà ho kịch liệt, lại ho ra máu!

Bà nhìn máu đen trong lòng bàn tay, nghĩ lần này bà thật sự khó thoát kiếp nạn.

Huyền Cơ Tử nhanh chóng lấy kim bạc mang theo bên mình châm cứu cho bà.

Bà chợt cảm thấy đỡ hơn.

Huyền Cơ Tử dùng khăn lau sạch tay và miệng cho bà.

Nam Nguyệt vương yếu ớt nói "Chàng có thể quên những chuyện năm đó, nhưng ta không thể. Ta không so đo với chàng, không phải vì ta tha thứ cho chàng, mà là vì ta không còn sức lực."

Huyền Cơ Tử "Ta biết."

Nam Nguyệt vương vốn muốn nói, đời này bà không thể nào tha thứ cho ông, nhưng nhìn khuôn mặt già nua của ông, lời nói nghẹn lại cổ họng, không nói ra được.

Huyền Cơ Tử giúp bà đắp chăn, nhẹ giọng nói.

“Nàng đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc trước đi.”

Nam Nguyệt vương không muốn ngủ.

Bà đột nhiên hỏi “Tại sao chàng quay lại? Vì hai đệ tử kia của chàng sao?”

Huyền Cơ Tử gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Nam Nguyệt vương không hiểu ý ông.

Huyền Cơ Tử giải thích “Quả thật ta tới đây là để bảo vệ chúng, nhưng cũng không hoàn toàn là vì chúng.”

Lời chỉ nói một nửa, nhưng cả hai người đều hiểu lời chưa nói là gì.

Ông làm trái lời thề, ngàn dặm xa xôi đến Nam Nguyệt, không chỉ vì hai đệ tử của mình mà còn vì người mà ông thích.

Hai mắt Nam Nguyệt vương chợt đỏ lên.

Bà nghẹn ngào nói “Bây giờ chàng biết nói mấy lời này rồi à, năm đó lúc ta sắp chết chàng đã làm gì? Nhiều năm như vậy chàng cũng không có lấy một lời nhắn, ta còn tưởng chàng đã cưới nữ nhân khác, con đàn cháu đống rồi!”

Huyền Cơ Tử tự giễu cười nói “Ta đã già vậy rồi, còn nữ nhân nào muốn ta?”

Hai mắt Nam Nguyệt vương đỏ hoe trừng ông “Chàng đừng có giả vờ đáng thương trước mặt ta, ta không mắc bẫy đâu!”

Huyền Cơ Tử thở dài “Ta biết lòng nàng cứng như đá, điều này ta đã sớm lĩnh giáo rồi.”

“Nếu đã biết, tại sao không quay lại tìm ta?”

Huyền Cơ Tử lại im lặng.

Nam Nguyệt vương "Ta biết chàng giỏi bói toán, chàng nhất định là biết ta sắp chết nên tới gặp ta lần cuối phải không?"

Huyền Cơ Tử vẫn không lên tiếng.

Thấy ông như vậy, Nam Nguyệt vương cũng mất hứng, không nói mấy lời ép buộc ông nữa, mà chuyển sang nói chuyện chính.

Bà nói rất nhiều, nói một hồi sẽ dừng lại nghỉ một chút, tinh thần trông rất tệ.

Sau khi nói hết những điều cần nói, sắc mặt bà tái nhợt, thấy vô cùng khó chịu.

Huyền Cơ Tử cho bà uống thuốc an thần dưỡng khí.

"Nàng ngủ một giấc trước đi."

Đợi Nam Nguyệt vương ngủ say, Huyền Cơ Tử bước ra khỏi phòng.

Tiêu Hề Hề đang muốn tới gặp Nam Nguyệt vương, nàng thấy sư phụ đi ra liền hỏi Nam Nguyệt vương thế nào.

Huyền Cơ Tử thở dài "Không ổn."

Tiêu Hề Hề liếc nhìn cánh cửa đóng kín phía sau, thấp giọng hỏi.

"Sư phụ, trước đó người nói người từng đổi mệnh cho một người, là bà ấy à?"

Huyền Cơ Tử không nói gì, xem như là thừa nhận.

Tiêu Hề Hề "Vậy tại sao người không nói cho bà ấy biết?"

Huyền Cơ Tử "Không cần thiết."

Tiêu Hề Hề "Sao lại không cần thiết? Bà ấy là đương sự, có quyền biết sự thật!"

Huyền Cơ Tử tức giận hỏi "Lúc con rời Thịnh Kinh cũng đâu nói cho Lạc Thanh Hàn biết con sắp chết, con còn gạt hắn là con đi du ngoạn, để lại bao nhiêu thư cho hắn. Lúc con làm những chuyện đó, sao không nghĩ hắn cũng có quyền biết sự thật đi?"

Tiêu Hề Hề "……"

Không có gì để nói.

Huyền Cơ Tử "Trong chuyện tình cảm rất khó công bằng chính trực, nếu trong lòng con thích ai đó, sẽ muốn cho người đó tất cả những gì tốt đẹp, sẽ vô thức lâm vào bế tắc."

Tiêu Hề Hề gãi đầu "Thích một người thật khó."

Huyền Cơ Tử "Rất khó."

Đôi sư đồ cùng nhau cúi đầu ủ rũ.

Sau khi Phương Vô Tửu bình phục, Tiêu Hề Hề chuẩn bị rời khỏi Nam Nguyệt.

Còn Huyền Cơ Tử đương nhiên sẽ tiếp tục ở lại Nam Nguyệt, tiếp tục chăm sóc Nam Nguyệt vương.

Nào ngờ trước khi Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu lên đường, lại nghe được tin đại vu đã liên kết mười lăm thôn tạo phản!

Chương 671: Thủ thỉ bên tai

Nội loạn ở Nam Nguyệt bắt đầu.

Nam Nguyệt vương bệnh nặng không thể rời giường, không còn sức lực quản trận chiến, thế nên nhiệm vụ chỉ huy điều động đều đổ lên vai Huyền Cơ Tử.

Tuy Huyền Cơ Tử bình thường không ra đâu, nhưng vào lúc quan trọng lại rất đáng tin.

Dưới sự chỉ huy của ông, phản quân do đại vu cầm đầu chẳng những không giành được lợi thế mà luôn ở thế bất lợi.

Cảm giác bị chèn ép này khiến đại vu thấy bực bội.

Hắn vốn nghĩ Nam Nguyệt vương đang bệnh nặng, nhất định không có sức chỉ huy trận chiến, phản quân do hắn chỉ huy hẳn có thể dễ dàng giành thắng lợi.

Nào ngờ Nam Nguyệt vương lại mời tiếp viện bên ngoài!

Đại vu nghiến răng nghiến lợi.

Không phải mời tiếp viện bên ngoài thôi sao? Hắn cũng có thể!

Huyền Cơ Tử đã sớm đoán được đại vu sẽ cầu cứu tiếp viện bên ngoài.

Dù sao thế cục hiện giờ rất bất lợi cho đại vu, nếu muốn lật ngược tình thế, hắn chỉ có thể cầu cứu tiếp viện bên ngoài.

Theo lý thì nước gần Nam Nguyệt nhất là Đại Thịnh.

Nhưng Đại Thịnh sản vật phong phú, binh mã mạnh mẽ, một nước nhỏ như Nam Nguyệt không thể sánh được, đại vu không thể đưa ra bất kỳ lợi ích nào có thể đánh động Hoàng đế Đại Thịnh, nên đương nhiên không thể mời quân tiếp viện của Đại Thịnh.

Hơn nữa, hắn cũng sợ sau khi binh mã Đại Thịnh đến Nam Nguyệt thì không chịu đi, đến lúc đó thuận thế thôn tính Nam Nguyệt thì hắn sẽ mất nhiều hơn được.

Tiếp theo là nước Liêu.

Nhưng người Liêu hung hãn tham lam, nếu dẫn bọn họ vào Nam Nguyệt, dù cuối cùng thắng trận, Nam Nguyệt cũng sẽ bị đám sói đói này cướp bóc.

Vì vậy, đối với đại vu mà nói, đối tượng hợp tác tốt nhất chính là Mạc Bắc có thế lực ngang ngửa, còn cực kỳ thiếu muối.

Huyền Cơ Tử nói "Ta đã tính thời gian, khoảng một tháng nữa, quân tiếp viện từ Mạc Bắc sẽ đến Nam Nguyệt, chúng ta phải chuẩn bị trước."

Tiêu Hề Hề đang ăn ve sầu nướng.

Hiện giờ vẫn đang là mùa xuân, nhưng thời tiết Nam Nguyệt nóng bức, ve sầu cũng đến mùa hoạt động.

Nàng bắt vài con ve sầu, nướng chín rồi chấm với muối tiêu, vừa thơm vừa giòn.

Nàng vừa ăn vừa hỏi "Người định làm gì?"

Huyền Cơ Tử chậm rãi nói.

"Ta định lập một sứ đoàn tới Đại Thịnh, xin Hoàng đế Đại Thịnh xuất binh giúp chúng ta. Đương nhiên, giúp đỡ mà ta nói chỉ là để quân Đại Thịnh bao quanh Nam Nguyệt. Chỉ cần Mạc Bắc biết Đại Thịnh đứng về phe chúng ta, Mạc Bắc sẽ

không dám nhúng tay vào nội loạn ở Nam Nguyệt. Khi đó ta chỉ cần đối phó với đại vu thì nội loạn ở Nam Nguyệt sẽ lắng xuống."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nhận xét "Ý tưởng hay, nhưng Hoàng đế Đại Thịnh dựa vào đâu mà xuất binh giúp Nam Nguyệt?"

Huyền Cơ Tử vỗ tay "Hỏi hay lắm!"

Phương Vô Tửu đã nhìn thấu kế hoạch của sư phụ, nhưng hắn không nói gì, chỉ im lặng xem kịch.

Huyền Cơ Tử vén vạt áo, ngồi xuống cạnh Tiêu Hề Hề, giả vờ thân thiết.

"Ta định chinh phục Hoàng đế Đại Thịnh từ hai khía cạnh. Một mặt là lợi ích. Ta muốn Nam Nguyệt mở cửa giao thương với Đại Thịnh. Nam Nguyệt không chỉ có hai hồ muối lớn mà muối được sản xuất ra vừa trắng vừa mịn. Dù là Đại Thịnh sản vật phong phú cũng sẽ rất thích. Nam Nguyệt sẽ bán muối cho Đại Thịnh với giá ưu đãi. Đại Thịnh tiếp tục bán cho người dân. Mua đi bán lại, Đại Thịnh sẽ kiếm được rất nhiều tiền!"

Tiêu Hề Hề đang nhai rộp rộp, cảm thấy ý này rất hay, đôi bên cùng có lợi.

Huyền Cơ Tử xoa xoa tay, cười nói.

"Về mặt còn lại, đương nhiên là dùng tình cảm đánh động Hoàng đế Đại Thịnh. Hắn thích con như vậy. Con làm nũng, thả thính, nói mấy câu mềm mỏng với hắn. Dù hắn lòng dạ sắt đá đến đâu thì vẫn sẽ mềm lòng dưới móng vuốt của con."

Tiêu Hề Hề ngừng ăn.

Nàng mặt không biểu cảm hỏi "Sư phụ, người đang bảo con đi mê hoặc chàng à?"

Huyền Cơ Tử chột dạ "Ầy, đừng nói khó nghe vậy chứ. Ta chỉ cần con thủ thỉ bên tai thôi. Dù sao con cũng muốn đi tìm hắn,

chi bằng tiện tay giúp sư phụ một chút. Sư phụ đã già rồi, chỉ cầu xin con lần này, con nỡ lòng từ chối sao?”

Ông nói xong thì bắt đầu lau nước mắt.

Tiếc là lau rất lâu nhưng vẫn không thấy giọt nước mắt nào chảy ra.

Tiêu Hề Hề vô tình vạch trần ông.

“Dù người giả vờ khóc thì cũng xin người khóc nghiêm túc một chút được không?”

Huyền Cơ Tử buông tay xuống, thở dài “Con muốn sao thì mới giúp ta?”

Tiêu Hề Hề li.ếm muối tiêu trên ngón tay, chậm rãi nói.

“Con chỉ cần một lời nói thật của người.”

Huyền Cơ Tử “Lời gì?”

Tiêu Hề Hề “Nam Nguyệt vương là vợ của người thật sao?”

Huyền Cơ Tử “……”

Khuôn mặt già nua với khí chất tiên phong đạo cốt lập tức đỏ bừng.

Ông tức giận nói.

“Đang yên lành, con nói chuyện này làm gì?”

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói.

“Nếu Nam Nguyệt vương là vợ của người, vậy bà ấy là sư mẫu của con. Sư mẫu gặp nạn, vậy con chắc chắn không chối từ. Nhưng nếu bà ấy chỉ là người ngoài, vậy thì con không cần bận tâm. Bản thân con còn một đống chuyện chưa giải quyết xong, làm gì có thời gian quan tâm chuyện của người khác?”

Huyền Cơ Tử chỉ vào nàng "Con quên Nam Nguyệt vương đã tặng cổ Hóa Thân cho con rồi sao? Người ta đã tặng bảo vật cho con, mà con lại không biết báo đáp ân tình?!"

Tiêu Hề Hề giống như lưu manh, không thấy xấu hổ mà còn tự đắc.

"Ừm, đúng vậy, con là người vong ân phụ nghĩa thế đấy."

Huyền Cơ Tử suýt thì nghẹt thở.

Ông quay đầu nhìn đại đệ tử, muốn bảo đại đệ tử ra mặt nói giúp ông.

Nhưng Phương Vô Tửu chỉ cười ôn hòa.

"Con thấy sư muội nói cũng có lý, trước khi hành sự thì nên làm rõ người ta có phải người phe mình hay không, nếu là người phe mình, đương nhiên phải giúp."

Huyền Cơ Tử bị hai đứa đệ tử bất hiếu này chọc tức, tóc bạc gần như nổ tung.

Ông thẹn quá hóa giận, nói "Hai con cố ý ép ta!"

Tiêu Hề Hề "Con chỉ muốn một đáp án chính xác, ép người hồi nào đâu? Phải hoặc không phải, hai đáp án này, người nói một cái đi."

Huyền Cơ Tử "Nói gì mà nói?!"

Tiêu Hề Hề "Nói Nam Nguyệt vương có phải sư mẫu của bọn con không?"

Huyền Cơ Tử gân cổ không nói được lời nào.

Phương Vô Tửu thở dài "Hay là như vầy đi, nếu Nam Nguyệt vương là sư mẫu của bọn con, sư phụ nhéo mặt sư muội một cái, nếu không phải, sư phụ không cần làm gì hết, cứ đi luôn là

được.”

Tiêu Hề Hề phản đối “Sao lại nhéo mặt ta? Sao không nhéo mặt huynh ấy?!”

Phương Vô Tửu “Vì mặt ta nhéo không đã bằng mặt muội.”

Tiêu Hề Hề “……”

Còn đương nhiên như vậy.

Huyền Cơ Tử im lặng nhéo mặt Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề ngẩn một hồi mới phản ứng lại, mở to mắt “Người thừa nhận rồi?!”

Huyền Cơ Tử tăng lực mạnh, nói “Đúng vậy, bây giờ đã hài lòng chưa?”

Tiêu Hề Hề bị nhéo đau, phí sức lắm mới có thể thoát khỏi tay của sư phụ.

Nàng che mặt lại, nói.

“Nhưng con vẫn còn một chuyện không hiểu được.”

Huyền Cơ Tử tức giận nói “Con còn muốn biết gì nữa?”

Tiêu Hề Hề “Nếu năm đó người chỉ lấy một sợi tóc của Nam Nguyệt vương, vậy người làm sao vượt qua nhiệm vụ sư môn?”

Sợi tóc đó có thể là bảo vật với Huyền Cơ Tử, nhưng với Huyền Môn lại chẳng là gì cả.

Chương 672: Nam Phượng công chúa

Huyền Cơ Tử không muốn trả lời vấn đề này.

Nhưng ông không chịu được sự nài nỉ của đệ tử, nên cuối cùng đành nói thật.

“Quả thật ta chỉ lấy một sợi tóc của bà ấy, khi ta về Huyền Môn, sư phụ hỏi ta mang về thứ gì, ta nói ta mang về trái tim chân thành của Nam Nguyệt vương.”

Trái tim chân thành của Nam Nguyệt vương đương nhiên là bảo vật quý giá nhất của cả nước Nam Nguyệt.

Lý do này đã thành công thuyết phục sư phụ của Huyền Cơ Tử.

Tiêu Hề Hề chợt hiểu ra “Thì ra là vậy!”

Huyền Cơ Tử thở dài, tuy ông lấy đi trái tim của người ta nhưng cũng để lại trái tim của mình, không nói rõ là ai được hời?

Thời gian cấp bách, sáng sớm hôm sau, Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu thu dọn hành lý chuẩn bị lên đường.

Đi cùng bọn họ còn có sứ đoàn của Nam Nguyệt.

Cả sứ đoàn có năm mươi người, bao gồm Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu thì có năm mươi hai người.

Người dẫn đầu sứ đoàn tình cờ lại là Việt Cương.

Việt Cương vốn nghi ngờ hai sư huynh muội Tiêu Hề Hề và

Phương Vô Tửu có lai lịch bất phàm, kế đó hắn thử kiểm tra hai người nhưng cuối cùng kết quả đạt được lại là món canh rắn thơm ngon.

Sau đó, hắn thấy hai sư huynh muội này được Nam Nguyệt vương tín nhiệm, thậm chí còn khiến Nam Nguyệt vương giao cổ Hóa Thân cho bọn họ, điều này khiến Việt Cương càng không dám thường.

Trước khi đi, ba người đến từ biệt Nam Nguyệt vương.

Nam Nguyệt vương cố gắng chống đỡ cơ thể ốm yếu của mình, nói với Việt Cương.

"Đến Thịnh Kinh, các ngươi phải nghe theo Tiêu cô nương và Phương công tử, họ quen thuộc nơi đó, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, các ngươi nghe lời họ sẽ không phạm sai lầm."

Việt Cương cúi đầu đáp "Tôi nhớ rồi."

Nam Nguyệt vương nhìn Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu, cảm kích nói "Lần này phiền hai người rồi."

Tiêu Hề Hề cười ngọt ngào với bà.

"Có thể giúp sư mẫu là vinh hạnh của bọn con."

Huyền Cơ Tử đứng bên cạnh ho khan một tiếng, mặt đỏ bừng.

Mặt Nam Nguyệt vương cũng hơi đỏ lên "Đứa … đứa trẻ này đang nói bậy gì đó? Ta thành sư mẫu của con khi nào?"

Tiêu Hề Hề tự tin nói "Hôm qua sư phụ đã thừa nhận rồi!"

Nam Nguyệt vương nhìn Huyền Cơ Tử.

Huyền Cơ Tử không cách nào biện minh, chỉ có thể cười ngượng.

Nam Nguyệt vương cũng không hỏi tiếp, vẫy tay với Tiêu Hề Hề.

“Con qua đây.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn đi tới.

Nam Nguyệt vương “Lần này đã phiền hai con đi chuyến này giúp Nam Nguyệt, ta không biết phải cảm tạ thế nào mới được.”

Tiêu Hề Hề “Không sao, bọn con vốn định đến Thịnh Kinh, chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, sư mẫu không cần bận tâm.”

Nàng luôn miệng gọi sư mẫu, không hề có gánh nặng tâm lý gì.

Nam Nguyệt vương bị chọc cười.

“Tuy nói là tiện tay giúp, nhưng dù sao hai con cũng đã ra sức. Ta không thể để hai con làm không công. Ta muốn cho con danh hiệu công chúa. Như vậy con đại diện chúng ta đi sứ đến Đại Thịnh sẽ càng danh chính ngôn thuận. Sau này dù ta không còn nữa, người dân Nam Nguyệt vẫn sẽ kính trọng công chúa này.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên, không ngờ một cá muối như mình lại có thể trở thành công chúa.

Nàng nhìn sư phụ, thấy ông không phản đối, mới gật đầu đồng ý.

“Đa tạ sư mẫu.”

“Ta thích nhất là hoa phượng, hoa phượng của Nam Nguyệt, sau này con chính là Nam Phượng công chúa của Nam Nguyệt, được không?”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Nam Nguyệt vương lấy một ngọc bội đưa cho nàng.

“Sau này chỉ cần con giữ nó, bất kỳ người Nam Nguyệt nào thấy con đều sẽ biết thân phận của con.”

Tiêu Hề Hề hai tay cầm ngọc bội.

Hồng ngọc chạm khắc thành hoa phượng, bên dưới có tua vàng, ấm áp rực rỡ, nhìn rất đẹp.

Nàng cất ngọc bội, cảm ơn lần nữa.

Nam Nguyệt vương nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của nàng, không khỏi lo lắng cho nàng.

Nam Nguyệt vương nói với những người khác “Mọi người ra ngoài trước đi, ta có mấy lời muốn nói riêng với công chúa.”

Những người khác đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi phòng, Huyền Cơ Tử gọi Đại đệ tử của mình sang một bên, nhỏ giọng nói.

“Ta tính toán thời gian, chưa đầy hai tháng nữa là đến sinh nhật thứ mười chín của Hề Hề. Không thể chậm trễ hơn nữa. Sau khi hai con rời Nam Nguyệt, thì cho Hề Hề dùng cổ Hóa Thân ngay. Đợi hai con đến Thịnh Kinh thì cũng gần đến sinh nhật của con bé. Sau ngày sinh nhật, ta sẽ đổi mệnh cho con bé. Hai con nhớ kỹ thời gian, không được bỏ lỡ.”

Chuyện này có liên quan đến tính mạng của Tiêu Hề Hề, không thể qua loa, Phương Vô Tửu nhớ kỹ lời sư phụ nói.

Phương Vô Tửu hỏi “Lúc Hề Hề tỉnh lại, muội ấy nhất định phải ở cạnh Lạc Thanh Hàn sao?”

Chuyện hắn muốn hỏi thật ra là khoảng cách tối đa giữa Hề Hề và Lạc Thanh Hàn có thể duy trì là bao nhiêu? Biết được khoảng cách tối đa là bao nhiêu thì bọn họ biết sau đó phải làm gì.

Huyền Cơ Tử hiểu ý của hắn.

“Đương nhiên hai đứa nó ở càng gần càng tốt, nhưng lỡ như có chuyện ngoài ý muốn, khoảng cách tối đa không thể vượt quá mười dặm.”

Phương Vô Tửu gật đầu, biểu thị mình đã hiểu.

Huyền Cơ Tử lại giải thích thêm vài chuyện, là những chi tiết cần chú ý sau khi đổi mệnh.

Lúc Tiêu Hề Hề bước ra khỏi phòng, Huyền Cơ Tử vừa mới dặn xong những gì cần dặn.

Huyền Cơ Tử “Được rồi, thời gian không còn sớm, hai con mau lên đường đi, chúc hai con thượng lộ bình an.”

Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề bái biệt cáo từ ông.

Đoàn người cứ thế rời thôn Đại Nguyệt.

Nhiều nơi ở Nam Nguyệt đang có chiến tranh.

May là có Việt Cương thông thạo địa hình dẫn đường, đoàn người thành công tránh được các giao điểm, lặng lẽ rời nước Nam Nguyệt.

Phương Vô Tửu đếm thời gian, phát hiện còn đúng năm mươi ngày nữa là đến sinh nhật thứ mười chín của Tiêu Hề Hề.

Hắn nhắc nhở.

“Thời gian có hạn, muội dùng cổ Hóa Thân trước đi. Sư phụ nói với ta, người sẽ đổi mệnh cho muội sau ngày sinh nhật muội. Chúng ta không thể làm lỡ thời gian.”

Tiêu Hề Hề lo lắng “Sau khi ta dùng cổ Hóa Thân sẽ biến thành người chết, mọi người mang theo người chết đi đường có tiện không?”

Phương Vô Tửu "Không sao, ta tự có cách."

Thấy hắn nói vậy, Tiêu Hề Hề không do dự nữa.

Sau khi ăn uống no nê, nàng lấy lọ ngọc đen từ trong ngực, đổ cổ Hóa Thân bên trong ra nuốt vào bụng.

Kế đó tầm mắt Tiêu Hề Hề tối sầm lại, trực tiếp ngã xuống.

Phương Vô Tửu nhanh tay đỡ lấy nàng.

Hắn thử dò hơi thở, quả nhiên nàng đã tắt thở.

Cả cơ thể cũng nhanh chóng cứng ngắc.

Phương Vô Tửu bảo Việt Cương đến thôn gần đó mua một cỗ quan tài.

Bọn họ đặt Tiêu Hề Hề vào quan tài.

Lúc này Tiêu Hề Hề là một xác chết vô hồn, nằm trong quan tài có cảm giác khá hợp.

Vì bọn họ phải mang theo quan tài đi đường, cả sứ đoàn cải trang thành đội ngũ đưa tang chuyển di thể người thân về quê hương an táng.

Đoàn người khá đông, nhìn rất bắt mắt, dọc đường thu hút nhiều người chú ý, nhưng không ai nghĩ nhiều, có người thấy xui xẻo nên khi thấy bọn họ đều tránh xa.

Lúc kiểm tra vào thành, quan binh cũng không kiểm tra kỹ càng, chỉ liếc nhìn sơ qua rồi cho bọn họ đi.

Điều này đã đẩy nhanh đáng kể hành trình nhiệm vụ, giúp bọn họ tránh được rất nhiều rắc rối.

Chương 673: Nàng có tránh được không?

Hầu như mỗi đêm Phương Vô Tửu đều mở quan tài ra xem xét.

Ban đầu sắc mặt Tiêu Hề Hề ngoài hơi xám xịt ra thì không có biến hóa gì lớn, từ ngày thứ ba trở đi, vô số sợi tơ trắng như tơ nhện thoát ra khỏi cơ thể nàng.

Những sợi tơ đó bao bọc toàn bộ cơ thể nàng, tầng tầng lớp lớp, cuối cùng tạo thành một kén trắng dày kín khí.

Ngày thứ hai mươi, Phương Vô Tửu mở quan tài, chỉ thấy một kén dài hình bầu dục trắng.

Tiêu Hề Hề được bọc trong kén trắng, không biết nàng ở bên trong ra sao.

Đến ngày thứ bốn mươi, kén trắng bắt đầu có những chuyển động nhẹ, như thể có người đang vùng vẫy bên trong.

Phương Vô Tửu nhận thấy điều kỳ lạ, đặt lòng bàn tay lên mặt kén trắng.

“Hề Hề!”

Trong kén trắng không có người đáp lại, nhưng tiếng vùng vẫy không hề nhỏ.

Phương Vô Tửu bất lực, chỉ đành yên lặng tiếp tục quan sát.

Sứ đoàn đến Thịnh Kinh vào ngày thứ bốn mươi lăm.

Cùng lúc đó, mật thư do đại vu viết cũng được gửi đến tay

Mạc Bắc vương.

Trong thư, đại vu xin Mạc Bắc vương xuất binh đến giúp hắn.

Sau khi xong chuyện, mỗi năm hắn sẽ gửi một trăm ngàn tấn muối cho Mạc Bắc.

Nam Nguyệt có hai hồ muối, sản lượng rất cao, Mạc Bắc vừa hay lại thiếu muối.

Đối với người dân Mạc Bắc, muối quý như vàng.

Yêu cầu của đại vu chẳng khác nào gãi vào chỗ ngứa của Mạc Bắc vương.

Sau khi nhận được thư, Mạc Bắc vương vui mừng, lệnh con trai cả dẫn hai mươi ngàn binh mã tiến thẳng đến Nam Nguyệt.

Hai mươi ngàn binh mã trông như một con số nhỏ, nhưng đối với Nam Nguyệt có tổng dân số không vượt quá sáu mươi ngàn người thì con số này đã được coi là rất lớn.

Sau khi sứ đoàn Nam Nguyệt vào Thịnh Kinh, trước tiên bọn họ thuê một tiểu viện vắng vẻ nghỉ ngơi.

Bây giờ đang giữa hạ, thời điểm nóng nhất trong năm.

Tuy nhiên chút nắng nóng này chẳng là gì đối với người Nam Nguyệt vốn đã quen với nhiệt độ và độ ẩm cao ở phía nam.

Bọn họ thậm chí còn thấy ở đây rất thoải mái.

Thời gian Tiêu Hề Hề tỉnh lại vẫn còn ba ngày.

Tận dụng thời gian rảnh rỗi, Phương Vô Tửu đưa sứ đoàn dạo thành mấy vòng, để nhóm người nhà quê luôn sống ở Nam Nguyệt, chưa từng thấy thế giới bên ngoài này nhìn thấy sự thịnh vượng của vương triều Đại Thịnh.

Năm mươi người Nam Nguyệt bị sốc trước khung cảnh náo nhiệt ở đây.

Có những món ngon họ chưa từng ăn, có những bộ quần áo đẹp họ chưa từng mặc và rất nhiều thứ kỳ lạ họ chưa từng thấy.

Lần này Việt Cương ra ngoài, cố ý mặc hai bộ quần áo đẹp nhất của mình.

Nhưng lúc này, hắn nhìn những tấm lụa thượng hạng được trưng bày trong tiệm vải, chợt cảm thấy mình đang bị so sánh.

Thật ra quần áo hắn mặc có thủ công rất tốt, nhưng chất liệu còn lâu mới mềm mại mịn màng như lụa, chất lượng còn kém mấy bước.

Việt Cương phất tay, lập tức mua hết loại vải mà mình thích.

Dọc đường đi, hắn học được rất nhiều tiếng phổ thông Đại Thịnh từ Phương Vô Tửu, bây giờ hắn có thể giao tiếp đơn giản, mấy chuyện như mua đồ có thể tự mình giải quyết, không cần Phương Vô Tửu phiên dịch.

Ngoài vải vóc, Việt Cương còn mua rất nhiều thứ, có thứ để dùng, có thứ mang về cho gia đình.

Những người Nam Nguyệt đi cùng không giàu có như trưởng thôn, nhưng cũng kiềm không được mua rất nhiều thứ.

Hiếm khi được đến đây, không ai muốn trở về tay trắng.

Việt Cương ngẩng đầu nhìn tấm biển trước mặt, tốn sức lắm mới nhận ra chữ ở giữa.

“Đây là cái gì Quang cái gì?”

Phương Vô Tửu “Đây là Lưu Quang Các, tửu lâu nổi tiếng trong thành.”

Việt Cương "Nếu đã nổi tiếng, chúng ta vào thử xem!"

Hắn nhấc chân định bước vào trong thì bị hầu bàn ngăn lại.

Hầu bàn mỉm cười hỏi "Quý khách có đặt chỗ trước chưa?"

Việt Cương nói chưa.

Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện chỉ ăn một bữa cơm cũng cần đặt chỗ trước.

Hầu bàn vẫn mỉm cười nói "Chỗ của chúng tôi đã đầy rồi, nếu không đặt chỗ trước thì không thể vào được, mong quý khách thứ lỗi, hôm khác hãy quay lại."

Việt Cương không vui, dù sao hắn cũng là trưởng thôn nước Nam Nguyệt, quản lý cả một thôn, rất nhiều người phải xem sắc mặt hắn hành sự, nào từng bị từ chối như vậy?

Phương Vô Tửu nhận thấy tâm trạng hắn thay đổi, nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Đây là tài sản dưới danh nghĩa của Anh vương, Anh vương và đương kim Hoàng đế là huynh đệ ruột thịt, chúng ta tốt nhất đừng gây chuyện ở đây."

Việt Cương chỉ đành kìm nén bất mãn của mình, dẫn mọi người rời đi.

Cũng thật trùng hợp, lúc này xe ngựa của phủ Anh vương dừng trước cửa vào Lưu Quang Các.

Anh vương Lạc Dạ Thần và vương phi Bộ Sanh Yên xuống xe.

Hầu bàn thấy họ đến, vội tiến tới ân cần hành lễ.

Lúc này Phương Vô Tửu và nhóm người Việt Cương đã quay người rời đi, nhưng Lạc Dạ Thần vẫn thoáng thấy bóng lưng của Phương Vô Tửu.

Nhưng chỉ là một cái nhìn thoáng qua

Chẳng mấy chốc, bóng lưng đó biến mất ở góc phố, không nhìn thấy nữa.

Bộ Sanh Yên hỏi "Chàng nhìn gì vậy?"

Lạc Dạ Thần "Ta thấy người vừa nãy trông rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi."

Bộ Sanh Yên nhìn theo hướng y nhìn, không thấy gì cả.

Nàng hỏi "Chàng có cần đuổi theo hỏi không?"

Lạc Dạ Thần lười vận động "Bỏ đi, người đi xa rồi, mặc kệ hắn, chúng ta vào trong ăn cơm đã."

Hai người bước vào Lưu Quang Các.

Chưởng quầy sau khi nghe tin vội chạy đến, nhiệt tình tiếp đãi hai người.

Vì còn đang để tang nên vợ chồng Anh vương chỉ được ăn chay, chỉ được uống trà, không được uống rượu.

Sau khi chưởng quầy chào hỏi xong, thức thời ra khỏi phòng riêng, chừa không gian riêng cho đôi vợ chồng trẻ.

Bộ Sanh Yên liếc nhìn chậu hoa hồng trên bệ cửa sổ, chợt thở dài.

"Một năm rồi."

Lạc Dạ Thần cũng nhìn chậu hoa hồng, nhớ một năm trước y tỏ tình với Bộ Sanh Yên tại đây, một nữ nhân ném bánh từ trên tầng hai xuống, rắc cánh hoa hồng lên đầu bọn họ.

Nghĩ đến nữ nhân đó, Lạc Dạ Thần thấy rất phức tạp.

Vốn dĩ y rất ghét nữ nhân đó, nhưng bây giờ nữ nhân đó thật sự không còn nữa, y cảm thấy mình mất đi rất nhiều niềm vui, thậm chí cuộc sống cũng trở nên buồn tẻ rất nhiều.

Bộ Sanh Yên đột nhiên hỏi "Chàng thấy cô ấy còn về nữa không?"

Lạc Dạ Thần bĩu môi "Ai biết được."

Bộ Sanh Yên "Nếu không có cô ấy, có lẽ hai chúng ta chưa chắc thành được, ta có hơi nhớ cô ấy, hi vọng cô ấy có thể sớm trở về."

Lạc Dạ Thần nói "Ta nghĩ cô ấy không nên về thì tốt hơn."

Bộ Sanh Yên kinh ngạc "Tại sao?"

Lạc Dạ Thần "Cô ấy quá bắt mắt, nếu cô ấy quay lại sẽ cản đường rất nhiều người."

Tân đế vừa đăng cơ, thế cục trong triều chưa ổn định, một năm qua điều động nhân sự trong triều chưa từng dừng lại, các thế lực âm thầm cạnh tranh, mong thu được nhiều lợi ích hơn cho phía họ.

Không chỉ triều đình, còn có hậu cung.

Nếu tân đế có chính thất thì không sao, nhưng tân đế khi còn là Thái tử, cả Thái tử phi cũng không có.

Đến nay ngôi vị Hoàng hậu vẫn còn bỏ trống.

Điều này khiến cho nhiều người có ý tưởng tiến xa hơn.

Một khi Tiêu trắc phi quay về, nàng sẽ trở thành vật cản người khác tiến về phía trước.

Rất nhiều người sẽ muốn diệt trừ nàng.

Hơn nữa năm đó Thái tử vì cứu Tiêu trắc phi mà bất chấp tính

mạng, mặc kệ người xung quanh ngăn cản, mạo hiểm trở về Thịnh Kinh.

Bộ dạng điên cuồng bất chấp mọi thứ đó khiến những người tận mắt chứng kiến đến nay vẫn còn sợ hãi.

Những người trung thành với tân đế chắc chắn sẽ không cho phép một nữ nhân có thể khiến tân đế mất hết lý trí như vậy ở lại trong cung.

Triều đình hậu cung, bao nhiêu âm mưu quỷ kế, nàng có tránh được không?

Chương 674: Phá kén

Nghĩ đến đây, Bộ Sanh Yên lại thở dài.

“Nghĩ như vậy, cô ấy tiêu sái rời đi trước khi tân đế đăng cơ, cũng xem như là dũng cảm rút lui, ngược lại sẽ khiến tân đế nhớ cô ấy cả đời.”

Lạc Dạ Thần dùng đũa chọc chọc món ăn, cười giễu.

“Phải rồi, cô ấy rời đi như chẳng có chuyện gì cả. Bây giờ không biết đang tự do vui vẻ ở đâu nữa! Tội nghiệp đệ đệ khờ khạo kia của ta không quên được cô ấy. Có thời gian rảnh là chạy đến điện Thanh Ca, cũng không cho ai theo hầu. Bây giờ thời tiết nóng bức còn đỡ. Năm ngoái đón Tết, ngoài trời tuyết rơi dày đặc. Điện Thanh Ca không có người ở, đương nhiên không đốt địa noãn, một giọt nước đổ xuống sàn cũng có thể đông thành đá. Đệ ấy thì hay rồi, một mình ngồi ở điện Thanh Ca suốt đêm, suýt nữa thì chết cóng.”

Bộ Sanh Yên nghe vậy cau mày “Thường công công không khuyên lời nào sao?”

Lạc Dạ Thần “Sao Thường công công lại không khuyên? Không chỉ Thường công công, Thái hoàng thái hậu khuyên rồi, ta cũng khuyên rồi, nhưng vô ích. Bản thân đệ ấy không quan tâm thân thể của mình, người khác có nói thế nào cũng vô dụng thôi.”

Lúc này Bộ Sanh Yên không biết phải nói gì mới tốt.

Nàng thấy Lạc Dạ Thần vẫn đang dùng đũa chọc, một dĩa đậu hủ chiên bị chọc toàn là lỗ.

Bộ Sanh Yên đập đũa của y đi, bực mình nói.

“Chàng ăn thì ăn, không ăn thì thôi, chà đạp thức ăn để làm gì?”

Lạc Dạ Thần hậm hực đặt đũa xuống.

Bộ Sanh Yên rót cho mình một tách trà, nhấp một ngụm rồi đột nhiên hỏi.

“Nghe nói Thái hậu đang thu xếp chuyện tuyển tú.”

Lạc Dạ Thần không quan tâm.

“Ừm, hiện giờ hậu cung quá ít người, hoàng tổ mẫu thấy không được cho nên muốn chọn vài người vào cung, để hoàng cung có sức sống hơn, dù sao cũng chỉ là một cuộc tuyển chọn nhỏ, còn chưa hết thời hạn để tang của phụ hoàng, sẽ không làm quá lớn.”

Nếu là trước kia, y còn có chút mong chờ tuyển tú, dù sao tuyển tú không chỉ tuyển cho Hoàng đế, mà còn tuyển cho các tông thân.

Nói không chừng y có thể nhân cơ hội này rước hai thiếp thất xinh đẹp về nhà.

Nhưng hiện giờ có cọp cái Bộ Sanh Yên nắm quyền, Lạc Dạ Thần thậm chí còn không dám nghĩ tới.

Nữ nhân này một khi dữ lên thì thật sự rất hung dữ, dù y là tướng công của nàng, nhưng lúc nàng ra tay xử lý không hề thương xót.

Nếu y dám cưới thiếp thất về thật, e là nửa đời sau sẽ khó sống.

Y thật sự sợ nàng.

Hiện giờ tuyển tú không liên quan gì đến y, đương nhiên y

cũng không có hứng thú.

Nhìn bộ dạng của y, Bộ Sanh Yên cũng không lười để ý, tự bản thân ngẫm nghĩ.

Nàng biết Thái hoàng thái hậu nói mấy lời đó chỉ là nói với bên ngoài thôi.

Nàng nhớ nhà mẹ của Thái hoàng thái hậu có hai cô con gái đang đến tuổi đợi gả, nghe nói tướng mạo xinh đẹp tài giỏi.

Thái hoàng thái hậu có ý định gì khi đề nghị tuyển tú, mọi người đều biết rõ.

Chỉ là nhìn thấu nhưng không nói mà thôi.

Thời gian ba ngày trôi qua.

Sinh nhật thứ mười chín đã qua, mấy ngày nữa Tiêu Hề Hề sẽ tỉnh lại.

Phương Vô Tửu vẫn đứng bên quan tài chờ đợi kết quả.

Cuộc giằng co trong kén trắng ngày càng khốc liệt, như thể có người đang dùng hết sức phá kén trắng thoát ra.

Phương Vô Tửu muốn giúp nàng xé kén trắng, nhưng không thể, Tiêu Hề Hề phải tự mình thoát ra, người ngoài can thiệp sẽ dẫn đến thất bại.

Một khi thất bại, Tiêu Hề Hề sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Vì vậy, dù Phương Vô Tửu lo lắng đến đâu cũng chỉ có thể đứng nhìn, không làm gì được.

Chuyển động trong kén trắng ngày càng mạnh hơn, thậm chí cả quan tài cũng bắt đầu rung chuyển.

Phương Vô Tửu gọi một tiếng "Hề Hề."

Tiêu Hề Hề bây giờ không thể nghe thấy gì.

Toàn thân nàng bị quấn trong tấm lụa trắng, mắt tai mũi miệng cũng bị quấn chặt, nàng cảm giác như sắp nghẹt thở.

Điều khiến nàng khó chịu hơn là cảm giác đau đớn như bị dao đâm vào cơ thể.

Giống như bị lăng trì sống.

Quả thật là sống không bằng chết!

Tiêu Hề Hề nghiến răng không bỏ cuộc, cố gắng để bản thân không ngất đi.

Nàng phải sống!

Có người đang đợi nàng.

Nếu nàng chết, người đó sẽ đau buồn biết bao.

Tiêu Hề Hề chịu đựng cơn đau, cố hết sức giơ tay lên.

Nắm lấy một mảnh lụa trắng kéo thật mạnh!

Toạc một tiếng.

Lụa trắng đứt ra.

Sợi tơ trắng nối liền với da thịt của nàng sau khi bị kéo ra, trên da thịt xuất hiện vết rách, máu tươi trào ra.

Phương Vô Tửu đang canh giữ quan tài, thấy máu đỏ từ từ chảy ra từ kén trắng.

Hắn giật mình.

“Hề Hề! Muội phải gắng lên!”

……

Trong cung.

Lạc Thanh Hàn vừa phê duyệt xong tấu chương hôm nay, mới đứng dậy đã thấy nữ sử từ cung Trường Lạc tới.

Nữ sử còn mang theo một xấp bức họa.

“Khởi bẩm bệ hạ. Nô tỳ phụng lệnh Thái hoàng thái hậu mang những bức họa tú nữ tham gia tuyển tú đến cho ngài xem thử. Nếu ngài để mắt đến ai, chỉ cần nói một tiếng. Thái hoàng thái hậu sẽ sai người sắp xếp trước.”

Những tú nữ có thể gửi trước chân dung cho Hoàng đế đương nhiên đều xuất thân từ thế gia.

Lạc Thanh Hàn không thèm nhìn, thờ ơ nói.

“Mọi chuyện giao cho hoàng tổ mẫu làm chủ.”

Thấy Hoàng đế lạnh lùng, nữ sử không khỏi thở dài trong lòng, nhưng cũng không dám nói gì thêm, cung kính cáo lui.

Trở về cung Trường Lạc, nữ sử truyền đạt phản ứng của Hoàng đế với Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu hơi nhíu mày.

Tuy Hoàng đế nói mọi chuyện do bà làm chủ, nhưng cả chân dung cũng không nhìn, chứng tỏ Hoàng đế vốn không quan tâm chuyện tuyển tú.

Không quan tâm, không để ý.

Đây là thái độ của Hoàng đế đối với hậu cung bây giờ.

Chính thái độ này khiến mọi người càng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Nếu Hoàng đế chống cự quyết liệt hoặc tỏ ra bài xích, Thái

hoàng thái hậu sẽ có thể tìm cách đối phó.

Nhưng thái độ này của Hoàng đế làm người ta muốn nói vài câu nhưng lại không biết nói gì.

Thái hoàng thái hậu hỏi "Sau khi ngươi rời ngự thư phòng, có biết Hoàng đế đi đâu không?"

Nữ sử thành thật trả lời "Nô tỳ thấy long xa của bệ hạ đi về hướng điện Thanh Ca."

Thái hoàng thái hậu bất mãn "Lại là điện Thanh Ca."

Bà biết sống trong điện Thanh Ca chính là Tiêu trắc phi, trước đó bà cũng từng qua lại với Tiêu trắc phi, nhưng bà hoàn toàn không ngờ, một Tiêu trắc phi cỏn con lại có thể chiếm giữ trái tim Lạc Thanh Hàn.

Dù bây giờ Tiêu trắc phi đã không còn, Lạc Thanh Hàn vẫn nhớ nàng, bỏ mặc hậu cung.

Nếu Tiêu trắc phi còn đó, Thái hoàng thái hậu nhất định sẽ nghĩ cách diệt trừ nàng.

Hậu cung không cho phép tồn tại một nữ nhân mê hoặc quân vương như vậy!

Nhưng Tiêu trắc phi đã không còn nữa.

Người đã không còn, Thái hoàng thái hậu có bất mãn đến đâu cũng chỉ có thể nhịn.

Nữ sử nhẹ giọng an ủi nói.

"Con người là vậy, luôn nhớ về những thứ đã mất, nhưng người cũng không cần quá lo lắng. Thời gian lâu dần, Hoàng đế tự nhiên sẽ chậm rãi nghĩ thông. Đến lúc đó ngài ấy sẽ biết thương tiếc người trước mắt."

Thái hoàng thái hậu bất lực thở dài “Hi vọng Hoàng đế có thể sớm nghĩ thông.”

Chương 675: Cuộc sống mới

Mặt trời lặn, bầu trời tối dần, Tiêu Hề Hề thoát ra khỏi kén trắng.

Kén trắng bị xé ra, một cánh tay trắng nõn thon dài từ bên trong thò ra.

Đầu ngón tay trắng như ngọc vẫn còn dính máu.

Tôn lên nước da trắng sáng không tì vết.

Một giọng nói yếu ớt phát ra từ kén trắng.

“Đại sư huynh.”

Phương Vô Tửu lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ bé đó.

Hắn dùng sức kéo mạnh, Tiêu Hề Hề được kéo ra khỏi kén trắng.

Quần áo trên người nàng đã rách nát, trên người có vài vết thương, khắp nơi đều máu, nhìn rất đáng sợ.

Phương Vô Tửu cầm áo khoác bên cạnh quấn chặt Tiêu Hề Hề, sau đó bế nàng đặt lên giường.

Hắn mang nước nóng đến lau máu trên mặt nàng.

Nhìn rõ khuôn mặt của nàng lúc này, Phương Vô Tửu nhất thời ngẩn người.

Vốn hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để nhìn thấy một Tiêu Hề Hề hoàn toàn khác.

Nhưng thực tế, dung mạo của nàng lúc này cũng không mấy khác trước đây, nhìn thoáng thì cảm thấy xa lạ, nhưng nhìn kỹ thì giống với ngoại hình trước đó đến năm phần.

Đặc biệt là khi nàng mở mắt, cảm giác tương tự càng rõ ràng hơn.

Bây giờ Tiêu Hề Hề kiệt sức, thậm chí không muốn cử động một ngón tay.

Phương Vô Tửu hỏi "Muội thấy thế nào? Trên người còn chỗ nào khó chịu không?"

Tiêu Hề Hề chật vật thốt ra hai chữ.

"Ta … đói …"

Phương Vô Tửu thầm nghĩ, quả nhiên là Tiêu Hề Hề, vừa mới thoát chết, việc đầu tiên sau khi tỉnh lại là ăn.

Hắn nhờ người mang đồ ăn đến.

Tiêu Hề Hề ngửi thấy mùi đồ ăn, lập tức mở miệng, bày ra tư thế chờ đút.

Phương Vô Tửu bưng bát cầm đũa đút cho nàng từng miếng.

Lúc Tiêu Hề Hề còn nhỏ, Phương Vô Tửu cũng từng đút cho nàng ăn, hắn có kinh nghiệm phong phú, động tác rất thuần thục.

Sau khi ăn uống no đủ, Tiêu Hề Hề thấy cơ thể mình có chút sức lực.

Nàng nói muốn đi tắm.

Cả người toàn mùi máu, vài chỗ còn dính tơ trắng, thật sự rất khó chịu.

Phương Vô Tửu tự mình mang nước nóng tới, thấy nàng có thể tự xuống giường liền rời đi.

Hắn đứng đợi ngoài cửa.

Hắn ngước nhìn màn đêm đen kịt, rải rác vô số vì sao.

Vẫn còn một canh giờ nữa mới đến giờ tý.

Chờ giờ tý qua đi, Tiêu Hề Hề sẽ hoàn toàn vượt qua kiếp số này.

Một lúc sau, giọng Tiêu Hề Hề từ trong phòng truyền ra.

“Ta xong rồi.”

Phương Vô Tửu đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vẫn còn đọng lại chút hơi nước, trông hơi mờ ảo.

Tiêu Hề Hề đã mặc xong quần áo.

Nàng đang ngồi trên ghế, cầm chiếc gương trên tay, quan sát tướng mạo hiện tại của mình.

Vẫn khuôn mặt trái xoan, vẫn đôi mắt hạnh.

Trông rất giống dung mạo trước đây.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện chỗ không giống.

Ví như có một nốt ruồi son nhỏ ở dái tai bên phải của nàng.

Nàng véo dái tai, nhẹ xoa xoa nốt ruồi son.

Nàng nhớ trước khi xuyên đến đây, trên tai nàng cũng có một nốt ruồi son.

Cùng kích thước, cùng vị trí.

Như thể nốt ruồi son cùng xuyên không với nàng.

Không chỉ nốt ruồi mà cả mũi miệng của nàng đều giống hệt như trước khi nàng xuyên đến đây.

Tiêu Hề Hề Hề cẩn thận nhìn gương.

Nàng phát hiện khuôn mặt hiện tại của mình có năm phần là trước khi nàng xuyên không, năm phần là sau khi nàng xuyên không.

Sự kết hợp của cả hai khiến nàng không phân biệt được kiếp trước và kiếp này.

Phương Vô Tửu giúp nàng đổ nước tắm, sau đó lại hỏi.

“Bây giờ muội thấy thế nào?”

Tiêu Hề Hề bỏ gương xuống “Tạm ổn, nhưng không có nhiều sức lực.”

Nàng biết nguyên nhân là do chất độc trong cổ trùng để lại.

Trước đó Nam Nguyệt vương đã nói với nàng, sau khi nàng dùng cổ Hóa Thân, một phần độc sẽ ở lại trong cơ thể nàng.

Chất độc đó sẽ dần được đào thải ra khỏi cơ thể theo thời gian.

Việc này sẽ mất khoảng hai đến ba năm.

Trước khi chất độc được loại bỏ hoàn toàn, nàng phải nghỉ ngơi nhiều, bổ sung nhiều dinh dưỡng, hạn chế vận động vất vả, không để cảm xúc dao động quá nhiều.

Một khi cơ thể nàng yếu đi hoặc cảm xúc dao động quá nhiều, có thể sẽ khiến chất độc phát tác.

Nàng sờ má mình, lo lắng hỏi.

“Đại sư huynh, huynh có thấy tướng mạo bây giờ của muội kỳ

lạ không?”

Phương Vô Tửu nhìn mặt nàng một lát, nghiêm túc nói “Không kỳ lạ, rất đẹp.”

Hắn không nói dối, khuôn mặt này của Hề Hề quả thật rất đẹp.

Mắt sáng răng trắng, mũi cao, môi anh đào.

Hàng mi dài cong vút.

Mái tóc đen xõa ra sau lưng tôn lên nước da trắng ngần.

Lúc nàng cười, hai bên má có lúm đồng tiền, trông xinh đẹp ngoan ngoãn, khiến người khác yêu thích.

Dù đây không phải là kiểu khiến người ta vừa nhìn là thấy tuyệt trần, nhưng rất thu hút, thuộc kiểu càng nhìn càng đẹp.

Tiêu Hề Hề vui vẻ cười “Nếu đại sư huynh thấy đẹp, vậy chắc chắn ta rất đẹp.”

Phương Vô Tửu cũng cười nói “Tin tưởng mắt nhìn của ta đến vậy sao?”

Tiêu Hề Hề “Trong năm sư huynh đệ chúng ta, chỉ có huynh là mắt nhìn kiểu trai thẳng nhất, nếu huynh đã nói ta đẹp, hẳn là trai thẳng Lạc Thanh Hàn kia cũng sẽ nghĩ ta đẹp.”

Phương Vô Tửu “……”

Dù không hiểu lắm ý nghĩa của trai thẳng nhưng cứ cảm thấy đó không phải là một từ hay.

Lúc này, tiếng chuông xa xa từ trên thành lâu vang lên.

Tiếng này tiếp tiếng kia.

Vang lên đúng ba lần.

Có nghĩa là đã đến nửa đêm, cổng thành đóng lại, lệnh giới nghiêm trong thành bắt đầu.

Cũng có nghĩa là một ngày mới đã đến.

Phương Vô Tửu cười nói "Hề Hề, chúc mừng muội có cuộc sống mới."

Tiêu Hề Hề vô cùng vui mừng.

Nàng muốn nhảy cẫng hét lên vì sung sướng.

Nhưng khi nghĩ đến chất độc còn trong cơ thể, nàng chỉ đè nén niềm vui trong lòng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ, cố ổn định bản thân.

Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ là một cá muối điềm đạm trầm lắng!

Một đêm ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hề Hề chạy đi tìm Phương Vô Tửu.

"Đại sư huynh, ta cao lên rồi! Huynh nhìn xem, tay áo và ống quần của ta đều ngắn hết cả rồi!"

Phương Vô Tửu nhìn kỹ "Quả thật đã cao thêm một chút."

Lúc này Việt Cương cũng tới, nghe hai sư huynh muội nói chuyện, liền xen vào.

"Không phải vẫn rất lùn sao?"

Tiêu Hề Hề "……"

Tiêu Hề Hề ném cho hắn ánh mắt chết chóc.

"Sao ngươi dám vô lễ với bổn công chúa?"

Việt Cương gãi đầu "Ta nói đều là sự thật, sao lại thành vô lễ

chứ?”

Tiêu Hề Hề tức giận muốn lao vào đánh hắn.

Nàng cố hít thở thật sâu.

Không được tức giận, ngã bệnh thì sẽ không có ai chăm sóc.

Phương Vô Tửu nhẹ giọng an ủi “Nếu quần áo của muội ngắn rồi thì ra ngoài mua một ít quần áo mới, ta dẫn muội đi ăn đồ ngon, xem như là quà mừng muội sống lại.”

Vừa nghe có đồ ăn ngon, Tiêu Hề Hề lập tức vui vẻ trở lại.

“Được được được!”

Phương Vô Tửu nói với Việt Cương.

“Mọi người cũng cùng đi đi, nhớ thay quần áo của mọi người.”

Việt Cương gật đầu nói được.

Ngày thường để tránh bị chú ý, bọn họ luôn ăn mặc như người Đại Thịnh, bây giờ Tiêu Hề Hề đã tỉnh dậy, bọn họ không cần che giấu danh tính nữa.

Tất cả đều mặc quần áo của Nam Nguyệt

Chương 676: Độc cổ

Trang phục của Nam Nguyệt rất khác với trang phục của Đại Thịnh.

Trong mắt người Đại Thịnh, quần áo của họ rất quái dị.

Một nhóm người mặc trang phục quái dị lang thang trên đường phố Thịnh Kinh, tức thì làm phủ Kinh Triệu chú ý.

Sau khi Tiêu Hề Hề mua quần áo xong, cùng mọi người bước ra khỏi tiệm vải, thì bị một nhóm quan binh chặn lại.

Quan binh hỏi bọn họ là ai? Từ đâu đến? Định làm gì?

Việt Cương chủ động bước tới, giới thiệu danh tính và mục đích bằng tiếng phổ thông Đại Thịnh, đồng thời lấy phong thư do Nam Nguyệt vương viết đưa cho quan binh.

Sau khi biết đây là sứ đoàn đến từ Nam Nguyệt, thái độ của quan binh phủ Kinh Triệu mềm mỏng hơn rất nhiều, nhưng vẫn không dám lơ là cảnh giác.

Tiếp đón khách nước ngoài luôn do Hồng Lư Tự phụ trách.

Quan binh của phủ Kinh Triệu lập tức báo chuyện này cho phủ doãn Mai Quảng Đào, sau khi Mai Quảng Đào biết chuyện, tuy tò mò mục đích của sứ đoàn Nam Nguyệt nhưng cũng không can thiệp quá nhiều, trực tiếp phái người đi thông báo với Hồng Lư Tự.

Thiếu khanh Hồng Lư Tự đích thân tiếp đón sứ đoàn Nam Nguyệt, sắp xếp một nơi để họ nghỉ ngơi.

Sau đó Thiếu khanh Hồng Lư Tự đích thân vào cung, bẩm báo chuyện này với Hoàng đế.

"Sứ đoàn Nam Nguyệt có năm mươi hai người, dẫn đầu là Nam Phượng công chúa của Nam Nguyệt, vi thần đã cho người điều tra, bọn họ vào thành ba ngày trước, mãi đến hôm nay mới tiết lộ danh tính."

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói "Có hỏi rõ mục đích tới đây của bọn họ chưa?"

Thiếu khanh Hồng Lư Tự thành thật nói "Bọn họ nói phụng lệnh Nam Nguyệt vương đến cầu kiến bệ hạ, bọn họ còn mang theo một phong thư của Nam Nguyệt vương."

Nói xong, Thiếu khanh lấy ra một phong thư, hai tay dâng lên.

Thường công công đi tới, cầm thư mở phong bì, lấy thư ra dâng lên Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn mở thư đọc nhanh nội dung.

Thì ra Nam Nguyệt đang nội loạn, đại vu gây chiến với Nam Nguyệt vương.

Đại vu kéo Mạc Bắc tới tiếp viện, Nam Nguyệt vương muốn cầu xin Đại Thịnh xuất binh.

Nam Nguyệt vương hứa hẹn nhiều lợi ích trong thư.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không có hứng thú.

Hắn thản nhiên đặt thư sang bên "Khanh về trước đi, người đến đều là khách, tiếp đãi bọn họ cho tốt."

Hắn thậm chí còn không nhắc đến việc muốn gặp sứ đoàn Nam Nguyệt, thế nên ý là muốn lờ bọn họ đi.

Thiếu khanh Hồng Lư Tự hiểu ý, chắp tay đáp vâng, cung kính lui ra ngoài.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

Sứ đoàn Nam Nguyệt không thấy Hoàng đế Đại Thịnh triệu kiến.

Đây chắc chắn không phải dấu hiệu tốt.

Việt Cương lo lắng, sợ Đại Thịnh không đồng ý giúp nên vội vàng đến gặp Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề bàn bạc chuyện này.

Phương Vô Tửu không ngạc nhiên.

"Bây giờ chúng ta đang nhờ người khác giúp đỡ, chúng ta càng gấp thì càng có lợi cho Đại Thịnh. Đợi đến lúc chúng ta không chờ được nữa, chắc chắn sẽ đồng ý với bất kỳ điều kiện nào, khi đó Đại Thịnh mới có thể thu được nhiều lợi ích nhất từ Nam Nguyệt."

Việt Cương lo lắng nói "Bọn họ cần bao nhiêu lợi ích mới đồng ý xuất binh? Chúng ta có thể đợi, nhưng Nam Nguyệt không đợi được."

Nếu quân tiếp viện của Mạc Bắc đến Nam Nguyệt thì kết quả rất khó nói.

Hắn đứng về phía Nam Nguyệt vương, nếu Nam Nguyệt vương thua, cả nhà của hắn sẽ xong đời.

Phương Vô Tửu "Hiện giờ chỉ có thể dâng thêm vài tấu chương, cố gắng hạ thấp thái độ một chút, ít nhất có thể khiến Hoàng đế Đại Thịnh gặp chúng ta một lần."

Việt Cương thận trọng liếc nhìn Tiêu Hề Hề, sau đó trầm giọng hỏi.

"Chúng ta có cần nhắc đến công chúa trong tấu chương không? Nể mặt công chúa, Hoàng đế Đại Thịnh có thể sẽ đồng ý gặp chúng ta."

Phương Vô Tửu lắc đầu "Không được."

Tấu chương giao nộp phải qua tay nhiều người, nếu kể hết mọi chuyện về Hề Hề trong tấu chương, chẳng khác nào để người trong triều biết hết.

Đây chắc chắn không phải chuyện tốt cho Hề Hề.

Bây giờ nàng đã đổi thân phận, bớt đi những tranh chấp, không cần phải ôm chuyện vào người.

Về phần Hoàng đế không muốn gặp bọn họ, đây không phải vấn đề lớn.

Suy cho cùng, Hoàng đế chỉ muốn lờ bọn họ, không phải thật sự không muốn gặp, chỉ là đợi thêm một lúc mà thôi, khi thời gian đến, Hoàng đế tự nhiên sẽ gặp bọn họ.

Phương Vô Tửu tiếp tục viết tấu chương.

Văn chương của hắn rất hay, nội dung viết rất thuyết phục.

Tấu chương lần lượt được đưa vào cung nhưng vẫn không nhận được phản hồi.

Việt Cương hàng ngày đến gặp Thiếu khanh Hồng Lư Tự, dò hỏi khi nào mới có thể gặp Hoàng đế?

Thiếu khanh Hồng Lư Tự chỉ nói Hoàng đế gần đây rất bận, đợi thêm một thời gian nữa đi.

Lúc đầu Việt Cương còn nhịn được, nhưng sau đó hắn không nhịn được nữa, tức giận hỏi.

"Rốt cuộc Hoàng đế Đại Thịnh các ngươi đang bận việc gì? Đã nhiều ngày như vậy vẫn chưa bận xong? Có phải các ngươi đang cố kiếm cớ lừa gạt chúng ta không?!"

Thiếu khanh Hồng Lư Tự vội nói "Hoàng đế của chúng ta

hiện đang bận tuyển tú, thật sự không có thời gian rảnh, các người đợi thêm một thời gian nữa, qua khoảng thời gian này, chắc chắn sẽ có thời gian gặp các người."

Việt Cương là kẻ nhà quê đến từ Nam Nguyệt, không biết tuyển tú là gì.

Hắn tức giận quay về, lại không cam lòng, nên chạy đến chỗ Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu hỏi tuyển tú là gì?

Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ngươi làm sao biết tuyển tú?"

Sau đó Việt Cương kể lại cuộc trò chuyện giữa hắn và Thiếu khanh Hồng Lư Tự.

Khi biết Lạc Thanh Hàn sắp tuyển tú, Tiêu Hề Hề cảm giác như mình vừa đập vỡ một bình ngũ vị, tất cả ngọt đắng cay mặn đều hiện lên trong đầu.

Cả người nàng chùng xuống nhanh chóng, đôi mắt nàng mờ đi.

Sắc mặt Phương Vô Tửu cũng không tốt.

"Muội liều mạng đến đây tìm hắn, hắn lại đang bận lấp đầy hậu cung."

Tiêu Hề Hề thấy khó chịu, nghe vậy hốc mắt lập tức đỏ lên.

Thấy bộ dạng ấm ức của nàng, Phương Vô Tửu thấy vô cùng đau lòng, xoa xoa đầu nàng an ủi "Đừng khóc, không đáng."

Tiêu Hề Hề lau mắt "Thật ra dù không tuyển tú thì hậu cung cũng đã rất nhiều người rồi."

Phương Vô Tửu "Vậy muội còn quay về tìm hắn, chia sẻ một nam nhân với nhiều nữ nhân như vậy, muội không thấy khó chịu sao?"

Tiêu Hề Hề "Ta chỉ muốn nhìn chàng một chút, ta thích chàng mà, chỉ muốn xem chàng có khỏe không, chỉ cần chàng khỏe thì ta yên tâm rồi."

Phương Vô Tửu "Sau khi xem xong thì sao?"

Tiêu Hề Hề không thể trả lời.

Phương Vô Tửu "Nếu muội vào hậu cung, đồng nghĩa sau này hắn sẽ là lựa chọn duy nhất của muội, nhưng hắn có vô số lựa chọn, muội cũng sẽ không phải là lựa chọn duy nhất của hắn."

Lời thực tế này quá đau lòng.

Tiêu Hề Hề thấy mình khó chịu gần chết.

Trong tim có cảm giác đau nhói mơ hồ.

Sau đó, nàng cảm nhận được vị ngọt tanh dâng lên cổ họng.

Nàng mở miệng phun ra một ngụm máu!

Phương Vô Tửu và Việt Cương đều thay đổi sắc mặt.

Phương Vô Tửu bế nàng lên giường, bắt mạch cho nàng.

Hắn cau mày nhìn Tiêu Hề Hề, giọng điệu trầm trọng.

"Xem mạch của muội, muội trúng độc rồi."

Tiêu Hề Hề yếu ớt nói "Là độc cổ của cổ Hóa Thân sót lại trong cơ thể ta."

Chương 677: Tuyển tú

Phương Vô Tửu không biết dùng cổ Hóa Thân sẽ để lại di chứng như vậy.

Hắn càng nhíu mày chặt hơn.

Để trấn an Đại sư huynh, Tiêu Hề Hề lặp lại lời Nam Nguyệt vương nói.

“Chỉ là ta quá xúc động mới làm chất độc phát tác. Không sao đâu, sau này ta sẽ kiềm chế cảm xúc của mình, cố gắng không để chất độc phát tác. Qua hai ba năm, bệnh này sẽ tự nhiên khỏi thôi.”

Phương Vô Tửu thật sự rất đau lòng.

Nếu biết Tiêu Hề Hề không chịu được kí.ch thích, lẽ ra vừa rồi hắn không nên nói những lời đau lòng đó.

Hắn lấy một lọ thuốc, đổ hai viên thuốc nhỏ màu đỏ ra, bảo Tiêu Hề Hề uống.

“Đây là đan Ích Khí do ta điều chế, có tác dụng bổ sung khí huyết, bồi dưỡng nguyên thần. Dược tính tương đối nhẹ, dùng nhiều cũng không hại cho cơ thể. Mỗi ngày muội uống hai viên có thể phục hồi sức khỏe.”

Hắn đặt cả lọ thuốc vào tay Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề “Cảm ơn sư huynh.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, Phương Vô Tửu bất lực thở dài.

“Nếu muội nhất quyết muốn gặp hắn, vậy thì cứ đi gặp.”

Tiêu Hề Hề cụp mắt nhìn lọ thuốc trong tay, nhẹ giọng nói “Chàng cũng sắp tuyển tú rồi, có còn nhớ đến ta không?”

Phương Vô Tửu “Ta không biết hắn còn nhớ muội hay không, ta chỉ biết muội không gặp hắn một lần thì sẽ không chịu từ bỏ.”

Tiêu Hề Hề mím môi không nói gì.

Phương Vô Tửu xoa xoa đầu nàng “Nếu hắn thật sự không quan tâm muội nữa, muội cứ quên hắn đi, dù muội vì muốn sống tiếp mà ở lại trong cung, cũng không thể đau khổ vì tình.”

Ở nơi như hoàng cung, một khi động lòng chẳng khác nào đưa dao vào tay đối phương, mà nàng sẽ bị tàn sát.

Huống chi trong người nàng còn độc cổ, không chịu được kíc.h thích.

Dù nàng nói mình có thể kiểm soát được cảm xúc, nhưng ai có thể thật sự kiểm soát được những thứ như tình yêu?

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng lẩm bẩm “Chuyện tình cảm, sao nói quên là quên được?”

Việt Cương nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên chen vào.

“Ở Nam Nguyệt chúng ta có một loại cổ, tên là cổ Vong Tình, chỉ cần để cổ Vong Tình cắn một cái, người có thể quên hết tình yêu, công chúa có muốn thử không?”

Tiêu Hề Hề “……”

Tại sao người này vẫn chưa đi?

Phương Vô Tửu liếc mắt nhìn Việt Cương, bình tĩnh nói

“Chuyện này để sau hãy nói.”

Nếu mọi chuyện thật sự đến mức đó, để Tiêu Hề Hề không bị tổn thương, nói không chừng phải dùng đến cổ Vong Tình thật.

Ngày hôm sau.

Lạc Thanh Han nhận được tấu chương khác của sứ đoàn Nam Nguyệt.

Lần này sứ thần Nam Nguyệt không nhắc đến chuyện cầu xin gặp mặt Hoàng đế, trong tấu chương bọn họ nói biết Hoàng đế Đại Thịnh sắp tuyển tú, bọn họ chưa từng thấy sự kiện hoành tráng như vậy, muốn góp vui, tiếp thu thêm kiến thức, khẩn cầu Hoàng đế ân chuẩn.

Lý do này ngược lại rất mới mẻ độc đáo.

Theo lý mà nói mấy chuyện như tuyển tú không cho phép ngoại thần tham dự.

Suy cho cùng các cô nương có thể tham gia tuyển tú đều xinh đẹp tài năng, gia thế trong sạch, các nàng bằng lòng để Hoàng đế lựa chọn là vì Hoàng đế có địa vị cao.

Nhưng ngoại thần thì khác.

Lúc các nàng xuất hiện cho Hoàng đế lựa chọn, bên cạnh có ngoại thần bình luận thì ra thể thống gì?

Thật sự xem các nàng như rau bán ngoài chợ sao?

Sứ thần Nam Nguyệt không tính là ngoại thần, nói đúng hơn thì bọn họ còn không phải thần tử, chỉ có thể được coi là khách.

Khách muốn ngồi xem tuyển tú, thỉnh cầu này có nên đồng ý không?

Lạc Thanh Hàn đóng tấu chương lại, ném sang một bên, nói

với Thường công công đứng bên cạnh.

“Truyền phủ doãn phủ Kinh Triệu, Thiếu khanh Hồng Lư Tự.”

“Vâng.”

Chốc sau, hai quan viên được triệu vào cung, xuất hiện trong ngự thư phòng.

Lạc Thanh Hàn nhìn phủ doãn phủ Kinh Triệu hỏi trước.

“Sứ đoàn Nam Nguyệt vào kinh ba ngày mới tiết lộ danh tính, trong ba ngày đó bọn họ đã làm gì? Đã tra rõ chưa?”

Mai Quảng Đào thành thật trả lời “Khởi bẩm bệ hạ, đã tra rõ rồi, sau khi bọn họ vào kinh thì ở tại một tiểu viện trong thành, ban ngày dạo thành mua sắm.”

Lạc Thanh Hàn “Có gì khả nghi không?”

Mai Quảng Đào do dự một chút rồi mới nói “Theo báo cáo của thị vệ giữ cổng thành, lúc sứ đoàn Nam Nguyệt vào kinh có mang theo một cỗ quan tài, trông giống như đưa tang, nhưng không rõ trong quan tài có gì.”

Lạc Thanh Hàn lại nhìn Thiếu khanh Hồng Lư Tự.

Thiếu khanh vội nói “Khi tới Hồng Lư Tự, bọn họ chỉ mang theo hành lý, không mang theo quan tài.”

Lạc Thanh Hàn “Mai phủ doãn, đi tra tung tích quan tài kia.”

Mai Quảng Đào “Vâng.”

Lạc Thanh Hàn hỏi tình hình gần đây của sứ đoàn Nam Nguyệt.

Thiếu khanh Hồng Lư Tự thành thật bẩm báo.

Lạc Thanh Hàn nói “Người ngoài không tiện xem tuyển tú,

khanh chuyển lời với sứ đoàn Nam Nguyệt, sau khi tuyển tú kết thúc, sẽ cử hành nghi lễ sắc phong, trẫm sẽ mời bọn họ vào cung dự tiệc."

Thiếu khanh đáp "Vi thần đã hiểu."

Thiếu khanh trở về Hồng Lư Tự, chuyển lời cho sứ đoàn Nam Nguyệt.

Việt Cương rất vui vì Hoàng đế cuối cùng cũng sẵn lòng gặp họ!

Phương Vô Tửu không ngạc nhiên.

Hoàng đế lờ bọn họ bấy lâu nay, cũng đến lúc triệu bọn họ vào cung gặp mặt rồi.

Nhưng Hoàng đế cố ý sắp xếp sau tuyển tú.

Có chút ý nghĩa sâu xa rồi.

……

Các tú nữ tham gia tuyển chọn năm nay đã vào cung từ trước, các nàng được sắp xếp ở điện Thiên Hoa, do các ma ma giáo dưỡng phụ trách dạy quy tắc.

Nơi được sắp xếp tuyển tú là Bích Quế Các.

Ngày tuyển tú.

Các phi tần có địa vị cao trong cung lần lượt đến Bích Quế Các.

Bích Quế Các náo nhiệt lạ thường.

Khi tân đế đăng cơ, Bạch trắc phi, Lý trắc phi, Cảnh trắc phi ở Đông cung đều được sắc phong làm phi cấp bậc Chánh nhị phẩm.

Bây giờ ba người họ đều là những phi tần có địa vị cao nhất trong hậu cung.

Tiếp theo là Trần uyển nghi.

Khi còn ở Đông cung, nàng là Trần lương viên, sau này được sắc phong làm Uyển nghi Chánh lục phẩm.

Tiếp theo là Diêu tiệp dư, nàng vốn là Chiêu huấn ở Đông cung, sau này được sắc phong làm Tiệp dư Chánh thất phẩm.

Dưới các nàng còn có vài Tài nhân, Lương nhân, Tuyển thị.

Tổng cộng chỉ có khoảng mười người.

Hiện giờ các phi tần có tư cách đến xem tuyển tú cũng chỉ có Bạch phi, Lý phi, Cảnh phi, còn có Trần uyển nghi và Diêu tiệp dư.

Sau khi năm người đến, có người hét lên.

“Thái hoàng thái hậu giá đáo!”

Mọi người đứng dậy, cung nghênh Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu từ từ bước tới ghế chính ngồi xuống.

Sau khi bà ngồi xuống, những người khác mới dám ngồi.

Thái hoàng thái hậu hỏi “Sao Hoàng đế vẫn chưa đến?”

Cảnh phi nhẹ giọng nói “Có lẽ vẫn còn bận.”

Thái hoàng thái hậu “Đã là lúc nào rồi, tuyển tú sắp bắt đầu, Hoàng đế vẫn còn bận? Phái người giục Hoàng đế nhanh tới đây.”

Lập tức có một tiểu thái giám chạy đến ngự thư phòng, truyền đạt lời của Thái hoàng thái hậu cho Hoàng đế.

Trong ngự thư phòng, Lạc Thanh Hàn đang nghị sự với các thần tử.

Nghe xong, vẻ mặt hắn không đổi, tiếp tục làm những gì cần làm.

Tiểu thái giám truyền lời đứng đó tiến thoái lưỡng nan, đổ mồ hôi đầm đìa.

Các thần tử nhìn nhau.

Có người chủ động đứng ra, cung kính nói "Tuyển tú không phải chuyện nhỏ, liên quan đến việc nối dõi của hoàng thất, hy vọng bệ hạ sẽ không phụ lòng mong mỏi của Thái hoàng thái hậu."

Chương 678: Hai mươi phong thư

Một người đứng ra, nhiều người khác lập tức đứng ra, khẩn cầu Hoàng đế chú ý đến chuyện tuyển tú.

Thần tử im lặng duy nhất ở đây là Lệ Khinh Ngôn.

Y chỉ lặng lẽ đứng đó, không nói gì.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn dừng trên người y, điềm nhiên hỏi.

"Lệ thị lang sao không nói gì?"

Hiện giờ Lệ Khinh Ngôn đã là Lại bộ Thị lang, quan viên Chánh tứ phẩm, có tư cách vào cung nghị sự.

Lệ Khinh Ngôn nói "Tuyển tú là chuyện riêng của bệ hạ, vi thần chỉ là ngoại thần, không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của bệ hạ."

Y biết rất rõ, trong lòng Hoàng đế có một người, dù người đó không còn, Hoàng đế cũng không quên được, nếu không thể quên được, sao có thể bằng lòng tiếp nhận nữ nhân khác?

Những người khác nghe Lệ Khinh Ngôn nói, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Có người hừ lạnh "Lệ thị lang nói nghe thật nhẹ nhàng, con nối dõi của bệ hạ có liên quan đến quốc gia xã tắc, chúng ta thân là thần tử, nên khuyên bệ hạ mau chóng nối dõi tông đường."

Lệ Khinh Ngôn không biện giải, chỉ đáp "Người nói cũng có lý."

Cuối cùng, Hoàng đế vẫn không tới Bích Quế Các.

Tiểu thái giám truyền lời cũng không dám nói Hoàng đế không muốn tới, chỉ nói Hoàng đế bận việc triều chính, tạm thời không thể rời đi.

Thái hoàng thái hậu nghe vậy, trong lòng có hơi không vui, nhưng do các phi tần có mặt ở đây, không tiện biểu lộ bất mãn nên thờ ơ nói.

“Nếu Hoàng đế bận rộn như vậy, chuyện tuyển tú đành để ai gia và các phi tần chia sẻ gánh nặng. Ai gia già rồi, thị lực không tốt, có thể sẽ nhìn sót vài chỗ. Lát nữa các ngươi nhớ xem xét kỹ một chút. Nếu thấy có tú nữ thích hợp, nhất định phải nhắc ai gia.”

Các phi tần cung kính đáp “Vâng.”

Các tú nữ lần lượt vào điện, giới thiệu danh tính của mình.

Bạch phi vừa nghĩ đám nữ nhân này đến giành Hoàng đế với mình, trong lòng liền thấy không thoải mái, bất kể nhìn ai, nàng đều thấy rất ngứa mắt.

Tuy nhiên, Thái hậu vẫn ngồi trên cao, nàng không dám lộ ra tâm tư của mình, để tránh bị nói là ghen tị, nàng chỉ đành nhịn xuống.

Cảnh phi nhìn mấy tiểu cô nương đủ kiểu trước mặt, trong lòng cũng không thoải mái.

Nhưng nàng trước giờ giỏi che giấu, dù trong lòng có nghĩ gì thì nàng vẫn luôn khoác lên mình vẻ ngoài đoan trang rộng lượng.

Nàng tích cực đưa lời khuyên, giúp Thái hoàng thái hậu lựa chọn tú nữ.

Dáng vẻ rộng lượng như vậy rất được Thái hoàng thái hậu tán

thưởng.

Trần uyển nghi thấy vậy, dường như có động lực, bắt chước cách làm của Cảnh phi, chủ động đưa ra ý kiến, cố hết sức lấy lòng Thái hoàng thái hậu.

Có ba người họ nói chuyện, toàn bộ quá trình tuyển tú cũng không quá quạnh quẽ.

Cuối cùng tú nữ được giữ lại tổng cộng có sáu người.

Trong số đó có cháu gái của Thái hoàng thái hậu, tên là Lục Bội Nhi.

Nhà mẹ của Thái hoàng thái hậu họ Lục, theo ý của Lục gia, bọn họ định đưa hai cô con gái đang đợi đả vào cung, nhưng Thái hoàng thái hậu từ chối.

Nếu đưa cả hai vào cung, người ngoài sẽ nghi ngờ Thái hoàng thái hậu có ý đồ.

Bà không muốn gây rắc rối, chỉ cần một người là đủ.

Ngoài sáu tú nữ giữ lại trong cung, Thái hoàng thái hậu còn chọn thêm bốn người cho con cháu trong tông thất.

Các tú nữ cúi đầu tạ ân.

Như vậy, cuộc tuyển tú nhỏ năm nay đã kết thúc thành công.

Buổi chiều, Thái hoàng thái hậu đích thân đến cung Vị Ương thông báo kết quả tuyển tú với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn thờ ơ đáp "Đã phiền hoàng tổ mẫu rồi."

Thái hoàng thái hậu nhìn Hoàng đế như vậy, tức giận cau mày nói "Nếu người có ý kiến gì thì cứ nói thẳng, không cần bày ra dáng vẻ này."

Lạc Thanh Hàn "Trẫm không có ý kiến, trẫm chỉ không muốn

tuyển phi mà thôi.”

Thái hoàng thái hậu càng tức giận hơn “Người không muốn tuyển phi cũng được, vậy người có con đi! Ai gia không yêu cầu phải có hoàng tử, có một công chúa trước cũng được, ít nhất cũng nên chặn miệng của những người bên ngoài lại, không để bọn họ bàn tán về chuyện này.”

Lạc Thanh Hàn năm nay đã hai mươi tuổi.

Nhiều người ở độ tuổi này đã có mấy đứa con rồi.

Mà hắn cả một đứa cũng không có.

Bên ngoài không ít người đang bàn tán chuyện này, lời khó nghe nào cũng có.

Tất nhiên, không ai dám bàn tán công khai, nhưng ngăn không được bàn luận riêng tư.

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Thái hoàng thái hậu “Sao người không nói gì?”

Lạc Thanh Hàn “Trẫm không có gì để nói.”

Hắn có thể nói gì?

Nói hắn không muốn có con?

Nếu nói ra thật, lập tức khiến Thái hoàng thái hậu giận đến ngất đi.

Thái hoàng thái hậu nhịn đã lâu, nhưng cuối cùng không kìm được, hỏi ra câu đè nén trong lòng.

“Có phải người vẫn còn nhớ đến Tiêu trắc phi không?”

Lạc Thanh Hàn lại không nói.

Thái hoàng thái hậu hỏi "Hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, lẽ nào không ai sánh được với một người đã chết sao?"

Nghe thấy ba từ người đã chết, sắc mặt Lạc Thanh Hàn tức thì tái nhợt.

Hắn muốn phản bác, muốn nói nàng chưa chết, nhưng vừa nghĩ đến số thư tìm thấy trong nhà Lệ Khinh Ngôn, hắn lại không thể nói được gì.

Khi Thái hoàng thái hậu nhìn thấy hai mắt hắn đỏ lên, phần lớn cơn giận trong lòng lập tức bị dập tắt.

Vừa rồi bà nói vội, bây giờ khó tránh hối hận.

Không nên nói mấy lời này.

Thái hoàng thái hậu bất lực thở dài.

"Bỏ đi, ai gia không nói nàng ta nữa. Người tự mình suy nghĩ kĩ đi. Người là Hoàng đế, không thể không có con nối dõi. Dù người không nghĩ cho bản thân, cũng nên nghĩ cho tương lai giang sơn Đại Thịnh."

Sau khi Thái hoàng thái hậu rời đi, Lạc Thanh Hàn cho người đứng hầu trong điện lui xuống.

Hắn mở tủ lấy một hộp gỗ nhỏ có khóa.

Hắn lấy chìa khóa mang theo bên mình, nhét vào lỗ khóa rồi mở hộp gỗ nhỏ.

Hai mươi phong thư lặng lẽ nằm bên trong hộp gỗ.

Trên mỗi phong thư có viết ba chữ —

Thái tử nhận.

Dù người viết thư đã cố gắng rất nhiều để chữ trông đẹp hơn, nhưng nhìn vẫn hơi xấu.

Thật ra thì nó không xấu nhưng kiểu chữ hơi mập, trông hơi ngốc nghếch.

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng vu.ốt ve phong bì.

Cuối năm ngoái, phủ Trung Võ tướng quân nhận được một phong thư, trên phong bì viết Thái tử nhận.

Tiêu Lăng Phong sợ thư không sạch, nên tự ý mở phong bì đọc nội dung thư, mới nhận ra thư là do Tiêu Hề Hề viết cho Thái tử.

Tất nhiên, Thái tử lúc đó đã là Hoàng đế.

Tiêu Lăng Phong đưa thư cho Hoàng đế.

Lúc đó Lạc Thanh Hàn cho rằng Tiêu Hề Hề đã về Huyền Môn, hắn cho người đi khắp nơi dò thám xem Huyền Môn ở đâu, hy vọng có thể tìm Tiêu Hề Hề trở về.

Lần đầu tiên nhận được thư này, hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Tiêu Hề Hề trong thư nói nàng đã hoàn thành nhiệm vụ sư môn, hiện tại không có việc gì làm, nàng muốn ra ngoài dạo chơi.

Nàng còn nói tình hình hiện tại của mình, giọng điệu rất nhẹ nhàng.

Cuối thư, nàng nói bên ngoài rất vui, mong Thái tử đừng tìm nàng, đồng thời cũng hy vọng Thái tử sau khi kế vị sẽ trở thành một Hoàng đế tốt, đừng lãng phí công sức của nàng.

Thư được viết rất tùy ý, nghĩ đến đâu viết đến đó, cho người khác cảm giác y hệt nàng.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Thanh Hàn sau khi đọc thư là cảm thấy yên tâm.

Xét theo nội dung thư, ít ra hiện giờ Tiêu Hề Hề đã an toàn.

Chỉ cần nàng bình an vô sự, những chuyện khác đều dễ dàng.

Chương 679: Sắc phong

Sau đó Lạc Thanh Hàn bắt đầu sai người truy tìm nguồn gốc của phong thư.

Tuy Tiêu Hề Hề bảo hắn đừng tìm nàng.

Nhưng làm sao hắn có thể không tìm nàng?

Dù nàng bỏ đi vì lý do gì, hắn cũng phải tìm nàng, hắn sẽ không để nàng một mình phiêu bạt bên ngoài.

Người của Lạc Thanh Hàn đã tốn rất nhiều công sức tìm kiếm, từ đầu đến cuối không tra ra được nguồn gốc của phong thư.

Dường như phong thư xuất hiện từ hư không.

Hoàn toàn không có dấu vết của người gửi.

Điều này khơi dậy sự nghi ngờ của Lạc Thanh Hàn.

Hắn nghi ngờ có người đang giúp Tiêu Hề Hề che giấu tung tích.

Nếu không, sao Tiêu Hề Hề có thể tự mình làm mọi chuyện sạch sẽ như vậy?

Lạc Thanh Hàn tăng cường nhân lực tiếp tục truy tìm nguồn gốc của phong thư, đồng thời bắt đầu tìm kiếm người có thể giúp Tiêu Hề Hề che đậy dấu vết.

Tiêu Hề Hề chỉ biết một vài người, số người có thể giúp nàng làm đến bước này lại càng ít hơn.

Chẳng mấy chốc Lạc Thanh Hàn đã tra đến Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn biết mình trốn không được, bèn giao hết mười chín phong thư còn lại, cũng truyền lại lời Tiêu Hề Hề nói với mình trước khi đi.

Lạc Thanh Hàn không còn nhớ cảm giác của mình sau khi biết được sự thật.

Tất cả những gì hắn nhớ là hôm đó trời có tuyết, rất lạnh.

Hắn một mình ở điện Thanh Ca.

Cái lạnh thấm vào xương tủy, gần như đóng băng toàn thân.

Hắn đọc đi đọc lại hai mươi phong thư đó nhiều lần.

Cảm giác như có nhát dao liên tục đâm vào tim hắn, đau đớn gần như chết đi.

Hắn thật sự rất muốn chết.

Nhưng Tiêu Hề Hề đã tốn nhiều công sức như vậy mới có thể đẩy hắn lên hoàng vị, nếu hắn chết thế này chẳng phải bao nhiêu cố gắng nàng bỏ ra trước đó cũng sẽ trở nên vô ích sao?

Thật ra chết thì dễ, còn sống mới khó.

Dù khó khăn thế nào hắn cũng phải chịu đựng.

Khi đến ngày hắn không chịu đựng được nữa, hắn có thể đi tìm Hề Hề.

……

Sáng hôm sau, Hoàng đế vừa hạ triều đã được người của Thái hoàng thái hậu gọi đến cung Trường Lạc.

Lúc hắn bước vào cung Trường Lạc, mới nhận ra sáu tú nữ được chọn hôm qua cũng ở đây.

Các nàng vốn đã xinh đẹp, sau khi tỉ mỉ trang điểm càng xinh đẹp hơn, mỗi người đều có nét nổi bật riêng, có thể thấy Thái hoàng thái hậu đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết khi tuyển chọn những người này.

Lúc này các tú nữ đều tỏ ra ngượng ngùng rụt rè, muốn nhìn dáng vẻ của Hoàng đế lại không dám.

Lạc Thanh Hàn phớt lờ bọn họ, đi thẳng đến chỗ Thái hoàng thái hậu.

"Tôn nhi thỉnh an hoàng tổ mẫu."

Thái hoàng thái hậu ra hiệu cho hắn ngồi xuống trò chuyện.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống.

Thái hoàng thái hậu chỉ vào sáu tú nữ, cười nói "Hôm qua người bận, không có thời gian xem tuyển tú, đây là những người được ai gia chọn lọc kỹ càng cho người, người xem có thích không?"

Lạc Thanh Hàn hờ hững nói "Được hoàng tổ mẫu chọn tất nhiên là tốt."

Thái hoàng thái hậu "Vậy người cảm thấy cho các nàng vị trí nào mới tốt?"

Lạc Thanh Hàn "Hoàng tổ mẫu cứ xem mà làm, trẫm nghe lời người."

Thái hoàng thái hậu sao có thể không hiểu ý của Hoàng đế?

Hoàng đế trông thì rất hiếu thuận với bà, chuyện gì cũng nghe lời bà nhưng thật ra Hoàng đế không quan tâm, không để ý, mặc bà muốn làm gì thì làm.

Thái hoàng thái hậu không còn cách nào khác, đành thay Hoàng đế sắp xếp cho số tú nữ này.

“Đỗ thị, Thiệu thị, Viên thị phong phong làm Lương nhân Cửu phẩm.”

“Nghiêm thị và Tô thị phong làm Tài nhân Bát phẩm.”

“Lục thị phong làm Tiệp dư Thất phẩm.”

Trong sáu người này, Tô thị và Nghiêm thị có ngoại hình nổi bật nhất, nhưng Lục thị có gia thế tốt nhất.

Dù sao Lục thị cũng là cháu gái của Thái hoàng thái hậu, mối quan hệ này khiến nàng được đãi ngộ tốt hơn những người khác.

Vì thế khi nghe kết quả sắc phong, tuy mỗi người đều có suy nghĩ riêng nhưng trên mặt ai nấy đều lộ niềm vui, đồng loạt tạ ân.

Hi vọng Lục thị phấn đấu một chút, có thể khiến Hoàng đế sủng ái nàng.

Chỉ cần được sủng ái, cộng thêm có Thái hoàng thái hậu chống đỡ, địa vị của Lục thị chắc chắn sẽ tăng lên nhanh chóng.

Sáu tú nữ bước tới lĩnh chỉ tạ ân.

Bước cuối cùng là sắp xếp chỗ ở cho các nàng.

Hoàng đế đứng dậy nói “Trẫm còn có việc, lát nữa sẽ đến thăm hoàng tổ mẫu.”

Sau đó hắn rời đi.

Thế nên nhiệm vụ sắp xếp nơi ở cũng do Thái hoàng thái hậu đảm nhiệm.

Bà khuyến khích mọi người đến gần Hoàng đế hơn, cố gắng sinh con cho hoàng thất càng sớm càng tốt.

Sáu tú nữ ngượng ngùng khi nhớ đến dung mạo anh tuấn của Hoàng đế.

Sau khi làm xong mọi việc, Thái hậu cảm thấy rất mệt, không phải mệt thể xác mà là tinh thần.

Nữ sử tiến tới xoa hai thái dương của bà, nhẹ giọng an ủi "Người đừng lo lắng quá."

Thái hoàng thái hậu thở dài "Ai gia cũng không muốn lo lắng, thật sự là những chuyện này … ài, bỏ đi, không nói nữa, nói nhiều sẽ càng mệt."

Trong cung có người mới, một lúc đến sáu người, nhất định phải mở tiệc ăn mừng.

Sứ đoàn Nam Nguyệt nhận được lời mời, chuẩn bị vào cung dự tiệc.

Sứ đoàn có năm mươi hai người, chắc chắn không thể vào cung hết, chỉ có thể chọn ra bốn người làm đại diện vào cung.

Tiêu Hề Hề vốn tưởng Phương Vô Tửu sẽ cùng nàng vào cung, nhưng Phương Vô Tửu lại nói hắn không thể vào cung.

Một khi hắn vào cung, Hoàng đế sẽ nhận ra hắn.

Tiêu Hề Hề "Dù nhận ra huynh cũng không sao."

Phương Vô Tửu thở dài "Nếu bọn họ nhận ra ta sẽ nghi ngờ thân phận của muội, muội không thể để người khác biết muội chính là Tiêu trắc phi mất tích đã lâu."

Tiêu Hề Hề "Tại sao?"

Phương Vô Tửu "Một khi xác nhận muội là Tiêu trắc phi, nhất định sẽ có người điều tra nguyên nhân năm đó muội rời đi. Năm đó muội bị giam lỏng ở cung Vị Ương, lúc Tiên đế băng hà, tung tích của muội lại không rõ. Thời điểm quá trùng hợp,

chắc chắn sẽ có người nghi ngờ chuyện này. Chỉ vì muội đi rồi, bọn họ không tìm được muội, hơn nữa cũng không có chứng cứ gì khác, muốn điều tra cũng không thể, nên chỉ đành mặc kệ. Nhưng nếu bọn họ biết muội quay về, chắc chắn sẽ tiếp tục điều tra. Nếu có người phát hiện ra được gì, chẳng những muội xong đời, mà Lạc Thanh Hàn cũng tiêu luôn."

Tiêu Hề Hề là nữ nhân của Lạc Thanh Hàn, nếu có người biết nàng hạ độc Tiên đế, những người khác sẽ không nghĩ nàng hành động tùy tiện mà chỉ nghĩ Lạc Thanh Hàn ra lệnh cho nàng làm.

Một khi tội giết vua cha đ.è xuống, dù Lạc Thanh Hàn đã đăng cơ xưng đế cũng không gánh nổi.

Người nhà của Tiêu Hề Hề cũng bị liên lụy.

Dù Tiêu Hề Hề không thích Tiêu Lăng Phong và Tiết thị, nhưng cũng không đến mức muốn bọn họ chết, huống chi Tiêu Tri Lam và Tiêu Khải Minh còn trẻ, không nên bị liên lụy.

Phương Vô Tửu nghiêm túc dặn dò.

"Cách đơn giản nhất bây giờ là muội không được nhận mình là Tiêu trắc phi. Chỉ cần muội không thừa nhận thì không ai làm gì được muội. Ta đã nói với Việt Cương và những người khác. Bất kể ai hỏi, bọn họ cũng sẽ nói muội là con gái của Nam Nguyệt vương. Nhớ kỹ, thân phận hiện giờ của muội là Nam Phượng công chúa, cũng chỉ có thể là Nam Phượng công chúa."

Nam Nguyệt núi cao nước xa, môi trường khép kín, cộng thêm rào cản ngôn ngữ, dù người của Đại Thịnh muốn tìm hiểu lai lịch của muội cũng không thể làm gì được.

Tiêu Hề Hề gật đầu "Muội biết rồi."

Chương 680: Hắn có nhận ra nàng không?

Chạng vạng, sứ đoàn Nam Nguyệt lên xe ngựa vào cung.

Tiêu Hề Hề xuống xe, nhìn cổng cung uy nghiêm trước mặt, nàng chợt nhớ tới cảnh tượng lúc nàng rời cung.

Khi đó tình hình hỗn loạn, không ai để ý một phi tần nhỏ như nàng.

Nàng quang minh chính đại rời cung, sau đó đi càng ngày càng xa.

Đến bây giờ nàng mới quay trở lại.

Vì nàng tin chắc có người vẫn đang đợi nàng.

Dù xung quanh người đó có nữ nhân khác, nhưng nàng vẫn muốn gặp hắn.

Xem hắn thế nào rồi, xem hắn còn nhớ nàng không?

Bọn họ đã trải qua rất nhiều chuyện.

Cùng nhau vượt qua mưa gió, cùng nhau vượt qua khó khăn, cùng nhau tiến về phía trước.

Mỗi người đã nhìn thấy mặt đau khổ nhất của người kia.

Dù đã từng khóc, đã từng cười, đó đều là những kỷ niệm quý giá của nàng.

Dù hắn không nhớ nàng nữa, nàng vẫn hy vọng hắn sẽ sống

tốt.

Cổng cung từ từ mở ra.

Tiêu Hề Hề thu hồi tầm nhìn, bước vào cổng cùng với ba sứ thần Nam Nguyệt khác.

Trong cung đã có người đợi sẵn, người này thấy sứ thần Nam Nguyệt tới, lập tức dẫn bọn họ tới Bích Quế Các.

Yến tiệc tối nay được tổ chức tại Bích Quế Các.

Khi bọn họ đến Bích Quế Các, bên trong đã có rất nhiều người.

Tất cả các phi tần trong hậu cung đều có mặt, cũng như nữ quyến ở vương phủ, cùng với công chúa các cung.

Sứ thần Nam Nguyệt là ngoại tộc trong nhóm người này.

Bốn người vừa xuất hiện đã thu hút chú ý của mọi người có mặt.

Đặc biệt là khi mọi người thấy rõ dung mạo của Tiêu Hề Hề, ai nấy đều sửng sốt.

Bộ Sanh Yên bỗng nhiên đứng dậy kêu lên "Tiêu trắc phi?"

Lý phi giật mình đánh rơi quả nho trong tay.

Cảnh phi nuốt nghẹn trà trong cổ họng, suýt nữa thì tắt thở.

Bạch phi trực tiếp ôm ngực, như chịu đả kích lớn, sắc mặt tái nhợt.

Trần uyển nghi và Diêu tiệp dư cũng không khá hơn là bao, cả hai đều sửng sốt trợn tròn mắt.

Ai nấy đều như nhìn thấy ma.

Tiêu Hề Hề giật mình trước tiếng hét của Bộ Sanh Yên.

Nàng vô thức muốn đáp lại, nhưng chợt nhớ lời Đại sư huynh nói với nàng trước khi đi.

Nàng lập tức kìm nén xúc động muốn đáp lại.

Việt Cương hắng giọng nói bằng tiếng phổ thông.

“Cô nhìn nhầm rồi, đây là Nam Phượng công chúa của nước Nam Nguyệt chúng tôi.”

Trong cung rất nhiều người biết chuyện của sứ đoàn Nam Nguyệt, chỉ nghĩ đây là một quốc gia nhỏ bé xa xôi đến làm tiền, không ngờ trong đó lại có một công chúa, mà công chúa này nhìn rất giống Tiêu trắc phi.

Dưới sự hướng dẫn của cung nữ, sứ thần Nam Nguyệt tìm được chỗ ngồi.

Tiêu Hề Hề và Việt Cương ngồi cùng một bàn.

Yến tiệc vẫn chưa bắt đầu, trên bàn chỉ có một ít trà bánh hoa quả.

Tuân thủ nguyên tắc ít nói ít mắc lỗi, Tiêu Hề Hề mặc kệ những ánh mắt nghi nghi ngờ xung quanh, cúi đầu im lặng ăn phần ủa mình.

Những người mới vào cung không biết Tiêu trắc phi là ai, nhưng trong tình huống này cũng không tiện dò hỏi, chỉ đành đè nén tò mò trong lòng.

Bộ Sanh Yên chăm chú nhìn Nam Phượng công chúa trước mặt.

Sau khi nhìn kỹ mới phát hiện vị công chúa này chỉ có lông mày giống với Tiêu trắc phi, mũi miệng không giống lắm.

Xem ra nàng thật sự đã nhận nhầm người.

Không chỉ Bộ Sanh Yên, mà Bạch phi, Cảnh phi, Lý phi, Trần uyển nghi, Diêu tiệp dư cũng có ý nghĩ tương tự.

Bọn họ vốn tưởng Tiêu trắc phi đã trở về, ai nấy đều bị dọa giật mình.

Nhưng nhìn kỹ thì lại phát hiện Nam Phượng công chúa này chỉ trông hơi giống Tiêu trắc phi mà thôi, những điểm khác thì không giống.

Trần uyển nghi vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

May là chỉ hơi giống mà thôi.

Nếu Tiêu trắc phi trở về thật, hậu cung làm gì còn chỗ cho các nàng?

Cảnh phi nhìn chằm chằm mặt Nam Phượng công chúa, trong lòng có dự cảm không tốt.

Từ khi Tiêu trắc phi mất tích, Hoàng đế vẫn luôn nhớ mãi không quên, nếu nhìn thấy nữ nhân giống Tiêu trắc phi, liệu ngài ấy có …

Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo.

“Hoàng đế giá đáo!”

“Thái hoàng thái hậu giá đáo!”

Hai nhân vật lớn lần lượt bước vào.

Mọi người đứng dậy hành lễ.

Sau khi Hoàng đế và Thái hoàng thái hậu ngồi xuống, mọi người mới đứng thẳng dậy.

Hoàng đế mặc y phục đen, khuôn mặt lạnh lùng, có khí chất làm người khác không thể dám gần.

Giống như tuyết trắng trên núi, nằm ngoài tầm với.

Hắn hờ hững nói "Ngồi đi."

Mọi người tạ ân rồi ngồi vào chỗ.

Sau khi Tiêu Hề Hề ngồi xuống, nàng nhìn về phía Hoàng đế ngồi trên cao.

Suy nghĩ đầu tiên của nàng là ốm rồi.

Hắn ốm đi rất nhiều.

Dù không thể nhìn xuyên y phục trông cơ thể hắn như thế nào, nhưng nhìn hai má và hình dáng cơ thể của hắn, có thể nhìn ra hắn ôm đi rất nhiều

Tuy hắn sẽ không để người khác cảm thấy hắn ốm, nhưng vẫn làm cho Tiêu Hề Hề thấy đau lòng.

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, chàng nhất định là không ăn uống điều độ, nên mới ốm như vậy.

Những món ăn ngon lần lượt được dọn lên bàn.

Tiêu Hề Hề vẫn lưu luyến nhìn Lạc Thanh Hàn không nỡ rời mắt.

Nhìn xem, đây chính là người mà nàng thích.

Nàng nhìn hắn từ nơi cô độc yếu ớt bất lực đến lúc từng bước đi lên vị trí tối cao.

Hiện giờ, hắn đã đạt được điều mình mong muốn.

Nàng thật sự mừng cho hắn.

Việt Cương thấy nàng không động đũa, không nhịn được hỏi.

“Công chúa không ăn à?”

Tiêu Hề Hề tùy ý đáp “Ăn chứ.”

Nàng cầm đũa thọc vào bát rỗng rồi nhét vào miệng.

Đũa trong cung đều được phủ bạc, rất chắc chắn.

Nàng cắn một miếng, cắn thẳng vào đũa.

Suýt nữa nàng đã gãy răng.

Tiêu Hề Hề đau đến mức nước mắt suýt trào ra.

Việt Cương cũng cạn lời “Công chúa, dù tình lang có đẹp đến mấy cũng không thể xem như đồ ăn được.”

Tiêu Hề Hề che miệng nói “Ngươi không biết người xưa thường có câu ‘đẹp nhìn cũng đủ no’ hay sao?”

Lạc Thanh Hàn không phải không biết có người đang nhìn mình, nhưng có quá nhiều người nhìn hắn, hắn đã quen rồi, cũng không để ý lắm.

Yến tiệc bắt đầu, sáu tú nữ mới được sắc phong lần lượt bước tới nâng ly kính rượu.

Người đầu tiên là Lục tiệp dư.

Nàng uyển chuyển bước tới nâng ly kính Hoàng đế, vẻ mặt ngượng ngùng, giọng nói nghẹn ngào vì căng thẳng.

“Bệ hạ, thần thiếp kính ngài một ly.”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Lục tiệp dư c.ắn môi dưới, thất vọng rời đi.

Thái hoàng thái hậu thấy vậy thở dài.

Năm người còn lại nâng ly kính Hoàng đế, Hoàng đế chỉ thản nhiên đáp lại, không chạm vào ly của bọn họ.

Hắn là Hoàng đế, không uống rượu cũng không ai dám nói gì hắn.

Sáu người mới kính rượu xong, Tiêu Hề Hề đứng dậy.

Thấy nàng đứng dậy, Việt Cương và hai người Nam Nguyệt khác cũng đứng dậy.

Tiêu Hề Hề nâng ly kính rượu Hoàng đế.

Khi nâng ly rượu lên, nàng cảm thấy đầu ngón tay mình hơi run, nàng rất căng thẳng, năm đó thi tuyển sinh đại học cũng chưa từng căng thẳng như vậy.

Để không làm lộ bí mật của mình, nàng không dám nói quá nhiều, chỉ nói ngắn gọn vài điều.

“Hoàng đế bệ hạ, ta thay mặt nước Nam Nguyệt, xin nâng ly chúc mừng ngài có sáu phi tần mới.”

Bộ Sanh Yên vẫn đang âm thầm quan sát Nam Phượng công chúa, nghe giọng nói này rất khác với Tiêu trắc phi.

Nếu dung mạo có thể cải trang được thì giọng nói và thân thể không thể cải trang.

Xem ra vị Nam Phượng công chúa này không phải là Tiêu trắc phi.

Là nàng nhận nhầm người.

Việt Cương và hai người Nam Nguyệt khác cũng nâng ly chúc mừng Hoàng đế Đại Thịnh.

Lúc này Lạc Thanh Hàn mới nhớ ra tối nay có mời sứ đoàn Nam Nguyệt.

Hắn nhìn bốn sứ thần Nam Nguyệt, ánh mắt dừng lại khi nhìn tới Nam Phượng công chúa.

Hắn nhìn nàng chằm chằm.

Tiêu Hề Hề càng căng thẳng hơn, suýt thì không cầm vững ly rượu.

Hắn có nhận ra nàng không?

Khoảnh khắc này, dường như mọi thứ xung quanh đều mờ nhạt đi, trên đời này chỉ còn lại hai người họ.

Chương 681: Kẻ địch mạnh

Rất nhiều người có mặt chú ý đến hành vi kỳ lạ của Hoàng đế, động tác vô thức chậm lại.

Hồi lâu sau, Lạc Thanh Hàn mới lên tiếng, giọng vẫn lạnh lùng như cũ.

“Cô là Nam Phượng công chúa?”

Tiêu Hề Hề “Phải.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu, biểu thị đã hiểu, sau đó nâng ly uống cạn.

Trước đó người khác nâng ly kính rượu, hắn chỉ nhấp một ngụm hoặc không uống.

Bây giờ hắn uống cạn, quả thật đã cho sứ đoàn Nam Nguyệt mặt mũi.

Sứ thần Nam Nguyệt cũng uống cạn.

Bốn người lại ngồi xuống.

Sau đó, những người khác tiếp tục nâng ly kính rượu Hoàng đế, nhưng Hoàng đế không chạm vào rượu nữa.

Hắn cứ im lặng ngồi đó, trông không có gì lạ.

Nhưng không ai biết, những ngón tay giấu trong ống tay áo rộng của hắn đang run rẩy.

Nếu bây giờ bắt hắn đưa tay ra, chỉ sợ cả ly rượu cũng cầm

không vững.

Trước đây hắn không có bệnh này, nhưng từ khi biết Tiêu Hề Hề không còn nữa, hắn đã mắc bệnh này, một khi quá xúc động, ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải sẽ run lên không kiểm soát được.

Bệnh này của hắn rất ít người biết, ngoài hắn ra, chỉ có Thường công công theo hắn nhiều năm mới biết.

Nhưng lúc này hắn giấu rất tốt, cả Thường công công cũng không thấy hắn có gì kỳ lạ.

Tim của Tiêu Hề Hề đập như trống, nàng vô cùng căng thẳng.

Nàng tự hỏi Lạc Thanh Hàn có nhận ra nàng không?

Nếu hắn nhận ra, nàng nên trả lời thế nào?

Nghĩ đến đây, nàng kiềm không được nhìn nam nhân ngồi trên cao lần nữa.

Vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề cả người cứng đờ, hô hấp dường như ngừng lại.

Lúc nàng nghĩ Lạc Thanh Hàn sẽ nói gì đó, hắn chỉ lạnh lùng quay mặt đi.

Thấy vậy, trong lòng Tiêu Hề Hề vô cùng mất mát.

Hắn không nhận ra nàng sao?

Dù kết quả này nằm trong dự đoán của nàng nhưng nàng vẫn thấy thất vọng.

Việt Cương thấy nàng không thoải mái liền chủ động rót rượu cho nàng.

“Công chúa, rượu này ngon lắm, thử không?”

Tiêu Hề Hề cầm ly rượu uống cạn.

Việt Cương tán thưởng "Công chúa tửu lượng tốt thật!"

Tiêu Hề Hề biến đau buồn tức giận của mình thành cảm giác thèm ăn, xé một cái đùi gà bắt đầu gặm.

Dường như thứ nàng đang nhai không phải đùi gà mà là tên cặn bã nào đó có người mới quên tình cũ!

Trong chốc lát nàng đã ăn hết đồ ăn trên bàn.

Nàng mải mê ăn nên không chú ý đến ánh mắt lén lút của Hoàng đế.

Yến tiệc sắp kết thúc.

Thái hoàng thái hậu sớm đã rời tiệc.

Dù sao bà cũng đã lớn tuổi, sức lực không tốt.

Trước đây gặp phải những dịp thế này, Hoàng đế chỉ ở lại một lúc, cảm thấy đủ rồi sẽ rời đi trước.

Mọi người biết hắn thích yên tĩnh, không thích có quá nhiều người vây quanh.

Nhưng đêm nay Hoàng đế vẫn ngồi trên cao, không hề có ý định rời đi.

Mãi đến khi yến tiệc kết thúc, hắn mới đứng dậy rời khỏi.

Trước khi đi, hắn vô thức liếc nhìn Nam Phượng công chúa, điềm tĩnh dặn dò.

"Tiễn sứ thần Nam Nguyệt rời cung, không được thất lễ với họ."

Lúc này Tiêu Hề Hề đã say, đầu óc choáng váng.

Nhưng nàng vẫn nhớ lời Đại sư huynh dặn, bất kể là ai đến nói chuyện với nàng, nàng vẫn phải bày ra dáng vẻ "ta không ổn rồi, ta không biết gì cả".

Những ai nhân lúc nàng say muốn dò hỏi nàng đều thất bại.

Việt Cương đỡ Tiêu Hề Hề ngồi vào kiệu.

Các cung nữ cầm đèn lồng dẫn đường phía trước, có mấy chục cấm vệ đi theo hai bên, tiễn sứ thần Nam Nguyệt rời cung.

Ngoài cổng cung, một chiếc xe ngựa đã đợi sẵn.

Sứ thần Nam Nguyệt ngồi xe ngựa về Hồng Lư Tự.

Phương Vô Tửu nhìn Tiêu Hề Hề say rượu, cau mày hỏi.

"Sao uống nhiều vậy?"

Tiêu Hề Hề cười ngốc "Rượu ngon, đồ ăn cũng ngon."

Phương Vô Tửu nhờ người mang nước nóng tới giúp Tiêu Hề Hề lau mặt rửa tay.

Tiêu Hề Hề đột nhiên bắt đầu khóc.

Phương Vô Tửu dừng lại, nói "Sao lại khóc rồi? Là ta mạnh tay quá làm muội đau sao?"

Tiêu Hề Hề vừa khóc vừa nói "Ta gặp chàng rồi, nhưng chàng không để ý đến ta, có phải chàng không nhận ra ta?"

Phương Vô Tửu "Vậy thì có nghĩa là hắn mù, muội có gì mà khóc?"

Tiêu Hề Hề "Nhưng ta khó chịu mà."

Phương Vô Tửu "Dù khó chịu cũng không thể uống nhiều rượu như vậy, hại thân thể."

Hắn đặt bát canh giải rượu vào tay Tiêu Hề Hề.

“Nhân lúc còn nóng mau uống đi, để sáng mai khỏi phải đau đầu.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn uống canh.

Nàng ậm ừ “Đại sư huynh thật tốt với ta.”

Phương Vô Tửu bế nàng lên giường, đắp chăn cho nàng.

“Ngủ một giấc, thức dậy sẽ không có chuyện gì nữa.”

Mắt Tiêu Hề Hề vẫn còn hơi đỏ, như con thỏ nhỏ đáng thương.

Nàng ồm ồm nói “Chúc ngủ ngon, Đại sư huynh.”

Phương Vô Tửu xoa xoa đầu nàng, đứng dậy rời đi.

Hắn tìm Việt Cương, hỏi chi tiết về yến tiệc.

Việt Cương kể lại tất cả những gì mình thấy.

Nghe Việt Cương nói xong, Phương Vô Tửu đã hiểu đại khái.

Đêm đã về khuya.

Nhưng nhiều người trong cung không ngủ được.

Ví như Cảnh phi, nàng đang nhớ lại phản ứng của Hoàng đế khi nhìn thấy Nam Phượng công chúa trong yến tiệc, Hoàng đế không nói gì nhiều, nhưng nàng có thể cảm nhận được thái độ của Hoàng đế đối với Nam Phượng công chúa rất khác.

Lỡ như Hoàng đế thật sự nạp Nam Phượng công chúa vào hậu cung, chẳng phải nàng sẽ có thêm một kẻ địch mạnh sao?

Bạch phi cũng không ngủ được.

Nàng cũng có suy nghĩ tương tự như Cảnh phi.

Lúc Hoàng đế còn là Thái tử, từng vô cùng sủng ái Tiêu trắc phi.

Tất cả các phi tần ở Đông cung đều không bằng nàng ta.

Khó lắm mới đuổi được Tiêu trắc phi đi, bây giờ lại đến một Nam Phượng công chúa giống Tiêu trắc phi.

Hết người này đến người khác, rốt cuộc là có thôi hay không?

Bạch phi trong lòng vừa chua xót vừa oán hận, càng nghĩ lại càng không cam lòng.

Ngoài ra còn có sáu người mới vừa vào cung, đêm nay Hoàng đế nên lật một trong số thẻ bài của bọn họ.

Nhưng đến tận đêm khuya vẫn không có tin tức lật thẻ bài.

Sáu người mới đều nghĩ Hoàng đế đã ngủ, chỉ đành thất vọng đi ngủ.

Trong cung Vị Ương, đèn trong tẩm điện vẫn sáng.

Lạc Thanh Hàn không ngủ được.

Hắn cầm một cuốn sách trong tay, mắt vẫn dán vào trang giấy, nhưng suy nghĩ đã trôi dạt đi nơi khác.

Thường công công cẩn thận nhắc nhở.

“Bệ hạ, không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi rồi.”

Lạc Thanh Hàn thu hồi suy nghĩ, lẩm bẩm nói “Nàng về rồi.”

Dù trông nàng đã khác trước rất nhiều nhưng hắn vừa nhìn đã nhận ra nàng.

Chính là nàng, không sai được.

Trên đời này, sẽ không còn ai dùng ánh mắt đó nhìn hắn.

Chỉ có nàng.

Thường công công khó hiểu "Ai về rồi?"

Lạc Thanh Hàn không có ý định giải thích, chỉ dặn một câu.

"Sáng mai triệu sứ thần Nam Nguyệt vào cung."

Thường công công không hiểu vì sao Hoàng đế lại đột nhiên nhắc tới sứ thần Nam Nguyệt, nhưng cũng không hỏi nhiều, cung kính đáp "Vâng."

Lạc Thanh Hàn đặt sách xuống đứng dậy, để cung nhân hầu hạ hắn thay y phục.

Sau khi thay đồ ngủ rộng rãi thoải mái, hắn nằm trên chiếc giường lớn, trong đầu vẫn nhớ lại cảnh tượng trong yến tiệc tối nay.

Giây phút nhìn thấy nàng, hắn thật sự muốn chạy đến chỗ nàng hỏi tại sao khi đó nàng không từ mà biệt?

Chương 682: Gả cho trẫm

Còn số thư kia, còn cái chết của Tiên đế, còn nàng đã đi đâu làm gì?

Nàng vẫn chưa chết? Hay chết rồi sống lại?

Lạc Thanh Hàn muốn biết mọi thứ.

Nhưng hắn vẫn cố kiềm nén xúc động, không hỏi câu nào.

Hắn đăng cơ chưa lâu, thế cục trong triều đình hậu cung chưa ổn định, nếu để người khác biết nàng là Tiêu trắc phi, đối với nàng không phải chuyện tốt.

Quan trọng là, hắn sợ.

Hắn sợ phản ứng của mình quá kích động sẽ dọa nàng bỏ chạy.

Nếu nàng lại chạy mất, hắn phải đi đâu tìm nàng?

Tuy hắn là Hoàng đế, nhưng nếu nàng nhất quyết trốn, hắn có lẽ sẽ không tìm được nàng.

Cứ như vậy đi.

Trước tiên đừng nói gì cả, không làm gì cả, chỉ cần giữ nàng lại, sau đó từ từ tìm hiểu.

Ngủ một giấc thức dậy, tâm trạng Tiêu Hề Hề đã trở lại bình thường.

Nàng chạy đi tìm Đại sư huynh cùng ăn sáng.

Phương Vô Tửu thấy tâm trạng nàng rất tốt, bèn nói "Chắc ta sắp phải đi rồi."

Tiêu Hề Hề ngừng ăn bánh bao.

"Tại sao?"

Phương Vô Tửu "Lát nữa sẽ có người trong cung tới đón muội, lần này muội đi, có lẽ sẽ không ra ngoài nữa. Ta chỉ có thể đi cùng muội đến đây, quãng đường còn lại, muội phải tự mình đi tiếp."

Tiêu Hề Hề "Sao ta lại không ra được?"

Phương Vô Tửu hỏi "Muội nghĩ sao?"

Tim Tiêu Hề Hề khẽ động.

"Ý huynh là Hoàng đế muốn giữ ta ở trong cung? Không đúng nha! Tối qua chàng còn không nhìn ta lấy một lần. Nếu chàng không nhận ra ta thì làm sao có ý gì với ta được? Lẽ nào chàng thấy ta giống Tiêu trắc phi nên muốn giữ ta trong cung làm thế thân? Trời đất ơi, đây là tình tiết máu chó ngược tâm ngược thân gì vậy!"

Phương Vô Tửu đỡ trán nói "Đã bảo muội bớt đọc truyện lại, muội nghĩ Lạc Thanh Hàn là loại người sẽ dùng thế thân để an ủi bản thân sao?"

Tiêu Hề Hề thở dài "Cũng phải, con người Lạc Thanh Hàn này cao ngạo như vậy, chàng không thèm làm mấy chuyện lừa mình dối người này."

Phương Vô Tửu "Chỉ có kẻ bất tài ngu ngốc mới dùng thế thân lừa gạt bản thân, Lạc Thanh Hàn đương nhiên không phải loại người đó, nếu hắn muốn giữ muội ở hậu cung thì chỉ có một khả năng, hắn nhận ra muội rồi."

Câu cuối cùng như nước đổ vào chảo chiên, khiến Tiêu Hề Hề tức thì nổ tung.

Nàng chợt nhảy dựng lên "Không … không … không … không thể nào?!"

Phương Vô Tửu nhắc nhở "Bình tĩnh một chút, nhớ kỹ tình trạng hiện giờ của mình, đừng kích động quá."

Tiêu Hề Hề hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh cảm xúc, đè nén kinh ngạc trong lòng.

Không được kích động, không được kích động.

Mình là cá muối trải qua bao sóng gió, trên đời này không có gì dọa được nàng.

Mình phải bình tĩnh!

Phương Vô Tửu đưa cho nàng bát sữa đậu nành nóng, bình tĩnh nói.

"Nhìn biểu hiện tối qua của hắn, chắc hắn sẽ không vạch trần thân phận của muội. Sau này, muội có thể dùng thân phận Nam Phượng công chúa sống trong cung. Muội phải chăm sóc bản thân, luôn đặt an toàn của bản thân lên hàng đầu. Nếu trong cung có người làm muội ấm ức, thì muội …"

Tiêu Hề Hề đầy mong đợi "Huynh sẽ tới giúp ta sao?"

Phương Vô Tửu "Thì muội ráng mà chịu."

Tiêu Hề Hề "……"

Phương Vô Tửu "Con đường này là tự muội chọn, dù phải bò cũng phải bò cho hết."

Tiêu Hề Hề "Hu hu hu ~"

Phương Vô Tửu mặc kệ nàng giả khóc, đẩy sữa đậu nành tới trước mặt nàng "Uống không?"

“Uống uống uống!” Tiêu Hề Hề lập tức ngừng giả khóc, bưng bát lên nhìn, phát hiện mấy quả cẩu kỷ đỏ nổi lên trên mặt sữa đậu nành trắng.

Nàng kinh ngạc.

“Huynh uống đậu nành còn thêm cẩu kỷ? Cách uống của người già à?”

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói “Thêm cẩu kỷ bổ sung khí huyết, có lợi cho cơ thể.”

Tiêu Hề Hề phục rồi, ai oán nói “Sau này huynh sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Nói xong nàng uống hết bát sữa đậu nành.

Nàng vừa đặt bát xuống, Việt Cương liền vội chạy vào.

“Có người trong cung tới, nói Hoàng đế Đại Thịnh triệu chúng ta lập tức vào cung gặp mặt.”

Tiêu Hề Hề lập tức nhìn Phương Vô Tửu, bật ngón cái lên.

“Không hổ là Phương lão cẩu, tính chuẩn thật!”

Phương Vô Tửu “Muội gọi ta là gì?”

Tiêu Hề Hề che miệng, toi rồi, bất cẩn lỡ miệng!

Cũng may Phương Vô Tửu rộng lượng, không so đo với nàng.

Hắn lấy hành lý sớm đã thu dọn xong, nhét vào tay Tiêu Hề Hề.

“Đi mau đi.”

Tiêu Hề Hề làm nũng nói “Huynh đừng đi có được không? Dù huynh không thể vào cung, cũng có thể ở lại trong thành, sau này có thời gian ta sẽ ra ngoài chơi với huynh.”

Phương Vô Tửu "Ta không thích nơi này."

Tiêu Hề Hề "Tại sao?"

Phương Vô Tửu "Quá nhiều người, không khí không tốt, ta vẫn thích ở trong rừng sâu núi thẳm, nơi đó không khí trong lành hơn."

Tiêu Hề Hề "Huynh thế này làm sao kiếm được vợ? Trong rừng sâu núi thẳm không có thiếu nữ xinh đẹp nào, chỉ có đười ươi cái với khỉ cái thôi."

Phương Vô Tửu "Chuyện này không cần muội bận tâm, muội lo thân mình trước đi."

Nói xong hắn liền đẩy người ra ngoài.

Tiêu Hề Hề thuận thế tiến hai bước, sau đó xoay người lại chạy về phía hắn.

Nàng đưa lệnh bài chưởng môn ra.

"Sư phụ đưa lệnh bài này cho ta, sau này có lẽ ta không thể về Huyền Môn nữa, lệnh bài cho huynh, huynh làm chưởng môn đi."

Phương Vô Tửu không cầm, hắn bình tĩnh nói "Nếu sư phụ đã đưa cho muội, vậy muội nên giữ cho kỹ, đừng tùy tiện đưa cho người khác."

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm nói "Huynh đâu phải người khác."

Phương Vô Tửu "Nếu muội không muốn làm chưởng môn, thì thu nhận mấy đệ tử, rồi giao nhiệm vụ sư môn cho bọn họ, chỉ cần có người hoàn thành nhiệm vụ, muội có thể vứt lệnh bài chưởng môn đi."

Tiêu Hề Hề vỗ đùi "Ý kiến hay!"

Nàng thu lại lệnh bài, lao tới ôm chặt Phương Vô Tửu.

“Bảo trọng!”

Phương Vô Tửu xoa xoa đầu nàng “Muội cũng vậy.”

Tiêu Hề Hề chạy ra khỏi phòng, xoay người vẫy tay với hắn.

Nụ cười phản chiếu nắng mai trông vô cùng tươi sáng rực rỡ.

Phương Vô Tửu nhìn nàng, có ảo giác như mình đang tiễn con gái đi lấy chồng.

Hoàng đế tiếp sứ đoàn Nam Nguyệt trong điện Nghị Sự.

Vài đại thần cũng có mặt, đều là người được Hoàng đế trọng dụng.

Trong số đó có Lệ Khinh Ngôn.

Lúc y thấy dung mạo của Nam Phượng công chúa đã ngẩn người một hồi.

Hai bên chào nhau.

Tiêu Hề Hề với tư cách là đại diện của sứ đoàn Nam Nguyệt, nói rõ mục đích đến đây lần này.

Bản thảo đã chuẩn bị xong từ lâu, nàng chỉ cần nói theo là được.

Sau khi nàng nói xong, các đại thần bắt đầu thảo luận.

Đa số đều cảm thấy chuyện này có thể giúp, dù sao Nam Nguyệt chỉ là một nước nhỏ, xuất bốn mươi ngàn binh mã là đủ rồi, con số này đối với Đại Thịnh không là gì cả.

Nhưng giúp đỡ cũng phải bàn điều kiện.

Câu hỏi bây giờ là bàn thế nào?

Nam Nguyệt muốn dùng muối để báo đáp.

Điều kiện này cũng được, muối là vật phẩm cần thiết, quan trọng như lương thực, không ai chê cả.

Nhưng Hoàng đế có vẻ không hứng thú với báo đáp này.

Đợi mọi người nói xong ý kiến của mình, Hoàng đế bình tĩnh nói.

“Muốn Đại Thịnh xuất binh giúp nước Nam Nguyệt thì phải thêm một điều kiện khác vào phần báo đáp ban đầu do Nam Nguyệt đề xuất.”

“Gả Nam Phượng công chúa cho trẫm.”

Chương 683: Ta đồng ý

Lời vừa nói ra, điện Nghị Sự tức thì lặng ngắt như tờ.

Mọi người đồng loạt nhìn Nam Phượng công chúa.

Chỉ thấy nàng đứng đó ngơ ngác, giống như đã bị dọa ngốc.

Hoàng đế nhìn vào mắt nàng, chậm rãi hỏi.

“Không biết ý của công chúa thế nào?”

Tiêu Hề Hề thấy tim mình đập thình thịch, suýt thì buột miệng nói “bằng lòng”.

May là vào lúc quan trọng nàng chợt nhớ đến lời dặn của Đại sư huynh.

Hiện giờ nàng là công chúa của Nam Nguyệt, lúc công chúa một nước đối mặt với chuyện này, tuyệt đối không đồng ý ngay, như vậy quá vội vã, sẽ mất tôn nghiêm.

Nàng thầm nói với bản thân —

Bây giờ nàng đang thay mặt nước Nam Nguyệt đi sứ đến Đại Thịnh, không thể làm sư mẫu mất mặt.

Tiêu Hề Hề ngước mặt lên, nhìn vị Hoàng đế ngồi trên cao, nghiêm túc hỏi.

“Ý của bệ hạ là muốn liên hôn với Nam Nguyệt?”

Hoàng đế điềm tĩnh đáp lời.

“Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Chỉ cần ta đồng ý, bệ hạ sẽ bằng lòng xuất binh giúp Nam Nguyệt phải không?”

Hoàng đế “Đúng.”

Rất nhiều đại thần cau mày, hiển nhiên cảm thấy quyết định của Hoàng đế không ổn.

Dù do dự nhiều lần nhưng không ai dám nói gì.

Hoàng đế hiện giờ không giống Tiên đế, Tiên đế trọng sĩ diện, có vài chuyện nhịn được thì sẽ nhịn, nhưng tính tình Hoàng đế hiện giờ không tốt lắm.

Cách đây không lâu có một Ngự sử dâng tấu khẩn cầu lập Hoàng hậu, nhưng Hoàng đế từ chối.

Ngự sử đó cũng cứng đầu, bắt đầu chỉ trích Hoàng đế trước mặt mọi người, nói tội bất hiếu có ba điều, mà không con nối dõi là lớn nhất, Hoàng đế đến nay vẫn chưa có con, đó là bất hiếu, có lỗi với liệt tổ liệt tông!

Nếu là Tiên đế gặp phải chuyện này, vì danh tiếng của mình sẽ đành nhịn.

Nhưng đương kim thánh thượng thì không.

Hoàng đế giáng tội vô lễ cho Ngự sử, trực tiếp giáng Ngự sử cứng đầu đó làm thứ dân, đày đến biên cương khai hoang.

Giáng làm thứ dân cũng thôi đi, còn khai hoang?

Chuyện này đối với các quan văn tay không thể xách, nách không thể mang còn tệ hơn cả cái chết!

Tuy có người lén bàn tán Hoàng đế không nghe khuyên can, không phải là biểu hiện của minh quân, nhưng cũng chỉ dám lén bàn luận, ngoài mặt mọi người chỉ càng kính sợ Hoàng đế,

vì sợ chọc giận Hoàng đế, sẽ bị đày đi khai hoang.

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu, như thể nàng đã hạ quyết tâm, siết chặt nắm tay, từng chữ nói.

“Ta đồng ý!”

“Chỉ cần người dân Nam Nguyệt không còn bị chiến tranh tàn hại, ta bằng lòng gả vào hoàng cung Đại Thịnh, mãi mãi vun đắp bang giao tốt đẹp giữa hai nước!”

Việt Cương quỳ một gối xuống, khóc lóc nói.

“Công chúa đại nghĩa, ta thay mặt người dân Nam Nguyệt cảm tạ người!”

Các sứ thần Nam Nguyệt khác cũng quỳ xuống, khóc lóc cảm ơn công chúa.

Các đại thần Đại Thịnh chứng kiến cảnh này, có người thở dài, có người cau mày, có người trầm tư.

Hoàng đế lập tức lệnh viện Hàn Lâm soạn thánh chỉ, lệnh cho Quận thú quận Ninh Trạch phái ba mươi ngàn binh mã giúp Nam Nguyệt vương bình định nội loạn.

Các sứ thần Nam Nguyệt quỳ xuống, khấu đầu tạ hoàng ân.

Nhiệm vụ hoàn thành xuất sắc, tảng đá treo lơ lửng trong lòng bọn họ cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Chuyện này vừa giải quyết xong thì sứ thần Nam Nguyệt vội trở về bẩm báo Nam Nguyệt vương, ở đây lâu cũng không tiện.

Còn Nam Phượng công chúa bị bỏ lại hoàng cung Đại Thịnh.

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp cung.

Cảnh phi đã đoán trước được, không hề ngạc nhiên.

Nhưng nàng vẫn thấy khó chịu.

Một năm qua, Hoàng đế bỏ mặc các phi tần trong hậu cung.

Tất cả không được sủng ái, cũng không tồn tại vấn đề ai đắc sủng, ai thất sủng, ngược lại tạo ra cân bằng.

Nhưng bây giờ nửa đường nhảy ra một Nam Phượng công chúa, cân bằng trong hậu cung sẽ sớm bị phá vỡ.

Còn sau này bị phá vỡ đến mức nào thì không ai biết.

Cảnh phi sa sầm sắc mặt nói "Đi nghe ngóng thử xem, Nam Phượng công chúa ở cung nào?"

Đại cung nữ Đông Lăng đáp "Vâng."

Trong cung Yên Vũ.

Khi Bạch phi biết tin Nam Phượng công chúa được Hoàng đế nạp vào hậu cung, liền tức đến đổ bệnh.

Nàng không quan tâm cân bằng trong hậu cung, chuyện nàng quan tâm là Hoàng đế chỉ đích danh Nam Phượng công chúa.

Trước mặt nhiều người, Hoàng đế đã yêu cầu Nam Phượng công chúa gả cho mình.

Cũng đủ thấy Hoàng đế rất coi trọng Nam Phượng công chúa.

Chính sự coi trọng đó đã khiến Bạch phi vô cùng ghen tị.

……

Thường công công hỏi Hoàng đế, sắp xếp Nam Phượng công chúa đến cung nào?

Lạc Thanh Hàn đang xem phê tấu chương, nghe vậy không ngẩng đầu nói.

“Để nàng ở cung Vị Ương trước.”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút rồi nói “Bảo ngự thiện phòng chuẩn bị một ít đồ ăn cho nàng.”

“Vâng.”

Vì thế Tiêu Hề Hề bị đưa đến cung Vị Ương.

Mặc Họa cung kính hỏi “Người thấy phòng này được không? Nếu người không hài lòng có thể đến phòng khác xem thử.”

Tiêu Hề Hề không để ý lắm đến nơi ở.

Nàng cảm thấy nơi này khá tốt nên dè dặt gật đầu “Ừm, chỗ này đi.”

Mặc Họa bảo cung nữ thu dọn hành lý rồi nói.

“Người còn dặn dò gì khác không?”

Tiêu Hề Hề “Không có, các ngươi lui xuống đi.”

“Vâng.”

Đợi người đi hết, Tiêu Hề Hề đặt mông xuống giường thở dài một hơi, làm công chúa khó quá đi mất!

Vẫn là làm cá muối thoải mái hơn!

Nàng đá giày ra, lăn mình trên giường.

Cuối cùng cũng có thể nằm rồi.

Một lúc sau, tiếng Mặc Họa ngoài cửa truyền vào.

“Công chúa, ngự thiện phòng có làm bánh ngọt, người có

muốn thử không?”

Tiêu Hề Hề ngồi bật dậy.

Có đồ ngon!

Nàng nhảy xuống đất, chạy về phía cửa, chạy được hai bước thì phát hiện mình chưa mang giày.

Nàng vội chạy về, nhặt giày mang vào rồi chạy ra mở cửa.

Mặc Họa đứng ngoài cửa, bưng một khay đựng hai dĩa bánh ngọt.

Phía sau có hai tiểu cung nữ, trên tay cũng bưng đồ ăn, có trái cây tươi, có trà sữa lạnh.

Thế giới nội tâm Tiêu Hề Hề lúc này điên cuồng gào thét.

Có trà sữa a a a!!!

Còn là một ly siêu lớn a a a!!!

Đã lâu rồi nàng chưa uống trà sữa hu hu hu!

Nàng gần như dùng hết sức lực để kiềm nén xúc động muốn lao về phía trước, miễn cưỡng duy trì phẩm giá của công chúa một nước.

Tiêu Hề Hề nghiêng người, nhường đường cho cung nữ vào phòng.

Mặc Họa cung kính đặt bánh lên bàn.

“Công chúa, nô tỳ không biết người có ăn quen đồ ăn ở đây không, nên nhờ ngự thiện phòng làm những món này, người xem người thích ăn gì?”

Tiêu Hề Hề: thích ăn gì? Còn phải hỏi sao, đương nhiên ta thích hết!!

Nàng mỉm cười, nói "Cảm ơn, những món này trông cũng ngon."

Mặc Họa "Mời người từ từ dùng, nô tỳ cáo lui."

Nàng hành lễ rồi dẫn hai tiểu cung nữ ra ngoài.

Các nàng vừa đi, Tiêu Hề Hề nóng lòng cầm ly trà sữa, ngậm ống hút tre, hút rột rột.

Ngon … ngon quá!

Sao lại ngon như vậy?

Chỉ cần trà sữa này, nàng có thể sống trong cung này đến già!

Tiêu Hề Hề cắn một miếng bánh đậu xanh, vừa thơm vừa ngọt, tan chảy trong miệng, rất là ngon!

Lúc này nàng chỉ muốn biến thành chuột chũi, điên cuồng hét, ngon quá đi mất!!!

Chương 684: Một hòn đá khuấy động ngàn sóng

Một miếng bánh ngọt, một ngụm trà sữa, một miếng trái cây, một ngụm trà sữa …

Trong vô thức, Tiêu Hề Hề ăn hết mọi thứ trên bàn.

Khi Mặc Họa dẫn người đến thu dọn, Tiêu Hề Hề mới muộn màng nhớ ra mình là công chúa, công chúa không thể ăn nhiều như vậy phải không?

Ăn cũng ăn rồi, không thể nôn ra được nữa.

Tiêu Hề Hề cố gắng giữ bình tĩnh, giả như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng may Mặc Họa là người biết điều, chỉ thu dọn chén dĩa rồi rời đi, không hỏi thêm câu nào.

……

Cảnh phi tức gần chết khi biết Nam Phượng công chúa ở cung Vị Ương.

Cung Vị Ương là nơi ở của Hoàng đế, phi tần bình thường đừng nói là vào ở, dù chỉ vào trong ngồi một chút cũng phải được Hoàng đế ân chuẩn.

Nam Phượng công chúa chỉ là một công chúa đến từ một nước nhỏ bé xa xôi, nàng ta có tài đức gì chứ?!

Chẳng bao lâu sau, trong cung lan truyền tin tức Nam Phượng công chúa được Hoàng đế vô cùng sủng ái, thậm chí còn có tin

đồn Hoàng đế muốn sắc phong Nam Phượng công chúa làm Hoàng hậu.

Một hòn đá khuấy động ngàn sóng.

Lục tiệp dư đã bắt đầu ngồi không yên.

Nàng vội vã đến cung Trường Lạc gặp Thái hoàng thái hậu.

Trong cung.

Lục tiệp dư ngồi quỳ trên đệm mềm, cuốn cuốn khăn lụa trong tay, ấm ức nói.

“Thần thiếp vừa vào cung, còn chưa được Hoàng thượng sủng hạnh, trong cung lại có thêm một Nam Phượng công chúa, cứ thế này, Hoàng thượng có còn nhớ tới thần thiếp không?”

Thái hoàng thái hậu đêm qua cũng gặp Nam Phượng công chúa, đương nhiên cũng nhìn ra Nam Phượng công chúa có chút giống Tiêu trắc phi.

Có lẽ bà hiểu được Hoàng đế đang nghĩ gì.

Người trong lòng Hoàng đế đã không còn, giờ gặp được một người có vẻ ngoài tương tự, không kiềm được mà muốn yêu nàng.

Chẳng qua những lời này không tiện nói với cháu gái, bà an ủi nói.

“Con không cần quá lo lắng, có ai gia ở đây, trong hậu cung này con sẽ không chịu thiệt.”

Có được lời hứa của Thái hoàng thái hậu, Lục tiệp dư thấy nhẹ nhõm hơn.

Nàng thận trọng hỏi.

“Người cảm thấy Hoàng thượng sẽ ban cho Nam Phượng công

chúa vị trí nào?”

Thật ra nàng muốn hỏi liệu Hoàng đế có trực tiếp sắc phong Nam Phượng công chúa làm Hoàng hậu hay không.

Lục tiệp dư háo hức vào cung là vì ngôi vị Hoàng hậu, nên nàng không quan tâm chuyện gì khác, mà đặc biệt chú ý đến ngôi vị Hoàng hậu.

Thật ra Thái hoàng thái hậu cũng nghĩ như vậy, dù sao ngôi vị Hoàng hậu sớm muộn gì cũng có chủ, thay vì để người ngoài chiếm được lợi này, thà để người bên nhà mẹ ngồi lên vị trí này.

Như vậy, dù sau này bà không còn, thì Lục gia vẫn có người chiếu cố.

Thái hoàng thái hậu bình tĩnh nói “Dù nàng ta là công chúa một nước, nhưng Nam Nguyệt chỉ là một nước nhỏ bé xa xôi, nên không cần quá lo lắng. Nếu Hoàng đế thích nàng ta, cùng lắm sẽ cho nàng ta vị trí phi, ngôi vị Hoàng hậu thì tuyệt đối không thể.”

Hoàng hậu của Đại Thịnh tuyệt đối không thể là người ngoại tộc.

Về điểm này, Thái hoàng thái hậu biết, chắc hẳn Hoàng đế cũng biết.

Lục tiệp dư yên tâm, nhưng vẫn thấy chua chát.

“Con là đích nữ Lục gia, chỉ được phong Tiệp dư thất phẩm, nàng ta chẳng qua là nữ tử ngoại tộc, vừa vào cung lại có thể được phong làm phi cấp bậc nhị phẩm.”

Thái hoàng thái hậu “Nhìn xa trông rộng một chút, nàng ta vào cung làm phi cấp bậc nhị phẩm, nhưng cả đời cũng chỉ dừng lại ở đó, còn con thì khác, tương lai của con tươi sáng hơn nàng ta rất nhiều.”

Lục tiệp dư cũng nghĩ như vậy, vinh quang nhất thời có tác dụng gì? Ai cười đến cuối cùng mới là người chiến thắng!

Trong cung Vị Ương.

Tiêu Hề Hề không biết bên ngoài có bao nhiêu người bất an vì sự xuất hiện của nàng.

Hiện giờ nàng đang cuộn tròn trên giường ngủ say.

Lúc đang ngủ say, nàng cảm thấy có ai đó nhéo tai mình.

Nàng bực bội gạt bàn tay phiền phức kia ra, xoay người đi tiếp tục ngủ.

Một lúc sau, nàng cảm thấy có ai đó gãi vào lòng bàn chân mình.

Tiêu Hề Hề:!!!

Như có dòng điện chạy qua người, nàng tức thì tỉnh ngủ.

Nàng ngồi bật dậy.

Hung dữ trừng mắt nhìn người gây rối.

Vừa trừng mắt thì đập thẳng vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề sững người, khí thế lập tức yếu đi.

Nàng gượng hỏi.

“Bệ hạ, sao … sao lại ở đây?”

Lạc Thanh Hàn không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn nàng.

Ánh mắt hắn lướt nhìn từng tấc trên khuôn mặt nàng, như thể hắn muốn nhìn xuyên qua lớp da, nhìn thấu linh hồn bên trong nàng.

Tiêu Hề Hề bị nhìn đến mất tự nhiên.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng không biết phải nói gì.

Bầu không khí rơi vào im lặng.

Cuối cùng, Lạc Thanh Hàn là người phá vỡ im lặng.

“Nốt ruồi trên tai nàng là thật à.”

Lời này nói không đầu không đuôi, nhưng quái lạ Tiêu Hề Hề lại hiểu được.

Nàng vô thức sờ lên dái tai mình, ngượng ngùng nói “Ừm, là thật.”

Không nói đến nốt ruồi này, nàng từ đầu đến chân đều là thật.

Lạc Thanh Hàn “Có thể cho trẫm xem được không?”

Tiêu Hề Hề không hiểu nốt ruồi có gì hấp dẫn đến vậy, nhưng vẫn bỏ tay xuống, hơi quay đầu để lộ tai phải và nốt ruồi son trên dái tai.

Lạc Thanh Hàn đưa tay véo dái tai nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ nốt ruồi.

Tiêu Hề Hề bất giác căng thẳng.

Thật ra tai nàng khá nhạy cảm.

Lạc Thanh Hàn buông dái tai nàng ra, đầu ngón tay trượt xuống chạm vào cổ nàng.

Đầu ngón tay của hắn có hơi lạnh.

Tiêu Hề Hề theo bản năng rụt cổ lại.

Lạc Thanh Hàn “Đừng cử động.”

Tiêu Hề Hề chỉ đành ngồi im.

Nàng lo lắng đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi, tim đập thình thịch.

Lạc Thanh Hàn có thể cảm nhận được mạch trên cổ nàng có nhịp đập.

Có độ ấm, có nhịp đập, có sự sống.

Hắn thật sự muốn hỏi, nàng rốt cuộc chưa chết? Hay chết rồi sống lại?

Nhưng khi nhìn hàng mi đang không ngừng run rẩy vì căng thẳng của nàng, hắn lại mềm lòng, nhất thời không hỏi được gì.

Hắn nhiều lần dặn dò bản thân, phải kiên nhẫn, không nên vội vàng.

Lạc Thanh Hàn rút tay về, hỏi "Cũng không còn sớm, có muốn ăn tối không?"

Tiêu Hề Hề vội vàng gật đầu "Muốn!"

Sau đó nàng nhận ra mình trả lời quá nhanh, có hơi sụp đổ hình tượng.

Nàng lập tức ngụy trang bổ sung "Nghe nói đồ ăn ở hoàng cung Đại Thịnh rất ngon, ta rất muốn ăn thử."

Lạc Thanh Hàn không tỏ ra nghi ngờ gì về lời giải thích như lạy ông tôi ở bụi này của nàng, chỉ thản nhiên đáp.

"Ừm."

Hắn đứng dậy, ống tay áo rộng xõa xuống theo chuyển động.

"Nàng thay y phục trước, trẫm ra ngoài đợi nàng."

Hắn vừa ra ngoài đã có hai cung nữ bước vào hầu hạ Tiêu Hề Hề thay y phục.

Tiêu Hề Hề không muốn Lạc Thanh Hàn đợi quá lâu, liền nói với cung nữ.

“Đơn giản một chút, đừng quá phức tạp.”

Hai cung nữ nhìn nhau.

Bọn họ còn định chải chuốt thật đẹp cho Nam Phượng công chúa.

Hiện giờ mọi người trong hậu cung đều biết, vị công chúa này được Hoàng đế nhìn trúng, tương lai đầy hứa hẹn.

Hai cung nữ muốn lấy lòng nàng, muốn trang điểm cho nàng thật rực rỡ, gây ấn tượng với Hoàng đế, nào ngờ nàng chỉ muốn một bộ váy đơn giản.

Chương 685: Quà và điều ước

Hai cung nữ đành phải làm theo lệnh.

Các nàng thay váy cho công chúa, búi tóc đơn giản, cài hai trâm ngọc.

Bông tai dây chuyền đều bị Tiêu Hề Hề từ chối.

Nàng chỉ đi ăn cơm thôi, mặc nhiều đồ sẽ trở ngại.

Ăn xong cũng gần đến giờ tắm rửa đi ngủ.

Đến lúc đó còn phải cởi từng thứ ra, quả thật rất rắc rối.

Dù sao cũng không cần ra ngoài, ở trong nhà thì phải thoải mái.

Tiêu Hề Hề đẩy cửa đi ra ngoài, Mặc Họa đã chờ bên ngoài, nàng cung kính hành lễ.

“Công chúa, mời đi theo nô tỳ.”

Nàng dẫn Tiêu Hề Hề đến trắc điện.

Trong trắc điện không có ai, chỉ có một mình Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề bước vào, Mặc Họa biết điều lui xuống.

Tiêu Hề Hề bước tới, muốn hành lễ với Lạc Thanh Hàn.

“Bái kiến …”

Lạc Thanh Hàn ngắt lời “Không cần đa lễ, ngồi đi.”

Tiêu Hề Hề vén váy lên, ngồi xuống đối diện hắn.

Nàng thấy trên bàn chỉ có một bát mì.

Không có gì khác.

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Tại sao chỉ có một bát mì?"

Lạc Thanh Hàn "Đây là mì trường thọ đặc biệt chuẩn bị cho nàng, ăn đi."

Tiêu Hề Hề "Ta đâu có đón sinh nhật, ăn mì trường thọ …"

Chưa kịp nói xong, nàng chợt nhớ ra, năm ngày trước là sinh nhật của nàng.

Hôm sinh nhật nàng còn nằm trong quan tài, sau khi tỉnh lại thì quên mất chuyện này, không ngờ Lạc Thanh Hàn vẫn còn nhớ.

Hắn muốn bù cho ngày sinh nhật của nàng.

Tiêu Hề Hề nhìn mì trường thọ trước mặt, bỗng nhiên xúc động muốn kể hết cho hắn nghe mọi chuyện.

"Ta …"

Mới mở đầu thì nàng đã kẹt lời, không biết bắt đầu từ đâu.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Ăn mì trước đi, mì này để lâu sẽ không ngon."

Tiêu Hề Hề cầm đũa bắt đầu ăn mì.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Mùi vị thế nào? Lần này không mặn chứ?"

Tiêu Hề Hề trả lời theo tiềm thức.

“Không mặn, rất ngon, có tiến bộ.”

Nói xong nàng mới nhớ ra hình như mình lại lỡ miệng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lạc Thanh Hàn, thấy hắn cứ an tĩnh nhìn nàng.

Dáng vẻ điềm tĩnh tự nhiên đó như thể đã biết hết mọi chuyện.

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, bỏ đi, dù sao nàng cũng không có ý định giấu hắn, hắn nhìn ra thì nhìn ra thôi.

Nàng tiếp tục ăn mì.

Dưới mì còn có một trứng ốp la, là kiểu trứng lòng đào nàng thích nhất, khi cắn vào sẽ lòng đỏ chảy ra, vừa thơm vừa mềm.

Nàng nhanh chóng ăn xong bát mì lớn, một chút nước cũng không sót lại.

Lạc Thanh Hàn rót cho nàng một tách trà, điềm tĩnh nói.

“Ta sống đến bây giờ, chỉ nấu mì hai lần.”

Một lần là vào năm trước, hắn tự tay nấu một bát mì trường thọ cho nàng, lần đầu xuống bếp không thành thạo nên cho hơi nhiều muối, thành ra mặn.

Còn một lần là hôm nay.

Cũng là một bát mì trường thọ.

Nhưng lần này hắn đã có kinh nghiệm, độ mặn vừa phải.

Tiêu Hề Hề không biết phải tiếp lời thế nào, chỉ có thể cúi đầu uống trà.

Lạc Thanh Hàn “Sau này, mỗi năm ta sẽ nấu cho nàng một bát mì trường thọ, ta sẽ nấu càng ngày càng ngon.”

Tiêu Hề Hề nhẹ giọng nói "Người vẫn luôn rất tốt."

Lạc Thanh Hàn "Nếu ta rất tốt, tại sao …"

Tại sao lại đi không từ biệt?

Lời nói đã đến môi bị hắn nuốt về.

Hắn miễn cưỡng đổi chủ đề.

"Quà của ta đâu?"

Tiêu Hề Hề không theo kịp tiết tấu của hắn, ngơ ngác nói "Quà gì?"

Lạc Thanh Hàn cau mày, có hơi không vui.

"Lúc trước ta bảo nàng chuẩn bị quà sinh nhật, nàng không chuẩn bị à?"

Tiêu Hề Hề chợt nhớ "Chuyện đó à, ta chuẩn bị rồi, ta nhớ để nó ở điện Thanh Ca …"

Nói đến đây nàng vô thức liếc nhìn Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn đứng lên "Đi thôi."

Tiêu Hề Hề "Đi đâu?"

"Điện Thanh Ca."

……

Điện Thanh Ca đã lâu không có người ở, dù mỗi ngày đều được quét dọn nhưng đã mất đi sức sống, trông có vẻ hoang vắng.

Tiêu Hề Hề nhìn mọi thứ quen thuộc trước mặt, trong lòng đầy cảm xúc.

Lúc đầu nàng rời đi, cứ tưởng là vĩnh biệt.

Không ngờ còn có cơ hội lần nữa quay lại đây.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng để quà của ta ở đâu?"

Tiêu Hề Hề "Ở tủ thấp cạnh giường của ta."

Lạc Thanh Hàn lập tức đi nhanh về phía phòng ngủ.

Tốc độ rất nhanh, như thể chậm một bước món quà sẽ bay đi mất.

Tiêu Hề Hề không vội.

Nàng nhìn xung quanh, giơ tay sờ sờ, chậm rãi đi dạo.

Dù không còn ai sống ở đây nhưng đồ đạc bên trong vẫn được bảo quản rất tốt, mọi thứ vẫn nguyên vẹn như trước khi nàng đi.

Cảm giác nàng vẫn ở đây, như thể nàng chưa từng rời đi.

Bất giác nàng bước tới hậu viện.

Vốn nàng nghĩ sẽ thấy một khoảng sân trống trải.

Nào ngờ nàng thấy rất nhiều cây ăn quả, nhiều nhất là cây lựu, còn có cây hồng và cây cam.

Số cây ăn quả này hẳn là được mang đến đây cấy trồng, được chăm sóc rất tốt, phát triển xanh tươi.

Nhìn sự sinh trưởng này chắc chắn sẽ có rất nhiều trái khi đến mùa.

"Đây là quà sinh nhật nàng định tặng ta sao?"

Tiêu Hề Hề nhìn sang, thấy Lạc Thanh Hàn cầm hộp gấm đi tới.

Khi nàng thấy hộp gấm, ánh mắt ngập ngừng, gật đầu "Ừm, chính là nó."

Lạc Thanh Hàn đứng trước mặt nàng, nhét hộp gấm vào tay nàng.

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Quà này tặng người, người trả lại ta làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Đưa cho nàng trước, nàng lại tặng cho ta."

Dấu hỏi bật ra khỏi đầu Tiêu Hề Hề "Có gì khác nhau?"

Lạc Thanh Hàn "Ý nghĩa khác nhau."

Tiêu Hề Hề cảm thấy mạch não của Hoàng đế rất khác người thường.

Nhưng ai bảo nàng thích hắn chứ?

Dù khác với người thường thì cũng là đáng yêu khác với người thường!

Lạc Thanh Hàn thúc giục "Mau đưa quà cho ta."

Tiêu Hề Hề nhớ đến thứ trong hộp gấm, bất giác thấy xấu hổ.

"Thứ này là ta tự làm, tay nghề của ta không bằng người, người đừng chê."

Lạc Thanh Hàn sao có thể chê được?

Hắn đã chờ món quà này hơn một năm, còn tưởng cả đời này hắn sẽ không bao giờ chờ được.

Hiện giờ bỗng dưng mất rồi tìm lại được, hắn vui mừng còn không kịp, sao có thể chê chứ?!

Hắn cầm hộp gấm, cẩn thận mở nó ra.

Bên trong là một đồng điếu được chạm khắc từ bạch ngọc.

Lạc Thanh Hàn từng nhìn thấy rất nhiều đồng điếu, nhưng không có đồng điếu nào đáng yêu như thế này.

Tròn trịa, mũm mĩm, hệt như nữ nhân ngây ngô đáng yêu trước mặt, khiến người khác yêu thích.

Lạc Thanh Hàn nhìn món quà sinh nhật muộn trong tay, nhẹ giọng nói.

"Nàng còn nhớ điều ước sinh nhật ta ước trong trời tuyết hai năm trước không?"

Tiêu Hề Hề đương nhiên nhớ.

Năm đó, bọn họ đến quận Trần Lưu xây lăng mộ cho Thẩm chiêu nghi, bị người khác truy sát, đúng lúc có một trận tuyết rơi dày đặc, nàng hát một bài chúc mừng sinh nhật cho Lạc Thanh Hàn trong tuyết, bảo hắn ước một điều.

Nàng nói "Lúc đó ta hỏi người ước gì, nhưng người không chịu nói."

Lạc Thanh Hàn "Bây giờ có thể nói rồi, lúc đó ta ước, ngày tháng sau này nàng có thể ở bên ta."

Tiêu Hề Hề ngẩn người.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng xoa xoa đồng điếu trong tay, tiếp tục lẩm bẩm.

"Sinh nhật năm ngoái, nàng không ở cạnh ta, lúc đó ta ước, ngày tháng sau này ta có thể ở bên nàng."

"Cho đến năm nay, ta ước, nàng có thể quay lại."

Chương 686: Người trong lòng

Mắt Tiêu Hề Hề tức thì đỏ lên.

Lạc Thanh Hàn chăm chú nhìn nàng "Xin hỏi, điều ước của ta có thể thành hiện thực không?"

Tiêu Hề Hề ngấn nước mắt gật đầu mạnh.

"Có thể, nhất định có thể!"

Lạc Thanh Hàn thấp giọng nói "Đây là tự nàng nói đấy."

Hi vọng lần này nàng có thể giữ lời, không gạt hắn nữa.

Hai người trở về cung Vị Ương.

Lạc Thanh Hàn nói với Tiêu Hề Hề "Muộn rồi, nàng về ngủ đi."

"Ừm."

Tiêu Hề Hề trở về phòng mình.

Cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa.

Nàng xõa tóc, mặc bộ đồ ngủ rộng rãi, ngồi trên giường nhưng không ngủ được.

Trong đầu nàng tràn ngập những lời Lạc Thanh Hàn nói.

Nàng cảm nhận được Lạc Thanh Hàn có rất nhiều điều muốn hỏi nàng, nhưng hắn lại không hỏi gì cả.

Bộ dáng rõ ràng rất quan tâm nhưng phải kìm nén khiến nàng thấy đau lòng.

Nàng muốn dỗ dành hắn.

Tiêu Hề Hề đứng lên, mở cửa ra ngoài.

Một đêm giữa hạ, trời đêm đầy sao lấp lánh, cẩm tú cầu trong sân đang nở rộ.

Tiêu Hề Hề đặc biệt chọn một đóa cẩm tú cầu tím nở đẹp nhất, hái nó xuống giấu sau lưng, loạng choạng đến tẩm điện của Hoàng đế.

Ngoài tẩm điện có thái giám canh gác, vì Hoàng đế đã dặn trước, dù Nam Phượng công chúa muốn đi đâu cũng không được ngăn cản, cho nên thái giám thấy nàng đến cũng không ngăn cản, chỉ hành lễ với nàng.

Lúc Tiêu Hề Hề nghênh ngang đi vào tẩm điện, thấy Lạc Thanh Hàn đang uống thứ gì đó.

Thường công công thấy nàng đến, vội vàng hành lễ.

“Nô tài bái kiến công chúa điện hạ.”

Động tác đang uống thứ gì đó của Lạc Thanh Hàn dừng lại.

Hắn đặt bát xuống nhìn Tiêu Hề Hề.

“Sao nàng lại tới đây?”

Tiêu Hề Hề chạy tới, đang định nói chuyện, chợt thấy thuốc còn dang dở trong bát của hắn, nàng giật mình.

Nàng ngạc nhiên hỏi “Sao ngài lại uống thuốc? Ngài bệnh rồi sao?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Chỉ là thuốc bổ điều dưỡng thân thể thôi.”

Tiêu Hề Hề không dễ bị lừa như vậy "Ngài đang yên lành như vậy, cần bồi bổ thân thể làm gì? Rốt cuộc ngài sao vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Gần đây ta bị cảm lạnh, không có chuyện gì lớn, uống chút thuốc là được."

Tiêu Hề Hề nửa tin nửa ngờ "Thật sao?"

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng không tin, có thể gọi thái y đến hỏi."

Tiêu Hề Hề quả thật rất muốn gọi thái y hỏi rõ, nhưng giờ đã muộn, các thái y có lẽ nghỉ ngơi hết rồi, vì chút chuyện này mà chạy đến thì không hay chút nào.

Bỏ đi, ngày mai hỏi cũng chưa muộn.

Bây giờ nàng có việc khác phải làm.

"Ngài đoán xem ta mang gì tới?"

Lạc Thanh Hàn "Hoa."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Sao ngài biết?"

Lạc Thanh Hàn "Ta ngửi thấy hương hoa rồi."

Tiêu Hề Hề lấy đóa cẩm tú cầu tím giấu sau lưng đưa cho hắn, cợt nhả hỏi.

"Tiểu ca ca, chàng có người trong lòng chưa?"

Lạc Thanh Hàn "Có."

Tiêu Hề Hề "Có ngại đổi một người trong lòng khác không?"

Lạc Thanh Hàn "Ngại."

Tiêu Hề Hề "Có ngại thêm một người trong lòng khác

không?”

Lạc Thanh Hàn “Không ngại.”

Hắn giơ những ngón tay thon dài trắng nõn cầm lấy đóa cẩm tú cầu tím.

Tiêu Hề Hề chua chát nói “Có một người còn chưa đủ, còn muốn thêm một người nữa, tim ngài chứa được nhiều vậy sao?”

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi cong lên “Dù thêm bao nhiêu người, thật ra vẫn cùng một người đó, đương nhiên chứa được.”

Tiêu Hề Hề “……”

Cưa trai thất bại, còn bị cưa ngược lại.

Nàng phát hiện sau khi Thái tử trở thành Hoàng đế, chẳng những tuổi lớn hơn, mà còn trưởng thành hơn, sức phòng thủ cũng cao hơn.

Thường công công không biết đã lui ra ngoài từ lúc nào.

Lúc này trong tẩm điện chỉ có hai người họ.

Lạc Thanh Hàn vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, ra hiệu cho nàng ngồi.

Sau khi Tiêu Hề Hề ngồi xuống, nàng nhìn xung quanh, phát hiện nơi này khác rất nhiều với tẩm điện trong trí nhớ của mình.

Không chỉ vị trí các đồ nội thất thay đổi, mà những thứ nhỏ nhặt như bình hoa, tranh vẽ, vật trang trí cũng đã đổi hết, tổng thể nhìn đơn giản trang nhã hơn, đồng thời cũng lạnh lùng trầm lắng hơn.

Ánh mắt nàng cuối cùng dừng trên chiếc giường mình đang

ngồi.

Nàng thấy chiếc giường cũng mới, chắc cũng đã đổi rồi.

Nghĩ lại cũng phải, Tiên đế đã chết trên giường trong tẩm cung, tân đế sao có thể tiếp tục ngủ trên chiếc giường từng chết người như vậy?

Lạc Thanh Hàn thấy nàng ngẩn người nhìn chiếc giường, hỏi "Nàng thích chiếc giường này?"

Tiêu Hề Hề mơ hồ trả lời "Cũng tạm."

Lúc này, nàng thấy hơi chột dạ.

Tuy quan hệ giữa Lạc Thanh Hàn và Tiên đế không tốt mấy, nhưng dù sao Tiên đế cũng là cha ruột của hắn.

Lạc Thanh Hàn sẽ nghĩ thế nào nếu biết nàng giết cha mình?

Tiêu Hề Hề không dám nghĩ xa hơn.

Lúc nàng hạ độc Tiên đế, nàng tưởng mình sẽ không sống được bao lâu, cho nên lúc ra tay nàng không chút kiêng dè.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã khác.

Nàng chẳng những không chết mà còn quay lại.

Lạc Thanh Hàn nhận thấy vẻ mặt nàng không ổn, chủ động hỏi.

"Nàng đang nghĩ gì vậy?"

Tiêu Hề Hề nhìn vào đôi mắt đen láy của hắn, chợt thấy hơi hoảng.

Nàng mở miệng "Ta …"

Nói xong một chữ, nàng không biết nên nói gì nữa?

Lẽ nào bảo nàng nói, ta vì bảo vệ chàng, nên hạ độc giết cha chàng?

Lời này dù nghe sao vẫn cảm thấy như đầu óc có bệnh.

Lạc Thanh Hàn cảm giác được nàng có chuyện quan trọng muốn nói với hắn, nên yên lặng chờ đợi, nhưng chờ một lúc lâu, hắn vẫn không thấy nàng nói xong, không nhịn được hỏi.

"Nàng sao vậy?"

Tim Tiêu Hề Hề thắt lại, buột miệng nói "Ta đói rồi."

Lạc Thanh Hàn ngẩn người.

Hắn không ngờ đối phương nhịn một hồi lâu lại nói ra một câu như vậy.

Tiêu Hề Hề không dám nhìn vào đôi mắt dò hỏi của hắn, chột dạ cúi đầu như một đứa trẻ mắc lỗi.

Dù Lạc Thanh Hàn muốn biết vừa rồi nàng muốn nói thật điều gì, nhưng trong lòng hắn biết, chuyện này không thể nóng vội.

Khó lắm mới đợi được người về, lỡ dọa người sợ bỏ chạy thì sao?

Hắn cố gắng dịu giọng nhất có thể "Nàng đói rồi à?"

Tiêu Hề Hề vội gật đầu, nhanh chóng đáp "Ừm ừm!"

Nàng nhìn Lạc Thanh Hàn bằng ánh mắt mong đợi, hi vọng đối phương nhân cơ hội mời nàng ăn khuya, như vậy nàng có thể tự nhiên che đậy lo lắng và chột dạ vừa rồi, đồng thời có một đêm khuya ngon lành, một công đôi việc!

Lạc Thanh Hàn "Nếu đói rồi thì mau về ngủ đi, ngồi mãi chỉ lãng phí sức lực."

Tiêu Hề Hề "……"

Dù hắn có trở thành Hoàng đế, cũng vẫn là trai thẳng cứng nhắc.

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu, đứng dậy.

"Vậy ta về đây, ngài nghỉ ngơi cho tốt."

Lạc Thanh Hàn "Ừm."

Tiêu Hề Hề bước hai bước, thì dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

"Ta về thật đó."

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi cong lên "Ừm."

Tiêu Hề Hề vẫn không chịu bỏ cuộc "Lẽ nào ngài không thấy một mình ngủ trên giường lớn như vậy có chút cô đơn sao?"

Lạc Thanh Hàn "Đúng là có chút cô đơn, nhưng ta đã quen rồi."

Tiêu Hề Hề "……"

Sao lại nghe thấy có chút chua chát vậy.

Chương 687: Quý phi

ạc Thanh Hàn gọi Thường công công đưa Tiêu Hề Hề trở về.

Thường công công làm động tác mời Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề hết cách, chỉ có thể rời đi.

Nàng về nơi ở của mình, gọi Thường công công chuẩn bị rời đi.

“Bệ hạ sao lại uống thuốc? Ngài ấy bị bệnh à?”

Thường công công cười, cung kính nói.

“Chuyện của bệ hạ, nô tài không dám nhiều lời, nếu công chúa muốn biết, hay là trực tiếp hỏi bệ hạ đi.”

Tiêu Hề Hề nhìn dáng vẻ không tiết lộ gì của Thường công công, nàng biết mình sẽ không moi được tin tức hữu ích nào, đành phải để Thường công công đi.

Thường công công trở về tẩm điện, thấy Hoàng đế vẫn ngồi đó cầm nửa bát thuốc còn lại trên tay.

“Bệ hạ, thuốc này đã nguội rồi, nô tài sai người nấu lại bát khác cho ngài.”

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói “Không cần nữa.”

Thường công công do dự “Ngài chỉ uống nửa bát, buổi tối có ngủ được không?”

Lạc Thanh Hàn nhìn đóa cẩm tú cầu tím trong tay.

“Trẫm không muốn uống thuốc nữa.”

Thường công công lo lắng “Nếu ngài không uống thuốc, lỡ ban đêm lại gặp ác mộng thì sao?”

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, nàng đã về rồi, tâm bệnh của hắn không cần thuốc cũng sẽ khỏi.

Chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian, hắn sẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi trạng thái đêm đêm gặp ác mộng.

Đợi khỏi hẳn, hắn có thể yên tâm ôm nàng ngủ cùng, không lo làm nàng sợ hãi.

Lạc Thanh Hàn “Mang bình hoa tới đây.”

Thường công công lập tức mang một bình sứ trắng có hoa văn tinh xảo tới.

Lạc Thanh Hàn cắm đóa cẩm tú cầu tím vào bình sứ, đặt lên bàn thấp cạnh giường.

Hắn nằm trên giường nhìn cẩm tú cầu tím, trong đầu hắn toàn hiện lên hình ảnh của nàng, tâm trạng rất tốt.

Hắn chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Hắn nghĩ tối nay hắn sẽ có một giấc mơ đẹp.

Nào ngờ nửa đêm tỉnh dậy trong cơn ác mộng.

Hai cung nữ thái giám trực đêm nghe thấy tiếng động liền bước vào.

Bọn họ thấy Hoàng đế ngồi trên giường, sắc mặt tái nhợt, lồ.ng ngực thở gấp phập phồng dữ dội, dường như lại bị cơn ác mộng dọa sợ.

Hai người không dám nhìn thêm, mau chóng thu hồi tầm mắt,

thuần thục lấy nước ấm, lau mồ hôi lạnh trên mặt Hoàng đế, rồi rót cho hắn một tách trà nóng an thần dưỡng khí.

Lạc Thanh Hàn uống trà, cảm thấy hô hấp của mình dễ chịu hơn một chút.

Hắn xua tay, cung nữ thái giám hiểu ý, im lặng lui ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn vừa mới mơ thấy Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề trong mơ mỉm cười nói nàng đã về, còn tặng quà và hoa cho hắn.

Nhưng hắn ngủ một giấc tỉnh dậy, phát hiện mọi thứ chỉ là một giấc mơ.

Nàng không về, không quà, không hoa.

Không có gì cả.

Cảm giác có được rồi đột ngột mất đi thứ gì đó, giống như giẫm vào khoảng không, rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Bây giờ nhớ lại cơn ác mộng đó, hắn vẫn thấy sợ hãi.

Lạc Thanh Hàn nhìn cẩm tú cầu tím đặt cạnh giường, lấy đồng điếu ở dưới gối.

Hắn nhẹ thở ra một hơi.

May là mọi thứ vẫn còn, mọi thứ đều là thật.

Hắn cầm đồng điếu, nhìn cẩm tú cầu bên giường, cứ thế mở mắt cả đêm.

Trời dần dần sáng.

Đến lúc rời giường, Lạc Thanh Hàn vén chăn ngồi dậy.

Mặc Họa đang canh cửa nghe thấy tiếng động, lập tức dẫn các

cung nữ vào, thuần thục hầu hạ Hoàng đế thay tắm rửa thay y phục.

Sau khi mặc y phục chỉnh tề, Lạc Thanh Hàn đi tới phòng Tiêu Hề Hề.

Cửa không khóa, đẩy nhẹ đã mở ra.

Lạc Thanh Hàn giơ tay lên, nhóm người Mặc Họa hiểu ý, lập tức dừng lại, thành thật đứng ngoài cửa.

Trong phòng, Tiêu Hề Hề đang dang rộng chân tay ngủ.

Một nửa chăn trên người nàng bị đá xuống đất, nửa còn lại che bụng, hai bàn chân trắng nõn mềm mại lộ ra, ống quần xắn lên lộ bắp chân thon dài trắng như tuyết.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đi tới, đầu tiên nhìn dáng ngủ của nàng, sau đó cúi xuống giúp nàng kéo ống quần, rồi đắp chăn cho nàng.

Tiêu Hề Hề phát hiện bên cạnh có người, theo bản năng giương mí mắt lên, khi nhìn thấy là Lạc Thanh Hàn, nàng mới yên tâm nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Lạc Thanh Hàn sờ sờ mặt nàng.

Cảm giác vừa mềm mại vừa ấm áp, rất chân thực.

Không phải giả.

“Hề Hề, đợi ta về cùng ăn trưa.”

Tiêu Hề Hề mơ hồ trả lời “Ừm …”

Lạc Thanh Hàn hôn lên trán nàng, xoay người đi ra ngoài.

Bữa sáng đã sẵn sàng.

Khẩu vị của Lạc Thanh Hàn kém hơn trước, hắn chỉ ăn nửa bát

cháo, sau đó đặt bát đũa xuống, không ăn nữa.

Thường công công khuyên "Bệ hạ dùng thêm chút nữa đi? Từ đây đến giờ ăn trưa còn lâu lắm, lát nữa ngài bận nhiều việc, chỉ ăn chút này thôi sẽ đói."

Lạc Thanh Hàn "Ta không đói."

Thường công công rất lo lắng, Hoàng đế mới hai mươi, lẽ ra là lúc ăn được nhất, nhưng khẩu vị lại ngày càng kém, đây quả thật không phải dấu hiệu tốt.

Lạc Thanh Hàn "Căn dặn ngự thiện phòng, chuẩn bị vài món bồi bổ khí huyết cho công chúa, bảo Thái y viện cũng kê ít thuốc bổ, phải dùng dược liệu tốt nhất, tận tâm làm, làm tốt sẽ được thưởng."

Thường công công "Vâng."

Nhìn Hoàng đế thế này, thật sự rất quan tâm Nam Phượng công chúa.

Chỉ là không biết quan tâm này có phải là do bản thân Nam Phượng công chúa? Hay vì Nam Phượng công chúa giống Tiêu trắc phi?

Dù Hoàng đế tuyên bố Tiêu trắc phi rời cung dưỡng bệnh nhưng rất nhiều người trong cung đều biết Tiêu trắc phi đã mất tích, rất có thể đã chết, đời này sẽ không bao giờ quay lại.

Nghĩ đến đây, Thường công công lại thấy thương xót cho Hoàng đế.

Dù có được vạn dặm giang sơn, cũng không thể mang được người mình yêu về, chỉ có thể tìm thế thân để an ủi bản thân.

Lạc Thanh Hàn chú ý tới ánh mắt kỳ lạ của Thường công công, đại khái đoán được Thường công công đang nghĩ gì, nhưng hắn không có ý định giải thích, chỉ điềm nhiên nói.

“Truyền lệnh xuống, sắc phong Nam Phượng công chúa làm Quý phi, ban cung Vân Tụ.”

Hắn muốn trực tiếp sắc phong Tiêu Hề Hề làm Hoàng hậu, nhưng thân phận hiện giờ của nàng hơi đặc thù nên chuyện sắc phong nàng làm Hoàng hậu chắc chắn sẽ có rất nhiều người ngăn cản.

Chi bằng để nàng làm Quý phi trước, sau khi dọn dẹp xong triều đình hậu cung, hắn mới có thể yên tâm đưa nàng lên ngôi vị Hoàng hậu.

Thường công công vội nói “Cung Vân Tụ đã lâu không có chủ, cần phải dọn dẹp, bổ sung các vật phẩm, chuyện này sẽ tốn rất nhiều thời gian.”

Lạc Thanh Hàn “Không gấp, ngươi sai người từ từ dọn dẹp, không được ăn bớt cắt giảm.”

Hắn dừng một lúc rồi bổ sung.

“Điều Bảo Cầm đến cung Vân Tụ hầu hạ Quý phi.”

“Vâng.”

……

Sau khi Tiêu trắc phi đi, Bảo Cầm buồn bã rất lâu.

Ban đầu, Lý phi muốn điều nàng sang chỗ mình làm đại cung nữ nhưng nàng đã từ chối.

Nàng không muốn hầu hạ chủ tử nào khác ngoài Tiêu trắc phi.

Sau một thời gian trầm lắng, nàng dần dần phấn chấn tinh thần, chủ động xin đến ngự thiện phòng làm việc.

Thế là Hoàng đế điều nàng ngự thiện phòng.

Bảo Cầm không chỉ nấu ăn giỏi, làm việc nhanh nhẹn, hoạt bát

hào phóng, còn có quan hệ tốt với Thường công công, mọi người trong ngự thiện phòng đều thích nàng.

Dù có vài người ghen tị với nàng, nhưng nể mặt Thường công công cũng không dám làm gì nàng, cùng lắm chỉ lén nói sau lưng vài câu.

Hiện giờ Bảo Cầm đã là cung nữ quản sự của ngự thiện phòng, được đại tổng quản xem trọng, sự nghiệp thăng tiến.

Lúc này nàng đột nhiên nhận được lệnh của Hoàng đế, ngoài kinh ngạc ra, nàng còn thấy tức giận.

“Tại sao điều ta đến cung Vân Tụ?”

Chương 688: Thế thân

Thường công công "Đây là ý của Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn cô làm đại cung nữ của cung Vân Tụ, hầu hạ Nam Phượng công chúa … không, hiện giờ là Quý phi nương nương."

Bảo Cầm tức giận nói "Ta không đi, ngoại trừ Tiêu trắc phi, ta không hầu hạ ai hết!"

Thường công công "Hoàng thượng đã hạ lệnh, không muốn đi cũng phải đi."

Bảo Cầm gân cổ "Ta thà chết chứ không hầu hạ người khác!"

Thường công công biết tính nàng bướng bỉnh, đau đầu nói "Ta biết cô vẫn nhớ đến Tiêu trắc phi, nhưng Tiêu trắc phi không còn nữa …"

Bảo Cầm ngắt lời hắn "Tiêu trắc phi sẽ quay lại!"

Trong cung rất nhiều người đều nói Tiêu trắc phi đã chết, sẽ không bao giờ về nữa, nhưng Bảo Cầm lại không muốn tin.

Trừ khi nàng tận mắt nhìn thấy thi thể của Tiêu trắc phi, nếu không nàng sẽ không tin Tiêu trắc phi đã chết.

Thường công công thuận thế, tiếp lời nàng.

"Chính vì Tiêu trắc phi sẽ quay lại, cô càng phải giữ cái mạng của mình, nếu cô kháng chỉ mất đi cái mạng, sau này Tiêu trắc phi trở về không gặp được cô sẽ đau lòng biết bao."

Bảo Cầm không nói nữa.

Thường công công thấy nét mặt nàng hơi thả lỏng, cố khuyên hồi lâu, cổ họng nói gần như bốc khói, nàng mới miễn cưỡng đồng ý.

“Ta thử xem.”

Trong lòng nàng biết mình không thể thay đổi ý định của Hoàng đế.

Thế nên nàng định đi đường vòng.

Nàng định giả vờ hầu hạ Quý phi trước, sau đó mai phục bên cạnh Quý phi, âm thầm thu thập tin tức về Quý phi, khi Tiêu trắc phi trở về, nàng có thể phối hợp với Tiêu trắc phi để hạ bệ Quý phi.

Thường công công không biết tâm tư nhỏ nhặt của Bảo Cầm, thấy nàng đã thỏa hiệp, bèn thở phào nhẹ nhõm.

“Cô nghĩ thông rồi thì tốt, bây giờ cô đi thu dọn đồ đạc theo ta đến bái kiến Quý phi nương nương, sau này cô sẽ làm việc bên cạnh Quý phi.”

“Ừm.”

……

Tin tức Nam Phượng công chúa được phong làm Quý phi chỉ trong chốc lát đã lan truyền khắp hoàng cung.

Hôm qua, Bạch phi tức giận ngã bệnh, hôm nay mới đỡ hơn một chút, nhưng sau đó lại bị tin tức này làm ngã bệnh tiếp.

Nàng nằm trên giường lẩm bẩm.

“Ngài ấy không chỉ đòi cưới nàng ta trước mặt nhiều người, còn giữ nàng ta trong cung Vị Ương, còn phong nàng ta làm Quý phi … rốt cuộc là tại sao?”

Liễu Nhứ an ủi nàng "Nương nương, người đừng gấp, Hoàng thượng vốn không thích Nam Phượng công chúa, sở dĩ Hoàng thượng sủng ái nàng ta là vì khuôn mặt của nàng có hơi giống Tiêu trắc phi."

Bạch phi "Nói vậy, người mà ngài ấy thích nhất là Tiêu trắc phi?"

Liễu Nhứ không dám trả lời, chỉ đành đổi chủ đề.

"Tiêu trắc phi không còn nữa, nương nương không cần bận tâm nàng ta. Điều quan trọng nhất bây giờ là người phải chăm sóc thân thể thật tốt. Dù Nam Phượng công chúa trông giống Tiêu trắc phi, nhưng chỉ giống mấy phần mà thôi. Sau một thời gian, Hoàng thượng tự nhiên sẽ phát hiện khác biệt giữa hai người. Giả cuối cùng vẫn là giả, không thể biến thành thật được."

Trong lòng Bạch phi vẫn thấy rất khó chịu "Ngài ấy thà tìm thế thân của Tiêu trắc phi còn hơn là nhìn ta một lần, rốt cuộc là tại sao chứ? Lẽ nào ta không bằng một người đã chết sao?"

Liễu Nhứ thở dài "Nương nương, người đừng nói mình như vậy, Hoàng thượng tạm thời không thoát ra được, người phải cho ngài ấy thêm thời gian. Thời gian trôi đi, tình cảm của ngài ấy dành cho Tiêu trắc phi cũng sẽ dần phai nhạt."

Bạch phi không nói nữa.

Lúc biết Tiêu trắc phi có thể đã chết rồi, thật ra nàng rất vui.

Nàng cảm thấy chỉ cần không có chướng ngại vật như Tiêu trắc phi thì Hoàng đế sẽ thấy được điểm tốt của nàng.

Nhưng sự thật chứng minh, không phải vậy.

Tiêu trắc phi đi rồi, cũng mang theo trái tim của Hoàng đế.

Điều khiến Bạch phi càng khó chấp nhận là nàng biết trong lòng Hoàng đế có Tiêu trắc phi, nhưng nàng lại không thể làm

gì được Tiêu trắc phi.

Vì Tiêu trắc phi không còn nữa.

Không còn nữa!

Nàng có thể làm gì với một người không còn nữa?

Không làm gì được.

……

Lúc Cảnh phi vừa được biết đêm qua Nam Phượng công chúa ở lại cung Vị Ương, thì có người báo Nam Phượng công chúa được phong làm Quý phi Nhất phẩm.

Nàng giận đến mức đập vỡ tách trà trên tay.

Các cung nữ hầu hạ trong phòng vội quỳ xuống, ai nấy im như thóc.

Trong mắt người ngoài Cảnh phi là người đoan trang rộng lượng, hiểu biết lễ nghĩa, nhưng những người hầu hạ cạnh nàng đều biết đó chỉ là vẻ bề ngoài, thật ra nàng là người hà khắc, thậm chí rất xấu tính.

Làm việc bên cạnh nàng, phải tuân thủ nghiêm ngặt những yêu cầu của nàng, nếu có khác biệt sẽ bị nàng lập tức trừng phạt nghiêm khắc.

Thế nên ai cũng sợ nàng.

Lúc này không ai dám đứng ra khuyên nàng.

Một lúc sau, đại cung nữ Đông Lăng buộc phải đứng ra khuyên.

“Nương nương bớt giận, đừng vì chuyện nhỏ như vậy mà tức giận hại thân thể.”

Cảnh phi cười lạnh "Ta tốn bao công sức nhưng vẫn chỉ là phi tần Nhị phẩm, người ta vừa tới đã bò lên đầu ta, ngươi thấy đây là chuyện nhỏ sao?"

Đông Lăng vội nói "Nô tỳ nói sai rồi, nô tỳ đáng chết."

Cảnh phi đen mặt nói.

"Truyền lời cho Lục tiệp dư, nói gần đây ta có được trà ngon, muốn mời nàng đến uống thử."

"Vâng."

Lục tiệp dư vẫn đang phiền vì chuyện của Quý phi, hay tin Cảnh phi mời nàng uống trà, nàng đổi suy nghĩ, lập tức đồng ý.

Nàng dẫn cung nữ đến cung Nghênh Phúc của Cảnh phi.

Lúc đầu, Cảnh phi trò chuyện với Lục tiệp dư về trà đạo, bất giác lại chuyển chủ đề sang Tiêu trắc phi.

Chuyện của Tiêu trắc phi chỉ có người của Đông cung mới biết, Lục tiệp dư vào cung chưa lâu nên không biết chuyện này.

Nàng được biết, Tiêu trắc phi từng là phi tần được Thái tử sủng ái nhất, trong lòng Thái tử, tất cả phi tần ở Đông cung cộng lại cũng không thể sánh được với Tiêu trắc phi.

Lục tiệp dư nghe những lời này thấy rất khó chịu.

Mãi đến khi Cảnh phi nói Tiêu trắc phi không còn, Lục tiệp dư mới thấy dễ chịu hơn.

Hừ, chẳng qua chỉ là một người đã chết, dù được sủng ái đến đâu cũng chỉ là chuyện quá khứ mà thôi.

Lục tiệp dư vốn tưởng Cảnh phi đặc biệt gọi nàng tới là để nói chuyện Nam Phượng công chúa, Nam Phượng công chúa được

sắc phong Quý phi, đây là chấn động lớn trong cả hậu cung, người nào cũng để ý.

Nhưng từ đầu đến cuối Cảnh phi chưa từng nói một lời nào về Nam Phượng công chúa, xem ra nàng không để ý tới chuyện Nam Phượng công chúa đắc sủng.

Lục tiệp dư không hiểu được ý đồ của Cảnh phi.

Mãi đến khi trở về, nàng nghe nói Nam Phượng công chúa trông rất giống Tiêu trắc phi, nàng mới chợt nhận ra.

Hoá ra Hoàng đế sủng ái Nam Phượng công chúa, không phải vì nàng ta xuất chúng, mà vì nàng ta có vẻ ngoài giống Tiêu trắc phi.

Chẳng trách Cảnh phi nói nàng biết nhiều chuyện về Tiêu trắc phi như vậy, thì ra nguyên nhân là do đây.

Trong lòng Lục tiệp dư ngày càng mất cân bằng.

Một thế thân cỏn con, dựa vào đâu mà trở thành Quý phi?

Tuy nói Quý phi cũng là phi, nhưng chỉ cách ngôi vị Hoàng hậu một bước.

Lỡ như ngày nào đó đầu óc Hoàng đế mê muội, để thế thân kia làm Hoàng hậu …

Lục tiệp dư không thể ngồi yên.

Nàng gọi một cung nữ đến trước mặt, thì thầm dặn dò.

Trong cung Vị Ương.

Thường công công dẫn Bảo Cầm đến bái kiến Quý phi vừa được sắc phong.

Tiêu Hề Hề nhìn Bảo Cầm đang quỳ trên đất, kìm nén phấn khích trong lòng, dè dặt nói.

“Đứng dậy nói chuyện đi.”

“Đa tạ nương nương.”

Bảo Cầm đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Quý phi nương nương đang ngồi trước mặt.

Khi thấy rõ ràng dung mạo của đối phương, nét mặt Bảo Cầm đột nhiên đông cứng, cơn giận trong lòng đột nhiên dâng lên!

Chương 689: Nói không bằng chứng

Dù trong lòng Bảo cầm vẫn nhớ Tiêu trắc phi, nhưng nàng cũng biết rất rõ, Hoàng đế không thể nào cả đời thủ thân như ngọc vì Tiêu trắc phi, Hoàng đế nhất định sẽ có nữ nhân khác.

Nhưng nàng không ngờ Hoàng đế lại sủng ái một nữ nhân có dung mạo giống Tiêu trắc phi!

Hoàng đế có ý gì?

Tiêu trắc phi không còn nữa, nên muốn tìm một thế thân của Tiêu trắc phi?

Bảo Cầm hoàn toàn không nghĩ đây biểu hiện của tình sâu nghĩa nặng, mà chỉ cảm thấy khó chịu và tức giận.

Tiêu trắc phi là Tiêu trắc phi, là tồn tại độc nhất vô nhị, trên đời này không ai có thể thay thế được!

Nếu Hoàng đế thích nàng thật, thì nên tôn trọng nàng.

Chứ không phải tìm thế thân đến thay thế nàng!

Bảo Cầm siết chặt hai tay thành nắm đấm, nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt, trong mắt gần như phun ra lửa.

Tiêu Hề Hề sững sờ trước ánh mắt đầy thù địch của nàng.

Trong ấn tượng của Tiêu Hề Hề, Bảo Cầm luôn hoạt bát dễ thương, dù đôi khi hay cằn nhằn nhưng xuất phát điểm luôn là vì lợi ích của nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Bảo Cầm tức giận như vậy.

Thường công công nhanh chóng tiến lên, dùng thân mình che khuất tầm mắt của Bảo Cầm, chắp tay với Quý phi, cười nói.

“Sau này nương nương có dặn dò gì, đều có thể sai Bảo Cầm đi làm, Bảo Cầm làm việc rất nhanh nhẹn, cũng rất nhanh trí, sai này có thể phân ưu với nương nương.”

Tiêu Hề Hề “Ừm, phiền Thường công công đã đi chuyến này.”

Thường công công “Đây đều là Hoàng thượng dặn dò, nô tài chỉ đang chạy việc mà thôi.”

Lúc đi, hắn đặc biệt nháy mắt với Bảo Cầm, bảo nàng bình tĩnh lại.

Thường công công vừa đi, Tiêu Hề Hề liền đứng dậy chạy tới nắm tay Bảo Cầm.

“Bảo Cầm, em …”

Bảo Cầm nhanh chóng rút tay lại.

Nàng lùi lại hai bước, cách xa đối phương rồi lại quỳ xuống dập đầu.

“Nô tỳ thân phận thấp hèn, nương nương đừng chạm vào nô tỳ, kẻo làm bẩn tay người.”

Thái độ có vẻ cung kính, nhưng thực tế lại xa cách thờ ơ.

Tiêu Hề Hề gãi đầu “Bảo Cầm, em không nhận ra ta sao?”

Bảo Cầm vẫn cúi đầu “Nương nương thân phận cao quý, nô tỳ nào dám không nhận ra người?”

Vốn nàng còn muốn mai phục bên cạnh Quý phi, nhưng hiện giờ nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Nàng không muốn thấy kẻ thế thân quanh quẩn bên mình suốt

ngày.

Nàng không muốn thấy kẻ thế thân chiếm đoạt những gì lẽ ra thuộc về Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề "Em còn nhớ trà sữa không? Còn nhớ trân châu, bánh pudding, nếp cẩm không? Còn vịt quay, cơm lam, lẩu cay, cá hầm cay, Phật nhảy tường, bánh dày đường quế hoa, …"

Nàng càng nói càng không nhịn được nuốt nước bọt.

Nàng nói đến mức tự làm mình đói.

Bảo Cầm nghe tên các món ăn quen thuộc, trong lòng có cảm giác khó giải thích được.

Nàng ngẩng đầu nhìn đối phương.

Tiêu Hề Hề vén vạt váy ngồi xổm xuống, ngang tầm mắt với nàng.

"Em còn nhớ số gà vịt lợn ngỗng mà chúng ta nuôi ở hậu viện không? Còn nhớ cá và củ sen trong ao không? Còn có vườn rau, giàn nho, dù những thứ đó không còn nữa nhưng chắc em vẫn còn nhớ chứ."

Mắt Bảo Cầm từng chút mở to, khó tin nhìn nàng.

"Đương nhiên nô tỳ nhớ! Nhưng người làm sao biết những chuyện này? Chẳng lẽ bệ hạ đã nói với người? Ngài ấy còn nói những chuyện này với người sao?"

Tiêu Hề Hề thở dài "Vậy em còn nhớ chuyện em bảo ta đưa canh vịt hầm cho Thái tử không? Em bảo ta nói với Thái tử, canh là ta tự nấu, nhưng cuối cùng ta lại nói thật là do em nấu."

Bảo Cầm bây giờ rất sốc.

Chuyện này chỉ có nàng và Tiêu trắc phi biết, cả Hoàng đế cũng không biết.

Tiêu Hề Hề vẫn tiếp tục nói.

“Trước kia em lúc nào cũng muốn ta tranh sủng, nhưng ta lại rất lười, lần nào em cũng bày ra bộ dạng hận rèn sắt không thành thép, nhưng lần nào cũng chiều theo ý ta, em như bà mẹ già quan tâm ta, luôn bảo vệ ta.”

Bảo Cầm “……”

Vốn dĩ rất cảm động, nhưng khi nghe ba chữ “bà mẹ già” thì chẳng còn cảm giác gì nữa.

Tiêu Hề Hề lại nắm tay nàng, chân thành nói.

“Bảo Cầm ma ma, xin hãy thương con lần nữa đi!”

Bảo Cầm “……”

Dù dung mạo của Quý phi trước mặt có hơi khác với Tiêu trắc phi, nhưng khí chất ngờ nghệch bẩm sinh này lại giống hệt nhau.

Bảo Cầm bắt đầu dao động.

Nàng thận trọng hỏi.

“Người thật sự … thật sự là Tiêu trắc phi?”

Tiêu Hề Hề “Nói không bằng chứng, em có thể thử ta.”

Bảo Cầm “Thử thế nào?”

Tiêu Hề Hề tự tin cười nói “Em nấu hết những món sở trường, dù là bao nhiêu, ta cũng có thể ăn hết không chừa miếng nào!”

Bảo Cầm “……”

Nói sao đây?

Lời đề nghị này rất là Tiêu trắc phi rồi!

Bảo Cầm lập tức bắt tay nấu một bàn lớn các món theo khẩu vị của Tiêu trắc phi.

Vì Tiêu trắc phi thích ăn thịt, phần lớn đều là món thịt nhiều dầu rất cay.

Người bình thường không thể ăn nhiều như vậy.

Đặc biệt là các phi tần trong hậu cung, để giữ dáng, bọn họ sẽ kiểm soát chặt chẽ chế độ ăn uống của mình, không bao giờ ăn nhiều như vậy.

Tiêu Hề Hề ch.ảy nước miếng điên cuồng khi thấy món ngon trước mặt.

Nàng cầm đũa ăn nhanh, không ngừng khen ngợi.

“Món thịt kho này ngon quá! Bảo Cầm, tay nghề nấu nướng của em còn tốt hơn trước kia!”

Bảo Cầm đứng bên cạnh nhìn nàng không chớp mắt.

Càng nhìn hai mắt bất giác đỏ lên.

Không ai biết rõ khẩu vị của Tiêu trắc phi hơn nàng, cũng không ai biết rõ những chi tiết nhỏ trong bữa ăn của Tiêu trắc phi nàng.

Cách ăn của Quý phi nương nương lúc này hệt như khi Tiêu trắc phi ăn.

Tình yêu dành cho đồ ăn và cảm giác hạnh phúc khi ăn không thể ngụy tạo ra được.

Tiêu Hề Hề duỗi tay múc cho mình một bát canh.

Bảo Cầm lấy thìa trước, múc cho nàng một bát canh vịt hầm cải chua.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu lên, thấy Bảo Cầm đang ngấn nước mắt cười với nàng.

“Nương nương ăn từ từ thôi, cẩn thận nóng.”

Tiêu Hề Hề nhận bát canh đặt sang một bên, dùng tay áo lau nước mắt trên khóe mắt nàng.

“Sao em lại khóc rồi?”

Bảo Cầm quỳ bên cạnh bàn, nghẹn ngào nức nở “Nô tỳ vui nên khóc.”

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho nàng ngồi xuống trò chuyện.

Bảo Cầm lắc đầu “Nô tỳ quỳ là được rồi.”

Tiêu Hề Hề cũng không ép, vừa ăn canh vừa hỏi.

“Không phải ta đã trả khế ước bán thân cho em rồi sao? Em đã tự do rồi, sao còn chưa rời cung?”

Bảo Cầm “Nếu nô tỳ rời cung, sẽ không bao giờ gặp lại người nữa, nô tỳ muốn ở trong cung chờ người về.”

May là nàng không đi.

May là Tiêu trắc phi đã về.

Mọi chờ đợi đều đáng giá.

Tiêu Hề Hề “Một năm nay em sống trong cung thế nào? Có người bắt nạt em không?”

Bảo Cầm “Không có, nô tỳ sống rất tốt, sau khi người đi, nô tỳ đến ngự thiện phòng làm việc, nô tỳ học được rất nhiều món mới, sau này có thể nấu cho người ăn.”

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên “Được được!”

Chương 690: Ta không còn cách nào khác, đành chấp nhận số phận

Bảo Cầm không nhịn được cười.

Nàng phát hiện dù Tiêu trắc phi có thay đổi ngoại hình thì tính cách vẫn như vậy.

Một bàn đồ ngon đều bị Tiêu Hề Hề ăn hết.

Nàng hài lòng ợ lên rồi ngã xuống đất, không muốn cử động.

Ăn no rồi chỉ muốn ngủ.

Bảo Cầm thấy vậy, cảm giác dường như đã quay về lúc còn ở điện Thanh Ca, trong lòng có cảm giác thỏa mãn.

“Dưới đất vừa lạnh vừa ẩm, nằm lâu không tốt cho sức khỏe, nương nương vẫn nên lên giường nằm đi.”

Tiêu Hề Hề vùng vẫy bò dưới đất lên.

Nàng nằm xuống giường, cơ thể tự động điều chỉnh tư thế thoải mái nhất.

Bảo Cầm đắp chăn cho nàng.

Do dự một lát, Bảo Cầm vẫn không kìm được tò mò, thận trọng hỏi.

“Nương nương một năm qua đi đâu? Tại sao không hề nghe được tin tức của người?”

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Ta về Huyền Môn, tiện thể xuất

ngoại đi chơi một thời gian.”

Bảo Cầm “Vậy mặt của người là chuyện gì? Sao lại khác trước vậy?”

Tiêu Hề Hề “Chuyện dài lắm, không nói cũng được, dù sao em chỉ cần nhớ, hiện giờ ta là Nam Phượng công chúa là được rồi.”

Bảo Cầm là một cô nương thông minh, nghe vậy liền hiểu đây không phải chuyện mình nên biết.

Nàng biết điều không hỏi nữa mà kiên quyết nói.

“Người yên tâm, nô tỳ nhất định giữ bí mật cho người, không để ai biết thân phận thật sự của người.”

Tiêu Hề Hề hôn gió với nàng “Cảm ơn Bảo Cầm tỷ tỷ.”

Bảo Cầm đỏ mặt bỏ chạy.

Nàng vốn rất giận, cho rằng Hoàng đế coi Nam Phượng công chúa là thế thân của Tiêu trắc phi, cảm thấy Hoàng đế đang xúc phạm Tiêu trắc phi.

Giờ đây biết Nam Phượng công chúa là Tiêu trắc phi, mọi tức giận, oán hận, đau buồn trong lòng Bảo Cầm đều biến mất.

Còn lại chỉ có bất ngờ vui mừng.

Nàng vui mừng không chỉ vì Tiêu trắc phi trở về mà còn vì tình cảm không đổi giữa Hoàng đế và Tiêu trắc phi.

Đến giữa trưa, Hoàng đế về cung Vị Ương.

Bảo Cầm nhanh chóng đánh thức Quý phi.

“Nương nương, Hoàng thượng về rồi!”

Tiêu Hề Hề tốn sức lắm mới có thể xé mình ra khỏi chiếc

giường.

Bảo Cầm nhanh chóng giúp nàng chỉnh lại diện mạo, không quên dặn dò.

“Nương nương, người vừa đến đã thành Quý phi, trong cung nhất định có người bất mãn với người. Chỗ dựa duy nhất người có thể dựa vào bây giờ là sủng ái của Hoàng thượng. Thế nên người phải nắm chắc trái tim của Hoàng thượng, nhớ chưa?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, thản nhiên đáp “Ừm ừm, biết rồi.”

Ngoài cửa vang lên tiếng báo, Hoàng đế giá đáo.

Bảo Cầm nhanh chóng lùi lại quỳ xuống.

Tiêu Hề Hề hành lễ.

“Thỉnh an Hoàng thượng.”

Lạc Thanh Hàn đích thân đỡ nàng dậy, liếc nhìn Bảo Cầm đang quỳ, lạnh lùng nói.

“Bảo ngươi hầu hạ Quý phi là phúc khí của ngươi, sau này biết nên làm gì chưa?”

Bảo Cầm dập đầu “Nô tỳ đã biết.”

Lạc Thanh Hàn “Lui xuống đi.”

“Vâng.”

Bảo Cầm ra ngoài, vừa hay đụng phải Thường công công.

Cả hai cùng lúc dừng bước.

Thường công công nhìn vào trong phòng, thấp giọng hỏi.

“Thế nào? Cô không làm mất lòng Quý phi chứ?”

Bảo Cầm nhớ lời dặn không thể tiết lộ thân phận của Quý phi.

Nàng cúi đầu tự giễu.

“Ta chỉ là một nô tỳ thân phận thấp hèn, sao dám làm mất lòng Quý phi? Còn không phải Quý phi bảo làm gì thì làm đó sao.”

Thường công công thở dài “Cô đừng nói mình như vậy, ta thấy Quý phi rất dễ nói chuyện, chỉ cần cô làm tốt việc của mình, ngày tháng sau này của cô sẽ tốt hơn.”

Bảo Cầm “Không sao, tốt hay không cũng đã vậy rồi.”

Thường công công cảm thấy tâm lý của nàng không tốt nên thấp giọng khuyên.

“Bỏ đi, tạm thời cứ thế đã, sau này có cơ hội, ta sẽ nghĩ cách giúp cô chuyển đi nơi khác.”

Bảo Cầm giật mình, vội nói “Không cần đâu!”

Thường công công:???

Đầu óc Bảo Cầm quay cuồng nhanh chóng, chân thành nói.

“Hoàng thượng lệnh cho ta hầu hạ Quý phi nương nương, đây là thánh chỉ. Nếu công công điều ta đi, chẳng phải là kháng chỉ sao? Công công bằng lòng giúp ta, ta rất cảm kích. Nhưng ta không thể để công công vì ta mà bị Hoàng đế trách phạt. Chuyện đã đến nước này, ta không còn cách nào khác, đành chấp nhận số phận.”

Nghe xong, Thường công công càng không vui, Tiêu trắc phi và Bảo Cầm đều là người tốt, sao lại đi đến bước này?

Hắn nhẹ giọng an ủi “Trong cung là như vậy, có rất nhiều chuyện cô không làm chủ được, nếu cô có thể nghĩ thoáng như vậy thì còn gì bằng.”

Bảo Cầm lại cúi đầu "Ừm."

Nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, thấy hơi có lỗi với Thường công công.

Đối phương một lòng nghĩ cho nàng, nhưng nàng lại gạt hắn.

Để bù đắp cho Thường công công, nàng quyết định sau này sẽ nấu nhiều món ngon cho hắn.

Bữa trưa là do ngự thiện phòng mang đến, tuy mùi vị không bằng Bảo Cầm nấu nhưng vẫn khá ngon.

Tiêu Hề Hề không kén ăn, vẫn ăn một cách thích thú.

Nàng vừa ăn vừa gắp thức ăn vào bát Lạc Thanh Hàn.

"Món hầm này rất thơm, ngài thử đi."

"Hai cái đùi gà, ta một cái, ngài một cái, hoàn hảo!"

"Ta biết ngài thích ăn thanh đạm, tôm xào thập cẩm này nhất định sẽ hợp khẩu vị của ngài, ngài thử đi."

……

Lúc Quý phi dùng đũa gắp món đầu tiên, Thường công công muốn ngăn cản, một mặt là do Hoàng đế gần đây kén ăn, món nào cũng không ăn, mặt khác là do Quý phi dùng đũa của mình gắp cho Hoàng đế, chứ không phải đũa dành riêng để gắp thức ăn.

Ai cũng biết Hoàng đế có bệnh sạch sẽ.

Hoàng đế chắc chắn không chấp nhận việc dùng đũa người khác từng ăn gắp thức ăn cho mình.

Kết quả Thường công công chưa kịp nói gì thì đã thấy Hoàng đế sắc mặt không đổi ăn xong món do Quý phi gắp cho mình.

Thường công công tức thì sững người.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa là dù Quý phi có gắp món gì cho Hoàng đế thì Hoàng đế cũng sẽ ăn hết, kén ăn gì đó, bệnh sạch sẽ gì đó đều biến mất hết!

Thức ăn trên bàn vơi đi với tốc độ nhanh chóng.

Phần lớn vào bụng Quý phi, phần nhỏ vào bụng Hoàng đế.

Dù vậy, buổi trưa hôm nay Hoàng đế vẫn ăn nhiều hơn bình thường.

Thường công công không ngờ Quý phi không chỉ có dung mạo giống Tiêu trắc phi, mà lượng cơm cũng giống Tiêu trắc phi, quan trọng nhất là nàng cũng giống Tiêu trắc phi có thể giúp Hoàng đế tăng khẩu vị.

Làm thế thân lại làm tận tâm như vậy, có thể nói là rất lợi hại.

Ăn uống xong, Tiêu Hề Hề lại bắt đầu thấy buồn ngủ.

Lạc Thanh Hàn kéo nàng ra ngoài.

“Ăn no rồi phải đi lại một chút, mới giúp tiêu hóa được.”

Hai người đang đi dạo trong sân.

Tiêu Hề Hề nhìn hoa cỏ cây cối xinh đẹp trước mắt, không khỏi nhớ đến vườn rau ở hậu viện điện Thanh Ca, kiềm không được thở dài.

“Nếu có thể trồng rau ở một nơi lớn như vậy, không biết có thể trồng được bao nhiêu.”

Bước chân Lạc Thanh Hàn khựng lại.

Hắn mặt không biểu cảm nhấn mạnh “Đây là cung Vị Ương.”

Tiêu Hề Hề thất vọng nói “Ta biết, nơi này không thể nuôi gà

trồng rau.”

Lạc Thanh Hàn “Cung Vân Tụ rất lớn, nàng muốn trồng gì cũng được.”

Chương 691: Đừng sờ bậy

Cung Vân Tụ cách cung Vị Ương khá xa, vị trí cũng tương đối hẻo lánh, cũng vì vậy nên nơi đó không có người ở.

Nhưng nơi đó lại rất hợp với Tiêu Hề Hề.

Vì diện tích nơi đó rất lớn!

Đừng nói là trồng rau, thậm chí trồng lúa cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, bao quanh cung Vân Tụ là lâm viên, những cây cao tươi tốt tạo thành một hàng rào tự nhiên, có thể chặn những con mắt tò mò bên ngoài, độ riêng tư rất cao.

Tiêu Hề Hề nghe Lạc Thanh Hàn miêu tả hoàn cảnh của cung Vân Tụ, trong lòng tràn đầy kỳ vọng.

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng buồn chán, có thể đến cung Vân Tụ xem thử, cần sửa chỗ nào thì nói với Thường Hỉ, hắn sẽ giúp nàng sắp xếp mọi việc."

Tiêu Hề Hề gật gật đầu "Ừm, chiều nay ta sẽ đến xem thử."

Lạc Thanh Hàn "Chờ mặt trời lặn hẵng đi, lúc đó sẽ không nóng."

"Được!"

Sau khi hai người đi dạo xong thì về phòng nghỉ trưa.

Tiêu Hề Hề không về phòng mình mà trực tiếp nằm trên giường của Lạc Thanh Hàn, cố ý giả vờ yếu ớt không còn sức

lực.

“Ây da da, vừa rồi ta đi bộ mệt quá, không muốn động đậy nữa.”

Lạc Thanh Hàn cũng không vạch trần nàng, cởi áo khoác ra, nằm xuống cạnh nàng.

Tiêu Hề Hề xoay người, chính xác lăn vào trong lòng hắn.

Lạc Thanh Hàn thuận thế ôm lấy nàng.

Tuy đang là mùa hạ, thời tiết rất nóng nhưng trong phòng có chậu đá nên cũng không quá nóng.

Móng vuốt của Tiêu Hề Hề chạm tới chạm lui trên người hắn, miệng khẽ lẩm bẩm.

“Sao lại ốm đến vậy? Cảm giác sờ không còn thoải mái như trước.”

Lạc Thanh Hàn đang tuổi đầy năng lượng, hắn bị sờ đến có phản ứng.

Hắn cau mày, nắm chặt móng vuốt không an phận của nàng, trầm giọng nói.

“Đừng sờ bậy.”

Tiêu Hề Hề bĩu môi “Sờ cũng không cho sờ, nhỏ mọn.”

Lạc Thanh Hàn “Ta sợ nàng sờ ra lửa sẽ rất khó thu dọn hậu quả.”

Nhiều cảnh suy đồi lập tức hiện lên trong đầu Tiêu Hề Hề.

Kích … kíc.h thích quá.

Tiếc là thể chất hiện tại của nàng không thích hợp với mấy cảnh suy đồi, trước mắt chỉ có thể bổ não một chút, thật ra

nàng cũng không dám động bậy bạ.

Nàng sợ mình đột nhiên nôn máu ngất xỉu giữa lúc đang quan hệ vì cảm xúc quá phấn khích khiến Lạc Thanh Hàn để lại ám ảnh tâm lý.

Tiêu Hề Hề không dám sờ bậy nữa, ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn ngủ.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng không sờ nữa mới nhẹ nhõm, nhưng đồng thời hắn cũng hơi thất vọng.

Hắn sợ dọa nàng chạy mất nên bây giờ làm gì cũng thận trọng, cả chuyện thân mật cũng không dám chủ động quá mức.

Vừa rồi thấy nàng chủ động, hắn thật sự có chút vui mừng.

Tiếc là nàng chỉ chủ động có một chút như thế.

Hắn mới nói một câu, nàng lập tức rụt lại.

Xem ra nàng chưa sẵn sàng tiến xa hơn với hắn.

Lạc Thanh Hàn chỉ có thể thầm an ủi bản thân.

Đừng gấp, cứ từ từ.

Bây giờ nàng đã về, hắn có nhiều thời gian dành cho nàng.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Lạc Thanh Hàn thì không, hắn chỉ nhắm mắt nhưng đầu óc vẫn luôn tỉnh táo.

Hắn sợ khi ngủ lại gặp ác mộng, đến lúc đó sẽ dọa Tiêu Hề Hề sợ.

Hắn yên lặng nằm nửa canh giờ, sau đó rời cung Vị Ương tiếp tục xử lý triều chính.

Khi mặt trời sắp lặn, Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm đến cung Vân Tụ.

Tuy chưa chính thức làm lễ sắc phong, nhưng thánh chỉ đã ban, Tiêu Hề Hề đã là Quý phi, đội nghi trượng của Quý phi đương nhiên không tầm thường.

Kiệu tám người khiêng, trước sau có hơn hai mươi người vây quanh.

Các cung nữ thái giám trên đường nhìn thấy, đều phải quỳ xuống hành lễ.

Đội nghi trượng của Quý phi cuối cùng dừng lại ngoài cổng cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề xuống kiệu.

Mọi người đều cúi đầu.

Tiêu Hề Hề chỉ dẫn Bảo Cầm vào, những người khác ở lại ngoài cửa.

Hai chủ tớ đi dạo quanh cung Vân Tụ.

Diện tích bên trong còn lớn hơn hai người tưởng tượng.

Hai người đứng ở hậu viện.

Tiêu Hề Hề dang rộng hai tay, hưng phấn nói "Sau này toàn bộ là ruộng rau của chúng ta!"

Bảo Cầm cũng rất hưng phấn "Nô tỳ vừa xem thử, nơi này cách sông Ngự không xa, chúng ta có thể dẫn một đường nước từ sông tới, sau này sẽ rất thuận tiện cho việc tưới đất."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Em nói đúng, ghi lại chuyện này."

Bảo Cầm "Ở đây có thể xây một cái đình, sau này thời tiết tốt thì có thể ăn đồ nướng ở đây."

Tiêu Hề Hề gật đầu như giã tỏi "Được được được, xây đình ăn đồ nướng!"

Bảo Cầm "Cũng phải có ao, có thể nuôi cá trồng củ sen."

Tiêu Hề Hề "Đúng đúng đúng, cá ngon như vậy, tuyệt đối không thể thiếu."

Bảo Cầm "Ở đây cần xây một cái chuồng lớn, ngăn bằng ván gỗ, dùng để nuôi gà, vịt, lợn."

Tiêu Hề Hề "Gà, vịt, lợn cũng rất ngon, nhất định phải nuôi!"

Bảo Cầm "Chúng ta có cần xây buồng ong không? Có ong, không chỉ rau củ phát triển tốt hơn mà sau này còn có mật ong để ăn."

Tiêu Hề Hề sắp chảy nước bọt "Được được, xây buồng ong!"

……

Hai người càng nói càng phấn khích.

Sau khi lên kế hoạch cho hậu viện, hai người tiếp tục phấn khích đi về phía cung điện, định xem bố trí của cung điện thế nào.

Tiêu Hề Hề vừa bước qua ngưỡng cửa thì nghe bên trong có hai cung nữ đang nói chuyện.

"Vừa nãy ngươi có thấy dung mạo của Quý phi nương nương không? Quả thật rất giống người đó."

"Xem ra lời đồn là sự thật, sở dĩ Hoàng thượng sủng ái nàng là vì dung mạo của nàng rất giống người đó."

"Quý phi nương nương cũng đáng thương, đường đường là công chúa một nước, lại trở thành thế thân của người khác."

“Có gì mà đáng thương? Có thể được Hoàng thượng sủng ái là vinh hạnh của nàng, người khác muốn có vinh hạnh này cũng không được!”

“Ai biết vinh hạnh này sẽ kéo dài bao lâu? Dù sao cũng chỉ là thế thân, không phải người thật, dù có sủng ái bao nhiêu cũng không phải cho nàng.”

“Cũng đúng, thế thân cũng chỉ là thế thân, sao có thể sánh với người thật được?”

……

Tiêu Hề Hề dừng một chút, sau đó bước vào như không có chuyện gì xảy ra.

Bảo Cầm theo sát.

Hai cung nữ đang dọn dẹp thấy Quý phi tới, sắc mặt thay đổi, vội đặt chổi và giẻ lau trong tay xuống, hoảng sợ quỳ xuống.

“Nô tỳ bái kiến Quý phi nương nương.”

Sắc mặt Tiêu Hề Hề lạnh lùng nói “Các ngươi tên là gì?”

Hai cung nữ tim đập nhanh, ấp úng không nói nên lời.

Bảo Cầm nghiêm giọng mắng “Nương nương hỏi các ngươi đó, các ngươi câm điếc hết rồi sao?”

Hai cung nữ bị ép, miễn cưỡng nói ra tên mình.

“Nô tỳ tên Lục Nha.”

“Nô tỳ tên Tân Liễu.”

Tiêu Hề Hề “Bổn cung thấy hai ngươi rất giỏi đổ thêm dầu vào lửa, chắc là nấu nướng giỏi lắm đúng không? Nếu hai ngươi có bản lĩnh này, bổn cung cũng không cản trở hai ngươi, bổn cung cho người đưa hai ngươi đến chỗ khác làm việc.”

Hai cung nữ khấu đầu cầu xin.

“Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không dám nữa, xin nương nương khai ân!”

Bảo Cầm lập tức gọi hai ma ma mạnh mẽ, cưỡng ép kéo Lục Nha và Tân Liễu ra ngoài.

Sau khi người đi, Tiêu Hề Hề lập tức thả lỏng, vui vẻ hỏi.

“Vừa rồi biểu hiện của ta thế nào? Có phải rất có phong thái của Quý phi không?”

Bảo Cầm cười như mẹ già hiền từ, chân thành khen.

“Nương nương giỏi lắm!”

Chương 692: Mộng du

Động tĩnh nhỏ này trong cung Vân Tụ nhanh chóng truyền đến tai Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn ra lệnh cho Thường công công.

“Đưa hai cung nữ đó đến Thận Hình Ti, tra xem ai đã bảo bọn họ nói những lời đó.”

“Vâng.”

Lạc Thanh Hàn không tin trên đời này có trùng hợp tuyệt đối.

Tiêu Hề Hề trùng hợp gặp hai cung nữ kia trong cung Vân Tụ, trùng hợp nghe được những lời đó, chắc chắn đã có người âm thầm sắp xếp.

Tưởng tượng một chút, nếu Hề Hề là thế thân thật, nghe thấy những lời đó chắc chắn sẽ tức giận, sau đó nàng chắc chắn sẽ làm ầm với Hoàng đế, nếu cãi vã trở nên nghiêm trọng, mối quan hệ giữa hai người sẽ sụp đổ.

Người đứng sau làm vậy, đúng là tâm địa hiểm ác.

Lạc Thanh Hàn vừa về cung Vị Ương, Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm cũng đã về.

Tiêu Hề Hề chạy tới trước mặt Lạc Thanh Hàn, hưng phấn nói.

“Bệ hạ, ta rất thích cung Vân Tụ!”

Lạc Thanh Hàn “Thích là được.”

Tiêu Hề Hề bắt đầu mô tả chi tiết kế hoạch của mình.

Nàng càng nói càng hưng phấn, hai bàn tay nhỏ bé của nàng cũng vẽ vời trong không khí.

Lạc Thanh Hàn chăm chú lắng nghe.

Hắn nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng sáng lấp lánh, như chứa đựng cả trời đêm đầy sao trong đó.

Hắn chợt nhớ, sau khi biết tin Hề Hề có thể không còn sống, hắn không muốn chấp nhận sự thật này, hắn đã đích thân đến Tam Thanh Quan, nhờ Thiên Nhất đạo nhân làm pháp, muốn gọi hồn nàng trở về.

Thiên Nhất đạo nhân bình tĩnh nói với hắn.

“Bệ hạ, người sống trên đời có rất nhiều tham muốn, như tham tiền, tham quyền, tham tình, tham bất tử. Chỉ khi buông bỏ lòng tham, mới có thể trở về bản chất thực sự của mình, nhìn rõ bản thân, không còn bị thế gian đè nặng.”

Cuối cùng Lạc Thanh Hàn thất vọng trở về.

Nhìn khuôn mặt sáng ngời của Hề Hề lúc này, hắn nghĩ, những gì hắn tham muốn, cũng chỉ mình nàng mà thôi.

Nếu đến chút tham muốn này không còn nữa thì hắn sống còn ý nghĩa gì?

Mãi đến khi Mặc Họa nhắc nhở bữa tối đã chuẩn bị xong, Tiêu Hề Hề mới ngừng nói.

Trong bữa ăn, Tiêu Hề Hề không ngừng gắp thức ăn vào bát của hắn, miệng không ngừng cằn nhằn.

“Khoảng thời gian ta không ở đây, bệ hạ chắc hẳn không ăn cơm tử tế phải không? Như vậy không được, không tốt cho sức khỏe, người sống trên đời phải ăn ngon, uống ngon, ngủ ngon. Ngài nhìn ta xem, ta chăm sóc bản thân mình tốt thế

nào! Không giống ngài, mới một năm không gặp đã ốm như vậy rồi."

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Bình thường ta ăn một mình, không có khẩu vị nên ăn không nhiều."

Tiêu Hề Hề không do dự hứa hẹn "Không sao, sau này ngài có ta rồi, mỗi ngày ta sẽ cùng ngài dùng bữa. Có ta đây, bảo đảm ngài sẽ ăn ngon, thân thể khỏe mạnh!"

Lạc Thanh Hàn thầm cười một tiếng.

Sau bữa tối, Tiêu Hề Hề lại một lần nữa ám chỉ với đối phương, nàng muốn ở lại ngủ với hắn.

Dù thể chất hiện tại của nàng không thể làm gì quá giới hạn nhưng ít nhất nàng có thể ôm ôm hôn hôn gì đó!

Lạc Thanh Hàn do dự một hồi, cuối cùng giả vờ như nghe không hiểu, trực tiếp cho người đưa nàng về.

Bảo Cầm mang nước nóng vào hầu hạ Quý phi tắm rửa.

Nàng thấy vẻ ngơ ngác của Quý phi, bèn lo lắng hỏi.

"Nương nương sao vậy?"

Tiêu Hề Hề sờ sờ mặt mình, không chắc hỏi "Em thấy dáng vẻ bây giờ của ta có đẹp không?"

Bảo Cầm không do dự gật đầu "Đẹp! Rất đẹp! Không ai đẹp hơn người!"

Trong mắt mẹ già, đứa con nhỏ của mình đương nhiên xinh đẹp nhất trên đời!

Tiêu Hề Hề tủi thân "Nếu ta đẹp, tại sao Hoàng thượng không chịu giữ ta lại?"

Vừa rồi nàng ám chỉ rõ ràng như vậy, nàng không tin Lạc

Thanh Hàn không hiểu.

Nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn sai người đưa nàng về.

Chẳng lẽ nàng ở trong mắt Lạc Thanh Hàn kém hấp dẫn đến vậy sao?

Bảo Cầm thấy Quý phi trước nay không cầu tiến lại đang mày mò làm sao tranh sủng, tức thì mở cờ trong bụng.

Nàng tích cực đưa ra gợi ý.

"Tâm tư của Hoàng thượng, nô tỳ không đoán được, nếu nương nương không biết làm sao, hay là trực tiếp hỏi Hoàng thượng?"

Tiêu Hề Hề hơi do dự, nói "Chuyện này không tiện hỏi đâu nhỉ?"

Bảo Cầm "Nô tỳ thấy, thay vì người ở đây tự phiền não, chi bằng trực tiếp hỏi Hoàng thượng cho rõ. Người và Hoàng thượng trải qua nhiều chuyện như vậy, tình cảm tuyệt đối không thể so với người khác, người phải có lòng tin với bản thân, cũng phải có lòng tin với Hoàng thượng."

Tiêu Hề Hề vẫn do dự.

Bảo Cầm "Nếu người có thể dỗ Hoàng thượng vui, nói không chừng vườn rau của chúng ta sẽ được xây nhanh hơn."

Tiêu Hề Hề siết chặt nắm đấm nhỏ "Ta phải có lòng tin, ta có thể làm được!"

Bảo Cầm "Nương nương cố lên!"

……

Trong tẩm điện, Lạc Thanh Hàn vừa mới nằm xuống, đã nghe giọng tiểu thái giám ngoài cửa vang lên.

“Nương nương, bệ hạ đã nghỉ ngơi rồi.”

Tiêu Hề Hề giả ngu “Ngươi nói gì? Ta nghe không hiểu, ta đang mộng du.”

Tiểu thái giám “……”

Người mộng du còn có thể nói chuyện với người khác, lợi hại thật!

Giọng Hoàng đế truyền ra từ tẩm điện.

“Để nàng vào.”

Tiểu thái giám lập tức tránh đường, cung kính mời Quý phi vào trong.

Trong tẩm điện chỉ thắp một ngọn đèn dầu.

Tiêu Hề Hề cẩn thận đi về phía phòng trong.

Lạc Thanh Hàn đã vén chăn ngồi dậy.

Hắn nhét đồng điếu trong tay xuống dưới gối, nhìn Tiêu Hề Hề hỏi.

“Sao nàng lại tới đây?”

Tiêu Hề Hề giả vờ “Ta đang mộng du.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng mộng du, còn biết ta ở đâu?”

Tiêu Hề Hề “Đương nhiên, dù ta không phân biệt được đông tây bắc, cũng sẽ đi về hướng có người.”

Lạc Thanh Hàn ngẩn người.

Dù biết đây là lời đường mật nàng hay dùng nhưng nhịp tim hắn vẫn vô tình đập chậm lại.

Tiêu Hề Hề lợi dụng lúc hắn ngơ ngác, nhanh chóng leo lên giường, vén chăn chui vào trong.

Khi Lạc Thanh Hàn hoàn hồn lại, phát hiện nàng đã nằm cạnh mình.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt lại "Mộng du kết thúc, ta phải ngủ rồi."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài.

Đành vậy, cứ mặc nàng.

Cùng lắm thì tối nay hắn không ngủ.

Hắn nằm xuống, đắp chăn rồi quay sang nhìn nữ nhân gần ngay trước mắt.

Chỉ cần an tĩnh nhìn nàng như vậy cũng làm hắn vô cùng mãn nguyện, cả tiếng ve kêu khó chịu ngoài cửa sổ cũng trở nên hay hơn.

Một bàn tay nhỏ giơ ra ôm lấy eo hắn.

Sau đó đầu nàng cũng tới gần, chui vào trong vòng tay hắn.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, chạm vào đôi mắt hạnh linh động của nàng.

Nàng chớp mắt "Sao chàng không ngủ?"

Lạc Thanh Hàn "Ta không ngủ được, nàng ngủ trước đi."

Tiêu Hề Hề "Sao không ngủ được? Là ta quấy rầy chàng sao?"

"Không có."

Tiêu Hề Hề "Chàng có tâm sự gì sao?"

Lạc Thanh Hàn "Không có, ta không sao, mau ngủ đi, ngủ ngon."

Tiêu Hề Hề bất mãn với thái độ né tránh của hắn, hừ một tiếng nói.

“Ngủ ngon, ngủ sao mà ngon? Ta còn mong chàng nghĩ ta muốn cả đêm không ngủ được này!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Chương 693: Ngu xuẩn

Lạc Thanh Hàn thầm thở dài.

Hắn nhận thua.

Hề Hề như khắc tinh của hắn, luôn có thể chính xác đánh trúng điểm yếu của hắn, buộc hắn phải gỡ hết mọi phòng bị.

Nhưng hắn lại không thể làm gì nàng.

Lạc Thanh Hàn nói "Gần đây ta thường xuyên gặp ác mộng, sợ làm phiền nàng."

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt "Mộng đói gì? Là kiểu mộng rất đói rất đói à?"

*Ác mộng (噩梦 – Èmèng) và mộng đói (饿梦 – È mèng) đồng âm.

Lạc Thanh Hàn nhất thời không biết trả lời thế nào.

Hắn im lặng một lúc, quyết định phớt lờ câu hỏi của nàng, mặt không biểu cảm nói tiếp.

"Ta mơ thấy rất nhiều chuyện xấu, chẳng hạn như nàng trở về chỉ là một giấc mơ, thực tế nàng đã chết ở nơi nào đó, còn ta không biết gì cả."

Tiêu Hề Hề chợt hiểu "Người ta thường nói đây là do suy nghĩ quá nhiều."

Lạc Thanh Hàn "Chắc vậy."

Nỗi đau sinh ly tử biệt sâu sắc đến nỗi hắn vẫn chưa thể tách mình ra khỏi nỗi đau đó.

Đôi lúc hắn bỗng thấy sợ, sợ mọi thứ đều là giả.

Sợ mộng tỉnh rồi sẽ không còn gì nữa.

Tiêu Hề Hề "Ta thấy chàng đè nén quá lâu, cần phải giải tỏa áp lực."

Lạc Thanh Hàn "Giải tỏa thế nào?"

Tiêu Hề Hề "Có việc gì chàng muốn làm nhưng chưa làm được không?"

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn đảo quanh mặt nàng, sau đó dời đi, nhẹ giọng nói.

"Không có."

Tiêu Hề Hề tưởng hắn đang xấu hổ, tiếp tục nghiêm túc khuyên hắn.

"Chàng né tránh như vậy cũng không được, chàng phải nói thật cho ta biết, chàng yên tâm, ta sẽ luôn đứng về phía chàng, dù chàng nói gì, ta cũng sẽ giữ bí mật cho chàng, tuyệt đối sẽ không để người thứ ba biết."

Tầm mắt Lạc Thanh Hàn quay lại mặt nàng, ánh mắt dần sâu thẳm "Nàng muốn biết thật sao?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Đương nhiên!"

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, nhỏ giọng nói vào tai nàng vài câu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hề Hề đột nhiên đỏ lên.

Nàng xấu hổ đến mức không thể nói rõ ràng, lắp bắp nói.

"Ta … ta không được!"

Lạc Thanh Hàn nghe câu trả lời này có hơi thất vọng, nhưng cũng không ép nàng.

Hắn bình tĩnh nói "Không được thì thôi vậy, ngủ đi."

Tiêu Hề Hề nắm vạt áo của hắn, mặt đỏ bừng giải thích "Không phải ta không muốn, ta thật sự … thật sự không được!"

Lạc Thanh Hàn thấy bộ dạng sốt ruột của nàng, chợt mềm lòng.

"Tại sao không được?"

Tiêu Hề Hề muốn nói trong người nàng còn độc cổ, không thể làm chuyện đó, nhưng lại không muốn nói hắn biết, nàng không muốn hắn lo lắng.

Nàng nhịn hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ nói ra được một câu.

"Ta chưa sẵn sàng."

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, vừa vỗ về cảm xúc của nàng, vừa nhỏ giọng nói.

"Không sao, nàng từ từ chuẩn bị, ta có thể chờ, bao lâu cũng không sao."

Tiêu Hề Hề túm chặt quần áo hắn, giống như đang nắm bảo vật nào đó, sợ hắn sẽ tuột đi mất.

Nàng mong chờ khẩn cầu.

"Vậy chàng nhất định phải chờ ta, nhiều nhất là ba năm, ta sẽ chuẩn bị xong, trước đó chàng không được tìm người khác. Những chuyện khác có thể bàn bạc. Chỉ duy nhất chuyện chàng thích ta thì chàng không được bỏ giữa chừng."

Lạc Thanh Hàn nhìn bộ dạng căng thẳng của nàng, tim hắn đã

tan chảy thành nước.

Hắn không nhịn được cúi đầu hôn môi nàng.

Nụ hôn này rất sâu.

Một lúc sau.

Hai người mới tách ra.

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn lướt qua đôi môi đỏ mọng của nàng, khàn giọng hỏi.

“Không phải trước đó nàng còn nói, ta có thể gặp được người tốt hơn sao?”

Tiêu Hề Hề đỏ mặt, tự tin nói “Từ bây giờ trở đi, ta sẽ là người tốt nhất đó!”

Lạc Thanh Hàn trầm giọng bật cười.

Sao nữ nhân này có thể đáng yêu như vậy?

Đáng yêu đến mức hắn muốn giấu nàng đi, không để ai thấy nàng.

Có lẽ chính vì nữ nhân trong lòng hắn quá ngọt ngào khiến hắn tạm thời quên đi mọi sợ hãi.

Hắn bất giác chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, Lạc Thanh Hàn vẫn thấy hơi hoảng hốt.

Đêm qua không gặp ác mộng.

Khoảng thời gian này, hầu như đêm nào hắn cũng gặp ác mộng, có khi mất ngủ suốt đêm, chỉ có thể dựa vào thuốc để vượt qua.

Hôm qua là đêm duy nhất trong suốt năm nay hắn có thể ngủ ngon mà không cần uống thuốc.

Có lẽ vì ngủ ngon nên hôm nay tinh thần Lạc Thanh Hàn rất tốt, khẩu vị cũng tốt lên, bữa sáng ăn hơn nửa bát cháo.

Thường công công thấy tất cả, trong lòng cảm thán.

Hoàng đế cuối cùng cũng phấn chấn tinh thần!

……

Trong Lưu Vân Hiên.

Lục tiệp dư đang ăn tráng miệng.

Tuy cấp bậc nàng không cao, nhưng có Thái hoàng thái hậu làm chỗ dựa, trong cung không ai dám khinh thường nàng, có thứ gì tốt đều không thiếu phần của nàng.

Món tráng miệng này mới được ngự thiện phòng làm, tổng cộng chỉ có mấy phần, các phi tần cấp bậc cao mỗi người một phần, còn lại đưa đến cho Lục tiệp dư.

Diêu tiệp dư cũng là Tiệp dư, nhưng không có đãi ngộ tốt như vậy, năm người mới cùng lúc vào cung thì càng không cần nói đến.

Lục tiệp dư ăn món tráng miệng thơm ngon này, tâm trạng rất vui vẻ.

Cung nữ Tử Diệp vội vàng bước vào.

“Hôm qua Tân Liễu và Lục Nha bị Hoàng thượng phái người đưa đến Thận Hình Ti rồi!”

Nghe vậy, sắc mặt Lục tiệp dư thay đổi, tâm tình tốt đẹp của nàng cũng xấu đi.

Tân Liễu và Lục Nha bị nàng mua chuộc nên mới cố tình nói

những lời đó khi Quý phi đến cung Vân Tụ, mục đích là để kíc.h thích Quý phi, khiến Quý phi chịu đả kích, tốt nhất là vì chuyện này mà làm ầm với Hoàng đế.

Nhưng Quý phi chẳng những không làm ầm lên, còn khiến Hoàng đế đưa Tân Liễu và Lục Nha tới Thận Hình Ti.

Tử Diệp lo lắng "Lỡ bọn họ khai người ra thì sao?"

Lục tiệp dư cố giữ bình tĩnh "Chuyện này ta sai người khác đi làm, từ đầu đến cuối ta chưa từng lộ mặt, đến lúc đó ta thà chết cũng không nhận, nói ta bị người khác hãm hại, chắc là sẽ không sao."

Tuy là nói thế nhưng nàng vẫn thấy hơi bất an.

Nàng đứng dậy "Đi, đến cung Trường Lạc."

"Vâng!"

Chốc sau, bọn họ vội vã đến cung Trường Lạc.

Thái hoàng thái hậu nghe Lục tiệp dư kể lại toàn bộ sự việc, sắc mặt sa sầm, tức giận mắng.

"Ngu xuẩn! Con nghĩ thà chết cũng không nhận thì qua chuyện được sao? Lỡ như Hoàng đế ra lệnh đưa tất cả những người xung quanh con đến Thận Hình Ti để Tân Liễu và Lục Nha nhận dạng, thì con làm sao?"

Lục tiệp dư không trả lời được, trong lòng đầy sợ hãi và bất an.

Nàng hỏi "Hay là, con sai người diệt khẩu thái giám kia?"

Thái hoàng thái hậu "Người trong cung đều có đăng ký, chỗ con đột nhiên có người mất tích, lại còn đúng lúc quan trọng này, không phải cho người ta biết con có hiềm nghi sao?"

Lục tiệp dư quỳ trên đất, không biết làm sao "Vậy thần thiếp

nên làm sao?”

Thái hoàng thái hậu tức đến đau đầu.

Nếu Lục tiệp dư không phải cháu gái của bà thì bây giờ bà đã đuổi ra ngoài rồi.

Bà trầm giọng nói “Chuyện sau này con không cần làm gì cả, việc còn lại ai gia sẽ giúp con lo liệu.”

Lục tiệp dư vui mừng khôn xiết “Cảm ơn người!”

Chương 694: Yêu thương

Thái hoàng thái hậu từng chữ cảnh cáo.

“Ai gia gọi con vào cung là muốn con giúp đỡ Lục gia, không phải để con giở trò khôn vặt. Niệm tình con lần đầu phạm lỗi, ai gia không so đo với con. Nếu con còn dám tái phạm, thì tự cầu nhiều phúc đi.”

Lục tiệp dư vừa khóc vừa nói “Thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp không dám nữa.”

Thái hoàng thái hậu thấy nàng sợ đến phát khóc, kiềm lại cơn giận, sai người đỡ nàng dậy.

Nữ sử mang nước ấm tới cho Lục tiệp dư rửa mặt.

Lục tiệp dư nhanh chóng chỉnh trang bản thân, nhưng mắt vẫn đỏ hoe.

Thái hoàng thái hậu dịu giọng nói “Chuyện này xem như là một bài học cho con, sau này không được bốc đồng.”

Lục tiệp dư thành thật gật đầu “Đa tạ người dạy dỗ, thần thiếp biết rồi.”

Thái hoàng thái hậu “Thay vì bày trò đối phó người khác, thì nên nghĩ cách lấy lòng Hoàng đế.”

Nói đến chuyện này, Lục tiệp dư càng thấy buồn bực hơn.

“Hoàng thượng chưa từng tới Lưu Vân Hiên, cũng không bao giờ triệu kiến thần thiếp, không gặp được Hoàng thượng, dù con người đầy bản lĩnh cũng không làm gì được.”

Thái hoàng thái hậu "Sắp đến Trung thu rồi, lúc đó ai gia sẽ gọi Hoàng đế tới, con cũng có thể chỗ của ai gia."

Hai mắt Lục tiệp dư sáng lên "Vâng!"

Sau khi tiễn Lục tiệp dư đi, nữ sử trở về thấy Thái hoàng thái hậu cau mày, vội vàng hỏi.

"Nương nương sao vậy?"

Thái hoàng thái hậu thở dài "Ai gia đang lo, vốn tưởng Lục tiệp dư có thể mang lại vinh quang cho Lục gia, hiện giờ xem ra, nếu nàng không trở thành gánh nặng đã là tốt lắm rồi."

Nữ sử an ủi "Lục tiệp dư tính tình có hơi nóng nảy, nhưng nàng vẫn còn trẻ, người tốn thêm chút tâm tư thì có thể dạy dỗ nàng tốt hơn."

"Mong là như vậy."

Đêm đó, hai cung nữ chết ở Thận Hình Ti.

Nghe nói là không chịu được hình phạt, đập đầu vào tường chết.

Chẳng bao lâu thi thể đã được đưa ra khỏi cung xử lý.

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, sắc mặt không đổi, chỉ bình tĩnh nói.

"Thận Hinh Ti thất trách, làm cho tù nhân có cơ hội tìm chết, Ti chính phạt ba tháng bổng lộc, nếu còn xảy ra chuyện tương tự, sẽ bị xử tội lơ là nhiệm vụ."

"Vâng!"

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Chuyện này cứ thế mà nhẹ nhàng qua đi.

Việc xây lại cung Vân Tụ chính thức được triển khai.

Bảo Cầm vừa phải hầu hạ Quý phi, thỉnh thoảng còn phải đến cung Vân Tụ giám sát công việc, bận rộn đầu óc xoay mòng mòng.

Nàng chủ động đề nghị.

“Nương nương, hay là gọi Hạnh Nhi và Thanh Tùng về đi?”

Có bọn họ giúp, nàng sẽ thư thả hơn rất nhiều.

Tiêu Hề Hề không do dự gật đầu nói được.

Nàng đã lâu không gặp Hạnh Nhi và Thanh Tùng, nàng rất nhớ bọn họ.

Nàng hỏi “Em biết Hạnh Nhi và Thanh Tùng ở đâu không?”

Bảo Cầm “Sau khi rời điện Thanh Ca, Thanh Tùng đến điện Trung Tỉnh, bây giờ không biết đã bị điều đi đâu, phải đi hỏi mới biết được. Hạnh Nhi đã lấy chồng, hiện giờ không ở trong cung, nếu người muốn gặp muội ấy, phải gọi muội ấy về mới được.”

Tiêu Hề Hề kinh ngạc “Hạnh Nhi lấy chồng rồi? Lấy ai?”

Bảo Cầm “Một thị vệ trong Ngọc Lân vệ, tên là Tiêu Nam.”

Tiêu Hề Hề thấy cái tên này khá quen, nghĩ một lúc mới nhớ ra, đây chính là tiểu thị vệ năm đó đã hộ tống bọn họ xuống phía nam cầu mưa mà!

Nàng tò mò hỏi “Sao Hạnh Nhi lại thành đôi với hắn thế?”

Bảo Cầm kể lại toàn bộ câu chuyện.

“Sau khi người đi, Hoàng thượng sai người phong tỏa điện Thanh Ca. Người ở điện Thanh Ca cũng bị đưa về điện Trung Tỉnh, sau đó điện Trung Tỉnh sẽ xem xét điều người theo nhu

cầu, nhưng Hạnh Nhi thì khác. Khế ước bán thân của muội ấy vẫn nằm trong tay người, người vừa đi thì muội ấy thành nô tỳ không chủ. Theo quy tắc thì muội ấy sẽ bị bán thêm lần nữa. Lúc đó, Tiêu Nam đứng ra trả tiền chuộc thân cho Hạnh Nhi, sau đó trả khế ước bán thân cho muội ấy, giúp muội ấy thoát khỏi nô tịch. Hạnh Nhi cảm kích hắn, tận tâm hầu hạ hắn. Thời gian lâu dần đương nhiên nảy sinh tình cảm."

Tiêu Hề Hề chợt hiểu, thì ra mọi chuyện là vậy!

Nàng gãi đầu "Chỉ trách ta bất cẩn, quên trả khế ước bán thân cho em ấy, thật ra khế ước bán thân của em ấy để trong điện Thanh Ca, hai em tìm là thấy."

Bảo Cầm "Sau khi người đi, Hoàng thượng không cho phép ai chạm vào đồ đạc trong điện Thanh Ca, người vi phạm đồng nghĩa với kháng chỉ, sẽ chết đó."

Chiều ngày hôm đó, Bảo Cầm đích thân đến điện Trung Tỉnh, dò hỏi một chút mới biết Thanh Tùng đã bị điều đến cung Yên Vũ.

Cung Yên Vũ là địa bàn của Bạch phi.

Lúc còn ở Đông cung, giữa Bạch trắc phi và Tiêu trắc phi xảy ra mâu thuẫn, quan hệ giữa hai người rất xấu.

Bây giờ Thanh Tùng đến cung Yên Vũ, không biết có bị làm khó không?

Bảo Cầm về cung Vị Ương, bẩm báo với Quý phi.

"Cung Yên Vũ gần đây có thêm Nghiêm tài nhân, ở đó thiếu người nên Thanh Tùng được điều tới đó."

Tiêu Hề Hề "Em có thời gian thì đến gặp Thanh Tùng, hỏi xem ý của hắn thế nào, nếu hắn muốn ở lại cung Yên Vũ thì để hắn ở lại, nếu hắn không muốn ở lại thì ta sẽ đi cầu xin Hoàng thượng."

Bảo Cầm gật đầu nói được.

……

Lạc Thanh Hàn xem xong tấu chương của hôm nay, hắn ra khỏi ngự thư phòng, ngồi long xa về cung Vị Ương.

Lúc đi ngang gần ngự hoa viên, đột nhiên có nữ nhân bắt bướm bất ngờ chạy ra.

Nàng thấy ngự giá cách đó không xa, sợ hãi sắc mặt tái nhợt, chân bị trẹo té xuống đất.

Kế đó lại có ba người nữa chạy ra khỏi ngự hoa viên.

Bọn họ vốn muốn đỡ nữ nhân kia đứng dậy, nhưng khi thấy ngự giá cách đó không xa, hai cung nữ lập tức quỳ xuống, chỉ để lại một nữ nhân đang đứng.

Nàng vội vàng hành lễ.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn, nhận ra nữ nhân đang đứng là Nghiêm tài nhân, còn người té trước đó là Thiệu lương nhân.

Chân của Thiệu lương nhân bị trẹo, nhưng lúc này cũng mặc kệ.

Nàng nghiến răng đứng dậy hành lễ.

“Thần thiếp vừa nãy đã thất lễ, mong bệ hạ lượng thứ.”

Vì cổ chân đau nhức, mắt nàng hơi đỏ, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn nghiến răng cố nhịn, trông càng đáng thương hơn.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói.

“Miễn lễ.”

Thiệu lương nhân đứng thẳng người, hơi lảo đảo, cung nữ Bảo Phúc bên cạnh vội dìu nàng, thấp giọng hỏi.

“Lương nhân, người không sao chứ?”

Thiệu lương nhân c.ắn môi dưới “Không sao, ta có thể chịu được.”

Nghiêm tài nhân thấy nàng như vậy, sao có thể không biết nàng cố ý giả vờ mạnh mẽ để lấy được yêu thương của Hoàng đế?

Trong lòng Nghiêm tài nhân tức giận nghiến răng, mắng tiện nhân không biết xấu hổ, nhưng ngoài mặt lại bày ra dáng vẻ tỷ muội tình thâm, quan tâm hỏi.

“Nếu muội muội không khỏe, vậy nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Thiệu lương nhân liếc nhìn đế vương tuấn tú ngồi trên long xa, sau đó cụp mắt, giọng hơi run run.

“Chân ta đau, không đi được.”

Bảo Phúc lo lắng nói “Lẽ nào người bị thương xương cốt rồi?”

Nghiêm tài nhân lập tức hiểu Thiệu lương nhân đang nghĩ gì, nữ nhân này muốn Hoàng đế đưa mình về.

Nàng sợ Hoàng đế sẽ trúng kế nên vô thức nhìn sang.

Tuy nhiên, nàng thấy Hoàng đế vẫn thờ ơ lãnh đạm, giọng nói cũng lạnh lùng.

“Nếu xương bị thương thì đuổi khỏi cung đi, trong cung không nuôi kẻ tàn phế.”

Chương 695: Người thiên vị

Thiệu lương nhân không ngờ Hoàng đế lại nói ra lời vô tình như vậy.

Mọi người đều chết lặng.

Nghiêm tài nhân cũng kinh ngạc, nàng còn tưởng dù Hoàng đế không phải người đưa về thì ít nhất cũng phải nói vài câu an ủi.

Không ngờ, không ngờ được, một câu của Hoàng đế chặn nghẹn họng Thiệu lương nhân.

Thấy nét mặt tái nhợt và sợ hãi của Thiệu lương nhân, Nghiêm tài nhân nhất thời không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Nụ cười của nàng lập tức thu hút Hoàng đế chú ý.

Thấy Hoàng đế lạnh lùng nhìn mình, nụ cười trên mặt Nghiêm tài nhân cứng đờ.

Nàng vội cúi đầu nói "Thần thiếp thất lễ, mong bệ hạ lượng thứ."

Thường công công thấy vậy, trong lòng thở dài, Nghiêm tài nhân xinh đẹp như hoa, đáng tiếc đầu óc không tốt, ngày tháng sau này chắc cũng không tốt đẹp.

Trong hậu cung này, dung mạo quan trọng nhưng đầu óc còn quan trọng hơn.

Quả nhiên, Lạc Thanh Hàn chỉ liếc Nghiêm tài nhân một cái rồi thu hồi tầm mắt, dường như cả việc nói chuyện với nàng

cũng không có hứng thú, vẻ thờ ơ lạnh nhạt có thể thấy rõ.

Nghiêm tài nhân thấy hối hận, tại sao vừa rồi không khống chế được cảm xúc của mình?

Dù nàng muốn cười trên nỗi đau của người khác, cũng không thể lộ ra trước mặt Hoàng đế!

Thiệu lương nhân lúc này đã hoàn hồn lại.

Nàng chịu đựng cơn đau ở mắt cá chân, cố mỉm cười.

“Thần thiếp chỉ trẹo chân thôi, hơi đau một chút, không có việc gì.”

Nghiêm tài nhân vừa mới âm thầm hối hận, nghe vậy không khỏi nói “Nhưng không phải muội vừa mới nói bị thương xương cốt sao?”

Nàng vừa nói xong đã thấy hối hận.

Nói mấy lời như vậy vào lúc này khiến nàng có hơi hung hăng, gây ấn tượng xấu với người khác.

Nàng chưa kịp nói lời cứu chữa, Thiệu lương nhân đã rưng rưng nước mắt, như thể đã chịu ấm ức, lại không muốn thể hiện ra ngoài.

“Vừa nãy Bảo Phúc hơi nôn nóng, nên mới nói quá một chút, Bảo Phúc vì lo lắng cho muội nên mới nói sai lời, xin tỷ tỷ đừng trách nàng.”

Nói xong, nàng cố ý kéo Bảo Phúc về phía mình, như sợ Nghiêm tài nhân ỷ thế hiếp người.

Hai chủ tớ càng đáng thương hơn.

Nghiêm tài nhân tức giận, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, đành phải cố tỏ ra dịu dàng.

“Xem muội muội nói kìa, ta cũng quan tâm muội mà, sao có thể trách Bảo Phúc được chứ.”

Thấy hai nữ nhân trước mắt không ngừng diễn, Lạc Thanh Hàn mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói.

“Còn không đi?”

Thường công công lập tức bước tới, chắp tay với Nghiêm tài nhân và Thiệu lương nhân, khách sáo nói.

“Hai vị chủ tử, nếu không có việc gì thì mời tránh ra, đừng cản đường Hoàng thượng.”

Nghiêm tài nhân và Thiệu lương nhân không còn cách nào khác, đành phải ngừng diễn, im lặng bước sang một bên, cung kính tiễn Hoàng đế.

Đội ngự giá đi ngang qua mặt hai người.

Hoàng đế đang ngồi trên long xa, cả quá trình không có biểu cảm gì trên mặt, thậm chí không liếc nhìn hai người thêm lần nào.

Khi ngự giá đi xa, Nghiêm tài nhân và Thiệu lương nhân mới dám ngẩng đầu.

Mắt Thiệu lương nhân vẫn đỏ, đáng thương lại quật cường.

Hiện giờ không có người ngoài ở đây, Nghiêm tài nhân lười giả vờ tỷ muội tình thâm gì đó, mỉa mai nói.

“Ta nói sao có thể trùng hợp như vậy, lại tình cờ gặp được ngươi ở ngự hoa viên? Hóa ra ngươi nhằm vào Hoàng thượng! Màn diễn xuất vừa nãy ngươi luyện tập nhiều lần lắm phải không? Ngươi nghĩ với chút thủ đoạn này của ngươi có thể đắc sủng sao? Đúng là suy nghĩ viển vông!”

Thiệu lương nhân cụp mắt, nhẹ giọng hỏi ngược lại.

“Tỷ tỷ lúc này tới ngự hoa viên, không phải cũng vì muốn có thể tình cờ gặp được Hoàng thượng sao?”

Bị người khác vạch trần, Nghiêm tài nhân tức giận quát mắng.

“Ngươi đang chất vấn ta sao? Ngươi đừng quên thân phận của mình! Một Lương nhân cỏn con lại dám nói với ta như vậy? Phản rồi phải không! Ngươi quỳ xuống cho ta!”

Thiệu lương nhân cũng không biện minh, cứ thế quỳ xuống giữa đường, cúi thấp đầu.

Cung nữ Bảo Phúc tức giận nhưng không dám lên tiếng, cũng quỳ xuống.

Nghiêm tài nhân nhìn chủ tớ quỳ trước mặt mình, cơn giận trong lòng cũng lắng xuống.

Có mưu mô hơn nữa thì đã sao? Vẫn chỉ là một Lương nhân, bảo ả quỳ thì vẫn phải quỳ!

Nghiêm tài nhân đắc ý, nhưng trong lòng rất rõ mình mới vào cung, chưa có được chỗ đứng vững chắc, không thể giày vò người khác quá mức, đành khoác lên mình dáng vẻ nghiêm túc trầm tư.

“Thiệu lương nhân ăn nói vô lễ, cố ý đụng chạm ta, hôm nay phạt ngươi quỳ ở đây một canh giờ, hy vọng ngươi tự kiểm điểm, về sau không tái phạm, ngươi đã nhớ chưa?”

Thiệu lương nhân c.ắn môi dưới, rưng rưng nước mắt đáp “Muội nhớ rồi.”

Nghiêm tài nhân đắc ý dẫn cung nữ của mình rời đi.

Bỏ lại Thiệu lương nhân và Bảo Phúc quỳ trên đường.

Tuy Nghiêm tài nhân chỉ là Tài nhân, nhưng cấp bậc lại cao hơn Lương nhân một bậc, nàng bắt Thiệu lương nhân quỳ, Thiệu lương nhân chỉ có thể quỳ.

Đây là khác biệt mà cấp bậc mang lại.

Hai tay Thiệu lương nhân nắm chặt vạt váy, nàng ghi nhớ nhục nhã hôm nay, sẽ có một ngày …

Cảnh tượng này trong ngự hoa viên bị Diêu tiệp dư tình cờ đi ngang nhìn thấy.

Diêu tiệp dư xoay người chạy đến chỗ Lý phi để chia sẻ miếng dưa này.

Bây giờ cả hai đều sống trong cung Cẩm Tú, nhưng Lý phi ở chính điện, còn Diêu tiệp dư ở trắc điện.

Hai người là bạn chơi bài, sống gần nhau nên rảnh rỗi thường đến nói chuyện.

Qua lại lâu dần cũng có chút tình bạn.

Lý phi vừa ăn hạt dưa vừa cười.

“Giả vờ ngã, giả vờ đáng thương, đều là tàn tích của ta ngày xưa.”

Diêu tiệp dư “Ta thấy ngoại hình của Thiệu lương nhân không bằng Nghiêm tài nhân, nhưng đầu óc mưu mô của nàng ta tốt hơn Nghiêm tài nhân.”

Lý phi nhổ vỏ hạt dưa “Lợi hại hơn thì đã sao? Muội thấy Cảnh phi lợi hại không? Nàng ta ở trong cung lâu như vậy, Hoàng thượng có từng để mắt tới nàng ta chưa?”

Diêu tiệp dư không nói nên lời.

Lý phi “Cuối cùng ta cũng nhìn rõ rồi, Hoàng thượng là người thiên vị, chỉ cần ngài ấy thiên vị người nào, dù người đó làm gì thì cũng là chuyện tốt, còn những người khác đều là không khí, ngài ấy vốn không nhìn lấy một lần.”

Diêu tiệp dư giật mình "Tỷ nhỏ tiếng thôi, mấy lời này không được nói bậy, lỡ bị người khác nghe thấy tỷ nói xấu Hoàng thượng, chắc chắn tỷ sẽ bị phạt đó."

Lý phi bĩu môi, không nói nữa.

Diêu tiệp dư đắn đo mãi, nhưng vẫn nói nhỏ những gì đè nén trong lòng.

"Tỷ cảm thấy Hoàng thượng thật lòng với Quý phi không? Trong cung rất nhiều người nói, sở dĩ Hoàng thượng sủng ái Quý phi là vì nàng hơi giống Tiêu trắc phi."

Lý phi nhớ đến khuôn mặt của Nam Phượng công chúa, trong lòng đủ loại cảm xúc dâng lên.

Khuôn mặt đó có phần giống với Tiêu trắc phi.

Nàng vốn tưởng mình hận Tiêu trắc phi đến tận xương tủy, sau khi trải qua việc của Thải Vân, nàng chịu đả kích lớn, nhưng Tiêu trắc phi đã an ủi nàng.

Sau đó, bọn họ chơi bài cùng nhau, tụ tập nói chuyện, quan hệ không thể nói là tốt nhưng vẫn tàm tạm.

Mãi đến khi Tiêu trắc phi đi rồi, Lý phi mới chợt nhận ra trong cung thiếu vắng một người hoạt bát như vậy, cuộc sống nhàm chán hơn rất nhiều.

Chương 696: Không bao giờ quay lại nữa

Tâm trạng của Lý phi rất mâu thuẫn, nàng hi vọng Tiêu trắc phi sẽ trở lại, nhưng lại không muốn Tiêu trắc phi trở lại.

Kết quả Tiêu trắc phi mãi không quay lại, trong cung đột nhiên xuất hiện một Nam Phượng công chúa giống Tiêu trắc phi.

Lý phi đẩy dĩa hạt dưa trước mặt ra, thở dài một hơi, như đang giễu cợt lại như đang thất vọng.

"Vốn ta còn tưởng Hoàng thượng thật lòng với Tiêu trắc phi. Bây giờ xem ra, cũng chỉ thế thôi. Cũng đúng, trong hoàng cung này làm gì có tình yêu thật sự? Trách ta quá ngây thơ, nghĩ tình cảm giữa họ quá tốt đẹp."

Diêu tiệp dư cũng thổn thức.

Lúc mới vào cung, nàng cũng từng phải lòng Thái tử, nhưng thời gian lâu dần, nàng dần hiểu ra dù là xuất thân, ngoại hình hay tài năng đều không thể sánh với các phi tần khác, Thái tử không thể nào nhìn trúng nàng.

Sau khi nghĩ thoáng, nàng thoải mái hơn nhiều, không còn ngày ngày mong chờ Thái tử triệu tẩm, một lòng một dạ với nghề buôn dưa của mình.

Nhưng cứ như vậy, cuộc sống trong cung của nàng sẽ không dễ dàng.

Hạ nhân phân biệt đối xử, không quan tâm chuyện của nàng, khẩu phần hàng tháng luôn thiếu thốn.

Nàng biết mình không đắc sủng, chịu thiệt cũng không dám

nói, sợ đắc tội người khác.

Mãi đến khi nàng với được Tiêu trắc phi, cuộc sống của nàng mới dễ thở hơn.

Nể mặt Tiêu trắc phi, hạ nhân không dám quá coi thường nàng, có Bảo Cầm quản lý, khẩu phần hàng tháng cũng đầy đủ.

Diêu tiệp dư rất cảm kích Tiêu trắc phi.

Đáng tiếc người tốt sống không thọ, Tiêu trắc phi còn trẻ như vậy đã đi rồi.

Hoàng đế có vẻ rất yêu thương nàng, nhưng người không còn nữa, tình yêu dù sâu đậm đến đâu cũng sẽ dần phai nhạt.

Hiện giờ có Nam Phượng công chúa, sau này có lẽ còn Bắc Phượng công chúa, Tây Phượng công chúa, Đông Phượng công chúa.

Người mới lần lượt vào cung, dung mạo trẻ trung xinh đẹp.

Hiện giờ vẫn có người nói Nam Phượng công chúa là thế thân của Tiêu trắc phi.

Nhưng thời gian lâu dần, sợ rằng mọi người sẽ quên mất Tiêu trắc phi là ai.

……

Nghiêm tài nhân vừa về cung Yên Vũ, đã nghe thấy tiếng mắng của Liễu Nhứ.

“Ta chỉ bảo ngươi quét đất, lâu vậy rồi còn chưa quét xong? Ngươi làm gì vậy hả?!”

Nghiêm tài nhân dừng lại nhìn sang, thấy Liễu Nhứ đang chỉ vào một tiểu thái giám mắng mỏ ở đình viện phía trước.

Tiểu thái giám bị mắng là Thanh Tùng.

Hắn mới được chuyển đến cung Yên Vũ cách đây không lâu, phụ trách hầu hạ Nghiêm tài nhân.

Công bằng mà nói, ấn tượng của Nghiêm tài nhân về Thanh Tùng khá tốt.

Tiểu thái giám này tuổi không lớn, nhưng đầu óc thông minh, làm việc nhanh nhẹn, là người biết cách làm việc.

Nhưng không biết tại sao, Liễu Nhứ rất ngứa mắt Thanh Tùng, thường xuyên bắt lỗi hắn, có chuyện gì cũng sẽ đánh đập mắng mỏ hắn.

Chủ nhân của cung Yên Vũ là Bạch phi, Liễu Nhứ là đại cung nữ bên cạnh Bạch phi, cả Nghiêm tài nhân cũng phải khách khí với nàng, càng đừng nói đến một tiểu thái giám như Thanh Tùng.

Bị Liễu Nhứ quát mắng, Thanh Tùng không dám cãi lại, cứ cúi đầu xin lỗi.

Liễu Nhứ không chịu tha cho hắn, chỉ vào mặt hắn chửi bới.

“Nét mặt này của ngươi là sao? Trông như cha mẹ chết, mặt mày ủ rũ, đây là bộ dạng ngươi dùng để hầu hạ chủ tử à?”

Sắc mặt Thanh Tùng lúc này thật sự không được tốt.

Nhưng không phải hắn cố ý lên mặt, chỉ do quá đói mà thôi.

Đêm qua hắn trực đêm, cả đêm không ngủ, hôm nay không ăn sáng, không ăn trưa, làm việc không ngừng nghỉ, vừa mệt vừa đói, sắc mặt tái nhợt.

Tuy nói nô tài làm việc là chuyện đương nhiên, nhưng công việc mà Thanh Tùng phải làm gian khổ hơn những người khác, những công việc mà người khác không muốn làm đều dồn hết cho hắn.

Hắn bận làm việc, thường xuyên bỏ lỡ thời gian ăn cơm.

Người trong bếp không bao giờ chừa đồ ăn cho hắn, nếu bỏ lỡ thì hắn sẽ không có gì để ăn, chỉ đành nhịn đói.

Thanh Tùng biết mình đang bị trừng phạt.

Người phạt hắn là Liễu Nhứ.

Nhưng đã được Bạch phi ngầm đồng ý.

Còn về nguyên nhân, đương nhiên là vì năm đó ở Đông cung, Tiêu trắc phi đã tước đi quyền quản lý nội vụ vốn thuộc về Bạch trắc phi.

Bạch phi luôn ghi thù hận cũ, vừa hay hắn bị điều tới cung Yên Vũ, đương nhiên trở thành mục tiêu trút giận của Bạch phi.

Thanh Tùng không thể phản kháng, chỉ đành nhận mình xui xẻo.

“Nô tài sai rồi, nô tài không dám làm nữa, xin Liễu Nhứ cô nương tha cho nô tài lần này.”

Liễu Nhứ trừng mắt nhìn hắn, chợt thấy Nghiêm tài nhân cách đó không xa.

Nàng lập tức mỉm cười hành lễ.

“Nô tỳ thỉnh an Tài nhân.”

Nghiêm tài nhân vội nói “Liễu Nhứ cô nương không cần đa lễ, ta vừa mới về, chuẩn bị đến thỉnh an Bạch phi nương nương, không biết nương nương đang ở đâu?”

Liễu Nhứ cười nói “Bạch phi nương nương đang uống trà nói chuyện với Lục tiệp dư ở phòng khách.”

Nghiêm tài nhân hơi kinh ngạc "Lục tiệp dư cũng ở đây."

Liễu Nhứ "Đúng vậy, Lục tiệp dư nghe nói Bạch phi nương nương không khỏe, nên cố ý tới thăm."

Nghiêm tài nhân thuận theo nói "Bạch phi nương nương hôm nay thế nào? Đã khỏe hơn chưa?"

Liễu Nhứ "Lúc đầu không mấy tốt, sau khi nói chuyện với Lục tiệp dư một lúc, khí sắc đã khá hơn rồi."

Nghiêm tài nhân "Vậy ta đi xem xem."

Liễu Nhứ đảo mắt, cố ý hỏi "Thanh Tùng là nô tài của người, nô tỳ thay người dạy dỗ hắn vài câu, người không giận chứ?"

Nghiêm tài nhân không nhìn Thanh Tùng, cười nói.

"Được Liễu Nhứ cô nương dạy dỗ là may mắn của hắn, sao ta có thể giận được? Ngươi cứ dạy dỗ hắn cho tốt, ta đi trước."

Nói xong nàng bỏ đi không ngoảnh lại.

Ban đầu Thanh Tùng còn hi vọng Nghiêm tài nhân nói giúp hắn vài lời, nhưng giờ xem ra, Nghiêm tài nhân hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của hắn.

Cũng đúng, không phải chủ tử nào cũng bao che khuyết điểm như Tiêu trắc phi.

Tiêu trắc phi …

Thanh Tùng vừa nghĩ đến Tiêu trắc phi thì rất muốn khóc.

Nếu Tiêu trắc phi không đi thì tốt biết mấy.

Liễu Nhứ thấy mắt Thanh Tùng đỏ bừng, cười giễu nói.

"Xem bộ dạng của ngươi, ai không biết còn tưởng chúng ta ức hiếp ngươi đấy? Không phải mới nói với ngươi mấy câu sao?

Không được nói nữa sao?”

Thanh Tùng dùng sức lau mắt, cúi đầu “Liễu Nhứ cô nương dạy dỗ rất đúng.”

Trong phòng khách, Bạch phi và Lục tiệp dư đang uống trà trò chuyện.

Nghiêm tài nhân bước vào, cung kính hành lễ.

“Thần thiếp thỉnh an Bạch phi nương nương, thỉnh an Lục tiệp dư.”

Bạch phi ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Nghiêm tài nhân ngồi xuống, chủ động nói.

“Vừa nãy muội dạo ngự hoa viên, tình cờ gặp Hoàng thượng và Thiệu lương nhân.”

Nàng nói một cách khéo léo, như thể giữa Hoàng đế và Thiệu lương nhân xảy ra chuyện gì.

Bạch phi và Lục tiệp dư đồng thời nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Nghiêm tài nhân cố tình nói không rõ ràng.

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là Thiệu lương nhân không cẩn thận trẹo chân, Hoàng thượng tùy ý hỏi mấy câu thôi.”

Lục tiệp dư hừ một tiếng, khinh thường nói “Ả nhanh thật, không biết dè dặt chút nào.”

Bạch phi mỉm cười không nói gì.

Phòng khách cách đình viện rất gần, ba người có thể nghe rõ tiếng nói trong sân.

Liễu Nhứ “Ngươi cho rằng ta không biết ngươi đang nghĩ gì

sao? Không phải ngươi đang nhớ Tiêu trắc phi à? Ngươi tưởng nàng ta còn quay lại chắc? Nằm mơ đi, nàng ta chết rồi, không bao giờ quay lại nữa!”

Chương 697: Đòi mạng

Lục tiệp dư nghe thấy ba chữ Tiêu trắc phi, động tác uống trà ngừng lại.

Nàng nhìn Bạch phi đang ngồi ở ghế chính, tò mò hỏi.

“Đây là Thanh Tùng, người của Tiêu trắc phi sao?”

Nghiêm tài nhân nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Vốn nàng còn thắc mắc Thanh Tùng chỉ là một tiểu thái giám lại có thể thường xuyên chọc tức Liễu Nhứ khiến nàng cứ bắt lỗi.

Xem ra là có liên quan đến Tiêu trắc phi.

Bạch phi đặt tách trà xuống, giọng vẫn nhẹ nhàng.

“Lúc còn ở Đông cung, Thanh Tùng từng đi theo Tiêu trắc phi.”

Nhận được đáp án chính xác, Nghiêm tài nhân mới hiểu ra, thì ra Liễu Nhứ ngứa mắt Thanh Tùng là vì Tiêu trắc phi.

Chắc hẳn năm đó giữa Tiêu trắc phi và Bạch trắc phi có thù oán.

Nghiêm tài nhân thầm mừng vì mình không nói giúp Thanh Tùng, nếu không nàng sẽ vô tình đắc tội Bạch phi.

Lục tiệp dư rất có hứng thú với chuyện của Tiêu trắc phi, nhịn không được hỏi.

“Nghe nói Hoàng thượng rất yêu Tiêu trắc phi, chuyện này thật không?”

Bạch phi nghe vậy, khóe miệng cong lên cay đắng.

“Năm đó lúc Hoàng thượng còn là Thái tử, quả thật ngài ấy rất sủng ái Tiêu trắc phi.”

Sau đó nàng nói rất nhiều chuyện về Tiêu trắc phi.

Có chỗ nàng nói rất chi tiết, có chỗ nàng chỉ nói một câu.

Lục tiệp dư và Nghiêm tài nhân chăm chú lắng nghe.

Đây là chuyện xưa chỉ có người sống trong cung trước đó mới biết, còn hai người mới vào cung lại không biết gì.

Nói xong, Bạch phi lặng lẽ thở dài.

“Những chuyện này vốn không nên nói cho hai muội biết, nhưng bổn cung sợ hai muội mới vào cung không hiểu chuyện, phạm vào cấm kỵ của Hoàng thượng, cho nên ta mới cố ý nói cho hai muội biết những chuyện này, hi vọng hai muội nhớ kỹ, sau này ở trước mặt Hoàng thượng đừng nhắc đến Tiêu trắc phi, tránh làm Hoàng thượng buồn lòng.”

Lục tiệp dư và Nghiêm tài nhân cùng đa tạ lời nhắc nhở của Bạch phi.

Bạch phi có vẻ mệt mỏi.

“Bổn cung mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, hai muội tự nhiên đi.”

Nàng được cung nữ dìu đứng dậy bước ra ngoài.

Lục tiệp dư và Nghiêm tài nhân vội đứng dậy, cung kính tiễn nàng đi.

Khi Bạch phi đi ngang, liếc nhìn Thanh Tùng vẫn đang bị dạy dỗ, nhẹ giọng gọi Liễu Nhứ.

Liễu Nhứ lập tức chạy tới hành lễ, nói "Nương nương có gì dặn dò?"

Bạch phi "Chậu bạch trà trong phòng trông hơi héo, ngươi sai người mang ra ngoài phơi nắng."

Liễu Nhứ đã hầu hạ Bạch phi nhiều năm, lập tức hiểu được ý của Bạch phi, mỉm cười đáp lại "Vâng."

Nàng quay sang Thanh Tùng nói.

"Ngươi còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau bê chậu hoa ra ngoài?!"

Thanh Tùng bước vào phòng, bê chậu bạch trà nặng trịch ra ngoài.

Liễu Nhứ chỉ vào khoảng trống giữa sân.

"Ngươi quỳ ở đó, đặt hoa lên trên đầu để nó tận hưởng ánh nắng."

Đang là giữa hạ, nắng nóng đến mức đứng phơi nắng một lúc cũng có thể lột một lớp da, càng đừng nói đến chuyện bê một chậu hoa nặng như vậy, đúng là đòi mạng.

Nhưng Thanh Tùng không thể phản kháng.

Hắn chỉ là một nô tài, nếu chủ tử không bằng lòng bảo vệ hắn thì sẽ không có ai quan tâm đến sống chết của hắn.

Hắn làm theo lời dặn, quỳ trên con đường rải sỏi gồ ghề, nâng chậu hoa bằng hai tay rồi đặt lê.n đỉnh đầu.

Quần áo mùa hạ mỏng manh, sỏi trên đường làm đầu gối đau nhức, nắng như thiêu đốt khiến hắn đổ mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng xanh càng thêm khó coi.

Bạch phi hài lòng rời đi.

Lúc này, Lục tiệp dư và Nghiêm tài nhân bước ra.

Thấy cảnh tượng trong sân, Nghiêm tài nhân không dám nói lời nào, chỉ nghĩ mình không có nô tài như Thanh Tùng, vội vàng trở về phòng.

Lục tiệp dư biết nếu cứ tiếp tục như vậy, Thanh Tùng sớm muộn cũng sẽ chết.

Nàng không ngại góp thêm sức, để Thanh Tùng chết nhanh hơn, nhân tiện có thể bán cho Bạch phi một ân tình.

Lục tiệp dư bước xuống bậc thang, lúc đi ngang qua Thanh Tùng, nàng cố tình đẩy Thanh Tùng một cái.

Vốn Thanh Tùng vừa mệt vừa đói, không còn sức lực, bị đẩy mạnh một cái bất ngờ ngã xuống đất, chậu hoa trong tay cũng rơi xuống đất, nháy mắt vỡ thành từng mảnh.

Lục tiệp dư lộ ra nét mặt sợ hãi.

“A! Nô tài làm gì đấy? Đang yên lành sao đụng vào người ta?!”

Thanh Tùng vội đứng dậy, không dám biện minh, chỉ có thể luôn miệng cầu xin.

“Nô tài sai rồi, xin Tiệp dư tha mạng!”

Liễu Nhứ bước nhanh tới, vội hỏi “Tiệp dư, người không sao chứ?”

Lục tiệp dư ôm ngực, vẻ mặt sợ hãi.

“Ây da, tên nô tài này vừa nãy cố ý đụng vào ta, nếu một chậu hoa lớn như vậy đập vào người ta, chẳng phải ta sẽ phải chết sao?!”

Liễu Nhứ vừa nãy đã thấy hành động của Lục tiệp dư, biết

nàng cố ý đẩy Thanh Tùng, nhưng vậy thì sao?

Thanh Tùng sớm hay muộn cũng sẽ chết.

Chết sớm chết muộn có gì khác nhau?

Liễu Nhứ vội nói "Tiệp dư yên tâm, chuyện này nhất định sẽ cho người một lời giải thích tử tế."

Nói xong nàng tát Thanh Tùng rồi chửi mắng.

"Cẩu nô tài to gan, giữa ban ngày ban mặt còn dám dại người?!"

Cái tát này rất mạnh, nửa bên má Thanh Tùng nhanh chóng đỏ bừng sưng tấy.

Hắn nhịn đau, khấu đầu cầu xin Lục tiệp dư tha mạng.

Lục tiệp dư "Một nô tài độc ác như ngươi, giữ lại chỉ gây thêm phiền phức, mau chóng đánh chết hắn cho xong chuyện."

Liễu Nhứ gọi hai thái giám mạnh mẽ đến bắt Thanh Tùng.

Thanh Tùng liều mạng vùng vẫy nhưng vô ích.

Mỗi lần hắn vùng vẫy chỉ dẫn đến một trận đòn.

Sau khi Liễu Nhứ hỏi ý Bạch phi, nàng đã được phép, chuẩn bị dùng gậy đánh chết Thanh Tùng.

Tuy trong cung không được phép lạm dụng tư hình, nhưng mỗi người mỗi khác.

Ví như, phi tần có cấp bậc cao xử lý nô tài không nghe lời chẳng phải chuyện lớn gì, xử lý thì cứ xử lý thôi.

Thanh Tùng bị bịt miệng đ.è xuống đất đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Hôm nay hắn sẽ chết ở đây sao?

Thái giám mạnh mẽ giơ cao gậy gỗ định đánh hắn thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hét chói tai.

“Dừng tay!”

Thanh Tùng giật mình khi nghe thấy giọng nói quen thuộc này.

Đây hình như là giọng của Bảo Cầm!

Hắn khó khăn quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Bảo Cầm đang vội vàng chạy tới đây.

Chẳng mấy chốc, nàng chạy đến chỗ Thanh Tùng, giật gậy gỗ từ tay thái giám ném xuống đất.

Liễu Nhứ sửng sốt.

Từ khi Bảo Cầm được chuyển đến ngự thiện phòng, nàng hiếm khi gặp Bảo Cầm.

Không ngờ vào lúc này Bảo Cầm lại đột nhiên tới cung Yên Vũ.

Lục tiệp dư cau mày nhìn Bảo Cầm, không hài lòng hỏi.

“Ngươi là ai?”

Bảo Cầm hành lễ với nàng “Nô tỳ là đại cung nữ Bảo Cầm bên cạnh Quý phi nương nương, Quý phi nương nương có chuyện muốn hỏi Thanh Tùng, cố ý sai nô tỳ đưa hắn đến đó.”

Lục tiệp dư nghe thấy hai chữ “Quý phi”, sắc mặt hơi thay đổi.

Trước đó nàng cố ý ly gián quan hệ của Quý phi và Hoàng đế nhưng không thành, còn suýt nữa đã kéo mình vào chuyện đó.

Điều này càng khiến nàng ghen tị với Quý phi.

Lúc này nhìn thấy Bảo Cầm, Lục tiệp dư thấy không vui, cả vẻ mặt cũng lộ ra chút u ám.

“Dù ngươi là đại cung nữ bên cạnh Quý phi, cũng không thể tự ý xông vào cung Yên Vũ.”

Chương 698: Người phải cẩn thận đề phòng

Bảo Cầm đúng mực nói "Nô tỳ nghe tin Thanh Tùng bị phạt, nhất thời nôn nóng nên chưa kịp thông báo đã xông vào, mong Tiệp dư lượng thứ."

Lục tiệp dư hừ một tiếng "Nếu ta không lượng thứ thì sao?"

Bảo Cầm "Nếu nô tỳ nhớ không lầm thì đây là cung Yên Vũ, chắc không đến lượt Tiệp dư làm chủ."

Lục tiệp dư "Hỗn xược! Ngươi chẳng qua chỉ là một cung nữ cỏn con, lại dám nói với ta như vậy?!"

Bảo Cầm cúi đầu "Nô tỳ trước giờ luôn nói thẳng, nếu có chỗ nào đắc tội, mong Tiệp dư đừng so đo với nô tỳ."

Lục tiệp dư tức giận.

Nàng không thể đối phó với Quý phi thì đã đành, cả một cung nữ cỏn con cũng dám nói với nàng như vậy.

Thật không thể chịu nổi!

Lục tiệp dư chỉ vào Bảo Cầm, giận dữ nói.

"Ngươi quỳ xuống cho ta!"

Bảo Cầm không đổi sắc mặt quỳ xuống, eo lưng vẫn thẳng "Tiệp dư muốn dạy dỗ nô tỳ thì nhanh một chút, Quý phi còn đang đợi nô tỳ về phục mệnh."

Lục tiệp dư "Ngươi còn dám lấy Quý phi ra chèn ép ta?!"

Dù Thái hậu đã cảnh cáo nàng không được bốc đồng, nhưng nàng hiện giờ tức tới tận não, nào quan tâm nhiều như vậy?!

Nàng giơ tay tát mạnh vào mặt Bảo Cầm!

Khoảnh khắc đầu ngón tay Lục tiệp dư chạm vào má Bảo Cầm, Bảo Cầm thuận thế ngã xuống đất.

Nàng đưa tay lên che mặt, ngẩng đầu nhìn Lục tiệp dư, đỏ mắt nói.

"Dù nô tỳ chỉ là một nô tỳ, cũng là đại cung nữ bên cạnh Quý phi, tục ngữ nói, đánh chó phải nhìn mặt chủ, Tiệp dư làm như vậy, có từng chú ý đến thể diện của Quý phi nương nương?"

Lục tiệp dư càng giận hơn.

Cái tát vừa rồi của nàng nhìn có vẻ rất mạnh, nhưng thật ra chỉ mới chạm má Bảo Cầm một chút mà thôi.

Nhưng trong mắt người khác, Lục tiệp dư đã tát Bảo Cầm rất mạnh khiến nàng ngã xuống đất.

Lục tiệp dư tức giận bật cười "Quả nhiên là con chó được Quý phi nuôi dưỡng, thật biết bày trò! Nếu ngươi muốn bày trò, ta sẽ toại nguyện cho ngươi, khiến kịch của ngươi từ giả thành thật! Người đâu, trói ả tiện tỳ không biết tôn ti này lại, đánh ba mươi trượng, không, đánh năm mươi trượng!"

Vốn Liễu Nhứ đang nghĩ làm sao đối phó Bảo Cầm, nhưng khi nghe tin Lục tiệp dư đối đầu với Bảo Cầm, nàng cũng vui vẻ xem kịch.

Nhưng nàng không ngờ Lục tiệp dư sẽ dùng hình với Bảo Cầm.

Chuyện này có hơi quá.

Nếu đánh năm mươi trượng, Bảo Cầm không chết cũng sẽ tàn

phế.

Nói thế nào thì Bảo Cầm cũng là đại cung nữ bên cạnh Quý phi, không giống như Thanh Tùng là chó mất chủ, không ai quan tâm hắn sống hay chết, nếu Bảo Cầm bị đánh chết trong cung Yên Vũ, chuyện này chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Bây giờ Quý phi đang đắc sủng, nếu Quý phi thuận thế phát huy, Hoàng đế vì muốn dỗ nàng ta vui có thể sẽ trút giận lên Bạch phi.

Liễu Nhứ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nàng vừa khuyên Lục tiệp dư bớt giận, vừa lặng lẽ nháy mắt với tiểu cung nữ bên cạnh.

Tiểu cung nữ hiểu ý, vội chạy đi báo với Bạch phi.

Sau khi Bạch phi biết chuyện, chỉ thờ ơ nói một câu.

“Đây là cung Yên Vũ, không phải nơi bọn họ cãi vã, bảo bọn họ trở về bình tĩnh lại.”

Liễu Nhứ hiểu ý của Bạch phi, lập tức khách khí nói với Lục tiệp dư.

“Sức khỏe Bạch phi không tốt, còn đang nghỉ ngơi, không chịu nổi ồn ào, mong Tiệp dư lượng thứ.”

Lục tiệp dư nghe vậy, lý trí khôi phục được một chút.

Nàng biết mình bốc đồng, dù nàng là Tiệp dư cũng không thể tùy ý gi.ết chết đại cung nữ của Quý phi trước mặt nhiều người như vậy.

Nàng hít một hơi thật sâu, đè nén cơn giận trong lòng.

“Phiền Liễu Nhứ cô nương thay ta gửi lời hỏi thăm Bạch phi, bảo tỷ ấy nghỉ ngơi cho tốt, ta về trước, hôm khác ta lại đến thăm.”

Liễu Nhứ mỉm cười nói được.

Trước khi Lục tiệp dư đi, không quên hung dữ trừng Bảo Cầm.

Đợi đấy!

Ngày sau còn dài, sau này có cơ hội, xem nàng làm sao xử lý ả tiện tỳ này!

Bảo Cầm đứng dậy, phủi bụi trên quần áo, bình tĩnh nói.

“Phiền Liễu Nhứ cô nương truyền lời với Bạch phi nương nương, ta muốn đưa Thanh Tùng tới cung Vị Ương gặp Quý phi nương nương.”

Liễu Nhứ trợn mắt “Ngươi đợi đó.”

Nói xong nàng quay người bỏ đi.

Lần đi này rất lâu.

Bảo Cầm cũng không vội, nàng biết Bạch phi không muốn giao người, nhưng Bạch phi cũng không có lý do từ chối.

Dù có kéo dài thế nào thì cuối cùng cũng phải để nàng dẫn người đi.

Ai bảo cấp bậc của Quý phi cao hơn Bạch phi chứ?

Đây là quy tắc trong cung, địa vị là trên hết.

Bảo Cầm cởi dây trói cho Thanh Tùng, đỡ hắn đứng dậy.

“Ngươi sao rồi?”

Mắt Thanh Tùng đỏ hoe, nghẹn ngào nức nở “Cảm ơn Bảo Cầm tỷ tỷ, cảm ơn!”

Hắn biết nếu hôm nay Bảo Cầm không xuất hiện kịp thời thì

hắn chết chắc rồi.

Chính Bảo Cầm đã kéo hắn từ Quỷ Môn Quan trở về

Bảo Cầm lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt hắn "Đừng khóc nữa, khóc sưng mắt rồi thì lát nữa làm sao gặp Quý phi?"

Thanh Tùng "Ta … ta không khóc, ta nhất định sẽ không khóc!"

Hắn nín thở, cố kìm nước mắt, nhưng thay vì kìm nước mắt, mặt hắn lại đỏ bừng.

Thấy bộ dáng ngốc nghếch của hắn, Bảo Cầm không khỏi bật cười.

Thấy nàng cười, Thanh Tùng cũng không nhịn được bật cười.

Lần này hắn vừa cười vừa khóc, khiến mặt hắn hơi co giật, trông càng buồn cười hơn.

Đợi một hồi lâu, Liễu Nhứ mới quay lại.

Nàng giận dữ nói.

"Bạch phi nương nương nói, Thanh Tùng là nô tài của Nghiêm tài nhân, nếu muốn dẫn hắn đi gặp Quý phi thì trực tiếp đến gặp Nghiêm tài nhân. Bạch phi nương nương không khỏe, thái y bảo cần tịnh dưỡng, sau này mấy chuyện nhỏ như thế này đừng đến làm phiền nương nương."

Bảo Cầm phớt lờ đôi mắt sắp trợn lên trời của nàng, bình tĩnh nói "Đa tạ Bạch phi nương nương."

Sau đó Bảo Cầm đến gặp Nghiêm tài nhân.

Nghiêm tài nhân không dám đắc tội Bạch phi, càng không dám đắc tội Quý phi.

Sau khi biết mục đích của Bảo Cầm, nàng lập tức đồng ý.

“Nếu Quý phi nương nương muốn gặp Thanh Tùng, vậy thì mau dẫn hắn đi đi, đừng để Quý phi nương nương đợi lâu.”

Bảo Cầm đưa Thanh Tùng về cung Vị Ương.

Tiêu Hề Hề đang nằm trên giường đọc truyện, khi biết Bảo Cầm về, nàng lập tức đặt sách truyện sang một bên, ngồi dậy nhìn ra cửa.

Bảo Cầm dẫn Thanh Tùng vào trong điện.

Bảo Cầm bước tới hành lễ “Nương nương, nô tỳ đã dẫn Thanh Tùng tới.”

Dù trên đường đi, Bảo Cầm đã nói Quý phi là người dễ gần, nhưng Thanh Tùng vẫn thấy bất an.

Hắn vừa vào cửa đã quỳ xuống.

“Nô tài bái kiến Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề cau mày khi thấy hai vết đỏ trên má phải Bảo Cầm.

“Mặt em sao lại bị thương?”

Bảo Cầm sờ lên mặt, nhớ tới chuyện vừa rồi ở cung Yên Vũ, nàng tưởng mình đã tránh được, nhưng vẫn bị móng tay của Lục tiệp dư cào xước.

Nàng không giấu giếm, kể lại chuyện bị Lục tiệp dư tát, cuối cùng nói.

“Lục tiệp dư là một người độc ác, ỷ mình là cháu gái của Thái hậu, hoàn toàn không xem người ra gì. Nếu sau này nàng ta có thế lực, chắc chắn sẽ tìm mọi cách làm khó người, người phải cẩn thận đề phòng!”

Chương 699: Mưu mô

Tiêu Hề Hề chỉ gặp Lục tiệp dư một lần tại yến tiệc ban thưởng.

Nhìn thì dịu dàng dễ thương, nào ngờ tính cách lại tệ đến vậy.

Tiêu Hề Hề gọi Bảo Cầm đến gần, nhìn kỹ vết thương trên mặt nàng, phát hiện chỉ là hai vết xước nhẹ, không rách da, chắc hẳn không để lại sẹo.

Nhưng để đề phòng, Tiêu Hề Hề vẫn nhờ người mang thuốc mỡ đến bôi vết thương cho Bảo Cầm, dặn nàng trước khi vết thương lành đừng để dính nước.

Bảo Cầm lần đầu tiên được hưởng thụ chăm sóc, cảm thấy rất an ủi.

Nàng nhận thuốc mỡ do Quý phi ban thưởng, vô cùng xúc động.

“Cảm ơn nương nương.”

Sáu đó Tiêu Hề Hề nhìn Thanh Tùng, thấy hắn vẫn quỳ trên đất, bèn nói.

“Đứng dậy nói chuyện đi.”

Thanh Tùng đứng dậy, nhưng không dám ngẩng đầu, càng không dám nhìn xung quanh.

Tiêu Hề Hề bảo hắn ngẩng đầu lên.

Thanh Tùng sợ vết thương trên mặt sẽ dọa Quý phi nên vội

nói.

“Nô tài xấu xí, không xứng để nương nương nhìn.”

Bảo Cầm nhỏ giọng nói “Nương nương bảo ngươi ngẩng đầu thì cứ ngẩng đầu, đừng bướng bỉnh.”

Thanh Tùng trước giờ luôn tin lời Bảo Cầm tỷ tỷ, nghe vậy chỉ đành đè nén bất an trong lòng, cẩn thận ngẩng đầu nhìn Quý phi đang ngồi trên giường.

Khi thấy rõ dung mạo của Quý phi, hắn ngẩn người giây lát.

Sao vị Quý phi này lại giống Tiêu trắc phi đến vậy?

Tiêu Hề Hề thấy nửa mặt hắn sưng đỏ, miệng khô nức nẻ, cả người gầy ốm và đen sạm đi rất nhiều.

Rõ ràng hắn ở cung Yên Vũ sống không tốt.

Còn về tại sao sống không tốt?

Sợ là có liên quan đến nàng.

Tiêu Hề Hề thấy áy náy, nhẹ giọng hỏi “Bổn cung nghe Bảo Cầm nói là ngươi làm việc nhanh nhẹn, đúng lúc bổn cung mới đến nên thiếu người, ngươi có bằng lòng làm việc cho bổn cung không?”

Thanh Tùng chết lặng.

Hắn tưởng mình nghe nhầm, đứng ngây ra tại chỗ.

Mãi đến khi Bảo Cầm đẩy hắn, hắn mới hoàn hồn lại.

Hắn quỳ xuống, run giọng hét to.

“Bằng lòng! Nô tài bằng lòng! Chỉ cần Quý phi nương nương có thể dùng nô tài, dù nô tài phải lên núi đao xuống biển lửa cũng bằng lòng!”

Nói xong hắn khấu đầu mạnh.

Tiêu Hề Hề giật mình trước dáng vẻ kích động của hắn, nhanh chóng bảo hắn đứng dậy.

“Bổn cung nhìn bộ dạng của ngươi thế này, hẳn là trên người còn vết thương khác, ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước đi, lát nữa bổn cung sẽ gọi y sĩ khám cho ngươi.”

Thanh Tùng sợ thêm phiền phức cho Quý phi, vội nói “Nô tài da thô thịt dày, một chút vết thương da thịt cũng không đáng ngại gì, không cần phiền y sĩ.”

Trong Thái y viện, ngoài thái y còn có y sĩ và y nữ.

Y nữ chuyên chữa cho các cung nữ ma ma.

Y sĩ được xem là thái y thực tập, phụ trách bốc thuốc, chạy việc, làm những công việc lặt vặt, đôi khi sẽ chữa bệnh cho vài thái giám có địa vị.

Tiêu Hề Hề “Vẫn nên để y sĩ khám thì tốt hơn, tránh để lại di chứng về sau.”

Thanh Tùng nghe vậy, trong lòng càng cảm kích.

“Đa tạ Quý phi nương nương, nương nương đúng là người tốt bụng!”

Sau khi cho Thanh Tùng lui xuống, Tiêu Hề Hề gọi Mặc Họa đến hỏi.

“Hiện giờ người quản lý sự vụ hậu cung là ai?”

Mặc Họa thành thật trả lời “Là Thái hoàng thái hậu quản lý, Cảnh phi, Bạch phi, Lý phi phụ giúp.”

Tuy nói Thái hoàng thái hậu quản lý, nhưng bà đã lớn tuổi, sức lực có hạn, chỉ cần không phải chuyện lớn thì cũng lười nhúng

tay.

Bình thường chuyện nhỏ trong hậu cung đều do tam phi xử lý.

Tiêu Hề Hề "Thanh Tùng là thái giám bên cạnh Nghiêm tài nhân, bổn cung thấy rất được, muốn giữ hắn bên cạnh làm việc, ngươi thấy chuyện này nên tìm ai giải quyết?"

Mặc Họa "Phụ trách điều động nhân sự thường do Cảnh phi quản lý."

Tiêu Hề Hề hiểu, nói "Vậy phiền Mặc Họa cô nương phái người đến cung Nghênh Phúc một chuyến, nói chuyện này với Cảnh phi, sau này Thanh Tùng là người của bổn cung, bảo Cảnh phi báo với điện Trung Tỉnh một tiếng, cử một thái giám khác cho Nghiêm tài nhân."

"Vâng."

Trong cung Nghênh Phúc.

Cảnh phi nghe người đến giải thích, cười như có như không nói.

"Không ngờ mắt nhìn của Quý phi nương nương thật độc đáo, nhiều thái giám như vậy lại không chọn, cứ chọn trúng nô tài bên cạnh Nghiêm tài nhân."

Người tới là một ma ma làm việc tại cung Vị Ương, nghe vậy chỉ cười không nói.

Cảnh phi xua tay "Ngươi về đi, cứ nói bổn cung biết rồi."

Ma ma hành lễ, rồi về cung Vị Ương phục mệnh.

Nghiêm tài nhân ở trong cung Yên Vũ nhanh chóng biết được điều này.

Nàng không hiểu tại sao Thanh Tùng lại đột nhiên được Quý phi nhìn trúng, nàng lo lắng bất an, sợ Thanh Tùng ghi thù

nàng, sau đó khích Quý phi đối phó nàng.

Tuy nàng tự tin về nhan sắc của mình, nhưng trong hậu cung này không thiếu nhất chính là nhan sắc.

Hiện giờ nàng chỉ là một Tài nhân nhỏ bé, còn chưa được Hoàng đế triệu tẩm, nếu Quý phi muốn đối phó nàng, nàng thậm chí còn không có sức phản kháng.

Nàng càng nghĩ càng sợ, cuối cùng không ngồi yên được nữa, vội chạy đi cầu kiến Bạch phi, hy vọng Bạch phi sẽ chỉ đường cho nàng.

Bạch phi nghe vậy, cười đầy ẩn ý.

"Quý phi nhìn trúng Thanh Tùng, có lẽ vì nể tình Thanh Tùng từng hầu hạ Tiêu trắc phi, nàng ta không quan tâm Thanh Tùng có bị người khác bắt nạt hay không, nàng ta muốn chính là thân phận từng làm việc trong điện Thanh Ca của Thanh Tùng."

Nghiêm tài nhân khó hiểu "Lời này của nương nương có ý gì? Thần thiếp không hiểu."

Bạch phi "Muội biết Quý phi dựa vào thứ gì mới đắc sủng không?"

Nghiêm tài nhân do dự một lát rồi nói "Vì nàng ta vài phần giống Tiêu trắc phi."

Bạch phi "Đúng vậy, nàng ta dựa vào khuôn mặt có vài phần giống Tiêu trắc phi mới đắc sủng. Nếu muốn kéo dài ân sủng này, nàng ta phải khiến mình ngày càng giống Tiêu trắc phi. Không chỉ ngoại hình tính cách, mà cả người hầu bên cạnh cũng phải giống Tiêu trắc phi. Nếu nàng ta có thể biến mình thành Tiêu trắc phi thứ hai, có lẽ nàng ta thật sự có thể thay thế Tiêu trắc phi."

Nghiêm tài nhân chợt hiểu, thì ta là vậy!

Nàng ai oán cảm thán "Quý phi thật mưu mô!"

Bạch phi cười nhạt "Đúng vậy, nữ nhân có thể đắc sủng trong hậu cung này, ai mà không có mưu mô chứ?"

Lúc này, nàng đầy ẩn ý liếc nhìn Nghiêm tài nhân.

Nghiêm tài nhân bị nhìn đến rợn da gà, vội cúi đầu bày tư thế cung kính.

Nàng cảm thấy tuy Quý phi mưu mô, nhưng Bạch phi trước mặt nàng cũng ngang ngửa.

Từ khi có Thanh Tùng, Bảo Cầm bớt áp lực hơn hẳn.

Nàng giao việc giám sát công việc ở cung Vân Tụ cho Thanh Tùng, bản thân trở về cung Vị Ương hầu hạ Quý phi.

Để có được chỗ đứng bên cạnh Quý phi, Thanh Tùng đã làm việc chăm chỉ, không dám phạm bất kỳ sai lầm nào.

Việc trùng tu cung Vân Tụ gần xong, tết Trung thu hàng năm cũng sắp đến.

Như thường lệ, trong cung sẽ bày gia yến đêm Trung thu.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Đặc biệt là những người mới vào cung đã chuẩn bị sẵn tiết mục, định nhân cơ hội trong gia yến thể hiện tài năng, thu hút sự chú ý của Hoàng đế.

Chương 700: Kinh ngạc vui mừng

Bảo Cầm từ sáng sớm đã bận rộn chọn y phục cho Quý phi, miệng không ngừng lải nhải.

“Nương nương, hôm nay là lần đầu tiên người xuất hiện trước mọi người với thân phận Quý phi, nhất định phải ăn mặc thật đẹp, làm mọi người mù mắt!”

Tiêu Hề Hề đang dựa vào giường đọc truyện ăn lựu.

Những hạt lựu đỏ tươi căng mọng đã được bóc vỏ đặt trong bát ngọc, nhìn rất thích mắt.

Nàng chỉ cần dùng thìa bạc múc hạt lựu lên rồi ăn, rất thoải mái.

Nàng nghe Bảo Cầm lải nhải, thản nhiên đáp lại.

“Làm người khác mù không phải rất dễ sao? Chỉ cần ta chơi một bản kèn bầu, bảo đảm bọn họ sẽ khóc mù hai mắt.”

Bảo Cầm “……”

Nàng chợt nhớ đến nỗi sợ bị kèn bầu trong tiệc Trung thu năm đó, bất chợt thấy nghẹt thở.

Nàng vội hét lên “Đừng đừng đừng! Cầu xin người, lần này đừng chơi kèn bầu nữa, chúng ta hãy làm một Quý phi xinh đẹp an tĩnh, được không?”

Tiêu Hề Hề dễ tính “Được thôi, ta thật sự không muốn nổi bật.”

So với lên sân khấu biểu diễn, nàng thích ngồi bên dưới vừa ăn uống vừa xem biểu diễn.

Bảo Cầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may Quý phi là cá muối, không thích nổi bật, nếu không thì tết Trung thu biến thành tiết Thanh Minh mất.

Nàng lựa tới lựa lui, cuối cùng chọn được một bộ váy tề hung nhu quần đỏ son.

Nàng còn cẩn thận lựa chọn một bộ trang sức mạ vàng đính hồng ngọc.

Lúc này, Mặc Họa đi vào, cung kính hành lễ.

"Khởi bẩm Quý phi nương nương, Hoàng thượng vừa mới sai người truyền lời, nói trưa nay sẽ đến cung Trường Lạc dùng bữa với Thái hoàng thái hậu, dặn nương nương cứ ăn một mình, không cần đợi ngài ấy."

Ánh mắt Tiêu Hề Hề vẫn đang nhìn cuốn truyện trong tay, thản nhiên đáp "Ừm."

Mặc Họa thấy nàng không còn dặn dò nào khác, bèn im lặng lui ra ngoài.

Bảo Cầm thấy lạ "Tối qua không phải Hoàng thượng nói hôm nay sẽ ăn trưa với người sao?"

Tối qua Lạc Thanh Hàn đã nói vậy.

Vì hôm nay là tết Trung thu nên Lạc Thanh Hàn muốn cùng Hề Hề đón lễ.

Tuy buổi tối bày gia yến, nhưng lại có rất nhiều người, sao có thể thoải mái như khi ở riêng hai người được?

Tiêu Hề Hề bỏ hạt lựu vào miệng, không để ý nói.

"Chắc Thái hoàng thái hậu nhất thời gọi ngài ấy có việc gì

đó.”

Thật ra Tiêu Hề Hề chỉ đoán đúng một nửa.

Lạc Thanh Hàn quả thật bị Thái hậu nhất thời gọi tới, nhưng chẳng phải việc gì quan trọng.

Thái hoàng thái hậu chỉ muốn mượn cớ đón lễ để gọi Hoàng đế đến tiếp xúc với Lục tiệp dư.

Vốn Lạc Thanh Hàn không biết.

Chỉ khi đến cung Trường Lạc, thấy Lục tiệp dư ăn mặc trang trọng, cười vui với Thái hoàng thái hậu, hắn mới biết Thái hoàng thái hậu có ý đồ gì.

Nhưng người cũng đến rồi, không thể quay đầu bỏ đi.

Hắn phải nể mặt Thái hoàng thái hậu.

Lục tiệp dư biết hôm nay mình gặp Hoàng đế nên trước khi tới đã dày công chuẩn bị.

Bộ váy tề hung nhu quần màu khói, phối với áo lụa mỏng trắng thêu bướm, khoác khăn lụa trắng buông thõng, chất liệu váy rất đặc biệt, bề mặt lấp lánh với những chấm sáng li ti, váy đung đưa theo bước chân, ánh sáng nhấp nháy tạo cảm giác lấp lánh.

Trên búi tóc cài hoa lụa trắng hồng, hai tai đeo trân châu.

Hoa tai trân châu đung đưa, mỹ nhân mỉm cười e thẹn, vừa quyến rũ vừa thuần khiết.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, chúc Hoàng thượng Trung thu an khang.”

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt đáp “Không cần đa lễ.”

Sau đó hắn hành lễ với Thái hoàng thái hậu.

“Thỉnh an hoàng tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu cười nói “Đều là người nhà, không cần khách khí, ngồi đi.”

Khi Lạc Thanh Hàn ngồi xuống, cung nữ lập tức mang bánh trung thu và trà hoa quế.

Lục tiệp dư đặt quạt tròn xuống, chủ động rót trà cho Hoàng đế.

Nàng đưa tách trà tới trước mặt Hoàng đế, yêu kiều nói.

“Bệ hạ, mời dùng trà.”

Lạc Thanh Hàn cầm tách trà không uống đặt sang một bên, chỉ trò chuyện với Thái hoàng thái hậu.

Lục tiệp dư ngồi cạnh Hoàng đế, nhìn góc nghiêng của Hoàng đế không chớp mắt.

Hoàng đế không chỉ là cửu ngũ chí tôn, mà còn anh tuấn vô song.

Dù Hoàng đế kiệm lời, cũng vô cùng thu hút người khác.

Địa vị không thể với tới, cùng với vẻ ngoài hoàn mỹ.

Hoàng đế như vậy, nữ nhân nào lại không thích chứ?

Lục tiệp dư càng nhìn càng thích, chủ động cầm một miếng bánh trung thu đưa cho Hoàng đế, ngượng ngùng nói.

“Bệ hạ, bánh trung thu này là do thần thiếp làm, biết ngài không thích đồ ngọt nên thần thiếp cố ý làm vị mặn, người nếm thử xem.”

Thái hoàng thái hậu cười nói “Lục tiệp dư làm số bánh trung thu này đã tốn rất nhiều tâm huyết, Hoàng đế đừng phụ tấm

lòng của nàng.”

Tình cảnh này khiến Lạc Thanh Hàn nhớ tới lúc hắn còn là Thái tử bị Tiên đế và Tần hoàng hậu ép hắn cưới vợ sinh con.

Hắn cảm thấy chán ghét từ tận đáy lòng.

……

Tuy ăn một mình hơi cô đơn, nhưng Tiêu Hề Hề vẫn ăn như bình thường.

Ăn uống no nê xong, nàng lăn trên giường ngủ giấc thật ngon.

Bảo Cầm thấy thời gian sắp đến, liền gọi Quý phi dậy, bắt đầu trang điểm cho nàng.

Tối nay phải dự gia yến nên phải trang điểm thật đẹp.

Tiêu Hề Hề còn chưa tỉnh hẳn, đầu óc vẫn mơ màng.

Nàng ngồi trước gương trang điểm, ngáp liên tục mặc Bảo Cầm làm.

Nữ nhân nghiêm túc chải chuốc là một việc tốn nhiều thời gian và công sức.

Lúc Bảo Cầm nói được rồi thì mặt trời ngoài cửa sổ đã sắp lặn.

Tiêu Hề Hề đỡ búi tóc nặng trĩu, nhìn mình sáng chói trong gương, không nhịn được hỏi.

“Em coi ta là quầy trưng bày trang sức đấy à?”

Nhiều trang sức thế này, cái này đắt hơn cái kia, tất cả đè nặng lên người nàng, cổ gần như sắp cong.

Bảo Cầm nhìn một hồi, hài lòng nói “Nô tỳ cảm thấy người thế này mới có khí thế của Quý phi, vừa nhìn đã thấy người khác với những phi tần bình thường bên ngoài kia!”

Tiêu Hề Hề thở dài "Đúng vậy, ta thế này so với các nàng càng giống nhà giàu mới nổi."

Bảo Cầm nịnh nọt trơn tru "Nhà giàu mới nổi sao có thể đẹp như người?!"

Tiêu Hề Hề nghi ngờ lời của nàng.

Lúc này Mặc Họa bước vào.

Nàng nhất thời ngẩn người khi thấy cách trang điểm ăn mặc của Quý phi.

Tiêu Hề Hề lập tức nói "Em thấy chưa, cả Mặc Họa cũng thấy bộ dạng này của ta kỳ cục, làm gì có ai giống như ta, hận không thể cài hết trang sức lên đầu?!"

Nói xong nàng định cởi hoa quán mạ vàng nặng trĩu trên đầu.

Mặc Họa vội nói "Không có, Quý phi nương nương ăn mặc thế này rất đẹp!"

Tiêu Hề Hề nghi ngờ nói "Ngươi cảm thấy bộ dạng long lanh óng ánh này của ta đẹp thật sao?"

Mặc Họa chân thành nói "Thật sự rất đẹp, người thế này rất có khí thế của Quý phi nương nương, vừa rồi nô tỳ nhìn người, suýt nữa thì không nhận ra người, hẳn là Hoàng thượng thấy người sẽ rất kinh ngạc vui mừng."

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Ta chỉ sợ kinh ngạc thì có, chứ không có vui mừng."

Chương 701: Vậy thì sao?

Bảo Cầm nhìn ra Quý phi là do lười, chê trang sức trên đầu quá nặng, mới không chịu ăn mặc thế này, nàng nhấn mạnh nhiều lần.

"Người phải tin tưởng nô tỳ, nô tỳ sẽ không hại người, trang phục của người nhất định không sai sót!"

Mặc Họa nhắc nhở "Sắp đến giờ rồi, nương nương nên xuất phát thôi."

Tiêu Hề Hề hỏi "Hoàng thượng đâu?"

Mặc Họa "Hoàng thượng vẫn còn ở cung Trường Lạc, chắc sẽ cùng Thái hoàng thái hậu đến Bích Quế Các."

Tiêu Hề Hề muốn gật đầu, nhưng vì hoa quán mạ vàng trên đầu quá nặng, nàng sợ cúi đầu sẽ rơi xuống, chỉ đành phát ra âm mũi.

"Ừm."

Bảo Cầm dìu nàng ngồi vào kiệu.

Đội nghi trượng của Quý phi chậm rãi tiến về phía trước.

Lúc bọn họ đến Bích Quế Các, bên trong đã có rất nhiều người, phần lớn đều là phi tần các cung.

So với số lượng phi tần của Tiên đế, số lượng phi tần của Lạc Thanh Hàn rõ ràng ít hơn rất nhiều, hơn nữa hắn còn chưa có con nối dõi, nên số người tham dự yến tiệc càng ít hơn.

Khi mọi người thấy Quý phi tới, đồng loạt đứng dậy hành lễ.

Hôm nay Tiêu Hề Hề mặc nhu quần bó eo đỏ son.

Vòng eo thắt đai lưng làm rõ sự mỏng manh như chạm vào là gãy.

Áo lụa trước ngực thêu nhiều lớp mẫu đơn, phối với áo ngoài tay rộng màu nhạt thêu họa tiết mây cát tường bằng chỉ vàng.

Khăn lụa đỏ đeo giữa hai cánh tay, vạt váy sau kéo dài trên sàn cẩm thạch trắng.

Hoa quán mạ vàng tuy nặng nhưng quả thật rất đẹp, bên trên được khảm hồng ngọc kết hợp đôi môi đỏ mọng thanh tú của nàng, làm nàng trông vô cùng xinh đẹp tao nhã.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nàng, có ghen tị, có ngưỡng mộ, có đánh giá, kiểu gì cũng có.

Tiêu Hề Hề vì không muốn làm rơi hoa quán, cả quá trình đều hơi nâng cằm, không dám cử động.

Bộ dáng này của nàng trong mắt mọi người tỏa ra đầy khí chất.

Có người thầm cảm thán, không hổ là Quý phi nương nương, khí thế này, thật kinh người!

Tiêu Hề Hề từng bước đi tới chỗ của mình ngồi xuống.

Sau khi nàng ngồi, những người khác mới dám ngồi.

Trên bàn có trà bánh trái cây, Tiêu Hề Hề muốn ăn, nhưng lại không dám cúi đầu vì sợ hoa quán rơi.

Nàng chỉ đành nghểnh cổ, giữ thân trên bất động, duỗi hai tay mò mẫm dĩa trái cây, vừa hay đụng trúng một chùm nho.

Nàng cầm quả nho, đưa lên gần mắt rồi cẩn thận lột vỏ.

Khó lắm mới lột xong một quả, vừa định cho vào miệng thì nghe có người tới gần gọi một tiếng.

“Thỉnh an Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề khựng lại, quả nho trượt tay rơi xuống váy nàng.

Nàng tức thì xúc động muốn mắng người.

A a a!!!

Nàng vất vả lắm mới lột được quả nho!

Thế mà rơi mất rồi!

Lúc nàng định lén nhặt quả nho lên ăn.

Người trước mặt lại nói chuyện.

“Nghe nói hôm nay Hoàng thượng ăn trưa ở cung Trường Lạc?”

Tiêu Hề Hề hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn người tới, phát hiện người tới chính là Trần uyển nghi.

Trần uyển nghi đang mỉm cười nhìn Quý phi.

Tiêu Hề Hề nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười giả tạo chuyên nghiệp “Vậy à.”

Trần uyển nghi lại cười “Vậy nương nương có biết hôm nay Lục tiệp dư cũng ở cung Trường Lạc không?”

Ngón tay Tiêu Hề Hề lặng lẽ siết quả nho rơi trên váy nàng.

Nàng vừa thầm nghĩ dơ rồi ăn cũng không sao, vừa qua loa đáp.

“Vậy thì sao?”

Trần uyển nghi hơi ngạc nhiên khi thấy Quý phi không quan tâm.

Nàng còn tưởng Quý phi sẽ để ý chuyện Hoàng đế với Lục tiệp dư gần gũi, nào ngờ Quý phi lại không hề có ý định đào sâu chuyện này.

Tiêu Hề Hề hỏi "Còn chuyện gì không?"

Trần uyển nghi nói "Hết rồi, thần thiếp đã làm phiền."

Nàng vừa đi, Tiêu Hề Hề đã nhanh chóng nhặt quả nho lên ném vào miệng ăn.

Ngọt thật!

Nàng duỗi tay lấy một quả nho khác.

Ở đây có rất nhiều người đang âm thầm quan sát Quý phi, lúc thấy Trần uyển nghi tới chỗ Quý phi, bọn họ đều đang chờ xem kịch hay.

Nào ngờ Quý phi mới nói hai ba câu đã đuổi Trần uyển nghi đi.

Đừng nói tức giận, Quý phi từ đầu đến cuối không nhìn nàng một lần, dáng vẻ cao quý lạnh lùng!

Kịch hay không xem được, mọi người khá thất vọng.

Tất nhiên cũng có người không phục, cố tình hướng cuộc trò chuyện về phía Tiêu trắc phi.

Nhiều người biết Quý phi đắc sủng là vì trông giống Tiêu trắc phi.

Tiêu trắc phi hẳn là cái gai trong lòng nàng.

"Nghe nói lúc Hoàng thượng còn là Thái tử, vô cùng sủng ái

Tiêu trắc phi, đáng tiếc nàng hồng nhan bạc mệnh, còn trẻ vậy mà đã đi rồi.”

“Phải đó, nếu nàng còn ở đây …”

Lời phía sau còn chưa nói hết, nhưng trong lòng mọi người đều biết, nhiều người nhìn trộm Quý phi với ánh mắt giễu cợt.

Nếu chính chủ Tiêu trắc phi còn ở đây, nào có vị trí cho kẻ thế thân Quý phi này chứ?!

Cảnh phi hơi nhíu mày “Các muội bớt nói mấy câu đi!”

Tiếng bàn luận tức thì lắng xuống rất nhiều.

Cảnh phi nhìn Quý phi rồi an ủi nàng.

“Tỷ tỷ đừng để lời các muội ấy nói trong lòng, Tiêu trắc phi sớm đã không còn, dù Hoàng thượng có sủng ái nàng đến đâu, cũng không thể cản trở tỷ.”

Tiêu Hề Hề thản nhiên nói “Ừm, quả thật không cản trở bổn cung.”

Cảnh phi ngẩn người.

Nàng ngạc nhiên trước câu trả lời của Quý phi.

Người bình thường gặp phải tình huống này, chẳng phải nên khiêm tốn vài câu sao?

Sao Quý phi không làm theo kịch bản vậy chứ?!

Cảnh phi nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lúc lâu sau nàng mới gượng cười.

“Tỷ tỷ thật thẳng thắn, muốn nói gì thì nói, khó trách Hoàng thượng thích tỷ như vậy, hôm nào chúng ta cùng nhau uống trà.”

Tiêu Hề Hề không thích uống trà, ậm ờ nói "Nói sau đi."

Bất giác nàng bóc hết nho trên dĩa.

Nàng cầm khăn tay trong tay Bảo Cầm, lau sạch ngón tay, cầm tách trà lên chuẩn bị nhấp một ngụm.

Lúc này, tiếng thái giám ngoài cửa đột nhiên vang lên.

"Hoàng thượng giá đáo!"

"Thái hoàng thái hậu giá đáo!"

Mọi người đồng loạt đứng dậy hành lễ.

Tiêu Hề Hề cũng vội đứng dậy, nhưng vì không dám cúi đầu, vô tình làm đổ tách trà trong tay, nước trà làm ướt tay áo.

Lúc này Hoàng đế và Thái hoàng thái hậu đã đi vào.

Tiêu Hề Hề không có thời gian để chỉnh lại y phục, vội tiến lên hành lễ với Hoàng đế và Thái hoàng thái hậu.

"Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng và Thái hoàng thái hậu."

Lạc Thanh Hàn hơi giật mình khi thấy cách ăn mặc của nàng.

Hắn bước tới đỡ nàng đứng dậy.

"Ái phi không cần đa lễ."

Tiêu Hề Hề đứng thẳng dậy, ngẩng đầu mỉm cười với Hoàng đế trước mặt.

Nụ cười đó rạng rỡ đến mức khiến tim Lạc Thanh Hàn đập nhanh hơn.

Ngày thường nàng cũng trang điểm, nhưng chủ yếu là trang

điểm nhẹ nhàng, màu sắc trang phục tương đối nhạt, phong cách dễ thương tươi tắn.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn thấy nàng mặc váy đỏ, phong cách hoàn toàn khác với thường ngày, yêu kiều thanh tú như mặt trời mới mọc, chỉ cần một cái liếc mắt đã đốt cháy tim hắn, để lại dấu vết không thể xóa nhòa.

Chương 702: Tướng vận rủi

Lạc Thanh Hàn nắm chặt tay nàng, dẫn nàng đến chủ tọa.

Hai người cùng nhau bước đi, như trong mắt chỉ có đối phương, những người khác chẳng là gì cả.

Lục tiệp dư luôn đi theo Thái hoàng thái hậu thấy cảnh này, trong lòng chua chát, hận không thể xông lên đẩy Quý phi ra xa, chiếm lấy vị trí của nàng.

Sau khi hai nhân vật lớn ngồi xuống, những người khác lần lượt ngồi vào chỗ của mình.

Từng món ngon lần lượt bày ra trên bàn.

Lạc Thanh Hàn không để Tiêu Hề Hề về chỗ của mình, mà để nàng ngồi cạnh mình.

Vị trí này vốn là của Hoàng hậu, nhưng hiện giờ không có Hoàng hậu, Quý phi đứng đầu chúng phi, cộng thêm Hoàng đế sủng ái nàng, bằng lòng để nàng ngồi bên cạnh, người khác còn có thể nói gì?

Chẳng phải chỉ đành âm thầm ngưỡng mộ đố kỵ.

Lạc Thanh Hàn nghiêng người cúi đầu, nhỏ giọng nói vào tai Hề Hề.

“Nàng mặc màu đỏ rất đẹp.”

Màu đỏ tôn lên nước da trắng của nàng, trong màu trắng có chút hồng nhạt, rất hấp dẫn.

Tiêu Hề Hề ậm ừ "Ta mặc mấy màu khác không đẹp sao?"

Lạc Thanh Hàn nhéo ngón tay nàng, nhẹ nhàng cười nói "Đều rất đẹp."

Hắn thầm nghĩ, sau này làm lễ sắc phong cho nàng, hắn sẽ bảo nàng mặc màu đỏ, chắc chắn sẽ rất xinh đẹp.

Tiêu Hề Hề nhìn đồ ăn ngon trước mắt, không khỏi nuốt nước bọt.

Lạc Thanh Hàn vô tình chạm vào tay áo nàng, phát hiện tay áo ướt đẫm, thấp giọng hỏi chuyện gì?

Tiêu Hề Hề nhìn đồ ăn trước mặt, lơ đãng nói.

"Vừa rồi không cẩn thận làm đổ trà."

Lạc Thanh Hàn "Lên lầu thay áo ngoài đi."

Tiêu Hề Hề không muốn cử động, bây giờ nàng chỉ muốn ăn, con cua kia nhìn ngon quá!

Lạc Thanh Hàn nhìn ra được nàng đang nghĩ gì, thấp giọng nói "Ngoan, nàng đi thay y phục, ta ở đây bóc cua cho nàng, nàng thay y phục quay lại thì có thể ăn thịt cua rồi."

Tiêu Hề Hề cảm động trước đề xuất này, lập tức đồng ý.

"Vậy chàng bóc thêm vài con cua, phải bóc con lớn nhất."

Lạc Thanh Hàn nói được.

Tiêu Hề Hề được Bảo Cầm dìu đứng dậy đi lên lầu.

Lạc Thanh Hàn nhìn bóng lưng nàng biến mất ở đầu cầu thang, sau đó thu hồi tầm mắt, rửa tay sạch rồi bắt đầu nghiêm túc bóc cua.

Lục tiệp dư vẫn luôn để mắt tới Hoàng đế và Quý phi, khi thấy

Quý phi lên lầu, nàng đột nhiên làm đổ ly rượu trong tay.

Ngồi cùng bàn với nàng là Nghiêm tài nhân.

Rượu tràn ra làm ướt váy của Nghiêm tài nhân.

Lục tiệp dư vội nói "Xin lỗi xin lỗi, ta không cố ý, ta có mang theo y phục dự phòng, ta đi cùng muội lên lầu thay."

Vốn Nghiêm tài nhân rất giận, đây là bộ váy mới nàng đặc biệt chuẩn bị cho gia yến Trung thu.

Nhưng thái độ nhận lỗi của Lục tiệp dư khá tốt, tục ngữ thường nói, không ai đánh người chạy lại, Nghiêm tài nhân không thể trút giận, chỉ đành gật đầu đáp lại.

"Được."

Hai người đứng dậy, cùng nhau đi lên lầu hai.

Thái hậu chú ý tới cảnh này, sợ Lục tiệp dư lại làm chuyện ngu xuẩn, muốn gọi nàng nhưng lại sợ Hoàng đế chú ý nên đành nháy mắt với nữ sử bên cạnh.

Nữ sử hiểu ý, lặng lẽ lùi lại, đi theo Lục tiệp dư lên lầu.

Lạc Thanh Hàn đang chuyên tâm bóc cua, không chú ý có người rời khỏi.

Để tránh trong tiệc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Bảo Cầm đã chuẩn bị y phục dự phòng cho Quý phi, vừa hay lúc này đã dùng tới.

Chỉ có áo ngoài ướt, váy bên trong vẫn ổn.

Bảo Cầm lấy một áo ngoài tay rộng màu mơ thêu chỉ vàng mặc cho nàng.

Tiêu Hề Hề vừa thay y phục xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Quý phi nương nương, thần thiếp là Nghiêm tài nhân, muốn vào thay y phục.”

Bảo Cầm cau mày, lầu hai nhiều như vậy phòng, sao cứ phải đến phòng của bọn họ?

Nàng nhìn Quý phi.

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, mình đã thay xong, cũng chuẩn bị đi, người khác muốn dùng phòng nào thì quan tâm làm gì?

Thấy Quý phi không từ chối, Bảo Cầm bước tới mở cửa.

Bên ngoài không chỉ có Nghiêm tài nhân, mà còn có Lục tiệp dư.

Vì lần trước bị tát, Bảo Cầm vừa thấy Lục tiệp dư thì sắc mặt không tốt.

Lục tiệp dư như chẳng có chuyện gì, đẩy Bảo Cầm ra rồi bước vào.

Nàng hành lễ với Quý phi.

“Thần thiếp Lục tiệp dư, đi cùng Nghiêm tài nhân lên lầu thay y phục.”

Tiêu Hề Hề hơi ngẩn người khi thấy nàng, sau đó đột nhiên nói “Thì ra cô là Lục tiệp dư đánh Bảo Cầm.”

Lục tiệp dư không ngờ vừa gặp mặt nàng lại nhắc đến việc đánh Bảo Cầm, trên mặt có hơi gượng gạo.

“Nương nương hiểu lầm rồi, thần thiếp không có ác ý với Bảo Cầm, lúc đó vì quá tức giận mới nhất thời kích động đánh nàng, hơn nữa thần thiếp không dùng sức, hẳn là không làm nàng bị thương.”

Lúc này, nàng quay sang nhìn Bảo Cầm, mỉm cười hỏi.

“Bảo Cầm cô nương nói có phải không?”

Bảo Cầm giật giật khóe miệng “Nô tỳ chỉ là tiện tỳ, không xứng nói chuyện với Tiệp dư, Tiệp dư đừng hỏi nô tỳ.”

Đây là dùng lời mắng tiện tỳ của Lục tiệp dư để chặn họng Lục tiệp dư.

Nụ cười trên mặt Lục tiệp dư cứng lại, trong lòng rất tức giận.

Nàng dứt khoát mặc kệ Bảo Cầm, lại nhìn sang Quý phi, cười chân thành nói.

“Thần thiếp tính tình ngay thẳng, trước giờ nghĩ gì nói đó, không nói quanh co lòng vòng, Quý phi nương nương khoan dung rộng lượng, chắc sẽ không so đo với thần thiếp đâu nhỉ.”

Lời của nàng ý là nàng đơn thuần thẳng thắn, nếu Quý phi so đo với nàng, thì Quý phi là người nhỏ mọn.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Thật ra bổn cung cũng giống cô, tính tình cũng thẳng thắn, trước giờ nghĩ gì nói đó. Bổn cung thấy ấn đường của cô sạm đen, xem ra sắp gặp phải vận xui, cô phải cẩn thận đấy.”

Nàng nói thật, ấn đường của Lục tiệp dư sạm đen, nhưng Lục tiệp dư lại không thấy được.

Nghe Quý phi rủa mình gặp xui xẻo, nụ cười trên mặt Lục tiệp dư đột nhiên biến mất.

“Nếu nương nương nhìn thần thiếp ngứa mắt thì có thể nói thẳng, không cần dùng những lời như vậy hù dọa thần thiếp.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Bổn cung không dọa cô, bổn cung nói thật.”

Lục tiệp dư cười lạnh, rõ ràng nàng không tin.

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ “Cô tin hay không thì tùy, bổn cung

phải đi rồi, mời hai người tự nhiên.”

Vốn nàng định trút giận thay Bảo Cầm, nhưng sau khi thấy tướng vận rủi của Lục tiệp dư, nàng biết mình không cần phải làm gì, ngồi đợi Lục tiệp dư xui xẻo là được.

Tiêu Hề Hề chỉ muốn xuống lầu ăn thịt cua của mình.

Vừa nghĩ đến số cua to tròn đầy đặn, nàng không khỏi chảy nước miếng.

Lục tiệp dư nhìn y phục lộng lẫy với trang sức hoa lệ của nàng, nhớ lại cảnh tượng nàng và Hoàng đế mặn nồng, cảm giác chua chát trong lòng điên cuồng trào dâng, nhịn không được gọi nàng lại.

“Quý phi nương nương xin dừng bước.”

Tiêu Hề Hề dừng bước, quay lại nhìn nàng.

“Còn chuyện gì?”

Từ lúc bước vào, Nghiêm tài nhân đã nhận ra Lục tiệp dư đang nhắm vào Quý phi, nàng cảm thấy bất an, sợ Lục tiệp dư sẽ gây rối với Quý phi.

Nàng lén kéo Lục tiệp dư lại, hi vọng Lục tiệp dư bớt nói vài câu.

Chương 703: Nôn máu

Lục tiệp dư phớt lờ ám chỉ của Nghiêm tài nhân, giả vờ cười.

“Nương nương vào cung được một thời gian rồi, hẳn là biết chuyện về Tiêu trắc phi phải không?”

Tiêu Hề Hề khẽ gật đầu, đưa ra đáp án chính xác.

“Ừm.”

Lục tiệp dư tiến lên một bước, nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

“Vậy Quý phi có biết Hoàng thượng từng vì Tiêu trắc phi mà nôn máu không?”

Tim Tiêu Hề Hề đột nhiên chùng xuống.

Nàng lập tức quên đi có cua đang đợi mình, vẻ mặt lạnh lùng hỏi.

“Hoàng thượng nôn máu khi nào? Sao bổn cung không biết?”

Trong giọng của nàng có sự nôn nóng mà chính nàng cũng không nhận ra.

Lục tiệp dư đang định trả lời thì nghe thấy một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến.

“Lục tiệp dư!”

Bốn người trong phòng nhìn sang, thấy một nữ sử đang đứng ở cửa.

Nữ sử hành lễ với Quý phi trước, sau đó nói với Lục tiệp dư.

“Thái hoàng thái hậu muốn gặp người, mời người nhanh chóng đi theo ta.”

Khi Lục tiệp dư nghe thấy bốn chữ Thái hoàng thái hậu, lý trí của nàng đã quay lại một chút.

Nàng biết mình đang làm chuyện bốc đồng.

Nếu bây giờ chọc Quý phi tức giận, sau này Hoàng đế hỏi tới, nàng sẽ phải chịu trách nhiệm.

Lần trước chuyện của Tân Liễu và Lục Nha được Thái hoàng thái hậu giải quyết, Thái hoàng thái hậu đã bất mãn trong lòng, nàng không thể lại làm Thái hoàng thái hậu không vui.

Ngày tháng còn dài, không cần phải vội.

Lục tiệp dư đè nén cảm xúc, hành lễ với Quý phi, chuẩn bị rời khỏi.

Nào ngờ nàng còn chưa kịp ra ngoài đã bị Quý phi nắm tay kéo lại.

Tiêu Hề Hề lạnh lùng hỏi.

“Nói cho rõ ràng, tại sao Hoàng thượng nôn máu?”

Lục tiệp dư “Chuyện này người có thể đi hỏi Hoàng thượng, thần thiếp phải đi rồi.”

Tiêu Hề Hề biết Lạc Thanh Hàn sẽ không nói chuyện này với nàng.

Nếu nàng hỏi thẳng hắn, nói không chừng hắn sẽ nghĩ cách dập tắt chuyện này, khiến nàng không thể hỏi ai được nữa.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm Lục tiệp dư, từng chữ gặng hỏi.

“Bổn cung đang hỏi ngươi, nói mau!”

Lục tiệp dư bị bộ dạng của nàng dọa sợ, vô thức lùi lại nửa bước.

Nữ sử thấy tình thế không ổn, vội bước vào khuyên.

“Quý phi nương nương đừng gấp, chuyện Hoàng thượng nôn máu không phải bí mật gì, nếu người muốn biết có thể tự mình nghe ngóng, đừng bắt Lục tiệp dư nói.”

Tiêu Hề Hề thậm chí không nhìn nữ sử, cứ nhìn chằm chằm Lục tiệp dư.

Thấy Lục tiệp dư không chịu nói, Tiêu Hề Hề tăng sức tay, Lục tiệp dư đột nhiên cảm thấy xương bàn tay gần như gãy vụn, hét lên đau đớn.

“A! Đau quá! Buông ra, mau buông ta ra!”

Tiêu Hề Hề trầm giọng nói “Trả lời câu hỏi của bổn cung!”

Lục tiệp dư không chịu được đau, chỉ đành hét lên.

“Ta nói là được chứ gì?!”

“Cuối năm ngoái, không biết từ đâu Hoàng thượng nhận được tin tức về Tiêu trắc phi, đích thân xuất cung tìm hiểu, nhưng nhận được tin tức Tiêu trắc phi đã chết.”

“Lúc đó Hoàng thượng nhất thời nôn máu, sau đó được người đưa về cung.”

Sắc mặt Tiêu Hề Hề dần tái nhợt.

Nàng run giọng hỏi “Sau đó thì sao?”

Lục tiệp dư “Sau đó Hoàng thượng được thái y cứu chữa, thái y nói Hoàng thượng chịu đả kích quá lớn, thân thể không chịu nổi nên mới nôn máu. Từ đó, sức khỏe Hoàng thượng luôn

không được tốt, uống bao nhiêu thuốc cũng không khỏi, mọi người đều nói ngài ấy tương tư thành bệnh, vô phương cứu chữa!”

Tiêu Hề Hề đột nhiên buông tay.

Lục tiệp dư vội rút tay lại lùi về sau, giữ khoảng cách với Quý phi.

Nàng ôm cánh tay bị thương của mình nhìn Quý phi, thấy sắc mặt Quý phi trắng bệch như tờ giấy, như thể chịu đả kích lớn.

Lục tiệp dư bỗng nhiên thấy vui vẻ trong lòng.

Dù ả là Quý phi thì sao? Đến cuối cùng cũng chỉ là thế thân.

Bây giờ nghe thấy Hoàng đế si tình với Tiêu trắc phi đến mức nào, chắc là lòng đau như dao cắt phải không? Đáng đời!

Tiêu Hề Hề thấy nhói đau trong lòng.

Nàng còn tưởng dựa vào số thư đó, có thể làm Lạc Thanh Hàn nghĩ mình đang đi dạo chơi bên ngoài.

Cho nên sau khi nàng về, nàng chưa từng nhắc chữ nào về chuyện một năm qua.

Nàng không muốn hắn biết nàng từng cận kề cái chết.

Nàng không muốn hắn lo lắng buồn bã.

Nàng không muốn tạo áp lực quá lớn cho hắn.

Nhưng không ngờ hắn đã sớm biết tất cả.

Hắn biết nàng rời đi để chết một mình.

Cũng biết số thư nàng để lại chỉ là lừa gạt.

Tiêu Hề Hề thấy lòng đau như cắt.

Nàng đưa tay ôm ngực, mắt đỏ hoe, nước mắt lăn dài trên mặt.

Chẳng trách Lạc Thanh Hàn lại ốm như vậy.

Chẳng trách trong mắt hắn luôn ẩn chứa nhiều cảm xúc.

Chẳng trách hắn luôn gặp ác mộng.

Chẳng trách hắn chưa từng hỏi tại sao nàng lại rời đi?

Vì hắn sợ.

Sợ có được, càng sợ có được rồi lại mất đi.

Hắn là người cao ngạo như vậy lại vì nàng mà sợ hãi.

Điều này làm nàng thấy mình như tội đồ.

Một vị ngọt tanh dâng lên trong cổ họng.

Nàng mở miệng phun ra một ngụm máu.

Sau đó nàng nhắm mắt, nhẹ nhàng ngã sang bên.

Mọi người đều hoảng sợ.

Nghiêm tài nhân sợ hãi hét lên.

“A! Chết người rồi!!”

Bảo Cầm ở gần nhất nhanh tay đỡ lấy Quý phi.

Bảo Cầm nhìn sắc mặt tái nhợt và khóe miệng đầy máu của Quý phi, trong lòng sợ hãi, hai chân mềm nhũn suýt nữa khuỵu xuống.

May là nàng giữ được chút lý trí cuối cùng, hét lớn.

“Mau đi báo cho Hoàng thượng!”

Nghiêm tài nhân sợ hãi tay chân mềm nhũn, không thể cử động.

Lục tiệp dư sững sờ tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Không thể trông mong gì được hai người, cuối cùng nữ sử vén váy chạy xuống lầu.

Nàng quẫn trí đến mức chạy đến chỗ Thái hoàng thái hậu, chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng nói.

"Không hay rồi, Quý phi nương nương nôn máu rồi!"

Lạc Thanh Hàn đang chuyên tâm bóc cua giật mình, ngón tay bị chiếc kéo nhỏ cắt trúng, máu đỏ chảy ra.

Hắn không thèm nhìn đến vết thương của mình, đứng bật dậy chạy lên lầu.

Thái hoàng thái hậu cũng đứng dậy, người bên cạnh dìu bà đi lên lầu.

Bà vừa đi vừa hỏi nữ sử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nữ sử kể lại mọi việc.

Thái hoàng thái hậu nghe vậy cau mày, không nói nên lời trước sự ngu xuẩn của Lục tiệp dư.

Hai nhân vật lớn đột nhiên rời tiệc đi lên lầu, xem sắc mặt của hai người thì chắc đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Điều này lập tức thu hút mọi người chú ý.

Mọi người ngừng động tác nhìn về phía cầu thang, có người vừa đứng dậy muốn lên lầu xem chuyện gì xảy ra thì bị thái giám canh cửa chặn lại.

Thái giám nói "Thái hoàng thái hậu đã hạ lệnh, không ai được

phép lên lầu, xin các vị an tĩnh ở đây chờ.”

Trong phòng nghỉ trên lầu hai, Bảo Cầm khóc hét lên khi thấy Hoàng đế đến.

“Bệ hạ, Quý phi nương nương nôn máu, cầu xin ngài cứu Quý phi, cầu xin ngài cứu Quý phi!”

Lúc này, Tiêu Hề Hề đang nằm trong vòng tay Bảo Cầm, hai mắt nhắm chặt, miệng vẫn còn dính máu đỏ, cộng với chiếc váy đỏ trên người khiến nước da nàng trắng bệch, như thể cả người nàng không còn hơi thở.

Lạc Thanh Hàn thấy cảnh này, tim hắn gần như ngừng đập.

Chương 704: Thiên vị

Thái hoàng thái hậu liếc nhìn Lục tiệp dư đang ngây người đứng đó, sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể run rẩy, hiển nhiên là đang sợ hãi.

Dù sao nàng cũng là cháu gái của bà, Thái hoàng thái hậu có chút không nỡ.

Bà sai người dìu Lục tiệp dư ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi một lát.

Lạc Thanh Hàn nắm chặt tay Hề Hề, như thể đang ôm trong tay báu vật quý giá nhất trong đời.

Vì quá hoảng sợ, ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải không ngừng run rẩy, suýt nữa không nắm được tay Hề Hề.

Hắn lập tức đặt tay trái lên tay phải, giữ hai ngón tay không nghe lời.

Thái hoàng thái hậu liếc nhìn Quý phi đang bất tỉnh, sau đó nhìn Hoàng đế, phát hiện sắc mặt Hoàng đế còn tệ hơn cả Quý phi.

Thái hoàng thái hậu an ủi "Quý phi còn trẻ, chắc sẽ không sao đâu, người đừng quá lo lắng."

Lạc Thanh Han phớt lờ lời này.

Hắn chỉ nhìn Hề Hề không chớp mắt, nhìn người hắn yêu nhất đời này.

Khó lắm hắn mới đợi được nàng về, nếu nàng lại xảy ra

chuyện, hắn thật sự không biết mình có thể chống đỡ tiếp hay không.

Cảm giác mất đi một lần đã đủ làm hắn sống không bằng chết.

Hắn không muốn trải qua thêm lần nữa.

Bảo Cầm quỳ xuống cạnh giường, không ngừng lau nước mắt, nghẹn ngào kể lại mọi chuyện vừa xảy ra.

Lạc Thanh Hàn nghe xong, không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói.

“Lục tiệp dư xúc phạm Quý phi, làm Quý phi nôn máu bất tỉnh, từ hôm nay, Lục tiệp dư giáng làm Tuyển thị, đày vào lãnh cung.”

Lục tiệp dư nghe vậy như sét đánh ngang tai, cuống quít quỳ xuống, khóc lóc nói.

“Bệ hạ, chuyện này không thể trách thần thiếp được! Là Quý phi ép thần thiếp nói! Thần thiếp không muốn nói gì thì nàng dùng vũ lực uy hiếp, thần thiếp mới đành phải nói ra! Hơn nữa, những gì thần thiếp nói là sự thật, không giả dối câu nào! Quý phi nôn máu là do sức khỏe của bản thân không tốt, không liên quan đến thần thiếp!”

Lúc này Thái hoàng thái hậu cũng cầu xin.

“Lục tiệp dư đương nhiên có lỗi, không nên tùy tiện bàn luận chuyện riêng của Hoàng đế, nhưng là do Quý phi ép nàng nói, chuyện này bản thân Quý phi cũng phải gánh một phần trách nhiệm, không thể trách một mình Lục tiệp dư.”

Lạc Thanh Hàn dời tầm mắt khỏi Hề Hề, nhìn Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu thấy hai mắt hắn đỏ hoe, trong mắt như dâng lên lửa giận, tim bà chợt đập kịch liệt.

“Hoàng đế, người …”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng ngắt lời bà.

“Lần này là Quý phi ép nàng ta nói, thế lần trước thì sao? Lẽ nào Lục Nha và Tân Liễu cũng bị Quý phi ép nói sao?”

Thái hoàng thái hậu không nói nên lời.

Nghe thấy hai tên Lục Nha và Tân Liễu, Lục tiệp dư chột dạ, hai mắt lóe lên.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn bọn họ chất vấn.

”Người thật sự cho rằng trẫm không biết gì về cái chết của hai cung nữ kia sao? Trẫm vì nể mặt người, không muốn so đo mà thôi. Nhưng khoan dung của trẫm, lại dung túng cho các người lớn gan. Có phải các người cảm thấy, dù cho ép Quý phi chết, trẫm cũng không làm gì được Lục gia các người?”

Thái hoàng thái hậu thấy hắn càng nói càng không ra đâu, sắc mặt trầm xuống.

“Hoàng đế, ai gia chưa từng có ý nghĩ như vậy. Ai gia chỉ cảm thấy chuyện này không thể hoàn toàn trách Lục tiệp dư. Người không thể vì đau lòng cho Quý phi mà đổ hết tội lên người Lục tiệp dư. Các nàng đều là phi tần của người, người không nên thiên vị như vậy.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Trẫm thiên vị đấy, các người có thể làm gì? Các người tốt nhất cầu nguyện cho Quý phi không sao, nếu không Lục tiệp dư phải tùy táng theo nàng.”

Người sống chết có nhau với hắn là Hề Hề.

Người đồng cam cộng khổ với hắn là Hề Hề.

Người ủng hộ hắn đi đến ngày hôm nay là Hề Hề.

Cả đời này của hắn sẽ không có Hề Hề thứ hai.

Hắn không thiên vị nàng thì còn có thể thiên vị ai?

Thái hoàng thái hậu hơi tức giận trước thái độ của hắn, giọng điệu nghiêm khắc hơn.

“Người đúng là hồ đồ! Một nữ nhân mà thôi, cần gì đến mức này? Bộ dạng này của người sao xứng với liệt tổ liệt tông Lạc gia? Sao xứng với phụ hoàng quá cố của người?!”

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười giễu cợt.

Nói đến thiên vị, ai có thể sánh với phụ hoàng của hắn?

Bây giờ Thái hoàng thái hậu lại nói lời này với hắn, đúng là buồn cười!

Thường công công nhắc nhở “Bệ hạ, thái y đến rồi.”

Hai thái y xách theo rương thuốc vội chạy vào.

Người lớn tuổi hơn là Thái y lệnh, còn vị thái y trẻ tuổi kia rất lạ, Lạc Thanh Hàn chưa từng gặp qua, không khỏi hỏi.

“Khanh là người mới?”

Thái y trẻ tuổi này trông khoảng hai mươi, khuôn mặt bình thường, ngoại trừ đôi mắt đặc biệt sâu thẳm.

Hắn khom người hành lễ nói “Vi thần họ Phương, vừa mới nhậm chức ở Thái y viện.”

Lạc Thanh Hàn nhìn Thái y lệnh, cau mày nói “Trẫm muốn thái y giỏi nhất, khanh mang người mới tới đây làm gì?”

Thái y lệnh vội nói “Tuy Phương thái y là người mới nhưng tinh thông y thuật, đặc biệt giỏi chữa nội thương, vi thần thấy Quý phi nương nương hẳn là bị nội thương, hay là để Phương thái y thử xem.”

Phương thái y liếc mắt nhìn Quý phi đang nằm trên giường, cung kính nói.

“Trước đây vi thần đã từng chữa những trường hợp giống như Quý phi, có kinh nghiệm về mặt này, khẩn cầu bệ hạ để vi thần thử một lần.”

Nghe hắn nói vậy, vẻ bất mãn trên mặt Lạc Thanh Hàn nhạt dần.

Chỉ cần có thể giúp Hề Hề khỏi bệnh, để hắn thử cũng không sao.

Phương thái y bước tới, đặt rương thuốc xuống, lấy gối bắt mạch và khăn lụa đưa cho Bảo Cầm.

Bảo Cầm đặt gối dưới cổ tay Quý phi, dùng khăn lụa che cổ tay Quý phi.

Phương thái y bắt mạch của Quý phi qua khăn lụa.

Một lúc sau, hắn rút tay lại, cung kính nói.

“Quý phi nương nương vốn yếu ớt, cộng thêm chịu đả kích quá lớn, khí huyết dâng trào nên mới nôn máu, nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn, để vi thần châm cứu cho nương nương, nương nương sẽ tỉnh lại nhanh thôi.”

Sau khi được Hoàng đế đồng ý, Phương thái y lấy kim bạc trong rương thuốc, bắt đầu châm cứu cho Quý phi.

Những người còn lại im lặng nhìn, không dám lên tiếng.

Sau khi châm cứu xong, Tiêu Hề Hề tỉnh lại.

Thấy nàng mở mắt, Bảo Cầm vui mừng khôn xiết, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Hề Hề nhìn thấy Lạc Thanh Hàn, mắt nàng chợt đỏ lên.

“Bệ hạ …”

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, cúi đầu hôn lên mu bàn tay nàng, giọng hơi run rẩy.

“Không sao rồi, ta ở đây, vẫn luôn ở đây.”

Tiêu Hề Hề nắm lại tay hắn, nắm rất chặt.

Phương thái y nhắc nhở “Tuy Quý phi đã tỉnh, nhưng thân thể vẫn rất yếu, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Lúc này Tiêu Hề Hề mới chú ý xung quanh có rất nhiều người, có người nàng biết, có người không biết.

Khi nàng thấy Phương thái y, chợt ngẩn người một hồi.

Dù ngoại hình của đối phương đã thay đổi, nhưng đôi mắt đó, giọng nói đó …

Rõ ràng là Đại sư huynh Phương Vô Tửu!

Phương thái y thấy nàng như có lời muốn nói, bèn vội tiếp lời “Bây giờ vi thần sẽ kê đơn cho Quý phi, sau này cứ sắc thuốc theo đơn cho Quý phi, nếu có thắc mắc thì có thể đến tìm vi thần bất cứ lúc nào.”

Hắn khom người chào Hoàng đế và Thái hoàng thái hậu, sau đó cầm rương thuốc cùng Thái y lệnh lui ra ngoài.

Chương 705: Xin lỗi

Lúc này, Tiêu Hề Hề vẫn còn hơi mơ hồ, không biết bây giờ là tình huống gì.

Lục tiệp dư … không, bây giờ là Lục tuyển thị.

Nàng lao tới trước mặt Hoàng đế, nắm vạt áo của hắn khóc lóc van xin.

“Quý phi hiện giờ không sao rồi, cầu xin bệ hạ nương tay, đừng đưa thần thiếp vào lãnh cung!”

Lạc Thanh Hàn hiện giờ không muốn nhìn nàng nữa, nghiêm giọng nói.

“Đưa nàng ta đi, ném vào lãnh cung, không được phép thả ra ngoài!”

Hai ma ma mạnh mẽ tức thì bước tới, bịt miệng Lục tuyển thị, cưỡng ép kéo nàng ra ngoài.

Thái hoàng thái hậu muốn Hoàng đế thay đổi ý định, nhưng Hoàng đế vốn không muốn nghe bà nói.

Hắn trực tiếp bế Hề Hề sải bước xuống lầu.

Gia yến Trung thu năm nay kết thúc trong sự hỗn loạn.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ngồi long xa về cung Vị Ương.

Về đến cung Vị Ương, Lạc Thanh Hàn không đưa nàng về phòng mà bế nàng thẳng vào tẩm điện của mình.

Hắn đặt nàng lên giường, đích thân giúp nàng tháo từng trâm cài trang sức xuống.

Bảo Cầm đi lấy nước ấm, giúp Quý phi rửa sạch lớp trang điểm trên mặt.

Rửa sạch lớp trang điểm, sắc mặt Tiêu Hề Hề càng tái nhợt, khiến Lạc Thanh Hàn cảm thấy rất khó chịu.

Hắn còn chưa nghĩ ra phải nói gì thì đã nghe Hề Hề chủ động nói, giọng hơi khàn khàn.

"Chàng có muốn biết tại sao năm đó ta đi mà không từ biệt không?"

Lạc Thanh Hàn hơi sững sờ.

Đương nhiên hắn muốn biết nhưng lại không dám hỏi.

Hắn sợ hỏi trúng vết thương lòng của nàng.

Hắn sợ nàng tổn thương lại bỏ chạy.

Thấy hắn im lặng, Tiêu Hề Hề thấy trong lòng đau xót khó tả.

Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Vì lúc đó ta không còn sống được bao lâu, ta không muốn để chàng biết chuyện này, ta sợ chàng không chấp nhận được, nên mới lặng lẽ rời đi. Ta muốn về Huyền Môn, về với sư phụ và các sư huynh đệ, rồi an tĩnh chờ đợi cái chết."

Dù đã đoán được sự thật nhưng khi nghe nàng tự nói ra, Lạc Thanh Hàn vẫn cảm thấy tim đau nhói.

Hắn khàn giọng hỏi "Vậy hai mươi phong thư đó là nàng viết để lừa ta, đúng không?"

Tiêu Hề Hề càng khó chịu hơn, trong giọng còn mang theo tiếng nức nở.

“Xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu như ta không phát hiện ra chân tướng, nàng định sẽ gạt ta cả đời sao?”

Tiêu Hề Hề ôm mặt “Xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn “Đừng nói hai chữ này nữa.”

Tiêu Hề Hề khóc nói “Ta thật sự không nỡ đi, nhưng ta không còn nhiều thời gian, ta không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn, chỉ có thể để lại số thư đó, xin lỗi, là ta nói dối gạt chàng, là ta tự nghĩ mình làm đúng nên hại chàng nôn máu!”

Lạc Thanh Hàn nhìn vai nàng run rẩy, nước mắt chảy ra giữa kẽ ngón tay, trong lòng thấy đau đớn không thôi.

Hắn mở tay nàng ra, để lộ khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của nàng.

Hắn cúi đầu hôn lên hàng mi ướt đẫm của nàng rồi thì thầm.

“Ta không chấp nhận xin lỗi bằng lời nói.”

Tiêu Hề Hề ngấn nước mắt nhìn hắn “Vậy phải làm sao chàng mới tha thứ cho ta?”

Lạc Thanh Hàn muốn nói là muốn nàng dùng cả đời để chuộc lỗi, nhưng lại không nỡ thấy nàng vì cảm giác tội lỗi mà bị ép phải ở lại bên mình.

Cuối cùng hắn chỉ khẽ nói một câu.

“Chỉ cần nàng làm nũng với ta, ta sẽ cho qua chuyện này.”

Tiêu Hề Hề tưởng hắn nói đùa, nghi hoặc nói “Thật sao?”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Ừm.”

Tiêu Hề Hề lập tức nhào vào lòng hắn, cọ cọ ngực hắn, dùng giọng mũi nhẹ nhàng hỏi.

“Bệ hạ, thần thiếp muốn sống trong tim ngài, kiểu mà không có hàng xóm, được không?”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn trắng bệch, còn sót lại chút nước mắt, đôi mắt đỏ hoe, bộ dáng vừa đáng thương vừa đáng yêu này khiến hắn thấy tim mình như muốn tan chảy.

Hắn không kìm được đẩy nàng xuống giường hôn thật mạnh.

Tiêu Hề Hề bị hôn đến choáng váng đầu óc, tay chân mềm nhũn.

Nàng có cảm giác mình như sợi mì vừa vớt ra khỏi nồi, mềm nhũn không còn sức lực.

Mãi đến khi Lạc Thanh Hàn dời ra xa một chút, không khí trong lành lọt vào miệng mũi, nàng mới thấy dễ chịu hơn.

Nàng nằm ngửa trên giường, mở to đôi mắt mờ sương nhìn nan nhâm gần ngay trước mắt.

Giọng Lạc Thanh Hàn hơi trầm khàn.

“Nàng sớm đã sống trong tim ta, cửa cũng đã khóa chặt, cả đời này nàng không ra ngoài được nữa!”

Tiêu Hề Hề nửa cười nửa khóc, dùng sức gật đầu “Ừm!”

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên mặt nàng, trầm giọng hỏi.

“Nàng nói nàng không còn sống lâu, có phải liên quan đến chuyện nôn máu? Có phải nàng mắc phải bệnh nan y gì không?”

Tiêu Hề Hề khụt khịt mũi “Không phải.”

Lạc Thanh Hàn "Vậy thì là chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề "Chuyện này nói ra dài lắm."

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng nói ngắn gọn đi."

Tiêu Hề Hề nói thật chuyện mệnh cách không thể sống qua mười chín tuổi của mình.

Lạc Thanh Hàn không biết trên đời còn có chuyện như vậy, liền hỏi.

"Bây giờ nàng đã qua sinh nhật thứ mười chín, nhưng nàng vẫn còn sống, có phải nàng phá mệnh cách?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ừm, sư phụ nói giúp ta đổi mệnh, ta còn dùng cổ Hóa Thân để cải tạo cơ thể. Sở dĩ mặt ta biến thành thế này là do cổ Hóa Thân. Ta an toàn vượt qua kiếp số. Nhưng trong người vẫn còn một phần độc cổ. Cảm xúc của ta không thể dao động quá lớn, thân thể ta cũng không thể chịu được hoạt động quá mạnh, nếu không độc trong người sẽ phát tác. Vừa rồi vì ta quá khó chịu nên mới làm độc cổ phát tác, đột nhiên nôn máu bất tỉnh."

Lạc Thanh Hàn phản ứng rất nhanh "Vậy Phương thái y vừa nãy nói nàng chịu đả kích quá lớn, khí huyết dâng trào nên mới … hắn dám gạt ta!"

Tiêu Hề Hề sợ hắn tìm Phương thái y tính sổ, vội nắm lấy cánh tay hắn.

"Phương thái y cũng là vì muốn tốt cho ta, lúc đó có rất nhiều người, nếu nói ta trúng độc thì mọi người đều biết trong người ta có độc, trong cung sẽ không giữ nữ nhân trong người có độc."

Lạc Thanh Hàn cau mày "Tại sao hắn phải giúp nàng? Hai người từng quen biết?"

Tiêu Hề Hề biết hắn không dễ bị lừa nên đành nói thật.

“Phương thái y kia hẳn là Đại sư huynh của ta, huynh ấy dùng thuật dịch dung.”

Lạc Thanh Hàn “Làm sao hắn vào được Thái y viện?”

Tiêu Hề Hề “Ta cũng không biết, ta cũng mới biết được chuyện này, nếu không phải vừa rồi ta nhìn thấy huynh ấy mặc trang phục của thái y, ta cũng không biết huynh ấy vào Thái y viện.”

Lạc Thanh Hàn quyết định sai người điều tra chuyện này.

Hắn đưa tay vén tóc nàng ra sau tai, trầm giọng hỏi.

“Nàng còn giấu ta chuyện gì nữa?”

Tiêu Hề Hề “Sau khi sư phụ giúp ta đổi mệnh, ta nhất định phải ở cạnh chàng mới có thể sống tiếp, khoảng cách giữa chúng ta không thể vượt quá mười dặm, một khi vượt quá khoảng cách này, ta sẽ chết.”

Tim Lạc Thanh Hàn thắt lại khi nghe thấy từ chết.

Hắn trịnh trọng hứa “Sau này ta đi đâu cũng sẽ dẫn theo nàng.”

Chương 706: Cái đuôi nhỏ

Tiêu Hề Hề vòng tay qua cổ hắn, nghiêng người về phía trước, vùi mặt vào cổ hắn cọ cọ, đầy quyến luyến và tin tưởng.

“Sau này ta sẽ là cái đuôi nhỏ của chàng, chàng đi đâu, ta đi đó, chàng đừng hòng thoát khỏi ta.”

Lạc Thanh Hàn nghiêng đầu hôn lên nốt ruồi son trên tai nàng, trầm giọng hỏi.

“Cái đuôi nhỏ, có đói không?”

Được hắn nhắc nhở, Tiêu Hề Hề chợt nhận ra bụng mình đói quá!

Vừa nãy trong yến tiệc nàng chỉ ăn một ít trái cây, sau đó nôn máu, cả người bây giờ vừa yếu vừa đói.

Tiêu Hề Hề nghĩ đến những con cua đầy đặn trong yến tiệc, nhỏ giọng nấc.

“Ta muốn ăn thịt cua.”

Lạc Thanh Hàn “Thịt cua tính hàn, hiện giờ nàng rất yếu, không thể ăn.”

Tiêu Hề Hề “Ưm ~”

Lạc Thanh Hàn nhéo mông nhỏ của nàng, lạnh lùng nói “Tỏ dễ thương cũng vô dụng, nàng bây giờ chỉ có thể ăn đồ thanh đạm.”

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, nếu ta tỏ dễ thương cũng vô dụng thì

sao chàng lại nhéo mông ta?

Hừ, nam nhân!

Có tiếng gõ cửa.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề buông nhau ra, đồng thời lùi về sau.

Bảo Cầm bưng thuốc bước vào.

“Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi.”

Tiêu Hề Hề nhìn bát thuốc đầy được đưa tới cho mình, kinh ngạc nói.

“Em đang đùa ta hả? Bát thuốc lớn thế này!”

Bảo Cầm đương nhiên cũng thấy bát thuốc quá lớn, hơi ngượng nói.

“Đây là Phương thái y đặc biệt dặn dò, thái y nói cần phải sắc một bát thuốc lớn, dù sao lượng cơm của người cũng lớn, có thể uống hết.”

Tiêu Hề Hề “……”

Không hổ là Phương lão cẩu, tâm địa đen thui!

Nàng lười cầm thìa, bưng bát lên nhấp một ngụm.

Đắng quá!!

Đắng đến mức nàng muốn nôn ra, nhăn mặt hỏi.

“Trong thuốc này bỏ cái gì? Sao lại đắng như vậy?!”

Bảo Cầm như biết Quý phi sẽ hỏi chuyện này, lập tức lấy một đơn thuốc từ trong tay áo.

Lạc Thanh Hàn có hiểu biết một chút dược lý, cầm đơn thuốc nhìn sơ qua, lập tức hiểu tại sao thuốc đắng như vậy, vì tất cả dược liệu dùng trong đơn thuốc này đều rất đắng.

Hắn nói chuyện này với Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề rất tức giận "Huynh ấy cố ý hại ta!"

Lạc Thanh Hàn "Tuy dùng toàn là dược liệu đắng, nhưng lại có tác dụng với triệu chứng của nàng, nàng uống mau đi."

Tiêu Hề Hề tức giận nhìn hắn.

"Chàng đứng về phía nào đấy?"

Lạc Thanh Hàn "Ta thấy y làm như vậy cũng tốt, để nàng uống đắng một chút, sau này nàng sẽ biết cố gắng khống chế cảm xúc của mình, giảm khả năng phát độc."

Tiêu Hề Hề "……"

Mắt nàng ngấn lệ, môi run rẩy thành đường gợn sóng "Chàng vậy mà nỡ để ta uống đắng, chàng không yêu ta nữa!"

Lạc Thanh Hàn có hơi không tự nhiên, hắn không giống Hề Hề tùy lúc có thể nói ra lời yêu.

Cảm giác yêu thương nên được trân trọng trong tim.

Hắn cầm bát lớn uống một ngụm lớn.

"Vậy ta cùng uống với nàng."

Tiêu Hề Hề thấy vậy, nàng không thể than đắng được nữa.

Người mình thích sẵn sàng cùng mình chịu khổ, đắng cũng biến thành ngọt.

Nàng nín thở, nhắm mắt lại, cầm bát lớn uống một hơi.

Uống thuốc xong, toàn bộ lưỡi của nàng gần như mất đi cảm giác.

Lạc Thanh Hàn nhét hai miếng mứt trái cây vào miệng nàng.

Tiêu Hề Hề nhai nhanh nuốt xuống rồi mở miệng, bày ra tư thế chờ đút.

Lạc Thanh Hàn đút cho nàng thêm mấy miếng mứt trái cây rồi nói.

“Dành bụng dùng bữa tối.”

Tiêu Hề Hề thấy đầu ngón tay hắn có vết thương nhỏ, vội hỏi “Sao chàng bị thương vậy?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Lúc bóc cua không cẩn thận bị trầy.”

Tiêu Hề Hề “Chàng ngốc thật, bóc cua cũng có thể bị trầy, sau này vẫn để ta tự bóc.”

Nàng gọi Bảo Cầm lấy thuốc mỡ, cẩn thận bôi cho hắn.

Nàng thổi thổi vết thương, không quên dặn dò.

“Mấy ngày tới tay không được chạm nước, tránh bị nhiễm trùng.”

Lạc Thanh Hàn thích nhất là nhìn dáng vẻ nàng quan tâm đến hắn, ánh mắt bất giác toát ra một chút dịu dàng.

Hắn thấp giọng đáp “Ừm.”

Bữa tối là cháo cá với một vài món ăn nhẹ.

Cá trong cháo rất tươi, món ăn nhẹ cũng rất ngon, Tiêu Hề Hề ăn ngon lành.

Nàng thấy Lạc Thanh Hàn đặt bát đũa xuống, vội hỏi.

“Chàng ăn no rồi?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Tiêu Hề Hề không tin, nhất quyết thò tay vào y phục của hắn, sờ sờ vùng bụng săn chắc của hắn, muốn xem thử hắn có no thật không.

Kết quả chỉ có thể sờ được cơ bụng.

Cảm giác tốt thật!

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm hỏi.

“Nàng sờ đủ chưa?”

Tiêu Hề Hề rụt móng vuốt lại, cười như con mèo lén lút “Đủ rồi, đủ rồi, sờ đủ rồi.”

Nàng tiếp tục vùi đầu ăn.

Lạc Thanh Hàn bưng tách trà ngồi ở cạnh nhìn nàng ăn.

Đợi nàng ăn no, Lạc Thanh Hàn mới chậm rãi nói.

“Ăn no rồi?”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn đáp “No rồi.”

Lạc Thanh Hàn đặt tách trà xuống “Để ta sờ xem nàng no thật không?”

Mặt Tiêu Hề Hề đỏ bừng.

Nàng nhìn quanh, thấy không có ai nên vén vạt áo lên, để lộ cái bụng trắng nõn.

“Chàng … chàng sờ đi.”

Tim phổi Lạc Thanh Hàn đập loạn vì bộ dạng đáng yêu này của nàng.

Hắn trực tiếp kéo nàng vào lòng, để nàng ngồi trên đùi hắn, lòng bàn tay đặt lên bụng nàng, nhẹ nhàng sờ sờ, nét mặt giả vờ nghiêm túc nhận xét.

“Sờ vào có cảm giác ăn no rồi.”

Tiêu Hề Hề cảm giác được bàn tay to trên bụng mình đang chậm rãi hướng lên trên, mặt đỏ bừng, vội vàng nói.

“Được rồi, đừng sờ nữa.”

Lạc Thanh Hàn lo lắng thân thể nàng không tốt, không chịu được kíc.h thích, chỉ đành đột ngột dừng động tác.

Hắn thầm niệm kinh Kim Cương trong đầu vài lần rồi rút tay lại.

Tiêu Hề Hề vội thả vạt áo xuống che bụng.

Nàng nhỏ giọng nói “Nhiều nhất là ba năm, độc cổ trong cơ thể ta sẽ được đào thải, đến lúc đó thì có thể … thì có thể …”

Những lời sau đó thật sự rất ngại nói ra khỏi miệng.

Lạc Thanh Hàn vòng tay qua eo nàng, thì thầm vào tai nàng.

“Ta sẽ chờ nàng, dù là bao lâu, ta cũng có thể chờ được.”

Đêm nay trăng rất đẹp, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ăn xong, bèn ngồi dưới hiên ngắm trăng, bên cạnh có trà hoa quế và bánh trung thu.

Tiêu Hề Hề cầm một miếng bánh trung thu, đột nhiên hỏi.

“Bệ hạ, chàng còn nhớ tết Trung thu ba năm trước, chàng từng hứa dẫn ta đi xem lễ hội đèn lồng ở ngoài cung không?”

Lạc Thanh Hàn "Nàng còn chưa khỏe, không thể chạy lung tung."

Tiêu Hề Hề than thở "Trung thu năm nay ta chẳng những không được ăn cua, uống rượu hoa quế, cả đèn lồng cũng không thấy cái nào."

Lạc Thanh Hàn không muốn thấy nàng chịu ấm ức, bèn sai người mang dụng cụ và vật liệu đến, làm ngay cho nàng làm một chiếc đèn lồng.

Hắn định vẽ hai con vật nhỏ lên đèn.

Hắn hỏi "Nàng thích loại động vật nào?"

Tiêu Hề Hề nuốt bánh trung thu vào miệng, xòe bàn tay đếm "Thế thì nhiều lắm! Ví như bồ câu om, cá hầm cay, gà xé, vịt om, cừu nướng nguyên con, heo sữa quay …"

Lạc Thanh Hàn "Được rồi, đủ rồi, đủ rồi."

Lẽ ra hắn không nên hỏi nàng.

Hắn mặt không biểu cảm, cầm bút vẽ một đôi cá chép lên đèn lồng.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm đôi cá chép sống động, chảy nước miếng.

"Thật ra canh cá dưa chua cũng rất ngon.

Chương 707: Quả nhiên là huynh

Tối nay Tiêu Hề Hề không về phòng của mình.

Nàng ngủ trong tẩm điện của Hoàng đế.

Cung nhân đều lui ra ngoài, trong tẩm điện chỉ còn lại một ngọn nến.

Tiêu Hề Hề nằm trong lòng Lạc Thanh Hàn, nhẹ giọng hỏi.

“Sau khi nôn máu, chàng còn di chứng gì nữa không?”

Lạc Thanh Hàn biết nàng đang lo điều gì, thấp giọng nói “Ngoài khẩu vị có hơi kém, không có vấn đề gì khác.”

Hắn dừng một chút rồi nói “Từ lúc nàng về, khẩu vị của ta tốt hơn nhiều rồi.”

Tiêu Hề Hề áp mặt vào ngực hắn, thầm nghĩ sau này mỗi ngày nàng phải đốc thúc việc ăn uống của hắn, chăm sóc sức khỏe của hắn thật tốt.

Bọn họ nỗ lực rất nhiều mới đi được đến ngày hôm nay, nhất định phải sống lâu một chút để tận hưởng cuộc sống.

Có lẽ vì đã nói hết mọi chuyện nên tối nay Lạc Thanh Hàn ngủ cực kỳ sâu, không hề có giấc mơ nào.

Sáng hôm sau thức dậy, hắn thấy sảng khoái, có cảm giác thư thái đã lâu không có.

Hắn vừa xuống giường đã thấy Tiêu Hề Hề mở mắt.

Nàng ngồi dậy, dụi dụi mắt, giọng ồm ồm nói.

“Chàng dậy rồi à.”

Lạc Thanh Hàn “Ta phải thượng triều, vẫn còn sớm, nàng ngủ thêm một lát.”

Tiêu Hề Hề nói “Ta muốn ăn sáng với chàng.”

Nàng duỗi người, vén chăn xuống giường.

Các cung nữ thái giám đang đợi bên ngoài nghe thấy tiếng động, lập tức mở cửa bước vào hầu hạ hai người tắm rửa thay y phục.

Hiếm khi Tiêu Hề Hề dậy sớm như vậy, lúc này đầu óc nàng vẫn còn mơ màng chưa tỉnh ngủ.

Mãi đến khi ngồi vào bàn ăn thấy bữa sáng thơm phức, nàng mới thoát khỏi trạng thái mơ màng.

Bữa sáng hôm nay là cháo kê, ngoài ra còn có mười mấy món khác.

Tiêu Hề Hề múc cho Lạc Thanh Hàn một bát cháo đầy trước, sau đó múc cho mình một bát cháo khác.

Nàng ăn một mạch hết nửa bát.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Sao nàng đột nhiên nghĩ đến việc dậy sớm cùng ta dùng bữa?”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu khỏi bát, lẩm bẩm nói “Ta phải đốc thúc việc ăn uống của chàng, lỡ như chàng nhân lúc ta không có mặt lại ăn uống không tử tế thì sao?”

Cảm nhận được sự quan tâm của nàng, Lạc Thanh Hàn thấy ấm áp, giọng điệu cũng dịu dàng hơn rất nhiều.

“Hôm nay nàng thấy thế nào? Còn khó chịu không?”

Tiêu Hề Hề "Không sao, tốt hơn nhiều rồi."

Ăn sáng xong, Lạc Thanh Hàn dặn dò.

"Nàng vẫn chưa khỏi hẳn, phải chăm sóc bản thân thật tốt, không được chạy lung tung, không được ăn uống bậy bạ, ta sẽ bảo Mặc Họa và Bảo Cầm trông chừng nàng."

Tiêu Hề Hề ậm ờ một tiếng.

Lạc Thanh Hàn "Lát nữa ta sẽ gọi Phương thái y tới khám cho nàng."

Hai mắt của Tiêu Hề Hề sáng lên, lát nữa có thể gặp Đại sư huynh rồi!

Lạc Thanh Hàn thấy nàng như vậy, trong lòng hơi không vui, nghiêm mặt hỏi.

"Nếu có một ngày ta và Đại sư huynh của nàng cùng rơi xuống sông, nàng sẽ …"

Tiêu Hề Hề trả lời nhanh "Ta sẽ dựa vào tư thế rơi xuống nước của hai người đưa ra đánh giá chính xác!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Bảo Cầm âm thầm giơ ngón cái lên, trả lời hay lắm!

Hoàng đế bệ hạ rời cung Vị Ương với tâm trạng khó tả.

Sau khi tiễn Hoàng đế, Tiêu Hề Hề vui vẻ về phòng ngủ một giấc.

Lúc nàng thức dậy thì mặt trời đã lên cao.

Bảo Cầm vừa hầu hạ nàng thay y phục vừa nói.

"Phương thái y đến rồi, đang đợi ở trắc điện."

Biết Đại sư huynh đến, Tiêu Hề Hề vui mừng, thay y phục xong lập tức chạy tới trắc điện.

Bảo Cầm đuổi theo nhắc nhở.

"Nương nương đi chậm thôi, người vẫn còn chưa khỏi hẳn đâu!"

Tiêu Hề Hề không quay đầu nói "Chỉ mấy bước thôi, không sao đâu."

Trong trắc điện, Phương thái y đang uống trà, theo yêu cầu của hắn, cung nữ đặc biệt thêm cẩu kỷ vào trà.

Thấy Quý phi đến, Phương thái y đặt tách trà xuống, đứng dậy hành lễ.

Tiêu Hề Hề vẫy vẫy tay cho mọi người lui xuống.

Trong trắc điện chỉ còn lại hai người.

Nàng bước nhanh tới, hai mắt sáng ngời nhìn Phương thái y.

"Đại sư huynh!"

Phương thái y cong khóe miệng mỉm cười "Sư muội."

Tiêu Hề Hề vui mừng "Quả nhiên là huynh, không phải huynh đi rồi sao? Sao lại vào cung rồi? Còn trở thành thái y?"

Phương Vô Tửu cười nói "Thân thể của muội sơ hở là nôn máu, sao ta yên tâm được? Sau khi ta chia tay với muội, vẫn luôn ở trong thành Thịnh Kinh, khi biết muội vào cung trở thành Quý phi, ta bèn nghĩ cách lôi kéo quan hệ với Thái y lệnh, cải trang trà trộn vào Thái y viện."

Tiêu Hề Hề vô cùng cảm động "Đại sư huynh thật tốt với ta, ta thề sẽ không bao giờ gọi huynh là Phương lão cẩu nữa, ta sẽ gọi huynh là Phương ba ba!"

Phương Vô Tửu "……"

Hắn bình thản mỉm cười, hình như thuốc mà nha đầu này uống chưa đủ đắng, cần phải thêm liều lượng.

Tiêu Hề Hề kéo tay áo hắn hỏi "Sau này huynh không đi nữa sao?"

Phương Vô Tửu "Ừm, trước khi muội hoàn toàn bình phục, ta sẽ không đi."

Nói vậy, ít nhất ba năm huynh ấy sẽ không đi, Tiêu Hề Hề vui vẻ kêu lên "Tốt quá rồi!"

Phương Vô Tửu "Đưa tay cho ta."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn đưa tay phải ra.

Phương Vô Tửu bắt mạch cho nàng.

Một lúc sau, hắn mới buông tay, bình tĩnh nói "Khí huyết của muội còn rất yếu, phải nghỉ ngơi thật tốt, uống thuốc đúng giờ."

Tiêu Hề Hề vừa nghĩ tới bát thuốc đắng nghét, không khỏi rơi nước mắt đau thương.

"Đại sư huynh, có thể đổi thuốc khác ít đắng hơn được không?"

Phương Vô Tửu cười hiền hòa "Không thể."

Tiêu Hề Hề "Hu hu hu ~"

Phương Vô Tửu mặc kệ nàng giả khóc, nhẹ giọng hỏi "Hôm qua tại sao muội lại nôn máu? Có phải có người bắt nạt muội?"

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Không ai bắt nạt ta cả, là do ta đau lòng,

nhất thời không kìm được nên mới làm độc cổ phát tác.”

Phương Vô Tửu “Nhưng ta nghe nói muội bị Lục tiệp dư chọc tức tới nôn máu.”

Tiêu Hề Hề sợ hắn nghĩ nhiều nên kể lại chuyện hôm qua.

Phương Vô Tửu nghe xong chậm rãi nói “Hoàng thượng đã đày Lục tiệp dư vào lãnh cung, Lục tiệp dư là cháu gái của Thái hoàng thái hậu, chắc chắn trong lòng Thái hoàng thái hậu không vui, bà ấy có lẽ sẽ trút giận lên muội.”

Tiêu Hề Hề “Ồ.”

Phương Vô Tửu muốn nàng cẩn thận hơn, đừng sống ngày nào hay ngày đó nữa, nhưng khi thấy khuôn mặt hơi tái nhợt của nàng, lời tới miệng lại thay đổi.

“Nhưng muội cũng không cần quá lo, có Hoàng thượng bảo vệ muội, ta cũng sẽ âm thầm để mắt tới muội, muội sẽ không sao cả, cứ thoải mái mà sống cuộc sống của muội đi.”

Tiêu Hề Hề nghe vậy liền bật cười “Ừm!”

Nàng chạy ra cửa nói với Bảo Cầm đang đứng bên ngoài.

“Đi lấy hộp bánh trung thu làm hôm qua và một ít trà tới đây, phải là loại ngon nhất.”

“Vâng.”

Bảo Cầm nhanh chóng mang đồ đến.

Tiêu Hề Hề đặt gói bánh trung thu và lá trà vào tay Phương Vô Tửu, bảo hắn đem về từ từ ăn.

Phương Vô Tửu không khách sáo với nàng, thu dọn đồ đạc xong liền cáo từ rời đi.

Trước khi đi, hắn còn dặn.

“Nhớ uống thuốc đúng giờ.”

Tiêu Hề Hề sợ Bảo Cầm nghe thấy, liền mạnh mẽ xua tay “Đi mau, đi mau!”

Tuy nhiên, Bảo Cầm vẫn nghe thấy, trong nháy mắt đã bưng cho Quý phi một bát thuốc lớn.

“Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi.”

Chương 708: Thuốc đắng dã tật

Tiêu Hề Hề nhìn bát thuốc còn lớn hơn đầu nàng, lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Dưới sự giám sát của Bảo Cầm, Tiêu Hề Hề bịt mũi, chịu đựng cảm giác muốn nôn, một hơi uống hết.

Nàng nhanh chóng nhét hai miếng mứt trái cây vào miệng.

Lúc này Mặc Họa bước tới.

"Quý phi nương nương, Thái hoàng thái hậu phái người đến thăm người."

Tiêu Hề Hề khựng lại, Thái hoàng thái hậu sao lại phái người tới đây?

Nàng nuốt miếng mứt rồi nói "Dẫn người vào đi."

Một lúc sau, Mặc Họa dẫn một nữ sử đi vào.

Nữ sử là một nữ quan trong cung, tuy địa vị không cao nhưng lại cao hơn cung nữ thông thường.

Nữ sử đến đây họ Khổng, là người đắc lực bên cạnh Thái hoàng thái hậu, địa vị càng không tầm thường, cả những phi tần cũng phải kính trọng vài phần.

Khổng nữ sử hành lễ "Nô tỳ thỉnh an Quý phi nương nương."

Trong miệng Tiêu Hề Hề vẫn còn vị thuốc đắng, nét mặt cũng hơi nhăn lại.

“Không cần đa lễ.”

Lần này Thái hoàng thái hậu sai Khổng nữ sử đến thăm Quý phi, thật ra là muốn Quý phi nói giúp vài lời, để Hoàng đế tha cho Lục tuyển thị.

Dù sao chuyện hôm qua đều bắt nguồn từ Quý phi, nếu Quý phi có thể đứng ra hòa giải thì Hoàng đế hẳn có thể tha cho Lục tuyển thị.

Nếu Quý phi biết điều thì sẽ biết tiếp theo nên làm thế nào.

Khổng nữ sử đứng thẳng lên, thấy Quý phi đang ngồi quỳ trên ghế chính, sắc mặt khi không trang điểm vẫn còn hơi tái nhợt, nét mặt hơi nhăn lại, thoạt nhìn không mấy ổn.

Nghĩ đến chuyện Thái hoàng thái hậu dặn dò, trong lòng Khổng nữ sử có hơi lo lắng, xem dáng vẻ của Quý phi sợ là khó nói chuyện.

Nhưng cũng đã đến đây rồi, vẫn còn nhiều điều để nói.

Khổng nữ sử cung kính hỏi.

“Nô tỳ phụng lệnh Thái hoàng thái hậu đến thăm Quý phi nương nương, không biết sức khỏe của Quý phi hiện tại thế nào? Đã đỡ hơn chưa?”

Nét mặt Tiêu Hề Hề cay đắng nói “Đã phiền Thái hoàng thái hậu quan tâm, sức khỏe của bổn cung đã tốt hơn nhiều, nhưng ta vẫn phải uống thuốc hàng ngày, không biết khi nào mới kết thúc.”

Vốn ý của nàng là phàn nàn thuốc quá đắng và rất khó uống, nhưng khi lời này lọt vào tai Khổng nữ sử lại thành nàng mượn chuyện uống thuốc nhấn mạnh mình bị Lục tuyển thị hại thảm đến cỡ nào.

Mà nàng không hề nhắc một chữ nào về Lục tuyển thị, chuyện này khiến Khổng nữ sử muốn nói vài câu cho Lục tuyển thị

cũng không được.

Khổng nữ sử chỉ có thể cười khô khan.

“Thân thể nương nương quý giá, quả thật cần phải chăm sóc thật tốt, chỉ khi người chăm sóc tốt cho thân thể mình mới có thể hầu hạ Hoàng thượng tốt hơn, phải không?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Bổn cung đã rất cố gắng hồi phục rồi, nhưng thuốc thật sự quá kinh khủng.”

Khổng nữ sử nói “Thuốc đắng dã tật.”

Tiêu Hề Hề “Đạo lý thì bổn cung hiểu, nhưng khi đụng chuyện thì bổn cung vẫn khó chấp nhận.”

Khổng nữ sử cười nói “Người nói phải.”

Nàng ngập ngừng một lát rồi nói tiếp.

“Thái hoàng thái hậu vì chuyện của người mà lo lắng suốt đêm, sợ thân thể của người xảy ra chuyện gì. Người có cần gì thì cứ nói thẳng, Thái hoàng thái hậu sẽ cung cấp đầy đủ cho người.”

Tiêu Hề Hề “Chỗ bổn cung không thiếu thứ gì, Thái hoàng thái hậu không cần nhọc lòng.”

Khổng nữ sữ thấy nàng trốn tránh chuyện quan trọng, có hơi gấp gáp, giọng điệu nghiêm túc hơn một chút.

“Người vì Lục tuyển thị mới bị bệnh, chuyện này làm Thái hoàng thái hậu rất áy náy, muốn bù đắp cho nương nương, mong nương nương cho một cơ hội.”

Tiêu Hề Hề ngẫn một lúc “Lục tuyển thị? Là ai?”

Bảo Cầm nhỏ giọng giải thích “Là Lục tiệp dư, đêm qua nàng bị Hoàng thượng giáng xuống làm Tuyển thị.”

Tiêu Hề Hề hiểu ra, nàng xua tay với Khổng nữ sử, hào phóng nói.

“Chuyện này không liên quan tới Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu không cần quan tâm.”

Khổng nữ sử “Nhưng Lục tuyển thị dù sao cũng là cháu gái của Thái hoàng thái hậu. Thái hoàng thái hậu trước nay tốt bụng, không ngờ cháu gái của mình lại mạo phạm như vậy, trong lòng thấy rất bất an. Hi vọng nương nương có thể cho nàng một cơ hội chuộc lỗi, như vậy đều tốt cho người và Lục tuyển thị.”

Bảo Cầm nghe vậy liền hiểu, Khổng nữ sử đang thay mặt Thái hoàng thái hậu làm thuyết khách, mục đích là muốn Quý phi ra mặt cầu xin cho Lục tuyển thị.

Bảo Cầm thấy không vui.

Nếu tối qua Lục tuyển thị không cố ý nói ra những lời đó, Quý phi có giận đến mức nôn máu ngất đi không?!

Lục tiệp dư đã phạm sai lầm lớn như vậy, đáng bị trừng phạt.

Bây giờ Thái hoàng thái hậu phái người đến nói mấy lời này với Quý phi, chỉ là muốn ép Quý phi nhượng bộ mà thôi.

Dựa vào đâu chứ?

Vì Lục tuyển thị có Thái hoàng thái hậu làm chỗ dựa thì có thể coi trời bằng vung, xem Quý phi không ra gì sao?

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Vậy ra Lục tuyển thị là cháu gái của Thái hoàng thái hậu? Khó trách nàng ta kiêu ngạo như vậy!”

Nét mặt Khổng nữ sử xấu hổ, sao Quý phi lại nói thẳng như vậy?!

Nàng cười ngượng nói “Lục tuyển thị chỉ là tính tình thẳng thắn, thật ra cũng không phải người xấu tính.”

Tiêu Hề Hề "Bổn cung biết nàng ta tính tình thẳng thắn, nhưng hôm qua bổn cung cũng nhắc nhở nàng ta cẩn thận rồi, là nàng ta không nghe lời, chuyện này không thể trách bổn cung."

Khổng nữ sử vội nói "Nô tỳ không có ý trách người, nô tỳ chỉ hy vọng người nể mặt Thái hoàng thái hậu có thể cùng với Lục tuyển thị chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không."

Tiêu Hề Hề bối rối "Giữa bổn cung và Lục tuyển thị không có chuyện gì cả, sao lại chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không?"

Khổng nữ sử "Nhưng Hoàng thượng thay người trút giận, đã đày Lục tuyển thị vào lãnh cung rồi."

Tiêu Hề Hề "Đó là quyết định của Hoàng thượng, có liên quan gì bổn cung?"

Khổng nữ sử không muốn vòng vo với nàng nữa nên dứt khoát ngã bài.

"Dù là Hoàng thượng quyết định, nhưng mọi chuyện bắt đầu từ người, tục ngữ nói, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, chỉ cần người ra mặt nói giúp, dù có cứu được Lục tuyển thị hay không, Thái hoàng thái hậu cũng sẽ nhận ân tình này của người."

Tiêu Hề Hề chăm chăm nhìn nàng, hồi lâu không nói gì.

Khổng nữ sử bị nhìn đến mất tự nhiên "Nương nương sao lại nhìn nô tỳ như vậy?"

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Hoàng thượng phạt Lục tuyển thị là vì muốn ra mặt giúp bổn cung, nếu bổn cung cầu xin cho Lục tuyển thị, người bảo Hoàng thượng nhìn bổn cung như thế nào?"

Không đợi Khổng nữ sử trả lời, Tiêu Hề Hề nói tiếp.

“Dù chuyện bắt đầu từ đâu, Hoàng thượng đã hạ lệnh xử lý Lục tuyển thị, thánh chỉ không thể làm trái, chắc ngươi hiểu đạo lý này phải không?”

Khổng nữ sử vội nói “Nhưng người là sủng phi của Hoàng thượng, Hoàng thượng quý trọng người như vậy …”

Tiêu Hề Hề ngắt lời nàng.

“Chính vì Hoàng thượng quý trọng bổn cung, nên bổn cung càng không thể can thiệp vào quyết định của Hoàng thượng, Hoàng thượng vĩnh viễn là Hoàng thượng, quyết định của ngài ấy sẽ không bị bất kỳ ai ảnh hưởng.”

Khổng nữ sử không nói nên lời.

Tiêu Hề Hề bưng tách trà lên “Bảo Cầm, tiễn khách.”

Khổng nữ sử bất lực, đành hậm hực rời đi.

Sau khi tiễn Khổng nữ sử, Bảo Cầm lập tức chạy lại, lo lắng hỏi.

“Nương nương, vừa rồi người trực tiếp từ chối Thái hoàng thái hậu, liệu có khiến Thái hoàng thái hậu bất mãn không?”

Tiêu Hề Hề lấy một miếng mứt trái cây ném vào miệng, vừa ăn vừa nói “Bà ấy đâu chỉ bất mãn, e là bà ấy đã nghi ngờ ta rồi.”

Bảo Cầm “Thái hoàng thái hậu nghi ngờ gì người?”

Tiêu Hề Hề “Đương nhiên là nghi ngờ thân phận của ta.”

Chương 709: Ôm nàng

Trong cung Trường Lạc.

Sau khi nghe Khổng nữ sử thuật lại, Thái hoàng thái hậu trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng.

“Ai gia luôn thấy chuyện này có hơi lạ.”

Khổng nữ sử thận trọng hỏi “Lạ chỗ nào?”

Thái hoàng thái hậu giơ tay lên, Khổng sữ nử lập tức dìu bà đứng dậy.

Hai người đi vào phòng trong.

Thái hoàng thái hậu vẫy tay cho những người khác lui xuống, vừa đi vừa nói.

“Thái độ của Hoàng đế đối với Quý phi rất kỳ lạ, người quá quý trọng Quý phi, dù chuyện hôm qua là Lục tuyển thị có lỗi, cũng không đến mức bị đày vào lãnh cung.”

Khổng nữ sử suy đoán “Có lẽ Hoàng thượng nhất thời sốt ruột.”

Thái hoàng thái hậu “Không, ai gia đã nhìn Hoàng đế lớn lên, ai gia hiểu rõ tính khí của người, ban đầu Tần hoàng hậu ép người như vậy, người cũng không hề sốt ruột, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà sốt ruột được?”

Khổng nữ sử không thể trả lời được.

Thái hoàng thái hậu “Mấy năm nay, Hoàng đế chỉ sốt ruột vì

một chuyện.”

Khổng nữ sử hỏi “Chuyện gì?”

Thái hoàng thái hậu “Người chỉ sốt ruột về chuyện của Tiêu trắc phi.”

Dù là bất chấp người khác khuyên can chạy ngàn dặm về kinh cứu người, hay là nôn máu bất tỉnh sau khi nghe tin qua đời, tất cả đều là về Tiêu trắc phi.

Chỉ cần liên quan đến Tiêu trắc phi, Hoàng đế sẽ dễ dàng mất đi lý trí, hành sự bốc đồng.

Thái hoàng thái hậu chậm rãi lên tiếng, giọng điệu hơi nặng nề.

“Phản ứng đêm qua của Hoàng đế khi thấy Quý phi nôn máu bất tỉnh khiến ai gia nhớ lại dáng vẻ người chịu đả kích gần như suy sụp khi hay tin Tiêu trắc phi qua đời.”

Và ánh mắt Hoàng đế nhìn bà đêm qua …

Ánh mắt đầy tức giận.

Như thể Quý phi xảy ra chuyện gì, Hoàng đế sẽ phát điên kéo mọi người xuống địa ngục.

Thái hoàng thái hậu vẫn cảm thấy sợ khi nhớ đến ánh mắt đó của Hoàng đế.

Sau khi nghe Thái hoàng thái hậu nói, Khổng nữ sử cũng cảm thấy phản ứng đêm qua của Hoàng đế quá cực đoan.

Dù có sủng ái Quý phi đến đâu, Hoàng đế cũng không nên cãi lại Thái hoàng thái hậu ở nơi đông người, điểm này hoàn toàn không phù hợp với tính cách điềm tĩnh thường ngày của Hoàng đế.

Khổng nữ sử thăm dò hỏi.

“Người đang nghi ngờ Quý phi …”

Thái hoàng thái hậu “Ai gia vốn nghĩ Quý phi chỉ là thế thân, Hoàng đế yêu nhưng không có được Tiêu trắc phi nên giữ Quý phi bên cạnh để an ủi, nhưng giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Khổng nữ sử “Nhưng Tiêu trắc phi đã chết rồi, mà Tiêu trắc phi là trưởng nữ của Tiêu tướng quân, Quý phi lại là công chúa Nam Nguyệt, giữa hai người không có liên quan gì.”

Trong chuyện này có quá nhiều nghi vấn.

Thái hoàng thái hậu ngồi xuống ghế sập, trong đầu thoáng có một ý nghĩ.

Bà trấn tĩnh, chậm rãi nói.

“Bây giờ chúng ta không có cách gì cứu Lục tuyển thị, ngươi phái người an ủi con bé một chút, tiện thể cho con bé một ít lời khuyên, đừng để người khác ức hiếp con bé. Ngoài ra truyền lời nhắn cho Trưởng công chúa Hoa An, gọi công chúa vào cung, ai gia có chuyện muốn nói với công chúa.”

“Vâng.”

Công chúa Hoa An là em gái của Tiên đế, đồng thời là con gái ruột của Thái hoàng thái hậu, sau khi Tiên đế qua đời, công chúa Hoa An được phong làm Trưởng công chúa, Thái hoàng thái hậu thường xuyên gọi nàng vào cung nói chuyện.

Hôm nay nàng nhận được lời nhắn của Thái hoàng thái hậu, lập tức thay y phục vào cung.

……

Sau khi Lạc Thanh Hàn rời điện Nghị Sự, trực tiếp đi đến ngự thư phòng.

Hắn tiện tay cầm một quyển tấu chương, căn dặn nói.

“Truyền Phương thái y.”

Thường công công đáp vâng, rồi sai một tiểu thái giám đến Thái y viện.

Chốc sau, Phương thái y đã đến ngự thư phòng.

“Vi thần bái kiến Hoàng thượng.”

Lạc Thanh Hàn cầm bút chấm mực, viết chữ chuẩn lên tấu chương, rồi ném sang một bên, liếc nhìn Phương thái y.

“Vừa nãy khanh đến khám cho Quý phi rồi?”

Phương thái y nghiêm túc trả lời “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần đã bắt mạch cho Quý phi, sức khỏe của Quý phi đã tốt hơn hôm qua, nhưng khí huyết vẫn còn tương đối yếu, cần phải bồi dưỡng nhiều hơn.”

Lạc Thanh Hàn cho những người khác lui xuống, trong ngự thư phòng chỉ còn lại hắn và Phương thái y.

Lạc Thanh Hàn “Ở đây không có người ngoài, nói thật cho trẫm biết, tại sao ngươi muốn vào cung làm thái y?”

Phương Vô Tửu khẽ mỉm cười “Đương nhiên là vì bảo vệ sư muội an toàn.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng có trẫm bảo vệ là đủ rồi.”

Phương Vô Tửu cũng không biện minh, chỉ nói “Thêm một tầng bảo vệ bao giờ cũng an toàn hơn.”

Lạc Thanh Hàn cẩn thận nhìn vẻ mặt của hắn, thấy hắn nhắc tới sư muội không có dụ.c vọng chiếm hữu mà chỉ có quan tâm và thương yêu, trong lòng mới thả lỏng cảnh giác một chút.

“Trẫm gọi ngươi tới là vì có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Phương Vô Tửu “Bệ hạ muốn hỏi chuyện của sư muội sao?”

Nói chuyện với người thông minh là như vậy, nói là hiểu ngay.

Lạc Thanh Hàn “Trẫm muốn biết một năm qua nàng trải qua những gì.”

Phương Vô Tửu “Sao bệ hạ không trực tiếp hỏi muội ấy?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng luôn báo tốt không báo xấu, trẫm muốn biết hết thảy nàng trải qua những gì, dù là tốt hay là xấu.”

Phương Vô Tửu “Vậy bắt đầu từ lúc muội ấy rời Thịnh Kinh.”

……

Ngày thường khi đến giữa trưa Lạc Thanh Hàn mới về cung Vị Ương, nhưng hôm nay còn chưa đến giữa trưa, hắn đã trở về.

Lạc Thanh Hàn “Quý phi đang làm gì?”

Mặc Họa thành thật trả lời “Nương nương đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Nàng dừng một chút, bổ sung “Vừa nãy Khổng nữ sử bên cạnh Thái hoàng thái hậu có tới.”

Lạc Thanh Hàn “Tới để làm gì?”

Mặc Họa “Nói là thay mặt Thái hoàng thái hậu tới thăm Quý phi, lúc Khổng nữ sử đi, sắc mặt không được tốt lắm.”

Lạc Thanh Hàn thầm biết trong lòng, xua tay ra hiệu cho Mặc Họa lui xuống.

Hắn bước vào tẩm điện.

Từ đêm qua Tiêu Hề Hề ở lại một đêm trong tẩm điện, nàng cứ ăn vạ không chịu đi, thậm chí còn sai người dọn hết đồ dùng cá nhân của nàng sang.

Lúc Lạc Thanh Hàn bước vào tẩm điện, Tiêu Hề Hề đang nằm sấp trên giường xem truyện, hai chân giơ lên đung đưa, ống quần trượt xuống, lộ ra bắp chân trắng nõn thon thả.

Bảo Cầm đang bóc quýt cho nàng, thấy Hoàng đế tới, Bảo Cầm vội hành lễ.

Lạc Thanh Hàn xua tay, Bảo Cầm hiểu ý lui ra ngoài.

Tiêu Hề Hề ném cuốn truyện đi, lật người ngồi dậy, vui vẻ nói.

“Bệ hạ, hôm nay sao chàng về sớm vậy?”

Nàng chân trần nhảy xuống giường, chạy về phía hắn trên sàn cẩm thạch trắng.

Lạc Thanh Hàn bế nàng lên.

“Sao không mang giày?”

Tiêu Hề Hề mắt mày cong cong “Cũng không lạnh.”

Lạc Thanh Hàn đặt nàng ngồi trên giường, bàn tay sờ đôi chân nhỏ nhắn của nàng.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng rụt chân lại.

“Thần thiếp vừa chạy trên đất, đừng sờ, bẩn lắm.”

Nàng nhớ Hoàng đế mắc chứng bệnh sạch sẽ.

Lạc Thanh Hàn vừa mới biết chuyện năm đó của Tiêu Hề Hề từ Phương Vô Tửu, biết nàng vì muốn có thể quay về bên hắn đã bỏ ra bao nhiêu công sức, hiện giờ trong lòng trong mắt hắn đều tràn ngập yêu thương dành cho nàng, nào quan tâm chân nàng bẩn hay không?

Hắn đưa tay kéo nàng vào lòng ôm thật chặt.

Tiêu Hề Hề nhận thấy tâm trạng của hắn không ổn, chớp đôi mắt hạnh, hỏi.

“Bệ hạ, chàng sao vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Không sao, ta chỉ muốn ôm nàng.”

Chương 710: Thẻ người tốt

Lạc Thanh Hàn biết muốn sống sót qua kiếp số không phải chuyện dễ dàng, nhưng khi tận tai nghe thấy Tiêu Hề Hề liều mạng dùng cổ Hóa Thân, trong lòng hắn vẫn thấy đau nhói khó tả.

Lúc hắn mắng nàng lừa gạt, không hề biết nàng đang liều mạng để quay về bên hắn.

Gặp lại sau một năm xa cách, mối quan hệ tưởng như bình yên, mọi chuyện diễn ra thật tự nhiên.

Nhưng thực chất đây là thành quả mà nàng cố hết sức mới đạt được.

Lời nói của Phương Vô Tửu vẫn văng vẳng bên tai hắn.

“Ngài biết rõ tính cách của Hề Hề, muội ấy không quan tâm bất cứ thứ gì, nhưng vì muốn quay lại bên cạnh ngài, muội ấy đã cố hết sức, muội ấy chân thành đối xử với ngài, hi vọng ngài cũng sẽ đối xử với muội ấy như vậy.”

Lạc Thanh Hàn ôm Tiêu Hề Hề ngày càng chặt.

Tiêu Hề Hề thấy mình sắp bị siết đến chết.

Nàng vội vỗ nhẹ vào lưng hắn, khó khăn nói.

“Bệ hạ, chàng buông ra, ta sắp không thở được rồi.”

Lạc Thanh Hàn lúc này mới buông lỏng một chút.

Hắn trầm giọng nói “Xin lỗi, vừa rồi ta có hơi kích động.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn, nghi hoặc hỏi "Rốt cuộc chàng sao vậy? Có chuyện gì xảy ra à?"

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn vào mắt nàng, bất chợt hỏi.

"Tại sao?"

Tiêu Hề Hề không hiểu "Hả?"

Lạc Thanh Hàn "Phương Vô Tửu đã kể ta nghe những chuyện nàng trải qua trong năm qua, bao gồm cả việc nàng liều mạng dùng cổ Hóa Thân, hắn nói nàng liều mạng như vậy là vì để có thể về bên cạnh ta, tại sao phải cố gắng như vậy? Tại sao cứ phải quay về bên cạnh ta?"

Tiêu Hề Hề thầm mắng Phương lão cẩu nhiều chuyện, vậy mà đi nói hết với Hoàng đế.

Nàng mất tự nhiên dưới ánh mắt nóng bỏng của Lạc Thanh Hàn, mặt nàng đỏ bừng, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Còn tại sao nữa? Chẳng phải vì cuộc sống trong cung quá thoải mái sao, không chỉ có đồ ăn thức uống, còn có người hầu hạ. Bây giờ mạng sống của ta ràng buộc với chàng, không ở bên cạnh chàng, ta chắc chắn sẽ chết, để sống tiếp ta chỉ có thể trở về bên cạnh chàng."

Lạc Thanh Hàn "……"

Lý do đầy đủ, không thể bác bỏ.

Hắn không bỏ cuộc hỏi "Giả sử nàng không cần ở bên cạnh ta vẫn có thể sống tiếp, vậy nàng có quay về tìm ta không?"

Tiêu Hề Hề không do dự khẳng định "Đương nhiên có!"

Lạc Thanh Hàn vui mừng "Tại sao?"

Tiêu Hề Hề "Vì chàng là người tốt, ta thích ở cùng người tốt

như chàng.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Ồ, thẻ người tốt đã phát!

Hắn không cần thẻ người tốt, hỏi tiếp “Nhưng ta không phải người tốt duy nhất trên đời, tại sao nàng cứ phải chọn ta?”

Tiêu Hề Hề “Vì chàng và ta có duyên, tục ngữ nói, nhân duyên ngàn dặm se vào một dây, chàng … câu sau là gì nhỉ? Để ta nhớ xem.”

Lạc Thanh Hàn theo bản năng cảm thấy câu tiếp theo sẽ không có gì tốt, vừa định bảo nàng đừng nói nữa thì nàng vỗ đùi hưng phấn hét lên.

“Ta nhớ ra rồi! Nhân duyên ngàn dặm se vào một dây, chàng xấu ta vĩnh viễn mù!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Tức đến mức nghẹt thở.

Tiêu Hề Hề thấy sắc mặt hắn không ổn, vội bù đắp.

“Bệ hạ đừng giận, vừa rồi ta đùa với chàng thôi, thật ra chàngrất đẹp, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của chàng, ta đều cảm thấy hôm nay có thể ăn thêm một bát cơm!”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng “Nàng muốn nói ta rất giống đồ ăn?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu điên cuồng “Không phải không phải! Ta muốn nói là chàng đẹp đến mức nhìn cũng đủ no rồi!”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Ha!”

Tiêu Hề Hề “Hay ta hát một bài xin lỗi chàng nhé?”

Lạc Thanh Hàn lập tức đứng dậy, muốn đi ra ngoài.

Tiêu Hề Hề lao tới ôm lấy eo hắn "Chàng ra ngoài làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Không phải nàng muốn hát sao?"

Tiêu Hề Hề "Cho nên?"

Lạc Thanh Hàn "Cho nên ta phải đứng bên ngoài, tránh để người ta hiểu lầm ta đánh nàng."

Tiêu Hề Hề "……"

Giọng hát của nàng tệ đến vậy sao?!

Mặc Họa gõ cửa, cắt đứt màn tổn thương lẫn nhau của Hoàng đế và Quý phi.

"Bệ hạ, nương nương, bữa trưa đã sẵn sàng, xin hỏi có muốn dùng bây giờ không?"

Vừa nghe nói có đồ ăn ngon, Tiêu Hề Hề lập tức quên mất lời độc địa mang lại tổn thương, hưng phấn nói.

"Ăn, ăn, ăn! Ăn ngay bây giờ!"

Lúc ngồi xuống bàn ăn, Lạc Thanh Hàn bất lực nhìn Hề Hề đang ngồi đối diện ăn cơm.

Vốn hắn mang tâm trạng đầy cảm xúc về cung Vị Ương, muốn nhân cơ hội này bày tỏ lòng mình với Hề Hề, hâm nóng mối quan hệ của hai người, nhưng không hiểu sao bầu không khí lại thay đổi.

Dường như bầu không khí dù có mập mờ đến đâu, chỉ cần có Hề Hề ở đây, đều có thể khiến người ta dở khóc dở cười.

Tiêu Hề Hề múc một thìa bắp cho vào bát của hắn, thúc giục hắn mau ăn.

Lạc Thanh Hàn nói "Cung Vân Tụ sắp trùng tu xong rồi, ta sẽ bảo Khâm Thiên Giám chọn một ngày lành, tổ chức lễ sắc phong cho nàng, sau lễ sắc phong, nàng có thể danh chính ngôn thuận chuyển vào cung Vân Tụ."

Tiêu Hề Hề không mấy quan tâm những chuyện này, vừa ăn vừa gật đầu "Nghe chàng hết."

Sau khi ăn xong, hai người nằm trên giường chợp mắt, Lạc Thanh Hàn ôm nàng, trầm giọng hỏi.

"Nàng có cảm thấy làm phi tần của ta quá thiệt thòi không?"

Tuy Quý phi là cấp bậc phi tần cao nhất, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là phi, hoàn toàn khác với chính cung Hoàng hậu.

Tiêu Hề Hề ăn no rồi thấy buồn ngủ.

Lúc này nàng buồn ngủ, nghe vậy không nghĩ gì đã nói.

"Không có."

Lạc Thanh Hàn "Thật sao?"

Tiêu Hề Hề dụi mặt vào trong ngực hắn, mơ hồ nói "Đối với ta, phi tần cũng chỉ là thân phận, ta muốn chỉ có chàng, chỉ cần trong lòng chàng có ta, những thứ khác đều không quan trọng."

Trong lòng Lạc Thanh Hàn như đầy kẹo bông gòn vừa mềm vừa ngọt.

Hắn cúi đầu hôn l.ên đỉnh tóc nàng.

"Ta nhất định sẽ không phụ nàng."

……

Hết giờ nghỉ trưa, Lạc Thanh Hàn đích thân tới cung Trường Lạc.

Vừa hay Trưởng công chúa Hoa An cũng ở đây, nàng được Thái hoàng thái hậu triệu vào cung nói chuyện, thấy Hoàng đế tới, vội đứng dậy hành lễ.

“Thỉnh an bệ hạ.”

Lạc Thanh Hàn điềm tĩnh nói “Cô mẫu không cần đa lễ.”

Trưởng công chúa Hoa An cười nói “Ta và Thái hoàng thái hậu đang nói về bệ hạ, không ngờ bệ hạ lại đến, thật là trùng hợp.”

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh Thái hoàng thái hậu, thản nhiên hỏi.

“Hoàng tổ mẫu và cô mẫu nói gì về trẫm?”

Thái hoàng thái hậu vẫn đang suy ngẫm về chuyện tối qua, vẻ mặt lúc này có hơi lạnh lùng.

“Ai gia còn có thể nói gì nữa? Chẳng qua là nói người lớn rồi, làm việc cũng dứt khoát hơn, không chút nể nang gì.”

Lạc Thanh Hàn nhận ấm trà trong tay cung nữ, tự mình rót một tách trà cho Thái hoàng thái hậu, nói “Quả thật tối qua trẫm có hơi kích động, hy vọng Thái hoàng thái hậu sẽ không so đo với trẫm.”

Trưởng công chúa Hoa An cười nói “Mẫu hậu xem đi, trong lòng Hoàng thượng vẫn nhớ tới người mà, người đừng nói mấy lời tức giận đó nữa.”

Chương 711: Phong hiệu

Nếu Hoàng đế đã chủ động hòa giải, Thái hoàng thái hậu cũng không thể tiếp tục làm căng, dù sao đối phương cũng là Hoàng đế, trở mặt với hắn không có ích lợi gì.

Bà cầm tách trà nhấp một ngụm, vẻ mặt dịu đi rất nhiều.

“Người thương xót Quý phi, ai gia có thể hiểu được, nhưng tối qua ở trước mặt nhiều người như vậy, phản ứng của người có hơi quá. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, đối với người hay Quý phi đều không tốt.”

Lạc Thanh Hàn “Trẫm sẽ không xúc động như vậy nữa.”

Thấy bầu không khí giữa hai bà cháu đã dịu đi, nụ cười trên mặt Trưởng công chúa Hoa An càng tươi hơn.

“Vậy mới đúng chứ, đều là người một nhà, có mâu thuẫn gì mà không giải quyết được, nói hết ra là được rồi.”

Sau đó nàng chuyển chủ đề sang các con của mình.

Nàng chọn những chuyện thú vị để nói, chọc Thái hoàng thái hậu mỉm cười, tâm trạng càng dễ chịu hơn, cả Hoàng đế vốn kiệm lời cũng nể mặt cười cười.

Lạc Thanh Hàn đứng lên “Trẫm còn có việc, đi trước một bước, phiền cô mẫu dành nhiều thời gian nói chuyện với hoàng tổ mẫu, có thời gian trẫm lại đến thăm hoàng tổ mẫu.”

Trưởng công chúa Hoa An đứng dậy cung kính tiễn Hoàng đế đi.

Thái hoàng thái hậu cố nhịn, nhưng vẫn không nhịn được gọi Hoàng đế lại.

“Chuyện của Lục tuyển thị không thể cứu vãn được nữa sao?”

Lạc Thanh Hàn dừng bước.

Hắn quay đầu nhìn Thái hoàng thái hậu, bình tĩnh hỏi.

“Theo ý của hoàng tổ mẫu, người thấy nên xử lý Lục tuyển thị thế nào?”

Thái hoàng thái hậu “Giáng con bé làm Tuyển thị đã đủ nặng rồi, không cần phải đày vào lãnh cung.”

Lạc Thanh Hàn “Xem ra hoàng tổ mẫu thật sự rất yêu thương Lục tuyển thị, nếu đã như vậy thì cứ đưa nàng ta về Lục gia, có Lục gia chăm sóc chu đáo, hoàng tổ mẫu cũng an tâm hơn.”

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu thay đổi.

Tuy chuyện nữ tử Đại Thịnh tái giá rất thường gặp, nhưng chuyện này chỉ giới hạn ở những cặp vợ chồng bình thường.

Một phi tần vào cung như Lục tuyển thị mà bị đưa về nhà mẹ, chẳng khác nào nói với thiên hạ rằng Lục tuyển thị bị Hoàng đế ghét bỏ.

Một nữ nhân bị Hoàng đế ghét bỏ, sau này ai còn dám lấy?

Cả danh tiếng của Lục gia cũng sẽ bị hủy hoại.

Dù sao Lục tuyển thị cũng là do Lục gia dạy dỗ, có thể dạy ra một nữ nhân bị Hoàng đế ghét bỏ, gia đình như vậy có thể coi là gia đình tốt sao?!

Thái hoàng thái hậu không suy nghĩ đã từ chối “Không được!”

Lạc Thanh Hàn “Nếu hoàng tổ mẫu không muốn Lục tuyển thị về nhà mẹ, vậy cứ để nàng ta tiếp tục ở lãnh cung, người yên

tâm, chỉ cần sau này nàng ta không gây chuyện, trẫm sẽ để nàng ta sống yên ổn nốt phần đời còn lại.”

Nói xong hắn bỏ đi không ngoảnh lại.

Thái hoàng thái hậu nhìn bóng lưng rời đi của hắn, có hơi thất thần.

Trưởng công chúa Hoa An ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng an ủi.

“Mẫu hậu, nhi thần biết người thương xót Lục tuyển thị, không muốn con bé lãng phí cuộc đời trong cung lãnh cung. Nhưng người cũng nên biết, với tính cách bốc đồng làm liều của Lục tuyển thị, dù lần này người cứu được con bé thì sau này cũng chưa chắc con bé sẽ không gây họa thêm? Lỡ như con bé lại gây chuyện làm cả Lục gia liên lụy thì phải làm sao? Thay vì để mặc con bé ở bên ngoài gây họa, thà để con bé ở trong lãnh cung còn hơn.”

Tuy nói Lục tuyển thị là cháu gái của Trưởng công chúa Hoa An nhưng giữa hai người không có nhiều liên hệ, càng đừng nói đến tình cảm sâu sắc.

Đối với Trưởng công chúa Hoa An, một đứa cháu gái không có đầu óc, thích gây chuyện thì nên ở trong lãnh cung, tránh gây họa hại người hại mình.

Thái hoàng thái hậu thở dài một hơi “Lục tuyển thị chỉ là thứ yếu, chủ yếu là ai gia lo lắng.”

Trưởng công chúa Hoa An “Người lo chuyện gì?”

“Chắc hẳn con cũng từng gặp Quý phi phải không? Khuôn mặt nàng ta có vài phần giống Tiêu trắc phi, vốn ai gia nghĩ Hoàng đế xem Quý phi là thế thân của Tiêu trắc phi, nhưng sau chuyện xảy ra tối qua, ai gia cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, có lẽ Quý phi không phải là thế thân.”

Trưởng công chúa Hoa An “Người nghi ngờ chuyện gì?”

Thái hoàng thái hậu cau mày, vẻ mặt trầm tư.

“Ai gia vốn nghi ngờ Quý phi chính là Tiêu trắc phi, nhưng hai người bọn họ chỉ có dung mạo hơi giống, thân hình và giọng nói hoàn toàn khác, không giống cùng một người. Nhưng nếu là hai người không liên quan, Nam Phượng công chúa sao có thể làm Hoàng đế điên đảo trong thời gian ngắn như vậy? Trừ khi nàng ta dùng cổ.”

Thiên hạ đều biết, người Nam Nguyệt giỏi dùng cổ, Nam Phượng công chúa là con gái của Nam Nguyệt vương, chắc chắn là cao thủ dùng cổ.

Nếu nàng ta dùng cổ với Hoàng đế, mới làm cho Hoàng đế điên đảo vì nàng ta, vậy thì mọi chuyện rõ ràng rồi.

Trưởng công chúa Hoa An giật mình “Không thể nào? Nàng ta lấy đâu ra can đảm như vậy? Lỡ bị phát hiện thì nàng ta sẽ xong đời! Hơn nữa, Thái y lệnh cứ cách hai ngày sẽ bắt mạch cho Hoàng đế, nếu sức khỏe Hoàng đế khác thường, chắc chắn Thái y lệnh sẽ biết.”

Thái hoàng thái hậu “Nếu Thái y lệnh không chú ý tới tồn tại của cổ trùng thì sao? Sức khỏe của Hoàng đế liên quan đến quốc gia xã tắc, nếu ai gia đã nghi ngờ chuyện này, nhất định phải điều tra kỹ lưỡng.”

Trưởng công chúa Hoa An “Mẫu hậu định điều tra thế nào?”

Thái hoàng thái hậu nói “Con ở bên ngoài giúp ai gia tìm thử trong dân gian có cao nhân nào hiểu biết về cổ trùng hay không, nếu tìm được, ai gia sẽ trọng thưởng.”

Trưởng công chúa Hoa An “Người như vậy e khó mà tìm được, nhưng nhi thần sẽ cố gắng hết sức.”

“Nhớ kỹ, chuyện này không được phô trương.”

“Nhi thần hiểu rồi.”

……

Tiêu Hề Hề biết Thái hoàng thái hậu chắc chắn sẽ nghi ngờ nàng, vì vậy nàng chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận dò thám.

Nhưng chờ mấy ngày vẫn không thấy phía Thái hoàng thái hậu có động tĩnh gì.

Ngược lại, Bạch phi ở cung Yên Vũ nhận được thánh chỉ.

Bạch phi khá ngạc nhiên khi nghe có thánh chỉ.

Gần đây nàng ở trong cung Yên Vũ dưỡng bệnh, hiếm khi ra ngoài, sao Hoàng đế đột nhiên nhớ tới nàng?

Thánh chỉ được đích thân Thường công công đưa đến cung Yên Vũ.

Hắn vừa bước vào cửa đã vui vẻ nói lời chúc mừng.

“Chúc mừng Bạch phi nương nương!”

Bạch phi nghe vậy càng thêm khó hiểu “Bổn cung có chuyện gì vui?”

Thường công công cầm thánh chỉ trong tay, cười nói “Hoàng thượng có chỉ, ban phong hiệu cho người, lẽ nào đây không phải chuyện vui sao?”

Nghe vậy, các cung nữ thái giám trong cung Yên Vũ rất vui mừng, bản thân Bạch phi cũng vô cùng kinh ngạc.

Trong hậu cung có rất nhiều phi tần, nhưng vẫn chưa ai có phong hiệu.

Hiện giờ Bạch phi có phong hiệu, nghĩa là phi tần đầu tiên có phong hiệu trong hậu cung, quả thật là một chuyện vô cùng vinh hạnh!

Bạch phi kích động quỳ xuống.

Những người hầu xung quanh cũng quỳ xuống.

Thường công công mở thánh chỉ bắt đầu đọc.

Thánh chỉ này của Hoàng đế rất ngắn gọn súc tích, từ đầu đến cuối chỉ có một câu.

“Hoàng thượng có chỉ, ban cho Bạch phi phong hiệu ‘Lao’!”

Thường công công cuộn thánh chỉ lại, hai tay đưa sang, cười nói.

“Lao phi nương nương, mau tiếp chỉ tạ ân.”

Lao phi đờ người, đầu óc trống rỗng.

Nàng không thể ngờ được, Hoàng đế lại ban cho nàng phong hiệu như vậy.

Những người khác cũng sững sờ.

Chương 712: Bắt nạt

Thông thường, phong hiệu mà Hoàng đế ban cho phi tần đều có ý nghĩa khen ngợi, kỳ vọng hoặc nhắc nhở.

Nhưng từ 'Lao' này không phải khen ngợi hay kỳ vọng, càng không chạm được tới nhắc nhở.

Sao Hoàng đế lại ban cho Bạch phi phong hiệu như vậy?

Lao phi nhìn thánh chỉ đưa đến trước mặt, sắc mặt trắng bệch.

"Xin hỏi tại sao Hoàng thượng lại ban cho ta phong hiệu như vậy? Là ta làm sai chuyện gì khiến Hoàng thượng không vui sao?"

Thường công công vẫn mỉm cười.

"Lao phi nương nương đừng nghĩ nhiều, Hoàng thượng thấy người cứ bệnh mãi, sức khỏe quá kém nên mới đặc biệt ban cho người phong hiệu này, muốn trấn áp bệnh tật của người, để người có thể nhanh chóng khỏi bệnh."

Lao phi không chấp nhận được lý do này, lẩm bẩm nói "Cho dù là vậy, cũng không nên … cũng không nên ban cho ta phong hiệu thế này?"

Bảo nàng sau này làm sao ra ngoài gặp người khác?

Người khác chỉ cần nghe thấy phong hiệu này, bọn họ sẽ cười chết.

Nụ cười trên mặt Thường công công hơi nhạt đi.

“Lao phi nương nương, Hoàng thượng có ý tốt, mong người đừng phụ lòng.”

Lúc Lao phi tiếp chỉ, ngón tay run rẩy, nước mắt trào ra.

“Thần thiếp tạ chủ long ân.”

Thường công công “Hoàng thượng còn có lời muốn nói với người, an ổn sống ngày tháng của mình, đừng quản những chuyện không nên quản, đừng nói những điều không nên nói.”

Nói xong, hắn hành lễ với Lao phi, dẫn hai tiểu thái giám rời khỏi cung Yên Vũ.

Khi người đi xa, Lao phi không chống đỡ được nữa, tầm mắt nàng tối sầm ngất đi.

Liễu Nhứ giật mình, luống cuống đỡ Lao phi lên giường, sau đó cuống quít sai người gọi thái y.

Trong cung Yên Vũ nhất thời hỗn loạn.

Trong cung Vị Ương.

Tiêu Hề Hề đang uống trà sữa, nghe tin Bạch phi biến thành Lao phi, suýt nữa thì cười sặc.

Nàng vội đặt ly xuống, vừa lấy khăn tay lau miệng vừa hỏi.

“Hoàng thượng nghĩ thế nào vậy nhỉ? Sao lại ban cho nàng ta phong hiệu như vậy?”

Bảo Cầm cũng muốn cười nhưng ráng nhịn, nghiêm túc trả lời.

“Nghe nói vì sức khỏe của nàng ta không tốt, Hoàng thượng đặc biệt ban cho nàng ta phong hiệu này để trấn áp bệnh tật.”

Tiêu Hề Hề “Ta hiểu rồi, đây gọi là tên xấu dễ nuôi!”

Lần này Bảo Cầm không nhịn được bật cười.

Nàng vội lấy tay áo che miệng, cố gắng không thất lễ trước mặt Quý phi.

Trời má, tên xấu dễ nuôi!

Ha ha ha ha!

Bên ngoài có người nhắc nhở.

“Hoàng thượng tới rồi!”

Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm vội ra cửa nghênh đón.

Lạc Thanh Hàn thấy Tiêu Hề Hề tươi cười, hỏi “Có chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?”

Tiêu Hề Hề cùng hắn đi vào phòng, cười nói.

“Ta nghe nói chàng ban cho Bạch phi một phong hiệu.”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Sau khi vào phòng, hắn duỗi hai tay để Mặc Họa bước tới giúp hắn cởi áo ngoài, cởi phát quan trên đầu, đổi thành trâm ngọc thoải mái.

Tiểu cung nữ mang nước lạnh tới hầu hạ hắn rửa tay rửa mặt.

Vệ sinh đơn giản xong, Lạc Thanh Hàn thấy cả người nhẹ nhõm hơn.

Hắn vẫy tay cho hạ nhân trong phòng lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Sau đó Lạc Thanh Hàn chậm rãi giải thích.

“Ta đã sai người điều tra, Lục tuyển thị biết chuyện ta từng nôn máu là vì Lao phi đã nói cho nàng ta biết, nếu Lao phi nói

nhiều như vậy, thì cho nàng ta danh hiệu Lao phi, không phải rất hợp sao?”

*Nói nhiều (话痨 – huà láo – hán việt: thoại lao), 痨妃 – Lao phi.

Tiêu Hề Hề hiểu ra “Thì ra phong hiệu Lao phi có nghĩa như vậy!”

Trước kia ở Đông cung, Bạch trắc phi thích bày mấy thủ đoạn này, nhưng Lạc Thanh Hàn nể mặt phụ thân của nàng ta nên không so đo.

Bây giờ nàng ta vẫn không sửa tật đó, cố tình kích động mâu thuẫn giữa Lục tuyển thị và Hề Hề.

Hề Hề nôn máu vì độc cổ phát tác, nhưng nếu không phải vì Lục tuyển thị và Bạch phi ác ý chống đối, thì độc trong người Hề Hề sẽ không phát tác.

Lục tuyển thị đã bị đày vào lãnh cung, đương nhiên Bạch phi cũng đừng hòng đứng ngoài chuyện này, ban cho nàng ta phong hiệu Lao phi là cho nàng ta một bài học, hy vọng nàng ta coi đó là lời cảnh cáo, đừng nghĩ đến chuyện hãm hại người khác.

Lạc Thanh Hàn ngồi trên giường, cầm cuốn truyện Hề Hề đặt trên giường.

Vì muốn để Hề Hề giết thời gian, Lạc Thanh Hàn đã sai người mua rất nhiều sách truyện cho nàng, mua truyện gì cũng dựa trên sở thích của nàng, không còn hạn chế nàng như trước.

Trước đây không cho nàng đọc số sách truyện này là vì sợ nàng học thói hư.

Bây giờ hắn chỉ xem đây là thú vui.

Lạc Thanh Hàn mở truyện ra, vừa hay đọc trúng đoạn nam chính đi công tác, tình cờ gặp một mỹ nữ, thế là hai người

quen nhau, bắt đầu một cuộc sống buông thả.

Có lần hắn đọc loại truyện này, vành tai bất giác đỏ lên.

Bây giờ hắn có thể mặt không đổi sắc đọc hết, đọc xong còn không quên bình luận

“Cốt truyện ấu trĩ, ý tưởng mơ hồ, văn phong tạm được.”

Với dáng vẻ nghiêm túc của hắn, ai không biết còn tưởng hắn sâu sắc bình luận tấu chương nào đó.

Ai ngờ được hắn đang xem sách truyện suy đồi?!

Tiêu Hề Hề thấy bộ dáng xốn xang khá hiếm thấy này của hắn, nhịn không được sáp tới chụt lên má hắn một cái.

Hắn còn chưa kịp hôn lại, nàng nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Thanh Tùng nói với ta, cung Vân Tụ sửa xong rồi, chàng có muốn đi xem thử với ta không?”

Lạc Thanh Hàn vứt cuốn truyện đi, giơ tay kéo nàng vào lòng ôm chặt, hai tay không ngừng mò mẫm cơ thể nàng, trầm giọng hỏi.

“Ghẹo rồi bỏ chạy, ai dạy nàng vậy? Hửm?”

Tiêu Hề Hề cảm thấy nhột, nhịn không được cười lớn, cả người cũng run lên.

“Ha ha ha ta sai rồi, tha cho ta đi.”

Lạc Thanh Hàn “Thế đã xin tha rồi?”

Tiêu Hề Hề “Bệ hạ, ta không dám nữa!”

Lạc Thanh Hàn “Đừng gọi ta là bệ hạ, đổi cách gọi khác.”

Tiêu Hề Hề “Hoàng thượng!”

Lạc Thanh Hàn "Đổi cách gọi gì đó đặc biệt."

Tiêu Hề Hề "Ba ba!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề "Ba ba tha cho ta đi! Ta không dám ghẹo người nữa!"

Không khí mờ ám kiều diễm gì đó phút chốc biến mất.

Lạc Thanh Hàn cười lạnh, lật người nàng lại đ.è xuống giường, đánh mạnh vào mông nàng hai cái.

Đánh xong vẫn chưa hết bực, cúi đầu c.ắn vào cổ nàng.

Tiêu Hề Hề bị cắn chảy cả nước mắt "Hu hu hu ba ba bắt nạt người ta!"

Lạc Thanh Hàn rất lạnh lùng "Còn gọi ta thêm một tiếng ba ba, ta sẽ đánh cho nàng tìm ba ba khắp sàn."

Tiêu Hề Hề im bặt, thút thít kêu một tiếng.

"Ưm ~"

Sau bữa trưa, hai người cùng đến cung Vân Tụ.

Cung Vân Tụ trở nên hoàn toàn mới sau khi được trùng tu.

Mọi thứ trong và ngoài cung đều được bày trí theo ý của Quý phi, trông rất tráng lệ.

Trong cung có rất nhiều đồ vật do Hoàng đế ra lệnh mua thêm, chi phí đều lấy trực tiếp từ kho bạc riêng của Hoàng đế, coi như là Hoàng đế thưởng riêng cho nàng.

Nhiều thứ tốt đẹp chồng chất lên nhau, cung Vân Tụ càng giống một ổ của cải.

Còn Tiêu Hề Hề là cá muối sống trong ổ của cải.

Nàng kéo Hoàng đế dạo một vòng cung điện, rồi đi thẳng ra hậu viện.

Chương 713: Xem tướng

Dù Lạc Thanh Hàn đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi tận mắt thấy khung cảnh hậu viện, hắn nhất thời vẫn thấy ngột ngạt.

Tuy nói là hậu viện nhưng thực chất đã biến thành một trang viên nhỏ.

Trước mặt là vườn rau.

So với vườn rau ở điện Thanh Ca, diện tích vườn rau trước mặt lớn gấp ba lần, Thanh Tùng sai người gieo hạt giống rau theo chỉ dẫn của Quý phi, chẳng bao lâu nữa ở đây sẽ có một vườn rau tươi rộng lớn mọc lên.

Cạnh vườn rau dựng một giàn nho, đất dưới giàn nho lát bằng cẩm thạch trắng, trên đó còn trải một tấm chiếu. Vào những đêm hè, chỉ cần nằm trên chiếu thì vừa có thể ngắm trăng vừa có thể hóng gió vô cùng thoải mái.

Bên cạnh giàn nho còn đào một cái giếng.

Đi qua vườn rau là rừng cây trái.

Những cây ăn quả này đều được chuyển từ hậu viện điện Thanh Ca tới, vài cây quýt đã bắt đầu ra quả.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn những quả quýt xanh, bắt đầu tưởng tượng khi chúng chín sẽ như thế nào, kiềm không được chảy nước bọt.

Đi tiếp tới phía trước là một con sông nhỏ.

Nước sông được dẫn từ sông Ngự, để thuận tiện cho việc tưới

tiêu, các thợ thủ công còn đào vào kênh rạch từ con sông, những kênh rạch nối liền với ruộng rau, cây ăn quả, ruộng lúa và chuồng lợn.

Bên bờ sông có một lương đình, tầm nhìn rộng lớn, là một nơi thích hợp ngắm cảnh.

Bên kia sông là cánh đồng lúa rộng, còn có dãy chuồng gỗ nuôi gia súc gia cầm, cạnh đó còn có một cái ao nhỏ.

Bây giờ đã cuối thu, chưa phải mùa gieo trồng, ruộng lúa trơ trụi, chẳng có gì ngoài một đàn gà vịt đi dạo chơi.

Tiêu Hề Hề đứng trên sườn ruộng, dang rộng hai tay, vui vẻ nói.

“Bệ hạ nhìn xem, đây là giang sơn mà ta gầy dựng cho chàng!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Đành vậy.

Nàng nói là giang sơn của nàng, vậy thì là giang sơn của nàng.

Nàng vui là được.

Thanh Tùng chạy nhanh tới, cung kính hành lễ.

“Khởi bẩm bệ hạ, Quý phi nương nương, Cảnh phi nương nương tới.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng ta tới đây làm gì?”

Thanh Tùng thành thật trả lời “Cảnh phi dẫn người của điện Trung Tỉnh tới, nói là tới chọn người cho Quý phi nương nương.”

Hiện giờ cung Vân Tụ đã trùng tu xong, bước tiếp theo chính là lấp đầy người, cung điện lớn như vậy, nhất định phải có

nhiều người hầu hạ, cung nữ thái giám ma ma đều phải nhanh chóng chuẩn bị.

Người của điện Trung Tỉnh biết Hoàng đế rất sủng ái Quý phi, nên không dám lơ là trong việc chọn người, nhưng dù vậy, Cảnh phi cũng không cần phải đích thân đến.

Nhưng Cảnh phi lại cứ đến, còn đúng vào lúc này.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn nàng biết lúc này Hoàng đế cũng ở cung Vân Tụ, muốn nhân cơ hội tạo chút cảm giác tồn tại trước mặt Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề về chính điện thì thấy Cảnh phi đang đợi.

Cảnh phi bước tới uyển chuyển hành lễ, trên mặt mang theo nụ cười đoan trang.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, thỉnh an Quý phi.”

Lạc Thanh Hàn không muốn phí lời với nàng, nói thẳng “Gọi người vào cho Quý phi chọn.”

“Vâng.”

Cảnh phi liếc nhìn Đông Lăng bên cạnh.

Đông Lăng hiểu ý, bước nhanh ra ngoài, chẳng mấy chốc đã dẫn mười cung nữ vào.

Cảnh phi cười nói “Những cung nữ này đều do thần thiếp cẩn thận tuyển chọn, các nàng gia thế trong sạch, phẩm hạnh đoan trang, thông minh hiểu chuyện, dù làm đại cung nữ cũng không có vấn đề gì, Quý phi có thể tùy ý lựa chọn.”

Theo quy định, bên cạnh Quý phi có thể có ba đại cung nữ.

Bảo Cầm chiếm một chỗ, vẫn còn hai vị trí đại cung nữ.

Tiêu Hề Hề không chọn, mà nói với Bảo Cầm bên cạnh.

“Em xem thử đi, có ai phù hợp không?”

Những cung nữ được chọn về cơ bản đều làm trợ thủ cho Bảo Cầm, đương nhiên cần Bảo Cầm hài lòng mới được.

Bảo Cầm cũng không do dự, đáp vâng một tiếng rồi đi thẳng đến chỗ mười cung nữ, bắt đầu quan sát từng người một.

Đầu tiên, nàng loại bỏ ba cung nữ có ngoại hình nổi bật nhất.

Giữ ba cung nữ xinh đẹp như vậy bên cạnh Quý phi, là để Quý phi ngắm? Hay là để Hoàng đế ngắm đây?

Bước thứ hai hỏi về tuổi tác, gia thế, sở trường, từng hầu hạ chủ tử nào?

Sau khi hỏi thì mới biết, trong đây có một cung nữ từng hầu hạ ở điện Tiêu Phòng, là cung nữ bên cạnh Tần hoàng hậu, sau khi Tần hoàng hậu qua đời, nàng được đưa về điện Trung Tỉnh, ở lại đó hai năm, hiện giờ nàng cũng có tư cách tranh đoạt vị trí đại cung nữ.

Vị trí Quý phi chỉ cách ngôi vị Hoàng hậu một bước.

Trong lòng ai mà không nảy sinh một vài suy nghĩ.

Nếu bên cạnh có một cung nữ từng hầu hạ Hoàng hậu, dù là về tâm lý hay tính toán cho con đường thăng tiến ngày sau, rất dễ làm người khác động lòng.

Hiển nhiên Bảo Cầm cũng có hơi động lòng.

Nàng đánh giá cung nữ mấy lần, cuối cùng cũng dời mắt, hỏi cung nữ tiếp theo.

Sau cuộc phỏng vấn, Bảo Cầm cuối cùng chọn được hai cung nữ.

Hai cung nữ tên là Chiết Chi và Tế Vũ.

Hai người không quá xinh đẹp nhưng mặt mũi thanh tú.

Chiết Chi từng làm cung nữ quản sự ở Thượng Phục Ti, giỏi nữ công, có chút hiểu biết về thơ ca, tính tình trầm lặng, sống nội tâm, khuôn mặt điềm đạm nhưng đầu óc nhanh nhạy, cung Vân Tụ cần có một người như vậy.

Tế Vũ là cung nữ ở ngự thiện phòng.

Nàng từng là đồng nghiệp với Bảo Cầm một thời gian, quan hệ của cả hai rất tốt.

Bảo Cầm biết nàng là người hoạt bát, làm việc nhanh nhẹn, nấu nướng cũng giỏi.

Mấu chốt là nàng thông thạo dược thiện, có kinh nghiệm điều dưỡng cơ thể, rất thích hợp cho Quý phi.

Còn cung nữ từng hầu hạ Tần hoàng hậu, đương nhiên bị loại.

Nàng không cam lòng, nên lấy hết can đảm hỏi.

“Tại sao Bảo Cầm cô nương không chọn tôi? Phải chăng cảm thấy trên người tôi có chỗ nào không tốt?”

Nàng vừa lên tiếng, Tiêu Hề Hề đang ăn trái cây liền ngẩng đầu nhìn nàng.

Hoàng đế ngồi bên cạnh cũng nhìn về phía cung nữ.

Cảnh phi thấy vậy mím môi mỉm cười.

Bảo Cầm chưa kịp trả lời thì Tiêu Hề Hề đã lên tiếng trước.

“Tướng mạo của ngươi không tốt, quá cay nghiệt, nhỏ mọn, hẹp hòi, bổn cung không thích ngươi.”

Nàng nói đều là thật, nhưng lời nàng nói lọt vào tai người khác

rõ ràng là đang mỉa mai.

Hai mắt cung nữ lập tức đỏ lên, gần như sắp khóc.

Nhưng vì Hoàng đế còn ngồi bên cạnh, cung nữ không dám khóc, chỉ đành nghiến răng không nói gì, nhưng trong lòng thầm ghi hận với Quý phi.

Lạc Thanh Hàn xua tay.

Thường công công lập tức sai người dẫn số cung nữ này lui xuống, chỉ giữ lại Chiết Chi và Tế Vũ.

Hai người im lặng đứng sang một bên.

Cảnh phi cười như có như không "Không ngờ Quý phi còn biết xem tướng."

"Biết một chút."

Cảnh phi "Vậy người thấy tướng mạo của thần thiếp thế nào?"

Nàng không tin Quý phi biết xem tướng, nàng nói như vậy chỉ là vì khách sáo.

Quý phi không trả lời cũng được, nhưng nếu Quý phi xem tướng cho nàng thật, vậy nàng có thể nhân cơ hội vả mặt Quý phi, để Hoàng đế tận mắt chứng kiến Quý phi ngu xuẩn đến mức nào.

Chương 714: Quýt

Tiêu Hề Hề cẩn thận nhìn nàng một lát, thành thật nói.

“Thật ra tướng mạo của cô gần giống cung nữ vừa rồi, nhưng cô tốt hơn cung nữ kia một chút, không nhỏ mọn như cung nữ kia.”

Cảnh phi “……”

Cho nên nữ nhân này đang nói nàng cay nghiệt hẹp hòi sao?

Tiêu Hề Hề chân thành khuyên “Làm người phải khoáng đạt một chút, người ta hay nói, nghĩ thoáng mọi chuyện, cuộc sống mới vui.”

Nàng không quên quay đầu hỏi Hoàng đế.

“Bệ hạ nghĩ thế nào?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm, ái phi nói đúng.”

Cảnh phi vừa tức vừa hận, hai bàn tay giấu trong ống tay áo siết chặt thành nắm đấm, móng tay gần như cắm vào lòng bàn tay.

Nàng không chỉ hận Quý phi vô lễ, còn hận Hoàng đế vô tình.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn phải giả vờ dịu dàng độ lượng.

“Đa tạ Quý phi nhắc nhở, thần thiếp nhất định sẽ ghi nhớ.”

Sau khi chọn xong đại cung nữ, kế đó sẽ chọn tiểu cung nữ.

Tiêu Hề Hề lười động đậy nên toàn bộ đều do Bảo Cầm làm thay.

Sau khi chọn xong cung nữ thì đến lượt thái giám.

Thái giám không giống cung nữ, không chia cấp bậc, thái giám chỉ có hai loại, một là quản người, hai là làm việc.

Cung Vân Tụ đang thiếu người, dù là quản người hay làm việc đều cần phải có.

Tiêu Hề Hề bảo Thanh Tùng tự chọn.

Thanh Tùng không giỏi như Bảo Cầm, hắn giỏi làm việc nhưng lại không giỏi nhìn người.

May là hắn thông minh, tự mình không chọn được, bèn nhờ người khác giúp đỡ.

Hắn tới trước mặt Thường công công cầu xin.

Thường công công cười như có như không "Ngươi giỏi thật, bắt đầu sai bảo ta rồi đấy."

Thanh Tùng vội nói không dám.

"Tiểu nhân thấy công công có mắt nhìn tốt, hiểu biết nhiều, người được công công chọn chắc chắn rất được việc, tiểu nhân thật lòng kính phục công công, tiếc là tiểu nhân không có mắt nhìn người, không biết nói chuyện, cầu xin Thường công công cho lời khuyên."

Thường công công thấy Hoàng đế không có ý phản đối, biết Hoàng đế đã ngầm đồng ý, trong lòng lại cảm thán, Quý phi đúng là được sủng ái thật!

Nếu là phi tần khác thì làm sao có đãi ngộ như Quý phi được?

Có Thường công công giúp đỡ, Thanh Tùng thuận lợi chọn được hai mươi thái giám.

Trong đó có hai người chuyên quản lý người giống như hắn, một người tên Phúc Lộc, người còn lại tên Trình Tường.

Mười tám thái giám còn lại phục trách làm việc, phân chia công việc cụ thể sẽ bàn bạc sau.

Cuối cùng còn có bốn ma ma mạnh mẽ và một ma ma săn sóc.

Cảnh phi đứng dậy cáo từ, dẫn những người còn lại rời khỏi cung Vân Tụ.

Vừa về cung Nghênh Phúc, nụ cười trên mặt Cảnh phi biến mất, đổi thành vẻ mặt tức giận.

Tiểu cung nữ dâng trà nhưng bị nàng hất xuống đất.

"Quý phi giỏi lắm!"

Quý phi dựa vào đâu mà dạy dỗ nàng trước mặt nhiều người như vậy?

Rõ ràng đều là phi, ai cao quý hơn ai chứ?!

Chẳng qua dựa vào chút ân sủng mà thôi!

Cứ đợi đấy!

Tiểu cung nữ quỳ trên đất run rẩy sợ hãi.

Tim Đông Lăng đập thình thịch, vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn xua tay ra hiệu cho tiểu cung nữ dọn dẹp sàn nhà.

……

Ba ngày sau, Tiêu Hề Hề chính thức chuyển vào cung Vân Tụ.

Lễ sắc phong cũng được đưa vào nghị sự.

Khâm Thiên Giám tính toán, xác định mùng tám tháng chín là

ngày lành.

Vì thế Hoàng đế chọn ngày này làm lễ sắc phong.

Hiện giờ sự vụ hậu cung đều do Thái hoàng thái hậu quản lý, theo lý lễ sắc phong phải do Thái hoàng thái hậu lo liệu, nhưng Thái hoàng thái hậu viện cớ sức khỏe không tốt, trực tiếp đẩy việc cho Cảnh phi, Lao phi và Lý phi.

Từ khi Lao phi được ban phong hiệu, nàng đã lấy cớ dưỡng bệnh đóng cửa không tiếp khách, ai cũng không gặp.

Nàng không muốn nhúng tay vào lễ sắc phong của Quý phi, dứt khoát bảo mình bị bệnh không ra ngoài.

Lý phi cũng không có hứng thú với lễ sắc phong của Quý phi.

Chỉ cần thấy khuôn mặt của Quý phi, nàng không khỏi nghĩ tới Tiêu trắc phi, lúc đó tâm trạng sẽ không tốt.

Cuối cùng, mọi việc chuẩn bị cho lễ sắc phong đều đổ lên vai Cảnh phi.

Lễ sắc phong tổ chức cho Quý phi nên đương nhiên phải xem xét ý kiến của Quý phi.

Vì vậy Cảnh phi lại phải chạy đến cung Vân Tụ.

Nàng chẳng những tự mình đi, còn dẫn theo các phi tần khác đi cùng, nói cho hay thì là để các phi tần cấp thấp có cơ hội thể hiện bản thân.

Các phi tần cấp thấp biết Hoàng đế thường đến cung Vân Tụ, vì muốn tình cờ gặp được Hoàng đế, bọn họ vội báo danh, muốn cùng Cảnh phi đến cung Vân Tụ.

Cảnh phi sao không nhìn ra bọn họ đang nghĩ gì?

Nhưng nàng lại thích nhìn cảnh Quý phi khó chịu khi thấy Hoàng đế bị các phi tần khác quấn lấy.

Vì vậy Cảnh phi không từ chối bất kỳ ai đến, đồng thời đưa tất cả phi tần tự tiến cử mình vào cung Vân Tụ, ngược lại còn được tiếng thơm là người đức độ hiền lương.

Một nhóm phi tần ăn mặc đẹp đẽ tràn vào cung Vân Tụ, lập tức khiến cung Vân Tụ yên tĩnh trở nên ồn ào.

Lúc này, Tiêu Hề Hề đang dạo trong rừng cây trái.

Cây quýt đã kết rất nhiều trái, một số đã chuyển sang màu vàng.

Tiêu Hề Hề thấy thèm, bèn trèo lên cây hái quýt, mặc người khác ngăn cản.

Nàng hưng phấn hái một lúc rất nhiều rồi bỏ vào giỏ nhỏ.

Các cung nữ bên cạnh hết sức lo lắng, chăm chú theo dõi động tác của Quý phi, sợ nàng sẽ ngã.

Nhưng cây quýt này không cao, trong mắt Tiêu Hề Hề thì chẳng là gì cả.

Nàng nhảy xuống một cách dễ dàng.

Tim của các cung nữ cũng đáp xuống đất, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Một tiểu cung nữ đưa tay cầm lấy giỏ nhỏ.

Tiêu Hề Hề cầm khăn tay từ cung nữ, lau tay rồi nhặt một quả quýt bóc vỏ.

Lúc này Tế Vũ vội vàng chạy tới.

“Nương nương, Cảnh phi dẫn theo một nhóm phi tần tới đây, nói là tới bàn bạc chuyện lễ sắc phong với người.”

Tiêu Hề Hề vừa mới cho một múi quýt vào miệng, lập tức hít

một hơi khí lạnh.

Chua quá đi mất!

Vốn nàng nghĩ nếu số quýt này ngon thì sẽ mang cho Hoàng đế ăn thử, bây giờ cũng không cần nữa.

Hoàng đế đáng thương ngày nào cũng phải đi làm đúng giờ, thỉnh thoảng phải tăng ca, cuộc sống đã đủ khổ rồi, không cần dùng mấy quả quýt này giày vò hắn nữa.

Nàng hơi sầu khi thấy trong giỏ còn rất nhiều quýt.

Vứt đi thì tiếc, nhưng bảo nàng ăn thì nàng không ăn được.

Tế Vũ thận trọng hỏi "Nương nương, người có muốn đi xem thử không?"

Tiêu Hề Hề chợt nảy ý "Em vừa nói Cảnh phi dẫn theo rất nhiều người tới?"

Tế Vũ gật đầu "Đúng vậy! Có bảy tám phi tần lận!"

Tiêu Hề Hề chớp mắt.

Nhiều người như vậy, mỗi người ăn hai quả cũng đủ quét sạch số quýt này.

Tiêu Hề Hề nói với tiểu cung nữ.

"Cầm giỏ đi theo bổn cung!"

Cảnh phi và những người khác đang chờ ở trắc điện, nghe nói lúc này Hoàng đế không có ở cung Vân Tụ, các phi tần rất thất vọng.

Nhưng bọn họ sẽ không thất vọng lâu.

Vì bọn họ biết, mỗi buổi trưa Hoàng đế đều sẽ tới cung Vân Tụ dùng bữa.

Chỉ còn nửa canh giờ nữa là đến giữa trưa.

Bọn họ chỉ cần kéo dài thời gian ở đây thêm một lúc thì có thể thấy Hoàng đế xuất hiện.

Chương 715: Bỏ chạy

Bảo Cầm dẫn các tiểu cung nữ dâng trà bánh cho bọn họ, ngoài mặt rất cung kính, nhưng trong lòng lại thầm lo lắng, phải nghĩ cách đuổi đám nữ nhân này đi.

Nếu đám nữ nhân này quấn lấy Hoàng đế trong cung Vân Tụ thành công, rồi các phi tần khác cũng làm theo, sau này cung Vân Tụ có còn ngày tháng bình yên nữa không?

Lúc này ngoài cửa có thái giám hét lên.

“Quý phi nương nương giá đáo!”

Mọi người lần lượt đứng dậy, hành lễ với Quý phi.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống ghế chính.

Ánh mắt nàng lần lượt lướt qua cácphi tần ăn mặc lộng lẫy, mỉm cười hết sức chân thành.

“Nghe nói các cô đến bàn bạc chuyện lễ sắc phong với bổn cung?”

Cảnh phi bị nụ cười chân thành của nàng làm ngớ người.

Theo lý thì khi Quý phi thấy nhiều phi tần đến tìm mình, không phải nên cảnh giác hay dò hỏi sao? Sao Quý phi còn có thể cười vui vẻ như vậy?!

Cảnh phi cười nói “Đúng vậy, lễ sắc phong của người không phải chuyện nhỏ, có rất nhiều chuyện thần thiếp không dám tự mình quyết định, nhất định phải do người quyết định mới được.”

Sau đó, Cảnh phi bắt đầu mô tả chi tiết quá trình lễ sắc phong, định cùng nàng từ từ bàn bạc từng điều một, cố gắng kéo dài thời gian càng lâu càng tốt, ít nhất là tới khi Hoàng đế đến.

Các phi tần khác cũng có suy nghĩ tương tự, muốn cố hết sức kéo dài thời gian.

Nào ngờ Cảnh phi vừa mới bắt đầu nói đã bị Quý phi cắt ngang.

Tiêu Hề Hề mỉm cười nói.

“Những chuyện này có thể bàn sau. Bổn cung mới có được số quýt này, là hái từ trên cây xuống, còn rất tươi. Tế Vũ, chia cho mọi người ăn thử. Nhớ kỹ, mỗi người đều có phần, không được chia sót ai.”

Tế Vũ nghe lời đáp vâng, nàng lấy quýt trong giỏ, lần lượt chia cho các phi tần có mặt, mỗi người được hai quả.

Cảnh phi “Đa tạ Quý phi nương nương ban thưởng.”

Các phi tần khác cũng đa tạ.

Tiêu Hề Hề hào phóng nói “Đều là tỷ muội một nhà, không cần khách sáo, mọi người ăn nhanh đi, nếu không đủ, bổn cung sẽ sai người đi hái.”

Thấy Quý phi khách khí như vậy, mọi người không tiện từ chối, liền bóc vỏ quýt ăn thử.

Vừa cắn một miếng.

Vị chua đầy trên môi lưỡi, gần như ê buốt hàm răng!

Đặc biệt là Cảnh phi không ăn được đồ chua, suýt thì nôn ra ngoài, may mà lý trí đã kịp thời ngăn cản.

Nàng chịu đựng vị chua miễn cưỡng nuốt xuống.

Phản ứng của những người khác cũng không khá hơn nàng là mấy, ai nấy đều chua đến tê cả da đầu.

Tiêu Hề Hề thấy vậy, trong lòng có hơi áy náy.

Nhưng để không lãng phí thức ăn, nàng vẫn tiếp tục vô lương tâm.

"Quýt này có thể hơi chua, nhưng chua cũng có cái ngon của chua, mọi người có nghĩ vậy không?"

Mọi người đều nghĩ đã chua đến thế này thì còn ngon cái nỗi gì?!

Nhưng ngoài mặt bọn họ chỉ có thể gượng cười.

"Đúng vậy, Quý phi nương nương nói đúng lắm."

Tiêu Hề Hề thúc giục "Mọi người đừng ngây ra đó nữa, tiếp tục ăn đi."

Cảnh phi thật sự không chịu nổi vị chua, cười khổ nói "Xin Quý phi nương nương thứ tội, răng của thần thiếp gần đây không được tốt nên không thể ăn thứ gì quá chua."

Nghe vậy, các phi tần khác cũng nhanh chóng kiếm cớ, không muốn ăn quýt chua.

Tiêu Hề Hề thu hồi nụ cười trên mặt.

"Có phải mọi người không muốn nể mặt bổn cung? Nếu đã như vậy, bổn cung cũng không làm khó mọi người, người đâu, thu hết quýt lại, sau này mọi người cũng đừng tới cung Vân Tụ nữa, Bảo Cầm, tiễn khách.!"

Mọi người nhanh chóng đứng dậy xin lỗi.

Cảnh phi dẫn đầu nói "Quý phi nương nương đừng giận, thần thiếp không hề có ý không nể mặt người."

Tiêu Hề Hề mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Cảnh phi hậm hực nói "Thần thiếp ăn quýt ngay, ăn liền đây."

Nàng kìm nén phản kháng của mình với quả quýt chua, bẻ một múi cho vào miệng.

Mùi chua lại tràn ngập.

Thấy vậy, những người còn lại cũng đành cắn răng tiếp tục ăn quýt.

Quýt này lúc đầu ăn rất chua, sau chua thì còn có vị đắng.

Trong chua có đắng, trong đắng có chua.

Mùi vị đúng là con mẹ nó!

Còn chưa ăn hết một quả quýt, Cảnh phi không chịu nổi nữa vội vàng cáo từ.

"Thần thiếp chợt nhớ trong cung Nghênh Phúc còn có việc chưa xử lý, thần thiếp phải lập tức quay về xử lý, mong Quý phi nương nương lượng thứ."

Tiêu Hề Hề chỉ chỉ quả quýt trên bàn.

Cảnh phi nhanh chóng nhặt số quýt còn thừa trên bàn, lần nữa hành lễ với Quý phi, rồi chạy nhanh ra ngoài.

Các phi tần khác cũng làm theo, mỗi người đều tìm lý do cho mình, rồi bỏ chạy với số quýt chua chưa ăn hết.

Trong chớp mắt, trắc điện khôi phục lại yên tĩnh.

Bảo Cầm đờ người.

Thủ đoạn của Quý phi thật lợi hại!

Không cần phí sức cũng đã đuổi hết đám nữ nhân muốn quấn lấy Hoàng đế này đi!

Quan trọng là người khác không tìm được chỗ sai nào của Quý phi.

Không chỉ nàng, cả Chiết Chi và Tế Vũ cũng tâm phục khẩu phục thủ đoạn này của Quý phi.

Tiêu Hề Hề cũng rất hài lòng với kết quả này.

Toàn bộ số quýt chua đó đều đã cho đi, không còn một trái nào, hoàn hảo!

Nàng nghĩ đến số quýt chua còn trong vườn nên dặn dò Bảo Cầm, Chiết Chi và Tế Vũ.

“Sau này nếu có phi tần nào đến cung Vân Tụ làm khách, cứ lấy quýt tiếp đãi bọn họ.”

Quýt còn nhiều lắm, không thể lãng phí được!

Bảo Cầm, Chiết Chi, Tế Vũ nhịn không được mỉm cười.

“Vâng.”

Tuy cung Vân Tụ cách cung Vị Ương khá xa, nhưng mỗi bữa trưa Lạc Thanh Hàn vẫn kiên trì đến cung Vân Tụ dùng bữa.

Trên đường đến cung Vân Tụ, hắn nghe Thường công công nói chuyện Quý phi dùng quýt chua dọa một đám phi tần, bất giác khóe miệng cong lên cười.

Tiêu Hề Hề dẫn một nhóm người ra nghênh đón Hoàng đế.

“Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng.”

Lạc Thanh Hàn tiến lên đỡ nàng đứng dậy, nắm tay nàng đi vào phòng, hỏi.

“Nghe nói quýt ở cung Vân Tụ chín rồi, có thể cho ta một ít được không?”

Tiêu Hề Hề vội nói “Số quýt đó chua lắm, ăn không ngon.”

Lạc Thanh Hàn “Ta không ăn, ta định cho người khác, càng chua càng tốt, chua đến mức khiến người ta không nói được.”

Tiêu Hề Hề “Không thành vấn đề, bảo đảm chàng sẽ hài lòng!”

Sáng hôm sau, một quan văn khác vịn vào lý do hậu cung không thể không có Hoàng hậu, khẩn cầu Hoàng đế lập hậu càng sớm càng tốt.

Trước đó có một Ngự sử vì chuyện lập hậu mà chọc giận Hoàng đế, bị đày đến biên cương khai hoang, kết quả người đó vang danh thiên hạ, được tiếng thơm là người dám khuyên can, không sợ hoàng quyền, nhiều văn nhân ca ngợi đức hạnh tốt đẹp của ông.

Vì vậy nhiều người đổ xô bắt chước ông, muốn tạo dựng danh tiếng là người dám khuyên can.

Gần đây, Hoàng đế nhận được rất nhiều tấu chương khẩn cầu lập hậu, nhưng Hoàng đế không thèm nhìn, toàn vứt chúng sang một bên.

Sáng nay vừa mới thượng triều, một quan văn cứng đầu đã đứng ra khẩn cầu lập hậu, lời nói rất kích động, khí thế giống như nếu Hoàng đế không đồng ý, bọn họ sẽ lập tức đập đầu chết trên triều đường.

Lạc Thanh Hàn im lặng ngồi đợi người đó nói xong mới chậm rãi nói.

“Trẫm biết ái khanh có ý tốt, cũng hiểu khổ tâm của ái khanh, nhưng lập hậu không phải chuyện nhỏ, cần cân nhắc về lâu dài.”

Quan văn đó muốn nói tiếp, nhưng chưa kịp nói đã bị Hoàng đế cắt ngang.

Lạc Thanh Hàn "Ái khanh đừng gấp, vừa rồi khanh nói nhiều như vậy, chắc là khát rồi phải không? Hay là ăn chút quýt cho giải khát."

Chương 716: Còn tình yêu đã nói đâu?!

Thường công công đang đứng cạnh lập tức bưng dĩa trái cây bước tới.

Trên dĩa trái cây có vài quả quýt tròn trịa vỏ vàng, trông khá dễ thương.

Quan văn đó khá cảm động khi thấy Hoàng đế châm chước với mình như vậy, vừa lúc ông cũng đang khát nên không khách sáo, sau khi đa tạ Hoàng đế ban thưởng, ông lập tức cầm một quả quýt bóc vỏ, nhét một múi vào miệng.

Vừa cắn một miếng đã khiến răng ông chua chát muốn rụng!

Lạc Thanh Hàn cười hỏi "Ái khanh thấy mùi vị số quýt này thế nào? Có hài lòng không?"

Hoàng đế ban thưởng, nào dám nói không hài lòng?

Quan văn đó chịu đựng vị chua nói "Hài lòng hài lòng, vô cùng hài lòng!"

Lạc Thanh Hàn "Nếu đã hài lòng, vậy ăn hết số quýt này đi, đừng phụ lòng tốt của trẫm."

"Vi thần … vi thần tạ chủ long ân!"

Dù số quýt này rất chua nhưng ông chỉ đành cắn răng ăn chúng.

Lúc đầu, các đại thần khác cũng khá ngưỡng mộ người này được Hoàng đế ban thưởng, nhưng bây giờ nhìn bộ dáng đau khổ vặn vẹo lại không dám lên tiếng của ông, bỗng nhiên

không còn ngưỡng mộ nữa, thậm chí còn thầm mừng, may là bọn họ không đứng ra khẩn cầu Hoàng đế lập hậu.

Ăn xong một dĩa quýt, quan văn đó đã chua đến không nói nên lời, khuôn mặt hơi tái xanh.

Buổi thượng triều sáng nay kết thúc tốt đẹp.

Lúc Lạc Thanh Hàn rời điện Nghị Sự cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Hắn căn dặn Thường công công đang theo sau.

"Gần đây thời tiết trở lạnh, Quý phi thân thể yếu ớt không chịu được lạnh, vừa lúc trong cung gần đây có cống phẩm mới, chọn một vài khúc lụa có màu sắc đẹp đẽ đưa đến cho Quý phi, tiện thể đưa luôn một ít nhân sâm linh chi."

Thường công công cung kính đáp "Vâng."

Tiêu Hề Hề đột nhiên được Hoàng đế ban thưởng, trong lòng có hơi khó hiểu.

Nàng khó hiểu "Sao đột nhiên lại thưởng cho ta nhiều thứ như vậy?"

Thường công công cười nói "Chắc là vì số quýt người đưa ăn rất ngon."

Tiêu Hề Hề:???

Bảo Cầm đích thân tiễn Thường công công ra ngoài, khi về thấy Quý phi còn đang vắt óc suy nghĩ nên chủ động đề nghị.

"Thay vì nương nương ngồi đây vắt óc suy nghĩ, chi bằng trực tiếp đi hỏi Hoàng thượng? Vừa lúc gần đến giữa trưa, nếu nương nương đi tìm Hoàng thượng, có thể cùng ngài ấy dùng bữa, để Hoàng thượng không cần đi tới đi lui."

Tiêu Hề Hề nghĩ ngợi, mỗi ngày Lạc Thanh Hàn đều bận rộn

làm việc, cung Vị Ương lại cách cung Vân Tụ rất xa, mỗi buổi trưa không ngại vất vả đến một chuyến chỉ vì muốn cùng nàng dùng bữa, quả thật hắn đã quá vất vả.

Gần đây nàng khó lắm mới khiến hắn tròn lên được một chút, không thể để hắn vì mỗi ngày chạy đi chạy về mà lại ốm đi được.

Thế là nàng vỗ đùi vui vẻ nói.

“Giúp ta thay y phục, ta muốn đến cung Vị Ương!”

Bảo Cầm “Vâng!”

Chiết Chi và Tế Vũ thấy vậy, cả hai đều ngưỡng mộ Bảo Cầm.

Các nàng có mắt, có thể nhìn ra, Quý phi rất tốt với Bảo Cầm, chẳng những rất tin tưởng nàng, còn sẵn sàng nghe theo ý kiến của nàng.

Làm cung nữ có thể làm đến mức như Bảo Cầm, cũng xem như rất đáng.

Tiêu Hề Hề thay y phục, ngồi kiệu đến cung Vị Ương.

Lúc đến cung Vị Ương, nàng mới biết Hoàng đế vẫn chưa về, người vẫn đang ở ngự thư phòng.

Thế là đội nghi trượng của Quý phi chuyển hướng đến ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, Lạc Thanh Hàn đang phê duyệt tấu chương, vừa nghe Quý phi tới, lập tức sai người mời nàng vào.

Lần đầu tiên Tiêu Hề Hề đến ngự thư phòng, sau khi vào cửa, nàng không khỏi nhìn xung quanh, phát hiện cách bài trí ở đây tương tự như cung Minh Quang, nhưng đồ đạc ở đây tinh tế sang trọng hơn ở cung Minh Quang.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Sao nàng đột nhiên lại tới đây?”

Tiêu Hề Hề "Ta đến tạ ân, đa tạ bệ hạ thưởng nhiều thứ như vậy cho ta."

Nói xong nàng còn ra vẻ hành lễ với hắn.

Lạc Thanh Hàn bật cười.

Hắn đứng dậy, kéo nàng vòng qua bức bình phong, rồi bước vào phòng trong.

Hai người ngồi xuống bàn.

Lạc Thanh Hàn nói "Nếu nàng đã đến đây, vậy thì cứ ở đây dùng bữa với ta, đỡ phải chạy đi chạy lại."

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Lạc Thanh Hàn bảo Thường công công truyền thiện, đặc biệt gọi vài món Tiêu Hề Hề thích ăn.

Sau khi người đi hết, Tiêu Hề Hề sáp tới gần, tò mò hỏi.

"Sao bệ hạ ban thưởng cho ta nhiều thứ như vậy?"

Lạc Thanh Hàn đại khái kể lại chuyện lúc sáng.

Tiêu Hề Hề nghe xong cười ngặt nghẽo.

"Chàng xấu quá đi mất! Một lúc bắt người ta ăn nhiều quýt chua như vậy, không sợ chua đến ê răng à, sao còn nói được gì?!"

Lạc Thanh Hàn "Như vậy mới tốt, để ông ta bớt nói lại."

Lập hậu hay không là chuyện nhà của hắn, nào cần người ngoài xem vào?!

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh "Quýt chua ở chỗ ta còn rất nhiều, chàng muốn bao nhiêu cũng được."

Lạc Thanh Hàn nói được.

Hai người dùng bữa trong ngự thư phòng, sau đó chợp mắt trên giường bên cạnh.

Lạc Thanh Hàn chỉ ngủ một lát đã thức dậy.

Vẫn còn rất nhiều tấu chương đang chờ hắn phê duyệt.

Tiêu Hề Hề ngủ đến lúc tự tỉnh thì thôi.

Nàng mặc y phục, đi vòng qua bức bình phong, phát hiện Lạc Thanh Hàn vẫn đang vùi đầu phê duyệt tấu chương, không khỏi cảm thán.

“Ai cũng nói làm Hoàng đế tốt, nhưng tốt chỗ nào chứ? Mỗi ngày có vô số việc phải giải quyết, mệt chết đi được.”

Lạc Thanh Hàn liếc nàng một cái “Lời này nàng nói ở chỗ ta còn được, đừng ra ngoài nói.”

Tiêu Hề Hề mỉm cười “Chàng yên tâm, ta chỉ dám làm chuyện ngốc nghếch trước mặt chàng thôi.”

Nhìn đống tấu chương chất chồng, lương tâm Tiêu Hề Hề đột nhiên trỗi dậy, sáp đến gần nói.

“Ngày nào chàng cũng dựa bàn làm việc thế này rất dễ có vấn đề về cột sống, nào nào, để ta xoa bóp cho chàng, thư giãn gân cốt.”

Lạc Thanh Hàn không nhúc nhích, để nàng đặt tay lên vai hắn.

Lực tay của Tiêu Hề Hề khá mạnh, cộng thêm nội lực, hiệu quả xoa bóp càng kinh người!

Tuy Lạc Thanh Hàn rất giỏi chịu đựng, nhưng cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tiêu Hề Hề vội vàng dừng lại.

“Đau lắm sao?”

Quả thật rất đau nhưng lại có cảm giác thả lỏng thư giãn.

Lạc Thanh Hàn cau mày “Nàng tiếp tục đi, mặc kệ ta.”

Tiêu Hề Hề vừa xoa bóp cho hắn vừa lảm nhảm.

“Dù công việc rất quan trọng nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn, chàng phải kết hợp công việc với nghỉ ngơi thư giãn sau giờ làm việc. Trước đây, chàng còn dành thời gian luyện kiếm câu cá, mà bây giờ mỗi ngày chàng ngoài công việc thì vẫn là công việc, nếu còn tiếp tục thế này, sức khỏe của chàng làm sao chịu được?”

Lạc Thanh Hàn “Sao nàng lại quan tâm tới sức khỏe của ta như vậy?”

Vì đang chịu đựng đau, lúc này giọng của hắn có hơi trầm thấp khàn khàn, nghe vô cùng quyến rũ, rất dễ khiến người khác liên tưởng.

Tiêu Hề Hề hoàn toàn không phát hiện, đương nhiên nói.

“Bây giờ ta dùng chung một mạng với chàng, nếu sức khỏe chàng kém, rời đi sớm thì ta phải làm sao? Ta không muốn rời bỏ thế giới tươi đẹp có đồ ăn thức uống này sớm như vậy, ta còn chưa tận hưởng đủ!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Thì ra nàng quan tâm sức khỏe của ta chỉ vì muốn bản thân tận hưởng cuộc sống?

Còn tình yêu đã nói đâu?

Tiêu Hề Hề kéo cánh tay anh, vỗ vỗ vài cái, không quên hỏi.

“Chàng có nghe ta nói không?”

Lạc Thanh Hàn cứng ngắc nói ra ba chữ.

“Nghe thấy rồi.”

Chương 717: Cầu cứu

Tiêu Hề Hề nghe được giọng điệu của hắn có hơi miễn cưỡng, hừ lạnh nói "Chàng đừng có bất mãn, ta đều vì tốt cho chàng."

Lạc Thanh Hàn nghiêm mặt nói "Không phải vì nàng muốn tận hưởng cuộc sống tốt hơn sao?"

Tiêu Hề Hề "Sai, ta là muốn chúng ta cùng nhau tận hưởng cuộc sống, một mình tận hưởng có ý nghĩa gì? Cô đơn một mình, cả việc ăn uống cũng có chút vô vị, đương nhiên hai người cùng tận hưởng vẫn tốt hơn!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Một ngụm lớn đường mật rót vào trong miệng, cảm giác rất ngọt!

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp thưởng thức vị ngọt đã thấy vai mình bị Tiêu Hề Hề bóp mạnh!

Cơn đau dữ dội đột nhiên ập đến khiến hắn không khỏi rên một tiếng.

"Ưm!"

Thường công công đang định mở cửa bước vào thì khựng lại.

Nghe âm thanh này, hình như Hoàng đế và Quý phi đang làm chuyện không thể cho người khác nhìn thấy.

Tuy ph.óng đãng giữa ban ngày không mấy tốt, nhưng Thường công công là một tổng quan thái giám đạt tiêu chuẩn đã khôn ngoan rút tay lại, quyết định giả vờ như không phát hiện, xua

tay đuổi tất cả thái giám đang đứng ngoài cửa đi xa, tránh làm ảnh hưởng hứng thú của Hoàng đế.

Bảo Cầm cũng đang đợi ngoài cửa.

Dù nàng tò mò nhưng cũng biết điều không hỏi.

Thường công công nói với nàng.

“Cô đi chuẩn bị nước nóng và một bộ y phục sạch sẽ, có lẽ lát nữa Quý phi nương nương sẽ dùng đến.”

Bảo Cầm đầu óc nhạy bén, nghe vậy lập tức có suy đoán táo bạo.

Trên mặt nàng không khỏi lộ vẻ vui mừng, liền đáp ngay.

“Được, ta đi làm ngay.”

Nói xong nàng vui vẻ chạy đi.

Thường công công đứng dưới hiên, hai tay chắp trong tay áo, nhìn hoa cỏ trong sân, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Có lẽ không lâu nữa trong cung sẽ có một tiểu hoàng tử chăng?

Dù không phải tiểu hoàng tử thì tiểu công chúa cũng được!

Chốc sau Bảo Cầm quay lại, theo sau là hai tiểu cung nữ, một người bê y phục, một người xách nước nóng.

Giọng của Hoàng đế truyền ra từ bên trong ngự thư phòng, bảo người mang nước vào.

Bảo Cầm nhìn Thường công công với ánh mắt khâm phục, công công liệu sự như thần!

Thường công công bình thản mỉm cười, mở cửa dẫn Bảo Cầm và hai tiểu cung nữ vào trong.

Tiêu Hề Hề vừa mới xoa bóp cho Lạc Thanh Hàn, cả người đổ mồ hôi.

Nàng dùng nước nóng rửa mặt trước, không ngờ Bảo Cầm còn mang theo y phục sạch, không khỏi kinh ngạc nói.

“Em còn chuẩn bị cả y phục à? Cũng quá chu đáo rồi đó.”

Bảo Cầm lặng lẽ quan sát Quý phi, nàng thả mình trên giường, dù y phục chỉnh tề nhưng mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn loạn, trên chóp mũi còn vài giọt mồ hôi, nhìn có vẻ mệt mỏi.

Có vẻ như trận chiến vừa rồi rất kịch liệt!

Bảo Cầm mím môi cười “Nương nương có muốn tắm không?”

Tiêu Hề Hề xua tay nói không cần.

Tuy nàng có đổ một chút mồ hôi, nhưng tiết thu trong lành, qua một lúc là sẽ ổn, không cần phải mất công đi tắm.

Hơn nữa đây là ngự thư phòng, tắm rửa rất bất tiện.

Lạc Thanh Hàn vừa uống trà vừa nhìn Hề Hề thay y phục.

Đợi nàng thay xong, hắn đột nhiên nói.

“Ta định tháng sau xuất cung đi săn, nàng có muốn đi cùng không?”

Tiêu Hề Hề không do dự gật đầu “Đi đi đi! Ta muốn đi!”

Đi săn có nghĩa là sẽ có rất nhiều thú rừng, ví như gà rừng, thỏ rừng, lợn rừng, hươu rừng, … mới nghĩ thôi đã chảy nước miếng!

Lạc Thanh Hàn “Thế quyết định vậy đi.”

Tiêu Hề Hề nói được.

Lạc Thanh Hàn còn có việc phải làm, Tiêu Hề Hề cáo từ rời đi.

Thường công công đích thân tiễn người rời ngự thư phòng.

Đội nghi trượng của Quý phi chậm rãi tiến về phía trước.

Trên đường gặp nhiều cung nữ thái giám lui vào bên đường khom người hành lễ.

Bây giờ đang là mùa thu, nhiệt độ vừa phải, gió thu rất sảng khoái.

Tiêu Hề Hề ngồi trên kiệu, tưởng tượng nàng sẽ tàn sát tứ phương trong cuộc săn mùa thu, tay trái cầm một con lợn, tay phải cầm một con nai, miệng ngậm một con gà rừng.

Ây da, không được rồi.

Chảy nước miếng rồi.

Phía trước có một tiểu cung nữ đang sốt ruột, chợt thấy đội nghi trượng của Quý phi đi tới, hai mắt liền sáng lên, không tránh sang một bên, lại vội vàng tiến tới quỳ rạp xuống đất, miệng hét lớn.

“Quý phi nương nương, cầu xin người cứu Tài nhân của nô tỳ đi!”

Tiêu Hề Hề bị tiếng hét này cắt ngang suy nghĩ, vô thức nhìn theo hướng phát ra tiếng.

Nàng thấy một tiểu cung nữ quỳ trên đường, đôi mắt đẫm lệ, trông vô cùng đáng thương.

Đội nghi trượng của Quý phi buộc phải dừng lại.

Bảo Cầm cau mày bước tới hỏi.

“Ngươi là ai? Dám to gan chặn xa giá của Quý phi nương

nương!”

Tiểu cung nữ rưng rưng nước mắt nói “Nô tỳ tên Chỉ Diên là cung nữ của điện Ninh Tâm, Tài nhân bệnh nặng, cầu xin Quý phi nương nương cứu mạng!”

Bảo Cầm “Bệnh nặng thì gọi thái y đến khám, tìm Quý phi nương nương có ích gì?”

Chỉ Diên vội nói “Nô tỳ có đến Thái y viện, nhưng các thái y đều rất bận, chỉ mời được một y sĩ, y sĩ đó kê đơn thuốc cho Tài nhân, sau khi Tài nhân uống thuốc, bệnh tình chẳng những không thuyên giảm mà còn trở nặng hơn.”

Nói đến đây nàng không cầm được nước mắt.

“Hu hu hu, Tài nhân bệnh nặng không xuống giường được, nô tỳ thật sự không còn cách nào khác, chỉ đành đến cầu xin Quý phi nương nương, xin Quý phi nương nương mở lòng từ bi, cứu lấy Tài nhân!”

Bảo Cầm “Tài nhân của ngươi là ai?”

Chỉ Diên khóc lóc nói “Là Tô tài nhân.”

Bảo Cầm đã có suy tính trong lòng.

Tô tài nhân này vừa mới vào cung, không có căn cơ, không được sủng ái, dù bệnh thì Thái y viện cũng sẽ không để tâm, cử một y sĩ đến cũng chỉ là chiếu lệ mà thôi.

Còn về tại sao sau khi dùng thuốc bệnh lại nặng hơn?

Chuyện này thì không biết được.

Bảo Cầm bảo Chỉ Diên đợi ở đây, xoay người bẩm báo chuyện này với Quý phi.

Tiêu Hề Hề nghe xong, cũng không nghĩ nhiều, thản nhiên nói.

“Sai người mang lệnh bài của bổn cung tới Thái y viện, bảo bọn họ phái một thái y đến chữa trị cho Tô tài nhân.”

Bảo Cầm gật đầu đáp vâng.

Chỉ Diên vui mừng khôn xiết khi biết Quý phi bằng lòng giúp đỡ, nàng khấu đầu với Quý phi rồi lui vào bên đường lau nước mắt.

Sau khi đội nghi trượng của Quý phi đi xa, Chỉ Diên mới đứng dậy, nhanh chóng chạy về.

Nàng muốn báo tin vui này cho Tô tài nhân, để Tô tài nhân phấn chấn tinh thần, có Quý phi nương nương làm chủ cho bọn họ, mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Thái y viện nhận được lệnh bài của Quý phi, ngạc nhiên khi biết Quý phi muốn mời người chữa bệnh cho Tô tài nhân.

Bọn họ không hiểu tại sao Quý phi lại đột nhiên thương hại Tô tài nhân?

Nhưng dù sao đi nữa, Quý phi đã can thiệp, Thái y viện không dám lơ là như trước, đang định phái một lão thái y giàu kinh nghiệm đến điện Ninh Tâm thì thấy Phương thái y chủ động ra mặt.

“Vừa hay ta đang rảnh, chuyện của Tô tài nhân để ta lo cho.”

Thái y lệnh biết Phương thái y được Quý phi xem trọng, có tiền đồ tươi sáng nên đương nhiên đồng ý yêu cầu nhỏ này.

“Vậy thì vất vả cho Phương thái y đi chuyến này vậy.”

Phương thái y cười nói “Là công việc của ta, không dám nói vất vả.”

Chương 718: Cố ý hại người

Về phía Tiêu Hề Hề.

Sau khi nàng về cung Vân Tụ, Bảo Cầm lập tức sai Thanh Tùng dò hỏi chuyện của Tô tài nhân.

Tuy nàng ta chỉ là Tài nhân, Quý phi không cần quan tâm đến, nhưng có vài việc tốt nhất nên chuẩn bị trước.

Buổi tối, xa giá của Hoàng đế dừng ngoài cửa cung Vân Tụ.

Các cung nữ hầu hạ Hoàng đế cởi áo ngoài, cởi phát quan, thay thường phục rộng rãi thoải mái.

Vì buổi chiều được xoa bóp nên lúc này vai và cánh tay của Lạc Thanh Hàn vẫn còn hơi đau, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của hắn.

Tiêu Hề Hề vây quanh hắn hỏi về cuộc săn mùa thu.

Lạc Thanh Hàn kiên nhẫn giải thích.

“Cuộc săn mùa thu tổ chức ở Thượng Lâm Uyển, lúc đó không chỉ có ta và nàng, còn có các phi tần khác, cũng như vài văn võ bá quan, tông thân thế gia đều tham gia.”

Mắt Tiêu Hề Hề sáng lên “Trong Thượng Lâm Uyển có loại thú săn nào? Có lợn rừng không?”

Lạc Thanh Hàn “Hẳn là có.”

Thượng Lâm Uyển vô cùng rộng lớn, trong đó có rất nhiều loài chim và động vật quý hiếm, tuy nhiên những loài chim và

động vật quý hiếm này có người trông coi, không nằm trong phạm vi săn bắn.

Cuộc săn mùa thu thường chỉ nhắm vào các loài động vật thả rông, loại nào cũng có.

Tiêu Hề Hề hỏi "Nếu ta tham gia, có phải toàn bộ thú săn được đều thuộc về ta không?"

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn nàng, bình tĩnh nói.

"Nàng không thể tham gia săn bắn, chỉ có thể đứng ngoài quan sát."

Tiêu Hề Hề không phục "Tại sao?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng quên mình không được vận động mạnh sao? Lẽ nào nàng muốn trong lúc đi săn đột nhiên nôn máu dọa chết một đám người à?"

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn "Nếu lần này nàng lại nôn máu, Đại sư huynh có lẽ sẽ tăng liều lượng thuốc gấp đôi."

Tiêu Hề Hề nghĩ tới bát thuốc to cực đắng, tức thì không dám nói thêm gì nữa.

Cả người nàng uể oải, thiếu năng lượng.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng như vậy, bèn chủ động an ủi.

"Nếu nàng muốn lợn rừng, đến lúc đó ta săn cho nàng một con là được."

Cái đầu nhỏ của Tiêu Hề Hề chợt ngẩng lên, đôi mắt sáng ngời.

"Chàng nói thật không? Chàng có thể săn được lợn rừng?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Đừng nói lợn rừng, hổ chó gấu gì đó ta cũng có thể săn cho nàng."

Tiêu Hề Hề vội xua tay "Hổ chó gấu thì không cần, thịt bọn chúng ăn không ngon, ta chỉ muốn lợn rừng!"

Ý định ban đầu của Lạc Thanh Hàn là muốn cho nữ nhân này biết thực lực của hắn mạnh như thế nào, nào ngờ nàng lại phản ứng như vậy, cảm thấy rất mệt tim.

"Được rồi, lợn rừng thì lợn rừng."

Ăn tối xong, Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề đi tắm.

Trong cung Vân Tụ có một hồ tắm rất lớn.

Hai người ngâm mình trong nước nóng, khoảng cách giữa họ rất xa.

Tiêu Hề Hề thì không có gì, chủ yếu là Lạc Thanh Hàn, hắn không dám nhìn bậy, sợ bản thân không kiềm chế được sẽ biến thành sói vồ lấy nàng.

Hắn chỉ có thể dựa vào thành hồ nhắm mắt nghỉ ngơi, vẻ mặt trấn tĩnh như một vị sư già đang ngồi thiền.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng tắm xong.

Nàng trèo ra khỏi bồn tắm, mang theo tiếng nước chảy lách tách.

Lông mi Lạc Thanh Hàn khẽ run lên, nhưng hắn vẫn không mở mắt.

Tiêu Hề Hề mặc y phục ra khỏi phòng, gió mát thổi vào thật sảng khoái.

Chiết Chi lập tức mang một chiếc áo khoác rộng tay khoác cho nàng, tránh để nàng bị lạnh.

“Nương nương muốn vào phòng chưa?”

Tiêu Hề Hề thấy gió đêm khá dễ chịu, nhất thời không muốn vào phòng nên nói.

“Ta ở ngoài một lát.”

Tiền viện trồng hoa cỏ, có một cây cầu nhỏ bắc qua dòng nước chảy rất tinh xảo.

Tiêu Hề Hề ngồi dưới hiên, hóng gió đêm.

Chiết Chi ngồi quỳ sau lưng cẩn thận lau tóc cho nàng.

Bảo Cầm bưng ly sữa nóng tới.

Nàng đưa sữa cho Quý phi, nhỏ giọng nói.

“Nương nương, Thanh Tùng đã dò hỏi rõ chuyện của Tô tài nhân rồi. Tô tài nhân vì đắc tội với Trần uyển nghi nên bị phạt quỳ trong sân suốt đêm. Hôm sau, Tô tài nhân ngã bệnh. Trần uyển nghi còn cố ý ngăn cản không cho ai gọi thái y đến khám cho Tô tài nhân. Mãi đến khi bệnh tình của Tô tài nhân trở nặng, Trần uyển nghi sợ gây ra án mạng mới dừng tay. Cung nữ bên cạnh Tô tài nhân … là người tên là Chỉ Diên, nàng được Tô tài nhân đưa vào cung, nên rất trung thành với Tô tài nhân. Trong thời gian Tô tài nhân bị bệnh, Chỉ Diên luôn chạy khắp nơi cầu cứu. Nghe nói trước khi Chỉ Diên cầu cứu Quý phi nương nương, đã từng cầu xin Cảnh phi. Ngoài mặt Cảnh phi hứa hẹn rất nhanh, quay đầu lại quên mất chuyện này.”

Nói đến đây, Bảo Cầm không khỏi cong môi.

Cảnh phi không muốn giúp thì nói thẳng là được, cần gì trước mặt một kiểu, sau lưng lại một kiểu? Đây không phải cố ý hại người sao!

Tô tài nhân vào cung chưa bao lâu, không có thù oán với Cảnh phi, Cảnh phi làm như vậy thật thất đức.

Dù sao Bảo Cầm cũng khinh thường hành vi hại người không lợi cho mình của Cảnh phi.

Sau khi Tiêu Hề Hề uống hết sữa, lên tiếng hỏi.

“Thái y viện đã phái người đến khám cho Tô tài nhân chưa?”

Bảo Cầm nói thật “Đã phái Phương thái y đến khám cho Tô tài nhân.”

Tiêu Hề Hề hơi ngạc nhiên.

Theo hiểu biết của nàng về Phương lão cẩu, trừ khi huynh ấy tự nguyện, nếu không thì không ai có thể sai khiến được huynh ấy.

Nhưng tại sao Phương lão cẩu lại muốn khám bệnh cho một Tài nhân?

Lẽ nào vị Tô tài nhân này có điểm gì đặc biệt?

Lúc Tiêu Hề Hề đang suy nghĩ lung tung thì Lạc Thanh Hàn đã ra ngoài.

Tóc hắn ướt nhẹp, cả người còn hơi ẩm, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng vẫn còn chút hồng hào, là dấu vết để lại sau khi tắm.

Chiết Chi và Bảo Cầm hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh Tiêu Hề Hề.

Hắn giơ tay phải lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau sạch chỗ sữa còn dính trên miệng nàng.

Chiết Chi và Bảo Cầm hơi đỏ mặt trước cử chỉ thân mật của Hoàng đế, vội cúi đầu không dám nhìn tiếp.

Còn Tiêu Hề Hề chẳng thấy khác lạ gì.

Nàng bóp bóp cánh tay Lạc Thanh Hàn, lẩm bẩm nói.

“Lâu rồi chàng không luyện tập, có phải cơ bắp nhỏ đi rồi không? Không được, vì lợn rừng của ta, từ ngày mai chàng phải bắt đầu luyện tập!”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Được, nàng có thể luyện tập cùng ta.”

Tiêu Hề Hề tức thì hèn ngang.

“Không được không được, thân thể của ta không tốt, không thể vận động mạnh.”

Lạc Thanh Hàn “Không cần vận động mạnh, chỉ cần chạy bộ nửa canh giờ là được.”

Tiêu Hề Hề vẫn từ chối.

Đùa chắc?

Quy tắc sống của cá muối là có thể nằm im thì sẽ nằm im!

Muốn nàng vận động? Chẳng những không có cửa, đến cửa sổ cũng không!

Lạc Thanh Hàn “Luyện tập một mình quá nhàm chán, nếu nàng không luyện cùng ta, vậy thì ta không luyện nữa, nếu không luyện tập thì không đủ sức lực, nếu không đủ sức lực thì sẽ không thể giương cung, nếu không thể giương cung được thì sẽ không bắn được tên, nếu không bắn được tên thì sẽ không săn được lợn rừng.”

Tiêu Hề Hề nhanh chóng đổi ý “Ta luyện tập với chàng!”

Không có khó khăn nào mà một con lợn rừng không giải quyết được.

Nếu có, vậy thì hai con!

Sáng sớm hôm sau.

Tiêu Hề Hề vẫn đang chìm trong mơ bị Lạc Thanh Hàn lôi ra khỏi giường.

Lạc Thanh Hàn nhéo mũi "Đến giờ luyện tập rồi."

Tiêu Hề Hề "Không, ta không luyện, cá muối không cần luyện."

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng muốn lợn rừng không?"

"……muốn."

Chương 719: Tô tài nhân

Hai người thay y phục, rồi đi đến hậu viện.

Tiêu Hề Hề nhìn lên bầu trời xám xịt, cảm thấy cả người không có sức lực, đầu óc mơ màng, cảm giác có thể lăn ra đất ngủ bất cứ lúc nào.

Nhưng vì lợn rừng, nàng chỉ đành miễn cưỡng vực dậy tinh thần, chạy chậm trên ruộng.

Lạc Thanh Hàn luyện kiếm bên sông.

Dòng sông bằng phẳng, rất thích hợp để luyện kiếm.

Tiêu Hề Hề vừa chạy vừa nhìn Lạc Thanh Hàn luyện kiếm.

Tư thế của Lạc Thanh Hàn trưởng thành hơn trước, động tác vung kiếm cũng mạnh hơn, trong từng động tác có nhiều chi tiết nhỏ, từng chiêu nhanh chuẩn ác, đơn giản dứt khoát, thẳng vào điểm yếu.

Lúc hắn tra kiếm vào vỏ, khí thế ác liệt quanh người hắn cũng giấu vào trong vỏ kiếm, cả người trở về dáng vẻ thường ngày.

Chỉ là hơi thở vẫn hơi loạn, giữa trán lấm tấm mồ hôi, môi trông đỏ hơn bình thường, càng gợi cảm quyến rũ hơn.

Tiêu Hề Hề chạy về phía hắn dưới ánh mặt trời, đâm đầu vào vòng tay hắn.

“Bệ hạ, ta đói rồi.”

Lạc Thanh Hàn giúp nàng vén mấy sợi tóc trước trán, nhẹ

giọng nói "Về ăn sáng thôi."

Tiêu Hề Hề than vãn "Ta mệt rồi, không đi nổi."

Lạc Thanh Hàn ngồi xổm trước mặt nàng.

"Lên đây."

Tiêu Hề Hề lập tức nằm lên ôm cổ hắn.

Lạc Thanh Hàn đưa kiếm cho nàng, bảo nàng cầm nó, hai tay hắn nắm chặt nàng, vững bước cõng nàng trở về.

Nhóm người Thường công công đang đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc không thôi.

Bọn họ không ngờ Hoàng đế bệ hạ luôn lạnh lùng thờ ơ lại không ngần ngại cõng một nữ nhân trên lưng.

Dù nữ nhân này là Quý phi được sủng ái, Hoàng đế cũng không cần làm đến mức này!

Lúc bọn họ đang ngẩn người, Lạc Thanh Hàn liếc nhìn sang.

Ánh mắt lạnh lùng đó dọa bọn họ cuống quít thu lại ánh mắt, cúi đầu không dám nhìn thêm.

Buổi chiều, Phương Vô Tửu đến cung Vân Tụ.

Hắn đến bắt mạch cho Tiêu Hề Hề, thuận tiện nhắc đến chuyện của Tô tài nhân.

Phương Vô Tửu cầm tách trà cẩu kỷ trong tay, chậm rãi nói "Tô tài nhân này không đơn giản, muội phải cẩn thận."

Tiêu Hề Hề tò mò "Nàng ta làm sao?"

Phương Vô Tửu hiếm khi do dự.

"Ta cảm giác nàng ta rất kỳ lạ, nhưng ta lại không rõ kỳ lạ ở

chỗ nào, dù sao thì cũng cứ cẩn thận thì hơn.”

Tiêu Hề Hề khôn khéo đáp “Ừm.”

Bình thường nàng rất lười ra ngoài, không thích qua lại với ai, có lẽ sẽ không có cơ hội tiếp xúc với Tô tài nhân.

Tuy nhiên, hôm sau nàng đã bị vả mặt.

Vì Tô tài nhân chủ động tìm đến cửa.

Tô tài nhân vô cùng xinh đẹp, là kiểu đẹp có tính công kích rất cao, khiến mọi người vừa nhìn đã bị thu hút.

Dù nàng vẫn chưa khỏi bệnh, sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng vẫn không thể che đi vẻ ngoài xinh đẹp rực rỡ.

Sau khi tận mắt nhìn thấy Tô tài nhân, Bảo Cầm lập tức hiểu tại sao Trần uyển nghi cố tình làm khó Tô tài nhân.

Một đại mỹ nhân chói mắt như vậy rất dễ làm cho nữ nhân khác không thích, cộng thêm mọi người đều ở hậu cung, có tranh chấp về lợi ích, Trần uyển nghi nhất định sẽ nghĩ cách chèn ép nàng, không cho nàng có ngày nổi bật.

Tô tài nhân “Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.”

Giọng hơi khàn nhưng có sự dịu dàng không diễn tả được, kết hợp với tướng mạo của nàng, càng có sức quyến rũ mê người.

Tiêu Hề Hề đang dựa vào lan can của cây cầu gỗ, nhìn cá chép trong dòng suối.

Nghe vậy, nàng ngẩng đầu nhìn Tô tài nhân đứng cách nàng hai bước.

“Cô là Tô tài nhân.”

“Chính là thần thiếp.”

Vì hôm qua Đại sư huynh nhắc nhở, Tiêu Hề Hề không khỏi nhìn Tô tài nhân lâu hơn.

Nàng muốn xem thử rốt cuộc Tô tài nhân là người thế nào mà lại khiến Phương lão cẩu cũng không nhìn chính xác được.

Tiêu Hề Hề muốn thông qua tướng mạo xem tính cách và lai lịch của Tô tài nhân, nhưng bất ngờ phát hiện khuôn mặt của Tô tài nhân rất kỳ lạ.

Rõ ràng ngũ quan và đường nét khuôn mặt của nàng rất đẹp, vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng khi Tiêu Hề Hề nhìn vào mặt nàng, giống như ngắm hoa trong sương mù.

Sau khi Tô tài nhân ngồi xuống, thấy Quý phi cứ nhìn chằm chằm mình, gò má bất giác đỏ lên.

Nàng cúi đầu, cung kính nói.

“Thần thiếp cố ý đến quấy rầy Quý phi nương nương là vì muốn đa tạ Quý phi nương nương. Đa tạ Quý phi nương nương giúp đỡ. Nếu không có Quý phi nương nương, e là thần thiếp bệnh liệt giường rồi. Ơn cứu mạng, thần thiếp không biết lấy gì báo đáp. Sau này chỉ cần Quý phi nương nương có chỗ dùng đến thần thiếp, thần thiếp sẽ nghe theo dặn dò của người. Thần thiếp mặc cho Quý phi nương nương sai khiến.”

Lời nàng rất thẳng thắn, ý nghĩa cũng rõ ràng, nàng muốn nương nhờ Quý phi, nàng hạ thấp thái độ, chỉ nói đền ơn, không hề nhắc đến báo đáp.

Tô tài nhân là một trong sáu người mới vào cung năm nay, một trong những người có dung mạo nổi bật nhất.

Nếu có thể sử dụng người này, đồng nghĩa với việc giảm một đối thủ tranh sủng.

Tuy nhiên, Tiêu Hề Hề không quan tâm những chuyện này.

So với mấy chuyện đấu trí đấu mưu, kết bè kéo cánh, nàng sẵn sàng dành sức lực này cho việc ăn uống ngủ nghỉ, tận hưởng cuộc sống.

Nàng tùy ý nói "Bổn cung nhận ý tốt của cô, nhưng không cần thiết, nhìn cô thế này chắc là chưa khỏi nhỉ? Nếu vẫn chưa khỏi bệnh thì về nghỉ ngơi đi."

Tô tài nhân thấy nàng không chấp nhận mình nương nhờ, bất giác cắn môi lộ ra vẻ thất vọng.

"Đa tạ Quý phi nương nương quan tâm, thần thiếp sẽ về ngay, đợi thần thiếp khỏi bệnh sẽ lại đến thỉnh an Quý phi nương nương."

Chiết Chi tiễn Tô tài nhân rời cung Vân Tụ.

Bảo Cầm thấy Quý phi cụp mắt không nói, nhịn không được hỏi.

"Nương nương, người thấy Tô tài nhân này thế nào?"

Tiêu Hề Hề tùy ý đáp "Tạm được."

Bảo Cầm phân tích "Tô tài nhân và Trần uyển nghi cùng sống ở điện Ninh Tâm. Chức vị của Trần uyển nghi cao hơn nàng ta, cũng từng trải hơn nàng ta, dù Tô tài nhân có qua được kiếp nạn này, cũng chưa chắc tránh được lần sau. Nô tỳ thấy nàng ta muốn đến nương nhờ người, cầu xin được bảo vệ, tránh sau này lại bị Trần uyển nghi ức hiếp."

Tiêu Hề Hề "Ồ."

Bảo Cầm thấy nàng thờ ơ, trong lòng tò mò.

"Nương nương nghĩ thế nào?"

Tiêu Hề Hề thành thật trả lời "Ta đang nghĩ con cá này mập phết."

Bảo Cầm nhìn theo ánh mắt nàng, thấy cá chép đang bơi lội trong dòng suối, tức thì thấy xấu hổ.

“Nương nương, đây là cá chép, không ăn được.”

Tiêu Hề Hề “Ăn được hay không, không thử thì làm sao biết?”

Bảo Cầm “……”

Tiêu Hề Hề “Ta quyết định rồi, trưa nay ăn cá nướng!”

Cuối cùng, Bảo Cầm cũng không nỡ ra tay với số cá chép đó, bèn sai người vớt một con cá trắm to trong hồ ở hậu viện, nàng nướng sơ trước, sau đó cho vào canh đun lửa nhỏ, nấu như vậy thịt cá sẽ vừa mềm vừa thơm!

Còn chuyện của Tô tài nhân đã bị Tiêu Hề Hề vứt ra sau đầu.

Mùng tám tháng Chín, trong cung cử hành lễ sắc phong Quý phi.

Không chỉ Hoàng đế, Thái hoàng thái hậu và phi tần các cung có mặt, các tông thân thế gia trong kinh cũng cử phu nhân của mình vào cung xem lễ.

Chương 720: Vô cùng hoảng sợ

Lễ sắc phong được cử hành tại cung Vị Ương.

Vì là nhân vật chính của lễ sắc phong, Tiêu Hề Hề bị Bảo Cầm lôi ra khỏi giường trước khi trời sáng.

“Nương nương đừng ngủ nữa, mau dậy tắm rửa thay đồ, hôm nay là ngày trọng đại của người, không thể chậm trễ thời gian!”

Tiêu Hề Hề dụi dụi mắt, mơ hồ nói.

“Tại sao mí mắt bên phải của ta cứ giật mãi? Chẳng lẽ sắp có chuyện không hay xảy ra?”

Bảo Cầm vội nói “Phỉ phui cái mồm! Sao người có thể nói mấy lời xui xẻo thế này trong ngày trọng đại như hôm nay?!”

Tiêu Hề Hề “Nhưng quả thật là ta có dự cảm không lành.”

Nếu là người khác nói thì có thể là do họ quá căng thẳng và lo lắng.

Nhưng Quý phi thì khác, nàng là người của Huyền Môn, có thể bói toán, có năng lực đoán trước nguy hiểm.

Bảo Cầm nghe vậy trong lòng chùng xuống, hôm nay thật sự sẽ có chuyện không lành sao?

Lúc này Chiết Chi dẫn theo hai tiểu cung nữ bước vào, trên tay cầm y phục giày tất mà Quý phi sẽ mặc trong lễ sắc phong hôm nay.

Bảo Cầm cảm thấy bất an nên đề phòng, nàng nói với Chiết Chi.

“Lễ phục của Quý phi có vấn đề gì không?”

Chiết Chi thành thật nói “Lễ phục này là do Ti chính của Thượng Phục Ti đích thân giao tới ngày hôm kia, muội đã kiểm tra qua, không có vấn đề gì cả.”

Bảo Cầm “Hay là kiểm tra lại lần nữa đi.”

Hôm nay là một ngày đặc biệt, tuyệt đối không được có sai sót, cẩn thận thêm một chút cũng không sao.

Dù Chiết Chi không hiểu tại sao Bảo Cầm đột nhiên muốn kiểm tra lễ phục, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức gọi hai tiểu cung nữ mở lễ phục ra.

Bảo Cầm và Chiết Chi đi tới, kiểm tra cẩn thận.

Lễ phục này được mười mấy tú nương cùng làm ra, tốn rất nhiều công sức, cả kiểu dáng lẫn tay nghề đều không chê vào đâu được.

Hai người đều không tra ra vấn đề gì.

Bảo Cầm thở phào nhẹ nhõm “Xem ra ta lo lắng quá rồi.”

Chiết Chi nói “Cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Thời gian quý giá nên hai người không dám chậm trễ, vội vàng hầu hạ Quý phi tắm rửa thay y phục.

Sau khi Quý phi ăn xong bữa sáng thì bắt đầu chải tóc trang điểm.

Tránh chuyện ngoài ý muốn xảy ra, tất cả mỹ phẩm đều được Bảo Cầm kiểm tra nhiều lần, xác định không có vấn đề gì mới dám dùng lên mặt Quý phi.

Khoảng thời gian này Cảnh phi có tới một lần, nói là muốn xem thử Quý phi có cần giúp đỡ gì không?

Kết quả là bị Tế Vũ dùng lý do Quý phi đang bận đuổi đi.

Khi trang điểm thay y phục xong thì đã là một canh giờ sau.

Tiêu Hề Hề nhìn mình trong gương thầm than thở, hôm nay lại là một ngày trở thành quầy trưng bày trang sức.

Nàng mặc váy dài bó eo may bằng lụa trắng, khoác áo ngoài tay rộng màu đỏ, bên trên thêu những đóa phù dung lớn bằng chỉ vàng, nhiều tầng họa tiết trên vạt váy dài phía sau được thêu bằng lông đuôi công rực rỡ sắc màu, lấp lánh sáng chói.

Eo thắt đai lưng tơ vàng, khăn lụa tơ vàng đeo trên hai cánh tay.

Giữa hai hàng mày điểm xuyết một đóa mẫu đơn đỏ son nhỏ, đôi môi đỏ mọng kiều diễm.

Đầu đội hoa quán mạ vàng khảm hồng ngọc, những tua vàng mỏng rủ xuống, tô điểm cho vòng cổ bằng vàng khảm ngọc đỏ trên cổ nàng.

Hoa quán này tinh xảo lộng lẫy và nặng hơn hoa quán nàng đội ở gia yến Trung thu lần trước.

Tiêu Hề Hề cảm thấy như có ngọn núi đè trên đầu mình.

Nàng hỏi "Không thể đổi trang sức nhỏ hơn sao?"

Bảo Cầm "Đương nhiên không được, đây là hoa quán chỉ có Quý phi mới được đội, là biểu tượng cho thân phận của người, hôm nay nhất định phải đội nó!"

Tiêu Hề Hề thở dài, lễ sắc phong còn chưa bắt đầu, nàng đã thấy cổ mình bắt đầu mỏi.

Thấy thời gian sắp đến, Bảo Cầm và Chiết Chi dìu Quý phi

bước ra khỏi phòng.

Lúc này Tế Vũ chạy tới, cung kính nói.

“Khởi bẩm nương nương, Tô tài nhân tới, nói là tới chúc mừng người.”

Tiêu Hề Hề xua tay, biểu thị không muốn gặp.

Nàng phải lập tức đến cung Vị Ương, nào có thời gian nói chuyện với Tô tài nhân?

Tế Vũ nhận lệnh rời đi.

Nàng đến cổng cung Vân Tụ nói với Tô tài nhân đang đợi bên ngoài.

“Người về đi, Quý phi nương nương đang bận, không có thời gian gặp người.”

Tô tài nhân nghe vậy rất thất vọng, nhưng nàng không bỏ cuộc, nhất quyết ở lại đây chờ Quý phi nương nương.

Nàng biết Quý phi sắp đến cung Vị Ương, chỉ cần nàng đứng đợi ở đây, nhất định có thể đợi được Quý phi.

Tế Vũ cố khuyên nhưng nàng không nghe, chỉ đành mặc nàng.

Một lúc sau, Quý phi được cung nữ dìu chậm rãi bước ra khỏi cung Vân Tụ, đi đến xe ngựa đậu bên đường.

“Quý phi nương nương!”

Tiêu Hề Hề vô thức dừng bước khi nghe thấy ai đó gọi mình.

Tô tài nhân và cung nữ bước vội đến chỗ nàng, cung kính hành lễ.

“Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương!”

Tiêu Hề Hề hơi kinh ngạc "Sao cô còn ở đây?"

Tô tài nhân cong đôi môi đỏ mọng, cười tươi như hoa "Hôm nay là ngày trọng đại của người, thần thiếp muốn đích thân tới chúc mừng người, lát nữa người đến cung Vị Ương, ở đó có quá nhiều người, thần thiếp chỉ sợ không có cơ hội nói chuyện với người."

Tiêu Hề Hề "Cho nên cô cố ý chờ ở đây chỉ vì muốn đích thân nói chúc mừng bổn cung?"

Tô tài nhân cúi đầu, nét mặt hơi ngượng ngùng "Đúng vậy."

Tiêu Hề Hề mỉm cười "Cảm ơn lòng tốt của cô."

Bảo Cầm nhắc nhở "Thời gian không còn sớm, nếu Tô tài nhân không còn chuyện gì khác thì mời tránh đường."

Tô tài nhân kéo cung nữ sang một bên.

Tiêu Hề Hề đi ngang qua bọn họ.

Lúc hai bên lướt qua, một cơn gió thổi tới.

Vạt áo của Tiêu Hề Hề nhẹ đung đưa trong gió, những tua vàng trên đầu va chạm với nhau tạo ra âm thanh khe khẽ.

Mũi của Tô tài nhân hít hít, đột nhiên hét lớn.

"Quý phi nương nương xin dừng bước!"

Tiêu Hề Hề lại phải dừng bước, khó hiểu nhìn Tô tài nhân.

Tô tài nhân tiến lên hai bước, đến gần Quý phi hít một hơi thật sâu.

Bảo Cầm lập tức cảnh giác "Tô tài nhân đang làm gì vậy?"

Tô tài nhân ngẩng đầu, nghiêm túc nói "Quý phi nương nương, trên người của người hình như có mùi hoa Di."

Tiêu Hề Hề "Hoa Di?"

Tô tài nhân "Đó là một nguyên liệu dùng để điều hương, cũng có thể dùng làm thuốc, nhưng nếu nghiền nó với mầm ngũ cốc thành bột trộn lại với nhau, tiếp xúc trực tiếp với da sẽ gây ngứa khắp người, nếu không kịp thời chữa trị còn gây loét da mưng mủ."

Nghe vậy, Bảo Cầm và nhóm người Tế Vũ vô cùng hoảng sợ.

Nét mặt Tiêu Hề Hề cũng hơi thay đổi.

Nàng giơ tay phải, đưa ống tay áo lên mũi ngửi kỹ, ngoài mùi hương bình thường thì nàng không ngửi được mùi nào khác.

Tô tài nhân thấy nàng nghi ngờ, chủ động giải thích.

"Thuốc bột này vốn màu vàng nhạt, nhưng chỉ cần tiếp xúc trực tiếp với không khí, nó sẽ dần hòa tan, trở nên không màu. Mùi cũng cực kỳ nhạt, người thường sẽ không thể ngửi thấy. Vì thần thiếp từng vô tình tiếp xúc với loại thuốc bột này, cộng thêm mũi của thần thiếp nhạy hơn người thường nên mới phát hiện điểm khác lạ trên người của Quý phi."

Lúc này, giọng điệu của nàng có hơi gấp gáp.

"Nhân lúc thuốc vẫn chưa phát tác, người mau chóng thay bộ lễ phục này đi."

Chương 721: Lễ sắc phong

Tiêu Hề Hề hỏi "Nếu bổn cung thay bộ lễ phục này, lát nữa làm sao tham gia lễ sắc phong?"

Lấy một bộ y phục khác để thay cho bộ lễ phục này là chuyện không thể nào.

Tô tài nhân siết chặt khăn tay, cau mày nói "Vậy phải làm sao?"

Tế Vũ lo lắng nói "Hay là bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng, để Hoàng thượng làm chủ?"

Tiêu Hề Hề nói "Không cần thiết."

Tế Vũ "Nhưng lễ phục của người đã bị người ta động tay …"

Tiêu Hề Hề bình tĩnh nói "Không sao, bổn cung là Quý phi do Hoàng thượng sắc phong, có chân long của Hoàng thượng phù hộ, không tà ma nào có thể hại bổn cung."

Lời nàng nói quá hùng hồn thẳng thắn, khiến Tế Vũ không biết phải trả lời thế nào.

Tô tài nhân cũng kinh ngạc.

Người bình thường gặp tình huống này nhất định sẽ hoảng sợ tức giận, nhưng Quý phi chẳng những không hoảng sợ mà còn bình tĩnh ung dung.

Lẽ nào đây là do có cốt cách Quý phi nên mới trở thành Quý phi ư?

Tiêu Hề Hề nói với Thanh Tùng.

“Ngươi cầm lệnh bài của ta đến Thái y viện tìm Phương thái y, bảo y khám cho hai tiểu cung nữ vừa hầu hạ bổn cung thay y phục.”

Tuy nàng không sợ độc, nhưng cung nữ hầu hạ nàng thay lễ phục chỉ là người bình thường.

Thanh Tùng giơ hai tay nhận lệnh bài, chạy nhanh đến Thái y viện.

Tiêu Hề Hề không để ý ánh mắt khó hiểu của người khác, bình tĩnh ngồi vào xe.

Tế Vũ vội vàng đuổi theo.

Đội nghi trượng của Quý phi chậm rãi đi về phía cung Vị Ương.

Tô tài nhân đứng đó nhìn xe ngựa của Quý phi đi xa, trong lòng vẫn khó hiểu không lý giải được.

Cung nữ Chỉ Diên nhỏ giọng hỏi.

“Quý phi nương nương biết lễ phục có vấn đề, sao lại không thay? Quý phi không sợ xảy ra chuyện sao?”

Tô tài nhân lắc đầu “Ta cũng không biết.”

Tâm tư của Quý phi còn khó nắm bắt hơn nàng tưởng tượng.

Chỉ Diên “Vậy chúng ta có đến cung Vị Ương xem lễ sắc phong không?”

Tô tài nhân “Đương nhiên phải đi.”

Địa vị của nàng chưa đủ tư cách ngồi xe ngựa hay kiệu, chỉ đành đi bộ đến cung Vị Ương

Thấy cung Vị Ương ngày càng gần, Tế Vũ càng lo lắng, không ngừng quay đầu nhìn Quý phi, sợ Quý phi bị thuốc bột làm hại.

Nhưng Quý phi lại ngồi vững vàng, chưa từng có biểu hiện gì khác lạ.

Bảo Cầm thấy tâm trạng của Tế Vũ không ổn nên nhỏ giọng an ủi.

"Không sao, đừng lo quá."

Tế Vũ nhỏ giọng nói "Sao muội không lo cho được? Lễ phục bị người khác động tay, thân thể Quý phi nương nương quý trọng, chắc chắn không chịu được sự giày vò của thuốc bột, muội thấy tốt hơn hết nên gọi một thái y đến khám cho Quý phi nương nương."

Tuy lễ sắc phong quan trọng nhưng cũng không quan trọng bằng sức khỏe của Quý phi!

Bảo Cầm biết Quý phi có thể chất đặc biệt, thuốc độc thông thường không có tác dụng với nàng, cho nên không cần làm ầm lên.

Nhưng chuyện này không thể nói với Tế Vũ.

Dù sao Tế Vũ vào cung Vân Tụ chưa lâu, phải quan sát nàng một thời gian, xác định nàng đáng tin mới nói chuyện này cho nàng biết.

Lúc này Bảo Cầm chỉ cười "Tự Quý phi biết tính toán, chúng ta chỉ cần an tâm đi theo nương nương là được, những chuyện khác không cần lo."

Tế Vũ không ngốc, ngược lại rất thông minh.

Từ phản ứng của Bảo Cầm, nàng có thể đoán được Bảo Cầm hẳn là biết chuyện gì đó, nhưng Bảo Cầm lại không nói gì, có lẽ vì chưa tiện nói cho nàng biết nên nàng không thể nói thêm

gì nữa.

Trong chính điện của cung Vị Ương, mọi thứ đã sẵn sàng, quan khách đều đang mong chờ.

Quan khách rất nhiều, nhưng đều là nữ quyến.

Các nàng đang nhỏ giọng bàn luận chuyện của Quý phi.

Anh vương phi Bộ Sanh Yên vừa uống trà vừa nghe các vương phi khác tám chuyện.

“Nghe nói vị Quý phi này xinh đẹp như tiên, Hoàng thượng yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên, sẵn sàng đổi ba mươi ngàn tinh binh để nàng vào cung.”

“Ta thật sự không tưởng tượng được, Quý phi xinh đẹp đến mức độ nào mà có thể khiến Hoàng thượng yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên.”

“Đợi lát nữa nhìn thấy không phải sẽ biết ư?”

……

Bộ Sanh Yên thầm nghĩ, Hoàng đế thích vị Quý phi này có lẽ là thật, nhưng yêu từ cái nhìn đầu tiên thì chưa chắc.

Nhớ đến dung mạo có hơi giống Tiêu trắc phi của Quý phi, trong lòng Bộ Sanh Yên thấy phức tạp.

Nàng vốn tưởng Hoàng đế và Tiêu trắc phi cùng nhau trải qua bao nhiêu sóng gió, tình cảm của họ phải như chim liền cánh, cây liền cành, không dễ thay lòng đổi dạ, nhưng nào ngờ mới qua một năm, Hoàng đế lại động lòng với nữ nhân có dung mạo giống Tiêu trắc phi.

Tình cảm sâu đậm đó như thể chỉ là trò cười dễ dàng bị vạch trần.

Bên ngoài điện vang lên tiếng thông báo.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Mọi người đồng loạt đứng dậy tiếp giá.

Hôm nay Hoàng đế đội long quán trên đầu, mặc cẩm bào cổ chéo xanh nhạt, eo thắt đai vàng, khoác áo ngoài tay rộng màu đỏ thêu hình rồng mây cát tường bằng chỉ vàng trên tay áo.

Nét mặt hắn lạnh lùng, khí chất thanh tao cao quý, dù mặc màu sắc sặc sỡ nhưng hắn vẫn xa như trăng sáng trên trời, vượt quá tầm với của người khác.

Sau hắn không lâu, Thái hoàng thái hậu cũng đến.

Mọi người lại đồng loạt đứng dậy hành lễ.

Giờ lành tới, lễ sắc phong chính thức bắt đầu.

Tiêu Hề Hề mặc lễ phục hoa lệ chậm rãi bước vào chính điện trong tiếng chuông vang, vạt váy lông công phía sau kéo dài trên sàn cẩm thạch trắng, hoa quán mạ vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đôi môi đỏ mọng kiều diễm, làn da trắng như tuyết, đôi mắt đen lấp lánh khiến nhiều người có mặt vô cùng kinh ngạc.

Khi nàng đến giữa chính điện đứng yên, quan viên Lễ bộ bắt đầu xướng.

Xướng toàn là những lời khen ngợi, hơn nữa còn rất dài.

Trong lúc mọi người đang tập trung vào Quý phi, Bảo Cầm và Tế Vũ lặng lẽ từ cửa bên lẻn vào chính điện, đứng sát vào tường, ánh mắt quét qua từng khuôn mặt của các phi tần có mặt.

Quý phi là công chúa Nam Nguyệt, không có người thân hay bạn bè ở thành Thịnh Kinh, đương nhiên không có kẻ thù.

Chỉ có ở hậu cung, những phi tần này mới ngứa mắt nàng.

Suy cho cùng, ai cũng là phi tần, có cùng mục tiêu tranh sủng, có xung đột lợi ích.

Nói không chừng kẻ lén động tay với lễ phục của Quý phi đang ẩn náu trong các phi tần này.

Bảo Cầm và Tế Vũ quan sát phản ứng của các phi tần, rồi suy đoán ai có hiềm nghi nhất.

Quan viên Lễ bộ xướng xong, Hoàng đế đứng dậy, vững vàng bước xuống bậc ngọc.

Thường công công bưng khay đi tới.

Hoàng đế cầm bảo quyển và con dấu tượng trưng cho thân phận của Quý phi trên khay đưa vào tay Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhận bằng hai tay, khấu tạ hoàng ân.

Các quan khách cũng cùng nhau đứng dậy, khom người chúc mừng Quý phi nương nương và Hoàng đế.

Gần đó có một sử quan đặc biệt ghi lại cảnh tượng vào sử sách của vương triều Đại Thịnh.

Lạc Thanh Hàn muốn đỡ nàng dậy, nhưng tay hắn chưa kịp chạm vào cánh tay nàng thì nàng đã đứng dậy trước.

Nàng nhìn Bảo Cầm đang đứng cách đó không xa.

Bảo Cầm hiểu ý, bước nhanh tới nhận hộp gấm chứa bảo quyển và con dấu từ tay Quý phi.

Lạc Thanh Hàn muốn nắm tay Hề Hề.

Tiêu Hề Hề giả vờ chỉnh tay áo, vừa vặn tránh khỏi bàn tay đưa ra của Lạc Thanh Hàn.

Hai lần né tránh liên tiếp khiến Lạc Thanh Hàn xác nhận nàng đang cố tình tránh hắn.

Hắn hơi cau mày, muốn hỏi nàng sao vậy?

Nhưng bây giờ xung quanh toàn là khách, nhiều cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào hai người, quả thật không phải là lúc để nói chuyện.

Chương 722: Nàng buông nàng ta ra!

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh liếc nàng một cái, sau đó xoay người đi về phía chủ tọa.

Đi được hai bước, hắn phát hiện Hề Hề không đi theo.

Hắn dừng lại quay đầu nhìn nàng, cau mày chặt hơn.

Vài quan khách nhạy bén nhận thấy khác thường giữa Hoàng đế và Quý phi, trong đầu tức thì xuất hiện nhiều suy đoán.

Sao Hoàng đế lại cau mày với Quý phi?

Sao Quý phi không nói gì?

Lẽ nào hai người cãi nhau à?

Dưới những ánh mắt không ngừng thay đổi của mọi người, Hoàng đế thu hồi ánh mắt, nét mặt vô cảm ngồi xuống chủ tọa.

Tiêu Hề Hề hành lễ với Hoàng đế, sau đó đi đến chỗ của mình ngồi xuống.

Chiếc bàn này chỉ thuộc về một mình nàng.

Vừa hay hợp với ý nàng.

Nếu nàng ngồi một mình thì không cần lo thuốc bột trên lễ phục dính vào người khác.

Lạc Thanh Hàn nhìn Hề Hề, buồn bực trong lòng.

Rõ ràng hôm nay là một ngày tốt, vốn nên vui vẻ mới đúng,

nhưng hiện giờ hắn không hề thấy vui chút nào.

Trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ —

Rốt cuộc nàng sao vậy? Sao lại tránh hắn?

Kế đó là đến phần ăn tiệc, cũng là phần mà Tiêu Hề Hề thích nhất.

Những món ngon lần lượt được bưng lên bàn, các vũ cơ bước vào chính điện theo tiếng nhạc, bắt đầu uyển chuyển nhảy múa.

Tiêu Hề Hề đội hoa quán quá nặng, nàng không thể cúi đầu, không tiện nhúc nhích, may là có Bảo Cầm và Tế Vũ ở cạnh hầu hạ.

Hai người gắp thức ăn vào bát của nàng.

Nàng chỉ cần cầm thìa múc rồi ăn.

Nếu không phải để ý tới thân phận Quý phi, nàng đã bảo người ta trực tiếp đút thức ăn vào miệng.

Nàng ăn uống vui vẻ, nhưng Hoàng đế lại không ăn miếng nào.

Hắn thật sự không có khẩu vị.

Thái hoàng thái hậu thấy hắn khác thường nên chủ động hỏi.

“Hoàng đế sao lại không ăn? Lẽ nào vì mấy món này không hợp khẩu vị của người sao?”

Vài phi tần ở gần lần lượt nhìn Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn không muốn gây rối, thuận miệng đáp “Không có.”

Hắn cầm ly rượu nhấp một ngụm, sắc mặt vô cảm.

Lao phi nhẹ nhàng khuyên "Bụng đói uống rượu không tốt cho sức khỏe, hay là bệ hạ ăn chút canh trước đi?"

Nàng vừa nói vừa nháy mắt với Thường công công đang đứng cạnh Hoàng đế, ra hiệu cho Thường công công bưng canh cho Hoàng đế.

Thường công công cung kính hỏi "Bệ hạ có muốn ăn canh nóng không?"

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Hề Hề ngồi phía dưới trước, thấy nàng đang ăn uống vui vẻ, cũng không thèm nhìn hắn một cái, ánh mắt hắn ngày càng u ám, lạnh lùng đáp.

"Không cần."

Thường công công không nói thêm gì, tiếp tục ra sức làm nền.

Lạc Thanh Hàn uống hết ly này tới ly khác.

Hắn thỉnh thoảng liếc nhìn Quý phi, nhưng không hề nhận được hồi đáp từ nàng.

Nữ nhân này chỉ biết ăn uống!

Thái hoàng thái hậu đã lớn tuổi, sức lực không đủ nên rời tiệc sớm.

Thường công công thấy Hoàng đế uống hết nửa bình rượu lúc nào không hay, vội nhỏ giọng khuyên.

"Bệ hạ, ngài uống nữa sẽ say đó."

Tửu lượng của Lạc Thanh Hàn khá tốt, lượng rượu này sẽ không làm hắn say, nhưng hắn thật sự không có hứng tiếp tục ngồi đây.

Dù gì yến tiệc cũng đã kết thúc, hắn có ở đây hay không cũng không quan trọng.

Thế nên Thường công công dìu hắn đến trắc điện nghỉ ngơi một lát.

Hắn vừa ngồi xuống thì Lao phi bước vào.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.”

Lạc Thanh Hàn ngước mắt nhìn nàng một cái “Chuyện gì?”

Tâm trạng của hắn bây giờ không tốt, giọng điệu cũng lạnh lùng hơn bình thường.

Lao phi nhẹ nhàng nói “Thần thiếp thấy bệ hạ không vui, lẽ nào trong lòng có tâm sự? Nếu ngài không ngại, có thể nói với thần thiếp, nói không chừng thần thiếp sẽ giúp được ngài.”

Lạc Thanh Hàn nhận trà giải rượu từ Thường công công, nhấp một ngụm rồi nhẹ giọng nói.

“Trẫm rất tốt, không cần nàng lo.”

Lao phi mím môi đỏ mọng “Bệ hạ, sao ngài lại lạnh lùng với thần thiếp như vậy? Thần thiếp đã làm sai chuyện gì sao?”

Lạc Thanh Hàn đặt tách trà xuống “Nàng đang tra hỏi trẫm?”

Lao phi vội quỳ xuống “Thần thiếp không dám.”

Nàng thận trọng liếc nhìn Hoàng đế, thấy hàng mày hắn hơi nhíu lại, sắc mặt không vui, trong lòng càng thấy bất an.

Nhưng nàng không thể bỏ cuộc, nếu bỏ lỡ cơ hội này, không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào mới được ở riêng với Hoàng đế.

Nàng đè nén bất an trong lòng, quỳ gối tiến hai bước, đưa tay nắm vạt áo của Hoàng đế, đáng thương cầu xin.

“Bệ hạ, thần thiếp biết mình trước đây đã làm chuyện không

tốt, ngài muốn phạt thần thiếp thế nào cũng được, cầu xin ngài thu hồi phong hiệu này đi.”

Đúng lúc này, Quý phi bước vào.

Tiêu Hề Hề vừa vào cửa đã thấy hình ảnh Lao phi đang kéo vạt áo Hoàng đế làm nũng.

Cả ba người đều hơi ngẩn người.

Lao phi theo bản năng nắm chặt vạt áo của Hoàng đế, người hơi nghiêng về phía Hoàng đế, nhìn từ xa giống như đang dựa vào Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn muốn vứt tay của Lao phi ra, nhưng không biết đang nghĩ gì, hắn nén lại xúc động, an tĩnh ngồi đó, đôi mắt đen dán chặt vào Tiêu Hề Hề.

“Nàng đến đây làm gì?”

Ánh mắt Tiêu Hề Hề nhìn bàn tay đang nắm vạt áo Hoàng đế của Lao phi ba giây.

Sau đó nàng sải bước vào, dừng lại trước mặt Lao phi.

Lao phi lại nghiêng về phía Hoàng đế, đôi mắt ngấn lệ đáng thương nói.

“Quý phi nương nương, thần thiếp chỉ nói mấy câu với bệ hạ mà thôi, thần thiếp không làm gì cả, cầu xin người …”

Nàng còn chưa nói xong, Quý phi đột nhiên cúi người nắm cánh tay nàng, kéo nàng dậy.

Nàng vô thức phát ra một tiếng kêu ngạc nhiên.

Sau đó nàng bị Quý phi ôm chặt.

Tiêu Hề Hề “Lao phi, cô yên tâm, bổn cung tuyệt đối tin tưởng cô, một nữ nhân trong sáng thuần khiết như cô sao có thể làm

chuyện gì với Hoàng thượng ở nơi như thế này?"

Lao phi "……"

Vị Quý phi này có phải rớt não rồi không?

Hoàng đế cũng khó hiểu khi nhìn hành động của Quý phi.

Không chỉ họ mà những người hầu ở trắc điện đều đờ người.

Quý phi thấy Lao phi lôi lôi kéo kéo với Hoàng đế, chẳng những không tức giận mà còn an ủi Lao phi?

Quan hệ giữa hai người này từ khi nào lại tốt đến vậy?

Tiêu Hề Hề buông Lao phi ra, thấy nàng nước mắt lưng tròng, liền chủ động dùng ống tay áo lau nước mắt cho nàng.

Chưa hết, Tiêu Hề Hề dùng ống tay áo chạm vào mặt nàng mấy lần, khiến da đầu Lao phi tê dại, cả người khó chịu.

Lẽ nào hôm nay Quý phi bị quỷ ám sao?!

Tiêu Hề Hề nắm tay nàng, giữ thật chặt "Đừng khóc, vừa thấy cô khóc, tim ta như vỡ vụn."

Hiện giờ Lao phi khóc cũng không được, hét cũng không được, thậm chí kỹ năng ngất xỉu tốt nhất của nàng dường như cũng vô dụng.

Nàng chỉ có thể run rẩy "Người … người đừng như vậy …"

Lạc Thanh Hàn không nhịn được ngắt lời.

"Đủ rồi!"

Quý phi và Lao phi cùng lúc nhìn hắn.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn lúc này cực kỳ xấu xí, đặc biệt là đôi mắt đen của hắn u ám đến đáng sợ.

“Nàng buông nàng ta ra!”

Chương 723: Con dao hại người

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Thần thiếp chỉ sờ chút thôi mà, đâu có làm nàng mất miếng thịt nào, bệ hạ cần gì nhỏ mọn như vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Đừng bắt trẫm nói lần thứ hai."

Tiêu Hề Hề chỉ đành miễn cưỡng buông Lao phi ra.

Lao phi như được ân xá, vội lùi lại giữ khoảng cách với Quý phi.

Lúc này trong mắt Lao phi, Quý phi trước mặt còn đáng sợ hơn cả thú dữ.

Thú dữ chỉ ăn thịt người, nhưng Quý phi không chỉ ăn thịt người mà còn khiến họ ghê tởm!

Lao phi không dám ở lại đây nữa, cáo từ với Hoàng đế xong liền vội vàng bỏ chạy.

Lạc Thanh Hàn từ đầu đến cuối không hề nhìn Lao phi.

Hắn vừa vẫy tay, Thường công công lập tức dẫn các cung nữ thái giám lui ra ngoài.

Trong trắc điện chỉ còn lại Hoàng đế và Quý phi.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề.

"Rốt cuộc hôm nay nàng sao vậy?"

Tiêu Hề Hề "Nói ra có thể chàng không tin, nhưng ta bị người khác hạ độc."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi thay đổi, theo bản năng muốn gọi thái y.

Tiêu Hề Hề vội cản hắn "Đừng gọi, ta không sao, có người đã động tay vào lễ phục, độc bình thường không có tác dụng với ta."

Lạnh lùng trong mắt Lạc Thanh Hàn nhạt dần, trầm giọng hỏi "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề "Thật ra là chuyện như vầy …"

……

Lao phi trở về chính điện, ngồi vào chỗ của mình.

Nàng lấy khăn tay lau tay và mặt, trong lòng đầy sự ghê tởm với Quý phi.

Trước kia nàng chỉ nghĩ Quý phi mưu mô, bây giờ xem ra Quý phi là loại người ăn cả nam lẫn nữ, đúng là ghê tởm!

Nàng lau hai lần, thấy mu bàn tay hơi ngứa nên vô thức dùng sức lau.

Kết quả càng cọ xát càng thấy ngứa.

Chẳng mấy chốc, mu bàn tay nàng đã ửng đỏ.

Không chỉ vậy, khóe mắt và má nàng cũng bắt đầu ngứa.

Nàng nhịn không được nên đưa tay gãi, nhưng cơn ngứa không hề thuyên giảm mà càng dữ dội hơn.

Cảnh phi ngồi cùng bàn với nàng chợt hỏi.

"Mặt tỷ sao vậy? Sao lại đỏ vậy?"

Lý phi ngồi bàn bên cạnh nhìn sang, chậc lưỡi.

“Lao phi, ngươi bôi bậy thứ gì lên mặt à? Ta nói cho ngươi biết, không phải thứ gì cũng có thể bôi lên mặt đâu, có những thứ chẳng những không giúp ngươi đẹp lên mà còn khiến ngươi trông xấu đi.”

Mấy lời hả hê này quả nhiên thêm dầu vào lửa, khiến Lao phi tức giận trừng mắt.

“Có phải ngươi đang hại ta?”

Lý phi cười lạnh nói “Ta nói chứ Lao phi, dù ngươi muốn đổ tội cho ta, trước hết phải đưa ra chứng cứ xác thực, nếu không có chứng cứ mà ăn nói bậy bạ, có tin ta xé nát miệng ngươi không?”

Nàng mở miệng là một câu Lao phi, hai câu Lao phi, cố ý thọc đao vào tim người khác.

Đôi mắt Lao phi tức giận đỏ bừng.

Nếu là bình thường, nàng nhất định sẽ khẩu chiến với Lý phi.

Nhưng bây giờ mặt và tay nàng ngứa ngáy, nàng sợ mình bị người khác hãm hại, không dám ở lại đây lâu.

Nàng nén cơn giận đứng dậy vội vã bước ra ngoài.

Cung nữ Liễu Nhứ theo sát phía sau.

Lao phi đột ngột rời tiệc cũng không ảnh hưởng gì nhiều, mọi người tiếp tục ăn uống, không khí yên bình.

Ở trắc điện.

Lạc Thanh Hàn nghe Hề Hề nói rõ mọi chuyện, trong lòng cũng đã hiểu được ý đồ xấu xa của người làm chuyện đó.

Người này biết hôm nay là lễ sắc phong của Quý phi, cố ý chọn lúc này động tay vào lễ phục của Hề Hề, dù nàng có phát

giác thì cũng không làm gì được.

Vì hôm nay là ngày trọng đại của nàng, một khi làm ầm chuyện có người muốn hại nàng, đồng nghĩa vạch trần hậu cung tranh đấu trước mắt thiên hạ.

Khi đó, không chỉ nàng mà cả hoàng thất đều mất mặt.

Tiêu Hề Hề "May là ta bách độc bất xâm, nếu không ải hôm nay không biết phải làm sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ta sẽ sai người nghiêm túc điều tra chuyện này, nàng về trước đi, thay lễ phục trên người ra, sau đó để Phương thái y khám cho nàng."

Tiêu Hề Hề "Vậy yến tiệc thì thế nào? Mấy quan khách đó là đến chúc mừng ta, nếu ta về sớm thì cảm thấy không ổn lắm."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nàng là Quý phi, trên đời này nàng chỉ cần lấy lòng một mình ta, không cần quan tâm người khác thích hay không thích."

Tiêu Hề Hề đỏ mặt ôm ngực, khoa trương nói.

"Bệ hạ, sao chàng cứ sơ hở là thả thính thế? Trái tim bé nhỏ của ta sắp nổ tung rồi!"

Lạc Thanh Hàn:???

Trai thẳng Hoàng đế không hiểu lời hắn vừa nói thả thính ở chỗ nào?

Không phải hắn chỉ nói thật thôi sao?

Lúc Tiêu Hề Hề rời trắc điện, nàng bắt gặp ánh mắt lo lắng của Bảo Cầm và Tế Vũ.

Hai người đều thấy Hoàng đế không vui trong yến tiệc vừa rồi, rất sợ Hoàng đế sẽ trút giận lên Quý phi.

Tiêu Hề Hề mỉm cười ngọt ngào với họ.

“Không sao, chúng ta về thôi.”

Hiện giờ Tiêu Hề Hề đã về, Lạc Thanh Hàn đương nhiên không còn hứng thú quay lại yến tiệc.

Hắn sai người truyền lời, nói với quan khách rằng Quý phi uống say, đã về nghỉ ngơi.

Lý phi đứng lên, lười biếng nói.

“Nếu Quý phi và Hoàng thượng đi rồi, vậy ta cũng đi, các người cứ từ từ ăn.”

Diêu tiệp dư nhanh chóng đứng dậy, nói “Thần thiếp cũng ăn xong rồi, thần thiếp về cùng người.”

Lý phi khẽ gật đầu rồi bước ra ngoài.

Diêu tiệp dư heo sát phía sau.

Lý phi vừa đi, trong số người còn lại ở chính điện, người có địa vị cao nhất là Cảnh phi.

Mấy phi tần cấp thấp chủ động đến gần Cảnh phi nâng ly kính rượu, tuôn ra đủ loại lời lẽ dễ nghe.

Cảnh phi luôn mỉm cười, biểu hiện tự nhiên thoải mái.

Tô tài nhân không qua đó.

Nàng đang suy nghĩ lý do tại sao Quý phi lại rời tiệc sớm.

Vừa rồi nàng luôn thầm quan sát Quý phi, nàng thấy Quý phi ăn nhiều món nhưng không uống nhiều.

Nói Quý phi say là chuyện không thể nào.

Nếu đã không say, sao Quý phi lại đột ngột rời đi?

Có phải là do số thuốc bột đó không?

Tô tài nhân mím đôi môi đỏ mọng, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa đi đến kết luận.

Tiêu Hề Hề vừa về đến cung Vân Tụ, lập tức cởi bỏ lễ phục trên người.

Nàng sợ hại đến người khác nên không cho ai hầu hạ mình.

Sau khi Phương Vô Tửu khám cho hai tiểu cung nữ kia thì không rời đi, luôn đợi ở trong cung Vân Tụ.

Lúc này hắn bắt mạch cho Tiêu Hề Hề, hỏi thêm vài câu, cuối cùng nói.

"Muội cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng để an toàn, muội vẫn nên tắm thuốc."

Phương Vô Tửu kê một đơn thuốc, sai người bốc thuốc theo đơn, nấu một nồi nước tắm nóng hổi.

Tiêu Hề Hề cởi y phục, ngồi vào bồn tắm.

Bảo Cầm chỉ đạo các tiểu thái giám mang một chậu gỗ đặt trước mặt Phương Vô Tửu, trong chậu gỗ là bộ lễ phục hoa lệ mà Quý phi mặc tham dự lễ sắc phong hôm nay.

Màu đỏ vừa rực rỡ vừa cháy bỏng, như nắng mai chói mắt.

Từng đường chỉ thêu trên váy đều là công sức của các tú nương, nào ngờ lại biến thành con dao hại người.

Chương 724: Ta yêu bệ hạ chết đi được!

Phương Vô Tửu cẩn thận kiểm tra, cau mày nói "Quả nhiên trên lễ phục bị rắc rất nhiều thuốc buột do hoa Di và mầm ngũ cốc nghiền ra."

Bảo Cầm hỏi "Có thể tra ra nguồn gốc thuốc bột này không?"

"Hoa Di và mầm ngũ cốc không phải thứ hiếm gì, trong dược liệu ở Thái y viện cũng có hoa Di, trong ngự thiện phòng có thể tìm được mầm ngũ cốc, rất khó điều tra từ hai thứ này."

Bảo Cầm nghe vậy thấy thất vọng.

Phương Vô Tửu "Tuy hơi khó, nhưng ta sẽ về Thái y viện hỏi thử gần đây đã kê đơn có hoa Di cho những ai."

Tế Vũ bên cạnh nghe vậy vội nói.

"Nô tỳ quen thuộc với ngự thiện phòng, nô tỳ sẽ nhờ người đến ngự thiện phòng dò hỏi chuyện mầm ngũ cốc."

Bảo Cầm gật đầu "Muội đi đi."

Tế Vũ biết đây là lúc thể hiện năng lực của mình nên nàng không dám chậm trễ, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tiêu Hề Hề tắm xong, thay y phục đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, nàng nhìn thấy Chiết Chi đang quỳ dưới chân bậc thang.

Chiết Chi vừa mới khóc xong, hai mắt đỏ hoe, sắc mặt rất tệ.

Nàng cúi đầu, giọng run run.

“Là do nô tỳ sơ suất, mới làm cho người khác có cơ hội động tay vào lễ phục của nương nương, nô tỳ đáng chết, cầu xin nương nương trách phạt.”

Chiết Chi luôn phụ trách quản lý y phục của Quý phi, lễ phục cũng không ngoại lệ, từ lúc lễ phục được đưa đến cung Vân Tụ đều do Chiết Chi bảo quản, bây giờ xảy ra sơ suất lớn thế này, nàng là đại cung nữ nên không thoát khỏi trách nhiệm.

Tiêu Hề Hề “Lúc lễ phục được đưa đến cung Vân Tụ, em có kiểm tra không?”

Chiết Chi thành thật trả lời “Có, nô tỳ đã kiểm tra kỹ càng, không phát hiện vấn đề gì.”

Tiêu Hề Hề “Lúc đó em có sờ vào lễ phục không?”

Chiết Chi lắc đầu “Không có, lễ phục đó là do Trần ti chính đích thân đưa tới, Ti chính nói lễ phục vô cùng quý giá, không thể tùy tiện đụng vào, cho nên nô tỳ chỉ nhìn thôi, không dám sờ vào.”

Tiêu Hề Hề muốn hỏi tiếp, nhưng Thanh Tùng đã chạy tới.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, người của Thận Hình Ti tới, bọn họ muốn mời Chiết Chi cô nương đến Thận Hình Ti một chuyến, bọn họ có chuyện muốn hỏi Chiết Chi cô nương.”

Nghe vậy, sắc mặt Chiết Chi chợt trắng bệch như tờ giấy, trong mắt không đè nén được sợ hãi.

Trong cung có ai mà không biết Thận Hình Ti là nơi thế nào?

Những ai vào đó thì đừng nghĩ đến chuyện an toàn ra ngoài.

Người của Thận Hình Ti đến thẩm vấn nàng, rõ ràng là bọn họ đang nghi ngờ nàng.

Dù đến cuối cùng nàng có thể xóa bỏ nghi ngờ hay không, quá trình này chắc chắn sẽ vô cùng đau đớn.

Tiêu Hề Hề nhìn Chiết Chi hỏi.

“Em có bằng lòng đến Thận Hình Ti tiếp nhận thẩm vấn không?”

Cơ thể Chiết Chi sợ hãi run lên, vô thức nắm vạt váy của mình, siết chặt đến mức biến dạng.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn không do dự nói.

“Nô tỳ bằng lòng.”

Nàng cúi người khấu đầu, giọng nghẹn ngào nức nở, nhưng từng chữ nói ra rất mạnh mẽ.

“Nô tỳ không biết lần này sau khi rời đi có còn may mắn quay về hay không, nhưng nô tỳ vẫn muốn nói với Quý phi nương nương, nô tỳ vô tội, nô tỳ chưa từng có ý định hại nương nương.”

Nàng đứng dậy, lấy tay áo lau khóe mắt, sau đó hít một hơi thật sâu rồi đi theo Thanh Tùng ra ngoài.

Tiêu Hề Hề gọi Thanh Tùng lại.

“Ngươi qua đây một lát.”

Thanh Tùng chạy nhanh đến trước mặt nàng.

“Nương nương có dặn dò gì?”

Tiêu Hề Hề “Chỉ có người của Thận Hình Ti tới thôi sao?”

Thanh Tùng thành thật trả lời “Còn có Tào Nặc công công.”

Tào Nặc cũng là một trong những thái giám đắc lực bên cạnh Hoàng đế, nhưng so với Thường công công theo hầu Hoàng đế

nhiều năm thì địa vị của Tào Nặc thấp hơn một bậc.

Tiêu Hề Hề gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Đi làm việc của ngươi đi.”

“Vâng.”

Không lâu sau, xe ngựa của Hoàng đế dừng trước cổng cung Vân Tụ.

Biết Hoàng đế đến, Tiêu Hề Hề dẫn người ra ngoài nghênh đón Hoàng đế.

Lúc này nàng mặc váy dài nâu nhạt, áo ngoài tay rộng vàng nhạt, phối với khăn lụa dài xanh nhạt, trên búi tóc chỉ cài hai trâm vàng khảm bạch ngọc.

Trang phục rất đơn giản thoải mái.

Cùng với đôi mắt sáng và khuôn mặt hồng hào của nàng, tâm trạng Lạc Thanh Hàn cũng tươi sáng hơn.

Hắn bước tới nắm tay Hề Hề.

Lần này nàng không tránh nữa mà để hắn nắm lấy.

Hai người nắm tay đi vào cung Vân Tụ.

Lạc Thanh Hàn cởi kim quán trên đầu, thay thường phục rộng rãi.

Các cung nữ dâng trà bánh.

Các cung nữ biết Hoàng đế không thích sự có mặt của người ngoài khi đang ở riêng với Quý phi, bèn khôn ngoan lui ra ngoài.

Tiêu Hề Hề đang bóc quýt.

Số quýt này không phải quýt chua trồng ở hậu viện cung Vân Tụ, mà do bên ngự thiện phòng đưa tới, vỏ mỏng mọng nước, còn rất ngọt.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Thái y nói thế nào? Người nàng không sao chứ?"

Tiêu Hề Hề "Không sao, ăn ngon uống ngon, cơ thể khỏe mạnh!"

Lạc Thanh Hàn "Ta đã sai người điều tra chuyện này, ngày mai sẽ có kết quả."

Hắn dừng lại rồi nói tiếp "Nàng có nghi ngờ ai không?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không có."

Nàng đã hỏi Bảo Cầm và Tế Vũ, hai người họ cẩn thận quan sát nét mặt và phản ứng của các phi tần trong lễ sắc phong, nhưng không phát hiện manh mối nào.

Xưa nay người có thể làm ra những chuyện này không phải loại người bốc đồng, nhất định phải có khả năng che giấu rất tốt.

Trừ khi có thể ném chứng cứ vào mặt người đó, bằng không thì đừng hòng bắt người đó nhận tội.

Lạc Thanh Hàn "Đại cung nữ tên Chiết Chi bên cạnh nàng kia, nàng còn định dùng không?"

"Dùng chứ, con người em ấy rất tốt, ta dùng rất thuận tay."

Tiêu Hề Hề bẻ một múi quýt ném vào miệng.

Lạc Thanh Hàn "Nàng không sợ lần này nàng ta đến Thận Hình Ti sẽ khai ra gì sao?"

Tiêu Hề Hề "Em ấy vô tội."

Lạc Thanh Hàn "Nàng tin nàng ta đến vậy?"

Tiêu Hề Hề "Ta tin vào mắt mình, từ tướng mạo của em ấy có thể nhìn ra em ấy không phải loại người phản chủ."

Nàng nhét thêm hai múi quýt vào miệng.

Lạc Thanh Hàn "Nhưng lần này nàng ta làm không tốt, để người khác có cơ hội động tay, làm nàng suýt nữa bị hại, nàng không định truy cứu trách nhiệm?"

Tiêu Hề Hề sáp tới gần, dựa vào người hắn, cợt nhả hỏi.

"Bệ hạ sai người đưa em ấy đến Thận Hình Ti, không phải là thay thần thiếp truy cứu trách nhiệm em ấy làm việc không tốt sao?"

Nếu Hoàng đế thật sự nghi ngờ Chiết Chi, thì sẽ không cố ý phái Tào Nặc đi cùng Thận Hình Ti đến đón người, có Tào Nặc ở đó, hắn là Thận Hình Ti sẽ biết nặng nhẹ, sẽ không ra tay quá mạnh với Chiết Chi.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng cười ranh mãnh, không khỏi giơ tay lên, dùng đầu ngón tay hơi lạnh của mình lướt nhẹ dưới mắt nàng.

"Nếu không phải nàng nhất quyết muốn giữ Chiết Chi, ta cần gì phải bận tâm đến việc này."

Tiêu Hề Hề nắm tay hắn đưa lên miệng, hôn lên đầu ngón tay hắn, để lại nụ hôn có vị quýt.

"Đa tạ bệ hạ, bệ hạ thật tốt với ta, ta yêu bệ hạ chết đi được!"

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nói ra bốn chữ.

"Mồm mép láu lỉnh."

Chương 725: Nghi phạm

Hoàng đế bắt hết những người có thể từng tiếp xúc với lễ phục của Quý phi đến Thận Hình Ti, trong đó có cả Trần ti chính của Thượng Phục Ti.

Sau một đêm thẩm vấn, nghi phạm đã lộ diện.

Tào Nặc quỳ trên đất, thành thật bẩm báo.

"Lễ phục của Quý phi do hai mươi tú nương cùng nhau làm. Sau khi may xong, lễ phục được cất vào rương, không có ai động vào. Hôm sau, Trần ti chính đích thân mang lễ phục đến cung Vân Tụ. Trên đường đi, bọn họ tình cờ gặp Thiệu lương nhân. Nhưng Thiệu lương nhân chỉ nói vài câu với Trần ti chính, không hề chạm vào lễ phục. Chuyện này có vài người làm chứng, hẳn là Thiệu lương nhân không liên quan đến vụ án này. Sau khi lễ phục được đưa tới cung Vân Tụ, là do Chiết Chi nhận. Nàng nói lúc mình kiểm tra lễ phục, là do hai cung nữ mở lễ phục ra, nàng không chạm vào lễ phục. Chiết Chi cất lễ phục vào tủ rồi khóa lại, chìa khóa do nàng bảo quản. Tủ quần áo và ổ khóa cũng đã kiểm tra, không có dấu hiệu bị cạy phá. Sau khi Trần ti chính đưa lễ phục đến cung Vân Tụ thì dẫn hai cung nữ về Thượng Phục Ti. Trở về không bao lâu, hai cung nữ cảm thấy không khỏe nên xin nghỉ phép, quay về nghỉ ngơi. Đêm qua Thận Hình Ti thẩm vấn một trong hai cung nữ. Nàng thú nhận, sau khi giao lễ phục rồi về Thượng Phục Ti thì tay nàng bắt đầu đỏ ngứa. Nàng nghi ngờ mình mắc bệnh ngoài da, sợ mất việc ở Thượng Phục Ti nên cố tình giấu nhẹm chuyện này. Phương thái y đã xem qua, thật sự là triệu chứng trúng độc do thuốc bột trộn từ hoa Di và mầm ngũ cốc. Còn cung nữ kia vẫn chưa rõ tung tích, không biết đã đi đâu."

Lạc Thanh Hàn nghe xong, lạnh lùng hỏi "Cung nữ kia tên

gì?”

Tào Nặc “Nàng tên Họa Xuân.”

Lạc Thanh Hàn chợt thấy tên này nghe quen quen.

Hắn nhìn Thường công công đứng bên cạnh.

Thường công công lập tức nói “Họa Xuân từng làm việc ở điện Tiêu Phòng, là cung nữ bên cạnh Tần hoàng hậu. Cách đây không lâu, cung Vân Tụ tuyển chọn cung nữ, Họa Xuân cũng nằm trong số đó.”

Lạc Thanh Hàn lập tức nhớ ra, quả thật khi đó có cung nữ này, nàng khó chịu vì không được chọn, trực tiếp chất vấn Bảo Cầm tại sao không chọn nàng.

Khi đó, Tiêu Hề Hề nói nàng là người hẹp hòi nhỏ mọn.

Lúc đó nàng không dám phản bác, nhưng nhìn vào mắt nàng, chắc chắn rất không phục.

Tào Nặc nói tiếp “Có một y nữ ở Thái y viện thú nhận, nói là gần đây Họa Xuân bị đau bụng, y nữ bèn bốc cho nàng hai ngày thuốc, trong đó có hoa Di.”

Lạc Thanh Hàn “Nói vậy, Họa Xuân rất có khả năng là thủ phạm hạ độc trong lễ phục của Quý phi?”

Tào Nặc “Đúng vậy.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng ta mất tích bao lâu rồi?”

Tào Nặc “Đã hai ngày rồi.”

Hoàng cung nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, một người sống muốn trốn ở góc nào đó mà không bị ai phát hiện, gần như là chuyện không thể, trừ khi có người giấu nàng đi, hoặc là nàng đã chết.

Lạc Thanh Hàn báo tin này cho Tiêu Hề Hề.

“Ta đã ra lệnh cho cấm quân để ý tung tích của Họa Xuân khi đi tuần tra.”

Theo lý mà nói, cách đơn giản và hiệu quả nhất chính là lục soát các cung, nếu lục soát từng nơi, dù Họa Xuân có mọc cánh cũng khó thoát.

Nhưng như vậy quá phô trương, vì một cung nữ cỏn con thật sự không đáng.

Thái hoàng thái hậu sẽ không để mọi chuyện ầm ĩ đến mức này.

Hiện giờ chỉ có thể âm thầm tìm kiếm.

Tế Vũ cũng nói Tiêu Hề Hề biết Họa Xuân đã lén lấy đi một số mầm ngũ cốc từ người trong ngự thiện phòng, thế nên nàng đã chuẩn bị tinh thần cho kết quả này.

Nghe Lạc Thanh Hàn nói xong, nàng cũng không ngạc nhiên, chỉ hỏi.

“Có sinh thần bát tự của Họa Xuân không? Ta bói giúp nàng ta, tìm ra tung tích của nàng ta.”

Đương nhiên là có sinh thần bát tự, nhưng Lạc Thanh Hàn không muốn Hề Hề nhúng tay vào chuyện này, mỗi lần bói xong, nàng sẽ cảm thấy khó chịu do phản ứng đồng cảm.

Lạc Thanh Hàn “Ta sẽ sai người tiếp tục theo dõi chuyện này, nếu thật sự không tìm được thì sẽ để nàng ra tay.”

Tiêu Hề Hề chỉ đành nghe lời hắn.

Chiều cùng ngày, Chiết Chi được đưa về cung Vân Tụ.

Trông nàng hốc hác, sắc mặt tái nhợt, môi khô bong tróc, bước đi khập khiễng.

Nàng quỳ xuống đất, giọng khàn khàn không giống ai.

“Nô tỳ bái kiến Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề bảo nàng đứng dậy.

Lúc Chiết Chi đứng dậy, vì động tới vết thương nên khiến nàng lảo đảo vì đau, may là nàng kịp thời ổn định cơ thể mới không ngã xuống đất.

Tiêu Hề Hề không hỏi nàng gặp chuyện gì ở Thận Hình Ti, chỉ hỏi “Em bị thương ở đâu?”

Chiết Chi thành thật trả lời “Chỉ bị mấy roi sau lưng, không phải chuyện gì lớn.”

Tiêu Hề Hề gọi Bảo Cầm lấy hộp thuốc mỡ cho nàng.

“Đây là thuốc chuyên trị vết thương ngoài da, cầm lấy bôi đi, hai ngày này cẩn thận, đừng để lại sẹo.”

Chiết Chi hai tay nhận thuốc mỡ, hai mắt đỏ hoe “Đa tạ nương nương ban thưởng, nô tỳ sẽ nhớ bài học lần này, lần sau làm việc sẽ không sơ suất nữa.”

Tuy vụ hạ độc lần này không liên quan đến nàng, nhưng nếu nàng kiểm tra lễ phục cẩn thận, không đến mức khi Quý phi chuẩn bị ra ngoài mới phát hiện lễ phục có vấn đề.

Nàng phải chịu trách nhiệm về sơ suất của mình.

Vốn nàng còn tưởng sau khi ra khỏi Thận Hình Ti, Quý phi sẽ không cần nàng nữa.

Nào ngờ Quý phi lại không hề có ý đuổi nàng đi, thậm chí còn cho nàng thuốc mỡ bôi vết thương..

Quý phi nhân từ khoan dung như vậy, Chiết Chi cảm động, không có gì để báo đáp, chỉ có thể thầm thề sau này sẽ làm

việc cẩn thận hơn, đảm bảo sẽ không xảy ra sai sót nữa.

Chiết Chi trở về nơi ở của mình.

Vì nàng bị thương ở lưng nên việc bôi thuốc khó khăn, Bảo Cầm chủ động giúp nàng bôi thuốc, hỏi thăm chuyện ở Thận Hình Ti.

Vì có Tào Nặc công công đánh tiếng trước, Thận Hình Ti không quá nặng tay với Chiết Chi, chỉ quất nàng mấy roi, hỏi vài câu rồi không làm gì thêm.

Nhưng ở một nơi như Thận Hình Ti, dù không làm gì thì Chiết Chi vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi và căng thẳng.

Nàng chợt hối hận vì sao mình làm việc không cẩn thận hơn một chút.

Đột nhiên cảm thấy lo lắng băn khoăn không biết sau này mình sẽ đi đâu về đâu.

Suốt hai ngày nàng không thể chợp mắt.

Bảo Cầm thấy nàng sợ hãi, liền dùng nhẹ giọng an ủi nàng, đồng thời nhờ người pha một bát trà an thần.

Sau khi Chiết Chi uống trà an thần, tinh thần dần thoải mái hơn.

Mệt mỏi tột độ ập đến khiến nàng không chống đỡ được, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Hai ngày qua, mỗi buổi sáng Tiêu Hề Hề đều bị Lạc Thanh Hàn kéo đi luyện tập.

Lạc Thanh Hàn luyện kiếm, còn nàng chạy bộ quanh ruộng.

Hôm nay là một ngoại lệ.

Vì tối qua trời bão to nên ruộng ở hậu viện thấm nước, vừa

mềm vừa trơn trượt, đi lại rất khó khăn.

Cho nên hôm nay Tiêu Hề Hề có thể yên tâm ngủ.

Lạc Thanh Hàn thức dậy lúc bình minh như thường lệ.

Hắn ăn mặc gọn gàng, đi làm đúng giờ.

Thường công công nhắc nhở.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Triệu tướng quân tới rồi, nói có chuyện muốn cầu kiến.”

Triệu tướng quân mà Thường công công nhắc đến là Triệu Hiền.

Từ khi Lạc Thanh Hàn đăng cơ, Triệu Hiền vốn là Thống lĩnh Ngọc Lân vệ được chuyển đến cấm quân, đảm nhận vị trí Thống lĩnh cấm quân.

Thượng Khuê vốn là Phó thống lĩnh được thăng chức thành Thống lĩnh.

Còn về Tiêu Lăng Phong vốn là Thống lĩnh cấm quân được điều đến Tuần Phòng Ti, trở thành Tả tuần phòng ti, còn Hữu tuần phòng ti không ai khác chính là Anh vương Lạc Dạ Thần.

Chương 726: Sợ tội tự sát

Lạc Thanh Hàn buông bút xuống, nói "Cho vào."

Triệu Hiền cởi bội kiếm đeo bên hông đưa cho Tào Nặc đứng trước cửa, sau đó sải bước vào ngự thư phòng, quỳ một chân xuống.

"Vi thần bái kiến Hoàng thượng."

Lạc Thanh Hàn bảo hắn đứng dậy trả lời.

Triệu Hiền đứng dậy, hắn vẫn như vậy, không nói lời thừa thãi, trực tiếp nói thẳng vào chủ đề.

"Rạng sáng nay, cấm quân tìm thấy một cung nữ treo cổ trong cung Thái Ninh, sau khi kiểm tra thì xác nhận cung nữ đó chính là Họa Xuân mất tích."

Cung Thái Ninh đã lâu không có người ở, hiện giờ vẫn trống, nơi đó bình thường không có ma quỷ, dù có người chết trong đó cũng không ai biết.

Đến tối qua, cơn bão làm rách giấy cửa sổ của nhiều cung điện.

Sáng nay, điện Trung Tỉnh phái người đi kiểm kê những cung điện cần sửa chữa, đến lượt cung Thái Ninh, một thái giám nhìn qua lỗ cửa sổ thấy cung nữ treo cổ trên xà nhà, sợ quá nên hét toáng lên.

Sau khi nghe tin, cấm quân vội vàng chạy tới đá tung cửa, thả cung nữ xuống khỏi xà.

Triệu Hiền lấy một phong thư trong tay áo.

“Cấm quân đã tìm thấy di thư do Họa Xuân để lại trong cung Thái Ninh, mời bệ hạ xem qua.”

Thường công công nhận di thư, dâng lên Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn cầm phong thư xem.

Một tờ giấy văn phong lưu loát, có thể tóm tắt bằng bốn chữ —

Sợ tội tự sát.

Triệu Hiền “Thần đã mời người so sánh, đây quả thật là chữ của Họa Xuân.”

Lạc Thanh Hàn ném thư sang một bên, lạnh lùng nói.

“Giam toàn bộ người nhà của Họa Xuân vào ngục, mùa thu năm sau xử trảm.”

Hắn muốn cảnh báo đám người có ý đồ xấu xa, đừng nghĩ chết rồi là hết.

Dù bọn chúng chết thì người nhà của bọn chúng cũng không thoát được.

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Thường công công cầm di thư lên, cẩn thận hỏi “Thư này nên xử lý thế nào?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Giữ làm chứng cứ phạm tội.”

“Vâng.”

……

Để chào đón cuộc săn mùa thu sắp tới, Bảo Cầm đặc biệt yêu

cầu Thượng Phục Ti may ba bộ trang phục cưỡi ngựa thật đẹp cho Quý phi.

Loại trang phục cổ tròn tay hẹp bó eo này từ Mạc Bắc du nhập vào Đại Thịnh, hầu hết người Mặc Bắc sống nhờ vào việc chăn cừu và ngựa dọc theo nơi có đồng cỏ và nguồn nước, trang phục của họ đơn giản và dễ di chuyển, màu sắc tươi sáng là chủ yếu.

Sau khi loại trang phục này du nhập vào Đại Thịnh, dần dần lan rộng tới giới thượng lưu.

Con cháu thế gia và quý nữ danh môn sẽ mặc trang phục cưỡi ngựa này khi cưỡi ngựa bắn tên.

Trần ti chính đích thân đưa trang phục đến cung Vân Tụ, liên tục xin lỗi Quý phi.

“Chuyện lần trước là do nô tỳ sơ suất, nô tỳ đáng chết, nô tỳ bằng lòng chịu phạt, chỉ hy vọng Quý phi có thể cho nô tỳ một cơ hội chuộc tội.”

Nàng cũng từng đến Thận Hình Ti, cũng chịu không ít gian khổ, tuy vẫn giữ được chức Ti chính, nhưng tinh thần nghị lực của nàng không còn tốt như trước nữa, như thể đột nhiên già đi vài tuổi.

Tiêu Hề Hề không thích nghe mấy lời này, liền xua tay biểu thị cho qua đi.

Trần ti chính thấy Quý phi không có ý muốn phạt mình, tảng đá khổng lồ trong lòng nàng rơi xuống.

Lần này Chiết Chi kiểm tra y phục rất cẩn thận, không chỉ nhìn, sờ, còn đến gần ngửi.

Trần ti chính đứng gần đó chăm chăm nhìn, không dám nói lời nào.

Sau khi xác nhận y phục không có gì khác lạ, Chiết Chi mới

nhận y phục đó.

Trần ti chính cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chiết Chi cất y phục, đích thân tiễn Trần ti chính ra ngoài.

Chiết Chi từng là cung nữ quản sự ở Thượng Phục Ti, Trần ti chính không chỉ là cấp trên của nàng, mà còn là sư phụ của nàng. Quan hệ sư đồ của hai người rất thân thiết, dù sau khi Chiết Chi được chuyển đến cung Vân Tụ, hai người vẫn không hoàn toàn mất liên lạc, vẫn thường xuyên liên lạc với nhau.

Trần ti chính vừa đi vừa thở dài.

"Lần này may là Quý phi không xảy ra chuyện, nếu không chúng ta sẽ phải trả giá bằng mạng sống."

Chiết Chi vẫn im lặng.

Từ khi ra khỏi Thận Hình Ti, nàng trầm lặng hơn rất nhiều.

Trần ti chính thấy nàng im lặng, lại thở dài "Ta thấy Quý phi là người nhân từ khoan dung, sau này ngươi chuyên tâm đi theo nương nương, nếu may mắn có lẽ sẽ có cơ hội rời cung thành thân, không cần giống như ta …"

Nàng còn chưa nói hết nhưng Chiết Chi đã hiểu.

Trần ti chính tuy là nữ quan, địa vị cao hơn cung nữ bình thường, nhưng nàng cũng đã qua tuổi thành thân, dù sau này may mắn được xuất cung thì cũng sẽ sống một mình suốt đời.

Chiết Chi mím môi dưới, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói được.

Ngày tháng phía trước còn dài, không ai biết tương lai sẽ ra sao, hiện giờ không nên hứa hẹn quá nhiều, nếu tương lai không làm được, chẳng phải mừng hụt rồi sao?

Vì da đỏ ngứa nên gần đây Lao phi luôn ở trong cung Yên Vũ

dưỡng bệnh.

Tuy nàng không biết chuyện của Họa Xuân, nhưng cũng có thể đoán được mình bị Quý phi chơi rồi.

Nàng hận Quý phi đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lúc này, nàng lại nhận được một tin xấu.

Danh sách những người cùng Hoàng đế đến Thượng Lâm Uyển tham gia cuộc săn mùa thu đã có, nhưng tên của nàng lại không có trong danh sách!

Càng tức hơn đó là ….

Nàng không có tên thì thôi đi, nhưng lại có tên của Quý phi và Nghiêm tài nhân!

Đặc biệt là Nghiêm tài nhân, ngày thường khúm núm, còn không dám thả rắm trước mặt nàng, bây giờ Hoàng đế điểm danh Nghiêm tài nhân tham gia cuộc săn mùa thu, còn nàng bị bỏ lại trong cung.

Làm sao Lao phi có thể chấp nhận chuyện này?!

Thật ra không chỉ Lao phi, tâm trạng của Trần uyển nghi cũng rất tệ.

Nàng thường lợi dụng địa vị cao của mình cố tình làm nhục Tô tài nhân, thể hiện rõ nàng không muốn Tô tài nhân có cơ hội nổi bật.

Nhưng bây giờ Tô tài nhân được Hoàng đế điểm danh tham gia cuộc săn mùa thu.

Điều này đồng nghĩa với việc tạo cho Tô tài nhân một cơ hội lộ diện!

Chèn ép ngày thường của Trần uyển nghi chẳng những không có hiệu quả mà còn tự chôn mầm họa cho bản thân.

Một khi Tô tài nhân đắc sủng, nhất định sẽ là người đầu tiên báo thù nàng.

Trần uyển nghi vừa sợ vừa hận.

Cuộc săn mùa thua lần này có bảy phi tần đi cùng Hoàng đế, ngoài Quý phi, Nghiêm tài nhân, Tô tài nhân thì còn có Cảnh phi, Lý phi, Diêu tiệp dư và Thiệu lương nhân.

Thái hoàng thái hậu tuổi đã cao, chủ động nói bà không muốn tham gia, Hoàng đế đương nhiên chiều theo ý của bà.

Cuộc săn mùa thu kéo dài ba ngày hai đêm.

Ngày khởi hành, Tiêu Hề Hề ngồi xe ngựa đi tới cổng cung.

Lúc này trời vừa sáng, nàng còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ màng.

Phi tần các cung khác cũng lần lượt đến.

Xe ngựa của Hoàng đế đến cuối cùng.

Các phi tần lần lượt xuống xe hành lễ, giọng nói của người này còn yêu kiều hơn người kia.

Tiêu Hề Hề còn chưa tỉnh ngủ, cả người ngơ ngác mơ màng.

Nàng bị đẩy lên đầu hàng trong sự mơ hồ.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.”

Cứ tưởng hành lễ xong có thể rời đi, lại nghe thấy giọng của Hoàng đế từ trong xe ngựa truyền ra.

“Quý phi lên đây.”

Tiêu Hề Hề chỉ muốn nhanh chóng nằm xuống ngủ tiếp, nghe xong liền đạp lên bục, không chút suy nghĩ mà lên xe ngựa.

Nàng cúi người bước vào xe, rèm dày buông xuống sau lưng, che khuất ánh mắt đố kỵ của các phi tần bên ngoài.

Chương 727: Chua không chết ngươi thì ta nhận thua!

Hôm nay Lạc Thanh Hàn mặc cẩm bào cổ tròn tay hẹp xanh đậm, thắt lưng da đen khiến vòng eo vô cùng hấp dẫn.

Dù ăn mặc đơn giản nhưng vẫn khiến hắn trông nổi bật, phong thái tao nhã.

Tiêu Hề Hề lại không có ý định ngắm mỹ nam.

Nàng trực tiếp nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Thấy nàng ngủ thật, hắn đành thu hồi tầm mắt, lấy một cái gối mềm kê lên đầu nàng rồi kéo chăn đắp cho nàng.

Tham gia cuộc săn mùa thu lần này, ngoài Hoàng đế và các phi tần, còn có rất nhiều hoàng thân quốc thích, con cháu thế gia và đại thần trong triều.

Một đội ngũ hơn hai ngàn người đi qua đường Chu Tước rời thành, hướng đến Thượng Lâm Uyển.

Trong Thượng Lâm Uyển có một tòa hành cung.

Hành cung nằm giữa núi sông, không khí trong lành, môi trường yên tĩnh, là nơi lý tưởng để tránh nắng nóng mùa hè, tận hưởng không khí mát mẻ, dạo chơi ngắm cảnh.

Đoàn xe dừng lại gần hành cung.

Các thái giám cung nữ phụ trách trông coi hành cung đã chuẩn

bị sẵn sàng mọi thứ.

Tiêu Hề Hề theo Hoàng đế xuống xe ngựa.

Lúc này, một thái giám quản sự đến chỗ Thường công công nói vài câu.

Sau đó Thường công công bước tới trước mặt Hoàng đế và Quý phi, cung kính nói.

“Thưa Hoàng thượng, Quý phi nương nương, nên sắp xếp phòng như thế nào?”

Bình thường những chuyện này đều do Hoàng hậu sắp xếp, nhưng hiện giờ không có Hoàng hậu, ở đây phi tần có địa vị cao nhất chính là Quý phi, cho nên thái giám quản sự chỉ có thể đến xin ý kiến của Quý phi.

Tiêu Hề Hề sợ nhất mấy chuyện vụn vặt này, vội vàng đỡ trán, giả vờ chóng mặt.

“Bổn cung ngồi xe ngựa hơi lâu, cảm thấy chóng mặt, bổn cung không biết gì hết.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Hẳn là hành cung đã sắp xếp xong, cứ làm theo sắp xếp của bọn họ, có vấn đề gì thì bẩm báo sau.”

Hắn dừng lại, bổ sung thêm.

“Quý phi ở cùng trẫm.”

Thường công công “Nô tài đã hiểu.”

Hắn truyền đạt ý của Hoàng đế cho thái giám quản sự.

Quả nhiên, thái giám quản sự đã chuẩn bị trước, lập tức bắt tay vào việc, sắp xếp các quý nhân vào các phòng khác nhau tùy theo địa vị của họ.

Chỉ có chỗ của Cảnh phi và Lý phi xảy ra một chút vấn đề.

Nơi ở lớn nhất trong hành cung đương nhiên là điện Phi Khuyết nằm trung tâm, tiếp theo là Điệp Thúy Các.

Ban đầu Điệp Thúy Các là dành cho Quý phi, nhưng Quý phi đã chuyển đến ở cùng Hoàng đế nên Điệp Thúy Các trống người.

Dưới Quý phi, thì Cảnh phi và Lý phi có địa vị cao nhất.

Thái giám quản sự không biết nên sắp xếp vị nương nương nào vào Điệp Thúy Các nên nghĩ ra một cách ngu ngốc.

Hắn đi hỏi Cảnh phi và Lý phi, xem thử ai muốn ở Điệp Thúy Các?

Kết quả cả hai người đều muốn.

Tình huống rơi vào bế tắc, cả hai không ai nhượng bộ.

Thái giám quản sự không dám đắc tội với ai, bị kẹt ở giữa không biết làm sao, cuối cùng chỉ đành khóc lóc cầu xin ý kiến của Hoàng đế và Quý phi.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đang uống trà nghỉ ngơi, Tiêu Hề Hề nghe xong bèn nói.

“Vậy để bọn họ thi đi, ai thắng sẽ ở Điệp Thúy Các.”

Thái giám quản sự sửng sốt “Thi? Thi gì?”

Tiêu Hề Hề nói với Bảo Cầm.

“Mang quýt của chúng ta tới đây.”

Gần đây, quýt trồng ở hậu viện cung Vân Tụ đã chín, không ăn sẽ hư, Tiêu Hề Hề không muốn lãng phí nên đã hái hết quýt, định làm mứt quýt.

Lần này ra ngoài, nàng sai người mang theo một giỏ quýt đến Thượng Lâm Uyển.

Bảo Cầm lấy ra sáu quả quýt đặt lên khay.

Tiêu Hề Hề chỉ vào số quýt, nói với thái giám quản sự.

“Ngươi mang số quýt này cho Cảnh phi và Lý phi, bảo các nàng thi ăn quýt, ai có thể ăn hết số quýt trên khay trước thì sẽ được ở Điệp Thúy Các.”

Thái giám quản sự không biết quýt chua trong cung Vân Tụ lợi hại đến mức nào.

Hắn nghe Quý phi nói mà không hiểu gì, nhưng cũng không dám hỏi thêm nên cầm khay trái cây nhanh chóng rời đi.

Ở cửa Điệp Thúy Các, Cảnh phi và Lý phi vẫn đang đối mặt nhau, hai người cứ nhìn chằm chằm, gần như trợn mắt.

Đằng sau các nàng là những người ủng hộ.

Thoạt nhìn khí thế khá đáng sợ.

Thái giám quản sự vội bưng khay trái cây chạy tới, thở hổn hển nói.

“Hai vị nương nương đừng nóng vội, nghe nô tài nói một lời, Quý phi nương nương lệnh nô tài mang ban thưởng tới.”

Hắn vừa nói vừa đưa khay trái cây về phía trước.

“Số quýt này là Quý phi nương nương cố ý bảo nô tài mang đến cho hai vị nương nương nếm thử, Quý phi nương nương còn nói, ai ăn hết số quýt này trước sẽ có thể vào ở Điệp Thúy Các.”

Lúc Cảnh phi và Lý phi thấy số quýt đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

Trải nghiệm ăn quýt lần trước ở cung Vân Tụ là chuyện mà Cảnh phi không bao giờ quên.

Bây giờ nàng vừa thấy số quýt này, tức thì nhớ đến vị chua có thể bay mất hồn, da đầu nàng bất giác thấy tê dại.

Mặc dù Lý phi chưa từng ăn quýt của cung Vân Tụ nhưng đã nghe đến danh tiếng của nó.

Nói thế nào thì Cảnh phi cũng không muốn ăn quýt chua chết người này nữa.

Nàng không do dự lùi một bước.

"Nếu Lý phi tỷ tỷ thích Điệp Thúy Các như vậy thì mời Lý phi tỷ tỷ thử số quýt này đi."

Chua không chết ngươi thì ta nhận thua!

Lý phi kéo tay áo, trịnh trọng nói "Bổn cung đột nhiên phát hiện vị trí của Điệp Thúy Các không tốt lắm, bổn cung vẫn nên ở nơi khác thì hơn, Điệp Thúy Các và số quýt đó đều thuộc về Cảnh phi muội muội, hy vọng Cảnh phi muội muội từ từ thưởng thức."

Nói xong nàng nhanh chóng cùng mọi người bỏ chạy.

Thái giám quản sự đưa khay trái cây cho Cảnh phi, ánh mắt đầy hy vọng "Cảnh phi nương nương mời nếm thử, đừng phụ lòng tốt của Quý phi nương nương."

Cảnh phi "Đa tạ lòng tốt của Quý phi nương nương, nhưng bổn cung thích ở nơi khác hơn, chỗ ở mà các ngươi sắp xếp cho bổn cung trước đó rất tốt, vị trí thuận tiện, nhiều ánh sáng, không gian rộng rãi, bổn cung vẫn nên ở đó thì hơn."

Một dấu chấm hỏi xuất hiện trên đầu thái giám quản sự.

Hai vị nương nương này sao vậy?

Không phải chỉ ăn mấy quả quýt thôi sao?

Sao giống như đang đòi mạng hai người vậy?

Cần phải sợ đến mức đó không!

Tuy khó hiểu nhưng thái giám quản sự vẫn rất vui vẻ khi có thể giải quyết mâu thuẫn giữa hai vị nương nương, tránh được rất nhiều phiền phức.

Sau khi sắp xếp nơi ở cho Cảnh phi và Lý phi, hắn mang số quýt về cho Quý phi, đồng thời kể lại phản ứng của Cảnh phi và Lý phi.

Tiêu Hề Hề sau khi nghe xong khá thất vọng.

“Bổn cung không dễ gì mới tặng được quýt, sao không ai ăn chứ?”

Bảo Cầm không muốn thấy Quý phi thất vọng nên vội vàng nảy ra ý tưởng.

“Nô tỳ có thể dùng số quýt đó nấu canh cá chua, mùi vị cũng rất ngon.”

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên “Cách hay!”

Trong Thượng Lâm Uyển có một hồ nước có rất nhiều cá tôm.

Cấm quân vớt một con cá lớn đưa vào phòng bếp, Bảo Cầm tự mình xuống bếp, chẳng mấy chốc cho ra lò món canh cá chua nóng hổi.

Món này rất k.ích thích khẩu vị, không chỉ Tiêu Hề Hề mà Lạc Thanh Hàn cũng cảm thấy ngon, thậm chí buổi trưa hôm nay hai người đều ăn nhiều hơn bình thường.

Chương 728: Lịch sử luôn giống nhau đến bất ngờ

Buổi chiều, mọi người hẹn nhau chơi mã cầu.

Vì Hoàng đế cũng có mặt, mọi người muốn nhân cơ hội thể hiện bản thân, nên có người đề nghị đấu mã cầu.

Đề nghị này lập tức được mọi người tán thành.

Mã cầu là một trò giải trí rất phổ biến trong giới quý tộc Đại Thịnh, phàm là người xuất thân thế gia đều sẽ biết chơi mã cầu.

Cả Lệ Khinh Ngôn xuất thân nghèo khó, cũng dành thời gian học chơi mã cầu sau khi vào triều, tuy kỹ năng chỉ ở mức trung bình nhưng vẫn có thể theo kịp nhịp điệu của mọi người.

Mọi người nhanh chóng chia đội.

Đội trưởng đội đỏ là Anh vương Lạc Dạ Thần, còn đội trưởng đội xanh là Tĩnh vương Lạc Diên Chi.

Lạc Diên Chi vốn là Ngũ hoàng tử, sau khi Thái tử đăng cơ, Lạc Diên Chi được phong làm Tĩnh vương, hiện sống trong Thịnh Kinh, giữ chức danh ngự tiền Trung lang tướng không thực quyền.

Lạc Diên Chi có đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp, khi cười khóe mắt hơi cong, dáng vẻ phong lưu phóng khoáng, nhìn rất mê người.

Vì y có ngoại hình nổi bật còn là người thích vui vẻ nên rất có tiếng trong thành Thịnh Kinh, thậm chí còn có biệt danh là

Huy Nguyệt công tử.

Y cưỡi ngựa trắng, một tay cầm cương, một tay cầm gậy, dáng người cao ráo, đôi chân thon dài, đôi mắt hoa đào mang theo ý cười.

“Đại hoàng huynh, đã lâu rồi không chơi mã cầu với huynh, bây giờ nghĩ lại thấy nhớ ghê, ta nhớ trước đây lúc nào huynh chơi mã cầu cũng làm đội trưởng, nhưng lần nào đội mà huynh dẫn dắt cũng sẽ thua.”

Lạc Dạ Thần bị vạch trần chuyện cũ nơi đông người, thẹn quá hóa giận hừ lạnh một tiếng.

“Đó là vì ta nhường các đệ, ai bảo ta là huynh trưởng cơ chứ, đương nhiên phải nhường các đệ đệ rồi.”

Lạc Diên Chi cười tươi hơn “Vậy hôm nay Đại hoàng huynh đừng nhường nữa, huynh đệ chúng ta công bằng đấu một trận.”

Lạc Dạ Thần hét lên “Đấu thì đấu! Lát nữa thua thì đừng có khóc!”

Trận đấu còn chưa bắt đầu, mùi thuốc súng đã tràn ngập không khí.

Người bên ngoài theo dõi phấn khích reo hò, hét lớn.

“Chỉ đấu thôi thì không vui, phải có thưởng mới được!”

Lạc Diên Chi nhìn theo hướng phát ra tiếng, thấy người nói là quận chúa Kiêu Dương nên mỉm cười với nàng.

“Mọi người muốn thưởng gì?”

Quận chúa Kiêu Dương là con gái của Trưởng công chúa Hoa An, năm nay vừa tròn mười sáu, được cưng chiều từ nhỏ, là con cưng của trời, tính tình hoạt bát và cũng gan hơn những quý nữ bình thường.

Nàng bị nụ cười của Tĩnh vương mê hoặc ngẩn người, cuối cùng, người bạn bên cạnh kéo một cái, nàng mới định thần lại, mặt đỏ bừng nói lớn.

“Nếu ai thua, phải biểu diễn một tiết mục trong yến tiệc tối nay!”

Lạc Diên Chi nói được.

Lạc Dạ Thần đương nhiên không thể để đối phương coi thường mình, lập tức lớn tiếng nói không vấn đề.

Khi trận đấu bắt đầu, cả hai đội bắt đầu chạy, tranh bóng quyết liệt.

Trên khán đài có rất nhiều khán giả.

Hoàng đế và Quý phi cũng ngồi trong số đó, chiếm vị trí xem tốt nhất trên khán đài.

Tiêu Hề Hề vừa cắn hạt dưa vừa nhìn các anh đẹp trai chơi mã cầu, khẽ lẩm bẩm.

“Ta phát hiện lịch sử luôn giống nhau đến bất ngờ.”

Lạc Thanh Hàn “Hả?”

Tiêu Hề Hề nhổ vỏ hạt dưa trong miệng “Một năm trước Anh vương là kẻ ngốc, một năm sau Anh vương vẫn là kẻ ngốc.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Nhiều khán giả đang đoán xem ai giành chiến thắng trong trận mã cầu này.

Quận chúa Kiêu Dương không ngần ngại ủng hộ Tĩnh vương giành chiến thắng vì nụ cười của y quá mê người.

Lúc này Cảnh phi đột nhiên quay đầu cười hỏi.

“Hoàng thượng nghĩ ai sẽ thắng trận này?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời mà hỏi Tiêu Hề Hề.

“Nàng nghĩ sao?”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp hi vọng Tĩnh vương thắng.”

Lạc Thanh Hàn hơi ngạc nhiên “Tại sao?”

Hắn nghĩ nàng sẽ ủng hộ Lạc Dạ Thần thắng.

Tiêu Hề Hề cười khúc khích “Vì Tĩnh vương thắng thì Anh vương phải biểu diễn tiết mục, thần thiếp rất mong chờ màn biểu diễn của ngài ấy.”

Lạc Thanh Hàn mỉm cười.

Cảnh phi không khỏi ngẩn người khi lần đầu tiên thấy Hoàng đế cười.

Nhưng nụ cười chỉ thoáng qua.

Nàng còn chưa kịp nhìn kỹ, nụ cười trên mặt Hoàng đế đã biến mất, trở lại vẻ lãnh đạm vô cảm.

Cảnh phi bất giác siết chặt khăn tay.

Thật ra nàng không quan tâm Hoàng đế thích ai, dù sao từ ngày vào cung nàng đã chuẩn bị tâm lý, cả đời nàng sẽ không bao giờ có được tình yêu.

Điều nàng thật sự muốn là quyền lực và địa vị.

Nàng muốn làm Hoàng hậu, sinh được hoàng tử, trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.

Nhưng điều kiện tiên quyết để có được tất cả những điều này là phải được Hoàng đế sủng ái.

Vì chỉ khi đắc sủng, nàng mới sinh được hoàng tử, mới có tư cách tranh đoạt vị trí Hoàng hậu.

Nhưng bây giờ.

Hoàng đế đã dành hết tình yêu của mình cho Quý phi.

Nàng chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn, một chút sủng ái cũng không có.

Lúc này, Quý phi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cảnh phi.

Cảnh phi tự dưng chạm vào ánh mắt nàng, làm tim đập thình thịch, biểu cảm trên mặt gần như đông cứng.

Một lúc sau, nàng mới nhận ra, Quý phi không nhìn mình mà nhìn người phía sau.

Cảnh phi tò mò nhìn theo ánh mắt của Quý phi, thấy hai huynh muội ngồi cách đó không xa, là đích trưởng tử Tiêu Khải Minh và đích thứ nữ Tiêu Tri Lam của phủ Trung Võ tướng quân.

Tiêu Khải Minh và Tiêu Tri Lam hiển nhiên đang nhìn chằm chằm Quý phi.

Hai huynh muội cùng phụ thân đến tham gia cuộc săn mùa thu, phụ thân còn việc phải làm đã rời đi, để lại hai huynh muội ngồi trên khán đài.

Từ khi Tiêu Khải Minh và Tiêu Tri Lam đến Thượng Lâm Uyển, thì nghe người ta nói dung mạo của Quý phi có hơi giống Tiêu trắc phi, chính vì có hơi giống nên Quý phi mới được Hoàng đế sủng ái.

Vì vậy, sau khi Quý phi xuất hiện, Tiêu Khải Minh và Tiêu Tri Lam vẫn luôn nhìn chằm chằm nàng.

Dù không muốn thừa nhận nhưng dung mạo của Quý phi quả thật có vài phần giống tỷ tỷ của bọn họ.

Sau khi quan sát cẩn thận có thể nhận thấy hai người không chỉ giống dung mạo mà cách cư xử nói năng cũng rất giống.

Chẳng trách Hoàng đế lại yêu nàng, nhất định đã nhìn thấy bóng dáng Tiêu trắc phi trên người nàng.

Tiêu Khải Minh và Tiêu Tri Lam thấy rất khó chịu.

Tỷ tỷ của bọn họ mới đi được một năm, Hoàng đế đã tìm tình yêu mới, thích một nữ nhân có nét giống tỷ tỷ.

Hoàng đế xem tỷ tỷ thành thứ gì rồi?

Lúc Quý phi nhìn sang, Tiêu Khải Minh và Tiêu Tri Lam giật mình.

Tiêu Tri Lam còn nhỏ, lại là con gái nên hơi hoảng sợ, vội nhìn đi nơi khác, không dám nhìn tiếp.

Tiêu Khải Minh thì khác.

Hắn chẳng những không kiềm chế, còn trừng mắt hung dữ nhìn Quý phi.

Ánh mắt như sói con của hắn quả thật rất hung dữ!

Lúc Tiêu Hề Hề nhìn thấy, thay vì tức giận, nàng lại mỉm cười.

Khi thấy nàng cười, Tiêu Khải Minh càng xấu hổ hơn, thẹn quá hóa giận cố tình nhe răng với nàng.

Nếu không phải không đúng lúc, hắn hận không thể mắng đối phương vài câu.

Nhìn gì mà nhìn? Đồ giả mạo!

Trên sân đấu vang lên tiếng reo hò.

Đội xanh trên đà tấn công vô cùng khí thế liên tiếp ghi hai bàn,

trong khi đội đỏ không ghi được bàn nào.

Quận chúa Kiêu Dương vui mừng kích động, lớn tiếng hét hay lắm với Tĩnh vương.

Thật ra không chỉ có nàng, còn rất nhiều cô nương cũng thấy tư thế ghi bàn của Tĩnh vương rất đẹp trai, ai nấy đều đỏ mặt.

Chương 729: Thua chắc rồi

Nhìn thấy đội xanh sắp ghi bàn thứ ba, Lạc Dạ Thần vội cưỡi ngựa đuổi theo, tay phải giơ cao gậy cố ngăn bóng trước khi nó vào khung thành.

Y chỉ để mắt đến quả bóng, không để ý đến chuyển động của người khác.

Đột nhiên có người cưỡi ngựa từ đường chéo lao ra!

Thấy hai bên sắp va chạm, tim Lạc Dạ Thần đập kịch liệt, nắm chặt dây cương liều mạng lùi lại.

Con ngựa bị đau, vó trước giơ cao, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Ngay cả như vậy.

Hai con ngựa vẫn va vào nhau.

Lạc Dạ Thần cùng với con ngựa của mình ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, bóng được Tĩnh vương đánh vào khung thành.

Nửa hiệp đầu của trò chơi đã kết thúc.

Bộ Sanh Yên đang ngồi trên khán đài lập tức đứng dậy chạy nhanh về phía sân đấu.

Lạc Thanh Hàn gọi thái y đến khám cho Anh vương.

Lạc Dạ Thần được người khác dìu đến khu vực nghỉ ngơi bên cạnh.

Xung quanh y có rất nhiều người.

Bộ Sanh Yên chen qua đám người đến cạnh Lạc Dạ Thần, nàng nhìn từ trên xuống dưới, thấy y đang ôm cánh tay phải của mình, cau mày hỏi.

“Tay chàng bị thương rồi?”

Sắc mặt Lạc Dạ Thần đau đến tái nhợt, hậm hực nói “Rõ ràng vừa rồi ta có thể chặn quả bóng đó, chỉ thiếu một chút nữa.”

Lạc Diên Chi nghe vậy, bất đắc dĩ nói “Đại hoàng huynh, nếu sớm biết huynh quan tâm thắng thua như vậy, vừa rồi ta đã nhường huynh rồi.”

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Ta không cần đệ nhường!”

Bộ Sanh Yên liếc nhìn Lạc Diên Chi.

Lạc Diên Chi nhận ra thái độ thù địch của nàng, thản nhiên cười cười, xoay người rời đi.

Bộ Sanh Yên hỏi “Thái y đâu?”

Nàng vừa dứt lời, Phương thái y đã mang hộp thuốc đi tới.

Phương thái y kiểm tra vết thương của Lạc Dạ Thần, bình tĩnh nói.

“Cánh tay bị trặc, nhưng không phải vấn đề gì lớn, vương gia nhịn một chút, ta nắn xương lại cho ngài.”

Lạc Dạ Thần còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì đã nghe một tiếng rắc, xương của y bị vặn ngược lại.

Y hét lên đau đớn.

“A A A!”

Phương thái y “Được rồi.”

Lạc Dạ Thần phải mất một lúc sau mới hồi phục lại, hai mắt đỏ lên.

Y nghiến răng hỏi "Lần sau trước khi ngươi nắn xương, có thể cho người bệnh một chút thời gian chuẩn bị không?"

Phương thái y "Càng chuẩn bị càng sợ hãi, thà giải quyết nhanh gọn còn hơn."

Dù nghe có lý nhưng Lạc Dạ Thần vẫn rất tức!

Y hung dữ trừng mắt nhìn đối phương.

"Ngươi tên gì?"

Phương thái y "Tại hạ họ Phương."

Lạc Dạ Thần nhớ người này rồi, sau này dù y bệnh chết, hay nhảy từ đây xuống, cũng tuyệt đối không để Phương thái y chữa cho mình nữa!

Phương thái y cố định cánh tay cho y xong thì mang hộp thuốc rời đi.

Lạc Dạ Thần nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, chợt nói một câu.

"Hình như ta gặp hắn ở đâu rồi."

Bộ Sanh Yên "Có lẽ từng gặp trong cung thôi."

Người ta là thái y, xuất hiện trong cung là chuyện bình thường.

Lạc Dạ Thần nghĩ cũng phải, bèn không nghĩ nhiều nữa, quay đầu tìm người vừa tông ngã mình.

Vừa rồi y suýt nữa chặn được bóng, lại bị người khác tông ngã, chẳng những đội xanh ghi bàn, mà y còn bị thương, y phải tính món nợ này với người đó.

Bộ Sanh Yên thấy y như vậy liền biết y đang nghĩ gì.

“Đừng nhìn nữa, vừa rồi tông chàng là Cảnh Huân, hắn bị thương còn nặng hơn chàng, đã được đưa về chữa trị rồi.”

Cảnh Huân là con trai của Cảnh thái phó, đồng thời là ca ca của Cảnh phi.

Lạc Dạ Thần nghiến răng “Lại để hắn chạy mất!”

Bộ Sanh Yên “Cho dù hắn ở đây, chàng có thể làm gì hắn? Vừa rồi là chàng tông phải hắn, hắn bị thương còn nặng hơn chàng, tính ra thì chuyện này là lỗi của chàng.”

Lạc Dạ Thần tức giận “Rõ ràng ta mới là nạn nhân, nàng còn nói giúp cho người ngoài?!”

Bộ Sanh Yên “Ta chỉ nói sự thật khách quan, có thể chàng là nạn nhân, nhưng trong mắt người ngoài, Cảnh Huân mới là nạn nhân.”

Lạc Dạ Thần mặt đỏ bừng, không nói nên lời.

Hồi lâu sau y mới nặn ra một câu.

“Ta mới là nạn nhân.”

Lúc này, Lạc Diên Chi cầm gậy đi tới, cười hỏi “Đại hoàng huynh, vết thương của huynh thế nào rồi? Hiệp sau có thể tiếp tục được không?”

Trên mặt Lạc Diên Chi nở nụ cười, nhưng trong đôi mắt hoa đào lại lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Lạc Dạ Thần không chịu thua, lập tức đứng dậy “Chỉ là vết thương nhỏ, hiệp sau ta vẫn có thể …”

Bộ Sanh Yên ngắt lời y.

“Xương cũng trặc rồi còn đòi chơi mã cầu? Chàng muốn cánh tay của mình bị phế luôn sao?”

Lạc Dạ Thần cũng biết bây giờ y không thể chơi tiếp, nhưng y không muốn thua.

Bộ Sanh Yên thấy dáng vẻ cố chấp không chịu thua của y, bất đắc dĩ nói “Bỏ đi, ta giúp chàng đấu hiệp sau.”

Nghe vậy, Lạc Dạ Thần và Lạc Diên Chi đều sửng sốt.

Lạc Diên Chi khẽ cười “Đại hoàng tẩu, đám nam nhân thô kệch bọn ta chơi mã cầu không hề có kiêng kị gì, lỡ một tiểu nương tử mong manh như hoàng tẩu bất cẩn bị thương, bọn ta không chịu trách nhiệm đâu.”

Lạc Dạ Thần cũng không muốn vương phi nhà mình ra đấu.

Tuy nàng giỏi võ giỏi cưỡi ngựa, nhưng nàng vẫn là nữ nhân, chơi mã cầu với một đám nam nhân sẽ không tránh khỏi chịu thiệt.

Bộ Sanh Yên “Thử xem, nếu không được thì đổi người.”

Lạc Diên Chi cười nói “Vậy ta sẽ chờ xem tư thế anh hùng của Đại hoàng tẩu trên sân đấu.”

Lạc Diên Chi vừa đi, Lạc Dạ Thần lo lắng nhìn Bộ Sanh Yên.

“Nàng chơi được thật à?”

Bộ Sanh Yên cong đôi môi đỏ mọng “Nếu là chuyện khác thì ta có thể không ổn, nhưng cưỡi ngựa chơi bóng thì ta vẫn có thể chơi với bọn họ.”

Nàng từ nhỏ lớn lên ở biên cương, biên cương hoang vắng, không có gì chơi, mỗi khi các tướng sĩ có thời gian rảnh sẽ cùng nhau cưỡi ngựa chơi bóng, lần nào nàng cũng tham gia, còn thắng nhiều hơn thua.

So với cách chơi nhẹ nhàng của đám công tử bột này, cách chơi của các tướng sĩ càng khốc liệt hơn nhiều.

Lạc Dạ Thần nhìn nụ cười sáng ngời động lòng của vương phi nhà mình, tim bất giác đập nhanh hơn.

Vương phi của y thật sự là ngày càng xinh đẹp!

Bộ Sanh Yên gọi các thành viên trong đội đến thảo luận về cách chơi của hiệp sau.

Tiếng chiêng vang lên, hiệp sau của trận đấu sắp bắt đầu.

Bộ Sanh Yên lên ngựa, dẫn đội đỏ vào sân đấu.

Dáng người nàng cao, mặc trang phục cưỡi ngựa màu đỏ chói mắt, da trắng môi đỏ, tóc dài tung bay, dáng vẻ hiên ngang.

Ngay khi nàng xuất hiện trên sân đấu lập tức thu hút chú ý của mọi người.

Nhiều người trên khán đài bàn tán.

“Đó không phải là Anh vương phi sao? Sao nàng lại vào sân đấu?”

“Vừa rồi Anh vương bị thương, có lẽ Anh vương phi ra đấu thay.”

“Ta chỉ nghe con thay cha ra trận, chưa từng nghe vợ thay chồng ra trận.”

“Nghe nói Anh vương phi lớn lên ở biên cương, thân thủ rất giỏi.”

“Dù thân thủ có giỏi đến đâu thì cũng chỉ là nữ nhân, sao có thể sánh với nam nhân? Huống chi, đội đỏ đã kém xa, cố ghi lại điểm giống như đang nằm mơ.”

“Ây da, xem ra lần này đội đỏ thua chắc rồi!”

……

Phương thái y bẩm báo vết thương của Anh vương với Hoàng đế và Quý phi.

Biết Anh vương không sao, Lạc Thanh Hàn cũng không để ý tới chuyện này nữa.

Chương 730: Hại người

Tiêu Hề Hề nhìn bóng người đỏ rực trên sân, không khỏi chặc lưỡi.

“Chậc chậc, Anh vương phi muốn bảo vệ chồng, Anh vương quả là đã cưới một người vợ tốt.”

Lạc Thanh Hàn “Đó gọi là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.”

Kỹ năng cưỡi ngựa của Bộ Sanh Yên được kế thừa từ Định Viễn Hầu.

Định Viễn Hầu đóng quân ở biên cương nhiều năm, cưỡi ngựa giết thẳng vào quân địch không biết bao nhiêu lần, kỹ năng cưỡi ngựa của ông xuất thần nhập hóa, Bộ Sanh Yên được ông dạy dỗ từ nhỏ, đương nhiên cũng không kém cạnh.

Nàng phi nước đại qua sân, nhanh đến mức những người khác không thể theo kịp tốc độ của nàng.

Vó ngựa phi nước đại trên sân, hất cao những ngọn cỏ.

Nàng giơ gậy vung mạnh, quả bóng vút lên trời, bay thẳng vào khung thành đối phương.

Lạc Dạ Thần đang ngồi ở khu nghỉ ngơi đứng dậy, reo hò ầm ĩ.

Tiêu Hề Hề tán thưởng.

“Ngầu quá!”

Lạc Diên Chi nhìn quả bóng trên đất, khí thế tự mãn dần biến

mất.

Y vô cảm nhìn Anh vương phi.

Bộ Sanh Yên cưỡi ngựa trở lại đội của mình, nói nhỏ với các thành viên trong đội.

Các thành viên trong nhóm gật đầu.

Lạc Diên Chi bắt đầu cố tình nhắm vào Anh vương phi, cố ngăn nàng ghi bàn.

Nhưng không có tác dụng.

Tốc độ của Bộ Sanh Yên quá nhanh, dù lúc đầu miễn cưỡng đuổi kịp cũng sẽ bị bỏ lại phía sau.

Dựa vào sức một người không thể ngăn nàng.

Ngay sau đó nàng ghi thêm một bàn thắng khác.

Lạc Dạ Thần hưng phấn nhảy dựng lên.

A A A!

Vương phi nhà mình giỏi quá!

Sắc mặt Lạc Diên Chi lúc này trầm xuống.

Y là Tĩnh vương, không thể thua một nữ nhân!

Y chỉ vào Anh vương phi cách đó không xa, trầm giọng ra lệnh.

“Lát nữa các ngươi nhất định phải để mắt tới nàng ta cho bổn vương, không cho nàng ta có cơ hội chạm vào bóng!”

Các thành viên trong nhóm đồng thanh trả lời.

Tiếp theo, mọi người trong đội xanh đều tập trung vào Bộ

Sanh Yên, tìm mọi cách gây rắc rối cho nàng, bọn họ thà không bắt bóng còn hơn để Bộ Sanh Yên chạm vào bóng.

Lạc Dạ Thần thấy vậy tức giận chửi bới.

“Vô liêm sỉ! Một đám nam nhân ức hiếp một nữ nhân, các ngươi có biết thẹn không?!”

Nếu không phải y bị thương, y hận không thể xông vào sân đánh đám người đang ngăn Bộ Sanh Yên chạm bóng một trận!

Do Bộ Sanh Yên bị chặn lại, không có cơ hội chạm bóng nên đội đỏ mất chủ lực.

Kế đó một khoảng thời gian dài, không ai ghi bàn.

Khi mọi người nghĩ chiến thuật của đội xanh đã phát huy tác dụng thì đội đỏ lại bất ngờ ghi thêm một bàn thắng!

Người ghi bàn lần này không phải Bộ Sanh Yên mà là một cầu thủ không mấy nổi bật của đội đỏ.

Đội xanh tập trung tất cả chú ý vào Bộ Sanh Yên, cả đội vây quanh Bộ Sanh Yên, không rảnh chú ý thành viên khác của đội đỏ, điều này tạo cơ hội cho thành viên khác của đội đỏ tận dụng lợi thế.

Sau khi đội đỏ ghi bàn, hai bên hòa nhau với tỷ số 3-3.

Lạc Diên Chi cưỡi ngựa, lạnh lùng nhìn các thành viên đội đỏ đang vui mừng cách đó không xa, đôi mắt hoa đào vốn luôn long lanh giờ lại trở nên u ám.

Tiêu Hề Hề đang ngồi trên khán đài hơi nheo mắt, nàng nhận thấy ấn đường của Bộ Sanh Yên có tà khí.

Là dấu hiệu gặp tai họa đổ máu.

Vốn ấn đường của Bộ Sanh Yên không có vết đỏ này, nhưng sự xuất hiện đột ngột của nó có nghĩa là lúc này có người đột

nhiên nảy ra ý định hại nàng.

Tiêu Hề Hề vô thức nhìn Lạc Diên Chi phía bên kia.

Quả nhiên, tướng mạo của Lạc Diên Chi có một luồng sáng hung hãn đỏ như máu đọng lại.

Tên này chơi không lại nên muốn hại người!

Tiêu Hề Hề lập tức nói phát hiện của mình với Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn gọi Triệu Hiền tới, nhỏ giọng căn dặn vài câu.

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Quận chúa Kiêu Dương vốn đang ngồi trên khán đài đột nhiên đứng dậy hét lớn.

“Tĩnh vương cố lên! Tĩnh vương tất thắng!”

Tiếng hét của nàng lập tức thu hút chú ý của mọi người, vô số ánh mắt tập trung vào nàng.

Nhưng nàng không hề quan tâm mà vẫn tiếp tục cổ vũ cho Tĩnh vương.

Nàng là con gái duy nhất của Trưởng công chúa Hoa An, là biểu muội của đương kim Hoàng đế, là con cưng của trời, cần gì quan tâm ánh mắt của người khác?

Nàng thấy vui là được rồi!

Lạc Dạ Thần nghe thấy tiếng hét này, tức giận không thôi, bèn hét muốn vỡ phổi.

“Anh vương phi cố lên! Đội đỏ tất thắng!”

Quận chúa Kiêu Dương không chịu thua kém, tiếp tục hô to “Tĩnh vương tất thắng!”

Tiếng hét của Lạc Dạ Thần ngày càng lớn "Anh vương phi tất thắng!"

Hai người bắt đầu so âm lượng ở khoảng cách xa nhau.

Tiêu Hề Hề thật sự không thể nghe tiếp, hò hét ấu trĩ gì thế không biết? Không hề có động lực chút nào!

Nàng nói nhỏ với Bảo Cầm bên cạnh vài câu.

Bảo Cầm gật đầu, quay người chạy ra khỏi khán đài.

Nàng chạy đến khu vực nghỉ ngơi, dừng bên cạnh Anh vương.

"Vương gia, Quý phi nương nương bảo nô tỳ truyền vài lời cho ngài."

Lạc Dạ Thần khó hiểu "Lời gì?"

Y còn không quen Quý phi, Quý phi có thể có lời gì nói với y?

Bảo Cầm truyền lại lời mà Quý phi nói với y.

Lạc Dạ Thần nghe vậy, lúc đầu là ngạc nhiên, sau đó là xấu hổ.

"Mấy lời này sến quá, ta đường đường là Anh vương sao có thể nói được?!"

Bảo Cầm mím môi cười "Vương gia cố lên, nô tỳ tin ngài có thể làm được."

Nói xong, nàng vén váy chạy về khán đài.

Quận chúa Kiêu Dương vẫn đang hét bằng tất cả sức lực.

"Tĩnh vương cố lên, huynh luôn là người giỏi nhất!"

"Dù đối thủ là ai, huynh đều có thể dũng cảm tiến về phía

trước!”

“Tĩnh vương tất thắng!”

Nàng không hét một mình mà còn ra lệnh cho các thị nữ thái giám xung quanh cùng nhau hét.

Hơn chục người đồng thời hét, khí thế vô cùng kinh người.

Cơn giận trong lòng Lạc Dạ Thần chợt nổi lên.

Trước mặt vương phi nhà mình, Tĩnh vương là cái thá gì!

Hắn đứng dậy lao tới, chân đá vào chiêng, tiếng chiêng đột nhiên vang lên, mạnh mẽ cắt ngang tiếng hét của quận chúa Kiêu Dương và những người khác.

Lợi dụng lúc này, Lạc Dạ Thần hét với bóng người màu đỏ trên sân.

“Anh vương phi, nàng nghe đây!”

“Sông núi khắp chốn, nàng là sao sáng!”

“Ngân hà sáng chói, nàng là lý tưởng!”

“Nàng là giới hạn quý giá nhất trong cuộc đời ta!”

“Xuân thu trong mắt nàng đẹp hơn tất cả cảnh sắc ta từng thấy!”

“Ta vượt núi qua sông, thấy vạn vật hồi sinh đổi mới, hiện giờ núi là nàng, nước cũng là nàng!”

……

Bộ Sanh Yên đang cưỡi ngựa nghe thấy những lời này, giật mình suýt ngã ngựa.

Nàng nắm chặt dây cương, đột nhiên quay lại, hét vào mặt Lạc

Dạ Thần.

“Chàng im miệng!”

Ngay lúc nàng đang phân tâm, quả bóng đột nhiên bay thẳng về phía nàng!

Bộ Sanh Yên phản ứng rất nhanh, lập tức né sang một bên.

Nhưng kế đó, một cây gậy vung mạnh theo sau quả bóng!

Cây gậy rất dài, nàng không tránh được.

Lúc nàng chuẩn bị bỏ ngựa chạy thoát trước nguy cơ bị thương, Triệu Hiền đang đứng gần sân giơ tay lên, dùng nội lực b.ắn ra một hòn đá.

Hòn đá đập vào cổ tay đang cầm gậy kia.

Lạc Diên Chi đau đớn, theo bản năng buông lỏng ngón tay.

Cây gậy rơi xuống đất kêu vang.

Chương 731: Sau này ngươi cẩn thận một chút!

Bộ Sanh Yên may mắn thoát được kiếp nạn.

Dù đã từng trải nhiều sóng to gió lớn nhưng có lúc nàng vẫn sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Nếu cây gậy đó đập mạnh vào nàng thật thì nàng sẽ mất luôn nửa cái mạng.

Cảnh tượng này khiến nhiều người có mặt khiếp sợ.

Lạc Dạ Thần không còn quan tâm chuyện hò hét, cuống quít lao vào sân đấu.

Những người khác lần lượt xuống ngựa, lại gần chỗ của Anh vương phi và Tĩnh vương, hỏi xem hai người thế nào? Có cần gọi thái y không?

Lạc Diên Chi xuống ngựa, ôm cổ tay bị thương, cười khổ nói.

“Xin lỗi Đại hoàng tẩu, ta chỉ lo đuổi theo quả bóng, không để ý tẩu vẫn đứng im ở đó, suýt nữa thì làm tẩu bị thương …”

Lời còn chưa dứt, Lạc Dạ Thần đã đấm y ngã xuống đất.

Lạc Diên Chi chưa kịp đứng dậy, Lạc Dạ Thần đã lao tới đá y hai cái.

“Đồ khốn kiếp! Ngươi không có mắt sao? Anh vương phi to lù lù đứng ở đó, ngươi lại không nhìn thấy? Mắt ngươi mù à? Nếu ngươi mù thì đừng để đó nữa, ta sẽ móc ra cho ngươi!”

Lạc Diên Chi lúc này mới có phản ứng, trong lòng nổi giận đang định đánh trả, Triệu Hiền đã dẫn theo mười mấy cấm quân xông tới.

Cấm quân tách hai vương gia ra, ngăn bọn họ động tay đánh nhau.

Lúc này quận chúa Kiêu Dương cũng chạy tới.

Khi thấy nửa bên mặt Tĩnh vương sưng tấy, khóe miệng chảy máu, nàng lập tức nổi giận.

Khuôn mặt Tĩnh vương đẹp như vậy, nếu bị hủy hoại thì tiếc biết bao!

Quận chúa Kiêu Dương trừng mắt nhìn Anh vương.

“Ban ngày ban mặt ngươi còn dám đánh người, trong mắt ngươi có còn vương pháp không?!”

Lạc Dạ Thần không hề thua kém, trừng mắt quát lại.

“Bổn vương không chỉ muốn đánh, còn muốn đánh chết tên khốn đó! Các ngươi thả bổn vương ra, hôm nay bổn vương phải đánh chết tên khốn mù mắt tàn độc này!”

Triệu Hiền chắp tay nói “Hoàng thượng còn đang ở xa nhìn, hy vọng vương gia chừa chút thể diện cho Hoàng thượng, đừng gây chuyện nữa.”

Lúc này Bộ Sanh Yên mới thoát khỏi sợ hãi.

Xung quanh có rất nhiều người đang nhìn, chuyện này nếu làm ầm lên thì ai cũng mất hết thể diện.

Bộ Sanh Yên thì thầm.

“Bỏ đi, chúng ta đi thôi.”

Lạc Dạ Thần liếc nhìn Hoàng đế đang ngồi trên khán đài, hít

một hơi thật sâu, nghiến răng nói.

“Được, nể mặt Hoàng thượng, hôm nay bổn vương không so đo với tên khốn này.”

Lạc Dạ Thần chỉ vào mặt Lạc Diên Chi cảnh cáo.

“Sau này ngươi cẩn thận một chút!”

Trận đấu mã cầu cứ thế kết thúc.

Cuối cùng, không bên nào phân được thắng thua.

Tuy nhiên so với kết quả trận đấu thì mọi người quan tâm đến mâu thuẫn giữa Anh vương và Tĩnh vương hơn.

Hầu hết mọi người cảm thấy Anh vương quá bốc đồng, xông vào đánh người bừa bãi, mà người bị y đánh lại là đệ đệ của mình thì càng quá đáng.

Cũng có vài người cho rằng Anh vương làm như vậy là chuyện có thể hiểu được, dù sao Anh vương phi suýt nữa đã xảy ra chuyện, trong lúc nóng nảy hành động như vậy là chuyện đương nhiên.

Chỉ có Tiêu Khải Minh và Tiêu Tri Lam không quan tâm đến mâu thuẫn giữa hai vương gia, trong lòng toàn nghĩ đến chuyện của Quý phi.

Hai người theo phụ thân về nơi ở.

Tiêu Khải Minh nhịn không được hỏi “Cha, Quý phi với tỷ tỷ …”

Tiêu Lăng Phong vừa nghe liền biết con trai mình muốn hỏi gì, con trai chưa kịp hỏi hết đã bị ông ngắt lời.

“Quý phi là Quý phi, tỷ tỷ là tỷ tỷ, không thể so sánh hai người với nhau, các con không được nghe người khác nói bậy.”

Tiêu Khải Minh hậm hực cúi đầu.

Tiêu Tri Lam mím môi, nhỏ giọng hỏi "Tỷ tỷ còn quay về không?"

Tiêu Lăng Phong thở dài "Ta cũng không biết."

Ông vốn nghĩ dựa vào Thái tử sủng ái Tiêu trắc phi, khi Thái tử đăng cơ nắm quyền, dù Tiêu trắc phi không thể làm Hoàng hậu thì ít nhất cũng là sủng phi. Nếu Tiêu trắc phi may mắn sinh được hoàng tử cho Hoàng đế thì tương lai của nàng sẽ xán lạn.

Đến lúc đó, Tiêu gia cũng sẽ được nở mày nở mặt.

Nào ngờ Tiêu trắc phi đột nhiên biến mất.

Tiêu trắc phi chỉ là nữ nhân bình thường, tay trói gà không chặt, một mình sống ở bên ngoài chắc chắn vô cùng khó khăn.

Đã một năm trôi qua mà vẫn không có tin tức gì.

Chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Tiêu Lăng Phong thấy rất khó chịu.

Không chỉ vì bọn họ mất đi một đứa con gái mà còn vì Tiêu gia không còn đường để leo lên.

Dù bây giờ Hoàng đế vẫn chiếu cố Tiêu gia, nhưng nếu không có Tiêu trắc phi làm cầu nối, không biết chút tình cảm đã qua kia có thể kéo dài được bao lâu.

Nếu Tiêu gia có thêm một sủng phi giống như Tiêu trắc phi thì tốt rồi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Lăng Phong không khỏi nhìn về phía Tiêu Tri Lam.

Năm nay Tiêu Tri Lam đã mười ba, hai năm nữa đến tuổi cập kê, một khi cập kê thì con bé sẽ là cô nương trưởng thành rồi.

Nhận thấy ánh mắt của phụ thân, không hiểu sao Tiêu Tri Lam cảm thấy khó chịu, cô bé vô thức cúi đầu, tránh ánh mắt của phụ thân.

Tiêu Lăng Phong "Về thay y phục, trang điểm tử tế một chút, buổi tối còn phải dự tiệc."

Chuyện của con gái không thể vội, sau khi về nhà cần bàn bạc với Tiết thị.

……

Hoàng đế và Quý phi quay về điện Phi Khuyết.

Hai người vừa ngồi xuống thì nghe thấy Tĩnh vương cầu kiến.

Lạc Thanh Hàn biết tại sao y lại đến, điềm tĩnh nói.

"Cho vào."

Chốc sau, Lạc Diên Chi bước vào.

Y đã bôi thuốc, vết sưng đỏ đã tiêu tan phần nào, chỉ còn vết bầm tím.

Y hành lễ với Hoàng đế và Quý phi rồi cười gượng giải thích.

"Hoàng thượng, vừa nãy thần đệ quá nôn nóng. Sợ thua nữ nhân sẽ mất mặt, cho nên cứ tập trung vào quả bóng. Thần đệ không để ý Anh vương phi đứng ở đó, càng không ngờ tẩu ấy đứng im. Nếu thần đệ biết sẽ làm tẩu ấy bị thương, thần đệ nhất định sẽ không vung gậy về phía tẩu ấy. Xin Hoàng thượng tin tưởng thần đệ! Dù thần đệ có hiếu thắng cỡ nào cũng không đến mức ra tay tàn độc với hoàng tẩu."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Sự thật thế nào thì trong lòng đệ biết rõ, may là lần này không xảy ra chuyện gì, hy vọng sau

này đệ có thể rút ra bài học, tự liệu mà làm."

Lời này nghe ra hình như còn có ý nghĩa sâu xa.

Lạc Diên Chi vốn có âm mưu trong lòng, nghe vậy càng thấy chột dạ.

Nhưng y vẫn giả vờ nhận lỗi ăn năn.

"Lần này là lỗi của thần đệ, thần đệ sẽ xin lỗi Anh vương và Anh vương phi."

Lạc Thanh Hàn nói "Tốt nhất đệ đừng xuất hiện trước mặt hai người họ nữa, ngay cả trẫm cũng không thể bảo đảm Anh vương điên lên sẽ làm ra những chuyện gì."

Trong mắt hoa đào của Lạc Diên Chi hiện lên khổ sở "Lần này Đại hoàng huynh giận đệ thật rồi."

Lạc Thanh Hàn không muốn nhìn bộ dạng giả vờ của y nữa, lạnh lùng nói "Dù thế nào đi nữa, lần này là lỗi của đệ, cuộc săn mùa thu lần này đệ không cần tham gia nữa, mau chóng thu dọn đồ đạc về vương phủ đi, đóng cửa hối lỗi một tháng."

Lạc Diên Chi thấy vô cùng xấu hổ khi bị người khác chán ghét đuổi về.

Nhưng đối phương là Hoàng đế, lời của Hoàng đế là thánh chỉ, không ai có thể làm trái.

Dù trong lòng Lạc Diên Chi không muốn nhưng cũng chỉ đành nghiến răng chịu đựng

"Thần đệ tuân lệnh."

Tiêu Hề Hề nhìn bóng lưng rời đi của y, khẽ chậc lưỡi.

Lạc Thanh Hàn nghiêng người nhìn nàng.

Chương 732: Chả ai ra gì cả!

Tiêu Hề Hề "Tính hiếu thắng của người này mạnh như vậy, có thể an tâm làm một vương gia nhàn tản thật sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ta ban cho đệ ấy phong hiệu Tĩnh, chính là hy vọng đệ ấy có thể an tĩnh làm một vương gia."

Tiêu Hề Hề "Phong hiệu Anh vương còn là "anh" nữa kìa, chàng thấy ngài ấy có thể anh minh thần võ được không?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn mặt không biểu cảm nói "Lý tưởng thì phải có, biết đâu gặp quỷ thì sao?"

Tiêu Hề Hề không chút khách khí bật cười ha hả.

Buổi tối có yến tiệc, hai người nghỉ ngơi một lát rồi thay y phục, chỉnh trang ổn thỏa xong liền đi thẳng đến điện Thiên Sơn.

Yến tiệc tối nay được tổ chức tại điện Thiên Sơn.

Điện Thiên Sơn nằm trên khu đất cao, xung quanh có cửa sổ kính sát đất, ánh sáng có thể xuyên qua.

Khi mở cửa sổ, một làn gió mát ùa vào.

Đó là một nơi tuyệt vời để tận hưởng không khí mát mẻ hoặc ngắm cảnh.

Hoàng đế và Quý phi tay trong tay bước vào điện Thiên Sơn, mọi người đồng loạt đứng dậy hành lễ.

Sau khi hai người ngồi xuống, những người khác mới dám ngồi.

Vì đang ở Thượng Lâm Uyển, nên món ăn tối nay chủ yếu làm từ thực phẩm sơn dã, các ngự trù càng bỏ ra nhiều công sức để chế biến số thực phẩm sơn dã này ngon đến mức khiến mọi người ăn thử sẽ quên cả sự tầm thường của nó.

Tiêu Hề Hề ăn rất nhiệt tình.

Nàng gắp một miếng gân hươu nướng vào bát của Lạc Thanh Hàn.

“Gân hươu này ngon lắm, ngài ăn thử đi.”

Lạc Thanh Hàn ăn thử gật đầu “Cũng ngon.”

Tiêu Hề Hề cười rạng rỡ, tiếp tục gắp thức ăn cho hắn.

Nàng làm chuyện này rất thuận tay, hoàn toàn không cần người khác nhúng tay vào.

Các cung nữ thái giám gần đó chỉ có thể đứng nhìn.

Nhiều quan khách trong yến tiệc cũng chú ý đến cảnh này, trong lòng có những ý nghĩ khác nhau.

Tuy Cảnh phi buồn bực trong lòng nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

Thậm chí nàng còn có tâm trạng đùa giỡn với Lý phi bên cạnh.

“Nếu Lao phi ở đây, thấy Quý phi và Hoàng thượng ân ái như vậy, e là sẽ bệnh thêm mấy ngày.”

Từ khi Lý phi buông thả bản thân, cân nặng của nàng vẫn luôn ở mức cao.

Bây giờ nàng là người nặng ký nhất trong số phi tần hậu cung.

Không ai có cân nặng vượt qua nàng.

Nàng đang ăn vui vẻ thì nghe Cảnh phi nói, cười khẩy một tiếng.

“Nàng ta bệnh hay không thì liên quan gì ta?”

Cảnh phi bị khịa nhưng không giận, chỉ cười nói “Lý phi tỷ tỷ vẫn nhanh mồm nhanh miệng như vậy.”

Lý phi liếc nàng một cái “Nếu ngươi cảm thấy ta mất não thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo như vậy.”

Cảnh phi dịu dàng cười “Tỷ tỷ hiểu lầm rồi, muội không có ý đó, muội chỉ ngưỡng mộ tỷ tỷ thôi, mỗi ngày đều có thể sống vui vẻ, chuyện gì cũng không quan tâm.”

Lý phi không hề khách khí trợn mắt.

Trong hậu cung này, nàng ghét nhất là Lao phi, kế đó là Cảnh phi.

Không chỉ vì ba người có địa vị giống nhau, mà vì Lao phi và Cảnh phi đều thích ra vẻ giả tạo.

Một người thích giả yếu đuối, một người thích giả độ lượng.

Chả ai ra gì cả!

Diêu tiệp dư và Tô tài nhân ngồi cùng bàn.

Dung mạo Tô tài nhân xuất chúng, lại biết cách ăn mặc, chỉ cần ngồi đó cũng đã vượt qua các phi tần xung quanh.

Người duy nhất có mặt ở đây có thể so dung mạo với nàng là Nghiêm tài nhân.

Nhưng nhan sắc của hai người thuộc hai loại khác nhau, mỗi người đều có điểm khác biệt, nhất thời không thể phân biệt

được ai hơn ai kém.

Diêu tiệp dư là người hay buôn chuyện, từ khi ngồi xuống miệng luôn nói không ngừng, nàng đang trò chuyện với Tô tài nhân, toàn nói về những chuyện nhỏ nhặt, đồng thời cũng không quên nói bóng gió, hỏi thăm về quá khứ của Tô tài nhân.

Tô tài nhân không bắt kịp tiến độ, nhưng cấp bậc của đối phương cao hơn nàng, có vài câu hỏi nàng không muốn trả lời cũng đành phải cắn răng ứng phó đôi chút.

Dù tâm trạng của Tô tài nhân thế nào thì trong mắt người ngoài, nàng và Diêu tiệp dư trò chuyện rất sôi nổi, trông rất hợp nhau.

Nếu so ra, bàn của Nghiêm tài nhân và Thiệu lương nhân hơi trầm lắng một chút.

Trước đây Nghiêm tài nhân và Thiệu lương nhân từng cãi nhau trong ngự hoa viên, vì chuyện này mà Thiệu lương nhân bị phạt quỳ một canh giờ.

Từ đó, mối quan hệ giữa hai người hoàn toàn xấu đi, không còn qua lại.

Lúc này hai người được xếp ngồi cùng nhau, tuy ngoài mặt không nói lời nào, nhưng trong lòng lại cực kỳ không vui.

Hai người không ưa nhau, đương nhiên không có gì để nói.

Trong yến tiệc có người nhỏ giọng bàn tán về chuyện của Tĩnh vương.

“Nghe nói Tĩnh vương bị Hoàng thượng đuổi về rồi.”

“Không phải Anh vương đánh người à? Sao lại phạt Tĩnh vương?”

“Ngươi không biết chuyện này sao? Năm đó Tây Lăng vương

và Tần Trọng phát động cung biến, Thái tử dẫn quân dẹp loạn, trong chuyện này Anh vương đóng vai trò rất lớn.”

“Hèn chi, bởi ta nói sau khi Thái tử đăng cơ sao không tính nợ cũ với Anh vương, ngược lại còn để Anh vương làm Hữu tuần phòng ti chứ.”

“Hẳn là Hoàng thượng đang niệm tình Anh vương giúp bình định phản loạn, nên luôn khoan dung với Anh vương.”

……

Khi Thịnh Vĩnh Đế còn sống, đương kim thánh thượng còn là Thái tử, Anh vương ỷ vào thân phận Hoàng trưởng tử thường xuyên chống đối Thái tử.

Lúc hai người cãi vã ầm ĩ nhất, hận không thể g.iết chết đối phương.

Ai nấy đều nghĩ sau khi Thái tử đăng cơ, việc đầu tiên làm là loại bỏ cái gai trong mắt Anh vương trước, để tránh Anh vương lại nảy sinh h.am muốn với hoàng vị.

Nào ngờ Hoàng đế chẳng những không ra tay với Anh vương, còn ban cho Anh vương chức vụ Hữu tuần phòng ti.

Tuần Phòng Ti phụ trách tuần tra trong thành Thịnh Kinh, nhiệm vụ không nhiều nhưng lại rất quan trọng, người được Hoàng đế tin tưởng mới có thể nhận chức vụ này.

Có người thầm đoán, có lẽ quan hệ giữa Thái tử và Đại hoàng tử năm đó không tệ như lời đồn, tất cả chỉ là diễn cho người khác xem mà thôi.

Chậc chậc, chuyện hoàng gia đúng là không thể nào biết chính xác được!

Tai Tiêu Hề Hề rất thính, dù người khác nói rất nhỏ, nàng vẫn nghe được một ít.

Nàng nhỏ giọng hỏi Hoàng đế bên cạnh.

“Sao mà chàng lại yên tâm giao chức Hữu tuần phòng ti cho Anh vương ngốc nghếch kia vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Là huynh ấy nhất quyết muốn làm Hữu tuần phòng ti.”

Tiêu Hề Hề tò mò “Tại sao?”

Nét mặt Lạc Thanh Hàn khó mà diễn tả.

“Vì Tuần Phòng Ti có thể cưỡi ngựa dẫn một nhóm quan binh đi tuần quanh thành. Khi người khác nhìn thấy huynh ấy phải cúi người hành lễ, dùng nhiều lời lẽ tâng bốc huynh ấy. Huynh ấy thích cảm giác thể hiện uy phong này, nhất quyết đòi ta giao chức vụ này cho huynh ấy. Nếu ta không giao, huynh ấy sẽ đi gây chuyện khắp thành, khiến Ngự sử phải viết tấu chương luận tội huynh ấy. Vì muốn an tĩnh, ta đành treo cho huynh ấy cái chức Hữu tuần phòng ti. Ngày thường, mọi sự vụ trong nha môn Tuần Phòng đều do Tiêu Lăng Phong xử lý. Anh vương không quản chuyện gì cả, thứ huynh ấy muốn chỉ là thể hiện uy phong ở bên ngoài mà thôi.”

Tiêu Hề Hề nghĩ về mấy thuyết âm mưu vừa nghe được, tâm trạng trở nên vi diệu, có lẽ người ngoài không ai ngờ đến sự thật lại nông cạn như vậy.

Sau ba tuần rượu, không khí yến tiệc dần trở nên ấm áp hơn.

Bộ Sanh Yên kéo Lạc Dạ Thần đứng dậy, đi về phía Hoàng đế.

Tay phải Lạc Dạ Thần đang quấn băng treo trên ngực, vẻ mặt vẫn còn hơi tức giận, hiển nhiên y vẫn chưa nguôi được chuyện xảy ra lúc chiều.

Bộ Sanh Yên nâng ly kính rượu cảm tạ Hoàng đế.

Chương 733: Say rượu

“Trưa nay nhờ có bệ hạ ra tay giúp đỡ, thần phụ mới có thể bình an vô sự, ân cứu mạng này thần sẽ khắc ghi trong lòng, sau này sẽ tận lực báo đáp.”

Nói xong, Bộ Sanh Yên uống cạn rượu trong ly.

Dù người cứu nàng là Triệu Hiền, nhưng nàng biết nếu Hoàng đế không ra lệnh, thì làm sao Triệu Hiền có thể đúng lúc cứu nàng được?

Lạc Dạ Thần cũng lúng túng nói cảm tạ.

Y đang bị thương không thể uống rượu nên chỉ đành lấy trà thay rượu.

Lạc Thanh Hàn nâng ly uống một ngụm, xem như đáp lời.

Vốn tính tình hắn lạnh lùng, có thể đáp lời như vậy đã là rất nể mặt rồi.

Lạc Dạ Thần nhịn không được lén nhìn Quý phi.

Vừa hay Quý phi cũng đang nhìn y.

Ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai đều giật mình.

Tiêu Hề Hề cong khóe miệng cười tươi.

Lạc Dạ Thần nhìn thấy nụ cười của nàng có hơi hoảng hốt trong lòng.

Trước đó cách quá xa y nhìn không rõ, nhưng bây giờ nhìn kỹ

mới phát hiện, Quý phi quả thật hơi giống Tiêu trắc phi, đặc biệt là cách nàng cười giống hệt Tiêu trắc phi.

Chẳng trách Hoàng đế lại sủng ái nàng.

Tiêu Hề Hề cười nói "Anh vương và Anh vương phi trông rất xứng đôi, hai người chắc chắn sẽ bên nhau hạnh phúc đến già, yêu nhau trọn đời."

Bộ Sanh Yên nghe vậy cũng không hề xấu hổ, bình tĩnh phóng khoáng nói "Xin nhận cát ngôn của nương nương."

Hai vợ chồng trở về chỗ ngồi xuống.

Tâm trạng Lạc Dạ Thần rất phức tạp.

Vốn y đố kỵ Lạc Thanh Hàn có được giang sơn, hiện giờ xem ra Lạc Thanh Hàn cũng có chỗ khó của mình, không dễ gì mới đăng cơ hoàng vị, nhưng nữ nhân mình thích lại đột nhiên biến mất, bây giờ chỉ có thể dựa vào một thế thân để an ủi bản thân.

Thật đáng thương!

Lạc Dạ Thần chợt thấy may mắn, tuy y tuột mất hoàng vị nhưng lại cưới được một vương phi xinh đẹp tài giỏi!

Mỗi ngày vương phi đều ở bên y, ngày tháng trôi qua mỹ mãn.

Nghĩ tới đây, y quay đầu nhìn vương phi bên cạnh, trìu mến nói.

"Vương phi, thật may ban đầu ta đã cưới nàng."

Bộ Sanh Yên nhìn y "Chàng lại nổi điên gì đó?"

Lạc Dạ Thần "……"

Vương phi điểm gì cũng tốt, chỉ là không dịu dàng cho lắm.

Bộ Sanh Yên đột nhiên hỏi "Mấy lời trưa nay chàng nói là học

ở đâu?”

Nàng hiểu rõ tính nết của người này, tuy bình thường luôn bày ra bộ dạng ông đây là lớn nhất nhưng thật ra năng lực não bộ rất hạn chế, không thể nghĩ ra mấy lời sến sẩm như vậy.

Lạc Dạ Thần nhớ lại chuyện này, nét mặt trở nên kỳ lạ.

“Là Quý phi dạy ta.”

Bộ Sanh Yên kinh ngạc “Quý phi? Chàng có quan hệ với Quý phi từ khi nào?”

Lạc Dạ Thần “Ta hoàn toàn không quen Quý phi, trước đó ta còn chưa từng nói với Quý phi câu nào.”

Bộ Sanh Yên “Vậy tại sao Quý phi lại giúp chàng?”

Lạc Dạ Thần bĩu môi “Ai mà biết? Có lẽ Quý phi muốn nhân cơ hội lôi kéo chúng ta.”

Bộ Sanh Yên không nghĩ vậy.

Chuyện phi tần hậu cung lôi kéo triều thần là điều cấm kỵ.

Dù Quý phi có đắc sủng đến đâu cũng sẽ không bày tỏ thiện chí với Anh vương trước mặt Hoàng đế.

Lạc Dạ Thần ăn thức ăn, mơ hồ nói “Nhưng nghĩ lại thì lời mà Quý phi dạy ta nói có hơi giống với phong cách của Tiêu trắc phi.”

Không làm người khác bất ngờ thì cũng làm người khác dở khóc dở cười.

Bộ Sanh Yên rơi vào trầm tư.

Nàng ngẩng đầu nhìn Hoàng đế và Quý phi đang ngồi phía trên, vừa hay nhìn thấy Quý phi đang gắp đồ ăn cho Hoàng đế, vẻ mặt Hoàng đế lãnh đạm, nhìn không ra vui giận, nhưng lại

ăn hết đồ ăn mà Quý phi gắp cho.

Thỉnh thoảng, Quý phi sẽ sáp tới gần nói với Hoàng đế vài câu, Hoàng đế im lặng lắng nghe, không hề cảm thấy phiền.

Không khí giữa hai người rất tự nhiên, có chút ấm áp giản dị mà chỉ những đôi vợ chồng bình thường mới có.

Thật sự không giống chỉ mới biết nhau được hai tháng.

Sau khi vợ chồng Anh vương trở về chỗ ngồi, mọi người lần lượt đứng dậy nâng ly kính rượu Hoàng đế và Quý phi.

Lạc Thanh Hàn thỉnh thoảng cầm ly rượu nhấp môi, nhiều khi còn không buồn nâng ly rượu lên.

Dù sao thân phận của hắn cũng đang bày ra đấy, hắn không uống cũng không ai dám nói gì.

Trước giờ Tiêu Hề Hề không từ chối người đến.

Bất kể ai kính rượu, nàng đều uống hết.

Thái độ phóng khoáng hào sảng của nàng giành được thiện cảm của nhiều người.

Lúc yến tiệc kết thúc, Tiêu Hề Hề đã say đến mơ hồ.

Bảo Cầm và Tế Vũ dìu nàng đứng dậy.

Lạc Thanh Hàn lệnh ngự trù chuẩn bị canh giải rượu.

Cảnh phi quan tâm hỏi "Quý phi nương nương say như vậy, sợ rằng đêm nay không thể hầu hạ Hoàng thượng được nhỉ? Hay là thần thiếp sắp xếp phi tần khác hầu hạ Hoàng thượng?"

Nghe vậy, mấy phi tần cách đó không xa đều nhìn về phía này, trong mắt ẩn chứa mong đợi.

Vốn Tô tài nhân vốn muốn rời đi, lại phát hiện không có ai đi,

lúc này một mình nàng đi sẽ quá đường đột, đành phải lặng lẽ rút lại bước chân.

Lạc Thanh Hàn nhìn Cảnh phi, khi nhìn bộ dạng hiền lương độ lượng của nàng chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét.

Vì bản thân hắn từng trải qua, nên vô cùng ghét cảm giác bị người khác sắp xếp.

Lúc trước hắn là Thái tử, không thể phản kháng nên đành nhẫn nhịn.

Bây giờ hắn đã là Hoàng đế, sao hắn có thể nhẫn nhịn nữa?

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Sắp xếp phi tần thị tẩm trước giờ là chuyện của Hoàng hậu, từ khi nào tới lượt một phi tần cỏn con như nàng nhúng tay? Hay là nói, nàng cho rằng mình đủ tư cách làm Hoàng hậu?"

Lời nói không hề khách khí, chỉ còn thiếu dùng tay chỉ vào mặt Cảnh phi mắng nàng là người lo chuyện bao đồng, tự cho mình là đúng.

Cảnh phi đờ người.

Nàng có cảm giác bị người khác tát một cái giữa đám đông, mặt chợt nóng bừng.

Cảm giác xấu hổ khó coi dâng trào, khiến nàng vừa thẹn vừa giận.

Lúc này nàng không dám nhìn ai.

Mắt nàng đỏ hoe, nghẹn ngào khóc nức nở.

"Thần thiếp chỉ muốn phân ưu cùng Hoàng thượng, tuyệt đối không có ý nghĩ tham muốn ngôi vị Hoàng hậu, nếu Hoàng thượng ghét thần thiếp lo chuyện bao đồng thì có thể nói rõ, sau này thần thiếp không lo nữa là được."

Nói xong nàng giấu mặt bỏ đi.

Thiệu lương nhân vội đứng dậy đuổi theo hướng Cảnh phi rời đi.

Lý phi không hề ngạc nhiên trước kết quả này.

Nàng lười biếng đứng dậy, nói với Diêu tiệp dư.

“Chúng ta về thôi.”

“Vâng.”

Hai người vừa đi, Tô tài nhân cũng đứng dậy cáo từ.

Nghiêm tài nhân nhìn vị Hoàng đế rời đi với Quý phi, hy vọng mới nhen nhóm trong lòng đều tiêu tan, chỉ đành hậm hực rời đi.

Sau khi về điện Phi Khuyết, các cung nữ hầu hạ Quý phi tắm rửa thay y phục.

Tiêu Hề Hề sau khi say rượu vô cùng không an phận, nàng cố tình hắt nước tắm lên người cung nữ, ầm ĩ khiến mọi người dở khóc dở cười.

Không dễ gì mới hầu hạ nàng tắm xong, quần áo của cung nữ đều ướt đẫm.

Bảo Cầm cho bọn họ lui xuống thay quần áo.

Tiêu Hề Hề bước vào phòng ngủ, thấy Hoàng đế đang ngồi trên giường đọc sách, nàng lập tức hất tay Bảo Cầm ra, lao tới ôm Hoàng đế.

“Cục cưng à, mau cho tỷ tỷ hôn một cái ~”

Lạc Thanh Hàn “……”

Bảo Cầm sợ đến mức hồn bay phách lạc, hận không thể đập

đầu xuống đất.

Tiểu tổ tông của tôi ơi, người có biết người đang nói gì không?!

Chương 734: Nhất thời xúc động

Tiêu Hề Hề thấy Hoàng đế trong lòng mình không động đậy, thầm nghĩ nếu núi không động thì nàng động, bèn chủ động chu cái miệng nhỏ nhắn hôn mạnh lên má hắn một cái.

Sau đó, nàng còn chẹp chẹp miệng, ngẫm nghĩ nói.

“Bệ hạ chẳng những đẹp trai, lúc hôn còn có cảm giác rất đã.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Bảo Cầm muốn lao tới bịt miệng Quý phi, ngăn nàng đừng nói nữa.

Nhưng chỉ phản tác dụng.

Tiêu Hề Hề say rượu như ăn gan hùm mật gấu, chuyện gì cũng dám nói, chuyện gì cũng dám làm.

Ngón tay trắng nõn mềm mại của nàng lướt qua môi Lạc Thanh Hàn.

“Môi của chàng đẹp lắm, rất thích hợp nói lời yêu ta, cũng thích hợp hôn ta.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn đột nhiên quay sang nhìn Bảo Cầm hóa đá đang quỳ trên đất, lạnh lùng thốt ra hai chữ.

“Ra ngoài.”

Bảo Cầm như được ân xá, nghiêng ngả lảo đảo chạy ra ngoài.

Quý phi say rượu quá là rắc rối, dù sao nàng cũng không quản được, cứ để Hoàng đế tự xử đi.

Sau khi Bảo Cầm đi, trong phòng chỉ còn lại Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn đặt sách xuống, ôm nàng vào lòng, cúi đầu nhìn đôi mắt sáng ngời của nàng, trầm giọng hỏi.

"Nàng mới nói gì?"

Tiêu Hề Hề chớp chớp đôi mắt hạnh, vẻ mặt vô tội "Ta nói gì cơ?"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh.

Uống say rồi giở trò lưu manh, nghĩ hắn không trị được nàng thật sao?!

Hắn trực tiếp bế nàng lên giường, sau đó nắm mắt cá chân nàng, dùng đầu ngón tay cù lòng bàn chân nàng.

Tiêu Hề Hề giật bắn người, sau đó cảm giác ngứa ngáy xông thẳng lên não!

Nàng không nhịn được cười lớn, tay chân dùng sức tránh né.

Tuy nhiên, Lạc Thanh Hàn đã giữ chặt mắt cá chân của nàng, liên tục cù lòng bàn chân nàng.

Tiêu Hề Hề cười ngặt nghẽo, cười đến khó thở, chảy cả nước mắt.

Lạc Thanh Hàn lại hỏi "Nàng mới nói gì?"

Tiêu Hề Hề vừa cười vừa nói.

"Ha ha ha, ta nói ta nói, ta muốn ôm chàng, còn muốn sờ chàng, nếu chàng không phục, có thể hôn ta một cái …"

Nàng còn chưa dứt lời đã bị môi hắn chặn lại.

Môi hắn hơi lạnh, mỗi lần hôn, nàng đều có cảm giác như đang ăn thạch ướp lạnh.

Tiêu Hề Hề rất thích cảm giác này.

Nàng nằm trên chăn bông mềm mại, cơ thể chìm vào trong như bồng bềnh trên mây, đầu óc mơ màng, mọi hành động đều dựa vào bản năng.

Nàng phối hợp theo bản năng, đưa tay ra rồi tóm lấy bất cứ thứ gì có thể.

Nàng thậm chí còn không biết y phục của mình bị cởi ra khi nào.

Nàng chỉ nhớ nhịp tim của mình càng lúc càng nhanh, máu trong cơ thể như bốc cháy, linh hồn như sắp bị ngọn lửa không ngừng nghỉ này thiêu rụi.

Lúc nàng hoàn hồn, cảm giác được một cơn đau nhói trong lòng.

Sau đó há miệng phun ra một ngụm máu lớn.

Rồi hôn mê bất tỉnh.

……

Lúc Phương Vô Tửu vội vã đến điện Phi Khuyết thì khuôn mặt đã đen như đáy nồi.

Đặc biệt là khi biết nguyên nhân khiến Tiêu Hề Hề nôn máu bất tỉnh, Phương Vô Tửu tức đến mức suýt nữa thì mắng người.

Cũng may hắn vẫn còn chút lý trí, không trực tiếp mắng Hoàng đế trước mặt nhiều người.

Hắn lấy kim bạc trong hộp thuốc châm cứu cho Tiêu Hề Hề, sau đó kê đơn rồi bảo Bảo Cầm sắc thuốc.

Phương Vô Tửu cười lạnh "Lúc sắc thuốc nhớ thêm nhiều nước, lượng thuốc nhiều hơn lần trước."

Bảo Cầm nhớ lại lượng thuốc lần trước Quý phi uống, trong lòng đã có ước lượng, lập tức gật đầu.

"Nô tỳ đi sắc thuốc ngay."

Trong kho ở hành cung có rất nhiều dược liệu dự phòng, lần này Phương Vô Tửu cũng mang theo một ít dược liệu, tóm lại vẫn đủ dùng.

Chốc sau, Tiêu Hề Hề từ từ tỉnh lại.

Nàng giật mình khi thấy Đại sư huynh sắc mặt không tốt ngồi bên giường, đầu óc mơ màng cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Nàng ngồi dậy kiểm tra bản thân, trên người đã mặc y phục rồi.

Sau đó nhìn Lạc Thanh Hàn đứng bên giường.

Hắn cũng mặc y phục, nhưng rõ ràng là mặc vội trong thời gian ngắn, cổ áo bị lệch, cúc áo cũng cài sai.

Đối với một người luôn bình tĩnh kiềm chế như Lạc Thanh Hàn quả thật rất hiếm thấy.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng tỉnh lại, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, nét mặt căng thẳng cũng thả lỏng rất nhiều.

Hắn xua tay đuổi người hầu trong phòng ra ngoài.

Phương Vô Tửu liên tục cười lạnh "Hai người hưng phấn quá nhỉ, nửa đêm không ngủ còn chơi k.ích thích như vậy, không sợ chơi mất mạng luôn sao?"

Rượu vào lớn gan, vừa nãy Tiêu Hề Hề say cảm thấy mình rất đỉnh, không sợ gì hết, nhưng bây giờ nhớ lại làm nàng thấy mặt nóng bừng, vô cùng ngượng ngùng.

Nàng lấy tay che mặt.

Vừa nãy nàng và Lạc Thanh Hàn mới làm được một nửa thì đột nhiên nôn máu bất tỉnh!

Chuyện này làm nhiều người giật mình, cả Đại sư huynh hay tin cũng tới.

Nàng không còn mặt mũi gì nữa.

Lạc Thanh Hàn "Là lỗi của ta, nhất thời xúc động mới đi quá xa."

Phương Vô Tửu đứng dậy, trầm giọng nói "Hoàng thượng, tình hình cơ thể của Hề Hề thế nào, ngài hẳn phải biết rất rõ, dù ngài có xúc động đến đâu cũng không nên lấy tính mạng của Hề Hề ra mạo hiểm!"

Lạc Thanh Hàn biết mình sai, bị mắng cũng không đáp lời.

Tiêu Hề Hề buông bàn tay đang che mặt xuống, gấp gáp giải thích "Chuyện này không liên quan đến Hoàng thượng, lỗi là tại ta, do ta uống say, cố y dụ dỗ Hoàng thượng, nếu không phải ta vừa ôm vừa sờ thì Hoàng thượng sẽ không …"

Phương Vô Tửu và Lạc Thanh Hàn đồng thanh nói —

"Muội im đi!"

"Nàng im đi!"

Sắc mặt Phương Vô Tửu đen như đáy nồi, đã là lúc nào rồi mà Hề Hề còn muốn bảo vệ Lạc Thanh Hàn!

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn cũng rất khó coi, sao có thể nói

chuyện phòng the của hai vợ chồng cho người ngoài biết? Dù đối phương là Đại sư huynh cũng không được!

Tiêu Hề Hề hậm hực cúi đầu.

Im thì im, làm gì hung dữ vậy?!

Bảo Cầm bưng nồi thuốc bước vào.

Đúng vậy, chính là một cái nồi!

“Nương nương uống thuốc đi.”

Lúc Tiêu Hề Hề thấy một nồi thuốc đầy, suýt nữa thì ngất đi.

Nàng sợ hãi kêu lên “Nhiều vậy sao? Phải uống hết à?”

Lúc này Phương Vô Tửu không cười nữa, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn.

“Đúng, phải uống hết, một giọt cũng không được chừa lại!”

Tiêu Hề Hề muốn khóc.

Nàng thử nhõng nhẽo kể khổ xin tha.

Nhưng Phương Vô Tửu cứng rắn, hoàn toàn không để ý tới lời cầu xin của nàng, nhướng mày cao nhìn nàng, như thể đêm nay nàng không uống hết thì hắn sẽ không đi.

Tiêu Hề Hề quay sang nhìn Lạc Thanh Hàn, phát tín hiệu cầu cứu.

Lạc Thanh Hàn “Ta giúp nàng uống một nửa.”

Mắt Tiêu Hề Hề lập tức sáng lên “Được được!”

Phương Vô Tửu muốn nói không được, nhưng hắn mấp máy môi, cuối cùng lại không nói ra.

Dù sao thì thuốc cũng nhiều, chỉ cần một nửa đã đủ chữa bệnh cho Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn sai người đổ một nửa thuốc vào bát lớn, sau đó bưng bát một hơi uống hết.

Không biết thuốc này đã thêm vào thứ gì, nhưng lại đắng hơn thuốc lần trước.

Cả Lạc Thanh Hàn có định lực hơn người, lúc này cũng không khỏi cau mày.

Quả thật là đắng quá!

Chương 735: Chàng làm được không?

Dưới sự giám sát của Phương Vô Tửu, Tiêu Hề Hề chỉ đành cam chịu cầm nồi lên, nhắm mắt lại uống ực ực ực.

Nàng tin, chỉ cần uống nhanh thì sẽ không thấy đắng!

Hóa ra là nàng ngây thơ.

Dù có uống nhanh thế nào thì vẫn thấy đắng.

Uống được nửa nồi, lưỡi nàng đắng đến mức gần như mất đi vị giác.

Phương Vô Tửu lạnh lùng nói "Lần sau nếu muội còn dám làm bậy, lượng thuốc sẽ tăng gấp đôi, không đắng chết muội xem như ta thua!"

Tiêu Hề Hề khóc lóc "Ta sai rồi, ta không dám nữa, hu hu hu ~"

Phương Vô Tửu chắp tay với Hoàng đế, cầm hộp thuốc rời đi.

Bảo Cầm tiễn Phương Vô Tửu ra khỏi cửa.

Lạc Thanh Hàn cầm hộp mứt trái cây từ tay cung nữ đưa cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề vội cầm một nắm mứt trái cây nhét vào miệng nhai.

Vì một lúc ăn quá nhiều mứt trái cây nên hai má nàng phồng lên.

Nàng vừa ăn vừa khóc, nước mắt lưng tròng, trông rất đáng thương.

“Đắng quá, thật sự là đắng quá.”

Lạc Thanh Hàn đau lòng khi thấy nàng như vậy.

Đều tại hắn, khả năng kiềm chế quá kém, cứ nghĩ chỉ ôm ôm hôn hôn thì không có chuyện gì, nào ngờ d.ục vọng như lũ lụt, một khi đã dâng trào thì không thể kiềm lại, lý trí của hắn cũng bị cuốn trôi.

Lạc Thanh Hàn xoa xoa đầu nàng an ủi “Không sao, ăn mứt trái cây sẽ không đắng nữa.”

Tiêu Hề Hề ăn hết nửa hộp mứt trái cây mới át được vị đắng khủng khiếp trong miệng.

Tế Vũ bưng nước súc miệng vào, hầu hạ Quý phi súc miệng.

Sau khi dọn dẹp xong, các cung nữ lui ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn ôm Tiêu Hề Hề nằm xuống.

Bây giờ hai người không dám làm gì, chỉ nằm im ở đó.

Một lúc sau.

Tiêu Hề Hề đột nhiên nhỏ giọng hỏi.

“Chàng không bị ta dọa sợ đó chứ?”

Lạc Thanh Hàn “Không có.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn, nghi hoặc hỏi “Thật không?”

Hai người đang hăng say, đến thời điểm mấu chốt, nàng đột nhiên nôn một ngụm máu lớn, dù là ai cũng sẽ giật mình sợ hãi, nếu nghiêm trọng còn có thể để lại ám ảnh tâm lý.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt, bắt gặp ánh mắt của nàng, trầm mặc một hồi mới nói.

“Thật ra cũng có hơi sợ, nhưng quan trọng hơn là lo lắng và đau lòng, còn có chút hối hận.”

Tiêu Hề Hề vùi mặt vào lòng hắn, nhẹ giọng nói.

“Xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn vuốt lưng nàng “Không phải lỗi của nàng, không cần phải nói xin lỗi.”

Tiêu Hề Hề “Nếu không phải ta trêu chọc chàng, chàng cũng sẽ không kích động như vậy.”

Lạc Thanh Hàn “Là vì khả năng kiềm chế của ta quá kém, không chống lại được cám dỗ.”

Tiêu Hề Hề “Sau này ta sẽ không tùy tiện trêu chọc chàng nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Cũng không đến mức đó.”

Một dấu chấm hỏi xuất hiện trong đầu Tiêu Hề Hề.

Đã thế này rồi, hắn vẫn còn muốn bị trêu chọc, không sợ lại bị phun máu đầy người sao?

Lạc Thanh Hàn “Chúng ta không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, nên hôn thì hôn, nên ôm thì vẫn phải ôm, ta sẽ khống chế tốt chừng mực, không để chuyện tối nay xảy ra lần nữa.”

Tiêu Hề Hề nghi hoặc “Chàng làm được không?”

Lạc Thanh Hàn “Đừng hỏi nam nhân có làm được không.”

Tiêu Hề Hề “……”

Sao tự dưng nghe thấy tiếng lái xe thế nhỉ?

Hôm sau là thời gian chính của cuộc săn mùa thu, mọi người có mặt tại nơi tập trung, sẵn sàng lên đường.

Tối qua, độc cổ trong người Tiêu Hề Hề phát tác, cơ thể còn rất yếu, chỉ đành nằm trên giường, không đi đâu được.

Hôm nay, Lạc Thanh Hàn mặc trang phục cưỡi ngựa cổ tròn tay hẹp đỏ sậm, thắt lưng da uốn cong rất đẹp, bên hông đeo bội kiếm, đi giày bốt da hươu đen, dáng người cao lớn tuấn tú, trông không giống đế vương, ngược lại giống thiếu niên hào hoa phong nhã.

Tiêu Hề Hề nhìn không chớp mắt, nhịn không được duỗi bàn tay tội lỗi sờ sờ eo hắn.

“Hoàng đế của ta sao lại đẹp trai vậy chứ?”

Lạc Thanh Hàn bị nàng sờ đến mức ngứa ngáy trong lòng, bèn bắt lấy bàn tay của nàng, cúi người hôn lên mu bàn tay của nàng.

“Nàng ở hành cung nghỉ ngơi cho tốt, đừng chạy lung tung, ngoan ngoãn đợi ta về.”

Tiêu Hề Hề nhắc nhở “Đừng quên lợn rừng của ta.”

Lạc Thanh Hàn “Không quên, ta vẫn nhớ.”

Tiêu Hề Hề “Chú ý an toàn.”

……

Hoàng đế dẫn một đội quân vào sâu trong Thượng Lâm Uyển.

Cấm quân tìm một nơi bằng phẳng dựng lều và bếp tạm thời.

Như thường lệ, Hoàng đế treo giải thưởng, hôm nay người nào săn được nhiều nhất sẽ nhận được một bộ ly dạ quang được tiến cống từ Tây Vực và hai vò rượu hoa lê trắng hảo hạng

được cất giữ trong cung.

Hầu hết nam nhân đều thích rượu, dù có tiền cũng không thể mua được rượu hoa lê trắng hảo hạng, trong cung số lượng cũng có hạn.

Khi nghe thấy giải thưởng có rượu hoa lê trắng, các nam nhân có mặt lập tức có động lực hơn.

Lạc Dạ Thần hào hứng nói với Bộ Sanh Yên.

"Đợi ta giành được rượu hoa lê trắng, ta sẽ tặng cho nhạc phụ đại nhân, ông ấy thích uống rượu nhất, nhất định sẽ thích rượu này!"

Bộ Sanh Yên không dập tắt nhiệt tình của y, động viên nói "Ừm, xem chàng thể hiện."

Dù có giành được rượu hoa lê trắng thật, cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận bị nàng pha nước.

Thân thể cha nàng đầy vết thương cũ, không thể uống được rượu có nồng độ cao, chỉ có thể uống rượu pha nước.

Quận chúa Kiêu Dương cũng có mặt trong số những người tham gia cuộc săn.

Nàng nghe thấy vợ chồng Anh vương nói chuyện, bật cười lớn.

"Chỉ dựa vào các người cũng muốn giành hạng nhất? Đúng là nằm mơ!"

Từ khi biết Tĩnh vương bị Hoàng đế đuổi về vương phủ, nàng liền cáu giận với vợ chồng Anh vương, nếu không có hai người này, Tĩnh vương sẽ không bị Hoàng đế đuổi về.

Kế đó còn phải tự kiểm điểm trong nhà một tháng.

Suốt một tháng nàng không được nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú

của Tĩnh Vương, chỉ nghĩ thôi cũng thấy buồn bực.

Có cơ hội, tất nhiên nàng muốn khích vợ chồng Anh vương một câu.

Lạc Dạ Thần vừa thấy nàng, vẻ hưng phấn trên mặt liền biến mất, cười lạnh nói.

"Người nằm mơ là ngươi mới đúng đó, chắc là ngươi nằm mơ cũng nghĩ đến Tĩnh vương chứ gì? Đường đường là quận chúa mà không biết liêm sỉ, suốt ngày chạy theo Tĩnh vương, thể diện của hoàng thất bị ngươi làm mất hết rồi!"

Người khác thường sẽ nể mặt Trưởng công chúa Hoa An, không tiện nói gì về quận chúa Kiêu Dương, nhưng Lạc Dạ Thần thì không sợ.

Y đường đường là Anh vương, một quận chúa cỏn con thấy y còn phải hành lễ, y sợ làm quái gì!

Khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa Kiêu Dương đỏ bừng vì giận, bàn tay chỉ mặt y run rẩy.

"Ngươi … ngươi dám nói với ta như vậy?!"

Lạc Dạ Thần "Ta nói ngươi đấy thì sao? Ngươi có bản lĩnh gọi Trưởng công chúa Hoa An tới đánh ta đi!"

Quận chúa Kiêu Dương "Ngươi!"

Lạc Dạ Thần quay đầu nhìn sang Bộ Sanh Yên.

"Chúng ta đi, không cần để ý tới con điên b.ệnh hoạn này."

Hai vợ chồng cưỡi ngựa rời đi.

Quận chúa Kiêu Dương bị bỏ lại đứng đó giậm chân giận dữ.

Khi Hoàng đế giương cung bắn mũi tên đầu tiên, mọi người cưỡi ngựa phi nước đại, chạy về phía sâu trong rừng.

Lạc Thanh Hàn không cần giành hạng nhất, mục tiêu của hắn trong chuyến đi này chỉ có lợn rừng, cho nên hắn không vội, cưỡi ngựa chậm rãi tiến về phía trước.

Triệu Hiền cưỡi ngựa đi bên cạnh, đằng sau có khoảng ba mươi cấm vệ quân.

Nghiêm tài nhân cưỡi ngựa đuổi theo.

“Bệ hạ, thần thiếp có thể đi cùng ngài không?”

Chương 736: Nàng cũng muốn

Vì Quý phi không khỏe nên ở lại hành cung.

Ngoài ra còn có Cảnh phi, Lý phi, Tô tài nhân và Thiệu lương nhân.

Chỉ có Nghiêm tài nhân và Diêu tiệp dư theo đội quân vào núi săn bắn.

Diêu tiệp dư chỉ muốn góp vui, nơi nào đông người thì nàng chen vào nơi đó, toàn tâm toàn ý hóng chuyện, cưỡi ngựa săn bắn chỉ là chuyện đính kèm.

Nghiêm tài nhân một lòng hướng về Hoàng đế.

Nàng cố tình ở lại cuối cùng, muốn đi theo Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nhìn ánh mắt ngượng ngùng rụt rè của nàng, lạnh lùng nói "Trẫm không thích nhiều người."

Đây là lời mang ý từ chối.

Nghiêm tài nhân cắn răng cắn môi, không từ bỏ ý định "Thần thiếp có thể bỏ lại những người khác, một mình thần thiếp đi theo ngài."

Lạc Thanh Hàn "Đối với trẫm, thêm một người cũng là nhiều."

Nói xong, hắn không nhìn Nghiêm tài nhân, tăng tốc phi ngựa về phía trước.

Triệu Hiền và các cấm quân cũng tăng tốc đuổi theo.

Vó ngựa rộn vang trên mặt đất phủ đầy lá dày.

Bóng lưng của họ nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Nghiêm tài nhân bị bỏ lại một mình, trong lòng vô cùng thất vọng.

Hôm nay nàng đặc biệt mặc trang phục cưỡi ngựa mới, trang điểm xinh đẹp, cộng với dung mạo nổi bật của nàng, chắc hẳn không ai vượt qua nàng.

Nào ngờ từ đầu đến cuối Hoàng đế còn không thèm liếc nhìn nàng lần nào.

Thái độ lạnh lùng như vậy, dường như trong mắt hắn, nàng không khác gì cỏ dại ven đường.

Nghiêm tài nhân siết chặt dây cương.

Nếu Hoàng đế trời sinh là một tảng băng thì đành chịu, nhưng thực tế không phải vậy.

Nàng tận mắt thấy Hoàng đế rất dịu dàng với Quý phi.

Sự dịu dàng đó, nàng cũng muốn!

Nghiêm tài nhân càng nghĩ càng không cam lòng.

Nàng nghiến răng quyết tâm giành hạng nhất của ngày hôm nay!

Nếu nàng giành được hạng nhất, nàng không cần ly dạ quang và rượu hoa lê trắng, mà nàng sẽ xin Hoàng đế được thị tẩm.

Nàng tin mình không thua kém Quý phi ở bất kỳ phương diện nào, tất cả những gì nàng thiếu chỉ là một cơ hội.

Chỉ cần nàng có cơ hội thị tẩm, nàng nhất định sẽ khiến Hoàng đế biết mình tốt đến mức nào.

Nghiêm tài nhân vung roi quất mạnh, cưỡi vào sâu trong rừng.

Các thị vệ nhanh chóng cưỡi ngựa đuổi theo.

……

Trong điện Phi Khuyết, Tiêu Hề Hề đang nằm trên ghế sập chuyên tâm đọc truyện.

Tế Vũ ngồi quỳ bên cạnh, đưa quả nho đã bóc vỏ vào miệng nàng.

Tiêu Hề Hề chỉ cần mở miệng ăn là được.

Bảo Cầm bước vào nói nhỏ.

“Nương nương, Tô tài nhân đến rồi.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu “Tô tài nhân tới đây làm gì?”

Bảo Cầm lắc đầu “Tô tài nhân không nói.”

Tiêu Hề Hề nhớ lại chuyện Tô tài nhân giúp mình lần trước, đặt cuốn truyện xuống.

“Cho vào.”

“Vâng.”

Tế Vũ lui sang một bên.

Bảo Cầm ra ngoài dẫn Tô tài nhân vào.

“Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề chỉ vào chiếc đệm bên cạnh, ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Tô tài nhân uyển chuyển ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Quý phi.

Quý phi mặc váy tề hung nhu quần rộng rãi, búi tóc đơn giản, chỉ cài trâm vàng ngọc trai, không trang điểm trông rất giản dị.

Cộng thêm chuyện tối qua nàng nôn máu, cơ thể vẫn chưa hồi phục, sắc mặt hơi tái nhợt.

Nhìn càng yếu ớt hơn.

Tô tài nhân quan tâm hỏi "Thần thiếp nghe nói người không khỏe, nên cố ý tới thăm, không biết nương nương thấy thế nào rồi? Đã khá hơn chưa?"

Tiêu Hề Hề "Chỉ là chút bệnh vặt, đã khá hơn nhiều rồi."

Tô tài nhân "Vậy thì tốt, thân thể của người quý trọng, người nên chú ý giữ gìn sức khỏe. Đặc biệt là hiện giờ tiết trời ngày càng lạnh, người nên chú ý mặc thêm y phục, uống nhiều nước nóng, đừng để cảm lạnh."

Bảo Cầm bước vào dâng trà cho Tô tài nhân.

Tô tài nhân cười với Bảo Cầm "Đa tạ."

Sau khi Bảo Cầm lui ra ngoài, Tô tài nhân liếc nhìn cuốn truyện Quý phi đặt kế bên, cười hỏi.

"Nếu Quý phi nương nương thấy buồn chán, hay là nghe thần thiếp đàn một khúc?"

Tiêu Hề Hề thấy hứng thú "Được đó."

Tô tài nhân gọi Chỉ Diên, nhỏ giọng dặn dò.

"Ngươi đi lấy đàn tỳ bà của ta tới đây."

"Vâng."

Chỉ Diên quay người rời khỏi điện Phi Khuyết.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Tô tài nhân tham gia cuộc săn mùa thu còn mang theo đàn tỳ bà?"

Tô tài nhân mím môi cười, khuôn mặt càng thêm xinh đẹp.

"Thần thiếp mang theo phòng hờ thôi, lỡ như Hoàng thượng hay Quý phi nương nương muốn nghe khúc thì sao? Dù sao đàn tỳ bà cũng không lớn, mang theo cũng không sao, không phải bây giờ dùng đến rồi ư."

Chốc sau, Chỉ Diên đã quay lại.

Nàng vừa giao đàn tỳ bà vào tay Tô tài nhân thì Bảo Cầm bước vào bẩm báo.

"Quý phi nương nương, Cảnh phi nương nương và Thiệu lương nhân tới."

Tiêu Hề Hề tức thì thấy vui.

"Mọi người hẹn trước đấy à? Sao ai cũng chạy đến chỗ của bổn cung thế? Cho họ vào đi, vừa hay cùng nhau nghe Tô tài nhân đàn."

"Vâng."

Cảnh phi và Thiệu lương nhân bước vào, khá ngạc nhiên khi thấy Tô tài nhân cũng ở đây.

Tô tài nhân đứng dậy hành lễ "Thỉnh an Cảnh phi nương nương."

Sau khi Cảnh phi và Thiệu lương nhân hành lễ với Quý phi thì ngồi xuống đối diện Tô tài nhân.

Lúc này Cảnh phi đang mỉm cười, như thể chuyện bị Hoàng đế khiển trách trước đám đông tối qua chỉ là ảo giác, hiện giờ nàng đã quên hết tất cả.

Cảnh phi cười nói "Chúng thần thiếp biết Quý phi nương

nương bị bệnh, cố ý tới thăm Quý phi nương nương, không biết Quý phi thế nào rồi?"

Người ta thường nói đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại, đối phương khách sáo, thì Tiêu Hề Hề cũng sẽ khách sáo.

"Khá hơn nhiều rồi, đã phiền mọi người quan tâm."

Thiệu lương nhân thấy Tô tài nhân ôm tỳ bà trong tay, tò mò hỏi "Tài nhân định đàn khúc cho Quý phi nương nương nghe sao?"

Tô tài nhân gật đầu "Đúng vậy, sợ Quý phi nương nương buồn chán, cho nên ta muốn đàn một khúc cho Quý phi nương nương nghe cho đỡ buồn."

Cảnh phi cũng cười "Vậy chúng ta đến đúng lúc quá rồi."

Thiệu lương nhân "Không ngờ Tô tỷ tỷ nhiều tài năng như vậy, quả thật giỏi hơn thần thiếp rất nhiều."

Cảnh phi "Chỉ nghe khúc thôi thì đơn giản quá, sao chúng ta không mời hai vũ cơ tới, vừa đàn vừa múa, âm sắc đầy đủ, như vậy mới hay, Quý phi nương nương thấy sao?"

Tiêu Hề Hề "Nếu muốn xem ca múa, hay là mời Lý phi tới luôn đi, mọi người cùng nhau vui vẻ."

Cảnh phi kinh ngạc trước ý nghĩ này của Quý phi, nàng hơi giật mình nhưng rất nhanh phản ứng trở lại, mỉm cười đáp.

"Vẫn là Quý phi nương nương suy nghĩ chu đáo."

Lý phi cũng đang buồn chán, biết Quý phi mời liền đi ngay.

Vì là một đối thủ nặng ký, Lý phi đã nói lời tạm biệt với váy bó eo, giờ đây nàng chỉ mặc tề hung nhu quần rộng rãi.

Hôm nay nàng mặc tề hung nhu quần đỏ rực, kết hợp với áo

trên màu trắng thêu hoa thu hải đường, phối với khăn lụa dài treo giữa hai tay, dọc theo ống tay áo rộng.

Tóc nàng búi cao, cài hai cây trâm thu hải đường vàng, bộ dao khẽ đung đưa theo từng bước chân của nàng.

Dù bây giờ nàng mập nhưng đường nét khuôn mặt vẫn rất đẹp, hơn nữa nàng có gu thẩm mỹ, biết cách ăn mặc để tôn lên vẻ đẹp của mình một cách tối đa, nên thay vì xấu đi thì nàng lại có tướng phú quý đầy đặn độc nhất vô nhị trong trong hậu cung này.

Chương 737: Thiên cẩu ăn mặt trời

Lý phi hành lễ.

“Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề mỉm cười, bảo nàng ngồi xuống.

Tô tài nhân chủ động chuyển chỗ ngồi xuống phía dưới, nhường vị trí gần ghế chính.

Lý phi cũng không khách sáo, đi thẳng tới chỗ đó ngồi xuống.

Cung nữ lập tức dâng trà bánh.

Khi Lý phi nhìn thấy các loại bánh ngọt đa dạng và tinh xảo trước mặt, nụ cười trên mặt bỗng trở nên chân thật hơn.

Nàng không hề do dự cầm một miếng bánh sữa hạnh nhân cắn một miếng, vừa thơm vừa ngọt, còn có vị sữa đậm đà.

Nàng không kiềm được ăn thêm một miếng.

Cảnh phi che miệng khẽ cười.

“Sức ăn của Lý phi tỷ tỷ vẫn khỏe như vậy.”

Lý phi ăn hết bánh sữa hạnh nhân trong tay, uống một hớp trà mới chậm rãi nói.

“Ngươi muốn chế giễu ta mập thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo.”

Cảnh phi vẫn cười “Sao tỷ lại nghĩ như vậy? Muội chỉ muốn

nhắc nhở tỷ, ăn nhiều đồ ngọt sẽ không tốt cho sức khỏe."

Lý phi "Cám ơn ngươi nhắc nhở, ta cảm thấy bây giờ ta rất tốt, mỗi ngày có đồ ăn đồ uống, còn có người hầu hạ, cuộc sống vô cùng thoải mái."

Cảnh phi bất lực lắc đầu, tựa như hết cách với nàng.

"Tỷ tỷ không có chí tiến thủ thế này, sau này phải làm sao?"

Thiệu lương nhân nhẹ nhàng nói "Con người phải có chí tiến thủ mới được."

Nàng nhìn Quý phi ngồi trên cao.

"Quý phi nương nương, người nói phải không?"

Tiêu Hề Hề gật đầu, nghiêm túc nói "Đúng vậy, con người không có chí tiến thủ thì khác gì không lo không nghĩ."

Cảnh phi "……"

Thiệu lương nhân "……"

Lý phi "……"

Ngay cả Tô tài nhân đang cúi đầu chỉnh đàn tỳ bà cũng ngẩng đầu nhìn Quý phi.

Cảnh phi cố duy trì nụ cười "Quý phi nương nương thật biết nói đùa."

Thiệu lương nhân phối hợp cười.

Tiêu Hề Hề nhìn Lý phi, ánh mắt vô cùng ân cần.

"Số bánh ngọt này đủ cho cô ăn không? Nếu không đủ, bổn cung sẽ sai người mang thêm cho cô."

Lý phi cảm thấy ánh mắt nhìn mình của Quý phi rất kỳ lạ,

không khỏi rờn rợn trong lòng.

“Không … không cần đâu.”

Tiêu Hề Hề chân thành nói “Cô không cần khách sáo với bổn cung, bổn cung rất ngưỡng mộ cô, số bánh ngọt này cộng lại chỉ mới có một ký, nếu cô ăn hết thì ít nhất sẽ tăng năm ký thịt, ăn một ký được năm ký, lời quá chừng rồi!”

Không như nàng, dù ăn bao nhiêu cũng không tăng ký thịt nào, toàn ăn vô ích.

Lý phi “……”

Ta nghi ngờ ngươi đang chế giễu ta, nhưng ta không có chứng cứ.

Cảnh phi và Thiệu lương nhân cũng đờ người.

Bọn họ thật sự không hiểu, vừa rồi Quý phi còn nói giúp Lý phi, sao chớp mắt lại thành đâm chọc rồi?

Rốt cuộc Quý phi đứng về bên nào?

Lúc này Bảo Cầm dẫn hai vũ cơ bước vào.

Hai vũ cơ có dáng người mảnh khảnh, sống mũi cao, đôi mắt sâu, thoạt nhìn không phải là người Đại Thịnh.

Sau khi hỏi mới biết, hai người là người nước Liêu.

Vì vương đô nước Liêu đã bị đại quân nước Thịnh công phá, Liêu vương đầu hàng, hiện giờ nước Liêu đã trở thành nước thuộc địa của Đại Thịnh, mỗi năm phải cống nạp cho Đại Thịnh số lượng lớn vàng bạc, bò ngựa và nô lệ.

Hai vũ cơ này là một trong số các nô lệ do nước Liêu cống nạp.

Hai người quỳ xuống đất, dùng chất giọng có chút khẩu âm

của dị tộc cung kính nói tiếng nước Thịnh.

“Nô tỳ bái kiến Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề bảo họ đứng dậy, nàng nhìn khuôn mặt họ một lúc, không ngờ lại phát hiện giữa ấn đường của hai người này có tà khí sạm đen.

Đây là tướng đoản mệnh điển hình.

Có vẻ như hai vũ cơ này sắp bỏ mạng.

Trước khi tới đây, hai vũ cơ đã biết mình đến để múa minh họa cho tiếng đàn của Tô tài nhân, sau khi đứng dậy, họ nhìn Tô tài nhân.

Tô tài nhân đã chỉnh xong đàn tỳ bà.

Nàng nhẹ giọng hỏi “Hai người giỏi múa điệu gì?”

Hai vũ cơ nhìn nhau, người mặc váy hồng trắng trả lời.

“Chúng nô tỳ đều múa được, phải xem Tài nhân nương nương thích đàn khúc gì.”

Tô tài nhân cười nói “Vậy thì <Tướng Quân Lệnh> đi.”

Tiêu Hề Hề hơi ngạc nhiên.

Nàng vốn tưởng Tô tài nhân sẽ đàn <Thập Diện Mai Phục>, dù sao đây cũng là thần khúc thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình, mỗi lần thần khúc này xuất hiện chắc chắn là có người sắp gây chuyện.

Đôi bàn tay thanh tú của Tô tài nhân gảy đàn, âm thanh của tỳ bà vang lên.

Từng tiếng đàn tỳ bà lảnh lót vui tai như vô số hạt ngọc rơi trên nền đất.

Hai vũ cơ rất quen thuộc khúc nhạc này, lập tức duỗi người múa theo tiếng đàn tỳ bà.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nghe một lúc, <Tướng Quân Lệnh> do Tô tài nhân đàn gần giống bản nhạc nàng nghe ở kiếp trước, dù thế giới này là một triều đại mà nàng trước đây chưa từng nghe qua, nhưng nàng khá quen thuộc với nhiều khía cạnh văn hóa ở đây, chẳng hạn như chữ viết hay là thơ từ ca phú.

Vì khúc này theo phong cách mạnh mẽ nên động tác của các vũ cơ cũng dùng sức nhiều hơn, hầu hết đều là những động tác khó.

Đến giữa bài, hai vũ cơ đổ mồ hôi khá nhiều, mồ hôi thấm qua lớp y phục mỏng manh, chất liệu của y phục dính vào da thịt, làm nổi bật đường cong cơ thể của họ một cách sống động.

Quyến rũ mê người chính là như vậy.

Vạt váy bay cao, eo thon đung đưa.

Cảm giác căng thẳng và bí ẩn lan tỏa khắp nơi.

Mọi người chăm chú theo dõi.

Lúc này, bầu trời bên ngoài đột nhiên tối sầm!

Trời vẫn còn sáng, sao đột nhiên lại tối đen?

Bên ngoài có người hét lên.

“Là thiên cẩu ăn mặt trời! Thiên cẩu tới rồi! Mọi người mau tìm chỗ trốn đi!”

Mọi người trong phòng giật mình.

Hai vũ cơ ngừng múa, bất lực đứng ở đó, hơi thở có hơi gấp gáp, vẻ mặt hoảng hốt không biết phải làm sao.

Tuy nhiên, tiếng đàn tỳ bà của Tô tài nhân vẫn chưa dừng lại.

Cảnh phi đứng dậy nói "Quý phi nương nương, thiên cẩu đột nhiên xuất hiện khiến lòng người hoảng sợ, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó nguy hiểm, chúng ta hãy nhanh chóng tập hợp mọi người lại, tránh để mọi người chạy loạn gây thêm rắc rối."

Tiêu Hề Hề đưa tay phải ra nhìn Tế Vũ đang đứng bên cạnh.

Tế Vũ cũng sợ hãi trước cảnh tượng bất ngờ này.

Nàng đờ người một hồi mới phản ứng lại, vội tiến tới cẩn thận dìu Quý phi đứng dậy.

Hai người đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Mặt trời trên cao đang dần biến mất, tựa như đang bị một con quái vật nào đó nuốt chửng từng chút.

Đây thật ra chỉ là mặt trời bị mặt trăng che khuất, là hiện tượng nhật thực.

Nhưng người cổ xưa tin rằng nhật thực là do thiên cẩu ăn mặt trời.

Chuyện này không cách nào giải thích với người cổ xưa.

Tiêu Hề Hề thản nhiên nói "Chỉ là trời tối thôi, không có gì phải sợ, mọi người thắp nến lên, đừng chạy lung tung, lát nữa sẽ bình thường trở lại."

Thiệu lương nhân cũng đứng lên "Quý phi nương nương, thiên cẩu ăn mặt trời không phải chuyện nhỏ, không thể xem thường."

Tiêu Hề Hề quay lại nhìn họ.

"Các người sợ cái gì? Sợ thiên cẩu nhảy xuống ăn thịt các người à?"

Cảnh phi tiến lên hai bước “Bây giờ không phải lúc nói đùa, Quý phi nương nương hẳn biết rất rõ, thiên cẩu bình thường sẽ không xuất hiện, nó chắc chắn đang nhắc nhở chúng ta sắp có tai họa xảy ra!”

Chương 738: Có thích khách!

Tiêu Hề Hề "Hoàng thượng uy phong mạnh mẽ, có ngài ấy ở đây, dù Đại Thịnh có gặp phải tai họa cũng có thể hóa nguy thành an."

Tô tài nhân vẫn gảy đàn tỳ bà, tiết tấu của tỳ bà lúc nhanh lúc chậm, giống như một vị tướng quân đang chỉ huy toàn cục.

Cảnh phi tức giận quát.

"Đã là lúc nào rồi còn gảy tỳ bà?!"

Nàng đang giận cá chém thớt.

Tô tài nhân mặc kệ, tiếp tục gảy tỳ bà.

Lúc đầu Lý phi có hơi căng thẳng, nhưng thấy Quý phi và Tô tài nhân bình tĩnh như vậy, nàng cũng bị cảm xúc của họ tác động, cũng bình tĩnh lại một chút.

Đây là điện Phi Khuyết, nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất hành cung.

Chỉ cần họ ở im tại đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Thiệu lương nhân hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, bèn nói.

"Chỉ cần chúng ta ở im trong đây sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng Hoàng thượng thì sao? Ngài ấy vẫn đang đi săn, đường rừng không dễ đi, lại có nhiều dã thú như vậy, lúc này thiên cẩu đột nhiên xuất hiện, Hoàng thượng sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?"

Tiêu Hề Hề tin Lạc Thanh Hàn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lúc sáng khi Lạc Thanh Hàn ra ngoài, nàng đã bói cho hắn một quẻ, là quẻ đại cát.

Tuy nhiên, Cảnh phi không biết chuyện này.

Nghe Thiệu lương nhân nói, nàng càng thấy hoảng sợ hơn.

“Chúng ta không thể cứ ngồi đây nhìn được, phải lập tức phái người vào rừng tìm Hoàng thượng!”

Tiêu Hề Hề “Cô muốn điều binh? Cô có quyền đó không?”

Cảnh phi nghẹn họng.

Nàng chỉ là phi tần, sao có thể điều động binh mã?!

Thiệu lương nhân đề nghị “Tiêu Lăng Phong tướng quân vẫn còn ở trong hành cung, ông ấy có thể điều động người của Tuần Phòng Ti, Quý phi nương nương được Hoàng thượng sủng ái, chỉ cần người ra mặt, Tiêu tướng quân nhất định sẽ nghe lệnh.”

Tiêu Hề Hề mặc kệ Thiệu lương nhân, nàng đi thẳng về chỗ ngồi, căn dặn Tế Vũ và Bảo Cầm.

“Truyền lệnh xuống, thắp hết nến và đèn lồng lên, không ai được phép chạy loạn la hét, nên làm gì thì làm đó, ai dám làm loạn thì bắt trói bịt miệng lại.”

“Vâng!”

Chẳng mấy chốc, đèn lồng trong ngoài điện Phi Khuyết đều được thắp sáng.

Những người còn ồn ào đều bị bắt giữ, bên ngoài mới dần trở nên yên tĩnh.

Chỉ có tiếng tỳ bà của Tô tài nhân vẫn còn du dương, giai điệu

ngày càng nhanh, như thể các tướng sĩ đang hành quân.

Lúc này, mặt trời trên cao đã hoàn toàn biến mất, bóng tối ập đến.

Cảnh phi rất giận nhưng không thể làm gì.

Ánh nến dao động trong chính điện.

Tiêu Hề Hề nhìn hai vũ cơ đang run rẩy.

“Nhạc còn chưa kết thúc, sao hai người không múa nữa?”

Hai vũ cơ quỳ xuống đất, sợ hãi không nói nên lời.

Bọn họ bị xuất thân và kiến thức của mình hạn chế, trong mắt bọn họ, thiên cẩu ăn mặt trời là chuyện lớn, sao có thể giả như không có chuyện gì xảy ra?

Tiêu Hề Hề bảo bọn họ ngẩng đầu lên.

Hai vũ cơ ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt đầy lo lắng bất an.

Tiêu Hề Hề thấy tà khí sạm đen giữa ấn đường trên mặt họ ngày càng đậm, thậm chí còn ẩn hiện tai họa đổ máu.

Đồng thời, trong lòng Tiêu Hề Hề cũng nảy sinh bất an.

Như thể sắp có chuyện nguy hiểm sắp xảy ra.

Tiêu Hề Hề thầm cảnh giác đề phòng, nét mặt vẫn bình tĩnh.

Nàng nói với Tế Vũ đang đứng bên cạnh.

“Gọi Thanh Tùng tới, bảo hắn đưa hai vũ cơ này về.”

“Vâng.”

Tế Vũ ra ngoài gọi Thanh Tùng.

Đúng lúc này, hai vũ cơ đột nhiên bắt đầu nhảy múa!

Một người rút kiếm mềm giấu trong thắt lưng, người còn lại rút đoản đao quấn quanh cánh tay.

Đao kiếm lao tới chỗ Tiêu Hề Hề với tốc độ cực nhanh!

Mọi người có mặt đều sững sờ trước biến cố đột ngột này.

Chỉ có Tô tài nhân là phản ứng nhanh nhất.

Nàng giơ đàn tỳ bà của mình lên, đập vào vũ cơ đang cầm kiếm mềm!

Đàn tỳ bà đập trúng đầu khiến vũ cơ ngã xuống đất, đầu đập vào góc bàn, tầm mắt tối đi, ngất xỉu tại chỗ.

Vũ cơ còn lại mặc kệ sống chết của đồng bọn, ánh mắt lóe lên sát khí, không còn vẻ sợ hãi yếu đuối trước đó, đoản đao trong tay sắp đâm vào Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề giơ tay lật đổ mấy chiếc bàn nhỏ trước mắt, nghiêm giọng hét lên.

“Có thích khách!”

Trà bánh đặt trên bàn bị đổ, hất thẳng vào vũ cơ.

Hành động của vũ cơ bị cản trở.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội tránh đoản đao, chạy về phía cửa.

Tế Vũ ở gần cửa nhất hoàn hồn lại, vội lao ra ngoài hét to.

“Có thích khách! Người đâu mau tới đây!”

Lý phi, Cảnh phi, Thiệu lương nhân sợ hãi đứng dậy, cuống quít bỏ chạy.

Vì di chuyển quá nhanh nên bọn họ làm đổ nhiều thứ.

Trong lúc hỗn loạn, có người đã va phải một bình hoa cao nửa người.

Hướng mà bình hoa đổ xuống cách Tiêu Hề Hề đúng một bước.

Nàng thấy bình hoa sắp đổ xuống, theo bản năng muốn lùi lại.

Nhưng vũ cơ đã đuổi tới, dùng đoản đao trong tay đâm vào lưng nàng!

Trước sau đều có nguy hiểm, Tiêu Hề Hề không thể tránh né, lúc nàng đang định dùng nội lực tiếp chiêu của vũ cơ thì thấy một bóng người đột nhiên xông tới, chắn trước mặt nàng!

Người xông tới chính là Tô tài nhân.

Nàng nhắm mắt nghiến chặt răng, chuẩn bị đón nhận một đao, dùng thân thể mình bảo vệ Quý phi.

Tuy nhiên.

Cơn đau trong dự kiến không thấy đâu.

Thay vào đó, vũ cơ đang cầm đoản đao phát ra tiếng kêu đau đớn.

Tô tài nhân mở mắt, thấy Quý phi đứng sau từ lúc nào đã chắn trước mặt mình.

Nàng thấy Quý phi nắm cổ tay đang cầm đao của vũ cơ, đồng thời nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc.

Vũ cơ hét lên đau đớn.

Vũ cơ buông lỏng ngón tay, đoản đao rơi xuống đất kêu vang.

Cùng lúc đó, vũ cơ bất tỉnh đã tỉnh dậy.

Lúc mở mắt, vũ cơ thấy đồng bọn của mình đang bị Quý phi khống chế, bèn giơ tay trái lên nhấn nút bắn một mũi tên nhỏ từ cung nỏ buộc trên tay.

Nàng nhắm vào Quý phi, nhưng vì đầu óc lúc này vẫn còn hơi mơ hồ nên hướng bắn hơi lệch.

Lúc này Tô tài nhân đang đứng bên cạnh Quý phi.

Hai người đứng rất gần nhau.

Mũi tên nhỏ lệch khỏi hướng dự định bay thẳng về phía Tô tài nhân với tốc độ cực nhanh.

Tiêu Hề Hề ném vũ cơ trước mặt ra xa, còn tay trái đẩy Tô tài nhân ra ngoài.

Cũng đúng lúc này.

Tô tài nhân bị đẩy ngã xuống đất, tránh được mũi tên nhỏ.

Nhưng Tiêu Hề Hề không kịp rút cánh tay lại, bị mũi tên nhỏ sượt qua, tạo thành vết thương khá sâu.

Mũi tên nhỏ ghim vào tường, phần đuôi hơi rung lên.

Bảo Cầm vừa chạy vào thấy thế, sắc mặt thay đổi hẳn "Quý phi nương nương!"

Sau khi vũ cơ kia bị ném ra ngoài, chịu đựng cơn đau ở cổ tay, lại cầm đoản đao chém về phía Quý phi!

Tô tài nhân lấy một hộp phấn từ trong ngực, rắc hết phấn tùng hương trong đó.

Mỗi lần nàng gảy đàn tỳ bà xong, nàng thích bôi phấn tùng hương lên tay, nó có tác dụng bảo vệ tay, gần đây cũng vậy, trên người nàng cũng có mang theo phấn tùng hương.

Chương 739: Đau quá!

Phấn tùng hương với mùi thơm nồng nàn ập vào người vũ cơ.

Mắt của vũ cơ bị phấn thơm làm mờ, ảnh hưởng đến tầm nhìn của mình.

Tô tài nhân thừa cơ kéo Quý phi bị thương nhanh chóng chạy trốn.

Vũ cơ đuổi theo vài bước, điên cuồng vung đoản đao trong tay.

Tuy nhiên, trong chính điện ngoài Quý phi và Tô tài nhân thì còn có tiếng bước chân của những người khác, trong sự hỗn loạn và ồn ào, vũ cơ nhanh chóng mất đi khả năng phân biệt phương hướng.

Lúc này cấm vệ quân cuối cùng cũng tới.

Thấy một lượng lớn cấm quân xông vào, hai vũ cơ biết thích sát đã thất bại, không thể làm gì được nữa.

Bọn họ lập tức dùng đao kiếm tự sát.

Lúc Tiêu Lăng Phong chạy đến hiện trường thì hai vũ cơ đã chết.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phong đăm chiêu, sau khi hỏi rõ mọi chuyện, lập tức sai người đưa thi thể của hai vũ cơ xuống, kiểm tra cẩn thận xem có tìm ra manh mối gì không, đồng thời ra lệnh giam hết nhạc sư vũ cơ trong hành cung.

Ông bước tới trước mặt Quý phi, quỳ một gối thỉnh tội.

“Là thần làm việc bất lực, không phát hiện có thích khách trà trộn vào vũ cơ.”

Tiêu Hề Hề yếu ớt dựa vào giường, cánh tay phải rỉ máu, nửa ống tay áo cũng đẫm máu.

Nàng bây giờ không có tâm trạng truy cứu trách nhiệm, yếu ớt nói.

“Không được tiết lộ chuyện này, tránh gây ra hoảng loạn không đáng có.”

Nếu là bình thường thì không sao, nhưng thích khách lại xuất hiện đúng lúc xảy ra hiện tượng thiên cẩu ăn mặt trời, nếu chuyện này truyền ra ngoài, không biết sẽ dấy lên bao nhiêu thị phi.

Tiêu Lăng Phong thận trọng nói “Thần sẽ cố hết sức đè chuyện này xuống, nhưng vừa rồi Tế Vũ cô nương hét rất lớn, cộng thêm chuyện cấm vệ quân bị điều động bất chợt, hẳn là có rất nhiều người ở hành cung biết chuyện có thích khách.”

Tiêu Hề Hề “Cứ cố hết sức, những chuyện khác chờ Hoàng thượng về tính tiếp.”

“Vâng.”

Tiêu Lăng Phong đứng dậy dẫn cấm quân ra ngoài.

Phương Vô Tửu nhanh chóng mang theo hộp thuốc đi tới.

Y quét mắt nhìn quanh, yêu cầu những người không phận sự ra ngoài.

Cảnh phi, Lý phi, Tô tài nhân và Thiệu lương nhân được cung kính mời ra ngoài.

Sắc mặt của bốn người rất khó coi.

Đặc biệt là Tô tài nhân, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, có hơi sợ hãi.

Trong điện.

Bảo Cầm cẩn thận giúp Quý phi cắt tay áo, lộ ra vết thương đầy máu.

Tế Vũ bưng đến một chậu nước ấm, nhúng khăn cho ướt rồi vắt khô, sau đó lau vết máu ở mép cho Quý phi.

Phương Vô Tửu cẩn thận xem xét vết thương, cau mày nói.

“Vết thương khá sâu nhưng may là không sâu đến gân cốt.”

Y hỏi Tiêu Hề Hề thêm vài câu, xác nhận nàng chỉ bị thương ngoài da, không còn triệu chứng nào khác.

Có vẻ như trên mũi tên không có độc.

Tuy nhiên với thể chất đặc biệt của Tiêu Hề Hề, có thể trên mũi tên có độc, nhưng chỉ cần không phải kịch độc thì không có tác dụng.

Chuyện này cứ để bàn sau.

Phương Vô Tửu lấy kim và chỉ tang bạch bì từ trong hộp thuốc.

Tiêu Hề Hề nhìn thấy kim chỉ thì da đầu tê dại, vội nói “Vết thương nhỏ thế này thì không cần khâu đâu nhỉ?”

Phương Vô Tửu từ nhỏ thích nghiên cứu y thuật, Tiêu Hề Hề không hiểu y học, nhưng chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, nàng kể y nghe về một số phương pháp điều trị phổ biến trong xã hội hiện đại, bao gồm cả việc khâu vết thương.

Vết thương được khâu ít khả năng bị rách, có thể lành nhanh hơn.

Phương Vô Tửu được truyền cảm hứng, sau đó tự làm ra kim và chỉ tang bạch bì chuyên dùng để khâu vết thương.

Tang bạch bì có thể dùng làm thuốc, sau khi chế thành sợi tơ có thể khâu vết thương, da thịt của con người có thể hấp thụ, không cần phải cắt chỉ.

Nhưng ở thời đại không có thuốc tê, việc khâu vết thương chỉ đành phải khâu sống.

Cảm giác đau đớn đó chỉ nghĩ thôi cũng khiến ruột gan run rẩy.

Phương Vô Tửu vừa nói vừa xỏ kim.

“Vết thương của muội khá sâu, cần phải khâu lại.”

Tiêu Hề Hề cố trốn tránh “Ta không muốn, ta sợ đau.”

Phương Vô Tửu “Giữ chặt muội ấy lại.”

Bảo Cầm và Tế Vũ mỗi người giữ một bên vai nàng, ngăn cản nàng trốn.

Tiêu Hề Hề điên cuồng đá chân, sợ hãi hét lên.

“Ta không muốn khâu!”

Phương Vô Tửu “Đừng ép ta trói muội lại.”

Tiêu Hề Hề ngừng đá chân, bắt đầu khóc lớn.

Phương Vô Tửu mặc nàng khóc, sau khi dùng rượu khử trùng kim chỉ và vết thương thì bắt đầu khâu vết thương cho Tiêu Hề Hề.

Tổng cộng khâu mười hai mũi.

Để giảm thiểu nỗi đau cho Tiêu Hề Hề, Phương Vô Tửu khâu rất nhanh.

Dù vậy, Tiêu Hề Hề vẫn thấy đau, nước mắt chảy dài trên mặt.

Phương Vô Tửu giúp nàng băng bó vết thương, chậm rãi an ủi.

“Đừng khóc nữa, khâu xong rồi.”

Tiêu Hề Hề khóc nấc lên “Hu hu hu, đau quá!”

Phương Vô Tửu đau lòng khi thấy nàng khóc đáng thương như vậy.

“Muội ngủ một giấc đi, sau khi tỉnh lại sẽ không đau nữa.”

Vết thương của Tiêu Hề Hề còn đau, sao nàng có thể ngủ được?

Nàng ngấn nước mắt nhìn Phương Vô Tửu, vừa nức nở vừa bàn bạc với y.

“Nếu đã khâu vết thương rồi thì đừng bắt ta uống thuốc nữa, được không?”

Phương Vô Tửu xoa đầu nàng, giọng điệu vô cùng dịu dàng nói “Không được.”

Tiêu Hề Hề lập tức khóc lớn hơn.

Tế Vũ bưng chậu nước trong tay đi ra ngoài, khi thấy Tô tài nhân còn đứng ở hành lang, bèn dừng bước.

“Sao Tài nhân vẫn chưa về?”

Các phi tần khác đã về, nhưng Tô tài nhân vẫn chưa đi.

Nàng cứ đứng ở hành lang.

Tiếng khóc của Quý phi truyền đến tai làm cảm xúc nàng dao động.

Lúc này, nàng thấy Tế Vũ bưng chậu nước đầy máu, màu đỏ vô cùng nhức mắt.

Nàng không kiềm được hai mắt đỏ lên, gấp gáp hỏi.

“Ta không yên tâm nên đứng đây chờ, vết thương của Quý phi nương nương thế nào rồi?”

Tế Vũ thấy nàng quan tâm đến Quý phi như vậy, bèn thả lỏng thái độ “Vừa nãy Phương thái y đã băng bó vết thương cho Quý phi nương nương, vết thương hơi sâu nhưng may là không sâu đến gân cốt.”

Nếu gân cốt không sao thì sau này sẽ không cản trở hoạt động bình thường của Quý phi.

Tô tài nhân thấy nhẹ nhõm trong lòng.

“Có thể truyền lời giúp ta được không? Ta muốn vào thăm Quý phi nương nương.”

Tế Vũ “Người chờ một chút.”

Nàng giao chậu nước cho tiểu cung nữ, xoay người đi vào trong.

Tiếng khóc của Tiêu Hề Hề dần ngừng lại.

Nàng dựa vào giường, hai mắt sưng đỏ, khuôn mặt lấm tấm nước mắt, thỉnh thoảng còn nấc lên, mỗi lần nấc, cơ thể nàng còn hơi run rẩy.

Nghe Tế Vũ nói Tô tài nhân cầu kiến, Tiêu Hề Hề nghẹn ngào nói.

“Em bảo Tô tài nhân về đi, bây giờ ta không muốn gặp ai hết.”

Nếu người ngoài thấy bộ dạng này của nàng, chắc chắn sẽ cười chết mất.

Nàng không muốn mất mặt!

Tế Vũ hành lễ, bước ra ngoài.

Tô tài nhân gấp gáp tiến tới.

“Quý phi nương nương nói thế nào?”

Tế Vũ bất đắc dĩ nói “Quý phi nương nương hiện giờ không khỏe, không muốn gặp ai, người vẫn nên về trước đi.”

Tô tài nhân thất vọng, nhưng cũng không lo lắng nữa.

“Vậy ngày khác ta lại tới, ngươi chăm sóc Quý phi nương nương cho tốt, có việc gì cần ta thì cứ nói với ta.”

“Vâng.”

Tế Vũ hành lễ, cung kính tiễn Tô tài nhân đi.

Chương 740: Thế cởi y phục của nàng làm gì?

Mặt trời dần ló dạng trở lại, bầu trời dần sáng hơn.

Các thái giám lần lượt thổi tắt đèn lồng.

Trong điện Phi Khuyết, Phương Vô Tửu nghe Tiêu Hề Hề kể lại mọi chuyện.

Tiêu Hề Hề không muốn lộ chuyện mình biết võ công trước mặt người khác, hơn nữa tối qua nàng mới nôn máu, cơ thể còn khá yếu, nên khi phát hiện hai vũ cơ nhắm vào mình, phản ứng đầu tiên của nàng là lật bàn bỏ chạy, cố gắng không đối đầu trực diện với thích khách.

Nào ngờ cuối cùng nàng bị buộc phải ra tay.

Những người có mặt chắc hẳn cũng nhận ra nàng biết võ công.

Phương Vô Tửu "Hai thích khách đó không quan tâm người khác, mà chỉ muốn giết muội, xem ra bọn chúng tới là vì muội, nhưng tại sao? Ai hận muội đến như vậy?"

Tiêu Hề Hề khụt khịt mũi, giọng có tiếng nấc.

"Nhiều người hận ta lắm, ví như Cảnh phi, Lao phi, còn có Thái hoàng thái hậu."

Phương Vô Tửu bình tĩnh phân tích.

"Trong số những người này, Thái hoàng thái hậu có địa vị cao nhất, đồng thời cũng là người ít có khả năng nhất. Vì bà ấy nghĩ xa hơn những người khác nhất. Muội bây giờ là công

chúa của Nam Nguyệt, là đại diện cho Nam Nguyệt. Nếu muội bị thích khách g.iết chết, Nam Nguyệt vương nhất định sẽ đòi công bằng cho muội. Thái hoàng thái hậu nhất định sẽ nghĩ đến chuyện này. Bà ấy sẽ không vì lợi ích trước mắt mà dấy lên chiến hỏa hai nước."

Y dừng lại một chút rồi nói thêm.

"Nói đi cũng phải nói lại, dù bà ấy muốn giết muội thật cũng sẽ không dùng cách hành thích."

Giết người trong hậu cung có rất nhiều cách, hành thích là cách đơn giản thô bạo nhất, dễ để lại manh mối nhất.

Tiêu Hề Hề "Vậy chỉ còn lại Lao phi và Cảnh phi."

Phương Vô Tửu đột nhiên hỏi một câu không liên quan.

"Lúc muội bị thích khách cầm đoản đao truy đuổi, có bình hoa lớn suýt đổ trúng người muội, đang yên lành sao bình hoa có thể vừa lúc đổ về phía muội chứ?"

Tiêu Hề Hề chỉ để tâm đến việc chạy trốn, nào có thời gian quan tâm chuyện bình hoa?

"Có lẽ bọn họ vô tình làm đổ bình hoa khi chạy trốn."

Phương Vô Tửu "Muội không thấy ai đụng ngã sao?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu.

Phương Vô Tửu không hỏi thêm nữa.

Y đứng dậy nói "Muội nghỉ ngơi cho tốt, ta đi sắc thuốc cho muội."

Tiêu Hề Hề đột nhiên rưng rưng nước mắt cầu xin "Lần này có thể sắc ít một chút được không?"

Phương Vô Tửu cười cười "Được."

Một từ đơn giản làm Tiêu Hề Hề thấy như được ân xá.

Nàng lập tức thả lòng, bắt đầu được nước làm tới.

“Có thể đừng sắc thuốc đắng nữa được không?”

Phương Vô Tửu “Được.”

Tiêu Hề Hề “Có thể không uống thuốc được không?”

Phương Vô Tửu “Không được.”

Tiêu Hề Hề “Hu hu hu ~”

Sau khi Phương Vô Tửu rời khỏi điện Phi Khuyết, y đi sắc thuốc trước, sau đó sai người mang đến cho Tiêu Hề Hề, rồi mới đi tìm Tiêu Lăng Phong hỏi thăm tiến độ điều tra.

Y không gạt Tiêu Hề Hề, lần này y sắc thuốc với lượng vừa đủ, cũng không quá đắng.

Tiêu Hề Hề một hơi uống cạn.

Nàng nhai mứt trái cây, mơ hồ hỏi.

“Bây giờ là lúc nào rồi?”

Mắt Bảo Cầm khi thấy Quý phi bị thương, đau lòng đến chảy nước mắt, nên mắt vẫn còn hơi đỏ.

Lúc này tâm trạng của nàng đã bình tĩnh trở lại.

Nàng quay sang nhìn đồng hồ cát bên ngoài nói “Đã gần trưa rồi.”

Mắt Tiêu Hề Hề sáng lên “Không phải đến giờ ăn trưa rồi sao?”

Bảo Cầm bất đắc dĩ “Người vừa mới trải qua chuyện đáng sợ

như vậy, không cần nghỉ ngơi một lát rồi mới ăn ư?"

Tiêu Hề Hề "Với ta mà nói, chuyện gì cũng có thể chậm trễ, nhưng ăn uống không thể chậm trễ dù chỉ là một phút!"

"Được rồi, nô tỳ đi chuẩn bị bữa trưa cho người."

Vì chú ý đến vết thương của Quý phi nên bữa trưa tương đối thanh đạm, Tế Vũ còn đặc biệt nấu một nồi canh chân giò hầm đậu, nghe nói món canh này có tác dụng thúc đẩy vết thương mau lành.

Tiêu Hề Hề rất thích món canh chân giò hầm đậu này.

Chân giò được hầm đến khi mềm, nước canh có màu trắng sệt, chứa đầy collagen.

Nàng ăn hết nồi canh, không chừa một miếng nào.

Nhóm người của Hoàng đế theo dự định đến tối mới đi săn về.

Tuy nhiên Hoàng đế bất ngờ nhận được tin Quý phi bị hành thích lại còn bị thương.

Hoàng đế lập tức kết thúc chuyến đi săn, không chậm trễ một giây, lập tức bỏ lại đại quân, phi ngựa trở về hành cung.

Triệu Hiền dẫn cấm quân cưỡi ngựa theo sát.

Sau khi về tới hành cung, Lạc Thanh Hàn đi thẳng đến điện Phi Khuyết.

Vì xảy ra chuyện hành thích nên số lượng cấm quân trong hành cung tăng gấp ba lần, khắp nơi đều có cấm quân tuần tra.

Bọn họ thấy Hoàng đế đột nhiên trở về, ai nấy đều giật mình vội vàng hành lễ.

Lạc Thanh Hàn không nhìn ai khác, sải bước vào điện Phi Khuyết, đi thẳng đến phòng ngủ, lại thấy người mình mong

nhớ đang nằm trên giường ôm chăn ngủ ngon lành.

Tư thế ngủ của Tiêu Hề Hề vẫn buông thả như trước.

Nàng nằm giang rộng chân tay trên giường, nửa chăn rơi xuống đất, chỉ còn một góc chăn che bụng, hai chân lộ ra ngoài, ống quần bên trái bị cuốn xếp chồng lên nhau ở đầu gối, để lộ một phần bắp chân trắng nõn thon thả.

Nàng nhắm mắt, hàng mi dài rũ xuống, miệng hơi mở, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy chất lỏng trong suốt từ khóe miệng chảy ra.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bên giường.

Nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nàng, trái tim treo lơ lửng của hắn cuối cùng cũng có thể đặt xuống.

Ánh mắt hắn rời khỏi khuôn mặt nàng, dừng lại ở cánh tay phải của nàng.

Nghe nói nàng bị thương ở cánh tay, nhưng không thể thấy gì qua lớp y phục.

Hắn đưa tay muốn kéo cổ áo nàng xuống, xem vết thương trên cánh tay nàng.

Kết quả mới cởi được một nửa, Tiêu Hề Hề đã tỉnh lại.

Nàng ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt.

Một lúc sau, nàng ngờ nghệch nói.

“Ta bị thương rồi, không thể hầu hạ bệ hạ được.”

Lạc Thanh Hàn “Ta không bảo nàng hầu hạ ta.”

Tiêu Hề Hề nhìn xuống chiếc áo bị cởi một nửa của mình.

Nếu không muốn nàng hầu hạ, thế cởi y phục của nàng làm gì?

Lạc Thanh Hàn giải thích "Ta chỉ muốn xem vết thương của nàng."

Tiêu Hề Hề lộ ra vẻ mặt "ta hiểu mà".

"Ừm ừm, ở tuổi này của chàng đều như thế, ta hiểu mà."

Lạc Thanh Hàn "……"

Cứ cảm thấy trong đầu nữ nhân này luôn có vài thứ không mấy đàng hoàng.

Hắn giúp nàng mặc lại y phục, mặt không biểu cảm hỏi.

"Vết thương của nàng còn đau không? Thái y nói thế nào?"

Tiêu Hề Hề chống một tay lên giường, ngồi dậy bĩu môi "Đau chết đi được! Đau đến phát khóc, nước mắt đầm đìa."

Lạc Thanh Hàn thấy hai mắt nàng còn hơi đỏ, biết nàng không hề nói dối, nhất định là rất đau.

Hắn sờ mặt nàng, giọng nói dịu dàng mà chính hắn cũng không nhận ra.

"Đáng lẽ ta không nên bỏ nàng ở lại hành cung, xin lỗi."

Tiêu Hề Hề nắm tay hắn, ậm ừ nói.

"Ta không chấp nhận xin lỗi bằng lời nói, ta cần bồi thường vật chất, lợn rừng của ta đâu?"

Lạc Thanh Hàn "Đã sai người đưa tới thiện phòng rồi."

Biết có lợn rừng, Tiêu Hề Hề hài lòng buông tay hắn, vui vẻ hoan hô.

"Hay quá, tối nay có lợn rừng ăn rồi!"

Lạc Thanh Hàn cũng không nhắc nàng, trong tình trạng này thì có lẽ nàng không thể ăn lợn rừng được, hắn chỉ bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt, hắn còn phải đi xử lý chuyện hành thích.

Chương 741: Tự gây mâu thuẫn

Lạc Thanh Hàn triệu Tiêu Lăng Phong và Phương Vô Tửu đến hỏi chuyện.

Hai người đều không phải đương sự, chỉ có thể miêu tả lại theo lời người khác nói.

Tiêu Lăng Phong "Hai thích khách đều là người nước Liêu, nước Liêu có thù với nước ta, mạt tướng nghi ngờ lần hành thích này có thể là do nước Liêu cố ý làm ra."

Lạc Thanh Hàn "Liêu vương muốn báo thù thì nên nhắm vào trẫm, Quý phi là công chúa của Nam Nguyệt, giết nàng có ích gì?"

Tiêu Lăng Phong nghĩ ngợi hồi lâu, bèn nói ra suy đoán của mình.

"Giết Quý phi, một là có thể khiến Hoàng thượng mất đi người mình yêu, hai là có thể khơi dậy tranh chấp giữa Đại Thịnh và Nam Nguyệt, một tên hai nhạn!"

Lạc Thanh Hàn trầm mặc, như thể đang suy nghĩ.

Phương Vô Tửu "Tiêu tướng quân nói có lý, nhưng vi thần có một chuyện vẫn không rõ."

Lạc Thanh Hàn "Nói đi."

Phương Vô Tửu "Mũi tên bắn trúng Quý phi có độc, nhưng chất độc chỉ làm bất tỉnh trong thời gian ngắn, không hại đến tính mạng. Nếu người Liêu muốn g.iết chết Quý phi thì tại sao không dùng kịch độc có thể lấy mạng ngay lập tức?"

Tiêu Lăng Phong không trả lời được.

Nếu mũi tên tẩm kịch độc thì khả năng thành công chắc chắn cao hơn, thích khách chắc chắn biết rõ điểm này.

Chuyện này quả thật hơi kỳ lạ.

Phương Vô Tửu "Thích khách không dùng kịch độc, nghĩa là bọn chúng không hề muốn giết Quý phi, hành thích chỉ là mục đích giả, bọn họ còn có mục đích khác."

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút, quyết định gọi Cảnh phi, Lý phi, Tô tài nhân và Thiệu lương nhân tới, các nàng đều là những người trải qua vụ hành thích, hỏi các nàng nhất định sẽ giúp bọn họ hiểu rõ toàn bộ câu chuyện.

Bốn phi tần hơi kinh ngạc, không ngờ Hoàng đế lại về hành cung sớm như vậy.

Bốn phi tần hành lễ.

Đôi mắt xinh đẹp của Cảnh phi ngập nước, giọng điệu buồn bã.

"Hoàng thượng, thần thiếp suýt nữa là không gặp được ngài rồi."

Thiệu lương nhân cũng dùng khăn tay lau khóe mắt, run giọng nói.

"Hai thích khách kia rất hung ác, thần thiếp chưa từng gặp phải chuyện này, may là Hoàng thượng trở về sớm, nếu không cả ngày hôm nay thần thiếp không thể nào yên lòng được."

Lý phi thật ra cũng rất sợ, nhưng nàng nhìn thoáng là biết Hoàng đế hoàn toàn không quan tâm nàng có sợ hay không, cho nên dứt khoát không nói lời nào.

Tô tài nhân cúi đầu không nói.

Lạc Thanh Hàn không để ý tới Cảnh phi và Thiệu lương nhân đang kêu gào, mà nhìn Tiêu Lăng Phong bên cạnh, ra hiệu cho ông đặt câu hỏi.

Tiêu Lăng Phong tiến lên một bước, chắp tay với bốn phi tần.

“Mạt tướng phụng lệnh điều tra chuyện hành thích, có vài chuyện cần bốn vị nương nương giải đáp, hy vọng các vị nương nương có thể thành thật trả lời.”

Cảnh phi gật đầu “Trong hành cung đột nhiên xảy ra chuyện này, bổn cung cũng hy vọng có thể nhanh chóng tra rõ chân tướng, bằng không bổn cung không yên lòng được, Tiêu tướng quân có chuyện muốn hỏi thì cứ hỏi, bổn cung sẽ trả lời hết những gì mình biết.”

Tiêu Lăng Phong “Xin hỏi tại sao các vị nương nương lại truyền vũ cơ?”

Cảnh phi cau mày “Ngươi đang nghi ngờ bổn cung sao?”

Tiêu Lăng Phong “Nương nương nghĩ nhiều rồi, mạt tướng đang làm theo lệ thôi.”

Cảnh phi liếc nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt Hoàng đế vô cảm, không nhìn ra vui giận, chỉ đành hậm hực giải thích.

“Bổn cung nghe nói Tô tài nhân muốn gảy khúc cho Quý phi nương nương nghe, bổn cung thấy chỉ nghe khúc thôi thì quá đơn điệu, nên mới gọi hai vũ cơ tới để góp vui. Bổn cung không biết hai vũ cơ được gọi tới là thích khách, cầu xin Hoàng thượng minh xét!”

Tiêu Lăng Phong thuận thế nhìn sang Thiệu lương nhân.

“Xin hỏi tại sao người lại cùng Cảnh phi đến gặp Quý phi?”

Thiệu lương nhân “Ta rảnh rỗi không có gì làm nên đến tìm Cảnh phi nói chuyện, vừa hay nghe nói Quý phi bị bệnh nên

cùng Cảnh phi đến thăm Quý phi nương nương."

Tiêu Lăng Phong hỏi "Người thân với Cảnh phi lắm sao?"

Thiệu lương nhân cụp mắt "Cảnh phi là người khoan dung nhân hậu, ngày thường rất quan tâm ta."

Lý phi nghe vậy không khỏi trợn mắt, giả tạo!

Cái trợn mắt này của nàng bị Tiêu Lăng Phong bắt được.

Tiêu Lăng Phong nhìn nàng "Người có gì muốn nói?"

Nét mặt Lý phi cứng đờ.

Nàng nhanh chóng thu lại nét mặt "Bổn cung không có gì muốn nói."

Cuối cùng Tiêu Lăng Phong nhìn về phía Tô tài nhân, hỏi nàng có biết gì không.

Tô tài nhân luôn cúi đầu, nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp động lòng người.

Nàng c.ắn môi dưới, như thể đã hạ quyết tâm gì đó, ánh mắt kiên quyết.

"Ta không biết thích khách làm sao trà trộn vào được, nhưng ta có chuyện muốn nói."

Tiêu Lăng Phong lập tức nói "Mời người nói."

Tô tài nhân liếc nhìn Thiệu lương nhân trước rồi nói.

"Lúc thích khách tấn công Quý phi, ta nhìn thấy … ta nhìn thấy Thiệu lương nhân cố ý đẩy bình hoa, bình hoa đó đúng lúc chặn đường của Quý phi, suýt nữa đã hại chết Quý phi nương nương!"

Nghe vậy, nét mặt Thiệu lương nhân thay đổi rõ rệt.

Nàng không do dự phủ nhận "Không có! Thần thiếp không đẩy bình hoa, thần thiếp vô tội, cầu xin Hoàng thượng minh xét!"

Tô tài nhân "Lúc đó Cảnh phi nương nương ở cùng Thiệu lương nhân, hẳn là Cảnh phi nương nương cũng nhìn thấy."

Cảnh phi lắc đầu "Không có, lúc đó thần thiếp quá sợ hãi, chỉ lo chạy trốn nên không nhìn thấy gì cả."

Tô tài nhân khó tin nhìn nàng "Sao nương nương không chịu nói thật?"

Cảnh phi bất lực "Bổn cung nói đều là sự thật, bổn cung quả thật không để ý là ai đẩy ngã bình hoa."

Tô tài nhân gấp gáp "Lúc đó người ở gần Thiệu lương nhân như vậy, không thể nào không nhìn thấy được!"

Thiệu lương nhân rưng rưng nước mắt nhìn nàng "Cảnh phi nương nương rõ ràng đang nói thật, tại sao ngươi không tin? Lẽ nào ngươi nhất quyết muốn Cảnh phi nương nương chỉ nhận ta mưu hại Quý phi nương nương thì mới cam tâm sao?"

Tô tài nhân "Không phải vậy, các người nói dối, Cảnh phi nương nương chắc chắn đang bao che cho ngươi!"

Cảnh phi cau mày "Tô tài nhân, ngươi chẳng những vu khống Thiệu lương nhân, còn muốn vu khống bổn cung, rốt cuộc ngươi đang có ý đồ gì? Lẽ nào người đẩy bình hoa muốn mưu hại Quý phi nương nương chính là ngươi? Ngươi cố tình vu khống bổn cung và Thiệu lương nhân là để qua mắt người khác!"

Mặt Tô tài nhân đỏ bừng "Thần thiếp không có! Những gì thần thiếp nói đều là sự thật, thần thiếp có thể thề, nếu có nửa lời giả dối thì thần thiếp sẽ bị sét đánh!"

Thấy ba người sắp cãi nhau, Lạc Thanh Hàn lạnh lùng ngắt

lời.

“Đủ rồi!”

Ba người đồng thời im lặng, không dám nói thêm.

Tiêu Lăng Phong nhìn Lý phi là người duy nhất đứng ngoài cuộc, cung kính hỏi.

“Nương nương có thấy ai đẩy ngã bình hoa không?”

Ánh mắt của Lý phi lần lượt quét qua Cảnh phi, Tô tài nhân và Thiệu lương nhân, cuối cùng dừng lại ở Tô tài nhân.

Tô tài nhân thấp thỏm bất an.

Rất lâu sau mới nghe thấy Lý phi lên tiếng.

“Lúc thích khách tấn công, Tô tài nhân là người có phản ứng đầu tiên, cầm tỳ bà trên tay đánh bất tỉnh một thích khách, sau đó Tô tài nhân không ngần ngại dùng thân mình bảo vệ Quý phi, nói thật, nếu Tô tài nhân muốn mưu hại Quý phi nương nương thì cần gì làm những chuyện này? Không phải tự gây mâu thuẫn sao?”

Chương 742: Tự lo cho bản thân

Cảnh phi không nói nữa.

Thiệu lương nhân mím môi "Có lẽ Tô tài nhân cố ý làm vậy? Một mặt giả vờ cứu người, một mặt âm thầm hại người, như vậy dù Quý phi nương nương có bị bình hoa đập trúng, cũng không có ai nghi ngờ nàng ta."

Lúc này, Phương Vô Tửu chậm rãi nói.

"Theo lời người nói thì lẽ ra Tô tài nhân không nên nói gì, giả như không biết gì, tận sức hạ thấp cảm giác tồn tại để xóa tan nghi ngờ, tại sao Tô tài nhân lại cố ý nhắc đến bình hoa? Đây không phải đang tự gây rắc rối cho mình sao?!"

Thiệu lương nhân không nói nên lời, cuối cùng chỉ đành nghiến răng nhấn mạnh.

"Mặc kệ Tô tài nhân nghĩ thế nào, dù sao thần thiếp cũng vô tội, ngày thường thần thiếp không có thù gì với Quý phi nương nương, tuyệt đối không cần phải mạo hiểm mưu hại Quý phi nương nương!"

Lý phi nhướng mày "Nhưng bổn cung tận mắt nhìn thấy là ngươi đẩy bình hoa."

Ai nấy sững người.

Bầu không khí ngưng trệ trong chốc lát, sau đó giọng nói gấp gáp của Thiệu lương nhân vang lên "Thần thiếp không có!"

Lý phi kiên quyết nói "Bổn cung nhìn thấy rồi, lúc đó ngươi giả vờ quá sợ hãi không biết trốn đường nào, trong lúc chạy

trốn còn giơ tay đẩy bình hoa một cái.”

Nàng vừa nòi vừa giơ tay phải lên, bắt chước động tác đẩy bình hoa của Thiệu lương nhân.

Tô tài nhân lập tức nói theo “Đúng vậy, Thiệu lương nhân đẩy như vậy, thần thiếp cũng nhìn thấy.”

Thiệu lương nhân mắt ngấn nước nhìn hai người, như thể mình đã chịu ấm ức rất lớn.

“Hai người … hai người tại sao lại bắt tay hãm hại thần thiếp?!”

Lý phi xòe tay “Như ngươi vừa nói, ngày thường bổn cung không có thù gì với ngươi, tại sao phải mạo hiểm hãm hại ngươi? Ngươi không có động cơ mưu hại Quý phi nương nương, mà bổn cung cũng không có động cơ hãm hại ngươi.”

Thiệu lương nhân quỳ trên đất, đau lòng buồn bã nhìn Hoàng đế.

“Thần thiếp thật sự vô tội, cầu xin Hoàng thượng minh xét!”

Lạc Thanh Hàn nhìn Cảnh phi, trầm giọng hỏi.

“Nàng chắc chắn nàng không nhìn thấy Thiệu lương nhân đẩy bình hoa?”

Ánh mắt Cảnh phi lóe lên “Thần thiếp … thần thiếp không biết.”

Lạc Thanh Hàn “Không biết?”

Cảnh phi “Lúc đó thần thiếp quá sợ hãi, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn không chú ý tới động tĩnh xung quanh, cho nên thần thiếp không biết Thiệu lương nhân có đẩy bình hoa hay không.”

Lý phi cười lạnh “Nhưng chẳng phải vừa nãy ngươi nói Tô tài nhân vu khống Thiệu lương nhân sao?”

Cảnh phi bào chữa "Ta và Thiệu lương nhân đều sống trong cung Nghênh Phúc, ngày thường qua lại khá nhiều, đương nhiên tin tưởng nàng hơn, còn chuyện nàng có mưu hại Quý phi hay không, thì ta làm sao biết được?!"

Lời này của Cảnh phi đã gạt sạch sẽ liên can.

Thiệu lương nhân khó tin nhìn nàng "Cảnh phi nương nương, sao người có thể nói như vậy?!"

Cảnh phi tránh ánh mắt nàng.

"Bổn cung chỉ nói sự thật mà thôi."

Môi Thiệu lương nhân run run, như có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói được gì, chỉ có thể cúi đầu ôm mặt khóc.

Lạc Thanh Hàn "Giam Thiệu lương nhân trước, sau khi về kinh giao nàng ta cho Thận Hình Ti thẩm vấn."

Thiệu lương nhân nghe vậy, sắc mặt tức thì tái nhợt.

Nàng sợ hãi hét lên.

"Đừng mà! Cầu xin Hoàng thượng minh xét, thần thiếp thật sự vô tội, cầu xin Hoàng thượng đừng giao thần thiếp cho Thận Hình Ti!"

Lạc Thanh Hàn "Giải xuống, trông chừng cho kỹ, không được để nàng ta chết."

Tiêu Lăng Phong "Vâng."

Ông gọi hai cấm quân kéo Thiệu lương nhân đang khóc la không ngừng ra ngoài.

Trước khi ra ngoài, Thiệu lương nhân vẫn hét lên.

“Thần thiếp vô tội! Cầu xin Hoàng thượng minh xét! Cảnh phi nương nương cứu ta!”

Nghe thấy sáu chữ cuối cùng, mọi người có mặt đều nhìn Cảnh phi.

Da đầu Cảnh phi tê dại, muốn giải thích nhưng nàng cảm thấy làm vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, chỉ đành cười gượng.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng.

“Nàng tự lo cho bản thân mình đi.”

Nói xong, hắn phất tay ra hiệu cho mọi người lui xuống.

Ba phi tần rời khỏi điện Phi Khuyết.

Nụ cười dịu dàng thường ngày trên mặt Cảnh phi không còn nữa.

Nàng lạnh lùng nhìn Tô tài nhân, giễu cợt nói.

“Tô tài nhân giỏi thật, biết không dễ lấy lòng Hoàng thượng nên quay sang lấy lòng Quý phi. Chiêu đi đường vòng này hay thật, chỉ không biết kết cục cuối cùng của ngươi có tốt hơn Thiệu lương nhân chút nào không?!”

Tô tài nhân cũng không phản bác, nàng chỉ hành lễ, cụp mi bình tĩnh nói.

“Thần thiếp đa tạ Cảnh phi nương nương nhắc nhở.”

Cảnh phi như đấm vào gối bông, trong lòng càng thêm khó chịu.

Nhưng nàng biết mình không thể trút cơn giận này, ít nhất là không phải bây giờ.

Hiện giờ nàng chỉ có thể nhịn.

Chờ mà xem, xem nàng xử lý ả tiện nhân này thế nào!

Cảnh phi hất khăn thêu, sắc mặt sa sầm bỏ đi.

Lý phi cười như có như không nhìn Tô tài nhân.

“Thú vị thật.”

Tô tài nhân vẫn cúi đầu “Đa tạ Lý phi nương nương vừa nãy đã nói giúp thần thiếp, thần thiếp xin ghi nhớ ân tình này, sau này nhất định sẽ trả cho người.”

Lý phi cười lạnh “Bổn cung không giúp ngươi, bổn cung chỉ không chịu nổi bộ dạng tự cho mình là đúng của Cảnh phi mà thôi.”

Tô tài nhân “Dù thế nào thì người cũng đã giúp thần thiếp.”

Lý phi thấy nàng hiểu chuyện như vậy, thuận tiện nhắc nhở.

“Hôm nay ngươi đắc tội Cảnh phi, sau này cẩn thận một chút.”

Nói xong nàng quay người bỏ đi.

Tô tài nhân hơi khom người nói “Thần thiếp cung tiễn Lý phi nương nương.”

Đội quân bị Hoàng đế bỏ lại cuối cùng cũng quay về.

Tuy Hoàng đế không cho ai bàn tán, nhưng hành cung chỉ có bao lớn, rất nhiều chuyện dễ bị truyền ra ngoài.

Cuối cùng, mọi người đều biết chuyện Quý phi bị hành thích.

Buổi tối, Cảnh phi và Lý phi dẫn các phi tần với một nhóm nữ quyến đến thăm Quý phi bị thương.

Lúc này hai mắt Tiêu Hề Hề đã hết đỏ, tinh thần khá tốt, nhưng sắc mặt vẫn kém, chủ yếu là do tối qua nàng nôn máu,

hôm nay bị thương, mất quá nhiều máu, nên sắc mặt vô cùng nhợt nhạt.

Nàng cảm tạ mọi người đã đến thăm.

Đôi bên nói vài lời.

Mọi người không muốn quấy rầy Quý phi dưỡng thương nên nhanh chóng rời đi.

Chỉ có Tô tài nhân chủ động ở lại.

Nàng ngấn nước mắt, nghẹn ngào nói.

“Lần này may nhờ có Quý phi nương nương cứu giúp, nếu không có người giúp thần thiếp đỡ mũi tên, có lẽ thần thiếp đã mất mạng rồi.”

Tiêu Hề Hề “Không đến mức đó, bổn cung chỉ giơ tay chặn lại thôi, hơn nữa là cô giúp bổn cung chặn đao trước, trước đó cô cũng dùng tỳ bà đánh thích khách bất tỉnh, nếu phải nói cảm ơn thì cũng phải là bổn cung cảm ơn cô.”

Tô tài nhân lắc đầu “Không phải vậy, thần thiếp vốn không giúp được gì cho người, dù lúc đó không có thần thiếp, dựa vào thân thủ của người thì hai thích khách kia hẳn là không thể làm người bị thương, là thần thiếp làm liên lụy người, tất cả đều là lỗi của thần thiếp.”

Nàng nói xong thì không kìm được nước mắt.

Tiêu Hề Hề thấy nàng khóc thảm thiết, thầm nghĩ nếu nàng là nam nhân, lúc này sẽ ôm Tô tài nhân vào lòng an ủi.

Tiếc thay nàng lại là con gái.

Chương 743: Ăn xong chùi mép

Tiêu Hề Hề "Đừng khóc nữa, chuyện này không liên quan tới cô, đều là lỗi của hai thích khách kia."

Tô tài nhân dùng khăn lụa lau mắt, nói "Là thần thiếp thất lễ, mong nương nương tha tội."

Ngoài cửa vang lên tiếng báo.

"Hoàng thượng giá đáo!"

Lạc Thanh Hàn bước vào.

Tô tài nhân vội đứng dậy hành lễ "Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng."

Tiêu Hề Hề cũng muốn đứng dậy nhưng bị Lạc Thanh Hàn ngăn lại.

"Nàng đừng động đậy, nằm im đó."

Tiêu Hề Hề lại an tâm nằm xuống.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn quét qua Tô tài nhân "Nghe nói lần này Quý phi bị hành thích là nàng liều mạng cứu Quý phi?"

Tô tài nhân cúi đầu "Thần thiếp không cứu được Quý phi nương nương, mà ngược lại là Quý phi nương nương đã cứu thần thiếp."

Lạc Thanh Hàn không nói thêm gì nữa, chỉ phất tay.

Tô tài nhân hiểu ý, biết điều lui ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, nàng không hề nhìn Hoàng đế một lần, cả quá trình luôn cư xử đúng mực.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bên giường, thản nhiên nói.

“Tô tài nhân này có vẻ là người hiểu chuyện.”

Tiêu Hề Hề lập tức bĩu môi, bất mãn nói “Lẽ nào ta không hiểu chuyện?”

Lạc Thanh Hàn cười nói “Nàng đang ghen đấy à?”

Tiêu Hề Hề quay lưng lại với hắn.

Lạc Thanh Hàn thấy vậy, khóe miệng cong lên.

Hắn từ sau ôm nàng, cúi đầu hôn lên mặt nàng.

“Ta chỉ muốn hỏi nàng, nếu nàng thấy Tô tài nhân này dùng được, sau này để nàng ta đi theo nàng, giúp nàng xử lý những việc vặt trong cung.”

Tiêu Hề Hề than thở “Người ta là một cô nương, sao lại bắt người ta đi theo ta? Ta đâu phải Hoàng đế, đâu sủng ái người ta được.”

Lạc Thanh Hàn “Mùi chua nồng quá.”

Tiêu Hề Hề “Phải đó phải đó, chua chết ta rồi.”

Lạc Thanh Hàn không nhịn được trước biểu cảm đáng yêu của nàng, lần nữa hôn lên mặt nàng.

“Nàng không muốn thì thôi vậy.”

Tiêu Hề Hề “Trước đó Đại sư huynh từng nhắc nhở ta, Tô tài nhân này không đơn giản, thật ra ta không hiểu nổi nàng ta, nàng ta hết lần này đến lần khác giúp đỡ ta, ta còn tưởng nàng ta muốn lợi dụng quan hệ với ta để đứng vững trong cung,

nhưng ta thấy chuyện không đơn giản như vậy, ta không hiểu được rốt cuộc nàng ta muốn gì?"

Nếu Tô tài nhân muốn tranh sủng, vừa rồi Hoàng đế đến trước mặt nàng, Tô tài nhân không nhìn lấy một lần, cứ luôn cụp mắt nhìn xuống, sau đó dứt khoát rời đi, không hề lưu luyến chút nào.

Dáng vẻ đó thật sự không có vẻ gì là có hứng thú với Hoàng đế.

Trước đó Lạc Thanh Hàn chưa từng để ý đến Tô tài nhân, mãi đến lễ sắc phong, Tô tài nhân nhắc nhở Quý phi một câu, xem như là có ân với Quý phi, sau khi Hoàng đế biết chuyện này mới biết có một người như Tô tài nhân tồn tại.

Lần đi săn này sở dĩ hắn mang theo Tô tài nhân là vì thay Quý phi báo đáp ân tình kia.

Lạc Thanh Hàn nghe Tiêu Hề Hề nói xong, không suy nghĩ gì bèn nói.

"Nếu nàng thấy nàng ta khả nghi, thế ta sai người đưa nàng ta rời cung."

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng "Không phải vừa rồi chàng khen người ta hiểu chuyện sao? Bây giờ sao lại muốn đưa người ta rời cung rồi? Quả nhiên nam nhân đều là móng heo!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề liếc hắn một cái "Sao chàng không nói gì? Chàng chột dạ rồi à?"

Lạc Thanh Hàn thật sự không biết nên nói gì mới tốt, bèn gượng ép đổi chủ đề.

"Buổi tối nàng muốn ăn gì?"

Tiêu Hề Hề "Chàng đổi chủ đề hơi gượng ép rồi đó."

Lạc Thanh Hàn "Muốn ăn thịt lợn rừng không?"

Tiêu Hề Hề "Muốn!"

Lạc Thanh Hàn "Lần này ta không chỉ săn được lợn rừng, còn săn được nai rừng."

Tiêu Hề Hề "Tuyệt vời! Bệ hạ lợi hại quá!"

Chủ đề chuyển hướng thành công.

Buổi tối, Tiêu Hề Hề được ăn thịt lợn rừng và nai rừng như ý muốn, nhưng vì vẫn còn bị thương nên nàng không thể ăn nhiều.

Lạc Thanh Hàn chỉ cho nàng nếm mỗi thứ một chút.

Đối với Tiêu Hề Hề, nếm thử một chút sao mà đủ được?

Để được ăn nhiều hơn, nàng vứt bỏ liêm sỉ, ôm Hoàng đế điên cuồng làm nũng.

Lạc Thanh Hàn vừa hưởng thụ nũng nịu của nàng, vừa lạnh lùng từ chối yêu cầu ăn thêm thịt của nàng.

Ăn xong chùi mép, đồ trai tồi!

Sau khi Tiêu Hề Hề bị đối xử tệ bạc lại không có chỗ kêu oan, cuối cùng chỉ đành hậm hực vứt bỏ Hoàng đế, xoay người bỏ chạy.

Tiếc thay còn chưa kịp chạy xa thì bị Hoàng đế bắt về.

Lạc Thanh Hàn "Đến giờ uống thuốc rồi."

Tiêu Hề Hề vô cùng đau lòng giận dỗi "Không cho ăn thịt thì thôi, còn ép ta uống thuốc, chàng có phải người không?!"

Lạc Thanh Hàn "Ta không phải người, ta là ác ma."

Tiêu Hề Hề “Ta ghét ác ma!”

Lạc Thanh Hàn “Nàng còn lằng nhằng, ác ma sẽ dùng miệng đút thuốc cho nàng.”

Tiêu Hề Hề “……”

Tên ác ma này không chỉ tồi còn vô liêm sỉ, đáng sợ quá rồi!

Nàng cầm bát thuốc từ tay ác ma, bịt mũi một hơi uống hết.

Lạc Thanh Hàn đặt hai miếng mứt trái cây vào tay nàng.

Nàng ăn hết mứt trái cây, súc miệng rồi lên giường ngủ với ác ma tồi.

Cuộc săn mùa thu dự kiến kéo dài ba ngày hai đêm, nhưng vì xảy ra chuyện hành thích nên không còn ai có ý định muốn đi săn, nên Hoàng đế đã kết thúc sớm chuyến đi săn.

Mọi người hùng dũng trở về Thịnh Kinh.

Vụ án hành thích vẫn đang được điều tra.

Nhưng dù có tra thế nào cũng không thể tìm ra chủ mưu đứng sau.

Ngược lại phía bên Thiệu lương nhân có thêm manh mối.

Nàng không chịu được thủ đoạn thẩm vấn của Thận Hình Ti, nên nói ra chân tướng.

Nàng thừa nhận mình đụng trúng bình hoa nhưng khẳng định mình không cố ý làm như vậy.

Thận Hình Ti trình bản lời khai của Thiệu lương nhân lên Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn liếc mắt đọc xong bản lời khai.

Thiệu lương nhân nói lúc đó nàng quá sợ hãi, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, chỉ có thể dựa vào cảm tính tìm đường chạy, vô tình đụng trúng bình hoa, nàng không ngờ bình hoa ngã đúng về phía Quý phi.

Rốt cuộc chân tướng thế nào, chỉ trong lòng nàng biết rõ.

Lạc Thanh Hàn buông bản lời khai, lạnh nhạt nói "Giáng Thiệu lương nhân làm Tuyển thị, đánh hai mươi trượng, đày vào lãnh cung."

Hai mươi trượng không lấy được mạng của Thiệu lương nhân, nhưng sẽ khiến nàng khó chịu trong thời gian dài.

Kế đó, hắn ban thêm hai thánh chỉ.

"Tô tài nhân có công bảo vệ Quý phi, thăng làm Tiệp dư, ban phong hiệu Mẫn, chuyển đến Tuế Vãn Các."

"Cảnh phi cấm túc một tháng."

Ngay khi ba thánh chỉ được tuyên bố, ai nấy trong hậu cung đều vô cùng sốc.

Cảm giác tồn tại của Thiệu lương nhân khá thấp, không ai quan tâm chuyện nàng bị phạt trượng, bị giáng cấp.

Chuyện mà mọi người quan tâm là hai thánh chỉ cuối cùng.

Tô tài nhân mới vào cung bao lâu đâu, sao đột nhiên được thăng làm Tiệp dư?

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là nàng không có công sinh hoàng tự, cũng không có công hầu hạ Hoàng đế, mà vì có công bảo vệ Quý phi.

Đây là chuyện gì?

Dù Quý phi được sủng ái thế nào cũng chỉ là phi tần, dù Tô tài

nhân bảo vệ nàng thì cùng lắm cũng là khen thưởng một ít, sao có thể vì chuyện này mà thăng chức vị? Chuyện này không hợp quy tắc!

Điều khó hiểu hơn nữa là tại sao Hoàng đế lại cấm túc Cảnh phi? Cảnh phi đã làm gì sai?

Chương 744: Không ai dám tranh với nàng

Dù mọi người không biết vì sao Cảnh phi bị phạt, nhưng mọi người đều hiểu một chuyện —

Chỉ cần có thể lấy lòng Quý phi, thì sẽ có cơ hội trèo cao.

Tô tiệp dư là một ví dụ sống điển hình.

Điều này cũng cho thấy Hoàng đế sủng ái Quý phi đến mức nào.

Các phi tần đương nhiên là đố kỵ ghen tức, các phi tần cấp bậc cao thì không nói tới, các nàng giữ thân phận, không muốn người khác coi thường mình.

Nhưng các phi tần cấp bậc thấp lại không thể ngồi yên.

Để trở thành Tô tiệp dư thứ hai, các nàng liều mình luồn cúi, đến cung Vân Tụ cố lấy lòng Quý phi.

Nhất thời cung Vân Tụ náo nhiệt như phố phường.

Tiêu Hề Hề bị ồn ào làm đau cả đầu, bèn dứt khoát lấy cớ dưỡng thương đóng cửa không tiếp khách.

Mọi chuyện lẽ ra nên kết thúc ở đây, nhưng không hiểu sao chuyện này lại lan truyền ra ngoài cung, ban đầu mọi người chỉ nói Hoàng đế vô cùng sủng ái Quý phi, hậu cung không ai sánh bằng, sau đó ngày càng phóng đại hơn, lời đồn dần thay đổi.

Có người nói Quý phi độc sủng, đè đầu các phi tần khác, các

phi tần khác thật đáng thương khi phải hạ thấp tôn nghiêm, dựa vào Quý phi để tồn tại.

Còn có người nói Quý phi cố ý hãm hại các phi tần khác, đã có vài phi tần đắc tội với Quý phi, sau đó bị phạt trượng bị giáng chức, kết cục rất thê lương.

Hậu cung hiện giờ là thiên hạ của Quý phi, không ai dám tranh với nàng.

Các quan Ngự sử cảm thấy chuyện này không thể kéo dài, lần lượt viết tấu chương dâng lên Hoàng đế, hy vọng Hoàng đế có thể kiềm chế hành vi của Quý phi, ngăn Quý phi làm loạn quy tắc trong hậu cung.

Các tấu chương với luận điểm hùng hồn đầy đủ, cuối cùng chủ đề lại quay về vấn đề lập hậu.

Ngự sử cho rằng sở dĩ Quý phi có thể một tay che trời là vì hậu cung không chủ.

Chỉ cần có chính cung Hoàng hậu, dù Quý phi có được sủng ái đến đâu cũng chỉ là phi tần, gặp chính cung chỉ có thể quỳ gối cúi đầu.

Lạc Thanh Hàn ném hết số tấu chương này sang một bên, không buồn nhìn lại.

Hôm nay sau khi hạ triều, hắn vừa ra khỏi điện Nghị Sự, Khổng nữ sử bên cạnh Thái hoàng thái hậu đã tới mời hắn.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hoàng thái hậu đã lâu không gặp ngài, cảm thấy rất nhớ ngài, muốn mời ngài đến uống trà.”

Lạc Thanh Hàn đại khái có thể đoán được Thái hoàng thái hậu muốn nói gì.

Hắn hơi khó chịu, nhưng vẫn bãi giá đến cung Trường Lạc.

Lúc đến cung Trường Lạc, Thái hoàng thái hậu trông vẫn hiền

lành tốt bụng.

Bà quan tâm hỏi.

“Chuyện Quý phi bị hành thích đã có manh mối gì chưa?”

Lạc Thanh Hàn “Vẫn chưa.”

Thái hoàng thái hậu thở dài “Ai gia biết người thương xót Quý phi, sợ nàng chịu ấm ức, nhưng người không cần thiết phải coi trọng nàng như vậy. Hiện giờ trong ngoài cung có vô số người muốn nàng chết, nếu người thật lòng thích nàng, phải biết kiềm chế một chút, đừng để người khác đổ dồn chú ý về nàng.”

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói “Đa tạ hoàng tổ mẫu nhắc nhở, chính vì có nhiều người nảy sinh ác ý với Quý phi, trẫm mới càng muốn mọi người biết Quý phi quan trọng với trẫm đến nhường nào, trước khi bọn họ ra tay với Quý phi, trước tiên phải nghĩ xem liệu bản thân có chịu đựng được sự trả thù từ đế vương một nước hay không.”

Thái hoàng thái hậu không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn “Trẫm là đế vương, nếu cả chuyện sủng ái một phi tần cũng phải lén lút thì trẫm làm đế vương có ý nghĩa gì? Hoàng tổ mẫu thấy thế sao?”

Thái hoàng thái hậu cau mày nói “Hậu cung không có mỗi một mình Quý phi.”

Lạc Thanh Hàn “Thế thì sao? Trẫm thích Quý phi, chỉ muốn sủng ái mình nàng, còn về các phi tần khác, các nàng không được trẫm sủng ái thì chỉ có thể trách các nàng kém cỏi.”

Thái hoàng thái hậu nhíu chặt mày hơn.

Lạc Thanh Hàn “Lẽ nào hoàng tổ mẫu cho rằng trẫm nên từ bỏ yêu thích của mình, chủ động sủng ái các phi tần trong hậu cung sao?”

Thái hoàng thái hậu nói "Ai gia không có ý này, ai gia chỉ mong người có thể ban ân đều nhau, đừng chỉ sủng ái một mình Quý phi, thanh xuân của nữ nhân chỉ có mấy năm, đừng để các nàng lãng phí trong thâm cung."

Lạc Thanh Hàn nhếch môi khẽ cười "Ban đầu kiên quyết chọn các nàng vào cung không phải là hoàng tổ mẫu sao? Người thật sự khiến các nàng lãng phí thanh xuân không phải là người sao?"

Thái hoàng thái hậu mắng "Người đang nói gì vậy? Ai gia chọn phi tần cho người, lẽ nào không phải vì muốn tốt cho người sao? Sao người còn đổ lỗi cho ai gia?"

Lạc Thanh Hàn vuốt nhẹ ngọc bội đồng điếu treo bên hông, điềm tĩnh nói.

"Hoàng tổ mẫu là trưởng bối, dù trưởng bối nói gì làm gì cũng đều có lý, trẫm không dám oán trách."

Thái hoàng thái hậu tức giận đau ngực khi nhìn bộ dạng lãnh đạm của hắn.

Bà ấn ngực, tức giận nói "Nếu người đã nói vậy thì ai gia cũng không quản chuyện của người nữa, người thích làm gì thì làm, sau này có gây ra họa gì thì người cũng đừng trách ai gia không cảnh báo trước cho người!"

Lạc Thanh Hàn "Hoàng tổ mẫu đừng vì chuyện nhỏ này mà tức giận, nếu tức giận hại đến sức khỏe thì không đáng."

Hắn đứng dậy, dáng vẻ rất cung kính.

"Người nên nghỉ ngơi cho tốt, sau này bớt nhọc lòng, trẫm còn công vụ cần xử lý, không thể ở cùng người nữa, cáo từ."

Sau khi hắn rời khỏi cung Trường Lạc, Thái hoàng thái hậu cuối cùng không nhịn được nữa, đập mạnh xuống bàn.

“Hoàng đế thật là … thật là …”

Bà thật sự không tìm được từ thích hợp, hơi thở như tắc nghẹn trong lồ.ng ngực.

Khổng nữ sử vội bước tới, giúp bà vuốt lưng nhuận khí, nhẹ giọng khuyên.

“Người đừng tức giận, Hoàng đế còn trẻ, lời lẽ hành động đương nhiên có hơi sắc bén một chút, qua mấy năm nữa ngài ấy sẽ dần chín chắn hơn, không phải Tiên đế trước kia cũng như vậy sao?”

Thái hoàng thái hậu cười lạnh “Trước kia ai gia tưởng Hoàng đế là người điềm tĩnh, nào ngờ sau khi trở thành Hoàng đế, tính tình ngày càng ngang ngược. Đặc biệt là sau khi sắc phong Quý phi, Hoàng đế càng không xem ai gia ra gì, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sau này trong cung sẽ không còn chỗ cho ai gia nữa.”

Khổng nữ sử vội nói “Không đâu, người nghĩ nhiều rồi.”

Thái hoàng thái hậu đột nhiên hỏi “Phía Trưởng công chúa Hoa An vẫn chưa có tin tức gì sao?”

Khổng nữ sử “Nghe nói đã tìm thấy cao nhân rồi, không lâu nữa sẽ đưa vào cung.”

Thái hoàng thái hậu suy nghĩ một chút “Trong cung không an toàn, rất dễ bị Hoàng đế phát hiện, ai gia phải xuất cung một chuyến.”

Bà sai người gọi Cam Phúc đến.

Sau khi Thịnh Vĩnh Đế băng hà, Cam Phúc được điều đến cung Trường Lạc hầu hạ Thái hoàng thái hậu.

Hắn cực kỳ thông thạo mọi việc trong cung, vừa giỏi văn vừa giỏi võ, là một nhân tài hiếm có, chẳng bao lâu đã được Thái hoàng thái hậu trọng dụng.

Cam Phúc vừa vào cửa đã quỳ bái trên đất.

“Nô tài bái kiến Thái hoàng thái hậu.”

Thái hoàng thái hậu “Hai ngày nữa ai gia muốn đến chùa Quang Chiếu cầu phúc, ngươi sắp xếp đi.”

“Vâng.”

Hai ngày sau, Thái hoàng thái hậu rời cung, cùng Trưởng công chúa Hoa An đến chùa Quang Chiếu cầu phúc, trong chùa Quang Chiếu, bà gặp một vị cao tăng đắc đạo vân du bốn phương.

Nghe nói Thái hoàng thái hậu rất tín phục vị cao tăng này, nghe ông ấy giảng Phật pháp hơn một canh giờ, lúc rời đi, cao tăng còn tặng Thái hoàng thái hậu một chuỗi Phật châu làm từ gỗ cẩm lai.

Nghe nói chuỗi Phật châu này đã được khai quang, có tác dụng xua đuổi tà ma, bảo vệ bình an.

Chương 745: Lẽ nào Quý phi muốn trực tiếp đoạt quyền?

Thái hoàng thái hậu tuổi tác đã cao, chất lượng giấc ngủ không tốt lắm, bà thường xuyên bị mất ngủ và mơ nhiều, đặc biệt những đêm gần đây bà thường xuyên thức giấc vào nửa đêm.

Nhưng từ khi đeo chuỗi Phật châu này, bà thấy mình ngủ yên hơn nhiều, hiếm khi thức giấc lúc nửa đêm.

Hiệu quả rõ ràng đến mức Thái hoàng thái hậu ngày càng tín phục cao tăng, cứ dăm ba hôm thì bà sẽ đến chùa Quang Chiếu nghe cao tăng giảng Phật giáo.

Thái hoàng thái hậu bận nghe cao tăng giảng kinh Phật, không có thời gian quan tâm đến chuyện của Hoàng đế và Quý phi.

Nghị luận về Quý phi trong triều vẫn mãi không ngừng, ngược lại còn có xu hướng tăng lên.

Gần đây có người liên kết chuyện của Quý phi và thiên cẩu ăn mặt trời với nhau.

Quý phi bị hành thích khi thiên cẩu ăn mặt trời, phải chăng chuyện này có nghĩa cả ông trời cũng ngứa mắt chuyện Quý phi hoành hành ngang ngược, muốn dùng thiên cẩu ăn mặt trời giúp thích khách một tay?

Tin này vừa truyền ra đã lập tức được đại đa số mọi người công nhận.

Chuyện thiên cẩu ăn mặt trời là điềm báo xui xẻo, mỗi lần thiên cẩu ăn mặt trời xuất hiện, Hoàng đế ắt phải viết chiếu nhận tội để nhận tội với ông trời, mong được tha thứ, tránh

những tai họa lớn hơn.

Tuy nhiên, năm nay xảy ra chuyện của Quý phi, các đại thần đương nhiên càng sẵn lòng để Quý phi trở thành 'thủ phạm' của thiên cẩu ăn mặt trời.

Như vậy, ảnh hưởng tiêu cực do thiên cẩu ăn mặt trời gây ra sẽ được giải quyết, Hoàng đế cũng không cần phải hạ mình viết chiếu nhận tội, quả là hoàn mỹ!

Tiêu Hề Hề vẫn đang an tâm làm cá muối trong cung Vân Tụ không hề biết mình đã trở thành yêu phi hại nước trong mắt nhiều người.

Hiện giờ nàng đang nghe Lý phi báo cáo.

Ban đầu sự vụ trong cung do ba phi tần cùng quản lý.

Mà hiện giờ Cảnh phi bị Hoàng đế cấm túc, Lao phi luôn viện cớ bệnh không ra ngoài.

Cho nên mấy chuyện lộn xộn này đều đổ lên đầu Lý phi.

Lý phi bận tối mắt tối mũi, đến mức từ hai cằm chỉ còn lại một cằm.

Lại chẳng thế, vừa mới phát bổng lộc tháng này cho phi tần các cung, Lý phi tiện thể sắp xếp lại sổ sách tháng trước, vô tình phát hiện sổ sách tháng trước có vấn đề.

Hiện giờ Thái hoàng thái hậu chuyên tâm bái Phật, không quan tâm mấy chuyện vặt vãnh này, Lý phi đành phải đến gặp Quý phi, xin Quý phi cho ý kiến.

Lý phi mang tất cả sổ sách đến, đối chiếu từng khoản một, muốn Quý phi nắm rõ vấn đề trong sổ sách.

Nàng nói khô cả miệng, cổ họng gần như bốc khói, cuối cùng nàng cũng nói xong, ngẩng đầu lên thì thấy Quý phi đang ngủ gật!

Lúc đầu Lý phi còn tưởng mình nhìn nhầm.

Nàng nhìn chằm chằm mặt Quý phi, đúng thế, Quý phi đang ngủ gật!

Ngủ gật thì đã đành, lại còn chảy nước dãi!

Lý phi tức giận suýt nữa nổ tung.

Lẽ nào nàng cực khổ đọc sổ sách lâu như thế đều uổng phí hết sao?!

Bảo Cầm chú ý ánh mắt sắp phun lửa của Lý phi, ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở.

"Quý phi nương nương, Lý phi nương nương đang nói chuyện với người."

Tiêu Hề Hề: Zzzzzzz

Bảo Cầm duỗi ngón tay lặng lẽ chọc vào lưng Quý phi.

Lần này Tiêu Hề Hề đã phản ứng lại.

Nàng giơ tay gãi gãi lưng, rồi định ngủ gật tiếp.

Bảo Cầm suýt nữa muốn quỳ lạy nàng.

Nương nương, người mau mở mắt nhìn Lý phi đi chứ!

Nếu người còn không tỉnh, Lý phi sẽ phát nổ thật đó!

Để có thể khiến Quý phi lập tức tỉnh dậy, Bảo Cầm chỉ đành dùng át chủ bài của mình.

Nàng nhỏ giọng nói.

"Bữa trưa ăn lẩu không?"

Tiêu Hề Hề lập tức mở mắt, quay sang nhìn Bảo Cầm, vừa nói vừa lau nước dãi.

“Thêm nhiều ớt.”

Bảo Cầm đáp vâng, sau đó lặng lẽ chỉ về phía Lý phi, ra hiệu cho Quý phi nhanh chóng xoa dịu Lý phi, đừng làm Lý phi bốc hỏa.

Tiêu Hề Hề nhìn sang, thấy Lý phi đang giận dữ trừng mắt nhìn mình, đôi mắt đẹp dường như có thể phun lửa bất cứ lúc nào.

Nàng ngạc nhiên hỏi.

“Cô vẫn chưa đi à?”

Lý phi tức giận bật cười “Thần thiếp còn chưa làm xong việc, sao có thể đi được? Thần thiếp không giống Quý phi nương nương, ngồi cũng ngủ gật được.”

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng cười “Xin lỗi, ngồi một chỗ chán quá, nên không cẩn thận ngủ quên.”

Đối phương chủ động xin lỗi, Lý phi không tiện truy cứu tiếp, chỉ đành đè nén tức giận.

“Nếu Quý phi nương nương dậy rồi thì mời người cho thần thiếp ý kiến, nên xử lý chuyện này thế nào?”

Tiêu Hề Hề “Cô đang nói số sổ sách đó à? Số sổ sách này trước đây ai phụ trách?”

Lý phi “Là Lao phi.”

Dù nghe bao nhiêu lần, chỉ cần nghe thấy hai chữ Lao phi, Tiêu Hề Hề đều không nhịn được cười.

Lúc này, nàng hơi cong khóe miệng.

“Nếu Lao phi phụ trách sổ sách, vậy cứ để nàng ta xử lý thiếu sót trong sổ sách.”

Lý phi thấy nụ cười trên mặt nàng có hơi sững người, sau đó mới hiểu tại sao nàng lại cười.

Quả thật, phong hiệu Lao phi này rất buồn cười.

Lý phi cũng khó lòng kiềm được mím môi cười, cơn giận với Quý phi cũng tiêu tan.

“Nhưng Lao phi còn đang dưỡng bệnh, e là không có sức xử lý mấy chuyện vặt này.”

Thật ra không phải Lao phi không có sức giải quyết, mà nàng cố ý đẩy mọi chuyện cho Lý phi, muốn Lý phi bận rộn, sau đó bị ép đến đường cùng phải đến nhờ nàng ra mặt giải quyết.

Lý phi cảm thấy Lao phi đang ra vẻ, không muốn làm theo ý nàng ta, càng không muốn cầu xin nàng ta.

Tiêu Hề Hề “Nếu sức khỏe Lao phi không tốt, sau này đừng để nàng ta nhúng tay vào mấy chuyện này nữa, tránh để nàng ta hao tâm tổn sức làm bệnh tình nặng thêm. Hậu cung nhiều phi tần như vậy, hẳn là có nhiều người thông minh và có năng lực, Lý phi xem thử có ai thích hợp tiếp quản chuyện của Lao phi không?”

Lý phi hơi kinh ngạc.

Lẽ nào Quý phi muốn trực tiếp đoạt quyền?

Nhưng Lao phi có thể đồng ý sao?

Huống chi, tuy Quý phi có cấp bậc cao hơn bọn họ, nhưng dù gì cũng chỉ là phi, không phải chính cung Hoàng hậu, không có tư cách quyết định việc phân chia sự vụ trong cung.

Thấy Lý phi im lặng, Tiêu Hề Hề tò mò hỏi.

“Có vấn đề gì sao?”

Lý phi vội nói “Thần thiếp thì không có vấn đề gì, thần thiếp chỉ sợ khó giải thích với Hoàng thượng và Thái hoàng thái hậu, dù sao đổi người xử lý sự vụ trong cung không phải chuyện nhỏ.”

Tiêu Hề Hề “Chuyện này bổn cung sẽ nói với Hoàng thượng, cô chỉ cần tiến cử người thích hợp là được.”

Lý phi cẩn thận suy nghĩ.

Người có quan hệ tốt nhất với nàng là Diêu tiệp dư, nhưng nàng biết rõ tính cách của Diêu tiệp dư, Diêu tiệp dư thích buôn chuyện, thích đi khắp nơi nghe tin, không có hứng thú với mấy chuyện quản lý sổ sách đòi hỏi nhiều kiên nhẫn.

Trong đầu Lý phi hiện lên một khuôn mặt, nàng buột miệng nói.

“Mẫn tiệp dư cũng được.”

Tiêu Hề Hề hơi sững người.

Nàng không ngờ Lý phi lại nhắc tới Mẫn tiệp dư.

Sau cuộc săn mùa thu, ngày nào Mẫn tiệp dư cũng đến thỉnh an Quý phi.

Dù nàng có viện cớ không gặp thì Mẫn tiệp dư vẫn nhất quyết muốn đến cung Vân Tụ chầm công, trời mưa hay nắng cũng không cản được.

Thành thật mà nói, Tiêu Hề Hề cũng bội phục sự kiên trì của Mẫn tiệp dư.

Nếu đổi lại là nàng, có thời gian rảnh còn không bằng nằm trong phòng ngủ một giấc!

Lúc đầu Lý phi chỉ là nhất thời xúc động, nhưng sau khi nói

ra, càng nghĩ càng cảm thấy Mẫn tiệp dư là một ứng cử viên rất thích hợp.

Chương 746: Hắn chỉ muốn sủng nàng

Ai nấy đều biết, Mẫn tiệp dư có thể thăng chức vị đều dựa vào Quý phi, nàng trung thành với Quý phi, hơn nữa nàng là người thông minh hiểu chuyện, biết xem xét tình thế, thích hợp iếp quản sổ sách trong hậu cung nhất.

Lý phi tưởng Quý phi sẽ đồng ý ngay, nào ngờ Quý phi lại nói.

“Bổn cung sẽ xem xét.”

Lý phi kinh ngạc, lẽ nào Quý phi bất mãn Mẫn tiệp dư à?

Chắc là không, Mẫn tiệp dư trung thành với Quý phi như vậy, Quý phi còn bất mãn chuyện gì?

Tiêu Hề Hề đột nhiên khịt mũi.

Nàng ngửi thấy mùi thơm của lẩu!

Chắc chắn là Bảo Cầm đang xào nguyên liệu, nguyên liệu xào sơ sẽ thơm hơn.

Tiêu Hề Hề không khỏi nuốt nước bọt.

Nàng nhìn Lý phi, giọng điệu hơi gấp.

“Cô còn chuyện gì khác không?”

Lý phi “Hết … hết rồi.”

Tiêu Hề Hề “Nếu không còn chuyện gì nữa thì cô mau về đi.”

Cứ ở đây mãi sẽ làm chậm trễ món lẩu của ta!

Lý phi bị đuổi khỏi cung Vân Tụ trong mơ hồ.

Sau khi ngồi vào kiệu, nàng chợt nhớ tới dáng vẻ gấp gáp của Quý phi vừa rồi khá giống với Tiêu trắc phi.

Hai người không chỉ có dung mạo tương tự mà tính cách và vài thói quen cũng khá giống nhau.

Lẽ nào là trùng hợp?

Lý phi cảm thấy trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy.

Có lẽ, Quý phi đã biết chuyện của Tiêu trắc phi, cố tình bắt chước thói quen sinh hoạt của Tiêu trắc phi để giữ vững vị trí của mình trong lòng Hoàng đế.

Đây là suy đoán hợp lý nhất.

Bảo Cầm vừa nấu xong nồi lẩu thì Hoàng đế tới.

Tiêu Hề Hề ra ngoài nghênh đón, phát hiện tâm trạng hôm nay của Lạc Thanh Hàn không tốt lắm.

Tuy nét mặt hắn lúc nào cũng vô cảm, không nhìn ra vui giận, nhưng Tiêu Hề Hề ở bên hắn đã lâu, cũng có thể từ một số chi tiết suy đoán tâm trạng của hắn.

Tiêu Hề Hề chủ động nắm tay hắn.

“Hôm nay bệ hạ gặp chuyện phiền lòng gì sao?”

Lạc Thanh Hàn cùng nàng bước vào chính điện, nhẹ giọng nói “Không có gì, chỉ chút chuyện vặt thôi.”

Hôm nay hắn lại nhận được tấu chương luận tội Quý phi được sủng sinh kiêu, hoành hành ngang ngược trong hậu cung.

Trong đó có một tấu chương chỉ trích Quý phi vô dụng, dùng những lời lẽ cực kỳ khó nghe, thậm chí còn thỉnh cầu Hoàng

đế xử tử yêu phi họa quốc, tránh sau này xảy ra tai họa lớn.

Lạc Thanh Hàn tức giận ném tấu chương đi.

Hắn không muốn nói với Hề Hề những chuyện không hay này, kẻo làm bẩn tai nàng.

Tiêu Hề Hề hưng phấn nói "Hôm nay chúng ta ăn lẩu, chàng có ngửi thấy mùi lẩu không? Có phải rất thơm không?"

Lạc Thanh Hàn vừa vào cửa liền ngửi thấy mùi cay, gật đầu nói "Thơm lắm."

Tiêu Hề Hề "Ta biết chàng không thể ăn cay, cho nên ta đặc biệt sai người làm một nồi lẩu uyên ương."

Để được ăn món lẩu uyên ương, nàng còn cố ý sai người làm một cái nồi lẩu uyên ương.

Hai người ngồi xuống bên lò đang nấu lẩu, một bên nồi là lẩu nấm gà, một bên nồi là lẩu cay mala.

Tiêu Hề Hề cầm đũa gắp một nắm thịt bò xắt nhỏ cho vào bên lẩu cay mala đang sôi.

Nàng thầm đếm từng giây trong đầu.

Đợi đếm đúng thời gian, nàng nhanh chóng gắp thịt bò ra, chấm vào chén nước chấm rồi nhét vào miệng.

Một từ thôi, ngon!!!

Tránh cho nàng bị nóng trong người sau khi ăn lẩu, Bảo Cầm đặc biệt pha trà thảo dược thanh nhiệt, giảm nóng trong người.

Tiêu Hề Hề ăn hai miếng thịt, uống một ngụm trà thảo mộc.

Cuộc sống thế này quả thật thích quá đi mất!

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng đắm chìm trong niềm vui được ăn

ngon, bất mãn trong lòng dần dần tiêu tan.

Dù mọi người trên đời phản đối chuyện hắn sủng Hề Hề thì đã sao?

Hắn chỉ muốn sủng nàng, muốn sủng nàng lên tận trời.

Ai bảo cả đời này của hắn chỉ có một bảo bối thế này!

Tiêu Hề Hề ăn gần no thì mới giảm tốc độ lại.

Trong lúc thêm rau vào nồi, nàng nói về chuyện sổ sách trong cung có vấn đề.

"Chuyện này vốn do Lao phi phụ trách, nhưng bây giờ không phải Lao phi đang bệnh à, Lý phi một mình quản không xuể, cho nên ta nghĩ đến chuyện thêm một người giúp Lý phi."

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nàng thấy ai thích hợp?"

Tiêu Hề Hề "Lý phi tiến cử Mẫn tiệp dư."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng "Nàng không đồng ý?"

Tiêu Hề Hề khịt mũi "Không phải ta không đồng ý, chỉ là ta không nhìn thấu Mẫn tiệp dư, trong lòng luôn có chút nghi hoặc, nhưng qua lâu vậy rồi, nàng ta hình như cũng không có biểu hiện gì khả nghi, có lẽ là do ta nghĩ quá nhiều."

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng thấy Mẫn tiệp dư không ổn thì tìm người khác, chuyện trong hậu cung đều do nàng quyết định."

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh "Chàng không sợ ta hành hạ số oanh yến kia của chàng đến chết hết à?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng sẽ không làm vậy."

Năm chữ đơn giản nói ra không chút do dự.

Tiêu Hề Hề nhếch môi "Chàng tin ta vậy sao?"

Lạc Thanh Hàn "Đương nhiên, ta luôn tin nàng, cũng như nàng luôn tin ta."

Tiêu Hề Hề lại cười.

Trên đời này ai cũng thích cảm giác được tin tưởng vô điều kiện, nàng đương nhiên cũng vậy.

Dù biết lời của hắn có thể chỉ là dỗ dành nàng nhưng nàng vẫn thấy vui.

Cuối cùng, Tiêu Hề Hề giao trách nhiệm xử lý sổ sách hậu cung cho Mẫn tiệp dư.

Mẫn tiệp dư biết chuyện, nàng lập tức đến cung Vân Tụ tạ ơn Quý phi.

Tiêu Hề Hề không thể nhìn thấu nàng, vậy thì cứ để mặc nàng, xem nàng rốt cuộc muốn gì?

Lao phi vốn đang dưỡng bệnh trong cung Yên Vũ, chợt hay tin Mẫn tiệp dư thay mình tiếp quản sổ sách hậu cung, nàng tức giận suýt nữa ngất đi.

Vốn nàng chỉ muốn mượn cơ hội để ra vẻ một chút, để mọi người biết tầm quan trọng của nàng.

Nào ngờ Quý phi lại trực tiếp tước đoạt quyền lực khỏi tay nàng!

Lao phi không phục "Nàng ta là phi, ta cũng là phi, sao có thể đối xử với ta như vậy?!"

Liễu Nhứ vừa vuốt lưng nhuận khí cho nàng, vừa an ủi nói.

"Những tin đồn người truyền ra trước đó đã lan truyền khắp Thịnh Kinh. Hiện giờ mọi người trong thành đều biết Quý phi hoành hành ngang ngược, có nhiều đại thần dâng tấu luận tội Quý phi. Dù là vậy nhưng Hoàng thượng vẫn hết lòng bảo vệ

Quý phi. Cả Thái hoàng thái hậu cũng phải né tránh, trốn vào chùa Quang Chiếu. Chúng ta có thể làm gì được Quý phi?"

Nói đến chuyện này, Lao phi càng tức giận hơn.

Nhiều người như vậy luận tội Quý phi, nhưng Hoàng đế thà mạo hiểm chống đối với người trong thiên hạ, cũng muốn bảo vệ Quý phi.

Tình cảm sâu đậm này khiến nàng vừa ngưỡng mộ vừa oán hận.

Rõ ràng nàng là người biết Hoàng đế trước, cũng là người theo Hoàng đế trước, tại sao Hoàng đế luôn dành tình cảm cho người khác, lại không chịu quay đầu nhìn nàng một lần?!

Liễu Nhứ an ủi "Với tình hình trước mắt, chúng ta cũng không còn cách nào khác, người vẫn nên nhìn thoáng một chút, kẻo tức giận hại đến sức khỏe."

Lao phi sao có thể nhìn thoáng được?

Nàng thích Hoàng đế nhiều năm như vậy, bảo nàng nhất thời buông tay, sao có thể được?!

"Dìu bổn cung dậy, bổn cung muốn đến cầu kiến Thái hoàng thái hậu."

Liễu Nhứ vội nói "Nhưng sáng nay Thái hoàng thái hậu đã rời cung đến chùa Quang Chiếu, vẫn còn chưa về."

Lao phi "Bổn cung có thể đến cung Trường Lạc đợi Thái hoàng thái hậu về

Chương 747: Nhắc nhở Quý phi

Thái hoàng thái hậu mãi đến tối mới trở về cung.

Bà vừa về cung Trường Lạc thì được báo Lao phi đang đợi.

Thái hoàng thái hậu sững người một lúc khi nghe thấy hai chữ Lao phi, sau đó bà mới nhớ ra chính là Bạch phi trước đây.

Bạch phi đang tốt lành như vậy lại bị ban cho một phong hiệu không đứng đắn, cũng khá đáng thương.

Thái hoàng thái hậu bước vào cung, Lao phi hành lễ.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hoàng thái hậu.”

Sau khi Thái hoàng thái hậu ngồi xuống thì nhìn sang Lao phi.

Lao phi luôn thích mặc y phục đơn giản tao nhã, hôm nay cũng không ngoại lệ, nàng mặc tề hung nhu quần xanh nhạt có thêu hoa mai vàng trên tay áo, choàng khăn lụa vàng nhạt giữa hai cánh tay, trên cổ đeo ngọc trai, búi tóc cài bộ dao khẽ đung đưa.

Nàng vẽ lông mày mảnh, thoa chút son đỏ nhạt lên môi, khiến nước da của nàng càng trắng sáng rạng ngời.

Thái hoàng thái hậu lúc trẻ cũng thích trang phục đơn giản tao nhã này, bây giờ lớn tuổi lại thích tươi sáng sống động hơn, không thích kiểu trang phục nhạt nhẽo này lắm.

Dù trong lòng đang nghĩ gì, bà vẫn nở nụ cười nhân hậu, nhẹ giọng hỏi.

“Nghe nói gần đây ngươi lại bệnh, sao không ở cung Yên Vũ nghỉ ngơi cho tốt?”

Lao phi mím môi, hơi nhíu mày “Thần thiếp vẫn chưa khỏi bệnh, vốn không nên đến làm phiền Thái hoàng thái hậu. Chẳng qua trong lòng thần thiếp thấy rất bất an, nghĩ tới nghĩ lui vẫn lấy hết can đảm đến cầu kiến Thái hoàng thái hậu, xin Thái hoàng thái hậu làm chủ.”

Thái hoàng thái hậu hơi ngạc nhiên “Xảy ra chuyện gì?”

Lao phi nhẹ nhàng nói.

“Vốn dĩ sự vụ trong cung đều do người quản lý, thần thiếp và Lý phi, Cảnh phi hỗ trợ cho người. Nhưng bây giờ, Quý phi không nói tiếng nào, đã trực tiếp đoạt đi chuyện trong tay thần thiếp. Nàng ta là Quý phi, thân phận cao hơn thần thiếp, lẽ ra thần thiếp nên nhường cho nàng ta. Nhưng đổi người quản sự vụ không phải chuyện nhỏ, chỉ cần sơ suất một chút sẽ xảy ra vấn đề lớn. Nàng ta không thể ỷ mình được sủng ái, bất chấp mọi chuyện mà tùy ý đổi nhân sự trong cung.”

Thái hoàng thái hậu khẽ cau mày “Có chuyện vậy sao?”

Bà nhìn Khổng nữ sử bên cạnh.

Khổng nữ sử hiểu ý, liền ra ngoài nói nhỏ vài câu với một đại cung nữ, sau khi biết được đại khái sự việc bèn kể lại với Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu đang nghĩ đến chuyện gần đây trong triều đang bất mãn với Quý phi, bây giờ lại xảy ra chuyện này, xem ra tin đồn không sai, Quý phi được sủng sinh kiêu, bắt đầu nhúng tay vào chuyện hậu cung.

Đây không phải đang tranh quyền sao?

Lao phi cẩn thận quan sát biểu cảm biến hóa của Thái hoàng thái hậu, thấy nét mặt bà không vui, thầm biết bà cũng bất mãn với Quý phi nên nói tiếp.

“Thật ra, dù Quý phi có muốn nhúng tay vào chuyện hậu cung cũng không sao. Dù sao nàng ta cũng là Quý phi, còn được sủng ái, đương nhiên không thể so bì với một phi tần bình thường như thần thiếp. Nhưng nàng ta không nói tiếng nào với Thái hoàng thái hậu đã nhúng tay vào chuyện hậu cung. Chuyện này không hợp quy tắc. Vì vậy thần thiếp đặc biệt tới đây cầu xin Thái hoàng thái hậu làm chủ, đừng để Quý phi phá hoại quy tắc trong cung.”

Đây quả thật là điểm khiến Thái hoàng thái hậu bất mãn.

Tuy ngày thường bà không quản việc gì, nhưng dù sao bà cũng là Thái hoàng thái hậu, là nữ nhân có địa vị cao nhất trong hậu cung, chuyện lớn như đổi nhân sự trong cung sao có thể không nói bà biết? Điều này có nghĩa là không xem bà ra gì?!

Nói đi cũng phải nói lại.

Lao phi trước mặt này cũng không phải thứ tốt lành gì.

Dù nàng có dùng lời lẽ tốt đến mấy cũng không thể che giấu sự thật nàng đang gây chuyện ly gián.

Chẳng trách Hoàng đế lại ban cho nàng phong hiệu như thế.

Lòng dạ mưu mô như vậy, quả thật làm người khác chán ghét.

Thái hoàng thái hậu nhẹ giọng hỏi “Theo ngươi thì ai gia nên xử lý chuyện này thế nào?”

Lao phi vâng dạ đáp “Thái hoàng thái hậu là chủ hậu cung, những chuyện này đương nhiên là do người quyết định, thần thiếp nào dám khoa tay múa chân, dù người quyết định thế nào, thần thiếp cũng sẽ nghe theo sắp xếp của người.”

Thái hoàng thái hậu mỉm cười “Ngươi cũng khá là dễ bảo.”

Bà căn dặn Khổng nữ sử đứng bên cạnh.

“Đi gọi Quý phi tới đây, ai gia có chuyện muốn nói với nàng.”

“Vâng.”

Trước đó Thái hoàng thái hậu suýt nữa đã cãi vã với Hoàng đế vì chuyện của Quý phi, lần này đương nhiên sẽ không nói với Hoàng đế nữa.

Bà định trực tiếp nói chuyện với Quý phi, nhân tiện nhắc nhở Quý phi tuân thủ bổn phận, không nên quá kiêu căng.

Lúc Lao phi biết Thái hoàng thái hậu muốn triệu Quý phi tới, trong lòng thầm nghĩ Quý phi lần này gặp xui xẻo rồi, phiền muộn tích tụ trong lòng cũng được giải tỏa, tâm trạng cũng cải thiện.

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề đang thử y phục.

Cuối thu đầu đông, thời tiết ngày càng lạnh, Chiết Chi đặc biệt gửi vài loại vải đến Thượng Phục Ti, bảo Thượng Phục Ti may hai bộ y phục mới.

Biết là y phục của Quý phi, Thượng Phục Ti không dám chểnh mảng, dùng tốc độ nhanh nhất để may xong, Trần ti chính đích thân đưa đến cung Vân Tụ để Quý phi mặc thử.

Sau khi Tiêu Hề Hề mặc thử, xác nhận kích cỡ vừa đúng, không cần chỉnh sửa.

Để lại y phục, Chiết Chi tiễn Trần ti chính ra ngoài.

Hai người vừa đi, Thanh Tùng vội vã chạy vào.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, có người từ cung Trường Lạc tới, nói Thái hoàng thái hậu mời người qua đó.”

Tiêu Hề Hề đang định thay bộ y phục mới ra, nghe vậy ngừng lại động tác.

“Có nói tìm bổn cung làm gì không?”

Thanh Tùng nhìn quanh “Nghe nói có chuyện tìm người.”

Bảo Cầm cho người trong phòng lui ra ngoài, chỉ còn lại nàng, Thanh Tùng và Quý phi.

Thanh Tùng nói tiếp “Nô tài vừa tốn chút tiền, người báo tin nói hôm nay Lao phi đã đến cung Trường Lạc.”

Bảo Cầm cảnh giác, vội vàng nói.

“Có phải Lao phi cố ý nói gì đó trước mặt Thái hoàng thái hậu không? Quý phi nương nương, hay là báo chuyện này với Hoàng thượng? Dù Thái hoàng thái hậu muốn làm gì người thật, nếu có Hoàng thượng ra mặt thì Thái hoàng thái hậu cũng không dám làm gì quá đáng với người.”

Tiêu Hề Hề thầm bói trong lòng.

Kết quả bói cho thấy lần này nàng gặp chút rắc rối nhưng không phải chuyện gì lớn.

Tuy nhiên để đảm bảo an toàn, nàng vẫn sai người nhắn với Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề “Không cần nói nhiều, chỉ cần nói bổn cung đi thỉnh an Thái hoàng thái hậu.”

Thanh Tùng trả lời “Vâng.”

Nếu đã phải đi gặp Thái hoàng thái hậu, Tiêu Hề Hề cũng không cần thay y phục nữa, trực tiếp mặc luôn y phục mới ra ngoài.

Tề hung nhu quần đỏ thẫm, phối với áo dài tay vàng đậm, trước ngực thêu hồ điệp mẫu đơn, điểm xuyết ngọc trai.

Màu sắc tươi sáng sống động làm vẻ ngoài của nàng càng

thanh tú dễ thương.

Đội nghi trượng của Quý phi dừng trước cổng cung Trường Lạc.

Tiêu Hề Hề vịn tay Bảo Cầm xuống xe, chậm rãi đi vào cung Trường Lạc.

“Thần thiếp thỉnh an Thái hoàng thái hậu.”

Thái hoàng thái hậu nhìn y phục nàng mặc, so với trang phục nhạt nhẽo mà Lao phi mặc thích mắt hơn rất nhiều.

Thích thì thích, nhưng nhắc nhở vẫn phải nhắc nhở.

“Ai gia nghe nói gần đây ngươi bắt đầu nhúng tay vào chuyện trong cung.”

Tiêu Hề Hề liếc nhìn Lao phi đang quỳ bên cạnh, xem ra Bảo Cầm nói đúng, Lao phi quả nhiên đến cáo trạng với Thái hoàng thái hậu.

Chương 748: Phạt quỳ

Lao phi chú ý đến cái liếc nhìn của Quý phi, cũng không đáp lại, chỉ cụp mắt cúi đầu, trông mềm mại yếu đuối.

Tiêu Hề Hề không giấu giếm, thẳng thắn nói ra sự thật.

“Gần đây Cảnh phi bị cấm túc, Lao phi lại bị bệnh. Cả hai đều không thể quản lý mọi chuyện, chỉ có Lý phi một mình gánh vác tất cả. Thần thiếp thương cho Lý phi vất vả nên bảo Lý phi tiến cử một người trợ giúp. Lý phi tiến cử Mẫn tiệp dư. Thần thiếp đã bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng cảm thấy Mẫn tiệp dư rất tốt, nên mới để Mẫn tiệp dư thay Lao phi quản lý sổ sách trong cung.”

Thái hoàng thái hậu cười nói “Lao phi không khỏe, quả thật không thể làm việc quá sức, nhưng lúc ngươi xử lý chuyện này sao không biết bẩm báo ai gia một tiếng?”

Tiêu Hề Hề cúi đầu “Gần đây người đang chuyên tâm bái Phật, loại chuyện vặt này quả thật không tiện quấy rầy người, nhưng người nói đúng, chuyện này là do thần thiếp sơ suất, thần thiếp xin lỗi người.”

Nàng thẳng thắn nhận lỗi như vậy, ngược lại làm Thái hoàng thái hậu hơi ngạc nhiên.

Thái hoàng thái hậu vốn tưởng dựa vào mức độ mà Quý phi được sủng ái thì chắc chắn sẽ không dễ dàng nhận lỗi.

Nào ngờ vị Quý phi này lại co được duỗi được, nói nhận lỗi là nhận lỗi, không chút do dự.

Thái hoàng thái hậu nhìn chằm chằm nàng một lúc, không hề

thấy nàng né tránh.

Có thể biểu hiện thản nhiên như vậy, chỉ có hai khả năng —

Một là nàng ngốc thật.

Hai là nàng đang diễn.

Nàng là công chúa một nước, dám vượt núi qua sông đến quốc gia khác cầu cứu, trong thời gian ngắn như vậy có thể độc sủng hậu cung, tuyệt đối không phải kẻ ngốc.

Vậy là nàng đang diễn.

Kỹ năng diễn của nữ nhân này quá tốt, không thể nhìn ra điểm giả tạo.

Chẳng trách có thể dụ dỗ được Hoàng đế, quả thật rất giỏi!

Nụ cười trên mặt Thái hoàng thái hậu dần nhạt đi.

"Ngươi có biết bên ngoài có rất nhiều lời đồn thổi, chỉ trích ngươi hành động ngạo mạn, thậm chí có rất nhiều đại thần trong triều đã viết tấu chương luận tội ngươi. Nếu Hoàng đế không hết lòng bảo vệ ngươi, chỉ sợ ngươi đã sớm bị đày vào lãnh cung rồi."

Tiêu Hề Hề giật mình.

Còn có chuyện như vậy?

Lạc Thanh Hàn chưa từng nhắc chuyện này với nàng, nàng cũng không biết gì.

Thái hoàng thái hậu nhấn mạnh giọng điệu.

"Thân là phi tần hậu cung, nhiệm vụ của ngươi là hầu hạ Hoàng đế cho tốt, cố gắng sinh nhiều con cái cho Hoàng đế. Nhưng ngươi thì hay rồi, không chỉ độc chiếm Hoàng đế, không cho Hoàng đế sủng hạnh các phi tần khác, còn gây

phiền phức cho Hoàng đế!”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp không gây rắc rối cho Hoàng thượng …”

Thái hoàng thái hậu ngắt lời nàng, lạnh giọng dạy dỗ.

“Ngươi còn không gây rắc rối Hoàng đế? Danh tiếng bây giờ của ngươi vô cùng xấu. Vốn phải tự kiềm chế, tuân thủ quy tắc, cố gắng khiêm tốn nhất có thể. Sao ngươi còn dám tùy ý nhúng tay vào chuyện hậu cung? Dù không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho Hoàng đế. Ngày ngày Hoàng đế bận rộn nhiều việc, lại còn phải dành thời gian xử lý những việc lộn xộn của ngươi. Đây lẽ nào không phải đang gây rắc rối cho Hoàng đế sao?”

Tiêu Hề Hề đột nhiên nhớ tới một câu nói.

Muốn đổ tội cho người khác, không lo thiếu chứng cớ.

Thái độ của Thái hoàng thái hậu rõ ràng là đang buộc tội nàng, dù có giải thích thế nào thì trong mắt Thái hoàng thái hậu cũng chỉ là ngụy biện.

Nếu nàng nói nhiều, có thể bị buộc tội cãi lời trưởng bối.

Trong trường hợp này, Tiêu Hề Hề không giải thích nữa, thành thật nói.

“Thái hoàng thái hậu dạy dỗ rất đúng, thần thiếp biết sai rồi.”

Thái hoàng thái hậu quyết định hôm nay sẽ nhắc nhở cho nàng nhớ kỹ, để nàng khiên tốn một chút, tránh sau này gây thêm phiền phức.

“Nếu ngươi đã biết lỗi, ai gia không nói thêm nữa, ngươi ra ngoài sân quỳ đi, tự mình kiểm điểm, một canh giờ sau mới được đứng dậy.”

Tiêu Hề Hề buồn bực trong lòng.

Nếu biết trước sẽ bị phạt quỳ, trước khi ra ngoài nên thay quần bông thật dày, ít nhất quỳ sẽ không đau.

Tính sai rồi!

……

Trong ngự thư phòng, Lạc Thanh Hàn đang nghị sự với các đại thần thì nghe tin Thanh Tùng bên cạnh Quý phi đến.

Hắn bảo các đại thần nghỉ ngơi uống trà một lát.

Thanh Tùng bước nhanh vào, quỳ xuống hành lễ.

“Nô tài bái kiến Hoàng thượng.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Lúc này ngươi tới tìm trẫm, phải chăng Quý phi có dặn dò gì?”

Thanh Tùng “Hoàng thượng anh minh, Quý phi nương nương vừa được mời đến cung Trường Lạc gặp Thái hoàng thái hậu.”

Quý phi được mời đến gặp Thái hoàng thái hậu cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng Lạc Thanh Hàn lại nghĩ tới những lời chỉ trích trong triều gần đây đối với Quý phi, hơn nữa Thái hoàng thái hậu luôn bất mãn với Quý phi …

Lạc Thanh Hàn khẽ cau mày.

“Thường Hỉ.”

Thường công công lập tức đi tới, cung kính đáp “Bệ hạ có gì dặn dò?”

Lạc Thanh Hàn nhỏ giọng nói vài câu.

Thường công công hơi kinh ngạc.

Hắn nhịn không được hỏi lại “Bệ hạ có chắc không?”

Lạc Thanh Hàn không nói gì, chỉ khẽ liếc Thường Hỉ một cái.

Thường công công tức thì không dám nói thêm, phục tùng cúi đầu "Nô tài đi làm ngay."

Lúc Thường công công quay người lại, nháy mắt với Thanh Tùng.

Thanh Tùng hiểu ý, lập tức theo Thường công công rời ngự thư phòng.

Thanh Tùng "Thường công công, chúng ta đi đâu vậy?"

Thường công công "Đi lấy một thứ trước, sau đó đến cung Trường Lạc."

……

Trong sân ở cung Trường Lạc.

Tiêu Hề Hề quỳ trên nền đất lát đá cẩm thạch trắng.

Để tránh đường trơn trượt những ngày mưa, trên bề mặt đá cẩm thạch trắng có chạm khắc nhiều hoa văn cát tường.

Vì thế mặt đất có hơi không bằng phẳng.

Tiêu Hề Hề không mặc nhiều nên khi quỳ lên đầu gối của nàng rất đau.

Nhưng chuyện này chẳng là gì cả.

So với cơn đau ở đầu gối, điều khiến nàng không chịu nổi chính là đói.

Lúc này trời đã tối, đèn lồng treo trong sân đều được thắp sáng.

Những chiếc đèn lồng như những ngôi sao lơ lửng trong đêm

tối.

Ngày thường giờ này, Tiêu Hề Hề đang ăn tối.

Mà bây giờ nàng phải quỳ ở đây.

Nàng đói quá!

Bảo Cầm cũng quỳ, lo lắng nhìn Quý phi.

Trước đó không lâu Quý phi bị bệnh, lại còn bị thương, tuy bây giờ đã khỏi nhưng tổn hại đến thân thể, hôm nay bị phạt quỳ, không biết thân thể có chịu nổi hay không.

Lao phi vịn tay Liễu Nhứ chậm rãi ra khỏi chính điện.

Hai người vừa nhìn đã thấy Quý phi và Bảo Cầm đang quỳ trong sân.

Lao phi đứng trên bậc thang nhìn Quý phi thấp hơn mình một bậc, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Dù ả là Quý phi thì đã sao?

Trước mặt Thái hoàng thái hậu, chẳng phải cũng phải ngoan ngoãn chịu phạt sao!

Lao phi nhẹ giọng nói "Đêm khuya rét lạnh, Quý phi nương nương phải giữ gìn thân thể, đừng để bị cảm lạnh."

Lúc này Tiêu Hề Hề chỉ nghĩ tới đồ ăn, không còn tâm tư đấu võ mồm với Lao phi.

Đói quá, muốn ăn tối quá!

Nàng xoa bụng, cảm thấy đói đến mức có thể nuốt chửng một con bò.

Lao phi tinh tường chú ý tới động tác nhỏ của nàng, nụ cười trên mặt chợt đông cứng.

Tại sao Quý phi lại sờ bụng?

Lẽ nào là Quý phi đang mang thai?

Quý phi vào cung đã hơn bốn tháng, rất được Hoàng đế sủng ái, đặc biệt sau khi Quý phi chuyển vào cung Vân Tụ, hầu như mỗi đêm Hoàng đế đều ở cung Vân Tụ

Nếu nói Quý phi mang thai, là chuyện cũng có thể xảy ra!

Chương 749: Đối phó nữ nhân xấu xa, tuyệt đối không thể nương tay

Trong phút chốc, vô số suy nghĩ xẹt qua trong đầu Lao phi.

Với tình thế Quý phi đắc sủng, nếu sinh được hoàng trưởng tử, nói không chừng sẽ được sắc phong Hoàng hậu.

Không được!

Không thể để Quý phi sinh được con!

Cơn giận trong lòng Lao phi dâng trào, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh.

Nàng chậm rãi bước xuống từng bậc thang, trong đầu đang nhanh chóng nghĩ cách.

Hiện giờ Quý phi chưa công bố chuyện mình mang thai, nói cách khác, dù nàng có làm mất đứa bé trong bụng Quý phi, cũng có thể chối là nàng không phải cố ý, nàng vốn không biết Quý phi mang thai.

Tục ngữ nói, không biết thì không có tội, cùng lắm là nàng bị dạy dỗ một trận rồi bị cấm túc một thời gian, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lao phi đã có quyết định.

Nàng dừng lại trước mặt Quý phi, hít một hơi thật sâu, chậm rãi hỏi.

“Quý phi nương nương, người hẳn là hận thần thiếp lắm nhỉ?”

Tiêu Hề Hề còn đang sờ bụng, thầm nghĩ khi về nhất định phải ăn nhiều một chút.

Lúc nàng nghe Lao phi nói, một dấu chấm hỏi lớn xuất hiện trên đầu nàng.

Nữ nhân này lại muốn làm gì?

Hai mắt Lao phi phút chốc đỏ lên "Đúng là thần thiếp đến nhờ Thái hoàng thái hậu làm chủ, nhưng thần thiếp không cố ý nhắm vào người, thần thiếp chỉ không muốn người phạm thêm sai lầm mà thôi."

Tiêu Hề Hề cẩn thận suy nghĩ, nghiêm túc gật đầu "Cô nói đúng, đúng là bổn cung sai rồi."

Sai lầm lớn nhất của nàng không mang đồ ăn khi ra ngoài!

Sau này nàng ra ngoài, nhất định phải giấu một ít thức ăn trên người, đề phòng trường hợp khẩn cấp.

Lao phi trực tiếp quỳ xuống.

"Không, thần thiếp mới là người có lỗi, vốn thần thiếp chỉ muốn cầu xin Thái hoàng thái hậu nhắc nhở người một chút, để người hiểu được hoàn cảnh của mình, đừng để người khác nắm được điểm yếu, thần thiếp không ngờ Thái hoàng thái hậu phạt người, xin lỗi, thật sự xin lỗi!"

Nàng vừa nói vừa rơi nước mắt, bộ dạng trông rất đau khổ, như thể nàng mới là người chịu khổ.

Liễu Nhứ cũng quỳ xuống, nhỏ giọng khuyên "Nương nương đừng khóc nữa."

Lao phi khấu đầu với Quý phi.

"Lần này thần thiếp có lỗi với người, hại người chịu khổ thế này, thần thiếp xin lỗi người, hi vọng người có thể tha thứ."

Lúc nàng ngẩng mặt lên, khuôn mặt đã đẫm nước mắt, trông càng đáng thương.

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Sao cô lại khấu đầu với bổn cung? Còn chưa đến Tết mà."

Nét mặt Lao phi cứng đờ.

Sau đó nàng giả như không nghe thấy gì, tiếp tục tự mình nói.

"Thần thiếp biết người sẽ không dễ dàng tha thứ cho thần thiếp, sau khi thần thiếp trở về nhất định sẽ tự kiểm điểm bản thân, bảo đảm sau này sẽ không gây thêm phiền phức cho người."

Nói đến đây, nàng bèn đứng dậy.

Kết quả lúc nàng đứng dậy, vô tình giẫm phải gấu váy, lao thẳng về phía Quý phi!

Khoảng cách giữa hai người quá gần, Tiêu Hề Hề còn chưa kịp né đã bị nàng ngã mạnh trúng vào người.

Ngã trúng thì cũng thôi đi, dù sao Lao phi chỉ là một nữ nhân yếu đuối, trọng lượng có hạn, không thể làm một người luyện võ như Tiêu Hề Hề bị thương.

Nhưng nàng không hiểu tại sao cùi chỏ của Lao phi lại nhất quyết đánh vào bụng nàng?

Nàng đã đói đến mức bụng kêu ục ục rồi, tại sao Lao phi còn ra tay tàn độc với cái bụng nhỏ đáng thương của nàng?

Nữ nhân này thật xấu xa!

Đối phó nữ nhân xấu xa, tuyệt đối không thể nương tay.

Tiêu Hề Hề giơ tay dùng nội lực, không thương tiếc chưởng nữ nhân xấu xa này bay ra xa.

Dù sao cũng đã có người biết nàng biết võ công nên không cần giấu nữa.

Lao phi bị đánh bay xa hơn mười trượng rồi ngã mạnh xuống đất.

Lúc Thường công công và Thanh Tùng đi tới tình cờ thấy cảnh này, cả hai đều sững người.

Trời đất ơi, bọn họ vừa đến đã xem được kịch hay rồi!

Liễu Nhứ giật mình trước cảnh tượng bất ngờ này, hét lên thất thanh.

“Lao phi nương nương!”

Lao phi thảm hại ngã xuống đất, cánh tay phải vô tình bị va chạm, xương bị trật khớp, đau đớn khiến sắc mặt nàng tái nhợt, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Liễu Nhứ bò trên đất đến cạnh Lao phi, muốn dìu Lao phi đứng dậy nhưng lại vô tình chạm vào cánh tay phải của Lao phi khiến Lao phi hét lên đau đớn.

Liễu Nhứ luống cuống dừng tay hét lớn.

“Cứu với! Quý phi đánh người rồi!”

Nàng vừa hét lên, tất cả mọi người trong cung Trường Lạc đều bị gọi đến, bao gồm cả Thái hoàng thái hậu.

Lúc Thái hoàng thái hậu thấy Lao phi bị thương, bà lập tức sai người gọi thái y, rồi sai người dìu Lao phi đứng dậy.

Lao phi nghiến răng chịu đau, quay sang nhìn Quý phi có đau bụng hay chảy máu gì không.

Nào ngờ Quý phi chỉ xoa bụng, không có dấu hiệu sẩy thai nào khác.

Trong lòng Lao phi nghi ngờ.

Nàng không biết Quý phi mạng lớn giữ được đứa bé, hay là Quý phi vốn không có thai.

Sau khi nghe Liễu Nhứ giải thích mọi chuyện, Thái hoàng thái hậu cau mày nhìn Quý phi.

“Ai gia bảo ngươi ở đây tự kiểm điểm, ngươi còn dám ra tay đánh người? Trong mắt ngươi có còn vương pháp không?”

Tiêu Hề Hề “Là Lao phi va vào thần thiếp trước, Lao phi còn đánh vào bụng thần thiếp, thần thiếp chỉ phản ứng theo bản năng.”

Thái hoàng thái hậu “Dù Lao phi vô tình đụng trúng ngươi, ngươi đẩy Lao phi ra là được, cần gì ra tay tàn độc như vậy?”

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp không ra tay tàn độc, thần thiếp còn chưa dùng hết sức lực.”

Nàng nói thật.

Vừa rồi nàng chỉ dùng ba phần nội lực.

Nếu dùng hết nội lực, chỉ sợ thân thể nhỏ bé này của Lao phi đã bê bết máu dậy không nổi rồi.

Tuy nhiên, Thái hoàng thái hậu không tin lời nàng, mặc định là nàng cố ý đánh người.

“Ai gia không biết trước đây Nam Nguyệt vương đã dạy ngươi thế nào, tóm lại nếu ngươi đã gả vào Đại Thịnh thì phải cư xử theo phép tắc của Đại Thịnh, hiện tại ngươi công khai đả thương người khác, chuyện này không thể dung thứ, người đâu, lôi Quý phi xuống đánh hai mươi trượng!”

Lao phi nghe vậy thầm mừng trong lòng.

Dù nàng bị thương nhưng nếu có thể khiến Quý phi bị đánh,

nàng bị thương cũng không uổng!

Thường công công lập tức ra mặt, lớn tiếng ngăn cản.

“Xin Thái hoàng thái hậu bớt giận, Quý phi thân thể yếu ớt, không thể chịu nổi hình phạt nặng như vậy.”

Lúc này Thái hoàng thái hậu mới chú ý tới Thường công công, cau mày hỏi.

“Thường Hỉ, ngươi không ở bên cạnh Hoàng thượng hầu hạ, đến cung Trường Lạc để làm gì?”

Thường công công cầm trong tay một hộp gấm vuông, mỉm cười cung kính nói.

“Nô tài phụng lệnh Hoàng thượng đến đưa một thứ cho Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề nhìn hắn “Thứ gì?”

Thường công công mở hộp gấm, bên trong là một con dấu.

Con dấu này được làm bằng vàng ròng, trên đó có khắc một con phượng hoàng sống động như thật.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, sự vụ trong cung quá nhiều, trẫm không muốn Thái hoàng thái hậu nhọc lòng lo lắng, trẫm biết Quý phi hiền lương thục đức, thông minh xinh đẹp, từ nay về sau mọi chuyện trong hậu cung sẽ do Quý phi quản lý, để tiện cho việc Quý phi quản lý hậu cung, tạm thời giao phượng ấn cho Quý phi bảo quản.”

Lời này vừa nói ra, cả hiện trường đều im lặng.

Thái hoàng thái hậu suýt nữa tưởng mình nghe nhầm.

Bà không khỏi hỏi lại.

“Ngươi vừa mới nói gì? Quý phi hiền lương thục đức?”

Nàng ta đánh bay người khác còn dám bảo nàng ta hiền lương thục đức?!

Hiền lương thục đức là cái quái gì!

Chương 750: Phượng ấn

Thường công công quả đúng là người từng trải sóng to gió lớn, lúc này đối mặt với câu hỏi của Thái hoàng thái hậu vẫn bình tĩnh đáp lại.

“Hồi bẩm Thái hoàng thái hậu, những lời này đều do Hoàng thượng căn dặn, nô tài không nói sai chữ nào.”

Thái hoàng thái hậu nhìn phượng ấn trong tay hắn, rồi nhìn Quý phi đang quỳ bên cạnh, cảm thấy thái dương giật giật.

Chuyện quái quỷ gì đây?!

Bà vừa mới phạt Quý phi quỳ thì Hoàng đế đã sai người đưa phượng ấn cho Quý phi.

Chẳng phải Hoàng đế đang tát vào mặt bà sao?!

Thấy sắc mặt Thái hoàng thái hậu không ổn, Khổng nữ sử vội an ủi “Người bình tĩnh một chút, Hoàng thượng làm vậy cũng là vì tấm lòng hiếu thảo, không muốn người đã lớn tuổi mà vẫn phải nhọc lòng nhiều chuyện, người phải hiểu cho nỗi khổ của Hoàng thượng!”

Dù trong lòng Thái hoàng thái hậu nghĩ thế nào thì cũng không tỏ thái độ gì với Hoàng đế trước mặt nhiều người.

Thái hoàng thái hậu đương nhiên hiểu điểm này.

Bà hít một hơi thật sâu, dùng hết sức lực mới đè nén được cơn giận trong lồ.ng ngực.

“Được, nếu Hoàng đế đã nói vậy, ai gia còn có thể làm gì? Các

ngươi muốn làm sao thì làm, ai gia không quản nữa.”

Khổng nữ sử đỡ bà đi về.

Lúc này Tiêu Hề Hề gọi bà lại.

“Thái hoàng thái hậu xin dừng bước!”

Thái hoàng thái hậu dừng lại, lạnh lùng nhìn nàng “Ngươi còn chuyện gì?”

Giọng điệu vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Tiêu Hề Hề “Thần thiếp còn cần phải quỳ tiếp không?”

Thái hoàng thái hậu “Ngươi phá hủy quy tắc trong cung, phải quỳ một canh giờ.”

Tiêu Hề Hề vội về ăn cơm, không muốn quỳ ở đây nữa, bèn nói.

“Thần thiếp trước khi làm việc không báo trước cho Thái hoàng thái hậu là sơ suất của thần thiếp, thần thiếp nhận phạt, nhưng sổ sách mà Lao phi phụ trách xảy ra vấn đề, có phải Lao phi cũng nên bị phạt?”

Nét mặt Lao phi thay đổi khi tự dưng bị điểm danh.

Nàng nhịn đau, nói “Sổ sách mà thần thiếp phụ trách xảy ra vấn đề khi nào? Quý phi nương nương đừng ngậm máu phun người.”

Tiêu Hề Hề mặc kệ nàng, chỉ nhìn Thái hoàng thái hậu, nói nhanh nhưng từng chữ rõ ràng.

“Nếu Thái hoàng thái hậu không tin, có thể triệu Lý phi đến hỏi. Khoảng thời gian này, Lao phi luôn dưỡng bệnh trong cung Yên Vũ, sổ sách do Lao phi quản lý đều giao cho Lý phi. Sau khi Lý phi kiểm tra, phát hiện sổ sách có hơn mười sai sót. Thần thiếp không biết là Lao phi tham ô, hay là do Lao phi

giám sát không tốt hạ nhân để người khác thừa cơ hội chiếm lợi. Tóm lại, Lao phi nên chịu trách nhiệm chuyện này. Cũng vì vậy mà thần thiếp mới giao việc quản lý sổ sách cho phi tần khác. Xin Thái hoàng thái hậu minh xét!"

Thái hoàng thái hậu thấy nàng nói có sách, mách có chứng, không giống như đang nói dối. Hơn nữa tất cả sổ sách đều do Lý phi cất giữ, có sai sót hay không thì chỉ cần điều tra là biết, nàng không cần nói dối một chuyện dễ tra như vậy.

"Nếu ngươi biết sổ sách có vấn đề, tại sao không nói sớm?"

Tiêu Hề Hề "Lao phi đã theo Hoàng thượng nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, Hoàng thượng còn là người niệm tình cũ, thần thiếp không muốn làm khó Lao phi, nên mới không vạch trần chuyện này với mọi người."

Thái hoàng thái hậu cười như có như không "Nói vậy, ngươi còn là người trọng tình trọng nghĩa, là ai gia trách lầm ngươi sao?"

Tiêu Hề Hề "Tình cảm của thần thiếp đều đặt trên người Hoàng thượng, mọi việc thần thiếp làm đều vì nghĩ cho Hoàng thượng."

Lời cũng đã bị nàng nói hết, Thái hoàng thái hậu còn có thể nói gì?

Chỉ đành nói.

"Nếu ngươi nói sổ sách do Lao phi quản lý có vấn đề, vậy ngươi sai người điều tra, dù gì phượng ấn cũng đã nằm trong tay ngươi, ngươi muốn làm gì thì làm, ai gia không quản nữa."

Tiêu Hề Hề "Vậy thần thiếp có cần quỳ tiếp không?"

Thái hoàng thái hậu không muốn để ý, nhưng bà cũng biết lúc này quả thật không cần phải lên mặt với Quý phi, chỉ vì niềm vui nhất thời không phải là chuyện người thông minh sẽ làm.

Bà chậm rãi nói "Nếu ai gia đã trách lầm ngươi, vậy ngươi về đi, sau này chuyện hậu cung giao cho ngươi, hy vọng ngươi không phụ lòng tin của Hoàng đế."

Tiêu Hề Hề biết không cần quỳ nữa thì rất vui, vội vàng tạ ân.

"Đa tạ Thái hoàng thái hậu dạy dỗ!"

Thái hoàng thái hậu vịn tay Khổng nữ sử rời đi.

Còn chuyện Lao phi đắc tội Quý phi có bị trả thù hay không, Thái hoàng thái hậu cũng không muốn quản, người nào cũng khó đối phó, cứ để các nàng tự tranh đi!

Những người khác cũng đã giải tán.

Liễu Nhứ thấy vậy liền muốn dìu Lao phi lặng lẽ rời đi.

Tuy nhiên, hai người mới đi được hai bước thì đã bị ánh mắt sắc bén của Bảo Cầm phát hiện.

"Lao phi nương nương muốn đi đâu vậy?"

Lao phi và Liễu Nhứ đành phải dừng lại.

Tiêu Hề Hề được Bảo Cầm dìu đứng dậy.

Bảo Cầm cúi xuống giúp nàng phủi bụi trên váy.

Tiêu Hề Hề "Lao phi về dưỡng bệnh trước đi, ngày mai bổn cung sẽ bảo Lý phi và Mẫn tiệp dư đối chiếu sổ sách với cô, nếu tra ra sổ sách có vấn đề thật, hy vọng Lao phi có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý."

Sắc mặt Lao phi tái nhợt, không biết vì đau hay vì cái gì khác.

Nàng cắn môi "Thần thiếp không tham ô."

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên bổn cung hy vọng cô không tham ô, dù sao thì phụ thân cô cũng là thầy của Hoàng thượng, nếu tra

ra cô tham ô, dù là phụ thân cô hay là Hoàng thượng đều sẽ mất hết mặt mũi."

Sắc mặt Lao phi càng tái nhợt hơn.

Nàng gân cổ nói lại lần nữa.

"Thần thiếp thật sự không có tham ô!"

Dù nàng không ưa Quý phi, trong lòng thường oán hận nhưng nàng không nhất thiết vì chút lợi cỏn con mà tham ô.

Nhà mẹ của nàng không phải đại tộc to lớn gì, nhưng cũng là thế gia thư hương, xem thường nhất chính là hành vi trộm vặt như vậy.

Nàng tuyệt đối không làm ra mấy chuyện như tham ô!

Tiêu Hề Hề "Sự thật thế nào, điều tra sẽ biết."

Lúc này nàng đang đói bụng, không có tâm trạng nói nhảm với Lao phi, nàng nhanh chóng cầm hộp gấm chứa phượng ấn từ tay Thường công công, dẫn Bảo Cầm và Thanh Tùng về cung Vân Tụ.

Thường công công cúi đầu hành lễ với Lao phi rồi quay người rời đi.

Trong sân rộng lớn chỉ còn lại Lao phi và Liễu Nhứ.

Lao phi vẫn đang lẩm bẩm.

"Ta thật sự không có tham ô."

Liễu Nhứ nghiến răng "Chắc chắn là tay chân của đám hạ nhân không sạch sẽ! Bọn chúng ngoài mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, quen giả vờ đối tốt với người khác, nương nương nhân từ khoan dung, cho nên mới bị bọn chúng lừa gạt."

Cánh tay phải của Lao phi đang bị thương, đau nhức dữ dội,

đành vội về gọi thái y, chốc sau đã rời đi.

Sau khi về cung Vân Tụ, Tiêu Hề Hề ném phượng ấn lên bàn, trìu mến gọi.

“Ta đói quá! Lấy thứ gì đó cho ta ăn đi!”

Bảo Cầm và Thanh Tùng giật mình trước động tác thô bạo của nàng.

Bảo Cầm vội vàng chạy tới, cẩn thận nhặt hộp gấm đựng phượng ấn lên.

“Đây là phượng ấn, sao nương nương có thể tùy tiện vứt như vậy? Lỡ làm nó vỡ thì sao?”

Thanh Tùng cũng tới kiểm tra phượng ấn với Bảo Cầm, xác nhận nó còn nguyên vẹn, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Hề Hề vẫn thúc giục.

“Đi nấu món gì đó đi, mau đi mau đi!”

Bảo Cầm đành nói “Người ăn ít trái cây trước, nô tỳ bảo Tế Vũ đi chuẩn bị bữa tối ngay.”

Chương 751: Dấu hôn

Tin tức phượng ấn được giao cho Quý phi nhanh chóng truyền khắp hoàng cung.

Lúc này trong cung nổi một trận sóng lớn.

Ai nấy đều biết phượng ấn tượng trưng cho điều gì.

Các phi tần trong hậu cung đều mơ ước có được nó.

Không ngờ nó lại được giao cho Quý phi.

Tuy Hoàng đế nói để Quý phi tạm thời bảo quản, nhưng ai biết sẽ bảo quản bao lâu?

Nếu sau này Hoàng đế quên lấy lại phượng ấn, chẳng phải phượng ấn sẽ nằm trong tay Quý phi cả đời sao?

Thế có khác gì trực tiếp phong Quý phi làm Hoàng hậu?!

Nhất thời, đố kị ghen ghét hận thù của mọi người với Quý phi tăng lên mức độ cao hơn.

Hôm nay Lạc Thanh Hàn khá bận, lúc đến cung Vân Tụ thì trời đã khuya.

Tiêu Hề Hề sớm đã ngủ say.

Lúc nàng đang ngủ, cảm thấy có ai đó chạm vào chân mình.

Nàng vô thức đá chân, hất bàn tay đáng ghét kia ra, nhưng ngay sau đó bàn tay đó lại chạm vào.

Cuối cùng nàng không nhịn được nữa, mở mắt nhìn người quấy rầy giấc ngủ của mình.

“Bệ hạ, chàng đang làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn ngồi trên giường, ngón tay móc vào ống quần của nàng từ từ xắn lên, để lộ vết bầm tím trên đầu gối và bắp chân.

Là vết thương để lại sau khi nàng bị phạt quỳ trong cung Trường Lạc.

Da của nàng trắng như tuyết, khiến những vết bầm đó càng thêm nhức mắt.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Đã bôi thuốc chưa? Còn đau không?”

Tiêu Hề Hề ngẩn một hồi mới ý thức được hắn đang hỏi gì, nàng chống một tay lên giường ngồi dậy, cúi đầu nhìn vết bầm tím trên chân, thờ ơ nói.

“Không sao, đã bôi thuốc rồi, không đau lắm.”

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng xoa xoa vết bầm.

Chỗ bị thương cực kỳ nhạy cảm, khi có người chạm vào sẽ có cảm giác như bị điện giật, Tiêu Hề Hề rùng mình.

Nàng vội thu chân vào chăn, ngượng cười nói.

“Không sao thật mà, cũng đã muộn rồi, chàng mau ngủ đi.”

Lạc Thanh Hàn ngước mắt nhìn nàng, trong đôi mắt đen láy của hắn dường như ẩn chứa rất nhiều cảm xúc sâu xa.

“Nàng có trách ta không?”

Tiêu Hề Hề ngẩn người “Trách chàng chuyện gì?”

Lạc Thanh Hàn “Là ta đẩy nàng lên đầu ngọn sóng, hôm nay

nàng chịu khổ đều là vì ta, nàng nên trách ta.”

Tiêu Hề Hề “Chàng nghĩ nhiều rồi, chuyện này không liên quan tới chàng.”

Lạc Thanh Hàn “Trước đó Thái hoàng thái hậu từng nhắc nhở ta, nếu ta thật sự thích nàng thì không nên khoa trương như vậy. Ta nâng nàng càng cao thì người khác càng hận nàng, hoàn cảnh của nàng càng nguy hiểm. Nhưng ta không nghe, ta nghĩ mình bảo vệ được nàng nhưng nàng vẫn bị thương.”

Lúc trước hắn là Thái tử, cứ nghĩ sau khi trở thành Hoàng đế sẽ không còn trói buộc.

Nhưng bây giờ hắn đã trở thành Hoàng đế, lại phát hiện mình càng nhiều trói buộc hơn.

Thậm chí hắn muốn yêu chiều nữ nhân mình thích một chút cũng sẽ có vô số người chỉ trích.

Tiêu Hề Hề biết hắn lại đang tự đẩy mình vào ngõ cụt.

Trước đây hắn luôn có tật xấu này, gặp chuyện gì chỉ toàn nghĩ đến hướng xấu, vô cùng bi quan.

Nói thẳng ra là không có cảm giác an toàn.

Điểm này hẳn là liên quan đến xuất thân và hoàn cảnh sống của hắn.

Tiêu Hề Hề “Đây chỉ là vết thương ngoài da, đối với ta không là gì cả, chàng không cần nghĩ nhiều như vậy.”

Lạc Thanh Hàn “Hôm nay chỉ là vết thương ngoài da, nhưng sau này thì sao? Sau này có thể nàng sẽ bị thương nặng hơn? Hay thậm chí nguy hiểm đến tính mạng?”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Chàng cũng xem thường ta quá rồi, nếu nguy hiểm đến tính mạng thật, ta nhất định sẽ đánh trả, chàng quên ta bách độc bất xâm còn biết võ công rồi sao?

Sở dĩ hôm nay ta ngoan ngoãn chịu phạt là vì ta thấy quỳ một chút cũng chẳng sao cả, không cần thiết vì chút chuyện nhỏ mà trở mặt với Thái hoàng thái hậu."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chằm chằm.

"Nàng không trở mặt với Thái hoàng thái hậu là vì không muốn ta khó xử, phải không?"

Tiêu Hề Hề "Nói sao đây, hiện giờ áp lực của chàng rất lớn, ta không muốn gây thêm phiền phức cho chàng."

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Là hắn đã làm nàng chịu ấm ức.

Tiêu Hề Hề nắm lấy tay hắn, nhỏ giọng nói "Chúng ta trải qua bao sóng gió mới đi tới hôm nay, trước đây có những lúc còn khó khăn hơn thế này nhiều, khó khăn hiện giờ này có là gì."

Lạc Thanh Hàn cảm thấy một loại cảm xúc phức tạp dâng trào trong lòng, vừa chua xót lại rất ngọt ngào.

Hắn giơ tay ôm nàng vào lòng, trầm giọng hỏi.

"Sao nàng lại tốt với ta như vậy?"

Tiêu Hề Hề định cấp cho hắn thẻ người tốt theo thông lệ quốc tế, nhưng hắn đã từ chối trước.

Lạc Thanh Hàn "Đừng dùng mấy lời người tốt đó của nàng qua loa với ta."

Tiêu Hề Hề chỉ đành nói thật.

"Vì chàng rất quan trọng với ta, ta muốn chàng đạt được ước nguyện."

Lạc Thanh Hàn cong khóe môi, trong đôi mắt đen sâu thẳm có một chút dịu dàng.

Hắn cúi xuống hôn lên môi nàng rồi nhẹ giọng nói.

“Ta đã đạt được ước nguyện rồi.”

“Nàng là ước nguyện của ta.”

Tiêu Hề Hề “……”

Vậy … vậy mà mình bị cưa ngược lại rồi.

Nàng vùi khuôn mặt hơi nóng của mình vào lòng hắn, ngượng ngùng nói.

“Chàng đột nhiên nói nhiều như vậy, làm ta có hơi không quen.”

Lạc Thanh Hàn “Ta chỉ nói ra lời trong lòng mà thôi.”

Tiêu Hề Hề duỗi ngón tay chọc vào ngực hắn “Ta đâu thấy được tim chàng, sao biết được chàng nói thật hay giả?”

Lạc Thanh Hàn “Không phải từ lâu nàng đã sống trong tim ta rồi sao? Còn là kiểu không có hàng xóm.”

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng “Ta phát hiện bây giờ chàng nói năng ngày càng ngọt xớt.”

Lạc Thanh Hàn “Có lẽ là gần mực thì đen.”

Tiêu Hề Hề “Tại sao không phải gần đèn thì sáng?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng nói xem?”

Tiêu Hề Hề “……”

Ta nghi ngờ chàng đang giễu cợt ta.

Nàng duỗi tay ôm cổ hắn, nghiêng người về phía trước, m.út thật mạnh vào cổ hắn.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy hơi đau.

Hắn khẽ cau mày, nhưng thay vì đẩy ra, hắn lại ôm nàng chặt hơn.

“Nàng làm gì đó?”

Giọng hắn nghe có vẻ hơi trầm khàn gợi cảm.

Ngón tay Tiêu Hề Hề chạm vào dấu hôn đỏ trên cổ hắn, cười xấu xa.

“Trồng cho chàng một quả dâu tây.”

Lạc Thanh Hàn “Dâu tây là thứ gì?”

Tiêu Hề Hề “Một loại trái cây, chua chua ngọt ngọt, rất ngon.”

Lạc Thanh Hàn “Ta chưa từng ăn.”

Tiêu Hề Hề “Vậy chứng tỏ chàng thiếu hiểu biết.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Nữ nhân này lại dám chê bai quân vương một nước thiếu hiểu biết, to gan quá rồi!

Hắn đưa tay đánh vào mông nàng một cái, xem như hình phạt.

Sáng hôm sau, khi các cung nữ thay y phục cho Hoàng đế thì thấy vết đỏ trên cổ hắn, trong lòng đều thầm cười trộm.

Lạc Thanh Hàn hoàn toàn không phát hiện.

Đến khi mặc y phục chỉnh tề rồi nhìn vào gương, hắn mới phát hiện vết đỏ trên cổ mình.

Hề Hề cố ý để dấu hôn gần bên tai, cao đến nỗi dù có kéo cổ áo lên cũng không che được, người tinh mắt có thể thấy ngay.

Lạc Thanh Hàn chạm vào dấu hôn, khẽ bật cười.

Cô nàng cũng dân chơi quá nhỉ.

Chương 752: Nổi trận lôi đình

Từ xưa đến nay, triều đình và hậu cung luôn dính chặt với nhau.

Hậu cung xảy ra chuyện lớn như thế, chẳng mấy chốc triều đình đã hay tin.

Biết được Quý phi tiếp quản phượng ấn, một hòn đá khơi dậy ngàn ngọn sóng, các đại thần lần lượt dâng tấu cầu xin Hoàng đế suy xét.

Kết quả tất cả tấu chương đều như bị ném xuống biển, không thấy hồi đáp.

Có vài quan văn không sợ chết nhân cơ hội thượng triều nhắc chuyện này với Hoàng đế, cầu xin Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh, đừng để người ngoại tộc tiếp quản phượng ấn.

Thật ra trong lòng Lạc Thanh Hàn biết rõ, đám người này nói ngoài miệng thì dễ nghe, vì bảo vệ Đại Thịnh khỏi sự can thiệp của ngoại bang.

Thực chất bọn họ chỉ sợ ngôi vị Hoàng hậu bị người khác chiếm.

Hiện giờ trong nhà các triều thần đều có nữ nhi đang đợi gả, bọn họ tính toán chuyện gì trong lòng thì bọn họ là người rõ nhất.

Nét mặt Lạc Thanh Hàn vô cảm ngồi ở chủ tọa, nhìn đám người nói đến văng nước bọt, hồi lâu mới nói.

“Hiện giờ trẫm đã giao phượng ấn cho Quý phi, Quý phi

không làm sai chuyện gì, các khanh cứ bắt trẫm lấy lại phượng ấn, các khanh có ý gì? Cảm thấy lời trẫm nói như trò trẻ con, muốn bỏ là bỏ?"

Mọi người vội đáp "Chúng thần không dám!"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Không dám? Các khanh còn chuyện gì mà không dám? Đến chuyện nhà của trẫm mà các khanh cũng nhúng tay vào, nếu cứ tiếp tục thế này, sau này có phải các khanh cũng muốn làm chủ luôn giang sơn của trẫm!"

Sắc mặt mọi người thay đổi, cuống quít quỳ xuống.

"Xin bệ hạ bớt giận, chúng thần không có ý đó!"

"Chúng thần chỉ nghĩ cho giang sơn Đại Thịnh, không hề có ý bất kính."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn bọn họ "Các khanh đều là nhân tài được tuyển chọn từ hàng ngàn người, ai nấy học thức vẹn toàn, tùy tiện chọn một người cũng có thể xuất khẩu thành thơ, nhưng các khanh bỏ mặc chuyện quốc gia đại sự, suốt ngày như một đám nhiều chuyện chăm chăm vào chuyện hậu cung, bắt tay nhau ức hiếp một nữ nhân, các khanh không thấy mất mặt, trẫm cũng thấy mất mặt thay các khanh!"

Mọi người bị mắng đến đỏ mặt, không ai dám nói gì.

Lạc Thanh Hàn sai Thường công công mang tất cả tấu chương luận tội Quý phi đến.

Một rương lớn đầy ắp.

Lạc Thanh Hàn chỉ vào rương đựng đầy tấu chương, lạnh lùng nói.

"Các khanh tố cáo Quý phi hoành hành ngang ngược trong hậu cung, ác ý chèn ép các phi tần khác, vậy các khanh nói trẫm nghe, Quý phi đã chèn ép ai?"

Một đại thần do dự một lát mới đứng ra nói "Nghe nói Quý phi gài bẫy hãm hại Lục thị, khiến nàng bị giáng làm Tuyển thị, bị đày vào lãnh cung. Còn có Thiệu lương nhân bị Quý phi vu oan giá họa."

Lạc Thanh Hàn sớm đã liệu trước bọn họ sẽ nhắc đến chuyện của Lục tuyển thị và Thiệu lương nhân, bèn sai người lấy bản lời khai của hai người ra, cho người đọc lớn từng chữ, còn lệnh người trình ra chứng cứ liên quan.

Nhìn những bằng chứng xác thực và lời khai rõ ràng, mọi người có mặt không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn lại hỏi "Các khanh còn tố cáo Quý phi mê hoặc quân vương, họa loạn triều cương, chuyện này còn buồn cười hơn. Ngày nào trẫm cũng cùng đại thần Nội các nghị sự, triều lớn mùng Một và Mười lăm cũng chưa từng chậm trễ, chính sự chưa từng xảy ra sai sót, xin hỏi họa loạn triều cương mà các khanh nói là có ý gì?"

Mọi người đổ mồ hôi hột, không thể trả lời.

Lạc Thanh Hàn cũng không mong bọn họ có thể đưa ra câu trả lời thỏa đáng gì nên sai người bật lửa đốt hết tấu chương luận tội Quý phi trước mặt các triều thần.

"Hôm nay trẫm cũng nói rõ, chỉ cần trẫm còn làm Hoàng đế một ngày, các khanh đừng hòng động đến một sợi tóc của Quý phi!"

"Sau này nếu là tấu chương luận tội Quý phi, không cần đưa trẫm xem, cứ trực tiếp đốt đi."

"Nếu có người muốn lấy cái chết căn ngăn, trẫm khuyên các khanh tiết kiệm sức lực một chút, dù các khanh có đập đầu chết trên triều đường thì danh tiếng của các khanh cũn không khá hơn bao nhiêu, đến lúc đó, trẫm sẽ cho Sử quan ghi vào sử sách, để hậu thế xem thử bộ mặt chua ngoa như đàn bà của các khanh!"

Nói xong, hắn không quan tâm đến phản ứng kinh ngạc hay sợ hãi của triều thần, đột nhiên đứng dậy hất tay áo, bước thẳng ra khỏi điện Nghị Sự.

Mãi cho đến khi bóng lưng của hắn biến mất ngoài cửa, các triều thần mới phản ứng lại, vội vàng cung kính tiễn Hoàng đế đi.

Hôm nay Hoàng đế nổi trận lôi đình trên triều, quả thật dọa nhiều người khiếp sợ.

Lúc đầu bọn họ còn tưởng Hoàng đế mới đăng cơ, trẻ tuổi non nớt, chỉ cần bọn họ cùng nhau dâng tấu luận tội Quý phi, dù trong lòng Hoàng đế không vui cũng sẽ không nói gì, dù sao cũng không thể phạt một lúc quá nhiều người.

Nào ngờ Hoàng đế lại ra lệnh đốt hết tất cả tấu chương.

Trong phủ Tĩnh vương, phụ tá quỳ trên đệm, lắc đầu thở dài.

“Đốt tấu chương trước mặt nhiều người, chuyện này trước nay chưa từng xảy ra!”

Tĩnh vương Lạc Diên Chi đặt tách trà xuống, trong đôi mắt hoa đào hiện lên ý cười “Điều này cho thấy Hoàng thượng bị dồn ép lắm rồi, xem ra vị Hoàng thượng này của chúng ta còn là một kẻ si tình.”

Phụ tá cũng cười “Si tình thì si tình, nhưng thân là Hoàng đế, nếu quá đắm chìm trong tình cảm sẽ dễ bị người đời chỉ trích, không phải chuyện tốt.”

Thật ra Lạc Diên Chi cũng không hiểu lắm, theo lý mà nói, Quý phi có thể mê hoặc Hoàng đế phải là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng lần trước nhìn Quý phi từ xa, y chỉ cảm thấy nữ nhân này dung mạo cũng được, nhưng chưa đến mức đó.

Thật sự không biết Hoàng đế thích gì ở nàng ta?

Liệu có thật như lời đồn là do Quý phi trông giống Tiêu trắc phi?

Nếu đúng như vậy thì tình cảm mà Hoàng đế thể hiện lại quá buồn cười.

Lạc Diên Chi thấp giọng nói "Sắp cuối năm rồi, thời tiết ngày càng lạnh, bảo vật chuẩn bị từ các nơi sắp đến Thịnh Kinh rồi phải không?"

Phụ tá "Quả thật sắp đến rồi."

Lạc Diên Chi cười đầy ẩn ý "Nhiều bảo vật như vậy, Hoàng thượng hẳn sẽ rất vui."

……

Trong cung.

Sáng sớm hôm nay, Lý phi và Mẫn tiệp dư mang sổ sách đến cung Yên Vũ tìm Lao phi vẫn đang dưỡng thương, bắt đầu kiểm tra từng khoản sổ sách.

Cuối cùng, quả thật có mười bốn khoản không khớp.

Sắc mặt Lao phi vốn tái nhợt, bây giờ nhìn sổ sách có vấn đề, sắc mặt càng khó coi.

Nàng biết đám hạ nhân thích chiếm lợi nhỏ, bình thường chỉ cần bọn họ không lấy nhiều thì nàng cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ, dù sao người ta làm việc cho nàng, chí ít cũng phải cho người ta lợi lộc mới được.

Nhưng lần này có hơn mười khoản xảy ra vấn đề, cộng lại gần ngàn lượng.

Đây chỉ mới là của một quý.

Không nghĩ cũng biết tay của đám người này bẩn thế nào,

ngày thường tham ô nhiều thế nào.

Lao phi cảm thấy cổ họng khô khốc.

Nàng uống hai hớp trà, cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn mới khó khăn nói.

“Dù các người có tin hay không thì ta cũng không lấy số tiền này.”

Ngàn lượng bạc là con số không nhỏ, nhưng đối với Bạch gia lại chẳng là gì, nếu thiếu tiền, nàng chỉ cần sai người đưa tin về nhà mẹ là được, thật sự không cần mạo hiểm tham ô số tiền ít ỏi này.

Chương 753: Trung thành

Lý phi nhìn khuôn mặt tái nhợt hốc hác của nàng, nghĩ đến những tranh chấp ân oán giữa hai người bao năm qua, không khỏi bật cười.

“Dù ngươi không biết chuyện thật, thế thì đã sao? Ngươi là người quản lý sổ sách, cả đám hạ nhân cũng quản không được. Để bọn chúng thừa cơ chiếm lợi, tham ô tài sản trong cung. Lẽ nào không phải do ngươi quá kém cỏi sao?”

Ở một nơi như hoàng cung, kém cỏi còn chí mạng hơn tham ô.

Lao phi tức giận thở dốc, thân thể lảo đảo muốn ngã.

Liễu Nhứ mau chóng lấy thuốc đưa cho Lao phi.

“Nương nương, người đừng gấp, chuyện này không liên quan tới người, là do người quá tốt bụng nên mới bị đám người kia che mờ mắt.”

Lý phi nghe vậy không khỏi bật cười chế giễu.

“Phải rồi, Lao phi là người tốt bụng nhất trong cung! Nghe nói Thanh Tùng bên cạnh Quý phi lúc còn làm việc trong cung Yên Vũ bị các ngươi tra tấn suốt ngày, suýt nữa là bị hành hạ tới chết. Lẽ nào đó cũng là do Lao phi của các ngươi quá tốt bụng à?”

Liễu Nhứ muốn phản bác, nhưng ngại thân phận của đối phương nên không dám cãi lại, chỉ đành ấm ức ngậm miệng.

Lý phi chiêm ngưỡng bộ dạng đáng thương tức giận run người của Lao phi, mãi đến muộn mới gọi Mẫn tiệp dư quay về.

Trước khi đi, Lý phi không quên nhắc nhở.

“Bổn cung sẽ giao số sổ sách sai sót này cho Quý phi nương nương, để Quý phi nương nương quyết định xử lý ngươi thế nào. Hi vọng Lao phi có thể chuẩn bị thuốc trước, tránh đến lúc đó tức giận phát bệnh, bổn cung không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Sau khi Lý phi và Mẫn tiệp dư rời đi, Lao phi mới hít thở nhẹ nhõm hơn một chút.

Nàng hơi t.hở dốc, yếu ớt nói.

“Chuẩn bị bút mực, bổn cung muốn viết thư cho phụ thân.”

Nàng phải móc tiền túi bù vào chỗ ngàn lượng thiếu hụt kia, nếu không nàng không thể giải thích được chuyện này.

Nàng vẫn còn ít tiền tiết kiệm nhưng ngày thường phải tạo mối quan hệ, rồi mua thuốc các thứ vẫn cần đến tiền, vì vậy nàng phải giữ lại khoản tiết kiệm đó để sau này sử dụng.

Sau khi thư được gửi đi, ngày hôm sau Bạch Hạo Thành trình thẻ bài cho Hoàng đế, được cho phép mới có thể đến cung Yên Vũ gặp con gái.

Bạch Hạo Thành vốn là Thái phó của Thái tử, sau khi Thái tử đăng cơ thì được thăng làm Học sĩ viện Hàn Lâm, gia nhập Nội các, hiện là một trong những quan văn có danh tiếng nhất trong triều.

Ông đưa ngàn lượng bạc đã chuẩn bị trước cho con gái, hỏi nguyên do vay tiền.

Lao phi biết một khi cầu cứu phụ thân, chắc chắn phụ thân sẽ hỏi lý do, vì vậy nàng úp mở kể lại.

Bạch Hạo Thành nghe xong hơi kinh ngạc, còn có hơi tức giận.

“Lúc con chưa xuất giá cũng từng theo mẫu thân học quản lý nhà cửa. Lúc đó con biểu hiện rất tốt, tại sao sau khi vào cung lại trở thành thế này? Chỉ quản lý sổ sách mà sinh ra nhiều chuyện như vậy! Ngàn lượng bạc là chuyện nhỏ, nhưng mất mặt là chuyện lớn, con kém cỏi như vậy bảo sau này Hoàng thượng làm sao tin con?”

Trong mắt Hoàng đế, có thể dạy ra một đứa con gái kém cỏi thế này thì năng lực của người cha này e là cũng không đến đâu.

Lao phi không thể trả lời, chỉ đành cúi đầu ôm mặt nức nở.

Bạch Hạo Thành vẫn thấy thương xót con gái, thấy nàng khóc thảm thiết như vậy, không đành lòng trách mắng nữa, kiềm nén lại giọng điệu, dùng lời lẽ ân cần an ủi.

Đợi Lao phi dần ngừng khóc.

Bạch Hạo Thành đưa đơn thuốc và lá bùa vào tay nàng, nhỏ giọng nói.

“Đơn thuốc này là mẫu thân đặc biệt nhờ người tìm giúp, nghe nói có thể giúp thụ thai. Còn lá bùa này, mẫu thân đã đến đạo quán xin về, có thể bảo vệ con bình an. Những thứ này lẽ ra là do mẫu thân đưa cho con, nhưng dạo này bà ấy không khỏe, không tiện ra ngoài nên đưa ta mang vào. Con giữ cho kỹ, đừng để người khác nhìn thấy.”

Lao phi đưa hai tay cầm lấy, gấp gáp hỏi “Mẫu thân thế nào? Bệnh có nặng không?”

Bạch Hạo Thành thở dài “Vẫn là bệnh đau thắt ngực, uống thuốc đều đặn nhưng lúc tốt lúc xấu.”

Lao phi “Con không tiện rời cung, lát nữa con sẽ sai người cầm lệnh bài đến Thái y viện, bảo bọn họ cử thái y cùng ngươi về, để thái y đó khám cho mẫu thân.”

Vốn Bạch Hạo Thành cũng có ý định này, nghe vậy gật đầu đồng ý.

Sau khi tiễn Bạch Hạo Thành đi, Lao phi nhìn hai vật trong tay cười khổ.

Nàng hiểu ý của cha mẹ, họ muốn nàng mang thai hoàng tự càng sớm càng tốt, để địa vị của nàng vững chắc hơn.

Nhưng chuyện mang thai hoàng tự nàng muốn là làm được sao?

Đây là chuyện của hai người, một mình nàng nỗ lực cũng vô ích!

Nhớ đến nét mặt lạnh lùng vô tâm của Hoàng đế, Lao phi lại thấy thê lương.

Tiếc thay nỗi khổ này không thể nói ra, nàng chỉ có thể đè nén trong lòng, để nó lên men thối rữa, bào mòn tâm hồn nàng.

……

Lao phi bảo Liễu Nhứ đưa ngàn lượng bạc đến cung Vân Tụ giao cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề đặt ngân phiếu sang một bên, rồi hỏi.

“Gần đây Lao phi thế nào? Sức khoẻ đã tốt hơn chưa?”

Trong lòng Liễu Nhứ rất coi thường vị công chúa Nam Nguyệt này, nhưng ngoài mặt vẫn phải thể hiện sự cung kính.

“Nhờ phúc của Quý phi nương nương, Lao phi nương nương đã khá hơn nhiều rồi.”

Tiêu Hề Hề “Vậy thì tốt, dù sao Lao phi cũng là người đã theo Hoàng đế nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, bổn cung hi vọng nàng khỏe mạnh, đừng gây thêm phiền phức gì nữa, ngươi đã hiểu chưa?”

Liễu Nhứ cúi đầu đáp "Nô tỳ đã hiểu, nô tỳ sẽ truyền lời của người cho Lao phi nương nương."

Tiêu Hề Hề gõ nhẹ tờ ngân phiếu trên bàn, chậm rãi nói.

"Dù đã bù lại những khoản thiếu hụt, nhưng quy tắc là quy tắc, nếu Lao phi làm việc bất lực thì nên chịu phạt. Bổn cung niệm tình thái độ nhận lỗi của nàng khá tốt, chỉ phạt nàng hai tháng bổng lộc, cấm túc một tháng."

Liễu Nhứ không dám làm trái, cúi đầu quỳ xuống.

"Nô tỳ thay Lao phi nương nương tạ Quý phi nương nương khai ân."

Dù Quý phi cũng là phi, nhưng hiện giờ Quý phi nắm giữ phượng ấn, hơn nữa là Lao phi phạm lỗi trước, nên Lao phi chỉ đành nhận phạt.

Ngày hôm sau, lúc Mẫn tiệp dư đến cung Vân Tụ để thỉnh an, Tiêu Hề Hề đã đưa cho nàng ngân phiếu ngàn lượng bạc.

"Đây là tiền mà Lao phi đưa đến, cô cầm lấy bù vào chỗ thiếu hụt trong sổ sách, còn những người tự ý tham ô tài sản trong cung, cô và Lý phi tự xem mà làm đi."

Mẫn tiệp dư cẩn thận thu lại ngân phiếu, cung kính đáp "Vâng."

Tiêu Hề Hề ngáp một cái "Bổn cung buồn ngủ rồi, cô lui xuống đi."

Mẫn tiệp dư đứng dậy rời đi.

Sau khi nàng đi, Tiêu Hề Hề đứng dậy duỗi người.

Bảo Cầm vừa giúp nàng vuốt phẳng nếp nhăn trên váy, vừa nói.

“Vị Mẫn tiệp dư này xem ra rất trung thành.”

Tiêu Hề Hề cười cười “Có lẽ vậy.”

Nói gì mà trung thành hay không trung thành?

Ai cũng phi tần, đều là nữ nhân của Hoàng đế, ai cao quý hơn ai?

Chẳng qua chỉ cố nhịn mà thôi.

Tiêu Hề Hề “Sau này Mẫn tiệp dư tới, thì em tiếp đón đi, trừ khi có việc cần thiết, thì đừng làm phiền ta.”

Tuy Bảo Cầm không hiểu tại sao Quý phi luôn có thái độ lạnh nhạt với Mẫn tiệp dư, nhưng nàng vẫn thành thật đáp.

“Vâng.”

Chương 754: Thiên tai

Thời tiết ngày càng lạnh, thành Thịnh Kinh cuối cùng đã đón trận tuyết đầu tiên trong năm.

Tuyết rơi dày đặc kéo dài suốt năm ngày mới dừng lại.

Tránh để rau ở hậu viện bị đóng băng, Thanh Tùng dẫn một nhóm tiểu thái giám đi hái các loại rau có thể hái cất vào hầm.

Bọn họ còn bọc trái cây bằng rơm khô, hi vọng có thể giữ ấm.

Còn gà vịt lợn ngỗng trong chuồng thì không cần lo, sớm đã làm xong cách giữ nhiệt, bọn chúng sẽ không bị lạnh.

Ăn tối xong, Tiêu Hề Hề đứng dưới hiên ngẩng đầu nhìn trời đêm.

Đêm nay không có mây đen, trên trời chỉ có vài ngôi sao.

Bảo Cầm bước nhanh ra ngoài, khoác áo choàng dày cho Quý phi.

“Bên ngoài gió lớn, nương nương đừng đứng lâu kẻo bị cảm.”

Tiêu Hề Hề nhìn bầu trời đầy sao, khẽ cau mày “Sợ là gần đây sẽ xảy ra chuyện không hay.”

Bảo Cầm sửng sốt “Chuyện không hay gì?”

Lúc này Lạc Thanh Hàn đã tắm xong, tóc khô gần nửa, vừa đi ra ngoài đúng lúc nghe thấy Tiêu Hề Hề nói, liền hỏi.

“Nàng nhìn thấy gì?”

Tiêu Hề Hề thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn hắn.

“Quan sát tinh tượng cho thấy, e là năm nay phương bắc sẽ xảy ra thiên tai.”

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn cũng nghiêm túc hơn “Có thể nhìn ra là thiên tai gì không?”

Tiêu Hề Hề “Từ tinh tượng không thể nhìn ra, nhưng theo suy đoán của ta, có thể liên quan đến trận tuyết lớn này.”

Tuyết lớn có thể gây ra thiên tai, có khả năng là bão tuyết hoặc đóng băng.

Cách sưởi ấm ngày nay vẫn còn ở giai đoạn đốt than, cả địa noãn trong cung cũng dựa vào lượng nhiệt do đốt than mang lại.

Trong thời tiết lạnh giá khắc nghiệt này, gia đình giàu có thì không sao, trong nhà không thiếu y phục dày dặn, chỉ cần đốt thêm than là được.

Gia đình nghèo thì không được như vậy, điều kiện của bọn họ có hạn, không đủ tiền mua vải, cả nhà mặc chung một bộ quần áo bông, bình thường ra ngoài cũng tính toán xem ai mặc áo bông, ai mặc quần bông. Có gia đình nghèo đến nỗi quần áo bông cũng không có, muốn giữ ấm thì chỉ đành dựa vào đốt củi, mà củi thì có hạn, cháy hết sẽ chết cóng.

Gió lạnh thổi qua, Tiêu Hề Hề lạnh đến phát run.

Bảo Cầm lại thúc giục “Mau vào trong thôi, có gì thì vào phòng nói.”

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn bước vào phòng.

Trong phòng có địa noãn rất thoải mái.

Tiêu Hề Hề cởi áo choàng đi tới trước mặt Lạc Thanh Hàn,

thấy hắn mở bản đồ ra.

Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên bản đồ.

“Khu vực này đều là phía bắc, phạm vi quá lớn.”

Tiêu Hề Hề đột nhiên hỏi “Chàng có tiền đồng không?”

Trên người Lạc Thanh Hàn không có, hắn sai người lấy một xâu tiền đồng.

Tiêu Hề Hề lấy một tiền đồng đặt vào lòng bàn tay, chắp hai tay thì thầm vài câu cầu nguyện rồi nhẹ nhàng ném tiền đồng lên bản đồ.

Tiền đồng rơi xuống bản đồ, lăn vài vòng rồi cuối cùng dừng ở một chỗ.

Chỗ đó có viết ba từ —

Quận Phượng Dương.

Tiêu Hề Hề cầm tiền đồng lên, ném thêm hai lần nữa.

Lần nào tiền đồng cũng rơi xuống quận Phượng Dương.

Lúc này không cần nàng nói, Lạc Thanh Hàn cũng biết nơi gặp thiên tai có thể là quận Phượng Dương.

Tiêu Hề Hề mò mẫm tiền đồng trong tay, nhắc nhở nói “Cách bắt quẻ này có xác suất sai sót nhất định, ta không chắc nơi gặp thiên tai là quận Phượng Dương, chỉ có thể nói xác suất nơi này gặp thiên tai tương đối cao.”

Lạc Thanh Hàn “Ta biết, nhưng để đảm bảo thì vẫn phải lệnh Quận thú quận Phượng Dương chú ý hơn.”

Tiêu Hề Hề “Có thể sai người chuẩn bị một số vật dụng chống rét như quần áo bông, than củi gửi đến quận Phượng Dương. Một khi phát hiện có dân chúng gặp nạn, quan phủ địa phương

có thể kịp thời phát vật tư, cố gắng giảm thiểu thiệt hại đến mức thấp nhất.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu, những chuyện này hắn càng nghĩ chu đáo hơn Tiêu Hề Hề.

Ngoài quần áo bông và than củi, còn phải chuẩn bị lương thực và dược liệu.

Vì trong lòng lo nghĩ nhiều chuyện, tối nay Lạc Thanh Hàn ngủ hơi muộn.

Ngày hôm sau trời chưa sáng hắn đã thức dậy.

Tiêu Hề Hề chật vật bò ra khỏi chiếc giường ấm áp.

Lạc Thanh Hàn nhìn vẻ ngơ ngác của nàng có hơi không đành.

“Nàng ngủ tiếp đi, không cần phải dậy ăn sáng với ta.”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không được, ta không yên tâm, chàng không ngoan ngoãn ăn thì làm sao?”

Lạc Thanh Hàn cười nói “Ta không phải trẻ con, ăn cơm phải có người trông chừng.”

Tiêu Hề Hề “Nhưng có lúc chàng giống như trẻ con, bên cạnh nhất định phải có người trông chừng, nếu không chàng sẽ lười biếng, không chăm sóc tốt bản thân.”

Cung nữ hầu hạ nàng thay y phục, rồi nghiêng ngả lảo đảo đi theo Lạc Thanh Hàn ăn sáng.

Ăn xong bữa sáng, Lạc Thanh Hàn bảo Tiêu Hề Hề quay về ngủ.

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Chàng chăm chỉ làm việc, buổi trưa ta sẽ đến ăn trưa với chàng.”

Lạc Thanh Hàn đột nhiên cúi xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ

nhắn trắng trẻo của nàng.

Thường công công và Bảo Cầm lập tức quay đầu lại, những người khác cũng cúi đầu làm như không thấy gì.

Sau khi Lạc Thanh Hàn đi, Tiêu Hề Hề quay về phòng ngủ tiếp.

Lúc nàng lần nữa thức dậy thì trời đã sáng.

Bảo Cầm vừa hầu hạ nàng chải tóc thay y phục, vừa nói.

“Vừa nãy Mẫn tiệp dư có đến thỉnh an người, nô tỳ nói người còn đang ngủ, Mẫn tiệp dư ngồi ở trắc điện một lát, uống một tách trà rồi mới đi.”

Tiêu Hề Hề gật đầu biểu thị mình đã biết.

Nàng đọc truyện một lúc, đợi đến gần trưa thì nàng khoác áo choàng lên xe ngựa đến ngự thư phòng.

Khi Tiêu Hề Hề bước vào ngự thư phòng, tình cờ đi ngang qua vài đại thần Nội các.

Các đại thần thấy nàng đều lần lượt nhường đường hành lễ.

Tiêu Hề Hề cũng lịch sự đáp lễ.

Nàng nhạy bén nhận ra tâm trạng của các đại thần dường như rất tốt, thậm chí có hai người còn đang cười tươi.

Lẽ nào có chuyện tốt đến à?

Biết Quý phi đến, Thường công công ra nghênh đón.

“Nô tài thỉnh an Quý phi nương nương, mời nương nương đi bên này.”

Tiêu Hề Hề bước vào ngự thư phòng, lập tức nhìn thấy Hoàng đế đang ngồi sau bàn làm việc.

Dường như hắn đang tập trung suy nghĩ chuyện gì đó, thấy Quý phi tới liền vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Qua đây ngồi.”

Thông thường vị trí này ngoại trừ Hoàng đế thì ai cũng không thể ngồi.

Nhưng ở đây không có người ngoài, Tiêu Hề Hề cũng không để ý nhiều, trực tiếp đi tới ngồi xuống cạnh hắn.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Vừa nãy ta thấy mấy đại thần đó trông rất vui, lẽ nào gặp chuyện tốt gì à?”

Lạc Thanh Hàn không giấu diếm, thản nhiên nói.

“Hôm nay quận Phượng Dương đưa tới một hòn đá.”

Tiêu Hề Hề “Đá gì mà có thể làm bọn họ vui đến như vậy?”

Lạc Thanh Hàn sai người khiêng đá vào cho Tiêu Hề Hề xem.

Tiêu Hề Hề đến gần nhìn kỹ, phát hiện đó là một khối hổ phách khổng lồ, trong hổ phách có một vật thể nhìn như một con rồng.

“Con rồng” có hàm răng móng vuốt trông rất uy phong, như thể có thể bay lên trời, cưỡi mây đi bất cứ lúc nào.

Chương 755: Mượn tiền

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Đá này được đào từ quận Phượng Dương, người bên Khâm Thiên Giám đã xem qua, nói đá này là điềm lành."

Tiêu Hề Hề kinh ngạc "Đám đại thần đó tin chuyện này sao?"

Thật ra hàng năm đều có người dâng vật lành để lấy lòng Hoàng đế, nếu may mắn sẽ có cơ hội thăng quan tiến chức, là một vụ làm ăn tốt.

Còn chuyện điềm lành có mấy phần là thật, mấy phần là giả thì chỉ có người liên quan mới biết được.

Lạc Thanh Hàn "Vừa nãy trẫm mới bàn bạc với các đại thần, muốn trích ngân khố mua vật tư mùa đông gửi đến quận Phượng Dương, nhưng vừa nói xong thì có người nói quận Phượng Dương xuất hiện điềm lành nên dâng hòn đá này. Hòn đá này thật hay giả không quan trọng, quan trọng là nó xuất hiện quá đúng lúc."

Vốn các đại thần không tin lời Hoàng đế nói, đang yên lành thì quận Phượng Dương sao có thể gặp nạn tuyết được?

Bây giờ là cuối năm, mọi người chỉ muốn yên bình đón Tết, lúc này Hoàng đế đột nhiên nói quận Phượng Dương sắp gặp thiên tai, thế thì còn ăn Tết nổi nữa sao? Đây không phải đang tự tìm phiền phức à!

Sáu đại thần Nội các đều phản đối đề xuất của Hoàng đế.

Lúc này, quận Phượng Dương dâng lên điềm lành, chẳng khác nào xác nhận suy đoán của các đại thần —

Vì ở quận Phượng Dương xuất hiện điềm lành, có nghĩa là thiên hạ thái bình, sẽ không xảy ra thiên tai gì.

Tất cả đều là lo lắng vô căn cứ của Hoàng đế!

Tiêu Hề Hề nhìn hắn "Đề xuất mua vật tư mùa đông bị bác bỏ rồi?"

Lạc Thanh Hàn "Không nói bác bỏ, chỉ nói tạm thời gác lại, cần tính kế lâu dài."

Nói tạm thời gác lại, thực chất là trì hoãn.

Các đại thần muốn trì hoãn chuyện này đến khi thời tiết ấm hơn vào xuân tới, cái gọi là nạn tuyết sẽ trở thành trò đùa.

Đây là lý do tại sao các đại thần trông có vui vẻ khi rời khỏi ngự thư phòng.

Trước đó bọn họ dâng tấu luận tội Quý phi bị Hoàng đế bác bỏ đã mất hết mặt mũi, bây giờ bọn họ lấy lại được một chút thể diện, giành được chiến thắng tâm lý, đương nhiên thấy vui trong lòng.

Tiêu Hề Hề lo lắng "Thế chàng định làm sao?"

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Trẫm đã sai người gửi thư cho Quận thú quận Phượng Dương, bảo ông ta chú ý hơn. Nếu phát hiện dân chúng bị ảnh hưởng bởi thiên tai thì phải cứu trợ kịp thời. Còn chuyện mua vật tư thì cần Anh vương giúp đỡ, xin huynh ấy cho ta mượn tiền."

Nhà ngoại của Anh vương là Cao gia, Cao gia là thương hộ hoàng gia, trong nhà không có gì ngoài tiền.

Chỉ cần thuyết phục được Cao gia thì chuyện mua vật tư chắc chắn không thành vấn đề.

Thật ra chỉ cần Lạc Thanh Hàn hạ chỉ, dù Cao gia không muốn

cũng chỉ đành ngoan ngoãn ra tiền, nhưng làm vậy khó tránh khỏi mang tiếng hống hách ngang ngược, chuyện này quả thật không cần thiết.

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên "Chàng định xuất cung tìm Anh vương? Có thể dẫn ta đi cùng không?"

Xuất cung đồng nghĩa với chuyện sẽ có nhiều món ngon, chỉ nghĩ thôi đã không kiềm được nước bọt.

Lạc Thanh Hàn vốn muốn triệu Anh vương vào cung bàn bạc, nhưng khi thấy dáng vẻ mong đợi của Tiêu Hề Hề, chợt nhớ ra nàng từ khi vào cung chưa từng rời cung, hắn chợt mềm lòng đồng ý.

"Ừm, chúng ta thay y phục xuất cung."

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Được, được!"

Hai người mặc thường phục, ngồi xe ngựa xuất cung.

Tiêu Hề Hề ngồi trong xe ngựa vén rèm nhìn ra ngoài, tuyết rơi dày đặc liên tục năm ngày đã biến Thịnh Kinh thành một mùa phủ đầy bạc.

Trên mái nhà phủ tuyết trắng xóa, những tinh băng lấp lánh treo dưới mái hiên, cây cối ven đường cũng bị bao phủ bởi sương giá như pha lê.

Tuyết trên đường đã được xúc đi nhưng mặt đất vẫn trơn trượt, không cẩn thận vẫn dễ trượt ngã.

Chỉ trong chốc lát, Tiêu Hề Hề đã nhìn thấy mấy người ngã xuống đường.

Gió lạnh thổi vào làm mũi nàng đỏ bừng.

Nàng buông rèm xe xuống, quay đầu nhìn Lạc Thanh Hàn.

"Chúng ta đến thẳng chỗ của Anh vương à?"

Lạc Thanh Hàn biết nàng đang nghĩ gì, nhẹ giọng nói "Tìm một chỗ ăn trưa trước đã."

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên.

"Chúng ta đi đâu ăn?"

Lạc Thanh Hàn "Tùy nàng."

Tiêu Hề Hề suy nghĩ hồi lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

"Món gì ta cũng muốn ăn, ta không chọn được."

Lạc Thanh Hàn "Đến Lưu Quang Các trước đi, sau khi xong việc, buổi tối ta sẽ dẫn nàng dạo chợ đêm."

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Được được!"

Lưu Quang Các là tửu lâu nổi tiếng ở thành Thịnh Kinh, đồ ăn thức uống đương nhiên rất ngon, nhưng giá cả hơi đắt.

Thế thì có làm sao chứ?

Dù gì nàng cũng đi cùng kim chủ ba ba, hoàn toàn không cần lo chuyện tiền bạc!

Xe ngựa dừng lại ở lối vào Lưu Quang Các.

Tiêu Hề Hề nhảy xuống xe, vui vẻ chạy đến Lưu Quang Các.

Hầu bàn vội vàng đi tới, tức thì kinh ngạc trước dáng vẻ của tiểu nương tử trước mặt.

Tiểu nương tử này môi đỏ răng trắng, đôi mắt hạnh lấp lánh như sao, trông vô cùng đáng yêu.

Đặc biệt khi nàng cười, hai bên miệng xuất hiện lúm đồng tiền, đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm càng khiến nàng dễ thương hơn.

Hôm nay nàng mặc váy hồng nhạt, bên ngoài khoác áo choàng đỏ, cổ quấn khăn lông cáo trắng, sự tương phản giữa hai màu trắng đỏ tôn lên nét thanh tú tươi sáng của khuôn mặt, trông nàng càng yêu kiều duyên dáng, khiến người khác yêu thích.

Tiêu Hề Hề biết Lưu Quang Các làm ăn rất tốt, thường xuyên đông khách, vì thế mỉm cười hỏi.

"Còn chỗ trống không?"

Hầu bàn định thần lại, lễ phép nói "Còn chứ còn chứ, khách quan đi mấy người?"

Hầu bàn vừa hỏi vừa lén nhìn khuôn mặt nàng.

Hắn từng gặp rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp, nhưng một người vừa yêu kiều lại dễ thương như nàng thì hiếm có.

Thấy nàng búi tóc kiểu phụ nữ thì chắc là đã có gia đình.

Không biết lang quân nhà nào lại may mắn cưới được tiểu nương tử đáng yêu như vậy.

Tiêu Hề Hề "Chúng ta đi hai người, còn có mấy tùy tùng."

Nàng quay lại thấy Lạc Thanh Hàn đã xuống xe, vội vẫy tay với hắn.

"Mau đi mau đi, còn chỗ nè!"

Hầu bàn nhìn theo ánh mắt nàng, thấy Lạc Thanh Hàn lại giật mình.

Ngoại hình của lang quân này không kém gì tiểu nương tử bên cạnh, khen một câu như thần tiên trên trời cũng không hề quá lời.

Nhưng sao ngoại hình của lang quân này có hơi quen quen? Hình như trước đây đã từng gặp.

Trí nhớ của hầu bàn khá tốt, chẳng mấy chốc đã nhớ ra lang quân này từng tới Lưu Quang Các, hình như còn quen với ông chủ Anh vương của bọn họ.

Nếu đã là bạn của Anh vương thì không thể lơ là.

Hầu bàn bày ra dáng vẻ nhiệt tình nhất, mời hai người vào trong.

“Hai vị khách quý, mời ngồi.”

Lạc Thanh Hàn nhìn chỗ ngồi trước mặt, có hơi không hài lòng.

Chiếc bàn này rất gần cửa, tuy cửa có treo rèm nỉ dày nhưng gió lạnh vẫn luồn qua khe hở trên nỉ, bên cạnh thường xuyên có người đi lại rất khó chịu.

Tiêu Hề Hề hỏi “Không có phòng riêng sao?”

Chương 756: Giàu có hào sảng

Hầu bàn mỉm cười xin lỗi nói "Ngại quá, đừng nói là phòng riêng, cả bàn trong sảnh cũng chật kín, đây là bàn trống cuối cùng rồi."

Tiêu Hề Hề đảo mắt, cười ranh mãnh.

"Ta nhớ Anh vương có một phòng riêng chuyên dụng ở đây, cho chúng ta ngồi nhờ một lát đi."

Hầu bàn khó xử nói "Chuyện … chuyện này không hay lắm đâu?"

Đó là phòng riêng của Anh vương, ngoài Anh vương và những vị khách được Anh vương mời, không ai được phép sử dụng phòng riêng đó.

Nếu có người lén sử dụng phòng riêng đó mà bị Anh vương phát hiện, chắc chắn Anh vương sẽ nổi trận lôi đình.

Hầu bàn gánh không nổi trách nhiệm này.

Tiêu Hề Hề "Gọi chưởng quỹ của các ngươi tới đây, ta sẽ đích thân nói chuyện với ông ấy."

Hầu bàn nhanh chóng gọi chưởng quỹ tới.

Vốn chưởng quỹ không muốn nhường phòng riêng của Anh vương, sau đó Tiêu Hề Hề nói nhỏ vào tai ông mấy câu.

Biểu hiện của ông tức thì thay đổi.

Ông vô thức nhìn Lạc Thanh Hàn, lấy hết can đảm quan sát

cẩn thận, phát hiện dung mạo của vị lang quân này quả thật có hơi giống Anh vương.

Hai chân ông mềm nhũn, muốn quỳ xuống hành lễ nhưng Tiêu Hề Hề ngăn lại.

“Không cần đa lễ, chúng ta ra ngoài đi dạo, không muốn gây nhiều phiền phức.”

Chưởng quỹ không dám nói gì nữa, thành thật dẫn hai người vào phòng riêng.

Sau khi sắp xếp cho hai người xong, chưởng quỹ rời phòng riêng, lập tức phái người đến phủ Anh vương thông báo cho Anh vương chuyện Hoàng đế vi phục xuất tuần.

Chốc sau, vợ chồng Anh vương ngồi xe ngựa đến Lưu Quang Các.

Lúc hai người bước vào phòng riêng, đồ ăn vừa được bưng lên.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn thấy hai vợ chồng xuất hiện cũng không hề ngạc nhiên.

Vợ chồng Anh vương bước tới hành lễ.

Bộ Sanh Yên nói “Không biết bệ hạ và Quý phi nương nương đại giá quang lâm, không kịp đón tiếp từ xa, mong được thứ tội.”

Lạc Dạ Thần nhìn Hoàng đế rồi nhìn Quý phi, trong lòng thầm nghĩ Hoàng đế quả đúng là thích Quý phi thật, thậm chí còn cố ý dẫn tới đây ăn cơm.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói “Ngồi đi.”

Bốn người ngồi quanh bàn.

Bộ Sanh Yên nhìn một bàn đầy đủ các món, thầm nghĩ Hoàng

đế hẳn đã dự đoán được họ sẽ đến nên mới gọi nhiều món như vậy.

Vợ chồng Anh vương nâng ly chào mừng Hoàng đế và Quý phi.

Tiêu Hề Hề uống một ngụm rượu, sau đó cầm đũa vui vẻ ăn.

Mới chẳng bao lâu mà tay nghề đầu bếp ở Lưu Quang Các đã cao hơn một bậc rồi!

Lạc Thanh Hàn hỏi "Tay huynh đã đỡ hơn chưa?"

Lạc Dạ Thần vỗ vỗ cánh tay, đắc ý nói "Sớm đã khỏi rồi, đại phu nói thân thể của ta tốt nên khỏi nhanh hơn người bình thường."

Bộ Sanh Yên nghĩ thầm, đại phu chỉ nói mấy lời khách khí thôi, chàng còn xem là thật, rồi đi khoe với Hoàng đế, có phải ngốc không?

Lạc Thanh Hàn "Trẫm đã dạy Tĩnh vương một bài học rồi, sau này hai người cố gắng tránh xa đệ ấy một chút."

Lạc Dạ Thần bất mãn nói "Người nên tránh xa phải là tên đó mới đúng, sau này ta gặp một lần sẽ đánh một lần!"

Bộ Sanh Yên ho hai tiếng, ra hiệu cho y nói ít lại.

Dù trong lòng bọn họ bất mãn với Tĩnh vương thì cũng không nên thể hiện trước mặt Hoàng đế, vì như vậy sẽ làm bản thân trông quá nhỏ mọn.

May là Lạc Thanh Hàn đã quen với tính khí thất thường của Lạc Dạ Thần, không mấy để ý chuyện này.

Hắn điềm tĩnh nói "Trẫm có chuyện muốn bàn với Anh vương."

Lạc Dạ Thần kinh ngạc, Hoàng đế chủ động tìm y bàn bạc,

chuyện hiếm thấy nha!

Y hiện giờ chỉ là một vương gia nhàn tản, trong tay chẳng có gì ngoài tiền, có thể bàn bạc chuyện gì được chứ?

Lạc Dạ Thần bày ra tư thế chăm chú lắng nghe.

“Ngài nói đi.”

Lạc Thanh Hàn nói về đề xuất mua vật tư mùa đông.

“Số tiền này lẽ ra do quốc khố chi trả, nhưng đại thần trong triều phản đối chuyện này. Trẫm không muốn lãng phí thời gian quý giá để tranh cãi với bọn họ nên muốn bàn chuyện này với huynh, mượn tiền từ Cao gia mua vật tư rồi đưa đến quận Phượng Dương. Nếu quận Phượng Dương bình an vô sự đương nhiên là chuyện vui. Nếu quận Phượng Dương không may gặp thiên tai, sau khi xong việc thì số tiền này sẽ được quốc khố trả lại Cao gia kèm theo lãi suất.”

Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên nhìn nhau.

Trong lòng Bộ Sanh Yên có rất nhiều suy nghĩ, nhưng nàng biết hiện giờ không phải lúc cho nàng nói, mấy chuyện này nên do Lạc Dạ Thần quyết định.

Trong lòng Lạc Dạ Thần đắc ý không tả được.

Trước đây toàn là y cầu xin Hoàng đế giúp đỡ, hiện giờ cuối cùng cũng đến lượt Hoàng đế cầu cứu y.

Mặt mũi ta đây to quá mà!

Bộ Sanh Yên thấy y cười lớn, lặng lẽ nhéo eo y, nhắc nhở y phải kiềm chế, đừng vui mừng ra mặt như vậy.

Hoàng đế dù sao cũng là Hoàng đế, hiếm khi Hoàng đế hạ mình chủ động cầu cứu, nếu chọc giận Hoàng đế thật, cuối cùng người xui xẻo vẫn là Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần giật mình, nụ cười trên mặt đông cứng lại.

Y che eo mình lại, quay đầu nhìn vương phi nhà mình "Nàng làm gì vậy?"

Bộ Sanh Yên trừng mắt nhìn y.

Lạc Dạ Thần tức thì rén ngang.

Y xoa xoa eo, không dám đắc ý nữa, ủ rũ hỏi.

"Bệ hạ cần bao nhiêu tiền?"

Lạc Thanh Hàn "Hai trăm vạn lượng bạc."

Lạc Dạ Thần hất cằm, khinh thường xì một tiếng.

"Có chút tiền thế mà đám đại thần kia cũng không cho, đúng là một đám bủn xỉn! Bệ hạ yên tâm, ngày mai ta sẽ đưa tiền cho bệ hạ, bệ hạ muốn tiền mặt hay ngân phiếu?"

Lạc Thanh Hàn "Huynh không cần bàn bạc với Cao gia sao?"

Lạc Dạ Thần không khỏi lại cong đuôi lên, đắc ý cười.

"Không cần, ta cũng có phần trong công việc kinh doanh của Cao gia, mẫu phi ta lúc còn sống để lại cho ta rất nhiều tài sản, chỉ riêng tiền lời hàng năm của ta đã gần một trăm vạn lượng. Hai trăm vạn lượng đối với ta chỉ là chuyện nhỏ, một mình ta cũng tự bỏ ra được, không cần để Cao gia biết."

Lạc Thanh Hàn cười như có như không "Đúng là Anh vương có khác, giàu có hào sảng."

Lạc Dạ Thần càng thêm đắc ý "Ha ha, thứ khác ta không có, chỉ có tiền là nhiều!"

Bộ Sanh Yên im lặng ôm trán, không muốn nói thêm gì nữa.

Nàng một lần nữa cảm khái vô vàn.

May là đương kim Hoàng đế vẫn có chút tình cảm huynh đệ với Lạc Dạ Thần.

Nếu đổi thành một Hoàng đế máu lạnh tàn nhẫn, ích kỷ tham lam thì Lạc Dạ Thần đã trở thành miếng thịt trên thớt của người khác, dù sao thì tiền bạc cũng làm động lòng người.

Lạc Thanh Hàn nâng ly chạm vào ly của Lạc Dạ Thần.

“Chuyện lần này cảm ơn huynh.”

Lạc Dạ Thần ưỡn ngực “Là huynh đệ với nhau, khách sáo làm gì? Sau này nếu còn cần tiền thì cứ nói với ta, đại ca sẽ giúp đệ!”

Bộ Sanh Yên “……”

Tên ngốc này sao lời gì cũng dám nói hết vậy?!

Bộ Sanh Yên ngại ngùng nói “Bệ hạ, Anh vương một khi uống rượu vào thường hay nói nhảm, ngài đừng so đo với chàng.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Không sao, trẫm quen rồi.”

Lúc ba người bàn chuyện xong, chuẩn bị dùng bữa thì phát hiện dĩa trên bàn đã sạch trơn.

Thức ăn đâu?

Ba người cùng nhìn về phía Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề sờ sờ cái bụng no căng của mình, hài lòng ợ một tiếng.

Lạc Dạ Thần khó tin hỏi.

“Nhiều thức ăn thế này, cô ăn hết rồi?”

Tiêu Hề Hề cười ngọt ngào để lộ lúm đồng tiền ở khóe miệng.

“Ừm.”

Lạc Dạ Thần sửng sốt, nữ nhân này chẳng những trông giống Tiêu trắc phi, thậm chí lượng cơm cũng gần giống Tiêu trắc phi.

Trên đời có chuyện trùng hợp thế sao?

Chương 757: Lãng phí

Bộ Sanh Yên gọi thêm món.

Vương phi có lệnh thì phía nhà bếp đương nhiên sẽ ưu tiên.

Chẳng mấy chốc hầu bàn đã bưng món mới lên.

Nhìn món ngon trước mắt, Tiêu Hề Hề kiềm lòng không được muốn ăn tiếp, nhưng không được, nàng đã ăn nhiều lắm rồi, còn ăn nữa sẽ chướng bụng mất.

Nàng vội nói "Mọi người ăn đi, ta ra ngoài đi dạo."

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Đừng đi quá xa."

"Ừm."

Tiêu Hề Hề đứng dậy, ra khỏi phòng riêng.

Lạc Dạ Thần vẫn còn ngơ ngác, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Mãi đến khi Bộ Sanh Yên bảo y ăn canh, y mới tỉnh táo lại.

Y uống một hớp canh gà, do dự mãi nhưng vẫn không kìm được nghi ngờ trong lòng, thận trọng hỏi.

"Bệ hạ, vị Quý phi nương nương này là tỷ muội với Tiêu trắc phi hả?"

Lạc Thanh Hàn còn chưa kịp trả lời, Lạc Dạ Thần lập tức phủ nhận suy đoán này.

"Không thể nào, không thể nào, Tiêu trắc phi là con gái của

Tiêu tướng quân, con gái của Tiêu tướng quân sao có thể liên quan gì tới công chúa Nam Nguyệt? Chuyện này tuyệt đối không thể nào."

Thật ra Bộ Sanh Yên cũng có hơi nghi ngờ.

Nhưng hướng nghi ngờ của nàng hoàn toàn khác với Lạc Dạ Thần.

Dù có tin đồn Tiêu trắc phi đã chết nhưng nếu không thấy thi thể của Tiêu trắc phi thì không thể xác nhận Tiêu trắc phi có thật sự đã chết hay không.

Nếu không phải vì ngoại hình, dáng người và giọng nói giữa Quý phi và Tiêu trắc phi khác biệt, Bộ Sanh Yên đã nghi ngờ Quý phi chính là Tiêu trắc phi rồi.

Lạc Dạ Thần ăn một lúc, nhịn không được hỏi lại.

"Hai người họ không phải tỷ muội thật hả? Kiểu như biểu tỷ muội đồ đó."

Lạc Thanh Hàn liếc y một cái "Sao huynh lại quan tâm chuyện Quý phi và Tiêu trắc phi quá vậy? Trước đây không phải huynh rất ghét Tiêu trắc phi sao? Bây giờ nàng không còn nữa, huynh nên vui mừng mới đúng."

Lạc Dạ Thần bĩu môi "Ai nói ta quan tâm Tiêu trắc phi? Ta chỉ tò mò nên thuận miệng hỏi thôi."

Lạc Thanh Hàn "Mặc kệ huynh nghĩ thế nào, trong lòng ta, Quý phi chính là Tiêu trắc phi, hai người là một."

Lạc Dạ Thần "Quả nhiên đệ thật sự xem Quý phi là thế thân của Tiêu trắc phi!"

Bộ Sanh Yên lại nhéo eo y.

Lạc Dạ Thần hậm hực ngậm miệng.

Bộ Sanh Yên nhìn sang Hoàng đế, nhẹ nhõm khi thấy Hoàng đế không có ý tức giận.

Lúc này Tiêu Hề Hề đột nhiên quay lại.

Nàng ngồi phịch xuống bàn.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Không phải nàng ra ngoài đi dạo à? Sao lại quay về?"

Tiêu Hề Hề "Vừa rồi ở bên ngoài ta nhìn thấy hai tên mập đang ăn."

Lạc Thanh Hàn "Cho nên?"

Tiêu Hề Hề "Ta thấy có động lực, bọn họ đã mập như vậy mà vẫn còn ăn, ta ốm thế này, tại sao lại không ăn?!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Tiêu Hề Hề yên tâm cầm bát đũa lên, lại bắt đầu ăn.

Vì thế nàng hùng hồn ăn đến chướng bụng.

Sau bữa ăn, nàng ngồi sụp xuống bàn, không chịu cử động.

"Ta mệt quá, không cử động được, để ta nghỉ một lát."

Bộ Sanh Yên lập tức sai người mang trà giúp tiêu hóa đến.

Tiêu Hề Hề uống xong trà, tiếp tục nói "Mùa đông vừa đến ta cảm thấy rất mệt…"

Lạc Thanh Hàn "Mùa xuân, mùa hạ, mùa thu, nàng cũng từng nói câu này."

Lạc Dạ Thần phàn nàn "Cô mệt cả năm luôn sao?"

Tiêu Hề Hề "Ngài không hiểu, thể chất của ta rất dễ mệt, bất cứ lúc nào cũng cảm thấy rất mệt, cho nên ta chỉ thích hợp

nằm.”

Lạc Dạ Thần “Đây chẳng phải là lười à?”

Tiêu Hề Hề “Lười nếu nói theo một hướng khác, thật ra có nghĩa là thông minh, suy nghĩ giỏi hơn người khác.”

Lạc Dạ Thần tỏ ra khó tin.

Tiêu Hề Hề cười nói.

“Ngài đừng có không tin như thế, ta có thể cho ngài một ví dụ. Ví như bây giờ chúng ta gặp chuyện phiền phức. Suy nghĩ đầu tiên của ngài chính là nhanh chóng giải quyết nó. Nhưng ta thì khác, ta sẽ suy nghĩ kỹ trước khi hành động. Trước tiên ta phải suy nghĩ xem liệu chuyện này ta có làm được không? Rồi suy nghĩ tiếp có thể để mai làm không? Cuối cùng nghĩ xem có thể giao chuyện này cho người khác làm không?”

Lạc Dạ Thần nghe tới ngẩn người.

Nghe … nghe cũng có lý.

Bộ Sanh Yên không nỡ nhìn vương gia nhà mình bị lừa nên ho nhẹ một tiếng, đổi chủ đề.

“Lát nữa bệ hạ và Quý phi nương nương có kế hoạch gì không?”

Lạc Thanh Hàn “Buổi chiều đi dạo trong thành.”

Bộ Sanh Yên “Có cần chúng thần đi cùng không? Hay là hai người muốn đi riêng?”

Tiêu Hề Hề không do dự nói “Cùng đi đi, đông người mới vui.”

Anh vương giàu như vậy, dẫn y đi theo có thể ăn uống thoải mái.

Bộ Sanh Yên không biết Quý phi đang nghĩ đến việc ăn uống, nàng dẫn Quý phi và Hoàng đế đến lầu Yên Chi lớn nhất trong thành, nữ nhân mà, ai chẳng thích son phấn làm đẹp chứ?

Vừa bước vào lầu Yên Chi, Tiêu Hề Hề đã ngửi thấy mùi phấn nồng nặc.

Người làm thấy họ ăn mặc chỉnh tề, thái độ rất nhiệt tình "Cửa tiệm chúng tôi mới cho ra một loại kem dưỡng ẩm, khi bôi lên rất tốt cho da mặt, khách quan có muốn dùng thử không?"

Tiêu Hề Hề có hứng thú "Lấy cho ta xem."

Chốc sau người làm mang đến một lọ sứ rất đẹp.

Tiêu Hề Hề mở lọ sứ, thấy bên trong đựng sữa chua.

Người làm nhiệt tình giải thích "Đây là kem dưỡng ẩm được làm bằng phương pháp đặc biệt, chỉ cần trộn với bột ngọc trai rồi thoa lên mặt, thì da mặt sẽ trắng mịn hơn."

Người làm lấy một gói bột ngọc trai ra rồi bắt đầu giới thiệu giá cả, tác dụng chăm sóc da tốt thế nào.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm sữa chua trong lọ, đột nhiên cảm thấy da mặt của mình không quá quan trọng.

Người làm đưa một chiếc thìa nhỏ.

"Khách quan có thể lấy một ít thử lên mu bàn tay."

Tiêu Hề Hề cầm thìa, múc một thìa sữa chua trực tiếp nhét vào miệng.

Vị chua chua, còn có mùi sữa.

Đây đúng là sữa chua mà!

Ai nấy đều sững người.

Người làm hét lên "Khách quan, đây là kem dưỡng ẩm, không ăn được!"

Lạc Thanh Hàn cau mày "Không phải nàng mới vừa ăn no sao? Thứ này dùng để bôi lên mặt, không thể ăn bậy, lỡ như ăn đau bụng thì sao?"

Tiêu Hề Hề chẹp chẹp môi "Không đâu, đây là sữa lên men, có thể ăn được, trước đây ta từng ăn rồi, không có gì đâu."

Lạc Thanh Hàn nghe nàng nói đã từng ăn thì mới yên tâm.

Người làm nghe nàng nói biết cách làm kem dưỡng ẩm, bất chợt thấy căng thẳng, sợ nàng sẽ truyền cách làm ra ngoài.

Kem dưỡng da này là sản phẩm đặc biệt mới được nghiên cứu phát triển trong cửa tiệm, doanh số bán hàng rất tốt, chủ tiệm hy vọng sẽ kiếm được nhiều tiền từ loại kem dưỡng da này.

Tiêu Hề Hề hỏi "Thứ này bán thế nào?"

Người làm "Tám lượng một lọ."

Tiêu Hề Hề "Đắt quá."

Bộ Sanh Yên lấy một tờ ngân phiếu đưa cho người làm, mua một lọ kem dưỡng da, cười nói với Tiêu Hề Hề.

"Ta tặng cô."

Tiêu Hề Hề lập tức mỉm cười "Cảm ơn!"

Người làm mang một lọ kem dưỡng da mới đến cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề mở nắp, ăn hết sữa chua trong lọ trước mặt mọi người.

Ăn xong nàng li.ếm li.ếm miệng, cảm thấy chưa đã.

Người làm nhìn đờ cả người.

Không chỉ người làm mà những khách hàng khác trong cửa tiệm cũng ngơ ngác.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có người ăn kem dưỡng da.

Vấn đề là lọ kem dưỡng da có giá tám lượng, ăn như vậy thật lãng phí!

Chương 758: Tên nam nhân này thật đáng ghét!

Tiêu Hề Hề không quên vẫy tay với người làm trước khi rời đi.

“Sau này nếu có sản phẩm mới, nhớ báo cho ta biết, ta sẽ đến ăn thử!”

Người làm “……”

Lúc ra khỏi lầu Yên Chi, vẻ mặt Lạc Dạ Thần rất khó diễn tả, y chưa từng gặp nữ nhân nào ăn khỏe như Quý phi, cả kem dưỡng bôi lên mặt cũng không bỏ qua!

Chờ đã.

Cũng từng có một nữ nhân ăn khỏe như Quý phi.

Lạc Dạ Thần không khỏi lại nhớ đến Tiêu trắc phi, ánh mắt y liếc nhìn khuôn mặt của Quý phi.

Lúc đầu chỉ thấy các đường nét trên khuôn mặt có phần giống, nhưng bây giờ cộng với hành vi khó hiểu của nàng, càng nhìn càng thấy hai người rất giống.

Tiêu Hề Hề cảm nhận được ánh mắt của Lạc Dạ Thần, cười ranh mãnh với y.

“Sao Anh vương cứ nhìn ta mãi vậy? Lẽ nào bị vẻ đẹp của ta mê hoặc rồi à?”

Lạc Dạ Thần không kìm được trợn mắt.

Lúc quay đầu nhìn lại thấy Bộ Sanh Yên đang cười lạnh, khiến

cả người y căng cứng.

Y nhanh chóng bào chữa "Nàng đừng nghe cô ta nói bậy, sao ta có thể có hứng thú với một nữ nhân chỉ biết ăn như cô ta chứ?!"

Tiêu Hề Hề bĩu môi, kéo tay áo Lạc Thanh Hàn nhõng nhẽo.

"Bệ hạ, Anh vương chê thần thiếp chỉ biết ăn, thần thiếp là nữ nhân của ngài, Anh vương chê thần thiếp chẳng phải là đang chê ngài sao."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn Lạc Dạ Thần.

Cả người Lạc Dạ Thần lập tức cảnh giác, nói "Đệ nhìn ta như vậy là ý gì? Vừa nãy ta chỉ nhìn cô ta có hai lần thôi, đệ đừng hòng kiếm cớ."

Nói xong, y tiến hai bước về phía Bộ Sanh Yên để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Trước kia, y một chọi hai, lần nào cũng bị đè bẹp.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã khác.

Y có vương phi rồi, mà vương phi còn rất giỏi võ.

Hai chọi hai, y không sợ!

Lạc Thanh Hàn "Nàng không chỉ biết ăn."

Lạc Dạ Thần sửng sờ một lúc mới nhận ra Hoàng đế đang phản bác lời mình vừa nói.

Tiêu Hề Hề đầy mong đợi nhìn Lạc Thanh Hàn, hắn đang nói giúp nàng, trai thẳng cũng có mặt dịu dàng và che chở nữa này!

Lạc Thanh Hàn "Nàng còn biết ngủ."

Tiêu Hề Hề "……"

Ngốc quá, nàng thật là ngu ngốc.

Sao nàng lại kỳ vọng vào một trai thẳng miệng độc được chứ?

Lạc Dạ Thần cười không thương tiếc, rống lên như ngỗng "Ăn được ngủ được chẳng phải là lợn sao, éc éc éc!"

Bộ Sanh Yên đưa nắm tay lên môi ho hai tiếng, ra hiệu cho Lạc Dạ Thần đừng cười nữa, giữ thể diện cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề: ta cảm thấy bị xúc phạm.

Nàng vừa buông tay áo Lạc Thanh Hàn thì hắn đã nắm lấy tay nàng

Hắn thản nhiên nói "Đúng vậy, nàng là bé lợn ta nuôi, một bé lợn ngốc nghếch chỉ thuộc về ta."

Lạc Dạ Thần bất ngờ bị nhét thức ăn cho chó, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Lần này đến lượt Tiêu Hề Hề cười lớn.

Lạc Dạ Thần bị tiếng cười của nàng làm thẹn, tức giận hung hăng nói.

"Cô kiêu ngạo gì chứ? Người mà Hoàng đế thật sự thích đâu phải là cô!"

Lời này có hơi quá đáng rồi.

Nói xong y thấy có hơi hối hận, nhưng y trước giờ ưa sĩ diện, lúc này y gãi cổ hất cằm, bày ra dáng vẻ 'lời ta nói là thật, ta không sai'.

Bộ Sanh Yên sợ Hoàng đế tức giận trách tội Anh vương nên lặng lẽ kéo kéo Lạc Dạ Thần, bảo y ít nói lại.

Bộ Sanh Yên cung kính nói "Hoàng thượng, nương nương, trước nay Anh vương nói chuyện chưa từng động não, hai người đừng so đo với chàng."

Nhưng hai người ngạc nhiên khi Hoàng đế và Quý phi không hề tức giận.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Chúng ta vi phục xuất cung, cứ gọi chúng ta là công tử phu nhân là được."

Tiêu Hề Hề chớp chớp đôi mắt hạnh, vẻ mặt đầy tò mò "Ngài nói người công tử thích không phải ta, vậy công tử thích ai?"

Lạc Dạ Thần hừ lạnh một tiếng "Sao ta phải nói cho cô biết?!"

Tiêu Hề Hề "Là Tiêu trắc phi à? Ta cũng từng nghe về nàng, nghe nói nàng không chỉ xinh đẹp như hoa, còn thông minh lanh lợi, là nữ tử kỳ tài trăm năm hiếm gặp, đứng cùng Hoàng thượng đúng là trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi."

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn chưa từng thấy người nào mặt dày như vậy!

Để vớt vát thể diện, Lạc Dạ Thần cố tình nói lớn "Đúng vậy, Tiêu trắc phi không chỉ tốt bụng còn thông minh dễ thương, rất được người khác yêu thích, trước kia dù Thái tử đi đâu cũng sẽ dẫn nàng theo, tình cảm của hai người rất tốt!"

Tiêu Hề Hề che miệng cười, đôi mắt hạnh cong lên thành hình trăng lưỡi liềm.

Lạc Dạ Thần thấy nàng chẳng những không tức giận, mà còn cười rất vui vẻ, trong lòng chợt thấy chán nản.

Y nói với Hoàng đế.

"Tiêu trắc phi mất tích lâu như vậy, sao không thấy đệ lo lắng gì?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Ta lo chứ, mất hơn trăm cân thịt lợn, ai mà không lo?"

Tiêu Hề Hề "……"

Lạc Dạ Thần "……"

Bộ Sanh Yên "……"

Bất ngờ bị lời độc địa của Hoàng đế làm tức gần chết.

Dọc đường Tiêu Hề Hề lại không nói với câu nào với Lạc Thanh Hàn.

Tên nam nhân này thật đáng ghét!

Đến khi trời tối, bọn họ đi đến phố Bình Nam, mới nhận ra gần đây do tiết trời quá lạnh, số người ra ngoài chơi đêm giảm đáng kể, việc kinh doanh cũng không khá khẩm nên số lượng người dựng sạp hàng cũng ít đi rất nhiều.

Tất nhiên cũng có một số người bất chấp gió lạnh dựng sạp hàng kiếm tiền, cuối cùng đều bị cảm lạnh, số tiền chữa bệnh và thuốc than còn nhiều hơn số tiền kiếm được, thua lỗ rất nhiều.

Vì vậy mấy ngày nay chợ đêm toàn đóng cửa, phố Bình Nam vốn là nơi sầm uất nhất về đêm giờ vắng tanh.

Kế hoạch dạo chợ đêm ăn đồ ngon của nàng hỏng bét, tổn thương hơn cả đòn công kích độc địa của Lạc Thanh Hàn.

Tâm trạng của nàng càng ủ rũ hơn.

Lạc Dạ Thần gợi ý "Ta biết phía trước có một quán lẩu dê rất ngon, có muốn ăn thử không?"

Hai mắt Tiêu Hề Hề chợt sáng lên "Đi đi đi, đi mau đi!"

Mùa đông, quán lẩu dê buôn bán rất tốt.

Lúc họ bước vào, cửa hàng đã gần đầy.

Tình cờ khách ngồi bàn cạnh cửa sổ đã ăn xong và rời đi nên bốn người lập tức ngồi xuống.

Chiếc bàn này nằm sát trong góc nên không phải chịu đựng sự ra vào của người xung quanh, Lạc Thanh Hàn miễn cưỡng chấp nhận.

Tiêu Hề Hề gọi một lẩu dê cực lớn và nhấn mạnh.

“Thêm thịt dê, thêm củ cải và thêm cơm!”

Bà chủ cũng là người hào phóng, mỉm cười đáp “Dạ được!”

Bọn họ gọi thêm sáu món ăn và một bình rượu.

Chẳng mấy chốc đồ ăn và rượu đã được bưng lên.

Những miếng thịt dê lớn và những miếng củ cải trắng được hầm trong nồi, nước lẩu nóng hổi đang sôi sùng sục tỏa ra mùi thơm nồng.

Tiêu Hề Hề gắp một miếng thịt dê bỏ vào miệng, vừa mềm vừa nhừ, dư vị vô tận.

Nàng nếm thử một miếng củ cải, củ cải hầm trong suốt như pha lê, gần như tan trong miệng nàng.

Lạc Dạ Thần vừa uống một ngụm rượu, vừa đắc ý nói.

“Chỗ này là ta vô tình phát hiện ra, sau khi ăn thử lẩu dê ở đây một lần, ta thường mời bạn bè đến đây ăn.”

Trong quán có một đống lửa than đang cháy, Lạc Thanh Hàn cảm thấy ngột ngạt nên mở cửa sổ bên cạnh ra.

Cửa sổ này nằm bên hông quán, đối diện với một tửu lâu.

Bên ngoài tửu lâu treo đèn lồng đỏ, trước cửa khách đến nườm nượp, trong đó có rất nhiều cô nương trang điểm xinh đẹp vẫy khăn tay gọi mời khách.

Chương 759: Chàng tin ta đến vậy sao?

Lạc Thanh Hàn theo bản năng muốn đóng cửa sổ lại, nhưng vẫn chậm một bước.

Tiêu Hề Hề đã nhận ra động tĩnh bên ngoài.

Nàng lập tức nghiêng người, thò đầu ra ngoài cửa sổ, đôi mắt hạnh mở to.

"Đây chính là thanh lâu trong truyền thuyết đó sao?"

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn đen lại, kéo nàng ngồi xuống "Ngồi im, không được cử động."

Tiêu Hề Hề một tay cầm đũa, một tay nắm lấy song cửa sổ không chịu buông.

Nàng phát hiện bên ngoài không chỉ có một thanh lâu, mà xung quanh đó cũng có rất nhiều thanh lâu, có chỗ treo biển, có chỗ thậm chí còn không treo biển, chỉ treo một chiếc đèn lồng đỏ.

Gió lạnh thổi qua làm tung váy các cô nương, lan tỏa mùi thơm của phấn hương.

Lạc Thanh Hàn dùng một tay từ phía sau vòng lấy eo thon của Tiêu Hề Hề, đầu ngón tay gãi nhẹ eo nàng.

Cả người nàng ngứa run lên, ngón tay vô thức rụt lại.

Lạc Thanh Hàn lập tức kéo nàng về chỗ ngồi, tay còn lại đóng cửa sổ lại.

Tiêu Hề Hề còn muốn cử động thì bị Lạc Thanh Hàn dùng tay đè lên chân nàng.

Lạc Thanh Hàn thấp giọng cảnh cáo "Nếu còn động đậy, sau này không dẫn nàng xuất cung nữa."

Tiêu Hề Hề đành bỏ cuộc, lẩm bẩm nói "Đồ keo kiệt, nhìn một cái cũng không cho."

Lạc Thanh Hàn "Đó không phải thứ nàng nên nhìn."

Nếu biết bên cạnh có chốn thanh lâu, hắn tuyệt đối sẽ không mở cửa sổ.

Lạc Thanh Hàn gắp thịt dê cho Tiêu Hề Hề, thử dùng đồ ngon đánh lạc hướng sự chú ý của nàng.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa hỏi "Hai người tới thanh lâu bao giờ chưa? Ở đó có vui không?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng "Nàng im đi."

Tiêu Hề Hề bây giờ không sợ hắn chút nào.

Nàng vốn không nhìn hắn, chỉ nhìn Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên cười "Trước kia ta ở biên cương, từng lén đi theo tướng sĩ của cha ta đến thanh lâu, thật ra cũng chẳng có gì thú vị, chỉ toàn ăn chơi mua vui mà thôi."

Vốn Lạc Dạ Thần có hơi chột dạ, nhưng nghe vậy lập tức quay đầu trừng mắt nhìn nàng.

"Nàng còn từng đến thanh lâu?!"

Bộ Sanh Yên nhướng mày, nhàn nhã liếc nhìn y "Sao? Không được à?"

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Đương nhiên không được! Nàng là

thiên kim hầu phủ, sao có thể đến mấy nơi như vậy?!”

Bộ Sanh Yên hỏi ngược lại “Trước đây chàng chưa từng đến thanh lâu?”

Lạc Dạ Thần nghẹn họng.

Bộ Sanh Yên đặt tay phải lên đùi y, nhẹ nhàng bóp “Nói đi.”

Lạc Dạ Thần không dám nói, y sợ nói rồi sẽ bị đánh gãy chân.

Tiêu Hề Hề nuốt miếng thịt dê “Vừa nãy vương gia nói vô tình phát hiện được quán này, chắc không phải lúc ngài đang dạo thanh lâu gần đây tình cờ phát hiện ra quán này đó chứ? Nếu không ngài đường đường là vương gia sao có thể đến một nơi nhỏ như vậy ăn cơm chứ?”

Lạc Dạ Thần trừng mắt hung dữ nhìn nàng.

“Cô im đi!”

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng “Ngài có bản lĩnh hung dữ với ta thì cũng nên có bản lĩnh nói thật đi.”

Tay Bộ Sanh Yên dùng thêm sức, cười như có như không hỏi.

“Chàng nói chàng thường xuyên dẫn bạn bè tới đây ăn cơm, xem ra trước đây chàng cũng từng đến thanh lâu gần đó mua vui nhiều lần lắm phải không?”

Lưng Lạc Dạ Thần toát mồ hôi lạnh.

Y hận không thể tự vả miệng mình, sao vừa rồi lại nói nhiều như vậy?

Nói nhiều sai nhiều, hiện giờ y rơi vào hố mình tự đào, không thể bò ra.

Y sờ sờ tay vương phi nhà mình, hạ giọng thật thấp nói.

“Chuyện này chúng ta về nhà rồi nói được không? Ít nhất cũng phải giữ chút thể diện cho ta ở trước mặt Hoàng thượng.”

Bộ Sanh Yên cười lạnh rút tay lại “Được, về nhà ta sẽ từ từ tính sổ với chàng.”

Lạc Dạ Thần “……”

Toi rồi, đêm nay y lại phải quỳ bàn giặt rồi.

Sớm biết vậy thì đã không dẫn bọn họ đến đây ăn lẩu dê!

Trong đầu Lạc Dạ Thần bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện sau khi về phải ăn nói làm sao, nên không còn tâm trạng ăn uống. Ngược lại Tiêu Hề Hề vẫn ăn uống vui vẻ, hơn phân nửa thịt dê trong nồi đều chạy vào bụng nàng.

Cuối cùng, nàng múc hết nước trong nồi trộn với cơm, ăn sạch sẽ không chừa lại gì.

Trong chiến dịch sạch bát sạch dĩa, nàng luôn là người dẫn đầu xuất sắc!

Ăn uống xong, bốn người chia đường về.

Vợ chồng Anh vương về phủ từ từ tính những món nợ phong lưu trước kia.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ngồi xe ngựa về cung.

Trong xe ngựa.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt ngủ, không cử động.

Lạc Thanh Hàn đưa tay nhéo nhéo mặt nàng.

“Vẫn còn giận ta à?”

Tiêu Hề Hề hé mí mắt, hất tay hắn ra, hậm hực nói “Ta không nặng một trăm cân, ta rõ ràng chỉ nặng chín mươi cân.”

Lạc Thanh Hàn cười nói "Nàng để ý chuyện này sao?"

Tiêu Hề Hề chính trực nói "Chàng có thể cười nhạo lượng cơm của ta, nhưng không thể cười nhạo cân nặng của ta."

Lạc Thanh Hàn "Được rồi, ta sai rồi, sau này sẽ sửa."

Tiêu Hề Hề "Ta không chấp nhận lời xin lỗi bằng lời nói."

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng muốn thế nào?"

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh "Ta muốn chàng đồng ý với ta một chuyện nhỏ."

Lạc Thanh Hàn "Chuyện nhỏ gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta muốn chàng cho ta một giấy phép đặc biệt, để sau này ta có thể xuất cung chơi."

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng.

"Nếu nàng muốn xuất cung chơi, có thể nói với ta, ta sẽ đi cùng nàng."

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Ngày nào chàng cũng bận chính sự, sao có thể thường xuyên dành thời gian chơi với ta được?"

Lạc Thanh Hàn "Ta không yên tâm để nàng một mình xuất cung."

Tiêu Hề Hề "Ta có thể dẫn theo hộ vệ, nếu vẫn chưa được thì ta cũng có thể dẫn theo đại sư huynh, bản thân ta cũng biết võ công nên chắc chắn sẽ không có vấn đề gì."

Lạc Thanh Hàn cau mày nói "Nàng dẫn theo hộ vệ thì còn được, dẫn Phương Vô Tửu theo để làm gì? Tuy y là đại sư huynh của nàng, nhưng trong mắt người ngoài, y chỉ là ngoại thần, nàng là Quý phi lại quá thân cận với ngoại thần sẽ bị người khác nắm thóp."

Tiêu Hề Hề "Nói vậy là chàng đồng ý rồi?"

Lạc Thanh Hàn lấy ra một tấm lệnh bài.

"Sau này nếu nàng muốn xuất cung thì cầm lấy nó, ta sẽ giao Ngọc Lân vệ cho nàng."

Ngọc Lân vệ vốn là thân vệ của Thái tử, sau khi Lạc Thanh Hàn đăng cơ, theo quy tắc thì Ngọc Lân vệ sẽ giải tán và sáp nhập vào Cấm vệ quân, nhưng Lạc Thanh Hàn không làm vậy mà vẫn giữ Ngọc Lân vệ ở trạng thái độc lập.

Hiện giờ hắn giao Ngọc Lân vệ cho Tiêu Hề Hề, chẳng khác nào đưa cho Tiêu Hề Hề một thanh đao.

Nếu ngày nào đó Tiêu Hề Hề sinh lòng làm phản, thì có thể dễ dàng đâm vào tim hắn một đao.

Tiêu Hề Hề ngồi dậy, hai tay nhận lấy lệnh bài thiên tử nặng trịch.

Đầu ngón tay lướt qua những đường nét phức tạp trên lệnh bài.

Nàng nhẹ giọng hỏi "Chàng tin ta đến vậy sao?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, hỏi ngược lại.

"Nếu như đến cả nàng cũng không thể tin, trên đời này còn ai mà ta có thể tin được?"

Tiêu Hề Hề "Thật ra chàng không cần giao Ngọc Lân vệ cho ta, dù sao ta cũng chỉ là phi tần, nếu người khác biết chuyện này, nhất định sẽ nói chàng bị ta làm mê muội đầu óc, đến lúc đó sẽ có rất nhiều tin đồn lan truyền."

Lạc Thanh Hàn "Người khác nói thế nào là chuyện của người khác, liên quan gì đến chúng ta? Còn chuyện phi tần, lẽ nào nàng thật sự muốn làm phi tần cả đời?"

Tiêu Hề Hề ngẩn người, ngờ nghệch hỏi.

“Ý … ý chàng là sao?”

Lạc Thanh Hàn không nói thêm nữa.

Hắn xoa xoa đầu nàng, nhẹ nhàng nói “Ngủ thêm một lát, đến nơi ta sẽ gọi nàng.”

Chương 760: Ta trong sạch thật mà!

Tiêu Hề Hề nảy ra một suy đoán táo bạo trong lòng.

Nàng cẩn thận nói.

“Thật ra làm phi tần cũng rất tốt, được ăn được uống còn có người hầu hạ, chuyện gì cũng không cần lo.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng “Nàng chỉ có chút tiền đồ này thôi.”

Tiêu Hề Hề không khỏi dùng móng tay móc móc dòng chữ trên lệnh bài, nhỏ giọng nói “Ta nói thật đấy, thân phận hiện giờ của ta không phù hợp với vị trí đó, chàng không cần lãng phí tâm tư vì ta, bây giờ thế này cũng tốt rồi.”

Lạc Thanh Hàn bỗng nhiên nói.

“Hiện giờ mạng của nàng ràng buộc với ta, sau này nếu ta chết, nàng chắc chắn cũng sẽ chết theo ta.”

Lời nói không đầu không đuôi, Tiêu Hề Hề không hiểu ý hắn, ngơ ngác gật đầu “Đúng vậy.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu nàng chỉ là phi tần, sau này chúng ta chết sẽ không thể hợp táng.”

Hoàng đế có hoàng lăng, phi tần có lăng của phi tần, từ xưa đến này người duy nhất có thể hợp táng với Hoàng đế chỉ có chính cung Hoàng hậu.

Tiêu Hề Hề sững sờ.

Nàng thật sự chưa nghĩ tới chuyện đó.

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, đặt vào lòng bàn tay mình nắm thật chặt.

“Ta hi vọng có thể cùng nàng sống chung chăn, chết chung mộ, mãi mãi không xa rời.”

Nhịp tim Tiêu Hề Hề đột nhiên tăng nhanh.

Những cảm xúc trong lòng như hoa xuân nở rộ, như lá rụng về cội.

Mọi thứ đều rất tự nhiên, không thể né tránh.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

“Ta không muốn chỉ là người qua đường trong cuộc đời nàng, ta muốn trở thành cái kết hạnh phúc nhất của cuộc đời nàng.”

Sống chung chăn, chết chung mộ.

Đây là cái kết hạnh phúc nhất của cuộc đời họ.

……

Lúc Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn về cung thì đã rất muộn.

Hai người tắm rửa xong thì đi ngủ.

Lúc này trong phủ Anh vương, Lạc Dạ Thần vẫn chưa được ngủ.

Y ngồi quỳ trên sàn, ủ rũ nói.

“Trước kia ta quả thật từng cùng bạn bè đi uống rượu hoa, nhưng từ khi thành thân với nàng, ta chưa từng đến đó nữa.”

Bộ Sanh Yên nhìn y từ trên cao, lạnh lùng nói.

“Mùng Tám tháng trước, chàng nói với ta muốn ra ngoài ăn cơm với bạn. Buổi trưa chàng đi, mãi đến giờ Tuất ba khắc mới về. Chuyện đầu tiên sau khi chàng về là tắm rửa thay y phục. Ta luôn rất muốn hỏi chàng, hôm đó chàng đi với người bạn nào? Ăn ở đâu? Tại sao ăn cơm lại lâu như vậy? Tại sao sau khi về lại tắm rửa thay y phục?”

Lạc Dạ Thần rụt vai lại, giọng nói bất giác trầm xuống.

“Không phải trước đó ta đã giải thích với nàng rồi sao? Một người bạn của ta sắp đến nơi khác nhậm chức, lần này đi chắc chắn ba đến năm năm mới về, cho nên một nhóm bạn chúng ta mới mời hắn đi ăn cơm uống rượu, tiễn biệt hắn. Hôm đó ta uống hơi nhiều, người toàn mùi rượu, sợ lây mùi cho nàng nên sau khi về liền tắm rửa thay y phục.”

Bộ Sanh Yên cười lạnh “Nhưng ta hỏi nha hoàn phụ trách giặt ủi thì nha hoàn nói y phục chàng thay hôm đó có mùi son phấn, chàng đừng nói với ta trong đám bạn của chàng có người thích trang điểm.”

Lạc Dạ Thần sững người.

Còn có chuyện như vậy!

Vốn y tưởng chỉ cần tắm rửa thay y phục thì mọi chuyện sẽ ổn, nào ngờ cọp cái này không chỉ hung dữ mà còn biết suy nghĩ, manh mối nhỏ như vậy cũng bị nàng phát hiện.

Bộ Sanh Yên “Nói đi, các người đi uống rượu ở đâu?”

Lạc Dạ Thần lắp bắp nói.

“Là … là bọn họ nhất quyết kéo ta đến Tập Hương Quán. Ta không chịu đi nên bọn họ cười nhạo ta, nói ta sợ vợ. Ta không phục nên … nên mới đi cùng bọn họ. Nhưng ta chỉ uống rượu nghe khúc thôi, ta không làm gì hết, cũng không cho cô nương nào ngồi cùng! Nàng tin ta đi, ta trong sạch thật mà!”

Bộ Sanh Yên lại cười lạnh “Ta nghe nói các cô nương trong

Tập Hương Quán xinh đẹp như hoa, tài năng xuất chúng, chàng thấy nhiều cô nương xinh đẹp như vậy mà lại không động lòng chút nào sao?"

Lạc Dạ Thần lập tức phủ nhận "Không có! Trước khi gặp nàng, ta thường hay ong bướm, nhưng sau khi thành thân với nàng, ong bay đi rồi, bướm cũng lượn rồi, tâm ý còn lại đều dành cho nàng!"

Bộ Sanh Yên "Tại sao ta phải tin chàng?"

Lạc Dạ Thần "Ngày mai ta sẽ gọi hết bạn bè của ta tới vương phủ, bọn họ có thể làm chứng cho ta, ngày đó ở Tập Hương Quán, ta thật sự không làm gì cả!"

Bộ Sanh Yên "Bọn họ cùng một giuộc với chàng, dù chàng có gọi bọn họ tới đây thì bọn họ cũng chỉ giúp chàng che đậy giấu diếm."

Lạc Dạ Thần gần như sắp khóc.

"Ta bị oan thật mà! Sao nàng không tin ta? Chúng ta là vợ chồng mà!"

Bộ Sanh Yên "Bây giờ chàng nhớ ra chúng ta là vợ chồng rồi à, thế lúc ra ngoài vui chơi, chàng có từng nhớ trong nhà còn vợ không?"

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Bộ Sanh Yên cầm gối chăn trên giường ném vào mặt y.

"Đêm nay chàng đến thư phòng tự kiểm điểm đi."

Lạc Dạ Thần nấn ná không chịu đi.

Bộ Sanh Yên lớn tiếng siết chặt nắm đấm, lạnh lùng nói "Muốn ta đánh chàng một trận rồi ném ra ngoài sao?"

Lạc Dạ Thần giật mình, nhanh chân ôm chăn gối bỏ chạy.

Trong thư phòng cũng có địa noãn nên không lạnh mấy, nhưng y đã quen ngủ hai người, xung quanh đột nhiên không có ai nên cảm thấy rất khó chịu.

Y trằn trọc trên giường, trong đầu suy nghĩ rất nhiều.

Đầu tiên y hối hận, lẽ ra không nên bị đám bạn xấu đó xúi giục, ưa sĩ diện rồi chịu khổ.

Sau đó y khó hiểu, Bộ Sanh Yên đã biết y phục của mình có mùi son phấn, thế sao không nói sớm? Mà đợi đến lúc này mới nói?

Hay là nói từ đầu đến cuối chẳng có mùi son phấn gì cả.

Bộ Sanh Yên đang gài y!

Chắc chắn là như vậy.

Y tức giận đấm vào ván giường, sao mình lại ngốc như vậy? Mới bị nàng gài một câu đã khai hết tất cả!

Sáng sớm hôm sau.

Lạc Dạ Thần rời thư phòng với hai quầng thâm khổng lồ dưới mắt.

Y vào phòng ngủ tìm Bộ Sanh Yên, muốn hỏi nàng có phải cố tình gài y không, nhưng lại phát hiện phòng ngủ trống rỗng.

Sau khi hỏi quản gia mới biết Bộ Sanh Yên đã ra ngoài vào lúc rạng sáng, nói là nàng sẽ về phủ Định Viễn Hầu thăm cha.

Sớm không về, muộn không về, nàng cứ về ngay lúc này, chắc chắn là do nàng chột dạ, sợ y tra hỏi nên mới chuồn trước.

Lạc Dạ Thần tức giận nghiến răng.

Nhưng y không còn cách nào khác, hôm nay y còn có việc

phải làm, chỉ đành đợi xong việc rồi mới quay lại tính sổ với nàng!

Sau khi Lạc Dạ Thần ăn sáng xong, nhanh chóng thu thập hai trăm vạn lượng, bỏ vào rương rồi đích thân mang vào cung giao cho Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nhìn hai quầng thâm trên mặt y, hỏi.

“Tối qua huynh ngủ không ngon à?”

Lạc Dạ Thần không chịu thừa nhận chuyện mình bị vợ đuổi đến thư phòng ngủ trước mặt người ngoài, như vậy quá mất mặt.

Y cố tình ra vẻ không quan tâm lắm “Tối qua có hơi mất ngủ.”

Lạc Thanh Hàn “Cần gọi thái y tới khám cho huynh không?”

Lạc Dạ Thần “Không cần, ta có gọi đại phu trong phủ khám rồi, không phải chuyện gì lớn.”

Vừa lúc Tiêu Hề Hề đến tìm Lạc Thanh Hàn cùng ăn trưa.

Khi nàng thấy Lạc Dạ Thần thì vô cùng ngạc nhiên.

“Ngài ổn chứ? Sao trông dáng vẻ ngài như bị rút cạn sức lực vậy?”

Chương 761: Thích khách

Trong mắt người ngoài, Lạc Dạ Thần bị rút cạn sức lực, nhưng trong mắt Tiêu Hề Hề, Lạc Dạ Thần bị mây đen bao phủ, trông như y sắp gặp xui xẻo.

Cho nên Tiêu Hề Hề mới hỏi như vậy.

Tuy nhiên, câu này lọt vào tai Lạc Dạ Thần lại thành ra nàng đang cố tình cười nhạo y, làm y hơi bực bội.

Nhưng ngại thân phận của đối phương, y không thể đáp trả, chỉ cứng ngắc trả lời.

“Ta rất ổn, tối qua ta mất ngủ thôi.”

Tiêu Hề Hề cười cười, ẩn ý nói “Mất ngủ là chuyện nhỏ, vương gia phải chú ý cẩn thận hơn.”

Lạc Dạ Thần cảm thấy lời nàng nói hơi sai trái.

Y đang tốt thế này, sao phải cẩn thận làm gì?

Nói như thể y sắp gặp xui xẻo vậy.

Nữ nhân này chả biết cách ăn nói gì cả!

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Nếu bệ hạ không có dặn dò nào khác, vi thần cáo lui trước.”

Tiêu Hề Hề gọi y lại.

“Cũng đã trưa rồi, nếu vương gia về có lẽ sẽ qua mất giờ cơm, hay là ngài ở lại dùng bữa với chúng ta. Nếu sợ vương phi lo

lắng, ngài có thể sai người về báo một tiếng, để vương phi không cần đợi ngài về."

Nhắc đến Anh vương phi, Lạc Dạ Thần liền nhớ đến chuyện nàng lừa mình tối qua, trong lòng chợt thấy tức.

Anh vương phi từ sáng sớm đã về nhà mẹ, dù bây giờ y về vương phủ cũng chỉ có thể ăn cơm một mình, cô đơn vắng vẻ, ăn còn thấy ngon gì nữa?

Thà ở trong cung dùng bữa với Hoàng đế và Quý phi, ít nhất người đông náo nhiệt.

Thế là y đồng ý lời mời của Quý phi.

Ba người ăn trưa ở Tây Noãn Các.

Tiêu Hề Hề vẫn ăn khỏe như mọi khi.

Ăn uống xong, Lạc Thanh Hàn tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Lạc Dạ Thần đang muốn đi thì bị Quý phi ngăn lại.

Tiêu Hề Hề "Vừa hay ta muốn nói chút chuyện với Anh vương phi, hay là chúng ta cùng xuất cung đi?"

Lạc Dạ Thần không suy nghĩ đã từ chối "Không được!"

Y có điên mới xuất cung với Quý phi!

Y vẫn chưa quên chuyện tối qua chính nữ nhân này dùng vài ba câu đã vạch trần mình, làm cả tối qua y phải ngủ trong thư phòng, bây giờ Anh vương phi cũng chạy về nhà mẹ luôn.

Nếu hôm nay còn để Quý phi gặp Anh vương phi, nói không chừng Anh vương phi sẽ bị Quý phi xúi giục, sau này không về vương phủ nữa thì y phải làm sao?

Không được không được, y tuyệt đối không thể để Quý phi gặp Anh vương phi nữa!

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Sao lại không được? Dù sao bây giờ ngài cũng về vương phủ, không phải là thuận đường với bổn cung sao?"

Lạc Dạ Thần "Nam nữ khác biệt, bổn vương và nương nương tốt nhất nên tránh xa."

Tiêu Hề Hề bất lực khi thấy thái độ kiên quyết của y, sống chết cũng không chịu đi với mình.

Nàng quả thật có chuyện muốn tìm Anh vương phi, sẵn tiện cứu Lạc Dạ Thần khỏi tai nạn, nào ngờ tên ngốc này lại tránh nàng như tránh tà.

Lạc Thanh Hàn thấy hết biểu hiện của nàng.

Sau khi Lạc Dạ Thần đi, Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng hỏi.

"Tại sao nàng cứ nhất quyết phải xuất cung với Anh vương?"

Tiêu Hề Hề không giấu giếm gì, nói hết những gì mình thấy.

Lạc Thanh Hàn "Ta phái thêm cấm vệ bảo vệ huynh ấy là được, không cần nàng đích thân ra mặt."

Tiêu Hề Hề "Ta muốn nói chút chuyện với Anh vương phi, dù sao cũng thuận đường, chi bằng giúp ngài ấy một tay."

Lạc Thanh Hàn cũng không hỏi nàng muốn nói chuyện gì với Anh vương phi, mà chỉ dặn "Vậy bây giờ nàng đi đi, dẫn theo nhiều người, trên đường cẩn thận một chút, buổi tối về sớm."

Tiêu Hề Hề làm động tác tay OK.

Nàng nhanh chóng thay quần áo của người thường, ngồi xe ngựa rời cung.

Thượng Khuê theo sát với ba mươi Ngọc Lân vệ.

Ngọc Lân vệ đã được giao cho Quý phi, hiện giờ họ là thị vệ thân cận của Quý phi, mọi hành động đều phải nghe theo lệnh của Quý phi.

Trên thực tế, chuyện này không hợp quy tắc.

Từ xưa đến nay chưa từng có phi tần nào có thị vệ thân cận, hiện giờ vị Quý phi này là người đầu tiên trong lịch sử của vương triều Đại Thịnh.

Vì chuyện này mà quan văn từ sáng sớm đã dâng tấu lên Hoàng đế, cầu xin Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh, đừng để Quý phi làm bại hoại quy tắc của tổ tiên!

Kết quả tất cả tấu chương đều bị đốt cháy.

Thái độ của Lạc Thanh Hàn rất rõ ràng, hắn cứ muốn bảo vệ Quý phi.

Người khác càng phản đối thì hắn càng bảo vệ chặt hơn.

Khi Thái hoàng thái hậu biết được chuyện này cũng bực tức trong lòng, nhưng bà biết Hoàng đế sẽ không nghe bà khuyên nên dứt khoát mặc kệ, một lòng hướng Phật.

May là xe ngựa của Anh vương chưa đi xa, xe ngựa của Tiêu Hề Hề đã nhanh chóng đuổi kịp.

Nàng vén rèm, bất chấp gió lạnh nhìn ra ngoài, thấy xe của Anh vương cách đó không xa.

Nàng gọi Thượng Khuê.

Thượng Khuê lập tức cưỡi ngựa tiến lên, cung kính hỏi "Nương nương có gì dặn dò?"

Tiêu Hề Hề chỉ vào xe ngựa của Anh vương ở phía trước, nói "Ngươi để mắt đến cỗ xe đó, nếu phát hiện có gì không ổn thì lập tức ra tay, không cần xin thêm chỉ thị."

Tuy Thượng Khuê không hiểu ý của Quý phi nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Vâng!”

Tiêu Hề Hề buông rèm xe xuống, mở ngăn bí mật lấy một hộp đồ ăn vặt, chậm rãi ăn.

Lúc nàng đang ăn miếng bánh thứ năm, chợt nghe thấy tiếng hét từ phía trước.

Sau đó là tiếng ngựa hí.

Xe ngựa của Tiêu Hề Hề đột nhiên dừng lại, quán tính mạnh làm nàng ngã về phía trước, may là nàng phản ứng kịp, đưa tay nắm lấy mép cửa sổ bên cạnh, miễn cưỡng ổn định cơ thể, mới tránh được bi kịch ngã sấp mặt xảy ra.

Khi xe ngựa dừng lại, nàng vứt hộp đồ ăn vặt đi, mở cửa rồi nhanh nhẹn nhảy ra khỏi xe.

Nhìn về phía trước, xe ngựa của Anh vương đã lật nhào ra đất, hai con ngựa nằm dưới đất không đứng dậy được, kê.u rên đau đớn, xe nát thành từng mảnh.

Xa phu đã bị giết, đôi mắt mở to nằm trong vũng máu, chết không nhắm mắt.

Mười mấy thích khách đang bao vây Anh vương và các hộ vệ.

Lạc Dạ Thần không ngờ giữa ban ngày ở dưới chân thiên tử sẽ gặp thích khách, bên cạnh chỉ có bốn hộ vệ đi cùng.

Lúc này hộ vệ bao bọc bảo vệ y ở giữa.

Có quá nhiều thích khách, khí thế hung hãn, hộ vệ bị áp đảo, thực lực giảm rất nhiều.

Cũng may Thượng Khuê đã nhận được lệnh của Quý phi, ngay khi phát hiện tình hình, lập tức rút bội đao bên hông, cưỡi

ngựa chạy tới, ba mươi Ngọc Lân vệ theo sát.

Có bọn họ gia nhập, mười mấy thích khách nhanh chóng bị chế ngự.

Động tĩnh nơi này rất lớn, nhanh chóng thu hút chú ý của rất nhiều người, bọn họ sợ liên lụy nên không dám tới gần, chỉ dám đứng nhìn từ xa, những người lanh trí lập tức chạy đi báo cho quan phủ.

Tiêu Hề Hề liếc nhìn đám đông đằng xa rồi đi về phía Anh vương.

Lúc xe ngựa bị bật, Lạc Dạ Thần ngã bị thương ở cánh tay.

Lúc này y đang ôm cánh tay trái bị thương, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt khó coi.

Y ngạc nhiên khi thấy Quý phi xuất hiện.

“Sao cô lại ở đây?”

Tiêu Hề Hề “Trước đó không phải ta đã nói với ngài rồi sao? Ta muốn nói chút chuyện với Anh vương phi, vừa lúc đi ngang qua thôi.”

Thượng Khuê tra đao vào vỏ, cả người nồng nặc mùi máu bước tới, cung kính hành lễ.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, tất cả thích khách đều đã bị bắt, tổng cộng có mười lăm người, hai người đã bị giết, còn lại mười ba người còn sống, xin nương nương hạ lệnh.”

Chương 762: Không chừa ai sống sót

Trong tình huống thế này, thích khách thường được đưa đến phủ Kinh Triệu hoặc Hình bộ, giao cho người chuyên môn thẩn vấn.

Nhưng Tiêu Hề Hề không làm vậy.

Nàng đi thẳng đến chỗ thích khách, muốn xem đám thích khách dám hành thích Anh vương giữa ban ngày này là người thế nào?

Đám thích khách mặc quần áo của người thường, lúc này bọn chúng ngã xuống đất, toàn bộ bị đánh gãy tay gãy chân, hoàn toàn mất đi khả năng cử động, chỉ có thể kêu gào đau khổ.

Bọn chúng nói không phải tiếng phổ thông Đại Thịnh, ai nấy đều nghe không hiểu.

Tiêu Hề Hề không hiểu bọn chúng đang nói gì, nhưng nàng thấy giọng điệu của những lời này rất quen, hơi giống tiếng Nam Nguyệt.

Ống tay áo của thích khách bị lưỡi đao cắt đứt để lộ những hình xăm đen dày đặc trên cánh tay.

Tim Tiêu Hề Hề đập thình thịch khi nhìn thấy những hình xăm đó.

Thích khách lần này lẽ nào đến từ nước Nam Nguyệt?

Nàng cẩn thận quan sát tướng mạo của đám thích khách, lần nữa xác nhận bọn chúng quả thật là người Nam Nguyệt.

Cách đó không xa, Lạc Dạ Thần vẫn đang chửi bới.

Vừa rồi y có hơi sợ, bây giờ nguy hiểm đã qua, y chỉ còn tức giận.

Dám tấn công y giữa ban ngày, đám thích khách này đúng là chả coi y ra gì!

Xa xa truyền đến tiếng vó ngựa.

Thượng Khuê nhắc nhở "Nương nương, người của Tuần Phòng Ti sắp đến đây rồi."

Não Tiêu Hề Hề nhanh chóng xoay chuyển.

Đám thích khách này xuất hiện quá đột ngột, rõ ràng là cố ý thu hút chú ý của người khác.

Một khi bọn chúng bị bắt, thân phận người Nam Nguyệt sẽ không giấu được.

Dù Hoàng đế có nghĩ thế nào thì triều đình hậu cung cũng sẽ có người lấy chuyện này ra bàn tán, nói Nam Nguyệt có ý đồ xấu với Đại Thịnh, đến lúc đó công chúa Nam Nguyệt nàng đây sẽ trở thành kẻ chủ mưu.

Nếu Hoàng đế nhất quyết không trị tội nàng, không chỉ triều đình hậu cung nắm mãi không buông, mà cả Anh vương cũng có thể sẽ oán hận Hoàng đế.

Suy cho cùng, lần này Anh vương suýt chết dưới tay thích khách Nam Nguyệt, y là nạn nhân trực tiếp.

Thấy người của Tuần Phòng Ti sắp đến gần.

Tiêu Hề Hề nói nhỏ với Thượng Khuê.

"Giết hết đám thích khách này, không chừa ai sống sót."

Nói xong, nàng ngã xuống đất, như muốn tránh gì đó, sợ hãi

hét lên.

“A, có ám khí! Bọn chúng còn giấu ám khí!”

Thượng Khuê chưa kịp nghĩ kĩ lời của Quý phi thì tay đã lần nữa rút bội đao bên hông hém thích khách ở gần Quý phi nhất, đồng thời nghiêm giọng hét lên.

“Mau, bảo vệ Quý phi nương nương!”

Các Ngọc Lân vệ tràn về phía trước.

Số thích khách còn lại đều bị g.iết chết, thậm chí cả thi thể cũng bị chặt thành từng mảnh.

Khi người của Tuần Phòng Ti vội vã tới nơi thì tất cả thích khách đều đã chết.

Bọn họ nhìn thi thể bê bết của thích khách, rồi lại nhìn đám Ngọc Lân vệ cả người đầy máu, vẻ mặt dữ tợn, muốn chửi nhưng lại không dám lên tiếng, vẻ mặt khó tránh khỏi có hơi méo mó.

Rồi bảo bọn họ làm sao bắt người? Làm sao thẩm vấn thích khách? Làm sao điều tra chân tướng?

Tiêu Hề Hề được người khác dìu đứng dậy.

Nàng ôm ngực, cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt, rõ là đang sợ hãi.

“Sao ban ngày lại xuất hiện nhiều thích khách vậy chứ? Cũng may lúc bổn cung ra ngoài mang theo nhiều người, nếu không sợ là hôm nay bổn cung không thể giữ được mạng nhỏ này rồi.”

Người của Tuần Phòng Ti vội nhận lỗi.

Công tác an ninh trong thành trước giờ do Tuần Phòng Ti phụ trách, bây giờ trong thành xuất hiện thích khách, rõ ràng là sơ

suất của Tuần Phòng Ti.

Trong số những người bị hành thích hôm nay có cả Anh vương, đồng thời là người đứng đầu của đội tuần tra ở Tuần Phòng Ti.

Y vừa là nguyên đơn vừa là bị đơn, chuyện này có hơi xấu hổ.

Lạc Dạ Thần không hề thấy xấu hổ, y quát lớn, nhất định phải chặt đám thích khách này thành từng mảnh, ném xác ra ngoài cho chó ăn!

Chẳng bao lâu sau, người của phủ Kinh Triệu cũng đến.

Phủ doãn Mai Quảng Đào hít một hơi thật sâu ngay khi nhìn thấy hiện trường.

Anh vương và Quý phi bị hành thích giữa ban ngày, đây chắc chắn là vụ án lớn.

Nhưng thích khách đã chết hết, một người sống cũng không có, thậm chí còn không nhận dạng được thi thể.

Rồi án này làm sao tra đây?!

Mai Quảng Đào thầm than khổ, đã cuối năm rồi, tự dưng xảy ra án lớn như vậy, xem ra Tết này không ăn được nữa rồi.

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Y cảm thấy chân tóc bị gió hất ngược ra sau một khoảng, trước trán lạnh buốt.

Tất cả thi thể của thích khách đều tạm thời chuyển đến phủ Kinh Triệu.

Người của Tuần Phòng Ti ở lại dọn dẹp hiện trường, điều tra lai lịch của thích khách.

Lạc Dạ Thần được hộ tống về phủ Anh vương.

Sau khi Bộ Sanh Yên nhận được tin, vội vàng trở về phủ.

Lạc Dạ Thần nhân cơ hội kể khổ, giả vờ đáng thương, cuối cùng chuyện y lén uống rượu hoa cứ thế bị lờ đi.

Mối quan hệ giữa hai vợ chồng trở lại như cũ.

Tiêu Hề Hề trở về cung.

Cung Vân Tụ lập tức truyền Phương thái y.

Hoàng đế cũng gác lại việc triều chính, vội vã đến cung Vân Tụ thăm Quý phi.

Chẳng bao lâu sau, mọi người trong cung đều biết Quý phi ngã bệnh.

Có người âm thầm đi nghe ngóng nguyên nhân bệnh tình của Quý phi, chẳng mấy chốc biết được Quý phi ở ngoài cung bị hành thích, hắn là Quý phi sợ đến ngã bệnh, còn về đám thích khách thì đã chết hết, không biết từ đâu đến.

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề tựa vào ghế sập, trong tay cầm ly trà sữa nóng uống ngon lành.

Nàng mặc váy rộng, mặt không trang điểm, vì trong phòng đốt địa noãn nên nhiệt độ khá cao, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào nhìn rất khỏe mạnh, không hề có bệnh tật gì.

Phương Vô Tửu ngồi ghế thấp bên cạnh, trên tay cầm tách trà hoa cúc cẩu kỷ, dáng vẻ nhàn nhã như thần tiên.

Lạc Thanh Hàn vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng này.

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu đứng dậy hành lễ.

Lạc Thanh Hàn kiểm tra Tiêu Hề Hề trước, thấy nàng bình an

vô sự mới thật sự yên tâm.

Hắn ngồi trên ghế sập, trầm giọng hỏi.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hề Hề vừa mới kể cho Phương Vô Tửu xong, bây giờ nàng phải lặp lại lần nữa.

Lạc Thanh Hàn nghe nàng nói xong, mày cau chặt.

“Nói vậy, đám thích khách đó đúng là nhắm vào nàng?”

Tiêu Hề Hề “Chắc là vậy, hành thích Anh vương chỉ là để thu hút chú ý, làm lớn chuyện đến mức có thể.”

Như vậy đã có thể giải thích tại sao chúng dám hành thích giữa ban ngày.

Thông thường thích khách sẽ chọn thời điểm ít người để ra tay, tránh nảy sinh rắc rối.

Nhưng mười lăm thích khách này thì làm ngược lại, rõ ràng là cố ý.

Phương Vô Tửu “Cho nên muội sai người giết hết đám thích khách đó?”

Tiêu Hề Hề “Tình hình lúc đó cấp bách, ta không nghĩ ra cách nào tốt hơn. Nếu đám thích khách nhắm vào ta thì chắc chắn bọn chúng đã chuẩn bị lời khai từ trước. Một khi bọn chúng bị bắt, nhất định sẽ tìm mọi cách hắt nước bẩn lên người ta, ta không thể cho bọn chúng cơ hội này.”

Phương Vô Tửu “Muội chờ rồi xem, ngày mai nhất định sẽ có quan văn luận tội muội, nói muội ngang ngược thành thói, dung túng cho thị vệ tùy tiện giết người.”

Tiêu Hề Hề “Mặc kệ bọn họ nói gì, dù sao ta cũng không nghe thấy.”

Chương 763: Không thể tiết lộ với người ngoài

Phương Vô Tửu nhìn sang Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn hiểu ý của y, trầm giọng nói "Ta sẽ mau chóng sai người tra rõ chuyện này, còn về phía quan văn, dù bọn họ nói gì cũng không cản trở ta và Hề Hề."

Phương Vô Tửu lúc này mới cười nói "Như vậy thì ta yên tâm rồi."

Y đứng dậy muốn rời đi.

Tiêu Hề Hề "Huynh ăn tối rồi hẵng đi."

Phương Vô Tửu "Không cần, ta không quen đồ ăn trong cung, cáo từ."

Phương Vô Tửu đoán không sai, hôm sau có quan văn dâng tấu luận tội Quý phi hung tàn ngang ngược, giữa ban ngày lại dám dung túng Ngọc Lân vệ tàn sát thích khách, một nữ nhân độc ác như vậy sao xứng làm Quý phi?!

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi sắc ném hết tấu chương vào lò đốt cháy.

Hắn giao nhiệm vụ mua vật tư mùa đông cho Lệ Khinh Ngôn.

Vì Hoàng đế không sử dụng quốc khố nên xem như là hành vi riêng tư, dù triều thần biết chuyện cũng không ngăn được, đành phải giả vờ khâm phục, khen ngợi Hoàng đế nhân từ hào phóng, vì nước vì dân, xứng đáng là minh quân.

Lệ Khinh Ngôn nhanh chóng mua đầy đủ vật tư.

Lạc Thanh Hàn lệnh cho Tiêu Lăng Phong dẫn ba ngàn binh mã hộ tống đợt tiếp tế này đến quận Phượng Dương.

Ngày Tiêu Lăng Phong khởi hành, trời lại đổ tuyết.

Tuyết lớn dày đặc rơi xuống đất nhanh chóng đóng thành băng, chốc sau, những bông tuyết mới lại rơi xuống chồng lên nhau tạo thành lớp tuyết dày.

Bóng dáng của Tiêu Lăng Phong phút chốc biến mất trong gió tuyết.

Sau khi tăng ca liên tục, cuối cùng phủ Kinh Triệu cũng tra được chút manh mối.

Mai Quảng Đào vào cung báo cáo tiến triển vụ án với Hoàng đế.

"Sở dĩ hôm đó cỗ xe của Anh vương bất ngờ bị lật không chỉ vì mặt đất đóng băng mà còn do có người đổ dầu xuống đất khiến cỗ xe bị trượt, nên cỗ xe mới bị lật. Sau khi cỗ xe bị lật, đám thích khách phục kích xung quanh tức thì xông tới. Thi thể của bọn chúng không còn hình người, không nhận dạng được, nhưng theo điều tra, bọn chúng từng ở hai ngày tại một quán trọ trong kinh."

Y trình lên một xấp bản lời khai.

"Đây là lời khai của ông chủ và hầu bàn trong quán trọ, bọn họ nói tuy đám thích khách đó ăn mặc như người Đại Thịnh, nhưng lời nói và hành động rõ ràng là người ngoại tộc. Tiếc là bọn họ không hiểu chúng nói gì nên không thể phân biệt được đó là ngôn ngữ nào."

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên với kết quả điều tra này.

Nước Nam Nguyệt luôn cô lập, hiếm khi tiếp xúc với người ngoài, đương nhiên rất ít người biết ngôn ngữ của họ.

Trong Hồng Lư Tự có vài người biết tiếng Nam Nguyệt, nhưng bọn họ chưa từng qua lại với đám thích khách, làm sao bọn họ biết được đám thích khách đó đã nói những gì.

Lạc Thanh Hàn đọc sơ bản lời khai.

Hắn tiện tay đặt bản lời khai sang một bên, điềm nhiên nói "Trẫm không quan tâm lai lịch của đám thích khách này, trẫm chỉ muốn biết chủ mưu đứng sau bọn chúng là ai."

Mai Quảng Đào "Vi thần hổ thẹn, đến giờ vẫn chưa tra được manh mối kẻ chủ mưu."

Lạc Thanh Hàn "Nếu đám thích khách đó dám công khai hành thích Anh vương, rõ ràng bọn chúng đã chuẩn bị kỹ lưỡng, chắc chắn sẽ không dễ dàng để ai tra được kẻ chủ mưu. Khanh cứ từ từ điều tra, thời gian lâu một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải cho trẫm một kết quả hài lòng."

Biết Hoàng đế không hối thúc kết án, Mai Quảng Đào cảm thấy nhẹ nhõm, áp lực trên người cũng giảm đi rất nhiều.

"Vi thần sẽ cố hết sức tra rõ án này!"

……

Biết Quý phi ngã bệnh, sáng sớm hôm nay Lý phi và Diêu tiệp dư đã đến cung Vân Tụ thỉnh an.

Lúc đến cung Vân Tụ, hai người mới biết Mẫn tiệp dư còn đến sớm hơn.

Mẫn tiệp dư hành lễ với Lý phi.

Lý phi cười nói "Bổn cung cứ tưởng mình đã đến sớm lắm rồi, không ngờ ngươi còn đến sớm hơn bổn cung, nói về lòng trung thành với Quý phi, quả thật bổn cung không bằng ngươi."

Mẫn tiệp dư cụp mắt nói "Thần thiếp thật sự rất lo cho tình trạng của Quý phi, dù sao thần thiếp cũng rảnh nên đến sớm một chút. Nếu biết Lý phi nương nương cũng tới, thần thiếp nên đến tìm nương nương trước rồi cùng nương nương và Diêu tiệp dư đến đây."

Lý phi mỉm cười không nói gì.

Bảo Cầm bước vào hành lễ với ba người họ.

"Quý phi còn đang rửa mặt trang điểm, xin ba vị nương nương chờ một lát."

Lý phi nói không cần vội, bảo Quý phi cứ thong thả.

Để làm cho mình trông ốm yếu hơn, Tiêu Hề Hề bảo cung nữ thoa thêm phấn lên mặt, mặc một chiếc váy trơn, búi tóc đơn giản, rồi cài hai cây trâm ngọc.

Trang điểm thế này quả thật trông nàng ốm đi mấy phần.

Tiêu Hề Hề được cung nữ dìu chậm rãi bước vào trắc điện.

Lý phi, Diêu tiệp dư và Mẫn tiệp dư đứng dậy hành lễ.

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

Lý phi "Thần thiếp và Diêu tiệp dư nghe tin người bệnh nên cố ý tới thăm, không biết người thấy thế nào rồi? Đã khỏe hơn chưa?"

Tiêu Hề Hề nhẹ nhàng nói "Sau khi uống thuốc của Phương thái y kê, bổn cung đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn mọi người quan tâm."

Mẫn tiệp dư lo lắng nói "Trông thần sắc của người không tốt, khoảng thời gian này nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, có việc gì thì để người khác làm, đừng để bản thân quá mệt mỏi."

Tiêu Hề Hề "Ừm, quả thật bổn cung cũng định nghỉ ngơi vài

ngày.”

Mẫn tiệp dư lại nói “Nếu bên ngoài có người nói lời khó nghe, nương nương cũng đừng để trong lòng. Trong lòng Hoàng thượng biết rõ, chỉ cần Hoàng thượng tin người, dù người khác có nói thế nào cũng không thể cản trở người.”

Lời nàng nói ám chỉ chuyện quan văn dâng tấu luận tội Quý phi.

Đáng lẽ một phi tần như nàng không nên nói những lời này, nếu có người nghe thấy, sẽ nói nàng cả gan bàn luận chính sự.

Lý phi và Diêu tiệp dư không khỏi nhìn nàng mấy lần.

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Yên tâm, bổn cung tự biết.”

Thấy nàng tinh thần sa sút, dáng vẻ ốm yếu mệt mỏi, Lý phi và hai người còn lại biết điều không nói nhiều, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Ba người vừa đi, Tiêu Hề Hề lập tức ngồi thẳng dậy, hưng phấn nói.

“Bữa sáng của ta đã xong chưa?”

Tế Vũ vội nói “Xong rồi, bây giờ dọn lên luôn ạ?”

Tiêu Hề Hề xua tay “Đương nhiên!”

Sau bữa sáng ngon miệng, nàng cảm thấy hài lòng.

Nàng sai người gọi Thượng Khuê tới.

Thượng Khuê quỳ một chân xuống “Mạt tướng bái kiến Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề dựa vào ghế sập, lười biếng hỏi.

“Phía phủ Kinh Triệu và Tuần Phòng Ti có hỏi gì ngươi

không?”

Thượng Khuê thành thật trả lời “Có, bọn họ tìm mạt tướng mấy lần đều vì chuyện Anh vương bị hành thích.”

Tiêu Hề Hề “Ngươi nói thế nào?”

Thượng Khuê “Mạt tướng nói đám thích khách đó vô cùng hung ác, không chỉ hành thích Anh vương mà còn suýt giết cả Quý phi nương nương, mạt tướng vì bảo vệ Quý phi nương nương an toàn, đành phải giết hết đám thích khách nguy hiểm đó ngay tại chỗ.”

Hắn không biết ngày đó tại sao Quý phi đột nhiên hạ lệnh giết hết thích khách, nhưng trong lòng hắn biết, chuyện này không thể tiết lộ với người ngoài, chỉ có thể để nó thối rữa trong bụng.

Tiêu Hề Hề “Tốt lắm, sau này bất kể ai hỏi ngươi, ngươi cũng phải nói như vậy.”

Thượng Khuê “Vâng!”

Tiêu Hề Hề “Bổn cung còn có việc cần ngươi làm.”

Thượng Khuê “Xin nương nương cứ dặn dò.”

Chương 764: Điềm lành biến mất

Tiêu Hề Hề "Ngươi đi điều tra hai người, một là Thiệu tuyển thị, hai là Mẫn tiệp dư."

Nét mặt Thượng Khuê ngượng ngùng "Họ đều là phi tần hậu cung, e là Ngọc Lân vệ không đến gần được."

Tuy Ngọc Lân vệ có thể ra vào hậu cung, nhưng cũng phải giữ khoảng cách nhất định với các phi tần, tránh nói chuyện phiếm, chỉ có Quý phi là ngoại lệ, nàng được Hoàng đế đặc biệt cho phép.

Tiêu Hề Hề "Chuyện trong hậu cung ngươi không cần nhúng tay, bổn cung muốn ngươi điều tra người nhà của họ."

Thượng Khuê hơi giật mình "Ý của người là Thiệu gia và Tô gia?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ừ."

Thượng Khuê thận trọng hỏi.

"Xin hỏi nương nương có phương hướng điều tra cụ thể không?"

Tiêu Hề Hề "Không có, ngươi có thể tùy ý điều tra, bất kể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, chỉ cần có liên quan đến hai nhà này, bổn cung đều muốn biết. Bổn cung chỉ có một yêu cầu, đừng để người khác phát hiện ra ngươi."

Thượng Khuê chắp tay hành lễ "Vâng!"

Mấy ngày nay tuyết rơi dày đặc, đường trong cung có rất

nhiều thái giám bất chấp gió tuyết lạnh lẽo mà cầm chổi quét tuyết.

Trong cung Vân Tụ cũng tương tự, trong sân lúc nào cũng có người canh gác, một khi mặt đất đóng băng, thái giám sẽ lập tức lấy dụng cụ dọn dẹp, đề phòng các quý nhân ra vào bị ngã.

Buổi trưa, Tiêu Hề Hề thỉnh thoảng đến ngự thư phòng dùng bữa với Hoàng đế.

Trên đường đi, nàng nhìn thấy mấy thái giám cả người phủ đầy tuyết, lạnh run cầm cập, sinh lòng thương xót nên sai người nấu canh gừng cho mấy thái giám đó, đồng thời tăng cường nhân lực dọn dẹp đường trong cung, bảo bọn họ luân phiên sắp xếp ca trực.

Bây giờ Quý phi quản lý phượng ấn, không ai dám trái lời nàng, lệnh nhanh chóng truyền đi và được sắp xếp rõ ràng.

Các cung nữ thái giám phía dưới đều cho rằng Quý phi là người nhân hậu, nhưng có người lại cảm thấy nàng giả tạo.

Tiêu Hề Hề trước giờ không quan tâm cách nhìn của người khác.

Dù người khác nói nàng tốt hay nói nàng xấu thì cũng không ảnh hưởng đến nàng.

Đội nghi trượng của Quý phi dừng trước cửa ngự thư phòng.

Tiêu Hề Hề mở cửa xe, nắm tay Bảo Cầm bước xuống.

Tào Nặc tiến lên nghênh đón, thấy nàng như gặp được cứu tinh.

“Quý phi nương nương, cuối cùng người cũng tới rồi! Nếu người còn không tới, nô tài cũng phải tới cung Vân Tụ cầu kiến người.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Xảy ra chuyện gì?”

Tào Nặc "Hôm nay trên triều xảy ra chuyện, Hoàng thượng rất giận, người khác không khuyên được, Hoàng thượng thích người nhất, nhất định sẽ nghe người khuyên, người …"

Hắn còn chưa nói xong, trong ngự thư phòng đã truyền ra một tiếng giòn tan.

Hình như có thứ gì đó vỡ.

Tiêu Hề Hề dừng bước, xem ra Hoàng thượng rất giận, bắt đầu ném đồ đạc rồi.

Hoàng đế bình thường không hề biểu lộ vui giận, mà bây giờ nổi trận lôi đình, thật sự khiến nhiều người sợ hãi.

Lúc này cửa thư phòng mở ra, Thường công công bưng một cái khay đựng mảnh vỡ của tách trà ra ngoài.

Hắn thấy Quý phi đến liền vội hành lễ.

Tiêu Hề Hề hỏi "Hoàng thượng sao lại giận như vậy?"

Nếu là người khác hỏi, Thường công công chắc chắn sẽ không nói, nhưng Quý phi thì khác, nàng chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng Hoàng đế, ngày thường Hoàng đế cũng sẽ nói chuyện triều đình với nàng, cho nên không cần thiết phải tránh né nàng.

Thường công công đưa khay cho tiểu thái giám bên cạnh bảo hắn mang đi xử lý rồi mới nói với Quý phi.

"Trước đó không phải Hoàng thượng gửi một lô vật tư mùa đông đến quận Phượng Dương sao, hôm nay nhận được cấp báo nói là đội vận chuyển vật tư bị đạo tặc đánh cướp giữa đường, không chỉ cướp toàn bộ vật tư mà cả người vận chuyển cũng bị giết hoặc bị thương, gần như diệt hết cả đội."

Tiêu Hề Hề cau mày "Dám cướp cả vật tư của triều đình, đám đạo tặc này quá ngang ngược rồi."

Thường công công thở dài "Còn phải nói sao, sau khi Hoàng thượng biết chuyện thì vô cùng tức giận, lập tức ra lệnh điều tra kỹ lưỡng, truy bắt đám đạo tặc táo tợn đó."

Thật ra điều khiến Hoàng đế tức giận nhất chính là thái độ triều thần đối với chuyện này.

Ngoài mặt thì bọn họ ra vẻ phẫn nộ, thề phải bắt được đạo tặc, nhưng trong giọng nói lại có hơi tự hào.

Nếu Hoàng đế nghe theo ý kiến của bọn họ, không khéo lo trời sập tự ý gửi vật tư mùa đông đến quận Phượng Dương thì vật tư sẽ không bị cướp. Bây giờ thì hay rồi, chẳng những vật tư không còn mà binh lực cũng hao hụt không ít, đúng là mất cả chì lẫn chày.

Hoàng đế tức giận nhưng không làm gì được, trong lòng ngày càng bức bối, cuối cùng chỉ có thể về ngự thư phòng ph.át tiết.

Nói những chuyện này sẽ tổn hại thể diện của Hoàng đế nên Thường công công bỏ qua đoạn này.

Thường công công nói "Hoàng thượng hiện giờ rất giận, người đợi một lát hẵng vào, nhớ cẩn thận một chút."

Tiêu Hề Hề "Đa tạ đã nhắc nhở, bổn cung biết rồi."

Nàng vừa bước chân vào ngự thư phòng, phía sau lại truyền đến bước chân vội vã.

Nàng vô thức dừng lại quay đầu nhìn, thấy một tiểu thái giám đang vội vã chạy tới chỗ Thường công công.

Sắc mặt tiểu thái giám trông rất tệ, giống như chịu nỗi sợ nào đó.

Hắn thì thầm vào tai Thường công công vài câu.

Dù đã cố ý hạ thấp giọng, nhưng Tiêu Hề Hề vốn có thính lực

rất tốt nên vẫn nghe được vài chữ.

Tiểu thái giám nhắc đến mấy từ điềm lành và quận Phượng Dương.

Thường công công nghe tiểu thái giám nói xong, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng xấu xí.

Thường công công nhanh chóng bước vào ngự thư phòng, đi vòng qua bức bình phong, quỳ xuống nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, điềm lành từ quận Phượng Dương đưa đến xảy ra chuyện rồi!”

Tiêu Hề Hề lúc này cũng đã đi vòng qua bức bình phong.

Nàng thấy Lạc Thanh Hàn đang ngồi sau bàn.

Hôm nay hắn mặc cẩm y thêu rồng màu đen, đôi môi mím thành một đường thẳng, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, trong mắt hiện lên tức giận.

“Xảy ra chuyện gì?”

Giọng điệu của hắn hơi thiếu kiên nhẫn.

Thường công công dập đầu xuống đất “Con rồng trong khối hổ phách đã bay đi rồi.”

Tiêu Hề Hề dừng bước.

Nàng nhớ bên trong khối hổ phách đúng là có thứ gì đó giống như con rồng, nhưng chỉ là một vật chết, sao có thể bay đi được?

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, hắn không tin một vật chết lại có thể bay đi.

Hắn sai người khiêng khối hổ phách đến.

Chốc sau, khối hổ phách được mang vào ngự thư phòng, đặt trước mặt Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề nhìn sang, thấy khối hổ phách vẫn như vậy, nhưng thứ trông giống con rồng thì đã biến mất.

Đúng là biến mất rồi, không để lại dấu vết gì.

Nếu Tiêu Hề Hề không tận mắt nhìn thấy "con rồng" trong khối hổ phách, lúc này nàng sẽ nghi ngờ rốt cuộc trong khối hổ phách có rồng thật không.

Ban đầu quận Phượng Dương dâng khối hổ phách như điềm lành này cho Hoàng đế là vì trong hổ phách có hình "con rồng".

Bây giờ "con rồng" này đột nhiên biến mất, đồng nghĩa với điềm lành cũng biến mất.

Điềm lành biến mất không phải chuyện nhỏ.

Nói cách khác, có thể hiểu là Hoàng đế đã làm chuyện gì đó không tốt, khiến ông trời bất mãn nên cố tình thu hồi điềm lành, không muốn ban phúc cho con dân Đại Thịnh.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn âm trầm lạnh lẽo đến mức như sắp chảy ra nước.

"Dẫn người trông chừng khối hổ phách tới đây."

Chương 765: Chúng ta đi ngay bây giờ!

Có bốn người chịu trách nhiệm trông chừng khối hổ phách, tất cả đều bị đưa đến trước mặt Hoàng đế.

Bốn người sợ hãi run rẩy kể lại tất cả những gì mình biết.

“Nô tài cũng không biết chuyện gì xảy ra, con rồng trong khối hổ phách tự dưng biến mất.”

“Tối qua trước khi nô tài đi ngủ còn cố ý kiểm tra thêm một lần, con rồng trong khối hổ phách vẫn còn ở đó, nhưng không biết vì sao sáng nay đã biến mất.”

“Tối qua rất an tĩnh, không xảy ra chuyện gì cả, tuyệt đối không có ai động tay vào khối hổ phách.”

“Con rồng trong khối hổ phách chắc chắn đã tự bay đi!”

……

Lạc Thanh Hàn đè nén cơn giận ra lệnh.

“Lôi xuống, trẫm không muốn thấy bọn chúng nữa.”

Cấm vệ lập tức tiến vào bịt miệng bốn tên thái giám rồi thô bạo lôi ra ngoài.

Từ đó bốn người này không còn tồn tại trong cung.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống, ngón tay sờ khối hổ phách, bề mặt trơn tru không có dấu vết tổn hại gì.

Nàng ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt hắn sa sầm, ánh

mắt đầy tức giận.

Đầu tiên là vật tư bị cướp làm hắn mất mặt trước triều thần, bây giờ cả điềm lành cũng đột nhiên biến mất.

Từng chuyện tát vào mặt hắn, như đang chỉ trích hắn làm Hoàng đế tệ đến mức nào.

Những người đứng hầu trong ngự thư phòng đều cúi đầu, vừa căng thẳng vừa sợ hãi, không ai dám thở mạnh, bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Tiêu Hề Hề chống tay lên đầu gối đứng dậy, xua xua tay.

Thường công công hiểu ý, dẫn người lui ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, trong ngự thư phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn, vẻ tức giận trên mặt Lạc Thanh Hàn đột nhiên biến mất.

Hắn lại trở về bộ dạng lạnh lùng thờ ơ thường ngày.

Tiêu Hề Hề ngơ ngác, hắn lật mặt cũng nhanh quá rồi đấy!

Lạc Thanh Hàn đột nhiên hỏi.

“Nàng có muốn ra ngoài chơi không?”

Chủ đề thay đổi nhanh đến mức làm Tiêu Hề Hề bối rối, ngơ ngác hỏi.

“Đi đâu chơi?”

“Ẩn Nguyệt sơn trang.”

Tiêu Hề Hề “Bây giờ hả?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Tiêu Hề Hề do dự “Nhưng chúng ta còn chưa ăn trưa.”

Lạc Thanh Hàn "Nàng có thể ăn chút gì đó lót dạ, sau khi chúng ta đến Ẩn Nguyệt sơn trang sẽ có người chuẩn bị món ngon cho nàng, ở đó có nuôi cừu, buổi tối có thể ăn cừu nướng nguyên con."

Tiêu Hề Hề vừa nghe thấy "cừu nướng nguyên con" thì lập tức không còn do dự, phấn khích gật đầu.

"Được được được, chúng ta đi ngay bây giờ!"

Hai người thay quần áo thường, ngồi xe ngựa rời cung, hướng về Ẩn Nguyệt sơn trang.

Thường công công và Bảo Cầm cũng đi theo.

Bọn họ đều nghĩ tâm trạng Hoàng đế không tốt, đột nhiên rời cung là vì muốn giải tỏa, cho nên cũng không hỏi nhiều, nên làm gì thì cứ làm.

Thái giám quản sự ở Ẩn Nguyệt sơn trang biết Hoàng đế và Quý phi đến, ông nhanh chóng dẫn một nhóm người ra nghênh đón.

Khắp nơi trong sơn trang phủ đầy tuyết trắng, khung cảnh rất khác so với lần trước Tiêu Hề Hề tới đây, ngược lại còn có hương vị khác.

Tiêu Hề Hề sờ bụng biểu thị mình đói rồi.

Trên đường đi tuy là có ăn một chút lót dạ nhưng nàng vẫn muốn ăn cơm, một bữa không ăn cơm cứ thấy thiếu thiếu gì đó.

Thái giám quản sự liền ra lệnh cho phòng bếp chuẩn bị bữa ăn.

Đầu bếp ở sơn trang là người về hưu ở ngự thiện phòng, tuy đã lớn tuổi nhưng làm việc vẫn nhanh nhẹn, tay nghề thì không chê vào đâu được.

Tiêu Hề Hề ăn thỏa thích, cảm thấy quá đã.

Ăn uống no nê xong, nàng đắp chăn ngồi bên đống lửa, bưng ly trà sữa nóng do Bảo Tần pha nhàn nhã thưởng thức.

Lạc Thanh Hàn "Lát nữa đi câu cá đi."

Tiêu Hề Hề nhớ lại cảnh tượng lần trước đi câu cá với hắn, lập tức lắc đầu như trống lắc.

Nam nhân này một khi đi câu cá thì giống như sư thầy ngồi thiền, ngồi bất động mấy canh giờ liền, chán muốn chết!

Lạc Thanh Hàn "Nàng không muốn ăn cá sao?"

Tiêu Hề Hề "Tối nay có cừu nướng nguyên con, không thể ăn cá."

Lạc Thanh Hàn "Cá câu được có thể nuôi, ngày mai ăn sau, cá nướng được không, cá luộc thì sao?"

Tiêu Hề Hề vừa nghĩ đến mùi vị cá nướng và cá luộc thì không khỏi chảy nước bọt.

Nàng vốn không thể cưỡng lại cám dỗ của món ngon!

Cuối cùng, nàng cúi đầu trước sức mạnh của món ngon.

Hai người khoác áo choàng dày, nắm tay nhau đi ra ngoài.

Bảo Cầm và Thường công công đi theo, giữ khoảng cách vừa phải, theo sau là mấy thái giám cung nữ tay cầm dụng cụ câu cá.

Lúc tới nơi mới phát hiện mặt hồ đã đóng băng, không câu cá được.

Tiêu Hề Hề thử bước lên băng, phát hiện lớp băng không nứt.

Băng trên hồ này khá dày.

Ý nghĩ chợt lóe lên, nàng hào hứng nói.

“Chúng ta trượt băng đi!”

So với câu cá nhàm chán, trượt băng rõ là thú vị hơn!

Trong sơn trang có giày trượt băng, Thường công công sai người mang hai đôi đến cho Hoàng đế và Quý phi.

Cả hai đều giỏi võ nên việc giữ thăng bằng không phải là vấn đề.

Hai người chỉ mất một chút thời gian để thích nghi, chốc sau đã có thể trượt tự do trên băng.

Lúc đầu, Lạc Thanh Hàn nắm tay Tiêu Hề Hề trượt băng, sau đó Tiêu Hề Hề càng trượt càng phấn khích, như cơn gió kéo ngược lại Lạc Thanh Hàn trượt tới trượt lui.

Lạc Thanh Hàn mặc cho nàng kéo, gió lạnh thổi vào mặt, tóc hai người tung bay.

Hắn nhìn chóp mũi đỏ lên vì lạnh của Tiêu Hề Hề, còn đôi mắt vì hưng phấn mà như sao sáng lạ thường, bèn gọi tên nàng.

“Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề quay đầu lại “Sao …”

Nàng chưa kịp nói xong, hắn đã dùng môi chặn nàng miệng nàng lại.

Lạc Thanh Hàn vòng tay qua eo ôm cả người nàng vào lòng, cúi đầu nghiêm túc hôn nàng.

Nhìn từ xa tưởng như hai người đã hòa làm một.

Thường công công, Bảo Cầm và những người khác đứng trên bờ đỏ mặt.

Tất cả quay lưng lại, giả vờ như không thấy gì.

Thật lâu sau, hai người mới tách ra.

Lúc này không chỉ có chóp mũi của Tiêu Hề Hề đỏ mà má của nàng cũng đỏ bừng.

Cả người như một quả táo đỏ, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào.

Lạc Thanh Hàn nhịn không được muốn cắn một miếng.

Hắn ôm nàng không buông, trầm giọng hỏi "Nàng có nghe thấy tiếng gì không?"

Tiêu Hề Hề vểnh tai lên nghe một hồi.

Nàng mơ hồ nghe thấy tiếng rắc nhẹ, hình như có thứ gì đó bị nứt.

Nếu lắng nghe cẩn thận thì có thể nhận thấy tiếng nứt phát ra từ dưới chân.

Tiêu Hề Hề lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Băng nứt rồi!

Hiện giờ bọn họ đang đứng giữa hồ, lớp băng ở đây khá mỏng, rất dễ nứt.

Ngay lúc băng dưới chân chìm xuống, Lạc Thanh Hàn dùng khinh công ôm Tiêu Hề Hề bay lên.

Hai người giẫm lên tảng băng vỡ, mượn lực càng bay càng xa, thân nhẹ nhàng linh hoạt.

Như đôi chim én yêu thương lẫn nhau.

Cơn gió lạnh và bông tuyết lướt qua người họ, tuy lạnh nhưng lại có cảm giác dịu dàng khó tả.

Chương 766: Hắt nước bẩn

Lúc hai người về tới noãn các, áo choàng đã ướt đẫm, trên tóc có rất nhiều bông tuyết, sờ vào cũng thấy ướt.

Trong sơn trang có suối nước nóng tự nhiên.

Không có gì thoải mái hơn việc ngâm mình trong suối nước nóng vào ngày tuyết rơi.

Hai người cùng ngâm trong một hồ.

Ban đầu Tiêu Hề Hề có hơi ngượng, nhưng sau đó nàng nhận ra Lạc Thanh Hàn còn mất tự nhiên hơn nàng, nàng mới thấy thoải mái.

Dù sao bây giờ bọn họ cũng chẳng thể làm gì, nhìn một chút cũng không sao.

Tiêu Hề Hề ngâm mình trong nước nóng có hơi buồn ngủ, dựa vào thành hồ bằng phẳng trơn bóng, lười biếng hỏi.

“Chàng định làm gì với khối hổ phách đó? Ém chuyện này xuống hả?”

Dù con rồng trong khối hổ phách có biến mất như thế nào đi nữa, chỉ cần chuyện này truyền ra ngoài, người khác sẽ cho rằng đó là lỗi của Hoàng đế.

Dù sao đây cũng là một triều đại mà nhật thực vừa xuất hiện thì ai cũng muốn Hoàng đế viết chiếu nhận tội.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Không giấu được, chuyện này do người khác sắp đặt từ trước, từ lúc khối hổ phách được đưa

vào cung cho đến lúc điềm lành biến mất đều có người lặng lẽ theo dõi, lúc chúng ta biết tin điềm lành biến mất thì ngoài cung đã có người lan tin rồi.”

Tiêu Hề Hề “Chàng sớm đã biết khối hổ phách kia có vấn đề rồi sao?”

Lạc Thanh Hàn “Ban đầu ta chỉ nghĩ thời điểm khối hổ phách xuất hiện quá trùng hợp, còn tưởng có người cố ý không muốn triều đình mua vật tư mùa đông cho quận Phượng Dương nên mới cố ý tạo ra điềm lành này, không ngờ mục đích thật sự của bọn chúng là ở đây.”

Điềm lành kia từ đầu đến cuối chẳng qua là một cái bẫy, chỉ vì muốn hắt nước bẩn vào người hắn.

Tiêu Hề Hề “Trông chàng không lo lắng chút nào, có phải chàng đã có cách xử lý rồi không?”

Lạc Thanh Hàn “Xem tình hình trước, để xem lần này đám người nào sẽ nhảy ra.”

Trong triều gần đây rất loạn, luôn có người nhảy tới nhảy lui, cố hết sức làm hắn khó chịu.

Hắn vừa lúc nhân cơ hội này xem thử, chủ mưu đứng sau đám người đó là ai?

Tắm rửa xong, hai người ăn cừu nướng nguyên con.

Ngoài trời tuyết rơi lất phất, trong phòng ấm áp tỏa hương.

Mùi thơm của thịt cừu nướng lan trong không khí, làm người khác thèm chảy nước bọt.

Tiêu Hề Hề ăn cực kỳ vui vẻ, không biết bên ngoài đang loạn đến mức nào.

Tin đồn về điềm lành biến mất chỉ trong nửa ngày đã lan truyền khắp thành Thịnh Kinh, dân chúng đang bàn tán chuyện

này, trong lòng lo lắng không thôi, sợ ông trời vì chuyện này mà trách phạt bọn họ.

Đầu tiên là cướp vật tư, sau đó là điềm lành biến mất, hai chuyện trùng hợp xảy ra cùng lúc đều có liên quan đến thiên tử.

Chuyện này làm mọi người liên tưởng đến Hoàng đế.

Có người nói Hoàng đế hành động bất chính, phạm phải sai lầm, làm ông trời bất mãn.

Có người còn nói bên cạnh Hoàng đế có kẻ xấu, kẻ xấu làm ảnh hưởng đến vận khí của Hoàng đế, khiến điềm lành biến mất.

Kẻ xấu trong miệng bọn họ không ai khác chính là Quý phi.

Một khi chuyện liên quan đến Quý phi thì có rất nhiều chuyện để nói.

Ví như Quý phi mê hoặc Hoàng đế, khiến Hoàng đế đốt tấu chương trước mặt nhiều người.

Hoặc như Quý phi chèn ép các phi tần khác, độc chiếm quyền lực, khiến Hoàng đế độc sủng mình nàng.

Còn có người liên kết với chuyện nhật thực trước đó, cho rằng nhật thực khi đó là dấu hiệu cho thấy Quý phi là yêu phi, nếu không nhiều phi tần như thế, tại sao chỉ có nàng bị hành thích trong lúc nhật thực?

Tóm lại.

Sở dĩ điềm lành biến mất là lỗi của Hoàng đế, không thì là lỗi của Quý phi.

Giữa hai người phải có một người chịu trách nhiệm.

Đêm nay, chắc chắn nhiều người không ngủ được.

Các quan lại thức khuya viết tấu chương, nghĩ cách can gián Hoàng đế trong buổi triều sáng mai, nhất định phải bắt Hoàng đế trừng trị Quý phi.

Tuy nhiên.

Hôm sau lúc bọn họ vào cung mới biết hôm qua Hoàng đế đã rời cung, đến giờ vẫn chưa quay lại.

Không có Hoàng đế, buổi triều đương nhiên phải hủy bỏ.

Các quan lại vây quanh đại thần Nội các, xin họ đưa ra ý kiến.

Các đại thần Nội các cũng đau đầu nhức óc.

Bọn họ có thể làm gì?

Dù bọn họ có nhiều ý tưởng đến đâu, không tìm được Hoàng đế thì cũng vô ích.

Triều thần rời cung, nhanh chóng giải tán, mỗi người về phủ nha của mình.

Tin đồn không dừng lại ở đó mà lan truyền ngày càng mạnh mẽ.

Tất cả mũi nhọn đều chỉ vào Hoàng đế và Quý phi.

Chỉ còn thiếu bước chỉ tay thẳng mặt mắng bọn họ là hôn quân và yêu phi.

Trong phủ Tĩnh vương.

Lạc Diên Chi đang tựa vào ghế sập, chiêm ngưỡng điệu múa uyển chuyển của các vũ cơ.

Phụ tá bước vào hành lễ.

Lạc Diên Chi vẫy tay.

Các vũ cơ lập tức ngừng múa rồi lui ra ngoài, trong số đó có một vũ cơ lớn gan, lúc xoay người không quên nháy mắt với Tĩnh vương.

Lạc Diên Chi khẽ cười, đôi mắt hoa đào lấp lánh càng thêm quyến rũ.

Y hơi ngồi thẳng dậy, thản nhiên hỏi.

"Chuyện thế nào rồi?"

Nét mặt phụ tá vui mừng "Đã truyền tin ra ngoài, bây giờ mọi người đều đang mắng Hoàng thượng và Quý phi, chuyện này dù thế nào thì bọn họ cũng phải đưa ra một lời giải thích hợp lý, nếu không triều thần và dân chúng nhất định sẽ oán hận, mọi chuyện đang phát triển theo hướng mà vương gia dự liệu."

Lạc Diên Chi nhếch môi "Phản ứng của Hoàng thượng thế nào?"

Phụ tá thành thật trả lời "Nghe nói hôm qua Hoàng thượng nổi giận, sau đó đưa Quý phi rời cung, hiện giờ không biết ở đâu, chắc hẳn là đang bực bội, không biết giải quyết thế nào, nên dứt khoát trốn đi để yên tĩnh."

Lạc Diên Chi "Bổn vương xem hắn trốn được bao lâu, người trong triều đã sắp xếp xong chưa?"

Phụ tá "Mọi việc đã sắp xếp xong, vương gia cứ chờ xem kịch hay đi."

Lạc Diên Chi lại cười, sau đó chợt nhớ đến chuyện gì, nụ cười nhạt đi một chút.

"Tiêu Lăng Phong chết thật rồi sao?"

Nhắc tới chuyện này, phụ tá trịnh trọng nói "Theo thám tử báo lại, cả đội vận chuyển bị diệt gần hết, hẳn là Tiêu Lăng Phong không thoát được."

Lạc Diên Chi "Tiếp tục điều tra, bổn vương muốn sống thấy người, chết thấy xác."

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ đến mức làm y thấy hơi lo, sợ sẽ lại xảy ra chuyện gì đó.

Phụ tá chắp tay đáp "Vâng!"

Hôm nay Lạc Dạ Thần chỉ muốn ra ngoài ăn cơm với bạn, nhưng không ngờ bạn bè của y đều đang bàn luận chuyện quận Phượng Dương.

Bọn họ nói vật tư được vận chuyển đến quận Phượng Dương bị đạo tặc cướp, triều đình tổn thất nặng nề, sau đó nói điềm lành do quận Phượng Dương dâng lên đã biến mất …

Lạc Dạ Thần nghe xong sững sờ một lúc.

Y không ngờ chỉ trong hai ngày lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đột nhiên có người quay đầu nhìn Lạc Dạ Thần, nháy mắt hỏi.

"Vương gia, trước đó ta nghe nói Hoàng thượng mượn tiền của ngài, có thật không?"

Lạc Dạ Thần hỏi ngược lại "Ngươi nghe ai nói?"

Người đó nói "Tự dưng ngài đến tiền trang rút một số tiền lớn, sáng sớm ngài lại đích thân mang mười mấy thùng nặng trịch vào cung, chuyện này rất nhiều người biết, tiền mua vật tư của Hoàng thượng là ngài cho mượn phải không? Bây giờ vật tư bị cướp, Hoàng thượng mất hết tiền, ngài có thể lấy lại hai trăm vạn lượng kia không?"

Nghe vậy, những người khác cũng sáp đến gần hỏi y định làm sao đòi tiền Hoàng đế?

Chương 767: Người khác dựa vào đâu nói xấu nàng?!

Lạc Dạ Thần trợn mắt, cười nhạo nói.

“Chỉ có hai trăm vạn lượng, đáng để các ngươi quan tâm không?”

Ai nấy sững sờ.

Bọn họ không nghe lầm đó chứ?

Chỉ có …… hai trăm vạn lượng?

Dù bọn họ đều là công tử giàu có trong kinh, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, cũng không ai dám lớn tiếng như vậy!

Bọn họ nghĩ Anh vương nói vậy là vì muốn giữ thể diện, đang định khuyên tiếp thì thấy Anh vương thản nhiên tháo ngọc bội bên hông đặt lên bàn rồi hỏi.

“Các ngươi có biết bổn vương bỏ ra bao nhiêu tiền để mua ngọc bội này không?”

Mọi người nhìn nhau, tự hỏi sao chủ đề lại thay đổi nhanh vậy.

Có người đoán hai trăm lượng, có người đoán ba trăm lượng, có người mạnh dạn trực tiếp đoán một ngàn lượng.

Lạc Dạ Thần cười đắc ý.

“Sai hết rồi, ngọc bội này giá mười vạn lượng.”

Ai nấy đều bị sốc trước con số này.

Mười vạn lượng mua một khối ngọc bội, cho dù ngọc bội này có chất lượng và thủ công chạm khắc rất tốt, nhưng cũng không đáng giá đến vậy!

Lạc Dạ Thần cầm ngọc bội lên "Có thể các ngươi nghĩ nó không đáng giá đến vậy, nhưng nếu bổn vương thích nó thì nó sẽ đáng giá. Hai trăm vạn lượng với ta mà nói, cũng chỉ như hai mươi khối ngọc bội, các ngươi cần gì ngạc nhiên như thế? Tưởng đâu chuyện gì lớn lắm ấy."

Nói xong, ánh mắt y lướt qua từng người có mặt, trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường.

Hừ, một đám đỗ nghèo khỉ ngu dốt!

Mọi người khó chịu trước mấy lời ra vẻ của y.

Nhưng bọn họ khó chịu đến đâu cũng không tỏ thái độ, ngoài mặt vẫn ngưỡng mộ và khen ngợi Anh vương đúng là hào phóng, là tấm gương phải noi theo!

Lạc Dạ Thần được tâng bốc, cảm thấy mình như đang bay cao.

Y thích ăn uống với đám nịnh hót ngu dốt này, mỗi lần được bọn họ tâng bốc đều cảm thấy thoải mái trong lòng.

Ăn uống xong, đám công tử ăn chơi này lại đòi đến Tập Hương Quán.

Lần này dù bọn họ nịnh bợ thế nào đi nữa thì Lạc Dạ Thần cũng từ chối đến thanh lâu làm bậy.

Y không muốn quỳ bàn giặt nữa, cũng không muốn bị đuổi ra ngoài, ngủ trong thư phòng.

Mọi người cười nhạo y sợ vợ.

Cảnh Phong hôm nay uống hơi nhiều, bây giờ đã say nên giọng hơi lớn.

“Vương gia đúng là cưới một con cọp cái về nhà, cả thanh lâu cũng không dám đi, vương gia thật đáng thương, bị ép cưới một cô vợ hung dữ như vậy, ngày tháng sau này không biết sẽ khó sống thế nào nữa!”

Lạc Dạ Thần cũng cảm thấy Bộ Sanh Yên là cọp cái, còn là kiểu rất rất hung dữ, nhưng lúc nghe người khác nói nàng như vậy, y lại thấy không vui.

Vương phi nhà y có hung dữ đến đâu thì vẫn là vương phi của y, người khác dựa vào đâu nói xấu nàng?!

Lạc Dạ Thần đá gã một cái “Ai cho ngươi lá gan nói vương phi của bổn vương như vậy?!”

Trước đây bọn họ cũng từng lấy vợ của nhau ra làm trò đùa, cũng không ai xem trọng chuyện đó, chỉ cười cười rồi cho qua, không ngờ Anh vương lại đột nhiên nổi giận.

Cảnh Phong bị đá thẳng xuống đất.

Khung cảnh vốn náo nhiệt bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Không ai dám giúp Cảnh Phong, gã chỉ có thể tự mình bò dậy.

Dù sao gã vẫn còn trẻ tuổi, ngày thường quen thói kiêu căng, bị đối xử như vậy thì không thèm để ý mặt mũi gì nữa, lời nói ra khó tránh khỏi giận dữ.

“Lẽ nào ta nói sai sao? Anh vương phi hung dữ, ai ở Thịnh Kinh mà không biết? Vương gia không thích nghe nói thật thế à?!”

Lạc Dạ Thần thấy gã còn dám nói, lập tức nổi giận xắn tay áo lao tới.

“Hôm nay bổn vương sẽ cho ngươi một bài học!”

Y giơ nắm đấm lên, đấm vào mặt Cảnh Phong.

Cảnh Phong không muốn ngồi im cho y đánh nên lập tức đánh trả.

Ngươi một quyền, ta một cước, hai bên vật lộn với nhau.

Những người khác sợ xảy ra chuyện nên vội tiến tới ngăn cản, phải tốn rất nhiều công sức mới có thể kéo hai người ra xa.

Trong phủ Anh vương.

Bộ Sanh Yên đang kiểm tra sổ sách.

Anh vương có rất nhiều tài sản đứng tên, còn có một số cửa tiệm và ruộng đất trong của hồi môn nàng mang theo, số tài sản này thường do người chuyên môn quản lý, đến cuối năm tất cả sổ sách được đưa đến vương phủ để vương gia đích thân kiểm tra.

Bản thân Anh vương cũng không thích làm chuyện này, trước đây khi Huệ phi còn sống, Huệ phi sẽ giúp y giải quyết, hiện giờ Huệ phi không còn nữa, nên mọi chuyện đều đến tay Anh vương phi.

Nàng vừa xem xong một quyển thì nghe người khác báo Anh vương về rồi.

Bộ Sanh Yên đứng dậy đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Lạc Dạ Thần đi vào tiểu viện.

Quần áo trên người bị rách, khóe miệng có vết bầm, trên tóc và vai dính nhiều bông tuyết, bước đi khập khiễng, trông rất thảm hại.

Tiểu tư muốn dìu y nhưng bị y đẩy ra.

“Bổn vương tự đi được, không cần dìu!”

Bộ Sanh Yên vội chạy tới, đưa tay dìu y.

Lạc Dạ Thần muốn đẩy ra, nhưng Anh vương phi quá mạnh, y không đẩy được, đành phải chịu đựng.

Bộ Sanh Yên nói với tiểu tư theo sau vương gia.

“Đi gọi đại phu tới đây.”

Tiểu tư vội chạy đi.

Bộ Sanh Yên dìu Lạc Dạ Thần vào phòng ngồi xuống ghế sập, sau đó sai người mang quần áo sạch đến, cẩn thận mặc cho y.

Trong lúc thay quần áo, Bộ Sanh Yên nhìn thấy mấy vết bầm trên người y, không khỏi cau mày.

“Vương gia bị gì vậy? Lại đánh nhau với ai nữa thế?”

Lạc Dạ Thần dang hai tay để nàng mặc từng lớp áo cho mình, hậm hực khinh thường.

“Còn không phải cái tên Cảnh Phong đó sao, ngày thường luôn đối đầu với ta, hôm nay mượn rượu cười nhạo ta, ta đường đường là Anh vương, sao có thể để gã cười nhạo ta? Đương nhiên phải dạy cho gã một bài học!”

Bộ Sanh Yên cẩn thận suy nghĩ “Cảnh Phong mà chàng nói chính là con trai út của Cảnh thái phó?”

Lạc Dạ Thần “Đúng vậy, chính là tên khốn đó!”

Bộ Sanh Yên không quen biết Cảnh Phong, nàng chỉ biết phụ thân của Cảnh Phong trước đây là Thái phó, gã có một tỷ tỷ làm phi tần trong cung, chính là Cảnh phi.

Thịnh Vĩnh Đế ban đầu từng nghĩ đến việc để Cảnh Thi Lan làm chính phi của Thái tử, sau đó vì một vài lý do mà Cảnh Thi Lan không thể trở thành Thái tử phi, chỉ có thể làm trắc phi.

Bây giờ Cảnh Thi Lan đã trở thành Cảnh phi, nghe nói nàng

cũng không được sủng ái.

Trên thực tế, sau khi Cảnh thái phó về hưu, Cảnh gia không mấy tốt đẹp, Cảnh thái phó tốn không ít công sức mới đưa được trưởng tử của mình vào Quốc Tử Giám nhậm chức, nhưng đến giờ vẫn chỉ là một Thất phẩm nhàn rỗi, chưa từng được đề bạt.

Chuyện này cũng chứng tỏ một điều —

Cảnh gia không được Hoàng đế trọng dụng.

Chốc sau đại phu đã tới.

Ông kiểm tra vết thương cho Anh vương, nói "Chỉ là vết thương ngoài da, không có gì nghiêm trọng, mỗi ngày bôi thuốc đúng giờ, chú ý ăn uống, nghỉ ngơi nhiều là ổn rồi."

Ông để lại lọ dầu thuốc rồi ra ngoài.

Bộ Sanh Yên không nhờ ai, tự mình bôi thuốc cho Lạc Dạ Thần.

Sức tay nàng khá mạnh, Lạc Dạ Thần đau đớn hét lên.

"A a a, nàng nhẹ tay thôi! Đây là thịt! Là thịt sống đó, biết đau đấy!"

Bộ Sanh Yên không giảm sức, bình tĩnh nói "Đại phu nói phải xoa tan máu bầm mới nhanh lành, chàng thân là nam nhân, chút đau này cũng không chịu nổi sao?!"

Chương 768: Đánh người

Lạc Dạ Thần nằm trên giường, ôm gối khóc lớn "Là nam nhân cũng sợ đau!"

Bộ Sanh Yên "Đã sợ đau sao còn đánh nhau với người ta?"

Lạc Dạ Thần "Ai bảo hắn ngứa đòn?!"

Bộ Sanh Yên "Rốt cuộc tại sao chàng đánh nhau với người ta?"

Lạc Dạ Thần vùi mặt vào gối không chịu nói.

Bộ Sanh Yên đánh vào mông y "Nói!"

Lạc Dạ Thần ngẩng đầu trừng nàng, vừa xấu hổ vừa tức giận "Nàng dám đánh mông ta? Mẫu phi còn chưa từng đánh mông ta!"

Bộ Sanh Yên sờ sờ mông y "Được rồi, không đánh chàng nữa, thế sờ có được không?"

Lạc Dạ Thần "……"

Giữa ban ngày mà nữ nhân này dám động tay chân với y, không biết liêm sỉ gì hết!

Y đỏ mặt, hậm hực nói "Vậy … vậy sờ ta thêm lần nữa đi."

Bộ Sanh Yên không nhịn được bật cười.

Lạc Dạ Thần thẹn quá hóa giận "Nàng cười cái gì!"

Bộ Sanh Yên "Không nhịn được, ta thật sự không nhịn được, ai bảo chàng đáng yêu thế, ha ha ha!"

Lạc Dạ Thần bất mãn "Ai lại khen nam nhân đáng yêu?!"

Bộ Sanh Yên "Vì yêu chàng nên mới thấy đáng yêu."

Lạc Dạ Thần tức thì nói không nên lời.

Y lại vùi mặt vào gối, lúng túng nói.

"Nể tình nàng biết ăn nói, bổn vương tạm thời tha cho nàng."

Bộ Sanh Yên vừa cười vừa giúp y c.ởi quần áo, sau đó kéo chăn đắp cho y.

"Chàng nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài một lát."

Lạc Dạ Thần lập tức ngẩng đầu "Trời lạnh như vậy, nàng còn đi đâu?"

Bộ Sanh Yên "Đi thăm cha ta, trời lạnh thế này, chân của ông ấy nhất định sẽ lại đau."

Định Viễn Hầu trong những năm đầu hành quân đã phải chịu khổ rất nhiều, dẫn đến bệnh tật khắp người, vừa vào đông thì hai chân đau nhức, khám nhiều đại phu nhưng không khỏi, chỉ có thể dựa vào châm cứu và dùng thuốc giảm đau.

Lạc Dạ Thần vội nói "Ta đi với nàng."

Bộ Sanh Yên "Chàng đang bị thương, nếu phụ thân ta nhìn thấy, nhất định sẽ lại lo lắng, chàng cứ ngoan ngoãn ở lại vương phủ đi."

Lạc Dạ Thần đành hậm hực bỏ cuộc.

Y lẩm bẩm "Vậy thì dẫn theo đại phu trong phủ đi cùng."

Vốn Bộ Sanh Yên muốn nói hầu phủ cũng có đại phu, nhưng

nghĩ lại vẫn đồng ý.

“Được.”

Bộ Sanh Yên khoác áo choàng lông cáo dày, sải bước ra khỏi vương phủ trong gió tuyết rồi lên xe ngựa, đại phu ngồi ở xe ngựa phía sau.

Hai cỗ xe lần lượt chạy về phía phủ Định Viễn Hầu.

Người gác cửa hầu phủ thấy đại tiểu thư về, liền nhanh chóng đón nàng vào.

Bộ Sanh Yên dẫn đại phu đến khám cho Định Viễn Hầu.

Định Viễn Hầu biết con rể đặc biệt bảo đại phu đến khám cho mình, dù có hiệu quả hay không thì ít nhất tấm lòng này cũng làm ông thấy vui.

Ông dặn dò “Trời lạnh thế này ra ngoài một chuyến không dễ gì, sau này con bớt ra ngoài đi, tránh bị cảm lạnh.”

Bộ Sanh Yên đáp vâng.

Nàng trò chuyện với phụ thân một lúc.

Đại phu muốn châm cứu cho Định Viễn Hầu, Bộ Sanh Yên bèn ra ngoài.

Nàng gọi mấy nha hoàn ma ma hầu hạ bên cạnh phụ thân tới, hỏi tình trạng sức khỏe gần đây của ông.

Nha hoàn và ma ma nói hết những gì cần nói.

Dù họ không nói rõ ràng nhưng Bộ Sanh Yên có thể cảm nhận được sức khỏe của phụ thân ngày càng tệ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là không còn được mấy năm nữa.

Bộ Sanh Yên cố chịu đựng chua xót trong lòng, cẩn thận dặn

dò nha hoàn ma ma rồi đi ra tiền viện.

Nàng gọi Tiền quản gia tới nói nhỏ.

“Tiền thúc, thúc chọn hai người trong hầu phủ, tay chân phải nhanh nhẹn, tốt nhất là thường không lộ mặt, con cần đi dạy dỗ một người.”

Tiền quản gia đã nhìn Bộ Sanh Yên lớn lên, gần như xem nàng là con gái.

Nghe nàng nói, Tiền quản gia không hỏi thêm nữa, chỉ mỉm cười.

“Được, tiểu thư đợi một chút, tôi gọi người đến ngay.”

Bộ Sanh Yên dẫn theo hai hộ vệ cường tráng rời hầu phủ.

Bọn họ đi thẳng đến chốn thanh lâu trong thành.

Con đường này có rất nhiều thanh lâu, trong đó nổi tiếng nhất là Tập Hương Quán.

Trời vẫn còn sáng mà Tập Hương Quán đã mở cửa, nhưng ngoài cửa lại không có ai tiếp đón, cộng thêm gió lạnh và tuyết rơi dày đặc, đường phố vắng tanh, hầu như không thấy ai.

Bộ Sanh Yên sai người dừng xe ở góc phố.

Nàng nói với hai hộ vệ.

“Các ngươi đến Tập Hương Quán tìm một người tên Cảnh Phong.”

Nàng dặn dò một hồi.

Hai hộ vệ ghi nhớ rồi bước vào Tập Hương Quán.

Tú bà trong Tập Hương Quán đi tới chào hỏi, còn chưa kịp nói gì đã bị hai hộ vệ cắt ngang.

“Bọn ta là người hầu của Cảnh gia, phụng lệnh lão gia đến đây tìm Cảnh thiếu gia.”

Tú bà thấy hai người này có vóc dáng cao lớn, tuy quần áo đơn giản nhưng được may bằng chất liệu khá tốt, quả thật là người hầu của một gia đình giàu có.

Bà cười nói “Các người đợi một lát, tôi đi báo cho Cảnh công tử.”

Cảnh Phong đang cùng đám bạn ăn chơi, đang chơi sung sức thì nghe có người trong nhà đến tìm, bực bội trong lòng nhưng lại sợ ở nhà xảy ra chuyện gì nghiêm trọng nên đành phải đẩy nữ nhân trong lòng ra, tùy tiện khoác quần áo lên người rồi lững thững xuống lầu.

Gã nhìn hai hộ vệ trước mặt, cảm thấy rất lạ mặt.

“Các ngươi là ai? Tại sao ở nhà bổn thiếu gia chưa từng gặp các ngươi?”

Hai hộ vệ bất ngờ ra tay đấm vào mặt gã, gã còn chưa kịp hoàn hồn thì bị hai hộ vệ đạp xuống đất.

Tú bà bên cạnh sửng sốt kêu lên.

“Các ngươi đang làm gì? Mau dừng tay!”

Một hộ vệ hung ác nhìn bà, hung hãn quát.

“Tên nhóc Cảnh gia này không biết liêm sỉ, dám dán díu với vợ lẽ được yêu thương nhất của lão gia nhà bọn ta. Bọn ta theo lệnh của lão gia đến đây để dạy cho tên nhóc này một bài học, các ngươi biết điều thì tránh xa ra, nếu không ta đánh luôn các ngươi!”

Tú bà cũng là người hiểu biết, mở thanh lâu thỉnh thoảng sẽ có người đến bắt gian đánh người.

Nghe hộ vệ nói vậy, bà chợt hiểu ra, thì ra Cảnh công tử dan díu với nữ nhân đã có chồng.

Trong chuyện này, Cảnh công tử là người có lỗi nên bị đánh là chuyện bình thường.

Nhìn khí thế của hai hộ vệ này, chắc chắn không phải ở nhà tầm thường.

Tốt nhất không nên dính vào chuyện của mấy gia đình giàu có, kẻo đắc tội cả hai.

Vì thế tú bà lặng lẽ phái người đi báo quan, đồng thời ở một bên hét lớn: đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, nhưng cũng chỉ hét mà thôi, bà tuyệt đối sẽ không ngăn cản, kẻo bị vạ lây.

Các cô nương và khách trong thanh lâu thò đầu ra ngoài xem náo nhiệt.

Bạn bè của Cảnh Phong thấy vậy vội chạy ra giúp đỡ, tuy nhiên bọn họ đều say khướt, tay chân yếu ớt, sao có thể là đối thủ của hai hộ vệ cường tráng?

Dù đã cố gắng nhưng bọn họ vẫn không thể kéo được hai hộ vệ ra mà bọn họ còn bị đẩy ngã dập mông.

Hai hộ vệ đè Cảnh Phong xuống đất, thô bạo đánh đập.

Mãi đến khi bên ngoài có người hét quan phủ tới, bọn họ mới buông Cảnh Phong ra, nhanh chóng bỏ chạy.

Chương 769: Không danh chính ngôn thuận

Lúc quan binh xông vào Tập Hương Quán, hai hộ vệ sớm đã biến mất, để lại Cảnh Phong nằm trên đất kêu gào.

Bộ Sanh Yên thưởng cho hai hộ vệ một nén bạc, xem như là thù lao.

“Hai ngươi về hầu phủ đi, gần đây không nên ra ngoài, tránh để người khác thấy.”

Hai hộ vệ nhận tiền, cười hì hì “Chúng tôi biết rồi, cảm ơn đại tiểu thư ban thưởng.”

Bộ Sanh Yên ngồi xe ngựa về vương phủ, trên đường đi ngang qua phủ Trung Võ tướng quân.

Nàng thấy trước cửa phủ treo lồng đèn trắng.

Toàn bộ phủ Trung Võ tướng quân đầy không khí tang thương.

Tiêu Lăng Phong nhận lệnh hộ tống vật tư mùa đông đến quận Phượng Dương, trên đường đi gặp phải đạo tặc, không chỉ vật tư bị cướp mà cả đội vận chuyển cũng bị diệt. Tiêu Lăng Phong không rõ tung tích, đến nay vẫn chưa hồi âm, nhiều người nói ông đã bị đạo tặc g.iết chết, xác bị sói rừng tha đi nên mới không tìm thấy thi thể.

Tiết thị đau buồn tột độ, bệnh nặng liệt giường.

Tiêu Tri Lam cố chịu nỗi đau túc trực bên giường bệnh của mẫu thân.

Tiêu Khải Minh không muốn tin phụ thân đã chết, bất chấp người khác ngăn cản, đích thân cưỡi ngựa dẫn đầu một đội hộ vệ truy tìm tung tích của phụ thân.

Kết quả tay không trở về, chẳng tìm thấy gì cả.

Tiêu Khải Minh tuyệt vọng trở về nhà.

Quản gia bắt đầu sai người chuẩn bị tang lễ cho Tiêu tướng quân, trước cửa phủ treo đèn lồng trắng.

Thám tử ẩn nấp trong bóng tối nhìn thấy cảnh này, quay về báo lại với Tĩnh vương.

Phủ Trung Võ tướng quân đã bắt đầu chuẩn bị tang lễ, Tiêu Lăng Phong nhất định chết thật rồi.

Tiêu Khải Minh quỳ bên giường bệnh, dập trán xuống đất nức nở cầu xin.

“Cầu xin mẫu thân bảo trọng thân thể, tuy phụ thân không còn nhưng vẫn còn con, còn có Tiểu Lam, người không thể bỏ lại bọn con!”

Tiết thị hốc hác tiều tụy, hai mắt sưng đỏ, khóc gần như mù cả mắt.

Bà run rẩy đưa tay ra “Khải Minh, Tiểu Lam, sau này mẹ chỉ còn hai con thôi.”

Tiêu Khải Minh và Tiêu Tri Lam quỳ gối đi tới, nắm chặt tay Tiết thị.

Ba mẹ con ôm nhau khóc.

Đến ngày thứ ba.

Hoàng đế vẫn chưa về cung, lời đồn thổi vẫn chưa dừng lại.

Triều thần và dân chúng đều cần một lời giải thích hợp lý từ

Hoàng đế.

Nhưng Hoàng đế không xuất hiện, các triều thần lo lắng vì không thấy người, có người đến phủ Tĩnh vương, mời Tĩnh vương vào cung gặp Thái hoàng thái hậu, sau đó để Thái hoàng thái hậu gọi Hoàng đế về cung.

Ý kiến này được nhiều người ủng hộ.

Cứ như vậy, Tĩnh vương Lạc Diên Chi bị đẩy ra ngoài.

Y làm theo nguyện vọng của mọi người, vào cung gặp Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu gần đây đam mê Phật pháp, không quan tâm nhiều đến những chuyện bên ngoài.

Sau khi nghe Lạc Diên Chi nói rõ, bà mới phát hiện chỉ trong vài ngày mà bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện.

Thái hoàng thái hậu lấy cớ ngã bệnh triệu Hoàng đế về cung.

Chiếu chỉ được gửi đến Ẩn Nguyệt sơn trang, giao vào tay Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn chỉ liếc nhìn một cái rồi ném sang một bên, không để ý tới.

Hắn sai người bày bàn cờ, gọi Tiêu Hề Hề chơi cờ với mình.

Tiêu Hề Hề vừa hỏi vừa thản nhiên đặt quân cờ lên bàn cờ.

“Chàng định ở đây bao lâu?”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng không thích ở đây sao?”

Tiêu Hề Hề “Ta thích lắm, ở đây không chỉ có đồ ăn thức uống, còn rất yên tĩnh, không có mấy chuyện rối rắm, cảm thấy rất thoải mái.”

Lạc Thanh Hàn "Nếu cảm thấy thoải mái, vậy ở lại thêm vài ngày."

Tiêu Hề Hề thấy hắn bình tĩnh ung dung, như thể mọi việc đã tính toán kỹ càng, nàng cũng không hỏi nữa.

Tốc độ đặt cờ của nàng vẫn nhanh như ngày trước, muốn đặt cờ ở đâu thì đặt ở đó, không cần suy nghĩ gì cả, từ đầu đến cuối nàng đều dựa vào trực giác.

Lạc Thanh Hàn biết chơi cờ với nàng không nên suy nghĩ quá nhiều nên cứ chơi theo ý mình.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không thể đảm bảo mỗi trận đều thắng, tỉ lệ thắng giữa hai người đều là một nửa.

Lạc Thanh Hàn nhìn chờ mong trước mắt, đột nhiên mỉm cười.

"So với chuyện trở thành con cờ, ta vẫn thích trở thành người chơi cờ."

Lúc hắn còn là Thái tử tử, chỉ có thể trở thành con cờ trong tay người khác, vận mệnh hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã khác.

Hắn không còn là con cờ mặc cho người khác bày bố.

……

Thái hoàng thái hậu liên tiếp hạ ba chiếu chỉ triệu Hoàng đế về cung nhưng hoàn toàn không nhận được phản hồi.

Chuyện này khiến Thái hoàng thái hậu rất giận.

Bà gọi Trưởng công chúa Hoa An tới, trầm giọng dặn dò.

"Hoàng đế đang ở Ẩn Nguyệt sơn trang ngoài thành, con thay ai gia đến đó một chuyến, dù thế nào cũng phải tìm Hoàng đế

về. Người là vua một nước, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thể bỏ đi như vậy được!"

Trưởng công chúa Hoa An cung kính đáp "Vâng."

Ngày hôm sau, xe ngựa của Trưởng công chúa dừng trước cổng Ẩn Nguyệt sơn trang.

Biết Trưởng công chúa Hoa An tới, Hoàng đế cũng không có biến đổi gì lớn, trầm giọng nói.

"Dẫn vào đi."

Thường công công đích thân ra mặt, dẫn Trưởng công chúa Hoa An vào noãn các.

Trưởng công chúa Hoa An năm nay đã ba mươi mốt, dù đã là mẫu thân của hai đứa con nhưng nàng vẫn xinh đẹp duyên dáng, ung dung cao quý.

Nàng hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nhìn "Người thay hoàng tổ mẫu đến làm thuyết khách sao?"

Trưởng công chúa Hoa An cười khổ "Bệ hạ có thể nghe ta nói một lời không?"

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Trưởng công chúa Hoa An liếc nhìn Thường công công.

"Bổn cung muốn nói riêng với bệ hạ vài lời."

Thường công công thấy Hoàng đế không phản đối, bèn dẫn những người khác ra khỏi noãn các.

Trong noãn các chỉ còn lại Hoàng đế và Trưởng công chúa Hoa An.

Không biết hai người đã nói gì, khi cửa noãn các mở, sắc mặt Trưởng công chúa Hoa An rất khó coi bước ra ngoài.

Nàng phớt lờ Thường công công hành lễ, đi thẳng ra khỏi Ẩn Nguyệt sơn trang.

Trưởng công chúa Hoa An ngồi xe ngựa về thành, sau khi vào cung gặp Thái hoàng thái hậu khóc lóc nói.

“Nhi thần đã nói những gì có thể nói, nhưng Hoàng thượng không chịu nghe, thậm chí còn không khách khí cười nhạo nhi thần. Mẫu hậu, tuy ngài ấy là Hoàng thượng, nhưng dù sao nhi thần cũng là cô mẫu của ngài ấy, sao ngài ấy có thể nói nhi thần như vậy? Hu hu hu!”

Chuyện Trưởng công chúa Hoa An gặp được Hoàng đế nhưng trở về tay không nhanh chóng lan truyền đến tai các triều thần.

Triều thần ngày càng cảm thấy Hoàng đế hồ đồ ngang ngược, đó không phải là cách hành xử của một minh quân.

Không biết từ lúc nào trong kinh lan truyền tin đồn đương kim thánh thượng không phải là con ruột của Thịnh Vĩnh Đế, còn nói Thịnh Vĩnh Đế đã từng nghĩ đến việc phế Thái tử, thậm chí còn có người nói cái chết của Thịnh Vĩnh Đế có thể liên quan đến đương kim thánh thượng.

Tóm lại một câu, ngai vàng của đương kim thánh thượng không danh chính ngôn thuận.

Một làn sóng ngầm trỗi dậy trong thành Thịnh Kinh.

Gần đây, người ra vào phủ Tĩnh vương ngày càng nhiều.

Những chuyện này đều lọt vào mắt các Cấm vệ đang ẩn náu gần phủ Tĩnh vương.

Một danh sách được lặng lẽ gửi đến Ẩn Nguyệt sơn trang, giao vào tay Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nhìn tên trong danh sách, cười lạnh một tiếng rồi ném vào lò than.

Hắn nhìn Triệu Hiền đang quỳ một gối trên đất, trầm giọng hỏi.

“Quận Phượng Dương vẫn chưa có tin gì sao?”

Triệu Hiền “Tạm thời vẫn chưa.”

Lạc Thanh Hàn “Tiếp tục theo dõi, có tin tức gì lập tức hồi báo.

Chương 770: Nạn tuyết

Tĩnh vương gần đây là một nhân vật nổi tiếng ở Thịnh Kinh.

Quận chúa Kiêu Dương mấy lần tụ tập với các tỷ muội, nghe thấy bọn họ nhắc tới Tĩnh vương, chuyện này làm quận chúa Kiêu Dương vừa tự hào vừa hơi bất an.

Một người ưu tú như Tĩnh vương đương nhiên sẽ thu hút chú ý của mọi người.

Lỡ như y bị quý nữ danh môn khác cướp đi thì nàng phải làm sao?

Hôm nay quận chúa Kiêu Dương đi dạo với các tỷ muội xong thì ngồi xe ngựa về phủ công chúa, khi đi ngang qua gần phủ Tĩnh vương, nàng nhịn không được bèn bảo xa phu dừng xe.

Nàng muốn gặp Tĩnh vương.

Sau khi người gác cửa biết được thân phận của nàng, không dám lơ là, nhanh chóng thông báo cho quản gia.

Quản gia bất đắc dĩ nói "Quận chúa đến không đúng lúc rồi, vương gia vừa mới vào cung, tạm thời không ở trong phủ."

Quận chúa Kiêu Dương không còn cách nào khác, đành thất vọng trở về.

Tĩnh vương Lạc Diên Chi lúc này đang ở trong cung Trường Lạc bị Thái hoàng thái hậu trách mắng.

Thái hoàng thái hậu "Những lời đồn bên ngoài có phải ngươi cho người lan truyền không?"

Ánh mắt Lạc Diên Chi lóe lên "Con không hiểu ý của người, lời đồn gì chứ?"

Thái hoàng thái hậu cười lạnh "Ở đây không có người ngoài, ngươi không cần giả ngu, lời đồn ngai vàng của đương kim thánh thượng không danh chính ngôn thuận có phải là thủ đoạn của ngươi?"

Lạc Diên Chi nhanh chóng phủ nhận "Không phải, con có thể thề với trời, những lời đồn đó không liên quan gì đến con!"

Thái hoàng thái hậu "Ngươi đừng tưởng ai gia không nhìn ra chút tâm tư đó của ngươi. Khối hổ phách được người khác xem như điềm lành kia dâng lên cho Hoàng đế là do ngươi sắp đặt phải không? Còn có sự bất mãn của các triều thần với Hoàng đế, cũng là do ngươi sai người xúi giục phải không? Bây giờ Hoàng đế tránh mặt, ngươi nhân cơ hội kết giao với triều thần, lôi kéo thế tộc, chỉ cần người có mắt đều có thể nhìn ra ngươi muốn làm gì!"

Lạc Diên Chi thấy chột dạ khi bị nói trúng tim đen, nhưng trên mặt vẫn vờ như bị oan, nghiến răng không chịu thừa nhận.

Thái hoàng thái hậu "Ai gia có thể xem như không biết những chuyện ngươi làm trước đó, nhưng ngươi ngàn vạn lần không nên kéo phụ hoàng ngươi vào chuyện này!"

Lạc Diên Chi muốn giải thích nhưng bị Thái hoàng thái hậu cưỡng ép cắt ngang.

"Ai gia biết ngươi tung tin đồn đó để người trong thiên hạ biết Hoàng đế không thuộc dòng dõi chính thống. Tạm thời không nói đến ý nghĩ đó của ngươi ấu trĩ đến cỡ nào. Ví như có người tin lời ngươi nói thật, thế thì đã sao? Ngươi không phải đích tử cũng không phải trưởng tử. Dù đương kim thánh thượng không đủ tư cách kế vị thì vẫn còn trưởng tử Anh vương. Nào đến lượt người xếp thứ năm như ngươi?!"

Lạc Diên Chi siết chặt nắm đấm, trong lòng không phục, Anh

vương là trưởng tử thì đã sao, cũng chỉ là tên ngu xuẩn, không xứng đáng kế thừa ngai vàng!

Thái hoàng thái hậu nghiêm khắc cảnh cáo.

“Trong lòng ngươi nghĩ gì, ai gia quản không được. Ai gia chỉ có một yêu cầu, sau này không được phép nhắc tới chuyện của phụ hoàng ngươi! Phụ hoàng ngươi đã chết, người chết cần được tôn trọng. Chỉ cần ngươi còn một chút hiếu thảo thì nên để phụ hoàng ngươi an nghỉ.”

Lúc Lạc Diên Chi rời cung Trường Lạc, bên ngoài tuyết vẫn dày đặc, những bông tuyết liên tiếp rơi xuống đầu và vai y.

Tiểu thái giám vội mở ô ra che những bông tuyết khỏi người y.

“Mặt đất trơn trượt, vương gia cẩn thận.”

Lạc Diên Chi lên xe ngựa, xe ngựa đi về phía cổng cung.

Mở cửa sổ xe nhìn những tòa cung điện cao lớn nguy nga bên ngoài dần xa bản thân.

Lạc Diên Chi hai tay siết thành nắm đấm, không cam lòng và oán hận đan xen trong lòng.

Khối hổ phách được xem là điềm lành dâng lên Hoàng đế quả thật là do y làm, y quả thật cũng muốn nhân cơ hội này bôi nhọ Hoàng đế, khiến Hoàng đế mất đi danh tiếng trong triều và dân gian.

Nhưng tin đồn về chuyện Hoàng đế không phải dòng dõi chính thống thì không liên quan gì đến y.

Dù y có ngốc đến đâu cũng biết, chỉ dựa vào mấy lời đồn nhảm thì tuyệt đối không thể kéo Lạc Thanh Hàn xuống khỏi ngai vàng, ngược lại làm đục nước khiến chuyện không thể kết thúc.

Y sẽ không làm chuyện vô nghĩa như vậy.

Nhưng Thái hoàng thái hậu không tin y, kiên quyết cho rằng y là người đã lan truyền những lời đồn đó, từ đó sinh lòng bất mãn.

Hiện giờ Lạc Diên Chi dù có một trăm cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Y âm thầm nghiến răng, trong mắt hoa đào đầy tức giận.

“Đừng để ta bắt được kẻ giở trò sau lưng, nếu không ta sẽ lột da hắn!”

……..

Lạc Thanh Hàn vẫn luôn chờ tin từ quận Phượng Dương.

Mãi đến ngày hai mươi ba tháng chạp, cuối cùng đã có dịch sứ phi ngựa xông vào cổng thành.

Khi đó gió tuyết vẫn đang kéo dài, đường Chu Tước không một bóng người.

Vó ngựa phi nước đại trên tuyết để lại một hàng dấu chân dài.

Dịch sứ dừng lại trước cổng cung, thân thể đông cứng rơi xuống ngựa, đập mạnh vào tuyết.

Cấm vệ gác cổng lập tức bước tới đỡ dịch sứ dậy.

Dịch sứ khó khăn lấy một mật hàm từ trong ngực, run rẩy nói.

“Quận Phượng Dương, cấp báo!”

Hiện giờ Hoàng đế không ở trong cung, mật hàm được đưa thẳng vào Nội các.

Sáu đại thần Nội các mở mật hàm, đọc xong nội dung thì thay đổi sắc mặt.

Mật hàm này là do đích thân Quận thú quận Phượng Dương viết, quận Phượng Dương tuyết rơi dày đặc, gió tuyết kéo dài suốt một tháng, nhiều ngôi nhà bị băng tuyết đè nát, rất nhiều người bị thương.

May là Hoàng đế đã liệu việc trước, sai người chuẩn bị trước vật tư mùa đông gửi đến quận Phượng Dương.

Có vật tư đầy đủ, Quận thú quận Phượng Dương bớt được lo lắng phần nào, ngay sau đó ban hành chỉ thị cứu trợ thiên tai, vật tư được phân phối đến các huyện khác, sau đó Huyện lệnh địa phương phân chia nhân lực tập hợp nạn dân, cần trị thương thì trị thương, cần an ủi thì an ủi.

Hiện giờ thiên tai ở quận Phượng Dương đã được kiểm soát, thiệt hại cũng giảm xuống thấp nhất.

Dân chúng quận Phượng Dương đội ơn trời, cảm kích không thôi, bọn họ muốn viết thành một bài văn khắc lên bia đá truyền lại cho con cháu đời sau.

Sáu đại thần Nội các nhìn nhau.

Ai nấy đều sững sờ.

Có người lẩm bẩm "Quận Phượng Dương gặp thiên tai thật rồi."

Lúc Hoàng đế đề cập đến chuyện quận Phượng Dương có thể gặp thiên tai, tất cả đại thần trong triều tỏ ra không tin, thậm chí còn tìm mọi cách cản trở khi Hoàng đế muốn mở ngân khố lấy tiền mua vật tư mùa đông cho quận Phượng Dương.

Nhưng bây giờ, quận Phượng Dương gặp thiên tai thật rồi.

Lời Hoàng đế nói thành thật rồi!

Mật hàm từ quận Phượng Dương trong tay bọn họ giống như cái tát vào mặt, khiến bọn họ đỏ mặt xấu hổ.

Có người phản ứng.

“Số vật tư tiếp tế đến quận Phượng Dương không phải bị cướp rồi sao? Cả binh sĩ hộ tống vật tư cũng bị diệt, nhưng thư này nói quận Phượng Dương đã nhận được vật tư, rốt cuộc là chuyện gì?”

Sáu người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, trong lòng mơ hồ suy đoán.

Lẽ nào số vật tư đó không hề bị cướp?

Cùng lúc đó, trong Ẩn Nguyệt sơn trang.

Lạc Thanh Hàn cũng nhận được một mật hàm được gửi từ quận Phượng Dương.

Mật hàm trong tay hắn còn chi tiết hơn mật hàm được gửi đến Nội các, bên trong viết nhiều lời khen hoa mỹ, đồng thời ghi chép tỉ mỉ chi tiết về thiên tai.

Hắn đọc từng chữ trong mật hàm, trên mặt vẫn không thấy cảm xúc, điềm tĩnh nói.

“Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị hồi cung.”

Chương 771: Trụ cột vững chắc

Trong xe ngựa tuy được trải thảm lông dày nhưng vẫn không ấm bằng khi ở trong noãn các.

Tiêu Hề Hề mặc váy bông dày, hai tay đút trong tay áo, trong tay có hai lò sưởi tay, cổ rụt vào áo bất động.

Lạc Thanh Hàn sờ sờ gò má nàng, may là không lạnh lắm.

Tiêu Hề Hề hỏi "Sao đột nhiên muốn hồi cung vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Quận Phượng Dương gặp nạn tuyết, ta phải về xử lý hậu quả."

Hắn lấy ấm trà từ ngăn ngầm trong xe, sờ bên hông vẫn còn ấm.

Hắn rót một tách trà nóng cho Hề Hề.

"Uống chút gì nóng đi, sẽ không lạnh nữa."

Tiêu Hề Hề không chịu rút tay ra khỏi ống tay áo ấm áp, há miệng bày tư thế chờ đút.

Lạc Thanh Hàn đành phải đưa tách lên miệng nàng, tự tay đút cho nàng uống.

Đường đường là vua một nước lại tự mình đút người khác uống trà, nếu ai đó thấy cảnh này chắc chắn sẽ sợ đến rơi cằm.

May là trên xe không có ai khác, chỉ có hai người họ nên cũng bớt lo.

Tiêu Hề Hề uống xong trà nóng, lại hỏi "Tình hình thiên tai ở quận Phượng Dương có nghiêm trọng không?"

Lạc Thanh Hàn rót thêm một tách trà vào tách nàng vừa uống, vừa uống trà vừa nói.

"Rất nghiêm trọng, rất nhiều người chết, may là chúng ta đã chuẩn bị trước, nếu không sẽ có càng nhiều người chết."

Tiêu Hề Hề thở dài.

Dù có thể đoán trước nhưng nàng vẫn không thể xóa bỏ hoàn toàn những thiệt hại do thiên tai gây ra.

Trước những thảm họa thiên nhiên, con người thật sự không thể làm được gì nhiều.

Xe ngựa vượt qua gió lớn tuyết rơi tiến vào hoàng cung.

Buổi chiều hôm đó, Hoàng đế đột nhiên hạ lệnh triệu sáu đại thần Nội các và Thượng thư sáu bộ vào cung bàn cách giải quyết thiên tai ở quận Phượng Dương.

Bọn họ bàn bạc ở điện Nghị Sự suốt hai canh giờ.

Lần này các triều thần rất thành thật, không giở trò với Hoàng đế, gần như Hoàng đế nói gì đều đáp lại, sau đó mở rộng và cải thiện theo ý muốn của Hoàng đế.

Ngoài mặt không ai nói gì nhưng trong lòng đều thấy chột dạ.

Lúc gần bàn xong chuyện, Lạc Thanh Hàn mới nhắc nhở.

"Lấy hai trăm vạn lượng từ quốc khố trả cho Anh vương."

Hộ bộ Thượng thư theo bản năng muốn mở miệng than nghèo, nhưng lời còn chưa kịp nói ra đã bị ánh mắt lạnh lùng của Hoàng đế chặn lại, cuối cùng chỉ có thể đáp.

"Vi thần tuân lệnh."

Lạc Thanh Hàn họp xong chuẩn bị rời đi.

Lúc này, một vị đại thần Nội các đứng ra thận trọng hỏi.

“Xin hỏi bệ hạ, số vật tư gửi đến quận Phượng Dương có phải là số vật tư do Tiêu tướng quân hộ tống không?”

Lạc Thanh Hàn hiểu bọn họ muốn biết điều gì, bình tĩnh nói “Số vật tư mà Tiêu Lăng Phong hộ tống chỉ là đá và cỏ khô.”

Ai nấy sửng sốt.

Thứ mà Tiêu Lăng Phong hộ tống thật ra chỉ là đá và cỏ khô, hoàn toàn không phải vật tư!

Nói vậy, Hoàng đế sớm đã liệu trước trên đường hộ tống vật tư có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy bảo Tiêu Lăng Phong hộ tống trước một loạt vật tư giả ra khỏi thành Thịnh Kinh để thu hút ánh mắt của những người có ý định xấu, trong khi số vật tư thật được lặng lẽ chuyển đến quận Phượng Dương bằng một đường khác.

Giương đông kích tây, âm thầm hành động.

Mọi người đều bị Hoàng đế lừa.

Sau khi sửng sốt, có người lại hỏi.

“Vậy Tiêu tướng quân và những người khác hẳn là chưa chết?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm, Tiêu Lăng Phong đã dẫn người bắt hết đám đạo tặc dám cướp vật tư của triều đình, bọn chúng sẽ sớm bị áp giải về kinh. Đổng thượng thư, việc thẩm vấn đám đạo tặc đó giao cho khanh.”

Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân lập tức bước ra, chắp tay đáp “Vi thần tuân lệnh.”

Mọi người nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi chậm rãi bước ra khỏi điện Nghị Sự, trong lòng vô cùng phức tạp.

Từ đầu đến cuối, Hoàng đế chưa từng trách mắng triều thần câu nào về chuyện xảy ra trước đó, nhưng cũng chính vì không nói gì nên mọi người càng thêm hoảng sợ.

Nếu được lựa chọn, bọn họ thà rằng Hoàng đế trực tiếp nổi nóng, còn hơn là như bây giờ khiến người ta khó chịu.

Sau chuyện này, bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra, Hoàng đế tuy còn trẻ, nhưng suy nghĩ lại sâu xa hơn Tiên đế, không thể coi thường.

Lạc Thanh Hàn đến ngự thư phòng, lấy toàn bộ tấu chương tồn đọng trong khoảng thời gian này ra phê duyệt, bận rộn đến nửa đêm mới bị Thường công công khuyên đi nghỉ ngơi.

Trước bình minh hôm sau, Lạc Thanh Hàn đã thức dậy.

Hôm nay là triều lớn, tất cả quan lại từ tứ phẩm trở lên ở trong kinh đều sẽ tham gia.

Lúc này rất nhiều văn võ bá quan đã biết chuyện thiên tai ở quận Phượng Dương, trong lòng không khỏi lo lắng.

Quả nhiên, ngay khi triều sớm bắt đầu, các đại thần Nội các bắt đầu bàn về thiên tai ở quận Phượng Dương, đồng thời cũng không quên khen Hoàng đế nhìn xa trông rộng.

Bọn họ khen rất tự nhiên, như thể bọn họ không phải là người kiên quyết cho rằng Hoàng đế đang lo bò trắng răng.

Làm việc trong triều nhiều năm, mặt dày là kỹ năng cơ bản.

Lạc Thanh Hàn ngồi trên cao.

Hắn vô cảm nhìn đám triều thần đang quỳ bên dưới.

Nếu triều đình giống như một ván cờ thì đám thần tử này

chính là những quân cờ nằm rải rác trên bàn cờ, tưởng chừng như rải rác nhưng thực chất lại có quan hệ sâu sắc với nhau.

Còn Hoàng đế Lạc Thanh Hàn chính là người chơi cờ.

Hắn muốn đặt quân cờ ở đâu thì quân cờ sẽ đặt vào vị trí đó.

Sau khi các đại thần Nội các nói xong, Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Thường công công.

Thường công công tiến lên hai bước, tay cầm thánh chỉ được Hoàng đế ngự bút.

Thường công công mở thánh chỉ, bắt đầu đọc to nội dung.

“Lại bộ Thị lang Hồ Sĩ Minh điều đến Quốc tử giám nhậm chức Tư nghiệp.”

“Chưởng sự Hộ bộ Chu Húc Trạch điều đến Thái học nhậm chức Tiến sĩ.”

“Đại Lý Tự Thiếu khanh Bàng Vinh điều đến Trung Châu nhậm chức Trường sử.”

*Tư nghiệp Quốc tử giám được thiết lập trong Thái học (trường học cao nhất được thiết lập ở kinh thành) tương đương với hiệu phó trường đại học hiện nay, trợ giúp cho Tế tửu Quốc tử giám trong việc dạy dỗ và quản lý Nho học.

……..

Sau một đoạn dài, tổng cộng có mười ba người được gọi tên.

Một số người đã có mặt trên triều đường, một số chưa đủ tư cách xuất hiện ở đây.

Những người này đều được chuyển đổi ngang cấp, quan phẩm không đổi nhưng chức vụ thay đổi đáng kể.

Vốn bọn họ đang ở trong các bộ có thực quyền, nhưng bây

giờ, một là bị chuyển đến nơi không có lợi lộc gì, hai là bị chuyển đến những nơi xa khác.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sự nghiệp ở kiếp này của bọn họ sẽ dừng lại ở đây.

Các quan viên được đọc tên lần lượt bước ra.

Bọn họ quỳ trên đất, tay chân lạnh ngắt, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, miệng vẫn phải hét lớn.

“Tạ chủ long ân!”

Sau đó lại là một thánh chỉ khác.

Lần này gọi tên mười mấy người một lượt, chức quan của bọn họ đều được thăng lên một chút, có người tuy quan phẩm không đổi, nhưng chức vụ được chuyển đến các bộ có thực quyền.

Lệ Khinh Ngôn cũng nằm trong số những người này.

Y được điều đến Lại bộ nhậm chức Thị lang.

Y xuất thân hàn môn, có thể thăng chức nhanh chóng thế này đủ cho thấy Hoàng đế rất coi trọng y.

Những người được gọi tên lần lượt đứng ra, bọn họ phấn khích vui mừng quỳ xuống tạ ân.

Trong số những người này, người lớn nhất chỉ mới ba mươi, người trẻ nhất chỉ mới mười chín.

Bọn họ còn trẻ, dễ bốc đồng nhưng tràn đầy nhiệt huyết, đam mê với lý tưởng của mình.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những người này sẽ là trụ cột vững chắc trong triều sau này.

Chương 772: Chết đi sống lại

Một buổi triều đã quyết định số phận của gần ba mươi người.

Tất cả những điều này chỉ là một ý nghĩ của Hoàng đế.

Triều thần chưa từng nhận thức sâu sắc uy nghiêm của Hoàng đế như bây giờ.

Hoàng đế tuy còn trẻ nhưng vẫn là Hoàng đế, chỉ cần một câu nói có thể dễ dàng thay đổi cuộc đời bọn họ.

Buổi triều kết thúc, các đại thần Nội các và Hoàng đế vẫn đến ngự thư phòng như thường lệ.

Khoảng thời gian này có rất nhiều tấu chương tồn đọng, đương nhiên có rất nhiều việc phải làm, Lạc Thanh Hàn cần phân công một số việc cấp bách.

Bận xong chính sự thì đã là buổi trưa.

Các đại thần Nội các cáo từ rời khỏi.

Thường công công tiễn họ rời khỏi ngự thư phòng.

Các đại thần Nội các nhân cơ hội hỏi Thường công công vì sao Hoàng đế đột nhiên quyết định thay đổi chức vụ của nhiều người như vậy.

Thường công công mỉm cười đầy ẩn ý.

“Khoảng thời gian Hoàng thượng rời cung, ở Thịnh Kinh đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

Nói xong Thường công công chắp tay hành lễ với các đại thần Nội các.

Các đại thần Nội các đều đã lớn tuổi thành tinh, nháy mắt hiểu được ý trong lời của Thường công công.

Ai mà không biết gần đây Tĩnh vương rất nổi tiếng, rất nhiều thế gia muốn thân cận với y, thậm chí có rất nhiều quan viên trong triều cũng dính líu đến y.

Bọn họ qua lại kín kẽ nên các đại thần Nội các không biết quan viên nào có liên quan đến Tĩnh vương.

Kết hợp với hai thánh chỉ của Hoàng đế hôm nay, các đại thần Nội các còn có gì không hiểu?

Vốn có một Các lão muốn cầu xin cho học trò bị điều đến nơi xa của mình, nhưng khi biết chuyện có liên quan đến tranh giành vương quyền, ông lập tức không dám nói nữa.

Thường công công tiễn các đại thần Nội các đi, quay người lại đã thấy đội nghi trượng của Quý phi đang đi về phía này.

Thường công công đứng đó đợi, khi đội nghi trượng dừng lại trước cửa ngự thư phòng, liền bước tới trước hành lễ.

“Nô tài thỉnh an Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề nắm tay Bảo Cầm bước xuống xe, lập tức có thái giám mở ô che những bông tuyết rơi xuống cho nàng.

Tiêu Hề Hề bước vào ngự thư phòng thấy Lạc Thanh Hàn còn đang xem tấu chương.

Bên tay cũng có một chồng tấu chương đã được phê duyệt.

Nghe thấy tiếng động, bàn tay Lạc Thanh Hàn khựng lại, ngẩng đầu nhìn Hề Hề đi vào, ánh mắt không khỏi dịu lại.

“Nàng đến rồi.”

Tiêu Hề Hề cởi áo choàng dày, cười nói.

“Ta đến ăn trưa với chàng.”

Thường công công, Bảo Cầm và những người khác biết điều lui ra ngoài.

Trong ngự thư phòng chỉ còn lại Hoàng đế và Quý phi.

Lạc Thanh Hàn đặt bút xuống, đưa tay phải về phía Tiêu Hề Hề.

“Qua đây.”

Tiêu Hề Hề sải bước đi tới nắm lấy tay hắn.

Lạc Thanh Hàn kéo nàng vào lòng để nàng ngồi lên đùi mình.

Tiêu Hề Hề “Hai ngày nữa là sinh thần của chàng, Lý phi và Mẫn tiệp dư tới hỏi ta, muốn biết chàng định tổ chức sinh thần thế nào?”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, áp một bên mặt vào tai nàng, nhẹ nhàng xoa xoa.

“Quận Phượng Dương còn chưa qua khỏi thiên tai, bây giờ trong cung không thích hợp tổ chức yến tiệc, mọi chuyện cứ đơn giản đi.”

Tiêu Hề Hề gật đầu, biểu thị mình đã hiểu.

Lúc này ngoài cửa truyền vào giọng của Thường công công.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Trung Võ tướng quân cầu kiến.”

Tiêu Hề Hề hơi ngạc nhiên, sao người cha hờ của nàng lại đến đây?

Nàng lập tức đứng dậy vòng qua bức bình phong đi vào phòng

trong.

Lúc này Lạc Thanh Hàn mới điềm nhiên nói ra một chữ.

“Truyền.”

Cánh cửa mở ra, Tiêu Lăng Phong mặc giáp võ tướng bước vào ngự thư phòng.

Chắc ông vừa mới về, người đầy bụi bặm, nón giáp và vai đều phủ đầy tuyết.

Ông cởi nón giáp, quỳ một gối.

“Mạt tướng bái kiến Hoàng thượng.”

Lạc Thanh Hàn bảo ông đứng dậy trả lời.

Lạc Thanh Hàn “Mọi chuyện thế nào?”

Tiêu Lăng Phong “Mạt tướng không phụ sứ mệnh, đã bắt được toàn bộ bọn cướp, tiêu diệt hang ổ của bọn chúng, bọn cướp đã bị giải đến đại lao Hình bộ, giao cho Hình bộ thẩm vấn.”

Lạc Thanh Hàn sớm đã có tính toán phong thưởng cho ông, lúc này cũng không do dự nhiều, trước tiên khen mấy câu, sau đó mới sai người lấy thánh chỉ.

Phong Trung Võ tướng quân Tiêu Lăng Phong làm Vĩnh An Bá, ban một phủ bá tước.

Tiêu Lăng Phong vui mừng khôn xiết.

Ông vốn tưởng lần này cùng lắm chỉ được thăng lên hai phẩm, không ngờ Hoàng đế lại ban cho ông chức tước!

Được phong hầu tước là ước mơ của mọi võ tướng.

Tuy bá tước vẫn còn cách hầu tước một khoảng xa, nhưng ít nhất ông đã tiến được một bước lớn và gần đến mục tiêu.

Ông quỳ xuống, giọng run lên vì phấn khích.

“Mạt tướng tạ chủ long ân!”

Lạc Thanh Hàn “Khanh về trước đi, an ủi người nhà, họ vì chuyện của khanh đã hoảng sợ không ít.”

Tiêu Lăng Phong “Vâng!”

Ông khấu đầu thật mạnh rồi mới đứng dậy rời đi.

Tiêu Hề Hề đi vòng qua bức bình phong bước ra ngoài.

Nàng liếc nhìn cánh cửa đóng kín, tò mò hỏi.

“Lần này bệ hạ cố ý bảo Tiêu tướng quân …… không, bây giờ nên gọi là Vĩnh An Bá. Bệ hạ cố ý bảo Vĩnh An Bá dẫn dụ chú ý của bọn cướp để che giấu cho đội vận chuyển vật tư thật sao?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm, tiện thể cho ông ấy cơ hội lập công.”

Tuy con người Tiêu Lăng Phong này rất thực dụng, nhưng thân thủ tốt, năng lực giỏi, chỉ cần sử dụng hợp lý sẽ là một quân cờ tốt.

Tiêu Hề Hề không mấy quan tâm những chuyện này.

Nàng xoa xoa bụng mình, nói “Đến giờ ăn trưa rồi.”

Lạc Thanh Hàn sai người chuẩn bị bữa trưa, rửa tay rồi cùng Hề Hề ăn cơm.

Sau khi Tiêu Lăng Phong rời cung thì cưỡi ngựa về thẳng phủ Trung Võ tướng quân.

Những chiếc đèn lồng trắng vẫn treo ngoài cổng tạo nên vẻ thê lương.

Tiêu Lăng Phong xoay người xuống ngựa, ném dây cương vào tay tùy tùng phía sau.

Ông sải bước vào phủ.

Những người hầu trong phủ sợ hãi đứng hình tại chỗ, không nói nên lời khi nhìn thấy vị tướng quân "chết đi sống lại" trở về.

Nghe tin phụ thân về, Tiêu Khải Minh và Tiêu Tri Lam vội chạy ra ngoài.

Khoảnh khắc hai người nhìn thấy phụ thân, nước mắt tức thì trào ra.

Tiêu Khải Minh hoài nghi hỏi.

"Cha, người là cha của bọn con thật sao?"

Tiêu Lăng Phong tức giận đánh vào đầu hắn "Tao không phải cha mày, lẽ nào là mẹ mày chắc?!"

Tiêu Khải Minh bị đánh thấy đau, xác định đây không phải mơ, hưng phấn nhảy dựng lên lao tới ôm chặt không ngừng la hét.

"Cha về rồi! Cha vẫn chưa chết! Cha vẫn còn sống!"

Tiêu Tri Lam ngượng ngùng, không lao tới ôm cha như ca ca, chỉ đứng sang một bên nước mắt lưng tròng nhìn cha và ca ca.

Kế đó Tiêu Lăng Phong đi thăm Tiết thị.

Tiết thị mừng rỡ khi thấy phu quân còn sống, nắm tay ông vừa khóc vừa cười.

Gia đình đoàn tụ, không khí vô cùng vui vẻ.

Buổi chiều trong cung ban một thánh chỉ, chính thức phong Tiêu Lăng Phong làm Vĩnh An Bá.

Thánh chỉ và khế đất của phủ bá tước đều giao cho Tiêu Lăng Phong.

Trong phủ lại tràn ngập niềm vui.

Đèn lồng trắng trước cửa đã được gỡ xuống, vứt bỏ cùng với đồ tang lễ đã chuẩn bị trước đó.

Cùng lúc đó, phủ Tĩnh vương cũng nhận được thánh chỉ.

Tĩnh vương ăn nói cư xử không đúng mực bị Hoàng đế khiển trách, chức vị bị giáng một cấp, từ Tĩnh vương giáng làm Tĩnh quận vương.

Chương 773: Thân càng thêm thân

Khiển trách có nghĩa là thái giám trong cung thay mặt Hoàng đế giáo huấn.

Lần này, người thay mặt Hoàng đế đứng ra khiển trách Tĩnh quận vương là Tào Nặc.

Đầu tiên hắn lịch sự hành lễ với Tĩnh quận vương, sau đó đứng thẳng lưng, nét mặt nghiêm túc bắt đầu giáo huấn.

Vì lúc này Tào Nặc đại diện cho Hoàng đế nên Tĩnh quận vương chỉ có thể quỳ dưới đất cúi đầu, thành thật nghe giáo huấn.

Y thấy vô cùng nhục nhã, hai tay siết chặt thành nắm đấm, móng tay gần như c.ắm vào da thịt.

Giáo huấn đủ một canh giờ, Tào Nặc mới dừng lại, cổ họng vừa khô vừa khàn, chưa uống một hớp trà nào đã chắp tay cáo từ rời đi.

Tĩnh quận vương được người bên cạnh dìu đứng dậy.

Y nhìn thánh chỉ đặt trên bàn, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi mình bị thái giám hèn mọn khiển trách trước mặt mọi người, y không kìm được oán giận trong lòng, phút chốc máu xông lên não.

Y lao tới chộp lấy thánh chỉ muốn xé nó ra thành từng mảnh.

Quản gia vội kéo y lại hét lên.

“Không được! Tuyệt đối không được!”

Tĩnh quận vương vẫn còn giữ được chút lý trí cuối cùng, không xé bỏ thánh chỉ.

Y đập mạnh thánh chỉ xuống đất.

Quản gia vội quỳ xuống, hai tay run rẩy cầm thánh chỉ, cẩn thận phủi bụi rồi đặt lại lên bàn, nhỏ giọng khuyên quận vương, hi vọng quận vương có thể bình tĩnh lại.

Nhưng trong lòng Tĩnh quận vương đầy oán hận, nào nghe lọt tai lời khuyên của người khác.

Y nghe được hai câu đã thấy phiền, bảo quản gia cút ra ngoài.

Quản gia không còn cách nào khác đành ngậm miệng lui ra ngoài.

Tĩnh quận vương càng nghĩ càng giận, gọi hai phụ tá tin cậy nhất của mình đến mắng.

“Bổn vương bảo các ngươi điều tra tung tích của Tiêu Lăng Phong, các ngươi thề thốt bảo đảm với bổn vương là Tiêu Lăng Phong đã bị bọn cướp g.iết chết, kết quả thì sao? Chẳng những ông ta không chết mà còn sống khỏe mạnh trở về!”

“Vật tư không bị cướp, ngược lại bọn cướp bị bắt hết, chúng ta bị người ta đùa giỡn như khỉ!”

“Các ngươi nói đi, bổn vương nuôi một đám vô dụng như các ngươi có ích gì?!”

Hai phụ tá quỳ trên đất, run rẩy không dám nói lời nào.

Khi Tĩnh quận vương trút giận được khá lâu, một phụ tá thận trọng lên tiếng.

“Quận vương, chuyện này quả là do chúng thần tính toán sai, nhưng chuyện cấp bách bây giờ không phải là truy cứu trách nhiệm mà là nhanh chóng xử lý bọn cướp.”

Tĩnh quận vương hít một hơi thật sâu.

Y bình tĩnh lại một chút, trầm giọng hỏi.

“Người phụ trách liên lạc với bọn cướp vẫn chưa xử lý sao? Chuyện này không nên tra tới bổn vương mới phải.”

Phụ tá “Người phụ trách liên lạc quả thật đã chết, nhưng toàn bộ số tiền chúng ta đưa cho bọn cướp đều là quan ngân, đây là hiểm họa, cần đề phòng sớm.”

Hai ngày tiếp theo trong triều lại diễn ra một đợt điều động quan viên, lần này không chỉ có quan chức cấp trung và cấp thấp mà cả quan viên từ nhị phẩm trở lên cũng bị thay đổi.

Các quan viên trong triều căng thẳng lo sợ, làm việc cũng thận trọng hơn, kẻo xảy ra chuyện gì đó.

Trong bầu không khí căng thẳng này, sinh thần lần thứ hai mươi mốt của Hoàng đế đã đến.

Buổi tối lễ Vạn Thọ*, trong cung tổ chức thọ yến, quan viên từ tứ phẩm trở lên đều được mời.

*Lễ vạn thọ (万寿节): ngày sinh nhật của hoàng đế được gọi là lễ Vạn Thọ, trong vạn thọ vô cương (sống lâu muôn tuổi), là một ngày lễ của cả nước. Chúc thọ hoàng đế là một hoạt động nghi thức quan trọng trong cung đình xưa.

Các quan viên mặc quan phục dẫn theo gia quyến vào cung chúc thọ Hoàng đế.

Vô số quà chúc mừng như nước chảy vào Thiếu phủ.

Tiêu Hề Hề là Quý phi ngồi cạnh Hoàng đế.

Thái hoàng thái hậu ngồi ở phía còn lại của Hoàng đế, bà luôn nở nụ cười hiền lành trên môi, nhìn không khác trước đây bao nhiêu.

Ánh mắt bà lướt qua nhiều nữ quyến có mặt, cuối cùng dừng lại ở quận chúa Kiêu Dương.

Quận chúa Kiêu Dương tên Hạ Ngữ Nhiên, là con gái của Trưởng công chúa Hoa An, xét theo vai vế thì là cháu gái bên ngoại của Thái hoàng thái hậu, là biểu muội của đương kim Hoàng đế.

Trưởng công chúa Hoa An trầm ngâm, nàng nhận thấy Thái hoàng thái hậu đang nhìn về phía này, lập tức cùng quận chúa Kiêu Dương đi về phía bà.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

“Cháu gái thỉnh an ngoại tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu mỉm cười nhìn quận chúa Kiêu Dương, nhẹ nhàng hỏi han vài câu.

Quận chúa Kiêu Dương thỉnh thoảng sẽ cùng mẫu thân vào cung gặp Thái hoàng thái hậu, nàng khá thân với ngoại tổ mẫu nên ứng xử rất bình tĩnh, không hề tỏ ra rụt rè.

Thái hoàng thái hậu rất hài lòng với biểu hiện của nàng.

Thật ra Thái hoàng thái hậu từng có ý định sắc phong quận chúa Kiêu Dương làm Hoàng hậu, xét về gia thế, ngoại hình và cách ứng xử đều xứng với ngôi vị Hoàng hậu.

Hai người còn là anh em họ, thân càng thêm thân, sau này sẽ trở thành giai thoại.

Nhưng Hoàng đế không muốn, mà hình như quận chúa Kiêu Dương cũng đã có người trong lòng, hai người không có ý gì với nhau, ép buộc ở bên nhau chỉ tăng thêm oán hận, Thái hoàng thái hậu không muốn tự chuốc phiền phức, chỉ đành từ bỏ ý định này.

Lúc này nhìn quận chúa Kiêu Dương duyên dáng yêu kiều,

Thái hoàng thái hậu chỉ có thể thở dài trong lòng, thật đáng tiếc!

Thật ra không chỉ Thái hoàng thái hậu, mà ngay cả Trưởng công chúa Hoa An cũng từng nghĩ đến chuyện để con gái mình làm Hoàng hậu, nhưng nàng vừa lộ ra ý định này thì đã bị con gái từ chối.

Tuy chuyện hôn nhân phải nghe lệnh cha mẹ, theo lời bà mối, nhưng cũng cần hai bên tình nguyện.

Trưởng công chúa Hoa An không muốn ép buộc con gái nên cuối cùng đành thôi.

Trong thọ yến tối nay, Hoàng đế là nhân vật chính, đương nhiên là trung tâm của sự chú ý.

Ngoài hắn ra, Vĩnh An Bá mới được sắc phong và Lệ Khinh Ngôn vừa nhậm chức Lại bộ Thị lang cũng thu hút nhiều sự chú ý nhất.

Hai người này đều là người mới được Hoàng đế đề bạt, rất nhiều người thầm đố kỵ ghen ghét.

Sau ba tuần rượu, Thái hoàng thái hậu lấy lý do mệt mỏi rời tiệc sớm.

Không khí yến tiệc càng náo nhiệt hơn.

Nhiều người mượn cơn say đứng dậy đến chỗ Vĩnh An Bá và Lệ Khinh Ngôn kính rượu chúc mừng họ thăng chức.

Tiêu Lăng Phong là võ tướng, người kính rượu chúc mừng ông cũng đều là võ tướng.

Giao tiếp giữa các võ tướng rất trực tiếp, không nói nhảm, uống là được!

Tiêu Lăng Phong vui vẻ trong lòng, cộng thêm tửu lượng của ông tốt nên không từ chối người đến, uống hết ly này đến ly

khác, tất cả võ tướng đều vỗ tay tán thưởng.

So sánh bầu không khí ở đây thì bên Lệ Khinh Ngôn gượng gạo hơn nhiều.

Người kính rượu Lệ Khinh Ngôn toàn là quan văn, quan văn giỏi nhất là võ mồm, bọn họ vây quanh Lệ Khinh Ngôn nói không ngớt những lời tâng bốc.

Tục ngữ nói, văn chương không ai giỏi nhất, võ thuật ai cũng độc nhất vô nhị, loại khen ngợi quá mức này chẳng có tác dụng gì với Lệ Khinh Ngôn mà chỉ làm cho người khác càng ghen ghét y.

Lệ Khinh Ngôn dù có tài ăn nói đến đâu cũng không thể nói lại nhiều người, một mình y không gánh nổi nên chỉ đành uống hết ly này đến ly khác.

Chẳng mấy chốc y đã say, má đỏ bừng, đầu óc hơi choáng váng.

Y lắc đầu nói mình không uống được nữa.

Hoàng đế vẫn ngồi phía trên, những quan viên này cũng không dám gây ra quá nhiều ồn ào, bọn họ thấy Lệ Khinh Ngôn say thật nên đành phải giải tán.

Canh cá tối nay ngon vô cùng, Tiêu Hề Hề ăn hết bát này đến bát khác.

Chẳng mấy chốc, nồi canh cá đã thấy đáy.

Buổi chiều nàng uống rất nhiều trà sữa, bây giờ lại thêm một nồi canh cá lớn, bụng nàng đầy nước nhịn không được muốn đi giải quyết.

Chương 774: Ốp la hai lòng đỏ

Tiêu Hề Hề nói nhỏ với Hoàng đế bên cạnh, sau đó đứng dậy rời khỏi đại sảnh với Bảo Cầm đi tới nhà xí.

Sau khi giải quyết nhu cầu si.nh lý, Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm trở về.

Tuyết lúc này đã ngừng rơi nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, gió lạnh thổi qua làm Tiêu Hề Hề co rúm người.

Bảo Cầm dìu tay nàng, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đường trơn lắm, nương nương đi chậm thôi.”

Lúc hai người đi qua hành lang nhìn thấy ai đó đang đứng phía trước.

Nhìn kỹ hơn đó là Lệ Khinh Ngôn.

Y mặc một bộ quan phục cổ tròn màu đỏ, thắt lưng bằng da, dáng người cao ráo nổi bật trong đêm tối.

Vốn dĩ y đang dựa vào cây cột, dáng vẻ có chút buông thả tùy tiện.

Nghe thấy tiếng bước chân, y lập tức đứng thẳng người, nhìn về phía tiếng bước chân, chạm phải ánh mắt của Tiêu Hề Hề

Hai bên đều giật mình.

Lệ Khinh Ngôn nhanh chóng tỉnh táo lại, bước tới hành lễ.

“Vi thần bái kiến Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Sao khanh lại một mình ở đây?"

Lệ Khinh Ngôn "Nếu nửa mình ở đây sẽ dọa người khác sợ."

Tiêu Hề Hề "……"

Người này cũng nghịch phết.

Vừa nãy Lệ Khinh Ngôn thật sự uống rất nhiều, dù ra ngoài hóng gió lạnh một lúc nhưng đầu óc vẫn còn hơi choáng.

Y chợt nhận ra lời mình vừa nói không hợp lễ nghi.

Đối phương là Quý phi, sao y có thể đùa giỡn như vậy?

Y vội chắp tay nói "Xin lỗi, vừa rồi vi thần uống quá nhiều, nói không suy nghĩ, mong Quý phi nương nương thứ tội."

Dù đứng xa một đoạn, Tiêu Hề Hề cũng có thể ngửi thấy mùi rượu trên người Lệ Khinh Ngôn.

Tiêu Hề Hề đã thấy cảnh Lệ Khinh Ngôn bị mọi người chuốc rượu trong yến tiệc, nhìn y một mình đứng đây hóng gió lạnh, có thể đoán được tâm trạng lúc này của y không tốt.

"Không cần xin lỗi, bổn cung không để trong lòng."

Lệ Khinh Ngôn yên tâm "Nương nương khoan hồng độ lượng, vi thần vô cùng cảm kích."

Tiêu Hề Hề dẫn Bảo Cầm đi về phía trước.

Lệ Khinh Ngôn cung kính bước sang một bên, cụp mắt cúi đầu, trong tầm mắt là gấu váy thêu hoa thược dược đỏ đang kéo lê trên mặt đất.

Y thật sự đã uống quá nhiều, một câu thơ đột nhiên hiện lên trong đầu y —

Nay thược dược đỏ bên thềm, đôi chớm nở chen đôi úa tàn.

“Lệ thị lang.”

Lệ Khinh Ngôn ngẩng đầu theo bản năng nhìn Quý phi đứng cách đó không xa quay đầu nhìn y.

Nếu là bình thường, Lệ Khinh Ngôn nhất định sẽ nhanh chóng dời tầm mắt sang nơi khác, không dám nhìn lâu hơn.

Nhưng lúc này dưới ảnh hưởng của rượu, phản ứng của y chậm hơn bình thường khá nhiều.

Y ngơ ngác nhìn Quý phi, không hiểu tại sao lại đột nhiên gọi mình.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Anh hùng không hỏi xuất thân.”

Lệ Khinh Ngôn lại sửng sốt.

Lúc y hoàn hồn, bóng dáng của Quý phi đã biến mất ở góc hành lang.

Y một mình đứng trong đêm lạnh giá, hồi lâu không động đậy.

Y xuất thân hàn môn, bị đồng liêu xuất thân thế gia coi thường, thường xuyên bài xích y, cộng thêm chuyện y được thăng chức quá nhanh khiến nhiều người sinh lòng ghen ghét.

Trong yến tiệc vừa rồi, những người đó như bôi mật lên miệng khen ngợi y, thật ra là cố tình tâng bốc y, muốn kéo giá trị thù hận cho y.

Y biết loại chuyện này không thể tránh khỏi, thậm chí còn tự an ủi mình rằng nếu không khiến người khác ghen ghét là người tầm thường.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không vui.

Sở dĩ y lẻn ra ngoài một mình đứng đây hóng gió lạnh, một

mặt là làm đầu óc tỉnh táo, mặt khác là muốn tránh xa những ánh mắt không thiện cảm đó.

Y không ngờ lại gặp được Quý phi ở đây, cũng không ngờ Quý phi sẽ an ủi y.

Lệ Khinh Ngôn ngẫm nghĩ câu nói của Quý phi như một món quà dành cho mình.

Anh hùng không hỏi xuất thân.

Nếu đã là anh hùng thì tại sao phải quan tâm đến xuất thân? So đo những điều nhỏ nhặt này thật chẳng có ý nghĩa gì.

Lệ Khinh Ngôn ngẫm nghĩ, u ám trong lòng dần tiêu tan, tâm trạng cũng tươi sáng hơn.

Y chỉnh lại quan phục của mình, rồi quay về đại sảnh.

Y ngồi về chỗ, ngẩng đầu nhìn Hoàng đế và Quý phi ngồi phía trên.

Quý phi đang ăn tôm.

Nàng cho từng con tôm đã bóc vỏ vào miệng, ăn đến mức hai má phồng lên, vì được ăn ngon mà hai mắt cười cong cong.

Hình như Hoàng đế hỏi nàng gì đó?

Nàng gật đầu, sau đó gắp một con tôm tới miệng Hoàng đế.

Hoàng đế há miệng cắn con tôm rồi chậm rãi nhai, ánh mắt luôn nhìn Quý phi.

Cảnh này lọt vào tầm mắt mọi người, bọn họ cảm thấy Hoàng đế thật sự rất sủng ái Quý phi.

Lệ Khinh Ngôn thầm tiếc nuối, Quý phi là người tốt, đáng tiếc Hoàng đế chỉ coi nàng là thế thân, Hoàng đế có sủng ái nàng đến đâu cũng chỉ vì nàng giống Tiêu trắc phi mà thôi.

Thật ra, dù là Tiêu trắc phi hay Quý phi, ai cũng là người rất tốt.

Nhưng tạo hóa trêu ngươi, một người chết sớm, người còn lại chỉ có thể trở thành thế thân.

Sau yến tiệc, khách khứa trở về nhà của mình.

Hoàng đế và Quý phi cùng ngồi long liễn về cung Vân Tụ.

Hai người vừa vào cửa, Tiêu Hề Hề nhanh chóng cởi áo choàng dày, xắn tay áo lên nói với Hoàng đế.

“Chàng đợi một chút, ta đi nấu mì trường thọ cho chàng.”

Lạc Thanh Hàn nói được.

Tiêu Hề Hề từ chối người khác giúp đỡ, nhất quyết muốn tự mình nấu mì.

Nàng rất khỏe, bột nàng nhào cũng vô cùng chắc.

Mì trường thọ đương nhiên đòi hỏi sợi mì phải dài, càng dài càng tốt.

Tiêu Hề Hề phải tốn rất nhiều công sức mới có thể kéo được một sợi mì cực dài.

Nấu nước sôi luộc mì, đun nóng dầu chiên trứng.

Đầu tiên nàng đập một quả trứng vào dầu đã nóng, sau đó đập quả trứng còn lại.

Giữa hai lòng đỏ trứng có một khoảng cách, để chúng không dính vào nhau.

Sau khi trứng chín, nàng cho ốp la hai lòng đỏ dưới đáy bát, sau đó phủ mì và nước lên, chần rau xanh, thêm vài giọt dầu mè và một nắm hành lá, xong rồi!

Tiêu Hề Hề đặt bát mì trường thọ lên khay, chuẩn bị thêm hai dĩa đồ ăn kèm, bưng tới cho Lạc Thanh Hàn nếm thử.

Lạc Thanh Hàn biết buổi tối nàng sẽ nấu mì cho hắn, nên trong yến tiệc hắn không ăn nhiều, cố ý chừa bụng để ăn mì.

Hắn dùng đũa gắp một sợi mì lên thì thấy sợi mì rất dài.

Hắn ngước mắt thấy Hề Hề đang nhìn mình đầy mong đợi, hắn hiểu ra nàng cố ý kéo sợi mì dài như vậy để tượng trưng cho sự trường thọ.

Hắn cúi đầu ăn một miếng.

Tiêu Hề Hề mong chờ hỏi "Ngon không?"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nhai, sau khi nuốt mì mới nghiêm túc nhận xét.

"Sợi mì dai, nêm nếm vừa phải, mùi vị thơm ngon, ngon lắm."

Tiêu Hề Hề mắt cười cong cong, nhắc nhở "Bên dưới có trứng, đừng quên ăn đó."

Lạc Thanh Hàn từ dưới lớp mì lấy ra miếng trứng chiên.

Tiêu Hề Hề khoa trương cảm khái "Vừa nãy ta đập quả trứng ra mới phát hiện là quả trứng có hai lòng đỏ, chàng xem chàng đi, một khi đã ăn là ăn trúng quả trứng hai lòng đỏ, may mắn biết bao nhiêu!"

Lạc Thanh Hàn cười như có như không nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề bị hắn nhìn đến nỗi thấy chột dạ.

"Chàng … chàng nhìn ta làm gì? Chàng ăn mì của chàng đi."

Chương 775: Xúc động là ma quỷ

Lạc Thanh Hàn gắp trứng ốp la đưa tới bên miệng nàng, giọng dỗ dành nói "Hiếm khi ăn được một quả trứng hai lòng đỏ, nàng cắn một miếng lấy may."

Tiêu Hề Hề nhìn trứng ốp la thơm phức trước mặt, nhịn không được há miệng cắn một miếng.

Nếu là bình thường, nàng có thể nuốt trọn miếng trứng này.

May là nàng vẫn còn nhớ trứng ốp la này được chuẩn bị riêng cho Hoàng đế, nàng không thể ăn hết.

Nàng rất kiềm chế cắn một miếng nhỏ rồi không khách khí khen ngợi.

"Thơm quá! Trứng này chiên ngon quá!"

Lạc Thanh Hàn cong khóe miệng, không ghét bỏ ăn hết phần trứng còn lại, nghiêm túc phụ họa.

"Quả thật rất thơm."

Tiêu Hề Hề cười tươi khi được khen, nếu lúc này sau lưng nàng có một cái đuôi, chắc chắn cái đuôi đó sẽ vẫy rất vui vẻ.

Ăn xong mì trường thọ, các cung nữ thu dọn bát đũa.

Mùi thơm của thức ăn vẫn còn vương trong không khí.

Nếu là cung điện khác, lúc này nhất định phải xông hương để xua đi mùi thức ăn còn sót lại.

Nhưng Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đều không thích dùng hương, cho nên trong cung Vân Tụ chưa từng xông hương, so với hương liệu, hiển nhiên Tiêu Hề Hề cảm thấy mùi thức ăn thơm hơn.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi hỏi "Mì ăn xong rồi, tiếp theo có phải nên tặng quà cho ta không?"

Tiêu Hề Hề tựa vào ngực hắn, lẩm bẩm nói.

"Hôm nay chàng nhận được nhiều quà vậy rồi còn quan tâm món quà nhỏ của ta sao?"

Lạc Thanh Hàn "Đó là quà của người khác, khác với quà nàng tặng ta."

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn hắn.

"Có gì khác?"

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút, lựa chọn cách nói mà nàng có thể hiểu nhất "Bọn họ là thức ăn, còn nàng là cơm."

Tiêu Hề Hề lộ ra mắt cá chết "Chàng muốn nói ta là thùng cơm?"

Lạc Thanh Hàn "Ta muốn nói không thể thiếu nàng."

Tiêu Hề Hề "Vậy chàng cứ nói thẳng không thể thiếu ta là được rồi, sao lại nói ta là thùng cơm?!"

Lạc Thanh Hàn "Ta không có nói nàng là thùng cơm."

Tiêu Hề Hề "Chàng nói rồi!"

Lạc Thanh Hàn "Ta không có."

Tiêu Hề Hề "Chàng vừa mới nói!"

Lạc Thanh Hàn "…… được, ta nói rồi."

Tiêu Hề Hề tức giận đứng lên "Chàng lại nói ta là thùng cơm, chàng tiêu rồi, quà sinh thần của chàng không còn nữa!"

Nàng tức giận chạy ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn cũng không vội, chậm rãi đứng dậy, từ từ đi theo.

Sau khi ra khỏi cửa, hắn đứng dưới hiên mới phát hiện trong sân đã treo đầy lồng đèn tự lúc nào.

Trong đêm tối lạnh lẽo, những lồng đèn này phát ra ánh sáng ấm áp, giống như những ngôi sao sáng đều tụ tập hết lại đây.

Tiêu Hề Hề đứng trong sân sáng như ban ngày, sau lưng có đêm tối, gió lạnh và tuyết trắng.

Nàng vừa đánh nhịp vừa mỉm cười hát.

"Du xuân, hạnh hoa nương gió khắp vương

Gặp đây thiếu niên độ phong anh tuấn

Gả được cho chàng, đời này mãn nguyện

Dẫu có phụ tình, tuyệt không hối hận."

*Tư Đế Hương – Xuân Nhật Du của Vi Trang

Bài thơ tình bày tỏ táo bạo, cộng với âm điệu trong trẻo có phần mềm mại của nàng càng thấy được chân thành và nồng nhiệt.

Lạc Thanh Hàn ngẩn ngơ nhìn nàng.

Hắn từ nhỏ lớn lên trong cung, bị vây trong những cuộc tranh đoạt quyền lực, cả quan hệ người thân máu mủ cũng sẽ biến thành bong bóng khi đối mặt với quyền lực, còn về tình yêu hão huyền? Càng giống trò đùa hơn.

Nhưng bây giờ, hắn có thể cảm nhận rõ lồ.ng ngực đang đập mạnh, cảm xúc mãnh liệt trào dâng.

Đây là cảm xúc mà hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng cảm nhận được.

Thậm chí hắn còn cảm thấy may mắn.

Tình thương thật sự mà hắn chưa từng nhận được từ mà phụ hoàng, mẫu hậu, thậm chí cả mẫu phi, bây giờ hắn có rồi.

Tiêu Hề Hề có hơi nhụt chí khi thấy hắn đứng yên.

“Sao chàng không có phản ứng gì? Đây là bất ngờ mà ta đặc biệt chuẩn bị cho chàng, chàng nhìn mấy đèn lồng này đi, tất cả đều là ta tự tay làm, hình vẽ trên đèn lồng cũng là do ta vẽ, còn bài thơ tình ta vừa hát, cũng là ta …”

Nàng dừng lại, có hơi xấu hổ khi lấy tác phẩm của người khác nên đổi lời.

“Tuy thơ tình không phải ta tự viết, nhưng là do ta hát, ta hát hay như vậy, chàng không khen ta sao?”

Lạc Thanh Hàn bước xuống bậc thang, từng bước đi về phía nàng.

Khoảng cách rút ngắn Tiêu Hề Hề không khỏi sững sờ khi dần thấy rõ cảm xúc mãnh liệt trong mắt hắn.

Lạc Thanh Hàn kéo nàng vào lòng ôm thật chặt.

“Cảm ơn, ta thích lắm.”

Đây không phải lần đầu tiên hai người ôm nhau, nhưng Tiêu Hề Hề lại cảm thấy cái ôm tối nay rất khác biệt.

Nàng không biết cụ thể là khác ở đâu, nhưng cảm thấy rất khác.

Nàng giơ tay vòn qua eo hắn, mỉm cười tự hào.

“Ta suy nghĩ rất lâu cũng không biết tặng chàng thứ gì mới tốt? Chàng là Hoàng đế, không thiếu gì cả, thứ tốt gì cũng có, dù ta tặng chàng thứ gì cũng rất khó gây bất ngờ. Ta chỉ có thể sáng tạo, nghĩ ra ý tưởng này. Có phải ý tưởng này rất tuyệt không?”

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói “Ừm, rất tuyệt.”

Trên đời này không có ai tuyệt hơn nàng nữa.

Tiêu Hề Hề vùng vẫy thoát khỏi vòng tay hắn, duỗi hai bàn tay của mình ra.

“Chàng nhìn xem, ta vì làm đèn lồng mà đầu ngón tay sắp bị đâm hỏng rồi, đau quá à, chàng mau thổi cho ta đi.”

Lạc Thanh Hàn nhìn ngón tay trắng nõn mềm mại của nàng có mấy vết thương nhỏ còn chưa lành.

Hắn nắm tay nàng, cúi đầu thổi vào ngón tay nàng, sau đó đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ.

Tiêu Hề Hề mở to mắt.

Nhịp tim có hơi nhanh.

Lạc Thanh Hàn lần nữa hôn đầu ngón tay nàng rồi mới buông tay nàng ra.

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn đầu ngón tay, nhớ đến hành động vừa rồi của Lạc Thanh Hàn, ma xui quỷ khiến nàng lè đầu lưỡi liếm đầu ngón tay mình.

Lạc Thanh Hàn “……”

Cảnh này thật là kí.ch thích.

Độ tuổi này của hắn vốn đầy năng lượng, bây giờ nàng còn trêu chọc hắn, suýt nữa là muốn làm chuyện đó rồi.

Hắn hít thật sâu một hơi khí lạnh, cố gắng giữ bình tĩnh, thầm niệm trong lòng vài câu kinh Kim Cương.

Không được xúc động, xúc động là ma quỷ.

Nghĩ tới cảnh tượng nôn máu hôn mê của nàng lần trước.

Nghĩ tới cảnh tượng đó, Lạc Thanh Hàn lập tức bình tĩnh lại.

Hắn buộc mình rời mắt khỏi những ngón tay của nàng, không cảm xúc nói.

"Nàng đừng có quyến rũ ta."

Tiêu Hề Hề cười ngượng hai tiếng, lặng lẽ đặt bàn tay xuống, lau ngón tay lên váy xóa đi cảm giác kỳ lạ.

Nàng nắm tay Lạc Thanh Hàn, cười nói.

"Nào nào, chúng ta ngắm đèn lồng đi, chàng nhìn những hình vẽ trên đèn lồng kìa."

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm những đường nét kỳ quái trên đèn lồng, suy nghĩ hồi lâu vẫn không đoán ra được nàng đang vẽ gì.

Cuối cùng không còn cách nào khác, hắn chỉ đành trơ mặt hỏi.

"Nàng vẽ gì vậy?"

Tiêu Hề Hề "Tranh này vẽ chàng và ta, chàng xem, bé bên này là ta, bé bên đây là chàng, chúng tay tay nắm tay, tranh này rất sống động, sao chàng lại nhìn không ra chứ?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Nếu sau này bọn họ có con, tuyệt đối không để nàng dạy chúng vẽ.

Chương 776: Đêm giao thừa

Tiêu Hề Hề dẫn Lạc Thanh Hàn đi ngắm tất cả đèn lồng.

Lúc đầu, Lạc Thanh Hàn còn vật lộn một lúc, cố xác định xem nàng đang vẽ gì.

Sau đó, hắn dứt khoát từ bỏ, mặc nàng muốn nói gì thì nói, nàng vui là được.

Những bông tuyết mỏng mềm mại lặng lẽ rơi.

Tuyết lại rơi rồi.

Lạc Thanh Hàn giơ tay phủi bông tuyết bên tóc mai của Tiêu Hề Hề, nhỏ giọng nói.

“Về thôi.”

Tiêu Hề Hề gật đầu, cùng hắn trở vào phòng.

Trước khi ngủ, hai người tắm rửa như thường lệ.

Trong lúc tắm, Lạc Thanh Hàn luôn nhắm mắt ngồi đó bất động, giống như một ông lão đang ngồi thiền.

Tiêu Hề Hề vốn không muốn làm gì, nhưng thấy hắn như vậy, nàng lại kiềm không được muốn chọc hắn.

Nàng dựa vào thành hồ, di chuyển từ từ về phía Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn phát hiện động tĩnh, nhưng hắn không mở mắt, chỉ lạnh giọng hỏi.

“Nàng làm gì đấy?”

Tiêu Hề Hề di chuyển đến cạnh hắn ngồi xuống, cố ý dùng vai mình chọc chọc cánh tay hắn, cười hỏi “Ta có chuyện muốn hỏi chàng.”

Lạc Thanh Hàn cảm giác được sức nóng truyền đến trên cánh tay, lông mi run rẩy.

Hắn từ từ mở mắt, lộ ra con ngươi đen như mực.

Hắn quay đầu nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm u ám.

Mái tóc đen dài của nàng bồng bềnh trên mặt nước, hơi nước bốc lên, những giọt nước từ từ trượt xuống chiếc cổ trắng ngần, đôi má trắng nõn hơi ửng hồng, đôi mắt mờ sương trông hơi ướt át.

Lúc này, nàng giống như yêu tinh vừa ra khỏi nước, ngây thơ lại quyến rũ, toát ra sức hút chết người.

Ánh mắt của hắn làm Tiêu Hề Hề hơi căng thẳng, vô thức muốn trốn đi, nhưng sau đó nàng nghĩ bây giờ bọn họ không thể làm gì, có gì để trốn chứ?

Vì thế nàng cứng rắn không cử động.

Nàng cố ý cười nghịch ngợm trêu chọc “Chàng cũng hai mươi mốt tuổi rồi mà vẫn chưa ấy ấy, nhịn có khó chịu không?”

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng hỏi lại “Biết ta nhịn khó chịu, nàng còn tới đây chọc vào ta?”

Tiêu Hề Hề “Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, nếu chàng nhịn không được nữa có thể nói ta biết, tuyệt đối đừng nhịn để rồi hỏng mất.”

Lạc Thanh Hàn “Nói với nàng thì có ích gì? Nàng có thể giúp ta à?”

Tiêu Hề Hề "Được chứ."

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng, ánh mắt ngày càng u tối, lộ ra từng tia nguy hiểm.

Chuyện đến nước này, Tiêu Hề Hề có hơi muốn lùi bước, nhưng cuối cùng nàng vẫn lấy hết can đảm, chủ động đưa tay ôm eo Lạc Thanh Hàn.

Lúc nàng sáp tới gần, cơ thể Lạc Thanh Hàn lập tức cứng đờ.

Tất cả các cơ trong người hắn căng cứng, cả sợi dây gọi là lý trí trong đầu hắn cũng căng thẳng.

Dường như chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể đứt ngay.

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng hôn môi hắn, sau đó thì thầm vào tai hắn vài câu, rồi đưa tay trượt xuống th.ân dưới của hắn.

…… ây da da, mau nhắm mắt lại ……

Theo kinh nghiệm phong phú của Tiêu Hề Hề đúc kết được trong những cuốn truyện đồi trụy, một xử nam chưa từng ấy ấy như Lạc Thanh Hàn chắc sẽ giải quyết nhanh chóng.

Tuy nhiên, nàng đã đánh giá thấp khả năng của Lạc Thanh Hàn.

Tên nam nhân này nhịn rất giỏi!

Lúc hai người ra khỏi bồn tắm, hai cánh tay Tiêu Hề Hề mỏi nhừ không nhấc lên được, lòng bàn tay vốn trắng nõn mềm mại đã đỏ ửng vì cọ sát.

Nàng không khỏi lo lắng cho cuộc sống trên giường của mình sau này.

Có lẽ vì quá mệt mỏi nên Tiêu Hề Hề vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ ngay.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng, sau đó nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay nàng.

Nhớ lại những động tác vụng về cũng như khuôn mặt đỏ bừng của nàng, rõ ràng nàng rất xấu hổ nhưng lại cố ra vẻ như không có gì, khiến hắn cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Trước đây cứ nghĩ rằng, thích thì cứ thích thôi.

Phải đến khi có được tình yêu thật sự, hắn mới nhận ra tình yêu có thể tiếp tục phát triển.

Ở cạnh nàng thêm một ngày, tình yêu dành cho nàng sẽ lớn dần lên.

Năm này qua năm khác, cứ thế tích lũy dần.

Mãi mãi không kết thúc.

……

Chớp mắt đã đến đêm giao thừa.

Trong cung tổ chức gia yến như thường lệ.

Thái hoàng thái hậu và Hoàng đế vẫn ngồi vị trí trên cao, các phi tần ngồi phía dưới.

Dù mọi người đang nói cười, nhưng Thái hoàng thái hậu vẫn cảm thấy khung cảnh có hơi yên tĩnh, không còn sôi nổi như lúc Thịnh Vĩnh Đế còn sống.

Thịnh Vĩnh Đế có rất nhiều con, bữa cơm giao thừa hàng năm đều mang mọi người lại gần nhau, không khí rất náo nhiệt.

Không giống bây giờ, trong đại điện chỉ có mười mấy phi tần, cả một hoàng tử công chúa cũng không có.

Thái hoàng thái hậu không khỏi thở dài.

“Lại thêm một năm trôi qua, năm nay có thêm vài người mới vào cung, nhưng con nối dõi thì vẫn không có tin tức gì, cả tin tức mang thai cũng không có, mỗi lần ai gia nghĩ đến chuyện này đều không khỏi lo lắng.”

Lời này vừa nói ra, động tác của mọi người đồng loạt dừng lại, tiếng nói chuyện đùa giỡn cũng trầm xuống.

Ánh mắt của các phi tần đổ dồn vào Hoàng đế.

Bọn họ muốn sinh con, nhưng Hoàng đế không cho bọn họ cơ hội này.

Lạc Thanh Hàn giả như không nhận ra ánh mắt của mọi người, thản nhiên trả lời.

“Trẫm còn trẻ, chuyện con cái không cần vội.”

Trong lòng Thái hoàng thái hậu không hài lòng với thái độ của hắn, nhưng ngoài mặt không thể hiện gì, chỉ bất lực cười cười.

“Thôi vậy, chuyện này người tự hiểu là được, ai gia không nên nói nhiều, kẻo làm người ghét bỏ.”

Lạc Thanh Hàn “Hoàng tổ mẫu ăn chút gì đi.”

Hắn vừa nói vừa đích thân gắp cho Thái hoàng thái hậu một đũa thức ăn.

Thái hoàng thái hậu ăn một miếng, mỉm cười khen Hoàng đế hiếu thuận.

Mọi người cũng nhân cơ hội khen Hoàng đế, đủ loại lời hay ý đẹp tuôn như nước chảy.

Theo truyền thống, trong gia yến đêm giao thừa hàng năm, các phi tần sẽ được thăng chức vị.

Chỉ cần trong năm nay phi tần không phạm sai lầm gì, không

bị Hoàng đế ghét bỏ, thường thì sẽ được thăng chức vị.

Có thể xem như là phần thưởng của Hoàng đế dành cho các phi tần suốt năm qua.

Năm ngoái Hoàng đế không thăng chức vị cho phi tần nào, theo lý mà nói thì năm nay phải thăng chức vị một lần.

Tuy nhiên mãi đến khi gia yến kết thúc, Hoàng đế vẫn không có ý thăng chức vị cho phi tần.

Các phi tần đương nhiên vô cùng thất vọng.

Không có sủng ái đã đành, cả thăng chức vị mỗi năm một lần cũng không còn.

Bọn họ ở trong hậu cung còn có ý nghĩa gì nữa?

Có người thầm hối hận, nếu biết sớm thế này lẽ ra ban đầu không nên vào cung.

Cũng có người càng chán chường càng dũng cảm, trong lòng trăn trở suy nghĩ rốt cuộc phải làm sao để phá vỡ tình trạng trì trệ hiện giờ trong hậu cung?

Sau gia yến, mọi người tụ tập với nhau.

Thái hoàng thái hậu mệt mỏi, chẳng bao lâu thì thấy buồn ngủ.

Lạc Thanh Hàn "Hoàng tổ mẫu về nghỉ ngơi trước đi, ở đây có trẫm là được rồi."

Tất cả phi tần cũng đều đồng thanh phụ họa, lần lượt thể hiện lòng hiếu thảo.

Thái hoàng thái hậu cũng không kiên trì, sau khi nói khách khí mấy câu thì đứng dậy, được nữ sử dìu đi.

Thái hoàng thái hậu vừa đi, tâm tư của các phi tần cũng bắt đầu trỗi dậy.

Cảnh phi mỉm cười đề nghị "Bệ hạ, chúng thần thiếp chỉ ngồi không cũng chán quá, hay là cho người gảy đàn nhảy múa? Thần thiếp nhớ có rất nhiều tỷ muội ở đây hát múa giỏi, hay là để các tỷ muội hiến một khúc cho bệ hạ?"

Chương 777: Chua đến ê răng

Lời này vừa nói ra, tất cả phi tần có mặt đều trở nên hưng phấn, mong đợi nhìn Hoàng đế.

Những nữ tử được tuyển vào cung phần lớn đều có tài nghệ, lần này là cơ hội tốt để bọn họ thi triển tài năng, không ai muốn bỏ lỡ.

Lao phi thu hết biểu hiện của các phi tần vào mắt, trong lòng nàng biết Cảnh phi đang cố lấy lòng người.

Bản thân Cảnh phi cũng không được sủng ái nên tìm mọi cách để người khác chiếm lấy một phần sủng ái của Quý phi, ít nhất không để cho Quý phi độc sủng hậu cung.

Dù là Cảnh phi hay Quý phi, Lao phi đều không có ấn tượng tốt.

Nàng quay đầu nhìn Lý phi ngồi bên cạnh, nhẹ giọng nói.

“Muội nhớ Lý phi tỷ tỷ múa giỏi nhất, đặc biệt là điệu múa Tây Vực. Đã lâu rồi muội không được xem điệu múa uyển chuyển của Lý phi tỷ tỷ, trong lòng thấy rất nhớ, không biết đêm nay có vinh hạnh được xem điệu múa của Lý phi tỷ tỷ không?”

Lý phi nghe xong, sắc mặt lập tức tối sầm.

Các phi tần khác nghe vậy cũng tỏ ra kỳ lạ.

Trong số nhiều phi tần trong cung hiện nay, Lý phi có thân hình tròn trịa nhất, trước đây nàng ốm đương nhiên nhảy múa sẽ đẹp mắt, nhưng bây giờ nếu nàng nhảy múa với cơ thể đầy

thịt đó thì sẽ làm trò cười cho người khác.

Những lời Lao phi nói rõ ràng là đang nói móc Lý phi.

Lý phi cười lạnh "Chúng ta đều là phi, dựa vào đâu mà ta phải nhảy múa cho ngươi xem? Chẳng lẽ vì ngươi nhiều hơn ta một phong hiệu à?"

Khi nhắc đến phong hiệu, nét mặt Lao phi lập tức cứng đờ.

Chuyện nàng ghét nhất bây giờ là người khác nhắc đến phong hiệu của nàng.

Lao phi cụp mắt, nhẹ nhàng nói.

"Lý phi tỷ tỷ nghĩ nhiều rồi, muội chỉ đang nghĩ đêm nay là giao thừa, là ngày lành. Nếu Lý phi tỷ tỷ có thể nhảy múa góp vui, Hoàng đế có lẽ sẽ vui hơn. Nếu Lý phi tỷ tỷ không muốn thì thôi vậy, xem như muội không nói gì đi, sao Lý phi tỷ tỷ lại hung dữ như vậy?"

Nét mặt Lý phi mỉa mai "Ây dô, ngươi còn biết Hoàng đế ở đây à? Hoàng đế còn chưa lên tiếng, ngươi đã bắt đầu chỉ tay năm ngón với ta, sao hả, ngươi nghĩ địa vị của mình cao hơn Hoàng đế chắc?"

Những lời này vừa nặng vừa nhẹ, sắc mặt Lao phi lập tức thay đổi.

Nàng muốn phản bác nhưng bị Hoàng đế ngồi trên cao lạnh lùng cắt ngang.

"Im miệng."

Mọi người lập tức im lặng.

Các nàng vốn tưởng Hoàng đế sẽ mắng Lý phi và Lao phi vài câu, nhưng đợi rất lâu cũng không thấy Hoàng đế lên tiếng nữa.

Các nàng thận trọng ngước lên thấy Hoàng đế ngồi ở phía trên, khuôn mặt tuấn tú vẫn vô cảm lạnh lùng đến đáng sợ.

Lúc này, Quý phi đang dựa vào Hoàng đế, đầu nghiêng sang một bên tựa vào vai Hoàng đế, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, hàng mi rậm rũ xuống để lại vệt bóng nhỏ trên khuôn mặt trắng nõn.

Quý phi ngủ gật rồi.

Các phi tần chấn động, trước mặt nhiều người như vậy, Quý phi lại dựa vào Hoàng đế ngủ gật!

Điều khiến các nàng càng ngạc nhiên hơn là Hoàng đế không đẩy nàng ra, ngược lại sai người khoác áo cho nàng, như sợ nàng sẽ bị lạnh.

Rõ ràng là sủng ái một cách trắng trợn!

Cảnh phi nhịn không được nói "Bệ hạ, Quý phi nương nương …"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng.

Lời nói của Cảnh phi bỗng nhiên ngừng lại, không dám nói thêm nữa.

Lúc này nàng đã hiểu, vừa rồi Hoàng đế mắng Lý phi và Lao phi, không phải vì không muốn thấy hai người cãi nhau, mà là không muốn bọn họ làm phiền Quý phi đang ngủ.

Hoàng đế không quan tâm bọn họ nghĩ gì, trong mắt chỉ có Quý phi mà thôi.

Đúng là muôn vàn sủng ái đều tập trung vào Quý phi.

Cảnh phi vốn đã nhìn ra sự thật, biết mình sẽ không bao giờ được sủng ái, nhưng lúc này lại không khỏi ghen tị.

Nữ nhân nào cũng muốn được sủng ái công khai như vậy của

Hoàng đế.

Nàng cũng không ngoại lệ.

Lúc này, trong đại điện lặng ngắt như tờ.

Lao phi biết lúc này nên cúi đầu giả vờ như không thấy gì, nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà dán chặt vào Quý phi.

Đôi mắt nàng đầy ghen tị và không cam lòng.

Nếu có thể, nàng thật muốn xông lên kéo Quý phi xuống, sau đó để bản thân thay thế.

Nhưng sự thật là nàng không thể làm được gì.

Nàng chỉ có thể ngồi im ở đây nhìn Hoàng đế cẩn thận chăm sóc nữ nhân khác, tất cả sủng ái nàng từng mơ ước chỉ dành cho một mình Quý phi, dù chỉ một chút nàng cũng không có được.

Nàng túm lấy ống tay áo, lớp vải mềm mại bị siết đến biến dạng nhăn nheo.

Lý phi chỉ cảm thấy cảnh Hoàng đế sủng ái Quý phi ngứa mắt nên dứt khoát nhìn đi nơi khác.

Đúng lúc này, cung nữ bưng ấm trà đi vào, rót trà nóng cho Hoàng đế và các phi tần, đồng thời dâng các loại bánh ngọt và trái cây.

Lý phi tiện tay cầm một nắm hạt dưa.

Một hạt dưa bị cắn nứt phát ra âm thanh khe khẽ.

Vốn mọi người sẽ không chú ý tới âm thanh này, nhưng hiện giờ trong đại điện yên tĩnh, âm thanh này lại vô cùng rõ ràng.

Trong phút chốc, mọi người đều nhìn về phía Lý phi.

Lý phi đang ăn hạt dưa thì dừng lại.

Nàng sợ Hoàng đế khiển trách nên đợi một lúc, nhưng đợi một hồi cũng không thấy Hoàng đế lên tiếng, dường như Hoàng đế không có ý định ngăn nàng ăn hạt dưa nên nàng lấy hết can đảm ăn tiếp hạt thứ hai, hạt thứ ba …

Trong đại điện yên tĩnh không ai nói chuyện, chỉ nghe được tiếng hạt dưa nứt vỡ.

Người không biết còn tưởng có con chuột lẻn vào cung điện.

Lúc mọi người cho rằng bầu không khí quái dị này sẽ cứ thế kéo dài thì Quý phi đột nhiên tỉnh dậy.

Nàng dụi dụi đôi mắt ngái ngủ của mình, giọng ồm ồm hỏi.

“Ai đang ăn hạt dưa?”

Mọi người lại nhìn Lý phi.

Lý phi lại ngừng nhai hạt dưa, muốn vứt hết hạt dưa trong tay đi, nhưng mọi người đều nhìn nàng, dù có ném hạt dưa cũng không xóa được tội danh, đành phải cắn răng nói.

“Là thần thiếp ăn hạt dưa, thần thiếp quấy rầy Quý phi nghỉ ngơi, là lỗi của thần thiếp, xin Quý phi nương nương trách phạt.”

Trong lòng Lý phi thấy oan uổng, vừa rồi nàng cãi nhau với Lao phi cũng không làm Quý phi thức giấc, bây giờ nàng chỉ ăn mấy hạt dưa, lại đánh thức Quý phi.

Chuyện này không hợp lẽ thường!

Tiêu Hề Hề khịt khịt mũi “Hạt dưa hình như có mùi rất thơm.”

Lạc Thanh Hàn yên lặng đẩy dĩa hạt dưa tới trước mặt nàng.

Tiêu Hề Hề lập tức cầm lấy một nắm hạt dưa vui vẻ ăn.

Lý phi nhẹ nhõm khi thấy Quý phi không có ý định phạt mình, sau đó tiếp tục ăn hạt dưa của mình.

Trong đại điện yên tĩnh, hai tiếng hạt dưa nứt vỡ vang lên không ngừng.

Nét mặt mọi người không diễn tả được.

Tiêu Hề Hề quay đầu sang thấy Hoàng đế không ăn cũng không nói chuyện, bèn chủ động đưa hạt dưa sang.

“Bệ hạ cũng ăn đi.”

Lạc Thanh Hàn không do dự, mở miệng cắn hạt dưa nàng đưa sang, mặt không biểu cảm ăn hạt dưa.

Chuỗi hành động diễn ra vô cùng tự nhiên, như thể trước đó hai người đã làm rất nhiều lần.

Các phi tần nhìn cảnh này đều thấy chua đến ê răng.

Chương 778: Ánh mắt không thiện cảm

Nghe nói Hoàng đế mắc bệnh sạch sẽ, rất chú trọng vệ sinh.

Nhưng vừa rồi bọn họ tận mắt thấy Quý phi dùng miệng cắn hạt dưa, hạt dưa có thể đã dính nước bọt của nàng, nhưng Hoàng đế không hề thay đổi sắc mặt ăn hạt dưa vào miệng, đây là mắc bệnh sạch sẽ đó sao?!

Bệnh sạch sẽ này không phải giả đó chứ!

Theo tiếng chuông vang lên, ngày cuối cùng của năm nay đã trôi qua.

Năm mới đến rồi!

Mọi người lần lượt đứng dậy chúc năm mới với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn sai người phát quà mừng năm mới.

Hoàng đế và Quý phi cùng nhau về cung Vân Tụ trong tiếng chúc mừng của mọi người.

Theo quy tắc trong cung, Hoàng đế phải nghỉ ngơi ở điện Tiêu Phòng vào đêm giao thừa.

Chẳng qua bây giờ chưa có chủ nhân trung cung, điện Tiêu Phòng cũng trống trải, Hoàng đế đương nhiên cũng không cần làm theo quy tắc, hắn muốn ngủ chỗ nào cũng được.

Sáng mùng một Tết, Hoàng đế dẫn các phi tần, tông thân hoàng thất và văn võ bá quan đến Thái miếu cúng tổ tiên.

Cúng tổ tiên là một chuyện rất rắc rối.

Chỉ quỳ thôi cũng đã hơn một canh giờ.

Tiêu Hề Hề là Quý phi đứng đầu trong đội ngũ nữ quyến, vô số cặp mắt sau lưng đang nhìn chằm chằm nàng, muốn lười biếng cũng không được, chỉ đành nghiêm túc quỳ.

May là Hoàng đế đã dặn dò trước, sai người chuẩn bị một bồ đoàn dày cho nàng, giúp nàng giảm đau đôi chút.

Quan viên Lễ bộ đứng trên bậc cao, đọc lớn văn tế.

Bài văn tế dài dòng dường như kéo dài vô tận, giống như bài hát ru mới hát được nửa chừng, Tiêu Hề Hề thấy đầu óc quay cuồng, muốn lăn ra đất ngủ ngay tại chỗ.

Khó lắm mới đợi được bài văn tế kết thúc, mọi người lần lượt đứng dậy.

Quỳ lâu làm người ta đứng lên rất dễ thấy chóng mặt, nếu ngày thường sức khỏe không tốt, thậm chí có thể ngất xỉu tại chỗ.

May là mọi người nghị lực kiên cường, dù có chóng mặt đến đâu vẫn nghiến răng đứng dậy, không gây ra hành động thất lễ gì.

Bước tiếp theo là dâng hương.

Thái hoàng thái hậu đã lớn tuổi, mấy năm nay cũng không tham gia cúng tổ tiên dịp đầu năm, ngày xưa Tần hoàng hậu thay mặt bà dâng hương, bây giờ không có Hoàng hậu, nhiệm vụ này đương nhiên rơi vào người Quý phi.

Hoàng đế dâng hương xong thì đến lượt Tiêu Hề Hề.

Nàng lễ phép cắm ba nén hương vào lư, quỳ xuống lạy ba lạy, được Bảo Cầm dìu đứng dậy lui về phía sau Hoàng đế.

Tiếp theo là công đoạn cầu phúc xin quẻ.

Cầu phúc là cầu mong mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Xin quẻ là thông qua bói quẻ hỏi ông trời vận nước của vương triều Đại Thịnh trong năm nay tốt hay xấu.

Những chuyện này đã được Lễ bộ và Khâm Thiên Giám sắp xếp từ trước, dù tính toán thế nào thì kết quả cuối cùng nhất định sẽ tốt.

Nói trắng ra, đây chỉ là hình thức ổn định lòng dân.

Lúc toàn bộ nghi thức cúng tổ tiên hoàn thành thì trời cũng đã xế chiều.

Mọi người ngồi xe ngựa về cung.

Tiêu Hề Hề vẫn ngồi cùng xe ngựa với Hoàng đế như thường lệ.

Trong xe chỉ có hai người, Tiêu Hề Hề không cần lo ngại, trực tiếp vén váy và ống quần lên, để lộ đầu gối và bắp chân đỏ bừng.

Nàng bĩu môi lẩm bẩm "Đau quá."

Lạc Thanh Hàn nắm bắp chân trắng nõn của nàng, cúi đầu thổi vào đầu gối nàng hai lần.

"Thổi thì không đau nữa."

Tiêu Hề Hề lập tức vén ống quần còn lại lên "Bên này nữa."

Lần này Lạc Thanh Hàn không thổi mà trực tiếp hôn lên đầu gối nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Hề Hề đỏ lên, khịt mũi nói "Chỉ bảo chàng thổi thôi, sao chàng lại hôn chứ?"

Lạc Thanh Hàn "Muốn thì hôn, không cần lý do."

Rất đường hoàng.

Tiêu Hề Hề sờ chân hắn "Chàng cũng quỳ rất lâu, chắc chân cũng đau phải không? Ta thổi cho chàng."

Lạc Thanh Hàn "Không sao, ta quen rồi."

Cúng tổ tiên là chuyện quan trọng hàng năm, từ nhỏ đến lớn, hắn mỗi năm đều phải trải qua một lần, sớm đã quen rồi.

Hắn mở ngăn ngầm trong xe, lấy một chai dầu thuốc.

Hắn đổ dầu thuốc vào lòng bàn tay, thoa đều cho ấm rồi bôi lên bắp chân của Tiêu Hề Hề, sau đó chậm rãi xoa bóp.

Tiêu Hề Hề hít một hơi "Đau quá!"

Lạc Thanh Hàn "Nhịn một chút, lát nữa sẽ hết."

Hắn không nói dối, một lúc sau cơn đau biến mất, thay vào đó là cảm giác mát lạnh.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên hỏi "Đây là dầu thuốc gì? Có tác dụng nhanh vậy."

Lạc Thanh Hàn "Ta bảo Phương Vô Tửu điều chế riêng cho nàng."

Xoa xong chân này lại xoa chân kia.

Sau khi xoa xong hai chân, Lạc Thanh Hàn lau tay, cất dầu thuốc đi, ngẩng đầu thấy Tiêu Hề Hề đã dựa vào thành xe ngủ say từ lúc nào.

Hôm nay nàng thức dậy sớm thay quần áo, bận rộn chuyện cúng tổ tiên hết nửa ngày, sớm đã mệt lả người, chưa kịp về cung đã ngủ quên.

Lạc Thanh Hàn cẩn thận kéo người sang, để nàng tựa đầu vào

vai hắn.

Sau khi về cung, Tiêu Hề Hề được Hoàng đế bế lên giường.

Nàng quay người ngủ tiếp.

Đáng tiếc, nàng ngủ không bao lâu đã bị đánh thức.

Đến lúc chuẩn bị cho tiệc tối.

Tiêu Hề Hề nằm trên giường, ôm chăn không chịu dậy.

Bảo Cầm và Tế Vũ cùng nhau giật chăn bông.

Dù bị mất chăn bông yêu thích nhưng Tiêu Hề Hề vẫn không chịu dậy, thái độ kiên quyết của nàng như đinh đóng vào giường.

Bảo Cầm và Tế Vũ hết cách, đành phải tiếp tục nỗ lực, phải tốn rất nhiều công sức mới nhổ được đinh ra khỏi giường.

Tiêu Hề Hề gần như được khiêng đến bàn trang điểm.

Các cung nữ vây quanh nàng, tắm rửa chải đầu, giúp nàng thay y phục mang giày.

Nàng thậm chí còn không biết mình rời cung Vân Tụ bằng cách nào, càng không biết bản thân làm sao đến được Bích Quế Các.

Dù sao lúc nàng thức dậy thì yến tiệc cũng đã bắt đầu, phía dưới có rất nhiều tông thân hoàng thất đang ngồi, Hoàng đế ngồi cạnh nàng, bên kia Hoàng đế là Thái hoàng thái hậu.

Các tông thân lần lượt đứng lên nâng cốc kính rượu Hoàng đế, chúc Hoàng đế năm mới mọi chuyện tốt lành, bình an khỏe mạnh.

Hoàng đế nâng ly đáp lại.

Tiêu Hề Hề cũng uống một ly.

Loại rượu này không mạnh lắm, giống như rượu trái cây, không cay mà có hơi ngọt.

Nàng vừa đặt ly rượu xuống, thì nghe thấy Hoàng đế bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

“Dậy rồi?”

Tiêu Hề Hề nhìn Lạc Thanh Hàn, hơi ngượng cười.

“Ừm.”

Lạc Thanh Hàn siết nhẹ tay nàng, nhỏ giọng nói “Nàng vất vả rồi.”

Vốn Tiêu Hề Hề còn hơi buồn bực khi bị gọi dậy, nhưng bây giờ nàng không còn buồn bực gì nữa.

Dù nàng có vất vả đến đâu cũng không vất vả bằng Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề múc một bát canh cho Hoàng đế, sau đó múc cho mình một bát.

Ăn canh xong, Tiêu Hề Hề đang định gắp thức ăn, lại nhạy cảm nhận ra có một ánh mắt không thiện cảm đang nhìn mình.

Vị trí của nàng cao hơn tất cả khách khứa có mặt ở đây, nàng có thể dễ dàng thấy hết mặt của mọi người.

Lúc này, nàng nhìn sang, nhanh chóng tìm ra nguồn gốc của ánh mắt không thiện cảm đó.

Chương 779: Liếc mắt đưa tình

Tiêu Hề Hề vừa nhìn đã nhận ra đối phương là Tĩnh quận vương Lạc Diên Chi.

Vì tâm trạng Lạc Diên Chi không tốt, tối nay y uống rất nhiều, nét mặt đã ngà ngà say.

Y nhìn chằm chằm Hoàng đế ngồi trên cao, trong đôi mắt hoa đào lộ vẻ oán hận và không cam lòng, y không ngờ Quý phi đột nhiên nhìn sang, y chưa kịp quay đi chỗ khác, ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung.

Tiêu Hề Hề nhướng mày, chăm chăm nhìn đối phương.

Dù nhìn từ xa, nàng vẫn có thể nhìn thấy đám mây đen bao phủ trên đầu Lạc Diên Chi, xem ra y sắp gặp xui xẻo rồi.

Lạc Diên Chi nhếch khóe miệng cười lúng túng, sau đó quay mặt đi, coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục uống rượu.

Tiêu Hề Hề có ấn tượng không tốt với y nên nàng cũng không định nhắc nhở y cẩn thận.

Nàng nhìn đi chỗ khác, tiếp tục thưởng thức những món ngon.

Mọi người đều bận rộn ăn uống giao lưu, không ai để ý đến cuộc đối đầu ngắn ngủi giữa Quý phi và Tĩnh quận vương.

Chỉ có quận chúa Kiêu Dương luôn âm thầm nhìn tới Tĩnh quận vương mới chú ý đến cảnh này.

Ánh mắt nàng đảo qua đảo lại giữa Quý phi và Tĩnh quận vương.

Nếu vừa rồi nàng không nhìn nhầm thì Quý phi và Tĩnh quận vương đang liếc mắt đưa tình phải không?

Nàng muốn tự an ủi mình, có lẽ là nàng nhìn nhầm.

Nhưng vừa rồi Quý phi nhìn chằm chằm Tĩnh quận vương lâu như vậy, ánh mắt thẳng thừng đó chắc chắn có vấn đề!

Còn Tĩnh quận vương cũng đã cười với Quý phi.

Đây không phải liếc mắt đưa tình thì là gì?!

Quận chúa Kiêu Dương không dám tin, Quý phi có Hoàng đế còn chưa đủ, còn muốn dụ dỗ Tĩnh quận vương!

Không những vậy, nàng ta còn lén lút tán tỉnh Tĩnh quận vương ở nơi đông người, đúng là gan to bằng trời, không biết liêm sỉ!

Lúc này, có người đứng lên kính rượu Hoàng đế và Quý phi, khen Hoàng đế và Quý phi là một cặp trời sinh, chúc hai người hạnh phúc bền lâu.

Hoàng đế nể mặt nâng ly.

Người đó vừa mừng vừa lo nâng ly uống cạn, mặt đỏ bừng vì hưng phấn.

Hoàng đế đặt ly rượu xuống, nhìn Quý phi bên cạnh, thấy nàng gắp thêm đồ ăn vào bát, không khỏi mỉm cười.

Hắn thì thầm gì đó với Quý phi, nhưng cách quá xa không thể nghe rõ, chỉ thấy Quý phi bĩu môi như đang làm nũng với hắn, cố ý đẩy bát tới trước mặt hắn.

Hoàng đế hết cách, đành phải ăn hết đồ ăn nàng gắp.

Sự cưng chiều đó thật sự khiến người khác ghen ghét.

Quận chúa Kiêu Dương trợn mắt, cảm thấy Quý phi ra vẻ giả tạo.

Nàng lại quay đầu nhìn Tĩnh quận vương, phát hiện Tĩnh quận vương uống hết ly này đến ly khác, tâm trạng hình như không tốt.

Nàng vốn tưởng tâm trạng Tĩnh quận vương không tốt là vì bị giáng cấp bậc nên mượn rượu giải sầu.

Nhưng bây giờ xem ra, hẳn là còn thêm chuyện tình cảm.

Thấy nữ nhân của mình ân ái với nam nhân khác, y chắc chắn sẽ khó chịu trong lòng!

Quận chúa Kiêu Dương nhìn khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ lên vì say của y, trong lòng nảy sinh ý nghĩ.

Nàng lấy cớ thay y phục đứng dậy rời khỏi bàn.

Khi lên tới lầu hai, nàng thì thầm dặn dò vài câu với thị nữ bên cạnh.

Sắc mặt thị nữ thay đổi, do dự nói "Chuyện … chuyện này không ổn lắm?"

Quận chúa Kiêu Dương cau mày, không hài lòng.

"Bổn quận chúa bảo ngươi đi thì đi đi, nói nhiều thế làm gì?!"

Thị nữ biết quận chúa tính tình thất thường, nếu chọc giận nàng thật, nhất định bản thân sẽ không có kết cục tốt.

Thị nữ bị ép, chỉ đành làm theo lệnh.

Lạc Diên Chi không ăn gì, chỉ lo uống rượu, chốc lát đã uống hết ba bình rượu.

Dù loại rượu này có vị ngọt hơi giống nước trái cây nhưng lại bốc chậm.

Lúc này y thấy hơi say, đầu cũng thấy choáng.

Tiểu thái giám đứng cạnh nhỏ giọng nhắc nhở "Quận vương đừng uống nữa, uống nữa sẽ say thật đấy."

Nếu ở nơi khác thì muốn say cứ say, nhưng ở đây là hoàng cung, Hoàng đế và Thái hoàng thái hậu còn ngồi đó, ai dám say thật chứ? Lỡ say rượu làm càn thì sao? Đó không phải chán sống ư.

Lạc Diên Chi cũng biết mình không uống được nữa nên đặt ly xuống.

Tiểu thái giám hỏi "Hay là nô tài mang cho ngài một bát canh giải rượu?"

Lạc Diên Chi gật đầu.

Tiểu thái giám đi ngay.

Lúc này, một thị nữ đi tới, dừng lại bên cạnh Tĩnh quận vương.

Nàng hành lễ nhỏ giọng nói.

"Nô tỳ thỉnh an quận vương, Quý phi nương nương có việc gấp tìm ngài, mời người ra ngoài một chuyến."

Lạc Diên Chi nghe xong sửng sốt.

Y vô thức ngẩng đầu nhìn Quý phi ngồi trên cao.

Tình cờ lúc này Tiêu Hề Hề cũng đang nhìn về phía Tĩnh quận vương.

Sau đó, ánh mắt hai người lại chạm nhau trong không trung.

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt, tại sao mây đen trên đầu Tĩnh quận vương đậm hơn rồi?

Lạc Diên Chi cười như có như không, nếu trước đó ánh mắt hai người chạm nhau chỉ là trùng hợp, vậy lần này không thể nào là trùng hợp chứ? Trên đời làm gì có nhiều trùng hợp đến vậy?

Thật không ngờ, đường đường là Quý phi lại hẹn gặp riêng y.

Nếu Hoàng đế biết chuyện này sẽ ra sao đây? Có giận xanh mặt vì bị cắm sừng không?

Nghĩ tới cảnh tượng đó, Lạc Diên Chi thấy sảng khoái.

Nếu Hoàng đế cướp ngai vàng của y, vậy y ngủ với nữ nhân mà Hoàng đế sủng ái nhất.

Như vậy cũng xem như là công bằng!

Lạc Diên Chi nhìn chằm chằm Quý phi, sau đó đứng dậy chỉnh tay áo, nói với thị nữ bên cạnh.

"Đi thôi."

Thị nữ chuẩn bị rất nhiều lời, nào ngờ Tĩnh quận vương lại đồng ý nhanh như vậy, nàng rất kinh ngạc, mấy lời đã chuẩn bị sẵn đều vô ích.

Nàng không dám bộc lộ suy nghĩ thật của mình nên vội cúi đầu cung kính dẫn đường.

Lạc Thanh Hàn nhận thấy nữ nhân bên cạnh cứ nhìn về một hướng nào đó, nên hắn nhìn theo hướng nàng nhìn, tình cờ thấy bóng lưng của Lạc Diên Chi biến mất ở đầu cầu thang.

Lạc Thanh Hàn nhỏ giọng hỏi "Nàng nhìn Tĩnh quận vương làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta phát hiện trên đầu y có một đám mây đen, xem ra y sắp gặp xui xẻo rồi, hay là phái người đi theo xem y gặp xui xẻo gì?"

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng hả hê khi người khác gặp họa thì bật cười.

Hắn siết bàn tay nàng dưới gầm bàn, nói "Theo ý nàng."

Hắn thì thầm vài câu với Thường công công đang đứng bên cạnh.

Nghe xong, Thường công công gật đầu, sau đó dẫn hai tiểu thái giám thông minh lên lầu hai.

Lầu hai có vài phòng đều dùng để làm phòng thay y phục và nghỉ ngơi cho khách.

Sau khi Lạc Diên Chi theo thị nữ lên lầu hai, hai người dừng lại trước một cánh cửa.

Thị nữ gõ cửa ba lần, sau khi được phép mới mở cửa ra hiệu cho Tĩnh quận vương vào.

Lạc Diên Chi bước vào phòng, đi vòng qua bức bình phong, lập tức nhìn thấy quận chúa Kiêu Dương đang ngồi trên ghế sập.

Lúc quận chúa Kiêu Dương nhìn thấy Tĩnh quận vương đến thật, trong lòng lần nữa tin chắc Tĩnh quận vương có dan díu với Quý phi, nếu không sao y vừa nghe Quý phi muốn gặp mình lại không chút do dự đến đây?!

Chương 780: Muội lừa ta!

Hai người này chắc chắn đã hẹn hò bí mật nhiều lần, sớm đã quen rồi nên quận chúa Kiêu Dương vừa ra tay đã lừa được người đến đây.

Quận chúa Kiêu Dương vừa hận Quý phi không giữ phụ đạo, một chân đạp hai thuyền, vừa có chút ngưỡng mộ Quý phi.

Dù là Hoàng đế hay Tĩnh quận vương đều là những nam nhân tuấn tú hiếm có.

Vậy mà hai nam nhân này đều bị Quý phi chiếm lấy.

Không biết kiếp trước Quý phi đã tu được phúc đức gì?!

Quận chúa Kiêu Dương không có gan làm gì Hoàng đế, cũng không muốn vào cung tranh đoạt một nam nhân với một đám nữ nhân, nàng chỉ muốn làm quận chúa cao quý, muốn làm gì thì làm đó không cần quan tâm cách nhìn của người khác.

Trước kia nàng chỉ dám nhìn mặt Tĩnh quận vương, không dám làm gì y, nhưng bây giờ thì khác.

Nàng nắm thóp chuyện Quý phi và Tĩnh quận vương tư thông, chỉ cần nàng dùng chuyện này uy hiếp Tĩnh quận vương, đoán chừng Tĩnh quận vương sẽ không dám phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời nàng.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy đắc ý hơn.

Lạc Diên Chi không ngờ sẽ gặp quận chúa Kiêu Dương ở đây, không khỏi dừng bước.

Y hơi ngạc nhiên "Ngữ Nhiên biểu muội, sao muội lại ở đây?"

Quận chúa Kiêu Dương hơi ngồi thẳng dậy, ngượng ngùng cười.

"Muội cố ý ở đây chờ huynh đó."

Lạc Diên Chi sững sờ, sau đó mới ý thức được "Thị nữ kia là do muội phái tới, muội lừa ta!"

Không phải Quý phi muốn gặp y, mà là quận chúa Kiêu Dương mượn danh nghĩa của Quý phi lừa y tới.

Quận chúa Kiêu Dương đứng dậy đi về phía y.

"Biểu ca nặng lời rồi, người ta chỉ đùa với huynh thôi mà."

Lạc Diên Chi cau mày, tỏ ra không vui "Sao muội có thể mang chuyện này ra đùa?"

Quận chúa Kiêu Dương nhìn vào đôi mắt hoa đào của y, cho dù lúc này y cau mày, nhưng vẫn không giấu được phong thái hào hoa của mình, hơn nữa vì uống quá nhiều rượu nên đôi mắt hoa đào mờ mịt, càng khiến y quyến rũ hơn ngày thường vài phần.

Nàng thèm muốn nhìn khuôn mặt của Lạc Diên Chi, nũng nịu nói.

"Muội chỉ cảm thấy khá vui, nếu biểu ca không thích, sau này người ta không đùa như vậy với huynh nữa."

Nàng vừa nói vừa đi tới trước mặt Lạc Diên Chi, đưa tay kéo tay áo y.

"Đã rất lâu rồi muội không được ở riêng với huynh, trước đó muội có tới vương phủ tìm huynh, nhưng huynh lại không có ở vương phủ, làm muội uổng công đi một chuyến, trong lòng rất thất vọng, huynh an ủi muội một chút có được không?"

Lạc Diên Chi từ lâu đã biết biểu muội này có ý ở phương diện đó với mình, nhưng y thật sự không có hứng thú với loại nữ nhân tự dâng mình tới cửa.

Y hất tay đối phương ra, trầm giọng mắng.

"Đừng nói nhảm nữa, nam nữ khác biệt, muội không hiểu chuyện này sao? Nếu người khác biết chúng ta trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Muội không cần thanh danh nữa sao? Sau này còn muốn gả vào nhà tốt nữa không?"

Quận chúa Kiêu Dương khẽ cười "Muội đường đường là quận chúa, chỉ cần muội muốn gả, tự nhiên sẽ có rất nhiều người tới cầu hôn muội. Hơn nữa, chỉ cần huynh không nói muội không nói, người ngoài ai mà biết chứ?"

Lạc Diên Chi cảm thấy nữ nhân này thật kỳ quặc.

"Ta còn có việc phải làm, không có thời gian điên với muội."

Nói xong y quay người rời đi.

Quận chúa Kiêu Dương từ phía sau ôm y.

"Biểu ca, huynh đi vội như vậy làm gì? Chẳng lẽ huynh thất vọng vì không gặp được Quý phi, thậm chí không muốn nhìn muội thêm một chút nữa sao?"

Lạc Diên Chi uống rất nhiều rượu nên phản ứng chậm hơn bình thường.

Lúc này, y cảm nhận được sức nóng từ sau lưng, đó là cảm giác đặc biệt đến từ thiếu nữ, khiến y đờ người trong giây lát.

Y thậm chí còn không chú ý đến từ Quý phi trong lời của nàng.

Miệng y khô khốc, vô thức nuốt khan.

“Muội buông tay, rốt cuộc muội muốn làm gì?”

Quận chúa Kiêu Dương áp má vào lưng y, từng chữ nói “Muội muốn huynh làm quận mã của muội.”

Nàng bảo đối phương làm quận mã của nàng, chứ không phải nàng làm Quận vương phi của y.

Ý rất rõ ràng, nàng muốn y ở rể.

Lạc Diên Chi cảm thấy nàng đang nói chuyện vớ vẩn.

Quận chúa Kiêu Dương hỏi “Huynh thấy thế nào?”

Lạc Diên Chi “Ta thấy muội đang nằm mơ thì có.”

Quận chúa Kiêu Dương “……”

Lạc Diên Chi cưỡng ép mở tay nàng ra, quay đầu nhìn nàng, bực bội nói.

“Được rồi, đừng làm loạn nữa, nếu muội muốn lấy chồng thì trong thành Thịnh Kinh có rất nhiều con cháu thế gia cho muội chọn, ta và muội không thể được.”

Quận chúa Kiêu Dương thấy y không nể mặt mình, trong lòng ôm hận, giọng điệu của nàng cũng trở nên ác ý.

“Muội và huynh không thể, vậy huynh và Quý phi có thể được sao?”

Lạc Diên Chi cau mày “Muội đang nói điên khùng gì vậy?”

Quận chúa Kiêu Dương khinh thường nói “Huynh còn giả vờ với muội, chẳng phải huynh âm thầm tư thông với Quý phi sao? Muội đúng là không thể ngờ, cả sủng phi của Hoàng đế biểu ca mà huynh cũng dám dan díu, huynh giỏi thật! Nếu không nể tình khuôn mặt tuấn tú này của huynh, loại nam nhân đến cả nữ nhân đã có chồng cũng không buông tha như huynh, muội thèm nhìn đến sao!?”

Nét mặt Lạc Diên Chi lúc trắng lúc đỏ.

Y định phản bác thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ngay sau đó, giọng của Thường công công từ ngoài cửa truyền vào.

“Quận chúa, Tĩnh quận vương, bệ hạ cho mời.”

Lạc Diên Chi và quận chúa Kiêu Dương trong phòng giật mình.

Thường công công không phải đang đứng hầu cạnh Hoàng đế sao? Hắn lên lầu khi nào?

Cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người bị Thường công công nghe được bao nhiêu rồi?

Bây giờ Lạc Diên Chi vừa giận vừa hận, nếu trong tay y có dao, nhất định sẽ đâm quận chúa Kiêu Dương hai nhát.

Đều tại nữ nhân này ngang ngược làm càn, lại dám buộc y chung với Quý phi.

Nếu Hoàng đế biết chuyện, dù là thật hay giả thì y cũng không gánh nổi!

Hiển nhiên quận chúa Kiêu Dương cũng biết mình gây họa rồi.

Nàng chỉ muốn uy hiếp Lạc Diên Chi trở thành quận mã của nàng, chứ không thật sự muốn Lạc Diên Chi bị buộc tội dan díu với Quý phi.

Dù sao thì nàng cũng rất thích khuôn mặt của Lạc Diên Chi.

Dù biết y dan díu với Quý phi nhưng nàng vẫn không nỡ buông tay, nàng muốn làm vợ chồng với y, sau này nàng có thể nhìn khuôn mặt y mỗi ngày, cũng thỏa mãn ước nguyện trong lòng nàng.

Tuy nhiên, lúc này Thường công công đang đứng bên ngoài, ước nguyện của nàng rất có thể sẽ trở thành tiếc nuối.

Nàng cảnh giác nhìn Lạc Diên Chi.

“Biểu ca, muội ……”

Lạc Diên Chi hung ác nhìn nàng một cái “Im đi!”

Y đúng là xui xẻo tám kiếp mới có một biểu muội hại đời như vậy.

Thường công công đã biết hai người ở trong phòng, cũng không có cách nào trốn tránh, Lạc Diên Chi đành phải tiến tới mở cửa.

Y không chỉ thấy Thường công công đứng ngoài cửa mà còn có hai tiểu thái giám.

Còn thị nữ dẫn Lạc Diên Chi lên lầu đã bị bịt miệng trói lại, run rẩy quỳ dưới đất bên cạnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Lạc Diên Chi cố giả vờ bình tĩnh.

“Hoàng thượng tìm ta thật sao?”

Thường công công chắp tay với y “Dù nô tài có mười lá gan cũng không dám giả truyền thánh chỉ.”

Chương 781: Lén lút qua lại

Vừa nãy Thường công công lên lầu, thấy một thị nữ đang canh cửa một gian phòng.

Hắn nhận ra đó là thị nữ bên cạnh quận chúa Kiêu Dương, thị nữ đó lén la lén lút, sợ hãi bất an, hình như đang canh chừng cho ai đó.

Thường công công lập tức sai người âm thầm bắt thị nữ, sau đó áp tai vào cửa nghe lén cuộc nói chuyện giữa Tĩnh quận vương và quận chúa Kiêu Dương, tình cờ nghe quận chúa Kiêu Dương nói —

"Trong lòng rất thất vọng, huynh an ủi muội một chút có được không?"

Giọng điệu nũng nịu cộng thêm những lời nói đó, dù có ngốc cũng biết hai người họ đang làm gì trong phòng.

Thường công công kinh ngạc, lập tức sai người xuống lầu báo với Hoàng đế.

Hoàng đế cũng không nghĩ nhiều, cho rằng hai người đang gặp riêng trên lầu.

Tuy chuyện lén lút qua lại có hơi mất lễ nghi, nhưng nếu hai người này có ý với nhau thật thì ban hôn cho hai người họ cũng không sao.

Dù sao Hoàng đế cũng không thích hai người này lắm, ghép hai người họ thành một đôi cũng tốt, đỡ phải đi hại người khác.

Thế nên hắn liền sai người truyền lời cho Thường công công trực tiếp gọi Tĩnh quận vương và quận chúa Kiêu Dương xuống.

Lúc Tĩnh quận vương và quận chúa Kiêu Dương từ trên lầu đi xuống, sắc mặt rất khó coi.

Đặc biệt là Tĩnh quận vương, sắc mặt đã tái nhợt.

Người không biết còn tưởng y bị bệnh gì đó rất nặng.

Lúc này một bài hát vừa kết thúc, các vũ cơ hành lễ lui xuống.

Hoàng đế xua tay ra hiệu cho các nhạc công không cần tấu nhạc nữa.

Tiếng trò chuyện cười đùa trong yến tiệc cũng giảm dần.

Tĩnh quận vương và quận chúa Kiêu Dương đi đến giữa điện hành lễ với Hoàng đế.

Thường công công bước nhanh đến chỗ Hoàng đế, nói lại từng chữ trong cuộc trò chuyện mà mình vừa nghe được ở trên lầu với Hoàng đế.

Ban đầu Hoàng đế không có phản ứng gì, nhưng khi nghe những lời cuối cùng của Thường công công, sắc mặt đột nhiên tối sầm, toàn thân như phủ một tầng sương lạnh đáng sợ.

Phản ứng của hắn lớn đến mức khiến Tiêu Hề Hề phải ngừng ăn, kinh ngạc nhìn hắn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời, lạnh lùng nhìn Tĩnh quận vương và quận chúa Kiêu Dương.

Nếu ánh mắt có thể biến thành dao thì hai người này đã bê bết máu.

Trưởng công chúa Hoa An có linh cảm không tốt khi thấy con gái mình và Tĩnh quận vương cùng nhau bước xuống lầu.

Nàng đứng dậy trách móc nói.

“Ngữ Nhiên, con sao vậy? Không phải con nói lên lầu thay y phục sao? Sao bây giờ mới quay lại?”

Nàng vừa nói vừa định kéo quận chúa Kiêu Dương về chỗ ngồi.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Cô mẫu đừng nóng vội, trẫm có mấy câu muốn hỏi quận chúa Kiêu Dương.”

Hoàng đế đã lên tiếng, Trưởng công chúa Hoa An dù lo lắng đến đâu cũng chỉ đành im lặng, hậm hực ngồi xuống.

Bây giờ nàng chỉ có thể thầm cầu nguyện, hy vọng linh cảm của mình là sai, con gái nàng không gây ra rắc rối gì.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn quận chúa Kiêu Dương, lạnh giọng hỏi.

“Sao ngươi lại lên lầu với Tĩnh quận vương?”

Giọng hắn lạnh băng làm quận chúa Kiêu Dương run rẩy không ngừng.

Dù ngày thường kiêu ngạo thành thói nhưng lúc này nàng không khỏi thấy sợ hãi.

Nàng run giọng nói.

“Thần nữ có lời … muốn … muốn nói riêng với Tĩnh quận vương, nên mới hẹn huynh ấy lên lầu gặp.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Ngươi muốn nói gì với y?”

Quận chúa Kiêu Dương run rẩy không trả lời được.

Chuyện giữa Tĩnh quận vương và Quý phi, nàng chỉ dám lén lút nói mấy câu, không dám nói trước mặt nhiều người thế này. Suy cho cùng cũng chỉ là nàng đoán mò, không có bằng chứng xác thực.

Bộ dạng muốn nói nhưng lại không dám nói này của nàng trong mắt người khác đã trở thành dấu hiệu chột dạ.

Mọi người đã sớm nghe nói quận chúa Kiêu Dương có ý với Tĩnh quận vương, bây giờ xem ra hai người sớm đã lén lút qua lại rồi.

Chưa cưới đã tằng tịu, đúng là không biết liêm sỉ!

Những người tới dự tiệc hôm nay đều là tông thân hoàng thất, nếu xét vai vế thì phần lớn đều là trưởng bối của Tĩnh quận vương và quận chúa Kiêu Dương.

Bọn họ nhìn hai người này không ngừng lắc đầu.

Trưởng công chúa Hoa An lòng như lửa đốt.

Nàng nhiều lần muốn đứng lên nói thay con gái nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Hoàng đế chặn lại.

Hoàng đế chưa nói gì, không ai dám xen vào.

Cuối cùng, Trưởng công chúa Hoa An chỉ có thể nhìn Thái hoàng thái hậu, ánh mắt thể hiện sự cầu cứu.

Thái hoàng thái hậu thấy thương con gái, bà thở dài nói.

“Hoàng đế, hôm nay là mùng một Tết, có chuyện gì đợi sau này hẵng nói, đừng để chuyện như này làm hỏng điềm lành cả năm.”

Nếu là chuyện nhỏ khác, Hoàng đế cũng sẵn lòng nể mặt Thái hoàng thái hậu.

Nhưng quận chúa Kiêu Dương và Tĩnh quận vương ngàn vạn

lần không nên hắt nước bẩn vào người Quý phi.

Nghĩ đến những lời quận chúa Kiêu Dương nói Quý phi dan díu với Tĩnh quận vương, từng chữ như ngâm trong thuốc độc mang đầy ác ý.

Nếu để những lời nói đó truyền ra ngoài, dù thật hay giả cũng sẽ là vết nhơ không thể xóa bỏ với Quý phi.

Lạc Thanh Hàn tuyệt đối sẽ không để cho kẻ nào có cơ hội hãm hại Quý phi.

Hắn không hề nhìn Thái hoàng thái hậu, lạnh lùng hạ lệnh.

“Tĩnh quận vương và quận chúa Kiêu Dương lén lút qua lại, chưa cưới hỏi đã tằng tịu, làm loạn cung quy, trái với lễ nghi của tổ tiên. Thu hồi phong hiệu quận chúa Kiêu Dương, giáng làm Huyện chúa, phạt đóng cửa hối lỗi ba tháng. Tĩnh quận vương giáng làm Huyện vương, đánh hai mươi trượng!”

Lời này vừa ra, tất cả những người có mặt đều sốc.

Tĩnh quận vương vừa bị giáng từ Thân vương xuống Quận vương chưa bao lâu lại từ Quận vương xuống Huyện vương.

Tốc độ giáng chức cũng quá nhanh rồi đó!

Chưa kể còn phải chịu hai mươi trượng.

Tĩnh huyện vương dù gì cũng là hoàng tử, từ nhỏ quen được chiều chuộng, chịu hai mươi trượng này thì một năm rưỡi cũng không thể ra khỏi nhà.

Vấn đề là bị đánh trước mặt nhiều tông thân hoàng thất như vậy, mất mặt biết bao nhiêu!

Trưởng công chúa Hoa An không ngồi yên được nữa, vội đứng dậy khẩn khoản cầu xin.

“Bệ hạ, cầu xin ngài nể tình Ngữ Nhiên còn nhỏ không hiểu

chuyện, tha cho con bé lần này.”

Hạ Ngữ Nhiên sợ hãi ngồi bệt xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nàng nghe thấy mẫu thân nói chợt hoàn hồn lại, quỳ xuống khóc lóc cầu xin.

“Thần nữa biết lỗi rồi, thần nữ không nên làm bậy, cầu xin bệ hạ khai ân, cầu xin bệ hạ khai ân!”

Lạc Diên Chi cũng quỳ xuống, chịu đựng sự sỉ nhục, cầu xin Hoàng đế khai ân.

Tuy nhiên, dù bọn họ có cầu xin thế nào thì Hoàng đế cũng không có ý định giơ cao đánh khẽ.

Hai thái giám mạnh mẽ tiến vào lôi Lạc Diên Chi ra ngoài đánh hai mươi trượng.

Hoàng đế không cho người chặn miệng Lạc Diên Chi, mặc cho tiếng hét của y vang vọng vào trong điện.

Mọi người có mặt im lặng như tờ.

Bầu không khí vô cùng đè nén.

Thái hoàng thái hậu tức giận khi Hoàng đế không nể mặt mình, nhưng bà không muốn cãi nhau với Hoàng đế trước mặt nhiều người, nên lấy cớ mệt mỏi rời đi sớm, mắt không thấy tâm khỏi phiền.

Những người khác cũng muốn đi, nhưng Hoàng đế vẫn ngồi trên đó.

Hoàng đế không đi, ai dám đi chứ?

Vì vậy mọi người hết cách, đành phải cắn răng ngồi tiếp.

Ngoài điện, tiếng hét của Lạc Diên Chi không ngừng vang lên,

hết tiếng này đến tiếng khác, vô cùng đau đớn.

Hạ Ngữ Nhiên cả người run rẩy, sợ hãi vô cùng.

Nàng biết, sở dĩ Hoàng đế tức giận như vậy không phải vì nàng lén lút qua lại với Lạc Diên Chi, mà là vì những gì nàng đã nói với y.

Những lời nàng nói có liên quan đến Quý phi.

Hoàng đế đang thị uy.

Hắn muốn Hạ Ngữ Nhiên hiểu rõ, những gì có thể nói, những gì không thể nói.

Chương 782: Ban hôn

Đánh xong hai mươi trượng, Lạc Diên Chi không còn phát ra tiếng nữa.

Y được người khiêng vào điện, thả nằm trên đất.

Dù Lạc Diên Chi mặc y phục mùa đông dày dặn, nhưng vết máu vẫn rỉ ra sau lưng, khuôn mặt tái nhợt đến đáng sợ.

Nhưng dù vậy, y vẫn phải nghiến răng bò dậy quỳ xuống tạ ơn Hoàng đế.

Tuy không cảm thấy mình có lỗi nhưng cũng chỉ có thể nghiến răng chịu đựng hình phạt.

Chỉ vì đối phương là Hoàng đế, dù là thưởng hay phạt, y đều phải tạ ơn.

Cảnh này lọt vào mắt mọi người có mặt, ai nấy đều có phản ứng khác nhau.

Có người thông cảm, có người kính sợ, có người lại trầm ngâm.

Hạ Ngữ Nhiên vẫn quỳ, không dám nhìn Lạc Diên Chi bên cạnh.

Nàng là con gái của Trưởng công chúa Hoa An, là cháu gái ruột duy nhất của Thái hoàng thái hậu, từ nhỏ được người khác nâng niu trong tay, chưa từng chịu chút ấm ức nào, nàng kiêu ngạo với người khác quen rồi, chỉ muốn bản thân vui vẻ, mặc kệ người khác cảm thấy thế nào.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng cảm nhận được uy nghiêm của Hoàng đế.

Trước mặt Hoàng đế, dù nàng là ai, sống chết cũng chỉ phụ thuộc vào một ý nghĩ của hắn.

Khung cảnh lặng ngắt như tờ.

Hoàng đế lạnh lùng nói.

“Nếu hai người đã lén lút qua lại với nhau, trẫm sẽ cho hai người toại nguyện, ban hôn cho hai người.”

Lạc Diên Chi ngẩng phắt lên, đôi mắt đỏ bừng đầy kinh hãi và tức giận.

Bảo y cưới một nữ nhân đầu óc có bệnh không biết lễ nghi còn mặt dày vô liêm sỉ, sau này y nhất định sẽ trở thành trò cười của cả Thịnh Kinh!

Y muốn từ chối, nhưng lời nói đến môi lại phải nuốt xuống.

Y đã bị giáng từ Thân vương xuống Huyện vương, nếu lúc này y công khai kháng chỉ, Hoàng đế có thể sẽ bắt lấy cơ hội này tiếp tục giáng chức y. Phải biết rằng vương tước thấp nhất trong vương triều Đại Thịnh này chính là Huyện vương, nếu bị giáng nữa thì chỉ có thể làm dân thường.

Dù vô cùng phẫn nộ và không cam lòng nhưng cuối cùng Lạc Diên Chi chỉ có thể cúi đầu.

“Thần đệ lĩnh chỉ tạ ân.”

Hạ Ngữ Nhiên dù ngốc đến đâu cũng biết nếu gả cho Lạc Diên Chi trong hoàn cảnh này, cuộc sống sau này của nàng nhất định sẽ rất khó khăn.

Nhưng nàng không dám từ chối, vì sợ mình cũng bị lôi ra đánh.

Nàng run rẩy cúi đầu tạ ân.

Gia yến mùng một đầu năm cứ thế kết thúc.

Hạ Ngữ Nhiên rời cung về nhà với phụ mẫu và đệ đệ.

Phò mã và con trai nhỏ cùng ngồi một chiếc xe ngựa, còn Hạ Ngữ Nhiên theo Trưởng công chúa Hoa An ngồi một chiếc xe ngựa khác.

Trong xe, Hạ Ngữ Nhiên nằm trong lòng mẫu thân không nhịn được khóc.

Trưởng công chúa Hoa An đau lòng không thôi, nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Đừng khóc, chuyện đến nước này, chúng ta chỉ đành tìm cách đối mặt."

Hạ Ngữ Nhiên khóc lóc nói "Còn có thể nghĩ cách gì? Hoàng thượng đã hạ lệnh ban hôn, con còn kháng chỉ được sao?"

Trưởng công chúa Hoa An an ủi "Không phải con vẫn luôn thích Tĩnh huyện vương sao? Bây giờ có thể gả cho y cũng xem như thực hiện được tâm nguyện của con, con nên nghĩ theo hướng tốt."

Hạ Ngữ Nhiên "Phải, con thích huynh ấy, nhưng con không muốn gả cho huynh ấy theo cách này!"

Trưởng công chúa Hoa An cũng biết, cách gả này chẳng khác nào tát vào mặt Tĩnh huyện vương và Hạ Ngữ Nhiên, cả hai không còn mặt mũi gì.

Hai người từ nhỏ lớn lên với thân phận cao quý, đã quen với việc coi mình là trung tâm, giờ đây ép buộc hai người ở bên nhau trong tình cảnh xấu hổ như vậy sẽ chỉ khiến hai người oán hận nhau.

Như vậy hai người làm sao có thể an ổn qua ngày?

Không biết mối hôn sự này là kết thân hay kết thù nữa?

Mọi người đều tưởng chuyện đã kết thúc.

Nào ngờ ngày mồng ba Tết, Hoàng đế lại ban một thánh chỉ khác, khiển trách Hạ Ngữ Nhiên không đức không tài, không xứng làm Huyện chúa, nên giáng nàng từ Huyện chúa xuống Hương quân.

Hạ Ngữ Nhiên tiếp nhận thánh chỉ, rồi lại khóc một trận trong phòng.

Bây giờ cả Trưởng công chúa Hoa An cũng nhận thấy có gì đó không ổn.

Nếu chỉ là lén lút qua lại, giáng Hạ Ngữ Nhiên từ Quận chúa xuống Huyện chúa cũng xem như là phạt nặng rồi, sao lại từ Huyện chúa xuống cả Hương quân?

Phải chăng trong chuyện này còn có ẩn tình khác?

Trưởng công chúa Hoa An đến viện của con gái, an ủi nàng một phen.

Đợi tâm trạng Hạ Ngữ Nhiên dần bình tĩnh lại, Trưởng công chúa Hoa An mới hỏi chuyện.

“Con nói thật cho ta biết, đêm mùng một Tết ngoài chuyện con và Tĩnh huyện vương lén lút qua lại, có còn làm chuyện gì khác không?”

Đối mặt với mẫu thân, Hạ Ngữ Nhiên do dự một lát mới nói sự thật.

Trưởng công chúa Hoa An nghe xong, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Trưởng công chúa Hoa An giơ tay tát mạnh vào mặt con gái.

Bốp một tiếng vang vọng!

Hạ Ngữ Nhiên bị đánh đờ người.

Từ lúc nàng sinh ra tới bây giờ, đây là lần đầu tiên bị mẫu thân đánh.

Sau một hồi đờ người ngắn ngủi, nàng hoàn hồn, nước mắt lại trào ra.

Lúc này nàng còn khóc nhiều hơn trước.

Tuy nhiên, lần này Trưởng công chúa Hoa An không an ủi nàng, nhịn đau xót trong lòng, lạnh lùng trách mắng.

"Ta còn tưởng con chỉ tùy hứng một chút, với xuất thân của con có tùy hứng một chút cũng không sao. Nào ngờ con không chỉ tùy hứng mà còn ngu xuẩn bốc đồng, tự cho mình là đúng! Chỉ dựa vào chút ảo tưởng đó của con lại dám đoán mò Quý phi và Tĩnh huyện vương có tư tình, còn ảo tưởng lợi dụng chuyện này nắm thóp Tĩnh huyện vương. Sao hả? Con nghĩ ai cũng ngu ngốc, trên đời này chỉ có mình con thông minh thôi sao? Nếu con giỏi như vậy còn làm quận chúa gì nữa? Sao không tự đi mà xưng vương!"

Hạ Ngữ Nhiên bị mắng đỏ mặt không nói được lời nào, cuối cùng chỉ có thể nằm trên bàn khóc.

Trưởng công chúa Hoa An khó chịu khi thấy con gái mình như vậy.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn không an ủi, ngược lại nhẫn tâm nói.

"Nếu Hoàng thượng đã ban hôn cho con, từ bây giờ con nên an phận ở nhà đợi gả đi. Trước khi thành thân, con không được bước ra khỏi cửa một bước, nếu con còn dám làm bậy, thì đừng trách ta không nhận đứa con gái như con!"

Nói xong nàng quay người bỏ đi.

Hạ Ngữ Nhiên bị bỏ lại một mình trong phòng khóc lóc không ngừng.

Trưởng công chúa Hoa An kể lại chuyện này với phò mã, phò mã tức thì sợ hãi, đổ mồ hôi lạnh.

Phò mã tính tình hiền lành, thường chiều chuộng con cái, nào ngờ con gái lại dám làm ra chuyện nguy hiểm như vậy.

Không có bằng chứng xác thực đã dám đoán mò Quý phi dán díu với nam nhân khác.

Nếu làm lớn chuyện này chẳng khác nào cưỡng ép cắm sừng cho Hoàng đế!

Hoàng đế sao có thể chịu được?

Hoàng đế có thể tha mạng cho Hạ Ngữ Nhiên đã là khai ân rồi.

Trưởng công chúa Hoa An tức đến nhức đầu.

“Thiếp thật sự không ngờ Ngữ Nhiên lại hồ đồ đến mức này, cũng trách chúng ta bình thường quản không nghiêm. Thiếp định vào cung một chuyến, xin mẫu hậu ban cho hai ma ma nghiêm khắc một chút. Nhân lúc Ngữ Nhiên chưa xuất giá, để hai ma ma dạy dỗ con bé biết thế nào là trời cao đất dày.”

Phò mã ân cần hỏi “Cần ta vào cung với nàng không?”

Trưởng công chúa Hoa An lắc đầu “Không cần, gần đây có rất nhiều người đến chúc tết, trong nhà phải có người làm chủ, chàng phải ở lại, một mình thiếp vào cung là được rồi.”

Chương 783: An toàn cẩn thận là trên hết

Trưởng công chúa Hoa An chuẩn bị lễ vật vào cung.

Đầu tiên nàng đến ngự thư phỏng cầu kiến Hoàng đế.

Tuy nhiên, Hoàng đế không gặp nàng, một câu không rảnh đã đuổi nàng đi.

Nàng bất lực, chỉ đành đưa lễ vật cho Thường công công.

"Bổn cung nghe nói Quý phi nương nương thích món ngon. Đây là bánh ngọt sở trường do đầu bếp trong phủ chuẩn bị. Đầu bếp trong phủ không có gì giỏi, nhưng tay nghề làm bánh ngọt không ai sánh bằng, dù có tiền thì ở ngoài cũng không mua được, bên trong còn có cách làm. Ngoài ra, còn có một số thuốc bổ điều dưỡng cho thân thể của nữ tử. Mong công công có thể giúp bổn cung chuyển cho Hoàng thượng. Lần này Ngữ Nhiên làm chuyện hồ đồ, bổn cung đã dạy con bé một bài học rồi, bảo đảm sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Cũng mong Hoàng thượng có thể giơ cao đánh khẽ, đừng so đo với một đứa ngốc như con bé."

Thường công công nhận hộp gấm nàng đưa sang, cười đáp "Nô tài nhất định sẽ chuyển lời giúp người."

"Vậy xin nhờ công công."

Trưởng công chúa Hoa An vừa nói vừa đưa sang một túi tiền.

"Chỉ chút tiền trà bánh mong công công nhận cho, chuyện của Ngữ Nhiên mong công công nói vài lời tử tế trước mặt Hoàng thượng."

Đối phương là cô mẫu của Hoàng đế, thân phận cao quý, còn đã hạ mình rất thấp, nếu Thường công công trực tiếp từ chối, ngược lại sẽ tỏ ra quá cao ngạo.

Hắn đưa tay nhận túi tiền, cười nói "Công chúa điện hạ khách khí rồi, đây là bổn phận của nô tài."

Sau khi tiễn Trưởng công chúa Hoa An đi, Thường công công cầm hộp gấm trên tay trở lại ngự thư phòng.

Hắn chuyển lại từng lời của Trưởng công chúa Hoa An với Hoàng đế, đồng thời còn lấy túi tiền ra.

Mở túi ra có năm tờ ngân phiếu trị giá một trăm lượng.

Lạc Thanh Hàn chỉ liếc nhìn một cái rồi quay đi.

"Cho ngươi thì ngươi cầm lấy, còn những thứ kia sai người mang đến cho Quý phi."

Thường công công cung kính đáp "Vâng."

Hiện giờ hắn là đại thái giám bên cạnh Hoàng đế, cũng là tổng quản nội thị trong hậu cung, mỗi ngày có rất nhiều người tìm cách đưa tiền cho hắn, nhưng không phải tiền nào cũng nhận được, còn phải nhìn người nhìn việc.

Quan trọng nhất là dù có nhận gì cũng phải báo một tiếng với Hoàng đế để Hoàng đế yên tâm.

Những thứ mà Trưởng công chúa Hoa An mang tới đều được gửi đến cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề không biết Hạ Ngữ Nhiên nói gì sau lưng mình, nàng chỉ biết bánh ngọt của Trưởng công chúa Hoa An gửi đến thật sự rất ngon.

Trưởng công chúa Hoa An cũng là người hiểu biết, không chỉ gửi bánh ngọt mà còn gửi cả cách làm.

Sau này mỗi khi Tiêu Hề Hề muốn ăn thì có thể nhờ Bảo Cầm và Tế Vũ làm, rất tiện lợi.

Còn số thuốc bổ kia thì Tiêu Hề Hề không quan tâm lắm, sau khi được đưa tới thì cất vào kho.

Trong kho có rất nhiều thuốc bổ như thế, đều là Hoàng đế phái người mang đến bồi bổ cho Tiêu Hề Hề, dù nàng uống mỗi ngày cũng không uống hết.

Sau đó Trưởng công chúa Hoa An đến cung Trường Lạc.

Hôm nay tâm trạng của Thái hoàng thái hậu không tốt, cũng không rời cung đến chùa Quang Chiếu bái Phật, định nghỉ ngơi thật tốt hai ngày, biết Trưởng công chúa Hoa An tới thì tinh thần bà cũng khá hơn một chút.

Trưởng công chúa Hoa An thấy sắc mặt bà không tốt, quan tâm hỏi.

“Mẫu hậu sao vậy? Cảm thấy khó chịu ở đâu sao? Đã gọi thái y chưa?”

Thái hoàng thái hậu tựa vào gối mềm, thở dài “Già rồi khó tránh khỏi mắc bệnh lặt vặt, gọi thái y rồi, cũng uống thuốc rồi, không có gì nghiêm trọng, hôm nay con vào cung là vì chuyện của Ngữ Nhiên phải không?”

Giữa hai mẹ con không có gì giấu được, hai mắt Trưởng công chúa Hoa An lập tức đỏ lên, nói chuyện ngu ngốc của con gái mình.

Thái hoàng thái hậu nghe xong mới biết chuyện giữa Hạ Ngữ Nhiên và Lạc Diên Chi còn liên quan đến Quý phi.

Thái hoàng thái hậu chợt nhận ra “Chẳng trách Hoàng đế lại giận như vậy.”

Trưởng công chúa Hoa An lau nước mắt nói “Bây giờ con cũng không cầu xin Hoàng thượng khôi phục thân phận quận

chúa cho Ngữ Nhiên, chỉ mong Ngữ Nhiên có thể an phận một chút, đừng gây thêm phiền phức gì nữa.”

Thái hoàng thái hậu vỗ nhẹ vào mu bàn tay nàng, nhẹ giọng an ủi.

Lúc Trưởng công chúa Hoa An rời đi, còn mang theo hai ma ma nổi tiếng ghiêm khắc.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, mỗi ngày Hạ Ngữ Nhiên phải chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc từ hai ma ma.

Ăn uống ngủ nghỉ, cách đứng cách nằm, cách cư xử với người khác đều phải học lại từ đầu, học không tốt sẽ bị phạt.

Các ma ma trong cung có thủ đoạn rất tinh vi, có nhiều cách khiến người khác sống không bằng chết nhưng vẫn không để lại dấu vết nào.

Lúc đầu Hạ Ngữ Nhiên cố giãy giụa kháng cự, về sau bị tra tấn sống dở chết dở, nàng biết đối đầu trực diện sẽ không có kết quả tốt nên chỉ đành nhịn, nỗ lực học tập quy tắc.

Hai ngày sau, thân thể Thái hoàng thái hậu đã khôi phục phần nào.

Bà lại đến chùa Quang Chiếu nghe cao tăng giảng Phật pháp.

Lần này bà về cung mang theo rất nhiều hương liệu được sản xuất ở chùa Quang Chiếu.

Thái hoàng thái hậu đặc biệt hạ lệnh phân phát một số hương liệu cho phi tần các cung, bà nói hương liệu này có Phật tính, có thể bảo vệ bình an, xua đuổi tà ma.

Mọi người đương nhiên không dám từ chối lòng tốt của trưởng bối, ai nấy vui vẻ cảm tạ nhận lấy.

Cung Vân Tụ cũng nhận được hương liệu từ cung Trường Lạc.

Theo phong tục, năm mới có nửa tháng nghỉ lễ, từ đêm giao thừa đến tết Nguyên Tiêu.

Không chỉ có văn võ bá quan, mà cả Hoàng đế cũng có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Gần đây ngày nào hắn cũng ngủ nướng với Tiêu Hề Hề.

Mỗi ngày ngủ sớm dậy trễ thật hạnh phúc.

Hôm nay, khi người từ cung Trường Lạc đến tặng hương liệu, Hoàng đế và Quý phi vẫn đang ngủ.

Khi hai người ngủ đủ thức dậy, Bảo Cầm dẫn người tới hầu hạ hai người tắm rửa thay y phục, đồng thời nhắc đến chuyện Thái hoàng thái hậu ban thưởng hương liệu.

Tiêu Hề Hề đó giờ không dùng hương liệu, không quan tâm chuyện này lắm.

Tuy nhiên, sau khi Lạc Thanh Hàn biết chuyện, hắn sai người mang hương liệu tới xem thử.

Hương liệu được cắt thành từng khối nhỏ trông không có gì đặc biệt, có mùi như gỗ đàn hương thông thường.

Vừa hay hôm nay đến lượt Phương thái y bắt mạch cho Tiêu Hề Hề, Lạc Thanh Hàn đặt một khúc hương liệu trước mặt y, nhờ y giúp phân tích thành phần bên trong.

Phương Vô Tửu không hỏi gì, chỉ gói hương liệu vào chiếc khăn lụa rồi để vào nơi sâu nhất trong rương thuốc.

Sau khi bắt mạch, xác nhận Tiêu Hề Hề không sao, Phương Vô Tửu vác rương thuốc trên lưng rời đi.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi.

“Bệ hạ nghi ngờ hương liệu của Thái hoàng thái hậu đưa đến có vấn đề?”

Lạc Thanh Hàn "Ta không biết, chỉ cảm thấy cho người kiểm tra sẽ an tâm hơn, an toàn cẩn thận là trên hết."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Cũng phải, cẩn thận một chút cũng tốt."

Ăn sáng xong, hai người rảnh rỗi mặc thường phục ngồi xe ngựa rời cung.

Hai ngày nay tuyết đã ngừng rơi, hôm nay mặt trời ló dạng, trên đường người qua lại cũng nhiều hơn.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn bước vào tiệm sách.

Tiêu Hề Hề đã đọc hết truyện trong cung, nàng muốn mua thêm vài cuốn mới.

Nàng lật hết sách trên giá, một là nàng đã đọc qua, hai là nội dung quá nghiêm túc so với sở thích của nàng.

Hết cách, hai người tới tiệm sách khác.

Chương 784: Tiền dưỡng già

Hai người dành một ngày đi mua sắm, ghé thăm tất cả tiệm sách hơi nổi tiếng trong thành, cuối cùng chỉ mua được ba cuốn truyện, đây là sau khi níu kéo ép hỏi ông chủ mới mua được.

Tiêu Hề Hề ngồi trong xe, một tay chống cằm, bất đắc dĩ thở dài.

“Tại sao truyện hay ngày càng ít thế này?”

Lạc Thanh Hàn “Là do tốc độ xem truyện của nàng quá nhanh.”

Tiêu Hề Hề than thở “Không thể trách ta đọc nhanh, chỉ trách số truyện này quá ngắn.”

Người viết truyện ngày nay thật không có lương tâm, nếu có thể nói rõ trong một câu thì tuyệt đối sẽ không dùng hai câu, hoàn toàn không biết diễn giải gì cả, một cuốn truyện bình thường chỉ có hơn bốn mươi trang.

Đối với một con mọt sách một lần đọc mười dòng như Tiêu Hề Hề, một ngày có thể dễ dàng gặm năm sáu cuốn.

Mỗi ngày nàng ở trong cung buồn chán sẽ đọc truyện, bất giác nàng đã đọc hết sách truyện trên thị trường.

Nàng hết truyện rồi!

Nhìn vẻ mặt bơ phờ của nàng, Lạc Thanh Hàn đề nghị.

“Nếu nàng thật sự không tìm được truyện phù hợp với sở

thích, nàng có thể thuê người viết cho mình.”

Tiêu Hề Hề vui mừng “Thế cũng được à?”

Lạc Thanh Hàn “Được, nàng muốn đọc thể loại truyện gì, cứ để người khác viết truyện thế ấy.”

Tiêu Hề Hề bắt đầu đắm chìm trong suy nghĩ muốn đọc nhất là loại truyện gì?

Giống như hỏi nàng thích thịt lợn hơn hay thích thịt gà hơn.

Dù là thịt gà hay thịt lợn, nàng đều thích ăn!

Tiêu Hề Hề không thể lựa chọn, cẩn thận suy nghĩ cả đêm.

Hôm sau, cuối cùng nàng cũng nghĩ ra cách vẹn cả đôi đường.

“Bệ hạ, thần thiếp quyết định tổ chức một cuộc thi viết truyện, không hạn chế chủ đề cũng như số lượng chữ, chỉ cần truyện viết hay thì ai cũng có thể dự thi, người thắng sẽ nhận được một trăm lượng bạc!”

Như vậy nàng có thể xem hết các thể loại truyện, không cần phải lựa chọn gì cả.

Nói xong nàng đập mạnh tờ ngân phiếu nhàu nát xuống bàn.

Lạc Thanh Hàn cầm tờ ngân phiếu lên nhìn, phát hiện số hiệu trên ngân phiếu là của nhiều năm trước, không biết còn có thể đổi thành tiền hay không.

Hắn hỏi “Nàng lấy ngân phiếu này ở đâu?”

Tiêu Hề Hề ngẩng cao đầu nói “Đây là tiền tiêu vặt sư phụ cho ta lúc rời sư môn.”

Lạc Thanh Hàn “Sư phụ nàng cho nàng bao nhiêu tiền tiêu vặt?”

Tiêu Hề Hề lập tức cảnh giác "Chàng hỏi chuyện này làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Đừng lo, ta không có hứng thú với tiền riêng của nàng, ta chỉ muốn nhắc nhở tờ ngân phiếu này có thể đã quá thời hạn quy đổi."

Các tiền trang vì ngăn chặn sự xuất hiện của ngân phiếu giả, hầu như mỗi năm sẽ đổi mới ngân phiếu, mỗi tờ ngân phiếu có thời hạn đổi từ mười đến hai mươi năm, nếu sau ngày hết hạn mà chưa đổi, chủ hộ phải trực tiếp cầm tín vật đến tiền trang, đối chiếu số tiền gửi và chữ ký mới có thể rút tiền.

Nói cách khác, tờ ngân phiếu của Tiêu Hề Hề tương đương với giấy vụn.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng lấy hết ngân phiếu mà sư phụ cho, đưa Lạc Thanh Hàn xem.

Lạc Thanh Hàn xem từng tờ một, bình tĩnh nói.

"Số ngân phiếu này không xài được nữa."

Tiêu Hề Hề ngồi bệt xuống đất như bị sét đánh.

"Sao có thể chứ? Đây đều là tiền dưỡng già của ta mà!"

Lúc này nàng như người già neo đơn bị lừa hết tiền, khóc lóc thảm thiết.

Lạc Thanh Hàn nghe vậy lông mày giật giật.

Nàng mới bao nhiêu mà bắt đầu tích góp tiền dưỡng già rồi.

Với cả nàng còn phải tự mình tích góp à? Xem hắn chết rồi sao!

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nói "Số ngân phiếu này tổng cộng là một ngàn hai trăm lượng, nàng đưa số ngân phiếu này cho ta, ta sẽ sai người đưa cho nàng một ngàn hai trăm lượng bạc thỏi, nếu nàng thấy bạc thỏi chiếm chỗ thì đổi ngân

phiếu mới cho nàng cũng được.”

Tiêu Hề Hề chợt ngừng khóc, lao tới ôm hắn, chụt một cái thật mạnh.

“Đổi thành bạc thỏi là được, chỗ của ta rộng rãi, không lo chiếm chỗ.”

Chiều hôm đó, người bên Thiếu phủ khiêng một chiếc rương nặng đến cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề mở rương thấy bên trong có một trăm hai mươi thỏi bạc được sắp xếp ngay ngắn.

Mỗi thỏi bạc là mười lượng, một trăm hai mươi thỏi vừa đủ một ngàn hai trăm lượng.

Tiêu Hề Hề vui vẻ nằm trên những thỏi bạc, cố gắng hít lấy hít để mùi đồng từ chúng, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lạc Thanh Hàn vừa uống trà vừa nhàn nhã hỏi.

“Nàng thích tiền đến thế à?”

Tiêu Hề Hề vu.ốt ve thỏi bạc tròn trịa sáng bóng, mê mẩn nói “Trên đời này ai mà không thích tiền chứ.”

Lạc Thanh Hàn “Nhưng tiền không phải vạn năng.”

Tiêu Hề Hề “Sao phải nhắc nhở ta chuyện này? Ta không tham lam như vậy, ta chỉ muốn tiền thôi, không hi vọng nó vạn năng.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Đôi khi thật sự rất muốn chui vào đầu nữ nhân này xem thử trong cái đầu nhỏ bé đó của nàng chứa bao nhiêu suy nghĩ phi lý.

Tiêu Hề Hề không nỡ lấy mười thỏi bạc.

“Vì để có truyện đọc, ta thật sự đã bỏ hết vốn liếng.”

Đây là một phần mười tài sản của nàng!

Lạc Thanh Hàn “Nàng chỉ có bao nhiêu đó tiền thì cứ thành thật mà giữ lấy đi, ta sẽ giúp nàng trả số tiền thưởng cuộc thi viết truyện.”

Tiêu Hề Hề vui mừng ném thỏi bạc đi, lao tới ôm hắn, vui vẻ hét lên.

“Ba ba! Ba ba thật tốt với con, con yêu ba ba nhiều lắm!”

Lạc Thanh Hàn giơ tay đánh mông nàng.

“Im miệng!”

Bình thường Tiêu Hề Hề sẽ xấu hổ giận dỗi, nhưng bây giờ nàng lại đầy vui sướng tận hưởng niềm vui có kim chủ ba ba chống lưng, dù bị đánh mông cũng không thấy xấu hổ mà còn vui vẻ hỏi.

“Ba ba có muốn đánh thêm vài cái nữa không?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Quý phi của hắn ngày càng khó quản rồi.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hề Hề vui vẻ cùng Lạc Thanh Hàn rời cung.

Tiêu Hề Hề là Quý phi không thể trực tiếp đứng ra tổ chức cuộc thi viết truyện, đành phải tìm người đại diện.

Người đầu tiên nàng nghĩ tới chính là Anh vương.

Anh vương rất thích đọc truyện, lại là người có cùng lý tưởng, hơn nữa ngày thường y cũng không có chuyện gì làm, có nhiều thời gian rảnh nên làm chuyện này là thích hợp nhất.

Hai người đi thẳng đến phủ Anh vương.

Lạc Dạ Thần vốn dĩ không vui khi tiếp đón hai người, mỗi lần gặp Quý phi đều gặp chuyện xui xẻo!

Sau khi nghe Quý phi nói xong, Lạc Dạ Thần lập tức thấy hứng thú.

Cuộc thi viết truyện, nghĩ thôi cũng thấy thú vị!

Y tạm thời đè nén sự bài xích của mình với Quý phi, xoa xoa tay hào hứng thảo luận chi tiết cuộc thi với nàng.

Trời đã gần trưa, Bộ Sanh Yên nhắc nhở.

“Sắp đến giờ ăn cơm trưa rồi, Hoàng thượng và Quý phi nương nương có muốn dùng bữa ở phủ Anh vương không? Hay là muốn ra ngoài?”

Lạc Thanh Hàn “Sao cũng được.”

Lạc Dạ Thần xua tay “Lưu Quang Các gần đây có món mới, chúng ta đến Lưu Quang Các ăn đi.”

Một nhóm người ngồi xe ngựa đến Lưu Quang Các.

Sau khi xe ngựa dừng lại, bốn người lần lượt xuống xe.

Có người tình cờ đi ngang qua vô tình đụng phải Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần cau mày, mắng người đó mấy câu.

Người đó nhanh chóng xin lỗi rồi chạy đi.

Tiêu Hề Hề nhìn bóng người chạy đi, tò mò hỏi.

“Vương gia, người đó là huynh đệ thất lạc nhiều năm của ngài hả?”

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Đương nhiên không phải!”

Tiêu Hề Hề “Vậy tại sao trong tay hắn lại có ngọc bội giống hệt của ngài?”

Lạc Dạ Thần “Ngọc bội gì?”

Y vô thức chạm ngọc bội trên thắt lưng nhưng không thấy đâu.

“Mẹ kiếp, ngọc bội của ta đâu?”

Chương 785: Chúng ta sẽ tiếp đến cùng

Dưới sự phối hợp truy bắt của hộ vệ và cấm quân, ngọc bội trị giá một trăm ngàn lượng cuối cùng đã lấy lại được.

Còn tên trộm ngọc bội bị vứt vào đại lao của phủ Kinh Triệu.

Phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu đang nghỉ Tết đột nhiên nhận được thông báo tăng ca, trong lòng vô cùng khổ sở.

Y miễn cưỡng mặc quan phục, soi gương sờ sợi tóc đang mọc của mình, không khỏi bật khóc.

Y thật là khổ quá mà!

Mai phu nhân lấy áo choàng từ nha hoàn, khoác cho Mai Quảng Đào.

Mai Quảng Đào vốn định tận dụng kỳ nghỉ Tết ở nhà cùng vợ con, nhưng hiện giờ kế hoạch này đã hỏng bét.

Y nghiến răng nói.

“Lúc về ta sẽ nộp đơn thuyên chuyển lên Lại bộ, cái chức Phủ doãn phủ Kinh Triệu này ai muốn làm thì đi mà làm!”

Mai phu nhân giúp y buộc dây áo choàng, bình tĩnh nói “Câu này hầu như tháng nào chàng cũng nói một lần, nói xong chẳng phải cũng tiếp tục làm việc đó sao?”

Mai Quảng Đào không nói nên lời, chỉ có thể ngượng cười.

Mai phu nhân “Thiếp đã nấu gà hầm hà thủ ô, lát nữa sẽ bảo

người mang đến phủ Kinh Triệu, chàng nhớ ăn lúc còn nóng.”

Mai Quảng Đào nắm tay nàng “Phu nhân, nàng thật tốt với ta.”

Mai phu nhân thở dài “Thật ra gần đây thiếp đang lo một chuyện.”

Mai Quảng Đào “Chuyện gì?”

Mai phu nhân “Thiếp nghe nói hói đầu sẽ di truyền, lỡ con chúng ta giống chàng thì sau này phải làm sao?”

Mai Quảng Đào “……”

Mai phủ doãn ôm trái tim bị đâm đầy lỗ của mình bàng hoàng đi đến phủ Kinh Triệu.

Lúc đầu ai cũng nghĩ Anh vương bị trộm ngọc bội là do xui xẻo, sau khi được phủ Kinh Triệu thẩm vấn điều tra thì phát hiện tên trộm bị người khác sai khiến, mà người sai khiến hắn chính là Cảnh Phong!

Lúc Lạc Dạ Thần biết được tin này đã là chiều ngày hôm sau.

Y tức giận đập bàn.

“Tên Cảnh Phong này trước đây cứ nhắm vào ta, ta lười so đo với gã, nào ngờ gã cứ tới gây chuyện! Không được, ta không nhịn nổi cơn tức này, ta sẽ đi tìm gã tính sổ!”

Bộ Sanh Yên kéo y lại bảo y bình tĩnh.

Nàng nhìn quan sai đến báo tin rồi hỏi.

“Tại sao Cảnh Phong lại sai người trộm ngọc bội của Anh vương?”

Quan sai cúi người, thành thật trả lời.

“Bẩm vương phi, vì trước đó có người vây đánh Cảnh Phong ở

Tập Hương Quán. Gã nghi ngờ chuyện này là do Anh vương bày ra, nhưng gã không có chứng cứ nên không thể chứng minh được, gã chỉ đành nghĩ ra cách trộm ngọc bội để Anh vương chịu tội."

Quan sai dừng một chút rồi nói thêm.

"Lần trước ở trong tửu lâu, Anh vương nói ngọc bội này trị giá một trăm ngàn lượng, chuyện này rất nhiều người biết. Cảnh Phong nghĩ nếu trộm được ngọc bội này, chẳng những khiến Anh vương tổn thất tiền tài, còn có thể làm Anh vương mất mặt."

Lạc Dạ Thần cũng nghe nói Cảnh Phong bị đánh ở Tập Hương Quán, nhưng y hoàn toàn không hề kéo bản thân vào chuyện này.

Y giận dữ chửi rủa.

"Gã bị đánh là đáng đời, ai bảo gã không đứng đắn. Dụ dỗ nữ nhân khắp nơi, cả người đã có gia đình cũng không tha. Liên quan gì đến bổn vương? Lẽ nào vì bổn vương nhìn gã ngứa mắt nên gã có thể tùy tiện đổ tội lên người ta sao? Làm gì có lý đó!"

Quan sai vội xin lỗi, cười nói "Vương gia nói phải, vương gia trước giờ trong sạch rõ ràng, có gì nói đó, chuyện ở Tập Hương Quán nhất định không liên quan tới ngài."

Bộ Sanh Yên ho hai tiếng, quay lại chủ đề chính.

"Được rồi, không cần nói lời vô nghĩa. Nếu đã tra rõ mọi chuyện, phiền ngươi giúp ta báo cho Mai phủ doãn một tiếng. Chuyện này nên làm sao thì cứ làm vậy. Nếu Cảnh gia không phục, có thể bảo bọn họ trực tiếp đến gặp chúng ta tranh luận, chúng ta sẽ tiếp đến cùng."

Dù là Cảnh gia hay phủ Anh vương, không bên nào dễ đắc tội, phủ Kinh Triệu khó xử bị kẹt ở giữa.

Mai phủ doãn đặc biệt cử người đến báo với vợ chồng Anh vương, chính là để biết được thái độ của Anh vương —

Nếu Anh vương muốn dàn xếp ổn thỏa, y sẽ cố gắng xử lý nhẹ nhàng.

Nhưng nếu Anh vương nhất quyết đòi công đạo thì y chỉ có thể giải quyết theo luật.

Hiện tại Anh vương phi đã nói như vậy, nhiệm vụ lần này của quan sai đã hoàn thành xuất sắc.

Quan sai không phí lời nữa, lập tức nói "Vâng."

Sau khi quan sai đi, Bộ Sanh Yên nói với Lạc Dạ Thần.

"Nếu Cảnh Phong có thể nghĩ đến chuyện thuê người trộm đồ, chứng tỏ trước đây gã từng làm loại chuyện xấu xa lén lút này, hay là chúng ta sai người đi điều tra thử, xem trước đây gã còn từng làm ra chuyện gì? Chúng ta nhân cơ hội này giải quyết gã luôn một lần."

Lạc Dạ Thần vỗ đùi "Ý kiến hay!"

Tuy bình thường y không quản chuyện gì, nhưng tốt xấu gì trên người y vẫn treo cái chức Tả tuần phòng ti, quyền hạn cơ bản vẫn còn đó.

Điều tra hành vi phạm pháp và duy trì sự ổn định trong thành Thịnh Kinh vẫn nằm trong thẩm quyền của y.

Lạc Dạ Thần vội vàng ra ngoài.

Y cưỡi ngựa đến nha môn Tuần phòng ti, giao nhiệm vụ điều tra Cảnh Phong cho cấp dưới.

Không điều tra thì thôi, vừa điều tra đã lộ rất nhiều chuyện.

Cảnh Phong là người hẹp hòi, tính toán chi li.

Gã từng bị một thư sinh cướp mất nổi bật trong một hội thơ, nên lén sai người đánh gãy tay người đó.

Toàn bộ xương tay bị gãy thành nhiều khúc, không nối lại được, từ đó về sau trở thành một kẻ tàn phế.

Sau đó, Cảnh gia đền một khoản tiền, hơn nữa nhà thư sinh đó là thương hộ, địa vị kém xa Cảnh gia, người trong nhà sợ làm mất lòng Cảnh gia sau này khó sống trong thành Thịnh Kinh, chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Một lần khác Cảnh Phong vẫn ghen ghét tranh giành với người khác trong thanh lâu.

Vì quá say nên đập vỡ vò rượu lên đầu người đó.

Tuy người đó được cứu kịp thời, không chết nhưng phải chịu di chứng đần độn.

Không biết Cảnh gia đã dùng thủ đoạn gì, cuối cùng đã giải quyết ổn thỏa.

Những chuyện như vậy còn xảy ra rất nhiều lần.

Nạn nhân vì các lý do khác nhau bị Cảnh Phong đả thương, cuối cùng Cảnh gia đền tiền cho qua chuyện.

Trong đó, nghiêm trọng nhất là một người gãy tay và một người vỡ đầu.

Dù tính mạng hai người này không còn nguy hiểm nhưng cuộc đời đã bị hủy hoại.

Tình cờ hôm nay Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đến phủ Anh vương thảo luận cuộc thi viết truyện với Anh vương.

Lạc Dạ Thần kể hết cho hai người nghe những gì mình điều tra được.

Tiêu Hề Hề không biết Cảnh Phong là ai, nghe kể xong khá

ngạc nhiên.

“Cảnh gia ở trong kinh ngang ngược vậy sao? Không ai dám đắc tội bọn họ à.”

Lạc Dạ Thần cũng cảm thấy kỳ lạ, bĩu môi giễu cợt nói.

“Ta nhớ Cảnh gia có Cảnh lão tiên sinh nhậm chức trong Quốc Tử Giám. Còn những người khác trong Cảnh gia chẳng có tiếng tăm gì. Dù có người làm quan trong triều thì chắc cũng chỉ là quan chức cấp thấp. Không biết nhà bọn họ lấy đâu ra quyền lực như vậy, khiến những người đó sợ hãi đến mức không dám báo quan.”

Bộ Sanh Yên ho hai tiếng, ra hiệu y nói ít lại.

Cảnh gia không có nhân vật lợi hại, nhưng Cảnh gia lại có một cô con gái làm nương nương trong cung.

Nhưng chuyện này không thể nói, đặc biệt là không thể nói trước mặt Hoàng đế.

Chương 786: Cầu xin

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Trẫm sẽ phái người điều tra chuyện này, nếu là thật thì sẽ xử lý công bằng."

Có lời này của Hoàng đế, Lạc Dạ Thần tức thì vui mừng.

Y biết lần này Cảnh Phong chết chắc rồi!

Sau đó y và Quý phi nói về cuộc thi viết truyện.

"Ta đã sai người dán thông báo ở cửa các tiệm sách trong thành, chỉ cần có người đến mua sách đều sẽ nhìn thấy thông báo đó."

Tiêu Hề Hề đề nghị "Vương gia có thể thuê người đi quảng cáo."

Lạc Dạ Thần "Quảng cáo là gì?"

Tiêu Hề Hề "Có nghĩa là thông báo rộng rãi, ví như chợ Tây, quán trà, tửu lâu, nơi mọi người tập trung nhiều là những nơi quảng cáo tốt nhất."

Vì chi phí in ấn ngày nay quá cao nên nàng đề nghị cách thức truyền miệng.

Ví như thuê một vài người hô khẩu hiệu có vần điệu dễ nhớ quảng bá cuộc thi viết truyện.

Chỉ cần có nhiều người biết thì sẽ có nhiều người đến tranh tài.

Lạc Dạ Thần sờ cằm gật đầu, hiển nhiên cảm thấy cách này hay.

Theo ý tưởng của Tiêu Hề Hề, chỉ cần thuê mười người đi quảng cáo là đủ.

Kết quả Anh vương vừa vung tay đã thuê ba trăm người.

Ba trăm người này được phân chia khu vực, trải rộng khắp mọi ngóc ngách trong thành, bán mạng quảng cáo cuộc thi viết truyện, hét gần như khản cổ.

Vốn dĩ cuộc thi viết truyện chỉ có những người thường xuyên đến tiệm sách mới biết, nhưng với sự quảng bá này, chỉ sau một đêm, cả thành đều biết.

Các chương trình giải trí ngày nay rất hạn chế nên khi cuộc thi viết truyện vừa xuất hiện thì ai cũng mong chờ.

Cùng lúc đó, Cảnh gia xảy ra chuyện lớn.

Cảnh Phong bị bắt!

Ngày gã bị bắt là mùng Tám tháng Giêng âm lịch, gã đang cùng phụ thân tiếp người thân đến chúc Tết thì bị quan binh của phủ Kinh Triệu xông vào bắt trói.

Dù Cảnh gia có cố thế nào thì quan binh vẫn không chịu thả người, trực tiếp giam Cảnh Phong vào đại lao phủ Kinh Triệu.

Gia chủ Cảnh gia năm nay đã ngoài bảy mươi, lúc Thịnh Vĩnh Đế còn tại vị, ông là Thái phó, bây giờ Lạc Thanh Hàn là Hoàng đế, vị Thái phó này biết điều chủ động từ chức.

Hiện giờ ông nhậm một chức không có thực quyền ở Quốc Tử Giám, hiếm khi can thiệp vào việc triều chính, mỗi ngày ở nhà viết thơ, vẽ tranh, trồng hoa, nuôi chim, cơ bản là đang ở trạng thái nửa nghỉ hưu.

Vì để cứu cháu trai, ông đã phải mặc bộ quan phục đã lâu không mặc, đích thân đến phủ Kinh Triệu một chuyến.

Mai Quảng Đào sớm đã đoán được Cảnh gia sẽ không để mặc Cảnh Phong bị bắt, cho nên đối với chuyện Cảnh lão tiên sinh đến thăm, y cũng không hề bất ngờ.

Y kính cẩn mời ông đến noãn các, kể lại vụ án từ đầu đến cuối, rồi lấy chứng cứ và lời khai của phạm nhân cho Cảnh lão tiên sinh đọc.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ.

Cảnh Phong là chủ mưu đằng sau vụ trộm.

Anh vương đã tỏ thái độ rõ ràng, không muốn giữ kín chuyện này, phải xử lý thật công bằng.

Mai Quảng Đào khổ sở nói.

“Không phải hạ quan không muốn nể mặt ngài, mà hạ quan quả thật rất khó ăn nói với Anh vương. Ngài hẳn là cũng biết tính tình của Anh vương thế nào. Nếu như hạ quan thả Cảnh Phong, Anh vương đi tố cáo với Hoàng đế, chỉ sợ ô sa này của hạ quan không giữ được! Hay là …… ngài đến gặp Anh vương thương lượng? Chỉ cần Anh vương mở lời, chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn.”

Cảnh lão tiên sinh lăn lộn quan trường nhiều năm, ông hiểu rõ lời của Mai phủ doãn chính là đang từ chối.

Nếu Thịnh Vĩnh Đế còn tại vị, ông là Thái phó đương triều, thầy của Hoàng đế, Mai phủ doãn nhất định sẽ không dám đối xử với ông thế này.

Nhưng bây giờ Thịnh Vĩnh Đế không còn, ông cũng không còn là Thái phó.

Trên đổi thì dưới cũng đổi.

Cảnh lão tiên sinh than thở trong lòng.

Ông chống trượng, tùy tùng dìu ông chậm rãi rời phủ Kinh

Triệu.

Dù biết Anh vương không dễ dàng bỏ qua nhưng Cảnh lão tiên sinh vẫn vì cháu trai mà đến phủ Anh vương.

Kết quả đương nhiên là thất vọng trở về.

Vợ chồng Anh vương thậm chí còn không lộ mặt, bảo quản gia đuổi người đi.

Không còn cách nào khác, Cảnh lão tiên sinh đành phải nhờ con dâu thứ hai vào cung cầu kiến Cảnh phi nương nương, mong nàng có thể cứu đệ đệ của mình.

Cảnh phi hiếm khi được gặp người nhà, nào ngờ vừa gặp đã nghe tin đệ đệ bị phủ Kinh Triệu bắt giữ.

Nàng vừa sợ vừa lo, nhanh chóng hỏi tại sao.

Cảnh nhị phu nhân lau nước mắt than thở.

"Đệ đệ con cãi nhau với Anh vương, hai bên không hợp. Lần trước thằng bé bị người ta đánh nên nghi ngờ do Anh vương sai người làm, khổ nỗi không có chứng cứ nên không đòi công bằng được. Thằng bé không nhịn nổi nên sai người đi trêu chọc Anh vương. Nào ngờ lại chọc giận Anh vương, kinh động đến quan phủ, nên thằng bé bị quan binh của phủ Kinh Triệu bắt giữ. Gia gia con đã đi khắp nơi cầu xin cũng không thể cứu được. Chúng ta thật sự đã hết cách, chỉ có thể cầu xin con! Con phải cứu đệ đệ của mình!"

Cảnh phi cau mày nói "Đệ đệ trêu chọc Anh vương thế nào?"

Cảnh nhị phu nhân "Chỉ sai người đi trộm ngọc bội của Anh vương, ngọc bội đó cũng đã trả về cho ngài ấy rồi."

Cảnh phi nghi ngờ "Thật chỉ có vậy thôi sao?"

"Đương nhiên, nếu con không tin có thể nhờ người điều tra. Phủ Kinh Triệu có ghi lại chuyện này, sao ta phải gạt con?"

Cảnh phi thấy bà nói có căn cứ, không giống nói dối nên tin lời bà.

Cảnh phi an ủi mẫu thân, bảo đảm sẽ tìm cách cứu đệ đệ mới an ủi được bà.

Sau khi tiễn Cảnh nhị phu nhân đi, Cảnh phi ở trong phòng suy nghĩ một lát.

Nàng ở hậu cung, không biết nhiều chuyện bên ngoài, cũng không biết mâu thuẫn giữa Cảnh Phong và Anh vương sâu sắc đến mức nào.

Chỉ là một ngọc bội, hơn nữa cũng trả về rồi nên chắc hẳn không phải chuyện lớn.

Nhìn từ góc độ khác.

Dù Cảnh Phong có làm chuyện xấu khác, nàng cũng phải cứu Cảnh Phong.

Dù sao nàng cũng chỉ có một đệ đệ, sau này nàng gặp chuyện thì phải nhờ đệ đệ giúp đỡ.

Cảnh phi đứng dậy gọi người giúp nàng thay y phục.

Đông Lăng thận trọng hỏi.

“Nương nương muốn cầu kiến Hoàng thượng sao?”

Cảnh phi nói “Không, bổn cung muốn gặp Quý phi.”

Nàng biết rõ hiện giờ bản thân không được sủng ái, dù nàng có cầu xin Hoàng đế thì Hoàng đế cũng sẽ không để ý đến nàng

Nếu đụng phải lúc tâm trạng Hoàng đế không tốt, có lẽ sẽ trị nàng tội hậu cung can chính.

Nàng không muốn tự chuốc phiền phức.

Nhưng Quý phi thì khác, nàng ta là công chúa ngoại tộc, không có căn cơ ở Đại Thịnh, thứ duy nhất nàng ta có thể dựa vào chính là sủng ái của Hoàng đế.

Nhưng sủng ái của Hoàng đế có thể kéo dài bao lâu?

Tương lai lúc đối mặt với sự già cỗi, không còn được sủng ái, nàng ta phải làm sao?

Đây chính là điểm yếu của Quý phi.

Nếu Quý phi muốn sống lâu trong hậu cung này thì nhất định phải chừa nhiều đường lui cho mình.

Ví như tạo nhiều quan hệ tốt.

Cảnh phi ăn mặc chỉnh tề, mang theo quà Tết rồi ngồi xe ngựa đến cung Vân Tụ.

Nhưng điều nàng không ngờ tới là …

Quý phi không ở trong cung.

Hỏi thăm mới biết, Quý phi đã ra ngoài, trong thời gian ngắn không về được.

Cảnh phi không muốn trở về tay không.

Nàng quyết định ở lại cung Vân Tụ chờ Quý phi về.

Chương 787: Không so sánh không đau thương

Dù sao gần đây Lạc Thanh Hàn đang nghỉ phép năm, trong cung cũng không có việc gì nên mỗi ngày hắn đều dẫn Hề Hề rời cung chơi.

Từ nhỏ đến lớn, Lạc Thanh Hàn luôn sống trong hoàn cảnh rất nghiêm khắc.

Nhưng từ khi quen với Hề Hề, không khí cuộc sống của hắn dần thay đổi.

Thỉnh thoảng hắn sẽ ngủ nướng với Hề Hề, thường xuyên ăn thử mấy món mà trước đây hắn chưa từng ăn, lúc rảnh hắn có thể ra ngoài chơi với nàng, muốn làm gì thì làm đó, sống như ý mình muốn.

Dường như chỉ cần ở bên Hề Hề, hắn có thể tạm thời quên đi sầu lo.

Hắn thích cảm giác này, thích cuộc sống thế này.

Hắn thích Hề Hề mang đến cho hắn tất cả những thứ này.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm trước một quầy hàng, nhìn những con chim bồ câu bị buộc vào giá.

Lúc này trong quầy có hai khách hàng khác đang đứng.

Ông chủ đang cố gắng miêu tả chim bồ câu của mình có thể bay cao bay xa như thế nào, ngôn từ sôi động làm hai vị khách hàng rất hào hứng.

Tiêu Hề Hề nhẹ nhàng v.uốt ve cái đầu nhỏ của chim bồ câu.

“Người khác chỉ quan tâm mày bay cao hay không, bay xa hay không, chỉ có ta mới thật sự quan tâm mày nướng ngon hơn hay kho ngon hơn?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Ông chủ “……”

Ông chủ đỏ mặt tức giận, quát lớn “Bồ câu ta nuôi đều là bồ câu đưa thư! Không phải bồ câu thịt!”

Tiêu Hề Hề thất vọng nói “Béo thế này mà không thể ăn, đúng là tiếc thật.”

Thấy ông chủ tức giận sắp chửi, Lạc Thanh Hàn kéo Tiêu Hề Hề nhanh chóng rời đi.

Tiêu Hề Hề luyến tiếc nói “Đột nhiên muốn ăn bồ câu om.”

Tình cờ gần đó có một tửu lâu, Lạc Thanh Hàn đẫn nàng đi ăn.

Tiêu Hề Hề thỏa mãn mong muốn được ăn bồ câu om.

Hai người ăn xong rời khỏi phòng riêng, đi ngang qua sảnh trước thì tình cờ nghe thấy thực khách đang bàn tán về cuộc thi viết truyện.

Tiêu Hề Hề dừng lại, liếc nhìn nhóm thực khách.

Nhóm thực khách không hề hay biết, vẫn trò chuyện sôi nổi.

“Nghe nói cuộc thi viết truyện này là do Anh vương tổ chức, tiền thưởng rất hậu hĩnh!”

“Anh vương trước nay hào phóng, chỉ cần thắng cuộc thi, nhất định sẽ có thưởng. Nếu may mắn, có thể sẽ lọt vào mắt xanh của Anh vương, tìm được chức quan trong triều nữa!”

“Xem ra huynh sắp tham gia cuộc thi viết truyện?”

“Ha ha, thi thử cũng có sao!”

……

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn bước ra khỏi tửu lâu.

Hai người đi dạo những nơi khác, hầu như đi đâu cũng nghe thấy người ta bàn tán về cuộc thi viết truyện.

Xem ra Anh vương đã quảng cáo cuộc thi viết truyện rồi.

Nhìn hiệu quả này, đúng là rất tốt!

Hai người mãi đến tối mới về cung.

Trong cung Vân Tụ, Cảnh phi đã đợi hơn ba canh giờ.

Nàng duy trì tư thế ngồi đoan trang, ngồi đến khi lưng eo đau nhức, chân tê cứng.

Nàng muốn đứng dậy đi lại, nhưng Bảo Cầm ở bên cạnh đang nhìn, chỉ cần nàng cử động một chút, Bảo Cầm sẽ lập tức giả vờ ân cần hỏi.

“Nương nương muốn về rồi sao?”

Cảnh phi chỉ đành ngồi xuống, cười nói “Bổn cung đợi thêm lát nữa, chắc là Quý phi sẽ về nhanh thôi.”

Thấy trời dần tối, nàng sắp không cầm cự được nữa.

Vừa lúc nàng định ngày mai quay lại thì nghe thấy tiếng báo bên ngoài.

“Hoàng thượng và Quý phi về rồi!”

Cảnh phi rất kinh ngạc, tại sao Quý phi lại về cùng Hoàng đế?!

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì Quý phi và Hoàng đế đã bước vào.

Cảnh phi vội đứng dậy hành lễ, nhưng vì đứng quá nhanh nên trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã xuống, may là Đông Lăng bên cạnh nhanh mắt, kịp thời đỡ nàng.

Nàng chịu đựng hai chân đau nhức, lấy lại tinh thần hành lễ với Hoàng đế và Quý phi.

“Thần thiếp thất lễ, mong bệ hạ và Quý phi nương nương thứ tội.”

Lạc Thanh Hàn “Sao nàng lại ở đây?”

Cảnh phi “Thần thiếp tới tìm Quý phi nương nương, không ngờ bệ hạ cũng tới đây, thần thiếp mạo muội rồi, mong bệ hạ lượng thứ.”

Nhìn dáng vẻ đứng dậy vừa rồi của nàng, Lạc Thanh Hàn có thể đoán được hẳn là nàng đã đợi rất lâu.

Ngày thường nàng hầu như không qua lại với Quý phi, đột nhiên đến tìm Quý phi, còn đợi lâu như vậy chắc chắn có ý đồ gì đó.

Lạc Thanh Hàn nghĩ tới chuyện gần đây của Cảnh gia, chẳng mấy chốc đã đoán ra nguyên nhân.

Cảnh phi đang thầm quan sát Hoàng đế và Quý phi.

Nàng phát hiện hai người đang mặc thường phục.

Hai người cải trang dân thường để làm gì?

Trừ khi hai người rời cung.

Chẳng trách bọn họ về muộn như vậy, là vì đã rời cung.

Cảnh phi chua xót trong lòng, Hoàng đế đi đâu cũng dẫn Quý

phi theo, cả rời cung cũng không quên dẫn Quý phi theo, thật sự xem Quý phi như báu vật.

Còn nàng khổ sở đợi ở đây cả ngày, lưng eo và chân đau nhức nhưng lại không có lấy một lời quan tâm.

Đúng là không so sánh không đau thương.

Lạc Thanh Hàn muốn tìm cớ đuổi Cảnh phi đi, nhưng bị Tiêu Hề Hề ngăn cản.

Tiêu Hề Hề "Bệ hạ vừa về, chắc là cũng mệt rồi, ngài đi thay y phục trước đi, ở đây có thần thiếp là đủ rồi."

Lạc Thanh Hàn chăm chăm nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề ngọt ngào cười với hắn "Đi đi mà."

Lạc Thanh Hàn vẫn chiều theo ý nàng.

Sau khi hắn đi, Tiêu Hề Hề ngồi xuống ghế chính, mời Cảnh phi ngồi xuống nói chuyện.

Cảnh phi vén váy ngồi xuống mỉm cười.

"Hôm nay có phải Quý phi nương nương cùng bệ hạ ra ngoài chơi?"

Tiêu Hề Hề hỏi lại "Cảnh phi rất hứng thú với hành tung của bổn cung và bệ hạ nhỉ?"

Nụ cười của Cảnh phi hơi cứng lại.

Nghe ngóng hành tung của Hoàng đế không phải chuyện nhỏ.

Nàng hoảng sợ, vội nói "Thần thiếp không có ý nghe ngóng hành tung của bệ hạ."

Tiêu Hề Hề xua tay "Không sao, cô đừng căng thẳng, bổn cung chỉ tùy tiện nói thôi."

Bảo Cầm dâng trà nóng, chậm rãi nói "Quý phi nương nương, Cảnh phi nương nương đã đợi người hơn ba canh giờ, hẳn là Cảnh phi nương nương có chuyện quan trọng muốn tìm người."

Tiêu Hề Hề "Ồ? Cảnh phi có chuyện gì thì cứ nói, dù cô nói rồi thì bổn cung cũng chưa chắc giúp cô."

Cảnh phi "……"

Bảo Cầm suýt thì bật cười.

Nàng phải cố lắm mới có thể nhịn cười, im lặng bưng ấm trà lùi sang một bên.

Người trong cung nói chuyện luôn giữ thể diện cho nhau, Cảnh phi chưa từng thấy ai ăn nói không chừa mặt mũi gì như Quý phi.

Không đúng.

Có một người giống như Quý phi, luôn thích nói những lời làm người ta tức chết.

Người đó là Tiêu trắc phi.

Nghĩ đến Tiêu trắc phi, Cảnh phi không khỏi nhìn Quý phi lâu hơn, hai người không chỉ giống về ngoại hình, cả cách nói chuyện và cư xử cũng giống.

Cảnh phi còn chưa kịp đào sâu hơn đã nghe Quý phi hỏi.

"Sao Cảnh phi không nói gì?"

Cảnh phi hoàn hồn lại, đè nén suy nghĩ trong lòng, cười nói "Thần thiếp đến đây chủ yếu là để chúc Tết Quý phi, đây là lễ vật của thần thiếp chuẩn bị cho người, mong người đừng chê."

Đông Lăng cầm lễ vật bước tới.

Tiêu Hề Hề “Cảnh phi có lòng rồi, Bảo Cầm, cất đồ đi.”

Bảo Cầm bước tới nhận lễ vật, chuyển giao cho Chiết Chi mang cất vào kho.

Cảnh phi “Ngoài ra, thần thiếp còn có một chuyện muốn cầu xin.”

Chương 788: Không phải như vậy đâu!

Tiêu Hề Hề tiện tay bóc đậu phộng bên cạnh, vừa bóc vỏ vừa lười biếng nói.

“Chắc không phải cô nhờ bổn cung giúp chuyện của Cảnh Phong đó chứ?”

Cảnh phi giật mình, buột miệng nói “Sao Quý phi nương nương biết chuyện của Cảnh Phong?”

Tiêu Hề Hề “Lúc rời cung, bổn cung nghe người khác nhắc tới chuyện này.”

Cảnh phi càng bày tư thế cung kính hơn.

“Nếu Quý phi nương nương đã biết chuyện này, người có thể ……”

Nàng còn chưa nói xong đã bị Tiêu Hề Hề cắt ngang.

“Không thể.”

Cảnh phi biết Quý phi sẽ không dễ gì đồng ý, nhưng không ngờ lại từ chối nhanh như vậy.

Cảnh phi mím môi, chậm rãi nói.

“Tuy Cảnh Phong có hơi xốc nổi, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một khối ngọc bội, ngọc bội cũng trả lại cho Anh vương rồi, quả thật không phải là chuyện gì lớn. Do phía Anh vương không muốn giải quyết riêng nên mọi chuyện mới đi đến bước này. Thần thiếp không còn cách nào khác, chỉ đành đến nhờ Quý phi nương nương giúp đỡ. Nếu Cảnh Phong được thả ra,

thần thiếp và Cảnh gia đều sẽ ghi nhớ ân tình này của người, sau này có cơ hội nhất định sẽ báo đáp gấp bội.”

Tiêu Hề Hề nghe vậy, như đang nghe truyện cười nào đó, không hề khách khí bật cười.

Cảnh phi bị nụ cười của nàng làm mờ mịt.

“Quý phi nương nương cười gì?”

Tiêu Hề Hề ném vỏ đậu phộng trong tay, cười nói.

“Không có gì, chỉ là bổn cung cảm thấy con người cô khá thú vị, rõ ràng trong lòng hận không thể đẩy bổn cung vào chỗ chết, nhưng ngoài mặt vẫn hèn mọn nhờ bổn cung giúp đỡ, còn nói gì mà ghi nhớ ân tình? Cô nhớ ân, hay là nhớ thù đây?”

Sắc mặt Cảnh phi thay đổi, vội nói “Nương nương hiểu lầm rồi, thần thiếp vẫn luôn kính trọng người, chưa từng ghi hận bao giờ.”

Tiêu Hề Hề không ừ hử gì.

Nàng nói với Chiết Chi.

“Mang cuốn sổ nhỏ bổn cung để bên giường tới đây.”

“Vâng.”

Chốc sau Chiết Chi dâng lên một cuốn sổ nhỏ.

Cuốn sổ nhỏ có bìa màu đen, kích thước bằng lòng bàn tay, mở ra sẽ thấy bên trong dày đặc những dòng chữ nhỏ.

Cuốn sổ nhỏ này được Thượng Khuê gửi đến.

Trước đó, Tiêu Hề Hề bảo Ngọc Lân vệ điều tra chi tiết về Thiệu gia và Tô gia, Ngọc Lân vệ không biết phải điều tra gì nên dứt khoát ghi lại mọi hoạt động hàng ngày của hai nhà,

sau đó cử người tận tâm phân loại rồi viết vào cuốn sổ nhỏ này.

Tiêu Hề Hề đã đọc hết nội dung trong cuốn sổ này.

Nàng lật đến trang có gấp góc, đọc nội dung trên đó.

“Thiệu gia có ba phòng, trưởng nữ của tam phòng vào cung tuyển tú, được phong làm Lương nhân.”

“Phụ thân của Thiệu lương nhân dạy học ở Quốc Tử Giám, nhậm chức Trợ giáo.”

“Thiệu trợ giáo suýt bị đình chức vì nhận hối lộ giúp học trò gian lận, chính Phụng chỉ Quốc Tử Giám đứng ra bảo vệ ông.”

Đọc đến đây, Tiêu Hề Hề nhướng mi, nhàn nhã nhìn Cảnh phi.

Quốc Tử Giám chỉ có một Phụng chỉ, chính là tổ phụ của Cảnh phi, gia chủ hiện tại của Cảnh gia.

Sắc mặt Cảnh phi tái nhợt, ngón tay bất chợt siết vạt áo của mình, nhưng vẫn cố gắng gượng cười.

“Quý phi nương nương nghe những tin đồn này ở đâu? Tất cả đều là tin đồn, không thể coi là thật, tổ phụ của thần thiếp tuy giữ chức Phụng chỉ nhưng rất ít khi nhúng tay vào chuyện của Quốc Tử Giám, ông ấy ngày thường dành thời gian ở nhà trồng hoa nuôi chim, sao có thể làm ra chuyện này? Không thể nào.”

Tiêu Hề Hề lật sang trang tiếp theo, lười biếng nói.

“Đừng nóng, vẫn còn khúc sau.”

“Người Thiệu gia thường xuyên gửi quà cho Cảnh gia, đặc biệt là phụ thân của Thiệu lương nhân, hầu như cứ cách hai ngày sẽ đến Cảnh gia một chuyến, thỉnh an Cảnh lão tiên sinh.”

“Mối quan hệ giữa Thiệu gia và Cảnh gia xem ra rất tốt, nhưng kỳ lạ là cuối tháng Mười một năm ngoái, Thiệu gia đơn phương cắt đứt qua lại với Cảnh gia.”

“Bổn cung ngẫm nghĩ lại, cuối tháng Mười một vừa hay trùng với thời điểm kết thúc cuộc săn mùa thu, chẳng phải là lúc Thiệu lương nhân bị giáng làm Tuyển thị đày vào lãnh cung sao?”

“Thiệu tuyển thị vừa bị đày vào lãnh cung thì Thiệu gia đã cắt đứt quan hệ với Cảnh gia, lẽ nào là trùng hợp ư?”

Môi Cảnh phi hơi run run, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Nàng nắm chặt tay áo, cố giữ bình tĩnh.

“Quý phi nương nương thật sự hiểu lầm rồi, Thiệu gia quả thật có qua lại với Cảnh gia, nhưng cũng không thân thiết lắm. Còn chuyện Thiệu gia vì sao đột nhiên cắt đứt quan hệ với Cảnh gia, chuyện này thần thiếp cũng không biết.”

Tiêu Hề Hề cười đầy ẩn ý.

“Địa vị của Thiệu gia không bằng Cảnh gia, theo lý mà nói, Thiệu gia chủ động cắt đứt quan hệ với Cảnh gia thì Cảnh gia cũng không cần quan tâm, nhưng tại sao Cảnh gia lại sai người gửi ngân phiếu một trăm ngàn lượng cho Thiệu gia?”

Cảnh phi đờ người.

Tiêu Hề Hề “Tờ ngân phiếu đó vẫn còn trong tay phụ thân của Thiệu lương nhân, trên đó có con dấu của Cảnh gia, chỉ cần mang tờ ngân phiếu đến tiền trang kiểm chứng thì sẽ biết nó có phải của Cảnh gia hay không.”

Cảnh phi lúc này không nói nên lời.

Nàng không ngờ Quý phi cả chuyện này cũng tra được.

Tiêu Hề Hề đóng cuốn sổ nhỏ lại, đặt lên bàn bên cạnh, nói

“Ngân phiếu một trăm ngàn lượng đó là tiền của Cảnh gia đưa để bịt miệng Thiệu tuyển thị nhỉ.”

Cảnh phi lập tức phủ nhận “Không phải! Không phải như vậy đâu!”

Tiêu Hề Hề “Hay là thế này, bổn cung sai người đưa Thiệu tuyển thị và người Thiệu gia đến đối chất với cô, xem bọn họ giải thích thế nào về ngân phiếu một trăm ngàn lượng kia?”

Cảnh phi lập tức thấy nghẹn cổ, không còn phát ra được âm thanh nào nữa.

Tiêu Hề Hề “Hôm đó bổn cung bị hành thích ở Thượng Lâm Uyển, có người lợi dụng cảnh tượng hỗn loạn đẩy ngã bình hoa vào người bổn cung, muốn đẩy bổn cung vào chỗ chết, cuối cùng tra được là do Thiệu tuyển thị làm. Lý phi và Mẫn tiệp dư sẽ không nói dối chuyện này, người đẩy ngã bình hoa chính là Thiệu tuyển thị. Nhưng một Thiệu tuyển thị nhỏ bé sao có thể to gan mưu hại bổn cung được đây? Dù nàng ta có may mắn đập chết bổn cung thì nàng ta sẽ được lợi gì?”

Cảnh phi lớn tiếng nói “Chắc chắn là nàng ta ghen tị người được sủng ái!”

Tiêu Hề Hề “Người ghen tị thật sự không phải là cô sao?”

Sắc mặt Cảnh phi đột nhiên từ trắng chuyển sang đỏ, nàng muốn phản bác, nhưng nghĩ đến chứng cứ trong tay đối phương, nàng lại không nói được lời nào.

Tiêu Hề Hề bình tĩnh hỏi “Cô có biết tội mưu hại Quý phi là gì không?”

Cảnh phi nhếch khóe miệng, dường như muốn cười, nhưng rốt cuộc vẫn cười không được.

Nàng chống tay lên bàn từ từ đứng dậy, hành lễ đúng tiêu chuẩn với Quý phi.

“Thần thiếp thật sự không biết Quý phi nương nương đang nói gì, nếu trong tay Quý phi có chứng cứ chứng minh thần thiếp có tội, vậy cứ để Thận Hình Ti trực tiếp đến bắt người. Không còn sớm nữa, thần thiếp không dám làm phiền Quý phi nương nương nghỉ ngơi, thần thiếp cáo từ.”

Nói xong nàng bình tĩnh rời đi.

Chiết Chi thấy Cảnh phi sắp rời khỏi cung Vân Tụ, không khỏi hỏi.

“Quý phi nương nương, chúng ta cứ để Cảnh phi đi như vậy sao? Nàng ta xúi giục Thiệu tuyển thị mưu hại người, chuyện này nhất định phải có lời giải thích rõ ràng mới được.”

Tiêu Hề Hề “Không sao, để nàng ta quay về suy nghĩ cho kỹ.”

Chiết Chi không hiểu Quý phi có ý gì, nhưng nhìn dáng vẻ của Quý phi hẳn là trong lòng có tính toán, bèn không nói thêm gì nữa.

Chương 789: Lãnh cung

Từ ngày nhật thực, Tiêu Hề Hề từ tướng mạo đã nhìn ra sát ý ẩn giấu trong lòng Cảnh phi.

Nhưng nàng không chứng cứ xác thực, nói ra cũng vô ích nên nàng giả như không biết gì, nhờ người âm thầm điều tra Thiệu gia.

Thiệu tuyển thị bị đày vào lãnh cung, Thiệu gia nhất định sẽ có phản ứng.

Chỉ cần điều tra cẩn thận sẽ có thể tìm ra manh mối.

Kết quả đã không làm Tiêu Hề Hề thất vọng.

Trong phòng ngủ, Lạc Thanh Hàn đã thay xong y phục.

Bộ thường phục rộng rãi xanh da trời, không đeo thắt lưng, trên đầu chỉ cài một cây trâm ngọc, nhìn rất thoải mái đơn giản.

Trông thiếu đi một chút sắc bén, nhưng lại có sức sống hơn.

Hắn đang đọc sách thì nghe tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Hề Hề đang đi tới.

Hắn đặt sách xuống hỏi.

“Cảnh phi đi rồi?”

Tiêu Hề Hề duỗi tay ra, cung nữ lập tức tiến tới thay y phục cho nàng.

Nàng kể lại cuộc trò chuyện vừa rồi với Cảnh phi.

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng sớm đã biết được mối quan hệ giữa Cảnh gia và Thiệu gia, sao lại không nói?"

"Đang ăn Tết mà, làm lớn chuyện này không hay lắm. Vốn ta muốn đợi đến sau tết Nguyên Tiêu mới giải quyết chuyện của Cảnh phi. Nào ngờ hôm nay Cảnh phi lại tìm tới cửa nên ta dứt khoát ngả bài với nàng ta."

Lạc Thanh Hàn "Nàng cứ thế thả nàng ta về sao? Không sợ nàng ta trở về tiêu hủy chứng cứ à?"

Tiêu Hề Hề "Nếu ta dám thả nàng ta về thì không sợ nàng ta tiêu hủy chứng cứ."

Các cung nữ giúp nàng chỉnh lại váy rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Tiêu Hề Hề đi đến cạnh Lạc Thanh Hàn, đang định ngồi xuống thì hắn kéo nàng vào lòng giữ chặt.

Nàng đành phải ngồi lên đùi hắn.

Tiêu Hề Hề ôm cổ hắn, tựa phần thân trên của nàng vào ngực hắn, lẩm bẩm.

"Chuyện này đến cuối cùng vẫn phải xem thái độ của chàng, nếu chàng thấy Cảnh gia còn dùng được, vậy chuyện của Cảnh phi xem như chuyện lớn hóa nhỏ, nếu chàng thấy Cảnh gia có cũng được, không có cũng chẳng sao thì Cảnh phi cũng vậy."

Lạc Thanh Hàn ôm eo nàng, nhẹ nhàng xoa xoa rồi thì thầm.

"Nàng không cần để ý đến ta, nàng làm theo ý nàng là được."

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng nói "Theo ý ta thì nên đuổi hết mấy phi tần đó ra khỏi cung."

Lạc Thanh Hàn cong khóe miệng "Vậy đuổi hết bọn họ ra ngoài."

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Chàng lại trêu chọc ta."

Nếu Hoàng đế thật sự đuổi hết phi tần ra khỏi cung thì cả triều đình sẽ nổ tung, bọn họ sẽ không nói Hoàng đế ngu xuẩn mà chỉ buộc tội nàng mê hoặc quân vương, hại nước hại dân.

Lạc Thanh Hàn hôn lên mặt nàng, nói "Ráng chờ một chút, cho ta thêm một chút thời gian."

……

Lúc Thịnh Vĩnh Đế còn tại vị, lãnh cung có giam vài phi tần phạm lỗi.

Sau khi Thịnh Vĩnh Đế băng hà, những phi tần đó được đưa đến am Tử Vân, hiện giờ trong lãnh cung chỉ còn lại hai phi tần là Lục tuyển thị và Thiệu tuyển thị.

Lục tuyển thị có Thái hoàng thái hậu chăm lo, cuộc sống vẫn khá tốt, đương nhiên không thể so với trước đây, nhưng ít nhất không phải lo cơm ăn áo mặc, còn có một tiểu cung nữ chăm sóc.

Còn Thiệu tuyển thị thì khốn khổ hơn nhiều.

Trong cung không có người giúp nàng đút lót, nàng ăn đồ thừa, mặc quần áo cũ, tiểu cung nữ theo nàng vào lãnh cung sớm đã tìm cách chuyển đi nơi khác.

Gần đây thời tiết lạnh, nàng bị cảm lạnh, thường xuyên ho khan, đầu óc choáng váng.

Nàng là phi tần thất sủng, đương nhiên không có tư cách gọi thái y.

Nàng chỉ có thể nằm trên chiếc giường cứng chịu đựng qua ngày.

Chịu đựng được thì sống, còn không được thì chết.

Trước đây Lục tuyển thị thỉnh thoảng đến thăm, khoe quần áo và đồ ăn, bây giờ nàng bệnh nên Lục tuyển thị không đến nữa vì sợ bị lây.

Thiệu tuyển thị một mình nằm trên giường ho liên tục.

Gió lạnh lùa vào các lỗ trên cửa sổ.

Trong phòng lạnh đến đáng sợ.

Dù đã đắp chăn kín mít nhưng nàng vẫn thấy lạnh.

Nàng tuyệt vọng nghĩ, thà chết còn hơn là sống tạm bợ thế này.

Cọt kẹt một tiếng.

Cánh cửa mở ra, có người bước vào.

Thiệu tuyển thị khó nhọc nâng nửa người lên, mượn ánh sáng lay lắt của ngọn nến nhìn rõ người tới là thái giám đưa cơm hàng ngày.

Thái giám đặt hộp thức ăn lên bàn, đi đến bên giường nhìn chằm chằm khuôn mặt hốc hác vàng vọt của Thiệu tuyển thị, sau đó chậc chậc mấy tiếng, ghét bỏ nói.

“Ngươi còn sống à!”

Thiệu tuyển thị không nói gì, chỉ ho thêm hai tiếng.

Thái giám lập tức dùng tay áo che miệng mũi, lùi lại hai bước, chán ghét nói “Xui xẻo quá đi mất!”

Hắn quay người bước đến bàn, mở hộp thức ăn, đặt đồ ăn lên bàn rồi cầm hộp thức ăn rời đi.

Thậm chí còn không đóng cửa.

Gió lạnh thổi vào phòng, thổi tắt ngọn nến lay lắt.

Căn phòng chìm vào bóng tối.

Thiệu tuyển thị khó nhọc lê thân thể ốm yếu đứng dậy xuống giường, trước tiên đóng cửa lại, sau đó thắp nến rồi mới ngồi xuống bàn.

Đồ ăn nguội ngắt, rau không dầu không muối, càng đừng nói đến thịt, rất khó ăn.

Dù vậy, Thiệu tuyển thị vẫn nghiến răng nuốt đồ ăn trong miệng.

Bây giờ nàng đang bệnh, không ăn không uống sẽ càng chết nhanh hơn, cho nên nàng phải ăn càng nhiều càng tốt.

Dù cuộc sống có khó khăn, chỉ cần có thể sống, ai lại nỡ tìm đến cái chết?

Ăn xong, Thiệu tuyển thị lê thân thể ốm yếu trở lại giường.

Cũng không biết là chuyện gì, nàng vừa nằm xuống không lâu đã thấy buồn ngủ dữ dội.

Trước khi kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nàng đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Cọt kẹt một tiếng, cánh cửa lại bị đẩy ra.

Thái giám đưa cơm bước vào.

Lần này hắn vẫn cầm hộp thức ăn trên tay.

Hắn một tay đóng cửa lại rồi đặt hộp thức ăn lên bàn.

Nhìn dĩa thức ăn sạch bóng trên bàn, biết Thiệu tuyển thị đã ăn hết, hắn khẽ cười.

Số đồ ăn đó có bỏ thuốc mê, người ăn vào trong vòng hai ba

canh giờ cũng không tỉnh lại được.

Thái giám bước tới bên giường đẩy Thiệu tuyển thị hai cái, thấy nàng không hề động đậy, hắn rất hài lòng.

Hắn c.ởi thắt lưng của Thiệu tuyển thị, vòng qua cổ nàng rồi siết chặt.

Cơn nghẹt thở mạnh mẽ đã buộc Thiệu tuyển thị tỉnh dậy.

Nàng tuyệt vọng vùng vẫy nhưng vô ích.

Nàng đang bệnh, thuốc vẫn còn tác dụng nên nàng không còn sức, cũng không thể thoát được.

Nét mặt thái giám trở nên hung dữ do gắng sức quá mức.

“Đừng trách ta, ta chỉ làm việc cho người khác, dù sao ngươi sống cũng chịu khổ, chi bằng chết đi để mọi người được yên tâm.”

Thiệu tuyển thị giãy giụa ngày càng yếu dần.

Lúc nàng sắp tắt thở, cửa đột nhiên bị đá tung!

Ba Ngọc Lân vệ xông vào.

Thái giám giật mình, vô thức buông tay.

Thiệu tuyển thị nhân cơ hội thoát khỏi xiềng xích, nằm ở mép giường thở hổn hển.

Thái giám nhìn thấy những lưỡi đao sáng chói trong tay Ngọc Lân vệ, hắn còn không hề phản kháng, đôi chân mềm nhũn quỳ xuống đất.

Chương 790: Tự vẫn

Lúc Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn còn đang mơ màng ngủ thì đột nhiên bị người khác đánh thức.

Giọng Thường công công từ ngoài cửa vọng vào.

“Bệ hạ, nương nương, bên lãnh cung xảy ra chuyện rồi!”

Bình thường Tiêu Hề Hề sẽ không quan tâm, nhưng đêm nay nàng lại đột nhiên tỉnh dậy.

Nàng dụi mắt, gọi người vào giúp nàng thay y phục.

Lạc Thanh Hàn cũng dậy.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề mắt còn lim dim, nhẹ giọng nói.

“Nàng cứ ngủ tiếp đi, sai người qua đó xem chuyện gì xảy ra là được rồi.”

Tiêu Hề Hề vừa ngáp vừa nói.

“Không được, chuyện đêm nay ta phải tự mình đi xem.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng đã đoán trước đêm nay sẽ xảy ra chuyện?”

Tiêu Hề Hề “Còn không phải do lời hay ý đẹp của chàng à.”

Lạc Thanh Hàn:???

Tiêu Hề Hề “Trước đó chàng nói sau khi Cảnh phi về có thể tiêu hủy chứng cứ, không phải bị chàng nói trúng rồi đấy sao.”

Lạc Thanh Hàn cau mày.

Trong lãnh cung chỉ có hai người, Lục tuyển thị và Thiệu tuyển thị.

Người liên quan đến Cảnh phi chỉ có Thiệu tuyển thị.

Xem ra Cảnh phi vẫn không kiềm được mà ra tay rồi.

Hai người nhanh chóng thay y phục rồi bước ra khỏi phòng ngủ.

Nhiệt độ ban đêm thấp hơn ban ngày.

Gió lạnh thổi qua mặt Tiêu Hề Hề làm nàng lạnh run, cảm giác buồn ngủ còn sót lại lập tức bị đông cứng.

Lạc Thanh Hàn kéo nàng bước nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc hai người đã đến trắc điện.

Bên trong điện, Thượng Khuê đã đợi được một lúc.

“Mạt tướng bái kiến Hoàng thượng, Quý phi nương nương.”

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ngồi trên ghế chính, Bảo Cầm dâng trà nóng.

Tiêu Hề Hề uống một hớp trà nóng, cảm thấy ấm hơn rất nhiều.

Nàng cầm tách trà trong tay, dùng hơi ấm sưởi ấm bàn tay rồi nói “Nói đi, chuyện thế nào?”

Thượng Khuê nói lại chuyện Thiệu tuyển thị bị giết một lần.

“Thiệu tuyển thị bệnh nặng, trông rất yếu. Thái giám làm chuyện này đã bị bắt, hắn thú nhận chính cung nữ tên là Chi Nhi bảo hắn giết Thiệu tuyển thị. Chi Nhi đưa cho thái giám

đó một trăm lượng và một gói thuốc mê.”

Tiêu Hề Hề “Chi Nhi đâu?”

Thượng Khuê “Lúc Ngọc Lân vệ đến nơi ở của nàng ta thì phát hiện nàng ta đã treo cổ tự vẫn.”

Lạc Thanh Hàn cau mày “Lại treo cổ tự vẫn.”

Trước đó, Họa Xuân cũng treo cổ tự vẫn, bây giờ lại thêm Chi Nhi.

Mỗi lần điều tra đến ai thì người đó lại tự vẫn.

Chuyện này quá trùng hợp.

Thanh Tùng bước nhanh vào điện, quỳ xuống đất.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Quý phi nương nương, cung Nghênh Phúc cho người tới báo, Cảnh phi nhảy hồ tự vẫn trong đêm!”

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đều giật mình.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Chết chưa?”

Thanh Tùng vội nói “Chưa chết, Cảnh phi nhảy xuống hồ không bao lâu đã được cứu, thái y đã tới khám, nghe nói vẫn còn hơi thở.”

Nửa đêm xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ sợ đã kinh động cả hoàng cung.

Lạc Thanh Hàn đành phải tới xem thử.

Tiêu Hề Hề nói “Ta đi với chàng.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu.

Ban đêm trời rất lạnh, hắn nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề, xác

định nàng mặc y phục đủ dày mới dẫn nàng ra ngoài.

Hai người ngồi xe ngựa đến cung Nghênh Phúc.

Cung Nghênh Phúc hỗn loạn rối ren.

Nghe tin Hoàng đế và Quý phi đến, mọi người vội chạy ra nghênh đón.

Hoàng đế và Quý phi bước vào phòng ngủ, liền thấy Cảnh phi nằm bất tỉnh trên giường.

Y phục ướt trên người Cảnh phi đã được thay, nhưng tóc vẫn ướt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi không còn chút máu, hơi thở rất yếu ớt.

Hoàng đế gọi thái y đến hỏi tình hình của Cảnh phi.

Thái y nói "May là được cứu kịp thời, tính mạng của Cảnh phi không còn nguy hiểm, nhưng thân thể vẫn còn rất yếu, cần phải nghỉ ngơi một thời gian."

Hoàng đế liếc mắt nhìn Cảnh phi trên giường, lạnh giọng hỏi.

"Khi nào nàng ta mới tỉnh?"

Thái y nói "Nhanh thôi."

Ông lấy kim châm trong rương thuốc, châm cho Cảnh phi vài kim.

Một lúc sau, Cảnh phi từ từ mở mắt.

Mơ hồ qua đi, tầm nhìn của Cảnh phi rơi vào người Hoàng đế.

Nàng chật vật bò dậy trên giường, muốn hành lễ với Hoàng đế.

"Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng …"

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt nói "Nàng còn bệnh, không cần đa lễ, yên tâm nằm đi."

Cảnh phi lại nằm xuống, vẫn nhìn Hoàng đế.

Nàng nghẹn ngào, đôi mắt đỏ hoe.

"Thần thiếp còn tưởng đời này sẽ không được gặp Hoàng thượng nữa."

Lạc Thanh Hàn không để ý tới ánh mắt dịu dàng buồn bã của nàng, bình tĩnh hỏi "Tại sao nhảy hồ tự vẫn?"

Cảnh phi vội nói "Thần thiếp không tự vẫn, thần thiếp bị người khác đẩy xuống hồ."

Lạc Thanh Hàn "Ai đẩy nàng?"

Cảnh phi lắc đầu "Thần thiếp không biết. Đêm nay tâm trạng thần thiếp không tốt, không ngủ được nên muốn ra ngoài đi dạo. Lúc đi ngang qua hồ, thần thiếp dừng chân một lúc. Nào ngờ chỉ trong phút chốc đã bị người khác hãm hại. Có người từ phía sau đẩy thần thiếp, thần thiếp chưa kịp nhìn rõ người đó là ai đã ngã xuống nước rồi. Sau đó thần thiếp ngất đi, không biết gì nữa."

Lúc nàng đang nói, Tiêu Hề Hề đã đi vòng quanh phòng, cuối cùng dừng lại trước bức bình phòng.

Tiêu Hề Hề nhìn áo choàng treo trên bức bình phong.

Đây là một chiếc áo choàng xanh đậm có viền lông cáo trắng, vạt thêu mai vàng.

Nàng quay lại nhìn Cảnh phi, hỏi.

"Hôm nay trời lạnh thế này, Cảnh phi ra ngoài đi dạo, chắc hẳn mặc rất nhiều phải không?"

Cảnh phi yếu ớt đáp "Đúng vậy, quả thật mặc rất nhiều, cho

nên sau khi rơi xuống nước, cả người mới liên tục chìm xuống, nếu Đông Lăng và những người khác không kịp thời phát hiện, chỉ sợ thần thiếp đã trở thành hồn ma rồi."

Tiêu Hề Hề chỉ vào áo choàng treo trên bức bình phong, hỏi.

"Đêm nay, cô khoác nó ra ngoài đi dạo hả?"

Cảnh phi không hiểu tại sao nàng lại hỏi kỹ như vậy, do dự lắc đầu "Không, thần thiếp khoác một chiếc áo choàng khác."

Tiêu Hề Hề cũng không vạch trần, chỉ cười hỏi.

"Không biết chiếc áo choàng đó đâu rồi?"

Cảnh phi "Chuyện này phải hỏi Đông Lăng."

Đông Lăng vội nói "Áo choàng đó dính bẩn nên mang đi giặt rồi."

Tiêu Hề Hề ẩn ý cười cười "Nửa đêm còn giặt đồ, chăm chỉ quá nhỉ."

Nét mặt Đông Lăng cứng đờ, ngượng ngùng nói "Y phục của Cảnh phi nương nương ướt sũng, để đó nhìn không ra thể thống gì, nô tỳ bèn sai người đi giặt."

Cảnh phi yếu ớt hỏi "Không biết Quý phi nương nương hỏi những chuyện này là có ý gì?"

Tiêu Hề Hề "Nếu bây giờ bổn cung sai người đến Hoán Y Cục lấy áo choàng của Cảnh phi, không biết có lấy được không?"

Ánh mắt Cảnh phi lóe lên "Chỉ là một chiếc áo choàng thôi, tại sao Quý phi nhất quyết muốn lấy nó?"

Tiêu Hề Hề "Vì bổn cung tò mò, nếu đêm nay Cảnh phi ra ngoài khoác một chiếc áo choàng khác, vậy tại sao gấu áo choàng này lại dính đầy cỏ?"

Nàng cúi xuống, đưa tay vặt một cọng cỏ từ gấu áo choàng.

Chương 791: Bị dồn vào đường cùng

Cọng cỏ rất nhỏ, áo choàng lại có màu xanh đậm nên rất khó phát hiện.

Cảnh phi biện minh "Ban ngày thần thiếp khoác nó ra ngoài, chắc là lúc đó không cẩn thận bị dính vào."

Tiêu Hề Hề không nói gì.

Nàng trực tiếp kéo áo choàng xuống bức bình phong.

Đông Lăng định bước tới cản thì bị Bảo Cầm ngăn lại.

Nàng chỉ đành quay sang nhìn Cảnh phi.

Nhưng Cảnh phi cũng đành bất lực nhìn Quý phi bắt đầu dò xét từng tấc trên chiếc áo choàng.

Chốc sau, Tiêu Hề Hề phát hiện mép áo choàng có dính bụi bẩn.

Nàng đưa tay nặn một ít đất ra rồi cười nói.

"Đất này còn ẩm, hẳn là vừa dính không lâu."

Cảnh phi không nói nên lời.

Nàng ngấn nước mắt hỏi "Quý phi có ý gì? Người nghi ngờ thần thiếp nói dối sao? Thần thiếp suýt thì mất mạng, Quý phi không quan tâm cũng thôi đi, sao còn thừa cơ hãm hại?"

Tiêu Hề Hề "Đừng đổi chủ đề, bổn cung chỉ muốn biết đêm nay có phải cô khoác áo choàng này ra ngoài không? Cô chỉ

cần trả lời phải hoặc không phải.”

Cảnh phi nhìn Hoàng đế, rơi nước mắt cầu xin.

“Bệ hạ, thần thiếp thật sự bị người khác hãm hại, xin bệ hạ làm chủ cho thần thiếp!”

Nếu đổi lại là nam nhân bình thường, chắc chắn sẽ mềm lòng khi đối mặt với một mỹ nhân khóc lóc đáng thương.

Tiếc là nàng gặp phải Lạc Thanh Hàn, một móng heo không có cảm xúc.

Hoàng đế móng heo như bị mù, hoàn toàn không để ý tới lời cầu xin đáng thương của nàng, lạnh lùng nói.

“Quý phi hỏi gì, nàng trả lời đó.”

Nước mắt Cảnh phi lập tức rơi xuống.

Nàng khóc vô cùng đau khổ “Sao cả bệ hạ cũng không tin thần thiếp? Thần thiếp không muốn sống nữa, hu hu hu!”

Lạc Thanh Hàn “Thường Hỉ, đi lấy một bình rượu độc, nếu Cảnh phi đã không muốn sống, vậy tiễn nàng lên đường đi.”

Tiếng khóc của Cảnh phi chợt ngừng lại.

Nàng không tin được nhìn Hoàng đế, tưởng là mình nghe nhầm.

Mãi đến khi Thường công công mang bình rượu độc đến, Cảnh phi mới hoàn hồn lại.

Nàng nhìn ly rượu đưa đến trước mặt, ánh mắt đầy hoang mang sợ hãi.

“Không, bệ hạ, thần thiếp chỉ tùy tiện nói thôi, thần thiếp không muốn chết, xin bệ hạ thu hồi thánh mệnh, tha cho thần thiếp lần này, thần thiếp không dám nói bậy nữa!”

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng "Có chịu nói thật hay không?"

Cảnh phi vừa khóc vừa gật đầu.

Lạc Thanh Hàn xua tay.

Thường công công bưng ly rượu bước sang một bên.

Tiêu Hề Hề "Đêm nay có phải Cảnh phi khoác áo choàng này ra ngoài không?"

Cảnh phi vừa nghĩ làm sao trả lời, vừa nghẹn ngào nức nở.

"Phải, đêm nay thần thiếp khoác nó ra ngoài, vậy thì đã sao? Lẽ nào thần thiếp khoác nó ra ngoài đi dạo là sai sao?"

Tiêu Hề Hề "Vậy thì có vấn đề rồi. Nếu cô khoác áo choàng này ra ngoài, tại sao cô rơi xuống nước mà áo choàng này vẫn khô thế? Cô đừng nói với bổn cung là nửa đường cô cởi áo choàng ra đấy nhé. Trời lạnh như vậy, nếu đột nhiên cởi áo choàng ra, cô muốn bản thân cóng chết à?"

Cảnh phi không nói nên lời, rõ ràng không trả lời được.

Tiêu Hề Hề nói tiếp "Hay là người hại cô đã tận tình giúp cô cởi áo choàng rồi mới đẩy cô xuống nước?"

Cảnh phi mở miệng muốn biện minh nhưng lại không tìm được lý do thích hợp.

Nếu cho nàng thêm chút thời gian, có lẽ nàng sẽ tìm được một cái cớ, nhưng hiện giờ Hoàng đế đang ngồi trước mặt, Quý phi đang nhìn chằm chằm, nàng phải nhanh chóng đưa ra câu trả lời, vốn không có thời gian suy nghĩ.

Nàng nhịn hồi lâu mới nói ra hai câu khô khan.

"Lúc thần thiếp ra ngoài có mang theo một áo choàng dự

phòng, áo choàng này dính đất nên thần thiếp đổi sang áo choàng khác.”

Tiêu Hề Hề “Ồ? Là áo choàng được đưa đến Hoán Y Cục à? Bổn cung bây giờ sai người đến Hoán Y Cục hỏi thử, xem đêm nay cung Nghênh Phúc có đưa tới áo choàng ướt nào không?”

Dù nói vậy nhưng nàng vẫn không nhúc nhích, chỉ cười như có như không nhìn Cảnh phi.

Sắc mặt Cảnh phi vốn đã trắng bệch, bây giờ lại tái nhợt đến đáng sợ.

Đêm nay nàng ra ngoài không mang áo choàng dự phòng nào, nếu đến Hoán Y Cục hỏi, kết quả nhất định sẽ khác với những gì nàng nói.

Tiêu Hề Hề “Bổn cung còn một chuyện muốn nhắc nhở cô, Thiệu tuyển thị vẫn chưa chết, cô có muốn gặp nàng ta không?”

Cảnh phi không suy nghĩ gì, buột miệng nói “Thần thiếp không muốn gặp nàng ta!”

Nói xong, nàng nhận ra mình phản ứng hơi quá, lập tức im miệng.

Tiêu Hề Hề đưa áo choàng cho cung nữ bên cạnh, đảo mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt khó coi của Cảnh phi, chậm rãi nói.

“Nếu bổn cung đoán không sai thì đêm nay cô ra ngoài không mang áo choàng dự phòng nào cả. Cô khoác áo choàng này ra ngoài. Trước khi nhảy xuống hồ, cô đã cởi áo choàng ra, vì áo choàng này quá dày nên khi xuống nước chắc chắn sẽ rất nặng. Nếu cô khoác nó chắc chắn tạo thêm nhiều phiền phức, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tốc độ người khác cứu cô lên bờ. Trời lạnh như vậy mà ở dưới nước quá lâu, dù không chết đuối cũng sẽ chết cóng. Cô nhảy xuống hồ chỉ để giảm bớt hiềm nghi, tiện thể kể khổ để được thông cảm, cô không hề

muốn chết nên trước khi nhảy xuống hồ đã cởi áo choàng ra."

Cảnh phi né tránh ánh mắt của nàng, cười khổ nói "Quý phi chỉ dựa vào một chiếc áo choàng mà muốn kết tội thần thiếp sao? Thần thiếp có thể chết, nhưng thần thiếp sẽ không chấp nhận tội danh vô căn cứ này."

Tiêu Hề Hề "Cũng bướng thật đấy, Họa Xuân và Chi Nhi lần lượt chết, còn Thiệu tuyển thị thì suýt bị giết, một mình cô không thể làm được nhiều việc như vậy, hay là bổn cung giải hết người hầu bên cạnh cô đến Thận Hình Ti thẩm vấn, có lẽ bọn họ biết được gì đó?"

Đông Lăng nghe vậy, sắc mặt thay đổi, vội quỳ xuống "Quý phi nương nương tha mạnh, nô tỳ không biết gì hết!"

Lạc Thanh Hàn "Giải hết người trong cung Nghênh Phúc đến Thận Hình Ti thẩm vấn."

Lời này vừa ra, hầu như mọi người trong cung Nghênh Phúc đều bị dồn vào đường cùng.

Mọi người trong cung đều biết, chỉ cần vào Thận Hình Ti, không chết cũng sẽ mất một lớp da!

Nếu những người này bị đưa đến Thận Hình Ti, e là không thể sống sót trở ra.

Những tiếng cầu xin vang lên liên tục.

Nhưng vô ích, toàn bộ cung nữ thái giám ma ma trong cung Nghênh Phúc đều bị Cấm quân kéo đi.

Cảnh phi nghe những tiếng kêu thảm thiết đó mà cả người lạnh lẽo, thậm chí còn lạnh hơn cả khi ngâm mình trong hồ nước lạnh giá.

Ngày thường nàng hành sự cẩn thận, khi làm những việc mờ ám, nàng sẽ cố tránh mặt những người xung quanh.

Nhưng thời gian lâu dần, những người xung quanh chắc chắn cũng phát giác.

Chỉ là mọi người đều không nói ra.

Hiện giờ mọi người trong cung Nghênh Phúc đều bị giải đến Thận Hình Ti thẩm vấn, Cảnh phi không thể đảm bảo những người này sẽ kín miệng.

Lỡ như có người bán đứng nàng ……

Chương 792: Xấu xí

Đến khi mọi người trong cung Nghênh Phúc bị giải đi hết, Cảnh phi vẫn không nói gì.

Nàng vẫn đang cố cầm cự.

Hoàng đế và Quý phi cũng không nói gì.

Cuối cùng, Thường công công là người mở miệng, nhẹ giọng khuyên.

“Cảnh phi nương nương, người vẫn nên nói hết sự thật đi, dù người không nghĩ cho bản thân thì cũng nên nghĩ cho người nhà.”

Lời này như gáo nước lạnh dội xuống đầu nàng, khiến Cảnh phi ớn lạnh trong lòng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Thường công công.

“Ngươi đang uy hiếp bổn cung?”

Thường công công mỉm cười, nét mặt vẫn cung kính.

“Nô tài không dám. Nô tài chỉ cảm thấy thời gian không còn sớm, Hoàng đế và Quý phi cứ phải nán lại đây khó tránh khỏi mệt mỏi, cho nên muốn xin Cảnh phi nương nương nhanh chóng giải quyết chuyện này. Thật ra dù bây giờ người không nói thì Thận Hình Ti thẩm vấn xong cũng có kết quả, người vẫn nên nói thật thì hơn. Thay vì bị ép đến bước đường đó, tốt hơn hết là nên nói rõ mọi chuyện. Một mặt có thể giữ được chút thể diện cuối cùng của người. Mặt khác cũng có thể khiến Hoàng thượng nể tình người thẳng thắn nói rõ, giơ cao đánh

khẽ chừa cho Cảnh gia một con đường sống. Người nói có phải không?"

Cảnh phi lạnh lùng nhìn hắn, nàng luôn coi thường đám thái giám này.

Nhưng bây giờ cả một tên thái giám hèn mọn cũng dám ép nàng.

Trong lòng nàng đầy oán giận và tuyệt vọng.

Thật ra bản thân nàng cũng biết, chuyện đến nước này dù nàng có nhận tội hay không cũng không còn quan trọng.

Trong hậu cung, thái độ của Hoàng đế quyết định tất cả.

Chỉ cần Hoàng đế tin nàng, dù có chứng cứ xác thực thì nàng cũng sẽ an toàn.

Nhưng nếu Hoàng đế không tin nàng, dù nàng nhất quyết không nhận tội cũng vô ích.

Lúc này, Hoàng đế hiển nhiên không tin nàng.

Hoàng đế từ đầu đến cuối đều đứng về phía Quý phi.

Hồi lâu sau, cuối cùng Cảnh phi lên tiếng, giọng khàn khàn.

"Thần thiếp có thể nói riêng Quý phi được không?"

Lạc Thanh Hàn cau mày muốn từ chối, nhưng Tiêu Hề Hề đã lên tiếng trước.

"Được thôi."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng không nói gì, nhưng từ nét mặt có thể thấy hắn không đồng ý.

Hắn không sợ Cảnh phi làm gì Tiêu Hề Hề, không nói đến chuyện hôm nay Cảnh phi bệnh liệt giường, dù Cảnh phi có

khỏe mạnh cũng không phải là đối thủ của Tiêu Hề Hề.

Hắn chỉ cảm thấy Cảnh phi có ác ý, nếu để nàng ta ở riêng với Tiêu Hề Hề, có thể sẽ nói mấy câu khó nghe làm nàng không vui.

Tiêu Hề Hề nghĩ rất thoáng "Không sao, chỉ là nói chuyện thôi."

Thấy nàng kiên quyết, Lạc Thanh Hàn cũng hết cách, đành làm theo ý nàng.

Hắn đứng dậy nói "Trẫm ra ngoài đợi nàng, có chuyện cứ gọi một tiếng là được."

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Những người khác trong phòng đều theo Hoàng đế ra ngoài.

Trong phòng ngủ rộng lớn chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Cảnh phi.

Tiêu Hề Hề không hề khách khí, ngồi xuống ghế thấp đối diện giường, hai tay đút tay áo nhìn Cảnh phi, hỏi như đang tán gẫu.

"Cô muốn nói gì?"

Cảnh phi bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt không mấy thiện cảm, thậm chí còn có ác ý.

"Ngươi cố ý, đúng không?"

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Hả?"

Cảnh phi nghiến răng nói.

"Hôm nay lúc ở cung Vân Tụ, ngươi rõ ràng đã ngả bài với ta, nhưng vẫn để ta đi. Lúc đó ta còn nghĩ ngươi quá tự tin, thậm chí ta còn cười nhạo ngươi ngu ngốc. Bây giờ nghĩ lại, ngươi rõ ràng là cố ý. Ngươi cố ý để ta đi, cố ý cho ta hy vọng cuối

cùng. Ta vì nắm lấy hy vọng cuối cùng này, dù biết mình làm nhiều sai nhiều, nhưng vẫn cố thử lần cuối.”

Nàng biết giết Thiệu tuyển thị vào lúc này nhất định sẽ khiến người khác nghi ngờ, nhưng nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ cần Thiệu tuyển thị còn sống, nàng ta sẽ trở thành bằng chứng chống lại nàng.

Cho nên Thiệu tuyển thị nhất định phải chết, phải chết thật nhanh.

Kéo dài thêm một ngày, nàng sẽ nguy hiểm thêm một ngày.

Nàng sai Chi Nhi hối lộ thái giám giết Thiệu tuyển thị, sau đó buộc Chi Nhi treo cổ tự vẫn.

Để giảm bớt hiềm nghi của bản thân, nàng thậm chí còn liều mạng dàn dựng vở kịch bị đẩy xuống hồ.

Kế hoạch này là do nàng nhất thời nghĩ ra, vẫn chưa hoàn thiện, khó tránh có nhiều sai sót.

Nếu cho nàng thêm một chút thời gian, nàng nhất định sẽ không ra tay với Thiệu tuyển thị vào lúc này, càng sẽ không dùng thủ đoạn thấp kém như mua chuộc người khác giết người.

Nhưng trên đời này không có nếu như.

Hận thù trong mắt Cảnh phi ngày càng mãnh liệt.

“Ngươi cố ý để ta đi, cố ý khiến ta nghĩ bản thân còn cơ hội trở mình. Thực chất đây chỉ là miếng mồi ngươi thả ra. Ngươi dụ ta vào bẫy, nhìn ta vùng vẫy trong đó. Trong mắt ngươi, có phải ta rất giống thằng hề không? Giết người không thấy máu, ngươi còn ác độc hơn ta tưởng tượng.”

Tiêu Hề Hề im lặng nghe nàng nói, không phản bác cũng không thanh minh, cũng không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Trong phòng ngủ yên tĩnh một hồi.

Cảnh phi khàn giọng hỏi "Sao ngươi không nói gì? Có phải ngươi không còn gì để nói?"

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại "Cô muốn xem bộ dạng bây giờ của mình thế nào không?"

Cảnh phi đờ người.

Câu trả lời của Quý phi hiển nhiên vượt ngoài dự đoán của nàng.

Hồi lâu Cảnh phi cũng không có phản ứng gì.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, lấy chiếc gương cầm tay trên bàn trang điểm đi đến bên giường.

Tiêu Hề Hề đưa gương cầm tay cho Cảnh phi.

Cảnh phi nhìn gương trước mặt, kính lưu ly trong suốt soi rõ khuôn mặt của nàng lúc này.

Sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, môi không chút máu, vành mắt đỏ ửng, ánh mắt hiểm ác, tóc tai rối bù, nét mặt dữ tợn do quá kích động.

Nàng trông giống ma nữ đầy oán khí.

Cảnh phi tức thì bị cảnh tượng đáng sợ này dọa sợ, hét lên một tiếng rồi giơ tay đập vỡ tấm gương.

Chiếc gương rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh.

Giọng Lạc Thanh Hàn ở ngoài cửa lập tức vọng vào.

"Sao vậy?"

Tiêu Hề Hề "Không sao, bất cẩn làm vỡ gương thôi."

Nàng nhìn mảnh gương vỡ trên đất, rồi nhìn Cảnh phi mặt không chút máu trên giường.

Tiêu Hề Hề "Có phải cả cô cũng cảm thấy bộ dạng lúc này của mình rất xấu xí không?"

Người ta thường nói tâm sinh tướng.

Khi tâm trí một người bị ghen tị và oán giận ăn mòn thì vẻ ngoài của người đó cũng sẽ thay đổi.

Chính là trường hợp của Cảnh phi lúc này.

Cảnh phi thẹn quá hóa giận, ôm hận nói.

"Từ khi ngươi vào cung đã được Hoàng thượng sủng ái, có Hoàng thượng bảo vệ ngươi. Ngươi thích làm gì thì làm, đương nhiên không cần hao tổn tâm tư mưu tính cho bản thân. Nếu ta và ngươi đổi vị trí, ngươi nghĩ ngươi có thể tốt hơn ta bây giờ sao? Ngươi có tư cách gì chỉ trích ta?!"

Tiêu Hề Hề bình tĩnh nhìn nàng, không phản bác.

Cảnh phi "Ngươi nhìn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề chậm rãi nghiêm túc nói.

"Ta khắc sâu dáng vẻ bây giờ của cô vào lòng, luôn luôn nhắc nhở bản thân đừng bao giờ để mình trở nên xấu xí như cô."

Chương 793: Vui vẻ hợp, vui vẻ tan

Mẫu thân của Cảnh Thi Lan không phải vợ cả của Cảnh nhị gia, mà là vợ kế của ông.

Vợ cả chết vì bạo bệnh, chỉ để lại một trưởng nữ là tỷ tỷ của Cảnh Thi Lan.

Tỷ tỷ của Cảnh Thi Lan tính khí ngang ngược, vì tranh giành yêu thương của phụ thân và trưởng bối trong nhà, tỷ tỷ đó của nàng có thể làm bất cứ chuyện gì, Cảnh Thi Lan lúc nhỏ cũng từng chịu nhiều thiệt thòi.

Sau này, Cảnh Thi Lan dần lớn lên, cũng trở nên thông minh hơn.

Nàng biết nhẫn nhịn và bao dung sẽ không khiến đối phương dừng lại mà sẽ khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh khốn khổ hơn.

Chỉ khi tranh giành mới có thể đạt được điều mình muốn.

Thế là nàng bắt đầu đối đầu với tỷ tỷ.

Tỷ tỷ ngang ngược hống hách, thứ gì cũng muốn cướp.

Cảnh Thi Lan giả vờ bao dung rộng lượng, nhường hết mọi thứ của mình, sau đó giả như vô tình để trưởng bối trong nhà biết tỷ tỷ lấy mọi thứ của nàng.

Thời gian lâu dần, trưởng bối ngày càng không hài lòng với cách cư xử của tỷ tỷ, bắt đầu khiển trách tỷ tỷ quá ngang ngược.

Sau này nghe nói Thái tử muốn chọn Thái tử phi, có ý chọn Cảnh gia.

Thời điểm đó, nữ tử có tuổi đợi gả thích hợp trong nhà chỉ có Cảnh Thi Lan và tỷ tỷ.

Mọi người đều xem trọng tỷ tỷ của Cảnh Thi Lan, vì tỷ tỷ là con gái duy nhất của vợ cả, thân phận có lợi thế hơn con gái của vợ kế.

Thời gian đó, tỷ tỷ của Cảnh Thi Lan rất kiêu ngạo, nghĩ rằng mình sẽ sớm vào cung trở thành Thái tử phi nên đã dùng rất nhiều cách chế nhạo đàn áp Cảnh Thi Lan.

Không lâu sau, tỷ tỷ của Cảnh Thi Lan vô tình rơi xuống nước lúc đang dạo chơi, được một thư sinh cứu sống.

Trước mặt mọi người, tỷ tỷ ôm một nam nhân, hủy hoại thanh danh, không còn tư cách tham gia ứng tuyển Thái tử phi.

Cảnh Thi Lan được đẩy lên, thành công thay thế tỷ tỷ tham gia tuyển chọn.

Dù cuối cùng nàng không trở thành Thái tử phi, chỉ đạt được vị trí Trắc phi, nhưng nàng không hối hận vì đã tính kế tỷ tỷ của mình.

Bởi vì nàng còn cơ hội, nàng vẫn có thể trèo lên.

Biết đâu sau này nàng có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu, trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Còn tỷ tỷ ngu xuẩn kia của nàng chỉ có thể gả cho một tên thư sinh nghèo khó, mỗi ngày lo cơm áo gạo tiền, không có ngày thăng tiến.

Cảnh Thi Lan vẫn còn nhớ lúc nàng về thăm nhà, khi tỷ tỷ nhìn y phục lộng lẫy xinh đẹp của nàng, đố kỵ ghen ghét trong ánh mắt khó mà che giấu.

Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Nàng thích quyền lực, thích được mọi người tôn trọng, thích cảm giác vượt trội hơn người.

Nhưng lúc này.

Nàng chỉ có thể nằm hấp hối trên giường, bị nữ nhân khác coi thường.

Đối phương ngạo nghễ nhìn nàng.

Ánh mắt đó giống như lạnh nhạt, lại giống như thương hại.

Cảnh Thi Lan không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên ngồi dậy túm ống tay áo của Quý phi, từng chữ nói "Ngươi có tư cách gì xem thường ta? Ngươi chẳng qua chỉ là thế thân, từ đầu đến cuối Hoàng thượng chỉ thích một mình Tiêu trắc phi. Sở dĩ Hoàng thượng thích ngươi chỉ vì ngươi trông giống nàng ta mà thôi. Trên đời này không chỉ có mình ngươi giống Tiêu trắc phi. Biết đâu sau này Hoàng thượng sẽ gặp được người giống nàng ta hơn, đến lúc đó ngươi sẽ làm sao? Ngươi cũng sẽ giống như ta, vì tranh giành sủng ái mà không từ thủ đoạn, khiến bản thân trông đáng ghét khó ưa. Ngươi sớm muộn cũng sẽ có ngày giống như ta."

Nếu Tiêu Hề Hề là thế thân thật, nghe thấy những lời này dù không tức chết thì trái tim cũng như có gai đâm vào, sớm muộn cái gai này sẽ hành hạ nàng đến mức hoàn toàn thay đổi.

Nhưng Tiêu Hề Hề vẫn may mắn.

Nàng không để mình biến thành một thế thân đáng thương, Lạc Thanh Hàn cũng không hạ mình đến mức dựa vào thế thân để lừa dối chính mình.

Thân phận của họ đã đổi, nhưng tình cảm của họ thì không.

Tiêu Hề Hề cúi xuống, đến gần Cảnh phi, thì thầm vào tai nàng.

“Bổn cung nói với cô một bí mật. Thật ra, bổn cung chính là Tiêu trắc phi. Chưa từng có thứ gọi là thế thân, từ đầu đến cuối Hoàng thượng chỉ yêu một mình bổn cung.”

Đôi mắt Cảnh phi mở to, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng khó tin phản bác lại.

“Không thể nào, chuyện này không thể nào.”

Tiêu Hề Hề đứng thẳng người, chỉnh lại tay áo.

Nàng xoay người rời đi, đến cửa phòng lại dừng bước, quay đầu nhìn Cảnh phi còn đang chấn động chưa kịp hoàn hồn, nhẹ giọng nói.

“Lý do ta thả cô đi không phải để dụ cô vào bẫy. Ta chỉ muốn cho cô một cơ hội lựa chọn. Nếu cô chọn nghiêm túc ăn năn, ta sẽ nhẹ tay xử lý. Đáng tiếc, cuối cùng cô lại chọn con đường không thể quay đầu.”

Cảnh phi còn đang bàng hoàng trước sự thật Quý phi là Tiêu trắc phi, hoàn toàn không nghe thấy những lời cuối cùng Tiêu Hề Hề nói.

Tiêu Hề Hề mở cửa đi ra ngoài, liền nhìn thấy Lạc Thanh Hàn chắp tay đứng ở hành lang.

Lạc Thanh Hàn nghe thấy tiếng mở cửa liền quay lại nhìn nàng.

Đôi mắt đen sâu thẳm đó có ánh sáng dịu dàng trong đêm.

“Nói xong rồi?”

Tiêu Hề Hề bước nhanh tới nắm tay hắn, gật đầu nói “Ừm, nói xong rồi.”

Lạc Thanh Hàn nhìn Thường công công.

“Mang rượu độc cho Cảnh phi.”

Hai mạng của Họa Xuân và Chi Nhi, mua chuộc người giết Thiệu tuyển thị, liên tục mưu hại Quý phi.

Tổng kết những tội này đã đủ lấy mạng Cảnh phi.

Nếu Cảnh gia có thể phấn đấu một chút, có lẽ sẽ cứu được mạng của Cảnh phi.

Tuy nhiên, Cảnh gia hiện giờ còn khó tự bảo vệ mình.

Không ai cứu được Cảnh phi, nàng chỉ có thể một mình gánh chịu hậu quả cho những việc sai trái.

Thường công công mang rượu độc bước vào phòng ngủ.

Cánh cửa nhanh chóng đóng lại.

Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề rời khỏi cung Nghênh Phúc.

Sau đêm nay, trong cung không còn Cảnh phi.

Về đến cung Vân Tụ, trời đã tờ mờ sáng.

Bình thường lúc này Lạc Thanh Hàn đã chuẩn bị vào triều, nhưng hiện giờ đang nghỉ phép năm, Lạc Thanh Hàn không cần phải thượng triều, bèn kéo Tiêu Hề Hề nằm xuống giường định ngủ tiếp.

Tiêu Hề Hề rúc vào vòng tay ấm áp của Lạc Thanh Hàn, nhỏ giọng hỏi.

“Chàng có thể hứa với ta một chuyện không?”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng “Nàng nói đi.”

Đầu ngón tay Tiêu Hề Hề móc nhẹ đường thêu trên mép y phục của hắn, nhỏ giọng nói “Nếu sau này có một ngày, chàng

không thích ta nữa thì nhất định phải nói cho ta biết, ta tuyệt đối sẽ không bám lấy chàng, càng sẽ không từ thủ đoạn hại người khác chỉ vì muốn giành chàng về, đến lúc đó chúng ta vui vẻ hợp, vui vẻ tan, được không?"

Từ trước đến nay, nàng luôn cố giữ khoảng cách giữa mình và hậu cung tranh đấu.

Không chỉ vì lười mà còn vì sợ.

Nàng sợ một ngày nào đó mình sẽ giống như Cảnh phi, vì đạt được thứ mình muốn mà coi thường mạng sống người khác, không từ thủ đoạn.

H.am muốn của con người giống như vòng xoáy, một khi bị cuốn vào thì rất khó thoát ra.

Tiêu Hề Hề đợi rất lâu mới nghe thấy Lạc Thanh Hàn chậm rãi thốt ra hai chữ.

"Không được."

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Nàng ngước lên, bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của nam nhân trước mặt.

Lạc Thanh Hàn nói "Chúng ta chỉ có thể vui vẻ hợp, không thể vui vẻ tan."

Chương 794: Kiến thức nông cạn

Ngày hôm sau, tin Cảnh phi đột ngột qua đời truyền khắp hậu cung.

Một hòn đá khuấy động ngàn sóng.

Mọi người đều không dám tin đây là sự thật.

Cảnh phi bình thường sức khỏe rất tốt, ít bệnh tật, sao có thể đột ngột qua đời? Đây chắc hẳn là tin đồn.

Cho đến khi Hoàng đế hạ chỉ, nói rằng đêm qua Cảnh phi bất cẩn rơi xuống nước, sau đó bệnh nặng phát tác đột ngột qua đời.

Lúc này mọi người mới tin Cảnh phi luôn tỏ ra dịu dàng độ lượng đi thật rồi.

Theo lý mà nói, các phi tần sau khi chết sẽ được truy phong, nhưng Hoàng đế không hề có ý truy phong Cảnh phi, cả tang lễ cũng làm đơn giản, không có vinh quang mà một phi tần Nhị phẩm nên có.

Kết cục như vậy chỉ có thể dùng hai từ thê lương để miêu tả.

Trong cung Cẩm Tú.

Lý phi đang uống trà ăn hạt dưa, tiểu cung nữ quỳ bên cạnh xoa bóp chân nàng.

Diêu tiệp dư vội bước vào, hành lễ trước rồi hào hứng nói.

“Thần thiếp hỏi thăm rồi, đêm qua Cảnh phi đột nhiên rơi

xuống nước, nghe nói muốn tự vẫn.”

Lý phi xua tay.

Tiểu cung nữ dừng lại, đứng dậy lui ra ngoài.

Lý phi ra hiệu cho Diêu tiệp dư ngồi xuống rồi từ từ nói.

Diêu tiệp dư ngồi xuống ghế trống cạnh Lý phi, má hơi ửng hồng vì phấn khích.

Nàng dùng giọng điệu phấn khích đặc trưng của người buôn dưa.

“Nghe nói đêm qua cung Nghênh Phúc rất náo nhiệt, đầu tiên là Cảnh phi rơi xuống nước, sau đó Hoàng thượng và Quý phi tới, sau đó nữa là toàn bộ cung nữ thái giám ma ma trong cung Nghênh Phúc đều bị đưa đến Thận Hình Ti.”

Lý phi đang ăn hạt dưa dừng lại một chút “Toàn bộ đều bị đưa đến Thận Hình Ti?”

Diêu tiệp dư gật đầu mạnh “Đúng vậy, có hơn bốn mươi người, không thiếu một ai, toàn bộ đều bị đưa đi, đến giờ vẫn chưa có ai ra, cũng không biết cuối cùng sẽ còn sống được mấy người.”

Nghĩ đến danh tiếng hung ác của Thận Hình Ti, Diêu tiệp dư thấy hơi sợ.

Lý phi suy nghĩ một chút “Nếu Hoàng thượng vì chuyện Cảnh phi rơi xuống nước, muốn phạt người trong cung Nghênh Phúc thì không cần phải đưa toàn bộ đến Thận Hình Ti.”

Tuy đương kim Hoàng đế tính tình hơi lạnh lùng, nhưng không phải bạo quân lạm sát vô tội.

Huống chi Hoàng đế cũng không có tình cảm với Cảnh phi, cho nên sẽ không vì Cảnh phi mà trút giận lên toàn bộ cung Nghênh Phúc.

Trong đây chắc chắn còn có chuyện khác.

Diêu tiệp dư khổ não nói "Thần thiếp cũng cảm thấy chuyện này có gì đó mờ ám, nhưng toàn bộ người trong cung Nghênh Phúc đều đang ở Thận Hình Ti, người ngoài không hỏi thăm được nội tình."

Chuyện khổ não nhất của người buôn dưa là chỉ ăn được một nửa dưa.

Nàng rất muốn biết sự thật là gì!

Lý phi "Hiện tại ngoài những người trong Thận Hình Ti, chỉ có Hoàng thượng và Quý phi mới biết nội tình chuyện này."

Hai mắt Diêu tiệp dư sáng lên "Hay là chúng ta đến thỉnh an Quý phi?"

Lý phi do dự một chút "Cũng được."

Nàng vốn không có thiện cảm gì với Quý phi, nhưng sau một thời gian quan sát, nàng phát hiện Quý phi này không chỉ có vẻ ngoài hơi giống Tiêu trắc phi, thậm chí cách nói chuyện cư xử cũng khá giống.

Mỗi lần ở cùng Quý phi, Lý phi đều có một loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Vì thế sự bài xích của Lý phi với nàng cũng giảm đi, cảm giác tò mò cũng theo đó nảy sinh.

Nếu hai người chỉ có vẻ ngoài giống nhau thì có thể coi là trùng hợp.

Nhưng cả tính cách cũng giống thì chắc chắn không phải trùng hợp.

Trước khi đi, Lý phi còn cố ý gọi Tố Mai lấy hộp gỗ nhỏ đặt trên kệ xuống.

Diêu tiệp dư ngạc nhiên khi nhìn thấy hộp gỗ.

“Người mang nó ra làm gì?”

Lý phi mở hộp gỗ, bên trong là một bộ bài.

Bộ bài này là Tiêu trắc phi đưa cho nàng, thỉnh thoảng nàng cũng lấy ra chơi, vì giữ gìn tốt nên nhìn vẫn như mới.

Lý phi liếc nhìn bộ bài rồi đóng hộp lại.

Nàng nói “Chúng ta đi gặp Quý phi thì ít nhất cũng phải có lý do, vừa hay đã lâu không chơi bài, hai người chúng ta cộng thêm Quý phi vừa đủ để đấu địa chủ.”

Diêu tiệp dư không nghĩ nhiều, chân thành khen.

“Vẫn là nương nương nghĩ chu đáo.”

Lúc Lý phi và Diêu tiệp dư đến cung Vân Tụ, mới phát hiện ra đã có người đến trước.

Mẫn tiệp dư đứng dậy hành lễ với Lý phi.

“Thần thiếp thỉnh an Lý phi nương nương.”

Lý phi đánh giá nàng “Sao ngươi lại ở đây?”

Mẫn tiệp dư “Thần thiếp tới thỉnh an Quý phi nương nương.”

Lý phi nghe nói Mẫn tiệp dư mỗi ngày đều đến thỉnh an Quý phi, dù nắng hay mưa cũng không cản được, không ngờ lại là sự thật.

Lý phi cười như có như không “Ngươi siêng năng thật, cả ăn Tết cũng không quên đến thỉnh an Quý phi.”

Mẫn tiệp dư “Nương nương quá khen, đây là việc thần thiếp nên làm.”

Bảo Cầm dâng trà cho Lý phi và Diêu tiệp dư, cung kính nói.

“Quý phi còn đang chải tóc thay y phục, sẽ ra nhanh thôi, xin các nương nương chờ một lát.”

Lý phi nhìn trời bên ngoài, kinh ngạc hỏi “Đã giờ này rồi, Quý phi còn chưa dậy sao?”

Bảo Cầm bình tĩnh nói “Gần đây trời lạnh, Quý phi nương nương cũng dậy muộn một chút.”

Lý phi chặc lưỡi.

Mặt trời sắp qua đỉnh đầu rồi còn nói hơi muộn một chút?

Ba người đợi khoảng thời gian một tách trà, Quý phi cuối cùng cũng vịn tay cung nữ bước vào.

Ba người đứng lên hành lễ.

“Thỉnh an Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề ngồi phía trên ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

“Hôm nay là ngày gì? Tại sao ba người lại cùng nhau đến đây?”

Lý phi “Thần thiếp đến cùng Diêu tiệp dư, chỉ đúng lúc gặp Mẫn tiệp dư ở đây thôi.”

Mẫn tiệp dư “Thần thiếp tới thỉnh an Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề hề còn đang rất buồn ngủ, miễn cưỡng vực dậy tinh thần, hỏi “Ngoài thỉnh an thì còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì giải tán đi.”

Đêm qua vì chuyện của Cảnh phi mà nửa đêm phải thức dậy, mãi đến rạng sáng mới ngủ tiếp, lúc này nàng vẫn chưa tỉnh ngủ.

Nàng buồn ngủ quá!

Lý phi cười nói "Dạo gần đây thần thiếp cứ ở mãi trong cung Cẩm Tú, quả thật rất buồn chán, bèn nghĩ đến tìm Quý phi nương nương nói chuyện, tiện thể chơi bài."

Nghe được hai chữ "chơi bài", cơn buồn ngủ của Tiêu Hề Hề tan đi một chút.

Nàng nhìn Lý phi, giả vờ tò mò hỏi.

"Chơi bài gì?"

Lý phi lấy hộp gỗ từ tay Tố Mai mở ra, bên trong có một chồng bài được xếp ngay ngắn.

Tiêu Hề Hề vừa nhìn đã nhận ra đây là bộ bài hồi đó đã tặng cho Lý phi và Diêu tiệp dư.

Không ngờ Lý phi vẫn còn giữ.

Lý phi luôn quan sát biểu cảm biến hóa của Quý phi, nhạy bén nhận ra nàng hình như có hơi kinh ngạc, còn có hơi hoài niệm.

Tiêu Hề Hề cầm một lá bài lên cười nói.

"Trước kia bổn cung ở Nam Nguyệt cũng từng thấy loại bài này, không ngờ Đại Thịnh cũng có."

Ánh mắt Lý phi lóe lên "Nam Nguyệt cũng có bài này?"

Tiêu Hề Hề bắt đầu nghiêm túc nói nhảm.

"Đúng vậy, nhưng Nam Nguyệt không thể làm ra loại giấy tốt thế này. Ở Nam Nguyệt thường dùng vỏ cây hoặc lá khô làm bài, cho nên người Nam Nguyệt gọi nó là bài lá."

Lý phi nghe nàng nghiêm túc giới thiệu, không khỏi tin lời nhảm nhí của nàng, cười nói.

“Thì ra ở Nam Nguyệt sớm đã có loại bài này, thần thiếp còn tưởng người chưa từng chơi qua nên mới tới đây dâng bảo vật, xem ra là do thần thiếp kiến thức nông cạn rồi.”

Chương 795: Lạnh lùng

Vốn Lý phi muốn đấu địa chủ, nhưng bây giờ có thêm Mẫn tiệp dư, vì thế đấu địa chủ trở thành chơi tiến lên.

Bốn người ngồi quanh bàn.

Mẫn tiệp dư thận trọng nói "Thần thiếp chưa từng chơi trò này, sợ sẽ kéo chân mọi người."

Tiêu Hề Hề "Không sao, chơi hai ván trước, vừa chơi vừa học, sẽ biết nhanh thôi."

Diêu tiệp dư nhanh chóng xào bài, sau đó lần lượt phát bài.

Mẫn tiệp dư thật sự không biết chơi, nàng nhìn người khác chơi thế nào thì học theo thế ấy.

Ba người cố tình giảm tốc độ ra bài để Mẫn tiệp dư có thể theo kịp.

Mẫn tiệp dư thông minh, tâm tư tỉ mỉ, sau khi chơi hai ván, nàng đã nắm vững luật chơi bài cơ bản.

Thấy bầu không khí trên sòng đã hài hòa, Diêu tiệp dư không kìm được bản tính buôn dưa trong người, ngập ngừng hỏi.

"Đêm qua Quý phi nương nương ngủ ngon không?"

Tiêu Hề Hề nhìn lá bài trong tay, thản nhiên đáp "Cũng tạm."

Diêu tiệp dư "Vừa nãy thần thiếp thấy tinh thần của người không tốt, còn tưởng người nghỉ ngơi không đủ."

Mẫn tiệp dư liếc nhìn nàng, nhẹ giọng nói "Bây giờ trời lạnh dễ làm người khác buồn ngủ, chuyện này cũng rất bình thường."

Diêu tiệp dư mỉm cười "Cũng phải."

Không dễ gì nàng mới bắt được chủ đề thì bị cắt đứt, trong lòng thấy khó chịu.

Tiêu Hề Hề nắm bắt cơ hội, thả hết số bài trong tay.

Nàng thắng rồi!

Mẫn tiệp dư khen ngợi "Quý phi nương nương chơi bài giỏi quá."

Tiêu Hề Hề cười đắc ý "Bổn cung chơi bài chưa từng thua bao giờ, nào, đưa tiền!"

Ba người lần lượt đưa tiền.

Động tác lấy tiền của Lý phi vô cùng điêu luyện, điêu luyện đến mức bản thân nàng thấy xót xa.

Tiêu Hề Hề thu tiền xong, xua tay "Tiếp tục!"

Diêu tiệp dư không bỏ cuộc, nàng vừa bóc bài vừa bắt đầu nói bóng gió, cố tìm hiểu đêm qua trong cung Nghênh Phúc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mỗi khi nàng lên tiếng, Mẫn tiệp dư sẽ chặn chủ đề không chút dấu vết.

Nếu đổi thành một người có tính khí nóng nảy, có lẽ sẽ lập tức nổi giận, nhưng Diêu tiệp dư vốn là người không mấy nóng nảy, dù có buồn bực cũng không dám lộ ra ngoài.

Cuối cùng, Lý phi không nhìn tiếp được nữa, trực tiếp nói với Quý phi.

“Thần thiếp nghe nói đêm qua cung Nghênh Phúc xảy ra chuyện, muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hề Hề dừng rút bài.

Đầu tiên nàng nhìn Lý phi, sau đó nhìn nét mặt đầy mong đợi của Diêu tiệp dư, lúc này nàng mới nhận ra hai người này đến gặp nàng không phải để chơi bài, mà là để hỏi thăm tin đồn!

Lý phi “Nếu người thấy không tiện nói thì xem như thần thiếp chưa hỏi.”

Tiêu Hề Hề tùy ý rút một lá bài đánh ra, nói “Hai người cố ý đến tìm bổn cung hỏi chuyện này, có phải cảm thấy cái chết của Cảnh phi có điểm đáng ngờ?”

Lời đã nói đến nước này, Lý phi không vòng vo, thẳng thắn thừa nhận.

“Phải.”

Tiêu Hề Hề “Bổn cung chỉ có thể nói với hai người, Cảnh phi tự tạo nghiệp, còn những chuyện khác, hai người không cần biết.”

Một câu “tự tạo nghiệp” đã giải thích tất cả.

Lý phi và Diêu tiệp dư không hỏi nữa, bắt đầu tập trung chơi bài.

Tuy nhiên sau đó, Quý phi thả hai lá bài cuối cùng, cười nói.

“Bổn cung lại thắng rồi.”

Lý phi “……”

Chết tiệt, nữ nhân này nhân lúc bọn họ đang nghe dưa đã lén ra hết bài rồi!

Quỷ quyệt quá!

Tiêu Hề Hề duỗi bàn tay nhỏ của mình ra "Đưa tiền."

Lý phi tức giận đẩy tiền tới, nghiến răng nói "Chơi lại!"

Dù nàng không thắng được Tiêu trắc phi, nàng không tin không thắng được Quý phi đến từ một nước nhỏ bé xa xôi này!

……

Lạc Thanh Hàn từ sáng sớm đã bị gọi đến cung Trường Lạc.

Thái hoàng thái hậu không còn đối xử hòa nhã với hắn như trước, thậm chí trong lòng bà còn thấy hơi bất mãn.

Nhưng vì đại cục, bà vẫn cố gắng duy trì quan hệ giữa hai bên.

Chưa đến lúc bất đắc dĩ, bà không muốn phá vỡ sự cân bằng này.

Thái hoàng thái hậu "Ai gia nghe nói đêm qua Cảnh phi bị bệnh qua đời, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Thanh Hàn biết bà sẽ hỏi chuyện này, trực tiếp nói Cảnh phi đã làm những gì.

Nghe xong, Thái hoàng thái hậu trầm mặc một lát mới lên tiếng.

"Người có thể đày Cảnh phi vào lãnh cung hoặc đưa nàng đến am Tử Vân, tại sao lại muốn giết nàng? Dù sao nàng cũng là con gái của Cảnh gia, chết không rõ ràng trong cung như vậy, người bảo Cảnh gia suy nghĩ thế nào?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Bọn họ nghĩ thế nào là chuyện của bọn họ, trong lòng trẫm tự có cách cân bằng."

Nhìn thái độ của hắn, Thái hoàng thái hậu đoán hắn không còn muốn dùng người của Cảnh gia nữa.

Hắn muốn triệt để loại bỏ Cảnh gia ra khỏi các thế gia ở Thịnh Kinh.

Cách loại bỏ thế gia đơn giản và hiệu quả nhất là không cho người trong nhà bọn họ có cơ hội làm quan trong triều.

Chỉ cần ba đời trong tộc không ai làm quan, bọn họ tự nhiên sẽ biến mất khỏi hàng ngũ thế gia.

Thái hoàng thái hậu thở dài "Tổ phụ của Cảnh phi là thầy của phụ hoàng người, tục ngữ nói một ngày làm thầy suốt đời làm cha, lẽ nào người không thể nể mặt phụ hoàng người mà tha cho Cảnh gia một con đường sống sao?"

Lạc Thanh Hàn "Chính là vì nể mặt phụ hoàng nên trẫm không vạch trần những chuyện Cảnh phi đã làm, giữ cho nàng chút tôn nghiêm cuối cùng."

Thái hoàng thái hậu nhìn hắn thật lâu, thành khẩn khuyên.

"Cảnh gia là đại diện cho những lão thần trong triều, ai gia hy vọng lúc người xử lý Cảnh gia, có thể quan tâm đến suy nghĩ của những lão thần đó, đừng làm bọn họ lạnh lòng."

Lạc Thanh Hàn cụp mắt gật đầu "Trẫm biết rồi."

Thái hoàng thái hậu thở dài "Ai gia mệt rồi."

Lạc Thanh Hàn đứng lên nói "Hoàng tổ mẫu nghỉ ngơi cho tốt, ngày khác trẫm lại tới thăm người."

Nhìn bóng lưng thẳng tắp rời đi của hắn, Thái hoàng thái hậu rối rắm trong lòng.

"Cứ tưởng là người niệm tình cũ, bây giờ xem ra, còn lạnh lùng hơn cả cha mình."

Tuy Cảnh phi không được sủng ái nhưng tốt xấu gì vẫn đến từ Đông cung, ở bên hắn mấy năm, nhưng hắn lại không hề niệm

tình cũ, nói giết là giết.

Nhìn từ điểm này, Lục tuyển thị vẫn may mắn, ít nhất còn giữ được mạng.

Khổng nữ sử vội cúi đầu, giả như không nghe thấy.

Thái hoàng thái hậu nhìn nàng, trầm giọng ra lệnh.

“Sai người gửi thư cho Lục gia, nói là không cần nhắc chuyện đưa Tâm Dao vào cung nữa, bảo bọn họ tìm cho Tâm Dao một gia đình tốt đi.”

Thật ra Lục gia chuẩn bị gả hai cô con gái vào cung, Lục tuyển thị chỉ là một trong số đó, hiện giờ Lục tuyển thị bị đày vào lãnh cung, không có hi vọng trở mình, Lục gia muốn đưa một cô con gái khác vào.

Trước đó, lúc gia quyến vào cung chúc tết, người Lục gia đã nhắc chuyện này với Thái hoàng thái hậu.

Lúc đó Thái hoàng thái hậu còn do dự, nói phải suy nghĩ lại, bảo bọn họ đừng vội.

Bây giờ xảy ra chuyện của Cảnh phi, giúp bà đưa ra quyết định.

Ngôi vị Hoàng hậu rất mê hoặc, nhưng cũng phải có mạng để giành.

Hiện giờ Hoàng đế nói rõ, không muốn cưới nữ tử Lục gia làm Hoàng hậu, đưa bao nhiêu người vào cũng không ích gì, nếu đi sai một bước sẽ theo vết xe đổ của Cảnh phi.

Chương 796: Tham lam vô độ

Sau khi rời cung Trường Lạc.

Lạc Thanh Hàn đang ngồi xe ngựa đến cung Vân Tụ thì trên đường đi gặp Phương Vô Tửu cũng đang đến đó.

Phương Vô Tửu mặc quan phục thái y màu tím, trên vai đeo rương thuốc nặng trịch.

Gió lạnh thổi tung vạt áo, dáng nười thẳng tắp như tùng xanh.

Y chắp tay hành lễ với Hoàng đế.

"Vi thần bài kiến Hoàng thượng."

Lạc Thanh Hàn đang ngồi trong xe, cửa xe mở rộng.

Hắn nhìn xuống đối phương, giọng nói trong gió lạnh khá lạnh lùng.

"Khanh đến cung Vân Tụ làm gì?"

Phương Vô Tửu "Vi thần đã kiểm tra hương liệu mà bệ hạ đưa, cố ý tới bẩm báo với bệ hạ, tiện thể bắt mạch cho Quý phi nương nương."

Lạc Thanh Hàn "Kết quả kiểm tra thế nào? Có vấn đề gì không?"

Phương Vô Tửu thành thật nói "Thành phần hương liệu rất bình thường, không có vấn đề gì."

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên với kết quả này.

Dù Thái hoàng thái hậu muốn làm gì thật, cũng sẽ không dùng thủ đoạn rõ ràng như vậy.

Lạc Thanh Hàn đóng cửa xe lại, nói "Đi thôi."

Xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước.

Phương Vô Tửu mang theo rương thuốc đi phía sau.

Đoàn người đến cung Vân Tụ.

Trong trắc điện, Tiêu Hề Hề vẫn đang chơi bài với Lý phi, Mẫn tiệp dư và Diêu tiệp dư.

Lý phi đỏ mắt vì thua bài.

Bạc thỏi và trâm cài trang sức đã chất thành đống trước mặt Tiêu Hề Hề.

Mẫn tiệp dư và Diêu tiệp dư cũng thua một ít, không thua nhiều như Lý phi.

Lý phi ưa sĩ diện, khát vọng thắng mãnh liệt, muốn giữ nhiều bài rồi thả hết một lần, thắng một cách sảng khoái.

Kết quả trong tay nàng cầm rất nhiều bài, không nỡ đánh lẻ.

Những người khác phát hiện tật này của nàng, nên cố tình tách bài ra đánh lẻ.

Khi người khác đánh hết bài trong tay, Lý phi vẫn còn rất nhiều bài.

Lý phi thật sự rất giận!

Nàng ném mạnh những lá bài trên tay xuống bàn.

"Chơi lại!"

Nàng không tin nàng không thắng được ván nào!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng báo.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Lý phi sợ hãi đến mức suýt thì chui xuống gầm bàn.

Diêu tiệp dư cũng run rẩy, đầu óc nhất thời trống rỗng, đờ cả người.

Mẫn tiệp dư vội nhắc nhở “Mau cất bài đi!”

Lý phi và Diêu tiệp dư hoàn hồn lại, vội thu dọn bài.

Tuy nhiên các nàng vẫn chậm một bước.

Hoàng đế đã sải bước vào.

Hắn vừa vào đã thấy những lá bài còn chưa kịp thu dọn.

Lý phi, Diêu tiệp dư và Mẫn tiệp dư cầm bài sững sờ tại chỗ, không biết nên tiếp tục dọn hay đứng dậy hành lễ.

Tiêu Hề Hề không hề hoảng sợ, bình tĩnh đứng dậy hành lễ.

“Thần thiếp thỉnh an bệ hạ.”

Lý phi, Diêu tiệp dư và Mẫn tiệp dư nhanh chóng vứt bài đi, vội đứng dậy hành lễ.

Lạc Thanh Hàn đi đến trước mặt Tiêu Hề Hề, nhìn bài trên bàn, mặt không biểu cảm hỏi.

“Các nàng chơi vui lắm à?”

Tiêu Hề Hề cười nịnh nọt nói “Dù sao cũng rảnh mà, chơi bài giết thời gian cũng tốt.”

Lý phi lén nhìn Hoàng đế, thấy Hoàng đế không thèm nhìn

nàng.

Trong mắt hắn chỉ nhìn thấy Quý phi, những người khác đều là không khí.

Nếu là trước đây, Lý phi nhất định sẽ thất vọng, khó chịu, đau lòng.

Nhưng bây giờ, nàng chỉ muốn trợn mắt.

Một mặt giả vờ lưu luyến không quên Tiêu trắc phi, một mặt sủng ái Quý phi như báu vật.

Tham lam vô độ.

Hừ, nam nhân tồi!

Lý phi thầm chửi trong lòng, bên ngoài vẫn cung kính hành lễ cáo từ.

Diêu tiệp dư và Mẫn tiệp dư cũng biết Hoàng đế là người thế nào nên nhanh chóng đi theo, rời cung Vân Tụ với Lý phi.

Còn bộ bài được để lại trong cung Vân Tụ.

Không phải Lý phi không cần bộ bài, mà là Hoàng đế đứng đó, nàng thật sự không có gan dọn bài về.

Nàng quyết định ngày mai lại đến chơi bài với Quý phi, tiện thể thắng lại số tiền đã thua hôm nay.

Tiêu Hề Hề kéo Lạc Thanh Hàn ngồi vào bàn.

“Nhìn xem, đây là toàn bộ tiền ta thắng hôm nay!”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn đống tiền, nhẹ giọng nói “Nàng phát tài rồi nhỉ.”

Tiêu Hề Hề cười đắc ý “Ta sẽ mời chàng đi ăn lẩu dê, một phần cực lớn, chàng muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Lạc Thanh Hàn cười nói "Vậy ta chờ nàng."

Lúc này Phương Vô Tửu mang theo rương thuốc đi vào.

Tiêu Hề Hề nhìn thấy y, hai mắt sáng lên, nàng vẫy tay bảo mọi người ra ngoài.

Nàng vội chạy tới "Đại sư huynh!"

Phương Vô Tửu buông rương thuốc xuống "Để ta bắt mạch cho muội."

Tiêu Hề Hề lập tức ngoan ngoãn đưa tay phải ra.

Phương Vô Tửu bắt lấy nàng cổ tay.

Lạc Thanh Hàn đứng sang một bên, mặt không biểu cảm nhìn.

Thông thường khi thái y bắt mạch cho phi tần, bọn họ sẽ lấy mảnh lụa đặt ở cổ tay phi tần, một vài lão thái y tinh tế hơn sẽ dùng dây tơ bắt mạch.

Còn Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề lại không hề kiêng kị như vậy, trực tiếp bắt mạch, không che chắn gì.

Nhưng hai người vẫn rất đường hoàng.

Làm muốn nói gì cũng không tiện nói.

Dưới cái nhìn chết chóc của Lạc Thanh Hàn, Phương Vô Tửu qua một lúc mới buông tay, nhẹ giọng nói.

"Mạch vẫn bình thường, không có chuyện gì."

Tiêu Hề Hề thu tay về, bắt đầu trò chuyện với đại sư huynh.

Lạc Thanh Hàn đột nhiên hỏi.

"Đồng điếu của ta đâu?"

Tiêu Hề Hề nhìn hắn "Đồng điếu nào?"

Lạc Thanh Hàn "Là đồng điếu trước đây nàng làm cho ta, ta nhớ luôn đeo nó trên người, sao lại không thấy đâu?"

Tiêu Hề Hề "Có lẽ là để trong phòng ngủ."

Nàng gọi Bảo Cầm vào phòng ngủ kiếm.

Chốc sau Bảo Cầm cầm đồng điếu đến.

Lạc Thanh Hàn cầm đồng điếu, sờ nó như báu vật rồi cẩn thận đeo vào thắt lưng.

Phương Vô Tửu vô thức hỏi.

"Đồng điếu này là Hề Hề tự tay làm?"

Lạc Thanh Hàn "Đúng vậy, đây là quà sinh nhật năm ngoái nàng tặng ta, phải rồi, sinh nhật năm nay, nàng cũng chuẩn bị quà cho ta, là một sân đầy đèn lồng, đều là nàng tự làm, trên đèn lồng còn vẽ hình, tiếc là ngươi không thấy."

Phương Vô Tửu nhìn Tiêu Hề Hề, trên mặt rõ đang cười, nhưng giọng nói lại có hơi chua chát.

"Hóa ra Hề Hề còn biết khắc ngọc bội, làm đèn lồng."

Sao không thấy muội tặng ngọc bội hay đèn lồng cho y chứ?!

Tiêu Hề Hề gật đầu "Đúng đúng, ta không chỉ biết khắc ngọc bội, làm đèn lồng, còn có thể vá quần!"

Phương Vô Tửu "……"

Vừa nghĩ đến chiếc quần xẻ đũng đè dưới đáy rương, y cảm thấy nghẹt thở.

Lạc Thanh Hàn "Quần gì?"

Tiêu Hề Hề “Là đại sư huynh …”

Phương Vô Tửu cưỡng ép ngắt lời nàng.

“Không có gì, chỉ là một chiếc quần bình thường thôi.”

Tiêu Hề Hề “Sư huynh cực khổ nuôi muội lớn, sau này nếu huynh có quần cần vá thì cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ giúp huynh vá thật đẹp!”

Phương Vô Tửu “Muội đã gả cho người ta rồi, dù có cần vá quần cũng phải vá cho chồng muội.”

Chương 797: Cô muốn ta làm gì?

Tin tức về cái chết của Cảnh phi truyền đến Cảnh gia khiến Cảnh gia hoảng sợ.

Vốn bọn họ muốn nhờ Cảnh phi cứu Cảnh Phong, kết quả Cảnh Phong còn chưa cứu ra thì Cảnh phi đã đi trước.

Cảnh gia lâm vào hỗn loạn, cuối cùng bọn họ chỉ đành bất lực hỏi ý kiến Cảnh lão tiên sinh.

Cảnh lão tiên sinh bất ngờ nghe tin cháu gái mất, trong lòng rất đau buồn.

Nhưng ngoài đau buồn, ông còn cảm nhận được mối nguy cận kề.

Tuy Hoàng đế nói với bên ngoài rằng Cảnh phi đột nhiên bệnh nặng qua đời, lại không nói rõ bệnh tình cụ thể, sau khi chết cũng không truy phong, cả tang lễ cũng vội vàng.

Cảnh lão tiên sinh lăn lộn quan trường nhiều năm, dễ dàng phát hiện ra điều kỳ lạ bên trong.

Nhưng ông không dám nghĩ sâu hơn.

Ông vực dậy tinh thần, an ủi người nhà để mọi người bình tĩnh lại.

Sáng sớm hôm sau.

Cảnh lão tiên sinh dâng tấu vào cung, cầu kiến Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn triệu Cảnh lão tiên sinh đến noãn các.

Mọi người đều nghĩ lần này Cảnh lão tiên sinh vào cung cầu xin Hoàng đế nhẹ tay với Cảnh Phong, cùng lắm cũng hỏi nguyên nhân cái chết của Cảnh phi.

Thực tế, Cảnh lão tiên sinh không hề nhắc đến cháu trai và cháu gái của mình.

Ông quỳ xuống, run giọng nói.

"Vi thần tuổi cao sức yếu, không còn khả năng cống hiến cho Hoàng thượng, cầu xin Hoàng thượng cho phép vi thần từ chức Phụng chỉ ở Quốc Tử Giám."

Lạc Thanh Hàn nhìn ông hồi lâu, điềm tĩnh nói "Nhân gian có câu nói rất hay, nhà có người già như có báu vật, khanh làm quan mấy chục năm, từng dạy học cho Tiên đế, uyên bác nhiều tài, quả thật là nhân tài không thể thiếu của Đại Thịnh, triều đình cần khanh, trẫm cũng cần khanh."

Tấu chương từ chức của Cảnh lão tiên sinh bị từ chối.

Ông được Thường công công cung kính tiễn lên xe ngựa.

Thường công công cười nói "Ngài là thầy của Tiên đế, cũng là trưởng bối của Hoàng thượng, Hoàng thượng vẫn luôn kính trọng ngài, ngài cứ thế rời đi, Hoàng thượng sẽ đau lòng."

Cảnh lão tiên sinh lo lắng trong lòng, miễn cưỡng đáp vài câu.

Ông đoán Hoàng đế không thích Cảnh gia, cho nên lúc này ông đến từ chức, muốn lấy lui làm tiến, chừa cho Cảnh gia một con đường sống.

Nhưng Hoàng đế từ chối cho ông từ chức.

Hoặc là, ông đoán sai ý nghĩ của Hoàng đế.

Hoặc là, Hoàng đế không muốn ông toàn vẹn rút lui.

Dù là điều nào, Cảnh lão tiên sinh cũng ăn không ngon, ngủ không yên.

Ông tuổi đã cao, cộng thêm khoảng thời gian này chạy khắp nơi tìm cách cứu cháu trai, thân thể mệt mỏi, bây giờ lại thêm gánh nặng trong lòng, đêm đó trở về liền ngã bệnh.

Một lần bệnh không hề nhẹ.

Sau khi Lạc Thanh Hàn biết tin, chẳng những phái thái y đến chữa trị cho Cảnh lão tiên sinh mà còn đích thân đến Cảnh gia thăm hỏi.

Tiêu Hề Hề biết được cũng rời cung với hắn.

Tiêu Hề Hề không muốn đến Cảnh gia, nên nàng nói với Lạc Thanh Hàn.

“Ta đi tìm Anh vương bàn bạc cuộc thi viết truyện, chàng xong việc thì đến tìm chúng ta.”

Lạc Thanh Hàn đồng ý.

Xe ngựa dừng trước cửa phủ Anh vương, Tiêu Hề Hề nhảy xuống.

Đợi nàng bước vào cổng phủ Anh vương, Lạc Thanh Hàn mới ra lệnh “Đi thôi.”

Xe ngựa lại khởi động, hướng về phủ đệ Cảnh gia.

Hơn hai mươi Cấm vệ mặc thường phục cưỡi ngựa theo sát phía sau.

Trong phủ Anh vương.

Lạc Dạ Thần ngạc nhiên khi Quý phi đột ngột đến thăm.

“Sao cô tới đây?”

Tiêu Hề Hề "Ta muốn biết cuộc thi viết truyện diễn ra thế nào rồi?"

Lạc Dạ Thần "Ta đã sai người bày một gian hàng ở ngoài Lưu Quang Các, thí sinh gửi truyện của mình đến gian hàng, điền thêm thông tin là được."

Tiêu Hề Hề rất mong đợi "Nhận được bao nhiêu truyện rồi?"

Lạc Dạ Thần "Không biết, ta chưa đi xem."

Tiêu Hề Hề lập tức nói "Bây giờ đi xem đi."

Lạc Dạ Thần không từ chối.

Hôm nay Bộ Sanh Yên về hầu phủ thăm cha nàng, trong vương phủ chỉ còn một mình Lạc Dạ Thần.

Dù sao cũng rảnh, chi bằng tìm việc gì đó làm giết thời gian.

Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần ngồi xe ngựa đến Lưu Quang Các.

Ngoài cửa Lưu Quang Các bày một gian hàng, trên bàn đã có một chồng truyện nhỏ.

Người thu chi của Lưu Quang Các đang ngồi sau bàn lật một cuốn truyện.

Người thu chi thấy Anh vương tới, vội đứng dậy hành lễ.

Tiêu Hề Hề tò mò nhìn đống truyện nhỏ.

"Đây có phải là truyện tham gia cuộc thi không?"

Người thu chi không biết nàng, bèn nhìn sang Anh vương trước, thấy Anh vương không có ý cản, liền thành thật trả lời.

"Đúng vậy, số truyện tham gia cuộc thi hai ngày qua đều ở đây."

Tiêu Hề Hề lập tức bê chồng truyện lên, định lấy về từ từ đọc.

Lạc Dạ Thần vội nói "Cô mang đi hết thì ta đọc gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta đọc rất nhanh, đợi ta đọc xong sẽ đưa ngài xem."

Lạc Dạ Thần không vui "Dựa vào đâu mà cô xem trước? Số truyện này là ta sai người thu nhận, nên ta phải đọc trước."

Tiêu Hề Hề trợn mắt "Hay là chúng ta oẳn tù tì? Ai thắng thì có thể đọc trước số truyện này."

Lạc Dạ Thần đáp "Tới đi!"

Không phải chỉ là oẳn tù tì thôi sao? Y chắc chắn sẽ thắng!

Sau một lúc.

Tiêu Hề Hề lắc lắc hai ngón tay "Ta thắng rồi!"

Lạc Dạ Thần nhìn chằm chằm lòng bàn tay mình, hối hận trong lòng.

Vừa rồi tại sao y lại ra bao?!

Đáng lẽ y nên ra búa chứ!

Y không phục hét lên "Vừa rồi ta chưa chuẩn bị xong, chơi lại, ba vòng thắng hai!"

Tiêu Hề Hề nheo mắt "Ngài chắc chứ?"

Lạc Dạ Thần "Chắc!"

Tiêu Hề Hề "Lỡ như ngài lại thua thì sao?"

Lạc Dạ Thần "Không thể nào!"

Y thua một ván đã mất mặt lắm rồi, sao có thể thua lần nữa?!

Tiêu Hề Hề "Lỡ như thì sao? Trên đời này không có gì là tuyệt đối, luôn có thể lỡ như mà, nếu lần này lại thua, ngài phải hứa với ta một chuyện."

Lạc Dạ Thần "Ai thắng thì có thể đọc số truyện này trước, không phải cô nói thế sao?"

Tiêu Hề Hề "Ta chỉ nói thắng thì có thể đọc truyện trước, không nói thua sẽ thế nào, dù sao người thua cũng phải hứa một chuyện với người thắng, nếu ngài sợ thì có thể không chơi nữa, ta không ép ngài."

Lạc Dạ Thần tức giận "Ai sợ thua? Sao cô dám xem thường ta! Tới đi, lần này ta sẽ không nhường cô nữa!"

Sau ba vòng.

Lạc Dạ Thần thua thảm hại.

Tiêu Hề Hề cười đắc ý "Ngài lại thua rồi!"

Lạc Dạ Thần hận nghiến răng "Nói đi, cô muốn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề liếc nhìn người thu chi đang khoanh tay xem kịch hay bên cạnh.

Người thu chi biết mình không xem kịch hay được nữa nên thất vọng rời đi.

Tiêu Hề Hề nói "Ta muốn ngài đưa ta đến một nơi."

Lạc Dạ Thần cảnh giác nhìn nàng "Nơi nào?"

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh "Tập Hương Quán."

Lạc Dạ Thần trừng lớn hai mắt "Chỗ đó là thanh lâu!"

Tiêu Hề Hề "Ta biết chứ, chính vì là thanh lâu nên ta muốn

đến đó cho biết.”

“Cô là nữ nhân đã có chồng đến mấy nơi đó làm gì? Lỡ như Hoàng thượng biết, nhất định sẽ đánh gãy chân cô!”

Tiêu Hề Hề “Yên tâm, chàng sẽ không nỡ đánh ta đâu.”

Lạc Dạ Thần “Nhưng sẽ đánh ta.”

Chương 798: Sờ cái gì mà sờ?

Ai nấy đều biết, Tập Hương Quán là thanh lâu nổi tiếng nhất ngõ Hoa Liễu.

Kỹ nữ nổi tiếng nhất Thịnh Kinh đều tụ tập hết ở đây.

Khách đến đây tiêu tiền đều giàu sang phú quý.

Trước khi thành thân, Lạc Dạ Thần là khách quen ở đây, nhưng sau khi thành thân với cọp cái Bộ Sanh Yên, Lạc Dạ Thần không dám đến đây nữa.

Lần trước đến đây là do đám bạn xấu xúi đến, sau đó Bộ Sanh Yên phát hiện, mắng y một trận còn bắt y ngủ trong thư phòng cả đêm.

Lúc này, y và Tiêu Hề Hề đang đứng trước cửa Tập Hương Quán.

Vì là ban ngày nên ngoài cửa Tập Hương Quán vắng tanh, không có người đón khách.

Lạc Dạ Thần vẫn đang do dự "Hay là thôi đi? Ở đây không có gì chơi hết, cũng chỉ uống rượu ăn cơm, xem biểu diễn ca múa các loại, nếu cô muốn ăn uống xem biểu diễn thì đến Lưu Quang Các cũng được."

Tiêu Hề Hề "Ngài sợ cái gì? Chỉ cần ngài không nói, ta không nói, ai mà biết chúng ta ở đây?!"

Lạc Dạ Thần "Nhưng mà …"

Tiêu Hề Hề "Đừng nhưng mà nữa, đi thôi!"

Nàng nắm cánh tay Lạc Dạ Thần kéo vào Tập Hương Quán.

Trong sảnh không có ai, chỉ có hai người hầu đang dọn dẹp.

Người hầu thấy có khách đến liền đi báo cho tú bà.

Tú bà hình như vừa mới ngủ dậy, dáng vẻ rất lười biếng.

Bà chậm rãi bước xuống cầu thang, hơi sững sờ khi thấy Tiêu Hề Hề.

“Xin lỗi, chỗ chúng tôi không nhận khách nữ …”

Lời còn chưa dứt, bà nhìn thấy Lạc Dạ Thần đứng cạnh Tiêu Hề Hề, hai mắt tức thì sáng lên, vui mừng gọi.

“Anh vương điện hạ!”

Trước đây, Lạc Dạ Thần thỉnh thoảng cùng đám bạn xấu đến Tập Hương Quán vui chơi.

Trong số nhiều công tử ăn chơi, tú bà có ấn tượng đặc biệt sâu sắc với Anh vương, không chỉ vì thân phận y cao quý mà còn vì y nhiều tiền!

Mỗi lần y đến, một chút tiền y móc ra từ kẽ tay cũng đủ trang trải doanh thu hàng ngày của Tập Hương Quán.

Từ trên xuống dưới ở Tập Hương Quán đều tôn sùng y là thần tài, mong y mỗi ngày đều tới.

Tiếc là năm nay y không đến thường.

Mất đi thần tài, tú bà rất đau lòng.

Bây giờ nhìn thấy thần tài đến, tù bà vui mừng khôn xiết.

Bà lao tới chỗ Anh vương, nhiệt tình chào đón.

“Mời vương gia lên lầu! Tôi sai người chuẩn bị đồ ăn và rượu ngon nhất cho ngài.”

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Chẳng phải bà nói không tiếp khách nữ sao?”

Tú bà cười phá lên “Khách nữ bình thường không tiếp, nhưng tiểu nương tử đây thì khác, tiểu nương tử là khách quý do Anh vương dẫn đến, có thể tiếp đãi hai người là vinh dự của Tập Hương Quán chúng tôi! Mời hai vị khách quý lên lầu.”

Tiêu Hề Hề chưa kịp đánh giá cách bố trí của Tập Hương Quán thì nàng và Lạc Dạ Thần đã được mời lên căn phòng lớn nhất và sang trọng nhất trên lầu.

Hai người vừa ngồi xuống, đồ ăn thức uống đã được bưng lên với tốc độ kinh người.

Tú bà vừa rót rượu vừa nhiệt tình hỏi.

“Vương gia vẫn gọi như cũ sao?”

Tiêu Hề Hề không hiểu như cũ là như nào nên nàng tò mò nhìn Lạc Dạ Thần.

Lúc đầu Lạc Dạ Thần có hơi lo lắng, nhưng khi ngồi ở đây, y như quay về thời độc thân, cảm giác quen thuộc ập đến khiến y lập tức quên đi nỗi sợ trước cọp cái.

Y xua tay “Như cũ.”

Tú bà tức thì vui mừng.

Tú bà đặt bình rượu xuống, bước nhanh ra khỏi cửa, hét toáng lên.

“Các cô nương, Anh vương điện hạ tới rồi!”

Tập Hương Quán vốn đang im lặng, sau khi nghe thấy tiếng hét lập tức trở nên sôi động.

Các cô nương trang điểm xinh đẹp chạy ra khỏi phòng, tức tốc chạy về phía phòng của Anh vương, váy bay phấp phới, bước chân uyển chuyển, mang theo từng đợt gió thơm.

Trong chớp mắt, căn phòng đã chật cứng các cô nương.

Phía sau còn có người không chen vào được, chỉ có thể kiễng chân đứng ngoài cửa nhìn vào trong.

Mọi người ở Tập Hương Quán đều biết, Anh vương là thần tài, chỉ cần có thể phục vụ y, dù chỉ rót cho y một ly rượu cũng được thưởng rất nhiều tiền.

Chưa kể y trông cũng khá bảnh bao, thân phận cao quý.

Không còn vị khách nào hoàn hảo hơn y!

Mỗi lần Anh vương đến Tập Hương Quán, hầu hết các cô nương đều tới phục vụ.

Lạc Dạ Thần rất thích cảm giác được nâng tới tận trời mây này, cho nên y không từ chối ai đến, dù sao y cũng không thiếu tiền.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, hầu như toàn bộ cô nương ở Tập Hương Quán đều có mặt ở đây.

Các cô nương cùng hành lễ với Anh vương.

Giọng nói trong trẻo mềm mại, giống như cái móc câu đi tâm hồn.

Lạc Dạ Thần rất quen thuộc cảnh này, hơi nâng cằm cười nói "Có kỹ năng đặc biệt gì thì bày hết ra, chỉ cần bổn vương vui vẻ sẽ thưởng cho các cô."

Mọi người nghe vậy lập tức hưng phấn hơn.

Tú bà nhanh chóng sắp xếp, có người nhảy múa, có người gảy

đàn, có người ca hát.

Chẳng mấy chốc trong phòng vang lên tiếng đàn du dương hòa với giọng hát dịu dàng phối với điệu múa uyển chuyển động lòng người.

Hai cô nương ngồi hai bên trái phải của Lạc Dạ Thần, một người gắp đồ ăn cho y, một người rót rượu cho y, phục vụ rất chu đáo.

Bên cạnh Tiêu Hề Hề cũng có hai cô nương phục vụ.

Các nàng hiếm khi tiếp khách nữ, có hơi tò mò nhưng vẫn giữ thái độ chuyên nghiệp, không hỏi thêm gì, tận tâm phục vụ đồ ăn thức uống cho khách.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa xem biểu diễn.

Ngày thường nàng xem chán các màn biểu diễn trong cung, bây giờ đổi khẩu vị, cũng khá mới mẻ.

Một cô nương đặt bàn tay mình lên chân Anh vương, ám muội sờ sờ.

Lạc Dạ Thần lập tức nắm cổ tay nàng, dùng sức ném sang một bên, cau mày mắng.

“Sờ cái gì mà sờ? Bổn vương bỏ tiền tới đây hưởng thụ, không phải để các cô sờ bậy!”

Cô nương đó sợ hãi suýt khóc.

Những người khác cũng nhìn về phía Anh vương.

Tú bà nhẹ giọng nói bước vào, lo lắng hỏi “Sao vậy?”

Lạc Dạ Thần chỉ vào cô nương có đôi mắt đỏ hoe bên cạnh.

“Bảo cô ta đi đi, bổn vương không cần cô ta phục vụ.”

Sắc mặt tú bà hơi đổi, biết cô nương đó đã đắc tội với Anh vương, bà không dám hỏi nhiều, nhanh chóng đưa cô nương đó ra ngoài.

Tức thì có cô nương khác nhanh nhẹn dịch đến ngồi cạnh Anh vương, ân cần gắp đồ ăn cho y.

Có bài học trước mắt, hai cô nương này rút kinh nghiệm, không dám làm ra động tác dư thừa.

Bất giác Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần đã uống quá nhiều.

Cả hai người có hơi say.

Tiếng đàn ca vẫn tiếp tục vang.

Lạc Dạ Thần nằm trên bàn, mất kiên nhẫn nói "Ồn ào quá."

Tiếng đàn ca chợt dừng lại.

Tú bà vẫy tay, các vũ cơ nhạc công đều đứng dậy rời đi.

Tú bà ân cần hỏi "Tôi bảo các cô nương dìu ngài sang phòng bên nghỉ ngơi nhé?"

Lạc Dạ Thần "Không cần, các ngươi ra ngoài hết đi."

Nói xong, y lấy một xấp ngân phiếu đập mạnh xuống bàn.

Tú bà nhìn thấy ngân phiếu, mắt bà lập tức sáng lên.

Bà nhanh chóng nhặt ngân phiếu rồi cùng những cô nương còn lại ra ngoài.

Chương 799: Cô chờ đó cho ta!

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần.

Tiêu Hề Hề cúi xuống, cằm tựa lên bàn, đôi mắt mở hé, khuôn mặt đỏ bừng, trông hơi say.

Lạc Dạ Thần ngẩng đầu nhìn nàng.

Vì say rượu nên tầm nhìn của y hơi mơ hồ, nữ nhân trước mặt trông ngày càng quen, dần dần chồng lên khuôn mặt của một nữ nhân khác.

Y kiềm không được hỏi.

“Rốt cuộc cô là ai?”

Tiêu Hề Hề cười khúc khích “Hi hi, ngài đoán xem.”

Lạc Dạ Thần duỗi ngón trỏ chỉ vào nàng nói “Ta thấy cô rất giống một người.”

Tiêu Hề Hề “Nhảm nhí, ta không giống người, lẽ nào giống quỷ sao?”

Lạc Dạ Thần vỗ bàn “Cái giọng điệu này, rất giống Tiêu trắc phi!”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt “Ngài cảm thấy ta rất giống nàng sao?”

Lạc Dạ Thần gật đầu mạnh “Đúng, hai người không chỉ trông giống nhau, tính tình cũng giống, nói mau, hai người có phải là tỷ muội thất lạc nhiều năm không?”

Tiêu Hề Hề "Không phải, ngài đoán sai rồi."

Lạc Dạ Thần "Thế tại sao hai người lại giống nhau như vậy?"

Tiêu Hề Hề "Ngài đoán xem."

Lạc Dạ Thần "Cô đoán xem ta có đoán không."

Tiêu Hề Hề "Ngài đoán xem ta có đoán ngài có đoán không."

Lạc Dạ Thần "……"

Lạc Dạ Thần loạn não thành công.

Tiêu Hề Hề không khách khí cười lớn "Ngài là đồ ngốc!"

Lạc Dạ Thần tức giận nói "To gan, cô dám mắng bổn vương!"

Tiêu Hề Hề cố tình gọi lớn y là đồ ngốc.

Lạc Dạ Thần tức giận mặt đỏ bừng, chỉ vào nàng nói "Cô chờ đó cho ta!"

Tiêu Hề Hề lè lưỡi nói với y "Lêu lêu lêu!"

Lạc Dạ Thần thật sự bị nữ nhân này chọc tức chết.

Lúc này, Tiêu Hề Hề chú ý tới cửa mở ra, có người bước vào.

Vì Lạc Dạ Thần ngồi quay lưng về phía cửa nên không nhìn thấy cửa mở, hơn nữa, y đang say, phản ứng chậm chạp, không biết có người vào.

Người bước vào là Bộ Sanh Yên.

Nàng vẫn mặc y phục đỏ, trên tay cầm roi ngựa, khuôn mặt xinh đẹp không có biểu cảm gì.

Tiêu Hề Hề chợt ngồi thẳng dậy.

Lạc Dạ Thần “Cô làm gì đấy?”

Tiêu Hề Hề “Chúng ta có phải nên về nhà rồi không?”

Lạc Dạ Thần không suy nghĩ, từ chối thẳng “Không về!”

Tiêu Hề Hề “Sao không về nhà? Lỡ như Anh vương phi lo lắng cho ngài thì sao?”

Lạc Dạ Thần khịt mũi “Cọp cái đó sẽ không lo lắng cho ta đâu, nàng suốt ngày chỉ biết hung dữ với ta, trước đó vì ta đến Tập Hương Quán, nàng phạt ta quỳ bàn giặt, thậm chí còn đuổi ta đến thư phòng ngủ, ta đường đường là Anh vương, lại bị nàng bắt nạt thế này, bảo ta phải để mặt mũi ở đâu?!”

Y càng nói càng giận, cuối cùng không nén được cơn giận, hiển nhiên oán hận tích góp lâu ngày, hôm nay mới trút hết ra ngoài.

Tiêu Hề Hề thấy nét mặt Bộ Sanh Yên ngày càng lạnh, gần như sắp đóng băng.

Nàng sợ hai vợ chồng này cãi nhau thật, cố ý nói.

“Nếu ngài cảm thấy Anh vương phi không tốt, sao ngài còn cưới nàng?”

Lạc Dạ Thần “Ban đầu ta đâu có biết nàng hung dữ như vậy, ta tưởng sau khi thành thân nàng sẽ dịu dàng hơn một chút, chỉ trách ta quá ngây thơ, nghĩ mọi thứ quá tốt đẹp.”

Tiêu Hề Hề “Nghe ý người nói, ngài hối hận khi cưới nàng rồi?”

Lạc Dạ Thần “Không đến mức đó, tuy nàng hung dữ nhưng nàng vẫn quan tâm ta, mọi chuyện trong vương phủ cũng do nàng quản, trên đời này ngoài mẹ ta ra thì nàng là người tốt với ta nhất, có thể cưới nàng là may mắn của ta.”

Sương lạnh trên mặt Bộ Sanh Yên tan đi một chút.

Tiêu Hề Hề lại hỏi "Ngài có thích nàng không?"

Lạc Dạ Thần trợn mắt nhìn nàng "Nói nhảm, ta không thích nàng thì có cưới nàng không?"

Nét mặt Bộ Sanh Yên dịu thêm một chút.

Tiêu Hề Hề "Nếu Anh vương phi và mẹ ngài cùng rơi xuống sông, ngài cứu ai trước?"

Lạc Dạ Thần "Chắc chắn là cứu vương phi của ta."

Tiêu Hề Hề "Tại sao?"

Lạc Dạ Thần "Cô nghĩ ta ngốc à, mẹ ta chết rồi, cứu cũng như không."

Tiêu Hề Hề "……"

Bộ Sanh Yên "……"

Lạc Dạ Thần cuối cùng cũng nhận ra có gì không đúng "Sao cô cứ nhìn phía sau ta thế? Phía sau ta có gì à?"

Y vừa nói vừa quay đầu nhìn.

Vừa hay bắt gặp ánh mắt của Bộ Sanh Yên.

Cả người Lạc Dạ Thần cứng đờ, đầu óc trống rỗng, lập tức nhảy dựng, hét lên như nhìn thấy ma.

"A a a a!!!!!!!!!"

Bộ Sanh Yên quất roi ngựa "Im miệng!"

Lạc Dạ Thần lập tức im lặng, run rẩy không ngừng.

Toi rồi, toi rồi, vừa nãy y nói xấu cọp cái nhiều như vậy, cọp

cái nhất định sẽ lột da bẻ xương y!

Bộ Sanh Yên cười lạnh "Có phải trong lòng chàng đang mắng ta không?"

Lạc Dạ Thần dùng sức lắc đầu "Không có không có!"

Bộ Sanh Yên "Vừa nãy chàng mới nói ta là cọp cái?"

Lạc Dạ Thần thấy nghẹt thở.

Quả nhiên nàng nghe thấy rồi!

Bộ Sanh Yên "Lén ta đến thanh lâu, còn mắng ta là cọp cái, gan chàng to ra rồi phải không? Chán sống rồi sao?!"

Lạc Dạ Thần vội vứt nồi "Là do Quý phi đòi tới, ta không chịu, cô ta kéo ta vào, đều là lỗi của cô ta, không liên quan gì đến ta, ta vô tội mà!"

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi "Đúng là ta kéo ngài tới, nhưng ngài đâu có phản kháng, sau khi tới, ngài vui vẻ lắm mà, còn trái ôm phải ấp."

Lạc Dạ Thần "Ta không có! Cô nói bậy! Yên Yên, nàng đừng tin cô ta!"

Bộ Sanh Yên chĩa roi vào y.

"Im miệng, ngoan ngoãn theo ta về nhà."

Lạc Dạ Thần đành hậm hực ngậm miệng, ủ rũ theo nàng ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi phòng thì dừng bước.

Lạc Dạ Thần đột nhiên quay lại, hét vào mặt Tiêu Hề Hề.

"Ta sẽ nói với Hoàng thượng, cô lén ngài ấy đến thanh lâu uống rượu hoa."

Tiêu Hề Hề hừ nói "Ngài mách đi, ta đâu có sợ chàng."

Lạc Dạ Thần nghe vậy, y lập tức cười toe toét.

"Bệ hạ, ngài có nghe thấy không? Cô ta không hề sợ ngài."

Tiêu Hề Hề "Ngài đừng hòng lừa ta, Hoàng thượng không thể tới mấy nơi này, ngài ấy …"

Chưa kịp nói xong nàng đã thấy một bóng dáng quen thuộc bước vào.

Lưỡi nàng lập tức đông cứng, lắp bắp nói.

"Bệ … bệ … bệ … bệ … bệ hạ!"

Lạc Dạ Thần thấy nàng sợ như vậy, rốt cuộc cũng trút được cơn tức trong lòng.

Bộ Sanh Yên không có tâm trạng xem kịch của người khác, nàng túm áo Lạc Dạ Thần dùng vũ lực kéo y đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề từ trạng thái mơ màng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nàng luống cuống đứng dậy.

"Ta … ta chỉ đến đây chơi thôi, không làm gì hết."

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng "Nàng còn muốn làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta không muốn làm gì hết, hơn nữa ta cũng không thể làm gì, ta chỉ uống chút rượu, ăn chút đồ, rồi xem ca múa thôi, nếu chàng không tin thì có thể hỏi người khác."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Đây không phải nơi nàng nên tới."

Tiêu Hề Hề “Ta chỉ tò mò thôi mà, muốn mở rộng tầm mắt.”

Lạc Thanh Hàn “Mở rộng tầm mắt? Nhiều truyện như vậy còn không đủ cho nàng mở rộng tầm mắt?”

Chương 800: Chàng đừng giận nữa mà

Tiêu Hề Hề buột miệng nói "Đọc truyện nhiều thì cũng không kí.ch thích bằng bản trực tiếp."

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn cười lạnh "Nàng muốn kí.ch thích cỡ nào? Kí.ch thích đến độ độc cổ phát tác, nôn máu bất tỉnh đủ không?"

Tiêu Hề Hề rụt cổ, không dám nói gì.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn u ám "Nàng xem bản trực tiếp rồi?"

Tiêu Hề Hề vội lắc đầu "Không có! Ta chỉ xem các cô nương ca hát nhảy múa thôi, không có gì khác."

Nét mặt Lạc Thanh Hàn dịu đi một chút.

Hắn bước về phía Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề tưởng hắn muốn đánh mình, sợ hãi lùi lại, đồng thời che mặt "Đánh người không đánh mặt!"

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn đột nhiên tối sầm.

"Ai nói ta muốn đánh nàng?"

Chẳng lẽ trong mắt nàng, hắn là một kẻ bạo lực hở chút là đánh người sao?

Tiêu Hề Hề che mặt nói "Ta sợ chàng giận quá mất trí, muốn đánh người."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nàng còn biết ta đang giận à."

Tiêu Hề Hề "Đừng giận mà, tức giận sẽ dễ khiến người ta già đi."

Lạc Thanh Hàn không thích nơi đầy mùi son phấn thế này, dù muốn xử lý nàng cũng phải về rồi từ từ xử lý, hắn thật sự không muốn ở lại đây nữa.

"Về nhà."

Lạc Thanh Hàn để lại câu này rồi xoay người ra ngoài.

Tiêu Hề Hề vội vàng chạy theo.

Lúc ra khỏi phòng, nàng phát hiện toàn bộ Tập Hương Quán vô cùng yên tĩnh, ngoài Cấm vệ mặc thường phục ra, nàng không nhìn thấy ai khác.

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi.

"Những người khác đi đâu rồi?"

Lạc Thanh Hàn không muốn thấy số oanh yến đó, vừa bước vào cửa hắn đã bao hết Tập Hương Quán, yêu cầu duy nhất là không ai được xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn lạnh lùng nói "Đi đứng cho cẩn thận, đừng nhìn lung tung."

Tiêu Hề Hề lập tức leo lên thang.

"Vậy chàng dắt ta đi, dắt ta đi thì ta không nhìn lung tung nữa."

Lạc Thanh Hàn không quay đầu lại, nhưng bước chân chậm một chút.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội đuổi kịp, nắm tay hắn.

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi cong lên, nhưng nhanh chóng kìm nén, mặt vô cảm nói.

“Đã bao lớn rồi, đi đường còn cần người dắt.”

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng, nói “Dù có bao lớn cũng cần chàng dắt.”

Lạc Thanh Hàn “Trẻ con.”

Hai người rời khỏi Tập Hương Quán, lên xe ngựa, dưới sự hộ tống của Cấm vệ về cung.

Hai người vừa đi, các cô nương trong Tập Hương Quán nhao nhao ló đầu ra, bàn tán chuyện vừa rồi.

Dù vừa rồi các nàng không lộ mặt nhưng các nàng nhìn qua khe cửa.

Có người nhìn thấy tướng mạo của Lạc Thanh Hàn, tức thì chấn động.

“Tỷ tỷ, muội làm nghề này lâu như vậy cũng chưa từng thấy ai đẹp như vị công tử vừa rồi, tướng mạo đó, phong thái đó, quả là đỉnh!”

“Hình như vị công tử đó với tiểu nương tử kia là một đôi.”

“Nói thật, nếu muội được gả cho lang quân tuấn tú như vậy, muội sẽ không đi đâu hết, ngày ngày ở nhà nhìn chàng thôi.”

“Phải đó, một trăm tên nam nhân bên ngoài cũng không sánh được với vị công tử đó!”

“Tiếc là vị công tử đó không cần ai phục vụ, nếu không, dù không có tiền thưởng ta cũng sẵn sàng phục vụ vị công tử đó.”

……

Tú bà không để ý đến lời bàn tán của các cô nương, mở cửa sổ

tầng hai nhìn xe ngựa đang rời đi, nụ cười nịnh nọt trên mặt đã biến mất.

Dù vị công tử vừa rồi mặc thường phục, nhưng nhìn phong thái của hắn và thái độ của Anh vương đối với hắn, có thể đoán được thân phận của hắn nhất định không tầm thường.

Tú bà thầm đoán trong lòng, nhưng lại không dám xác nhận.

Để an toàn, bà quyết định báo chuyện này lên cấp trên.

Trong xe ngựa.

Tiêu Hề Hề đang nắm tay Lạc Thanh Hàn.

“Bệ hạ thân yêu, chàng đừng giận nữa mà, ta biết sai rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng sai ở đâu?”

Tiêu Hề Hề “Ta không nên lén chàng đến thanh lâu.”

Lạc Thanh Hàn “Còn gì nữa?”

Tiêu Hề Hề “Còn nữa?”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm rút tay lại.

Tiêu Hề Hề lập tức lao tới ôm hắn, lớn tiếng nói “Ta biết rồi, ta không nên ở bên ngoài uống nhiều như vậy, sau này nếu ta muốn uống rượu, nhất định chàng phải có mặt, chàng không có mặt, ta sẽ không uống.”

Lạc Thanh Hàn “Không chỉ có rượu, những đồ ăn khác cũng phải cẩn thận, trong thanh lâu có rất nhiều thủ đoạn bẩn thỉu, lỡ như rượu và đồ ăn có bỏ thuốc thì sao?”

Tiêu Hề Hề “Không sao, bọn họ không thể hạ độc ta, chỉ cần ta không chết, ta sẽ khiến bọn họ chết.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Dường như mọi quan tâm đều vô ích.

Thấy hắn lại phớt lờ mình, Tiêu Hề Hề đáng thương nói.

“Ta kể chàng nghe một câu chuyện nha. Ngày xửa ngày xưa, một quả dưa hấu đi cắt tóc nhưng nó nằm đó rất lâu cũng không có thợ cắt tóc nào cắt tóc cho nó. Nó bèn nói, hãy để ý đến ta đi mà!”

Lạc Thanh Hàn vẫn không nói chuyện cũng không nhìn nàng.

Lạnh lùng quá!

Tiêu Hề Hề “Chúng ta đoán câu đố đi, ta nợ chàng năm mươi lượng, ta trả chàng mười lượng, đáp án là gì?”

Không đợi đối phương trả lời, nàng nhanh chóng đáp.

“Đáp án là ta vẫn nợ, ta xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Trong cái đầu nhỏ của nàng rốt cuộc chứa bao nhiêu thứ quái lạ vậy?

Lúc hai người về cung Vân Tụ thì trời đã tối, Bảo Cầm dẫn các cung nữ dọn bữa tối lên bàn.

Tiêu Hề Hề múc một bát canh gà, đặt trước mặt Lạc Thanh Hàn, ân cần nói.

“Mau ăn lúc còn nóng đi.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm bưng bát lên, ngước mắt thấy Tiêu Hề Hề háo hức nhìn hắn.

Động tác của hắn dừng lại.

Tiêu Hề Hề vừa điên cuồng nuốt nước bọt vừa nói “Chàng ăn

trước đi, đợi chàng ăn xong, ta sẽ li.ếm sạch bát.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Bảo Cầm và các cung nữ đứng bên cạnh “……”

Đúng là không thể nhìn tiếp.

Lạc Thanh Hàn “Trong cung nghèo đến mức này rồi? Cả một bữa cơm cũng không ăn nổi?”

Thấy hắn cuối cùng cũng chịu nói chuyện với mình, Tiêu Hề Hề nói.

“Không liên quan gì đến nghèo, ta chỉ muốn nói chàng biết, chỉ cần chàng không giận nữa, ta có thể cho chàng tất cả đồ ngon, ta li.ếm bát là được.”

Thật ra, Lạc Thanh Hàn hết giận từ lâu.

Hắn muốn xem thử nữ nhân này vì muốn dỗ hắn có thể nói ra được những gì?

Sự thật chứng minh, hắn đã đánh giá thấp khả năng dỗ dành của nàng.

Dù biết nàng đang dỗ, nhưng hắn vẫn không kiềm được mềm lòng.

Lạc Thanh Hàn “Ta không giận nữa, nàng cũng không cần li.ếm bát, ăn nhanh đi.”

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên, cuối cùng cũng không cần nhịn nữa, nhanh chóng cầm bát đũa lên, vui vẻ ăn uống.

Nàng vừa ăn vừa nói.

“Đồ ăn ở ngoài tuy ngon nhưng vẫn không ngon bằng đồ ăn ở nhà.”

Lạc Thanh Hàn “Vậy sao nàng cứ muốn ra ngoài chơi?”

Tiêu Hề Hề “Ta ra ngoài là vì tận hưởng thế giới hai người ngọt ngào của chúng ta, không có chàng, ta cũng lười ra ngoài trong thời tiết lạnh giá này.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Món ăn hôm nay bỏ đường hơi nhiều nên ngọt lịm.

Chương 801: Giết người

Ăn tối xong, Lạc Thanh Hàn đi tắm như thường lệ.

Lúc quay lại, trên người hắn còn hơi nước ấm, hắn thấy Tiêu Hề Hề đang ngồi bên giường, đọc truyện dưới ánh nến.

Nàng mải mê đọc đến nỗi không để ý có người bước vào.

Mãi đến khi Lạc Thanh Hàn đi đến bên cạnh, lấy cuốn truyện trong tay nàng, nàng mới hoàn hồn lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn Lạc Thanh Hàn, lẩm bẩm không vui.

"Chàng giật truyện của ta làm gì?"

Số truyện này nộp dự thi, nàng vừa lật vài trang phát hiện cuốn truyện rất thú vị, đang đọc say mê thì có người cắt ngang.

Lạc Thanh Hàn đóng sách lại, đặt lên bàn bên cạnh, nhẹ giọng nói.

"Ban đêm đọc sách không tốt cho mắt, đợi ngày mai hẵng đọc, dù sao truyện cũng ở đó, không chạy được."

Tiêu Hề Hề "Nhưng vừa rồi ta đọc đến đoạn rất đặc sắc, đột nhiên dừng lại thấy ngứa ngáy trong lòng, không ngủ được."

Lạc Thanh Hàn "Chuyện này dễ, nàng chờ chút."

Hắn lại cầm truyện lên, lật đến trang cuối cùng, đọc nội dung trên đó.

Giọng của hắn rất hay, trầm bổng du dương, tốc độ vừa phải,

nghe rất dễ chịu, nhưng Tiêu Hề Hề tức thì xù lông.

“Chàng lại tiết lộ kết cục!”

Lạc Thanh Hàn đọc xong đoạn kết, gấp sách lại, bình tĩnh nói “Bây giờ còn ngứa ngáy không?”

Tiêu Hề Hề “……”

Được lắm, xem như chàng giỏi!

Nàng tức giận bò lên giường nằm xuống, đôi mắt mở to như cá muối chết không nhắm mắt.

Lạc Thanh Hàn nằm bên cạnh, đưa tay ôm cá muối vào lòng, cúi đầu hôn l.ên đỉnh tóc nàng, thì thầm.

“Ngủ đi.”

……

Sáng hôm sau.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn vừa ăn xong bữa sáng thì Mẫn tiệp dư đến thỉnh an.

Nàng vẫn như trước, thỉnh an xong thì rời đi.

Tiêu Hề Hề tiếp tục đọc truyện của mình.

Lúc này Lý phi và Diêu tiệp dư tới, các nàng đến chơi bài với Quý phi.

Tiêu Hề Hề nói “Hôm nay ta phải đọc sách, không có thời gian chơi bài.”

Diêu tiệp dư trước nay luôn tò mò nhiều thứ, nàng chú ý đến chồng sách bên tay Quý phi, không nhịn được hỏi.

“Quý phi nương nương đang đọc sách gì vậy?”

Tiêu Hề Hề gõ gõ chồng sách bên cạnh, cười nói "Bổn cung sai người tổ chức cuộc thi viết truyện, số truyện này phần lớn là nộp dự thi, hai người có muốn đọc không? Ở đây có rất nhiều truyện thú vị."

Trước khi Lý phi và Diêu tiệp dư xuất giá, cũng từng lén đọc truyện ở nhà, các nàng cũng khá hứng thứ với những câu chuyện kỳ quái đó.

Nghe Quý phi nói vậy, trong lòng lập tức dấy lên hứng thú.

Hai người đi tới, mỗi người chọn hai cuốn, ngồi bên cạnh bắt đầu đọc.

Kết quả vừa đọc đã bị mê hoặc.

Diêu tiệp dư đang đọc truyện về một đôi tình nhân thâm tình ngược luyến, đọc đến đoạn cảm động, vành mắt bất giác đỏ lên.

Hu hu hu, nam nữ chính đáng thương quá!

Còn Lý phi đọc truyện về một nữ tử đáng thương bị một tên cặn bã lừa người lừa tình.

Khi nàng đọc đến đoạn nữ chính bị tiểu thiếp tát một cái, còn cặn bã lạnh lùng đứng nhìn, thì tức giận nghiến suýt gãy răng.

A a a a a a!!!

Tên cặn bã, con khốn kiếp! Thật muốn bóp cổ bọn chúng chết hết!

Lúc Bảo Cầm bước vào, nhìn thấy Diêu tiệp dư đang lặng lẽ rơi nước mắt, Lý phi đang nghiến răng nghiến lợi.

Nàng không khỏi khựng lại, ánh mắt nhìn hai người họ một lúc, cuối cùng chuyển sang Quý phi, nhỏ giọng nói.

“Quý phi nương nương, Thượng Khuê có chuyện cầu kiến.”

Tiêu Hề Hề luyến tiếc bỏ truyện xuống, đứng dậy ra ngoài.

Nàng bước ra sân thấy Thượng Khuê đang đứng.

Thượng Khuê chắp tay hành lễ.

“Mạt tướng bái kiến Quý phi nương nương.”

Đây không phải nơi để nói chuyện, Tiêu Hề Hề dẫn hắn đến hậu viện.

Nhìn thấy vườn rau rộng lớn, nét mặt Thượng Khuê hơi thay đổi.

Từ lâu đã nghe nói Quý phi trồng rau nuôi gà trong cung, nhưng tận mắt thấy vẫn cảm thấy khó tả.

Hai người bước vào đình nhỏ ven sông.

Chỗ này có tầm nhìn rộng, là nơi tốt để nói chuyện.

Tiêu Hề Hề nói “Ngươi tới tìm bổn cung có chuyện gì?”

Thượng Khuê chắp tay nói “Bẩm nương nương, mạt tướng tới vì chuyện ở Tập Hương Quán.”

Trước đó, Quý phi lệnh Ngọc Lân vệ để mắt tới người Tô gia.

Ngọc Lân vệ phát hiện Đại công tử Tô gia, cũng là huynh trưởng của Mẫn tiệp dư, bình thường rất hay đến Tập Hương Quán vui chơi.

Đây cũng không phải chuyện lạ, rất nhiều công tử ăn chơi ở thành Thịnh Kinh đều thích đến Tập Hương Quán tìm thú vui.

Để đảm bảo an toàn, Tiêu Hề Hề bảo Ngọc Lân vệ chú ý đến các hoạt động ở Tập Hương Quán. Nếu có cơ hội, tốt nhất thử tiếp cận Tô đại công tử, xem có moi được tin gì về Mẫn tiệp

dư không.

Lý do hôm qua Tiêu Hề Hề đến Tập Hương Quán không chỉ để mở rộng tầm mắt, còn là vì tìm hiểu chuyện của Tô đại công tử.

Tiếc là hôm qua nàng bất cẩn uống quá nhiều, quên mất thu thập tin tức.

Tiêu Hề Hề rất hứng thú "Tra được gì rồi sao?"

Thượng Khuê thành thật trả lời "Đêm qua một cô nương trong Tập Hương Quán được đưa đến phủ Hồng Quốc công. Sau khi vào phủ, cô nương đó mãi đến sáng sớm mới rời đi."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Chuyện này thì có vấn đề gì?"

Tuy chuyện gọi kỹ nữ đến nhà nghe có vẻ không đứng đắn, nhưng chuyện này rất phổ biến trong giới thế gia quý tộc, nên chẳng có gì kỳ lạ.

Thượng Khuê trầm giọng nói.

"Vấn đề là cô nương đó đã chết ngay sau khi về Tập Hương Quán. Nghe nói cô nương đó bất cẩn ngã đập đầu chết, thi thể bị chôn ở bãi tha ma ngoài thành. Mạt tướng dẫn người theo dõi, đợi bọn chúng đi hết, mạt tướng sai người đào thi thể của cô nương đó lên. Sau khi kiểm tra, cô nương đó bị vỡ đầu thật. Nhưng sau gáy cô nương đó có vết bóp, đầu tóc rối bù. Có vẻ như bị người khác túm gáy và tóc rồi đập mạnh vào tường hoặc xuống đất cho đến chết."

Đây là một vụ giết người, không phải tai nạn.

Theo lý mà nói, nếu một kỹ nữ chết, dù có chuyện gì đáng ngờ thì Ngọc Lân vệ cũng không mấy quan tâm.

Nhưng trước khi chết nàng đã đến phủ Hồng Quốc công.

Chuyện này liên quan tới Hồng Quốc công, vậy không hề đơn

giản.

Hồng Quốc công là đệ đệ ruột của Thái hoàng thái hậu, Hoàng đế gặp ông phải gọi một tiếng ông cậu, thân phận cao quý, phải cẩn thận.

Tiêu Hề Hề trầm ngâm một lát "Ngươi phái vài người theo dõi phủ Hồng Quốc công, xem gần đây trong phủ bọn họ có chuyện gì lạ không, tiếp tục để mắt đến Tập Hương Quán, còn thi thể của cô nương kia đưa đến nghĩa trang trước, tìm một họa sư vẽ dung mạo của nàng, sau đó tìm cách tra danh tính."

"Vâng."

Thượng Khuê nhận lệnh rời đi.

Bên bờ sông lộng gió, Tiêu Hề Hề không ở lại lâu, nhanh chóng quay về.

Nàng tìm thấy Lạc Thanh Hàn đang chơi cờ.

"Có chuyện muốn nói với chàng."

Lạc Thanh Hàn không ngẩng đầu nói "Chơi với ta một ván cờ."

Tiêu Hề Hề đành ngồi xuống đối diện.

Nàng liếc nhìn ván cờ, đặt quân cờ xuống rồi nói.

"Thượng Khuê vừa tới tìm ta."

Chương 802: Thế cũng quá trùng hợp rồi

Tiêu Hề Hề lặp lại những gì Thượng Khuê vừa nói.

Lạc Thanh Hàn ngước mắt nhìn nàng.

“Nàng nghi ngờ Tập Hương Quán có liên quan tới Hồng Quốc công?”

Tiêu Hề Hề một tay chống cằm, ngón tay cọ cọ mép bàn cờ, lẩm bẩm.

“Thật ra cũng không phải nghi ngờ, chỉ là ta cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ, hôm qua chúng ta mới đến Tập Hương Quán thì trong đêm có một cô nương ở đó đến phủ Hồng Quốc công, ngày hôm sau, cô nương đó bị giết, thế cũng quá trùng hợp rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu nàng cảm thấy Hồng Quốc công có vấn đề, hay là trực tiếp đi gặp ông ấy.”

Tiêu Hề Hề “Không đánh cỏ động rắn chứ?”

Lạc Thanh Hàn “Có lẽ sẽ dụ rắn ra khỏi hang.”

Tiêu Hề Hề đặt quân cờ cuối cùng xuống “Ta thắng rồi.”

Lạc Thanh Hàn nhìn quân trắng bướng bỉnh trên bàn cờ, im lặng một lát rồi nói “Chơi lại.”

Tiêu Hề Hề “Không chơi, ta đi đọc truyện.”

Lạc Thanh Hàn “Đọc truyện sao thú vị bằng chơi cờ?”

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên thú vị hơn nhiều!"

Nàng đứng dậy chạy về đọc truyện cùng Lý phi và Diêu tiệp dư.

Mãi đến giữa trưa ba người mới dừng lại.

Lý phi và Diêu tiệp dư mượn cuốn truyện chưa đọc xong, định về đọc tiếp, đọc xong sẽ trả lại cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề dặn dò "Đọc truyện cũng được, nhưng đọc xong đừng quên viết đánh giá, bổn cung còn phải chấm điểm."

Mấy câu đánh giá thôi, không có gì to tát! Lý phi và Diêu tiệp dư sảng khoái đồng ý.

Ăn trưa xong, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề rời cung tới phủ Hồng Quốc công.

Hồng Quốc công là đệ đệ ruột của Thái hoàng thái hậu, tuổi tác cũng không còn trẻ, năm nay đã năm mươi tám, dáng người cao gầy, ngày thường thích mặc như đạo sĩ, nhìn vẻ ngoài như người khổ hạnh, nhưng thực chất bên trong lại rất háo sắc.

Người này lúc còn trẻ thường hay trêu hoa ghẹo nguyệt, ngủ hết với những nha hoàn có chút nhan sắc trong nhà, thê thiếp hết phòng này tới phòng khác, thậm chí tình nhân, hồng nhan tri kỉ bên ngoài còn nhiều hơn, không đếm xuể.

Sau đó có lẽ do phóng túng quá độ, cơ thể bị khoét rỗng, ngã bệnh nặng.

Sau khi khỏi bệnh, ông tiết chế hơn rất nhiều, cứ cách dăm ba hôm lại đến đạo quán thắp hương quyên tiền, ngày thường cũng hay mặc đạo bào.

Giống như làm vậy sẽ khiến bản thân không còn ha.m muốn.

Nhưng thực tế chỉ tiết chế một chút so với trước kia, hơn nữa ở

hậu viện vẫn còn rất nhiều nữ nhân.

Có nhiều nữ nhân như vậy, tranh giành là điều khó tránh khỏi, phủ Hồng Quốc công từng gây ra không ít trò cười, từng trở thành trò hề trong giới thế gia quý tộc.

Nhưng bản thân Hồng Quốc công không quan tâm.

Dù sao đám người đó cũng không dám nói trước mặt ông, ngoại trừ Thái hoàng thái hậu thì không ai quản được.

Biết Hoàng đế và Quý phi đến, Hồng Quốc công giật mình.

Ông đẩy sủng thiếp ra khỏi vòng tay, cuống quít mặc quần áo, đi giày rồi lao ra nghênh đón.

Vì vội vàng nên lúc chạy ra khỏi cổng, ông bất cẩn vấp phải ngưỡng cửa, suýt ngã sấp mặt trước nhiều người.

Nếu là lúc bình thường, ông nhất định sẽ nổi điên sai người ta phá bỏ ngưỡng cửa.

Nhưng bây giờ xe ngựa của Hoàng đế dừng ngoài cổng, ông không dám nổi nóng, chỉ đành giả như không có gì xảy ra, nhanh chóng chạy xuống bậc thềm, cung kính chắp tay hành lễ.

“Vi thần bái kiến Hoàng thượng, Quý phi nương nương.”

Cửa xe mở ra, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề bước xuống.

Tiêu Hề Hề đánh giá tướng mạo của Hồng Quốc công.

Nhìn tướng mạo thì người này từ nhỏ ăn sung mặc sướng, lớn lên hưởng vinh hoa phú quý, có mệnh phú quý vô cùng tốt.

Tuy nhiên, người này lòng toàn mưu mô, trong mắt ẩn giấu ác ý.

E là không có kết cục tốt.

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói "Trẫm đột nhiên nhớ ra đã lâu không tới thăm người, nên muốn tới nhà người ngồi một lát, không thông báo cho người trước, người không trách trẫm đường đột chứ?"

Hồng Quốc công vội nói "Sao có thể chứ? Bệ hạ có thể đến thăm hàn xá, rồng đến nhà tôm, vi thần vui mừng còn không kịp, sao có thể trách ngài được."

Ông cung kính dẫn mọi người vào phủ, dâng lên trà bánh ngon nhất.

Lạc Thanh Hàn thản nhiên hỏi thăm tình hình hiện tại của Hồng Quốc công.

Hồng Quốc công tự nhiên trả lời các câu hỏi.

Người này hỏi người kia trả lời, cuộc trò chuyện khá hòa thuận.

Tiêu Hề Hề vừa ăn bánh, vừa thầm quan sát lời nói hành động của Hồng Quốc công.

Nàng nhận ra Hồng Quốc công trông khá giống Thái hoàng thái hậu, nhưng vì quanh năm ham mê tửu sắc, phóng túng quá độ nên thân hình gầy gò, mắt hơi sụp xuống, trông rất uể oải.

Sau khi ăn xong dĩa bánh ngọt, nàng khéo léo bày tỏ muốn đến nhà vệ sinh.

Hồng Quốc công sai ma ma quản sự dẫn nàng đi.

Tiêu Hề Hề ra khỏi nhà vệ sinh, giả vờ tò mò đi dạo trong sân một lúc.

Ma ma quản sự không ngăn cản mà theo sát nàng.

Được một lúc, Tiêu Hề Hề đụng phải hai tiểu thiếp.

Hai người đó đều là thiếp của Hồng Quốc công, lúc này vì một chuyện nhỏ mà cãi ầm lên.

Tiêu Hề Hề muốn qua đó xem thử có chuyện gì.

Ma ma quản sự nãy giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

“Quý phi nương nương đừng qua đó, đừng để mấy chuyện vặt vãnh làm hỏng tâm trạng của người.”

Tiêu Hề Hề chỉ đành dừng bước.

Lúc nàng quay người đi, tình cờ nghe thấy một tiểu thiếp đang la hét chửi bới.

“Ta biết đêm qua ngươi cũng giống như Ngân Sương kia, nhìn trúng Diệp tiên sinh, các ngươi đứng núi này trông núi nọ, ta sẽ tố cáo các ngươi với Quốc Công gia!”

Sau đó hình như có ai đang cố khuyên ngăn, tiếng ồn dần lắng xuống.

Tiêu Hề Hề trở về phòng, giả như không có chuyện gì, tiếp tục uống trà.

Trò chuyện được một lúc, Lạc Thanh Hàn dẫn Tiêu Hề Hề rời phủ Quốc công.

Sau khi tiễn hai người về, Hồng Quốc công lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, gọi ma ma quản sự tới hỏi Quý phi làm gì ở hậu viện? Tại sao đi vệ sinh lâu như vậy?

Ma ma quản sự không dám giấu diếm, kể lại toàn bộ sự việc.

Hồng Quốc công nghe xong vô cùng tức giận, ra lệnh đánh chết hai tiểu thiếp cãi nhau đó, còn thi thể thì vứt ra ngoài cho chó ăn.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ngồi xe ngựa về cung.

Hai người vừa về cung thì nghe báo Thượng Khuê cầu kiến.

Thượng Khuê cung kính nói.

“Mạt tướng đã tra được danh tính của cô nương chết oan ở Tập Hương Quán, cô nương đó tên Ngân Sương, năm nay mười sáu, là một kỹ nữ nổi tiếng ở Tập Hương Quán, chơi đàn tỳ bà rất giỏi. Thông tin của cô nương đó trong hộ tịch quan phủ rất ít, hơn nữa còn rất mơ hồ, muốn xác minh thật giả cũng rất khó.”

Tiêu Hề Hề “Cô ấy tên Ngân Sương?”

Thượng Khuê gật đầu “Đúng vậy.”

Tiêu Hề Hề nhớ lại nội dung cãi vã mà nàng nghe được ở phủ Hồng Quốc công.

Lúc hai tiểu thiếp cãi nhau có nhắc đến hai người là Ngân Sương và Diệp tiên sinh.

Vốn nàng tưởng đêm qua Ngân Sương đến phủ Hồng Quốc công là để tìm Hồng Quốc công, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy, người mà Ngân Sương tìm chắc hẳn là Diệp tiên sinh.

Vậy vấn đề tới rồi.

Diệp tiên sinh đó là ai?

Chương 803: Khám xét

Nếu Hồng Quốc công chỉ là gia chủ của một thế gia bình thường, có vấn đề gì thì cứ trực tiếp đến nhà điều tra là được.

Nhưng ông ta là Quốc công, là đệ đệ ruột của Thái hoàng thái hậu.

Vì giữ thể diện cho Thái hoàng thái hậu, cả Hoàng đế cũng không thể công khai điều tra.

Lạc Thanh Hàn "Nếu không thể công khai điều tra, vậy thì ngầm điều tra."

Tiêu Hề Hề tò mò "Chàng muốn làm sao?"

Chiều cùng ngày, Phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu đích thân đến phủ Hồng Quốc công, nói có một phạm nhân đào tẩu lẻn vào thành, phạm nhân đó có nhiều tiền án, cực kỳ hung ác, gần đây có người nhìn thấy phạm nhân này xuất hiện gần phủ Hồng Quốc công, vì an toàn của cả phủ, quan binh cần vào phủ khám xét.

Để chứng minh lời mình nói là thật, Mai Quảng Đào còn đưa ra chân dung của phạm nhân.

"Mời Quốc công gia xem thử, chính phạm nhân này đã xuất hiện ở gần đây, người này giết người như ngóe, cực kỳ nguy hiểm, nhất định phải nhanh chóng bắt về xử án, mong Quốc công gia có thể châm chước đôi chút."

Hồng Quốc công cụp mắt, lạnh lùng nhìn phạm nhân trong chân dung, lạnh giọng nói.

“Ta chưa từng gặp người này.”

Mai Quảng Đào “May mà ngài chưa gặp, nếu ngài gặp hắn, ngài sẽ gặp nguy hiểm.”

Tuy rất không muốn, nhưng Hồng Quốc công không tìm được lý do từ chối, đành phải cho người vào.

Mai Quảng Đào dặn dò binh lính dưới quyền.

“Cẩn thận một chút, không được dọa gia quyến của Quốc công gia, không được nhìn lung tung, lỡ làm hỏng thứ gì đó, bán các ngươi đi cũng không đủ bồi thường.”

Binh lính trước khi tới đã nhận được lệnh của Phủ doãn, biết lần này cần tìm ai, nên ai nấy đều phối hợp tỏ vẻ sẽ cẩn thận.

Mai Quảng Đào phân chia khu vực, từng binh lính phụ trách từng khu vực khác nhau.

Sau khi tản ra, binh lính bắt đầu cẩn thận tìm kiếm trong phủ Hồng Quốc công.

Mai Quảng Đào là Phủ doãn, đương nhiên không cần làm những việc nhỏ như tìm người này, chỉ cần cùng Hồng Quốc công uống trà chờ đợi là được.

Gia quyến ở hậu viện được quản gia nhắc nhở, tất cả đều trốn trong phòng.

Cả phủ Quốc công yên tĩnh đến lạ thường.

Khoảng một canh giờ trôi qua.

Binh lính lần lượt về vị trí của mình, báo cáo kết quả tìm kiếm với Phủ doãn.

Kết quả đương nhiên là không thấy gì.

Mai Quảng Đào chắp tay với Hồng Quốc công, hạ thái độ rất

thấp.

“Lần này hạ quan đắc tội rồi, hôm nay hạ quan bận việc, không thể đền tội với ngài. Đợi hôm khác rảnh rỗi, hạ quan sẽ đích thân đến xin lỗi, mời ngài uống rượu ngon.”

Hồng Quốc công hừ lạnh một tiếng “Rượu mà Mai phủ doãn mời, ta uống không nổi.”

Nói xong, ông phất tay áo, lạnh mặt bỏ đi.

Mai Quảng Đào không hề tức giận, đứng thẳng chỉnh tay áo, cùng binh lính rời khỏi phủ Quốc công.

Trong thành Thịnh Kinh có rất nhiều quyền quý, làm Phủ doãn ở một nơi thế này đồng nghĩa với việc phải thường xuyên qua lại với những quyền quý đó, việc bọn họ khinh thường là chuyện bình thường.

Mai Quảng Đào từ lâu đã quen với chuyện này.

Dù sao chỉ là bị người khác lên mặt, y cũng đâu rụng sợi tóc nào.

Trở về phủ Kinh Triệu, Mai Quảng Đào yêu cầu binh lính miêu tả cẩn thận quá trình khám xét trong phủ Quốc công.

Y chọn lọc những thông tin hữu ích, sau khi phân loại xong, y vào cung diện thánh, bẩm báo chi tiết kết quả điều tra.

“Sau khi điều tra và tìm hiểu, trong phủ Hồng Quốc công có rất nhiều người họ Diệp. Nhưng chỉ có một người được gọi là Diệp tiên sinh, đó là tiên sinh dạy học mà Hồng Quốc công mời bên ngoài về. Diệp tiên sinh này ba mươi tuổi, nghe nói là cử nhân, phụ trách dạy học cho con cháu trong phủ. Không may là khi chúng thần đến phủ Quốc công, Diệp tiên sinh không ở trong phủ. Nghe quản gia nói Diệp tiên sinh ngoài mua sách. Chúng thần đã lục soát toàn bộ phủ Quốc công, quả thật không tìm thấy Diệp tiên sinh, chắc hẳn không có trong phủ.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Đúng là trùng hợp thật."

Sớm không đi, muộn không đi, lại đi ngay lúc quan binh đến cửa.

Trùng hợp như thể đã được sắp xếp từ trước.

Thấy Hoàng đế không có dặn dò nào khác, Mai Quảng Đào cáo từ rời đi.

Lạc Thanh Hàn nói chuyện này với Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nói "Thượng Khuê vừa rồi cũng đến, nói là đêm qua phủ Hồng Quốc công khiêng hai thi thể ra ngoài, Ngọc Lân vệ lén đi theo kiểm tra, phát hiện đó là thi thể của hai nữ tử trẻ tuổi, nhìn cách ăn mặc giống tiểu thiếp trong phủ Quốc công."

Nói là thiếp nhưng địa vị thấp kém ngang bằng nô tỳ, nhưng cũng không thể tùy tiện gi.ết chết, một mặt nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng, mặt khác khó giải thích với quan phủ.

Nếu chuyện này lọt vào tai quan văn, chớp mắt sẽ bị kết tội giết người thành thói, coi mạng người như cỏ rác.

Nếu là người trọng danh tiếng thì chắc chắn sẽ không để chuyện này xảy ra.

Nhưng Hồng Quốc công lại khác, ông vốn không quan tâm cách nhìn của người khác.

Cả khi bị luận tội thì có làm sao?

Lẽ nào tước đi chức vị hầu tước của ông ta sao?

Chỉ cần Thái hoàng thái hậu còn đó, chỉ cần ông ta không phản loạn, làm ra chuyện tru di cửu tộc thì không ai làm gì được ông ta, địa vị Quốc công gia của ông ta vẫn vững như

núi.

Cũng vì vậy, Hồng Quốc công hiển nhiên không mấy quan tâm khi xử lý thi thể của hai tiểu thiếp kia, tùy tiện sai người vứt ra khỏi thành, tìm nơi bí mật chôn cất là được.

Điều ông không ngờ là hai thi thể kia vừa được chôn cất, giây sau đã bị đào lên.

Tiêu Hề Hề sai Ngọc Lân vệ đưa thi thể của hai tiểu thiếp với thi thể của Ngân Sương đến nghĩa trang.

Tiêu Hề Hề bảo Ngọc Lân vệ tiếp tục theo dõi Diệp tiên sinh kia.

"Chỉ cần phát hiện Diệp tiên sinh, phải bắt được hắn bằng bất cứ giá nào."

"Vâng!"

Ngọc Lân vệ theo dõi phủ Hồng Quốc công suốt hai ngày, nhưng không phát hiện người có thể là Diệp tiên sinh xuất hiện.

Cùng lúc đó, rằm tháng Giêng mỗi năm một lần đã đến.

Rằm tháng Giêng thực chất là tết Nguyên Tiêu, vào ngày này đương nhiên phải ăn chè trôi nước.

Bảo Cầm sai người chuẩn bị vài loại chè trôi nước, có nhân hoa quế, nhân mè đen, nhân đậu xanh, thậm chí có cả thịt tươi.

Có đủ loại nhân từ ngọt đến mặn.

Tiêu Hề Hề không từ chối thứ gì, ăn hết tất cả.

Lạc Thanh Hàn chỉ ăn một bát chè trôi nước nhân mè đen, không có hứng thú với nhân khác.

Buổi tối trong cung bày gia yến.

Hoàng đế và Thái hoàng thái hậu ngồi trên cao, dự lễ cùng với các phi tần.

Sau khi gia yến kết thúc, trời vẫn còn sớm, Tiêu Hề Hề muốn ra cung chơi một chút, nghe nói đêm nay trong thành có miếu hội, không chỉ có tiết mục để xem mà còn có rất nhiều món ngon.

Mấy chuyện nhỏ này, trước nay Lạc Thanh Hàn luôn chiều theo nàng.

Hai người ngồi xe ngựa rời cung trong màn đêm bao phủ.

Người đến miếu hội rất đông, dù trời không còn sớm nhưng đường phố vẫn đông đúc, người đi đường chen lấn nhau.

Nhà nào cũng treo đèn lồng nhiều màu sắc, thậm chí trong đêm khuya, đường phố vẫn sáng như ban ngày.

Trên đường có rất nhiều sạp hàng nhỏ, vài sạp bán đồ chơi, vài sạp bán đồ ăn, vài sạp bán quần áo và nhu yếu phẩm, Tiêu Hề Hề nhìn hoa cả mắt.

Chương 804: Điềm lành

Dân chúng còn tổ chức diễu hành xe hoa trên đường.

Một con ngựa được trang trí lộng lẫy kéo một chiếc xe lớn, trên xe có một đôi trai gái xinh đẹp, trong tay cầm giỏ tre, trong giỏ có những viên kẹo mạch nha gói bằng giấy gạo.

Hai người ném kẹo xuống dưới, những người vây xem đua nhau giành.

Những viên kẹo này tượng trưng cho sự may mắn, có thể giành được kẹo có nghĩa là trong năm tới sẽ gặp nhiều may mắn.

Dù thật hay giả thì đây cũng là một điềm lành.

Thế nên có rất nhiều người giành kẹo.

Tiêu Hề Hề không biết những viên kẹo này tượng trưng cho điềm lành, nàng chỉ biết có đồ ăn, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!

Nàng biết Lạc Thanh Hàn không thích chỗ đông người nên trực tiếp đẩy hắn ra, sau đó xắn tay áo khí thế dũng mãnh xông vào đám người, dùng hết sức đẩy về phía trước.

Lạc Thanh Hàn đứng đó, mặt vô cảm nhìn nàng chen chúc với một nhóm đại thúc đại thẩm.

Thật ra hắn không muốn để Hề Hề chen chúc với nhiều người như vậy.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói gì đã bị nàng đẩy ra.

Nhớ lại vừa rồi nàng đẩy hắn ra không thương tiếc, tâm trạng Lạc Thanh Hàn càng tệ hơn, cả vẻ mặt cũng hơi u ám.

Hắn không thích cảm giác bị nàng đẩy ra xa.

Ngay lúc hắn không nhịn được nữa, đang định bảo Cấm quân xông tới đưa Hề Hề về thì hắn thấy Hề Hề cuối cùng cũng chen ra khỏi đám đông.

Quần áo nàng hơi lộn xộn, trâm cài thỏ ngọc trên búi tóc hơi xiêu vẹo.

Nhưng nàng lại không quan tâm, lảo đảo chạy tới giơ hai tay lên, trong tay có hai viên kẹo mạch nha bọc bằng giấy gạo, nàng cầm kẹo như báu vật tới trước mặt Lạc Thanh Hàn.

“Nhìn xem, ta giành được kẹo rồi! Vừa rồi ta nghe đại thẩm giành kẹo kia nói kẹo này tượng trưng cho điềm lành, chỉ cần ăn kẹo này thì trong năm tới sẽ gặp may mắn thuận lợi. Ta đặc biệt giành hai viên, chàng một viên, ta một viên, vừa đẹp!”

Lạc Thanh Hàn không ngờ mình cũng có phần.

Hắn hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn viên kẹo trong lòng bàn tay nàng.

Giấy gạo mỏng bọc kẹo mạch nha nhỏ nằm im trong lòng bàn tay nàng.

Rõ ràng nó là một thứ không đáng tiền, nhưng bây giờ lại vô cùng quý giá.

Nó đại diện cho tâm ý của nàng.

Nàng hy vọng hắn sẽ gặp nhiều may mắn thuận lợi trong năm tới.

Tiêu Hề Hề thúc giục “Mau ăn một viên đi!”

Lạc Thanh Hàn duỗi ngón tay thon dài như ngọc cầm một viên

kẹo.

Hắn bóc lớp giấy gạo, đưa kẹo vào miệng Hề Hề, ra hiệu cho nàng ăn.

Tiêu Hề Hề không khách khí mở miệng cắn viên kẹo.

Nàng vừa nhai vừa bóc một viên kẹo khác đưa vào miệng Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn không thích đồ ngọt, nhưng lúc này hắn không chút do dự mở miệng cắn nhẹ viên kẹo.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Ngọt thật đấy!"

Nàng mắt cười cong cong, khóe miệng xuất hiện lúm đồng tiền, ngọt ngào đến mức khiến trái tim tan chảy.

Lạc Thanh Hàn đưa tay chỉnh lại trâm cài thỏ ngọc cho nàng, sau đó giúp nàng chỉnh sửa quần áo lộn xộn trên người.

Xe hoa tiếp tục di chuyển chậm trên đường, theo sau là đội múa lân rồng.

Sau khi mọi người giành kẹo xong, không ai muốn rời đi, tiếp tục xem màn trình diễn múa lân rồng đặc sắc.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn cũng xem một lúc rồi đi dạo nơi khác.

Thấy bên đường có người bán bánh tổ chiên, Tiêu Hề Hề mua một phần lớn.

Bánh tổ được chiên giòn bề mặt, phủ một lớp đường trắng mềm, khi cắn vào sẽ nghe thấy tiếng giòn rộp rộp bên ngoài, bên trong mềm mịn, rất ngọt còn hơi dính.

Tiêu Hề Hề vô cùng thích món này.

Nàng ăn liền mấy miếng, sau đó dùng xiên tre chọc vào một

miếng bánh đưa cho Lạc Thanh Hàn để hắn cũng ăn thử.

Lạc Thanh Hàn chỉ cắn một miếng, tỏ vẻ không muốn ăn.

Tiêu Hề Hề cũng không ép, trực tiếp nhét miếng bánh hắn cắn còn dư vào miệng, động tác tự nhiên thuần thục.

Lạc Thanh Hàn duỗi ngón tay giúp nàng lau vết đường dính trên khóe miệng.

Lúc này, một cậu bé nhìn chừng bảy tám tuổi đi tới.

Trên tay cậu bé cầm một giỏ tre lớn đựng đầy hoa rực rỡ sắc màu.

Cậu bé đưa hoa sang, mong đợi hỏi.

“Thúc thúc, mua tặng tỷ tỷ một bó hoa được không?”

Tiêu Hề Hề khá ngạc nhiên, thời tiết hiện giờ lạnh như vậy, đáng lẽ không có hoa nở rộ thế này.

Nàng nhìn kỹ hơn, nhận ra hoa này đều là hoa giả làm từ sợi mịn.

Vì tay nghề tương đối tốt, cộng thêm chỗ này hơi tối nên thoạt nhìn trông rất thật.

Lạc Thanh Hàn mặt không đổi nhấn mạnh “Là ca ca.”

Đứa trẻ này dám gọi hắn là thúc thúc, lại gọi Hề Hề là tỷ tỷ, bọn họ không phải cách nhau một bậc vai vế sao?

Hơn nữa, hắn già đến vậy à?!

Cậu bé lập tức đổi lời “Thúc thúc, mua tặng ca ca một bó hoa được không?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Tiêu Hề Hề "……"

Cuối cùng, Lạc Thanh Hàn mua một bó hoa của đứa trẻ nghịch ngợm.

Hắn đặt bó hoa vào tay Hề Hề, nghiêm túc nói.

"Nếu sau này con trai chúng ta nghịch ngợm như vậy, ta sẽ đánh chết nó."

Tiêu Hề Hề không khỏi bật cười "Ta sợ đến lúc đó chàng không nỡ xuống tay, nó là con ruột của chàng đó."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Con trai ruột cũng sẽ đánh."

Tiêu Hề Hề "Vậy nếu ta sinh toàn con gái, không có con trai thì sao?"

Lạc Thanh Hàn "Vậy chọn một đứa cháu ngoại kế thừa ngai vàng."

Tiêu Hề Hề "Chàng nghĩ xa thật đấy."

Lạc Thanh Hàn thấy bất lực, cũng hết cách, trong thời gian ngắn hắn chưa thể có con, chỉ đành tự bổ não thôi.

Thấy trời đã muộn, hai người chuẩn bị về cung.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng hét.

"Mau tránh đường! Quan phủ xử án, mọi người tránh ra, đừng cản đường!"

Một nhóm quan binh cưỡi ngựa chạy về phía này, khiến dân chúng sợ hãi dạt sang hai bên.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn ở trong đám đông cũng bị dồn ép.

Lạc Thanh Hàn giơ tay bảo vệ Hề Hề trong lòng, không để ai

đụng nàng.

Tiêu Hề Hề ôm hoa trong tay để nó không bị đè nát.

Sau khi nhóm quan binh đi xa, đám đông lại giải tán.

Có người tò mò hỏi.

“Nhóm quan gia này sao vậy? Đêm khuya như vậy còn xử án? Nhìn dáng vẻ vội vã thế, chẳng lẽ trong thành lại xảy ra án lớn gì sao?”

Không ai biết câu trả lời nên chỉ đành đoán mò.

Lạc Thanh Hàn vừa nhìn đã biết, quan binh chạy tới vừa nãy là phủ Kinh Triệu.

Người đứng đầu trong số đó là Phủ doãn Mai Quảng Đào.

Đêm khuya có thể kinh động Phủ doãn đích thân ra mặt nhất định là án lớn.

Lạc Thanh Hàn vừa định sai người điều tra thì thấy Thượng Khuê chạy vội tới.

Thượng Khuê chạy rất nhanh, đầu đầy mồ hôi.

Hắn thở hổn hển nói.

“Khởi bẩm bệ hạ, nương nương, Tập Hương Quán cháy rồi!”

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn giật mình.

Tiêu Hề Hề vội hỏi “Đang yên lành sao đột nhiên lại cháy?”

Thượng Khuê nói “Vẫn chưa tra ra nguyên nhân vụ cháy, lửa rất lớn, rất nhiều cô nương và khách khứa mắc kẹt bên trong, nghe nói Hồng Quốc công cũng ở trong đó, phủ Kinh Triệu đang gọi người dập lửa.”

Chương 805: Một đêm mất ngủ

Chuyện này liên quan đến an nguy của Hồng Quốc công, khó trách Mai phủ doãn vội như vậy, nửa đêm dẫn nhiều binh lính lao nhanh trong thành.

Những ngôi nhà ngày nay đều được làm bằng gỗ, cộng thêm hai ngày qua gió khá mạnh, một khi lửa cháy sẽ nhanh chóng lan rộng.

Nếu không dập tắt kịp thời, những ngôi nhà xung quanh Tập Hương Quán có thể cũng không giữ được.

Lạc Thanh Hàn gọi Triệu Hiền tới, trầm giọng ra lệnh.

"Ngươi đến Tuần Phòng Ti gọi người đến giúp phủ Kinh Triệu dập lửa."

"Vâng!"

Triệu Hiền chen ra khỏi đám đông, dùng khinh công nhanh chóng chạy về phía Tuần Phòng Ti.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ngồi xe ngựa đến Tập Hương Quán.

Từ xa có thể nhìn thấy ngọn lửa cháy dữ dội trên bầu trời.

Gần Tập Hương Quán cũng là thanh lâu, tất cả người trong thanh lâu gần đó đều bị quan binh giải tán, đường phố chật kín người, tất cả nóng vội nhìn về phía lửa lớn.

Quan binh của phủ Kinh Triệu quấn chăn ướt lao vào biển lửa cứu người.

Mai Quảng Đào hoảng sợ đứng bên ngoài, trán đổ đầy mồ hôi.

Mỗi khi có người được cứu ra, Mai Quảng Đào đều chạy tới nhìn thử có phải là Hồng Quốc công không.

Y không có giao tình gì với Hồng Quốc công, cũng không có ấn tượng gì tốt với ông, nhưng Hồng Quốc công có thân phận đặc biệt.

Nếu ông bị thiêu chết ở Tập Hương Quán, Thái hoàng thái hậu sẽ nổi giận, người xui xẻo đầu tiên nhất định là Phủ doãn của phủ Kinh Triệu quản chuyện trong thành Thịnh Kinh.

Sau đó, Mai Quảng Đào không đứng yên được nữa, mặc kệ mọi người ngăn cản, y xắn tay áo lên, xách một thùng nước đến giúp dập lửa.

Cát, đất, nước ……

Mọi thứ có thể dập lửa đều được mang tới.

Chốc sau, quan binh của Tuần Phòng Ti tới, thậm chí Tả – Hữu Tuần Phòng Ti là Tiêu Lăng Phong và Lạc Dạ Thần cũng tới.

Tiêu Lăng Phong nắm lấy Mai Quảng Đào đang dập lửa hỏi tình hình cụ thể, trong lòng trầm xuống khi biết Hồng Quốc công vẫn còn ở bên trong.

Người của Tuần Phòng Ti không chần chừ, lập tức gia nhập đội chữa cháy.

Tiêu Lăng Phong tự mình lao vào biển lửa cứu người.

Lạc Dạ Thần không đứng bên ngoài nhìn, y cũng giúp dập lửa.

Qua một lúc.

Tiêu Lăng Phong lao ra khỏi biển lửa, trên lưng cõng một

người.

Giọng khàn khàn hét lên.

“Mau gọi đại phu!”

Mai Quảng Đào và Lạc Dạ Thần thấy thế lập tức ném thùng nước sang một bên, chạy vội tới, phát hiện người được Tiêu Lăng Phong cõng không ai khác chính là Hồng Quốc công.

Cả người Hồng Quốc công đen xì, hôn mê bất tỉnh.

Để phòng lỡ như, gần như tất cả đại phu trong thành đều được gọi đến, bọn họ đang chữa trị cho những người bị thương đã được cứu ra.

Lúc này, nghe thấy có người gọi đại phu, một đại phu trung niên lập tức chạy tới.

Khi chạy đến gần, ông mới nhận ra người gọi đại phu vừa nãy là một vị quan lớn, bên cạnh còn có hai vị quan lớn khác.

Ba vị quan lớn cùng nhìn đại phu, dọa đại phu sợ suýt quỳ xuống đất.

Mai Quảng Đào thúc giục “Mau qua xem cho Quốc công gia!”

Đại phu lại kinh ngạc “Quốc quốc cuốc quốc công gia?”

Mai Quảng Đào “Đừng lề mề nữa, cứu người quan trọng, nhanh lên!”

Đại phu vội quỳ xuống kiểm tra vết thương cho Hồng Quốc công đang nằm trên đất.

Cũng may Hồng Quốc công chỉ bị chút vết thương ngoài da, vấn đề không nghiêm trọng, nguyên nhân ngất xỉu là do hít phải lượng lớn khói, làm não thiếu khí.

Đại phu châm cứu một lát, Hồng Quốc công hít thở dễ dàng

hơn nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Đại phu thận trọng nói "Quốc công gia đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi một lát sẽ tỉnh lại, sau khi ngài ấy tỉnh lại thì đến Nhân Tâm Đường gặp tôi, tôi sẽ kê đơn cho ngài ấy."

Ở đây điều kiện có hạn, thật sự không thể kê đơn được.

Mai Quảng Đào sớm đã sai người đi báo cho phủ Hồng Quốc công.

Lúc này hai người con trai của Hồng Quốc công tới nơi, hai người cùng nhau khiêng Hồng Quốc công lên xe ngựa, sau đó đưa về phủ.

Những chuyện khác thì đợi Hồng Quốc công tỉnh lại rồi nói.

Sau khi cứu được Hồng Quốc công, áp lực trong lòng Mai Quảng Đào giảm đi rất nhiều.

Y chắp tay với Tiêu Lăng Phong, chân thành nói.

"Lần này may nhờ có Vĩnh An Bá."

Tiêu Lăng Phong lau mồ hôi trên mặt, khàn giọng nói "Không có gì."

Nguyên nhân chính khiến ông lao vào biển lửa cứu người bất chấp nguy hiểm là vì ông không muốn chuyện này trở thành chuyện lớn.

Hồng Quốc công là đệ đệ ruột của Thái hoàng thái hậu, nếu ông ta chết, Thái hoàng thái hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua, đến lúc đó sẽ xảy ra rất nhiều phiền phức.

Ông là người đứng đầu Tuần Phòng Ti, phụ trách an ninh trong thành, nếu Thái hoàng thái hậu nổi giận, có lẽ ông sẽ phải gánh chịu một phần.

Mãi đến nửa đêm mới dập được ngọn lửa.

Người của Tuần Phòng Ti hoàn thành nhiệm vụ có thể về nghỉ ngơi, nhưng người của phủ Kinh Triệu phải ở lại giải quyết hậu quả.

Đêm nay chắc chắn là một đêm mất ngủ với Mai Quảng Đào.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề sớm đã về cung.

Trời đã khuya nên hai người trực tiếp đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thượng Khuê đến báo lửa đã được dập tắt hoàn toàn, toàn bộ Tập Hương Quán bị thiêu rụi, còn những người trong Tập Hương Quán, phần lớn đã được cứu sống, nhưng cũng có người mất mạng trong biển lửa.

Số thương vong cụ thể được Mai Quảng Đào viết vào tấu chương dâng lên Hoàng đế.

Lần hỏa hoạn này, tổng cộng có sáu người chết, số người bị thương hơi nhiều, có ba mươi bảy người.

Con số này chưa bao gồm quan binh bị thương trong quá trình cứu người.

Danh tính của sáu người chết vẫn chưa được xác định, Mai Quảng Đào nói cần một khoảng thời gian.

Trong cung Trường Lạc, Thái hoàng thái hậu vừa mới dậy thì nghe tin Hồng Quốc công suýt bị thiêu chết, bà lo lắng đến mức khó thở.

Bà vội chỉnh trang rời cung đến phủ Hồng Quốc công, để xem đệ đệ nhà mình bị thiêu thành thế nào.

Có lẽ bà suy nghĩ quá nhiều, khi tận mắt thấy Hồng Quốc công, bà thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Quốc công chỉ bị thương nhẹ ngoài da, cổ họng khàn

đặc, tạm thời không nói được, những chuyện khác thì không sao, không đến nỗi thảm như bà nghĩ.

Thái hoàng thái hậu ở lại phủ Quốc công nửa ngày.

Vốn mọi người đều nghĩ bà sẽ ra lệnh cho phủ Kinh Triệu mau chóng điều tra rõ nguyên nhân vụ cháy, dù gì đệ đệ của bà cũng suýt chết trong trận hỏa hoạn, bà chắc chắn sẽ quan tâm.

Tuy nhiên.

Sau khi Thái hoàng thái hậu rời khỏi phủ Hồng Quốc công, liền đến chùa Quang Chiếu xin bùa bình an cho đệ đệ, rồi về cung, mọi chuyện như thường lệ, không hề nhắc gì đến chuyện hỏa hoạn.

Phản ứng của bà quá bình tĩnh, ngược lại làm người khác thấy lạ.

Kỳ nghỉ phép hàng năm kết thúc, các quan viên trở lại làm việc.

Lạc Thanh Hàn cũng phải bắt đầu lại cuộc sống làm việc đúng giờ mỗi ngày của mình.

Cuộc điều tra về vụ cháy vẫn đang được tiến hành.

Trong số sáu người chết, có một người là tú bà của Tập Hương Quán.

Còn nguyên nhân Hồng Quốc công tới Tập Hương Quán, đương nhiên là tìm thú vui.

Ông nổi tiếng là người háo sắc, thường lang thang ở những nơi trăng hoa, vào đêm Nguyên Tiêu muốn ra ngoài uống rượu hoa cũng không có gì lạ.

Chương 806: Chàng có đánh ta không?

Nguyên nhân vụ hỏa hoạn được xác định là do một vị khách say rượu vô tình đẩy nến ngã, vị khách này sau khi say đã ngủ quên, không để ý ngọn nến đốt cháy rèm giường.

Đồ đạc và vật dụng trong phòng đều làm bằng gỗ nên ngọn lửa nhanh chóng lan rộng.

Khi có người nhận thấy có điều không ổn thì ngọn lửa đã rất lớn.

Mọi người không quan tâm chuyện dập lửa, lũ lượt lao ra ngoài, kết quả chỉ có một số người ở gần cửa trốn thoát, số còn lại bị mắc kẹt trong Tập Hương Quán.

Cuối cùng, khi quan binh đến hiện trường mới dập được lửa.

Còn vị khách say rượu vô tình gây ra hỏa hoạn đã chết trong đám cháy, chỉ còn lại một thi thể cháy đen không thể nhận dạng.

Toàn bộ vụ việc trông giống như một vụ tai nạn ngoài ý muốn.

Nhưng Lạc Thanh Hàn biết đây chỉ là vẻ ngoài mà thôi.

Nếu thật sự là ngoài ý muốn thì tại sao Hồng Quốc công lại có mặt ở đó? Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi.

Lạc Thanh Hàn không tin trên đời này có nhiều trùng hợp đến vậy.

Nếu ghép những chuyện trùng hợp lại thì còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Điểm quan trọng trong trận hỏa hoạn này là tại sao Hồng Quốc công lại đến Tập Hương Quán vào đêm tết Nguyên Tiêu?

Lạc Thanh Hàn lệnh phủ Kinh Triệu tiếp tục điều tra, nhấn mạnh nói.

“Bình thường mọi người đến thanh lâu sẽ không đi một mình, đặc biệt là người như Hồng Quốc công, nếu ông ấy đi uống rượu hoa thì nhất định sẽ có người đi cùng, các khanh điều tra xem đêm đó người đi cùng Hồng Quốc công uống rượu hoa là ai?”

Nếu có thể tìm ra người đó, có lẽ sẽ biết được nguyên nhân Hồng Quốc công đến Tập Hương Quán.

Mai Quảng Đào chắp tay đáp vâng.

Thời hạn của cuộc thi viết truyện đã đến.

Gần đây Tiêu Hề Hề luôn ở trong cung Vân Tụ đọc truyện, Lý phi và Diêu tiệp dư thỉnh thoảng sẽ đến mượn truyện.

Không biết là xui xẻo hay sao đó, mỗi lần Lý phi chọn truyện đều kể về nữ chính bị cặn bã ngược tâm ngược thân, mỗi lần xem nàng đều nghiến răng nghiến lợi, hận không thể thò tay vào truyện b.óp chết cặn bã, nhưng nữ chính trong truyện đều là đóa hoa yếu đuối, không hề biết phản kháng, chỉ biết khuất phục, bị hành hạ tới chết đi sống lại, cuối cùng rơi vào kết cục bi thảm.

Cuối cùng, nàng không nhịn được nữa, quyết định tự mình viết truyện.

Truyện của nàng chỉ có một chủ đề —

Đó chính là ngược cặn bã!

Nếu nàng không thể thò tay vào truyện b.óp chết mấy tên cặn bã đó, thì nàng sẽ viết mấy tên cặn bã đó chết hết!

Nàng thức đêm viết một truyện ngắn.

Ngủ một giấc dậy, nàng tán thưởng truyện mình viết, càng đọc càng thấy hay, ít nhất hay hơn mấy truyện nữ chính bị cặn bã hành hạ tới chết đi sống lại.

Lý phi không muốn thưởng thức một mình, đặc biệt gọi Diêu tiệp dư đến, bảo Diêu tiệp dư đọc truyện.

Diêu tiệp dư đọc hết truyện, đánh giá rất thú vị.

Đặc biệt là khi nữ chính phản công, tát vào mặt tên cặn bã, cảm giác rất đã!

Diêu tiệp dư khuyến khích "Nếu tỷ tỷ viết truyện mà để không như vậy thì lãng phí quá, hay là tham gia cuộc thi viết truyện đi, biết đâu tỷ tỷ có thể giành hạng nhất."

Trong lòng Lý phi dao động.

Nàng không quan tâm số tiền thưởng, mà nàng muốn truyện của mình được nhiều người công nhận.

Dù sao cũng rảnh, chi bằng tìm chút việc làm.

Vì vậy, Lý phi lại đến cung Vân Tụ, gửi truyện mình viết cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên khi biết Lý phi muốn tham gia cuộc thi.

"Cô còn biết viết truyện?"

Lý phi rất tự tin "Thần thiếp đọc nhiều truyện như vậy, cũng không phải đọc cho có, ít nhiều cũng học được một chút."

Tiêu Hề Hề cảm thán "Bổn cung cũng đọc rất nhiều truyện, nhưng lại không chịu khó như cô, còn viết truyện được, cô giỏi thật."

Lý phi càng tự hào hơn.

Nàng thích cảm giác được công nhận và khen ngợi này.

Tiêu Hề Hề lập tức đọc truyện nàng viết, không ngừng gật đầu.

“Hay lắm hay lắm, viết rất tốt, cô cứ để truyện ở đây, khi nào có kết quả cuộc thi, bổn cung sẽ báo cô biết.”

Lý phi mừng rỡ “Vậy thì phiền Quý phi nương nương rồi.”

Đêm nay lúc Lạc Thanh Hàn về cung Vân Tụ, thấy Tiêu Hề Hề đang nhập tâm đọc truyện.

Hắn im lặng bước tới, ngồi xuống cạnh Tiêu Hề Hề.

Bảo Cầm cung kính dâng trà.

Tiêu Hề Hề vừa nhét bánh vào miệng vừa chăm chú đọc truyện, không ngẩng đầu nhìn Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn không thích cảm giác bị nàng phớt lờ.

Hắn giơ tay gõ gõ bàn.

Tiêu Hề Hề nghe tiếng động, cuối cùng cũng rời mắt khỏi cuốn truyện.

Nàng ngẩng đầu thấy Hoàng đế bệ hạ đang ngồi cạnh mình.

Lạc Thanh Hàn “Xem gì đấy? Xem nhập tâm đến mức ta đến cũng không biết.”

Tiêu Hề Hề nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, nét mặt u sầu.

Nàng đang đọc một câu chuyện vô cùng máu chó.

Nội dung chủ yếu là một vương gia ngang tàng dùng bạo lực

cướp đoạt dân nữ, dân nữ kiên cường bất khuất, nhưng cuối cùng nàng bị hoàn cảnh ép buộc phải làm thiếp cho vương gia, sau đó nàng mang thai ba lần, sảy thai hết ba lần, hai người yêu hận đan xen, thần kỳ là cuối cùng vẫn kết thúc có hậu.

Tiêu Hề Hề đang đọc đến nữ chính sảy thai lần thứ ba, lần này là bị vương gia ngang tàng đánh sảy.

Tiêu Hề Hề không khỏi sờ bụng mình, cảm thấy buồn bực.

“Nếu ta mang thai, chàng có đánh ta không?”

Lạc Thanh Hàn:???

Ánh mắt hắn vô tình nhìn bụng Tiêu Hề Hề.

Nếu nhìn kỹ, hình như có hơi phồng lên.

Bảo Cầm đứng bên cạnh thoạt đầu ngạc nhiên, sau đó vui mừng khôn xiết.

Quý phi nương nương cuối cùng cũng có thai rồi?!

Từ lúc Quý phi vào cung, hầu như đêm nào Hoàng đế cũng ngủ với Quý phi, theo lý mà nói, Quý phi độc sủng thì lẽ ra phải sớm có thai rồi, nhưng lạ là bụng Quý phi đến nay vẫn không có tin gì.

Rất nhiều người trong cung đang bàn tán, nói Quý phi có lẽ không sinh được.

Bảo Cầm cũng hơi lo lắng, sợ Quý phi vô sinh.

Nào ngờ tin vui lại đến nhanh thế!

Nàng chưa kịp vui mừng bao lâu thì nghe Hoàng đế chậm rãi hỏi.

“Con của ai?”

Bảo Cầm sợ tái mặt, suýt thì ngất đi.

Lời này của Hoàng đế là có ý gì?

Lẽ nào ngài ấy nghi ngờ Quý phi không giữ phụ đạo?!

Lúc nàng chuẩn bị quỳ xuống biện giải thay Quý phi thì thấy Quý phi ợ một tiếng lớn.

"Ợ! Không có con, ta chỉ là no quá thôi."

Bảo Cầm "……"

Nàng không kiềm được tỏ ra nghi ngờ cuộc sống.

Rốt cuộc vừa nãy nàng ngạc nhiên chuyện gì? Rồi lại hoảng sợ chuyện gì?

Dường như mọi cảm xúc đều vứt cho chó ăn.

Lạc Thanh Hàn dường như không ngạc nhiên với câu trả lời này.

Sắc mặt hắn không đổi nói "Nàng yên tâm, nếu nàng có con thật, ta chắc chắn không nỡ động vào một ngón tay của nàng."

Tiêu Hề Hề nhớ lại cốt truyện, hỏi tiếp "Nếu ta mang bóng chạy thì sao?"

Chương 807: Sốc

Lạc Thanh Hàn "Mang bóng chạy là gì?"

Tiêu Hề Hề sờ bụng mình "Thì là mang đứa bé trong bụng chạy đi, không bao giờ quay lại."

Lạc Thanh Hàn "Nàng có thể chạy bao xa? Quá mười dặm, nàng sẽ chết."

Tiêu Hề Hề "……"

Suýt thì quên bây giờ nàng và hắn đang hưởng chung một mạng.

Đừng nói đến việc chạy trốn, dù cách xa một chút cũng sẽ mất mạng.

Tiêu Hề Hề thở dài "Xem ra ta không thể trải nghiệm cảm giác kí.ch thích mang bầu chạy như trong truyện rồi."

Lạc Thanh Hàn "Nếu nàng muốn kí.ch thích vậy thì sinh thêm vài đứa, trên đời này không có gì kí.ch thích hơn chuyện sinh con."

Tiêu Hề Hề "……"

Bỏ đi, nàng nhận thua.

Mười ngày trôi qua trong chớp mắt.

Cuộc thi viết truyện đã bước vào giai đoạn đánh giá cuối cùng.

Tiêu Hề Hề đọc tất cả số truyện thu được, Lý phi và Diêu tiệp

dư cũng đọc rất nhiều.

Ba người cùng nhau thảo luận xem truyện nào hay hơn.

Lý phi thích đọc truyện hài vả mặt cặn bã, Diêu tiệp dư thích đọc truyện yêu đương ngọt ngào.

Tiêu Hề Hề đọc gì cũng được, chỉ cần viết hay thì nàng đều chấp nhận, nhưng nếu phải lựa chọn, nàng vẫn thích những truyện có chủ đề giàu trí tưởng tượng, độc lạ táo bạo.

Do sở thích khác nhau nên ba người có quan điểm khác nhau.

Để công bằng, các nàng quyết định tìm người làm trọng tài.

Tiêu Hề Hề không chút do dự tìm đến Hoàng đế, nhờ hắn chọn giúp cuốn hay nhất.

Cuối cùng Lạc Thanh Hàn chọn cuốn có tên "Du Hành Bốn Phương".

Cuốn này kể về một đạo sĩ vân du khắp nơi, ghi lại những gì mình thấy, những gì mình nghe trên đường, rồi viết vào cuốn sách này.

Cũng không thể xem là tạp ký.

Suy cho cùng, nội dung rất nghiêm túc, đồng thời cũng có rất nhiều kiến thức liên quan đến tôn giáo.

Nếu dùng phim ảnh để hình dung thì chắc chắn sẽ được xếp vào phim tài liệu.

Tiêu Hề Hề tuyệt đối không xem loại phim này.

Nàng im lặng liếc nhìn Lạc Thanh Hàn.

"Không phải chàng không tin tôn giáo sao? Trong đây viết rất nhiều chuyện về tôn giáo."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Ta không tin tôn giáo, nhưng chuyện này không ngăn cản ta tiếp thu kiến thức có liên quan, khi hiểu được nó mới biết làm sao đối phó nó."

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Đúng là xứng danh vua một nước!

Dù lý do Lạc Thanh Hàn đưa ra rất thuyết phục nhưng Tiêu Hề Hề vẫn từ chối chọn "Du Hành Bốn Phương" làm người chiến thắng cuối cùng.

Nàng rời cung tìm Lạc Dạ Thần, bảo y chọn một cuốn mà y cho là hay nhất.

Lạc Dạ Thần sớm đã đọc hết số truyện này.

Y không hề do dự chọn một cái tên.

"Ta thích "Đệ Nhất Anh Hùng" nhất!"

Chỉ cần nghe tên cũng biết đây là truyện về một hiệp khách giang hồ.

Tiêu Hề Hề đã đọc cuốn truyện này, có ấn tượng với nó.

Truyện này kể về một thiếu gia giàu có tình cờ có được tuyệt học võ công thất truyền nhiều năm, sau đó dựa vào võ công của mình thuận lợi xưng bá võ lâm, trở thành anh hùng đệ nhất chưa từng có trên đời.

Trong quá trình đó, nam chính luyện võ thăng cấp, vả mặt cặn bã, đồng thời cũng lần lượt thu phục các cô nương.

Vâng, đây chính là thể loại đực rựa một trăm phần trăm!

Tác giả viết truyện này cũng là một nhân tài, mỗi lần viết nam chính luyện võ hành hạ cặn bã đều rất sơ lược, nhưng mỗi lần viết nam chính thu nhận cô nương sẽ miêu tả chi tiết cả quá trình.

Đọc hết truyện chỉ cảm nhận được bốn chữ —

Thịt thơm lan tỏa.

Tuy Tiêu Hề Hề thích đọc loại truyện đầy màu sắc này nhưng không thích thể loại đực rựa.

Vì vậy, truyên "Đệ Nhất Anh Hùng" này trong lòng nàng chỉ xếp vào tầng trung lưu, không được xem là thượng lưu.

Lạc Dạ Thần vô cùng thích cuốn truyện này, hết lời khen ngợi, còn nói sẽ gặp trực tiếp tác giả, y sẽ in truyện này và bán ở các tiệm sách.

Y tin sẽ có nhiều người thích truyện này giống như mình!

Tiêu Hề Hề từ chối chọn "Đệ Nhất Anh Hùng" làm người chiến thắng cuối cùng.

Lạc Dạ Thần đột nhiên không vui.

"Một tác phẩm hay thế này, tại sao lại không thắng? Mắt nhìn của cô chắc chắn có vấn đề!"

Hai người vì chuyện chọn tác phẩm chiến thắng mà cãi nhau cửa ngày.

Cuối cùng không ai thuyết phục được ai.

Bộ Sanh Yên thấy hai người cãi đỏ mặt tía tai, bèn đề nghị.

"Nếu hai người không thể tự mình chọn ra tác phẩm tốt nhất, chi bằng để nhiều người lựa chọn, đa số thắng thiểu số, tác phẩm nào có nhiều người ủng hộ hơn sẽ là người chiến thắng, thế nào?"

Hiện giờ, Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần không tìm được cách nào phù hợp hơn nên chỉ đành làm theo lời khuyên của Bộ Sanh Yên.

Do đó, quy tắc của cuộc thi viết truyện tạm thời thay đổi.

Lạc Dạ Thần sai người tập hợp tất cả người kể chuyện trong thành, sau đó phân phát truyện dự thi, đồng thời bảo những người kể chuyện này hàng ngày đến các quán trà tửu lâu kể chuyện. Sau năm ngày sẽ tiến hành bỏ phiếu, truyện nào có số phiếu bình chọn cao nhất sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Anh vương điện hạ rất hào phóng, còn chưa kể chuyện đã tặng mỗi người một thỏi bạc nặng.

Sau khi cuộc thi kết thúc, mỗi người sẽ nhận được hai thỏi bạc.

Có tiền, những người kể chuyện này đương nhiên rất hào hứng, ra sức kể chuyện.

Dân chúng sớm đã nghe nói về cuộc thi viết truyện, nhưng không ngờ kết quả cuối cùng của cuộc thi sẽ do bọn họ quyết định.

Cảm giác này khá mới mẻ.

Trong một thời gian, cuộc thi viết truyện đã trở thành chủ đề nóng trong thành, ngay cả những thế gia quý tộc cũng nghe nói về nó.

Lúc mọi người tụ tập trò chuyện cũng thảo luận chuyện này, những người không biết chuyện thì trong lúc tụ tập cả cơ hội nói chuyện cũng không có, nhất thời có cảm giác bị so sánh, sau khi về nhà tự nhiên sẽ tự cập nhật tin tức để tránh tình huống xấu hổ không thể bắt chuyện vào lần sau.

Vì vậy, ngày càng có nhiều người chú ý đến cuộc thi viết truyện.

Vô hình trung, nó dần làm mờ tác động tiêu cực vụ hỏa hoạn ở Tập Hương Quán.

Năm ngày trôi qua.

Đến lúc diễn ra phiên bỏ phiếu cuối cùng.

Mỗi quán trà tửu lâu đều có một thùng phiếu, chỉ cần là khách vào tiêu tiền ở quán trà tửu lâu đều có thể bỏ phiếu ghi tên cuốn truyện mình ủng hộ.

Để ngăn chặn gian lận và giả mạo, mỗi hòm phiếu đều có hạ nhân canh gác.

Đêm đến, những thùng phiếu này sẽ được thu lại rồi gửi đến phủ Anh vương.

Lạc Dạ Thần và Tiêu Hề Hề ngồi bên cạnh xem hạ nhân kiểm phiếu.

Cuối cùng, truyện được bình chọn nhiều nhất là "Một trăm cách gi.ết chết nam nhân tồi".

Tiêu Hề Hề "……"

Lạc Dạ Thần "……"

Lạc Dạ Thần sốc.

Sao lại có tựa đề lạ lùng như vậy?

Lạ hơn nữa là tại sao loại truyện này được nhiều phiếu nhất?

Nếu không phải y cử người giám sát quá trình bỏ phiếu, y sẽ nghi ngờ trong chuyện này có gì đó mờ ám.

Tiêu Hề Hề cũng sốc.

Truyện này vốn là do Lý phi viết, tên truyện cũng do Lý phi đặt.

Dù văn phong tiết tấu của nàng rất được, nhưng có rất nhiều

truyện hay hơn của nàng.

Tại sao cuối cùng nàng lại là người chiến thắng?

Dân chúng trong thành Thịnh Kinh bị sao vậy?

Bao nhiêu truyện đặc sắc không chọn, lại cứ chọn cuốn truyện từ tựa đề đến nội dung toàn là đâm chọc bác bỏ ham muốn vậy?

Chương 808: Xui xẻo rồi thấy chưa

Cho đến khi Tiêu Hề Hề rời khỏi phủ Anh vương, nàng vẫn không hiểu được lý do tại sao.

Nàng ngơ ngác ngồi vào xe ngựa.

Xe ngựa chuẩn bị khởi hành, Bộ Sanh Yên vội vàng đuổi theo.

Bộ Sanh Yên "Nương nương dừng bước!"

Tiêu Hề Hề mở cửa sổ xe nhìn nàng, tò mò hỏi.

"Sao vậy?"

Bộ Sanh Yên hai tay dâng một hộp gấm "Nương nương quên mang hộp này về."

"Đây là gì?"

Bộ Sanh Yên "Đây là phần thưởng dành cho người thắng cuộc, vốn vương gia muốn tổ chức lễ trao giải ở Lưu Quang Các, đích thân trao giải thưởng cho người thắng cuộc, nhưng Lý phi nương nương có thân phận đặc thù, không thể tùy tiện rời cung, huống chi là xuất hiện trước mặt mọi người, cho nên chỉ có thể nhờ Quý phi mang về cho Lý phi nương nương."

Tiêu Hề Hề cầm hộp gấm mở ra, bên trong là một huy chương vàng cỡ lòng bàn tay.

Là huy chương vàng làm bằng vàng nguyên chất!

Cầm lên rất nặng, ít nhất cũng nửa cân.

Tiêu Hề Hề không khỏi chặc lưỡi, không hổ là Anh vương, nhiều tiền thật!

Nàng đặt huy chương vàng vào trong hộp.

“Yên tâm, ta sẽ mang về cho Lý phi.”

Bộ Sanh Yên lại nói “Đã khuya lắm rồi, đi đêm không an toàn, hãy để ta tiễn người một đoạn.”

Tiêu Hề Hề xua tay nói không cần.

“Bên cạnh ta còn có Ngọc Lân vệ, không có chuyện gì đâu.”

Lúc này Lạc Dạ Thần cũng đi ra ngoài, nghe thấy vương phi nhà mình muốn đưa Quý phi về cung, y tức thì không vui.

“Vương phi, nàng cũng là nữ nhân, sao có thể để nàng ở bên ngoài lúc nửa đêm? Lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao?”

Bộ Sanh Yên nghiêm mặt nói “Ta biết võ công, mang thêm mấy hộ vệ, sẽ không có chuyện gì.”

Lạc Dạ Thần nhất quyết không để nàng đi.

Bộ Sanh Yên chỉ đành nói “Hay là chàng đi?”

Lạc Dạ Thần rất không muốn, nhưng y không thể để vương phi nhà mình ở bên ngoài lúc nửa đêm.

Do dự một hồi, cuối cùng y gật đầu đồng ý.

“Đành vậy, ta đi.”

Bộ Sanh Yên hơi ngạc nhiên.

Nàng chỉ tùy tiện nói thôi nhưng không ngờ y đồng ý thật.

Nàng thấy bộ dạng khó chịu rõ ràng là không muốn nhưng vẫn gật đầu đồng ý của Lạc Dạ Thần, trong lòng thấy hơi ngọt

ngào.

Y vì nàng, dù là chuyện mình không muốn cũng sẽ làm thử.

Bộ Sanh Yên hiếm khi lộ ra nét dịu dàng.

“Vậy chàng đi đường cẩn thận, ta sẽ chờ chàng về.”

Lạc Dạ Thần bị giọng nói dịu dàng của nàng làm ngứa ngáy trong lòng, muốn ôm nàng vào lòng hôn một cái, nhưng bên cạnh lại có một bóng đèn lớn Quý phi chiếu sáng, y chỉ đành kiềm nén xúc động trong lòng, giả vờ bình tĩnh nói.

“Ừm, ta biết rồi.”

Tiêu Hề Hề nằm ở bệ cửa sổ nhìn đôi vợ chồng thể hiện tình cảm, không khỏi thở dài.

Trước đây, nàng và Lạc Thanh Hàn thể hiện tình cảm trước mặt Lạc Dạ Thần.

Không ngờ bây giờ tình thế thay đổi, lại đến lượt Lạc Dạ Thần thể hiện tình cảm trước mặt nàng.

Tiêu Hề Hề nói “Thật sự không cần hai người tiễn, ta có thể tự đi được.”

Lạc Dạ Thần nhảy lên ngựa nói “Được rồi, đi nhanh thôi, làm xong việc ta còn về sớm.”

Y đang chờ về sớm để nghỉ ngơi với vương phi nhà mình nữa!

Tiêu Hề Hề hết cách, chỉ đành mặc y.

Lần này nàng ra ngoài mang theo mười Ngọc Lân vệ, Thượng Khuê không ở đây vì có việc khác phải làm.

Lạc Dạ Thần cũng mang theo mười hộ vệ.

Tổng cộng có hơn hai mươi người.

Số người cũng xem như là nhiều.

Bây giờ đã khuya, trên đường cũng không còn nhiều người qua lại.

Lạc Dạ Thần thầm tính, đưa Quý phi về cung xong, lúc y quay về, cũng sắp đến giờ giới nghiêm.

Một khi đến giờ giới nghiêm, dân chúng trong thành không được phép tùy ý ra ngoài đi lại.

Lạc Dạ Thần giữ chức Hữu Tuần Phòng Ti, mà Tuần Phòng Ti có thẩm quyền tuần tra thành ban đêm, vì vậy dù y có lang thang trên đường trong giờ giới nghiêm cũng không ai làm gì y.

Tiêu Hề Hề đang ngồi trong xe ngựa.

Chiếc xe lắc lư làm nàng ngáp dài.

Nàng không khỏi thấy buồn ngủ.

Nào ngờ nàng vừa mới ngủ thì xe ngựa đột nhiên dừng lại!

Do thắng xe quá gấp nên Tiêu Hề Hề ngã nhào về phía trước!

May là nàng nhanh tay nhanh mắt giữ vững cơ thể kịp thời, nếu không chắc nàng đã ngã sấp mặt.

Có người hét lên "Có thích khách! Bảo vệ Quý phi và vương gia!"

Sau đó, một tiếng đùng vang lên.

Giống như có thứ gì đó phát nổ.

Tiêu Hề Hề mở cửa sổ xe nhìn ra ngoài, thấy bên ngoài trắng xóa một vùng, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy khói trắng.

Xuyên qua làn khói, nàng có thể nghe thấy tiếng hét của Ngọc Lân vệ và hộ vệ của vương phủ, ai nấy cũng hét lên bảo vệ Quý phi và vương gia.

Lạc Dạ Thần cũng hét lên hai tiếng, nhưng âm thanh nhanh chóng biến mất.

Không biết bây giờ y thế nào.

Lúc này, cửa xe mở ra, một bàn tay đưa vào.

“Quý phi nương nương, ở đây nguy hiểm, mau đi theo chúng thần!”

Tiêu Hề Hề nhìn bàn tay này, không nhúc nhích.

Người bên ngoài xe vẫn đang thúc giục “Nương nương mau xuống xe!”

Tiêu Hề Hề hỏi “Ngươi tên gì?”

Người bên ngoài xe không trả lời.

Làn khói trắng ngày càng dày đặc, lọt vào trong xe ngựa, làm mờ tầm nhìn của Tiêu Hề Hề.

Khói trắng hình như có độc, nàng dần thấy chóng mặt, cơ thể bắt đầu mất đi sức lực.

Một người đàn ông mặc đồ đen bước vào xe, che mặt bằng khăn, không nhìn rõ dung mạo.

Gã đánh vào gáy Tiêu Hề Hề làm nàng bất tỉnh, sau đó đặt nàng lên vai, nhảy ra khỏi xe bỏ đi.

……

Lúc Tiêu Hề Hề tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trong một nhà kho chứa đầy hàng hóa.

Tay chân nàng đều bị trói.

Nhà kho không có cửa sổ, cửa đóng kín, bên trong ánh sáng lờ mờ.

Tiêu Hề Hề phải rất tốn sức mới ngồi dậy được, nheo mắt nhìn xung quanh.

Nàng thấy người nằm cách đó không xa, dáng người và quần áo trông rất quen, không phải là Anh vương sao?!

Tiêu Hề Hề hét lên "Anh vương!"

Không trả lời.

Tiêu Hề Hề "Lạc Dạ Thần!"

Vẫn không trả lời.

Tiêu Hề Hề "Lạc ngốc nghếch!"

Lần này cuối cùng cũng có chút phản ứng.

Lạc Dạ Thần khó khăn ngẩng đầu, nhìn về hướng nàng, giận dữ vặn lại.

"Cô mới ngốc! Cả nhà cô đều ngốc!"

Tiêu Hề Hề thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn sức đấu võ mồm, xem ra y không bị thương.

Tay chân Lạc Dạ Thần cũng bị trói, thậm chí trói còn chặt hơn Tiêu Hề Hề.

Y hoàn toàn không thể cử động, chỉ có thể nằm trên đất chửi rủa.

"Đám khốn kiếp này lại dám đánh lén bổn vương, đợi bổn vương về chắc chắn sai người băm chúng thành ngàn mảnh, vứt xác cho chó ăn!"

Tiêu Hề Hề "Đừng mắng nữa."

Lạc Dạ Thần "Ta mắng đấy, đám khốn kiếp trời đánh này, bổn vương sẽ không tha cho bọn chúng!"

Cửa kho bị đẩy ra một cách thô bạo.

Hai gã đàn ông cường tráng ngược chiều ánh nắng bước vào.

Lạc Dạ Thần thấy bộ dạng hai gã đàn ông cường tráng hung ác, sắc mặt tái mét, lập tức ngậm miệng.

Hai gã đàn ông cường tráng hiển nhiên đã nghe thấy tiếng mắng của Lạc Dạ Thần, bọn chúng trực tiếp đi tới trước mặt y, đá y không thương tiếc.

Thân thể quý giá như Anh vương nào từng chịu khổ thế này?

Y tức thì hét thảm.

Tiêu Hề Hề bất lực, vừa nãy nàng đã nhắc nhở y đừng mắng nữa, nhưng y nhất quyết đòi mắng, xui xẻo rồi thấy chưa.

Chương 809: Đi một bước tính một bước

Hai gã đàn ông cường tráng đánh xong, hung hãn cảnh cáo.

“Còn mắng thêm một câu, ông đây cắt lưỡi của ngươi!”

Lạc Dạ Thần thảm hại nằm trên đất, trên quần áo có mấy vết giày, trông hơi nhếch nhác.

Hai gã đàn ông cường tráng quay đầu nhìn Tiêu Hề Hề.

Lúc này Tiêu Hề Hề mới chú ý hai gã đàn ông cường tráng này đều đeo mặt nạ, là loại mặt nạ nhiều màu sắc thường được bán trên phố, trên đó có nhiều hoa văn khác nhau được vẽ bằng sơn dầu.

Tiêu Hề Hề vẫn im lặng bất động.

Thấy nàng khá thành thật, hai gã đàn ông cường tráng không làm gì nàng, chỉ nói “Nếu các ngươi đã rơi vào tay bọn ta thì đừng nghĩ đến chuyện chạy thoát, ngoan ngoãn ở lại đây, đợi bọn ta lấy được tiền, đương nhiên sẽ thả các ngươi.”

Tiêu Hề Hề “Các ngươi bắt cóc chúng ta vì tiền?”

Một gã đàn ông cường tráng cười lạnh “Đương nhiên không chỉ vì tiền!”

Tiêu Hề Hề “Ngoài tiền ra, các ngươi còn muốn gì nữa?”

“Đây không phải chuyện ngươi nên biết, đừng làm chuyện dư thừa, bằng không đừng trách bọn ta không khách khí!”

Bỏ lại những lời hung hãn, hai gã đàn ông cường tráng bước ra

ngoài.

Cửa kho lần nữa đóng lại.

Tiêu Hề Hề nhìn Lạc Dạ Thần nằm trên đất, hỏi.

“Ngài ổn không?”

Lạc Dạ Thần đau đớn nghiến răng “Không ổn! Bổn vương không hề ổn!”

Cả đời y chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy!

Tiêu Hề Hề “Ngài nghe thấy không? Bọn chúng vừa nãy nói bắt cóc chúng ta vì tiền.”

Lạc Dạ Thần tức giận nói “Dù bổn vương ném tiền xuống nước, cũng sẽ không đưa bọn chúng một xu!”

Tiêu Hề Hề “Ngài nhỏ tiếng chút đi, lỡ có người nghe thấy thì sao? Ngài muốn bị đánh tiếp à?”

Lạc Dạ Thần hậm hực ngậm miệng.

Tiêu Hề Hề hỏi “Ngài thấy tiền quan trọng? Hay mạng quan trọng?”

Lạc Dạ Thần hiểu ý nàng, bực bội nói “Vấn đề không nằm ở quan trọng hay không quan trọng, chuyện này liên quan đến thể diện của Anh vương ta, nếu người khác biết ta đưa tiền cho bọn bắt cóc, chẳng phải sẽ cười rớt hàm sao?”

Tiêu Hề Hề cảm thấy mạch não của y rất kỳ lạ.

“Lẽ nào ngài cảm thấy thể diện quan trọng hơn mạng và tiền sao?”

Lạc Dạ Thần không chút do dự thừa nhận “Đương nhiên!”

Tiêu Hề Hề “……”

Được rồi, người này đúng là sĩ diện hão!

Yên tĩnh được một lúc.

Lạc Dạ Thần nhịn không được lại mở miệng nói "Nếu bọn chúng nhận được tiền, sẽ thả chúng ta đi thật sao?"

Tiêu Hề Hề nói đùa "Không phải ngài nói thể diện quan trọng hơn tiền và mạng sao?"

Lạc Dạ Thần thẹn quá hóa giận "Ta chỉ hỏi thôi, cô thích nói thì nói!"

Tiêu Hề Hề "Bọn chúng chắc sẽ không giết chúng ta."

Lạc Dạ Thần "Sao lại nói vậy?"

Tiêu Hề Hề chậm rãi giải thích.

"Lúc bọn chúng bước vào, trên mặt đeo mặt nạ, chứng tỏ không muốn chúng ta thấy mặt bọn chúng. Bọn chúng làm vậy chỉ nhằm một mục đích là không muốn chúng ta biết mặt để sau này bọn chúng dễ trốn thoát, nếu bọn chúng quyết tâm giết chúng ta thì cần gì làm vậy?"

Lạc Dạ Thần nghe xong, gật đầu liên tục "Cô nói có lý."

Tiêu Hề Hề lập tức đổi chủ đề.

"Nhưng cũng có thể bọn bắt cóc này quá cẩn thận, sợ xảy ra chuyện nên đeo mặt nạ, lấy được tiền rồi vẫn sẽ giết chúng ta, tránh phiền phức về sau."

Lạc Dạ Thần "……"

Trái tim vừa đặt xuống trong phút chốc lại treo lên.

Cảm xúc lúc lên lúc xuống, cảm giác như tim sắp thòng.

Y oán giận nói "Cô nói nhiều như vậy, có khác gì không nói?"

Tiêu Hề Hề lặng lẽ thở dài "Làm chuyện gì cũng phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, để khi thật sự đối mặt với tình thế tuyệt vọng, chúng ta sẽ không cảm thấy quá khó chịu."

Lạc Dạ Thần "Vậy kế hoạch của cô là gì?"

Tiêu Hề Hề "Tạm thời thì không có, đi một bước tính một bước thôi."

Lạc Dạ Thần suýt thì chửi ầm lên.

Y nghiến răng nói "Cô không thể đáng tin hơn chút sao?"

Tiêu Hề Hề "Ta chỉ là một phi tần bình thường ở hậu cung, ngài đừng quá hy vọng vào ta."

Lạc Dạ Thần "Cô không phải là công chúa nước Nam Nguyệt sao? Nghe nói người Nam Nguyệt giỏi dùng cổ, cô có thể dùng cổ mà!"

Tiêu Hề Hề "Cổ trùng đáng sợ lắm, một phi tần yếu đuối như ta sao có thể dùng thứ đáng sợ như thế? Lỡ Hoàng thượng biết chuyện này, trong lòng nảy sinh chán ghét với ta thì làm sao? Nếu ta thất sủng, ngày tháng sau này phải sống thế nào? Ngài có từng nghĩ đến chưa?"

Lạc Dạ Thần "……"

Bỏ đi, y không nên trông cậy vào nữ nhân này.

Tốt nhất là y nên tự mình nghĩ cách!

Nhà kho lại rơi vào im lặng.

Không biết trôi qua bao lâu.

Cửa kho lại bị đẩy ra.

Lần này, một người phụ nữ mặc váy vàng đậm bước vào.

Bà đeo mặt nạ trên mặt, búi tóc cài hai trâm bạc, trên tay là một hộp thức ăn.

Sau khi đi vào, đầu tiên bà nhìn Lạc Dạ Thần nằm trên đất, khẽ cười.

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Ngươi cười gì?"

Người phụ nữ "Ta thấy bộ dạng của ngươi rất buồn cười, không ngờ Anh vương điện hạ tôn quý cũng có ngày hôm nay."

Lạc Dạ Thần muốn mắng người, nhưng lại sợ bị đánh nên chỉ đành nghiến răng chịu đựng.

Người phụ nữ mở hộp thức ăn, lấy ra hai bát mì.

"Đồ ăn ở đây hơi đơn giản, hai vị ăn chút đi."

Tiêu Hề Hề đáng thương nói "Tỷ tỷ, tỷ nhìn tay chân muội đều bị trói, muốn ăn cũng không ăn được, hay là tỷ cởi dây trói trên tay muội ra, đợi muội ăn xong rồi thì tỷ trói lại, muội đảm bảo sẽ không làm loạn."

Người phụ nữ nghe vậy, lại cười khẽ một tiếng.

"Đầu óc ngươi cũng nhanh nhạy đấy, được, ta sẽ cởi trói cho ngươi."

Nói xong nàng hét vọng ra ngoài.

"Lão Ngũ, vào giúp một chút."

Một gã đàn ông cường tráng đeo mặt nạ bước vào.

Gã làm theo chỉ thị của người phụ nữ, cởi dây trói trên tay cho Tiêu Hề Hề.

Người phụ nữ rút con dao găm từ trong tay áo, kề lưỡi dao vào cổ Lạc Dạ Thần.

Người phụ nữ nói "Quý phi nương nương cứ ăn từ từ, đừng vội, cũng đừng làm loạn, nếu không Anh vương điện hạ sẽ mất mạng."

Lạc Dạ Thần tức thì xù lông "Sao các ngươi lại dùng ta uy hiếp cô ta? Ta và cô ta không hề quen biết!"

Tiêu Hề Hề xoa xoa cổ tay đau nhức, gật đầu đồng ý.

"Phải đó, ta không quen y, dù các ngươi có giết y cũng không ảnh hưởng đến ta."

Lạc Dạ Thần càng giận hơn "Cô có còn tính người không? Tốt xấu gì ta cũng là đại ca ruột của nam nhân nhà cô đấy!"

Nét mặt Tiêu Hề Hề vô tội "Không phải vừa nãy ngài nói không quen ta sao?"

Lạc Dạ Thần không nói nên lời, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng.

Nữ nhân này thật đáng ghét!

Gã đàn ông cường tráng tên là lão Ngũ không dễ tính như người phụ nữ, sốt ruột thúc giục.

"Đừng nói nhảm nữa, ăn nhanh đi, đừng lãng phí thời gian của bọn ta!"

Tiêu Hề Hề một tay cầm bát, một tay cầm đũa.

Nàng dùng đũa gắp một miếng mì, đang định cho vào miệng thì đột nhiên hỏi.

"Các ngươi có bỏ độc vào trong đây không?"

Chương 810: Tầm nhìn hạn hẹp

Lão Ngũ cười khẩy, hỏi ngược lại.

“Ngươi nghĩ sao?”

Tiêu Hề Hề “Ta thấy người tốt như các ngươi chắc không làm chuyện hèn hạ như bỏ độc vào đồ ăn đâu nhỉ?”

Người phụ nữ nghe xong không khỏi bật cười.

“Ha ha, không hổ là Quý phi nương nương được Hoàng thượng sủng ái, cả lời nói cũng thú vị hơn người khác, nếu ta là Hoàng thượng, ta chắc chắn cũng sẽ thích một người thú vị như ngươi.”

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng nói “Tỷ tỷ thật biết cách khen, người ta thấy ngượng lắm đó.”

Người phụ nữ “Yên tâm, mì này là ta tự nấu, không có độc, ăn không chết.”

Tiêu Hề Hề nghe vậy, bèn thấy an tâm.

Nàng cầm đũa lên, bắt đầu ăn mì.

Lạc Dạ Thần mở to mắt nhìn nàng.

“Ê, cô ăn thật hả? Lỡ bà ta lừa cô thì sao?”

Tiêu Hề Hề ăn mì hai má phồng lên, mơ hồ nói “Bọn chúng muốn bắt chúng ta làm con tin đổi tiền, tạm thời sẽ không giết chúng ta.”

Lạc Dạ Thần "Nói thì nói vậy, nhưng lỡ bọn chúng bỏ thứ gì khác trong đó thì sao?"

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Thế cũng hết cách, ta đói rồi, chỉ muốn ăn thôi."

Lạc Dạ Thần cạn lời.

Đã là lúc nào rồi còn nghĩ đến chuyện ăn uống?

Không sợ ăn rồi xảy ra chuyện sao?!

Tiêu Hề Hề nhanh chóng ăn hết tô mì.

Nàng ăn chưa no, li.ếm môi "Mì này ngon quá, tay nghề của tỷ tỷ giỏi thật!"

Người phụ nữ này hiển nhiên không ngờ Tiêu Hề Hề lại lớn gan như vậy, dù đang bị bắt cóc nhưng không hề hoảng sợ, còn cười khen đồ ăn ngon.

Tiêu Hề Hề nhìn bát mì khác.

"Bát mì này cho Anh vương phải không?"

Người phụ nữ gật đầu nói phải.

Tiêu Hề Hề "Tay chân ngài ấy bị trói, cởi trói rất phiền phức, hay để ta đút ngài ấy ăn?"

Người phụ nữ đánh giá nàng từ trên xuống dưới, dù nhìn thế nào cũng chỉ là một nữ tử tay trói gà không chặt, trông rất vô hại.

Ánh mắt người phụ nữ lại nhìn cái bát sạch sẽ kia, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Tiêu Hề Hề cúi xuống cởi dây trói ở chân, bưng bát mì chạy về phía Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần cảnh giác nhìn nàng, thấy nàng muốn đút mì cho mình thật, vội vàng quay đi, tức giận nói.

“Ta không ăn!”

Tiêu Hề Hề “Tại sao không ăn? Mì này ngon lắm, hơn nữa, nếu ngài không ăn sẽ đói đó.”

Lạc Dạ Thần “Dù có đói chết, ta cũng sẽ không ăn đồ của bọn bắt cóc!”

Tiêu Hề Hề giống như mẹ già, khổ não khuyên đứa con nghịch ngợm nhà mình ăn cơm.

Tiếc là đứa trẻ nghịch ngợm không chịu ăn.

Tiêu Hề Hề hết cách, đành quay đầu nhìn người phụ nữ.

“Tỷ tỷ, ngài ấy không chịu ăn.”

Người phụ nữ không ngạc nhiên “Không muốn ăn thì bỏ đi.”

Tiêu Hề Hề vội nói “Nếu ngài ấy không ăn thì để muội ăn, tránh lãng phí.”

Người phụ nữ “……”

Lão Ngũ “……”

Bọn chúng sống lâu như vậy, giết người phóng hỏa từng làm không ít, nhưng chưa từng thấy con tin nào hiểu chuyện, ngoan ngoãn, cần cù tiết kiệm như Tiêu Hề Hề.

Nếu muốn ví dụ hình mẫu, Tiêu Hề Hề nhất định là người xứng danh đầu tiên!

Tiêu Hề Hề thấy bọn chúng không phản đối thì lập tức ăn mì.

Sợi mì bị nàng hút rột rột.

Người phụ nữ và lão Ngũ nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Bát mì thứ hai cũng bị Tiêu Hề Hề ăn hết.

Nàng vẫn chưa thấy đã, cảm khái nói "Ngon quá, muội muốn ăn thêm hai bát nữa!"

Người phụ nữ và lão Ngũ không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn nàng.

Sau một lúc.

Cơ thể Tiêu Hề Hề chao đảo.

Nàng đỡ trán, mơ màng nói.

"Ơ, sao bầu trời lại quay tròn thế kia? Sao mặt đất lại chuyển động? Còn các ngươi …… sao nhiều bóng thế này?"

Lạc Dạ Thần lo lắng nhìn nàng "Cô sao vậy? Không sao chứ?"

Tiêu Hề Hề không kịp trả lời đã nhắm mắt, trực tiếp ngã xuống đất bất tỉnh.

Lạc Dạ Thần gọi nàng hai tiếng, nhưng không thấy nàng trả lời, y ngẩng đầu tức giận trừng mắt nhìn người phụ nữ và lão Ngũ.

"Không phải các ngươi nói đồ ăn không có độc sao?"

Người phụ nữ cười đầy ẩn ý "Bọn ta đâu có bỏ độc, chỉ cho một chút thuốc mê thôi, vốn bọn ta muốn để hai ngươi ngủ một giấc, nhưng không ngờ một mình nàng ta ăn hết hai bát mì."

Nàng liếc nhìn lão Ngũ.

Lão Ngũ hiểu ý, sải bước về phía Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần tức thì hoảng sợ.

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi đừng qua đây, ngươi còn qua đây ta sẽ hét lên đó, cứu mạng ……”

Y chưa kịp hét xong đã bị lão Ngũ đánh vào gáy!

Y thấy tầm nhìn của mình tối sầm lại rồi ngất đi.

Lão Ngũ đưa tay tháo ngọc bội trên thắt lưng của Lạc Dạ Thần, nhìn một hồi rồi tặc lưỡi.

“Ngọc bội này là đồ tốt, chắc không ít tiền nhỉ?”

Người phụ nữ nhắc nhở “Đừng quên dặn dò của đại đương gia, không thể động vào thứ này, nhất định phải đưa đến phủ Anh vương để bọn họ biết Anh vương và Quý phi ở trong tay chúng ta.”

Lão Ngũ không dám trái lời đại đương gia, chỉ đành từ bỏ lòng tham muốn chiếm ngọc bội làm của riêng.

Sau đó, gã mò mẫm trên người Lạc Dạ Thần, tìm thấy một túi tiền và một túi thơm.

Lão Ngũ vứt túi thơm, nhét túi tiền vào ngực.

Người phụ nữ thấy vậy cũng không nói gì.

Bà cúi xuống rút trâm cài trên búi tóc Tiêu Hề Hề ra.

Lão Ngũ nhìn về phía cửa, thấy ngoài cửa không có người, liền đến gần người phụ nữ, không ngừng sờ sờ eo bà.

“Tối nay nàng có đến phòng của ta không?”

Người phụ nữ vặn eo tránh bàn tay bẩn thỉu của gã, hừ nhẹ một tiếng “Đêm nay chúng ta phải lên đường.”

Lão Ngũ ngạc nhiên “Không phải nói ngày mai lấy tiền mới đi

sao?”

Người phụ nữ “Đợi đến ngày mai thì chúng ta không đi được nữa, hôm nay ngươi không thấy bên ngoài có bao nhiêu quan binh sao, quan binh đang lục soát từng nhà trong thành, nếu chúng ta còn tiếp tục ở đây, chắc chắn sẽ bị bắt, đi sớm sẽ tốt hơn.”

Lão Ngũ vội hỏi “Số tiền chuộc lớn như vậy không cần nữa sao?”

Người phụ nữ cười khẩy “Có bao nhiêu tiền cũng phải có mạng để xài mới được.”

Lão Ngũ nghĩ cũng phải, nhưng trong lòng vẫn thấy tiếc.

Gã thở dài một hơi “Tám mươi vạn lượng lận đó, dù chúng ta làm cả đời cũng chưa chắc kiếm được nhiều tiền như vậy.”

Người phụ nữ “Được rồi, đừng than ngắn thở dài nữa, dù không lấy được tám mươi vạn lượng tiền chuộc, chúng ta vẫn có hai mươi vạn lượng từ phủ Hồng Quốc công, nên biết đủ đi!”

Lão Ngũ tặc lưỡi “Hai mươi vạn lượng và tám mươi vạn lượng, chênh lệch rất lớn đó.”

Người phụ nữ đưa ngón tay gõ nhẹ vào trán gã.

“Ngươi đó, tầm nhìn hạn hẹp, không nghe đại đương gia nói à? Chỉ cần chúng ta làm xong chuyện này, phủ Hồng Quốc công sẽ nợ chúng ta một ân tình. Sau này, khi cháu gái của Hồng Quốc công lên ngôi Hoàng hậu, chúng ta sẽ dùng chuyện này bàn bạc với Hồng Quốc công. Đến lúc đó, lợi ích không phải sẽ nhiều hơn bây giờ sao?”

Lão Ngũ bĩu môi “Dù Quý phi có chết thì cháu gái của Hồng Quốc công cũng chưa chắc trở thành Hoàng hậu được?”

Người phụ nữ cười nói “Thế phải xem Hồng Quốc công làm thế nào.”

Chương 811: Đòi lợi ích

Bầu không khí trong thành Thịnh Kinh hôm nay vô cùng căng thẳng, khắp nơi đều có quan binh vội vàng ra trận.

Nghe nói Anh vương bị bắt cóc, hiện giờ không rõ tung tích.

Cổng thành bị phong tỏa, chỉ được vào không được ra.

Quan binh đang lục soát từng nhà, ai dám phản kháng sẽ bị bắt giam.

Dân chúng trong thành sợ hãi trốn trong nhà, không dám chạy lung tung.

Trên đường hầu như không có ai, hàng quán hai bên cũng vắng tanh.

Đột nhiên, phủ Anh vương nhận được một phong thư nặc danh.

Quản gia đưa thư cho Anh vương phi.

Bộ Sanh Yên mở phong thư, phát hiện là thư của bọn bắt cóc, nói Anh vương và Quý phi đang ở trong tay bọn chúng, nếu muốn người còn sống, phải đưa tiền chuộc tám mươi vạn lượng.

Ngoài tiền chuộc, bọn chúng còn có một yêu cầu rất đặc biệt.

Bón chúng yêu cầu Hồng Quốc công phải đích thân mang tiền chuộc đến.

Nếu Hồng Quốc công không đích thân đến thì bọn bắt cóc thà

không cần tiền cũng sẽ giết con tin.

Trong phong thư còn có ngọc bội của Lạc Dạ Thần và trâm cài của Quý phi.

Bộ Sanh Yên hỏi "Người gửi thư đâu?"

Quản gia thành thật nói "Thư được đặt ở ngoài cổng, tiểu tư gác cửa nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra chỉ thấy phong thư nằm trên đất, không thấy ai cả."

Bộ Sanh Yên gật đầu, biểu thị hiểu rồi.

Sắc mặt nàng u ám nhét thư vào tay áo bước nhanh ra ngoài, lên ngựa phi thẳng về phía hoàng cung.

Trong cung, Lạc Thanh Hàn đã biết Quý phi và Anh vương bị bắt cóc.

Hắn ra lệnh cho người của Tuần Phòng Ti và phủ Kinh Triệu lục soát toàn thành, nhất định phải tìm người.

Đồng thời, hắn cố ý đè tin Quý phi bị bắt cóc xuống, chỉ nói Anh vương bị bắt cóc.

Quý phi dù sao cũng là nữ tử, nếu tin nàng bị bắt cóc truyền ra ngoài, dù cuối cùng nàng có thể bình an thoát được, thanh danh cũng sẽ tổn hại.

Trên đời này luôn có một số người thích suy đoán ác ý với người khác.

Lạc Thanh Hàn không muốn người khác chỉ trỏ nàng.

Thường công công bước vào, cung kính nói.

"Khởi bẩm bệ hạ, Anh vương phi cầu kiến."

Lạc Thanh Hàn "Truyền."

Chốc sau Bộ Sanh Yên bước vào.

Nàng hành lễ với Hoàng đế, sau đó lấy phong thư trong tay áo, nói thẳng.

“Thần phụ nhận được thư của bọn bắt cóc.”

Nàng đưa thư cùng với ngọc bội và trâm cài.

Lạc Thanh Hàn xem thư trước, sau đó nhìn ngọc bội và trâm cài.

Đồ quả nhiên là của Lạc Dạ Thần và Tiêu Hề Hề, chứng tỏ hai người đúng là nằm trong tay bọn bắt cóc.

Nếu muốn hai người sống thì phải làm theo những gì bọn bắt cóc yêu cầu.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói “Truyền Hồng Quốc công vào cung.”

“Vâng.”

Hồng Quốc công hơi bất ngờ khi nghe Hoàng đế truyền vào cung.

Tuy nói Hồng Quốc công là ông cậu của Hoàng đế, nhưng trên thực tế quan hệ giữa hai người cũng không thân thiết lắm, hơn nữa Hoàng đế lại là người tính tình lạnh lùng, trừ khi cần thiết, hắn hiếm khi triệu người thân vào cung.

Hồng Quốc công nghi hoặc thay y phục rồi ngồi xe ngựa vào cung.

Ông chắp tay hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn không nói dư thừa, trực tiếp kể lại chuyện Quý phi và Anh vương bị bắt cóc, đồng thời hi vọng ông sẽ thay mặt đứng ra nộp tiền chuộc, đợi mọi chuyện ổn thỏa sẽ không thiếu lợi ích của ông.

Hồng Quốc công giật mình sợ hãi.

Ông vội vàng xua tay.

“Không được không được, vi thần tuổi đã cao, chân tay không nhanh nhẹn, những chuyện thế này vi thần thật sự không làm được, nói không chừng còn liên lụy Anh vương và Quý phi, mong bệ hạ tìm người tài khác.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn ông.

“Bọn bắt cóc đã chỉ đích danh người nộp tiền chuộc, lần này người nhất định phải đi, nếu người không chịu đi, trẫm sẽ trị tội người kháng chỉ, người tự cân nhắc đi.”

Hồng Quốc công thấy thái độ Hoàng đế kiên quyết, biết rõ lần này mình trốn không thoát, chỉ đành tính lợi trước mắt, bắt đầu dùng chuyện này bàn điều kiện với đối phương.

“Nếu bệ hạ nhất quyết muốn vi thần đi chuyến này, vi thần chỉ đành nghe theo. Nhưng bệ hạ cũng biết, bọn bắt cóc đó rất hung ác. Lỡ bọn chúng đột nhiên nổi điên muốn giết vi thần, vi thần một chút sức phản kháng cũng không có. Đương nhiên, vi thần tuổi tác đã cao, chết thì chết thôi, không có gì phải hối hận. Chỉ thương cho con cháu của vi thần, nếu vi thần không còn nữa, chúng nó sẽ đau lòng biết bao nhiêu.”

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng hỏi “Người muốn thế nào mới bằng lòng đi chuyến này?”

Hồng Quốc công điên cuồng tính toán trong đầu.

Đây là một cơ hội tuyệt tốt để đòi lợi ích!

Xem dáng vẻ của Hoàng đế, có vẻ như chỉ cần Anh vương và Quý phi có thể bình an trở về, hắn có thể nhượng bộ rất lớn.

Hồng Quốc công hiện giờ đã là Quốc công, cấp bậc cao hơn đó là phong vương.

Trong vương triều Đại Thịnh, chỉ có hoàng tử và con cháu nối dõi mới có thể phong vương, người khác họ được phong vương duy nhất chỉ có Trần Lưu vương, nhưng cả nhà Trần Lưu vương đã chết hết, kết cục rất thảm.

Có ví dụ bi kịch của Trần Lưu vương trước mắt, Hồng Quốc công sợ hãi trở thành một vương gia khác họ kế tiếp.

Về chức quan, ông không có hứng thú làm quan, hơn nữa ông cũng biết bản thân không có tài làm quan.

Dù cho ông chức quan cao thì chắc chắn ông cũng không thể ngồi lâu, chẳng bao lâu sẽ bị luận tội cách chức.

Về tiền bạc, ông không thiếu.

Ông cũng không thiếu mỹ nhân.

Ông ngẫm nghĩ một hồi, trong đầu ông nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Cuộc tuyển tú trước đó, phủ Hồng Quốc công chuẩn bị hai cô cháu gái, một trong hai người đã vào cung được phong làm Tiệp dư, vốn nghĩ cháu gái có Thái hoàng thái hậu giúp đỡ sẽ một bước lên mây trở thành Hoàng hậu mới.

Không ngờ cuối cùng cháu gái bị giáng làm Tuyển thị, còn bị đày vào lãnh cung, coi như thất bại hoàn toàn.

Hồng Quốc công muốn đưa một cháu gái khác vào cung nhưng bị Thái hoàng thái hậu ngăn cản.

Tuy không biết nguyên nhân, nhưng Thái hoàng thái hậu đã nói vậy, Hồng Quốc công cũng không thể nói gì thêm, không cam lòng từ bỏ.

Lúc này nhìn Hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn, Hồng Quốc công cảm thấy hắn rất xứng với cháu gái mình.

Nếu có thể nhân cơ hội này đưa cháu gái vào cung, chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho Lục gia.

Sau này dù Hồng Quốc công và Thái hoàng thái hậu không còn, Lục gia vẫn có thể dựa vào Hoàng hậu tiếp tục hưng thịnh.

Hồng Quốc công đã hạ quyết tâm, lập tức mở miệng.

“Vi thần có một cháu gái tên là Tâm Dao, mười sáu tuổi, tính tình dịu dàng hiền thục, con bé vẫn luôn ngưỡng mộ bệ hạ, hy vọng có thể ở bên cạnh bệ hạ.”

Lạc Thanh Hàn chằm chằm nhìn ông, hồi sau mới nói.

“Người muốn Lục Tâm Dao vào cung làm phi?”

Hồng Quốc công lấy hết can đảm nói “Tâm Dao là đích nữ trong nhà, còn là cháu gái cưng của vi thần, từ lúc con bé còn nhỏ, vi thần luôn yêu thương chăm sóc con bé, vi thần từng hứa với con bé, sẽ không để con bé làm thiếp.”

Lạc Thanh Hàn “Tham vọng của người không nhỏ.”

Hồng Quốc công chắp tay cúi đầu, bày tỏ khẩn thiết chân thành.

“Vi thần tuổi tác đã cao, danh vọng tiền tài đối với vi thần chỉ là phù du. Chỉ có hạnh phúc của con cháu mới là mối quan tâm lớn nhất trong lòng vi thần. Nếu bệ hạ có thể toại nguyện cho lòng ái mộ của cháu gái, dù vi thần có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, vi thần cũng sẽ không chối từ!”

Chương 812: Uy hiếp

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn ông.

“Nếu trẫm không đồng ý thì sao?”

Hồng Quốc công “Dù bệ hạ có đồng ý hay không, vi thần cũng sẽ làm theo yêu cầu của bệ hạ.”

Chẳng qua buộc làm và tự nguyện làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nếu là vế trước, ông chỉ đành làm qua loa, nếu là vế sau, ông sẽ cố hết sức.

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên hiểu ý ông, ánh mắt càng lạnh lùng hơn.

Hồng Quốc công không dám ngẩng đầu, cứ cúi đầu xuống.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng ông cũng nghe giọng điệu vô cảm của Hoàng đế.

“Đi đi, hi vọng người sẽ không hối hận vì lựa chọn hôm nay.”

Hồng Quốc công tưởng Hoàng đế đã đồng ý, vui mừng quỳ xuống khấu đầu tạ ơn.

……

Sau khi người phụ nữ và lão Ngũ rời đi, nhà kho rơi vào im lặng.

Tiêu Hề Hề lẽ ra đã ngủ say, lặng lẽ mở mắt.

Nàng đứng dậy đi tới trước mặt Lạc Dạ Thần, cuối người xuống nhìn chằm chằm y, nàng thấy y tuy đã bất tỉnh nhưng mí mắt lại khẽ run, hình như vẫn còn có chút tỉnh táo.

Tiêu Hề Hề đẩy y một cái.

“Này, dậy đi.”

Lông mi Lạc Dạ Thần động đậy mấy lần, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Tiêu Hề Hề bóp mũi y.

Lạc Dạ Thần không thở được, cuối cùng buộc phải tỉnh lại.

Lúc y vừa mở mắt, Tiêu Hề Hề lập tức buông tay.

Y há to miệng thở hổn hển, đôi mắt không có tiêu điểm.

Phải mất một lúc lâu y mới tỉnh táo lại.

Đầu tiên y nhìn Quý phi ngồi xổm bên cạnh, sau đó nhìn khung cảnh xung quanh, dần nhớ lại chuyện gì xảy ra trước khi y bất tỉnh.

Lạc Dạ Thần mở to mắt “Bọn bắt cóc đâu?”

Tiêu Hề Hề đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho y nói nhỏ chút.

Nàng nhỏ giọng nói.

“Bọn chúng đi rồi, ở đây chỉ có hai chúng ta.”

Nàng giúp Lạc Dạ Thần cởi dây trói.

Lạc Dạ Thần vội đứng dậy, căng thẳng hỏi “Không phải cô bị trúng thuốc mê sao? Sao tỉnh sớm thế?”

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh “Số thuốc mê đó vốn không có tác

dụng với ta.”

Lạc Dạ Thần nghĩ đây là tuyệt kỹ của người Nam Nguyệt nên cũng không hỏi thêm.

Y nói nhỏ “Vừa nãy ta bất tỉnh, mơ hồ nghe thấy hai tên bắt cóc nói chuyện, bọn chúng muốn tiền của Hồng Quốc công nên mới bắt cóc chúng ta, nếu cô không hôn mê, chắc cô cũng nghe thấy phải không?”

Tiêu Hề Hề cười đầy ẩn ý.

“Ừm, nghe thấy rồi.”

Lạc Dạ Thần nghiến răng nói “Trước kia ta chỉ nghĩ Hồng Quốc công háo sắc, con người chẳng ra sao, không ngờ ông ta to gan đến mức dám bắt cóc chúng ta, đợi ta trở về sẽ lột da ông ta!”

Tiêu Hề Hề “Ngài cảm thấy Hồng Quốc công là chủ mưu thật sao?”

Lạc Dạ Thần sững sờ “Lẽ nào không phải ông ta sao? Nhưng hai tên bắt cóc đã nói bọn chúng nhận tiền của Hồng Quốc công nên mới ra tay với chúng ta.”

Tiêu Hề Hề pha trò nói “Bọn chúng nói gì ngài cũng tin, vương phi nhà ngài có biết ngài ngây thơ vậy không?”

Lạc Dạ Thần thẹn quá hóa giận “Đã là lúc nào rồi, cô còn nói móc ta!”

Tiêu Hề Hề “Chúng ta đánh cược đi.”

Chủ đề thay đổi quá nhanh, Lạc Dạ Thần nhất thời không bắt kịp nhịp điệu của nàng.

Y cảnh giác hỏi “Cô lại muốn giở trò gì?”

Tiêu Hề Hề “Dù sao cũng không có việc gì, cược cho vui

thôi.”

Lạc Dạ Thần “Ta không cược với cô.”

Tiêu Hề Hề “Lẽ nào ngài sợ rồi?”

Lạc Dạ Thần cười khẩy “Ta sợ cái gì? Ta đường đường là Anh vương, trên đời này không có thứ gì làm ta sợ được!!”

Tiêu Hề Hề “Vậy chúng ta cược đi, nếu ngài thắng, ta sẽ nói với ngài một bí mật, nếu ta thắng, ngài phải làm tùy tùng cho ta ba tháng.”

Lạc Dạ Thần “Ta không muốn nghe bí mật của cô!”

Tiêu Hề Hề “Lẽ nào ngài không muốn biết ta và Tiêu trắc phi tại sao giống đến vậy sao?”

Lạc Dạ Thần nghi ngờ nhìn nàng, dường như đang cân nhắc độ tin cậy trong lời của nàng.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng y không kiềm được tò mò, ngập ngừng hỏi.

“Cô muốn cược gì?”

Tiêu Hề Hề “Thì cược chủ mưu vụ bắt cóc này có phải là Hồng Quốc công không, để công bằng, ta sẽ để ngài chọn trước, ngài có cảm thấy là ông ta không?”

Lạc Dạ Thần vốn nghĩ là Hồng Quốc công, nhưng phản ứng vừa rồi của Quý phi làm y hơi dao động.

Y do dự mãi, nhưng cuối cùng vẫn quyết định giữ vững lập trường của mình.

“Ta nghĩ chính là ông ta!”

Tiêu Hề Hề cười nói “Vậy ta nghĩ không phải ông ta.”

Lạc Dạ Thần "Chuyện này chỉ dựa vào chúng ta nghĩ cũng vô dụng, phải đưa ra bằng chứng xác thực."

Tiêu Hề Hề "Nếu ngài làm theo lời ta nói, sẽ sớm biết được sự thật."

Lạc Dạ Thần nghi hoặc "Cô có cách gì?"

Tiêu Hề Hề móc móc ngón tay với y.

Lạc Dạ Thần lúng túng cúi người xuống.

Tiêu Hề Hề giải thích vào tai y, cuối cùng hỏi.

"Đã nhớ chưa?"

Lạc Dạ Thần không muốn lắm, nhưng tình hình trước mắt không cho phép y từ chối.

Y chỉ đành miễn cưỡng đồng ý.

……

Sau khi rời khỏi ngự thư phòng, Hồng Quốc công không rời cung mà đến cung Trường Lạc.

Ông nói chuyện đi đưa tiền chuộc với Thái hoàng thái hậu.

"Nương nương, chỉ cần đệ làm xong chuyện này, ngôi vị Hoàng hậu sẽ thuộc về Tâm Dao nhà chúng ta rồi!"

Lúc nói lời này, ông rất hưng phấn, thậm chí trên mặt tái nhợt còn hiện lên chút ửng đỏ.

Thái hoàng thái hậu không lạc quan như ông, hơi cau mày nói "Với tính tình của Hoàng đế, chắc không dễ gì chịu uy hiếp của người khác."

Hồng Quốc công nghiêm nghị nói.

“Xem người nói kìa, đây đâu phải uy hiếp chứ? Đệ chỉ đề nghị trao đổi công bằng thôi, dùng mạng của Quý phi và Anh vương đổi lấy ngôi vị Hoàng hậu, hắn không có thiệt! Hơn nữa, sớm muộn cũng sẽ có người chiếm ngôi vị Hoàng hậu, thay vì để người ngoài được lợi, chi bằng để cho nhà chúng ta. Còn Quý phi, nàng ta là công chúa ngoại tộc, cho nàng thân phận Quý phi đã cao lắm rồi. Nàng ta đừng hòng nghĩ tới ngôi vị Hoàng hậu, Thái tử tương lai của vương triều Đại Thịnh chúng ta không thể mang dòng máu ngoại tộc!”

Thái hoàng thái hậu “Đệ nghĩ quá đương nhiên rồi, Hoàng đế trước giờ thiên vị Quý phi, dù đệ có nhét Tâm Dao vào cung, cũng chưa chắc Hoàng đế coi trọng con bé. Trong hậu cung này, không có sủng ái của Hoàng đế, dù con bé có ở vị trí cao thì cuộc sống cũng không dễ dàng.”

Hồng Quốc công không nghĩ vậy.

Ông suy bụng ta ra bụng người, hậu viện của ông có rất nhiều nữ nhân.

Dù ông có sủng ái một nữ nhân đến đâu thì theo thời gian cũng sẽ thấy chán, một khi đã chán thì không nhịn được muốn tìm nữ nhân tươi trẻ hơn.

Trên đời này mèo nào cũng ăn vụng, Hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Nói gì mà tình sâu như biển? Chỉ là chơi đùa với nữ nhân mà thôi, ai lại xem là thật?!

Hồng Quốc công tự tin nói.

“Quý phi được sủng ái thì đã sao? Bây giờ nàng ta bị bắt cóc, ai biết được sau khi bị bắt cóc, bọn bắt cóc có làm gì nàng ta không? Dù cứu được nàng ta, chắc chắn nàng ta cũng không còn trong sạch, Hoàng thượng có thể sủng ái một nữ nhân đã mất trong sạch sao?”

Chương 813: Gặp ma giữa ban ngày rồi!

“Sở dĩ Hoàng thượng nóng lòng muốn cứu Quý phi chỉ đơn giản là vì duy trì mối quan hệ giữa Nam Nguyệt với Đại Thịnh. Lúc Quý phi về, Hoàng thượng nhất định sẽ không sủng ái nàng ta như trước. Đến lúc đó, Tâm Dao nhà chúng ta chẳng phải có cơ hội rồi sao?”

Những lời này nghe cũng có lý, nhưng Thái hoàng thái hậu vẫn còn bất an.

Dựa vào hiểu biết của bà với Hoàng đế, hắn trước giờ không thích người khác can thiệp vào chuyện riêng của mình, hành động của Hồng Quốc công rất dễ giẫm lên giới hạn của hắn.

Lỡ như chọc Hoàng đế giận thật thì chuyện này không dễ thu dọn tàn cuộc.

Hồng Quốc công thấy bà cau mày không nói gì, bèn nói tiếp.

“Nếu người không yên tâm, có thể đưa Tâm Dao vào cung ở mấy ngày trước, để con bé nói chuyện với người, tiện thể tiếp xúc với Hoàng thượng, nói không chừng Hoàng thượng thích kiểu như con bé thì sao?”

Thái hoàng thái hậu suy nghĩ một chút, cảm thấy đây là cơ hội dò thám Hoáng đế nên gật đầu đồng ý.

“Quả thật ai gia đã lâu không gặp Tâm Dao, đưa con bé vào cung gặp ai gia đi.”

Hồng Quốc công vui mừng “Được, đệ về báo tin vui cho Tâm Dao!”

Chiều cùng ngày, cháu gái của Hồng Quốc công được đưa vào cung.

Nàng trực tiếp ở tại cung Trường Lạc.

……

Cửa kho cót két bị đẩy vào từ bên ngoài.

Ánh nắng chiếu qua khe cửa, làm sáng bừng nhà kho tối tăm.

Hai gã đàn ông cường tráng xách bao bố bước vào.

Đầu tiên bọn chúng nhìn Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần còn nằm trên đất, thấy an tâm.

Bọn chúng lắc lắc bao bố, nắm cánh tay của Lạc Dạ Thần, chuẩn bị nhét y vào bao bố.

Đúng lúc này, hai đã đàn ông cường tráng cảm nhận được một luồng gió mạnh từ phía sau truyền đến!

Bọn chúng muốn tránh nhưng đã quá muộn.

Một gã bị đánh mạnh vào gáy, bất tỉnh tại chỗ.

Một gã khác đang định hét lớn thì Lạc Dạ Thần tóm chặt hai quả trứng của gã.

Lạc Dạ Thần siết chặt không thương tiếc.

Rắc rắc.

Là tiếng trứng vỡ.

Gã đàn ông cường tráng đến đâu cũng không thể chịu được.

Gã đàn ông cường tráng đau đớn mất giọng.

Tiêu Hề Hề lập tức bổ thêm một phát đánh gục gã.

Lạc Dạ Thần ghê tởm nhìn tay phải của mình.

Vừa rồi y lại dùng tay này bóp trứng của người khác.

Ghê quá đi mất!

Tay của y bị ô uế rồi!

Muốn cắt phăng bàn tay này đi cho rồi!

Tiêu Hề Hề nhanh chóng chạy đi đóng cửa kho.

Nàng nói với Lạc Dạ Thần.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau thay quần áo đi!"

Lạc Dạ Thần chùi chùi tay phải vào y phục của mình, không ngừng phàn nàn "Ta lại đi tin cách quái quỷ của cô, thủ đoạn bẩn thỉu vậy mà cũng nghĩ được, uổng cho cô là công chúa một nước."

Tiêu Hề Hề "Nếu không dùng thủ đoạn bẩn thỉu này, với công phu mèo cào của ngài có thể cản tên bắt cóc kịp thời không?"

Lạc Dạ Thần tức giận "Cô nói ai công phu mèo cào? Cô đừng có coi thường ta, công phu của ta rất lợi hại!"

Tiêu Hề Hề "Nếu ngài lợi hại như vậy thì có bị bắt đến đây không?"

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Y thấy nàng bắt đầu c.ởi thắt lưng, sợ hãi quay người lại.

"Cô đang làm gì vậy? Ta biết ta anh tuấn giàu có, có rất nhiều nữ nhân muốn bày tỏ tình cảm với ta, cô động lòng với ta là chuyện bình thường, nhưng cô đã là Quý phi rồi, ta và cô không thể nào!"

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại "Ngài cũng biết ta là Quý phi à, ta đã có Hoàng thượng rồi, sao có thể thích một kẻ ngốc như ngài?"

Lạc Dạ Thần "……"

Tức chết mà!

Tiêu Hề Hề nhanh chóng thay quần áo, nói "Nhân lúc chưa có ai đến, ngài mau thay quần áo của bọn bắt cóc vào."

Lạc Dạ Thần không thích quần áo của bọn bắt cóc vì nó thô cũ, không muốn mặc.

Tiêu Hề Hề "Ngài không mặc cũng được, vậy ở lại đây chờ chết đi."

Lạc Dạ Thần rất giận trước thái độ tồi tệ của nàng.

Y không muốn ở đây chờ chết, chỉ đành chịu đựng ghê tởm bắt đầu thay quần áo.

Không biết bọn bắt cóc đã bao lâu chưa tắm, quần áo bốc mùi hôi thối.

Lạc Dạ Thần mặc bộ quần áo vừa thô cũ vừa bốc mùi, cảm thấy mình có thể nghẹt thở bất cứ lúc nào.

Tiêu Hề Hề đã thay xong, nàng tháo búi tóc, buộc thành một búi tròn trên đỉnh đầu, dùng khăn vấn đầu cố định.

Nàng mở bao bố, kéo một tên bắt cóc vào trong.

Lạc Dạ Thần kéo tên bắt cóc còn lại vào bao bố khác.

Y và Tiêu Hề Hề đeo mặt nạ, vác theo bao bố bước ra ngoài.

Lạc Dạ Thần vốn tưởng Tiêu Hề Hề nhỏ con gầy gò, vác không nổi gã đàn ông cường tráng kia, nào ngờ nàng rất khỏe, vác bao bố rất nhẹ nhàng, bước chân vững vàng, không tốn

sức chút nào.

Lạc Dạ Thần phải nhìn nàng bằng con mắt khác.

Không hổ là công chúa đến từ Nam Nguyệt, sức lực lớn thật!

Ngoài kho là một cái sân, bên cạnh có chuồng ngựa, ngựa trong chuồng đã bị dắt đi.

Đi tiếp nữa có một ngôi nhà, bên cạnh có cửa sau.

Cửa sau đang mở, thấp thoáng có thể thấy một cỗ xe ngựa đậu bên ngoài.

Lạc Dạ Thần nhìn Tiêu Hề Hề, muốn biết phải đi đường nào?

Tiêu Hề Hề quả quyết đi về phía cửa sau.

Lạc Dạ Thần theo sát phía sau.

Quả nhiên, ngoài cửa có hai cỗ xe ngựa.

Bên cạnh xe ngựa có hai người đứng, một người là người phụ nữ ban ngày đưa cơm cho Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần.

Bây giờ bọn chúng không đeo mặt nạ.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt bọn chúng hiện rõ.

Tiêu Hề Hề vừa nhìn đã thấy dáng vẻ của bọn chúng.

Ánh mắt nàng dừng lại trên khuôn mặt người phụ nữ, kinh ngạc trong lòng.

Người phụ nữ này không ai khác chính là tú bà của Tập Hương Quán!

Không phải bà ta chết rồi sao? Sao lại xuất hiện ở đây?

Lạc Dạ Thần cũng nhận ra tú bà.

Khi thấy khuôn mặt quen thuộc của tú bà, y giật mình suýt thì hét lên.

Gặp ma giữa ban ngày rồi!

Tú bà đang nói chuyện với nam nhân bên cạnh.

Nam nhân này mặc trường sam xanh, đầu vấn khăn, trông khoảng ba mươi, khuôn mặt tuấn tú, khí chất nho nhã, có cảm giác của học giả.

Rõ ràng gã trẻ hơn tú bà, nhưng tú bà lại thận trọng khi đối mặt với gã.

Hai người nghe thấy tiếng động, đồng thời ngừng nói, quay đầu nhìn về phía cửa sau, thấy hai người đeo mặt nạ đang đi ra khỏi sân.

Lạc Dạ Thần tự nhủ giữa ban ngày không thể có ma, lấy hết can đảm tiến về phía trước.

Dáng người y cao lớn, không khác nhau bao nhiêu với tên bắt cóc, lúc này cải trang nhìn không khác mấy.

Tuy nhiên, tú bà và nam nhân áo xanh vừa nhìn thấy y đã thay đổi sắc mặt.

Bọn chúng hầu như không suy nghĩ gì, rút đao kiếm giấu dưới gầm xe chém Lạc Dạ Thần và Tiêu Hề Hề!

Lạc Dạ Thần giật mình, vội ném bao bố trên vai về phía đối phương.

Con đao trên tay tú bà chém trúng bao bố, khiến tên bắt cóc trong bao bị thương nặng.

Bao bố đập mạnh xuống đất, người bên trong đau đớn kêu lên, máu tràn ra chẳng mấy chốc chảy đầy đất.

Chương 814: Các ngươi chạy không thoát đâu

Tú bà thấy vậy liền biết người mình chém là đồng bọn, vẻ mặt nhất thời hung ác hơn.

Bà tức giận quát "Các ngươi tự tìm chết!"

Bà lại vung đao về phía Lạc Dạ Thần, chiêu thức vừa nhanh vừa ác.

Lạc Dạ Thần không tránh được, chỉ có thể giơ tay chặn lại.

Lưỡi đao chạm vào cánh tay y tạo ra tiếng vang giòn giã.

Ống tay áo bị lưỡi đao xé rách, lộ ra lớp giáp kim tơ mềm bên dưới.

Tú bà không ngờ tên này lại mặc nhuyễn giáp, không khỏi sững người.

Lạc Dạ Thần nhân cơ hội dùng chân đá vào người tú bà.

Tú bà phản ứng rất nhanh.

Bà nhanh chóng né đòn, tay chém đao vào chân y.

Lại một tiếng giòn giã khác.

Vạt áo và ống quần của Lạc Dạ Thần bị xé rách, lộ ra lớp giáp kim tơ mềm bên dưới.

Tú bà "……"

Người bình thường mặc áo giáp kim tơ mềm đã xa xỉ lắm rồi, không ngờ quần của tên này cũng là giáp kim tơ mềm.

Tên này rốt cuộc giàu đến mức nào?!

Lòng căm ghét giàu có trong người tú bà hoàn toàn bị khơi dậy, đỏ mắt chém vào đầu Lạc Dạ Thần!

Tuy cả người y có lớp giáp kim tơ mềm bảo vệ, nhưng phần đầu vẫn lộ ra ngoài.

Đao này đủ để g.iết chết y.

Tuy nhiên, thực tế lại không như bà mong đợi.

Lạc Dạ Thần đưa tay ôm đầu.

Lưỡi đao lại chém vào tay y phát ra tiếng giòn giã quen thuộc.

Tú bà tức gần chết.

Bà tức giận chém liên tục nhiều nhát, tiếng giòn giã vang không ngừng.

Không nhát nào thấy được máu.

Cả người Lạc Dạ Thần như được bọc trong lớp da đồng, đao bình thường không thể xuyên thủng.

Tú bà muốn chửi thề.

Này phải đánh làm sao?!

Nam nhân áo xanh bên cạnh đang đánh với Tiêu Hề Hề.

Nam nhân áo xánh cầm kiếm trong tay, Tiêu Hề Hề đánh tay không.

Theo lý thì nam nhân áo xanh chiếm thế thượng phong nhưng lại bị Tiêu Hề Hề đánh lui liên tục.

Một lúc sau, cả người gã nhuộm màu, thanh kiếm trong tay gã cũng bị Tiêu Hề Hề đánh bay.

Gã ngạc nhiên trước thân thủ của Tiêu Hề Hề, hối hận vì đã đánh giá thấp đối thủ.

Gã liên tục lùi về phía sau tạo khoảng cách với Tiêu Hề Hề, đồng thời lấy sáo ngắn trong tay áo dùng sức thổi.

Tiếng sáo vừa vang lên, hơn mười tên bắt cóc lao tới.

Bọn chúng bao vây Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần.

Nam nhân áo xanh lau máu trên khóe miệng, cười nhạo.

"Các ngươi chạy không thoát đâu, mau giơ tay chịu trói đi."

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Các ngươi không đánh lại thì gọi người, đúng là không biết liêm sỉ!"

Tú bà còn giận hơn y "Ngươi còn mặt mũi mắng người khác không biết liêm sỉ? Ngươi đánh không lại thì dùng giáp kim tơ mềm giữ mạng, ai có thể vô liêm sỉ hơn ngươi?!"

Lạc Dạ Thần đắc ý nói "Chịu thôi, ai bảo bổn vương giàu chứ?"

Tú bà định dùng đao chém y thì bị nam nhân áo xanh ngăn lại.

"Đừng trúng kế khích tướng."

Tú bà phàn nàn "Đại đương gia, tên này mặc giáp kim tơ mềm, lát nữa nhất định phải cởi hết giáp kim tơ mềm của tên đó!"

Lạc Dạ Thần tức thì lo lắng khi nghe bọn họ nói muốn lột hết giáp kim tơ mềm của mình.

Đây là bảo bối giữ mạng của y đó!

Nam nhân áo xanh không hề coi trọng Lạc Dạ Thần, ánh mắt luôn dán chặt vào Tiêu Hề Hề.

Gã lạnh lùng nói "Ta không ngờ đường đường là Quý phi nương nương lại có võ công cao thế này."

Tiêu Hề Hề chắp tay "Đã nhường!"

Trong mắt nam nhâm áo xanh lộ ra nham hiểm "Ta vốn không muốn giết các ngươi, nhưng các ngươi đã nhìn thấy mặt chúng ta, hết cách, ta đành phải giết các ngươi để tránh phiền phức sau này."

Tiêu Hề Hề thở dài "Chúng ta chỉ là muốn chạy trốn, không ngờ sẽ nhìn thấy mặt thật của các ngươi, ta biết quy tắc làm việc của các ngươi, tuyệt đối sẽ không để chúng ta sống sót rời đi, nhưng ta không muốn chết trong hồ đồ, trước khi ta chết có thể hỏi các ngươi một chuyện không."

Nam nhân áo xanh "Ngươi hỏi đi."

Tiêu Hề Hề "Chuyện bắt cóc chúng ta thật ra không liên quan đến Hồng Quốc công phải không?"

Nam nhân áo xanh cười nham hiểm "Không, có liên quan, bọn ta vì Hồng Quốc công mới bắt cóc các ngươi, cho nên sau khi các ngươi chết, có trở thành ma cũng đừng tha cho Hồng Quốc công."

Lạc Dạ Thần lớn tiếng nói "Hồng Quốc công không phải cho các ngươi hai mươi vạn lượng thôi sao? Bổn vương trả gấp đôi …… không, gấp ba. Chỉ cần các ngươi thả chúng ta đi, bổn vương sẽ sai người cho các ngươi sáu mươi vạn lượng!"

Mọi người xung quanh sốc trước con số lớn này.

Chỉ có nam nhân xanh bất động.

Gã lạnh lùng nói "Ngươi cho rằng chỉ sáu mươi vạn lượng cỏn

con là có thể ……”

Lạc Dạ Thần ngắt lời gã “Tám mươi vạn lượng!”

Nam nhân áo xanh “Tám mươi vạn lượng cũng không thể khiến bọn ta ……”

Lạc Dạ Thần “Một trăm vạn!”

Nam nhân áo xanh “……”

Bọn bắt cóc xung quanh hít sâu một hơi.

Cả đời bọn chúng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Nếu kiếm được một trăm vạn lượng, bọn chúng sẽ có thể lập tức rửa tay, không cần mạo hiểm giết người cướp của nữa.

Bọn bắt cóc háo hức nhìn nam nhân áo xanh, hy vọng gã sẽ đồng ý.

Tuy nhiên, nam nhân áo xanh chỉ im lặng một lúc rồi từ chối không thương tiếc cám dỗ của một trăm vạn lượng.

“Nhiều tiền hơn nữa cũng phải có mạng để hưởng thụ, các ngươi đã thấy mặt bọn ta, bọn ta không thể để các ngươi quay về.”

Lời của gã đã đánh thức bọn bắt cóc có mặt.

Đúng vậy, hai con tin đã thấy mặt, chỉ cần thả hai người này về, sau này dù bọn chúng trốn đi đâu cũng sẽ bị quan binh truy lùng, có nhiều tiền hơn nữa thì đã làm sao?

Điều kiện tiên quyết để kiếm tiền là phải giữ mạng mình trước.

Lạc Dạ Thần vội nói “Ta thề, sau khi chúng ta về, nhất định sẽ không vạch trần các ngươi!”

Nam nhân áo xanh cười lạnh “Ngươi nghĩ bọn ta có thể tin lời

này sao?”

Tú bà nói “Đại đương gia, đừng phí lời với bọn chúng nữa, mau giết bọn chúng, đừng để bọn chúng trì hoãn việc chạy trốn của chúng ta.”

Nam nhân áo xanh giơ tay lên, đang định ra hiệu cho bọn bắt cóc hành động thì đột nhiên nghe thấy Tiêu Hề Hề hét một tiếng.

“Diệp tiên sinh!”

Nam nhân áo xanh vô thức nhìn sang phía nàng.

Tiêu Hề Hề hiểu rõ cười cười “Ngươi quả nhiên là Diệp tiên sinh.”

Sắc mặt nam nhân áo xanh lúc này hoàn toàn tối sầm.

“Ngươi đã biết quá nhiều.”

Tiêu Hề Hề “Dù sao ta cũng sắp chết, biết nhiều thì có làm sao? Ngươi vốn là tiên sinh dạy học trong phủ Hồng Quốc công, nói vậy thì ngươi cũng quen Hồng Quốc công, quan hệ cũng rất tốt.”

Nam nhân áo xanh nghe vậy, không vội giết nàng.

Thậm chí trên mặt gã còn nở nụ cười.

“Nếu ngươi đã đoán được, ta cũng không giấu nữa, đúng vậy, ta là Diệp tiên sinh, Quý phi nương nương, rất vui được quen biết với người.”

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh “Ta cảm thấy ngươi vui mừng quá sớm rồi.”

Nam nhân áo xanh:???

Dưới cái nhìn của mọi người, Tiêu Hề Hề lấy ống tên tinh xảo

từ trong ngực.

Nàng giơ ống tên lên cao, kéo đầu dây.

Một mũi tên ngắn mạnh mẽ bắn lên trời, đồng thời phát ra tiếng huýt sắc bén!

Chương 815: Con mồi

Mạng của Tiêu Hề Hề gắn chặt với Lạc Thanh Hàn, chỉ cần khoảng cách giữa hai người vượt quá mười dặm, nàng sẽ chết.

Hiện giờ nàng vẫn sống khỏe mạnh.

Chứng tỏ nàng vẫn đang ở trong thành Thịnh Kinh.

Hoàng đế biết nàng và Anh vương bị bắt cóc, chắc chắn sẽ phái người tìm kiếm khắp nơi, lúc này đâu đâu trong thành cũng có quan binh.

Ống tên mà Tiêu Hề Hề dùng là công cụ liên lạc chỉ có quân đội triều đình mới có thể dùng.

Chỉ cần có quan binh nào nghe thấy tiếng tên báo hiệu, nhất định sẽ chạy tới nhanh nhất có thể.

Sự thật chứng minh, nàng rất may mắn.

Thượng Khuê đúng lúc đang dẫn Ngọc Lân vệ tìm kiếm tung tích của Quý phi và Anh vương, đột nhiên nghe thấy tiếng tên báo hiệu, bọn họ không cần suy nghĩ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng phát ra âm thanh.

Ống tên chỉ có thể b.ắn ra một mũi tên báo hiệu.

Ống tên trong tay Tiêu Hề Hề không còn tác dụng gì nữa.

Nàng buông lỏng ngón tay để nó rơi xuống đất kêu vang một tiếng.

Bọn bắt cóc có mặt đều thay đổi biểu cảm.

Sắc mặt Diệp tiên sinh tức thì trở nên vô cùng xấu xí.

Gã cảm thấy hối hận vô cùng, hối hận không nên nương tay, đêm qua lúc vừa mới bắt được Quý phi và Anh vương, lẽ ra nên trực tiếp gi.ết chết bọn chúng!

Tiêu Hề Hề cười hỏi "Có phải ngươi đang hối hận đêm qua không trực tiếp gi.ết chết chúng ta không?"

Diệp tiên sinh không trả lời.

Gã đã trải bao nhiêu sóng gió, biết đây không phải lúc tranh cãi với đối phương.

Bọn chúng ở đây càng lâu thì nguy cơ bị bắt càng lớn.

Diệp tiên sinh đè nén xúc động muốn băm ả đàn bà trước mặt thành từng mảnh, nghiến răng ra lệnh.

"Rút!"

Tiêu Hề Hề "Ê này, chúng ta còn chưa nói xong, đừng đi vội chứ!"

Nàng vứa hét vừa lao về phía Diệp tiên sinh!

Diệp tiên sinh luôn cảnh giác nàng, lúc nàng lao tới, gã giật lấy thanh đao từ tên bắt cóc bên cạnh, hung hãn chém Tiêu Hề Hề!

Không ai ngờ được Tiêu Hề Hề dựa vào nội công cao siêu của mình mạnh mẽ chuyển hướng giữa không trung.

Nàng nhảy lên tránh nhát đao của gã, sau đó đầu ngón chân giẫm lên sống thanh đao mượn sức lao thẳng về phía Diệp tiên sinh.

Khoảng cách quá ngắn, Diệp tiên sinh dù muốn cũng trốn không được, cũng không kịp rút đao trên tay.

Đầu gối Tiêu Hề Hề đập mạnh vào cằm gã, lực mạnh đến mức khiến gã ngã về phía sau, cả người chao đảo ngã xuống.

Bọn bắt cóc đều đồng thanh hét lên.

“Đại đương gia!”

Giây phút Diệp tiên sinh ngã xuống đất, Tiêu Hề Hề vững vàng tiếp đất.

Tú bà ở gần nhất vung đao về phía Tiêu Hề Hề!

Tuy nhiên, Tiêu Hề Hề dường như có mắt sau gáy, thậm chí không quay đầu lại, nàng né sang một bên, vừa đủ tránh lưỡi đao đang lao tới.

Bọn bắt cóc khác cũng lao tới giúp đỡ.

Hơn chục người bao vây một mình Tiêu Hề Hề.

Đáng sợ hơn là bọn chúng hoàn toàn không thể làm tổn thương Tiêu Hề Hề.

Nhưng Tiêu Hề Hề cũng không thể thoát khỏi vòng vây của bọn người này.

Hai bên giằng co qua lại nhiều hiệp.

Lạc Dạ Thần trợn mắt đờ người.

Y không ngờ võ công của Quý phi lại cao như vậy, có thể một đấu mười mà không thua.

Hai tên bắt cóc dìu Diệp tiên sinh đứng dậy, định yểm trợ gã rời khỏi đây.

Đáng tiếc bọn chúng vẫn chậm một bước.

Thượng Khuê và Ngọc Lân vệ xông tới.

Có thêm Ngọc Lân vệ gia nhập, tình thế tức thì trở nên áp đảo.

Tiêu Hề Hề tranh thủ hét lên.

“Gỡ hàm bọn chúng, đánh gãy tay chân, chừa lại miệng sống!”

Bọn bắt cóc đã thua, muốn tự sát nhưng bị Ngọc Lân vệ ngăn cản.

Theo lệnh của Quý phi, Ngọc Lân vệ gỡ hàm rồi đánh gãy tay chân bọn bắt cóc.

Thượng Khuê quỳ một chân“Mạt tướng đến trễ, xin Quý phi nương nương và Anh vương điện hạ thứ tội.”

Tiêu Hề Hề ném thanh đao trong tay cho một Ngọc Lân vệ, cười nói.

“Không trễ, các ngươi tới vừa đúng lúc.”

Lạc Dạ Thần sảng khoái khi thấy bọn bắt cóc bị trói gô cổ.

Y tìm hai tên bắt cóc đánh mình trước đó, ra lệnh cho Ngọc Lân vệ.

“Đánh hai tên khốn này một trận thật nặng cho bổn vương!”

Ngọc Lân vệ nhìn Quý phi phước, thấy Quý phi không có ý ngăn cản, liền tiến lên đánh người.

Hai tên bắt cóc bị đánh bầm dập, nước mắt chảy dài trên má.

Lạc Dạ Thần chống nạnh đứng bên cạnh, miệng nói không ngừng.

“Mạnh tay lên, đừng đánh nhẹ quá, đánh chết cũng không sao! Bổn vương sẽ chịu trách nhiệm!”

Đòn tấn công của Ngọc Lân vệ mỗi lúc nặng nề hơn.

Thấy hai tên bắt cóc sắp bị đánh chết thật, Tiêu Hề Hề mới bình tĩnh lên tiếng "Đủ rồi."

Ngọc Lân vệ lập tức dừng tay, nghe lời đứng sang một bên.

Tiêu Hề Hề bước đến trước mặt Diệp tiên sinh.

Lúc này, hai tay Diệp tiên sinh bị trói sau lưng, cằm đã biến dạng, miệng đầy máu, trên vai và hai chân có vết thương rất sâu, trông vô cùng thảm hại, không hề giống một học giả nho nhã lịch sự.

Gã dùng ánh mắt cực kỳ ác độc nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề.

Thượng Khuê hét lên "Thấy Quý phi nương nương còn không quỳ xuống?!"

Diệp tiên sinh phun một ngụm máu.

Thượng Khuê tức giận, bước tới đá mạnh vào đầu gối Diệp tiên sinh.

Cú đá này rất mạnh.

Diệp tiên sinh đau đớn, xương đầu gối nứt ra, bất giác khuỵu xuống.

Gã tức giận ngẩng đầu muốn chửi, nhưng hàm dưới bị gỡ ra, lúc này cả một chữ cũng không nói được.

Tiêu Hề Hề vừa thưởng thức bộ dạng thảm hại của gã, vừa chậm rãi hỏi.

"Ngươi biết tại sao mình lại rơi vào tình cảnh này không?"

Diệp tiên sinh nhìn nàng chằm chằm, không nói nên lời.

Tiêu Hề Hề "Vì ngươi quá khinh địch."

Thật ra ngày hôm qua trước khi ra ngoài, nàng đã có linh cảm mình có thể sẽ gặp phiền phức.

Nhưng nàng vẫn quyết định ra ngoài.

Chạy trời không khỏi nắng.

Thay vì cứ trốn tránh, chi bằng chủ động ra tay.

Tuy làn khói đêm qua rất mạnh nhưng không ảnh hưởng nhiều đến nàng.

Còn ống tên trên người, nàng sớm đã chuẩn bị sẵn phòng trường hợp khẩn cấp.

Tiêu Hề Hề cúi người xuống, nhìn vào ánh mắt oán giận của Diệp tiên sinh, cười hỏi.

“Không giấu gì ngươi, đêm qua ta không hề hôn mê, từ đầu đến cuối ta rất tỉnh táo, ta chỉ giả vờ hôn mê để phối hợp diễn với các ngươi mà thôi, Diệp tiên sinh, ngươi thấy kỹ năng diễn xuất của ta thế nào?”

Diệp tiên sinh khó tin mở to mắt, con ngươi run rẩy dữ dội.

Gã vốn tưởng đối phương là con mồi trong tay mình, nhưng không ngờ gã mới là con mồi trong mắt đối phương.

Gã cố tình giăng bẫy bắt cóc đối phương nhưng hóa ra gã đã rơi vào bẫy của nàng.

Khoảng cách quá lớn làm Diệp tiên sinh không chấp nhận được, cả người rơi vào trạng thái xuất thần, dường như nảy sinh nghi ngờ với cuộc sống này.

Tiêu Hề Hề đứng thẳng lên ra lệnh.

“Mở miệng bọn bắt cóc này ra, xem trong miệng chúng có giấu túi độc nào không?”

Chương 816: Nàng ta có thể làm Hoàng hậu?

Ngọc Lân vệ lập tức mở miệng từng tên bắt cóc, quả nhiên phát hiện trong miệng bọn chúng có giấu túi độc.

Giấu túi độc trong miệng không phải chuyện đơn giản, trước tiên phải khoét một chiếc răng rồi nhét túi độc vào đó.

Người bình thường sẽ không làm chuyện này.

Người có thể làm đến bước này, ngoài tử sĩ, chỉ có sát thủ chuyên nghiệp.

Tiêu Hề Hề nhìn Diệp tiên sinh sắc mặt tái mét, bình tĩnh hỏi.

“Bọn chúng gọi ngươi là đại đương gia, tử sĩ bình thường sẽ không gọi thủ lĩnh của mình như vậy, ta đoán các ngươi là sát thủ chuyên nghiệp nhỉ. Trên giang hồ, tổ chức có thể huấn luyện ra nhiều sát thủ như vậy, ta chỉ biết có một, chính là Huyết Vũ Lâu.”

Lạc Dạ Thần vừa nghe thấy ba chữ Huyết Vũ Lâu thì nhảy dựng lên.

“Lần trước ám sát bổn vương ở cái am ni cô rách nát kia chính là sát thủ của Huyết Vũ Lâu, thù cũ còn chưa tính xong, các ngươi còn dám ra tay với bổn vương? Các ngươi có phải ăn gan cọp rồi không?!”

Diệp tiên sinh vẫn im lặng.

Thật ra dù muốn nói cũng không thể phát ra tiếng.

Tiêu Hề Hề nhìn xung quanh, thấy xung quanh không có bóng người, là một nơi tốt để ẩn náu.

Nàng chỉ vào cửa sau bên cạnh ra lệnh.

“Giam bọn bắt cóc này vào nhà kho, đừng để chúng chết, cũng đừng để ai biết chúng đang ở đây.”

Thượng Khuê chắp tay đáp “Vâng!”

Ngọc Lân vệ kéo từng tên bắt cóc vào nhà kho.

Lạc Dạ Thần khó hiểu “Sao cô không giao bọn chúng cho quan phủ xử lý?”

Tiêu Hề Hề “Mối quan hệ trong quan phủ phức tạp, nếu chúng ta giao bọn bắt cóc này cho quan phủ, có lẽ chưa qua một ngày bọn chúng đã chết lặng lẽ trong ngục.”

Lạc Dạ Thần kinh ngạc “Ý cô là trong quan phủ có đồng bọn của chúng?”

Tiêu Hề Hề “Không hẳn là đồng bọn.”

……

Tin tức Anh vương và Quý phi bình an nhanh chóng đến tai Hoàng đế.

Hòn đá lớn treo trong lòng Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Chỉ cần Tiêu Hề Hề an toàn thì mọi chuyện đều dễ.

Triệu Hiền quỳ một gối, cung kính nói.

“Quý phi nương nương nói còn vài chuyện phải làm, có thể quay về hơi muộn, mong bệ hạ đừng lo lắng.”

Lạc Thanh Hàn hơi cau mày “Nàng ở đâu?”

Nếu đã thoát khỏi nguy hiểm, sao nàng không về cung? Nàng còn muốn ở ngoài đến lúc nào?

Triệu Hiền "Nương nương ở một tiểu viện nằm phía tây thành, Thượng Khuê và Ngọc Lân vệ đang bảo vệ nương nương, về mặt an toàn chắc chắn không có vấn đề gì."

Lạc Thanh Hàn kiên nhẫn hỏi "Nàng còn nói gì nữa không?"

Triệu Hiền "Nương nương nói muốn mời Phương thái y giúp chút chuyện, khẩn xin bệ hạ cho phép."

Lạc Thanh Hàn hơi không vui, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Buổi tối, Thái hoàng thái hậu mời Hoàng đế đến cung Trường Lạc dùng bữa tối.

Nói là dùng bữa tối, nhưng thật ra Thái hoàng thái hậu muốn nhân cơ hội này giới thiệu Lục Tâm Dao cho Hoàng đế.

Chỉ nói về tướng mạo thì Lục Tâm Dao không có chỗ để chê, nàng có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt ngấn nước, làn da trắng nõn mịn màng như búp bê sứ xinh đẹp, sau khi trang điểm lại càng xinh đẹp hơn.

Nhưng nàng từ nhỏ được nuôi trong khuê phòng, hầu như không bước ra khỏi cửa, rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nàng rõ ràng là đích tiểu thư của phủ Quốc công, nhưng gan còn bé hơn những khuê nữ nhà bình thường.

Tính cách của nàng nói dễ nghe thì là ngây thơ đơn thuần, nói khó nghe thì là nhát gan.

Lần tuyển tú trước đó, phủ Quốc công chuẩn bị hai cô cháu gái đang ở tuổi đợi gả, nhưng tới thời khắc mấu chốt, Lục Tâm Dao bị giữ lại trong phủ Quốc công, không được đưa vào cung tham gia tuyển tú, nguyên nhân chủ yếu là do Lục Tâm Dao quá nhát gan.

Trong khi đó, một cô nương khác của Lục gia lại táo bạo hơn rất nhiều nên được đưa vào cung, trở thành Lục tiệp dư.

Tuy nhiên, thành bại đều cùng một lý do, nàng quá táo bạo liều lĩnh không có đầu óc, chẳng mấy chốc đưa mình vào chỗ chết.

Lục Tâm Dao biết mục đích lần này vào cung là gì, nàng vô cùng căng thẳng, nhất là khi Hoàng đế nhìn nàng, nàng sợ hãi run rẩy cả người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy.

Sau khi Thái hoàng thái hậu giới thiệu thân phận của nàng, bảo nàng rót một tách trà cho Hoàng đế.

Lục Tâm Dao đi cùng tay cùng chân, giơ đôi tay run rẩy cầm ấm trà rót trà cho Hoàng đế.

Vì tay nàng quá run nên nước trà tràn ra khỏi tách.

Nàng vội lấy khăn tay, định lau nước trà đổ, nhưng động tác quá gấp, ống tay áo rộng làm đổ tách trà, nước trà đổ lên người Hoàng đế.

Lục Tâm Dao sợ tái mặt, ấm trà trong tay rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh, nước trà chảy khắp sàn.

Gấu váy của nàng cũng ướt nước trà, nàng sợ hãi vội lùi lại, chân nàng vô tình giẫm phải mặt đất ướt, trượt chân nghiêng người về phía trước, lao thẳng về phía Hoàng đế!

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt chấn động.

Cả Thái hoàng thái hậu từng chứng kiến nhiều cảnh tượng cũng phải mở to mắt.

Bà chỉ muốn Lục Tâm Dao gặp Hoàng đế, làm quen với nhau, không ngờ Lục Tâm Dao vừa gặp mặt đã bổ vào người Hoàng đế.

Lao vào lòng Hoàng đế trước mặt nhiều người như vậy, Lục Tâm Dao còn cần thanh danh không?!

Ngay lúc Lục Tâm Dao sắp lao vào vòng tay của Lạc Thanh Hàn, Lạc Thanh Hàn phất tay, cơn gió mạnh từ tay áo đã đẩy Lục Tâm Dao về phía sau.

Lục Tâm Dao loạng choạng hoảng sợ ngã xuống đất.

Sàn nhà lát đá cẩm thạch trắng vừa trơn vừa cứng, ngã xuống rất đau.

Lục Tâm Dao vốn đang căng thẳng sợ hãi, vừa ngã xuống thì dây thần kinh cuối cùng trong đầu cũng đứt.

Nàng òa lên một tiếng bật khóc!

Khổng nữ sử vội vàng bước tới đỡ Lục Tâm Dao dậy, vừa nhẹ nhàng an ủi nàng đừng khóc, vừa giúp nàng sang phòng bên thay y phục.

Sau khi mọi người rời đi, căn phòng im lặng trở lại.

Lạc Thanh Hàn cười như có như không nhìn Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu thấy mất mặt.

Bà biết Lục Tâm Dao nhát gan, nhưng không ngờ lại nhát gan đến vậy.

Chuyện này có gì đâu lại khóc lóc ầm ĩ, còn khóc trước nhiều người.

Đúng là làm mất mặt Lục gia!

Thái hoàng thái hậu đành miễn cưỡng hòa giải.

“Tâm Dao còn nhỏ, đây là lần đầu tiên con bé gặp trực tiếp Hoàng đế, khó tránh có chút lo lắng, ai gia sẽ từ từ dạy bảo

con bé.”

Lạc Thanh Hàn “Hoàng tổ mẫu thật sự cho rằng nàng ta có thể làm Hoàng hậu?”

Vừa chứng kiến Lục Tâm Dao khóc trước mặt nhiều, Thái hoàng thái hậu thật sự không thể nói được câu “con bé có thể làm Hoàng hậu.”

Nhưng đối mặt với thái độ như đang xem trò đùa của Hoàng đế, Thái hoàng thái hậu lại không cam lòng nhận thua.

Bà mím môi dưới “Dù Tâm Dao không tốt đến đâu, ít nhất vẫn thích hợp làm Hoàng hậu hơn công chúa Nam Phượng.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn tối sầm.

Thái hoàng thái hậu thấy hắn như vậy, liền biết bà đoán đúng ý nghĩ của hắn.

Hoàng đế quả nhiên muốn công chúa Nam Phượng làm Hoàng hậu.

Chương 817: Thẩm vấn

Thái hoàng thái hậu lời lẽ nghiêm khắc nói.

“Ai gia biết người thích công chúa Nam Phượng, nhưng nàng là công chúa của Nam Nguyệt, mang dòng máu ngoại tộc, con trai nàng sinh ra sau này cũng sẽ mang một nửa dòng máu ngoại tộc, Hoàng đế tương lai của Đại Thịnh tuyệt đối không thể mang trong mình dòng máu ngoại tộc!”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Năm đó các người dùng lý do này để ngăn cản Bình An vương kế thừa ngai vàng sao?”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí trong phòng lập tức đông lại.

Ánh mắt Thái hoàng thái hậu đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Chuyện Bình An vương năm đó không chỉ là cái gai trong lòng Thịnh Vĩnh Đế mà còn là cái gai trong lòng Thái hoàng thái hậu.

Chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ khiến bọn họ lo lắng bồn chồn.

Thời gian trôi qua, những người biết chuyện năm đó cũng dần biến mất, hiện giờ chỉ còn rất ít người biết chuyện này.

Bọn họ biết chuyện này là vảy ngược của Thái hoàng thái hậu, chưa từng dám nhắc chuyện này trước mặt bà.

Bản thân Thái hoàng thái hậu cũng dần quên đi chuyện này.

Không ngờ hôm nay Hoàng đế đột nhiên nhắc lại chuyện cũ.

Hắn nói chẳng kiêng nể, thậm chí không thèm che giấu giễu cợt trong lời nói.

Thái hoàng thái hậu không nói gì, nhìn chằm chằm Hoàng đế ngồi đối diện.

Lạc Thanh Hàn như không phát hiện Thái hoàng thái hậu tức giận, bình tĩnh đứng dậy.

“Trẫm còn có việc phải xử lý, không thể dùng bữa tối với hoàng tổ mẫu, cáo từ.”

Nói xong, hắn quay người bước ra ngoài.

Sau lưng vang lên tiếng tách vỡ, kèm theo tiếng hét hoảng sợ của cung nhân.

“Xin Thái hoàng thái hậu bớt giận!”

Lạc Thanh Hàn như không nghe thấy gì, bước thẳng ra khỏi cung Trường Lạc.

Lúc này trời đã tối hẳn.

Thường công công thận trọng hỏi.

“Bệ hạ muốn về cung Vị Ương?”

Lạc Thanh Hàn “Không, trẫm muốn xuất cung.”

……

Bọn bắt cóc bị nhốt trong nhà kho, còn Tiêu Hề Hề ở trong ngôi nhà cạnh nhà kho.

Lạc Dạ Thần muốn biết kết cục của bọn bắt cóc nên ở lại.

Lúc Phương Vô Tửu và Anh vương phi đến tiểu viện, nhìn thấy Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần ngồi cạnh lò than, phía trên lò có một chậu đồng, trong chậu có canh cá ngão đang sôi

sùng sục, bên cạnh còn bảy tám món ăn kèm.

Căn phòng ngập mùi thơm ngon của món lẩu cá.

Thấy vậy, lo lắng trong lòng Phương Vô Tửu và Anh vương phi hoàn toàn biến mất.

Xem ra hai con tin này không bị thương mà tâm trạng cũng rất tốt, không hề sợ hãi gì.

Tiêu Hề Hề nhiệt tình chào đón.

“Hai người đến đúng lúc lắm, mau ngồi xuống ăn cùng đi! Cá này là ta bảo Ngọc Lân vệ bắt trong ao gần đây đó, tươi lắm!”

Phương Vô Tửu và Bộ Sanh Yên nhìn nhau, cuối cùng bước tới, ngồi xuống cạnh nồi lẩu.

Tiêu Hề Hề nhét hai đôi đũa vào tay họ.

“Ăn nhanh đi, đừng khách sáo, cứ xem như đang ở nhà đi.”

Bộ Sanh Yên hai tay cầm đũa, nói cảm ơn.

Nàng nhìn Lạc Dạ Thần ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi “Sao vậy?”

Lạc Dạ Thần ăn lẩu cả người nóng bừng, trán lấm tấm mồ hôi, nhưng vẫn không chịu cởi giáp kim tơ mềm trên người.

Y tùy tiện nói “Không sao, bọn bắt cóc đã bị bắt, ở đây rất an toàn.”

Bộ Sanh Yên phát hiện khóe miệng y có vết bầm, cau mày hỏi.

“Bọn bắt cóc đó đánh chàng à?”

Lạc Dạ Thần thấy chuyện bị đánh này rất mất mặt, không muốn nói nhiều, gượng ép chuyển chủ đề.

“Nàng mau ăn đi, cá này ngon lắm, mau ăn đi.”

Y vừa nói vừa bắt đầu gắp rau cho Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên biết y ưa sĩ diện nên cũng không hỏi nữa.

Phương Vô Tửu hỏi “Con cá này bắt được, thế còn chậu với món ăn kèm này ở đâu ra?”

Tiêu Hề Hề “Những thứ này mua ở gần đây, yên tâm, sạch sẽ lắm.”

Phương Vô Tửu “Muội muốn ta làm gì?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa giải thích ngắn gọn về lai lịch của bọn bắt cóc.

“Ta muốn huynh trị thương cho Diệp tiên sinh, không cần gã tung tăng sống khỏe, chỉ cần gã có thể nói được. Gã là đại đương gia của Huyết Vũ Lâu, quan hệ giữa gã và Hồng Quốc công không đơn giản, ta cần lời khai của gã.”

Phương Vô Tửu “Sao không giao bọn chúng cho quan phủ?”

Tiêu Hề Hề “Chuyện này liên quan đến Hồng Quốc công, nếu giao cho quan phủ, có thể sẽ đánh cỏ động rắn.”

Phương Vô Tửu gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Hồng Quốc công tuy không có thực quyền nhưng lại có Thái hoàng thái hậu làm chỗ dựa.

Nếu Thái hoàng thái hậu làm gì đó, bọn bắt cóc mà Tiêu Hề Hề cất công bắt giữ sẽ trở nên vô ích.

Nàng không muốn phí công vô ích, nên nhốt bọn chúng ở đây thẩm vấn.

Đợi có kết quả thẩm vấn thì giao bọn chúng ra, đến lúc đó nhân chứng vật chứng xác thực, ván đã đóng thuyền, cả Thái

hoàng thái hậu cũng không thể thay đổi kết quả.

Ăn uống xong, Phương Vô Tửu đi tới nhà kho.

Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên cũng đi theo xem náo nhiệt, bọn họ muốn xem Ngọc Lân vệ thẩm vấn bọn bắt cóc như thế nào.

Tiêu Hề Hề mệt mỏi sau một ngày bận rộn.

Nàng nằm xuống giường bên cạnh, nhắm mắt bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Lúc Lạc Thanh Hàn bước vào, thấy Tiêu Hề Hề đang ngủ ngon trên giường.

Hắn đứng im bên giường, cụp mắt nhìn nàng.

Cứ tưởng nàng vừa trải qua một chuyện lớn sẽ lo lắng bất an trong lòng.

Bây giờ xem ra là hắn nghĩ nhiều rồi.

Nàng chẳng những không lo lắng, còn ăn ngon ngủ ngon, không bị vụ bắt cóc ảnh hưởng gì.

Ngược lại là hắn, trong lòng buồn phiền nhiều chuyện.

Lạc Thanh Hàn thấy dưới mắt nàng có quầng thâm, đoán nàng nhất định rất mệt, không khỏi thấy đau lòng.

Hắn cởi áo choàng nhẹ nhàng đắp lên người nàng.

Mùi hương của hắn vẫn còn vương trên áo choàng.

Đó là mùi hương mà Tiêu Hề Hề vô cùng quen thuộc.

Dù vẫn đang ngủ nhưng nàng thả lỏng hơn nhờ mùi hương quen thuộc này.

Nàng theo thói quen chui vào trong áo choàng, ngủ càng say

hơn.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn lên trán nàng, sau đó đứng dậy lặng lẽ rời phòng.

Thường công công và Triệu Hiền đang đợi bên ngoài.

Thấy Hoàng đế bước ra, bọn họ vội khom người hành lễ.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Người đâu?"

Dù không nhắc đích danh nhưng Triệu Hiền biết Hoàng đế đang hỏi ai, trả lời ngay.

"Bọn chúng bị nhốt trong nhà kho, đang bị Ngọc Lân vệ thẩm vấn."

Lạc Thanh Hàn "Dẫn trẫm đi xem."

"Vâng."

Lạc Thanh Hàn đi được hai bước thì dừng lại nhìn sang Thường công công, nhỏ giọng dặn dò.

"Ngươi ở lại đây chăm sóc Quý phi."

Thường công công cung kính đáp vâng.

Lạc Thanh Hàn và Triệu Hiền đi đến nhà kho ở sân sau.

Diệp tiên sinh là thủ lĩnh của bọn bắt cóc đương nhiên trở thành tâm điểm thẩm vấn.

Hàm dưới của gã được Phương Vô Tửu chuyển về vị trí bình thường, lưỡi bị thương được bôi thuốc, đã nói được nhưng lời vẫn chưa rõ ràng.

Dù Ngọc Lân vệ có tra tấn thế nào, gã vẫn không chịu nói thật, rất cứng đầu.

Ngay lúc Ngọc Lân vệ không biết làm sao, Phương Vô Tửu cười nói.

“Cứ giao gã cho ta, có lẽ ta có cách khiến gã mở miệng.”

Chương 818: Giải tán

Phương Vô Tửu muốn một căn phòng nhỏ, rồi đưa Diệp tiên sinh vào đó.

Y muốn một mình thẩm vấn Diệp tiên sinh.

Cánh cửa cọt kẹt đóng lại.

Mãi đến một canh giờ sau.

Cánh cửa lại mở ra.

Phương Vô Tửu chậm rãi bước ra, hai tay dâng bản lời khai tới trước mặt Hoàng đế.

“Đây là bản lời khai của Diệp Cửu Minh, mời bệ hạ xem qua.”

Lạc Thanh Hàn “Diệp Cửu Minh?”

Phương Vô Tửu giải thích “Diệp Cửu Minh là tên đầy đủ của Diệp tiên sinh.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Ngọc Lân vệ đã dùng hết cách nhưng không thể cạy được miệng Diệp Cửu Minh, sao Phương thái y chỉ mất một canh giờ đã khiến gã khai nhận?

Thượng Khuê không khỏi hỏi.

“Phương thái y, xin hỏi ngài dùng cách gì để Diệp Cửu Minh khai nhận vậy?”

Phương Vô Tửu khẽ cười "Tại hạ cho gã uống một chút An Thần Tán, sau đó nói chuyện với gã."

Thượng Khuê không tin được "Chỉ vậy thôi?"

Phương Vô Tửu "Chỉ vậy thôi."

Thượng Khuê cảm thấy y đang nói dối.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn tối sầm sau khi đọc bản lời khai.

Lạc Dạ Thần đi tới, nhìn chằm chằm bản lời khai trong tay hắn, háo hức hỏi.

"Ta xem chút được không?"

Lạc Thanh Hàn tiện tay đưa bản lời khai sang.

Lạc Dạ Thần nhận bản lời khai, cẩn thận đọc.

Bộ Sanh Yên đứng bên cạnh, hơi nghiêng đầu đọc nội dung bản lời khai.

Từ bản lời khai của Diệp Cửu Minh, gã quả thật là đại đương gia của Huyết Vũ Lâu.

Gã vẫn luôn ẩn náu trong thành Thịnh Kinh, Tập Hương Quán là cứ điểm của Huyết Vũ Lâu trong kinh, cũng là cứ điểm lớn nhất của Huyết Vũ Lâu.

Ở đây không chỉ là nơi giao nhiệm vụ cho sát thủ, còn là nơi thu thập tình báo từ các vị khách.

Tình báo thu thập được không chỉ tạo điều kiện thuận lợi cho sát thủ thực hiện nhiệm vụ mà còn có thể buôn bán.

Nhiều năm qua, Tập Hương Quán ẩn giấu rất kỹ, chưa từng khiến ai nghi ngờ.

Đến khi Tiêu Hề Hề và Lạc Dạ Thần xuất hiện, Tập Hương

Quán mới lộ sơ hở.

Lạc Dạ Thần xem đến đây thì ngu người.

“Tập Hương Quán lộ sơ hở thế nào? Sao ta lại không biết?”

Phương Vô Tửu giải thích “Là ngài dẫn Quý phi đến đó, Quý phi lại dẫn Hoàng thượng tới, Quý phi và Hoàng thượng cùng lúc xuất hiện trong một thanh lâu nhỏ bé, chuyện này nghĩ thế nào thì cũng rất kỳ lạ, đương nhiên khơi dậy sự chú ý của Huyết Vũ Lâu.”

Lạc Dạ Thần “Chúng ta chỉ đi uống rượu xem biểu diễn thôi, không hề phát hiện Tập Hương Quán có sơ hở gì!”

Phương Vô Tửu cười nói “Bọn chúng có tật giật mình, chỉ cần gió thổi cỏ lay cũng sẽ nghĩ này nghĩ nọ.”

Bộ Sanh Yên bảo Lạc Dạ Thần đừng nói nữa, hai người tiếp tục đọc bản lời khai.

Chuyến viếng thăm bất ngờ của Quý phi và Hoàng đế làm tú bà bất an, bà lo có người phát hiện mối quan hệ giữa Tập Hương Quán và Huyết Vũ Lâu nên sai Ngân Sương đến phủ Hồng Quốc công tìm đại đương gia, xin đại đương gia cho ý kiến.

Diệp Cửu Minh là đại đương gia của Huyết Vũ Lâu, dùng thân phận tiên sinh dạy học sống trong phủ Hồng Quốc công.

Lý do bề ngoài là Hồng Quốc công đánh giá cao tài năng của gã, nhưng thực chất Hồng Quốc công và Diệp Cửu Minh qua lại từ lâu, hai người thầm cấu kết từ mười năm trước.

Diệp Cửu Minh mượn thân phận của Hồng Quốc công che giấu Huyết Vũ Lâu, hàng năm Hồng Quốc công nhận được một lượng lớn vàng bạc từ Huyết Vũ Lâu.

Nếu Hồng Quốc công có kẻ thù cần xử lý mà bản thân không tiện ra tay, cũng có thể mượn tay của Huyết Vũ Lâu tiêu diệt.

Hai bên đều có thứ mình muốn, rất vui vẻ hợp tác.

Hợp tác giữa bọn họ xảy ra biến cố từ Ngân Sương.

Ngân Sương không phải người của Huyết Vũ Lâu, nhưng nàng biết chút chuyện của Huyết Vũ Lâu nên tạm thời bị kéo vào trong. Hơn nữa, nàng có dung nhan tuyệt sắc nên khá được lòng Hồng Quốc công, tú bà thường cử nàng đi truyền tin cho Hồng Quốc công.

Sau khi qua lại, Ngân Sương bị sự giàu sang của phủ Hồng Quốc công mê hoặc, bắt đầu nghĩ đến chuyện làm thiếp của Hồng Quốc công.

Dù Hồng Quốc công đủ tuổi làm ông nội của nàng, gả cho ông làm thiếp còn hơn buôn bán x.ác thịt ở Tập Hương Quán.

Để lấy lòng Hồng Quốc công, Ngân Sương lén tiết lộ cho ông biết Quý phi và Hoàng đế đã đến Tập Hương Quán.

Hồng Quốc công tức thì sợ hãi.

Ông tưởng Hoàng đế phát hiện Tập Hương Quán có vấn đề, sợ chuyện ông thông đồng với Huyết Vũ Lâu sẽ bị phát hiện.

Vì vậy, ông chạy đi tìm Diệp Cửu Minh đề nghị giải tán.

Diệp Cửu Minh đương nhiên không muốn.

Mười năm qua, Huyết Vũ Lâu đã cho Hồng Quốc công nhiều tiền như vậy, nếu giải tán, chẳng phải số tiền đó sẽ lãng phí sao?!

Hơn nữa, Hồng Quốc công biết quá nhiều bí mật của Huyết Vũ Lâu, Diệp Cửu Minh sẽ không để Hồng Quốc công dễ dàng rút lui.

Hai bên xảy ra cãi vã, không vui ra về.

Ngân Sương cũng bị tú bà giết vì tiết lộ tin tức.

Sau đó, thi thể của nàng bị lén đưa ra ngoài thành, vứt vào bãi tha ma.

Lúc Hoàng đế và Quý phi đến phủ Hồng Quốc công, Diệp Cửu Minh cũng ở trong phủ, thậm chí còn nhìn thấy Quý phi từ xa, tuy nhiên Quý phi lúc đó chỉ bận tâm nghe lén cuộc cãi vã của hai tiểu thiếp, không để ý đến nam nhân đứng cách đó không xa.

Sau đó, Phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu dẫn binh lính đến khám xét.

Tuy Mai Quảng Đào nói truy lùng tội phạm bị truy nã.

Nhưng Hồng Quốc công và Diệp Cửu Minh biết rõ Mai Quảng Đào không có ý đó.

Trong lúc binh lính đang lục soát phủ Hồng Quốc công, Diệp Cửu Minh lén rời đi bằng cửa sau.

Cuối cùng, Mai Quảng Đào trở về tay không.

Diệp Cửu Minh đoán gần phủ Quốc công sẽ có người theo dõi, để không bị người khác phát hiện, gã chỉ đành tạm thời từ bỏ thân phận tiên sinh, cải trang trốn vào Tập Hương Quán.

Hồng Quốc công mất ngủ, ăn uống không ngon suốt thời gian đó.

Ông sợ mọi chuyện bại lộ, quyết tâm cắt đứt quan hệ với Huyết Vũ Lâu.

Nhưng Diệp Cửu Minh lại không muốn buông tha ông như thế.

Tập Hương Quán là cứ điểm lớn nhất và quan trọng nhất của Huyết Vũ Lâu, để xây dựng nó, Diệp Cửu Minh đã tốn bao công sức.

Dễ dàng từ bỏ như vậy thật quá đáng tiếc.

Diệp Cửu Minh hy vọng có thể bảo vệ nó, mà như vậy cần phải dùng mối quan hệ trong triều của Hồng Quốc công.

Gã mời Hồng Quốc công đến gặp mặt ở Tập Hương Quán, muốn bàn bạc tử tế với Hồng Quốc công.

Hồng Quốc công không muốn đến, nhưng lại sợ nếu không đi, Diệp Cửu Minh sẽ vạch trần mối quan hệ của mình với Huyết Vũ Lâu, ông đành phải đến cuộc hẹn.

Vào đêm tết Nguyên Tiêu, Hồng Quốc công gặp Diệp Cửu Minh ở Tập Hương Quán.

Diệp Cửu Minh hy vọng sẽ tiếp tục hợp tác.

Hồng Quốc công không muốn.

Ông thấy Huyết Vũ Lâu là một con tàu hỏng sắp chìm, nếu ông còn ở lại trên con tàu hỏng này, chờ đợi ông chỉ có con đường chết.

Ông không muốn chết, thì bắt buộc phải giải tán!

Hai bên không đồng ý, lại tiếp tục tranh cãi.

Trong cơn giận, Diệp Cửu Minh đe dọa Hồng Quốc công, nếu ông kiên quyết muốn giải tán, sáng mai tất cả mọi người sẽ biết chuyện ông cấu kết với Huyết Vũ Lâu!

Lời này đã đánh trúng điểm khiến Hồng Quốc công sợ hãi nhất.

Chương 819: Sụp đổ

Ông vừa giận vừa sợ, cuối cùng dứt khoát phóng hỏa, muốn thiêu rụi Diệp Cửu Minh và toàn bộ Tập Hương Quán.

Chỉ cần Diệp Cửu Minh chết, chỉ cần Tập Hương Quán không còn.

Trên đời này không có ai biết Hồng Quốc công cấu kết với Huyết Vũ Lâu.

Ngọn lửa đã thiêu rụi toàn bộ Tập Hương Quán, giết chết nhiều người.

Nhưng Diệp Cửu Minh không bị thiêu chết.

Gã lợi dụng hỗn loạn bỏ chạy.

Cùng chạy trốn với gã còn có tú bà của Tập Hương Quán.

Sau đó, quan phủ thống kê số người thương vong trong vụ cháy nhưng không tìm thấy tú bà, còn tưởng tú bà chết trong vụ cháy nên ghi tên tú bà vào danh sách những người thiệt mạng.

Khi Hồng Quốc công biết tú bà đã chết, còn tưởng Diệp Cửu Minh cũng chết giống như bà.

Nỗi lo lớn của ông đã được giải quyết, đương nhiên thấy rất thoải mái.

Lạc Dạ Thần đọc đến đây, không khỏi nổi giận.

“Thì ra là Hồng Quốc công phóng hỏa, chẳng trách sau đó ông

ta không chịu nói lời nào, người khác còn tưởng ông ta trải qua nạn sinh tử đã tỉnh ngộ, biết khiêm tốn làm người, thật ra là do ông ta có tật giật mình!"

Lúc đó vì dập lửa, y đổ mồ hôi khắp người, còn có vài quan binh bị thương trong quá trình dập lửa.

Ai nấy liều mạng dập lửa, thật ra chỉ đang dọn dẹp mớ hỗn độn cho Hồng Quốc công.

Đáng lẽ ngay từ đầu bọn họ không nên cứu Hồng Quốc công, lẽ ra nên để ông ta chết trong trận hỏa hoạn đó!

Bộ Sanh Yên vẫn đọc tiếp.

Sau khi Diệp Cửu Minh và tú bà trốn thoát, lập tức triệu tập tất cả sát thủ vẫn còn trong thành.

Tập Hương Quán đã không còn, bọn chúng không thể ở trong thành Thịnh Kinh được nữa.

Nhưng cứ thế mà đi, bọn chúng không nuốt trôi cục tức này.

Vì vậy Diệp Cửu Minh lên kế hoạch cho vụ bắt cóc.

Gã muốn lợi dụng vụ bắt cóc lôi Hồng Quốc công xuống nước.

Một vụ bắt cóc thông thường sẽ không ảnh hưởng gì đến Hồng Quốc công, vừa hay trong thành đang thảo luận sôi nổi về cuộc thi viết truyện nên Diệp Cửu Minh để mắt đến Quý phi.

Quý phi được Hoàng đế sủng ái vô vàn, cũng là công chúa của Nam Nguyệt.

Nếu bắt cóc nàng, nhất định sẽ khiến Hoàng đế tức giận lo lắng.

Diệp Cửu Minh đoán ngày cuối cùng của cuộc thi, Quý phi nhất định sẽ rời cung tìm Anh vương.

Vì vậy gã dẫn người phục kích Quý phi trên đường về cung.

Vốn gã chỉ muốn bắt một mình Quý phi, nào ngờ Anh vương cũng ở đó, thế là gã bắt luôn Anh vương.

Một Quý phi thêm một Anh vương, vụ bắt cóc này chắc chắn sẽ gây chấn động cả thành Thịnh Kinh.

Tính khí nóng nảy của Lạc Dạ Thần lập tức nổi dậy.

“Bắt cả buổi trời, thế mà bổn vương chỉ là hàng đính kèm?!”

Bộ Sanh Yên đánh vào tay y, ra hiệu y im lặng một chút.

Theo kế hoạch của Diệp Cửu Minh, bọn chúng sẽ giả vờ như vô tình tiết lộ mối quan hệ của bọn chúng với Hồng Quốc công khiến Quý phi và Anh vương lầm tưởng Hồng Quốc công là chủ mưu vụ bắt cóc.

Sau đó, bọn chúng lợi dụng Quý phi và Anh vương tạo hỗn loạn gần cổng thành, rồi nhân lúc hỗn loạn trốn khỏi thành.

Bọn chúng có thể an toàn thoát thân, sau khi Quý phi và Anh vương trở về, chắc chắn sẽ không buông tha Hồng Quốc công.

Với mức độ sủng ái Quý phi của Hoàng đế, cộng thêm Anh vương trợ giúp, Hồng Quốc công không chết cũng sẽ mất một lớp da.

Đây xem như là trả thù cho chuyện Hồng Quốc công phóng hỏa Tập Hương Quán.

Tuy nhiên.

Kế hoạch thì đẹp đẽ nhưng thực tế lại tàn khốc.

Bọn chúng đã đánh giá thấp thực lực của Quý phi.

Nữ nhân này trông bề ngoài như đóa hoa yếu đuối, nhưng võ

công thì cao đến đáng sợ, cả thuốc mê cũng không làm gì được.

Kế hoạch của Diệp Cửu Minh bị nàng làm rối tung, cả danh tính thật sự của gã cũng bị nàng vạch trần.

Nàng thậm chí còn dẫn quan binh đến hốt trọn ổ sát thủ Huyết Vũ Lâu trong thành Thịnh Kinh!

Đó là những sát thủ tinh nhuệ của Huyết Vũ Lâu.

Bây giờ tất cả đều bị bắt, đồng nghĩa với việc toàn bộ Huyết Vũ Lâu sụp đổ.

Tổ chức sát thủ của Huyết Vũ Lâu từ đây xóa sổ trên giang hồ.

Lạc Dạ Thần trả bản lời khai cho Hoàng đế, nghiến răng nói.

“Tuy vụ bắt cóc này không phải do Hồng Quốc công dàn dựng, nhưng ông ta không phải người tốt, tuyệt đối không được tha cho ông ta!”

Trước đây, y từng bị sát thủ của Huyết Vũ Lâu ám sát trong am ni cô, suýt nữa thì chết ở đó.

Món nợ này đến nay y vẫn còn nhớ.

Huyết Vũ Lâu vẫn luôn cấu kết với Hồng Quốc công, Hồng Quốc công phải gánh một nửa!

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Trẫm tự có tính toán.”

Bây giờ đại đương gia đã thú tội, bọn bắt cóc khác không cần phải giữ miệng. Bọn chúng vì tránh chịu thêm khổ, bèn lần lượt khai nhận.

Lời khai của bọn chúng về cơ bản khớp với lời khai của Diệp Cửu Minh.

Lạc Thanh Hàn sai người cất những bản lời khai này, nói với

Thượng Khuê.

“Giải bọn bắt cóc này tới phủ Kinh Triệu, nói hết mọi chuyện, không cần giấu giếm.”

“Vâng!”

Nửa đêm.

Phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu đang ngủ say thì bất ngờ nhận được thông báo tăng ca.

Y tuyệt vọng đập đầu vào ván giường phát ra tiếng cộp cộp.

Ngày tháng thế này không sống tiếp được nữa, để y chết đi!

Lạc Thanh Hàn ôm Tiêu Hề Hề đang ngủ ngon lành ra ngoài sân, lên xe ngựa.

Xe ngựa đi qua những con phố vắng lặng, đi thẳng về phía hoàng cung.

Lúc này đã rạng sáng.

Bầu trời dần chuyển sang trắng.

Mọi người vẫn đang ngủ say, không ai biết đêm qua một tổ chức sát thủ nổi tiếng trên giang hồ đã biến mất.

Lúc Tiêu Hề Hề thức dậy, phát hiện mình đã về cung Vân Tụ.

Dưới người là chiếc giường quen thuộc, trên người đắp chăn bông mềm mại, cả y phục cũng được thay thành đồ ngủ.

Nàng chớp mắt, một lúc sau mới từ từ đứng dậy.

Cung nữ đứng hầu bên ngoài nghe thấy tiếng động, lập tức đi báo Bảo Cầm, ngay sau đó Bảo Cầm dẫn theo hai tiểu cung nữ đi vào, bắt đầu giúp Quý phi rửa mặt thay y phục.

Một cung nữ mở cửa sổ, ánh nắng tràn vào, chiếu xuống mặt đất một vệt sáng vàng.

Tiêu Hề Hề ngáp dài, mơ màng hỏi.

“Hôm qua sao ta về được đây?”

Bảo Cầm lau mặt nàng nói “Người được Hoàng thượng đưa về.”

Tiêu Hề Hề “Hoàng thượng đâu?”

Bảo Cầm “Hoàng thượng thượng triều rồi.”

Tiêu Hề Hề tính toán thời gian, chắc Hoàng đế đã thức suốt đêm, mới sáng sớm phải đi làm.

Thật là tận tâm!

Tiêu Hề Hề tắm rửa, ăn sáng xong, Mẫn tiệp dư lại đến thỉnh an như thường lệ.

Sau khi Mẫn tiệp dư rời đi, Lý phi và Diêu tiệp dư cũng đến.

Lý phi đến hỏi thăm cuộc thi viết truyện.

Tiêu Hề Hề không giấu giếm, trực tiếp sai người lấy hộp gấm ra đặt trước mặt Lý phi.

“Thông qua dân chúng bỏ phiếu, “Một trăm cách gi.ết chết nam nhân tồi” đã nhận số phiếu bầu cao nhất, chúc mừng cô trở thành người chiến thắng, đây là giải thưởng của cô, mở ra xem đi.”

Lý phi và Diêu tiệp dư sốc.

Các nàng không ngờ người chiến thắng cuối cùng lại là Lý phi!

Lý phi nhìn hộp gấm trước mặt, sửng sốt một hồi mới hưng

phấn mở ra.

Bên trong có hai tờ ngân phiếu một trăm lượng và một huy chương vàng nặng trịch.

Chương 820: Lòng tham không đáy

Tiêu Hề Hề nói "Huy chương vàng là do Anh vương cho người làm, hai tờ ngân phiếu có một tờ là của Anh vương, tờ còn lại là của bổn cung, chúc mừng cô thắng giải, hi vọng cô sẽ tiếp tục nỗ lực tạo ra tác phẩm tốt hơn."

Lý phi cầm huy chương vàng bằng hai tay, đôi mắt phấn khích đỏ lên.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng nhận được vinh dự thế này!

Diêu tiệp dư hào hứng nói "Lý phi tỷ tỷ, chúc mừng tỷ! Tỷ giỏi quá!"

Lý phi cầm chiếc huy chương vàng, sờ một lúc lâu mới cất lại vào hộp.

Nàng nhẹ nhàng đóng nắp hộp, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi nói.

"Đa tạ Quý phi nương nương, nếu không có người, thần thiếp cũng không biết truyện mình viết có nhiều người thích như vậy."

Tiêu Hề Hề cười nói "Nếu mọi người thích truyện cô viết, vậy cô nên viết nhiều hơn, sau này bổn cung bàn bạc với Anh vương, bảo ngài ấy tìm người in truyện của cô bán trong tiệm sách, nếu kiếm được tiền thì cô cũng được chia một phần, thế nào?"

Lý phi ngơ ngác.

Nàng khó tin hỏi lại "Thần thiếp cũng có thể kiếm tiền sao?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên, truyện cô viết có nhiều người thích như vậy, doanh số bán ra chắc chắn sẽ rất tốt, nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Nếu cô có thể tự mình kiếm tiền, sau này không cần phải dựa vào người nhà nữa, muốn mua gì thì mua, thoải mái biết bao."

Lý phi nghe vậy động lòng.

Diêu tiệp dư nói nhỏ "Tỷ tỷ cứ đồng ý đi, dù sao bình thường tỷ cũng rảnh, viết truyện vừa có thể giết thời gian vừa kiếm tiền, tốt biết bao."

Lý phi thận trọng nói "Ý của Quý phi nương nương rất hay, nhưng thần thiếp dù gì cũng là phi tần hậu cung, không tiện xuất đầu lộ diện, nếu người khác phát hiện thần thiếp viết số truyện lung tung đó, sẽ bị cười nhạo."

Tiêu Hề Hề "Chuyện này dễ, cô chọn một bút danh là được, chúng ta sẽ giữ bí mật cho cô, sẽ không ai biết cô viết truyện."

Lý phi nhìn hộp gấm trước mặt, do dự hồi lâu, cuối cùng gật đầu chấp nhận lời đề nghị của Quý phi.

Đối với nàng, viết truyện không chỉ kiếm tiền mà còn mang lại cho nguồn sống tinh thần.

Nàng không có hy vọng gì vào Hoàng đế, nhưng thân phận của nàng đã định sẵn sẽ bị nhốt trong hậu cung này cả đời, thay vì mỗi ngày sống vô tri vô giác, chi bằng tìm việc gì đó cho mình làm.

Tiêu Hề Hề nghĩ mình mới bị bắt cóc, trong thời gian ngắn, Hoàng đế sẽ không cho nàng rời cung, bèn nói.

"Hai ngày nữa bổn cung sẽ mời Anh vương phi vào cung ngắm hoa, đến lúc đó hai cô cũng tới đi."

Lý phi và Diêu tiệp dư hơi kinh ngạc.

Các nàng không quen Anh vương phi, mời các nàng làm gì?

Tiêu Hề Hề nhìn ra nghi ngờ của họ, chủ động giải thích "Lý phi không phải định xuất bản sách sao? Lúc Anh vương phi tới, Lý phi có thể tự mình bàn bạc những vấn đề cụ thể với Anh vương phi, ví như phân chia lợi nhuận thế nào? Bản thảo có cần sửa không? Mấy chuyện này phải tự cô bàn bạc, bổn cung không quản được."

Lý phi hiểu ra nói "Thần thiếp hiểu rồi, đa tạ Quý phi nương nương nhắc nhở."

Tiêu Hề Hề động viên "Cố lên, bổn cung hi vọng cô có thể viết nhiều tác phẩm hay hơn!"

Lý phi dâng trào cảm xúc trong lòng.

Cảm giác thành tựu khi được người khác công nhận là điều nàng chưa từng cảm nhận được.

Nàng thầm siết chặt nắm tay "Thần thiếp sẽ cố gắng!"

Sau khi bàn xong chuyện, Diêu tiệp dư nhắc đến chuyện xảy ra trong cung hôm qua.

"Quý phi nương nương, hôm qua Hồng Quốc công đã đưa cháu gái Lục Tâm Dao vào cung rồi, muốn Lục Tâm Dao nói chuyện với Thái hoàng thái hậu, nhưng tối qua Thái hoàng thái hậu cố ý gọi Hoàng thượng đến cung Trường Lạc, xem ra hình như có ý muốn tác hợp Lục Tâm Dao với Hoàng thượng."

Lý phi vừa mới nhận giải thưởng từ Quý phi, nên trong lòng tự nhiên nghiêng về phía Quý phi, nàng nói.

"Quý phi nương nương nhất định phải cẩn thận, đừng để Lục Tâm Dao kia được lợi."

Tiêu Hề Hề hơi kinh ngạc "Có chuyện này nữa à."

Lý phi bĩu môi "Thần thiếp cũng không biết Hồng Quốc công

nghĩ gì, một cô cháu gái mới vừa rớt đài trong cung, không rút được bài học đã đành, còn muốn nhét tiếp người vào cung, ông ta không sợ cháu gái còn lại cũng sẽ đi luôn à?"

Diêu tiệp dư "Còn không phải vì vị trí kia sao."

Vị trí mà nàng nhắc tới đương nhiên ám chỉ ngôi vị Hoàng hậu.

Lục gia đã có một Thái hoàng thái hậu, vậy mà vẫn chưa biết đủ, còn muốn thêm một Hoàng hậu.

Đúng là lòng tham không đáy.

……

Buổi thượng triều sáng nay xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên có quan văn ra mặt đề cập chuyện Quý phi bị bắt cóc, thanh danh tổn hại, không xứng làm Quý phi, phải lập tức đưa nàng đến am Tử Vân, tránh làm hoen ố danh dự hoàng thất.

Sau đó, Lại bộ Thị lang Lệ Khinh Ngôn đứng ra nói bọn bắt cóc dám ra tay với Quý phi và Anh vương trong thành, đây là do phủ Kinh Triệu và nha môn Tuần Phòng Ti lơ là nhiệm vụ.

Tả Tuần Phòng Ti Tiêu Lăng Phong và Hữu Tuần Phòng Ti Lạc Dạ Thần không thể đứng yên, lập tức đứng ra bào chữa, đồng thời tố cáo Hồng Quốc công cấu kết với bọn bắt cóc, phải truy cứu trách nhiệm chuyện này với Hồng Quốc công.

Hồng Quốc công không thượng triều, không thể tự bào chữa, nhưng lại có người lên tiếng thay ông.

Ví như Lạc Diên Chi vừa bị giáng làm Huyện vương.

Lạc Diên Chi đứng ra nói Hồng Quốc công không thể cấu kết với bọn bắt cóc, chuyện này chắc chắn là hiểu lầm.

Sau đó, nhiều người cũng đứng ra nói thay Hồng Quốc công.

Một số người là bạn bè với Hồng Quốc công, một số người muốn nhân cơ hội này bán cho Thái hoàng thái hậu một ân tình.

Lạc Diên Chi thuộc vế sau.

Y đã cưới Hạ Ngữ Nhiên, mà Hạ Nghữ Nhiên là cháu gái của Thái hoàng thái hậu.

Dù y không thích Hạ Ngữ Nhiên, nhưng chuyện này cũng không cản được y thông qua quan hệ của Hạ Ngữ Nhiên thiết lập quan hệ với Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu tuy đã lớn tuổi nhưng cũng không hề đơn giản, nghe nói Thịnh Vĩnh Đế sau khi băng hà đã để lại binh phù cho bà, chỉ cần nhận được sự ủng hộ của bà, Lạc Diên Chi có thể lại có cơ hội tranh đấu.

Trong triều xảy ra cãi vã lớn vì chuyện của Hồng Quốc công.

Mãi đến khi Hoàng đế lên tiếng, mọi người mới im lặng.

Triều đường yên tĩnh trở lại.

Lúc này, Phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu đứng ra.

“Vi thần có lời muốn tấu!”

Lạc Thanh Hàn “Nói.”

Mai Quảng Đào “Bọn bắt cóc Quý phi và Anh vương đã bị bắt hết, sau khi thẩm vấn, bọn bắt cóc đã nhận tội. Sở dĩ bọn chúng bắt cóc Quý phi và Anh vương là để hãm hại Hồng Quốc công, vụ bắt cóc này không liên quan gì đến Hồng Quốc công!”

Lạc Diên Chi nghe được lời này, lập tức cười đắc ý.

Y khiêu khích nhìn Lạc Dạ Thần.

Nếu là bình thường, Lạc Dạ Thần sớm đã nổi đóa.

Nhưng hôm nay Lạc Dạ Thần bình tĩnh đến lạ thường.

Thậm chí, Lạc Dạ Thần còn có tâm trạng cười với Lạc Diên Chi.

Lạc Diên Chi sững người trước trạng thái bất thường của Lạc Dạ Thần.

Chẳng lẽ hôm nay Anh vương uống nhầm thuốc?

Mai Quảng Đào dâng bản lời khai của bọn bắt cóc lên rồi nói tiếp.

“Tuy vụ bắt cóc này không liên quan gì đến Hồng Quốc công, nhưng vụ phóng hỏa giết người ở Tập Hương Quán là do Hồng Quốc công tự mình thực hiện!”

Chương 821: Tội ác nghiêm trọng

Mai Quảng Đào vừa nói xong, cả triều đường nhất thời im lặng.

Lạc Diên Chi không khỏi kinh ngạc hét lên.

“Sao có thể?!”

Mai Quảng Đào nhìn Lạc Diên Chi, bình tĩnh nói “Chuyện này do chính bọn bắt cóc khai nhận, bọn chúng có mặt tại hiện trường vụ cháy, đây là bản lời khai của bọn chúng.”

Y rút ra một xấp bản lời khai từ ống tay áo.

Lập tức có một thái giám tiến tới, hai tay nhận bản lời khai dâng lên Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn biết rõ nội dung trong bản lời khai.

Hắn chỉ liếc nhìn một cái, ra hiệu cho sáu Các lão cũng xem thử.

Bản lời khai được chuyển đến tay sáu Các lão.

Sáu người lần lượt đọc nội dung bản lời khai, sắc mặt trở nên rất xấu xí.

Lạc Diên Chi không biết bản lời khai viết gì, nhưng từ phản ứng của sáu Các lão, thì có thể biết những bản lời khai đó rất bất lợi cho Hồng Quốc công.

Y không quan tâm đến sống chết của Hồng Quốc công, nhưng y vừa nói thay Hồng Quốc công thì lộ ra chuyện Hồng Quốc

công phóng hỏa giết người, vả mặt đến quá nhanh khiến y không chịu được.

Y không kiềm được phản bác lại.

“Bọn bắt cóc đó đều là những kẻ liều mạng làm bừa, sao có thể tin những gì bọn chúng nói?!”

Mai Quảng Đào “Bọn bắt cóc này không phải là những kẻ liều mạng làm bừa bình thường, thật ra bọn chúng là sát thủ của Huyết Vũ Lâu.”

Lời này lần nữa gây ra chấn động nhỏ trong triều đường.

Lúc Thịnh Vĩnh Đế còn tại vị, ông đã ban chỉ dụ diệt trừ thế lực tà ác, Huyết Vũ Lâu là mục tiêu quan trọng, bị ép đến mức phải ẩn náu.

Vốn tưởng tổ chức sát thủ này đã biến mất, nhưng không ngờ bọn chúng đang ẩn náu dưới chân thiên tử.

Các quan viên có mặt không khỏi lạnh sống lưng khi nghĩ tới chuyện bọn họ từng sống cùng thành với một nhóm sát thủ, thậm chí có thể bọn họ từng đi ngang qua những tên sát thủ.

Lạc Diên Chi gân cổ nói “Vậy thì đã sao?”

Mai Quảng Đào “Tập Hương Quán là cứ điểm của Huyết Vũ Lâu trong thành Thịnh Kinh, sở dĩ Hồng Quốc công phóng hỏa Tập Hương Quán là để giết người diệt khẩu, ông ta không muốn ai biết mình ngấm ngầm cấu kết với Huyết Vũ Lâu.”

Nếu câu nói trước đó chỉ khiến mọi người sửng sốt thì những lời này khiến cả triều đường chấn động!

Đường đường là Hồng Quốc công lại cấu kết với tổ chức sát thủ giang hồ, chuyện này nói ra thì ai tin?!

Lần này, trước khi Lạc Diên Chi kịp hỏi tiếp thì Mai Quảng Đào đã lấy một cuốn sổ thu chi từ trong tay áo.

“Đây là sổ thu chi của đại đương gia Huyết Vũ Lâu Diệp Cửu Minh cung cấp, trong sổ này có ghi rõ số tiền mà Huyết Vũ Lâu đưa cho Hồng Quốc công, một năm ít nhất là ba trăm vạn lượng, mười năm là ba ngàn vạn lượng, ngoài ra còn ruộng đất, đồ cổ, thư pháp, tranh vẽ các loại, số lượng rất lớn.”

Sổ thu chi được thái giám tiếp nhận, chuyển lên Hoàng đế.

Với những bằng chứng không thể chối cãi, Lạc Diên Chi không thể phản bác được nữa.

Y chỉ cảm thấy trên mặt đau rát.

Nếu biết trong tay đối phương có bằng chứng thì vừa nãy y không nên vội vàng đứng ra nói thay Hồng Quốc công.

Y chẳng những mất mặt trước mặt triều thần, mà hình như còn cùng bọn với Hồng Quốc công.

Y hậm hực ngậm miệng, ngượng ngùng chui vào góc, không dám nói gì nữa.

Lạc Thanh Hàn xem sổ thu chi xong, lạnh giọng ra lệnh.

“Hồng Quốc công cấu kết Huyết Vũ Lâu, tham ô hối lộ, phóng hỏa giết người, tội ác nghiêm trọng, tạm thời giam trong Đại Lý Tự, giám sát toàn bộ gia quyến trong phủ Hồng Quốc công, đợi điều tra rõ tài sản trong phủ Hồng Quốc công, vụ án sẽ giao cho tam ti cùng nhau xét xử.”

Triều thần chắp tay đáp vâng.

Có chuyện của Hồng Quốc công trước đó, những chuyện khác đều trở thành chuyện nhỏ.

Buổi thượng triều ồn ào cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc triều thần rời khỏi điện Nghị Sự, tâm trạng không giống nhau.

Có người ngạc nhiên, có người bất an, có người đang suy nghĩ gì đó.

Lạc Diên Chi đi nhanh nhất.

Sáng nay y mất mặt trên triều đường, lúc này y không muốn gặp ai, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Tuy nhiên, Lạc Dạ Thần không để y đi, cố tình hét thật lớn.

“Tĩnh huyện vương, đệ đi chậm chút! Ta có chuyện muốn nói với đệ!”

Lạc Dạ Thần vừa hét lên, lập tức thu hút chú ý của mọi người xung quanh.

Lạc Diên Chi bị nhiều người nhìn như thế, cảm giác xấu hổ gần chết.

Y chỉ đành dừng bước, cố giả như không có chuyện gì, chắp tay với đối phương.

“Hoàng huynh có gì chỉ giáo?”

Lạc Dạ Thần vừa chiêm ngưỡng dáng vẻ lúng túng của y, vừa đắc ý cười.

“Thật ra cũng không phải chuyện gì to tát, ta chỉ muốn nhắc nhở đệ, sau này ăn nói cẩn thận, không phải lời gì cũng nói được, đệ phải nhớ dưới Huyện vương không còn vương tước gì nữa đâu, đệ hiểu ý ta chứ?”

Lạc Diên Chi nghiến răng, nhưng ngoài mặt vẫn phải gượng cười.

“Vừa nãy là đệ quá xốc nổi, còn tưởng Hồng Quốc công bị oan, không ngờ sự thật lại như vậy, lần này đệ đã rút được bài học, sau này sẽ không tùy tiện nói thay người khác.”

Lạc Dạ Thần bày ra dáng vẻ một người đại ca tốt, nghiêm túc khuyên.

“Đệ đó, đúng là quá ngây thơ, cứ tưởng trên đời này toàn người tốt, nhưng lại quên biết người biết mặt khó biết lòng, có người nhìn bề ngoài thì xinh đẹp rạng rỡ, nhưng thực chất bên trong đã mục nát thối rữa.”

Nói câu cuối cùng, Lạc Dạ Thần cố ý vỗ nhẹ vai đối phương, ẩn ý chỉ gì đó.

Lạc Diên Chi tức muốn hộc máu.

Y vốn nghĩ Lạc Dạ Thần là tên ngốc vô dụng, không ngờ hôm nay tên ngốc này lại dám chế nhạo mình!

Bên cạnh có quan viên đi ngang đều chắp tay hành lễ với Lạc Dạ Thần, tỏ ra khá cung kính, còn Lạc Diên Chi thì bị quan viên có chọn lọc phớt lờ.

Ai có mắt đều thấy được Hoàng đế không có thiện cảm với Tĩnh huyện vương, còn Anh vương rõ là được thánh sủng hơn.

Lăn lộn quan trường, giỏi nhất không phải là gió chiều nào theo chiều ấy sao?

Nếu Anh vương có triển vọng hơn, mọi người đương nhiên nịnh nọt Anh vương.

Lạc Dạ Thần tận hưởng cảm giác được cung kính.

Lạc Dạ Thần chào các quan viên, bày dáng vẻ đại ca tốt trước mặt Lạc Diên Chi đã rồi thì đắc ý rời đi.

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Lạc Diên Chi siết chặt thành nắm đấm, các đường gân trên mu bàn tay nổi rõ ràng.

Nỗi nhục mà y phải chịu hôm nay, sau này sẽ trả lại gấp bội!

Chuyện trong triều nhanh chóng truyền đến cung Trường Lạc.

Thái hoàng thái hậu tức giận gần như ngất đi khi nghe tin Hồng Quốc công bị giam ở Đại Lý Tự.

Khổng nữ sử vội lấy một viên thuốc, hòa vào nước ấm, cẩn thận đưa cho Thái hoàng thái hậu.

Uống thuốc xong, nhịp tim của Thái hoàng thái hậu cũng ổn định hơn, hơi thở dần dần dịu lại, nhưng sắc mặt vẫn khó coi.

Bà được Lục Tâm Dao dìu, khó khăn ngồi dậy.

"Đi mời Hoàng thượng tới đây, ai gia có chuyện muốn nói."

Khổng nữ sử cung kính đáp vâng, nhanh chóng rời khỏi cung Trường Lạc.

Nàng đến ngự thư phòng cầu kiến Hoàng đế.

Hoàng đế nghe nói Thái hoàng thái hậu muốn gặp, chỉ điềm nhiên nói.

"Đợi trẫm xử lý xong những tấu chương này rồi đi."

Dù Khổng nữ sử nóng lòng nhưng lúc này cũng không dám thúc giục, chỉ đành im lặng đứng một bên chờ.

Chương 822: Một điều kiện

Lần chờ này kéo dài hai canh giờ.

Khổng nữ sử đứng đến nỗi hai chân cứng ngắc không còn cảm giác.

Sắp đến giữa trưa, Tào Nặc từ bên ngoài truyền đến tiếng báo Quý phi tới.

Lạc Thanh Hàn ngừng viết, ra hiệu cho người vào.

Tiêu Hề Hề vén váy bước qua ngưỡng cửa, vui vẻ bước vào ngự thư phòng.

Nàng liếc nhìn Khổng nữ sử đứng bên cạnh, dừng bước ngập ngừng hỏi.

“Có phải thần thiếp đến không đúng lúc rồi không?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Không sao, nếu nàng tới rồi thì cùng trẫm đến cung Trường Lạc.”

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi “Ngài muốn đến gặp Thái hoàng thái hậu?”

“Ừm.”

Lạc Thanh Hàn đứng dậy, nắm tay nàng đi ra ngoài.

Khổng nữ sử vội kéo đôi chân đau nhức tê dại của mình đi theo.

Lúc Tiêu Hề Hề đến đây, nàng ngồi xe ngựa chuyên dụng của

Quý phi, bây giờ đến cung Trường Lạc, nàng trực tiếp ngồi long xa của Hoàng đế.

Hai người ngồi cùng xe, mọi người xung quanh đã quen với chuyện này.

Chỉ có Khổng nữ sử thầm sợ hãi.

Nàng biết Quý phi được sủng ái, nhưng không ngờ lại được sủng ái đến mức này.

Trong vương triều Đại Thịnh có rất nhiều phi tần được sủng ái, nhưng không có sủng phi nào có thể tùy ý ra vào ngự thư phòng, còn ngồi cùng long xa với Hoàng đế.

Nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, rõ ràng đây không phải lần đầu tiên.

Đừng nói phi tần, cả Hoàng hậu cũng khó mà được như vậy.

Long xa của Hoàng đế dừng trước cổng cung Trường Lạc.

Lạc Thanh Hàn đỡ Tiêu Hề Hề xuống xe.

Hai người nắm tay nhau đi vào cung Trường Lạc.

Thái hoàng thái hậu vẫn còn hơi mệt vì vừa chịu kí.ch thích, sắc mặt cũng không được tốt.

Bà nhìn hai người bước vào, vẻ mặt vốn đã xấu lại càng khó coi hơn.

“Ai gia chỉ muốn nói chuyện với Hoàng đế, sao ngươi lại dẫn Quý phi theo?”

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng nói “Vừa lúc Quý phi tới tìm trẫm, trẫm tiện thể dẫn nàng theo.”

Tiêu Hề Hề hành lễ với Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu thậm chí không nhìn Quý phi, lạnh lùng nói "Ngươi ra ngoài trước đi, ở đây không có chuyện của ngươi."

Tiêu Hề Hề nhìn Hoàng đế trước, thấy hắn gật đầu, nàng mới ngoan ngoãn ra ngoài.

Thái hoàng thái hậu vốn đang tựa người trên ghế sập, bây giờ hơi ngồi thẳng dậy.

Lục Tâm Dao đứng bên cạnh cúi đầu không dám nhìn Hoàng đế.

Rõ ràng trải nghiệm lần trước làm nàng thấy sợ Hoàng đế.

Thái hoàng thái hậu vốn muốn Lục Tâm Dao rót trà cho Hoàng đế, nhưng nhìn bộ dáng nhát gan của nàng, bà nuốt lời vào trong, hỏi sang chuyện khác.

"Ai gia nghe nói có người luận tội Hồng Quốc công trên triều sáng nay?"

Lạc Thanh Hàn đã đoán trước bà sẽ hỏi chuyện này, cho nên hắn không giấu giếm, nói hết mọi chuyện.

Hồng Quốc công là tổ phụ của Lục Tâm Dao, Lục Tâm Dao tuy nhát gan nhưng cũng không khỏi ngẩng đầu, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Hoàng đế.

Nàng muốn cầu xin Hoàng đế.

Nhưng khi nàng nhìn nét mặt lạnh lùng của Hoàng đế, cổ họng nàng như có thứ gì đó chặn lại, không nói được lời nào.

Thái hoàng thái hậu trầm giọng mắng.

"Ăn nói vớ vẩn! Hồng Quốc công thân là Quốc công, muốn thứ gì mà không có? Cần gì phải cấu kết với tổ chức sát thủ trên giang hồ? Chuyện này nhất định là bị người khác hãm hại, Hoàng đế nhất định phải minh oan cho Hồng Quốc công!"

Lạc Thanh Hàn "Nhân chứng vật chứng xác thực, vụ án này không phải chỉ dựa vào một câu nói của Thái hoàng thái hậu là lật án được."

Thái hoàng thái hậu "Người nói vậy là ý gì? Lẽ nào người cũng cho rằng Hồng Quốc công cấu kết với Huyết Vũ Lâu thật sao?"

Lạc Thanh Hàn "Trẫm chỉ tin chứng cứ."

Thái hoàng thái hậu kiên định nhìn hắn, từng chữ nói.

"Ai gia mặc kệ có chứng cứ gì, ai gia chỉ biết, Hồng Quốc công nhất định bị người khác hãm hại!"

Lạc Thanh Hàn "Hoàng tổ mẫu đang làm khó trẫm."

Thái hoàng thái hậu không vui "Người là Hoàng đế, chỉ cần người nói một tiếng là sẽ lật ngược án của Hồng Quốc công, có gì mà làm khó?"

Lạc Thanh Hàn "Chính vì trẫm là Hoàng đế, trẫm nhất định phải công bằng, nếu không chẳng phải trẫm sẽ thành hôn quân ư?"

Thái hoàng thái hậu nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt, bà cố gắng nói chậm lại.

"Ai gia không có ý ép người làm hôn quân, ai gia cũng hết cách rồi. Hồng Quốc công là đệ đệ duy nhất của ai gia. Nếu Hồng Quốc công bị kết án tử hình, ai gia sao có thể đối mặt với phụ mẫu dưới suối vàng. Cứ xem như nể mặt ai gia, tha cho Hồng Quốc công, được không?"

Bà là Thái hoàng thái hậu, dùng giọng điệu thấp kém này cầu xin vãn bối đã là rất hạ mình rồi.

Tất cả đều là vì đệ đệ không nên thân của bà.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Lục Tâm Dao và Khổng nữ sử bên cạnh.

Thái hoàng thái hậu hiểu ý, vẫy tay ra hiệu cho mọi người lui ra.

Lục Tâm Dao lo lắng ra ngoài cùng những người khác.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Quý phi đang ngồi dưới hiên uống trà ăn bánh.

Khổng nữ sử tiến lên hành lễ.

Lục Tâm Dao do dự một chút, cuối cùng cũng đi theo.

Ánh mắt Tiêu Hề Hề dừng trên người Lục Tâm Dao, tò mò hỏi.

“Cô là Lục Tâm Dao?”

Lục Tâm Dao không ngờ Quý phi sẽ hỏi tên mình, lập tức hoảng sợ.

Nàng vô thức liếc nhìn Khổng nữ sử.

Khổng nữ sử nhẹ giọng nói “Đừng sợ, Quý phi nương nương là người rất nhân hậu, người cứ nói thật là được.”

Lục Tâm Dao tự trấn tĩnh, cẩn thận nói.

“Thần nữ là Lục Tâm Dao.”

Tiêu Hề Hề “Cô có muốn ngồi uống một tách trà không?”

Lục Tâm Dao vội nói “Cảm ơn, không cần đâu.”

Tiêu Hề Hề cũng không ép buộc “Vậy các người tự nhiên đi.”

Lục Tâm Dao hành lễ, rồi đi theo Khổng nữ sử sang hướng

khác.

Khổng nữ sử nói "Người không cần sợ Quý phi như vậy."

Lục Tâm Dao mím môi dưới "Ta không sợ, ta chỉ căng thẳng, không biết phải ứng phó thế nào."

Khổng nữ sử thở dài.

Lục tuyển thị kia quá táo bạo, Lục Tâm Dao này lại quá nhát gan.

Trong hậu cung này, quá táo bạo thì sẽ dễ gây họa, quá nhát gan thì không thể đè được người khác.

Tốt nhất là to gan những lúc cần to gan, kiềm chế những lúc cần kiềm chế.

Trong hậu cung không mấy ai có thể làm được, Cảnh phi là một trong số đó.

Đáng tiếc nàng không được sủng ái, dù có tính toán bao nhiêu thì cuối cùng cũng chẳng có kết quả gì.

Cho nên muốn có chỗ đứng trong hậu cung, điều quan trọng nhất là được Hoàng đế sủng ái.

Chỉ cần được sủng ái thì sẽ có tất cả.

Khổng nữ sử nghĩ đến đây, không khỏi nhớ đến cảnh Hoàng đế chiều chuộng Quý phi.

Trong hậu cung này, xét về mức độ sủng ái, nếu Quý phi xếp thứ hai thì không ai dám xếp thứ nhất.

Lúc này không khí trong phòng rất căng thẳng.

Nét mặt Lạc Thanh Hàn vẫn bình tĩnh, nhưng lời nói lại mang theo áp lực mạnh mẽ.

“Vụ án này có nhân chứng vật chứng xác thực, còn liên quan đến rất nhiều người, trẫm không thể tha cho Hồng Quốc công. Nếu không, trẫm sẽ không thể ăn nói với triều thần và dân chúng. Nhưng mà, trẫm có thể tha những người khác ở phủ Hồng Quốc công, chỉ cần hoàng tổ mẫu đồng ý một điều kiện.”

Chương 823: Không thẹn với lòng

Thái hoàng thái hậu đè nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng hỏi.

“Người muốn ai gia làm gì?”

Lạc Thanh Hàn “Trẫm muốn mảnh binh phù trong tay người.”

Trong vương triều Đại Thịnh có hai mảnh binh phù.

Một mảnh nằm trong tay Thịnh Vĩnh Đế, mảnh còn lại nằm trong tay Tần Trọng.

Sau đó Tần Trọng phát động cung biến, bị bắn chết trên tường thành, binh phù trong tay Tần Trọng rơi vào tay Lạc Thanh Hàn.

Sau khi Thịnh Vĩnh Đế băng hà, mảnh binh phù trong tay ông cũng biến mất.

Lạc Thanh Hàn tìm kiếm nhiều lần trong cung Vị Ương, ngự thư phòng, điện Nghị Sự và những nơi khác, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của mảnh binh phù kia.

Hắn từng nghi ngờ có người lén lấy đi mảnh binh phù kia, nhưng Thịnh Vĩnh Đế đã băng hà gần hai năm, vẫn không có tin tức gì về nó.

Nếu có người lấy mảnh binh phù kia thật, nhất định sẽ nhanh chóng dùng mảnh binh phù gây sự, thay vì cứ giấu giếm mãi.

Trừ khi người đó không có ý gì với ngai vàng.

Đối với người đó, mảnh binh phù có tác dụng đề phòng lỡ

như.

Lạc Thanh Hàn đặt mình vào góc nhìn của Thịnh Vĩnh Đế, suy nghĩ theo cách nghĩ của ông.

Thịnh Vĩnh Đế đa nghi, tâm tư kín kẽ.

Đối với một thứ quan trọng như binh phù, ông chắc chắn sẽ giấu nó ở nơi mà ông cảm thấy an tâm nhất.

Vốn ông nên cất binh phù ở nơi có thể lấy được bất cứ lúc nào, nhưng sau khi trải qua cung biến, ông mới nhận ra xung quanh mình chưa chắc đã an toàn, hơn nữa, ông còn đang bệnh nặng, cơ thể ngày càng yếu, lỡ như có người đến cướp binh phù, ông chưa chắc sẽ giữ được nên rất có thể ông sẽ giấu binh phù ở nơi khác.

Trong cung có nơi nào khiến Thịnh Vĩnh Đế cảm thấy an tâm?

Hoặc là nói, trong cung có người nào mà Thịnh Vĩnh Đế cảm thấy có thể giao phó?

Chỉ có Thái hoàng thái hậu.

Bà là mẹ ruột của Thịnh Vĩnh Đế.

Bà chỉ có một người con trai là Thịnh Vĩnh Đế.

Hai mẹ con đã cùng nhau trải qua những năm tháng khó khăn nhất, cùng chung hoạn nạn, tình cảm sâu đậm.

Trên đời này ai cũng có thể âm mưu giết Thịnh Vĩnh Đế, nhưng bà thì không.

Nếu Thịnh Vĩnh Đế muốn giao binh phù cho người khác, người đó rất có thể chính là mẫu thân của ông, đương kim Thái hoàng thái hậu.

Chính vì mảnh binh phù này mà hai năm qua Lạc Thanh Hàn mới nhẫn nhịn Thái hoàng thái hậu.

Lúc này là cơ hội tốt để hắn lấy lại binh phù.

Thái hoàng thái hậu tức giận bật cười "Người có biết người đang nói gì không? Ai gia sống trong thâm cung, chưa từng can thiệp triều chính, sao binh phù có thể rơi vào tay ai gia? Người chưa tỉnh ngủ sao?!"

Lạc Thanh Hàn "Nếu người chưa từng can thiệp triều chính, vậy tại sao còn muốn can thiệp vào chuyện của Hồng Quốc công?"

Thái hoàng thái hậu "Vì Hồng Quốc công là đệ đệ của ai gia, trong mắt ai gia, đây không phải chuyện triều chính, đây chỉ là chuyện nhà!"

Lạc Thanh Hàn "Nhưng trong mắt trẫm, đây là triều chính."

Thái hoàng thái hậu tức ngực khó thở, hơi thở lại gấp gáp.

Bà ôm ngực, cau mày nhìn Hoàng đế, nghiến răng nói.

"Binh phù không ở chỗ ai gia!"

Lạc Thanh Hàn cũng không ép, bình tĩnh nói.

"Nếu đã như vậy, trẫm cũng không cần nương tay. Theo luật của Đại Thịnh, phàm là kẻ phóng hỏa giết người sẽ bị ngũ mã phanh thay, toàn bộ gia quyến bị lưu đày. Phàm là kẻ tham ô hối lộ vượt quá một ngàn lượng sẽ bị treo cổ, tịch thu gia sản, toàn bộ gia quyến liệt vào nô tịch. Phàm là kẻ bao che hung thủ giết người kèm theo tình tiết tăng nặng, đồng tội giết người, sẽ bị chém đầu. Hồng Quốc công cùng lúc phạm ba tội trên. Đếm tội danh ghép hình phạt thì Hồng Quốc công bị tước phong hiệu, giáng làm dân thường, xử lăng trì. Gia quyến trực hệ sẽ bị chém đầu, thành viên trong tộc bất kể nam nữ già trẻ lớn bé đều liệt vào nô tịch, đày đến biên cương, không được ân xá!"

Thái hoàng thái hậu mở to mắt, khó tin nhìn hắn.

“Người … người dám?!”

Vì quá kích động nên giọng bà run run.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Số phận của cả Lục gia đều nằm trong tay hoàng tổ mẫu, mong người suy nghĩ cẩn thận.”

Đây rõ ràng là uy hiếp!

Thái hoàng thái hậu vô cùng tức giận, cũng vô cùng căm hận.

Bà chưa từng hối hận như bây giờ.

Bà hối hận vì sao lại đưa kẻ vô ơn này lên ngai vàng?!

Sớm biết hắn là kẻ vô lương tâm thì ngay từ đầu bà đã không cho hắn cơ hội kế thừa ngai vàng!

Nhưng chuyện đến nước này.

Bà có hối hận cũng vô ích.

Bà chỉ có thể cố kìm nén căm ghét đang sôi sục trong lòng, nghiến răng nói.

“Hồng Quốc công là ông cậu của người, người đối xử với trưởng bối như vậy, lẽ nào không sợ người đời sau mắng người là bạo quân vô tình vô nghĩa sao?!”

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói “Trẫm làm chuyện gì cũng không thẹn với lòng.”

Thái hoàng thái hậu cười lạnh “Ha ha, hay cho câu không thẹn với lòng! Ban đầu ai gia giúp người kế vị, nhưng người lại dùng cách này báo đáp ai gia, còn dám nói mình không thẹn với lòng? Người vốn là một kẻ lòng lang dạ sói!”

Lạc Thanh Hàn “Nếu hoàng tổ mẫu không còn chuyện gì khác thì trẫm cáo từ.”

Hắn quay người rời đi.

Thái hoàng thái hậu ngăn hắn "Người thật sự không muốn tha cho Hồng Quốc công và Lục gia?"

Lạc Thanh Hàn "Trẫm nói rồi, Hồng Quốc công tự làm tự chịu, trẫm không thể tha cho ông ta. Còn Lục gia …… chỉ cần người giao ra binh phù, toàn bộ Lục gia đều có thể giữ mạng."

Thái hoàng thái hậu nhìn chằm chằm hắn.

Lúc này bà không còn vẻ ngoài hiền lành thường ngày, mà trông như một con thú dữ tợn.

Bà nắm chặt tay áo, suýt thì gãy móng tay.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh tiếp nhận cái trừng mắt của bà.

Hồi lâu sau.

Mới nghe giọng khàn khàn của bà

"Ai gia làm sao tin người?"

Đây là ý nhượng bộ.

Lạc Thanh Hàn "Chỉ cần người giao ra binh phù, trẫm sẽ lập tức ban thánh chỉ miễn xá cho Lục gia."

Thái hoàng thái hậu "Ai gia cần suy nghĩ lại."

Lạc Thanh Hàn "Người có thể từ từ suy nghĩ, muốn suy nghĩ bao lâu cũng được, chỉ là vụ án của Hồng Quốc công đã tiến hành thẩm tra, trẫm có thể chờ, nhưng toàn bộ Lục gia chưa chắc chờ được."

Thái hoàng thái hậu không nói gì, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Lạc Thanh Hàn cáo từ rời đi.

Hắn vừa đi, Thái hoàng thái hậu liền bất tỉnh.

Khổng nữ sử cuống quít đi gọi thái y.

Cả cung Trường Lạc hỗn loạn.

Lạc Thanh Hàn đưa tay phải ra với Tiêu Hề Hề.

“Đi thôi, về ăn cơm.”

Tiêu Hề Hề lập tức chạy tới nắm tay hắn.

Lúc hai người bước ra ngoài, tình cờ gặp Lục Tâm Dao.

Lục Tâm Dao cố tình đứng đợi ở đây.

Nàng vừa thấy Hoàng đế xuất hiện, liền quỳ xuống nước mắt cầu xin.

“Tổ phụ của thần nữ bị oan, xin bệ hạ minh giám, trả công bằng cho tổ phụ!”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng “Ngươi nói Hồng Quốc công bị oan, có chứng cứ không?”

Lục Tâm Dao nghẹn ngào.

Nàng chỉ là thiên kim tiểu thư được nuôi lớn trong nhà, làm gì có chứng cứ?

Sở dĩ nàng nói như vậy hoàn toàn là vì cầu xin cho tổ phụ.

Lạc Thanh Hàn “Vụ án của Hồng Quốc công đã được giao cho tam ti xét xử, ông ta có tội hay không cũng không phải là chuyện mà ngươi có thể tùy ý bàn luận. Nếu ngươi cảm thấy bất an thì có thể về phủ Hồng Quốc công, cùng chung hoạn nạn với người nhà của ngươi.”

Chương 824: Tỷ muội thất lạc nhiều năm

Lục Tâm Dao sợ hãi không nói nên lời, khóe mắt đọng nước, trông vô cùng đáng thương.

Lạc Thanh Hàn lại hỏi.

“Ngươi muốn về không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Tâm Dao đỏ bừng, nhịn rất lâu mới có thể nói một câu.

“Thần nữ phụng mệnh vào cung chăm sóc Thái hoàng thái hậu, dù muốn về cũng phải hỏi ý của Thái hoàng thái hậu.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn sắc bén lạnh lùng nhìn nàng, như thể nhìn thấu suy nghĩ nhỏ nhặt của nàng.

Lục Tâm Dao bị hắn nhìn làm da đầu tê dại, vội vàng cúi đầu.

Lạc Thanh Hàn lười phí lời với nàng, lạnh giọng nói “Nếu ngươi muốn ở trong cung thì chăm sóc tốt cho Thái hoàng thái hậu, sau này ngươi muốn về thì có thể đi bất cứ lúc nào.”

Lục Tâm Dao cúi đầu đáp “Đa tạ bệ hạ nhắc nhở, thần nữ hiểu rồi.”

Lạc Thanh Hàn không thèm nhìn nàng, nắm tay Tiêu Hề Hề đi ngang qua nàng.

Tiếng bước chân xa dần, Lục Tâm Dao mới đứng dậy.

Nàng lấy khăn tay lụa lau nước mắt, vực dậy tinh thần đi vào trong điện.

Thật ra nàng muốn về nhà xem một chút, nhưng nàng biết dù bây giờ nàng về cũng không giúp được gì, ngược lại ở trong cung, có lẽ sẽ giành được một cơ hội giữ mạng cho người nhà.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề về cung Vị Ương.

Hai người cùng nhau ăn trưa.

Tiêu Hề Hề hỏi về Thái hoàng thái hậu.

“Sức khỏe của Thái hoàng thái hậu vẫn luôn rất tốt, sao đột nhiên ngất đi?”

Lạc Thanh Hàn nuốt đồ ăn trong miệng, chậm rãi nói.

“Có lẽ chịu đả kích.”

Tiêu Hề Hề tò mò “Bà ấy chịu đả kích gì?”

Lạc Thanh Hàn không giấu nàng điều gì, kể đại khái cuộc trò chuyện giữa mình và Thái hoàng thái hậu.

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt “Còn một mảnh binh phù khác nằm trong tay Thái hoàng thái hậu?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Tiêu Hề Hề không ngờ còn có chuyện này.

Năm đó sau khi nàng giải quyết Thịnh Vĩnh Đế xong thì trực tiếp rời đi, không để ý đến chuyện binh phù.

Nàng nghĩ sau khi Lạc Thanh Hàn lên ngôi, sẽ có thể tìm thấy binh phù.

Không ngờ trước khi chết, Thịnh Vĩnh Đế còn chơi chiêu cuối cùng.

Tiêu Hề Hề phải công nhận khả năng trị nước của Thịnh Vĩnh

Đế ở mức trung bình, nhưng khả năng dùng chiêu trò lại ở hàng đẳng cấp.

Lạc Thanh Hàn tự giễu cười "Dù phụ hoàng chết rồi, vẫn muốn gài bẫy ta lần cuối."

Đây là cha ruột của hắn, để lại cho hắn những toan tính vô tận.

Dù bây giờ hắn lên ngôi, vẫn phải lo dọn dẹp mớ hỗn độn mà Thịnh Vĩnh Đế để lại.

Tiêu Hề Hề gắp rau vào bát của hắn, khuyên nhủ "Ông ta không muốn chàng sống tốt thì chàng phải càng sống thật tốt, nào ăn rau đi, ăn nhiều chút, tự nuôi mình trắng trẻo mập mạp, cho ông ta tức chết!"

Lạc Thanh Hàn bật cười một tiếng, oán hận trong lòng biến mất.

Ánh mắt hắn trở nên dịu dàng khi nhìn Tiêu Hề Hề.

Ở bên nàng càng lâu thì càng thích nàng.

Dù tâm trạng có tệ đến đâu, chỉ cần nhìn nàng thì tâm trạng cũng sẽ tốt hơn.

Nàng như mặt trời nhỏ treo trong trái tim hắn, lúc nào cũng tỏa ánh sáng và hơi ấm giúp hắn tránh xa bóng tối và giá lạnh.

Cũng chính vì nàng rất quý giá với hắn, nên hắn vô cùng sợ mất nàng.

Chưa từng có được thì không sao, nhưng có được rồi mất đi mới khiến người khác tuyệt vọng nhất.

Ăn xong bữa trưa.

Tiêu Hề Hề muốn nghỉ trưa, lại bị Lạc Thanh Hàn ngăn cản.

"Ta còn có một chuyện muốn hỏi nàng."

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt "Chuyện gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng lấy ống tên đó ở đâu?"

Tiêu Hề Hề gãi gãi má "Cái đó ấy hả, là ta nhờ Thượng Khuê lấy giúp."

Lạc Thanh Hàn "Nàng có thể chuẩn bị trước ống tên, có nghĩa là nàng đoán được có thể sẽ gặp nguy hiểm, nếu đã như vậy, tại sao nàng còn muốn rời cung? Ngoan ngoãn ở trong cung không được sao?"

Tiêu Hề Hề cười nịnh nọt "Cứ trốn mãi cũng không phải cách, ta chỉ muốn dụ người ra ngoài, giải quyết gọn một lần, tránh phiền phức sau này."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Cho nên nàng liều mạng đi sâu vào hang cọp?"

Tiêu Hề Hề "Cũng không phải là liều mạng, ta tự có tính toán, nếu gặp nguy hiểm thật, ta nhất định sẽ chạy."

Lạc Thanh Hàn "Lỡ như thì sao? Lỡ như nàng không chạy kịp thì sao?"

Tiêu Hề Hề cười nói "Vậy ta chỉ đành đi đầu thai trước chàng một bước."

Lạc Thanh Hàn "……"

Thấy sắc mặt hắn tối sầm, sắp nổi giận, Tiêu Hề Hề vội sửa sai.

"Ta chỉ đùa thôi! Ta lợi hại như thế, không chỉ có thể bói toán còn có võ công, ta nhất định có thể đấu đến cùng!"

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ta không thích kiểu đùa này."

Tiêu Hề Hề đi tới, dựa vào người hắn, đưa tay v.uốt ve ngực hắn.

“Chàng không thích kiểu đùa này thì sau này ta không nói nữa, đừng giận được không?”

Lạc Thanh Hàn muốn đẩy nàng ra nhưng lại không nỡ.

Lần nào cũng vậy, hắn biết mình nên tức giận, nhưng chỉ cần bị nàng quấn lấy, hắn đành phải đầu hàng.

Hắn không thể giận nàng.

Lạc Thanh Hàn vừa hận bản thân thật thất bại, vừa cố giữ vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói.

“Sau này nếu như còn gặp phải loại chuyện này, nhất định phải bàn bạc với ta trước, không được phép tự ý hành động như lần này, lần sau nàng còn dám tái phạm, ta sẽ đánh gãy chân nàng.”

Hắn nhấn mạnh câu cuối cùng, nói rất gay gắt.

Tiêu Hề Hề gật đầu như giã tỏi “Được được, sau này ta nhất định sẽ nói chàng biết rồi mới hành động.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, trong lòng vẫn hơi nghi ngờ.

Nữ nhân này lần nào cũng nhận sai rất nhanh nhưng không bao giờ sửa.

Để đảm bảo, hắn nói thêm.

“Nếu nàng còn làm bậy, ta không chỉ đánh gãy chân nàng, còn cho người dỡ hết vườn rau ở hậu viện cung Vân Tụ, tịch thu hết số gà vịt lợn ngỗng, sau này mỗi bữa nàng chỉ có thể ăn cháo trắng rau xanh, đời này đừng hòng ăn mặn nữa.”

Tiêu Hề Hề “……”

Vậy … vậy cũng quá ác rồi!

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng "Đã hiểu chưa?"

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng đáp "Hiểu rồi."

Lạc Thanh Hàn "Nói lớn lên."

Tiêu Hề Hề "Ta hiểu rồi! Ta hứa sau này sẽ nói với chàng hết thảy, tuyệt đối sẽ không tự ý hành động!"

Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng hài lòng.

Hắn xoa đầu Tiêu Hề Hề.

"Đi ngủ."

Buổi chiều, Lạc Thanh Hàn vẫn bận rộn nhiều việc.

Tiêu Hề Hề sai người truyền tin cho Anh vương phi, mời nàng ngày mai vào cung ngắm hoa.

Lúc Bộ Sanh Yên nhận được tin, lập tức gọi người chuẩn bị y phục trang sức sẽ mặc khi vào cung vào ngày mai.

Lạc Diệp Thần thấy vậy không khỏi nhắc nhở.

"Vương phi, nàng phải cẩn thận một chút, Quý phi kia không phải là người đơn giản, nàng tuyệt đối đừng cản đường cô ta!"

Bộ Sanh Yên nghe xong, không biết nghĩ tới chuyện gì, hỏi ngược lại.

"Chàng thấy Quý phi là người thế nào?"

Lạc Dạ Thần tặc lưỡi "Xảo quyệt, nham hiểm, mưu mô, mặt dày."

Bộ Sanh Yên "Nếu so Quý phi với Tiêu trắc phi, chàng thấy

hai người giống nhau không?”

Lạc Dạ Thần không suy nghĩ đã nói.

“Hai người như tỷ muội thất lạc nhiều năm, quá giống!”

Chương 825: Ông không muốn chết!

Bộ Sanh Yên "Ta cũng cảm thấy hai người họ rất giống, có lúc ta còn nghi ngờ hai người họ là cùng một người."

Lạc Dạ Thần khó mà tin được.

"Không thể nào? Dù hai người trông hơi giống, nhưng vẫn có khác biệt lớn, dù nhìn sao cũng không giống cùng một người."

Bộ Sanh Yên "Trên đời này luôn có những chuyện mà người thường không giải thích được, có lẽ Tiêu trắc phi chưa chết, có lẽ nàng chỉ đổi thân phận và dung mạo mà thôi."

Lạc Dạ Thần nghe nàng nói vậy, nhiều tình tiết chỉ xuất hiện trong truyện tức thì hiện lên trong đầu y.

Y kiềm không được nói "Nàng nói có lý, có lẽ Tiêu trắc phi mượn xác hoàn hồn! Theo như tình tiết trong truyện, sau khi nàng chết cảm thấy không cam lòng, hồn phách không thể luân hồi, nhờ cơ duyên nào đó nàng nhập vào cơ thể của công chúa Nam Phượng. Nàng vì muốn hóa giải chấp niệm của mình, ngàn dặm xa xôi đến Đại Thịnh, trùng phùng với Hoàng thượng. Nói vậy thì Quý phi không phải người, mà là ma!"

Bộ Sanh Yên "……"

Lạc Dạ Thần chợt hiểu ra "Chẳng trách, Quý phi không chỉ ăn nhiều, sức lực lớn, đánh nhau cũng rất giỏi, mười người như ta cộng lại cũng không đánh thắng Quý phi, ta còn tưởng Quý phi là cao thủ ẩn thân, hóa ra là ma!"

Bộ Sanh Yên "……"

Lạc Dạ Thần "Hoàng thượng có biết Quý phi là ma không? Dù sao thì người ma khác biệt, hai người họ cứ như vậy sẽ không có kết quả tốt!"

Bộ Sanh Yên "……"

Lạc Dạ Thần lo lắng nhìn nàng "Bây giờ nàng đã biết thân phận thật của Quý phi, lỡ như Quý phi muốn hại nàng thì sao? Ma nữ trong truyện thích tìm kẻ chết thay, lỡ Quý phi thấy nàng xinh đẹp, biến nàng thành kẻ chết thay thì làm sao? Nàng tốt nhất không nên vào cung nữa."

Bộ Sanh Yên đỡ trán thở dài "Sau này chàng bớt đọc truyện lại đi."

Lạc Dạ Thần "Ta lo cho nàng, thà tin còn hơn không, nàng có hiểu không?"

Bộ Sanh Yên "Chàng lo lắng hoàn toàn không cần thiết."

Nàng bước về phía hậu viện.

Lạc Dạ Thần vội đuổi theo "Sao mà không cần thiết được? Lỡ như ta đoán trúng thì sao?"

Bộ Sanh Yên "Chàng cũng nói là lỡ như, thật ra cũng có thể là chúng ta đoán sai, Quý phi và Tiêu trắc phi không có liên quan gì."

Nàng bước vào phòng ngủ, nằm xuống giường, giơ tay xoa thái dương.

Có lẽ đang mùa xuân nên gần đây nàng thấy hơi buồn ngủ.

Lạc Dạ Thần ngồi bên giường, nắm tay nàng nói "Chuyện này dễ, chúng ta chỉ cần thử xem Quý phi rốt cuộc có phải là Tiêu trắc phi hay không?"

Bộ Sanh Yên ngáp dài, thản nhiên trả lời.

“Chàng muốn thử thế nào?”

Lạc Dạ Thần nghiêng người, nói gì đó vào tai nàng.

Bộ Sanh Yên buông tay xuống, hơi quay đầu lại, nhướng mày hỏi.

“Chàng có chắc cách này hiệu quả không?”

Lạc Dạ Thần “Nàng cứ thử xem, sai cũng không sao, dù sao chúng ta cũng chẳng tổn thất gì.”

Bộ Sanh Yên nghĩ thầm thấy đúng, bèn gật đầu đồng ý.

“Được, ngày mai vào cung ta sẽ thử.”

Lạc Dạ Thần mong chờ kết quả dò thám ngày mai.

Nếu không phải thân phận của y khó vào hậu cung, y rất muốn tự mình vào cung thử Quý phi.

Lúc này người của Đại Lý Tự đến nói vụ án Hồng Quốc công cần Anh vương đến cho lời khai.

Lạc Dạ Thần sảng khoái đồng ý.

Bộ Sanh Yên muốn ngồi dậy tiễn y ra ngoài, nhưng y đã đè nàng nằm xuống.

Lạc Dạ Thần vừa để thị nữ thay y phục cho mình, vừa nói.

“Ta thấy nàng mấy ngày nay không khỏe, lát nữa gọi đại phu khám cho nàng.”

Bộ Sanh Yên thấy mình rất ổn, chỉ là hơi buồn ngủ, mùa xuân mà, buồn ngủ là chuyện bình thường, trước đây nàng cũng thường như vậy, chẳng qua miệng nàng vẫn trả lời.

“Ừm, ta sẽ gọi, chàng đi đường cẩn thận, đi sớm về sớm.”

Lạc Dạ Thần thay y phục xong, vẫy tay cho thị nữ ra ngoài.

Y nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng của vương phi nhà mình.

Nhân lúc nàng chưa kịp phản ứng, y nhanh chóng rời ra, cố tình bày ra dáng vẻ cợt nhả, cười hì hì nói.

“Môi của tiểu nương tử ngọt thật!”

Bộ Sanh Yên tiện tay cầm gối mềm ném vào mặt y.

“Biến đi.”

Lạc Dạ Thần bắt lấy gối mềm đặt về giường, sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Lúc đi ngang qua phủ Hồng Quốc công, y cố ý mở cửa sổ xe nhìn ra ngoài, thấy phủ Hồng Quốc công đã khóa, bên ngoài có quan binh của phủ Kinh Triệu canh giữ, người không phận sự không thể đến gần.

Sau khi vào Đại Lý Tự, Lạc Dạ Thần cho lời khai xong thì tiện thể đến thăm Hồng Quốc công một lần.

Hồng Quốc công có thân phận đặc thù, bị nhốt riêng trong một phòng.

Ông hiển nhiên không hài lòng với việc mình bị bắt, không ngừng la hét chửi bới, đồng thời nói nhiều lời đe dọa.

Lạc Dạ Thần đứng ngoài cửa phòng giam, nhìn vào bên trong qua khung sắt.

“Ông cậu, đã lâu không gặp.”

Hồng Quốc công vừa thấy y, lập tức chạy ra cửa, kích động hét lên.

“Vương gia, ngài đến thật đúng lúc, ngài mau bảo bọn chúng

thả ta ra! Ta bị oan!”

Lạc Dạ Thần cười nói “Là Hoàng thượng hạ chỉ bắt ông, ngoài Hoàng thượng, không ai có thể thả ông ra ngoài.”

Hồng Quốc công “Ta muốn gặp Hoàng thượng!”

Lạc Dạ Thần “Hoàng thượng không phải là người ông muốn gặp là có thể gặp.”

Hồng Quốc công lại nói “Vậy ta muốn gặp Thái hoàng thái hậu! Tỷ ấy là tỷ tỷ của ta, tỷ ấy nhất định sẽ cứu ta!”

Lạc Dạ Thần “Nếu Thái hoàng thái hậu muốn gặp ông thì sẽ sai người truyền lời cho ông, đến nay bà ấy vẫn chưa xuất hiện, có nghĩa là bà ấy cũng không thể làm gì được. Ai bảo ông to gan cấu kết với Huyết Vũ Lâu, năm đó Huyết Vũ Lâu phái thích khách giết ta, chuyện đó có phải ông cũng biết?”

Ánh mắt Hồng Quốc công chợt lóe lên “Ta không biết ngươi đang nói gì, ta và Huyết Vũ Lâu không có liên quan gì, ta bị oan!”

Lạc Dạ Thần “Đã đến lúc này rồi, ông vẫn cứng đầu không nhận tội, tùy ông thôi, dù sao nhân chứng vật chứng đầy đủ, dù ông không nhận tội, ông cũng khó thoát cái chết.”

Nghe thấy bốn chữ cuối cùng, Hồng Quốc công tức thì hoảng sợ.

Ông không muốn chết!

Người là do Huyết Vũ Lâu giết, đáng chết cũng là đám sát thủ ở Huyết Vũ Lâu, ông chỉ lấy tiền mà thôi.

Cùng lắm thì ông trả tiền lại là được.

Tại sao lại ép ông đến con đường chết?!

Hồng Quốc công không thể chấp nhận sự thật này, ông đập

mạnh vào cửa, hét toáng lên.

“Ta muốn gặp Thái hoàng thái hậu, ta muốn gặp Thái hoàng thái hậu!”

Ông là đệ đệ duy nhất của Thái hoàng thái hậu, ông không tin Thái hoàng thái hậu thấy chết không cứu.

Lạc Dạ Thần không nhìn ông nữa, quay người rời đi.

Trong cung Trường Lạc.

Thái hoàng thái hậu đã tỉnh.

Bà đang dựa vào đầu giường, trên người đắp chăn, trâm cài trên đầu đã được tháo xuống, mái tóc dài xõa phía sau.

Mái tóc đen xen lẫn vài sợi trắng.

Cộng với khuôn mặt nhợt nhạt hốc hác, bà dường như già đi vài tuổi.

Lục Tâm Dao nhận bát thuốc từ cung nữ, cẩn thận đút thuốc cho Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu chỉ uống hai hớp, không chịu uống nữa.

Lục Tâm Dao khuyên “Hiện giờ người đang bệnh, phải uống thuốc mới có thể mau chóng bình phục.”

Chương 826: Tâm bệnh cần tâm dược trị

Thái hoàng thái hậu "Thân thể của ai gia, ai gia tự biết, bệnh của ai gia uống thuốc không khỏi được."

Lần này bà bệnh là do chịu đả kích.

Nói thẳng ra là bị chọc tức.

Nếu bà muốn khỏi bệnh hoàn toàn, cách đơn giản trực tiếp nhất là giải quyết tâm bệnh.

Tâm bệnh cần tâm dược trị.

Nhưng tâm dược này giá quá cao.

Nhớ đến lời Hoàng đế đã nói, Thái hoàng thái hậu không khỏi thở dài.

"Ai gia thật sự không ngờ, mọi chuyện sao lại thành ra thế này? Rõ ràng mọi chuyện vẫn ổn, sao đột nhiên lại biến thành thế này?"

Vành mắt Lục Tâm Dao đỏ lên khi nghĩ đến người nhà.

Nàng run giọng hỏi "Người có thể cứu tổ phụ không? Tổ phụ từ nhỏ vô cùng dựa dẫm vào người, tổ phụ nói chỉ cần có người ở đây, trong lòng sẽ vô cùng an tâm, bây giờ người duy nhất có thể cứu được tổ phụ chỉ có người thôi."

Thái hoàng thái hậu bất lực nói "Ai gia cũng muốn cứu đệ ấy, nhưng Hoàng đế không nghe lời ai gia, ai gia còn có thể làm sao?"

Lục Tâm Dao lo lắng "Nếu cả người cũng không có cách, há chẳng phải tổ phụ chỉ còn đường chết thôi sao?"

Khổng nữ sử ho nhẹ một tiếng, nói "Thái hoàng thái hậu đang bệnh, cần nghỉ ngơi dưỡng sức, những chuyện phiền lòng này để sau hẵng nói."

Lục Tâm Dao nắm khăn lụa, mắt đỏ hoe nói.

"Nhưng tổ phụ đã bị bắt, thời gian cấp bách, phải nhanh chóng cứu tổ phụ ra ngoài mới được!"

Thái hoàng thái hậu không nói chuyện.

Khổng nữ sử "Lục cô nương, Thái hoàng thái hậu cần nghỉ ngơi, người nên ra ngoài đi."

Lục Tâm Dao mong đợi nhìn Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu nhắm mắt không nhìn nàng.

Lục Tâm Dao chỉ đành lui ra ngoài.

Nhưng nàng không đi xa, mà quỳ trước cửa tẩm điện.

Kiến thức của nàng có hạn, bản tính nhát gan, không biết làm sao mới cứu được người nhà, nàng chỉ đành dùng cách ngu ngốc này, hy vọng làm Thái hoàng thái hậu động lòng.

Trong tẩm điện.

Thái hoàng thái hậu lại mở mắt ra.

Bà nhìn bức bình phong nhỏ đặt cạnh giường, nhìn bức họa trên bình phong, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói.

"Ai gia cũng không biết làm sao mới tốt."

Khổng nữ sử nhẹ giọng an ủi "Chuyện quan trọng nhất bây giờ là người phải chăm sóc sức khỏe của mình, đừng lo lắng

những chuyện này nữa.”

Thái hoàng thái hậu cười khổ “Ai gia không muốn lo lắng, nhưng chuyện đã xảy ra, ai gia không thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì được, dù sao …… dù sao thì đó cũng là đệ đệ ruột duy nhất của ai gia.”

Khổng nữ sử không biết phải nói gì.

Thái hoàng thái hậu nhìn nàng “Ngươi nghĩ ai gia nên làm thế nào? Ai gia phải giao binh phù cứu Lục gia thật sao?”

Khổng nữ sử “Nô tỳ không biết.”

Thái hoàng thái hậu hiển nhiên cũng biết, một nữ sử nhỏ bé không thể giải quyết được chuyện này.

Bà chỉ tùy tiện hỏi một câu, không có được câu trả lời chắc chắn, bà cũng không cảm thấy quá thất vọng, chỉ thở dài một hơi.

“Nếu giao binh phù, Hoàng đế sẽ nắm quyền lớn trong tay, sau này nhất định sẽ không coi ai gia ra gì, nếu không giao binh phù, sẽ không giữ được Lục gia.”

Dù bà đã rời Lục gia nhiều năm nhưng máu của Lục gia vẫn chảy trong người bà.

Nếu bà trơ mắt nhìn người Lục gia đi chết, trăm năm sau, bà làm sao còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông Lục gia?

Bà khó xử, không biết phải lựa chọn thế nào.

Khổng nữ sử khuyên “Người đừng nghĩ nữa, ngủ một giấc trước đã, cứ thế này sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Thái hoàng thái hậu muốn nói không ngủ được, nhưng nghĩ lại, bà cảm thấy ngủ một lát sẽ tốt hơn, có lẽ sau khi tỉnh lại, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Bà nhận tách trà an thần từ tay Khổng nữ sử.

Uống trà xong, Thái hoàng thái hậu nằm xuống.

Sau khi xác nhận bà đã ngủ, Khổng nữ sử lặng lẽ rời khỏi tẩm điện.

Khổng nữ sử vừa ra ngoài, nhìn thấy Lục Tâm Dao đang quỳ ngoài cửa.

“Lục cô nương, Thái hoàng thái hậu đã ngủ rồi, người về đi.”

Lục Tâm Dao c.ắn môi dưới “Ta không về, ta muốn cầu xin Thái hoàng thái hậu cứu tổ phụ.”

Khổng nữ sử khuyên nàng vài câu, thấy nàng không nghe, chỉ đành thở dài, đi ngang qua nàng.

Thái hoàng thái hậu ngủ không ngon.

Bà gặp ác mộng.

Trong giấc mơ, bà tận mắt nhìn thấy Hồng Quốc công bị lăng trì.

Máu thịt trên người bị cạo ra từng mảnh, toàn thân bao phủ trong đống máu thịt mơ hồ.

Hồng Quốc công đưa đôi bàn tay đầy máu về phía bà kêu cứu.

Bà sợ hãi bỏ chạy, lúc quay đầu nhìn thấy từng người trong Lục gia bị chém đầu.

Những người thân lần lượt chết đi, đầu họ lăn tới chân bà, nói lời buộc tội thê lương.

“Tại sao người không cứu chúng ta?”

“Tại sao người không cứu chúng ta?”

……

Thái hoàng thái hậu chợt bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Bà vén chăn ngồi dậy, vội vàng hét lên "Người đâu, người đâu!"

Cung nữ đang đứng hầu ngoài cửa bước nhanh vào, thấy trên mặt Thái hoàng thái hậu đầy mồ hôi lạnh, cung nữ đoán Thái hoàng thái hậu có lẽ gặp ác mộng nên vội vàng phái người đi gọi Khổng nữ sử.

Khổng nữ sử sai người đi gọi thái y.

Cung Trường Lạc lại hỗn loạn.

Đợi ổn định lại thì trời cũng tối.

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu còn tệ hơn ban ngày.

Bây giờ bà còn không dám ngủ vì sợ nhắm mắt lại sẽ thấy những cảnh tượng đẫm máu đó.

Khổng nữ sử luôn ở bên cạnh Thái hoàng thái hậu.

Trong điện đèn sáng rực.

Bà thức đến gần sáng, cuối cùng không chịu được nữa.

Bà mệt mỏi nói.

"Đi mời Hoàng đế tới đây."

Khổng nữ sử lập tức sai người đến cung Vân Tụ chuyển lời.

Lạc Thanh Hàn luôn dậy sớm, gần đây cũng không ngoại lệ.

Trời vừa sáng, hắn đã rời giường.

Tiêu Hề Hề cũng vật vã rời giường, ăn sáng với hắn.

Đang ăn sáng nửa chừng thì nghe nói có người từ cung Trường Lạc tới.

Biết Thái hoàng thái hậu muốn gặp, Lạc Thanh Hàn lập tức biết chuyện gì.

Hắn đặt bát đũa xuống rồi nói với Tiêu Hề Hề.

“Ta đi trước, nàng cứ ăn từ từ.”

Tiêu Hề Hề “Chàng ăn ít như vậy, chắc chưa no đâu? Cầm theo quả trứng này, có thể ăn trên đường đi.”

Nói xong, nàng cầm một quả trứng luộc đặt vào tay Lạc Thanh Hàn.

Chạm vào quả trứng luộc còn ấm, khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi cong lên, nhẹ nhàng đáp “Ừm.”

Hắn bỏ trứng luộc vào tay áo, bước ra khỏi cung Vân Tụ ngồi lên long xa.

Long xa chậm rãi di chuyển trên con đường an tĩnh.

Lạc Thanh Hàn lấy quả trứng trong tay áo.

Nhìn quả trứng luộc trên tay, hắn chợt nhớ đến vài chuyện xưa.

Khi còn học ở Thái Học, các hoàng tử khác đều có mẫu phi chuẩn bị thức ăn, chỉ mình hắn thì không.

Vì Tần hoàng hậu rất nghiêm khắc, trừ ba bữa một ngày, những lúc khác không được ăn, thậm chí ăn vặt cũng không được.

Nhưng lúc đó, các hoàng tử đang trong tuổi lớn, rất dễ đói bụng.

Các hoàng tử khác đều mang thức ăn đến Thái Học, đói là có thể ăn.

Nhưng Lạc Thanh Hàn lại không có gì, chỉ có thể thầm chịu đựng.

Lần mà hắn nhớ nhất là khi có người ăn trứng luộc trong giờ nghỉ giải lao, mùi trứng luộc rất thơm, hắn thèm đến nỗi đọc sách không vào được chữ nào.

Chương 827: Yêu cầu

Ngày hôm sau, hắn muốn mang một ít đồ ăn đến Thái Học, kết quả bị cung nhân bên cạnh phát hiện, sự việc truyền đến tai Tần hoàng hậu.

Hắn không tránh khỏi bị phạt.

Nhiều năm trôi qua, hắn sớm đã quên mất mình bị phạt thế nào, nhưng hắn vẫn nhớ rõ cảm giác đói bụng khi nhìn người khác ăn.

Đói khát chẳng là gì cả, điều khiến hắn khó chịu chính là cảm giác cô đơn không ai quan tâm.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng đập quả trứng, bóc vỏ rồi ăn từng miếng.

Bây giờ hắn không cần ghen tị với người khác nữa.

Hắn cũng có người quan tâm đến mình.

Long xa dừng lại trước cổng cung Trường Lạc.

Lạc Thanh Hàn xuống xe.

Lúc này mặt trời đã mọc, nắng mai nhuộm đỏ những vầng mây, cả bầu trời sáng rực rỡ.

Khổng nữ sử chờ sẵn ngoài cổng, nàng nhanh chóng tiến lên hành lễ, sau đó dẫn Hoàng đế vào trong.

Trước cửa tẩm điện, Lục Tâm Dao vẫn đang quỳ.

Nàng quỳ ở đây cả đêm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cả người run rẩy.

Nàng thấy Hoàng đế tới, cuống quít cúi đầu.

“Thần nữ bái kiến Hoàng thượng.”

Giọng nàng khàn đặc vì không uống nước thời gian dài.

Lúc này nàng cúi đầu lộ ra phần gáy trắng nõn mảnh khảnh, cộng với dáng người gầy gò, trông rất mong manh đáng thương.

Lạc Thanh Hàn không thèm nhìn nàng, đi thẳng vào tẩm điện.

Trong tẩm điện, Thái hoàng thái hậu đã thay y phục nhưng vẫn chưa chải đầu, mái tóc dài xõa sau lưng, trông hốc hác tiều tụy.

Bà nhìn Hoàng đế đang vững vàng bước vào, trong lòng thấy phức tạp.

Bà từng nghĩ Lạc Thanh Hàn là một đứa trẻ ngoan hiểu chuyện và nghe lời, bây giờ chứng minh bà đã sai.

Hắn thật ra là sói đội lốt cừu.

Hiểu chuyện hiếu thảo mà hắn thể hiện trước kia chỉ là ngụy trang.

Sau khi xé bỏ lớp ngụy trang, chuyên quyền độcc đoán mà hắn thể hiện còn hơn cả Thịnh Vĩnh Đế.

Lạc Thanh Hàn “Cháu xin thỉnh an hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu đã khỏe hơn chưa?”

Thái hoàng thái hậu hơi ngồi dậy nhưng giọng vẫn còn yếu.

“Ai gia thế nào, không phải người thấy hết rồi sao? Cần gì phải hỏi.”

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Thái hoàng thái hậu liếc mắt nhìn Khổng nữ sử.

Khổng nữ sử hiểu ý, dẫn cung nhân trong phòng ra ngoài.

Cửa đóng lại, trong tẩm điện chỉ còn lại Hoàng đế và Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu "Ai gia không hiểu, nếu ai gia bị người chọc tức xảy ra chuyện gì thật, cuối cùng bị chỉ trích sẽ là người, người không lo lắng thanh danh của mình bị tổn hại sao?"

Lạc Thanh Hàn "Người khác đánh giá trẫm thế nào là chuyện của người khác, trẫm muốn làm gì là việc của trẫm, hai chuyện không liên quan gì nhau."

Thái hoàng thái hậu nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt sắc bén như muốn cắt xuyên da thịt hắn, xem trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Tuy nhiên, dù bà nhìn thế nào thì Lạc Thanh Hàn vẫn luôn là bộ dạng điềm tĩnh thờ ơ.

Bà không thể nhìn thấu hắn.

Thái hoàng thái hậu im lặng hồi lâu mới lên tiếng.

"Binh phù đích thực nằm trong tay ai gia."

Lạc Thanh Hàn không hề ngạc nhiên với kết quả này.

Thái hoàng thái hậu thở dài "Lúc Tiên đế còn sống đã đích thân giao binh phù này cho ai gia. Tiên đế nói mình sức khỏe ngày càng yếu, sợ có người nhân lúc mình bệnh nặng lấy trộm binh phù nên nhờ ai gia giữ hộ. Thật ra, binh phù này không có tác dụng gì với ai gia. Sở dĩ ai gia giữ nó, cũng chỉ để đề phòng. Ai gia đã nghĩ, chờ người cưới Hoàng hậu, có con nối dõi, triều đình hậu cung ổn định, ai gia sẽ giao binh phù cho người. Như vậy, ai gia và Tiên đế đều có thể an tâm. Ai mà

ngờ, chút thời gian ngắn ngủi này mà người cũng không đợi được, đoạt thẳng binh phù trong tay ai gia. Người làm vậy khiến ai gia rất khó chịu."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Nếu binh phù không có tác dụng gì với người, vậy người cứ trực tiếp đưa cho trẫm là được, như vậy sẽ giải quyết được nhiều chuyện lớn trong lòng trẫm."

Thái hoàng thái hậu nói "Ai gia nói rồi, không phải ai gia không muốn đưa binh phù cho người, mà hiện giờ người không có con nối dõi, ngôi vị Hoàng hậu bỏ trống, thế cục trong triều không ổn định, lúc này đưa binh phù cho người, nó không giúp ích gì cho người."

Lạc Thanh Hàn "Chính vì thế cục trong triều không ổn định, cho nên trẫm càng muốn nắm giữ binh quyền trong tay."

Thái hoàng thái hậu "Nói cho cùng, người không tin ai gia."

Lạc Thanh Hàn hỏi "Hoàng tổ mẫu có từng tin trẫm chưa?"

Thái hoàng thái hậu ngừng nói.

Bầu không khí rơi vào im lặng chết chóc.

Người phá vỡ sự im lặng lần này lại là Lạc Thanh Hàn.

Hắn hỏi "Hoàng tổ mẫu cố ý gọi trẫm tới là vì nói chuyện này?"

Thái hoàng thái hậu "Ai gia có thể đưa binh phù cho người."

Lạc Thanh Hàn không nói gì, yên lặng chờ bà nói xong.

Quả nhiên, Thái hoàng thái hậu trầm ngâm một lát rồi nói tiếp.

"Đổi lại, người phải bảo đảm an toàn của Lục gia."

Lạc Thanh Hàn "Trẫm sẽ hạ chỉ miễn xá người của Lục gia."

Thái hoàng thái hậu "Ai gia còn có một điều kiện."

Lạc Thanh Hàn "Người nói đi."

"Tâm Dao là một đứa trẻ ngoan. Vốn ai gia hi vọng người cưới con bé, nhưng xem ý của người thì chắc người không đồng ý. Nhưng Tâm Dao đã vào cung, ai nấy đều biết tại sao con bé vào cung. Dù mọi người không nói trước mặt, thì sau lưng cũng sẽ bàn tán về con bé, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của con bé. Cộng thêm chuyện của Hồng Quốc công, Lục gia mất đi trụ cột, sau này Tâm Dao muốn gả vào nhà tốt lại càng khó hơn. Ai gia muốn nhờ người ban hôn cho Tâm Dao, để con bé gả vào nhà tốt."

Đây chỉ là chuyện nhỏ, Lạc Thanh Hàn không suy nghĩ nhiều, hỏi "Hoàng tổ mẫu đã nhìn trúng nhà nào?"

Thái hoàng thái hậu "Ai gia thấy Trần Lưu quận vương rất tốt, y năm nay đã hai mươi, còn chưa thành hôn, cứ độc thân như vậy cũng không ổn. Chi bằng ban hôn cho y và Tâm Dao, như vậy có thể cùng lúc giải quyết hôn nhân đại sự của y, cũng giải quyết được chuyện lớn trong lòng ai gia."

Trong chớp mắt, Lạc Thanh Hàn đã hiểu ý đồ của Thái hoàng thái hậu.

Trần Lưu quận vương Nhiếp Trường Bình nắm giữ năm mươi ngàn quân Xích Tiêu, là một phiên vương có thực quyền.

Hơn nữa, y một lòng trung thành với Hoàng đế, chỉ cần Lạc Thanh Hàn tại vị một ngày, địa vị quận vương của y sẽ không lay chuyển.

Nếu may mắn, sau này có cơ hội lập công, thậm chí có thể được thăng làm thân vương.

Thái hoàng thái hậu muốn gả Lục Tâm Dao cho Nhiếp Trường Bình, hơn nữa còn dùng hình thức ban hôn, một mặt bà muốn trói buộc Lục gia với Nhiếp Trường Bình, mặt khác bà cũng

muốn người khác biết, Lục gia chưa hoàn toàn mất đi thánh sủng, sau này Lục gia vẫn còn hi vọng phục hưng.

Tuy nhiên, Lạc Thanh Hàn không muốn cho Lục gia hi vọng phục hưng.

Ngoại thích kết hợp với binh quyền chẳng khác nào kề dao vào cổ Hoàng đế.

Tần gia là một bài học đẫm máu còn đó.

Lạc Thanh Hàn tuyệt đối không thể nuôi thêm Tần gia thứ hai.

Ánh mắt hắn nhìn Thái hoàng thái hậu ngày càng lạnh lùng.

“Hôn sự của Trần Lưu quận vương, trẫm tự có tính toán, xin thứ lỗi cho trẫm không thể đồng ý yêu cầu này của người.”

Chương 828: Toại nguyện cho người

Thật ra, Thái hoàng thái hậu biết, khả năng Lạc Thanh Hàn đồng ý hôn sự này rất thấp.

Nhưng bà không bỏ cuộc, muốn tranh giành cho Lục gia lần cuối.

Lúc này bị Lạc Thanh Hàn nhẫn tâm từ chối, Thái hoàng thái hậu xấu hổ, sắc mặt hơi khó coi.

"Tâm Dao là cháu gái của ai gia, lẽ nào con bé không xứng với một quận vương sao?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Hoàng tổ mẫu nặng lời rồi, Lục cô nương hiền lương thục đức, làm Hoàng hậu cũng không thành vấn đề, sao lại không xứng với một quận vương cỏn con chứ?"

Lời này rõ ràng là chế nhạo.

Thái hoàng thái hậu mất hết mặt mũi, sắc mặt ngày càng u ám "Người rốt cuộc có muốn binh phù không?"

Lạc Thanh Hàn "Trẫm sớm đã nói với người, người đưa binh phù cho trẫm, trẫm bảo vệ Lục gia bình an vô sự, còn những yêu cầu khác, xin lỗi trẫm không thể đồng ý."

Thái hoàng thái hậu thấy hắn kiên quyết, biết chuyện này không thể thương lượng nên chỉ đành lùi một bước.

"Nếu Trần Lưu quận vương không được, vậy Lại bộ Thị lang Lệ Khinh Ngôn chắc được chứ?"

Thái hoàng thái hậu từng gặp Lệ Khinh Ngôn vào tiệc đầu năm trong cung.

Người này tuy xuất thân hàn môn nhưng vẻ ngoài tuấn tú, học thức tài năng, đỗ Trạng Nguyên, tuổi còn trẻ đã là quan tứ phẩm.

Nếu tiếp tục phát triển, tương lai y có thể sẽ vào Nội các, trở thành triều thần có tiếng.

Nếu Lục Tâm Dao có thể gả cho y, sau này đợi y vào Nội các có danh vọng cao, Lục gia cũng sẽ chiếm được hào quang.

Lạc Thanh Hàn "Tuy Lệ Khinh Ngôn chưa thành thân, nhưng đã có hôn ước với người khác, chỉ là chưa chính thức thành thân mà thôi, trẫm không thể làm ra những chuyện như chia uyên rẽ thúy."

Thái hoàng thái hậu cau mày, nghi ngờ nhìn hắn.

"Sao ai gia không nghe ai nói Lệ Khinh Ngôn có hôn ước?"

Lạc Thanh Hàn "Lệ Khinh Ngôn tự mình nói với trẫm, không phải nói dối."

Thái hoàng thái hậu thầm tiếc trong lòng, một tài năng tốt như vậy lại vụt mất.

Lạc Thanh Hàn "Nếu Hoàng tổ mẫu muốn tìm cho Lục Tâm Dao một nhà tốt thì chi bằng cân nhắc đến cháu trai của Xương quận công."

Xương Quận công và Hồng Quốc công đều là ngoại thích.

Điểm khác biệt là Xương Quận công là ngoại thích rất trung thành, hiếm khi gây rắc rối.

Phụ thân của Xương Quận công là Xương Quốc công, sau khi Xương Quốc công qua đời, con trai trưởng kế thừa tước vị, theo quy định, tước vị tụt xuống một bậc nên trở thành Xương

Quận công.

Dù là gia cảnh hay tuổi tác, Lục Tâm Dao và cháu trai của Xương Quận công đều rất xứng.

Thái hoàng thái hậu lại không hài lòng lắm.

Tuy hai nhà đều là ngoại thích nhưng vẫn phân cao thấp.

Lúc Xương Quốc công còn sống, cả nhà Xương Quốc công vẫn còn chút mặt mũi, nhưng từ khi Xương Quốc công qua đời, địa vị của gia tộc cũng tụt dốc.

Xương Quận công hiện giờ chỉ là một khúc gỗ, không có tiếng nói, cũng không có bản lĩnh, ngoài tước vị thì chẳng có gì.

Nếu tiếp tục thế này, sau khi con trai ông kế thừa tước vị, tước vị sẽ tiếp tục tụt xuống.

Chưa qua ba đời thì danh hiệu sẽ mất.

Khi đó, nhà bọn họ chỉ là dân thường.

Thái hoàng thái hậu không muốn con cháu Lục gia làm dân thường.

Lạc Thanh Hàn thấy bà không cam lòng, cũng không ép buộc, điềm nhiên nói.

“Nếu Hoàng tổ mẫu không hài lòng với cháu trai của Xương Quận công, người có thể tìm cho Lục Tâm Dao một nhà khác, trong thành Thịnh Kinh có nhiều thiếu niên tuấn tú tài năng như vậy, người cứ từ từ tìm, rồi sẽ tìm được nhà thích hợp.”

Thái hoàng thái hậu “Nếu ai gia chọn được nhà cho Tâm Dao, người có ban hôn không?”

Lạc Thanh Hàn “Chỉ cần hai bên tình nguyện, trẫm đương nhiên bằng lòng toại nguyện cho người.”

Thái hoàng thái hậu ngừng nói về Lục Tâm Dao.

Bà sờ vào ống tay áo lấy ra một túi vải nhỏ màu đen.

Mở túi vải màu đen lộ một vật bên trong.

Chính là mảnh binh phù còn lại!

Lạc Thanh Hàn thấy mảnh binh phù còn lại, ánh mắt cuối cùng cũng hơi thay đổi.

Thái hoàng thái hậu "Binh phù ở đây, nhưng người phải viết thánh chỉ trước."

Lạc Thanh Hàn sảng khoái đồng ý "Được."

Hắn sai người chuẩn bị giấy bút, viết thánh chỉ miễn xá Lục gia ngay tại chỗ.

Thái hoàng thái hậu đọc nội dung thánh chỉ, xác nhận xong liền giao binh phù.

Lạc Thanh Hàn nhận binh phù, sau đó lấy binh phù của mình ra.

Hai mảnh binh phù đặt cạnh nhau ghép thành con hổ.

Phần lõm và lồi ở giữa rất khít.

Thoạt nhìn có vẻ như chúng là một khối binh phù.

Thực tế, chúng quả thật là một khối cắt thành hai mảnh.

Bây giờ chúng đã hợp thành một khối, có nghĩa là toàn bộ binh quyền của Đại Thịnh đều nằm trong tay Lạc Thanh Hàn.

Hắn bỏ mảnh binh phù vào tay áo, tâm trạng có hơi thay đổi.

Chỉ cần có binh quyền, hắn sẽ bớt nhiều nỗi lo, giúp ích rất nhiều cho những việc hắn muốn làm tiếp theo.

Thái hoàng thái hậu chỉ vào thánh chỉ nhắc nhở.

“Người còn chưa đóng ngọc tỷ.”

Thánh chỉ không có dấu ngọc tỷ, dù có là chính tay Hoàng đế viết cũng vô dụng.

Lạc Thanh Hàn sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà giở trò vô lại.

Hắn sai người mang ngọc tỷ tới, đóng ngọc tỷ lên thánh chỉ.

Thái hoàng thái hậu nhìn con dấu đỏ góc dưới bên phải thánh chỉ, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Cuối cùng bà không còn là tội nhân của Lục gia nữa.

Sau khi Lạc Thanh Hàn rời khỏi cung Trường Lạc, liền đi thẳng tới điện Nghị Sự.

……

Ăn sáng xong, Tiêu Hề Hề về phòng ngủ một giấc.

Nhưng nàng chưa ngủ được bao lâu đã bị Bảo Cầm đánh thức.

“Nương nương, người đừng ngủ nữa, lát nữa Anh vương phi sẽ tới đó.”

Tiêu Hề Hề mở đôi mắt mơ màng ngái ngủ nhìn lên đỉnh giường, đờ người hồi lâu mới dần tỉnh táo lại.

Phải rồi, hôm nay nàng mời Anh vương phi vào cung ngắm hoa.

Nàng không thể ngủ nướng nữa, chỉ đành vật vã rời giường.

Tiêu Hề Hề ngồi trước bàn trang điểm, để Chiết Chi chải tóc trang điểm.

Bảo Cầm vừa đeo vòng vào cổ tay nàng vừa hỏi.

“Nương nương muốn tiếp đón Anh vương phi ở đâu? Hay là ngự hoa viên đi? Bây giờ đang mùa xuân, hoa ở đó đang nở rộ, rất hợp để ngắm hoa.”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, uể oải nói “Đi xa vậy làm gì? Ta thấy phong cảnh ở hậu viện cung Vân Tụ rất đẹp, có hoa có cây có sông, không kém gì ngự hoa viên.”

Bảo Cầm “……”

Đúng vậy, hậu viện không chỉ có hoa có cây có sông, mà còn có gà vịt lợn ngỗng!

Bảo Cầm khó khăn hỏi “Người nghiêm túc thật hả?”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói.

“Đương nhiên ta rất nghiêm túc! Ta thấy hậu viện rất thích hợp tiếp khách, không chỉ có thể ngắm cảnh, còn có thể câu cá hái trái cây, đói rồi có thể ăn thịt nướng, tốt biết bao!”

Bảo Cầm không nói nên lời, chỉ đành chấp nhận số phận, nói “Được, người vui là được.”

Tiêu Hề Hề không chỉ mời Anh vương phi mà còn mời Lý phi và Diêu tiệp dư.

Bốn người cùng nhau đến hậu viện cung Vân Tụ.

Nhìn vườn rau tươi tốt trước mặt, biểu cảm của Bộ Sanh Yên, Lý phi và Diêu tiệp dư hơi khó tả.

Chương 829: Mang thai

Tiêu Hề Hề đi ở phía trước.

Nàng vừa đi vừa vui vẻ giới thiệu.

“Chỗ này trồng củ cải trắng, chỗ kia trồng cải thìa, chỗ kia trồng ớt và bí …”

Khi đi ngang qua chỗ trồng dưa chuột, nàng dừng lại, hái bốn trái dưa chuột nhỏ.

Nàng đưa sang ba trái.

“Mọi người ăn thử đi. Đây là dưa chuột nhà trồng, giòn lắm!”

Lý phi và Diêu tiệp dư nhìn nhau, phân vân có nên nhận hay không.

Cuối cùng, Bộ Sanh Yên là người đầu tiên nhận dưa chuột.

Thấy Anh vương phi nhận dưa chuột, Lý phi và Diêu tiệp dư đương nhiên không thể từ chối, hai người cùng đưa tay nhận dưa chuột.

Các nàng muốn tìm một nơi rửa sạch trước khi ăn, nhưng lại thấy Quý phi dùng khăn tay lau sơ, sau đó nhét thẳng vào miệng, cắn rộp rộp rồi nhai giòn giã.

Lý phi và Diêu tiệp dư đều bị hành động táo bạo của nàng làm sững người, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Bộ Sanh Yên thì không ngạc nhiên đến thế.

Trước đây nàng với phụ mẫu sống ở biên cương, điều kiện sống ở đó khó khăn, đương nhiên không chăm chút được như các quý nữ trong thành Thịnh Kinh, nàng hợp với cách ăn uống này của Quý phi.

Bộ Sanh Yên cắn một miếng dưa chuột, đồng ý "Giòn thật."

Tiêu Hề Hề vui vẻ cười "Lát nữa cô mang theo một chút dưa chuột về ăn."

Bộ Sanh Yên không khách khí "Vậy đa tạ Quý phi nương nương ban thưởng."

Bảo Cầm đứng bên cạnh gần như không nghe nổi nữa.

Người khác tặng trà hay bánh ngọt gì đó cho khách, chỉ có Quý phi nhà mình khác người, thế mà đi tặng dưa chuột!

Bốn người đi qua vườn rau, đi qua vườn cây ăn trái, cuối cùng đến một đình nhỏ bên sông.

Quanh đình treo rèm lụa, dưới đất trải đệm mềm, ở giữa đặt một chiếc bàn thấp hình vuông, trên bàn bày trái cây bánh ngọt, bên cạnh có một bếp nhỏ đang đun trà.

Tế Vũ đang quỳ bên bếp pha trà.

Nàng thấy Quý phi và khách đến, lập tức đứng dậy hành lễ.

Bốn người ngồi quanh bàn.

Tế Vũ bưng ấm trà lên, rót trà cho các nàng.

Hương trà lan tỏa.

Nắng trời vừa phải, gió nhẹ thổi bay những tấm rèm mỏng.

Những tấm rèm lụa lay động, cộng với dòng sông róc rách chảy bên cạnh tạo nên một vẻ gì đó vừa tao nhã vừa lãng mạn.

Đúng lúc này, một con vịt nhảy xuống sông ở bờ bên kia.

Rồi đến con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư ……

Ngày càng có nhiều vịt trên sông.

Lý phi và Diêu tiệp dư nhìn đờ người.

Trước đây từng nghe nói sau cung Vân Tụ có nuôi gia cầm, không ngờ lại là sự thật!

Phía sau đàn vịt có hai con ngỗng trắng lớn trông rất khó chọc.

Hai con ngỗng trắng lớn sải bước tới bờ sông, sau đó vỗ cánh nhảy xuống sông, trực tiếp đè bẹp đàn vịt đang chơi dưới nước, có thể nói là rất hống hách.

Bức tranh tao nhã ban đầu vì số vịt ngỗng này đã đột ngột thay đổi phong cách.

Mới giây trước là tác phẩm nghệ thuật, giây sau đã thành cây nhà lá vườn.

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm hai con ngỗng béo, cảm động đến mức nước mắt trực tiếp chảy ra từ miệng nàng.

“Bảo Cầm, bữa trưa hôm nay chúng ta ăn ngỗng quay đi!”

Bảo Cầm gật đầu đáp vâng.

Tiêu Hề Hề “Nhân tiện thêm hai con vịt quay.”

Bảo Cầm lại gật đầu.

Tiêu Hề Hề nhìn Bộ Sanh Yên, Lý phi và Diêu tiệp dư, hỏi các nàng bữa trưa muốn ăn gì.

“Ở đây gì cũng có, nguyên liệu tươi ngon, các cô gọi gì cũng được.”

Ba người nói mình không kén ăn, ăn gì cũng được.

Thế nên Tiêu Hề Hề dặn Bảo Cầm và Tế Vũ tự xem mà làm.

Lý phi nhịn không được hỏi "Quý phi nương nương, không phải người mời chúng ta đến ngắm hoa à? Hoa đâu?"

Tiêu Hề Hề nhờ người vén rèm lụa lên, lộ ra cánh đồng hoa cải vàng rộng lớn cách đó không xa.

"Nhìn kìa! Toàn là hoa!"

Lý phi nhìn số hoa cải kia, tâm trạng khó mà diễn tả.

Người khác ngắm hoa toàn là hoa hồng, hoa lan, mẫu đơn, hải đường, thược dược, sơn trà, nhài cúc các loại, nhưng đến lượt Quý phi chỉ có hoa cải.

Thật không còn gì để diễn tả!

Tiêu Hề Hề nói "Số hoa cải này không chỉ đẹp mà còn rất ngon. Bảo Cầm, bữa trưa thêm một dĩa cải xào!"

Bảo Cầm đáp vâng.

Lý phi im lặng nhìn đi chỗ khác, nghĩ thầm không nên nhiều nhắc chuyện ngắm hoa.

Bốn người trò chuyện một hồi.

Tiêu Hề Hề bắt đầu nói về cuộc thi viết truyện, giới thiệu Lý phi với Anh vương phi.

"Lần này Lý phi giành được giải nhất là do dân chúng bầu chọn, nếu đã có nhiều người bầu chọn thì chứng tỏ là truyện mà Lý phi viết rất nổi. Hay là Anh vương phi xem xét, giúp Lý phi in truyện này thành từng tập, bán trong tiệm sách, cô thấy sao?"

Bộ Sanh Yên sẵn sàng đồng ý "Được chứ, vừa hay có một

xưởng in đứng tên Anh vương, vốn xưởng chỉ in vài thư tịch tài liệu, bây giờ có thể in truyện.”

Lý phi nghe vậy, tức thì vui mừng.

Sau đó, Bộ Sanh Yên và Lý phi bắt đầu bàn bạc cụ thể vấn đề xuất bản truyện.

Diêu tiệp dư thích thú lắng nghe.

Tiêu Hề Hề không hứng thú, nàng tập trung uống trà ăn bánh.

Lúc nàng sắp ăn hết bánh trên bàn, Lý phi và Bộ Sanh Yên cũng bàn bạc xong.

Bảo Cầm nhắc nhở “Sắp trưa rồi, nô tỳ sai người chuẩn bị bữa trưa, không biết nương nương muốn dùng bữa ở đâu?”

Tiêu Hề Hề “Cứ ở đây đi, chỗ này cảnh đẹp, không khí trong lành, thoải mái!”

Nàng dừng lại, rồi nhắc tiếp.

“Em sai người giúp bổn cung truyền lời cho Hoàng thượng, nói hôm nay bổn cung không đến tìm ngài ấy ăn trưa, bảo ngài ấy ăn một mình đi.”

Bảo Cầm đáp vâng rồi quay người rời khỏi đình nhỏ.

Bộ Sanh Yên hỏi “Quý phi nương nương, thần phụ có thể đi dạo quanh đây không?”

Tiêu Hề Hề “Đương nhiên là được, đi thôi, bổn cung đích thân dẫn đường cho cô.”

Nàng nhìn Lý phi và Diêu tiệp dư hỏi các nàng có muốn đi dạo cùng không.

Lý phi và Diêu tiệp dư cùng nhau lắc đầu, biểu thị không cần.

Các nàng không mấy hứng thú với vườn rau.

Thế nên Tiêu Hề Hề và Bộ Sanh Yên cùng nhau rời đình nhỏ.

Hai người đi qua cây cầu nhỏ sang bên kia sông.

Hạt lúa gieo trồng vào mùa xuân, toàn bộ cánh đồng xanh tươi, tràn đầy sức sống.

Tiêu Hề Hề và Bộ Sanh Yên đi dọc theo cánh đồng về phía trước.

Tiêu Hề Hề nhắc nhở "Cô đi chậm chút, cẩn thận kẻo ngã."

Bộ Sanh Yên "Người không cần căng thẳng như vậy, thần phụ có luyện võ, không dễ ngã đâu."

Tiêu Hề Hề "An toàn cẩn thận là trên hết, dù sao hiện giờ cô đang mang thai, vẫn nên cẩn thận thì hơn."

Bộ Sanh Yên sửng sốt.

"Người nói gì vậy? Ai đang mang thai?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên là cô đó!"

Bộ Sanh Yên không tin được "Thần phụ mang thai? Sao có thể?!"

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt "Chẳng lẽ cô không biết mình mang thai sao?"

Hôm nay lúc nàng gặp Bộ Sanh Yên thì phát hiện tướng mạo của Bộ Sanh Yên hơi thay đổi, đây là biến đổi chỉ xảy ra khi mang thai.

Nàng còn tưởng Bộ Sanh Yên biết chuyện này, cho nên cũng không nói nhiều, không ngờ Bộ Sanh Yên không hề biết gì.

Chương 830: Hiểu lầm

Bộ Sanh Yên vô thức chạm vào bụng mình.

Bằng phẳng, không có dấu hiệu mang thai nào cả.

Nàng không khỏi hỏi "Sao người chắc chắn thần phụ đang mang thai?"

Tiêu Hề Hề lại bắt đầu nghiêm túc nói nhảm.

"Vì bổn cung thấy tinh thần của cô mệt mỏi, cứ tưởng cô bị bệnh, nhưng thần sắc của cô lại hồng hào tươi sáng, nhìn không có vẻ gì là bị bệnh. Hơn nữa, cô và Anh vương thành thân hơn hai năm rồi, bổn cung đoán có lẽ là cô mang thai, sao vậy, bổn cung đoán sai rồi à?"

Hiện giờ trong đầu Bộ Sanh Yên toàn là chuyện mang thai, không suy nghĩ quá nhiều về tính mạch lạc trong lời của Quý phi.

Nàng do dự nói "Mấy ngày nay quả thật tinh thần của thần phụ không được tốt, thần phụ chỉ nghĩ là do buồn ngủ khi xuân đến thôi."

Vốn hôm qua nàng định gọi đại phu trong phủ xem thử, nhưng hôm qua nàng vô tình ngủ quên, lúc thức dậy trời cũng đã tối, Lạc Dạ Thần cũng vừa về nên nàng đi đón Lạc Dạ Thần, nhất thời quên mất chuyện gọi đại phu.

Cho nên nàng vẫn chưa khám, không thể xác định là mình buồn ngủ do xuân đến hay thật sự có thai.

Tiêu Hề Hề nói "Bổn cung sai người gọi thái y tới khám cho

cô, xem thử có phải mang thai hay không."

Bộ Sanh Yên "Nếu vậy thì phiền Quý phi nương nương rồi."

Hai người trở về đình nhỏ.

Lý phi và Diêu tiệp dư hơi ngạc nhiên khi thấy hai người về sớm như vậy.

Tiêu Hề Hề sai Thanh Tùng đến Thái y viện gọi Phương thái y đến đây.

Thanh Tùng nhận lệnh rời đi.

Lý phi không khỏi hỏi "Quý phi nương nương bệnh rồi sao?"

Tiêu Hề Hề cười nói "Không có, bổn cung muốn thái y khám cho Anh vương phi."

Lý phi và Diêu tiệp dư thuận thế nhìn sang Anh vương phi.

Bộ Sanh Yên còn chưa xác nhận mình có thai hay không, đương nhiên không thể nói ai biết, kẻo người ta nghĩ nàng khoe khoang.

Nàng chỉ cười cười, không nói gì.

Chốc sau, Phương Vô Tửu mang theo rương thuốc tới.

Y nghe nói Quý phi muốm khám cho Anh vương phi, y cũng không hỏi nhiều, lập tức lấy gối bắt mạch kê dưới tay Anh vương phi, đồng thời lấy khăn lụa che cổ tay nàng.

Chẩn đoán một hồi, Phương Vô Tửu đã biết.

Y chắp tay với Anh vương phi, cười nói "Chúc mừng vương phi, là hỉ mạch."

Bộ Sanh Yên bị tin này làm sững người.

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng nàng vẫn thấy khó tin.

Nàng mang thai thật rồi!

Nàng sắp làm mẹ rồi!

Mãi đến khi Lý phi và Diêu tiệp dư chúc mừng Anh vương phi, nàng mới hoàn hồn, nhanh chóng cảm tạ Phương thái y.

Phương Vô Tửu xua tay, nói không có gì.

Y nhân tiện bắt mạch cho Quý phi, xác định không có vấn đề gì mới cầm rương thuốc rời đi.

Bộ Sanh Yên lần đầu mang thai, hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, nàng ngồi đó không biết phải làm sao.

Bây giờ nàng quên mất chuyện dò thám Quý phi, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ —

Nàng muốn về nhà.

Nàng muốn báo tin vui này cho Anh vương!

Tiêu Hề Hề thấy nàng không còn lòng dạ nào ở trong cung, bèn ân cần hỏi.

“Mang thai không phải chuyện nhỏ, hay là cô về trước, báo cho Anh vương biết chuyện này? Bổn cung nghe mọi người nói bốn tháng đầu của thai kỳ rất quan trọng, phải chú ý nhiều hơn. Vì là con đầu lòng nên cô càng phải cẩn thận. Tốt nhất cô nên hạn chế ra ngoài vài tháng, ở nhà dưỡng thai cho tốt. Đợi thai ổn định rồi thì chúng ta lại tụ tập, được không?”

Nếu là bình thường, Bộ Sanh Yên nhất định sẽ từ chối, Quý phi có lòng mời nàng vào cung làm khách, sao nàng có thể bỏ đi giữa chừng? Như vậy quá thất lễ.

Nhưng bây giờ nàng chỉ muốn về nhà báo cho Anh vương biết chuyện mình mang thai, nàng thật sự không quan tâm nhiều

được.

Nàng đỏ mặt, xấu hổ nói.

“Đa tạ Quý phi nương nương thông cảm, quả thật hiện giờ thần phụ có hơi kích động, không còn lòng dạ dùng bữa với nương nương, thần phụ xin phép cáo từ trước, hôm khác vào cung xin lỗi nương nương sau.”

Tiêu Hề Hề xua tay nói không sao cả.

Nàng bảo Chiết Chi hộ tống Anh vương phi rời cung.

Sau khi Anh vương phi đi, Lý phi và Diêu tiệp dư cùng nhìn Quý phi.

Bây giờ Anh vương phi đã mang thai, nhưng bụng của Quý phi vẫn chưa có động tĩnh gì.

Trong lòng Quý phi chắc là khó chịu lắm nhỉ?

Tiêu Hề Hề thấy sắc mặt hai người hơi lạ, nhịn không được hỏi “Sao hai cô nhìn bổn cung như vậy?”

Lý phi ho nhẹ một tiếng “Không có gì.”

Đến giờ ăn trưa, Tiêu Hề Hề vẫn ăn uống say sưa, dường như không hề bị ảnh hưởng gì về chuyện Anh vương phi mang thai.

Tuy nhiên trong mắt Lý phi và Diêu tiệp dư, phản ứng của nàng là dấu hiệu cho thấy nàng chỉ đang gắng gượng kiềm nén.

Chắc chắn Quý phi không muốn người khác thấy nàng khó chịu, nên mới cố ý ăn nhiều như vậy, biến nỗi buồn thành cơn thèm ăn để che đậy mất mát trong lòng.

Bây giờ Hoàng đế hầu như đêm nào cũng ở cung Vân Tụ, chỉ cần sức khỏe Quý phi bình thường thì nàng sớm đã có thai rồi.

Nhưng đã lâu như vậy, bụng nàng vẫn không có động tĩnh gì.

Chuyện này sao có thể không khiến người khác nghĩ nhiều?

Lý phi và Diêu tiệp dư vốn nghi ngờ sức khỏe của Quý phi có vấn đề, không thể mang thai, nhưng vừa nãy Phương thái y vừa bắt mạch cho Quý phi, không có gì bất thường, xem ra thân thể của Quý phi không có vấn đề gì.

Nếu thân thể của Quý phi tốt thì có nghĩa là duyên con cái vẫn chưa đến.

Lý phi nể tình Quý phi chủ động giới thiệu mình với Anh vương phi để xuất bản truyện, bèn an ủi nói.

“Có một số người vẫn chưa có, không có nghĩa là sẽ không bao giờ có, chỉ do duyên số chưa đến mà thôi, có lẽ một thời gian nữa thì duyên sẽ đến thôi.”

Diêu tiệp dư gật đầu mạnh “Lý phi tỷ tỷ nói đúng, Quý phi nương nương đừng buồn.”

Tiêu Hề Hề vừa cuộn cho mình một cuốn thịt vịt cực lớn, đang định cắn nó thì nghe thấy Lý phi và Diêu tiệp dư nói.

Nàng ngừng ăn, khó hiểu nhìn Lý phi và Diêu tiệp dư.

“Hai người đang nói gì vậy? Tại sao bổn cung phải buồn?”

Trước mặt bày vịt quay ngỗng quay ngon như vậy, nàng vui còn không kịp, sao lại buồn được chứ?!

Hai người này có hiểu lầm gì sao?

Lý phi thấy Quý phi cứng miệng không thừa nhận mình đang đau lòng, trong lòng biết Quý phi muốn giữ thể diện, nên cân nhắc đổi lời.

“Thần thiếp nói sai rồi, Quý phi nương nương có được thánh

sủng, sao có thể buồn được chứ?”

Nói xong, nàng quay sang nhìn Diêu tiệp dư, nháy mắt hỏi.

“Diêu muội muội, muội nói phải không?”

Diêu tiệp dư nhận được tín hiệu, tức thì phụ họa.

“Đúng vậy, thần thiếp có nằm mơ cũng ước được sống thoải mái như Quý phi bây giờ, nếu Quý phi mà thấy buồn thì thần thiếp sợ là không sống nổi mất.”

Tiêu Hề Hề “……”

Sao cứ cảm thấy hai người này thật kỳ lạ.

Chương 831: Ta sắp làm cha rồi!

Sáng sớm hôm nay, Anh vương phi đã vào cung, Lạc Dạ Thần ở nhà một mình chán quá nên cũng ra ngoài.

Đầu tiên y đến nha môn Tuần Phòng Ti dạo một vòng, sau đó mời vài người bạn đi đánh mã cầu.

Một nhóm người hưng phấn chơi đùa, chớp mắt đã đến giữa trưa.

Lạc Dạ Thần biết Bộ Sanh Yên sẽ ăn trưa trong cung, dù y về phủ thì cũng phải ăn một mình, chẳng vui chút nào, vì thế y ném gậy vào tay tùy tùng, vẫy tay với đám bạn.

"Đi, hôm nay ta mời mọi người tới Lưu Quang Các ăn cơm, muốn gọi gì cũng được!"

Đám bạn đương nhiên rất vui, nhao nhao khen Anh vương hào phóng!

Nhóm người háo hức đi đến Lưu Quang Các.

Lạc Dạ Thần vừa ngồi xuống, ghế còn chưa nóng thì chưởng quầy của Lưu Quang Các vội vã chạy vào.

Chưởng quầy quỳ xuống bên cạnh Lạc Dạ Thần, nhỏ giọng nói.

"Vương gia, vương phi về phủ rồi, mời ngài mau chóng trở về, vương phi nói có chuyện rất quan trọng muốn nói với ngài."

Tuy chưởng quầy hạ giọng nhưng vẫn bị hai người đứng gần nhất nghe thấy.

Bọn họ cố tình la ó với Lạc Dạ Thần.

“Anh vương mới đi bao lâu đâu, Anh vương phi lại nóng lòng gọi người về, sao lại không tin đến vậy chứ?!”

Những người khác cũng phụ họa.

“Vương gia, ngài tuyệt đối không được trọng sắc khinh bạn, ngài không thể vì vương phi mà bỏ mặc bạn bè chứ!”

“Đúng đó! Hôm nay vương gia mời chúng ta đi ăn, chúng ta ở đây cả rồi, nếu lúc này ngài đột nhiên bỏ đi, chúng ta phải làm sao?”

“Ta mặc kệ, dù hôm nay có chuyện lớn gì, ngài cũng phải ăn xong bữa này mới được đi!”

……

Nếu là trước đây, Lạc Dạ Thần ưa sĩ diện, nhất định sẽ ở lại.

Nhưng sống cùng nàng hai năm qua, Lạc Dạ Thần hiểu rõ tính tình vương phi nhà mình, nếu không phải chuyện gấp, nàng sẽ không cho người tới đây gọi y về.

Dù trong nhà thế nào thì khi ra ngoài, nàng luôn chừa thể diện cho y, chưa từng làm khó y trước mặt bạn bè.

Đây là lần đầu tiên y bị gọi về đột ngột thế này.

Lạc Dạ Thần phớt lờ tiếng kêu gọi của đám bạn, trực tiếp đứng dậy.

“Ở nhà có chút chuyện, bổn vương phải về trước, mọi người cứ ăn uống thoải mái, chi phí cứ ghi vào sổ của bổn vương, sau này có thời gian rảnh thì lại hẹn.”

Nói xong y bước thẳng ra ngoài.

Chưởng quầy thấy thế lập tức nở nụ cười, nhiệt tình mời khách uống trà, đồng thời bắt đầu giới thiệu những món ăn mới của Lưu Quang Các.

Mọi người thấy Anh vương nói đi là đi, không khỏi thở dài trong lòng.

Anh vương thay đổi thật rồi!

Y không còn là hoàng tử ăn chơi, chỉ biết tự mình vui, mặc kệ mọi thứ như trước kia nữa rồi.

Bây giờ trong lòng y, Anh vương phi xếp thứ nhất, những người khác ở phía sau.

……

Lạc Dạ Thần ngồi xe ngựa ra ngoài, nhưng y chê xe ngựa quá chậm nên sai người dắt một con ngựa tới.

Y trực tiếp cưỡi ngựa về phủ.

Lưu Quang Các khá gần với phủ Anh vương, chốc lát đã về tới vương phủ.

Y trở mình xuống ngựa.

Y tiện tay ném dây cương cho tiểu tư gác cửa, hỏi.

“Vương phi đâu?”

Tiểu tư gác cửa vội nói “Vương phi ở hậu viện, nói nếu thấy ngài về thì bảo ngài đến hậu viện tìm vương phi.”

Lạc Dạ Thần đi được hai bước thì dừng lại, quay đầu nhìn tiểu tư gác cửa, trầm giọng hỏi.

“Lúc vương phi về trông sắc mặt thế nào?”

Tiểu tư gác cửa lanh lợi, biết nhìn sắc mặt người khác, vừa

nghe vậy liền hiểu ý của vương gia, vội vàng hạ giọng.

“Vương gia yên tâm, lúc vương phi về trông rất vui vẻ, tâm trạng chắc là rất tốt.”

Lạc Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm, xem ra chuyện vương phi sắp nói không phải chuyện xấu.

Y ném một nén bạc cho tiểu tư gác cửa.

“Thưởng cho ngươi.”

Tiểu tư gác cửa bắt tiền bằng hai tay, vui mừng khôn xiết.

“Đa tạ vương gia ban thưởng!”

Lạc Dạ Thần đi tới hậu viện, tìm kiếm một vòng, cuối cùng tìm thấy Bộ Sanh Yên trên tầng hai ở Thưởng Tâm Các.

Bộ Sanh Yên dựa vào cửa sổ tầng hai, nhìn xuống rừng đào bên ngoài.

Lúc này đương xuân, hoa đào nở rộ, những cây đào hồng đậm nhạt xen lẫn với nhau.

Gió thổi ngang, những cánh hoa đào rung rinh rơi xuống như cơn mưa cánh hoa khiến người ta có cảm giác đang lạc vào chốn thần tiên.

Bình thường Bộ Sanh Yên rất cảnh giác, chỉ cần một động tĩnh nhỏ cũng sẽ tức thì phát hiện, nhưng hôm nay nàng hoàn toàn không chú ý đến tiếng bước chân phía sau, cứ ngơ ngác nhìn rừng đào bên ngoài.

Cho đến khi giọng của Lạc Dạ Thần từ phía sau vang lên.

“Nàng nhìn gì vậy? Nhìn đến ngẩn người.”

Bộ Sanh Yên chợt hoàn hồn lại.

Nàng quay lại nhìn Lạc Dạ Thần không biết đến từ lúc nào.

Sau một thoáng ngạc nhiên, nàng buột miệng nói ra.

“Sáng nay ta vào cung.”

Lạc Dạ Thần “Ta biết chứ, Quý phi mời nàng vào cung ngắm hoa. Lúc nàng ra ngoài còn nói với ta hôm nay ăn trưa trong cung, cho nên ta ra ngoài ăn cơm với bạn.”

Y nói đến đây thì dừng lại một chút, cuối cùng nhận ra có gì đó không ổn.

“Không đúng, nếu nàng đã định ăn trưa trong cung, sao lại về lúc này? Chẳng lẽ trong cung có người bắt nạt nàng? Là Quý phi phải không? Ta đã nói Quý phi không phải người tốt, nàng không nên vào cung gặp cô ta …”

Bộ Sanh Yên ngắt lời y “Không phải như vậy, vốn ta định ăn trưa trong cung với Quý phi, nhưng giữa chừng xảy ra chuyện, cho nên mới về sớm.”

Lạc Dạ Thần lo lắng hỏi “Xảy ra chuyện gì? Lẽ nào nàng thăm dò được Quý phi là Tiêu trắc phi?”

Bộ Sanh Yên “Không liên quan tới Quý phi, nhưng cũng có hơi liên quan, thì là …… thì là ……”

Nói đến đây, mặt nàng hơi nóng bừng, giọng nói không tự chủ mà nhỏ xuống.

“Thì là gần đây ta hay buồn ngủ, cứ tưởng do xuân đến, thời tiết ấm lên, đến hôm nay ta vào cung, Quý phi mời thái y đến khám, ta mới biết lý do làm ta hay buồn ngủ là do ta mang thai.”

Lạc Dạ Thần còn tưởng nàng bị bệnh, tim không khỏi bắt đầu đập nhanh.

Khi biết nàng không bị bệnh, y mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nàng không bệnh thì tốt, không phải là mang thai thôi sao, nàng ……”

Y chợt ngừng lại, rồi chợt tỉnh táo, đôi mắt từ từ mở to.

Giọng y hơi nghẹn vì quá sốc.

“Nàng …… nàng mang thai?”

Bộ Sanh Yên đỏ mặt gật đầu “Ừm, Phương thái y bắt được hỉ mạch, sau khi về phủ, ta đã gọi đại phu kiểm tra lại, đại phu cũng nói là hỉ mạch, hơn một tháng rồi.”

Lạc Dạ Thần bất giác cúi đầu nhìn chằm chằm vùng bụng phẳng của nàng.

Y chưa từng nghĩ mình sẽ được làm cha!

Y muốn đưa tay sờ bụng nàng, nhưng sợ dùng sức quá mạnh sẽ làm hại đứa bé.

Y muốn ôm vương phi nhà mình, nhưng sợ đứa bé trong bụng bị sốc.

Cuối cùng, y chỉ đành đi vòng quanh vương phi nhà mình lẩm bẩm.

“Ta sắp làm cha rồi, ta sắp làm cha rồi, ta sắp làm cha rồi!”

Chương 832: Còn trách ai được?

Tuy Bộ Sanh Yên đã gọi đại phu đến khám một lần, nhưng Lạc Dạ Thần vẫn lo lắng, gọi đại phu đến khám lại.

Đại phu trong phủ Anh vương là một lão đại phu đã ngoài năm mươi, ông hiểu cảm giác lần đầu làm cha của Anh vương, dù sao bản thân ông cũng từng trải qua chuyện này.

Ông không hề nóng nảy, bắt mạch cho Anh vương phi rất cẩn thận, xác nhận lần nữa đó là hỉ mạch.

Lạc Dạ Thần vui mừng đến mức không biết phải đặt tay chân thế nào mới tốt.

Phải mất một lúc lâu y mới bình tĩnh, vội hỏi.

“Thai trong bụng vương phi thế nào?”

Đại phu cười nói “Bình thường sức khỏe vương phi rất tốt, thai nhi ổn định, vương gia và vương phi cứ thoải mái, đừng quá căng thẳng.”

Làm sao Lạc Dạ Thần không căng thẳng được?

Đây là lần đầu tiên trong đời y được làm cha!

Hoàng đế còn chưa được làm cha, nhưng y sắp được làm cha rồi!

Ha ha ha ha! Chỉ nghĩ thôi cũng thấy phấn khích vô cùng!

Lạc Dạ Thần hỏi rất nhiều vấn đề về mang thai.

Đại phu trả lời từng câu một.

Lạc Dạ Thần vui mừng, vung tay thưởng hết cho từng người trong phủ!

Mọi người vui mừng khi biết trong vương phủ sắp có sinh mạng mới.

Cả vương phủ tràn ngập vui vẻ.

Sau đó, Lạc Dạ Thần bảo quản gia đến phủ Định Viễn Hầu, báo tin Anh vương phi mang thai cho ông để ông cũng vui mừng.

Lúc này, không khí trong ngự thư phòng rất căng thẳng.

Lệ Khinh Ngôn khó tin nhìn Hoàng đế, hỏi "Ngài nói với Thái hoàng thái hậu là vi thần đã có hôn ước?"

Lạc Thanh Hàn gật đầu "Ừm."

Lệ Khinh Ngôn không chấp nhận được "Vi thần là người trong sạch, hôn ước ở đâu ra chứ? Sao cả vi thần cũng không biết?!"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh trả lời "Trong tình huống đó, nếu trẫm không nói khanh đã có hôn ước, Thái hoàng thái hậu nhất định sẽ bắt khanh cưới cô nương Lục gia, Lục gia bây giờ thế nào, hẳn là trong lòng khanh biết rõ."

Lệ Khinh Ngôn một lòng trung thành với Hoàng đế, đương nhiên không muốn liên quan gì đến ngoại thích.

Y cũng biết Hoàng đế nói vậy là kế tạm thời.

Nhưng Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, lời cũng đã nói rồi, dù là nguyên nhân gì thì trong thời gian ngắn y cũng phải tìm một đối tượng đính hôn, chống đỡ lời nói dối của Hoàng đế.

Chuyện này rất khó giải quyết!

Lệ Khinh Ngôn khổ sở "Trong thời gian ngắn như vậy, ngài bảo vi thần tìm đối tượng đính hôn ở đâu đây?"

Lạc Thanh Hàn "Trong thành Thịnh Kinh có nhiều quý nữ như vậy, khanh không để ý ai hết sao?"

Lệ Khinh Ngôn cười khổ "Bệ hạ cũng nói rồi đó, người ta là quý nữ danh môn, sao có thể để ý đến một quan viên xuất thân hàn môn như vi thần chứ? Dù hiện giờ vi thần là Lại bộ Thị lang tứ phẩm, nhưng so với những quý tộc kia thì vi thần không là gì cả."

Lạc Thanh Hàn "Khanh chỉ cần nói khanh để ý cô nương nhà nào? Trẫm làm chủ cho khanh, ban hôn cho hai người."

Lệ Khinh Ngôn vẫn lắc đầu "Dưa cứng ăn không ngọt, tốt nhất là không nên ép buộc người ta."

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Khanh không ăn thử thì làm sao biết dưa ngọt hay không?"

Lệ Khinh Ngôn "Hôn nhân là chuyện lớn, không thể xem nhẹ, phải tính toán lâu dài."

Lạc Thanh Hàn "Thái hoàng thái hậu vẫn đang tìm chồng cho Lục Tâm Dao, nếu bà ấy phát hiện khanh vẫn chưa có hôn ước, nói không chừng bà ấy lại nhìn trúng khanh. Trẫm có thể giúp khanh từ chối một lần, nhưng không thể đảm bảo giúp được khanh lần thứ hai, chuyện này khanh tự mình cân nhắc đi."

"Vi thần đã hiểu, ngài cho vi thần thêm một thời gian, vi thần sẽ cố hết sức tìm cách giải quyết chuyện này."

Nhìn dáng vẻ của y, Lạc Thanh Hàn biết y không khách khí, y thật sự không để ý cô nương nhà nào.

Nếu y không muốn, Lạc Thanh Hàn đương nhiên sẽ không ép buộc.

Chuyện hôn nhân vẫn cần hai bên tình nguyện mới được.

Đêm nay, Lạc Thanh Hàn vẫn đến cung Vân Tụ như thường lệ.

Tiêu Hề Hề kể hắn nghe chuyện Anh vương phi mang thai.

Lạc Thanh Hàn nghe xong, trong lòng hơi không vui.

Tuy nét mặt hắn không đổi, nhưng Tiêu Hề Hề vẫn nhạy cảm nhận ra cảm xúc của hắn thay đổi.

Nàng chủ động chui vào vòng tay hắn, ngước nhìn hắn rồi nhẹ nhàng hỏi.

"Chàng sao vậy? Ai chọc chàng không vui?"

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, mặt không biểu cảm nói.

"Tên Lạc Dạ Thần đó thế mà sắp được làm cha rồi, hừm."

Tiếng hừm cuối cùng rất linh động.

Tiêu Hề Hề không nhịn được cười "Có phải chàng ngưỡng mộ y không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời, hỏi lại "Nàng nói xem?"

Tiêu Hề Hề an ủi "Không sao, chúng ta chờ thêm một thời gian, chờ độc trong người ta được thải hết, ta cũng sẽ sinh cho chàng một đứa con."

Lạc Thanh Hàn muốn nói một đứa làm sao đủ? Nhất định phải sinh nhiều đứa.

Nhưng nghĩ lại thì thôi vậy.

Sinh con rất nguy hiểm, sinh một đứa là nàng đã phải chịu khổ rồi.

Hắn thật sự không nỡ để nàng phải chịu đựng nhiều lần.

Lạc Thanh Hàn vỗ nhẹ lưng nàng, nhỏ giọng nói.

“Không vội, cứ từ từ.”

Thật ra hắn cũng không thích trẻ con cho lắm, hắn chỉ muốn có một đứa con với Hề Hề, nam nữ đều được.

Có huyết thống kết nối, mối quan hệ giữa hắn và Hề Hề sẽ càng thân thiết hơn.

……

Thông qua tam ti xét xử, sự thật nhanh chóng được tra rõ, xác định Hồng Quốc công quả thật cấu kết với Huyết Vũ Lâu trong thời gian dài, nhận một lượng tài sản lớn, phóng hỏa Tập Hương Quán, âm mưu giết người diệt khẩu làm cho sáu người vô tội mất mạng.

Tổng kết tội danh, Hồng Quốc công bị tước phong hiệu, giáng làm dân thường, xử lăng trì.

Vốn Lục gia cũng chém đầu cả nhà, nhưng Hoàng đế nhân từ, nể mặt Thái hoàng thái hậu tha cho những người còn lại trong Lục gia.

Nhưng toàn bộ tài sản của Lục gia bị tịch thu sung công.

Còn phủ Hồng Quốc công nơi Lục gia đang ở, đương nhiên sẽ bị triều đình thu hồi.

Lục gia bị đuổi ra khỏi phủ.

Bọn họ không được phép lấy bất cứ thứ gì ngoại trừ quần áo để thay, đồng nghĩa với việc ra đi tay trắng.

Sau khi chuyện này lan truyền đã trở thành chủ đề bàn tán trong thành Thịnh Kinh.

Lục Tâm Dao nghe được tin này từ người khác, buồn bã bật khóc.

Nàng khóc lóc chạy đi tìm Thái hoàng thái hậu.

“Cầu xin người cứu tổ phụ, đừng để ông ấy bị lăng trì!”

Thái hoàng thái hậu bây giờ trông già đi rất nhiều, bất lực nói “Có thể giữ được mạng của cả Lục gia đã là giới hạn của ai gia rồi, những chuyện khác, ai gia cũng không thể làm gì được.”

Bà thấy Lục Tâm Dao khóc, cảm thấy thương tiếc trong lòng, nhưng nghĩ đến tương lai của Lục gia, bà lại cứng lòng trầm giọng nói.

“Chuyện đến nước này, con ở đây khóc đến chết cũng vô dụng, nếu con có thể cố gắng làm Hoàng thượng sủng ái mình, Lục gia đã không rơi vào bước đường hôm nay, cho con cơ hội rồi, mà tự con không biết nắm bắt, còn trách ai được?”

Lục Tâm Dao nghe vậy, càng thấy khó chịu hơn.

Nàng biết mình vô dụng, nhưng nàng có thể làm gì được?

Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối tay trói gà không chặt!

Thái hoàng thái hậu nhìn ra nàng đang suy nghĩ gì, sắc mặt lạnh lùng nói “Con nhìn Quý phi đi, nàng ta cũng là một nữ tử yếu đuối, tại sao có thể giữ chặt trái tim Hoàng đế? Còn con thì không thể?”

Lục Tâm Dao không thể trả lời, nước mắt rơi xuống.

Nàng nấc nghẹn nói “Là cháu gái vô dụng, làm người thất vọng rồi.”

Thái hoàng thái hậu nghiêm túc chân thành nói.

“Hy vọng từ nay con thông minh một chút, đừng ngu xuẩn

như trước, Lục gia đã không còn, nếu không tự mình đứng lên, sau này con thật sự phải gả cho dân thường.”

Chương 833: Thẻ bài xanh

Vào ngày Hồng Quốc công bị xử tử, Thái hoàng thái hậu lại lâm bệnh.

Lần này bệnh nặng hơn những lần trước.

Hôm nay Mẫn tiệp dư đến thỉnh an Quý phi, tiện thể nhắc đến chuyện này, ám chỉ Quý phi có nên đến thăm Thái hoàng thái hậu một chút không?

Tiêu Hề Hề biết Thái hoàng thái hậu không thích nàng, cho nên nàng cũng không thích qua lại với bà.

Nhưng bây giờ nàng đã chiếm vị trí Quý phi, có một số việc nàng bắt buộc phải làm.

Dù trong lòng nghĩ gì thì ít nhất ngoài mặt cũng nên đi một chuyến.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hề Hề dẫn một nhóm phi tần đến cung Trường Lạc thăm Thái hoàng thái hậu.

Cung Trường Lạc hiếm khi náo nhiệt được một lần.

Thái hoàng thái hậu trông vẫn hốc hác tiều tụy.

Bà cũng không xuống giường, chỉ ngồi trên giường nghe các phi tần hỏi thăm an ủi.

Đợi các phi tần nói gần xong, Thái hoàng thái hậu mới yếu ớt nói.

“Hiếu thuận của các ngươi, ai gia đã nhận được rồi, hiện giờ

trong cung có Quý phi quản lý, ai gia rất yên tâm. Các ngươi không cần quá lo, ai gia chỉ cảm thấy hơi không khỏe, qua một thời gian sẽ khỏe thôi."

Các phi tần lại nói thêm những lời chúc phúc.

Ánh mắt Thái hoàng thái hậu lướt qua các nàng, cuối cùng dừng lại trên người Quý phi.

Nếu hỏi trong hậu cung này, ai là người mà Thái hoàng thái hậu ghét nhất?

Thì chắc chắn là Quý phi.

Ban đầu cũng vì Quý phi mà Lục tuyển thị mới bị đày vào lãnh cung.

Cũng vì Quý phi mà Hoàng đế nhiều lần không nghe lời Thái hoàng thái hậu.

Cả chuyện Hồng Quốc công bị lăng trì cũng có liên quan đến Quý phi.

Chuyện mà Thái hoàng thái hậu hối hận nhất đời này chính là cho công chúa Nam Phượng vào cung.

Nếu không có công chúa Nam Phượng, có lẽ quan hệ giữa bà và Hoàng đế không trở nên tồi tệ như vậy, Hồng Quốc công cũng không bị lăng trì, Lục gia cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như hôm nay.

Nhận ra Thái hoàng thái hậu đang nhìn mình, Tiêu Hề Hề chủ động nở nụ cười ngọt ngào với bà.

Thay vì được nụ cười này chữa lành, Thái hoàng thái hậu lại cảm thấy đối phương kiêu ngạo giả tạo, càng chán ghét hơn.

"Ai gia nghe nói Quý phi bị bắt cóc, không biết Quý phi có bị thương không?"

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn đáp lại "Đa tạ Thái hoàng thái hậu quan tâm, thần thiếp không sao."

"Không sao là tốt."

Nói đến đây, Thái hoàng thái hậu đổi chủ đề, trầm giọng nói.

"Ai gia vẫn luôn muốn hỏi ngươi, ngươi thân là phi tần hậu cung, tại sao lại tự ý rời cung? Ngươi đặt cung quy ở đâu? Hơn nữa, ngươi còn ở cùng Anh vương lúc nửa đêm? Trai đơn gái chiếc, hai người các ngươi muốn làm gì? Ai gia tin ngươi sẽ không làm chuyện gì khiến Hoàng đế mất mặt, nhưng miệng đời đáng sợ! Ngươi có biết bây giờ người bên ngoài nói gì về ngươi không? Nói ngươi không giữ phụ đạo, không có phong thái mà Quý phi nên có, làm mất mặt hoàng thất. Thậm chí cả quan văn trong triều cũng viết tấu luận tội ngươi, cho rằng ngươi không xứng với địa vị hiện giờ, muốn Hoàng đế giáng chức vị của ngươi. Ai gia là Thái hoàng thái hậu, nên phải quản chuyện này. Bây giờ ở trước mặt nhiều người, có phải ngươi cũng nên đưa ra lời giải thích hợp lý không?"

Nhất thời, mọi người trong phòng đều nhìn Quý phi, muốn xem nàng sẽ nói gì?

Có nhiều người vui mừng khi thấy người khác gặp họa.

Nếu là phi tần khác, bị Thái hoàng thái hậu mắng như vậy trước mặt nhiều người, nhất định sẽ vừa tức vừa lo, thậm chí có thể khóc.

Nhưng Tiêu Hề Hề rất bình tĩnh, không có chút hoảng sợ.

Nàng bình tĩnh giải thích.

"Xin Thái hoàng thái hậu minh giám. Thần thiếp không tự ý rời cung, chỉ rời cung khi được Hoàng thượng cho phép. Thần thiếp và Anh vương không phải trai đơn gái chiếc, bên cạnh còn có mười mấy Ngọc Lân vệ và hộ vệ vương phủ. Còn miệng đời đáng sợ mà người nói, thần thiếp cũng không làm gì được. Miệng là của người khác, họ muốn nói gì thì nói, thần

thiếp không quản được. Đương nhiên, chuyện này quả thật là do thần thiếp suy nghĩ chưa chu đáo, thần thiếp đã sâu sắc nhận ra sai lầm của mình. Thần thiếp quyết định đóng cửa hối lỗi một tháng, kiểm điểm lỗi lầm của mình trong cung Vân Tụ. Xin Thái hoàng thái hậu yên tâm, đừng tức giận vì chuyện nhỏ nhặt này."

Nói đến đây, Tiêu Hề Hề còn đặc biệt cúi đầu chín mươi độ tiêu chuẩn với Thái hoàng thái hậu, thái độ nhận lỗi của nàng có thể nói là rất đúng đắn.

Nhưng Thái hoàng thái hậu càng khó chịu hơn.

Nữ nhân này miệng thì nói một đống thứ, xóa bỏ mọi lỗi lầm, cuối cùng giả vờ xin lỗi, rõ ràng cố tình qua loa với bà.

Nữ nhân này không hề thấy mình sai!

Nhưng Quý phi đã nhận lỗi, cũng chủ động nói đóng cửa hối lỗi, Thái hoàng thái hậu không thể cắn mãi không buông, nếu không thành ra bà là người nhỏ mọn.

Nhưng nếu bà buông tha dễ dàng, Thái hoàng thái hậu không nuốt được cơn tức trong lòng.

Thái hoàng thái hậu trầm ngâm hồi lâu mới mở miệng.

"Nếu Quý phi đã nói vậy, ai gia cũng không tiện nói nhiều, từ hôm nay, Quý phi đóng cửa hối lỗi một tháng."

Bà dừng lại, rồi nói thêm.

"Trong khoảng thời gian Quý phi đóng cửa hối lỗi, không cần thị tẩm, sai người gỡ bỏ thẻ bài xanh của Quý phi."

Lời này vừa nói ra, nét mặt của các phi tần có mặt đều thay đổi.

Thẻ bài xanh tồn tại là để giúp Hoàng đế dễ dàng hơn trong việc lựa chọn ai thị tẩm.

Tuy nhiên, đương kim Hoàng đế từ lúc đăng cơ chưa từng lật lại thẻ bài xanh.

Trước kia, hắn một mình ở trong cung Vị Ương, sau khi Quý phi vào cung, mỗi đêm hắn đều để Quý phi thị tẩm.

Thẻ bài xanh chỉ tồn tại trên danh nghĩa.

Nếu hôm nay Thái hoàng thái hậu không nhắc đến, mọi người gần như đã quên trong cung có thẻ bài xanh.

Nghe ý của Thái hoàng thái hậu, rõ ràng là bà muốn các phi tần khác chia sẻ thánh sủng của Quý phi.

Điều này khiến các phi tần có mặt tại đây bắt đầu chộn rộn.

Hoàng đế luôn độc sủng Quý phi, ngôi vị Hoàng hậu trống rỗng, cả hậu cung chỉ có Quý phi lớn nhất.

Dù các phi tần khác không cam lòng, ngoài mặt cũng không dám nói gì, chỉ đành chịu đựng.

Hiện giờ Thái hoàng thái hậu đã đích thân lên tiếng, các phi tần bỗng nhiên có hi vọng.

Nếu đã vào cung, ai mà không muốn được sủng ái.

Các nàng cũng không ngoại lệ.

Có thể làm người trên cao, ai lại cam lòng làm bàn đạp?!

Tiêu Hề Hề thành thật tạ ơn.

Thái hoàng thái hậu lộ ra vẻ mệt mỏi, các phi tần biết điều cáo từ rời đi.

Mọi người bước ra khỏi cung Trường Lạc.

Tiêu Hề Hề là Quý phi, đương nhiên đi ở phía trước.

Mọi người cung kính tiễn nàng lên xe ngựa dành riêng cho Quý phi.

Các phi tần khác cũng lần lượt lên kiệu.

Những phi tần cấp thấp đó không có tư cách đi xe nên chỉ đành đi bộ về.

Mọi người ngoài mặt vẫn tỏ ra thân thiện nhưng trong lòng đã suy nghĩ làm cách nào để được Hoàng đế chọn thẻ bài.

Buổi trưa, Lạc Thanh Hàn đang xem tấu chương trong ngự thư phòng.

Hắn thấy Hề Hề còn chưa tới, không khỏi nghi ngờ.

Bình thường Hề Hề sẽ đúng giờ đến ngự thư phong ăn trưa với hắn, trừ khi có chuyện, nàng sẽ không đến muộn.

Hôm nay sao vẫn chưa đến?

Chương 834: Quở mắng

Lạc Thanh Hàn đợi không bao lâu liền nhận được tin —

Quý phi bị cấm túc.

Là Thanh Tùng đến đưa tin.

Thanh Tùng quỳ xuống đất, cung kính nói.

“Thái hoàng thái hậu rất giận vì Quý phi tự ý cung, không chỉ quở mắng Quý phi còn phạt Quý phi đóng cửa hối lỗi một tháng, cho nên một tháng tới Quý phi nương nương không thể đến dùng bữa với ngài.”

Lạc Thanh Hàn không vui khi Thái hoàng thái hậu can thiệp vào chuyện riêng của mình.

Nhưng hắn luôn giấu kín cảm xúc, dù không vui cũng không lộ ra mặt, chỉ thờ ơ đáp lại.

“Trẫm biết rồi, ngươi lui đi.”

“Vâng.”

Thanh Tùng im lặng lui ra ngoài.

Thường công công cẩn thận quan sát biểu cảm của Hoàng đế, thăm dò hỏi.

“Có cần sai người đến an ủi Quý phi nương nương không?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Không cần.”

Nếu là phi tần khác bị phạt cấm túc chắc chắn sẽ đau lòng bất an, nhưng với tính tình của Hề Hề, đoán chừng chẳng những không buồn mà còn rất vui vẻ.

Vốn nàng không thích ra ngoài, bây giờ bị phạt cấm túc, chẳng phải có thể công khai làm ổ trong Vân Tụ sao?!

Thường công công lại hỏi "Bữa trưa đã chuẩn bị xong, bây giờ ngài muốn dùng chưa?"

Ăn một mình, nghĩ thôi cũng thấy chán.

Lạc Thanh Hàn không có hứng thú "Để sau đi."

Thường công công hết cách, đành phải đứng sang một bên, tiếp tục lặng lẽ làm nền.

Lạc Thanh Hàn tiếp tục vùi đầu xem tấu chương.

Bên tay ngày càng chất nhiều tấu chương, thời gian ngày càng muộn.

Thường công công thấy Hoàng đế không có ý định dừng lại, không khỏi nhắc nhở.

"Bệ hạ, ngài vẫn chưa muốn dùng bữa sao?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Hắn cẩn thận xem tấu chương, viết ghi chú ở cuối, sau đó ngẩng đầu nhìn Thường công công, vô cảm hỏi.

"Giờ nào rồi?"

Thường công công vội nói "Sắp đến giờ Thân rồi."

Lạc Thanh Hàn buông bút xuống, giơ tay xoa xoa trán, cau mày nói "Bày thiện đi."

Thường công công lập tức sai người bày thiện, từng món được

đặt lên bàn.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bàn ăn.

Các món vẫn là món hắn thường ăn, mùi vị vẫn vậy.

Nhưng khi hắn đưa vào miệng, cứ thấy thiếu đi hương vị gì đó.

Nét mặt hắn vô cảm ăn cơm, ánh mắt luôn vô tình nhìn về phía đối diện.

Bình thường Tiêu Hề Hề luôn ngồi đối diện hắn, vừa ăn vừa nói chuyện với hắn, thỉnh thoảng lại gắp một ít thức ăn vào bát của hắn.

Một mình nàng tạo nên bầu không khí sôi động của cả một bàn.

Bây giờ đột nhiên thiếu nàng, náo nhiệt không còn, không khí trên bàn ăn bỗng trở nên vắng vẻ.

Lạc Thanh Hàn ăn vội mấy miếng, một bát cơm chưa ăn hết đã buông đũa.

Thường công công thấy vậy vội hỏi "Sao ngài ăn ít thế? Bữa trưa hôm nay không hợp khẩu vị sao? Nô tài bảo ngự thiện phòng làm lại."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Không liên quan đến đồ ăn, chỉ là trẫm không có khẩu vị, dọn hết đi."

Thường công công chỉ đành đáp "Vâng."

Buổi chiều hắn tiếp tục xử lý công vụ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mặt trời lặn, sắc trời tối dần.

Tào Nặc bưng một khay đỏ bước vào, nói nhỏ vào tai Thường công công mấy câu.

Thường công công liếc nhìn khay đỏ trong tay đối phương, vẻ mặt hơi kỳ quái.

Lạc Thanh Hàn vừa xem xong tấu chương cuối cùng, đang định uống một hớp trà nghỉ tay thì tình cờ nhìn thấy cảnh này.

Hắn hỏi "Chuyện gì?"

Thường công công tiến lên một bước, cung kính nói.

"Bệ hạ, người bên điện Trung Tỉnh cho người đưa thẻ bài xanh tới, hỏi bệ hạ tối nay ngài muốn lật thẻ bài của ai?"

Thật ra lúc Lạc Thanh Hàn mới đăng cơ, Thường công công từng hỏi hắn có muốn lật thẻ bài xanh không? Lạc Thanh Hàn không cần suy nghĩ đã từ chối.

Sau khi từ chối ba lần liên tiếp, Thường công công không còn hỏi nữa.

Từ đó, số thẻ bài xanh kia luôn để bám bụi trong điện Trung Tỉnh, bây giờ hưởng ké hào quang của Thái hoàng thái hậu, chúng nó lại có cơ hội nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Vốn Lạc Thanh Hàn định sai người mang số thẻ bài xanh đó đi hết, nhưng sau khi suy nghĩ lại, hắn thay đổi ý định.

Hắn nói "Mang qua đây để trẫm xem thử."

Tào Nặc bưng khay tiến lên, cung kính dâng tới trước mặt Hoàng đế.

Trong khay đỏ, có hơn mười tấm thẻ bài xanh nằm đó.

Chúng được xếp theo thứ tự cấp bậc.

Thông thường vị trí đầu tiên phải là thẻ bài của Quý phi, nhưng Lạc Thanh Hàn nhìn thoáng thì thấy xếp đầu tiên là Lao phi, tiếp theo là Lý phi, sau đó là Trần uyển nghi, rồi đến Mẫn

tiệp dư, Diêu tiệp dư, Nghiêm tài nhân, Thiệu lương nhân, ……

Lạc Thanh Hàn nhìn qua tất cả thẻ bài xanh, cũng không thấy hai chữ Quý phi.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tào Nặc không hài lòng hỏi.

"Điện Trung Tỉnh làm việc thế nào vậy? Ngay cả thẻ bài của Quý phi cũng quên?"

Tào Nặc vội giải thích "Bệ hạ thứ tội, người của điện Trung Tỉnh không dám quên thẻ bài của Quý phi nương nương, sở dĩ không có thẻ bài của Quý phi nương nương là vì Thái hoàng thái hậu đã nói, trong một tháng Quý phi nương nương đóng cửa hối lỗi thì không thể thị tẩm."

Lạc Thanh Hàn không ngờ còn có vụ này.

Vốn hắn tưởng chỉ đóng cửa hối lỗi một tháng, vậy mà cả tư cách thị thẩm cũng tạm thời bị thu hồi.

Ban đầu Lạc Thanh Hàn chỉ không vui ba phần, bây giờ đột nhiên biến thành mười phần.

Không được ăn trưa với Hề Hề đã làm hắn bực bội rồi, bây giờ còn không được ngủ với nàng.

Ngày tháng này bảo phải sống làm sao chứ?!

Rốt cuộc Thái hoàng thái hậu phạt Hề Hề? Hay là đang phạt hắn?!

Quy tắc hành sự của Lạc Thanh Hàn rất đơn giản.

Hắn không vui thì người khác cũng đừng hòng vui.

Lạc Thanh Hàn lấy một tấu chương từ chồng tấu chương đã được phê duyệt.

Tấu chương này luận tội Lục gia ỷ có Thái hoàng thái hậu làm chỗ dựa mà đàn áp dân thường.

Hồng Quốc công chết, Lục gia trở thành thường dân, nhưng quan hệ giữa bọn họ với Thái hoàng thái hậu vẫn không đổi, Thái hoàng thái hậu cũng đã lén gửi cho bọn họ rất nhiều tiền.

Số tiền đủ để Lục gia mua một căn nhà khác và ổn định cuộc sống.

Nhưng Lục gia đã quen với việc tiêu tiền như nước, sau khi mua nhà phải mua người hầu, các loại y phục trang sức, rượu và đồ ăn.

Số tiền mà Thái hoàng thái hậu đưa cho phút chốc đã hết.

Bọn họ hết tiền thì bắt đầu mua chịu.

Số thương nhân đó không dám đắc tội với nhà mẹ của Thái hoàng thái hậu, chỉ đành cho bọn họ mua chịu.

Lục gia không biết kiềm chế, vay mượn nhiều nhưng chưa từng có ý trả tiền.

Số thương nhân đó cũng phải nuôi gia đình, thử đòi tiền Lục gia nhưng không lấy được tiền mà còn bị đánh.

Số thương nhân đó tức giận nên báo lên phủ Kinh Triệu.

Phủ Kinh Triệu vẫn đang xét xử vụ án.

Sau khi quan văn nghe được chuyện này, bèn viết một tấu chương về Lục gia.

Đây chỉ là chuyện nhỏ, nếu không phải liên quan đến thanh danh của Thái hoàng thái hậu, Nội các sẽ không dâng lên Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn vốn không để tâm.

Lúc này hắn đã thay đổi quyết định.

Chương 835: Mất ngủ

Đêm đó, rất nhiều phi tần trong hậu cung háo hức chờ đợi, hi vọng Hoàng đế có thể lật thẻ bài của mình.

Trong số đó có cả Lao phi.

Nàng cố ý tắm cánh hoa thơm ngát, mặc váy lụa trắng mỏng, trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, chải tóc đơn giản nhưng độc đáo, không cần quá nhiều trang sức, chỉ cần hai cây trâm ngọc là đẹp.

Lao phi nhìn mình trong gương, rất hài lòng.

Liễu Nhứ không ngừng khen ngợi nàng đẹp như tiên nữ, phi tần cả hậu cung cộng lại cũng không thể sánh được với vẻ đẹp của nàng.

Lao phi mím môi cười nói "Được rồi, ngươi sai người ra ngoài trông chừng, nếu bệ hạ tới thì lập tức báo cho bổn cung."

Liễu Nhứ cười đáp "Người yên tâm, nô tỳ sớm đã cho người trông chừng ngoài cổng rồi, tối nay bệ hạ nhất định sẽ lật thẻ bài của người, người chỉ cần đợi bệ hạ tới là được."

Lao phi nhìn nàng "Làm sao ngươi biết bệ hạ nhất định sẽ lật thẻ bài của bổn cung? Ngươi đã làm gì?"

Liễu Nhứ không dám giấu, nhỏ giọng nói.

"Nô tỳ đã mua chuộc người của điện Trung Tỉnh, bảo bọn họ xếp thẻ bài của người ở phía trước, lúc bệ hạ lật thẻ bài nhất định sẽ thấy thẻ bài của người đầu tiên."

Hiện giờ người có địa vị cao nhất trong cung là Quý phi.

Thẻ bài của Quý phi đã bị rút đi, kế đó chính là Lao phi và Lý phi.

Tuy Lao phi có phong hiệu, địa vị cao hơn Lý phi một chút, nhưng phong hiệu Lao phi quá mất mặt, hơn nữa hiện giờ Lý phi đang giúp Quý phi quản lý hậu cung, nếu so sánh thì địa vị của Lao phi và Lý phi ngang hàng.

Thẻ bài của ai đặt trước cũng không có vấn đề gì.

Liễu Nhứ đã lợi dụng sơ hở này, tìm cách đưa thẻ bài của Lao phi lên đầu.

Lao phi nhẹ giọng nói "Sau này đừng làm chuyện này nữa, lỡ bệ hạ phát hiện, sợ là sẽ không vui."

Tuy miệng nàng nói vậy nhưng mặt vẫn tươi cười, rõ ràng rất hài lòng với sự thông minh của Liễu Nhứ.

Liễu Nhứ vội tỏ lòng thành "Nô tỳ đều là vì nương nương, chỉ cần nương nương tốt, nô tỳ thế nào cũng được."

Lao phi tiện tay lấy một vòng tay vàng trong của hồi môn đưa cho Liễu Nhứ.

"Vòng tay này ta đeo hơi rộng, thưởng cho ngươi đấy."

Liễu Nhứ vui mừng khôn xiết, hai tay nhanh chóng cầm vòng vàng, vội cúi đầu tạ ơn.

Kế đó là sự chờ đợi lâu dài.

Các nàng chờ mãi đến nửa đêm nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hoàng đế.

Hi vọng trong lòng Lao phi dần chìm xuống đáy vực.

Liễu Nhứ sai người đi dò hỏi Hoàng đế tối nay nghỉ ngơi ở

đâu.

Chốc sau dò được tin tức.

Liễu Nhứ nói kết quả với Lao phi.

“Tối nay bệ hạ nghỉ ở cung Vị Ương, không gọi ai thị tẩm.”

Lao phi không thể diễn tả được cảm xúc trong lòng là gì?

Hoàng đế không gọi nàng thị tẩm, nàng đương nhiên thất vọng.

Nhưng Hoàng đế cũng không gọi ai thị tẩm, nàng cảm thấy có chút may mắn.

Liễu Nhứ đương nhiên cũng thất vọng, nàng tốn nhiều công sức như vậy nhưng chẳng ích gì.

Nàng an ủi Lao phi, hi vọng Lao phi nghĩ thoáng hơn.

Đáng tiếc cũng vô dụng.

Lao phi không thể nghĩ thoáng, trong lòng u sầu, khó lòng buông tay, cả đêm không ngủ được.

Đêm nay vẫn còn một người không ngủ được.

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề trằn trọc trên giường, đổi tư thế mấy lần nhưng vẫn không ngủ được.

Bình thường nàng ôm Lạc Thanh Hàn ngủ.

Đêm nào cũng vậy, nàng sớm quen rồi.

Đêm nay, Lạc Thanh Hàn đột nhiên không còn ở bên cạnh, Tiêu Hề Hề cứ thấy thiếu thiếu gì đó, trong lòng thấy trống rỗng.

Nàng giống như bánh rán, lật đi lật lại nhiều lần.

Vật lộn đến nửa đêm, miễn cưỡng cũng ngủ được.

Hôm sau nàng thức dậy ăn sáng với quầng thâm dưới mắt.

Bảo Cầm thấy vậy giật mình, vội vàng hỏi.

“Đêm qua nương nương ngủ ngon không sao? Có phải người thấy khó chịu ở đâu không? Có cần gọi Phương thái y đến khám không?”

Người khác không ngủ ngon có thể là do tâm sự trong lòng, nhưng Quý phi thì khác, dù chuyện có lớn đến đâu cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng, chỉ cần muốn ngủ là nàng lúc nào cũng ngủ được.

Tình huống như mất ngủ chưa từng xảy ra với Quý phi

Thế nên phản ứng đầu tiên của Bảo Cầm là Quý phi bệnh rồi.

Tiêu Hề Hề yếu ớt nói.

“Không cần gọi thái y, ta chỉ mất ngủ thôi.”

Bảo Cầm sợ hãi “Người …… người mất ngủ á?!”

Tiêu Hề Hề “Ánh mắt của em là sao? Ta cũng là người, sao không thể mất ngủ?”

Bảo Cầm muốn nói, dù cả thế giới mất ngủ thì người cũng không thể mất ngủ!

Nàng cố gắng giữ bình tĩnh, cẩn thận hỏi.

“Nương nương có thể nói với nô tỳ tại sao người mất ngủ không?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn sáng vừa nói “Còn không phải vì Hoàng

thượng sao.”

Bảo Cầm vừa nghe đã hiểu ngay.

Thì ra vì đêm qua Hoàng đế không đến cung Vân Tụ, nên Quý phi nương nương nhớ nhung không ngủ được!

Bảo Cầm thấy đau lòng, cũng thấy an ủi.

Con gái ngốc của nàng cuối cùng cũng biết cảm giác nhớ nhung là thế nào, lớn thật rồi!

Nàng nghĩ đây là cơ hội tốt để Quý phi chủ động bày tỏ tình cảm của mình với Hoàng đế.

Bảo Cầm mong đợi hỏi “Nếu nương nương nhớ Hoàng thượng đến mức không ngủ được, hay là làm chút gì đó để giải nỗi khổ tương tư?”

Ví như là viết thư tình, thêu túi thơm, v.v… rồi tặng cho Hoàng đế.

Dù bây giờ Quý phi đang bị cấm túc, nhưng những người khác trong cung Vân Tụ có thể giúp nàng giao tín vật cho Hoàng đế.

Với sủng ái của Hoàng đế dành cho Quý phi, chỉ cần Hoàng đế nhìn thấy tín vật do Quý phi gửi đến, chắc chắn sẽ vô cùng cảm động.

Sau đó, mối quan hệ giữa hai người có thể tiến thêm bước nữa.

Đồng thời, cũng để cho các phi tần khác nhìn rõ, dù Quý phi có bị cấm túc thì nàng vẫn là phi tần mà Hoàng đế thích nhất!

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ một lát, trong đầu hiện lên một ý tưởng.

“Ta có một cách!”

Bảo Cầm càng thêm mong đợi "Cách gì?"

Tiêu Hề Hề "Em gọi Chiết Chi tới, tay nghề may vá của em ấy tốt hơn, ta muốn em ấy giúp ta làm một thứ."

Bảo Cầm biết tay nghề may vá của Quý phi tệ không nỡ nhìn, nghe vậy không hề do dự, lập tức gọi Chiết Chi tới.

Tiêu Hề Hề nói với Chiết Chi.

"Ta muốn làm một cái gối lớn cỡ này."

Nàng giơ tay diễn tả độ lớn.

Chiết Chi khó hiểu "Người muốn cái gối lớn như vậy làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên ôm nó ngủ."

Bảo Cầm nghe vậy, trong lòng đột nhiên thấy có gì không đúng.

Nàng không khỏi hỏi "Không phải người muốn làm chút đồ tặng Hoàng thượng sao?"

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Sao ta phải tặng đồ cho ngài ấy?"

Bảo Cầm "Không phải người không gặp được Hoàng thượng nên mất ngủ sao?"

Tiêu Hề Hề "Chính vì mất ngủ nên ta mới muốn làm một cái gối thật lớn."

Bảo Cầm khó hiểu, hiển nhiên không hiểu được mối liên quan gì ở đây.

Tiêu Hề Hề kiên nhẫn giải thích.

"Bình thường ta có thói quen ôm ai đó ngủ, nhưng đêm qua không có ai ở bên cạnh, ta không thích nghi được mới mất ngủ. Ta nhờ Chiết Chi làm một cái gối thật lớn để ta ôm nó

ngủ, một cách hoàn hảo giải quyết vấn đề mất ngủ của ta!”

Bảo Cầm “……”

Bảo Cầm rơi vào trạng thái nghi ngờ bản thân.

Rốt cuộc nàng ôm hi vọng gì với Quý phi chứ?

Chương 836: Trút giận

Sau khi Hồng Quốc công chết, Lục gia trải qua thời kỳ khủng hoảng nhất từ trước đến nay.

Cũng may có Thái hoàng thái hậu âm thầm giúp đỡ bọn họ, bây giờ bọn họ đã có nơi ở mới, còn tiêu tiền mua người hầu, xe ngựa, chi phí ăn uống dần dần trở lại như cũ.

Ngày tháng dường như đã giống như trước kia.

Tuy nhiên, mới sáng nay, quan binh của phủ Kinh Triệu bất ngờ xông vào Lục phủ, bắt giữ hết người trong Lục gia.

Trưởng tử của Hồng Quốc công, hiện giờ là gia chủ Lục gia Lục Dần thấy vậy sợ hãi hét lên.

“Các người muốn làm gì? Chúng ta đều là dân lành, sao các người lại bắt chúng ta?!”

Một quan binh lấy ra văn thư bắt giữ do Phủ doãn ký, lớn tiếng nói.

“Hơn mười thương nhân đã cùng nhau đệ đơn kiện Lục gia mua đồ không trả tiền, dung túng nô bộc đánh người, ức hiếp dân lành, hoành hành ngang ngược, đã được phủ Kinh Triệu xác minh, bây giờ bắt các ngươi về phủ Kinh Triệu xét xử!”

Giữa những tiếng la hét chửi bới, hơn ba mươi người Lục gia bị giải về phủ Kinh Triệu.

Mai Quảng Đào mặc quan phục ngồi giữa sảnh bắt đầu xét xử vụ án.

Lục Dần là gia chủ Lục gia đương nhiên là mục tiêu thẩm vấn chính.

Ông không thừa nhận mình nợ tiền không trả.

Ông rất có niềm tin, lúc người Lục gia mua chịu không hề viết giấy nợ gì, dù đám thương nhân kia muốn kiện cũng không thể đưa ra bằng chứng thuyết phục.

Thế nhưng, ông đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Tuy những thương nhân kia không lấy ra được giấy nợ, nhưng bọn họ có sổ sách, số lượng hàng bán ra hàng ngày đều được ghi rõ ràng trong đó.

Không những vậy, trên các mặt hàng như vải vóc, nội thất, trang sức vàng bạc đều có ký hiệu riêng của cửa tiệm, chỉ cần là mặt hàng bán ra từ cửa tiệm của bọn họ đều sẽ có ký hiệu riêng trên đó.

Chưa kể đến những bức tranh và thư pháp cổ, mỗi tác phẩm đều độc nhất vô nhị, vừa nhìn sẽ nhận ra ngay.

Quan binh của phủ Kinh Triệu mang sổ sách đối chiếu với từng vật trong Lục phủ, chẳng mấy chốc đã tìm ra hết.

Bây giờ Lục Dần không thể phủ nhận được nữa.

Ông chỉ đành cố hết sức bào chữa cho mình, nói không phải bọn họ không trả mà do gần đây bọn họ hơi túng thiếu, qua một thời gian nữa chắc chắn sẽ trả, khẩn xin Phủ doãn đại nhân thư thả thêm một thời gian.

Mai Quảng Đào thấy ông đến lúc này rồi vẫn còn ăn vạ, không khỏi cười lạnh.

“Ngươi có biết theo luật của Đại Thịnh, người nợ mà không trả sẽ bị xử thế nào không?”

Tục ngữ có câu, thượng bất chính, hạ tắc loạn, bản thân Hồng

Quốc công không phải thứ tốt lành gì, thì trưởng tử được ông nuôi dạy cũng chẳng khá hơn.

Lục Dần từ nhỏ dốt nát, dù nhờ quan hệ trong nhà được vào Thái Học một thời gian, nhưng vẫn kém cỏi, không biết gì về luật của Đại Thịnh.

Chính vì không hiểu luật nên ông mới dám trắng trợn chỉ huy nô bộc đánh đập thương nhân đến đòi nợ.

Lúc này nghe Mai phủ doãn hỏi, Lục Dần không suy nghĩ nhiều, nhếch môi.

“Chỉ nợ chút tiền thôi mà, cùng lắm thì ta sai người trả mấy thứ đó lại là được.”

Mai Quảng Đào làm quan nhiều năm, loại người nào mà chưa từng thấy qua?

Mai Quảng Đào nhìn bộ dạng ngu xuẩn không biết trời cao đất dày của ông, liền biết nói nhiều vô ích, trực tiếp sai người chuyển hết đồ trong Lục phủ ra ngoài, bán cho tiệm cầm đồ, sau đó dùng tiền đó trả cho các thương nhân.

Các thương nhân nhận được tiền, đương nhiên hài lòng vui mừng.

Lục Dần thì khổ sở, tức giận nhưng không dám lên tiếng.

Nhưng đây vẫn chưa phải kết thúc.

Mai Quảng Đào “Lục gia ỷ thế hiếp người, dung túng nô bộc đánh người, dưới chân thiên tử, các ngươi lại dám ngang ngược như vậy, nếu không dạy một bài học, e là sau này các ngươi sẽ càng mạnh tay ức hiếp dân lành, người đâu, giải tất cả đàn ông trên mười hai tuổi trong Lục gia đến mỏ đá Đồng Sơn làm lao dịch một tháng, lấy đây làm cảnh cáo!”

Lục Dần sợ hãi hét lên “Ta không muốn làm lao dịch! Chúng ta là sĩ tộc, có đặc quyền không làm lao dịch!”

Từ khi giai cấp sĩ tộc trỗi dậy, giữa giai cấp sĩ tộc và dân thường có khác biệt rất lớn.

Sĩ tộc không phải thực hiện nghĩa vụ quân sự hay lao dịch, không cần đóng thuế với những tài sản hay công việc kinh doanh dưới tên mình. Một vài gia tộc lớn có quyền lực thậm chí còn nuôi binh riêng.

Còn dân thường phải làm lao dịch ba tháng vào mỗi mùa xuân hè, mỗi hộ gia đình phải có ít nhất một người đàn ông đi nghĩa vụ quân sự, nộp nhiều loại thuế cao đến mức đáng sợ. Công việc kinh doanh thì không cần phải nói, các loại thuế linh tinh gần như cắt cổ, số tiền mỗi năm mà thương nhân kiếm được sau khi trừ thuế thì không còn bao nhiêu.

Ở tiền triều, dân thường thậm chí còn không có tư cách tham gia khoa cử, khoa cử là một trò chơi mà chỉ có sĩ tộc mới có thể tham gia.

Phải đến triều Đại Thịnh, hạn chế này mới được phá bỏ, dân thường mới có cơ hội tham gia khoa cử thay đổi cuộc đời.

Nhưng cũng chỉ vậy.

Đặc quyền của sĩ tộc vẫn còn đó, vẫn độc chiếm phần lớn tài nguyên của đất nước.

Mai Quảng Đào nghe Lục Dần nói xong, chế giễu cười.

“Các ngươi đã bị phế làm dân thường, không còn là sĩ tộc.”

Lục Dần nghẹn họng, hét lên “Tuy chúng ta không còn là sĩ tộc, nhưng ta là cháu của Thái hoàng thái hậu, các ngươi đối xử với ta như vậy, không sợ Thái hoàng thái hậu trách tội sao?!”

Mai Quảng Đào đặt một tay lên bàn, hơi nghiêng người về phía trước, cười lạnh.

“Bổn quan không ngại nói thật với ngươi, một số quan văn đã tấu những việc xấu mà Lục gia ngươi làm lên Hoàng thượng, Hoàng thượng rất không vui, dặn dò bổn quan phải xử nghiêm chuyện này, ngươi có hiểu không?”

Lục Dần không ngờ mình chỉ nợ ít tiền mà cả Hoàng đế cũng biết.

Ông sợ tái mặt, không dám nói nữa.

Mai Quảng Đào phất tay.

Tức thì có quan binh tiến tới, thô bạo tóm lấy Lục Dần lôi ra ngoài.

Chiều hôm đó, tất cả đàn ông trên mười hai tuổi trong Lục gia đều bị đưa đến mỏ đá Đồng Sơn làm lao dịch.

Chuyện này nhanh chóng truyền vào cung.

Lục Tâm Dao lo lắng bật khóc, cha và ca ca của nàng chưa từng làm việc nặng nhọc, nếu bắt bọn họ đi lao dịch một tháng, nhất định sẽ kiệt sức mà chết!

Nàng khóc lóc đến gặp Thái hoàng thái hậu, cầu xin bà cứu Lục gia.

Khi Thái hoàng thái hậu nghe được chuyện này, vừa sốc vừa giận.

Bà lập tức sai người đi mời Hoàng đế.

Thái hoàng thái hậu chất vấn “Hoàng đế đã tịch thu toàn bộ tài sản của Lục gia, tại sao còn đày bọn họ đi làm lao dịch? Lao dịch nặng nhọc đến mức nào, đâu phải người không biết, lẽ nào người muốn đuổi cùng giết tận Lục gia?!”

Hiện giờ hai mảnh binh phù nằm trong tay Lạc Thanh Hàn, hắn nắm binh quyền trong tay, lười ra vẻ này nọ với Thái hoàng thái hậu.

Hắn mặt không biểu cảm nói.

“Chỉ cần hoàng tổ mẫu hứa không can thiệp vào chuyện riêng của trẫm, Lục gia đương nhiên sẽ bình an vô sự.”

Thái hoàng thái hậu bị sốc trước lời đe dọa không hề che giấu của hắn.

Phải mất hồi lâu bà mới khó tin thốt ra một câu.

“Người tốn công như vậy chỉ vì muốn trút giận cho Quý phi?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn bà.

Chương 837: Bắt chước

Thái hoàng thái hậu tức giận trước thái độ ngạo mạn của Hoàng đế.

Nhưng bà không còn lựa chọn nào khác.

Binh phù là con át chủ bài lớn nhất của bà.

Hiện giờ bà không còn át chủ bài.

Bà không thể áp chế Hoàng đế được nữa, chỉ đành buộc mình nuốt cơn giận vào lòng, nghiến răng nói.

“Được, sau này hai người muốn làm gì thì làm, ai gia đảm bảo sẽ không nói thêm lời nào, bây giờ có thể thả người của Lục gia chưa?”

Lạc Thanh Hàn nói “Trông sắc mặt của hoàng tổ mẫu không tốt lắm, chắc là vẫn chưa khỏi bệnh, đã lâu vậy rồi mà người vẫn chưa khỏe, hẳn là do trong cung quá nhiều chuyện phiền lòng, mới làm cho sức khỏe của hoàng tổ mẫu không thể khỏi hẳn được, hay là hoàng tổ mẫu đến thái miếu nghỉ ngơi một thời gian đi? Thái miếu thờ cúng bài vị của liệt tổ liệt tông, nếu người được tổ tiên phù hộ, sức khỏe của người nhất định sẽ hồi phục rất tốt.”

Thái hoàng thái hậu tức giận suýt thì ngất đi.

Bà giơ ngón tay chỉ vào Lạc Thanh Hàn, giọng nói run lên vì giận.

“Người … người muốn đuổi ai gia ra khỏi cung?!”

Lạc Thanh Hàn "Hoàng tổ mẫu hiểu lầm rồi, trẫm chỉ muốn người đổi một nơi yên tĩnh để có thể hồi phục sức khỏe. Nếu người không muốn đi cũng không sao, trẫm không bao giờ làm khó người khác."

Nói xong hắn quay người đi, rất dứt khoát, không hề do dự.

Ngày hôm sau, tin tức về Lục gia truyền vào cung.

Lục Tâm Dao nghe được tin tức, nàng sợ chết khiếp.

Nàng hoảng sợ chạy đến chỗ Thái hoàng thái hậu khóc lóc van xin.

"Cha con bị ngã gãy chân khi khai thác đá, đại phu nói ông ấy có thể sẽ bị què, nhưng dù vậy ông ấy vẫn phải làm việc, không đủ một tháng sẽ không được tha. Hu hu hu, cầu xin người cứu cha con, ông ấy thật sự không thể ở lại mỏ đá nữa!"

Thái hoàng thái hậu vẫn không nói gì.

Trong mấy ngày tới, hầu như ngày nào cũng có tin về Lục gia truyền vào cung.

Đương nhiên đều là tin người Lục gia bị thương ngã bệnh.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng toàn bộ đàn ông Lục gia sẽ chết trong mỏ đá.

Nếu toàn bộ đàn ông chết hết thì sau này ai làm trụ cột gia đình? Già trẻ trong Lục gia sau này phải sống ra sao?!

Lục Tâm Dao khóc lóc van xin, Thái hoàng thái hậu không thể ngồi yên được nữa.

Bà sai người chuyển lời cho Hoàng đế, nói mình bằng lòng đến thái miếu dưỡng bệnh.

Lạc Thanh Hàn không hề ngạc nhiên.

Sở dĩ hắn chỉ giết Hồng Quốc công, nhưng không đụng đến những người khác trong Lục gia là để kiềm chế Thái hoàng thái hậu.

Lục gia chính là điểm yếu của Thái hoàng thái hậu.

Nếu bà có thể vì Lục gia nhượng bộ một lần, thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba …

Càng nhiều lần như vậy, bà sẽ học được cách ngoan ngoãn.

……

Thời gian gần đây, các phi tần trong hậu cung đang rục rịch hành động.

Các nàng muốn nhân lúc Quý phi bị cấm túc, nghĩ cách khiến Hoàng đế triệu mình đến thị tẩm, vì đạt được mục đích mà dùng mọi thủ đoạn.

Có người cố tình đợi trên đường, những nơi Hoàng đế phải đi qua như ngự thư phòng, cung Vị Ương, điện Nghị Sự, giả vờ tình cờ gặp, hy vọng được Hoàng đế chú ý.

Có người cố nghĩ cách mang đồ ăn, đồ uống và y phục đến cho Hoàng đế, muốn lấy lòng hắn.

Cũng có người bày ra chuyện như bị bắt nạt chèn ép, muốn Hoàng đế làm chủ cho mình.

Đáng chú ý nhất là có người dò hỏi được Tiêu trắc phi thổi kèn bầu rất giỏi, muốn bắt chước Tiêu trắc phi thổi kèn bầu, khiến Hoàng đế chú ý đến mình nhiều hơn.

Người nghĩ ra ý tưởng này không ai khác chính là Trần uyển nghi.

Trần uyển nghi cảm thấy Quý phi được sủng ái là vì trông giống Tiêu trắc phi, tóm lại Hoàng đế thích nhất vẫn là Tiêu trắc phi.

Nếu nàng có thể học được vài phần giống Tiêu trắc phi, nói không chừng có thể được Hoàng đế sủng ái.

Vì vậy, gần đây Trần uyển nghi bắt đầu học cách ăn mặc, đeo trang sức và trang điểm giống Tiêu trắc phi, cố hết sức để giống Tiêu trắc phi nhất có thể.

Bên cạnh vẻ ngoài thì còn có tính cách và tài năng.

Tính cách của Tiêu trắc phi thật ra rất đơn giản, chính là lười biếng và mặt dày.

Còn về tài năng, ngoài ăn và ngủ, có lẽ chỉ còn lại thổi kèn bầu.

Đến tận bây giờ, Trần uyển nghi vẫn còn nhớ màn hợp tấu "Quan Sơn Nguyệt" của Tiêu trắc phi và Cảnh trắc phi trong gia yến đêm Trung thu.

Nói là hợp tấu, nhưng cuối cùng lại biến thành màn độc tấu của Tiêu trắc phi.

Tiêu trắc phi là nữ nhân đầu tiên dám thổi kèn bầu trong cung yến.

Có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Trần uyển nghi sắp học thổi kèn bầu, một khi học được, nàng sẽ trở thành nữ nhân thứ hai trong cung có thể thổi kèn bầu sau Tiêu trắc phi, nàng nhất định có thể dùng chiêu này thu hút Hoàng đế chú ý!

Tuy nhiên, kèn bầu không dễ thổi như vậy.

Trần uyển nghi cố thổi, thổi đến mặt đỏ bừng cũng không phát ra âm thanh nào.

Cuối cùng được nhạc công chỉ dẫn, nàng miễn cưỡng tạo ra chút âm thanh.

Âm thanh nghe như tiếng rắm, rất xấu hổ.

Trần uyển nghi nghe thanh âm này, mặt tức thì đỏ bừng.

Nhạc công đành giả vờ như không nghe thấy gì, những người hầu xung quanh cũng cúi đầu, cố gắng giảm bớt độ tồn tại.

Trong lúc Trần uyển nghi đang chăm chỉ luyện tập thổi kèn bầu, nàng không khỏi bàng hoàng khi đột nhiên nghe tin Thái hoàng thái hậu sắp đến thái miếu dưỡng bệnh.

“Muốn dưỡng bệnh thì ở trong cung là tốt nhất, tại sao lại muốn đến một nơi như thái miếu?”

Nàng chỉ nói vậy nhưng giọng điệu của nàng đã thể hiện sự khinh thường của mình với thái miếu.

Tuy thái miếu được xây dựng hoành tráng, nhưng điều kiện sinh hoạt lại kém xa hoàng cung, sống trong thái miếu chắc chắn không thoải mái bằng sống trong cung!

Nàng cảm thấy Thái hoàng thái hậu có lẽ bệnh hồ đồ rồi nên mới từ bỏ cuộc sống tốt đẹp trong cung, đến một nơi như thái miếu chịu khổ.

Không chỉ Trần uyển nghi mà rất nhiều người trong cung không thể hiểu được hành động của Thái hoàng thái hậu.

Chỉ có Lao phi đoán được chút nội tình bên trong.

Nàng đoán Thái hoàng thái hậu rời đi đột ngột chắc hẳn có liên quan đến chuyện bà phạt Quý phi.

Thái hoàng thái hậu vừa phạt Quý phi thì người Lục gia bị đày đi làm lao dịch, sau đó bà cũng đến thái miếu dưỡng bệnh.

Mọi chuyện quá trùng hợp.

Lao phi cảm thấy trong chuyện này chắc hẳn có Hoàng đế

nhúng tay.

Nàng càng nghĩ càng thấy ghen tị, ghen tị với sự che chở của Hoàng đế dành cho Quý phi.

Tình yêu sâu đậm như vậy đều dồn hết vào người Quý phi, mà nàng một chút cũng không có được.

Chua chát trong lòng dâng trào dữ dội, làm nàng vô cùng khó chịu.

Liễu Nhứ bước vào, nửa đùa nửa thật nói.

“Nô tỳ nghe nói Trần uyển nghi gần đây đang chăm chỉ luyện tập thổi kèn bầu để thu hút Hoàng đế chú ý.”

Lao phi sửng sốt “Thổi kèn bầu?”

Liễu Nhứ “Vì Tiêu trắc phi thổi kèn bầu giỏi nên Trần uyển nghi muốn học, chẳng qua cũng chỉ bắt chước mà thôi.”

Trong lòng Lao phi hơi động lòng “Tuy rằng buồn cười, nhưng cũng là một cách.”

Liễu Nhứ kinh ngạc “Lẽ nào nương nương nghĩ Trần uyển nghi có thể thành công sao?”

Lao phi ẩn ý nói.

“Bổn cung không biết nàng ta có thể thành công hay không, bổn cung chỉ muốn biết Hoàng thượng sẽ có thái độ thế nào về chuyện này?”

Chương 838: Nghèo túng

Thái hoàng thái hậu rời cung đến thái miếu dưỡng bệnh.

Bà dẫn theo tất cả nữ quan thái giám có ích bên cạnh, nhưng không dẫn theo Lục Tâm Dao.

Vốn Lục Tâm Dao muốn đến thái miếu với Thái hoàng thái hậu.

Nhưng Thái hoàng thái hậu cảm thấy một nơi như thái miếu không thích hợp với một tiểu cô nương như Lục Tâm Dao, hơn nữa Lục Tâm Dao không phải là người trong hoàng thất nên không có tư cách vào thái miếu.

Cuối cùng, Lục Tâm Dao bị đưa về Lục gia.

Lục gia hiện giờ không còn như xưa, dù Lục Tâm Dao đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi tận mắt chứng kiến tình cảnh trong nhà, nàng vẫn rất bàng hoàng.

Những thứ có giá trị trong nhà đã bị bán đi, không còn tiền tiết kiệm, muốn sống qua ngày thì phải bán nô bộc lấy tiền.

Không có người hầu, bọn họ phải tự mình giặt giũ, nấu ăn, chẻ củi.

Những thứ mà Lục Tâm Dao mang từ trong cung ra cũng bán lấy tiền, một phần để dành trong nhà, một phần dùng để mua thuốc cho cha nàng.

Vết thương trên chân cha nàng vẫn chưa lành, cần phải uống thuốc, đây cũng là một khoản chi phí rất lớn.

Lục gia vốn đang chờ Thái hoàng thái hậu đến cứu, sau khi biết tin bà đã đến thái miếu, hy vọng cuối cùng tan thành mây khói.

Lục Tâm Dao bị buộc phải đổi sang quần áo vải thô.

Nàng làm việc nhà với mẹ, việc nhà trông thì không nhiều nhưng khi bắt tay làm lại rất vất vả.

Chỉ trong ba ngày, Lục Tâm Dao không chịu đựng được nữa.

Nàng nhìn móng tay dính đầy bùn đất của mình, nhớ tới lời dặn của Thái hoàng thái hậu trước khi đi.

"Nếu con sống ở Lục gia không được thì đi tìm Trưởng công chúa Hoa An, ai gia đã nói trước với bên đó, Trưởng công chúa Hoa An sẽ chọn cho con một hôn sự tốt ở trong kinh."

Lục Tâm Dao sợ sệt nhát gan, nàng chưa từng gặp Trưởng công chúa Hoa An nên có hơi sợ, thế nên lúc đầu nàng không có ý định đi tìm Trưởng công chúa Hoa An.

Nhưng bây giờ nàng đã đổi ý.

Thái hoàng thái hậu nói đúng, Lục gia đã như vậy rồi, nếu nàng không tự đứng lên, sau này nàng sẽ phải làm dân thường cả đời.

Đối với nàng, cuộc sống khổ cực này dù chỉ một ngày cũng là cực hình, càng đừng nói đến cả đời.

Ngày hôm sau, nàng thu dọn đồ đạc, chạy đến phủ Trưởng công chúa Hoa An.

Lục Tâm Dao không nói gì, chỉ khóc, khóc đến mức gần như tắt thở.

Trưởng công chúa Hoa An thấy một tiểu thư khuê các rơi vào tình cảnh này, chợt nghĩ đến con gái mình, con gái của nàng sắp gả cho Tĩnh huyện vương, cuộc sống sau này e cũng

không tốt hơn bao nhiêu.

Trưởng công chúa Hoa An không đành lòng nên quyết định giữ Lục Tâm Dao ở trong phủ một thời gian.

Trong khoảng thời gia này, nàng định tìm một hôn sự cho Lục Tâm Dao, hoàn thành lời dặn của Thái hoàng thái hậu.

……

Trong cung.

Trần uyển nghi khổ luyện kèn bầu mấy chục ngày, cuối cùng cũng chơi được một đoạn ngắn.

Đương nhiên, không phải là khúc nhạc khó như "Quan Sơn Nguyệt" mà là một giai điệu dân gian đơn giản.

Nàng khá hài lòng, sau khi trang điểm cẩn thận, nàng vui vẻ chạy đến chỗ Hoàng đế.

Kết quả là nàng bị chặn bên ngoài ngự thư phòng.

Thường công công khách khí nói.

"Bệ hạ nói ngài đang bận, không có thời gian gặp người, mời người về cho."

Trần uyển nghi không cam lòng từ bỏ.

Nàng ôm kèn bầu, ngồi xổm gần ngự thư phòng.

Lạc Thanh Hàn không cố ý từ chối qua loa với Trần uyển nghi, gần đây hắn thật sự rất bận.

Hắn định tháng sau Nam tuần, vừa đưa ra đề xuất này thì bị Hộ bộ Thượng thư phản đối kịch liệt.

Hộ bộ Thượng thư khóc lóc than nghèo, ông khóc thật, còn rơi nước mắt.

Ông vừa nói vừa khóc.

“Chúng ta phái ba mươi ngàn binh mã đến chi viện Nam Nguyệt, cung cấp lương thảo không ngừng, mỗi ngày đều phải chi tiền, tiền chảy ra như nước. Còn có nạn tuyết ở quận Phượng Dương, cũng tốn rất nhiều tiền. Trước mắt sắp tới lũ mùa hè, đập sông phía Nam cần gia cố, phải tốn thêm khoản tiền lớn. Nếu Nam tuần lúc này, quốc khố sẽ lập tức cạn kiệt. Quốc khố thật sự hết tiền rồi! Nếu bệ hạ không tin, có thể đích thân đến quốc khố xem thử!”

Lạc Thanh Hàn thật sự đến quốc khố dạo một vòng.

Quả nhiên Hộ bộ Thượng thư nói đúng, quốc khố trống rỗng, tiền cất giữ bên trong không còn bao nhiêu.

Tổng số tiền thậm chí còn không bằng tiền tiết kiệm trong Thiếu phủ.

Lạc Thanh Hàn không tin được.

“Thuế các nơi nộp hàng năm thì sao? Dù có chi tiêu thì cũng không thể còn ít vậy chứ?!”

Hắn thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ có người tham ô quốc khố.

Hộ bộ Thượng thư lau nước mắt, lập tức lấy bàn tính, bắt đầu tính cho Hoàng đế xem.

Kết quả tính toán hoàn toàn giống với số dư trong quốc khố.

Không ai tham ô tiền trong quốc khố.

Trên thực tế, quốc khố chỉ có bấy nhiêu tiền.

Hai chữ nghèo túng viết to đùng!

Vì chuyện này, tâm trạng Hoàng đế rất không tốt.

Hắn về cung, một mình tính lại sổ sách trong ngự thư phòng.

Hắn bận rộn tính toán, đầu cũng sắp nổ tung, Trần uyển nghi đến cầu kiến lúc này, đương nhiên bị hắn từ chối không thương tiếc.

Kết quả tính toán cuối cùng khớp với kết quả do Hộ bộ Thượng thư tính ra.

Hoàng đế bệ hạ muốn tự kỷ!

Lúc hắn ra khỏi ngự thư phòng, ngoài trời đã tối.

Hắn theo thói quen nói với Thường công công.

"Đến cung Vân Tụ."

Nói xong hắn mới nhận ra Quý phi vẫn còn bị cấm túc.

Tâm trạng của Lạc Thanh Hàn ngày càng bực bội.

Thường công công thấy sắc mặt hắn không tốt, thận trọng hỏi.

"Về cung Vị Ương?"

Lạc Thanh Hàn không nói gì, cắm đầu đi ra ngoài.

Thường công công không dám hỏi thêm, chỉ dẫn người đi theo.

Trần uyển nghi vẫn trốn ở gần ngự thư phòng, nàng đợi rất lâu mới thấy Hoàng đế bước ra.

Vốn nàng muốn trực tiếp xông ra ngoài, nhưng nghĩ lại thì nàng cảm thấy làm vậy quá ngốc.

Thế là nàng rút chân về, cầm kèn bầu lên dùng sức thổi.

Kế đó tiếng kèn bầu chói tai vang lên.

Những con chim gần đó sợ hãi vỗ cánh bay tán loạn.

Lạc Thanh Hàn dừng bước.

Hắn nhìn về hướng phát ra tiếng kèn bầu, nghe giai điệu như tiếng ma hú đâm vào tai, hắn thấy thái dương mình đập thình thịch.

Chỉ số tâm trạng vốn đã tồi tệ lại giảm mạnh.

Cơn giận dồn nén lập tức bùng nổ.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn đen lại, lạnh giọng hỏi.

“Ai đang thổi kèn bầu?”

Lập tức có hai tiểu thái giám đi theo tiếng kèn tìm tới.

Khi hai tiểu thái giám quay lại, phía sau còn có một phi tần mặc nhu quần màu khói, chính là Trần uyển nghi.

Trần uyển nghi đang cầm kèn bầu trong tay.

Nàng ngượng ngùng hành lễ.

“Thần thiếp thỉnh an bệ hạ.”

Lạc Thanh Hàn “Sao lại thổi kèn bầu ở đây?”

Trần uyển nghi tưởng chiêu thổi kèn bầu này có tác dụng, vừa mới thổi đã thu hút được Hoàng đế chú ý.

Nàng đỏ mặt nói “Thần thiếp mới học thổi kèn bầu nên muốn thổi cho bệ hạ nghe thử, thần thiếp kém cỏi khiến bệ hạ chê cười rồi, mong bệ hạ thứ lỗi.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu biết mình kém, còn thổi làm gì?”

Trần uyển nghi “……”

Lạc Thanh Hàn "Nửa đêm ở đây thổi kèn bầu cho trẫm nghe, còn thổi khó nghe như vậy, nàng muốn thổi kèn bầu tiễn trẫm đi luôn sao?"

Trần uyển nghi sợ hãi.

Thường công công trực tiếp quỳ xuống "Xin bệ hạ cẩn thận lời nói!"

Tất cả cung nữ thái giám cũng quỳ xuống.

Chương 839: Gối ôm

Trần uyển nghi cuối cùng cũng hoàn hồn lại, hoảng sợ quỳ xuống cầu xin bệ hạ thứ tội.

Lạc Thanh Hàn phớt lờ nàng bỏ đi.

Thường công công vội vàng đứng dậy, dẫn cung nữ thái giám đi theo.

Cuối cùng chỉ còn một mình Trần uyển nghi quỳ tại chỗ.

Nàng hoảng loạn, không biết phải làm gì tiếp theo.

Mãi đến khi Nhu Cúc trốn gần đó chạy tới gọi một tiếng "Chủ tử", Trần uyển nghi mới tỉnh táo lại.

Nhu Cúc đỡ nàng từ từ đứng dậy.

Các nàng trở về điện Ninh Tâm.

Trần uyển nghi nhìn thấy kèn bầu để một bên, nhớ lại lời Hoàng đế vừa mắng mình, thẹn qua hóa giận giơ tay quét kèn bầu xuống đất.

Kèn bầu rơi xuống phát ra âm thanh chói tai.

Tiếng động này làm mọi người trong phòng giật mình.

Nhu Cúc lấy hết can đảm an ủi nói.

"Người đừng giận, có lẽ tâm trạng Hoàng thượng không tốt, cho nên mới nặng lời một chút, đợi Hoàng thượng bớt giận, chuyện này tự nhiên sẽ qua."

Lời nàng nói an ủi Trần uyển nghi được một chút.

Sắc mặt Trần uyển nghi dịu đi "Hy vọng là vậy."

……

Vốn Lạc Thanh Hàn muốn đi dạo thư giãn đầu óc, không ngờ lại bị Trần uyển nghi quấy rầy.

Tiếng kèn bầu của nàng vô tình khiến Lạc Thanh Hàn nhớ đến Tiêu Hề Hề.

Tính kỹ lại thì hắn đã không gặp nàng gần hai mươi ngày rồi.

Đã lâu như vậy không gặp, nàng cũng không biết nhờ người tặng đồ cho hắn, không tặng được gì thì truyền lời cũng được.

Nàng bị cấm túc, nhưng người trong cung của nàng thì không.

Nàng thì hay rồi, đã lâu như vậy mà chẳng truyền tin gì cho hắn.

Chắc là ở cung Vân Tụ sống quá thoải mái, nên hoàn toàn quên mất hắn rồi?

Lạc Thanh Hàn càng nghĩ càng không vui, bước chân càng lúc càng nhanh.

Thường công công không dám nói gì, cũng không dám hỏi gì, chỉ có thể tăng tốc theo sát.

Còn những cung nữ thái giám khác cũng không dám lên tiếng, tất cả im lặng theo sau.

Một nhóm người đi rất lâu, lúc Lạc Thanh Hàn nhận ra thì đã đứng ngoài cổng cung Vân Tụ.

Cổng trước mặt đóng chặt, đèn lồng treo bên ngoài tỏa ra ánh vàng ấm áp.

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm cổng hồi lâu, đột nhiên cười lạnh.

“Gọi người bên trong mở cửa.”

Thường công công giật mình, vội vàng nhắc nhở “Quý phi nương nương còn bị cấm túc!”

Lạc Thanh Hàn “Tự nàng cấm túc mình, trẫm đâu cấm nàng ra ngoài.”

Thường công công “Nhưng Thái hoàng thái hậu nói, trong thời gian bị cấm túc, Quý phi nương nương không được thị tẩm.”

Lạc Thanh Hàn “Trẫm không bảo nàng thị tẩm, trẫm chỉ vào nói chuyện với nàng, thế thì làm sao?”

Thường công công không nói nên lời.

Hắn hầu hạ Hoàng đế nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Hoàng đế lộ ra bản chất vô lại thế này.

Lạc Thanh Hàn sốt ruột thúc giục “Mở cửa nhanh lên!”

Thường công công hết cách, đành chấp nhận số phận bước tới gọi cửa.

Một lúc sau, cổng mở ra, đầu của một tiểu thái giám thò ra từ sau cánh cửa.

Tiểu thái giám thấy Hoàng đế tới, sợ hãi vội vàng mở toang cánh cổng.

Lạc Thanh Hàn sải bước đi vào cung Vân Tụ, thấy nến trong cung hầu như đã tắt, chỉ còn lại vài ngọn đèn vẫn còn sáng.

Cả cung Vân Tụ im lặng.

Hỏi ra mới biết Quý phi đã ngủ rồi.

Lạc Thanh Hàn ngạc nhiên, hắn không ngờ Tiêu Hề Hề lại ngủ sớm như vậy.

Hắn không muốn quấy rầy giấc ngủ của Tiêu Hề Hề nên chuẩn bị rời đi.

Lúc này Bảo Cầm nghe tin vội chạy tới.

Phía sau nàng còn có Chiết Chi và Tế Vũ.

Ba người cùng nhau hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn do dự một chút, nhịn không được hỏi thăm tình hình hiện giờ của Quý phi.

Bảo Cầm, Chiết Chi và Tế Vũ đương nhiên biết Hoàng đế đang nhớ Quý phi.

Ba người vội kể lại những việc mà Quý phi đã làm trong thời gian này.

Các nàng nói rất chi tiết, thậm chí có những chuyện vặt vãnh, nhưng Lạc Thanh Hàn lại chăm chú lắng nghe.

Nghe càng nhiều, hắn càng nhớ Tiêu Hề Hề.

Cuối cùng, hắn không kiềm được nỗi nhớ về Tiêu Hề Hề, quyết định đến thăm nàng.

Bảo Cầm nghĩ tới chuyện gì đó liền ngập ngừng nói.

“Hay là nô tỳ đi gọi Quý phi nương nương dậy?”

Lạc Thanh Hàn phất tay nói không cần.

Hắn sải bước thẳng về phía phòng ngủ.

Bảo Cầm vô thức nhìn Chiết Chi.

Chiết Chi cũng đang nhìn Bảo Cầm.

Hai người nhìn nhau, trong lòng có dự cảm không lành.

Tế Vũ phát hiện hai người kỳ lạ, không khỏi hỏi "Hai người sao vậy?"

Bảo Cầm nhỏ giọng nói "Không phải trước đó Quý phi mất ngủ sao, Quý phi sai Chiết Chi may một cái gối ôm lớn."

Tế Vũ khó hiểu "Thế thì sao?"

Sắc mặt Chiết Chi khó mà diễn tả "Quý phi yêu cầu gối phải cao ngang Hoàng thượng, trên đầu gối còn phải thêu một nam nhân."

Bảo Cầm tiếp tục "Ngũ quan của nam nhân này phải thêu theo hình dáng của Hoàng thượng."

Tế Vũ mở to mắt "Không phải tối nay Quý phi ôm gối ôm hình người đó đi ngủ chứ?"

Bảo Cầm và Chiết Chi không nói gì, nhưng vẻ mặt của họ đã đưa ra câu trả lời xác định.

Trong phòng ngủ.

Tiêu Hề Hề đang ngủ say, không biết có người bước vào.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đi đến bên giường.

Hắn không cố ý giảm tốc độ, bước đi có phát ra tiếng nhẹ.

Đáng tiếc, Tiêu Hề Hề ngủ quá say, không có ý tỉnh lại.

Lạc Thanh Hàn dừng lại bên giường, đầy mong chờ cụp mắt nhìn nữ nhân vẫn đang ngủ trên giường, lúc tầm nhìn dời đến người nàng thì đột nhiên cứng đờ.

Chăn bông bị Tiêu Hề Hề đá văng ra, chỉ còn một góc che trên

người.

Nàng nằm nghiêng, mặc đồ ngủ xanh nhạt rộng rãi, tay ôm chặt một cái gối lớn.

Cái gối cao bằng một người, tròn tròn dài dài, trên đó thêu hình một chàng trai trẻ tuổi tuấn tú.

Người đó từ nét mặt đến hình dáng cơ thể trông rất giống Lạc Thanh Hàn.

Không cần nghĩ cũng biết người đó chắc chắn được thêu theo hình dạng của Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm gối ôm hình người.

Vì Tiêu Hề Hề ôm quá chặt nên gối có hơi biến dạng.

Mặt nam nhân trên gối và mặt Tiêu Hề Hề dính vào nhau, nhìn vô cùng thân mật.

Hình như Tiêu Hề Hề mơ thấy giấc mơ đẹp, miệng cọ cọ vào gối, nhấc một chân đặt lên gối.

Lạc Thanh Hàn "……"

Lúc nàng ngủ với hắn chưa từng thân mật như vậy.

Dù biết đó chỉ là một cái gối nhưng ghen tị vẫn không kiềm được trỗi dậy.

Lạc Thanh Hàn vốn định chỉ nhìn nàng một cái rồi đi.

Nhưng bây giờ hắn đã thay đổi quyết định.

Hắn giơ tay nắm lấy một đầu gối, dùng sức kéo nó ra khỏi vòng tay của Tiêu Hề Hề.

Bảo bối trong tay đột nhiên biến mất, Tiêu Hề Hề tức thì tỉnh

lại.

Nàng mở mắt, bắt gặp một đôi mắt u ám giận dữ.

Tiêu Hề Hề sững người.

Nàng khó tin mở to mắt, nhảy dựng lên.

“Bệ hạ, sao chàng lại đến đây?”

Chương 840: Khó hơn lên trời

Lạc Thanh Hàn cầm gối ôm hình người, kìm nén cơn giận lạnh lùng nói.

“Nếu ta không đến thăm nàng thì cũng không biết nàng ở sau lưng ta ngủ với nam nhân khác!”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt, vẻ mặt nghi hoặc “Ta ngủ với nam nhân nào?”

Lạc Thanh Hàn ném gối ôm hình người đến trước mặt nàng, ra hiệu cho nàng tự mình xem.

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn gối ôm hình người, đầu óc còn mơ hồ bắt đầu chậm rãi hoạt động, cuối cùng nàng cũng hiểu ý của Lạc Thanh Hàn.

Nàng oan ức kêu lên “Đây chỉ là một cái gối thôi!”

Lạc Thanh Hàn “Gối thì là gối, sao còn phải làm ra dáng vẻ của nam nhân? Nàng còn ôm nó ngủ, còn ôm chặt như vậy, không thấy xấu hổ sao?”

Tiêu Hề Hề “Vì ta nhớ chàng quá, nhớ đến không ngủ được, đành phải sai người làm cho ta cái gối này, ta coi nó như chàng, buổi tối ôm nó mới ngủ được.”

Nàng càng nói càng ấm ức, miệng trề ra trông như cô vợ nhỏ đáng thương chịu ấm ức.

Lạc Thanh Hàn sững người.

Hắn vốn tưởng chỉ có hắn đơn phương nhớ Hề Hề.

Không ngờ, Hề Hề cũng nhớ hắn.

Giống như một bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng v.uốt ve trái tim hắn.

Ghen tị và không vui trong lòng hắn tức thì biến mất.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh nàng, giơ tay ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng dỗ dành bên tai nàng.

Tiêu Hề Hề tựa vào ngực hắn, vòng tay qua eo hắn, khẽ lầu bầu.

“Ta đã rất lâu không gặp chàng, không ngờ vừa gặp mặt, chàng đã hung dữ với ta.”

Lạc Thanh Hàn “Là lỗi của ta, ta không nên hung dữ với nàng.”

Tiêu Hề Hề “Ta không chấp nhận xin lỗi bằng lời nói.”

Lạc Thanh Hàn có lỗi trước, tốt tính nói “Nói đi, nàng muốn ta làm gì mới tha thứ cho ta?”

Tiêu Hề Hề “Chàng phải đền cho ta một thứ.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng muốn gì?”

Tiêu Hề Hề “Chàng cởi áo ra.”

Lạc Thanh Hàn sửng sốt.

Hắn cúi đầu, khó tin nhìn nàng.

“Cởi áo làm gì?”

Tiêu Hề Hề rời khỏi vòng tay hắn, thúc giục “Bảo chàng cởi thì cởi đi.”

Nửa đêm, trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng, hai người tâm ý tương thông, lúc này cởi áo, chẳng phải là ……

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề.

Hắn chậm rãi cởi áo, vừa định c.ởi thắt lưng thì thấy Tiêu Hề Hề giật áo của hắn đắp lên gối ôm hình người.

Nàng ôm gối và áo vào lòng, vùi mặt vào đó cọ cọ thật mạnh rồi hài lòng nói.

“Gối ôm có mùi của chàng rồi, tối nay ta nhất định sẽ ngủ ngon hơn!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Thì ra đây là lý do nàng bảo hắn cởi áo!

Khó chịu trong lòng lại trỗi dậy.

“Ta đã ở đây rồi, sao nàng còn ôm gối không chịu buông?”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn, lẩm bẩm nói “Đêm nay chàng cũng đâu thể ở lại đây.”

Lạc Thanh Hàn không nói nên lời.

Mặc dù Thái hoàng thái hậu đã bị hắn đuổi đến thái miếu, nhưng hình phạt cấm túc một tháng vẫn còn đó.

Nếu Thái hoàng thái hậu vừa đi, Lạc Thanh Hàn lại bắt Quý phi thị tẩm, chẳng khác nào đẩy Quý phi lên ngầu ngọn sóng, đến lúc đó mọi người sẽ mắng nàng hồng nhan họa thủy, mê hoặc quân vương.

Lạc Thanh Hàn không muốn Hề Hề mang tiếng xấu vì nhất thời xốc nổi của mình.

Hắn kìm nén cảm xúc hỗn loạn trong lòng, nhẹ giọng nói.

“Trách ta quá vô dụng, khiến nàng chịu ấm ức.”

Tiêu Hề Hề nhìn hắn không chớp mắt.

Lạc Thanh Hàn thấy hơi mất tự nhiên.

Hắn cau mày hỏi “Nàng nhìn ta làm gì?”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Có phải tâm trạng chàng không tốt?”

Lạc Thanh Hàn ngạc nhiên “Sao nàng biết tâm trạng ta không tốt?”

Tiêu Hề Hề “Chàng nửa đêm không ngủ, đột nhiên tới tìm ta, nhất định có tâm sự, nói đi, lại gặp phiền phức gì rồi?”

Nàng là người mà Lạc Thanh Hàn tin nhất trên đời, hắn không đề phòng nàng, lúc nàng hỏi hắn, hắn bèn kể hết tâm sự trong lòng.

Chủ yếu là do quốc khố thiếu tiền.

Lạc Thanh Hàn cau mày nói “Ta không ngờ quốc khố lại nghèo như vậy.”

Tiêu Hề Hề “Không phải trước đó mới tịch thu gia sản của Hồng Quốc công sao? Ta nghe nói Hồng Quốc công giàu lắm mà.”

Lạc Thanh Hàn “Tài sản tịch thu từ phủ Hồng Quốc công đã chuyển hết đến Thiếu phủ rồi.”

Tiêu Hề Hề kinh ngạc nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn hiểu ý nàng, bất đắc dĩ nói “Trong cung nhiều người như vậy, cơm ăn áo mặc đều phải tốn tiền, thế tiền từ đâu ra? Ngoài cống phẩm hàng năm từ các nơi gửi đến, còn lại là tiền thu được từ tịch thu tài sản.”

Từ các triều trước, toàn bộ tài sản tịch thu đều phải chuyển về hoàng cung.

Đây là quy tắc từ xưa đến nay.

Lúc đó Lạc Thanh Hàn không ngờ quốc khố nghèo như vậy nên mới yêu cầu người dưới làm theo quy tắc.

Thật ra dù tài sản trong phủ Hồng Quốc công có đưa vào quốc khố thì cũng chỉ là giọt nước trong thùng, không thể giải quyết được vấn đề cơ bản.

Lạc Thanh Hàn "Sở dĩ quốc khố không có tiền, vấn đề cơ bản nằm ở thế gia quý tộc."

Tiêu Hề Hề bày ra tư thế chăm chú lắng nghe.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói.

"Đại Thịnh vẫn giữ quy tắc của các triều trước, các thế gia rất được ưu đãi. Không cần nộp thuế đối với ruộng đất sở hữu, người xuất thân thế gia làm ăn cũng không cần nộp thuế. Nhưng ruộng đất và việc kinh doanh của Đại Thịnh đều nằm trong tay các thế gia. Bọn họ chiếm phần lớn tài nguyên của đất nước nhưng lại không phải đóng một xu thuế nào, sao quốc khố không nghèo cho được?"

Hắn không thể nói chuyện này với người khác, dù sao quan viên trong triều đa số đều xuất thân thế gia, những người đó đương nhiên đứng về phía thế gia.

Trong hoàng cung này, chỉ có Hề Hề có thể cùng hắn bàn những chuyện này.

Tiêu Hề Hề "Chàng định cải cách chế độ thu thuế của Đại Thịnh? Chàng muốn các thế gia cũng phải nộp thuế như dân chúng?"

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu "Ừm."

Tiêu Hề Hề trả lời ngắn gọn.

“Khó lắm.”

Lạc Thanh Hàn “Không chỉ khó, mà khó như lên trời.”

Các thế gia ở Đại Thịnh dù không mạnh bằng các thế gia của các triều trước, nhưng bọn họ vẫn giữ được vị thế không thể lay chuyển, gần như độc chiếm các nguồn tài nguyên trong nước.

Bắt các thế gia ngoan ngoãn nộp thuế cũng tương đương với việc nhổ răng khỏi miệng cọp.

Sao các thế gia có thể chấp nhận?

Đến lúc đó, bọn họ nhất định sẽ tìm mọi cách ngăn cản cải cách, kết quả tất yếu sẽ là một cuộc chiến khốc liệt.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn một cái.

“Nhưng ta nghĩ chàng sẽ không từ bỏ, dù khó đến mấy, chàng cũng sẽ không lùi bước.”

Lạc Thanh Hàn khẽ cười.

Người hiểu hắn nhất trên đời này, chính là nàng.

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, nắm thật chặt, chậm rãi nói.

“Thật ra từ lâu ta đã muốn cải cách, không chỉ chế độ thu thuế, mà còn cả ruộng đất, mua bán với các nước khác …… ta sẽ cải cách toàn bộ, nếu ta đã tiếp quản đất nước này, ta phải để nó phát triển mạnh mẽ trong tay ta.”

Hắn không muốn làm một đế vương bảo thủ.

Điều hắn muốn làm là tạo ra đế vương của một thời đại mới.

Chương 841: Phấn đấu quên mình

Đêm đó, Lạc Thanh Hàn về cung Vị Ương ngủ.

Sáng hôm sau.

Lạc Thanh Hàn tắm rửa ăn sáng xong, chợt nhớ tới chuyện của Trần uyển nghi tối qua, lệnh cho Thường công công đang đứng bên cạnh.

“Truyền chỉ của trẫm, Trần uyển nghi thất lễ trước mặt vua, tước bỏ thẻ bài xanh của nàng, sau này không cần triệu nàng thị tẩm.”

“Vâng.”

Tuy Hoàng đế chưa từng triệu phi tần nào thị tẩm, nhưng kiểu như Trần uyển nghi bị Hoàng đế nói thẳng không cần gọi thị tẩm nữa thì là người đầu tiên trong hậu cung.

Sau khi chuyện này lan truyền, lập tức gây nên náo động trong hậu cung.

Các phi tần lúc trước rục rịch muốn nịnh nọt Hoàng đế bây giờ đều an tĩnh lại.

Các nàng tưởng có thể nhân lúc Quý phi bị cấm túc thì tạo chút cảm giác trước mặt Hoàng đế.

Tuy nhiên, có bài học của Trần uyển nghi bày trước mắt, làm các nàng hơi sợ, nếu các nàng giống như Trần uyển nghi, không tạo được cảm giác, mà ngược lại khiến Hoàng đế chán ghét thì được một mất mười.

Trong điện Ninh Tâm, Trần uyển nghi gần như ngất đi sau khi nghe thánh chỉ.

Nàng nghiến răng cố chống đỡ.

Sau khi tiễn người truyền chỉ đi, Trần uyển nghi không gượng được nữa, ngã người xuống ghế.

Nàng vừa nghĩ tới chuyện sau này không thể thị tẩm, nửa đời sau sống như góa phụ, thế thì có gì khác với bị đày vào lãnh cung?

Nàng buồn bã, nằm dài trên bàn khóc lớn.

Trong cung Yên Vũ.

Liễu Nhứ nói chuyện Trần uyển nghi bị phạt với Lao phi, trong lời nói có chút hả hê khi người khác gặp họa.

"Này thì bắt chước, bây giờ tự mình chịu khổ rồi đó!"

Lao phi cũng cười một hồi, sau đó trầm ngâm suy tư.

"Cũng là bắt chước Tiêu trắc phi, tại sao Quý phi lại được Hoàng thượng sủng ái? Còn Trần uyển nghi bị Hoàng thượng chán ghét?"

Liễu Nhứ bĩu môi "Có lẽ kỹ năng diễn xuất của Quý phi cao hơn, bắt chước giống Tiêu trắc phi hơn."

Lao phi "Chắc không đơn giản như vậy."

Liễu Nhứ khó hiểu nhìn nàng.

Lao phi không tiếp tục chủ đề này mà hỏi sang chuyện khác.

"Hai ngày nữa là sinh thần của phụ thân, đã chuẩn bị quà xong chưa?"

Liễu Nhứ gật đầu "Đã chuẩn bị theo dặn dò của người rồi."

Chiều cùng ngày, Lao phi đích thân đến ngự thư phòng cầu kiến Hoàng đế.

Nàng nhắc đến sinh thần của phụ thân, muốn rời cung chúc thọ cho phụ thân.

Phụ thân của Lao phi là Thái phó đương triều, cũng là thầy của Lạc Thanh Hàn.

Nể mặt Thái phó, Lạc Thanh Hàn không do dự đồng ý thỉnh cầu của Lao phi.

Lao phi muốn ở cùng Hoàng đế lâu hơn, nhưng Hoàng đế bận xử lý chính sự, không có thời gian để ý đến nàng, nên trực tiếp sai người tiễn nàng đi.

Lao phi vô cùng thất vọng, lưu luyến rời đi.

Hai ngày trôi qua.

Lao phi rời cung, đến chúc thọ cho phụ thân.

Hôm nay Bạch phủ vô cùng náo nhiệt, sảnh tiệc đầy khách, tràn ngập tiếng cười.

Lần này Lao phi rất khiêm tốn, cố ý không để ai thông báo, lặng lẽ vào từ cửa sau.

Chỉ cần có người thông báo, chắc chắn sẽ nhắc tới phong hiệu Lao phi.

Đến lúc đó mặt mũi nàng phải đặt ở đâu?

Cho nên nàng dứt khoát không cho người thông báo.

……

Buổi thượng triều sáng nay, Hoàng đế tuyên bố cải cách chế độ thu thuế.

Tin này giống như quả bom phát nổ trong triều đường.

Mọi người không kịp trở tay.

Mọi người liên tục ra mặt can ngăn, hi vọng Hoàng đế bỏ ý định.

Nhưng Hoàng đế nhất quyết giữ quan điểm, không chịu thỏa hiệp.

Hai bên lâm vào thế bế tắc.

Thượng triều sáng nay kết thúc trong tình trạng không vui.

Buổi thượng triều kết thúc, sáu Các lão theo Hoàng đế đến ngự thư phòng.

Hoàng đế hỏi bọn họ suy nghĩ gì về việc cải cách chế độ thu thuế?

Trong số sáu người, có ba người phản đối, hai người trung lập, chỉ có một người ủng hộ.

Người duy nhất ủng hộ hắn là Vạn Quân.

Vạn Quân vốn là Thái sư của Thái tử, sau khi Thái tử lên ngôi, ông được thăng làm Thái sư, đồng thời gia nhập Nội các, đạt đến cấp bậc quan nhất phẩm, trở thành Đại học sĩ của Văn Uyên Các.

Hiện ông đã hơn bảy mươi, là người lớn tuổi nhất trong sáu Các lão.

Do sức khỏe yếu nên ông không thường vào cung, chỉ xuất hiện trong buổi triều lớn vào mồng một và mười lăm hàng tháng.

Hoàng đế cảm thông ông già yếu, trừ khi cần thiết thì sẽ không làm phiền ông.

Vạn Quân là người duy nhất trong sáu Các lão ủng hộ cải cách thuế, ông lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Vạn Quân bình tĩnh nói.

“Vi thần cho rằng cải cách thuế là cần thiết, các đồng liêu khác nói cũng có lý, chế độ thuế có liên quan đến nền tảng một nước. Cải cách chế độ thu thuế đồng nghĩa với việc làm rung chuyển nền tảng quốc gia, nhất định phải cẩn thận, không thể quá vội vàng.”

Lời ông nói vừa mềm mỏng, cộng với dáng vẻ già nua khiến ba Các lão giận dữ muốn mắng ông trâng tráo cũng ngại mở miệng.

Nhưng nên phản đối thì vẫn phải phản đối.

Ba người lần lượt nói, nhấn mạnh tác hại do cải cách thuế gây ra.

Bọn họ đều là những người có văn hóa, đại diện cho tri thức tiên tiến của triều đại, tranh luận cực kỳ giỏi.

Ai nấy mở miệng là trích dẫn kinh điển, rõ ràng mạch lạc.

Hai Các lão trung lập không lên tiếng, chỉ khi bị gọi tên, bọn họ mới nói vài câu chứng tỏ mình đang nghe.

Dù ba người còn lại có tranh cãi thế nào, Vạn Quân vẫn luôn từ tốn, không tức giận cũng không nóng lòng.

Bầu không khí có vẻ yên tĩnh nhưng thực tế lại ngầm nổi sóng.

Lạc Thanh Hàn ngồi phía trên, im lặng nhìn bọn họ cãi nhau.

Đến khi thời gian không còn sớm, hắn mới đuổi người đi, giữ một mình Vạn Quân ở lại.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy, đi tới ngồi xuống cạnh Vạn Quân.

Hắn sờ tách trà trước mặt Vạn Quân, thấy trà hơi nguội nên lập tức sai người thay tách trà nóng cho ông.

Vạn Quân vội đa tạ hắn.

Lạc Thanh Hàn nhìn đôi mắt đục ngầu của ông, nhẹ giọng cảm khái "Trẫm không ngờ lão sư lại ủng hộ cải cách thuế."

Tuy bây giờ Lạc Thanh Hàn không cần thầy dạy nữa nhưng một ngày làm thầy suốt đời làm cha, những lúc ở riêng, hắn vẫn kính trọng gọi Vạn Quân một tiếng lão sư.

Thật ra, Vạn Quân cũng xuất thân thế gia.

Cải cách thuế sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của thế gia, Vạn Quân nên phản đối mới đúng.

Nhưng bất ngờ là ông lại ủng hộ.

Đây là chuyện mà Lạc Thanh Hàn không ngờ tới.

Vạn Quân chậm rãi hỏi "Bệ hạ sớm đã đoán được sẽ có nhiều người phản đối cải cách thuế?"

Lạc Thanh Hàn gật đầu "Lợi ích có liên quan, phản đối cũng là điều dễ hiểu."

Vạn Quân "Vậy ngài vẫn muốn tiếp tục?"

Lạc Thanh Hàn "Có vài chuyện cần phải có người làm."

Thế gia độc chiếm phần lớn tài nguyên của đất nước, nhưng người nộp thuế lại là dân thường.

Đồng nghĩa với việc dựa vào tầng lớp bình dân để nuôi sống cả nước.

Tạm thời không nói đến công bằng hay không công bằng, bản thân chế độ này đã biến dạng.

Nó giống như một cơ thể yếu đuối có một cái đầu khổng lồ, nếu cơ thể không trở nên mạnh mẽ thì cái đầu quá lớn sẽ trở thành lực cản của cơ thể, cơ thể sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn ngã quỵ vì không chịu nổi sức nặng.

Vì vậy cải cách là tất yếu.

Vạn Quân nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi trước mặt, không khỏi thở dài.

“Dù ngài đã thành Hoàng đế, nhưng vẫn như năm đó.”

Cô độc can đảm, phấn đấu quên mình.

Chương 842: Nàng chọn ai?

Năm đó, bốn quận phía Nam xảy ra hạn hán, Lạc Thanh Hàn lúc đó vẫn còn là Thái tử bất chấp mọi người ngăn cản, kiên quyết muốn đích thân xuống phía Nam cầu mưa để giải quyết hạn hán.

Trong mắt mọi người, quyết định đó có vẻ ngu ngốc còn bốc đồng.

Cả Vạn Quân lúc đó còn là Thái sư của Thái tử cũng nghĩ vậy, thậm chí còn tỏ thất vọng với Thái tử.

Cho đến khi —

Hạn hán được giải quyết, Thái tử thành công trở về.

Lúc đó mọi người mới nhận ra đã đánh giá thấp năng lực của Thái tử.

Vạn Quân luôn nhớ đến cảnh tượng mình đứng trên đường Chu Tước rộng rãi yên tĩnh nghênh đón Thái tử trở về.

Thái tử lúc đó còn trẻ và non nớt hơn bây giờ.

Nhưng kiên định bộc lộ trong mắt hắn chưa từng thay đổi.

Vạn Quân chậm rãi nói "Thật ra bệ hạ biết rõ, phàm là người xuất thân thế gia sẽ không ủng hộ cải cách thuế, bao gồm cả vi thần."

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn ông.

"Nhưng người đã ủng hộ rồi."

Vạn Quân cười khổ "Cho nên vi thần phải trả giá cho hành động của mình."

Nói xong, ông vịn bàn khó khăn đứng dậy.

Thường công công muốn tiến tới giúp nhưng bị ông đẩy ra.

Vạn Quân lùi lại hai bước, sau đó quỳ xuống, dập đầu chạm đất, nói rõ từng chữ.

"Vi thần Vạn Quân tuổi già sức yếu, không còn sức cống hiến cho bệ hạ và triều đình, cầu xin bệ hạ khai ân, cho phép vi thần từ quan về nhà."

Bàn tay Lạc Thanh Hàn đưa ra muốn đỡ đối phương phút chốc cứng đờ.

Trong chốc lát, cả ngự thư phòng im lặng đến mức nghe tiếng kim rơi.

Một lúc lâu sau mới nghe Lạc Thanh Hàn hỏi.

"Cần gì phải vậy?"

Giọng của Vạn Quân đầy đắng cay.

"Chuyện mà Bệ hạ muốn làm, chính là trở thành kẻ thù của tất cả thế gia. Vi thần kính trọng can đảm của ngài, sẵn sàng ủng hộ ngài biến lý tưởng thành sự thật. Nhưng chung quy vi thần cũng chỉ là người phàm, vi thần còn có cha mẹ vợ con huynh đệ. Vi thần có quá nhiều mối bận tâm. Vi thần không thể cắt đứt những mối bận tâm này, chỉ đành rút lui khỏi trận chiến, tự bảo vệ mình."

Những lời này thẳng thắn đến mức làm Lạc Thanh Hàn không thể nói được câu giữ lại nào

Thầy trò hai người rơi vào im lặng chết chóc.

Lạc Thanh Hàn chưa từng ngờ tới mình sẽ phải đối mặt với tình huống khó khăn như vậy vào ngày đầu tiên đề xuất cải cách thuế.

Hắn mở miệng muốn gọi lão sư nhưng làm sao cũng không gọi được.

Cuối cùng, hắn đành khàn giọng nói một câu.

“Trẫm cần suy nghĩ lại.”

Vạn Quân được Thường công công dìu đứng dậy.

Vạn Quân như không chú ý đến dáng vẻ cô đơn của Hoàng đế, chắp tay với hắn, sau đó lấy cây gậy từ tay Thường công công, run rẩy rời ngự thư phòng.

Ông bước xuống từng bậc thang.

Dưới chân bậc thang đã có một chiếc kiệu chờ sẵn.

Trước khi Vạn Quân ngồi vào kiệu, ông quay lại nhìn ngự thư phòng sau lưng.

Trong đôi mắt đục ngầu của ông hiện lên cảm xúc phức tạp.

Nếu có thể trẻ lại mười tuổi, ông sẵn lòng cùng Hoàng đế thử một lần.

Nhưng bây giờ ông đã già, làm việc gì cũng có lòng không có sức.

Dù ông tiếp tục ở lại trong triều cũng không giúp được Hoàng đế, thậm chí có thể trở thành kẽ hở để người khác tấn công Hoàng đế.

Thay vì kéo chân Hoàng đế, chi bằng ông chủ động từ quan.

Vạn Quân thở dài một tiếng.

Trong lòng thấy bất lực và buồn rầu không tả được.

……

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề đang chuẩn bị ăn trưa thì nghe tin Hoàng đế lại đến.

Nàng lập tức đứng dậy ra ngoài nghênh đón, vừa hay thấy Hoàng đế đang đi về phía mình.

Lạc Thanh Hàn ngăn động tác chuẩn bị hành lễ của nàng.

Tiêu Hề Hề nhận thấy sắc mặt hắn không ổn.

Nàng chủ động nắm tay hắn dẫn vào phòng, hỏi.

“Chàng ăn trưa chưa?”

Lạc Thanh Hàn “Chưa.”

Tiêu Hề Hề “Vậy ăn cơm với ta đi.”

Nàng gọi người lấy thêm một bộ bát đũa, đồng thời bảo Tế Vũ nấu thêm hai món nữa.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ngồi xuống bàn ăn.

Tiêu Hề Hề vừa múc canh cho hắn, vừa hỏi.

“Chàng lại gặp chuyện gì? Sao không vui như vậy?”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn bát canh đặt trước mặt, nhẹ giọng nói.

“Hôm nay ta đã nói chuyện cải cách thuế trên triều, rất nhiều người phản đối.”

Tiêu Hề Hề “Đây không phải là chuyện đã dự liệu trước rồi

sao?”

Lạc Thanh Hàn “Nhưng chuyện ta không ngờ là Vạn thái sư lại vì chuyện này mà từ quan.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Nàng biết Vạn thái sư.

Lúc Lạc Thanh Hàn còn là Thái tử, vị lão thái sư này là thầy của hắn, Thái tử rất kính trọng ông.

Lạc Thanh Hàn “Ta biết cải cách thuế khó khăn, cũng biết con đường này sẽ có rất nhiều trở ngại, nhưng không ngờ ngày đầu tiên Vạn thái sư đã vạch rõ ranh giới với ta.”

Thật ra không phải hắn không thể chấp nhận Vạn Quân từ quan, dù sao Vạn Quân tuổi tác đã cao, sức khỏe ngày càng kém, ông từ quan chỉ là vấn đề thời gian.

Chuyện mà hắn không thể chấp nhận là Vạn Quân đã chọn từ quan ngay hôm nay.

Hắn vừa đề xuất cải cách thuế, thì nhận được một đòn trực diện này.

Chuyện này vô hình trung đã gây áp lực rất lớn cho hắn.

Tiêu Hề Hề “Có phải phát hiện con đường này khó khăn hơn chàng nghĩ không?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Vậy chàng sẽ từ bỏ sao?”

Lạc Thanh Hàn “Không.”

Tiêu Hề Hề xòe tay “Thế chẳng phải được rồi sao? Dù sao chàng cũng sẽ không từ bỏ, nghĩ nhiều vậy làm gì? Ăn thử món tôm long tỉnh này đi, vừa thanh đạm vừa ngon miệng, đặc

biệt hợp khẩu vị của chàng.”

Lạc Thanh Hàn nhìn tôm được gắp vào bát, trầm mặc một lát, cuối cùng cầm đũa gắp tôm cho vào miệng.

Tiêu Hề Hề mong đợi nhìn hắn.

“Có ngon không?”

Lạc Thanh Hàn nuốt con tôm “Cũng được.”

Tiêu Hề Hề “Thích thì ăn nhiều một chút, ta nói chàng nghe, trên đời này không có phiền muộn nào mà một bữa ăn không giải quyết được, nếu có thì ăn thêm một bữa!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Nàng nghĩ ai cũng thích ăn uống như nàng à?!

Hai người ăn trưa xong, Lạc Thanh Hàn cũng không đi, hắn ở lại ngủ trưa với Tiêu Hề Hề.

Có chồng chính hiệu ở đây, gối ôm hình người bị Tiêu Hề Hề ném sang một bên.

Nàng ôm Lạc Thanh Hàn ngủ một lát, chẳng mấy chốc tỉnh lại.

Nàng ngồi dậy, mò tìm gối ôm hình người.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng sao vậy?”

Tiêu Hề Hề “Người chàng sờ vào cứng ngắc, ôm không thoải mái gì hết, vẫn là gối ôm mềm mại thoải mái hơn.”

Nàng vừa nói vừa ôm gối ôm hình người vào lòng, nét mặt lộ vẻ hài lòng.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề hoàn toàn không chú ý tới có người gần như bị ghen tị nuốt chửng.

Nàng ôm gối nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp.

Lạc Thanh Hàn giật gối ra khỏi tay nàng.

Tiêu Hề Hề kinh ngạc nhìn hắn "Chàng làm gì vậy?"

Lạc Thanh Hàn thô bạo cầm gối, lạnh lùng hỏi "Giữa ta và nó chỉ có thể chọn một, nàng chọn ai?"

Tiêu Hề Hề sợ hắn tức giận xé gối nên nhanh chóng trả lời.

"Chọn chàng chọn chàng! Nhất định chọn chàng!"

Nét mặt Lạc Thanh Hàn dịu đi một chút.

Hắn ném gối xuống đất, trầm giọng cảnh cáo.

"Sau này lúc có ta ở đây, nàng không được phép đụng vào cái gối này!"

Chương 843: Có lợi không hại

Tiêu Hề Hề khó lắm mới dỗ được bình giấm hay ghen Lạc Thanh Hàn.

Nàng thật sự không ngờ bình thường Lạc Thanh Hàn trông có vẻ lạnh lùng, không nhuốm khói lửa nhân gian, lại ghen tị với một cái gối!

Dù lúc ghen trông hắn rất dễ thương, hì hì.

Lúc Tiêu Hề Hề tỉnh lại, Lạc Thanh Hàn đã đi rồi.

Nàng nhìn quanh "Gối ôm của ta đâu?"

Bảo Cầm mở tủ lấy gối ôm hình người.

"Ở đây."

Vừa nãy nàng bước vào thấy cái gối đáng thương này nằm trên đất.

Sàn nhà lau chùi hàng ngày nên rất sạch, không cần lo bám bụi.

Tránh làm người khác vấp ngã, Bảo Cầm đã cất nó vào tủ.

Tiêu Hề Hề duỗi cánh tay "Đưa ta."

Bảo Cầm đưa gối vào tay nàng.

Tiêu Hề Hề ôm chặt gối, sau đó sờ sờ an ủi.

"Mày đừng buồn, tuy giữa mày và chàng, tao đã chọn chàng,

nhưng trong lòng tao vẫn có mày mà.”

Bảo Cầm “……”

Phát ngôn tồi tệ gì đây?

Lúc này Chiết Chi bước vào.

“Bẩm Quý phi nương nương, Lao phi vừa phát thiệp mời, nói là có mang một ít rượu hoa đào từ nhà về cung, muốn mời người đến thử.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên, từ khi nàng vào cung, quan hệ giữa nàng và Lao phi không được tốt cho lắm.

Sao tự dưng Lao phi nghĩ tới chuyện mời nàng làm khách?

Chiết Chi hai tay dâng thiệp mời.

Tiêu Hề Hề nhận thiệp mời mở ra xem, giấy hoa đào hồng nhạt, dùng nét chữ khải thanh mảnh viết dòng thơ.

Bên dưới dòng thơ có ghi thời gian, địa điểm và chữ ký của Lao phi.

Đương nhiên, nàng không viết hai chữ Lao phi, mà viết khuê danh của mình, Tĩnh Từ.

Đến hôm nay, Tiêu Hề Hề mới biết tên thật của Lao phi là Bạch Tĩnh Từ.

Thời gian là năm ngày sau, địa điểm ở cung Yên Vũ.

Bảo Cầm nhắc nhở “Lao phi trước giờ không hợp với người, bây giờ đột nhiên mời người đến cung Yên Vũ làm khách, e là có bẫy.”

Tiêu Hề Hề đưa thiệp mời lên mũi ngửi.

“Đây hình như là mùi hoa đào, nhưng so với hoa đào bình

thường lại ngọt hơn một chút, lẽ nào đây là mùi rượu hoa đào sao? Mùi thơm lắm, hẳn là rất ngon."

Nàng mong đợi nhìn Bảo Cầm.

"Em biết ủ rượu hoa đào không?"

Bảo Cầm nhận tấm thiệp mời, ngửi cẩn thận rồi nghiêm túc trả lời.

"Rượu hoa đào không khó ủ, nhưng mùi của rượu hoa đào này khá đặc biệt, hẳn không phải rượu hoa đào bình thường, nô tỳ làm không được mùi này."

Tiêu Hề Hề thất vọng, sau đó vỗ đùi quyết định.

"Ta phải uống thử loại rượu hoa đào này!"

Bảo Cầm vội nói "Lỡ như Lao phi muốn làm chuyện xấu với người thì sao?"

Tiêu Hề Hề "Trên thiệp này ghi nàng không chỉ mời một mình ta, còn có các phi tần khác, dù nàng có ghét ta cũng không ngốc đến mức ra tay với ta trước mặt nhiều người, cùng lắm là nàng thầm ghét ta trong lòng thôi."

Bảo Cầm "Cẩn thận vẫn tốt hơn."

Tiêu Hề Hề "Yên tâm, ta tự biết tính toán."

……

Dù Lạc Thanh Hàn liên tục giữ Vạn Quân ở lại, nhưng ông vẫn nhất quyết từ quan.

Cuối cùng, Lạc Thanh Hàn chỉ đành phải đồng ý.

Chuyện Vạn Quân từ quan gây xôn xao trong triều.

Mọi người cảm thấy Vạn Quân từ quan vì phản đối cải cách

thuế.

Chỉ có Hoàng đế và năm Các lão biết Vạn Quân là người ủng hộ.

Sau khi Vạn Quân đi, người duy nhất ủng hộ cải cách thuế trong Nội các cũng biến mất, trong số năm người còn lại, có ba người phản đối, thái độ của hai người còn lại rất mơ hồ, có vẻ như không muốn đắc tội hai bên.

Tấu chương phản đối cải cách thuế như nước chảy vào cung, xuất hiện trên ngự án trong ngự thư phòng.

Lúc đầu, Lạc Thanh Hàn còn kiên nhẫn đọc, sau đó dứt khoát không đọc nữa, sai người mang số tấu chương đó ra ngoài, đỡ phải chướng mắt.

Trong số nhiều ý kiến phản đối, cũng có một số người ủng hộ cải cách thuế.

Chắc chắn những người này đều xuất thân hàn môn.

Phụ mẫu và người nhà của bọn họ đều là nông dân, nên bọn họ biết rõ việc cải cách thuế có ý nghĩa thế nào đối với những nhà nông bình thường.

Một khi cải cách này thành công, áp lực thuế đối với nông dân có thể giảm đi rất nhiều.

Có thêm tiền, nông dân sẽ có cuộc sống tốt hơn, đủ tiền đóng học phí cho con cái đến trường, tham gia khoa cử, có cơ hội đổi đời.

Nếu thành công, không chỉ mang lại lợi ích cho dân chúng bình thường mà còn tạo điều kiện cho nhiều con cháu hàn môn xuất hiện trong triều.

Càng có nhiều con cháu hàn môn trong triều, bọn họ sẽ càng có tiếng nói, sau này họ sẽ không còn phải nhìn sắc mặt thế gia làm việc nữa.

Tóm lại, việc này đối với bọn họ có lợi không hại.

Trong số những người ủng hộ này, người nổi bật nhất là Lại bộ Thị lang Lệ Khinh Ngôn.

Y là người trẻ nhất trong số những người ủng hộ, là người được Hoàng đế tin nhất.

Vô hình trung, Lệ Khinh Ngôn đã trở thành đại diện của nhóm người này.

Lạc Thanh Hàn thường triệu Lệ Khinh Ngôn vào cung thảo luận chi tiết việc cải cách thuế.

Các quan viên xuất thân thế gia trong triều vốn không ưa Lệ Khinh Ngôn, qua chuyện này, bọn họ càng căm ghét Lệ Khinh Ngôn.

Vốn có vài thế gia xem trọng tương lai của Lệ Khinh ngôn, muốn chiêu mộ y làm con rể, nhưng bây giờ tình thế không đúng, bọn họ không nghĩ tới nữa.

Hầu hết mọi người đều cảm thấy cuộc cải cách thuế này khó có thể thành công.

Dù sao Hoàng đế vẫn còn quá trẻ, chỉ với chút sức đó của hắn, không thể lay chuyển được vị trí của thế gia trong triều Đại Thịnh.

Các thế gia cũng đang âm thầm lên kế hoạch, nếu Hoàng đế nhất quyết chống lại thế gia, thế thì đừng trách bọn họ không khách khí.

Cả triều đường trông giống như một thùng thuốc nổ.

Bề ngoài vẫn an tĩnh như trước, nhưng bên trong đang rất căng thẳng.

Chỉ cần một mồi dẫn sẽ khơi dậy mâu thuẫn tồn đọng.

……

Năm ngày trôi qua.

Thời hạn bị cấm túc của Tiêu Hề Hề cũng đã hết.

Nàng ngồi xe ngựa đến cung Yên Vũ.

Đây là lần đầu tiên nàng đến cung Yên Vũ, có cảm giác mới mẻ, vừa đi vừa nhìn chung quanh, chẳng mấy chốc đã thấy Lao phi.

Lao phi vẫn là bộ dáng yếu đuối, mặc tề hung nhu quần tím nhạt, tai đeo ngọc trai, trên búi tóc cài hoa sơn trà tím nhạt, có sợi ngọc trai buông xuống.

Nàng đang nói chuyện với các phi tần khác, biết Quý phi tới, lập tức đứng dậy ra ngoài nghênh đón.

Trùng hợp thay, hôm nay Tiêu Hề Hề cũng mặc nhu quần màu tím, nhưng váy của nàng có màu biến đổi, phía dưới tím đậm dần chuyển sang tím nhạt, bên ngoài còn có hai lớp lụa tuyết.

Lục tuyết mỏng mềm mại, bên ngoài ánh màu ngọc trai nhạt, khi bước đi, váy nhẹ nhàng đung đưa tỏa sáng, giống như tiên tử áo tím vô tình rơi xuống nhân gian, đẹp đến kinh người.

Nói theo cách khác, Tiêu Hề Hề và Lao phi đụng hàng rồi.

Nhưng Tiêu Hề Hề chưa từng quan tâm những chuyện nhỏ này, sau khi chào hỏi Lao phi, nàng liền đi thẳng vào trong.

Nàng nóng lòng muốn được uống thử rượu hoa đào!

Chương 844: Cùng một người

Lao phi vừa nhìn đã nhận ra, váy trên người Quý phi được may từ lụa tuyết, là cống phẩm được đưa vào hoàng cung năm nay, tên là lụa Tinh Vân.

Vì thủ công của nó rất phức tạp, nên hiếm có và vô cùng quý giá.

Hoàng đế chắc chắn sẽ không may y phục bằng lụa Tinh Vân, số lụa Tinh Vân này chỉ có thể cho phi tần hậu cung sử dụng.

Lao phi từng nghĩ bản thân là phi tần nhị phẩm, ít nhất cũng được một hai xấp.

Thế nhưng dù là một xấp, nàng cũng không nhận được.

Không chỉ nàng, mà các phi tần khác cũng không có.

Cả hậu cung chỉ Quý phi mới có lụa Tinh Vân.

Xét kích thước và chiều dài chiếc váy thì chắc chắn dùng rất nhiều chất liệu.

Xem ra Hoàng đế đã tặng hết lụa Tinh Vân cho Quý phi.

Vừa nghĩ đến thứ mà bản thân cầu không được, lại bị đối phương công khai mặc trên người, Lao phi lòng đầy oán hận.

Nàng hít một hơi thật sâu, cố đè nén cảm xúc ghen tị trong lòng, giữ bình tĩnh theo sau.

Tiêu Hề Hề vừa xuất hiện, sự chú ý của mọi người đều bị chiếc váy nàng đang mặc hấp dẫn.

Diêu tiệp dư ngạc nhiên, không khỏi hỏi.

“Váy này của Quý phi nương nương đẹp quá, đây là lụa Tinh Vân phải không? Nghe nói chất liệu này quý hiếm, thần thiếp cũng chỉ nghe người ta nói lụa Tinh Vân có thể tỏa ra ánh sáng, thần thiếp cứ nghĩ là nói quá, không ngờ lại là thật.”

Các phi tần khác cũng tỏ ra nưỡng mộ.

Cả Lý phi cũng ngưỡng mộ.

Dù bây giờ nàng đã trở thành tuyển thủ nặng ký, nhưng nàng vẫn có lòng yêu thích cái đẹp.

Thử hỏi nữ nhân nào có thể từ chối một chiếc váy đẹp như vậy?

Dù sao Lý phi cũng không từ chối được.

Tiêu Hề Hề không ngờ váy của mình làm cho mọi người phản ứng lớn như vậy.

Nàng mỉm cười nói “Ở chỗ ta còn rất nhiều lụa Tinh Vân, nếu mọi người thích, có thể đến gặp bổn cung.”

Hai mắt Lý phi sáng lên “Người muốn tặng lụa Tinh Vân cho chúng ta?”

Tiêu Hề Hề “Cô nghĩ sao vậy? Lụa Tinh Vân này quý lắm, sao có thể tùy tiện cho không chứ? Ý bổn cung là, nếu mọi người muốn lụa Tinh Vân thì có thể đến chỗ bổn cung chơi bài, chỉ cần người nào có thể thắng bổn cung một ván, bổn cung sẽ tặng người đó một xấp, thắng nhiều sẽ nhận được nhiều lụa Tinh Vân.”

Lý phi nghe lụa Tinh Vân không thể tùy tiện tặng thì có hơi thất vọng, sau đó nghe Quý phi xong lập tức hưng phấn trở lại.

“Người nói đấy nhé, nếu thần thiếp thắng, người không thể giở

trò đâu đấy.”

Tiêu Hề Hề “Nhiều người nhìn thế này, ta làm sao gian lận được?”

Lý phi xoa xoa đôi tay nhỏ nhắn, ánh mắt đảo quanh gấu váy của Quý phi, trong lòng tràn đầy khao khát chiếc váy nhỏ xinh.

Các phi tần khác nghe nói chơi bài thắng được lụa Tinh Vân, tức thì dấy lên hứng thú, hỏi chơi bài là gì?

Diêu tiệp dư thích góp vui nhất, nàng chủ động làm người giảng giải, bắt đầu giải thích chi tiết cách chơi bài lá và mạt chược.

Thấy Quý phi vừa xuất hiện đã thu hút chú ý của mọi người, thậm chí chủ đề trò chuyện đều xoay quanh Quý phi, làm Lao phi thấy không vui.

Rõ ràng đây là tiệc do nàng tổ chức, mọi người nên tập trung vào nàng mới đúng!

Lao phi đè nén oán hận trong lòng, ho khan hai tiếng, cố thu hút chú ý của mọi người.

Tuy nhiên, không ai chú ý đến nàng.

Lao phi phải ho thêm hai lần nữa.

Lần này cuối cùng cũng có người chú ý.

Tiêu Hề Hề dùng khăn lụa che miệng mũi, cau mày nhìn Lao phi hỏi.

“Có phải cô bệnh rồi không? Sao cứ ho liên tục vậy? Nếu cô bệnh thì mau đi nghỉ đi, tránh lây nhiễm cho người khác.”

Lao phi thở hổn hển.

Lời vừa nãy, thái độ vừa nãy, hoàn toàn giống hết Tiêu trắc phi!

Ban đầu Lao phi có hơi nghi ngờ nội dung trên giấy, nhưng bây giờ có vẻ như là thật.

Cách đây không lâu, Bạch Hạo Thành tổ chức thọ yến tại nhà, Lao phi là con gái của ông, cũng rời cung tham dự.

Sau khi thọ yến kết thúc, Lao phi về cung.

Lúc nàng đang thay y phục, một cuộn giấy nhỏ rơi ra từ tay áo.

Ban đầu nàng còn tưởng cuộn giấy là trò đùa của người khác, nhưng khi mở ra, nàng giật mình.

Trên giấy viết một dòng chữ —

Tiêu trắc phi chưa chết, Quý phi và Tiêu trắc phi là cùng một người.

Lao phi thử tìm người đã đưa tờ giấy cho mình, nhưng hỏi hết người hầu xung quanh, ai cũng nói không biết.

Lúc nàng tham dự thọ yến, tiếp xúc với rất nhiều người, thật sự không thể xác định ai đã nhét tờ giấy vào tay áo mình.

Trong thời gian này, Lao phi cứ suy nghĩ về nội dung trên giấy.

Trước đây nàng chỉ nghĩ Quý phi cố tình bắt chước Tiêu trắc phi mê hoặc Hoàng đế để được sủng ái.

Nhưng nếu hướng suy nghĩ của nàng sai ngay từ đầu thì sao?

Nếu Tiêu trắc phi chưa chết thì sao?

Nếu Tiêu trắc phi và Quý phi là cùng một người thì sao?

Lao phi càng nghĩ càng sợ.

Sở dĩ nàng mời Quý phi đến cung Yên Vũ làm khách là để dò thám Quý phi.

Nàng còn chưa dò thám, nghi ngờ của nàng với Quý phi đã nhiều hơn vài phần.

Lao phi cố hết sức giữ bình tĩnh, dịu dàng cười nói.

“Quý phi nương nương hiểu lầm rồi, chỉ là cổ họng thần thiếp hơi khó chịu, uống chút nước làm ẩm cổ họng sẽ ổn thôi, không có gì nghiêm trọng.”

Nói xong nàng cầm tách trà lên giả vờ nhấp một ngụm.

Tiêu Hề Hề thở phào nhẹ nhõm, bỏ khăn lụa xuống, không lây nhiễm là được.

Ánh mắt nàng lướt qua váy Quý phi, kìm nén cảm giác đố kỵ, mỉm cười hỏi.

“Lụa Tinh Vân hẳn là vật ngự ban, dùng vật ngự ban làm vốn đánh bạc chẳng phải không thỏa đáng sao?”

Tiêu Hề Hề “Chỗ bổn cung còn rất nhiều lụa Tinh Vân, để đó không thì lãng phí lắm, chi bằng lấy ra tạo phúc cho mọi người. Hơn nữa, đây không phải là tiền đánh bạc, cùng lắm thì là tiền trúng thưởng thôi, không sao đâu.”

Nàng quay sang nhìn các phi tần khác.

“Các cô nói phải không?”

Các phi tần đương nhiên gật đầu đồng ý, biểu thị Quý phi nói đúng lắm!

Mọi người đều đứng về phía Quý phi, Lao phi lại trở thành người bị cô lập khiến nàng rất giận.

Nàng nghiến răng nghĩ thầm, ngươi đợi đó, đợi ta xé bỏ lớp

ngụy trang trên mặt ngươi, xem ngươi còn giả vờ thế nào?!

Lao phi "Nếu Quý phi đã nói không sao thì nhất định không sao, thần thiếp nghĩ nhiều rồi, mong Quý phi nương nương đừng trách."

Tiêu Hề Hề xua tay "Không trách không trách, không nói những chuyện này nữa, không phải cô nói có rượu hoa đào ngon sao? Ở đâu?"

Lao phi mím môi cười "Người đừng gấp, thần thiếp sai người mang rượu hoa đào đến ngay."

Nàng liếc nhìn Liễu Nhứ.

Liễu Nhứ lui ra ngoài, một lúc sau dẫn mấy tiểu cung nữ trở về, trên tay bưng khay đựng bình rượu và ly rượu được làm từ lưu ly.

Rượu hoa đào hồng nhạt đựng trong bình phản chiếu ánh sáng rực rỡ qua màn kính trong suốt.

Tiêu Hề Hề khịt khịt mũi "Thơm quá!"

Chương 845: Không có ý tốt

Rượu hoa đào thực chất là rượu được ủ từ hoa đào, quy trình nấu không phức tạp, nhiều người có thể làm được, tuy nhiên Bạch gia có công thức nấu rượu đặc biệt, rượu hoa đào ủ ra thơm ngọt đậm đà.

Tiêu Hề Hề còn chưa uống, chỉ mới ngửi qua đã đầy mong chờ.

Cung nữ đặt khay lên bàn, cầm bình rượu rót rượu hoa đào hồng nhạt vào cốc lưu ly.

Trong cốc lưu ly còn có vài cánh hoa đào.

Khi rót rượu vào, những cánh hoa xoáy nhẹ nhàng.

Nhìn qua kính trông như con bướm đang nhảy múa sống động tinh tế, rất đẹp.

Tiêu Hề Hề là người đầu tiên uống thử.

Rượu hoa đào này đậm đà mùi rượu, có hương hoa đào, lại có vị ngọt, rất thơm ngon!

Ngoài rượu hoa đào còn có nhiều món tráng miệng làm từ hoa đào như bánh ngọt hoa đào, bánh nhân hoa đào, bánh quy có hình hoa đào ……

Loại nào cũng làm rất tinh xảo, vừa nhìn đã biết tốn rất nhiều công sức.

Tiêu Hề Hề trước nay không từ chối món ngon.

Nàng ăn thử hết các món, cảm thấy rất ngon, thích nhất vẫn là rượu hoa đào.

Hết cốc này đến cốc khác, Tiêu Hề Hề nhanh chóng uống cạn bình rượu hoa đào trước mặt.

Lao phi thấy vậy liền sai người mang cho nàng một bình rượu hoa đào khác.

Loại rượu hoa đào này uống vào thì ngọt, hơi giống rượu hoa quả nhưng thực ra có tác dụng chậm.

Uống xong hai bình rượu, hai má Tiêu Hề Hề dần đỏ lên, phản ứng hơi chậm chạp.

Bảo Cầm đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Nương nương, người say rồi.”

Tiêu Hề Hề biết đây là cung Yên Vũ, không phải là nơi nàng có thể say nên đặt cốc rượu xuống.

Bảo Cầm lập tức đưa tới một tách trà giải rượu.

Tiêu Hề Hề uống hai hớp trà, cảm giác uể oải dịu đi một chút.

Lúc này, những người khác cũng gần ăn xong, giảm tốc độ nếm thử.

Lao phi mỉm cười nói “Gần đây ta có mang một ít tranh chữ trong nhà về cung, muốn mời mọi người cùng thưởng thức, không biết ý mọi người thế nào?”

Tất nhiên mọi người đều đồng ý.

Vì vậy Lao phi sai người mang một ít tranh chữ đến, mở từng cái cho mọi người thưởng thức.

Tiêu Hề Hề không hứng thú với chuyện này, nàng vừa nghe mọi người khen tranh, vừa tiếp tục ăn bánh ngọt trước mặt.

Lúc này, Lao phi cầm một cuốn sách, quay đầu nhìn về phía Quý phi.

“Quý phi là người nước Nam Nguyệt, hẳn là biết rõ chữ viết Nam Nguyệt phải không? Cuốn sách này viết về phong tục Nam Nguyệt. Thần thiếp thấy nó khá thú vị nên đã đọc vài lần. Thần thiếp phát hiện trong sách này còn nhắc đến tiếng Nam Nguyệt, nhưng chữ viết quá phức tạp, thần thiếp xem không hiểu. Cho nên muốn nhờ Quý phi chỉ giáo đôi điều.”

Nói xong, nàng mở cuốn sách trên tay đưa cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề nhìn cuốn sách trước mặt, các trang viết đầy chữ Nam Nguyệt, các chữ như những con nòng nọc nhỏ, vặn vẹo thành đủ loại tư thế kỳ lạ.

Nàng lập tức ngừng ăn bánh ngọt.

Lao phi mong đợi nhìn nàng “Xin nhờ Quý phi nương nương.”

Bảo Cầm lo lắng trong lòng.

Nàng biết mà, Lao phi nhất định không có ý tốt, bây giờ chẳng phải lòi đuôi cáo rồi sao?

Chữ viết Nam Nguyệt và chữ viết Đại Thịnh hoàn toàn khác nhau, nếu người chưa từng học qua thì sẽ không thể hiểu được chữ viết Nam Nguyệt.

Rõ ràng Tiêu Hề Hề chưa từng học chữ viết Nam Nguyệt.

Lao phi thấy Quý phi không nhúc nhích, lại thúc giục nàng.

“Sao Quý phi nương nương không nói gì? Người là công chúa của Nam Nguyệt, một chữ Nam Nguyệt cũng không biết sao?”

Tiêu Hề Hề nhìn nàng, phát hiện nét mặt nàng vẫn dịu dàng, nhưng trong ánh mắt lại có một tia khiêu khích.

Đây rõ ràng là kế khích tướng.

Những người khác nghe Lao phi nói, đều nhao nhao nhìn sang.

Trước mặt nhiều người, Tiêu Hề Hề không thể thừa nhận mình không biết chữ viết Nam Nguyệt, dù sao thân phận của nàng là công chúa của Nam Nguyệt, thân là công chúa lại không biết chữ viết nước mình, ai sẽ tin đây?

Tiêu Hề Hề đặt bánh hoa đào trên tay về dĩa, thầm nghĩ tiếc cho món bánh ngon như vậy.

Nàng đưa tay cầm cuốn sách, táy áo rộng vô tình làm đổ tách trà và dĩa.

Toàn bộ trà bánh trên bàn rơi xuống, vương vãi khắp sàn.

Tiêu Hề Hề giật mình vô thức buông ngón tay, cuốn sách rơi xuống đất, vừa hay rơi trúng chỗ đầy nước trà.

Mọi người giật mình đứng dậy.

Bảo Cầm vội hỏi "Quý phi nương nương, người không sao chứ? Có bị bỏng không?"

Tiêu Hề Hề "Bổn cung không sao, nhưng váy ướt rồi."

Bảo Cầm thở phào "Người không sao là được."

Lao phi lập tức cúi xuống nhặt cuốn sách lên.

Lúc nhặt lên thì phát hiện cuốn sách đã bị nước trà làm ướt, chữ viết trên đó đã nhòe hết.

Sách ghi chép về nước Nam Nguyệt rất ít, nàng bỏ rất nhiều công sức nhờ người tìm một cuốn sách về chữ viết Nam Nguyệt để dò thám lai lịch của Quý phi.

Mà bây giờ mới bắt đầu dò thám thì cuốn sách đã hỏng!

Tiêu Hề Hề thấy vành mắt Lao phi đỏ lên, chủ động an ủi nói.

“Xin lỗi, lần này do bổn cung bất cẩn, bổn cung sẽ nghĩ cách tìm cho cô một cuốn sách giống hệt, nếu không tìm được, bổn cung sẽ bồi thường gấp mười cho cô.”

Người khác cảm thấy lời của Quý phi rất có lý, nhưng khi lọt vào tai Lao phi lại như đổ thêm dầu vào lửa.

Lao phi tức giận đến suýt thì nổ tung tại chỗ.

May là nàng giữ được chút lý trí cuối cùng, không bùng nổ trước mặt nhiều người.

Nàng nhếch khóe miệng nói “Quý phi nương nương nặng lời rồi, cuốn sách này thật ra không đáng giá bao nhiêu, chủ yếu là vì thần thiếp thích đọc thôi.”

Tiêu Hề Hề “Thành thật xin lỗi.”

Lao phi ôm chặt cuốn sách, các đốt ngón tay trắng bệch nhưng vẫn giả vờ như không sao.

“Không sao, một cuốn sách thôi, Quý phi nương nương không cần tự trách mình.”

Lý phi cố ý cười nói “Đúng vậy, một cuốn sách thôi, hỏng thì cứ hỏng, dù đắt tiền đến đâu thì có đáng giá bằng y phục của Quý phi không?”

Lúc này mọi người mới chú ý tới vạt váy của Quý phi đã ướt đẫm nước trà.

Đó là lụa Tinh Vân quý giá, thế mà bị bẩn rồi, ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Bảo Cầm vội nói “Quý phi nương nương, chúng ta về thay y phục đi?”

Tiêu Hề Hề đứng lên nói “Vậy bổn cung về trước, ngày khác

chúng ta lại gặp.”

Nàng dừng lại, cố ý nhìn Lao phi.

“Đa tạ cô đã tiếp đãi.”

Lao phi gượng cười “Thần thiếp tiễn người ra ngoài.”

Nàng đích thân tiễn Quý phi rời cung Yên Vũ.

Đợi xe ngựa của Quý phi đi xa, sắc mặt Lao phi đột nhiên tối sầm.

Nàng siết chặt khăn lụa, gần như muốn xé rách nó.

Liễu Nhứ thấy sắc mặt nàng khó coi, thận trọng hỏi.

“Nương nương, người không sao chứ?”

Lao phi hít sâu một hơi, cố đè nén cơn giận trong lòng.

“Bổn cung không sao.”

Chương 846: Ngươi tiêu đời rồi

Nhìn thì giống Quý phi chỉ vô tình làm hỏng cuốn sách, nhưng trong lòng Lao phi đã xác định Quý phi cố ý làm vậy!

Quý phi cố tình làm hỏng cuốn sách đó!

Vì Quý phi chột dạ, lo sợ bị phát hiện nên mới làm đổ trà lúc này.

Sau khi tiễn hết các phi tần đi, Lao phi ngồi một mình trong phòng, nhìn chằm chằm cuốn sách nhòe chữ trước mặt, nét mặt dần thay đổi.

Nàng chắc chắn Quý phi và Tiêu trắc phi là cùng một người.

Nhưng tại sao?

Tại sao Tiêu trắc phi lại đột ngột rời đi?

Sau khi rời đi thì dùng thân phận mới trở về bên cạnh Hoàng đế?

Bên trong chắc chắn ẩn giấu bí mật nào đó.

Lao phi cố nhớ lại mọi thứ liên quan đến Tiêu trắc phi.

Nàng nhớ nơi cuối cùng Tiêu trắc phi ở trước khi rời đi chính là cung Vị Ương.

Cung Vị Ương là nơi ở của Hoàng đế.

Thịnh Vĩnh Đế lúc đó vẫn còn sống, chính ông là người giữ Tiêu trắc phi trong cung Vị Ương.

Nhưng sau khi Thịnh Vĩnh Đế băng hà, Tiêu trắc phi cũng biến mất.

Từng có người nghi ngờ hai chuyện này có mối liên quan nào đó.

Nhưng vì không có chứng cứ, cộng thêm Tiêu trắc phi mất tích, muốn điều tra cũng không thể điều tra, nên đành phải bỏ qua chuyện này.

Nếu Tiêu trắc phi không thẹn với lòng thì có thể đường đường chính chính trở về.

Tuy nhiên Tiêu trắc phi lựa chọn thay đổi ngoại hình, trở lại với thân phận mới.

Tiêu trắc phi làm như vậy, ngược lại chứng minh một điều —

Tiêu trắc phi chột dạ.

Vì chột dạ nên không dám để lộ thân phận thật sự, chỉ có thể che giấu danh tính.

Một ý tưởng táo bạo dần dần nảy sinh trong đầu Lao phi.

Cái chết của Thịnh Vĩnh Đế năm đó có lẽ có liên quan đến Tiêu trắc phi.

Giả sử cái chết của Thịnh Vĩnh Đế không phải do bệnh mà do con người gây ra, vậy thì Tiêu trắc phi có vai trò gì trong chuyện này?

Tiêu trắc phi là người biết chuyện? Hay là đồng phạm?

Dù là bên nào thì cũng đủ khiến Quý phi không thể trở mình.

Lao phi càng nghĩ càng sợ, đồng thời sự hưng phấn thầm kín trỗi dậy.

Đôi mắt nàng dần sáng lên, ngón tay nhẹ nhàng vu.ốt ve cuốn sách nhàu nát, khóe miệng từng chút nhếch lên.

“Ngươi tiêu đời rồi.”

……

Sau khi về cung Vân Tụ, Bảo Cầm lập tức sai người lấy y phục sạch, hầu hạ Quý phi thay đồ.

Nét mặt Tiêu Hề Hề vẫn bình thường, trông như không để tâm đến những gì xảy ra trong cung Yên Vũ.

Tuy nhiên Bảo Cầm lại cảm thấy bất an trong lòng.

Thay y phục xong, Bảo Cầm cho mọi người ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại nàng và Quý phi.

Bảo Cầm lo lắng hỏi “Nương nương, vừa nãy Lao phi cố ý dò thám người, có phải nàng ta nghi ngờ thân phận của người không?”

Tiêu Hề Hề “Nàng ta không nghi ngờ, hẳn là nàng ta đã khẳng định thân phận của ta có vấn đề.”

Bảo Cầm càng lo lắng hơn “Vậy phải làm sao? Nếu nàng ta ra ngoài nói bậy, chẳng phải thân phận của người không giấu được nữa?”

Tiêu Hề Hề “Nàng ta nói bậy thì càng tốt, dù sao cũng không có bằng chứng xác thực, tất cả đều do nàng ta suy đoán, ta có thể đùn đẩy là nàng ta cố ý hãm hại, chỉ sợ nàng ta im lặng, chuẩn bị làm gì đó lớn hơn.”

Bảo Cầm hạ giọng “Hay là chúng ta ra tay trước?”

Tiêu Hề Hề “Vẫn nên bàn bạc với Hoàng thượng trước.”

Nàng lại ra ngoài, ngồi xe ngựa đến ngự thư phòng.

Lạc Thanh Hàn đang ở ngự thư phòng thảo luận về cải cách thuế với Lệ Khinh Ngôn.

Sau quá trình điều chỉnh và hoàn thiện trong giai đoạn này, nội dung cụ thể của cải cách thuế đã được xác định.

Suy cho cùng, cải cách thuế không phải chuyện nhỏ, muốn trong thời gian ngắn thực hiện trên cả nước là chuyện không thể nào, cho nên bọn họ định chọn một nơi làm thử nghiệm trước.

Bọn họ suy nghĩ một hồi, cuối cùng chọn quận Phượng Dương.

Một mặt, quận Phượng Dương cách thành Thịnh Kinh không xa, nếu xảy ra chuyện cũng tiện xử lý. Mặt khác, quận Phượng Dương vừa trải qua nạn tuyết, người dân cần được nghỉ ngơi hồi phục, sau khi thực hiện cải cách thuế, gánh nặng của họ cũng sẽ được giảm bớt, cũng xem như một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không tin quan viên địa phương của quận Phượng Dương, hắn sợ số quan viên đó sẽ âm thầm cấu kết với các thế gia giàu có ở địa phương đào hố cho chuyện cải cách thuế.

Thế nên hắn định cử một người đáng tin đến quận Phượng Dương giám sát việc thực hiện cải cách thuế của các quan viên địa phương.

Lệ Khinh Ngôn chủ động đảm nhận nhiệm vụ này.

Y chưa thành thân, cha mẹ khỏe mạnh, có người hầu chăm sóc, không cần lo lắng chuyện gì, có thể yên tâm đi làm việc ở nơi xa.

Quan trọng nhất là y có thể tránh được chuyện bị ép hôn.

Tuy hiện giờ Thái hoàng thái hậu đã chuyển đến thái miếu, tạm thời không để ý đến y, nhưng y vẫn hơi sợ, sợ một ngày

nào đó Hoàng đế lại đột nhiên nhắc tới chuyện hôn sự.

Lúc này y chưa gặp đối tượng phù hợp, cũng không muốn bị ép hôn, dứt khoát trốn đi cho yên tĩnh!

Để cho Lệ Khinh Ngôn tiện hành sự, Lạc Thanh Hàn tạm thời giao cho y chức Ngự sử giám sát, như vậy y có thể danh chính ngôn thuận kiểm tra các quan viên địa phương ở quận Phượng Dương.

Nghe báo Quý phi tới, Lạc Thanh Hàn nói với Lệ Khinh Ngôn.

“Hôm nay tới đây thôi, khanh về thu dọn đồ đạc, ngày mai khởi hành.”

Lệ Khinh Ngôn chắp tay nói “Vâng.”

Y rời khỏi ngự thư phòng, gặp Quý phi ngoài cửa.

Quý phi bận nhu quần tay rộng xanh ngọc, vạt váy kéo dài sau lưng, bộ dao bằng vàng đung đưa nhẹ nhàng hai bên tóc mai, tôn lên chiếc cổ trắng nõn thon thả của nàng.

Nàng khẽ cười với Lệ Khinh Ngôn.

“Lệ thị lang.”

Lệ Khinh Ngôn chắp tay nói “Vi thần bái kiến Quý phi nương nương.”

Ánh mắt Tiêu Hề Hề dừng trên mặt y một lát, đột nhiên hỏi.

“Gần đây có phải khanh định đi xa không?”

Lệ Khinh Ngôn hơi ngạc nhiên “Sao nương nương biết chuyện này?”

Y vừa mới quyết định đến quận Phượng Dương, ngoài Hoàng đế và y thì không còn ai biết, Quý phi làm sao biết được? Thật

kỳ lạ.

Tiêu Hề Hề không trả lời câu hỏi, chỉ mỉm cười.

Vừa lúc Thường công công bước ra mời nàng vào, nàng gật đầu với Lệ Khinh Ngôn rồi đi ngang qua y.

Lệ Khinh Ngôn nhìn nàng bước vào ngự thư phòng, trong lòng vẫn thấy kỳ lạ.

Tuy chỉ gặp mặt vài lần nhưng y luôn cảm thấy vị Quý phi này rất giống Tiêu trắc phi, không chỉ về ngoại hình mà còn ở cách nói chuyện cách cư xử.

Nếu không phải Tiêu trắc phi trước khi đi đã nói những lời đó với y, khiến y xác nhận Tiêu trắc phi quả thật không còn sống, hẳn là y sẽ nghi ngờ vị Quý phi này chính là Tiêu trắc phi.

Lệ Khinh Ngôn lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ viển vông trong đầu, sải bước xuống bậc thang.

Trong ngự thư phòng.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống cạnh ngự án.

Trên bàn chất đầy tấu chương, nhưng không hề bừa bộn, tất cả được sắp xếp ngay ngắn.

Cũng giống như Lạc Thanh Hàn, lúc nào cũng đoan chính chỉnh tề.

Bên tay Lạc Thanh Hàn cũng có một tấu chương đang mở.

Hắn không đọc mà nhìn Tiêu Hề Hề hỏi.

“Sao nàng đột nhiên đến đây?”

Chương 847: Ngồi im chờ xem

“Ta đến thăm chàng đó, nhân tiện nói với chàng một chuyện.”

Tiêu Hề Hề vừa nói vừa nhìn ngự án, phát hiện ngoài bút mực giấy nghiên và tấu chương thì trên bàn chỉ có một tách trà.

Nàng không khỏi hỏi “Lúc chàng làm việc không ăn vặt sao?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Không ăn.”

Lúc hắn còn nhỏ cũng như những đứa trẻ khác, rất thích ăn vặt nhưng Tần hoàng hậu không cho hắn ăn.

Thời gian lâu dần, hắn cũng hình thành thói quen không ăn vặt.

Hiện giờ hắn đã là Hoàng đế, không ai có thể khống chế hắn nữa, hắn muốn ăn gì cũng được, nhưng hắn đã trưởng thành, từ lâu đã không còn h.am muốn ăn vặt.

Tiêu Hề Hề thấy khó tin “Mỗi ngày chàng phải xem rất nhiều tấu chương, việc này tốn rất nhiều năng lượng tinh thần, theo lý mà nói, chàng phải dễ thấy đói mới đúng.”

Nét mặt Lạc Thanh Hàn vẫn bình tĩnh.

“Ta không thấy đói.”

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi “Chàng đúng là một kẻ nghiện công việc.”

Một cá muối không đòi hỏi chỉ ăn no chờ chết như nàng sẽ không bao giờ hiểu được suy nghĩ của một kẻ tham công tiếc

việc như hắn.

Lạc Thanh Hàn "Nói đi, nàng tìm ta có chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề "Vừa nãy ta gặp Lệ Khinh Ngôn ngoài cửa, nhìn tướng mạo của y, chắc là sắp phải đi xa."

Lạc Thanh Hàn không giấu nàng, nói chuyện cử Lệ Khinh Ngôn đi công tác ở quận Phượng Dương với nàng.

Tiêu Hề Hề nói "Lần đi xa này của y sẽ gặp nguy hiểm, còn là loại nguy hiểm đến tính mạng, nếu không cẩn thận sẽ mất mạng."

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi thay đổi.

Hắn lập tức nói "Ta gọi y về, đổi người khác đến quận Phượng Dương."

Tiêu Hề Hề vội ngăn hắn lại.

"Đừng, dù có đổi người khác, cũng chưa chắc thoát khỏi nguy hiểm này. Hơn nữa, phúc họa đi liền với nhau, lần nguy hiểm này đối với Lệ Khinh Ngôn cũng chưa chắc xấu, có lẽ sẽ mang đến vài thay đổi tốt."

Lạc Thanh Hàn "Nếu y chết trên đường đi thì sao?"

Lệ Khinh Ngôn là nhân tài hiếm có, Lạc Thanh Hàn muốn bồi dưỡng y, không muốn y mất mạng sớm, vậy thì quá đáng tiếc.

Tiêu Hề Hề cười nói "Ta sẽ làm một tấm bùa hộ thân, chàng sai người đưa bùa hộ thân này cho Lệ Khinh Ngôn, bảo y mang nó bên mình, bùa hộ thân này có thể cứu mạng y trong thời khắc nguy cấp. Còn về khó khăn khác thì phải dựa vào bản thân y, con người phải trải qua khó khăn nguy hiểm mới có thể trưởng thành, thuận lợi quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt."

Lạc Thanh Hàn gật đầu, đồng tình với quan điểm của nàng.

Thứ hắn muốn là một cây cột có thể chống trời, chứ không phải một đóa hoa yếu đuối gió thổi sẽ rụng, không thể thiếu sự rèn luyện cần thiết.

Một tiểu thái giám bưng khay đồ ăn mới ra lò bước vào.

Tiêu Hề Hề ngửi thấy mùi thơm, lập tức vẫy tay với tiểu thái giám.

“Nào, đặt đồ ăn ở đây.”

Nàng chỉ vào ngự án trước mặt.

Tiểu thái giám lưỡng lự.

Cung nhân hầu hạ ở ngự thư phòng đều biết Hoàng đế không cho phép người nào bày đồ ăn lên ngự án.

Tiểu thái giám âm thầm quan sát phản ứng của Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nói “Đây là ngự án, không phải bàn ăn, không thể đặt đồ ăn lên đây, muốn ăn thì sang bàn nhỏ bên cạnh.”

Tiêu Hề Hề làm mặt quỷ với hắn.

Lạc Thanh Hàn thờ ơ.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, đi hai bước ngồi xuống bàn nhỏ bên cạnh.

Tiểu thái giám lập tức đặt đồ ăn lên bàn.

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa lẩm bẩm.

“Không biết ta bị mù mắt nào mà có thể yêu một nam nhân khó gần như chàng.”

Tiểu thái giám đang định đi ra nghe thấy, sợ đến mức suýt

trượt chân ngã.

Gan của Quý phi cũng to quá rồi, sao lời gì cũng dám nói? Nàng không sợ Hoàng đế nổi giận sao?!

Tuy nhiên, Hoàng đế không có ý nổi giận.

Hắn thậm chí còn chủ động giải thích.

"Trên ngự án toàn là tấu chương, lỡ như vướng mùi thức ăn bị người khác ngửi thấy thì sẽ khó giải thích."

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng, xem như chấp nhận lý do hắn đưa ra.

Thấy hai người không có chuyện gì, tiểu thái giám thở phào, lặng lẽ rời khỏi ngự thư phòng.

Tiêu Hề Hề nói "Hôm nay ta đến cung Yên Vũ."

Lạc Thanh Hàn biết chuyện này, nàng được Lao phi mời đến thử rượu hoa đào mang từ nhà vào cung, không chỉ có nàng mà các phi tần khác cũng được mời.

Sau đó, Tiêu Hề Hề kể lại quá trình Lao phi dò thám nàng.

Đợi nàng nói xong thì ánh mắt Lạc Thanh Hàn tối sầm lại.

"Tại sao Lao phi đột nhiên nghi ngờ nàng?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không biết."

Nàng cũng thấy chuyện này rất lạ.

Dù trước đây Lao phi căm ghét nàng, nhưng chưa từng nghi ngờ nàng là Tiêu trắc phi.

Bây giờ Lao phi đột nhiên thay đổi cách nghĩ, trong chuyện này nhất định có gì mờ ám.

Lạc Thanh Hàn "Nàng định làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Với mức độ Lao phi căm ghét ta, nếu nàng biết thân phận của ta, nhất định sẽ tìm cách hại ta, chàng tốt nhất nên phái người theo dõi nàng, xem tiếp theo nàng muốn làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Chúng ta có thể ra tay trước."

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Trước tiên đừng ra tay với nàng, ngồi im chờ xem."

Nàng nghi ngờ có người đứng sau chuyện này, nếu không Lao phi sẽ không đột nhiên phát hiện ra sự thật.

Nàng không biết người đứng sau đó là ai.

So với Lao phi, người đứng sau mới thật sự là mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Người đó giống như quả bom hẹn giờ, không ai biết khi nào sẽ nổ tung.

Lúc này hành động hấp tấp có thể đánh cỏ động rắn, tốt hơn hết là lấy tĩnh chế động, trước tiên xem thử mục đích của đối phương là gì, nếu may mắn có thể nhân cơ hội tìm ra kẻ đứng sau.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng như có điều suy nghĩ.

Hắn đột nhiên nói "Có một chuyện ta vẫn luôn muốn hỏi nàng, tại sao nàng không muốn tiết lộ thân phận?"

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại "Ta dùng thân phận công chúa Nam Phượng trở về, lỡ như thân phận bại lộ, há chẳng phải gánh tội khi quân sao?"

Lạc Thanh Hàn hơi nheo mắt, ẩn ý không rõ nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề mỉm cười với hắn, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn bánh

ngọt.

Lạc Thanh Hàn "Ta có thể biến thân phận của nàng trở lại như ban đầu. So với thân phận công chúa Nam Phượng, thân phận đích trưởng nữ của Vĩnh An Bá càng thích hợp trở thành Hoàng hậu của Đại Thịnh."

Tiêu Hề Hề "Thân phận đổi tới đổi lui phiền phức lắm, ta hiện giờ rất tốt."

Lạc Thanh Hàn "Chỉ cần nàng đồng ý, nàng không cần nhúng tay vào chuyện gì, ta sẽ giúp nàng xử lý, đây là chuyện mà nàng chỉ cần gật đầu là được, không hề phiền phức."

Tiêu Hề Hề nhìn chung quanh rồi nói với hắn "Bây giờ chàng rất bận, không cần phải nhọc lòng vì chút chuyện nhỏ này, thay vì lãng phí thời gian vào chuyện của ta, chàng tốt hơn nên chú tâm vào chính sự, ta nghe nói chàng gần đây vì chuyện cải cách thuế mà bận bù đầu bù cổ, tiến triển đến đâu rồi? Có thuận lợi không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời nàng, chỉ chăm chăm nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề bị nhìn đến mức nảy sinh chột dạ trong lòng.

Nàng cúi đầu uống trà, tránh ánh mắt của hắn.

Lạc Thanh Hàn bất chợt hỏi.

"Nàng có chuyện giấu ta phải không?"

Chương 848: Không liên quan tới chàng

iêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, nhịp tim nàng ngừng trong giây lát.

Nhưng chốc sau đã trở lại bình thường.

Nàng chớp chớp mắt, vô tội nói.

“Không có.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng hồi lâu.

Hắn như muốn nhìn thấu tận đáy lòng nàng.

Lần này Tiêu Hề Hề không tránh né, để hắn nhìn mình, tỏ vẻ rất bình tĩnh.

Lạc Thanh Hàn “Hy vọng lần này nàng không lừa ta.”

Lời tuy nói rất nhẹ nhưng tim Tiêu Hề Hề như thắt lại.

Những chiếc bánh ngọt thơm ngon ban đầu dường như không còn ngon nữa.

Sau khi rời khỏi ngự thư phòng, Tiêu Hề Hề ngồi xe ngựa về cung Vân Tụ.

Nàng sai người gọi Phương thái y.

Không lâu sau, Phương Vô Tửu mang theo rương thuốc tới.

Tiêu Hề Hề nằm dưới giàn nho ở hậu viện, phơi mình dưới nắng trời ấm áp, lấy quạt che mặt, dáng vẻ lười biếng.

Lúc này dây nho đã phủ kín giàn, giữa cành và lá xanh mướt là những chùm hoa nho.

Phương Vô Tửu đặt rương thuốc xuống bên cạnh, hỏi "Muội khó chịu ở đâu?"

Tiêu Hề Hề bỏ quạt xuống, ngồi dậy nhìn Phương Vô Tửu.

"Huynh tới rồi à, ngồi đi, ta không sao, chỉ là muốn nhờ huynh một chuyện."

Phương Vô Tửu ngồi xuống bên cạnh, cung nữ lập tức bưng trà hoa cúc cẩu kỷ cho y.

Tiêu Hề Hề vẫy tay ra hiệu cho mọi người đứng bên ngoài lùi về sau.

Phương Vô Tửu bưng tách trà lên, nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng hỏi.

"Muội nói đi, muốn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Có lẽ Lao phi biết thân phận của ta rồi."

Phương Vô Tửu nheo mắt "Muội muốn ta trừ khử nàng?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Huynh không cần nhúng tay vào chuyện của Lao phi, ta đã nói chuyện này với Hoàng thượng rồi, Hoàng thượng sẽ sai người để mắt tới Lao phi."

Phương Vô Tửu "Vậy muội muốn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Hôm nay Hoàng thượng đột nhiên hỏi ta vì sao không muốn khôi phục thân phận, ta không nói thật, hy vọng huynh cũng đừng nói."

Phương Vô Tửu "Muội định cứ giấu hắn mãi sao?"

Tiêu Hề Hề im lặng.

Cũng xem như là nàng ngầm thừa nhận.

Phương Vô Tửu "Hắn không phải kẻ ngốc, dù chúng ta không nói, hắn sớm muộn gì cũng sẽ tự mình phát hiện."

Tiêu Hề Hề vẫn không lên tiếng.

Phương Vô Tửu "Muội sợ hắn biết được sự thật sẽ giận sao?"

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng nói "Ta hiểu chàng, có lẽ chàng sẽ sửng sốt, nhưng chàng sẽ không vì chuyện này mà giận ta."

Phương Vô Tửu "Nếu đã như vậy, muội cần gì giấu mãi?"

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn quạt trong tay, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói.

"Nếu ta nói thật với chàng thì chẳng khác nào biến chàng thành đồng phạm. Ta không thể để chàng gánh tội danh giết cha. Chỉ cần ta không nói chàng biết, dù sau này có chuyện gì không may xảy ra thì đó cũng chỉ là lỗi của một mình ta, không liên quan tới chàng."

Phương Vô Tửu ngơ ngác nhìn nàng, sau đó chậm rãi thở dài.

"Muội không thấy mình làm vậy quá ngốc sao?"

Tiêu Hề Hề "Ta tin nếu đổi lại là chàng, chàng cũng sẽ lựa chọn như vậy."

Thích một người, sẽ muốn người đó sống thật tốt, không nỡ để người đó chịu một chút tổn hại nào.

Phương Vô Tửu xoa xoa đầu nàng, yên lặng thở dài.

Tiêu Hề Hề mong chờ nhìn y "Huynh có thể giữ bí mật giúp ta được không?"

Phương Vô Tửu bất đắc dĩ đáp "Muội là sư muội của ta, ta

đương nhiên đứng về phía muội.”

Đây chính là đồng ý giúp nàng.

Tiêu Hề Hề lập tức mỉm cười.

“Cảm ơn Đại sư huynh!”

Chiều hôm đó, Hoàng đế sai Tào Nặc giao ba trăm lượng cho Lệ Khinh Ngôn, coi như trợ cấp đi công tác.

Bên cạnh tiền, còn có một tấm bùa hộ thân nhỏ.

Tào Nặc nói nhỏ “Tấm bùa hộ thân này là bệ hạ đặc biệt xin cho Lệ thị lang, nghe nói có thể đuổi tà tránh nạn, hi vọng Lệ thị lang có thể mang theo bên mình, đừng làm mất nó.”

Lệ Khinh Ngôn cảm ơn liên tục, đích thân tiễn Tào Nặc ra khỏi nhà.

Lúc quay về thư phòng, y lấy lá bùa từ trong tay áo ra, nhìn dòng chữ đỏ trên bùa có hơi quen thuộc.

Y tháo chiếc tui đang đeo, lấy ra một chiếc bùa may mắn.

Bùa may mắn này là Tiêu trắc phi đưa cho y, suốt hai năm qua y luôn mang nó bên mình, nhờ có bùa may mắn này mà cuối cùng y không xui xẻo nữa, cuộc sống cũng thuận buồm xuôi gió.

Lệ Khinh Ngôn đặt bùa hộ thân và bùa may mắn cạnh nhau, cẩn thận so sánh chữ viết trên đó, càng nhìn càng thấy giống.

Lẽ nào hai tấm bùa này là cùng một người làm.

Lẽ nào bùa hộ thân này là đồ do Tiêu trắc phi để lại cho Hoàng đế?

Nếu đúng là vậy, tấm bùa hộ thân này hẳn là rất quan trọng với Hoàng đế, nhưng Hoàng đế lại giao cho y.

Lệ Khinh Ngôn vô cùng cảm động.

Hai mươi năm cuộc đời của y chìm trong xui xẻo, mãi không thăng tiến, phải đến khi gặp Hoàng đế, cuộc đời y mới bắt đầu thay đổi.

Ơn tri ngộ của Hoàng đế, y không thể nào quên.

Y quay về hướng của hoàng cung, nghiêm túc khấu đầu.

"Lần này đến quận Phượng Dương, vi thần nhất định không phụ lòng mong đợi của bệ hạ!"

Ngày hôm sau, Lệ Khinh Ngôn mang theo hành lý, chính thức lên đường đến quận Phương Dương.

Lần này y chỉ dẫn theo bốn tùy tùng và một thư đồng, bốn tùy tùng đều là người luyện võ, thân thủ rất cao, không chỉ có thể giúp đỡ một số công việc mà còn bảo đảm an toàn cho Lệ Khinh Ngôn.

Trong cung Yên Vũ.

Lao phi suy nghĩ cả đêm.

Sau khi nàng biết Quý phi là Tiêu trắc phi, phản ứng đầu tiên của nàng là tố cáo Quý phi.

Nhưng nàng nên tố cáo với ai đây?

Hiện giờ Thái hoàng thái hậu không ở trong cung, nếu muốn tố cáo, nàng chỉ có thể đến gặp Hoàng đế.

Nhưng nàng không có chứng cứ.

Chỉ dựa vào lời nói, Hoàng đế sẽ không tin nàng.

Hoàng đế sủng ái Quý phi như vậy, nói không chừng sẽ nghĩ nàng cố ý nói bậy, muốn hãm hại Quý phi.

Khi đó nàng sẽ mất nhiều hơn được.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn cảm thấy chuyện này không nên nói ra, tốt nhất là phải để Quý phi chính miệng thừa nhận.

Chỉ cần Quý phi tự mình thừa nhận, dù Hoàng đế có muốn bảo vệ nàng cũng không thể làm gì được.

Đến lúc đó, Thái hoàng thái hậu ra mặt, cộng thêm tông thân hoàng thất gây áp lực, dù Quý phi được sủng ái đến đâu, Hoàng đế vì giữ vững ngôi vị của mình, cũng đành phải xử lý Quý phi.

Còn cụ thể phải làm thế nào?

Lao phi đã có chủ ý trong đầu.

Vốn nàng muốn nhờ người bên nhà mẹ giúp, sau đó nàng nghĩ lại, với tính cách của Hoàng đế, sau khi chuyện xảy ra sẽ tra đến cùng, lỡ như lúc đó tra ra có liên quan đến Bạch gia, đồng nghĩa nàng đã liên lụy đến nhà mẹ.

Vì vậy, chuyện này tuyệt đối không được liên quan đến Bạch gia.

Tốt nhất nên tìm người hoàn toàn không liên quan gì với Bạch gia, mà thân phận đủ cao, tốt nhất là có thù với Quý phi.

Lao phi nhanh chóng xác định mục tiêu.

Chương 849: Vật gia truyền

Mới sáng sớm, Lạc Thanh Hàn đã gọi Tiêu Hề Hề dậy.

Hai người tắm rửa chải đầu xong ra ngoài thì ngoài trời cũng vừa sáng.

Tiêu Hề Hề bị Lạc Thanh Hàn kéo vào long xa.

Tiêu Hề Hề từng ngồi nhiều lần nên rất quen thuộc hoàn cảnh trong xe, nàng vừa vào đã trực tiếp nằm xuống, một giây chuyển sang chế độ ngủ.

Lạc Thanh Hàn thuần thục giũ chăn rồi đắp cho nàng.

Long xa dừng lại ngoài cổng, hội hợp với những xe khác rồi cùng rời cung.

Đoàn người hùng dũng đi trên đường Chu Tước đến cổng Minh Đức rời thành Thịnh Kinh.

Tiêu Hề Hề ngủ bù suốt đường đi, ngủ vô cùng ngon.

Đoàn người đi khoảng hai canh giờ mới dừng lại.

Lạc Thanh Hàn gọi Tiêu Hề Hề thức dậy, dẫn nàng xuống xe.

Hàng năm vào tiết xuân phân đều cử hành tế trời, Lạc Thanh Hàn mỗi năm đều tham gia, rất quen thuộc với quá trình này.

Tiêu Hề Hề lần đầu tiên tham gia, hoàn toàn không có kinh nghiệm gì.

Cũng may Lạc Thanh Hàn đã nói trước với nàng toàn bộ quá

trình, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn còn đặc biệt sắp xếp một thái giám có kinh nghiệm theo sau nàng, có thể tùy lúc nhắc nhở nàng nên làm gì.

Hôm nay Tiêu Hề Hề mặc lễ phục của Quý phi, vày dài đối khâm tay rộng màu đỏ, trên váy thêu nhiều tầng lông công, dưới ánh mặt trời tỏa sáng, đẹp động lòng người.

Hạn chế duy nhất là di chuyển bất tiện.

Lạc Thanh Hàn đầu đội long quán vàng ngọc, mặc trường bào tay rộng màu đen, tay áo và viền áo thêu hoa văn rồng bằng chỉ vàng, trông vô cùng trang trọng, có uy nghiêm của thiên tử.

Lúc hắn dẫn Quý phi xuống xe, tất cả phi tần, tông thân hoàng thất, văn võ bá quan và dân chúng đứng nhìn từ xa đều quỳ xuống, đồng thanh hô to Hoàng thượng vạn tuế.

Tiêu Hề Hề đang định quỳ xuống thì bị Lạc Thanh Hàn giữ lại.

Nàng ngẩng đầu chạm phải đôi mắt đen sâu thẳm của Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn nhỏ giọng nói “Nàng không cần quỳ trước mặt ta.”

Tiêu Hề Hề khẽ động lòng.

Nàng nhìn theo tầm mắt của Lạc Thanh Hàn, trước mặt nàng, một nhóm người quỳ trên đất, hô to vạn tuế, âm thanh vang vọng tận trời xanh.

Cảm giác từ trên cao nhìn xuống chúng sinh thật sự khiến người ta nảy sinh cảm giác như cả thiên hạ nằm trong tay mình.

Chẳng trách nhiều người khao khát trở thành Hoàng đế đến vậy.

Thử hỏi có nam nhân nào không muốn nắm quyền thiên hạ, rồi ôm mỹ nhân trong tay?

Tiêu Hề Hề cảm giác được tay mình bị nam nhân bên cạnh nắm chặt hơn.

Nàng vô thức liếc nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn thì thầm vào tai nàng.

“Ta muốn cùng nàng chia sẻ thiên hạ này.”

Tiêu Hề Hề cong môi cười, nụ cười rạng rỡ còn say lòng người hơn cả nắng xuân tháng ba.

Nàng không biết tình cảm này liệu có thể kết thúc viên mãn hay không.

Nhưng ít ra lúc này nàng đã mãn nguyện.

Mọi thứ nàng làm đều xứng đáng.

Nàng không hối hận.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho mọi người bình thân.

Sau đó, họ bắt đầu quá trình lễ tế.

Hoàng đế dẫn tông thân hoàng thất và văn võ bá quan đi canh tác đất đai.

Lúc Thịnh Vĩnh Đế còn tại vị, việc canh tác chỉ là vung cuốc mấy cái, việc còn lại giao cho các hoàng tử.

Lạc Thanh Hàn chưa có con cái, muốn lười biếng cũng không được, huống chi hắn cũng không muốn lười biếng.

Dù hắn làm gì cũng phải làm thật hoàn hảo, cuốc đất cũng vậy.

Hoàng đế mời một lão nông đến làm mẫu, sau đó hắn dẫn dắt

các tông thân và quan viên làm theo, nếu làm sai thì làm lại từ đầu.

Thấy Hoàng đế nghiêm túc như vậy, người phía dưới đương nhiên không dám lười biếng, tất cả đều xắn tay áo làm việc chăm chỉ.

Dân chúng cách đó không xa nhìn cảnh này không khỏi thì thầm.

Chủ yếu thảo luận hai chuyện —

Hoàng đế bệ hạ trẻ trung đẹp trai quá!

Cách cuốc đất của mấy đại nhân này buồn cười quá!

Cuốc đất xong, Hoàng đế sẽ đi vòng quanh thần ngưu, vừa đi vòng tròn vừa dùng roi quất lên người nó.

Thần ngưu là một tượng đá được tạc theo hình dáng một con bò, trên tượng đá trang trí những mảnh vải nhiều màu sắc.

Người ta nói nếu dùng roi quất nó vào tiết xuân phân thì đất đai sẽ trở nên màu mỡ hơn.

Đi ba vòng xong, Hoàng đế đưa roi cho quan viên Lễ bộ bên cạnh.

Dân chúng theo dõi từ xa lần lượt quỳ xuống tạ ơn.

Tạ ơn Hoàng đế đã cầu phúc cho bọn họ.

Sau khi Hoàng đế và quan viên rời đi, dân chúng nóng lòng đứng dậy, tụ tập quanh thần ngưu, tranh nhau chạm vào thần ngưu với hy vọng gặp được may mắn.

Phía bên nữ quyến dễ dàng hơn nhiều.

Các nàng không cần phơi nắng chịu gió, chỉ cần ngồi trong nhà đẩy đẩy khung cửi là được.

Trước khi có khung cửi thì các nàng phải dệt bằng tay, bây giờ có khung cửi tiết kiệm được rất nhiều công sức.

Lao phi năm ngoái tham gia tế trời đã từng học dệt vải, hôm nay nàng làm rất quen tay.

Nàng thuần thục bày khung cửi, liếc nhìn về phía Quý phi.

Đây là lần đầu tiên Quý phi dùng khung cửi, động tác không mấy thuần thục.

Bộ dạng đó lọt vào mắt Lao phi, cảm thấy Quý phi thật ngu ngốc.

Lao phi chủ động đứng dậy đi tới, nhẹ nhàng hỏi "Quý phi nương nương, hình như người không biết dùng khung cửi, có cần thần thiếp giúp không?"

Giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng giọng điệu lại có hơi khinh thường.

Tiêu Hề Hề chỉ muốn lười biếng, nghe thấy Lao phi nói vậy, lập tức đứng dậy nhường chỗ cho Lao phi.

"Vậy cô dệt thay bổn cung đi, bổn cung đi nơi khác xem thử."

Nói xong nàng đi sang phòng bên cạnh.

Thấy vậy, các nữ quyến khác cũng bỏ công việc của mình đi theo Quý phi.

Các nàng muốn nhân cơ hội này lấy lòng Quý phi.

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại Lao phi.

Lao phi "……"

Khiêu khích thất bại, còn bị mọi người bỏ lại.

Đây không phải kết quả nàng muốn!

Phòng bên cạnh nuôi rất nhiều tằm.

Các nữ quyến thấy số trùng này ít nhiều cũng có hơi sợ, chỉ có Tiêu Hề Hề chẳng những không sợ mà dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm con tằm.

Lý phi nhịn không được hỏi "Quý phi nương nương không sợ trùng sao?"

Tiêu Hề Hề "Số trùng này thật đáng yêu, nếu tẩm thêm bột mì chiên lên thì sẽ thành món ngon hiếm có, có gì phải sợ?"

Lý phi "……"

Lẽ ra nàng không nên nhiều chuyện!

Lúc này các nữ quyến mới nhớ ra Quý phi là người Nam Nguyệt, nơi đó không có gì nhiều, lại có rất nhiều trùng, người dân Nam Nguyệt quanh năm làm bạn với trùng, sớm đã quen rồi, làm sao sợ được?

Tiêu Hề Hề gọi người phụ nữ làm nông tới hỏi thăm kỹ thuật nuôi tằm.

Nàng định khi về sẽ nuôi ít tằm để thỉnh thoảng có thể ăn nhộng tằm chiên.

Người phụ nữ làm nông cảm động khi thấy Quý phi quan tâm đến nghề nuôi tằm, bà nghĩ Quý phi tuy là nữ tử nhưng lại quan tâm đến dân chúng, quả thật là người tốt!

Bà gần như dạy hết những gì bà biết về kỹ thuật nuôi tằm.

Tiêu Hề Hề viết lại kỹ càng, thưởng cho người phụ nữ làm nông một nắm bạc làm học phí.

Người phụ nữ làm nông vô cùng biết ơn, quyết định cất nắm bạc này làm vật gia truyền của họ!

Chương 850: Chuyện này thật kỳ lạ

Sau canh tác dệt vải là tế bái tổ tiên.

Mọi người vào thái miếu dưới sự dẫn dắt của Hoàng đế.

Thái hoàng thái hậu đã đợi ở đây rất lâu, lúc bà thấy Hoàng đế, trên mặt không có sự tức giận sau khi trở mặt, bà vẫn giữ bộ dáng hiền từ ôn hòa thường ngày.

Đầu tiên bà hỏi thăm Hoàng đế vài câu, sau đó nhận hành lễ của các phi tần.

Ánh mắt của Thái hoàng thái hậu dừng trên người Quý phi rất lâu.

Tiêu Hề Hề như không nhận ra, nàng hành lễ xong thì ngoan ngoãn bước sang một bên, không nói thêm lời nào.

Lao phi vẫn âm thầm tìm cơ hội nói chuyện riêng với Thái hoàng thái hậu.

Đáng tiếc, xung quanh có quá nhiều người nên nàng không tìm được cơ hội.

Đúng vậy, sau khi cân nhắc kỹ càng, nàng cảm thấy Thái hoàng thái hậu là đối tượng thích hợp nhất để hợp tác.

Thái hoàng thái hậu thân phận cao quý, lại có thù với Quý phi, chỉ cần bà ra tay, nhất định có thể thành công, đến lúc đó Quý phi chắc chắn sẽ chết!

Chốc sau, giờ lành mà Khâm Thiên Giám chọn đã đến.

Mọi người tìm chỗ đứng, bắt đầu thực hiện nghi lễ tế trời.

Quá trình nghi lễ dài dòng nhàm chán.

Bài xướng với âm điệu kéo dài của quan viên Lễ bộ đúng là thần khí thôi miên.

Tiêu Hề Hề suýt ngủ thiếp đi.

Nàng nghiến răng, vực dậy tinh thần, hoàn thành nghi lễ cùng mọi người.

Lúc nghi lễ kết thúc, không chỉ Tiêu Hề Hề mà những người khác cũng lặng lẽ thở phào.

Quy trình đã hoàn tất, sau đó có thể về.

Lao phi lại không muốn đi, nàng còn chưa nói chuyện với Thái hoàng thái hậu!

Thấy mọi người bắt đầu rời thái miếu, Lao phi nóng lòng.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, nàng sẽ khó có thể gặp lại Thái hoàng thái hậu!

Lao phi quyết định, cắn răng lao tới quỳ xuống trước mặt Thái hoàng thái hậu cầu xin.

“Thái hoàng thái hậu, thần thiếp không yên tâm để người ở đây một mình dưỡng bệnh, thần thiếp muốn ở lại chăm sóc người, xin người toại nguyện.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn Lao phi.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn tối dần.

Tiêu Hề Hề như nghĩ tới gì đó, khẽ cau mày.

Lao phi không quan tâm người khác nghĩ gì, nàng nhìn Thái hoàng thái hậu không chớp mắt, ánh mắt cầu xin.

Thái hoàng thái hậu hơi ngạc nhiên.

Ngày thường bà ít qua lại với phi tần trong hậu cung, không hề có quan hệ gì với Lao phi, sao hôm nay Lao phi lại nói vậy? Chuyện này thật kỳ lạ.

Thái hoàng thái hậu bỗng nhiên thay đổi suy nghĩ, chẳng lẽ trong cung xảy ra chuyện gì, Lao phi không thể cầu cứu được ai, chỉ có thể tới cầu cứu bà?

Từ khi rời cung, Thái hoàng thái hậu như bị nhốt trong thái miếu, gần như không dò thám được tin tức bên ngoài, hơn nữa bà hoàn toàn không biết động tĩnh gần đây trong cung.

Thành thật mà nói, cảm giác này khá khó chịu.

Thái hoàng thái hậu quyết định rất nhanh.

Mặc kệ Lao phi muốn gì, bây giờ chính là cơ hội tốt để lôi kéo nàng.

Có Lao phi làm quân cờ, Thái hoàng thái hậu sẽ có thể kịp thời biết được trong cung xảy ra chuyện gì, không còn mù mịt như bây giờ.

Thái hoàng thái hậu nhẹ giọng nói "Lòng hiếu thảo này của ngươi, ai gia rất cảm động, nhưng ngươi tuổi còn trẻ, đáng lẽ phải ở trong cung hầu hạ Hoàng đế mới phải."

Lao phi vội nói "Hoàng thượng rất hiếu thảo với người, nhất định sẽ đồng ý cho thần thiếp ở lại chăm sóc người."

Thái hoàng thái hậu nhìn Hoàng đế, mỉm cười hỏi.

"Hoàng đế thấy thế nào?"

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói "Lao phi bằng lòng ở lại chăm sóc hoàng tổ mẫu quả thật là hành động hiếu thảo đáng khen, nhưng bản thân Lao phi sức khỏe không tốt, thường xuyên ngã

bệnh, ba bốn ngày lại gọi thái y một lần, thuốc thang uống đều đặn, để nàng ở lại chăm sóc hoàng tổ mẫu có hơi không thích hợp.”

Lý phi đứng gần đó xem kịch, nghe vậy suýt thì cười lớn.

Lao phi nổi tiếng là người yếu đuối, thường dùng chiêu ngã bệnh để dụ Hoàng đế đến thăm mình.

Không ngờ Hoàng đế lại dùng chiêu này từ chối yêu cầu của Lao phi.

Nếu nàng là Lao phi, nàng chắc sẽ nôn máu tới chết.

Lao phi quả thật suýt thì nôn máu tới chết.

Nhưng nàng không thể hiện ra mặt.

Nàng nóng lòng nói “Qua một thời gian điều dưỡng, sức khỏe của thần thiếp đã khá hơn rất nhiều, không cần khám bệnh uống thuốc nữa, thần thiếp nhất định sẽ có thể chăm sóc tốt cho Thái hoàng thái hậu.”

Lạc Thanh Hàn “Thật à? Trẫm gọi thái y xem cho nàng, nếu thái y nói nàng không sao, thì nàng được phép ở lại chăm sóc Thái hoàng thái hậu.”

Lúc này, hắn lại nhìn Thái hoàng thái hậu hỏi.

“Hoàng tổ mẫu thấy thế nào?”

Thái hoàng thái hậu không tìm ra lý do gì từ chối, chỉ đành gật đầu “Hoàng đế nghĩ rất chu đáo, cứ làm vậy đi.”

Để phòng chuyện ngoài ý muốn, lần này đi Hoàng đế dẫn theo hai thái y, một trong số đó là Phương Vô Tửu.

Lạc Thanh Hàn gọi Phương Vô Tửu tới bắt mạch cho Lao phi.

Dưới ánh mắt của mọi người, Lạc Thanh Hàn không nói

nhiều, chỉ thản nhiên liếc nhìn Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu đi tới trước mặt Lao phi, cung kính nói.

“Mời nương nương đưa tay.”

Lao phi đưa tay phải ra, nhìn chằm chằm y, nhỏ giọng nói “Thái y phải bắt mạch cho cẩn thận, không được nói bậy.”

Những lời này chứa đựng sự cảnh cáo mãnh liệt.

Phương Vô Tửu chỉ khẽ cười, giọng điệu ôn hòa.

“Nương nương cứ yên tâm, vi thần nhất định sẽ cẩn thận bắt mạch cho người.”

Y lấy khăn lụa đặt lên cổ tay Lao phi rồi đặt ngón tay lên đó.

Một lát sau, Phương Vô Tửu rút tay lại, nghiêm túc nói.

“Lao phi nương nương khí huyết suy nhược, thân thể yếu ớt, nhất định phải điều dưỡng thật tốt, nếu không sẽ dễ dẫn đến các triệu chứng nghiêm trọng hơn như chóng mặt, suy nhược, mất ngủ, dễ ngã bệnh, vân vân.”

Lao phi mở to mắt, không tin được nhìn y “Sao có thể? Cách đây không lâu, Lưu thái y bắt mạch cho bổn cung, còn nói sức khỏe của bổn cung đã khỏi rồi.”

Phương Vô Tửu bình tĩnh đáp “Sức khỏe của người quả thật không có gì đáng ngại, nhưng không thể làm việc quá sức, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Lao phi còn muốn nói thêm gì nữa, lại bị Lạc Thanh Hàn cắt ngang.

“Được rồi, thái y đã nói vậy, Lao phi nên an phận ở trong cung điều dưỡng sức khỏe đi, đừng ở lại đây gây phiền phức cho hoàng tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu lên tiếng "Thật ra ai gia ở đây khá buồn chán, nếu Lao phi có thể ở lại nói chuyện với ai gia thì tốt biết mấy."

Đôi mắt Lao phi lập tức sáng lên.

Lạc Thanh Hàn "Nếu hoàng tổ mẫu muốn có người nói chuyện cùng thì có thể để Lý phi ở lại."

Lý phi nằm không trúng đạn mở to mắt.

Cả người nàng viết đầy chữ từ chối!

Nàng vẫn chưa viết xong truyện của mình! Nàng còn muốn tám chuyện với Diêu tiệp dư! Nàng còn muốn chơi bài với Quý phi giành lụa Tinh Vân!

Nàng không muốn ở lại đây với Thái hoàng thái hậu!

Thái hoàng thái hậu hiển nhiên cũng không có hứng thú với Lý phi.

Bà nói thêm vài câu nhưng vẫn không thể thuyết phục Hoàng đế thay đổi ý định, cuối cùng hết cách đành phải bỏ cuộc.

Ánh sáng trong mắt Lao phi tối sầm lại.

Lạc Thanh Hàn dẫn mọi người rời thái miếu, ngồi xe ngựa về cung.

Chương 851: Chuyện này xảy ra quá đột ngột!

Sau khi mọi người đi hết, thái miếu yên tĩnh trở lại.

Khổng nữ sử bưng trà nóng cho Thái hoàng thái hậu, nhẹ giọng hỏi.

“Người đã bận cả ngày, có muốn chợp mắt một lát không?”

Thái hoàng thái hậu cởi chuỗi hạt trên cổ tay, vừa lần Phật châu, vừa trầm ngâm nói.

“Ai gia đang nghĩ một chuyện.”

Khổng nữ sử thuận thế nói “Nếu người không chê nô tỳ ngu ngốc, người có thể nói với nô tỳ, có lẽ nô tỳ sẽ nghĩ ra cách gì đó giúp người.”

Thái hoàng thái hậu vẫn luôn tin nàng, không do dự nói ra.

“Vừa nãy Lao phi hình như có chuyện muốn nói với ai gia, nhưng bị Hoàng đế ngăn cản, ngươi nghĩ Lao phi muốn nói chuyện gì?”

Khổng nữ sử nghiêm túc suy nghĩ “Chắc chắn là chuyện rất quan trọng, nếu không Hoàng thượng sẽ không cản Lao phi trước mặt người.”

Dù đã nghe quen nhưng mỗi lần nhắc tới hai từ Lao phi, nàng có cảm giác khá vi diệu, muốn cười nhưng không thể cười.

Thật ra, Thái hoàng thái hậu cũng như vậy.

Hai người sống mấy chục năm ở hậu cung, chưa từng thấy phong hiệu nào buồn cười như vậy.

Nếu đổi lại là phi tần có da mặt mỏng, chắc chắn sẽ không còn mặt mũi gặp ai, bây giờ Lao phi còn dám ra ngoài cho thấy tâm tư của nàng kiên định đến mức nào.

Thái hoàng thái hậu chậm rãi nói "Ai gia cũng cảm thấy là chuyện rất quan trọng."

Nếu bà không biết thì thôi, nếu đã biết thì phải làm cho rõ ràng.

Mấy chục năm kinh nghiệm sống trong cung nói bà biết, có nhiều chuyện một là không biết gì, hai là phải biết rõ ràng, đáng sợ nhất chính là biết nửa vời.

Thái hoàng thái hậu suy nghĩ một chút, lập tức viết một phong thư, niêm phong cẩn thận, đưa vào tay Cam Phúc.

"Ngươi thay ai gia đi một chuyến, đưa thư này cho Trưởng công chúa Hoa An, cố gắng đừng để ai biết."

Cam Phúc hai tay nhận thư, cung kính đáp "Vâng."

Hắn cầm thư rời khỏi thái miếu.

Để tránh người khác chú ý, Cam Phúc thay một bộ quần áo bình thường, không dẫn theo tùy tùng, một mình hành động.

Lúc Cam Phúc đến tìm Trưởng công chúa Hoa An, vừa lúc bắt gặp trong phủ Công chúa xảy ra chút chuyện.

Quản gia của phủ Công chúa bảo Cam Phúc đợi ở sảnh.

"Trưởng công chúa điện hạ đang xử lý chút chuyện nhà, sẽ đến nhanh thôi, mời công công uống trà."

Cam Phúc nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói chuyện "Nghe nói Hạ cô nương sắp thành thân với Tĩnh huyện vương?"

Quản gia mỉm cười đáp "Đúng vậy, thời gian được định là tháng sau, đến lúc đó Cam công công phải tới uống một ly rượu mừng đó."

Cam Phúc "Đương nhiên rồi, chuyện vui lớn thế này, ta nhất định phải đến chung vui."

Lúc này, không khí trong phòng riêng ở hậu viện rất ngột ngạt.

Trưởng công chúa Hoa An đang đau đầu vì chuyện của Lục Tâm Dao và Hạ Dịch Phi.

Hạ Dịch Phi là con trai của nàng, mười chín tuổi, vẻ ngoài anh tuấn.

Hắn và muội muội Hạ Ngữ Nhiên có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Hạ Ngữ Nhiên là người chỉ muốn bản thân vui vẻ, không bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì, muốn làm gì thì làm.

Ngược lại, Hạ Dịch Phi lại trầm lặng hướng nội, không thích nói chuyện, không hiểu sự đời, dành cả ngày đọc sách, là mọt sách chính hiệu.

Trước đây, Trưởng công chúa Hoa An không nghĩ tính cách thế này là xấu, ngược lại cảm thấy rất ngoan ngoãn.

Tuy nhiên, nàng không ngờ được một đứa con trai ngoan ngoãn nghe lời như vậy lại dính líu đến Lục Tâm Dao!

Trước đó, Trưởng công chúa Hoa An được Thái hoàng thái hậu giao phó tìm hôn sự phù hợp cho Lục Tâm Dao, nàng thông cảm cho hoàn cảnh hiện tại của Lục Tâm Dao, cho Lục Tâm Dao ở lại phủ Công chúa.

Gần đây Trưởng công chúa Hoa An quá bận rộn, nàng phải sắp xếp của hồi môn cho con gái Hạ Ngữ Nhiên, tìm mối tốt cho Lục Tâm Dao, bận tối mắt tối mũi, không có thời gian

quan tâm đến Lục Tâm Dao.

Cho đến sáng nay, Hạ Dịch Phi đột nhiên đến tìm Trưởng công chúa Hoa An, quỳ trước mặt nàng nói mình muốn cưới Lục Tâm Dao, xin mẫu thân thoại nguyện.

Trưởng công chúa Hoa An tức giận suýt thì ngất đi.

Nàng muốn tìm chồng cho Lục Tâm Dao, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện cưới Lục Tâm Dao vào nhà mình!

Kế đó Trưởng công chúa Hoa An gọi Lục Tâm Dao tới hỏi chuyện.

Trưởng công chúa Hoa An biết con trai mình là người hướng nội, hiếm khi chủ động tiếp xúc với người khác, huống chi là một nữ tử bên ngoài, ngay cả muội muội ruột của mình còn giữ khoảng cách để tránh vượt giới hạn.

Hạ Dịch Phi đột nhiên muốn cưới Lục Tâm Dao, chắc chắn là Lục Tâm Dao chủ động dụ dỗ hắn.

Đối mặt với câu hỏi của Trưởng công chúa Hoa An, Lục Tâm Dao mới đầu thì sửng sốt, sau đó hoảng sợ.

Lục Tâm Dao thật sự không biết Hạ Dịch Phi muốn cưới mình.

Từ khi nàng chuyển đến phủ Công chúa, hoàn cảnh sống đã tốt hơn khi còn ở Lục gia, nhưng khó tránh cảm giác buồn khổ khi sống nhờ nhà người khác.

Trưởng công chúa Hoa An bận rộn, không có thời gian quan tâm nàng, nàng cũng ngại vì chút chuyện nhỏ này mà đi quấy rầy Trưởng công chúa Hoa An.

Nàng không có ai tâm sự nỗi buồn trong lòng, chỉ đành nói chuyện với đàn cá chép trong hồ.

Nàng tưởng xung quanh không có ai nên mới nói ra hết những

lời trong lòng, không ngờ những lời này lại bị Hạ Dịch Phi tình cờ đi ngang qua nghe thấy.

Kể từ đó, Lục Tâm Dao thỉnh thoảng sẽ gặp Hạ Dịch Phi.

Cả hai đều không thích nói chuyện, khi gặp mặt chỉ lịch sự chào hỏi rồi đi ngang qua nhau.

Giao điểm của hai người chỉ có vậy.

Lục Tâm Dao không ngờ Hạ Dịch Phi sẽ đến gặp Trưởng công chúa Hoa An nói là hắn muốn cưới nàng.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột!

Lục Tâm Dao cố lắm mới có thể bình tĩnh lại.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng biết mình không thể cứ gặp chuyện là khóc như trước.

Nước mắt không giải quyết được gì cả.

Lục Tâm Dao quỳ xuống, từng chữ nói.

“Con xem Hạ công tử như là biểu huynh, chúng con chỉ nói chuyện vài lần, chưa từng vượt quá giới hạn, chúng con trong sạch, xin Trưởng công chúa điện hạ minh giám!”

Trưởng công chúa Hoa An không tin “Nếu hai người chỉ mới nói mấy câu, tại sao nó lại đột nhiên muốn cưới ngươi?”

Lục Tâm Dao nắm chặt vạt váy của Trưởng công chúa Hoa An, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Nàng run rẩy nói “Những gì con nói đều là sự thật, con có thể thề, nếu có câu nào giả dối, con sẽ bị sét đánh chết, không được chết yên thân.”

Cơn giận trong lòng Trưởng công chúa Hoa An dịu đi đôi chút khi thấy Lục Tâm Dao không chớp mắt thề độc.

Nhìn dáng vẻ của Lục Tâm Dao không có vẻ gì là đang nói dối.

Nếu nàng đang diễn thì khả năng diễn của nàng quá giỏi.

Nếu diễn giỏi vậy thì ngay từ đầu nàng có thể đã bị giữ lại trong cung, đâu cần phải rơi vào bước đường này.

Nghi ngờ trong lòng Trưởng công chúa Hoa An bắt đầu dao động.

Lúc này Hạ Dịch Phi lên tiếng.

“Đúng là con và Lục cô nương chỉ nói mấy câu mà thôi, ngoài ra bọn con không có tình cảm gì cả.”

Trưởng công chúa Hoa An nhìn sang con trai mình, cơn giận vừa đè nén lập tức nổi lên.

Nàng trầm giọng hỏi “Nếu đã không có tình cảm gì, sao con lại muốn cưới nàng? Con ít nhất cũng nên có một lý do ra hồn chứ?”

Hạ Dịch Phi hơi do dự, nhỏ giọng nói.

“Hôm qua con bị một người bạn kéo đi uống trà, tình cờ nghe có người bàn tán chuyện của Lục gia, còn nhắc tới Lục cô nương, lời nói rất khó nghe.”

Chương 852: Không được làm bậy

Lục Tâm Dao nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, ngón tay siết chặt gấu váy.

Trưởng công chúa Hoa An hiển nhiên cũng nghe được vài lời đồn đãi, trong lòng hơi khó chịu.

Nàng liếc nhìn Lục Tâm Dao, ho nhẹ một tiếng.

“Những người bên ngoài thích nói nhảm, con nghe xong thì bỏ ngoài tai, không cần để trong lòng.”

Hạ Dịch Phi lắc đầu, giọng điệu từ tốn.

“Người nói lời đó chính là Thập lang của Thôi gia, chẳng phải gần đây mẫu thân đến thăm hỏi Thôi gia sao? Chắc là người muốn gả Lục cô nương cho Thôi thập lang phải không.”

Trưởng công chúa Hoa An không nói gì.

Nói đến đây, Trưởng công chúa Hoa An còn gì không hiểu nữa?

Thôi thập lang đó coi thường Lục Tâm Dao, nhưng do áp lực của trưởng bối trong nhà, gã không thể từ chối hôn sự này, chỉ đành than phiền với người khác, lời nói rất khó nghe.

Hạ Dịch Phi tình cờ nghe thấy, trong lòng bất bình thay cho Lục Tâm Dao, thầm nghĩ thay vì để Lục Tâm Dao gả cho một cặn bã như vậy, còn không bằng hắn cưới nàng.

Lục Tâm Dao nghe vậy, hai mắt nàng đỏ lên

Nàng vốn tưởng mình sẽ như vậy cả đời, không ngờ lại có người bảo vệ nàng.

Sự dịu dàng này khiến nàng cảm kích từ tận đáy lòng.

Nàng không dám khóc trước mặt trưởng bối, liều mạng nuốt nước mắt vào trong, vì quá dùng sức nên cả người run rẩy.

Trưởng công chúa Hoa An cũng không đành lòng.

Giọng Trưởng công chúa Hoa An dịu lại.

“Chuyện này là do ta không suy nghĩ chu đáo, không ngờ Thôi thập lang là người như vậy. Vốn tưởng Thôi gia suy tàn nhưng ít ra vẫn còn gia giáo cho tổ tiên truyền lại, dù có suy tàn đến đâu cũng sẽ không tệ. Hơn nữa, phu nhân Thôi gia cũng khá hài lòng với hôn sự này, thế nên ta muốn tác hợp cho ngươi và Thôi thập lang. Tên Thôi thập lang kia thật là, không muốn thì cứ nói thẳng, cần gì ra ngoài bôi xấu thanh danh của ngươi?”

Lục Tâm Dao lắc đầu, nghẹn ngào nói “Không liên quan đến Trưởng công chúa điện hạ, con sinh ra ở Lục gia, vinh nhục của Lục gia có quan hệ mật thiết với con, hiện giờ Lục gia biến thành thế này, con cũng không thể mặc kệ, người bên ngoài coi thường con cũng là chuyện bình thường.”

Hạ Dịch Phi cau mày, không đồng ý nói.

“Tuy muội họ Lục nhưng muội cũng chỉ là thân nữ nhi yếu đuối, không thể can thiệp vào chuyện trong nhà, nói đến cùng muội cũng chỉ là người bị liên lụy, muội không làm gì sai, không cần vì chuyện này mà coi thường bản thân, cứ làm chính mình là được.”

Đôi mắt đỏ bừng của Lục Tâm Dao ngơ ngác nhìn hắn.

Ai nấy đều nói với nàng, phải cố gắng mạnh mẽ, phải gả vào nhà tốt, phải cố lấy lòng Lục gia.

Hạ Dịch Phi là người duy nhất nói với nàng —

Nàng không làm gì sai, không cần phải coi thường bản thân.

Cứ làm chính mình là được.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi khiến tim Lục Tâm Dao đập mạnh.

Nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Nếu là nam nhân khác nhìn thấy một cô nương xinh đẹp khóc, nhất định sẽ đưa khăn tay cho nàng, an ủi nàng.

Hạ Dịch Phi chỉ cau mày nhìn nàng.

"Muội khóc gì chứ? Nếu muội không muốn lấy ta thì cứ việc nói ra, ta không ép muội."

Không phải hắn nhất quyết phải cưới Lục Tâm Dao, mà thật ra hắn thông cảm với hoàn cảnh của cô nương này, hơn nữa bản thân hắn cũng đã đến tuổi thành hôn, dù không cưới Lục Tâm Dao cũng sẽ phải cưới một nữ tử khác.

Thay vì cưới một người không quen biết, hắn thà cưới Lục Tâm Dao.

Ít nhất cô nương này thành thật, không có ý xấu gì.

Lục Tâm Dao vội dùng tay áo lau nước mắt, nghẹn ngào nói.

"Không phải, không phải muội không muốn, chỉ là … chỉ là.."

Nàng không biết phải giải thích suy nghĩ của mình lúc này thế nào, trong lòng vô cùng lo lắng.

Càng lo lắng càng không nói nên lời.

Thấy Lục Tâm Dao lại sắp khóc, Trưởng công chúa Hoa An nhịn không được nữa, cau mày nói.

"Được rồi, hôn nhân không phải trò trẻ con, không phải chỉ vài

câu nói của hai con mà quyết định được, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng. Tâm Dao, con về phòng trước đi, chuyện này không được nói bậy. Còn chuyện giữa con và Thôi thập lang thì con không cần lo, nếu đã biết gã là người thế nào, ta sẽ không vô lương tâm mà đẩy con vào hố lửa."

Nghe câu cuối cùng, Lục Tâm Dao vô cùng cảm động.

Tuy hoàn cảnh hiện giờ của nàng khó khăn nhưng nàng cũng đã gặp được rất nhiều người tốt.

Hạ Dịch Phi là một, Trưởng công chúa Hoa An cũng vậy.

Ông trời không tệ bạc với nàng.

Lục Tâm Dao rơi nước mắt nói "Đa tạ Trưởng công chúa điện hạ, cũng đa tạ Hạ công tử."

Nàng đứng dậy, lau nước mắt rời đi.

Trưởng công chúa Hoa An nhìn con trai mình, đang định dạy một bài học vì hành sự xốc nổi thì nghe thấy giọng thị nữ ngoài cửa.

"Bẩm Trưởng công chúa điện hạ, Cam công công đang ở ngoài sảnh chờ người."

Trưởng công chúa Hoa An nói với Hạ Dịch Phi.

"Con về trước đi, gần đây không được gặp Tâm Dao, hôn sự của con, ta tự có tính toán, không được làm bậy."

Hạ Dịch Phi gật đầu đã hiểu.

Trưởng công chúa Hoa An đi đến sảnh.

Cam Phúc đứng dậy hành lễ.

Hai người trò chuyện vài câu, Cam Phúc lấy một phong thư từ trong tay áo.

“Thái hoàng thái hậu bảo nô tài đưa cho người.”

Trưởng công chúa Hoa An nhận thư, Cam Phúc đứng dậy chắp tay với nàng.

“Nô tài phải về phục mệnh, cáo từ.”

Trưởng công chúa Hoa An bảo quản gia đưa Cam Phúc ra ngoài.

Để tránh người khác chú ý, hai người lặng lẽ đi bằng cửa sau.

Trưởng công chúa Hoa An mở phong bì, lấy thư bên trong ra, sau khi đọc nội dung bức thư thì rơi vào trầm tư.

Nàng vò tờ giấy thành một quả bóng, ngâm nó vào tách trà.

Đến khi trà ngấm hết chữ viết trên thư.

Nàng mới gọi người vào dọn dẹp tách trà.

……

Sau khi rời khỏi thái miếu, Lao phi luôn thấp thỏm bất an.

Nàng cứ cảm thấy Quý phi đã phát giác ra gì đó, lo lắng Quý phi sẽ ra tay với nàng.

Tránh rơi vào bẫy của Quý phi, Lao phi vừa về cung Yên Vũ đã lập tức đóng cửa, không gặp bất cứ ai.

Về đêm nàng mất ngủ, trằn trọc trên giường không ngủ được.

Nàng khó khăn chờ đến trời sáng.

Vì ngủ không ngon giấc, tinh thần Lao phi rất kém, cả người uể oải.

Liễu Nhứ thấy vậy, lo lắng hỏi.

“Trông người không khỏe lắm, có cần gọi thái y đến khám không?”

Lao phi biết đây là tâm bệnh, có gọi thái y cũng vô ích.

Nàng xua tay nói không cần.

Một tiểu thái giám bước vào, cung kính nói.

“Nương nương, vừa nãy Trưởng công chúa Hoa An gửi thiệp vào cung, nói là muốn vào cung thăm người.”

Lao phi đưa tay nhận thiệp mở ra xem.

Trên thiệp nói Trưởng công chúa Hoa An biết Lao phi gần đây không khỏe nên muốn vào cung thăm Lao phi.

Liễu Nhứ tò mò “Trưởng công chúa Hoa An xưa nay không qua lại với người, sao đột nhiên muốn tới thăm người?”

Lao phi đóng thiệp lại, mím môi cười.

“Trưởng công chúa Hoa An không có quan hệ gì với ta, nhưng có quan hệ với Thái hoàng thái hậu.”

Hôm qua nàng vừa rời thái miếu, hôm nay Trưởng công chúa Hoa An đã sai người đưa thiệp vào cung.

Chứng tỏ Thái hoàng thái hậu đã nhận thấy điều gì đó mờ ám nên muốn Trưởng công chúa Hoa An vào cung tìm hiểu.

Lao phi đích thân viết thư trả lời, sai người rời cung gửi cho Trưởng công chúa Hoa An.

Chương 853: Bí mật

Vì biết sẽ sớm được gặp Trưởng công chúa Hoa An nên phần lớn bất an trong lòng Lao phi đều tiêu tan.

Trong đầu nàng không ngừng suy nghĩ làm sao thuyết phục Trưởng công chúa Hoa An tin lời mình.

Sáng hôm sau, Trưởng công chúa Hoa An vào cung, đến cung Yên Vũ.

Cổng cung Yên Vũ đóng chặt ba ngày cuối cùng cũng mở ra.

Lao phi đích thân ra ngoài nghênh đón.

Nàng mỉm cười mời Trưởng công chúa Hoa An vào.

Sau đó, nàng cho cung nhân lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Không ai biết nội dung trò chuyện bí mật của bọn họ.

Trong cung Vân Tụ.

Mẫn tiệp dư đến thỉnh an Quý phi như thường lệ.

Nàng mỉm cười nói.

“Nghe nói Trưởng công chúa Hoa An sáng sớm đã vào cung.”

Tiêu Hề Hề vừa mới thức dậy, đầu óc còn hơi mơ hồ.

Nàng uể oải tựa người vào ghế sập, thản nhiên đáp “Ờ.”

Mẫn tiệp dư thản nhiên nói "Trưởng công chúa Hoa An tới thăm Lao phi nương nương, hai người chưa từng qua lại, hôm nay không biết tại sao lại đột nhiên thân với nhau, cũng thật là hiếm thấy."

Tiêu Hề Hề ngước mắt nhìn nàng.

"Bổn cung nghe nói mẫu thân của cô ngã bệnh, cô có muốn về nhà thăm không?"

Chủ đề nhảy quá nhanh làm Mẫn tiệp dư sững sờ một lúc mới bắt kịp chủ đề, nhẹ giọng nói.

"Đa tạ Quý phi nương nương quan tâm, sức khỏe của mẫu thân trước giờ không được tốt, là bệnh cũ thôi. Người trong nhà cũng không phái người báo thần thiếp biết chuyện này, hẳn là không đáng ngại, thần thiếp không cần phải về, lát nữa sai người gửi ít thuốc bổ về là được."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Tùy cô."

Bị nàng cắt ngang, chủ đề về Lao phi và Trưởng công chúa Hoa An đương nhiên không còn tiếp tục được nữa.

Mẫn tiệp dư chỉ đành đổi chủ đề, trò chuyện vài câu rồi rời đi.

Tiêu Hề Hề một tay chống cằm, trầm tư nhìn bóng lưng yểu điệu rời đi của nàng.

Bảo Cầm ra ngoài một lúc, một lúc sau quay lại nói nhỏ.

"Nô tỳ bảo Thanh Tùng ra ngoài dò hỏi, quả thật Trưởng công chúa Hoa An đã đến cung Yên Vũ, đến bây giờ vẫn chưa ra ngoài. Trưởng công chúa Hoa An và Lao phi nói chuyện riêng với nhau, trong phòng không có ai khác nên không dò hỏi được hai người họ nói những gì."

Tiêu Hề Hề bắt lệch điểm quan trọng.

"Em làm sao dò hỏi được hai người họ nói gì? Lẽ nào em cài

người vào cung Yên Vũ?”

Bảo Cầm mím môi cười “Nói thật thì các cung đều có tai mắt của chúng ta.”

Tiêu Hề Hề không tin được “Sao em làm được?”

Bảo Cầm “Thật ra rất đơn giản, ai cũng có thứ mình muốn, muốn tiền thì cho tiền, muốn quyền lực thì cho quyền lực, nếu muốn rời cung đoàn tụ với người nhà thì càng dễ hơn, hứa cho rời cung là được.”

Tiêu Hề Hề giơ ngón tay cái lên “Bảo Cầm cô nương nhà chúng ta giỏi quá!”

Bảo Cầm ngượng ngùng cười “Nô tỳ cũng là mượn khí thế của người, nếu không phải do người được Hoàng thượng sủng ái, địa vị không thể lay chuyển, những người phía dưới cũng không dễ bị mua chuộc như vậy.”

Nói cho cùng, người trong cung này đều nâng cao đạp thấp.

Chỉ cần trong tay có quyền thế, ắt sẽ có vô số người chủ động giúp đỡ, tình nguyện đi theo.

Bảo Cầm hỏi lại.

“Phía cung Yên Vũ có cần nghĩ cách dò hỏi lại không?”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Chẳng phải không dò hỏi được sao?”

Bảo Cầm nhỏ giọng nói “Trong tình huống bình thường thì dò hỏi không được, nhưng cũng có những tình huống bất thường, thì cần phải nghe lén chẳng hạn.”

Tiêu Hề Hề xua tay “Không cần, nghe lén nguy cơ bị phát hiện quá cao, chẳng những dễ bị lộ còn đánh cỏ động rắn.”

Bảo Cầm “Cứ vậy cho qua sao?”

Tiêu Hề Hề "Phía cung Yên Vũ tạm thời để đó đi, em cho người gọi Thượng Khuê tới đây."

Tuy không hiểu dụng ý của Quý phi, nhưng Bảo Cầm vẫn ngoan ngoãn đáp.

"Vâng."

Chẳng bao lâu Thượng Khuê đã tới.

Hắn chắp tay hành lễ "Mạt tướng bái kiến Quý phi nương nương."

Tiêu Hề Hề ngồi thẳng lên một chút, hỏi.

"Phía Tô gia sao rồi?"

Tô gia là nhà mẹ của Mẫn tiệp dư, Ngọc Lân vệ đang âm thầm theo dõi Tô gia, thỉnh thoảng sẽ sắp xếp lại thông tin thu được rồi trình lên Quý phi.

Cũng nhờ cách này nên Tiêu Hề Hề mới biết được mẫu thân của Mẫn tiệp dư ngã bệnh.

Thượng Khuê thành thật trả lời "Vẫn như cũ, không có gì khác thường."

Đã hơn ba tháng rồi mà vẫn chưa tìm được gì có ích.

Không nói tới Ngọc Lân vệ, ngay cả Thượngng Khuê cũng hơi thả lỏng.

Tiêu Hề Hề cũng biết, ôm cây đợi thỏ không phải là cách.

Nàng nói "Vừa nãy bổn cung nói với Mẫn tiệp dư chuyện mẫu thân của nàng ngã bệnh, có lẽ nàng sẽ phát giác bổn cung đang phái người theo dõi Tô gia, trong khoảng thời gian tới, ngươi để mắt tới nàng thật chặt, không được bỏ qua chi tiết nào."

Thượng Khuê là người thông minh, nghe vậy liền hiểu, lập tức đáp lại.

“Mạt tướng đã hiểu!”

Sau khi Thượng Khuê rời đi, Tiêu Hề Hề lại trở về tư thế lười biếng.

Lúc Bảo Cầm bước vào, phát hiện Quý phi lại đang ngủ gật, không khỏi nhắc nhở.

“Người mới vừa dậy, sao lại buồn ngủ nữa rồi?”

Tiêu Hề Hề không mở mắt, yếu ớt nói.

“Ta không có buồn ngủ, ta chỉ đang điều dưỡng thân thể, dù sao bây giờ ta cũng là một Quý phi yếu đuối, sơ hở là nôn máu.”

Bảo Cầm “……”

Nét mặt nàng vô cảm hỏi “Xin hỏi Quý phi nương nương yếu đuối, bữa trưa người muốn ăn gì?”

Tiêu Hề Hề nhanh chóng trả lời “Thịt kho Đông Pha, sườn xào chua ngọt, gà xé, nạc đùi cừu nướng than, canh bò hầm cay, thịt heo xắt xợi, canh tam tiên, sườn heo hầm tương! Thêm một bát cơm lớn!”

Bảo Cầm: Hừ, nữ nhân!

……

Trưởng công chúa Hoa An ở cung Yên Vũ suốt hai canh giờ.

Lúc nàng rời cung Yên Vũ thì đã gần trưa.

Trông nét mặt nàng vẫn như bình thường, không có nhiều thay đổi.

Nàng nhấc váy ngồi vào kiệu, nói với đám thái giám đang khiêng kiệu.

“Rời cung.”

Sau khi ra khỏi hoàng cung, nàng lên xe ngựa nhà mình.

Xe ngựa treo biển phủ Công chúa băng qua phố lớn ngõ nhỏ, hướng về phủ Công chúa.

Trên đường đi ngang qua Tô Hương Đường, Trưởng công chúa Hoa An bảo người dừng xe.

Nàng xuống xe, bước vào một quán trà gần đó.

Hầu bàn thấy nàng ăn mặc trang trọng, ân cần mời nàng lên phòng riêng trên tầng hai.

Trưởng công chúa Hoa An gọi ít trà bánh, ra lệnh cho thị nữ bên cạnh.

“Ngươi đến Tô Hương Đường bên cạnh mua ít bánh mè đen và bánh hoa tươi, lát nữa mang về cho phò mã ăn thử, chàng rất thích mấy món đồ ngọt này.”

Thị nữ mỉm cười đáp vâng.

Thị nữ rời đi không lâu, cửa phòng riêng bị gõ ba lần.

Trưởng công chúa Hoa An như biết người này là ai, cũng không hỏi đối phương là ai, đứng dậy tự mình đi tới mở cửa.

Đứng ngoài cửa là Lạc Thanh Hàn mặc trang phục thư sinh.

Theo sau hắn là Triệu Hiền ăn mặc như tùy tùng trong nhà.

Trưởng công chúa Hoa An nghiêng người để hai người đi vào.

Cánh cửa đóng lại.

Trưởng công chúa Hoa An hành lễ với Lạc Thanh hàn.

Lạc Thanh Hàn trực tiếp ngồi xuống, lạnh giọng hỏi.

“Lao phi đã nói gì với người?”

Chương 854: Khó thoát cái chết

Trưởng công chúa Hoa An nhìn đế vương trẻ tuổi trước mặt, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Ban đầu, khi hắn còn là một Tam hoàng tử bình thường, Trưởng công chúa Hoa An chỉ cảm thấy hắn có hoàn cảnh đáng thương, mất mẹ từ nhỏ, suýt chết dưới tay mẹ ruột, sau đó được giao cho Hoàng hậu nuôi nấng, Hoàng hậu lại không hề quan tâm đến hắn.

Nàng vốn tưởng Tam hoàng tử lớn lên trong hoàn cảnh như vậy sẽ rụt rè nhút nhát, không có ý kiến độc lập.

Nào ngờ hắn không chỉ trở thành Thái tử, còn đánh bại các huynh đệ khác, thành công kế thừa ngai vàng.

Trưởng công chúa Hoa An rất giỏi phán đoán tình hình.

Nàng nhìn ra được, Lạc Thanh Hàn không hề kém cỏi, phong cách hành sự của hắn thậm chí còn quyết đoán hơn cả Thịnh Vĩnh Đế, quan trọng nhất là hắn vẫn còn rất trẻ.

Chống lại vị Hoàng đế trẻ tuổi tài năng, tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

Trưởng công chúa Hoa An là con gái của Thái hoàng thái hậu, đương nhiên là gần gũi với Thái hoàng thái hậu, nhưng bản thân nàng cũng là mẹ, nhất định phải nghĩ đến con cái.

Thế nên khi Hoàng đế ngầm tỏ ý hợp tác, nàng không hề do dự chấp nhận.

Nàng phải chừa đường lui cho các con mình.

Sau này nếu Thái hoàng thái hậu không còn, lúc Hoàng đế tính nợ cũ thì hi vọng Hoàng đế sẽ nhớ ân tình nàng từng giúp đỡ, không làm khó các con của nàng.

Đây là yêu cầu duy nhất của nàng khi làm việc cho Hoàng đế.

Hoàng đế đồng ý.

Hai bên đạt thành thỏa thuận.

Ngoài mặt, Trưởng công chúa Hoa An vẫn là người của Thái hoàng thái hậu, nhưng nàng sẽ lén truyền tin từ phía Thái hoàng thái hậu cho Hoàng đế.

Trưởng công chúa Hoa An muốn rót trà cho Hoàng đế nhưng Hoàng đế giơ tay ngăn cản.

Lạc Thanh Hàn "Có thêm một tách trà sẽ khiến người khác nghi ngờ, cứ thế đi."

Trưởng công chúa Hoa An đặt ấm trà xuống.

"Chuyện lần này Lao phi nói với ta có liên quan đến Quý phi."

Lạc Thanh Hàn không ngạc nhiên, bình tĩnh đáp "Nàng ta nói gì về Quý phi?"

Trưởng công chúa Hoa An mím môi dưới, nhỏ giọng nói.

"Nàng ta nói Quý phi thật ra chính là Tiêu trắc phi."

……

Hai canh giờ trước, trong cung Yên Vũ.

Lao phi cho cung nhân lui hết ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại nàng và Trưởng công chúa Hoa An.

Nàng kìm nén hưng phấn trong lòng, giọng điệu vẫn nhẹ

nhàng, nghe như rất vô hại.

“Trưởng công chúa điện hạ, ta biết một bí mật liên quan đến Quý phi.”

Trưởng công chúa Hoa An lộ vẻ tò mò đáp lại “Quý phi làm sao?”

Nửa người trên của Lao phi hơi nghiêng về phía trước, hạ giọng nói.

“Thật ra Quý phi và Tiêu trắc phi là cùng một người.”

Trưởng công chúa Hoa An cau mày, hiển nhiên cảm thấy lời nói của nàng thật hoang đường.

Lao phi nhìn nét mặt của Trưởng công chúa Hoa An, biết đối phương đang nghĩ gì, vội nói tiếp.

“Ta biết người không tin, nói thật thì ta cũng hơi nghi ngờ chuyện này, cho nên ta muốn mời Trưởng công chúa điện hạ giúp đỡ dò thám Quý phi.”

Nàng biết, nếu nàng khẳng định Quý phi là Tiêu trắc phi, sẽ dễ khiến Trưởng công chúa Hoa An nghi ngờ.

Chi bằng làm cho mọi chuyện mơ hồ một chút, chừa chỗ cho đối phương tưởng tượng, như thế càng dễ khơi dậy tò mò của Trưởng công chúa Hoa An.

Đúng như dự đoán, Trưởng công chúa Hoa An hứng thú hơn một chút.

Trưởng công chúa Hoa An tò mò hỏi “Ngươi muốn dò thám thế nào?”

Lao phi mím môi cười, sau đó giải thích kế hoạch của mình.

“Thật ra, cách của ta rất đơn giản. Chỉ cần Trưởng công chúa điện hạ tìm một người trong thành, bảo gã giả làm thám tử

nước Liêu, sau đó đưa trâm vàng này cho gã để gã mang trâm vàng rời thành, Trưởng công chúa điện hạ tìm cách nhờ người chặn gã ở cổng thành, giao gã cho phủ Kinh Triệu. Chuyện còn lại đương nhiên sẽ do phủ Kinh Triệu tiếp quản, chúng ta chỉ cần xem kịch hay là được."

Nàng vừa nói vừa lấy một trâm vàng hồ điệp trong tay áo.

Trưởng công chúa Hoa An nhận trâm vàng hồ điệp, nhìn thủ công và chất lượng của chiếc trâm, nàng biết nó là vật trong cung.

Cuối trâm vàng có khắc một chữ "Tiêu" nhỏ.

Trưởng công chúa Hoa An ngạc nhiên hỏi "Đây là đồ của Tiêu trắc phi?"

Lao phi "Đúng vậy. Trâm vàng này là do Thái tử tặng cho Tiêu trắc phi, Tiêu trắc phi từng cài nó, rất nhiều người trong cung nhìn thấy. Sau khi Tiêu trắc phi đi, tất cả trang sức đều bị bỏ lại trong điện Thanh Ca. Dù Hoàng thượng đã phong tỏa điện Thanh Ca, nhưng chỉ cần nghĩ cách, lấy một cây trâm vàng cũng không khó."

Nàng lạnh lùng nhìn trâm vàng.

Một cây trâm vàng không có giá trị bao nhiêu nhưng nó là do Thái tử tặng cho Tiêu trắc phi, tượng trưng cho tình yêu của Thái tử dành cho Tiêu trắc phi, làm Lao phi khó chịu trong lòng.

Thậm chí nàng còn hơi oán hận cây trâm vàng này.

Trưởng công chúa Hoa An xoay trâm vàng hồ điệp trong tay, suy nghĩ một lúc mới hiểu được ý của Lao phi.

"Ngươi muốn giá họa cho Tiêu trắc phi? Muốn vu khống Tiêu trắc phi cấu kết với giặc?"

Lao phi cười cười, không nói gì.

Xem như là ngầm thừa nhận.

Trưởng công chúa Hoa An cau mày "Chỉ dựa vào một cây trâm vàng chưa chắc định tội được Tiêu trắc phi, huống chi hiện giờ không biết tung tích của nàng ta, muốn bắt nàng ta tra hỏi là chuyện không thể nào."

Lao phi trầm giọng nói.

"Tuy là Tiêu trắc phi mất tích nhưng người nhà nàng ta vẫn còn đó. Cấu kết với giặc không phải chuyện nhỏ, đối với chuyện này, trước nay Hoàng thượng và triều thần luôn thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Đến lúc đó Tiêu gia chắc chắn sẽ bị liên lụy. Nếu Quý phi thật sự là Tiêu trắc phi, vì cứu người nhà, nàng ta buộc phải ra mặt chứng minh trong sạch."

Một khi Quý phi thừa nhận thân phận thật của mình, nghi ngờ về cái chết của Thịnh Vĩnh Đế sẽ lại dấy lên.

Nếu Quý phi liên quan đến cái chết của Thịnh Vĩnh Đế thật thì chắc chắn nàng ta sẽ chết.

Nói cách khác, dù cuối cùng chứng minh được nàng ta không liên quan gì đến cái chết của Thịnh Vĩnh Đế, nàng ta cũng phạm tội khi quân, vẫn khó thoát cái chết.

Dù thế nào đi nữa, nàng ta chỉ có một kết cục duy nhất, đó chính là chết!

Còn Lao phi đứng sau mọi chuyện không cần làm gì cả, chỉ cần yên lặng xem kịch hay là được.

Đợi Quý phi chết đi, Hoàng đế chìm trong đau khổ, Lao phi nhân cơ hội đó giành lấy trái tim của Hoàng đế.

Nói thật, Trưởng công chúa Hoa An khá khâm phục Lao phi, vì muốn tranh sủng mà nghĩ ra được những chuyện này.

Trưởng công chúa Hoa An không khỏi hỏi.

“Dù Quý phi không còn, Hoàng đế cũng chưa chắc để ý ngươi, ngươi không sợ xôi hỏng bỏng không sao?”

Lao phi mỉm cười, giọng nói dịu dàng như thuốc độc tẩm mật, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào quyến rũ.

“Ngài ấy thích ai, ta sẽ giết người đó, đến cuối cùng bên cạnh ngài ấy chỉ còn một mình ta, ngoài ta ra, ngài ấy không còn lựa chọn nào khác.”

Trưởng công chúa Hoa An thấy rét lạnh trong lòng.

Trưởng công chúa Hoa An không ngờ Lao phi trông yếu đuối vô hại như thế nhưng lòng dạ độc ác đến vậy.

Lao phi nhẹ nhàng nói “Con gái của Trưởng công chúa điện hạ vốn có tương lai tươi sáng, nhưng cũng vì Quý phi mà bị tước phong hiệu, bị ép gả cho Tĩnh huyện vương. Nàng còn trẻ như vậy mà nửa đời sau đã bị hủy, lẽ nào người không muốn trả thù cho con gái mình sao?”

Trưởng công chúa Hoa An nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa đã có quyết định.

“Được, chúng ta hợp tác.”

Nụ cười của Lao phi càng sâu hơn, trong lòng đắc ý.

Chương 855: Hợp tác

Trong phòng riêng của quán trà.

Trưởng công chúa Hoa An nói lại những lời Lao phi đã nói, cuối cùng cảm khái nói.

"Ta thật không ngờ, lòng dạ Lao phi độc ác như vậy, suýt nữa đã bị nàng ta thuyết phục."

Nếu không phải nàng thỏa thuận với Hoàng đế trước, có lẽ nàng sẽ hợp tác với Lao phi để báo thù cho con gái thật, dù sao chuyện này thành công cũng không có hại gì cho nàng.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Hạ Ngữ Nhiên tự làm tự chịu, Quý phi không làm gì cả, nàng bị Hạ Ngữ Nhiên liên lụy."

Trưởng công chúa Hoa An cười ngượng "Ta biết, chuyện này là do Ngữ Nhiên hồ đồ."

Lạc Thanh Hàn "Nói bậy về Quý phi, cố ý bôi nhọ thanh danh của Quý phi, chỉ dựa vào hai tội này, trẫm đã có thể đưa Hạ Ngữ Nhiên xuống địa phủ báo danh, trẫm vì nể mặt người mới phạt nhẹ nàng ta."

Sắc mặt Trưởng công chúa Hoa An ngày càng ngượng "Ta biết, ta không có ý trách Quý phi, Lao phi cố tình ly gián, ta sẽ không mắc bẫy."

Lạc Thanh Hàn nhìn chăm chăm "Người hiểu là được."

Trưởng công chúa Hoa An không muốn tiếp tục chủ đề này, vội đổi chủ đề hỏi.

“Bệ hạ định xử lý Lao phi thế nào?”

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại “Trâm vàng đâu?”

Trưởng công chúa Hoa An sửng sốt một chút, mới hiểu ra hắn đang hỏi gì, vội lấy trâm vàng hồ điệp được chế tác tinh xảo trong tay áo.

Lạc Thanh Hàn cầm trâm vàng, liếc nhìn chữ “Tiêu” khắc ở cuối.

Hắn nhét trâm vàng vào tay áo, lạnh giọng nói.

“Chuyện tiếp theo trẫm sẽ xử lý ổn thỏa, người không cần lo.”

Trưởng công chúa Hoa An “Phía Thái hoàng thái hậu nên ăn nói thế nào?”

Lạc Thanh Hàn “Không phải trước đó người nói hoàng tổ mẫu nghi ngờ Quý phi hạ cổ trẫm sao? Cứ dùng lý do này trả lời bà ấy.”

“Vâng.”

Thật ra trong lòng Trưởng công chúa Hoa An vẫn còn rất nhiều thắc mắc, nhưng nàng biết tính cách của cháu trai mình nên không dám hỏi thêm, đành thành thật đứng dậy, cung kính tiễn hắn đi.

Lúc Lạc Thanh Hàn sắp đi tới cửa, Trưởng công chúa Hoa An vẫn không nhịn được gọi hắn lại.

“Bệ hạ, Quý phi thật sự là Tiêu trắc phi sao?”

Lạc Thanh Hàn dừng bước, quay đầu nhìn nàng, hỏi “Quan trọng không?”

Trưởng công chúa Hoa An “Đương nhiên quan trọng, ban đầu Tiêu trắc phi đột nhiên biến mất, có người đã thầm đoán liệu nàng có liên quan gì đến cái chết của Tiên đế không. Nếu Quý

phi thật sự là Tiêu trắc phi, vậy cái chết của Tiên đế có phải còn ẩn tình?"

Lạc Thanh Hàn "Sau khi phụ hoàng băng hà, các thái y đã cẩn thận kiểm tra, không phát hiện vấn đề gì. Phụ hoàng chết vì bệnh, không liên quan đến người khác."

Trưởng công chúa Hoa An "Nếu không liên quan, tại sao Tiêu trắc phi đột nhiên bỏ đi? Bỏ đi thì thôi, sao lại quay về? Còn dùng thân phận mới? Rốt cuộc nàng đang che giấu điều gì?"

Lạc Thanh Hàn "Chuyện không liên quan đến người thì bớt hỏi."

Trưởng công chúa Hoa An "Được, bệ hạ không muốn nói thì bỏ đi, nhưng có một chuyện, ta muốn bệ hạ cho ta câu trả lời chính xác."

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng "Nói đi."

Trưởng công chúa Hoa An chăm chăm nhìn hắn "Nếu …… ý ta là nếu cái chết của Tiên đế thật sự có liên quan đến Quý phi, người có giết nàng báo thù cho Tiên đế không?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Trưởng công chúa Hoa An "Tại sao bệ hạ không nói gì? Lẽ nào bệ hạ còn định thả nàng đi sao? Nàng là kẻ thù giết cha của người!"

Vì quá kích động nên hàm răng nàng khẽ run lên, có hơi lạc giọng.

Lạc Thanh Hàn "Đây chỉ là suy đoán của người mà thôi."

Trưởng công chúa Hoa An "Nhưng lỡ như là sự thật thì sao?"

Lạc Thanh Hàn "Sự thật không phải chỉ dựa vào lời người nói là xác định được, phải dựa vào chứng cứ xác thực."

Trưởng công chúa Hoa An "Nếu sau này tìm được bằng chứng chứng minh nàng ……"

Lạc Thanh Hàn ngắt lời nàng "Cô mẫu, thay vì ngồi đây suy nghĩ lung tung, chi bằng quay về nghĩ thử xem nên giải quyết chuyện con trai người và Lục Tâm Dao thế nào đi?"

Trưởng công chúa Hoa An sửng sốt.

Phải mất một lúc nàng mới tỉnh táo lại, khó tin mở to mắt.

"Làm sao bệ hạ biết chuyện nhà ta?"

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Thành Thịnh Kinh nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, trẫm cũng biết rất nhiều chuyện."

Nói xong, hắn mở cửa bước ra khỏi phòng riêng.

Triệu Hiền theo sát.

Trưởng công chúa Hoa An sững sờ, trong đầu toàn lời cuối cùng của Hoàng đế.

Nếu Hoàng đế biết chuyện xảy ra ở nhà nàng, hẳn phải biết chuyện Cam Phúc lén đến gặp nàng.

Nếu hôm nay nàng không chủ động kể hết mọi chuyện, có phải Hoàng đế sẽ thầm quy tội biết mà không báo lên người nàng không?

Nói cách khác, nếu nàng không thỏa thuận với hắn mà trực tiếp đồng ý hợp tác Lao phi, như vậy rất có thể lúc nàng đi bước đầu tiên đã bị tai mắt của Hoàng đế để ý rồi.

Không thể nghĩ tiếp, càng nghĩ càng sợ.

Trước đây, Trưởng công chúa Hoa An chỉ nghĩ cháu trai mình trẻ tuổi tài năng.

Bây giờ xem ra hắn đâu chỉ trẻ tuổi tài năng? Mà là đa mưu túc trí.

Lạc Thanh Hàn rời khỏi quán trà, đến Tô Hương Đường bên cạnh mua hai hộp bánh ngọt.

Hắn cầm hộp bánh ngọt rồi lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi đi một vòng trong thành, xác định không có ai đi theo mới quay về cung.

Trưởng công chúa Hoa An vừa về phủ Công chúa thì biết Cam Phúc lại đến.

Hôm nay Cam Phúc lại thay quần áo, trông như một thương nhân.

Hắn hành lễ với Trưởng công chúa Hoa An, cung kính nói.

“Thái hoàng thái hậu sai nô tài đến hỏi, phía Lao phi thế nào?”

Trưởng công chúa Hoa An nói “Lao phi nói mình phát hiện bí mật của Quý phi, muốn dùng nó để hợp tác với Thái hoàng thái hậu.”

Hai mắt Cam Phúc sáng lên “Bí mật gì?”

Trưởng công chúa Hoa An nói nhỏ vài câu.

Cam Phúc nghe xong, sắc mặt hơi thay đổi.

Hắn không khỏi hỏi lại “Chuyện này thật sao?”

Trưởng công chúa Hoa An ẩn ý nói “Không biết thật hay giả, tóm lại Lao phi đã nói như vậy.”

Cam Phúc rời khỏi phủ Công chúa, nhanh chóng trở về thái miếu.

Thái hoàng thái hậu nghe Cam Phúc bẩm báo, ngạc nhiên hỏi.

“Lao phi nói Quý phi hạ cổ Hoàng đế? Nàng có bằng chứng không?”

Cam Phúc “Trưởng công chúa điện hạ nói Lao phi không có chứng cứ, nhưng Lao phi có cách vạch trần Quý phi, nàng ở hậu cung không được sủng ái, rất khó tạo nên sóng gió gì lớn, nên nàng muốn cầu xin Thái hoàng thái hậu giúp đỡ.”

Nghe có vẻ hợp lý, không có vấn đề gì.

Thái hoàng thái hậu vốn nghi ngờ Quý phi hạ cổ Hoàng đế, hiện giờ chuyện này đã khẳng định nghi ngờ của bà.

Nhưng bà không kiềm được hỏi lại Cam Phúc.

“Ngươi thấy chuyện hạ cổ này là thật sao?”

Cam Phúc cung kính nói “Nô tài cho rằng, nếu Lao phi đã nói có cách vạch trần Quý phi, hay là cứ làm theo cách của nàng thử xem.”

Thái hoàng thái hậu khẽ gật đầu, đồng ý với ý kiến này.

Dù đúng hay sai, thử trước rồi hẵng nói, nếu đúng thì tốt, nếu sai cũng không thiệt hại gì.

Bà ra lệnh cho Cam Phúc.

“Ngày mai ngươi đến phủ Công chúa một chuyến, bảo Hoa An đồng ý yêu cầu hợp tác của Lao phi.”

“Vâng.”

Chương 856: Vừa mặn vừa ngọt

Để có được lụa Tinh Vân, gần đây rất nhiều phi tần đã đến cung Vân Tụ.

Trong số đó, người cần mẫn nhất chính là Lý phi.

Lần nào các nàng cũng đầy tiền đến, tay không về.

Dần dần, vài phi tần thiếu tiền không dám tới nữa.

Chỉ có Lý phi vẫn đến mỗi ngày, không bao giờ vắng mặt.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Lý phi vừa ăn sáng xong liền chạy tới chỗ Quý phi chơi bài.

Ngồi cùng bàn còn có Mẫn tiệp dư và Nghiêm tài nhân.

Tâm tư hai người khá kín đáo, đắn đo từng câu chữ, chơi bài cẩn thận.

So sánh ra thì Quý phi và Lý phi tùy ý hơn nhiều.

Hai người đều là những tay lão luyện trên sòng, chơi bài rất thành thạo.

Thực tế, kỹ năng đánh bài của Lý phi hiện giờ đã rất tốt, nhưng vận may của nàng quá kém, dù Lý phi có cố gắng nâng cao kỹ năng chơi bài thế nào thì cũng khó mà đánh bại được Quý phi.

Nhưng nàng rất muốn có được lụa Tinh Vân, cho nên nàng luôn cố ăn bài của Quý phi.

Cuối cùng, không có ngoại lệ, Lý phi thất bại thảm hại.

Số tiền trước mặt Lý phi giảm dần với tốc độ sét đánh.

Ngược lại, số tiền trong tay của Tiêu Hề Hề tăng lên nhanh chóng.

Lúc này Bảo Cầm bưng trà sữa nóng mới pha bước vào.

Nàng rót trà sữa nóng cho bốn người.

Lý phi rất thích đồ ăn trong cung Vân Tụ, đặc biệt là trà sữa này, vừa thơm vừa ngọt, uống xong khiến nàng thấy vui vẻ!

Điểm hại duy nhất là uống quá nhiều sẽ tăng cân.

Nhưng Lý phi không quan tâm chuyện này.

Nàng thua tiền, đang không vui nên cần trà sữa giải tỏa tâm trạng.

Nàng giơ bàn tay đầy đặn ra, cầm cốc lên uống một hơi.

Tiêu Hề Hề chậm rãi nói.

“Nhìn Lý phi, bổn cung chợt phát hiện ra một đạo lý.”

Lý phi theo bản năng cảm giác được lời tiếp theo không hay ho gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

“Đạo lý gì?”

Tiêu Hề Hề “Người không thể mập quá, nếu không sau này ra ngoài xin ăn, không ai tin cô là ăn xin.”

Lý phi “……”

Ta nghi ngờ ngươi đang mắng ta.

Lý phi nghiến răng nói "Thần thiếp là phi tần của Hoàng thượng, sao có thể ra ngoài xin ăn?"

Tiêu Hề Hề "Cô sắp thua hết tiền rồi, không có tiền chẳng phải cần ra ngoài xin ăn sao."

Lý phi "……"

Suýt thì tức chết.

Cuối cùng nàng cũng nhận ra, Quý phi trước mặt không chỉ có vẻ ngoài giống Tiêu trắc phi, mà tính cách cũng tương tự, cả lời nói cũng khiến người ta bực mình không kém!

Bảo Cầm ân cần hỏi "Lý phi nương nương có muốn uống thêm cốc nữa không?"

Lý phi tức giận hét lên một chữ.

"Muốn!"

Nàng biến tức giận thành cảm giác thèm ăn, nốc một cốc trà sữa lớn khác.

Nàng không còn tiền nhưng ít nhất nàng vẫn còn thịt.

Thấy trời đã muộn, Lý phi, Mẫn tiệp dư và Nghiêm tài nhân đứng dậy cáo từ.

Tiêu Hề Hề hỏi Lý phi buổi chiều có tới không?

Lý phi bực bội nói "Chiều nay thần thiếp phải viết bản thảo, đợi thần thiếp kiếm được tiền sẽ đến tìm người chơi bài."

Tiêu Hề Hề vung nắm đấm "Cố lên đại đại!"

Lý phi "Đại đại là gì?"

Tiêu Hề Hề "Là biệt hiệu của tác giả."

Lý phi nghe xong có hơi ngại, ho nhẹ một tiếng, nói "Thần thiếp cáo từ."

Sau khi ra khỏi cung Vân Tụ, Mẫn tiệp dư tò mò hỏi.

"Lý phi tỷ tỷ phải viết bản thảo gì? Tỷ viết gì để kiếm tiền à?"

Nghiêm tài nhân cũng tò mò chuyện này, nhìn Lý phi không chớp mắt.

Lý phi thản nhiên liếc nhìn bọn họ.

"Hai ngươi quản mình cho tốt là được, bớt hỏi chuyện của bổn cung."

Mẫn tiệp dư dù bị mắng cũng không giận, vẫn cười nhẹ nói "Thần thiếp lắm lời rồi."

Nghiêm tài nhân mím môi dưới, hậm hực không nói gì, đồng thời có hơi không hài lòng với tính khí kiêu ngạo của Lý phi.

Nhưng trong lòng nàng cũng biết, địa vị của Lý phi cao hơn các nàng, cho nên xem thường các nàng là chuyện bình thường.

Sau này đợi nàng leo lên vị trí phi, đương nhiên cũng dùng thái độ này đối xử với người khác.

……

Hôm nay, Tiêu Hề Hề đến ngự thư phòng ăn trưa với Hoàng đế như thường lệ.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng tới thì lấy ra hai hộp bánh ngọt mua từ Tô Hương Đường.

Hai mắt Tiêu Hề Hề lập tức sáng lên khi thấy đồ ngon.

Nàng mở hộp ra, phát hiện trong đó có món bánh đậu xanh nàng thích, còn có kẹo đậu phộng xốp và bánh nướng.

Bánh nướng này thực chất cũng giống bánh nướng mà Tiêu Hề Hề ăn trong xã hội hiện đại, một miếng nhỏ được nướng cho đến khi thơm và giòn, sau đó rắc ít muối lên trên.

Vì trong nguyên liệu làm bánh có đường nên khi ăn có cảm giác trong mặn có ngọt, rất ngon miệng.

Tiêu Hề Hề ăn một lần vài cái bánh.

Nàng vừa ăn vừa nói "Làm người ấy mà, nên giống cái bánh nướng này, vừa khô vừa giòn, vừa mặn vừa ngọt!"

Lạc Thanh Hàn có thể hiểu vừa khô vừa giòn, nhưng lại không hiểu vừa mặn vừa ngọt.

Hắn khó hiểu tự hỏi.

Tiêu Hề Hề "Ví như lúc lười vận động, ta giống như cá muối, tức là mặn. Vì để được nuôi heo trong cung, ta nũng nịu dễ thương cầu xin chàng đồng ý, tức là ngọt. Hợp lại chính là vừa mặn vừa ngọt!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn "Nếu vừa mặn vừa ngọt là kiểu như nàng thì ta thà là một người bình thường không mặn không ngọt."

Tiêu Hề Hề "Chàng nói ai không bình thường?"

Lạc Thanh Hàn "Đây, ăn bánh đậu xanh đi."

Tiêu Hề Hề do dự nửa giây giữa việc tiếp tục tức giận và ăn bánh.

Sau đó nàng nhanh chóng bắt lấy bánh đậu xanh do Lạc Thanh Hàn đưa, nhét vào miệng nhai ngấu nghiến khiến hai má nhỏ nhắn phồng lên.

Lạc Thanh Hàn lau ngón tay, lấy trâm vàng hồ điệp trong tay

áo, nhẹ nhàng đặt trước mặt Tiêu Hề Hề.

“Đây là đồ của nàng, trả cho nàng.”

Tiêu Hề Hề nhìn trâm vàng ngơ ngác “Của ta à?”

Lạc Thanh Hàn “Lúc còn ở Đông cung, ta tặng cho nàng.”

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm trâm vàng hồ điệp một lúc lâu, mới mang máng nhớ ra hình như nàng có cây trâm thế này.

Không phải trí nhớ nàng kém mà là do Thái tử lúc đó tặng nàng quá nhiều trang sức, nàng chưa từng để ý đến mấy vật ngoài thân này, cũng không biết mình có bao nhiêu trang sức.

Tiêu Hề Hề nuốt bánh trong miệng, tò mò hỏi “Trâm vàng này sao lại ở chỗ của chàng?”

Lạc Thanh Hàn “Lao phi lấy trộm trâm vàng này trong điện Thanh Ca, muốn dùng trâm này vu khống nàng cấu kết với giặc.”

Tiêu Hề Hề ngừng ăn.

Một khi gánh tội danh cấu kết với giặc thì sẽ bị trảm cả nhà.

Lao phi muốn đẩy cả nhà nàng vào chỗ chết!

Lạc Thanh Hàn “Nàng không cần lo, chuyện này ta đã phái người xử lý, sẽ không để nàng chịu thiệt.”

Tiêu Hề Hề không hỏi cụ thể hắn muốn làm gì, chỉ gật đầu biểu thị đã hiểu.

Ngược lại nàng hỏi.

“Phụ thân của Lao phi là Đại Học Sĩ của viện Hàn Lâm, địa vị không bình thường. Hơn nữa, ông ấy cũng là thầy của chàng, nếu làm lớn chuyện của Lao phi, liệu có ảnh hưởng đến chàng không?”

Lạc Thanh Hàn trả lời một câu không liên quan “Bạch Hạo Thành là một trong những người phản đối cải cách thuế.”

Bạch Hạo Thành là phụ thân của Lao phi.

Tiêu Hề Hề tức thì hiểu được suy nghĩ của hắn.

Bạch Hạo Thành và hắn không cùng quan điểm.

Chương 857: Chuyện nàng mong đợi cuối cùng cũng đến!

Từ sau khi bí mật đàm phán với Trưởng công chúa Hoa An, Lao phi luôn mong chờ sớm ngày nhận được tin Tiêu gia gặp xui xẻo.

Để sớm nhận được tin vui, nàng đặc biệt sai người gửi tin về Bạch gia, nhờ Bạch gia để ý tình hình ở cổng thành, nếu có động tĩnh gì thì lập tức báo cho nàng.

Nàng đợi suốt hai ngày, cuối cùng cũng nhận được tin.

Bạch phu nhân vào cung thăm Lao phi, kể nàng nghe tin tức bà biết.

“Sáng sớm nay phát hiện một thám tử nước Liêu ở gần cổng Tuyên Võ, nghe nói sau khi bắt được, còn lục soát thấy vật trong cung trên người gã.”

Lao phi nghe vậy tim liền đập nhanh, chuyện nàng mong đợi cuối cùng cũng đến!

Nàng phấn khích hỏi.

“Sau đó thì sao? Tên thám tử kia thế nào rồi?”

Bạch phu nhân nói “Gã đã bị giải đến phủ Kinh Triệu, chắc bây giờ đang chịu thẩm vấn trong đại lao.”

Lao phi hỏi thêm vài câu, cuối cùng bỏ cuộc sau khi chắc chắn không còn thông tin hữu ích nào khác.

Nàng trò chuyện với mẫu thân một lúc.

Trước lúc chia tay, Lao phi vẫn căn dặn bà.

“Người bảo phụ thân để mắt đến phủ Kinh Triệu, nếu có tin gì mới, nhất định phải báo cho con càng sớm càng tốt.”

Bạch phu nhân cau mày “Con là phi tần hậu cung, không nghĩ cách hầu hạ Hoàng thượng, sao cứ muốn nghe ngóng mấy chuyện lung tung bên ngoài?”

Lao phi nhẹ giọng cầu xin “Xin người đó, con chỉ muốn biết thôi mà.”

Không thể cưỡng lại lời cầu xin của con gái, Bạch phu nhân cuối cùng cũng mủi lòng đồng ý.

Bà nắm tay con gái, dặn dò cẩn thận.

“Mẹ sẽ bảo cha con để mắt tới phủ Kinh Triệu. Con ở trong cung, chúng ta không thể giúp được gì nhiều, con cần suy tính cho mình nhiều hơn, sau này phải sống như thế nào? Ban đầu con nhất quyết muốn vào cung, chúng ta làm sao cũng không cản được, chỉ đành làm theo ý của con. Hiện giờ con đã là phi tần rồi. Ở trong cung nhiều năm như vậy, mẹ chỉ muốn hỏi con. Con sống có vui không?”

Câu cuối cùng đâm vào trái tim Lao phi, làm đầu mũi nàng hơi chua xót.

Nàng cố gượng cười “Mẹ à, con biết mẹ quan tâm con. Mẹ đừng lo, dù tạm thời bệ hạ không để ý tới con, nhưng sau này …… sau này lâu dần, bệ hạ cũng sẽ phát hiện điểm tốt của con.”

Bạch phu nhân thấy con gái mình như vậy rất đau lòng, bà nhẹ nhàng an ủi con gái vài câu rồi rời đi.

Sau khi tiễn Bạch phu nhân đi, Lao phi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tên thám tử nước Liêu kia hẳn là do Trưởng công chúa Hoa An sắp xếp, thứ lục soát được trên người gã hẳn là trâm vàng hồ điệp tượng trưng cho thân phận của Tiêu trắc phi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, bước tiếp theo của phủ Kinh Triệu chính là đến phủ Vĩnh An Bá bắt người.

Lúc cả nhà Vĩnh An Bá bị bắt, Quý phi nhất định không thể ngồi yên, buộc phải ra mặt rửa sạch tội danh cho người nhà.

Vừa nghĩ tới chuyện thân phận của Quý phi bị vạch trần, Lao phi thấy phấn khích vô cùng.

Nàng mong chờ ngày đó đến.

Có lẽ vì quá hưng phấn nên Lao phi không thể nào ngủ trưa được.

Đầu óc nàng toàn là hình ảnh Quý phi bị xử tử.

Theo dự đoán của nàng, muộn nhất là ngày mai cả nhà Vĩnh An Bá sẽ bị quan binh bắt đi, sau đó sẽ đến lượt Quý phi vạch trần thân phận chứng minh trong sạch.

Nói cách khác, có lẽ ngày mai Quý phi sẽ bị bắt, không bao giờ quay lại nữa.

Lao phi quyết định đến thăm Quý phi.

Dù sao hai người cũng đã tranh đấu nhiều năm, còn một ngày cuối cùng, nàng phải đến tiễn Quý phi.

Lao phi dặn dò Liễu Nhứ.

“Thay y phục cho bổn cung, bổn cung muốn đến cung Vân Tụ.”

“Vâng.”

……

Mấy ngày nay, Lý phi bận viết bản thảo, không có thời gian chơi bài.

Các phi tần khác đến cung Vân Tụ chơi bài cũng thường đến vào buổi sáng, hiếm khi đến buổi chiều.

Vì vậy khi Lao phi đến cung Vân Tụ, cả cung Vân Tụ rất yên tĩnh.

Lúc này Tiêu Hề Hề đang ngủ trưa, không vui khi bị đánh thức.

Nàng ngồi trên giường, má phồng lên vì giận như cá nóc nhỏ.

Bảo Cầm vừa lau mặt cho nàng, vừa giải thích.

“Lao phi đã chờ ở trắc điện rồi, người không thể cứ để người ta đợi như vậy, không lịch sự cho lắm.”

Tiêu Hề Hề lầu bầu “Trưa nắng chang chang sao nàng ta không đi ngủ, chạy tới tìm ta làm gì?”

Bảo Cầm “Chuyện này thì nô tỳ không biết, nhưng nhìn dáng vẻ nàng ta hình như có chuyện gì vui lắm.”

Sau khi rửa mặt chải tóc xong, Bảo Cầm giúp Tiêu Hề Hề mặc váy.

Nhu quần màu tre xanh kết hợp với áo dài tay trắng sẫm, thắt lưng tua rua dài đến tận gấu váy.

Chiết Chi mở hộp trang sức lấy vòng cổ thạch anh đeo vào cổ Quý phi.

Tiêu Hề Hề ngồi trước bàn trang điểm mặc các nàng làm, ngáp dài không ngừng.

Cũng không biết có phải do trùng hợp hay không mà Bảo Cầm tình cờ cài trâm vàng hồ điệp vào búi tóc của Quý phi.

Con bướm trên trâm vàng được làm rất tinh xảo, đôi cánh của nó được làm cực kỳ mỏng, trên cánh khảm những viên hồng ngọc, chỉ cần cử động nhẹ, đôi cánh của con bướm sẽ dao động như tùy lúc có thể bay đi.

Hai mắt Tiêu Hề Hề khép hờ, chưa tỉnh ngủ hẳn, không chú ý cung nữ cắm gì vào đầu mình.

Lúc Bảo Cầm nói xong rồi thì Tiêu Hề Hề mơ màng đứng dậy, được người dìu đi.

Lao phi đã đợi ở trắc điện nửa canh giờ.

Bình thường nàng chắc chắn sẽ tức giận, nhưng hôm nay nàng rất vui, không giận chút nào.

Lúc thấy Quý phi bước ra, nàng lập tức tiến tới uyển chuyển hành lễ.

“Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.”

Để bày ra khí thế thắng lợi của mình, Lao phi còn cố ý ăn diện hơn.

Nhu quần đối khâm xanh nước biển thêu hoa sen trắng hồng, phần eo thắt chặt, trông rất mỏng manh.

Hàng mày vẽ cong cong, đôi môi thoa lớp son nhạt, trông không hề chói mắt nhưng lại có nét dịu dàng khiến người khác thấy thương.

Chỉ xét vẻ ngoài, nàng quả thật là mỹ nhân hiếm có.

Đặc biệt là khí chất yếu đuối của nàng có thể khởi dậy khát khao được che chở của mọi người.

Tuy nhiên, đầu óc Tiêu Hề Hề lúc này chỉ toàn nghĩ cách đuổi người đi để mau quay về ngủ bù, không hề có lòng dạ thưởng thức mỹ nhân.

Nàng lười biếng nói “Không cần đa lễ.”

Lao phi đứng thẳng lên, đang định nói gì đó thì ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Đôi mắt nàng từng chút mở to, con ngươi khẽ run lên.

Máu khắp người như đông cứng lại, nàng đứng chết trân tại chỗ.

Tiêu Hề Hề không nhận ra nàng kỳ lạ, đi vòng qua nàng, ngồi xuống ghế chính.

Lao phi vẫn đứng đó, ánh mắt di chuyển theo động tác của Quý phi.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của nàng đều dán chặt vào Quý phi.

Nói chính xác hơn thì là dán chặt vào trâm vàng hồ điệp cắm trong búi tóc của Quý phi.

Lúc đầu, Lao phi còn tưởng mình nhìn nhầm.

Nàng nhìn chằm chằm vào nó để chắc chắn mình không hoa mắt.

Đó chính là trâm vàng hồ điệp!

Chương 858: Tại sao lại như vậy?

Trong phút chốc, Lao phi thấy máu trong cơ thể chảy ngược lên não, làm đầu óc nàng trống rỗng.

Tiêu Hề Hề mời Lao phi ngồi xuống trò chuyện, nhưng lại thấy Lao phi đứng bất động, như không nghe thấy mình nói gì, lúc này mới chú ý Lao phi khác thường.

Nàng khó hiểu hỏi "Cô sao vậy?"

Một lúc sau, Lao phi mới khó khăn lên tiếng.

Nàng không tin được hỏi.

"Tại sao?"

Tiêu Hề Hề không hiểu gì "Hả?"

Lao phi giơ bàn tay phải run rẩy lên chỉ trâm vàng hồ điệp trên đầu nàng.

"Tại sao trâm vàng đó ở trên đầu ngươi."

Hẳn là vì quá sợ hãi nên nàng quên dùng kính ngữ.

May là Tiêu Hề Hề không phải kiểu người quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Nàng không nhận ra xưng hô của Lao phi có gì không đúng, vô thức giơ tay chạm vào trâm vàng trên búi tóc mình.

Nàng tháo trâm vàng ra, cụp mắt nhìn thì nhận ra là trâm vàng hồ điệp mà Lạc Thanh Hàn đưa nàng hai ngày trước.

Tức thì nàng đã hiểu tại sao Lao phi phản ứng mạnh như vậy?

Tiêu Hề Hề chân thành nói "Nếu bổn cung nói chuyện này chỉ là trùng hợp, cô tin không?"

Khóe miệng Lao phi co giật, sao nàng có thể tin được?!

Rõ ràng nàng đã đưa trâm vàng hồ điệp này cho Trưởng công chúa Hoa An, theo kế hoạch, Trưởng công chúa Hoa An sẽ đưa trâm vàng này cho thám tử nước Liêu, sau đó lợi dụng thám tử vu khống Tiêu trắc phi cấu kết với giặc.

Nhưng bây giờ, trâm vàng hồ điệp vốn được xem là vật chứng quan trọng này lại xuất hiện trong tay Quý phi!

Tại sao lại như vậy?

Lẽ nào Trưởng công chúa Hoa An bán đứng nàng?

Nghĩ tới đây, cả người Lao phi thấy ớn lạnh.

Nàng đè nén hoảng sợ trong lòng, run giọng hỏi lại "Tại sao cây trâm đó lại ở trong tay ngươi?"

Bảo Cầm đứng bên cạnh không nhịn được nữa, trầm giọng nhắc nhở.

"Lao phi nương nương, xin chú ý lời nói của mình."

Tiêu Hề Hề nhìn Lao phi bị tà khí bao vây, tà khí đó dày đặc, liền biết Lao phi chẳng mấy chốc sẽ gặp xui xẻo.

Hẳn là Lạc Thanh Hàn đã sắp xếp mọi chuyện nên không cần giấu chuyện trâm vàng nữa.

Hơn nữa, nàng cũng lười nói dối chút chuyện nhỏ này.

Suy cho cùng, nói dối phải tốn rất nhiều tế bào não, còn nàng thì lười, không muốn động não.

Tiêu Hề Hề nhẹ nhàng xoay trâm vàng hồ điệp trong tay, lười biếng nói.

“Thật ra trong lòng cô đã đoán được là ai rồi, không phải sao?”

Lao phi mím môi, bàn tay siết chặt tay áo thành nắm đấm.

Phải rất lâu sau nàng mới nói lại được.

“Là Trưởng công chúa Hoa An sao?”

Tiêu Hề Hề “Nếu cô nghĩ là Trưởng công chúa Hoa An, thì chính là Trưởng công chúa Hoa An.”

Lao phi bị thái độ thờ ơ của nàng chọc tức, nghiến răng hỏi “Trưởng công chúa Hoa An không phải có thù với ngươi sao? Tại sao Trưởng công chúa Hoa An lại giúp ngươi?!”

Theo quan điểm của Lao phi, Trưởng công chúa Hoa An dù không muốn đối phó Quý phi, cũng sẽ không giúp Quý phi.

Đó là lý do tại sao Lao phi có thể yên tâm nói kế hoạch của mình với Trưởng công chúa Hoa An.

Bảo Cầm cảm thấy thái độ của Lao phi có hơi xúc phạm, đang định nhắc nhở lần nữa thì bị Quý phi ngăn cản.

Quý phi nói với nàng “Các ngươi ra ngoài hết đi.”

Bảo Cầm liếc nhìn Lao phi cảm xúc không ổn định, lo lắng nói “Lỡ nàng ta làm gì bất lợi cho người thì sao?”

Tiêu Hề Hề mỉm cười “Yên tâm, nàng ta không làm gì được ta.”

Bảo Cầm nhớ nàng là người của Huyền Môn, hẳn là có rất nhiều cách tự bảo vệ mình, Lao phi không thể là đối thủ của nàng, liền dẫn những người khác ra ngoài.

Trong trắc điện chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Lao phi.

Tiêu Hề Hề "Trưởng công chúa Hoa An có thù gì với ta? Ý cô muốn nói chuyện quận chúa Kiêu Dương bị phạt à? Chuyện đó thì liên quan gì đến ta? Từ đầu đến cuối ta không làm gì cả, nghiêm túc mà nói thì ta còn là nạn nhân, Trưởng công chúa Hoa An tại sao phải trách ta?"

Lao phi không cam lòng nói "Nhưng chuyện bắt đầu từ ngươi, Trưởng công chúa Hoa An không thể trách Hoàng thượng, chỉ có thể trút giận lên ngươi."

Tiêu Hề Hề "Cô cũng biết là trút giận à."

Lao phi căm hận nhìn nàng "Chắc chắn ngươi đã dùng thủ đoạn đê hèn nào đó mua chuộc Trưởng công chúa Hoa An!"

Tiêu Hề Hề đặt trâm vàng hồ điệp lên bàn.

Trâm vàng hồ điệp phát ra tiếng cạch nhẹ.

Nàng ẩn ý hỏi.

"Ta thật tình không hiểu, tại sao cô cứ nhất quyết cho rằng là ta âm thầm giở trò? Hoặc cũng có thể là Trưởng công chúa Hoa An chủ động đầu hàng?"

Lao phi không suy nghĩ gì đã phủ nhận "Không thể nào! Trưởng công chúa Hoa An có Thái hoàng thái hậu làm chỗ dựa, sao có thể từ bỏ Thái hoàng thái hậu để theo một Quý phi cỏn con như ngươi!"

Tiêu Hề Hề cười cười, không đáp gì.

Nàng cầm cốc trà sữa nóng uống một hớp.

Lao phi hỏi "Sao ngươi không nói gì? Rốt cuộc ngươi đã dùng thủ đoạn gì để khiến Trưởng công chúa Hoa An đổi ý?"

Tiêu Hề Hề không trả lời, hỏi ngược lại "Chuyện này quan trọng không? Dù sao kết cục đã định, thay vì cô ở đây vướng mắc mấy chuyện này, còn không bằng quay về suy nghĩ xem tiếp theo nên bào chữa cho mình thế nào."

Lao phi "Ta không làm gì cả? Tại sao ta phải bào chữa?"

Nàng vừa dứt lời, giọng của Thanh Tùng ngoài cửa vang lên, giọng điệu khá lo lắng.

"Khởi bẩm Quý phi nương nương, Thống lĩnh Cấm vệ quân Triệu tướng quân dẫn người tới, nói là đến tìm Lao phi."

Lao phi giật mình.

Nàng tức thì xoay người nhìn về phía cửa.

Triệu Hiền mặc quân phục sải bước đi vào cùng với bốn cấm vệ phía sau.

Bọn họ chắp tay hành lễ.

"Bái kiến Quý phi nương nương!"

Tiêu Hề Hề cầm cốc trà sữa trong tay, liếc nhìn Lao phi bất an, rồi chậm rãi hỏi.

"Lao phi phạm tội gì? Tại sao phải bắt nàng ta?"

Triệu Hiền cung kính trả lời "Sáng nay, người của Thành Phòng Doanh bắt được một thám tử nước Liêu tại cổng Tuyên Võ, lục soát được một vòng vàng trên người gã, sau khi kiểm tra và xác minh, vòng vàng đó là của Lao phi ở cung Yên Vũ. Phủ Kinh Triệu bẩm báo chuyện này lên Hoàng thượng, Hoàng thượng hạ lệnh điều tra kỹ càng, mạt tướng phụng lệnh bắt Lao phi đến Đại Lý Tự hợp tác điều tra."

Xem khí thế của bọn họ, thay vì nói là phối hợp điều tra, chi bằng nói là trực tiếp đến bắt người.

Lao phi khó tin hét lên.

“Không phải ta! Ta không làm gì cả, đây là vu khống, nhất định có người hãm hại ta!”

Triệu Hiền mặt không biểu cảm nói “Có phải vu khống hay không, không phải người nói là quyết định được, mạt tướng cũng không quyết định được, phải thông qua Đại Lý Tự điều tra xác nhận mới quyết định được.”

Hắn phất tay, bốn cấm vệ phía sau lập tức sải bước về phía trước bắt lấy Lao phi.

Lao phi vừa sợ vừa giận, theo bản năng chống cự vùng vẫy.

Tuy nhiên, chút sức lực của nàng không bằng cấm vệ được huấn luyện bài bản.

Sau khi cấm vệ bắt được nàng, bọn họ thấy nàng không hợp tác bèn lấy dây thừng mang theo trói nàng thật chặt.

Lao phi hét lên “Ta là phi tần của Hoàng thượng, các ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta muốn gặp Hoàng thượng! Ta muốn gặp Hoàng thượng!”

Triệu Hiền lạnh lùng nói “Bịt miệng nàng ta lại, đưa nàng ta đi.”

“Vâng!”

Chương 859: Ưu buồn lâu ngày thành bệnh

Cấu kết với giặc không phải chuyện nhỏ, không chỉ Lao phi bị bắt mà cả phụ mẫu và người nhà của nàng cũng bị giam trong Đại Lý Tự.

Án này do Thành Phòng Doanh phát hiện, giao cho phủ Kinh Triệu tra xét, cuối cùng chuyển sang Đại Lý Tự.

Sau trình tự này, chuyện Lao phi có khả năng cấu kết với giặc đã lan truyền khắp thành.

Bạch gia vốn là thư hương thế gia, danh tiếng rất tốt, địa vị của Bạch Hạo Thành trong mắt người đọc sách rất cao, nếu không ông sẽ không có tư cách dạy dỗ Thái tử.

Nhưng bây giờ khi dân chúng nhắc tới Bạch gia, đầu tiên sẽ nghĩ đến người nhà này cấu kết với giặc, ăn cây táo, rào cây sung, đúng là chẳng ra gì!

Chẳng mấy chốc, tất cả cung nhân bên cạnh Lao phi cũng bị giải đến Thận Hình Ti.

Kết quả cuối cùng của cuộc điều tra là tên thám tử nước Liêu này là giả, gã chỉ là một kẻ lừa đảo.

Còn chiếc vòng vàng kia thì đúng là vật trong cung Yên Vũ.

Theo lời khai của gã, Lao phi muốn vu khống Vĩnh An Bá nên cho gã một khoản tiền và chiếc vòng vàng. Nhưng vì gã sợ Vĩnh An Bá trả thù nên không dám vu khống, bèn cầm tiền chạy trốn, không ngờ lúc rời cổng thành thì bị bắt.

Như vậy, tội danh cấu kết với giặc không được xác lập.

Lúc Thái hoàng thái hậu ở thái miếu xa xôi nghe được chuyện này, bà đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng kết luận đây hẳn là cái bẫy do Quý phi âm thầm giăng ra.

Vì Lao phi biết Quý phi hạ cổ Hoàng đế, Quý phị sợ chuyện bại lộ nên ra tay trước, hắt nước bẩn lên người Lao phi.

Giờ thì hay rồi, Lao phi bị đánh bại hoàn toàn, không còn tạo được đe dọa gì với Quý phi nữa.

Chiêu này của Quý phi có thể nói là làm một mẻ, khỏe cả đời, lợi hại thật!

Mười ngày sau.

Cả nhà của Bạch Hạo Thành được thả ra, Lao phi cũng được đưa về cung Yên Vũ.

Tuy nhiên, thanh danh của Bạch gia đã hoen ố, muốn rửa sạch cũng không được.

Bạch Hạo Thành xấu hổ không dám thượng triều, chủ động xin từ quan.

Hoàng đế không đồng ý mà cử ông đến Quốc Tử Giám nhậm chức Phụng chỉ.

Quốc Tử Giám Phụng chỉ tiền nhiệm chính là Cảnh lão tiên sinh.

Cảnh lão tiên sinh đã ngã bệnh qua đời, hiện giờ Cảnh gia lụi tàn.

Lần điều động này của Hoàng đế dường như đã báo trước tương lai của Bạch gia.

Lúc Bạch Hạo Thành rời cung, ông dường như già đi vài tuổi, bước đi hơi loạng choạng, khi lên xe ngựa, tay chân không còn

chút sức lực, toàn là tùy tùng đi theo đẩy ông lên.

Ông vừa về đến nhà thì ngã bệnh.

Hoàng đế phái thái y đến khám, thái y bẩm báo ông bị bệnh tim.

Nói trắng ra là do tim không chịu nổi đả kích nên lâm bệnh.

Thật ra ai nấy đều thông cảm cho Bạch Hạo Thành, ông bị đứa con gái ngu ngốc của mình liên lụy.

Nếu Lao phi không tự tìm đường chết, sao Bạch Hạo Thành có thể rơi vào tình cảnh này?!

Cả Bạch gia bao trùm trong không khí đau buồn.

Người của Bạch gia cảm thấy mọi chuyện là do Lao phi gây ra, trong lòng bọn họ không khỏi nảy sinh ác cảm với nàng.

Vì Lao phi là con gái của Bạch phu nhân nên bà cũng nhận nhiều chỉ trích từ người trong nhà.

Bạch phu nhân kiệt quệ, khóc thầm rất nhiều lần.

Cùng lúc đó, Lao phi trong cung Yên Vũ cũng ngã bệnh.

Phương Vô Tửu phụng lệnh đến chữa trị cho Lao phi.

Y bắt mạch cho Lao phi xong, chậm rãi nói.

“Nương nương ưu buồn lâu ngày thành bệnh, cần phải điều dưỡng cho tốt.”

Lao phi tựa vào thành giường, mặc tề hung nhu quần màu mơ, đầu tóc rối bù, mặt không trang điểm, trông vô cùng tiều tụy.

Nàng nghe thái y nói, chậm rãi lặp lại.

“Ưu buồn lâu ngày thành bệnh?”

Nói xong, khóe miệng nàng nhếch lên, nụ cười đầy mỉa mai.

Phương Vô Tửu giả như không thấy gì, bình tĩnh kê đơn đưa cho ma ma bên cạnh, sau đó vác rương thuốc trên lưng rời cung Yên Vũ.

Tất cả cung nhân trong cung Yên Vũ đã bị điều đi, cả đại cung nữ cũng không ngoại lệ.

Phương Vô Tửu quay đầu nhìn cung Yên Vũ.

Cổng lớn cung Yên Vũ đóng kín, có Cấm vệ quân canh gác, chưa có lệnh của Hoàng đế, không ai được phép ra vào.

Nó giống như một hòn đảo hoàn toàn biệt lập với bên ngoài trong hậu cung

Bên cạnh Lao phi bây giờ chỉ còn hai ma ma.

Hai ma ma này đã sống trong cung rất lâu, biết rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Ngày thường, hai người phụ trách chăm sóc Lao phi, không quan tâm chuyện gì khác, ngay cả khi vô tình thấy thứ không nên thấy, hai người cũng xem như mình mù rồi.

Chẳng mấy chốc, ma ma bưng tới một bát thuốc đen xì.

“Nương nương, đến giờ uống thuốc rồi.”

Lao phi nhìn bát thuốc, cau mày nói “Bổn cung không uống thuốc.”

Ma ma cũng không ép, đặt bát thuốc lên bàn rồi im lặng rời đi.

Lao phi không tin Phương thái y, không muốn dùng thuốc y kê.

Nàng cảm thấy cơ thể mình không có vấn đề gì, dù không

uống thuốc cũng không sao.

……

Lúc Mẫn tiệp dư đến thỉnh an Quý phi, vô tình nhắc đến chuyện của Lao phi.

“Nghe nói lần này Lao phi cố ý nhắm vào Vĩnh An Bá, nhưng Vĩnh An Bá không có thù gì với nàng ta, tại sao nàng ta lại làm vậy?”

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Bổn cung cũng không biết, cô tò mò thì có thể trực tiếp hỏi nàng ta.”

Mẫn tiệp dư bất lực nói “Hoàng thượng đã hạ lệnh, không ai được tự ý ra vào cung Yên Vũ, càng không được gặp Lao phi, thần thiếp dù muốn hỏi cũng không hỏi được.”

Nàng dừng một chút rồi tiếp tục.

“Thần thiếp vốn tưởng Hoàng thượng sẽ phạt nặng Lao phi, không ngờ chỉ bảo nàng ta đóng cửa hối lỗi trong cung Yên Vũ, xem ra Hoàng thượng vẫn niệm tình cũ với Lao phi.”

Tiêu Hề Hề “Đúng vậy, dù sao cũng là người theo Hoàng thượng nhiều năm.”

Mẫn tiệp dư tưởng nàng sẽ đố kỵ, không ngờ nàng bình tĩnh như vậy, trong lòng khá kinh ngạc.

Mẫn tiệp dư nhịn không được hỏi “Người không giận sao?”

Tiêu Hề Hề kiên quyết nói như một người hâm mộ mất não.

“Có gì phải giận? Hoàng thượng sáng suốt quả đoán, có thể nói là thịnh thế minh quân có một không hai, dù Hoàng thượng quyết định ra sao, nhất định là có lý của ngài ấy, bổn cung chỉ cần ủng hộ vô điều kiện là được!”

Nụ cười trên mặt Mẫn tiệp dư hơi sượng lại.

Nàng phải cố lắm mới duy trì được nụ cười, nhẹ nhàng nói "Quý phi nương nương nói đúng, là thần thiếp ngu ngốc."

Tiêu Hề Hề tận tình dạy dỗ nàng.

"Hoàng thượng là Hoàng thượng tốt nhất thế gian, cô phải xem ngài ấy như trời, như đất, là toàn bộ của cô, cô phải nhớ Hoàng thượng mọi lúc, buồn với nỗi buồn của ngài ấy, vui với niềm vui của ngài ấy, ngay cả khi ngài ấy bảo cô chết, cô cũng phải không do dự mà chết, nhớ chưa?"

Nụ cười của Mẫn tiệp dư càng sượng hơn "Thần thiếp nhớ rồi, đa tạ lời khuyên của Quý phi nương nương."

Tiêu Hề Hề "Nhớ thôi thì chưa đủ, hay là thế này, cô về viết một bản cảm nghĩ ba ngàn chữ cho bổn cung xem thử."

Mẫn tiệp dư đờ người "Hả???"

Tiêu Hề Hề "Sao? Ba ngàn chữ không đủ phát huy? Thế thì năm ngàn chữ, không đủ nữa thì mười ngàn chữ cũng được, bổn cung không ngại đọc dài."

Mẫn tiệp dư vội nói "Ba ngàn chữ là đủ rồi!"

Tiêu Hề Hề "Vậy cô về viết đi, chừng nào viết xong thì chừng đó đến gặp bổn cung."

Mẫn tiệp dư nghiến răng "Vâng."

Chương 860: Ra uy

Gần đây, Ngọc Lân vệ đang theo dõi chặt chẽ mọi hành động của Tô gia.

Bọn họ tổng hợp những thông tin thu thập được, giao cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề mở sổ nhỏ ra đọc thông tin về Tô gia.

Hai ngày trước, Tô gia đột nhiên đuổi một nhóm người hầu.

Tô gia nói với bên ngoài là do những người hầu này đã già, không còn khả năng làm việc cho Tô gia, Tô gia không chỉ trả lại khế ước bán thân, còn cho bọn họ một số tiền để về nhà dưỡng lão.

Có khoảng hai mươi người, nam nữ đều có, quả thật tuổi tác đã cao.

Tên tuổi của những người hầu này đều được ghi trong sổ sách, cụ thể hơn thì chưa rõ, cần điều tra thêm.

Vì số người quá nhiều, hơn nữa những người hầu này đã phân tán sau khi rời Tô gia, muốn điều tra rõ ràng chi tiết thì cần thêm một khoảng thời gian.

Ngọc Lân vệ vẫn đang điều tra, Tiêu Hề Hề chỉ đành ngồi chờ kết quả.

Cùng lúc đó, một người đưa thư cưỡi ngựa lao vào thành Thịnh Kinh với tốc độ cực nhanh.

Người đưa thư lao tới cổng cung, lấy mật hàm trong ngực đặt

vào tay Cấm vệ trước cổng cung.

“Cấp báo! Mau trình lên Hoàng thượng!”

Cấm vệ không dám chậm trễ, tức tốc chạy đến ngự thư phòng.

Mật hàm qua tay Thường công công, đặt lên ngự án.

Lạc Thanh Hàn bỏ dở tấu chương đang xem, cầm mật hàm lên, đầu tiên hắn nhìn miệng phong bì, xác định không có dấu hiệu bị mở ra mới mở ra.

Bên trong chỉ có một tờ giấy mỏng.

Lạc Thanh Hàn đọc xong nội dung trong thư, sắc mặt lập tức tối sầm.

Thường công công đứng bên cạnh thấy vậy hơi lo lắng, đã xảy ra chuyện gì?

Chốc sau Thường công công cũng biết.

Thư này được gửi từ huyện Nhiêu Hòa, đây là con đường bắt buộc phải đi qua khi từ thành Thịnh Kinh đến quận Phượng Dương.

Thư nói Ngự sử giám sát Lệ Khinh Ngôn mới được bổ nhiệm không may gặp phải thổ phỉ cướp bóc khi đi ngang qua nơi này, thư đồng và bốn tùy tùng đều bị thổ phỉ g.iết chết.

Còn Lệ Khinh Ngôn rơi xuống vách đá với cỗ xe ngựa.

Dưới vách đá là dòng sông cuồn cuộn.

Khi Huyện lệnh ở huyện Nhiêu Hòa biết chuyện này, ông đã phái người tìm kiếm dưới sông, nhưng chỉ vớt được một phần cỗ xe ngựa, còn Lệ Khinh Ngôn thì không tìm thấy.

Đánh giá tình hình hiện trường, có lẽ Lệ Khinh Ngôn đang gặp nguy hiểm.

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng Lạc Thanh Hàn khi biết tin vẫn rất giận.

Trong buổi triều sáng hôm sau, Lạc Thanh Hàn nổi trận lôi đình trước mặt văn võ bá quan.

“Đường đường là mệnh quan triều đình lại gặp thổ phỉ giữa ban ngày, bọn thổ phỉ đó ăn gan trời rồi sao?!”

Văn võ bá quan trong triều không dám lên tiếng.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn quét qua những người này.

Hắn biết rõ, vụ cướp chỉ là vỏ bọc.

Nguyên nhân là một số người không muốn thấy cải cách thuế diễn ra suôn sẻ.

Kẻ chủ mưu ngoài mặt thì nhắm vào Lệ Khinh Ngôn, nhưng thực tế chẳng phải đang ra uy với Hoàng đế sao?

Còn về kẻ chủ mưu, không nghĩ cũng đoán được là có liên quan đến thế gia.

Đám quan viên này có bao nhiêu người đứng về phía thế gia?

Có bao nhiêu người biết chuyện Lệ Khinh Ngôn bị hại, thậm chí còn là đồng phạm?

Lạc Thanh Hàn vung tay áo tức giận rời đi.

Thông thường khi gặp chuyện lớn thế này, hắn sẽ gọi Các lão đến ngự thư phòng bàn bạc làm sao giải quyết.

Nhưng hôm nay hắn không thèm nhìn Các lão, rời khỏi điện Nghị Sự, ngồi lên long xa.

“Đến cung Vân Tụ.”

……

Trong cung Vân Tụ, Tiêu Hề Hề đang khao khát nhìn những trái nho nhỏ trên giàn.

Những chùm hoa nhỏ đã không còn, thay vào đó là những chùm nho xanh.

Nho nhỏ vì chưa chín.

Chỉ nhìn thôi cũng biết chắc chắn là rất chua.

Tiêu Hề Hề thầm cầu nho chín nhanh để nàng còn được ăn.

Chiết Chi bước nhanh tới "Nương nương, Hoàng thượng tới rồi."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên, lúc này Hoàng thượng không phải đang làm việc ở ngự thư phòng sao? Sao hôm nay đột nhiên tới đây?

Với tính cách cuồng công việc của hắn, trừ khi trời sập, nếu không hắn sẽ không bỏ việc.

Nàng vừa định ra ngoài nghênh đón, Hoàng đế đã đến hậu viện.

Tiêu Hề Hề thấy khuôn mặt lạnh băng của hắn thì lập tức hiểu ra.

Lại giận rồi!

Tiêu Hề Hề kéo hắn ngồi dưới giàn nho, quay sang Bảo Cầm dặn dò.

"Mang kem đậu xanh tới đây."

"Vâng."

Chốc sau, hai bát kem đậu xanh được mang đến cho Hoàng đế

và Quý phi.

Trong đậu xanh còn có bách hợp và nhãn nhục, ngọt ngào sảng khoái.

Tiêu Hề Hề "Đây, ăn chút kem đậu xanh hạ hỏa đi."

Lạc Thanh Hàn lạnh mặt nói "Ta không ăn."

Tiêu Hề Hề dỗ dành "Kem này ngọt lắm, chàng ăn một miếng đi."

Nàng dùng thìa bạc múc một miếng kem đưa vào miệng hắn.

Nét mặt Lạc Thanh Hàn vẫn lạnh băng như thể cả thế giới nợ tiền hắn, nhưng đôi môi mỏng lại hơi mở ra nhận miếng kem nàng đút vào.

Kem đậu xanh lạnh theo thực quản chảy xuống dạ dày, để lại vị ngọt trong miệng.

Cơn giận đang sôi sục vừa rồi tiêu tan đi một chút.

Tiêu Hề Hề mỉm cười nhìn hắn "Ngon không?"

Lạc Thanh Hàn không nói gì.

Hắn trực tiếp kéo nàng vào lòng, cúi người hôn lên môi nàng thật mạnh.

Tiêu Hề Hề giật mình.

Nàng theo bản năng muốn lùi lại, nhưng hắn ôm nàng chặt hơn.

Nụ hôn này rất mãnh liệt, như muốn trút bỏ mọi cảm xúc tích tụ trong lòng.

Tiêu Hề Hề cảm giác được môi mình bị cắn, máu tươi tràn ra, chốc sau bị đối phương l.iếm sạch.

Vị ngọt và tanh tràn ngập trong miệng.

Thời tiết lúc này đã ấm lên, hai người đều mặc y phục tương đối mỏng.

Tiêu Hề Hề có thể cảm nhận rõ ràng vòng tay ôm eo mình nóng đến mức nào.

Hơi nóng xuyên qua lớp áo mỏng, thâm nhập vào người nàng, như muốn làm tan chảy cả người nàng.

Một buổi sáng đầu hè yên tĩnh, nắng chiếu rực rỡ, gió nhẹ thoảng qua.

Hai người dưới giàn nho quấn chặt vào nhau.

Như dây nho quấn quanh khung gỗ.

Không ai có thể tách rời.

Một lúc lâu sau.

Nụ hôn mới kết thúc.

Lạc Thanh Hàn lùi lại một chút, nhưng hai tay vẫn ôm eo nàng, không có ý định buông ra.

Hắn cụp mắt nhìn môi Tiêu Hề Hề.

Môi bị hôn đỏ bừng, trên đó có vết thương nhỏ, một giọt máu 14từ từ chảy ra.

Hắn giơ tay phải lên, đầu ngón tay lau mạnh môi nàng.

Vết máu lau đi để lại một vệt đỏ tươi, tô điểm cho môi nàng thêm tươi đẹp.

Một vẻ đẹp suy đồi như bông hoa nở rộ rồi sắp tàn.

Tiêu Hề Hề vì vết thương hơi nhói trên môi, không khỏi cau mày.

“Hôn mạnh như vậy, chàng muốn ăn ta luôn sao?”

Chương 861: Vân Khả Tâm

Có lẽ vì nụ hôn vừa rồi quá mãnh liệt nên đôi mắt Lạc Thanh Hàn càng đen càng sâu hơn bình thường.

Nó giống như vực thẳm vô tận có thể hút con người vào bất cứ lúc nào.

Hắn cụp mắt nhìn đôi môi đỏ mọng của Hề Hề, sau đó nhìn vết máu đỏ tươi trên đầu ngón tay mình, trầm giọng nói.

"Xin lỗi."

Tiêu Hề Hề "Không cần xin lỗi."

Lạc Thanh Hàn đưa đầu ngón tay lên miệng, lè lưỡi liếm sạch vết máu.

Đầu lưỡi đỏ quét qua đầu ngón tay trắng nõn, sự tương phản cực kỳ rõ ràng làm Tiêu Hề Hề cảm giác như cả người bị điện giật, cơ thể không tự chủ được hơi run lên.

Nàng gắng gượng nói "Chàng … chàng có thể đừng như thế không?"

Lạc Thanh Hàn ngước mắt nhìn nàng, ánh mắt trầm ngâm "Thế nào?"

Tiêu Hề Hề "Thì là kiểu quyến rũ thế này."

Nói xong, nàng không khỏi đỏ mặt, thấy xấu hổ vô cùng.

Lạc Thanh Hàn cong khóe miệng cười.

Nụ cười rất nhẹ nhưng để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng Tiêu Hề Hề.

Nhịp tim của nàng chợt tăng nhanh.

Có lẽ do bị quyến rũ đến mất hồn, đầu óc không còn tỉnh táo nên đối phương hôn lần nữa, nàng không hề né tránh, thậm chí còn chủ động đưa tay vuốt nhẹ má hắn, lướt qua d.ái tai, rồi ôm cổ hắn.

Nụ hôn lần này rất nhẹ nhàng, không nhanh cũng không chậm, tựa như gió nhẹ thổi qua, mang theo hương nắng, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tất cả oán khí trong người Lạc Thanh Hàn đều tan trong nụ hôn này.

Nụ hôn kết thúc, hơi thở của cả hai có hơi không ổn định.

Tiêu Hề Hề có thể cảm nhận được chỗ nào đó trên người Lạc Thanh Hàn đang thay đổi.

Cả người nàng cứng ngắc, nói cũng lắp bắp.

“Chàng … chàng có cần đi thay y phục không?”

Nói đi thay y phục, nhưng thật ra nàng muốn hắn ở một mình để bình tĩnh lại.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng không buông, cằm tựa trên đỉnh đầu nàng, trái cổ chuyển động, giọng nói trầm thấp.

“Không cần, để ta ôm một lát, lát nữa sẽ ổn.”

Tiêu Hề Hề ngồi im để hắn ôm.

Lòng bàn tay của Lạc Thanh Hàn áp vào lưng nàng, nhẹ nhàng xoa đi xoa lại.

Tiêu Hề Hề thấy thoải mái, cơ thể nàng dần thả lỏng.

Nàng tựa vào ngực Lạc Thanh Hàn, nhẹ giọng hỏi.

“Bây giờ chàng vui hơn chưa?”

Lạc Thanh Hàn thấp giọng đáp “Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Vậy ta có thể hỏi tại sao hôm nay chàng không vui không?”

Lạc Thanh Hàn “Còn không phải là vì chuyện của Lệ Khinh Ngôn.”

Đêm qua, Tiêu Hề Hề đã biết chuyện Lệ Khinh Ngôn bị thổ phỉ tấn công, nàng an ủi hắn “Trên người Lệ Khinh Ngôn có bùa hộ thân của ta, y chắc chắn không sao.”

Lạc Thanh Hàn “Ta phái Lệ Khinh Ngôn đi giám sát cải cách thuế, kết quả người còn chưa tới nơi đã xảy ra chuyện, đám người đó chắc chắn đang xem trò cười của ta.”

Nói đến đây, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, lộ ra vẻ chế nhạo.

Đám người đó càng muốn xem trò cười của hắn thì hắn càng không cho bọn họ đắc ý.

Hắn nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện Lệ Khinh Ngôn bị tập kích, thực hiện cải cách thuế đến cùng!

Tiêu Hề Hề “Có cần ta giúp chàng tìm tung tích của Lệ Khinh Ngôn không?”

Tuy Lệ Khinh Ngôn có bùa hộ thân bảo vệ, nhưng cũng không thể cứ để mặc y lưu lạc bên ngoài, lỡ như y gặp nguy hiểm lần nữa thì xem như xong.

Suy cho cùng, bùa hộ thân chỉ có một tấm, dùng một lần sẽ hết hiệu nghiệm.

Lạc Thanh Hàn gật đầu đồng ý.

Hắn ôm Hề Hề chặt hơn, cúi đầu thì thầm vào tai nàng.

“Có nàng thật may.”

Lạc Thanh Hàn sai người đi tìm cha mẹ của Lệ Khinh Ngôn lấy sinh thần bát tự của y.

Tiêu Hề Hề dựa trên sinh thần bát tự của y bắt đầu bấm quẻ.

Nàng nhắm mắt lại, đầu tiên nàng cảm nhận được vai phải đau nhức, sau đó là cảm giác cả người lạnh toát.

Xung quanh là rừng núi rậm rạp, có làn khói mờ bốc lên từ xa.

Có tiếng bước chân uyển chuyển đến gần.

Nhìn theo phía phát ra tiếng, nàng thấy một cô nương mặc đoản đả vải thô.

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo cô nương đó thì hình ảnh đột nhiên biến mất.

Tiêu Hề Hề mở mắt ra, suy nghĩ của nàng chợt tách khỏi trạng thái đồng cảm.

Cơ thể nàng không tự chủ được chao đảo.

Lạc Thanh Hàn đỡ nàng, để nàng dựa vào hắn.

Hắn thấp giọng hỏi “Nàng không sao chứ?”

Tiêu Hề Hề yếu ớt nói “Ta không sao, ta tìm thấy Lệ Khinh Ngôn rồi, y bị thương, đang ở sâu trong núi, một cô nương tìm thấy y, vị trí chính xác chắc là … ở phía đông nam …”

Vì khoảng cách quá xa, nàng tạm thời không thể mô tả chính xác địa điểm.

Lạc Thanh Hàn lập tức sai người mang bản đồ tới.

Tấm bảm đồ mở ra đặt trước mặt Tiêu Hề Hề.

Nàng hơi ngồi dậy, nhìn lướt qua từng địa danh trên bản đồ, cuối cùng dừng lại ở một nơi.

Nàng đưa ngón tay chỉ vào dòng chữ "Núi Hóa Phúc".

"Y ở đây."

……

Núi Hóa Phúc không phải là một ngọn núi mà được tạo thành từ nhiều ngọn núi nối liền với nhau.

Nơi này cách xa đường chính, xe ngựa đi lại không tiện, trong núi sâu cũng có nhiều chim thú hung dữ nên dân cư thưa thớt, ít người đặt chân đến đây.

Điều mà người ngoài không biết là có một thôn làng ẩn sâu trong ngọn núi này, tên là thôn Đại Phúc.

Lúc Lệ Khinh Ngôn tỉnh dậy, y thấy mình đang ở trong thôn.

Người cứu y là một cô nương tên Vân Khả Tâm.

Vân Khả Tâm năm nay mười bảy, là một cô nương xinh đẹp hoạt bát, mắt sáng răng trắng, tuy mặc đoản đả vải thô chắp vá nhiều chỗ nhưng vẻ đẹp động lòng người vẫn không che giấu được.

Điều đáng tiếc duy nhất là nàng bị câm.

Vốn nàngđịnh ra sông giặt quần áo, nhưng vô tình phát hiện Lệ Khinh Ngôn nằm bất tỉnh bên sông, lúc đó y vẫn còn bị thương, dáng vẻ thoi thóp.

Vân Khả Tâm giật mình, chạy vội về làng gọi hai chàng trai mà nàng quen cùng nhau khiêng Lệ Khinh Ngôn về thôn.

Sau đó Vân Khả Tâm mời lang trung duy nhất trong làng đến chữa trị cho Lệ Khinh Ngôn.

Lúc này Lệ Khinh Ngôn đang ngồi trên giường, y phục trước đó dính đầy máu nên đã được cởi ra.

Bây giờ y đang mặc đoản đả vải thô xám đen được chắp vá, một bộ quần áo rất bình thường của nông dân.

Dù vậy, trên người y vẫn có khí chất mọt sách khác hẳn với những nông dân bình thường, trông y còn hiền lành đẹp trai hơn những thiếu niên trong thôn.

Cánh cửa cọt kẹt bị đẩy ra.

Vân Khả Tâm bưng một bát thuốc đen bước vào.

Nàng không nói được, chỉ có thể làm dấu tay.

Cô chỉ vào bát thuốc trước, sau đó chỉ vào y, rồi làm động tác uống.

Vai phải của Lệ Khinh Ngôn quấn băng, cả cánh tay phải không cử động được, nếu cử động sẽ rất đau.

Y cầm bát bằng tay trái, uống hết bát thuốc đắng.

Y lau miệng, nhẹ giọng nói.

“Cảm ơn.”

Vân Khả Tâm vẫy tay, biểu thị không cần cảm ơn.

Lệ Khinh Ngôn hỏi “Cô tên gì?”

Vân Khả Tâm chỉ bầu trời ngoài cửa sổ, sau đó chỉ vào trái tim mình.

Lệ Khinh Ngôn không hiểu lắm.

Cô nương này không nói được nên giao tiếp khá khó khăn.

Y không mấy hi vọng hỏi “Cô biết viết chữ không?”

Chương 862: Nhiệt tình

Những cô nương xuất thân từ gia đình giàu có cũng chưa chắc biết chữ, càng đừng nói đến những cô nương xuất thân trong gia đình nông dân, đừng nói biết chữ, thậm chí cả tên mình cũng không biết.

Tuy nhiên, chuyện ngoài dự đoán của y là cô nương này gật đầu mạnh.

Nàng biết viết chữ!

Lệ Khinh Ngôn rất ngạc nhiên.

Vân Khả Tâm quay người chạy ra ngoài, chốc sau nàng cầm một bảng đen nhỏ và một viên đá trắng trong tay quay lại.

Bảng đen nhỏ được làm bằng gỗ, sơn màu đen.

Nàng viết ba từ lên bảng đen nhỏ bằng hòn đá trắng —

Vân Khả Tâm.

Chữ còn là kiểu chữ khải nét nhỏ.

Chữ viết ngay ngắn đẹp đẽ, vừa nhìn đã biết nàng từng luyện chữ.

Lúc này, Lệ Khinh Ngôn thấy hứng thú.

“Cô tên Vân Khả Tâm?”

Vân Khả Tâm gật đầu.

Lệ Khinh Ngôn "Cô học viết chữ từ ai?"

Vân Khả Tâm viết thêm hai chữ: Cha ta.

Nàng dừng lại, giải thích thêm: Cha ta từng là trợ tá.

Người có thể trở thành trợ tá ít nhất phải là cử nhân, học vấn phải rất tốt.

Lệ Khinh Ngôn nhớ từ khi y tỉnh dậy, gặp qua rất nhiều người nhưng trong đó không có phụ thân của Vân Khả Tâm.

Y ngập ngừng hỏi "Lệnh tôn ở đâu? Ta có thể gặp ông ấy được không?"

Ánh mắt Vân Khả Tâm tối đi, lộ nét buồn bã.

Nàng viết lên bảng: Năm ngoái cha ta bệnh nặng qua đời, trong nhà chỉ còn hai mẹ con.

Lệ Khinh Ngôn "Xin lỗi."

Vân Khả Tâm lắc đầu, biểu thị không sao.

Nàng dùng giẻ lau sạch chữ viết trên bảng rồi viết lại: Huynh là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?

Lệ Khinh Ngôn nhớ lại những gì xảy ra trước khi hôn mê —

Sáu người bọn họ bị hơn hai mươi tên thổ phỉ tấn công.

Trong ánh đao bóng kiếm, tùy tùng anh dũng chiến đấu, lần lượt ngã xuống.

Thư đồng quất roi ngựa, buộc xe ngựa chạy nhanh, rồi dùng cơ thể bằng xương thịt của mình lao về phía trước, cố ngăn chặn truy đuổi của thổ phỉ.

Nhưng chốc sau.

Thư đồng nhỏ tuổi luôn thích khoe với người khác lão gia nhà mình là Trạng Nguyên đã không còn.

Bốn tùy tùng cũng không còn.

Cảnh tượng cuối cùng bọn họ để lại trong trí nhớ của Lệ Khinh Ngôn là một vũng máu lớn và những tiếng hét xé lòng.

"Đại nhân đi mau!"

Vân Khả Tâm thấy mắt của lang quân tuấn tú trước mặt đột nhiên đỏ lên.

Nàng tức thì hoảng sợ.

Nàng nghĩ mình nói sai lời, nên nhanh chóng viết lên bảng: Xin lỗi!

Lệ Khinh Ngôn hít một hơi thật sâu, cố nén những giọt nước mắt.

Y nhẹ giọng nói "Không cần xin lỗi, không liên quan đến cô, chỉ do ta nhớ lại vài chuyện, trong lòng hơi buồn."

Y đang ngồi trong xe ngựa, rơi xuống sông từ độ cao như vậy thì khó thoát được cái chết, nhưng thần kỳ là y vẫn còn sống, chỉ có một vết thương sâu do cửa sổ xe bị vỡ rạch trúng trên vai phải.

Nghĩ đến đây, y chợt nhớ đến bùa hộ thân và bùa may mắn của mình.

Y giơ tay trái s.ờ soạng khắp người nhưng không tìm thấy gì.

Tức thì tim y lạnh dần.

Bùa hộ thân mất cũng không sao, nếu mất bùa may mắn, y sẽ lại gặp xui xẻo.

Vừa nghĩ tới cảnh mình sắp quay lại những ngày tháng xui

xẻo, y thấy trước mắt tối sầm lại.

Vân Khả Tâm thấy sắc mặt y khác thường, viết nhanh lên bảng: Huynh sao vậy?

Lệ Khinh Ngôn "Trên người ta có một cái túi nhỏ, bây giờ không thấy nữa, cô có thấy không?"

Vân Khả Tâm lập tức gật đầu.

Nàng viết lên bảng: Túi đó bẩn quá, ta giặt giúp huynh rồi.

Lệ Khinh Ngôn hỏi "Thế đồ trong túi đâu?"

Vân Khả Tâm viết: Đang phơi bên ngoài, chắc giờ khô rồi, ta đi lấy cho huynh.

Nàng đặt bảng đen xuống, chạy nhanh ra ngoài.

Chốc sau nàng cầm túi nhỏ xanh đậm trên tay chạy về.

Ngoài ra còn có một xấp ngân phiếu, một ít bạc vụn, một ấn tín tượng trưng cho thân phận của y, một bùa hộ thân và một bùa may mắn.

Lệ Khinh Ngôn cầm bùa may mắn lên nhìn, tấm bùa bị dính nước, màu có hơi nhạt đi, nhưng chữ chu sa trên mặt vẫn còn, chắc vẫn còn dùng được.

Còn bùa hộ thân đã chuyển sang màu đen, rõ ràng không dùng được nữa.

Lệ Khinh Ngôn thấy nhẹ nhõm.

Y nhét đồ vào túi, suy nghĩ một lúc rồi lấy ra hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng đặt trước mặt Vân Khả Tâm.

"Đa tạ cô đã cứu ta, hiện giờ ta không có gì báo đáp cô, cô cầm hai tờ ngân phiếu này trước, xem như là ta đền ơn cho cô."

Vân Khả Tâm vội xua tay, biểu thị không cần.

Lệ Khinh Ngôn thấy vậy, dứt khoát đặt hai tờ ngân phiếu lên bàn.

“Cô không cần ngại, cô cứu ta một mạng, đây là báo đáp cô nên nhận được, nếu cô không nhận, ta sẽ thấy bất an, ta cảm thấy mình nợ cô, trong lòng sẽ rất khó chịu.”

Y nói chậm rãi nhẹ nhàng, cộng với vẻ ngoài xanh xao yếu ớt lúc này, người khác khó mà cứng lòng từ chối.

Vân Khả Tâm từ chối không được, chỉ đành mím môi, im lặng nhận hai tờ ngân phiếu.

Lệ Khinh Ngôn đột nhiên hỏi “Cô biết dùng ngân phiếu không?”

Vân Khả Tâm lắc đầu.

Từ nhỏ nàng chưa từng rời thôn, nàng không biết tiền trang trông như thế nào, càng không biết làm sao đổi ngân phiếu thành tiền mặt.

Trước đây, nàng còn chưa từng nhìn thấy ngân phiếu, hôm nay là lần đầu tiên nàng thấy.

Lệ Khinh Ngôn bắt đầu kiên nhẫn giải thích cho nàng cách đổi ngân phiếu thành tiền mặt, đồng thời giải thích nàng biết tiền trang bên ngoài là gì.

Trước đây, Vân Khả Tâm từng nghe cha nàng nói về thế giới bên ngoài, nhưng kể từ khi cha nàng qua đời, không còn ai nói với nàng những chuyện này nữa.

Lúc này, cuối cùng nàng cũng được nghe tiếp chuyện về thế giới bên ngoài, nàng nghe rất chăm chú.

Đối với nàng, mọi thứ bên ngoài đều tràn đầy tươi mới.

Lệ Khinh Ngôn thấy nàng nghe chăm chú, nói tiền trang xong lại nói sang chuyện khác.

Y là người học rộng hiểu nhiều, kiến thức còn nhiều hơn cả cha nàng, chuyện mà y kể còn hài hước hơn, thỉnh thoảng xen kẽ vài điển tích hài hước khiến Vân Khả Tâm cong mắt cười cười.

Lệ Khinh Ngôn nói không ngừng, cho đến khi mẹ của Vân Khả Tâm, Chu thị bước vào.

Chu thị là một người phụ nữ khoảng ba mươi, khuôn mặt có phần giống Vân Khả Tâm, đồng thời cũng là một mỹ nhân hiếm có.

Bà đặt bát canh gà nóng hổi trước mặt Lệ Khinh Ngôn, nhẹ giọng nói.

“Canh gà này là đặc biệt chuẩn bị cho cậu, mau ăn lúc còn nóng, bây giờ cậu rất yếu, cần bồi bổ nhiều hơn.”

Lệ Khinh Ngôn cảm ơn, bưng bát lên, chậm rãi ăn canh.

Chu thị đánh giá y từ trên xuống dưới, càng nhìn càng hài lòng.

Theo lý mà nói, trong nhà Vân Khả Tâm chỉ có hai mẹ con, không tiện giữ một nam nhân bên ngoài như Lệ Khinh Ngôn.

Nhưng kỳ lạ là Chu thị hoàn toàn không để ý chuyện này, thậm chí còn rất nhiệt tình với y.

Không chỉ Chu thị mà những người khác trong thôn cũng như vậy.

Bọn họ cảm thấy nhà Vân Khả Tâm giữ một nam nhân bên ngoài như Lệ Khinh Ngôn hoàn toàn không có vấn đề gì, mọi người hoan nghênh sự xuất hiện của y, đặc biệt sau khi biết y là một người đọc sách, bọn họ càng nhiệt tình với y hơn.

Chương 863: Mẹ cảm thấy hai đứa rất xứng

Được Vân Khả Tâm chăm sóc cẩn thận, vết thương của Lệ Khinh Ngôn dần hồi phục.

Y nhận thấy cô nương Vân Khả Tâm này tuy bị câm nhưng tính cách tốt, không bao giờ cảm thấy tự ti vì không nói được, tâm địa lương thiện, nhiệt tình với mọi người xung quanh.

Chỉ là tính cách hơi đơn thuần trong sáng, không hề có lòng phòng bị.

May thay Lệ Khinh Ngôn là người đoan chính, nếu đổi lại là kẻ xấu không biết liêm sỉ thì cô nương này đã bị lừa không còn lại gì.

Y mở cửa bước ra ngoài, thấy Vân Khả Tâm đang phơi quần áo trong sân, số quần áo đó là của Lệ Khinh Ngôn thay hôm qua, trong đó có cả q.uần lót của y.

Lệ Khinh Ngôn thấy vậy, mặt chợt nóng lên.

Y vẫn chưa dùng được tay phải nên những công việc đòi hỏi dùng sức như giặt giũ chỉ đành nhờ người khác giúp.

Vân gia hiện giờ chỉ có hai người, một là Vân Khả Tâm, một là Chu thị.

Y ngại phiền trưởng bối giặt đồ, cuối cùng đành phải nhờ Vân Khả Tâm.

Vân Khả Tâm rất vui vẻ giúp y.

Lúc này nắng trời vừa phải.

Cả người nàng tắm trong ánh nắng chói chang, khuôn mặt hồng hào, đôi mắt trong sáng, mái tóc đen dài được cố định bằng trâm gỗ, một lọn tóc xõa xuống bên má.

Để làm việc cho dễ, nàng xắn tay áo lên đến khuỷu tay, để lộ cẳng tay thon gọn trắng nọn.

Nàng không kiêu ngạo cao quý như những quý nữ trong thành Thịnh Kinh, nàng có sự sinh động hoạt bát của riêng mình.

Như hoa dại mọc trên vách đá, tràn đầy sức sống tươi mới.

Vân Khả Tâm phơi xong quần áo, xoay người nhìn thấy Lệ Khinh Ngôn đang dựa vào khung cửa.

Hai người nhìn nhau, nhất thời sửng sốt.

Vân Khả Tâm không biết y đã đứng đó bao lâu, nàng ngượng ngùng cười với y.

Lệ Khinh Ngôn cảm thấy lúc này mình phải nói gì đó, nếu không trông y sẽ rất ngốc.

Y tìm lời nói.

“Cô vất vả rồi.”

Vân Khả Tâm xua tay, tỏ ý không sao, nàng đã quen làm những việc này, tiện tay làm xong thôi, nói gì đến vất vả.

Lệ Khinh Ngôn “Ta có thể đi một vòng được không?”

Vân Khả Tâm lập tức đặt thùng rỗng trong tay xuống, làm dấu tay với y.

Qua một thời gian sống chung, Lệ Khinh Ngôn có thể đoán được vài ý nghĩa của ngôn ngữ tay.

Ý nàng bây giờ là bảo y đợi một chút.

Lệ Khinh Ngôn nói được.

Vân Khả Tâm chạy vào nhà lấy bảng đen nhỏ và viên đá trắng.

Nàng viết lên bảng: Ta đi với huynh.

Lệ Khinh Ngôn gật đầu.

Vân Khả Tâm cười tươi.

Đôi mắt nàng sạch sẽ trong veo, lúc nàng cười tỏa sáng rực rỡ, như vầng trăng khuyết xinh đẹp.

Vân Khả Tâm làm dấu tay với mẹ mình, nói nàng muốn dẫn Lệ Khinh Ngôn đi dạo.

Chu thị rất vui, không hề cảm thấy để con gái đi dạo với một nam nhân bên ngoài là có gì không ổn.

Bà thậm chí còn lặng lẽ kéo Vân Khả Tâm sang một bên nói nhỏ.

“Vị lang quân này trông được lắm, chẳng những tuấn tú còn có học thức, vừa hay con cũng không còn nhỏ, cũng đến lúc gả đi rồi, mẹ thấy hai đứa rất xứng.”

Vân Khả Tâm xấu hổ đỏ mặt, bịt tai chạy nhanh ra ngoài, không muốn nghe mẹ càm ràm nữa.

Nàng chạy ra sân thì thấy Lệ Khinh Ngôn vẫn đang đợi mình.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú ôn hòa của Lệ Khinh Ngôn, nàng chợt nhớ đến lời mẹ vừa nói, hai má càng nóng bừng.

Hai người ra khỏi sân, đi dạo quanh thôn.

Vì Lệ Khinh Ngôn đã có thể xuống giường nên thường xuyên ra ngoài đi dạo.

Bây giờ y đã hiểu phần nào về tình hình ở thôn này.

Thôn Đại Phúc có hơn trăm người, họ không giống nhau, cả thôn chỉ có một gia đình họ Vân, chính là nhà của Vân Khả Tâm.

Người dân trong thôn sinh sống bằng nghề trồng trọt săn bắn, hầu như không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nếu gặp hoàn cảnh đặc biệt cần đến thị trấn, mười mấy thanh niên trong thôn hợp thành một đội cùng đi.

Còn phụ nữ trong làng, từ lúc sinh ra cho tới chết đi hầu như chưa từng rời khỏi đây.

Nói trắng ra thì đây là một thôn làng khép kín.

Nhưng điều làm Lệ Khinh Ngôn ngạc nhiên là một thôn làng nghèo và khép kín như vậy lại mở một lớp học.

Hỏi thăm mới biết lớp học này do Vân Trường Sinh mở.

Vân Trường Sinh là cha của Vân Khả Tâm.

Ông vốn là một cử nhân, sau đó trở thành trợ tá, nhưng bị người khác vu oan, rồi bị đày sung quân.

Vốn ông nghĩ đời này của mình coi như xong, nào ngờ trên đường đi bị thổ phỉ cướp bóc.

Hai quan sai phụ trách áp giải Vân Trường Sinh bị thổ phỉ g.iết chết.

Lúc đó Vân Trường Sinh sắp bị giết, người dân thôn Đại Phúc tình cờ đi ngang cứu được ông.

Vân Trường Sinh không muốn bị đưa đi sung quân nên trốn vào thôn Đại Phúc, rồi định cư ở đây.

Ông cưới một người vợ ở đây, cũng chính là Chu thị, Chu thị

sinh cho ông một cô con gái tên là Vân Khả Tâm.

Vân Khả Tâm cái gì cũng giỏi, dễ thương ngoan ngoãn, còn biết quan tâm người khác, nhưng khuyết điểm duy nhất là không biết nói.

Thật ra lưỡi của nàng không có vấn đề gì, sức khỏe của nàng cũng không sao, chỉ là không thể phát ra âm thanh.

Trình độ lang trung trong thôn hạn chế, không thể tìm ra nguyên nhân căn bệnh.

Vân Trường Sinh vốn nghĩ đến chuyện đưa con gái mình đến thị trấn chữa bệnh, nhưng lại lo thân phận của mình bại lộ, thu hút truy binh, ông cũng không yên tâm khi để người khác đưa con gái mình đến thị trấn.

Dù sao, con gái ông bị câm, trên đường đi có bị người khác bắt nạt cũng không lên tiếng được.

Còn Chu thị càng không thể trông cậy gì, bà còn chưa chắc tự bảo vệ được mình.

Không thể trách Vân Trường Sinh nghĩ người khác xấu xa, lúc trước ông lăn lộn quan trường, đã gặp quá nhiều kẻ ác, liên quan đến an toàn của con gái, ông càng phải cẩn thận hơn.

Vân Trường Sinh định đợi con gái thành thân rồi bảo con rể đưa con gái đến thị trấn chữa bệnh.

Nhưng ông còn chưa đợi được con gái thành thân, thì ông đã ngã bệnh đi trước một bước.

Vân Khả Tâm thông qua viết chữ nói với Lệ Khinh Ngôn.

Lúc nhắc đến những chuyện này, nàng có hơi thương cảm, cũng có hơi hoài niệm, nhưng không quá buồn bã, cho thấy nàng đã nghĩ thoáng hơn rồi.

Nàng viết lên bảng: Ta đã hứa với cha sẽ chăm sóc tốt cho mẹ

và bản thân, chúng ta sẽ sống tốt, hy vọng ông ấy có thể yên tâm.

Lệ Khinh Ngôn nhìn dòng chữ trên bảng, sau đó nhìn đôi mắt trong sáng của nàng, trong lòng hơi dao động.

Y không tự chủ được giơ tay lên, như ma xui quỷ khiến xoa nhẹ tóc nàng.

Chỉ là một động tác an ủi với sự dịu dàng không diễn tả được.

Nhưng y nhanh chóng tỉnh táo lại, nhận ra hành động của mình đã quá giới hạn.

Y vội thu tay lại "Xin lỗi."

Khuôn mặt nhỏ của Vân Khả Tâm đỏ bừng, nhịp tim rất nhanh.

Nàng giấu nửa khuôn mặt sau bảng đen, chỉ để lộ đôi mắt ngấn nước.

Chương 864: Có huynh ở đây thì không sợ

Lệ Khinh Ngôn và Vân Khả Tâm đi dạo quanh thôn, trên đường gặp rất nhiều người, nam nữ già trẻ đều có.

Bọn họ chào đón Vân Khả Tâm và Lệ Khinh Ngôn rất nhiệt tình.

Dù ở rất xa nhưng Lệ Khinh Ngôn vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của những người đó đang nhìn mình.

Hiện giờ y là người ngoài duy nhất trong thôn, đối với những người này, y còn tràn đầy tươi mới.

Khi gần đến rìa làng, Vân Khả Tâm đi chậm lại.

Trước mắt là một khu rừng rậm rạp, từ đây chỉ có thể nhìn thấy cây cối, không có gì khác.

Vân Khả Tâm viết lên bảng: Không thể đi về phía trước nữa.

Lệ Khinh Ngôn hỏi "Tại sao? Ta muốn vào rừng xem thử."

Phạm vi hoạt động hiện giờ của y chỉ giới hạn trong thôn, chưa từng rời thôn.

Y không thể sống mãi ở đây, khi vết thương lành lại, y phải rời khỏi đây.

Dù người dân thôn Đại Phúc rất nhiệt tình với y, nhưng lòng người khó đoán, y không thể đặt hết hy vọng vào người khác, y phải chừa đường lui cho mình.

Y muốn xem thử bên ngoài thôn, tìm hiểu địa hình cụ thể, cố gắng tìm cách thoát khỏi đây.

Qua một thời gian quan sát, y phát hiện một vài lối ra vào thôn thường xuyên có người qua lại, chỉ có khu rừng này là chưa từng có người đi.

Thế nên y chuyển sự chú ý của mình đến khu rừng này.

Có lẽ xuyên qua khu rừng này, thì có thể tìm được đường ra khỏi núi.

Vân Khả Tâm không nghĩ nhiều như y, nàng sợ khu rừng trước mặt, không muốn đi vào.

Lệ Khinh Ngôn thấy nàng không chịu đi, bèn nói.

“Cô về trước đi, một mình ta đi xem thử.”

Vân Khả Tâm lắc đầu, viết lên bảng: Ta đi cùng huynh!

Lệ Khinh Ngôn “Cô không sợ sao?”

Vân Khả Tâm viết: Có huynh ở đây thì không sợ.

Lệ Khinh Ngôn nhìn hàng chữ trên bảng, không khỏi mỉm cười.

Cô nương này dễ thương thật.

Hai người đi vào rừng.

Trong rừng rất yên tĩnh, nắng xuyên qua kẽ hở giữa cành lá, xuất hiện những đốm sáng lớn trên mặt đất.

Gió thổi lay động cành lá, tạo ra những âm thanh xào xạc.

Vân Khả Tâm ôm bảng đen nhỏ, theo sát Lệ Khinh Ngôn.

Nàng không cẩn thận vướng chân vào dây leo suýt ngã, thời

khắc quan trọng, Lệ Khinh Ngôn đã đưa tay ra đỡ nàng.

Nàng cuống quít đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Lệ Khinh Ngôn, trong mắt hiện lên cảm kích.

Có lẽ vì không thể nói nên đôi mắt nàng luôn biểu lộ những cảm xúc rất phong phú, chỉ cần nhìn thoáng qua là biết được nàng đang nghĩ gì.

Lệ Khinh Ngôn sợ nàng lại ngã, bèn dẫn nàng về phía trước.

Vân Khả Tâm cảm thấy bàn tay đang bị nắm của mình rất nóng, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài phụ thân ra thì đây là nam nhân đầu tiên nắm tay nàng.

Nàng nhớ lại cảnh tượng bị Lệ Khinh Ngôn xoa đầu trước đó, trong lòng thầm nói thêm —

Cũng là nam nhân đầu tiên xoa đầu nàng ngoài phụ thân.

Có lẽ vì trong lòng tràn ngập Lệ Khinh Ngôn nên nàng quên mất sợ hãi với khu rừng này.

Cho đến khi hai người đi xuyên qua khu rừng, thấy một vùng đất ngập nước.

Vân Khả Tâm chợt nhớ ra khu rừng này là cấm địa của thôn Đại Phúc!

Lệ Khinh Ngôn dừng bước nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt lộ ra hoảng sợ.

Hàng chục bộ xương nhỏ xíu trôi nổi trong bùn đen.

Đánh giá hình dạng thì những bộ xương này chắc chắn là của trẻ sơ sinh chưa đủ tháng.

Trong lòng Lệ Khinh Ngôn đầy sợ hãi.

Nếu là dịch bệnh thì không thể chỉ có xương của trẻ sơ sinh.

Trừ khi có ai đó cố ý giết trẻ sơ sinh.

Chẳng trách người trong thôn không bao giờ đi con đường này, chẳng trách Vân Khả Tâm sợ hãi khu rừng này.

Bọn họ chắc chắn biết khu rừng này giấu xương cốt của rất nhiều trẻ sơ sinh!

Lệ Khinh Ngôn đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Vân Khả Tâm.

Trong đầu y hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nếu những đứa trẻ này bị người thôn Đại Phúc giết, thì bọn họ là một đám ma quỷ thế nào?!

Sắc mặt Vân Khả Tâm tái nhợt, thân thể khẽ run lên.

Nàng nhận thấy tức giận và nghi ngờ trong mắt Lệ Khinh Ngôn, cuống quít viết lên bảng: Chúng ta không giết những đứa trẻ đó!

Lệ Khinh Ngôn hỏi "Vậy là ai giết?"

Đầu ngón tay cầm viên đá trắng của Vân Khả Tâm run lên, chữ viết cũng không còn ngay ngắn.

Nhưng nàng không để ý nhiều được nữa, nàng viết nhanh một đoạn ngắn:

Là chuyện của rất nhiều năm trước, lúc đó thuế rất nặng, nhiều người không có khả năng đóng thuế thân, đành phải b.óp chết đứa con mới sinh của mình rồi ném vào rừng sâu, nơi này là nơi bỏ thi thể trẻ con.

Lệ Khinh Ngôn đọc những dòng chữ này, tức giận sợ hãi trong lòng tan đi một chút.

Nhưng sắc mặt y vẫn vô cùng khó coi.

Thuế thân là loại thuế tính theo đầu người, có loại một năm nộp một lần, có loại một năm nộp hai lần, không có quy định cụ thể về loại thuế này.

Vài quan viên tham ô đã tận dụng cơ hội này.

Bọn họ vì muốn bù đắp thiếu hụt, hay để cải thiện thành tích của mình, bọn họ sẽ tăng số lần thu thuế thân.

Lệ Khinh Ngôn từng nghe một câu nói rất khoa trương, nghe nói có một nơi nào đó bắt dân chúng phải nộp thuế thân mười ngày một lần.

Đương nhiên, cỏ trên mộ của quan viên kia giờ đã cao một thước rồi.

Chuyện này cũng đủ chứng minh ở một số địa phương nhỏ cách xa thành Thịnh Kinh quả thật đã xảy ra trường hợp cưỡng ép thu thuế nhiều lần.

Nếu người dân không nộp được thuế thân thì chỉ đành cầm ruộng đất nhà cửa. Nếu không còn ruộng đất nhà cửa thì chỉ có thể bán mình làm nô lệ, làm nô tỳ cho các gia đình giàu có ở địa phương.

Một số người không muốn bán đất, càng không muốn làm nô lệ nên không còn cách nào khác là giết và vứt bỏ những đứa con mới sinh của mình.

Vì theo luật bất thành văn, nếu con chưa đủ tháng chết sẽ không tính thuế thân.

Trước đây, Lệ Khinh Ngôn chỉ nghe nói chuyện này, chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Bây giờ nhìn cảnh tượng bi thảm trước mắt, y thấy lòng mình nặng nề.

Đây là những sinh mệnh vừa chào đời, chỉ vì gia đình không nộp được thuế mà bị cha mẹ và người nhà gi.ết chết rồi bỏ rơi nơi hoang dã.

Vân Khả Tâm thấy y trầm mặc không nói, trong lòng lo lắng bất an.

Nàng viết lên bảng: Huynh đừng buồn, bây giờ chúng ta không cần nộp thuế nữa, chuyện thế này sẽ không bao giờ xảy ra trong thôn.

Lệ Khinh Ngôn sửng sờ một lát, sau đó cau mày "Mọi người không cần nộp thuế? Tại sao?"

Phàm là con dân Đại Thịnh thì phải nộp thuế, ngoại trừ những thế gia đại tộc có đặc quyền.

Vân Khả Tâm tiếp tục viết: vì nơi này hẻo lánh, quan phủ không biết ở đây có thôn Đại Phúc nên chưa từng có ai đến đây thu thuế.

Nơi này gần như cách biệt với thế giới bên ngoài.

Nó nằm ngoài phạm vi cai trị của triều đình.

Người dân sống ở đây không cần nộp thuế, cũng không cần thực hiện nghĩa vụ quân sự hay lao dịch gì.

Đương nhiên, luật lệ Đại Thịnh không có hiệu lực ở đây.

Nếu ai đó ở đây làm gì phạm pháp, quan phủ cũng sẽ không biết.

Chương 865: Là ta không xứng với cô ấy

Lệ Khinh Ngôn nghĩ tới chuyện của Vân Trường Sinh.

Vân Trường Sinh vốn bị đày sung quân, theo lý mà nói, ông là tù binh của triều đình, che giấu khâm phạm triều đình là tội nặng.

Nhưng người ở thôn Đại Phúc không hề quan tâm chuyện này.

Bọn họ chẳng những cho phép Vân Trường Sinh ở lại, còn cho phép Vân Trường Sinh kết hôn sinh con ở đây mấy chục năm.

Lệ Khinh Ngôn lại nghĩ tới bản thân.

Sau khi y được cứu, người dân trong thôn không hỏi tại sao y bị thương cũng không hỏi y từ đâu đến.

Vốn y còn nghĩ người trong thôn quá tốt bụng, không hề có lòng phòng bị, bây giờ xem ra, bọn họ vốn không quan tâm thân phận của y, dù y có là tội phạm giết người, bọn họ vẫn sẽ nhiệt tình với y.

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy thật đáng sợ.

Lệ Khinh Ngôn thấy mình không thể ở nơi này lâu được.

Y muốn đi tiếp.

Vân Khả Tâm vội kéo tay áo của y.

Lệ Khinh Ngôn quay lại nhìn nàng, bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của nàng, y do dự một hồi, quyết định nói thật với nàng.

“Thật ra ta không phải người bình thường, ta còn chuyện rất quan trọng phải làm, ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, cô có thể giúp ta không?”

Vân Khả Tâm hơi mở mắt.

Nàng nghĩ y sẽ giống như cha mình, ở lại đây mãi mãi.

Không ngờ y lại muốn đi.

Cảm giác mất mát dâng trào trong lòng.

Nàng mím môi dưới, buông tay áo y ra, viết lên bảng: Huynh có thể ở lại được không?

Lệ Khinh Ngôn lắc đầu “Không được, trước đó ta đã bị kẻ xấu tấn công, có người hy sinh mạng sống để cứu ta, nếu ta ở lại đây, đồng nghĩa sẽ phụ lại sự hi sinh của họ.”

Y dừng lại, liếc nhìn những bộ xương nhỏ trôi nổi trong bùn đen, giọng nói ngày càng trầm hơn.

“Sau khi trở về, ta sẽ cố hết sức cải thiện luật pháp, ngăn chặn những thảm kịch thế này xảy ra lần nữa.”

Vân Khả Tâm cũng nhìn những bộ xương.

Nàng sững người một hồi, đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng bước chân cách đó không xa, sau đó là tiếng hét của một người đàn ông.

“Khả Tâm, Lệ tiên sinh!”

Lệ Khinh Ngôn và Vân Khả Tâm nhìn lại, thấy ba người đàn ông đang đi về phía mình.

Ba người đó đều là người trong thôn.

Ba người tăng tốc và đi về phía Vân Khả Tâm và Lệ Khinh Ngôn.

Một người trong đó vội vàng nói "Vừa rồi có người thấy hai người đi hướng này, chúng ta còn không tin, nhưng sợ hai người ở trong rừng xảy ra chuyện, cho nên mới tới xem thử, không ngờ hai người ở đây thật."

Một người khác nói tiếp "Đang yên lành chạy tới đây làm gì? Mau về thôi."

Lệ Khinh ngôn biết hôm nay mình không đi được, chỉ có thể theo bọn họ về.

Trước khi đi, y nhìn những bộ xương trôi nổi trong bùn đen lần cuối.

Nhóm người quay về thôn.

Vì Lệ Khinh Ngôn đến nơi không nên đến, nên bị đưa đến nhà trưởng thôn.

Trưởng thôn là một ông già có khuôn mặt hiền từ.

Đầu tiên ông nhẹ nhàng nói với Lệ Khinh Ngôn vài lời, bảo y đừng vào rừng nữa vì đó không phải là nơi tốt gì.

Sau đó ông lại nở nụ cười, tử tế hỏi.

"Chuyện của cậu và Khả Tâm tính chừng nào tổ chức?"

Lệ Khinh Ngôn không hiểu gì "Ta và Vân cô nương thì làm sao?"

Lão trưởng thôn "Hai người không phải sắp thành thân rồi sao?"

Lệ Khinh Ngôn sửng sốt, lập tức phủ nhận "Không có, ta và Vân cô nương rất trong sạch."

Lão trưởng thôn cau mày "Cậu xem thường Khả Tâm sao? Đứa trẻ này tuy không nói được nhưng con bé xinh đẹp ngoan

ngoãn giỏi giang, còn biết chữ, nhiều thanh niên trong thôn muốn cưới con bé, sao cậu lại xem thường con bé?"

Lệ Khinh Ngôn vội vàng nói "Không phải ta xem thường Vân cô nương, Vân cô nương rất tốt, là ta không xứng với cô ấy."

Nhiệm vụ giám sát cải cách thuế vẫn đang chờ y hoàn thành, bọn thổ phỉ tấn công y vẫn chưa bị bắt, y còn nhiều việc phải làm, đâu có thời gian để thành thân?!

Lão trưởng thôn nghe vậy lại cười "Không xem thường thì tốt, cậu không cần khiêm tốn, cậu là người tài giỏi, còn là người đọc sách, rất xứng với Khả Tâm."

Lệ Khinh Ngôn "Không phải như vậy, hiện giờ ta thật sự không có lòng dạ bàn chuyện thành thân, hay là thế này, ông cho ta rời thôn Đại Phúc một thời gian, chờ ta xử lý xong mọi chuyện cần làm, ta sẽ quay lại cầu hôn với Khả Tâm, được không?"

Công bằng mà nói, y cũng có ấn tượng tốt với Vân Khả Tâm.

Tuy cô nương này không nói được, nhưng bản chất trong sáng, là một nữ tử rất tốt.

Hơn nữa, nàng còn có ơn cứu mạng với y.

Y bằng lòng cưới nàng, chăm sóc cho nàng suốt đời.

Nhưng bây giờ thật sự không phải lúc để bàn những chuyện này.

Nụ cười của lão trưởng thôn dần nhạt đi "Đã đến đây thì không thể về."

Sắc mặt Lệ Khinh Ngôn hơi thay đổi "Ông nói vậy là ý gì?"

Lão trưởng thôn bình tĩnh nói.

"Chắc cậu đã nghe Khả Tâm nói về thôn Đại Phúc rồi phải

không? Ở đây chúng ta không cần nộp thuế, cũng không cần đi nghĩa vụ quân sự hay lao dịch, chúng ta sống ở đây rất hạnh phúc. Nhưng nếu cậu rời khỏi đây, sự tồn tại của thôn Đại Phúc sẽ bị lộ. Khi triều đình phát hiện ra nơi này, chúng ta sẽ phải quay lại cuộc sống không bằng heo chó trước kia, phải giao nộp tất cả lương thực đã dày công trồng trọt, cả ngày bị thuế đè nặng, con sinh ra không thể nuôi, chỉ đành chịu đựng b.óp chết, trai tráng trong nhà bị bắt đi nghĩa vụ quân sự và lao dịch, cuối cùng một đi không trở lại …… chúng ta không muốn quay lại cuộc sống trước kia nên cậu không thể đi. Bất cứ ai đến đây đều không thể đi."

Lệ Khinh Ngôn "Ta có thể đảm bảo với ông, sau khi ta ra ngoài sẽ không báo với quan phủ, triều đình sẽ không phát hiện nơi này, mọi người có thể an tâm sống cuộc sống của mình."

Lão trưởng thôn "Không phải bản thân cậu chính là mệnh quan triều đình sao?"

Lệ Khinh Ngôn sửng sốt.

Y chưa từng tiết lộ thân phận, lão trưởng thôn làm sao biết được?

Lão trưởng thôn nhìn ra được nghi hoặc trong lòng y, chậm rãi giải thích "Ta đã thấy ấn tín mà cậu mang theo bên người, đó là ấn tín chỉ mệnh quan triều đình mới có."

Lệ Khinh Ngôn vô thức sờ sờ túi bên hông.

Hiện giờ đối phương đã biết thân phận của y, y cũng không cần che giấu nữa.

Y trầm giọng nói "Tự ý bắt giữ mệnh quan triều đình là tội nặng, các người không sợ rước họa vào thân sao?"

Lão trưởng thôn "Nơi này cách biệt với bên ngoài, không ai biết cậu ẩn náu ở thôn Đại Phúc."

Lệ Khinh Ngôn "Sẽ có người tới tìm ta."

Lão trưởng thôn "Vậy cũng phải đợi bọn họ tìm ra nơi này mới được."

Lệ Khinh Ngôn nghiến răng "Nếu ta nhất quyết rời khỏi đây thì sao?"

Lão trưởng thôn mặt không biểu cảm nói "Cậu chỉ có hai lựa chọn, một là ở lại đây sống cùng chúng ta, hai là chết."

Lệ Khinh Ngôn "Các người dám giết mệnh quan triều đình?"

Lão trưởng thôn mỉm cười "Nói thật với cậu, trong thôn chúng ta có chứa đào phạm, trong đó có một số đã giết người, mà giết còn là mệnh quan triều đình."

Sắc mặt Lệ Khinh Ngôn trở nên lạnh lùng "Loại người như vậy mà các người cũng dám giữ lại?"

Lão trưởng thôn "Hắn giết một tên cẩu quan làm chuyện thất đức, cẩu quan đó cư.ỡng hiếp vợ con hắn, chết chưa hết tội."

Chương 866: Huynh bằng lòng cưới ta?

Thái độ của lão trưởng thôn rất kiên quyết, không có khả năng xoay chuyển.

Lệ Khinh Ngôn biết hiện giờ không phải lúc gắng gượng, bèn chủ động nhượng bộ.

“Thành thân không phải chuyện nhỏ, ta cần suy nghĩ hai ngày.”

Thấy y thả lỏng đôi chút, nét mặt lão trưởng thôn dịu lại.

“Được, cậu về suy nghĩ kĩ đi, ta thật sự rất coi trọng cậu, hy vọng cậu sẽ không làm ta thất vọng.”

Lệ Khinh Ngôn xoay người đi ra ngoài.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bước vào, khó hiểu hỏi.

“Cha, sao cha lại cho y thời gian suy nghĩ? Rõ ràng y đang cố ý kéo dài thời gian.”

Lão trưởng thôn chậm rãi nói “Nếu là người khác, ta đương nhiên sẽ không cho cơ hội kéo dài thời gian, nhưng y thì khác, y là người đọc sách, còn là người thông minh có đầu óc, thôn chúng ta cần một người như vậy.”

Ban đầu, lúc trong thôn còn chưa có người đọc sách, ông nghĩ mọi thứ vẫn rất tốt, cho đến khi Vân Trường Sinh xuất hiện, khiến ông nhận ra lợi ích của việc có người đọc sách.

Hiện giờ Vân Trường Sinh không còn, đúng lúc xuất hiện một

Lệ Khinh Ngôn.

Lão trưởng thôn cho rằng đây là ý trời.

Vì vậy ông không ngại cho Lệ Khinh Ngôn thêm thời gian.

Lão trưởng thôn quay đầu hỏi "Phía bên Khả Tâm thế nào?"

Người đàn ông trung niên "Vợ con vừa mới nói chuyện với con bé, trông thì con bé nghe hiểu rồi."

Lão trưởng thôn hài lòng gật đầu "Ta biết Khả Tâm là một đứa trẻ hiểu chuyện ngoan ngoãn."

……

Trong lúc lão trưởng thôn đang nói chuyện với Lệ Khinh Ngôn, Vân Khả Tâm bị thím Hồng Hoa kéo vào phòng khác nói chuyện.

Thím Hồng Hoa là con dâu của lão trưởng thôn, chẳng những làm việc giỏi mà ăn nói cũng giỏi.

Thím Hồng Hoa nói rất nhiều, nhưng có thể tóm gọn lại là —

Hy vọng Vân Khả Tâm nhanh chóng thành thân với Lệ Khinh Ngôn.

Vân Khả Tâm xấu hổ đỏ mặt.

Thím Hồng Hoa thấy nàng xấu hổ không ở lại được nữa, mới cho nàng về.

Vân Khả Tâm bước ra ngoài, vừa nhìn đã thấy Lệ Khinh Ngôn.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Nhịp tim của Vân Khả Tâm đập nhanh.

Nàng vội cúi đầu xuống, ngượng ngùng bước đến gần y.

Lệ Khinh Ngôn "Về thôi."

Vân Khả Tâm gật đầu, theo y trở về.

Bình thường khi hai người ở chung, Lệ Khinh Ngôn sẽ tìm chủ đề để nói, tránh làm bầu không khí quá tẻ nhạt, nhưng hôm nay cả đoạn đường y không nói một lời.

Vân Khả Tâm nhạy cảm nhận ra tâm trạng của y không ổn.

Nàng lén quan sát góc nghiêng của y, thấy y hơi nhíu mày như thể đang nghĩ vấn đề khó khăn nào đó.

Trái tim đang đập loạn của Vân Khả Tâm dần bình tĩnh lại.

Nàng có thể cảm nhận được Lệ Khinh Ngôn không vui.

Nàng muốn hỏi y tại sao không vui?

Nhưng nàng không dám hỏi, sợ y nghĩ nàng quản quá nhiều.

Cả hai về nhà trong bầu không khí buồn tẻ.

Vừa vào nhà, Vân Khả Tâm lập tức chạy tới giúp Chu thị nhóm lửa nấu cơm.

Trong bữa tối, Vân Khả Tâm tiếp tục âm thầm quan sát Lệ Khinh Ngôn.

Nàng phát hiện Lệ Khinh Ngôn không còn nhíu mày, thỉnh thoảng trò chuyện với Chu thị, tâm trạng hình như đã khá hơn.

Vân Khả Tâm thấy nhẹ nhõm.

Nàng sợ những người xung quanh không vui vì nàng không nói được, không thể như người bình thường làm người khác vui, mỗi khi thấy người khác không vui, nàng chỉ có thể bất lực đứng nhìn.

Lúc đó nàng sẽ thấy mình cực kỳ vô dụng.

Ăn xong, Vân Khả Tâm bưng nước nóng vào phòng của Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn bước tới, muốn nhận lấy chậu gỗ, nhưng Vân Khả Tâm né đi.

Nàng đặt chậu gỗ đầy nước nóng lên bàn, sau đó lấy bảng đen nhỏ treo ở thắt lưng, viết lên đó: Vết thương của huynh còn chưa lành, không thể dùng sức được.

Lệ Khinh Ngôn nói "Ta thấy mình sắp khỏi hẳn rồi."

Vân Khả Tâm xua tay, tiếp tục viết: Lang trung nói vết thương của huynh chỉ mới lành bên ngoài, bên trong chưa khỏi hoàn toàn, cần phải chữa trị một thời gian.

Nàng đặt bảng xuống, thấm ướt khăn tay, vắt khô rồi đưa bằng hai tay.

Lệ Khinh Ngôn nhận khăn ấm lau mặt và cổ.

Vân Khả Tâm nhận lại khăn, nhúng vào nước giặt sạch.

Nàng đổ nước rửa mặt vào thùng, thêm chút nước nóng rồi bưng tới ngâm chân cho Lệ Khinh Ngôn.

Nàng quỳ xuống muốn cởi giày và tất của Lệ Khinh Ngôn nhưng y né đi.

Lệ Khinh Ngôn "Không cần cô hầu hạ, ta tự mình làm được."

Vân Khả Tâm nghĩ y ghét mình nên im lặng thu tay lại, đứng dậy bước sang một bên.

Lệ Khinh Ngôn thấy vậy chủ động giải thích "Ý tốt của cô, ta xin nhận, nhưng chuyện hầu hạ người khác thế này thật sự không cần cô làm đâu."

Vân Khả Tâm cầm bảng lên viết: Ta bằng lòng hầu hạ huynh.

Viết xong, nàng quá xấu hổ, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn phản ứng của Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn nhẹ nhàng thở dài "Vân cô nương."

Vân Khả Tâm viết nhanh một dòng: Huynh cứ gọi Khả Tâm là được.

Viết xong, mặt nàng càng đỏ hơn.

Lệ Khinh Ngôn không đổi, vẫn nói "Vân cô nương, ta hiểu tâm ý của cô."

Vân Khả Tâm nghe vậy, trái tim nàng đập mạnh.

Nàng dường như hiểu được ý của đối phương, nhiệt độ trên mặt nhanh chóng giảm bớt.

Một dự cảm không lành ập đến.

Nàng muốn ngắt lời đối phương.

Nhưng nàng bị câm, không thể nói được, thậm chí không có năng lực ngắt lời đối phương.

Nàng chỉ có thể im lặng nghe y nói.

Lệ Khinh Ngôn "Nhưng ta không thể ở lại."

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi nghe những lời này, Vân Khả Tâm không kiềm được hai mắt đỏ lên.

Thất vọng dâng trào trong lòng, làm đầu mũi nàng chua xót.

Lệ Khinh Ngôn "Ta thật sự có việc quan trọng cần làm, nếu muội bằng lòng, muội có thể chờ ta nửa năm, chờ ta xử lý xong việc, ta sẽ trở về cưới muội."

Vân Khả Tâm nghe vậy, lại ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn y.

Nàng tưởng mình nghe nhầm.

Một lúc sau nàng mới tỉnh táo lại, viết lên bảng: Huynh bằng lòng cưới ta?

Lệ Khinh Ngôn không do dự gật đầu "Đương nhiên."

Tim Vân Khả Tâm đập thình thịch.

Nỗi thất vọng chua chát trong lòng nhanh chóng tan biến, thay vào đó là niềm vui mãnh liệt.

Nàng mím môi dưới, lặng lẽ mỉm cười rồi viết tiếp: Huynh không chê ta sao?

Lệ Khinh Ngôn hỏi lại "Sao lại chê muội?"

Vân Khả Tâm vội viết một dòng: Ta bị câm, không có kiến thức, chuyện gì cũng không hiểu.

Đối với vấn đề này, Lệ Khinh Ngôn không cần suy nghĩ cũng nói được nhiều lời ngọt ngào, đảm bảo có thể dỗ nàng vui.

Nhưng cuối cùng y không làm vậy.

Suy nghĩ một hồi, y nghiêm túc nói.

"Ta không biết tại sao muội không nói được, nhưng ta sẽ mời danh y chữa trị cho muội. Chữa được thì tốt, nhưng chữa không được cũng không sao. Dù sao muội cũng biết viết, chúng ta tiếp tục dùng chữ viết nói chuyện. Ta cảm thấy thế này cũng rất tốt. Còn chuyện không có kiến thức, đó là vì muội chưa từng rời khỏi thôn Đại Phúc. Chuyện này là do hoàn cảnh ép buộc, không liên quan gì muội. Sau này đợi muội rời khỏi đây, nhìn thấy thế giới rộng lớn bên noài, tự nhiên sẽ hiểu được mọi thứ."

Chương 867: Ta sẽ đợi huynh

Vân Khả Tâm là một cô nương đơn thuần tốt bụng, tình cảm của nàng dành cho y rất chân thành, không chút tạp chất.

Bất kể sau này hai người có thành lương duyên hay không thì tấm lòng này của nàng vẫn vô cùng quý giá.

Bây giờ đối phương đã bày chân thành của mình trước mặt y, y đương nhiên không thể dùng những lời ngọt ngào lừa dối đối phương, y thấy mình nên dùng thái độ chân thành nhất đáp lại nàng.

Như vậy mới không phụ tấm chân tình của nàng.

Gò má Vân Khả Tâm lại nóng bừng.

Nàng nghiêm túc viết từng nét: Cảm ơn huynh bằng lòng nói những chuyện này với ta.

Lệ Khinh Ngôn "Ta thật lòng đó."

Vân Khả Tâm viết: Ta biết.

Nàng dừng một chút, viết thêm: Ta cũng vậy.

Lệ Khinh Ngôn bất đắc dĩ thở dài "Ta thật may mắn khi gặp muội vào lúc này, cũng thật đáng tiếc khi gặp muội vào lúc này."

Nếu có thể thay đổi thời gian địa điểm, y sẽ vui vẻ cưới nàng về nhà chăm sóc thật tốt.

Nhưng bây giờ thật sự không phải thời điểm tốt bàn chuyện

thành thân.

Vân Khả Tâm mím môi dưới, viết một đoạn dài lên bảng:

Thật ra cha ta vẫn luôn muốn rời khỏi thôn Đại Phúc. Ông nói nơi này giống như thế ngoại đào nguyên. Nhưng nếu ở lại đây quá lâu, ý chí sẽ dần bị hao mòn. Người có tài đến mấy thì cuối cùng cũng sẽ trở nên tầm thường. Thế giới bên ngoài tuy đầy rẫy nguy hiểm nhưng cũng đầy những khả năng vô hạn. Chỉ khi ra ngoài, ông mới có thể thực hiện hoài bão của mình. Không thể rời khỏi đây đã trở thành tiếc nuối lớn nhất trong đời ông. Ta không muốn tiếc nuối của ông truyền sang huynh.

Vân Khả Tâm viết đến đây, mắt đã ươn ướt.

Nàng vội lấy tay áo lau mắt rồi viết tiếp:

Ta biết lão trưởng thôn không cho huynh đi, muốn huynh ở lại, nhưng huynh không nên ở lại đây. Huynh nên hoàn thành sứ mệnh còn dang dở của mình. Ta sẽ giúp huynh rời khỏi đây.

Viết xong câu cuối cùng, Vân Khả Tâm ngước đôi mắt đỏ lên nhìn Lệ Khinh Ngôn.

Nàng thích nam nhân này.

Nàng ước mình có thể ở bên y mỗi ngày, không bao giờ rời xa.

Nhưng nàng cũng biết y không thuộc về nơi này.

Nàng không muốn thấy y nhíu mày.

Nàng muốn y được vui vẻ.

Vì vậy, nàng bằng lòng chủ động buông tay.

Lệ Khinh Ngôn thấy lòng mình mềm nhũn.

Y không nhịn được bước tới, giơ tay ôm nàng vào lòng thật chặt.

Cả người Vân Khả Tâm lúc đầu cứng đờ, sau đó nhanh chóng thả lỏng.

Nàng cẩn thận tựa mặt vào ngực y, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít mùi hương trên người y, vừa ấm áp vừa khô ráo, khiến người ta cảm thấy vô cùng yên tâm.

Hai người họ đắm chìm trong giây phút dịu dàng ngắn ngủi này.

Không ai động đậy.

Cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng của Chu thị "Khả Tâm!"

Lúc này cả hai mới tỉnh táo lại.

Lệ Khinh Ngôn buông tay ra, Vân Khả Tâm đỏ mặt rời khỏi vòng tay y.

Nàng liếc nhìn Lệ Khinh Ngôn một cái, sau đó quay người cầm bảng đen nhỏ chạy ra ngoài.

Lệ Khinh Ngôn nhìn nàng rời đi.

Khi cửa đóng lại, y thu hồi ánh mắt, quay về giường ngồi xuống.

Nước nóng đã nguội từ lâu, nhưng y không để ý, cởi giày và tất ra ngâm chân vào nước, trong đầu nhớ lại cái ôm vừa nãy.

Chu thị không khỏi bật cười khi thấy con gái mình đỏ bừng mặt chạy ra ngoài.

"Khả Tâm, vừa nãy sao con ở trong phòng của Lệ lang quân lâu như vậy? Mẹ thấy con mãi vẫn chưa ra, còn tưởng con xảy ra chuyện gì trong đó rồi."

Vân Khả Tâm xấu hổ cúi đầu.

Chu thị nhìn bộ dáng ngượng ngùng rụt rè của con gái, không khỏi thở dài "Thời gian qua nhanh thật, mới đây mà con đã lớn rồi, cũng sắp phải gả cho người ta rồi, mẹ vẫn cảm thấy con vẫn chưa trưởng thành nữa."

Vân Khả Tâm ôm cánh tay bà, bày ra dáng vẻ ỷ lại.

Chu thị vỗ vỗ mu bàn tay nàng, cười nói "Cũng may thôn này không lớn, sau này cho dù hai đứa thành thân cũng sẽ không cách nhà quá xa, thỉnh thoảng mẹ vẫn có thể đến thăm các con."

Vân Khả Tâm đứng thẳng dậy, viết lên bảng: Con chưa muốn thành thân.

Chu thị cau mày, không vui nói "Con nói bậy gì đó? Không dễ gì mới gặp được một lang quân tốt thế này, nếu con bỏ lỡ thì sau này khó mà tìm được một người chồng tốt như thế!"

Vân Khả Tâm cúi đầu không nói gì.

Chu thị nói thêm "Lệ lang quân có tướng mạo có kiến thức, chỗ nào cũng tốt, nếu con không muốn gả cho y, trong thôn còn rất nhiều cô nương bằng lòng gả cho y."

Vân Khả Tâm nghe vậy, sắc mặt đỏ bừng nhanh chóng nhạt đi, lộ ra mấy phần tái nhợt.

Thấy vậy, Chu thị đau lòng.

Bà nắm tay con gái, tha thiết khuyên.

"Mẹ biết con sợ y không muốn ở lại đây, con yên tâm, Lệ lang quân đó là người biết điều, con có ơn cứu mạng với y, y sẽ không quên ơn này, chỉ cần con nói tử tế với y, y sẽ đồng ý ở lại."

Vân Khả Tâm rút tay lại, viết lên bảng: Con muốn để huynh ấy đi.

Chu thị nhìn thấy câu này, tức thì giật mình.

Bà vội dùng tay xóa đi dòng chữ, lo lắng nói.

“Con gái ngoan của mẹ, con đừng làm chuyện ngu ngốc! Con biết luật ở đây, bất cứ ai vào thôn của chúng ta chỉ có hai con đường, ở lại hoặc chết. Nếu con để người khác biết con muốn để y đi, đến lúc đó con và y đều phải gánh trách nhiệm, con phải bỏ ý định này ngay lập tức!”

Vân Khả Tâm c.ắn môi dưới, không trả lời.

Chu thị đẩy nhẹ nàng “Con hiểu chưa?”

Vân Khả Tâm gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Chu thị lại dặn dò nàng vài câu, thấy nàng không còn nhắc tới chuyện thả Lệ Khinh Ngôn đi, mới yên tâm về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm yên bình.

Ngày hôm sau, Vân Khả Tâm mang bữa sáng cho Lệ Khinh Ngôn.

Nàng viết lên bảng: Ta đã nghĩ ra cách giúp huynh thoát khỏi đây.

Lệ Khinh Ngôn đặt chiếc bánh đang ăn dở trong tay xuống, hỏi “Cách gì?”

Vân Khả Tâm viết kế hoạch của mình lên bảng đen nhỏ.

Lệ Khinh Ngôn đọc xong, hồi lâu không nói nên lời.

Vân Khả Tâm xóa hết những dòng chữ đó, viết lại: Đây là cơ hội duy nhất để huynh đi.

Lệ Khinh Ngôn thấp giọng nói “Nếu ta đi rồi, muội phải làm sao?”

Vân Khả Tâm cười với y, rồi viết: Ta sẽ đợi huynh.

Nàng viết đến đây, bổ sung thêm: Ta không biết có thể đợi huynh được bao lâu nên huynh phải mau quay lại tìm ta.

Nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng Lệ Khinh Ngôn lúc này không kiềm được ngấn nước mắt.

Nếu như nói ban đầu y cảm kích thương xót, có chút ấn tượng tốt với Vân Khả Tâm.

Thì lúc này, y thật sự có ý muốn cưới nàng.

Y nghiêm túc hứa.

“Nhiều nhất nửa năm, ta sẽ quay lại.”

Vân Khả Tâm gật đầu, đẩy dĩa đựng bữa sáng đến trước mặt y, ra hiệu cho y ăn nhanh.

Chiều hôm đó, Lệ Khinh Ngôn đến ngỏ lời với Chu thị, bày tỏ ý muốn cưới Vân Khả Tâm.

Chu thị đương nhiên rất vui.

Bà lập tức báo tin vui cho lão trưởng thôn.

Lão trưởng thôn cười vui vẻ nói “Hai đứa nó định chừng nào thành thân?”

Chương 868: Ta phải đi rồi

Chu thị vui vẻ nói "Lệ lang quân xem hoàng lịch, nói ba ngày nữa là mười lăm, cũng là ngày rằm trăng tròn, lấy ý đoàn tụ sum vầy, thích hợp cho việc cưới xin. Cho nên chúng ta ấn định ngày cưới là ba ngày sau. Tuy thời gian có gấp gáp, nhưng chuyện này dù sao cũng phải làm càng sớm càng tốt, làm xong sớm thì an tâm sớm."

Lão trưởng thôn gật đầu "Đúng là vậy."

Mau chóng thành hôn, gạo nấu thành cơm, tránh Lệ Khinh Ngôn nuốt lời.

Thôn không mấy lớn, không cần ai truyền tin cũng biết Vân Khả Tâm sắp thành thân.

Mọi người lần lượt chúc mừng Chu thị.

Ở một nơi nhỏ bé hẻo lánh thế này cũng không có gì đáng chú ý, thành thân cũng chỉ là bái đường, mời dân làng một bữa, những thủ tục rườm rà ở giữa đều được lược bỏ.

Vốn Chu thị muốn xây một ngôi nhà khác trong thôn, trang trí phòng tân hôn cho con gái, để con gái và con rể sống thế giới hai người thoải mái hơn.

Nhưng bây giờ thời gian gấp gáp, xây nhà chắc chắn không kịp.

Bà chỉ đành để con gái và con rể cưới nhau ở nhà cũ, sau này mới xây nhà.

Hai ngày qua, Vân Khả Tâm bận rộn may áo cưới, gần như

không lộ mặt.

Lệ Khinh Ngôn cũng không nhàn rỗi, y đích thân viết rất nhiều từ hỷ và câu đối.

Những từ hỷ đỏ tươi và câu đối được dán khắp nhà cùng với những chiếc đèn lồng đỏ, khoảng sân nhỏ tràn ngập niềm vui.

Hai ngày trôi qua.

Đến ngày thành thân, Chu thị đào hai vò rượu Nữ Nhi Hồng chôn ở sân sau, Vân Trường Sinh đã chôn vào ngày Vân Khả Tâm ra đời, để có thể uống trong ngày cưới của con gái.

Sau đó Chu thị nhờ người giết một con heo nuôi trong nhà.

Tất cả hàng xóm đều đến giúp đỡ, sôi nổi chuẩn bị tiệc cưới.

Khi mặt trời lặn, Lệ Khinh Ngôn tự tay đốt pháo, tuyên bố tiệc cưới chính thức bắt đầu.

Pháo đốt phát ra tiếng tanh tách.

Tân nương mặc váy cưới đỏ bước ra, đầu đội khăn cưới đỏ có thêu hoa sen đôi.

Lệ Khinh Ngôn đứng ở cửa nhìn nàng từng bước đi về phía mình, khóe miệng không tự chủ được cong lên.

Khi nàng bước đến trước mặt y, y nắm tay nàng dẫn vào sảnh chính.

Trong ngoài nhà đầy khách khứa đang nói lời chúc phúc, trên môi ai cũng nở nụ cười vui vẻ.

Trên ghế chính, Chu thị ngồi ngay ngắn.

Bà nhìn cặp vợ chồng mới cưới trước mặt, nghĩ đến con gái sắp trở thành vợ người ta, trong lòng vừa vui mừng vừa không nỡ.

Trên bàn bên cạnh Chu thị đặt bài vị của Vân Trường Sinh.

Lão trưởng thôn làm chủ hôn, lớn tiếng hét lên.

“Nhất bái thiên địa!”

Lệ Khinh Ngôn dìu Vân Khả Tâm quỳ xuống.

“Nhị bái cao đường!”

Cả hai quay lại, cung kính khấu đầu với Chu thị.

“Phu thê giao bái!”

Lệ Khinh Ngôn bái chào Vân Khả Tâm, Vân Khả Tâm cũng bái chào lại.

Khi hai người bái nhau, mu bàn tay hai người chạm nhẹ.

Chốc sau lại tách ra.

Hai người đứng thẳng rồi chậm rãi đi sang phòng bên trong tiếng cười vui vẻ của mọi người.

Sau đó là tiệc rượu.

Hai vò rượu Nữ Nhi Hồng được mở ra, mùi rượu nồng lan tỏa khiến tất cả đàn ông có mặt phải trố mắt nhìn.

Lệ Khinh Ngôn cùng mọi người uống vài ly, sau đó rời bàn sớm với lý do quá say.

Mọi người đều nghĩ y vội về với vợ, ai cũng cười nhạo y nóng nảy nhưng bọn họ không ngăn cản mà để cho y đi.

Y về phòng ngủ vén khăn đỏ trùm đầu Vân Khả Tâm lên.

Khuôn mặt Vân Khả Tâm đã được trang điểm.

Những phụ nữ trong thôn trang điểm cho nàng bằng son phấn tự chế.

Tay nghề thô kết hợp với mỹ phẩm thô, cả tiên nữ cũng không chịu nổi.

Đặc biệt là các trưởng bối trong thôn có gu thẩm mỹ rất lạ, tin rằng khuôn mặt phải hồng hào thì trông mới vui vẻ.

Thế nên lúc Vân Khả Tâm ngẩng đầu lên, Lệ Khinh Ngôn giật mình mất cả khả năng ngôn ngữ.

Tiểu cô nương xinh đẹp hoạt bát ngày thường, lúc này hai gò má phủ màu đỏ đậm, môi tô đỏ rực, lông mày vẽ vừa mỏng vừa dài.

Người trang điểm có lẽ muốn vẽ hoa giữa ấn đường cho nàng, nhưng do tay nghề kém nên cuối cùng chỉ nhìn ra một chấm đỏ.

Để nàng trông như có chuyện vui, hai bên tóc mai nàng còn cài hai bông hoa hải đường thật lớn.

Toàn bộ hiệu ứng trang điểm thật đáng sợ!

Vân Khả Tâm cũng cảm thấy mình thế này trông không ổn chút nào.

Nàng lập tức đứng dậy, múc hai muôi nước trong thùng nhanh chóng rửa sạch lớp trang điểm trên mặt.

Ưu điểm lớn của mỹ phẩm tự chế là dễ rửa.

Một lúc sau, khuôn mặt nàng trở lại hình dáng bình thường.

Nàng lau những giọt nước trên mặt rồi viết lên bảng: Ta rửa mặt sạch chưa?

Lệ Khinh Ngôn nhìn mặt nàng thật kỹ.

Vì xoa mặt quá mạnh nên má nàng hơi ửng đỏ, tôn lên làn da trắng sáng như ngọc.

Ánh nến vàng ấm áp phản chiếu trên mặt nàng, tạo cho nàng một vầng hào quang ấm áp mềm mại.

Lệ Khinh Ngôn không kiềm được cúi đầu, chậm rãi đến gần nàng.

Vân Khả Tâm nhìn khuôn mặt tuấn tú ngày càng gần của y, nhịp tim nàng đập nhanh.

Nàng vô thức nhắm mắt lại.

Tuy nhiên chờ hồi lâu, nàng vẫn không nhận được động chạm như mong đợi.

Nàng khó hiểu mở mắt, thấy khuôn mặt Lệ Khinh Ngôn dừng cách mặt nàng một tấc.

Chóp mũi y gần chạm vào chóp mũi nàng.

Cả hai đều cảm nhận được hơi thở ấm áp của nhau.

Nhưng Lệ Khinh Ngôn không tiến xa hơn.

Y thấp giọng nói "Dù nàng tin hay không thì vừa nãy lúc bái đường, ta cũng là thật lòng."

Vân Khả Tâm ngơ ngác nhìn y.

Nàng đã nghĩ ra cách thành thân giả này.

Ngày thường trong thôn toàn là người, Lệ Khinh Ngôn bị thương khó có thể trốn thoát.

Chỉ khi nàng và Lệ Khinh Ngôn thành thân, người dân trong thôn mới thả lòng cảnh giác.

Đêm nay mọi người trong thôn đều đến Vân gia dự tiệc, lúc

này cả thôn vắng vẻ, đây chính là thời điểm tốt nhất để trốn.

Vân Khả Tâm nói với Lệ Khinh Ngôn, hôn lễ này chỉ là một vở kịch, y không cần chịu trách nhiệm gì.

Nhưng thật ra, nàng đã coi hôn lễ này là hôn lễ duy nhất trong đời.

Dù tương lai xảy ra chuyện gì thì ít nhất lúc này, tình yêu của nàng đã trọn vẹn.

Lệ Khinh Ngôn tháo hai hoa hải đường bên tóc mai của nàng, tự tay quấn mái tóc dài của nàng lên thành một búi đơn giản, sau đó lấy một cây trâm gỗ trong tay áo, cài vào búi tóc của nàng.

“Theo lý thì thành thân nên có tín vật, nhưng hiện giờ trên người ta không có thứ gì, chỉ đành làm trâm gỗ này. Tuy hơi khó coi nhưng vẫn là tâm ý của ta, hi vọng nàng đừng chê.”

Vân Khả Tâm giơ tay chạm vào trâm gỗ trên đầu, không khỏi mỉm cười.

Nàng viết lên bảng: Ta rất thích, cảm ơn.

Lệ Khinh Ngôn thấp giọng nói “Ta phải đi rồi.”

Ánh sáng trong mắt Vân Khả Tâm chợt tắt.

Lệ Khinh Ngôn nhìn dáng vẻ thất vọng của nàng, nhịn không được nhẹ giọng nói “Nàng đi cùng ta được không?”

Vân Khả Tâm lắc đầu, viết lên bảng: Ta không thể bỏ mẹ ta lại.

Lệ Khinh Ngôn “Nàng có thể dẫn bà ấy theo.”

Vân Khả Tâm viết: Người nhà của mẹ đều ở đây, bà ấy sẽ không đi đâu.

Lệ Khinh Ngôn thở dài.

Chương 869: Không hợp lễ không được nhìn

Vân Khả Tâm lấy một túi hành lý đã chuẩn bị sẵn trong tủ, trong túi đựng lương khô và nước, có thể mang theo trên đường.

Kế đó nàng lấy ra thêm hai bộ quần áo tối màu.

Nàng đưa một bộ cho Lệ Khinh Ngôn, còn mình mặc một bộ khác.

Lệ Khinh Ngôn khó hiểu "Nàng làm gì?"

Vân Khả Tâm viết lên bảng: Ta muốn tiễn chàng.

Chia ly đến gần, có thể ở bên nhau được một khắc thì tính một khắc.

Lệ Khinh Ngôn cũng nghĩ tương tự, gật đầu.

Khi thấy Vân Khả Tâm bắt đầu thay quần áo, y lập tức quay người đi chỗ khác, không hợp lễ không được nhìn.

Hai người quay lưng vào nhau thay quần áo.

Vân Khả Tâm gấp gọn váy cưới đỏ đã thay đặt lên giường.

Lệ Khinh Ngôn vác hành lý trên lưng, thổi nến rồi kéo Vân Khả Tâm ra ngoài.

Lúc này, tất cả mọi người đang ăn uống phía trước, sân sau không có ai.

Nhân lúc không ai để ý, hai người nhanh chóng đi qua sân sau, ra ngoài từ cửa sau.

Vầng trăng sáng treo trong đêm tối, cả thôn yên tĩnh, trên đường không thấy bóng người.

Vân Khả Tâm quen thuộc đường trong thôn, cho dù trời tối, nhắm mắt cũng tìm được lối ra.

Có nàng dẫn đường, Lệ Khinh Ngôn nhanh chóng nhìn thấy lối ra của thôn.

Hai người rời thôn, phía trước là đường núi quanh co hiểm trở.

Lệ Khinh Ngôn buông tay Vân Khả Tâm.

"Tiễn đến đây là được rồi, nàng về đi."

Vân Khả Tâm nhìn y không chớp mắt, như muốn ghi nhớ khuôn mặt y.

Lúc này, cách đó không xa có một tiếng hét lớn "Phía trước là ai?"

Lệ Khinh Ngôn và Vân Khả Tâm giật mình.

Chết rồi, có người phát hiện!

Vân Khả Tâm không dám trì hoãn nữa, đẩy Lệ Khinh Ngôn thật mạnh, ra hiệu y đi mau.

Lệ Khinh Ngôn nhìn nàng lần cuối.

"Nhớ kỹ, chờ ta!"

Nói xong y quay người chạy nhanh xuống núi.

Vân Khả Tâm thấy có người đuổi theo y ra khỏi thôn.

Nàng sợ Lệ Khinh Ngôn bị đuổi kịp, liền nghiến răng đạp

mạnh chân phải xuống đất, sau đó cả người ngã mạnh xuống.

Cú ngã này rất mạnh, hai lòng bàn tay bị đá trên đất cào xước, cảm giác đau rát, mắt cá chân nhức nhối.

Nàng không kìm được, đau đớn rơi nước mắt.

Một cặp vợ chồng trung niên nhanh chóng chạy tới.

Bọn họ cũng cầm theo đèn lồng trên tay.

Vốn bọn họ muốn đi dự hôn lễ, nhưng vì con của bọn họ bị bệnh nên phải trì hoãn một lúc, lúc này bọn họ mới lên đường, không ngờ giữa đường phát hiện một bóng người đang đi đến lối ra của thôn.

Bọn họ lo lắng có người làm chuyện xấu với thôn nên nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ thấy Vân Khả Tâm ngã trên đất.

Bọn họ ngạc nhiên, tối nay không phải Vân Khả Tâm thành thân sao? Nàng không ở nhà, chạy ra đây làm gì?

Hai vợ chồng đỡ Vân Khả Tâm đứng dậy thì phát hiện lòng bàn tay nàng đầy máu, mắt cá chân bị bong gân, không thể đi lại, hỏi nàng chuyện gì xảy ra? Nàng không thể nói nên chỉ biết khóc.

Bọn họ không còn cách nào khác, đành gọi người dùng cáng khiêng Vân Khả Tâm về nhà.

Mọi người còn đang uống rượu mừng, trong sân chật kín người, trong lúc đang vui vẻ thì thấy tân nương được khiêng về, ai nấy đều sửng sốt.

Chu thị thấy con gái mình thảm hại, vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ không biết phải làm sao.

Cuối cùng, lão trưởng thôn lên tiếng, bảo người khiêng Vân Khả Tâm vào nhà trước, Chu thị mới hoàn hồn lại, vội vàng mở cửa.

Vân Khả Tâm được đặt lên giường, lang trung kiểm tra vết thương của nàng, xác nhận chỉ là vết thương ngoài da, không có gì nghiêm trọng.

Nghe vậy, Chu thị thở phào nhẹ nhõm.

Lão trưởng thôn cau mày.

Ông hỏi những người khác "Tân nương ở đây, tân lang đâu?"

Mọi người nhìn nhau, nói không biết.

Lão trưởng thôn trầm giọng nói "Lập tức tìm tên đó về đây!"

Trưởng thôn vừa ra uy thì không ai dám hỏi thêm, vội vàng đi tìm người.

Bọn họ tìm kiếm mọi ngóc ngách trong thôn nhưng không thấy Lệ Khinh Ngôn.

Hiển nhiên, Lệ Khinh Ngôn đã chạy trốn.

Chu thị biết được chuyện này, khóc lóc "Y và Khả Tâm đã bái đường, bây giờ y bỏ trốn, Khả Tâm nhà chúng ta phải làm sao đây?"

Lão trưởng thôn nghe bà khóc đến đau đầu, ra lệnh cho bà câm miệng.

Ông đi hỏi Vân Khả Tâm.

"Con có biết chồng mình đi đâu không?"

Vân Khả Tâm bị câm, không nói được.

Tay nàng bị thương quấn băng, không viết được.

Lúc này nàng không thể nói, cũng không thể viết.

Lão trưởng thôn có hỏi thế nào thì nàng cũng chỉ khóc, vừa khóc vừa rơi nước mắt.

Trong mắt người khác, nàng thật đáng thương, bọn họ bất giác cảm thông cho nàng.

Có người giận dữ chửi bới "Cái tên họ Lệ kia chắc chắn đã chơi chúng ta, tên khốn đó giả vờ cưới Khả Tâm, sau đó nhân lúc chúng ta buông lỏng cảnh giác thì lén bỏ trốn, đúng là khốn nạn!"

Một người khác thở dài nói "Khả Tâm thật đáng thương, lại bị tên khốn đó xem như công cụ lợi dụng."

"Ta đoán là Khả Tâm thấy tên khốn đó muốn trốn, Khả Tâm muốn ngăn cản thì bị tên khốn đó đẩy ngã nên mới bị thương."

"Tên khốn này đúng là điên rồ!"

"Nếu biết tên khốn đó là loại người này, ban đầu chúng ta không nên cứu."

……

Mọi người mồm năm miệng mười nói ý kiến.

Lão trưởng thôn nhìn hai tay quấn băng của Vân Khả Tâm im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng chấp nhận lời giải thích của mọi người, cho rằng Lệ Khinh Ngôn đã dàn dựng chuyện này, Vân Khả Tâm là nạn nhân lớn nhất.

Sau khi bày tỏ quan tâm với Vân Khả Tâm, bọn họ lần lượt rời đi.

Chu thị vẫn phải dọn bàn ghế bát đũa.

Một bữa tiệc đang yên lành, lại kết thúc chóng vánh như vậy.

Trên tường trong nhà còn dán chữ hỷ đỏ tươi, nến đỏ đang lặng lẽ cháy trên bàn.

Vân Khả Tâm đã ngừng khóc.

Nàng giơ bàn tay quấn băng lên, lúng túng rút trâm gỗ ra khỏi búi tóc.

Dưới ánh sáng ấm áp của ngọn nến, nàng có thể thấy rõ hình dáng của trâm gỗ.

Gỗ màu nâu sẫm, bề mặt được đánh bóng, có hình hoa phù dung được chạm khắc sống động như thật trên đầu, mài nhọn ở cuối.

Nhìn kỹ còn thấy bốn ký tự nhỏ ở cuối trâm gỗ —

Vợ ta Khả Tâm.

Đôi mắt Vân Khả Tâm lại ươn ướt, nhưng khóe miệng lại cong lên.

Nàng nâng niu trâm gỗ trong tay, hồi lâu vẫn không nỡ buông.

Đêm đó, lão trưởng thôn không chịu bỏ cuộc, sai người lên núi tìm kiếm.

Sau khi tìm kiếm suốt đêm, cho đến rạng sáng hôm sau, vẫn không tìm thấy tung tích của Lệ Khinh Ngôn.

Không biết y bị thú rừng trên núi ăn thịt hay đã tìm được đường xuống núi.

Mọi người ở thôn Đại Phúc đều hy vọng là về trước.

Bọn họ cảm thấy một kẻ xảo quyệt vô tình như Lệ Khinh Ngôn đáng phải chết!

Lệ Khinh Ngôn không biết trong thôn xảy ra chuyện gì.

Y đi xuyên rừng núi dưới ánh trăng.

Tuy không biết đường nhưng y quyết tâm xuống núi nên cứ đi về phía khu đất hướng xuống.

Cứ thế đi suốt đêm.

Chương 870: Gậy ông đập lưng ông

Khi mặt trời dần ló dạng, Lệ Khinh Ngôn cuối cùng cũng đến được chân núi.

Dưới chân núi là một con đường ít người qua lại.

Y đang định nghỉ ngơi thì thấy một tiều phu đang vác một đống củi đi về phía mình.

Lệ Khinh Ngôn vui mừng trong lòng, đang định tiến lên hỏi đường thì phát hiện tiều phu bước đi vững vàng.

Vác củi nặng, đi vững trên đường núi chắc chắn đã được luyện tập đặc biệt.

Tiều phu vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Lệ Khinh Ngôn thấy vậy, trong lòng trầm xuống, tiều phu này có vấn đề!

Y bị tấn công trên đường đến quận Phượng Dương, y và cỗ xe rơi xuống dòng sông bên dưới vách đá.

Nhìn thì tưởng như y đã chết, nhưng đám sát thủ đó rõ ràng là tay lão luyện, chúng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc cho đến khi tận mắt nhìn thấy thi thể.

Để ngăn y trốn thoát, đám sát thủ có thể sẽ phái người tìm kiếm tung tích của y.

Lệ Khinh Ngôn từ bỏ ý định hỏi đường, không chút do dự quay người chạy về hướng khác.

Tiều phu nghe thấy tiếng bước chân, nhìn thấy bóng dáng Lệ Khinh Ngôn chạy đi, lập tức ném gánh nặng trên vai sang một bên, rút đao bén đuổi nhanh theo Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn dốc sức chạy, nhưng y chỉ là một thư sinh yếu ớt, đi bộ đường núi suốt đêm, thể lực gần như cạn kiệt.

Y nhanh chóng bị tiều phu đuổi kịp.

Trong mắt tiều phu hiện lên hung dữ, vung đao đâm vào gáy y!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Một mũi tên bất ngờ từ phía trước lao tới, trúng vào cánh tay phải của tiều phu.

Cánh tay phải bị bắn xuyên qua khiến gã hét lên đau đớn, ngón tay bất giác buông lỏng, thanh đao rơi xuống đất kêu vang.

Lệ Khinh Ngôn nhân cơ hội dùng chút sức lực cuối cùng chạy về phía trước.

Một nhóm người đang cưỡi ngựa phi nước đại về phía này.

Bọn họ đều mặc quân phục, đứng đầu là Tiêu Lăng Phong.

Trong tay ông vẫn cầm cung tên, mũi tên vừa rồi là do ông bắn.

Vừa nhìn thấy Tiêu Lăng Phong, Lệ Khinh Ngôn như nhìn thấy cứu tinh, hét lớn.

“Tiêu tướng quân, ta ở đây!”

Tiêu Lăng Phong sai người phía sau bắt giữ tiều phu, còn ông xuống ngựa, bước về phía Lệ Khinh Ngôn.

Trạng Nguyên tuấn tú phong độ ngày thường, lúc này thảm hại không giống ai.

Tiêu Lăng Phong hỏi "Lệ thị lang, ngài không sao chứ?"

Thoát khỏi cái chết, chút sức lực cuối cùng trong cơ thể Lệ Khinh Ngôn cũng không còn.

Y không đứng vững được nữa, loạng choạng ngã xuống đất, thở hổn hển, cố gắng thốt ra ba từ.

"Giữ miệng sống."

Tay phải của tiều phu bị thương, biết mình không đọ lại số quan binh này.

Gã không nghĩ gì đã bỏ chạy, nhưng chưa kịp chạy xa thì bị mũi tên khác bắn vào chân phải.

Gã loạng choạng ngã xuống đất.

Quan binh ập tới khống chế gã.

Gã biết lần này mình không thể trốn thoát nên dứt khoát cắn túi độc giữa hai hàm răng tự sát.

Tuy nhiên, quan binh đã gỡ cằm của gã trước.

Túi độc trong miệng gã bị rút ra thô bạo.

Đoàn người nhanh chóng rời khỏi nơi này, tìm quán trọ ở huyện Nhiêu Hòa.

Lệ Khinh Ngôn mệt mỏi, vừa đến quán trọ thì lăn ra ngủ.

Nhưng y không dám ngủ quá sâu, một canh giờ sau thức dậy.

Tiêu Lăng Phong tới chỗ y ăn tối, nói y biết kết quả thẩm vấn.

Tiều phu ám sát Lệ Khinh Ngôn trước đó quả thật là sát thủ cải trang, sát thủ đó quyết tâm tìm chết, Tiêu Lăng Phong đã cố hết sức nhưng không thể moi được thông tin nào từ gã.

Lệ Khinh Ngôn cắn một miếng lớn thịt gà, vừa ăn vừa nói.

“Không hỏi được thì bỏ đi, cứ để mắt tới gã, đừng để gã chết.”

Kiểu sát thủ thế này được huấn luyện đặc biệt, rất khó moi được thông tin gì, thế nên Lệ Khinh Ngôn không ngạc nhiên với kết quả này.

Tiêu Lăng Phong nhìn y “Xem ra ngài đã có cách.”

Lệ Khinh Ngôn “Cho người lan tin chúng ta đã bắt được sát thủ, nói chúng ta đã nắm được manh mối mấu chốt, án này sẽ sớm tra rõ.”

Tiêu Lăng Phong hơi nheo mắt “Ngài định thả con tép, bắt con tôm?”

Lệ Khinh Ngôn uống một hớp canh lớn, úp ngược bát rỗng xuống bàn, vừa đủ che kín xương gà.

“Ta thấy giống gậy ông đập lưng ông.”

Tiêu Lăng Phong nhìn cái bát úp ngược trên bàn, không khỏi bật cười.

“Ý hay.”

Chẳng bao lâu, tin tức Lệ Khinh Ngôn trốn thoát trong gang tấc đã lan truyền khắp huyện Nhiêu Hòa.

Mọi người bàn tán chuyện này ở khắp các quán trà tửu lâu.

“Không ngờ vị Lệ thị lang này mạng lớn thế, ngã từ trên cao, thậm chí cả cỗ xe ngựa cũng đâm xuống sông, thế mà không chết, đúng là kỳ tích!”

“Không hổ là Trạng Nguyên, vận may lớn thật!”

“Nghe nói, sau khi Trạng Nguyên thoát chết, còn bắt được một

tên sát thủ, sát thủ đó chính là một trong những người đã tập kích Trạng Nguyên.”

“Không phải nói Lệ thị lang bị thổ phỉ tấn công sao? Sao lại có sát thủ ở đây?”

“Chuyện này huynh không biết chứ gì? Bọn thổ phỉ đó đều là sát thủ cải trang để giết Lệ thị lang, không biết Lệ thị lang đã đắc tội với mà dẫn tới họa sát thân như vậy.”

“Bây giờ sát thủ bị bắt, liệu án này có sớm tra rõ không?”

“Đương nhiên, nghe nói sát thủ đã nhận tội, chỉ cần Trạng Nguyên trình án này lên Hoàng thượng, những kẻ mưu hại Trạng Nguyên đều tiêu đời!”

……

Trong đám đông có một người đàn ông mặt vuông, mặc đoản đả vải thô bình thường, trên vai có một tấm vải chắp vá.

Gã mặt không biểu cảm ngồi nghe mọi người bàn tán.

Lúc mọi người nói xong, người đàn ông mặt vuông lặng lẽ rời khỏi đám đông.

Gã rời thị trấn, đến một ngôi chùa đổ nát.

Trong chùa đổ nát có hai mươi mấy người tụ tập, ăn mặc giống như người bình thường, nhưng trên người có sát khí nồng nặc, đó là mùi của những người từng nhìn thấy máu mới có.

Lúc người đàn ông mặt vuông bước vào, lập tức kể cho lão đại những tin đồn mình nghe được.

Bọn họ đếm lại nhân số, xác nhận có một người đã mất tích.

Người đó được phái đi tìm kiếm tung tích của Lệ Khinh Ngôn, đã một ngày một đêm nhưng vẫn chưa về.

Chắc chắn người đó đã bị Lệ Khinh Ngôn bắt.

Lão đại không nghĩ thủ hạ sẽ bán đứng mình, nhưng trong lòng gã biết, chỉ dựa vào mình gã tin thôi thì không được, chủ yếu phải xem thái độ của chủ nhân.

Nếu chủ nhân biết bọn họ chẳng những không hoàn thành nhiệm vụ mà còn để kẻ địch bắt sống, nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó tất cả sẽ gặp họa.

Lão đại do dự một lúc nhưng vẫn quyết định mạo hiểm cứu người.

Nếu không cứu được, thì trực tiếp giết người, tuyệt đối không giữ miệng sống cho kẻ địch.

Người đàn ông mặt vuông nhắc nhở "Ta nghĩ chuyện này có thể là một cái bẫy do đối phương giăng ra, lỡ chúng ta trúng kế của đối phương thì sao?"

Chương 871: Bẫy

Lão đại "Dù là bẫy thì chúng ta cũng phải đi, đừng quên chủ nhân từng dặn, nếu chuyện này để lại dấu vết gì thì đầu của huynh đệ chúng ta cũng không giữ được."

Gã đương nhiên biết đây có thể là bẫy do kẻ địch giăng ra.

Nhưng điểm cao minh của cái bẫy này chính là bọn họ biết đó là bẫy nhưng vẫn phải nhảy vào.

Nếu bọn họ nhảy vào có thể sẽ mất mạng.

Nếu không nhảy vào, trở về không thể ăn nói với chủ nhân, cũng sẽ phải chết.

Nếu là như thế thì chi bằng cược một phen.

Trước khi đi, lão đại còn bái lạy tượng Bồ Tát, mong Bồ Tát phù hộ cho bọn họ có thể an toàn rút lui.

Tượng Bồ Tát trong chùa ngã sang một bên, nửa người nứt vỡ, bụi bặm bám đầy người nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười từ bi.

Khi trời tối hẳn, đèn trong quán trọ tắt hết.

Mọi người đang chìm trong giấc ngủ.

Trong màn đêm yên tĩnh, có bóng người lẻn vào quán trọ, tìm nơi giam giữ sát thủ.

Dây trói trên người sát thủ bị cắt đứt.

Hắn ngẩng đầu lên, mái tóc rối bù vén sang hai bên, lộ ra một

khuôn mặt xa lạ.

Hắn không phải là sát thủ!

Người đến sửng sốt, biết mình đã trúng kế, muốn nhảy ra cửa sổ trốn thoát, lại bị Tiêu Lăng Phong đang chờ bên ngoài bắt lại.

Kế đó, những nơi khác trong quán trọ cũng vang lên tiếng vũ khí va chạm giòn giã.

Qua hồi lâu, những âm thanh này dần lắng xuống.

Những chiếc đèn lồng lần lượt được thắp sáng, đám sát thủ đột nhập vào quán trọ bị trói ném ra sân sau.

Lệ Khinh Ngôn chắp hai tay trong ống tay áo, nhìn đám sát thủ nhếch nhác trước mặt, nhớ đến thư đồng và tùy tùng không may hi sinh, khuôn mặt tuấn tú phủ đầy sương giá, trong mắt không chút hơi ấm.

Tiêu Lăng Phong xách tên sát thủ cuối cùng đi tới.

Ông tiện tay ném người xuống đất, nhìn Lệ Khinh Ngôn hỏi.

“Đã bắt hết người rồi, tiếp theo nên làm gì?”

Lệ Khinh Ngôn “Giải về thành Thịnh Kinh giao cho Hình bộ xử lý.”

Tiêu Lăng Phong do dự nói “Lỡ có người âm thầm cản trở thì sao? Dù sao vẫn chưa tìm được kẻ chủ mưu, không ai biết thế lực đằng sau lớn đến mức nào, hay là chúng ta thẩm vấn trước, xem có thể hỏi được thông tin gì có ích không.”

Lệ Khinh Ngôn nhìn ông.

Vốn Tiêu Lăng Phong tưởng y sẽ khuyên can, nhưng chỉ thấy y cười đầy ẩn ý.

“Được, nếu ông không ngại lãng phí thời gian, vậy thì thử xem, cho ông thời gian một đêm, nếu không được thì giải đến Hình bộ.”

Tiêu Lăng Phong nói không vấn đề.

Ông thức suốt đêm, thẩm vấn từng tên sát thủ.

Sáng hôm sau, Lệ Khinh Ngôn thức dậy ăn sáng, thấy sắc mặt Tiêu Lăng Phong buồn bực, tức thì hiểu ra mọi chuyện.

Lệ Khinh Ngôn cười nói “Vất vả rồi.”

Tiêu Lăng Phong “Bọn chúng không chịu nói gì.”

Lệ Khinh Ngôn “Bình thường.”

Tiêu Lăng Phong thấy y bình tĩnh như vậy, không khỏi hỏi.

“Có phải ngài sớm đã đoán được kết quả này không?”

Lệ Khinh Ngôn “Bọn chúng không phải là sát thủ bình thường, chỉ dựa vào vũ lực đe dọa sẽ không hỏi được gì đâu, mấy chuyện thẩm vấn phạm nhân này nên giao cho người có chuyên môn, nơi thẩm vấn phạm nhân chuyên nghiệp nhất Đại Thịnh ngoài Đại Lý Tự thì có Hình bộ.”

Tiêu Lăng Phong thở dài “Ta vốn không tin, muốn thử một lần, nào ngờ chỉ uổng phí sức lực.”

Lệ Khinh Ngôn “Thẩm vấn phạm nhân là công việc của Hình bộ, ngài không cần làm thay việc cho họ, họ cũng không trả tiền công cho ngài.”

Nghe vậy, Tiêu Lăng Phong cười cười “Có lý.”

Ăn sáng xong, Tiêu Lăng Phong lập tức lên đường, chuẩn bị giải đám sát thủ về Thịnh Kinh.

Lệ Khinh Ngôn vẫn phải đến quận Phượng Dương giám sát

cải cách thuế.

Hai bên chia đường đi trước cửa quán trọ.

Trước khi đi, Tiêu Lăng Phong đặc biệt chọn ra mười tinh binh hộ tống Lệ Khinh Ngôn đến quận Phượng Dương.

Lệ Khinh Ngôn nói tiếng đa tạ, lên ngựa chuẩn bị rời đi.

Tiêu Lăng Phong đột nhiên gọi y lại.

"Ta có một chuyện vẫn luôn muốn hỏi ngài, nhưng trước đó chưa tìm được cơ hội."

Lệ Khinh Ngôn quay đầu nhìn ông, cười nói "Ngài muốn hỏi chuyện về Tiêu trắc phi?"

Tiêu Lăng Phong kinh ngạc "Sao ngài biết?"

Lệ Khinh Ngôn "Người duy nhất có thể khiến Tiêu tướng quân quan tâm như vậy, lại còn liên quan tới ta, cũng chỉ có Tiêu trắc phi."

Tiêu Lăng Phong thở dài "Quả thật ta muốn hỏi chuyện về Tiêu trắc phi, ta nghe nói người cuối cùng con bé gặp trước khi đi chính là ngài, ta muốn biết Tiêu trắc phi đã chết thật rồi sao?"

Lệ Khinh Ngôn "Trước khi đi, Tiêu trắc phi nói mình không còn sống bao lâu nữa."

Tiêu Lăng Phong "Tại sao? Lẽ nào con bé bị bệnh nặng gì sao?"

Lệ Khinh Ngôn "Ta không rõ, nhưng nhìn thái độ của Tiêu trắc phi lúc đó, không giống đang nói dối."

Qua hai ngày ở chung ngắn ngủi, Tiêu Lăng Phong biết kỹ năng quan sát của Lệ Khinh Ngôn mạnh thế nào, đầu óc còn thông minh, nếu y nói Tiêu trắc phi không nói dối, vậy hẳn là

Tiêu trắc phi nói thật.

Con bé thật sự không còn sống bao lâu nữa.

Thời gian cũng qua lâu vậy rồi, nói không chừng con bé đã lặng lẽ chết ở một nơi xa xôi nào đó.

Cũng không biết có người lo hậu sự cho con bé không?

Tiêu Lăng Phong trầm mặc.

Dù ông không có tình cảm với Tiêu Hề Hề, nhưng chung quy cũng là con gái của ông.

Bây giờ người tóc bạc tiễn kẻ đầu xanh, trong lòng ông cũng thấy khó chịu.

Lệ Khinh Ngôn "Xin bớt đau buồn."

Tiêu Lăng Phong xua tay "Không sao, ngài đi đi, ngày khác lại gặp."

Lệ Khinh Ngôn "Cáo từ, sau này gặp lại."

Y phóng ngựa đi, mười tinh binh cưỡi ngựa theo sau.

Tiêu Lăng Phong đứng đó một lúc.

Đợi nỗi buồn trong lòng tan đi một chút, ông lên ngựa dẫn người về thành Thịnh Kinh.

Lúc bọn họ về tới Thịnh Kinh đã là mười ngày sau.

Đám sát thủ bị tống vào đại lao Hình bộ, Hoàng đế hạ lệnh giao án này cho Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân xét xử, bắt buộc tra rõ trong vòng ba ngày.

Để hoàn thành nhiệm vụ Hoàng đế giao, Đổng Minh Xuân đã phải thức khuya tăng ca.

Ba ngày kế tiếp, Đổng Minh Xuân dọn tới sống tại nha môn Hình bộ, ngày đêm điều tra vụ án, điên cuồng thúc giục cấp dưới thu thập thông tin.

Còn đám sát thủ bị nhốt trong phòng giam đã bị tra tấn nhiều lần, giờ chỉ còn chút hơi thở cuối cùng, sống không bằng chết.

Trời cao không phụ người có lòng.

Cuối cùng Đổng Minh Xuân đã tìm ra sự thật vào đêm cuối cùng.

Trước bình minh ngày thứ tư, ông bước ra khỏi cổng nha môn Hình bộ trong bộ quan phục nhăn nheo, gương mặt tiều tụy, chuẩn bị vào cung gặp Hoàng đế.

Lúc này, xe ngựa của Phủ doãn Mai Quảng Đào ở phủ Kinh Triệu đi ngang qua.

Y thấy Đổng Minh Xuân qua cửa sổ, gọi người dừng xe.

Y nhảy xuống xe, chắp tay với Đổng Minh Xuân cười nói.

“Đổng thượng thư đi làm sớm thế à?”

Đổng Minh Xuân nhếch khóe miệng cười.

Chắc chắn Mai Quảng Đào đã nghe nói gần đây ông điên cuồng tăng ca, nên tên này cố ý tới cười nhạo ông đây mà!

Chương 872: Môi hở răng lạnh

Đổng Minh Xuân vào cung bẩm báo kết quả điều tra với Hoàng đế.

Đám thổ phỉ tấn công Lệ Khinh Ngôn đúng là do sát thủ cải trang, mà đám sát thủ này cũng không phải sát thủ bình thường, bọn chúng đều là tử sĩ được nuôi dưỡng.

Chủ nhân của bọn chúng là Vương Giai.

Vương Giai là gia chủ hiện giờ của Vương gia.

Lúc Tần gia còn hưng thịnh, Vương gia xếp sau Tần gia.

Năm đó Tần gia bị diệt, Vương gia hiển nhiên trở thành thế gia đứng đầu Thịnh Kinh.

Đồng thời, Vương gia cũng là gia tộc sở hữu số lượng đất đai lớn nhất hiện nay.

Một khi luật thuế mới được thực thi, số thuế mà Vương gia phải nộp vô cùng lớn.

Hiển nhiên, Vương gia không muốn nộp số tiền này, bọn họ cũng không muốn luật thuế mới được thực thi thuận lợi.

Thế nên mới xảy ra cuộc tấn công Lệ Khinh Ngôn.

Đổng Minh Xuân trình những bằng chứng thu thập được cho Hoàng đế.

Ông đã làm xong việc cần làm, quyết định cuối cùng phụ thuộc vào Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nói "Truyền Vương Giai yết kiến."

Không lâu sau, Vương Giai tới.

Hiện giờ ông đã hơn bảy mươi, thời cổ đại, độ tuổi trung bình chỉ khoảng năm mươi, chắc chắn ông thuộc vào hàng người sống thọ.

Tóc ông đã bạc, mặt đầy nếp nhăn, bộ râu trắng dài đến ngực, dáng người tuy hơi khom nhưng tinh thần rất tốt.

Ông bước qua ngưỡng cửa cao vào ngự thư phòng, cung kính hành lễ với Hoàng đế.

"Vi thần bái kiến bệ hạ."

Ông từng được Thịnh Vĩnh Đế phong làm Thám Hoa, dù là tài hoa hay khí chất đều hơn hẳn người khác.

Sau đó, ông vào viện Hàn Lâm, từ Biên tu thất phẩm thăng tiến từng bước, cuối cùng vào Nội các, trở thành Đại Học Sĩ của điện Võ Anh.

Nhưng sau khi vào Nội các, ông luôn bị Tần Liệt đàn áp.

Mãi đến khi Tần gia bị diệt, Tần Liệt chết, Vương Giai mới có cơ hội trở mình.

Thời khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời ông có lẽ là khoảng thời gian sau khi Tần Liệt chết.

Sau này, tân đế đăng cơ, ông nhận thấy tân đế không dễ hòa hợp nên đã chủ động từ chức đại thần Nội các. Tân đế có ý giữ ông lại hai lần, thấy ông kiên quyết đi, bèn đồng ý thỉnh cầu của ông, trao cho ông chức Thái sư.

Thái sư có trách nhiệm truyền dạy kiến thức cho Hoàng đế, nhìn địa vị có vẻ cao nhưng chỉ là một chức không có thực

quyền.

Lạc Thanh Hàn lười phí lời với ông, trực tiếp đưa bằng chứng tới trước mặt Vương Giai.

Vương Giai như đã đoán được chuyện này.

Đối mặt với những bằng chứng xác thực, ông không hề ngạc nhiên, thậm chí còn bất lực mỉm cười.

“Từ lúc bệ hạ còn là Thái tử, một lần lật đổ cả Tần gia, có thể thấy bệ hạ không có ý tốt với thế tộc. Thế nên sau khi bệ hạ đăng cơ, vi thần đã chủ động từ quan, hy vọng có thể bảo vệ bản thân và Vương gia. Không ngờ, cuối cùng vẫn tính sai rồi. Thật ra khi vi thần quyết định ra tay với Lệ Khinh Ngôn, sớm đã liệu được lần này không thể rút lui an toàn. Nhưng bản thân vi thần đã là người trong cuộc, có vài chuyện không thể không làm, xin bệ hạ lượng thứ.”

Lúc Tần gia sụp đổ, ông thầm cười Tần Liệt ngu xuẩn, bây giờ thời thế thay đổi, đến lượt ông lâm vào hoàn cảnh này, ông phát hiện có rất nhiều chuyện không kiểm soát được.

Ai mà không muốn làm một vị quan trong sạch, hết lòng vì nước vì dân, có thể lưu danh sử sách?

Nhưng con người sống trên đời này, không chỉ có một mình.

Ông có cha mẹ vợ con, huynh đệ tỷ muội, còn có gia tộc và bạn bè.

Những người này hình thành một mạng lưới quan hệ khổng lồ bao trùm lấy ông, ông không tránh được, cũng không thể tránh, cuối cùng đành phải tiếp nhận hiện thực.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi “Khanh biết ám sát mệnh quan triều đình là tội gì không?”

Vương Giai cười khổ, thốt ra bốn chữ “Chém đầu cả nhà.”

Sau đó ông nói tiếp "Nhưng Lệ Khinh Ngôn vẫn chưa chết, ám sát không thành, vi thần chỉ có thể tính là ám sát thất bại, không đến mức chém đầu cả nhà."

Lạc Thanh Hàn "Dù không chém đầu cả nhà, khanh cũng khó thoát cái chết."

Vương Giai "Vi thần bằng lòng chết."

Lúc này thì không còn gì để nói nữa.

Lạc Thanh Hàn cách chức Thái sư của Vương Giai, sai người giam ông vào đại lao Hình bộ, chờ sau thu xử trảm.

Buổi triều sáng hôm sau, nhiều quan viên đứng ra cầu xin cho Vương Giai, hy vọng cứu Vương Giai thoát chết.

Nhưng đều bị Hoàng đế từ chối.

Các thế gia ở thành Thịnh Kinh hoang mang lo sợ.

Vương gia là thế gia đứng đầu, Vương Giai là gia chủ của Vương gia, có nghĩa ông là nhân vật chuẩn mực cho nhiều thế gia hiện giờ.

Bây giờ chuẩn mực này ngã xuống, những thế gia còn lại cảm thấy môi hở răng lạnh.

Đầu tiên là Tần gia, sau đó là Lục gia, bây giờ đến lượt Vương gia.

Người xui xẻo tiếp theo sẽ là ai?

Dù bên ngoài có bao nhiêu sóng gió, hậu cung vẫn luôn bình yên.

Hôm nay Lý phi lại thua hết tiền như thường lệ.

Nàng tức giận hét lên "Hết tiền rồi, không chơi nữa!"

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Tiền bản thảo của cô còn bao nhiêu?"

Vừa nhắc đến chuyện này, Lý phi càng giận hơn.

Nàng nghiến răng nói "Toàn bộ tiền bản thảo của thần thiếp đã vào túi người rồi, một lượng cũng không còn!"

Tiêu Hề Hề "Vậy cô lại phải về viết bản thảo kiếm tiền tiếp sao?"

Lý phi bực bội, không muốn nói chuyện.

Diêu tiệp dư ở bên cạnh ghen tị.

"Lý phi tỷ tỷ còn có thể viết bản thảo kiếm tiền, tốt thật!"

Gia cảnh của nàng không tốt bằng Lý phi, hỗ trợ từ nhà mẹ cũng rất ít, ngày thường nàng chỉ có thể sống bằng số tiền ít ỏi đó, kinh tế khá eo hẹp.

Cho nên nàng thật sự rất hâm mộ Lý phi có thể tự mình kiếm tiền, tiền kiếm được muốn xài sao cũng được, thoải mái biết bao!

Tiêu Hề Hề nhìn Diêu tiệp dư đề nghị "Cô cũng có thể viết bản thảo kiếm tiền."

Diêu tiệp dư vội xua tay "Không được không được, thần thiếp không có đầu óc như Lý phi tỷ tỷ, truyện thần thiếp viết không đọc được."

Không phải nàng chưa từng thử viết truyện, nhưng viết truyện cũng cần có năng khiếu.

Nàng thật sự không có năng khiếu bịa chuyện, truyện mỗi lần viết rất khô khan và buồn tẻ, đừng nói là đưa người khác xem, bản thân nàng đọc còn thấy chán.

Tiêu Hề Hề đề nghị "Cô phải viết theo sở trường của mình, nếu cô thích buôn dưa chuyện phiếm thì viết bản thảo liên

quan đến nó, nhưng loại bản thảo này có thời hạn nhất định, không thể in thành cuốn như truyện được.”

Diêu tiệp dư vừa có một chút hy vọng, nghe Quý phi nói xong thì lại dập tắt.

Nàng cười khổ, quả nhiên không phải ai cũng có thể viết bản thảo kiếm tiền như Lý phi.

Lúc này Tế Vũ bưng đồ ăn bước vào.

Có trà sữa lạnh, dưa hấu ướp lạnh, còn có kem làm từ sữa và thạch trái cây.

Lúc Lý phi thấy bát kem nhỏ thì rất kinh ngạc, không biết ăn làm sao.

Cho đến khi thấy Quý phi dùng thìa bạc múc một miếng, Lý phi mới bắt chước, dùng thìa bạc múc một miếng nhỏ cho vào miệng, cảm giác mát lạnh, hương sữa đậm đà hòa quyện với vị ngọt của trái cây, ngon vô cùng!

Chương 873: Nhờ vả người khác

Lý phi không nhịn được ăn thêm một miếng lớn.

Nàng thường xuyên tới cung Vân Tụ, ngoài thích chơi bài ra thì còn thích ăn ở đây.

Không biết Quý phi kiếm đầu bếp ở đâu, có thể thường nghĩ ra những cách ăn mà người khác không nghĩ tới, các món ăn vặt mới lạ thật sự làm người khác thèm thuồng, chỉ muốn ăn mãi.

Diêu tiệp dư vẫn còn lơ đãng.

Nàng đang thất vọng vì không thể viết bản thảo kiếm tiền.

Tiêu Hề Hề ăn hết kem trong bát, sau đó uống một hớp lớn trà sữa, hài lòng cảm thán.

Trà sữa và kem lạnh, sảng khoái!

Nàng đặt trà sữa xuống, tiếp tục chủ đề trước đó.

“Tuy loại bản thảo về buôn dưa chuyện phiếm này không thích hợp in thành cuốn nhưng có thể in thành báo hoặc tạp chí.”

Không cần Diêu tiệp dư hỏi, Tiêu Hề Hề đã chủ động giải thích khái niệm về báo và tạp chí.

Diêu tiệp dư nghe vậy động lòng.

Cả Lý phi đang chuyên tâm ăn uống cũng thấy hứng thú.

Tiêu Hề Hề nói “Nếu có thể in báo hoặc tạp chí thì truyện mà Lý phi viết cũng có thể đăng theo nhiều kỳ, mỗi kỳ đăng một

đoạn truyện cũng là một khoản tiền không nhỏ.”

Trong thời đại không có Internet này, suốt ngày chỉ ở hậu cung, thời gian lâu dần cũng sẽ chán.

Nếu có báo hoặc tạp chí định kỳ, dù không cần ra khỏi nhà, nàng cũng có thể biết được tin tức bên ngoài, nghĩ thôi cũng thấy tuyệt ~

Lý phi hiện đang thiếu tiền, nghe nói đăng theo kỳ cũng có thể kiếm tiền, lập tức nói.

“Vậy làm đi!”

Tiêu Hề Hề “Đừng vội, chuyện này phải bàn với Anh vương phi trước, dù sao việc in ấn và phân phối đều phụ thuộc Anh vương, làm được hay không cũng phải xem ý của ngài ấy. Nếu ngài ấy đồng ý, chỉ dựa hai người các cô cũng không gánh nổi một tạp chí, phải có nhiều tác giả tham gia mới được.”

Lý phi “Hậu cung nhiều người như vậy, chắc sẽ có người bằng lòng tham gia.”

Diêu tiệp dư gật đầu đồng ý.

Tiêu Hề Hề “Nhưng bọn họ chưa chắc giữ bí mật, đừng quên thân phận của hai người, nếu bị người khác phát hiện hai người viết bản thảo kiếm tiền, chắc chắn sẽ ảnh hưởng thanh danh của hai người.”

Lý phi và Diêu tiệp dư tức thì ỉu xìu.

Các nàng không có mệnh tốt như Quý phi, được Hoàng đế che chở đủ đường.

Nếu thanh danh các nàng không tốt, phụ mẫu người nhà cũng sẽ bị chỉ trích, nghiêm trọng hơn có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp của phụ thân.

Thanh danh đối với các nàng và người nhà rất quan trọng.

Tiêu Hề Hề vừa uống trà sữa vừa chậm rãi nói.

“Chuyện này không cần vội, gấp gáp cũng không ích gì, hai người nên làm gì thì làm đó, rảnh rỗi thì nghĩ xem nên viết bản thảo thế nào, bổn cung sẽ liên hệ với Anh vương, có kết quả sẽ báo cho hai người biết.”

Lý phi và Diêu tiệp dư lại vui vẻ, lòng đầy mong đợi rời cung Vân Tụ.

Buổi tối Lạc Thanh Hàn tới cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề đề cập đến ý tưởng thành lập một tờ báo với hắn.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói “Kiểu báo thế này bắt buộc phải có người của triều đình phụ trách xét duyệt, chặn những nội dung không phù hợp xuất hiện trên báo.”

Tiêu Hề Hề “Nói vậy, chàng cũng ủng hộ thành lập tờ báo?”

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, chậm rãi nói “Thử xem trước, nếu thành công, có lẽ sẽ góp một phần sức để triều đình thi hành chính sách mới.”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt “Nếu chàng đồng ý, ngày mai chắc là ta có thể rời cung tìm Anh vương hả?”

Trước kia những chuyện thế này, nàng sẽ trực tiếp tìm Anh vương phi, nhưng hiện giờ Anh vương phi đang mang thai, ra ngoài không tiện, chỉ có thể tìm Anh vương, mà Anh vương không thể tự ý ra vào hậu cung nên nàng chỉ có thể rời cung tìm y.

Lạc Thanh Hàn cau mày, có hơi không muốn.

Tiêu Hề Hề biết hắn do dự chuyện gì, hứa hẹn nói “Chàng yên tâm, ta đã bấm quẻ rồi, ngày mai là ngày lành thích hợp ra ngoài, không có nguy hiểm!”

Lạc Thanh Hàn muốn đi cùng nàng, nhưng ngày mai hắn còn việc khác phải làm, không thể rời cung.

Hắn nghiêm giọng nói "Dẫn theo nhiều người, chú ý an toàn."

Tiêu Hề Hề mắt cười cong cong, lớn tiếng đáp lại.

"Không thành vấn đề!"

Lạc Thanh Hàn thấy nàng vui như thế, trong lòng hơi không vui.

Hắn mặt không biểu cảm hỏi "Nàng muốn đi gặp nam nhân khác đến thế à?"

Tiêu Hề Hề phản ứng rất nhanh, vội phủ nhận "Ai nói vậy? Ta vốn không xem Anh vương là nam nhân!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn vậy mà đi ghen Hề Hề với Anh vương, chắc não hắn úng nước rồi.

Tiêu Hề Hề nghiêng người ôm hắn, nũng nịu nói.

"Tuy ta quen rất nhiều người, làm bạn với nhiều người khác, nhưng ta chỉ có một trái tim thuộc về chàng."

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, lại nữa, nữ nhân này lại bắt đầu nói lời đường mật rồi.

Khổ hơn là dù biết rõ nàng đang dỗ nhưng khóe miệng hắn kiềm không được nhếch lên.

Tắm rửa xong, hai người lên giường nghỉ ngơi.

Tiêu Hề Hề nhắm một mắt, nói với Lạc Thanh Hàn.

"Mau chúc ta ngủ ngon."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn lên trán nàng "Ngủ ngon."

Tiêu Hề Hề đáp lại một câu chúc ngủ ngon, sau đó hài lòng nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau.

Tiêu Hề Hề mặc thường phục, ngồi xe ngựa rời cung đến phủ Anh vương.

Gần đây, Bộ Sanh Yên luôn ở nhà dưỡng thai.

Hiện nàng đang mang thai được hơn ba tháng, bụng hơi to lên nhưng do nàng bận tề hung nhu quần, vạt váy rất rộng nên không nhìn ra được.

Nàng hành lễ với Quý phi.

Lạc Dạ Thần nhếch môi, chắp tay với Quý phi, giọng điệu quái gở.

"Sao hôm nay Quý phi nương nương có thời gian rảnh đến phủ Anh vương vậy?"

Tiêu Hề Hề phớt lờ y, nói với Anh vương phi.

"Bổn cung đã lâu không gặp cô, cố ý đến thăm cô, còn mang cho cô một ít thuốc bổ trong cung, có tác dụng tốt cho phụ nữ mang thai."

Ngọc Lân vệ đi cùng cầm hai hộp gấm lớn tiến tới.

Bộ Sanh Yên mỉm cười tạ ơn, rồi bảo nha hoàn bên cạnh nhận hộp gấm.

Tiêu Hề Hề kéo Bộ Sanh Yên ngồi xuống, nàng hỏi Bộ Sanh Yên tình hình sức khỏe sau khi mang thai.

Bộ Sanh Yên trả lời từng câu một.

Hai người trò chuyện vui vẻ.

Lạc Dạ Thần bị phớt lờ hoàn toàn.

Y không cam lòng, dùng sức đập bàn "Hai người có thể nhìn người sống sờ sờ như ta một cái không!"

Tiêu Hề Hề và Bộ Sanh Yên cuối cùng cũng ban cho y một ánh mắt.

Tiêu Hề Hề "Đúng lúc bổn cung có chuyện muốn bàn với Anh vương."

Lạc Dạ Thần cảnh giác hỏi "Chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề "Cũng không phải chuyện gì lớn, muốn ngài thành lập một tờ báo."

Nàng giới thiệu đặc điểm và quy định của báo chí.

Lạc Dạ Thần nghe xong cũng không thấy báo chí có gì tốt, dù sao tài sản đứng tên y rất nhiều, ngồi cả ngày cũng kiếm được rất nhiều tiền, cho nên y vốn không để mắt tới lợi nhuận ít ỏi của báo chí gì đó.

Y ngả người ra sau, nâng cằm cười đắc ý.

"Bổn vương biết rồi, cô đến tìm bổn vương giúp đỡ."

Nhờ vả người khác thì phải có thái độ của nhờ vả.

Trong đầu y bắt đầu suy nghĩ làm sao nhân cơ hội trị Quý phi, để Quý phi biết lợi hại của y, xem sau này Quý phi còn dám tùy tiện trêu chọc y hay không.

Chương 874: Hoàn toàn không phòng bị được!

Tiêu Hề Hề nắm tay Anh vương phi, nhẹ giọng cầu xin.

“Cô có thể giúp bổn cung không?”

Bộ Sanh Yên không chút do dự đồng ý.

“Được.”

Lạc Dạ Thần nôn nóng “Khoan đã, ta còn chưa đồng ý mà, nàng đừng phá ta chứ.”

Bộ Sanh Yên “Chàng quên điều thứ hai trong gia quy rồi à?”

Lạc Dạ Thần “Việc lớn nghe ta, việc nhỏ nghe nàng, nhưng mà ……”

Bộ Sanh Yên ngắt lời y “Chỉ là một tờ báo thôi, chuyện nhỏ như vậy ta cũng không thể quyết định sao?”

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Đối với những người khác, việc thành lập một tờ báo là việc lớn. Nhưng đối với Anh vương, thì không phải việc gì lớn.

Y có tiền, có quan hệ, xưởng in lúc nào cũng sẵn sàng, tất cả các tiệm sách lớn trong thành đều nể mặt y, chỉ cần y nói một lời, chuyện chắc chắn sẽ thành.

Lạc Dạ Thần thoáng thấy nụ cười của Quý phi, căm hận nghiến răng.

Y tính sai rồi, vậy mà để Quý phi lợi dụng Anh vương phi.

Nếu biết sớm thì đã không để Anh vương phi gặp Quý phi!

Tức chết mà!

Tiêu Hề Hề đề nghị "Bổn cung nghe nói Anh vương cũng biết viết truyện, đợi tờ báo thành lập xong, ngài có thể đăng truyện của mình lên báo theo kỳ, nói không chừng sẽ có rất nhiều người thích."

Lạc Dạ Thần khinh thường hừ một tiếng "Cô lại muốn lừa ta, ta sẽ không mắc lừa nữa!"

Tiêu Hề Hề "Bổn cung nói thật, ngài có thể nhờ người làm một bảng đánh giá ở trước cửa các tiệm sách lớn. Sau khi độc giả đọc báo xong thì có thể đăng ý kiến và suy nghĩ của mình lên bảng tin. Đến lúc đó ngài có thể xem được rất nhiều lời khen ngài viết hay trên bảng tin!"

Lạc Dạ Thần thích nhất cảm giác được chú ý và khen ngợi, y nghe xong không kiềm được dao động.

Nhưng y vẫn cứng miệng nói.

"Bổn vương đường đường là Anh vương, sao phải viết truyện cho người khác đọc?"

Tiêu Hề Hề "Ngài tiện tay viết câu chuyện mình thích mà thôi, ngài viết truyện là vì sở thích, quan tâm người khác xem hay không làm gì."

Lạc Dạ Thần lại đột nhiên không vui "Bọn họ dám không xem truyện bổn vương viết?"

Tiêu Hề Hề biết người này đã động lòng rồi.

Như vậy, hẳn là y sẽ để tâm vào chuyện thành lập tờ báo hơn.

Bộ Sanh Yên giữ Quý phi ở lại vương phủ dùng bữa trưa, Quý

phi vui vẻ đồng ý.

Ăn trưa xong, Tiêu Hề Hề đứng dậy cáo từ.

Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần cùng tiễn nàng ra ngoài.

Bộ Sanh Yên và Quý phi đi phía trước, sánh vai nhau vừa đi vừa trò chuyện, trông rất hòa hợp.

Lạc Dạ Thần đi phía sau.

Y nhìn hai nữ nhân đi phía trước, thầm nghĩ.

Vừa nãy Quý phi nói là nghe nói y biết viết truyện.

Quý phi nghe ai nói chuyện này?

Y nhớ người biết chuyện này rất ít, ngoài Lạc Thanh Hàn và Tiêu trắc phi, chỉ còn y và Bộ Sanh Yên.

Y và Bộ Sanh Yên chưa từng nói ai biết, Lạc Thanh Hàn cũng không giống loại người sẽ tiết lộ bí mật của người khác.

Vậy thì chỉ còn lại một người là Tiêu trắc phi.

Trước đây, y muốn Bộ Sanh Yên dò thám Quý phi, kết quả phát hiện Bộ Sanh Yên mang thai, thế nên chuyện dò thám bị bỏ qua.

Có lẽ bây giờ nên thử xem.

Lúc gần đến cổng, Lạc Dạ Thần đột nhiên hét lên.

“Tiêu Hề Hề!”

Tiêu Hề Hề vô thức dừng bước, quay đầu lại.

Quay được một nửa thì dừng lại.

Cả người nàng cứng đờ tại chỗ.

Lạc Dạ Thần và Bộ Sanh Yên cũng dừng lại.

Cả hai nhìn chằm chằm Quý phi.

Nét mặt Tiêu Hề Hề lộ vẻ kinh ngạc "Làm sao ngài biết nhũ danh của bổn cung là Hề Hề? Nhưng bổn cung không phải họ Tiêu, bổn cung theo họ Khương của mẫu hậu, tên đầy đủ của bổn cung là Khương Hề Hề."

Lạc Dạ Thần nghi ngờ nhìn nàng.

"Trùng hợp đến vậy sao?"

Tiêu Hề Hề tò mò hỏi "Sao vừa rồi ngài đột nhiên gọi bổn cung là Tiêu Hề Hề? Bổn cung không phải tên này."

Lạc Dạ Thần hỏi ngược lại "Sao cô biết ta đang gọi cô?"

Tiêu Hề Hề "Ở đây không phải chỉ có ba chúng ta thôi sao? Nếu ngài không gọi bổn cung, lẽ nào gọi Anh vương phi à? Nhưng bổn cung nhớ tên của Anh vương phi không phải là Tiêu Hề Hề."

Lạc Dạ Thần nhìn chằm chằm nàng một lúc, như thể muốn nhìn ra gì đó trên mặt nàng.

Nhưng có nhìn thế nào thì Quý phi vẫn là dáng vẻ mù mờ không hiểu gì.

Bộ Sanh Yên nói "Vừa nãy có lẽ Anh vương buồn chán hét cho vui thôi, xin Quý phi nương nương đừng trách."

Tiêu Hề Hề mỉm cười nói "Không sao."

Ba người bước ra khỏi cổng vương phủ.

Tiêu Hề Hề lên xe, Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần đứng trên bậc thang nhìn xe ngựa rời đi.

Khi xe ngựa đi xa, Lạc Dạ Thần vẫn đang nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Y nghi hoặc hỏi "Rốt cuộc Quý phi có phải là Tiêu trắc phi không?"

Bộ Sanh Yên xoay người vào trong, vừa đi vừa nói "Phải hay không cũng không liên quan gì tới chúng ta."

Lạc Dạ Thần "Nhưng ta tò mò mà! Ta rất muốn biết đáp án, nàng cảm thấy Quý phi nói thật không? Hay là đang lừa ta?"

Bộ Sanh Yên thấy y rất quan tâm chuyện này, bèn đứng lại, nghiêm túc nói.

"Nếu Quý phi nói thật, vậy chứng tỏ Quý phi không phải Tiêu trắc phi, tất cả chỉ do chàng tưởng tượng ra thôi."

Lạc Dạ Thần "Nhưng lỡ Quý phi lừa ta thì sao?"

Bộ Sanh Yên "Nếu Quý phi lừa chàng, chứng tỏ là cố ý giấu giếm, thế tại sao phải giấu? Đương nhiên là không muốn chàng biết sự thật, nếu Quý phi không muốn nói chàng biết, chàng cần gì phải bới móc bí mật của người ta? Chẳng phải tự chuốc phiền phức sao?"

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Bộ Sanh Yên "Nếu chàng có thời gian nghĩ mấy chuyện này, chi bằng bắt đầu nghĩ chuyện thành lập tờ báo đi."

Lạc Dạ Thần bị thuyết phục.

Y thành thật ra ngoài tìm người, chuẩn bị bắt tay vào việc.

Tiêu Hề Hề ngồi xe ngựa về cung, trên đường còn mua vài món ngon.

Nàng ăn suốt chặng đường về.

Ban đêm, Lạc Thanh Hàn lại đến cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề nói với hắn chuyện Lạc Dạ Thần đồng ý thành lập tờ báo.

Cuối cùng, nàng còn nhắc đến chuyện Lạc Dạ Thần gọi tên nàng.

Nét mặt vốn bình thản của Lạc Thanh Hàn trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Hắn hỏi "Anh vương nghi ngờ nàng rồi?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ừm, rõ ràng y đang dò thám ta, ta miễn cưỡng gạt bỏ nghi ngờ của y, nhưng ta đoán Anh vương phi nhận ra rồi."

Chuyện xảy ra đột ngột, nàng nhất thời chỉ có thể bịa ra cái cớ miễn cưỡng đối phó với Anh vương, còn Anh vương phi thì chắc chắn không được.

Tiêu Hề Hề hoàn toàn không ngờ Anh vương lại đột nhiên ra chiêu này.

Hoàn toàn không phòng bị được!

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Anh vương làm việc luôn như vậy, nghĩ gì nói đó."

Tiêu Hề Hề "Chúng ta có cần nói chuyện với Anh vương phi không?"

Lạc Thanh Hàn gật đầu "Ừm."

Nếu Anh vương phi nhận ra rồi, giấu nữa cũng chỉ lừa mình dối người, chi bằng nói chuyện thẳng thắn với nàng, tránh để nàng tự bổ não làm mọi chuyện phức tạp hơn.

Chương 875: Giấu đầu hở đuôi

Hai ngày sau, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn cùng nhau rời cung.

Hai người ngồi xe ngựa đến phủ Anh vương.

Trùng hợp là xe ngựa của bọn họ vừa dừng trước cổng phủ Anh vương thì nhìn thấy một cỗ xe ngựa khác đang rời khỏi.

Lúc Lạc Thanh Hàn xuống xe, còn đặc biệt nhìn cỗ xe ngựa đã rời đi.

Trên xe không có thứ gì có thể chỉ ra danh tính, trông giống như một cỗ xe ngựa bình thường.

Nhưng nếu là người bình thường, sao có tư cách đi cửa chính của vương phủ?

Với địa vị như phủ Anh vương, khách đến có tư cách đi cửa chính, thân phận chắc chắn rất quan trọng.

Những người có địa vị thông thường sẽ treo gia huy hoặc đèn lồng trên xe ngựa để phân biệt mình với người thường.

Cỗ xe ngựa vừa rồi không làm như vậy, lại giấu đầu hở đuôi.

Lạc Thanh Hàn nói nhỏ với Triệu Hiền.

“Đi điều tra cỗ xe ngựa đó.”

“Vâng.”

Triệu Hiền lập tức gọi hai cấm vệ nhanh nhẹn, bảo bọn họ âm

thầm đi theo xe ngựa kia.

Chốc sau, vợ chồng Anh vương bước ra.

Hai người đích thân mời Hoàng đế và Quý phi vào phủ.

Tiêu Hề Hề hỏi việc thành lập tờ báo diễn ra thế nào?

Lạc Dạ Thần nói "Đã liên lạc tìm người, ta mới nhận được mẫu đầu tiên, hai người có muốn xem thử không?"

Tiêu Hề Hề có hứng thú "Được."

Lạc Dạ Thần đang định sai người đến thư phòng lấy báo mẫu.

Lạc Thanh Hàn nói "Vừa lúc ta có chuyện muốn nói với huynh, đi thôi, đến thư phòng của huynh ngồi một lát."

Lạc Dạ Thần lập tức cảnh giác "Giữa chúng ta có chuyện gì để nói?"

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn y "Hay là nói chuyện năm đó huynh ở am ni cô bị ……"

Lạc Dạ Thần đứng phắt dậy, lớn tiếng ngắt lời hắn.

"Đi đi đi! Chúng ta đến thư phòng!"

Y còn không dám nhìn Bộ Sanh Yên, chạy đi như đang chạy trốn.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đi theo.

Hai người vừa đi, Bộ Sanh Yên lập tức hỏi.

"Anh vương từng đến am ni cô à? Sao ta không biết chuyện này?"

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh "Năm đó, Anh vương và Hoàng thượng từ quận Trần Lưu về kinh, trên đường tình cờ đi ngang

qua một am ni cô, nên ở lại đó một đêm.”

Bộ Sanh Yên theo bản năng hỏi tiếp.

“Sao người biết chuyện này?”

Tiêu Hề Hề hỏi ngược lại “Không phải cô đoán được rồi sao?”

Bộ Sanh Yên sửng sốt.

Quả thật nàng đoán được thân phận thật của Quý phi, nhưng nàng tưởng Quý phi sẽ cố hết sức che giấu, không ngờ Quý phi lại nói rõ chuyện này.

Mọi chuyện quá bất ngờ làm nàng không biết phải phản ứng thế nào.

Hồi lâu sau nàng mới cẩn thận mở lời.

“Hôm nay người và Hoàng thượng cố ý tới đây để nói với ta chuyện này sao?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Ừm, ta hi vọng cô có thể giữ bí mật, đừng nói chuyện này ra ngoài, cả Anh vương cũng không được nói, con người ngài ấy làm việc không dùng não, rất dễ tiết lộ chuyện này.”

Bộ Sanh Yên nghiêm túc trả lời “Ta biết rồi, ta sẽ giữ bí mật cho người.”

Tiêu Hề Hề cười ngọt ngào “Cảm ơn.”

Nàng thấy Bộ Sang Yên do dự muốn nói gì đó, bèn chủ động nói “Cô muốn nói gì thì nói đi.”

Bộ Sanh Yên “Ta không hiểu lắm, tại sao người thay đổi thân phận?”

Tiêu Hề Hề không muốn nói dối nàng nên nói thẳng “Đây là bí mật, ta không thể nói cô biết.”

Bộ Sanh Yên thấy vậy lập tức nói "Xin lỗi, ta chỉ tò mò hỏi thôi, người cứ xem như ta chưa hỏi."

Trong thư phòng.

Lạc Dạ Thần đợi rất lâu, Lạc Thanh Hàn còn chưa kịp mở miệng, đã nhịn không được chủ động hỏi.

"Không phải ngài có chuyện muốn nói với ta sao?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Ta quên muốn nói gì rồi."

Lạc Dạ Thần "……"

Lạc Thanh Hàn "Bỏ đi, nếu có thể quên, hẳn là không phải chuyện quan trọng, đi thôi."

Lạc Dạ Thần "……"

Y muốn tóm áo đối phương giận dữ quát lớn, ngươi đang chơi ta đó hả?!

Tuy nhiên cũng chỉ nghĩ mà thôi.

Đối phương là Hoàng đế, y nào dám đụng vào đối phương?

Cuối cùng, Lạc Dạ Thần chỉ đành hậm hực nhặt cuộn giấy trên bàn, ủ rũ đi ra ngoài.

Đang chuẩn bị ra khỏi thư phòng, y đột nhiên bị Lạc Thanh Hàn ngăn lại.

"Chờ chút, ta có chuyện muốn hỏi huynh."

Lạc Dạ Thần dừng bước, nhìn hắn "Chuyện gì?"

Lạc Thanh Hàn "Vừa rồi phủ Anh vương có khách phải không?"

Lạc Dạ Thần không biết nhớ tới chuyện gì, vẻ mặt có hơi không tự nhiên.

Y mơ hồ đáp "Ừ, có hai vị khách."

Lạc Thanh Hàn không hỏi thêm, hơi gật đầu ý là đã hiểu, sau đó bước ra ngoài.

Hai người trở lại sảnh chính.

Tiêu Hề Hề hỏi "Lấy báo mẫu chưa?"

"Đây nè." Lạc Dạ Thần chậm rãi mở cuộn giấy, lộ ra nội dung bên trong.

Trên giấy vẽ bố cục chung của tờ báo.

Tiêu Hề Hề cẩn thận xem xét, đưa ra một số gợi ý dựa trên kinh nghiệm đọc báo ở kiếp trước của mình.

Lạc Dạ Thần sai người viết lại góp ý của nàng, rồi lệnh người tiếp tục cải thiện.

Bàn chuyện chính xong, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn từ chối lời mời ở lại của Anh vương phi, hai người rời khỏi phủ Anh vương.

Sau khi tiễn hai người đi, vợ chồng Anh vương quay về phòng.

Bộ Sanh Yên vẫn đang suy nghĩ lời Quý phi nói, nàng thật sự không hiểu Tiêu trắc phi tại sao thay đổi thân phận? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Hoàng đế dường như cũng biết chuyện này, còn dung túng cho hành động của Tiêu trắc phi, thật là khó hiểu.

Cánh tay nàng bị chọc chọc, nàng hoàn hồn lại, ngẩng đầu nhìn Lạc Dạ Thần đang đứng trước mặt.

"Gì?"

Lạc Dạ Thần không vui nói "Vừa nãy ta nói chuyện với nàng, sao nàng không để ý tới ta?"

Bộ Sanh Yên "Xin lỗi, vừa rồi ta đang nghĩ chuyện khác, không mấy tập trung, chàng vừa nói gì?"

Lạc Dạ Thần "Vừa nãy ở thư phòng, Hoàng thượng hỏi ta hôm nay trong nhà có khách phải không?"

Bộ Sanh Yên hơi cau mày, nét mặt trở nên nghiêm túc.

"Chàng trả lời thế nào?"

Lạc Dạ Thần bĩu môi "Còn có thể trả lời thế nào? Đệ ấy cũng đã hỏi thế rồi, chắc chắn đã nhận ra gì đó, đương nhiên ta chỉ có thể nói thật, ta chỉ nói trong nhà có khách, nhưng không nói cụ thể là ai."

……

Sau khi Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề rời phủ Anh vương, hai người không trực tiếp về cung mà đến một quán mì mới mở trong thành.

Thời tiết lúc này rất nóng, Tiêu Hề Hề không muốn ăn đồ nóng nên gọi một phần mì lạnh lớn, gọi hết các món ăn kèm.

Lúc món được dọn lên, vì số lượng quá nhiều không để đủ trên một bàn nên quán phải kê thêm một bàn khác để bày món.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, trộn một bát mì lạnh có vị thanh đạm cho Lạc Thanh Hàn trước.

Sau đó nàng trộn cho mình một phần lớn.

Nàng hút một miếng lớn, ăn rất ngon lành.

Phòng riêng bị gõ cửa, giọng Triệu Hiền bên ngoài truyền vào.

“Công tử, là tôi.”

Lạc Thanh Hàn “Vào đi.”

Cánh cửa được đẩy ra, Triệu Hiền bước vào.

Triệu Hiền đóng cửa lại, cung kính chắp tay hành lễ.

“Khởi bẩm bệ hạ, đã điều tra được cỗ xe ngựa kia.”

Chương 876: Đúng là nhìn người không thể nhìn mặt!

Cấm vệ âm thầm đi theo xe ngựa, phát hiện xe ngựa đến Cao gia.

Lạc Thanh Hàn đặt đũa xuống "Đó là xe ngựa của Cao gia?"

Cao gia là nhà ngoại của Anh vương, hai bên qua lại là chuyện bình thường.

Triệu Hiền nói tiếp "Xe ngựa quả thật là của Cao gia, nhưng có hai người xuống xe. Một người là Nhị lão gia của Cao gia, cậu hai của Anh vương, người còn lại là Vương Can."

Vương Can là đích trưởng tử của Vương Giai, đang nhậm chức ở Công bộ.

Trước đó, khi Vương Giai còn làm gia chủ, Vương Can luôn rất kín đáo, hầu như không ai chú ý đến ông ta.

Bây giờ Vương Giai bị giam, Vương Can liền ra mặt thay thế phụ thân làm gia chủ mới.

Lúc này ông ta qua lại với Cao gia, còn âm thầm liên lạc với Anh vương, làm người khác phải nghĩ nhiều.

Lạc Thanh Hàn nhớ lại biểu hiện không tự nhiên vừa rồi của Anh vương, không khỏi cau mày.

Giữa Anh vương và Vương gia rốt cuộc là chuyện gì?

Lạc Thanh Hàn ra lệnh cho Triệu Hiền.

“Cho người để mắt tới Vương Can, xem trong khoảng thời gian này ông ta làm những gì?”

“Vâng!”

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Cánh cửa đóng lại.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn, thấy Lạc Thanh Hàn còn đang suy nghĩ, lầu bầu nói.

“Đừng nghĩ nữa, ăn mì trước đi.”

Lạc Thanh Hàn thu hồi suy nghĩ, cầm đũa lên, bắt đầu chậm rãi ăn mì.

Hắn chỉ ăn một bát, sau đó đặt đũa xuống, tiếp tục suy nghĩ về chuyện xảy ra trước đó.

Tiêu Hề Hề không nghĩ nhiều như hắn, nàng ăn rất ngon miệng, ăn hết bát này đến bát khác, chẳng mấy chốc đã ăn hết đồ ăn và mì trên hai bàn.

Nàng ngả người ra sau, vỗ nhẹ vào bụng rồi ợ một tiếng đầy mãn nguyện.

Đã quá!

Lạc Thanh Hàn gọi ông chủ đến thanh toán.

Ông chủ lúc đầu còn khó hiểu, chỉ có hai người sao lại gọi nhiều món thế? Ăn không hết thì thật lãng phí.

Nhưng khi bước vào phòng riêng, ông bàng hoàng khi thấy tất cả bát đĩa và mì trên bàn đều được ăn sạch.

Ông theo bản năng nhìn Lạc Thanh Hàn, nhìn từ trên xuống dưới mấy lần, trong mắt đầy kinh ngạc và không tin được.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm thanh toán.

Hắn đứng dậy, ra ngoài với Tiêu Hề Hề.

Khi hai người ra khỏi phòng riêng, vẫn nghe thấy tiếng ông chủ lẩm bẩm.

“Tiểu lang quân kia nhìn thì nho nhã lịch sự, không ngờ sức ăn lại lớn như vậy, đúng là nhìn người không thể nhìn mặt!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn nhìn nữ nhân bên cạnh đang cười khúc khích.

Lạc Thanh Hàn “Bây giờ về được chưa?”

Tiêu Hề Hề “Đừng mà, ta muốn mua thêm chút đồ ăn vặt, mang về cung từ từ ăn.”

Thế là hai người đi mua một ít đồ ăn vặt như trái cây sấy khô, bánh ngọt, trên đường đi ngang qua tiệm son phấn, nàng thuận tiện mua ít son phấn thịnh hành nhất.

Đến khi Tiêu Hề Hề mua đủ, hai người mới ngồi xe ngựa về cung.

Khi nàng về cung Vân Tụ, Tiêu Hề Hề chia son phấn thành nhiều phần, chia cho ba đại cung nữ bên cạnh mỗi người một phần.

Bảo Cầm, Chiết Chi và Tế Vũ đều rất vui và biết ơn Quý phi.

Tiêu Hề Hề sai người mời Lý phi và Diêu tiệp dư tới.

Lý phi và Diêu tiệp dư chốc sau đã đến, hành lễ với Quý phi.

Tiêu Hề Hề nói “Anh vương đã đồng ý thành lập tờ báo, đang bảo người chuẩn bị, hai người có thể viết bản thảo rồi, Anh vương phi trong thời gian ngắn không thể vào cung, bổn cung sẽ sai người gửi bản thảo của hai người tới phủ Anh vương.”

Lý phi và Diêu tiệp dư rất vui mừng.

Đặc biệt là Diêu tiệp dư, nàng chưa từng nghĩ một ngày nào đó mình sẽ có thể tự kiếm tiền.

Nàng cảm kích nói "Đa tạ Quý phi nương nương giúp đỡ."

Lý phi cũng lúng túng nói "Lần này người vất vả rồi."

Tiêu Hề Hề lười biếng nói "Bổn cung chỉ giúp được chút chuyện này, những việc còn lại do hai người phụ trách, cuối cùng có thành công hay không đều dựa vào hai người, chúc hai người may mắn."

Diêu tiệp dư gật đầu mạnh "Vâng, thần thiếp sẽ nỗ lực!"

Nàng dừng một chút, thận trọng hỏi.

"Thần thiếp hoàn toàn không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, người có thể giúp thần thiếp kiểm tra bản thảo khi thần thiếp viết xong không?"

Trông nàng rất ngại, mặt hơi đỏ bừng, trong mắt đầy hy vọng.

Tiêu Hề Hề sảng khoái trả lời "Không thành vấn đề, dù sao ta cũng rảnh, bổn cung không ngại đọc giúp hai người."

Diêu tiệp dư tức thì vui mừng khôn xiết.

Nàng cung kính hành lễ với Quý phi.

"Đa tạ Quý phi nương nương!"

Hai người vui vẻ quay về viết bản thảo.

Tiêu Hề Hề nằm xuống giường, thoải mái cảm thán.

"Sau này, chỉ cần nằm trong nhà cũng có truyện và tin tức giao đến tận cửa, quá đã!"

……

Qua mấy ngày theo dõi, cấm vệ phát hiện Vương Can gần đây thường xuyên qua lại với các thế gia trong thành Thịnh Kinh.

Nhưng mỗi lần gặp rất cẩn thận nên cấm vệ không thể nghe lén cuộc trò chuyện.

Lạc Thanh Hàn trầm mặc một lát hỏi.

“Ngoài Anh vương, bọn họ còn gặp vương gia khác không?”

Triệu Hiền thành thật trả lời “Bọn họ cũng âm thầm liên lạc với Tĩnh huyện vương.”

Lạc Thanh Hàn đứng ở cửa, chắp tay sau lưng.

Hắn nhìn bầu trời đầy mây đen, điềm tĩnh nói một câu.

“Sắp trở trời rồi!”

Đêm đó, thành Thịnh Kinh mưa to.

Mưa đập vào cửa tạo nên những tiếng rì rào.

Lạc Thanh Hàn trước giờ ngủ không sâu, một cơn gió nhẹ cũng làm hắn thức giấc, tiếng mưa ồn ào ngoài cửa sổ đối với hắn chính là một loại tra tấn tinh thần.

Hắn không thể ngủ được.

Tiêu Hề Hề nằm bên cạnh đã ngủ mất.

Chất lượng giấc ngủ của nàng rất tốt, đừng nói là mưa, dù sét đánh xuống cũng không ảnh hưởng đến nàng.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng, hắn bị làm ồn không ngủ được, nhưng nàng lại ngủ ngon lành.

Hắn thấy không công bằng.

Hắn giơ tay bóp mũi nàng.

Tiêu Hề Hề thấy khó thở, buộc phải thức dậy.

Nàng mở đôi mắt mơ màng ngái ngủ, gạt tay ra khỏi mũi, ồm giọng hỏi.

“Chàng làm gì vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Ta không ngủ được, tiếng mưa bên ngoài quá ồn ào.”

Tiêu Hề Hề cam chịu thở dài, giơ tay đặt lên lưng hắn nhẹ nhàng vỗ về, trong miệng khẽ ngâm nga.

“Ngủ đi ngủ đi con yêu của mẹ, bàn tay mẹ nhẹ vỗ về con, vỗ về con mau an giấc, đêm khuya an tĩnh, chăn ủ hơi ấm ……”

Lạc Thanh Hàn “……”

Sắc mặt hắn đen lại ngắt lời “Đổi bài.”

Còn bàn tay mẹ?

Nàng rõ ràng đang chiếm lợi của hắn!

Tiêu Hề Hề bất lực, nàng cảm thấy thế này còn vất vả hơn nuôi con.

Nàng đổi sang bài kế.

“Ngôi sao nhỏ lấp lánh lung linh, cả bầu trời đầy ngôi sao nhỏ, treo trên cao tỏa ra ánh sáng, giống như có nhiều đôi mắt nhỏ. Ngôi sao nhỏ lấp lánh lung linh, cả bầu trời đầy ngôi sao nhỏ ……”

Nàng hát đi hát lại một bài.

Cuối cùng nàng hát đến khi ru mình ngủ mất.

Trong đầu Lạc Thanh Hàn tràn ngập giai điệu nàng hát, tiếng mưa ồn ào ngoài cửa sổ dần tan đi.

Bất giác, hắn cũng chìm vào giấc ngủ.

Chương 877: Báo

Trong cung Yên Vũ, Lao phi bị tiếng mưa làm phiền đến nỗi không ngủ được.

Cuối cùng, nàng không chịu được nữa, đành ngồi dậy sai người rót cho mình ly nước, gọi hai tiếng không thấy ai trả lời, sau đó nàng nhớ ra người trong cung Yên Vũ đã bị điều đi hết.

Hiện giờ trong cung Yên Vũ, ngoài nàng thì chỉ còn hai ma ma.

Hai ma ma đó không trực đêm, hai bà hầu hạ Lao phi đi ngủ xong thì cũng về chỗ ở của mình.

Lúc này trong phòng ngủ chỉ có mình Lao phi.

Dù nàng có gọi thế nào cũng không có ai đến hầu hạ nàng.

Nàng không muốn tự làm, nên lại nằm xuống.

Trằn trọc mãi không ngủ được, nàng thức đến sáng hôm sau.

Mưa đã nhỏ đi nhưng vẫn chưa tạnh.

Văn võ bá quan đội mưa vào cung thượng triều.

Lúc mọi người đến điện Nghị Sự, trên người ít nhiều cũng dính nước mưa, trông ai cũng nhếch nhác.

Các thái giám mang khăn lau nước mưa trên người các quan viên, đồng thời mang canh gừng nóng cho họ uống để tránh bị cảm.

Sau khi mọi người chỉnh lý xong, buổi thượng triều chính thức bắt đầu.

Sáng nay cũng không khác những ngày trước đó, như thường lệ bắt đầu bằng việc bàn về cải cách thuế.

Đại đa số triều thần vẫn không tán thành.

Thấy có nhiều người không tán thành, những quan viên ban đầu phản đối đã thay đổi lập trường, bắt đầu phản đối những quan viên có ý không tán thành.

Đối với đám quan viên cãi bướng này, ý nghĩa tồn tại của bọn họ chính là bướng!

Dù đúng hay sai, cãi bướng là đúng rồi!

Các người nói được, thì ta nói không được.

Các người nói không được, thì ta nói được.

Như vậy mới thể hiện được giá trị của quan văn mà!

Thế là triều đường lại dấy lên tranh cãi về cải cách thuế.

Suốt quá trình, Hoàng đế không nói gì, im lặng nhìn bọn họ cãi nhau.

Hoàng đế thấy bọn họ cãi đỏ mặt suýt động tay chân, mới chậm rãi nói "Được rồi, bớt nói đi."

Lúc này mọi người mới miễn cưỡng im lặng, không cãi nữa.

Chủ đề cải cách thuế dừng lại ở đó, chuyển sang những chuyện khác.

Trong cung Yên Vũ.

Phương Vô Tửu đang bắt mạch cho Lao phi.

Lao phi dựa vào giường, khí sắc không tốt, sắc mặt tái nhợt, môi không còn chút máu, cả người nhìn tiều tụy gầy gò hơn trước.

Nàng cảm nhận được cơ thể mình kém hơn trước rất nhiều.

Dù trước đây nàng yếu ớt nhưng ít nhất nàng có thể tự do đi lại, nhưng bây giờ nàng mới đi được vài bước cũng thấy mệt mỏi.

Lúc Phương Vô Tửu thu tay về, Lao phi vội hỏi.

"Rốt cuộc thân thể của bổn cung có chuyện gì?"

Phương Vô Tửu hỏi ngược lại "Nương nương có uống thuốc không?"

Lao phi "Có, mỗi ngày bổn cung đều uống thuốc đúng giờ."

Phương Vô Tửu gật đầu "Vậy thì tốt, thân thể của người quá yếu, phải uống thuốc đúng giờ, không được ngừng, nếu ngừng, sức khỏe sẽ kém đi."

Lao phi hoảng hốt "Rốt cuộc bổn cung mắc bệnh gì?"

Phương Vô Tửu "Vẫn là bệnh cũ, không phải vấn đề gì lớn, từ từ điều dưỡng."

Y cất gối bắt mạch và khăn tay lụa, vác rương thuốc trên lưng "Nương nương nghỉ ngơi cho tốt, vi thần cáo từ."

Lao phi muốn hỏi thêm mấy câu, nhưng vừa mở miệng thì thấy cổ họng ngứa ngáy, kiềm không được ho khan.

Ma ma bên cạnh lập tức bưng trà cho nàng uống hai hớp.

Trà này có dược liệu do Phương Vô Tửu pha chế, nghe nói có thể bổ máu, hiện giờ Lao phi toàn uống trà thuốc này.

Lao phi uống trà xong, cảm thấy cổ họng mình dễ chịu hơn

một chút.

Nàng khàn giọng hỏi "Ngươi nói thật cho bổn cung biết, rốt cuộc bổn cung mắc bệnh gì?"

Nàng hiểu rõ cơ thể mình, chắc chắn không phải chỉ bệnh cũ, nhất định là bệnh nặng gì đó, nói không chừng có người đang muốn hại nàng.

Phương Vô Tửu "Vi thần nói đều là thật, xin nương nương an tâm dưỡng bệnh, đừng suy nghĩ lung tung."

Y chắp tay với Lao phi, vác rương thuốc trên lưng rời khỏi cung Yên Vũ.

Chớp mắt một tháng đã trôi qua.

Đã bước vào tháng Bảy, thời điểm nóng nhất trong năm.

Tiêu Hề Hề ngã người trên ghế tre, trên người chỉ mặc lớp áo mỏng.

Cả người giống như con cá sắp chết khô.

Bên cạnh có hai bồn đá lớn.

Bồn đá đang thả khí lạnh ra ngoài.

Nhưng Tiêu Hề Hề vẫn thấy nóng.

Nàng có thể chất sợ nóng không sợ lạnh, nàng không chịu nổi mùa hè nóng bức.

Bảo Cầm bưng dưa hấu ướp lạnh bước vào, thấy Quý phi nằm ngửa ra, vội đặt dưa hấu xuống, kéo chăn mỏng che bụng Quý phi, miệng không ngừng càm ràm.

"Người nằm thế này sao lại không đắp bụng? Lỡ bị đông cứng luôn thì sao?"

Tiêu Hề Hề dùng đôi mắt cá chết nhìn nàng "Trời nóng như vậy, ta mà bị đông cứng mới sợ đó."

Bảo Cầm "Nhưng bên cạnh có bồn đá, bồn đá có khí lạnh, phải đắp chăn lên bụng mới được."

Tiêu Hề Hề "Em thật sự rất giống mẹ ta."

Bảo Cầm "Ây da, Quý phi nương nương nói bậy gì vậy? Mau dậy ăn dưa đi."

Tiêu Hề Hề nghe nói có dưa hấu ăn thì ngồi phắt dậy.

Bảo Cầm bưng một bát lớn tới trước mặt nàng.

Dưa hấu được cắt thành từng miếng nhỏ, đặt trong bát lớn, cắm một chiếc nĩa.

Tiêu Hề Hề chỉ cần dùng nĩa là ăn được, rất tiện lợi.

Thanh Tùng bước nhanh vào, cung kính hành lễ.

"Nô tài bái kiến Quý phi nương nương, số đầu tiên của tờ báo đã ra mắt, Anh vương phi sai người gửi một bản vào cung, người có muốn xem không?"

Tiêu Hề Hề có hứng thú.

Nàng đưa tay ra "Mang tới đây ta xem thử."

Thanh Tùng hai tay dâng báo.

Tiêu Hề Hề lắc tờ báo mở ra, phát hiện chất lượng giấy khá tốt, dày hơn giấy Tuyên thông thường, bề mặt hơi vàng, phông chữ in trên đó cũng rất rõ ràng.

Có thể thấy, Anh vương đã bỏ rất nhiều công sức, thành phẩm rất tốt.

Tên tờ báo là "Thịnh Kinh Nhật Báo".

Vốn Lạc Dạ Thần nghĩ ra nhiều tên ngầu lòi ngông cuồng, không mấy văn hóa, nhưng bị Tiêu Hề Hề và Anh vương phi bác bỏ.

Cuối cùng ấn định cái tên "Thịnh Kinh Nhật Báo" vừa đơn giản vừa dễ nhớ.

Trang nhất tờ báo viết về cải cách thuế.

Vừa đọc đã biết tin tức này do người chuyên nghiệp viết, văn phong và lối viết rất tốt, rất có sức thuyết phục.

Tin rằng sau khi dân chúng đọc bài này, mọi người sẽ hiểu sâu hơn về cải cách thuế.

Tiêu Hề Hề đoán tin này hẳn là do Lạc Thanh Hàn phái người thêm vào, mục đích rất rõ ràng, chính là nhận được nhiều sự ủng hộ và hiểu biết của mọi người với cải cách thuế.

Truyện của Lý phi được đăng ở trang thứ hai.

Anh vương cũng viết một truyện ngắn, nằm dưới truyện của Lý phi.

Còn buôn dưa giải trí thì ở trang thứ ba.

Bài viết của Diêu tiệp dư đặt ở giữa trang thứ ba.

Nàng viết những chuyện phiếm trong hậu cung, để tránh gặp phiền phức, lúc viết tên nàng sẽ dùng bút danh, không nhắc đến thông tin, thời gian và địa điểm cụ thể.

Ngoài ra, tờ báo còn đăng một số thông báo tìm người tìm vật, chân dung tội phạm bị truy nã và một số mẹo vặt trong cuộc sống hàng ngày.

Mọi thứ hợp lại đều có nội dung gần gũi với cuộc sống con người.

Chương 878: Trời sinh một đôi

Thành Thịnh Kinh là thủ đô của Đại Thịnh, mức sống của người dân ở đây cao hơn so với những nơi khác.

Nhờ đó, mọi người đều có tiền dư làm những việc khác, chẳng hạn như cho con đi học.

Càng có nhiều người đi học thì trình độ văn hóa của người dân cũng sẽ nâng lên.

Dù vẫn chưa đạt đến mức toàn dân đi đọc nhưng hơn tám mươi phần trăm người dân trong thành đã khắc phục được tình trạng mù chữ, đọc báo không còn là vấn đề.

Một tờ "Thịnh Kinh Nhật Báo" chỉ có tám đồng, được bán ở mọi tiệm sách trong thành.

Anh vương đã có kinh nghiệm tổ chức cuộc thi viết truyện, y thuê hơn một trăm người bán báo và quảng cáo cho dân chúng trong thành biết vào ngày phát hành.

Đối với dân chúng có cuộc sống sung túc ở Thịnh Kinh, tám đồng chỉ bằng giá một bát mì thịt lợn.

Nhiều người tò mò về báo, hơn nữa còn nghe nói là do Anh vương phụ trách, có một nhân vật lớn như vậy đứng sau, chất lượng hẳn là rất tốt, cho nên rất nhiều người sẵn sàng bỏ tiền ra mua một tờ báo xem thử.

Ba ngàn bản "Thịnh Kinh Nhật Báo" đã được bán hết trong ngày phát hành.

Lạc Dạ Thần rất vui khi thấy báo bán chạy như vậy.

Thật ra một tờ báo không thể kiếm được bao nhiêu tiền, vì giá giấy và in ấn hiện giờ quá cao, ba ngàn bản nghe có vẻ không nhiều nhưng cũng cần hơn một trăm công nhân làm việc thêm giờ, việc này rất tốn thời gian và công sức.

Một tờ báo được sản xuất bằng nỗ lực như vậy chỉ có giá tám đồng.

Lợi nhuận rất thấp, thật sự là một khoản tiền khó kiếm.

May là Lạc Dạ Thần không thiếu tiền, với y mà nói, chỉ cần không thua lỗ, coi như là có lời.

Y rất hài lòng với doanh thu trong ngày đầu tiên, lập tức sắp xếp xuất bản số thứ hai.

Khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành Thịnh Kinh, ngày càng nhiều người đọc báo, khách đến các quán trà cũng ngày càng đông, những người đó cầm báo ngồi trong quán trà, vừa uống trà vừa đọc báo, thỉnh thoảng trò chuyện với người bên cạnh, bàn về nội dung tin tức trên báo, rất thoải mái.

Nam nhân chủ yếu quan tâm đến tin tức chính trị.

Do gần đây trang nhất tờ báo đăng tin cải cách thuế nên vấn đề này nghiễm nhiên trở thành tâm điểm của dân chúng.

Mọi người đều bày tỏ sự ủng hộ cải cách thuế, tin rằng đó là chuyện tốt có lợi cho đất nước và dân chúng.

Một số người dán ghi chú lên bảng tin của nhiều tiệm sách bày tỏ ủng hộ của mình với chính sách cải cách thuế.

Nữ nhân thì quan tâm chuyện phiếm.

Trên báo có đủ loại chuyện phiếm, một số còn liên quan đến hoàng gia và hậu cung.

Tuy tác giả cố tình không nêu thời gian địa điểm cụ thể nhưng

ai có mắt cũng nhìn ra những chuyện đó có thể đã xảy ra trong hoàng thất hoặc trong cung.

Ví như có một bài báo thế này —

“Vốn tưởng họ là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, nào ngờ sự thật bẩn thỉu như vậy ……”

Nội dung kể về nữ nhân nào đó hiểu lầm nam nhân nào đó ngoại tình với một phụ nữ đã có gia đình, muốn uy hiếp nam nhân đó phải nghe lời mình, nàng dụ nam nhân đó đến một nơi không người làm chuyện bất chính, nhưng bất cẩn để bị phát hiện, cả hai mất hết mặt mũi, thanh danh bị hủy, đành phải chấp nhận ban hôn.

Một nhóm người ăn dưa nhanh chóng nhận ra nam nhân nào đó trong bài viết là Tĩnh huyện vương, nữ nhân nào đó đương nhiên là Hạ Ngữ Nhiên, con gái của Trưởng công chúa Hoa An.

Vừa hay ngày mai hai người này sẽ thành thân.

Dân chúng trong thành ăn dưa vô cùng vui vẻ.

Vào ngày cưới của Tĩnh huyện vương, dân chúng đứng hai bên đường xem náo nhiệt.

Bọn họ chỉ chỉ Tĩnh huyện vương đang cưỡi ngựa cao, bàn luận không ngừng.

“Không ngờ Tĩnh huyện vương trông như chó đội lốt người, ở sau lưng làm mấy chuyện thật quá quắt!”

“Đây gọi là nhìn người không thể nhìn mặt!”

“Mọi người nhìn mắt y xem, vừa nhìn đã biết là một tay ăn chơi, ai gả cho y sẽ gặp xui xẻo.”

“Hạ Ngữ Nhiên kia thật xứng với y, một tay chơi, một kẻ xấu, trời sinh một đôi!”

……

Quần chúng ăn dưa cũng biết chừng mực, cố tình hạ giọng để tránh bị Tĩnh huyện vương nghe thấy.

Tĩnh huyện vương không biết dân chúng đang bàn tán gì, thấy nhiều người đến xem hôn lễ của mình, còn nghĩ do sức hấp dẫn của mình quá lớn, tâm trạng bất giác cũng tốt hơn.

Đội đón dâu dừng trước cổng phủ Trưởng công chúa.

Tĩnh huyện vương thấy dân chúng đi theo háo hức nhìn y.

Trong lòng rất đắc ý.

Lúc Anh vương thành thân cũng không có nhiều dân chúng vây xem như vậy.

Hôm nay y quả thật nở mày nở mặt!

Tĩnh huyện vương hơi nhếch cằm, mỉm cười bước lên bậc thang, đứng trước cửa.

Dân chúng đứng xem cách đó không xa tiếp tục nhỏ giọng bàn tán.

“Chậc chậc, huynh nhìn bộ dạng đắc ý của tên đó kìa.”

“Chẳng biết tên đó vui cái gì nữa? Nếu đổi lại là ta, lúc này không còn mặt mũi gặp ai nữa.”

“Huynh nhìn tên đó còn đang cười kìa, sắp cưới độc phụ vào nhà, sao còn cười được chứ?!”

……

Không lâu sau, tân nương được người cõng ra ngoài.

Trên đầu tân nương trùm khăn đỏ, không thể thấy mặt.

Chốc sau tân nương ngồi vào kiệu.

Kiệu tám người khiêng đưa tân nương đến phủ Tĩnh huyện vương, Tĩnh huyện vương cưỡi ngựa cao đi đầu đội ngũ.

Trước sau đều có người đưa dâu, tiếng kèn bầu, tiếng trống chiêng hòa cùng tiếng pháo, rất náo nhiệt.

Theo phong tục, đội đón dâu và đội đưa dâu không được đi chung một đường, nếu không sẽ phạm cấm kỵ.

Vì thế bọn họ chọn một đường khác quay về, có hơi xa một chút.

Lượng dân chúng vây xem chẳng những không giảm mà còn tăng lên.

Mọi người đều đến ăn dưa.

Tuy nhiên, bản thân Tĩnh huyện vương không biết chuyện này.

Thấy mọi người nhiệt tình như vậy, trong lòng đắc ý chết đi được.

Một khi con người đắc ý thì rất dễ xốc nổi.

Tĩnh huyện vương phất tay ra lệnh, sai người rải rất nhiều tiền mừng và kẹo hỉ.

Ý định của y là nhân cơ hội này thể hiện sự hào phóng của mình.

Không ngờ vì hiện trường có quá nhiều người nên sau khi ném tiền mừng và kẹo hỉ, tức thì gây hỗn loạn toàn bộ hiện trường.

Mọi người tranh nhau tiền mừng, không ngừng xô đẩy, có nhiều người ngã xuống.

Có người may mắn nhanh chóng đứng dậy, nhưng cũng có

người xui xẻo bị giẫm mấy lần mới đứng dậy được, người bị thương kêu la đau đớn.

Một vài người nóng tính thậm chí còn xắn tay áo đánh nhau.

Tình hình bắt đầu mất kiểm soát, cả đội đưa dâu cũng bị ảnh hưởng, phải giảm tốc độ.

Tĩnh huyện vương thấy tình hình không ổn, lập tức lấy lại tinh thần, sai người ngừng ném tiền mừng và kẹo hỉ, đồng thời lệnh hộ vệ đi cùng duy trì trật tự.

Tuy nhiên, lượng người vây xem quá nhiều, mười mấy hộ vệ không cách nào ngăn được, chẳng mấy chốc đã bị nhấn chìm trong biển người.

Tình hình ngày càng mất kiểm soát, ngày càng có nhiều người bị thương.

Khắp nơi toàn là tiếng kêu la chửi bới.

Đội đưa dâu bị buộc phải dừng lại.

Tâm trạng tốt của Tĩnh huyện vương biến mất, sắc mặt u ám nhìn đám người ngu ngốc, muốn giết chết từng kẻ ngu ngốc đang cản trở mình.

Chương 879: Mất hết mặt mũi

Trời đã gần tối.

Trong phủ Kinh Triệu, Mai Quảng Đào đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tan làm về nhà.

Y hứa với các con tối nay sẽ dẫn vợ con đi ăn tối, sau bữa tối sẽ dạo chợ đêm.

Thế nên hôm nay y cầu nguyện cả ngày, hy vọng hôm nay sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Sắp đến giờ tan làm, vẫn bình an vô sự.

Có vẻ như lời cầu nguyện của y thành hiện thực rồi.

Hôm nay không cần phải làm thêm giờ, tuyệt vời!

Mai Quảng Đào lấy gương và lược nhỏ trong ngăn kéo, cẩn thận chải tóc trước gương.

Nếu ra ngoài ăn thì đương nhiên phải ăn mặc chỉnh tề.

Đúng lúc này, một nha dịch chạy vội vào hét lớn.

“Phủ doãn đại nhân, không hay rồi! Trong thành xảy ra một vụ giẫm đạp quy mô lớn, rất nhiều người bị thương!”

Mai Quảng Đào hoảng sợ tay run rẩy, vô tình chải tóc quá mạnh.

Hai sợi tóc bị đứt, rơi xuống mắt y.

Mai Quảng Đào "……"

Mắt y tối sầm, ngất đi.

Nha dịch vội hét lên "Đường đại phu mau vào đây, Phủ doãn đại nhân lại ngất xỉu rồi!"

Đường đại phu mà nha dịch nhắc đến không phải là đại phu thật, công việc chính của y là ngỗ tác, vì thông thạo y thuật nên thường làm việc bán thời gian, khám bệnh các đồng nghiệp ở phủ Kinh Triệu.

Nha dịch biết Phủ doãn có thể tức đến ngất xỉu nên đã mời Đường đại phu đến trước.

Vừa dứt lời, Đường đại phu nhanh chóng bước vào, động tác điêu luyện lấy kim bạc, chuẩn bị đánh thức Phủ doãn đại nhân.

Kim bạc vừa sáng lên, Mai Quảng Đào liền tỉnh lại.

Đường đại phu thấy vậy, thu hồi kim bạc sáng bóng, cười nói "Đại nhân tỉnh thật đúng lúc."

Mai Quảng Đào khóc không ra nước mắt.

Thậm chí ngất xỉu cũng không thể thay đổi số phận làm thêm giờ.

Khổ quá mà!

Mai Quảng Đào sai người nhắn tin về nhà, báo với vợ mình không cần đợi y về ăn tối.

Y vội vàng dẫn một nhóm người đến hiện trường vụ án.

Không chỉ người của phủ Kinh Triệu, còn kinh động cả người của Tuần Phòng Ti.

Người của hai nha môn cùng nhau dẹp yên hiện trường hỗn loạn, khôi phục lại sự bình tĩnh của dân chúng.

Những người đánh nhau bị đưa vào đại lao chờ xử lý, còn những người bị thương được đưa đến y quán điều trị.

Còn đội ngũ đưa dâu, đương nhiên sẽ tiếp tục đưa dâu.

Nhưng bọn họ không còn tâm trạng vui vẻ gì nữa.

Tiếng kèn bầu, tiếng chiêng trống vẫn vang lên, nhưng âm điệu nghe hơi yếu, như có thể đứt hơi bất cứ lúc nào.

Nhìn không giống đưa dâu, mà giống như đưa tang.

Vốn Lạc Diên Chi không hài lòng hôn sự này, bây giờ lại xảy ra chuyện tồi tệ này, khiến y mất hết mặt mũi trước dân chúng trong thành, lòng bất mãn càng tăng lên gấp đôi.

Lúc bọn họ đến phủ Tĩnh huyện vương đã lỡ mất giờ lành bái đường.

Chuyện đến nước này, cũng không thể không bái đường.

Thế nên Lạc Diên Chi và Hạ Ngữ Nhiên chỉ đành cố chịu đựng bái đường.

Tiếp theo là dự tiệc.

Vì tâm trạng Lạc Diên Chi không tốt nên uống khá nhiều, chốc sau đã say khướt.

Một khi y say thì không an phận, làm đủ trò trong tiệc, còn nói nhiều lời quá đáng.

Khách khứa nghe thấy chỉ đành giả như không nghe thấy, cảm thấy rất ngượng.

Chờ mãi tiệc cưới cũng kết thúc, mọi người chạy đi như chạy nạn, một giây cũng không muốn ở lại.

Lạc Diên Chi được dìu đến phòng tân hôn.

Hạ Ngữ Nhiên cũng không phải con người tốt tính gì, từ nhỏ được nâng niu cưng chiều, ngoài hôn sự thì nàng chưa từng chịu ấm ức nào.

Nàng biết hôn lễ hôm nay cẩu thả đến mức nào, nàng không dám tưởng tượng người ngoài sẽ cười nhạo nàng ra sao.

Nàng đang kìm nén cơn giận, nếu Lạc Diên Chi có thể dỗ nàng thì không sao, nhưng Lạc Diên Chi say khướt.

Ma men không thể nào dỗ người khác, y vừa nằm xuống giường đã bắt đầu ra lệnh cho Hạ Ngữ Nhiên rửa chân cho mình.

Cơn giận trong lòng Hạ Ngữ Nhiên tức thì bùng nổ.

Nàng hoàn toàn quên mất lời dặn của cha mẹ trước khi thành thân, đứng dậy chỉ tay vào Lạc Diên Chi bắt đầu mắng mỏ.

Mắng y vô dụng, mắng y vô liêm sỉ, mắng y hay tự cho mình là đúng.

Làm sao Lạc Diên Chi nhịn được cơn giận này?

Y bảo Hạ Ngữ Nhiên im miệng.

Hạ Ngữ Nhiên không im, còn mắng y thậm tệ hơn, bảo y cút ra ngoài, nàng không muốn ngủ chung giường với một con ma men.

Lạc Diên Chi tát nàng một bạt tai.

Hạ Ngữ Nhiên đờ người.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng bị đánh, cả cha mẹ cũng không đánh nàng, tên nam nhân này dựa vào đâu đánh nàng?!

Hạ Ngữ Nhiên đỏ mắt, nhe nanh múa vuốt vồ tới "Ngươi dám đánh ta? Ta liều mạng với ngươi!"

Hai người giằng co, toàn bộ ly rượu hoa quả trên bàn đều bị hất xuống đất, phát ra âm thanh giòn giã.

Mấy nha hoàn đang đợi bên ngoài xông vào kéo hai người ra.

Má Lạc Diên Chi trầy hai vết máu, tay áo bị rách, trông nhếch nhác thảm hại.

Hạ Ngữ Nhiên cũng không khá hơn là bao, tất cả trâm cài trên đầu rơi ra, tóc rối bù, má phải sưng tấy, mắt đỏ bừng.

Trên bàn và sàn nhà bừa bãi hỗn loạn.

Bốn nha hoàn bồi giá lo lắng, các nàng muốn khuyên, nhưng chưa kịp nói gì thì Lạc Diên Chi đã lên tiếng trước.

“Nếu ngươi không muốn bổn vương ở đây, vậy thì bổn vương đi.”

Nói xong, y chẳng thèm nhìn Hạ Ngữ Nhiên, xoay người ra ngoài đi thẳng.

Hạ Ngữ Nhiên che mặt, hung tợn nhìn y, không có ý định giữ y lại.

Người đã đi xa, các nha hoàn mới dám lên tiếng.

“Vương phi, sao người lại đuổi vương gia đi? Đêm nay là đêm tân hôn của hai người, nếu vương gia không ở lại qua đêm với người, người khác sẽ nhìn người thế nào đây?!”

Hạ Ngữ Nhiên hậm hực không nói.

Nàng cảm thấy Lạc Diên Chi không dám đi, nhất định sẽ quay lại, dù sao nàng cũng là con gái của Trưởng công chúa Hoa An, là cháu gái của Thái hoàng thái hậu, dù Lạc Diên Chi không thích nàng thì cũng phải nể mặt Trưởng công chúa Hoa An và Thái hoàng thái hậu.

Mà sự thật là, một khi Lạc Diên Chi nổi điên bỏ đi thì không hề quay lại với Hạ Ngữ Nhiên.

Mãi đến hôm sau Hạ Ngữ Nhiên mới biết đêm qua Lạc Diên Chi nghỉ ngơi ở chỗ thiếp thất.

Với Hạ Ngữ Nhiên mà nói, đây là một cái tát mạnh vào mặt, khiến nàng mất mặt với toàn bộ người trong phủ.

Chẳng mấy chốc, một tin tức xuất hiện trên trang nhất của "Thịnh Kinh Nhật Báo" vào hôm sau —

"Hiện trường hôn lễ xảy ra án mạng, vấn đề nằm ở đạo đức suy thoái hay mất đi nhân tính?!"

Trong ngày cưới của nam nhân nào đó và nữ nhân nào đó, vì hành động ném tiền mừng dẫn đến hỗn loạn, khiến hàng chục người chảy máu bị thương, thậm chí còn kinh động đến phủ Kinh Triệu và Tuần Phòng Ti, lần đầu tiên xảy ra trong lịch sử.

Nửa sau của bài viết còn nhắc đến việc nam nhân nào đó và nữ nhân nào đó đánh nhau trong đêm tân hôn rồi chia tay không vui vẻ, cuối cùng nam nhân nào đó bỏ rơi vợ mình, đến ngủ với thiếp thất trong đêm tân hôn.

Dưa lớn vừa nổ ra, lập tức làm dấy lên bàn luận sôi nổi trong giới ăn dưa.

Nếu thời đại này có weibo, vợ chồng Tĩnh huyện vương chắc chắn chiếm top 1 hotsearch!

Chương 880: Sủng thiếp diệt thê

Lạc Thanh Hàn không có hứng thú với chuyện phiếm trong thành.

Hắn sai người thu thập các ý kiến về cải cách thuế, sau khi phân loại xong thì đọc từng ý kiến trước mặt văn võ bá quan vào buổi thượng triều, để văn võ bá quan lắng nghe tâm tư của dân chúng.

Tất cả văn võ bá quan nghe xong đều trầm mặc không nói gì.

Nếu một hai người ủng hộ cải cách thuế, bọn họ có thể nói mấy dân chúng đó ngu muội hạn hẹp, nhưng nhiều dân chúng bày tỏ ủng hộ như vậy thì bọn họ lại không dám nói gì.

Người có thể vượt qua hàng ngàn người vào triều làm quan thì không thể nào là kẻ ngốc.

Bọn họ biết rõ dân chúng đứng về phía Hoàng đế.

Nếu bọn họ tiếp tục phản đối, không biết dân chúng sẽ mắng bọn họ thế nào.

Không ai muốn mình trở thành gian thần trong mắt người đời.

Ở thời đại này, mọi người vẫn coi trọng thể diện, đặc biệt là người đọc sách, coi trọng nhất là thể diện.

Cải cách thuế đã trở thành xu hướng chung, cuối cùng triều thần cũng không còn lên tiếng phản đối, cả quan viên bướng nhất cũng ngoan ngoãn im lặng.

Lạc Thanh Hàn rất hài lòng với kết quả này.

Chủ đề cải cách thuế kết thúc, các quan viên lập tức lấy lại tinh thần chiến đấu, lần lượt đứng ra luận tội Tĩnh huyện vương!

“Hôm qua, Tĩnh huyện vương thành thân, vốn tưởng là chuyện vui, nhưng vì hành động xốc nổi của Tĩnh huyện vương đã gây ra bạo loạn trong thành, khiến hàng chục người bị thương nặng, chuyện này gây ra hậu quả vô cùng nặng nề, Tĩnh huyện vương phải chịu trách nhiệm chuyện này!”

Lạc Diên Chi nghe vậy, sắc mặt tức thì trở nên khó coi.

Y vừa định mở miệng phản bác thì một quan văn khác lên tiếng trước.

“Vi thần cũng muốn luận tội Tĩnh huyện vương! Tĩnh huyện vương bỏ mặc chính thất trong đêm tân hôn, cố ý sủng hạnh thiếp thất, đây rõ ràng là sủng thiếp diệt thê!”

Lạc Diên Chi tức giận muốn chửi mắng

Y chỉ vào hai vết trầy trên mặt mình, lớn tiếng phản bác “Các ngươi bị mù à? Không thấy trên mặt bổn vương bị thương sao? Là Hạ Ngữ Nhiên vô lễ với bổn vương trước, bổn vương mới tức giận bỏ đi!”

Các quan văn thấy vậy càng hưng phấn hơn.

Bọn họ không sợ đối thủ phản bác, chỉ sợ đối thủ im lặng.

Một khi đối phương mở miệng phản bác, bọn họ sẽ có đất dụng võ!

Các quan văn như được bơm máu gà, bắt đầu điên cuồng đả kích tinh thần Tĩnh huyện vương, trích dẫn đủ loại kinh điển từ đủ loại nguồn, ném từng đạo lý luân thường ra ngoài, hùng hồn nói mãi không ngừng.

Lúc đầu Lạc Diên Chi còn có thể phản bác vài câu, nhưng sau

đó thậm chí còn không tìm được cơ hội để nói, y tức giận đỏ mặt tía tai, hận không thể xông tới đấm bọn họ một trận.

Cuối cùng, cuộc tranh luận kết thúc với thất bại thảm hại của Lạc Diên Chi.

Các quan văn ngẩng đầu ưỡn ngực như gà trống chiến thắng, vô cùng kiêu hãnh.

Lạc Thanh Hàn và các quan viên khác im lặng xem kịch.

Buổi trưa, Tiêu Hề Hề đến ngự thư phòng tìm Lạc Thanh Hàn ăn trưa.

Lạc Thanh Hàn kể nàng nghe chuyện lúc sáng, hy vọng nàng chia sẻ niềm vui với hắn.

Tiêu Hề Hề nghe xong cười tươi.

“Chúc mừng bệ hạ, cải cách thuế cuối cùng cũng có thể tiến triển thuận lợi.”

Lạc Thanh Hàn “Bọn họ chỉ không dám phản đối ngoài mặt, vẫn có thể âm thầm ra tay, ta nghe nói các thế gia trong thành gần đây tích cực hoạt động, thậm chí còn liên lạc với Anh vương và Tĩnh huyện vương, nàng đoán xem bọn họ muốn làm gì?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Ta đoán bọn họ ăn no rửng mỡ, không muốn sống ngày tháng tốt đẹp, cứ phải tự làm khổ mình.”

Làm cá muối giàu có không vui sao? Sao cứ phải gây chuyện chứ?!

Lạc Thanh Hàn “Nếu ai cũng giống nàng, thiên hạ này sẽ thái bình.”

Tiêu Hề Hề vội nói “Không không không, nếu ai cũng không cầu tiến như ta thì thiên hạ này xong rồi.”

Lạc Thanh Hàn không nói nên lời.

Một lúc sau, hắn mới nói "Đôi khi quá cầu tiến cũng không phải chuyện tốt."

Tiêu Hề Hề "Nếu bọn họ nhất quyết muốn gây chuyện, chúng ta tìm chút việc gì đó cho bọn họ làm, chỉ cần bọn họ có việc làm thì sẽ không có thời gian gây chuyện trước mặt chàng?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng có cách gì?"

Tiêu Hề Hề dùng đũa gắp một miếng cá, hỏi "Chàng biết đây là gì không?"

Lạc Thanh Hàn "Cá sạo."

Tiêu Hề Hề "Cá sạo sống ở hồ, chàng từng ăn cá biển chưa?"

Lạc Thanh Hàn lắc đầu "Chưa."

Thành Thịnh Kinh cách bờ biển rất xa, ngày nay giao thông vô cùng lạc hậu, gần như không thể đảm bảo cá biển còn sống khi được chuyển đến Thịnh Kinh.

Dù có thì chắc chắn cũng sẽ tiêu tốn rất nhiều sức người sức của.

Lạc Thanh Hàn sẽ không huy động nhân lực chỉ vì một chút lương thực như vậy.

Nếu hắn làm vậy thật, chắc chắn quan văn sẽ luận tội hắn hoang phí, không hiểu nỗi khổ của dân.

Tiêu Hề Hề hỏi tiếp "Vậy chàng có biết bên kia biển còn có những quốc gia khác, những quốc gia đó có rất nhiều thứ mà ở đây chúng ta không có, ví như hương liệu quý hiếm, đồ thủ công mỹ nghệ, còn có vô số vàng bạc trang sức."

Lạc Thanh Hàn nảy sinh một ý "Ý nàng là ……"

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh "Có nhiều bảo bối như vậy đang chờ bọn họ, những thế gia đó chắc chắn sẽ bị cám dỗ, chỉ cần chàng đuổi hết bọn họ ra biển, sau này sẽ không có người tới làm chàng mất vui."

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ sâu xa hơn nàng.

Thay vì đuổi hết bọn họ ra biển, chi bằng xem việc ra biển là một vinh dự.

Để bọn họ tranh giành phần vinh dự này.

Khi đó, Hoàng đế như hắn đây chỉ cần ngồi trên núi xem hổ đấu.

Lạc Thanh Hàn "Làm sao mới khiến bọn họ tin bên kia biển có vô số bảo bối?"

Tiêu Hề Hề gắp cá vào miệng, mơ hồ nói "Ta có cách, nhưng cần một ít phí hoạt động."

Lạc Thanh Hàn "Nàng muốn bao nhiêu?"

Tiêu Hề Hề "Khoảng một trăm lượng."

Lạc Thanh Hàn trực tiếp đưa cho nàng một ngàn lượng.

Tiêu Hề Hề cầm ngân phiếu, vui mừng khôn xiết nói "Cảm ơn kim chủ ba ba! Kim chủ ba ba, ta yêu người! Moa moa!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Bỏ đi, nể tình nàng vừa cho hắn một ý tưởng hay nên lần này sẽ không nói nàng.

Chiều hôm đó, Tiêu Hề Hề mời Lý phi và Diêu tiệp dư đến cung Vân Tụ.

Các nàng kiếm được rất nhiều tiền bản quyền từ các bài trên

“Thịnh Kinh Nhật Báo”, cuộc sống cũng sung túc hơn trước.

Các nàng hành lễ với Quý phi xong thì ngồi xuống ghế cho khách bên cạnh.

Tiêu Hề Hề “Lý phi gần đây đang viết truyện gì?”

Lý phi thành thật trả lời “Gần đây bận viết truyện nhiều kỳ, không có thời gian viết truyện.”

Tiêu Hề Hề “Khi nào thì cô viết xong truyện nhiều kỳ?”

Lý phi ước tính “Chắc hai ba ngày nữa.”

Tiêu Hề Hề “Truyện tiếp theo đã quyết định viết gì chưa?”

Lý phi lắc đầu “Vẫn chưa.”

Tiêu Hề Hề quay sang hỏi câu hỏi tương tự với Diêu tiệp dư.

“Cô quyết định viết tiếp gì chưa?”

Diêu tiệp dư nghiêm túc nói “Thần thiếp có một số tài liệu, nhưng vẫn cần suy nghĩ thêm.”

Tiêu Hề Hề “Bổn cung có một đề tài, hai người giúp bổn cung viết, chỉ cần hai người có thể đáp ứng yêu cầu của bổn cung, ngoài tiền bản quyền của báo, bổn cung sẽ cho hai người thêm một khoản tiền.”

Chương 881: Chuyện đời biến đổi thất thường

Lý phi cảm thấy yêu cầu của Quý phi rất kỳ lạ, nàng hỏi "Đề tài gì?"

Diêu tiệp dư cũng tò mò nhìn Quý phi.

Tiêu Hề Hề "Đại khái là kể về nhân vật chính ngồi thuyền ra khơi, du ngoạn bốn phương."

Lý phi cau mày "Truyện này có gì đáng đọc?"

Tiêu Hề Hề "Có chứ. Ví như cô thiết lập nhân vật chính là một thứ tử đáng thương bị gia tộc chèn ép. Hắn bị huynh trưởng dòng chính đuổi khỏi nhà, không có nơi để đi. Chỗ này cô nên tập trung miêu tả huynh trưởng dòng chính kia đáng ghét ra sao, để người đọc căm hận, ước gì có thể thò tay vào sách bóp cổ chết. Nhớ kỹ, thù hận là một cách truyền cảm hứng đồng cảm rất quan trọng. Chỉ cần cô có thể khiến người đọc đồng cảm với nhân vật chính, thế thì truyện của cô đã thành công một nửa rồi."

Lý phi bày ra dáng vẻ chăm chú nghe dạy, hỏi "Sau đó thì sao?"

Tiêu Hề Hề nói tiếp.

"Sau đó, cô viết nhân vật chính sa sút tinh thần gia nhập một thương đội, hướng về phía nam đến một thị trấn ven biển, sử dụng địa danh có thật là tốt nhất, như vậy sẽ tăng cảm giác chân thật cho người đọc.

Nhân vật chính tình cờ cứu được một con ma men, sau khi ma

men đó tỉnh lại, thì mới biết ông ấy là một thuyền trưởng. Thuyền trưởng mời nhân vật chính gia nhập thương đội, cùng nhau ra khơi.

Lúc này, nhân vật chính mới biết bên kia biển có rất nhiều quốc gia. Những quốc gia đó có nhiều loại hương liệu quý hiếm, đồ thủ công mỹ nghệ tinh xảo và nền văn hóa hoàn toàn khác nhau.

Những người ở đó có dáng người cao lớn, mũi cao mắt sâu, hoàn toàn khác với chúng ta. Một số người có mái tóc vàng, một số có mái tóc nâu, một số có mái tóc đỏ hoặc đen. Mắt của những người đó cũng có nhiều màu như xanh nước biển, xanh lá cây hoặc xám.

Một số người thích ăn cá tôm sống, một số thích cắt thịt bò thành từng miếng lớn rồi chiên chín trong dầu, còn một số lại thích kẹp rau vào bánh mì. Bánh mì là gì? Chính là bánh bao ở chỗ chúng ta.

Quay về cốt truyện chính.

Nhóm người của nhân vật chính mua bán với những người nước ngoài này. Bọn họ bán hàng hóa ở nước mình với giá cao gấp hàng chục lần so với giá thị trường, sau đó mua các loại hương liệu và đồ thủ công với giá rất thấp, rồi bọn họ vận chuyển số hàng hóa này về nước, tăng giá gấp mười lần, lợi nhuận cao vô cùng cao.

Mọi người trên thuyền kiếm được rất nhiều tiền, cả nhân vật chính đến góp vui cũng được hưởng lợi. Sau khi nhân vật chính nếm được vị ngọt, lập tức dùng số tiền này mua một lô hàng, chính thức gia nhập thương đội.

Nhân vật chính dùng cách mua bán này nhanh chóng tích lũy của cải, cưới con gái duy nhất của thuyền trưởng. Sau đó, nhân vật chính sau đó kế thừa chức thuyền trưởng, tiếp tục mở rộng quy mô, cuối cùng trở thành phú thương giỏi nhất trên biển, gia sản tích góp được giàu nhất thiên hạ.

Sau khi biết nhân vật chính giàu có, họ hàng và bạn bè từng coi thường hắn đến tìm hắn, cả huynh trưởng dòng chính từng đuổi hắn khỏi nhà cũng muốn hòa giải.

Chỗ này thì phải xem cô muốn phát triển thế nào?

Cô có thể viết bọn họ hòa giải, cuối cùng cả nhà vui vẻ hòa thuận. Hoặc cũng có thể viết nhân vật chính chẳng những không hề động lòng mà còn tát mạnh vào mặt đám nịnh hót đó, khiến đám người đó hiểu sâu sắc thế nào là chuyện đời biến đổi thất thường, đừng ức hiếp thiếu niên bần cùng!"

Lý phi không suy nghĩ liền buột miệng nói "Thế bắt buộc phải viết tát mạnh vào mặt đám nịnh hót đó! Ngày xưa bọn chúng không để ý đến ta, hôm nay ta sẽ khiến bọn chúng không thể trèo cao!"

Tiêu Hề Hề uống một hớp trà sữa đá, làm dịu cổ họng.

"Truyện do cô viết, nhân vật chính có cuộc đời thế nào thì tùy cô quyết định."

Lý phi suy nghĩ, do dự nói "Nhưng thần thiếp chưa từng viết truyện về nam chính, những truyện trước đây thần thiếp viết toàn là nữ chính, chỉ sợ thần thiếp viết không hay truyện về nam chính."

Tiêu Hề Hề đề nghị.

"Cô có thể thử viết trước. Nếu không viết được góc nhìn nam chính thì thay nam chính bằng nữ chính. Cốt truyện chính không đổi, chỉ sửa chút thiết lập ban đầu.

Ví như gia đình nữ chính nhiều đời kinh doanh, làm ăn phát đạt. Nhưng vì cha của nữ chính vô tình đắc tội cường hào ở địa phương nên bị đánh chết. Toàn bộ tài sản trong nhà bị cướp, huynh trưởng của nữ chính cũng bị què một chân, trở thành người tàn tật. Thấy gia nghiệp suy tàn, cả ngày mẫu thân dùng nước mắt rửa mặt, nữ chính quyết định liều một phen.

Nữ chính cải nam trang lẻn vào thương đội tiến về phía nam, tìm kiếm cơ hội cho gia tộc. Nữ chính tình cờ giúp đỡ thuyền trưởng, sau đó được thuyền trưởng mời đi cùng.

Khi nữ chính phát hiện ra cơ hội kinh doanh trên biển, nàng viết thư cho người nhà, bảo họ cùng xuống phía nam. Cả nhà cùng nhau khởi nghiệp, mua thuyền buôn, mở rộng đội thuyền, liên tục ra biển, kiếm được nhiều của cải, cuối cùng đưa gia tộc lên đến đỉnh cao!"

Diêu tiệp dư nghe đến mê mẩn.

Lúc này nàng vỗ tay tán thưởng "Thần thiếp thích cốt truyện này!"

Lý phi hỏi "Tên cường hào hại chết cha của nữ chính trước đó phải xử lý thế nào?"

Tiêu Hề Hề cho nàng lời khuyên.

"Cô có thể cho gia tộc nữ chính trở thành thương hộ hoàng thất. Lúc nữ chính đại diện gia tộc vào kinh dâng cống phẩm, nhân cơ hội đó cáo trạng với Hoàng đế, xin Hoàng đế minh oan cho cha nàng.

Hoàng đế sai người tra rõ án, phát hiện sự thật đúng như những gì nữ chính nói, lập tức bắt giữ tên cường hào đó, trả mạng cho cha của nữ chính. Nữ chính báo được thù, công việc làm ăn đạt đến tầm cao hơn."

Lý phi nghe đoạn kết này, cơn tức nàng kiềm nén trong lòng được giải tỏa, cảm thấy nhẹ nhõm.

Diêu tiệp dư không khỏi hỏi "Tại sao nữ chính chỉ toàn lo sự nghiệp? Nữ chính không thành thân sao? Cuối cùng nàng thành thân với ai? Chắc dung mạo nàng cũng xinh đẹp phải không, Hoàng đế gặp nàng, không muốn nạp nàng vào hậu cung sao?"

Lý phi nhìn nàng với ánh mắt ghét bỏ "Tạo dựng sự nghiệp

không tốt sao? Sao cứ phải vào cung? Vào cung có gì tốt? Nếu nữ chính may mắn được sủng ái thì không nói, lỡ như giống chúng ta gặp một người …… khụ."

Nàng cứng rắn nuốt bốn chữ tính tình thất thường vào trong bụng.

Nàng lén nhìn Quý phi, thấy Quý phi không để ý, mới lấy hết can đảm nói tiếp.

"Lỡ đâu nữ chính gặp phải một Hoàng đế không coi trọng mình thì sao? Sau này nàng sẽ sống thế nào? Sống như góa phụ thì thảm biết bao nhiêu."

Diêu tiệp dư cũng nghĩ vậy, một khi vào hậu cung như chìm sâu xuống biển, thà ở ngoài tự do thoải mái hơn.

Nàng thúc giục "Lý phi tỷ tỷ, tỷ mau về viết truyện này đi, thần thiếp rất muốn đọc."

Nói thật, Lý phi cũng thấy tay hơi ngứa ngáy.

Trong đầu nàng lúc này tràn ngập những tình tiết về việc nữ chính nỗ lực phục hưng gia tộc, vả mặt đánh bại kẻ xấu, nàng rất muốn viết tất cả ý tưởng ra giấy."

Tiêu Hề Hề lại nói "Đừng vội, bổn cung còn chưa nói xong."

Lý phi và Diêu tiệp dư đều nhìn nàng.

Chương 882: Trở về tay không

Tiêu Hề Hề chậm rãi nói.

“Diêu tiệp dư cũng phải hỗ trợ viết một số bài ngắn, chủ đề xoay quanh kho báu trên biển. Ví như cô tạo ra một tin đồn trên biển có một hòn đảo biệt lập, trên đảo có một mỏ vàng khổng lồ không ai biết đến, ai tìm được mỏ vàng thì có thể sở hữu nó. Cô cố gắng bịa tin đồn này càng thật càng tốt, như thể trên biển thật sự có một mỏ vàng không ai biết đến.”

Diêu tiệp dư không hiểu ý của Quý phi là gì, nhưng nàng khôn ngoan không hỏi nhiều, thành thật gật đầu.

“Thần thiếp hiểu rồi.”

Tiêu Hề Hề xua tay “Hai người làm việc đi.”

Lý phi và Diêu tiệp dư đứng lên cáo từ.

Sau khi hai người về cung Cẩm Tú, lập tức bắt tay vào việc.

Trong cung có một số phi tần phát hiện Lý phi và Diêu tiệp dư gần đây thường xuyên chạy tới cung Vân Tụ, hình như qua lại rất mật thiết với Quý phi, có người muốn dò hỏi tin tức, muốn biết bọn họ rốt cuộc đang làm gì.

Đầu tiên là Nghiêm tài nhân, sau đó là Trần uyển nghi và Mẫn tiệp dư.

Các nàng lần lượt đến cung Cẩm Tú chào hỏi, nhưng đều bị Lý phi lấy lý do không rảnh từ chối.

Diêu tiệp dư không cứng rắn như Lý phi, nàng viện cớ bệnh,

không tiện tiếp khách.

Mọi người không thu hoạch được gì, trở về tay không.

Ba ngày sau, "Thịnh Kinh Nhật Báo" đăng tin đồn rằng có một mỏ vàng khổng lồ ẩn giấu trên một hòn đảo nhỏ ngoài biển.

Tác giả mô tả quá trình phát hiện mỏ vàng rất chi tiết, giống như chuyện thật.

Người phát hiện ra mỏ vàng không may mắc bệnh hiểm nghèo chết sớm, không có cơ hội khai thác mỏ vàng.

Vì thế mỏ vàng vẫn vô chủ.

Bất cứ ai có thể tìm thấy thì sẽ có được nó.

Tin tức này sau khi truyền đi liền nhanh chóng biệt tăm, ngoài một số người tò mò quan tâm, phần lớn mọi người đều cảm thấy đây chỉ là tin đồn, độ tin cậy rất thấp.

Sau đó "Thịnh Kinh Nhật Báo" đăng tải một truyện nhiều kỳ mới.

Nữ chính của câu chuyện tên Thư Hướng Mai.

Mở đầu câu chuyện, phụ thân của Thư Hướng Mai bị giết, huynh trưởng đến đòi lại công bằng, nhưng bị đánh gãy chân, không may bị què.

Gia sản bị cường hào ác bá cướp đi, Thư Hướng Mai lâm vào cảnh nhà tan cửa nát.

Mở đầu có thể nói là thảm!

Hầu hết độc giả cho rằng Thư Hướng Mai sẽ giống như các nữ chính trong những cuốn truyện khác, một chân mệnh thiên tử sẽ từ trên trời rơi xuống cứu nàng khỏi nguy nan, sau đó hai người kết lương duyên, trở thành giai thoại.

Một số độc giả nghiêm túc hơn cho rằng Thư Hướng Mai có thể sẽ bị cường hào ác bá bắt đi làm vợ lẽ thứ mười tám, mở ra câu chuyện cưỡng ép yêu đương máu chó, còn có thêm mấy cảnh lăn giường nhiều tư thế khác nhau.

Tuy nhiên, diễn biến tiếp theo của câu chuyện lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Trong truyện, Thư Hướng Mai không nhịn được khi thấy mẫu thân và huynh trưởng lâm vào tuyệt vọng nên quyết định đứng lên chống lại sự bất công của số phận.

Nếu không có ai làm cứu tinh của nàng, vậy thì nàng sẽ tự cứu lấy mình!

Thư Hướng Mai vứt bỏ sự dè dặt của một tiểu thư đài các, đổi nam trang, hóa thân thành một thiếu niên gầy gò, trà trộn vào thương đội tiến về phía nam, chuẩn bị tìm kiếm hy vọng phục hưng gia tộc.

Câu chuyện kết thúc đột ngột ở đây.

Độc giả chấn động.

Bọn họ không ngờ câu chuyện lại phát triển thế này.

Trong những cuốn truyện trên thị trường cũng có rất nhiều tình tiết nữ cải nam trang, nhưng phần lớn nữ tử cải nam trang chỉ để tìm thú vui, chưa từng có nữ tử nào hành sự giống nam nhân như Thư Hướng Mai.

Nhiều độc giả tò mò về câu chuyện này, muốn biết câu chuyện tiếp theo sẽ diễn biến thế nào?

Nhưng cũng có một số người bảo thủ không đồng tình với cách làm của Thư Hướng Mai.

Một số người quá khích đến bảng tin trước các tiệm sách lớn bày tỏ sự bất bình, bọn họ cảm thấy tác giả đang viết truyện vớ vẩn, sao một nữ tử có thể hành sự như nam nhân? Còn dám

một mình đi về phía nam, hoàn toàn không xem trọng thanh danh của mình, ai dám cưới một nữ tử không có quy tắc, coi nhẹ luân thường đạo lý như vậy? Đúng là làm xấu mặt gia môn.

Các thư góp ý về "Thịnh Kinh Nhật Báo" đăng trên bảng tin trước cửa các tiệm sách lớn trong thành sẽ được kiểm duyệt mỗi tối.

Bọn họ thu thập và tổng hợp những lời nhắn đó rồi gửi đến những nơi khác nhau.

Mọi ý kiến về Thư Hướng Mai sẽ được chuyển về cung, giao cho Lý phi.

Lý phi gần như tức chết khi nhìn thấy ý kiến của những kẻ quá khích đó.

Nàng không phải loại người thích buồn bực một mình.

Nàng cầm những lời nhắn đó chạy đến chỗ Quý phi.

Tiêu Hề Hề đọc từng tờ lời nhắn, chậm rãi nói.

"Không phải rất tốt sao?"

Lý phi tức giận nói "Tốt chỗ nào chứ? Đám người này đều đang mắng Thư Hướng Mai!"

Thư Hướng Mai chính là nữ chính do nàng tạo ra, giống như con gái ruột của nàng, thấy nhiều người mắng con gái như vậy, sao nàng không tức cho được?!

Tiêu Hề Hề "Có nhiều người mắng Thư Hướng Mai có nghĩa là có nhiều người đang đọc truyện của cô. Bọn họ bị câu chuyện của cô thu hút quá sâu, thậm chí quên mất đó chỉ là một câu chuyện. Xem mấy lời mắng của bọn họ kìa, mắng vô cùng rõ ràng chân thành, ai không biết còn tưởng trên đời thật sự có Thư Hướng Mai, cô là tác giả thì phải vui mới đúng."

Lý phi sửng sốt "Như … như thế cũng được à?"

Tiêu Hề Hề "Sao lại không? Không phải cô viết truyện cho người khác đọc sao? Càng nhiều người đọc, càng thể hiện cô thành công."

Nói đến đây, Lý phi vẫn thấy khó chịu "Thần thiếp hi vọng mọi người sẽ thích câu chuyện mình viết, thần thiếp không muốn nhân vật chính của mình bị mắng."

Tiêu Hề Hề "Cô hiểu sai một chuyện rồi, ban đầu cô vì sao viết truyện?"

Lý phi "Kiếm tiền."

Đối mặt với câu trả lời thẳng thắn như vậy, Tiêu Hề Hề hiếm khi nghẹn một lần.

Nàng ho nhẹ, nhắc nhở "Cô viết truyện không phải để làm bản thân vui vẻ sao?"

Lý phi "Vui vẻ quan trọng, kiếm tiền càng quan trọng hơn."

Tiêu Hề Hề "Được rồi, nếu cô nghĩ viết truyện là để kiếm tiền, vậy chỉ cần cô có thể kiếm tiền, người khác nghĩ gì về cô có không quan trọng? Dù bọn họ mắng cô ác liệt ra sao cũng đâu có làm cô mất xu nào, thế cô quan tâm mấy lời bọn họ nói làm gì?"

Lý phi dần dần bị thuyết phục.

Tiêu Hề Hề lấy một tờ ngân phiếu đưa sang "Nếu cô vẫn thấy khó chịu thì ngửi mùi tiền đi."

Lý phi mừng rỡ "Tiền này cho thần thiếp sao?"

Ở chỗ Quý phi, lúc nào cũng là nàng moi tiền, chưa từng nhận được tiền!

Hôm nay là lần đầu tiên!

Tiêu Hề Hề "Một trăm lượng này là trả công vất vả cho cô, viết xong truyện sẽ đưa thêm cho cô hai trăm lượng."

Lý phi hai tay cầm ngân phiếu, cảm động trong lòng, hoàn toàn quên mất cảm giác khó chịu do những lời bình luận tiêu cực đó gây ra.

Nàng cầm ngân phiếu, hài lòng rời khỏi cung Vân Tụ.

Quả nhiên, trên đời này chỉ có tiền mới chữa lành mọi nỗi đau!

Chương 883: Thư tình

Với sự cám dỗ của tiền bạc, tốc độ sáng tạo của Lý phi không ngừng tăng lên.

Nàng đã quyết định viết một câu chuyện về nữ chính.

Đám người đó càng mắng nàng, nàng càng muốn nữ chính có được sự nghiệp huy hoàng!

Nói gì mà nữ tử phải tam tòng tứ đức, còn kéo mấy cái luân thường đạo lý gì đó vào.

Hừ, còn xem thường nữ tử!

Lý phi trút cơn giận vào ngòi bút, ý tưởng dâng trào trong đầu, bản thảo thứ hai nhanh chóng hoàn thành.

Hiện giờ "Thịnh Kinh Nhật Báo" bán rất chạy, hầu như sáng nào vừa phát hành cũng sẽ có rất nhiều người xếp hàng mua ở các tiệm sách lớn, cũng có một số người thông minh đi quanh đường lớn ngõ nhỏ trong thành bán báo, cũng kiếm được ít tiền.

Mọi người phát hiện trên báo hôm nay vẫn tiếp diễn câu chuyện về Thư Hướng Mai.

Nhất thời mọi người tràn đầy hứng thú.

Ngay cả những người mắng Thư Hướng Mai không giữ phụ đạo, cũng không kiềm được mà theo dõi cập nhật mới nhất.

Câu chuyện tiếp tục từ chương trước, Thư Hướng Mai cải nam trang đi về phía nam đến một thành trì tên Vạn Hải.

Thành này nằm sát biển, người dân địa phương phần lớn sống bằng nghề đánh cá và bán muối, cũng có một số người dũng cảm không sợ chết, sẽ dùng thuyền ra biển tìm con đường phát tài ở những nơi xa xôi chưa biết.

Thư Hướng Mai muốn mua một ít hải sản ở đây, vận chuyển về những thành nội địa để bán, nhưng vì thiếu kinh nghiệm nên nàng bị lừa gần hết tiền bạc.

Độc giả xem đến đây, có người tiếc nuối, có người tức giận, có người thấy hả hê, quả nhiên là phận đàn bà, tóc dài kiến thức ngắn, chẳng phải thất bại rồi sao?!

Bởi mới nói, nữ nhân nên ngoan ngoãn ở nhà hầu chồng dạy con, chỉ cần ngồi im trong nhà thì chẳng có gì xảy ra rồi, không phải sao?!

Sau khi Thư Hướng Mai bị lừa, tâm trạng nàng sa sút một thời gian.

Nhưng không lâu sau, nàng vực dậy tinh thần, tiếp tục tìm cơ hội kinh doanh.

Đi một ngày đàng, học một sàng khôn, lần trước mắc lừa, lần này nàng cẩn thận hơn.

Trong quá trình tìm kiếm cơ hội, Thư Hướng Mai tình cờ bắt gặp có người đang cãi nhau, nguyên nhân cãi vã là có một nam nhân mua đồ cổ, nghi ngờ đồ cổ đó là giả, muốn trả lại nhưng cửa tiệm từ chối, còn nói chắc đó là hàng thật.

Không bên nào chịu nhượng bộ nên bắt đầu cãi vã.

Nhà của Thư Hướng Mai làm nghề buôn bán đồ cổ, nàng tiếp xúc từ nhỏ nên khá quen thuộc với đồ cổ.

Nàng chủ động giúp kiểm tra, phát hiện quả thật là đồ giả, còn chỉ ra một số dấu hiệu của đồ giả.

Ông chủ thấy vậy liền biết mình gặp phải chuyên gia, ông hung ác nhìn Thư Hướng Mai, rồi tức giận trả lại tiền cho nam nhân này.

Nam nhân này tên Hải Sinh, dáng người cao ráo, đẹp trai mạnh mẽ.

Để cảm tạ sự giúp đỡ của Thư Hướng Mai, hắn đã chủ động mời nàng uống rượu ăn tối.

Câu chuyện viết tới đây, độc giả đều nghĩ Thư Hướng Mai sẽ phát triển tình cảm với nam nhân tên Hải Sinh này.

Hầu hết độc giả đều kỳ vọng chuyện này, cũng có một số ít độc giả lại khinh thường.

Hừ, suy cho cùng cũng chỉ là đàn bà!

Dù bề ngoài có mạnh mẽ đến đâu thì cuối cùng chẳng phải cũng sẽ bị tình cảm dắt mũi?

Thế cũng chẳng sao, cứ để Thư Hướng Mai kết hôn sinh con càng sớm càng tốt, như vậy nàng có thể an phận, làm một người phụ nữ bình thường.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối Thư Hướng Mai chưa từng tiết lộ thân phận nữ tử của mình.

Nàng dùng thân phận nam nhân kết giao với Hải Sinh, hai người trò chuyện vui vẻ, trở thành bạn bè.

Hải Sinh biết Thư Hướng Mai đang tìm kiếm cơ hội làm ăn nên mời nàng ra biển cùng mình.

Hóa ra Hải Sinh là thuyền trưởng của một thuyền biển, có một đội thuyền hơn mười người dưới tên mình.

Thư Hướng Mai chỉ do dự một lúc rồi đồng ý lời mời của Hải Sinh.

Nàng thu dọn hành lý, lên thuyền hướng đến vùng biển xinh đẹp và huyền bí cùng cả đoàn.

Câu chuyện lại dừng ở đây.

Độc giả lần nữa chấn động.

Trời đất, đây là kiểu phát triển thần kỳ gì vậy?

Rõ ràng hai người là trai tài gái sắc, mà lại chỉ có tình huynh đệ!

Ra biển là chuyện gì nữa? Biển ngoài cá, hình như chỉ còn nước thôi?

Bọn họ phí nhiều công sức như vậy chỉ để bắt vài con cá bán lấy tiền thôi à? Có thể kiếm được bao nhiêu tiền?!

Sao tác giả lại viết thế này? Có phải não hư rồi không?

Những người mắng Thư Hướng Mai trước đó càng hưng phấn hơn.

Nữ nhân này chịu thiệt một lần vẫn chưa hối cải, còn dám cùng một nhóm đàn ông ra biển?!

Thuyền chỉ có bây lớn, nàng phải đi cùng rất nhiều đàn ông.

Rốt cuộc nữ nhân này biết liêm sỉ không?!

Kiểu nữ nhân không giữ phụ đạo này đáng bị lôi đi ngâm lồng heo!

Lần này, lượng độc giả đến các tiệm sách lớn để lại tin nhắn tăng lên chóng mặt.

Hầu như tất cả các bảng tin đều dám đầy tin nhắn.

Khi Lý phi nhận được một núi tin nhắn, cả người đờ ra.

Nhiều tin nhắn thế này, sao nàng đọc hết được?

Lý phi nhanh chóng nảy ra ý tưởng.

Vì Quý phi yêu cầu nàng viết truyện này, nên cứ để Quý phi xử lý những tin nhắn này.

Lý phi lập tức mang theo đống tin nhắn này đến cung Vân Tụ.

Dù sao Tiêu Hề Hề cũng rảnh, đọc tin nhắn cũng vui nên xem như nàng đang dạo diễn đàn.

Nàng bắt đầu đọc từng tin nhắn.

Đa số đều đang mắng Thư Hướng Mai, lời lẽ còn tệ hơn lần trước.

Tiêu Hề Hề xem như bọn họ đang xì hơi, đọc xong rồi vứt.

Nàng không phải Lý phi, nàng vốn không quan tâm người khác nói gì.

Dù người khác có nói gì, nàng chỉ cần biết mình đúng là được.

Tiêu Hề Hề đọc tin nhắn suốt buổi chiều.

Ban đêm, khi Lạc Thanh Hàn đến cung Vân Tụ, Tiêu Hề Hề vẫn đang đọc tin nhắn.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng nhìn tờ giấy cười như nắc nẻ, hắn đi tới xem thử, phát hiện thứ nàng đang cầm lại là thư tình, nhìn chữ viết thì chắc chắn là của nữ tử, tờ giấy còn được xông hương, ngửi có mùi thơm nhẹ.

Lạc Thanh Hàn cau mày "Thư này ai viết?"

Tiêu Hề Hề còn đang cười "Là một nữ độc giả viết, ha ha, chàng mau tới xem đi, trong thư cô nương này còn nói muốn gả cho Lý phi, sinh con cho Lý phi, ha ha ha! Cười chết mất thôi!"

Thì ra không phải viết cho Hề Hề, hàng mày nhíu lại của Lạc Thanh Hàn giãn ra.

Hắn ngồi xuống cạnh Hề Hề, nhỏ giọng hỏi "Tại sao cô nương đó lại viết thư như vậy cho Lý phi?"

Tiêu Hề Hề "Vì Lý phi viết truyện rất hay nên cô nương này bị mê hoặc, thậm chí còn có ấn tượng với tác giả, hẳn cô nương này nghĩ tác giả là một thư sinh, nhưng không ngờ lại là nữ."

Nói đến đây, nàng nhịn không được lớn tiếng cười.

Lạc Thanh Hàn biết gần đây Lý phi đăng một câu chuyện trên "Thịnh Kinh Nhật Báo", ngày nào hắn cũng đọc báo nên cũng xem qua câu chuyện đó.

Hắn hỏi "Lần này Lý phi viết truyện ra biển, là nàng bảo Lý phi viết?"

Tiêu Hề Hề gật đầu nói phải.

Nàng cất thư tình đi, định sáng mai mời Lý phi đến lấy.

Dù gì cũng là tâm ý của tiểu cô nương người ta, phải cho Lý phi xem mới được.

Nhân tiện, nàng cũng muốn xem phản ứng của Lý phi, nhất định rất đặc sắc ha ha ha!

Chương 884: Gái ngoan không lấy hai chồng

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Hề Hề sai người mời Lý phi tới.

Lý phi xem xong thư tình, nét mặt biến hóa đa dạng.

Tiêu Hề Hề cười hỏi "Cô thấy thế nào?"

Lý phi hít một hơi thật sâu rồi nghiêm túc nói.

"Các tiểu cô nương bây giờ bạo đến mức này rồi sao? Nàng chưa từng gặp tác giả, thậm chí còn không biết tác giả là người hay ma, thế mà dám viết thư tình cho tác giả. Lỡ tác giả là một tên t.hô tục thì sao? Lỡ như tên t/hô tục đó công bố thư tình ra ngoài thì sao? Sau này nàng còn muốn ra ngoài gặp người không?"

Tiêu Hề Hề ngả người ra sau "Cho nên cô định trả lời nàng thế nào?"

Lý phi "Đương nhiên phải giáo dục nàng thật tốt, để nàng biết thế giới bên ngoài nguy hiểm đến mức nào, tránh sau này nàng bị người ta gạt."

Tiêu Hề Hề mỉm cười "Sau này cô chắc chắn sẽ là một người mẹ tốt."

Sắc mặt Lý phi tối sầm lại.

Với hoàn cảnh gượng gạo của nàng bây giờ, khả năng có con là rất mong manh.

Có thể cả đời nàng sẽ không bao giờ được làm mẹ.

Tiêu Hề Hề chú ý đến biểu cảm nàng thay đổi, đại khái có thể đoán được nàng đang nghĩ gì.

“Nếu cho cô cơ hội rời cung vĩnh viễn, cô có bằng lòng không?”

Câu hỏi này tới đột ngột, Lý phi sửng sốt một hồi mới phản ứng.

Nàng hỏi theo bản năng “Thần thiếp đã là phi tần của Hoàng thượng, sao còn có cơ hội rời đi? Chẳng lẽ Hoàng thượng không nhịn được nữa, muốn đuổi chúng thần thiếp đến am Tử Vân rồi sao?”

Nói đến câu cuối cùng, lòng nàng vô cùng bất an.

Tuy sống trong cung chỉ có thể như góa phụ, nhưng ít nhất không lo cơm ăn áo mặc, xung quanh còn có người hầu hạ nên cuộc sống cũng khá ổn.

Nhưng nếu đến am Tử Vân, chỉ có thể làm bạn với tượng Phật cả đời, chẳng những không có y phục trang sức lộng lẫy, còn phải tự mình giặt giũ nấu cơm, quan trọng là không thể ăn mặn, bữa nào cũng phải ăn chay.

Mới nghĩ về những ngày tháng đó thì tinh thần nàng đã suy sụp!

Nàng thà làm góa phụ còn hơn ăn chay cả đời!

Lý phi càng nghĩ càng sợ “Thần thiếp đã làm gì sai sao? Tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên muốn đuổi thần thiếp đi?”

Tiêu Hề Hề trấn an “Hoàng thượng không nói sẽ đuổi cô đi, bổn cung chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Lý phi vẫn còn nửa tin nửa ngờ.

Nàng cảm thấy Hoàng đế nhất định đã nói gì đó, nếu không

Quý phi sẽ không đột nhiên hỏi chuyện này.

Nói không chừng đây là ý của Hoàng đế, Quý phi hỏi như vậy là để thử nàng.

Tiêu Hề Hề "Nếu …… ý bổn cung là nếu như …… nếu như sau này cho cô cơ hội rời cung, bắt đầu một cuộc sống mới, không phải cuộc sống cơm chay niệm Phật trong am ni cô, mà là gả cho một người khác, sinh mấy đứa con, an ổn sống nửa đời còn lại, cô muốn không?"

Lý phi không suy nghĩ đã trả lời "Thần thiếp đương nhiên muốn!"

Có kẻ ngốc mới từ chối chuyện tốt thế này!

Sau đó nàng chợt tỉnh táo lại, nghi ngờ hỏi "Đang yên lành, sao người đột nhiên hỏi chuyện này?"

Nói xong, nàng nhìn xung quanh, sợ Hoàng đế từ đâu đó nhảy ra.

Tuy Quý phi nói là nếu như, nhưng nàng đã mở miệng nói muốn, nếu Hoàng đế nghe thấy, chắc chắn sẽ không vui.

Không nam nhân nào muốn nữ nhân của mình nghĩ đến việc gả cho người khác, Hoàng đế cũng không ngoại lệ.

Nàng thầm hối hận vừa rồi trả lời quá nhanh, lỡ như đây là bẫy do Quý phi giăng ra thì sao?

Tiêu Hề Hề "Nếu cô thật sự muốn xuất cung tái già, bổn cung có thể giúp cô hoàn thành tâm nguyện."

Lý phi nhếch khóe miệng, cười khô khan "Ha ha, Quý phi nương nương thật biết nói đùa."

Tiêu Hề Hề "Bổn cung nói thật, cô có thể về suy nghĩ cho kỹ, nghĩ kỹ rồi thì cho bổn cung câu trả lời."

Thấy nàng không giống nói đùa, nụ cười giả tạo trên mặt Lý phi dần biến mất.

“Quý phi nương nương nói thật sao?”

Tiêu Hề Hề “Đương nhiên, bổn cung sẽ không lấy chuyện này ra đùa.”

Thật ra Lý phi rất muốn đồng ý ngay.

Nhưng nàng vẫn lo chuyện này có trá.

Nàng thật sự không quyết định được.

Nàng thận trọng hỏi “Thần thiếp có thể hỏi người làm sao giúp thần thiếp rời cung không?”

Tiêu Hề Hề “Những chuyện này cô không cần lo, cô chỉ cần cho bổn cung biết cô có muốn hay không?”

Lý phi “Phía Hoàng thượng ……”

Tiêu Hề Hề “Bổn cung có thể giải quyết được ngài ấy.”

Lý phi kéo tay áo mình, trong lòng rất rối.

Nếu ở lại hậu cung, có lẽ nàng phải làm góa phụ nửa đời còn lại.

Nhưng nếu rời cung tái giá, liệu nàng có tìm được người tốt? Lỡ như gả nhầm một kẻ cặn bã thì sao?

Còn người nhà của nàng có chấp nhận không? Người ngoài sẽ nhìn nàng thế nào?

Có quá nhiều chuyện cần phải suy xét.

Lý phi càng nghĩ càng rối, đầu óc hỗn loạn.

Nàng tâm sự trùng trùng rời khỏi cung Vân Tụ.

Sau khi Lý phi về cung Cẩm Tú, trong đầu nàng toàn là chuyện rời cung, hoàn toàn không còn tâm trạng viết truyện.

Nàng ngồi bên bàn làm việc cả đêm, cuối cùng chịu không nổi nên nhờ người gửi tin về Lý phủ, mời mẫu thân vào cung.

Chiều hôm đó Lý phu nhân vào cung.

Lý phu nhân đã lâu không gặp con gái, vừa nhìn thấy nàng, bà rất sốc thốt lên.

“Sao nương nương lại mập nữa rồi?!”

Lý phi “……”

Đây là mẹ ruột của nàng, nàng có thể làm gì?

Chỉ có thể mỉm cười tha thứ cho mẹ mình!

Lý phi kéo Lý phu nhân ngồi xuống.

Sau khi cung nữ bưng trà lên, Lý phi cho mọi người lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại nàng và Lý phu nhân.

Lý phi không muốn nói vòng vo, trực tiếp nói hết những khúc mắc trong lòng.

Lý phu nhân nghe xong giật mình.

“Hoàng thượng muốn đuổi con ra khỏi cung?!”

Lý phi ra hiệu cho bà nhỏ giọng.

Lý phu nhân lập tức ngậm miệng, một lát sau lại nói, lần này giọng nhỏ hơn.

“Con làm sai gì sao? Hoàng thượng sao lại muốn đuổi con ra khỏi cung?”

Lý phi "Con không làm gì sai, cũng không phải Hoàng thượng muốn đuổi con ra khỏi cung. Là Quý phi hỏi con có muốn rời cung tái giá không? Con nhìn bộ dạng của nàng hẳn là rất nghiêm túc về chuyện này, bản thân con cũng muốn nhưng không biết người trong nhà nghĩ thế nào nên con muốn hỏi ý của mẹ?"

Lý phu nhân im lặng.

Tục ngữ nói, gái ngoan không lấy hai chồng.

Bà đương nhiên không muốn con gái mình tái giá, nhưng hiện giờ con gái ở trong cung không được sủng ái, nếu nhất quyết để con gái trong cung, ngược lại sẽ hại con gái.

Con gái bà còn trẻ như vậy, tuổi xuân như hoa, không nên âm thầm héo úa trong thâm cung.

Nếu Hoàng đế thật sự không có ý gì với con gái bà, để con bé rời khỏi cung tái giá là lựa chọn tốt.

Nhưng tái giá không hề đơn giản.

Thứ nhất danh tiếng không tốt, thứ hai tái giá có thể không lấy được người chồng tốt.

Một lúc sau, Lý phu nhân thận trọng nói.

"Đây là chuyện lớn, mẹ không thể tự mình quyết định, mẹ phải về hỏi ý cha con."

Lý phi sớm đã đoán được kết quả này, gật đầu đáp lại.

"Vâng."

Chương 885: Nàng phải làm sao?

Hôm sau Lý phu nhân lại vào cung.

Lý phi nhìn thấy bà thì sửng sốt.

“Mẹ, mắt mẹ làm sao vậy?”

Mắt Lý phu nhân sưng đỏ, trông rất đáng sợ.

Lý phi vội sai người đi lấy túi thuốc có tác dụng lưu thông khí huyết, sau khi hấp nóng thì đắp lên mắt Lý phu nhân.

Lý phu nhân nằm ngửa trên giường, giọng khàn khàn nói.

“Mẹ đã nói chuyện này với cha con, nhưng cha con …… không đồng ý.”

Lý phu nhân khóc suốt đêm vì chuyện này, khóc sưng cả mắt, hi vọng Lý lão gia sẽ thay đổi ý định.

Đáng tiếc không ích gì.

Lý lão gia là một phụ thân bảo thủ điển hình, ông sẽ không bao giờ cho phép con gái mình tái giá.

Lý phi nghe vậy, tim chợt lạnh đi.

Thật ra nàng biết rõ tính của phụ thân, cũng đoán được phụ thân có thể sẽ không đồng ý.

Nhưng nàng vẫn ôm chút hi vọng, nghĩ phụ thân yêu thương nàng, sẽ nhượng bộ vì nàng.

Kết quả nàng đã đánh giá cao vị trí của mình trong lòng phụ thân.

Phụ thân yêu danh tiếng hơn thương nàng.

Lý phu nhân hồi lâu không nghe thấy con gái nói gì, trong lòng hoảng hốt.

Bà lấy túi thuốc đắp trên mắt ra nhìn Lý phi, thấy Lý phi ngơ ngẩn ngồi bên cạnh, nét mặt buồn bã.

Lý phu nhân thấy chua xót trong lòng.

Bà chống khuỷu tay lên giường ngồi dậy, giơ tay kéo con gái vào lòng rồi nghẹn ngào nức nở.

“Con gái ngoan, là mẹ đã hại con, ban đầu mẹ không nên đồng ý cho con vào cung, nếu con không vào cung thì bây giờ đã không khổ thế này, hu hu hu, đều là lỗi của mẹ!”

Lý phu nhân quá đau lòng, dù mắt vẫn còn sưng đỏ nhưng bà không kiềm được nước mắt.

Lý phi nhẹ nhàng vỗ lưng bà, nhẹ nhàng dỗ dành.

“Không sao, không ai ngờ mọi chuyện sẽ thành thế này, không phải lỗi của mẹ, mẹ đừng tự trách bản thân.”

Lý phu nhân khóc một lúc mới dần ngừng lại.

Bà lau nước mắt, hỏi “Hoàng thượng thật sự không có chút tình cảm nào với con sao?”

Lý phi cười khổ nói “Con vào cung đã năm năm, đời người có được mấy lần năm năm? Nếu Hoàng thượng có tình cảm với con, sao phải đợi lâu như vậy? Con cũng không ngại nói thật, đến bây giờ con vẫn còn trong trắng.”

Lý phu nhân mở to mắt, không tin được hỏi “Sao có thể?!”

Lý phi "Con không dám nói chuyện này với người khác vì sợ mất mặt, nhưng mẹ là mẹ của con, từ nhỏ đến lớn con có bao nhiêu chuyện mất mặt mà mẹ không biết? Trước mặt mẹ, con không thấy mất mặt, năm năm qua Hoàng thượng không hề chạm vào con, mẹ nghĩ con còn hy vọng sao?"

Cả người Lý phu nhân khẽ run lên, không biết là tức giận hay sợ hãi.

Bà nắm chặt tay con gái, nước mắt lại trào ra rồi rơi xuống, miệng lẩm bẩm.

"Là mẹ đã hại con, là mẹ đã hại con!"

Lý phi dùng khăn lụa lau nước mắt cho bà "Đừng khóc nữa, còn khóc nữa thì mắt của mẹ sẽ không nhìn thấy gì nữa."

Lý phu nhân nghẹn ngào hỏi.

"Có phải Quý phi chèn ép con không? Nghe người ta nói Quý phi ở trong cung hoành hành ngang ngược, còn cố ý độc chiếm Hoàng thượng, không cho các phi tần khác có cơ hội thị tẩm. Nếu đúng là vậy, mẹ về sẽ bảo cha con dâng tấu luận tội Quý phi. Lý gia chúng ta dù liều mạng cũng phải đòi lại công bằng cho con. Dù có là Quý phi cũng không thể ức hiếp người khác như vậy."

Lý phi vội nói "Không liên quan đến Quý phi, năm ngoái nàng mới vào cung, trước khi nàng vào cung, Hoàng thượng còn chưa từng nghiêm túc nhìn con."

Lý phu nhân nghĩ lại thấy cũng đúng, nên từ bỏ ý định nhờ chồng luận tội Quý phi.

Lý phi nói tiếp "Thật ra Quý phi rất tốt với con, ít nhất nàng cũng không cố ý hại con, cơm ăn áo mặc cũng chưa từng đối xử tệ bạc, còn chuyện Hoàng thượng không triệu con thị tẩm, đó là quyết định của Hoàng thượng, không ai can thiệp được."

Lý phu nhân càng thấy khó chịu hơn.

Nếu có người gây sự, Lý gia vẫn có thể tìm cách hòa giải.

Nhưng bây giờ vấn đề nằm ở Hoàng đế.

Lý gia không dám làm gì.

Lý phi buồn bã nói "Thật ra con đã chuẩn bị làm góa phụ trong cung cả đời, là Quý phi đột nhiên hỏi con có muốn rời cung tái iá không, con mới có một chút hy vọng, nếu cha không đồng ý, vậy thì bỏ đi, con ……"

Lý phu nhân ngắt lời nàng "Không thể được! Đây là hạnh phúc cả đời của con, sao nói bỏ là bỏ được?! Mẹ về nhà nói với cha con, nếu cha con vẫn không đồng ý, mẹ sẽ chết trước mặt ông ấy, mẹ muốn xem xem, ông ấy cần thanh danh hay cần vợ con?!"

Trước đây bà chỉ nghĩ con gái mình không được sủng ái, nào ngờ đến bây giờ con gái bà vẫn còn trong trắng.

Năm năm, Hoàng đế chưa từng chạm vào Lý phi.

Con gái cưng của bà đã sống như góa phụ năm năm!

Đời người được mấy lần năm năm đây chứ?

Lý phu nhân vừa nghĩ tới chuyện này thì tức run cả người.

Nếu con gái bà gả vào một nhà bình thường, Lý phu nhân sớm đã dẫn người đến lý luận với con rể.

Nhưng con gái bà gả cho Hoàng đế, ai dám nói Hoàng đế không đúng?

Lý phu nhân chỉ đành nuốt cơn giận vào bụng.

Lý phi không ngờ thái độ của mẫu thân chuyển biến quyết liệt như vậy, nàng chợt sợ hãi.

“Mẹ, mẹ định ……”

Lý phu nhân “Con cũng thật ngốc, đáng lẽ phải nói chuyện này với mẹ sớm hơn, nếu mẹ biết sớm, đã không cần đợi đến bây giờ …… ài, bỏ đi, không nói mấy chuyện này nữa, bây giờ cũng không muộn, con còn trẻ, rời khỏi hố lửa này, còn có thể tìm được người tốt.”

Lý phi cảm nhận được quan tâm của mẫu thân, cảm thấy ấm lòng, hai mắt đỏ hoe.

Nàng cúi đầu, rúc vào lòng mẹ như khi còn nhỏ.

“Mẹ, mẹ cứ nói chuyện tử tế với cha, đừng cãi với ông ấy, càng không được làm chuyện ngu ngốc. Con thà làm góa phụ cả đời, cũng không muốn thấy mẹ gặp chuyện, sức khỏe của mẹ quan trọng hơn bất cứ điều gì.”

Lý phu nhân nghẹn ngào đáp “Ừm, mẹ biết mẹ đang làm gì.”

Khi Lý phu nhân rời khỏi cung Cẩm Tú, mắt bà còn đỏ hơn lúc đến.

Ba ngày sau, Lý phi vẫn không gặp được Lý phu nhân.

Lý phi hơi lo cho an nguy của mẫu thân.

Nàng muốn về nhà xem một chút, nhưng nàng là phi tần, không thể tùy tiện rời cung.

Cuối cùng, nàng không còn cách nào khác đành phải cầu xin Quý phi giúp đỡ.

Tiêu Hề Hề biết chuyện, vui vẻ đồng ý.

“Vừa hay bổn cung cũng cần rời cung, cô đi cùng bổn cung đi.”

Lý phi biết Quý phi có lệnh bài của Hoàng đế, có thể rời cung bất cứ lúc nào, nghe vậy vui mừng khôn xiết, lập tức quỳ

xuống hành lễ lớn với Quý phi.

“Đa tạ Quý phi nương nương!”

Tiêu Hề Hề “Cô định chừng nào đi?”

Lý phi lo cho an nguy của mẫu thân nên đi càng sớm càng tốt.

Thế là cả hai quyết định rời cung ngay lập tức.

Hai người thay thường phục, ngồi xe ngựa rời cung.

Đi theo còn có hơn mười Ngọc Lân vệ.

Hai người ra khỏi cổng cung, đi thẳng đến Lý gia.

Trong xe ngựa, Lý phi cảm thấy bất an, lo lắng cho an nguy của mẫu thân, lo lắng không biết phải đối mặt với phụ thân thế nào.

Lỡ như phụ thân kiên quyết không đồng ý cho nàng rời cung tái giá, nàng phải làm sao?

Chương 886: Miệng đời đáng sợ

Nàng dường như ngoài việc chấp nhận số phận thì không còn lựa chọn nào khác.

Lý phi cảm thấy bất lực, miệng lẩm bẩm nói.

“Nếu ta là Thư Hướng Mai thì tốt rồi.”

Tiêu Hề Hề nhìn nàng, khó hiểu nói “Thư Hướng Mai rất thảm, cha chết, huynh trưởng bị què, thậm chí gia sản cũng bị kẻ xấu chiếm đoạt, nếu cô trở thành Thư Hướng Mai, không phải khó chịu tới chết sao?”

Lý phi “Nhưng ít nhất Thư Hướng Mai có dũng khí làm liều.”

Thư Hướng Mai có thể bất chấp tất cả, cải trang thành nam đi về phía nam tìm kiếm cơ hội mới.

Nhưng nàng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Tiêu Hề Hề “Vì Thư Hướng Mai không còn đường để đi, chỉ có thể liều một phen, nhưng cô thì khác, cô còn có người nhà làm chỗ dựa.”

Lý phi cười khổ nói “Đôi khi người nhà cũng chưa chắc đáng tin.”

Nàng dừng một chút, nhịn không được hỏi.

“Quan hệ giữa người và phụ thân người thế nào?”

Tiêu Hề Hề ngẩn người.

Hiển nhiên không ngờ đối phương đột nhiên hỏi chuyện này.

Có lẽ vì quá khó chịu, Lý phi kiềm không được, lại tự lẩm bẩm.

“Quan hệ giữa ta và cha ta thật ra cũng khá tốt, tuy cha ta là người rất cổ hủ bảo thủ nhưng ông ấy không trọng nam khinh nữ, đối xử với ta giống như các huynh đệ khác, những gì ta nên có, ông ấy cũng cho ta rồi, ông ấy cũng đã hoàn thành trách nhiệm cơ bản của một người cha.”

Tiêu Hề Hề thuận theo hỏi “Lúc này nên nhưng mà rồi phải không?”

Lý phi phối hợp mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại có cay đắng khó tả.

“Nhưng cha ta lại không muốn ta rời cung tái giá, ông ấy thà để ta chịu khổ trong cung, còn hơn để người khác chỉ trỏ gia tộc.”

Tiêu Hề Hề không biết làm sao khuyên nàng.

Vì quan hệ gia đình của nàng cũng rối ren, nàng thật sự không có tư cách dạy người khác phải làm gì.

Lý phi nghiêng người, lấy khăn tay lau khóe mắt, cố gắng giữ giọng bình tĩnh.

“Xin lỗi, hình như ta nhiều lời rồi.”

Tiêu Hề Hề nói “Thật ra, quan hệ giữa ta và cha ta cũng không tốt, so với quan hệ của cha con cô thì tệ hơn nhiều.”

Lý phi sửng sốt.

Nàng ngước đôi mắt đỏ ửng, kinh ngạc nhìn Quý phi.

Tiêu Hề Hề thở dài “Nhưng hoàn cảnh nhà ta khác cô, từ nhỏ ta đã bị cha mẹ ruột bỏ rơi.”

Lý phi đờ người.

Nàng không thể tin hỏi "Người không phải là công chúa của Nam Nguyệt sao?"

Tiêu Hề Hề "Nói thật thì ta không phải con gái ruột của Nam Nguyệt vương, ta là con gái nuôi của bà ấy."

Lý phi chợt hiểu, thì ra là vậy!

Nàng lập tức thấy đồng cảm, không ngờ thân thế của Quý phi cũng khổ vậy.

So với Quý phi, chút mâu thuẫn nhỏ giữa nàng và phụ thân chẳng là gì cả.

Nghĩ tới đây, Lý phi bỗng thấy dễ chịu hơn.

Con người là thế, chỉ cần thấy người khác khổ hơn mình, tâm lý sẽ được cân bằng, thoải mái hơn nhiều.

Tiêu Hề Hề "Đây là bí mật, ta chỉ nói cô biết, cô đừng nói với ai."

Lý phi gật đầu nói được.

Tiêu Hề Hề chậm rãi nói.

"Ta không biết cha cô là người thế nào nên không thể nhận xét gì. Cô là con gái của ông ấy, nên cô càng hiểu ông ấy hơn. Có những lời không cần người khác nói, trong lòng cô cũng tự rõ. Nếu cô còn quan tâm đến mối quan hệ cha con này thì cứ nói chuyện tử tế với ông ấy. Nói hết những suy nghĩ của cô, để ông ấy biết cô đang nghĩ gì. Nếu ông ấy thật sự quan tâm cô, chắc chắn sẽ nghĩ cho cô."

Lý phi suy tư gật đầu.

Xe ngựa dừng lại trước cổng Lý gia.

Lý phi xuống xe, quay lại nhìn Quý phi trong xe, do dự một chút rồi hỏi.

“Người có muốn vào nhà uống tách trà không?”

Tiêu Hề Hề nói không cần.

Nghe vậy, Lý phi thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra nàng chỉ khách sáo thôi.

Nếu Quý phi đồng ý vào uống trà thật, Lý phi cũng không biết nên tiếp đãi thế nào.

Dù sao quan hệ của hai người bây giờ cũng có hơi kỳ lạ, nói là đối thủ thì không giống đối thủ, nói là bạn bè thì vẫn chưa tới.

Tiêu Hề Hề nói “Sau khi xong việc, cô tới Lưu Quang Các, chúng ta gặp nhau ở đó.”

Lý phi nói được.

Nàng đứng đó nhìn xe ngựa rời đi.

Người trong Lý gia không ngờ Lý phi đột nhiên trở về, bọn họ không kịp trở tay.

Quản gia hết sức lo sợ mời Lý phi vào trong.

Lý lão gia chạy vội tới, theo sau là một nhóm người, đều là người Lý gia.

Bọn họ nhìn thấy Lý phi định quỳ xuống hành lễ nhưng Lý phi đã ngăn lại.

Lý phi nhìn quanh không thấy mẫu thân, trong lòng càng bất an liền hỏi.

“Mẹ đâu?”

Mọi người nhìn về phía Lý lão gia.

Sắc mặt Lý lão gia không tốt, dường như không nghỉ ngơi đủ, có hơi mệt mỏi.

Ông cung kính đáp "Bẩm nương nương, gần đây vợ ta ngã bệnh, đang nghỉ ngơi trong phòng."

Lý phi tức thì nôn nóng "Tại sao mẹ lại bệnh? Bệnh nặng lắm sao? Mau dẫn bổn cung đi thăm bà ấy."

Lý lão gia xua tay bảo mọi người giải tán.

Ông dẫn Lý phi đến hậu viện.

Suốt đường đi, hai cha con không nói chuyện, sự im lặng cứ kéo dài.

Cảm giác này làm Lý phi rất khó chịu.

Thật ra nàng vẫn luôn kính trọng và yêu thương phụ thân, dù phụ thân lúc nào cũng nghiêm mặt, không dịu dàng thân thiết như mẫu thân nhưng nàng vẫn rất kính trọng ông.

Nhưng bây giờ, trong lòng nàng có hơi oán trách ông.

Trách ông tại sao không đồng ý cho nàng rời cung? Trách ông tại sao không chăm sóc tốt cho mẫu thân?

Lẽ nào với ông ấy, thể diện quan trọng đến vậy sao?

Lúc hai người rẽ chỗ ngoặt, Lý phi vô tình nhìn thấy nét mặt muốn nói lại ngập ngừng của phụ thân.

Vốn nàng muốn giả như không nhìn thấy, nhưng nàng nhớ tới lời của Quý phi.

Quý phi bảo nàng nói chuyện tử tế với phụ thân.

Lý phi mím môi đỏ mọng, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Cha.”

Lý lão gia lập tức đáp “Nương nương có gì dặn dò?”

Lý phi “Đây là nhà chúng ta, người không cần khách khí như vậy.”

Lý lão gia cứng ngắc nói “Đây không phải khách khí, đây là lễ nghi, lễ nghi không thể bỏ.”

Lý phi thầm nghĩ, phụ thân vẫn nghiêm túc như vậy, không bao giờ biến đổi theo hoàn cảnh.

Chính vì tính cách không linh hoạt này mà ông ngồi ở chức Lễ bộ Thị lang mười năm vẫn không có hy vọng thăng chức.

Lý phi không muốn phí lời về chuyện nhỏ nhặt này nên trực tiếp hỏi.

“Có phải người có lời muốn nói với con không?”

Lý lão gia do dự một lúc mới nói “Quả thật ta có vài lời muốn nói với nương nương.”

Lý phi bước chậm lại, ra hiệu cho ông nói.

Lý lão gia “Ta biết người sống trong cung không tốt, nhưng dù người có rời cung, cũng chưa chắc có thể gả vào nhà tốt được nữa, nhất là đối với một phi tần rời cung như người, bên ngoài sẽ suy đoán người đã làm sai điều gì mới bị Hoàng thượng đuổi ra khỏi cung?”

Lý phi “Con không quan tâm người khác nói gì.”

Lý lão gia lắc đầu “Trăm người ngàn ý, miệng đời đáng sợ.”

Lý phi nhếch môi “Nói đến cùng, người vẫn sợ ta làm tổn hại thanh danh Lý gia.”

Chương 887: Đừng khóc nữa

Lý lão gia muốn mở miệng phản bác nhưng lại không biết nói sao, cuối cùng đành im lặng.

Lý phi nhìn bộ dạng của ông, còn muốn cười nhạo thêm mấy câu, nhưng nhớ lời Quý phi nói trước đó, cuối cùng nàng vẫn nuốt mấy lời khó nghe kia trở về.

Hai cha con im lặng hồi lâu.

Cuối cùng, Lý phi chủ động phá vỡ im lặng.

"Cha, nếu cha thấy xấu hổ vì con, sau khi con rời cung có thể tìm nơi khác sống, con sẽ tránh xa nhà này, bảo đảm không xuất hiện trước mặt cha, cha thấy như vậy có được không?"

Lý lão gia hỏi "Một mình người làm sao sống? Làm sao nuôi bản thân?"

Lý phi vốn muốn nói phụ thân không cần lo chuyện này, nhưng do dự một lát, nàng vẫn nói thật.

"Con biết viết truyện, có thể kiếm tiền."

Lý lão gia ngạc nhiên nhìn nàng.

Ông thậm chí còn không biết con gái mình có kỹ năng này.

Lý phi mím môi dưới "Thật ra con đã viết mấy cuốn truyện rồi, cha đừng hỏi tên, con không muốn nói, dù sao cha chỉ cần biết con có thể tự nuôi sống mình là được."

Quan niệm xưa nay của Lý lão gia là nữ nhân phải cần nam

nhân nuôi, nếu không sẽ không thể sống tiếp.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến ông đồng ý để con gái mình rời cung.

Nếu con gái rời cung, sau này tái giá, rất khó tìm được người tốt, dù sao nàng cũng là phi tần bị Hoàng đế đuổi khỏi cung, mấy nhà tốt kia ai dám cưới nàng?

Lỡ như gả nhầm cho người xấu, cuộc sống có lẽ còn khổ hơn trong cung.

Dù sao trong cung nàng không cần lo cơm ăn áo mặc, có bảo đảm cuộc sống cơ bản, hơn nữa nhà mẹ còn trợ cấp chút ít cho nàng, cuộc sống sẽ không đến nỗi tệ.

Lý lão gia trước giờ là người bảo thủ.

Tính bảo thủ của ông không chỉ tuân theo lễ nghi, còn không muốn mạo hiểm, chỉ muốn an ổn với hiện tại.

Lý lão gia nói "Dù người có kiếm được tiền, người vẫn phải tái giá, tái giá chưa chắc kiếm được nhà tốt, lỡ như người gả nhầm, người phải làm sao?"

Lý phi "Gả nhầm thì hòa ly."

Lý lão gia cau mày "Người đã tái giá rồi, nếu còn hòa ly, người sống thế nào?"

Lý phi "Con nên sống thế nào thì sống thế ấy."

Lý lão gia "Người bên ngoài sẽ dùng nước bọt dìm chết người."

Lý phi "Đám người đó ngoài nói nhảm thì làm gì được? Hơn nữa, cha nghĩ người khác quá rảnh rỗi rồi, trong nhà bọn họ còn cả đống chuyện chưa giải quyết xong, mỗi ngày làm gì có thời gian nhắm vào chuyện vặt vãnh của con? Cùng lắm thì bàn tán vài câu, sau đó vẫn là nên làm gì thì làm đó."

Lý lão gia lại im lặng.

Lý phi không nói nữa.

Nàng đã nói những gì cần nói, nếu phụ thân vẫn cố chấp thì nàng đành chấp nhận số phận.

Hai cha con bước vào tiểu viện nơi Lý phu nhân đang ở.

Lý phu nhân thật sự bệnh rồi.

Còn về nguyên nhân ngã bệnh thì đương nhiên liên quan tới Lý phi.

Bà muốn xin Lý lão gia đồng ý cho con gái rời cung tái giá, để thuyết phục Lý lão thay đổi ý định, bà thật sự đã dùng đủ mọi cách, cuối cùng còn dùng cách tuyệt thực.

Bà đã một ngày một đêm không ăn uống, trong lòng đầy tâm sự u uất nên đổ bệnh là chuyện đương nhiên.

Lý phi nhìn dáng vẻ hốc hác của mẫu thân thấy vô cùng đau lòng.

Lý phu nhân không ngờ con gái sẽ về, bà ngạc nhiên không cầm được nước mắt.

“Là mẹ vô dụng, không khuyên được cha con.”

Lý phi ôm bà nghẹn ngào nức nở “Mẹ, mẹ đừng nói vậy.”

Hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở.

Lý lão gia đứng cạnh không biết làm sao.

Lúc này, hai người con trai của ông cũng đến.

Ba cha con không muốn làm phiền Lý phu nhân và Lý phi nên đành ra ngoài.

Ba người đứng ngoài hành lang, thấp giọng thảo luận gì đó.

Chủ yếu là hai người con trai nói, Lý lão gia im lặng nghe, thỉnh thoảng mới đáp lại.

Lý phu nhân còn đang bệnh, Lý phi sợ bà không chịu nổi nên chỉ khóc một lúc rồi kìm nước mắt.

Nàng nhẹ nhàng dỗ dành Lý phu nhân, dỗ một lúc, Lý phu nhân dần ngừng khóc.

Hai mẹ con lại trò chuyện một hồi.

Lý phi thấy thời gian không còn sớm, sợ lỡ thời gian nên nói với Lý phu nhân.

“Con phải đi rồi, lần này con ra ngoài với Quý phi, không thể để Quý phi đợi quá lâu.”

Lý phu nhân rất ngạc nhiên.

Trước đó, Lý phi nói Quý phi cũng khá tốt với nàng, Lý phu nhân nghĩ Lý phi đang nói khách sáo để người nhà khỏi lo.

Không ngờ Quý phi lại bằng lòng dẫn Lý phi rời cung, xem ra Quý phi thật sự rất tốt với Lý phi.

Lý phu nhân “Người ta đã giúp con, con phải tặng quà cảm ơn, nếu không người ta sẽ nghĩ con không biết điều. Đây là chìa khóa nhà kho, con mở kho chọn ít đồ tốt tặng Quý phi, nàng thích gì thì con tặng thứ đó.”

Lý phi nói “Quý phi không thích gì, chỉ thích ăn uống thôi, đầu bếp nhà chúng ta không phải rất giỏi nấu món kho sao? Lát nữa con sẽ mang hai phần món kho tặng Quý phi, nàng nhất định sẽ thích.”

Lý phu nhân do dự nói “Chỉ tặng món kho phải là quá tồi tàn không? Dù sao người ta cũng là Quý phi.”

Lý phi đầy tự tin "Mẹ cũng nói người ta là Quý phi đó, muốn gì mà không có? Chúng ta tặng thứ đắt tiền hơn nữa thì nàng cũng chưa chắc coi trọng, chi bằng tặng thứ nàng thích, cũng xem như tặng đúng sở thích rồi."

Lý phu nhân cảm thấy có lý nên gật đầu "Vậy cứ làm như lời con nói."

Lúc Lý phi bước ra khỏi phòng ngủ, Lý lão gia và hai con trai đã thảo luận xong.

Lý lão gia nhìn con gái, thấp giọng hỏi "Con muốn rời cung thật sao?"

Lý phi gật đầu.

Lý lão gia "Ta vừa bàn bạc với hai ca ca của con, hai đứa nó nói đồng ý đón con về."

Lý phi đờ người giây lát, sau đó nét mặt lộ ra vẻ không tin được.

Nàng nhìn hai ca ca bên cạnh, run rẩy hỏi.

"Hai huynh đồng ý thật sao?"

Hai công tử Lý gia gật đầu.

Thật ra bọn họ không hiểu được quyết định rời cung tái giá của muội muội.

Nhưng Lý phu nhân cũng vì chuyện này mà đổ bệnh, bọn họ không muốn thấy mẫu thân vất vả, cũng không muốn phụ mẫu xảy ra mâu thuẫn.

Nếu đồng ý cho muội muội rời cung tái giá có thể khôi phục lại hòa bình trong nhà thì bọn họ sẵn lòng.

Dù sao tài sản của Lý gia cũng nhiều, dù Lý phi không tái giá

thì bọn họ vẫn có thể nuôi muội muội, cùng lắm thì sau này để cháu trai cháu gái phụng dưỡng nàng tới già.

Còn người bên ngoài nghĩ thế nào?

Người ngoài làm sao quan trọng bằng người nhà?!

Lý phi cảm động, kiềm không được nước mắt trào ra.

Nàng lấy tay che miệng, quay người sang một bên nuốt nước mắt.

Lý lão gia và hai người con trai thấy vậy, trong lòng cũng thấy chua xót.

Lý lão gia không giỏi an ủi người khác.

Ông nhịn hồi lâu nhưng chỉ có thể nói một câu khô khan.

“Đừng khóc nữa.”

Lý phi dùng khăn tay lau nước mắt, cong khóe miệng cười trong nước mắt.

“Ừm, con không khóc, con chỉ vui thôi, cảm ơn cha, đại ca, nhị ca.”

Thật ra nàng cũng không nhất thiết phải ở nhà ăn chùa uống chùa, nàng chỉ cảm thấy được người nhà ủng hộ và bảo vệ thật tốt.

Chương 888: Đố kỵ

Lúc Lý phi cầm hộp thức ăn chạy tới Lưu Quang Các, Tiêu Hề Hề đang ngồi trong góc nghe tiên sinh trên bục kể chuyện.

Còn một lúc nữa mới tới thời gian ăn tối, đây là thời điểm làm ăn tệ nhất trong ngày, bình thường lúc này Lưu Quang Các sẽ đóng cửa, sau giờ Dậu mới mở cửa đón khách.

Nhưng Lưu Quang Các gần đây đã thay đổi chiến lược làm ăn.

Bây giờ Lưu Quang Các cũng mở cửa vào buổi chiều nhưng không bán đồ ăn, chỉ bán trà bánh, còn có người kể chuyện ở sảnh chính.

Không chỉ vậy, Lưu Quang Các còn cung cấp "Thịnh Kinh Nhật Báo" cho khách đọc miễn phí, phục vụ khá chu đáo.

Một số khách hàng rảnh rỗi đến đây uống trà, nghe kể chuyện, đọc báo.

Phải công nhận nơi này quả là một nơi tốt để giết thời gian.

Người kể chuyện lúc này đang kể câu chuyện do Lý phi viết.

Tiêu Hề Hề vừa uống trà vừa nghe kể chuyện, trông rất thoải mái.

Chưởng quỹ ở Lưu Quang Các sợ khách hàng khác làm phiền nàng nên đặc biệt kê một bức bình phong tinh xảo bên cạnh, xem như cách một góc riêng để nàng tận hưởng một mình.

Hầu bàn được Quý phi dặn dò, vừa thấy Lý phi tới thì dẫn nàng đi đến chỗ Quý phi đang ngồi.

Lý phi ngồi đối diện với Quý phi, liếc nhìn người kể chuyện ở bên ngoài.

Người kể chuyện vẫn say sưa kể, nói đến mức nước bọt văng ra ngoài, khơi dậy cảm xúc của người nghe, có người vỗ tay hoan hô, có người vội hỏi sau đó thế nào?

Lý phi nghe mà mặt nóng bừng.

Lúc nàng viết truyện thì không thấy gì, nhưng khi nghe người khác lớn tiếng kể truyện mình viết trước nhiều người, nàng lại thấy hơi xấu hổ.

Nàng thầm thấy may mắn vì những người đó không biết truyện do nàng viết.

Nếu không nàng phải tìm cái lỗ nào đó chui xuống.

Tiêu Hề Hề thấy hộp thức ăn trên bàn, tò mò hỏi.

"Đây là gì?"

Lý phi thu hồi suy nghĩ, mở hộp thức ăn lấy ra hai dĩa thức ăn thơm phức, là thịt kho và chân gà kho.

"Đây là do đầu bếp nhà ta làm, tay nghề đầu bếp ở nhà ta bình thường, chỉ nấu món kho là giỏi nhất, người muốn thử không?"

Nhất định phải thử! Tiêu Hề Hề lập tức cầm đũa gắp một miếng thịt kho cho vào miệng.

Thịt heo vừa mềm vừa tan, bề mặt sáng bóng, phần mỡ hơi trong suốt giống như mã não nâu đỏ.

Không biết bên trong thêm gia vị gì nhưng ăn ngon và thơm hơn món kho bình thường.

Cho vào miệng thơm ngon đậm vị, khiến người ta muốn nuốt

cả lưỡi.

Tiêu Hề Hề ăn xong thịt kho, lập tức gắp một chân gà kho.

Trong khi ăn, nàng giơ ngón tay cái lên với Lý phi.

Lý phi không hiểu giơ ngón tay cái lên có ý gì, nhưng nhìn phản ứng của Quý phi thì chắc nàng hài lòng với món kho này.

Món kho này ngon nhưng hơi mặn, nếu bây giờ thêm một bát cơm hoặc một bát mì thì tuyệt.

Tiêu Hề Hề nhịn không được gọi chưởng quỹ giúp chuẩn bị một ít cơm.

Lúc này đầu bếp đã đi nghỉ, trong bếp không có người nấu ăn, nhưng nếu Quý phi đã lên tiếng, dù đầu bếp đã đi nghỉ cũng phải gọi về!

Chưởng quỹ lập tức đồng ý "Người chờ một chút, tiểu nhân chuẩn bị cơm cho người."

Lý phi gọi ông lại, tiện thể hâm nóng lại món kho.

Lý phi nói với Quý phi, món kho hâm nóng sẽ thơm hơn.

Tiêu Hề Hề lập tức đồng ý, thúc giục chưởng quỹ nhanh chóng chuẩn bị.

Lúc chưởng quỹ bưng cơm và món kho nóng ra bàn, lập tức thu hút chú ý của khách ở bàn bên cạnh.

Bọn họ ngửi thấy mùi thơm, rồi hỏi chưởng quỹ.

"Không phải vẫn chưa đến giờ ăn tối sao? Sao đầu bếp chỗ ông đã lên món rồi?"

"Nếu đã lên món thì cũng chuẩn bị một ít rượu và thức ăn cho bàn của chúng ta đi."

Chưởng quỹ không còn cách nào khác đành phải để đầu bếp làm sớm, vì lý do này mà ông đã tăng lương hôm nay của đầu bếp lên gấp đôi, nếu không thì đầu bếp không làm việc.

Tiêu Hề Hề dùng thìa múc nước xốt chan cơm, thêm thịt kho vào trộn đều.

Một bát cơm thịt kho thơm phức ra lò!

Nàng vui vẻ ăn cơm thịt kho, sâu sắc cảm nhận chuyến đi hôm nay thật đáng!

Lúc đầu Lý phi không đói, nhưng thấy Quý phi ăn ngon như vậy, không khỏi nuốt nước miếng.

Nàng lặng lẽ đưa tay cầm một chân gà kho lên bắt đầu gặm.

Lúc này, chưởng quỹ bưng lên mấy đĩa rau xào và canh, nói là Lưu Quang Các tặng cho hai vị khách quý.

Tiêu Hề Hề biết Lưu Quang Các là tài sản của Anh vương, không cần phải tiết kiệm tiền cho y, nên nàng không hề khách sáo nhận lấy.

Người kể chuyện đã kể xong nội dung câu chuyện hôm nay, để lại một câu "muốn biết việc sau thế nào, hãy xem hồi sau sẽ rõ", rồi ông cầm quạt gấp và tách trà trong tay rời đi.

Lý phi nhịn không được hỏi "Lát nữa chúng ta đến tiệm sách được không?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu khỏi bát cơm hỏi "Cô muốn mua sách?"

Lý phi hơi xấu hổ, lúng túng nói "Không phải, ta chỉ muốn xem truyện ta viết bán thế nào."

Tiêu Hề Hề hiểu ý cười "Không thành vấn đề."

Lý phi nói rất nhanh, giọng rất nhẹ nhàng.

“Cảm ơn.”

Tiêu Hề Hề nghe không rõ “Hả?”

Lý phi “Không … không có gì.”

Lý phi cảm thấy mình ăn khỏe lắm rồi, nhưng không ngờ Quý phi còn ăn khỏe hơn nàng.

Tức hơn là Quý phi ăn nhiều như vậy mà không mập!

Lý phi lặng lẽ sờ sờ bé thịt trên bụng mình, trong lòng đầy đố kỵ.

Trước kia có một Tiêu trắc phi ăn không mập, bây giờ lại có một Quý phi ăn không mập.

Tại sao trên đời có nhiều người gầy ăn không mập như vậy?!

Tại sao nàng không thể là một trong những người gầy ăn không mập chứ?!

Sau khi hai người ăn xong, Lý phi đang định gọi chưởng quỹ tính tiền.

Tuy chưởng quỹ nói món rau và canh được phát miễn phí, nhưng trà bánh mà Quý phi ăn uống trước đó không nói miễn phí, ăn uống ở một nơi thế này nhất định phải trả tiền.

Tuy nhiên, Tiêu Hề Hề lại nói thẳng với chưởng quỹ.

“Tính khoản này cho Anh vương, ông đi đòi tiền ngài ấy đi.”

Lý phi do dự nói “Thế này không tốt lắm ……”

Tiêu Hề Hề “Chẳng có gì không tốt.”

Ban đầu Anh vương theo đuổi được vợ là nhờ cái bánh từ trên trời rơi xuống của nàng, nàng xem như là bà mối cho vợ chồng

Anh vương, hai người họ còn chưa trả tiền mai mối cho nàng nữa, ăn chùa một bữa thì đã làm sao?

Tiêu Hề Hề kiên quyết không thừa nhận mình ghen ghét người có tiền.

Chưởng quỹ cười đáp vâng.

Ông cung kính tiễn hai vị khách quý rời Lưu Quang Các.

Tiêu Hề Hề và Lý phi ngồi xe ngựa tới tiệm sách gần nhất.

Lý phi vừa bước vào tiệm sách liền nhìn thấy những cuốn truyện mình viết.

Chúng được đặt ở vị trí dễ thấy nhất.

Chủ tiệm sách thấy Lý phi chăm chú xem những cuốn truyện đó, bèn ân cần giới thiệu cho nàng.

Chương 889: Được voi đòi tiên

“Vừa nhìn đã biết tiểu nương tử là người biết mua hàng. Mấy cuốn truyện này đều do Diệu Bút tiên sinh viết, là số truyện bán chạy nhất trong tiệm của chúng tôi. Nghe nói viết rất hay, nội dung rất đặc sắc! Mỗi ngày có rất nhiều người đến mua, có người còn đặt trước mấy ngày. Nói thật thì cửa tiệm chỉ còn vài cuốn trong kho thôi. Bán hết sẽ hết hàng, phải đợi mấy ngày mới có hàng lại, nếu muốn mua thì phải mua ngay bây giờ!”

Được người khác khen như vậy, mặt Lý phi lại chợt nóng lên.

Nàng không khỏi đáp “Đâu có hay đến vậy.”

Ông chủ tiệm sách tưởng nàng đang nghi ngờ nội dung cuốn truyện, lập tức lớn tiếng nói “Thật sự rất là hay! Nếu cô nương không tin có thể mở ra xem, tôi đảm bảo cô nương xem rồi sẽ không dừng lại được.”

Ông vừa dứt lời, một lang quân trẻ tuổi bước vào.

Lang quân đó không mua gì khác, chỉ lấy đi tất cả truyện do Lý phi viết, rồi hào phóng nói.

“Ta lấy hết số truyện này!”

Ông chủ thấy vậy liền đáp “Vâng vâng, tôi gói lại cho lang quân ngay.”

Ông rút hai tờ giấy dầu vàng dưới tủ, nhanh tay gói truyện lại rồi nói với Lý phi.

“Cô nương thấy không, tôi đã nói số truyện này bán chạy lắm,

rất nhiều người thích, cô nương còn không tin lời tôi, bây giờ cô nương có muốn mua cũng không mua được."

Lang quân đứng gần đó chờ lấy sách nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn Lý phi.

Khi hắn thấy đối phương là một tiểu nương tử xinh đẹp, lúc đầu hơi ngẩn ra, sau đó chân thành nói.

"Truyện do Diệu Bút tiên sinh viết rất hay! Truyện nào của tiên sinh viết ta cũng đọc hết rồi, bao gồm câu chuyện mới đăng trên Thịnh Kinh Nhật Báo, ta cũng đang theo dõi. Mỗi một chương ta đọc rất nhiều lần. Ta rất thích những câu chuyện được miêu tả dưới ngòi bút của tiên sinh, tiên sinh là người kể chuyện tài năng nhất mà ta từng thấy! Nếu cô nương thích đọc truyện thì có thể đọc truyện do tiên sinh viết, ta đảm bảo cô nương sẽ thích!"

Lang quân này khen nàng còn khoa trương hơn cả ông chủ tiệm sách, rõ ràng là người hâm mộ tử trung của Lý phi.

Lý phi vừa thấy xấu hổ, vừa không nhịn được hỏi.

"Ta thấy trên bìa ghi Diệu Bút, tại sao mọi người lại gọi là Diệu Bút tiên sinh?"

Thật ra nàng muốn hỏi sao những người này có thể kết luận Diệu Bút là nam? Lỡ người ta là nữ thì sao?

Nghe vậy, lang quân đó đương nhiên nói.

"Tiên sinh là một cách xưng hô kính trọng, Diệu Bút tiên sinh có tài, đáng được kính trọng."

Lý phi "Ta cứ nghĩ tiên sinh là xưng hô chỉ dành cho nam nhân."

Lang quân trẻ tuổi nói "Chuyện này thì không hẳn, nhà ta cũng từng mời một nữ tiên sinh dạy các cô nương đọc sách, mọi người trong nhà đều kính trọng nữ tiên sinh đó, tiên sinh chỉ là

một xưng hô kính trọng, không liên quan đến giới tính.”

Nghe vậy, Lý phi không khỏi nhìn hắn thêm mấy lần, phát hiện tiểu lang quân này tầm mười bảy mười tám tuổi.

Tính cách hắn không chỉ hào phóng, dung mạo cũng khá tuấn tú, cộng thêm cách ăn mặc tinh tế, vừa nhìn đã biết hắn xuất thân từ thế gia.

Lang quân trẻ tuổi thấy nàng nhìn mình, chủ động giới thiệu bản thân.

“Tại hạ họ Hằng, tên một chữ Cẩn.”

Ông chủ đã gói sách xong.

Ông giao sách cho Hằng Cẩn, nhận tiền từ tay hắn.

Một bên giao hàng, một bên đưa tiền.

Hằng Cẩn lấy một mảnh lụa trong tay áo, bọc số truyện đã được bọc kín.

Hắn cầm số truyện đó như báu vật, vui vẻ rời đi.

Lý phi nhìn bóng lưng hắn đi xa, tâm trạng rất phức tạp.

Nàng tưởng những người thích truyện nàng viết sẽ là những tiểu cô nương trẻ tuổi không hiểu sự đời, nhưng nàng không ngờ còn có nam nhân thích đọc truyện của nàng.

Không biết tại sao, nàng cứ thấy là lạ.

Tiêu Hề Hề vẫn luôn an tĩnh đứng bên cạnh xem kịch.

Vừa nãy Lý phi nói chuyện với Hằng Cẩn kia, Tiêu Hề Hề phát hiện giữa hai người xuất hiện một dây tơ hồng.

Nhưng dây nối rất mờ, không mấy rõ ràng.

Điều này có nghĩa là Lý phi và Hằng Cẩn kia có duyên phận, nhưng duyên phận này cuối cùng có kết quả hay không còn phụ thuộc vào hai người họ.

Tiêu Hề Hề nhìn ông chủ tiệm sách, thản nhiên hỏi.

“Vị lang quân vừa nãy thường tới đây mua sách lắm sao?”

Lúc này trong tiệm sách không có khách nào, ông chủ vừa lúc rảnh nên trả lời.

“Cô nương nói Hằng công tử hả? Đúng là cậu ấy thường xuyên đến đây. Trước đây cậu ấy mua đủ loại sách, thiên văn, địa lý, lịch sử, chỉ cần cậu ấy thích thì sẽ mua hết. Dù sao Hằng gia cũng rất nhiều tiền. Nhưng từ khi mê mẩn truyện của Diệu Bút tiên sinh thì chỉ mua mỗi truyện của Diệu Bút tiên sinh, lần nào có bao nhiêu mua bấy nhiêu, không hề do dự.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Hắn mua nhiều sách vậy làm gì? Mỗi truyện một cuốn không phải đủ rồi sao?”

Ông chủ mỉm cười “Tôi cũng hỏi cậu ấy chuyện này, cậu ấy nói mình thích nên muốn mua nhiều sưu tầm, dù không đọc nhưng nhìn thôi cũng thấy vui.”

Tiêu Hề Hề cũng cười nói “Người này thật thú vị.”

Lý phi nói “Chúng ta đi thôi.”

Tiêu Hề Hề vẫy tay chào ông chủ, rời khỏi tiệm sách với Lý phi.

Hai người lên xe ngựa.

Tiêu Hề Hề chạm cánh tay Lý phi cười nói.

“Người vừa nãy là người hâm mộ của cô đó!”

Lý phi khó hiểu “Người hâm mộ là gì?”

“Thì là người rất thích truyện của cô, xem cô như thần tượng, thần tượng có nghĩa là người được ngưỡng mộ, được sùng bái.”

Lý phi có hơi đắc ý, nhưng miệng vẫn khẽ hừ một tiếng.

“Ta có gì để hắn ngưỡng mộ sùng bái chứ?”

Tiêu Hề Hề một tay chống cằm “Có lẽ vì cô viết truyện làm hắn cảm động.”

Trước đó, Lý phi viết truyện thường là nghĩ gì viết đó, sở dĩ được nhiều người yêu thích như vậy, cơ bản là do tài năng của nàng.

Nàng không ngờ truyện của mình lại có thể được người khác thật lòng ngưỡng mộ sùng bái như vậy.

Nàng vừa ngạc nhiên vừa phấn khích, không khỏi suy ngẫm về bản thân.

Nếu tác phẩm của nàng có thể ảnh hưởng quan trọng đến mọi người như vậy, sau này nàng viết truyện có nên thận trọng hơn một chút không?

Nàng cảm thấy mấy tình tiết có thể khiến người khác nảy sinh suy nghĩ xấu nên viết ít lại thì tốt hơn.

Mọi người phải chịu trách nhiệm cho hành động lời nói của mình, tác giả cũng vậy.

Tiêu Hề Hề thấy Lý phi đang trầm tư, cũng không quấy rầy nàng.

Xe ngựa thuận lợi về tới hoàng cung.

Sau khi Lý phi xuống xe, quay lại nói với Quý phi.

“Người nhà thần thiếp đã đồng ý cho thần thiếp rời cung, bắt đầu một cuộc sống mới.”

Tiêu Hề Hề "Ừm, bổn cung sẽ nói chuyện này với Hoàng thượng."

Lý phi nghiêm túc nói "Cảm ơn."

Lần này nàng nói không lớn cũng không nhỏ, Tiêu Hề Hề có thể nghe rõ.

Tiêu Hề Hề nhướng mày "Bổn cung không nhận cảm ơn bằng lời nói, nếu cô thật sự muốn cảm ơn bổn cung, thì bảo người nhà cô gửi thêm mười cân, không, hai mươi cân món kho vào cung, tốt nhất là giao luôn đầu bếp nấu món kho kia cho bổn cung."

Lý phi nghiến răng "Con người không thể được voi đòi tiên."

Tiêu Hề Hề "Khéo quá, con người bổn cung giỏi nhất là được voi đòi tiên."

Lý phi "……"

Nàng nói câu cảm ơn kia dư thừa rồi!

Chương 890: Nàng nằm mơ đi

Lúc Tiêu Hề Hề về cung Vân Tụ, Lạc Thanh Hàn đã ngồi ở hành lang được một lúc.

Hắn mặc thường phục xanh nhạt, mái tóc đen được cố định bằng trâm ngọc, dung mạo anh tuấn, làn da như ngọc được ánh trăng phủ một vầng sáng lạnh lẽo, trông càng không thể chạm tới.

Trên mặt hắn không có biểu cảm gì, không nhìn ra vui giận.

Thấy Hề Hề về, hắn chỉ nhẹ nhàng hỏi.

"Về rồi?"

Tiêu Hề Hề chạy tới "Chàng ngồi đây làm gì? Nóng lắm, còn có muỗi, đi đi, vào phòng thôi."

Nàng kéo Lạc Thanh Hàn vào trong.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn cổ tay bị nàng nắm.

Hắn chỉ dùng chút sức đã thoát khỏi tay nàng.

Nàng chưa kịp phản ứng thì hắn nắm lại tay nàng, giữ thật chặt.

Lần này là Lạc Thanh Hàn dẫn nàng đi trước.

Trong phòng đặt mấy chậu đá làm mát, mát hơn bên ngoài rất nhiều.

Vừa vào phòng, Tiêu Hề Hề liền rút tay ra.

Hôm nay trời quá nóng, lòng bàn tay dễ ra mồ hôi, nắm lâu rất khó chịu.

Nàng dựa sát vào chậu đá, cảm nhận luồng khí mát lạnh tỏa ra, trông nàng như muốn áp cả người vào đó.

Thời tiết nóng nực này phải dựa vào chậu đá để sống sót!

Chiết Chi bước tới giúp nàng tháo trâm cài trên đầu, thay bộ váy mỏng rộng rãi hơn.

Bảo Cầm dâng trà thảo mộc, sau đó rời đi với mọi người, nhường không gian trong phòng cho Hoàng đế và Quý phi.

Tiêu Hề Hề ngồi cạnh Lạc Thanh Hàn, bưng tách trà lên uống một hơi.

Nàng rót cho mình một tách nữa, lần này uống chậm hơn.

Lạc Thanh Hàn cầm quạt gấp chậm rãi quạt cho nàng.

Đợi nàng uống xong tách trà thứ hai, hắn mới lên tiếng.

“Chiều nay nàng rời cung à?”

Tiêu Hề Hề đặt tách trà xuống “Đúng vậy, ta và Lý phi ra ngoài, mẫu thân của nàng bệnh nên muốn về nhà thăm.”

Nàng dừng một chút rồi nói tiếp “Ta đã hỏi Lý phi, nàng nói không muốn ở trong cung nữa, muốn rời cung bắt đầu một cuộc sống mới.”

Lạc Thanh Hàn không hề ngạc nhiên.

Hắn biết Lý phi viết truyện kiếm tiền, cũng biết Lý phi không còn để ý tới hắn, nàng có quyết định như vậy là chuyện bình thường.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Người nhà có đồng ý không?”

Tiêu Hề Hề "Hôm nay nàng rời cung, ngoài thăm mẫu thân, còn hỏi ý phụ thân, người Lý gia chấp nhận quyết định rời cung của nàng."

Nói đến đây, nàng không khỏi thở dài "Người nhà nàng thật sự rất tốt với nàng."

Lạc Thanh Hàn "Ta không tốt với nàng sao?"

Tiêu Hề Hề ngẩn người, chủ đề nhảy quá nhanh.

Nàng ngơ ngác gật đầu "Chàng rất tốt với ta."

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng không cần ngưỡng mộ người khác, Lý phi có người nhà, còn nàng có ta."

Lời đường mật đột ngột tới làm Tiêu Hề Hề không khỏi cười ngốc.

Nàng lao tới ôm mặt Lạc Thanh Hàn, hôn lên môi hắn, sau đó tựa vào ngực hắn, khoa trương nói.

"Miệng chàng ngọt thật, nói thật đi, có phải nhân lúc ta không ở nhà đã lén ăn mật ong không?"

Lạc Thanh Hàn ôm eo nàng nói "Ta không thích ăn mật ong."

Tiêu Hề Hề "Vậy chàng thích ăn gì?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng nói xem?"

Hai người ôm nhau một hồi mới tách ra.

Hôm nay trời quá nóng, hai người còn đang ở độ tuổi dễ kích động, ngọn lửa nhỏ trong người đột nhiên trỗi dậy, nhiệt độ cơ thể càng nóng hơm, cả hơi thở cũng nóng hổi gấp gáp.

Tiêu Hề Hề lại di chuyển đến chậu đá, cố gắng hấp thụ khí lạnh, đè nén cảm giác nóng hổi trong người.

Lạc Thanh Hàn không nhúc nhích.

Hắn cứ thế nhìn chằm chằm Hề Hề, đôi mắt đen ẩn chứa chiếm hữu dâng trào.

Như thú dữ muốn ăn tươi nuốt sống con người, toát ra hơi thở nguy hiểm.

Dù Tiêu Hề Hề không quay đầu lại, vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình.

Bầu không khí trong phòng quá ám muội, giống như dây đàn căng cứng có nguy cơ đứt bất cứ lúc nào.

Tiêu Hề Hề đè nén nhịp tim đập nhanh, buộc phải đổi chủ đề.

“Chuyện của Lý phi, chàng nghĩ sao?”

Lạc Thanh Hàn đổi tư thế ngồi, ánh mắt vẫn dán chặt vào Hề Hề, giọng hơi khàn “Nếu Lý phi bằng lòng rời cung, vậy thì đưa nàng ra ngoài.”

Tiêu Hề Hề không khỏi quay đầu nhìn hắn.

Đúng lúc bắt gặp ánh mắt hung hãn của hắn, tim chợt run lên.

Nàng vô thức lùi lại.

Hành động nhỏ này của nàng dường như đã k.ích thích Lạc Thanh Hàn, làm đầu óc hắn bình tĩnh lại một chút.

Hắn nhắm mắt lại, khi mở mắt lần nữa, vẻ hung hãn trong mắt đã tiêu tan rất nhiều, nhưng môi vẫn hơi mím lại, như đang cố gắng chịu đựng gì đó, hiện rõ vẻ đè nén kiềm chế.

Hắn trầm giọng nói “Đừng sợ.”

Tiêu Hề Hề muốn nói không sợ, nhưng lại thấy như vậy hơi không ổn.

Nàng ngập ngừng hỏi "Có cần ta giúp không?"

Lạc Thanh Hàn "Không cần, lát nữa sẽ ổn."

Tiêu Hề Hề "Vậy … vậy chàng uống chút trà thảo mộc đi, trà thảo mộc có thể hạ hỏa."

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, với tình hình hiện giờ của hắn dù có ngâm mình trong trà thảo mộc cũng vô dụng.

Nhưng hắn vẫn im lặng cầm tách trà lên uống hai hớp.

Tiêu Hề Hề thận trọng hỏi "Bây giờ chàng thấy đỡ hơn chưa?"

Lạc Thanh Hàn bị ánh mắt dễ thương như động vật nhỏ của nàng làm ngọn lửa trong người càng thêm mãnh liệt, nhưng sắc mặt hắn vẫn không đổi đáp.

"Đỡ nhiều rồi."

Tiêu Hề Hề yên tâm "Vậy thì tốt."

Lạc Thanh Hàn đột nhiên hỏi "Sắp tới sinh nhật nàng rồi phải không?"

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút rồi nói "Hình như vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Sinh nhật năm nay, nàng muốn quà gì?"

Tiêu Hề Hề "Gì cũng được sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ừm."

Hắn dừng một chút rồi bổ sung "Chỉ cần là thứ nàng muốn, ta đều sẽ tặng nàng."

Khi hắn nói lời này, ánh mắt cực kỳ tập trung, như thể cả thế giới chỉ còn mình nàng, dù nàng nói muốn trăng trên trời, hắn cũng sẽ hái cho nàng.

Tiêu Hề Hề không do dự buột miệng nói "Ta muốn ngủ một mình."

Lạc Thanh Hàn tưởng mình nghe nhầm.

Hắn nhấn mạnh hỏi lại "Nàng nói nàng muốn gì?"

Tiêu Hề Hề "Bây giờ trời nóng quá, lúc ta ngủ cũng không an phận, cứ theo bản năng bám lên người chàng, nóng nực đến mức nửa đêm thường xuyên thức giấc, sáng hôm sau cả người toàn mồ hôi, khó chịu lắm! Ta nghĩ trước khi mùa hè kết thúc, chúng ta chia phòng ngủ để thoải mái hơn."

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn mặt không biểu cảm hỏi "Nàng muốn chia phòng ngủ?"

Tiêu Hề Hề "Tạm thời ngủ riêng thôi, khi trời mát hơn, chúng ta lại ngủ chung."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng thốt ra bốn chữ.

"Nàng nằm mơ đi."

Tiêu Hề Hề "Lẽ nào chàng không cảm thấy hai người ngủ chung trong thời tiết này rất nóng sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ta không sợ nóng."

Tiêu Hề Hề "Nhưng ta sợ!"

Lạc Thanh Hàn "Nàng không thể vì ta ráng nhịn một chút sao? Ta cũng đã nhịn vì nàng nhịn rồi."

Chương 891: Chàng thật hung dữ

Tiêu Hề Hề muốn hỏi hắn nhịn cái gì? Đột nhiên đầu óc nhanh nhạy, ánh mắt liếc nhìn nơi nào đó trên người hắn, rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, tai lặng lẽ đỏ bừng.

Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm "Chúng ta ngủ chung thế này, ai cũng không ngủ ngon, hay là kê thêm một giường tre trong phòng ngủ, chàng ngủ trên giường, ta ngủ giường tre, thế nào? Chẳng phải vừa nãy chàng nói muốn tặng quà sinh nhật cho ta sao, hay là tặng giường tre đi."

Lạc Thanh Hàn hối hận.

Đáng lẽ vừa rồi hắn không nên hỏi nàng muốn quà sinh nhật gì.

Mạch não của nữ nhân này khác với người thường, không thể nghĩ ra được món quà bình thường nào!

Lạc Thanh Hàn phớt lờ sự phản đối của nàng, lạnh giọng nói "Giường tre thì không cần nghĩ nữa, ngày tháng của chúng ta còn dài, bây giờ nàng đã bắt đầu chê hai người ngủ cùng quá nóng, ngày tháng sau này phải làm sao? Nàng tốt hơn hết nên quen dần đi."

Tiêu Hề Hề "Vậy quà sinh nhật của ta …"

Lạc Thanh Hàn "Chuyện này nàng không cần lo, ta sẽ chuẩn bị cho nàng."

Tiêu Hề Hề "Chàng thật hung dữ."

Nàng vội nói thêm "Nhưng dáng vẻ hung dữ của chàng cũng

rất dễ thương.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Cả đời hắn chưa từng được khen dễ thương, nét mặt nhất thời cứng đờ.

Hắn ho khan khó chịu “Đừng nói nhảm.”

Đêm dần khuya.

Sau khi hai người tắm xong thì lên giường ngủ.

Tiêu Hề Hề tự giác lùi về sau, giữ khoảng cách với Lạc Thanh Hàn để tránh nằm gần quá nóng.

Lạc Thanh Hàn tay cầm quạt nằm nghiêng, quạt lên quạt xuống.

Gió nhẹ thổi về phía Hề Hề làm nàng thấy dễ chịu.

Nàng không kiềm được dịch về phía Lạc Thanh Hàn.

Chẳng mấy chốc nàng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm nàng nóng nực thức giấc, phát hiện không biết từ lúc nào mình lại lọt vào vòng tay của Lạc Thanh Hàn.

Cơ thể hai người gần nhau, đổ mồ hôi rất nhiều.

Tiêu Hề Hề muốn lùi lại.

Nàng vừa động đậy, Lạc Thanh Hàn liền tỉnh lại.

Hắn không mở mắt, tay phải tự giác phe phẩy quạt.

Gió thổi vào người, Tiêu Hề Hề cảm thấy mát hơn, nên ngừng cử động, một lúc sau lại ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau.

Lạc Thanh Hàn nói với Thường công công bên cạnh.

“Đêm qua trẫm mơ thấy mẫu phi, biết bà ấy dưới suối vàng không an ổn, trẫm định đưa Lý phi đến am Tử Vân để tóc tu hành, thay trẫm cầu phúc cho mẫu phi.”

“Vâng.”

Thường công công lập tức mang thánh chỉ đến cung Cẩm Tú.

Diêu tiệp dư cũng sống trong cung Cẩm Tú, nàng nghe vậy, hai mắt tức thì đỏ hoe.

Thường công công vừa đi, Diêu tiệp dư lập tức nắm tay Lý phi, nôn nóng nói.

“Lý phi tỷ tỷ, đang yên lành sao bệ hạ lại đưa tỷ đến am Tử Vân? Có phải tỷ làm sai chuyện gì khiến bệ hạ tức giận không? Chúng ta đi tìm Quý phi nương nương, cầu xin nương nương giúp đỡ.”

Tuy am Tử Vân là am ni cô được hoàng thất xây dựng, nhưng bị đuổi tới đó chỉ có hai loại người —

Một là thái phi tiền triều.

Hai là các phi tần và mệnh phụ triều đình phạm lỗi.

Hiện giờ Hoàng đế còn tại vị, Lý phi còn lâu lắm mới thành Thái phi.

Vậy thì chỉ có thể là nàng phạm lỗi, bị đày đến am Tử Vân chuộc tội.

Lúc đầu Lý phi cũng sốc và hoảng sợ, nhưng nàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nàng an ủi ngược lại Diêu tiệp dư.

“Đừng vội, có lẽ chuyện không như muội nghĩ đâu, không phải thánh chỉ nói rồi sao? Là bảo ta cầu phúc cho Thẩm thái hậu.”

Sau khi Lạc Thanh Hàn lên ngôi, hắn truy phong Thẩm chiêu nghi làm Thái hậu.

Ngược lại, Tần hoàng hậu đến giờ vẫn là Hoàng hậu, chưa được truy phong Thái hậu.

Tuy chuyện này không hợp quy tắc, nhưng các triều thần đều biết chuyện Tần gia làm năm đó, không ai phản đối chuyện này.

Diêu tiệp dư nói trong nước mắt “Nói là cầu phúc, nhưng nơi như am Tử Vân khốn khổ như vậy, đến đó chỉ chịu khổ thôi! Chúng ta đi cầu xin Quý phi nương nương đi, nể tình thường ngày, có lẽ Quý phi sẽ giúp tỷ.”

Quả thật Lý phi cũng hơi khó hiểu, rõ ràng đồng ý đưa nàng rời cung, nhưng mới chớp mắt tại sao Hoàng đế lại đưa nàng đến am Tử Vân?

Mục đích của Hoàng đế là gì?

Nàng không dám trực tiếp hỏi Hoàng đế, nhưng có thể hỏi Quý phi.

Vì vậy Lý phi gật đầu “Đi thôi, chúng ta đến cung Vân Tụ.”

Hai người đến cung Vân Tụ gặp Quý phi.

Tiêu Hề Hề đoán được các nàng sẽ tới nên không hề ngạc nhiên.

“Ngồi xuống nói đi.”

Lý phi và Diêu tiệp dư ngồi xuống đối diện nàng.

Lý phi không vòng vo, hỏi thẳng “Thần thiếp vừa nhận được

thánh chỉ, nói là muốn thần thiếp đến am Tử Vân cầu phúc cho Thẩm thái hậu, thần thiếp không hiểu Hoàng đế có ý gì, mong Quý phi nương nương chỉ bảo.”

Diêu tiệp dư không dám ngắt lời, chỉ mong chờ nhìn Quý phi.

Tiêu Hề Hề “Yên tâm, không phải Hoàng thượng muốn phạt cô, chỉ muốn cho cô cơ hội làm lại từ đầu. Khi cô đến am Tử Vân, cô sẽ không còn là Lý phi, cô chỉ là một người tu hành bình thường, chờ qua một thời gian, khi mọi người dần quên đi chuyện của cô, cô có thể âm thầm hoàn tục, sau này cô muốn sống thế nào là tùy cô quyết định.”

Chuyện này cũng từng có tiền lệ trong lịch sử.

Trước kia có các phi tần không được sủng ái bị Hoàng đế gửi đến đạo quán xuất gia, sau này các phi tần hoàn tục, tái giá sinh con.

Người xuất gia rời khỏi trần tục, mọi thứ trước kia như nước chảy mây trôi, không còn liên quan gì nữa.

Sau khi hoàn tục, sẽ là một khởi đầu mới.

Đây thật sự là một cách hay, có tác dụng với Lý phi.

Lý phi nghe vậy, tảng đá trong lòng rơi xuống.

Nàng thở phào nhẹ nhõm “Thần thiếp hiểu rồi, đa tạ bệ hạ và Quý phi đã suy tính.”

Cuối cùng Diêu tiệp dư cũng muộn màng nhận ra sự kỳ lạ.

Nàng gạt bỏ lo lắng và căng thẳng, trong lòng chỉ còn lại nghi hoặc.

Đầu tiên nàng nhìn Quý phi, sau đó nhìn Lý phi, hai người dường như đang giấu nàng gì đó.

Diêu tiệp dư là một người rất tò mò.

Lúc này, nàng thấy một quả dưa lớn đặt trước mặt, nàng không nhịn được muốn ăn quả dưa đó, thận trọng hỏi.

“Lý phi tỷ tỷ định xuất gia trước, sau đó hoàn tục sao?”

Lý phi cũng không muốn giấu nàng, gật đầu nói “Phải, ta không muốn lãng phí thời gian trong cung nữa, ta muốn rời cung tái giá.”

Diêu tiệp dư sợ hãi “Tỷ … tỷ muốn rời cung sao?”

Lý phi “Thanh xuân của nữ nhân chỉ có mấy năm, ta không muốn lãng phí trong cung, ta muốn bắt đầu một cuộc sống mới, muội có muốn đi cùng ta không?”

Diêu tiệp dư hoàn toàn ngơ người.

Dù nàng không được sủng ái, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ được Hoàng đế sủng ái.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến việc rời cung tái giá.

Dù sao thân phận của nàng cũng đã là phi tần của Hoàng đế.

Phi tần của Hoàng đế làm sao có thể tái giá?!

Nhưng vừa rồi nàng nghe rõ Lý phi và Quý phi nói chuyện, theo sắp xếp của Hoàng đế và Quý phi, Lý phi quả thật có thể rời cung tái giá.

Diêu tiệp dư hơi động lòng.

Nàng cũng là một nữ tử bình thường, cũng thích được người khác quan tâm, hy vọng sau này có con của riêng mình.

Nhưng nếu ở lại hoàng cung, những mong muốn này có thể không bao giờ thành hiện thực.

Chương 892: Người chiến thắng

Diêu tiệp dư thấp thỏm lo lắng nhìn Quý phi, thận trọng hỏi.

“Thần thiếp có thể rời cung thật sao?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Có thể.”

Diêu tiệp dư mở to mắt, giống như nàng đã được khích lệ.

Nàng hít một hơi thật sâu, rung giọng nói.

“Thần thiếp muốn rời cung, nhưng thần thiếp phải nói với phụ mẫu một tiếng.”

Tiêu Hề Hề nói được.

Thấy Quý phi dễ nói chuyện như vậy, Diêu tiệp dư cảm kích vô cùng, không ngừng cảm ơn.

Lý phi cười nói “Nếu Diêu tiệp dư có thể rời cung, sau này chúng ta có thể thường xuyên đi dạo, cùng nhau ăn tối.”

Nghĩ đến những ngày tháng tự do thoải mái đó, Diêu tiệp dư cũng không kiềm được cười tươi.

Nàng gật đầu mạnh “Ừm!”

Diêu tiệp dư và Lý phi về cung Cẩm Tú.

Chiều hôm đó, Lý phi thu dọn đồ đạc rời cung, lần đi này nàng chỉ dẫn theo Tố Mai.

Trước khi đi, Lý phi đến ngự thư phòng từ biệt Hoàng đế.

Đây là lần đầu tiên nàng bước vào ngự thư phòng, nhưng nàng không thấy căng thẳng, cả người vô cùng bình tĩnh.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

Nàng cung kính hành lễ lớn với Hoàng đế.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì đây sẽ là lần cuối cùng trong đời nàng dùng thân phận phi tần hành lễ với Hoàng đế.

Nét mặt Lạc Thanh Hàn vẫn lạnh lùng, trong đôi mắt đen không chút ấm áp.

Hắn điềm nhiên hỏi “Thu dọn dồ xong chưa?”

Lý phi “Thu dọn xong rồi.”

Nàng nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi ngồi sau ngự án, trong lòng chợt dâng lên nhiều cảm xúc.

Nàng từng khao khát có được hắn, phó thác hạnh phúc cả đời của mình lên người hắn.

Nhưng hắn chưa từng hồi đáp cho nàng.

Nếu nói nàng chẳng có gì mà không cam lòng thì sẽ là nói dối.

Chỉ là nàng thông suốt rồi, trong mắt trong lòng Hoàng đế đều không có nàng, dù nàng có không cam lòng đến đâu thì đối với hắn cũng không là gì, hắn vốn không quan tâm.

Nếu đã như vậy, tại sao nàng phải đau lòng vì một người không quan tâm đến mình?

Lý phi “Thần thiếp sắp phải đi rồi, những năm qua được ngài chăm sóc, tuy không được sủng ái, nhưng ít nhất những phương diện khác không đối xử tệ bạc với thần thiếp, ngài còn bằng lòng cho thần thiếp cơ hội làm lại từ đầu, thần thiếp vô cùng cảm kích.”

Lạc Thanh Hàn "Nàng muốn tạ ơn thì nên tạ ơn Quý phi, là nàng ấy muốn đưa nàng rời cung, trẫm chỉ làm theo ý nàng ấy."'

Lý phi mím môi đỏ mọng, vẫn nhịn không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

"Thần thiếp có một chuyện vẫn không hiểu, trước đây thần thiếp không dám hỏi, nhưng bây giờ thần thiếp sắp phải rời đi, sau này có lẽ không còn cơ hội gặp lại, thần thiếp to gan hỏi một câu, đời này nữ nhân ngài yêu nhất là ai? Tiêu trắc phi? Hay Quý phi?"

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Nàng nghĩ sao?"

Lý phi "Lúc đầu thần thiếp nghĩ ngài yêu Tiêu trắc phi nhất, sủng ái Quý phi chỉ vì xem nàng là thế thân, nhưng nhìn cách đối xử của ngài với Quý phi, đó tuyệt đối không phải cách cư xử với một thế thân."

Lạc Thanh Hàn "Trong lòng nàng đã có đáp án rồi."

Lý phi sửng sốt một chút, sau đó khẽ cười.

"Quả nhiên là vậy."

Hóa ra đáp án không thể xảy ra nhất chính là sự thật.

Lý phi cười xong lại thở dài, như đã trút bỏ cố chấp cuối cùng trong lòng.

Nàng cảm thấy rất nhẹ nhõm.

"Thần thiếp còn một chuyện muốn cầu xin."

Lạc Thanh Hàn "Nói đi."

Lý phi "Trước khi đi, thần thiếp muốn gặp Lao phi một lần."

Lạc Thanh Hàn kinh ngạc nhìn nàng.

Nhưng hắn cũng không hỏi tại sao, chỉ bình tĩnh đáp "Đi đi."

Lý phi lại hành lễ lớn với hắn.

Lúc đứng dậy, nàng nhịn không được nói một câu với Hoàng đế.

"Quý phi là người tốt, hy vọng ngài không phụ nàng."

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng đáp "Ừm."

Lý phi ra khỏi ngự thư phòng, khẽ gật đầu với Thường công công đang canh cửa.

Thường công công chắp tay với nàng nói "Nô tài chúc nương nương đi đường bình an."

Lý phi từng bước đi xuống bậc thang.

Nàng ngồi xe ngựa đến cung Yên Vũ.

Cung Yên Vũ đã đóng cửa nửa năm, Lao phi bị nhốt bên trong, ngoại trừ Phương thái y và hai ma ma, nàng chưa từng gặp người khác.

Người ngoài chỉ biết nàng bị bệnh chứ không biết nàng mắc bệnh gì, cũng không biết có khỏi được hay không.

Cấm vệ canh cổng nhận được lệnh của Hoàng đế, mở cổng cung Yên Vũ cung kính mời Lý phi vào.

Bước vào cung Yên Vũ, Lý phi phát hiện nơi này hoang tàn hơn tưởng tượng rất nhiều.

Ai không biết còn tưởng mình vừa vào lãnh cung.

Lý phi được ma ma dẫn đường, thấy Lao phi đang nằm trên giường.

Lao phi đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, đôi môi trắng bệch, mái tóc dài xõa sau lưng, hình như đang bệnh nặng.

Có lẽ vì bị nhốt lâu ngày nên hiện giờ tinh thần nàng có hơi lo lắng hốt hoảng.

Nàng thấy Lý phi tới, đầu tiên là ngẩn người, sau đó chật vật ngồi dậy hét lên.

“Ngươi đến đây làm gì? Ngươi đến đây hại bổn cung sao? Trương ma ma! Vương ma ma! Các ngươi mau tới bảo vệ bổn cung, có người muốn hại bổn cung!”

Trương ma ma đứng bên cạnh thấy hơi ngượng.

Bà nhanh chóng trấn an Lao phi.

“Người bình tĩnh một chút, đây là Lý phi nương nương, nàng đến đây thăm người.”

Lao phi “Không phải, nàng ta tới hại bổn cung! Các ngươi mau đi báo với Hoàng thượng, để Hoàng thượng phái người đến bảo vệ bổn cung!”

Trương ma ma “Lý phi nương nương được Hoàng thượng cho phép mới đến thăm người.”

Lao phi ngẩn ra.

Nàng ôm đầu lẩm bẩm “Hoàng thượng biết rõ Lý phi có thù với bổn cung? Ngài ấy sao có thể bảo Lý phi đến thăm bổn cung? Lẽ nào Hoàng thượng cũng muốn bổn cung chết? Không đâu, không đâu, Hoàng thượng sẽ không tuyệt tình như vậy, ngài ấy chắc chắn không nỡ đối xử với bổn cung như vậy.”

Lý phi cau mày nhìn nàng “Không phải ngươi bệnh lâu ngày làm đầu óc hồ đồ rồi chứ?”

Lao phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lý phi, hỏi.

“Ngươi được Hoàng thượng cho phép đến gặp bổn cung, vậy chắc chắn ngươi đã gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng đã nói gì với ngươi? Có phải ngài ấy bảo ngươi đón bổn cung ra ngoài không?”

Lý phi “Hoàng thượng không có nhắc đến, là ta chủ động tới thăm ngươi.”

Lao phi không nghe được đáp án mình muốn, bất mãn nhìn chằm chằm Lý phi.

Lý phi thấy vậy, không xác định được đầu óc Lao phi còn bình thường hay không, nhưng đến cũng đến rồi, nàng nói hết những gì muốn nói.

“Ta sắp đi rồi, sau này không về nữa. Trước khi đi, ta cố ý đến thăm ngươi, nói vài câu cuối cùng với ngươi. Chúng ta cùng nhau vào cung, cũng cùng được chọn làm Trắc phi của Thái tử. Lúc đó Đông cung chỉ có hai chúng ta là Trắc phi. Ta luôn xem ngươi như cái trong mắt, ngươi cũng xem ta như đinh trong thịt. Quan hệ giữa hai chúng ta như nước với lửa, nói câu khó nghe thì lúc đó ta ước gì ngươi chết sớm đi. Sau này, người ở Đông cung ngày càng nhiều, nhưng Thái tử lại độc sủng Tiêu trắc phi. Trong mắt hắn không chứa nổi ai khác. Ta dần hiểu ra, ngay cả khi ta và ngươi tranh giành sứt đầu mẻ trán, cũng không phải người chiến thắng cuối cùng.”

Những lời này như chọc tức Lao phi, nàng hung ác trừng mắt Lý phi, tức giận nói “Ngươi câm miệng!”

Chương 893: Mọi thứ xoay chuyển

Lý phi nhìn bộ dáng bất lực tức giận của nàng, khẽ cười.

“Thừa nhận thất bại của mình khó đến vậy sao?”

Lao phi ôm chặt chăn mỏng trên người, lớn tiếng phản bác “Bổn cung không thất bại! Người thất bại là ngươi!”

Lý phi hỏi “Ngươi không thất bại, thế tại sao bị nhốt ở đây? Tại sao cả mặt Hoàng thượng cũng không nhìn thấy?”

Lao phi nghẹn họng.

Nét mặt nàng vô cùng khó coi, nhưng oán giận trong mắt càng nhiều hơn.

Nếu là trước đây, Lý phi đối diện với thái độ này của Lao phi, nhất định sẽ giễu cợt đối phương cho đã.

Nhưng tâm trạng lúc này của Lý phi lại vô cùng bình tĩnh.

Nàng chậm rãi nói.

“Ta và ngươi tranh đấu nhiều năm như vậy, cũng có chút hiểu suy nghĩ của ngươi. Ngươi không chỉ muốn có được người của Hoàng thượng, mà còn muốn trái tim của Hoàng thượng. Nhưng trái tim Hoàng thượng sớm đã trao cho người khác, chấp niệm của ngươi cũng chỉ là chấp niệm mà thôi. Nếu ta là ngươi, sớm đã buông bỏ rồi. Nhân lúc còn quay đầu kịp, đừng u mê không tỉnh ngộ nữa.”

Lao phi tức giận bật cười “Ngươi thì hiểu gì? Ta không giống các ngươi, ta thích chính là Hoàng thượng. Ta yêu ngài ấy, vì

ngài ấy ta có thể làm bất cứ chuyện gì! Chấp niệm cái gì? Các ngươi mới là người đang mơ tưởng! Loại nữ nhân nông cạn như các ngươi vốn không xứng với Hoàng thượng!"

Lý phi không biết đang nghĩ gì, sắc mặt có hơi kỳ lạ.

Nàng nghiêm túc hỏi.

"Ngươi yêu Hoàng thượng thật sao?"

Lao phi không do dự lớn tiến đáp lại "Đương nhiên! Trong cung này chỉ có ta thật lòng yêu ngài ấy, trước khi vào cung ta đã yêu ngài ấy, bây giờ ngài ấy chỉ bị nữ nhân khác lừa gạt, sau này ngài ấy nhất định sẽ nhận ra, trên đời này người yêu ngài ấy nhất chính là ta!"

Lý phi "Nếu ngươi yêu ngài ấy nhiều như vậy, ngươi có từng vì ngài ấy làm chuyện gì mà không cần báo đáp không? Dù chỉ là một chuyện, có không?"

Lao phi lại nghẹn họng.

Lý phi nhìn nàng cười như có như không.

Nụ cười đó chọc tức Lao phi, nàng siết chặt chăn mỏng, móng tay gần như xé rách chăn mỏng.

Hồi lâu sau nàng mới run giọng nói.

"Vì ngài ấy, ta mặc kệ người nhà ngăn cản, tự nguyện vào cung làm Trắc phi của ngài ấy."

"Vì ngài ấy?" Lý phi chặc lưỡi "Ngài ấy cần ngươi làm chuyện này sao?"

Lao phi không thể trả lời, sắc mặt ngày càng khó coi.

Lý phi "Dù ngươi có vào cung hay không cũng không ảnh hưởng gì đến Hoàng thượng. Nói cách khác, Hoàng thượng không quan tâm ngươi ở trong hay ngoài cung, sở dĩ ngươi

nhất quyết vào cung là vì muốn tiếp cận Hoàng thượng, có được ngài ấy. Xét cho cùng, ngươi cũng giống như bọn ta, vào cung đều có mục đích, bọn ta vì muốn có cuộc sống tốt hơn, còn ngươi là vì muốn có ngài ấy."

Lao phi lại khàn giọng phản bác "Ta không có! Ngươi nói bậy!"

Lý phi cười giễu nói "Ngươi cứ nói yêu ngài ấy, nhưng từ đầu đến cuối ngươi không hề nghĩ cho ngài ấy, tình yêu mà ngươi nói cũng chỉ là đang cảm động bản thân ngươi mà thôi, ngươi thật sự nên tự hỏi bản thân, rốt cuộc ngươi yêu Hoàng thượng, hay là bản thân ngươi?"

Lao phi bị kí.ch thích mất đi lý trí, vồ tới muốn bắt nàng.

Lý phi lùi về sau tránh đi.

Trương ma ma nhanh chóng bước tới tóm lấy Lao phi, đẩy nàng xuống giường, đồng thời hét lên gọi Vương ma ma.

Chốc sau Vương ma ma cũng đến.

Hai người phải tốn rất nhiều công sức mới có thể đè được Lao phi gần như nổi điên xuống giường.

Lý phi nhìn thấy cảnh này, nàng biết dù có nói gì đi nữa, đầu óc Lao phi đang không tỉnh táo cũng không nghe được.

Nhưng nàng vẫn nói câu cuối cùng với Lao phi

"Bây giờ quay đầu, vẫn còn chưa muộn."

Nói xong, Lý phi xoay người ra ngoài.

Phía sau truyền tới tiếng mắng mỏ của Lao phi.

Lý phi sải bước về phía trước, đầu không ngoảnh lại.

Đến khi bước ra khỏi cung Yên Vũ, nàng mới hoàn toàn rũ bỏ

được lời mắng mỏ của Lao phi.

Cổng cung Yên Vũ từ từ đóng lại sau lưng nàng.

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, Lý phi nhắm mắt.

Ân oán giữa nàng và Lao phi đã được tiếng cửa đóng lại cắt đứt.

Sau này, nàng và Lao phi không còn quan hệ gì nữa.

Cuộc đời của các nàng, từ giờ sẽ đi theo hai hướng khác nhau.

Lý phi được Tố Mai dìu lên xe ngựa, xe ngựa đi dọc theo con đường tiến về phía trước.

Diêu tiệp dư và Bảo Cầm đang đứng gần cổng cung, khi thấy xe ngựa của Lý phi tới, lập tức bước tới hành lễ.

Lý phi mở cửa xe, nhìn hai người đứng cạnh xe, hỏi.

“Sao hai người lại ở đây?”

Diêu tiệp tư nói “Chúng ta cố ý đến đây tiễn tỷ, đây là bánh ngọt muội tự làm, tỷ có thể ăn trên đường đi.”

Nàng đưa một hộp đồ ăn nhẹ được gói ckỹ.

Tố Mai hai tay cầm lấy.

Lý phi “Hy vọng muội có thể sớm ra ngoài.”

Diêu tiệp dư hiểu ý nàng, gật đầu “Muội đã phái người gửi thư về nhà, chắc sẽ sớm nhận được hồi âm.”

Bảo Cầm đưa một giỏ trái cây.

“Đây là trái cây do cung Vân Tụ trồng, Quý phi nương nương sai nô tỳ mang đến cho người, hy vọng Lý phi nương nương không chê.”

Nàng đưa giỏ trái cây cho Tố Mai, sau đó lấy một chiếc hộp bọc vải xanh, nhìn bên ngoài không biết bên trong là gì, nhưng nàng nhìn thì biết nó rất nặng.

Bảo Cầm nói "Đây là Quý phi nương nương sai nô tỳ mang đến cho người, nếu ở am Tử Vân nhàm chán, người có thể dùng những thứ này giết thời gian."

Lý phi hơi cảm động, không ngờ Quý phi chu đáo như vậy.

"Thay ta nói cảm tạ với Quý phi nương nương, hy vọng sau này có cơ hội chơi bài với nương nương."

Bảo Cầm mỉm cười đáp "Nô tỳ nhất định sẽ truyền lời giúp người."

Tố Mai nhận hộp vải xanh, cảm nhận được hộp nặng hơn dự kiến.

Nàng cẩn thận chuyển tất cả vào xe.

Diêu tiệp dư và Bảo Cầm lùi vào lề đường, nhường đường cho họ.

"Chúc Lý phi nương nương đi đường bình an."

Lý phi đóng cửa lại, xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Thị vệ phụ trách canh giữ cổng cung chặn xe ngựa kiểm tra nhanh, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, mới mở cửa cho ra.

Xe ngựa lắc lư ra khỏi cổng cung.

Lý phi vén rèm xe, quay đầu nhìn lại.

Nàng nhìn cổng cung cao lớn, những bức tường nguy nga, cả bầu trời trong xanh.

Năm đó vào cung, nàng mới mười sáu tuổi, lúc đó lòng nàng đầy kỳ vọng và tin tưởng vào tương lai.

Nàng nghĩ với dung mạo và tài năng của mình, nhất định sẽ lấy được lòng Thái tử, trở thành ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị Thái tử phi.

Nhưng thực tế lại không giống vậy.

Nàng sống trong cung năm năm, từ Trắc phi của Thái tử trở thành Lý phi.

Nhưng nàng chưa từng nhận được chút yêu thương nào từ Hoàng đế.

Thải Vân ban đầu theo nàng vào cung, cũng phản bội nàng.

Năm năm thanh xuân không đổi được thứ nàng muốn, ngược lại khiến nàng mất đi rất nhiều.

Nàng cứ tưởng đời này của nàng vẫn sẽ như vậy.

Lại không ngờ mọi thứ xoay chuyển, nàng đón lấy bước ngoặt đời mình.

Vừa nghĩ tới tương lai còn một cuộc sống tốt đẹp đang chờ mình, Lý phi cảm thấy nhẹ nhõm hạnh phúc.

Nàng thu hồi tầm nhìn, mỉm cười nhẹ nhõm.

“Tương lai nhất định sẽ càng tốt hơn.”

Chương 894: Mất cả chì lẫn chài!

Trên đường đến am Tử Vân, Lý phi mở hộp Quý phi đưa cho.

Nàng đầy mong đợi, muốn biết Quý phi tặng nàng thứ gì giết thời gian?

Theo tác phong thường ngày của Quý phi, nàng cảm thấy thứ có thể giết thời gian chắc chắn sẽ rất thú vị.

Ví như bài hay mạt chược.

Có lẽ đồ lần này Quý phi tặng nàng cũng tương tự như vậy.

Lý phi lòng đầy mong đợi, cẩn thận mở tấm vải xanh bọc bên ngoài, sau đó mở hộp, vừa nhìn thì nàng phát hiện bên trong là kinh Pháp Hoa!

Cả một bộ kinh Pháp Hoa, tổng cộng hai mươi cuốn, chất đầy trong hộp gỗ.

Tức thì, cả người Lý phi thấy không ổn!

Sách mà nàng hận nhất trong đời là kinh Phật.

Trong số các kinh Phật hận nhất là kinh Pháp Hoa.

Vì chỉ cần nhìn thấy kinh Pháp Hoa, nàng sẽ nhớ lại lần bị Thái tử phạt chép kinh ba trăm lần.

Ký ức đó thật kinh khủng, có thể gọi là khoảnh khắc đen tối nhất trong đời nàng.

Quý phi tặng gì không được, lại tặng nàng kinh Pháp Hoa.

Rõ ràng là cố ý chọc tức nàng!

Lý phi tức đến suýt khóc.

Tố Mai nhỏ giọng nhắc nhở "Nương nương, ở đây có một tờ giấy có chữ."

Tờ giấy đó được kẹp giữa cuốn kinh Pháp Hoa.

Lý phi nhìn tờ giấy, thấy trên đó viết một dòng chữ xấu xí như chó đang bò.

"Lúc cô buồn muốn khóc, hãy nhìn vào túi tiền của cô, còn có thịt trên người cô, nước mắt sẽ tự rơi xuống."

Lý phi "……"

Nước mắt nàng rơi theo đúng nghĩa đen.

Nàng tức đến mức bật khóc.

……

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề vừa mới thức dậy, Chiết Chi đang chải tóc cho nàng.

Bảo Cầm bước vào, cung kính hành lễ.

"Khởi bẩm Quý phi nương nương, Lý phi đã rời cung rồi."

Tiêu Hề Hề nhìn nàng "Tặng đồ cho nàng chưa?"

Bảo Cầm "Đã tặng rồi."

Tiêu Hề Hề "Lý phi nói thế nào?"

Bảo Cầm thành thật trả lời "Lý phi nói cảm ơn người, bảo nô

tỳ truyền lời cho người, hy vọng sau này có cơ hội chơi bài với người lần nữa."

Tiêu Hề Hề "Xem ra nàng thích món quà chia tay ta tặng."

Bảo Cầm mỉm cười đáp "Đúng vậy."

Nàng dừng một chút, sau đó bổ sung "Vừa rồi nô tỳ nghe Thanh Tùng nói Lý phi trước khi đi đã đến cung Yên Vũ."

Tiêu Hề Hề không quan tâm chuyện này.

Nàng lười biếng đáp "Ờ."

Bảo Cầm thấy nàng không có hứng thú với chuyện này thì không nói nữa, nói sang chuyện khác.

"Nô tỳ đã nấu chè hạt sen nấm tuyết cho người, đang được ướp lạnh trong hầm đá, nô tỳ bây giờ mang lên cho người."

Vừa nghe có đồ ăn ngon, Tiêu Hề Hề lập tức vui vẻ "Được được!"

Buổi tối, Lạc Thanh Hàn vẫn nghỉ ngơi ở cung Vân Tụ.

Hắn vừa quạt cho nữ nhân trong lòng, vừa nói.

"Ta định đến hành cung ở Thượng Lâm Uyển tránh nóng, ở đó mát hơn trong cung."

Tiêu Hề Hề đang buồn ngủ.

Nàng vừa nghe xong, tỉnh táo được một chút, ậm ừ nói.

"Ta muốn đi cùng chàng."

Lạc Thanh Hàn "Đương nhiên dẫn nàng đi cùng."

Hắn dừng một chút, cố ý bổ sung thêm một câu.

“Chỉ dẫn một mình nàng đi.”

Lần trước hắn đến Thượng Lâm Uyển săn thú mùa thu, hắn dẫn theo một đoàn người, rất nhiều phi tần trong cung cũng đi cùng, nhìn thì náo nhiệt, nhưng hắn vẫn thích ở riêng với Hề Hề.

Cho nên lần này, ngoài hộ vệ tùy tùng, hắn chỉ dẫn theo một mình Hề Hề.

Không dẫn theo ai khác.

Năm ngoái, Hoàng đế cũng đến Thượng Lâm Uyển tránh nóng, cho nên khi Lạc Thanh Hàn đề nghị đến Thượng Lâm Uyển tránh nóng, mọi người trong triều không thấy ngạc nhiên.

Trong hậu cung có khá nhiều người muốn cùng đi tránh nóng.

Các nàng thử xuất hiện trước mặt Hoàng đế, nhưng vô ích.

Hoàng đế thậm chí không nhìn các nàng lấy một lần, cả người như tảng băng trôi ngàn năm, tản ra khí lạnh không ai có thể đến gần.

Nếu các nàng làm quá đáng, sẽ bị hắn phạt.

Ví như Trần uyển nghi.

Vì muốn Hoàng đế đồng ý dẫn nàng đến Thượng Lâm Uyển tránh nóng, nàng cố ý phơi mình dưới trời nắng như thiêu đốt suốt ba canh giờ, khiến bản thân bị say nắng.

Sau đó, nàng cố tình đợi Hoàng đế trên đường đến cung Vân Tụ, giả vờ ngất xỉu trước mặt Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn sai người đưa nàng về, gọi thái y tới chữa trị, biết được nàng bị say nắng.

Trần uyển nghi nghĩ Hoàng đế sẽ đến thăm nàng.

Khi đó nàng có thể nhân cơ hội cầu xin Hoàng đế dẫn nàng đến Thượng Lâm Uyển tránh nóng, hẳn là Hoàng đế sẽ không từ chối thỉnh cầu nhỏ bé của nàng.

Dù sao nàng cũng đã bị say nắng trong cung, muốn ra ngoài tránh nóng là điều đương nhiên.

Tuy nhiên, nàng chẳng những không chờ được Hoàng đế, mà lại đợi được tin xấu —

Hoàng đế dùng tội danh thất lễ trước mặt vua, giáng Trần uyển nghi xuống thành Trần tiệp dư.

Người hầu bên cạnh Trần tiệp dư cũng bị phạt ba mươi trượng vì không chăm sóc tốt cho chủ tử, lơ là nhiệm vụ khiến Trần tiệp dư say nắng.

Những người hầu bị Cấm vệ thô bạo lôi ra ngoài đè xuống đất đánh.

Tiếng la hét vang vọng.

Trần tiệp dư ngơ ngác ngồi trong phòng, cả người chết lặng.

Nàng không ngờ sẽ có kết quả thế này.

Nàng muốn hỏi Hoàng đế tại sao đối xử với nàng như vậy?

Nhưng nàng không dám.

Bị Hoàng đế phạt hai lần liên tiếp đã khiến nàng sâu sắc hiểu ra một điều —

Hoàng đế không có chút tình cảm nào với nàng.

Nếu nàng tiếp tục làm vậy, có lẽ sẽ khiến Hoàng đế ngày càng ghét nàng hơn.

Dù tức giận không cam lòng đến đâu, cuối cùng nàng cũng chỉ

có thể nghiến răng chịu đựng.

Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở đó.

Sáng hôm sau, nàng thức dậy, Trần tiệp dư phát hiện mặt và cổ mình đỏ bừng, ngứa ngáy khó chịu, muốn gãi nhưng bị cung nữ bên cạnh ngăn lại.

"Người không được gãi, nếu gãi rách da, có thể để lại sẹo."

Trần tiệp dư chỉ đành nghiến răng chịu đựng.

Thái y vội vàng chạy tới, chẩn đoán điều trị cho Trần tiệp dư, nói.

"Người tiếp xúc với ánh nắng mặt trời quá lâu, da bị cháy nắng, không phải chuyện gì lớn, bôi ít thuốc mỡ là được. Trong thời gian này, người nên chú ý chế độ ăn uống, ăn thanh đạm, uống nhiều nước, ít ra ngoài, nếu muốn ra ngoài cũng phải chống nắng cho tốt."

Trần tiệp dư lo lắng hỏi "Mặt của ta có thể hồi phục như ban đầu không?"

Thái y thành thật trả lời "Nếu bôi thuốc đều đặn, ba bốn ngày là có thể khỏi."

Trần tiệp dư thấy nhẹ nhõm.

Ba ngày tiếp theo, nàng thành thật ở trong điện Ninh Tâm, mỗi ngày bôi thuốc, không ra ngoài gây chuyện.

Mỗi ngày nàng soi gương, cẩn thận quan sát tình trạng da trên mặt.

Các vết mẩn đỏ, sưng tấy trên mặt và cổ đã giảm bớt nhưng da bong vài chỗ, sau khi lớp da bong ra sẽ lộ ra làn da mới hồng nhạt mỏng.

Nàng hỏi thái y thì được biết đây là hiện tượng bình thường

sau khi da bị cháy nắng, một thời gian sẽ khỏi.

Trần tiệp dư thầm hối hận, sớm biết phơi nắng có hậu quả nghiêm trọng như vậy, ban đầu nàng đã không làm chuyện ngu ngốc này.

Bây giờ thì mất cả chì lẫn chài!

Chương 895: Ngàn vàng khó mua điều biết trước

hờ đến ngày thứ tư.

Trần tiệp dư lại phát hiện hai má mình đỏ bừng!

Nàng nhìn mình trong gương, cả khuôn mặt đỏ ửng như bị ai bôi một lớp phấn đỏ dày, trông rất đáng sợ!

Sau đó, mặt nàng bắt đầu ngứa, còn ngứa nhiều hơn lúc đầu.

Nàng nhịn không được gãi mặt, không cẩn thận làm rách da.

Nhu Cúc và một cung nữ khác vội nắm tay nàng lại, không cho nàng gãi.

Chốc sau, thái y nghe tin đã đến.

Thái y giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt của Trần tiệp dư.

“Sao … sao mặt của người thành ra thế này?”

Trần tiệp dư tức giận “Câu này phải là ta hỏi ông mới đúng, không phải ông nói sau ba bốn ngày mặt ta sẽ khỏi sao? Tại sao mặt ta không khỏi, còn trở nặng thêm?”

Thái y kiểm tra cẩn thận cho nàng, trong lòng đã có kết quả.

Ông viết đơn thuốc, hai tay đưa sang.

“Chắc là người đã bôi thứ gì đó không nên dùng lên mặt, vi thần không biết chính xác nó là gì. Tóm lại, người nên uống thuốc này trước ba ngày, nếu vẫn không thấy khá hơn, vi thần

sẽ nghĩ cách khác giúp người.”

Ông làm thái y nhiều năm, đã quen với một số trò bẩn thỉu trong cung.

Mặt của Trần tiệp dư biến thành thế này thì rất có thể có người đang hại nàng.

Thái y không muốn lo chuyện bao đồng.

Ông chỉ cần làm tròn bổn phận, những chuyện khác không liên quan đến ông.

Trong cung này, nếu muốn sống lâu, điều quan trọng nhất là nói ít làm nhiều, không xen vào việc của người khác.

Trần tiệp dư không ngốc đến mức hết thuốc cứu, nàng cũng biết mình bị hại.

Nàng lập tức sai người kiểm tra tất cả những thứ nàng dùng hai ngày qua.

Cuối cùng phát hiện thuốc cao nàng dùng lau mặt đã bị người khác động tay.

Thuốc cao đó có chứa một thành phần gây ngứa và loét da.

Trần tiệp dư muốn điều tra là ai đã làm?

Nàng bắt đầu điều tra từ những người xung quanh, nhưng dù có tra thế nào thì cũng không tìm được nguyên nhân.

Ngược lại, nàng còn khiến người hầu xung quanh mình sinh lòng oán trách, dần xa lánh nàng.

Trần tiệp dư không muốn bỏ qua chuyện này.

Nàng muốn cầu xin Hoàng đế làm chủ cho mình, nhưng được biết Hoàng đế đã đến Thượng Lâm Uyển tránh nóng, không có trong cung.

Nàng nghiến răng nói "Vậy thì đi cầu xin Quý phi nương nương, nàng phụ trách chuyện trong cung, bây giờ ta bị hại, nàng nên đứng ra làm chủ cho ta!"

Nhu Cúc thận trọng nói "Quý phi nương nương đã cùng Hoàng thượng đến Thượng Lâm Uyển, không ở trong cung."

Mấy ngày nay, Trần tiệp dư đều ở trong điện Ninh Tâm không dám ra ngoài vì sợ lại bị cháy nắng, nàng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, không ngờ Hoàng đế và Quý phi đã rời cung tránh nóng.

Trần tiệp dư chỉ đành nghĩ tiếp "Vậy thì đi tìm Cảnh phi …… không, Cảnh phi đã không còn, bây giờ đi tìm Lý phi, cũng không được, Lý phi đã rời cung rồi, vậy thì Lao phi …… bỏ đi, xem như chưa nhắc đến."

Bình thường không để ý, nhưng giờ nghĩ kỹ lại, nàng mới phát hiện các phi tần địa vị cao trong cung người thì chết, người thì đi, người thì bệnh, thấm thoắt chỉ còn Quý phi bình an vô sự.

Càng nghĩ càng thấy sợ.

Trần tiệp dư không dám nghĩ xa hơn.

Nàng hỏi "Hiện giờ ai quản lý hậu cung?"

Nhu Cúc "Là Mẫn tiệp dư và Diêu tiệp dư."

Trần tiệp dư bĩu môi, rõ ràng là khinh thường hai người này.

Xét về lai lịch và xuất thân thì hai người này đều không bằng nàng.

Nếu nàng không bị giáng chức thì bây giờ nàng đã trở thành phi tần đứng thứ hai chỉ sau Quý phi, Mẫn tiệp dư và Diêu tiệp dư khi thấy nàng còn phải cung kính hành lễ, nói không chừng nàng còn có tư cách giám hộ sự vụ trong cung.

Nghĩ tới đây, Trần tiệp dư càng thêm khó chịu.

Nếu biết trước như vậy, nàng đã không nhất thời bị ma ám chạy tới trước mặt Hoàng đế làm bậy!

Tuy nhiên, ngàn vàng khó mua điều biết trước.

Chuyện đến nước này, nàng hối hận cũng vô ích.

Nàng chỉ có thể sai người mời Mẫn tiệp dư và Diêu tiệp dư đến, nhờ hai người điều tra, tìm kẻ đang hại nàng.

Khi thấy Mẫn tiệp dư, Trần tiệp dư rất khó chịu.

Lúc mới tới, Mẫn tiệp dư chỉ là một Tài nhân, sống ở trắc điện của điện Ninh Tâm, là hàng xóm của Trần uyển nghi, bị Trần uyển nghi ức hiếp rất thảm, suýt thì mất mạng.

Hiện giờ mới qua nửa năm, Tô tài nhân đã thành Mẫn tiệp dư, Trần uyển nghi lại thành Trần tiệp dư.

Khoảng cách giữa hai người đã ngang bằng.

Bây giờ Trần tiệp dư không thể ức hiếp Mẫn tiệp dư như trước, thậm chí còn phải nhờ Mẫn tiệp dư làm chủ cho mình.

Trần tiệp dư nghĩ Mẫn tiệp dư sẽ nhân cơ hội này làm khó nàng.

Tuy nhiên, Mẫn tiệp dư dường như đã hoàn toàn quên mất ân oán ban đầu, cũng không có ý định làm khó nàng, từ đầu đến cuối luôn có thái độ làm việc công bằng, không thể tìm ra sơ sót nào.

Điều này làm Trần tiệp dư thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mẫn tiệp dư và Diêu tiệp dư cùng nhau điều tra.

Cuộc điều tra này kéo dài mười ngày.

Vẫn không thu được kết quả.

Ngược lại, triệu chứng trên mặt Trần tiệp dư ngày càng nghiêm trọng.

Nàng đã uống rất nhiều thuốc nhưng không có tác dụng.

Thái y cũng đổi mấy người nhưng vẫn vô ích.

……

So với hoàng cung, trong Thượng Lâm Uyển quả thật mát mẻ hơn nhiều, ban đêm Tiêu Hề Hề có thể ngủ thoải mái, không cần bị cái nóng làm thức giấc nửa đêm.

Nàng rất thích nơi này, sau này mùa hè nào cũng phải đến đây tránh nóng.

Mỗi ngày Lạc Thanh Hàn vẫn cần xử lý rất nhiều chính sự.

Vô số tấu chương được chuyển từ Nội các đến hành cung, dâng lên Hoàng đế.

Trong lúc hắn bận làm việc thì Tiêu Hề Hề bận ăn uống.

Lúc không bận, Lạc Thanh Hàn sẽ dẫn Hề Hề vào rừng đi săn.

Hai người mang con mồi bắt được về hành cung nấu thành món, Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn miệng dính đầy dầu.

Chớp mắt đã đến sinh nhật của Tiêu Hề Hề.

Hôm nay Lạc Thanh Hàn cố ý ngừng mọi công việc, dành thời gian ăn uống vui chơi với Hề Hề.

Buổi tối, hắn nấu mì trường thọ cho Hề Hề.

Chắc vì có nhiều kinh nghiệm nấu mì nên tay nghề cũng tiến bộ không ít, hắn còn biết dùng canh gà nấu mì, mì nấu ra rất thơm.

Tiêu Hề Hề không chỉ ăn hết mì mà còn uống hết cả nước lèo.

Nàng giơ ngón tay cái với Lạc Thanh Hàn.

“Nhấn thích cho tay nghề của chàng!”

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi cong lên, lộ ra nụ cười nhạt.

Tiêu Hề Hề rút ngón cái lại, sau đó xòe lòng bàn tay trước mặt hắn.

“Quà sinh nhật của ta đâu?”

Lạc Thanh Hàn vỗ tay hai cái.

Chốc sau, Thường công công cầm một lồng tre trên tay bước vào.

Thường công công đặt chiếc lồng xuống đất rồi mở cửa, một con mèo vàng mập bước ra.

Nó kêu meo meo hai tiếng, sau đó thuần thục nhảy lên đùi Hề Hề, rồi nhảy lên bàn.

Nó nhìn mặt Hề Hề, rồi phát hiện trong bát trống rỗng, Hề Hề đã ăn sạch, không còn sót chút gì.

Con mèo vàng kêu meo meo bất mãn.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên hỏi “Đây là quà chàng tặng ta sao?”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Nó không phải là con mèo mập trong hoàng lăng đó chứ?”

Lạc Thanh Hàn “Chính là nó.”

Chương 896: Câu hỏi khó

Tiêu Hề Hề sai người mang thịt gà tới.

Vừa nhìn thấy món ngon, mắt mèo vàng lập tức sáng lên.

Nó nhảy trên chân Hề Hề, giơ hai chân trước đè lên ngực nàng, há miệng chộp lấy miếng thịt gà nàng đưa.

Lạc Thanh Hàn nhìn chân trước của mèo vàng, ánh mắt dần tối sầm.

Tiêu Hề Hề thấy hắn nhìn mèo vàng, tưởng hắn cũng muốn cho mèo ăn nên đẩy bát thịt gà về phía hắn.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm cầm một miếng thịt gà đưa cho mèo vàng.

Mèo vàng không khách sáo thưởng thức món ăn.

Tiêu Hề Hề ôm nó trong tay, v.uốt ve bộ lông dày và mềm của nó.

Lạc Thanh Hàn thầm nghĩ, mình sống còn không bằng một con mèo.

Con mèo này không chỉ có thể công khai hưởng lợi của Hề Hề, còn được Hề Hề ôm trong lòng v.uốt ve.

Còn hắn chỉ có thể ở bên cạnh trơ mắt nhìn.

Tiêu Hề Hề "Chúng ta đặt tên cho nó đi, chàng thấy tên nào hợp?"

Lạc Thanh Hàn “Lão Vương.”

Tiêu Hề Hề đầu đầy chấm hỏi “Sao lại đặt tên này?”

Lạc Thanh Hàn “Hợp với nó.”

Tiêu Hề Hề không hiểu “Hợp chỗ nào chứ? Cái tên này nghe không hay chút nào.”

Mèo vàng kêu meo meo, dường như đang phản đối.

Lạc Thanh Hàn “Nàng xem, nó kêu rồi kìa, xem ra rất thích cái tên này.”

Tiêu Hề Hề “Nó rõ ràng đang phản đối.”

Lạc Thanh Hàn “Chi bằng làm một cuộc kiểm tra, nếu nó thích cái tên này thì sẽ an tĩnh ngồi im.”

Tiêu Hề Hề “Nếu nó không thích thì sao?”

Lạc Thanh Hàn “Vậy thì nó không bao giờ ăn được cá khô nữa.”

Tiêu Hề Hề “……”

Mèo vàng “……”

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn mèo vàng đang ngồi trong lòng mình.

Mèo vàng bất động, an tĩnh như một bức tượng.

Có vẻ như nó đã cúi đầu trước sức mạnh của cá khô.

Lạc Thanh Hàn rất hài lòng với kết quả này, lập tức sai người mang một dĩa cá khô làm phần thưởng cho nó.

Mèo vàng Lão Vương được ăn cá khô thơm ngon như ý muốn.

Từ khi có Lão Vương bên cạnh, cuộc sống của Tiêu Hề Hề

cũng trở nên phong phú hơn.

Mỗi ngày, nàng ngoài ăn uống, thì còn có thêm một thói quen là vuốt mèo.

Mặt khác, dạo gần đây Lạc Thanh Hàn ngày càng bận rộn.

Khi các chủ đề về săn tìm kho báu ngoài biển không ngừng xuất hiện trên Thịnh Kinh Nhật Báo, trong nhân gian bắt đầu xuất hiện tin đồn, có người cho rằng trên biển có lẽ có một mỏ vàng như vậy đang chờ người ta đào.

Tục ngữ có câu ba người nói có hổ, thiên hạ cũng tin có hổ thật.

Càng nhiều người nói, người tin chuyện này có thật càng nhiều.

Ngoài ra, câu chuyện của truyện Lý phi tiếp tục thúc đẩy, giúp người đọc có thể nhìn thấy một bức tranh biển sống động như thật.

Dù vẫn còn nhiều người mắng nàng nhưng càng có nhiều người bị cốt truyện hấp dẫn.

Những cảnh biển ly kỳ và kỳ lạ cũng như những người nước ngoài kỳ lạ đó.

Đúng là mở mang tầm mắt cho người đọc.

Một số thanh niên rục rịch hành động, muốn bắt chước Thư Hướng Mai trong truyện, lên thuyền ra khơi, tiến đến biển xanh khám phá lãnh thổ chưa biết.

Trong số đó, người nhanh nhất chính là Hằng Cẩn.

Hắn giấu người nhà, mang theo tiền riêng và hai tùy tùng, âm thầm rời Thịnh Kinh đi về phía nam, chuẩn bị đến thành Vạn Hải.

Lúc người Hằng gia phát hiện không thấy Hằng Cẩn thì người đã lên đường về phía nam.

Trưởng bối trong Hằng gia vừa giận vừa lo, vội phái người về phía nam đưa Hằng Cẩn về.

Chuyện của Hằng Cẩn đã nhắc nhở những người khác, người lớn trong nhà cần phải tăng cường cảnh giác, theo dõi sát sao con nhỏ trong nhà, kẻo con cháu nhà mình nổi điên học theo Hằng Cẩn.

Đúng vậy, ai cũng nghĩ Hằng Cẩn điên rồi.

Đứa trẻ này chắc chắn bị truyện của Diệu Bút tiên sinh mê hoặc nên mới tin những chuyện mô tả trong truyện là thật.

Thậm chí Lạc Thanh Hàn còn nhận được tấu chương, có người viết tấu luận tội Diệu Bút, nói truyện nàng viết quá khoa trương, làm cho những người trẻ tuổi nảy sinh ý nghĩ lệch lạc, bắt buộc phải cấm hết truyện của Diệu Bút.

Lạc Thanh Hàn đương nhiên không quan tâm chuyện này.

Phía "Thịnh Kinh Nhật Báo" cũng nhận được khiếu nại, yêu cầu ngừng đăng tất cả truyện của Diệu Bút tiên sinh.

Lạc Dạ Thần là chủ tờ báo, xem khiếu nại xong thì trợn mắt.

Y phàn nàn với Bộ Sanh Yên bên cạnh.

"Mấy người làm cha mẹ này không dạy được con mình thì làm ầm lên bảo người khác dạy hư con mình, bọn họ ở không đến khiếu nại với ta, sao không dành thời gian này đi mà dạy con mình chứ?"

Bộ Sanh Yên đang mang thai hơn bốn tháng.

Bụng dưới của nàng hơi nhô ra, lúc nàng ngồi, gấu váy áp sát vào bụng, có thể thấy một vòng cung nhỏ.

Nàng đang làm yếm cho trẻ con, nghe Lạc Dạ Thần nói, không nhịn được cười.

“Nghe chàng nói vậy, sau này chàng sẽ nghiêm khắc dạy con sao?”

Lạc Dạ Thần đương nhiên nói “Đương nhiên rồi! Ta là cha của đứa trẻ, làm cha phải nghiêm khắc một chút, như vậy mới dạy con tốt được, tránh sau này nó không biết trời cao đất dày, chuyện xấu gì cũng làm được.”

Bộ Sanh Yên ngẩng đầu liếc y một cái “Nếu con không nghe lời, có phải chàng đánh con luôn không?”

Lạc Dạ Thần linh cảm câu hỏi này là một cái hố.

Y cưỡng ép đổi chủ đề “Không phải chúng ta đang nói những bậc cha mẹ khác sao, ta thấy Hằng Cẩn kia tám phần là do người nhà quá cưng chiều, nếu chúng ta sinh con trai, không thể để nó học theo hắn.”

Bộ Sanh Yên “Nếu ta sinh con gái thì sao?”

Vừa nhảy qua một cái hố, một cái hố khác lại tới!

Lạc Dạ Thần bị d.ục vọng sống sót chi phối, không chút do dự trả lời “Dù là con trai hay con gái, đều là bé cưng của chúng ta, ta yêu thương cả hai như nhau!”

Bộ Sanh Yên mỉm cười, xem như hài lòng với câu trả lời của y.

Nàng cúi đầu, tiếp tục khâu vá.

Lạc Dạ Thần lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán.

Ây da mẹ ơi, cuối cùng cũng qua ải rồi!

Từ khi Bộ Sanh Yên mang thai, nàng đặc biệt nhạy cảm với chủ đề trẻ con.

Lúc đầu, Lạc Dạ Thần không nhận ra, nói chuyện không dùng não, thường xuyên nói bậy.

Kết quả Bộ Sanh Yên toàn xem là thật, nàng tức giận nổi nóng với y mấy lần.

Lạc Dạ Thần không dám chọc giận thai phụ, sợ nàng tức giận hại sức khỏe nên chỉ đành nghĩ cách dỗ nàng vui.

Qua nhiều lần, cuối cùng y cũng rút được bài học.

Giờ đây, mỗi khi Bộ Sanh Yên nhắc đến chủ đề trẻ con, Lạc Dạ Thần sẽ tự động cảnh báo, kiên quyết không nói những lời có thể làm nàng không vui.

Lúc Lạc Dạ Thần vừa thở phào nhẹ nhõm, thì bất chợt nghe Bộ Sanh Yên hỏi một câu.

"Nếu ta khó sinh, đại phu nói mẹ và con chỉ có thể chọn một, chàng sẽ chọn ai?"

Lạc Dạ Thần "……"

Đây là một câu hỏi khó cấp độ cao!

Mồ hôi lạnh vừa lau đi lại chảy xuống.

Y khó khăn nói "Vậy … vậy nhất định phải chọn nàng."

Bộ Sanh Yên cau mày "Chàng không cần con nữa sao? Đó là máu mủ ruột thịt của chúng ta mà."

Lạc Dạ Thần nuốt nước bọt "Vậy … vậy chọn con?"

Bộ Sanh Yên mím môi "Quả nhiên chàng coi trọng con hơn."

Lạc Dạ Thần xoay người, đập đầu vào tường, phát ra tiếng vang.

Bộ Sanh Yên “Chàng làm gì đấy?”

Lạc Dạ Thần “Không có gì, ta chỉ muốn bình tĩnh lại.”

Chương 897: Thu hoạch

Lạc Dạ Thần nhận được chỉ dụ từ Hoàng đế, lập tức thay y phục, ngồi xe ngựa đến Thượng Lâm Uyển.

Y đến hành cung gặp Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn thấy y ủ rũ, không khỏi hỏi.

“Huynh sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Lạc Dạ Thần “Vừa rồi vương phi hỏi ta, nếu nàng khó sinh, mẹ và con chỉ có thể chọn một, hỏi ta chọn ai? Ta nói ta chọn người mẹ, nàng không vui.”

Lạc Thanh Hàn “Vậy huynh cứ nói chọn con đi.”

Lạc Dạ Thần “Ta nói rồi, kết quả nàng càng giận hơn.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lạc Dã Thần “Làm cha thật sự rất khó.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lạc Dạ Thần “May là đệ vẫn chưa làm cha.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lạc Dạ Thần “Bây giờ ta thật ngưỡng mộ đệ, không có con cái, thoải mái biết bao!”

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Người đâu, lôi huynh ấy ra ngoài.”

Lạc Dạ Thần vội hét lên "Ế đừng, đệ cố ý gọi ta tới đây, không phải là có chuyện muốn nói sao? Chúng ta còn chưa bắt đầu mà!"

Lạc Thanh Hàn nghĩ đến chuyện cần nói với y, nghiến răng giữ y lại.

Lạc Dạ Thần nhân cơ hội được nước làm tới "Bây giờ ta rất muốn uống một ly, lâu rồi ta chưa uống rượu, vừa uống vừa nói đi."

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Thường công công bên cạnh.

Thường công công hiểu ý, nhanh chóng mang một bình rượu và ba món ăn nhẹ.

Lạc Thanh Hàn và Lạc Dạ Thần ngồi đối diện nhau.

Lạc Dạ Thần cầm ly rượu hít sâu một hơi, say sưa nói "Rượu ngon!"

Tuy nhiên, y lại đặt ly xuống.

Y thở dài nói "Tiếc thật, vương phi đang mang thai, không thể ngửi mùi rượu, nếu ta uống rượu về, nàng sẽ lại dạy ta một bài học, ta không uống nữa vậy, Thường công công, làm phiền ngươi rót cho ta tách trà."

Lạc Thanh Hàn lại bị thọc thêm một lần.

Không thể nào phòng kịp!

Thường công công bưng cho Lạc Dạ Thần một tách trà.

Y nhấp một ngụm trà, cầm đũa lên vừa ăn vừa hỏi.

"Bệ hạ cố ý triệu kiến ta, có gì cần dặn phải không?"

Lạc Thanh Hàn nghiêm mặt nói "Nhóm người ra biển đã về."

Lúc hắn quyết định phát triển đường biển, hắn đã cử người xuống phía nam đóng thuyền ra biển.

Việc làm ăn của Lạc Dạ Thần trải rộng khắp cả nước, lại có sẵn mối quan hệ ở phía Nam nên Lạc Dạ Thần cũng tham gia vào chuyện này.

Lạc Dạ Thần kinh ngạc "Nhanh vậy?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Đây là lần đầu tiên bọn họ ra khơi, mọi thứ đều chưa quen, cũng không dám đi quá xa, lần này bọn họ bình an trở về, xem như là may mắn rồi."

Từng có rất nhiều người muốn ra biển, nhưng hầu hết đều không có tin tức, một đi không về.

Sở dĩ đội thuyền lần này của Hoàng đế phái đi an toàn trở về cũng là nhờ Tiêu Hề Hề.

Nàng là người bấm quẻ cho đội thuyền, chỉ đường cho bọn họ để cuộc hành trình diễn ra suôn sẻ.

Tuy nhiên, người của đội thuyền không biết chuyện này, bọn họ nghĩ mình có thể bình an trở về là được Hoàng đế che chở nên bọn họ càng kính trọng Hoàng đế thêm vài phần.

Lạc Dạ Thần tò mò hỏi "Bọn họ có thu hoạch gì không?"

Lạc Thanh Hàn "Bọn họ tìm thấy vài hòn đảo nhỏ trên biển, trong số những hòn đảo đó còn tìm thấy cư dân, nhưng vì rào cản ngôn ngữ, cả hai đều không biết đối phương đang nói gì. Cuối cùng, bọn họ hết cách, đành dẫn vài cư dân về, định từ từ nghiên cứu ngôn ngữ của họ."

Nói là dẫn về, nhưng thật ra là trói về.

Lạc Dạ Thần "Còn nữa không?"

Lạc Thanh Hàn "Người của chúng ta còn phát hiện mỏ thiết

trên một hòn đảo.”

Lạc Dạ Thần mở to mắt, không tin được hỏi “Phát hiện được mỏ thiết thật sao? Trước đây nghe đồn trên biển có mỏ vàng, ta còn tưởng là bịa đặt!”

Tuy mỏ thiết không đáng giá bằng mỏ vàng nhưng thiết có nhiều công dụng hơn vàng.

Thiết không chỉ được người dân cần hàng ngày mà còn có thể chế tạo vũ khí, làm trang bị cho ngựa, tăng cường trang bị quân đội.

Trong nước có mấy mỏ thiết đã rất cũ, sau nhiều năm khai thác gần như đã cạn kiệt, bây giờ đột nhiên xuất hiện một mỏ thiết khác, chẳng khác nào giải quyết được một vấn đề lớn của Đại Thịnh!

Về phần tại sao đội thuyền vừa ra khơi đã tìm thấy mỏ thiết?

Đương nhiên là vì Tiêu Hề Hề đã chỉ đường.

Dù cách xa hàng ngàn dặm nhưng nàng vẫn có thể tính toán lộ trình di chuyển của đội thuyền dựa trên tinh tượng, giúp bọn họ tránh được rủi ro đồng thời tìm được càng nhiều kho báu.

Lạc Thanh Hàn “Mỏ thiết này rất quan trọng với trẫm, trẫm không tin người khác, trẫm chỉ tin huynh, cho nên trẫm chỉ có thể phái huynh đến thành Vạn Hải đích thân giám sát việc khai thác mỏ thiết.”

Lúc đầu Lạc Dạ Thần vô cùng cảm động, sau đó dần dần bị sốc.

“Ngài muốn ta đi giám sát? Không được, vương phi nhà ta còn đang mang thai, ta phải ở bên nàng!”

Lạc Thanh Hàn “Trẫm đã tính thời gian cho huynh, nếu ngày mai huynh xuất phát, không có gì ngoài ý muốn thì huynh có thể kịp về trước khi Anh vương phi sinh con.”

Lạc Dạ Thần “Nhưng mà ta ……”

Lạc Thanh Hàn “Trẫm biết huynh không nỡ xa Anh vương phi, nói thật thì nếu không phải chuyện này quá quan trọng, trẫm sẽ không phái huynh xuống phía nam lúc này. Trong lòng huynh cũng biết rõ mỏ thiết này quan trọng thế nào, lỡ như mỏ thiết bị đám thế gia kia phát hiện, chắc chắn sẽ muốn đoạt miếng bánh thơm này, chúng ta không thể cho bọn họ cơ hội này.”

Lạc Dạ Thần rất bối rối.

Y đương nhiên biết tầm quan trọng của mỏ thiết mới.

Hầu như tất cả mỏ thiết hiện có đều nằm trong tay các thế gia.

Cũng vì vậy, bọn họ có thể nhúng tay vào chuyện sắp xếp người trong quân đội.

Nếu Hoàng đế có thể nắm chắc quyền kiểm soát các mỏ thiết mới trong tay, đồng nghĩa với việc nhổ một chiếc răng của các thế gia, giảm thiểu mối uy hiếp của bọn họ với hoàng quyền.

Lạc Thanh Hàn “Trẫm biết người của Vương gia đã âm thầm liên lạc với huynh.”

Lạc Dạ Thần giật mình.

Y không ngờ Hoàng đế lại đột nhiên nhắc chuyện đó vào lúc này.

Lần trước Hoàng đế và Quý phi đến phủ Anh vương, Hoàng đế đã từng hỏi Anh vương, nhưng đã bị Anh vương nói cho qua.

Y vốn tưởng chuyện đã qua rồi, nhưng không giờ Hoàng đế sớm đã biết chuyện.

Lạc Thanh Hàn “Vương gia thông qua Cao gia âm thầm liên

lạc với huynh, còn bọn họ tại sao liên lạc với huynh, trẫm đại khái có thể đoán được.”

Lạc Dạ Thần sợ bị hiểu lầm, vội giải thích.

“Quả thật Vương Can đã đến tìm ta, ông ta muốn ta nói giúp Vương Giai, nhưng ta từ chối rồi, ta chỉ là vương gia nhàn tản, không giúp được bọn họ.”

Lạc Thanh Hàn “Ta tin huynh sẽ không dính líu tới Vương gia.”

Nghe vậy, Lạc Dạ Thần thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó y nghe Hoàng đế nói tiếp.

“Nhưng huynh từng nghĩ tại sao Vương Can lại đột nhiên tìm huynh không? Theo trẫm biết, Vương gia chưa từng qua lại gì với huynh, Vương Can và huynh chỉ quen biết sơ, ông ta cũng nên biết dù có tìm đến huynh, huynh cũng có thể sẽ không giúp, nhưng ông ta vẫn đi tìm huynh, thế tại sao chứ?”

Chương 898: Tranh sủng

Lạc Dạ Thần mờ mịt, ngu người lắc đầu "Ta không biết."

Y cũng thấy chuyện này rất lạ.

Nhưng y trước giờ là kiểu người luôn xem việc lớn thành việc nhỏ, nếu thật sự không nghĩ ra được thì y không nghĩ nữa, đỡ hao tổn tinh thần.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói một câu.

"Vì Vương Can muốn nhân cơ hội ly gián."

Lạc Dạ Thần sửng sốt.

Lạc Thanh Hàn "Vương Can ngoài mặt muốn huynh nói giúp Vương Giai, nhưng thật ra, ông ta muốn trẫm biết huynh và Vương gia lén lút qua lại, một vương gia âm thầm qua lại mật thiết với thế gia, huynh nghĩ trẫm sẽ nghĩ thế nào? Chỉ cần trẫm có một chút nghi ngờ với huynh, thì sẽ nhận định huynh và thế gia âm thầm cấu kết, mưu đồ bất chính."

Lạc Dạ Thần tức thì sợ hãi, đổ mồ hôi lạnh.

Y cuống quít giải thích "Ta không có! Ta và Vương gia không có quan hệ gì hết, ta họ Lạc, ta đứng về phía ngài mà!"

Nếu trước kia y luôn nhìn chằm chằm ngai vàng, thì bây giờ y thật sự không còn ý nghĩ gì với ngai vàng nữa.

Vì y biết rõ, xét về mặt đầu óc thủ đoạn, y không phải đối thủ của Lạc Thanh Hàn.

Thật ra, từ lúc y tự nguyện giao binh phù vào tay Lạc Thanh Hàn, y đã từ bỏ việc tranh đoạt ngai vàng.

Lúc còn niên thiếu, y bồng bột ngông cuồng còn không tranh giành, bây giờ y có vợ con, càng không muốn mạo hiểm đi giành.

Mong muốn lớn nhất của y bây giờ là vợ con được bình an.

Lạc Thanh Hàn "Trẫm vừa mới nói, người trẫm tin nhất chính là huynh, nếu trẫm nghi ngờ huynh âm thầm cấu kết với Vương gia, sao có thể yên tâm giao cho huynh nhiệm vụ khai thác mỏ thiết quan trọng như vậy?"

Lạc Dạ Thần sợ bị nghi ngờ nên vội bày tỏ lòng trung thành.

"Bệ hạ yên tâm, ta sẽ lo việc khai thác mỏ thiết, nhất định sẽ giúp ngài xử lý tốt, tuyệt đối sẽ không để thế gia chiếm được!"

Lạc Thanh Hàn đạt được mục đích, hài lòng gật đầu.

"Trẫm sẽ không để huynh ở phía nam quá lâu, đợi chuyện khai thác mỏ thiết đi vào quỹ đạo, huynh có thể về."

Lạc Dạ Thần nói được.

Hiện giờ chỉ cần Hoàng đế tin y trung thành, dù hắn bảo y làm gì, y cũng đồng ý.

Lạc Thanh Hàn cầm ly rượu "Trẫm chúc huynh đi đường bình an."

Lạc Dạ Thần nhanh chóng cầm tách trà lên, chạm vào ly của đối phương.

Sau khi Anh vương đi, Lạc Thanh Hàn đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài.

Anh vương sắp đi về phía nam.

Sẽ không có ai khoe khoang trước mặt hắn trong một khoảng thời gian.

Lạc Thanh Hàn rất hài lòng với kết quả.

Lúc hắn thấy Tiêu Hề Hề, Tiêu Hề Hề đang vuốt mèo.

Mèo vàng Lão Vương đang híp mắt nằm trong lòng nàng, dáng vẻ rất hưởng thụ.

Vị chua chát lại bắt đầu dâng lên trong lòng Lạc Thanh Hàn.

So với Anh vương thích khoe khoang thì Lão Vương này càng chướng mắt hơn!

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh Hề Hề, nghiêm mặt nói.

"Vai và cánh tay của ta hơi mỏi."

Tiêu Hề Hề nhìn hắn "Chắc là mỗi ngày chàng ngồi quá lâu, sau này cứ cách nửa giờ chàng phải đứng dậy đi lại, đừng cứ ngồi xem tấu chương suốt, không tốt cho sức khỏe."

Lạc Thanh Hàn "Nhưng bây giờ vai của ta rất mỏi, khó chịu."

Tiêu Hề Hề "Sai người bóp vai cho chàng."

Lạc Thanh Hàn "Ta không thích bị người khác chạm vào."

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ "Ta nói chứ, cái bệnh sạch sẽ này của chàng sao lúc có lúc không vậy? Lúc chàng xuống phía nam cầu mưa, hơn mười ngày không tắm cũng chẳng sao, bây giờ để người khác chạm một chút thì không đồng ý?"

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề đầu hàng "Được được được, ta bóp vai cho chàng."

Nàng đặt Lão Vương mập mạp sang một bên, bắt đầu xoa bóp

cho Lạc Thanh Hàn.

Lão Vương còn chưa hưởng thụ đủ, bất mãn kêu meo meo với Lạc Thanh Hàn.

Sao người này lại giành con sen với nó?!

Lạc Thanh Hàn khinh thường liếc nhìn nó.

Dáng vẻ hắn giống như người chiến thắng sau khi tranh sủng thành công.

Lão Vương túm vạt váy của Hề Hề, muốn giật lại con sen.

Lạc Thanh Hàn sai người mang một dĩa cá khô tới.

Lão Vương lập tức quên mất con sen, chạy đi ăn cá khô.

Thành công đuổi Lão Vương đi, Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng có thể độc chiếm Hề Hề.

Tiêu Hề Hề vừa bóp vai cho hắn, vừa hỏi "Dùng sức như vậy đã được chưa?"

Lạc Thanh Hàn hài lòng nói "Được."

Lúc Lạc Dạ Thần trở về phủ Anh vương thì trời đã tối.

Bộ Sanh Yên hỏi "Chắc chàng chưa ăn tối phải không?"

Lạc Dạ Thần gật đầu, y ở Thượng Lâm Uyển chỉ ăn mấy món nhẹ và uống trà, chút đồ ăn đó chỉ đủ để lấp bụng.

Bộ Sanh Yên "Ta cũng chưa ăn, đồ ăn đã hâm nóng trên bếp, ta sẽ bảo người mang lên."

Lạc Dạ Thần "Nàng không cần đợi ta, nàng có thể ăn trước, thai phụ không thể đói."

Bộ Sanh Yên "Ăn một mình thì có ý nghĩa gì?"

Nghe vậy, Lạc Dạ Thần thấy vô cùng áy náy.

Bộ Sanh Yên hiểu rõ y, vừa nhìn là biết y có chuyện muốn nói, bèn nói.

“Ăn cơm trước đi, có chuyện gì ăn xong hẵng nói.”

Lạc Dạ Thần gật đầu “Ừm.”

Hạ nhân dọn đồ ăn lên bàn.

Hai người an tĩnh ăn xong bữa tối.

Bộ Sanh Yên lau miệng, hỏi “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Dạ Thần khô khan nói “Thật ra cũng không có gì, chỉ là ngày mai ta phải đến thành Vạn Hải.”

Bộ Sanh Yên không kịp trở tay trước tin bất ngờ này.

“Đang yên lành, sao đột nhiên phải đi xa như vậy?”

Lạc Dạ Thần lặp lại những gì Hoàng đế đã nói với mình.

Bộ Sanh Yên nghe xong, trầm mặc hồi lâu.

Lạc Dạ Thần áy náy nói “Xin lỗi, thật ra ta không muốn đi, nhưng Hoàng đế đã nói vậy rồi, nếu ta không đi, trông ta sẽ như có chuyện chột dạ trong lòng.”

Bộ Sanh Yên nắm tay y “Ta không có trách chàng, chàng làm đúng lắm, chàng nhất định phải thể hiện lòng trung thành với Hoàng đế, trước đó là ta không suy nghĩ chu đáo, không ngờ Vương gia lại nhân cơ hội ly gián.”

Lạc Dạ Thần nghiến răng nói.

“Sớm biết Vương Can kia có tâm tư như vậy, ban đầu ta đã không bảo người mở cửa cho ông ta. Còn cậu hai kia của ta, rõ

ràng biết thân phận của ta không thể liên quan đến thế gia, còn đưa Vương Can tới đây, suýt thì hại chết ta. Cũng may Hoàng thượng chịu tin ta, nếu không ta có nhảy xuống sông cũng không rửa sạch được!"

Bộ Sanh Yên an ủi nói "Chuyện này xem như dạy cho chúng ta một bài học, người như chúng ta khác với những quý tộc bình thường, sau này chúng ta phải cẩn thận hơn, đừng để người khác lợi dụng."

Lạc Dạ Thần gật đầu mạnh "Ta nhớ rồi."

Y dừng một hồi, không khỏi hỏi.

"Tại sao Vương Can lại muốn ly gián? Nếu quan hệ giữa ta và Hoàng thượng không tốt thì có ích gì cho ông ta?"

Bộ Sanh Yên "Có lẽ bọn họ muốn chàng đối đầu với Hoàng thượng, để bọn họ thừa nước đục thả câu, có thể bọn họ còn mưu đồ khác, muốn lợi dụng chàng để thu hút chú ý của Hoàng thượng, hoặc có thể bọn họ chỉ muốn làm Hoàng thượng bực bội, chuyện này không nói chắc được."

Lạc Dạ Thần "Mặc kệ bọn họ muốn làm gì, tóm lại, ta sẽ không tham gia!"

Chương 899: Nhớ

Hoạt động của "Thịnh Kinh Nhật Báo" đã đi vào quỹ đạo, dù Lạc Dạ Thần không ở Thịnh Kinh cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều.

Còn những sản nghiệp khác của Lạc Dạ Thần ở Thịnh Kinh thì càng không cần phải lo, sau nhiều năm mài giũa, những sản nghiệp đó đã hình thành một mô hình hoạt động hoàn chỉnh, bình thường Lạc Dạ Thần cũng không cần can thiệp.

Nếu có chuyện lớn xảy ra, Anh vương phi và Định Viễn Hầu sẽ xử lý.

Điều duy nhất khiến Lạc Dạ Thần không yên tâm là Anh vương phi và đứa con trong bụng nàng.

Lạc Dạ Thần dặn đi dặn lại, bảo Bộ Sanh Yên phải chăm sóc bản thân thật tốt, còn đặc biệt mời hai ma ma có kinh nghiệm chăm sóc thai phụ trong cung đến chăm sóc Bộ Sanh Yên.

Nếu Bộ Sanh Yên không cản, thậm chí y còn muốn mang Định Viễn Hầu tới vương phủ.

Hôm nay là ngày xuất phát, Lạc Dạ Thần lưu luyến nắm tay Bộ Sanh Yên.

"Không muốn để nhạc phụ tới vương phủ chăm sóc nàng thật sao?"

Bộ Sanh Yên "Thật sự không cần, cha ta là một người thô kệch, cả bản thân mình còn chưa chắc chăm sóc tốt, không hề biết cách chăm sóc thai phụ. Nếu chàng mời ông ấy tới, ta còn phải chăm sóc ngược lại ông ấy."

Lạc Dạ Thần "Nhưng nếu ông ấy ở vương phủ, sẽ không có người dám ức hiếp nàng, ta cũng có thể yên tâm hơn."

Tuy chân Định Viễn Hầu tàn tật nhưng sức chiến đấu của ông vẫn rất mạnh, ba Lạc Dạ Thần cộng lại cũng không so được với ông.

Bộ Sanh Yên bất lực nói "Trong vương phủ nhiều hộ vệ như vậy, ai dám ức hiếp ta?"

Lạc Dạ Thần "Lỡ trong vương phủ có người đối xử không tốt với nàng thì sao?"

Bộ Sanh Yên "Ta nắm toàn bộ khế ước bán thân của hạ nhân trong vương phủ, nếu bọn họ không tốt với ta, ta có thể bán bọn họ."

Lạc Dạ Thần muốn nói thêm gì đó nhưng bị Bộ Sanh Yên cắt ngang.

"Được rồi được rồi, đừng lải nhải nữa, thời gian không còn sớm, chàng mau đi đi."

Lạc Dạ Thần bị Bộ Sanh Yên đẩy ra ngoài.

Y vừa đi vừa nghoảnh đầu ra khỏi cửa, trông bộ dáng thật sự không muốn đi.

Thật ra trong lòng Bộ Sanh Yên cũng không nỡ.

Nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài, chỉ an tĩnh nhìn y đi ngày càng xa.

Lạc Dạ Thần lên xe ngựa.

Y mở cửa sổ, hét lớn với Bộ Sanh Yên.

"Ta chắc chắn sẽ kịp về trước khi nàng sinh!"

Bộ Sanh Yên nhẹ nhàng sờ bụng, cười đáp "Ừm, ta chờ chàng."

Lạc Dạ Thần vẫy tay với nàng "Nàng về đi, ta muốn nhìn nàng vào trong."

Bộ Sang Yên xoay người, được ma ma dìu bước vào cổng cung vương phủ.

Lúc nàng xoay người lại, đôi mắt nàng không kiềm được đỏ lên.

Ma ma nhỏ giọng an ủi nàng "Vương gia sẽ về sớm thôi, người không cần phải buồn."

Bộ Sanh Yên trả lời "Ừm, ta biết, chỉ là … chỉ là ta có hơi không nỡ."

Ma ma cười nói "Trông vương gia cũng không nỡ, điều này chứng tỏ tình cảm vợ chồng của hai người thật sự rất tốt."

Đến khi không còn thấy bóng lưng của Bộ Sanh Yên, Lạc Dạ Thần mới đóng cửa sổ.

Xe ngựa đưa y đi càng ngày càng xa.

Trong vương phủ, Bộ Sanh Yên ngồi trong phòng, cảm xúc dần bình tĩnh lại.

Nàng cầm yếm của trẻ con đang làm dang dở lên khâu từng mũi.

Thêu xong một đóa hoa nhỏ, nàng vô thức hỏi "Chàng thấy hoa này thêu đẹp không?"

Nàng quay đầu nhìn sang bên, phát hiện không có ai cả.

Bình thường, mỗi khi Lạc Dạ Thần rảnh rỗi, luôn thích ở cạnh nàng, chỉ trỏ những thứ nàng làm.

Nàng sớm đã quen với cách chung sống này, bất chợt nhận ra không còn người bên cạnh, trong lòng thấy trống rỗng.

Ma ma đứng hầu bên cạnh thấy vậy, biết vương phi đang nhớ vương gia, không tiện nói thẳng, chỉ cười đáp.

“Vương phi thêu hoa này rất đẹp, màu sắc tươi sáng, rất hợp với trẻ con.”

Bộ Sanh Yên khôi phục tinh thần, mỉm cười “Vậy sao.”

Nàng cụp mắt nhìn yếm trẻ con trong tay, lẩm bẩm “Ta nên làm thứ gì đó cho chàng, để chàng có thể luôn mang theo bên mình.”

Ma ma đề nghị “Người có thể làm ngay bây giờ, đợi người làm xong thì sai người chuyển cho vương gia, xe ngựa của vương gia đi không nhanh, hẳn là có thể đuổi kịp.”

Bộ Sanh Yên thấy cách này khá hay.

Nàng đặt yếm trẻ con trong tay xuống, bắt đầu làm túi tiền.

Tùi tiền rất đơn giản, nàng làm rất nhanh, sau đó nàng làm một đôi lót giày và một túi quạt.

Bây giờ trời đang nóng, Lạc Dạ Thần thích khoe khoang, trong tay luôn cầm một cây quạt, làm cho y một túi quạt là thích hợp.

Bộ Sanh Yên làm xong những thứ này, liền sai người đưa thiệp mời cho Quý phi ở Thượng Lâm Uyển.

Sau khi được phép, nàng ngồi xe ngựa đến Thượng Lâm Uyển gặp Quý phi.

Tiêu Hề Hề thả mèo vàng Lão Vương xuống đất để nó tự chơi.

Nàng mời Bộ Sanh Yên ngồi xuống.

Hai người trò chuyện về tình hình gần đây.

Trò chuyện xong, Bộ Sanh Yên nói lý do đến đây của mình.

“Anh vương được Hoàng thượng phái đi giám sát khai thác mỏ thiết ở thành Vạn Hải, đường đi xa xôi, thần phụ không yên tâm, to gan muốn nhờ Quý phi xem giúp Anh vương một quẻ, xem chuyến đi của chàng có suôn sẻ không?”

Thật ra dù suôn sẻ hay không, Anh vương cũng đã lên đường, lệnh của Hoàng đế không thể làm trái, dù không suôn sẻ cũng chỉ đành chịu.

Nhưng Bộ Sanh Yên vẫn muốn biết kết quả của chuyến đi này, nếu không nàng sẽ khó lòng yên tâm.

Tiêu Hề Hề hiểu tâm trạng của nàng, sảng khoái đồng ý.

“Được, bổn cung xem giúp cô một quẻ, nói bổn cung biết sinh thần bát tự của Anh vương.”

Bộ Sanh Yên nói sinh thần bát tự của Anh vương.

Tiêu Hề Hề kết nối sinh thần bát tự của y với thời gian khởi hành và điểm đến, rồi thầm tính toán trong lòng.

Chốc sau, nàng đã có kết quả.

“Lần này Anh vương có thể gặp một chút phiền phức, nhưng không ảnh hưởng đến an toàn của y, nói chung là mọi việc diễn ra suôn sẻ.”

Nghe vậy, Bộ Sanh Yên thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vô cùng tin tưởng năng lực bói toán của Quý phi, nếu Quý phi đã nói Anh vương không gặp chuyện gì, vậy nàng tin sẽ không có chuyện gì.

Bộ Sanh Yên chân thành nói “Cảm ơn người.”

Tiêu Hề Hề nhìn cái bụng hơi nhô ra của nàng, hỏi "Vương phi có muốn biết thai này là trai hay gái không? Nếu cô muốn biết, bổn cung có thể xem giúp cô."

Bộ Sanh Yên kinh ngạc "Chuyện này cũng tính được sao?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên, cam đoan kết quả sẽ chính xác."

Thật ra, thái y bắt mạch cũng có thể biết giới tính thai nhi, nhưng độ chính xác không đảm bảo, đôi khi xảy ra sai sót.

Nghe Quý phi nói vậy, Bộ Sanh Yên tức thì động lòng.

Nàng mong đợi nói "Vậy phiền Quý phi nương nương xem thêm một quẻ."

Tiêu Hề Hề lấy một đồng tiền đặt vào tay Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên khó hiểu "Đây là?"

Tiêu Hề Hề "Cô vừa nghĩ tới đứa bé, vừa thảy đồng tiền lên rồi bắt lại."

Bộ Sanh Yên làm theo.

Nàng thảy đồng tiền lên, vững vàng bắt lấy.

Tiêu Hề Hề nhìn đồng tiền, phát hiện là mặt ngược, cười nói.

"Chúc mừng, thai này của cô là con trai."

Chương 900: Lo chuyện bao đồng

Đây là lần đầu tiên Bộ Sanh Yên thấy cách bấm quẻ như vậy, trong lòng khá kinh ngạc.

Nàng rất tin khả năng bói toán của Quý phi.

Nếu Quý phi nói là con trai thì nhất định là con trai.

Thật ra nàng không suy nghĩ gì nhiều về trai hay gái, dù sao cũng đều là con của nàng, nàng sẽ yêu thương như nhau.

Nàng lần nữa cảm ơn Quý phi, rồi trả đồng tiền lại cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề nói "Đây là tiền yếm thắng, nếu cô mang theo bên mình, có thể bảo đảm cô và đứa bé trong bụng bình an."

Bộ Sanh Yên cầm tiền yếm thắng trong tay, càng cảm thấy biết ơn.

Nàng muốn báo đáp đối phương, nhưng nàng biết Quý phi bây giờ không thiếu thứ gì, nên chỉ có thể thầm nhớ ơn này trong lòng, sau này có cơ hội sẽ báo đáp.

……

Bộ Sanh Yên trở về vương phủ, đóng gói những món đồ nhỏ mình làm, viết một phong thư, trong đó có tin thai nhi trong bụng là con trai.

Nàng sai hộ vệ vương phủ gửi những thứ này cho Anh vương.

Hộ vệ cưỡi ngựa ngày đêm lên đường, cuối cùng cũng bắt kịp

Anh vương vào ngày thứ năm.

Lạc Dạ Thần nhận túi đồ từ hộ vệ, hỏi vài câu về tình hình của vương phi, biết vương phi vẫn ổn, y cũng thấy an tâm.

Y mở túi lấy đồ bên trong.

Túi tiền, lót giày, còn có túi quạt.

Vừa nhìn đường may là biết do Anh vương phi tự tay làm.

Thợ thêu trong vương phủ rất khéo tay, đường thêu của bọn họ rất tinh xảo ngay ngắn.

Còn những món đồ mà Lạc Dạ Thần đang cầm trên tay, tuy đường may không đến nỗi xiêu vẹo nhưng cũng trượt mũi khâu vài chỗ, vừa nhìn là biết rất ít làm công việc này, tay nghề cũng không thành thạo.

Lạc Dạ Thần cười toe toét, sau đó cầm phong thư phía dưới lên.

Nửa đầu thư là mấy lời Anh vương phi căn dặn Anh vương, chỉ có câu cuối cùng mới nói về nàng.

Nàng nói thai nàng đang mang là con trai, bảo y có thời gian thì nghĩ tên cho con trai.

Lạc Dạ Thần sửng sốt.

Đứa bé còn chưa ra đời, sao vương phi biết đó là con trai?

Cho dù là thái y chẩn đoán, cũng có thể đoán sai.

Nhưng nếu vương phi nói vậy, Lạc Dạ Thần cũng nên tin nàng một lần.

Suốt chặng đường còn lại, y đều dành thời gian nghĩ tên.

Nếu là con trai, tên phải khí phách một chút.

Ví như, Lạc Ngạo Thiên, hay là Lạc Nhật Thiên, hay là Lạc Bá Thiên ……

……

Trong hoàng cung.

Bệnh tình của Trần tiệp dư ngày càng nghiêm trọng, không chỉ mặt nàng đỏ ửng, sưng tấy và ngứa ngáy, trên người nàng cũng bắt đầu xuất hiện nhiều vết mẩn ngứa.

Các thái y đã cố hết sức nhưng không thể chữa khỏi cho nàng.

Nàng nhịn không được muốn gãi, nhưng càng gãi càng ngứa, sau khi gãi, da dần dần bị viêm loét, triệu chứng ngày càng nghiêm trọng.

Diêu tiệp dư và Mẫn tiệp dư đã điều tra một thời gian, nhưng không tìm ra nguyên nhân.

Trong cung có rất nhiều vụ điều tra mãi vẫn không tìm ra được gì, chuyện của Trần tiệp dư không phải vụ đầu tiên, cũng sẽ không phải là vụ cuối cùng.

Nói cách khác, nếu điều tra không ra thì chỉ đành cho qua.

Nhưng đặc điểm lớn nhất của Diêu tiệp dư là tính tò mò của nàng khá mạnh.

Nàng đoán Trần tiệp dư bị người khác hại, lại không biết thủ phạm là ai.

Điều này làm nàng có cảm giác như bị hàng chục móng mèo cào, ngứa ngáy vô cùng.

Nàng phải tìm ra hung thủ thực sự là ai, nếu không đến tối nàng không thể ngủ ngon.

Chỉ cần Diêu tiệp dư có thời gian, nàng sẽ đến điện Ninh Tâm

kiểm tra tình hình của Trần tiệp dư, đồng thời kiểm tra những người hầu xung quanh Trần tiệp dư, xem thử có thể tìm thấy manh mối hữu ích nào không.

Hôm nay vì có người của Diêu gia tới, Diêu tiệp dư bị trì hoãn một lúc.

Lúc nàng đến điện Ninh Tâm thì trời đã tối.

Nàng đến gặp Trần tiệp dư trước, thấy Trần tiệp dư vẫn đang ngủ nên nàng không làm phiền Trần tiệp dư.

Nàng lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ, đi sang các phòng khác tìm kiếm manh mối.

Ban đầu Nhu Cúc cũng đi theo nàng, nhưng khi nghe tin Mẫn tiệp dư đến, nàng lập tức nói với Diêu tiệp dư đợi một chút, vội vã đi về phía trắc điện.

Ở hành lang chỉ còn lại một mình Diêu tiệp dư.

Diêu tiệp dư không đứng yên theo lời của Nhu Cúc, nàng một mình đi dạo xung quanh.

Bất giác nàng đã đứng trước cửa phòng bếp nhỏ.

Tình cờ gần đó không có ai nên Diêu tiệp dư đi thẳng vào phòng bếp nhỏ.

Trên bếp đặt một nồi thuốc, nước thuốc đã được chắt hết, chỉ còn lại bã thuốc.

Diêu tiệp dư đưa tay sờ nồi thuốc, vẫn còn ấm, hẳn là thuốc vừa mới chắt ra.

Nàng nảy sinh ý nghĩ trong đầu, lấy khăn lụa trong tay áo, đổ một phần bã thuốc bên trong ra, dùng khăn lụa gói lại, cẩn thận nhét vào tay áo.

Làm xong, Diêu tiệp dư đặt nồi thuốc về chỗ cũ.

Nàng đang định rời đi, lúc xoay người lại nàng thấy Mẫn tiệp dư an tĩnh đứng ngoài cửa.

Diêu tiệp dư giật mình, tim như ngừng đập.

Người này đến khi nào? Sao không có tiếng động gì?

Diêu tiệp dư ấn vào tim mình, cố kìm nén nhịp tim đập nhanh của mình.

Nàng hơi sợ hỏi "Cô ở đây sao?"

Mẫn tiệp dư khẽ cười "Ta nghe Nhu Cúc nói cô ở đây, nên ta tới tìm cô."

Nàng dừng một chút, rồi hỏi "Vừa nãy cô làm gì vậy?"

Lúc này Diêu tiệp dư mới nhớ ra chuyện vừa làm.

Xét từ vị trí của Mẫn tiệp dư, vừa nãy hẳn là đã thấy hết mọi hành động của Diêu tiệp dư.

Điều này làm Diêu tiệp dư thấy hơi rợn người.

Nàng khó khăn nuốt nước bọt, khô khan nói "Không có gì, ta chỉ muốn tìm manh mối, xem có thể tìm ra nguyên nhân bệnh tình của Trần tiệp dư hay không."

Mẫn tiệp dư bước qua ngưỡng cửa, uyển chuyển bước vào phòng bếp nhỏ "Xem ra cô rất quan tâm đến Trần tiệp dư, quan hệ của hai người tốt lắm sao?"

Diêu tiệp dư "Mọi người đều là tỷ muội, có thể giúp được gì thì giúp."

Mẫn tiệp dư ẩn ý cười cười "Cô tốt bụng thật."

Diêu tiệp dư cười ngượng "Không phải cô cũng tốt bụng sao, đúng rồi, cô cũng đến thăm Trần tiệp dư à? Đi nào, chúng ta

cùng đi thăm.”

Nàng bước ra ngoài, lúc đi ngang qua Mẫn tiệp dư, Mẫn tiệp dư nắm lấy tay nàng.

Diêu tiệp dư buộc phải dừng bước, quay đầu nhìn.

“Sao vậy?”

Nụ cười trên mặt Mẫn tiệp dư dần biến mất, lạnh lùng nói “Đáng tiếc, ý tốt chưa chắc được đền đáp.”

Diêu tiệp dư thấy vậy, tim nàng đập lỡ nhịp, nhận ra có gì đó không ổn.

“Tại sao cô ……”

Lời còn chưa dứt, thì chợt ngừng lại.

Một viên thuốc màu đen bật ra khỏi tay Mẫn tiệp dư bay thẳng vào miệng Diêu tiệp dư, cắt ngang lời của nàng.

Diêu tiệp dư sợ hãi, muốn nhổ viên thuốc ra.

Nhưng viên thuốc đó rất lạ.

Vừa vào miệng nàng đã trượt xuống thực quản.

Sau đó, nàng thấy tầm mắt mình tối sầm, ngã thẳng về phía trước.

Mẫn tiệp dư lạnh lùng nhìn Diêu tiệp dư nằm bất tỉnh trên đất, nét mặt của nàng không giống như đang nhìn một người, mà giống như đang nhìn một món đồ không hợp ý, ánh mắt nàng đầy bắt bẻ và chán ghét.

Nàng cúi xuống, đưa tay lấy gói bã thuốc trong tay áo Diêu tiệp dư, lạnh lùng nói.

“Lo chuyện bao đồng.”

Chương 901: Đối tượng tình nghi

Lúc Diêu tiệp dư tỉnh dậy, nàng thấy mình đang ngồi dưới hiên.

Nàng mở mắt nhìn xung quanh, phát hiện bên cạnh không có ai.

Sao nàng lại ở đây?

Diêu tiệp dư cố nhớ lại chuyện xảy ra trước khi nàng ngủ, nhưng chỉ nhớ chuyện nàng đến điện Ninh Tâm thăm Trần tiệp dư, những chuyện khác thì không nhớ rõ.

Lúc nàng đang ngẩn người thì thấy Mẫn tiệp dư bưng một tách trà thảo mộc bước tới.

Mẫn tiệp dư nhẹ giọng nói "Cô tỉnh rồi, uống trà này đi, sẽ thấy dễ chịu hơn."

Diêu tiệp dư đờ người cầm tách trà.

Nàng uống hai hớp trà, cảm thấy dễ chịu hơn.

Nàng khó hiểu hỏi "Sao ta lại ngủ ở đây?"

Mẫn tiệp dư "Cô không nhớ à? Vừa nãy cô độ nhiên nói cảm thấy không khỏe, đầu hơi choáng, muốn ngồi nghỉ một lát, ta bảo cô ngồi ở đây, còn ta đi rót cho cô tách trà."

Diêu tiệp dư cố nhớ lại nhưng không thể nhớ được gì, nàng uể oải lắc đầu.

"Ta thật sự không nhớ gì hết."

Mẫn tiệp dư an ủi nàng "Chuyện nhỏ thôi, không nhớ cho qua, cô còn đứng dậy được không?"

Diêu tiệp dư vịn vào cây cột bên cạnh đứng dậy.

Mẫn tiệp dư cầm tách trà trong tay, đặt sang một bên, nhẹ giọng nói.

"Chúng ta đến thăm Trần tiệp dư đi?"

Diêu tiệp dư gật đầu nói được.

Mẫn tiệp dư "Ta dìu cô đi."

Diêu tiệp dư "Cảm ơn."

……

Người Hằng gia lần theo tung tích của Hằng Cẩn, cuối cùng tìm thấy Hằng Cẩn ở thành Vạn Hải.

Bọn họ cố khuyên Hằng Cẩn quay về, nhưng Hằng Cẩn từ chối.

Hằng Cẩn nhất quyết muốn ra biển.

Hắn muốn tham quan những nơi Thư Hướng Mai đã đến trong truyện, nhìn ngắm thế giới biển mà Thư Hướng Mai từng thấy.

Tùy tùng của Hằng gia cảm thấy thiếu gia nhà mình điên thật rồi, nếu mềm mỏng không được thì phải cứng rắn hơn, định trói thiếu gia bắt về.

Dù sao trước khi lên đường, lão gia phu nhân đã nói, nếu thiếu gia không chịu về thì trói thiếu gia về!

Nào ngờ Hằng Cẩn đã nhanh chân trốn thoát trước.

Lúc đám tùy tùng định ra tay, phòng khách trống không, thiếu

gia đã biến mất.

Hằng Cẩn tìm kiếm cơ hội ra biển trong thành Vạn Hải.

Vừa hay lúc này Lạc Dạ Thần đang chiêu mộ nam giới cho chuyến ra biển, Hằng Cẩn cải trang thành thường dân, gia nhập đội thuyền.

Đợi mọi chuyện ổn thỏa, đội thuyền sẽ chính thức ra khơi.

Lần này có tổng cộng bảy chiếc thuyền ra khơi, Lạc Dạ Thần ở thuyền lớn nhất.

Lần đầu tiên y đối mặt với biển cả bao la, trong lòng không khỏi cảm thán.

Y từng nghĩ đại dương chỉ là một phiên bản phóng to của hồ.

Đến bây giờ, bản thân đang ở trên biển mới ý thức được kiến thức trước đây của mình nông cạn đến mức nào.

Hồ và đại dương như kiến và voi.

Vốn không thể so với nhau!

Hằng Cẩn cũng có cảm nhận giống vậy, hắn chấn động há to miệng khi nhìn thấy biển cả bao la trước mắt, hồi lâu không phát ra được tiếng nào.

Thì ra đây là biển!

Diệu Bút tiên sinh không lừa ta, thế giới trên biển thật sự rất kỳ diệu!

Đội thuyền đi theo lộ trình đã định, nhanh chóng tìm thấy hòn đảo chứa mỏ thiết.

Thuyền cập bến, các thủy thủ lên bờ, bước vào giai đoạn đầu của khai thác mỏ thiết.

Lúc này Hằng Cẩn mới biết bọn họ đến đây khai thác mỏ thiết.

Từ nhỏ Hằng Cẩn đã được cưng chiều, chưa từng làm việc nặng nhọc, càng đừng nói đến khai thác mỏ thiết.

Hắn cắn răng làm việc hai ngày, cuối cùng không chịu nổi đã đổ bệnh.

Ngoài hắn còn nhiều người khác lần lượt đổ bệnh vì chấn thương hoặc do không thích nghi với khí hậu.

Lạc Dạ Thần nhìn bọn họ.

Hằng Cẩn còn lo mình sẽ bị nhận ra, nhưng hắn đã đánh giá quá cao thị lực của Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần liếc nhìn khuôn mặt đen xì của hắn, hoàn toàn không nhận ra tên bẩn thỉu này là ai.

Lạc Dạ Thần không ép những người bệnh này tiếp tục làm việc, y sai người đưa người bệnh về thuyền, giao cho đại phu đi cùng chữa trị.

Thiết khai thác được chuyển lên thuyền vận chuyển về thành Vạn Hải.

Lạc Dạ Thần giám sát hòn đảo hai ngày, y theo thuyền chở thiết về thành.

Hằng Cẩn và một số người bệnh khác cũng được đưa về.

Vì chỉ làm việc hai ngày nên tiền lương của Hằng Cẩn rất thấp, hơn nữa hắn còn bị bệnh, số tiền lương ít ỏi chỉ bù được chi phí thuốc thang của hắn.

Sau đó hắn bị đuổi khỏi đội thuyền.

Đội thuyền không cần những người yếu ớt như hắn, chuyện gì cũng làm không được, còn gây phiền phức cho bọn họ.

Lòng tự tin của Hằng Cẩn bị đả kích, lúc tùy tùng của Hằng gia lần nữa tìm thấy hắn, hắn không chống cự mà ngoan ngoãn theo tùy tùng về nhà.

Khi bọn họ về tới Thịnh Kinh thì đã đầu thu.

Thời tiết dần mát mẻ hơn.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn kết thúc kỳ nghỉ, hai người từ Thượng Lâm Uyển về hoàng cung.

Biết Trần tiệp dư bệnh nặng, Tiêu Hề Hề đặc biệt đến thăm nàng.

Nhìn khí đen bao quanh người Trần tiệp dư, quả thật nàng bệnh rất nặng.

Tiêu Hề Hề sai người mời Phương Vô Tửu đến, nhờ y chữa cho Trần tiệp dư.

Kết quả mà Phương Vô Tửu thu được cũng như kết quả của các thái y khác.

“Ban đầu Trần tiệp dư chỉ bị cháy nắng, sau đó có người động tay vào thuốc mỡ, khiến các triệu chứng của nàng nghiêm trọng hơn, tuy sau đó nàng đã ngừng dùng thuốc mỡ, nhưng thứ mà nàng ăn hình như có vấn đề.”

Tiêu Hề Hề gọi Nhu Cúc tới hỏi gần đây Trần tiệp dư đã ăn gì.

Nhu Cúc thành thật trả lời “Gần đây Tiệp dư ăn không ngon, mỗi ngày chỉ ăn cháo kê và canh, sau đó uống thuốc, không còn gì nữa.”

Phương Vô Tửu “Mấy món này đều do ngự thiện phòng mang tới sao?”

Nhu Cúc lắc đầu “Không phải, là chúng nô tỳ nấu ở phòng bếp nhỏ.”

Phương Vô Tửu "Có thể dẫn ta đến phòng bếp nhỏ không?"

Nhu Cúc gật đầu đáp vâng.

Nàng dẫn Phương Vô Tửu đến phòng bếp nhỏ.

Tiêu Hề Hề thấy trong phòng hơi ngột ngạt, muốn ra ngoài hít thở không khí.

Trần tiệp dư gọi nàng lại.

"Quý phi nương nương, cầu xin người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp!"

Tiêu Hề Hề nhìn Trần tiệp dư.

Trần tiệp dư lúc này đổ bệnh, mặt nàng đỏ ửng, sưng tấy, có vài chỗ bị loét, cổ và mu bàn tay nổi những vết mẩn đỏ dày đặc, trông rất đáng sợ.

Mắt nàng ngấn lệ cầu xin, giọng nói nấc nghẹn khàn khàn.

Tiêu Hề Hề "Cô có đối tượng tình nghi không?"

Ban đầu Trần tiệp dư nghi ngờ Mẫn tiệp dư, nhưng biểu hiện của Mẫn tiệp dư rất bình thường, còn cố giúp nàng điều tra, trông không giống người hại nàng.

Ngoài Mẫn tiệp dư, những người nàng có thể nghĩ đến chỉ là vài phi tần cấp thấp trong cung.

Nàng do dự một lúc rồi kể tên vài phi tần.

Tiêu Hề Hề hỏi "Tại sao nghi ngờ bọn họ?"

Trần tiệp dư mơ hồ nói "Trước đây thần thiếp từng đắc tội với bọn họ."

Địa vị của nàng cao hơn với mấy phi tần đó, chỉ có nàng gây khó dễ cho mấy phi tần đó, mấy phi tần đó sao dám đắc tội với

nàng?!

Nhưng nàng không dám nói rõ điều này.

Tiêu Hề Hề cũng không hỏi thêm, chỉ an ủi nàng vài câu rồi rời khỏi phòng đầy mùi thuốc.

Chương 902: Kho báu trên biển

Tiêu Hề Hề đứng ở hành lang một lúc.

Nàng thấy Phương Vô Tửu trở lại, bèn hỏi "Sao rồi?"

Phương Vô Tửu lắc đầu.

Có nghĩa là không phát hiện được gì.

Hai người cùng nhau rời điện Ninh Tâm.

Tiêu Hề Hề vừa đi vừa hỏi "Huynh nghĩ bệnh của Trần tiệp dư có thể chữa khỏi không?"

Phương Vô Tửu "Nếu có thể chữa trị sớm, có lẽ còn hy vọng khỏi bệnh, hiện giờ nàng trúng độc quá nặng, khó có thể bình phục."

Tiêu Hề Hề "Cố hết sức vậy."

Phương Vô Tửu gật đầu đồng ý.

Tiêu Hề Hề lại hỏi "Huynh nghĩ Trần tiệp dư bị ai hãm hại?"

Lúc này có hai cung nữ tình cờ đi ngang qua, dừng lại hành lễ với Quý phi.

Phương Vô Tửu im lặng.

Đợi y và Tiêu Hề Hề cách hai cung nữ kia một khoảng xa, y mới trầm giọng nói.

"Ta không biết hung thủ đằng sau là ai, nhưng ta biết điện

Ninh Tâm không sạch sẽ, người có thể khiến Trần tiệp dư hết lần này đến lần khác rơi vào bẫy chắc chắn phải là người ở bên cạnh nàng mỗi ngày, còn được nàng tin tưởng.”

Tiêu Hề Hề đã hiểu.

Sau khi bọn họ ra khỏi điện Ninh Tâm, Phương Vô Tửu cáo từ với Tiêu Hề Hề.

“Ta phải về Thái ý viện, ngày khác gặp.”

Tiêu Hề Hề gật đầu, xoay người đi về phía xe ngựa.

Phương Vô Tửu đột nhiên gọi nàng lại.

“Thật ra muội không cần quản chuyện này.”

Tiêu Hề Hề dừng bước nhìn y, không hiểu hỏi “Tại sao?”

Phương Vô Tửu “Dù là muội hay Hoàng thượng đều hi vọng trong cung không có những phi tần khác. Nếu đã như vậy, chi bằng cứ mặc cho bọn họ tranh đấu, đợi bọn họ ngã xuống hết, cuối cùng chỉ còn lại mình muội, muội có thể giành được thắng lợi mà không cần dính máu, đến lúc đó sẽ không còn ai cản trở muội và Hoàng thượng bên nhau nữa.”

Đôi môi đỏ mọng của Tiêu Hề Hề hơi hé mở, ngạc nhiên khi đối phương lại nói như vậy.

Một lúc sau, nàng mới lên tiếng, nghiêm túc hỏi.

“Huynh hi vọng ta trở thành loại người như vậy sao? Loại người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.”

Phương Vô Tửu “Người không từ thủ đoạn là bọn họ, muội chỉ cần làm lơ là được.”

Tiêu Hề Hề “Có khác gì không? Không phải cũng là hi sinh người khác để đạt được mục đích của mình sao?”

Phương Vô Tửu không nói nên lời.

Tiêu Hề Hề "Ta biết huynh muốn tốt cho ta, ta cũng không có ý định trở thành chúa cứu thế của người khác, sở dĩ lần này ta muốn điều tra chuyện Trần tiệp dư bị hại là vì ta muốn biết kẻ đang giở trò là ai? Dù sao, ta và Hoàng thượng đều sống trong cung, để một người nguy hiểm như vậy bên cạnh, khó tránh khỏi bất an trong lòng."

Người đó hôm nay dám hại Trần tiệp dư, ngày mai cũng có thể dám hại nàng và Lạc Thanh Hàn.

Một phần tử nguy hiểm như vậy phải tìm ra càng sớm càng tốt.

Nghe vậy, Phương Vô Tửu cảm thấy yên tâm.

Điều y sợ nhất là Hề Hề vì yêu mà trở nên mù quáng.

Bây giờ xem ra, muội ấy vẫn rất tỉnh táo, sẽ không vì yêu một người mà đánh mất bản thân.

Phương Vô Tửu đề nghị "Muội có thể bắt đầu với những người xung quanh Trần tiệp dư."

Tiêu Hề Hề "Ta cũng có ý này."

Chiều hôm đó, tất cả những người hầu bên cạnh Trần tiệp dư đều bị đưa đến Thận Hình Ti chịu hình tra khảo.

Trần tiệp dư bất lực nhìn cung nữ thái giám bị giải đi, nàng muốn ngăn nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Thật ra trong lòng nàng đã phát giác, nàng có thể bị người khác hại, có khả năng bên cạnh nàng có nội gián.

Đáng tiếc năng lực của nàng có hạn, không tìm ra nội gián cạnh mình là ai?

Hiện giờ những người này đã bị đưa đến Thận Hình Ti, với

bản lĩnh của Thận Hình Ti, có lẽ sẽ tra được gì đó.

……

Sau khi Hằng Cẩn trở về Thịnh Kinh, trước tiên hắn bị mẫu thân mắng một trận, rồi bị phụ thân đánh một trận, sau đó tổ phụ và mấy thúc thúc bá bá trong nhà cũng lần lượt dạy dỗ.

Cuối cùng, tổ mẫu thấy hắn đáng thương, vừa đi xa về, chẳng những đen da còn gầy đi, bà thấy đau lòng nên ra mặt ngăn cản, lúc này người trong nhà mới không dám nói gì nữa.

Hai tùy tùng theo Hằng Cẩn xuống phía nam bị đánh một trận, mười ngày nửa tháng không thể xuống giường.

Nếu Hằng Cẩn không cố hết sức ngăn cản thì cha mẹ hắn sớm đã bán hai tùy tùng kia.

Còn những tùy tùng chịu trách nhiệm bắt Hằng Cẩn về, bị Hằng phụ gọi đến hỏi kỹ càng.

Vốn Hằng phụ chỉ muốn biết con trai mình đã làm gì ở thành Vạn Hải, nhưng kết quả khiến Hằng phụ ngạc nhiên.

Thì ra Anh vương sau khi rời Thịnh Kinh đã đến thành Vạn Hải.

Anh vương không chỉ thành lập đội thuyền ở thành Vạn Hải mà còn mang từ biển về một lượng lớn thiết!

Đó là mỏ thiết rất quý giá!

Hằng phụ lập tức báo cho phụ thân và vài huynh đệ biết tin quan trọng này.

Bọn họ cũng giật mình.

Vốn bọn họ nghĩ tin đồn về kho báu trên biển là giả, thậm chí còn khinh thường truyện do Diệu Bút tiên sinh viết.

Không ngờ, trên biển có bảo vật thật!

Vừa nghĩ tới chuyện Anh vương tìm thấy một mỏ thiết trên biển, người Hằng gia thèm chảy nước miếng, hối hận vì mình đã muộn một bước.

Nếu bọn họ có thể thành lập đội thuyền ra khơi sớm thì có lẽ mỏ thiết quý giá đó sẽ là của bọn họ!

Hằng phụ xoa tay háo hức nói.

"Tuy mỏ thiết đã bị Anh vương chiếm giữ, nhưng trên biển có thể còn những bảo vật khác? Cha, hay là chúng ta thuê một đội thuyền ra khơi xem thử?"

Vì cải cách thuế nên mỗi thế gia đều phải nộp thuế, đây không phải là một khoản tiền nhỏ.

Ruộng đất của Hằng gia tuy không nhiều bằng Vương gia nhưng cũng không hề nhỏ, cộng với những sản nghiệp khác, số thuế mà Hằng gia phải nộp trong một năm cũng rất nhiều.

Người trong Hằng gia lo lắng muốn hói cả đầu.

Bây giờ biết Anh vương tìm được mỏ thiết trên biển, người trong Hằng gia đương nhiên động lòng.

Nếu có thể phát tài bằng đường biển, không chỉ bù đắp được tổn thất to lớn do cải cách thuế gây ra mà còn giúp Hằng gia có tài nguyên dồi dào hơn, nâng cao vị thế của Hằng gia trong số các thế gia.

Gia chủ Hằng gia không suy nghĩ đã đồng ý với lời đề nghị của Hằng phụ.

Sau đó, bọn họ gọi Hằng Cẩn đến, hỏi chi tiết trải nghiệm của hắn sau khi ra biển.

Hằng Cẩn không nghĩ nhiều, đầu tiên hắn kể lại những gì mình thấy và nghe được trên thuyền, tập trung miêu tả cảm giác

chấn động mà biển cả mang đến.

Sau đó, hắn nhắc đến chuyện khai thác mỏ.

Đây là tâm điểm của người trong Hằng gia, tất cả đều vểnh tai lắng nghe.

Tuy nhiên, Hằng Cẩn tóm gọn toàn bộ quá trình khai thác chỉ bằng một câu.

“Con đào được hai ngày thì đổ bệnh, sau đó nằm suốt trên thuyền cho tới khi về.”

Người trong Hằng gia “……”

Hằng phụ kiên trì hỏi “Mỏ thiết đó lớn không?”

Hằng Cẩn “Chắc là lớn, con mới đào bên ngoài hai ngày, không biết bên trong mỏ thiết sâu bao nhiêu.”

Hằng phụ “Vậy con biết vị trí cụ thể của mỏ thiết không?”

Hằng Cẩn thành thật trả lời “Con không biết.”

Hằng phụ “Vậy con biết đường tới mỏ thiết không?”

Hằng Cẩn “Con không biết.”

Hằng phụ hận rèn sắt không thành thép “Sao hỏi gì con cũng không biết?”

Hằng Cẩn thấy mình rất oan “Biển không giống đất liền, trên biển không phân biệt được đông tây nam bắc, đổi lại là mọi người cũng vậy thôi.”

Chương 903: Tận dụng thời cơ

ằng phụ "Vậy tại sao Anh vương có thể tìm chính xác vị trí của mỏ thiết?"

Hằng Cẩn gãi đầu "Con cũng không biết, có lẽ vì ngài ấy có bản đồ dẫn đường."

Hằng phụ "Bản đồ dẫn đường?"

Hằng Cẩn "Con chỉ đoán thôi, cũng không biết có thứ đó thật không."

Hằng phụ cảm thấy suy đoán của con trai mình chắc là đúng.

Anh vương có thể tìm chính xác vị trí của mỏ thiết, hoặc là có cao nhân chỉ điểm, hoặc là có bản đồ dẫn đường.

So với cao nhân hư ảo thì Hằng phụ cảm thấy bản đồ dẫn đường thực tế hơn.

Sau khi thảo luận kỹ lưỡng, mọi người trong Hằng gia quyết định chia thành hai nhóm, một nhóm xuống phía nam đến thành Vạn Hải chuẩn bị đội thuyền, tiện thể dò hỏi tin tức ngoài biển từ Anh vương, nhóm còn lại tìm tung tích của Diệu Bút tiên sinh.

Bọn họ cảm thấy Diệu Bút tiên sinh có thể viết được truyện về ra biển sống động như vậy chắc hẳn phải dựa trên thực tế.

Có lẽ Diệu Bút tiên sinh biết được chuyện liên quan đến biển.

Lúc Hằng Cẩn biết bọn họ muốn đi tìm Diệu Bút tiên sinh, phản ứng đầu tiên của hắn là ngăn cản bọn họ.

“Không được! Mọi người không được đi tìm Diệu Bút tiên sinh!”

Hằng phụ cau mày “Không phải con rất ngưỡng mộ Diệu Bút tiên sinh sao? Nếu chúng ta có thể tìm được ông ấy, con có thể tận mắt nhìn thấy ông ấy, con nên vui mới đúng, sao lại phản đối?”

Hằng Cẩn lớn tiếng nói “Diệu Bút tiên sinh chỉ là người bình thường, nếu tìm thấy ông ấy, cuộc sống bình yên của ông ấy nhất định sẽ bị phá vỡ, sau này có thể sẽ có nhiều người quấy rầy ông ấy vì chuyện trên biển, con không thể để Diệu Bút tiên sinh bị quấy rầy, con muốn bảo vệ Diệu Bút tiên sinh tốt nhất thế gian!”

Hằng phụ không muốn nói chuyện với đứa con trai đọc truyện đến tẩu hỏa nhập ma của mình.

Ông trực tiếp sai người nhốt con trai mình trong phòng, sau đó đích thân dẫn người truy tìm tung tích Diệu Bút tiên sinh.

Chuyện có người trong thành truy tìm Diệu Bút tiên sinh nhanh chóng đến tai Anh vương phi.

Bộ Sanh Yên đuổi người ở tòa soạn báo đi, sau đó viết thư gửi vào cung, giao cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề xem xong thư, biết đã có một con cá cắn câu.

Buổi trưa, nàng đến ngự thư phòng dùng bữa với Hoàng đế, nhân tiện nói chuyện này cho hắn biết.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói.

“Ta đã tra được người truy tìm tung tích của Diệu Bút tiên sinh chính là Hằng gia. Hằng gia có một thiếu niên tên Hằng Cẩn, là người hâm mộ của Diệu Bút tiên sinh. Hắn vì theo đuổi thế giới trong sách, một mình đi về phía nam đến thành Vạn Hải, mới biết Anh vương ra biển khai thác mỏ thiết. Lúc Hằng Cẩn

về nhà, đương nhiên người trong Hằng gia sẽ biết chuyện này.”

Tiêu Hề Hề cảm thấy cái tên Hằng Cẩn này rất quen.

Nàng nghĩ ngợi một lúc, nhanh chóng nhớ ra Hằng Cẩn không phải là người hâm mộ não tàn của Lý phi đã gặp ở tiệm sách sao?!

Nàng nhớ người đó có duyên phận với Lý phi.

Tiếc là Lý phi đang ở am Tử Vân, Hằng Cẩn là nam nhân lại không được vào đó, có lẽ hai người họ sẽ không thể gặp nhau trong một khoảng thời gian.

Tiêu Hề Hề hỏi “Hằng gia chắc chắn thèm muốn mỏ thiết này, bọn họ nhất định cũng muốn thử vận may trên biển, chàng có định toại nguyện cho bọn họ không?”

Lạc Thanh Hàn “Không, ta muốn bọn họ chủ động xin ta cho bọn họ cơ hội này.”

……

Hằng gia không muốn có thêm đối thủ cạnh tranh nên giữ bí mật tin tức chuyện Anh vương ra biển khai thác mỏ thiết, sợ người khác biết chuyện, sẽ ra biển trước tìm kho báu.

Đáng tiếc chuyện không như ý muốn.

Chẳng bao lâu, tin tức trên biển có mỏ thiết đã lan truyền khắp thành Thịnh Kinh.

Lúc đầu nhiều người không tin.

Đến khi có người nói mình đã tận mắt chứng kiến Anh vương mang về những con thuyền chở thiết ở thành Vạn Hải thì người ta mới tin đây là sự thật.

Tất cả các thế gia đều sốc trước tin này.

Bọn họ không ngờ trên biển thật sự có kho báu!

Để truy tìm manh mối về kho báu trên biển, nhiều người đã điên cuồng sưu tầm "Thịnh Kinh Nhật Báo".

Bọn họ chọn lọc tất cả bài viết về chuyện trên biển, rồi phân tích kỹ càng.

Nhất thời doanh thu của "Thịnh Kinh Nhật Báo" tăng vọt.

Một số người không mua được báo, sẽ trả giá cao để mua "Thịnh Kinh Nhật Báo" từ người khác.

Nhiều người cùng đi với Hằng phụ, muốn bắt đầu từ Diệu Bút tiên sinh.

Tuy nhiên, dù bọn họ có điều tra thế nào, cũng không thể tìm ra tung tích của Diệu Bút tiên sinh.

Ngoại trừ bút danh Diệu Bút, người này không có manh mối nào khác, người duy nhất biết thân phận của ông chính là Anh vương, chủ tòa soạn "Thịnh Kinh Nhật Báo", nhưng Anh vương còn đang ở thành Vạn Hải.

Nước xa không cứu được lửa gần, chắc chắn không thể trông cậy vào Anh vương.

Anh vương phi có thể cũng biết chút ít, nhưng hiện giờ nàng đóng cửa không tiếp khách, an tâm dưỡng thai trong nhà.

Mọi người muốn dò hỏi thông tin từ nàng cũng đành bó tay.

Lúc thượng triều, Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi cố ý nói chuyện này với Hoàng đế.

"Thần đệ nghe nói Anh vương tìm được một mỏ thiết trên biển, với sự giàu có của Anh vương, bây giờ có thêm mỏ sắt quý giá, nói không ngoa thì Anh vương đã giàu nhất thiên hạ rồi nhỉ."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn y "Thế thì đã sao?"

Lạc Diên Chi cười nói "Bệ hạ đừng hiểu lầm, thần đệ chỉ có hơi ngưỡng mộ thôi, không ngờ Anh vương lại may mắn đến thế, vừa ra biển là tìm được mỏ thiết lớn như vậy, nếu đổi lại là thần đệ, phát hiện mỏ thiết lớn thế này, nhất định sẽ bẩm báo với bệ hạ."

Văn võ bá quan đều im lặng nhìn hai huynh đệ.

Đối diện với khiêu khích ly gián của Tĩnh huyện vương, Hoàng đế vẫn im lặng.

Mọi người có mặt đều thầm suy nghĩ.

Tuy lời khiêu khích của Tĩnh huyện vương rất vụng về, ai nhìn qua cũng biết được dụng ý của y, nhưng dù thế nào thì y cũng đang nói thật, trước đây Anh vương luôn để mắt đến ngai vàng, tuy hiện giờ Anh vương đã kiềm chế rất nhiều, nhưng có trời mới biết Anh vương đang nghĩ gì, có thật đã buông bỏ ngai vàng hay chưa?

Hoàng đế chắc chắn biết rõ chuyện này, cũng nên kiêng dè Anh vương.

Bây giờ Anh vương có mỏ thiết trong tay, ai làm Hoàng đế cũng sẽ lo lắng.

Một số người thầm đoán, có thể Hoàng đế sẽ tìm lý do triệu hồi Anh vương, rồi tìm cách cướp mỏ thiết từ tay Anh vương.

Nếu Hoàng đế tàn nhẫn hơn, có thể sắp xếp người chặn giết Anh vương trên đường về kinh.

Đối với Tĩnh huyện vương, Anh vương sống hay chết không liên quan gì đến y, y chỉ muốn Hoàng đế và Anh vương chém giết lẫn nhau.

Chỉ cần nước đục, y mới có thể tận dụng thời cơ.

Thấy Hoàng đế im lặng, mọi người đều tưởng hắn đang nghĩ nên đối phó với Anh vương thế nào.

Tuy nhiên, Hoàng đế đột nhiên lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

“Sở dĩ Anh vương xuống phía nam là vì phụng lệnh của trẫm, mỏ thiết mà Anh vương khai thác cũng do trẫm sai người tìm được, Tĩnh huyện vương có gì bất mãn thì có thể trực tiếp nói trẫm biết.”

Lời vừa nói ra, không chỉ Lạc Diên Chi mà tất cả văn võ bá quan cũng chấn động.

Bọn họ nghi ngờ nhìn Hoàng đế

Lạc Diên Chi buột miệng nói “Không thể nào!”

Chương 904: Quân muốn thần chết

Lạc Thanh Hàn chậm rãi hỏi lại "Anh vương là thân vương, còn giữ chức Hữu Tuần Phòng Ti, nếu không được trẫm cho phép, Anh vương sao dám tự ý rời kinh?"

Lạc Diên Chi bị hỏi á khẩu.

Không phải y chưa nghĩ tới chuyện này, y cứ tưởng Anh vương lặng lẽ rời kinh, dù sao lúc Anh vương rời kinh rất khiêm tốn, thoạt nhìn thì biết Anh vương đang vội.

Chưa từng nghĩ tới Anh vương phụng lệnh rời kinh!

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn quét qua mặt mọi người, bình tĩnh nói.

"Mỏ thiết mà Anh vương đang khai thác thuộc về trẫm, một phần thiết được khai thác sẽ được đầu tư vào xây dựng quân sự, phần còn lại sẽ bán theo giá thị trường, một nửa số tiền kiếm được sẽ nộp vào Thiếu phủ, một nửa nộp vào quốc khố, các khanh có ý kiến gì không?"

Hộ bộ Thượng thư nghe vậy nhất thời kích động.

Ông là người đầu tiên đứng ra, lớn tiếng đáp "Vi thần tán thành, bệ hạ thánh minh!"

Những người khác cũng lớn tiếng đáp theo.

"Vi thần tán thành, bệ hạ thánh minh!"

Lạc Diên Chi cũng phải cúi đầu, cùng mọi người cao giọng hô bệ hạ thánh minh, nhưng trong lòng lại tràn đầy oán hận.

Y vốn tưởng mình có thể nhân cơ hội này ly gián quan hệ giữa Hoàng đế và Anh vương, không ngờ mình lại bị Hoàng đế gài bẫy.

Vừa nãy Hoàng đế nghe lời y nói, trong lòng chắc chắn đang thầm cười nhạo y ngu ngốc, có lẽ trong lòng Hoàng đế, y buồn cười như con khỉ bị người ta đùa giỡn trên đường.

Lạc Diên Chi càng nghĩ càng giận, hai tay trong ống tay áo siết chặt thành nắm đấm, trong mắt đầy oán hận với Hoàng đế.

Buổi thượng triều kết thúc.

Tin tức Anh vương phụng lệnh khai thác mỏ thiết lan nhanh như cháy rừng.

Hằng gia phản ứng nhanh nhất.

Bọn họ lập tức tìm cách hối lộ thái giám Tào Nặc bên cạnh Hoàng đế, hi vọng Tào Nặc có thể nói giúp bọn họ, để Hoàng đế đồng ý cho Hằng gia hỗ trợ Anh vương khai thác mỏ thiết.

Tào Nặc chuyển ngân phiếu và lời cầu xin của Hằng gia gửi tới cho Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nghe xong, điềm nhiên nói.

“Ngươi giữ lấy ngân phiếu, nói với bọn họ, trong tay trẫm vẫn còn vài lộ trình đường biển, nhưng trẫm chỉ nói với những người đáng tin.”

“Vâng.”

Tào Nặc truyền đạt thái độ của Hoàng đế tới Hằng gia.

Người trong Hằng gia tập hợp lại suy nghĩ xem loại người nào có thể được Hoàng đế coi là đáng tin?

Không chỉ có Hằng gia.

Các thế gia muốn ra biển cũng nhận được câu trả lời tương tự.

Mọi người đang khổ não phải làm sao mới thành người đáng tin với Hoàng đế.

Vương Can là một trong số ít người không quan tâm đến chuyện ra biển.

Trong lòng ông biết chuyện này có thể là Hoàng đế cố tình thả một miếng mồi, mục đích dụ những thế gia đó cắn câu, để những thế gia vốn đang ở phe đối lập sẽ đổi phe phụ thuộc vào Hoàng đế.

Lúc chạng vạng.

Vương Can đến thăm nhạc phụ.

Ông gặp Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi trong thư phòng của nhạc phụ.

Lạc Diên Chi vừa thấy Vương Can, lập tức đứng dậy cung kính gọi.

“Lão sư.”

Lúc Vương Giai nhậm chức ở Thái Học, Vương Can làm trợ giáo cho phụ thân một thời gian, phụ trách giúp Vương Giai xử lý một số việc, thỉnh thoảng dạy thay khi Vương Giai bận việc.

Vương Can tình cờ dạy Lạc Diên Chi hai khóa, lúc đó Lạc Diên Chi chỉ là một tiểu hoàng tử gần tám tuổi, không có qua lại gì với Vương Can.

Bây giờ Lạc Diên Chi đã thành Tĩnh huyện vương, Vương Can cũng thành gia chủ Vương gia.

Hai người trước đây chưa từng qua lại, đột nhiên trở nên thân thiết.

Lạc Diên Chi thậm chí còn thân thiết gọi Vương Can là lão sư.

Mà Vương Can cũng mỉm cười đáp lại.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Vương Can hàn huyên vài câu trước, rồi mới vào vấn đề.

“Gần đây các thế gia vì muốn giành được lộ trình ra biển mà cố hết sức bày tỏ lòng trung thành với Hoàng thượng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, các thế gia đó sẽ dần chuyển về phe Hoàng thượng, đến lúc đó tình thế sẽ càng bất lợi cho vương gia.”

Đôi mắt hoa đào của Lạc Diên Chi hiện lên nham hiểm “Một đám người thiển cận! Mới qua bao lâu, đã quên những tổn thất do cải cách thuế gây ra, mới chớp mắt đã vì chút lợi nhuận cỏn con mà đầu hàng kẻ thù.”

Vương Can muốn nói mỏ thiết không phải là khoản lợi nhuận nhỏ.

Nhưng ông biết Lạc Diên Chi là người thế nào, Lạc Diên Chi nghe không lọt tai những lời này.

Vì thế Vương Can sáng suốt lựa chọn im lặng.

Lạc Diên Chi nghiến răng nói “Tên đó vận may tốt thật, trước kia như vậy, bây giờ vẫn như vậy, dù hắn làm gì cũng thuận lợi hơn người khác, ông trời quá bất công!”

Dù không nhắc đích danh nhưng Vương Can biết y đang nói đến vị đương kim Hoàng đế.

Vương Can an ủi nói “Vương gia bớt giận, bây giờ không phải lúc so đo chuyện này, tình thế hiện nay rất bất lợi cho ngài, chúng ta không thể ngồi chờ chết, phải nghĩ cách ngăn chặn các thế gia tiếp tục nghiêng về phía Hoàng đế.”

Lạc Diên Chi “Lão sư có ý kiến gì?”

Vương Can thấp giọng nói "Tạm thời không thể nghĩ ra cách gì khác, chỉ có thể thực hiện trước kế hoạch đã sắp xếp."

Đôi mắt Lạc Diên Chi lóe lên.

Y do dự "Chẳng phải bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất sao?"

Vương Can "Quả thật bây giờ không phải thời cơ tốt nhất, nhưng nếu chúng ta chờ thêm, e rằng ngay cả cơ hội thực hiện kế hoạch này cũng không có. Ngài thấy đấy, đương kim Hoàng đế không phải người đơn giản, chúng ta đợi càng lâu, ngai vàng của hắn ngồi càng vững, thế nên chúng ta không thể chờ nữa, không thể cho hắn thêm cơ hội tăng cường sức mạnh."

Những ngón tay của Lạc Diên Chi từ từ nắm lại, sau đó từ từ thả ra, rồi lại lặng lẽ nắm lại …

Y nhớ tới sự sỉ nhục mình phải chịu trước mặt Hoàng đế, nghiến răng hung ác nói.

"Được, cứ làm theo lời lão sư nói."

Vương Can nâng tách trà lên nói "Chúc vương gia thành công."

Lạc Diên Chi cũng nâng tách trà "Nếu ta có thể thành nghiệp lớn, sẽ không bao giờ quên ân của lão sư!"

Hai tách trà chạm nhẹ vào nhau, phát ra âm thanh giòn tan.

Trà trong tách đung đưa tạo nên những gợn sóng.

Đêm đó.

Vương Giai bị giam trong đại lao Hình bộ tự sát.

Lúc cai ngục nhận ra có gì đó không ổn, cơ thể Vương Giai đã lạnh ngắt.

Ông dùng mảnh sứ vỡ cắt cổ tay và cổ họng, mất máu đến chết.

Trước khi chết, ông dùng máu của mình viết lên tường một dòng chữ —

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết!

Dù Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân đã cố hết sức che giấu nhưng chuyện vẫn lan truyền ra ngoài, bị các thế gia biết được.

Hàng chữ của Vương Giai rõ ràng cho thấy ông không muốn chết mà bị buộc phải tự sát.

Còn người bức hại ông, đương nhiên là đương kim Hoàng đế.

Lúc Lạc Thanh Hàn biết chuyện này, cuối cùng đã hiểu lý do tại sao ban đầu Vương Giai lại nói những lời đó.

Vương Giai nói bản thân ở trong cuộc, có vài chuyện không thể không làm, xin bệ hạ lượng thứ.

Khi đó, Lạc Thanh Hàn cho rằng Vương Giai đang nói chuyện chặn giết Lệ Khinh Ngôn.

Bây giờ xem ra chuyện Vương Giai muốn nói là chuyện này.

Ông đã dùng mạng và máu của mình cưỡng ép cắt đứt cơ hội hòa bình cuối cùng giữa Hoàng đế và thế gia.

Chương 905: Lòng vua bất nhân

Sau khi Tần gia sụp đổ, Vương gia trở thành thế gia đứng đầu ở thành Thịnh Kinh, Vương Giai là gia chủ Vương gia, nghiễm nhiên trở thành người đứng đầu các thế gia.

Ngay cả khi Vương Giai bị bắt giam kết án tử hình, nhiều người vẫn sẵn lòng đứng ra nói giúp ông, đủ để thấy ông được lòng các thế gia đến mức nào.

Ông đột nhiên chết đi, làm các thế gia trở tay không kịp.

Mọi người hoảng sợ.

Vốn Hoàng đế đã cảnh giác với các thế gia, lúc Hoàng đế vẫn còn là Thái tử, từng làm rất nhiều chuyện chống lại thế gia, bây giờ hắn đăng cơ, càng chèn ép thế gia, buộc địa vị của bọn họ lại tụt xuống.

Các thế gia vốn đã không hài lòng với vị Hoàng đế trẻ tuổi này.

Chẳng qua thời điểm chưa đến mức tệ nhất, hai bên đều đang nhịn.

Vương Giai bị ép chết, trở thành nguồn dẫn lửa đốt cháy toàn bộ thuốc nổ tích tụ trong lòng các thế gia.

Tất cả các thế gia bùng nổ.

Ai nấy vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Hoàng đế có thể vô tình với Vương Giai như vậy, càng đừng nói đến những người không bằng Vương Giai như bọn họ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ bị Hoàng đế lần lượt g.iết chết.

Nếu không muốn ngồi yên chờ chết, bọn họ chỉ có thể đứng lên phản kháng!

Vương Can dẫn người nhà đến đại lao Hình bộ để đón Vương Giai về nhà, bọn họ vừa đi vừa khóc.

Khí thế rất lớn.

Các thế gia khác trong thành cũng cử người đến hỗ trợ Vương gia.

Lối vào nha môn Hình bộ đầy người mặc áo tang, thu hút rất nhiều người đến xem.

Có người hỏi chuyện gì đã xảy ra?

Người bên cạnh biết chuyện mở miệng trả lời.

“Gia chủ Vương gia chết rồi, nghe nói tự sát trong ngục, chết rất thảm.”

Có người lập tức phản bác.

“Ta có một họ hàng làm việc trong đại lao Hình bộ, nghe nói gia chủ Vương gia bị ép tự sát, ông ấy không hề muốn chết.”

“Ai mà lợi hại vậy? Có thể ép gia chủ Vương gia đi vào chỗ chết?”

“Chậc, còn có thể là ai nữa?” người kia vừa nói vừa ngoảnh mặt hất về phía hoàng cung, không cần nói cũng đủ hiểu.

Những người khác thấy vậy, bị dọa không thôi.

Chuyện này thế mà liên quan đến Hoàng đế!

Vốn Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân muốn xử lý êm đẹp chuyện này, nhưng không được như ý, chuyện ngày càng lớn hơn, hiện giờ không thể xử lý êm đẹp nữa, ông chỉ đành sai người khiêng thi thể của Vương Giai ra ngoài.

Vương Can là người đầu tiên lao tới, quỳ bên cạnh thi thể Vương Giai khóc lóc thảm thiết.

Những người khác trong Vương gia cũng bật khóc.

Tiếng khóc chấn động trời cao vang vọng trước cửa nha môn Hình bộ, khung cảnh vô cùng thê lương.

Đổng Minh Xuân không tiện đuổi người đi nên chỉ có thể giả như không biết gì, trốn trong nha môn không lộ mặt.

Chuyện này lọt vào mắt dân chúng không biết chuyện, đã trở thành dấu hiệu lương tâm cắn rứt của Đổng Minh Xuân.

Xem ra cái chết của Vương Giai có ẩn tình!

Thấy dân chúng đã tụ tập vây xem khá nhiều, Vương Can mới sai người khiêng thi thể Vương Giai về nhà.

Suốt chặng đường cũng vừa đi vừa khóc.

Vương Can lập linh đường trong nhà, gia chủ các thế gia khác cũng đến, đích thân chia buồn chuyện Vương Giai.

Dâng hương xong, bọn họ không đi mà được mời vào phòng trà ở hậu viện nghỉ ngơi.

Trong phòng trà rộng rãi, gần như tất cả gia chủ các thế gia ở Thịnh Kinh đều tập trung tại đây.

Có rất nhiều người, nhưng không ai lên tiếng.

Không khí rất nặng nề.

Đến khi Vương Can và Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi bước

vào, bầu không khí mới trở nên sôi nổi.

Vương Can mặc áo tang màu trắng, thắt lưng buộc dây rơm, cả đôi giày lụa mềm mại dưới chân cũng được thay bằng dép rơm, mắt vẫn còn hơi sưng đỏ, trông ốm đi rất nhiều, nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

Giọng ông khàn đặc vì khóc quá nhiều.

“Ta không vòng vo mới các vị nữa. Hẳn các vị đến đây cũng có mục đích tương tự. Mọi chuyện đi đến nước này là chuyện mà chúng ta không muốn nhìn thấy. Nếu đã như vậy, dù chúng ta có không muốn đến đâu, cũng phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

Có người nói “Ngài có tính toán gì thì cứ nói thẳng, chúng ta nhất định sẽ góp sức lực!”

Những người khác cũng phụ họa “Đúng vậy, ngài có cách gì cứ nói, chúng ta cùng nhau bàn bạc.”

“Gia phụ trung thành với vua, nhưng lòng vua bất nhân, khiến gia phụ ôm hận mà chết.” Vương Can dùng ống tay áo lau khóe mắt, giọng nghẹn ngào nói “Nếu đã như vậy, chi bằng xin vua thoái vị, đổi người có năng lực khác.”

Tuy mọi người trước khi đến đây đã đoán được, nhưng chính tai nghe Vương Can nói những lời đại nghịch bất đạo, trong lòng vẫn thấy hơi sợ.

Mọi người có mặt nín thở, không dám trả lời câu hỏi.

Cuối cùng, Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi là người phá vỡ sự im lặng.

“Thật ra các vị ngồi đây cũng biết rõ, đương kim Hoàng đế có thành kiến rất sâu với thế gia. Dựa vào tác phong hành sự của hắn, nếu hắn đã ra tay chống lại thế gia, nhất định sẽ cố hết sức tiêu diệt hoàn toàn thế gia. Chỉ cần trên đời không còn thế gia, tất cả tài nguyên và của cải thuộc về thế gia đều sẽ rơi vào

túi hắn. Trong mắt hắn, mọi người ngồi đây chẳng khác gì những con cừu béo đang chờ làm thịt.”

Khi nói câu cuối cùng, giọng điệu của Lạc Diên Chi lộ ra chút mê hoặc.

Mọi người ở đây không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được ý trong lời của Tĩnh huyện vương.

Tĩnh huyện vương đang cố tình ly gián, muốn kích động các thế gia hợp lực đối phó Hoàng đế.

Nhưng những gì Tĩnh huyện vương nói đều là sự thật.

Đương kim Hoàng đế khác với mấy vị Hoàng đế khác, đương kim Hoàng đế không chỉ có dã tâm, có thủ đoạn mà vận may cũng rất tốt, dang tiếng rất cao trong lòng dân chúng.

Một khi hắn quyết tâm diệt trừ thế gia, thế gia sẽ gặp nguy hiểm.

Vết xe đổ của Tần gia và Lục gia bày ra trước mắt, bây giờ thêm một Vương Giai, rất có thể Vương gia sẽ là mục tiêu xui xẻo tiếp theo.

Khi Vương gia sụp đổ, người tiếp theo sẽ là ai?

Mọi người ở đây vừa nghĩ tới vấn đề này thì ăn không ngon, ngủ không yên.

Sở dĩ hôm nay bọn họ tụ tập ở Vương gia là để tìm cách giải quyết vấn đề.

Dù cách mà Vương Can đề xuất có nhiều rủi ro, nhưng chỉ cần thành công, các thế gia sẽ có thể giải quyết triệt để nguy cơ hiện tại, đồng thời địa vị của các thế gia sẽ càng được củng cố.

Ánh mắt Vương Can lướt qua từng người có mặt.

Ông dừng lại ở một người trong số họ.

Người đó tức thì đập bàn, lớn tiếng nói.

“Ta ủng hộ Vương Can, nếu tên nhóc Hoàng đế kia không cho chúng ta con đường sống, vậy thì bắt hắn thoái vị, dù sao thế gia chúng ta trước đây cũng đã từng làm chuyện này, bây giờ làm thêm một lần thì đã sao?!”

Người bên cạnh cũng đấm mạnh vào bàn, nghiến răng nói.

“Ta không muốn tiếp tục hèn nhát nữa, hiện giờ Hoàng đế không coi thế gia chúng ta ra gì, tại sao chúng ta phải coi trọng hắn? Cho hắn một bài học, để hắn biết lợi hại của thế gia chúng ta!”

Có hai người dẫn đầu, những người khác cũng lần lượt lên tiếng ủng hộ.

Chương 906: Trọng điểm

Chỉ có gia chủ Hằng gia vẫn luôn im lặng.

Biểu hiện của ông làm Vương Can chú ý, Vương Can liền chủ động hỏi thăm.

“Hằng thúc có ý kiến gì không? Không cần câu nệ, cứ nói không sao, chúng ta đang trưng cầu ý kiến mà.”

Gia chủ Hằng gia tên Hằng Dự, là tổ phụ của Hằng Cẩn, năm nay ông đã sáu mươi, là người lớn tuổi nhất trong số những người có mặt.

Theo vai vế, ông lớn hơn Vương Can một thế hệ nên Vương Can phải gọi ông là Hằng thúc.

Hằng Dự chậm rãi nói “Đương kim Hoàng đế không phải người bình thường, hắn nắm giữ binh quyền, được dân chúng ủng hộ, nếu chúng ta hấp tấp ra tay, danh không chính, ngôn không thuận, sẽ bị người khác chỉ trích.”

Vương Can mỉm cười “Nếu ta đã dám ra tay, chắc chắn phải có cớ.”

Vương Can thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt dò hỏi thì biết nếu mình không thể đưa ra câu trả lời hợp lý, sợ là những người này sẽ rút lui.

Thế nên Vương Can nói tiếp.

“Nói thật thì ta đã bàn bạc với Tĩnh huyện vương, Tĩnh huyện vương sẽ mời Thái hoàng thái hậu ra mặt tố cáo Hoàng đế bất nhân bất hiếu, độc sủng yêu phi, đến lúc đó, chúng ta sẽ lấy

danh nghĩa này phát động đấu tranh, ép Hoàng đế nhường ngôi cho Tĩnh huyện vương.”

Mọi người nghe xong, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Tĩnh huyện vương.

Lạc Diên Chi khẽ cười, đôi mắt hoa đào lấp lánh.

“Các vị yên tâm, bổn vương cùng hưởng vinh nhục với thế gia, nếu bổn vương có thể đăng cơ, nhất định sẽ đưa thế gia trở lại thời kỳ đỉnh cao, bổn vương nhất định sẽ không làm bậy như vị hiện giờ.”

Để chiếm được lòng tin của mọi người, y thậm chí còn thề độc với trời.

Những người ngồi đây không ai tin lời thề độc, nhưng trong lòng bọn họ biết Lạc Diên Chi bất tài trước mặt dễ khống chế hơn Lạc Thanh Hàn chuyên quyền độc đoán.

Nếu Lạc Diên Chi kế vị, cuộc sống của các thế gia chắc chắn sẽ thoải mái hơn bây giờ.

Vương Can nhìn Hằng Dự hỏi ông còn thắc mắc gì không?

Hằng Dự vẫn là dáng vẻ từ tốn, nói một câu trúng trọng điểm.

“Hai người dựa vào đâu có thể khiến Thái hoàng thái hậu ra mặt giúp đỡ?”

Mọi người thấy lời này có lý, cho dù Thái hoàng thái hậu và Hoàng đế có xảy ra bất hòa thì cũng là chuyện riêng trong hoàng gia, Thái hoàng thái hậu không thể vì lý do này mà cấu kết với người ngoài nhắm vào Hoàng đế.

Bà không ngu ngốc đến thế.

Vương Can bình tĩnh trả lời “Những gì ta nói bây giờ không có căn cứ, hay là thế này, các vị đợi thêm vài ngày, ta có thể bảo đảm trong vòng ba ngày, Thái hoàng thái hậu nhất định sẽ

đồng ý đứng về phía Tĩnh huyện vương.”

Mọi người nhìn nhau, tò mò về sự tự tin khó hiểu của Vương Can.

Hằng Dự chậm rãi nói “Nếu đã nói đến mức này rồi thì đừng úp mở nữa, chi bằng cứ nói thẳng ra.”

Vương Can từ chối.

“Trước khi chuyện này được giải quyết, ta cũng không thể nói quá rõ ràng. Dù sao, ta không thể chắc mọi người ở đây sẽ có cùng suy nghĩ với ta, ta phải chừa đường lui cho mình, không phải sao?”

Hằng Dự thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa.

Ông vịn bàn từ từ đứng dậy.

“Nếu đã như vậy thì ta về trước, mong sớm nhận được tin vui của ngài, cáo từ.”

Những người khác lần lượt đứng dậy rời đi cùng Hằng Dự.

Sau khi mọi người đi hết, trong phòng trà chỉ còn lại Vương Can và Lạc Diên Chi.

Nụ cười trên mặt Lạc Diên Chi biến mất, trong đôi mắt hoa đào hiện lên vẻ nham hiểm.

“Hằng Dự kia rõ ràng không tin chúng ta, lão già này, chờ ta đăng cơ, xem ta đối phó lão thế nào!”

Vương Can uống hai hớp nước ấm làm ẩm cổ họng.

Ông chậm rãi nói “Vương gia đừng nóng, con người Hằng Dự luôn rất bảo thủ, ông ta không muốn mạo hiểm với chúng ta là chuyện bình thường, nếu ông ta không do dự làm cùng chúng ta, ngược lại ta sẽ nghi ngờ ông ta có ý khác.”

Lạc Diên Chi bình tĩnh lại, nói "Lão sư nói có lý, là bổn vương quá kích động."

Vương Can "Chúng ta chỉ cần làm theo kế hoạch là được, khi tất cả thế gia đứng về phía chúng ta, nếu Hằng Dự không muốn bị các thế gia khác chèn ép, ông ta sẽ không còn cách nào khác là phải về phe chúng ta."

Lạc Diên Chi "Chuyện trong cung đã sắp xếp xong chưa?"

Vương Can nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, bình tĩnh mỉm cười.

"Đã chuẩn bị xong, chỉ chờ cơ hội."

……

Hôm nay Tiêu Hề Hề vẫn ngủ tới khi mặt trời đứng bóng.

Nàng đang định uống trà sữa thì thấy Thanh Tùng vội vã bước vào.

"Khởi bẩm Quý phi nương nương, Thận Hình Ti làm theo cặn dặn của người, thẩm vấn hết người hầu bên cạnh Trần tiệp dư."

Tiêu Hề Hề đặt trà sữa xuống "Kết quả thế nào?"

Thanh Tùng "Kết quả tra được vấn đề nằm ở Nhu Cúc."

Nhu Cúc là đại cung nữ bên cạnh Trần tiệp dư, từ khi Trần tiệp dư mới vào cung, Nhu Cúc đã ở cạnh nàng, là người đáng tin nhất bên cạnh nàng.

Có lẽ ngay cả bản thân Trần tiệp dư cũng không ngờ người phản bội mình lại là người nàng tin tưởng nhất.

Nghe nói lúc mới bị giải đến Thận Hình Ti, Nhu Cúc có chết cũng không chịu thừa nhận, đến khi Thận Hình Ti dùng hình tra khảo, nàng mới mở miệng nói hết những gì mình biết.

Hóa ra Nhu Cúc đã bị mua chuộc, hạ độc vào thuốc mỡ của Trần tiệp dư.

Vì thế mới khiến mặt Trần tiệp dư đỏ ửng, sưng tấy và lở loét.

Sau đó, Trần tiệp dư mãi không khỏi bệnh vì Nhu Cúc đã âm thầm động tay vào thuốc của Trần tiệp dư.

Nhu Cúc là đại cung nữ điện Ninh Tâm, phụ trách mọi việc trong điện Ninh Tâm, nếu muốn ra tay với Trần tiệp dư thì dễ hơn bao giờ hết.

Tiêu Hề Hề nhớ trước đó nàng từng nhìn tướng mạo của Nhu Cúc.

Lúc đó nàng nhìn thấy trên người Nhu Cúc có tà khí, chứng tỏ Nhu Cúc từng làm hại người khác.

Nhưng tà khí đó rất nhẹ, chứng tỏ nàng không hề nặng tay.

Thật ra chuyện này rất phổ biến, đặc biệt là trong cung, rất ít người có thể cam đoan mình tuyệt đối vô tội, trên người mỗi người đều có tà khí hoặc nợ nghiệp.

Chỉ cần không nghiêm trọng thì sẽ không gây trở ngại gì.

Đây là lý do tại sao Tiêu Hề Hề không mấy để ý khi thấy trên người Nhu Cúc có tà khí.

Lúc này, nghe Thanh Tùng nói, người ra tay chính là Nhu Cúc.

Nếu đúng như vậy thì tà khí trên người Nhu Cúc sẽ không nhẹ như vậy.

Vì Trần tiệp dư bị hại rất nặng, không chỉ hủy dung, mà còn không sống được bao lâu, nếu Nhu Cúc thật sự hại Trần tiệp dư đến mức này, chắc chắn trên người tà khí dày đặc.

Tiêu Hề Hề cảm thấy chuyện này không đơn giản như Thận Hình Ti điều tra.

Có lẽ Nhu Cúc đã bị đẩy ra làm kẻ chết thay.

Tiêu Hề Hề hỏi "Người mua chuộc Nhu Cúc hại Trần tiệp dư là ai?"

Thanh Tùng không biết đang nghĩ gì, cơ thể run rẩy.

Thang Tùng ngập ngừng nói.

"Nghe nói lai lịch của người mua chuộc Nhu Cúc không bình thường, Thận Hình Ti sợ không giải quyết được nên đã trình chuyện này lên Hoàng thượng."

Tiêu Hề Hề thấy hắn ấp úng không nói, hơi cau mày nói.

"Nói rõ ràng, rốt cuộc là ai?"

Chương 907: Độc tính phát tác

Thanh Tùng lấy hết can đảm mở miệng "Phía Thận Hình Ti nói, chuyện này có thể …… có thể có liên quan đến vị ở thái miếu."

Bây giờ ở thái miếu, chỉ có Thái hoàng thái hậu.

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên hỏi "Người mua chuộc Nhu Cúc hãm hại Trần tiệp dư là Thái hoàng thái hậu?"

Thanh Tùng lập tức quỳ xuống, sợ hãi suýt khóc "Quý phi nương nương cẩn trọng lời nói! Chuyện này chỉ là lời một phía từ Nhu Cúc, vẫn chưa tìm thấy bằng chứng, Quý phi nương nương tuyệt đối đừng nói bậy, lỡ để người khác nghe thấy, sẽ không có lợi cho người!"

Tiêu Hề Hề phớt lờ lời khuyên của hắn.

Nàng trực tiếp đứng dậy, nói "Bãi giá Thận Hình Ti, bổn cung muốn nói chuyện riêng với Nhu Cúc."

Bất kể Nhu Cúc bị bức cung nhận tội, hay bị người khác lợi dụng, chỉ cần nàng tận mắt nhìn thì sẽ biết sự thật.

Thanh Tùng không dám can ngăn, chỉ đành vội vàng chuẩn bị xe ngựa.

Đội nghi trượng của Quý phi chậm rãi rời cung Vân Tụ, đi đến Thận Hình Ti.

Xe ngựa dừng trước cổng Thận Hình Ti.

Tiêu Hề Hề vừa xuống xe, đã nhìn thấy Lưu ti chính dẫn một

đám người vội vã chạy ra ngoài.

Tất cả đồng loạt hành lễ với Quý phi.

Tiêu Hề Hề không phí lời với bọn họ, trực tiếp hỏi "Nhu Cúc ở đâu? Bổn cung muốn gặp nàng."

Nàng vừa nói xong, sắc mặt của Lưu ti chính liền tái nhợt.

Không chỉ Lưu ti chính, nét mặt của đám người đi theo cũng thay đổi, trông dáng vẻ rất hoảng sợ.

Tiêu Hề Hề thấy có gì đó khác lạ, cau mày hỏi "Sao không nói gì? Không phải Nhu Cúc xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

Lưu ti chính đổ mồ hôi đầm đìa, nói "Xin Quý phi nương nương thứ tội, Nhu Cúc chịu không nổi hình phạt, vừa cắn lưỡi tự sát."

Tiêu Hề Hề "Đã chết rồi?"

Lưu ti chính "Vừa tắt thở."

Tiêu Hề Hề trầm mặc hồi lâu.

Nàng vừa đến Thận Hình Ti thì Nhu Cúc đã chết, quá trùng hợp rồi.

Rõ ràng đằng sau có người đang thầm điều khiển mọi chuyện.

Tiêu Hề Hề nhìn Lưu ti chính đang bất an trước mặt, lạnh lùng nói.

"Nhân chứng quan trọng như vậy chết trong tay ngươi, ngươi hẳn là biết hậu quả."

Lưu ti chính quỳ xuống, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng "Xin Quý phi nương nương khai ân, cho nô tài cơ hội lấy công chuộc tội!"

Tiêu Hề Hề "Ngươi muốn lấy công chuộc tội thế nào?"

Lưu ti chính "Tuy Nhu Cúc đã chết, nhưng nàng vẫn còn mấy cung nữ có quan hệ tốt, còn mấy người thân ở quê nhà, nô tài có thể tra từng người một, ít ra cũng có thể tìm được chút manh mối."

Tiêu Hề Hề không trả lời.

Nàng mặc kệ Lưu ti chính cầu xin, xoay người lên xe.

Cỗ xe ngựa chậm rãi khởi động, hướng về điện Ninh Tâm.

Cái chết của Nhu Cúc khiến Tiêu Hề Hề càng tin chắc vào nghi ngờ của mình, nàng nghi ngờ có người lợi dụng Nhu Cúc giăng một cái bẫy, hắt nước bẩn lên người Thái hoàng thái hậu.

Tiêu Hề Hề tự đặt mình vào vị trí hung thủ thật sự suy nghĩ.

Giả sử nàng là hung thủ, sau khi xử lý kẻ chết thay Nhu Cúc, mục tiêu tiếp theo rất có thể là Trần tiệp dư.

Chỉ cần Trần tiệp dư cũng chết, vậy sẽ chết không đối chứng.

Tiêu Hề Hề nói với thái giám đánh xe.

"Đi nhanh lên."

Thái giám đáp vâng.

Xe ngựa tăng tốc, lao băng băng trên đường, phát ra tiếng động lớn.

Các cung nữ thái giám chạy phía sau cố gắng bắt kịp.

Sau khi đến điện Ninh Tâm, Tiêu Hề Hề nóng lòng nhảy xuống xe trước khi xe ngựa kịp dừng lại.

Nàng không để ý đến tiếng la hét của những người phía sau,

vén váy chạy nhanh vào điện Ninh Tâm.

Trong lòng nàng có dự cảm rất xấu.

Dự cảm này thôi thúc nàng chạy nhanh hơn.

Lúc Tiêu Hề Hề chạy tới cửa phòng ngủ, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét chói tai từ trong phòng ngủ truyền ra.

Bước chân Tiêu Hề Hề chợt dừng lại.

Nàng thấy một tiểu cung nữ vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng.

"Tiệp dư chết rồi! Tiệp dư chết rồi!"

Tiêu Hề Hề nắm cánh tay nàng, trầm giọng hỏi.

"Ngươi nói gì? Trần tiệp dư làm sao?"

Tiểu cung nữ đó thấy Quý phi nương nương, giật mình cuống quít hành lễ "Khởi bẩm Quý phi nương nương, Trần tiệp dư đột nhiện trở bệnh, nô tỳ còn chưa kịp gọi thái y thì Trần tiệp dư tắt thở rồi."

Tiêu Hề Hề nhìn kỹ khuôn mặt nàng, thấy nàng sợ hãi bất an, không có gì kỳ lạ mới buông nàng ra.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, thấy hai cung nữ đang quỳ trong phòng.

Hai cung nữ khóc lóc thảm thiết.

Các nàng thấy Quý phi đột nhiên xông vào, giật mình sợ hãi, vội hành lễ với Quý phi.

Tiêu Hề Hề không để ý đến họ, đi thẳng đến giường, nàng thấy Trần tiệp dư an tĩnh nằm trên giường, mắt nhắm lại, sắc mặt xám xịt không chút máu.

Tiêu Hề Hề duỗi ngón tay ấn vào động mạch của Trần tiệp dư.

Không còn nhịp đập.

Trần tiệp dư chết thật rồi.

Tiêu Hề Hề cứng đờ tại chỗ, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Mãi đến khi có người bên ngoài hét lên Hoàng thượng giá đáo, nàng mới tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía cửa.

Lạc Thanh Hàn sải bước vào.

Vốn hắn đang xem tấu chương trong ngự thư phòng, sau khi nghe tin Nhu Cúc chết, hắn nhận ra chuyện không đơn giản, đang suy nghĩ thì nghe tin Trần tiệp dư trở bệnh.

Hắn lập tức chạy tới, cũng gọi Phương Vô Tửu tới.

Phương Vô Tửu bước tới kiểm tra di thể của Trần tiệp dư.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ngồi xuống ghế thấp bên cạnh.

Tiêu Hề Hề thấp giọng nói "Nhu Cúc không phải là người hại Trần tiệp dư, nàng chỉ bị người khác đẩy ra ngoài làm kẻ chết thay."

Lạc Thanh Hàn "Ta biết."

Tiêu Hề Hề "Ta có dự cảm rất xấu, cái chết của Trần tiệp dư rất có thể sẽ gây ra một loạt chuyện xấu khác."

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, hơi ấm trong lòng bàn tay không ngừng truyền đến tay nàng.

"Yên tâm, có ta đây, dù có chuyện xấu gì xảy ra cũng sẽ được giải quyết."

Phương Vô Tửu kiểm tra xong, quay người lại thấy Lạc Thanh Hàn và Hề Hề đang nắm tay nhau.

Y ho nhẹ nhắc nhở đối phương trong phòng còn có người khác.

Lạc Thanh Hàn và Hề Hề đồng thời nhìn y, nhưng không có ý định buông tay.

Phương Vô Tửu chỉ đành giả mù, mặt vô cảm nói.

“Trần tiệp dư chết vì một loại độc tên là Thất Nhật Túy, độc này không màu không mùi, sau khi trúng độc sẽ không có khác gì thường, nhưng sau bảy ngày độc tính phát tác dẫn đến tử vong.”

Lạc Thanh Hàn “Gần đây ngày nào khanh cũng bắt mạch cho Trần tiệp dư, không nhận ra nàng trúng độc sao?”

Phương Vô Tửu “Loại độc Thất Nhật Túy không thể phát hiện dựa vào bắt mạch, phải dùng thuốc chuyên dụng mới phát hiện được, nhưng cách điều chế thuốc này rất phiền phức, Thái y viện không có dự trữ.”

Nói cách khác, trừ khi biết trước Trần tiệp dư có khả năng trúng Thất Nhật Túy, thái y mới có thể điều chế thuốc kiểm tra cho nàng, nếu không sẽ không có ai bận tâm đến chuyện này.

Nhưng vấn đề là bản thân loại độc này rất khó phát hiện.

Cho nên một nửa số người trúng Thất Nhật Túy về cơ bản khó thoát cái chết.

Lạc Thanh Hàn vốn muốn sai người lục soát hoàng cung, nhưng sau đó hắn nghĩ kẻ hạ độc không phải kẻ ngốc, sau khi hạ độc thành công nhất định xử lý sạch sẽ số độc còn lại, dù có lục soát hoàng cung cũng chưa chắc tìm được gì.

Chương 908: Hương liệu

Nếu Thất Nhật Túy qua bảy ngày mới phát tác độc tính, có nghĩa Trần tiệp dư đã bị hạ độc bảy ngày trước.

Trần tiệp dư bệnh nặng không thể xuống giường nên luôn ở trong điện Ninh Tâm.

Đã biết rõ thời gian và địa điểm xảy ra, chỉ còn thiếu người và vật.

Lạc Thanh Hàn gọi hết người trong điện Ninh Tâm đến dò hỏi, xem bảy ngày trước ở điện Ninh Tâm có chuyện gì khác thường? Hay có ai đó từng đến điện Ninh Tâm?

Ai cũng nói bảy ngày trước điện Ninh Tâm rất bình thường, không có gì xảy ra.

Còn ai từng đến điện Ninh Tâm thì chỉ có hai người.

Là Mẫn tiệp dư và Diêu tiệp dư.

Lạc Thanh Han lập tức sai người gọi Mẫn tiệp dư và Diêu tiệp dư tới.

Mẫn tiệp dư sống ở gần hơn nên nàng đến điện Ninh Tâm trước, cung kính hành lễ với Hoàng đế và Quý phi.

Lúc nàng đứng dậy, ánh mắt vô tình liếc về phía phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ lúc này đã đóng, không nhìn thấy được cảnh bên trong.

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng hỏi "Nàng đang nhìn gì?"

Mẫn tiệp dư "Bẩm bệ hạ, trên đường tới đây thần thiếp nghe tin Trần tiệp dư qua đời, trong lòng không khỏi có hơi lo lắng, xin thứ lỗi cho thần thiếp nhiều chuyện, Trần tiệp dư đi thật rồi sao."

Lạc Thanh Hàn "Trần tiệp dư thật sự đã đi rồi."

Nét mặt Mẫn tiệp dư buồn bã, mắt hơi đỏ lên.

Nàng cúi đầu, dùng khăn lụa ấn khóe mắt, run giọng nói "Thần thiếp cứ tưởng bệnh của nàng sắp khỏi rồi, dù sao nàng vẫn còn trẻ như thế, không ngờ mới đó đã ……"

Tiêu Hề Hề im lặng nhìn sắc mặt của nàng.

Dù nhìn thế nào thì tướng mạo của Mẫn tiệp dư vẫn rất mơ hồ, nàng không thể nhìn rõ.

Từ lúc Mẫn tiệp dư vào cung đến nay đã hơn nửa năm.

Tiêu Hề Hề vẫn chưa thể nhìn rõ được nàng.

Tiêu Hề Hề hỏi "Cô và Diêu tiệp dư vẫn luôn điều tra chuyện Trần tiệp dư bị hạ độc, điều tra lâu vậy rồi có tra được manh mối gì không?"

Mẫn tiệp dư lắc đầu "Chúng thần thiếp đã dùng hết cách, nhưng vẫn không tìm được manh mối hữu ích nào, là thần thiếp vô dụng, xin Quý phi nương nương trách phạt."

Mắt của Tiêu Hề Hề có thể nhìn thấy quá khứ tương lai, nhưng lại không thể nhìn thấu lòng người.

Ví như bây giờ nàng không thể nhìn thấu Mẫn tiệp dư đang nghĩ gì? Càng không biết lời của Mẫn tiệp dư có mấy phần là thật, mấy phần là giả?

Tiêu Hề Hề hỏi "Bảy ngày trước cô từng đến điện Ninh Tâm?"

Mẫn tiệp dư gật đầu "Đúng vậy, cứ cách hai ngày thì thần thiếp đến thăm Trần tiệp dư một lần, dù không giúp được gì nhiều nhưng ít nhất thần thiếp cũng có thể nói chuyện với Trần tiệp dư, để nàng thấy dễ chịu hơn."

Tiêu Hề Hề "Lúc cô đến điện Ninh Tâm, ngoài nói chuyện với Trần tiệp dư, còn làm gì khác không?"

Mẫn tiệp dư "Không có, thần thiếp chỉ nói chuyện với Trần tiệp dư một lúc, không còn làm gì nữa."

Nàng dừng một chút, sau đó thận trọng hỏi "Tại sao Quý phi nương nương lại hỏi vậy? Lẽ nào Quý phi nương nương nghi ngờ thần thiếp có liên quan tới cái chết của Trần tiệp dư?"

Tiêu Hề Hề "Cô đừng nghĩ nhiều, bổn cung chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Bên ngoài có người báo Diêu tiệp dư đã tới.

Diêu tiệp dư cũng đã nghe tin Trần tiệp dư qua đời.

Nàng đang định đến điện Ninh Tâm xem thử thì nghe Hoàng đế triệu kiến mình, trong lòng nàng khó hiểu còn có hơi ất an.

Nàng cúi đầu bước vào trắc điện, hành lễ với Hoàng đế và Quý phi.

Tiêu Hề Hề đang định hỏi lại những câu vừa nãy, nhưng ánh mắt nàng chợt dừng lại trên khuôn mặt của Diêu tiệp dư.

Nét mặt của Diêu tiệp dư lúc này không khác gì bình thường, nhưng Tiêu Hề Hề lại nhìn thấy một luồng khí đen giữa ấn đường của nàng, đó là tử khí mà chỉ người sắp chết mới có.

Nếu tà khí xuất hiện trên người nàng, có nghĩa là nàng có khả năng gặp nguy hiểm trong thời gian sắp tới.

Nhưng nếu xuất hiện tử khí, vậy có nghĩa là nàng hiện đang gặp nguy hiểm, có thể chết bất cứ lúc nào.

Trong đầu Tiêu Hề Hề lập tức nhớ tới lời Phương Vô Tửu vừa nói.

Y nói Thất Nhật Túy không màu không mùi, sau khi trúng độc sẽ không có cảm giác gì, đến bảy ngày sau mới phát tác độc tính.

Tiêu Hề Hề vội nói "Phương thái y, khanh mau kiểm tra cho Diêu tiệp dư, xem thử nàng có trúng độc Thất Nhật Túy không."

Nàng vừa nói xong, tất cả mọi người sững sờ.

Phương Vô Tửu phản ứng rất nhanh, y cũng không hỏi nhiều, nói thẳng "Vi thần lập tức trở về điều chế thuốc, mời Diêu tiệp dư lập tức trở về cung Cẩm Tú, chờ vi thần chuẩn bị thuốc xong sẽ lập tức đến kiểm tra cho Diêu tiệp dư."

Diêu tiệp dư khó hiểu "Thất Nhật Túy là gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề "Thất Nhật Túy là một loại kịch độc, Trần tiệp dư chết vì trúng Thất Nhật Túy."

Sắc mặt Diêu tiệp dư tức thì tái nhợt, gần như ngất đi "Ý người là thần thiếp sẽ chết giống như Trần tiệp dư?"

Phương Vô Tửu lên tiếng "Thất Nhật Túy có thể giải được, xin Diêu tiệp dư làm theo lời vi thần nói, nếu người trúng Thất Nhật Túy thật, vi thần nhất định sẽ tận lực giải độc cho người."

Nghe vậy, sắc mặt Diêu tiệp dư dịu đi một chút.

Chỉ cần cứu được là tốt rồi!

Nàng bình tĩnh lại, nghe lời Phương thái y quay về.

Phương Vô Tửu cũng vội trở lại Thái y viện.

Mẫn tiệp dư thận trọng hỏi "Tại sao Diêu tiệp dư cũng trúng loại độc giống Trần tiệp dư? Lẽ nào độc trên người Trần tiệp dư có khả năng lây nhiễm? Nếu đúng là thế, vậy chẳng phải thần thiếp cũng ……"

Nói đến đây, nàng giơ tay ôm ngực, nét mặt lộ ra vẻ sợ hãi, ánh mắt cầu cứu nhìn Quý phi.

Tiêu Hề Hề "Thất Nhật Túy không lây nhiễm."

Mẫn tiệp dư thấy nhẹ nhõm một chút.

Tiêu Hề Hề "Diêu tiệp dư và Trần tiệp dư trúng cùng một loại độc, không thể nào là chuyện trùng hợp, dù gì Thất Nhật Túy cũng là loại độc rất hiếm. Trước tiên điều tra từ chỗ của Trần tiệp dư, xem thử có đồ vật nào mà Trần tiệp dư và Diêu tiệp dư từng chạm qua, xem hai người họ có điểm chung gì."

Lạc Thanh Hàn gật đầu đồng ý với cách nghĩ của nàng.

Mẫn tiệp dư thuận thế tán thưởng "Quý phi nương nương anh minh."

Hoàng đế ra lệnh điều tra kỹ càng điện Ninh Tâm.

Một lượng lớn Cấm vệ đổ vào điện Ninh Tâm, lục soát toàn bộ điện Ninh Tâm từ trong ra ngoài.

Không tìm ra được gì khác thường.

Phương Vô Tửu đã kiểm tra cho Diêu tiệp dư, kết quả cho thấy Diêu tiệp dư quả thật đã trúng Thất Nhật Túy.

May là phát hiện sớm, độc vẫn chưa phát tác nên vẫn còn cơ hội giải độc.

Phương Vô Tửu bắt đầu chuẩn bị thuốc giải độc cho Diêu tiệp dư.

Hoàng đế lập tức ra lệnh lục soát thật kỹ cung Cẩm Tú của Diêu tiệp dư.

Diêu tiệp dư đứng trong sân, hồi hộp chờ kết quả lục soát.

Sau khi so sánh cẩn thận, điểm chung duy nhất giữa điện Ninh Tâm và cung Cẩm Tú chính là hương liệu.

Triệu Hiền đặt hai phần hương liệu trước mặt Hoàng đế và Quý phi.

“Bên trái là phần hương liệu dùng gần hết được tìm thấy trong điện Ninh Tâm, bên phải là phần hương liệu mới dùng một nửa được tìm thấy trong cung Cẩm Tú, cả hai đều do Thái hoàng thái hậu ban thưởng.”

Tiêu Hề Hề vừa nghe xong thì nhớ lại.

Chương 909: Hắt nước bẩn

Ban đầu, Thái hoàng thái hậu mang về rất nhiều hương liệu từ chùa Quang Chiếu.

Bà nói số hương liệu này được cao nhân khai quang, có thể xua đuổi tà ma, bảo vệ bình an.

Bà sai người chia hương liệu đến các cung.

Cung Vị Ương và cung Vân Tụ cũng được chia rất nhiều hương liệu, nhưng vì Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đều không thích xông hương nên số hương liệu đó vẫn chưa được động tới.

Tiêu Hề Hề lập tức sai người lấy hết hương liệu trong kho ra.

Từ hình dáng và mùi hương, số hương liệu này không khác gì hương liệu tìm thấy ở điện Ninh Tâm và cung Cẩm Tú.

Tiêu Hề Hề cầm hương liệu trong tay cẩn thận quan sát, nàng không cảm nhận được gì cả.

Nó quả thật chỉ là một loại hương liệu thông thường.

Sau đó Tiêu Hề Hề cầm hai khối hương liệu được tìm thấy từ điện Ninh Tâm và cung Cẩm Tú, cẩn thận cảm nhận, lần này nàng cảm nhận được sự khác lạ.

Tiêu Hề Hề khẽ cau mày "Hai khối hương liệu này có vấn đề."

Lạc Thanh Hàn sai người cắt một miếng nhỏ của hai khối hương liệu, đưa đến Thái y viện kiểm tra.

Kết quả cho thấy hai khối hương liệu này bị thêm vào Thất Nhật Túy.

Lạc Thanh Hàn thầm đoán trong lòng.

Hắn lệnh người lục soát khắp các cung, xem hương liệu của những người khác có vấn đề gì không?

Hương liệu trong các cung đều bị lục soát hết, chọn riêng hương liệu mà Thái hoàng thái hậu ban thưởng, giao cho Thái y viện kiểm tra.

Kết quả không thể ngờ được, toàn bộ số hương liệu này đều có độc!

Ngay sau đó, các thái y bắt đầu tăng ca điều chế thuốc, kiểm tra cho các phi tần, cung nữ thái giám các cung, không ngờ phát hiện trong số đó chỉ có một ít người bị trúng độc.

Tra hỏi thì được biết, những người bị trúng độc mấy ngày nay đều từng xông hương.

Cả hậu cung đều sốc trước kết quả này.

Các phi tần càng hoảng sợ hơn, tại sao Thái hoàng thái hậu lại hạ độc vào hương liệu của các nàng?

Các nàng đã làm gì sai, đến nỗi chọc giận Thái hoàng thái hậu ra tay ác độc như vậy?!

Trong Thái y viện chỉ có Phương Vô Tửu biết điều chế thuốc giải Thất Nhật Túy, một mình y quá bận, dứt khoát công khai phương thuốc giải, nhờ các thái y giúp chuẩn bị.

Trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, dù Hoàng đế cố giấu cũng không giấu được.

Chẳng bao lâu chuyện này đã lan truyền ra ngoài.

Người nhà của các phi tần đều bàng hoàng, không hiểu tại sao

Thái hoàng thái hậu lại làm ra chuyện hại người mà không có lợi cho mình như vậy.

Nhưng dù bọn họ có hiểu hay không thì chuyện cũng đã xảy ra rồi.

Các triều thần lần lượt dâng tấu cầu xin Hoàng đế điều tra kỹ lưỡng chuyện này!

Trong thái miếu.

Thái hoàng thái hậu đang đọc kinh Phật.

Một tay bà cầm Phật châu nhẹ nhàng lần châu, nghiêm túc đọc từng chữ kinh Phật, nét mặt trầm lặng thành kính.

Khổng nữ sử bước vào, cung kính nói.

"Khởi bẩm Thái hoàng thái hậu, Tĩnh huyện vương cầu kiến."

Động tác lần châu của Thái hoàng thái hậu dừng một lúc.

Bà ngẩng đầu "Bảo y đợi ở phòng trà đi."

"Vâng."

Thái hoàng thái hậu đeo chuỗi hạt vào cổ tay.

Bà được cung nữ dìu đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài.

Trong phòng trà, Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi thấy Thái hoàng thái hậu đến, liền đứng dậy hành lễ.

"Cháu xin thỉnh an hoàng tổ mẫu, lâu ngày không gặp, không biết hoàng tổ mẫu có khỏe không?"

Thái hoàng thái hậu ngồi xuống ghế chính, hiền hậu cười "Ai gia vẫn khỏe, trước đó ngươi và Ngữ Nhiên thành thân, ai gia sai người tặng quà chúc mừng, ngươi đã nhận được chưa?"

Lạc Diên Chi "Cháu đã nhận được rồi, đa tạ lòng tốt của hoàng tổ mẫu."

Thái hoàng thái hậu "Sau khi thành thân, ngươi và Ngữ Nhiên thế nào? Tình cảm hai vợ chồng vẫn ổn chứ?"

Câu hỏi này chạm đến phần khó chịu nhất của Lạc Diên Chi.

Từ sau khi thành thân, y chưa từng ngủ chung phòng với Hạ Ngữ Nhiên, ngày thường chưa nói đến chung sống, cả nhìn nhau cũng không muốn, thỉnh thoảng gặp nhau cũng sẽ chia tay không vui vẻ.

Thời gian gần đây trong vương phủ không hề an ổn, hầu như ngày nào cũng nghe thấy Hạ Ngữ Nhiên đánh đập mắng mỏ người hầu.

Bây giờ Lạc Diên Chi không muốn về vương phủ.

Y thà sống bên ngoài còn hơn quay về nhìn khuôn mặt đáng ghét của Hạ Ngữ Nhiên.

Nhận thấy Lạc Diên Chi dường như không muốn nhắc tới chuyện này, Thái hoàng thái hậu thở dài.

"Ai gia biết ngươi không bằng lòng mối hôn sự này. Nhưng mọi chuyện đã vậy, không thể thay đổi được, ngươi chỉ có thể cố gắng chấp nhận thôi. Đứa trẻ Ngữ Nhiên này tuy có chút kiêu ngạo, nhưng bản tính không xấu. Chỉ cần ngươi đối tốt với con bé, con bé sẽ đối tốt với ngươi."

Lạc Diên Chi muốn phản bác, cái bộ dạng hận không thể g.iết chết những kẻ chống đối mình của Hạ Ngữ Nhiên có thể gọi là bản tính không xấu sao?

Nếu nàng ta như vậy còn được gọi là bản tính không xấu thì e rằng trên đời này không còn người xấu nữa.

Nhưng trong lòng y biết mình không thể nói lời này với Thái hoàng thái hậu.

Tuy y là cháu trai của Thái hoàng thái hậu, nhưng Hạ Ngữ Nhiên cũng là cháu gái của bà, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt, Thái hoàng thái hậu sẽ không vui khi nghe người khác nói xấu cháu gái mình.

Lạc Diên Chi đè nén oán hận trong lòng, lại nở nụ cười.

“Hoàng tổ mẫu dạy rất đúng, cháu xin ghi nhớ, cháu sẽ tốt với Ngữ Nhiên.”

Thái hoàng thái hậu hài lòng gật đầu “Ngươi nghĩ được như vậy thì tốt, vợ chồng quan trọng nhất là phải bao dung lẫn nhau.”

Lạc Diên Chi không muốn nhắc đến Hạ Ngữ Nhiên nữa nên đành đổi chủ đề.

“Thật ra lần này cháu cố ý đến đây gặp hoàng tổ mẫu, một mặt là muốn thăm hoàng tổ mẫu, mặt khác gần đây trong cung xảy ra chuyện lớn, vừa hay có liên quan đến hoàng tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu “Nói đi, trong cung lại xảy ra chuyện gì?”

Lạc Diên Chi kể lại câu chuyện các phi tần trong cung trúng độc tập thể.

“Bây giờ Trần tiệp dư đã chết, các phi tần khác đang được thái y chữa trị. Tất cả bằng chứng hiện giờ đều chỉ về hoàng tổ mẫu, tình thế rất bất lợi với người. Đương nhiên, cháu không tin hoàng tổ mẫu sẽ làm chuyện này. Nhưng cháu không nhịn được kẻ cố tình hắt nước bẩn vào người. Cháu cố ý đến đây để báo cho người, để người có thời gian chuẩn bị trước.”

Nụ cười hiền từ trên mặt Thái hoàng thái hậu dần biến mất.

Mắt bà tối sầm “Đang yên lành, ai gia tại sao phải hại những phi tần đó? Nếu độc chết các nàng thì ai gia được lợi ích gì? Đây rõ ràng là có người âm thầm hãm hại!”

Lạc Diên Chi an ủi nói "Hoàng tổ mẫu đừng giận, tức giận sẽ hại thân thể, dù người khác nghĩ gì, cháu cũng sẽ đứng về phía người, cháu sẽ luôn tin người."

Thái hoàng thái hậu là người từng trải bao sóng gió, bản thân bà cũng từng trải nghiệm những chiêu trò hãm hại này, bà vốn không hề sợ hãi.

Thậm chí bà còn thấy buồn cười.

Hiện giờ bà đã là Thái hoàng thái hậu, là nữ nhân cao quý nhất của cả Đại Thịnh, bà cần gì phải hại người khác?!

Nếu bà chướng mắt phi tần nào đó, trực tiếp sai người đày phi tần đó vào lãnh cung là được, cần gì tốn công làm chuyện này?!

Chương 910: Chộn rộn trong lòng

Thái hoàng thái hậu thấy bộ dáng ngập ngừng muốn nói của Lạc Diên Chi, cau mày nói.

“Ngươi có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đều là người một nhà, không có gì phải giấu.”

“Vậy cháu sẽ nói thẳng, cháu cảm thấy chuyện này có gì đó mờ ám. Người có thể âm thầm hạ độc nhiều phi tần trong cung chắc chắn phải có địa vị cao. Cháu nghi ngờ có thể là do Quý phi làm. Suy cho cùng, trong cung ngoài Hoàng thượng thì nàng là người có địa vị cao nhất. Có lẽ nàng muốn độc chiếm sủng ái của Hoàng thượng, mới ra tay hạ độc các phi tần kia, sau đó giá họa cho hoàng tổ mẫu.”

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu trở nên khó coi.

Quan hệ giữa bà và Quý phi quả thật không tốt, trước đó hai người cũng từng có mâu thuẫn.

Nếu Quý phi vì thế sinh lòng hận bà cũng là chuyện bình thường.

Lạc Diên Chi lặng lẽ quan sát sự thay đổi trên mặt bà, sau đó cẩn thận tiếp tục.

“Chẳng qua đây chỉ do cháu suy đoán, cháu không có chứng cứ gì, cho nên vẫn mong hoàng tổ mẫu đừng để trong lòng những lời này, có lẽ chuyện này không liên quan gì tới Quý phi.”

Thái hoàng thái hậu cười lạnh nói “Muốn chứng cứ còn không dễ sao? Chỉ cần bắt Quý phi tra hỏi là biết.”

Lạc Diên Chi "Nhưng Quý phi là công chúa Nam Nguyệt, lỡ như làm nảy sinh mâu thuẫn giữa hai nước thì sao?"

Thái hoàng thái hậu "Hiện giờ là Nam Nguyệt cầu xin chúng ta, dù công chúa Nam Phượng có chết trong hoàng cung Đại Thịnh, Nam Nguyệt vương cũng không dám làm gì, phải đánh trận thì cứ đánh, chúng ta đường đường là một nước lớn còn sợ một nước nhỏ như thế sao?!"

Lạc Diên Chi chắp tay "Hoàng tổ mẫu thật uy phong!"

Thái hoàng thái hậu "Thật ra ai gia cũng không muốn dấy lên chiến sự giữa hai nước, nhưng công chúa Nam Phượng này từ khi vào cung đến giờ chưa từng biết quy tắc, chẳng những mê hoặc quân vương, lộng hành hậu cung, can thiệp chính sự, bây giờ còn dám giết hại phi tần, giá họa cho ai gia! Loại tai họa này không thể giữ lại, nhất định phải sớm diệt trừ!"

Lạc Diên Chi "Hoàng tổ mẫu nói phải, nhưng dù sao Quý phi cũng là sủng phi của Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng không đồng ý, e rằng không ai có thể động vào Quý phi."

Thái hoàng thái hậu vừa nghĩ tới chuyện Hoàng đế bảo vệ Quý phi như châu báu thì cảm thấy tức ngực.

Trước đây, khi bà nắm binh phù trong tay, còn có thể mượn sức uy hiếp của binh phù, khiến Hoàng đế phải kiêng dè bà.

Nhưng bây giờ bà đã giao binh phù.

Đối với Hoàng đế, bà chỉ là một trưởng bối bình thường, không còn uy hiếp gì nữa.

Mà nhà mẹ của bà đã sụp đổ, không thể hỗ trợ gì cho bà.

Lúc này bà muốn Hoàng đế giết Quý phi, là chuyện không thể nào.

Hoàng đế chẳng những không nghe lời bà, còn có thể nghi ngờ

bà đang nhân cơ hội này trả thù Quý phi.

Lạc Diên Chi nhìn ra suy nghĩ của Thái hoàng thái hậu, lại lên tiếng.

“Thật ra cháu có một cách, có thể giúp hoàng tổ mẫu một tay.”

Thái hoàng thái hậu “Cách gì?”

Lạc Diên Chi hạ giọng nói.

“Hiện giờ có không ít triều thần dâng tấu cầu xin điều tra kỹ lưỡng vụ án hạ độc các phi tần. Đến lúc đó, người với tư cách là nghi phạm nhất định sẽ bị mời về cung thẩm vấn. Người đã lâu không ở trong cung nên không biết hậu cung hiện nay đã trở thành địa bàn của Quý phi. Hiện giờ người trong cung đều nghe lời nàng, cả Hoàng thượng cũng nghe lời nàng. Nếu người quay về cung, đồng nghĩa là tự chui đầu vào lưới. Khi đó, dù người có thừa nhận hay không thì Quý phi cũng đẩy tội danh cho người. Hoàng thượng không xem trọng tình thân, luôn nghe lời Quý phi, chỉ cần nghĩ thì người cũng tưởng tượng được lúc đó Hoàng thượng sẽ đứng về phía ai. Để đảm bảo an toàn, cháu khuyên người không nên về cung. Mà Quý phi cũng không thể nhúng tay tới thái miếu. Người ở đây mới thật sự an toàn.”

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu càng ngày càng tệ.

Khi Lạc Thanh Hàn còn là Thái tử, Thái hoàng thái hậu cảm thấy đứa trẻ này ngoan ngoãn nghe lời, nhưng từ khi đăng cơ xưng đế, bản chất lạnh lùng bạc bẽo của hắn dần bộc lộ.

Hiện giờ, nếu bắt Hoàng đế lựa chọn giữa bà và Quý phi, hắn nhất định sẽ không chút do dự lựa chọn Quý phi.

Đây là chuyện mà Thái hoàng thái hậu không thể nhẫn nhịn.

Bà là hoàng tổ mẫu của Hoàng đế, bà mới là người có chung dòng máu với Hoàng đế, nhưng trong lòng Hoàng đế, địa vị của bà kém xa người ngoài thấp kém kia!

Nếu ngay từ đầu biết Lạc Thanh Hàn là một kẻ vô ơn bạc bẽo như vậy, bà sẽ không ủng hộ hắn đăng cơ xưng đế.

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu đen lại "Nếu ai gia không về cung, há chẳng phải để mặc bọn họ vu khống ai gia sao?!"

Lạc Diên Chi "Hoàng tổ mẫu có thể lấy cớ không khỏe mời Hoàng thượng đến thái miếu, đến lúc đó mọi người nói rõ mọi chuyện trong thái miếu, như vậy người vẫn có thể giải thích mọi chuyện mà không cần mạo hiểm về cung."

Thái hoàng thái hậu "Nếu hắn không tin lời ai gia thì sao?"

Lạc Diên Chi lại hạ giọng.

"Người là hoàng tổ mẫu của Hoàng thượng. Nếu cả lời của người mà hắn cũng không tin, chứng tỏ hắn đã hoàn toàn đứng về phe của Quý phi. Khi đó, chúng ta có thể giải quyết tận gốc, buộc hắn phải ra lệnh giết Quý phi."

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu thay đổi "Ngươi muốn bức vua thoái vị?"

Lạc Diên Chi vội nói "Cháu tuyệt đối không có ý này, cháu không muốn thấy hoàng tổ mẫu chịu ức hiếp, chỉ muốn trút giận cho người. Hơn nữa, cháu chỉ muốn hù dọa Hoàng thượng mà thôi, thật sự không định làm gì hắn."

Thái hoàng thái hậu nửa tin nửa ngờ nhìn y.

Lạc Diên Chi rất giỏi dụ dỗ.

"Lẽ nào hoàng tổ mẫu không muốn Hoàng thượng chịu khổ một chút sao? Hắn lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, mới tưởng không có ai là đối thủ của mình. Cho nên mới không xem trưởng bối như người ra gì. Chúng ta chỉ cần dạy cho hắn một bài học nhỏ. Giống như một đứa trẻ không vâng lời, trưởng bối dạy dỗ vậy. Cho hắn biết thế nào là trời cao đất dày. Để sau này hắn bớt ngông cuồng tự đại, không xem người ra

gì.”

Thái hoàng thái hậu hơi động lòng trước lời nói của y.

Thật ra bà sớm đã muốn dạy cho Lạc Thanh Hàn một bài học, nhưng hiện giờ bà không thể làm được, ngoại trừ thân phận trưởng bối, thì không còn năng lực gì, dù bà muốn làm gì với Lạc Thanh Hàn cũng có lòng không có sức.

Lúc này, lời đề nghị của Lạc Diên Chi như gãi ngứa cho bà.

Làm bà chộn rộn trong lòng.

Bà dù sao cũng đã trải qua ba triều đại, thăng trầm trong cung mấy chục năm, không thể hoàn toàn nắm bắt lòng người, nhưng ít nhất cũng đoán được bảy tám phần.

Bà không tin những gì Lạc Diên Chi nói.

Bà nghi ngờ Lạc Diên Chi làm giả thành thật, nhân cơ hội dụ Lạc Thanh Hàn đến thái miếu giải quyết triệt để rồi thay thế hắn.

Dù Thái hoàng thái hậu không hài lòng với Lạc Thanh Hàn, nhưng có một điều bà phải thừa nhận —

Lạc Thanh Hàn thích hợp làm Hoàng đế hơn Lạc Diên Chi!

Vương triều Đại Thịnh sẽ thịnh vượng hơn trong tay Lạc Thanh Hàn so với rơi vào tay Lạc Diên Chi.

Thái hoàng thái hậu nói “Ai gia nhận lòng tốt của ngươi, nhưng an nguy của Hoàng đế liên quan đến sự ổn định của cả Đại Thịnh, ai gia không thể làm bậy. Ai gia mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, ngươi cũng về đi.”

Khổng nữ sử bước tới đỡ bà đứng dậy.

Lúc hai người đang đến gần cửa thì đột nhiên nghe thấy Lạc Diên Chi hỏi.

“Hoàng tổ mẫu còn nhớ Tiêu trắc phi không?”

Chương 911: Soán ngôi

Thái hoàng thái hậu đương nhiên còn nhớ Tiêu trắc phi.

Lúc Lạc Thanh Hàn còn là Thái tử, hắn rất sủng ái Tiêu trắc phi.

Dù nàng đã đi nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn nhớ mãi không quên, thậm chí còn nhìn trúng công chúa Nam Phượng có vài nét giống nàng.

Nhưng Thái hoàng thái hậu không hiểu tại sao Lạc Diên Chi lại nhắc nàng vào lúc này?

Lạc Diên Chi thấy Thái hoàng thái hậu khó hiểu, liền chủ động giải thích.

"Năm đó Tiêu trắc phi đúng lúc biến mất khi phụ hoàng bệnh nặng qua đời, người không thấy thời điểm Tiêu trắc phi mất tích quá trùng hợp sao?"

Thái hoàng thái hậu liếc mắt nhìn Khổng nữ sử.

Khổng nữ sử khôn ngoan lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Trong phòng trà chỉ còn lại Lạc Diên Chi và Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu trầm giọng hỏi "Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?"

Lạc Diên Chi ẩn ý nói.

"Thật ra hoàng tổ mẫu cũng nghi ngờ chuyện này phải không?

Phụ hoàng vừa băng hà, Tiêu trắc phi cũng biến mất, tại sao tìm không được tung tích của nàng. Sau đó Thái tử thuận lợi trở về Thịnh Kinh kế thừa ngai vàng. Hắn đăng cơ không lâu thì có tin Tiêu trắc phi đã chết. Tất cả những chuyện này quá suôn sẻ, như thể đã được ai đó sắp đặt vậy."

Thái hoàng thái hậu im lặng.

Quả thật bà từng nghi ngờ cái chết của Thịnh Vĩnh Đế có gì đó mờ ám, nhưng bà không tìm được bằng chứng xác thực, hơn nữa Tiêu trắc phi đã chết, chết không đối chứng, dù muốn điều tra chuyện này cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Lạc Diên Chi "Cháu mạnh dạn đoán, nếu cái chết của phụ hoàng thật sự có liên quan đến Tiêu trắc phi, vậy mục đích của nàng là gì? Nàng chỉ là một nữ tử, chuyện thay thế hoàng vị cũng không liên quan gì đến nàng, trừ phi nàng làm việc cho ai đó."

Tiêu trắc phi làm việc cho ai đây?

Không cần y nêu tên, Thái hoàng thái hậu cũng đoán được y đang ám chỉ ai.

Tiêu trắc phi được Thái tử vô cùng sủng ái, nhưng lúc đó Thái tử đang gặp nguy hiểm vì rơi vào bẫy của thuật Yểm Thắng, rất có thể Tiêu trắc phi sẽ giết Thịnh Vĩnh Đế để bảo vệ Thái tử.

Sau đó, Tiêu trắc phi sợ tội bỏ trốn, cuối cùng bị giết diệt khẩu.

Sự thật về cái chết của Thịnh Vĩnh Đế bị che giấu triệt để.

Thái hoàng thái hậu im lặng một lúc mới lên tiếng.

"Ngươi không có chứng cứ, tất cả chỉ là suy đoán của ngươi."

Lạc Diên Chi "Chỉ cần người có thể dụ Hoàng thượng đến, chúng ta có thể nhân cơ hội ép hắn nói ra sự thật. Nếu sự thật

đúng như chúng ta đoán, ta có thể báo thù cho phụ hoàng, an ủi linh hồn trên trời của phụ hoàng. Nếu sự thật không liên quan gì hắn, ta sẵn sàng gánh vác mọi trách nhiệm."

Con ngươi của Thái hoàng thái hậu khẽ run lên "Ngươi muốn giết vua?"

Lạc Diên Chi đường hoàng nói.

"Phụ hoàng sinh ta nuôi ta, dù ai giết ông ấy, ta cũng sẽ báo thù cho ông ấy, đây là nghĩa vụ của người làm con như ta! Lẽ nào người không muốn tìm ra sự thật đằng sau cái chết của phụ hoàng sao? Nếu phụ hoàng thật sự bị người khác hại chết, chúng ta lại không đòi công bằng cho ông ấy, sợ rằng ông ấy ở trên trời sẽ không thể yên nghỉ!"

Thái hoàng thái hậu bị thuyết phục.

Dù là Lạc Thanh Hàn hay Lạc Diên Chi đều là cháu trai của bà, đối với bà ai cũng như nhau.

Nhưng Thịnh Vĩnh Đế thì khác.

Ông là đứa con trai mà bà mang thai mười tháng sinh ra, là đứa con mà bà đã tận tâm nuôi nấng, là người mà bà trân trọng nhất trên đời.

Là một người mẹ, bà quyết không thể để con trai mình chết một cách không rõ ràng.

Thái hoàng thái hậu "Ngươi muốn ai gia làm gì?"

Lạc Diên Chi vui mừng.

Y biết Thái hoàng thái hậu đã đồng ý đứng về phía mình!

Cơ hội chiến thắng của y đã tăng lên rất nhiều!

Lạc Diên Chi đè nén hưng phấn trong lòng, bình tĩnh nói.

“Như cháu nói trước đó, người lấy cớ không khỏe dụ Hoàng thượng đến thái miếu, cháu sẽ bố trí nhân lực trong thái miếu trước, chúng ta chọn một tín hiệu.”

Y vừa nói vừa cầm tách trà lên.

“Chúng ta dùng tách trà làm tín hiệu, đến lúc đó, người chỉ cần thả tách trà xuống, người của cháu sẽ ra tay.”

Thái hoàng thái hậu gật đầu “Được.”

Lạc Diên Chi rời đi với nụ cười trên môi, trong lòng rất đắc ý.

Mọi chuyện đang diễn ra theo đúng kế hoạch của y.

Trong phòng trà, Thái hoàng thái hậu ngồi một mình rất lâu.

Bà tháo hạt chuỗi khỏi cổ tay, lần từng Phật châu.

Mãi đến lần thứ năm, bà mới chậm rãi lên tiếng.

“Lần này Tĩnh huyện vương đã hạ quyết tâm muốn soán ngôi.”

Khổng nữ sử nghe vậy run rẩy trong lòng, không dám trả lời vấn đề.

Thái hoàng thái hậu biết rất rõ, nếu Lạc Diên Chi dám đề ra kế hoạch này, tức là y đã hạ quyết tâm, không thành công cũng thành nhân!

Y vừa nói, nếu cái chết của Thịnh Vĩnh Đế không liên quan đến Lạc Thanh Hàn thì y sẽ gánh chịu mọi hậu quả.

Lời này vốn chỉ lừa người khác.

Nhưng Thái hoàng thái hậu vẫn đồng ý.

Vì đây là cơ hội duy nhất để bà buộc Lạc Thanh Hàn nói thật.

Bà không còn con át chủ bài nào, nếu bỏ lỡ cơ hội này, bà sẽ không bao giờ còn cơ hội tìm ra sự thật về cái chết của Thịnh Vĩnh Đế.

Thế nên dù biết đó là bẫy nhưng bà vẫn phải nhảy vào.

Thái hoàng thái hậu "Ngươi đi gọi Cam Phúc tới đây."

Khổng nữ sử "Vâng."

Chốc sau, Cam Phúc bước vào.

Hắn cung kính quỳ xuống hành lễ "Nô tài khấu kiến Thái hoàng thái hậu."

Thái hoàng thái hậu bảo hắn đứng dậy trả lời.

Cam Phúc đứng dậy, hơi khom người, cụp mắt cúi đầu, thái độ rất phục tùng.

Thái hoàng thái hậu "Ngươi đến phủ Trưởng công chúa một chuyến, mời Trưởng công chúa Hoa An tới đây."

"Vâng."

Cam Phúc đang định xoay người đi thì nghe Thái hoàng thái hậu hỏi.

"Có một chuyện ai gia luôn muốn hỏi ngươi."

Cam Phúc "Người cứ việc hỏi, nô tài biết chắc chắn sẽ trả lời."

Thái hoàng thái hậu "Sau khi Thịnh Vĩnh Đế băng hà, ngươi là người đầu tiên phát hiện, lúc đó ngươi có nhận thấy điều gì kỳ lạ không?"

Cam Phúc hơi giật mình, không ngờ Thái hoàng thái hậu lại hỏi chuyện này.

"Bẩm Thái hoàng thái hậu, nô tài không thấy điều gì kỳ lạ."

Sau khi Thịnh Vĩnh Đế băng hà, câu hỏi này đã được hỏi rất nhiều lần, lần nào Cam Phúc cũng trả lời giống nhau.

Lúc đó hắn không nhận thấy điều gì kỳ lạ.

Sau đó, các thái y đến kiểm tra cho Thịnh Vĩnh Đế, nhưng không tra được có vấn đề gì.

Thái hoàng thái hậu "Tiêu trắc phi đã làm gì khi Thịnh Vĩnh Đế qua đời?"

Cam Phúc "Nô tài không biết."

Thái hoàng thái hậu "Các ngươi không trông chừng nàng sao?"

Cam Phúc thành thật trả lời.

"Nô tài phái hai cung nữ lanh lợi đến hầu hạ Tiêu trắc phi. Nhưng Tiêu trắc phi không thích có người trong phòng nên hai cung nữ ngủ phòng bên ngoài. Hai cung nữ cách phòng ngủ của Tiêu trắc phi một cánh cửa. Nếu Tiêu trắc phi muốn ra ngoài, nhất định phải đi ngang qua nơi hai cung nữ ở, các nàng sẽ phát giác."

Thái hoàng thái hậu "Tiêu trắc phi không thể trèo cửa sổ được sao?"

Cam Phúc suy nghĩ cẩn thận, chậm rãi nói.

"Phòng của Tiêu trắc phi ở có một cửa sổ. Sau đó, nô tài có sai người kiểm tra cửa sổ, cửa sổ đóng kín, không tìm thấy dấu vết giẫm đạp. Hơn nữa, khoảng cách giữa phòng của Tiêu trắc phi và tẩm điện rất xa. Khoảng thời gian này, Cấm vệ quân liên tục tuần tra. Trừ khi Tiêu trắc phi là tuyệt thế cao thủ, nếu không nàng sẽ không thể che giấu tung tích trước bao nhiêu Cấm vệ mà lẻn vào tẩm điện."

Chương 912: Tâm bệnh

Thái hoàng thái hậu chậm rãi lần Phật châu, im lặng một lúc mới nói "Ngươi chắc chắn Tiêu trắc phi không biết võ công?"

Cam Phúc "Nô tài không thể chắc chắn, ít nhất nàng chưa từng lộ võ công trước mặt nô tài, những người hầu bên cạnh nàng cũng đã bị thẩm vấn, không ai có thể chứng minh nàng biết võ công."

Thái hoàng thái hậu "Nếu nàng không biết võ công, sao có thể âm thầm rời cung?"

Cam Phúc "Lúc đó, mọi người đều luống cuống trước tin Thịnh Vĩnh Đế băng hà, nhất thời không ai quan tâm Tiêu trắc phi làm gì. Lúc mọi người nhớ đến nàng thì nàng đã biến mất. Sau đó, nô tài hỏi người trong cung Vị Ương, có người nói đã nhìn thấy Tiêu trắc phi rời khỏi cung Vị Ương. Sở dĩ nàng có thể suôn sẻ ra khỏi cổng cung là vì trong tay nàng có lệnh bài của Thái tử."

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu hơi đổi khi nghe câu cuối cùng.

"Tại sao lệnh bài của Thái tử nằm trong tay Tiêu trắc phi?"

Cam Phúc lắc đầu "Chuyện này nô tài cũng không biết."

Thái hoàng thái hậu nhìn chằm chằm hắn, hỏi "Ngươi có thấy việc Tiêu trắc phi biến mất có liên quan đến cái chết của Thịnh Vĩnh Đế không?"

Cam Phúc kinh ngạc.

Hắn ngạc nhiên hỏi "Sao người lại nghĩ vậy?"

Thái hoàng thái hậu nhấn mạnh "Ngươi không cần biết nguyên nhân, chỉ cần thành thật nói ra suy nghĩ của mình là được."

Cam Phúc dường như rất bối rối.

Phải một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng.

"Nô tài quả thật có nghi ngờ Tiêu trắc phi."

Thái hoàng thái hậu "Nói cách khác, ngươi cũng cho rằng Tiêu trắc phi có khả năng liên quan tới cái chết của Thịnh Vĩnh Đế."

Cam Phúc "Nô tài không có chứng cứ, tất cả chỉ là suy đoán của nô tài, hơn nữa thời gian đã qua lâu như vậy, Tiêu trắc phi vẫn chưa trở về, sợ là lành ít dữ nhiều. Hiện giờ nô tài một lòng trung thành với Thái hoàng thái hậu, không còn quan tâm chuyện trước kia nữa."

Thái hoàng thái hậu không nói thêm, bình tĩnh nói.

"Được rồi, ai gia biết rồi, ngươi đi lo việc của mình đi."

Cam Phúc cúi đầu cung kính, nói "Nô tài cáo lui."

Sau khi rời khỏi thái miếu, hắn liền đi thẳng đến phủ Trưởng công chúa.

Trưởng công chúa Hoa An vì muốn ngăn cách Hạ Dịch Phi và Lục Tâm Dao, tránh để hai người nảy sinh tình cảm, Trưởng công chúa Hoa An đã cố ý đưa Hạ Dịch Phi đến nhà tổ phụ của hắn, nói nghe hay thì nàng muốn con trai thay mình phụng dưỡng tổ phụ.

Sau khi Hạ Dịch Phi đi, Lục Tâm Dao không còn gặp lại hắn nữa.

Trưởng công chúa Hoa An thấy nhẹ lòng, không còn gò bó Lục Tâm Dao, thường xuyên đưa nàng ra ngoài giao lưu, giúp

nàng tìm một nhà phù hợp.

Lúc này, Trưởng công chúa Hoa An đang kể cho Lục Tâm Dao về một nhà mà nàng mới gặp.

Trưởng công chúa Hoa An thấy rất hài lòng, nhưng phát hiện Lục Tâm Dao lơ đãng, vừa định hỏi nguyên nhân thì lại nghe báo Cam Phúc đến.

Trưởng công chúa Hoa An đành ngừng nói, đứng dậy đi đến tiền viện.

Nàng gặp Cam Phúc ở đại sảnh.

Hai bên chào hỏi ngắn gọn, Cam Phúc nói mục đích đến.

"Thái hoàng thái hậu mời người đến một chuyến."

Trưởng công chúa Hoa An chỉ nghĩ mẫu hậu nhớ mình, không hỏi nhiều, liền nói "Ngươi chờ một chút, ta đi thay y phục, sẽ cùng ngươi đến gặp mẫu hậu."

Cam Phúc đáp vâng.

Trưởng công chúa Hoa An nhanh chóng thay y phục.

Nàng sai người lấy một số thuốc bổ trân quý trong kho, mang đến thái miếu.

Khi nàng gặp Thái hoàng thái hậu, thì thấy bà đang nằm trên giường, dáng vẻ yếu ớt không còn sức lực.

Trưởng công chúa Hoa An vội hỏi.

"Mẫu hậu sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao? Thái y đâu? Thái y nói thế nào?"

Thái hoàng thái hậu nhẹ giọng nói.

"Thái y đã khám cho ai gia rồi, ai gia tuổi đã cao, sức khỏe

không còn tốt như trước, khó tránh khỏi có vài bệnh vặt, không có gì nghiêm trọng.”

Trưởng công chúa Hoa An lo lắng nói.

“Sao không nghiêm trọng chứ, người đã bệnh thành thế này rồi, chắc chắn thái y mà người dẫn theo y thuật không giỏi. Con sẽ về cung gọi thái y đến khám cho người.”

Khổng nữ sử đứng bên cạnh đúng lúc lên tiếng.

“Trưởng công chúa điện hạ, thật ra Thái hoàng thái hậu mắc tâm bệnh, tâm bệnh cần tâm dược trị.”

Trưởng công chúa Hoa An hỏi “Mẫu hậu có tâm sự gì?”

Khổng nữ sử bất lực nói “Gần đây trong cung có rất nhiều phi tần bị hạ độc, có người nghi ngờ là Thái hoàng thái hậu làm, Thái hoàng thái hậu biết chuyện liền ngã bệnh.”

Trưởng công chúa Hoa An cũng nghe nói chuyện này, nhưng không ngờ Thái hoàng thái hậu ở thái miếu xa xôi cũng biết chuyện.

Nàng vội trấn an.

“Mẫu hậu đừng giận, chuyện này nhất định có người đang giở trò, muốn giá họa cho người. Con sẽ vào cung nói với Hoàng thượng, nhờ ngài ấy điều tra rõ ràng chuyện này, trả trong sạch cho người!”

Thái hoàng thái hậu “Chỉ sợ Hoàng đế cũng không tin ai gia vô tội.”

Trưởng công chúa Hoa An “Sao có thể? Hoàng thượng là cháu của người, ngài ấy không tin người thì có thể tin ai?!”

Thái hoàng thái hậu “Con không phải là Hoàng đế, làm sao biết Hoàng đế nhất định tin tưởng ai gia? Trừ phi Hoàng đế đích thân nói với ai gia.”

Trưởng công chúa Hoa An nhẹ nhàng dỗ dành.

“Được được được, con nhất định sẽ tìm cách khuyên Hoàng thượng, bảo ngài ấy đích thân nói với người. Bây giờ người đừng suy nghĩ gì cả, hãy chăm sóc sức khỏe cho tốt.”

Để làm Thái hoàng thái hậu dễ chịu hơn, Trưởng công chúa Hoa An quay sang nói chuyện hôn sự của Lục Tâm Dao.

Thái hoàng thái hậu bị chuyển hướng chú ý, bắt đầu tập trung nghe nàng nói nhà mà nàng tìm cho Lục Tâm Dao ra sao.

Sau khi rời thái miếu, Trưởng công chúa Hoa An đã dặn dò Khổng nữ sử chăm sóc Thái hoàng thái hậu cho tốt.

Khổng nữ sử lần lượt đáp vâng, cung kính tiễn nàng rời thái miếu.

Sáng sớm hôm sau.

Trưởng công chúa Hoa An vào cung gặp Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn triệu kiến nàng trong đình cạnh hồ Thái Dịch.

Trưởng công chúa Hoa An “Ta nghe nói rất nhiều phi tần trong cung trúng độc, chuyện này có thể liên quan đến Thái hoàng thái hậu, có phải thật không?”

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên đáp “Ừm.”

Trưởng công chúa Hoa An “Thái hoàng thái hậu sẽ không làm loại chuyện này, làm vậy không có lợi gì cho bà ấy, nhất định có người cố ý hãm hại bà ấy, âm mưu ly gián quan hệ của hai người.”

Lạc Thanh Hàn “Lần này người tới gặp trẫm là vì chuyện này sao?”

Trưởng công chúa Hoa An “Thái hoàng thái hậu muốn gặp

ngài.”

Lạc Thanh Hàn “Tại sao?”

Trưởng công chúa Hoa An “Thái hoàng thái hậu biết mình bị người khác hãm hại, liền tức giận ngã bệnh, nếu ngài có thể đến thăm bà ấy, hẳn là bà ấy sẽ thấy dễ chịu hơn, chỉ cần bà ấy thấy thoải mái, bệnh cũng sẽ tự nhiên khỏi.”

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng hỏi ngược lại “Là bệnh thật hay bệnh giả?”

Trưởng công chúa Hoa An sửng sốt, sau đó cau mày hỏi.

“Bệ hạ nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ bệ hạ nghi ngờ Thái hoàng thái hậu giả bệnh sao?!”

Lạc Thanh Hàn “Giả bệnh cũng không khó, nhất là đối với người sống trong cung nhiều năm như hoàng tổ mẫu.”

Trưởng công chúa Hoa An hỏi “Nguyên nhân gì? Dù Thái hoàng thái hậu giả bệnh, ít nhất cũng phải có nguyên nhân chứ.”

Chương 913: Âm thầm báo tin

Lạc Thanh Hàn "Trẫm không biết, trẫm cũng chỉ đoán thôi."

Trưởng công chúa Hoa An hiển nhiên phản cảm hành động suy đoán vô căn cứ của hắn, lông mày nhíu lại, nét mặt không vui.

Nàng đè nén bất mãn của mình, trầm giọng nói.

"Ta biết bệ hạ có chút thành kiến với Thái hoàng thái hậu, nhưng hiện giờ Thái hoàng thái hậu đã bị đưa đến thái miếu, trong tay bà ấy không còn thứ gì có thể uy hiếp được ngài, ngài không thể xem bà ấy như một trưởng bối bình thường sao?"

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Trưởng công chúa Hoa An tiếp tục.

"Từ nhỏ đến lớn, Thái hoàng thái hậu chưa từng đối xử tệ bạc với ngài. Còn nhớ lúc ngài còn nhỏ, Thẩm chiêu nghi từng dìm người xuống sông Ngự, suýt thì chết đuối không? Sau đó, ngài được cứu lên, bắt đầu sốt cao nói mớ. Thái y nói ngài có thể sẽ chết, Tần hoàng hậu không quan tâm ngài, các phi tần khác trong cung cũng không muốn nhận củ khoai nóng này. Cuối cùng, chính Thái hoàng thái hậu đã thương xót ngài, đưa ngài về cung Trường Lạc chăm sóc. Sau khi ngài khỏi bệnh đã quên hết chuyện xảy ra trước đó, cả mẹ ruột Thẩm chiêu nghi cũng không nhớ. Sau khi Thẩm chiêu nghi qua đời, ngài được đưa cho Tần hoàng hậu nuôi dưỡng. Những năm qua, Thái hoàng thái hậu vẫn luôn quan tâm ngài. Kể cả khi ngài đăng cơ xưng đế, Thái hoàng thái hậu cũng góp một phần sức lực. Những ân tình này, ngài không nhớ một chút nào sao?"

Trưởng công chúa Hoa An đã nhìn Lạc Thanh Hàn lớn lên, nàng biết rõ vị Hoàng đế trẻ tuổi này luôn thích ăn mềm hơn ăn cứng.

Trông hắn có vẻ lạnh lùng, nhưng thực chất hắn luôn niệm tình cũ.

Quả đúng như nàng mong đợi, sau khi im lặng hồi lâu, Lạc Thanh Hàn thấp giọng đáp lại.

“Trẫm không quên.”

Từ khi sinh ra đến khi lớn lên, hắn nhận được rất ít lòng tốt.

Chính vì vậy mà hắn luôn trân trọng từng chút lòng tốt.

Hắn suýt bị mẹ ruột gi.ết chết nhưng lại thoát chết trong gang tấc, lúc tỉnh dậy, người đầu tiên hắn thấy chính là hoàng tổ mẫu.

Đó là ánh sáng đầu tiên hắn cảm nhận được sau khi trải qua nạn sinh tử.

Dù đã nhiều năm trôi qua, hắn vẫn nhớ rất rõ.

Trưởng công chúa Hoa An “Nếu không quên, tại sao không thể tin bà ấy dù chỉ một chút? Chuyện các phi tần trúng độc rõ ràng có gì đó mờ ám, Thái hoàng thái hậu không có thù oán gì với các nàng, không cần thiết phải phí công hại các nàng!

Lạc Thanh Hàn “Trẫm biết, trẫm sẽ tra rõ chuyện này.”

Trưởng công chúa Hoa An “Vậy khi nào ngài đi gặp Thái hoàng thái hậu?”

Lạc Thanh Hàn suy nghĩ một chút “Ngày mai.”

Lúc này Trưởng công chúa Hoa An mới nở nụ cười “Vậy cứ thế đi, ngày mai ta ở thái miếu chờ ngài.”

Lạc Thanh Hàn khẽ gật đầu đáp lại.

Sau khi Trưởng công chúa Hoa An rời đi, Lạc Thanh Hàn liền tới cung Vân Tụ.

Hắn nói với Tiêu Hề Hề ngày mai mình sẽ đến thái miếu.

Tiêu Hề Hề "Có cần ta đi cùng chàng không?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng xem giúp ta một quẻ trước, xem thử ngày mai đến thái miếu là tốt hay xấu."

Tiêu Hề Hề làm động tác OK.

Nàng lấy túi vải xanh hoa nhỏ ra, lục lọi tìm đồ, cuối cùng tìm được một cặp keo gỗ cẩm lai.

Nàng đặt cặp keo vào tay Lạc Thanh Hàn, bảo hắn ném xuống đất.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn cặp keo trong tay, hắn từng thấy vật này trong chùa, các hòa thượng thường dùng chúng để xin quẻ.

Chẳng qua cặp keo của Hề Hề tinh xảo hơn keo trong chùa, cầm trong tay cũng thấy nặng hơn.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Không cần thắp hương à?"

Hắn nhớ các hòa thượng trong chùa trước khi thả keo xin quẻ thường thắp hương cầu nguyện trước.

Đây dường như là một quy trình cố định.

Tiêu Hề Hề ngẩn người "Còn cần thắp hương à?"

Lạc Thanh Hàn nghi hoặc nhìn nàng "Nàng không biết à?"

Tiêu Hề Hề lập tức lớn tiếng phản bác.

“Đương nhiên là ta biết, không phải chỉ thắp hương cầu nguyện thôi sao? Chuyện này thì ai mà không biết? Nhưng Huyền Môn chúng ta không thích mấy trò hư ảo này, chỉ cần thành tâm là được, thành tâm ắt linh mà.”

Cặp keo này là sư phụ cho nàng, lúc đó sư phụ nói với nàng rất nhiều, đại khái là quy trình sử dụng keo xin quẻ.

Nhưng nàng là một học sinh kém chính hiệu, nghe tai này ra tai kia, quay đầu là quên sạch sẽ.

Lạc Thanh Hàn nhìn sang, nàng hơi chột dạ sờ sờ mũi.

Nàng sợ hắn hỏi thêm nên vội thúc giục.

“Ây da, đừng rề rà nữa, mau thả đi.”

Lạc Thanh Hàn bắt chước dáng vẻ các hòa thượng trong trí nhớ, đặt cặp keo vào lòng bàn tay, nhắm mắt lại, thầm cầu nguyện rồi nhẹ nhàng thả cặp keo xuống đất.

Cặp keo rơi xuống sàn đá cẩm thạch trắng, tạo ra âm thanh giòn giã.

Tiêu Hề Hề cúi đầu nhìn, thấy hai lá keo ngửa lên trên.

“Là keo dương.”

Lạc Thanh Hàn “Giải thích thế nào?”

Tiêu Hề Hề cúi xuống nhặt cặp keo lên “Có nghĩa là không rõ, cả ông trời cũng không thể đưa ra chỉ dẫn chính xác.”

Lạc Thanh Hàn im lặng.

Tiêu Hề Hề “Hay là thả lần nữa?”

Lạc Thanh Hàn “Xin quẻ không phải chỉ thả một lần thôi sao?”

Tiêu Hề Hề "Không có, Huyền Môn chúng ta có thể thả nhiều lần."

Lạc Thanh Hàn nghi hoặc nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề đặt cặp keo vào tay hắn "Đây, thả thêm lần nữa."

Thế là Lạc Thanh Hàn lại thả thêm một lần.

Lần này, hai mặt phẳng vẫn ngửa lên trên, lại là keo dương.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm cặp keo trên đất, chống cằm đầy tò mò.

"Rốt cuộc là chuyện gì mà cả ông trời cũng khó quyết định?"

Nàng ngẩng đầu nhìn Lạc Thanh Hàn, mong chờ nói "Hay là ngày mai chàng đừng đến thái miếu nữa."

Lạc Thanh Hàn "Không được, ta bắt buộc phải đi."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Tại sao?"

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Đối phương đã bày tiệc Hồng Môn cho ta, nếu ta không xuất hiện, chẳng phải công sức của bọn họ sẽ vô ích hết sao?"

Vốn hắn còn đang nghi ngờ ý định của Thái hoàng thái hậu bảo hắn đến thái miếu, hắn hy vọng là mình nghĩ nhiều.

Nhưng kết quả hai lần xin quẻ đã trực tiếp xác nhận suy đoán của hắn.

Xem ra có người âm mưu cùng Thái hoàng thái hậu gài bẫy hắn trong thái miếu.

Tất cả những lời mà Trưởng công chúa Hoa An nói trước đó giờ trở thành trò cười.

Có lẽ Thái hoàng thái hậu từng có tình cảm với hắn, nhưng bây giờ, chút tình cảm đó đã hao mòn.

Giữa họ chỉ còn quan hệ trên danh nghĩa.

Tiêu Hề Hề "Ai bày tiệc Hồng Môn cho chàng?"

Lạc Thanh Hàn "Nhất định là Lạc Diên Chi, gần đây y qua lại rất thân thiết với Vương Can, hai người lôi kéo không ít thế gia, chắc là bọn họ muốn bắt tay trừ khử ta."

Tiêu Hề Hề "Sao chàng biết chuyện này?"

Lạc Thanh Hàn "Có người âm thầm báo tin cho ta."

Người báo tin cho hắn là Hằng Dự.

Lão già đó vô cùng xảo quyệt.

Ông nhìn ra Lạc Diên Chi không phải là đối thủ của Hoàng đế, Vương Can dường như còn có âm mưu khác, ông không muốn bị kéo xuống nước nên đã bí mật truyền tin cho Hoàng đế, chừa đường lui cho mình và Hằng gia.

Chương 914: Lo trước khỏi họa

Tiêu Hề Hề thấy Lạc Thanh Hàn muốn tương kế tựu kế, trả đối phương một đòn.

Nàng không nói gì nữa, cầm cặp keo dưới đất lên, cất lại vào túi.

Lạc Thanh Hàn nói "Ngày mai nàng đi cùng ta."

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Ừm!"

Hắn là wifi cứu mạng của nàng nên nàng phải theo sát hắn.

Tiêu Hề Hề lấy bùa hộ thân trong túi nhỏ, nhét vào tay Lạc Thanh Hàn.

"Chàng cầm lấy, phòng trường hợp cần thiết."

Một lượng lớn bùa hộ thân, ít nhất có tới hai mươi ba mươi tấm.

Chúng được xâu lại tạo thành vòng treo lên cổ.

Lạc Thanh Hàn bất đắc dĩ "Không cần nhiều như vậy."

Tiêu Hề Hề "Cầm lấy đi, lo trước khỏi họa."

Lạc Thanh Hàn nghĩ đến kết quả xin keo vừa nãy, ngày mai có thể sẽ xảy ra huyết chiến, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn gật đầu.

"Ừm, vậy ta mang nó theo."

Tiêu Hề Hề lại lục lọi trong túi nhỏ, xem thử còn thứ gì khác có thể phòng thân không.

Huyền Cơ Tử vì muốn nàng tránh chuyện ngoài ý muốn, đã cho nàng rất nhiều thứ phòng thân, công dụng đều rất kỳ quặc.

Nàng lấy một lọ thuốc nhỏ, ngạc nhiên nói "Suýt nữa thì quên mất."

Lạc Thanh Hàn "Đây là gì?"

Tiêu Hề Hề "Đây là thuốc mê do sư phụ đặc chế, khác với những loại thuốc mê thông thường, có thể bôi lên móng tay, sau đó dùng móng tay cào, chỉ cần da người đó bị trầy xước, thuốc sẽ lập tức thâm nhập vào người đối phương khiến đối phương cứng đờ không thể cử động, chàng muốn thử không?"

Lạc Thanh Hàn không chút do dự xua tay "Cảm ơn, không cần."

Hắn không thể tưởng tượng được bản thân dùng móng tay cào người khác là cảnh tượng thế nào? Thật đáng sợ.

Tiêu Hề Hề thấy tiếc khi hắn từ chối.

"Thuốc mê này rất hiệu quả!"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Nếu hiệu quả như vậy, sao nàng không tự mình dùng?"

Tiêu Hề Hề "Ta cũng muốn dùng, nhưng thứ này đối với ta quá vô dụng, chỉ cần bôi lên móng tay, ta không thể dùng tay bóc thứ gì ăn, lỡ như không cẩn thận ăn phải thuốc mê thì làm sao?"

Nàng vẫn nghĩ ăn uống quan trọng hơn mạng sống.

Lạc Thanh Hàn "……"

Không hổ là người ăn hàng chính hiệu.

Hắn bình tĩnh hỏi "Nàng không thể bôi nó lên kiếm sao? Hiệu quả chắc cũng như nhau."

Tiêu Hề Hề "Hiệu quả như nhau, nhưng quá lãng phí, lọ nhỏ thế này nếu bôi lên kiếm thì dùng được có hai lần, bôi lên móng tay sẽ đỡ tốn kém hơn."

Lạc Thanh Hàn "Nàng cũng biết sống qua ngày thật đấy."

Tiêu Hề Hề ưỡn ngực, cười đắc ý nói "Đương nhiên rồi!"

Khả năng leo thang của nữ nhân này đúng là đỉnh! Lạc Thanh Hàn kéo bàn tay nhỏ của nàng, nắm ngón tay út của nàng đề nghị "Nàng có thể bôi một ít lên đầu ngón tay út, dù sao nàng cũng không dùng ngón út để cầm đồ."

Tiêu Hề Hề bày ra dáng vẻ được dạy dỗ "Ý hay đó!"

Sáng sớm hôm sau.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ăn sáng, thay y phục ngồi xe ngựa rời cung.

Tiêu Hề Hề ngồi trong xe, giơ ngón út bàn tay trái, dùng tăm bông nhỏ tự chế bôi thuốc lên.

Thuốc mê lại có màu hồng, lúc bôi lên móng tay sẽ nhuộm màu hồng nhạt, trông khá dễ thương.

Chẳng trách Huyền Cơ Tử nói với nàng, loại thuốc này thích hợp bôi lên móng tay.

Với cái màu này, nếu bôi lên thứ khác hay bỏ vào thức ăn sẽ rất nổi bật, rất dễ nhận thấy.

Bôi lên móng tay là tự nhiên nhất.

Lúc nàng bôi lên ngón tay út bên phải, Tiêu Hề Hề thấy không thuận tay.

Nàng sợ bôi lên da nên dứt khoát đưa tay phải ra trước mặt Lạc Thanh Hàn.

“Chàng bôi giúp ta đi.”

Lạc Thanh Hàn đang nhìn bản đồ địa hình của thái miếu.

Nghe vậy, hắn ngước mắt, nét mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề nắm ống tay áo hắn lắc lắc “Tiểu ca ca, giúp người ta đi mà ~”

Lạc Thanh Hàn không chịu nổi nhất là hành động này của nàng.

Hắn cam chịu đặt bản đồ xuống, một tay nắm ngón út của nàng, tay kia cầm tăm bông.

Hắn chấm thuốc lên móng tay rồi phết đều.

Đôi mắt hắn cụp xuống, hàng mi dài và dày khiến đôi mắt càng sâu hơn.

Hắn chăm chú nhìn đầu ngón tay nàng, như thể đang nhìn vào báu vật quý giá nào đó.

Đôi môi mỏng của hắn hơi mím thành một đường thẳng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Đợi thuốc trên móng tay nàng khô lại, Lạc Thanh Hàn mới buông ra.

Hắn lại cầm bản đồ lên.

Tiêu Hề Hề nhìn hai móng tay nhỏ hồng hồng của mình rất hài lòng.

Nàng nghiêng người hôn một cái lên môi Lạc Thanh Hàn.

“Đây là thù lao của chàng!”

Dù nàng đã tách ra nhưng dấu vết còn đọng trên môi vẫn rất rõ ràng, không ngừng quấy nhiễu tâm trí Lạc Thanh Hàn.

Bây giờ Lạc Thanh Hàn không thể xem bản đồ được nữa.

Hắn ném bản đồ sang một bên, kéo con cá muối không ngoan ngoãn nào đó vào lòng, ôm thật chặt rồi nói nhỏ

“Thù lao quá ít, cần tăng thêm.”

Tiêu Hề Hề cố ý quay đầu sang một bên, né môi hắn lầu bầu “Chàng chỉ đáng được bao nhiêu đó thôi, đừng hòng đòi tăng giá!”

Nếu nàng không ngoan ngoãn thêm thù lao, hắn chỉ đành chủ động đòi.

Đôi môi mỏng hơi lạnh của hắn ấn xuống, bịt kín hơi thở của nàng, ngang ngược khóa nàng lại, khiến nàng không còn đường trốn thoát mà phải ngoan ngoãn chấp nhận yêu cầu của hắn.

Cơ thể hai người sát gần nhau.

Y phục trên người cọ xát phát ra tiếng sột soạt.

Trong cỗ xe đang chuyển động, bầu không khí vô cùng ám muội kiều diễm.

……

Hôm nay, Mẫn tiệp dư đến cung Vân Tụ thỉnh an Quý phi như thường lệ.

Lúc đến cung Vân Tụ, nàng mới biết Quý phi và Hoàng đế đã đến thái miếu thăm Thái hoàng thái hậu.

Bảo Cầm “Xin lỗi, đã phiền người uổng công đi một chuyến

rồi.”

Mẫn tiệp dư mỉm cười, nói không sao.

Sau khi rời cung Vân Tụ, đầu tiên Mẫn tiệp dư quay về Tuế Vãn Các.

Không lâu sau, nàng đi ra ngoài, trên tay cầm theo một hộp thức ăn nặng.

Nàng ngồi lên xe ngựa, nói với thái giám đánh xe.

“Tới ngự hoa viên.”

“Vâng.”

Từ Tuế Vãn Các đi đến ngự hoa viên sẽ đi ngang qua cung Yên Vũ.

Lúc đến gần cung Yên Vũ, Mẫn tiệp dư bảo dừng xe.

Nàng được cung nữ dìu xuống xe.

“Các ngươi ở đây đợi ta, ta đi làm chút việc sẽ quay lại ngay.”

Mọi người đáp vâng.

Mẫn tiệp dư để lại mọi người tại chỗ, một mình đi về phía trước.

Nàng rẽ vào một góc, đến trước cổng cung Yên Vũ.

Ngoài cổng cung Yên Vũ có cấm vệ canh giữ, vì vậy không ai có thể đến gần.

Lúc Mẫn tiệp dư đến gần, hai cấm vệ đã ngăn nàng lại, nhắc nàng không có lệnh của Hoàng đế thì không được vào.

Mẫn tiệp dư cong đôi môi đỏ mọng cười rạng rỡ.

“Ta chỉ tới thăm Lao phi, Hoàng thượng đã cho phép, ta còn có lệnh bài của Hoàng thượng, không tin thì hai người nhìn xem.”

Nàng thò tay vào tay áo.

Hai cấm vệ nhìn xuống tay nàng.

Đúng lúc này, Mẫn tiệp dư đột nhiên giơ tay, đâm hai kim bạc vào người hai cấm vệ!

Chương 915: Ta không đi đâu hết

Hai cấm vệ lập tức đứng im tại chỗ.

Mẫn tiệp dư cầm hộp thức ăn đi ngang qua, mở cửa bước vào cung Yên Vũ.

Cung Yên Vũ vẫn hoang tàn lạnh lẽo.

Mẫn tiệp dư từng đến đây, nàng biết phòng ngủ của Lao phi ở hướng nào.

Nàng đi thẳng vào phòng ngủ, giữa đường gặp hai ma ma, cả hai đều bị nàng dùng kim bạc làm đứng im.

Nàng thuận lợi bước vào phòng ngủ, thấy Lao phi đang nằm trên giường.

Lao phi bị cơn bệnh hành hạ, gầy gò không còn vẻ yêu kiều trước kia.

Chiếc váy từng rất vừa vặn với nàng giờ trông rộng thùng thình.

Lúc nàng thấy Mẫn tiệp dư không mời mà tới, đầu óc đang mơ hồ của nàng đột nhiên tỉnh táo, nàng chống tay lên giường, chật vật ngồi dậy.

“Sao ngươi vào được đây?”

Mẫn tiệp dư đặt hộp thức ăn xuống đất, bước đến bên giường, từ trên cao cúi đầu nhìn nàng, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười quyến rũ.

“Nghe nói Lao phi nương nương bệnh nặng, thần thiếp tới thỉnh an người.”

Mẫn tiệp dư miệng thì nói lời thỉnh an, nhưng trên mặt lại không có chút tôn trọng nào, ánh mắt đầy giễu cợt nhìn nàng, làm nàng vô cùng khó chịu.

Lao phi hậm hực hỏi “Ngươi đừng có ở đây giả vờ tốt bụng, có phải Quý phi bảo ngươi đến xem trò cười của ta?”

Mẫn tiệp dư “Người nghĩ quá nhiều rồi, Hoàng thượng và Quý phi đều đã rời cung, bọn họ còn không biết thần thiếp đến đây.”

Lao phi nghe vậy càng cảnh giác hơn.

“Không được Hoàng thượng cho phép, sao ngươi vào được đây? Ra ngoài!”

Mẫn tiệp dư chẳng những không ra ngoài, còn tiến lên một bước “Người đừng căng thẳng, thật ra thần thiếp đến để giúp người, thần thiếp có mấy vấn đề muốn hỏi người, chỉ cần người có thể thành thật trả lời thần thiếp, thần thiếp có thể cân nhắc cứu người ra ngoài.”

Lao phi không tin “Ngươi chẳng qua chỉ là một Tiệp dư cỏn con, có tư cách gì mà nói như vậy?”

Mẫn tiệp dư bình tĩnh nói.

“Nếu thần thiếp có thể thuận lợi vào cung Yên Vũ, đương nhiên cũng có thể thuận lợi đưa người rời khỏi đây. Cơ hội chỉ có một, người không suy nghĩ một chút sao? Nếu bỏ lỡ cơ hội này, người chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết ở đây, sẽ không còn ai đến cứu người.”

Lao phi mạnh mẽ phản bác “Không đâu! Hoàng thượng sẽ không để ta chết ở đây, ngài ấy sớm muộn gì cũng sẽ thả ta ra!”

Mẫn tiệp dư nhìn nàng với ánh mắt thương hại.

“Nói ngươi ngốc, ngươi đúng là ngốc! Hoàng đế bệ hạ chưa từng nghĩ đến chuyện để ngươi sống sót rời khỏi cung Yên Vũ. Ngươi nghĩ tại sao ngươi bị bệnh? Rõ ràng thái y mỗi ngày đều chẩn trị cho ngươi, vậy tại sao bệnh của ngươi chẳng những không thuyên giảm mà ngày càng nặng hơn? Đây rõ ràng là ý của Hoàng thượng. Ngài ấy muốn ngươi chết lặng lẽ trong cung Yên Vũ.”

Lao phi không tin “Không thể nào, ngài ấy không thể đối xử với ta như vậy! Ngươi đang lừa ta!”

Mẫn tiệp dư khẽ cười ra tiếng.

“Chắc ngươi cũng phát giác rồi nhỉ? Thái y không định chữa khỏi cho ngươi, y là đồng phạm của Hoàng thượng. Bọn họ đều mong ngươi chết sớm.”

Lao phi ôm chặt đầu, không muốn nghe lời nàng nói, miệng không ngừng la hét.

“Không phải như ngươi nói, không phải đâu!”

Mẫn tiệp dư “Đã đến lúc này rồi, sao ngươi còn tự gạt mình? Thừa nhận trong lòng Hoàng thượng không có ngươi khó đến vậy sao?”

Lao phi lặp đi lặp lại những lời đó.

“Không phải! Ngài ấy không giết ta đâu! Các người đang lừa ta!”

Nhẫn nại của Mẫn tiệp dư dần cạn kiệt.

Nàng thu lại nụ cười, cúi người đưa tay dùng sức kéo cánh tay của Lao phi, để lộ khuôn mặt tái nhợt gầy gò đến mất đi dáng vẻ của Lao phi.

Mẫn tiệp dư gằn từng chữ nói.

“Bây giờ ngươi chỉ còn chút hơi tàn sống tạm bợ. Nếu ngươi không muốn chết thì chỉ có thể lựa chọn tự cứu mình. Mà ta có thể giúp ngươi, chỉ cần ngươi trả lời mấy câu hỏi của ta là được. Đây là giao dịch có lợi cho ngươi.”

Lao phi cố hất tay nàng ra.

Tuy nhiên, sức lực của Mẫn tiệp rất mạnh, giữ chặt cánh tay nàng, dù Lao phi có vùng vẫy chống cự thế nào cũng vô ích.

Lao phi sợ hãi hét toáng lên.

“Ngươi thả ta ra! Người đâu! Trương ma ma! Vương ma ma! Các người ở đâu? Người đâu!”

Mẫn tiệp dư lạnh lùng nhìn nàng “Vô dụng thôi, bây giờ trong cung Yên Vũ chỉ có chúng ta có thể nói chuyện, dù ngươi có hét khản cổ cũng không ai đáp lại.”

Lao phi vừa giận vừa sợ, nước mắt lưng tròng, cơ thể không ngừng run rẩy.

Mẫn tiệp dư đặt tay còn lại sau gáy nàng, giọng mê hoặc dụ dỗ.

“Trước đó ngươi muốn gài bẫy Tiêu trắc phi cấu kết với giặc, nói ta biết tại sao? Tiêu trắc phi mất tích lâu như vậy, tại sao ngươi còn gài bẫy nàng?”

Những bộ phận quan trọng liên quan đến sự sống đều bị siết chặt, Lao phi không dám cử động, toàn thân cứng đờ.

Nàng cảm thấy Mẫn tiệp dư lúc này trông rất lạ.

Rõ ràng nàng có địa vị cao hơn Mẫn tiệp dư, nhưng trước mặt Mẫn tiệp dư, nàng như cừu non bất lực, chỉ cần Mẫn tiệp dư muốn thì có thể bẻ gãy đốt sống cổ mỏng manh của nàng bất cứ lúc nào.

Mẫn tiệp dư tăng sức lực "Trả lời ta."

Lao phi cảm thấy đốt sống cổ của nàng sắp bị bẻ gãy.

Nàng sợ dựng tóc gáy, hét toáng lên.

"Đừng giết ta! Ta gài bẫy Tiêu trắc phi là vì muốn ép Quý phi ra mặt cứu người!"

Mẫn tiệp dư "Chuyện này có liên quan gì tới Quý phi?"

"Vì ta phát hiện, thật ra Tiêu trắc phi và Quý phi là cùng một người, chỉ cần Tiêu trắc phi bị buộc tội cấu kết với giặc thì toàn bộ Tiêu gia sẽ phải chết. Nếu Quý phi không muốn thấy người nhà chết thảm, nàng buộc phải ra mặt làm sáng tỏ chuyện cấu kết với giặc!"

Lao phi nói hết trong một hơi.

Nàng sợ hãi nhìn Mẫn tiệp dư, phát hiện vẻ mặt của Mẫn tiệp dư chuyển từ sững sờ sang trầm ngâm.

Một lúc sau, Mẫn tiệp dư mới định thần lại, trên mặt nàng lại nở nụ cười.

"Thì ra là vậy, cảm ơn câu trả lời của ngươi, ta là người biết giữ lời hứa, ta sẽ cứu ngươi ra ngoài."

Lao phi cuống quít lắc đầu "Không không không, ta không muốn ra ngoài, ngươi thả ta ra, ta sẽ ở lại đây, ta không đi đâu hết!"

Mễn tiệp dư "Lẽ nào ngươi không muốn trốn khỏi đây sao? Ở lại đây, ngươi sẽ chết."

Lao phi khóc nói "Dù có chết ta cũng phải ở lại đây!"

Nếu nàng ở lại đây, chỉ có mình nàng chết.

Nhưng nếu nàng lén trốn đi, cả Bạch gia có thể sẽ bị liên lụy.

Nàng đã hủy tiền đồ của phụ thân, nàng không thể khiến người nhà chịu khổ nữa.

Mẫn tiệp dư lại nói "Như thế không được, ta phải đưa ngươi rời khỏi đây, nếu không ta sẽ không thể trốn thoát được."

Lao phi mở miệng định nói gì đó, nhưng chưa kịp nói gì thì Mẫn tiệp dư đã đâm một kim bạc vào huyệt đạo của nàng.

Cả người lập tức cứng đờ, không thể nói hay cử động.

Lao phi mở to mắt sợ hãi nhìn Mẫn tiệp dư.

Mẫn tiệp dư chậm rãi lấy một ống tre nhỏ từ tay áo.

Nàng rút nút bần ở đầu ống tre, đổ ra một con trùng nhỏ màu đen.

Sau đó, nàng cầm trùng nhỏ nhét vào miệng Lao phi.

Chương 916: Trốn thoát

Con ngươi của Lao phi co rút vì sợ hãi, nàng cố hết sức phun con trùng kinh tởm ra.

Nhưng lúc này nàng không thể động đậy, chỉ có thể mặc con trùng nhanh chóng chui vào người mình.

Mẫn tiệp dư cười giải thích "Vừa rồi ta cho ngươi ăn không phải trùng bình thường, mà là trùng đực trong cổ Song Sinh, trùng cái nằm trong tay ta, chỉ cần ta lắc nhẹ trùng cái, trùng đực trong người ngươi sẽ bắt đầu gặm nhắm nội tạng của ngươi."

Nàng vừa nói vừa lắc nhẹ ống tre nhỏ trong tay.

Trùng cái trong ống tre liền phát ra một tiếng kêu khe khẽ.

Trùng đực trong bụng Lao phi trở nên hưng phấn, bắt đầu cắn nội tạng của nàng.

Lao phi đau đớn, suýt thì ngất đi.

Mẫn tiệp dư nhanh chóng dừng lại.

Trùng đực trong bụng Lao phi cũng ngừng cắn.

Mẫn tiệp dư "Tiếp theo ta bảo ngươi làm gì thì ngươi làm đó, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, trùng đực sẽ an tĩnh, nhưng nếu ngươi không nghe lời, trùng đực sẽ ăn hết nội tạng của ngươi, nghe hiểu thì chớp mắt."

Lao phi dùng sức chớp mắt.

Mẫn tiệp dư hài lòng mỉm cười "Tốt lắm."

Nàng cất ống tre đi, xoay người mở hộp thức ăn, lấy một bộ quần áo thái giám.

Nàng cởi y phục trâm cài, mặc bộ quần áo thái giám rộng thùng thình.

Sau đó nàng cúi người, một tay ấn vào bụng, dùng nội lực nôn ra.

Mở miệng nhổ ra một con trùng nhỏ xanh nhạt.

Lúc nhổ con trùng ra, cơ thể Mẫn tiệp dư trở nên cao lớn khỏe mạnh với tốc độ kinh ngạc, b.ộ ngực đầy đặn của nàng trở nên phẳng lì, hai vai rộng hơn, tay chân dài hơn, đường nét khuôn mặt trở nên nam tính, thậm chí còn có trái cổ ở cổ nhô ra.

Rõ ràng đường nét khuôn mặt vẫn như thế, nhưng đã lột xác từ một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ thành một nam nhân to lớn mạnh mẽ.

Bộ quần áo thái giám vốn quá rộng với nàng giờ lại vừa vặn.

Lao phi đờ người.

Mẫn tiệp dư chải tóc, đội mũ dành cho thái giám.

Nàng …… không, phải nói là gã, gã cúi xuống nhặt y phục trâm cài trên đất ném lên giường, rồi rút kim bạc ra khỏi người Lao phi.

"Mặc bộ y phục này vào, đi theo ta."

Ngoại hình của gã không chỉ thay đổi thành nam nhân mà giọng nói cũng biến thành nam nhân.

Không, bây giờ gã là một nam nhân thật sự!

Chuyện này nằm ngoài phạm vi hiểu biết của Lao phi, hồi lâu

nàng mới tỉnh táo lại, lẩm bẩm.

“Sao …… sao ngươi lại biến thành nam nhân?”

Mẫn tiệp dư lạnh lùng nói “Ta vốn là nam nhân.”

Đầu óc Lao phi gần như ngừng hoạt động “Nhưng nam nhân làm sao có thể vào cung tuyển tú?”

Mẫn tiệp dư “Cải trang thành nữ không phải là được rồi sao?”

Gã nói rất đương nhiên, như thể nam cải nữ trang lẻn vào cung là chuyện bình thường.

Lao phi run rẩy hỏi “Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Ngươi có thể gọi ta là Uất Cửu.”

Nói xong, gã không để ý tới Lao phi, cúi người nhặt cổ trùng xanh nhạt lên.

Cổ trung này tên là cổ Hóa Dung.

Công dụng của nó là thay đổi ngoại hình của một người tương tự như cổ Hóa Thân.

Nhưng cổ Hóa Thân quý hiếm hơn, trên đời chỉ có một con.

Mà cổ Hóa Thân có thể vĩnh viễn thay đổi ngoại hình của một người.

Cổ Hóa Dung thì khác.

Chúng có rất nhiều, nhưng chỉ thay đổi ngoại hình được một thời gian, thường chỉ kéo dài từ ba đến năm tháng.

Cổ trùng trong tay Uất Cửu xem như khá lợi hại, có thể tồn tại tới tám tháng.

Khi hết thời gian, cổ Hóa Dung sẽ chết, gã sẽ trở lại hình dáng

ban đầu.

Nếu muốn tiếp tục thay đổi ngoại hình, chỉ có thể đổi cổ Hóa Dung khác.

Thấy thời hạn tám tháng sắp đến, thân phận Mẫn tiệp dư không dùng được nữa, Uất Cửu phải chạy trốn để tránh bị người khác phát hiện.

Hiện giờ Hoàng đế và Quý phi đều không ở trong cung, là cơ hội trốn thoát tốt nhất!

Bị gã bắt ép, Lao phi đành phải thay y phục của Mẫn tiệp dư.

Thân hình Mẫn tiệp dư vốn đầy đặn hơn nàng, giờ nàng gầy gò nên váy này mặc lên người nàng càng rộng hơn.

Ai có mắt đều nhìn ra bộ y phục này không vừa người.

Uất Cửu dùng cổ Hóa Dung cưỡng ép biến đổi ngoại hình của Lao phi, biến nàng thành một "Mẫn tiệp dư" khác.

Gã dìu Lao phi ra ngoài.

Để ngăn Lao phi la hét, Uất Cửu điểm huyệt câm của nàng.

Trên đường ra ngoài, hai người nhìn thấy Trương ma ma và Vương ma ma.

Bọn họ vẫn đứng im tại chỗ.

Lao phi cứ nhìn chằm chằm bọn họ.

Uất Cửu bình tĩnh nói "Yên tâm, sau thời gian một tách trà, các huyệt đạo trên cơ thể bọn họ sẽ tự động giải, khi tỉnh dậy bọn họ sẽ không nhớ gì cả."

Lao phi hoảng hốt trước thủ đoạn của gã.

Tại sao một người lợi hại như vậy lại cải trang thành nữ lẻn

vào hậu cung?

Uất Cửu dìu nàng ra khỏi cung Yên Vũ.

Hai cấm vệ ngoài cổng vẫn giữ nguyên tư thế trước đó, bất động như hai bức tượng.

Uất Cửu và Lao phi quang minh chính đại rời khỏi cung Yên Vũ.

Hai người đi tới nơi xe ngựa đang dừng.

Khi cung nữ thái giám nhìn thấy "Mẫn tiệp dư" quay lại, đồng loạt khom người hành lễ.

Lao phi không nói được, trong người còn cổ trùng, không cách nào phản kháng, chỉ có thể mặc Uất Cửu khống chế mình.

Uất Cửu dìu nàng lên xe, sau đó nói với thái giám đánh xe.

"Tiệp dư nói không khỏe trong người, không đến ngự hoa viên nữa, quay về đi."

Mọi người quả thật đã thấy "Mẫn tiệp dư" không khỏe, đi bộ còn phải có người dìu, vì vậy bọn họ tin lời Uất Cửu, lập tức quay xe về Tuế Vãn Các.

Uất Cửu đặt Lao phi vào phòng ngủ, sau đó kiếm cớ đuổi những người khác đi.

Lao phi đang nằm trên giường, trên người bị điểm huyệt đạo, không thể cử động.

Nàng dùng ánh mắt cầu xin nhìn Uất Cửu, hy vọng Uất Cửu thả nàng ra.

Lúc này Uất Cửu đã thay quân phục cấm vệ.

Trên mặt gã treo một nụ cười rạng rỡ.

Dù gã bây giờ là nam nhân nhưng đường nét khuôn mặt vẫn xinh đẹp, mắt sâu mũi cao, da trắng hơn người thường, con ngươi không thuần đen mà có một chút màu xanh.

Lúc cười lên như anh túc nở rộ, toát lên sức hút chết người.

“Cảm ơn ngươi đã cung cấp thông tin, thông tin đó đối với ta rất quan trọng, có nó, lần này ta vào cung cũng không xem như thất bại, chỉ cần ngươi ngủ một giấc, sau khi ngươi tỉnh lại sẽ hoàn toàn được giải thoát.”

Gã đánh Lao phi bất tỉnh, rồi đốt rèm giường.

Đợi ngọn lửa cháy lớn, Uất Cửu mới lao ra ngoài hét cháy rồi!

Toàn bộ người trong Tuế Vãn Các hoảng hốt, nhao nhao tới dập lửa.

Uất Cửu lợi dụng hỗn loạn rời khỏi Tuế Vãn Các.

Ngọn lửa phía sau ngất trời, nhưng gã không quay đầu nhìn.

Uất Cửu dùng lệnh bài cấm vệ trộm được, quang minh chính đại rời cung.

Gã cưỡi ngựa rời thành Thịnh Kinh, đến thẳng thái miếu.

Lúc này Hoàng đế đã vào thái miếu.

Hắn để Tiêu Hề Hề trên xe ngựa, tránh xung đột xảy ra ảnh hưởng tới nàng.

Tiêu Hề Hề nghĩ tới kết quả xin keo đêm qua, sợ hắn bị kẻ địch bao vây nên đồng ý ở lại bên ngoài thái miếu, như vậy khi hắn bị bao vây, nàng có thể tiếp viện, không đến nỗi bị vây cùng hắn.

Chương 917: Báo thù

Lạc Thanh Hàn bước vào phòng ngủ của Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu được đỡ ngồi dậy.

Bà xõa tóc, trên người chỉ mặc áo trong rộng rãi, sắc mặt tái nhợt, trông khá yếu ớt.

Trưởng công chúa Hoa An công nhận bát thuốc từ tay cung nữ, cẩn thận đút cho Thái hoàng thái hậu uống.

Sau khi uống thuốc, Thái hoàng thái hậu thấy dễ chịu hơn một chút.

Bà nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi, nhẹ giọng hỏi.

“Sao bệ hạ lại đến đây?”

Lạc Thanh Hàn “Trẫm nghe nói người ngã bệnh, nên tới đây thăm người.”

Trưởng công chúa Hoa An mỉm cười nói “Hoàng thượng rất quan tâm đến sức khỏe của người, vừa mới biết tin người bệnh thì đã tới thăm người rồi.”

Thái hoàng thái hậu bình tĩnh đáp “Bệ hạ có lòng rồi.”

Bà thấy miệng uống thuốc xong có hơi đắng nên sai người bưng tách trà ngọt tới, uống vài hớp.

Vị đắng trong miệng đã tan đi.

Bà không buông tách trà, cứ thế cầm nó.

Hai bà cháu đều không lên tiếng, bầu không khí có hơi ngột ngạt.

Trưởng công chúa Hoa An giải vây "Lần này bệ hạ có dẫn theo Thái y lệnh tới, có cần gọi ông ấy đến khám cho người không?"

Thái hoàng thái hậu "Không cần, ai gia chỉ cảm thấy hơi khó chịu trong lòng, nằm một lát là được."

Trưởng công chúa Hoa An "Người đừng lo, bệ hạ sẽ tra rõ chuyện xảy ra trong cung, nhất định sẽ không để người khác giá họa cho người."

Nàng nói xong còn nháy mắt với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn thuận thế nói "Ừm, trẫm sẽ tra rõ."

Thái hoàng thái hậu "Các người đang nói chuyện các phi tần bị hạ độc sao? Ai gia vốn không quan tâm chiêu trò nhỏ nhặt đó, chuyện thực sự làm ai gia khó chịu chính là cái chết của Tiên đế."

Trưởng công chúa Hoa An rất khó hiểu "Tiên đế qua đời đã hai năm, sao người đột nhiên lại nhớ tới chuyện này?"

Ngón tay cái của Thái hoàng thái hậu nhẹ nhàng xoa miệng tách, nét mặt buồn bã.

"Tiên đế đột ngột ra đi, ai gia luôn cảm thấy có hơi không chân thật, rõ ràng ai gia lớn tuổi hơn Tiên đế, tại sao Tiên đế lại có thể đi trước ai gia? Người tóc bạc tiễn kẻ đầu xanh, đây là nỗi đau mà đời này ai gia không bao giờ nguôi ngoai."

Trưởng công chúa Hoa An vội an ủi bà.

"Mẫu hậu đừng đau buồn, nếu Tiên đế còn sống, chắc chắn không muốn thấy người đau buồn như vậy."

Thái hoàng thái hậu thở dài một hơi.

“Đêm qua, ai gia nằm mơ thấy Tiên đế. Tiên đế cứ nhìn ai gia khóc, khóc rất đau lòng. Ai gia hỏi Tiên đế tại sao lại khóc? Có phải bị ai đó ức hiếp không? Nhưng Tiên đế không chịu nói gì, thậm chí cuối cùng còn rơi hai hàng huyết lệ. Ai gia hoảng sợ tỉnh giấc. Sau đó, ai gia thấy rất khó chịu, thân thể cũng không được thoải mái. Ai gia đặc biệt sai người đến chùa Quang Chiếu nhờ cao nhân giải mộng. Cao nhân nói, ai gia được Tiên đế báo mộng. Vì Tiên đế chết không rõ ràng nên cảm thấy oán hận, muốn ai gia đòi công bằng cho mình.”

Thái hoàng thái hậu nói đến đây, nhìn Lạc Thanh Hàn chăm chăm, không bỏ sót chút biểu cảm nào trên mặt hắn.

Lạc Thanh Hàn biết bà đang nói với hắn, nên chủ động hỏi.

“Hoàng tổ mẫu nghi ngờ phụ hoàng không phải bệnh chết mà bị người khác giết?”

Thái hoàng thái hậu gật đầu “Ai gia quả thật có nghi ngờ này.”

Trưởng công chúa Hoa An sợ hãi “Không phải thái y đã kiểm tra rồi sao? Ai cũng nói Tiên đế bệnh chết, không có gì khác thường cả.”

Thái hoàng thái hậu “Nếu Tiên đế bệnh chết, vậy tại sao lại báo mộng cho ai gia?”

Trưởng công chúa Hoa An không thể trả lời.

Nàng vốn tưởng Thái hoàng thái hậu tức giận ngã bệnh vì bị oan, nhưng nàng không ngờ nguyên nhân thật sự khiến Thái hoàng thái hậu ngã bệnh lại là Thịnh Vĩnh Đế.

Chứng tỏ Thái hoàng thái hậu đang có chuyện giấu nàng.

Còn lý do giấu nàng, Trưởng công chúa Hoa An vẫn chưa biết.

Nàng rất sợ, sợ Thái hoàng thái hậu sớm đã phát hiện nàng âm

thầm bắt tay với Hoàng đế, nên cố ý không nói nàng biết sự thật.

Nàng không khỏi liếc nhìn Hoàng đế một cái.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn vẫn như cũ, lạnh lùng lãnh đạm, nhìn không ra cảm xúc thay đổi.

Tuy còn trẻ nhưng hắn đã kiểm soát cảm xúc của mình rất tốt.

Người ngoài khó có thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

Thấy hắn bình tĩnh như vậy, sự hoảng loạn của Trưởng công chúa Hoa An cũng giảm đi một chút.

Nàng thầm tự nhủ, đừng sợ, bình tĩnh.

Lạc Thanh Hàn nhìn Thái hoàng thái hậu, bình tĩnh hỏi.

“Người có bằng chứng không?”

Thái hoàng thái hậu tự giễu cười nói “Nếu ai gia có bằng chứng thì sớm đã báo thù cho Tiên đế rồi, sao phải đợi Tiên đế đến báo mộng cho ai gia?”

Lạc Thanh Hàn không vòng vo, trực tiếp hỏi.

“Người muốn trẫm làm gì?”

Thái hoàng thái hậu bình tĩnh nói.

“Tuy ai gia không có bằng chứng xác thực nhưng ai gia có đối tượng tình nghi. Lúc Tiên đế qua đời, Tiêu trắc phi vừa hay đang ở cung Vị Ương. Sau cái chết của Tiên đế, nàng lại mất tích. Mọi chuyện quá trùng hợp. Ai gia nghi ngờ nàng có liên quan đến cái chết đột ngột của Tiên đế. Tuy Tiêu trắc phi đã mất tích nhưng người Tiêu gia vẫn còn đó. Chỉ cần bệ hạ dùng Tiêu gia làm mồi nhử thì có thể dụ Tiêu trắc phi xuất hiện. Khi nàng xuất hiện, mọi chuyện tự nhiên sẽ được phơi bày.”

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nhấn mạnh "Tiêu trắc phi chết rồi."

Thái hoàng thái hậu dường như đã đoán được hắn sẽ nói vậy, bà bình tĩnh đáp.

"Đến thi thể còn không nhìn thấy, sao có thể nói nàng chết được? Dù sao thì cũng phải thử xem, biết đâu có thể thành công? Chuyện này có liên quan đến chân tướng cái chết của Tiên đế, người thân là con, lẽ nào không muốn đòi công bằng cho phụ thân mình sao?"

Lạc Thanh Hàn "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Vĩnh An Bá là mệnh quan triều đình, trên người còn có tước vị, trước khi có chứng cứ xác thực, không thể tùy ý bắt giữ ông ấy và người nhà."

Ánh mắt Thái hoàng thái hậu nhìn hắn dần trở nên lạnh lùng.

"Tại sao bệ hạ lại không muốn thử một lần? Lẽ nào đối với người, Tiêu trắc phi quan trọng hơn Tiên đế sao?"

Lạc Thanh Hàn "Hoàng tổ mẫu cẩn trọng lời nói, trẫm không có ý này, trẫm chỉ cảm thấy Tiêu trắc phi là phận nữ nhi, tay trói gà không chặt, không thể làm ra chuyện đại ngịch bất đạo như vậy."

Thái hoàng thái hậu cười lạnh nói "Nàng là sủng phi của người, đương nhiên người nói giúp nàng."

Lạc Thanh Hàn "Chuyện gì cũng phải có chứng cứ, trẫm thân là Hoàng đế, nhất định phải làm gương, không thể tùy ý làm bậy."

Thái hoàng thái hậu hung hăng chèn ép "Ý người là ai gia tùy ý làm bậy?"

Thấy hai bà cháu sắp cãi nhau, Trưởng công chúa Hoa An vội lên tiếng khuyên.

"Mẫu hậu đừng giận, bệ hạ trước giờ luôn tôn trọng người.

Nếu không, ngài đã không dành chút thời gian trong lịch trình bận rộn của mình để đến thái miếu thăm người, có chuyện gì cứ nói tử tế, đều là người một nhà, không nên tức giận.”

Thái hoàng thái hậu hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

“Được, ai gia sẽ không tranh cãi mấy chuyện này với bệ hạ, bây giờ ai gia chỉ muốn một câu nói của bệ hạ, nếu Tiên đế thật sự bị Tiêu trắc phi hại chết, bệ hạ có giết Tiêu trắc phi báo thù cho Tiên đế không?”

Chương 918: Đồng phạm

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Thái hoàng thái hậu nhìn hắn chăm chăm, hỏi "Sao không nói gì?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Tiêu trắc phi đã chết, giả thiết này không có ý nghĩa gì."

Thái hoàng thái hậu hơi cao giọng.

"Không cần quan tâm có ý nghĩa hay không, người chỉ việc trả lời cho ai gia, người giết? Hay không giết?"

Lý trí nói với Lạc Thanh Hàn, điều khôn ngoan nhất bây giờ là nên đưa ra một câu trả lời chắc chắn, dù sao Thịnh Vĩnh Đế cũng là cha ruột của hắn, dù người cha đó đối với hắn không mấy tốt, nhưng trong thế giới quan, hiếu thảo lớn hơn trời, thân làm con báo thù cho cha là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, đó chỉ là một câu trả lời.

Nói ra thì đã làm sao?

Lẽ nào hắn thật sự giết Hề Hề vì một tội danh vô căn cứ?

Nhưng không biết vì sao, trong lòng lại có một tiếng nói nhỏ ngăn cản hắn mở miệng đưa ra một câu trả lời khẳng định.

Thấy hắn trầm mặc, Thái hoàng thái hậu dần kích động.

Đầu ngón tay cầm tách trà của bà khẽ run lên, gần như không cầm chắc được.

Trưởng công chúa Hoa An an ủi Thái hoàng thái hậu, mong bà đừng tức giận, vừa khuyên Hoàng đế mau nói, đừng vì chút chuyện nhỏ mà gây gổ với Thái hoàng thái hậu, không đáng đâu!

Ngón trỏ ẩn trong ống tay áo của Lạc Thanh Hàn khẽ run lên.

Hắn lập tức dùng ngón cái siết chặt ngón trỏ để kìm nén cảm giác bất an không thể giải thích được.

“Tiêu trắc phi không phải loại người như hoàng tổ mẫu nói, nàng nhất định không liên quan tới cái chết của Tiên đế.”

Thái hoàng thái hậu thấy hắn không cho bà một lời hứa, dù chỉ là tượng trưng cũng không cho, Thái hoàng thái hậu cảm thấy sự thất vọng lên đến đỉnh điểm.

Bà từng chữ hỏi.

“Bệ hạ cố hết sức bảo vệ Tiêu trắc phi, thậm chí không tiếc làm trái hiếu đạo, tại sao? Lẽ nào người đang cắn rứt lương tâm?”

Giọng điệu câu cuối của bà rất nặng, nghe có vài phần ép hỏi.

Trưởng công chúa Hoa An muốn nói giúp Hoàng đế, nhưng Thái hoàng thái hậu lại dùng ánh mắt lạnh lùng ngăn nàng.

Lạc Thanh Hàn “Ta cắn rứt lương tâm chuyện gì?”

Thái hoàng thái hậu sắc bén nói.

“Tiêu trắc phi là sủng phi của người, nếu nàng có liên quan đến cái chết của Tiên đế thật, vậy thì nàng chắc chắn vì người mà giết hại Tiên đế! Một khi nàng bại lộ thì đương nhiên người cũng sẽ bại lộ. Trông thì như người đang bảo vệ nàng, nhưng thật ra người đang bảo vệ chính mình.”

Trưởng công chúa Hoa An bị những lời này dọa sợ tim đập

thình thịnh.

Tuy nàng từng suy đoán cái chết của Tiên đế có khả năng liên quan đến Tiêu trắc phi, nhưng chưa từng nghĩ tới lại có liên quan đến Lạc Thanh Hàn.

Thật ra không phải nàng không nghĩ tới, mà là không dám nghĩ tới.

Nàng sợ mình vô tình chạm vào sự thật, sẽ dẫn đến họa sát thân.

Chuyện nàng không dám làm giờ đã bị Thái hoàng thái hậu làm.

Hôm nay Thái hoàng thái hậu đã hạ quyết tâm tìm ra chân tướng cái chết của Thịnh Vĩnh Đế từ Lạc Thanh Hàn!

Trong lòng Lạc Thanh Hàn đã rõ, đây là nguyên nhân chính khiến Lạc Diên Chi có thể thuyết phục Thái hoàng thái hậu thay đổi lập trường.

Thái hoàng thái hậu nghi ngờ hắn xúi giục Tiêu trắc phi giết Thịnh Vĩnh Đế.

Một người mẹ muốn trả thù cho con trai mình thì có thể làm bất cứ chuyện gì.

Lạc Thanh Hàn "Dù người nghĩ thế nào, trẫm vẫn giữ câu nói đó, muốn định tội một người, trước hết phải có chứng cứ xác thực, không có chứng cứ, hết thảy chỉ là lời nói suông."

Thái hoàng thái hậu "Thái độ của người đã giải thích mọi chuyện."

Chuyện Lạc Thanh Hàn tránh né không trả lời, trong mắt bà là dấu hiệu cắn rứt lương tâm.

Vốn dĩ bà nửa tin nửa ngờ những gì Lạc Diên Chi nói.

Nhưng lúc này Lạc Thanh Hàn liên tục tránh né đã khiến bà tin suy đoán của Lạc Diên Chi có lẽ là thật.

Cái chết của Thịnh Vĩnh Đế có lẽ là do Lạc Thanh Hàn sắp đặt!

Thái hoàng thái hậu càng nghĩ càng hận.

Uổng cho bà còn nghĩ Lạc Thanh Hàn là Thái tử chính thống, sau khi Thịnh Vĩnh Đế chết, bà gần như không cân nhắc các hoàng tử khác, trực tiếp đưa hắn lên ngai vàng.

Nào ngờ người được xem là chính thống trong mắt bà lại là nghịc tử giết cha đoạt ngôi!

Đôi mắt Thái hoàng thái hậu đỏ ửng, trong mắt hiện lên tức giận mãnh liệt.

Bà không muốn nói thêm lời nào với tên nghịch tử vì đạt được mục đích mà dám giết cả cha mình như Lạc Thanh Hàn.

Thái hoàng thái hậu đập tách trà trong tay xuống đất!

Tách trà rơi xuống đất phát ra tiếng chói tai.

Những mảnh sứ vỡ tung khắp sàn.

Trưởng công chúa Hoa An sợ hãi kêu lên "A!"

Ngay sau đó, một nhóm sát thủ được trang bị vũ khí hung hãn lao tới.

Bọn chúng bao vây Lạc Thanh Hàn.

Thường công công thấy tình thế không ổn, liền lao tới chắn trước người Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nhìn Thái hoàng thái hậu lạnh lùng hỏi.

"Hoàng tổ mẫu có ý gì?"

Thái hoàng thái hậu nghiến răng "Ai gia muốn vì Lạc gia giết đứa nghịch tử giết cha đoạt ngôi như ngươi!"

Trưởng công chúa Hoa An bị tình thế trước mặt làm luống cuống tay chân.

Nàng nắm tay Thái hoàng thái hậu, khẩn thiết cầu xin.

"Mẫu hậu, người bình tĩnh đi, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, bệ hạ không thể nào giết cha! Người mau bảo đám người này rút lui, đừng sai càng thêm sai nữa!"

Thái hoàng thái hậu hất mạnh tay nàng ra, mắng "Im miệng, chuyện hôm nay không liên quan đến con, con đừng lo chuyện bao đồng!"

Trưởng công chúa Hoa An "Nhưng mà ……"

Thái hoàng thái hậu ném cho nàng một ánh mắt sắc như dao.

Trưởng công chúa Hoa An sợ hãi câm miệng, không dám nói thêm nữa.

Nàng quay đầu nhìn Hoàng đế, hy vọng Hoàng đế nhận lỗi để Thái hoàng thái hậu bình tĩnh lại.

Đến bây giờ nàng vẫn nghĩ Thái hoàng thái hậu chỉ muốn hù dọa Hoàng đế, Thái hoàng thái hậu sẽ không thật sự ra tay với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn làm ngơ ánh mắt của Trưởng công chúa Hoa An.

Ánh mắt hắn quét qua đám sát thủ trước mặt, trên người đám người này đậm sát khí, trong mắt đầy sát ý, vừa nhìn đã biết bọn chúng từng giết không ít người.

Lạc Thanh Hàn "Đám người giang hồ này chắc không phải tiếp ứng mà hoàng tổ mẫu tìm được đó chứ, chắc hẳn có người

giúp phải không, là Tĩnh huyện vương sao?”

Thái hoàng thái hậu không trả lời.

Một lúc sau, có người từ bên ngoài bước vào.

Người đến không ai khác chính là Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi.

Y mặc quân giáp, thắt lưng đeo kiếm, đôi mắt đào hoa cười kiêu ngạo.

“Không hổ là hoàng huynh, vừa đoán đã biết là ta.”

Trưởng công chúa Hoa An thấy y bước vào, trong lòng chợt chùng xuống.

Nếu Thái hoàng thái hậu ra tay với Hoàng đế, có lẽ chỉ muốn dạy cho con cháu không nghe lời một bài học.

Nhưng nếu là Lạc Diên Chi, y nhất định sẽ đẩy Hoàng đế vào chỗ chết.

Ai nấy đều biết dã tâm của Lạc Diên Chi, y vì muốn lên ngôi, đừng nói giết hoàng huynh, dù giết hết người trong thiên hạ cũng không tiếc!

Trưởng công chúa Hoa An lúc này đã rõ, đây là cái bẫy do Lạc Diên Chi sắp đặt, y và Thái hoàng thái hậu đã lừa Hoàng đế ra ngoài, lên kế hoạch giết Hoàng đế ở thái miếu rồi lên thay thế hắn ngôi lên ngai vàng.

Trưởng công chúa Hoa An đã vô tình trở thành đồng phạm của họ —

Nếu không phải nàng khuyên Hoàng đế, Hoàng đế cũng sẽ không đồng ý đến thái miếu thăm Thái hoàng thái hậu.

Trưởng công chúa Hoa An thầm hối hận sâu sắc.

Lẽ ra nàng nên thận trọng một chút.

Nàng không nên quá tin mẫu hậu.

Chương 919: Vây đánh

Hai mươi cao thủ trong phòng đều là trợ thủ mà Lạc Diên Chi đã tốn rất nhiều công sức tìm kiếm trên giang hồ.

Người nào cũng đều là nhân vật nổi tiếng trên giang hồ, số oan hồn chết dưới lưỡi kiếm của bọn chúng nhiều đến đáng sợ, triều đình phát lệnh treo giải tìm bắt, bọn chúng buộc phải mai danh ẩn tích chạy trốn.

Lạc Diên Chi không chỉ thưởng cho bọn chúng một số tiền lớn mà còn hứa sau khi chuyện thành, y sẽ hủy lệnh treo giải tìm bắt và xóa án tích của bọn chúng trong quan phủ.

Đối với đám người liều mạng này mà nói, giết người giống như chặt dưa cắt rau, không có gánh nặng tâm lý, cộng thêm phần thưởng hậu hĩnh, bọn chúng đương nhiên động lòng.

Bọn chúng chĩa kiếm vào Lạc Thanh Hàn.

Lưỡi kiếm sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ.

Thường công công sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn chắn trước người Hoàng đế không lùi một bước.

Hắn nghiêm giọng cảnh cáo "Các ngươi có biết hành thích Hoàng đế là tội gì không? Các ngươi không sợ liên lụy cửu tộc sao?"

Đám sát thủ nghe vậy, cười hung ác.

"Cửu tộc của ông đây sớm đã chết hết rồi, ông đây không cha không mẹ, cũng không vợ con, càng không có huynh đệ tỷ muội, cho dù chết cũng chỉ có một mạng của ông đây, ông đây

sợ cái quái gì?!”

Lạc Diên Chi thật sự không muốn Lạc Thanh Hàn chết quá nhanh.

Y đã chịu rất nhiều nhục nhã dưới tay Lạc Thanh Hàn, y muốn nhân cơ hội đòi lại tất cả.

Nhưng vừa rồi Vương Can dặn y phải tốc chiến tốc thắng, không được kéo dài thời gian.

Tuy bọn họ đã mai phục một lượng lớn nhân thủ ngoài thái miếu, nhưng đám người đó không phải là đối thủ của Cấm vệ quân.

Cơ hội chiến thắng duy nhất của bọn họ là g.iết chết Hoàng đế trước khi Cấm vệ quân bên ngoài biết chuyện.

Một khi Hoàng đế chết, Thái hoàng thái hậu đứng ra tố cáo hắn tội giết cha đoạt ngôi, Lạc Diên Chi đương nhiên thuận lợi thừa kế ngai vàng.

Lạc Diên Chi trầm giọng ra lệnh “Đừng lãng phí thời gian với bọn chúng, mau giết hắn đi!”

Đám sát thủ lao tới, dùng kiếm chém vào Lạc Thanh Hàn!

Nhìn thấy thanh kiếm đến gần, Thường công công sợ hãi nghẹt thở, vô thức nhắm mắt không dám nhìn.

Lạc Thanh Hàn nắm cổ áo Thường công công, dùng khinh công nhảy lên.

Hai người nhảy thẳng lên xà nhà.

Đám sát thủ bỏ lỡ cơ hội, lập tức lấy đà, chuẩn bị nhảy lên.

Lúc này, Lạc Thanh Hàn vén ống tay áo rộng lên, lộ ra ống tên nhỏ buộc ở cẳng tay.

Hắn chĩa mũi tên trong tay áo về phía Lạc Diên Chi kích hoạt cơ chế.

Mũi tên ngắn vút một tiếng b.ắn ra!

Sắc mặt Lạc Diên Chi thay đổi, y sợ hãi lùi lại nhiều bước.

Mũi tên ngắn bay qua má y xuyên qua cánh cửa phía sau.

Trên má y có một vết thương sâu chảy máu.

Nét mặt y đau đớn méo mó.

Y che vết thương trên mặt, gầm lên.

“Giết hắn nhanh lên! Chặt hắn thành từng mảnh!”

Lạc Thanh Hàn bắn thêm ba mũi tên, bắn chết ba sát thủ đang cố nhảy lên.

Ống tên chỉ có bốn mũi tên, hắn đã bắn hết.

Thấy vậy, đám sát thủ lập tức tập hợp lại.

Có người lấy dây móc bên hông, chuẩn bị móc hai người ra khỏi xà.

Thường công công thấy vậy, vội nói “Bệ hạ, nô tài dẫn dụ chú ý của bọn chúng, người nhân lúc hỗn loạn chạy đi.”

Lạc Thanh Hàn “Không cần.”

Hắn lấy ống tên nhỏ trong ngực, ném nó vào tay Thường công công.

“Cầm lấy, trẫm bảo ngươi ra tay, thì ngươi giật mạnh dây kéo.”

Thường công công đương nhiên biết công dụng của ống tên nhỏ.

Thường công công vừa thấy vật này, lập tức lộ ra vui mừng, xem ra Hoàng đế đã chuẩn bị sẵn!

Thường công công nắm chặt ống tên, sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào.

Lạc Thanh Hàn rút nhuyễn kiếm trong thắt lưng.

Nhuyễn kiếm mảnh vẽ một vòng cung giữa không trung, giống như con rắn linh hoạt nhanh nhẹn.

Khoảnh khắc lưỡi móc ném lên, Lạc Thanh Hàn vung kiếm cắt đứt nó.

Một tiếng giòn giã vang lên.

Lưỡi móc vỡ thành hai mảnh rơi xuống đất.

Đám sát thủ dùng khinh công bay lên.

Lạc Thanh Hàn vung kiếm lên phía trên.

Phía trên là mái nhà.

Lưỡi kiếm sắc bén cắt đứt xà ngang, ngói lợp trên đó rơi xuống.

Lạc Thanh Hàn nhanh tay kéo Thường công công sang một bên.

Những viên gạch rơi trúng đám sát thủ đang chuẩn bị bay lên.

Đám sát thủ bị mấy miếng ngói rơi trúng đầu chảy máu, tiếng la hét nối tiếp nhau vang lên.

Trên mái nhà khoét một lỗ lớn, vừa đủ cho một người ra vào.

Lạc Thanh Hàn đẩy Thường công công ra ngoài trước, sau đó hắn cũng nhảy ra ngoài.

Không ngờ vừa ra ngoài thì phát hiện trên mái nhà cũng có sát thủ!

Đám sát thủ rút kiếm tấn công Lạc Thanh Hàn!

Lạc Thanh Hàn vung kiếm chặn lại, hét lớn với Thường công công.

“Bắn đi!”

Thường công công lập tức giơ ống tên nhỏ, giật mạnh dây kéo.

Một mũi tên nhỏ bay vút lên trời phát ra tiếng kêu chói tai!

Tức thì, mọi người trong thái miếu đều nghe thấy âm thanh.

Triệu Hiền bị người của Vương Can dụ đi, chợt nghe thấy tiếng báo hiệu, nét mặt lập tức thay đổi, biết mình đã rơi vào bẫy điệu hổ ly sơn.

Không cần suy nghĩ, Triệu Hiền dùng đao chém người dẫn đường phía trước, dùng nội lực hét lớn.

“Bệ hạ gặp nguy hiểm, mau đến cứu giá!”

Tất cả cấm vệ lao về phía nơi phát ra tiếng báo hiệu.

Lạc Diên Chi và Thái hoàng thái hậu cũng nghe thấy tiếng báo hiệu.

Bọn họ biết quân tiếp viện chốc nữa sẽ đến.

Sắc mặt hai người phút chốc trở nên xấu xí vô cùng.

Trưởng công chúa Hoa An ngã xuống đất, lẩm bẩm hoảng sợ.

“Xong rồi, kết thúc rồi.”

Dù nàng không có ý sát hại Hoàng đế nhưng nàng đã giúp đỡ

Thái hoàng thái hậu và Tĩnh huyện vương.

Sau khi Hoàng đế thoát hiểm, tính nợ với bọn họ, nàng là đồng phạm chắc chắn sẽ chịu chung số phận.

Thái hoàng thái hậu biết tình thế đã xoay chuyển.

Bà xuống giường, cầm áo khoác mặc lên người, kéo Trưởng công chúa Hoa An, nhỏ giọng nói.

“Chúng ta đi.”

Trưởng công chúa Hoa An không hiểu, bây giờ bọn họ có thể đi đâu?

Nàng bị Thái hoàng thái hậu kéo ra ngoài.

Lạc Diên Chi không còn tâm trí quan tâm đến Thái hoàng thái hậu và Trưởng công chúa Hoa An.

Y nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào lỗ lớn trên mái nhà.

Chỉ một chút nữa.

Chỉ cần giết được Lạc Thanh Hàn, ngai vàng sẽ là của mình.

Lạc Diên Chi không từ bỏ.

Y dẫn đám sát thủ ra khỏi nhà, sau đó lần lượt nhảy lên mái nhà, hơn hai mươi người vây quanh Lạc Thanh Hàn.

Dù Lạc Thanh Hàn có võ công giỏi cỡ nào cũng không thể chống lại nhiều người vây đánh cùng một lúc.

Lạc Diên Chi nhân cơ hội cầm trường kiếm trong tay đâm vào lưng Lạc Thanh Hàn!

Y dùng tất cả nội lực để đâm kiếm này, một kiếm này chắc chắn sẽ giết chết Lạc Thanh Hàn.

Khi y nghĩ Lạc Thanh Hàn sắp chết, nhịp tim Lạc Diên Chi đột nhiên tăng nhanh, trên mặt không tự chủ được nở nụ cười hưng phấn.

Tuy nhiên, khi mũi kiếm sắp chạm vào Lạc Thanh Hàn thì đột nhiên dừng lại.

Giống như có một hàng rào vô hình chắn ngang lưng Lạc Thanh Hàn.

Dù Lạc Diên Chi cố gắng thế nào cũng không thể đẩy thanh kiếm về phía trước.

Nụ cười trên mặt Lạc Diên Chi đông cứng lại.

Chuyện …… chuyện này sao có thể?!

Chương 920: Đảo ngược

Người bình thường thấy cảnh này, đầu tiên sẽ nghĩ Lạc Thanh Hàn là thiên tử chân chính, được trời phù hộ, mới đao kiếm bất xâm.

Nhưng Lạc Diên Chi cảm thấy Lạc Thanh Hàn chắc chắn dùng yêu thuật nào đó.

Y vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, mạnh miệng hỏi.

"Ngươi đã dùng yêu thuật gì?!"

Lạc Thanh Hàn trả lại một kiếm, đánh mạnh vào kiếm trong tay Lạc Diên Chi.

Vũ khí va chạm phát ra tiếng vang!

Lạc Diên Chi không chịu được, theo bản năng buông lỏng ngón tay, kiếm rơi khỏi tay rớt xống đất.

Y nắm cổ tay tê dại của mình, ánh mắt nhìn Lạc Thanh Hàn đầy sợ hãi và ghen tị.

Lạc Thanh Hàn chẳng những được sắc phong Thái tử, kế thừa ngai vàng, thậm chí còn có yêu thuật nghịch thiên này.

Mà y thì không có gì.

Ai cũng là con trai của Thịnh Vĩnh Đế, rõ ràng xuất thân của y cao hơn Lạc Thanh Hàn.

Tại sao y lại thua kém Lạc Thanh Hàn về mọi mặt?!

Tại sao ông trời lại bất công với y như vậy?!

Đám sát thủ nhân cơ hội tấn công chỗ hiểm của Lạc Thanh Hàn.

Tuy nhiên, kiếm của bọn chúng cũng bị một rào cản vô hình chặn lại, khiến bọn chúng không thể tiến lên.

Ai nấy đều sốc trước cảnh tượng khó tin này.

Nếu bọn chúng không đích thân trải nghiệm, chuyện này nói ra chắc chắn bọn chúng sẽ không tin.

Vì sợ hãi trong lòng, động tác của đám sát thủ bất giác chậm lại một chút.

Lạc Thanh Hàn nhân cơ hội giết hai sát thủ đang đứng trước mặt, sau đó nắm vai Thường công công, dùng khinh công nhảy từ mái nhà xuống.

Bọn họ vừa đáp xuống đất, Triệu Hiền dẫn cấm vệ chạy tới.

Tình thế lập tức đảo ngược!

Lạc Diên Chi đang định đuổi theo, thấy vậy lập tức dừng lại, ra lệnh cho sát thủ.

“Mau cản bọn chúng lại!”

Đám sát thủ thấy tình thế đảo ngược, không muốn mạo hiểm nên quay đầu bỏ chạy.

Không còn ai quan tâm Lạc Diên Chi.

Lạc Diên Chi tức giận, nhưng không thể làm gì được.

Y nhanh chân trèo qua nóc, trượt xuống hiên, đáp xuống sân sau.

Sân sau có người tiếp ứng.

Lạc Diên Chi đi theo người đó, nhanh chóng bỏ chạy.

Lạc Diên Chi lúc này thở hổn hển, nét mặt vừa hoảng sợ vừa thảm hại, không còn khí chất của vương công quý tộc.

Triệu Hiền để lại vài người bảo vệ Hoàng đế, đích thân dẫn một nhóm người truy đuổi Lạc Diên Chi.

Lạc Thanh Hàn hoàn toàn không lo lắng Lạc Diên Chi sẽ trốn thoát.

Hôm nay toàn bộ thái miếu đều bị người của Tuần Phòng Ti bao vây, Tiêu Lăng Phong dẫn đầu một đội trấn thủ bên ngoài, trừ phi thần binh từ trên trời giáng xuống, nếu không Lạc Diên Chi sẽ không thể nào thoát khỏi thái miếu.

Tiếp theo là trò chơi mèo vờn chuột.

Cấm vệ do Triệu Hiền chỉ huy là mèo, Lạc Diên Chi và đồng bọn là chuột.

Lũ chuột chạy khắp thái miếu tìm lối thoát.

Thái miếu trước đây vốn yên tĩnh thanh bình nay đã trở nên vô cùng náo nhiệt.

Lạc Thanh Hàn không quan tâm đến những con chuột bị dồn vào ngõ cụt.

Hắn quyết định đến gặp Thái hoàng thái hậu.

Trong thái miếu có một nơi không ai dám tùy ý bước vào —

Đó là điện Vĩnh Ninh, nơi đặt bài vị tổ tiên Lạc gia.

Thái hoàng thái hậu và Trưởng công chúa Hoa An đang ẩn náu ở đây.

Trước mặt họ là mười mấy bài vị, mỗi bài vị tượng trưng cho

một vị Hoàng đế.

Khói hương nghi ngút trên bàn.

Hai bên tường treo mười mấy bức chân dung, tất cả đều là chân dung của lịch đại Hoàng đế Đại Thịnh.

Vương triều Đại Thịnh tôn sùng màu đen, lễ phục của Hoàng đế cũng chủ yếu là màu đen.

Mỗi vị Hoàng đế trong chân dung đều mặc long bào màu đen có hoa văn vàng trang trọng.

Có người đứng chắp tay sau lưng, có người nghiêm trang ngồi thẳng.

Nếu quan sát kỹ còn nhận ra vài nét tương đồng trên khuôn mặt họ.

Đó là mối liên kết của quan hệ huyết thống.

Trưởng công chúa Hoa An hoảng sợ quỳ xuống tấm đệm, cầu xin liệt tổ liệt tông bảo vệ bọn họ qua kiếp nạn này.

Lúc nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy Thái hoàng thái hậu đang đứng trước bức chân dung cuối cùng.

Bức chân dung đó là của Thịnh Vĩnh Đế.

Cũng là con trai của Thái hoàng thái hậu.

Bên cạnh chân dung còn có long bào và áo giáp của Thịnh Vĩnh Đế từng mặc.

Chúng lặng lẽ được đặt đó.

Thái hoàng thái hậu nhìn chúng như có thể nhìn thấy con trai mình, nét buồn bã hiện trên khuôn mặt già nua.

Trưởng công chúa Hoa An không khỏi hỏi "Mẫu hậu, bây giờ

chúng ta phải làm sao?”

Một lúc sau, nàng nghe Thái hoàng thái hậu nói.

“Ai gia cũng không biết.”

Bên ngoài có tiếng bước chân, tiếng bước chân đó ngày càng gần.

Trưởng công chúa Hoa An lập tức đứng dậy, lo lắng nhìn về phía cửa.

Một lúc sau, cánh cửa bị đẩy ra từ bên ngoài.

Lạc Thanh Hàn bước vào, theo sát là Thường công công.

Những người khác ở lại bên ngoài.

Vị Hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn vừa trải qua một vụ hành thích, nhưng lúc này lại bình tĩnh đến đáng sợ, cả người từ đầu đến chân không có vết thương nào, hơi thở cũng đều đặn như thường.

Hoàn toàn không nhìn ra vui giận.

Giây phút Trưởng công chúa Hoa An thấy hắn, trái tim nàng như bị siết mạnh.

Nàng rung giọng nói, cố gắng giải thích.

“Bệ hạ, ta không phải cố ý hại ngài, ta cũng bị bọn họ gạt.”

Lạc Thanh Hàn không thèm nhìn nàng.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng Thái hoàng thái hậu.

Vì Thái hoàng thái hậu chạy vội nên bà chỉ mặc áo trong màu nhạt, khoác áo ngoài sậm màu bên ngoài, mái tóc dài xõa phía sau, mái tóc đen xen lẫn rất nhiều sợi tóc trắng, những nếp nhăn trên mặt bà ngày càng lộ rõ.

Bà nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi vừa tới, khuôn mặt già nua hơi co giật, như muốn mắng hắn, nhưng cuối cùng lại chỉ nói một câu đơn giản.

“Là ai gia đã xem thường ngươi.”

Lạc Thanh Hàn dừng lại cách bà hai thước.

Hắn lạnh lùng nói “Năm đó Tần hoàng hậu cũng nói như vậy.”

Thái hoàng thái hậu “Cho nên nàng chết rồi, ai gia cũng sẽ tiếp bước theo nàng, phải không?”

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng, đôi mắt đen như hồ nước lạnh không đáy.

Thái hoàng thái hậu nhìn những tấm bài vị, nói từng chữ.

“Trước mặt liệt tổ liệt tông, ai gia hỏi ngươi một lần cuối, có phải ngươi sai Tiêu trắc phi giết Tiên đế không?”

Lạc Thanh Hàn “Không có.”

Thái hoàng thái hậu nhìn chằm chằm vào mắt hắn, hỏi “Ngươi có dám thề không?”

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn không đổi nói “Nếu trẫm sai Tiêu trắc phi giết Tiên đế, trẫm sẽ không được chết an ổn.”

Thái hoàng thái hậu mở to mắt.

Bà khó tin nhìn Hoàng đế trẻ tuổi trước mặt.

Hắn lại dám thề độc!

Thái hoàng thái hậu nhìn chằm chằm mặt hắn hồi lâu, không phát hiện dấu hiệu nói dối hay cắn rứt lương tâm.

Dường như hắn đang nói thật.

Hắn thật sự không có mưu hại Thịnh Vĩnh Đế!

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của Thái hoàng thái hậu.

Vì quá kích động nên giọng bà run rẩy dữ dội, lời nói ra cũng lạc điệu.

“Nếu ngươi chưa từng mưu hại Tiên đế, tại sao trước đó ai gia hỏi ngươi, ngươi không chịu trả lời ai gia?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh đáp “Vì trẫm muốn xem là ai đang ly gián quan hệ của chúng ta? Bây giờ kết quả đã rõ, là Lạc Diên Chi.”

Chương 921: Thỏa hiệp

Thái hoàng thái hậu càng kinh ngạc hơn "Cho nên ngươi sớm đã đoán được thái miếu có mai phục! Ngươi cố ý dụ rắn ra khỏi hang!"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói hai chữ.

"Đúng vậy."

Cơ thể Thái hoàng thái hậu run rẩy, tức giận gần như ngất đi.

Bà kịp thời giơ tay vịn vào tường bên cạnh để ổn định cơ thể.

Qua một lúc, bà mới lên tiếng, buồn bã xen lẫn căm hận.

"Diên Chi quả nhiên không phải đối thủ của ngươi."

Lạc Thanh Hàn nhìn theo chỗ tay bà vịn, thấy bức chân dung của Thịnh Vĩnh Đế treo trên tường.

Trong bức chân dung, Thịnh Vĩnh Đế đứng chắp tay sau lưng, mặc long bào đen thêu hoa văn rồng vàng sậm, trên đầu đội vương miện rồng vàng long trọng phức tạp, khóe miệng hơi cong lên, nụ cười bình thản tưởng chừng như đã nắm chắc thắng lợi.

Lạc Thanh Hàn nhìn một lát, bỗng nhiên nói.

"Trẫm nhớ hoàng tổ phụ cũng đột ngột bệnh nặng qua đời."

Thái hoàng thái hậu vô thức nhìn sang bức chân dung bên cạnh Thịnh Vĩnh Đế.

Bức chân dung đó là của Thịnh Trường Đế.

Tước hiệu này là do Thịnh Vĩnh Đế truy phong cho ông.

Vì Thịnh Trường Đế khi còn sống trầm mê việc cầu tiên đạo, một lòng muốn trường sinh bất lão, Thịnh Vĩnh Đế bèn lấy chữ "Trường" trong trường sinh, làm tước hiệu cho ông.

Thịnh Trường Đế trong chân dung tư thế oai hùng, gương mặt đầy mong đợi về tương lai của vương triều Đại Thịnh.

Nhưng những năm cuối đời, Thịnh Trường Đế trầm mê cầu tiên đạo, tin tà thuyết mê hoặc của bọn đạo sĩ, mặc cho đạo sĩ nhúng tay vào việc triều chính, ngang ngược lộng quyền, sát hại nhiều trung thần, tạo nên vô số thảm án.

Dùng hai từ hôn quân để miêu tả Thịnh Trường Đế cũng không quá.

Vì vậy sau khi Thịnh Trường Đế băng hà, trong triều không ai thương tiếc ông.

Cái chết của ông chấm dứt bảy năm nội loạn trong triều.

Sau khi Thịnh Vĩnh Đế lên ngôi, chỉnh đốn triều cương, triều đình dần lập lại trật tự, mọi việc cuối cùng cũng đi quỹ đạo.

Nhiều năm trôi qua, Thái hoàng thái hậu tưởng mình đã quên chuyện quá khứ.

Nhưng khi đối mặt với chân dung của Thịnh Trường Đế, bà không khỏi nhớ đến chuyện năm đó.

Năm đó vì một lời của yêu đạo mà con trai bà bị dùng làm vật hiến tế, cổ tay bị cắt chảy máu suýt chết.

May là bà đến kịp, cố hết sức mới cứu được Lục hoàng tử.

Vì chuyện này, bà phải chịu một trận đòn, da thịt bầm tím, nằm trên giường một tháng mới có thể cử động.

Trong mắt Thái hoàng thái hậu lộ ra căm hận.

Bà thu hồi tầm mắt, giả vờ như không quan tâm hỏi.

“Sao ngươi lại nhắc chuyện này?”

Lạc Thanh Hàn “Vì phụ hoàng đột ngột bệnh nặng qua đời, người nghi ngờ phụ hoàng bị người khác hãm hại. Từ đây suy ra, vậy thì hoàng tổ phụ lúc đó đột ngột bệnh nặng qua đời, lẽ nào cũng là bị người khác hại?”

Con ngươi của Thái hoàng thái hậu khẽ run lên.

Bà nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười giễu cứng ngắc.

“Sao có thể? Ngươi nghĩ nhiều rồi, Thịnh Trường Đế chết vì bạo bệnh, không có gì đáng nghi ngờ.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn bà “Người dám thề trước bài vị của hoàng tổ phụ, nói hoàng tổ phụ chết vì bệnh không?”

Thái hoàng thái hậu phản kháng “Đang yên lành, tại sao ai gia phải thề?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời bà mà nói một không câu không rõ ý.

“Trẫm chợt nhớ tới một câu, đạo trời luân hồi rất công bằng, không nhớ câu tiếp theo là gì nữa? Hoàng tổ mẫu có nhớ không?”

Thái hoàng thái hậu lạnh lùng nói “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Lẽ nào ngươi muốn giết ai gia sao? Trước mặt liệt tổ liệt tông, nếu ngươi dám xuống tay với ai gia, không sợ sau khi ngươi chết, sẽ bị đày xuống địa ngục, không được siêu sinh sao?”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn những tấm bài vị được sắp xếp ngay

ngắn.

Trong mắt hắn không có nhiều sự tôn trọng.

Hắn bình tĩnh nói.

“Người yên tâm, trẫm sẽ không giết người, dù người cấu kết với phản tặc mưu hại trẫm, trẫm cũng sẽ không giết người, dù sao người cũng là tổ mẫu ruột thịt của trẫm.”

Nghe vậy, sắc mặt Thái hoàng thái hậu dịu đi một chút.

Trưởng công chúa Hoa An bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, bà chưa kịp thả lỏng thì đã nghe Hoàng đế nói tiếp.

“Nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, không có quy tắc thì không vào nề nếp. Đặc biệt là những tội nặng như mưu phản thì phải nghiêm trị! Theo luật pháp Đại Thịnh, phàm là người có liên quan đến mưu phản sẽ bị tử hình, kẻ chủ mưu tru di cửu tộc, đồng phạm diệt cả nhà. Hoàng tổ mẫu là trưởng bối của trẫm, trẫm không nỡ ra tay với người. Vậy chỉ đành chọn người thân của hoàng tổ mẫu thay người gánh chịu hình phạt. Sau này, trẫm sẽ chọn một người trực hệ của Lục gia để kết án tử hình thay cho hoàng tổ mẫu. Hy vọng hoàng tổ mẫu có thể thông cảm.”

Thái hoàng thái hậu nghe vậy, tức giận trước mắt tối sầm, không kịp hít thở đã ngất đi.

Bà nặng nề ngã phịch xuống đất.

Trưởng công chúa Hoa An hoảng hốt, lao tới đỡ Thái hoàng thái hậu dậy.

“Mẫu hậu! Mẫu hậu người tỉnh lại đi! Người đừng dọa con mà!”

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Thường công công.

Thường công công hiểu ý, lập tức gọi thái y đến khám cho Thái hoàng thái hậu.

Triệu Hiền sải bước vào, chắp ta hành lễ, cung kính nói.

“Khởi bẩm bệ hạ, mạt tướng đã bắt được phản tặc Tĩnh huyện vương, người đang ở bên ngoài, xin bệ hạ xử lý.”

Lạc Thanh Hàn phớt lờ Trưởng công chúa Hoa An vẫn đang khóc trong điện, xoay người bước ra ngoài.

Hắn đứng trên bậc thềm, nhìn Lạc Diên Chi bị trói chặt.

Cấm vệ đá vào đầu gối Lạc Diên Chi, đầu gối y đập mạnh xuống đất, làm y tái mặt vì đau.

Nỗi đau thể xác không bằng nỗi nhục về mặt tinh thần.

Y tức giận nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hàn, không che giấu phẫn nộ trong mắt.

Lạc Thanh Hàn khinh thường nhìn y, lạnh lùng hỏi.

“Đồng bọn của ngươi đâu?”

Lạc Diên Chi cười lạnh “Sao ta phải nói ngươi biết?!”

Dù sao y cũng khó thoát cái chết, bây giờ y không còn gì để sợ nữa.

Lạc Thanh Hàn “Nếu ngươi không nói, trẫm sẽ sai người đào mộ Nhàn phi, vứt xác bà ta đến nơi hoang dã.”

Nhàn phi là mẫu thân của Lạc Diên Chi, năm đó Tần Trọng và Tây Lăng vương tạo phản bức vua thoái vị, bà bị quân phản loạn giết hại dã man.

Cái chết bi thảm của bà sẽ luôn khắc sâu trong tim Lạc Diên Chi, trở thành nỗi đau khó quên cả đời của y.

Lúc này nghe Lạc Thanh Hàn uy hiếp, oán hận trong lòng Lạc Diên Chi tăng lên gấp bội.

Y hận lúc này không thể lao tới xé Lạc Thanh Hàn thành từng mảnh!

Nhưng y đã bị cấm vệ giữ chặt, hai tay bị trói sau lưng, không thể cử động.

Y giống như con thú bị mắc kẹt trong tình thế tuyệt vọng, nhìn chằm chằm vào Lạc Thanh Hàn, đôi mắt đỏ ngầu đầy tia máu, nét mặt trông rất dữ tợn.

"Ngươi dám?!"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh đáp "Nếu ngươi không tin, trẫm có thể sai người làm cho ngươi xem, để ngươi tận mắt chứng kiến mộ của mẫu phi ngươi được đào thế nào."

Dù oán hận không cam lòng thế nào, Lạc Diên Chi cũng phải thỏa hiệp.

Thật ra y vốn không quan tâm sống chết của người khác, y chỉ không muốn cúi đầu trước Lạc Thanh Hàn.

Nhưng vì bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của mẫu phi, Lạc Diên Chi không còn cách nào khác, đành phải cúi đầu.

Chương 922: Nội thương

“Đồng bọn của ta là Vương Can, ông ta tập hợp các thế gia trong thành Thịnh Kinh ủng hộ ta kế vị, chỉ cần ta giết được ngươi, bọn họ sẽ phối hợp với ta tiêu diệt hết thân tín của ngươi, rồi đưa ta lên ngôi, thế này là được rồi chứ gì?”

Lạc Diên Chi nói ra những lời này, trong lòng đầy nhục nhã.

Lạc Thanh Hàn “Vương Can cũng ở thái miếu?”

Khuôn mặt Lạc Diên Chi méo mó nói “Phải.”

Lạc Thanh Hàn nhìn Triệu Hiền.

Triệu Hiền hiểu ý, lập tức bước tới thành thật trả lời.

“Mạt tướng đã lệnh cho người lật tung toàn bộ thái miếu, không tìm thấy Vương Can.”

Lạc Diên Chi lập tức vặn lại “Chắc chắn các ngươi đã tìm sót nơi nào đó, Vương Can đến cùng với ta, hiện giờ ông ta chắc chắn đang trốn đâu đó.”

Triệu Hiền chỉ đành dẫn người tìm kiếm lại.

Lần này vẫn không tìm thấy gì.

Lạc Thanh Hàn tin khả năng làm việc của Triệu Hiền, nếu tìm khắp thái miếu hai lần mà vẫn không tìm thấy Vương Can, có nghĩa là Vương Can vốn không ở trong thái miếu.

Lạc Diên Chi cũng nghĩ đến điểm này.

Môi y hơi run run, lẩm bẩm "Sao Vương Can không ở đây? Ông ta nhất định ở đây, nhất định là đang ở đây."

Lạc Thanh Hàn "Xem ra Vương Can sớm đã chạy rồi, ông ta sớm đã biết lần này hành thích không thành, cho nên bỏ ngươi chạy trước rồi."

Nét mặt hắn vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt Lạc Diên Chi lại đầy vẻ thương hại.

Sự thương hại đến từ kẻ ngồi trên cao còn khó chấp nhận hơn cả trực tiếp cười nhạo.

Sắc mặt Lạc Diên Chi tái nhợt, môi mấp máy không ngừng.

Một lúc lâu sau mới có thể thốt ra được một câu.

"Tại sao?"

Vương Can biết rõ mình không thành công, tại sao còn xúi giục y thuê sát thủ mai phục Lạc Thanh Hàn?

Chuyện này không hợp lý!

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

"Đây chính là điều khiến trẫm băn khoăn. Ban đầu trẫm nghĩ Vương Can muốn giúp ngươi lên ngôi để thay phụ thân báo thù rửa hận, tìm lối thoát cho gia tộc. Nhưng bây giờ xem ra Vương Can không thật lòng ủng hộ ngươi. Đối với ông ta, ngươi chỉ là một con cờ mà thôi. Nhưng lý do là gì? Tại sao ông ta lại mưu tính những chuyện này?"

Lạc Diên Chi sững sờ, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Vốn y tự tin cho rằng Vương Can và các thế gia kia đều là con cờ của mình.

Còn Lạc Thanh Hàn là đối thủ của y.

Chỉ cần đánh bại Lạc Thanh Hàn, y có thể thành công trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng sự thật lại là, y là con cờ bị thao túng trên bàn cờ, còn người thật sự chơi ván cờ với Lạc Thanh Hàn lại là một người khác.

Vai trò duy nhất của y trong ván cờ này là bị đẩy ra làm bia đỡ đạn.

Sự oán hận vừa rồi đã thay thế bằng khó hiểu tột độ.

Y không biết rốt cuộc bản thân vì điều gì mà đi đến bước này?

Y nảy sinh nghi ngờ mọi thứ về bản thân.

Lạc Thanh Hàn không quan tâm Lạc Diên Chi đang nghĩ gì, hắn liếc nhìn Triệu Hiền.

“Giải người đi, giam vào Đại Lý Tự.”

“Vâng.”

Cấm vệ quân giải Lạc Diên Chi ra ngoài.

Lần này Lạc Diên Chi không vùng vẫy hay la hét, suốt đoạn đường khuôn mặt y chỉ có hoảng hốt ngỡ ngàng,

Lạc Thanh Hàn quay lại nhìn cảnh tượng trong điện Vĩnh Ninh.

Thái hoàng thái hậu vẫn còn bất tỉnh, thái y đang châm cứu cho bà, Trưởng công chúa Hoa An ở bên cạnh nhìn.

Lạc Thanh Hàn thờ ơ thu hồi tầm nhìn.

“Bãi giá về cung.”

Trò hề hôm nay cũng nên kết thúc rồi.

……

Bên ngoài thái miếu.

Trong cỗ xe sang trọng, Tiêu Hề Hề đang ăn vặt.

Trong ngăn ngầm trên xe có rất nhiều trái cây sấy khô và bánh ngọt được chuẩn bị riêng cho nàng.

Nàng vừa ăn vừa chờ Lạc Thanh Hàn quay lại.

Bất giác nàng đã ăn hết đồ ăn vặt có trong xe.

Chỉ ngồi không như vậy thật buồn chán.

Nàng có hơi muốn ngủ gật.

Đúng lúc này, cửa xe bị gõ nhẹ.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, nô tài tìm được một cây hồng gần đây, có hái mấy quả hồng tươi cho người, người có muốn ăn thử không?”

Nghe nói có đồ ngon, Tiêu Hề Hề lập tức nói “Mau mang vào!”

Cửa xe bị đẩy ra, một tiểu thái giám ôm giỏ trái cây bước vào.

Bên trong giỏ tre nhỏ tinh xảo có năm quả hồng lớn căng mọng.

Tiêu Hề Hề cầm quả hồng lớn nhất lên, phát hiện trên quả hồng vẫn còn những giọt nước.

Tiểu thái giám giải thích “Số hồng này đã rửa sạch bằng nước, rất sạch sẽ.”

Tiêu Hề Hề rất hài lòng với sự chu đáo và tỉ mỉ của tiểu thái giám.

Nàng mở miệng cắn một miếng lớn, vừa giòn vừa ngọt, ăn rất ngon.

Tiểu thái giám mong đợi hỏi "Nương nương thấy thế nào?"

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Ngon lắm, ngươi là một thái giám làm việc rất tốt, còn biết cho bổn cung đồ ngon, nhưng trông ngươi hơi lạ, trước đây bổn cung chưa từng gặp ngươi, ngươi tên là gì?"

Tiểu thái giám cung kính nói "Nô tài tên Uất Cửu."

Tiêu Hề Hề vừa cắn quả hồng rộp rộp, vừa nhớ lại trong đầu.

"Uất Cửu? Bổn cung chưa từng nghe qua tên này, ngươi làm việc ở đâu?"

Tiểu thái giám ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười quái dị.

"Người chưa từng nghe tên này cũng đúng thôi, dù sao đây cũng là tên thật của ta."

Lúc nói câu này, gã dùng giọng thật của mình.

Giọng nói còn trầm hơn cả khi cải trang thái giám.

Động tác ăn của Tiêu Hề Hề ngừng lại.

Nàng vừa định ngẩng đầu lên nhìn gã thì thấy cổ mình đau nhức.

Một cây kim bạc đâm vào người nàng!

Cả người Tiêu Hề Hề cứng đờ, không thể động đậy được nữa.

Bộ phận duy nhất trên cơ thể nàng có thể cử động lúc này là đôi mắt.

Nàng chuyển động con ngươi nhìn tiểu thái giám trước mặt, trong mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên khó hiểu.

Uất Cửu "Người đừng quá căng thẳng, ta chỉ là tạm thời phong ấn huyệt đạo của người, trước khi rút kim bạc ra thì người không thể cử động."

Tiêu Hề Hề cố dùng nội lực đẩy kim bạc ra ngoài.

Tuy nhiên sau đó nàng cảm thấy nội tạng của mình như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, máu khắp cơ thể chảy ngược!

Một vệt máu đỏ tươi chảy xuống khóe miệng nàng.

Uất Cửu thấy vậy, nhướng mày cười.

"Ta muốn nhắc nhở người, trước khi rút kim bạc ra, người tốt nhất không nên dùng nội lực, nếu không máu sẽ chảy ngược, nội tạng bị thương, nội lực cũng sẽ ổn hại nghiêm trọng, không cẩn thận người sẽ tàn phế."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng thật sự muốn phun máu lên mặt gã!

Chuyện quan trọng như vậy mà không nói sớm!

Uất Cửu như nhìn ra oán hận trong lòng nàng, nụ cười trên mặt ngày càng tươi.

"Bây giờ cũng không muộn, xem dáng vẻ của người có lẽ còn chưa đến mức tệ nhất, chỉ là chút nội thương, không phải chuyện gì lớn, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao."

Tiêu Hề Hề không nói nên lời, chỉ có thể an tĩnh nhìn gã.

Uất Cửu "Người yên tâm, ta sẽ không giết người, dù sao trước đó người đã từng cứu ta, ta sẽ không giết ân nhân cứu mạng của mình."

Dù sao Tiêu Hề Hề cũng không thể cử động hay nói chuyện.

Nàng chỉ có thể xem gã biểu diễn.

Uất Cửu rất hài lòng, gã thích cảm giác được nàng chú ý.“Đồng bọn của ta là Vương Can, ông ta tập hợp các thế gia trong thành Thịnh Kinh ủng hộ ta kế vị, chỉ cần ta giết được ngươi, bọn họ sẽ phối hợp với ta tiêu diệt hết thân tín của ngươi, rồi đưa ta lên ngôi, thế này là được rồi chứ gì?”

Lạc Diên Chi nói ra những lời này, trong lòng đầy nhục nhã.

Lạc Thanh Hàn “Vương Can cũng ở thái miếu?”

Khuôn mặt Lạc Diên Chi méo mó nói “Phải.”

Lạc Thanh Hàn nhìn Triệu Hiền.

Triệu Hiền hiểu ý, lập tức bước tới thành thật trả lời.

“Mạt tướng đã lệnh cho người lật tung toàn bộ thái miếu, không tìm thấy Vương Can.”

Lạc Diên Chi lập tức vặn lại “Chắc chắn các ngươi đã tìm sót nơi nào đó, Vương Can đến cùng với ta, hiện giờ ông ta chắc chắn đang trốn đâu đó.”

Triệu Hiền chỉ đành dẫn người tìm kiếm lại.

Lần này vẫn không tìm thấy gì.

Lạc Thanh Hàn tin khả năng làm việc của Triệu Hiền, nếu tìm khắp thái miếu hai lần mà vẫn không tìm thấy Vương Can, có nghĩa là Vương Can vốn không ở trong thái miếu.

Lạc Diên Chi cũng nghĩ đến điểm này.

Môi y hơi run run, lẩm bẩm “Sao Vương Can không ở đây? Ông ta nhất định ở đây, nhất định là đang ở đây.”

Lạc Thanh Hàn “Xem ra Vương Can sớm đã chạy rồi, ông ta sớm đã biết lần này hành thích không thành, cho nên bỏ ngươi

chạy trước rồi.”

Nét mặt hắn vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt Lạc Diên Chi lại đầy vẻ thương hại.

Sự thương hại đến từ kẻ ngồi trên cao còn khó chấp nhận hơn cả trực tiếp cười nhạo.

Sắc mặt Lạc Diên Chi tái nhợt, môi mấp máy không ngừng.

Một lúc lâu sau mới có thể thốt ra được một câu.

“Tại sao?”

Vương Can biết rõ mình không thành công, tại sao còn xúi giục y thuê sát thủ mai phục Lạc Thanh Hàn?

Chuyện này không hợp lý!

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

“Đây chính là điều khiến trẫm băn khoăn. Ban đầu trẫm nghĩ Vương Can muốn giúp ngươi lên ngôi để thay phụ thân báo thù rửa hận, tìm lối thoát cho gia tộc. Nhưng bây giờ xem ra Vương Can không thật lòng ủng hộ ngươi. Đối với ông ta, ngươi chỉ là một con cờ mà thôi. Nhưng lý do là gì? Tại sao ông ta lại mưu tính những chuyện này?”

Lạc Diên Chi sững sờ, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Vốn y tự tin cho rằng Vương Can và các thế gia kia đều là con cờ của mình.

Còn Lạc Thanh Hàn là đối thủ của y.

Chỉ cần đánh bại Lạc Thanh Hàn, y có thể thành công trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng sự thật lại là, y là con cờ bị thao túng trên bàn cờ, còn người thật sự chơi ván cờ với Lạc Thanh Hàn lại là một người

khác.

Vai trò duy nhất của y trong ván cờ này là bị đẩy ra làm bia đỡ đạn.

Sự oán hận vừa rồi đã thay thế bằng khó hiểu tột độ.

Y không biết rốt cuộc bản thân vì điều gì mà đi đến bước này?

Y nảy sinh nghi ngờ mọi thứ về bản thân.

Lạc Thanh Hàn không quan tâm Lạc Diên Chi đang nghĩ gì, hắn liếc nhìn Triệu Hiền.

“Giải người đi, giam vào Đại Lý Tự.”

“Vâng.”

Cấm vệ quân giải Lạc Diên Chi ra ngoài.

Lần này Lạc Diên Chi không vùng vẫy hay la hét, suốt đoạn đường khuôn mặt y chỉ có hoảng hốt ngỡ ngàng,

Lạc Thanh Hàn quay lại nhìn cảnh tượng trong điện Vĩnh Ninh.

Thái hoàng thái hậu vẫn còn bất tỉnh, thái y đang châm cứu cho bà, Trưởng công chúa Hoa An ở bên cạnh nhìn.

Lạc Thanh Hàn thờ ơ thu hồi tầm nhìn.

“Bãi giá về cung.”

Trò hề hôm nay cũng nên kết thúc rồi.

……

Bên ngoài thái miếu.

Trong cỗ xe sang trọng, Tiêu Hề Hề đang ăn vặt.

Trong ngăn ngầm trên xe có rất nhiều trái cây sấy khô và bánh ngọt được chuẩn bị riêng cho nàng.

Nàng vừa ăn vừa chờ Lạc Thanh Hàn quay lại.

Bất giác nàng đã ăn hết đồ ăn vặt có trong xe.

Chỉ ngồi không như vậy thật buồn chán.

Nàng có hơi muốn ngủ gật.

Đúng lúc này, cửa xe bị gõ nhẹ.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, nô tài tìm được một cây hồng gần đây, có hái mấy quả hồng tươi cho người, người có muốn ăn thử không?”

Nghe nói có đồ ngon, Tiêu Hề Hề lập tức nói “Mau mang vào!”

Cửa xe bị đẩy ra, một tiểu thái giám ôm giỏ trái cây bước vào.

Bên trong giỏ tre nhỏ tinh xảo có năm quả hồng lớn căng mọng.

Tiêu Hề Hề cầm quả hồng lớn nhất lên, phát hiện trên quả hồng vẫn còn những giọt nước.

Tiểu thái giám giải thích “Số hồng này đã rửa sạch bằng nước, rất sạch sẽ.”

Tiêu Hề Hề rất hài lòng với sự chu đáo và tỉ mỉ của tiểu thái giám.

Nàng mở miệng cắn một miếng lớn, vừa giòn vừa ngọt, ăn rất ngon.

Tiểu thái giám mong đợi hỏi “Nương nương thấy thế nào?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Ngon lắm, ngươi là một thái giám làm việc rất tốt, còn biết cho bổn cung đồ ngon, nhưng trông ngươi hơi lạ, trước đây bổn cung chưa từng gặp ngươi, ngươi tên là gì?"

Tiểu thái giám cung kính nói "Nô tài tên Uất Cửu."

Tiêu Hề Hề vừa cắn quả hồng rộp rộp, vừa nhớ lại trong đầu.

"Uất Cửu? Bổn cung chưa từng nghe qua tên này, ngươi làm việc ở đâu?"

Tiểu thái giám ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười quái dị.

"Người chưa từng nghe tên này cũng đúng thôi, dù sao đây cũng là tên thật của ta."

Lúc nói câu này, gã dùng giọng thật của mình.

Giọng nói còn trầm hơn cả khi cải trang thái giám.

Động tác ăn của Tiêu Hề Hề ngừng lại.

Nàng vừa định ngẩng đầu lên nhìn gã thì thấy cổ mình đau nhức.

Một cây kim bạc đâm vào người nàng!

Cả người Tiêu Hề Hề cứng đờ, không thể động đậy được nữa.

Bộ phận duy nhất trên cơ thể nàng có thể cử động lúc này là đôi mắt.

Nàng chuyển động con ngươi nhìn tiểu thái giám trước mặt, trong mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên khó hiểu.

Uất Cửu "Người đừng quá căng thẳng, ta chỉ là tạm thời phong ấn huyệt đạo của người, trước khi rút kim bạc ra thì người không thể cử động."

Tiêu Hề Hề cố dùng nội lực đẩy kim bạc ra ngoài.

Tuy nhiên sau đó nàng cảm thấy nội tạng của mình như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, máu khắp cơ thể chảy ngược!

Một vệt máu đỏ tươi chảy xuống khóe miệng nàng.

Uất Cửu thấy vậy, nhướng mày cười.

“Ta muốn nhắc nhở người, trước khi rút kim bạc ra, người tốt nhất không nên dùng nội lực, nếu không máu sẽ chảy ngược, nội tạng bị thương, nội lực cũng sẽ ổn hại nghiêm trọng, không cẩn thận người sẽ tàn phế.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng thật sự muốn phun máu lên mặt gã!

Chuyện quan trọng như vậy mà không nói sớm!

Uất Cửu như nhìn ra oán hận trong lòng nàng, nụ cười trên mặt ngày càng tươi.

“Bây giờ cũng không muộn, xem dáng vẻ của người có lẽ còn chưa đến mức tệ nhất, chỉ là chút nội thương, không phải chuyện gì lớn, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”

Tiêu Hề Hề không nói nên lời, chỉ có thể an tĩnh nhìn gã.

Uất Cửu “Người yên tâm, ta sẽ không giết người, dù sao trước đó người đã từng cứu ta, ta sẽ không giết ân nhân cứu mạng của mình.”

Dù sao Tiêu Hề Hề cũng không thể cử động hay nói chuyện.

Nàng chỉ có thể xem gã biểu diễn.

Uất Cửu rất hài lòng, gã thích cảm giác được nàng chú ý.“Đồng bọn của ta là Vương Can, ông ta tập hợp các thế gia trong thành Thịnh Kinh ủng hộ ta kế vị, chỉ cần ta giết được

ngươi, bọn họ sẽ phối hợp với ta tiêu diệt hết thân tín của ngươi, rồi đưa ta lên ngôi, thế này là được rồi chứ gì?"

Lạc Diên Chi nói ra những lời này, trong lòng đầy nhục nhã.

Lạc Thanh Hàn "Vương Can cũng ở thái miếu?"

Khuôn mặt Lạc Diên Chi méo mó nói "Phải."

Lạc Thanh Hàn nhìn Triệu Hiền.

Triệu Hiền hiểu ý, lập tức bước tới thành thật trả lời.

"Mạt tướng đã lệnh cho người lật tung toàn bộ thái miếu, không tìm thấy Vương Can."

Lạc Diên Chi lập tức vặn lại "Chắc chắn các ngươi đã tìm sót nơi nào đó, Vương Can đến cùng với ta, hiện giờ ông ta chắc chắn đang trốn đâu đó."

Triệu Hiền chỉ đành dẫn người tìm kiếm lại.

Lần này vẫn không tìm thấy gì.

Lạc Thanh Hàn tin khả năng làm việc của Triệu Hiền, nếu tìm khắp thái miếu hai lần mà vẫn không tìm thấy Vương Can, có nghĩa là Vương Can vốn không ở trong thái miếu.

Lạc Diên Chi cũng nghĩ đến điểm này.

Môi y hơi run run, lẩm bẩm "Sao Vương Can không ở đây? Ông ta nhất định ở đây, nhất định là đang ở đây."

Lạc Thanh Hàn "Xem ra Vương Can sớm đã chạy rồi, ông ta sớm đã biết lần này hành thích không thành, cho nên bỏ ngươi chạy trước rồi."

Nét mặt hắn vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt Lạc Diên Chi lại đầy vẻ thương hại.

Sự thương hại đến từ kẻ ngồi trên cao còn khó chấp nhận hơn cả trực tiếp cười nhạo.

Sắc mặt Lạc Diên Chi tái nhợt, môi mấp máy không ngừng.

Một lúc lâu sau mới có thể thốt ra được một câu.

“Tại sao?”

Vương Can biết rõ mình không thành công, tại sao còn xúi giục y thuê sát thủ mai phục Lạc Thanh Hàn?

Chuyện này không hợp lý!

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

“Đây chính là điều khiến trẫm băn khoăn. Ban đầu trẫm nghĩ Vương Can muốn giúp ngươi lên ngôi để thay phụ thân báo thù rửa hận, tìm lối thoát cho gia tộc. Nhưng bây giờ xem ra Vương Can không thật lòng ủng hộ ngươi. Đối với ông ta, ngươi chỉ là một con cờ mà thôi. Nhưng lý do là gì? Tại sao ông ta lại mưu tính những chuyện này?”

Lạc Diên Chi sững sờ, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Vốn y tự tin cho rằng Vương Can và các thế gia kia đều là con cờ của mình.

Còn Lạc Thanh Hàn là đối thủ của y.

Chỉ cần đánh bại Lạc Thanh Hàn, y có thể thành công trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng sự thật lại là, y là con cờ bị thao túng trên bàn cờ, còn người thật sự chơi ván cờ với Lạc Thanh Hàn lại là một người khác.

Vai trò duy nhất của y trong ván cờ này là bị đẩy ra làm bia đỡ đạn.

Sự oán hận vừa rồi đã thay thế bằng khó hiểu tột độ.

Y không biết rốt cuộc bản thân vì điều gì mà đi đến bước này?

Y nảy sinh nghi ngờ mọi thứ về bản thân.

Lạc Thanh Hàn không quan tâm Lạc Diên Chi đang nghĩ gì, hắn liếc nhìn Triệu Hiền.

“Giải người đi, giam vào Đại Lý Tự.”

“Vâng.”

Cấm vệ quân giải Lạc Diên Chi ra ngoài.

Lần này Lạc Diên Chi không vùng vẫy hay la hét, suốt đoạn đường khuôn mặt y chỉ có hoảng hốt ngỡ ngàng,

Lạc Thanh Hàn quay lại nhìn cảnh tượng trong điện Vĩnh Ninh.

Thái hoàng thái hậu vẫn còn bất tỉnh, thái y đang châm cứu cho bà, Trưởng công chúa Hoa An ở bên cạnh nhìn.

Lạc Thanh Hàn thờ ơ thu hồi tầm nhìn.

“Bãi giá về cung.”

Trò hề hôm nay cũng nên kết thúc rồi.

……

Bên ngoài thái miếu.

Trong cỗ xe sang trọng, Tiêu Hề Hề đang ăn vặt.

Trong ngăn ngầm trên xe có rất nhiều trái cây sấy khô và bánh ngọt được chuẩn bị riêng cho nàng.

Nàng vừa ăn vừa chờ Lạc Thanh Hàn quay lại.

Bất giác nàng đã ăn hết đồ ăn vặt có trong xe.

Chỉ ngồi không như vậy thật buồn chán.

Nàng có hơi muốn ngủ gật.

Đúng lúc này, cửa xe bị gõ nhẹ.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, nô tài tìm được một cây hồng gần đây, có hái mấy quả hồng tươi cho người, người có muốn ăn thử không?”

Nghe nói có đồ ngon, Tiêu Hề Hề lập tức nói “Mau mang vào!”

Cửa xe bị đẩy ra, một tiểu thái giám ôm giỏ trái cây bước vào.

Bên trong giỏ tre nhỏ tinh xảo có năm quả hồng lớn căng mọng.

Tiêu Hề Hề cầm quả hồng lớn nhất lên, phát hiện trên quả hồng vẫn còn những giọt nước.

Tiểu thái giám giải thích “Số hồng này đã rửa sạch bằng nước, rất sạch sẽ.”

Tiêu Hề Hề rất hài lòng với sự chu đáo và tỉ mỉ của tiểu thái giám.

Nàng mở miệng cắn một miếng lớn, vừa giòn vừa ngọt, ăn rất ngon.

Tiểu thái giám mong đợi hỏi “Nương nương thấy thế nào?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói “Ngon lắm, ngươi là một thái giám làm việc rất tốt, còn biết cho bổn cung đồ ngon, nhưng trông ngươi hơi lạ, trước đây bổn cung chưa từng gặp ngươi, ngươi tên là gì?”

Tiểu thái giám cung kính nói "Nô tài tên Uất Cửu."

Tiêu Hề Hề vừa cắn quả hồng rộp rộp, vừa nhớ lại trong đầu.

"Uất Cửu? Bổn cung chưa từng nghe qua tên này, ngươi làm việc ở đâu?"

Tiểu thái giám ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười quái dị.

"Người chưa từng nghe tên này cũng đúng thôi, dù sao đây cũng là tên thật của ta."

Lúc nói câu này, gã dùng giọng thật của mình.

Giọng nói còn trầm hơn cả khi cải trang thái giám.

Động tác ăn của Tiêu Hề Hề ngừng lại.

Nàng vừa định ngẩng đầu lên nhìn gã thì thấy cổ mình đau nhức.

Một cây kim bạc đâm vào người nàng!

Cả người Tiêu Hề Hề cứng đờ, không thể động đậy được nữa.

Bộ phận duy nhất trên cơ thể nàng có thể cử động lúc này là đôi mắt.

Nàng chuyển động con ngươi nhìn tiểu thái giám trước mặt, trong mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên khó hiểu.

Uất Cửu "Người đừng quá căng thẳng, ta chỉ là tạm thời phong ấn huyệt đạo của người, trước khi rút kim bạc ra thì người không thể cử động."

Tiêu Hề Hề cố dùng nội lực đẩy kim bạc ra ngoài.

Tuy nhiên sau đó nàng cảm thấy nội tạng của mình như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào, máu khắp cơ thể chảy ngược!

Một vệt máu đỏ tươi chảy xuống khóe miệng nàng.

Uất Cửu thấy vậy, nhướng mày cười.

“Ta muốn nhắc nhở người, trước khi rút kim bạc ra, người tốt nhất không nên dùng nội lực, nếu không máu sẽ chảy ngược, nội tạng bị thương, nội lực cũng sẽ ổn hại nghiêm trọng, không cẩn thận người sẽ tàn phế.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng thật sự muốn phun máu lên mặt gã!

Chuyện quan trọng như vậy mà không nói sớm!

Uất Cửu như nhìn ra oán hận trong lòng nàng, nụ cười trên mặt ngày càng tươi.

“Bây giờ cũng không muộn, xem dáng vẻ của người có lẽ còn chưa đến mức tệ nhất, chỉ là chút nội thương, không phải chuyện gì lớn, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”

Tiêu Hề Hề không nói nên lời, chỉ có thể an tĩnh nhìn gã.

Uất Cửu “Người yên tâm, ta sẽ không giết người, dù sao trước đó người đã từng cứu ta, ta sẽ không giết ân nhân cứu mạng của mình.”

Dù sao Tiêu Hề Hề cũng không thể cử động hay nói chuyện.

Nàng chỉ có thể xem gã biểu diễn.

Uất Cửu rất hài lòng, gã thích cảm giác được nàng chú ý.

Chương 923: Bắt cóc

Uất Cửu "Cuộc săn mùa thu năm ngoái ở Thượng Lâm Uyển, tình cờ hôm đó xảy ra hiện tượng thiên cẩu ăn mặt trời, người bị hành thích, vốn ta muốn nhân cơ hội thể hiện trước mặt người, giành lấy tín nhiệm của người, không ngờ ta bị người cứu ngược lại một mạng, chắc hẳn người còn nhớ chứ?"

Tiêu Hề Hề kinh ngạc mở to mắt.

Uất Cửu cười tít mắt nhìn nàng.

"Người nhớ rồi sao? Ta chính là Tô tài nhân được người cứu lúc đó, sau này nhờ phúc của người mà ta được thăng làm Mẫn tiệp dư."

Tiêu Hề Hề không tin được, Mẫn tiệp dư không phải là đại mỹ nhân với thân hình đầy đặn sao? Sao lại biến thành một tiểu thái giám tầm thường rồi?!

"Thời gian cấp bách, trước khi Hoàng thượng về, ta phải đưa người rời khỏi đây, trên đường đi sẽ từ từ kể những chuyện còn lại."

Uất Cửu vừa nói vừa kéo tay cầm quả hồng của nàng xuống, giúp nàng điều chỉnh tư thế ngồi tự nhiên hơn.

Tiêu Hề Hề không thể động đậy, đành mặc cho gã sắp xếp.

Nàng chịu đựng đau đớn do nội thương gây ra, âm thầm tính xem làm sao thoát khỏi khống chế của Uất Cửu?

Xe ngựa nàng đang ngồi nằm ở trung tâm bảo vệ, vây quanh là Ngọc Lân vệ, Thượng Khuê đứng gần xe ngựa, dù Uất Cửu có

ba đầu sáu tay cũng không thể thuận lợi đưa nàng đi được.

Điều Tiêu Hề Hề cần làm bây giờ là tìm cách thu hút sự chú ý của Ngọc Lân vệ, để bọn họ phát hiện nàng bị bắt cóc.

Lúc này, nàng chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

Thượng Khuê lớn tiếng hỏi "Xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề vểnh tai lên nghe.

Ngay sau đó, Ngọc Lân vệ bên ngoài hét lên "Khu rừng phía trước cháy rồi!"

Bây giờ đang là thời điểm mùa thu khô hanh, cành lá trong rừng đã khô héo, hơn mười ngày không có mưa, góp phần khiến ngọn lửa lan rộng khắp nơi với tốc độ cực nhanh.

Xe ngựa đậu rất gần rừng cây, một khi lửa lan rộng, rất có thể xe ngựa sẽ bị ảnh hưởng.

Thượng Khuê quả quyết để một nửa người lại dập lửa, dẫn nửa còn lại hộ tống xe ngựa rời khỏi đây.

Xe ngựa khởi động, nhưng vì đi quá nhanh nên xe ngựa không ngừng rung chuyển, làm Tiêu Hề Hề càng khó chịu.

Nàng cảm thấy nội tạng đang bị thương của mình sắp vỡ nát.

Thượng Khuê cưỡi ngựa đến gần, trấn an Quý phi trong xe.

"Nương nương đừng lo lắng, chỉ là một đám cháy, mạt tướng đã sai người dập lửa, chúng ta tránh đi trước, sẽ không có chuyện gì."

Tiêu Hề Hề không thể nói được, chỉ có thể ngồi im.

Nàng cảm thấy bây giờ là cơ hội tốt, chỉ cần nàng im lặng, Thượng Khuê nhất định có thể cảm nhận được có chuyện gì đó không ổn.

Nhưng kế đó nàng thấy Uất Cửu lên tiếng.

Tuy nhiên, giọng nói gã phát ra lại là giọng của nữ nhân.

Điều làm Tiêu Hề Hề ngạc nhiên hơn nữa là giọng này rất giống nàng, thoáng nghe qua không phân biệt được.

“Bổn cung không sao, vất vả cho Thượng thống lĩnh rồi.”

Uất Cửu nói xong, còn cố ý cười với Tiêu Hề Hề.

Rõ ràng gã đã nhìn thấu suy nghĩ của Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Tên này còn có thể bắt chước giọng nói của người khác!

Còn bắt chước một cách hoàn hảo!

Thượng Khuê ở ngoài xe không nhận ra giọng nói có gì khác thường, cung kính đáp “Đều là trách nhiệm của mạt tướng, không dám nói vất vả.”

Uất Cửu vẫn cảm thấy chưa đủ kí.ch thích, tiếp tục giả giọng nói.

“Trong xe hết đồ ăn rồi, bổn cung cảm thấy chán quá, lát nữa có đi ngang quán trà hay nơi nào đó tương tự thì dừng lại một chút, mua thứ gì đó cho bổn cung ăn uống.”

Thượng Khuê đương nhiên biết Quý phi ăn rất được, cũng không hề nghi ngờ.

“Mạt tướng biết rồi.”

Xe ngựa tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Không biết trùng hợp hay sao đó, mà phía trước quả thật có một quán trà.

Trong quán trà có hai ba người khách đang ngồi, chủ quán là một cặp vợ chồng trung niên đang pha trà cho khách.

Thượng Khuê cho xe dừng lại.

Hắn xuống ngựa đi đến quán trà, chuẩn bị móc tiền trả tiền trà bánh.

Trong lúc hắn cúi đầu, người trong quán trà đột nhiên rút kiếm giấu dưới bàn lao về phía Thượng Khuê và xe ngựa!

Cùng lúc đó, hàng chục sát thủ lao ra khỏi vùng rừng núi gần đó.

Thượng Khuê tránh được đòn chí mạng trong gang tấc nhưng bị đâm vào vai và cánh tay trái, máu chảy ra.

Hắn không quan tâm vết thương, nhanh chóng rút kiếm đánh trả, đồng thời dùng nội lực hét lớn.

“Có thích khách! Bảo vệ Quý phi nương nương!”

Ngọc Lân vệ lập tức rút kiếm, bao vây xe ngựa ở giữa, chiến đấu với đám sát thủ khí thế hung hãn.

Tiêu Hề Hề không thể động đậy, chỉ có thể nghe thấy tiếng hét giết chóc bên ngoài, cũng như tiếng vũ khí va chạm.

Dù nàng không tận mắt nhìn thấy, nhưng chỉ cần nghe những âm thanh này, nàng cũng có thể đoán được trận chiến bên ngoài lúc này khốc liệt đến mức nào.

Uất Cửu ngồi vững trong xe, nhìn nàng không chớp mắt.

Gã dường như không quan tâm đến cuộc chiến bên ngoài.

Gã thậm chí còn có thời gian nói chuyện với nàng.

“Lúc người bị hành thích ở Thượng Lâm Uyển, những sát thủ

đó thật ra là do ta sắp xếp từ trước. Ta biết ngày hôm đó sẽ có hiện tượng thiên cẩu ăn mặt trời. Thời điểm mặt trời bị che khuất chính là thời điểm hành thích tốt nhất. Nhưng ta không thật sự muốn giết người, ta chỉ muốn nhân cơ hội cứu người, lấy được lòng tin của người mà thôi. Không ngờ lại phản tác dụng. Ta chẳng những không cứu được người, ngược lại người còn cứu ta. Người nói đi, muốn ta báo đáp người thế nào?"

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, báo đáp lớn nhất của ngươi là mau thả ta ra.

Uất Cửu như đoán được nàng đang nghĩ gì, cười giả tạo nói "Xin lỗi, chuyện thả người ra thì không thể, dù sao ta cũng phải giao người cho cha ta."

Gã dừng một chút, rồi nói tiếp.

"Thế này đi, sau này nếu cha ta muốn giết người, ta có thể cân nhắc cầu xin, bảo cha ta cho người chết toàn thây."

Tiêu Hề Hề: Vậy thì thật cảm ơn ngươi!

Tiếng chém giết bên ngoài ngày càng gần.

Có nghĩa là vòng tròn bảo vệ do Ngọc Lân vệ hình thành đang bị thu hẹp lại.

Bọn họ không chống đỡ được nữa.

Uất Cửu đoán chừng cũng sắp đến giờ.

Gã rút dao găm trong tay áo, kề lưỡi dao vào cổ Tiêu Hề Hề, đá tung cửa xe, hét lớn với Ngọc Lân vệ bên ngoài.

"Tất cả dừng tay, nếu không ta sẽ giết Quý phi nương nương của các ngươi!"

Người Thượng Khuê đầy máu, không phân biệt được đâu là máu của mình, đâu là máu địch.

Hắn thấy Quý phi bị bắt làm con tin, động tác ngừng lại, lập tức bị sát thủ đá xuống đất.

Các Ngọc Lân vệ khác cũng ngừng tay.

Bọn họ bị đoạt vũ khí, sau đó bị đánh bất tỉnh.

Có người muốn giết Ngọc Lân vệ nhưng đã bị Uất Cửu ngăn cản.

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian, đi mau!”

Đám người đó dường như rất sợ Uất Cửu, nghe xong cũng không dám nói gì, thu lại vũ khí, lên ngựa của Ngọc Lân vệ.

Uất Cửu thu hồi dao găm, sai người đi trước mở đường.

Xe ngựa lại khởi động, lao qua con đường đầy máu, để lại hai vệt đỏ.

Khoảng cách càng xa, dấu vết càng mờ nhạt, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Chương 924: Đừng yêu ta

Cỗ xe này quá bắt mắt, rất dễ thu hút chú ý của người khác.

Uất Cửu sớm đã có chuẩn bị.

Gã đã chuẩn bị trước một cỗ xe ngựa bình thường.

Sau khi đến nơi đỗ xe, Uất Cửu cõng Tiêu Hề Hề bất động lên vai, nhảy xuống xe, sau đó ngồi vào cỗ xe ngựa nhỏ bình thường.

Bên trong xe có một túi nhỏ, trong túi có hai bộ quần áo bình thường.

Uất Cửu lấy quần áo nam ra mặc vào người.

Gã nhân cơ hội này rửa sạch lớp dịch dung trên mặt, đổi thành một khuôn mặt tuấn tú không thể phân biệt nam nữ.

Dường như thấy vẫn còn quá bắt mắt, gã như đang làm ảo thuật lấy một hộp nhỏ trong xe, trong hộp có thuốc mỡ màu đen.

Gã bôi lên mặt, trong chốc lát, da của gã trở nên vàng vọt.

Dù các đường nét trên mặt vẫn rất sắc nét nhưng nhan sắc đã giảm vài bậc, trông ảm đạm hơn trước rất nhiều.

Uất Cửu nhìn Tiêu Hề Hề bất động, nhìn trái rồi nhìn phải.

“Ta muốn đưa người đến một nơi thật xa, để tránh thu hút chú ý của quan phủ, chúng ta phải giả làm một đôi phu thê, nhưng trông người bây giờ không giống một phụ nữ bình thường chút

nào, vẫn nên để ta thay quần áo cho người vậy.”

Tiêu Hề Hề muốn từ chối.

Nhưng nàng không thể cử động, chỉ có thể bất lực nhìn Uất Cửu đưa tay nắm thắt lưng của nàng.

Từng lớp y phục của nàng bị cởi ra.

Cuối cùng chỉ còn lại một lớp áo trong màu nhạt.

Uất Cửu nắm thắt lưng mỏng của y phục, cố ý xấu xa nói.

“Chậc chậc, không ngờ đường đường là Quý phi nương nương, bây giờ bị ta nhìn sạch cơ thể.”

Gã tưởng Tiêu Hề Hề sẽ tức giận xấu hổ.

Nhưng nàng chỉ lạnh lùng nhìn gã, trong mắt không có gì ngoài khinh thường.

Cái nhìn đó dường như đang thầm chế nhạo —

Một nam nhân lại dùng cách hạ lưu này làm nhục nàng?

Uất Cửu đột nhiên thấy không còn gì vui.

Gã buông lỏng thắt lưng “Bỏ đi, không chơi nữa.”

Gã cầm váy vải thô thô bên cạnh, khoác đại lên người Tiêu Hề Hề, đồng thời thô bạo lau vết máu trên khóe miệng nàng, bôi một lớp thuốc đen lên mặt nàng, để mặt nàng cũng trông xỉn màu.

Ánh mắt Tiêu Hề Hề không đổi, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng nàng cũng nhìn ra, tên này vô cùng xấu tính, nàng càng chống cự thì gã càng làm tới, nếu nàng phớt lờ gã, gã sẽ dừng lại.

Uất Cửu tự mình đánh xe, tiếp tục lên đường.

Tiêu Hề Hề vẫn không thể cử động, ngồi im lặng trong xe ngựa, giống như một tác phẩm điêu khắc bằng đá hình người không có cảm xúc.

Đám sát thủ tấn công Ngọc Lân vệ trước đó đã phân tán, không ai biết bọn chúng đi đâu.

Lúc này xung quanh không có ai.

Cỗ xe ngựa lắc lư tiến về phía trước trên con đường núi vắng lặng.

Bánh xe phát ra âm thanh lộc cộc khi chạy trên mặt đất không bằng phẳng.

Tiêu Hề Hề nghĩ Uất Cửu sẽ tiếp tục đi đường núi để tránh bị quan binh truy đuổi.

Tuy nhiên, nàng đã đánh giá thấp độ bạo gan của Uất Cửu.

Gã nhanh chóng đánh xe ra khỏi đường núi, tiến vào đường lớn bằng phẳng rộng rãi.

Đường lớn được chia làm hai, dân chúng đi bên phải, nhưng phải nộp lộ phí.

Đường bên trái chỉ dành cho quan viên và hoàng gia sử dụng.

Đường bên trái vắng tanh, hầu như không có người qua lại, nhưng bên phải đông đúc hơn nhiều, thường xuyên có dân chúng đẩy xe bò hoặc xe lừa, thỉnh thoảng còn thấy thương đội kéo một lượng lớn hàng hóa.

Uất Cửu đánh xe ngựa hòa vào dòng người, nghênh ngang đi trên đường lớn.

Nhìn dáng vẻ nhàn nhã của gã, có vẻ như gã không hề sợ bị

phát hiện.

Uất Cửu hoàn toàn trái ngược với tính cách mà gã thể hiện khi đóng giả Mẫn tiệp dư.

Mẫn tiệp dư là người thông minh biết điều, trầm tính è dặt.

Sau khi xé bỏ lớp ngụy trang của Mẫn tiệp dư, tính cách thực sự của Uất Cửu giống như tên thần kinh thích diễn sâu.

Gã vung roi ngựa trong tay, tư thế ngồi lười biếng, khóe miệng như luôn nở nụ cười.

Tiêu Hề Hề: Càng nhìn càng thấy đầu óc có vấn đề.

Uất Cửu đột nhiên quay đầu nhìn nàng, cười hỏi "Có phải trong lòng đang mắng ta không?"

Gã biết Tiêu Hề Hề không nói được, nên không mong đợi nàng sẽ trả lời.

Gã tự nói một mình.

"Người có biết vì sao ta cải trang thành nữ lẻn vào cung không? Thật ra ta vốn nhắm vào Hoàng thượng."

Ánh mắt Tiêu Hề Hề trở nên vi diệu.

Uất Cửu tình cờ quay đầu lại, thấy ánh mắt của nàng, lập tức đoán được nàng đang nghĩ gì.

Gã tặc lưỡi, nói với vẻ ghê tởm.

"Người đang nghĩ gì vậy? Ta không có ý định quyến rũ hắn, ta không có hứng thú với nam nhân cứng ngắc. Ta chỉ muốn lợi dụng lúc hắn sơ hở, hạ cổ trùng vào người hắn. Như vậy ta có thể dùng cổ khống chế hắn."

Tiêu Hề Hề thấy kế hoạch của gã rất ít cơ hội thành công.

Lạc Thanh Hàn cực kỳ cảnh giác, hắn sẽ không cho phép người khác tùy ý tiếp cận mình, kể cả phi tần trong hậu cung.

Uất Cửu nhấc chân phải lên, đặt tay phải lên đầu gối, lắc lắc cây roi trong tay, lười biếng nói.

“Ta không ngờ, Hoàng đế lại không có hứng thú với nữ nhân trong hậu cung, nếu không phải mỗi ngày hắn đều ngủ ở chỗ của người, ta còn tưởng phương diện kia của hắn có vấn đề.”

Ánh mắt Tiêu Hề Hề lại trở nên kỳ lạ.

Uất Cửu tuyệt đối không ngờ, dù mỗi tối Hoàng đế ngủ ở chỗ nàng thì hai người cũng chỉ đắp chăn ngủ, thỉnh thoảng làm chút chuyện hơi quá, nhưng cũng không làm hết.

Đến nay thì vị Hoàng đế đáng yêu của chúng ta vẫn còn là xử nam.

Tiêu Hề Hề nghĩ tới chuyện này không khỏi bật cười.

Nét mặt nàng không đổi, nhưng đôi mắt nàng bất giác cong lên.

Uất Cửu thấy ánh mắt của nàng, cười giễu nói.

“Xem ta người rất đắc ý, cũng đúng, có một vị Hoàng đế vì mình giữ thân như ngọc, quả thật rất đáng kiêu ngạo.”

Tiêu Hề Hề biết gã hiểu lầm nàng.

Nhưng nàng không thể lên tiếng giải thích.

Uất Cửu tiếp tục lải nhải.

“Thật ra ta từng nghĩ đến việc khống chế người bên cạnh Hoàng thượng để tiếp cận hắn, nhưng ta suy nghĩ một hồi thì từ bỏ. Làm như vậy rất dễ bại lộ thân phận. Dù sao Hoàng đế bệ hạ của người quá mưu mô. Một khi người bên cạnh hắn có hành động khác thường, hắn sẽ sớm phát hiện. Thế nên ta

chuyển sang tiếp cận người, hi vọng tìm được cơ hội khống chế người, sau đó dùng người khống chế Hoàng thượng. Tuy nhiên, kế hoạch này cũng thất bại."

Nói xong, gã không khỏi quay đầu nhìn Tiêu Hề Hề, trong mắt đầy oán hận.

"Ta cố gắng thể hiện mình trước mặt người. Thậm chí còn liều mình diễn vở kịch anh hùng cứu mỹ nhân. Mỗi ngày ta đến thỉnh an người đúng giờ, dù mưa hay nắng cũng không vắng mặt. Nhớ năm đó ta học chế độc luyện cổ cũng không tích cực như vậy! Nhưng người vẫn bất động! Đúng là một nữ nhân lòng dạ sắt đá, người không có tim!"

Gã trông như lốp dự phòng đáng thương bị từ chối sau khi theo đuổi nữ thần.

Sắc mặt Tiêu Hề Hề lạnh lùng.

Đừng yêu ta, không có kết quả.

Chương 925: Ta không quen các người

Uất Cửu dường như đang kìm nén rất nhiều oán hận, hiện giờ cuối cùng cũng tìm được chỗ trút, dù không nhận được phản hồi nhưng gã vẫn nói nhiệt tình.

Gã vẫn đang kể những trải nghiệm khi cải trang thành nữ của mình trong cung, chẳng hạn như việc mặc y phục nữ đi vệ sinh phiền phức thế nào, mỗi tháng có mấy ngày gã bị ép uống nước đường đỏ ……

Sau đó, gã phàn nàn về nhiều bất mãn của mình trong cung.

Hệt như Tường Lâm tẩu chuyển thế.

Tiêu Hề Hề không muốn nghe nữa, nhưng cơ thể lại không cử động được, lỗ tai cũng không thể bịt lại, đành trưng đôi mắt cá chết, bất lực nghe gã nói.

Xe ngựa vững vàng di chuyển dọc đường lớn, ngày càng cách xa thái miếu.

Tiêu Hề Hề không biết Uất Cửu muốn đưa nàng đi đâu, nàng cũng không quan tâm.

Nàng thầm ước tính trong lòng, với tốc độ hiện tại, không bao lâu nữa sẽ vượt quá mười dặm.

Mười dặm là khoảng cách tối đa giữa nàng và Lạc Thanh Hàn.

Vượt quá khoảng cách này, nàng sẽ ngắt kết nối wifi của Lạc Thanh Hàn.

Lúc đó thứ chờ đợi nàng mắt nhắm duỗi chân, hồn về trời Tây.

Thật ra nàng không sợ chết, dù gì nàng cũng chỉ có thể sống đến năm mười chín tuổi, sống đến bây giờ nàng đã được hời rồi.

Nàng chỉ không yên tâm về Lạc Thanh Hàn.

Nếu nàng chết, sau này Lạc Thanh Hàn sẽ sống cô độc trong cung, không còn ai ăn ngủ cùng chàng, không ai cố nghĩ cách kể chàng nghe những câu chuyện dở khóc dở cười, cũng không ai tổ chức sinh nhật cho chàng, tự tay nấu bát mì trường thọ cho chàng.

Chàng chắc chắn sẽ đau lòng.

Trước kia Tiêu Hề Hề không quan tâm sống chết, nàng chỉ muốn sống thoải mái.

Giờ đây nàng đã có người mình quan tâm, nàng muốn đi hết đời này với người đó, nên nàng đã thay đổi, nàng sợ chết.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt lại.

Ở ngực vẫn còn có cảm giác đau rát, đó là hậu quả của nội thương.

Nếu là trước đây, có lẽ nàng không vùng vẫy, chỉ nằm đó chờ chết.

Nhưng bây giờ nàng không muốn chết.

Nàng chỉ có thể nghiến răng đánh cược.

Dù có trở thành người tàn phế thì ít nhất vẫn còn sống.

Chỉ cần còn sống còn có hy vọng thoát khỏi khống chế, quay về bên chàng.

Tiêu Hề Hề lại vận nội lực, chịu đựng cơn đau do nội tạng bị thương gây ra, dùng nội lực đẩy kim bạc từng chút ra ngoài.

Uất Cửu vẫn đang lải nhải.

Đến khi ngửi thấy mùi máu tanh nồng, gã mới chợt ngừng nói.

Gã vội quay đầu thì thấy mặt Tiêu Hề Hề vàng như tờ giấy, khóe miệng chảy máu, toàn thân run rẩy thoi thóp.

Sắc mặt Uất Cửu thay đổi.

Gã không ngờ nữ nhân này lại liều mạng, dù có nguy cơ tàn phế cũng rút kim bạc.

Đúng là kẻ điên!

Uất Cửu định giơ tay đánh nàng bất tỉnh.

Nhưng đã muộn một bước.

Tiêu Hề Hề đã rút kim bạc ra khỏi người, các huyệt đạo trên người nàng lập tức thông suốt.

Nàng động đậy được rồi!

Nàng nuốt máu đang dồn lên, chịu đựng cơn đau như kim đâm vào ngực, giơ tay phải hung hãn tóm lấy Uất Cửu!

Uất Cửu nắm cổ tay phải của nàng, không cho nàng cử động.

Tiêu Hề Hề lập tức giơ tay trái cào mạnh vào mu bàn tay phải của gã.

Sức cào rất mạnh, móng tay cào vào da gã, để lại bốn vết máu đỏ.

Vết thương này đối với Uất Cửu không là gì cả.

Gã không coi trọng vết thương này, chỉ coi như bị mèo rừng cào.

Gã thậm chí còn có tâm trạng cười cười, giọng điệu đầy trêu chọc.

“Được rồi, đừng gây sự nữa, dù có ép kim bạc ra ngoài cũng không thể trốn được, hiện giờ ngươi bị thương rất nặng, nếu không nhanh chóng chữa trị, ngươi không chỉ tàn phế, thậm chí còn sẽ chết.”

Tiêu Hề Hề quả thật bị thương rất nặng.

Lúc này nàng thậm chí không thể dùng nội lực, trong miệng đầy mùi tanh ngọt, ngực đau dữ dội, nàng chỉ thở thôi thì cơn đau cũng như sống không bằng chết.

Nhưng nàng nhếch khóe môi nhuốm máu đỏ, nở nụ cười tươi.

“Ngươi tiêu rồi.”

Móng tay nàng cào vào mu bàn tay Uất Cửu, thuốc bôi trên móng tay út của nàng đã thấm vào cơ thể gã.

Đó là thuốc mê đặc chế của Huyền Cơ Tử, hiệu quả không thể nghi ngờ, hơn nữa tuyệt đối lợi hại.

Quả nhiên.

Giây tiếp theo, sắc mặt Uất Cửu thay đổi.

Gã cảm thấy cơ thể mình mất đi tri giác.

Chốc sau, cả người như đông cứng lại, không thể cử động được nữa.

Khuôn mặt gã vẫn giữ nguyên vẻ bàng hoàng kinh ngạc.

Vẻ mặt dường như đông cứng lại.

Thuốc đã có tác dụng.

Lúc này Uất Cửu không thể cử động cũng không nói được, thứ

duy nhất có thể cử động chính là đôi mắt.

Tiêu Hề Hề thấy vậy, biết mình thoát được một kiếp.

Tuy nhiên nàng không thể thả lỏng.

Vì cỗ xe ngựa vẫn đang tiến về phía trước.

Khoảng cách giữa nàng và Lạc Thanh Hàn ngày càng xa hơn.

Tiêu Hề Hề chịu đựng cơn đau, khó khăn trèo qua, kéo dây cương muốn dừng xe.

Nhưng bây giờ nàng bị thương nặng, tay chân mềm nhũn, hoàn toàn không còn sức.

Nàng đã cố thử nhiều lần nhưng không có kết quả.

Cuối cùng, nàng hết cách, cắn răng nhảy khỏi xe.

Trước đây, chuyện này với nàng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng bây giờ nàng bị thương nặng, không thể giữ thăng bằng, ngã sấp thẳng xuống đất, mặt úp xuống đất, mũi bị trầy xước.

Trên đường lớn nhiều người qua lại.

Khoảnh khắc Tiêu Hề Hề nhảy khỏi xe, nhiều người sợ hãi dừng lại hét lên.

Sau khi nàng tiếp đất, lại dẫn tới vụ ồn ào khác.

Người qua đường tụ tập xem chuyện gì xảy ra với tiểu nương tử này? Tại sao lại nhảy khỏi xe?

Tiêu Hề Hề nghiến răng, cố gắng đứng dậy.

Nàng định cầu cứu người vây xem, nhờ bọn họ giúp báo với quan phủ.

Thì thấy một cặp vợ chồng trung niên đang chen lấn qua đám đông.

Bọn họ giúp Tiêu Hề Hề đứng dậy, quan tâm hỏi nàng ngã có đau không.

Cặp đôi này chính là sát thủ từng đóng giả làm chủ quán trà.

Dù Tiêu Hề Hề không thấy bọn họ giả làm chủ quán trà, nhưng nàng biết hai người này là sát thủ, là đồng bọn của Uất Cửu!

Nàng tưởng đám sát thủ này đã rời đi, nhưng không ngờ vẫn còn có người che giấu thân phận đi theo Uất Cửu.

Nàng liều mạng trở thành người tàn phế, thoát khỏi khống chế của Uất Cửu nhưng lại rơi vào tay hai sát thủ này.

Tiêu Hề Hề không còn thời gian hoảng hốt, giọng yếu ớt nói.

“Ta không quen các người, các người thả ta ra.”

Nàng quay sang đám đông cầu cứu.

“Chúng là bọn buôn người muốn bắt cóc ta, các ngươi không được tin lời của bọn chúng.”

Mọi người sửng sốt, ánh mắt nhìn cặp vợ chồng trung niên bỗng trở nên không mấy thiện cảm.

Bọn buôn người thời nay càn quấy thế sao? Dám cướp dân nữ nhà lành giữa ban ngày ban mặt.

Mọi người nhao nhao vây quanh đôi vợ chồng trung niên, không chịu cho bọn chúng đi.

Đôi vợ chồng trung niên vội bào chữa.

Chương 926: Kịch hay của năm!

Người phụ nữ nói "Các người đừng nghe con bé nói bậy, con bé là con gái của chúng tôi, vì chút chuyện nhỏ nên giận lẫy chúng tôi rồi nhảy khỏi xe ngựa. Nhìn con bé bị thương như vậy, chúng tôi cũng rất đau lòng, mọi người mau tránh ra, chúng tôi phải đưa con bé đến đại phu."

Người đàn ông thô bạo tiếp lời "Nếu các người còn cản chúng tôi đưa con gái mình đi chữa bệnh, con bé xảy ra chuyện gì, tôi sẽ liều mạng với các người!"

Quần chúng vây xem đều thấy Tiêu Hề Hề bị thương rất nặng, nếu chữa trị chậm trễ thì không ai chịu trách nhiệm được.

Thấy mọi người nhượng bộ, hai mắt Tiêu Hề Hề đỏ ửng khóc òa lên.

"Bọn họ chỉ vì mười lượng bạc mà muốn gả ta cho một lão địa chủ bảy mươi tuổi làm vợ lẽ! Ta nghe nói lão địa chủ có thói quen kỳ quái, ông ta thích hành hạ phụ nữ, ông ta đã hành hạ chết ba người vợ lẽ rồi, ta thà chết ở đây cũng không muốn bị ông ta tra tấn, hu hu hu!"

Mọi người nghe vậy, bước chân lập tức dừng lại.

Đôi vợ chồng trung niên không ngờ Tiêu Hề Hề ra chiêu này, hai người sửng sốt một lúc, sau đó giả vờ chân thành khuyên.

"Con gái à, đừng trách chúng ta tàn nhẫn, trong nhà thật sự không còn gì ăn, mười lạng bạc tuy không nhiều, nhưng cũng đủ để gia đình chúng ta sống sót một thời gian."

Người phụ nữ nói xong liền giả vờ lau nước mắt.

Người đàn ông tỏ vẻ áy náy "Chúng ta không ngờ lão địa chủ lại thích hành hạ người khác, đó là sơ suất của chúng ta, nếu con gái không muốn gả thì thôi, cùng lắm thì nhà chúng ta thắt chặt túi tiền, chịu khổ thêm một thời gian, có khổ thế nào cũng không thể đẩy con gái vào hố lửa."

Người phụ nữ vừa khóc vừa gật đầu đồng ý "Ừm, chúng ta về nhà thôi, về nhà thôi."

Hai người muốn dìu Tiêu Hề Hề đi.

Quần chúng vây xem xúc động khi thấy đôi vợ chồng chủ động nhượng bộ, chuẩn bị nhường đường cho họ.

Sau đó lại nghe Tiêu Hề Hề nói.

"Ta không về! Các người đừng tưởng ta không biết, trong nhà không phải không còn gì để ăn, sở dĩ các người muốn bán ta cho lão địa chủ là vì muốn lấy tiền sính lễ cho ca ca cưới vợ, ta mà theo các người về, các người nhất định sẽ lần nữa bán ta đi!"

Quần chúng lần nữa choáng váng.

Gì? Còn có chuyện này nữa!

Quần chúng lại dừng bước, tiếp tục xem kịch.

Đôi vợ chồng trung niên tức chết, hận không thể lập tức đánh gục Tiêu Hề Hề rồi vác đi.

Nhưng xung quanh có rất nhiều người nhìn, dù hai người có biết võ công cũng khó mà an toàn thoát thân.

Đây là đường lớn, thỉnh thoảng sẽ có quan sai đi ngang.

Nếu ra tay trực tiếp sẽ dễ làm quan sai chú ý.

Hết cách, đôi vợ chồng trung niên chỉ đành nghiến răng tiếp

tục diễn với Tiêu Hề Hề.

Hai người thề với trời sẽ đối xử tốt với con gái, không bán nàng làm vợ lẽ cho lão địa chủ nữa.

Dù sao bọn họ không tin quỷ thần, lời thề độc nào cũng dám nói.

Quần chúng thấy vậy, bắt đầu tin cặp vợ chồng này nói thật.

Một số người thậm chí còn bắt đầu giúp khuyên Tiêu Hề Hề

“Nha đầu à, cô về nhà với cha mẹ đi, tin bọn họ lần này, dù sao bọn họ cũng là cha mẹ ruột của cô, trên đời này có cha mẹ nào không yêu thương con mình?!”

Tiêu Hề Hề như bị người khác chạm vào nỗi đau, khóc lớn tiếng hơn.

“Nhưng bọn họ vốn không phải cha mẹ ruột của ta! Ta được bọn họ nhặt về. Bọn họ chưa từng xem ta là con gái, ngày nào cũng đánh đập mắng mỏ ta. Ở nhà ta không có cơm ăn, không có áo mặc, lúc ta bệnh cũng không có ai chăm sóc, ta đã suýt chết mấy lần. Kinh tởm hơn là người đàn ông này còn muốn làm nhục ta!”

Nàng vừa nói vừa giơ tay chỉ về phía người đàn ông, khuôn mặt đẫm nước mắt đầy đau buồn, tức giận và tuyệt vọng.

“Nếu ta về với bọn họ, nhất định sẽ bị tra tấn đến chết!”

Quần chúng mở to mắt.

Còn có chuyện như vậy nữa sao?!

Nét mặt của đôi vợ chồng trung niên hoàn toàn cứng đờ.

Đặc biệt là người đàn ông đó, suýt thì nhảy dựng lên chửi rủa.

Ông đây muốn làm nhục ngươi khi nào? Ngươi đừng có ngậm

máu phu người!

Người đàn ông nghiến răng kiềm lại thôi thúc chửi rủa, cố gắng biện giải.

“Con là con gái ruột của chúng ta, sao cha có thể làm chuyện đó với con, con chắc chắn đã hiểu lầm rồi.”

Tiêu Hề Hề lớn tiếng phản bác.

“Ông đừng hòng gạt ta! Mấy chuyện này là do ca ca nói, chính miệng ca ca đã nói với ta, các người không phải cha mẹ ruột của ta. Ta là trẻ mồ côi được các người nhặt về. Ca ca còn nói, không chỉ ta được nhặt về, mà ca ca cũng là do mẹ và lão Vương nhà bên sinh ra. Vì thân thể của ông có bệnh, vốn không sinh được con!”

Quần chúng ồ lên.

Trời má! Còn xoay chuyển thế này nữa sao!

Kịch hay của năm!

Quá k.ích thích!

Người phụ nữ không biết phải diễn tiếp làm sao, chỉ đành liên tục phủ nhận.

“Ta không có, ta không có, con đừng nói bậy.”

Mặt người đàn ông xanh mét.

Gã không ngờ mọi chuyện lại phát triển thế này!

Tiêu Hề Hề nhìn gã với đôi mắt ngấn lệ, chân thành nói.

“Cha, tuy cha là một tên khốn nạn còn hơn cả cầm thú, nhưng ít nhất cũng cho con một miếng ăn, con có thể vẫn gọi người một tiếng cha. Nhưng nếu cha còn là đàn ông thì mau bỏ người đàn bà này đi. Bằng không sau này cha chết đi, toàn bộ

tài sản của cha sẽ bị con trai của lão Vương nhà bên chiếm đoạt.”

Người đàn ông nhìn người phụ nữ bên cạnh mình.

Người phụ nữ lắc đầu mạnh “Ta không có vụng trộm, ta không có, ta trong sạch, hãy tin ta!”

Tiêu Hề Hề chân thành khuyên.

“Mẹ, chuyện đã đến nước này, mẹ đừng giấu nữa. Ca ca đã nói hết rồi! Ca ca nói mỗi lần mẹ kiếm cớ ra sông giặt quần áo, thực chất là mẹ đi vụng trộm với lão Vương nhà bên. Thỉnh thoảng mẹ còn may quần áo vá tất cho ông ta. Tình cảm của hai người rất tốt. Thậm chí mẹ còn từng than phiền, nếu cha chết thì hay rồi, chỉ cần cha chết, mẹ có thể sống với lão Vương nhà bên.”

Nàng nói như thật, thậm chí có cả chi tiết, nghe không giống giả.

Cả người đàn ông cũng không khỏi nhìn người phụ nữ, trong mắt đầy nghi ngờ.

Lẽ nào người phụ nữ này vụng trộm thật.

Người phụ nữ mở to mắt hét lên “Ta nói như vậy lúc nào?!”

Bà lập tức nói với người đàn ông bên cạnh “Đừng để con nha đầu này lừa, trong miệng nó không có câu nào là thật!”

Người đàn ông chợt tỉnh táo lại, thầm rủa bản thân vì quá bất cẩn, suýt thì bị con nha đầu này lừa.

Tiêu Hề Hề “Ca ca đã nói hết rồi, ca ca không thể nào lừa ta được.”

Người đàn ông không chịu được nữa, giận dữ hét lên “Mày đừng có nói nhảm, mày vốn không có ca ca nào hết!”

Tiêu Hề Hề hoảng hốt “Thì ra từ lâu cha đã biết ca ca không phải là ca ca của ta, thật ra ca ca là con trai của lão Vương nhà bên, cha vốn không có con trai! Cha rõ ràng biết mình bị cắm sừng nhưng vẫn bằng lòng sống cùng mẹ sao?”

Quần chúng vây xem vô cùng chấn động.

Chưa từng nghĩ trên đời lại có người đàn ông bao dung như vậy!

Chương 927: Họa vô đơn chí

Đôi vợ chồng trung niên tức sôi máu, không lãng phí thời gian với Tiêu Hề Hề nữa.

Bọn họ quyết định thẳng tay!

Dù làm vậy có thể làm quan binh chú ý, bọn họ cũng không quan tâm.

Đưa con nha đầu này đi trước rồi tính sau!

Tiêu Hề Hề chú ý động tác của bọn họ, đưa tay ra trước cào mạnh vào mặt bọn họ!

Người phụ nữ đứng gần không kịp đề phòng, mặt bị cào mạnh, trên má có ba vết máu.

Loại thuốc đặc biệt mà Tiêu Hề Hề bôi lên móng tay út đã thấm vào cơ thể người phụ nữ.

Người phụ nữ lập tức cứng đờ, không thể cử động.

Người đàn ông phản ứng rất nhanh, nghiêng người tránh bàn tay của Tiêu Hề Hề.

Thấy vậy, Tiêu Hề Hề biết đối phương đã cảnh giác, nếu còn cố gắng đánh lén, sẽ khó mà thành công.

Nàng đưa tay rút trâm bạc trên đầu người phụ nữ.

Nàng kề trâm bạc vào cổ, khóc lóc nói.

“Ta sẽ không theo các người về, nếu các người còn ép ta, ta sẽ

chết trước mặt các người!”

Quần chúng có mặt giật mình, lên tiếng can ngăn.

“Nha đầu, đừng nghĩ quẩn!”

“Có chuyện gì thì từ từ nói, đừng làm chuyện ngu ngốc!”

“Mau bỏ trâm xuống!”

……

Người đàn ông muốn đưa tay giật lấy trâm bạc trong tay Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề vội lùi lại một bước, càng khóc càng đáng thương “Ông đừng qua đây, đừng ép ta, hu hu hu!”

Quần chúng vội kéo người đàn ông ra xa, ngăn gã lại gần Tiêu Hề Hề, tránh làm nàng kích động.

Người đàn ông bị một đám người chặn lại, không thể tiến về phía trước, trong lòng ngày càng khó chịu.

Tiêu Hề Hề cầm trâm bạc trong tay, từng bước lùi về sau.

Thấy nàng ngày càng xa mình, người đàn ông biết nếu còn không ra tay thì con nha đầu này sẽ chạy mất!

Gã mặc kệ tất cả, rút con dao găm trong tay áo, chĩa lưỡi dao vào những người có mặt, gầm lên giận dữ.

“Cút hết cho ông! Nếu không ông đây sẽ đâm từng người một!”

Quần chúng sợ hãi vội tản ra, không dám lại gần.

Người đàn ông nhân cơ hội lao ra khỏi đám đông, xông về phía Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hét.

“Cứu mạng! Giết người rồi!”

Cảnh tượng này gây chấn động trên đường lớn, tất cả người đi đường đều dừng lại, nhìn về phía Tiêu Hề Hề và người đàn ông.

Lúc này, Tiêu Hề Hề bị nội thương, ngực đau âm ỉ, khóe miệng có máu, sắc mặt tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, giống như đóa hoa trắng nhỏ đung đưa trong gió, có nguy cơ gãy bất cứ lúc nào, trông thật đáng thương.

Người đàn ông trung niên đuổi theo phía sau nét mặt dữ tợn, trong tay cầm một con dao găm sáng loáng, thoạt nhìn có vẻ không phải người tốt.

Tình cờ có một đội vận tiêu, trong đó có rất nhiều người luyện võ.

Bọn họ nhìn thấy cảnh này, tưởng là một tên cướp muốn cướp dân nữ nhà lành, chợt thấy tức giận bèn rút kiếm lao tới cản người đàn ông đó, không cho gã đuổi theo tiểu nương tử đáng thương.

Người đàn ông bị ngăn lại, dù có đe dọa gào thét thế nào cũng vô ích, ngược lại, bị người của đội vận tiêu đánh cho một trận.

Tiêu Hề Hề cắn răng, chạy được một lúc.

Sau đó thật sự không chịu nổi nữa, cảm thấy nội tạng như sắp vỡ tung.

Tệ hơn nữa là độc cổ trong người lại phát tác.

Nội thương nặng cộng thêm độc cổ, đúng là họa vô đơn chí.

Một vị tanh ngọt trào lên cổ họng.

Tiêu Hề Hề không chống đỡ được nữa, loạng choạng ngã

xuống đất, há miệng phun ra một ngụm máu lớn.

Trước mắt nàng tối dần, đầu óc hơi choáng váng.

Cảm giác này thật sự còn tệ hơn cái chết!

Tiêu Hề Hề thật sự muốn từ bỏ, muốn dứt khoát nằm chờ chết.

Nhưng khi nghĩ đến vẫn còn có người chờ mình về, nàng tiếp tục cắn răng, ép mình vực dậy tinh thần, khó nhọc đứng lên.

Lúc này, một chiếc xe ngựa dừng trước mặt nàng.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên đang ngồi trong xe.

Người đàn ông mặc trường sam tay rộng, tóc buộc cao, có bộ râu ngắn dưới cằm, trông rất thân thiện nho nhã.

Đối phương bước xuống xe, đưa tay về phía Tiêu Hề Hề, quan tâm nói.

“Quý phi nương nương, sao người lại ở đây? Hoàng thượng biết người mất tích, đang rất lo lắng, tìm kiếm người khắp nơi đấy.”

Tiêu Hề Hề nghe thấy hai từ Hoàng thượng, nàng theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Nàng chưa từng gặp người đàn ông trung niên này, cũng không biết đối phương là ai, nhưng nhìn tướng mạo thì đối phương có ý đồ xấu với nàng.

Tiêu Hề Hề nghi ngờ đối phương là đồng bọn với Uất Cửu và đám sát thủ.

Đám người này nối tiếp nhau tới, đúng là âm hồn không tan!

Người đàn ông trung niên đưa tay đỡ nàng lên xe.

Tiêu Hề Hề né tay đối phương "Ta không biết ngươi, ngươi nhận nhầm người rồi."

Nàng xoay người rời đi.

Người đàn ông trung niên nắm cánh tay nàng, không cho nàng đi.

"Quý phi nương nương hình như bị thương rất nặng, tốt nhất không nên đi lung tung."

Tiêu Hề Hề dùng móng tay cào vào mu bàn tay đối phương.

Người đàn ông trung niên dường như có đề phòng, vặn tay nàng ra sau lưng, tránh khỏi móng tay của nàng, giơ tay còn lại lên cao, chuẩn bị đánh mạnh vào gáy nàng.

Tiêu Hề Hề cảm nhận được một cơn gió mạnh phát ra từ sau gáy.

Nàng đã cố hết sức nhưng không thể thoát được, nghĩ rằng lần này mình xong thật rồi!

Nếu biết trước cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ thì vừa rồi nàng đã không cố gắng, để khỏi phải chịu khổ nhiều vậy.

Ngay khi lòng bàn tay của người đàn ông trung niên chuẩn bị đánh vào gáy Tiêu Hề Hề, một bàn tay đột nhiên từ bên cạnh đưa ra, vừa hay nắm cẳng tay của người đàn ông trung niên.

Động tác của người đàn ông trung niên dừng lại.

Một giọng nói lười biếng vang lên.

"Vị tiên sinh này, ta thấy dáng vẻ của ông như chó đội lốt người, dám cướp dân nữ nhà lành giữa ban ngày ban mặt?"

Người đàn ông trung niên đột nhiên quay đầu lại nhìn người đó.

Phát hiện người kia là một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh.

Nam tử này ăn mặc như thư sinh, đầu vấn khăn màu xanh, khuôn mặt anh tuấn tươi cười, nhìn rất tao nhã, nhưng trong mắt lại không có ý cười, khiến người ta thấy ớn lạnh trong lòng.

Tiêu Hề Hề vốn đã chuẩn bị tinh thần sẽ chết, nghe thấy giọng nói quen thuộc không khỏi sững sờ.

Nàng vội quay đầu nhìn nơi phát ra tiếng, khi nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn quen thuộc, nàng kinh ngạc hét lên.

"Nhị sư huynh!"

Người đến không ai khác chính là nhị sư huynh của nàng, Ôn Cựu Thành.

Ôn Cựu Thành cười với nàng "Sư muội, hy vọng ta không đến trễ."

Tiêu Hề Hề nói "Không trễ không trễ, huynh tới vừa đúng lúc!"

Người đàn ông trung niên thấy hai người này quen biết nhau, trong lòng biết không cách nào lừa được, nhất định phải cứng rắn.

Người đàn ông trung niên nháy mắt với xa phu.

Xa phu lập tức rút thanh đao giấu dưới gầm xe chém về phía Ôn Cựu Thành!

Ôn Cựu Thành ném người đàn ông trung niên ra, tiếp chiêu với xa phu.

Người đàn ông trung niên nhân cơ hội kéo Tiêu Hề Hề đi.

Lúc này, lại có hai người xuất hiện, đó là Tam sư huynh Bùi Thiên Hoặc và tiểu sư đệ Sở Kiếm.

Hai người trước sau chặn người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên thấy tình hình không ổn, định dùng Tiêu Hề Hề làm con tin.

Bùi Thiên Hoặc cử động ngón tay, phóng ra một cây kim thêu mỏng, đâm mạnh vào cánh tay của người đàn ông trung niên, khiến đối phương hét lên đau đớn.

“Bắt nạt sư muội của ta này.”

Chương 928: Vào ngục

Sau đó Sở Kiếm đá mạnh vào đầu gối của người đàn ông trung niên.

“Bắt nạt sư tỷ của ta này.”

Cú đá này dùng nội lực, khiến đầu gối của người đàn ông trung niên bị gãy.

Người đàn ông trung niên nhếch nhác ngã xuống đất, hét lên chói tai.

Bùi Thiên Hoặc lại bắn thêm một kim.

“Sư muội của ta, các ngươi muốn bắt nạt là bắt nạt sao?”

Sở Kiếm đấm thêm một cái.

“Bình thường sư tỷ bắt nạt ta, ta còn không dám đánh trả, ngươi lại dám ra tay với tỷ ấy?!”

Hai người đánh tới đánh lui, mỗi chiêu không chí mạng, nhưng chiêu nào cũng nhắm vào bộ phận đau nhất trên người.

Người đàn ông trung niên giống như con quay, bị hai người đánh xoay vòng vòng, không thể chống trả.

Phía bên Ôn Cựu Thành đã đánh xa phu nằm lăn ra đất.

Để ngăn xa phu chạy thoát, Ôn Cựu Thành đánh gãy tay chân của gã, đồng thời gỡ hàm của gã xuống.

Xa phu ngoài hét thảm thì không thể làm gì khác.

Người qua lại trên đường bỏ chạy khi thấy cảnh tượng sợ hãi.

Mãi đến khi có người hét quan sai tới, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm mới dừng lại.

Người đàn ông trung niên bị đánh đến mức mặt mũi sưng tấy bầm tím không thể nhận dạng, mũi miệng đầy máu, nằm thoi thóp trên đất, thậm chí không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Các quan sai khí thế chạy tới, không nói gì đã bao vây Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm.

Còn người đàn ông trung niên và xa phu nằm dưới đất cũng được xách lên.

Tiêu Hề Hề biết mình đã thoát khỏi nguy hiểm, thần kinh hoàn toàn thả lỏng, không thể chống đỡ được nữa, trước mắt tối sầm, ngã thẳng xuống.

Ôn Cựu Thành nhanh tay bắt lấy nàng.

Các quan sai này không biết Tiêu Hề Hề, bọn họ nghĩ nhóm người này đánh nhau trên đường, còn liên quan đến cướp dân nữ nhà lành, tình cảnh vô cùng tệ.

Bắt buộc phải giải về hết, giao cho cấp trên xử lý.

Ba người Ôn Cựu Thành đều không phản kháng, yêu cầu duy nhất của bọn họ là gọi đại phu chữa trị cho Tiêu Hề Hề.

Các quan sai này phụ trách tuần tra đường lớn, mà con đường lớn này thuộc quản lý của phủ Kinh Triệu, cho nên bọn họ giải người đến phủ Kinh Triệu.

Phủ doãn Mai Quảng Đào nhận lệnh của Hoàng đế, biết Quý phi đã bị bắt cóc, y đang gấp gáp phái người rời thành tìm nàng.

Lúc này y rất bận, vừa nghe thấy thuộc hạ bắt được mấy tên cướp đánh nhau giành giật dân nữ nhà lành, y không mấy để tâm xua tay.

“Giam người vào đại lao trước, xong việc ta sẽ xử lý bọn họ!”

“Vâng.”

Kết quả là Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm đều bị nhốt vào ngục.

Ba người ngồi xổm trong ngục tù tối tăm ẩm ướt.

Bùi Thiên Hoặc trước bị lũ gián dọa sợ hét thất thanh, sau lại bị lũ chuột dọa chạy khắp nơi, tinh thần gần như sụp đổ.

“Đây là cái nơi quỷ quái gì vậy? Sao không quét dọn một chút chứ? Toàn là gián với chuột, ghê quá đi mất!”

Để xoa dịu trái tim mong manh của Bùi Thiên Hoặc, không muốn nghe tiếng hét chói tai của y, Ôn Cựu Thành và Sở Kiếm cam chịu đập gián và bắt chuột.

Ôn Cựu Thành cảm khái nói “Không ngờ chúng ta đường đường là Huyền Môn, thoáng một cái, một nửa đã bị bắt vào ngục.”

Sở Kiếm cười hì hì “Hay là chúng ta ở trong ngục viết một quyển “Huyền Môn đã đến đây chơi” đi? Giữ làm kỉ niệm.”

Ôn Cựu Thành “Đệ không sợ sư phụ tức chết sao?”

Sở Kiếm “Đừng nói với sư phụ là được rồi.”

……

Lúc Tiêu Hề Hề tỉnh lại, nàng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường cứng, đắp một chiếc chăn mỏng.

Cửa ra vào và cửa sổ đều đóng kín, ánh sáng trong phòng lờ

mờ.

Nàng cố gắng ngồi dậy, không cẩn thận động tới vết thương, nàng đau đớn thở hổn hển.

Cánh cửa bị đẩy ra, một nam tử trẻ tuổi mang theo rương thuốc bước vào.

Y thấy Tiêu Hề Hề tỉnh lại, bước chân dừng lại, sau đó quay đầu ra ngoài hét lớn.

“Người đã tỉnh rồi, mang thuốc tới đây!”

Y bước vào phòng, đặt rương thuốc lên bàn.

Y nói với Tiêu Hề Hề.

“Đừng sợ, đây là phủ Kinh Triệu, kẻ xấu đã bị bắt, bây giờ cô an toàn rồi.”

Tiêu Hề Hề “Ngươi là đại phu?”

Y ẩn ý cười cười “Ta họ Đường, là ngỗ tác ở phủ Kinh Triệu, bình thường còn làm đại phu bán thời gian.”

Tiêu Hề Hề “……”

Chẳng những giải phẫu người chết, còn chữa trị cho người sống, cũng bận thật đấy!

Một nha dịch bưng một bát thuốc đen bước nhanh vào.

“Đường đại phu, thuốc đến rồi.”

Đường đại phu chỉ chỉ Tiêu Hề Hề “Cho cô nương ấy uống đi.”

Nha dịch đưa bát thuốc cho Tiêu Hề Hề.”

“Tiểu nương tử, uống mau đi, thuốc này là Đường đại phu đặc

biệt chuẩn bị cho cô."

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ, pháp y cũng là y học, dù phạm vi chuyên môn có hơi khác nhưng hẳn là không đến nỗi chết người.

Nàng đưa tay nhận bát thuốc, bịt mũi rồi một hơi uống hết bát thuốc.

Thuốc này cực kỳ đắng.

Uống xong, nàng có cảm giác lưỡi mình mất đi vị giác.

Đường đại phu bắt mạch, châm cho nàng thêm vài kim.

"Cô bị nội thương nặng, thời gian này đừng đi lung tung, phải điều dưỡng thật tốt."

Tiêu Hề Hề "Những người đi cùng ta đâu? Họ thế nào rồi?"

Đường đại phu vừa nói vừa lau kim bạc.

"Ba người bị bắt, hai người vẫn bất tỉnh."

Tiêu Hề Hề nôn nóng hỏi "Xin hỏi ba người bị bắt là ai?"

Đường đại phu "Ta cũng không rõ, nhưng hình như là ba người ra tay đánh người, lúc quan sai đi ngang, tình cờ thấy bọn họ đánh người, ra tay rất nặng."

Tiêu Hề Hề nhớ lại chuyện xảy ra trước khi hôn mê, vội giải thích.

"Các người hiểu lầm rồi, ba người đó là huynh trưởng và đệ đệ của ta, bọn họ biết ta bị kẻ xấu bắt, trong lúc tức giận mới ra tay đánh người, bọn họ đều là người tốt, đừng bắt bọn họ!"

Đường đại phu khá ngạc nhiên "Thật vậy sao?"

Bọn họ đều nghĩ ba tên đó đang bắt nạt người khác.

Suy cho cùng, hai người còn lại bị đánh thảm đến mức gần như không còn nhìn ra hình người.

Đường đại phu đóng rương thuốc lại "Ta sẽ giúp cô nói với Phủ doãn, xem có thể thả bọn họ ra hay không, nhưng ta phải nhắc nhở cô trước, hiện giờ Phủ doãn rất bận, tạm thời không có thời gian quan tâm mấy chuyện vặt vãnh này, ba huynh đệ của cô có lẽ sẽ bị giam một thời gian."

Tiêu Hề Hề nghe thấy hai từ "Phủ doãn" vội vàng hỏi.

"Phủ doãn mà ngươi nói là Phủ doãn Mai Quảng Đào sao?"

Đường đại phu "Chính là ngài ấy, sao? Cô quen ngài ấy?"

Tiêu Hề Hề dùng sức gật đầu "Phải phải, ta và y là người quen cũ, chúng ta rất thân, chỉ cần y thấy ta, nhất định sẽ đồng ý thả huynh đệ của ta đi!"

Đường đại phu nghi ngờ nhìn nàng "Thật hay giả vậy?"

Tiêu Hề Hề "Bất kể thật giả, ngươi chỉ cần cho ta gặp Mai phủ doãn là sẽ biết, không phải sao?"

Đường đại phu nghĩ lại cũng đúng, bèn gật gật đầu.

"Cô chờ chút, ta đi hỏi Mai phủ doãn, xem ngài ấy nói thế nào."

Tiêu Hề Hề chân thành nói "Cảm ơn!"

Đường đại phu vác rương thuốc nặng trên lưng, vẫy tay với nàng rồi xoay người bước ra ngoài.

Chương 929: Sợ tội tự sát

Quý phi đã mất tích một ngày một đêm, nếu bọn bắt cóc lên đường ngày đêm, lúc này hẳn là đã đưa Quý phi rời khỏi phạm vi của thành Thịnh Kinh.

Đến địa phận của các quận huyện khác, phủ Kinh Triệu không dễ dàng can thiệp nữa.

Nhưng Hoàng đế không quan tâm, hắn chỉ cần kết quả.

Không chỉ có phủ Kinh Triệu, mà cả người của Thành Phòng Doanh, Tuần Phòng Ti cũng được phái ra ngoài tìm kiếm tung tích của Quý phi.

Trước khi Hoàng đế bỏ cuộc, không ai dám chểnh mảng.

Mai Quảng Đào đã qua đêm ở phủ Kinh Triệu, sắc mặt trông rất xấu.

Y đang định chợp mắt một lúc thì Đường đại phu tìm tới.

Mai Quảng Đào miễn cưỡng tỉnh lại, không còn lòng dạ hàn huyên, nên trực tiếp hỏi.

“Chuyện gì?”

Đường đại phu “Tiểu nương tử cứu về hôm qua đã tỉnh, cô nương ấy nói muốn gặp ngài.”

Mai Quảng Đào tưởng tiểu nương tử muốn đích thân cảm ơn mình, y đã gặp chuyện này rất nhiều lần nên lập tức từ chối.

“Không cần, để cô nương đó nghỉ ngơi cho tốt, thời gian này

ta rất bận, có chuyện gì thì nói sau.”

Đường đại phu không ngạc nhiên, thấy sắc mặt Mai Quảng Đào rất xấu, biết đại nhân lại thức đêm, bèn đề nghị nói.

“Nhân lúc bây giờ không có chuyện gì, ngài nghỉ ngơi một lát đi, hạ quan cáo lui.”

Mai Quảng Đào xua tay “Đi làm việc của ngươi đi.”

Đường đại phu chắp tay với y, xoay người bước ra ngoài.

Mai Quảng Đào ngáp dài, trông rất buồn ngủ.

Đúng lúc này, một nha dịch chạy vội vào, hoảng sợ nói.

“Phủ doãn đại nhân, Đường đại phu, hai người đưa về hôm qua tự sát rồi!”

Đường đại phu dừng bước, xoay người lại nhìn nha dịch kia.

Động tác của Mai Quảng Đào cũng cứng đờ.

Y kinh ngạc hỏi “Ngươi nói ai tự sát?”

Nah dịch vội nói.

“Hôm qua không phải giải sáu người từ đường lớn Tây Nam ngoài thành về sao? Trong đó có hai người bị thương nặng, đang được điều trị trong ngục. Mọi chuyện vẫn đang ổn, nào ngờ đêm qua, hai người đàn ông này lén đập vỡ bát thuốc rồi dùng mảnh sứ cắt cổ họng. Sáng nay lúc thuộc hạ phát hiện thì bọn họ đã chết rồi!”

Hai ngày nay, Mai Quảng Đào bận rộn tìm kiếm Quý phi, những việc gấp khác giao cho thuộc hạ xử lý, còn những việc ít gấp hơn tạm thời gác lại, đợi rảnh rỗi sẽ xử lý sau.

Sáu người được đưa về ngày hôm qua là trường hợp không cần xử gấp.

Mai Quảng Đào giam bọn họ trước, chờ xử lý sau.

Để tránh hai bên xảy ra xung đột, ba người đánh bị nhốt một phòng, hai người bị thương nhốt một phòng, còn tiểu nương tử là nạn nhân đang bất tỉnh tạm thời giữ trong phòng khách ở hậu viên phủ Kinh Triệu.

Nhưng điều không ai ngờ tới là hai người bị thương lại tự sát!

Mai Quảng Đào sờ trán, biết kế hoạch nghỉ ngơi của mình đã hỏng bét.

Y sai người lấy mũ quan, che đi phần chân tóc bấp bênh của mình, nói với Đường đại phu.

“Đi thôi, cùng ta đến đại lao xem thử.”

Đường đại phu chắp tay nói “Vâng.”

Trong phòng giam tối tăm có hai người nằm trên đất, cổ bị cắt một cách dã man, máu thấm vào quần áo lan thành một vũng máu đỏ tươi.

Trong tay bọn họ còn cầm mảnh sứ vỡ.

Mảnh sứ sắc nhọn dính đầy máu.

Đường đại phu bước tới kiểm tra, xác nhận cả hai đã tắt thở.

Còn nguyên nhân tử vong là vì cắt cổ họng mất máu quá nhiều.

Kết quả tra xét hiện trường, quả thật đây là một vụ tự sát.

Sắc mặt vốn không tốt mấy của Mai Quảng Đào đã trở nên cực kỳ xấu xí.

Quý phi còn chưa tìm được, lúc này trong ngục lại xảy ra chuyện.

Hết chuyện này tới chuyện khác.

Ông trời đúng là có thành kiến với chân tóc của mình mà!

Mai Quảng Đào nhìn đám cai ngục bất an đứng gần đó, tức giận nói.

“Người tự sát trước mắt các ngươi rồi, các ngươi làm việc thế nào vậy hả? Tất cả phạt bổng lộc ba tháng, nếu còn tái phạm thì cút về nhà làm ruộng cho bổn quan!”

Cai ngục vội vàng quỳ xuống “Thuộc hạ biết sai rồi, nhất định sẽ sửa!”

Mai Quảng Đào không nhìn bọn họ nữa.

Y bảo Đường đại phu đưa thi thể đến phòng ngỗ tác, kiểm tra cẩn thận xem có thể tìm ra manh mối nào khác không.

Đường đại phu hỏi “Có lẽ nào là sợ tội tự sát?”

Mai Quảng Đào “Chỉ là đánh nhau, đến mức sợ tội tự sát sao?”

Đường đại phu “Ta nghe tiểu nương tử kia nói hai người này muốn bắt cóc nàng, ba người còn lại là huynh đệ của nàng, ba người đó đứng ra bảo vệ nàng mới đánh hai người này bị thương, có lẽ hai người này sợ tội ác của mình bại lộ nên tự sát.”

Mai Quảng Đào vẫn lắc đầu “Chắc là không, dù là cướp dân nữ nhà lành, cũng chỉ bị xăm hình sung quân, không đến mức phải tự sát.”

Y thở dài “Xem ra ta phải đi gặp tiểu nương tử đó mới được.”

Sau khi ra khỏi phòng giam, Mai Quảng Đào đi thẳng đến phòng khách nơi Tiêu Hề Hề đang ở.

Tiêu Hề Hề nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng ngồi dậy nói "Mời vào."

Mai Quảng Đào mở cửa bước vào.

Khoảnh khắc y nhìn thấy Tiêu Hề Hề, cả người đờ ra.

Y từng vào cung, từng gặp Quý phi, nên đương nhiên biết Quý phi trông thế nào.

Dù tiểu nương tử trước mặt đã tẩy trang, mặc váy vải thô, không đeo trang sức, khác xa với Quý phi được sủng ái nhưng gương mặt vẫn không có gì thay đổi.

Mai Quảng Đào liếc mắt liền nhận ra, người này chính là Quý phi nương nương đang mất tích!

Quý phi mà cả thế giới đang tìm kiếm đang ở hậu viện của phủ Kinh Triệu!

Đây lẽ nào là đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi tìm được chẳng tốn công trong truyền thuyết sao?!

Tiêu Hề Hề thấy y cứng đờ tại chỗ, khó hiểu hỏi.

"Khanh sao vậy?"

Mai Quảng Đào tỉnh táo lại, vội vàng hành lễ với nàng.

Y kích động nói "Vi thần bái kiến Quý phi nương nương, vi thần không biết Quý phi nương nương đại giá quang lâm, không kịp đón tiếp từ xa, mong nương nương thứ tội."

Tiêu Hề Hề "Không sao, không biết không có tội."

Mai Quảng Đào đứng thẳng lên, đôi mắt sáng ngời nhìn Quý phi như đang nhìn bảo vật quý hiếm.

Lúc này, hàng loạt mưa đạn điên cuồng chạy trong đầu y —

Ta tìm thấy Quý phi nương nương rồi!

Ta có thể tan làm sớm rồi!

Ta không cần thức đêm nữa!

Chân tóc của ta được cứu rồi!

Tiêu Hề Hề thấy y lại đờ người, đành chủ động lên tiếng.

“Trong khoảng thời gian bổn cung mất tích, bên ngoài xảy ra chuyện gì? Hoàng thượng thế nào rồi?”

Vừa nói đến chính sự, Mai Quảng Đào lập tức hoàn hồn, nói nhanh.

“Bệ hạ vì chuyện người mất tích đã nổi trận lôi đình, lệnh phủ Kinh Triệu, Tuần Phòng Ti với cả Thành Phòng Doanh tìm kiếm khắp nơi. Từ lúc biết tin người mất tích đến nay, một ngày một đêm chưa chợp mắt, chỉ lo tìm người.”

Chương 930: Đoán không sai chuyện gì

Quả nhiên như Tiêu Hề Hề đoán.

Với mức độ quan tâm của Lạc Thanh Hàn với nàng, khi biết nàng mất tích, nhất định sẽ dốc toàn lực tìm nàng.

Lần này không giống như lần nàng bị sát thủ của Huyết Vũ Lâu bắt cóc, lần trước hắn có thể đảm bảo nàng không rời khỏi Thịnh Kinh, ít nhất mạng của nàng tạm thời được đảm bảo, hắn vẫn có thể duy trì được lý trí cơ bản.

Nhưng lần này nàng không ở trong thành, bọn bắt cóc rất có thể sẽ đưa nàng rời xa Thịnh Kinh.

Một khi nàng đi xa, dù bọn bắt cóc không ra tay, nàng cũng sẽ chết.

Cho nên lần này Lạc Thanh Hàn không thèm che đậy, hắn chỉ muốn dốc hết sức tìm được người càng sớm càng tốt.

Chỉ cần người an toàn trở về, hắn không quan tâm người khác nghĩ gì nói gì.

Tiêu Hề Hề "Phiền khanh chuyển lời cho Hoàng thượng, nói với ngài ấy ta rất an toàn, bảo ngài ấy nhanh chóng gọi hết người đã phái đi về."

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không chỉ các triều thần mà cả dân chúng cũng sẽ nghi ngờ Hoàng đế bị yêu phi mê hoặc.

Mai Quảng Đào lập đức đáp vâng.

Y còn ước gì Hoàng đế lập tức triệu mình tới, như vậy thì y

không cần thức đêm nữa.

Tiêu Hề Hề "Còn một chuyện nữa, ba huynh đệ kia của ta đều vô tội, mong khanh nương tay thả bọn họ ra ngoài."

Ba người kia đều là người nhà của Quý phi, đều là hoàng tộc Nam Nguyệt!

Mai Quảng Đào vừa nghĩ tới chuyện mình bắt hết vương tử của nước Nam Nguyệt, đột nhiên cảm thấy chân tóc mình sắp bay mất!

Y vội giải thích "Vi thần không biết họ là huynh đệ của người, đây hoàn toàn là hiểu lầm, vi thần sẽ lập tức thả người, mong Quý phi nương nương đừng giận."

Càng đừng cáo trạng với Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề bày ra dáng vẻ thông cảm "Yên tâm, ta không có ý trách khanh."

Nghe vậy, Mai Quảng Đào thở phào nhẹ nhõm, cũng may Quý phi là người dễ nói chuyện, nếu đổi lại là người kiêu ngạo ngang ngược, hôm nay có lẽ y chết chắc rồi.

Y gọi một nha dịch tới, bảo nha dịch lập tức đến đại lao thả ba nam tử trẻ tuổi bị bắt ngày hôm qua.

Y còn đặc biệt căn dặn, thái độ phải tốt, không được vô lễ!

Sau khi thả ba người đó ra, thì đưa người đến đây.

Nha dịch nghe vậy mù mờ, không biết Phủ doãn đại nhân có ý gì, nhưng bản thân chỉ là tiểu tốt, không dám hỏi gì, cũng không dám nói gì, chỉ đành nghe lời đi làm việc.

Mai Quảng Đào sau khi bình tĩnh lại, mới nhớ tới mục đích đến đây của mình, thận trọng nói.

"Hôm qua chúng thần đưa về sáu người, đêm qua có hai người

đã tự sát ……”

Tiêu Hề Hề vô cùng kinh ngạc “Ai tự sát?”

Mai Quảng Đào vội nói “Không phải huynh đệ của người tự sát, mà là hai người bị thương kia đã tự sát, vi thần không rõ quan hệ giữa người với bọn chúng, tạm thời không biết phải tra án này thế nào.”

Thật ra y đến tìm Tiêu Hề Hề thẩm vấn, dù sao nàng cũng là đương sự, nhất định biết nhiều manh mối.

Nhưng hiện giờ nàng là Quý phi, Mai Quảng Đào nào dám thẩm vấn nàng?

Y chỉ đành hỏi vài câu xem có thể tìm được manh mối hữu ích nào không.

Tiêu Hề Hề “Bổn cung không biết bọn chúng, trước đây cũng chưa từng gặp, bổn cung hoàn toàn không biết bọn chúng là ai.”

Mai Quảng Đào lại hỏi thêm vài câu.

Tiêu Hề Hề trả lời rất thành thật, từ đầu đến cuối rất hợp tác, không hề bày ra dáng vẻ Quý phi.

Mai Quảng Đào không dám thả lỏng, vẫn giữ tư thế cung kính, sợ chọc giận vị Quý phi được sủng ái này.

Tiêu Hề Hề thật sự không biết hai người kia là ai, nàng chỉ có thể khẳng định bọn chúng có ý xấu.

Nàng suy nghĩ một lúc mới nói.

“Nhìn cách ăn mặc cũng như lời nói hành động của người đó, chắc hẳn xuất thân và gia cảnh rất giàu có. Không phải kiểu nhà giàu mới nổi, mà là kiểu được giáo dục từ nhỏ. Khanh hiểu ý bổn cung chứ? Cộng thêm khẩu âm của người đó rõ ràng là người gốc thành Thịnh Kinh.”

Nghe Quý phi miêu tả, Mai Quảng Đào đại khái cũng có chút manh mối.

Người đó có lẽ thuộc tầng lớp quý tộc ở thành Thịnh Kinh.

Nhưng ở thành Thịnh Kinh có rất nhiều thế gia quý tộc, nếu kiểm tra từng người thì một năm rưỡi cũng không tìm hết.

Tiêu Hề Hề "Bổn cung có một chủ ý."

Mai Quảng Đào "Người cứ nói."

Tiêu Hề Hề "Đăng chân dung của bọn chúng lên Thịnh Kinh Nhật Báo, sai người khác đi tìm."

Mai Quảng Đào lập tức nảy ra chủ ý.

"Đa tạ Quý phi nương nương đã cho lời khuyên, vi thần sẽ sai người đi làm."

Cùng với tiếng bước chân đang đến gần.

Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm lần lượt bước vào.

Mai Quảng Đào lập tức cúi đầu xin lỗi bọn họ.

"Xin lỗi, là thuộc hạ của ta có mắt không biết thái sơn, không cẩn thận bắt nhầm người, mong các vị đừng trách."

Ba người không ai thích so đo, cũng không có ý trách Mai Quảng Đào.

Chỉ có Bùi Thiên Hoặc đưa ra ý kiến.

"Các người có thể chú ý một chút vấn đề vệ sinh trong ngục không? Các người có biết trong ngục bẩn thế nào không? Khắp nơi đều có mạng nhện, còn có gián và chuột nữa, các người đã bao lâu rồi không quét dọn? Không thấy bẩn à?!"

Mai Quảng Đào cười ngượng "Sau này ta đảm bảo sẽ nhắc nhở mọi người chú ý hơn."

Bùi Thiên Hoặc vẫn đang phàn nàn.

"Ta mới ở một đêm mà toàn thân ngứa ngáy, ta nghi ngờ không biết trong nhà lao của các người chấy rận không nữa? Các người có nước nóng không? Có thể cho ta tắm không?"

Mai Quảng Đào "Có nước nóng, ta sẽ bảo nhà bếp đun nước, xin người đợi một lát."

Y vừa nói vừa khôn ngoan rời đi, để bốn người nói chuyện.

Ôn Cựu Thành nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của sư muội, cảm thấy đau lòng.

"Muội thấy thế nào rồi? Còn khó chịu không?"

Tiêu Hề Hề cười ngọt ngào nói "Ta hiện giờ đỡ nhiều rồi, may là mọi người tới kịp, nếu không lần này ta chết chắc rồi."

Ôn Cựu Thành xoa đầu nàng "Muội không sao thì tốt."

Tiêu Hề Hề "Ta vẫn luôn muốn hỏi, ba người không phải đang ở Huyền Môn sao? Sao lại chạy ra ngoài? Hơn nữa còn đúng lúc xuất hiện ở gần thành Thịnh Kinh, sao có chuyện trùng hợp như vậy?"

Sở Kiếm cười hì hì nói.

"Chuyện này thì tỷ phải hỏi sư phụ. Sư phụ nói tỷ sẽ gặp nguy hiểm, bảo bọn đệ đến thành Thịnh Kinh tìm tỷ. Trước khi đi, sư phụ còn đưa cho bọn đệ một túi gấm. Trong túi gấm có ghi chính xác thời gian địa điểm, viết là đường Tây Nam ngoài thành Thịnh Kinh, tháng Bảy."

Ôn Cựu Thành nói tiếp "Bọn ta đoán đây có thể là thời gian địa điểm muội gặp nguy hiểm, nên bọn ta rời Huyền Môn, chờ

trước ở đường Tây Nam.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên, không ngờ sư phụ đã đoán trước nàng sẽ gặp kiếp nạn hôm nay!

Không hổ là sư phụ, đoán không sai chuyện gì.

Tiêu Hề Hề “Mọi người đợi lâu rồi hả?”

Bùi Thiên Hoặc cầm ấm trà rót cho mình một tách trà, thản nhiên nói “Mới có năm ngày.”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt “Vất vả cho mọi người rồi, Nhị sư huynh, tiểu sư đệ, còn có Hàng Thêm Tiền!”

Bùi Thiên Hoặc phun ra ngụm trà.

Y tức giận gầm lên “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta là Hàng Thêm Tiền! Còn nữa, tại sao muội gọi hai người kia là Nhị sư huynh, tiểu sư đệ, nhưng riêng ta thì đặt biệt danh? Muội có ý kiến gì với ta?”

Chương 931: Bảo vật trấn phái

Nha dịch mang nước nóng tới, kịp thời ngăn chặn hành vi xù lông của Bùi Thiên Hoặc.

Y sang phòng bên cạnh tắm rửa, trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề, Nhị sư huynh và tiểu sư đệ.

Ôn Cựu Thành lấy túi gấm từ trong ngực.

"Đây là túi gấm sư phụ để lại."

Tiêu Hề Hề cầm túi gấm mở ra, phát hiện ngoài một tờ giấy nhỏ, còn có một hạt châu màu trắng, trông hơi giống ngọc trai nhưng trong suốt hơn ngọc trai.

Đầu tiên nàng lấy tờ giấy xem, trên đó viết là đường Tây Nam ngoài thành Thịnh Kinh, tháng Bảy.

Quả thật là chữ viết của Huyền Cơ Tử.

Nàng đặt tờ giấy xuống, đổ hạt châu trắng ra rồi tò mò hỏi.

"Thứ này là gì?"

Ôn Cựu Thành giải thích "Thứ này tên Huyền Châu, là bảo vật trấn phái của chúng ta, nghe nói có thể khiến người ta trường sinh bất lão ……"

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên mở to hai mắt "Trên đời này thật sự có bảo bối trường sinh bất lão?!"

Nàng tưởng đó chỉ là suy đoán của một số người.

Ôn Cựu Thành chậm rãi nói tiếp "Trường sinh bất lão là chuyện không thể nào, trên đời không ai có thể trường sinh bất lão."

Tiêu Hề Hề "……"

Huynh có thể nói hết một lần được không?

Dọa chết nàng rồi!

Ôn Cựu Thành cười nói "Huyền Châu là bảo vật trấn phái của chúng ta, dĩ nhiên có công dụng đặc thù của nó. Sư phụ nói, nghiền nó thành bột, trộn với máu và tóc, có thể làm bùa thế thân."

Tiêu Hề Hề "Nhưng đây là bảo vật trấn phái, nghiền thành bột có lãng phí quá không?"

Sở Kiếm ngồi bên mép bàn, một chân cong lên, bộ dáng cà lơ phất phơ.

"Tỷ yên tâm, Huyền Châu này trong môn phái của chúng ta còn nhiều lắm, tỷ cứ mạnh dạn dùng, đừng lo lãng phí."

Nét mặt Tiêu Hề Hề kỳ quái "Kiểu bảo bối thế này không phải nên hiếm có à? Sao nghe đệ nói, cảm giác nó không đáng tiền như rau cải ngoài chợ vậy."

Sở Kiếm "Sư phụ nói, các môn phái khác đều có bảo vật trấn phái, Huyền Môn chúng ta nhất định cũng phải có, như vậy mới khiến Huyền Môn chúng ta trông như một danh môn chính phái. Vừa hay dưới vách núi phía sau Huyền Môn có một hang động, trong hang có rất nhiều hạt châu thế này. Sư phụ đặt tên cho chúng là Huyền Châu, coi chúng là bảo vật trấn phái."

Tiêu Hề Hề nhỏ giọng phàn nàn "Nghe đệ nói như vậy, càng thấy Huyền Môn chúng ta không phải danh môn chính phái gì."

Sở Kiếm gật đầu đồng ý "Phải đó, đệ cũng nói với sư phụ như vậy."

Tiêu Hề Hề "Sau đó thì sao?"

Sở Kiếm "Sau đó sư phụ đánh đệ một trận, bảo đệ sau này nói ít làm nhiều."

Sở Kiếm lộ ra vẻ tức giận, rõ ràng là không hài lòng trước hành vi ngang ngược không chịu nghe lời phê bình của sư phụ.

Tiêu Hề Hề "Lẽ nào tin đồn trường sinh bất lão cũng do sư phụ bịa ra?"

Sở Kiếm lại gật đầu "Đúng đúng, sư phụ nói đây gọi là tạo tin đồn, nhất định phải tạo ra tin đồn lợi hại cho Huyền Châu, mới làm nó càng trân quý hơn."

Tiêu Hề Hề mỉm cười "Sư phụ đúng là một thiên tài tiếp thị."

Thấy bọn họ đưa chủ đề đi xa, Ôn Cựu Thành kịp thời lên tiếng, cưỡng ép đưa chủ đề trở lại.

"Vốn sư phụ muốn đích thân đi lấy Huyền Châu, số Huyền Châu này nằm trong một cái động rất sâu. Hang động nằm trên vách đá, muốn lấy ra phải tốn chút công sức. Sư phụ vội đến Nam Nguyệt tìm muội, không có thời gian đến lấy, nên bảo bọn ta mang đến cho muội."

Tiêu Hề Hề hiểu ra "Thì ra là vậy."

Nàng xoay hạt châu trắng trong tay, ngày càng tò mò.

"Trước đây muội chưa từng dùng bùa thế thân, bùa thế thân có tác dụng gì?"

Sở Kiếm chặc lưỡi "Nhìn bộ dạng này của tỷ là biết tỷ lại ngủ gật trong giờ học. Sư phụ từng nói qua trên lớp rồi."

Tiêu Hề Hề quay sang cáo trạng với Ôn Cựu Thành.

“Nhị sư huynh, bây giờ ta đang bị thương, tức ngực khó chịu. Tiểu sư đệ chẳng những không quan tâm ta, yêu thương ta, còn chế giễu ta, huynh nhất định phải làm chủ cho ta!”

Ôn Cựu Thành an ủi “Lát nữa ta sẽ đánh đệ ấy cho muội.”

Sở Kiếm tức giận nhảy dựng hét lên.

“Nhị sư huynh, huynh không thấy tỷ ấy đang giả vờ sao? Vừa nãy tỷ ấy còn có sức phàn nàn sư phụ, có thấy tức ngực khó chịu gì đâu chứ?!”

Đối mặt với lời buộc tội của Sở Kiếm, Tiêu Hề hề mím môi phản bác.

“Nhớ khi đó tay chân của đệ không cử động được, nằm trên giường như người thực vật, ai đã hốt phân đổ nước tiểu cho đệ? Ai đút đệ ăn cơm uống nước? Ai cực nhọc ngày đêm chăm sóc đệ? Đệ là đồ vô lương tâm, đệ quên hết rồi sao?!”

Ôn Cựu Thành rất kinh ngạc “Muội còn hốt phân đổ nước tiểu cho đệ ấy?”

Tiêu Hề Hề “Không có, ta chỉ đang lấy ví dụ thôi, đừng quá nghiêm túc.”

Ôn Cựu Thành “……”

Sở Kiếm “……”

Sở Kiếm tức không nói nên lời, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, trông giống sắp khóc.

Ôn Cựu Thành hiển nhiên đã quen với chuyện này.

Trước kia ở Huyền Môn, sư muội và tiểu sư đệ luôn thích đấu võ mồm, hai người ầm ĩ suốt ngày.

Hầu hết đều là tiểu sư đệ bị bắt nạt.

Vì luận võ công hay võ mồm, đệ ấy đều không bằng Tiêu Hề Hề.

Nhớ lúc còn nhỏ, Tiêu Hề Hề mười tuổi nói Sở Kiếm tám tuổi giống như một tiểu cô nương mít ướt.

Tiểu Sở Kiếm tức giận vung nắm đấm muốn đấu tay đôi với sư tỷ để chứng minh mình là một nam tử hán!

Kết quả đệ ấy bị đ.è xuống sàn chà xát liên tục, khóc lóc thảm thiết.

Tiêu Hề Hề an ủi đệ ấy, bảo đệ ấy đừng khóc, đề nghị đổi đấu võ thành đấu văn.

Đấu văn chính là động khẩu không động thủ.

Dân gian gọi là cãi nhau.

Tiểu Sở Kiếm mới bước vào đời, không biết lòng người nham hiểm, nên không chút do dự đồng ý.

Đệ ấy lau nước mắt rồi đứng dậy quay lại hiện trường.

Kết quả đệ ấy cãi không lại sư tỷ, cuối cùng tức đến bật khóc.

Để tránh Sở Kiếm lại khóc, Tiêu Hề Hề quả quyết đổi chủ đề, hỏi.

“Ta luôn muốn hỏi đệ, vết thương của đệ đã lành hẳn chưa? Nhìn đệ chạy nhảy còn có thể đánh người, chắc là hoàn toàn bình phục rồi.”

Nói đến đây, Sở Kiếm lập tức quên giận, hưng phấn nói.

“Đúng vậy, đệ đã hoàn toàn bình phục, có thể sử dụng tay chân bình thường, tỷ xem, không hề có vấn đề gì!”

Y vừa nói vừa cử động tay chân để chứng tỏ mình khỏe mạnh

thế nào.

Tiêu Hề Hề thở dài, tiếc nuối nói "Làm người thực vật tốt biết bao, nếu đổi lại là ta, ta sẽ không trị bệnh, mỗi ngày đều nằm trên giường, nằm cả đời, mãi mãi không cần dậy."

Sở Kiếm dừng lại, cạn lời nhìn nàng.

"Tỷ còn lười hơn nữa không?"

Tiêu Hề Hề đương nhiên nói "Được chứ, mục tiêu cuộc đời của ta là sống đến già, nằm đến già, nằm không ngừng nghỉ!"

Sở Kiếm cạn lời.

Ôn Cựu Thành đột nhiên hỏi "Muội biết Đại sư huynh ở đâu không?"

Tiêu Hề Hề thành thật nói "Đại sư huynh ở trong cung, hiện giờ là thái y, nghe nói lăn lộn trong Thái y viện tốt lắm."

Ôn Cựu Thành "Trở về bảo huynh ấy chữa thương cho muội, huynh ấy giỏi y thuật, chắc sẽ trị nội thương của muội nhanh khỏi hơn."

Tiêu Hề Hề "Không được, cứ để ta từ từ hồi phục, như vậy ta có thể nằm lâu một chút."

Ôn Cựu Thành xoa đầu nàng, thật hết cách với nàng.

Chương 932: Tiêu rồi!

Mai Quảng Đào vào cung cầu kiến Hoàng đế, nhưng được biết Hoàng đế không có trong cung.

Y chỉ đành trở về.

Trở về nha môn phủ Kinh Triệu, y báo chuyện này với Quý phi.

Tiêu Hề Hề nghe xong, sắc mặt thay đổi "Tiêu rồi!"

Mai Quảng Đào khó hiểu "Sao vậy?"

"Không có thời gian giải thích, chúng ta lập tức đi tìm Hoàng thượng!" Tiêu Hề Hề vén chăn muốn xuống giường, nhưng vì tay chân yếu ớt, nàng lại ngã xuống đất!

May là Ôn Cựu Thành vẫn luôn ở bên cạnh, kịp thời đưa tay dìu nàng, mới tránh được bi kịch ngã xuống đất.

Ôn Cựu Thành bế nàng đặt trở lại giường.

Thấy nàng muốn đứng dậy, Ôn Cựu Thành dùng một lực nhẹ nhưng mạnh mẽ ấn nàng xuống, trầm giọng nói.

"Đừng động đậy."

Tiêu Hề Hề nói "Hoàng thượng có thể gặp nguy hiểm, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm được ngài ấy!"

Nghe vậy, Mai Quảng Đào càng thêm khó hiểu, vội vàng hỏi.

"Hoàng thượng sao có thể gặp nguy hiểm?"

Tiêu Hề Hề nói nhanh nhất có thể.

“Hoàng thượng đến thái miếu thăm Thái hoàng thái hậu, thật ra là bị người khác sắp đặt. Có người đã gài bẫy trong thái miếu, có ý định đối phó với Hoàng thượng. Nhưng Hoàng thượng sớm đã biết chuyện này, cũng sớm chuẩn bị từ trước, đám phản tặc đó sẽ không thành công. Đúng lúc này ta ở gần thái miếu bị bắt cóc, thời gian địa điểm quá trùng hợp. Chứng tỏ đám phản tặc kia đã chuẩn bị kế hoạch thứ hai. Nếu bọn chúng không thể mai phục Hoàng thượng, bọn chúng sẽ ra tay với ta. Nhưng kế hoạch thứ hai cũng thất bại rồi, vì nửa đường có người cứu ta. Nhưng Hoàng thượng vẫn chưa biết chuyện này. Hoàng thượng chỉ biết ta đã bị bắt cóc. Nếu lúc này đám phản tặc đó nói với Hoàng thượng, ta nằm trong tay bọn chúng, buộc Hoàng thượng phải làm giao dịch. Các người nghĩ Hoàng thượng có đồng ý không?”

Mai Quảng Đào sửng sốt.

Với mức độ quan tâm của Hoàng đế với Quý phi, dù không trực tiếp đồng ý điều kiện, ít nhất cũng sẽ đi xem thử Quý phi có khỏe không?

Lúc này Hoàng đế rời cung, có lẽ là đi gặp đám phản tặc đã bắt cóc Quý phi.

Nếu là lúc bình thường, với tính cẩn trọng của Hoàng đế, nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ trước khi đến cuộc hẹn.

Chẳng qua bây giờ liên quan đến tính mạng của Quý phi, Hoàng đế quan tâm ắt loạn, rất có thể vì sợ Quý phi bị người khác hại, bèn vội vàng đi gặp phản tặc khi chưa kịp chuẩn bị gì.

Đồng nghĩa Hoàng đế tự dâng mình đến cửa, tự nhảy vào bẫy do kẻ địch giăng ra.

Tiêu Hề Hề lòng nòng như lửa đốt, nắm tay áo Ôn Cựu Thành, nôn nóng cầu xin.

“Đám phản tặc đó nhất định sẽ mai phục trước, chỉ cần Hoàng thượng vừa xuất hiện sẽ lập tức ra tay, chúng ta phải cứu ngài ấy, nhất định phải nhanh lên!”

Ôn Cựu Thành an ủi nói “Muội bình tĩnh, chuyện cứu người cứ giao cho bọn ta.”

Mai Quảng Đào biết chuyện này liên quan đến an nguy của Hoàng đế, không phải chuyện nhỏ nên không thể đứng ngoài cuộc.

Nhưng vấn đề lớn trước mắt là —

Mai Quảng Đào nhăn mặt nói “Chúng ta không biết Hoàng thượng đã đi đâu, có muốn cứu người cũng không tìm được.”

Tiêu Hề Hề “Ta có cách.”

Ôn Cựu Thành lập tức biết ý nghĩ của nàng, cau mày khuyên can “Hiện giờ muội đang bị nội thương, thân thể suy nhược, không thể bói quẻ nữa!”

Giọng y có chút nghiêm nghị.

An nguy của Hoàng đế liên quan đến toàn bộ Đại Thịnh, quan trọng với triều thần và dân chúng.

Tuy nhiên với y mà nói, sức khỏe của sư muội còn quan trọng hơn Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề còn muốn nói thêm, lại bị Ôn Cựu Thành cắt ngang.

“Ta biết muội quan tâm an nguy của Hoàng thượng, muội yên tâm, bọn ta sẽ cố hết sức cứu ngài ấy, chuyện duy nhất muội cần làm bây giờ là nghỉ ngơi, không được lấy thân thể của mình ra mạo hiểm nữa.”

Ôn Cựu Thành bình thường trông thì ôn hòa, nhưng một khi

chạm đến giới hạn của y thì y sẽ trở nên cực kỳ cố chấp.

Thật ra không chỉ có y, mà mọi người ở Huyền Môn đều như vậy.

Bọn họ bình thường có thể tùy ý đùa giỡn, nói đùa về Huyền Môn và sư phụ, nhìn bề ngoài tưởng như không hề quan tâm đến Huyền Môn nhưng thật ra bọn họ rất quan tâm nhau.

Ôn Cựu Thành nhìn vào mắt Hề Hề, từng chữ nói.

"Nếu muội không muốn làm lỡ thời gian cứu người thì đừng làm bậy."

Tiêu Hề Hề chỉ đành im lặng, ngoan ngoãn gật đầu, tỏ ý nàng sẽ nghe lời.

Lúc này sắc mặt Ôn Cựu Thành mới dịu lại, xoa xoa đầu nàng.

"Muội đưa sinh thần bát tự của Hoàng thượng cho ta."

Tiêu Hề Hề không hề do dự, lập tức nói cho y biết sinh thần bát tự của Lạc Thanh Hàn, tháo con dấu mèo con trên cổ ra.

Đây là con dấu mèo được khắc từ bạch ngọc thượng hạng, chỉ lớn bằng ngón tay cái, vô cùng tinh xảo.

Nàng đưa con dấu sang "Con dấu này là tự tay Hoàng thượng khắc, huynh cầm lấy, có lẽ cần dùng đến."

Ôn Cựu Thành cầm con dấu nhìn thử, vừa nhìn liền nhận ra thủ công chạm khắc rất dụng tâm, xem ra Hoàng đế rất tốt với sư muội của mình.

"Ừm, bọn ta sẽ nhanh chóng tìm được Hoàng thượng, muội an tâm nghỉ ngơi đi."

Ôn Cựu Thành và Mai Quảng Đào cùng nhau bước ra ngoài.

Mai Quảng Đào đi điều động nhân lực, còn Ôn Cựu Thành gọi

Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm, ba sư huynh đệ tập hợp bàn bạc.

Bọn họ quyết định tìm tung tích của Hoàng đế trước.

Huyền Cơ Tử đối xử bình đẳng với các đệ tử, chỉ cần ông biết gì, ông sẽ dạy hết cho đệ tử, nhưng có thể học được bao nhiêu hoàn toàn phụ thuộc vào tư chất của từng đệ tử.

Trong năm đệ tử, người có tư cách tốt nhất chắc chắn là Tiêu Hề Hề.

Vì nàng trời sinh có thiên nhãn, nên vừa nhìn là thấy vận khí của người khác.

Thiên phú này còn có thể dùng vào việc làm bùa, thay đổi phong thủy, xem tướng bói toán, v.v… và còn có tác dụng bổ sung.

Bốn đệ tử còn lại tư chất cũng khá tốt, xem như đã vượt trội hơn những người bình thường.

Lúc này, bọn họ tập hợp lại, bắt đầu bói toán dựa trên sinh thần bát tự của Hoàng đế và con dấu do tự tay Hoàng đế khắc.

Không giống Tiêu Hề Hề chỉ cần thầm bói ra kết quả trong đầu.

Bọn họ phải tuân thủ nghiêm ngặt quy trình bói toán do sư phụ dạy, chẳng những phải thắp hương, tắm rửa, còn phải chuẩn bị la bàn bát quái, ba đồng xu và nhiều dụng cụ khác nhau hỗ trợ cho việc bói toán.

Chốc sau, kết quả bói toán xuất hiện.

Kim la bàn chỉ vào tốn, tượng trưng cho hướng Đông Nam.

Vị trí rồng ở hướng Đông Nam.

Rõ ràng Hoàng đế đã đi về phía Đông Nam.

Có được phương hướng, rồi dùng ba đồng xu tính toán khoảng cách cụ thể thông qua lục hào quái.

Cuối cùng quẻ cho thấy cách đây ba dặm.

Bùi Thiên Hoặc cất đồng xu, nói "Hướng Đông Nam, trong vòng ba dặm, có thể xuất phát rồi."

Mai Quảng Đào đã chuẩn bị xong, gần như đã triệu tập toàn bộ binh sĩ trong phủ Kinh Triệu.

Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc lên đường cùng họ, để Sở Kiếm ở lại.

Tuy Sở Kiếm không muốn bị bỏ lại, nhưng y cũng biết hiện giờ sư tỷ bị nội thương, không có khả năng tự bảo vệ, lúc nào cũng cần có người bên cạnh, đề phòng những kẻ xấu đó lại hại nàng.

Dù hiện giờ bọn họ đang ở trong phủ Kinh Triệu, cũng không có nghĩa là an toàn tuyệt đối.

Mọi chuyện phải cẩn thận là trên hết.

Chương 933: Điểm yếu

Lúc này, Lạc Thanh Hàn vừa rời khỏi thành Thịnh Kinh, đang cưỡi ngựa phi nước đại về phía Đông Nam.

Theo sau hắn là Triệu Hiền và hơn một trăm cấm vệ.

Vì Tiêu Hề Hề bị bắt cóc nên Lạc Thanh Hàn cảm thấy bất an, đã một ngày một đêm không ngủ, cũng không ăn gì, chỉ uống hai tách trà đặc để tinh thần tỉnh táo.

Sắc mặt hắn rất khó coi, gương mặt đầy tức giận.

Vốn hắn cho rằng hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay hắn, dù là Thái hoàng thái hậu, Tĩnh huyện vương hay Vương Can, đám người này có giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi tay hắn, hắn nhất định có thể bắt được tất cả đám phản tặc đó!

Kết quả lại tát mạnh vào mặt hắn.

Hắn chỉ bắt được Thái hoàng thái hậu và Tĩnh huyện vương, còn Vương Can đã bỏ chạy.

Không chỉ vậy, Tiêu Hề Hề còn bị bắt cóc!

Hắn đã quá bất cẩn.

Vương Can sớm đã đoán được Tĩnh huyện vươmg sẽ không thành công, Tĩnh huyện vương chỉ là mồi nhử thu hút chú ý của hắn nên đã bỏ chạy trước khi Tĩnh huyện vương ra tay.

Vì mục đích thực sự của ông ta là Tiêu Hề Hề!

Lạc Thanh Hàn tưởng mình tương kế tựu kế, lại vô tình rơi

vào bẫy của Vương Can.

Vương Can biết hắn sớm đã không còn tình cảm với Thái hoàng thái hậu và Tĩnh huyện vương, cho nên hắn không ngần ngại ra tay, điều duy nhất hắn quan tâm chính là Tiêu Hề Hề.

Nàng là điểm yếu của hắn.

Vương Can nắm được điểm này, giáng cho hắn một đòn chí mạng.

Lạc Thanh Hàn chợt nhớ tới lời Thái hoàng thái hậu từng nói với mình.

Thái hoàng thái hậu nói "Bây giờ người cho nàng bao nhiêu ân sủng, sau này sẽ mang lại cho nàng bấy nhiêu nguy hiểm."

Ban đầu Lạc Thanh Hàn nghĩ dựa vào năng lực của hắn có thể giúp nàng tránh xa những nguy hiểm đó, nhưng sự thật chứng minh hắn đã đánh giá quá cao năng lực của mình, cũng đánh giá thấp năng lực của đối thủ.

Từ khi hắn không kiêng dè độc sủng Tiêu Hề Hề, vô số cặp mắt đã nhắm vào nàng.

Đêm trước khi đến thái miếu, quẻ bói của Tiêu Hề Hề hiện kết quả không rõ ràng, ông trời cũng không thể đưa ra chỉ dẫn.

Lúc đó hắn nghĩ quẻ chỉ vào mình, hắn có thể gặp nguy hiểm nên quẻ không rõ ràng.

Đến lúc này hắn mới nhận ra mình đã sai.

Thật ra, ông trời sớm đã biết lần này hắn sẽ bắt được Tĩnh huyện vương, vạch trần âm mưu y cấu kết với Thái hoàng thái hậu và Vương Can.

Nhưng đồng thời, người hắn yêu nhất sẽ bị bắt cóc và gặp nguy hiểm.

Một được một mất, xảy ra cùng lúc.

Ai cũng không thể nói rõ đây là tốt hay xấu?

Thế nên cả ông trời cũng không thể đưa ra chỉ dẫn phù hợp, cuối cùng quyền quyết định được giao cho hắn.

Tuy nhiên, lúc đó Lạc Thanh Hàn hoàn toàn không nghĩ tới điểm này.

Sau đó, hắn vô cùng ân hận.

Đáng lẽ hắn không nên bất cẩn như vậy.

Hắn rõ ràng có thể thận trọng hơn.

Với tâm trạng khó chịu như vậy, Lạc Thanh Hàn mở to mắt thức đến trời sáng.

Hắn đã phái tất cả những người có thể đi tìm Quý phi, hy vọng có thể chờ được tin tốt.

Tuy nhiên.

Hắn chẳng những không chờ được tin vui tìm được Quý phi, ngược lại hắn nhận được thư của phản tặc.

Trong thư nói Quý phi đang ở trong tay bọn chúng, nếu Hoàng đế muốn cứu mạng nàng thì phải lập tức đến núi Lai Định, bọn chúng sẽ đợi Hoàng đế trong đình cỏ tranh dưới chân núi.

Cuối thư, phản tặc còn đặc biệt nhắc nhở, Hoàng đế chỉ được tới một mình, nếu phát hiện có người khác sẽ lập tức g.iết chết Quý phi.

Sau khi Lạc Thanh Hàn nhận được thư, lập tức gọi Triệu Hiền tới, chọn ra một trăm cấm vệ tinh nhuệ.

Bọn họ cưỡi ngựa rời thành Thịnh Kinh, đi thẳng đến núi Lai Định ở phía Đông Nam.

Tất cả khoác áo choàng đen dày nặng.

Vó ngựa giậm nhanh trên đất phát ra tiếng lộc cộc.

Cơn gió thu ập đến thổi tung áo choàng lên cao, vẽ một vòng cung sắc nét trên không trung.

Dân chúng sợ hãi vội tránh sang hai bên, sợ bị vó ngựa đá trúng.

Con đường núi gần núi Lai Định có vài mật thám đang ẩn náu trong rừng lặng lẽ quan sát, khi thấy một nhóm người đang đến gần, lập tức vực dậy tinh thần, nhìn chằm chằm vào nhóm người đang phi nước đại về phía mình.

Lúc nhóm người sắp đến núi Lai Định, bọn họ đột nhiên ghìm ngựa dừng lại.

Người đứng đầu nói mấy câu với khoảng trăm người đi theo sau.

Vì ở hơi xa nên không nghe rõ người đó nói gì.

Người đó nói xong, một mình cưỡi ngựa đến đình cỏ tranh dưới chân núi.

Số người đi theo bị bỏ lại phía sau.

Mật thám ẩn náu trong rừng thấy vậy lập tức chạy về báo tình hình cho thủ lĩnh.

Dưới chân núi có một đình cỏ tranh sừng sững, không biết đình này đã xây được bao nhiêu năm, sớm đã đổ nát, phần lớn cỏ tranh phía trên đã sụp xuống, bốn cây cột gỗ cũng mục nát, các phiến đá trên đất nứt ra, những đám cỏ dại mọc lên từ những khoảng trống.

Bây giờ đã là mùa thu, cỏ dại ngả vàng, khiến đình cỏ tranh càng thêm hoang tàn thê lương.

Lạc Thanh Hàn mặc áo choàng đen xoay người xuống ngựa.

Hắn buộc ngựa vào thân cây gần đó rồi sải bước vào đình cỏ tranh.

Lúc này, một người đàn ông thấp bé chạy tới, chắp tay với Lạc Thanh Hàn, cười nói.

“Bệ hạ cuối cùng đã tới, chúng ta đợi ngài rất lâu rồi.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn gã “Trẫm đến như đã hứa, Quý phi đâu?”

Người đàn ông thấp bé cười nói “Bệ hạ đừng gấp, Quý phi nương nương vẫn còn khỏe mạnh, mời ngài đi theo ta, ta sẽ dẫn ngài đi gặp Quý phi nương nương.”

Nói xong gã xoay người đi, không hề để ý tới Lạc Thanh Hàn, như thể gã chắc chắn Lạc Thanh Hàn sẽ đi theo.

Lạc Thanh Hàn do dự một chút, cuối cùng cũng đi theo gã.

Hai người đi bộ lên đường núi.

Lạc Thanh Hàn luôn giữ khoảng cách với đối thủ để tránh bị tấn công bất ngờ.

Khi đến sườn núi nhìn thấy một cỗ xe ngựa đậu bên đường.

Người đàn ông thấp bé cười nói với Lạc Thanh Hàn.

“Quý phi nương nương đang nghỉ ngơi trong xe.”

Lạc Thanh Hàn đang muốn đi về phía xe ngựa, nhưng bị người đàn ông thấp bé chặn lại.

Người đàn ông thấp bé nói “Bệ hạ muốn đưa Quý phi nương nương đi cũng được, nhưng phải lấy thứ gì đó ra đổi, thế này mới công bằng, không phải sao?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Các ngươi muốn gì?"

Người đàn ông thấp bé "Chúng ta muốn binh phù trong tay ngài."

Lạc Thanh Hàn không suy nghĩ từ chối "Không thể nào!"

Người đàn ông thấp bé tặc lưỡi, cường điệu nói.

"Ngài không tiếc mạo hiểm tính mạng đến đây cứu Quý phi nương nương, chúng ta còn tưởng ngài yêu sâu đậm Quý phi nương nương lắm chứ, bây giờ xem ra cũng chỉ vậy thôi, binh phù quan trọng đến mấy, lẽ nào quan trọng hơn người mình yêu sao?"

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn cực kỳ khó coi.

Hắn dường như đang do dự cân nhắc, chiến tranh đang diễn ra trong đầu.

Người đàn ông thấp bé thúc giục.

"Thời gian của chúng ta rất quý giá, nếu bệ hạ không đưa ra quyết định, chúng ta sẽ ra tay đó."

Lạc Thanh Hàn "Các ngươi muốn làm gì?"

Người đàn ông thấp bé cười nham hiểm "Nếu bệ hạ không chịu đổi binh phù với Quý phi nương nương, vậy Quý phi nương nương đã vô dụng với chúng ta, chúng ta chỉ có thể giết nàng."

Chương 934: Khó tin

Lạc Thanh Hàn tức giận nói "Ngươi dám?!"

Người đàn ông thấp bé rút đao từ thắt lưng, lưỡi đao phản chiếu ánh sáng sắc lạnh.

Gã đặt lưỡi đao lên cổ Lạc Thanh Hàn.

"Kiên nhẫn của ta có hạn, nếu ngươi không giao binh phù, chúng ta sẽ cởi hết y phục của Quý phi trước mặt ngươi, để nàng chơi đùa với huynh đệ chúng ta. Ông đây sống tới bây giờ cũng chưa từng chơi đùa với nữ nhân của Hoàng đế, nghĩ thôi cũng thấy phấn khích, ha ha ha!"

Người đàn ông thấp bé cười điên cuồng, biểu cảm ác nghiệt lộ ra chút th.ô tục, khiến người ta khó chịu.

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên bị gã kích động, hai tay siết chặt thành nắm đấm, hai mắt đỏ bừng, ánh mắt như có thể giết người.

Hắn hoàn toàn không để ý thanh đao trên cổ, nhìn chằm chằm vào người đàn ông thấp bé trước mặt, nghiến răng nói.

"Muốn ta giao binh phù cũng được, nhưng ta muốn thấy Quý phi trước, xác nhận nàng bình an vô sự."

Người đàn ông thấp bé "Được thôi, ngươi đợi đó, ông đây sẽ sai người dẫn tâm can bảo bối của ngươi ra ngoài."

Gã hét lớn về hướng xe ngựa.

"Đưa người ra ngoài!"

Cửa xe ngựa bị đẩy ra từ bên trong.

Một người đàn ông trung niên khỏe mạnh nhảy ra khỏi xe.

Gã thô lỗ hét vào trong xe "Còn ngồi đó làm gì? Ra đây cho Hoàng thượng nhìn!"

Một lúc sau, một tiểu nương tử mặc đối khâm nhu quần ra tới cửa xe.

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm mặt nàng, xác định nàng đúng là Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề cũng đang nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau.

Mắt Tiêu Hề Hề lập tức đỏ lên, run rẩy nói "Bệ hạ, xin người cứu thần thiếp!"

Vừa dứt lời, nàng bị người đàn ông trung niên đẩy trở về xe.

Cửa xe bị đóng sầm lại.

Người đàn ông thấp bé "Bệ hạ, bây giờ ngài đã yên tâm chưa?"

Lạc Thanh Hàn vẫn nhìn về phía xe ngựa, trầm giọng nói "Ta không mang binh phù ra ngoài, các ngươi chờ ở đây, ta sẽ về lấy binh phù cho các ngươi."

Người đàn ông thấp bé cười lạnh "Đừng giở trò với ông, nếu ngươi ra ngoài không mang binh phù, vậy chúng ta sẽ trực tiếp giết ngươi và tâm can bảo bối của ngươi, để hai ngươi xuống suối vàng làm đôi uyên ương khổ mệnh!"

Lạc Thanh Hàn "Ta thật sự không mang theo binh phù, vật đó rất quan trọng, ta nhất định phải giấu kỹ, sao có thể mang theo bên người? Lỡ làm mất thì sao?"

Hắn nói rõ ràng, nhưng người đàn ông thấp bé không dừng lại.

“Nếu ngươi không có binh phù, vậy thì chết đi!”

Người đàn ông thấp bé giơ đao lên chém mạnh vào cổ Lạc Thanh Hàn!

Lạc Thanh Hàn né sang một bên, rút bội kiếm bên hông.

Hai người bắt đầu đánh nhau.

Vũ khí va chạm nhau tạo nên những âm thanh chói tai.

Người đàn ông trung niên đang canh xe thấy vậy, hét lớn một tiếng rồi rút đao tham gia trận chiến.

Hai người bắt tay đánh một mình Lạc Thanh Hàn.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn không phải là đối thủ của Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn nhanh chóng đánh gục bọn họ.

Lạc Thanh Hàn bước nhanh tới xe ngựa mở cửa, nói với Tiêu Hề Hề bên trong.

“Hề Hề, mau xuống đây!”

Tiêu Hề Hề ngồi quỳ trong xe, một tay giữ cửa, cầu xin nói “Bệ hạ, chân của thần thiếp bị thương, ngài có thể bế thần thiếp xuống xe được không?”

Lạc Thanh Hàn duỗi tay “Qua đây.”

Tiêu Hề Hề cười ngượng ngùng nghiêng người về phía hắn.

Lạc Thanh Hàn bế nàng lên, không ngờ phát hiện nàng rất nặng, hình như cao hơn trước, dáng người dường như cũng có hơi thay đổi.

Trước đó nàng ngồi trên xe, chiếc váy rộng che mất phần dưới khiến người ta không thể nhìn thấy dáng người thật của nàng.

Lúc này, Lạc Thanh Hàn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc hắn chuẩn bị buông tay, đột nhiên cảm thấy phần bụng đau nhức!

Hắn vô thức buông tay, cúi đầu nhìn xuống phát hiện một con dao găm c.ắm vào bụng mình.

Người cầm dao găm chính là Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn khó tin mở to mắt "Tại …… tại sao nàng ……?"

Tiêu Hề Hề đứng dậy, trông nàng cao gần bằng Lạc Thanh Hàn!

Nàng cười ngọt ngào với Lạc Thanh Hàn, âm thanh mà nàng phát ra là giọng trầm mà chỉ nam nhân mới có.

"Bệ hạ nhận nhầm người rồi, thần thiếp không phải là Quý phi của ngài."

Gã vừa nói vừa tăng sức lực tay đâm con dao găm sâu hơn.

Nét mặt Lạc Thanh Hàn đau đớn vặn vẹo, cơ thể lảo đảo, ngã xuống đất.

Máu chảy ra từ vết thương trên bụng hắn.

Đôi mắt hắn vẫn mở to, nhìn chằm chằm vào "Tiêu Hề Hề" trước mặt, như muốn biết nàng là ai?

Người đó nhìn thấy nghi hoặc của hắn, cười nói.

"Ta tên Uất Cửu, trước đây chúng ta từng gặp nhau, nhưng ta đoán là ngươi không biết, dù sao thì thân phận của ta khi đó là

Mẫn tiệp dư.”

Uất Cửu cúi người rút con dao găm ra khỏi bụng Lạc Thanh Hàn.

Gã lau vết máu trên con dao lên y phục của Lạc Thanh Hàn, tặc lưỡi thành tiếng.

“Không ngờ đường đường là Hoàng đế Đại Thịnh lại chết trong tay ta thế này, chán muốn chết, thủ đoạn của ngươi còn không bằng Quý phi, ít nhất nàng còn làm ta hôn mê một lúc.”

Máu chảy ngày càng nhiều, ý thức của Lạc Thanh Hàn dần mơ hồ, không thể nói được.

Uất Cửu đứng dậy, tra dao găm vào vỏ.

Gã khiêng hai tên đồng bọn bất tỉnh ném vào xe ngựa, đồng thời huýt sáo.

Chẳng mấy chốc, có thêm mười mấy sát thủ xuất hiện từ trong rừng.

Bọn họ đã trốn gần đó để phòng Lạc Thanh Hàn đưa thêm người đến.

Hiện giờ Lạc Thanh Hàn đã bị giết, nhiệm vụ của bọn họ hoàn thành thuận lợi, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người trông rất thoải mái.

Không ngờ nhiệm vụ này lại hoàn thành suôn sẻ như vậy!

Uất Cửu rửa sạch lớp cải trang trên mặt, lộ ra khuôn mặt tuấn tú không thể phân biệt nam nữ vốn có.

Gã thay lại quần áo nam, thấy Lạc Thanh Hàn còn thở, không còn kiên nhẫn chuẩn bị ra thêm một đòn.

Lúc Uất Cửu Cương rút dao găm ra, một mũi tên sắc bén đột

nhiên cắt ngang không trung!

Mũi tên bay thẳng về phía Uất Cửu!

Uất Cửu phản ứng rất nhanh, nhanh chóng tránh sang một bên.

Tuy nhiên vẫn muộn một bước, mũi tên xước qua cánh tay phải của gã, để lại một vết thương sâu.

Gã đau đớn nhăn mặt.

Nhưng gã không quan tâm vết thương, lập tức quay đầu nhìn về hướng mũi tên.

Nhìn thấy hàng chục cung thủ ẩn nấp trong khu rừng cách đó không xa.

Tất cả giương cung nhắm vào Uất Cửu và đồng bọn.

Sắc mặt Uất Cửu thay đổi.

Gã không né tránh mà kéo Lạc Thanh Hàn đang thoi thóp lên.

Gã kề con dao găm lên cổ Lạc Thanh Hàn, nghiêm giọng hét lớn.

“Các ngươi còn bắn, ta sẽ giết Hoàng đế bệ hạ của các ngươi!”

Các cung thủ nghe vậy, bọn họ không còn động đậy.

Lúc Uất Cửu nghĩ lời đe dọa của mình đã có tác dụng thì gã thấy một người đàn ông cưỡi ngựa đang chậm rãi ra khỏi rừng.

Người đàn ông khoác áo choàng đen dày, chiếc mũ trùm rộng che gần hết khuôn mặt, chỉ để lại đôi môi mỏng nhạt màu mím thành một đường thẳng.

Hắn giơ tay phải vén mũ trùm đầu lên, để lộ khuôn mặt anh tuấn, môi mỏng mũi cao, nét mặt lạnh lùng.

Chính là Hoàng đế Đại Thịnh, Lạc Thanh Hàn!

Uất Cửu và đồng bọn đều mở to mắt với vẻ khó tin.

Chương 935: Có bẫy

Trong nháy mắt, Uất Cửu hiểu ra!

“Lạc Thanh Hàn” mà gã bắt trong tay là giả, còn Lạc Thanh Hàn thật thì đang ẩn náu trong bóng tối.

Bọn họ mắc bẫy rồi!

Uất Cửu ném hàng giả trong tay xuống đất.

Gã ngước nhìn Hoàng đế trẻ tuổi trên lưng ngựa, giọng điệu ác ý hỏi.

“Ta vốn tưởng bệ hạ sẵn lòng mạo hiểm tính mạng vì Quý phi, nào ngờ bệ hạ lại tham sống sợ chết, làm ra hàng giả để lừa chúng ta, ngươi không sợ chúng ta sẽ giết Quý phi yêu quý của ngươi sao?!”

Lạc Thanh Hàn khinh thường nhìn gã, ánh mắt lạnh như băng.

“Quý phi vốn không ở trong tay ngươi.”

Uất Cửu cười lạnh “Sao ngươi dám chắc Quý phi không ở trong tay chúng ta? Lỡ như có thì sao? Ngươi cược nổi sao?”

Lạc Thanh Hàn “Ngươi vừa mới nói Quý phi làm ngươi hôn mê một lúc, nhất định là nàng dùng móng tay cào ngươi bị thương, sau đó nhân lúc ngươi không thể động đậy nên chạy rồi.”

Nụ cười trên mặt Uất Cửu nhạt dần “Sao ngươi biết rõ như vậy?”

Lạc Thanh Hàn "Vì thuốc mê trên móng tay nàng là trẫm tự tay bôi lên."

Uất Cửu "……"

Tự dưng bị thồn cơm chó.

Sắc mặt gã dần trở nên u ám.

"Dù ta có nói thế thì ta cũng ra tay xong mới nói, trước đó ta cải trang rất tốt, ngươi làm sao nhận ra được?"

Gã rất tự tin vào thuật dịch dung của mình, đồng thời cũng học được cách thay đổi giọng nói, ngoài hình dáng cơ thể quá khác, khó có thể thay đổi, chỉ nhìn khuôn mặt thì vốn không phân biệt thật giả.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Không cần thiết nói với ngươi."

Lúc hắn và Hề Hề ở riêng, Hề Hề chưa từng tự xưng thần thiếp, còn với hắn, nàng cũng trực tiếp gọi chàng để thay thế.

Hắn cũng như vậy với nàng.

Vì bọn họ xem nhau bình đẳng, không cần dùng thứ gì để phân biệt địa vị cao thấp.

Hề Hề giả vừa mở miệng, Lạc Thanh Hàn đang trốn trong bóng tối đã biết người này không phải là Hề Hề.

Còn thế thân mà hắn đẩy ra, là hắn đã chuẩn bị từ trước.

Hoàng đế để phòng chuyện ngoài ý muốn đều sẽ chuẩn bị bốn năm thế thân.

Lạc Thanh Hàn cũng không ngoại lệ.

Số thế thân này đều là tử sĩ được huấn luyện trong thời gian dài, không chỉ có ngoại hình và hình dáng gần giống hắn, còn được đào tạo chuyên môn, trừ khi là người sớm tối bên hắn,

cực kỳ hiểu hắn thì người bình thường rất khó phân biệt ai thật ai giả.

Khi hắn nhận được thư đe dọa của phản tặc, liền biết chắc đó là một cái bẫy.

Nếu biết rõ là bẫy, hắn sao có thể không chuẩn bị trước mà nhảy vào?

Hắn đã bất cẩn một lần, sẽ không để mình mắc phải sai lầm tương tự.

Thế thân là người dò đường mà hắn thả ra, nhằm dò thám giới hạn của đám phản tặc, tìm hiểu tình hình cụ thể của Hề Hề.

Kết quả đám phản tặc cũng dùng chiêu tương tự, dùng Hề Hề giả để lừa người.

Thế thân đụng độ hàng giả.

Cuối cùng, người chiếm thế thượng phong vẫn là Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn "Hiện giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn đầu hàng, hai là chết."

Uất Cửu nhìn hắn một lát, đột nhiên cười lạnh.

"Được, chúng ta đầu hàng!"

Nói xong, gã ném dao găm trong tay xuống đất, giơ tay ra hiệu đầu hàng.

Thấy vậy, đồng bọn cũng chỉ đành vứt vũ khí, giơ tay đầu hàng.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Triệu Hiền theo sau, thấp giọng nhắc nhở.

"Cẩn thận có bẫy."

Triệu Hiền đã hiểu.

Triệu Hiền xuống ngựa, rút bội đao bên hông, cùng ba mươi cấm vệ tiến về phía trước bao vây Uất Cửu và đồng bọn.

Uất Cửu giơ hai tay, cười nói "Đứng xa như vậy làm gì? Chúng ta đã vứt vũ khí rồi, lại đây trói chúng ta đi."

Gã càng bình tĩnh, Triệu Hiền càng thận trọng.

Lúc này, cấm vệ cách đó không xa cũng đã giơ cung tên lên chĩa vào Uất Cửu và đồng bọn.

Chỉ cần có bất thường, cấm vệ sẽ lập tức bắn tên.

Triệu Hiền nghiêm nghị nói "Tất cả quỳ xuống, giơ hai tay lên đầu!"

Uất Cửu dường như không kháng cự việc quỳ xuống, lúc đối phương yêu cầu gã quỳ xuống, gã không chút do dự làm theo, ngoan ngoãn đưa hai tay lên đầu.

Đồng bọn của gã cũng làm theo.

Uất Cửu cười khiêu khích "Triệu tướng quân còn chờ gì nữa? Cứ như cô nương lên kiệu hoa, còn phải đợi dỗ dành!"

Đồng bọn của gã phá lên cười.

Cấm vệ tức giận, quát mắng không được xúc phạm Triệu tướng quân!

Bản thân Triệu Hiền không có phản ứng gì.

Lúc còn nhỏ hắn chịu không ít khổ, một chút chế giễu này không đáng nhắc đến.

Hắn ra hiệu cho thuộc hạ.

Hai thuộc hạ tiến lên, cúi xuống nhặt hết vũ khí trên đất.

Sau đó Triệu Hiền gọi tên thêm năm người, bảo bọn họ lấy dây thừng trói đám phản tặc lại.

Lúc cấm vệ trói đến Uất Cửu, Uất Cửu bất ngờ giơ tay phóng ra hai cây kim bạc!

Một trong hai cây đâm vào người của cấm vệ gần nhất, kim bạc còn lại bay thẳng về phía Triệu Hiền!

Triệu Hiền đã có chuẩn bị, dùng đao chắn kim bạc.

Cấm vệ trúng kim cứng đờ tại chỗ, không thể di chuyển.

Uất Cửu nhân cơ hội rút đao bên hông cấm vệ!

Đồng bọn của gã cũng ra tay, đánh lén những cấm vệ gần mình.

Cấm vệ cách đó không xa thấy vậy, lập tức bắn tên!

Tiếng rít vang lên.

Mưa tên bay về phía Uất Cửu và đồng bọn.

Uất Cửu tóm lấy cấm vệ cứng đờ không thể cử động trước mặt, dùng hắn làm lá chắn người chặn mũi tên.

Tất cả mũi tên đều bắn trúng người cấm vệ, mũi tên phát ra tiếng phập phập khi c.ắm vào da thịt.

Uất Cửu nấp phía sau vẫn bình an vô sự.

Còn đồng bọn, có người may mắn thoát được, có người không may bị bắn thành nhím.

Thấy vậy, Triệu Hiền giơ tay lên.

Cấm vệ cách đó không xa ngừng bắn tên.

Uất Cửu còn không thèm nhìn đồng bọn của mình.

Gã thấy Triệu Hiền cầm đao tiến về phía mình, lập tức đẩy mạnh lá chắn người trước mặt về phía Triệu Hiền.

Dù gì cũng là thuộc hạ của mình, tuy đã chết, Triệu Hiền cũng không thể xuống tay.

Hắn vội thu lại đao, tránh lưỡi đao làm mũi tên c.ắm vào người sâu hơn.

Uất Cửu nắm bắt cơ hội này, dùng khinh công nhanh chóng rút lui.

Các cấm vệ khác lập tức đuổi theo.

Uất Cửu lần lượt phóng ra mười mấy cây kim bạc.

Cấm vệ bị tấn công đều cứng đờ, không thể di chuyển.

Thấy Uất Cửu sắp bỏ chạy, Lạc Thanh Hàn kéo cung, chĩa mũi tên vào Uất Cửu đang chạy với tốc độ nhanh.

Lạc Thanh Hàn thả đầu ngón tay, dây cung run mạnh, mũi tên bay ra ngoài!

Uất Cửu nhạy bén nghe được âm thanh xé gió từ phía sau.

Gã đánh trả một đao, chém đứt mũi tên đang bay tới!

Nhưng điều gã không ngờ là …

Còn một mũi tên khác theo sau mũi tên này!

Uất Cửu bị bắn vào ngực.

Gã loạng choạng lùi lại hai bước theo lực của mũi tên, cuối cùng lăn xuống sườn đồi.

Chương 936: Tiếp viện

Triệu Hiền dẫn cấm vệ xuống sườn đồi tìm kiếm nhưng chỉ mang về một thanh đao và một mảnh vải dính máu.

Còn Uất Cửu đã biến mất.

Mũi tên của Lạc Thanh Hàn bắn trúng ngực Uất Cửu, dù không chết cũng sẽ bị thương nặng, hẳn là không thể chạy xa.

Hắn chia cấm vệ thành hai nhóm, một nhóm tiếp tục tìm kiếm Uất Cửu đề phòng gã ẩn náu trong núi, nhóm còn lại tìm kiếm gần núi Lai Định, xem thử có tìm được tung tích của Uất Cửu hay không.

Còn đồng bọn của Uất Cửu, có người chết, có người bị thương.

Để ngăn những người còn sống tự sát, Triệu Hiền ra lệnh đánh ngất tất cả.

Lạc Thanh Hàn đi tới xe ngựa, cửa xe mở rộng, có thể thấy rõ cảnh bên trong.

Trong xe có mấy bộ quần áo Uất Cửu đã thay, còn vài món đồ trang sức vứt bừa bãi trên sàn.

Lạc Thanh Hàn nhớ đây đều là những thứ Hề Hề từng mặc.

Chắc chắn Uất Cửu đã cởi y phục của Hề Hề, cải trang nàng thành người khác để che giấu thân phận.

Nghĩ tới tên kia dám động vào Hề Hề, lửa giận trong lòng Lạc Thanh Hàn dâng trào mãnh liệt.

Đợi bắt được gã, nhất định phải chặt tay gã cho chó ăn!

Công việc tìm kiếm trong thời gian ngắn không thể hoàn thành, Lạc Thanh Hàn còn phải đi tìm Hề Hề, không thể ở lại đây lâu.

Hắn quyết định đi trước một bước.

Tuy nhiên, lúc bọn họ đi xuống theo đường núi, bất ngờ phát hiện dưới chân núi có một đám cháy!

Lúc này đang là mùa thu, thảm thực vật trên núi khô héo.

Ngọn lửa bắt đầu từ chân núi rồi lan lên trên, ngọn lửa cháy cao, khói dày đặc bốc lên trời.

Lạc Thanh Hàn thấy vậy, trong lòng chùng xuống.

Bọn họ không có thời gian nghĩ nhiều, phóng hết tốc lực xuống núi, hy vọng có thể lao ra ngoài trước khi ngọn lửa mạnh hơn.

Vốn đường vào dưới chân núi có hai cấm vệ canh gác, đề phòng chuyện xảy ra.

Nhưng khi bọn họ tới chân núi thì phát hiện hai cấm vệ đã chết, thi thể nằm trên đất, xung quanh là lửa, thi thể đã bị đốt cháy không còn ra hình dạng.

Lạc Thanh Hàn đang cưỡi ngựa.

Hắn vừa xoa dịu con ngựa đang bồn chồn vì nóng, vừa nhìn xung quanh.

Chẳng mấy chốc hắn phát hiện ba người đứng cách đó ba thước.

Người ở giữa là Uất Cửu.

Lúc này sắc mặt Uất Cửu tái nhợt, mũi tên cắm ở ngực đã được rút ra, máu chảy nhuộm đỏ quần áo của gã, khiến khuôn mặt không thể phân biệt nam nữ của gã càng thêm quái dị.

Gã được hai người đỡ, trông rất yếu ớt.

Trên tay của hai đồng bọn cầm ngọn đuốc đang cháy.

Rõ ràng chính hai người đã gây ra vụ cháy ở núi Lai Định.

Uất Cửu biết Hoàng đế không phải người đơn giản nên đã chuẩn bị trước cho tình huống xấu nhất —

Giả sử Hoàng đế không bị lừa, quay ngược lại trấn áp bọn họ.

Vậy chuyện duy nhất Uất Cửu có thể làm chính là đốt núi thiêu chết Hoàng đế và nhóm người của hắn trong núi!

Thế nên Uất Cửu cố ý dẫn người lên giữa núi để tiện cho việc phóng hỏa.

Trước khi lên núi, gã đã bố trí hai đồng bọn trốn dưới chân núi, chuẩn bị một lượng lớn dầu hỏa, nếu tình hình không ổn sẽ phóng hỏa đốt núi.

Lúc này, mọi lối ra vào dưới núi đều bị ngọn lửa chặn lại.

Hoàng đế và cấm vệ đi theo chỉ có thể bị mắc kẹt và chết trên núi.

Uất Cửu ngẩng đầu thấy vẻ mặt âm trầm của Lạc Thanh Hàn xuyên qua ngọn lửa hừng hực, không khỏi mỉm cười vui vẻ.

Nhưng vết thương quá đau, mất quá nhiều máu.

Điều này làm nụ cười của gã hơi méo mó.

Lạc Thanh Hàn lấy cung tên từ cấm vệ bên cạnh, nhanh chóng rút cung lắp mũi tên rồi chĩa vào Uất Cửu.

Uất Cửu thấy vậy, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Gã không dám khoe khoang nữa, vội nhờ hai đồng bọn đỡ mình đi về phía bên phải.

Bên kia có một đống đá, che khuất tầm nhìn của Lạc Thanh Hàn.

Tầm nhìn của hắn bị chặn, không thể bắn tên được nữa.

Lạc Thanh Hàn chỉ đành buông cung tên xuống.

Ngọn lửa ngày càng lớn, cấm vệ và ngựa vô cùng khó chịu vì nhiệt độ cao.

Triệu Hiền nghiến răng nói "Bệ hạ, mạt tướng sẽ dẫn người mở đường, ngài theo sát chúng thần, dù có liều mạng, chúng thần cũng sẽ hộ tống ngài ra ngoài!"

Trường hợp mở đường thế này, chắc chắn là phải hi sinh bản thân.

Triệu Hiền nói vậy rõ ràng chuẩn bị hi sinh.

Lạc Thanh Hàn đang định lên tiếng thì chú ý tới đám đông đang đến gần.

Hắn tưởng đó là tiếp viện do Uất Cửu gọi đến, lúc hắn chuẩn bị dẫn nhóm người Triệu Hiền rút lên núi, thì nhìn thấy nhóm người đó mặc quan phục!

Người dẫn đầu còn là người quen cũ Mai Quảng Đào!

Lạc Thanh Hàn ý thức được đây là tiếp viện của bọn họ!

Mai Quảng Đào, Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc cưỡi ngựa phi nước đại tới, phía sau có hơn một ngàn quan binh.

Nhóm người vừa đến thấy núi Lai Định đang bốc cháy, Hoàng đế và cấm vệ bị kẹt trong đám cháy, lập tức bắt tay dập lửa

cứu người!

May là gần đó có trang trại và ao hồ.

Bọn họ mua mền của nông dân, ngâm nước rồi quấn quanh người, sau đó lao vào lửa cứu người.

Sau khi cứu được người, bọn dùng đất, cát, đá để dập lửa.

Nông dân sống gần đó biết tin có hỏa hoạn đã tự phát chạy đến hỗ trợ dập lửa.

Suy cho cùng, bọn họ sống gần đó, nếu ngọn lửa không thể khống chế thiêu rụi nhà cửa, ruộng đồng thì thiệt hại sẽ rất lớn.

Ngọn lửa dù mạnh đến đâu cũng không thể kìm hãm sức mạnh của nhiều người.

Hơn hai ngàn người cùng nhau dập lửa đến nửa đêm, cuối cùng ngọn lửa cũng được dập tắt.

Mọi người đều kiệt sức.

Lạc Thanh Hàn biết tin Quý phi đang dưỡng thương ở phủ Kinh Triệu từ Mai Quảng Đào, hắn vui mừng không kịp nghỉ ngơi, xoay người lên ngựa đến phủ Kinh Triệu.

Những người khác thấy vậy nào dám chậm trễ? Tất cả lên ngựa theo sát Hoàng đế.

Một đoàn người xông đến cổng thành Thịnh Kinh.

Cổng thành đã đóng từ lâu, trước khi trời sáng không được mở ra.

Nhưng Hoàng đế bệ hạ đang đứng ngoài cổng, ai chán sống rồi mới dám nhốt hắn bên ngoài?!

Tướng sĩ canh giữ không dám chần chừ, nhanh chóng mở cổng thành.

Lạc Thanh Hàn cưỡi ngựa dẫn đầu vào thành.

Những người khác theo sau.

Trên con đường vốn yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, rất nhiều người đang ngủ bị tiếng động đánh thức, ai cũng mở cửa ra vào và cửa sổ nhìn ra ngoài, không biết chuyện gì đã xảy ra?

Tuy nhiên, những gì bọn họ nhìn thấy chỉ là một nhóm người lao đi như tia chớp, không còn gì khác.

Thật khó hiểu!

Lạc Thanh Hàn chạy nhanh đến phủ Kinh Triệu.

Hắn xuống ngựa, sải bước đến hậu viện.

Đến hậu viện, hắn mới nhớ mình chưa hỏi Hề Hề ở phòng nào?

Đột nhiên từ phía sau truyền đến giọng nói.

“Đi theo bọn ta, bọn ta biết Hề Hề ở đâu.”

Chương 937: Nằm mơ

Lạc Thanh Hàn quay đầu lại nhìn thấy Bùi Thiên Hoặc và Ôn Cựu Thành đang đứng cách đó không xa.

Hắn mới chỉ gặp Bùi Thiên Hoặc, cảm thấy xa lạ với Ôn Cựu Thành, nên ánh mắt không khỏi nhìn Ôn Cựu Thành thêm một lát.

Ôn Cựu Thành chắp tay nói "Tại hạ họ Ôn, tên Cựu Thành, là Nhị sư huynh của Hề Hề."

Thì ra bọn họ đều là người nhà của Hề Hề.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hơi dịu đi, khẽ gật đầu đáp lại.

Có Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc dẫn đường, Lạc Thanh Hàn thuận lợi tìm được chỗ ở của Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng gõ cửa.

Một lúc sau cửa mở ra.

Tuy nhiên, người mở cửa không phải Hề Hề mà là Sở Kiếm.

Lạc Thanh Hàn cau mày nhìn y "Ngươi là ai? Sao lại ở đây?"

Sở Kiếm lo lắng an toàn của sư tỷ nên nhờ người kê thêm một giường thấp trong phòng, ban đêm y ngủ trên giường thấp này, chỉ cần sư tỷ có động tĩnh gì khác thường, y sẽ kịp thời phát hiện.

Lúc này Sở Kiếm cau mày khi thấy một nam tử có khuôn mặt tuấn tú, khí chất lạnh lùng đứng ngoài cửa.

“Ngươi là ai? Nửa đêm đến đây làm gì?”

Lạc Thanh Hàn ngày càng không vui khi thấy y không nghĩ mình như người ngoài.

Lẽ nào tên nhóc này nhân lúc hắn không ở đây dụ dỗ Hề Hề?!

Đến khi Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc đi tới, mới hóa giải được cảnh tượng ngượng ngùng này.

Khi Sở Kiếm biết đối phương là anh rể của mình, vội xin lỗi “Thành thật xin lỗi, ta không biết ngài là Hoàng thượng, vừa rồi giọng điệu của ta có hơi gay gắt, hi vọng ngài đừng so đo với ta.”

Lạc Thanh Hàn cũng bỏ qua, phất tay ra hiệu không sao.

Hắn rất muốn gặp Hề Hề, không có ý định trò chuyện với những người này.

Sở Kiếm nhìn ra hắn đang nghĩ gì, nhỏ giọng nhắc nhở “Sư tỷ ngủ rồi, lúc ngài vào nhỏ tiếng chút.”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Ừm.”

Sở Kiếm nghiêng người sang một bên.

Lạc Thanh Hàn sải bước vào phòng.

Qua ánh nến mờ ảo, hắn nhìn thấy Tiêu Hề Hề đang ngủ trên giường.

Lúc này Tiêu Hề Hề đang ngủ say, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dày rũ xuống, môi hơi hé ra, một chân duỗi khỏi chăn, đôi chân nhỏ đặt ở mép giường.

Không biết nàng mơ thấy gì, trong miệng vẫn lẩm bẩm.

“Ăn đi, chàng ăn đi.”

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng đi tới, từng bước một đi tới.

Hắn ngồi xuống bên giường, nhìn chằm chằm Hề Hề một lúc.

Nàng không chết, nàng còn sống.

Thật tốt.

Lạc Thanh Hàn nắm mắt cá chân của nàng, nhẹ nhàng nhét chân nàng vào trong chăn, sau đó giúp nàng đắp chăn lên ngực.

Lúc này Tiêu Hề Hề mở mắt.

Ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn hơi giật mình.

Hắn đang định mở miệng thì thấy Hề Hề nhắm mắt lại.

Nàng nhỏ giọng lầu bầu "Sao mình lại nằm mơ nữa?"

Lạc Thanh Hàn duỗi tay phải, ngón trỏ cong lên, nhẹ nhàng vuốt sống mũi của nàng.

"Nàng không nằm mơ."

Tiêu Hề Hề cảm nhận được cái chạm chân thật, đây không phải là mơ!

Nàng lập tức mở mắt ra lần nữa, nhìn thẳng vào Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn cúi xuống hôn lên trán nàng "Cuối cùng ta cũng tìm được nàng."

Câu nói đơn giản này lập tức khơi dậy mọi ấm ức trong lòng Hề Hề.

Nàng lập tức bật khóc!

“Hu hu hu! Chàng có biết tên Uất Cửu kia biế.n thái đến mức nào không? Gã đâm kim vào người ta, cởi y phục của ta. Ta vì trốn khỏi tay gã suýt thì thành người tàn phế! Còn bọn bắt cóc đó như âm hồn không tan cứ bám riết lấy ta. Ta suýt thì bị bọn chúng bắt đi rồi. Lúc đó ta nghĩ tại sao chàng không đến cứu ta, hu hu hu, tại sao chàng không đến cứu ta?”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng khóc luống cuống tay chân.

Sự tự trách và đau lòng mãnh liệt gần như lấn át hoàn toàn lý trí của hắn, làm mắt hắn cũng đỏ lên.

Hắn ôm mặt nàng, cúi đầu hôn lên hàng mi của nàng, lặp đi lặp lại nhiều lần.

“Xin lỗi, xin lỗi, đều là lỗi của ta.”

Tiêu Hề Hề khóc nấc lên.

Nàng không biết bản thân bị làm sao, sao lại mềm yếu như vậy?

Rõ ràng mọi chuyện đã qua, sao còn ở đây khóc lóc gây chuyện?

Nhưng nàng không kiềm được muốn khóc.

“Vốn ta không muốn nỗ lực nữa, ta đã nghĩ đến chuyện từ bỏ, dù sao con người sớm muộn gì cũng phải chết, ta cần gì giày vò bản thân? Nhưng ta không nỡ bỏ chàng, ta không buông được chàng, hu hu hu!”

Lạc Thanh Hàn nếm nước mắt của nàng, có vị mặn cũng hơi chát.

Hắn hôn gò má nàng, rồi hôn lên môi nàng.

Tiếng khóc của Tiêu Hề Hề dần ngừng lại, nhưng hai tay nàng

vẫn nắm chặt lấy y phục của hắn, như sợ nếu mình buông ra, hắn sẽ biến mất.

Ngoài cửa, Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm im lặng đứng một lát.

Khi không còn nghe tiếng khóc nữa, ba sư huynh đệ mới rời đi.

Lạc Thanh Hàn vừa nhẹ nhàng vừa kiềm chế hôn nàng, như đang nâng niu một báu vật quý giá dễ vỡ, sợ dùng lực quá mạnh sẽ làm hỏng báu vật trong tay.

Hắn hơi lùi lại, đầu ngón tay lau nước trên khóe mắt Hề Hề, khàn giọng nói.

"Đừng khóc nữa."

Thấy nàng khóc, hắn cảm thấy tim mình như bị dao rạch từng nhát, đau đớn không tả xiết.

Tiêu Hề Hề khụt khịt mũi, đôi mắt đẫm nước, trông vô cùng đáng thương.

Giọng nói của nàng còn có tiếng nấc "Sao trên người chàng có mùi than củi vậy? Chàng lén ta đi ăn thịt nướng à?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Trong thời điểm trữ tình thế này, nàng vẫn không quên chuyện ăn?

Tiêu Hề Hề cố ý nghiêng người, tựa đầu vào ngực hắn hít hà "Không có mùi gia vị hay mùi thịt gì, chỉ có mùi than củi, chắc không phải thịt nướng, thế rốt cuộc chàng làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Hôm nay ta gặp Uất Cửu, suýt thì bị gã thiêu sống."

Tiêu Hề Hề khẽ mở mắt "Chàng cũng gặp tên biến thái chết

tiệt kia rồi!”

Lạc Thanh Hàn “Nhưng gã cũng không tốt gì, bị ta bắn một mũi tên, hẳn là bị thương không nhẹ.”

Tiêu Hề Hề “Không bắt được gã sao?”

Lạc Thanh Hàn “….. không bắt được.”

Cảm thấy câu trả lời này quá xấu hổ, hắn lập tức nói thêm câu khác.

“Lần sau ta nhất định sẽ bắt được gã, chặt thành từng mảnh trút giận cho nàng.”

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh “Ừm, nhất định không được tha cho tên đó!”

Tên bi.ến thái chết tiệt đó đã hại nàng chịu khổ nhiều như thế, sau này có cơ hội nhất định phải cho gã biết tay!

Tiêu Hề Hề nảy sinh ý nghĩ, mong đợi hỏi.

“Vừa nãy chàng nói chàng đã bắn gã, hiện trường có vết máu của gã không?”

Lạc Thanh Hàn “Hẳn là có, nhưng ngọn núi cháy lớn, chỉ sợ không còn vết máu.”

Tiêu Hề Hề thất vọng.

Nếu có máu của Uất Cửu, nàng có thể dùng máu xác định tung tích của gã.

Lạc Thanh Hàn chợt nhớ tới chuyện gì, đột nhiên nói.

“Nàng đợi chút.”

Hắn bước nhanh ra khỏi phòng, gọi Triệu Hiền.

Hai người nói nhỏ vài lời ngoài cửa.

Lúc Lạc Thanh Hàn quay lại, trên tay hắn cầm một mảnh vải dính máu.

Hắn đưa mảnh vải qua "Vết máu trên này hẳn là của Uất Cửu để lại."

Chương 938: Tra hỏi

Mảnh vải mà Lạc Thanh Hàn đang cầm trên tay chính là lúc Uất Cửu lăn xuống sườn đồi bị xé rách.

Mảnh vải xanh đậm đã dính đầy máu.

Máu đã khô, chuyển sang màu nâu đỏ đậm.

Mắt Tiêu Hề Hề sáng lên.

Nàng vội đưa tay cầm mảnh vải, vui vẻ nói.

“Hay quá, ta có thể dùng nó tìm vị trí của Uất Cửu!”

Muốn thông qua bói toán tìm người, điều kiện tiên quyết là phải có sinh thần bát tự của người đó.

Nếu không có sinh thần bát tự thì tóc, móng tay, máu, … cũng có thể dùng được.

Nếu không có mấy thứ này, những đồ dùng cá nhân mang theo bên mình thời gian dài cũng có tác dụng.

Thế nên Huyền Cơ Tử đã nhiều lần dặn dò các đệ tử của mình không được tiết lộ sinh thần bát tự của mình cho những người không tin tưởng hoàn toàn, không được tùy ý để lại những thứ như máu, tóc, móng tay.

Nếu ai có ý xấu muốn dùng những thứ này đối phó bọn họ thì bọn họ sẽ rất thụ động.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt lại, chuẩn bị tìm tung tích của Uất Cửu.

Lạc Thanh Hàn nắm cổ tay nàng.

Cùng lúc đó, mảnh vải trên tay nàng cũng bị hắn lấy đi.

Tiêu Hề Hề lập tức mở mắt, khó hiểu nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn "Nàng vừa nãy mới nói, vì chạy trốn Uất Cửu suýt nữa thành người tàn phế, nói vậy nàng bị thương rồi? Vết thương ở đâu? Cho ta xem."

Tiêu Hề Hề "Ta bị nội thương, bên ngoài nhìn không thấy."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn cũng không ép buộc, cất mảnh vải trong tay đi.

"Nếu nàng bị thương, vậy thì nghỉ ngơi cho tốt, chuyện còn lại giao cho ta xử lý là được."

Tiêu Hề Hề "Nhưng Uất Cửu ……"

Lòng bàn tay Lạc Thanh Hàn chạm má nàng, giọng nói trầm thấp dịu dàng.

"Ta biết nàng lo lắng chuyện gì, ta cam đoan với nàng, dù Uất Cửu có chạy đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ bắt được gã. Chuyện duy nhất nàng cần suy nghĩ bây giờ là làm sao điều dưỡng sức khỏe, nàng phải nhớ, sức khỏe của nàng quan trọng hơn bất cứ điều gì."

Tiêu Hề Hề mím môi dưới "Tên Uất Cửu đó quá xảo trá, nếu chúng ta không nhanh chóng tìm được gã, về sau càng khó bắt được gã."

Lạc Thanh Hàn "Ta thà để gã chạy trốn, cũng không muốn nàng bị thương nặng hơn."

Tiêu Hề Hề ôm eo anh, vùi mặt vào trong lòng hắn cọ cọ.

"Nhưng ta muốn giúp chàng mà."

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, nhỏ giọng nói "Muốn giúp ta thì trước hết phải chăm sóc sức khỏe của mình cho tốt."

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ nói "Được rồi."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn l.ên đỉnh tóc nàng "Nàng ngủ trước đi, ta đi tắm."

Hôm nay hắn chạy đi chạy lại, chẳng những đổ mồ hôi mà còn bị khói lửa xông người, mùi hôi không thể chấp nhận được nên hắn phải đi tắm thay y phục.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn "Muộn vậy rồi, hay là chàng ngủ trước, thức dậy rồi tắm cũng như nhau."

Lạc Thanh Hàn rất kiên trì.

Tiêu Hề Hề hết cách, đành phải để hắn đi.

Thấy nàng nằm xuống giường đắp chăn, Lạc Thanh Hàn xoay người ra ngoài.

Giờ đã là canh ba.

Lúc Lạc Thanh Hàn tắm rửa trở về, trời đã gần sáng.

Hắn chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc rồi đứng dậy giải quyết nhiều chuyện khác.

Đầu tiên là đám phản tặc bắt về đêm qua, hầu hết đều đã chết, chỉ còn ba người còn sống.

Tuy nhiên, dù có tra hỏi thế nào, ba phản tặc kia vẫn không chịu lên tiếng.

Tình huống này rất giống với bọn sát thủ Huyết Vũ Lâu bị bắt lần trước.

Bọn sát thủ đó cũng không chịu nói, thà bị tra tấn đến chết còn hơn mở miệng thú tội.

Cuối cùng là Phương Vô Tửu ra tay, phá vỡ tâm lý phòng thủ của bọn sát thủ, bắt bọn chúng khai hết tất cả.

Lạc Thanh Hàn không biết Phương Vô Tửu dùng cách gì, nhưng dù là cách gì chỉ cần có thể bắt bọn chúng khai nhận đều là cách!

Hắn lập tức sai người đến Thái y viện mời Phương Vô Tửu tới.

Biết Đại sư huynh tới, Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm đích thân ra đón.

Phương Vô Tửu xuống xe, thấy ba người đang đứng ngoài cổng phủ Kinh Triệu, có hơi sững sờ, sau đó cong khóe miệng mỉm cười.

"Sao các đệ lại tới đây?"

Ôn Cựu Thành nói "Sư phụ đoán được sư muội gặp nạn, nên bảo bọn đệ tới trước."

Bùi Thiên Hoặc nhìn từ trên xuống dưới, cười khúc khích "Mới bao lâu không gặp, Đại sư huynh đã mặc quan phục rồi!"

Sở Kiếm đi tới, sờ bộ quan phục trên người Đại sư huynh, chặc lưỡi nói.

"Không hổ là Đại sư huynh, thích là làm được quan lớn ngay."

Đối mặt với trêu chọc của các sư đệ, Phương Vô Tửu vẫn bình tĩnh như thường, không hề xấu hổ.

Y cười nói "Chỉ cần các đệ muốn, các đệ cũng có thể làm quan trong triều."

Sở Kiếm vội vàng hỏi "Thật sao? Đệ có thể làm quan gì?"

Phương Vô Tửu "Vị trí Đại Kính Ti rất hợp với đệ, quản đội nghi trượng trong cung, mỗi lần Hoàng đế xuất hành đều có thể cưỡi ngựa đi trước, rất uy phong."

Nét mặt Sở Kiếm khao khát "Oai thế sao!"

Ôn Cựu Thành không thể nhìn tiếp nữa, ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở nói.

"Đại Kính Ti là chức vị của thái giám."

Sở Kiếm "……"

Dù có ngốc đến đâu, y vẫn biết thái giám là thế nào.

Sở Kiếm lập tức xù lông "Đại sư huynh, huynh lừa đệ!"

Phương Vô Tửu khẽ cười, chắp một tay sau lưng, bước vào cổng phủ Kinh Triệu.

Bốn sư huynh đệ vừa đến nhà lao vừa trò chuyện đùa giỡn.

Đối mặt bọn phản tặc không chịu lên tiếng, Phương Vô Tửu không thèm phí lời, cũng không có ý định dùng hình tra tấn.

Y lấy một lư hương, đốt hương liệu bên trong.

Dường như hương liệu có tác dụng gây buồn ngủ.

Chốc sau, ba phản tặc rơi vào trạng thái ảo giác, đầu óc hỗn loạn không nhớ mình đang ở đâu, cơ thể và thần kinh bất giác thả lỏng.

Ngay sau đó, Phương Vô Tửu lấy kim bạc bắt đầu đâm vào ba người.

Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm vừa thấy thế liền biết Phương Vô Tửu đang muốn dùng gợi ý tâm lý.

Trước đây, Huyền Cơ Tử từng dạy bọn họ thuật đọc tâm, học

kỹ năng này chủ yếu là để phân biệt giang hồ bịp bợp, trong năm đệ tử, đại đệ tử Phương Vô Tửu là người học thuật đọc tâm giỏi nhất.

Gợi ý tâm lý được đưa vào khóa học thuật đọc tâm, Phương Vô Tửu rất thành thục.

Y kết hợp gợi ý tâm lý với thuốc và châm cứu để tác dụng mạnh hơn.

Ngay cả một sát thủ được huấn luyện đặc biệt cũng không chống cự được.

Phương Vô Tửu châm kim xong liền nói với ba sư đệ.

“Các đệ ra ngoài đi.”

Gợi ý tâm lý đòi hỏi một môi trường hết sức yên tĩnh, nhất là khi đối mặt với những phạm nhân cực kỳ cảnh giác, bắt buộc phải làm bọn chúng cảm thấy xung quanh mình không có mối đe dọa nào, cho nên người ngoài không thể có mặt.

Ba người vốn định lẻn vào xem náo nhiệt đành hậm hực rời khỏi.

Cửa phòng giam đóng lại.

Người ngoài không còn nhìn thấy những gì diễn ra bên trong phòng giam.

Mãi đến một canh giờ sau, cửa phòng giam mới được mở ra.

Phương Vô Tửu cầm ba bản lời khai trong tay bước ra ngoài.

“Đây là lời khai của phạm nhân.”

Chương 939: Điểm yếu

Bản lời khai nhanh chóng được chuyển đến tay Hoàng đế.

Theo lời khai của ba tên phản tặc, bọn họ thuộc một môn phái tên Thiên Môn.

Dưới Thiên Môn còn có rất nhiều tổ chức nhỏ rải rác, chẳng hạn như Cứu Thế Giáo hay Độ Sinh Giáo.

Tiêu Hề Hề ngồi cạnh Lạc Thanh Hàn, xem bản lời khai trong tay hắn.

Khi nhìn thấy ba chữ "Độ Sinh Giáo", nàng vô cùng ngạc nhiên.

"Đây không phải tà giáo do tên Chu Toàn Khôn kia lập ra sao!"

Năm đó phu nhân của Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân mất tích, thông qua điều tra thì phát hiện chuyện này có liên quan đến một tà giáo tên Độ Sinh Giáo, mà mẫu thân Tiết thị của Tiêu Hề Hề cũng là một tín đồ của giáo phái.

Sau đó, Chu Toàn Khôn bị bắt, Độ Sinh Giáo bị cấm.

Tiêu Hề Hề nghĩ chuyện đã kết thúc ở đây.

Nào ngờ ba chữ "Độ Sinh Giáo" lại lần nữa xuất hiện trước mắt nàng.

Nàng không khỏi quay đầu nhìn Lạc Thanh Hàn.

"Chàng từng nghe nói đến phái Thiên Môn chưa?"

Lạc Thanh Hàn "Chưa từng."

Hắn từng nghe chút chuyện của Huyền Môn, còn Thiên Môn thì chưa từng nghe bao giờ.

Tiêu Hề Hề tiếp tục đọc bản lời khai.

Ba tên phản tặc này chỉ là tay sai tiểu tốt ở Thiên Môn, không biết gì nhiều, bọn chúng chỉ biết trong dân gian có rất nhiều giáo phái như Cứu Thế Giáo hay Độ Sinh Giáo, trách nhiệm chính của những giáo phái nhỏ này là chiêu mộ tín đồ, thông qua tẩy não, ép buộc, xúi giục, … khiến những tín đồ này quyên góp tiền cho bọn chúng, sau đó đưa tiền cho Thiên Môn.

Lúc triều đình cấm Độ Sinh Giáo, chỉ tìm thấy đạo quán được thành lập ở thành Thịnh Kinh, lại không tìm thấy số tiền mà Độ Sinh Giáo đã thu được từ tín đồ.

Số tiền hoàn toàn biến mất, đến giờ vẫn chưa được tìm thấy.

Lạc Thanh Hàn còn tưởng Chu Toàn Khôn đã lén giấu tiền, bây giờ hắn mới biết số tiền này đã được chuyển đến Thiên Môn.

Từ đó cho thấy, phái Thiên Môn đã ăn sâu vào gốc rễ trong dân gian, có nội bộ cơ chế vận hành rất hoàn chỉnh.

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm nói "Ta cứ thấy phái Thiên Môn có khả năng liên quan tới Huyền Môn."

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng "Sao lại nghĩ vậy?"

Tiêu Hề Hề tự tin nói "Hai phái đều có chữ Môn đó."

Lạc Thanh Hàn "……"

Lý do chắc chắn đến mức không bác bỏ được.

Lạc Thanh Hàn "Vậy trước đây nàng có nghe nói đến phái Thiên Môn không?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu nói không có, sau đó lại nói.

"Ta vào môn phái khá trễ, nên ta cũng không rõ nhiều chuyện đồn thổi trong môn phái, ví như ân oán giữa sư phụ và Không Thiền, ta hoàn toàn không biết. Mấy chuyện này có thể hỏi các sư huynh, mấy huynh ấy vào môn phái sớm hơn ta, có lẽ sẽ biết được gì đó."

Vì vậy Lạc Thanh Hàn liền sai người mời các sư huynh đệ của Hề Hề tới.

Sau khi bốn người ngồi xuống, các nha hoàn bưng trà nóng lên.

Phương Vô Tửu nhìn trà Long Tỉnh trước mặt, mỉm cười hỏi.

"Có thể đổi cho ta trà hoa cúc cẩu kỷ không?"

Nha hoàn lập tức làm theo, đổi cho y tách trà Long Tỉnh thượng hạng bằng trà hoa cúc cẩu kỷ.

Bùi Thiên Hoặc không khỏi phàn nàn "Đây là Minh Tiền Long Tỉnh thượng hạng đó, ngày thường muốn uống cũng không uống được, huynh lại đổi thành trà hoa cúc cẩu kỷ, rốt cuộc huynh nghĩ gì vậy?"

Phương Vô Tửu nhấp một ngụm trà, bình tĩnh nói "Cẩu kỷ bổ sung khí huyết, hoa cúc thanh nhiệt tiêu độc."

Y nhìn Tiêu Hề Hề, như cha già dặn dò.

"Muội hiện giờ thiếu khí huyết, nên ăn nhiều cẩu kỷ."

Tiêu Hề Hề "Ta biết rồi mà, thật ra lần này mời mọi người tới đây vì muốn hỏi chút chuyện ……"

Phương Vô Tửu "Hai người muốn hỏi về Thiên Môn sao?"

Tiêu Hề Hề sửng sốt "Sao huynh biết? Lẽ nào huynh biết thuật đọc tâm thật sao?"

Phương Vô Tửu mỉm cười "Ba bản lời khai đó là do ta viết dựa trên lời kể của phạm nhân, ta biết rất rõ nội dung trong bản lời khai, trong đó có nhắc đến Thiên Môn, ta đoán hai người chắc sẽ hứng thú với chuyện này."

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn y "Nói vậy, ngươi biết phái Thiên Môn này?"

Phương Vô Tửu gật đầu "Ta quả thật biết chút ít."

Sở Kiếm nghi hoặc, gãi đầu hỏi "Thiên Môn là gì? Sao đệ chưa từng nghe qua?"

Bùi Thiên Hoặc cũng không biết gì.

Chỉ có Ôn Cựu Thành lộ nét mặt trầm ngâm.

Y quay đầu nhìn Phương Vô Tửu bên cạnh, thấp giọng hỏi "Lẽ nào là Thiên Môn mà sư phụ nhắc tới lúc trước sao?"

Phương Vô Tửu "Chắc là Thiên Môn đó."

Sở Kiếm nôn nóng muốn chết "Rốt cuộc là chuyện gì? Hai huynh đừng úp mở nữa."

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói "Trước kia sư phụ từng nói, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ nói Thiên Môn là một đám điên, chúng ta phải tránh xa những kẻ điên đó."

Ôn Cựu Thành bổ sung "Sư phụ còn nói, nếu thật sự không tránh được, thì cứ giết thẳng tay, không được cho những kẻ điên đó cơ hội phản công."

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm nói "Nói vậy, Huyền Môn và Thiên Môn là quan hệ thù địch."

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành không lên tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

Đúng lúc này, Triệu Hiền bước vội vào.

Nét mặt Triệu Hiền trông rất nghiêm trọng.

“Khởi bẩm bệ hạ, phủ đệ Vương gia cháy lớn, hơn hai trăm mạng người trong Vương gia đã chết hết, không còn một ai.”

Mọi người có mặt chấn động!

Trước đó Lạc Thanh Hàn bị tập kích trong thái miếu, kẻ chủ mưu cuộc tập kích gồm hai người, một người là Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi, người còn lại là Vương Can, gia chủ đương nhiệm của Vương gia.

Lạc Diên Chi đã bị bắt, nhưng Vương Can đã biến mất.

Lạc Thanh Hàn sai người bao vây Vương gia, có ý định dùng người trong Vương gia làm mồi nhử Vương Can cắn câu.

Nào ngờ Vương Can không xuất hiện mà cả Vương gia đều bị thiêu rụi!

Lạc Thanh Hàn cau mày hỏi “Chuyện xảy ra khi nào?”

Triệu Hiền “Đám cháy bùng phát vào sáng sớm hôm nay, lúc người của phủ Kinh Triệu và Tuần Phòng Ti phát hiện thì lập tức dập lửa, ngọn lửa được dập rất nhanh, nhưng những người bên trong phủ đệ của Vương gia đã chết hết, sau khi kiểm tra, toàn bộ đều bị một đao chí mạng.”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Hơn hai trăm người bị giết, cả một tiếng hét cũng không có sao?”

Triệu Hiền “Chúng thần nghi ngờ người trong Vương gia đã bị đánh thuốc mê, hung thủ nhân lúc bọn họ bất tỉnh đâm một đao chí mạng, cho nên cả quá trình không có tiếng hét nào, những người sống gần Vương gia cũng không thấy điều gì kỳ

lạ.”

Hơn hai trăm người trong Vương gia bị diệt trong âm thầm.

Chuyện này nghe xong thật rợn người.

Sở Kiếm khó hiểu “Ai có mối hận lớn như vậy với Vương gia?”

Không biết Lạc Thanh Hàn nghĩ gì, sắc mặt tối sầm “Là Vương Can.”

Sở Kiếm không biết Vương Can là ai.

Nhưng Tiêu Hề Hề biết.

Nàng khó tin nói “Không phải chứ, Vương Can là gia chủ Vương gia, những người đó đều là người thân của ông ta, trong đó có huynh đệ vợ con của ông ta, ông ta không b.ệnh hoạn điên cuồng đến thế chứ?”

Lạc Thanh Hàn nói “Nhìn từ kết quả thì Vương Can là người được lợi lớn nhất, vì chỉ cần Vương gia không còn, ta sẽ không cách nào khống chế ông ta.”

Đối với Vương Can mà nói, thay vì để lại điểm yếu là Vương gia, sau đó bị Hoàng đế nắm thóp, thà ông ta tự tay hủy đi điểm yếu này.

Chương 940: Ơn cứu mạng

Lạc Thanh Hàn chậm rãi phân tích.

“Có thể âm thầm đánh thuốc mê nhiều người, hung thủ hiển nhiên đã bỏ thuốc vào đồ ăn hoặc trà, Vương Can cực kỳ quen thuộc với nội bộ Vương gia, chỉ cần ông ta ra tay, kết quả sẽ như mong muốn, gần như không có rủi ro, không ai thích hợp làm chuyện này hơn ông ta.”

Tiêu Hề Hề nghe thấy sống lưng ớn lạnh “Nhưng đó là người thân nhất của ông ta, ông ta thật sự xuống tay được sao?”

Lạc Thanh Hàn cười lạnh “Người thân nhất thì thế nào? Chỉ cần ông ta muốn, có thể từ bỏ bất cứ lúc nào.”

Bản thân hắn không phải là ví dụ sống đây sao.

Tình thân đối với hắn còn mỏng manh hơn tờ lời khai trước mặt, chỉ cần một cú chọc ngoáy cũng có thể tan vỡ.

Sở Kiếm xoa xoa cánh tay, thấy rợn trong lòng.

“Vương Can này không phải tên điên đó chứ.”

Lạc Thanh Hàn “Vương Can rất có thể liên quan đến Thiên Môn, không phải sư phụ các ngươi nói rồi sao? Người Thiên Môn đều là kẻ điên, Vương Can hẳn là cũng không ngoại lệ.”

Tiêu Hề Hề “Nếu đúng là Vương Can đã giết người nhà mình, vậy có lẽ ông ta còn đang trốn trong thành, nếu tìm kỹ có thể sẽ tìm được ông ta.”

Lúc này Phương Vô Tửu mới lên tiếng.

“Nếu Vương Can thật sự muốn diệt cả Vương gia, chắc chắn sẽ không tự mình ra tay, Thiên Môn có nhiều người như vậy, ông ta chọn một ít trà trộn vào thành là được, ông ta không ngốc đến mức tự chui đầu vào lưới.”

Tiêu Hề Hề thở dài “Ta cảm thấy Thiên Môn thật lợi hại, tiền nhiều người đông, không giống Huyền Môn chúng ta, loe ngoe mấy người, còn không có tiền, sư phụ chơi bài toàn thiếu nợ.”

Phương Vô Tửu “……”

Ôn Cựu Thành “……”

Bùi Thiên Hoặc “……”

Sở Kiếm “……”

Tuy rất muốn phản bác, nhưng không tìm được lý do để phản bác.

Bọn họ ở Huyền Môn bao nhiêu năm, thứ nhận được nhiều nhất chính là giấy nợ của sư phụ.

Nhưng sư phụ chỉ phụ trách viết giấy nợ, chưa từng trả nợ.

Mặc dù cả đống tuổi rồi, nhưng giở trò ăn vạ vô lại chẳng chút áp lực gì, hoàn toàn không có đạo đức giác ngộ của một trưởng bối.

Nếu một người như vậy đặt vào xã hội hiện đại, chứng chỉ giảng dạy của ông sẽ bị thu hồi!

Phương Vô Tửu chậm rãi nhấp một ngụm trà, nói “Nói chính sự đi, nghe nói muội bị nội thương nặng, đưa tay ra, ta xem cho muội.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn đưa tay phải ra.

Phương Vô Tửu nắm lấy cổ tay nàng.

Một lúc sau, y rút tay lại, nét mặt hơi nghiêm trọng.

“Vết thương còn nặng hơn ta dự đoán.”

Nghe vậy, nét mặt mọi người đều thay đổi.

Tiêu Hề Hề sợ bọn họ lo lắng nên cố ra vẻ thản nhiên cười nói “Ta thấy vẫn ổn, ngoại trừ tay chân hơi nhức, không có sức, hơi đau ở ngực thì không còn bệnh nào khác, chắc không nghiêm trọng như huynh nói đâu, hay là huynh kiểm tra kỹ hơn đi?”

Phương Vô Tửu trầm giọng nói “Muội hiện giờ chắc là không thể sử dụng nội lực phải không?”

Tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu khẳng định.

Bây giờ Tiêu Hề Hề quả thật không thể sử dụng nội lực.

Phương Vô Tửu “Kỳ kinh bát mạch của muội tổn thương nghiêm trọng, nếu những tổn thương này không thể hồi phục, cả đời này muội sẽ thành người tàn phế, không thể dùng võ công nữa.”

Tiêu Hề Hề cười ngượng nói “Dù không còn võ công, cũng không đến mức thành người tàn phế đâu, cùng lắm chỉ là một người bình thường.”

Phương Vô Tửu “Người bình thường ít nhất còn có thể chạy nhảy, còn muội thì không chắc.”

Tiêu Hề Hề “Vậy ta không chạy nhảy, nằm thôi là được.”

Phương Vô Tửu “Đây không phải là chuyện chỉ cần nằm là giải quyết được, thể chất của muội sẽ ngày càng kém đi, dễ mắc bệnh, trong người muội còn độc cổ sót lại, có khả năng nhân lúc muội yếu đi sẽ ăn mòn nội tạng của muội, nghiêm trọng hơn thì tuổi thọ sẽ bị rút ngắn.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Nghiêm …… nghiêm trọng thế sao!

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, trầm giọng hỏi "Có cách trị không?"

Phương Vô Tửu "Hồi phục gân cốt là một chuyện rất khó, hiện giờ ta cũng không có cách nào hay, chỉ có thể điều dưỡng cho muội ấy trước, cố gắng giúp muội ấy tăng cường thể chất, lúc về ta sẽ tìm kiếm trong thư tịch, xem có thể tìm được cách chữa gân cốt không."

Lạc Thanh Hàn "Ngươi có thể tìm kiếm ở Tàng Thư Các trong cung."

Phương Vô Tửu gật đầu, tỏ ý đã biết.

Tàng Thư Các trong cung cất giữ nhiều điển tịch trân quý của cả Đại Thịnh, có thể có cách chữa lành gân cốt cất giấu trong nhiều điển tịch đó.

Phương Vô Tửu muốn châm cứu cho Tiêu Hề Hề, những người khác ra ngoài.

Chỉ có Lạc Thanh Hàn ở lại.

Hắn nắm tay Hề Hề nhìn từng cây kim bạc đâm vào cơ thể nàng, thấy nàng hơi cau mày vì đau, hắn cảm thấy như những cây kim bạc đang đâm vào cơ thể mình, hắn cũng cảm thấy đau đớn như vậy.

Khi châm cứu xong, người Tiêu Hề Hề đổ đầy mồ hôi.

Lạc Thanh Hàn tự mình lau người cho nàng.

Lúc này Tiêu Hề Hề yếu ớt, nằm trên giường không thể cử động, nàng giống như một con búp bê tinh xảo, mặc cho hắn bày bố.

Lúc này Lạc Thanh Hàn chỉ thấy đau lòng, không có tạp niệm nào khác.

Lau người cho Hề Hề xong, hắn tự tay mặc y phục cho nàng.

Tiêu Hề Hề kiệt sức, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Lạc Thanh Hàn bế nàng lên, đi ra khỏi phòng khách.

Một cỗ xe ngựa đã đậu bên ngoài cổng phủ Kinh Triệu.

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng đặt Hề Hề lên xe, đắp chăn cho nàng.

Xe ngựa chậm rãi khởi động đưa họ về cung.

Lúc Tiêu Hề Hề tỉnh lại đã là buổi chiều.

Bảo Cầm vẫn luôn túc trực bên nàng, thấy nàng mở mắt thì vui mừng khôn xiết.

“Nương nương, người tỉnh rồi! Người có đói không? Có khát không? Có muốn ăn gì không?”

Tiêu Hề Hề không do dự trả lời.

“Ăn!”

Bảo Cầm gọi Chiết Chi, bảo Chiết Chi hầu hạ Quý phi tắm rửa thay y phục, còn nàng tự mình vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho Quý phi.

Những cung nữ này hiển nhiên đã được Hoàng đế căn dặn, lúc hầu hạ Quý phi phải thận trọng, như thể đang đối xử với một búp bê thủy tinh mỏng manh, sợ chỉ cần bản thân không cẩn thận sẽ làm nàng vỡ vụn.

Tiêu Hề Hề hỏi “Bệ hạ đâu?”

Chiết Chi nói “Bệ hạ bận việc, nói buổi tối sẽ tới.”

Dù là chuyện của Tĩnh huyện vương, Thái hoàng thái hậu, hay chuyện của Thiên Môn và Vương gia đều đang chờ Hoàng đế giải quyết, hiện giờ hắn chắc chắn rất bận.

Tiêu Hề Hề được đỡ ngồi vào bàn.

Bây giờ là buổi chiều, còn phải chừa bụng cho bữa tối nên Bảo Cầm làm một số món nhẹ vừa miệng.

Tiêu Hề Hề vừa mới ăn được hai miếng thì nghe báo Diêu tiệp dư tới.

Nàng đành phải buông đũa, sai người dẫn Diêu tiệp dư vào.

Độc tố trong người Diêu tiệp dư đã được giải, nhưng sắc mặt nàng vẫn còn tái nhợt, vừa nhìn đã nhận ra bệnh nặng vừa khỏi.

Nàng đặc biệt đến đây tạ ơn Quý phi.

Tiêu Hề Hề "Người chữa khỏi cho cô là Phương thái y, y mới là người mà cô nên tạ ơn."

Diêu tiệp dư nghiêm túc nói "Cần phải tạ ơn Phương thái y, nhưng cũng phải tạ ơn người, nếu không phải người nhìn ra thần thiếp có khả năng trúng độc, có lẽ thần thiếp chết cũng không biết mình bị trúng độc."

Nói xong, nàng quỳ xuống, trịnh trọng khấu đầu với Quý phi, tạ ơn cứu mạng của nàng.

Chương 941: Không phải gian cũng là trộm

Hôm nay Diêu tiệp dư đến không chỉ để tạ ơn cứu mạng của Quý phi mà còn nói đáp án với Quý phi.

“Trước kia người hỏi thần thiếp có muốn rời cung bắt đầu cuộc sống mới hay không, thần thiếp rất muốn nhưng lại sợ người nhà không đồng ý, nên mới sai người truyền lời về Diêu gia hỏi ý kiến phụ mẫu, hai người họ đồng ý rồi.”

Thật ra ban đầu phụ mẫu nàng không đồng ý.

Theo bọn họ thấy, địa vị của Diêu tiệp dư tuy không mấy cao, nhưng cũng không quá thấp, chỉ cần Diêu tiệp dư giữ vững lập trường, ôm chặt đùi Quý phi thì cuộc sống trong cung của nàng sẽ khá hơn, ít nhất là tốt hơn rời cung tái giá.

Mãi đến khi Diêu tiệp dư đột nhiên trúng độc, suýt thì mất mạng, phụ mẫu nàng mới chợt nhận ra một sự thật —

Trong hoàng cung, dù nàng an phận thủ thường, người khác cũng chưa chắc sẽ tha cho nàng.

Hôm nay Diêu tiệp dư may mắn nhặt được một mạng.

Nhưng ngày mai thì sao?

Ai có thể đảm bảo Diêu tiệp dư sẽ may mắn như vậy cả đời?

Vì không muốn con gái mình gặp nguy hiểm lần nữa, phụ mẫu nàng cuối cùng đã thay đổi ý định, đồng ý để Diêu tiệp dư rời cung.

Tuy vụ trúng độc lần này với Diêu tiệp dư khá nguy hiểm nhưng lại có thu hoạch.

Ít nhất nàng có được sự ủng hộ và thấu hiểu của phụ mẫu.

Tiêu Hề Hề "Cô nghĩ kĩ rồi? Một khi rời cung sẽ không có cơ hội quay đầu."

Sắc mặt Diêu tiệp dư hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt lại kiên định hơn trước.

Nàng nói từng chữ.

"Thật ra thần thiếp biết rõ, dù luận về nhan sắc, tài hoa, gia cảnh xuất thân hay thông minh tài trí, thần thiếp cũng không bằng ai trong hậu cung này. Thần thiếp có thể sống an ổn đến bây giờ đều là nhờ Quý phi nương nương và Lý phi nương nương chăm sóc. Nhưng thần thiếp không thể dựa dẫm vào người khác cả đời. Thần thiếp phải học cách tự lập. Rời cung có thể không khiến cuộc sống của thần thiếp tốt hơn, nhưng ít nhất sẽ cho thần thiếp thấy được hy vọng mới. Thần thiếp sẵn lòng thử vì hi vọng này. Cầu xin Quý phi nương nương toại nguyện."

Nói xong, nàng khấu đầu thêm lần nữa, hồi lâu không đứng dậy.

Tiêu Hề Hề nhìn đỉnh tóc của nàng, nhẹ giọng nói.

"Nếu cô đã quyết định, vậy thì sẽ như cô muốn, ta sẽ truyền đạt suy nghĩ của cô cho Hoàng thượng, cô mau về thu dọn đi, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể gặp được Lý phi."

Diêu tiệp dư "Đa tạ Quý phi nương nương."

Tiêu Hề Hề nhìn Diêu tiệp dư rời đi.

Bảo Cầm khẽ cảm thán "Diêu tiệp dư này ngày thường không biểu lộ gì, nhưng không ngờ trong lòng nàng hiểu rõ như thế, không uổng công người quan tâm nàng."

Tiêu Hề Hề "Một loại gạo nuôi trăm loại người, mỗi người đều có số phận của mình."

Cùng vào cung làm phi, có người h.am muốn quyền lực như Cảnh phi, có người cố chấp hoang tưởng như Lao phi, có người vui vẻ cởi mở như Lý phi, có người thông suốt mọi chuyện như Diêu tiệp dư.

Tính cách khác nhau tạo nên cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Đến gần tối.

Lạc Thanh Hàn tới cung Vân Tụ ăn tối với Tiêu Hề Hề.

Trước kia đều là Tiêu Hề Hề múc canh cho Lạc Thanh Hàn trước, hôm nay Tiêu Hề Hề còn chưa kịp làm gì thì Lạc Thanh Hàn đã cầm muôi múc cho nàng một bát canh gà nóng hổi.

Hắn đặt bát canh gà trước mặt Tiêu Hề Hề, ra hiệu cho nàng ăn canh ấm người.

Tiêu Hề Hề nhìn hắn chằm chằm.

Lạc Thanh Hàn "Sao vậy?"

Tiêu Hề Hề "Hôm nay chàng có vẻ rất ân cần, tự dưng tỏ ra ân cần, không phải gian cũng là trộm, lẽ nào chàng đã làm chuyện gì có lỗi với ta?"

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng "Nàng không thể nghĩ tốt cho ta một chút được sao? Nàng nội thương chưa khỏi, ta chỉ muốn chăm sóc nàng nhiều hơn."

Tiêu Hề Hề hiểu ra "Thì ra là vậy!"

Nàng bưng bát lên uống một hớp canh gà rồi khoa trương khen ngợi.

"Canh hôm nay thơm ngon vô cùng! Không hổ là bát canh do

Hoàng đế bệ hạ đích thân phục vụ cho ta!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lạc Thanh Hàn “Nàng còn có thể giả tạo hơn nữa không?”

Tiêu Hề Hề “Có thể nha, để bày tỏ lòng biết ơn với bệ hạ, ta có thể biểu diễn bẻ nĩa ngay tại đây cho chàng xem, chàng có muốn xem không?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng từ chối “Không, ta không muốn xem.”

Ai lại muốn xem vợ mình bẻ nĩa trong khi ăn cơ chứ?!

Tiêu Hề Hề “Hay là ta hát chàng nghe một bài bày tỏ lòng biết ơn?”

Nàng không cần đối phương trả lời, bắt đầu ra sức hát.

“Trái tim biết ơn ~ Cảm ơn vì có chàng! Bên cạnh ta suốt cuộc đời ~ cho ta dũng cảm là chính mình ……”

Lạc Thanh Hàn gắp một miếng thịt vịt nhét vào miệng Tiêu Hề Hề, kịp thời ngăn chặn giọng hát đòi mạng của nàng.

Lạc Thanh Hàn nghiêm khắc cảnh cáo “Ăn cho đàng hoàng, không cho phép làm ồn.”

Thịt vịt trong miệng quá ngon, Tiêu Hề Hề tạm thời từ bỏ ý định khoe giọng hát, bắt đầu chuyên tâm vào ăn uống.

Ăn uống xong, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đi tắm.

Trong bồn tắm lớn xây bằng bạch ngọc, cả người Tiêu Hề Hề chìm trong nước nóng, chỉ còn lại cái đầu nhỏ đang đỏ bừng vì nhiệt.

Để hạ nhiệt, nàng chườm khăn lạnh lên đầu.

Lạc Thanh Hàn dựa vào thành hồ, nửa thân trên lộ ra trên mặt nước.

Cơ ngực bị nước làm ướt đang phát sáng, những giọt nước chảy từ má xuống cằm rồi rơi xuống nước, làn da trắng của hắn đỏ lên vì hơi nước, thậm chí trong đôi mắt đen lạnh lùng của hắn dường như cũng có hơi ấm nóng bỏng.

Tiêu Hề Hề xấu hổ khi thấy hắn nhìn nàng bằng đôi mắt rực lửa như vậy.

Nàng hắng giọng "Ta biết bây giờ chàng chắc hẳn đang rất kích động, dù sao thì chàng cũng còn trẻ sung sức, ta hiểu rồi, ta sẽ hát chàng nghe một bài để chàng bình tĩnh lại."

Lạc Thanh Hàn "Không cần, ta không muốn nghe."

Tiêu Hề Hề phớt lờ lời từ chối của hắn, vui vẻ cất tiếng hát.

"Chà rửa rửa! Chà rửa rửa! Ta chà rửa rửa! Chà rửa rửa! Chà rửa rửa! 1, 2, 3, 4! Lạnh quá đi mất, đau quá đi thôi, ôi trái tim ta!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Kích động của hắn hoàn toàn biến mất trong tiếng hát đòi mạng này.

Những hình ảnh quyến rũ trong đầu đó đều tan thành bong bóng.

Lúc này trong đầu hắn chỉ còn lại một ý nghĩ —

Phải bắt được cô nhóc Tiêu Hề Hề này dạy dỗ một trận!

Nữ nhân này không dạy dỗ là dỡ cả mái nhà!

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm đứng dậy, kéo theo tiếng nước bắn tung tóe.

Hắn sải bước về phía Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề vội lui về sau, nàng vừa hát vừa lui.

“Hãy chờ đó, cứ mơ đi, điên mất thôi! Mau trả lại những gì ta đã tặng! Nôn hết những gì đã ăn của ta!”

Tiếng nước với tiếng hát nối tiếp nhau rất sống động.

Cuối cùng, Tiêu Hề Hề bị Lạc Thanh Hàn bắt được.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu chặn miệng nàng lại, ngoại trừ tiếng thở gấp gáp thì nàng không thể phát ra âm thanh nào nữa.

Tắm xong, hơi thở của hai người loạn nhịp, hai má đỏ bừng.

Vừa nhìn là biết hai người này đã làm chuyện gì đó trong lúc tắm.

Các cung nữ thái giám đều giả mù không thấy gì, im lặng hầu hạ hai người thay y phục.

Chương 942: Tình yêu

Lúc nằm trên giường, Tiêu Hề Hề đã có hơi mệt.

Nhưng nàng vẫn phấn chấn tinh thần nói Lạc Thanh Hàn biết chuyện của Diêu tiệp dư.

Lạc Thanh Hàn nghe xong, cũng không phản ứng gì nhiều.

Hắn ôm Hề Hề, nói nhỏ vào tai nàng.

“Ta sẽ sắp xếp, ngủ đi.”

“Ừm.”

Tiêu Hề Hề rúc vào lòng hắn, an tâm nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

Hôm sau, Lạc Thanh Hàn dậy trước bình minh như thường lệ.

Hắn sợ làm ồn đến Hề Hề nên lúc ngồi dậy rất thận trọng.

Từ lúc ngồi dậy cho đến mang giày, hắn không gây ra tiếng động nào.

Bảo Cầm và Thường công công đang đợi ngoài cửa cũng không biết Hoàng đế đã dậy.

Mãi đến khi Lạc Thanh Hàn mở cửa bước ra ngoài, bọn họ mới nhận ra Hoàng đế đã dậy, ai nấy giật hết cả mình.

Bọn họ cuống quít hành lễ.

Bọn họ còn chưa kịp lên tiếng, Lạc Thanh Hàn đã làm động

tác ra hiệu im lặng.

Mọi người ngoan ngoãn im lặng.

Lạc Thanh Hàn chỉ căn phòng nhỏ bên cạnh.

Mọi người theo hắn đến vào căn phòng nhỏ.

Lạc Thanh Hàn hạ giọng nói "Quý phi còn đang ngủ, đừng quấy rầy nàng, ở đây tắm rửa thay y phục là được."

Thường công công và Bảo Cầm nhìn nhau.

Trước giờ chỉ có phi tần sợ quấy rầy Hoàng đế nghỉ ngơi, không có Hoàng đế nào sợ quấy rầy phi tần nghỉ ngơi nên chủ động tránh đi.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử!

Tuy đầy kinh ngạc, nhưng bọn họ thân là nô tài, không dám hỏi gì, cũng không dám nói gì, chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời.

Mọi người im lặng hầu hạ Hoàng đế tắm rửa thay y phục.

Ngự thiện phòng đưa bữa sáng đến.

Lạc Thanh Hàn ăn rất nhanh, rồi ngồi long xa đến điện Nghị Sự.

Sau khi Hoàng đế rời đi, Chiết Chi và Tế Vũ lập tức vây quanh Bảo Cầm, nhỏ giọng thảo luận.

Tính cách của Tế Vũ khá hoạt bát, nàng lên tiếng trước, giọng điệu đầy cảm thán.

"Nghe nói bệ hạ vì không muốn quấy rầy Quý phi nương nương nghỉ ngơi, nên cố ý đến phòng bên cạnh tắm rửa thay y phục, suốt quá trình không dám phát ra tiếng động, bệ hạ quá sủng ái Quý phi nương nương rồi chăng?!"

Chiết Chi đồng ý "Muội chưa từng thấy phi tần nào được sủng ái như Quý phi nương nương."

Bảo Cầm cảm thấy rất tự hào, con gái ngốc nghếch nhà mình tuy lười biếng còn ham ăn nhưng Hoàng đế bệ hạ lại thích điểm này của nàng, hậu cung ba ngàn cộng lại cũng không bằng sủng ái của một mình nàng.

Bảo Cầm bày ra dáng vẻ đại cung nữ, nghiêm túc nói.

"Đây không phải sủng ái."

Tế Vũ và Chiết Chi khó hiểu, nếu đây không phải sủng ái, chẳng phải mấy phi tần còn không gặp được Hoàng đế sẽ khóc ngất luôn sao?!

Bảo Cầm nghiêm túc nói "Đây gọi là tình yêu!"

Tế Vũ và Chiết Chi chợt hiểu, đồng loạt cảm thán.

"Một tình yêu đẹp!"

Lúc Tiêu Hề Hề thức dậy, trời đã gần trưa.

Ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ làm nàng ngẩn ngơ giây lát.

Nàng dụi mắt quay đầu nhìn sang, bên cạnh trống trải, không thấy bóng dáng Hoàng đế.

Chiết Chi dẫn hai tiểu cung nữ vào hầu hạ Quý phi tắm rửa thay y phục.

Tiêu Hề Hề vừa ngáp vừa hỏi.

"Bệ hạ thượng triều rồi sao?"

Chiết Chi thành thật trả lời "Dạ phải."

Tiêu Hề Hề "Chàng đi lúc nào? Sao không gọi ta dậy?"

Chiết Chi mím môi cười "Bệ hạ xót người, muốn để người ngủ thêm một lát, nên không cho ai gọi người dậy."

Ăn sáng xong, Phương Vô Tửu tới bắt mạch cho Quý phi.

Quý phi vẫn chưa đến, Bảo Cầm bảo Phương thái y chờ một lát, đích thân mang trà bánh đến.

Phương Vô Tửu nhìn qua, nhận ra đó là trà hoa cúc cẩu kỷ mình thường uống, mỉm cười hài lòng.

"Đa tạ."

Sau đó Bảo Cầm bưng một dĩa bánh củ mài hoa quế đến "Bánh củ mài này có tác dụng bổ sung khí huyết, bồi bổ cơ thể, nô tỳ còn đặc biệt thêm một ít đường hoa quế để tăng vị và mùi thơm, mời Phương thái y dùng thử."

Ngày thường Phương Vô Tửu rất thích ăn củ mài, y cầm đũa lên ăn thử một miếng, quả nhiên ngọt giòn thơm ngon.

Bảo Cầm "Ngài thấy thế nào?"

Phương Vô Tửu đặt đũa xuống, nhấp một ngụm trà hoa cúc cẩu kỷ, rồi chậm rãi nói.

"Tay nghề của Bảo Cầm cô nương rất giỏi, bánh củ mài này ngon hơn bánh ta mua bên ngoài nhiều, thường nói thiên hạ không có bữa ăn nào miễn phí, nếu ta đã ăn bánh củ mài của cô, cô có chuyện gì cần đến ta thì cứ việc nói thẳng."

Bảo Cầm thích nói chuyện với người thông minh ……

Nàng còn chưa mở miệng thì đối phương đã biết nàng muốn nói gì.

Thật ra trong lòng Bảo Cầm có một lo lắng, nhưng ngày thường không dám nói, sợ ảnh hưởng xấu đến Quý phi.

Cho đến lần Quý phi bị bắt cóc này, lúc về còn trông yếu hơn

ngày thường.

Nỗi lo của Bảo Cầm càng nhiều hơn.

Nàng muốn một câu trả lời chắc chắn.

Phương thái y thường xuyên bắt mạch cho Quý phi, y là người hiểu rõ tình trạng thể chất của Quý phi nhất trong cả Thái y viện, hơn nữa Quý phi cũng khá tin tưởng y, hẳn y là người đáng tin cậy.

Bảo Cầm thấp giọng nói "Quý phi nương nương vào cung đã hơn một năm, đến nay vẫn không có tin tức mang thai, nô tỳ lo không biết thân thể của Quý phi nương nương có phải ……"

Phương thái y cười nói "Thân thể của Quý phi nương nương đúng là có hơi yếu, nhưng cũng không có bệnh gì khác, Bảo Cầm cô nương không cần lo, còn chuyện mang thai, tạm thời không cần nôn nóng, nên tới thì tự nhiên sẽ tới, chuyện này phải xem duyên phận."

Bảo Cầm "Vậy tại sao hai ngày nay trông tinh thần của Quý phi không tốt lắm?"

Phương thái y "Chắc là do thiếu khí huyết, điều dưỡng tốt là sẽ khỏi."

Bảo Cầm cười nhẹ nhõm "Có lời này của ngài là nô tỳ yên tâm rồi."

Nàng dừng một chút rồi nói tiếp "Nô tỳ làm rất nhiều bánh củ mài, nếu ngài thích thì có thể mang một ít về thưởng thức."

Phương thái y "Vậy ta sẽ không khách sáo."

Lúc Tiêu Hề Hề bước vào, nàng tình cờ thấy Bảo Cầm và Phương thái y đang trò chuyện cười đùa, bước chân không khỏi dừng lại.

Ánh mắt nàng đảo quanh hai người.

“Hai người đang nói gì vậy?”

Bảo Cầm lập tức hành lễ với nàng “Nô tỳ đang nói chuyện bánh củ mài hoa quế với Phương thái y.”

Phương thái y “Bánh củ mài do Bảo Cầm nô nương làm rất ngon.”

Tiêu Hề Hề bước tới, Bảo Cầm dìu nàng ngồi xuống.

“Tay nghề của Bảo Cầm trước giờ rất giỏi, nếu huynh thích ăn thì lát nữa có thể mang về ăn.”

Bảo Cầm lập tức nói “Bây giờ nô tỳ đi chuẩn bị bánh củ mài.”

Nàng lui ra ngoài.

Phương thái y lấy gối bắt mạch ra đặt lên bàn.

Tiêu Hề Hề duỗi tay phải đặt lên gối bắt mạch, cười nói.

“Đại sư huynh không còn trẻ nữa, có muốn cân nhắc việc tìm vợ không?”

Phương Vô Tửu bắt cổ tay nàng, nói “Lúc bắt mạch không được nói chuyện.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn im lặng.

Bắt mạch xong, nàng lại không kiềm được trêu chọc.

“Tuy huynh lớn hơn Bảo Cầm mấy tuổi, nhưng huynh trông cũng tuấn tú, còn biết khám bệnh, xem như là một bản lĩnh, sau này không lo chết đói, Bảo Cầm chắc là sẽ không ghét bỏ huynh.”

Chương 943: Tiêu chuẩn chọn bạn đời

Đối mặt với trêu chọc của nàng, Phương Vô Tửu bình tĩnh đáp.

“Bảo Cầm cô nương quả thật rất tốt, nhưng ta không thích mẫu người như cô nương ấy.”

Tiêu Hề Hề thừa dịp hỏi “Vậy huynh thích kiểu nào? Huynh nói ta biết, sau này ta tìm cho huynh.”

Phương Vô Tửu “Yêu cầu của ta rất đơn giản, trước hết nàng không uống rượu cờ bạc, không được có tật xấu.”

Tiêu Hề Hề gật đầu đồng ý “Đúng là không nên.”

Phương Vô Tửu “Thứ hai, nàng nhất định phải có sức khỏe tốt, ngũ quan đoan chính.”

Tiêu Hề Hề lại gật đầu “Ừm.”

Phương Vô Tửu “Sáng nào nàng cũng phải thức dậy vào giờ mão tập thể dục buổi sáng với ta, buổi trưa ít nhất phải nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau bữa tối còn phải đi dạo với ta một canh giờ.”

Tiêu Hề Hề “Còn nữa không?”

Phương Vô Tửu “Khẩu vị của nàng không thể quá nặng, quá cay quá dầu mỡ đều không được. Ăn quá nhiều những thực phẩm đó không tốt cho sức khỏe. Nói đến đây, ta phải nhắc nhở muội, muội nên ăn ít đồ ăn cay và nhiều dầu mỡ, đặc biệt là bây giờ nội thương của muội vẫn chưa lành, cần chăm sóc bản thân thật tốt, duy trì chế độ ăn uống cân bằng.”

Tiêu Hề Hề không ngờ nói mãi nói mãi lại nói đến bản thân nàng.

Nàng vội nói "Tạm thời gác chuyện của ta sang một bên, tiếp tục nói tiêu chuẩn chọn bạn đời của huynh đi."

Phương Vô Tửu "Nàng không thể quá tùy hứng, tốt nhất nên an tĩnh ôn hòa, lúc ta đang nghiêm túc làm việc, nàng không được phát ra tiếng quấy rầy ta."

Tiêu Hề Hề "Vậy thôi?"

Phương Vô Tửu suy nghĩ một chút "Cuối cùng, nàng phải hiền lành bao dung, điểm này rất quan trọng."

Tiêu Hề Hề gật đầu đã hiểu "Ta đã biết huynh muốn kiểu vợ như thế nào rồi."

Nàng sai người mang mèo vàng đến.

Nàng đẩy mèo vàng vào lòng Phương Vô Tửu, nghiêm túc giới thiệu.

"Con mèo này tên là Lão Vương. Huynh nhìn nó xem, ngũ quan đoan chính, sức khỏe tốt, không uống rượu cờ bạc, không có tật xấu. Sáng nào cũng dậy đúng giờ mão ăn sáng. Sau khi huynh cho nó ăn, có thể dẫn nó đi tập thể dục buổi sáng. Buổi trưa, nó chắc chắn sẽ nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ. Sau bữa tối, nó thích ra ngoài một lúc, chỉ cần huynh đuổi kịp nó, hoàn toàn có thể cùng nó đi dạo. Còn khẩu vị thì huynh hoàn toàn có thể an tâm, nó không hề ăn cay. Nó thích ăn cá khô nhỏ và thịt gà xắt sợi, mấy món đó không nhiều dầu mỡ. Nó rất ngoan, chỉ cần huynh không chọc nó, bảo đảm nó sẽ an tĩnh ngồi bên cạnh, không làm phiền huynh. Hơn nữa nó rất tốt bụng, không bao giờ bắt chuột, chỉ ăn đồ nấu chín, đáp ứng hoàn hảo tiêu chuẩn chọn bạn đời của huynh!"

Phương Vô Tửu "……"

Y nhìn mèo vàng bụ bẫm nặng trĩu trong tay.

Lão Vương không sợ người lạ, nhanh chóng điều chỉnh tư thế, nằm trong lòng y nhắm mắt ngủ, cái đuôi dài đung đưa, trông nhàn nhã thoải mái.

Phương Vô Tửu nắm đuôi nó nhấc lên, nhìn mông nhỏ của nó, bình tĩnh nói.

“Đây là mèo đực, giới tính không phù hợp.”

Lão Vương không ngờ tên nam nhân trước mặt ăn mặc chỉnh tề lại là một tên cầm thú, mới gặp lần đầu đã xem bi của nó!

Nó lập tức đứng dậy, giơ móng vuốt cào mặt cầm thú rồi nhảy xuống đất, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Meo meo meo!

Thói đời tồi tệ, lòng người đổi thay.

Cả chú mèo dễ thương cũng không tha, loài người thật vô liêm sỉ!

Tiêu Hề Hề “Lát nữa ta sai người tìm cho huynh mèo cái.”

Phương Vô Tửu “Không cần.”

Tiêu Hề Hề “Chỉ có mèo mới đáp ứng tiêu chuẩn lựa chọn bạn đời của huynh, nếu huynh không cần mèo, e là huynh phải độc thân cả đời!”

Phương Vô Tửu “Không sao.”

Tiêu Hề Hề hỏi sang chuyện của hai sư huynh kia và tiểu sư đệ, muốn biết hiện giờ bọn họ đang ở đâu.

Phương Vô Tửu nói “Ta thuê một tiểu viện ở thành Thịnh Kinh, hiện giờ các đệ ấy đang sống chung với ta.”

Tiêu Hề Hề "Mọi người có đủ tiền không? Nếu không đủ, chỗ ta còn ít tiền."

Sống ở thành thị lớn không hề dễ dàng, ở nơi tấc đất tấc vàng như thành Thịnh Kinh, dù chỉ thuê một tiểu viện thì giá thuê chắc chắn không hề rẻ, hơn nữa còn phí sinh hoạt hằng ngày, thứ gì cũng cần tiền.

Nhị sư huynh, Tam sư huynh, tiểu sư đệ không có thu nhập, toàn dựa vào tiền lương làm thái y của Đại sư huynh, cuộc sống hẳn là rất khó khăn.

Phương Vô Tửu nói "Ta bảo các đệ ấy ra ngoài tìm việc, các đệ ấy có tay chân, không thể ở nhà ăn không ngồi rồi."

Tiêu Hề Hề tò mò "Bọn họ tìm được việc làm chưa?"

Phương Vô Tửu "Nhị sư đệ đến Thịnh Kinh Nhật Báo làm hiệu đính và thẩm tra, Tam sư đệ đến tiệm vải làm thợ may, còn tiểu sư đệ thì không có sở trường gì, chỉ có thể biểu diễn đập đá trên ngực ngoài đường."

Tiêu Hề Hề ngớ người "Tiểu sư đệ còn biết trò đập đá trên ngực?!"

Phương Vô Tửu "Đệ ấy giấu một tấm sắt trước ngực, có thêm nội lực bảo vệ, đá bình thường không thể làm đệ ấy bị thương."

Tiêu Hề Hề giơ ngón cái lên "Tiểu sư đệ lợi hại thật!"

Lúc Phương Vô Tửu rời cung Vân Tụ, y cầm một hộp thức ăn, trong đó có bánh củ mài hoa quế.

Sau đó, Phương Vô Tửu đến Tàng Thư Các, bắt đầu tra cứu thư tịch về cách hồi phục gân cốt.

Trong Tàng Thư Các rộng lớn chỉ có một mình Phương Vô Tửu.

Xung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng y lật sách.

Lúc Phương Vô Tửu đọc xong một cuốn, chợt nghe thấy bên cạnh có tiếng động.

Y nhìn về hướng phát ra tiếng, thấy mèo vàng mập vào Tàng Thư Các từ lúc nào.

Tuy Lão Vương được Quý phi nuôi, nhưng ngày thường không chỉ hoạt động ở cung Vân Tụ, còn thường xuyên lang thang khắp nơi.

Tàng Thư Các là một trong những nơi yêu thích của nó.

Ở đây có rất nhiều giá sách cao và yên tĩnh, thích hợp để nghỉ ngơi.

Lão Vương vừa nhìn thấy Phương Vô Tửu, lập tức nhớ lại cảnh tượng xấu hổ mình bị người khác xem bi vừa nãy.

Nó nhảy lên giá sách cao nhìn xuống y.

Loài người ngu ngốc, xem ngươi lần này làm sao xem bi của ta?!

Phương Vô Tửu chỉ liếc nhìn một cái, thấy nó không có ý gây phiền phức nên không quan tâm nữa, tiếp tục nghiêm túc làm việc của mình.

Lão Vương nhìn y chằm chằm một hồi, xác định y không làm gì thêm, mới an tâm nằm xuống ngủ.

Một người một con mèo không can thiệp chuyện của nhau, bầu không khí có hơi vi diệu và hòa hợp.

Sáng sớm, Diêu tiệp dư nhận được thánh chỉ của Hoàng đế, lệnh nàng đến am Tử Vân để tóc tu hành, thay Hoàng đế tụng kinh niệm Phật cho liệt tổ liệt tông, cầu cho quốc thái dân an.

Diêu tiệp dư đã thu dọn hành lý, có thể rời cung bất cứ lúc nào.

Trước khi đi, nàng đến từ biệt Hoàng đế trước, sau đó đến cung Vân Tụ.

Diêu tiệp dư nói vài lời cảm tạ.

Cuối cùng, nàng thận trọng hỏi.

"Quý phi nương nương, sau khi thần thiếp rời cung còn có thể tiếp tục cống hiến cho Thịnh Kinh Nhật Báo không?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên có thể, khi đến lúc thì Anh vương phi sẽ phái người liên lạc với cô, mọi chuyện như trước."

Diêu tiệp dư tức thì thấy nhẹ nhõm, khấu đầu tạ ơn Quý phi nương nương.

Bảo Cầm tiễn Diêu tiệp dư rời cung Vân Tụ.

Trên đường đi, Bảo Cầm cười nói "Nếu Tiệp dư còn viết bản thảo, hay là viết một ít chuyện tình cảm của Hoàng thượng và Quý phi."

Diêu tiệp dư sửng sốt một lúc, sau đó hiểu ý Bảo Cầm, gật đầu đồng ý.

"Được!"

Nàng đang lo mình không có cách nào báo đáp Quý phi, nhưng lời đề nghị của Bảo Cầm đã nhắc nhở nàng, nàng có thể dùng bài viết của mình để gột rửa ấn tượng xấu của Quý phi trước đó, để tình yêu của Hoàng đế và Quý phi được mọi người công nhận.

Chương 944: Tay trong

Tiêu Hề Hề sai người gọi Thượng Khuê tới, nàng muốn hỏi Thượng Khuê chút chuyện, nhưng được báo Thượng Khuê làm việc không hiệu quả, đã tạm thời bị cách chức.

Bảo Cầm giải thích "Quý phi nương nương bị bắt cóc dưới tầm mắt của Thượng Khuê, dù quá trình thế nào, cũng là do Thượng Khuê không làm tròn chức trách."

Vì hắn không làm tròn chức trách nên phải chịu phạt.

Tiêu Hề Hề cau mày "Nhưng ta có chút chuyện muốn hỏi hắn."

Bảo Cầm "Hay là nương nương đi xin chỉ thị của bệ hạ? Nếu bệ hạ đồng ý, có thể triệu Thượng Khuê vào cung bất cứ lúc nào."

Hiện giờ Tiêu Hề Hề đang dưỡng bệnh, không thể trưa nào cũng đến ngự thư phòng tìm Lạc Thanh Hàn dùng bữa như trước, nàng chỉ có thể đợi đến tối Lạc Thanh Hàn tới rồi mới nói với hắn chuyện này.

Lúc này, Lạc Thanh Hàn đang gặp Trưởng công chúa Hoa An.

Tinh thần của Trưởng công chúa Hoa An rất tệ, khóe mắt thêm vài nếp nhăn, dù khuôn mặt được trang điểm một lớp phấn dày cũng không thể che được hốc hác mệt mỏi.

Nàng ngước nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi đang ngồi trên cao, môi hơi hé ra.

"Bệ hạ, ta muốn cầu xin một chuyện."

Lạc Thanh Hàn không trả lời, chỉ im lặng nhìn nàng.

Đôi mắt đen láy đó như xuyên vào da thịt, nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Trưởng công chúa Hoa An mất tự nhiên cười cười "Hẳn là bệ hạ đã đoán được mục đích ta tới đây, ta tới đây là vì chuyện của Thái hoàng thái hậu và Tĩnh huyện vương, xin bệ khai ân, tha cho hai người họ."

Thái hoàng thái hậu là mẫu hậu của nàng, Tĩnh huyện vương là con rể của nàng.

Hai người đều là người thân của nàng, nàng không thể mặc kệ sống chết của họ.

Dù biết tội mà hai người phạm phải là tội phản nghịch nhưng Trưởng công chúa Hoa An vẫn vào cung cầu xin.

Lạc Thanh Hàn hỏi sang chuyện khác "Cô mẫu, trông sắc mặt người không được tốt lắm, hay là để thái y khám cho người?"

Trưởng công chúa Hoa An "Ta không sao, ta không cần khám bệnh, chỉ hi vọng bệ hạ có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho Thái hoàng thái hậu và Tĩnh huyện vương."

Lạc Thanh Hàn "Người thân của trẫm không còn nhiều, trẫm hi vọng cô mẫu chăm sóc tốt sức khỏe của mình, người nên về nghỉ ngơi cho tốt, trẫm không muốn lại phải trải qua nỗi đau mất đi người thân."

Thấy hắn không trả lời, Trưởng công chúa Hoa An hơi lo lắng.

"Bệ hạ, Thái hoàng thái hậu và Tĩnh huyện vương là người thân của ta, ta không thể trơ mắt nhìn hai người họ chịu khổ, cầu xin ngài tha cho họ!"

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chằm chằm.

Lần này, cuối cùng hắn đã tiếp lời.

“Lẽ nào trẫm không phải người thân của cô mẫu sao?”

Trưởng công chúa Hoa An sửng sốt.

Nàng không ngờ Hoàng đế lại hỏi như vậy.

Phải rất lâu sau nàng mới nói được.

“Ngài đương nhiên cũng là người thân của ta.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu đều là người thân, sao người chỉ nghĩ tới Thái hoàng thái hậu và Tĩnh huyện vương, lại không quan tâm đến tâm trạng của trẫm dù chỉ một chút? Lần này bọn họ liên thủ giết trẫm, nếu như trẫm không chuẩn bị trước, sợ là xương cốt bây giờ đã nát hết rồi, nhưng người hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, trong lòng người chỉ có mẫu hậu và con rể.”

Trưởng công chúa Hoa An bị hắn nói đến đỏ mặt tía tai, không còn mặt mũi gì.

“Xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn “Trẫm đã hứa với hoàng tổ mẫu, dù bà ấy có muốn giết trẫm, trẫm cũng sẽ không hại bà ấy, chuyện này trẫm có thể nói lại lần nữa với người, trẫm bảo đảm nói được làm được.”

Trưởng công chúa Hoa An vội hỏi “Tĩnh huyện vương thì sao?”

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Trưởng công chúa Hoa An ngày càng bất an “Lần này quả thật là Tĩnh huyện vương đã làm sai, bệ hạ có thể giáng y làm thường dân, hoặc là đày y tới một nơi xa xôi hẻo lánh nào đó, không được phép quay lại, chỉ cần bệ hạ có thể tha mạng cho y, thì có ra sao cũng được!”

Thật ra nàng không thích Lạc Diên Chi, nhưng con gái nàng đã gả cho Lạc Diên Chi, một khi Lạc Diên Chi bị kết án tử, chắc chắn con gái nàng sẽ bị liên lụy.

Lạc Thanh Hàn "Rắn chết vẫn còn nọc, Tĩnh huyện vương chính là con rắn đó, nếu tha mạng cho y, đồng nghĩa chôn một mầm họa sau này cho trẫm."

Tuy Lạc Diên Chi không có bản lĩnh gì, nhưng người khác có thể lợi dụng thân phận của y gây chuyện.

Trước đó Vương Can đã làm vậy, lợi dụng Lạc Diên Chi bố trí trận ám sát, suýt nữa hại chết Tiêu Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai.

Trưởng công chúa Hoa An còn muốn cầu xin cho Lạc Diên Chi.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không còn kiên nhẫn để nghe tiếp.

Hắn lạnh lùng nói "Nể tình cô mẫu, trẫm có thể hứa tha mạng cho Hạ Ngữ Nhiên, những chuyện khác thì cô mẫu đừng nhúng tay vào."

Trưởng công chúa Hoa An thấy vậy, biết Hoàng đế đã quyết định.

Nàng không còn lựa chọn nào khác, đành cáo từ rời đi.

Trưởng công chúa Hoa An về phủ Công chúa, sai người mời Hạ Ngữ Nhiên tới.

Nàng nói quyết định của Hoàng đế với Hạ Ngữ Nhiên, khuyên bảo nói.

"Dù sao con và Tĩnh huyện vương cũng chán ghét nhau, bây giờ xảy ra chuyện này, con có thể nhân cơ hội thoát thân, Hoàng thượng đã hứa với ta sẽ tha mạng cho con, ta sẽ sai người đưa con về quê ở tạm một thời gian, chờ sóng gió qua

đi, ta lại sai người đón con về.”

Trưởng công chúa Hoa An đã sắp xếp xong mọi chuyện.

Tuy Hạ Ngữ Nhiên vẫn còn hơi lo, nhưng nàng biết không còn cách nào tốt hơn nên đành gật đầu đồng ý.

“Được, con nghe lời mẹ.”

……

Buổi tối, Lạc Thanh Hàn đến cung Vân Tụ nghỉ ngơi.

Tiêu Hề Hề nói chuyện của Thượng Khuê.

Nàng nói mình muốn gặp Thượng Khuê.

Lạc Thanh Hàn nhanh chóng đồng ý.

“Gặp thì gặp thôi.”

Tiêu Hề Hề tới gần hôn lên má hắn, bày tỏ cảm tạ.

Nàng còn chưa kịp rời ra, Lạc Thanh Hàn bắt lấy gáy nàng hôn thật sâu.

Sáng hôm sau, Thượng Khuê được Quý phi triệu kiến, ăn mặc chỉnh tề vào cung.

Vết thương trên người y vẫn chưa lành, tay phải còn quấn băng dày, má trái có vết bầm lớn, đi lại khập khiễng.

“Thảo dân bái kiến Quý phi nương nương.”

Vì bị cách chức, cả xưng hô cũng đổi thành thảo dân.

Tiêu Hề Hề “Vết thương của ngươi đã đỡ hơn chưa?”

Thượng Khuê “Đa tạ nương nương quan tâm, thảo dân đã đỡ nhiều rồi.”

Tiêu Hề Hề "Thật ra, không phải bệ hạ không muốn dùng ngươi nữa, chỉ là chuyện này nhất định phải có một lời giải thích, nếu không sẽ không phục chúng. Khoảng thời gian này, ngươi cứ ở nhà dưỡng thương, đợi vết thương của ngươi lành lại, bổn cung sẽ thay ngươi cầu xin bệ hạ."

Từ khi bị cách chức, Thượng Khuê đã phải chịu áp lực rất lớn, y lo từ đây sẽ thất nghiệp ở nhà, không còn cơ hội khôi phục quan chức.

Lúc này nghe Quý phi nói, tảng đá treo trong lòng Thượng Khuê cuối cùng cũng có thể rơi xuống.

Y chân thành bày tỏ lòng cảm kích.

"Thảo dân đã hiểu, đa tạ Quý phi nương nương nhắc nhở."

Tiêu Hề Hề "Lần này bổn cung gọi ngươi tới là muốn hỏi ngươi một chuyện, trước đó bổn cung sai ngươi điều tra Tô gia, kết quả thế nào?"

Lúc đầu, Uất Cửu dùng thân phận đích nữ Tô gia vào cung.

Nếu gã có thể giả làm đích nữ Tô gia, hơn nữa còn không bị người Tô gia phát hiện, có nghĩa trong Tô gia hẳn là có tay trong của gã.

Cho nên Tiêu Hề Hề muốn bắt đầu từ Tô gia, xem thử có thể tìm được tay trong đó không?

Nếu có thể tìm được tay trong, có thể lần theo manh mối, tìm ra thân phận thật sự của Uất Cửu.

Chương 945: Ta bán nghệ không bán thân

Thượng Khuê thành thật trả lời "Ngọc Lân vệ luôn theo dõi Tô gia, không phát hiện có gì khác thường, nhưng người hầu của Tô gia có vấn đề."

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho hắn giải thích chi tiết.

Thượng Khuê "Trước đó Tô gia đã đuổi một nhóm người hầu, nhóm người hầu đó đã về quê. Vì nhóm người này đi về nhiều hướng khác nhau nên thảo dân đã phái người chia ra theo dõi, có hai người đến nay vẫn không có tin tức gì, thảo dân nghi ngờ hai người đó đã gặp bất trắc."

Tiêu Hề Hề "Người mà hai người họ theo dõi là ai?"

Thượng Khuê "Là một bà lão họ Lâm, sau đó thảo dân đã phái vài người đến quê nhà của bà Lâm, phát hiện bà Lâm đã qua đời. Nghe nói bà chết vì bạo bệnh, nhưng lúc Ngọc Lân vệ đào hài cốt lên khám nghiệm, phát hiện bà ấy chết do trúng độc."

Đây rõ ràng là giết người diệt khẩu.

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho hắn tiếp tục.

Thượng Khuê "Bà Lâm không có con cái, chỉ có một cháu trai và một cháu gái, bọn họ không biết gì về chuyện của bà Lâm, manh mối này đã đứt đoạn."

Tiêu Hề Hề "Không, cái chết của bà Lâm chứng thực nghi ngờ của bổn cung, quả nhiên nội bộ Tô gia có vấn đề."

Chỉ cần có thể xác nhận Tô gia có vấn đề thì bước tiếp theo sẽ

dễ dàng.

Trước khi Uất Cửu rời cung, gã đã ép Lao phi uống cổ Hóa Dung, khiến Lao phi biến thành hình dáng của Mẫn tiệp dư, sau đó chết trong vụ hỏa hoạn với thân phận của Mẫn tiệp dư.

Hậu quả sau đó là "Mẫn tiệp dư" không may qua đời, Lao phi không rõ tung tích.

Mọi người đều nghĩ Lao phi đã lén trốn khỏi cung.

Tuy nhiên, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề biết Uất Cửu mới là Mẫn tiệp dư thật, mà Uất Cửu đã sớm thoát khỏi hoàng cung.

Nếu Mẫn tiệp dư chưa chết, vậy người bị thiêu chết trong Tuế Vãn Các chính là một người khác.

Kết hợp với chuyện Lao phi mất tích, sự thật đã bày ra trước mắt.

Chiều cùng ngày, Ngọc Lân vệ phụng lệnh mở quan tài của "Mẫn tiệp dư", để Phương thái y khám nghiệm hài cốt.

Cổ Hóa Dung trong cơ thể đã chết, hài cốt của "Mẫn tiệp dư" được khôi phục hình dáng ban đầu.

Tuy thi thể đã bị thiêu rụi không thể nhận dạng, nhưng từ hình dáng cơ thể có thể nhận ra khác xa với "Mẫn tiệp dư" thật sự.

Sau đó, người Tô gia và Bạch gia đều được mời vào cung.

Tiêu Hề Hề bảo bọn họ xác nhận hài cốt của "Mẫn tiệp dư."

Bạch Hạo Thành và phu nhân của mình ban đầu không liên tưởng hài cốt này với con gái mình, mãi đến khi thấy xương ngón út ở bàn chân phải hơi biến dạng, mới chợt nghĩ đến con gái mình.

Vì con gái của bọn họ khi còn nhỏ không cẩn thận bị ngã, ngón chân út ở bàn chân phải bị bong gân, vì xương bị thương

nên dù sau này vết thương có lành thì xương vẫn có chút biến dạng, nếu không nhìn kỹ thì không nhận ra được.

Một khi liên tưởng tới, bọn họ càng nhìn càng cảm thấy hài cốt này giống con gái mình.

Bạch phu nhân không gượng được nữa, bật khóc ngay tại chỗ.

Vốn bà còn đang trách con gái, dù không thể sống tiếp trong cung, cũng không thể chưa nói tiếng nào đã trốn khỏi cung.

Nào ngờ con gái sớm đã không còn.

Còn chết một cách thảm thương thế này!

Suốt quá trình, Tiêu Hề Hề luôn quan sát biểu hiện của người Tô gia.

Hầu hết người Tô gia lúc đầu rất giận, vì Quý phi đào lên chính là hài cốt của đích nữ Tô gia.

Nhưng khi vợ chồng Bạch gia nhận hài cốt này là Lao phi mất tích, tất cả người Tô gia chết lặng, ai nấy đều khó hiểu, không hiểu tại sao mọi chuyện thành ra thế này.

Có người không tin, muốn xác định danh tính hài cốt, tìm ra những đặc điểm ngoại hình giống Mẫn tiệp dư.

Đương nhiên không tìm thấy được gì.

Thân hình giữa Mẫn tiệp dư và Lao phi khác biệt rất lớn, ai có mắt đều có thể nhận ra ngay.

Người Tô gia có muốn nhắm mắt nói dối cũng không được.

Bạch Hạo Thành lăn lộn quan trường nhiều năm, trải bao nhiêu sóng gió, biết lòng người hiểm ác có thể đáng sợ đến mức nào.

Hoảng hốt một lúc, ông nhanh chóng nhận ra con gái mình

chết nhưng hài cốt lại dùng thân phận của "Mẫn tiệp dư" hạ táng.

Nói vậy, người thật sự trốn khỏi hoàng cung là Mẫn tiệp dư, còn con gái của ông lại bị giết hại dã man.

Bạch Hạo Thành tức giận trừng mắt nhìn người Tô gia, nghiêm khắc hỏi.

"Mẫn tiệp dư đi đâu rồi? Các ngươi giấu hung thủ giết người Mẫn tiệp dư ở đâu rồi? Các ngươi mau giao ả ra đây!"

Đương nhiên, người Tô gia không chịu thừa nhận chuyện này có liên quan đến mình.

Hai bên bắt đầu cãi vã.

Bạch Hạo Thành nhất quyết đòi người Tô gia đưa ra lời giải thích, nếu không đến chết cũng không thôi!

Chuyện này liên quan đến hai phi tần, không phải chuyện nhỏ, Quý phi thông qua quan hệ của Hoàng đế, giao án này cho Đại Lý Tự.

Tô gia và Bạch gia là những người quan trọng liên quan đến vụ án, nên bị đưa đến Đại Lý Tự điều tra.

Trước khi vụ án được điều tra rõ ràng, bọn họ không ai được rời khỏi Đại Lý Tự.

Tiêu Hề Hề thuận lợi đưa bản thân và Ngọc Lân vệ rút khỏi vụ việc này.

Tiếp theo, nàng chỉ cần yên tâm chờ đợi kết quả tra án là được.

Trong thời gian này, thông qua tam ti xét xử, Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi bị kết tội mưu phản.

Y bị giáng làm thứ dân, kết án tử hình.

Một ngày trước khi Lạc Diên Chi bị hành quyết, Lạc Thanh Hàn quyết định gặp y lần cuối.

Lạc Thanh Hàn ngồi xe ngựa rời cung, trên đường đến Đại Lý Tự, tình cờ nhìn thấy Sở Kiếm đang biểu diễn đập đá trên ngực ngoài phố.

Sở Kiếm ra sức biểu diễn, cả người ướt mồ hôi, hơi thở có chút gấp gáp.

Vừa biểu diễn xong một màn, y không thèm lau mồ hôi, nở nụ cười rạng rỡ, đòi tiền thưởng của khán giả vây xem.

Khi cười, y để lộ hai răng nanh nhỏ, đôi mắt sáng như mặt trời chói chang, tràn đầy sức sống mạnh mẽ.

Khán giả xem rất hưng phấn, cộng với vẻ ngoài ưa nhìn của Sở Kiếm, mọi người không khỏi móc tiền ra thưởng.

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đột nhiên đưa tay nắm cổ tay Sở Kiếm.

"Tiểu lang quân này trông còn khá trẻ, da thịt mềm mại, hẳn là lớn lên trong nuông chiều, bây giờ một mình chạy ra ngoài bán nghệ kiếm sống, lẽ nào trong nhà xảy ra biến cố gì chăng? Đệ nói tỷ tỷ nghe xem, nhà tỷ tỷ cũng xem như có chút sản nghiệp nhỏ, có lẽ sẽ giúp được đệ."

Nói xong, nàng cố tình sờ sờ mu bàn tay Sở Kiếm, ánh mắt khá ám muội.

Sở Kiếm bị sờ nổi da gà khắp người.

Y cuống quít hất tay người phụ nữ ra, lùi lại hai bước, như nai con sợ hãi, đề phòng nói.

"Vị đại tỷ này xin tự trọng, ta bán nghệ không bán thân!"

Nhiều người xung quanh thấy cảnh này đều cười đầy ẩn ý.

Người phụ nữ này họ An.

Phu quân của An thị qua đời cách đây vài năm, sau đó trở thành góa phụ.

Hiện giờ mở một quán rượu trên phố này.

Vì nàng khá xinh đẹp, hơn nữa lại cởi mở, có đầu óc kinh doanh nên việc kinh doanh quán rượu rất tốt, những năm qua tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Chương 946: Huynh đệ

Không ít nam nhân thèm muốn sắc đẹp và tiền tài của An thị, dù danh tiếng của nàng không tốt nhưng nhiều nam nhân vẫn sẵn lòng cưới nàng.

Nhưng nàng đều từ chối.

Lúc này, mọi người thấy An thị trêu chọc tiểu lang quân bán nghệ trên phố mới chợt nhận ra quả phụ này thích gặm cỏ non.

Nhìn tuổi của thiếu niên này chắc mới mười bảy mười tám tuổi, An thị này lớn hơn người ta hẳn một giáp, thế mà cũng xuống tay được?!

An thị bị hất tay ra, nàng không tức giận mà càng hưng phấn hơn.

Nàng thích gặm cỏ non thì đã làm sao?

Ai nói trên đời này chỉ có đàn ông mới được lấy vợ trẻ đẹp, còn phụ nữ thì không được lấy chồng trẻ đẹp trai?!

An thị còn muốn nói gì đó, chợt cảm thấy bị thứ gì đó đánh trúng.

Nàng thấy đầu gối mình nhũn ra, cả người ngã sấp xuống đất trước mặt mọi người.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, mũi bị trầy xước, có vết máu chảy ra, trông nàng càng thảm hại hơn.

Mọi người vây xem đều bật cười.

“Trâu già còn muốn gặm cỏ non, gặp báo ứng rồi chứ gì!”

An thị tức giận đứng dậy, nhìn quanh rồi hét lên “Ai dám đánh lén bà đây hả?!”

Sở Kiếm lặng lẽ đưa tay phải ra sau lưng, trên mặt vẫn bày ra vẻ vô tội và đề phòng.

Không ai đứng ra thừa nhận.

Đáp lại An thị chỉ là tiếng cười của mọi người.

Dù ngày thường An thị phóng khoáng cởi mở nhưng lúc này cũng không khỏi thấy xấu hổ.

Nàng không muốn ở lại đây nữa nên lấy khăn tay che mũi đang chảy máu của mình rồi tức giận bỏ chạy.

Sở Kiếm bị bỏ lại đứng đó, dáng vẻ mù tịt không biết gì.

Khi mọi người thấy không còn chuyện vui để xem thì cũng tản đi.

Sở Kiếm bước tới nhặt một đồng xu trên đất lên.

Vừa rồi y dùng đồng xu này bắn vào đầu gối của An thị.

Tuy y là người nhỏ tuổi nhất trong Huyền Môn, thường xuyên bị sư huynh sư tỷ bắt nạt, nhưng không có nghĩa là y dễ bắt nạt.

Y sẵn lòng bị sư huynh sư tỷ bắt nạt vì y coi họ như người nhà, người một nhà chơi đùa gây gổ là chuyện bình thường.

Nhưng nếu người khác muốn ức hiếp y, vậy đừng trách y ra tay tàn nhẫn.

Người phụ nữ vừa rồi là một bài học.

Sở Kiếm lau sạch bụi trên đồng xu rồi nhét vào túi tiền.

Trong túi có rất nhiều tiền, phần lớn là tiền đồng, cầm rất nặng tay.

Đây là số tiền vất vả kiếm được nhờ vào bán nghệ.

Lúc y chuẩn bị thu dọn đến địa điểm biểu diễn tiếp theo thì Lạc Thanh Hàn xuất hiện trước mặt y.

Sở Kiếm mở to mắt, ngạc nhiên hỏi.

“Sao ngài lại ở đây?”

“Ta tình cờ đi ngang.”

Lạc Thanh Hàn nhìn tảng đá vỡ bên cạnh y, sau đó nhìn hành lý y đang vác trên người, không khỏi hỏi.

“Huyền Môn các người không phải là thế ngoại cao nhân à? Sao lâm vào bước đường bán nghệ trên phố rồi?”

Nói đến chuyện này, Sở Kiếm thấy rất tủi thân.

Y hậm hực nói “Thế ta có thể làm gì? Cuộc sống khó khăn, muốn kiếm sống thì chỉ có thể làm việc này thôi.”

Lạc Thanh Hàn “Huyền Môn các người không phải biết bói toán sao? Có thể bày sạp bói toán cho người ta.”

Sở Kiếm tức thì ỉu xìu “Ta không giỏi bói toán lắm.”

Thật ra y không chỉ bói toán kém mà mấy môn khác cũng kém, ngoại trừ võ công thì khá tốt.

Người ta nói Huyền Môn nhận đệ tử phải xem tư chất, nhưng trình độ huyền thuật của y thật sự rất tầm thường.

Sở dĩ y có thể vào Huyền Môn, trở thành đệ tử cuối cùng của Huyền Cơ Tử là vì Huyền Cơ Tử có chút giao tình với mẹ của y.

Nói trắng ra thì y là người đi cửa sau.

Lạc Thanh Hàn "Trước đó Ngọc Lân vệ tổn thất một vài người, gần đây đang chiêu mộ người mới, ngươi có muốn thử không?"

Sở Kiếm hơi ngẩn ra, sau đó vui mừng "Ta có thể không?"

Lạc Thanh Hàn "Để trở thành Ngọc Lân vệ chỉ có hai yêu cầu, võ công giỏi, trung thành với Hề Hề, ngươi đều đáp ứng được hai điểm này, vượt qua khảo hạch rất dễ."

Sở Kiếm vui mừng khôn xiết.

So với bán nghệ trên phố, làm Ngọc Lân vệ thoải mái hơn nhiều!

Quan trọng nhất là Ngọc Lân vệ có thể bảo vệ sư tỷ an toàn ở cự ly gần.

Mỗi ngày y có thể ở bên sư tỷ, không cho kẻ xấu bắt nạt sư tỷ.

Sở Kiếm hỏi rõ thời gian địa điểm cụ thể của cuộc khảo hạch Ngọc Lân vệ, y vác hành lý về nhà chuẩn bị.

Lạc Thanh Hàn ngăn y lại, đưa một mảnh vải dính máu.

"Ngươi cầm lấy thứ này."

Sở Kiếm nhận mảnh vải, vẻ mặt khó hiểu "Đây là?"

Lạc Thanh Hàn "Máu trên này là của Uất Cửu, ngươi mang về cho các sư huynh của ngươi, xem bọn họ có thể dùng máu này bói ra được tung tích của Uất Cửu không?"

Sở Kiếm gật đầu đồng ý.

Y nhét tấm vải vào trong ngực, vác hành lý về nhà.

Lạc Thanh Hàn trở lại xe ngựa.

Xe ngựa thuận lợi đưa hắn đến Đại Lý Tự.

Biết Hoàng đế đến, Đại Lý Tự Thiếu khanh Ban Thiện vội chạy ra nghênh đón.

"Vi thần bái kiến Hoàng thượng!"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Dẫn trẫm đi gặp Lạc Diên Chi."

"Vâng."

Ban Thiện đích thân dẫn đường, dẫn Hoàng đế vào đại lao, dừng trước cửa phòng giam trong cùng.

Lạc Thanh Hàn "Mở cửa."

Ban Thiện lập tức sai cai ngục mở cửa phòng giam.

Trong phòng giam tối tăm ẩm ướt, Lạc Diên Chi ngồi trong góc nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe thấy tiếng cửa mở, y lập tức mở mắt nhìn về phía cửa.

Khi thấy rõ người đi vào, y không khỏi kinh ngạc.

Hoàng đế đích thân tới!

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đi vào phòng giam.

Hắn phất tay ra hiệu mọi người đợi bên ngoài.

Trong phòng giam chỉ có hắn và Lạc Diên Chi.

Lạc Diên Chi vịn tường đứng dậy.

Y nghiến răng hỏi "Ngươi đến đây làm gì? Ngươi đến xem trò cười của ta sao?"

Lạc Thanh Hàn "Dù sao cũng là huynh đệ, trẫm đến tiễn ngươi đoạn cuối."

Lạc Diên Chi như nghe thấy chuyện cười, không khách khí bật cười.

"Ha ha, ta và ngươi thì là huynh đệ gì? Trong hoàng thất nào có huynh đệ thật sự?!"

Lạc Thanh Hàn "Dù ngươi tin hay không, trẫm cũng từng xem ngươi là huynh đệ."

Trước khi hắn trở thành Thái tử, giữa hai huynh đệ không có mâu thuẫn gì rõ ràng, mọi người khá hòa thuận, cùng nhau đi học, cùng nhau uống rượu, tặng quà vào ngày sinh nhật, thăm nhau khi ốm đau.

Bọn họ cũng từng có nhiều kỷ niệm đẹp.

Lạc Diên Chi rơi vào trầm tư.

Phải rất lâu sau y mới nghẹn giọng nói.

"Mấy chuyện đó đã rất lâu rồi, ta sớm đã quên rồi."

Lạc Thanh Hàn "Trẫm sẽ không quên."

Lạc Diên Chi siết chặt nắm đấm, đột nhiên cao giọng, mắt đỏ ngầu hét lên "Bây giờ nói những chuyện này có ích gì? Chúng ta không thể quay lại như trước kia!"

Lạc Thanh Hàn yên lặng nhìn y.

Lạc Diên Chi thẹn quá hóa giận, kiềm không được hét lên tất cả oán hận trong lòng.

"Nếu ngươi xem chúng ta là huynh đệ, tại sao còn tranh đoạt ngôi vị Thái tử với chúng ta? Nếu ngươi không làm Thái tử, huynh đệ chúng ta cũng sẽ không đi đến bước đường như hôm nay!"

Chương 947: Lời nguyền

Lạc Diên Chi biết mình sắp chết, lúc này không còn quan tâm gì nữa.

Hai mắt y đỏ ngầu nhìn Lạc Thanh Hàn, giọng điệu đầy oán giận ghen tị.

“Rõ ràng đều là con của phụ hoàng, nhưng ngươi có thể được phong làm Thái tử, tại sao chứ? Ngươi không phải đích tử, cũng không phải trưởng tử, dù thế nào thì cũng không đến lượt ngươi làm Thái tử, dựa vào đâu mà ngươi chèn ép ta? Lẽ nào dựa vào mạng ngươi tốt hơn ta sao? Ta không phục! Ta không phục!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh hỏi “Ngươi thật sự cảm thấy mạng của trẫm tốt sao?”

Hắn rất chân thành hỏi câu này, nhưng lọt vào tai Lạc Diên Chi lại thành ra giễu cợt.

Lạc Diên Chi ngày càng tức giận, oán hận trong lòng bộc phát ra ngoài.

“Ngươi đắc ý cái gì? Dù ngươi ngồi trên ngai vàng cũng không có nghĩa là ngươi có thể ngồi thoải mái, cứ chờ đó đi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ phải chịu báo ứng! Ta chẳng qua chỉ đi trước ngươi một bước, ta sẽ ở suối vàng đợi ngươi!”

Lạc Thanh Hàn nhìn y chằm chằm “Có phải ngươi biết chuyện gì không?”

Lạc Diên Chi mở đôi môi nứt nẻ nở nụ cười nham hiểm.

“Ta không biết gì hết, ta chỉ biết ngươi sẽ không có kết cục tốt, ai ngồi lên ngai vàng cũng không có kết cục tốt, đây là lời nguyền, là lời nguyền!”

Lúc này, Lạc Diên Chi không còn vẻ phong độ phóng khoáng ngày trước, đôi mắt hoa đào đỏ ngầu, nét mặt điên cuồng như con thú mắc kẹt trong tình thế tuyệt vọng.

Lạc Thanh Hàn nhìn y một hồi, nhẹ nhàng nói một câu.

“Ngươi điên rồi!”

Lạc Diên Chi hai tay ôm đầu, ánh mắt thất thần, lúc khóc lúc cười, trong miệng phát ra tiếng hét chói tai.

“Đây là lời nguyền! Hoàng tổ phụ trúng lời nguyền, nên ông ta chết rồi! Phụ hoàng trúng lời nguyền, nên ông ta chết rồi! Bây giờ đến lượt ngươi, ngươi cũng sẽ chết không rõ ràng như bọn họ! Ai ngồi trên ngai vàng đều sẽ chết, không ai có thể thoát được!”

Lạc Thanh Hàn không muốn nói chuyện với người điên.

Hắn xoay người bước ra khỏi phòng giam.

Cửa phòng giam cạch một tiếng đóng lại.

Lạc Diên Chi trong phòng giam vẫn đang la hét.

“Vận may của ngươi chỉ là nhất thời, rồi vận may của ngươi cũng sẽ cạn kiệt, ngươi sẽ vì lời nguyền mà chết không có đất chôn!”

Đại Lý Tự Thiếu khanh Ban Thiện với các quan sai trong ngục đều cúi đầu, trong lòng lo sợ Hoàng đế sẽ tức giận vì những lời nói điên rồ của Lạc Diên Chi.

Lạc Thanh Hàn vừa đi vừa nói với Ban Thiện.

“Nhớ chuẩn bị một bữa cơm đưa tiễn thật ngon cho Lạc Diên

Chi, xem như chút tình cảm huynh đệ cuối cùng giữa trẫm và y."

Ban Thiện vội vàng gật đầu, nói "Vâng."

Sau khi tiễn Hoàng đế ra khỏi Đại Lý Tự, tất cả quan viên thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may Hoàng đế không tức giận, nếu không bọn họ có thể sẽ bị liên lụy.

Ban Thiện đoán Lạc Diên Chi có lẽ điên rồi, lập tức dặn dò cấp dưới "Sau này không có chuyện gì thì đừng đến gần Lạc Diên Chi, dù y có nói gì, các ngươi cứ vờ như không nghe thấy."

Tất cả quan sai gật đầu đáp lại.

"Đại nhân yên tâm, chúng hạ quan sẽ vờ như bị điếc, không nghe thấy gì cả."

Ban Thiện "Các ngươi hiểu là được."

Đại Lý Tự là cơ quan chuyên điều tra các vụ án liên quan đến hoàng thất và thế gia, rất quen thuộc với những tranh đấu đổ máu trong nội bộ hoàng thất, đồng thời bọn họ cũng biết rõ một điều —

Nếu muốn sống lâu thì phải hồ đồ một chút.

Những chuyện không nên tìm tòi thì tuyệt đối đừng tò mò.

……

Lạc Thanh Hàn rời khỏi Đại Lý Tự, ngồi xe ngựa trở về cung.

Khi đi ngang qua Tô Hương Đường, hắn bảo người dừng xe.

Hắn đích thân xuống xe, vào Tô Hương Đường mua hai loại bánh ngọt mà Tiêu Hề Hề thích ăn nhất.

Hắn cầm hộp bánh ngọt bước ra khỏi Tô Hương Đường, đột nhiên bị một lão đạo sĩ mặc đạo bào xám đen chặn lại.

Lão đạo sĩ nhìn qua ít nhất cũng đã sáu mươi, trên mặt đầy nếp nhăn, tóc đã bạc phơ, bộ râu dài màu trắng, trên vai vác một túi hành lý vá víu cũ kỹ, tay phải cầm một lá cờ. Trên đó có bốn ký tự lớn —

Xem quẻ chính xác!

Ông làm động tác tay chào, mỉm cười nói.

“Xin lang quân dừng bước, bần đạo đoán được mình và ngài có chút duyên phận, muốn xem cho ngài một quẻ.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm từ chối “Không cần.”

Lão đạo sĩ “Ngài yên tâm, quẻ này bần đạo miễn phí, không cần tốn tiền.”

Lạc Thanh Hàn lười phí lời, đang định gọi Triệu Hiền đến kéo người đi thì nghe thấy lão đạo sĩ đột nhiên nói.

“Từ tướng mạo cho thấy, lang quân đây là rồng phượng trong biển người thường, mệnh cách cực quý, tương lai sẽ làm nên chuyện vĩ đại, tuy nhiên cũng sẽ có tổn hại, phàm là chuyện trên đời có mặt tốt, ắt có mặt xấu, tuy mệnh cách của ngài tốt, nhưng từ nhỏ mất mẹ, lớn lên mất cha, huynh đệ bất hòa, có nhiều tai họa đẫm máu.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn chợt lạnh đi khi nhìn ông.

Trong mắt Lạc Thanh Hàn, lão đạo sĩ trước mặt là kẻ bịp bợm, sở dĩ có thể nói chuẩn xác như vậy nhất định đã được sắp xếp từ trước.

Nói cách khác, lão đạo sĩ này cố ý gài bẫy hắn!

Lạc Thanh Hàn vốn chỉ muốn đuổi lão đạo sĩ đi, nhưng bây

giờ xem ra lão đạo sĩ này không đơn giản, nhất định phải giải về thẩm vấn.

Lúc hắn chuẩn bị bắt người thì thấy lão đạo sĩ lấy một lá bùa vàng nhăn nheo từ trong ngực.

“Mệnh cách của lang quân quá khắc nghiệt, rất dễ làm tổn thương những người thân xung quanh, nhưng ngài không cần lo, chỗ bần đạo này có một lá bùa trừ tà, ngài chỉ cần đốt lá bùa này thành tro, trộn vào nước uống, ngài không cần phải lo chuyện khắc người thân nữa! Bùa trừ tà này vốn có giá hai mươi lượng bạc, nể tình ngài có duyên với bần đạo, bần đạo giảm giá cho ngài, chỉ lấy mười lượng, thế nào?”

Lạc Thanh Hàn đưa tay cầm lá bùa.

Trên lá bùa vàng có viết hai chữ trừ tà xiêu vẹo bằng chu sa.

Trong đó, từ “trừ” còn bị thiếu một nét.

Rõ ràng bùa vàng này là giả.

Lão đạo sĩ trước mặt là kẻ bịp bợm.

Lão đạo sĩ thấy lang quân anh tuấn trước mặt im lặng, vội nói “Mười lượng bạc đã rẻ lắm rồi, nếu trên người của ngài không có nhiều tiền như vậy thì năm lượng bạc cũng được!”

Nhất thời lại được giảm nửa giá, giá tiền rớt còn nhanh hơn nhảy lầu.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Ta không cần.”

Lão đạo sĩ lo lắng nói “Bùa vàng này rất có tác dụng với ngài, hay là thế này, bần đạo giảm giá đặc biệt cho ngài, chỉ cần ba lượng bạc! Chỉ với ba lượng bạc, ngài đã có thể mang lá bùa trừ tà này về nhà, ngài còn gì do dự nữa?!”

Triệu Hiền thấy có người quấy rầy Hoàng đế, vội tới đuổi người.

“Cút đi, còn dám quấy rầy công tử nhà ta, ta sẽ bắt ngươi lên quan phủ!”

Lão đạo sĩ giật mình trước dáng vẻ dữ tợn của Triệu Hiền.

Ông biết người này không dễ chọc nên không dám quấy rầy nữa, hoảng sợ bỏ chạy.

Lạc Thanh Hàn ra lệnh cho Triệu Hiền.

“Phái hai người đi theo lão đạo sĩ đó, tra xem ông ta là ai?”

“Vâng.”

Chương 948: Cô độc

Lúc Lạc Thanh Hàn lên xe ngựa, mới phát hiện trên tay vẫn còn cầm lá bùa vàng.

Hắn vò nát lá bùa, định vứt nó ra ngoài cửa sổ.

Nhưng sau khi nghĩ lại, hắn đã đổi ý.

Hắn định mang lá bùa vàng này về, nhờ Hề Hề kiểm tra giúp.

Xe ngựa tiến về phía trước, thuận lợi trở về hoàng cung.

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề thấy Lạc Thanh Hàn mang bánh ngọt về, tức thì vui mừng.

Nàng mở hộp ra, cầm một miếng bánh đậu xanh vừa thơm vừa ngọt!

Nàng vồ tới định trao cho Lạc Thanh Hàn một nụ hôn yêu thương.

Nhưng Lạc Thanh Hàn đã tránh đi.

Tiêu Hề Hề khó hiểu nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn "Ta vừa đến nhà lao Đại Lý Tự, dính chút vận đen."

Nói xong hắn đi sang phòng bên thay y phục.

Tiêu Hề Hề vừa ăn bánh vừa thở dài.

“Hoàng đế bệ hạ ngày càng mê tín rồi.”

Trong phòng nhỏ bên cạnh, Lạc Thanh Hàn duỗi tay, Thường công công thuần thục hầu hạ hắn thay y phục.

Lúc c.ởi thắt lưng, một lá bùa vàng nhăn nheo từ trong y phục hắn rơi xuống đất.

Thường công công vội cúi xuống nhặt lá bùa vàng lên.

Khi thấy dòng chữ trên lá bùa vàng, nét mặt lập tức thay đổi.

“Bệ hạ, chữ …… chữ trên lá bùa này ……”

Chỉ là một lá bùa trừ tà, biểu hiện của Thường công công có hơi khoa trương làm Lạc Thanh Hàn cảm thấy có gì đó không ổn nên đưa tay cầm lá bùa.

Mặt trước của lá bùa vẫn còn hai chữ “trừ tà” xiêu vẹo.

Nhưng ở mặt sau của lá bùa, lại xuất hiện thêm hai chữ “cô độc”.

Chữ “cô độc” này được viết như rồng bay phượng múa, màu đỏ như máu, mang đến cảm giác không may mắn.

Giống như một lời nguyền.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn trầm xuống.

Tuy Thường công công không biết lá bùa này từ đâu đến, nhưng chỉ cần nhìn thấy chữ “cô độc”, có thể đoán được lá bùa này tuyệt đối không phải lá bùa tốt.

Thường công công thấy bất an, không khỏi hỏi.

“Bệ hạ, lá bùa này từ đâu đến?”

Lạc Thanh Hàn “Một tên giang hồ bịp bợm.”

Hắn nhanh chóng thay y phục, sải bước ra khỏi phòng, sai người gọi Triệu Hiền tới, lệnh Triệu Hiền lập tức bắt giữ lão đạo sĩ!

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Tiêu Hề Hề ăn rất nhanh.

Lúc Lạc Thanh Hàn trở lại, nàng đã ăn hết bánh đậu xanh.

Nàng nhận ra sắc mặt Lạc Thanh Hàn không ổn, tò mò hỏi.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hôm nay ta rời cung, tình cờ gặp một lão đạo sĩ, ông ta đưa cho ta một lá bùa.”

Lạc Thanh Hàn lấy lá bùa vàng ra, đặt trước mặt nàng.

Tiêu Hề Hề li.ếm vụn bánh ngọt trên ngón tay, sau đó dùng khăn tay lau sạch.

Nàng cầm lá bùa vàng lên, bỏ qua hai chữ “trừ tà” xiêu vẹo mà tập trung vào từ “cô độc” không may mắn.

Lạc Thanh Hàn “Lúc mới cầm lá bùa này, trên đó không chữ “cô độc”, sau đó bỗng dưng xuất hiện.”

Sau khi hắn cầm lá bùa này, vẫn luôn mang theo bên mình, không bị người khác chạm vào nên không có khả năng bị người khác động tay.

Vì vậy, hắn có thể khẳng định chữ “cô độc” này chắc chắn bỗng dưng xuất hiện.

Tiêu Hề Hề ngước mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói.

“Đây chỉ là một mảnh giấy bình thường, không có tác dụng trừ tà hay nguyền rủa.”

Lạc Thanh Hàn không nghi ngờ phán đoán của nàng.

Vốn hắn còn lo lá bùa này có tác dụng không tốt, bây giờ hắn có thể yên tâm một chút.

Nhưng nét mặt hắn vẫn trầm ngâm.

“Lão đạo sĩ đó đưa cho ta lá bùa kỳ lạ này, mục đích là gì?”

Hoàn cảnh lớn lên của hắn làm hắn có thói quen nghĩ xấu về mọi người mọi chuyện, hắn tin lão đạo sĩ đó có ý xấu, lá bùa này có lẽ là một phần của âm mưu.

Tiêu Hề Hề đặt lá bùa vào lòng bàn tay, sau đó chắp hai tay lại, định dùng bói toán xem thử có thể tìm ra kẻ chủ mưu không.

Lạc Thanh Hàn đã kịp thời ngăn nàng lại.

“Nội thương của nàng còn chưa khỏi, không được làm bậy.”

Tiêu Hề Hề “Chàng không muốn biết lão đạo sĩ kia là ai sao?”

Lạc Thanh Hàn “Ta đã phái người đi bắt ông ta, rất nhanh sẽ có đáp án, nàng không cần mạo hiểm.”

Hắn sợ Hề Hề lại lén bói toán nên nhét thẳng lá bùa vàng vào tay áo, không cho Hề Hề chạm vào nó nữa.

Tiêu Hề Hề “Thật ra chàng không cần cẩn thận như vậy, ta không phải làm bằng thủy tinh, không phải chạm vào là vỡ, bói toán cũng không làm nội thương nặng thêm.”

Lạc Thanh Hàn “Nhưng bói toán sẽ khiến nàng thấy không thoải mái.”

Bói toán có thể khơi dậy đồng cảm, đồng cảm có thể gây khó chịu.

Điểm này có thể thấy được qua đau đớn và yếu ớt mà nàng thể hiện sau mỗi lần bói toán.

Tiêu Hề Hề "Chỉ khó chịu một chút thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ ổn."

Lạc Thanh Hàn kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy.

"Ta không muốn làm nàng khó chịu, ta hy vọng cuộc sống của nàng chỉ có niềm vui và hạnh phúc."

Tiêu Hề Hề thuận thế tựa vào ngực hắn, mím môi cười nói "Chàng học nói mấy lời ngon ngọt này từ khi nào?"

Lạc Thanh Hàn "Chỉ là nói thật thôi."

Buổi tối, Triệu Hiền đến báo cáo với Hoàng đế.

Lão đạo sĩ đó đã biến mất.

Cấm vệ luôn theo sau lão đạo sĩ, nhưng mới chớp mắt, lão đạo sĩ đột nhiên biến mất.

Sau đó, cấm vệ tìm kiếm khắp chỗ đó nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của lão đạo sĩ.

Giống như ông ta đã bốc hơi, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Triệu Hiền quỳ một gối xuống nói "Mạt tướng làm việc bất lực, không hoàn thành nhiệm vụ mà bệ hạ đã giao, mạt tướng bằng lòng chịu phạt."

Lạc Thanh Hàn trầm mặc hồi lâu mới lạnh lùng lên tiếng.

"Lui xuống."

Như vậy có nghĩa không cần chịu phạt, Triệu Hiền lập tức khấu đầu tạ ơn rồi im lặng ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn lấy lá bùa vàng từ trong tay áo.

Hắn nhìn chữ "cô độc" ở mặt sau lá bùa, trong đầu nhớ lại những gì lão đạo sĩ đó nói.

Lão đạo sĩ đó nói hắn từ nhỏ mất mẹ, lớn lên mất cha, huynh đệ bất hòa.

Những chuyện này chẳng phải ứng với từ "cô độc" sao?

Có tiếng bước chân đến gần.

Lạc Thanh Hàn nhét lá bùa vào tay áo.

Hắn nhìn Tiêu Hề Hề đi về phía này.

Hề Hề mặc nhu quần nhạt màu mềm mại rộng rãi, mái tóc đen dài xõa sau lưng, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng may là tinh thần tốt, đôi mắt sáng ngời như sao giữa đêm hè.

Nàng ôm mèo vàng mập trong tay.

Lão Vương hình như rất thích được nàng ôm, hai mắt híp thành một đường, cái đuôi treo lơ lửng trên không trung lắc lư.

Nàng đi tới trước mặt Lạc Thanh Hàn, tò mò hỏi.

"Vừa nãy chàng nói chuyện với Triệu Hiền sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ừm, dặn hắn làm chút chuyện."

Tiêu Hề Hề thấy hắn không có ý giải thích cặn kẽ nên nàng cũng không hỏi nhiều, chuyển chủ đề nói.

"Bữa tối chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi ăn thôi."

"Ừm."

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn liếc nhìn con mèo mập trong tay nàng, giọng điệu không đổi nói tiếp.

“Con mèo này quá mập rồi, nàng ôm nó rất tốn sức, để ta ôm nó.”

Chương 949: Cuối cùng cũng tìm được rồi!

Tiêu Hề Hề không hề nghi ngờ hắn, giao Lão Vương qua "Vậy chàng ôm đi."

Lạc Thanh Hàn giơ tay nhận, nhưng trong quá trình đó lại không cẩn thận trượt tay, Lão Vương bất cẩn rơi xuống.

May là độ cao không quá cao, Lão Vương không bị thương, sau khi chạm đất liền đứng dậy.

Nó vểnh đuôi kêu meo meo với Lạc Thanh Hàn.

Loài người to gan, dám âm mưu hại bổn meo?!

Lạc Thanh Hàn "Ta không cố ý, ta không ngờ nó nặng như vậy."

Tiêu Hề Hề "Đúng là nó có hơi mập."

Lão Vương tiếp tục kêu meo meo.

Ngươi rõ ràng là cố ý!

Tên cẩu Hoàng đế mưu mô!

Lạc Thanh Hàn "Trông nó hình như rất giận."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ừm."

Nàng tưởng Lạc Thanh Hàn sẽ dỗ dành Lão Vương, nhưng lại thấy Lạc Thanh Hàn đương nhiên nói.

“Con người một khi tức giận sẽ không muốn ăn cơm, hẳn là mèo cũng vậy, đêm nay không cần chuẩn bị thức ăn cho mèo, bảo người dẹp hết đi.”

Lão Vương: ……

Tuy bổn meo không phải người, nhưng tên Hoàng đế này đúng là chó.

Dù Lạc Thanh Hàn đã ra lệnh bỏ bữa tối của Lão Vương nhưng Tiêu Hề Hề vẫn lén đút cho nó chút đồ ăn trong khi Lạc Thanh Hàn không để ý.

Sáng hôm sau.

Phương Vô Tửu đến bắt mạch cho Tiêu Hề Hề.

Gần đây y tra rất nhiều thư tịch nhưng vẫn chưa tìm ra cách gì để chữa kinh mạch.

Mắt thấy thời gian trôi qua từng ngày, tình trạng của Hề Hề vẫn không khá hơn.

Tuy trước giờ Phương Vô Tửu vẫn luôn trầm ổn bình tĩnh, nhưng lúc này y không khỏi có hơi lo lắng.

Sau khi rời cung Vân Tụ, y đến Tàng Thư Các như thường lệ.

Y vừa ngồi xuống không bao lâu, mèo vàng Lão Vương đã tới.

Nó uyển chuyển bước lên những bậc thang, nhảy lên giá sách cao.

Vì đêm qua ăn không đủ no nên hôm nay tâm trạng Lão Vương không tốt, cúi đầu nhìn loài người phía dưới, quyết định trêu chọc y.

Lão Vương cố ý nhảy tới trước mặt Phương Vô Tửu, bước qua đống sách chất bên cạnh.

Phương Vô Tửu chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng, sau đó mặc kệ, tiếp tục đọc sách.

Y nhanh chóng xem xong một quyển.

Vẫn không có thu hoạch gì.

Phương Vô Tửu đành đặt quyển sách sang một bên, đứng dậy tìm sách y thuật trên giá sách khác.

Lão Vương thấy tên loài người này dám không để ý tới mình, rất không cam lòng, lập tức đi theo y, lần nữa nhảy lên giá sách.

Nó nhảy từ giá sách này sang giá sách kia, chuyển động tương đối lớn, tuy bước nhảy linh hoạt nhưng vẫn tạo ra một số tiếng động.

Phương Vô Tửu cau mày nhìn nó, thấp giọng cảnh cáo.

“Im lặng!”

Lão Vương bị ánh mắt sắc bén của y dọa sợ, không cẩn thận trượt chân đẩy một chồng sách ra khỏi giá.

Thư tịch lộp độp rơi xuống sàn.

Nét mặt Phương Vô Tửu chợt lạnh lùng hơn.

Lão Vương sợ đến dựng tóc gáy, bản năng của động vật nhỏ mách bảo nó, tên loài người này rất nguy hiểm!

Nó kêu meo meo hai tiếng rồi phóng đi.

Phương Vô Tửu đi tới, cúi người nhặt hết thư tịch vương vãi trên sàn lên.

Một trong những quyển sách cổ đã quá cũ, bìa không còn chắc chắn, khi Phương Vô Tửu nhặt lên, phát hiện các trang bên trong bung ra.

Y phải xếp lại từng trang một.

Trong quá trình đó, y vô tình nhìn thấy mô tả về việc chữa lành kinh mạch của cơ thể con người.

Tay Phương Vô Tửu dừng lại, nhịp tim hơi đập nhanh.

Y tìm thấy rồi!

Sau bao nhiêu ngày tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được rồi!

Phương Vô Tửu vén vạt áo lên, ngồi thẳng xuống đất, bắt đầu đọc nội dung trên trang sách.

Đến khi trời tối, y mới rời khỏi Tàng Thư Các.

……

Hôm nay là ngày Lạc Diên Chi bị hành quyết.

Để bảo vệ thể diện hoàng thất, Lạc Diên Chi không bị xử tử công khai mà bị treo cổ lặng lẽ trong ngục.

Vì Lạc Diên Chi đã bị giáng làm thường dân, không được chôn cất trong hoàng lăng, Trưởng công chúa Hoa An đành ra tiền ra sức tìm một nơi chôn cất y đàng hoàng.

Còn Hạ Ngữ Nhiên, Trưởng công chúa Hoa An đã đưa nàng về quê.

Cả phủ Tĩnh huyện vương bị phong tỏa, các thiếp thất của y liệt vào nô tịch, giao cho quan lại bán đi.

Chuyện này đã được đăng trên “Thịnh Kinh Nhật Báo”.

Dân chúng cảm thán.

Không ngờ đường đường là Tĩnh vương, trước bị giáng làm Quận vương, sau bị giáng làm Huyện vương, cuối cùng bị

giáng làm thường dân, thậm chí còn không giữ được mạng, chết vô cùng bi thảm.

Trên "Thịnh Kinh Nhật Báo" còn đăng thông báo tìm người.

Thông báo đăng có một lang quân họ Mai từng gặp đại nạn, được hai người tốt bụng cứu giúp, bây giờ Mai lang quân cuối cùng đã vượt qua khó khăn, kiếm được ít tiền, hy vọng tìm được hai ân nhân của mình, ai tìm được sẽ có thưởng!

Thông báo còn kèm theo hai bức chân dung.

Thông báo tìm người thường là tìm người thân thất lạc, hay bạn bè đã lâu không có tin tức, nhưng thông báo này tìm ân nhân, quan trọng là có thưởng.

Nhất thời có không ít người động lòng.

Sau đó có người đã mang tờ "Thịnh Kinh Nhật Báo" đến tòa soạn, cung cấp manh mối về hai người.

Thì ra hai người đó đều là người của Tống gia.

Một trong số hai người là đích thứ tử của gia chủ Tống gia, tên Tống Kiệt.

Người còn lại là người hầu của Tống gia, ngày thường làm việc cho Tống Kiệt, thân thủ rất giỏi.

Bên tòa soạn lập tức báo tin này cho Phủ doãn Mai Quảng Đào.

Thông báo tìm người trên báo là do Mai Quảng Đào đăng, chuyện tìm ân nhân báo đáp đều do y dựng lên, nhằm mục đích nhanh chóng tìm ra manh mối.

Mai Quảng Đào lập tức sai người truyền tin cho Tống gia, yêu cầu Tống gia đến nhận thi thể.

Tuy nhiên chờ đợi hồi lâu vẫn không thấy người Tống gia xuất

hiện.

Mai Quảng Đào chỉ đành sai người khiêng hai thi thể đến Tống gia.

Hai thi thể được đặt trước cổng Tống gia.

Bọn họ tự sát đã được mấy ngày, thi thể đang thối rữa, bốc mùi hôi thối khó chịu.

Cổng phủ Tống gia vẫn đóng kín, không ai bước ra nói câu nào.

Cuối cùng, những người hàng xóm không chịu nổi nữa, lần lượt chạy ra bảo người của phủ Kinh Triệu nhanh chóng khiêng thi thể đi.

Mai Quảng Đào dùng khăn lụa che miệng mũi, nhân cơ hội hỏi thăm hàng xóm.

“Các ngươi biết Tống Kiệt của Tống gia phải không?”

Nhà gần nhau như vậy, hàng xóm đương nhiên đã nhìn thấy Tống Kiệt, ai cũng nói biết hắn.

Mai Quảng Đào chỉ vào hai thi thể bên cạnh “Phiền các ngươi nhìn xem trong hai thi thể này có Tống Kiệt không?”

Tấm bạt phủ trên thi thể được dỡ bỏ.

Mùi hôi thối càng lúc càng nồng.

Hàng xóm bịt miệng mũi, kìm nén cảm giác buồn nôn, đi tới xem xét.

“Đây là Tống Kiệt!”

“Không phải trước đó vẫn còn sống khỏe sao? Sao lại chết rồi?”

“Tống Kiệt chết rồi, sao người Tống gia không xuất hiện? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

……

Mọi người mồm năm miệng mười bàn tán.

Bọn họ nghiện ăn dưa, dù mùi xác chết khiến người ta buồn nôn nhưng bọn họ vẫn cố nhịn, ở lại hiện trường không chịu đi.

Mai Quảng Đào có được câu trả lời chính xác, trực tiếp ra lệnh cho quan binh xông vào Tống gia.

Tất cả già trẻ trong Tống gia đều được đưa ra ngoài.

Bọn họ đầy hoảng loạn, ôm nhau run rẩy.

Mai Quảng Đào chỉ vào thi thể trên đất, trầm giọng hỏi.

“Các ngươi biết hai người này phải không?”

Chương 950: Không thể tin được

Tống gia muốn lắc đầu phủ nhận, nhưng hàng xóm đứng nhìn, dù có muốn cũng không thể phủ nhận.

Cuối cùng, Tống gia bị phong tỏa, toàn bộ người Tống gia bị đưa về phủ Kinh Triệu thẩm vấn.

Lúc gia chủ Hằng gia Hằng Dự biết chuyện này, khuôn mặt đầy nếp nhăn mỉm cười "Ta biết mọi chuyện sẽ như thế này."

Ban đầu, khi ông đến tham dự cuộc họp bí mật do Vương Can và Tĩnh huyện vương tổ chức, Vương Can đã xúi giục mọi người lật đổ Hoàng đế, đưa Tĩnh huyện vương lên làm tân đế, gia chủ Tống gia là người đầu tiên đứng ra ủng hộ.

Rõ ràng Tống gia sớm đã bị Vương Can mua chuộc.

Bọn họ cố tình kẻ xướng người hợp, hát một vở kịch.

Hiện giờ Vương gia bị thiêu rụi, Vương Can không rõ tung tích, Tĩnh huyện vương bị xử tử, toàn bộ âm mưu phản loạn bị vạch trần.

Tống gia là đồng đảng của Vương Can đương nhiên không thể trốn thoát.

Quả như Hằng Dự đã đoán, thông qua phủ Kinh Triệu thẩm vấn, tra được Tống gia cấu kết với Vương Can tham gia phản loạn.

Còn chuyện Tống Kiệt tự sát trong ngục, thật ra là được Vương Can giao nhiệm vụ hỗ trợ Uất Cửu bắt cóc Quý phi.

Kế hoạch đã sắp thành công, nào ngờ nửa đường nhảy ra ba tên Trình Giảo Kim làm rối tung mọi chuyện.

Hai người Tống Kiệt bị bắt, sợ liên lụy người nhà nên tự sát trước, hi vọng chết không đối chứng.

Tiếc là bọn họ nghĩ quá đơn giản.

Dù bọn họ có chết thì Tống gia vẫn không thể thoát được.

Vụ án được chuyển từ phủ Kinh Triệu sang Hình bộ hợp tác với Đại Lý Tự điều tra, chẳng mấy chốc Tống gia bị kết tội tạo phản.

Gia chủ Tống gia và toàn bộ dòng chính trực hệ của ông bị xử tử, các dòng khác bị đày đến biên cương, vĩnh viễn không được về kinh.

Sau khi Vương gia diệt vong thì Tống gia cũng sụp đổ.

Người của hai thế gia đã đi, nhưng ruộng đất tài sản đứng tên bọn họ vẫn còn đó, theo quy tắc thì tất cả những thứ này đều bị tịch thu, một nửa chuyển đến Thiếu phủ, một nửa chuyển vào quốc khố.

Chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, trong thành Thịnh Kinh đã có hai thế gia liên tiếp biến mất, làm các thế gia khác phải run sợ.

Tống gia không phải thế gia duy nhất chấp nhận mê hoặc của Vương Can đồng ý tham gia phản loạn, mà các thế gia khác cũng tham gia.

Vì có Hằng Dự mật báo, Lạc Thanh Hàn có thể chọn chính xác mấy thế gia đó, bắt đầu tính nợ.

Kế đó có vài thế gia bị xử lý.

Các quan viên trong triều có liên can cũng bị cách chức điều tra.

Âm mưu tạo phản do Vương Can bày ra không gây nhiều tổn hại cho Hoàng đế nhưng lại tạo cho Hoàng đế một lý do chính đáng để trấn áp thế gia.

Có vài thế gia cũng muốn phản kháng, nhưng vì Hoàng đế nắm đại quyền, ai dám phản kháng chỉ càng chết thảm hơn.

Chớp mắt đã đến Trung thu.

Hoàng cung tổ chức gia yến Trung thu như thường lệ.

Thái hoàng thái hậu vẫn còn ở thái miếu, không biết khi nào mới có thể trở về.

Hoàng đế và Quý phi ngồi trên cao vừa ăn uống vừa xem kịch.

Các phi tần ngồi hai bên.

Hiện giờ các phi tần cấp cao trong cung, người thì chết, người thì đi, chỉ còn lại Tài nhân và Lương nhân.

Trong số các Tài nhân và Lương nhân này có một số xuất thân từ Đông cung, còn một số sau đó được Thái hoàng thái hậu chọn vào cung.

Trong số các nàng có rất nhiều người trẻ đẹp, chẳng hạn như Nghiêm tài nhân.

Dung mạo của Nghiêm tài nhân có thể coi là nổi bật nhất trong hậu cung.

Đã từng có Mẫn tiệp dư ngang hàng với nàng.

Bây giờ Mẫn tiệp dư không còn, Nghiêm tài nhân đương nhiên trở thành người được chú ý nhất trong số các phi tần có mặt.

Có dung mạo khuynh thành, Nghiêm tài nhân đương nhiên không cam lòng làm một Tài nhân cỏn con.

Nhưng không cam lòng thì thế nào?

Cả Cảnh phi và Lao phi cũng lần lượt bị đánh bại, một Tài nhân cỏn con như nàng có thể làm được gì?

Nghĩ tới đây, Nghiêm tài nhân không khỏi ngẩng đầu nhìn Quý phi ngồi trên cao.

Số lượng phi tần trong cung ngày càng giảm, nhưng Quý phi là người duy nhất luôn ngồi cạnh Hoàng đế, địa vị vững như bàn thạch.

Nghiêm tài nhân cảm thấy Quý phi giống như ngọn núi lớn chắn trước mặt nàng, chỉ cần ngọn núi này tồn tại một ngày, nàng sẽ không thể tiến thêm một bước.

Tiêu Hề Hề đang ăn cua, phát hiện có người đang nhìn mình, ngẩng đầu quay sang thì vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Nghiêm tài nhân.

Nhịp tim Nghiêm tài nhân chợt đập nhanh hơn.

Nhưng trên khuôn mặt nàng vẫn nở nụ cười điềm tĩnh, trông dịu dàng xinh đẹp.

Lạc Thanh Hàn bỏ thịt cua đã bóc vào bát của Tiêu Hề Hề, sau đó lấy khăn nóng từ Thường công công lau sạch tay.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng ăn hết thịt cua trong bát.

Nàng muốn ăn cua nữa nhưng bị Lạc Thanh Hàn ngăn cản.

Lạc Thanh Hàn "Thịt cua tính hàn, không thể ăn nhiều."

Tiêu Hề Hề "Không sao, lát nữa ta uống chút rượu, rượu nồng có thể hóa giải tính hàn của thịt cua."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Với thể chất hiện tại của nàng, còn dám uống rượu? Không cần mạng nữa?"

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Đại sư huynh đã tìm ra cách chữa kinh mạch, chỉ cần đợi dược liệu cuối cùng tới, nội thương sẽ được chữa khỏi."

Nhờ có Lão Vương, Phương Vô Tửu đã tìm được cách chữa kinh mạch trong Tàng Thư Các, tuy nhiên trong bài thuốc đó có một loại dược liệu gọi là hoa Hải Sinh, dược liệu này cực kỳ hiếm, chỉ có thể tìm thấy ở gần biển.

Lạc Thanh Hàn đã lệnh cho người truyền tin đến Lạc Dạ Thần, nhờ Lạc Dạ Thần giúp tìm hoa Hải Sinh.

Ngoại trừ hoa Hải Sinh, bài thuốc còn dùng những dược liệu trân quý khác, nhưng đều có sẵn trong kho của Thái y viện, cho nên không cần lo lắng.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu hoa Hải Sinh.

Lạc Thanh Hàn không để ý Tiêu Hề Hề phản đối, lệnh người dọn hết cua trên bàn, chỉ để lại một ít đồ ăn thanh đạm ngon miệng.

Tiêu Hề Hề tức giận nhìn hắn.

"Chàng bá đạo quá rồi."

Lạc Thanh Hàn múc một bát canh cá, đặt trước mặt nàng, nhẹ nhàng đáp.

"Nàng quen là được."

Tiêu Hề Hề "……"

Đây là phát ngôn tồi tệ gì của trai thẳng vậy?!

Lạc Thanh Hàn "Nàng cứ nhìn ta như vậy, là muốn ta đút cho nàng sao?"

Tiêu Hề Hề không muốn bị đút trước mặt nhiều người, xấu hổ chết đi được!

Nàng liền bưng bát lên uống hết canh cá.

Lạc Thanh Hàn "Muốn nữa không?"

Tiêu Hề Hề đẩy bát trống sang, tự tin trả lời.

"Muốn!"

Tất cả mọi người trơ mắt nhìn Hoàng đế bóc cua cho Quý phi rồi múc canh cho Quý phi, cảm giác như đang mộng du, rất hư ảo!

Nếu là người bình thường được Hoàng đế hầu hạ như vậy, dù không sợ chết khiếp, cũng hoảng sợ không dám tiếp nhận.

Nhưng Quý phi lại thích nghi rất tốt, hành động vô cùng tự nhiên.

Cứ như thể nàng thường được Hoàng đế hầu hạ như thế.

Đúng là không thể tin được!

Tiết mục trên sân khấu vẫn đang tiếp diễn, các vũ công uyển chuyển nhảy múa, vạt váy bồng bềnh theo động tác, như đàn bướm xinh đẹp vỗ cánh, làm người khác xem rất thích mắt.

Những năm trước trong gia yến Trung thu, các phi tần sẽ lên sân khấu biểu diễn, nhưng năm nay không ai chiếm được hào quang sân khấu.

Tất cả phi tần đều ngồi im dưới sân khấu.

Chương 951: Dùng cái chết chứng minh

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa cảm thán.

“Không biết Lý phi và Diêu tiệp dư đang làm gì? Am Tử Vân chắc không có cua và bánh trung thu hả?”

Lạc Thanh Hàn “Ta đã sai người gửi bánh trung thu cho các thái phi ở am Tử Vân, trong đó có Lý phi và Diêu tiệp dư.”

Tiêu Hề Hề “Thế còn bên thái miếu?”

Từ sau lần tạo phản thất bại của Lạc Diên Chi và Thái hoàng thái hậu, mối quan hệ giữa Thái hoàng thái hậu và Hoàng đế đã hoàn toàn xấu đi.

Hiện giờ Thái hoàng thái hậu vẫn đang dưỡng bệnh trong thái miếu, trông cũng không khác gì trước kia, nhưng những người xung quanh đều đã bị Lạc Thanh Hàn thay đổi.

Cả Khổng nữ sử theo bà nhiều năm cũng bị đưa đến một am đường hẻo lánh, trở thành người xuất gia thật sự.

Còn Cam Phúc bị đưa đi canh giữ hoàng lăng.

Thái hoàng thái hậu hiện giờ chỉ còn là danh hiệu, người xung quanh bà đều do Hoàng đế sắp xếp, mọi hành động của bà đều bị giám sát.

Không những vậy, Hoàng đế còn giết đích trưởng tử Lục gia để triệt đi tội mưu phản của Thái hoàng thái hậu.

Lúc Thái hoàng thái hậu nghe tin này, bà tức giận ngã bệnh.

Lần này là bệnh thật, không phải giả bệnh.

Nhưng Hoàng đế không đến thăm bà, chỉ bảo thái y đến khám cho bà.

Đến tết Trung thu, Lạc Thanh Hàn cũng không định đưa bà về cung.

Lạc Thanh Hàn điềm nhiên nói.

“Ta đã sai người gửi bánh trung thu và rượu hoa quế cho bà ấy, đồng thời cho phép Trưởng công chúa Hoa An đến thăm.”

Trước kia Thái hoàng thái hậu muốn gặp Trưởng công chúa Hoa An chỉ cần sai người báo một tiếng là được.

Nhưng bây giờ, phải được Hoàng đế cho phép, người khác mới có thể vào thái miếu.

Hiện giờ toàn bộ thái miếu bị cấm vệ giám sát chặt chẽ, Thái hoàng thái hậu không còn có thể cấu kết với người ngoài âm mưu tạo phản.

Trưởng công chúa Hoa An hôm nay đã ra ngoài từ sớm.

Nàng chuẩn bị quà lễ kỹ lưỡng rồi ngồi xe ngựa đến thái miếu.

Thái miếu được canh gác nghiêm ngặt từ trong ra ngoài, dù Trưởng công chúa Hoa An có thân phận tôn quý, nhưng khi vào thái miếu vẫn phải trải qua rất nhiều cuộc kiểm tra, sau khi xác định mọi thứ đều ổn, nàng mới có thể gặp được Thái hoàng thái hậu.

Khi Trưởng công chúa Hoa An gặp được mẫu hậu, nàng giật mình trước vẻ ngoài già nua của bà.

Tuy Thái hoàng thái hậu tuổi tác đã cao, nhưng do chăm sóc tốt nên trông vẻ ngoài cũng khá trẻ.

Nhưng gần đây trải qua quá nhiều đả kích, tinh thần và thể xác

của bà bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tóc gần như bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, mí mắt sụp xuống, trông già hơn trước vài tuổi.

Trưởng công chúa Hoa An thấy mẫu hậu như vậy, nàng vô cùng đau lòng, hai mắt tức thì đỏ bừng.

“Mẫu hậu, người có khỏe không?”

Thái hoàng thái hậu ngồi tựa lưng vào giường, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười mỉa mai.

“Ai gia có khỏe không, không phải con nhìn là biết hay sao?”

Trưởng công chúa Hoa An nắm tay bà “Người nhất định phải giữ sức khỏe! Dù có chuyện gì cũng không quan trọng bằng sức khỏe của người.”

Thái hoàng thái hậu nhìn bàn tay đang bị nắm của mình, đột nhiên nói.

“Ai gia vẫn luôn muốn hỏi con một chuyện, lúc ai gia bảo con vào cung tìm Lao phi, kết quả con nói với ai gia, con không gặp được Lao phi.”

Tim Trưởng công chúa Hoa An đập mạnh.

Nàng cố gắng bình tĩnh “Sao mẫu hậu lại đột nhiên nói chuyện này?”

Thái hoàng thái hậu “Con thật sự không gặp được Lao phi? Hay là con cố ý nói dối ai gia?”

Trưởng công chúa Hoa An “Con thật sự chưa từng gặp Lao phi, xin người hãy tin con, con sẽ không nói dối người.”

Thái hoàng thái hậu dường như nghe thấy chuyện cười, bật cười thành tiếng.

“Ha ha.”

Bà rút tay lại, nét mặt trở nên lạnh lùng.

Vốn bà rất tin tưởng Trưởng công chúa Hoa An, dù sao nàng cũng là con gái ruột của bà.

Cho đến khi biết vài chuyện từ Lạc Diên Chi, bà mới bắt đầu nghi ngờ nàng.

Đây là lý do tại sao bà cố tình viện cớ ngã bệnh để xúi giục Trưởng công chúa Hoa An vào cung gặp Hoàng đế, thay vì nói hết sự thật với nàng.

Vì bà không tin Trưởng công chúa Hoa An, bà cảnh giác với con gái ruột của mình.

Trưởng công chúa Hoa An hoảng loạn.

Nàng không ngừng giải thích, cố gắng khiến Thái hoàng thái hậu tin mình lần nữa.

Thái hoàng thái hậu không hề lay động.

Bà lạnh lùng nói "Ai gia rất thất vọng về con."

Hai mắt Trưởng công chúa Hoa An đỏ ửng, nghẹn ngào nức nở "Con thật sự không phản bội người, xin người hãy tin con!"

Môi Thái hoàng thái hậu mấp máy như muốn nói gì, nhưng mắt thấy hai ma ma đứng ở cửa, bà chỉ đành ngậm miệng không nói nữa.

Dù sau đó Trưởng công chúa Hoa An có nói gì thì Thái hoàng thái hậu cũng chỉ im lặng.

Trưởng công chúa Hoa An hết cách, đành ra về với tâm sự trùng trùng.

Chuyện xảy ra trong thái miếu được truyền từng chữ đến tai Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nghe xong, có lẽ cũng đoán được Thái hoàng thái hậu đang nghĩ gì, có lẽ bà muốn lợi dụng áy náy trong lòng của Trưởng công chúa Hoa An, ép nàng chuyển về phe mình.

Nhưng xung quanh bà toàn là tai mắt, Thái hoàng thái hậu sợ bị hắn để ý nên cuối cùng chỉ đành nuốt lại những lời muốn nói.

Lạc Thanh Hàn lệnh người tiếp tục để mắt đến Thái hoàng thái hậu, không cho bà cơ hội liên lạc với bên ngoài.

Trải qua một cuộc tắm máu, tất cả thế gia tương đối quyền lực trong thành Thịnh Kinh chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Các thế gia còn lại, một là không nên trò trống, hai là giống như Hằng gia, sớm đã đứng về phía Hoàng đế.

Các quan viên trong triều nắm rõ thời thế, lần này không dám tranh cãi với Hoàng đế, sợ cũng bị liệt vào phản tặc.

Chỉ có một số quan viên có quan hệ sâu sắc với thế gia mới đứng lên phản đối cách làm máu lạnh của Hoàng đế.

Kết quả của phản đối là bọn họ bị điều đến nơi xa nhậm chức.

Vốn bọn họ có tương lai tươi sáng, nào ngờ mới chớp mắt, tương lai đã vụt mất.

Trong đó có vài quan văn tính tình rắn rỏi, lập tức bỏ việc.

Cởi bỏ quan phục và ô sa trước mặt mọi người, xoay người ra khỏi điện Nghị Sự, rồi đâm đầu vào sư tử đá bên ngoài!

Người đó muốn dùng cái chết chứng minh!

Dù cuối cùng người đó được cứu, nhưng chuyện này vẫn bị truyền ra ngoài, các văn nhân học thức ngoài phố phường không ngừng bàn tán chuyện này, bọn họ không dám nói quá

thẳng thắn mà dùng một số từ không rõ ràng để diễn đạt bất mãn với Hoàng đế.

Theo quan điểm của bọn họ, Hoàng đế loại trừ những người bất đồng chính kiến mà không phân phải trái đúng sai là không nên.

Là minh quân cần phải rộng lòng cởi mở, chấp nhận mọi chuyện, sao có thể vì một chút nghi ngờ mà buộc tội người khác phản loạn?

Cũng không biết là ai đứng sau đổ thêm dầu vào lửa, lời của đám văn nhân này lan truyền ra ngoài, dấy lên sóng gió trong dư luận.

Nhiều dân chúng không biết chuyện, cho rằng Hoàng đế đang mượn cớ mưu phản để diệt trừ những người bất đồng chính kiến, đàn áp quan tốt, đút tiền vào túi riêng.

Ngay lúc tin đồn lan rộng, "Thịnh Kinh Nhật Báo" đã đăng một bài báo về các thế gia đó chẳng những tham gia mưu phản, còn làm nhiều chuyện trái kỷ cương.

Từng chuyện đều được liệt kê chứng cứ rõ ràng, văn phong ngắn gọn súc tích.

Chương 952: Cầu hôn

Dù là những người chưa từng đọc sách, chỉ cần nghe người khác đọc một lần, cũng có thể hiểu ngay ý nghĩa là gì.

Về quan văn dùng cái chết chứng minh ngoài điện Nghị Sự đó cũng bị phát hiện đã nhận hối lộ, cấu kết với phản tặc, Hoàng đế không giết ông ta, đã là giơ cao đánh khẽ rồi, ông ta dám dùng cái chết đe dọa? Đúng là không biết xấu hổ!

So với những tin đồn vô căn cứ trước đó, bài viết có căn cứ trên báo này rõ ràng có sức thuyết phục hơn.

Dư luận nhanh chóng bị đảo ngược.

Dân chúng bắt đầu lên án các thế gia, cảm thấy bọn họ đáng bị trừng phạt, có người tính tình nóng nảy, đến thẳng trước cổng nhà quan văn kia chửi bới.

Quan văn kia bị thương nặng, nằm ở nhà không thể xuống giường, cơ thể rất yếu.

Nghe thấy chửi bới bên ngoài, quan văn kia tức giận định chạy ra ngoài mắng lại, nhưng tay chân yếu ớt nên ngã xuống giường, động đến vết thương trên đầu, khiến vết thương hở ra, làm vết thương nặng hơn.

Người nhà không chịu được những lời chửi bới chỉ trích của dân chúng, cuối cùng đành rời Thịnh Kinh, chuyển đến một nơi xa.

Khi thời tiết lạnh hơn, cơn giận của dân chúng cũng dần nguôi ngoai.

Trong vài tháng qua, “Thịnh Kinh Nhật Báo” thỉnh thoảng đăng những tin đồn về quan hệ giữa Hoàng đế và Quý phi, tất cả chỉ là những chuyện vặt vãnh.

Ví như Hoàng đế là người nghiêm túc nhưng trước mặt Quý phi lại trở nên vô cùng dịu dàng chu đáo.

Ví như Quý phi ngày nào cũng đến ngự thư phòng dùng bữa với Hoàng đế, chỉ vì muốn Hoàng đế cảm thấy mình được quan tâm hơn.

Ví như vào đêm sinh nhật của Hoàng đế, Quý phi không chỉ tự tay nấu mì trường thọ mà còn làm mấy trăm đèn lồng cho Hoàng đế.

……

Dân chúng đọc quá nhiều tin đồn về quan hệ giữa Hoàng đế và Quý phi, nên trong lòng không khỏi tò mò chuyện tình giữa hai người.

Vốn ấn tượng của bọn họ về Quý phi dừng lại ở hai từ “yêu phi” do mấy quan văn đồn đại, bọn họ cảm thấy Quý phi được sủng ái có lẽ là vì nàng dùng yêu thuật gì đó với Hoàng đế.

Cho đến khi đọc được những tin đồn này, chi tiết được mô tả trong bài viết gần như làm dân chúng có thể cảm nhận được tình cảm sâu sắc giữa Hoàng đế và Quý phi.

Chuyện đó chắc chắn không thể dựa vào yêu thuật!

Dân chúng dần thay đổi cái nhìn về Quý phi, đồng thời cũng hy vọng có thể xem thêm nhiều tin đồn về Hoàng đế và Quý phi.

Bọn họ thật sự rất tò mò, hàng ngày Hoàng đế và Quý phi sống chung như thế nào?

Tòa soạn dường như hiểu rõ mọi người đang nghĩ gì, nhanh chóng đăng thêm hai bài báo về mối quan hệ hàng ngày của

Hoàng đế và Quý phi, toàn là những chuyện nhỏ rất bình thường.

Chính vì là chuyện nhỏ bình thường nên khiến mọi người cảm thấy đồng cảm nhiều hơn, như thể những chuyện này đang xảy ra xung quanh mình.

Đến mức bọn họ nảy sinh một cảm giác thân thiết không thể giải thích được với Hoàng đế và Quý phi.

Cùng lúc đó, Hoàng đế nhận được mật báo từ Lạc Dạ Thần.

Trong thư nói y tình cờ tìm thấy một quốc gia khi ra biển.

Quốc gia đó được tạo thành từ hàng chục hòn đảo, tên là nước Thiên Đảo.

Quốc chủ của nước Thiên Đảo vô cùng nhiệt tình với đội thám hiểm Đại Thịnh do Lạc Dạ Thần dẫn đầu, đồng thời bày tỏ thiện chí muốn có quan hệ tốt với Đại Thịnh.

Để thể bày tỏ thành ý, bọn họ sẵn lòng tặng hoa Hải Sinh cho Hoàng đế Đại Thịnh.

Nước Thiên Đảo còn vì chuyện này mà lập một sứ đoàn.

Sứ đoàn này mang theo hoa Hải Sinh, theo Lạc Dạ Thần đến Đại Thịnh.

Khi Lạc Thanh Hàn nhận được thư này, Lạc Dạ Thần và sứ đoàn của nước Thiên Đảo đang trên đường về kinh.

Lạc Thanh Hàn báo tin vui này cho Hề Hề, đồng thời sai người truyền tin cho Anh vương phi, để Anh vương phi chuẩn bị tâm lý.

Bây giờ Anh vương phi mang thai được tám tháng, bụng nàng đã rất to, tuy mặc tề hung nhu quần nhưng vẫn nhìn rõ được bụng nhô cao.

Biết tin Anh vương sắp về, Anh vương phi rất vui mừng.

Tính toán thời gian, thời điểm Lạc Dạ Thần về tới Thịnh Kinh gần như vừa đúng thời điểm nàng sinh.

Anh vương phi thầm cầu nguyện trong lòng.

Hy vọng Anh vương đi đường bình an, cũng hy vọng đứa con trong bụng nàng bình an ra đời.

Trong cung Vân Tụ.

Lạc Thanh Hàn thay thường phục rộng rãi, trên đầu chỉ cài trâm ngọc.

Hắn thấy Sở Kiếm đứng ngoài cửa thò đầu vào nhìn, bèn gọi Sở Kiếm vào nói chuyện.

Sở Kiếm hiện là thành viên của Ngọc Lân vệ.

Y mặc quần áo Ngọc Lân vệ cổ tròn đỏ sậm, thắt lưng da đen, đi ủng đen, dáng người cao lớn mảnh khảnh.

Mái tóc đen được cột cao phía sau, để lộ khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp.

Y nghiêm túc hành lễ với Hoàng đế rồi nói.

“Trước đó bệ hạ nhờ chúng ta tìm tung tích của Uất Cửu, đã có manh mối rồi.”

Trước đó, Lạc Thanh Hàn đưa mảnh vải dính máu cho Sở Kiếm, hy vọng bốn sư huynh đệ có thể tìm được tung tích của Uất Cửu thông qua vết máu.

Từ đó đã trôi qua ba tháng.

Phía bên Sở Kiếm luôn không có phản hồi, Lạc Thanh Hàn vốn tưởng không còn hy vọng, nào ngờ lại có tin tốt.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Người ở đâu?"

Sở Kiếm "Núi Hóa Phúc."

Lạc Thanh Hàn thoạt nghe cái tên này thì cảm thấy rất quen, hắn suy nghĩ một lát, chốc sau đã nhớ ra.

Đó không phải là nơi Lệ Khinh Ngôn mất tích sao?!

Lạc Thanh Hàn lập tức lệnh cho Tiêu Lăng Phong dẫn một ngàn tướng sĩ đến núi Hóa Phúc bắt Uất Cửu và đồng bọn.

Tiêu Lăng Phong nhận được lệnh, ngày hôm đó ông vội vàng lên đường.

Dù hành quân nhanh nhưng vẫn phải mất mười ngày mới đến được vùng lân cận núi Hóa Phúc.

Trùng hợp là bọn họ gặp được một người quen ở gần núi Hóa Phúc.

Là Lệ Khinh Ngôn!

Lệ Khinh Ngôn mặc quan phục đỏ tươi, chải chuốt rất tỉ mỉ.

Y ngồi xe ngựa tới, nhưng vì đường núi hiểm trở, xe ngựa khó đi nên y phải đi bộ, số sính lễ ban đầu để trên xe cũng được mang xuống, do tùy tùng gánh lên núi.

Lệ Khinh Ngôn rời núi Hóa Phúc đã gần nửa năm.

Chuyện cải cách thuế đã đi vào quỹ đạo, kẻ hại y đã bị xử tội.

Giờ đây y có thể tự tin cầu hôn với Vân Khả Tâm.

Chuyện mà Lệ Khinh Ngôn không ngờ tới là trên đường vào núi lại gặp Tiêu Lăng Phong.

Lệ Khinh Ngôn nhìn Tiêu Lăng Phong mặc quân phục, sau đó nhìn một ngàn tướng sĩ theo sau Tiêu Lăng Phong, nghi hoặc

hỏi.

“Các người định làm gì vậy?”

Tiêu Lăng Phong “Ta phụng lệnh Hoàng thượng đến núi Hóa Phúc bắt phản tặc!”

Lệ Khinh Ngôn rời Thịnh Kinh đã nửa năm, y không biết nhiều chuyện trong kinh.

Y không hiểu tại sao phản tặc đến núi Hóa Phúc?!

Nhưng nếu là lệnh của Hoàng đế, Lệ Khinh Ngôn cũng không dám nói thêm gì.

“Vậy mọi người làm chuyện của mình đi, ta còn có việc, cáo từ.”

Tiêu Lăng Phong gọi y lại “Ngài đi đâu vậy?”

Lệ Khinh Ngôn vui vẻ cười “Ta đi cầu hôn!”

Chương 953: Giết người diệt khẩu

Tiêu Lăng Phong sớm đã để ý tới mấy rương lớn buộc lụa đỏ đó, cộng với bộ dáng ăn mặc chỉnh tề của Lệ Khinh Ngôn, chắc chắn y đang có chuyện vui.

Nhưng chính tai nghe thấy Lệ Khinh Ngôn đi cầu hôn, Tiêu Lăng Phong vẫn rất kinh ngạc.

Lệ Khinh Ngôn là Trạng Nguyên trẻ nhất trong lịch sử, dù là tướng mạo hay tài năng đều vô cùng hoàn hảo, hơn nữa Hoàng đế rất coi trọng y, tiền đồ tươi sáng, nhiều nhà trong Thịnh Kinh muốn nhận y làm con rể, cả Thái hoàng thái hậu cũng từng cân nhắc việc gả cháu gái cho y.

Một thanh niên tuấn tú đầy quyền thế lại đến một nơi xa xôi trong núi cầu hôn?

Tiêu Lăng Phong thấy khó tin.

Ông nhịn không được hỏi.

“Ngài nhìn trúng thiên kim nhà nào? Tại hạ có vinh hạnh được đến chung vui không?”

Lệ Khinh Ngôn chậm rãi nói.

“Trước đây ta bị thương, được một cô nương nhà nông cứu giúp. Ta đã hứa với cô nương đó sau này ta sẽ đến cầu hôn. Cô nương đó hơi nhút nhát, hơn nữa phụ thân của nàng đã mất, nên trong nhà chỉ còn một người mẹ góa phụ. Nếu nhiều người thế này hấp tấp đến cửa nhà, e sẽ làm hai người họ sợ hãi, hay là thôi đi. Đợi sau này chúng ta chính thức thành thân, nhất định sẽ mời ngài đến uống rượu mừng.”

Tuy y từng bái đường với Vân Khả Tâm, nhưng khi đó phụ mẫu, bạn bè của y không có mặt, hôn lễ quá đơn giản, có chút thiệt thòi cho Vân Khả Tâm.

Y định đưa Vân Khả Tâm và mẫu thân của nàng đến Thịnh Kinh trước, sau đó tổ chức một hôn lễ hoành tráng để bù đắp cho Vân Khả Tâm.

Còn tại sao y không muốn Tiêu Lăng Phong đi theo?

Là vì thôn Đại Phúc luôn sống ẩn dật, cực kỳ bài xích quan phủ.

Nếu y dẫn theo một lượng lớn quan binh đến cầu hôn, nhất định sẽ khiến mọi người trong thôn Đại Phúc hoảng sợ tức giận.

Y chỉ muốn cầu hôn, không muốn làm xáo trộn cuộc sống yên bình của thôn Đại Phúc.

Tiêu Lăng Phong cười nói "Nếu đã như vậy, vậy ta chúc mừng Lệ đại nhân trước, chúc ngài thuận lợi ôm mỹ nhân về!"

Lệ Khinh Ngôn "Chúc mọi người nhanh chóng bắt được phản tặc, thành công giao phó!"

Hai bên chắp tay chào nhau rồi chia tay.

Đi được một đoạn, Tiêu Lăng Phong ghìm ngựa dừng lại, lệnh cho phó quan bên cạnh.

"Ngươi dẫn theo hai người âm thầm đi theo Lệ Khinh Ngôn, xem y đi đâu?"

"Vâng."

Phó quan lập tức xuống ngựa, chọn hai tướng sĩ lanh lợi, chạy về hướng mà đoàn người Lệ Khinh Ngôn đã đi.

Địa hình núi Hóa Phúc rất phức tạp, nếu không có phương hướng tìm kiếm, không biết khi nào mới tìm được dấu vết của Uất Cửu và đồng bọn.

Nếu có thể nhờ người dân địa phương chỉ đường, chắc chắn bọn họ sẽ tiết kiệm được sức lực.

Tiêu Lăng Phong lệnh cho người đi theo Lệ Khinh Ngôn để tìm người dân địa phương đang ẩn náu trong núi Hóa Phúc.

Lệ Khinh Ngôn không phát hiện có người theo dõi.

Nhưng để đảm bảo an toàn, y đã đánh một vòng lớn.

Chuyện này lãng phí rất nhiều thời gian.

Lúc bọn họ đến gần thôn Đại Phúc thì mặt trời đã lặn, trời đã sắp tối.

Đã đến giờ nhóm lửa nấu bữa tối, theo lý thì từ xa có thể thấy khói bốc lên, nhưng Lệ Khinh Ngôn nhìn quanh, thấy bầu trời phía trước trong vắt.

Trong lòng Lệ Khinh Ngôn mơ hồ có dự cảm không lành.

Chẳng lẽ trong thôn đã xảy ra chuyện gì?

Y tăng tốc chạy về phía trước.

Đoàn tùy tùng vác gánh đuổi theo, ai nấy đều th.ở dốc.

“Đại nhân, ngài đi chậm thôi, đợi chúng tôi với!”

Lệ Khinh Ngôn quay đầu lại nói “Các ngươi đi từ từ, ta đi trước xem thử.”

Đoàn tùy tùng đáp vâng, cuối cùng có thể đi chậm, không cần đuổi theo.

Lệ Khinh Ngôn một tay nắm vạt áo, chạy càng lúc càng

nhanh.

Y chạy một mạch vào trong thôn, nhưng bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ không hít thở được.

Toàn bộ thôn Đại Phúc đã bị thiêu rụi!

Trong tầm mắt đều là đống đổ nát cháy đen.

Dường như mùi cháy khét còn vương vãi trong không khí.

Một lúc sau, suy nghĩ của Lệ Khinh Ngôn mới quay trở lại.

Y chạy về phía nhà của Vân Khả Tâm!

Tuy nhiên, khi y chạy đến khoảng sân nhỏ thì thấy ngôi nhà đã bị thiêu rụi.

Khoảng sân ấm áp ngăn nắp ban đầu đã thành đống đổ nát.

Lệ Khinh Ngôn sững sờ, không thể tin nổi nhìn mọi thứ trước mắt.

“Sao lại như vậy? Sao có thể?”

Đoàn tùy tùng phía sau đuổi kịp cũng sợ hãi khi thấy cảnh bi thảm trước mắt.

Một trong những tùy tùng đi theo mạnh dạn bước tới, hỏi.

“Đại nhân, hình như thôn này không còn người sống, chúng ta mau báo quan đi.”

Một thôn làng bị thiêu rụi thế này thì phải báo với quan phủ, còn do thiên tai hay người làm phải xem kết quả điều tra của quan phủ.

Lệ Khinh Ngôn không muốn chấp nhận sự thật này, hai mắt y đỏ lên quát lớn.

“Không đâu, nàng sẽ không chết!”

Y mặc kệ tùy tùng ngăn cản, nổi điên xông tới tay không đào đá, gạch ngói cháy đen, miệng lặp lại câu nói đó.

“Không đâu, nàng sẽ không chết!”

Trừ khi y tận mắt nhìn thấy thi thể của Vân Khả Tâm, nếu không y sẽ không tin Vân Khả Tâm đã chết!

Thấy vậy, tùy tùng đều đồng cảm với hoàn cảnh của Lệ Khinh Ngôn.

Bọn họ đặt rương sính lễ xuống, xắn tay áo lên, bước tới giúp Lệ đại nhân đào đống đổ nát.

Bầu trời nhanh chóng tối sầm.

Cả thôn làng càng yên tĩnh hơn.

Gió chiều thổi qua mang theo cái lạnh.

Mấy tùy tùng cảm thấy ớn lạnh sau lưng.

Bọn họ không muốn ở lại nơi có nhiều người chết, ai nấy đều tăng tốc.

Lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng bước chân.

Lệ Khinh Ngôn và đoàn tùy tùng dừng lại, cảnh giác nhìn theo hướng phát ra tiếng, thấy người đến là Tiêu Lăng Phong và một ngàn tướng sĩ.

Những người này đều cầm đuốc trong tay, cả đội giống như một con rồng lửa trong đêm, nhanh chóng đến gần nơi Lệ Khinh Ngôn đang đứng.

Lệ Khinh Ngôn lập tức nhận ra mình bị theo dõi, nếu không Tiêu Lăng Phong sẽ không trùng hợp xuất hiện vào lúc này.

Tiêu Lăng Phong "Có cần chúng ta giúp không?"

Lệ Khinh Ngôn không hề ra vẻ, bình tĩnh nói "Làm phiền."

Tiêu Lăng Phong giơ tay ra hiệu cho tướng sĩ bắt tay vào đào tàn tích.

Nhiều người sức lớn là đạo lý thường gặp.

Có nhiều người giúp đỡ, đống đổ nát nhanh chóng được dọn sạch, tìm thấy một thi thể cháy đen không thể nhận dạng.

Dựa vào hình dáng cơ thể thì có lẽ là nữ.

Nhưng không thể xác định được đó là Chu thị hay Vân Khả Tâm.

Tiêu Lăng Phong đi tới, cẩn thận quan sát thi thể nữ cháy đen, trầm giọng nói.

"Xương cổ của người này có một khoảng trống lớn, là bị một đao cắt cổ."

Sắc mặt Lệ Khinh Ngôn ngày càng khó coi "Cũng tức là, có người đã ra tay giết hại, sau đó phóng hỏa đốt nhà, giết người diệt khẩu."

Tiêu Lăng Phong gật đầu "Chắc là như vậy."

Ông đứng dậy nhìn xung quanh, trong màn đêm mọi thứ trở nên mờ ảo.

"Chúng ta một đường tới đây không thấy ai cả, một là mọi người trong thôn đã chạy hết, hai là mọi người đã bị giết hết."

Chương 954: Xin lỗi, ta đến muộn rồi

Lệ Khinh Ngôn siết chặt bàn tay đầy tro đen "Chỉ cần lục soát tất cả các nhà thì sẽ biết được đáp án."

Tiêu Lăng Phong cũng có ý này.

Ông không phải có ý tốt gì, chỉ cảm thấy thảm kịch xảy ra trong thôn có thể liên quan đến Uất Cửu và đồng bọn.

Nếu tra được thôn này xảy ra chuyện gì, có lẽ sẽ lần ra tung tích của Uất Cửu.

Mọi người tăng ca đào tàn tích, bận suốt cả đêm.

Đến rạng sáng hôm sau, bọn họ mới đào xong tàn tích trong thôn.

Dưới đống tàn tích này ẩn giấu rất nhiều thi thể cháy đen, mỗi thi thể đều bị một đao cắt cổ, sau đó thiêu cháy.

Những thi thể cháy đen được đặt ở một khoảng đất trống.

Nhìn thoáng qua, tất cả thi thể cháy đen với nhiều kích cỡ khác nhau, thi thể nhỏ nhất chỉ có kích thước bằng một đứa trẻ sơ sinh chưa đầy một tháng tuổi cũng đã bị giết một cách dã man.

Cả Tiêu Lăng Phong chinh chiến sa trường nhiều năm cũng không khỏi chửi rủa.

"Đúng là bọn điên rồ!"

Lệ Khinh Ngôn cố nhịn cơn đau trong lòng, đếm hết thi thể

cháy đen, tổng cộng có một trăm hai mươi người.

Y nhớ tổng số người ở thôn Đại Phúc chỉ hơn một trăm người.

Hầu như cả thôn đều ở đây.

Hai mắt Lệ Khinh Ngôn đỏ ngầu, sắc mặt kém vô cùng.

Y không hiểu, rốt cuộc là thù hận thế nào mới khiến người đó tàn sát cả thôn, cả đứa trẻ chưa đầy một tháng tuổi cũng không tha!

Tiêu Lăng Phong thấp giọng hỏi "Đợi ngỗ tác tới khám nghiệm? Hay cứ chôn cất những người này?"

Lệ Khinh Ngôn "Khám nghiệm trước đi."

Tiêu Lăng Phong phái người xuống núi báo quan, cử người đến càng sớm càng tốt.

Sau đó Tiêu Lăng Phong cử thêm hai đội đi tìm kiếm gần thôn Đại Phúc, xem có tìm được manh mối hữu ích nào không.

Những người còn lại nghỉ chân ở thôn Đại Phúc.

Bên cạnh có hơn một trăm thi thể cháy đen, không ai có tâm trạng nấu nướng, tất cả đều ăn lương khô.

Lệ Khinh Ngôn không muốn ăn.

Y ngẩn người nhìn những thi thể cháy đen.

Có lẽ trong số thi thể cháy đen này, có một người là Vân Khả Tâm.

Y càng nghĩ càng hối hận.

Y hối hận vì sao lúc đó không dẫn Vân Khả Tâm đi cùng?

Nếu y dẫn Vân Khả Tâm đi thì nàng đã không chết thảm.

Tiêu Lăng Phong đi tới đưa cho y một cái bánh nướng cứng ngắc.

“Ăn chút gì đi, không ăn thì không có sức tìm ra chân tướng.”

Một lúc sau, Lệ Khinh Ngôn giơ tay nhận bánh.

Y nhẹ giọng nói cảm ơn.

Tiêu Lăng Phong “Cô nương mà ngài muốn cầu hôn sống ở thôn này?”

Lệ Khinh Ngôn gật đầu.

Tiêu Lăng Phong đồng cảm “Xin bớt đau buồn.”

Lệ Khinh Ngôn im lặng ăn bánh.

Bánh vừa khô vừa cứng, thật sự rất khó ăn, nhưng dường như y không có cảm giác, lặp lại hành động nhai một cách máy móc.

Tiêu Lăng Phong “Thôn này có kẻ thù gì không? Trong lòng ngài có nghi ngờ ai không?”

Lệ Khinh Ngôn lắc đầu “Ta cũng không biết, ta ở thôn này một thời gian, không biết người ở đây có kẻ thù nào không, chỉ biết thôn này cách biệt với thế giới, không qua lại với người ngoài, theo lý mà nói thì hẳn là không có kẻ thù.”

Tiêu Lăng Phong gật đầu “Thật ra ta cũng không nghĩ là báo thù, nếu là báo thù thì bình thường sẽ kèm theo đánh đập ngược đãi, nhưng những thôn dân này đều bị một đao gi.ết chết, chết rất gọn gàng.”

Ông vừa nói vừa làm động tác cắt cổ.

Lệ Khinh Ngôn cau mày “Người bình thường không thể một đao gi.ết chết người khác, đám hung thủ đó rõ ràng là người

lão luyện được đào tạo chuyên nghiệp.”

Tiêu Lăng Phong nói ra suy đoán trong lòng.

“Ta đoán có thể là đám phản tặc ra tay. Đám phản tặc đó là những kẻ liều mạng, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm. Có lẽ bọn chúng vô tình bị thôn dân ở đây phát hiện khi đang ẩn náu trên núi. Để không bại lộ tung tích, bọn chúng quyết định giết người diệt khẩu.”

Suy đoán này rất hợp lý.

Tuy nhiên, Lệ Khinh Ngôn vẫn còn nghi ngờ “Nếu chỉ giết người diệt khẩu, bọn chúng cần gì giết cả đứa trẻ dưới một tháng tuổi? Một đứa trẻ nhỏ như vậy, đừng nói là tiết lộ tung tích, đến nói vẫn còn chưa nói được.”

Tiêu Lăng Phong tiếp tục suy đoán “Chắc là diệt cỏ tận gốc, dù sao giết mười người là giết, giết một trăm người vẫn là giết, đối với đám phản tặc này cũng không có gì khác biệt.”

Hai người đang nghiêm túc thảo luận thì tiếng hét của tướng sĩ từ xa truyền đến.

“Tướng quân! Chúng ta tìm được hai người!”

Tiêu Lăng Phong và Lệ Khinh Ngôn dừng thảo luận, đồng thời nhìn theo hướng phát ra tiếng.

Mười mấy tướng sĩ dẫn theo hai nữ nhân ướt sũng cả người đi tới.

Hai người đều ăn mặc như phụ nữ có chồng, nhưng một người thì thon thả duyên dáng, người kia thì khá đ.ẫy đà.

Hai người cúi đầu, hai tay ôm trước ngực, cả người run rẩy, nét mặt hoảng sợ.

Lúc hai người tới gần, ánh mắt Lệ Khinh Ngôn lập tức tập trung vào người phụ nữ trẻ tuổi có vóc dáng thon thả.

Tuy nàng cúi đầu không nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt, nhưng Lệ Khinh Ngôn liếc mắt vẫn có thể nhận ra, đây chính là Vân Khả Tâm!

Lệ Khinh Ngôn kiềm không được tiến về phía trước hai bước.

“Khả Tâm!”

Giọng y run run vì quá kích động.

Vân Khả Tâm đang cúi đầu nghe thấy giọng nói này, cả người cứng đờ, sau đó ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, đôi môi tím tái vì lạnh, toàn thân ướt đẫm, tóc và quần áo vẫn nhỏ giọt, cơ thể không ngừng run rẩy.

Giây phút nàng nhìn thấy Lệ Khinh Ngôn, mắt nàng chợt mở to, môi run rẩy thốt ra một âm tiết.

“A!”

Tiêu Lăng Phong ngạc nhiên hỏi “Hai người quen nhau à?”

Lệ Khinh Ngôn “Nàng là phu nhân của ta.”

Tiêu Lăng Phong “Nhưng không phải ngài đến cầu hôn sao? Còn chưa thành thân nữa mà, sao cô nương ấy lại thành phu nhân của ngài rồi?”

“Trước đây chúng ta từng bái đường.”

Lệ Khinh Ngôn giải thích câu này xong thì không quan tâm Tiêu Lăng Phong nữa.

Y bước nhanh tới, kéo Vân Khả Tâm vào lòng ôm chặt.

“Xin lỗi, ta đến muộn rồi.”

Vân Khả Tâm cảm nhận được hơi ấm từ Lệ Khinh Ngôn, cơ thể gầy gò vẫn đang run rẩy của nàng dần thả lỏng.

Nàng nhớ đến mẫu thân chết thảm, nhớ đến thôn làng bị lửa thiêu rụi, nhớ đến những người thân bạn bè mà nàng sẽ không bao giờ gặp lại nữa ……

Nàng đau lòng, không nhịn được nữa, nằm trong lòng Lệ Khinh Ngôn khóc lớn.

Nước mắt từng giọt rơi xuống, làm ướt đẫm y phục của Lệ Khinh Ngôn.

Nàng khóc trong đau khổ tuyệt vọng.

Người phụ nữ đẫy đà bên cạnh cũng bị lây nhiễm, không khỏi che mặt khóc nấc lên.

Những người khác nhìn cảnh này đều rất đau lòng.

Hai người khóc rất lâu, đến khi khóc mệt rồi mới dần ngừng khóc.

Lệ Khinh Ngôn đưa các nàng vào lều tạm do tướng sĩ dựng lên, lấy hai bộ quần áo trong rương mang đến cho các nàng thay.

Chương 955: Tình huống xoay chuyển

Những chiếc váy này vốn là sính lễ do Lệ Khinh Ngôn chuẩn bị, được may theo dáng người của Vân Khả Tâm, thế nên Vân Khả Tâm mặc vừa vặn, còn người phụ nữ đẫy đà kia hơi chật, nhưng so với mặc váy ướt thì vẫn tốt hơn.

Lệ Khinh Ngôn bảo tùy tùng đốt lửa để Vân Khả Tâm và người phụ nữ kia sưởi ấm.

Trên bếp có một nồi sắt, sau khi nước nóng trong nồi sôi lên, Lệ Khinh Ngôn múc hai bát, thêm chút đường rồi đưa cho các nàng.

“Uống chút nóng cho đỡ lạnh.”

Hai tay Vân Khả Tâm cầm bát, uống từng ngụm nhỏ nước đường nóng.

Lệ Khinh Ngôn nhẹ giọng hỏi “Uống nữa không?”

Vân Khả Tâm lắc đầu.

Lệ Khinh Ngôn biết nàng không nói được, liền nhìn sang người phụ nữ kia hỏi.

“Xin hỏi cô là?”

Người phụ nữ “Họ bên nhà mẹ của ta là Dư, xếp thứ ba trong nhà, huynh gọi ta Vu tam nương là được rồi.”

Nàng dừng một chút rồi nói tiếp “Chúng ta từng gặp nhau, lúc huynh và Khả Tâm thành thân, ta từng đến uống rượu mừng của hai người, lúc đó quá nhiều người, có lẽ huynh không

nhớ.”

Lệ Khinh Ngôn thật sự không nhớ.

Đêm thành hôn, hầu như mọi người trong thôn đều đến, người quá đông, còn ồn ào, hơn nữa y lúc đó chỉ lo chuyện chạy trốn, không để ý nhiều tới khách khứa đến tham dự.

Tiêu Lăng Phong đi tới ngồi xuống bên đống lửa.

Vì ông mặc quân phục, bên hông đeo kiếm nên Vân Khả Tâm và Dư tam nương có hơi sợ hãi.

Vân Khả Tâm dịch lại gần Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn nắm tay nàng, nhẹ nhàng an ủi.

“Đừng sợ, đây là Tiêu tướng quân, ông ấy sẽ không hại hai người.”

Tiêu Lăng Phong phối hợp nở nụ cười ôn hòa.

Vân Khả Tâm dựa sát Lệ Khinh Ngôn, ôm cánh tay y giống như người chết đuối ôm mảnh gỗ trôi dạt cứu mạng.

Lệ Khinh Ngôn vốn muốn Vân Khả Tâm và Dư tam nương nghỉ ngơi một lúc, đợi cho đến khi tâm trạng hai người bình tĩnh lại rồi mới hỏi về vụ thảm sát.

Kết quả bọn họ chưa kịp hỏi, Dư tam nương đã kể lại những gì nàng biết.

“Ba ngày trước, một nhóm người bất ngờ đến thôn của chúng ta, có khoảng mười mấy người, tất cả đều có vũ khí. Bọn họ tự nhận mình là lính đào ngũ trở về từ chiến trường. Bọn họ không thể về nhà vì sợ bị bắt chém đầu nên muốn ở lại thôn Đại Phúc. Trưởng thôn không đồng ý, ông cảm thấy nhóm người này không phải người tốt, sợ bọn họ sẽ mang đến nguy hiểm cho thôn dân. Nhóm người đó cũng dễ nói chuyện, trưởng thôn không đồng ý, bọn họ cũng bỏ qua. Nhưng bọn họ

nói muốn ở lại một đêm, đợi trời sáng rồi mới đi. Yêu cầu này không quá đáng, trưởng thôn cũng không muốn làm găng với bọn họ, nên gật đầu đồng ý. Nào ngờ …”

Nói đến đây, Dư tam nương dường như nhớ tới chuyện gì vô cùng khủng khiếp, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Cảm xúc lan truyền sang Vân Khả Tâm, cả người nàng chợt run rẩy.

Lệ Khinh Ngôn ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng an ủi.

“Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ nàng, sẽ không để người khác hại nàng.”

Vân Khả Tâm nép vào lòng y, hai tay siết chặt y phục của y.

Bây giờ nàng chẳng còn gì cả, nàng chỉ có chàng thôi.

Dư tam nương dừng lại một lúc lâu mới tiếp tục.

Giọng nàng hơi nấc nghẹn.

“Hôm đó lúc ta đang giặt quần áo bên bờ sông, không cẩn thận làm mất một chiếc bông tai. Đến tối rửa mặt, ta mới phát hiện bị mất. Đó là tín vật định tình của đương gia tặng ta, rất quan trọng với ta. Ta sợ hôm sau mới tìm thì bông tai sẽ mất thật, nhưng ban đêm ta lại không dám ra ngoài một mình. Hôm đó, đương gia ngã bệnh, không thể đi với ta. Ta chỉ đành nhờ Khả Tâm sống cạnh nhà giúp đỡ. Khả Tâm với mẹ của muội ấy đồng ý. Ba người chúng ta xách đèn rời thôn ra đến bờ sông, tốn sức lắm mới tìm thấy bông tai bị mất. Sau đó trở về thôn theo con đường ban đầu ……”

Đêm đã khuya, ba người đang đi bộ về nhà.

Vì tìm được đôi bông tai trân quý, tâm trạng Dư tam nương rất vui, bước chân nhanh nhẹn, trên mặt không ngừng mỉm cười, thỉnh thoảng lại chạm vào đôi bông tai bạc trong tay.

Chu thị căn dặn "Thứ quý giá như vậy sau này nhất định phải bảo quản thật tốt, đừng để mất nữa."

Dư tam nương gật đầu mạnh "Con biết rồi, sau này trừ những dịp quan trọng, con sẽ không đeo bông tai này nữa, tránh lại làm mất. Lần này thật sự cảm ơn hai người rất nhiều, muộn thế này còn cùng con đi tìm bông tai, ngày mai hai người đừng nấu cơm trưa, đến nhà con ăn đi, con sẽ nướng gà cho hai người!"

Chu thị cười nói "Chúng ta đều là hàng xóm, giúp đỡ nhau là chuyện phải làm, ngày thường nhà con cũng hay giúp đỡ nhà chúng ta mà."

Vân Khả Tâm không nói được nên chỉ có thể nghe hai người nói, trong lòng khá vui vẻ.

Bây giờ nàng búi tóc kiểu phụ nữ, ăn mặc như phụ nữ đã có gia đình.

Dù nàng và Lệ Khinh Ngôn vẫn chưa động phòng, nhưng khi bọn họ bái đường đã trở thành vợ chồng rồi, thân phận của nàng đương nhiên sẽ từ thiếu nữ thành phụ nữ.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, sắp đến gần thôn, không ngờ phát hiện thôn đang bốc cháy dữ dội!

Ba người sợ hãi trước cảnh tượng bất ngờ này.

Dư tam nương chỉ muốn chạy nhanh về.

Người nhà nàng vẫn còn ở trong thôn!

Nhưng Chu thị đã tóm lấy nàng.

"Trong thôn có thể gặp nguy hiểm, con và Khả Tâm ở lại đây. Ta một mình về xem thử. Nếu không có gì nguy hiểm, ta sẽ quay lại tìm hai con. Nếu ta không quay lại nữa, có nghĩa là trong thôn rất nguy hiểm. Hai con không được quay về, tìm một nơi an toàn trốn đi."

Dư tam nương không muốn.

Nhưng Chu thị vẫn tiếp tục cầu xin.

Bà chủ yếu là vì con gái mình.

Khả Tâm không nói được, dù gặp nguy hiểm cũng không thể phát ra tiếng, nhất định phải có người ở bên.

Bà cũng không thể để Dư tam nương một mình trở về, như vậy không tốt lắm.

Cuối cùng, bà chỉ có thể tự mình quay về xem tình hình, để Dư tam nương và Vân Khả Tâm ở lại.

Dư tam nương nói không lại Chu thị, miễn cưỡng đồng ý ở lại với Vân Khả Tâm.

Hai người nhìn Chu thị vội vã chạy về.

Các nàng không biết, lần chia tay này là vĩnh biệt.

Chu thị một đi không trở lại.

Dư tam nương và Vân Khả Tâm ngồi xổm trong bụi cây đợi đến sáng, cũng không thấy Chu thị quay về.

Các nàng muốn về xem chuyện gì xảy ra, nhưng nhớ lời Chu thị dặn dò, các nàng không dám hành động hấp tấp.

Cuối cùng, các nàng nghe lời Chu thị, quyết định tìm nơi trốn đi.

Đầu tiên, các nàng trốn trong hang động gần đó một ngày, sau đó đến nơi khác trốn qua đêm, khi đói, các nàng chỉ có thể dựa vào rau rừng để lấp bụng.

Vừa rồi các nàng phát hiện quan binh tìm kiếm trên núi, sợ bị phát hiện nên cuống quít nhảy xuống sông, chốc sau được

quan binh vớt lên.

Các nàng tưởng mình xong đời rồi, nào ngờ tình huống xoay chuyển, các nàng lại gặp được Lệ Khinh Ngôn!

Sau khi nghe Dư tam nương kể lại, Tiêu Lăng Phong không khỏi thở dài.

“Cũng may là hai cô không quay về.”

Nếu lúc đó các nàng quay về, chắc sớm đã thành một trong những thi thể cháy đen nằm ở đây rồi.

Chương 956: Mẹ

Nghe Tiêu Lăng Phong nói, Dư tam nương và Vân Khả Tâm lại không thấy may mắn chút nào.

Các nàng thậm chí còn thấy hối hận.

Nếu lúc đó các nàng cùng Chu thị trở về thôn, dù có chết thì ít nhất các nàng có thể chết cùng người nhà bạn bè, không đến mức như bây giờ, người thân bạn bè đều chết hết, bây giờ cô độc một mình, không biết sống tiếp thế nào, trong lòng chỉ còn đau khổ tuyệt vọng.

Lệ Khinh Ngôn hỏi "Đám người tự xưng mình là lính đào ngũ tên gì? Trông thế nào?"

Dư tam nương vừa cố nhớ lại vừa nói.

"Trước đó vẫn luôn do trưởng thôn tiếp đãi bọn chúng, ta chưa từng tiếp xúc với bọn chúng, ta chỉ biết tổng cộng có hơn mười người, thủ lĩnh của bọn chúng trông rất trẻ, chỉ mới hai mươi tuổi, trông rất tuấn tú, cũng có hơi …… có hơi giống nữ, ý ta không phải nói người đó ẻo lả, ý ta là ngũ quan của người đó rất thanh tú, da rất trắng ……"

Tiêu Lăng Phong không nhịn được ngắt lời "Có phải gã tên Uất Cửu?"

Dư tam nương lắc đầu "Không phải, gã nói mình tên Trần Khải."

Tiêu Lăng Phong vẫn không bỏ cuộc.

Ông lấy một bức chân dung từ trong ngực.

“Người đó trông thế này à?”

Ông mở bức chân dung đưa cho Dư tam nương và Vân Khả Tâm xem, bảo các nàng nhìn kỹ hơn.

Các nàng vừa nhìn nam tử trong chân dung, nét mặt lập tức thay đổi.

Vân Khả Tâm dường như muốn nói gì đó nhưng không nói ra được, chỉ có thể phát ra tiếng a a lo lắng.

Dư tam nương không do dự nói “Là gã! Gã dẫn theo một đám người tới thôn chúng ta!”

Tiêu Lăng Phong nhìn Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn chưa từng gặp Uất Cửu, không biết Uất Cửu đã làm gì, nhưng y biết Tiêu Lăng Phong đến đây bắt phản tặc, người mà có thể khiến Tiêu Lăng Phong mang theo chân dung bên mình, ngoài phản tặc cần bắt thì không còn ai khác.

Cũng tức là, đám người người giả làm lính đào ngũ đó thực chất là đám phản tặc bị truy nã.

Lẽ nào đúng như Tiêu Lăng Phong đoán, vì trong thôn Đại Phúc có người vô tình phát hiện ra thân phận thật sự của bọn chúng, đám phản tặc vì muốn che giấu tung tích nên tàn sát cả thôn để tránh phiền phức sau này?

Nghe thì có lý nhưng Lệ Khinh Ngôn vẫn luôn có chút bất an.

Y mơ hồ thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

Tiêu Lăng Phong lại hỏi thêm rất nhiều câu.

Tuy nhiên, Dư tam nương và Vân Khả Tâm biết rất ít, không thể cung cấp được nhiều manh mối.

Bọn họ đợi suốt hai ngày một đêm, cuối cùng người của quan

phủ cũng đến.

Không chỉ ngỗ tác tới mà Huyện lệnh địa phương cũng đích thân tới, còn dẫn theo mười mấy bổ khoái.

Huyện lệnh đi đường dài cả ngày, mệt mỏi nhưng không dám nghỉ ngơi, vừa thấy Lệ Khinh Ngôn và Tiêu Lăng Phong liền vội vàng tiến tới chắp tay, thái độ rất cung kính.

Lệ Khinh Ngôn yêu cầu ngỗ tác nhanh chóng khám nghiệm tử thi.

Huyện nha chỉ có hai ngỗ tác, hai người đều ở đây.

Bọn họ đối mặt với một trăm hai mươi thi thể cháy đen, áp lực công việc rất cao.

May là có bổ khoái giúp đỡ, giảm bớt rất nhiều áp lực, không đến mức làm hai người chết vì kiệt sức.

Sau khi khám nghiệm, cách chết của các thi thể giống nhau, đều là một đao chí mạng rồi bị thiêu cháy.

Giống như suy đoán trước đó của Tiêu Lăng Phong.

Lệ Khinh Ngôn bình tĩnh phân tích.

“Ta nhớ trong thôn có nhiều nhà nuôi chó. Dù người trong nhà ngủ say, mấy con chó đó nghe tiếng động chắc chắn sẽ sủa lớn. Như vậy sẽ cảnh báo những người xung quanh. Dù đám phản tặc đó có hung tàn đến đâu cũng chỉ có mười mấy người, mà cả thôn có hơn một trăm người. Khoảng cách lớn về số người sẽ không dễ gì bị đám phản tặc giết sạch, trừ khi…”

Tiêu Lăng Phong tiếp lời.

“Trừ khi bị đánh thuốc mê, chó có sủa lớn đến đâu cũng vô dụng.”

Lệ Khinh Ngôn nhìn hai ngỗ tác còn đang bận rộn, trầm giọng

hỏi.

“Có thể tra được những người này trước khi chết bị trúng thuốc mê không?”

Hai ngỗ tác đồng thời lắc đầu, tỏ ý không tra được.

Thuốc mê không giống thuốc độc, thuốc độc có liều lượng còn sót lại, còn thuốc mê ngoài tác dụng làm con người buồn ngủ, thì không còn tác dụng nào khác, rất khó phát hiện.

Đợi khám nghiệm xong, Lệ Khinh Ngôn đích thân dẫn đầu đào hố chôn cất những thi thể này.

Lúc này không còn kịp làm quan tài, bọn họ chỉ đành bọc thi thể trong chiếu cói chôn xuống đất.

Vân Khả Tâm và Dư tam nương quỳ bên cạnh mộ.

Dư tam nương bật khóc, nước mắt đầm đìa.

Vân Khả Tâm ngơ ngác nhìn những thi thể cháy đen, nàng cảm giác mình bị đấm mạnh, đầu óc ong ong, rất không chân thực.

Nàng hy vọng tất cả chỉ là giả.

Nàng hy vọng mình chỉ đang gặp ác mộng.

Sau khi thức dậy, nàng có thể gặp lại mẹ, còn có các trưởng bối và bạn bè.

Nhưng tiếng khóc của Dư tam nương bên cạnh không ngừng nhắc nhở nàng.

Đây là thật.

Nhà của các nàng đã mất.

Người thân bạn bè của các nàng cũng đã đi.

Chỉ trong một đêm, các nàng mất tất cả, chỉ còn lại những thi thể cháy đen trước mặt.

Lúc Lệ Khinh Ngôn chuẩn bị chôn cất thi thể của Chu thị, Vân Khả Tâm đột nhiên tỉnh lại.

Nàng lao tới ôm thi thể của Chu thị, sống chết không chịu buông, nước mắt lăn dài trên má.

Nàng không còn cha, mẹ là người thân cuối cùng của nàng trên đời này.

Nhưng bây giờ ngay cả người thân cuối cùng này cũng không còn nữa.

Nỗi đau buồn ập đến nuốt chửng lý trí của nàng.

Nàng không muốn xa mẹ, nàng muốn ở bên mẹ mãi mãi!

Lệ Khinh Ngôn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, an ủi nàng.

Dù nàng không còn mẹ, nàng vẫn còn có y.

Y sẽ trở thành gia đình của nàng, luôn bên nàng, chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, trở thành trụ cột của cuộc đời nàng, chống đỡ bầu trời mới cho nàng.

Cảm xúc của Vân Khả Tâm dần bình tĩnh lại.

Nàng dần dần nới lỏng ngón tay.

Lệ Khinh Ngôn liếc mắt ra hiệu cho tùy tùng.

Tùy tùng hiểu ý, quấn thi thể Chu thị vào chiếu, cẩn thận nhấc lên đặt vào hố.

Hố này do Lệ Khinh Ngôn đào, đào rất sâu, đảm bảo dã thú trong núi sẽ không thể đào xác ra.

Tùy tùng bắt đầu xúc đất lấp hố.

Thấy Chu thị dần bị chôn vùi trong lòng đất, Vân Khả Tâm nghĩ đến cả đời này không bao giờ gặp lại mẹ nữa, đau buồn trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Nàng muốn bảo những người đó dừng lại, nàng còn muốn nhìn thấy mẹ.

Nàng muốn gọi một tiếng mẹ.

Mong ước lớn nhất của Chu thị lúc còn sống là được nghe con gái gọi mẹ.

Lúc bà còn sống không nghe được, ít nhất …… ít nhất sau khi bà chết cũng để bà đạt được tâm nguyện.

Vân Khả Tâm mở miệng, hét bằng tất cả sức lực.

Tuy nhiên, nàng chỉ có thể hét ra một âm tiết.

“A a!”

Lệ Khinh Ngôn ôm nàng chặt hơn, yên lặng an ủi nàng.

Tầm nhìn của Vân Khả Tâm bị nước mắt làm mờ, không thể nhìn rõ thứ gì.

Nhưng nàng vẫn tiếp tục thử hết lần này đến lần khác.

Không biết cố gắng bao nhiêu lần, cuối cùng nàng cũng hét lên được tiếng gọi kìm nén bấy lâu.

“Mẹ!”

Chương 957: Về kinh

Sau khi Vân Khả Tâm gọi tiếng mẹ, tất cả mọi người có mặt đều sững người.

Cả Dư tam nương đang khóc lóc thảm thiết cũng ngừng khóc.

Nàng quay đầu ngơ ngác nhìn Vân Khả Tâm với đôi mắt ướt đẫm.

Phải rất lâu nàng mới tìm lại được giọng nói của mình, nấc nghẹn hỏi.

“Khả Tâm, muội … muội nói được rồi?”

Lệ Khinh Ngôn cũng sững người.

Đến nỗi bàn tay đang ôm Vân Khả Tâm cũng buông lỏng một chút.

Vân Khả Tâm nhân lúc này thoát khỏi vòng tay của Lệ Khinh Ngôn, lao tới quỳ xuống bên cạnh mộ Chu thị, vừa khóc vừa gọi.

“Mẹ, mẹ!”

Nàng chỉ nói được một từ này, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Gọi cho đến khi giọng nàng khàn đặc.

Lệ Khinh Ngôn cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Y bước tới, quỳ xuống trước mộ Chu thị, nghiêm túc hứa.

“Mẹ, mẹ đừng lo, nếu con đã bái đường với Khả Tâm, nàng chính là vợ của con, con sẽ chăm sóc nàng thật tốt, không để nàng chịu ấm ức gì, đời này con nhất định không phụ nàng!”

Nói xong, y cúi người, khấu đầu ba cái.

Một cơn gió thổi qua, cuốn theo vài chiếc lá rơi.

Trong đó có một chiếc lá rơi xuống trước mặt Lệ Khinh Ngôn.

Như thể Chu thị đang đáp lại lời hứa của y.

Tiêu Lăng Phong tìm một hòn đá tương đối phẳng làm bia mộ cho Chu thị.

Lệ Khinh Ngôn dùng bút mực mang theo bên mình viết lên bia mộ dòng chữ “Mộ của mẫu thân Vân Chu thị”, cuối cùng còn thêm một dòng chữ nhỏ ghi ngày tháng năm.

Bên cạnh mộ của Chu thị là mộ của Vân Trường Sinh.

Mộ của hai vợ chồng đứng cạnh nhau, gắn chặt với nhau.

Nhất thời không tìm được nhiều đá làm bia mộ nên nhiều ngôi mộ khác phải dùng ván gỗ làm bia.

Lệ Khinh Ngôn khắc chữ lên từng bia mộ để họ có nơi an táng, không cần phải phơi thây ngoài đồng, trở thành hồn ma đáng thương không nơi để về.

Điều kiện trên núi có hạn, không có giấy tiền vàng bạc.

Cũng may lần này Lệ Khinh Ngôn có mang theo hoa quả và kẹo.

Bọn họ đặt thức ăn trước mỗi ngôi mộ, xem như là tế phẩm cho thôn dân.

Thu xếp xong tang lễ, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuống núi.

Vân Khả Tâm và Dư tam nương không nỡ rời thôn Đại Phúc.

Nhưng trong thâm tâm các nàng biết rõ thôn Đại Phúc đã không còn, dù các nàng có ở lại thì mọi chuyện cũng không còn như trước.

Hơn nữa, hai nữ tử yếu đuối khó mà sống sót trong rừng sâu núi thẳm, rời khỏi đây là lối thoát duy nhất của các nàng.

Tiêu Lăng Phong dắt hai con ngựa tới cho Vân Khả Tâm và Dư tam nương cưỡi.

Có ngựa cưỡi, chặng đường của các nàng sẽ dễ đi hơn nhiều.

Đoàn người rời thôn Đại Phúc, từ từ đi xuống núi.

Vân Khả Tâm và Dư tam nương kiềm không được quay đầu nhìn thôn Đại Phúc lần cuối.

Đây là nơi các nàng sinh ra và lớn lên, là mái nhà mà các nàng gắn bó nhất.

Hôm nay các nàng phải rời khỏi ngôi nhà này.

Lần đi này không biết khi nào mới có thể quay lại.

Có lẽ sẽ không bao giờ quay lại.

Mọi thứ trong quá khứ đã trở thành tro bụi.

Con đường phía trước vẫn mờ mịt không rõ.

……

Sau khi rời khỏi núi Hóa Phúc, Tiêu Lăng Phong phái người đi hỏi thăm các thị trấn lân cận, xem có ai nhìn thấy nhóm người Uất Cửu hay không.

Lệ Khinh Ngôn đưa Vân Khả Tâm và Dư tam nương đến

huyện nha.

Huyện lệnh của huyện Nhiêu Hòa nói trước đây ông chưa từng nghe nói đến tồn tại của thôn Đại Phúc.

Hôm qua, ông đến thôn Đại Phúc, tận mắt thấy hơn một trăm thi thể cháy đen, mới biết là có một thôn làng lớn như vậy ẩn trong núi Hóa Phúc.

Những năm qua, quan phủ thu thuế chiêu binh, nhưng chưa từng đến thôn Đại Phúc.

Nói nghiêm túc hơn, chính là do ông tắc trách.

Nếu người trong thôn Đại Phúc còn sống, Huyện lệnh nhất định sẽ lệnh cho người ghi tất cả thông tin của thôn dân vào hộ tịch, đồng thời lệnh cho thôn dân bù lại những khoản thuế còn thiếu trong nhiều năm qua.

Nhưng bây giờ người trong thôn đã chết hết, chỉ còn lại hai nữ tử yếu đuối đáng thương.

Huyện lệnh còn có thể làm gì?

Chỉ đành nhịn thôi.

Vì thôn Đại Phúc luôn sống ẩn dật, chưa từng nộp thuế, cũng chưa từng đi nghĩa vụ quân sự, nên hồ sơ trong kho lưu trữ của quan phủ trống không.

Cũng có nghĩa là Vân Khả Tâm và Dư tam nương không có hộ tịch.

Nói trắng ra các nàng ở lậu.

Lệ Khinh Ngôn đưa các nàng đến huyện nha đăng ký hộ tịch, để sau này các nàng có thể đường đường chính chính sống ở thế giới bên ngoài.

Có Lại bộ Thị lang Lệ Khinh Ngôn đích thân trông chừng,

Huyện lệnh của huyện Nhiêu Hòa không dám chậm trễ, nhanh chóng hoàn thành hộ tịch cho các nàng, chu đáo viết tên Vân Khả Tâm vào hộ tịch của Lệ Khinh Ngôn.

Như vậy, hai người đã trở tránh vợ chồng hợp pháp.

Lệ Khinh Ngôn đưa các nàng đến một tửu lâu ăn cơm.

Vì Vân Khả Tâm và Dư tam nương đều đang chịu tang nên chỉ gọi đồ chay, cũng không uống trà, chỉ uống nước.

Lệ Khinh Ngôn vừa gắp thức ăn cho Khả Tâm, vừa nói với Dư tam nương.

“Khả Tâm đã là vợ ta, nàng nhất định phải theo ta về Thịnh Kinh, cô muốn cùng chúng ta về kinh không? Hay có dự định gì khác?”

Dư tam nương rất bối rối.

Nhà mẹ và nhà chồng đều là người thôn Đại Phúc, bây giờ bọn họ đã chết hết, trên đời này nàng không còn người thân, Vân Khả Tâm là người duy nhất nàng quen, nàng không muốn xa Vân Khả Tâm.

Nhưng nàng và Vân Khả Tâm chỉ là hàng xóm, không phải họ hàng thân thuộc, nếu nàng đi theo Vân Khả Tâm nương nhờ Lệ Khinh Ngôn, sẽ làm người khác nghĩ nàng mặt dày.

Vân Khả Tâm đặt bát đũa xuống, nắm tay Dư tam nương, chậm rãi nói.

“Cùng, đi, đi!”

Từ khi nàng gọi được tiếng mẹ, dường như kinh mạch được khai thông, nàng cuối cùng đã nói được.

Nhưng vì chưa quen nên nàng nói rất chậm, giọng điệu hơi kỳ lạ.

Dư tam nương nhìn bàn tay bị nắm của mình, trong lòng cảm động vô cùng.

Lúc này Lệ Khinh Ngôn cũng lên tiếng.

“Khả Tâm vừa mất đi mẫu thân, nếu cô có thể ở cạnh nàng, có thể làm tâm trạng nàng thoải mái hơn.”

Vân Khả Tâm gật đầu mạnh, đồng ý với lời của Lệ Khinh Ngôn.

Dư tam nương nhìn hai người, mắt chợt đỏ lên.

Nàng nghẹn ngào đồng ý “Cảm ơn hai người.”

Trước đây nàng luôn sống trong thôn Đại Phúc, chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nàng không biết gì về con người và sự việc bên ngoài, trên người cũng không có một xu dính túi.

Nếu Vân Khả Tâm và Lệ Khinh Ngôn không muốn thu nhận nàng, nàng thật sự không biết phải sống thế nào, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.

Lệ Khinh Ngôn nói “Ăn cơm thôi, ăn no rồi thì về quán trọ ngủ một giấc, nạp đủ năng lượng rồi thì chúng ta sẽ xuất phát về kinh.”

Sau những nỗ lực của y, cải cách thuế ở quận Phượng Dương đã đi vào quỹ đạo.

Hơn nữa, y còn đào tạo một số nhân lực đáng tin cậy ở quận Phượng Dương.

Dù y có rời khỏi quận Phượng Dương, những người đó vẫn có thể đảm nhận công việc, tiếp tục giám sát cải cách thuế.

Hôm sau, đoàn người rời huyện Nhiêu Hòa, xe ngựa chạy trên đường lớn trở về Thịnh Kinh.

Nhân lúc trên đường không có việc gì làm, Lệ Khinh Ngôn bắt

đầu dạy Vân Khả Tâm nói chuyện, đồng thời giới thiệu tình hình cụ thể trong nhà cho nàng biết.

Chương 958: Công lớn

“Nhà ta rất đơn giản. Cha mẹ ta vốn sinh được ba người con, nhưng hai người con đó đã chết khi còn nhỏ, chỉ có ta là người duy nhất thuận lợi trưởng thành. Nguyên quán của ta ở quận Già Nam, từ sau khi nhậm chức trong kinh, ta đã nhờ người đưa cha mẹ ta từ quê lên kinh. Bây giờ hai người họ đều sống ở Thịnh Kinh, nàng không cần lo, cha mẹ ta đều là nông dân lương thiện, rất dễ nói chuyện.”

Vân Khả Tâm rất chăm chú lắng nghe.

Nàng ghi nhớ từng lời Lệ Khinh Ngôn nói.

Trước đây, nàng sẽ cảm thấy xấu hổ khi đối mặt với chủ đề như thế này.

Nhưng bây giờ nàng không thể.

Cha mẹ nàng đã mất.

Nàng biết mình không còn có thể vô tư như trước.

Nàng không chỉ phải học cách xử lý các mối quan hệ cá nhân mà còn phải học cách chăm chồng dạy con, hầu hạ cha mẹ chồng.

Nàng vẫn còn rất nhiều điều phải học, không thể xấu hổ đỏ mặt nữa.

Lệ Khinh Ngôn nhìn ra thay đổi của nàng, cảm thấy rất đau lòng.

Ai cũng phải trưởng thành, đây là một quá trình tất yếu trong

cuộc sống.

Nhưng cách Vân Khả Tâm trưởng thành quá bi thảm.

Nếu có thể lựa chọn, y hy vọng Khả Tâm có thể luôn ngây thơ đáng yêu như trước, không bao giờ trưởng thành.

Lúc đoàn người của Lệ Khinh Ngôn về tới Thịnh Kinh, thời tiết đã trở lạnh.

Hai trưởng bối trong Lệ gia sớm đã nhận được tin, biết hôm nay con trai sẽ về, còn đưa cả con dâu về, trong lòng hai người đầy mong đợi.

Hai người dậy sớm giục người hầu đi mua đồ ăn dọn dẹp nhà cửa.

Lúc Vân Khả Tâm bước vào cửa lớn Lệ gia, hai trưởng bối Lệ gia tươi cười chào đón nàng.

Hai người biết Vân Khả Tâm là cô nương lớn lên trong vùng núi, hai người cũng không có ý kiến gì, dù sao bản thân họ cũng là nông dân làm ruộng, cũng gần giống nhau cả thôi.

Vân Khả Tâm thấp thỏm lo lắng, bước tới hành lễ chào.

“Con dâu, xin chào, cha mẹ.”

Qua một thời gian luyện tập, nàng đã có thể nói ra hai chữ.

Tuy nghe vẫn có hơi kỳ lạ nhưng hai trưởng bối Lệ gia rất vui mừng.

Trước đó con trai viết thư nói vợ mình không nói được, là một người câm nên xin cha mẹ đừng để ý.

Thật ra, hai trưởng bối Lệ gia có chút để ý.

Dù bọn họ có tốt bụng biết điều đến đâu, cũng không thể để con trai mình lấy một người câm.

Bọn họ thậm chí không biết phải làm sao giao tiếp với người câm?

Cả giao tiếp còn là vấn đề, thì sau này phải sống chung thế nào?

Nhưng trong thư con trai nói cô nương này là ân nhân cứu mạng của mình, hơn nữa hai người đã bái đường.

Về tình về lý, hôn sự này không thể hủy bỏ.

Dù hai trưởng bối Lệ gia có khó chịu thì cũng chỉ đành nhịn.

Nào ngờ sự thật lại khiến bọn họ phải ngạc nhiên!

Con dâu câm lại có thể nói được!

Dù nói chậm cũng không sao, miễn có thể giao tiếp là được!

Hai trưởng bối Lệ gia cười tươi như hoa vì bất ngờ này.

Mọi người bước vào sảnh.

Hai trưởng bối Lệ gia ngồi vào ghế chính.

Lệ Khinh Ngôn và Vân Khả Tâm cung kính khấu đầu trước cha mẹ, sau đó Vân Khả Tâm dâng trà cho cha mẹ chồng.

Hai trưởng bối Lệ gia vui vẻ uống trà, sau đó lấy phong bì đỏ đã chuẩn bị sẵn đưa cho mỗi người một cái.

Phong bì cầm khá nặng, vừa sờ là biết trọng lượng không nhẹ.

Vân Khả Tâm cất phong bì, cùng Lệ Khinh Ngôn đứng lên.

Lúc này hai trưởng bối Lệ gia mới chú ý trên đầu Vân Khả Tâm cài hoa lụa trắng, mặc nhu quần trắng trơn, thắt đai lưng bằng vải gai trên eo.

Đây là trang phục mà người có tang mới mặc.

Hai trưởng bối Lệ gia nhìn nhau, muốn hỏi nhưng không tiện.

Lệ Khinh Ngôn nhận ra nghi hoặc của cha mẹ, chủ động giải thích.

“Mẫu thân của Khả Tâm vừa qua đời, nàng phải để tang ba năm, hôn lễ chuẩn bị trước đó chỉ đành hủy bỏ.”

Hai trưởng bối Lệ gia không khỏi thấy thương xót và cảm thông cho cô con dâu mới này.

Hai người nhẹ giọng an ủi nàng vài câu, bảo nàng bớt đau buồn.

Sau đó Lệ Khinh Ngôn giới thiệu Dư tam nương.

Y không đề cập đến vụ thôn Đại Phúc bị thảm sát, chỉ nói Dư tam nương là biểu tỷ của Vân Khả Tâm.

“Dư tam nương không còn người thân, cũng không còn nơi nào để đi, chỉ có thể đến nương nhờ Khả Tâm, khoảng thời gian này, tỷ ấy sẽ tạm thời sống ở nhà chúng ta.”

Còn sau này phải sắp xếp cho Dư tam nương thế nào thì sau này tính.

Dư tam nương bước tới chào hai trưởng bối Lệ gia.

Hai người cũng an ủi vài câu rồi sai người dẫn các nàng về phòng nghỉ ngơi.

Phủ đệ của Lệ gia được Hoàng đế ban tặng, diện tích không lớn nhưng có khung cảnh trang nhã yên tĩnh, xung quanh còn có các quan viên khác trong triều, ngày thường qua lại cũng tiện hơn.

Dư tam nương được sắp xếp ở trong phòng dành cho khách.

Vân Khả Tâm đương nhiên ở cùng Lệ Khinh Ngôn.

Lệ Khinh Ngôn chú ý đến việc nàng vừa mất đi người thân, sợ nàng nhất thời không chấp nhận được môi trường mới, bèn chủ động đề nghị.

“Nàng ngủ giường này, buổi tối ta sẽ ngủ trong thư phòng.”

Vân Khả Tâm nghe vậy tái mặt.

Nàng lắp bắp hỏi.

“Chàng, chàng không, thích, ta sao?”

Lệ Khinh Ngôn vừa nghe nàng nói, liền biết nàng hiểu lầm, nhanh chóng giải thích ý của mình.

Nghe y giải thích xong, Vân Khả Tâm đè nén ngượng ngùng, nghiêm túc nói.

“Ta muốn, ở cùng, với chàng.”

Nếu nàng đã là vợ người ta, sớm muộn gì cũng phải hòa nhập vào Lệ gia, nàng không thể chia phòng ngủ với Lệ Khinh Ngôn.

Hai người là vợ chồng, nên ngủ cùng nhau.

Lệ Khinh Ngôn dịu dàng mỉm cười.

“Được, chúng ta ở cùng nhau, không rời xa nữa.”

Vì Vân Khả Tâm và Dư tam nương đều đang để tang nên mấy món thịt cá do hai trưởng bối Lệ gia chuẩn bị trước đó đều được dọn đi, thay bằng các món chay thanh đạm.

Vân Khả Tâm và Dư tam nương thấy hơi ngượng.

Vân Khả Tâm đề nghị ăn một mình với Dư tam nương, bảo Lệ Khinh Ngôn cùng ăn với cha mẹ, như vậy ba người không cần

phải ăn chay.

Hai trưởng bối Lệ gia mỉm cười.

“Không sao, ngày thường ăn thịt quá nhiều, làm chúng ta cũng mập ra, đại phu nói ở tuổi này của chúng ta, nếu mập quá thì không tốt cho sức khỏe, tốt nhất nên ăn nhiều đồ chay, hôm nay vừa hay có thể ăn nhiều đồ chay một chút, cạo sạch dầu mỡ ra khỏi bụng chúng ta.”

Thấy cha mẹ chồng dễ nói chuyện như vậy, Vân Khả Tâm thoải mái hơn nhiều.

Ăn trưa xong.

Lệ Khinh Ngôn mặc quan phục, chỉnh đốn gọn gàng rồi lên xe ngựa vào cung.

Lạc Thanh Hàn triệu kiến Lệ Khinh Ngôn trong ngự thư phòng.

Lệ Khinh Ngôn báo cáo tình hình công việc của mình ở quận Phượng Dương, dâng lên một chồng sổ sách dày cộm.

“Khởi bẩm bệ hạ, đây là sổ sách thuế của quận Phượng Dương năm nay, đây chỉ là một phần nhỏ, những sổ sách khác đã gửi đến Hộ bộ.”

Lạc Thanh Hàn tùy ý mở một cuốn, nhìn lướt qua những ghi chép dày đặc.

Tuy số thuế của dân thường giảm, nhưng vì có các thế gia đóng thuế, làm cho thuế thu được năm nay của quận Phượng Dương chẳng những không giảm mà còn tăng lên.

Lạc Thanh Hàn rất hài lòng với kết quả này.

Hắn đóng sổ sách lại “Lần này khanh lập công lớn, trẫm nhất định phải thưởng cho khanh, khanh muốn gì?”

Lệ Khinh Ngôn “Vi thần quả thật có một chuyện muốn cầu xin.”

Lạc Thanh Hàn “Nói ra nghe xem.”

Chương 959: Răng long đầu bạc

Lệ Khinh Ngôn kể lại chuyện xảy ra ở thôn Đại Phúc.

“Vi thần hy vọng bệ hạ có thể hạ chỉ tra rõ vụ thảm sát thôn Đại Phúc.”

Lạc Thanh Hàn trầm mặc hồi lâu.

Tuy nói khắp cõi dưới trời, đâu chẳng là đất của vua.

Nhưng hắn không ngờ trong lãnh thổ Đại Thịnh lại có nơi nằm ngoài vòng pháp luật, không thuộc quản lý của triều đình.

Theo lý mà nói, một nơi chưa từng đóng thuế hay chưa từng thực hiện nghĩa vụ quân sự như thôn Đại Phúc, triều đình không có nghĩa vụ quản bọn họ, dù bọn họ bị giết sạch, triều đình cũng có thể bỏ qua.

Đây không phải máu lạnh, mà là thực tế khách quan.

Có bỏ ra mới có hồi báo.

Thôn Đại Phúc không bỏ ra gì nên đương nhiên không nhận được gì.

Nhóm người đó đã rời bỏ đất nước này, không còn muốn bị ràng buộc bởi luật pháp.

Theo đó, quốc gia và luật pháp sẽ không công nhận sự tồn tại của bọn họ.

Trong lòng Lệ Khinh Ngôn hiểu rõ điều này.

Cũng vì vậy, y mới cầu xin Hoàng đế khai ân, đòi công đạo cho thôn Đại Phúc.

Theo thủ tục thông thường, những vụ án hình sự thế này thường được giao cho Hình bộ xử lý, tuy nhiên, do tính chất đặc thù của thôn Đại Phúc, Hình bộ có thể không chính thức lập án, càng đừng nói đến chuyện điều tra rõ ràng.

Lệ Khinh Ngôn thấy Hoàng đế im lặng, bèn nói tiếp.

“Vi thần gặp Vĩnh An Bá ở núi Hóa Phúc, ông ấy đang phụng lệnh của bệ hạ bắt phản tặc, theo suy đoán chung của vi thần và Vĩnh An Bá, hung thủ tàn sát thôn Đại Phúc rất có khả năng là đám phản tặc đó.”

Lần này, Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng có phản ứng.

“Tại sao đám phản tặc đó lại ra tay giết hại người ở thôn Đại Phúc?”

Lệ Khinh Ngôn “Vĩnh An Bá suy đoán đám phản tặc có thể là vì che giấu tung tích nên mới giết người diệt khẩu, nhưng vi thần cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.”

Lạc Thanh Hàn “Sao lại nói vậy?”

Lệ Khinh Ngôn chậm rãi nói suy đoán của mình.

“Thiên hạ rộng lớn, đám phản tặc đó tại sao không đến những nơi khác, mà cứ phải trốn ở núi Hóa Phúc? Dù vô tình lạc vào núi Hóa Phúc thì địa hình trên núi cũng vô cùng phức tạp, những người lần đầu tiên đến đây gần như không thể tìm được thôn Đại Phúc. Nếu khăng khăng nói đây chỉ là chuyện tình cờ thì phải chăng đã quá trùng hợp. Một lần có thể là trùng hợp, nhưng trùng hợp hai lần liên tiếp chưa chắc đã là trùng hợp.”

Nét mặt Lạc Thanh Hàn nghiêm túc “Khanh nghi ngờ đám phản tặc cố ý đến thôn Đại Phúc? Nhưng lý do là gì? Bọn chúng có thù hận gì với thôn Đại Phúc, mà phải ra tay giết hết người trong thôn?”

Một bên là phản tặc bỏ trốn, một bên là thôn dân miền núi sống ẩn náu.

Dù nhìn thế nào thì mối quan hệ giữa hai bên cách rất xa.

Lệ Khinh Ngôn không thể trả lời.

Thật ra, đây cũng là điểm mà y nghĩ mãi không ra.

Y từng hỏi Vân Khả Tâm, muốn biết đám phản tặc đó có phải có thù cũ nào với vài người trong thôn không?

Vân Khả Tâm lại chắc chắn nói với y, cả thôn không ai biết đám phản tặc đó.

Đừng nói thù cũ, trước đây bọn họ còn chưa từng gặp.

Thôn Đại Phúc không lớn, người trong thôn thân thuộc với nhau, hơn nữa còn rất đoàn kết, nhất là khi đối mặt với người ngoài, bọn họ gần như là một thể, không thể có chuyện giấu nhau.

Nếu Vân Khả Tâm nói không biết, tức là nàng thật sự không biết.

Nhưng nếu không quen biết thì tại sao đám phản tặc đó lại tàn sát cả thôn?

Suy luận đến đây đã đi vào ngõ cụt.

Lạc Thanh Hàn "Nếu vụ thảm sát thôn Đại Phúc có khả năng liên quan đến đám phản tặc, vậy án này nhất định phải điều tra kỹ càng, trẫm sẽ lệnh Hình bộ lập án, khanh có thể hỗ trợ, giúp Hình bộ mau chóng giải quyết án này."

Lệ Khinh Ngôn lập tức khom người hành lễ "Vi thần tuân chỉ!"

Nói chuyện chính xong, Lạc Thanh Hàn bắt đầu nói chuyện

riêng, mượn cơ hội này kéo gần quan hệ quân thần.

“Nghe nói lần này khanh dẫn về một người vợ.”

Nhắc tới Vân Khả Tâm, nét mặt Lệ Khinh Ngôn chợt trở nên dịu dàng.

“Hồi bẩm bệ hạ, trước đó vi thần bị tấn công ở núi Hóa Phúc, suýt thì mất mạng, may được một nữ tử tốt bụng cứu giúp. Nàng họ Vân, tên Khả Tâm, là một cô nương rất đơn thuần tốt bụng. Lúc vi thần bị thương, nàng tận tình chăm sóc. Lúc vi thần gặp khó khăn, nàng bất chấp tất cả giúp đỡ. Vi thần cảm thấy cả đời này sẽ không gặp được nữ tử tốt như nàng nữa. Vi thần sẵn lòng dành cả đời này yêu thương và bảo vệ nàng.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Thật ra hắn chỉ thuận miệng hỏi một câu, không ngờ đối phương lại nói nhiều như vậy.

Lạc Thanh Hàn lặng lẽ nuốt một đống cơm chó, mặt không biểu cảm hỏi.

“Có cần trẫm ban hôn không?”

Lệ Khinh Ngôn cười nói “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, nhưng không cần đâu, chúng thần đã bái đường thành thân rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu thế thì chúc hai người răng long đầu bạc, trăm năm hạnh phúc.”

Lệ Khinh Ngôn “Đa tạ lời tốt lành của bệ hạ.”

Lạc Thanh Hàn sai người mang một đôi ngọc Như Ý thượng hạng đến làm quà cưới cho Lệ Khinh Ngôn và Vân Khả Tâm.

Lệ Khinh Ngôn lần nữa bái tạ.

Y cầm hộp gấm đựng ngọc Như Ý rời cung, ngồi xe ngựa về Lệ gia.

Đã gần đầu đông, thời tiết ngày càng lạnh.

Vì Tiêu Hề Hề bị nội thương nên thể chất hiện giờ không còn tốt như trước, hơn nữa trong người vẫn còn độc cổ, làm cho nàng rất sợ lạnh.

Trong khi mọi người còn đang mặc quần áo mùa thu, Tiêu Hề Hề đã mặc áo bông, trên đất trải thảm dày, trên giường cũng đắp chăn dày.

Bây giờ cung Vân Tụ còn đốt cả địa noãn.

Nàng quấn mình thành quả bóng tròn ngồi trên giường, cầm bát canh nóng trên tay.

Sắc mặt hơi tái nhợt nhưng tinh thần rất tốt, đôi mắt sáng ngời.

Nàng nhìn chằm chằm lò than, ngửi thấy mùi thơm trong không khí, không khỏi thúc giục.

“Hạt dẻ vẫn chưa chín sao?”

Chiết Chi dùng kẹp sắt cạy đống than nhìn thử “Chờ thêm một lát.”

Bảo Cầm bưng một cốc nước gừng nóng tới.

“Nương nương, uống một chút cho ấm người đi.”

Tiêu Hề Hề thò tay từ trong chăn cầm cốc, uống một ngụm lớn, nước gừng cay và sữa hòa quyện vào nhau, hương vị ngon đến không ngờ.

Bảo Cầm hỏi “Có ngon không?”

Tiêu Hề Hề chẹp chẹp miệng, trong lòng dấy lên một nghi vấn “Ngon thì ngon nhưng tại sao nước gừng sữa này lại có cẩu kỷ?”

Bảo Cầm cười nói "Phương thái y nói người cần bồi bổ khí huyết, cẩu kỷ này có tác dụng nên nô tỳ cho vào một ít, chắc không ảnh hưởng đến mùi vị."

Lúc này Tế Vũ chạy vào nhắc nhở "Hoàng thượng tới rồi."

Tiêu Hề Hề uống một hơi hết cốc nước gừng.

Cung nữ lập tức bước tới đỡ nàng dậy.

Tiêu Hề Hề vừa mới xỏ giày thì nhìn thấy Lạc Thanh Hàn đi vào.

Lạc Thanh Hàn "Đừng đứng dậy, bên ngoài lạnh."

Nếu là phi tần khác nhất định sẽ khách sáo, thể hiện mình coi trọng Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề không nói gì, đá chiếc giày thêu ra rồi ngồi xuống.

Có thể xem như được sủng sinh kiêu.

Chương 960: Lễ trước binh sau

Các cung nữ hầu hạ Hoàng đế cởi áo khoác dày, cởi kim quán nặng, thay thường phục rộng rãi, rồi âm thầm lui ra ngoài, chừa không gian trong phòng cho Hoàng đế và Quý phi.

Tiêu Hề Hề lại quấn mình trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

Nàng cười nịnh nọt với Lạc Thanh Hàn.

“Trong lò than có hạt dẻ, chắc là chín rồi, chàng lấy ra giúp ta đi.”

Chỉ là một phi tần mà dám sai Hoàng đế làm việc, nếu người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ nhảy dựng lên mắng nàng không biết quy tắc.

Bản thân Lạc Thanh Hàn lại không quan tâm chuyện này.

Hắn thậm chí còn thích cảm giác được Hề Hề cần đến.

Hắn cầm kẹp sắt bóc than ra, gắp từng hạt dẻ rang cho vào chậu đồng bên cạnh.

Mùi thơm của hạt dẻ rang bay khắp phòng.

Tiêu Hề Hề háo hức nhìn, không khỏi nuốt nước bọt.

Hạt dẻ rang vừa mới lấy ra rất nóng, phải chờ một lúc mới ăn được.

Tiêu Hề Hề có thèm đến đâu thì lúc này cũng chỉ có thể nhìn.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh nàng, đầu tiên sờ trán nàng,

sau đó đưa tay vào giường sờ hai bàn chân nhỏ của nàng, cảm nhận được ấm ấp mới thấy yên tâm.

Tiêu Hề Hề "Nghe nói Lệ Khinh Ngôn về rồi."

Lạc Thanh Hàn "Ừm, y còn dẫn về một người vợ."

Tiêu Hề Hề không ngạc nhiên.

Lúc nàng tính được Lệ Khinh Ngôn trên đường đến quận Phượng Dương gặp bất trắc, thì đã biết lần này y gặp họa được phúc.

Họa đã ứng nghiệm, phúc đương nhiên cũng tới.

Lạc Thanh Hàn "Lần này Lệ Khinh Ngôn gặp được Vĩnh An Bá, bọn họ gặp phải một chuyện kỳ lạ, có khả năng liên quan đếm đám người Uất Cửu."

Đại Thịnh luôn có truyền thống hậu cung không được can chính, Hoàng đế không được nói chuyện triều chính với người trong hậu cung.

Nhưng Lạc Thanh Hàn lại không có ý nghĩ này.

Đoạn đường này, hắn và Hề Hề đã trải qua nhiều thăng trầm.

Hai người tin tưởng nhau, dựa dẫm nhau, dù là chuyện công hay tư, hai người vẫn có thể nói hết tất cả.

Đây là lý do tại sao Lạc Thanh Hàn thấy mình may mắn hơn Thịnh Vĩnh Đế.

Thịnh Vĩnh Đế phí bao công sức giành ngai vàng, nhưng lại vô cùng đa nghi, cảnh giác với mọi người xung quanh, sợ có người đến đoạt quyền, ngồi ở trên cao, cuối cùng trở thành kẻ cô độc thực sự.

Lạc Thanh Hàn thì khác.

Hắn có Hề Hề ở bên.

Dù hắn đang ở giữa vòng xoáy đấu tranh chính trị, nhưng Hề Hề vẫn nắm chặt tay hắn, không để hắn bị vòng xoáy nuốt chửng hoàn toàn.

Tiêu Hề Hề nghe Lạc Thanh Hàn nói đến thôn Đại Phúc, đột nhiên cảm giác có hơi quen thuộc mơ hồ trong lòng.

Còn cụ thể quen thuộc ở đâu thì nàng không nói được.

Tiêu Hề Hề bất giác rơi vào trầm tư.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng cau mày, bèn duỗi ngón tay vuốt hàng mày của nàng, nhỏ giọng nói.

“Ta nói nàng nghe chuyện này, không phải muốn nàng lo lắng, ta chỉ muốn tìm chủ đề nói chuyện với nàng, để nàng biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nàng cũng không cần phải buồn chán.”

Tiêu Hề Hề lơ đãng nói “Thế à.”

Lạc Thanh Hàn “Không lâu nữa Anh vương sẽ về, đến lúc đó sứ đoàn nước Thiên Đảo cũng sẽ đến Thịnh Kinh, bọn họ còn mang theo hoa Hải Sinh, có dược liệu cuối cùng này, nội thương của nàng sẽ lành hẳn.”

Suy nghĩ của Tiêu Hề Hề bị dẫn dắt chuyển hướng, thuận theo hỏi.

“Nước Thiên Đảo chắc sẽ không tặng hoa Hải Sinh miễn phí đó chứ?”

Tuy nước Thiên Đảo nói sẽ dâng hoa Hải Sinh cho Hoàng đế Đại Thịnh nhằm tăng cường mối bang giao hai nước, nhưng đó chỉ là lời khách sáo mà thôi.

Bọn họ biết hoa Hải Sinh rất quan trọng với Hoàng đế Đại Thịnh, cho nên bọn họ nhất định sẽ nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

Lạc Thanh Hàn "Chỉ cần yêu cầu của bọn họ không quá đáng, ta có thể thỏa mãn bọn họ."

Trí tưởng tượng của Tiêu Hề Hề mở rộng, nàng nhớ tới nhiều tình tiết trong tiểu thuyết máu chó ngược tâm, liền hỏi.

"Nếu bọn họ nhân cơ hội này đòi liên hôn thì sao?"

Lạc Thanh Hàn "Phiên vương các nơi đều có con gái, có thể chọn một trong những quận chúa đó gả đi."

Tiêu Hề Hề "Ý ta là bọn họ muốn gả công chúa cho chàng, làm Hoàng hậu của chàng, là kiểu liên hôn đó ấy."

Lạc Thanh Hàn cong ngón tay, gõ nhẹ vào trán nàng.

"Nàng cũng là công chúa, đến bây giờ cũng chỉ có thể làm Quý phi, một công chúa của nước Thiên Đảo cỏn con có tư cách gì làm Hoàng hậu của ta?"

Tiêu Hề Hề ậm ừ "Ta chỉ nói chàng có muốn cưới không?"

Lạc Thanh Hàn "Đương nhiên không muốn."

Tiêu Hề Hề bắt đầu suy diễn "Nếu chàng không chịu cưới, bọn họ sẽ không giao hoa Hải Sinh, như vậy nội thương của ta không khỏi được ……"

Lạc Thanh Hàn cắt đứt suy diễn của nàng, quả quyết nói.

"Nếu bọn họ không đưa, thì ta sẽ cướp."

Tiêu Hề Hề trợn tròn mắt "Chỉ vì một đóa hoa Hải Sinh mà hai nước khai chiến? Như vậy cũng quá trẻ con rồi."

Lạc Thanh Hàn "Đây không chỉ là chuyện của một đóa hoa Hải Sinh. Chuyện này còn liên quan đến bang giao hai nước. Nước Thiên Đảo nằm trên biển, bọn họ hiểu rõ vùng biển hơn chúng ta. Nếu bọn họ có ý định làm khó đội thuyền của Đại

Thịnh trên biển, như vậy sẽ gây trở ngại lớn cho sự phát triển trên biển của chúng ta. Cho nên cuộc gặp mặt lần này sẽ là cơ hội thăm dò tốt, xem thử bọn họ là bạn hay thù? Nếu bọn họ thể hiện được thành ý giao hảo thì chúng ta có thể chung sống hòa bình với bọn họ trên biển. Nhưng nếu bọn họ có suy nghĩ khác về Đại Thịnh thì chúng ta chắc chắn sẽ khiến bọn họ nếm mùi đau khổ."

Tiêu Hề Hề đột nhiên nói "Cái này gọi là lễ trước binh sau!"

Lạc Thanh Hàn gật đầu "Đúng vậy."

Tiêu Hề Hề "Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa, chàng đi lấy hạt dẻ rang qua đây, không ăn sẽ nguội mất."

Ngay cả khi chủ đề bị đẩy đi xa, nàng cũng sẽ không quên ăn.

Lạc Thanh Hàn tự mình bóc hạt dẻ, đưa phần vàng tròn trịa bên trong hạt vào miệng Hề Hề.

Tiêu Hề Hề rất thoải mái khi được Hoàng đế phục vụ.

Nàng vừa ăn vừa nói "Chàng cũng ăn đi."

Lạc Thanh Hàn nghiêng người hôn lên môi nàng, nhỏ giọng nói.

"Ta thích ăn như thế này."

Tiêu Hề Hề thật sự không hiểu tại sao đường đường là Hoàng đế lại cứ cướp thức ăn trong miệng người khác?

Lẽ nào thức ăn trong miệng người khác ngon hơn à?

Hôm sau, Vĩnh An Bá Tiêu Lăng Phong dẫn một ngàn tướng sĩ về Thịnh Kinh.

Không ngạc nhiên khi bọn họ tay không trở về.

Bọn họ đã hỏi thăm mọi ngôi nhà gần núi Hóa Phúc, nhưng

không tìm được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Sau khi Uất Cửu và đồng bọn tàn sát thôn Đại Phúc, thì không còn tung tích.

Lạc Thanh Hàn truyền lệnh đến tất cả quận huyện, yêu cầu điều tra nghiêm ngặt những người khả nghi, một khi tìm thấy người giống với chân dung, lập tức bắt về quy án. Đồng thời phát lệnh truy nã, ai có thể cung cấp manh mối về phản tặc sẽ được thưởng một trăm lượng bạc, nếu cung cấp được vị trí cụ thể được thưởng gấp mười!

Có thưởng ắt sẽ có người dũng cảm xuất hiện.

Chẳng qua Uất Cửu không phải kẻ ngốc, gã biết mình bị truy nã, cho nên nhất định sẽ cải trang, thay đổi khuôn mặt, không ai có thể nhận ra.

Chương 961: Chuyển dạ

Sau khi vụ kiện giữa Bạch gia và Tô gia được giao cho Đại Lý Tự, trải qua ba tháng xét xử và điều tra, cuối cùng đã có kết quả rõ ràng.

Lao phi quả thật bị Mẫn tiệp dư sát hại.

Mẫn tiệp dư giết người xong thì rời cung, đến nay không rõ tung tích.

Tô gia là nhà mẹ của Mẫn tiệp dư vẫn luôn lảng tránh, đến khi Đại Lý Tự đưa ra phán quyết, Tô gia hết cách, đành phải nói thật.

Thật ra, đích nữ Tô gia thật sớm đã bỏ trốn theo người khác.

Đích nữ Tô gia yêu một thư sinh nghèo, nhưng Tô gia kiên quyết không đồng ý, vừa hay trong cung tuyển tú, Tô gia cảm thấy dựa vào dung mạo và xuất thân của con gái nhất định sẽ được chọn.

Biết phụ mẫu có ý sắp xếp cho nàng vào cung, đích nữ Tô gia đã lén rời nhà bỏ trốn với thư sinh nghèo kia.

Đến nay không rõ tung tích.

Tuy nhiên, lúc đó Tô gia đã báo danh con gái vào cung.

Nếu nhất thời đổi ý, trong cung nhất định sẽ hỏi nguyên do.

Đến lúc đó, tin xấu đích nữ Tô gia bỏ trốn cùng người khác sẽ không giấu được.

Lúc Tô gia đang lo sốt vó thì một nữ tử xinh đẹp trông giống hệt đích nữ Tô gia xuất hiện.

Nàng chủ động bày tỏ muốn được vào cung thay đích nữ Tô gia, yêu cầu duy nhất của nàng là Tô gia cho nàng một số tiền để chôn cất phụ mẫu vừa bệnh nặng qua đời một cách đàng hoàng.

Lý do này nghe rất khiên cưỡng, không phải Tô gia không nghi ngờ tính xác thực của lời nói này.

Nhưng lúc đó Tô gia không còn lựa chọn nào khác.

Bọn họ không muốn danh tiếng Tô gia hoen ố, đành phải chấp nhận chủ ý lấy mận thay đào.

Thậm chí bọn họ còn thầm cầu xin, nhiều người tham gia tuyển tú như vậy, dù nữ tử đó có xinh đẹp cũng có thể sẽ không được chọn.

Nhưng chuyện không như ý muốn.

Có nhiều tú nữ, trong số sáu người được chọn, lại có đích nữ Tô gia.

Khi Tô gia biết tin, thật sự bàng hoàng sợ hãi.

Bọn họ sợ tội khi quân bại lộ nên đành ngậm miệng, không dám tiết lộ bất kỳ tin tức nào.

Sau đó, khi Mẫn tiệp dư truyền tin về Tô gia, nói Quý phi có lẽ đã nghi ngờ thân phận của nàng, Tô gia sợ chết khiếp, vội xử hết người hầu biết chuyện này. Nhưng trong số đó có một bà lão đã ký văn khế bán đợ, giết bà ấy sẽ dẫn đến quan phủ điều tra, cho nên Tô gia lấy cớ trả một nhóm người hầu về quê, đưa bà ấy về quê.

Kế đó nghe tin bà ấy vừa về quê đã chết vì bạo bệnh.

Tô gia nghi ngờ Mẫn tiệp dư ra tay để diệt cỏ tận gốc.

Bọn họ nghi ngờ lai lịch thật sự của Mẫn tiệp dư.

Tuy nhiên chuyện đến nước này thì không còn đường quay lại, Tô gia đã trói chặt với Mẫn tiệp dư, chỉ có thể theo nàng đi vào bóng tối.

Tô gia ngày đêm mong chờ, hy vọng Mẫn tiệp dư an phận ở trong cung, không gây ra chuyện gì.

Nhưng mọi chuyện lần nữa đi ngược lại với hy vọng của bọn họ.

Đầu tiên là Mẫn tiệp dư bị thiêu chết trong Tuế Vãn Các, sau đó sự thật lộ ra, người chết thật ra là Lao phi, hung thủ thật sự g.iết chết Lao phi là Mẫn tiệp dư!

Chuỗi sự việc này xảy ra quá đột ngột khiến Tô gia hoàn toàn không kịp đề phòng, ngoài im lặng và ngụy biện thì không làm được gì khác.

Hiện tại chân tướng vụ án đã hoàn toàn sáng tỏ, Tô gia phạm tội khi quân, thủ phạm chính bị xử trảm, những người còn lại bị đày đi xa ngàn dặm.

Mẫn tiệp dư bị giáng làm thường dân, từ đó trong cung không còn Mẫn tiệp dư.

Lao phi lần nữa được an táng trong lăng phi tần.

Dù sự thật đã sáng tỏ nhưng vợ chồng Bạch Hạo Thành không mấy vui vẻ, con gái còn trẻ như vậy mà đã chết, còn chết rất thảm, đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng hai vợ chồng.

Bọn họ vô cùng hối hận, tại sao năm đó lại không ngăn cản con gái vào cung tuyển tú?

Nếu con gái không vào cung, sẽ không có kết cục bi thảm như vậy.

……

Khi Thịnh Kinh đón đợt tuyết đầu mùa, Anh vương phi Bộ Sanh Yên đột nhiên chuyển dạ!

Định Viễn Hầu biết tin, lập tức chống nạng khập khiễng ra khỏi nhà.

Ông chê xe ngựa quá chậm nên cưỡi ngựa thẳng đến vương phủ.

Cùng lúc đó, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề ở trong cung cũng nhận được tin.

Lạc Thanh Hàn biết Anh vương phi quan trọng thế nào với Anh vương, hiện giờ Anh vương vẫn chưa về, Anh vương phi đang chuyển dạ, nếu xảy ra chuyện gì thì trong vương phủ không ai ra quyết định được.

Vì vậy Lạc Thanh Hàn quyết định đích thân rời cung.

Tiêu Hề Hề cũng muốn đi.

Lạc Thanh Hàn do dự một lát rồi đồng ý.

Ngoài trời tuyết vẫn đang rơi, còn có gió lạnh, lạnh muốn cóng người.

Hắn đích thân giám sát Hề Hề mặc y phục, nàng mặc hết lớp này đến lớp khác, thân hình mảnh mai vốn có của nàng bị gói như chiếc bánh ú.

Tiêu Hề Hề cảm thấy tay chân mình không cử động bình thường được nữa.

“Thế này đã được chưa? Không thể mặc thêm nữa, ta sắp nghẹt thở rồi.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng từ trên xuống dưới, sai người mang áo choàng lông cáo dày đến khoác cho nàng.

Được rồi, nàng từ bánh ú biến thành một cục đầy lông.

Lạc Thanh Hàn nắm tay cục lông Hề Hề rời cung Vân Tụ.

Hai người ngồi xe ngựa rời cung.

Trong xe có một cái bếp nhỏ, Tiêu Hề Hề ôm lò sưởi nhỏ trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong bộ lông cáo mềm mại, trên đầu đội mũ lông cực kỳ khoa trương.

Bây giờ nàng cảm thấy mình giống như người Eskimo.

Trang bị này đủ để nàng trải qua mùa đông ở Bắc Cực.

Nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn lo lắng, sợ nàng bị lạnh nên thỉnh thoảng chạm mặt và tay nàng để xác định nhiệt độ cơ thể của nàng nóng hay lạnh.

Tiêu Hề Hề lặng lẽ thở dài.

“Chàng biết mình bây giờ giống gì không?”

Lạc Thanh Hàn “Giống gì?”

Tiêu Hề Hề “Giống cha già nhọc lòng vì con gái.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Thấy sắc mặt Hoàng đế bệ hạ trở nên khó coi, Tiêu Hề Hề vội nói thêm “Sau này chàng nhất định sẽ là một người cha tốt có trách nhiệm!”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm “Ồ, vậy khi nào ta mới có thể làm cha?”

Lần này đến lượt Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Lạc Thanh Hàn “Người ta thành thân sau nhưng bây giờ sắp có con rồi.”

Tiêu Hề Hề hậm hực rụt cổ, vùi cả khuôn mặt vào bộ lông cáo như đà điểu.

Xe ngựa dừng lại trước phủ Anh vương.

Lạc Thanh Hàn đỡ Hề Hề xuống xe.

Quản gia vội ra cửa nghênh đón.

Ông vừa dẫn đường vừa nói.

"Định Viễn Hầu đã tới, đang ngồi ở noãn các."

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề cũng được dẫn đến noãn các.

Định Viễn Hầu vừa thấy Hoàng đế và Quý phi, lập tức đứng dậy hành lễ.

Lạc Thanh Hàn ra hiệu không cần khách khí.

Tiêu Hề Hề hỏi quản gia tình hình của Anh vương phi.

Quản gia thành thật nói "Vương phi cứ kêu đau, đại phu và bà đỡ đã chuẩn bị sẵn sàng, họ nói sức khỏe của vương phi rất tốt, cách giờ sinh vẫn còn một khoảng thời gian, phải đợi chút nữa."

Tiêu Hề Hề "Bổn cung có thể thăm vương phi được không?"

Quản gia nhanh chóng trả lời "Đương nhiên có thể."

Chương 962: Bắt cô ta lại

Trong phòng ngủ, Bộ Sanh Yên đang nằm trên giường.

Nước ối đã vỡ, những cơn đau dữ dội ập đến làm sắc mặt nàng tái nhợt.

Hai bà đỡ đang kiểm tra những vật dụng cần thiết trong lúc sinh nở, các thị nữ bận rộn chạy tới chạy lui.

Một bà đỡ túc trực cạnh giường, nhẹ giọng xoa dịu tâm trạng của Anh vương phi.

Đại phu kiểm tra mạch cho Anh vương phi, xác nhận thể chất của nàng rất tốt, sau đó đại phu rời khỏi phòng ngủ.

Nhưng ông không đi xa mà đứng ngoài cửa phòng ngủ, chỉ cần bên trong có tình huống gì, ông sẽ lập tức xông vào cứu người.

Lúc này quản gia dẫn Quý phi tới.

Đại phu khom người hành lễ với Quý phi.

Quản gia là nam nhân, không tiện vào phòng sinh, bèn dừng lại trước cửa phòng ngủ, cung kính nói với Quý phi.

“Nương nương, mời vào.”

Tiêu Hề Hề không trực tiếp đi vào mà đứng ngoài cửa, cẩn thận nhìn phòng ngủ trước mặt.

Nàng mơ hồ cảm nhận được luồng sáng đỏ dẫn đến họa đổ máu từ trong phòng truyền ra.

Nàng không biết luồng sáng đỏ đó là do đứa trẻ sắp chào đời hay vì lý do nào khác.

Nói tóm lại, nàng phải đề phòng chuyện bất trắc.

Tiêu Hề Hề lấy một bùa trừ tà trong tay áo, dán lên cửa rồi nói với quản gia.

“Đừng chạm vào lá bùa này.”

Quản gia không biết lá bùa này dùng làm gì, nhưng Quý phi đã hạ lệnh nên ông cũng chỉ có thể tuân theo.

Tiêu Hề Hề hơi vén váy lên, bước vào phòng ngủ.

Trong phòng không có địa noãn, cửa ra vào và cửa sổ đều đóng kín, nhiệt độ trong phòng rất cao.

Vừa bước vào cửa, nàng đã cảm nhận được hơi nóng phả vào mặt.

Mọi người trong phòng thấy Quý phi tới, lập tức dừng lại hành lễ.

Bộ Sanh Yên nằm trên giường cũng muốn đứng dậy nhưng bị Tiêu Hề Hề ngăn lại.

“Vương phi cứ nằm yên, đừng nhúc nhích.”

Bà đỡ thức thời bước sang một bên, nhường chỗ ngồi cạnh giường cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề đi tới, ngồi xuống bên giường.

Bộ Sanh Yên lúc này sắc mặt hơi tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi, lông mày nhíu lại, hiển nhiên là bị cơn đau chuyển dạ hành hạ.

Nàng cố chịu đau, khó khăn nói “Phiền Quý phi nương nương

đi chuyến này.”

Tiêu Hề Hề “Không chỉ có bổn cung đến, bệ hạ cũng đến rồi, bệ hạ và Định Viễn Hầu ngồi bên ngoài, đều đang chờ tin tốt của cô và đứa bé.”

Bộ Sanh Yên giơ bàn tay run rẩy của mình ra.

Tiêu Hề Hề lập tức nắm lấy tay nàng, ngón tay nàng lạnh ngắt, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Bộ Sanh Yên “Con của ta sẽ bình an ra đời phải không?”

Khi nàng hỏi vấn đề này, ánh mắt nàng dán chặt vào Quý phi, không bỏ sót một chút biểu cảm nào trên khuôn mặt Quý phi.

Tiêu Hề Hề không do dự nói “Đương nhiên, cô và đứa bé đều sẽ bình an vô sự.”

Nhận được câu trả lời mình muốn, Bộ Sanh Yên thấy thoải mái hơn nhiều.

Sau đó, cơn đau tột độ đột nhiên ập đến.

Nàng không khỏi hét lên đau đớn.

Nhưng nàng vẫn không buông tay Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề chỉ đành để nàng nắm, quay đầu nhìn bà đỡ bên cạnh, thấp giọng hỏi.

“Mọi thứ chuẩn bị xong chưa?”

Bà đỡ gật đầu “Chuẩn bị xong rồi.”

Lúc này, bà đỡ bưng một bát canh nhân sâm nóng hổi tới nói “Vương phi nương nương, mau uống canh này đi.”

Bộ Sanh Yên không muốn uống, bây giờ nàng đau đến mức không muốn ăn uống gì.

Bà đỡ khuyên "Bây giờ người không uống canh nhân sâm thì lát nữa sẽ mất sức, sinh con là một chuyện rất vất vả, vì người và đứa bé trong bụng, hãy uống một chút đi."

Vì đứa trẻ, Bộ Sanh Yên chỉ đành cắn răng uống canh.

Lúc bắt đầu sinh, Bộ Sanh Yên càng đau hơn, hét hết tiếng này đến tiếng khác.

Các bà đỡ vây quanh giường, thuần thục đỡ đẻ cho nàng.

Để không cản trở họ, Tiêu Hề Hề bước sang một bên.

Bà đỡ thận trọng hỏi "Sinh con phải chờ rất lâu, người có muốn ra ngoài một lát không?"

Tiêu Hề Hề nói không cần.

Trước đó nàng từng xem một quẻ, quá trình mang thai của Anh vương phi hẳn phải diễn ra suôn sẻ, nhưng vừa rồi trước khi vào phòng, nàng nhận thấy trong phòng có luồng sáng đỏ dẫn đến họa đổ máu.

Chuyện này làm nàng hơi bất an.

Lúc mọi người đang tập trung vào Anh vương phi, Tiêu Hề Hề bắt đầu đi loanh quanh trong phòng, tìm kiếm nguyên nhân gây ra luồng sáng đỏ đó.

Nàng tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm thấy gì.

Trong phòng này mọi thứ đều bình thường.

Sinh con thật sự là một quá trình rất dài.

Đặc biệt là với thai phụ, thời gian không chỉ kéo dài mà còn vô cùng đau đớn.

Bộ Sanh Yên đau đến chết đi sống lại, sau đó ý thức của nàng

bắt đầu mơ hồ.

Định Viễn Hầu không thể ngồi yên, chống nạng đi đến cửa phòng ngủ, xuyên qua cửa có thể nghe rõ tiếng hét trong phòng, trong lòng lo lắng không yên.

Lạc Thanh Hàn yên lặng đứng trong sân.

Hắn vừa nhìn đã thấy lá bùa trừ tà dán trên cửa, chắc chắn là tác phẩm của Hề Hề.

Tuyết vẫn đang rơi.

Quản gia sợ Hoàng đế và Định Viễn Hầu lạnh nên vội sai người mang bếp lò tới, còn chuẩn bị một vò rượu nóng cho hai vị quý nhân sưởi ấm.

Trong phòng ngủ, Bộ Sanh Yên đau đớn, mồ hôi đầm đìa, gần như kiệt sức.

Hai bà đỡ không ngừng hét dùng sức.

Nhưng Bộ Sanh Yên thật sự không còn sức.

Nàng cảm thấy mình sắp không xong.

Bà đỡ thấy tình hình không ổn liền sai người mang thêm một bát canh nhân sâm.

Ngay sau đó một thị nữ chạy ra ngoài.

Lúc thị nữ bưng canh nhân sâm bước vào, đột nhiên kêu lên.

“A!”

Sau đó tay nàng run lên, cả bát canh nhân sâm đổ ra ngoài.

Quản gia đang canh bên ngoài thấy vậy, sắc mặt tức thì tối sầm, thấp giọng mắng.

“Ngươi làm việc thế nào vậy? Một bát canh cũng không cầm nổi, ngày thường ăn biết bao nhiêu cơm uổng phí hết sao? Vương phủ nuôi ngươi có ích gì?!”

Thị nữ bị mắng, hai mắt đỏ hoe, ấm ức giải thích nói.

“Nô tỳ không cố ý, vừa nãy nô tỳ đẩy cửa, đột nhiên thấy cửa rất nóng, nên mới giật mình.”

Quản gia tức giận nói “Cửa đang yên lành sao có thể nóng được? Ta thấy đầu ngươi mới nóng, cả lý do không ra đâu như vậy cũng nghĩ ra được, còn ngây ra đó làm gì? Mau đi lấy bát canh nhân sâm khác đến đây!”

Tiêu Hề Hề ở trong phòng nghe thấy thị nữ nói, lập tức nhìn về phía cửa.

Lúc này, cửa hơi hé mở, qua khe hở có thể thấy cảnh tượng bên ngoài.

Tiêu Hề Hề bước tới, mở cửa thì phát hiện lá bùa trừ tà dán trên cửa đã rơi xuống đất.

Nàng lập tức nhìn thị nữ đang xoay người rời đi.

“Bắt cô ta lại.”

Lạc Thanh Hàn lập tức ra hiệu cho cấm vệ giải người đi.

Hai người cấm vệ bước tới kéo thị nữ đi.

Thị nữ hoảng sợ quỳ xuống xin tha “Nô tỳ biết sai rồi, sau này nô tỳ sẽ cẩn thận làm việc, không làm đổ canh nhân sâm nữa, xin bệ hạ và nương nương tha mạng!”

Tiêu Hề Hề cúi xuống nhặt lá bùa trừ tà dưới đất lên.

Canh nhân sâm đổ đầy ra đất, lá bùa vàng ban đầu biến thành màu đen khi dính canh nhân sâm.

Quản gia ngạc nhiên hỏi “Sao bùa này lại đổi màu?”

Tiêu Hề Hề “Canh nhân sâm này có vấn đề.”

Chương 963: Ta muốn gặp chàng

Đại phu luôn đứng bên ngoài chờ, nghe vậy lập tức bước tới, bắt đầu kiểm tra canh nhân sâm trên đất.

Quả nhiên phát hiện canh nhân sâm có độc.

Đại phu run giọng nói "Liều lượng độc không nhiều, người bình thường ăn vào sẽ không chết, cùng lắm sẽ bị tiêu chảy hai ngày, nhưng nếu thai phụ đang sinh nở mà ăn trúng, hậu quả sẽ rất khôn lường."

Thị nữ nghe vậy, sợ hãi gần như tắt thở.

Nàng vừa khóc vừa hét "Nô tỳ không có hạ độc, dù có cho nô tỳ ăn gan trời, nô tỳ cũng không dám hạ độc vương phi, xin bệ hạ và Quý phi nương nương minh giám!"

Tiêu Hề Hề thông qua tướng mạo của nàng biết được thị nữ này không phải người hạ độc.

Nếu thật sự là nàng ra tay, vừa nãy ở trong phòng ngủ Tiêu Hề Hề đã có thể nhìn ra vấn đề.

Định Viễn Hầu tức run người, đốt ngón tay cầm nạng hơi trắng bệch.

"Rốt cuộc là ai? Lại dám ra tay độc ác với con gái và cháu ngoại của ta?!"

Lạc Thanh Hàn ra lệnh bắt giữ thị nữ thẩm vấn, cả đầu bếp phụ trách nấu canh nhân sâm trong bếp cũng bị bắt.

Lạc Thanh Hàn sẽ xử lý những chuyện này, Tiêu Hề Hề không

cần lo lắng.

Nàng nói với quản gia "Ông đi lấy mấy miếng nhân sâm đến đây."

"Vâng."

Lần này quản gia không dám sai người khác đi lấy, tránh để phát sinh thêm chuyện, ông đích thân chạy đến nhà kho dược liệu.

Chốc sau quản gia thở hổn hển chạy về.

Ông đưa những miếng nhân sâm đã cắt sẵn cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề đưa miếng nhân sâm vào miệng Bộ Sanh Yên, bảo nàng nhai nuốt.

Nhai nhân sâm quả thật không ngon lắm.

Nhưng lúc này, Bộ Sanh Yên không còn phân biệt được ngon hay dở.

Nàng nhai nuốt một cách máy móc.

Tiêu Hề Hề dùng khăn lụa lau mồ hôi trên mặt nàng.

Hai mắt Bộ Sanh Yên đỏ hoe nhìn Tiêu Hề Hề, khàn giọng hỏi.

"Vương gia …… vẫn chưa về sao?"

Tiêu Hề Hề thầm tính trong lòng, vội nói "Sắp rồi sắp rồi, ngài ấy sắp về rồi."

Bộ Sanh Yên nghẹn giọng nói "Ta muốn gặp chàng."

Tiêu Hề Hề "Tin ta, cô sắp gặp được ngài ấy rồi."

Một đợt đau dữ dội mới ập đến, Bộ Sanh Yên không còn quan

tâm gì khác, lại đau đớn hét lên.

Bà đỡ hét lên "Hít sâu! Dùng sức! Dùng sức mạnh hơn, đứa bé sắp ra rồi!"

Tiêu Hề Hề vội mở cửa bước ra ngoài.

Nàng nói với Lạc Thanh Hàn "Chàng sai người đến chờ gần cổng thành, vừa thấy Anh vương vào thành, bảo ngài ấy nhanh chóng về vương phủ."

Sự ăn ý hình thành qua nhiều năm khiến Lạc Thanh Hàn không cần hỏi nhiều, lập tức làm như nàng nói.

Định Viễn Hầu hỏi "Anh vương đã về chưa?"

Tiêu Hề Hề "Sắp rồi."

Nếu nàng tính chính xác, Anh vương sắp vào thành rồi.

Định Viễn Hầu lại hỏi "Anh vương phi bây giờ thế nào?"

Tiêu Hề Hề không biết nên hình dung tình hình của Anh vương phi thế nào, chỉ có thể nói.

"Vẫn ổn."

Sau gần hai tháng hành trình, Lạc Dạ Thần và sứ đoàn nước Thiên Đảo cuối cùng đã nhìn thấy cổng thành Thịnh Kinh.

Lạc Dạ Thần đầy mong đợi khi nghĩ mình sẽ sớm gặp lại vương phi.

Nếu không dẫn theo sứ đoàn, y chỉ cần cưỡi ngựa thì một tháng hơn đã đến Thịnh Kinh.

Vừa nghĩ đến sứ đoàn nước Thiên Đảo, Lạc Dạ Thần liền thấy không vui, đám người thiếu hiểu biết này vừa vào lãnh thổ Đại Thịnh, thấy thứ gì cũng làm ầm lên, để thỏa mãn tò mò của bọn họ, tốc độ đi đường chậm hơn rất nhiều.

Y quay đầu nhìn sứ đoàn nước Thiên Đảo đi theo phía sau.

Sứ đoàn này có hơn một trăm người, đứng đầu có ba người.

Là Tam công chúa, tiểu hoàng tử và Khu mật sứ.

Lúc này Tam công chúa đang nằm trên cửa sổ xe ngựa, nghiêng người nhìn ra ngoài, nhìn thấy cổng thành Thịnh Kinh cao lớn uy nghiêm, không khỏi cảm thán một tiếng.

Nàng dùng tiếng của nước Thiên Đảo thốt lên "Cổng thành cao quá!"

Đội trưởng đội hộ vệ đi theo nhắc nhở "Xin công chúa điện hạ ngồi ngay ngắn, xe ngựa vẫn đang di chuyển, người như vậy rất dễ xảy ra tai nạn."

Tam công chúa bướng bỉnh không chịu nghe lời, tiếp tục làm theo ý mình.

Trong khi đó, tiểu hoàng tử có vẻ an tĩnh nghe lời hơn nhiều.

Y ngồi yên trong xe ngựa, không cử động cũng không nói chuyện.

Khu mật sứ mở cửa xe, hỏi Anh vương đang cưỡi ngựa.

"Vương gia, chúng ta tới Thịnh Kinh rồi sao?"

Khu mật sứ tên Quản Doanh, là một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi, có bộ râu rậm, cao lớn cơ bắp, thân hình rắn chắc, trông như một võ tướng, nhưng thực chất lại là một quan văn trăm phần trăm.

Đồng thời, ông cũng là người duy nhất có thể nói được tiếng phổ thông Đại thịnh trong cả sứ đoàn.

Lạc Dạ Thần hơi nâng cằm "Ừm, qua cánh cổng này, chính là kinh đô Đại Thịnh chúng ta."

Quản Doanh chân thành cảm thán.

“Vừa nhìn khí thế của cổng thành này, thì biết thành Thịnh Kinh phồn hoa đến mức nào!”

Lạc Diệp Thần thích nhất cảm giác được khen ngợi, lập tức ưỡn ngực, lộ vẻ mặt đắc ý.

Quản Doanh hiển nhiên đã nhận ra tính cách này của y, suốt chặng đường không ngừng nịnh nọt khiến y như bay bổng trên trời.

Điều này làm cho Lạc Dạ Thần có cảm nhận rất tốt về Quản Doanh.

Y chỉ thích mấy người nịnh nọt đơn thuần không làm màu như Quản Doanh, hoàn toàn khác với mấy tên văn nhân thanh cao ở Đại Thịnh!

Ở cổng thành xếp hàng dài, đây là những người muốn vào thành.

Lạc Dạ Thần là Anh vương dẫn theo sứ đoàn nước ngoài, đương nhiên không cần xếp hàng cùng dân thường.

Y vênh vang cưỡi ngựa tới cổng thành, đánh tiếng với lính canh cổng, sau đó tướng sĩ nhường đường, nghênh đón Anh vương vào thành!

Lạc Dạ Thần cưỡi ngựa dẫn đầu.

Sau một thời gian dài làm việc trên biển, da của y hơi rám nắng, chuyển sang tông nâu khỏe mạnh, trông nam tính hơn trước.

Xe ngựa của Quản Doanh đi sau Anh vương.

Quản Doanh tiếp tục thốt ra những lời có cánh, nâng Anh vương lên tận trời, muốn bao nhiêu khoa trương có bấy nhiêu

khoa trương.

Lạc Dạ Thần không hề thấy ngại, nhận hết những lời nịnh nọt.

Một người dám nói, một người dám nghe, hai bên vô cùng hòa hợp.

Gần cổng thành có một cấm vệ đang đợi, vừa thấy Anh vương vào thành liền lập tức tới đón.

"Khởi bẩm Anh vương điện hạ, ti chức phụng lệnh Hoàng thượng đến nhắc vương gia mau chóng về vương phủ, Anh vương phi sắp sinh rồi!"

Nụ cười trên mặt Lạc Dạ Thần chợt cứng đờ khi nghe tới câu cuối cùng.

Đầu óc y tức thì trống rỗng, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ —

Sắp sinh rồi sắp sinh rồi sắp sinh rồi!!!

Vương phi của y sắp sinh rồi!!!

Quản Doanh định nói gì đó, nhưng chưa kịp nói đã thấy Anh vương quất mạnh roi ngựa, ngựa bị đau lập tức giơ vó lao đi như mũi tên rời cung.

Trong chốc lát, y đã biến mất.

Quản Doanh chỉ đành nhìn cấm vệ, cười nói "Anh vương về gặp vương phi rồi, hiện giờ chỉ có thể phiền ngươi dẫn chúng ta đến Hồng Lư Tự."

Cấm vệ đương nhiên biết Hồng Lư Tự ở đâu nên dẫn sứ đoàn nước Thiên Đảo đến đó.

Chương 964: Tên xấu dễ nuôi

Lạc Dạ Thần cưỡi ngựa chạy như điên, dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy về phủ Anh vương.

Con ngựa chưa kịp đứng vững, y đã vứt dây cương, xoay người xuống ngựa.

Y kích động và hồi hộp tột độ, chạy vội vào vương phủ.

Những người hầu trong phủ thấy vương gia trở về đều giật mình, vội quỳ xuống hành lễ.

Lạc Dạ Thần không nhìn đám người hầu, đi thẳng vào hậu viện.

Lúc y thở hổn hển chạy đến cửa phòng ngủ, vừa hay nghe thấy tiếng hét vui mừng từ trong phòng truyền ra.

“Sinh rồi! Đứa bé đã chào đời!”

Tiếp theo đó là tiếng khóc lớn của đứa bé.

Bước chân Lạc Dạ Thần đột nhiên dừng lại, sau đó y đẩy cửa vào bất chấp quản gia ngăn cản.

Y sải bước vào phòng ngủ, thấy Bộ Sanh Yên đang yếu ớt nằm trên giường.

Mọi người trong phòng bàng hoàng khi thấy Anh vương đột nhiên xông vào.

Bọn họ không ngờ vương gia quay về lúc này.

Bà đỡ là người phản ứng đầu tiên, ôm đứa bé vừa ra đời bước tới, cười chúc mừng.

“Chúc mừng vương gia, vương phi đã sinh cho ngài một đứa con trai bụ bẫm!”

Lạc Dạ Thần liếc mắt nhìn nhóc con nhăn nheo, trong đầu chỉ có một ý nghĩ —

Xấu quắc!

Y nói “Thưởng hết!”

Sau đó y sải bước đến bên giường, nắm chặt tay Bộ Sanh Yên, lo lắng hỏi.

“Nàng sao rồi?”

Lúc này Bộ Sanh Yên hoàn toàn kiệt sức, cả thở cũng khó khăn, đầu óc mơ hồ muốn ngất đi nhưng phần t.hân dưới còn đau nhức, đau đến mức không thể ngủ được, khiến trạng thái tinh thần của nàng suy yếu, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Mãi đến khi nghe thấy giọng của Lạc Dạ Thần, nàng mới tỉnh lại một chút.

Nàng khó khăn mở miệng, yếu ớt thốt ra một câu.

“Cuối cùng chàng cũng về rồi.”

Lạc Dạ Thần cúi đầu hôn lên mu bàn tay nàng “Xin lỗi, ta về muộn rồi.”

Các ma ma và bà đỡ bên cạnh lần lượt lên tiếng.

“Không muộn không muộn, ngài về vừa đúng lúc, không hề muộn!”

Bộ Sanh Yên “Con đâu?”

Bà đỡ lập tức bế đứa bé đến trước mặt nàng.

Bộ Sanh Yên vừa nhìn thấy nhóc con nhăn nheo quấn trong tã, không khỏi cau mày.

“Sao lại xấu quá vậy?”

Tuy Lạc Dạ Thần cũng cảm thấy nhóc con này xấu, nhưng dù sao cũng là con mình, cha không thể chê con xấu được.

Y dối lòng nói “Thật ra nếu nhìn kỹ thì cũng không xấu đến thế.”

Có lẽ cảm nhận được ghét bỏ của cha mẹ ruột, nhóc con đột nhiên khóc lớn.

Định Viễn Hầu đang canh ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc, không khỏi cười toe toét.

“Ha ha, tiếng khóc rất lớn, nhất định là một thằng nhóc khỏe mạnh!”

Trong phòng ngủ, Bộ Sanh Yên nhìn Quý phi nương nương bên cạnh, yếu ớt nói.

“Lần này nhờ có Quý phi nương nương giúp đỡ, ta mới có thể sinh hạ thành công. Quý phi nương nương không chỉ là quý nhân của chúng ta, còn là quý nhân của đứa bé. Hay là Quý phi nương nương đặt tên cho đứa bé đi?”

Các ma ma và bà đỡ thấy vậy, đồng thanh nói.

“Phải đó phải đó, có Quý phi nương nương đặt tên, đứa bé ngày sau nhất định hóa nguy thành an, bình an trưởng thành!”

Lạc Dạ Thần là người duy nhất ở hiện trường thấy không vui.

Y tức giận hét lên “Không phải nói để ta đặt tên cho con sao?!”

Đây là đích trưởng tử của y, đương nhiên phải do cha ruột này đặt tên!

Y đã nghĩ ra rất nhiều tên cho con trai, tên nào nghe cũng hay!

Đối mặt với Anh vương đang nhìn chằm chằm, Tiêu Hề Hề cười nói "Tên thì vẫn nên để Anh vương đặt đi, bổn cung đặt nhũ danh cho đứa bé là được rồi."

Nghe vậy, Lạc Dạ Thần lập tức thả lỏng, nhỏ giọng hừ một tiếng.

"Như thế còn được!"

Bộ Sanh Yên lười để ý đến y, hỏi "Không biết Quý phi nương nương muốn đặt nhũ danh gì?"

Tiêu Hề Hề gần như không nghĩ gì, buột miệng nói.

"Gọi là Tiểu Ngố Ngố đi!"

Bộ Sanh Yên "……"

Lạc Dạ Thần "……"

Các ma ma và bà đỡ cũng an tĩnh một hồi, sau đó hóa thân thành người công cụ khen ngợi, không hề suy nghĩ thốt ra những lời nịnh nọt.

"Quý phi nương nương đặt nhũ danh này rất hay! Ngố Ngố không chỉ nghe dễ thương, còn đọc thuận miệng, thật là một cái tên hay! Quý phi nương nương thật là có tài!"

Lạc Dạ Thần muốn chửi mắng.

Có tài cái quần què!!!

Đừng tưởng y không biết, ngố ngố là đang mắng người ta ngu ngốc!

Đặt nhũ danh cho con trai của y là Tiểu Ngố Ngố, chẳng khác nào mắng con trai của y là tên ngốc?!

Lạc Dạ Thần nghiến răng nói "Tên này không hay lắm, nghe như đang mắng người."

Tiêu Hề Hề cười nói "Không phải dân gian thường nói tên xấu dễ nuôi sao."

Các ma ma và bà đỡ gật đầu đồng ý.

"Quý phi nương nương nói đúng, mấy đứa trẻ bình thường đều đặt nhũ danh xấu, như Cẩu Đản, Cẩu Vĩ, Cẩu Thừa gì đó, tên càng xấu thì đứa trẻ càng khỏe mạnh trưởng thành."

Lạc Dạ Thần "……"

Đám nữ nhân này đứng về phía nào đấy?!

Bộ Sanh Yên yếu ớt nói "Đa tạ Quý phi nương nương ban tên, đứa bé này từ nay gọi là Tiểu Ngố Ngố."

Lạc Dạ Thần bất lực tức giận "Sao nàng cũng đổi phe thế?!"

Bộ Sanh Yên phớt lờ giận dữ của y, nhẹ nhàng gọi.

"Tiểu Ngố Ngố, sau này gọi con là Tiểu Ngố Ngố."

Nhóc con quấn trong tã vẫn đang khóc rất to, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói dịu dàng của mẹ thì dần dần ngừng khóc.

Các ma ma và bà đỡ nhân lúc này thốt ra một đống lời nịnh nọt khác.

"Xem ra tiểu lang quân này cũng thích nhũ danh do Quý phi nương nương đặt, vừa gọi nhũ danh thì không khóc nữa, tên này quả nhiên rất hay, Quý phi nương nương đúng là nhìn xa trông rộng!"

Tiêu Hề Hề nghiêng người chọc chọc nhóc con đang quấn

trong tã, nhẹ giọng gọi "Tiểu Ngố Ngố."

Tiểu Ngố Ngố lúc này còn không thể mở mắt, da đỏ hỏn nhăn nheo, như con khỉ nhỏ xấu xí.

Bộ Sanh Yên thật sự rất mệt.

Khi cơn đau dần lắng xuống, cuối cùng nàng không gượng được nữa, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Để không phiền nàng nghỉ ngơi, mọi người rời khỏi phòng ngủ, chỉ để lại hai thị nữ túc trực bên giường, phòng trường hợp Anh vương phi có gì dặn dò.

Tiểu Ngố Ngố được ma ma bế sang phòng nhỏ bên cạnh.

Nhóc con được đặt trong nôi, đắp chăn mềm mại.

Lạc Thanh Hàn và Định Viễn Hầu đứng cạnh nôi, an tĩnh nhìn nhóc con ngủ say.

Định Viễn Hầu là lão tướng giết địch vô số trên chiến trường, lúc này thấy trái tim sắt đá của mình sắp tan chảy, nét mặt không tự chủ hiện lên vẻ dịu dàng.

Ông muốn sờ vào cháu ngoại nhỏ của mình nhưng sợ vết chai trên ngón tay làm xước da mỏng của cháu ngoại, cuối cùng ông dừng ngón tay giữa không trung rồi thu lại.

Ông không nhịn được khoe khoang với Hoàng đế bên cạnh.

"Bệ hạ nhìn xem, đứa bé này trông thật dễ thương! Hệt như đúc cùng một khuôn với Anh vương vậy."

Lạc Thanh Hàn lãnh đạm đáp "Ờ."

Đại Ngố Ngố sinh ra một Tiểu Ngố Ngố, đúng là đúc cùng một khuôn.

Chương 965: Oán hận trong lòng

Nhân lúc vương phi và Tiểu Ngố Ngố nghỉ ngơi, Lạc Dạ Thần hỏi quản gia quá trình sinh nở của vương phi.

Sau khi biết có người hạ độc trong canh nhân sâm hại vương phi, cơn giận của Lạc Dạ Thần dâng đến đỉnh điểm.

Y giận dữ chạy đến chỗ Hoàng đế, muốn biết kết quả thẩm vấn.

Kết quả thị nữ bưng canh nhân sâm hoàn toàn không biết gì, bà đỡ bảo nàng đi lấy canh, nàng nghe lời làm theo, chuyện hạ độc không liên quan gì đến nàng.

Lạc Dạ Thần hỏi "Những người khác đâu? Ai phụ trách nấu canh nhân sâm? Đã kiểm tra hết người trong bếp chưa?"

Vì quá nóng lòng nên thái độ khó tránh khỏi có hơi kích động.

Định Viễn Hầu ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Anh vương kiềm chế thái độ, y đang nói chuyện với Hoàng đế, không phải thẩm vấn nghi phạm.

Định Viễn Hầu sợ Hoàng đế bất mãn với Anh vương, lập tức nhìn Hoàng đế, cung kính nói.

"Chuyện này liên quan đến an toàn của hai mẹ con vương phi, vương gia có hơi nóng lòng, xin bệ hạ đừng so đo với y."

Lạc Thanh Hàn không quan tâm chuyện nhỏ nhặt này, xua tay tỏ ý không sao.

Hắn bình tĩnh nói "Đã kiểm tra hết người trong bếp, không có

ai đáng nghi.”

Lạc Dạ Thần khó tin nói “Sao có thể? Nếu không có ai đáng nghi, vậy độc trong canh nhân sâm từ đâu ra?”

Lạc Thanh Hàn không nói nên lời.

Đây cũng chính là điểm làm hắn khó hiểu.

Tất cả những người trong phủ có thể tiếp xúc với canh nhân sâm đều đã được kiểm tra cẩn thận.

Xem xét từ thời gian, địa điểm hay động cơ, bọn họ đều không có khả năng gây án.

Độc trong canh nhân sâm giống như tự dưng xuất hiện.

Lạc Dạ Thần không bỏ cuộc, quyết định tự mình điều tra lại.

Lạc Thanh Hàn không nói nhiều, bảo cấm vệ thả tất cả những người đó ra.

Lạc Dạ Thần tập hợp mọi người trong sân, tiến hành thẩm vấn từng người một.

Định Viễn Hầu đứng một bên nhìn, đôi mắt sắc bén lướt qua từng người có mặt, một khi có người lộ ra vẻ chột dạ sẽ lập tức bắt lấy.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề cũng muốn biết kết quả thẩm vấn nên ngồi bên cạnh quan sát.

Tất cả những người có thể tiếp xúc với canh nhân sâm đều ở đây, tổng cộng chỉ có sáu người.

Mặc dù Lạc Dạ Thần hỏi cực kỳ cẩn thận, dùng hết mọi thủ đoạn ép buộc, nhưng vẫn nhanh chóng hỏi hết sáu người, kết quả vẫn vậy, mọi người trả lời hoàn chỉnh, không phát hiện ra điều gì đáng nghi.

Lạc Dạ Thần nóng lòng đi tới đi lui, chắp tay sau lưng, suy nghĩ xem vấn đề nằm ở đâu?

Những người khác cũng nghĩ như vậy.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Lạc Thanh Hàn quay đầu nhìn Hề Hề, thấp giọng hỏi.

“Nàng nhìn ra được gì không?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không có, những người này nói thật.”

Tướng mạo của sáu người này rất bình thường, không có tà khí quấn người, chứng tỏ bọn họ không hại ai.

Sau đó quản gia sai người mang tất cả tang vật liên quan đến vụ án lên.

Có nhân sâm cắt đôi, một nồi nấu canh, một muôi gỗ múc canh, một bát lưu ly đỏ đựng canh.

Trong bát lưu ly vẫn còn nửa bát canh nguội, một thìa nhỏ đặt mép bát.

Lạc Dạ Thần vừa nhìn thấy nửa bát canh nhỏ, cơn giận lại bùng lên, muốn đổ nửa bát canh nhân sâm vào miệng tên hung thủ.

Đại phu đã kiểm tra hết những tang vật này, nói lại sự thật.

“Nhân sâm quả thật là nhân sâm thượng hạng, không có độc, nồi và muôi gỗ không có độc, bát và thìa nhỏ cũng không có độc, chỉ có nước canh mới có độc.”

Điểm này cho thấy độc được cho trực tiếp vào canh chứ không phải bôi lên bề mặt nồi, muôi gỗ, bát hay thìa nhỏ.

Nói cách khác, chỉ những người tiếp xúc với canh nhân sâm mới có khả năng hạ độc.

Vì thế sự nghi ngờ tập trung vào sáu người có mặt.

Nhưng dù có kiểm tra thế nào thì sáu người này cũng không có vấn đề gì.

Vụ việc đi vào ngõ cụt, không tìm được lối thoát chính xác.

Lạc Dạ Thần có thể không cần hỏi gì mà giết hết sáu người, nhưng như vậy chỉ có thể trút giận, không giúp ích gì cho tiến triển vụ án.

Y muốn biết ai là kẻ hạ độc, ai muốn làm hại vương phi và con của y?

Y muốn tự tay chặt hung thủ hạ độc thành từng mảnh.

Chỉ như vậy, y mới có thể trút được oán hận trong lòng!

Định Viễn Hầu nhìn trời, nói "Cũng đã muộn rồi, hôm nay dừng ở đây thôi, sau này từ từ điều tra, sẽ có thể tìm ra chân tướng thôi."

Tuy Lạc Dạ Thần không muốn, nhưng với tình hình hiện giờ, cũng chỉ đành làm vậy.

Y xua tay sai người giải sáu người xuống, tiện thể mang tang vật đi.

Lúc này, Tiêu Hề Hề đột nhiên đứng dậy.

"Chờ đã."

Mọi người sửng sốt, đồng loạt nhìn nàng.

Nàng bước thẳng tới khay đựng tang vật.

Nàng đưa tay phải cầm thìa nhỏ lên.

Thìa được làm bằng hồng ngọc, bề mặt sáng bóng, cán thìa

được chạm khắc thành hình có những lỗ rỗng, tay nghề vô cùng tinh xảo.

Chắc hẳn phải tốn rất nhiều công sức mới làm được chiếc thìa tinh xảo như vậy.

Tuy nhiên chiếc thìa tinh xảo như vậy nhưng lại toát ra luồng sáng đỏ mờ nhạt.

Là điềm không lành.

Thấy Quý phi nhìn chằm chằm thìa nhỏ hồi lâu, Lạc Dạ Thần không khỏi hỏi.

“Cô nhìn ra được vấn đề gì sao?”

Tiêu Hề Hề giơ thìa lên, cẩn thận nhìn dưới ánh mặt trời rồi hỏi.

“Các ngươi chắc chắn thìa này không có vấn đề gì sao?”

Đại phu vội nói “Tại hạ đã kiểm tra rồi, quả thật không có vấn đề gì.”

Tiêu Hề Hề “Ông kiểm tra thế nào?”

Đại phu nói thật “Cạo bề mặt thìa một lần, sau đó kiểm tra chất liệu đã cạo, kết quả cho thấy không có độc.”

Tiêu Hề Hề chỉ vào phần rỗng cán thìa “Ông đã kiểm tra nơi này chưa?”

Đại phu lập tức bước tới, nhìn chằm chằm vào chỗ rỗng trên cán thìa rồi lắc đầu.

“Chưa.”

Khi kiểm tra dụng cụ ăn uống, thường sẽ kiểm tra chỗ tiếp xúc với canh, không cần kiểm tra những chỗ như cán thìa.

Tiêu Hề Hề không nói thêm, chỉ nói "Chúng ta làm một thí nghiệm đi, phiền mang một bát canh nóng tới đây."

Lạc Dạ Thần liếc nhìn quản gia.

Quản gia lập tức vội vã chạy tới phòng bếp.

Chốc sau ông bưng tới một bát canh gà nóng hổi.

Ông thở hổn hển giải thích "Trong bếp hiện giờ không còn canh nhân sâm, tạm thời chỉ có canh gà."

Tiêu Hề Hề "Canh gà cũng được."

Nàng nhận bát canh gà, nhờ đại phu kiểm tra trước, đảm bảo canh không có độc, rồi mới bắt đầu thí nghiệm của mình.

Nàng đặt thìa vào bát canh gà, sau đó gọi thị nữ phụ trách lấy canh nhân sâm tới hỏi.

"Lúc ngươi bưng canh cho vương phi, có phải dùng thìa khuấy canh nhân sâm trước không?"

Thị nữ sợ hãi bất an run lên, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, trả lời thành thật.

"Thưa Quý phi nương nương, đúng vậy."

Chương 966: Một mũi tên trúng ba đích!

Canh nhân sâm vừa mới múc khỏi nồi còn nóng hổi.

Để tránh làm vương phi bỏng, thị nữ vừa dùng thìa khuấy canh nhân sâm, vừa dùng quạt quạt để tăng tốc độ làm nguội.

Khi độ nóng của canh nhân sâm vừa miệng, thị nữ đặt thìa và quạt xuống, bưng canh nhân sâm ra khỏi bếp.

Tiêu Hề Hề cầm thìa, chậm rãi khuấy canh gà, tiếp tục hỏi.

“Lúc đó ngươi khuấy canh nhân sâm như thế này sao?”

Thị nữ gật đầu mạnh “Vâng!”

Để khôi phục lại hiện trường ở mức tối đa, Tiêu Hề Hề sai người mang một chiếc quạt đến.

Nàng vừa khuấy canh vừa quạt.

Khi nhiệt độ canh gà bớt nóng hơn, Tiêu Hề Hề ngừng khuấy.

Nàng đặt thìa lên thành bát, gõ nhẹ hai lần để phần canh dính trên thìa rơi xuống.

Đồng thời, nàng không quên nhìn thị nữ, hỏi.

“Lúc đó ngươi có gõ bát như vậy không?”

Thị nữ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu “Có.”

Sau khi khuấy canh xong, dùng thìa gõ nhẹ vào thành bát là một hành động nhỏ mà nhiều người sẽ làm trong tiềm thức.

Những người có mặt không cảm thấy hành động nhỏ này có gì sai.

Cho đến khi ……

Đại phu kiểm tra ra độc trong bát canh gà.

Mọi người có mặt đều sửng sốt.

Lạc Dạ Thần hỏi "Cùng một loại độc với canh nhân sâm?"

Đại phu gật đầu đáp phải.

Quản gia vội giải thích.

"Sáng nay, canh gà này được hầm trong bếp để bồi bổ sức khỏe cho vương phi sau khi sinh. Vì canh nhân sâm bị hạ độc,nên để tránh tình trạng tương tự tái diễn, nô tài phân công hai người vào bếp thử các món ăn. Các món sau khi nấu xong đều sẽ được thử qua một lần. Bát canh gà này cũng vậy, lúc ăn thử không có vấn đề gì!"

Đại phu trước đó đã kiểm tra trước mặt mọi người, bát canh gà vốn dĩ không có độc.

Vì vậy những gì quản gia nói là đáng tin.

Lạc Dạ Thần nóng lòng hỏi.

"Chuyện này rốt cuộc là sao?"

Trong lòng Lạc Thanh Hàn đã biết vấn đề nằm ở chiếc thìa.

Lần đầu tiên kiểm tra canh gà không có độc, lần thứ hai lại phát hiện có độc, mà Hề Hề chỉ dùng thìa chạm vào bát canh gà.

Quả nhiên.

Tiêu Hề Hề lắc lắc thìa hồng ngọc tinh xảo.

“Vì trên thìa này có độc.”

Đại phu vội nói “Nhưng trước đó kiểm tra, trên thìa không có độc.”

Tiêu Hề Hề “Có kim bạc không?”

“Có.” đại phu mở rương thuốc mang theo bên người, lấy một cây kim bạc mảnh trong bao.

Tiêu Hề Hề cầm kim bạc.

Nàng nhét kim bạc vào phần rỗng của cán thìa, sau đó ấn vào mép chà từ từ.

Lúc nàng lấy kim bạc ra, phát hiện đầu kim dính một chất màu đỏ.

Nàng ra hiệu cho mọi người đến xem.

Mọi người lập tức kéo tới.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy thứ trên đầu mũi kim.

Đại phu cầm kim bạc, kiểm tra cẩn thận.

“Thứ này hình như là sáp ong.”

Tiêu Hề Hề khẳng định trả lời “Đúng vậy, là sáp ong.”

Lạc Dạ Thần vẫn chưa hiểu “Chuyện này có liên quan gì đến canh gà có độc?”

Lạc Thanh Hàn đã đoán được chân tướng sự việc.

“Có người dùng sáp ong để giấu độc ở đây.”

Hắn vừa nói vừa dùng ngón tay gõ nhẹ vào cán thìa.

Trên cán thìa có mấy chỗ rỗng.

Có người giấu độc vào những chỗ rỗng này, bịt kín bằng sáp ong.

Tiêu Hề Hề cầm thìa lên, từ từ khuấy đều canh gà, đồng thời giải thích.

“Canh nhân sâm mới múc ra sẽ rất nóng, còn có khói bốc lên, sáp ong gặp khói nóng sẽ tan chảy, sau khi thị nữ khuấy xong, tiện tay đặt thìa lên bát gõ nhẹ ……”

Nàng đặt thìa lên thành bát gõ nhẹ.

Bát lưu ly phát ra âm thanh giòn tan.

“Độc giấu trong phần rỗng sẽ rơi vào canh nhân sâm, thị nữ đã hoàn thành những việc này mà không biết gì, nàng bưng canh nhân sâm có độc ra khỏi bếp, đưa đến cho vương phi.”

Thị nữ nghe vậy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nàng suýt thì trở thành hung thủ hại vương phi!

Nàng vội vàng quỳ xuống khóc lóc nói “Nô tỳ không biết thìa này bị người ta hạ độc, nô tỳ chưa từng nghĩ đến chuyện hại vương phi và tiểu lang quân, xin vương gia tha mạng!”

Tiêu Hề Hề nói “Ngươi đừng quá lo lắng, nếu không nhờ ngươi, bổn cung chưa chắc phát hiện được chân tướng.”

Thị nữ sửng sốt, ngơ ngác nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề giải thích “Vì khi ngươi cầm thìa, ngón tay của ngươi cầm thấp hơn, bịt một phần rỗng trên cán thìa, chặn độc bên trong rơi ra ngoài, cũng chính vì còn sót lại chút độc nên bổn cung mới thí nghiệm thành công.”

Có lẽ người hạ độc cũng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý

muốn này.

Hầu hết mọi người cầm thìa sẽ nắm phần trên cùng.

Nhưng thị nữ này thì khác, nàng có thói quen cầm thìa thấp một chút để cầm chắc hơn, không dễ trượt tay, tuy nhiên tư thế không đẹp, có phần hơi vụng về.

Vốn Lạc Dạ Thần muốn phạt nghiêm thị nữ suýt thì hại chết vương phi này, nhưng sau khi nghe xong thì thay đổi ý định.

Bỏ đi, thị nữ cũng bị liên lụy, không phải lỗi của cô ta.

Quản gia nói "Thìa này là quà tặng của một thương nhân vùng khác, chuyên kinh doanh ngọc thạch. Thương nhân đó đến vương phủ tặng quà, một là để bày tỏ lòng thành với vương gia, hai là để được đăng quảng cáo việc kinh doanh ngọc thạch của mình lên Thịnh Kinh Nhật Báo."

Từ khi "Thịnh Kinh Nhật Báo" trở nên phổ biến ở thành Thịnh Kinh, mọi người đã phát hiện ra các cơ hội kinh doanh, một trong số đó là quảng cáo.

Tất nhiên, ban đầu bọn họ không biết từ quảng cáo là gì, vì Tiêu Hề Hề nói từ quảng cáo này, Anh vương cảm thấy phù hợp nên đã sử dụng. Những người khác nghe Anh vương nhắc đến từ "quảng cáo", nên đã dần lan truyền rộng rãi.

Ngày nay, "Thịnh Kinh Nhật Báo" đã đặc biệt thành lập một chuyên mục nhỏ dành riêng cho quảng cáo.

Những quảng cáo này không chỉ có thể mang lại sự nổi tiếng cho các thương hộ, mà còn tạo điều kiện thuận lợi cho dân chúng trong thành Thịnh Kinh, bên cạnh đó tạo thu nhập cho tòa soạn.

Một mũi tên trúng ba đích!

Chính vì tác dụng quảng cáo của báo chí tốt, làm cho ngày càng nhiều thương hộ biết đến, mong muốn được đăng quảng

cáo trên báo.

“Thịnh Kinh Nhật Báo” không phải quảng cáo nào cũng nhận, còn cần phải sàng lọc đảm bảo nội dung quảng cáo đúng sự thật, thương hộ có danh tiếng tốt mới được đăng quảng cáo.

Ngay cả khi bị kiểm duyệt chặt chẽ, vẫn có rất nhiều thương hộ muốn quảng cáo, bây giờ đã xếp lịch hết ba tháng sau.

Để có thể chen hàng đăng quảng cáo trước, một số thương nhân sẽ bí mật đến tòa soạn tặng quà, có người bạo gan hơn sẽ trực tiếp đến gặp Anh vương.

Thương nhân buôn ngọc mà quản gia nhắc đến rõ ràng là kiểu người bạo gan.

Lúc thương nhân đó đến vương phủ, Anh vương vẫn còn ở thành Vạn Hải, Anh vương phi lười tiếp nên đã sai quản gia ra tiếp.

Quản gia nghe thương nhân đó nói xong, cũng đã từ chối khéo cầu xin của thương nhân đó.

Chương 967: Thả lưới bắt nhiều cá

Quản gia vừa nhớ lại vừa nói.

“Sau khi bị nô tài từ chối, người đó rất thất vọng, nhưng cũng không làm phiền nữa. Người đó đặt quà xuống rồi rời đi. Nô tài có bảo người đó mang quà về, nhưng người đó không chịu, cứ nói quà đặc biệt chuẩn bị cho vương gia. Nô tài thấy vì chút đồ này mà lằng nhằng với người đó thì không tốt lắm nên cũng không chấp nhất nữa. Nô tài mở hộp quà ra xem, bên trong có một tượng Quan Âm bạch ngọc và một bộ dụng cụ ăn uống bằng hồng ngọc. Sau đó, nô tài mang số quà này đến cho vương phi xem. Vương phi rất thích bộ dụng cụ bằng hồng ngọc nên sai người cất vào bếp.”

Thời cổ đại không có khử trùng ở nhiệt độ cao, bộ dụng cụ lần đầu tiên sử dụng thường được rửa bằng nước sạch.

Nhưng nước thông thường không thể rửa sạch sáp ong.

Quản gia nói đến đây, cảm thấy vô cùng hối hận, không khỏi rơi nước mắt.

“Nô tài không ngờ bộ dụng cụ lại bị người khác hạ độc, là lỗi của nô tài, nô tài suýt nữa đã hại chết vương phi!”

Ông cũng giống thị nữ kia, hoàn toàn không hề hay biết, suýt trở thành đồng phạm hại chết Anh vương phi.

Giờ Lạc Dạ Thần đã biết chân tướng, cơn giận trong lòng càng mãnh liệt hơn.

Ý đồ thật sự của tên hung thủ thật nham hiểm!

Y nghiến răng hỏi.

“Thương nhân buôn ngọc đó tên gì? Sống ở đâu?”

Quản gia lau nước mắt, cố giữ bình tĩnh “Người đó nói mình tên Lý Mậu, đến từ phía tây nam, sống ở lầu Thiên Ngoại phía tây thành.”

Lầu Thiên Ngoại là một quán trọ khá có tiếng ở thành Thịnh Kinh, vì quán trọ nằm ở vị trí tốt, xung quanh có nhiều cửa tiệm nên hầu hết thương nhân đều sống ở đó, nhiều nhất là thương nhân từ nơi khác đến Thịnh Kinh làm ăn.

Từ lúc Lý Mậu đến vương phủ tặng quà cũng đã trôi qua một tháng.

Lúc này điều tra thì rất có thể người đó đã rời khỏi Thịnh Kinh.

Nhưng Lạc Dạ Thần không bỏ cuộc, tự mình dẫn người đến lầu Thiên Ngoại.

Y ép chưởng quỹ của lầu Thiên Ngoại lấy sổ sách ra dò từng trang.

Tra hết sổ sách trong ba tháng qua, không tìm thấy vị khách nào tên Lý Mậu.

Chưởng quỹ và hầu bàn cũng nói chưa từng tiếp khách nào tên Lý Mậu.

Rõ ràng Lý Mậu chưa từng tới lầu Thiên Ngoại.

Cả cái tên Lý Mậu cũng là giả.

Chuyện này ngay từ đầu là một cái bẫy, nhằm mục đích đưa bộ dụng cụ ăn uống có độc đến phủ Anh vương.

Trời cũng đã muộn.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề quyết định về cung.

Trên đường về, cả hai nói chuyện Anh vương phi bị hạ độc.

Tiêu Hề Hề "Chàng nghĩ kẻ hạ độc là ai?"

Lạc Thanh Hàn không trực tiếp trả lời vấn đề mà hỏi ngược lại.

"Mục đích thật sự của kẻ hạ độc là gì?"

Đối phương tốn công bày ra cái bẫy này, chắc chắn có ý đồ gì đó.

Nếu không tìm được manh mối, thế thì suy luận từ kết quả.

Tiêu Hề Hề không nghĩ gì, buột miệng nói "Đương nhiên là muốn hại mẹ con Anh vương phi."

Lạc Thanh Hàn "Sau đó thì sao? Hại chết mẹ con Anh vương phi thì có lợi gì cho hung thủ?"

Tiêu Hề Hề không thể trả lời.

Nếu Anh vương có thiếp thất khác, thì lợi ích lớn nhất của việc hại chết mẹ con Anh vương phi là vì vị trí vương phi và sủng ái.

Nhưng hậu viện của Anh vương phủ trống trải sạch sẽ, không nói đến thiếp thất chính thức, cả một thông phòng cũng không có.

Suy luận này rõ ràng không thông.

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút "Lẽ nào là báo thù?"

Lạc Thanh Hàn "Ta chưa từng nghe nói Anh vương có kẻ thù không đội trời chung nào."

Anh vương phi lớn lên ở biên cương, không có chủ đề chung

gì với các quý nữ trong thành Thịnh Kinh, vì vậy ở kinh thành nàng không có bạn thân, cũng không có kẻ thù nào đặc biệt.

Đôi lúc có người chướng mắt nàng, nhưng cũng chỉ là mâu thuẫn nhỏ, không đến mức hạ độc giết người.

Báo thù hình như cũng không thể xảy ra.

Tiêu Hề Hề nhăn mặt "Ta không nghĩ ra được."

Lạc Thanh Hàn đưa tay vén sợi tóc rơi xuống của nàng ra sau tai, thản nhiên nói "Chúng ta đưa ra một giả thuyết, giả như hạ độc thành công, mẹ con Anh vương phi bị hại chết, hậu quả sẽ thế nào?"

Tiêu Hề Hề "Nếu mẹ con Anh vương phi chết, Anh vương chắc chắn sẽ nổi điên, Định Viễn Hầu cũng sẽ rất đau buồn."

Lạc Thanh Hàn "Đúng vậy, Anh vương sẽ nổi điên, nếu lúc đó có người tới gặp huynh ấy, nói người hại chết mẹ con Anh vương phi là ta, nàng nghĩ Anh vương sẽ phản ứng thế nào?"

Tiêu Hề Hề giật mình "Có người muốn nhân cơ hội ly gián?"

Anh vương tính tình xốc nổi, làm việc gì cũng tùy hứng, dễ bị lợi dụng.

Mấy năm nay, chính vì có Anh vương phi trói buộc y, mới khiến y an phận điềm tĩnh hơn.

Nếu Anh vương phi không còn, Anh vương nhất định sẽ bất chấp tất cả báo thù cho vương phi.

Khi đó, chỉ cần có người tạo ra vài bằng chứng dẫn hiềm nghi lên người Hoàng đế, Anh vương chắc chắn sẽ cắn câu.

Một khi hai huynh đệ Hoàng đế và Anh vương trở mặt thành thù, bắt đầu tàn sát lẫn nhau, triều đình sẽ chìm trong vũng nước đục.

Một khi triều đình hỗn loạn, thiên hạ cũng sẽ loạn.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nói.

“Đây chỉ là suy đoán của ta, có lẽ hung thủ chỉ nhắm vào Anh vương phi, không phức tạp như ta nghĩ.”

Tiêu Hề Hề “Mọi chuyện đều phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

Lạc Thanh Hàn “Ta sẽ phái người trông chừng phủ Anh vương, đồng thời nhắc nhở Anh vương và Định Viễn Hầu chú ý nhiều hơn, đề phòng kẻ đứng sau thừa cơ hội.”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút, nhịn không được hỏi.

“Hung thủ làm sao có thể chắc chắn Anh vương phi sẽ dùng bộ dụng cụ đó? Nếu Anh vương phi không dùng thì sao? Chẳng phải kế hoạch của gã sẽ hỏng sao?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Hỏng thì thế nào? Đối với gã mà nói chỉ tổn thất một bộ dụng cụ, nhưng nếu kế hoạch thành công, gã sẽ thu được lợi rất lớn.”

Rủi ro thấp, lợi ích cao, nếu là hắn, hắn cũng sẽ thử.

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi “Người này đúng là mưu mô.”

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói “Nếu ta là hung thủ, ta nhất định sẽ chuẩn bị thêm nhiều kiểu kế hoạch thế này. Có thể những kế hoạch này cuối cùng sẽ thất bại, nhưng chỉ cần một trong số đó thành công, vậy ta sẽ được lợi.”

Tiêu Hề Hề “Đây là kiểu thả lưới bắt nhiều cá mà nhân gian thường nói à?”

Lạc Thanh Hàn “Có thể nói như vậy.”

Tiêu Hề Hề khẽ thở dài “Chàng làm Hoàng đế thật không dễ dàng, lúc nào cũng phải đề phòng người khác kéo chân.”

Lạc Thanh Hàn "May là bên cạnh ta còn có nàng."

Hai người nhìn nhau chăm chú.

Có hơi ấm lặng lẽ chảy vào tim.

Bầu không khí rất tuyệt diệu.

Hai người bất giác dựa vào nhau.

Lúc sắp hôn nhau, bụng Tiêu Hề Hề đột nhiên phát ra tiếng ục ục.

Cả hai cùng lúc dừng lại.

Tiêu Hề Hề sờ bụng "Bụng ta đang nhắc nhở chúng ta đến giờ ăn tối rồi."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Ngày nào cũng ăn, tại sao không thấy lớn vậy?"

Chương 968: Thu hoạch bất ngờ

Tiêu Hề Hề đã lâu không ăn ngoài cung, rất nhớ mùi vị của mấy món ăn vặt.

Nàng ầm ĩ đòi dạo chợ đêm.

Lạc Thanh Hàn cau mày "Nội thương chưa khỏi, trời lại lạnh, không thể đi lung tung."

Tiêu Hề Hề "Nhưng trực giác mách bảo ta, lần này dạo chợ đêm có thể sẽ có thu hoạch bất ngờ, chúng ta đi đi mà ~"

Nàng ôm cánh tay Lạc Thanh Hàn, bắt đầu làm nũng.

Lạc Thanh Hàn không nói lại nàng, đành bảo xe ngựa vòng đến phố Bình Dương.

Sắc trời chập tối, đèn lồng sáng lên.

Dòng người trên phố Bình Dương tăng lên, hai bên đường có rất nhiều cửa tiệm, sạp hàng đang lớn tiếng rao hàng hay đang bận rộn chào khách, trẻ con chạy từ đầu này sang đầu kia, tiếng cười nói vui vẻ vang lên không ngớt.

Tiêu Hề Hề bước xuống xe ngựa, nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mắt, không khỏi tươi cười rạng rỡ.

Nàng kéo Lạc Thanh Hàn bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa lẩm bẩm.

"Đã lâu không dạo chợ đêm, hôm nay ta nhất định phải ăn cho đã!"

Lạc Thanh Hàn ở trong cung đã lâu, quen với hoàn cảnh thanh tịnh, đột nhiên bị kéo vào thế giới trần tục, ồn ào náo nhiệt dồn về phía hắn, khiến hắn có cảm giác không chân thực.

Lúc hắn hoàn hồn lại, hắn đã cùng Hề Hề ngồi trên ghế gỗ, trước mặt bày bàn nhỏ.

Bà chủ đặt hai bát hoành thánh nóng hổi xuống bàn nhỏ, mỉm cười bảo hai người mau ăn lúc còn nóng.

Tiêu Hề Hề gấp gáp cầm thìa múc một miếng hoành thánh cho vào miệng, tức thì bị hơi nóng làm nàng thở dồn dập.

“Xí! Nóng quá!”

Tuy nóng phỏng miệng nhưng nàng vẫn không chịu nhổ hoành thánh ra, nuốt thẳng miếng hoành thánh xuống.

Lạc Thanh Hàn đã quen với hành động ăn không cần mạng của nàng.

Hắn nhờ bà chủ rót hai bát nước ấm, đưa một bát cho Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng uống một hớp nước ấm, mới thấy miệng dễ chịu hơn.

Lạc Thanh Hàn “Ăn từ từ, không ai giành với nàng.”

Tiêu Hề Hề biết mình ăn nhanh quá không tốt, nhưng nàng đã quen rồi, dù sao lúc nhỏ nàng ở viện mồ côi, mỗi phần ăn của nàng rất ít, nếu nàng ăn chậm sẽ dễ bị người khác cướp mất.

Nàng không cướp của người khác, nhưng nàng cũng không cho phép người khác cướp của mình.

Cho nên lần nào nàng cũng ăn hết phần của mình rất nhanh, chỉ cần đồ ăn vào bụng thì không ai cướp được.

Lâu dần, nàng hình thành thói quen ăn nhanh, còn cái tật hay

bảo vệ đồ ăn.

Tiêu Hề Hề liên tục bỏ hoành thánh vào miệng.

Có lẽ do hạn chế về chi phí nên nhân của mấy miếng hoành thánh này rất ít thịt, may là tay nghề của bà chủ giỏi. Vỏ hoành thánh được cán rất mỏng, nước canh hầm từ xương heo trên lửa nhỏ, mùi thơm đậm đà, có thêm vỏ tôm để tăng hương vị.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Hề Hề đã ăn hết bát hoành thánh, cũng uống hết canh, không còn sót lại chút gì.

Ăn xong phần của mình, nàng thấy hoành thánh trong bát của Lạc Thanh Hàn vẫn chưa động tới, không khỏi hỏi.

"Sao chàng không ăn?"

Lạc Thanh Hàn đẩy bát của mình tới trước mặt nàng "Ta không đói, nàng ăn đi."

Tiêu Hề Hề lập tức cười tươi như hoa "Được!"

Nàng lại cầm thìa lên, bắt đầu ăn.

Bà chủ đang bận dọn bàn gần đó không khỏi kinh ngạc khi thấy cảnh này.

Bình thường bà chỉ thấy tiểu nương tử ăn không hết, nhờ tướng công ăn phần còn lại, nhưng hôm nay thì hoàn toàn ngược lại.

Tiểu cô nương này thoạt nhìn trắng nõn đáng yêu, sao sức ăn lớn như vậy?!

Không chỉ bà chủ mà những thực khách khác cũng có suy nghĩ tương tự.

Lạc Thanh Hàn làm ngơ những ánh mắt kỳ lạ xung quanh.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng ăn xong bát hoành thánh thứ hai rồi hỏi

“Muốn ăn thêm bát nữa không?”

Tiêu Hề Hề sờ bụng “Không cần, ta phải chừa bụng ăn món khác.”

Những vị khách gần đó càng ngạc nhiên hơn khi nghe vậy.

Tiểu cô nương này ăn hai bát hoành thánh lớn, vậy mà vẫn còn có thể ăn món khác!

Sức ăn của nàng có thể sánh với một con bò!

Lạc Thanh Hàn gọi bà chủ đến tính tiền.

Tiêu Hề Hề giơ ngón tay cái với bà chủ.

“Hoành thánh ngon quá!”

Bà chủ được khen cười rạng rỡ.

Sau khi thu tiền, bà còn gói một túi hoành thánh sống cho Tiêu Hề Hề, bảo nàng mang về nấu chín.

Tiêu Hề Hề cười ngọt ngào, nói “Cảm ơn tỷ tỷ!”

Bà chủ che mặt nói “Ây da, tôi cũng đã ba mươi rồi, gọi còn tỷ tỷ gì chứ? Tiểu nương tử nên gọi tôi là đại thẩm.”

Tiêu Hề Hề mở to mắt, kinh ngạc nói “Sao có thể? Ta còn tưởng tỷ mới hai mươi thôi!”

Bà chủ cười một tràng giòn tan “Ha ha ha ha!”

Bà lập tức nói với Lạc Thanh Hàn đang im lặng đứng cạnh nàng.

“Tiểu lang quân thật may mắn khi có thể cưới được một tiểu nương tử vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như vậy!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lừa gạt, vừa rồi bà nhìn lén bọn ta, vẻ mặt đó rõ ràng là chê Hề Hề ăn nhiều.

Bà chủ nói tiếp "Tùy nàng ăn hơi nhiều một chút, nhưng ăn được là phúc!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Hừ, nữ nhân đúng là hay thay đổi.

Hai người bọn họ vừa đi dạo vừa ăn uống.

Hai người dạo hết chợ đêm cũng không thấy thu hoạch gì bất ngờ, ngược lại bụng Hề Hề thu hoạch đầy thức ăn.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy Hề Hề chắc chắn dùng lời này làm cái cớ lừa hắn dạo chợ đêm.

Hắn cũng không định truy cứu, chỉ đành quên chuyện này, chuẩn bị đưa Hề Hề về cung.

Khi hai người đi ngang qua một sạp hàng bán đủ thứ, Tiêu Hề Hề đột nhiên dừng lại.

Trên sạp có rất nhiều thứ như bình hoa, bát sứ, mực in, bút viết, ngọc bội, túi gấm, túi thơm, bông tai ……

Thứ gì cũng có, mà còn bày rất lộn xộn.

Ông chủ là một người đàn ông thấp bé, mặc quần áo vải thô sẫm màu, má và mũi đỏ bừng vì lạnh.

Ông chủ ngồi xổm cạnh sạp hàng, hai tay đút ống tay áo, mắt nhìn xung quanh.

Lúc Tiêu Hề Hề kéo Lạc Thanh Hàn lại gần sạp hàng, ông chủ lập tức đứng dậy nhiệt tình chào đón.

"Hai vị muốn mua gì? Chỗ của tôi toàn bán hàng tốt, hai vị cứ

lựa tự nhiên, thích thì mua, đảm bảo chất lượng cao, giá thành rẻ!”

Tiêu Hề Hề cởi găng tay, ngón tay trắng nõn thon dài lục lọi trong đống đồ, cuối cùng tìm được một túi thơm.

Nàng đưa túi thơm lên mũi ngửi.

Ông chủ vội nói “Tiểu nương tử thật có mắt nhìn! Túi thơm này dù là thủ công hay chất liệu đều thuộc hàng thượng hạng, chỗ khác không tìm được hàng tốt thế này đâu. Tôi cũng tình cờ có được, chỉ có một cái này thôi, nếu tiểu nương tử thích, tôi có thể bán rẻ cho!”

Ánh mắt Tiêu Hề Hề dừng trên khuôn mặt ông chủ một lúc, cười ngây ngô.

“Đồ ăn trộm mà cũng dám bán, ngươi cũng to gan lắm.”

Ông chủ vừa nghe vậy, nụ cười trên mặt tức thì biến mất.

Đầu tiên ông chủ thận trọng nhìn xung quanh, sau đó nghiêm mặt nói.

“Tiểu nương tử đang nói bậy gì đó? Hàng của ta mua bán rất đàng hoàng, cô muốn mua thì mua, không muốn mua thì cút, nếu còn dám nói bậy thì đừng trách ta không khách khí!”

Chương 969: Ngã bệnh

Tiêu Hề Hề vừa nhìn tướng mạo của ông chủ này, thì biết tên này hay đi ăn trộm.

Hàng mà một tên trộm bán thì đàng hoàng thế nào được? Chắc chắn là đồ ăn trộm!

Nàng thấy tên trộm này quá to gan.

Mấy tên trộm khác ước gì tránh xa khỏi đám đông, cố gắng không xuất hiện ở những nơi đông người, dù muốn bán đồ ăn trộm nhưng cũng thường nhờ người quen giúp đỡ, kiểu như ông chủ trước mặt dám bày bán đồ ăn trộm quả thật hiếm thấy.

Ông chủ bày ra khí thế cố dọa Tiêu Hề Hề bỏ chạy.

Kết quả Tiêu Hề Hề chẳng những không chạy, ngược lại ông chủ bị cấm vệ bất ngờ xuất hiện bắt trói.

Ông chủ cố vùng vẫy chống cự, nhưng công phu mèo cào không thể sánh được với cấm vệ.

Cuối cùng, không chỉ người bị bắt đi mà đồ ăn trộm trên sạp cũng bị tịch thu.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề quay lại xe ngựa.

Xe ngựa chạy một đường về hoàng cung.

Lạc Thanh Hàn nhìn Tiêu Hề Hề còn đang cầm túi thơm, không khỏi hỏi.

“Đây là thu hoạch bất ngờ mà nàng nói?”

“Đúng vậy, túi thơm này có lẽ sẽ giúp chúng ta vạch trần chân tướng Anh vương phi bị hạ độc.” Tiêu Hề Hề mở túi, đổ hai viên thơm bên trong ra “Mùi của viên thơm này hơi lạ, ta nghi ngờ bên trong có độc.”

Trong mắt người khác, đây chỉ là một túi thơm chế tác tinh xảo.

Nhưng trong mắt Tiêu Hề Hề có thể thấy một luồng sáng đỏ mờ nhạt.

Là điềm không lành.

Luồng sáng đỏ giống nhau, buổi chiều nàng từng thấy ở phủ Anh vương, là chiếc thìa hồng ngọc bị người khác hạ độc.

Thời điểm quá trùng hợp, khiến nàng nghi ngờ hai chuyện có liên quan với nhau.

Lúc về tới hoàng cung thì sắc trời đã muộn.

Lạc Thanh Hàn định ngày hôm sau sẽ sai người kiểm tra túi thơm.

Tuy nhiên đến giữa đêm, Tiêu Hề Hề bắt đầu nôn mửa tiêu chảy, dọa hắn sợ hết hồn.

Hắn lập tức sai người gọi Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu biết Quý phi ngã bệnh, vội vàng mặc y phục, vác rương thuốc lao ra ngoài.

Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm đang ngủ say cũng bị đánh thức.

Sở Kiếm hiện giờ là Ngọc Lân vệ, có tư cách vào cung.

Y nhanh chóng mặc y phục Ngọc Lân, đeo kiếm cùng Đại sư huynh vào cung.

Vì Quý phi ngã bệnh nên cung Vân Tụ thắp sáng hết đèn, ai nấy đều lo lắng, bận rộn chạy tới chạy lui.

Thanh Tùng đang canh cửa thấy Phương thái y như nhìn thấy cứu tinh, lập tức dẫn người vào trong.

Lúc Phương Vô Tửu nhìn thấy Tiêu Hề Hề, nàng đã nôn bốn lần, đi vệ sinh ba lần, cả người gần như kiệt sức.

Nàng nằm cuộn tròn trên giường, mặt tái nhợt như tờ giấy, giống như con tôm đáng thương.

Lạc Thanh Hàn vẫn ngồi bên giường, vuốt nhẹ lưng nàng, trong đôi mắt đen láy đầy đau lòng và lo lắng.

Hắn đang định thúc giục sao thái y vẫn chưa tới?

Vừa quay đầu đã nhìn thấy Phương Vô Tửu đang vội vàng đi tới.

Lạc Thanh Hàn lập tức đứng lên "Mau khám cho nàng đi, nàng đột nhiên nôn mửa tiêu chảy, còn kêu đau bụng."

Phương Vô Tửu "Bệ hạ yên tâm, ta lập tức cho khám cho muội ấy."

Y không kịp hành lễ, vội mở rương thuốc lấy gối bắt mạch đặt dưới cổ tay Hề Hề, bắt đầu chẩn đoán cho nàng.

Tiêu Hề Hề nghe thấy giọng của Đại sư huynh, hơi thẳng người ra, quay đầu nhìn y.

"Đại sư huynh, ta khó chịu quá."

Giọng Phương Vô Tửu rất ôn hòa "Muội khó chịu ở đâu?"

Tiêu Hề Hề "Đau bụng, buồn nôn."

Phương Vô Tửu đưa tay ấn nhẹ bụng nàng "Ở đây có đau

không?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Ở trên một chút.”

Phương Vô Tửu giơ tay lên “Ở đây?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Ừm.”

Phương Vô Tửu đã biết chuyện gì xảy ra.

Y hỏi “Buổi tối muội ăn gì?”

Tiêu Hề Hề ậm ừ “Không nhớ nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Tối nay chúng ta ăn ở chợ đêm ngoài cung, đầu tiên nàng ăn hai bát hoành thánh lớn, sau đó ăn tàu hũ nóng, kẹo hồ lô, kẹo mè đen, bánh gạo, hạt dẻ rang, đậu phộng rang, cá đù chiên, bánh kẹp hành chiên, bánh nướng, khoai lang nướng, bắp nướng, tàu hủ chiên, mì thịt dê.”

Tiêu Hề Hề ngớ người “Sao chàng nhớ rõ vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Ta có thể nhìn một lần là nhớ.”

Tiêu Hề Hề “……”

Học sinh giỏi đỉnh vãi!

Lạc Thanh Hàn “Rốt cuộc nàng bị bệnh gì?”

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói “Không có gì, ăn nhiều chướng bụng, có hơi nhiễm lạnh thôi.”

Tiêu Hề Hề không tin được “Ta đâu có ăn nhiều, sao có thể chướng bụng được?!”

Thường công công đứng gần đó nghe vậy, nét mặt trở nên vi diệu.

Người sắp ăn hết chợ đêm rồi còn nói không ăn nhiều?

Người khiêm tốn thật đấy!

Bảo Cầm hoàn toàn không thấy Quý phi ăn nhiều, ngược lại nghiêm túc nói.

“So với lượng cơm hàng ngày của nương nương, tối nay quả thật nương nương không ăn nhiều.”

Thường công công “……”

Biểu cảm tự hào đó của cô là sao nữa?

Lẽ nào lượng cơm nhiều của Quý phi nương nương nhà cô là chuyện rất đáng tự hào sao?!

Phương Vô Tửu vừa viết đơn thuốc vừa dặn dò.

“Nội thương của Quý phi chưa lành, thể trạng không còn tốt như trước, trời lạnh phải chú ý giữ ấm. Ngoài ra bớt ăn ở các quán ven đường, nhiều đồ ăn bên ngoài không hợp vệ sinh, ăn nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Lúc Tiêu Hề Hề vừa định mở miệng phản bác thì lại thấy bụng mình quặn thắt.

Chết rồi, lại đau bụng nữa!

Nàng cuống quít đứng dậy, ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh.

Bảo Cầm nhanh chóng theo sau.

Phương Vô Tửu đưa đơn thuốc cho Thanh Tùng.

Thanh Tùng cầm đơn thuốc chạy nhanh ra ngoài bốc thuốc.

Trời đã khuya, không cần bắt Phương Vô Tửu chạy tới chạy lui, xét thấy bệnh của Hề Hề còn chưa khỏi, có thái y ở bên sẽ an tâm hơn, cho nên Lạc Thanh Hàn để Phương Vô Tửu ở lại trong cung Vân Tụ.

Chiết Chi đi dọn dẹp phòng dành cho khách, mời Phương thái y ở lại qua đêm.

Sở Kiếm nhẹ nhõm khi biết sư tỷ vẫn khỏe.

Y thấy Đại sư huynh muốn qua đêm ở cung Vân Tụ, liền chạy tới ở cùng.

Giường rộng đủ cho hai người đàn ông nằm chung.

Sở Kiếm vừa nhắm mắt ngủ thì cảm thấy có thứ gì đó nhiều lông giẫm lên mặt mình.

Y mở mắt bắt gặp một đôi mắt xanh lục.

Tức thì cơn buồn ngủ của y biến mất!

Y đột ngột ngồi dậy, với lấy thanh kiếm đặt cạnh giường.

Sau đó nghe thấy một tiếng meo, con mèo vàng giẫm lên người y nhảy sang phía bên kia giường.

Lúc này, Phương Vô Tửu cũng tỉnh lại.

Đầu tiên y nhìn mèo vàng bên cạnh, sau đó nhìn Sở Kiếm đang cầm kiếm trong tay, nhanh chóng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phương Vô Tửu cố nhịn cơn buồn ngủ nói "Mèo này là thú cưng của Hề Hề, không hại người."

Sở Kiếm hét lớn "Nhưng nó đã lên giường luôn rồi!"

Phương Vô Tửu "Lên thì lên thôi, dù sao đây cũng không phải giường của chúng ta, chúng ta ngủ một đêm rồi cũng đi."

Chương 970: Trực giác

Sở Kiếm nghĩ lại cũng đúng.

Dù con mèo mập này ị trên giường cũng sẽ có người dọn, liên quan gì đến bọn họ?

Vì thế Sở Kiếm bỏ ý định đuổi mèo vàng đi, buông kiếm xuống, yên tâm nằm ngủ.

Mèo vàng nhìn chằm chằm hai con người đang ngủ trước mặt.

Sau một lúc, nó sải bước vào giữa hai con người nằm xuống.

Nó mập đến mức khi nằm xuống trông như một cái bánh mèo lớn, may mà giường đủ rộng, khoảng cách giữa Sở Kiếm và Phương Vô Tửu rất xa, đủ cho bánh mèo dang rộng chân tay.

Hai người một mèo yên bình hòa thuận trải qua một đêm.

Phòng bên kia, sau khi Tiêu Hề Hề uống thuốc, cuối cùng không còn nôn mửa tiêu chảy, nhưng dạ dày vẫn rất khó chịu.

Nàng cuộn tròn trong vòng tay Lạc Thanh Hàn, má áp chặt vào ngực hắn.

Lạc Thanh Hàn vuốt nhẹ lưng nàng.

Tiêu Hề Hề r.ên rỉ "Ta khát."

Lạc Thanh Hàn tự mình xuống giường rót nước nóng cho nàng.

Tiêu Hề Hề uống nước nóng, lại co rúm vào vòng tay hắn,

vòng tay qua cổ hắn.

Nàng cảm thấy tư thế này có cảm giác an toàn, khiến nàng rất an tâm.

Đến gần sáng nàng mới ngủ được.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng đã ngủ nên nhẹ nhàng buông nàng ra, lặng lẽ đứng dậy.

Hắn sang phòng bên cạnh tắm rửa thay y phục rồi nói với Bảo Cầm.

“Dạ dày của Quý phi không khỏe, bữa sáng thanh đạm một chút, nấu cháo kê bồi bổ dạ dày cho nàng. Khi trẫm không ở đây, để ý đến nàng, không cho nàng ăn mấy thứ linh tinh.”

Bảo Cầm liên tục gật đầu đáp lại.

Thật ra, hôm nay Lạc Thanh Hàn không muốn thượng triều, hắn muốn ở đây với Hề Hề, nhưng sứ đoàn nước Thiên Đảo đến, hắn đành phải đi lộ mặt một chút.

Sứ đoàn có hơn trăm người, nhưng có thể vào cung chưa đến mười người.

Dẫn đầu sứ đoàn gồm Khu mật sứ Quản Doanh, Tam công chúa Y Mỹ và tiểu hoàng tử Y Châu.

Quản Doanh là người duy nhất trong sứ đoàn có thể nói tiếng phổ thông Đại Thịnh, đương nhiên phụ trách đảm nhận giao lưu với Hoàng đế Đại Thịnh.

Tam công chúa Y Mỹ không hiểu họ đang nói gì, nhưng nàng có mắt, có thể nhìn.

Nàng vốn hứng thú với các cung điện của vương triều Đại Thịnh, vừa đi vừa nhìn xung quanh, nhưng sau khi thấy Hoàng đế Đại Thịnh, nàng đột nhiên cảm thấy những thứ khác không còn quan trọng, trong mắt nàng chỉ còn lại Hoàng đế Đại

Thịnh.

Nàng mở to đôi mắt đẹp ngấn nước, nhìn vị Hoàng đế cao lớn tuấn tú không chớp mắt.

Trước khi đến đây, nàng nghĩ Hoàng đế Đại Thịnh sẽ là đại thúc trung niên bốn mươi tuổi giống cha nàng.

Nhưng nàng không ngờ Hoàng đế Đại Thịnh lại tuấn tú đến thế!

Nàng từng thấy rất nhiều mỹ nhân nhưng không ai bắt mắt và ấn tượng như vị Hoàng đế trẻ tuổi trước mặt.

Y Mỹ nhớ lại lời phụ hoàng mẫu hậu đã nói trước khi nàng đi —

Bọn họ hy vọng nhân cơ hội này liên hôn với Hoàng đế Đại Thịnh, tăng cường mối bang giao hai nước.

Khi đó, Y Mỹ rất không vui, thậm chí còn cảm thấy vô cùng ghê tởm, nàng cảm thấy thay vì gả cho một đại thúc trung niên béo phì như phụ hoàng, nàng thà nhảy xuống biển sống cùng thần biển đến hết đời!

Nhưng bây giờ nàng đã thay đổi quyết định.

Nàng thấy liên hôn là một ý rất hay.

Tiểu hoàng tử Y Châu không có nhiều ý nghĩ như tỷ tỷ.

Y im lặng suốt quá trình, không nhìn bậy cũng không cử động, giống như một bức tượng hình người đẹp đẽ tinh xảo.

……

Tiêu Hề Hề bị cơn đói réo tỉnh.

Trải qua một đêm nôn mửa tiêu chảy, dạ dày của nàng trống rỗng.

Nàng yếu ớt gọi Bảo Cầm, biểu thị mình muốn ăn.

Bảo Cầm làm theo lời Hoàng đế, nấu một nồi cháo kê đặc.

Thấy Quý phi kêu đói, Bảo Cầm lập tức múc một bát cháo kê nóng hổi đút cho Quý phi.

Sau khi ăn chút gì đó, Tiêu Hề Hề thấy dạ dày dễ chịu hơn một chút.

Lúc này Phương Vô Tửu tới, trong tay cầm một bát thuốc đen xì lớn.

Tiêu Hề Hề vừa thấy thuốc, lập tức lùi lại hoảng sợ hét lên.

“Huynh …… huynh đừng qua đây! Bảo Cầm ngăn huynh ấy lại!”

Bảo Cầm cô nương luôn bảo vệ Quý phi nương nương vô điều kiện giờ đây không làm theo ý nàng.

Bảo Cầm chẳng những không cản Phương Vô Tửu, còn lùi lại hai bước nhường đường cho Phương Vô Tửu.

Tiêu Hề Hề bất bình phàn nàn.

“Bảo Cầm, em không yêu ta nữa sao?!”

Bảo Cầm nghiêm túc nói “Chính vì nô tỳ yêu người nên mới mong người sớm khỏi bệnh, muốn khỏi bệnh thì phải uống thuốc.”

Phương Vô Tửu cười ấm áp, dịu dàng nói “Muội có thể chọn tự mình uống, hoặc có thể chọn ta cưỡng ép đổ vào miệng muội.”

Tiêu Hề Hề “……”

Ác quỷ!

Hai người này là ác quỷ!

Nàng miễn cưỡng duỗi tay cầm bát thuốc.

Bảo Cầm động viên "Cố lên, uống xong có thể ăn mứt trái cây."

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu, nhắm mắt tự thôi miên mình đây là trà sữa, đây là trà sữa, đây là trà sữa, sau đó nàng đưa bát lên miệng, một hơi uống hết.

Trời má, đắng quá!

Bảo Cầm nhanh chóng cầm một miếng mứt trái cây nhét vào miệng Quý phi.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng ăn mứt trái cây, rồi mở miệng ăn thêm mấy miếng mới miễn cưỡng át đi vị đắng.

Phương Vô Tửu đang muốn quay người rời đi, thì bị Tiêu Hề Hề ngăn lại.

"Chờ đã."

Phương Vô Tửu dừng lại, cười nhìn nàng "Nương nương còn gì dặn dò?"

Tiêu Hề Hề sai người mang y phục nàng mặc hôm qua đến, lấy ra một túi thơm.

"Đại sư huynh, huynh giúp ta kiểm tra viên thơm bên trong, ta nghi ngờ trong viên thơm có độc."

Phương Vô Tửu cầm túi thơm, đổ hai viên thơm bên trong ra ngửi một chút, trầm giọng nói.

"Trong đây có thêm xạ hương, xạ hương có mùi thơm tự nhiên, nhiều người dùng nó chế thành viên thơm, nhưng nếu uống nó sẽ gây tiêu chảy nhức đầu, nặng hơn có thể hôn mê."

Tiêu Hề Hề "Hôm qua lúc Anh vương phi sinh nở, có người hạ độc vào canh nhân sâm của nàng, độc đó chính là xạ hương."

Phương Vô Tửu "Muội nghi ngờ chủ nhân của túi thơm chính là người hạ độc Anh vương phi?"

Tiêu Hề Hề gật đầu.

Đêm qua tên trộm được giải đến phủ Kinh Triệu thẩm vấn, tin rằng sẽ sớm có đáp án.

Phương Vô Tửu "Một khi Anh vương phi xảy ra chuyện, Anh vương nhất định sẽ không ngồi yên, đến lúc đó thế cục trong triều nhất định sẽ loạn."

Tiêu Hề Hề "Cho nên chúng ta phải nhanh chóng bắt được hung thủ đứng sau."

Phương Vô Tửu quá hiểu vị sư muội này, mơ hồ đoán được nàng đang nghĩ gì, liền cau mày nói.

"Muội không được làm bậy."

Tiêu Hề Hề cười nói "Yên tâm, tình thế còn chưa đến mức đó, ta sẽ không làm bậy."

Phương Vô Tửu "Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của muội chính là an tâm dưỡng thương, những chuyện khác có thể giao cho bọn ta."

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ta biết rồi."

Nàng ngừng một chút, rồi nói sang chuyện khác.

"Hoàng thượng phái người đến núi Hóa Phúc truy tìm tung tích của Uất Cửu. Kết quả không tìm được Uất Cửu, mà phát hiện một thôn làng ở núi Hóa Phúc bị tàn sát, cuối cùng toàn bộ thôn làng bị thiêu rụi. Ta luôn cảm thấy trong chuyện này có gì đó mờ ám. Bây giờ ta không tiện đi xa, muốn nhờ Nhị sư

huynh hay Tam sư huynh đến thôn Đại Phúc một chuyến, xem thử trong thôn đó xảy ra chuyện gì.”

Nếu không làm rõ chuyện này, trong lòng nàng sẽ thấy bất an.

Đây là một loại trực giác.

Vô số kinh nghiệm trước đó nói với nàng, nghe theo trực giác của mình là không sai.

Phương Vô Tửu gật đầu nói “Chuyện này ta sẽ thu xếp.”

Chương 971: Liên hôn

Phương Vô Tửu vác rương thuốc bước ra, gặp Sở Kiếm đang đợi bên ngoài.

Sở Kiếm mặc y phục Ngọc Lân, hông đeo trường kiếm, mặt mày tuấn tú, thân như cây ngọc, khí thế hiên ngang.

Không ít cung nữ đang lén nhìn y.

Y hoàn toàn không biết, sải bước đi về phía Phương Vô Tửu.

"Đại sư huynh, sư tỷ thế nào rồi?"

Phương Vô Tửu "Đỡ hơn nhiều rồi."

Sở Kiếm thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói "Đệ đưa huynh về."

Phương Vô Tửu "Không cần, đệ ở lại trong cung, một mình ta về được rồi."

Y dừng lại, trầm giọng nói thêm.

"Nghe nói sứ đoàn nước Thiên Đảo lần này tới Thịnh Kinh còn dẫn theo một Tam công chúa."

Sở Kiếm không hiểu "Vậy thì sao?"

Phương Vô Tửu "Ta nghi ngờ nước Thiên Đảo muốn liên hôn với Đại Thịnh."

Sở Kiếm sững người một lúc, sau đó tức giận nói "Bọn họ nằm mơ đi!"

Phương Vô Tửu ra hiệu cho Sở Kiếm nhỏ giọng.

Sở Kiếm vội hạ giọng, nghiến răng nói "Hoàng thượng nhất định sẽ không đồng ý! Ngài ấy và sư tỷ trải qua rất nhiều chuyện mới có thể đi đến ngày hôm nay, ngài ấy nhất định sẽ không phản bội sư tỷ."

Phương Vô Tửu chậm rãi nói "Đừng quên, nước Thiên Đảo có hoa Hải Sinh mà chúng ta cần, lần này chúng ta cầu xin người khác, tình thế khá bị động."

Sở Kiếm nắm chặt chuôi kiếm "Bọn họ không đưa, chúng ta sẽ cướp!"

Phương Vô Tửu "Nhưng nếu bọn họ chó cùng rứt giậu, hủy hoa Hải Sinh thì sao?"

Sở Kiếm nhất thời không nói nên lời.

Phương Vô Tửu "Hơn nữa đệ đừng quên còn có một Thiên Môn đang nấp trong bóng tối theo dõi chúng ta, bọn chúng hẳn đang nóng lòng muốn Hoàng thượng xung đột với nước Thiên Đảo, một khi cục diện hỗn loạn, bọn chúng có thể thừa nước đục thả câu."

Sở Kiếm lo lắng hỏi "Vậy phải làm sao? Chúng ta không thể cứ đứng nhìn sư tỷ chịu ấm ức được?"

Y chỉ có một sư tỷ, ai dám bắt nạt sư tỷ, y sẽ liều mạng với người đó!

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói "Cho nên ta mới bảo đệ ở lại trong cung, bảo vệ thật tốt cho Hề Hề, không để ai nói lung tung trước mặt muội ấy, tuy muội ấy cũng không quan tâm người khác nói gì."

Sở Kiếm "Thế bên phía nước Thiên Đảo xử lý thế nào?"

Phương Vô Tửu "Xem thái độ của Hoàng thượng, quyền quyết định chuyện này nằm trong tay ngài ấy."

Khi hai người đang nói chuyện, một con mèo vàng chậm rãi bước tới.

Nó đứng yên trước mặt Phương Vô Tửu và Sở Kiếm.

Lúc Sở Kiếm giơ tay chuẩn bị sờ nó thì nó đột nhiên lăn ra đất, dang rộng tứ chi, biến thành một chiếc bánh mèo to dày.

Sở Kiếm giật mình "Gì vậy? Đệ còn chưa chạm vào nó mà!"

Phương Vô Tửu dường như đã quen với chuyện này, nét mặt vô cùng bình tĩnh.

Y thuần thục lấy một túi giấy từ trong tay áo.

Trong túi giấy có ít cá khô.

Mèo vàng ngửi thấy mùi cá khô liền ngừng giả chết.

Nó tức thì đứng dậy, sự nhanh nhẹn hoàn toàn không phù hợp với thân hình nhảy lên, ngậm túi giấy trong tay Phương Vô Tửu, vù một cái chạy thật xa.

Bỏ lại hai người nhìn tấm lưng tròn trịa phóng khoáng của nó.

Sở Kiếm trợn mắt nhìn.

"Con mèo này cố tình giả chết à? Chỉ vì muốn ăn thôi hả?"

Phương Vô Tửu chỉnh tay áo, bình tĩnh đáp.

"Ừm."

Sở Kiếm tặc lưỡi "Chỉ vì một miếng ăn mà dùng hết thủ đoạn!"

Phương Vô Tửu cười cười "Vật nuôi giống chủ, quen dần là được."

Hai người đi được vài bước, Sở Kiếm mới phản ứng lại.

“Không đúng, sao trên người huynh lại có cá khô?”

Phương Vô Tửu chậm rãi nói “Từ ngày Lão Vương giúp tìm ra thư tịch ghi chép cách chữa kinh mạch, mỗi lần vào cung ta đều mang theo một ít cá khô, xem như phần thưởng.”

Sở Kiếm lập tức cười lớn “Con mèo mập đó tên Lão Vương? Ai đặt tên cho nó vậy? Kỹ năng đặt tên của người này kém quá, ha ha ha!”

Phương Vô Tửu “Nghe nói là Hoàng thượng đặt tên cho nó.”

Sở Kiếm “……”

Tiếng cười đột ngột dừng lại.

Y vội nhìn xung quanh, xác định không ai chú ý lời mình vừa nói, lúc này mới thấy nhẹ nhõm.

Phương Vô Tửu cười như có như không “Đệ sợ ngài ấy đến thế à?”

Sơ Kiếm cau mày phản bác “Đệ không sợ ngài ấy, đệ chỉ cảm thấy ở địa bàn của người ta nói xấu người ta thì không tốt.”

……

Đến gần trưa, Hoàng đế sai người truyền lời nói hắn sẽ ăn trưa cùng sứ đoàn nước Thiên Đảo, không đến dùng bữa với Quý phi.

Tiêu Hề Hề không quan tâm nhiều.

Nàng quan tâm trưa nay mình ăn gì hơn là chuyện Hoàng đế ăn cùng ai.

Bảo Cầm báo tên các món ăn, món nào cũng thanh đạm, dưỡng dạ dày.

Tiêu Hề Hề khá không vui "Sao món nào cũng nhạt nhẽo vậy?"

Bảo Cầm "Bệnh của người vẫn chưa khỏi, tạm thời chỉ có thể ăn thanh đạm, người ráng chịu đựng thêm mấy ngày, chờ người khỏi bệnh, có thể ăn bất cứ món nào mình thích."

Tiêu Hề Hề biết Bảo Cầm nói có lý, đành bất lực chấp nhận, tóc ngốc trên đầu nàng rũ xuống.

Tiêu Hề Hề thở dài cảm thán, cuộc sống thật không dễ dàng.

Bảo Cầm không thể nhìn đứa con gái ngốc nghếch của mình ỉu xìu nên nhẹ giọng an ủi.

"Nô tỳ đi pha cho người một ly trà sữa."

Tiêu Hề Hề tức thì hưng phấn, tóc ngốc trên đầu bắt đầu lắc lư.

"Được đó được đó!"

Bảo Cầm mím môi mỉm cười rồi bước ra ngoài.

Nàng thấy Thanh Tùng đang lo lắng đi lại trong sân, bèn dừng bước gọi Thanh Tùng lại hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Thanh Tùng do dự một lúc rồi nhỏ giọng nói.

"Ta vừa mới nghe được tin, lần này nước Thiên Đảo có ý liên hôn với Đại Thịnh chúng ta."

Bảo Cầm cau mày "Tin này thật sao?"

Thanh Tùng "Sứ đoàn nước Thiên Đảo không nói rõ, nhưng bọn họ cũng đã dẫn theo công chúa đến đây rồi, chẳng phải có ý muốn liên hôn sao?"

Trong tình huống bình thường, dẫn đầu sứ đoàn đều là hoàng tử hoặc đại thần, nếu trong sứ đoàn xuất hiện một công chúa

thì khả năng cao là muốn liên hôn.

Đây gần như đã trở thành một quy tắc.

Thấy Bảo Cầm im lặng, Thanh Tùng không khỏi hỏi.

“Có cần nói chuyện này với Quý phi nương nương không? Để nương nương có thể chuẩn bị trước tâm lý.”

Bảo Cầm “Không cần, nếu Hoàng thượng cảm thấy Quý phi nương nương cần biết chuyện này, thì sẽ tự mình nói cho nương nương biết. Nếu Hoàng thượng không nói gì, có nghĩa đây chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, chúng ta không cần bận tâm chuyện này.”

Thanh Tùng gật đầu “Có lý.”

Bảo Cầm xua tay “Đi làm việc đi.”

Sau khi nói với Bảo Cầm, Thanh Tùng thấy tự tin và thoải mái hơn nhiều.

Cung Vân Tụ yên ả bình thản, không có sóng gió gì vì sự xuất hiện của Tam công chúa của nước Thiên Đảo.

Ngược lại các cung khác có phản ứng không nhỏ.

Các phi tần suy đoán liệu Hoàng đế có đồng ý liên hôn với nước Thiên Đảo không?

Xét về thân phận tuổi tác, Hoàng đế và Tam công chúa của nước Thiên Đảo rất xứng.

Xét từ góc độ lợi ích, nếu Hoàng đế cưới Tam công chúa, không chỉ có được một mỹ nhân, còn tăng cường mối bang giao hai nước, tạo thêm động lực lớn cho sự phát triển của Đại Thịnh trên biển.

Như vậy sẽ mang lại lợi ích lớn cho cả hai bên.

Hoàng đế quả thật không có lý do gì để từ chối.

Chương 972: Càng so sánh càng tức chết mà!

Tiêu Hề Hề vừa ăn xong bữa trưa, đang chuẩn bị chợp mắt thì nghe báo Nghiêm tài nhân tới.

Bảo Cầm thấy Quý phi không nhúc nhích, không khỏi hỏi.

“Nương nương muốn gặp không?”

Tiêu Hề Hề nghi hoặc hỏi “Nghiêm tài nhân là ai?”

So với các Hoàng đế trước đây, số lượng phi tần trong hậu cung của Lạc Thanh Hàn đã xem như rất ít, đáng tiếc Tiêu Hề Hề ngày thường không để ý nhiều, ngoại trừ những người hay nhảy nhót trước mặt nàng, những người khác nàng không có nhiều ấn tượng.

Bảo Cầm nhắc nhở “Nghiêm tài nhân sống ở trắc điện cung Yên Vũ, Thanh Tùng từng hầu hạ nàng.”

Tiêu Hề Hề lập tức nhớ lại.

“Là nàng à! Nghiêm tài nhân tới đây có chuyện gì?”

Bảo Cầm lắc đầu “Nô tỳ không biết.”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một lát, cảm thấy người ta đã tìm đến cửa, hẳn là có chuyện gì đó quan trọng, dù sao cũng chỉ nói mấy câu, gặp một chút cũng không sao.

Lúc này, Nghiêm tài nhân đang ngồi ở trắc điện.

Thanh Tùng vừa chỉ huy tiểu thái giám rót trà, vừa cười nói.

“Xin Tài nhân đợi một lát, nương nương sẽ đến ngay.”

Theo lý thì những chuyện đón tiếp phi tần sẽ do cung nữ làm.

Nhưng Bảo Cầm cố tình bảo Thanh Tùng đến, cho Thanh Tùng cơ hội lấy lại thể diện.

Lúc Thanh Tùng làm việc dưới trướng Nghiêm tài nhân, tuy Nghiêm tài nhân không làm gì quá đáng với hắn, nhưng cũng không bảo vệ hắn, nàng tận mắt nhìn hắn bị Liễu Nhứ tra tấn đến mức sống dở chết dở, chưa từng nói giúp một lời.

Chính vì Nghiêm tài nhân nhắm mắt làm ngơ nên khiến Liễu Nhứ ngày càng ngang ngược, lúc ức hiếp Thanh Tùng càng không kiêng dè.

Theo một nghĩa nào đó, Nghiêm tài nhân là đồng phạm của Liễu Nhứ.

Khi đó Nghiêm tài nhân hoàn toàn không coi trọng Thanh Tùng, nàng cảm thấy Thanh Tùng chỉ là một nô tài, dù có bị tra tấn đến chết, cũng chỉ có thể trách mệnh hắn không tốt, không thể trách người khác.

Nàng chưa từng nghĩ đến, Thanh Tùng sẽ được Quý phi nhìn trúng, một bước trở thành thái giám đắc lực.

Tục ngữ nói trước cửa nhà tể tướng là quan thất phẩm.

*Trước cửa nhà tể tướng có quan thất phẩm (宰相门前七品官): ý là địa vị của người gác cổng trước nhà tể tướng ngang với quan thất phẩm trong triều, người nào muốn bái kiến tể tướng phải cho người gác cổng thông báo trước, thường phải bỏ tiền ra để nịnh nọt lấy lòng, cho thấy quyền lực của họ không hề nhỏ.

Lời nói của đại thái giám bên cạnh Quý phi có nhiều lúc còn có tác dụng hơn lời nói của một Tài nhân như nàng.

Lúc này, Nghiêm tài nhân thấy bất an khi đối mặt với Thanh Tung đang mỉm cười.

Lý trí nói với nàng nên tận dụng cơ hội tiếp cận Thanh Tùng, hàn gắn mối quan hệ.

Nhưng nàng thật sự không buông được thể diện này.

Nhiều mối xoắn xuýt đan xen, sự không cam lòng càng mãnh liệt hơn.

Rõ ràng đều là phi tần của Hoàng đế, tại sao nàng còn không bằng một nô tài bên cạnh Quý phi?

Nếu nàng có được sủng ái như Quý phi, cần gì phải cố lấy lòng một cẩu nô tài thế này?

Thanh Tùng như không nhận thấy cơn giận và khó xử của Nghiêm tài nhân, hắn vẫn bày ra bộ dạng mỉm cười, khách sáo hỏi.

“Tài nhân còn gì dặn dò không?”

Nghiêm tài nhân miễn cưỡng cười “Hết rồi.”

Thanh Tùng “Số trà bánh này mới làm xong, nhân lúc còn nóng, mời Tài nhân thưởng thức, để nguội sẽ không ngon đâu.”

Nghiêm tài nhân lúc này không hề muốn ăn.

Nhưng nàng không dám từ chối rõ ràng nên chỉ đành cầm tách trà lên uống một ngụm.

Nàng thấy Thanh Tùng vẫn còn đang nhìn, bèn nói thêm.

“Hương thơm nồng đậm, dư vị kéo dài, trà ngon.”

Thanh Tùng cười nói “Đây là Phổ Nhĩ thượng hạng được tiến cống năm nay, vì biết Quý phi nương nương thích uống trà sữa

nên Hoàng thượng cố ý sai người đưa số trà Phổ Nhĩ này đến cung Vân Tụ.”

Nghiêm tài nhân đột nhiên cảm thấy chua chát trong lòng.

Loại trà thượng hạng thế này, nàng muốn uống cũng không uống được, Quý phi lại mang đi pha trà sữa.

Càng so sánh càng tức chết mà!

Lúc này, Bảo Cầm chậm rãi dìu Quý phi bước vào.

Nghiêm tài nhân lập tức đứng dậy, bước tới hành lễ “Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề ngồi xuống ghế chính.

Ngày thường vào giờ này, nàng chắc chắn đã đi ngủ.

Chịu ảnh hưởng của đồng hồ sinh học, nàng không khỏi có hơi buồn ngủ, cả người như héo úa.

Nàng uể oải hỏi “Cô đến gặp bổn cung là có chuyện gì?”

Nghiêm tài nhân vốn muốn trò chuyện với Quý phi, nào ngờ Quý phi mở miệng hỏi thẳng vì sao nàng đến đây, mọi lời khách sáo đều lập tức bị đ.è xuống.

Nét mặt Nghiêm tài nhân lộ vẻ nịnh nọt “Thần thiếp tới đây là vì chuyện sứ đoàn nước Thiên Đảo.”

Bảo Cầm đứng gần đó nghe vậy, hơi cau mày.

Nàng đại khái đoán được mục đích của Nghiêm tài nhân.

Tiêu Hề Hề “Sứ đoàn nước Thiên Đảo có liên quan gì tới bổn cung?”

Nghiêm tài nhân khẽ thở dài, nét mặt buồn bã.

“Thần thiếp nghe nói nước Thiên Đảo có ý muốn liên hôn với Đại Thịnh, lần này bọn họ còn dẫn theo Tam công chúa vào kinh, hôm nay trong lúc dùng bữa trưa, Tam công chúa biểu diễn một điệu múa cho Hoàng thượng xem, còn được Hoàng thượng khen.”

Tiêu Hề Hề nổi hứng thú.

“Hoàng thượng khen nàng thế nào?”

Nghiêm tài nhân sững người giây lát.

Nàng nghĩ phản ứng đầu tiên của Quý phi sau khi nghe chuyện này phải là tức giận hoặc đau lòng.

Nhưng Quý phi lại không hề tức giận hay đau lòng gì.

Còn biểu cảm ăn dưa này của Quý phi là sao nữa?

Tiêu Hề Hề thúc giục “Nói nhanh đi.”

Nghiên tài nhân định thần lại, khô khan nói.

“Hoàng đế khen váy của Tam công chúa rất đẹp.”

Tiêu Hề Hề thất vọng “Vậy thôi hả?”

Với tính cách độc miệng của trai thẳng Hoàng đế sẽ không kết thúc bằng một câu như vậy.

Nghiêm tài nhân càng khó hiểu hơn.

Như vậy vẫn chưa đủ sao?

Tiêu Hề Hề kiên trì hỏi “Hoàng thượng không còn nói gì nữa sao?”

Thật ra Nghiêm tài nhân cũng không muốn nói, nhưng chuyện này không phải bí mật, lát nữa Quý phi cho người đi dò hỏi cũng sẽ biết toàn bộ, giấu cũng không có ích gì.

Nàng khó khăn mở miệng.

“Hoàng thượng còn hỏi Tam công chúa, thợ may nào may váy cho nàng? Ngài ấy cũng muốn may một cái váy giống thế cho Thái hoàng thái hậu.”

Tiêu Hề Hề “……”

Giết người không thấy máu, cũng chỉ như vậy.

Quả không hổ danh Lạc – trai thẳng vô địch vũ trụ – vua độc miệng – Thanh Hàn!

Tiêu Hề Hề nhịn cười, nghiêm túc cảm khái.

“Bệ hạ lúc nào cũng nhớ tới Thái hoàng thái hậu, thật hiếu thảo!”

Nghiêm tài nhân khô khan phụ họa “Đúng vậy.”

Lòng hiếu thảo của Hoàng đế quả là cảm động trời đất, làm Tam công chúa của nước Thiên Đảo cũng cảm động rơi nước mắt ngay tại chỗ.

Sứ đoàn nước Thiên Đảo cũng không tiện nói gì, dù sao Hoàng đế quan tâm đến trưởng bối nhà mình là chuyện đương nhiên, nếu bọn họ vì chuyện này chỉ trích Hoàng đế thì thành ra bọn họ là người hẹp hòi, đạo đức có vấn đề.

Tiêu Hề Hề hưng phấn hỏi “Còn chuyện vui khác không?”

Nghiêm tài nhân: Chuyện vui???

Nàng nói những chuyện này là muốn khơi dậy thù địch của Quý phi với Tam công chúa của nước Thiên Đảo, để hai người đối đầu nhau.

Nhưng Quý phi lại nói những chuyện này vui?

Lẽ nào đầu óc của Quý phi có vấn đề?

Nghiêm tài nhân điên cuồng chửi bới trong lòng, cười gượng gạo nhưng không thất lễ.

“Hết rồi.”

Tiêu Hề Hề hơi thất vọng “Thế là hết rồi à.”

Nghiêm tài nhân tiếp tục cười gượng.

Tam công chúa bị diss tới khóc rồi, ngươi còn muốn sao nữa?

Nữ nhân này, khuyên ngươi lương thiện!

Chương 973: Góp vui

Đúng lúc Nghiêm tài nhân định kiếm cớ rời đi thì Thanh Tùng đột nhiên vội vã chạy vào.

“Quý phi nương nương, chuyện không hay rồi! Lão Vương gây họa rồi!”

Tiêu Hề Hề giật mình “Lão Vương làm sao?”

Thanh Tùng vội nói.

“Vừa nãy Hoàng thượng bày yến tiệc tiếp đãi sứ đoàn nước Thiên Đảo tại Bích Quế Các, không hiểu sao Lão Vương cũng chạy đến đó. Nó nhân lúc Tam công chúa thay y phục lấy trộm túi thơm mà Tam công chúa đang đeo, bị những người xung quanh Tam công chúa phát hiện. Bây giờ nó bị bắt rồi, Tam công chúa rất tức giận, nhất quyết muốn giết nó trút giận.”

Nghiêm tài nhân không biết Lão Vương là ai, còn tưởng là thái giám bên cạnh Quý phi.

Nhưng chuyện này không ngăn được nàng điên cuồng tính toán trong lòng.

Lần này nàng đến đây là cố ý khơi dậy thù địch giữa Quý phi và Tam công chúa, ai ngờ suy nghĩ của Quý phi quá kỳ lạ, làm cho kế hoạch của nàng hỏng bét.

Nàng tưởng lần này đã công cốc, không ngờ mọi chuyện rẽ sang hướng khác, xoay một vòng lại đúng với ý nàng.

Đúng là ông trời cũng giúp ta!

Nghiêm tài nhân lập tức nói "Tam công chúa này quá ngang ngược rồi, thậm chí dám giết cả người bên cạnh nương nương, xem ra nàng không hề xem nương nương ra gì."

Tiêu Hề Hề nhìn nàng một cách kỳ lạ.

"Lão Vương không phải người."

Nghiêm tài nhân sửng sốt "Sao nương nương lại mắng người."

Dù Lão Vương có phạm lỗi, Quý phi cũng không nên ở trước mặt nhiều người mắng người ta không phải người, thân là Quý phi nên có giáo dục về cơ bản chứ.

Bảo Cầm giải thích "Tài nhân hiểu lầm rồi, Lão Vương không phải người, nó là con mèo do Quý phi nương nương nuôi."

Nghiêm tài nhân sững người một lúc, sau đó mặt đỏ bừng, xấu hổ muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Tiêu Hề Hề đứng lên nói "Đi, chúng ta đến Bích Quế Các xem thử."

Bảo Cầm can ngăn "Người còn chưa khỏi bệnh, không thể đi lung tung."

Tiêu Hề Hề "Cũng không đi xa, hơn nữa đâu có đi bộ, ra ngoài có xe ngựa. Dù gì Lão Vương cũng là thú cưng của bổn cung, bây giờ nó phạm lỗi, chủ nhân như bổn cung đáng lý phải đi xin lỗi."

Bảo Cầm nhỏ giọng nói "Người nói nhiều vậy chẳng phải chỉ muốn đến góp vui thôi sao."

Tiêu Hề Hề giả vờ ho nhẹ "Nhìn thấu nhưng không vạch trần, hiểu không?"

Bảo Cầm hết cách, sai người mang áo choàng đến khoác cho Quý phi.

Thanh Tùng nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa.

Tiêu Hề Hề chậm rãi bước ra khỏi cung Vân Tụ dưới hộ tống của mọi người.

Sở Kiếm luôn ghi nhớ phải bảo vệ sư tỷ, khi biết sư tỷ muốn đi gặp tình địch, y lập tức cầm kiếm đi theo.

Nếu Tam công chúa đáng ghét kia dám động vào một sợi tóc của sư tỷ, y sẽ cạo trọc đầu của Tam công chúa, biến nàng ta thành công chúa hói, xem sau này liên hôn làm sao?!

Nghiêm tài nhân nhấc váy đuổi theo.

“Quý phi nương nương, thần thiếp có thể đi cùng không?”

Tiêu Hề Hề cảm thấy đi góp vui thì nhiều người càng tốt, liền đáp “Tùy cô.”

Thật ra nàng không hề lo lắng cho an nguy của Lão Vương, dù sao Lão Vương cũng là quà sinh nhật mà Hoàng đế tặng cho nàng, có mối quan hệ này, Hoàng đế nhất định sẽ không để Lão Vương bị chém trước mặt mình.

Nàng chỉ đơn thuần là muốn đến xem kịch hay.

Nàng rất tò mò, Tam công chúa đó nghĩ quẩn đến cỡ nào mà lại nhìn trúng chiến thần trai thẳng Lạc Thanh Hàn này vậy?

Đội nghi trượng của Quý phi qua từng con đường, hùng dũng hoành tráng đến Bích Quế Các.

Vì Lão Vương mà yến tiệc tạm dừng, Tam công chúa Y Mỹ đang khóc lóc, dù người khác có khuyên thế nào, nàng cũng không bỏ qua, nhất quyết muốn giết con mèo mập chết tiệt.

Trong các ồn ào ầm ĩ, rất náo nhiệt.

Bỗng có tiếng báo vang lên ngoài cửa.

“Quý phi nương nương giá đáo!”

Tiếng ồn ào trong các lập tức biến mất, mọi người đều nhìn về phía cửa.

Quý phi được Bảo Cầm dìu, chậm rãi bước vào Bích Quế Các.

Vì mặc quá nhiều y phục nên Tiêu Hề Hề bây giờ trông mập ra một vòng, cộng thêm phía sau có rất nhiều người, trông nàng như người không dễ chọc, có một loại ảo giác như đại ca dẫn đàn em đến phá đám.

Mọi người có mặt đứng dậy hành lễ, chỉ có Hoàng đế vẫn ngồi.

Tiêu Hề Hề liếc mắt nhìn Tam công chúa.

Y Mỹ năm nay mười sáu, nhưng vì có khuôn mặt búp bê, trên mặt còn có nét trẻ con, cộng với vóc người nhỏ nhắn nên trông nhỏ hơn so với tuổi thật, như một cô bé loli xinh đẹp.

Dù nàng đang nổi giận nhưng trông vẫn rất trẻ con dễ thương.

Y Mỹ biết Quý phi trước mặt là sủng phi của Hoàng đế, còn con mèo mập chết tiệt đó lại là thú cưng của Quý phi, vì vậy sự bất mãn của nàng với Quý phi ngày càng lớn.

Khu mật sứ đứng bên cạnh lặng lẽ kéo tay nàng, ra hiệu cho nàng nhanh chóng hành lễ với Quý phi.

Y Mỹ không muốn cúi đầu.

Nàng cố ý ngẩng đầu, nhìn Quý phi bằng ánh mắt khiêu khích.

Tiêu Hề Hề làm ngơ ánh mắt khiêu khích của nàng, đi thẳng đến chỗ Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, bảo nàng ngồi xuống cạnh hắn.

Hắn sờ sờ tay nàng, phát hiện ngón tay nàng hơi lạnh, không

khỏi cau mày.

“Không phải bảo nàng ở cung Vân Tụ dưỡng bệnh sao? Sao đột nhiên chạy ra ngoài? Lỡ như lại cảm lạnh thì sao?”

Tiêu Hề Hề cười vui vẻ nói “Chàng sưởi ấm cho ta là được rồi mà.”

Lạc Thanh Hàn nắm chặt hai bàn tay nhỏ của nàng vào lòng bàn tay, nhỏ giọng nói.

“Chuyện ở đây cứ để ta xử lý, ta sẽ không để mèo của nàng chịu thiệt, nàng không cần đến đây.”

Tiêu Hề Hề “Hiếm khi trong cung náo nhiệt thế này, ta chỉ muốn đến góp vui thôi.”

Người cũng đã đến rồi, Lạc Thanh Hàn không thể đuổi nàng về nên đành cặn dặn Thường công công.

“Mang canh nóng tới đây.”

“Vâng.”

Từ lúc Quý phi xuất hiện, tâm tư của Hoàng đế đều tập trung vào nàng, trong mắt không còn ai khác.

Y Mỹ trừng mắt hồi lâu, nhưng hoàn toàn không thu hút được chú ý của Hoàng đế.

Nàng tức giận, không nhịn được hỏi.

“Quý phi nương nương, con mèo của người trộm đồ của bổn công chúa, thậm chí còn dọa bổn công chúa, chuyện này người có nên giải thích không?”

Nàng nói bằng tiếng của nước Thiên Đảo, lọt vào tai Tiêu Hề Hề giống như ngôn ngữ ngoài hành tinh, không hiểu được một từ nào.

May là Thiếu khanh của Hồng Lư Tự biết tiếng của nước Thiên Đảo, làm tròn chức trách dịch lại lời của Tam công chúa sang tiếng Đại Thịnh.

Tiêu Hề Hề hỏi "Mèo của bổn cung đâu?"

Nàng vừa hỏi xong đã nghe thấy tiếng mèo kêu quen thuộc.

Meo!!!

Tiêu Hề Hề nhìn sang, thấy Lão Vương đang bị hộ vệ của nước Thiên Đảo nắm gáy.

Thân hình mập mạp của nó bị kéo dài dưới tác dụng của trọng lực, bốn chân nó vùng vẫy loạn xạ trong không trung, hai tai cụp ra sau.

Meo meo meo!

Nữ nhân, mau đến cứu bổn meo!

Tiêu Hề Hề "Có thể trả mèo lại cho bổn cung không?"

Y Mỹ không chút do dự từ chối "Không được! Nó vừa xúc phạm bổn công chúa, bổn công chúa nhất định phải giết nó!"

Chương 974: Nữ nhân này, sao độc ác như vậy?

Đối mặt với Y Mỹ khiêu khích, mọi người đều nghĩ Quý phi sẽ tức giận.

Đây chính là những gì Y Mỹ muốn thấy.

Nàng là Tam công chúa của nước Thiên Đảo, là khách quý của Hoàng đế Đại Thịnh, nếu Quý phi làm khó nàng trước nơi đông người, có nghĩa là Quý phi không biết xem trọng đại cục, ỷ được sủng ái mà hoành hành ngang ngược, không xem sứ đoàn nước ngoài ra gì.

Khi đó, nàng sẽ có thể trói buộc đạo đức, làm Quý phi mất đi danh tiếng.

Nhiều người có mặt cũng nghĩ đến điểm này.

Ví như Nghiêm tài nhân thầm mừng rỡ trong lòng, xem ra lần này Quý phi đá trúng tấm sắt rồi.

Nhưng điều khiến bọn họ ngạc nhiên là Tiêu Hề Hề chẳng những không tức giận, ngược lại khẽ thở dài, trông khá bất lực.

“Nếu Tam công chúa nhất quyết muốn giết con mèo này, vậy thì mời cô ra tay.”

Mọi người đều ngẩn ra.

Đôi mắt mèo của Lão Vương mở to, khó tin nhìn Tiêu Hề Hề.

Nếu nó nói được, nhất định sẽ túm cổ áo Tiêu Hề Hề, gầm gừ

tra hỏi nàng.

Nữ nhân này, sao độc ác như vậy?

Ngươi quên lời thề non hẹn biển của chúng ta rồi sao?!

Y Mỹ nghi ngờ hỏi "Cô nghiêm túc đấy à? Đây là mèo của cô, cô thật sự có thể trơ mắt nhìn nó bị giết sao?"

Tiêu Hề Hề "Sống chết có số, nó có thể chết trong tay cô, nghĩa là mệnh nó như thế."

Y Mỹ thấy nàng nói nghiêm túc, không giống giả vờ, trong lòng không khỏi đắc ý.

Nghe nói vị Quý phi này rất được sủng ái, nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy, cả thú cưng của mình cũng không bảo vệ được, đúng là vô dụng!

Tiêu Hề Hề chân thành nói "Niệm tình nó đã ở bên bổn cung một thời gian, trước khi nó chết bổn cung muốn sờ nó lần cuối, hi vọng Tam công chúa có thể toại nguyện."

Y Mỹ vô thức mở miệng từ chối "Không được!"

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Hoàng đế bên cạnh, mong chờ hỏi.

"Không được thật sao?"

Lạc Thanh Hàn nhìn đôi mắt ngấn nước của nàng, không cần suy nghĩ đã đồng ý.

"Được."

Tiêu Hề Hề cười lộ hai lúm đồng tiền "Đa tạ bệ hạ, ngài thật tốt với thần thiếp."

Triệu Hiền tuân lệnh Hoàng đế, chuẩn bị cướp lại mèo vàng.

Y Mỹ tức thì nôn nóng, dùng giọng nói mềm mại quở trách

“Bệ hạ, con mèo này vừa trộm đồ của ta, suýt nữa làm hại ta, dù là thú cưng của Quý phi, ngài cũng không thể thiên vị như vậy!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Không phải nó chưa làm cô bị thương sao.”

Y Mỹ “Nhưng nó trộm đồ của ta!”

Lạc Thanh Hàn “Một cái túi thơm mà thôi, chẳng phải đã trả lại cho cô rồi sao?”

Từ nhỏ đến lớn, Y Mỹ luôn là người được phụ hoàng mẫu hậu thiên vị, nàng đã quen với cách đối xử này, nhưng bây giờ người được thiên vị lại là người khác, làm nàng không chấp nhận được, nàng ấm ức đỏ cả hai mắt.

Tuy nhiên, Lạc Thanh Hàn lại không hề quan tâm đến tâm trạng của nàng, trong mắt hắn chỉ có Quý phi.

Triệu Hiền lấy mèo vàng từ tay hộ vệ, cung kính mang nó đến cho Quý phi.

Tiêu Hề Hề không đón lấy.

Nàng lấy một sợi dây mỏng màu đỏ treo một túi phúc tinh xảo.

Nàng quàng sợi dây màu đỏ quanh cổ Lão Vương, vỗ nhẹ lên trán nó.

“Được rồi, đưa cho Tam công chúa đi.”

Triệu Hiền tưởng mình nghe nhầm, bèn xác nhận lần nữa “Phải đưa thật sao?”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Ừm, đưa đi.”

Không chỉ Triệu Hiền, mà những người ở đây đều cho rằng Quý phi sẽ nhân cơ hội giữ lấy mèo vàng, dù sao Y Mỹ cũng không thể cướp con mèo khỏi tay nàng.

Không ngờ Quý phi lại giữ lời hứa, nói sờ một chút thì đúng là sờ một chút.

Triệu Hiền đầy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi thêm, thành thật đưa mèo vàng cho Y Mỹ.

Tiêu Hề Hề "Phiền Triệu tướng quân đưa đao cho Tam công chúa."

Triệu Hiền rút đao bên hông đưa cho Y Mỹ.

Y Mỹ được cưng chiều từ nhỏ, chưa từng làm mấy chuyện sát sinh, khi thấy lưỡi đao sáng bóng trước mặt, nàng không khỏi có hơi sợ hãi.

Nhưng lúc này nàng không muốn lùi bước.

Nàng giả vờ bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng, mắng hộ vệ bên cạnh.

"Còn ngây ra đó làm gì? Ra tay đi!"

Trước khi vào Bích Quế Các, hộ vệ đã giao nộp vũ khí, lúc này chỉ có thể lấy đao của Triệu Hiền.

Lúc hộ vệ chuẩn bị ra tay, Tiêu Hề Hề đột nhiên lên tiếng.

"Tam công chúa, con mèo này đắc tội với cô trước, bị cô phạt cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng bổn cung nói trước, cô chỉ có một cơ hội giết nó, cơ hội đã cho cô, đến cuối cùng nó sống hay chết, cô không thể phàn nàn gì nữa."

Y Mỹ cảm thấy lời này thật khó hiểu.

Nàng nhếch môi, khinh thường nói "Chỉ là một con mèo, một đao có thể gi.ết chết nó."

Tiêu Hề Hề ẩn ý sâu xa nói.

“Tam công chúa có điều không biết, chủ nhân thật sự của con mèo này là bệ hạ, sau đó bệ hạ đã tặng lại cho bổn cung, trên người nó dính khí rồng của chân long thiên tử, được trời cao phù hộ, người phàm trần chưa chắc giết được nó, không tin thì các người thử đi.”

Y Mỹ cảm thấy Quý phi đang nói bậy, mục đích là hù dọa nàng, nàng sẽ không mắc lừa!

Nàng ra hiệu cho hộ vệ nhanh chóng ra tay.

Hộ vệ giơ đao lên, không do dự chém vào đầu mèo vàng!

Các phi tần sợ tái mặt, quay mặt đi không dám nhìn nữa.

Tuy nhiên.

Chờ một lúc lâu vẫn không nghe mèo vàng hét lên.

Thay vào đó là một tiếng vang giòn giã, là tiếng vũ khí rơi xuống đất.

Các phi tần khó hiểu, thận trọng mở mắt nhìn kỹ thì thấy mèo vàng vẫn không sao, ngược lại hộ vệ sợ tái mặt, liên tục lui về sau, thậm chí tay còn không cầm chắc đao, loạng choạng ngã xuống đất.

Y Mỹ mở to mắt, bàng hoàng và khó tin hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Nàng vừa tận mắt chứng kiến thanh đao đột nhiên bật ra ngay lúc chuẩn bị chạm vào mèo vàng!

Giống như có một rào cản vô hình bảo vệ mèo vàng.

Lẽ nào ……

Lẽ nào thật sự như Quý phi nói? Con mèo mập chết tiệt này thật sự dính khí rồng, được trời cao phù hộ sao?

Không chỉ Y Mỹ, mà cả sứ đoàn nước Thiên Đảo cũng đờ người.

Bọn họ đồng loạt đứng dậy.

Cảnh tượng trước mắt đã vượt quá nhận thức của bọn họ, gần như lật đổ tam quan của bọn họ.

Đến mức bọn họ nghĩ mắt mình có vấn đề.

Thường công công phản ứng rất nhanh.

Thường công công không chút do dự quỳ xuống, úp trán xuống đất hét lớn.

“Bệ hạ là chân long thiên tử, nhất định sẽ dẫn dắt Đại Thịnh thống nhất thiên hạ, tạo nên thịnh thế vô song! Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Triệu Hiền và tất cả cấm vệ cũng quỳ xuống, đồng thanh hét lớn.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Các quan viên và phi tần có mặt thấy vậy cũng không dám chậm trễ, vội vàng quỳ xuống.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tiêu Hề Hề vốn muốn quỳ nhưng bị Lạc Thanh Hàn giữ lại, nàng đành phải ngồi yên.

Cuối cùng trong Bích Quế Các, ngoại trừ Hoàng đế và Quý phi đang ngồi ở trên cao thì chỉ còn sứ đoàn nước Thiên Đảo là không quỳ.

Chương 975: Nhìn không thấu

Sứ đoàn nước Thiên Đảo rơi vào tình thế khó xử.

Nói gì mà thống nhất thiên hạ?

Nếu Đại Thịnh thống nhất thiên hạ thật, thế nước Thiên Đảo bọn họ là gì?

Nếu lúc này bọn họ quỳ lạy Hoàng đế Đại Thịnh, há chẳng phải ngầm đồng ý với những gì mà đám người Đại Thịnh này nói sao?

Chuyện này chắc chắn không thể!

Bọn họ đến để đàm phán? Không phải đến quy thuận!

Khu mật sứ Quản Doanh dẫn đầu sứ đoàn cứ ngơ ngác đứng đó, nhìn chằm chằm Hoàng đế đang ngồi trên cao.

Không khí kỳ lạ không tả được.

Lạc Thanh Hàn là người đầu tiên phá vỡ im lặng, lạnh giọng hỏi "Khu mật sứ hình như có gì bất mãn?"

Quản Doanh vội cúi đầu, tỏ thái độ cung kính "Bệ hạ hiểu lầm rồi, thần tâm phục khẩu phục, dùng cách nói của Đại Thinh chính là phục sát đất."

Lạc Thanh Hàn "Vậy sao các ngươi không quỳ?"

Quản Doanh không nói nên lời.

Bảo ông phải trả lời thế nào?

Dù trả lời thế nào thì cũng sai!

Đứng dưới hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu, Quản Doanh chỉ đành quỳ xuống.

Mọi người trong sứ đoàn thấy Khu mật sứ quỳ, bọn họ cũng chỉ đành quỳ.

Cả người mắt kém như Y Mỹ cũng nhận thấy bầu không khí căng thẳng lúc này, không dám tùy hứng nữa, thành thật quỳ xuống đất lát đá cẩm thạch trắng.

Như vậy mọi người có mặt đều quỳ.

Từ góc của Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề, chỉ có thể thấy đỉnh đầu đen thui của bọn họ.

Cảm giác đứng trên cao nhìn chúng sinh này sẽ mang đến cho người ta cảm giác mình ta độc tôn, rất dễ trầm mê trong nó.

Đây là lý do tại sao nhiều người liều mạng giành ngai vàng.

Thử hỏi ai không muốn làm thiên hạ đệ nhất?

Ai không muốn nắm mọi thứ trong tay?

Tiêu Hề Hề: Ta không muốn.

Làm Hoàng đế có gì hay? Đi làm một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, thường xuyên phải tăng ca, không nghỉ phép hàng năm, không nghỉ lễ, thậm chí không có lương, không những vậy, còn phải luôn đề phòng bị soán ngôi, đề phòng bị người ta hại, CPU luôn trong trạng thái vận hành tốc độ cao, tuyệt đối không thể dừng lại, văn hóa làm việc 996 cũng không cực như vậy, có thể xem là hình mẫu của nô lệ công việc trong thời đại mới!

*Văn hóa làm việc 996 là văn hoá làm việc từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối, sáu ngày một tuần.

Nếu nàng làm Hoàng đế, nàng chỉ có một ý nghĩ —

Hết cứu rồi, cứ để thế giới này hủy diệt đi!

Lúc mọi người đang quỳ, Lão Vương nhanh chóng đứng dậy, xông tới chỗ Tiêu Hề Hề, lao vào vòng tay nàng.

“Meo~”

Vừa rồi bổn meo suýt bị giết.

Bổn meo sợ quá, cần được an ủi, cần được sờ.

Tiêu Hề Hề ôm thân hình mũm mĩm của nó, đưa tay v.uốt ve thật mạnh.

Vừa rồi Lão Vương có thể thoát khỏi thanh đao là vì trong túi phúc đeo trên cổ nó có một lá bùa hộ thân.

Là Tiêu Hề Hề cố ý chuẩn bị cho nó.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Bình thân.”

Lúc này mọi người mới dám đứng lên.

Sau cảnh tượng khó tin vừa rồi, Y Mỹ không dám nhắc đến chuyện giết con mèo nữa, thậm chí còn không dám nhìn mèo vàng.

Cả sứ đoàn nước Thiên Đảo đều kính sợ Hoàng đế và con mèo mập của hắn.

Trước đây, bọn họ cho rằng thần linh chỉ là truyền thuyết, mãi đến hôm nay khi tận mắt chứng kiến kỳ tích, mới nhận ra thần linh không phải hư cấu.

Vị Hoàng đế cao lớn tuấn tú trước mặt chính là chân long thiên tử được thần linh phù hộ!

Yến tiệc tiếp tục.

Tuy nhiên, mọi người đều không còn tâm trạng ăn uống.

Hầu như mọi người đều lơ đãng, trong đầu toàn là cảnh tượng khó tin vừa rồi.

Một số người thường xuyên nhìn mèo vàng.

Đối mặt với ánh mắt đánh giá của mọi người, Lão Vương không hề quan tâm, cứ ở trong vòng tay Quý phi không chịu ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn thấy nó vùi cả khuôn mặt mập mạp vào ngực Hề Hề, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo tối tăm.

Lúc này, Thường công công mang canh gà tới.

Lạc Thanh Hàn nói với Hề Hề.

“Nhân lúc canh còn nóng, nàng mau ăn đi.”

Thấy có đồ ăn, Hề Hề lập tức buông Lão Vương ra, vui vẻ ăn canh.

Lạc Thanh Hàn lặng lẽ giơ tay ở dưới bàn đẩy một cái vào mông con mèo mập giả chết.

Cú đẩy này có dùng một ít nội lực.

Tức thì Lão Vương lăn tròn xuống đất, sau đó mông chổng lên trời.

Rồi nó ngồi bệt xuống đất, đôi mắt mèo mở to, khó tin nhìn Hoàng đế.

Tên nam nhân này dám ám hại bổn meo!

Lạc Thanh Hàn rút tay lại như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh nói.

“Hình như đầu óc con mèo này không ổn lắm, chắc không bị dọa sợ ra bệnh rồi đấy chứ.”

Thường công công lập tức nói “Nô tài lập tức đưa nó đi khám.”

Thường công công nhặt mèo vàng còn đang thẫn thờ đưa cho tiểu thái giám phía sau.

Tiểu thái giám không dám chậm trễ, vội ôm mèo chạy ra ngoài.

Cuối cùng cũng đuổi được con mèo mập chết tiệt đó đi, tâm trạng của Lạc Thanh Hàn cũng tốt lên, nhìn Hề Hề ăn xong canh gà, thấp giọng hỏi.

“Chúng ta về chưa?”

Tiêu Hề Hề nhận khăn lụa trong tay Bảo Cầm, lau miệng rồi ngoan ngoãn gật đầu “Ừm.”

Không cần Bảo Cầm ra tay, Lạc Thanh Hàn đích thân dìu Hề Hề đứng lên.

Mọi người đứng dậy tiễn Hoàng đế và Quý phi.

Khi đi ngang qua sứ đoàn nước Thiên Đảo, Tiêu Hề Hề dừng bước, mỉm cười nói.

“Bổn cung cảm thấy Tam công chúa ngây thơ đáng yêu, làm người ta không khỏi thấy yêu thích, bổn cung muốn giữ nàng trong cung mấy ngày, như vậy bổn cung cũng có người nói chuyện cùng, không đến mức quá buồn chán, không biết Tam công chúa có bằng lòng không?”

Y Mỹ vốn muốn từ chối, nhưng sau đó nghĩ lại, nếu có thể ở trong cung, chẳng phải nàng sẽ có nhiều cơ hội ở chung với Hoàng đế sao?

Chỉ cần ở chung nhiều hơn, Hoàng đế tự nhiên sẽ phát hiện điểm tốt của nàng.

Không biết nàng nghĩ chuyện gì mà hai má đỏ bừng, gương mặt đầy mong đợi về tương lai.

"Nếu Quý phi nương nương có lòng mời ta, ta cũng không tiện từ chối."

Tiêu Hề Hề hài lòng gật đầu "Vậy khoảng thời gian này cô cứ ở cung Vân Tụ."

Y Mỹ không do dự nói được.

Quản Doanh nhắc nhở "Hành lý của Tam công chúa vẫn còn ở Hồng Lư Tự, phải về thu dọn một lát."

Tiêu Hề Hề nói "Không cần phiền phức như vậy, lát nữa bổn cung sẽ phái người đến Hồng Lư Tự lấy hành lý cho Tam công chúa, bây giờ Tam công chúa có thể đi cùng bổn cung."

Y Mỹ vui vẻ đồng ý.

Nàng cứ thế đi theo Quý phi rời khỏi Bích Quế Các.

Tiểu hoàng tử Y Châu mím môi dưới, thận trọng nói với Quản Doanh.

"Khu mật sứ đại nhân, tam tỷ ở trong cung không có nguy hiểm gì chứ?"

Quý phi nương nương đó xem ra không phải là người dễ đối phó, hơn nữa đây là địa bàn của nàng, nàng có thiên thời địa lợi nhân hòa, Tam công chúa tuyệt đối không phải đối thủ của nàng.

Quản Doanh nheo mắt, chậm rãi nói "Chắc không đến mức đó, hoa Hải Sinh mà Hoàng đế Đại Thịnh muốn vẫn còn trong tay chúng ta, chỉ cần một ngày chưa có được hoa Hải Sinh, bọn họ không dám manh động."

Y Châu gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Quản Doanh trầm tư nhìn về hướng Quý phi rời đi.

“Nhưng vị Quý phi nương nương này, quả thật khiến người khác nhìn không thấu.”

Vừa nãy nàng chỉ nói hai ba câu đã giải quyết được mâu thuẫn do con mèo gây ra, đồng thời còn ra uy với sứ đoàn nước Thiên Đảo, giúp Hoàng đế Đại Thịnh tạo dựng uy tín.

Đây chắc chắn không phải chuyện mà một sủng phi bình thường có thể làm được.

Chương 976: Sư tỷ của y, cứ để y bảo vệ!

Y Mỹ vừa đến cung Vân Tụ, nàng không kiềm được nghển cổ nhìn quanh.

Nàng tò mò về mọi thứ ở đây.

Tiêu Hề Hề "Chiết Chi, dẫn Tam công chúa đi làm quen với môi trường đi."

Sai khi Chiết Chi và Y Mỹ rời đi, Lạc Thanh Hàn dẫn Hề Hề về phòng ngủ.

Buổi trưa Tiêu Hề Hề không ngủ trưa, bây giờ có hơi mệt, muốn ngủ một lát.

Nàng cởi áo khoác lên giường, làm ổ trong chăn, nhưng mắt vẫn nhìn Lạc Thanh Hàn.

"Tên trộm bắt được tối qua, thẩm vấn thế nào rồi?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

"Tên đó đã khai rồi. Gã đích thực hay đi ăn trộm, hàng trên sạp của gã đều do gã trộm được. Theo những gì gã nói, gã đã trộm túi thơm đó từ một thương nhân buôn ngọc. Đồng thời còn trộm ít bạc và ngân phiếu, đều bị gã tiêu hết. Dựa vào miêu tả của tên trộm, họa sư đã vẽ chân dung của thương nhân buôn ngọc. Cấm vệ binh đưa chân dung đến phủ Anh vương, tiểu tư gác cửa và quản gia đều nói người đàn ông trong chân dung là thương nhân buôn ngọc từng đến vương phủ."

Tiêu Hề Hề "Quả nhiên là cùng một người."

Lạc Thanh Hàn "Ta đã sai người lần theo manh mối mà tên trộm cung cấp, phải mất một thời gian mới có kết quả."

Hắn xoa xoa đầu Hề Hề, ánh mắt dịu dàng điềm tĩnh.

"Mau ngủ đi, tối nay đợi ta dùng bữa."

Tiêu Hề Hề kéo tay áo hắn "Sao chàng không hỏi ta tại sao muốn giữ Tam công chúa ở lại trong cung?"

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, cúi đầu hôn lên mu bàn tay nàng, thấp giọng nói.

"Nếu nàng muốn nói thì dù ta không hỏi, nàng cũng sẽ nói với ta. Nếu nàng không muốn nói thì ta không hỏi, bất kể nàng có làm gì, ta cũng sẽ luôn đứng về phía nàng."

Giống như nàng luôn đứng về phìa ta.

Tiêu Hề Hề nở nụ cười, khóe miệng hiện lên lúm đồng tiền ngọt ngào.

"Thật ra ta thấy nàng rất thú vị nên mới giữ nàng trong cung."

Lạc Thanh Hàn nghiêng người hôn lên môi nàng "Chỉ cần nàng thích thì làm gì cũng được."

……

Chiết Chi dẫn Y Mỹ ra ngoài.

Khi đi qua đình viện, các nàng gặp Sở Kiếm đang đứng gác.

Sở Kiếm biết nữ nhân này là Tam công chúa của nước Thiên Đảo, là người đến cướp nam nhân của sư tỷ.

Y hơi cau mày nắm chặt chuôi kiếm, lạnh lùng nhìn Y Mỹ như muốn dùng ánh mắt đâm chết nữ nhân này.

Y Mỹ phát hiện có người đang nhìn mình, nàng theo cảm giác

nhìn sang, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Sở Kiếm.

Nàng sửng sốt một lúc rồi cau mày, cảm thấy rất không vui.

Tên thị vệ này sao vậy? Sao cứ nhìn nàng chằm chằm?

Dù nàng xinh đẹp như hoa thì y cũng không nên như vậy, đúng là không biết phép tắc!

Nếu ở trong hoàng cung nước Thiên Đảo, có thị vệ dám nhìn nàng chằm chằm như vậy, nàng nhất định sẽ cho y một bài học.

Nhưng đây là hoàng cung Đại Thịnh, nàng vừa mới tới, còn chưa đứng vững, không tiện ra tay.

Tạm thời chỉ đành nhịn.

Đợi sau này nàng trở thành Hoàng hậu Đại Thịnh, xem nàng trừng trị tên thị vệ vô lễ này thế nào!

Y Mỹ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không nhìn thị vệ nữa.

Chiết Chi dẫn Y Mỹ tham quan cung Vân Tụ.

Lúc đầu, Y Mỹ chỉ nghĩ cung điện này hơi đẹp, nhưng đến khi nhìn thấy khoảng vườn rau rộng lớn, rừng cây ăn trái và cánh đồng ở hậu viện, nàng mới chợt nhận ra kiến thức của mình quá nông cạn!

Nàng từng nhìn thấy vô số loài hoa và thực vật kỳ lạ, cũng như đàn ông phụ nữ với đủ loại sở thích kỳ lạ.

Nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một phi tần trồng rau trong cung!

Điều khiến nàng càng khó tin hơn là Hoàng đế lại cho phép Quý phi trồng rau trong cung!

Rốt cuộc đây là đôi Hoàng đế phi tần gì vậy?

Rốt cuộc đây là kiểu hoàng cung gì vậy?

Có lẽ vì liên tục chịu quá nhiều kíc.h thích nên khi Y Mỹ về phòng đã rơi vào trạng thái hoảng hốt thẫn thờ.

Chiết Chi cung kính nói "Đây là phòng dành cho khách đã chuẩn bị sẵn cho người, nếu người không còn căn dặn nào khác, vậy người hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Y Mỹ định thần lại, vội vàng hỏi "Hoàng đế và Quý phi đâu?"

Chiết Chi không hiểu tiếng nước Thiên Đảo, ngơ ngác nhìn nàng.

Y Mỹ chỉ có thể dùng tay ra hiệu.

Chiết Chi miễn cưỡng đoán được ý của nàng, bèn trả lời.

"Quý phi đang nghỉ ngơi, bệ hạ đến điện Nghị Sự."

Y Mỹ nghi hoặc nói "Còn đang là ban ngày, sao Quý phi lại nghỉ ngơi?"

Chiết Chi nghe không hiểu, chỉ có thể mỉm cười che giấu ngượng ngùng.

Y Mỹ bực bội xua tay "Bỏ đi, ngươi đi đi."

Lần này Chiết Chi hiểu ý nàng, cung kính hành lễ.

Sau khi Chiết Chi rời đi, Y Mỹ ngồi một mình trong phòng rất buồn chán.

Nàng không nhịn được đẩy cửa, muốn lẻn ra ngoài.

Kết quả vừa ra ngoài đã đụng phải Sở Kiếm đang đứng dưới hiên.

Sở Kiếm lạnh lùng nhìn nàng như đang nhìn tên trộm đột nhập

vào lãnh địa của mình, đầy cảnh giác và thù địch.

Tuy nhiên, Y Mỹ cảm thấy thị vệ này chắc chắn thèm muốn vẻ đẹp của nàng nên cứ nhìn nàng chằm chằm.

Nàng không khỏi cau mày, chán ghét nói.

“Ngươi đừng nhìn ta như thế.”

Sở Kiếm cười lạnh, y phải trông chừng nàng ta, tránh để nàng ta nhân cơ hội làm chuyện xấu.

Y Mỹ thấy y vẫn nhìn mình chằm chằm, trong lòng bực bội nhưng lười tranh cãi với một tên thị vệ, cuối cùng nàng chỉ đành quay về phòng, giận dữ đóng cửa lại.

Tiêu Hề Hề ngủ một giấc ngon.

Lúc nàng dậy thì trời đã tối.

Bảo Cầm hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục.

Tiêu Hề Hề vừa ngáp vừa hỏi.

“Tam công chúa thế nào rồi?”

Bảo Cầm thành thật nói “Nàng vẫn luôn ở trong phòng.”

Tiêu Hề Hề khá kinh ngạc “Sao nàng ngoan ngoãn như vậy?”

Thao hiểu biết của nàng, cô nương đó chắc chắn sẽ nghĩ cách gây chuyện.

Bảo Cầm mím môi cười “Sở Kiếm luôn trông chừng nàng, không cho nàng cơ hội làm bậy.”

Tiêu Hề Hề chợt hiểu nói “Ra là vậy.”

Tắm rửa xong, nàng được Bảo Cầm dìu ra khỏi phòng ngủ, vừa nhìn đã thấy Sở Kiếm đang đứng thẳng trong đình viện.

Sở Kiếm mặc y phục Ngọc Lân đỏ tươi, đứng thẳng cầm kiếm, mày kiếm mắt sao, dung mạo tuấn tú, khi không nói chuyện có chút khí chất phóng khoáng của một thiếu niên hiệp khách.

Y thấy sư tỷ ra ngoài, lập tức cười ngu ngơ, hệt như một tên ngốc.

Tiêu Hề Hề thở dài.

Ài, uổng cho cái vẻ ngoài đẹp trai.

Nàng vẫy tay với Sở Kiếm, ra hiệu cho y lại gần.

Sở Kiếm nhanh chóng chạy tới chỗ nàng.

Tiêu Hề Hề "Đệ đứng cả ngày cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi."

Sở Kiếm "Đệ không mệt."

Sư tỷ còn chưa khỏi bệnh, Tam công chúa đó nói không chừng sẽ nhân cơ hội làm chuyện xấu với sư tỷ, y nhất định phải ở trong cung bảo vệ sư tỷ.

Trong lòng y tràn ngập ý thức về sứ mệnh và trách nhiệm.

Sư tỷ của y, cứ để y bảo vệ!

Tiêu Hề Hề "Đệ đứng cả ngày rồi, trời cũng tối rồi, đệ nên thay ca với người khác rồi, thức khuya dễ bị hói lắm đấy, nhìn Mai phủ doãn của phủ Kinh Triệu xem, trẻ tuổi như vậy mà đã hói rồi, đệ muốn giống vậy sao?"

Sở Kiếm tức thì sợ hãi, toát mồ hôi lạnh, vội lắc đầu "Đệ không muốn!"

Tiêu Hề Hề trìu mến nhìn y "Vậy đệ về đi, phải trân trọng cơ hội được ngủ sớm, rất nhiều người muốn ngủ sớm nhưng không có cơ hội."

Chương 977: Kiên quyết

Sở Kiếm vừa đi, Lạc Thanh Hàn đã đến cung Vân Tụ, Phương Vô Tửu cũng đi theo hắn.

Phương Vô Tửu đến để làm phiên dịch.

Y từng học tiếng của nước Thiên Đảo, có thể giải quyết vấn đề giao tiếp giữa mọi người trong cung và Tam công chúa.

Tiêu Hề Hề tò mò "Đại sư huynh biết nói tiếng Nam Nguyệt thì thôi đi, sao cả tiếng của nước Thiên Đảo cũng biết vậy? Huynh không thấy huynh biết nhiều kỹ năng quá rồi sao?"

Phương Vô Tửu khẽ cười, bình tĩnh trả lời.

"Ngày xưa ở sư môn chán quá, chỉ đành đọc sách giết thời gian, đọc sách nhiều thì tự nhiên sẽ biết nhiều. Hơn nữa, người có kỹ năng thì khả năng tồn tại càng cao, học nhiều chút không có gì sai, nói không chừng ngày nào đó sẽ dùng đến."

Lạc Thanh Hàn đồng ý điểm này, hỏi "Tiếng của nước Thiên Đảo có dễ học không?"

Phương Vô Tửu "Thật ra rất đơn giản, bệ hạ muốn học sao?"

Lạc Thanh Hàn gật đầu.

Phương Vô Tửu tiến hành khóa dạy ngoại ngữ ngay tại chỗ.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nghe.

Hắn có thể nghe một lần là nhớ, học rất nhanh.

Tiêu Hề Hề càng nghe càng thấy buồn ngủ.

Khi Phương Vô Tửu và Lạc Thanh Hàn kết thúc khóa học, quay đầu nhìn lại thấy Hề Hề đã ngủ quên trên bàn.

Lúc Lạc Thanh Hàn muốn bảo nàng về phòng ngủ thì Bảo Cầm đi vào, thấp giọng hỏi.

“Bữa tối đã sẵn sàng, xin hỏi bây giờ dọn lên chưa?”

Tiêu Hề Hề đang ngủ gật nghe thấy hai từ bữa tối, tai nàng tức thì dựng lên.

Nàng ngồi thẳng dậy, dụi mắt hỏi.

“Tới giờ ăn tối rồi sao?”

Lạc Thanh Hàn “……”

Lên lớp ngủ gật, ăn hàng số một.

Nàng giỏi thật!

Lạc Thanh Hàn đưa tay giúp nàng vén lọn tóc trên má ra sau tai, nhẹ giọng nói.

“Đi rửa mặt rồi ăn cơm.”

Lúc này, Chiết Chi đứng ngoài cửa thông báo.

“Bệ hạ, nương nương, Tam công chúa tới rồi.”

Nàng vừa nói xong, Y Mỹ bước nhanh vào.

Y Mỹ vừa vào cửa, ánh mắt nàng lập tức dán chặt vào Hoàng đế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Nàng vui mừng gọi “Bệ hạ!”

Đối với Lạc Thanh Hàn, chỉ cần là người mà hắn không quan tâm, hắn cũng chẳng thèm nhìn.

Y Mỹ tình cờ nằm trong phạm vi không quan tâm này.

Hắn không nhìn Y Mỹ, bàn tay cầm quả quýt bên cạnh lên, vừa từ từ lột vỏ vừa nhìn Hề Hề rửa mặt.

Sau khi Hề Hề rửa mặt xong, hắn đưa quả quýt đã lột vỏ cho nàng.

Tiêu Hề Hề vui vẻ cầm quả quýt, nàng ăn một nửa, nửa còn lại đưa cho Lạc Thanh Hàn.

Món ngon nên chia sẻ với người mình yêu!

Y Mỹ hoàn toàn bị phớt lờ.

Điều này khiến nàng rất giận.

Nhưng điều này cũng khơi dậy tinh thần cạnh tranh của nàng.

Lúc nàng còn ở nước Thiên Đảo, đám con cháu thế gia đều kéo đến lấy lòng nàng, chỉ cần nàng ngoắc ngón tay, đám thanh niên trẻ tuổi đó sẽ ùa đến, mặc nàng sai khiến.

Nàng đã quen với cuộc sống được mọi người tôn sùng, đồng thời nàng cũng cảm thấy nhàm chán bởi sự ngưỡng mộ quá dễ dàng có được.

Một nam nhân thờ ơ xa cách ngồi trên vị trí cao như Hoàng đế Đại Thịnh, khiến nàng cảm thấy kí.ch thích, càng có sức hấp dẫn hơn.

Y Mỹ hất cằm, trong mắt lóe lên tia sáng kiên quyết.

Nam nhân này phớt lờ nàng, nàng càng muốn chinh phục hắn!

Tiêu Hề Hề ăn quýt xong, mới chú ý đến Y Mỹ đứng bên cạnh.

Nàng cười hỏi "Tam công chúa muốn về phòng dùng bữa hay là cùng chúng ta dùng bữa?"

Y Mỹ không cần suy nghĩ, nhanh chóng trả lời.

"Ăn một mình thì có ý nghĩa gì? Ta muốn ăn cùng các người!"

Phương Vô Tửu giúp dịch câu này sang tiếng phổ thông Đại Thịnh.

Tiêu Hề Hề nhân tiện giữ Đại sư huynh ở lại dùng bữa.

Vì thế bữa tối hôm nay có thêm hai người.

Bốn người ngồi quanh bàn.

Tiêu Hề Hề vẫn ăn uống vui vẻ như thường lệ.

Đối diện với món ngon, nàng chưa từng ngần ngại, luôn dùng thái độ nghiêm túc đối diện với chúng.

Nàng vừa ăn vừa chia sẻ những món mà nàng cho là ngon với Lạc Thanh Hàn và Đại sư huynh.

Ba người hòa hợp, trông giống như một gia đình.

Điều này khiến Y Mỹ cảm thấy như mình bị bài xích.

Nàng hơi không vui.

Nàng thấy Quý phi không ngừng gắp thức ăn cho Hoàng đế, lập tức cầm đũa gắp một miếng cá bỏ vào bát của Hoàng đế, cười ngọt ngào nói.

"Bệ hạ, thử món cá này đi, thịt rất mềm."

Động tác của Lạc Thanh Hàn khựng lại.

Sắc mặt hắn tức thì tối sầm, cuối cùng biến thành màu sắc rất

khó diễn tả.

Nếu phải miêu tả thì có lẽ là đen sặc sỡ.

Phương Vô Tửu mặt không đổi sắc dịch lời của Tam công chúa.

Lạc Thanh Hàn đặt mạnh đôi đũa lên bàn, lạnh lùng nói.

“Đổi bát khác.”

Bảo Cầm nhanh chóng mang bát cơm trước mặt Hoàng đế đi, thay một bát mới sạch sẽ.

Nụ cười trên mặt Y Mỹ chợt cứng ngắt.

Phản ứng của Hoàng đế như cái tát vào mặt nàng, khiến mặt nàng nóng bừng, vô cùng xấu hổ.

Nàng thậm chí cảm nhận được mọi người xung quanh đang cười nhạo mình.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng chịu tủi thân như vậy, đôi mắt không khỏi đỏ lên.

Nàng c.ắn môi dưới, nước mắt rưng rưng, đáng thương hỏi.

“Bệ hạ không thích ta đến vậy sao?”

Lúc Phương Vô Tửu đang định phiên dịch thì Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Câu này trẫm hiểu.”

Phương Vô Tửu đành ngậm miệng, tiếp tục im lặng xem kịch.

Nếu đổi lại là một nam nhân bình thường, thấy tiểu mỹ nhân đáng thương như vậy nhất định sẽ hạ giọng an ủi, dù thế nào thì cũng phải duy trì phong độ cơ bản nhất của một nam nhân.

Tiếc là nàng đang đối mặt với móng heo Lạc Thanh Hàn.

Móng heo không cảm xúc, cũng không có phong độ.

Hắn vô cảm hỏi lại.

“Không phải chuyện này rất rõ ràng sao?”

Hắn nói bằng tiếng của nước Thiên Đảo mới học, từ ngữ chính xác, cách phát âm cũng rất chuẩn.

Sát thương cũng tăng gấp đôi.

Y Mỹ đờ người tại chỗ.

Đôi mắt đẹp từ từ mở to, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ khó tin.

Đả kích của Lạc Thanh Hàn vẫn chưa kết thúc.

Hắn nhìn Y Mỹ, lạnh lùng lên tiếng, lần này dùng tiếng phổ thông Đại Thịnh.

“Cô có biết đũa của cô bẩn thế nào không? Còn dám thọc đũa vào bát của trẫm, cô cố ý làm trẫm ghê tởm à?”

Đây là lần đầu tiên trong tối nay hắn nhìn thẳng vào Y Mỹ, nhưng ánh mắt không hề ấm áp, chỉ có bắt bẻ và ghê tởm.

Phương Vô Tửu tận tâm dịch lại.

Những từ như bẩn và ghê tởm cũng được y dịch nguyên vẹn sang tiếng của nước Thiên Đảo.

Suy cho cùng, Y Mỹ chỉ là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, chưa từng lăn xả trong xã hội, lúc này đối mặt với chán ghét không che giấu của Hoàng đế, nàng không chịu được nữa, tức thì cảm xúc vỡ vụn, bật khóc ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, thay vì được Lạc Thanh Hàn an ủi, nước mắt của nàng lại khiến chán ghét trong mắt hắn càng mãnh liệt hơn.

Chương 978: Vô cớ gây sự

Lạc Thanh Hàn hoàn toàn mất hết khẩu vị.

Hắn mất kiên nhẫn nói "Đưa Tam công chúa về phòng, không có việc gì thì đừng ra ngoài, tránh làm chướng mắt."

Chiết Chi lập tức bước tới dìu y Mỹ đứng dậy.

Y Mỹ vừa đi vừa khóc.

Lạc Thanh Hàn quay người lại, thấy Hề Hề ngơ ngác nhìn mình, nghi hoặc hỏi.

"Nàng nhìn ta làm gì?"

Tiêu Hề Hề chân thành cảm khái "Ta chợt nhận ra, chàng đối với ta thật sự rất tốt."

Tuy thỉnh thoảng hắn cũng độc mồm độc miệng với nàng, nhưng ít nhất còn trong phạm vi có thể chịu đựng được, không giống như vừa rồi, lời nói độc địa của hắn có thể đòi mạng người ta.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy nàng chỉ đang nói nhảm nên cũng không trả lời, đưa cho nàng một bát canh.

"Ăn canh của nàng đi."

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa hỏi "Chàng không ăn à?"

Lạc Thanh Hàn "Không ăn nữa."

Vừa rồi bị Y Mỹ làm phiền, bây giờ hắn không còn khẩu vị gì

nữa.

Tiêu Hề Hề gắp một con tôm đưa lên miệng hắn "Ăn tôm này đi, ngon lắm."

Lạc Thanh Hàn "Không ăn."

Tiêu Hề Hề "Ăn đi mà, ăn đi mà, người ta chỉ muốn ăn cùng chàng thôi mà ~"

Lạc Thanh Hàn "……"

Không chịu nổi nàng làm nũng.

Hắn nghiêm mặt mở miệng cắn miếng tôm.

Tiêu Hề Hề thấy hắn ăn, như được trúng thưởng lớn, tươi cười mắt mày cong cong.

Thấy nụ cười của nàng, không vui trong lòng hắn biến mất, khóe miệng hơi cong lên tạo thành một vòng cung mờ nhạt.

……

Vì trời lạnh, không tiện ra ngoài đi dạo nên Lạc Thanh Hàn kéo Hề Hề đi lại trong phòng để tiêu hóa thức ăn.

Phương Vô Tửu trở về phòng nghỉ ngơi.

Tối nay y bị giữ lại qua đêm trong cung Vân Tụ.

Vẫn là phòng dành cho khách tối qua, bày trí bên trong không có gì thay đổi, cả mèo vàng trên giường vẫn là con mèo tối qua.

Phương Vô Tửu nhìn Lão Vương đang ngủ trên giường, hỏi "Sao mày lại ở đây?"

Lão Vương ngước nhìn y, uể oải kêu meo meo.

Không phải nó cố ý đeo bám Phương Vô Tửu, mà vì Hoàng đế quá khốn nạn, sơ hở là ghen.

Lúc này Tiêu Hề Hề đang ở cùng Hoàng đế, nếu nó đến gần, chắc chắn sẽ lại bị ám hại.

Là một con mèo thông minh thức thời, nó quyết định tránh đi sự ghét bỏ này.

So sánh ra thì chỗ Phương Vô Tửu thoải mái hơn nhiều.

Dù sao thì y cũng giống nó, toàn là kẻ độc thân, không ai ghen với bọn họ.

Tiêu Hề Hề không biết mèo mình nuôi đã chạy lên giường của người khác.

Lúc này nàng đang tản bộ trong phòng với Lạc Thanh Hàn.

Theo cách nói hoa mỹ của Lạc Thanh Hàn thì là tiêu hóa sau bữa ăn.

Tiêu Hề Hề không thể chấp nhận lý do này.

Không dễ gì nàng mới ăn món ngon vào bụng, tại sao nàng phải tìm cách tiêu hóa nó chứ?

Nếu tiêu hóa hết, chẳng phải nàng sẽ lại đói sao?

Vậy thì chẳng phải ăn uổng phí hết ư?

Nàng thử dùng lý lẽ chính đáng này đề nghị Lạc Thanh Hàn đừng tản bộ nữa.

Kết quả bị Lạc Thanh Hàn tàn nhẫn cự tuyệt.

Có thể nói là vô cùng ngang ngược!

Trong phòng đốt địa noãn rất ấm, không hề lạnh, rất thoải mái.

Tiêu Hề Hề đi được hai vòng thì lười động đậy.

Nàng như con gấu túi lớn, treo cả thân lên người Lạc Thanh Hàn, uể oải nói.

“Ta mệt rồi, muốn ngủ ~”

Lạc Thanh Hàn vừa kéo nàng đi, vừa tàn nhẫn nói “Không được, còn phải đi hai vòng nữa.”

Tiêu Hề Hề “Nhưng ta không đi nổi nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Vậy cũng phải đi.”

Tiêu Hề Hề “Chàng thật lạnh lùng tàn nhẫn vô lý.”

Lạc Thanh Hàn vẻ mặt thờ ơ “Ờ.”

Lúc hai người đang ôm ấp thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Chiết Chi.

“Tam công chúa, người đừng đi!”

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn dừng bước, cùng nhau mở cửa ra ngoài.

Đình viện ngoài sân cũng đốt địa noãn, nhiệt độ không ngừng tăng cao, bông tuyết rơi xuống nhanh chóng tan thành nước.

Y Mỹ tức giận bước ra ngoài, Chiết Chi và hai tiểu cung nữ đang đuổi theo, nghe thấy tiếng hét của Chiết Chi, các thái giám và Ngọc Lân vệ trực đêm đều chạy tới giúp cản Y Mỹ.

Lối đi bị chặn, Y Mỹ buộc phải dừng lại.

Nàng hét lớn “Các ngươi tránh ra cho ta, ta muốn rời cung!”

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề đứng ở hành lang.

Bảo Cầm vội lấy áo choàng khoác cho hai người, tránh bị

nhiễm lạnh.

Lúc này, Phương Vô Tửu ở phòng khác cũng bước ra ngoài.

Y nhanh chóng dịch lại những gì Tam công chúa nói.

Tiêu Hề Hề tốt bụng nhắc nhở.

“Muộn thế này rồi, cổng cung cũng đã đóng, dù Tam công chúa ra được cung Vân Tụ cũng không thể ra khỏi cổng cung.”

Phương Vô Tửu dịch lại.

Y Mỹ giận dữ trừng mắt nhìn nàng, lớn giọng nói.

“Ta muốn rời cung, bây giờ muốn rời cung, ngươi bảo bọn họ mở cổng cung!”

Lạc Thanh Hàn cau mày, hiển nhiên rất không hài lòng với thái độ của Y Mỹ.

Tiêu Hề Hề không cảm thấy gì, biểu cảm trên mặt vẫn như cũ.

“Trong cung có quy tắc, dù bổn cung là Quý phi cũng không thể vi phạm quy tắc. Nếu Tam công chúa nhất quyết muốn rời cung, hay là về nghỉ ngơi trước, đợi sáng mai cổng cung mở, bổn cung sẽ sai người đưa cô rời cung.”

Y Mỹ quen thói kiêu ngạo, sao có thể nghe khuyên?

“Ta mặc kệ, ta chỉ muốn rời cung, ta không thể ở cái nơi khốn nạn này thêm giây phút nào nữa!”

Lạc Thanh Hàn không thể nhịn nữa, trầm giọng mắng “Cô nghĩ hoàng cung là nhà cô sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?!”

Y Mỹ bị thái độ lạnh lùng nghiêm khắc như đang nói người lạ chớ tới gần của hắn dọa tái mặt.

Mắt nàng lại đỏ lên.

Nàng chợt nắm vạt váy, nhỏ giọng tủi thân phàn nàn.

“Đâu phải ta nhất quyết muốn vào cung, là các người mời ta tới, các người toàn ức hiếp ta, các người là người xấu, ta ghét các người!”

Câu cuối cùng, nàng gần như hét lớn giọng.

Cộng với đôi mắt đỏ ửng và hai má trắng nõn dính nước mắt, trông nàng vô cùng đáng thương.

Lạc Thanh Hàn không hề thấy nàng đáng thương.

Hắn chỉ thấy nữ nhân này đang vô cớ gây sự.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói.

“Là chúng ta mời cô, nhưng chẳng phải cô đồng ý rồi sao? Nếu cô không đồng ý, lẽ nào chúng ta có thể bắt cóc cô tới sao? Cô mười sáu tuổi, không phải sáu tuổi, sao còn ấu trĩ như trẻ con vậy?!”

Y Mỹ suýt thì giận ngất đi.

Nàng không phải muốn đi, nàng chỉ cố ý nổi cáu.

Nàng muốn mọi người biết, Tam công chúa nàng đây không phải người dễ bị ức hiếp, với lấy lại thể diện đã mất trong bữa tối.

Khi nàng ở nước Thiên Đảo, dù có chuyện gì xảy ra, chỉ cần nàng nổi cáu như bây giờ, khóc lóc than vãn thì phụ hoàng mẫu hậu sẽ vô cùng đau lòng, đồng ý vô điều kiện với nàng.

Nhưng bây giờ, nàng không được an ủi, còn bị Hoàng đế Đại Thịnh khiển trách trước mặt mọi người.

Nàng không nhịn được nữa, lại bắt đầu khóc.

Lần này vì quá khó chịu nên mới khóc, khóc rất thật, không hề giả vờ.

Không phải người! Tên Hoàng đế này không phải người!

Hu hu hu hu!

Chương 979: Có ý xấu

Lạc Thanh Hàn thấy nàng khóc lóc nhức hết cả đầu, cau mày nói.

“Đưa Tam công chúa về phòng, trông chừng cẩn thận, đừng để nàng chạy lung tung.”

Chiết Chi đáp “Vâng.”

Nàng và hai tiểu cung nữ ôm lấy Tam công chúa, kéo nàng về phía sau.

Phương Vô Tửu thấy không còn kịch để xem, cũng trở về phòng.

Cuối cùng cung Vân Tụ đã khôi phục yên tĩnh.

Lạc Thanh Hàn dẫn Hề Hề về phòng.

Tiêu Hề Hề tưởng trải qua chuyện này, Lạc Thanh Hàn sẽ không còn tâm trạng tản bộ nữa, nhưng không ngờ hắn lại kéo nàng đi tiếp hai vòng trong phòng, không hề định tha cho nàng.

Không hổ danh là Hoàng đế, nghị lực thật kinh người!

Tản bộ xong, hai người tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ.

Dù là ngày tuyết rơi, Lạc Thanh Hàn vẫn kiên trì tắm mỗi ngày.

Nhân lúc hắn tắm, Tiêu Hề Hề tới phòng của Tam công chúa đang ở.

Y Mỹ vừa nổi giận.

Nàng ném mọi thứ trong phòng, để lại một đống hỗn loạn trên đất.

Lúc Tiêu Hề Hề bước vào, Y Mỹ đang ngồi trên giường khóc, vừa khóc vừa lẩm bẩm gì đó.

Vì nàng nói tiếng của nước Thiên Đảo, Tiêu Hề Hề như đang nghe sách trời, không hiểu một chữ nào.

Thấy Quý phi tới, Y Mỹ càng giận hơn.

Nàng trừng đôi mắt đỏ ửng, đợi Quý phi tới gần, tức giận nói vài câu.

Tiêu Hề Hề không hiểu, nhưng từ nét mặt của nàng có thể nhận ra có lẽ nàng đang đuổi người.

Tiêu Hề Hề cũng không giận, đặt ly trà sữa nóng trong tay xuống trước mặt Y Mỹ.

“Tối nay cô không ăn gì, nhất định sẽ thấy đói, cái này chuẩn bị cho cô, nhân lúc còn nóng thì uống đi, tâm trạng không tốt thì ăn đồ ngọt sẽ thấy dễ chịu hơn.”

Y Mỹ không hiểu nàng nói gì, chỉ có thể tiếp tục nhìn chằm chằm.

Như thể làm vậy có thể giành chiến thắng.

Tiêu Hề Hề không nói nữa, quay người bước ra ngoài.

Bảo Cầm theo sau nàng, nhỏ giọng hỏi.

“Sao nương nương tốt với nàng vậy?”

Ai có mắt cũng nhìn ra Tam công chúa này có ý xấu, Quý phi vốn không cần khách sáo với nàng.

Tiêu Hề Hề "Thêm một người bạn, còn hơn thêm một kẻ thù."

Bảo Cầm nghi hoặc "Nàng có cảm kích không?"

Tiêu Hề Hề "Thử xem, dù nàng không cảm kích, ta cũng chỉ mất một ly trà sữa."

Các nàng quay về phòng ngủ, thấy Lạc Thanh Hàn đã đợi trong phòng.

Lạc Thanh Hàn đưa tay về phía nàng.

Tiêu Hề Hề bước tới nắm tay hắn.

Lạc Thanh Hàn dùng chút sức kéo nàng vào lòng ôm chặt.

Bảo Cầm biết điều lui ra ngoài.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Lạc Thanh Hàn thấp giọng hỏi "Vừa nãy nàng đi đâu?"

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh "Ta đi quan tâm Tam công chúa."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn không nói nhiều, chỉ hôn lên má nàng.

"Không còn sớm nữa chúng ta ngủ thôi."

Hắn biết rõ tối nay hắn mắng Y Mỹ thậm tệ, chắc chắn Y Mỹ sẽ hận hắn đến chết.

Lúc này, nếu Hề Hề tới bày tỏ ý tốt với Y Mỹ, khả năng cao là Y Mỹ sẽ cảm động.

Hắn không quan tâm Y Mỹ nghĩ gì, nhưng hắn vẫn phải tìm cách lấy được hoa Hải Sinh trong tay sứ đoàn nước Thiên Đảo, mà Y Mỹ rõ ràng là điểm đột phá tốt.

Sự thật quả đúng như Lạc Thanh Hàn đoán.

Y Mỹ uống tách trà sữa ngọt ngào ấm áp.

Nàng vừa uống vừa khóc.

Không thể trách nàng không có tiền đồ, mà do trà sữa này quá ngon!

Hu hu hu!

Vốn nàng nghĩ người ở đây toàn là người xấu, ai cũng ức hiếp nàng.

Sau khi uống ly trà sữa này, nàng dần thay đổi quan điểm.

Ít nhất, Quý phi nương nương đó không xấu như nàng nghĩ.

Lúc nàng tức giận tủi thân khó chịu, chỉ có Quý phi nương nương nhớ nàng vẫn chưa ăn gì, cố ý mang cho nàng một ly trà sữa ấm.

So với tên cẩu Hoàng đế không tính người đó thì Quý phi nương nương thật dịu dàng!

Khó chịu trong lòng Y Mỹ được chữa lành nhờ một ly trà sữa.

Nàng rúc vào chăn, chìm vào giấc ngủ sâu.

Hôm sau, trời vừa sáng Lạc Thanh Hàn đã thượng triều.

Lúc Tiêu Hề Hề thức dậy, bên ngoài trời đã sáng.

Bảo Cầm vừa hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục, vừa nói.

“Nương nương, Tam công chúa đợi ngoài cửa rất lâu rồi, nàng muốn gặp nương nương.”

Tiêu Hề Hề lười biếng nói “Để nàng vào đi.”

“Vâng.”

Sau đó Y Mỹ bước vào.

Hôm nay nàng mặc váy vàng nhạt, màu sắc tươi sáng tôn lên làn da trắng nõn của nàng.

Hôm qua lúc nàng gặp Quý phi, nét mặt đầy thù địch, bây giờ lại có hơi xấu hổ ngại ngùng.

Nàng bắt chước cách hành lễ của người trong cung, vụng về hành lễ.

“Bái kiến Quý phi nương nương.”

Nàng vẫn nói bằng tiếng của nước Thiên Đảo, Tiêu Hề Hề không hiểu, nhưng từ động tác và thái độ của nàng, Tiêu Hề Hề có thể đoán được đại khái.

Tiêu Hề Hề giơ tay “Miễn lễ.”

Y Mỹ đứng thẳng người, mở miệng lảm nhảm.

Tiêu Hề Hề nghe ù cả tai, nét mặt ngơ ngác.

“Cô nói gì?”

Hai người nhìn nhau, không hiểu đối phương đang nói gì.

Tiêu Hề Hề đành sai người mời Phương Vô Tửu tới.

Lúc Phương Vô Tửu tới, tay y cầm một bát thuốc đen lớn.

Tiêu Hề Hề vừa thấy bát thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền nhăn lại.

“Tại sao ta vẫn phải uống thuốc?”

Phương Vô Tửu cười “Vì muội chưa khỏi bệnh.”

Tiêu Hề Hề chắc chắn nói "Ta đã khỏi bệnh rồi!"

Phương Vô Tửu "Ta là thái y, ta nói chưa khỏi là chưa khỏi!"

Tiêu Hề Hề phẫn nộ "Huynh ngang ngược quá rồi đó!"

Huynh ấy ngang ngược y chang Lạc Thanh Hàn!

Y Mỹ không hiểu hai người đang nói gì, nàng thấy Quý phi bưng bát thuốc thoạt nhìn rất đắng, không khỏi hỏi.

"Tại sao Quý phi nương nương phải uống thuốc?"

Phương Vô Tửu trả lời bằng tiếng của nước Thiên Đảo "Vì nương nương đang bệnh."

Y Mỹ ngạc nhiên.

Chẳng trách Quý phi trông lúc nào cũng như chưa tỉnh ngủ, tinh thần không tốt, hóa ra là Quý phi đang bệnh!

Nàng nhìn Quý phi cau mày uống thuốc, chợt thấy cảm thông.

Thứ khó uống nhất trên đời chính là thuốc.

Quý phi mới sáng sớm đã phải uống một bát thuốc lớn như vậy, đúng là đáng thương.

Tiêu Hề Hề uống thuốc xong, đắng đến mức không nói ra lời.

Bảo Cầm đưa tới một dĩa mứt trái cây.

Tiêu Hề Hề ăn vội hai miếng mứt trái cây, mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Y Mỹ thầm nghĩ, Quý phi đang bệnh mà Hoàng đế không ở bên chăm sóc, đúng là lòng dạ sắt đá.

Có Phương Vô Tửu làm phiên dịch, Tiêu Hề Hề và Y Mỹ cuối cùng đã có thể giao tiếp bình thường.

Y Mỹ nói rõ ý định của mình.

“Ta đến để từ biệt, ta muốn rời cung.”

Vốn nàng muốn chinh phục Hoàng đế Đại Thịnh, nàng muốn dùng sự quyến rũ của mình chinh phục hắn.

Nhưng sau chuyện đêm qua, khao khát chinh phục chết tiệt đó của nàng đã hoàn toàn tan biến.

Trong mắt nàng bây giờ, Hoàng đế Đại Thịnh chỉ là một cái móng heo!

Nàng đường đường là Tam công chúa của nước Thiên Đảo, rất nhiều nam nhân xếp hàng cưới nàng, nàng cần gì phải cố chấp?

Chương 980: Túi thơm

Sở dĩ Y Mỹ muốn ở trong cung là để gần gũi Hoàng đế, lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy.

Nhưng bây giờ nàng không còn ý nghĩ đó với Hoàng đế nữa.

Như vậy, nàng không còn lý do gì ở lại trong cung.

Tiêu Hề Hề níu kéo nói.

“Hiếm khi cung Vân Tụ của bổn cung có khách, cô mới ở một đêm đã muốn đi, bổn cung quả thật không nỡ, hay là công chúa ở thêm hai ngày nữa?”

Phương Vô Tửu dịch lời nàng nói sang tiếng của nước Thiên Đảo.

Y Mỹ nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên khó hiểu.

“Quý phi nương nương không sợ ta ở trong cung sẽ tạo uy hiếp cho người sao?”

Từ đầu nàng đã thể hiện rõ tâm ý của mình với Hoàng đế, trong cung nhất định có tin đồn nước Thiên Đảo muốn liên hôn với Đại Thịnh.

Theo lý mà nói, Quý phi nên cảnh giác với nàng mới đúng.

Nhưng hôm qua, Quý phi vừa gặp nàng đã tỏ ra rất ân cần, thậm chí còn chủ động giữ nàng làm khách trong cung.

Hôm nay thấy nàng muốn đi, Quý phi còn chân thành giữ nàng lại.

Một loạt hành động của Quý phi làm Y Mỹ thấy bối rối, không thể hiểu nổi.

Tiêu Hề Hề cười nói "Không sợ."

Y Mỹ hỏi "Tại sao?"

Tiêu Hề Hề "Vì bổn cung và Hoàng đế tin tưởng dựa dẫm nhau, không ai có thể chen chân vào."

Y Mỹ có hơi không phục "Người nói cũng quá chắc chắn rồi, có lẽ hiện giờ Hoàng đế một lòng với người, nhưng lòng người dễ đổi, lỡ sau này hắn thay đổi, thích người khác thì sao? Mấy chuyện này không thể nói chính xác được."

Tiêu Hề Hề "Trước kia bổn cung cũng từng nghĩ lòng người dễ đổi, nhưng sau khi trải qua một số chuyện, bổn cung đã thay đổi ý nghĩ, lòng người có lẽ dễ đổi, nhưng bổn cung tin trái tim của một số người sẽ không đổi."

Y Mỹ nghe nửa hiểu nửa không.

Cuộc sống của nàng quá đơn giản, kinh nghiệm quá ít, những điều Quý phi nói nàng chưa từng tiếp xúc.

Nàng không thể hiểu hết ý nghĩa của nó.

Tiêu Hề Hề cười nói "Sau này cô chắc chắn sẽ gặp được người mà mình có thể tin tưởng bằng mọi giá."

Y Mỹ hiểu câu này, Quý phi đang chúc nàng gặp được tình yêu đích thực.

Nàng không khỏi lại thầm cảm khái, Quý phi nương nương thật là dịu dàng!

Y Mỹ "Đa tạ ý tốt của Quý phi nương nương, nhưng ta vẫn muốn rời cung, ta còn chưa dạo thành Thịnh Kinh, hiếm khí có cơ hội đến đây, ta muốn đi dạo một vòng."

Tiêu Hề Hề thấy nàng đã quyết, không giữ nàng nữa, chỉ nói.

“Cô vẫn chưa ăn sáng phải không? Hay là ăn sáng với bổn cung xong rồi rời cung?”

Y Mỹ gật đầu mạnh “Được!”

Vì các nàng giao tiếp vẫn cần Phương Vô Tửu phiên dịch nên y cũng được giữ lại.

Ba người cùng ăn sáng.

Tiêu Hề Hề ăn cháo sữa yến mạch thơm nồng.

Y Mỹ tò mò hỏi “Nghe nói Quý phi nương nương không phải người Đại Thịnh?”

Tiêu Hề Hề “Bổn cung là công chúa của nước Nam Nguyệt.”

Y Mỹ ngạc nhiên “Thì ra người cũng là công chúa!”

Nàng vốn dĩ rất tự hào về thân phận công chúa của mình, thậm chí còn từng coi thường Quý phi, cảm thấy Quý phi chỉ là phi tần của Hoàng đế, không ngờ xuất thân của Quý phi cũng không kém gì nàng.

Điều này khiến Y Mỹ càng xấu hổ ngượng ngùng hơn.

Nàng quá tự cho mình là đúng rồi!

Tiêu Hề Hề sai người bưng một bát rượu nếp bánh trôi cho Y Mỹ.

“Món này ngon lắm, cô thử đi.”

Y Mỹ thử một miếng.

Cô nương nào cũng thích đồ ngọt, Y Mỹ cũng không ngoại lệ.

Y Mỹ tức thì bị rượu nếp bánh trôi chinh phục, kiềm không được ăn thêm mấy miếng.

“Món này ngon quá, ta thích lắm!”

Dù là rượu nếp bánh trôi này hay trà sữa tối qua, đều là món ngon không có ở nước Thiên Đảo, nếu nàng không đến đây, e là không bao giờ có thể ăn được món ngon như vậy.

Nàng đột nhiên thấy mình thật may mắn, may là nàng có thể theo sứ đoàn vào kinh, may là nàng gặp được Quý phi nương nương.

Y Mỹ vừa ăn vừa hỏi “Nếu nương nương là công chúa của nước Nam Nguyệt, tại sao lại phải gả đến Thịnh Kinh xa xôi? Lấy chồng xa như vậy, người không nhớ quê hương người thân sao?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn xong một bát cháo sữa yến mạch, nghe vậy liền khựng lại.

Nàng lặng lẽ thở dài, giọng điệu thay đổi.

“Hết thảy đều do số mệnh, bổn cung cũng không thể làm gì.”

Ai có thể ngờ được nàng ngàn dặm xa xôi đến Thịnh Kinh là vì cần kết nối wifi để sống tiếp.

Một khi rời xa điểm truy cập wifi Lạc Thanh Hàn, nàng sẽ rớt mạng.

Một khi rớt mạng, nàng sẽ lập tức thăng thiên.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi lại thở dài.

Y Mỹ nhìn tâm trạng suy sụp của nàng, tưởng nàng có nỗi khổ tâm gì khó nói nên không dám hỏi nữa, mà hỏi sang một số chuyện ở thành Thịnh Kinh.

Tiêu Hề Hề kể nàng nghe tất cả những gì mình biết.

Y Mỹ lắng nghe cẩn thận, ước gì có thể viết tất cả vào cuốn sổ nhỏ.

Ăn sáng xong, cuộc trò chuyện giữa hai người cũng kết thúc.

Y Mỹ lưu luyến không nỡ rời đi.

Tiêu Hề Hề lấy ra một túi thơm tinh xảo "Cô sắp đi rồi, bổn cung không có gì tặng cho cô, thế tặng cho cô túi thơm này vậy. Trong đây không chỉ có phấn thơm, còn có một lá bùa hộ thân đuổi tà ma tránh tai nạn từng được cao tăng khai quang, mong cô đừng chê."

Y Mỹ hai tay cầm túi thơm, nhìn đi nhìn lại, càng nhìn càng thích, không nỡ rời tay.

Nàng lập tức cởi túi thơm trên người, đeo túi thơm do Quý phi tặng lên.

"Đa tạ Quý phi nương nương, túi thơm này rất đẹp!"

Tiêu Hề Hề "Cô thích là được."

Y Mỹ ngại ngùng nói "Người tặng quà cho ta, nhưng ta không có gì để tặng cho người."

Tiêu Hề Hề chỉ vào túi thơm cũ của nàng "Cô tặng túi thơm này cho bổn cung là được rồi."

Y Mỹ càng ngại hơn "Nhưng đây là túi thơm mà ta từng dùng, đồ cũ qua sử dụng không tiện tặng người khác."

Tiêu Hề Hề "Không sao, bổn cung không quan tâm quà cũ hay mới, thứ bổn cung quan tâm là tấm lòng, chỉ cần có lòng là được."

Y Mỹ cảm động rơi nước mắt.

Càng thân thiết với nàng, Y Mỹ cảm thấy Quý phi nương

nương thật dịu dàng!

Nàng cầm túi thơm cũ lên, phủi lớp bụi không tồn tại trên đó rồi đỏ mặt đưa sang.

“Nếu nương nương không chê đồ ta từng dùng, vậy ta tặng nó cho người.”

Nàng thầm thề, khi về sẽ chuẩn bị một món quà lớn cho Quý phi nương nương!

Không chỉ để báo đáp mà còn xin lỗi Quý phi nương nương vì trước đó đã vô lễ.

Tiêu Hề Hề hai tay nhận túi thơm.

Túi thơm hồng nhạt thêu những đóa hoa dành dành nhỏ màu trắng trông tươi tắn dễ thương.

Nếu nhìn kỹ còn thấy một vết xước nhỏ dưới đáy.

Y Mỹ vội giải thích “Đó là do con mèo mập chết tiệt kia cào rách ……”

Lời nói dừng lại đột ngột.

Nàng chợt nhớ ra chủ nhân của con mèo mập chết tiệt chính là Quý phi nương nương trước mặt.

Biểu cảm trên mặt Y Mỹ vô cùng gượng gạo.

“Xin lỗi, ta không có ý trách người.”

Chương 981: Ẩn tình

Tiêu Hề Hề xua tay, ý bảo nàng không cần để ý "Lão Vương quả thật mập quá rồi, mà nó còn phạm lỗi trước, nó không nên vô cớ trộm đồ của cô."

Lúc này Y Mỹ mới biết tên con mèo mập chết tiệt đó là Lão Vương.

Cái tên này cũng đặc biệt thật.

Y Mỹ khô khan nói "Hay là ta lấy lại túi thơm này, dù sao nó cũng rách rồi."

Tiêu Hề Hề "Không sao, chỉ xước chút thôi, lát nữa bổn cung sẽ sai người khâu lại."

Y Mỹ lại thở dài trong lòng, Quý phi nương nương không chỉ dịu dàng mà còn khoan dung độ lượng, thật sự là một người rất tốt rất tốt!

Trước đây nàng không hiểu vì sao Hoàng đế cứ muốn độc sủng Quý phi.

Bây giờ nàng thấy Quý phi được sủng ái là chuyện đương nhiên!

Người tốt như vậy, không sủng nàng thì sủng ai?!

Y Mỹ thậm chí còn thấy bất bình cho Quý phi.

Dựa vào xuất thân của Quý phi, đường đường là công chúa một nước, chỉ có thể làm phi.

Đúng là ấm ức quá rồi!

Trong cuộc trò chuyện giữa hai người, Phương Vô Tửu tận tụy đóng vai trò công cụ phiên dịch.

Để trả công phiên dịch vất vả cho y, lúc y rời đi, Tiêu Hề Hề nhờ Bảo Cầm gói một hộp cẩu kỷ đen cho y.

Nghe nói cẩu kỷ đen này bổ dưỡng hơn cẩu kỷ thông thường, đặc biệt thích hợp với những người thích dưỡng sinh như y.

Phương Vô Tửu vui vẻ nhận lấy.

Sau khi Y Mỹ rời cung Vân Tụ, Tiêu Hề Hề gọi Sở Kiếm tới, nói nhỏ vào tai y dặn dò.

Sở Kiếm nghe xong, không mấy tình nguyện nói.

“Tại sao nhất định phải là đệ? Không thể là người khác sao.”

Tiêu Hề Hề cười nói.

“Vì người khác không đáng tin như đệ!”

Sở Kiếm gãi gãi má, cười ngốc nghếch nói “Thật sao?”

“Đặc biệt là khi đệ cười, trông ngu ngơ ngốc nghếch, vừa nhìn là biết đáng tin!”

Sở Kiếm “……”

Nụ cười của Sở Kiếm lập tức biến mất.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng an ủi “Đừng buồn, rất nhiều cô nương thích người thật thà lại ngốc nghếch, đệ thế này rất có tiền đồ!”

Sở Kiếm nửa tin nửa ngờ.

Tiêu Hề Hề “Chờ đệ làm xong, ta đãi đệ ăn cừu nướng nguyên

con.”

Sở Kiếm lập tức hưng phấn, xoa xoa tay cười nói “Thế có tốn kém quá không.”

Tiêu Hề Hề cười nói “Đến lúc đó chúng ta chia ra, đệ phụ trách mang cừu đến, ta phụ trách chuẩn bị gia vị, không hề tốn kém!”

Sở Kiếm “……”

Phải rồi, tỷ có tốn kém gì đâu.

Đến lúc đó là đệ mới tốn kém!

Sở Kiếm hít một hơi thật sâu, đỏ mắt nói “Đệ phát hiện một chuyện.”

Tiêu Hề Hề “Chuyện gì?”

Sở Kiếm lớn tiếng nói “Chỉ cần là lời sư tỷ nói, một dấu chấm câu đệ cũng không tin!”

Hét câu này xong, y ngấn hai hàng nước mắt bỏ chạy.

Tiêu Hề Hề buồn cười, cười ra tiếng ngỗng.

Bảo Cầm bất lực nhìn nàng, thầm nghĩ đứa con gái ngốc nghếch của mình thật sự vẫn chưa lớn, chuyện nhỏ nhặt gì cũng có thể vui cả ngày.

Y Mỹ đang ngồi trên kiệu, ngón tay vu.ốt ve túi thơm trên thắt lưng, trong đầu vẫn đang nghĩ về chuyện của Quý phi nương nương.

Nàng thật sự rất tò mò, sao Quý phi nương nương lại rời quê hương, gả đi xa như vậy?

Chuyện này rốt cuộc có ẩn tình gì?

Lúc này Y Mỹ tình cờ thấy Phương Vô Tửu đang vác rương thuốc chuẩn bị đến Thái y viện, liền nhanh chóng gọi y lại.

Phương Vô Tửu khom người hành lễ "Vi thần bái kiến Tam công chúa điện hạ."

Y Mỹ gọi y lại hỏi chuyện của Quý phi.

"Quý phi nương nương là công chúa của nước Nam Nguyệt, tại sao phải ngàn dặm xa xôi gả đến Thịnh Kinh?"

Phương Vô Tửu khẽ cười, bình tĩnh nói.

"Năm đó nước Nam Nguyệt xảy ra nội loạn, bên ngoài có Mạc Bắc nhìn chằm chằm như hổ đói, Nam Nguyệt vương không còn cách nào khác đành phải nhờ công chúa Nam Phượng tới Thịnh Kinh cầu cứu. Hoàng đế tốt bụng đồng ý xuất binh chi viện nước Nam Nguyệt, điều kiện duy nhất là muốn công chúa Nam Phượng vào cung làm phi."

Y Mỹ nghe xong bàng hoàng.

Thì ra Quý phi nương nương vì đại nghĩa quốc gia mới ở lại trong cung làm phi.

Chẳng trách khi nhắc tới chuyện này, Quý phi nương nương lại lộ ra vẻ bất lực như vậy.

Công chúa một nước vốn là cành vàng lá ngọc, nhưng vì đại cục mà phải hy sinh hạnh phúc cả đời, bằng lòng vào cung làm phi, tấm lòng và ý chí như vậy thật đáng khâm phục!

Phương Vô Tửu chú ý tới biểu cảm của nàng, đại khái đoán được nàng đang nghĩ gì, liền ra sức khen ngợi nói.

"Bệ hạ yêu công chúa Nam Phượng từ cái nhìn đầu tiên, công chúa vừa vào cung đã được phong làm Quý phi, từ đó luôn được thánh sủng, bệ hạ và Quý phi thật sự là trời sinh một đôi!"

Y Mỹ nhếch khóe miệng chế nhạo.

Gì mà yêu từ cái nhìn đầu tiên? Không phải vì háo sắc thôi sao!

Tên nam nhân này không chỉ là móng heo, còn là kẻ háo sắc mặt dày!

Hắn vốn không xứng với Quý phi nương nương vừa dịu dàng vừa dũng cảm!

Y Mỹ hận mình không phải là nam nhân.

Nếu nàng là nam nhân, nàng sẽ cướp Quý phi nương nương đi!

Phương Vô Tửu than thở "Tiếc là Quý phi nương nương số khổ, trước đó bị kẻ gian làm bị thương, đến giờ nội thương chưa khỏi, cần hoa Hải Sinh mới có hy vọng hồi phục."

Đôi mắt Y Mỹ sáng lên, vội nói "Nước Thiên Đảo chúng ta có hoa Hải Sinh, lần này chúng ta còn mang hoa Hải Sinh vào kinh nữa!"

Nàng chỉ biết Hoàng đế Đại Thịnh cần hoa Hải Sinh, nhưng không biết hắn cần hoa Hải Sinh để làm gì.

Lúc này nàng mới biết Hoàng đế muốn dùng hoa Hải Sinh trị thương cho Quý phi nương nương!

Nhìn từ góc độ này, Hoàng đế cũng không cặn bã đến vậy.

Phương Vô Tửu cười khổ nói "Dù các người có hoa Hải Sinh, cũng chưa chắc đưa cho chúng ta."

Y Mỹ vô thức siết túi thơm đeo trên thắt lưng.

Nàng nhớ lại dáng vẻ hốc hác, tinh thần không tươi tỉnh của Quý phi, còn có nét mặt khổ sở của Quý phi khi uống thuốc.

Quý phi tốt bụng với mọi người như vậy, vì đại nghĩa quốc gia mà hy sinh hạnh phúc của bản thân, nhưng vẫn phải chịu bệnh tật giày vò, thật đáng thương!

Y Mỹ hạ quyết tâm "Ta nhất định sẽ thuyết phục Khu mật sứ đại nhân tặng hoa Hải Sinh cho Quý phi nương nương!"

Nét mặt Phương Vô Tửu lộ vẻ kinh ngạc "Hoa Hải Sinh quý giá như vậy, Khu mật sứ chắc sẽ không đồng ý đâu?"

Y Mỹ hất cằm, lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo thường ngày.

"Ta là công chúa, mẫu thân của ta là Hoàng hậu của nước Thiên Đảo, cậu của ta là đại tướng quân, các ca ca của ta đều được phụ hoàng trọng dụng. Ai cũng yêu thương ta, chỉ cần ta lên tiếng, cả Khu mật sứ đại nhân cũng phải nể mặt ta, trừ khi ông ta không còn muốn sống ở nước Thiên Đảo nữa."

Nàng là đích công chúa duy nhất của nước Thiên Đảo, lớn lên trong muôn ngàn yêu thương chiều chuộng, nàng rất có lòng tin vào bản thân.

Chỉ cần không liên quan đến quốc gia đại sự, phụ hoàng mẫu hậu đều bằng lòng chiều chuộng nàng.

Chỉ một đóa hoa Hải Sinh thôi.

Nàng muốn tặng thì nàng tặng.

Phương Vô Tửu lại hành lễ "Đa tạ Tam công chúa điện hạ giúp đỡ, vi thần vô cùng cảm kích."

Y Mỹ hừ một tiếng kiêu ngạo "Ngươi cứ chờ xem, ta sẽ sớm mang hoa Hải Sinh đến tặng cho Quý phi nương nương."

Nói xong, nàng phất tay ra hiệu cho kiệu tiếp tục tiến về phía trước.

Phương Vô Tửu đứng đó nhìn bọn họ rời đi với ánh mắt đầy ẩn ý.

Chương 982: Chết chắc rồi

Sau khi sứ đoàn nước Thiên Đảo nhận được tin, sớm đã phái xe ngựa đợi ở cổng cung.

Tiểu hoàng tử Y Châu đang đứng cạnh xe ngựa.

Hình như y đã đợi được một lúc, chóp mũi đỏ bừng vì lạnh.

Thấy Y Mỹ đi ra, Y Châu lập tức tiến lên hai bước gọi tam tỷ.

Tuy nhiên, Y Mỹ không nhìn y, đi ngang qua y, vén váy lên xe ngựa.

Y Châu cứ thế bị nàng phớt lờ.

Y một mình đứng đó, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng vì lạnh, giống như chú chó con bị bắt nạt, rất đáng thương.

Rõ ràng đây không phải lần đầu xảy ra chuyện này, xa phu và hộ vệ không lấy làm lạ.

Bọn họ không có tư cách bàn tán chuyện riêng của hoàng gia, chỉ có thể giả như không nhìn thấy gì.

Y Mỹ đẩy cửa xe, sốt ruột hỏi "Sao còn chưa đi?"

Xa phu cẩn thận nhắc nhở "Tiểu hoàng tử còn chưa lên xe."

Y Mỹ liếc nhìn Y Châu, trong mắt lộ vẻ chán ghét.

"Bổn công chúa không muốn ngồi chung xe với đứa con hoang này! Chúng ta đi, mặc kệ nó!"

Nói xong nàng đóng sầm cửa xe lại.

Xa phu liếc nhìn tiểu hoàng tử bằng ánh mắt thông cảm, nhỏ giọng nói xin lỗi rồi đánh xe rời đi.

Hầu hết các hộ vệ đều đi theo xe ngựa, chỉ có một hộ vệ ở lại bảo vệ an toàn cho tiểu hoàng tử.

Hộ vệ đó xuống ngựa, nhường ngựa của mình cho tiểu hoàng tử.

Y Châu lắc đầu "Không cần, ta có thể tự đi về, vừa hay có thể đi dạo một vòng thành Thịnh Kinh."

Hộ vệ không nói nữa, dẫn ngựa theo sau tiểu hoàng tử.

Hai người chậm rãi đi về.

Khi về đến Hồng Lư Tự thì đã quá trưa.

Mọi người đã ăn trưa xong, lửa trong bếp đã tắt, hộ vệ đến tìm quan viên của Hồng Lư Tự, bảo bọn họ chuẩn bị bữa ăn cho tiểu hoàng tử.

Quan viên lại nói đầu bếp đã về nhà nghỉ ngơi, chỉ có thể đưa chút trà bánh cho tiểu hoàng tử bày tỏ xin lỗi.

Hộ vệ có hơi tức giận, cảm thấy thái độ của đối phương quá qua loa.

Nhưng Y Châu lại không nói gì, yên lặng nhận trà bánh.

Y vừa ăn vừa hỏi.

"Tam tỷ đâu? Tỷ ấy ăn chưa?"

Hộ vệ đồng cảm nói "Tam công chúa đã ăn rồi."

Cả sứ đoàn đều xem Tam công chúa như báu vật, cả quan viên của Hồng Lư Tự cũng rất kính trọng nàng, thiếu của ai thì

cũng không thể thiếu phần của Tam công chúa.

Ngược lại, tiểu hoàng tử trước mặt này, cha không thương mẹ không yêu, địa vị vô cùng gượng gạo.

Nếu Khu mật sứ đại nhân không điểm danh tiểu hoàng tử đi cùng, Hoàng đế của nước Thiên Đảo sẽ không bao giờ nghĩ đến việc cử tiểu hoàng tử làm sứ thần đến Đại Thịnh.

Lúc Y Châu đang ăn nửa chừng thì nghe thấy tiếng hét của Y Mỹ ở bên ngoài.

“Ta mặc kệ! Ta chỉ muốn hoa Hải Sinh, ngươi phải đưa cho ta!”

Y Châu lập tức lau tay lau miệng rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Y thấy Khu mật sứ sải bước ra khỏi phòng đối diện.

Y Mỹ theo sát phía sau, trên tay còn cầm một thanh kiếm sáng bóng!

Quản Doanh bước nhanh về phía trước, nói với Tam công chúa phía sau.

“Hoa Hải Sinh là thứ mà Hoàng đế Đại Thịnh muốn, thứ cho vi thần không thể tùy tiện đưa cho người, nếu người muốn hoa Hải Sinh, sau khi về nước có thể đòi Hoàng thượng.”

Hoa Hải Sinh tuy quý giá nhưng đây không phải đóa duy nhất, chỉ riêng hoàng thất của nước Thiên Đảo đã sưu tập mười mấy đóa.

Với mức độ cưng chiều Tam công chúa của Hoàng đế và Hoàng hậu, chỉ cần nàng muốn, Hoàng đế nhất định sẽ cho.

Nhưng Y Mỹ nhất quyết muốn đóa hoa Hải Sinh trong tay Quản Doanh!

Sau khi liên tục bị từ chối, tính khí của nàng đột nhiên trỗi dậy.

Nàng rút thanh kiếm treo trên tường, chĩa mũi kiếm vào Quản Doanh, ép ông giao hoa Hải Sinh.

Quản Doanh không muốn đối đầu với nàng, chỉ đành mở cửa ra ngoài.

Y Mỹ cầm kiếm đuổi theo.

“Đừng nói nhảm nữa, bổn công chúa hôm nay muốn hoa Hải Sinh trong tay ngươi, nếu không muốn chết thì mau giao hoa Hải Sinh ra đây!”

Quản Doanh thấy không cắt đuôi được nàng, chỉ đành gọi hộ vệ tới, cưỡng đoạt thanh kiếm trong tay Y Mỹ.

Thanh kiếm bị lấy đi, Y Mỹ càng giận hơn.

Nàng chỉ vào Quản Doanh, tức giận nói.

“Ngươi chờ đó cho bổn công chúa! Chuyện này chưa xong đâu!”

Nói xong câu này, nàng tức giận lao ra ngoài.

Quản Doanh nháy mắt, bốn hộ vệ lập tức đuổi theo.

Y Châu đứng cách đó không xa, ngơ ngác nhìn cảnh này.

Khi nhận ra Quản Doanh nhìn sang, y vô thức đứng thẳng người lên.

Quản Doanh chắp tay với y “Tiểu hoàng tử.”

Trong sứ đoàn này, chỉ có Quản Doanh nhìn thấy y mới nghiêm túc hành lễ.

Ban đầu cũng nhờ Quản Doanh tiến cử, Hoàng đế của nước Thiên Đảo mới đồng ý cho tiểu hoàng tử làm sứ thần đến Đại

Thịnh.

Y Châu vô cùng biết ơn Quản Doanh.

Y Châu thận trọng hỏi.

“Tam tỷ sao vậy?”

Quản Doanh bất đắc dĩ nói “Tam công chúa nhất quyết muốn lấy hoa Hải Sinh, nó là vật phẩm quan trọng dùng để trao đổi với Hoàng đế Đại Thịnh, sao có thể cho công chúa tùy ý lấy đi? Vi thần không đồng ý, công chúa liền tức giận.”

Y Châu khó hiểu “Sao tam tỷ đột nhiên muốn hoa Hải Sinh?”

Quản Doanh thở dài “Chắc là công chúa muốn dùng hoa Hải Sinh lấy lòng Hoàng đế Đại Thịnh, dù gì ai cũng biết Hoàng đế Đại Thịnh đang rất cần hoa Hải Sinh, công chúa thích Hoàng đế Đại Thịnh nên tự nhiên sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì.”

Y Châu cảm thấy dù tam tỷ tặng hoa Hải Sinh cho Hoàng đế Đại Thịnh thì Hoàng đế Đại Thịnh cũng chưa chắc thích tỷ ấy.

Đánh giá thái độ của Hoàng đế Đại Thịnh với Quý phi, ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn, Hoàng đế Đại Thịnh sẽ không để mắt đến nữ nhân khác.

Ý định của tam tỷ có thể sẽ không thành công.

Sau khi Y Mỹ rời khỏi Hồng Lư Tự, nàng không biết phải đi đâu nên lang thang khắp phố.

Bốn hộ vệ luôn theo sát nàng, chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho nàng.

Trước đó nói chuyện với Quý phi, Quý phi có nói về một số món ăn độc đáo trong thành.

Dựa trên lời khuyên của Quý phi, Y Mỹ lần lượt đi tìm thức

ăn.

Được ăn món ngon, nàng thấy dễ chịu hơn nhiều.

Đi dạo cho đến trời tối, Y Mỹ quyết định về phủ.

Không ngờ trên đường lại gặp mai phục!

Đối phương có mười bảy sát thủ, cố tình mai phục trên con đường duy nhất trở về Hồng Lư Tự, gần đó không có người, đêm tối gió lộng nên khó phát hiện bọn chúng mai phục trong bóng tối.

Ngay khi Y Mỹ xuất hiện, đám sát thủ này tức thì lao ra!

Mười bảy người vây quanh năm người.

Số người bên Y Mỹ ít, nhanh chóng bị đánh bại.

Bốn hộ vệ lần lượt bị giết.

Y Mỹ sợ tái mặt, liên tục hét lên.

Mấy gia đình sống gần đó nghe thấy tiếng hét, có người thò đầu ra ngoài thấy có nhiều sát thủ cầm vũ khí, lập tức hoảng sợ rụt đầu lại.

Đám sát thủ giơ đao chém về phía Y Mỹ!

Y Mỹ sợ đến mức tim như ngừng đập, nàng cứng đờ người, thậm chí quên né tránh.

Nàng cảm thấy lần này mình chết chắc rồi.

Chương 983: Ai đến cứu nàng đi mà?

Khoảnh khắc lưỡi đao chuẩn bị chạm vào người nàng, đột nhiên bị bật ra bởi một rào cản vô hình.

Đám sát thủ sợ hãi trước cảnh tượng khó tin này, quên mất việc tiếp tục tấn công.

Bản thân Y Mỹ cũng đờ người.

Nàng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra?

Tại sao thanh đao của sát thủ đột nhiên đổi hướng giữa không trung?

Bầu không khí lúc này đông cứng lại.

Y Mỹ không có thời gian tìm hiểu lý do, nàng bị bản năng sinh tồn thúc giục chạy điên cuồng!

Đám sát thủ chợt tỉnh táo lại, lập tức cầm đao truy đuổi.

Hai bên phát động cuộc rượt đuổi sinh tử trên con phố yên tĩnh tối tăm.

Y Mỹ vừa chạy vừa kêu cứu.

Tuy nhiên, nàng hét bằng tiếng của nước Thiên Đảo, dù những người sống gần đó nghe thấy cũng không hiểu nàng đang hét gì.

Y Mỹ chạy nhanh nhất có thể, nhưng tốc độ của nàng vẫn không nhanh bằng đám sát thủ hung ác đó.

Nàng cảm nhận rõ tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, giống như lưỡi đao giết người đến từ địa ngục, khiến tim nàng đập loạn xạ, nỗi sợ đạt đến cực điểm, cuối cùng chỉ còn lại tuyệt vọng và bất lực.

Nàng không muốn chết một cách hồ đồ như vậy ở đất nước xa lạ.

Ai đến cứu nàng đi mà?

Đúng lúc này, một bàn tay khớp xương rõ ràng đột nhiên từ bên cạnh giơ ra nắm cánh tay của Y Mỹ dùng sức kéo đi!

Y Mỹ không kịp đề phòng bị kéo vào con hẻm tối bên cạnh.

Lúc nàng định thần lại thì phát hiện mình đã bị kéo vào sau một cánh cửa, trong đêm tối, nàng miễn cưỡng nhận ra người đang kéo mình là một thiếu niên cao lớn mặc đồ đen.

Người này không ai khác chính là Sở Kiếm!

Y lặng lẽ đóng cửa lại.

Thấy Y Mỹ định nói, y lập tức đưa tay bịt miệng nàng, chặn hết mọi âm thanh.

Hơi thở ấm áp của thiếu nữ phả vào lòng bàn tay y làm y không được tự nhiên.

Nhưng y nhanh chóng vứt bỏ cảm giác không tự nhiên này.

Vì ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập.

Đám sát thủ đang đuổi tới!

Y Mỹ sợ hãi, không dám cử động, mặc tay y đang che miệng mình.

Nàng cứng người, tay chân lạnh ngắt, đôi mắt nâu sẫm sợ hãi khẽ run lên, trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi.

Qua cánh cửa, nàng có thể nghe rõ âm thanh bên ngoài.

Đám sát thủ cẩn thận tìm kiếm khắp hẻm, nhưng không tìm thấy dấu vết của Tam công chúa.

Trong lúc tức giận, có người nhịn không được hỏi.

“Chúng ta rõ ràng nhìn thấy ả chạy vào đây, sao lại không thấy đâu?”

Một người khác trả lời “Trong hẻm này có mấy ngôi nhà, có thể Tam công chúa đã trốn trong nhà người khác, hay là chúng ta lục soát hết mấy ngôi nhà này?”

Y Mỹ nghe vậy, sợ hãi suýt ngừng thở.

Nàng muốn nhắc nhở thiếu niên trước mặt nhanh chóng đổi nơi trốn trước khi đám sát thủ ập đến.

Nhưng miệng nàng bị bịt chặt, hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào.

Nàng không dám vùng vẫy quá mạnh, vì sợ phát ra tiếng sẽ đánh động đám sát thủ hung ác bên ngoài nên chỉ có thể giơ tay kéo mạnh ống tay áo của thiếu niên, ra hiệu cho y buông ra.

Tuy nhiên, Sở Kiếm lại phớt lờ nàng.

Y vẫn bất động, nhắm mắt làm ngơ trước những gì đám sát thủ bên ngoài nói.

Mãi đến khi đám sát thủ bắt đầu lục soát từng ngôi nhà gần đó, Sở Kiếm mới có chút lo lắng.

Y nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín, đồng thời tay còn lại đặt lên chuôi kiếm ở thắt lưng, sẵn sàng rút kiếm nghênh địch bất cứ lúc nào.

Đám sát thủ bắt đầu lục soát ngôi nhà trong cùng.

Bọn chúng mở cửa xông vào, thấy sân trống rỗng không có người ở.

Bọn chúng lục soát một lượt vẫn không tìm thấy dấu vết của Tam công chúa nên lập tức chuyển sang nhà bên cạnh.

Nhà này có bốn người.

Người chồng cố chống cự thì bị đám sát thủ đánh bất tỉnh, người vợ sợ hãi hét thất thanh, còn hai đứa trẻ thì bật khóc.

Những âm thanh này ở ngay bên cạnh, chỉ cách Y Mỹ và Sở Kiếm một bức tường.

Sở Kiếm cau mày.

Y buông Y Mỹ ra, nói nhỏ với nàng.

“Ta sẽ dụ đám sát thủ đó đi, cô nhân cơ hội chạy đi.”

Y Mỹ không hiểu tiếng Đại Thịnh, lời Sở Kiếm nói lọt vào tai nàng chẳng khác gì sách trời.

Nàng bối rối nhìn Sở Kiếm rút kiếm ra.

Sở Kiếm dự định trèo tường cứu người.

Y không thể để đám sát thủ đó hại người vô tội.

Y Mỹ nhanh chóng kéo tay áo y, giọng nhỏ như muỗi hỏi.

“Ngươi định đi đâu?”

Sở Kiếm cúi đầu nhìn nàng.

Nàng cũng ngước lên nhìn y.

Hai người nhìn nhau, mắt to nhìn mắt nhỏ.

Hai người không hiểu đối phương đang nói gì.

Lúc này Sở Kiếm mới nhớ giữa y và Tam công chúa có rào cản ngôn ngữ.

Vậy phải làm sao?

Tiếng khóc ở sân bên cạnh ngày càng lớn.

Sở Kiếm không nhịn được nữa.

Y gạt tay Y Mỹ ra, cứu người trước rồi tính!

Lúc y dùng khinh công nhảy qua tường, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Sở Kiếm đứng trên tường, nhìn về phía tiếng động thấy một nhóm quan binh cưỡi ngựa lao về phía này!

Nhóm quan binh mang theo vũ khí, cầm đuốc trên tay, ước tính có hơn hai mươi người, đủ để đối phó với đám sát thủ này.

Sở Kiếm lập tức từ bỏ kế hoạch cứu người.

Y cúi xuống, giấu mình trong bóng tối.

Tên sát thủ canh gác phát hiện ra nhóm quan binh, liền hét với đồng bọn trong sân.

“Quan binh tới rồi! Rút mau!”

Đám sát thủ tức thì ngừng lục soát, một đám người chạy ra ngoài.

Lúc chạy khỏi hẻm, bọn chúng chạm trán với nhóm quan binh hùng dũng.

Hai bên không nói gì đã lao vào đánh nhau.

Mười bảy sát thủ chạy mất hai người, mười lăm người còn lại thấy thất bại trước mắt nên đã tự sát.

Một cuộc ẩu đả kết thúc.

Gia đình bốn người nhà bên được quan binh đưa đến y quán.

Sở Kiếm nhảy xuống tường, huýt một tiếng với Y Mỹ.

Y Mỹ mím môi bất động.

Đợi đến khi tất cả âm thanh bên ngoài biến mất.

Lúc này Sở Kiếm mới đẩy cửa ra.

Y nhìn ra thấy bên ngoài yên tĩnh trống trải.

Sở Kiếm quay lại nói với Y Mỹ.

“Chúng ta đi thôi.”

Y Mỹ ngơ ngác nhìn y.

Sở Kiếm gãi đầu rồi dùng tay ra hiệu cho nàng biết đã đến lúc phải đi.

Y Mỹ mơ hồ hiểu được ý của y.

Hai người rời khỏi con hẻm trong bóng tối, đi thẳng đến phủ Anh vương.

Buổi tối, Lạc Dạ Thần đang ôm vợ ngủ ngon thì đột nhiên bị đánh thức, tức thì nổi cơn thịnh nộ.

Y hướng về phía cửa hét lớn “Mặc kệ bọn chúng là ai, bảo bọn chúng cút đi! Đừng đến làm phiền mộng đẹp của bổn vương!”

Quản gia đứng ngoài cửa, can đảm nói tiếp.

“Vương gia, người đến là Ngọc Lân vệ, y nói phụng lệnh Quý

phi tới, có chuyện rất quan trọng muốn xin ngài và vương phi giúp đỡ.”

Hiện giờ đừng nói Quý phi, dù Hoàng đế tới, Lạc Dạ Thần cũng không nghe.

Chương 984: Ngươi muốn đi đâu?

Lạc Dạ Thần đang định bảo quản gia đuổi người đi thì bị Bộ Sanh Yên ngăn lại.

Bộ Sanh Yên ngồi dậy nói "Trước đó Quý phi đã cứu mạng ta và Tiểu Ngố Ngố, nàng là ân nhân cứu mạng của chúng ta, bây giờ ân nhân có chuyện nhờ giúp, sao ta có thể khoanh tay ngồi nhìn? Chàng đi xem thử đi."

Vương phi vừa mới sinh con, còn đang ở cữ, Lạc Dạ Thần không muốn nàng nhọc lòng, chỉ đành hậm hực ngồi dậy.

"Người đâu, hầu hạ bổn vương thay y phục!"

Quản gia lập tức mở cửa bước vào hầu hạ vương gia thay y phục.

Trong noãn các, Sở Kiếm và Y Mỹ chờ đã lâu.

Lúc thấy Anh vương tới, bọn họ lập tức đứng dậy.

Sắc mặt Lạc Dạ Thần trông cực kỳ xấu, như có người nợ mình mấy trăm vạn lượng.

Y không biết Sở Kiếm, nhưng y biết Tam công chúa của nước Thiên đảo, dù sao y cũng là người hộ tống sứ đoàn nước Thiên Đảo vào kinh.

Y Mỹ vẫn chưa bình phục sau cú sốc bị ám sát, sắc mặt vẫn còn tái nhợt.

Nàng không còn thái độ kiêu ngạo trước đó, hai tay nắm chặt vạt váy, bộ dạng bất an trông có hơi đáng thương.

Sở Kiếm chắp tay hành lễ "Vương gia, tại hạ phụng lệnh Quý phi nương nương dẫn Tam công chúa đến tìm vương gia giúp đỡ."

Lạc Dạ Thần mất kiên nhẫn nói "Rốt cuộc có chuyện gì? Có chuyện thì nói mau, đêm hôm khuya khoắt, các ngươi không cần ngủ, nhưng bổn vương muốn ngủ."

Sở Kiếm "Chuyện là thế này, vừa rồi Tam công chúa bị sát thủ mai phục, suýt thì bị giết, là tại hạ đã cứu công chúa, hiện giờ công chúa không có nơi để đi, chỉ có thể tạm thời ở nhờ phủ Anh vương."

Lạc Dạ Thần dùng biểu cảm "người đang đùa ta đó hả" nhìn y chằm chằm.

"Không có nơi để đi là ý gì? Cô ta không phải là Tam công chúa của nước Thiên Đảo à? Cô ta có thể đến Hồng Lư Tự tìm sứ đoàn nước Thiên Đảo! Đây là phủ Anh vương của bổn vương, không phải trạm thu nhận, đừng có dẫn người nhét vào đây."

Nếu Bộ Sanh Yên biết mình thu nhận một tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, nhất định sẽ đuổi y đến thư phòng.

Y không muốn chia phòng ngủ với vương phi!

Y Mỹ cắn môi, nét mặt ấm ức.

Dù nàng không hiểu Anh vương nói gì, nhưng có thể cảm nhận được mình bị ghét bỏ.

Sở Kiếm liếc nhìn nàng trước, sau đó nói "Chúng ta nghi ngờ kẻ đứng sau phái người ám sát Tam công chúa là người trong sứ đoàn nước Thiên Đảo, dẫn công chúa về sứ đoàn chẳng khác nào đưa cừu vào miệng hổ."

Lạc Dạ Thần giật mình, sau đó lộ nét mặt không tin được.

“Sao có thể? Cô ta là Tam công chúa của nước Thiên Đảo, sứ đoàn sao lại giết cô ta? Thật vô lý!”

Sở Kiếm “Vừa rồi tại hạ cứu Tam công chúa, nghe thấy đám sát thủ nói tiếng của nước Thiên Đảo.”

Chính vì đám sát thủ nói tiếng của nước Thiên Đảo nên y mới không có hành động gì khi đám sát thủ nói lục soát từng nhà.

Không phải y bạo gan mà do y chả hiểu gì!

Lạc Dạ Thần vô thức nhìn Y Mỹ, chỉ thấy nét mặt Y Mỹ trống rỗng bàng hoàng.

Nàng không hiểu Sở Kiếm và Lạc Dạ Thần đang nói gì.

Sở Kiếm nói tiếp.

“Quý phi nương nương sớm đã đoán được Tam công chúa sẽ gặp chuyện bất trắc, nên nhờ tại hạ âm thầm bảo vệ Tam công chúa. Nương nương còn nói, tình hình hiện giờ của Tam công chúa rất nguy hiểm. Kẻ đứng sau rất có thể sẽ tìm cơ hội ra tay lần nữa. Chúng ta chỉ có thể đưa công chúa đến phủ Anh vương, để công chúa ở tạm vài ngày. Quý phi nương nương đặc biệt dặn dò, nếu vương gia sợ vương phi không vui thì có thể đổ hết trách nhiệm cho Quý phi.”

Lạc Dạ Thần tức thì nổi giận.

Y cau mày phản bác “Ngươi nói ta sợ vương phi? Từ khi sinh ra đến nay, bổn vương chưa từng sợ ai!”

Sở Kiếm nhếch môi “Nhưng tại hạ nghe nói vương gia nổi tiếng sợ vợ trong thành Thịnh Kinh.”

Lạc Dạ Thần thẹn quá hóa giận, nhảy dựng lên.

“Ai lan truyền tin nhảm nhí này? Bổn vương sợ vợ khi nào? Tất cả đều là nói bậy! Trong nhà trước giờ bổn vương nói một không hai, vương phi luôn nghe lời bổn vương! Bổn vương

bảo nàng đi phía tây, nàng không dám đi phía đông! Bổn vương bảo nàng ăn cơm, nàng không dám uống canh! Ai sợ vợ hả? Thật nực cười!”

Hét lên xong, y lập tức bước nhanh tới cửa, nhìn ra ngoài thấy quản gia đang canh cửa, chắc chắn ông đã nghe thấy những gì bọn họ vừa nói.

Lạc Dạ Thần trừng mắt nhìn quản gia, trầm giọng ra lệnh.

“Những lời vừa rồi không được phép nói ra ngoài, đặc biệt không được nói với vương phi!”

Quản gia nghiêm túc nói “Vừa rồi vương gia có nói gì sao? Nô tài không nghe thấy gì.”

Sắc mặt Lạc Dạ Thần từ u ám chuyển sang tươi tỉnh, hài lòng nói “Tốt lắm! Tháng này tăng gấp đôi tiền lương cho ông.”

Quản gia vui vẻ tạ ơn.

Sở Kiếm “……”

Đây không phải sợ vợ giống sách giáo khoa nói sao?!

Y Mỹ vẫn đờ người ra.

Trên trán nàng dường như viết dòng chữ lớn —

Tôi là ai? Đây là đâu? Bọn họ đang nói gì?

Lạc Dạ Thần đóng cửa lại, quay đầu nhìn Sở Kiếm, ho nhẹ để che đậy, tiếp tục chủ đề trước đó như không có chuyện gì xảy ra.

“Nếu Quý phi lo lắng cho an nguy của Tam công chúa, sao không trực tiếp dẫn cô ta vào cung? Trong cung chắc chắn sẽ an toàn hơn phủ Anh vương.”

Sở Kiếm nói “Quý phi nương nương đã nói, nếu Tam công

chúa vào cung, càng không thể giải thích rõ chuyện này.”

Lạc Dạ Thần không hiểu “Tại sao không thể giải thích rõ? Lẽ nào bọn chúng có thể đổ tội cho Quý phi sao?”

Sở Kiếm xòe tay “Tại hạ cũng không biết, đây là do Quý phi nương nương sắp xếp.”

Lạc Dạ Thần cau mày, nét mặt như có thù sâu hận lớn.

Sở Kiếm an ủi nói.

“Vương gia đừng quá lo lắng, ngài chỉ cần nhớ một điều, bảo vệ Tam công chúa, đừng để ai biết công chúa đang trốn trong phủ Anh vương! Nếu ngài còn nghi hoặc nào khác, có thể đợi ngày mai vào cung tự mình nói với Quý phi nương nương, thời gian không còn sớm, không quấy rầy vương gia nghỉ ngơi, tại hạ cáo từ!”

Y chắp tay với Lạc Dạ Thần, chuẩn bị rời đi.

Y Mỹ vội kéo tay áo y.

“Ngươi muốn đi đâu?”

Sở Kiếm quay lại nhìn nàng, bắt gặp ánh mắt lo lắng bất an của nàng.

Vốn Y Mỹ coi thường thị vệ này, nhưng chính thị vệ trẻ tuổi mà nàng coi thường này lại là người đã cứu nàng khi nàng tuyệt vọng và bất lực nhất.

Lúc này nàng bối rối nhìn quanh, không thể tin được bất cứ ai, chỉ có thị vệ trước mặt mới có thể khiến nàng yên tâm.

Thật ra Sở Kiếm không thích Tam công chúa kiêu ngạo bướng bỉnh này.

Nếu không phải sư tỷ cứ dặn đi dặn lại y phải bảo vệ Tam công chúa an toàn, y sẽ không xen vào chuyện của Tam công

chúa.

Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng đáng thương của Tam công chúa, Sở Kiếm lại chợt nhớ tới con thỏ nhỏ mà mình và sư tỷ bắt được khi ở Huyền Môn.

Khi con thỏ nhỏ bị bắt, trông nó giống hệt Tam công chúa trước mặt.

Vô cùng đáng thương.

Sở Kiếm không khỏi nhẹ giọng nói "Công chúa điện hạ cứ yên tâm ở lại đây, ở đây rất an toàn, sẽ không có ai làm hại người nữa."

Y Mỹ không thể hiểu y đang nói gì.

Nàng chỉ có thể nắm chặt tay áo y như nắm cọng rơm cứu mạng.

Ánh mắt nàng đầy van xin, xin y đừng đi.

Xin y đừng bỏ rơi nàng.

Chương 985: Sư tỷ thật đáng ghét!

Cuối cùng Sở Kiếm vẫn tàn nhẫn đẩy Y Mỹ ra.

Y còn phải về báo cáo với sư tỷ nên không thể ở lại phủ Anh vương được.

Sở Kiếm không nhìn bộ dạng đáng thương sắp rơi nước mắt của Y Mỹ, sải bước đi thẳng ra khỏi phủ Anh vương.

Y mượn một con của phủ Anh vương, vội vã chạy về cung.

Trong cung Vân Tụ.

Lúc này, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đang ngủ.

Biết Sở Kiếm tới, Tiêu Hề Hề miễn cưỡng bò xuống chiếc giường ấm áp.

Lạc Thanh Hàn thấp giọng khuyên "Có chuyện gì ngày mai nói cũng vậy thôi."

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Chuyện này thì khác, chàng ngủ đi, ta đi rồi sẽ về ngay."

Lạc Thanh Hàn sao còn có thể ngủ được?

Hắn dứt khoát ngồi dậy, ra ngoài gặp Sở Kiếm với Hề Hề.

Sở Kiếm bôn ba cả đêm, sắc mặt trông hơi mệt mỏi, may là y còn trẻ có sức khỏe tốt, dù thức đêm nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

Y nói một lượt chuyện mình giải cứu Tam công chúa.

Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn im lặng lắng nghe.

Cuối cùng Sở Kiếm nói "Đệ đã đưa Tam công chúa đến phủ Anh vương, tạm thời sẽ không có nguy hiểm."

Tiêu Hề Hề "Đệ mệt mỏi cả ngày rồi, về nghỉ ngơi đi, chuyện tiếp theo ta sẽ sắp xếp người khác làm."

Sở Kiếm do dự một lát rồi nói "Tam công chúa hình như rất sợ hãi, đệ có thể đến phủ Anh vương thăm cô ấy được không?"

Tiêu Hề Hề sửng sốt một lát, sau đó lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

"Mùa đông đến rồi, mùa xuân còn xa nữa sao?"

Sở Kiếm không hiểu, ngơ ngác hỏi "Là ý gì?"

Tiêu Hề Hề "Mùa xuân là mùa giao phối của các loài động vật, cả không khí cũng tràn ngập mùi khó ngửi của tình yêu."

Sở Kiếm "……"

Tiêu Hề Hề "Tiểu sư đệ của chúng ta cũng đến tuổi yêu đương rồi."

Sở Kiếm xấu hổ tức giận "Sư tỷ không được nói bậy! Đệ không hề thích Tam công chúa, đệ chỉ thấy cô ấy đáng thương, nảy sinh đồng cảm nên mới muốn đi thăm thôi!"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Ừ ừ, đệ không thích cô ấy, đệ chỉ muốn an ủi cô ấy thôi."

Sở Kiếm bị chặn họng, không nói nên lời.

Rõ ràng lời nàng nói rất bình thường, nhưng lọt vào tai y lại có cảm giác như giấu đầu lòi đuôi.

Y đỏ mặt cãi lại "Đệ thấy cô ấy giống con thỏ nhỏ mà chúng ta bắt được trước kia, vì nhớ đến khoảng thời gian chúng ta ở

Huyền Môn, đệ mới mềm lòng, chứ đệ không có ý gì khác!”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt “Con thỏ nào?”

Sở Kiếm “Tỷ quên rồi sao? Trước kia chúng ta bắt thỏ trên núi, lông trắng như tuyết, thân hình nhỏ nhắn, trông rất đáng yêu!”

Tiêu Hề Hề nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ ra, cuối cùng chỉ có thể bất lực thở dài.

“Xin lỗi, ta từng bắt quá nhiều thỏ, ta chỉ nhớ được dáng vẻ của chúng sau khi được kho, được xào, được nướng xèo xèo bóng loáng thơm ngon, còn dáng vẻ khi sống của bọn chúng, ta thật sự không còn nhớ nữa.”

Sở Kiếm “……”

Tiêu Hề Hề nhớ lại món thịt thỏ thơm ngon, không khỏi c.hảy nước miếng.

A! Đã lâu rồi chưa ăn thịt thỏ!

Tinh thần của Sở Kiếm hoàn toàn sụp đổ.

Nước mắt y trào ra, tức giận bật khóc.

“Sư tỷ thật đáng ghét!”

Bỏ lại câu này, Sở Kiếm vừa chạy vừa khóc.

Tiêu Hề Hề cảm khái nói “Tam công chúa thích khóc, tiểu sư đệ cũng thích khóc, nếu hai người này hợp lại với nhau, hẳn có thể tạo thành CP khóc nhè.”

Lạc Thanh Hàn đưa khăn tay cho nàng, ra hiệu cho nàng lau nước miếng.

Hắn hỏi “CP là gì?”

Tiêu Hề Hề lau nước miếng, nói "Nghĩa là một đôi đó."

Lạc Thanh Hàn "Vậy ta và nàng cũng là CP."

Tiêu Hề Hề lập tức cười nói "Đúng đúng đúng, chúng ta cũng là CP!"

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng cười vui vẻ, không khỏi cong khóe miệng, lộ ra nụ cười mờ nhạt.

Đùa giỡn xong, đã đến lúc nói chuyện chính.

Tiêu Hề Hề sai người mang túi thơm hồng nhạt đến.

"Đây là túi thơm của Tam công chúa, túi thơm này suýt bị Lão Vương lấy trộm ở Bích Quế Các."

Lúc đó, khi nàng gặp Tam công chúa, vừa nhìn đã thấy có một luồng tà khí đen bao quanh nàng.

Đó là luồng khí chết chóc sắp đón nhận cái chết.

Còn gọi là vận rủi.

Tiêu Hề Hề liền chú ý đến túi thơm đeo trên thắt lưng Tam công chúa.

Nàng thấy luồng sáng đỏ dẫn đến họa đổ máu trên túi thơm, là điềm không lành.

Nàng lập tức nghĩ đến xạ hương.

Trước đó lúc Anh vương phi sinh nở, xạ hương bị bỏ vào canh nhân sâm, còn tên trộm bán hàng ở chợ đêm cũng có một túi thơm chứa xạ hương.

Cho nên Tiêu Hề Hề mới chủ động mời Tam công chúa vào cung.

Nàng muốn xác nhận trong túi thơm chứa những gì?

Đến khi nàng tới gần Tam công chúa, ngửi thấy mùi hương trên người Tam công chúa, nàng mới nhận ra mình đã đoán sai, thứ trong túi thơm không phải xạ hương mà là một loại độc khác.

Tiêu Hề Hề mở túi thơm, đổ viên thơm màu trắng sữa ra.

Viên thơm tỏa mùi hương thoang thoảng.

Tiêu Hề Hề "Chàng không cảm thấy mùi của viên thơm này rất quen sao?"

Trí nhớ của Lạc Thanh Hàn rất tốt, nháy mắt đã nhớ ra.

"Đây là mùi của Thất Nhật Túy!"

Trước đó Mẫn tiệp dư hạ độc các phi tần trong cung, nàng đã dùng Thất Nhật Túy bỏ vào hương liệu, sau khi hương liệu được đốt lên, Thất Nhật Túy sẽ thâm nhập vào cơ thể khiến người khác trúng độc mà không hề hay biết.

Chuyện đó ầm ĩ rất lớn, thậm chí còn gây ra án mạng.

Thế nên Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đều có ấn tượng sâu sắc về mùi của Thất Nhật Túy.

Tiêu Hề Hề tiếp tục phân tích.

"Ta từng hỏi Đại sư huynh, nếu dùng Thất Nhật Túy chế ra viên thơm đeo bên mình, tuy độc tính không mạnh bằng đốt trực tiếp, nhưng nếu đeo lâu dài vẫn sẽ trúng độc mà không hề hay biết. Tam công chúa không chán sống, nàng sẽ không ngu ngốc đến mức hạ độc chính mình. Nói cách khác, túi thơm này chắc chắn đã bị người khác động tay, có người muốn hại nàng."

Lạc Thanh Hàn cầm viên thơm, trầm giọng nói.

"Muốn hại người có rất nhiều cách, tại sao cứ phải dùng Thất

Nhật Túy? Loại độc này tuy có thể âm thầm làm người khác trúng độc, nhưng thời gian phát tác rất lâu, ít nhất cần đến bảy ngày, thời gian dài như vậy rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Trong trường hợp bình thường, người hạ độc sẽ dùng thạch tín, hạc đĩnh hồng các loại, mấy loại độc này có tác dụng rất nhanh, có thể giết người ngay lập tức.

Nhưng kẻ muốn hại Tam công chúa lại từ bỏ loại độc có tác dụng nhanh, lựa chọn Thất Nhật Túy cần một khoảng thời gian nhất định mới phát huy tác dụng.

Trong chuyện này chắc chắn có nguyên nhân khác.

Tiêu Hề Hề "Đây cũng chính là điểm khiến ta khó hiểu, kẻ hạ độc bỏ gần tìm xa, chuyện này không hợp lý, ta không thể nghĩ ra nguyên nhân, nhưng có một điều ta có thể khẳng định, đó là Tam công chúa tuyệt đối không được chết ở Thịnh Kinh, nếu không, chàng và ta đều không thể giải thích rõ ràng, thế nên ta đã bỏ thuốc giải Thất Nhật Túy vào trà sữa đưa cho Tam công chúa."

Thật ra nàng cũng không chắc Tam công chúa có uống ly trà sữa đó hay không.

Nàng thậm chí còn chuẩn bị tâm lý Tam công chúa sẽ vứt trà sữa đi, trường hợp xấu nhất sẽ phải trộn thuốc giải vào thức ăn khác, dù thế nào nàng cũng phải nghĩ cách cho Tam công chúa uống thuốc giải.

Cũng may Tam công chúa rất thích trà sữa.

Chương 986: Cảnh cáo

Vốn Tiêu Hề Hề nghĩ sau khi Tam công chúa uống thuốc giải thì nguy cơ sẽ được giải trừ.

Tuy nhiên, sáng hôm sau, khi Tam công chúa đến từ biệt, nàng phát hiện vận rủi xung quanh Tam công chúa đột nhiên xuất hiện trở lại, lần này còn mạnh hơn trước.

Đây rõ ràng là vận rủi sắp phải mất mạng!

Tiêu Hề Hề thử giữ lại nhưng Tam công chúa từ chối.

Hết cách, Tiêu Hề Hề chỉ đành đưa cho nàng túi thơm có chứa bùa hộ thân, đồng thời lấy đi túi thơm chứa Thất Nhật Túy trên người nàng.

Sáu đó, Tiêu Hề Hề đặc biệt bảo Sở Kiếm âm thầm đi theo Tam công chúa, đảm bảo an toàn cho nàng.

Nếu gặp nguy hiểm, có thể dẫn Tam công chúa trốn trong phủ Anh vương.

Tiêu Hề Hề sắp xếp chuyện này, một mặt là để đảm bảo an toàn cho Tam công chúa, mặt khác là để xem có thể dụ được kẻ đứng sau hay không.

Nghĩ tới đây, Tiêu Hề Hề không khỏi cảm thấy khó chịu.

“Ta đã nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn có vài điều ta không nghĩ tới.”

Ví như số lượng sát thủ do bên kia phái đến vượt xa dự đoán của nàng.

Ban đầu nàng nghĩ đối phó với Tam công chúa tay trói gà không chặt, hai ba tên sát thủ là đủ rồi.

Không ngờ, đối phương đồng thời phái tới mười bảy sát thủ.

Ra tay quá mạnh bạo!

Đối mặt với nhiều sát thủ như vậy, dù Sở Kiếm có võ công cao cường cũng chưa chắc rút lui an toàn.

Cũng may quan binh xuất hiện đúng lúc, nếu không Sở Kiếm rất có thể sẽ bị thương.

Lạc Thanh Hàn xoa đầu nàng, an ủi "Nàng đã làm rất tốt rồi, không còn sớm nữa, ngủ đi."

"Ừm."

Hai người về phòng ngủ tiếp.

Nhưng ngủ không bao lâu, Lạc Thanh Hàn đã phải thức dậy thượng triều.

Hắn ngồi long xa đến điện Nghị Sự.

Sáng sớm đường trong cung hầu như không có ai, cả con đường vắng tanh.

Triệu Hiền đang căn dặn gì đó với một nhóm cấm vệ tuần tra, khi bọn họ nhìn thấy đội nghi trượng của Hoàng đế, lập tức ngừng nói, đồng loạt quỳ xuống.

"Mạt tướng bái kiến Hoàng thượng!"

Đội nghi trượng dừng lại.

Lạc Thanh Hàn bảo bọn họ bình thân.

Triệu Hiền đứng dậy phất tay, những cấm vệ phía sau nhận

được lệnh tiếp tục tuần tra.

Lạc Thanh Hàn gọi Triệu Hiền tới hỏi chi tiết chuyện đêm qua.

Thật ra từ ngày sứ đoàn nước Thiên Đảo vào kinh, Lạc Thanh Hàn đã phái người âm thầm theo dõi.

Hắn vốn có thói quen luôn nghĩ chuyện về hướng xấu, cho nên khó tránh nghi ngờ với ý đồ thật sự của sứ đoàn nước Thiên Đảo, cho người âm thầm theo dõi sứ đoàn là để đề phòng đối phương gây rối.

Kết quả không làm hắn thất vọng.

Sứ đoàn vào kinh chưa quá ba ngày, Tam công chúa bị ám sát trong thành.

Sở dĩ quan binh có thể đến hiện trường kịp thời là nhờ mật thám do Hoàng đế phái đi theo dõi báo tin cho quan phủ.

Tiêu Hề Hề nghĩ đó chỉ là trùng hợp, nhưng trên đời này làm gì có trùng hợp nào là thật?

Bên trong những chuyện trùng hợp, thật ra lại là kế hoạch do người bày ra.

Triệu Hiền thành thật trả lời "Tổng cộng có mười bảy sát thủ, có hai người đã trốn thoát, mười lăm người còn lại đều tự sát, thi thể của sát thủ đã được đưa đến Hình bộ, sau khi kiểm tra, phát hiện trên người bọn chúng đều có hình xăm, nhìn hình xăm thì nhìn giống như người Nam Nguyệt."

Ai cũng biết người Nam Nguyệt rất thích xăm hình.

Bọn họ coi hình xăm là ban thưởng của thần linh, địa vị càng cao thì trên người càng nhiều hình xăm.

Hơn nữa, hình xăm trên người bọn chúng đều có những đặc điểm riêng biệt của Nam Nguyệt, rất dễ phân biệt với những hình xăm thông thường.

Lạc Thanh Hàn "Nhưng Sở Kiếm nói, đám sát thủ đó nói tiếng của nước Thiên Đảo."

Triệu Hiền cẩn thận phân tích "Tình huống này chỉ có hai khả năng, hoặc là người Nam Nguyệt giả làm người Thiên Đảo, hoặc người Thiên Đảo làm người Nam Nguyệt."

Lạc Thanh Hàn "Ngươi nghĩ sẽ là tình huống nào?"

Triệu Hiền cúi đầu "Mạt tướng không biết."

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ.

"Đi thôi."

Long xa tiếp tục tiến về phía trước, chở Hoàng đế đến điện Nghị Sự.

Trong buổi triều, Hồng Lư Tự Thiếu khanh bước ra, cung kính nói.

"Vi thần có chuyện cần tấu."

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho y nói.

Hồng Lư Tự Thiếu khanh "Đêm qua, Tam công chúa của nước Thiên Đảo bị ám sát trong thành, đến giờ tung tích chưa rõ, Khu mật sứ và tiểu hoàng tử của nước Thiên Đảo vô cùng lo lắng, mong được diện kiến thánh thượng."

Lời vừa nói ra, mọi người có những phản ứng khác nhau.

Có người ngạc nhiên, có người cau mày, có người suy nghĩ gì đó.

Lạc Thanh Hàn đồng ý triệu kiến Khu mật sứ và tiểu hoàng tử.

Dưới ánh mắt mọi người, Quản Doanh và Y Châu bước vào điện Nghị Sự.

Trên mặt Quản Doanh có hai quầng thâm rất rõ, nét mặt lo lắng, vừa nhìn đã biết cả đêm không ngủ.

Y Châu cũng không khá hơn là bao, sắc mặt rất xấu, môi mím thành đường thẳng, lông mày nhíu lại, nhìn rất lo lắng.

Hai người hành lễ với Hoàng đế Đại Thịnh, Quản Doanh lập tức nói bằng tiếng Đại Thịnh.

“Hoàng đế bệ hạ tôn quý, Tam công chúa đáng thương của chúng ta đêm qua bị sát thủ tập kích, hiện giờ sống chết không rõ, Tam công chúa là viên ngọc trên tay vua ta, cũng là viên ngọc sáng chói nhất của cả nước Thiên Đảo. Nếu mất đi Tam công chúa, vua ta sẽ vô cùng đau lòng, cả nước sẽ như chìm trong sương mù. Cầu xin bệ hạ ra tay giúp đỡ, nhất định phải tìm được Tam công chúa điện hạ!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh đáp “Chuyện này trẫm đã biết rồi, các người yên tâm, trẫm sẽ cố hết sức tìm Tam công chúa, đưa công chúa về nước Thiên Đảo.”

Quản Doanh ngẩng đầu hỏi.

“Xin bệ hạ thứ lỗi cho ta mạo muội, ta muốn biết phải mất bao lâu mới tìm được Tam công chúa? Ngài cũng biết đấy, những vụ mất tích kiểu này, thời gian càng dài thì cơ hội tìm được người càng thấp. Mong bệ hạ tìm được Tam công chúa càng sớm càng tốt, Tam công chúa rất quan trọng với chúng ta, nếu Tam công chúa có tổn thất gì, chúng ta cũng không cách nào ăn nói với vua ta. Chắc hẳn bệ hạ có thể hiểu được tâm trạng người cha. Trên đời này không người cha nào muốn thấy con gái yêu quý của mình bị tổn thương.”

Giọng điệu của ông có vẻ chân thành, nhưng mọi người có mặt đều nghe thấy cảnh cáo ẩn giấu trong đó.

Tất cả văn võ bá quan đều tỏ ra bất mãn.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Trẫm đã nói rồi, trẫm sẽ cố hết

sức, mời Khu mật sứ và tiểu hoàng tử trở về chờ tin.”

Quản Doanh “Bệ hạ, chúng ta muốn không phải cố hết sức mà là nhất định phải tìm được Tam công chúa.”

Lạc Thanh Hàn “Ngươi đang dạy trẫm làm việc sao?”

Quản Doanh chẳng những không lùi mà còn tiến thêm một bước, lớn tiếng nói.

“Chúng ta ngàn dặm xa xôi đến Thịnh Kinh bày tỏ hữu nghị với bệ hạ nhằm tăng cường mối bang giao hai nước, đây đáng lẽ phải là chuyện tốt, nhưng hiện giờ Tam công chúa bị ám sát ở Thịnh Kinh. Nếu bệ hạ không thể đưa r

Chương 987: Miệng nhiều người xói chảy vàng

Nếu Quản Doanh vừa ngầm cảnh cáo thì bây giờ lại công khai uy hiếp hắn.

Văn võ bá quan rất tức giận.

Binh bộ Thượng thư tính tình nóng nảy lập tức nhảy ra chỉ vào Quản Doanh, giận dữ hét lớn.

“Sao ngươi dám ăn nói với Hoàng thượng như vậy? Ngươi thật to gan!”

Trước những ánh mắt giận dữ của quan viên Đại Thịnh, Quản Doanh không hề sợ hãi.

Ông lớn tiếng nói “Lẽ nào ta nói không đúng sao? Thành Thịnh Kinh là kinh đô Đại Thịnh, chúng ta đều ở dưới chân Hoàng đế. Theo lý mà nói đây lẽ ra là nơi an toàn nhất ở Đại Thịnh, nhưng Tam công chúa của chúng ta lại gặp sát thủ ở đây, chuyện này không phải các ngươi nên cho chúng ta một lời giải thích sao?”

Bây giờ không chỉ Binh bộ Thượng Thư, mà quan văn cũng tham gia vào cuộc chiến chỉ trích Quản Doanh.

Quản Doanh chỉ có một cái miệng, sao đấu lại nhiều người như vậy?

Chẳng mấy chốc, ông giận đến đỏ mặt, không nói nên lời.

Cảnh này lọt vào mắt Y Châu, nghĩa là Quản Doanh bị một đám người ức hiếp.

Đôi mắt Y Châu đỏ lên, trong giọng nói như có tiếng nấc quát mắng.

“Các ngươi thật quá đáng! Chúng ta có thiện chí với Đại Thịnh, không tiếc ngàn dặm xa xôi đến tận Thịnh Kinh gặp Hoàng đế của các ngươi, nhưng chúng ta nhận lại được gì? Tam tỷ của ta bị ám sát, sống chết không rõ, chúng ta muốn đòi công đạo lại bị đám người các ngươi bao vây! Đây là thái độ của Đại Thịnh các ngươi đối với nước Thiên Đảo sao? Các ngươi ức hiếp người khác quá rồi!”

Hồng Lư Tự Thiếu khanh lập tức nhận trách nhiệm dịch lại lời của tiểu hoàng tử sang tiếng phổ thông Đại Thịnh.

Y Châu trời sinh gầy yếu, nước da trắng bệch, bây giờ thêm đôi mắt đỏ hoe, trông càng thêm mong manh đáng thương.

Dường như chỉ cần nói một lời gay gắt cũng có thể làm y khóc ngay tại chỗ.

Văn võ bá quan tức thì im lặng.

Bọn họ có thể không áp lực cùng nhau điên cuồng mắng Quản Doanh, dù sao Quản Doanh trông cao lớn thô kệch, mặt đầy râu rậm, thoạt nhìn rất dũng mãnh.

Nhưng tiểu hoàng tử Y Châu thì khác, y chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Không ai mặt dày đến mức mắng một đứa trẻ chưa trưởng thành trước nơi đông người.

Điện Nghị Sự phút chốc rơi vào im lặng.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Nói thẳng đi, các ngươi muốn thế nào?”

Quản Doanh “Chúng ta nghe nói quan phủ Đại Thịnh bắt được sát thủ, chúng ta hy vọng có thể tận mắt thấy đám sát thủ đó,

muốn xem thử là ai phái đến? Tại sao muốn ám sát Tam công chúa đáng thương của chúng ta?"

Lạc Thanh Hàn nhìn Phủ doãn Mai Quảng Đào của phủ Kinh Triệu hỏi.

"Khanh có bắt được sát thủ không?"

Mai Quảng Đào vội phủ nhận "Không có, đêm qua vi thần ở nhà, không nhận được tin gì."

Sau đó, Lạc Thanh Hàn nhìn Vĩnh An Bá Tiêu Lăng Phong hỏi.

"Khanh thì sao?"

Tiêu Lăng Phong cũng lắc đầu "Đêm qua vi thần không nhìn thấy sát thủ."

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn những quan viên khác.

"Trong số các khanh có ai bắt được sát thủ không?"

Mọi người nhất trí nói "Không có."

Quản Doanh "……"

Quản Doanh suýt thì chửi bậy.

Rõ ràng đêm qua trong thành có quan binh hành quân, rất nhiều dân chúng nhìn thấy, nhưng đám người này dám nói không có?!

Lừa gạt! Tất cả là một đám lừa gạt!

Lạc Thanh Hàn "Xem ra Khu mật sứ hiểu lầm rồi, đêm qua quan phủ không bắt được sát thủ nào cả."

Quản Doanh nhẫn nhịn nói "Nhưng đêm qua có rất nhiều người nhìn thấy có quan binh hành quân trong thành, còn có

người tận mắt nhìn thấy Tam công chúa bị ám sát, không thể nào là giả!"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Nếu là như vậy, mời Khu mật sứ tìm hết những người đã tận mắt chứng kiến quan binh bắt sát thủ, đưa đến phủ Kinh Triệu đối chất với Mai phủ doãn. Chỉ cần chứng minh được, trẫm nhất định sẽ cho ngươi một lời giải thích thỏa đáng, thế nào?"

Quản Doanh biết đối phương cố ý làm khó, nhưng ông không còn cách nào khác đành phải cắn răng chấp nhận.

"Được, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng tìm được những người đó!"

Buổi triều kết thúc, văn võ bá quan rời điện Nghị Sự theo từng nhóm.

Ai cũng đang bàn chuyện Tam công chúa bị ám sát.

Chẳng mấy chốc, tin Tam công chúa của nước Thiên Đảo bị ám sát đã lan truyền khắp thành Thịnh Kinh.

Lúc đầu, dân chúng không mấy quan tâm chuyện này, dù sao bọn họ cũng không biết nước Thiên Đảo ở đâu, cũng không có ấn tượng gì với Tam công chúa của nước Thiên Đảo.

Mãi về sau mới có người tiết lộ tin tức nước Thiên Đảo có ý liên hôn với Đại Thịnh, bản tính buôn dưa của mọi người mới được kích hoạt, bắt đầu quan tâm chuyện này.

Chịu ảnh hưởng của tin đồn trên "Thịnh Kinh Nhật Báo", một lượng lớn dân chúng trong thành Thịnh Kinh hiện nay đều là fan CP của Hoàng đế và Quý phi, chuyện vui nhất mỗi ngày là nỗ lực gặm đường.

Có rất nhiều cách gặm đường, cách phổ biến nhất là lựa đường từ những miêu tả chuyện hàng ngày của Hoàng đế và Quý phi trong "Thịnh Kinh Nhật Báo."

Một số fan CP không hài lòng với chút đường này, thậm chí còn tự sản xuất đường, lén viết vài truyện tranh lấy Hoàng đế và Quý phi làm nhân vật chính, sau đó truyền tay nhau trong nhóm nhỏ.

Trong mắt nhóm fan CP này, Hoàng đế và Quý phi là một cặp trời sinh, không ai có thể chia cắt được!

Fan CP nổi giận khi biết Tam công chúa của nước Thiên Đảo có thể sẽ gả vào cung, trở thành kẻ thứ ba giữa Hoàng đế và Quý phi.

Bọn họ lập tức hành động, cố hết sức tìm hiểu thông tin chi tiết về Tam công chúa của nước Thiên Đảo.

Bọn họ muốn biết nữ nhân này từ đâu nhảy ra? Dựa vào đâu mà dám giành Hoàng đế với Quý phi?!

Đồng thời, sứ đoàn nước Thiên Đảo cũng đang nỗ lực truy tìm những người đã chứng kiến cảnh quan binh bắt sát thủ đêm qua.

Vì trong sứ đoàn không ai nói được tiếng Đại Thịnh, Quản Doanh là người duy nhất nghe nói được nên đành phải đích thân đến từng nơi hỏi từng người.

Dù Quản Doanh có ép buộc dụ dỗ thế nào, mọi người đều nói như nhau, biểu thị mình không thấy gì, không biết gì.

Bận rộn suốt hai ngày một đêm, Quản Doanh vẫn chẳng thu được gì.

Trong phòng khách của Hồng Lư Tự, Quản Doanh uống một ngụm trà lớn.

Ông đặt mạnh tách trà lên bàn rồi hậm hực nói.

“Hoàng đế Đại Thịnh chắc chắn cố ý! Hắn biết tất cả nhưng cố tình giả như không biết, còn bắt những người biết chuyện ngậm miệng, chúng ta chỉ uổng công vô ích!”

Y Châu lo lắng nói "Chúng ta nên làm gì? Tam tỷ vẫn không có tin tức, cũng không biết còn sống hay đã chết."

Quản Doanh cố đè nén cơn giận trong lòng, giữ cho mình bình tĩnh.

Ông đi vòng mấy bước, trầm giọng nói.

"Dù thế nào thì Tam công chúa quả thật đã bị ám sát và biến mất trong thành Thịnh Kinh, Hoàng đế Đại Thịnh là chủ nhân ở đây, bắt buộc phải chịu trách nhiệm!"

Y Châu "Nhưng xét thái độ của Hoàng đế Đại Thịnh, hắn không cảm thấy mình có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm."

Quản Doanh cười lạnh "Vậy chúng ta kéo Quý phi mà hắn yêu thương nhất xuống nước, miệng nhiều người xói chảy vàng, ta không tin đến lúc đó hắn còn có thể bình tĩnh như vậy."

Chương 988: Ông không thể chịu được nữa!

Trong thành Thịnh Kinh có nhiều ý kiến khác nhau về vụ ám sát Tam công chúa của nước Thiên Đảo, đến giờ chưa có kết luận.

Lúc này đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo xuất hiện —

Có người đoán Quý phi ghen ghét, sợ Tam công chúa của nước Thiên Đảo đoạt đi sủng ái của Hoàng đế nên đã phái người đi ám sát Tam công chúa.

Vừa hay trong tay Quý phi nắm giữ Ngọc Lân vệ, số Ngọc Lân vệ đó võ công cao cường, có thể cải trang thành sát thủ ám sát Tam công chúa.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị fan CP của Hoàng đế và Quý phi điên cuồng rap diss.

"Chẳng qua chỉ là Tam công chúa của một nước cỏn con, cũng không phải tiên nữ giáng trần, Hoàng thượng sao có thể mới gặp một lần mà nạp cô ta vào hậu cung được?"

"Nếu Hoàng thượng có ý với cô ta, ngày hôm sau cô ta đã không nhục nhã rời cung rồi!"

"Tưởng ai cũng may mắn như Quý phi nương nương, có thể khiến Hoàng thượng yêu từ cái nhìn đầu tiên à?"

"Bản thân xui xẻo bị người ta nhắm trúng, còn muốn đổ tội cho Quý phi nương nương, đây quả là hiện trường ăn vạ khó tin nhất của năm!"

“Cầu xin người Thiên Đảo bớt bớt đi, đừng dát vàng lên mặt nữa!”

……

Quản Doanh nghe được những lời này, tưởng rằng tai mình có vấn đề.

Ông sai người tung tin nhằm kéo Quý phi xuống nước, buộc Hoàng đế Đại Thịnh phải ra mặt giải thích.

Nhưng đám dân chúng Thịnh Kinh này sao vậy?

Chẳng những không nghi ngờ Quý phi, ngược lại mắng sứ đoàn nước Thiên Đảo!

Não của đám người này bị cửa kẹp hư rồi sao?!

Kết quả đi ngược lại với kế hoạch của Quản Doanh.

Nhưng Quản Doanh không muốn bỏ cuộc.

Ông lại vào cung cầu kiến Hoàng đế Đại Thịnh.

Lạc Thanh Hàn triệu kiến Quản Doanh ở noãn các.

Quản Doanh sau khi hành lễ với Hoàng đế thì hỏi thẳng vào vấn đề.

“Bệ hạ nói tìm tung tích của Tam công chúa, không biết tiến triển thế nào rồi?”

Trước mặt Lạc Thanh Hàn có một bàn cờ, trên đó đặt một số quân cờ đen trắng, hình như vừa mới chơi xong một ván cờ.

Hắn vừa chậm rãi nhặt các quân cờ bỏ vào hộp cờ, vừa chậm rãi nói.

“Vẫn đang trong quá trình điều tra, nếu có kết quả, trẫm sẽ báo cho các ngươi biết đầu tiên, các ngươi chỉ cần yên tâm chờ

đợi.”

Quản Doanh nôn nóng nói “Liên quan đến an nguy của Tam công chúa điện hạ, chúng ta thật sự không thể yên tâm, đặc biệt gần đây chúng ta nghe được một số tin đồn về Tam công chúa và Quý phi, chúng ta càng lo lắng cho an nguy của Tam công chúa hơn.”

Động tác của Lạc Thanh Hàn hơi khựng lại.

“Chuyện này có liên quan gì tới Quý phi?”

Quản Doanh chậm rãi nói ra những lời đã chuẩn bị từ trước.

“Bệ hạ ở trong cung chắc chưa biết chuyện Tam công chúa bị ám sát đã lan truyền khắp Thịnh Kinh. Bây giờ dân chúng trong thành đang bàn tán chuyện này. Có người đoán Quý phi vì ghen ghét nên ra tay ác độc với Tam công chúa. Tất nhiên, chúng ta tin nhân phẩm của Quý phi nương nương, chắc chắn không thể làm ra chuyện tàn ác như vậy. Nhưng miệng đời đáng sợ! Nếu cứ bỏ mặc không quản, chắc chắn sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh của Quý phi. Để sớm xóa đi vết nhơ cho Quý phi, trả cho Quý phi một thanh danh tốt, mong bệ hạ nhanh chóng tìm ra chân tướng, đưa Tam công chúa trở về!”

Nghe xong, ánh mắt Lạc Thanh Hàn lạnh dần “Trẫm sẽ sai người điều tra kỹ lưỡng, xem thử là kẻ nào vu khống Quý phi? Đợi trẫm bắt được kẻ đó, nhất định sẽ chặt kẻ đó thành ngàn mảnh!”

Nói xong hắn dùng sức, quân cờ đen trong tay bị nội lực phá hủy, vỡ thành bột phấn.

Râu trên mặt Quản Doanh hơi giật giật.

Ông ho nhẹ một tiếng “Bệ hạ, ưu tiên hàng đầu hiện giờ phải nhanh chóng tra rõ chân tướng, tìm được Tam công chúa, những chuyện nhỏ khác thì sau này từ từ điều tra.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Quý phi là người trẫm yêu

nhất, bình thường dù nàng rụng một sợi tóc, trẫm cũng đau lòng nửa ngày, huống chi bây giờ nàng bị người khác vu khống, đối với trẫm không phải chuyện nhỏ, trẫm phải lập tức điều tra kỹ càng!”

Quản Doanh thật sự không hiểu tại sao Hoàng đế trước mặt trông thì lạnh lùng lãnh đạm, nhưng lại chỉ biết yêu đương, đến lúc này rồi mà vẫn chỉ biết quan tâm Quý phi của mình.

Lẽ nào hắn không nghĩ đến an nguy của Tam công chúa có liên quan đến bang giao hai nước sao?

Không phải bang giao hai nước quan trọng hơn một Quý phi cỏn con sao?!

Quản Doanh tận tình khuyên “Bệ hạ xin hãy bình tĩnh, Quý phi nương nương luôn hiểu rõ đại nghĩa, nếu Quý phi biết chuyện này, nhất định sẽ ủng hộ bệ hạ tìm kiếm Tam công chúa trước.”

Ông vừa dứt lời, thì nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên từ phía sau bức bình phong.

“Thế thì chưa chắc!”

Cả người Quản Doanh run rẩy, con ngươi chấn động!

Ông lập tức quay đầu nhìn theo hướng phát ra tiếng, thấy Quý phi nương nương từ sau bức bình phong bước ra.

Nàng mặc váy đỏ, màu sắc tươi sáng tôn lên khuông mặt trắng hồng, càng khiến nàng thêm duyên dáng quyến rũ.

Bộ dao vàng trân châu trên búi tóc của nàng khẽ đung đưa, đôi môi đỏ mọng cong lên, đôi mắt đẹp có ý cười mờ nhạt.

Như mai đỏ nở rộ trong mùa đông lạnh giá, tuy không đến mức làm người khác chấn động, nhưng càng ngắm càng đẹp.

Tuy nhiên, Quản Doanh không có tâm tư thưởng thức cái đẹp.

Trong lòng ông vô cùng kinh ngạc, không khỏi hỏi.

“Sao Quý phi nương nương lại ở đây?”

Tiêu Hề Hề “Vừa rồi bổn cung đang chơi cờ với bệ hạ, nghe nói Khu mật sứ cầu kiến, đoán chừng hai người có chuyện quan trọng muốn bàn. Bổn cung là phi tần không thể can dự triều chính nên trốn sau bức bình phong. Vốn bổn cung định đợi hai người bàn xong chuyện mới ra ngoài. Không ngờ Khu mật sứ lại đột nhiên nhắc đến bổn cung, bổn cung nhịn không được nên ra nói vài câu.”

Quản Doanh cứng ngắc tại chỗ.

Hóa ra vừa rồi Quý phi luôn trốn sau bức bình phong.

Vậy những lời ông vừa nói, chẳng phải Quý phi nghe hết rồi sao?!

Chuyện ngại ngùng nhất trên đời là nói xấu sau lưng người khác, lại bị người trong cuộc nghe được, còn người trong cuộc hiên ngang xuất hiện trước mặt ông.

Quản Doanh cố hết sức giữ bình tĩnh, không để mình lộ ra ngại ngùng.

Chỉ cần ông không ngại, ngại sẽ là người khác!

Ông hành lễ với Quý phi như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Không ngờ nương nương cũng ở đây, mong nương nương thứ lỗi.”

Tiêu Hề Hề ngồi xuống ghế trống đối diện Lạc Thanh Hàn.

Giữa hai người có một bàn cờ.

Lạc Thanh Hàn đã dọn hết quân cờ trên bàn cờ.

Nhưng vì một quân cờ đen đã bị hắn làm nát nên phải sai người mang đến một quân cờ mới.

Tiêu Hề Hề nhìn Quản Doanh cười nói.

“Lời Khu mật sứ vừa nói, bổn cung đã nghe hết rồi, đa tạ Khu mật sứ đã tin tưởng bổn cung, nhưng bổn cung cũng chỉ là nữ nhân, không hiểu rõ đại nghĩa như Khu mật sứ đã nghĩ. Trong mắt trong tim bổn cung chỉ có Hoàng thượng, Hoàng thượng nói thế nào thì là thế ấy, bổn cung sẽ luôn ủng hộ Hoàng thượng vô điều kiện.”

Nói xong, nàng quay sang nhìn Hoàng đế.

Mà Hoàng đế cũng đang nhìn nàng.

Hai người nhìn nhau, tình cảm nồng nàn.

Nếu fan CP có mặt tại hiện trường chắc chắn sẽ hét lớn đường này ngọt quá!

Tuy nhiên một người đàn ông cao lớn thô kệch như Quản Doanh chỉ thấy nổi hết da gà.

Hai người này sến sẩm chết đi được!

Ông không thể chịu được nữa!

Chương 989: Chuyện ngu xuẩn

Quản Doanh cố nhịn siết chặt bàn tay gượng cười.

“Tình cảm của bệ hạ và Quý phi nương nương thật làm người khác ngưỡng mộ, nhưng nếu đổi lại là ta, khi thấy vợ mình bị người khác vu khống, ta nhất định sẽ bất chấp tất cả điều tra rõ mọi chuyện, giúp vợ mình rửa sạch thanh danh, không để vợ mình chịu ấm ức.”

Tiêu Hề Hề “Chắc Khu mật sứ không biết Đại Thịnh chúng ta có một câu nói là thanh giả tự thanh, chỉ cần bổn cung chưa từng làm, bổn cung sẽ không thẹn với lòng, còn người khác nghĩ gì về bổn cung, bổn cung không hề quan tâm.”

Lạc Thanh Hàn nắm tay nàng, giọng trầm thấp dịu dàng.

“Trẫm nhất định sẽ tìm ra kẻ tung tin vu khống nàng, trẫm muốn người trong thiên hạ biết, bất kể là ai, kẻ nào dám vu khống nàng đều phải chuẩn bị chết không có chỗ chôn.”

Tiêu Hề Hề “Như vậy có làm tăng thêm gánh nặng cho bệ hạ không? Ngày nào ngài cũng bận rộn, còn phải lo lắng chuyện của thần thiếp, thần thiếp thật sự rất đau lòng.”

Lạc Thanh Hàn “Lo lắng cho nàng là vinh dự của trẫm.”

Tiêu Hề Hề ngượng ngùng mỉm cười.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay nàng.

Quản Doanh “……”

Ông tới đây để gây chuyện, không phải tới ăn cơm chó!

Ông hận không thể thực hiện cú đá xoay ba trăm sáu mươi độ lật đổ bát cơm chó khó chịu trước mặt!

Quản Doanh nhấn mạnh giọng điệu "Dù bệ hạ không nghĩ cho Quý phi nương nương, cũng nên nghĩ đến đại cục chứ? Tam công chúa là viên ngọc trên tay vua ta, nếu Tam công chúa xảy ra chuyện trong thành Thịnh Kinh, vua ta nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này!"

Lạc Thanh Hàn liếc mắt nhìn ông, ánh mắt từ dịu dàng chuyển nhanh sang lạnh lùng.

"Trẫm đã nói, trẫm đã phái người truy tìm tung tích của Tam công chúa, ngươi còn muốn thế nào?"

Quản Doanh "Nhưng đã qua hai ngày rồi, Tam công chúa vẫn không có tin tức gì, ta nghi ngờ, không biết bệ hạ có để tâm chuyện này hay không? Hay là thật như người ngoài đồn thổi? Tam công chúa bị Quý phi nương nương sát hại, bệ cố tình trì hoãn chỉ để bao che cho Quý phi nương nương?!"

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn tối sầm.

"Ai cho ngươi lá gan nói chuyện với trẫm như vậy?"

Quản Doanh gân cổ, bày ra bộ dạng thấy chết không sờn.

"Ta chỉ dựa vào tình hình hiện tại đưa ra suy đoán hợp lý mà thôi! Nếu bệ hạ cho rằng ta nói không đúng, có thể lấy bằng chứng tát vào mặt ta! Chỉ cần có thể tìm được Tam công chúa, dù liều cả mạng này cũng không thành vấn đề!"

Trên mặt Lạc Thanh Hàn lộ vẻ tức giận, trầm giọng ra lệnh.

"Người đâu, vứt cái thứ phản nghịch này ra ngoài, trẫm không muốn thấy ông ta nữa!"

Lập tức có hai cấm vệ tiến vào, một trái một phải nắm cánh tay của Quản Doanh, thô bạo kéo ra ngoài.

Quản Doanh vùng vẫy muốn thoát khỏi xiềng xích, mặt đỏ bừng gầm lên.

“Không cần các ngươi động tay, ta tự mình đi! Ta sẽ lập tức viết thư, phái người báo cho vua ta, để vua ta biết Hoàng đế Đại Thịnh đã làm gì chúng ta!”

Bỏ lại những lời này, ông tức điên người rời khỏi noãn các.

Vẻ tức giận trên mặt Lạc Thanh Hàn nhanh chóng biến mất.

Hắn nói “Gọi Triệu Hiền tới đây.”

Thường công công “Vâng.”

Thường công công đặt quân cờ mới mang tới lên bàn, quay người rời đi.

Lạc Thanh Hàn mở hộp cờ, sau đó chơi cờ với Hề Hề.

Tiêu Hề Hề hỏi “Trông Khu mật sứ rất giận, dường như rất nôn nóng đổ tội lên người ta.”

Lạc Thanh Hàn nhìn bàn cờ trước mặt, vừa suy nghĩ tiếp theo nên đi bước nào, vừa thản nhiên đáp.

“Mấy tin đồn đó hẳn là ông ta cho người lan truyền.”

Tiêu Hề Hề đặt quân cờ xuống, nói “Thế kẻ đứng sau vụ ám sát Tam công chúa có lẽ nào cũng là ông ta?”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng không nhìn ra sao?”

Tiêu Hề Hề hiểu ý hắn, bất đắc dĩ nói.

“Hơn một nửa khuôn mặt của Khu mật sứ đều bị râu che khuất, không thể nhìn rõ tướng mạo thật của ông ta.”

Lạc Thanh Hàn “Ta nên bắt ông ta cạo râu.”

Tiêu Hề Hề cười nói.

“Nếu chàng làm thế thật, tiêu đề trên tờ Thịnh Kinh Nhật Báo ngày mai sẽ là — Tin chấn động! Đường đường là vua một nước lại cưỡng ép người đàn ông cường tráng làm những chuyện này …… doanh số bán báo chắc chắn sẽ tăng cao.”

Lạc Thanh Hàn cạn lời.

Rõ ràng chỉ là cạo râu, tại sao từ miệng nàng nói ra lại khó nghe như vậy?!

Lúc này, Thường công công bước vào, cung kính nói.

“Khởi bẩm bệ hạ, Triệu tướng quân tới rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Truyền.”

Triệu Hiền bước vào, chắp tay hành lễ với Hoàng đế.

“Bệ hạ triệu mạt tướng có gì cần dặn dò?”

Lạc Thanh Hàn “Ngươi dẫn một đội người đến gần Hồng Lư Tự, một khi thấy có người muốn rời thành, bất kể là ai đều phải ngăn lại.”

Triệu Hiền “Vâng!”

Đợi Triệu Hiền ra khỏi noãn các, Tiêu Hề Hề tò mò hỏi.

“Bệ hạ đang muốn làm gì?”

Lạc Thanh Hàn “Quản Doanh không phải nói sẽ phái người đưa thư về Thiên Đảo? Ta sai người chặn thư của ông ta, xem ông ta làm sao báo tin?”

Chỉ cần sứ đoàn không thể gửi thư về Thiên Đảo, vậy sứ đoàn sẽ bị kẹt ở thành Thịnh Kinh.

Khi đó, người của sứ đoàn chắc chắn sẽ vô cùng sốt ruột.

Một khi bọn họ sốt ruột sẽ dễ lộ ra khuyết điểm của mình.

Hung thủ thật sự muốn ám sát Tam công chúa và ly gián quan hệ giữa nước Thiên Đảo và Đại Thịnh sẽ lộ diện.

……

Tiểu hoàng từ Y Châu luôn ở Hồng Lư Tự chờ tin.

Y thấy Quản Doanh quay lại, lập tức tiến lên hỏi.

“Hoàng đế Đại Thịnh nói gì? Ngài ấy có sẵn lòng cho chúng ta một lời giải thích sớm hơn không?”

Sắc mặt Quản Doanh cực kỳ khó coi, giọng nói đầy giận dữ.

“Hắn chỉ lo bảo vệ Quý phi, vốn không để ý đến nước Thiên Đảo chúng ta, mong chờ hắn giúp tìm ra Tam công chúa quả thật là chuyện ngu xuẩn!”

Y Châu mở to mắt, không tin được “Sao hắn có thể như vậy?!”

Quản Doanh “Ta lập tức viết thư, nói hết mọi chuyện xảy ra ở đây cho Hoàng thượng biết, để ngài ấy biết Hoàng đế Đại Thịnh không hề có ý muốn giao hảo với chúng ta!”

Ông lập tức sai người lấy giấy mài mực, nhanh chóng viết xong một phong thư.

Ông vừa dùng sáp ong niêm phong thư, vừa nói với Y Châu.

“Phong thư này rất quan trọng với chúng ta, ta không tin ai khác, chỉ có thể cầu xin tiểu hoàng tử điện hạ giúp ta đi chuyến này, phiền ngài tự tay đưa thư này cho phụ hoàng của ngài.”

Y Châu tức thì lo lắng “Vậy ông thì làm sao? Ông không về cùng ta sao?”

Quản Doanh bất đắc dĩ nói.

“Nếu chúng ta đi hết, nhất định sẽ làm Hoàng đế Đại Thịnh cảnh giác, khi đó chúng ta sẽ không đi được nữa. Huống hồ, Tam công chúa vẫn chưa rõ tung tích, ta phải ở lại đây chờ tin tức của Tam công chúa. Dù thế nào thì sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nếu không ta không thể ăn nói với Hoàng thượng.”

Ông đưa phong thư đã được niêm phong sang.

Y Châu hai tay nhận mật thư, môi mím chặt thành một đường, sắc mặt nhìn rất khó coi.

Quản Doanh trịnh trọng nói “Phong thư này nhờ cả vào điện hạ, xin ngài bình an trở về nước Thiên Đảo.”

Y Châu gật đầu mạnh “Ừm! Ta nhất định sẽ không làm ông thất vọng.”

Quản Doanh tự tay rót một tách trà.

Ông hai tay đưa tách trà sang “Ở đây không có rượu, chỉ có thể dùng trà thay rượu tiễn biệt điện hạ, chúc điện hạ đi đường bình an!”

Y Châu cầm tách trà uống một hơi.

Chương 990: Trả ơn

Y Châu cùng hai hộ vệ cải trang thành nô bộc làm việc nặng, lén rời Hồng Lư Tự bằng cửa sau.

Đầu tiên bọn họ đến chợ Tây dạo một vòng, giả vờ đi mua sắm.

Sau khi xác nhận không có ai theo dõi, ba người tiến thẳng về phía cổng thành.

Vào thành cần dẫn đường, nhưng rời thành thì không cần.

Y Châu và hai hộ vệ hòa vào dòng người, thuận lợi lẻn khỏi cổng thành.

Ngay lúc bọn họ tưởng mình đã trốn thoát thì phát hiện phía trước có một nhóm cấm vệ đang đứng, dẫn đầu là Thống lĩnh cấm vệ Triệu Hiền!

Triệu Hiền cưỡi trên ngựa cao, mặc đoản đả cổ tròn đỏ thẫm, bên ngoài là giáp bạc, một tay cầm cương, tay kia ấn đuôi kiếm trên thắt lưng, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt sắc lạnh như đao.

Hắn nhìn thẳng về phía Y Châu, lớn tiếng nói.

“Tiểu hoàng tử điện hạ, ngài muốn đi đâu vậy?”

Y Châu không hiểu tiếng Đại Thịnh, nhưng y biết mình đã bị lộ.

Xem tình thế thì hình như đã đợi rất lâu, rất có thể bọn họ đã bị theo dõi ngay từ khi rời khỏi Hồng Lư Tự.

Đáng buồn là bọn họ tưởng mình đã ngụy trang rất tốt, không ai có thể nhận ra.

Không ngờ bọn họ sớm đã trở thành những con cừu non trong mắt người khác, mỗi hành động nhỏ của bọn họ khi nhìn lại đều trở nên vô cùng buồn cười.

Y Châu hoảng sợ, nhưng cũng thấy tức giận vì bị trêu đùa.

Hai hộ vệ vừa vào tư thế phòng thủ, vừa thấp giọng hỏi.

"Điện hạ, chúng ta phải làm sao đây?"

Y Châu ấn mật thư giấu trên ngực xuống.

Thư này là do Khu mật sứ đại nhân tự tay viết cho phụ hoàng, Khu mật sứ đại nhân đã căn dặn, thư này cực kỳ quan trọng, dù thế nào cũng phải giao vào tay phụ hoàng.

Mẫu thân của Y Châu là biểu tỷ muội với Hoàng hậu nước Thiên Đảo, nghe nói trước khi các nàng xuất giá, quan hệ vẫn luôn rất tốt.

Sau đó, mẫu thân của Y Châu nhân cơ hội vào cung thăm Hoàng hậu, lén leo lên giường của Hoàng đế, may mắn mang long thai.

Mẫu thân của Y Châu được phong làm phi, đạt được vinh hoa phú quý như ý muốn, nhưng hoàn toàn trở mặt với Hoàng hậu, tỷ muội trở mặt thành thù.

Hai người tranh đấu vài năm.

Cuối cùng, Hoàng hậu vẫn cao tay hơn, trở thành người chiến thắng.

Mẫu thân của Y Châu bị Hoàng đế hạ lệnh gi.ết chết vì âm mưu hãm hại Hoàng hậu và các hoàng tử khác.

Sau khi mẫu phi qua đời, hoàn cảnh của Y Châu trong cung trở nên vô cùng khó khăn.

Vì ân oán đời trước làm cho Hoàng hậu chướng mắt với Y Châu, thậm chí hai hoàng tử và một công chúa do Hoàng hậu sinh ra cũng có ác cảm sâu sắc với Y Châu.

Hoàng đế cảm thấy có lỗi với Hoàng hậu, tuy biết Y Châu chịu nhiều ấm ức nhưng cũng không thể nói được gì.

Lâu dần, Y Châu trở thành hoàng tử không được yêu thương nhất trong cung, mọi người đều coi thường y, các hoàng tử và công chúa khác gây khó dễ cho y, khiến địa vị của y ngày càng gượng gạo.

Cho nên y vô cùng cảm kích Khu mật sứ đại nhân.

Nếu không phải do Khu mật sứ đề nghị muốn dẫn y đi sứ Đại Thịnh, có thể y bây giờ vẫn ở hoàng cung nước Thiên Đảo, sống một cuộc sống không có tương lai.

Khu mật sứ đại nhân đã giúp y một lần, y luôn ghi nhớ ơn này trong lòng.

Bây giờ đã đến lúc y phải trả ơn.

Nếu y đã hứa với Khu mật sứ đại nhân sẽ giao mật thư này cho phụ hoàng, thì y nhất định phải làm được!

Ánh mắt Y Châu trở nên kiên định "Hai ngươi yểm trợ cho ta xông qua đó."

Hai hộ vệ chấn động.

Cấm vệ có hơn hai mươi người, mà bọn họ chỉ có ba người, nếu muốn xông ra ngoài, cơ hội thành công rất mong manh.

Nhưng tiểu hoàng tử đã lên tiếng, dù là núi đao biển lửa, bọn họ cũng phải nghe theo.

Hai hộ vệ rút dao găm giấu trong tay áo, liều mạng lao về phía cấm vệ.

Cấm vệ rút đao lao về phía trước.

Hai bên bắt đầu đánh nhau.

Dân chúng xung quanh thấy vậy, sợ hãi lui về sau, tránh xa phạm vi đánh nhau xa nhất có thể.

Y Châu nhân cơ hội hòa vào dòng người, muốn theo dòng người rời khỏi.

Nhưng Triệu Hiền vẫn nhìn y chằm chằm.

Y vừa hành động Triệu Hiền lập tức phát hiện ra ý đồ của y.

Triệu Hiền dùng nội lực ném roi ngựa trong tay quấn bắp chân Y Châu, sau đó dùng sức kéo về phía sau.

Y Châu bị kéo mạnh ngã xuống, mặt úp xuống đất, mũi bắt đầu chảy máu.

Nhưng y phớt lờ cơn đau, rút dao găm cắt sợi roi quấn bắp chân, sau đó dùng tay chân bò dậy, cố hết sức trốn đến cạnh sông Ngự.

Đối phương đang cưỡi ngựa, xét về tốc độ thì hai chân của y chắc chắn không bằng bốn chân ngựa của đối thủ.

Cơ hội duy nhất của y là nhảy xuống sông, nhờ dòng nước trốn thoát.

Triệu Hiền cưỡi ngựa đuổi theo y, hét lớn.

“Chặn y lại!”

Cấm vệ đã bắt được hai hộ vệ.

Cấm vệ nghe thấy lệnh của Thống lĩnh, lập tức lao về phía Y

Châu.

Y Châu chưa kịp tới bờ sông đã bị cấm vệ bao vây.

Cuối cùng y không thể thoát, bị cấm vệ bắt ngay tại chỗ.

Triệu Hiền xoay người xuống ngựa, nhìn Y Châu bị cấm vệ đ.è xuống đất không thể cử động, trầm giọng nói.

“Tiểu hoàng tử điện hạ, chúng ta không muốn hại ngài, xin ngài đừng làm loạn nữa.”

Y Châu biết mình không thể thoát, tức giận hai mắt đỏ bừng, hai tay nện xuống đất.

Triệu Hiền sai người mang dây đến chuẩn bị trói Y Châu lại, đề phòng tên nhóc này lại gây rối.

Lúc này, Y Châu đột nhiên cảm thấy bụng quặn thắt.

Y cuộn người lại, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cổ họng phát ra tiếng rên đau đớn.

Triệu Hiền tưởng y giả bệnh nên phớt lờ y.

Mãi đến khi y mở miệng nôn một ngụm máu đen lớn, Triệu Hiền mới nhận ra có chuyện không ổn.

Triệu Hiền lập tức sai người đặt Y Châu lên ngựa.

Bọn họ nhanh chóng cưỡi ngựa về thành.

Y Châu được đưa đến Thái y viện chữa trị.

Lạc Thanh Hàn nghe tin, lập tức đến Thái y viện.

Hắn nhìn Y Châu nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, môi tím tái khó thở, bộ dạng đáng thương sắp không ổn.

Lạc Thanh Hàn quay đầu nhìn Phương Vô Tửu, trầm giọng

hỏi.

“Y xảy ra chuyện gì?”

Nét mặt Phương Vô Tửu vẫn bình tĩnh “Rất rõ ràng, y trúng độc rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Đang yên lành, sao đột nhiên trúng độc?”

Phương Vô Tửu “Dựa vào triệu chứng thì có lẽ y trúng độc của một loại nọc rắn nào đó, độc này không màu không mùi, thời gian phát tác ước chừng một đến hai canh giờ, độc này chỉ có tác dụng khi uống, cũng có nghĩa là chỉ cần chúng ta tìm ra hơn một canh giờ trước tiểu hoàng tử đã ăn gì, hẳn là có thể tìm ra nguyên nhân vì sao trúng độc.”

Lạc Thanh Hàn lại nhìn Y Châu đang hấp hối trên giường.

Y Châu lúc này đã bất tỉnh.

Lạc Thanh Hàn “Độc này có thể giải không?”

Phương Vô Tửu “Nếu độc chưa phát tác thì vẫn có thể giải, nhưng bây giờ độc đã phát tác, chất độc thấm vào nội tạng, dù là thần tiên cũng không cứu được.”

Chương 991: Y Châu

Tuy Phương Vô Tửu không thể giải độc nhưng vẫn có cách khiến Y Châu tỉnh lại.

Y lấy kim bạc châm vài huyệt đạo trên người Y Châu.

Một lúc sau, Y Châu chậm rãi mở mắt.

Con ngươi dần lấy lại tiêu cự, đầu óc trở nên tỉnh táo hơn.

Nhưng bụng vẫn đau dữ dội, như bị dao đâm liên tục vào bụng khiến cả người y run lên.

Phương Vô Tửu dùng tiếng của nước Thiên Đảo nói.

“Tiểu hoàng tử điện hạ, bây giờ ngài đang trúng độc, độc này sẽ cướp đi mạng của ngài. Y thuật của tại hạ có hạn, không thể giải độc trong cơ thể ngài. Nếu ngài không muốn hung thủ hạ độc ngài sống ngoài vòng pháp luật, mong ngài thành thật trả lời một số câu hỏi của chúng ta. Chúng ta có thể hứa với ngài, nhất định sẽ báo thù cho ngài.”

Y Châu nghiến răng gầm gừ “Kẻ hạ độc hại ta cũng chỉ có các ngươi, hung thủ chắc chắn là người Đại Thịnh vô liêm sỉ các ngươi!”

Phương Vô Tửu vẫn bình tĩnh nói “Độc trong cơ thể ngài phải uống mới có tác dụng, độc này phát tác cần một đến hai canh giờ, xin ngài nhớ lại thật kỹ, trong khoảng thời gian này, ngài đã ăn gì?”

Y Châu sững sờ, trong đầu chợt hiện lên một hình ảnh —

Trước khi rời Hồng Lư Tự, y đã nhận tách trà từ tay Khu mật sứ.

Khu mật sứ lấy trà thay rượu để tiễn biệt y.

Y một hơi uống hết tách trà.

Lẽ nào tách trà đó ……

Không không không! không thể nào!

Khu mật sứ tự tay rót cho y tách trà đó, Khu mật sứ không thể nào hại y!

Phương Vô Tửu nhìn thấy biến hóa trên mặt y, hạ giọng chậm rãi nói.

“Xem dáng vẻ của ngài chắc hẳn ngài đã biết kẻ hạ độc là ai, ngài chắc chắn không muốn tin sự thật tàn khốc này, nhưng chuyện vốn là vậy, cho dù không muốn chấp nhận, cũng không thể thay đổi được sự thật.”

Y Châu kích động phản bác “Không thể nào là ông ấy! Ông ấy không có lý do để hại ta! Nhất định là đám người Đại Thịnh bụng dạ khó lường các ngươi cố ý ly gián! Trước đó các ngươi hại chết Tam tỷ, bây giờ lại muốn hại ta, các ngươi đều là người xấu, ta sẽ không để các ngươi được như ý!”

Lạc Thanh Hàn đột nhiên lạnh lùng lên tiếng.

“Tam công chúa chưa chết, vẫn còn sống khỏe mạnh.”

Sau khoảng thời gian học tập, hắn có thể hiểu được phần lớn tiếng của nước Thiên Đảo, hắn nghe hiểu lời Y Châu vừa nói.

Y Châu không tin “Ngươi nói dối! Tam tỷ đã mất tích hai ngày, nhất định bị giết rồi!”

Lạc Thanh Hàn cũng lười cãi với y, liếc nhìn Thường công công bên cạnh, hỏi.

“Người vẫn chưa tới sao?”

Thường công công “Xem thời gian thì sắp tới rồi, nô tài ra ngoài xem thử.”

Thường công công vừa ra khỏi phòng đã thấy Tam công chúa Y Mỹ đang chạy về phía này.

Thường công công vui mừng “Tam công chúa điện hạ, cuối cùng người cũng tới, mau vào thôi!”

Hai ngày nay, Y Mỹ luôn ở trong phủ Anh vương.

Trong vương phủ thứ gì cũng có, vợ chồng Anh vương chăm sóc nàng rất tốt, Sở Kiếm có thời gian sẽ đến thăm nàng, cuộc sống trong vương phủ của nàng khá tốt, ám ảnh tâm lý của vụ ám sát trước đó để lại đã biến mất.

Nàng vừa nhận được tin nhắn của Hoàng đế, biết Y Châu xảy ra chuyện nên vội vàng chạy vào cung.

Tuy nàng không thích đệ đệ cùng cha khác mẹ này nhưng hai người cùng nhau đi sứ Đại Thịnh, dù mối quan hệ nội bộ của bọn họ ra sao thì ít nhất trước mặt người ngoài, bọn họ là một phe.

Nàng không thể ngồi yên nhìn Y Châu bị giết.

Y Mỹ chạy vào phòng thì thấy Y Châu đang nằm trên giường.

Cùng lúc đó, Y Châu cũng nhìn thấy nàng.

Y Mỹ gọi tên y.

Nhưng Y Châu bất ngờ sững sờ, hồi lâu không nói được gì.

Mãi đến khi Y Mỹ bước tới, gọi y lần nữa, lúc này y mới tỉnh táo lại, kích động cao giọng nói.

“Tam tỷ, tỷ còn sống?”

Y Mỹ cau mày nói “Ta đương nhiên còn sống, ngược lại là ngươi, mới hai ngày không gặp, sao ngươi lại biến bản thân thành bộ dạng thế này?”

Hẳn là vì y quá kích động, khiến độc tính phát tác nặng hơn, Y Châu há miệng phun ra một ngụm máu đen lớn!

Y Mỹ sợ hãi hét lên “A!”

Phương Vô Tửu vội châm mấy kim bạc cho Y Châu, cưỡng ép đổ một bát thuốc vào miệng y.

Y Châu cuối cùng cũng ngừng nôn máu, nhưng sắc mặt càng xám xịt hơn.

Ai có mắt cũng nhận ra y sắp không xong rồi.

Y Mỹ tức thì lo lắng.

Nàng lắp bắp nói “Ngươi …… ngươi cố chịu một chút, ngươi đừng chết.”

Nàng được cưng chiều từ nhỏ, chưa từng phải đối mặt với cái chết, đặc biệt là cái chết của người thân.

Tận mắt chứng kiến y Châu đang dần chết đi là đả kích lớn với nàng.

Nàng thậm chí quên mất chán ghét của mình với Y Châu, không ngừng cầu xin Hoàng đế Đại Thịnh và các thái y cứu Y Châu.

Phương Vô Tửu bất đắc dĩ nói “Xin lỗi, chúng ta đã cố gắng hết sức.”

Y Mỹ nhịn không được, hai mắt đỏ lên “Sao lại thành ra thế này? Trước đó nó vẫn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại thành ra thế này?”

Phương Vô Tửu "Chúng ta đang hỏi tiểu hoàng tử điện hạ, hy vọng biết được chân tướng làm sao mà ngài ấy trúng độc, nhưng ngài ấy lại không muốn nói thật với chúng ta."

Y Mỹ lập tức nhìn Y Châu, gấp gáp hỏi.

"Đã đến nước này rồi, ngươi còn giấu gì nữa? Ngươi mau nói đi, rốt cuộc là ai hạ độc ngươi?"

Y Châu nhìn Tam tỷ lo lắng trước mặt, run rẩy giơ tay phải lên.

"Tam tỷ ……"

Y Mỹ vội nắm tay y "Dù là ai hại ngươi, ngươi có thể nói ta biết, ta sẽ báo thù cho ngươi!"

Từ lúc Y Châu sinh ra đến nay, Y Mỹ chưa từng nắm tay y thế này.

Trước đây, mỗi khi Tam tỷ nhìn thấy y đều tỏ ra chán ghét, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm khi nói chuyện với y, càng đừng nói đến việc tiếp xúc thân thể với y.

Nhưng lúc này, Y Mỹ không hề chán ghét nắm tay y, còn lộ ra nét mặt lo lắng cho y.

Khi còn sống, y chỉ có thể cảm nhận được ác ý và cô đơn.

Giờ đây lúc y sắp chết, y lại cảm nhận được quan tâm và lo lắng mà y nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Lúc này, y đột nhiên cảm thấy cái chết cũng không đáng sợ như vậy.

Y Châu nhịn không được lại gọi một tiếng.

"Tam tỷ."

Y Mỹ nắm chặt tay y "Ta ở đây, Tam tỷ ở đây, đệ muốn nói gì đều có thể nói với ta."

Y Châu ngắt quãng nói "Xin lỗi …… những chuyện mà mẫu phi làm đã tổn thương mọi người, nhưng đệ không thể làm gì được, đệ cũng không thể thay đổi được gì, đệ chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra ……"

Y Mỹ c.ắn môi dưới, khóe mắt có hơi ướt.

Thật ra nàng cũng biết chuyện mà người phụ nữ độc ác đó làm không liên quan gì tới Y Châu, y chỉ là một đứa trẻ, không thể can thiệp vào hành vi của người lớn.

Nhưng nàng vẫn không kiềm được mà giận lây y.

Chỉ vì y là con trai của người phụ nữ đó, trong người y cũng có dòng máu ác độc đó.

Nàng nghẹn ngào nói "Bây giờ nói mấy chuyện này có ích gì? Đệ chỉ cần nói cho chúng ta biết kẻ hạ độc đệ là ai."

Chương 992: Không còn cô đơn

Y Châu mấp máy môi như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không phát ra âm thanh nào.

Lúc này, cảm xúc của y đối với Khu mật sứ rất phức tạp.

Cảm xúc nói với y, Khu mật sứ sẽ không hại y, vì như vậy không cần thiết.

Nhưng lý trí nói với y, y uống tách trà xong mới trúng độc, kẻ hạ độc y có lẽ chính là Khu mật sứ!

Cộng thêm nỗi đau do chất độc phát tác, đầu óc của y hơi mơ hồ, nhất thời không thể hạ quyết tâm, không biết có nên tiếp tục tin tưởng Khu mật sứ hay không.

Y Mỹ lòng như lửa đốt, giọng điệu không khỏi cao lên.

“Đã đến nước này rồi, đệ còn do dự cái gì? Đệ có biết ta suýt bị người khác giết không, có lẽ kẻ hại ta cũng chính là kẻ hạ độc đệ. Nếu bây giờ ta không bắt được kẻ đó, rất có thể sau này kẻ đó sẽ tiếp tục hại ta, lẽ nào đệ muốn thấy ta bị người khác hại nữa sao?”

Lời nói của nàng như mũi kim đâm vào tim Y Châu, khiến y kiềm không được nói “Không, đệ không muốn.”

Y Mỹ gấp muốn chết “Vậy thì đệ nói đi!”

Môi Y Châu khẽ run lên.

Sau một hồi đấu tranh đau khổ, cuối cùng y khó khăn thốt được một câu.

“Là …… là Khu mật sứ ……”

Đáp án này vượt xa dự đoán của Y Mỹ.

Tuy nàng rất ghét cách xử lý một số vấn đề của Quản Doanh, nhưng ông ấy luôn là một trưởng bối rất đáng tin và có trách nhiệm.

Nàng chưa từng nghi ngờ ông.

Dù là lúc nàng bị đám sát thủ truy đuổi đến tuyệt vọng, cũng chưa từng nghĩ đến Quản Doanh.

Nhưng bây giờ, lời của Y Châu như một gáo nước lạnh dội vào nàng, làm cả người nàng như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh buốt.

Nàng ôm chút hi vọng cuối cùng, run giọn hỏi.

“Sao có thể là ông ấy? Đệ có chắc là ông ấy không? Trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó phải không?”

Thật ra Y Châu cũng không muốn tin kẻ hạ độc mình là Khu mật sứ mà mình kính trọng nhất.

Cơ thể y quá yếu, giọng nói không ngừng đứt quãng.

“Trước lúc đệ ra ngoài, Khu mật sứ …… đưa cho đệ một tách trà. Sau đó đệ …… đệ không ăn gì cả. Đệ …… đệ không chắc có phải ông ấy đã hạ độc hay không, nhưng trong hai canh giờ này, đệ chỉ uống tách trà đó. Tách trà đó …… là do tự tay ông ấy rót.”

Lúc nói đến câu cuối cùng, khuôn mặt y lộ ra đau đớn.

Không biết là đau do chất độc phát tác, hay là đau do người mình tin tưởng phản bội.

Hoặc có lẽ là cả hai.

Y Mỹ khó tin "Tại sao ông ấy lại làm vậy? Không phải ban đầu ông ấy nhất quyết muốn đưa đệ đi sứ Đại Thịnh sao? Ông ấy dường như rất coi trọng đệ, ông ấy không có lý do gì để giết đệ!"

Lạc Thanh Hàn hồi lâu không nói gì đột nhiên lên tiếng.

"Có lẽ Quản Doanh sớm đã lên kế hoạch trừ khử Y Châu ở Đại Thịnh, nên ban đầu ông ta mới đề nghị dẫn Y Châu đi sứ Đại Thịnh. Những chuyện này đều là ván cờ mà ông ta bố trí đã lâu, hai người đều là con cờ trong tay ông ta."

Y Mỹ và Y Châu đờ người.

Nếu sự thật đúng như lời Hoàng đế Đại Thịnh nói thì lòng dạ Quản Doanh quá đáng sợ rồi!

Y Mỹ lo lắng hỏi "Nhưng tại sao? Tại sao ông ta phải làm vậy? Hại chết chúng ta thì có lợi gì cho ông ta?"

Lạc Thanh Hàn "Chuyện này thì cô phải tự mình hỏi ông ta."

Hắn sai người gọi Triệu Hiền tới.

"Ngươi dẫn người tới Hồng Lư Tự bắt Quản Doanh."

"Vâng!"

Triệu Hiền nhận lệnh rời đi.

Trong phòng có một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Cơ thể Y Châu đột nhiên co rút, cổ họng phát ra âm thanh đau đớn, y há miệng phun ra một ngụm máu đen.

Y Mỹ hoảng sợ hét lên "Thái y! Thái y mau cứu đệ ấy đi!"

Phương Vô Tửu châm cứu cho y, nhưng hiệu quả lần này kém xa với lần trước, mạng sống của y đã tận, hơi thở ngày càng

nhẹ, ánh mắt lờ đờ, giống như có thể rời khỏi thế giới này bất cứ lúc nào.

Y Mỹ thấy bộ dạng này của y vừa lo lắng vừa sợ hãi, không khỏi rơi nước mắt.

“Nếu biết sớm đệ sẽ xảy ra chuyện, ban đầu ta sẽ không cho đệ đến Đại Thịnh.”

Nếu lúc đầu bọn họ không rời khỏi nước Thiên Đảo, hiện giờ hẳn là bọn họ vẫn đang sống tốt trong hoàng cung nước Thiên Đảo, cũng không cần trải qua chia cắt sinh tử đau đớn như vậy.

Khóe miệng Y Châu run rẩy kịch liệt, hình như đang nói gì đó, nhưng vì âm thanh quá nhỏ, không thể nghe rõ.

Y Mỹ vội cúi xuống ghé sát tai nghe.

Nàng nghe thấy giọng Y Châu rất nhẹ.

“Đệ …… đệ không hối hận khi đến đây.”

Nếu y không rời khỏi nước Thiên Đảo, có thể cả đời này phải sống trong bóng tối không thấy được ánh mặt trời, không ai xem trọng y, không ai quan tâm cảm nhận của y, cũng không ai nắm tay y thật chặt như bây giờ, vì y rơi những giọt nước mắt đau lòng.

Vì thế y không hối hận.

Thậm chí y còn cảm thấy, được chết bên cạnh người thân của mình là một điều rất mãn nguyện.

Ít nhất từ nay y không còn cô đơn nữa.

Y Châu mím chặt đôi môi không còn chút máu, gượng cười.

Nụ cười này rất khó coi nhưng lại có sự thuần khiết và thanh thản khó tả.

Cho đến khi y ngừng thở, tim ngừng đập, cơ thể dần lạnh đi, y vẫn giữ nụ cười này trên môi.

Y Mỹ quỳ trên đất cạnh giường, ngơ ngác nhìn y, hai tay vẫn nắm chặt tay y.

Mãi đến khi Phương Vô Tửu nhắc nhở nàng nên buông tay, nàng mới chợt nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

Y Châu chết rồi.

Đệ đệ mà nàng thấy chướng mắt ghét bỏ đã chết rồi.

Theo lý mà nói, nàng không nên buồn như vậy.

Dù sao nàng cũng không qua lại với y, thậm chí nhìn y cũng cảm thấy chán ghét.

Nhưng tại sao? Bây giờ nàng thấy ngột ngạt trong lòng, như có thứ gì đó mắc kẹt trong lòng, không lên được không xuống được, khó chịu vô cùng.

Phương Vô Tửu "Tam công chúa điện hạ, tiểu hoàng tử đã chết, xin hãy bớt đau buồn."

Y Mỹ lẩm bẩm "Đau buồn gì chứ? Ta không thích đệ ấy, ta thậm chí còn ước không có đệ đệ này, sao ta có thể đau buồn vì cái chết của nó? Ta không cần đau buồn, không cần."

Phương Vô Tửu "Vậy tại sao người lại khóc?"

Y Mỹ giơ tay lau đôi má ướt đẫm của mình, mới nhận ra nàng đã khóc từ lúc nào.

Phương Vô Tửu lịch sự đưa khăn lụa sang.

Khăn lụa trắng trơn không có thêu hoa văn, tỏa mùi hương thảo mộc thoang thoảng.

Y Mỹ quay mặt đi, dùng tay áo lau mạnh hai má, nghẹn ngào

nói.

“Ta không khóc, ta chỉ bị bụi bay vào mắt thôi.”

Phương Vô Tửu thấy vậy cũng không ép nữa.

Y nhét khăn lụa vào tay áo, quay sang nhìn Hoàng đế.

“Bệ hạ, tạm thời đừng tiết lộ cái chết của tiểu hoàng tử ra ngoài.”

Lạc Thanh Hàn hiểu ý của y.

Tuy Y Châu không được Hoàng đế của nước Thiên Đảo xem trọng, nhưng dù sao y cũng là tiểu hoàng tử, mang trong mình dòng máu Hoàng đế của nước Thiên Đảo. Nếu người của nước Thiên Đảo biết Y Châu chết ở hoàng cung Đại Thịnh, giữa hai nước sẽ xảy ra xung đột không thể hòa giải.

Chương 993: Nàng nhớ nhà rồi

Lạc Thanh Hàn nói "E là không được, Y Châu phát tác độc tính ngay tại cổng thành, người qua lại cổng thành đông đúc, vàng thau lẫn lộn, rất nhiều người tận mắt chứng kiến, rất khó đè chuyện này xuống được."

Phương Vô Tửu khẽ cau mày, chuyện này có hơi phiền phức.

Nếu tin tiểu hoàng tử của nước Thiên Đảo trúng độc chết lan truyền, những kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối đó nhất định sẽ nhân cơ hội lôi kéo thù hận cho Hoàng đế Đại Thịnh.

Lạc Thanh Hàn sai người chuẩn bị một cỗ quan tài tốt rồi đặt thi thể Y Châu vào trong.

Để ngăn thi thể bị phân hủy, quan tài được bảo quản đặc biệt trong hầm băng.

Đợi sau khi bắt được kẻ hạ độc, Lạc Thanh Hàn sẽ lệnh cho người đưa thi thể của Y Châu về nước Thiên Đảo, để y sau khi chết có thể lá rụng về cội.

Phương Vô Tửu đưa một phong thư cho Lạc Thanh Hàn.

"Vừa nãy ta châm cứu cho Y Châu, tìm thấy phong thư này trên người y."

Lạc Thanh Hàn mở thư, lấy tờ giấy mỏng bên trong.

Trên giấy viết toàn là chữ của nước Thiên Đảo.

Tuy Lạc Thanh Hàn có thể nghe hiểu tiếng của nước Thiên Đảo, nhưng hắn vẫn chưa hiểu rõ chữ viết.

Vì thế hắn đưa thư cho Phương Vô Tửu, ra hiệu cho y phiên dịch.

Phương Vô Tửu mở thư ra, đọc nhanh nội dung bên trong rồi nói.

“Đây là thư cầu cứu, Quản Doanh trong thư nói Tam công chúa đã bị giết, ông ta và tiểu hoàng tử đang gặp nguy hiểm, hy vọng Hoàng đế của nước Thiên Đảo có thể phái binh đến chi viện.”

Y Mỹ nghe vậy, nàng bèn đi tới, thận trọng hỏi.

“Ta có thể xem thư này được không?”

Phương Vô Tửu đưa phong thư sang.

Y Mỹ nhìn thấy chữ viết trong thư, nhận ra đó là chữ viết của Quản Doanh.

Nàng không khỏi hỏi “Ông ta còn chưa thấy thi thể của ta, sao có thể khẳng định ta đã chết chứ?”

Phương Vô Tửu “Ông ta không quan tâm người có chết thật hay không, ông ta chỉ muốn phụ hoàng của người biết, người bị giết ở thành Thịnh Kinh mà thôi.”

Lạc Thanh Hàn “Xem ra mục đích của ông ta khi lên kế hoạch những chuyện này là phá hoại bang giao giữa Đại Thịnh và Thiên Đảo, đồng thời khơi dậy chiến tranh giữa hai nước.”

Y Mỹ vẫn chưa hiểu “Nhưng chuyện này có lợi gì cho ông ta?”

Phương Vô Tửu “Có thể ông ta nhận lợi ích từ người khác, có thể ông ta vốn là gian tế của nước khác cài vào, nguyên nhân thật sự phải hỏi ông ta mới được.”

Đúng lúc này, Triệu Hiền vội vàng bước vào.

Triệu Hiền chắp tay hành lễ, nét mặt nghiêm trọng nói.

“Khởi bẩm bệ hạ, lúc mạt tướng dẫn người đến Hồng Lư Tự thì Quản Doanh đã biến mất, chúng thần đã tìm kiếm toàn bộ Hồng Lư Tự nhưng không tìm thấy ông ta, người ở Hồng Lư Tự cũng không biết ông ta đã đi đâu.”

Phương Vô Tửu cười đầy ẩn ý “Ông ta sớm đã đoán được sẽ có người tới bắt mình, nên đã chuồn trước rồi.”

Lạc Thanh Hàn luôn sai người canh chừng Hồng Lư Tự, đặc biệt là những người trong sứ đoàn nước Thiên Đảo.

Nhưng hôm nay, ngoài chuyện của Y Mỹ, mọi người đều tập trung vào Y Châu, làm cho việc giám sát lỏng lẻo, có lẽ Quản Doanh đã nhân cơ hội này lén trốn thoát khỏi Hồng Lư Tự.

Lạc Thanh Hàn nảy sinh suy đoán trong lòng.

Hắn trầm giọng nói.

“Có lẽ Quản Doanh cố ý để Y Châu đi đưa thư. Một mặt ông ta muốn Y Châu phát tác độc tính trước mặt nhiều người, để cái chết của Y Châu không thể che giấu. Mặt khác ông ta muốn lợi dụng Y Châu thu hút sự chú ý của mọi người, tạo cơ hội cho ông ta trốn thoát.”

Đúng là một công đôi việc.

Phương Vô Tửu thở dài “Nếu thật là vậy, có nghĩa Quản Doanh mưu mô thâm độc hơn chúng ta dự tính, hiện giờ ông ta đã trốn thoát, đối với chúng ta mà nói là tai họa khôn lường.”

Y Mỹ vẫn im lặng lắng nghe.

Ngón tay cầm thư của nàng hơi run lên, trong lòng thấy vô cùng tức giận.

Nếu Quản Doanh ở đây, nàng nhất định sẽ túm cổ áo ông ta,

tức giận hỏi tại sao lại làm như vậy? Tại sao phản bội nước Thiên Đảo?

Đáng tiếc Quản Doanh đã bỏ chạy.

Y Châu cũng chết.

Nàng không thể làm gì, chỉ có thể đứng đờ người ở đây như khúc gỗ vô dụng.

Nàng thậm chí còn không biết tiếp theo phải làm gì?

Lạc Thanh Hàn ra lệnh phong tỏa cổng thành, lục soát toàn thành tìm kiếm tung tích của Quản Doanh.

Nhưng hắn biết làm vậy sẽ lãng phí thời gian, chẳng có tác dụng gì.

Với sự xảo quyệt của Quản Doanh, sau khi ông ta rời khỏi Hồng Lư Tự, sẽ rời thành Thịnh Kinh càng sớm càng tốt.

Ông ta sẽ không ngu ngốc ở lại trong thành chờ bị bắt.

Quả như hắn dự đoán, Tuần Phong Doanh lục soát từng nhà, gần như lục soát toàn bộ thành Thịnh Kinh nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết của Quản Doanh.

Ông ta đã hoàn toàn biến mất khỏi tòa thành này.

Sau khi Y Mỹ rời cung, nàng trở về Hồng Lư Tự.

Nàng không bỏ cuộc, tập hợp hết người trong sứ đoàn, hỏi từng người một, nàng muốn biết tung tích của Quản Doanh.

Nhưng dù nàng có hỏi thế nào thì những người này cũng không biết.

Thấy không tìm được thông tin hữu ích nào, Y Mỹ đành chán nản bỏ cuộc.

Nàng đến lục soát nơi ở của Quản Doanh thì phát hiện phần lớn hành lý của ông ta vẫn còn ở đây, chỉ có hộp gỗ đựng tiền trống rỗng.

Ngoài ra, hộp gấm đựng hoa Hải Sinh ban đầu cũng biến mất.

Quản Doanh bỏ trốn không chỉ lấy hết tiền mà còn lấy đi hoa Hải Sinh.

Lúc Y Mỹ rời Hồng Lư Tự thì trời đã tối.

Nàng đứng trên bậc thềm, nhìn dòng người qua lại trên đường, chợt cảm thấy trống rỗng.

Nàng không quen thuộc mọi thứ ở đây.

Nàng chợt nhớ người thân ở Thiên Đảo xa xôi.

Nàng nhớ nhà rồi.

Y Mỹ từ từ ngồi xổm xuống trên bậc thềm, dùng tay ôm đầu gối rồi vùi mặt vào vòng tay.

Tư thế này làm nàng có cảm giác an toàn.

Một đôi ủng đen bước lên bậc thềm, dừng trước mặt nàng.

“Tam công chúa điện hạ, cô ngồi đây làm gì?”

Lần này y nói tiếng của nước Thiên Đảo, nhưng phát âm không chuẩn lắm, nghe có hơi kỳ cục.

Trước đó y có trải nghiệm sâu sắc về sự bất tiện do rào cản ngôn ngữ gây ra nên đã nài nỉ Đại sư huynh dạy tiếng của nước Thiên Đảo trong hai ngày qua.

Tuy tiến độ học tập của y không nhanh bằng Lạc Thanh Hàn nhưng nhờ nỗ lực thức khuya học tập chăm chỉ nên thành quả cũng không tệ, ít nhất y đã học được một số từ giao tiếp thông dụng, giao tiếp cơ bản không thành vấn đề.

Y Mỹ từ từ ngẩng đầu lên thấy Sở Kiếm đang đứng trước mặt nàng.

Đêm tối mờ mịt, gió bắc ùa đến.

Y đứng thẳng, quần áo bay nhẹ theo gió, khuôn mặt y mờ đi trong màn đêm, chỉ có đôi mắt trông trầm lặng điềm đạm hơn thường ngày.

Y Mỹ ngơ ngác nhìn y, mãi đến khi mắt nàng xót lên, nàng mới hoàn hồn lại, nhẹ giọng nói.

“Ta cũng không biết, ta chỉ muốn ngồi một lát.”

Sở Kiếm “Cô không thấy ngồi ở đây rất lạnh sao?”

Hai ngày qua trời không có tuyết, nhưng nhiệt độ về đêm vẫn rất thấp, cộng thêm gió bắc ùa đến, trời càng lạnh hơn.

Ngay cả một người luyện võ như y cũng thấy hơi lạnh, huống chi là một tiểu công chúa được cưng chiều từ nhỏ như Y Mỹ.

Chương 994: Hơi ấm duy nhất

Nhưng Y Mỹ lại lắc đầu "Ta không lạnh."

Từ chuyện nàng bị ám sát, đến chuyện Y Châu bị hạ độc, rồi đến chuyện Quản Doanh phản bội ……

Một loạt chuyện xảy ra quá đột ngột.

Nàng hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, đầu óc hỗn loạn, mọi suy nghĩ đều xoắn lại thành một mớ hỗn độn không thể gỡ rối, nàng nào còn sức quan tâm đến việc mình có lạnh hay không?

Lúc này, một quan sai bước ra thắp sáng hai đèn lồng treo trước cửa.

Dưới ánh sáng mờ ảo, Sở Kiếm nhận thấy sắc mặt Y Mỹ vô cùng tái nhợt, môi khô bong tróc, hai mắt đỏ hoe.

Khác hoàn toàn với dáng vẻ kiêu ngạo mà nàng thường thể hiện.

Sở Kiếm cởi áo khoác của mình khoác lên người nàng.

Áo khoác có màu xanh đậm, giống như trời đêm trên cao, mang theo nhiệt độ của cơ thể thiếu niên, nặng nề đè lên vai tiểu công chúa, làm nàng nhất thời ngây người.

Sở Kiếm hiếm khi an ủi người khác, nên lúc này khó tránh có cảm giác hơi không tự nhiên.

Y gãi gãi đầu, khô khan nói.

"Trời lạnh, tốt nhất nên mặc nhiều một chút."

Y Mỹ mím môi dưới "Ngươi đang thương hại ta sao?"

Sở Kiếm hỏi ngược lại "Tại sao ta phải thương hại cô?"

Y Mỹ "Ta vừa mất đi một người thân."

Sở Kiếm muốn nói, nếu mất người thân mà cần người khác thương hại, vậy chẳng phải y từ nhỏ đến lớn đều sẽ bị người khác thương hại sao? Dù sao thì mẹ của y cũng mất lâu rồi.

Nhưng câu này quá phức tạp, với khả năng ngôn ngữ trước mắt của y vẫn không thể diễn đạt chính xác.

Y suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ đành dùng câu đơn giản nhất an ủi đối phương.

"Cô còn có ta."

Thật ra y muốn nói, cô còn rất nhiều người thân yêu thương mình, nhưng câu này y cũng không biết nói, cuối cùng chỉ có thể đơn giản hóa thành "cô còn có ta", dù sao ý nghĩa cũng khá tương tự.

Y Mỹ không ngờ thiếu niên trước mặt lại nói như vậy.

Nàng sửng sốt một lúc rồi hai má đỏ bừng.

Nàng quay mặt đi, cố ý dùng giọng điệu khinh thường nói.

"Ai mà thích ngươi chứ?"

Sở Kiếm muốn nói, có rất nhiều người thích y, ví như sư phụ, sư huynh, sư tỷ.

Bọn họ ai cũng thích y!

Nhưng câu này y cũng không biết tiếng của nước Thiên Đảo phải nói thế nào, bèn hậm hực trả lời.

“Ờ, vậy thì thôi.”

Y Mỹ lập tức quay mặt lại, trừng mắt nhìn thiếu niên trước mặt “Sao có thể thôi? Lời đã nói ra rồi thì không thể thôi được!”

Sở Kiếm gãi gãi đầu, nói thuận theo nàng không được, mà nói ngược theo nàng cũng không được, y cảm thấy Tam công chúa trước mặt thật khó hầu hạ.

Y Mỹ hỏi “Sao ngươi không nói gì?”

Sở Kiếm không biết phải nói gì, dường như dù có nói gì thì cũng sẽ sai.

Cuối cùng, y dứt khoát đổi chủ đề.

“Cô ăn tối chưa?”

Y Mỹ khẽ cau mày, rõ ràng không hài lòng với chuyện y gượng ép đổi chủ đề, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Chưa.”

Suốt ngày hôm nay, buổi sáng nàng ở vương phủ ăn được một chút, sau đó thì một giọt nước cũng chưa uống.

Vì lòng nàng đè nặng tâm sự nên nàng quên cả đói bụng.

Bây giờ Sở Kiếm hỏi, nàng mới nhớ tới chuyện ăn cơm, bụng chợt sôi lên.

Âm thanh khá lớn, Sở Kiếm có thể nghe rõ.

Mặt Y Mỹ càng đỏ hơn.

Nàng ôm bụng, lúng túng nói “Bụng ta chỉ hơi khó chịu thôi.”

Sở Kiếm cũng không vạch trần nàng, thuận theo nói.

“Ta đang chuẩn bị đi ăn tối, cô có muốn đi cùng không? Ta mời.”

Y Mỹ “Nếu ngươi đã thành tâm mời ta, vậy ta miễn cưỡng đồng ý.”

Sở Kiếm chấm hỏi đầy đầu??

Y chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi, con mắt nào nhìn thấy y thành tâm vậy?

Y Mỹ đưa tay phải ra “Đỡ ta đứng lên.”

Sở Kiếm không suy nghĩ nhiều, nắm cổ tay nàng dùng sức kéo.

Y cảm thấy mình dùng sức không nhiều, lại quên mất đối phương là một tiểu công chúa yếu đuối, không biết võ công.

Y trực tiếp kéo Y Mỹ đứng thẳng dậy.

Y Mỹ không kịp đề phòng, giật mình hét lên, lao vào vòng tay y.

Sở Kiếm quanh năm luyện võ, thân dưới rất vững, dù có bị đụng trúng vẫn đứng vững tại chỗ, không xảy ra bi kịch hai người cùng nhau lăn xuống bậc thềm.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại cũng không khá hơn chuyện lăn xuống bậc thềm.

Lúc này, hai người ôm nhau, cơ thể rất gần.

Sở Kiếm vì ngăn nàng mất thăng bằng ngã xuống, đã đặt tay lên lưng nàng.

Y Mỹ có thể nghe rõ từng nhịp tim của đối phương.

Âm thanh đó dường như đập vào màng nhĩ nàng, khiến nhịp tim nàng bất chợt đập nhanh.

Vì khoảng cách quá gần nên Sở Kiếm có thể cảm nhận rõ đường cong của thiếu nữ trong vòng tay mình.

Mà mùi thơm thoang thoảng trên người nàng liên tục xộc vào mũi y, khiến đầu óc y lúc này hoàn toàn đóng băng.

Hai tai y nhanh chóng đỏ bừng, cơ thể cứng đờ như tượng đá.

Hai người cứ như vậy đợi đối phương cử động trước.

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không có ai động đậy.

Bọn họ cứ thế duy trì tư thế thân mật này.

Cho đến khi người đi đường nhìn thấy cảnh này mới lắc đầu thở dài.

"Ôm ấp ngoài đường, chẳng có quy tắc gì cả, đúng là ngày càng bại hoại!"

Sở Kiếm nhanh chóng buông tay anh ra.

Y Mỹ cũng lùi lại một bước.

Giữa hai người cách ra một khoảng.

Y Mỹ là người lên tiếng trước "Ngươi kéo mạnh thế làm gì?"

Sở Kiếm lúc này không dám nhìn vào mắt nàng, mắt cứ dán vào sư tử đá bên cạnh rồi nhỏ giọng nói.

"Ta không cố ý, xin lỗi."

Y xin lỗi rồi, Y Mỹ cũng không tiện truy cứu, hơn nữa nàng cũng không giận thật, nàng chỉ thấy hành động vừa rồi của mình quá xấu hổ, căng thẳng đến mức không biết phải làm gì, không hề giống công chúa một chút nào.

Nàng cố ý hỏi tội để che đậy hoảng loạn của mình.

May là Sở Kiếm còn hoảng loạn hơn nàng, còn không chú ý mặt nàng lúc này đỏ đến mức nào.

Y nói "Chúng ta đi thôi."

Y Mỹ cảm thấy khoác áo của nam nhân đi ăn sẽ gây ra hiểu lầm không đáng có, nhưng nàng không muốn trả áo khoác.

Còn về nguyên nhân, nàng tạm thời không muốn đi sâu tìm hiểu.

Dù sao nàng cũng là công chúa, dù người khác nghĩ hành vi của nàng không thỏa đáng thì bọn họ cũng không dám nói gì trước mặt nàng.

Nàng chỉnh áo khoác trên người, đuổi theo thiếu niên trước mặt.

"Ngươi đi chậm chút, chờ ta với!"

Sở Kiếm giảm tốc độ.

Y quay đầu nhìn Tam công chúa.

Dáng người nàng nhỏ, bên ngoài khoác áo của y.

Áo khoác quá dài với nàng, thậm chí gấu áo còn chạm xuống đất, trông rất lúng túng.

Nhưng nàng giữ chặt nó, sợ nó sẽ tuột khỏi người mình.

Cả màu sắc lẫn kiểu dáng của áo khoác này đều không phải là kiểu nàng thích, nhưng nó là hơi ấm duy nhất của nàng trong đêm đông lạnh giá này.

Chương 995: Tam công chúa thấy Sở Kiếm thế nào?

Trong quán rượu náo nhiệt, bốn người ngồi quanh một chiếc bàn trong góc.

Là Sở Kiếm, Y Mỹ, Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành.

Nét mặt Y Mỹ cứng nhắc.

Nàng đè giọng xuống thấp hỏi.

“Không phải ngươi nói mời ta ăn cơm sao?”

Tại sao còn có những người khác nữa?!

Sở Kiếm không chú ý tiểu công chúa đang bất mãn, gật đầu đáp.

“Phải rồi, tối nay ta mời, mọi người muốn ăn gì cũng được.”

Phương Vô Tửu cười như có như không “Có thật muốn ăn gì cũng được?”

Sở Kiếm vội cúi người xuống, hạ giọng nói với hai sư huynh.

“Bổng lộc của đệ có hạn, hai huynh giơ cao đánh khẽ, đừng gọi đắt quá.”

Nói xong, y còn cố tình chắp tay với hai người, trông rất đáng thương.

Ôn Cựu Thành nhìn Tam công chúa không vui mím môi bên cạnh, rồi lại nhìn tiểu sư đệ vô tri cười ngờ nghệch, bèn nở nụ

cười tiêu chuẩn xem kịch hay của quần chúng ăn dưa.

Y cười hỏi "Sao hôm nay tiểu sư đệ đột nhiên nghĩ tới chuyện mời cơm vậy?"

Sở Kiếm gãi đầu, ngượng ngùng nói "Hiện giờ đệ đã kiếm được tiền, muốn mời các sư huynh một bữa, tiếc là Tam sư huynh đi công tác, nếu không sẽ vui hơn."

Thật ra y cảm thấy mời một mình Tam công chúa dùng bữa có hơi đường đột, dù sao trai đơn gái chiếc phải chú ý một chút, nên y gọi Đại sư huynh và Nhị sư huynh đến.

Càng đông người càng vui, chắc hẳn tâm trạng của Tam công chúa sẽ tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Sở Kiếm lại nhìn Tam công chúa rồi nói bằng tiếng Đại Thịnh.

"Vị này là Đại sư huynh của ta, huynh ấy đang làm ở Thái y viện, hẳn là công chúa điện hạ từng gặp rồi. Người còn lại là Nhị sư huynh của ta, hiện giờ huynh ấy đang làm việc ở tòa soạn báo. Hai huynh ấy đều là người tốt, công chúa điện hạ gặp khó khăn gì, có thể nói với ta, hoặc có thể nói với hai huynh ấy."

Nói xong, y lén kéo kéo tay áo Đại sư huynh.

Phương Vô Tửu pha một tách trà, dịch lại lời của tiểu sư đệ sang tiếng của nước Thiên Đảo.

Tâm trạng Y Mỹ không được tốt.

Vốn tưởng là cuộc hẹn hai người, nào ngờ lại thành bữa tối bốn người.

Đáng ghét hơn nữa, tên ngốc Sở Kiếm lại nghĩ đây là chuyện tốt!

Nghe Phương Vô Tửu dịch xong, Y Mỹ miễn cưỡng cười

cười.

“Thì ra Phương thái y là sư huynh của Sở thị vệ.”

Sở Kiếm chợt nhớ ra chuyện gì đó liền đứng dậy.

“Mọi người gọi món trước, đệ ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay.”

Nói xong y vội vã ra ngoài.

Y Mỹ gọi y, nhưng y không nghe thấy.

Chớp mắt y đã biến mất.

Nụ cười cuối cùng trên mặt Y Mỹ biến mất.

Nàng cúi đầu im lặng nhìn ngón tay mình.

Ai có mắt đều nhìn ra lúc này tâm trạng nàng chán chường đến mức nào, huống chi là hai con người thành tinh như Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành.

Hai người trao đổi ánh mắt.

Ôn Cựu Thành mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng.

“Tam công chúa thấy Sở Kiếm thế nào?”

Y nói tiếng của nước Thiên Đảo, từ ngữ rõ ràng, phát âm rất chuẩn.

Y Mỹ hỡi sững người, rất ngạc nhiên khi biết y cũng có thể nói được tiếng của nước Thiên Đảo, nhưng sau đó nàng lại chú ý nội dung câu hỏi của y.

Nàng lặng lẽ nắm tay áo, quay mặt sang hướng khác, thờ ơ nói.

“Chẳng thế nào.”

Ngày thường Ôn Cựu Thành luôn ăn mặc như thư sinh, trông nho nhã lịch sự.

Thật ra y cũng rất thích đọc sách.

Những giờ học ở Huyền Môn, y là đệ tử nghiêm túc nhất, sau khi tan học y vẫn ôm sách đọc không ngừng, hoàn toàn khác với sư muội hay lười biếng ngủ gật và tiểu sư đệ thích làm trò nghịch ngợm, y là kiểu học sinh giỏi được thầy cô yêu quý nhất.

Nhưng y khác với những học sinh có tài năng thiên phú như Phương Vô Tửu và Lạc Thanh Hàn.

Phương Vô Tửu đọc sách để giết thời gian, Lạc Thanh Hàn đọc sách để làm giàu bản thân.

Ôn Cựu Thành đọc sách không nhằm mục đích gì, chỉ đơn giản là thích đọc sách.

Dù là âm thanh nhẹ nhàng khi lật trang sách, mùi mực thoang thoảng tỏa ra từ cuốn sách hay cảm giác đắm chìm vào sự độc đáo khi đọc sách.

Tất cả đều làm y cảm thấy vô cùng thích thú.

Nói trắng ra y là mọt sách chính hiệu!

Đây cũng là lý do chính khiến y sau khi đến Thịnh Kinh thì vào làm cho tờ soạn báo, y thích không khí được sống chung với chữ viết.

Ôn Cựu Thành đã đọc hết sách cất giữ ở Huyền Môn, rất nhiều cuốn được y đọc đi đọc lại nhiều lần, y có thể đọc thuộc lòng nội dung trong đó.

Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm một số sách ngôn ngữ hiếm.

Về mặt hiểu biết ngôn ngữ của nước Thiên Đảo, Ôn Cựu Thành còn hiểu sâu hơn Phương Vô Tửu.

Lúc này, y dùng tiếng của nước Thiên Đảo vô cùng tiêu chuẩn, nhẹ giọng nói.

“Thật ra Sở Kiếm là người rất đơn thuần, lúc đệ ấy tốt với một người, trong lòng sẽ không nghĩ gì khác, chỉ toàn tâm toàn ý tốt với người đó. Ví như bây giờ, đệ ấy rất tốt với Tam công chúa, để không làm Tam công chúa căng thẳng, còn đặc biệt kéo hai người chúng ta đến đây ngồi cùng.”

Dù tầm mắt Y Mỹ đang nhìn đi chỗ khác nhưng tai của nàng vẫn dỏng lên.

Nàng nghe không sót từ nào của Ôn Cựu Thành.

Nhưng nghe đến câu cuối cùng, nàng không khỏi quay mặt lại, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Y đặc biệt gọi hai người tới, lẽ nào không phải vì chê ta vướng víu, không muốn ở một mình với ta sao?”

Nghe vậy, Phương Vô Tửu không khỏi bật cười.

Y Mỹ như mèo con xù lông, mắt nàng tức thì mở to.

“Ngươi cười gì chứ?”

Phương Vô Tửu mỉm cười, bình tĩnh nói.

“Công chúa điện hạ hiểu lầm rồi. Nếu Sở Kiếm chê người vướng víu thật, đệ ấy sẽ không đi tìm người, sẽ tránh xa người nhất có thể, mặc kệ người xảy ra chuyện gì. Nhưng đệ ấy không làm vậy. Đệ ấy chẳng những không giữ khoảng cách với người, còn chủ động đến gần người, an ủi người, khoác áo cho người, còn mời người ăn cơm.”

Y Mỹ càng nghe, mặt nàng càng đỏ.

Lúc Phương Vô Tửu nói xong, mặt nàng đã đỏ đến tận mang tai.

Nàng buông tay áo nhăn nheo của mình ra, lúng túng nói.

“Y chỉ lo chuyện bao đồng thôi.”

Phương Vô Tửu cười nói “Không phải chuyện bao đồng nào đệ ấy cũng lo, còn phải nhìn người nữa.”

Y Mỹ cố nghiêm mặt, bày ra tư thế công chúa, nhưng khóe miệng nàng bất giác cong lên.

Thấy nàng như vậy, Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành nhìn nhau cười.

Hầu bàn hỏi bọn họ muốn gọi gì?

Y Mỹ xa lạ với mọi thứ ở đây, không biết ở đây có món gì ngon, món gì không ngon, lúc Phương Vô Tửu hỏi nàng muốn ăn gì, nàng nhỏ giọng nói.

“Ta ăn gì cũng được, hai người chọn đi.”

Nàng dừng một chút rồi bổ sung “Ta không ăn thịt bò và thịt dê.”

Ôn Cựu Thành biết nước Thiên Đảo chủ yếu đánh cá, liền hỏi “Cá có được không?”

Y Mỹ gật đầu nói được.

Ôn Cựu Thành hỏi hầu bàn có những loại cá gì?

Chương 996: Không ai hiểu con bằng cha

Hầu bàn tiến cử cá sạo.

Ôn Cựu Thành nghĩ tới túi tiền teo tóp của tiểu sư đệ, thận trọng hỏi.

“Cá sạo giá thế nào?”

Hầu bàn nhiệt tình giới thiệu “Bây giờ đang là mùa đông, giá cá tươi có tăng một chút, nhưng ở quán chúng tôi luôn để giá hợp lý nhất Thịnh Kinh, dù trong thời tiết lạnh thế này, một phần cá sạo hấp cũng chỉ có giá mười lượng! Thế nào? Khách quan có muốn gọi một phần? Hương vị đảm bảo khách quan hài lòng!”

Sắc mặt Ôn Cựu Thành bỗng nhiên trở nên vi diệu.

Theo y biết, bổng lộc mỗi tháng của tiểu sư đệ chỉ có mười lăm lượng.

Một phần cá sạo hấp đã hơn nửa tháng bổng lộc của tiểu sư đệ.

May là hiện giờ tiểu sư đệ đã vào Ngọc Lân vệ, nếu còn biểu diễn đập đá trên ngực ngoài phố, chỉ dựa vào tiền thưởng kiếm được cũng không đủ mua một bình rượu ở đây.

Phương Vô Tửu “Không cần cá sạo, cho một phần cá trắm bình thường, kho hay hầm đều được.”

Cá trắm rẻ hơn cá sạo.

Hầu bàn hơi thất vọng nhưng cũng không nói nhiều, vẫn rất nhiệt tình “Dạ được!”

Phương Vô Tửu gọi thêm mấy món đặc sản của quán, cộng thêm một bình rượu nóng.

Ôn Cựu Thành hỏi Y Mỹ một số phong tục dân gian ở nước Thiên Đảo.

Nói đến chuyện của nước mình, Y Mỹ tức thì thấy thích thú, nói mãi không ngừng, thần kinh vốn còn căng thẳng của nàng dần thoải mái hơn.

Lúc hầu bàn mang đồ ăn và rượu lên, Sở Kiếm cuối cùng cũng quay lại.

Cũng không biết y chạy đi đâu, trán đầy mồ hôi, hơi thở gấp gáp.

Y đưa một hộp bánh ngọt cho Y Mỹ, giọng có hơi không ổn định.

“Đây là bánh đậu xanh của Tô Hương Đường, rất ngọt rất ngon, cô thử đi.”

Y Mỹ nhìn hộp bánh ngọt trước mặt, sửng sốt một lúc mới nói “Ngươi đột nhiên chạy ra ngoài chỉ để mua cái này à?”

Sở Kiếm “Sư tỷ nói với ta, khi người ta không vui, ăn đồ ngọt sẽ cảm thấy vui. Tỷ ấy còn nói bánh ngọt của Tô Hương Đường ngon nhất ở thành Thịnh Kinh. Ta chợt nhớ ra nên chạy đi mua một hộp. Hầu bàn ở Tô Hương Đường nói rất nhiều cô nương thích ăn bánh đậu xanh này, chắc là cô cũng sẽ thích.”

Những lời này quá dài và phức tạp, Sở Kiếm không thể nói bằng tiếng của nước Thiên Đảo, chỉ có thể dùng tiếng phổ thông Đại Thịnh.

Nói xong, y lập tức nhìn hai sư huynh với ánh mắt cầu xin.

Ôn Cựu Thành giúp y dịch những lời đó sang tiếng của nước

Thiên Đảo.

Nghe vậy, Y Mỹ thấy ấm áp trong lòng.

Không ngờ tên Sở Kiếm này trông ngốc nghếch nhưng đôi khi lại chu đáo khiến người khác ngạc nhiên.

Nàng đưa tay nhận hộp bánh ngọt, nhỏ giọng cảm ơn.

Sở Kiếm cười ngốc "Không có gì."

Y Mỹ ôm chặt hộp bánh ngọt trong tay, chưa ăn đã cảm thấy nó ngọt ngào vô cùng.

Ôn Cựu Thành cầm bình rượu lên, cười hỏi "Đại sư huynh, uống một ly không?"

Phương Vô Tửu "Uống rượu hại thân, ta uống canh thôi."

Ôn Cựu Thành bất đắc dĩ "Một mình đệ uống thì có gì vui?"

Phương Vô Tửu chỉ vào Sở Kiếm và Y Mỹ "Không phải còn hai người đó sao?"

Ôn Cựu Thành trêu chọc "Kiểu như hai người đó, chưa uống rượu đã choáng váng rồi, nếu còn uống thêm không biết sẽ say thành thế nào."

Phương Vô Tửu hiểu ý mỉm cười.

Y bưng bát canh lên chạm vào ly rượu của Ôn Cựu Thành.

"Ta lấy canh thay rượu, kính đệ một bát."

Ôn Cựu Thành cầm ly rượu lên, nhàn nhã nhấp một ngụm.

Tuy hai sư huynh đã rất tiết kiệm, nhưng khi Sở Kiếm tính tiền, y vẫn bị số tiền này làm choáng váng.

Y nghe sư tỷ nói đồ ăn quán này khá ngon nên dẫn Tam công

chúa và các sư huynh tới, lại quên mất sư tỷ ra ngoài ăn cơm không phải trả tiền, dù sao bên cạnh sư tỷ còn có cây tiền Hoàng đế, sư tỷ chỉ việc ăn, không cần nghĩ tới giá cả.

Nhưng y thì khác!

Bên cạnh y không có cây tiền, y chỉ có một trái tim bị nghèo đói tàn phá.

Sở Kiếm che túi tiền tội nghiệp của mình, thì thầm với Đại sư huynh.

"Nếu đệ ăn không trả tiền thì thế nào?"

Phương Vô Tửu cười ấm áp "Đệ sẽ được trải nghiệm cảm giác kí.ch thích khi được mười mấy người đàn ông cường tráng điên cuồng truy đuổi."

Sở Kiếm "……"

Thế …… thế thôi vậy.

Y không có phúc hưởng thụ chuyện kí.ch thích như vậy!

Y nhịn đau xót rả tiền.

Siết túi tiền teo tóp của mình, Sở Kiếm chợt cảm nhận sâu sắc về cuộc sống.

"Trên đời này thứ không chung thủy nhất chính là tiền, đã nói cùng nhau ra ngoài, nhưng đến cuối lại không cùng về, uổng công ta thật lòng đối đãi với nó."

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành không nể nang bật cười thành tiếng.

Y Mỹ không hiểu tiếng Đại Thịnh, chỉ có thể mở to mắt nhìn Sở Kiếm đầy khó hiểu.

Rời khỏi quán rượu, Sở Kiếm hít một hơi khí lạnh thật sâu, cố

đè nén nỗi đau trong lòng.

Y nói với hai sư huynh của mình.

“Hai huynh về trước đi, đệ đưa Tam công chúa về phủ Anh vương.”

Tuy Quản Doanh đã đi, Hồng Lư Tự hẳn đã an toàn, nhưng để đề phòng, Tam công chúa ở lại phủ Anh vương vẫn sẽ tốt hơn.

Tiếp theo nên làm gì, vẫn phải xem Hoàng đế quyết định thế nào.

Sau một đêm.

Khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành phủ đầy tuyết.

Các thái giám thức dậy trước bình minh để dọn tuyết.

Mèo vàng Lão Vương chạy trên tuyết để lại một hàng dấu chân.

Nó chạy một mạch tới cổng cung Vân tụ, nhìn thấy Phương Vô Tửu vác rương thuốc đi về phía này.

Lão Vương chạy tới, thuần thục nằm xuống giữa đường.

Phương Vô Tửu lấy một túi giấy từ trong tay áo.

Túi giấy đựng đầy cá khô nhỏ.

Lão Vương ngửi thấy mùi, nhảy lên chộp lấy túi giấy bỏ chạy.

Nó bỏ chạy không ngoảnh đầu lại, như một tên cặn bã sau khi chiếm được lợi rồi bỏ chạy.

Phương Vô Tửu khẽ cười.

Y đút tay vào ống tay áo, tiếp tục bước về phía trước.

Tiêu Hề Hề vừa ăn xong bữa sáng, Thanh Tùng đến báo Phương thái y đã đến.

Phương Vô Tửu vừa vào, Tiêu Hề Hề phất tay cho cung nữ thái giám xung quanh lui xuống, chỉ để lại một mình Bảo Cầm.

Phương Vô Tửu lấy gối bắt mạch đặt lên bàn.

Tiêu Hề Hề biết về chuyện của nước Thiên Đảo từ Lạc Thanh Hàn.

Nàng đặt tay phải lên gối bắt mạch, hỏi "Ta nghe nói Quản Doanh viết thư cầu cứu, phong thư đó đâu?"

Phương Vô Tửu nắm cổ tay nàng.

Bắt mạch xong, y mới trả lời.

"Phong thư đó ở trong tay Hoàng thượng."

Y thu tay lại, nhìn Hề Hề trước mặt, nghi ngờ hỏi.

"Muội hỏi chuyện này làm gì?"

Tiêu Hề Hề trưng ra nụ cười ngọt ngào "Ta chỉ tò mò, muốn xem Quản Doanh viết gì thôi."

Phương Vô Tửu quá hiểu nàng.

Nha đầu này là một tay y nuôi lớn, y xem như là một nửa cha nàng.

Hiểu con không ai bằng cha, câu này đương nhiên là có lý.

Phương Vô Tửu cười như có như không "Không phải muội muốn dùng phong thư đó để tìm xem Quản Doanh chạy đi đâu sao?"

Chương 997: Vẫn là sư tỷ tốt với y!

Điều kiện tiên quyết để bói quẻ là phải có sinh thần bát tự của người muốn bói, hoặc là tóc, móng tay, máu các loại. Nếu không có những thứ này thì có thể dùng vật dụng cá nhân thay thế.

Thư do tự tay Quản Doanh viết, cũng miễn cưỡng xem như vật dụng cá nhân của ông.

Quả thật Tiêu Hề Hề có ý này.

Lúc này bị Đại sư huynh nhìn thấu, nàng chỉ đành cười ngượng.

“Không có, huynh nghĩ nhiều rồi, ta không có ý đó.”

Phương Vô Tửu thu hồi nụ cười, nghiêm túc cảnh cáo.

“Thể chất hiện giờ của muội rất kém, độc cổ cộng thêm nội thương nghiêm trọng, nếu không phải ta dùng thuốc giữ mạng cho muội, hiện giờ muội đã nằm trên giường sống dở chết dở, muội đừng có mà tìm chết, ngoan ngoãn dưỡng thương là quan trọng nhất!”

Tiêu Hề Hề muốn giải thích mấy câu, nhưng đụng phải ánh mắt nghiêm nghị của Đại sư huynh, nàng lập tức ngậm miệng, không dám nói nữa.

Ngày thường trông Đại sư huynh ôn hòa tốt bụng nhưng khi y dữ lên chắc chắn là người đáng sợ nhất trong ba sư huynh.

Phương Vô Tửu thấy nàng nghe lời, sắc mặt mới dịu xuống.

“Tuy hoa Hải Sinh đã bị Quản Doanh lấy đi, nhưng ở nước Thiên Đảo còn có hoa Hải Sinh khác, chỉ cần tốn thêm chút thời gian, chúng ta sẽ lấy được hoa Hải Sinh, muội không cần lo, cứ an tâm dưỡng thương là được.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu “Ừm, ta biết rồi.”

Phương Vô Tửu vác rương thuốc lên lưng, đứng dậy rời đi.

Bảo Cầm tiễn y ra ngoài.

Phương Vô Tửu vừa đi vừa nhỏ giọng căn dặn.

“Cô phải chú ý một chút, đừng để Quý phi nương nương bói quẻ cho người khác, tình hình hiện giờ của muội ấy không thích hợp làm chuyện đó.”

Bảo Cầm gật đầu đồng ý “Ta nhớ rồi.”

Lúc nàng quay lại thấy Quý phi đang ngồi bên bàn, một tay chống cằm thừ người.

Bảo Cầm nhẹ giọng hỏi “Nương nương muốn đọc báo không? Tờ Thịnh Kinh Nhật Báo hôm nay vừa mới tới.”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái “Mang tới đây.”

Chẳng mấy chốc một tờ báo đã được chuyển đến cho nàng.

Tiêu Hề Hề vừa lật báo xem, vừa hỏi.

“Sở Kiếm có đây không?”

Bảo Cầm gật đầu nói “Đã tới rồi.”

Tiêu Hề Hề “Gọi đệ ấy vào đây.”

Chốc sau Sở Kiếm đến, trên người còn dính chút tuyết, nhưng dáng người vẫn thẳng như tùng xanh.

Tiêu Hề Hề ra hiệu cho y lại gần hơn.

Sở Kiếm làm theo.

Tiêu Hề Hề hạ giọng, nói nhỏ vào tai y vài lời.

Những người khác ở xa, không thể nghe thấy nàng nói gì.

Sở Kiếm khó hiểu, không biết ý của sư tỷ là gì, nhưng vẫn thành thật gật đầu nói "Đệ sẽ đi làm ngay."

Tiêu Hề Hề cười nói "Cố lên, làm xong ta sẽ cho đệ một bao lì xì lớn."

Tiểu sư đệ nghèo túng nghe vậy, lập tức trở nên hưng phấn.

Y vội vàng rời cung đến Hồng Lư Tự.

Khi y lần nữa xuất hiện trước mặt Tiêu Hề Hề đã là một canh giờ sau.

Sở Kiếm đặt một túi lớn lên bàn.

"Đồ mà tỷ cần đều ở đây."

Tiêu Hề Hề mở túi xem thử, hài lòng gật đầu.

Nàng lấy hai thỏi bạc nặng đưa sang.

"Tiền công của đệ."

Sở Kiếm vừa thấy ngân lượng, mắt lập tức sáng lên.

Y cầm thỏi bạc, vô cùng xúc động.

Vẫn là sư tỷ tốt với y!

Tiêu Hề Hề xua tay bảo mọi người lui xuống.

Bảo Cầm nhớ lời dặn của Phương thái y, do dự một chút "Nếu

chúng nô tỳ ra ngoài hết, ai sẽ hầu hạ nương nương?”

Tiêu Hề Hề “Nếu ta cần gì sẽ gọi các em vào.”

Bảo Cầm hết cách, phải cùng những người khác lui ra ngoài.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, trong phòng chỉ còn Tiêu Hề Hề.

Nàng mở túi ra để lộ những thứ bên trong.

Ngoài một số quần áo của nam giới, còn có bút mực giấy nghiên.

Đây đều là những thứ Quản Doanh từng sử dụng.

Nàng bảo Sở Kiếm đến Hồng Lư Tự lấy những thứ này để nàng có thể tìm tung tích của Quản Doanh.

Lạc Thanh Hàn và Phương Vô Tửu không muốn nàng tìm tung tích vì nàng sẽ thấy khó chịu do hiệu ứng đồng cảm.

Nhưng loại khó chịu đó chỉ đến từ mặt tâm lý, chỉ cần nghỉ ngơi một lát, nàng sẽ từ từ hồi phục, không tổn hại đến cơ thể.

Lúc đầu Uất Cửu bỏ chạy, bây giờ Quản Doanh cũng mất tích.

Còn có Thiên Môn đang nhìn chằm chằm trong bóng tối.

Tiểu hoàng tử của nước Thiên Đảo chết ở hoàng cung Đại Thịnh.

Tình hình ngày càng trở nên phức tạp.

Tiêu Hề Hề mơ hồ có một loại cảm giác bất an, giống như có chuyện gì đó không tốt đang lớn lên nhanh chóng ở nơi mà nàng không thấy được.

Nàng không thể ngồi yên, nàng phải tìm cách phá vỡ tình hình hiện tại.

Tiêu Hề Hề buộc túi lại, đặt tay lên túi, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt bắt đầu tính toán trong đầu.

Mọi âm thanh xung quanh dần biến mất.

Im lặng một lúc, giọng của Quản Doanh đột nhiên vang lên.

“Đồ nhi bái kiến sư phụ.”

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, nhận ra nơi này giống như đạo quán, trong không khí còn có mùi đàn hương.

Quản Doanh quỳ gối cúi đầu, thái độ rất sùng đạo.

Có một người đang đứng trước mặt ông.

Người đó bị bao phủ trong một tầng sương mù làm cả người mờ ảo, Tiêu Hề Hề nhìn thế nào cũng không nhìn rõ mặt, trông rất thần bí.

Người thần bí giọng xa xăm nói.

“Lần này con vất vả rồi, Thiên Môn sẽ không quên công lao của con.”

Quản Doanh hưng phấn ngẩng đầu “Đa tạ sư phụ!”

Tiêu Hề Hề chợt hiểu, thì ra Quản Doanh là người của Thiên Môn!

Chẳng trách ông ta cố ý ly gián quan hệ giữa Đại Thịnh và Thiên Đảo, xem ra mọi chuyện đều là âm mưu của Thiên Môn, bọn chúng muốn cục diện hỗn loạn, càng hỗn loạn càng có lợi cho bọn chúng.

Lúc này, người thần bí dường như cảm nhận được gì, ánh mắt chợt trở nên sắc bén nhìn Quản Doanh.

Dù Tiêu Hề Hề nhìn không rõ mặt người thần bí, nhưng nàng cũng cảm nhận được ánh mắt mang đến áp bức của người đó.

Nàng không khỏi có hơi sợ.

Quản Doanh hơi bất an "Sư phụ, sao người nhìn con như vậy?"

Người thần bí giơ tay phải đặt lên trán Quản Doanh, chậm rãi nói ra hai chữ.

"Thiên nhãn."

Sau đó người thần bí dùng tay đẩy mạnh về phía trước!

Ý thức của Tiêu Hề Hề bị đẩy mạnh ra ngoài!

Nàng bị ép ra khỏi trạng thái đồng cảm, cơ thể bất giác khẽ run lên, tay chân lạnh buốt.

Một lúc sau, nàng mới hoàn hồn lại, nhưng nhịp tim vẫn hơi nhanh.

Người thần bí vừa rồi lại phát hiện được nàng.

Còn nhắc đến thiên nhãn, có nghĩa người thần bí cũng biết về thiên nhãn.

Rốt cuộc người thần bí có lai lịch gì?

Tiêu Hề Hề chống tay lên bàn, đợi nhịp tim ổn định lại, nàng gọi Bảo Cầm vào.

Bảo Cầm lập tức mở cửa bước vào.

Nàng thấy sắc mặt Quý phi càng tệ hơn trước, tức thì lo lắng.

"Nương nương, có phải nội thương lại phát tác không?"

Tiêu Hề Hề xua tay "Ta không sao, sai người chuyển lời với Hoàng thượng, nói ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với ngài ấy, mời ngài ấy mau chóng đến đây."

Chương 998: Quả nhiên nam nhân đều là móng heo

Theo những gì Tiêu Hề Hề nhìn thấy vừa rồi, rõ ràng Quản Doanh sớm đã lên kế hoạch mọi chuyện.

Ông ta cố tình cho người ám sát Y Mỹ và hạ độc Y Châu.

Hoàng đế của nước Thiên Đảo không biết gì khi nhận được tin con trai con gái của mình chết ở thành Thịnh Kinh, chắc chắn sẽ tức giận đổ tội lên người Hoàng đế Đại Thịnh.

Đến lúc đó, Quản Doanh chỉ cần âm thầm thúc đẩy, sẽ có thể làm hai nước cắt đứt quan hệ.

Một khi hai nước bắt đầu đánh nhau, Thiên Môn sẽ thừa nước đục thả câu, từ đó đạt được mục đích của mình.

Trước khi Quản Doanh về nước Thiên Đảo, mọi chuyện vẫn chưa tiến triển đến mức tồi tệ nhất, Tiêu Hề Hề phải đưa Tam công chúa về nước Thiên Đảo càng sớm càng tốt.

Nàng cố vực dậy tinh thần, cầm túi trên bàn rồi nhét vào tủ.

Sau đó, nàng ngồi trước bàn trang điểm, tô thêm chút phấn hồng và son môi để nước da trông đẹp hơn.

Lúc Lạc Thanh Hàn đến cung Vân Tụ, nhìn thấy Hề Hề đang ngồi trên giường đọc báo.

Nàng ngước lên nhìn Lạc Thanh Hàn mỉm cười.

“Bệ hạ.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn dừng trên mặt nàng, dù ngày thường nàng cũng trang điểm nhưng hiếm khi trang điểm đậm như vậy.

Tiêu Hề Hề nhận ra ánh mắt của hắn, trong lòng hơi chột dạ, nhưng vẫn cố ra vẻ không có gì, vội nói.

“Ta vừa nằm mơ, trong mơ thấy một số hình ảnh không mấy tốt đẹp.”

Lạc Thanh Hàn đi tới, ngồi xuống cạnh nàng, lấy tờ báo trong tay nàng ra, sau đó nắm tay nàng.

Hắn lập tức cau mày “Sao tay nàng lạnh vậy?”

Tiêu Hề Hề “Có lẽ là vì trời lạnh thôi, ây da, đây chỉ là chuyện nhỏ, ta gọi chàng đến để nói chuyện nghiêm túc. Vừa rồi ta nằm mơ thấy nước Thiên Đảo muốn khai chiến với Đại Thịnh, Thiên Môn cũng có liên quan. Dù hình ảnh trong mơ không đầu không đuôi, nhưng ta đoán Quản Doanh có khả năng là người của Thiên Môn, bọn chúng bày ra những chuyện này nhằm ly gián quan hệ giữa Đại Thịnh và Thiên Đảo, khiến hai nước khai chiến. Chúng ta phải nhân lúc nước Thiên Đảo chưa chính thức tuyên chiến với chúng ta, đưa Y Mỹ về nước Thiên Đảo càng sớm càng tốt, chỉ có nàng mới ngăn được cuộc chiến này.”

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng, trầm mặc không nói.

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt “Chàng có đang nghe ta nói không?”

Một lúc sau, nàng mới nghe Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng trả lời.

“Ừm, ta biết rồi.”

Tiêu Hề Hề rút tay lại, thúc giục “Thời gian cấp bách, chàng mau đi làm đi.”

Lạc Thanh Hàn giơ tay muốn chạm vào má nàng.

Nhưng nàng tránh đi.

Tiêu Hề Hề che mặt nói "Chàng đừng sờ bậy, đây là lớp trang điểm ta tốn công lắm mới tô xong, chàng sờ như thế sẽ hỏng mất."

Lạc Thanh Hàn "Là nàng tự trang điểm?"

Tiêu Hề Hề "Phải đó, có phải đẹp lắm không?"

Lạc Thanh Hàn "Không đẹp, xấu chết đi được, sau này đừng trang điểm thế này nữa."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng nghiến răng tức giận nói "Nếu chàng nói vậy thì từ nay về sau ta sẽ trang kiểu này mỗi ngày, chàng có giỏi thì đừng đến chỗ ta!"

Lạc Thanh Hàn cau mày, nghiêm túc nói "Thật sự không đẹp."

Đáng ghét! Tên trai thẳng thối tha này đã đâm vào tim nàng một đao, lại còn đâm thêm lần nữa!

Tiêu Hề Hề che mặt, bắt đầu giả khóc.

"Ta còn chưa già, chàng đã bắt đầu chê ta không đẹp, sau này ta già thật, chàng nhất định sẽ không thèm nhìn ta nữa! Quả nhiên nam nhân đều là móng heo, lúc thích ta thì lời ngon tiếng ngọt với ta, gọi ta là bé cưng này nọ, lúc không thích ta thì kén chọn đủ đường, chê ta cái này không tốt, cái kia không tốt. Hu hu hu! Không thể sống được nữa! Chàng đi đi, chàng mau đi đi!"

Lạc Thanh Hàn nghiêm mặt hỏi "Ta gọi nàng bé cưng khi nào?"

Tiêu Hề Hề khóc lớn hơn "Hu hu hu! Chàng nhìn chàng xem, chàng còn chưa từng gọi ta một tiếng bé cưng, chàng vốn

không hề yêu ta!”

Lạc Thanh Hàn “Nhưng nàng cũng chưa từng gọi ta là bé cưng, có phải chứng tỏ nàng cũng không yêu ta?”

Tiêu Hề Hề chợt ngừng khóc.

Tên này còn biết phản đòn lại nữa!

Nàng chưa kịp nghĩ ra làm sao phản bác lời hắn thì nghe hắn nhẹ giọng hỏi.

“Nàng cố ý khóc lóc ầm ĩ chuyển chủ đề, có phải đang giấu ta chuyện gì?”

Tiêu Hề Hề vội phủ nhận “Ta không có!”

Nàng tưởng Lạc Thanh Hàn sẽ hỏi đến cùng, nhưng hắn chỉ nàng thật lâu, sau đó hỏi lại một câu không rõ nghĩa.

“Thế à?”

Tiêu Hề Hề quyết định thực hiện kế hoạch vô cơ gây sự của mình đến cùng, lập tức ăn vạ.

“Có phải chàng không tin ta? Chàng thật sự không còn yêu ta nữa, thậm chí còn nghi ngờ những gì ta nói.”

Lạc Thanh Hàn không nói gì, yên lặng xem nàng diễn.

Tiêu Hề Hề thấy hắn không tiếp vai, chỉ đành cắn răng tiếp tục tự diễn.

Nàng dựa vào đầu giường, một tay ấn vào tim, tay kia duỗi ra, cường điệu hét lên.

“Tại sao? Tại sao chàng không tin ta? Chàng đã quên lời thề non hẹn biển của chúng ta rồi sao? Khi núi không còn đất, khi trời đất hợp làm một, mới dám cùng chàng chia lìa! Lẽ nào lời chàng nói đều lừa ta hết sao? Ôi chao, ây da, tim ta đau quá!

Ta khó chịu sắp không thở nổi!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Nhìn nàng thế này, có lẽ nội thương phát tác rồi, ta sai người gọi Phương thái y đến, châm cứu cho nàng mấy mũi sẽ không sao nữa.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng rút tay lại, giọng hèn nhát nói “Ta không sao, không cần Đại sư huynh đến, huynh ấy cũng bận lắm.”

Châm cứu đau lắm hu hu hu hu! Nàng không muốn châm cứu!

Lạc Thanh Hàn “Không phải tim nàng đau sao?”

Tiêu Hề Hề “Không, không đau nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Không phải nàng khó thở sao?”

Tiêu Hề Hề “Thở … thở được rồi.”

Lạc Thanh Hàn vươn tay vén một lọn tóc rối bù trên thái dương nàng, vu.ốt ve sau tai nàng, sau đó nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

“Ta tin nàng, dù nàng nói gì, ta cũng tin nàng.”

Dù nàng nói dối ta, ta vẫn tin nàng.

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn đứng lên “Ta sẽ thu xếp người đưa Tam công chúa trở về.”

Tiêu Hề Hề ngơ ngác gật đầu “Ờ.”

Nàng nhìn Lạc Thanh Hàn rời đi, trong đầu vẫn đang nghĩ lời hắn vừa nói.

Hẳn là chàng đã nhận ra nàng nói dối rồi phải không?

Nhưng chàng không vạch trần, còn chấp nhận lời nói dối của nàng.

Tiêu Hề Hề kéo chăn lên che mặt, im lặng thở dài.

“Đúng là cảm giác tội lỗi khủng khiếp!”

Bảo Cầm đi vào, thận trọng hỏi “Nương nương, người không sao chứ?”

Vừa rồi nàng đứng bên ngoài nghe thấy Quý phi khóc, hình như Quý phi cãi nhau với Hoàng đế.

Sau đó Hoàng đế rời đi.

Dù sắc mặt Hoàng đế dường như không thay đổi nhiều, nhưng mọi người trong cung đều biết Hoàng đế là người vui giận cũng không lộ ra ngoài, Bảo Cầm hoàn toàn không thể thông qua biểu cảm nhìn ra Hoàng đế có đang giận hay không.Theo những gì Tiêu Hề Hề nhìn thấy vừa rồi, rõ ràng Quản Doanh sớm đã lên kế hoạch mọi chuyện.

Ông ta cố tình cho người ám sát Y Mỹ và hạ độc Y Châu.

Hoàng đế của nước Thiên Đảo không biết gì khi nhận được tin con trai con gái của mình chết ở thành Thịnh Kinh, chắc chắn sẽ tức giận đổ tội lên người Hoàng đế Đại Thịnh.

Đến lúc đó, Quản Doanh chỉ cần âm thầm thúc đẩy, sẽ có thể làm hai nước cắt đứt quan hệ.

Một khi hai nước bắt đầu đánh nhau, Thiên Môn sẽ thừa nước đục thả câu, từ đó đạt được mục đích của mình.

Trước khi Quản Doanh về nước Thiên Đảo, mọi chuyện vẫn chưa tiến triển đến mức tồi tệ nhất, Tiêu Hề Hề phải đưa Tam công chúa về nước Thiên Đảo càng sớm càng tốt.

Nàng cố vực dậy tinh thần, cầm túi trên bàn rồi nhét vào tủ.

Sau đó, nàng ngồi trước bàn trang điểm, tô thêm chút phấn hồng và son môi để nước da trông đẹp hơn.

Lúc Lạc Thanh Hàn đến cung Vân Tụ, nhìn thấy Hề Hề đang ngồi trên giường đọc báo.

Nàng ngước lên nhìn Lạc Thanh Hàn mỉm cười.

“Bệ hạ.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn dừng trên mặt nàng, dù ngày thường nàng cũng trang điểm nhưng hiếm khi trang điểm đậm như vậy.

Tiêu Hề Hề nhận ra ánh mắt của hắn, trong lòng hơi chột dạ, nhưng vẫn cố ra vẻ không có gì, vội nói.

“Ta vừa nằm mơ, trong mơ thấy một số hình ảnh không mấy tốt đẹp.”

Lạc Thanh Hàn đi tới, ngồi xuống cạnh nàng, lấy tờ báo trong tay nàng ra, sau đó nắm tay nàng.

Hắn lập tức cau mày “Sao tay nàng lạnh vậy?”

Tiêu Hề Hề “Có lẽ là vì trời lạnh thôi, ây da, đây chỉ là chuyện nhỏ, ta gọi chàng đến để nói chuyện nghiêm túc. Vừa rồi ta nằm mơ thấy nước Thiên Đảo muốn khai chiến với Đại Thịnh, Thiên Môn cũng có liên quan. Dù hình ảnh trong mơ không đầu không đuôi, nhưng ta đoán Quản Doanh có khả năng là người của Thiên Môn, bọn chúng bày ra những chuyện này nhằm ly gián quan hệ giữa Đại Thịnh và Thiên Đảo, khiến hai nước khai chiến. Chúng ta phải nhân lúc nước Thiên Đảo chưa chính thức tuyên chiến với chúng ta, đưa Y Mỹ về nước Thiên Đảo càng sớm càng tốt, chỉ có nàng mới ngăn được cuộc chiến này.”

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng, trầm mặc không nói.

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt "Chàng có đang nghe ta nói không?"

Một lúc sau, nàng mới nghe Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng trả lời.

"Ừm, ta biết rồi."

Tiêu Hề Hề rút tay lại, thúc giục "Thời gian cấp bách, chàng mau đi làm đi."

Lạc Thanh Hàn giơ tay muốn chạm vào má nàng.

Nhưng nàng tránh đi.

Tiêu Hề Hề che mặt nói "Chàng đừng sờ bậy, đây là lớp trang điểm ta tốn công lắm mới tô xong, chàng sờ như thế sẽ hỏng mất."

Lạc Thanh Hàn "Là nàng tự trang điểm?"

Tiêu Hề Hề "Phải đó, có phải đẹp lắm không?"

Lạc Thanh Hàn "Không đẹp, xấu chết đi được, sau này đừng trang điểm thế này nữa."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng nghiến răng tức giận nói "Nếu chàng nói vậy thì từ nay về sau ta sẽ trang kiểu này mỗi ngày, chàng có giỏi thì đừng đến chỗ ta!"

Lạc Thanh Hàn cau mày, nghiêm túc nói "Thật sự không đẹp."

Đáng ghét! Tên trai thẳng thối tha này đã đâm vào tim nàng một đao, lại còn đâm thêm lần nữa!

Tiêu Hề Hề che mặt, bắt đầu giả khóc.

"Ta còn chưa già, chàng đã bắt đầu chê ta không đẹp, sau này ta già thật, chàng nhất định sẽ không thèm nhìn ta nữa! Quả

nhiên nam nhân đều là móng heo, lúc thích ta thì lời ngon tiếng ngọt với ta, gọi ta là bé cưng này nọ, lúc không thích ta thì kén chọn đủ đường, chê ta cái này không tốt, cái kia không tốt. Hu hu hu! Không thể sống được nữa! Chàng đi đi, chàng mau đi đi!"

Lạc Thanh Hàn nghiêm mặt hỏi "Ta gọi nàng bé cưng khi nào?"

Tiêu Hề Hề khóc lớn hơn "Hu hu hu! Chàng nhìn chàng xem, chàng còn chưa từng gọi ta một tiếng bé cưng, chàng vốn không hề yêu ta!"

Lạc Thanh Hàn "Nhưng nàng cũng chưa từng gọi ta là bé cưng, có phải chứng tỏ nàng cũng không yêu ta?"

Tiêu Hề Hề chợt ngừng khóc.

Tên này còn biết phản đòn lại nữa!

Nàng chưa kịp nghĩ ra làm sao phản bác lời hắn thì nghe hắn nhẹ giọng hỏi.

"Nàng cố ý khóc lóc ầm ĩ chuyển chủ đề, có phải đang giấu ta chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề vội phủ nhận "Ta không có!"

Nàng tưởng Lạc Thanh Hàn sẽ hỏi đến cùng, nhưng hắn chỉ nàng thật lâu, sau đó hỏi lại một câu không rõ nghĩa.

"Thế à?"

Tiêu Hề Hề quyết định thực hiện kế hoạch vô cơ gây sự của mình đến cùng, lập tức ăn vạ.

"Có phải chàng không tin ta? Chàng thật sự không còn yêu ta nữa, thậm chí còn nghi ngờ những gì ta nói."

Lạc Thanh Hàn không nói gì, yên lặng xem nàng diễn.

Tiêu Hề Hề thấy hắn không tiếp vai, chỉ đành cắn răng tiếp tục tự diễn.

Nàng dựa vào đầu giường, một tay ấn vào tim, tay kia duỗi ra, cường điệu hét lên.

“Tại sao? Tại sao chàng không tin ta? Chàng đã quên lời thề non hẹn biển của chúng ta rồi sao? Khi núi không còn đất, khi trời đất hợp làm một, mới dám cùng chàng chia lìa! Lẽ nào lời chàng nói đều lừa ta hết sao? Ôi chao, ây da, tim ta đau quá! Ta khó chịu sắp không thở nổi!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Nhìn nàng thế này, có lẽ nội thương phát tác rồi, ta sai người gọi Phương thái y đến, châm cứu cho nàng mấy mũi sẽ không sao nữa.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng rút tay lại, giọng hèn nhát nói “Ta không sao, không cần Đại sư huynh đến, huynh ấy cũng bận lắm.”

Châm cứu đau lắm hu hu hu hu! Nàng không muốn châm cứu!

Lạc Thanh Hàn “Không phải tim nàng đau sao?”

Tiêu Hề Hề “Không, không đau nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Không phải nàng khó thở sao?”

Tiêu Hề Hề “Thở … thở được rồi.”

Lạc Thanh Hàn vươn tay vén một lọn tóc rối bù trên thái dương nàng, vu.ốt ve sau tai nàng, sau đó nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

“Ta tin nàng, dù nàng nói gì, ta cũng tin nàng.”

Dù nàng nói dối ta, ta vẫn tin nàng.

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn hắn.

Lạc Thanh Hàn đứng lên "Ta sẽ thu xếp người đưa Tam công chúa trở về."

Tiêu Hề Hề ngơ ngác gật đầu "Ờ."

Nàng nhìn Lạc Thanh Hàn rời đi, trong đầu vẫn đang nghĩ lời hắn vừa nói.

Hẳn là chàng đã nhận ra nàng nói dối rồi phải không?

Nhưng chàng không vạch trần, còn chấp nhận lời nói dối của nàng.

Tiêu Hề Hề kéo chăn lên che mặt, im lặng thở dài.

"Đúng là cảm giác tội lỗi khủng khiếp!"

Bảo Cầm đi vào, thận trọng hỏi "Nương nương, người không sao chứ?"

Vừa rồi nàng đứng bên ngoài nghe thấy Quý phi khóc, hình như Quý phi cãi nhau với Hoàng đế.

Sau đó Hoàng đế rời đi.

Dù sắc mặt Hoàng đế dường như không thay đổi nhiều, nhưng mọi người trong cung đều biết Hoàng đế là người vui giận cũng không lộ ra ngoài, Bảo Cầm hoàn toàn không thể thông qua biểu cảm nhìn ra Hoàng đế có đang giận hay không.

Chương 999: Ban đầu rốt cuộc mình mù đến mức nào

Bảo Cầm chỉ có thể bắt đầu từ phía Quý phi, thử tìm hiểu tại sao Quý phi và Hoàng đế cãi nhau?

Tiêu Hề Hề thò đầu ra khỏi chăn "Ta không sao."

Bảo Cầm giật mình trước dáng vẻ của nàng.

"Ai trang điểm cho người vậy? Sao ghê thế này."

Tiêu Hề Hề lại bị đâm vào tim một đao.

Nàng vừa khóc vừa hỏi "Khó coi lắm sao?"

Bảo Cầm cẩn thận nhìn mặt nàng, nghiêm túc nói "Rất khó coi!"

Tiêu Hề Hề "……"

Tục ngữ nói mẹ không chê con xấu, nhưng Bảo Cầm ma ma lại chê ta xấu! Ma ma không yêu ta nữa hu hu hu!

Bảo Cầm thấy bộ dạng đáng thương sắp rơi nước mắt của nàng, vội an ủi.

"Đừng khóc đừng khóc, nô tỳ giúp người tẩy trang, người trời sinh đã đẹp, dù không trang điểm vẫn rất xinh đẹp!"

……

Y Mỹ được Hoàng đế triệu kiến.

Nàng không biết vì sao Hoàng đế muốn gặp nàng, trong lòng có hơi lo lắng.

Nàng hành lễ "Bái kiến Hoàng đế bệ hạ."

Lạc Thanh Hàn không nói lời khách sáo, mà nói thẳng vào vấn đề.

"Trẫm muốn cô lập tức khởi hành về nước Thiên Đảo."

Y Mỹ sửng sốt "Bây giờ xuất phát sao?"

Lạc Thanh Hàn "Phải."

Tin tức đến quá đột ngột, Y Mỹ không biết phải làm sao "Tại … tại sao?"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi giải thích.

"Trẫm nghi ngờ Quản Doanh muốn lợi dụng cái chết của cô và Y Châu để ly gián quan hệ giữa Đại Thịnh và Thiên Đảo, khơi dậy chiến tranh hai nước. Trẫm có thể không chủ động tuyên chiến, nhưng nếu phụ hoàng của cô bị xúi giục, nhất quyết muốn gây chiến với Đại Thịnh thì trẫm chỉ có thể nghênh chiến. Nhưng cô nên biết với binh lực của Đại Thịnh, muốn đánh bại một nước nhỏ như Thiên Đảo không phải là vấn đề. Nếu cô không muốn tướng sĩ Thiên Đảo hy sinh vô ích, thì lập tức khởi hành về Thiên Đảo càng sớm càng tốt, vạch trần âm mưu thâm độc của Quản Doanh, ngăn cuộc chiến này xảy ra."

Y Mỹ đờ người.

Nàng giơ ngón tay chỉ vào mũi mình, khó tin hỏi.

"Ta … ta thật sự làm được sao?"

Ngăn hai nước giao chiến, chỉ nghe thôi cũng cảm thấy chấn động.

Nàng chỉ là một tiểu công chúa được cưng chiều, tay không

thể xách, nách không thể mang, thậm chí nàng còn cần người hầu hạ mặc y phục chải tóc.

Đột nhiên bảo nàng gánh vác nhiệm vụ gian khổ và quan trọng như vậy, chẳng khác nào đặt một con chim non chưa có khả năng đứng vững trên mép vách đá, rồi đá nàng xuống để buộc nàng phải bay.

Nếu nàng không bay được, nàng sẽ tan xương nát thịt.

Y Mỹ không khỏi thấy sợ hãi.

Nàng sợ mình sẽ làm hỏng nhiệm vụ.

Nếu chỉ là chuyện nhỏ bình thường, hỏng thì hỏng thôi, nhưng chuyện này liên quan đến mạng sống của vô số tướng sĩ Thiên Đảo, tuyệt đối không thể làm hỏng!

Lạc Thanh Hàn chú ý biểu cảm thay đổi của nàng, bình tĩnh nói.

“Cô không muốn về cũng không sao, trẫm không ép cô, trẫm sẽ phái người khác đi báo tin cho nước Thiên Đảo.”

Y Mỹ nhẹ nhõm, gánh nặng trên vai nàng đột nhiên biến mất.

Sau đó nàng lại hỏi “Chuyện quan trọng như vậy giao cho người khác có đáng tin không?”

Lạc Thanh Hàn thờ ơ nói “Trẫm không biết.”

Y Mỹ lại đờ người.

Lạc Thanh Hàn dùng giọng điệu lạnh lùng chậm rãi nói.

“Thật ra với trẫm mà nói, cô ở lại thành Thịnh Kinh còn có nhiều lợi ích hơn là để cô về Thiên Đảo. Như vậy, trẫm có thể dùng mạng của cô uy hiếp Hoàng đế của nước Thiên Đảo, buộc ông ta giao hoa Hải Sinh, cúi đầu xưng thần với Đại Thịnh. Nếu Hoàng đế của nước Thiên Đảo không đồng ý cũng

không sao, cùng lắm thì đánh một trận, lúc đó trẫm sẽ dùng cô làm con tin tế cờ.”

Hắn không hề nói dối, hắn thật sự có ý đó.

Tiếc là Hề Hề không muốn, nàng thà chọn con đường quanh co rắc rối, cũng không hi vọng hai nước chiến tranh.

Lạc Thanh Hàn từ bỏ ý định ban đầu, làm theo mong muốn của Hề Hề, cho nước Thiên Đảo thêm một cơ hội.

Hắn không quan tâm liệu làm thế này có hóa giải được can qua hay không, hắn chỉ muốn làm Hề Hề vui.

Trong lòng hắn, không có gì quan trọng hơn chuyện Hề Hề được vui vẻ.

Y Mỹ sợ tái mặt, cả người run rẩy, suýt chút thì bỏ chạy.

Nàng biết Hoàng đế Đại Thịnh không phải người, nhưng không ngờ hắn lại chó đến vậy!

Lạc Thanh Hàn dùng ánh mắt sâu thẳm lãnh đạm nhìn nàng, an tĩnh chờ câu trả lời

Y Mỹ có thể cảm nhận được hắn nói thật, không có ý dọa nàng.

Nghe nói vị Hoàng đế Đại Thịnh này khi còn là Thái tử, từng dẫn binh công phá vương đô nước Liêu, ép Hoàng đế nước Liêu phải cúi đầu xưng thần.

Nước Liêu từng xưng bá phương Bắc, giờ đã trở thành nước chư hầu của vương triều Đại Thịnh, hàng năm phải cống nạp số lượng lớn bò cừu vàng bạc, không còn được vinh quang như trước.

Cho thấy khả năng chiến đấu của vị Hoàng đế trẻ tuổi trước mặt.

Y Mỹ không muốn quốc gia của mình theo bước chân của nước Liêu, nàng sợ quê hương mình bị chiến tranh tàn phá, càng sợ những người xung quanh sẽ mất mạng trong chiến tranh.

Vì quê hương và người thân, Y Mỹ hít một hơi thật sâu, cố kìm nén bất an và sợ hãi mãnh liệt trong lòng.

Nàng siết chặt tay thành nắm đấm, thầm quyết định, nghiến răng nói.

“Ta sẽ lập tức về Thiên Đảo! Ta sẽ làm mọi cách để ngăn cuộc chiến này xảy ra!”

Thay vì đặt hết hy vọng vào một người không liên quan, nàng thà tự mình hoàn thành nhiệm vụ quan trọng này!

Nàng giống như Quý phi nương nương, đều là công chúa.

Quý phi nương nương có thể hy sinh hạnh phúc bản thân gả cho Hoàng đế Đại Thịnh vì đại nghĩa quốc gia.

Tại sao nàng không thể vì quốc gia của mình mà dũng cảm một chút?!

Lạc Thanh Hàn không hề ngạc nhiên với kết quả này.

Hắn bình tĩnh nói “Ta sẽ phái một đội hộ vệ hộ tống cô về nước, cũng đưa luôn thi thể của Y Châu cùng về, chúc hai người đi đường bình an.”

Y Mỹ từng bước ra khỏi điện Nghị Sự.

Nàng đứng trên bậc thềm, gió lạnh thổi những bông tuyết vào mặt, cảm giác lạnh thấu xương.

Sau đó nàng mới nhận ra lòng bàn tay và lưng đều đẫm mồ hôi.

Tất cả đều là do sợ hãi.

Vừa rồi khi đối mặt với Hoàng đế Đại Thịnh, nàng cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương rất chân thật.

Dường như trước mặt hắn, nàng chẳng khác gì hòn đá cỏ dại ven đường, chuyện sống chết của nàng đối với hắn vốn không đáng nhắc tới.

Y Mỹ ôm tim mình, vừa khôi phục bình tĩnh, vừa thầm mắng bản thân.

“Ban đầu rốt cuộc mình mù đến mức nào, mới đi thích một tên máu lạnh như vậy?!”

Thường công công “Tam công chúa điện hạ, đường tuyết trơn trượt, xin đi chậm thôi.”

Y Mỹ giật mình, vội quay đầu lại, thấy Thường công công đang đứng bên cạnh mỉm cười nhìn nàng.

Vừa nãy nàng hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, không để ý bên cạnh còn có người khác.

Người này chắc không nghe thấy lời nàng vừa nói đó chứ?

Y Mỹ thấy bất an, không khỏi nhìn Thường công công thêm mấy lần.

Chương 1000: Ngươi là gì của cô ấy?

Thường công công mở ô giấy che gió tuyết cho nàng, vừa cười vừa nói.

“Công chúa điện hạ đi chậm thôi.”

Y Mỹ không hiểu Thường công công nói gì, chợt nhớ ra Thường công công không hiểu tiếng của nước Thiên Đảo.

Nàng tức thì thả lỏng, nâng cằm bày ra dáng vẻ công chúa, chậm rãi bước xuống bậc thềm.

Thường công công cầm ô hộ tống nàng suốt chặng đường, cho đến khi nàng lên xe ngựa.

Xe ngựa vững chãi đi về phía cổng cung.

Y Mỹ kiềm không được mở cửa sổ xe nhìn về hướng cung Vân Tụ.

Nàng sắp rời Thịnh Kinh, không biết sau này còn cơ hội đến đây nữa không?

Nàng rất muốn từ biệt Quý phi nương nương, uống trà sữa lần cuối.

Nhân tiện, nói lời cảm ơn thị vệ ngốc nghếch đó.

Cảm ơn y đã cứu mạng nàng.

Còn có bánh đậu xanh mà y tặng rất ngọt rất ngon.

……

Buổi tối, Sở Kiếm bàn giao xong ca trực, vui vẻ rời cung.

Y bất chấp gió tuyết, đi đường vòng dài đến Tô Hương Đường.

Đang là giữa mùa đông, mùa hoa mai nở rộ, Tô Hương Đường nhân lúc này cho ra mắt bánh hoa mai.

Sở Kiếm ăn thử một miếng, thấy vị khá ngon nên vung tay mua hai hộp.

Tuy giá cả hơi đắt, nhưng không sao, y vừa được sư tỷ cho ít tiền tiêu vặt, có thể tiêu xài xa xỉ một chút!

Sở Kiếm định đưa một hộp cho Tam công chúa, hộp còn lại mang về cho các sư huynh ăn thử.

Lúc Sở Kiếm cầm hộp bánh ngọt chạy đến phủ Anh vương thì biết Tam công chúa đã cùng sứ đoàn rời Thịnh Kinh về nước Thiên Đảo.

Sở Kiếm đờ người tại chỗ.

Y không tin được, lắp bắp hỏi "Tại sao? Tại sao bọn họ muốn đi?"

Lạc Dạ Thần nhìn y như thể nhìn một kẻ ngốc.

"Ngươi ngốc à? Người ta là công chúa của nước Thiên Đảo, về nước Thiên Đảo không phải là chuyện đương nhiên sao?"

Sở Kiếm nói "Dù cô ấy muốn đi cũng phải nói ta biết, tại sao đi mà không chào hỏi gì chứ?"

Nói đến câu cuối cùng, trong giọng y lộ ra chút tủi thân.

Lạc Dạ Thần không thương tiếc cười giễu "Người ta đường đường là công chúa, muốn đi thì đi, dựa vào đâu phải chào hỏi ngươi? Ngươi là gì của cô ấy?"

Sở Kiếm không nói nên lời, càng thấy tủi thân hơn.

Lạc Dạ Thần đang vội đi chọc Tiểu Ngố Ngố bảo bối nhà mình, không có tâm trạng lãng phí thời gian với tên ngốc này, trực tiếp xua tay đuổi y ra ngoài.

Sở Kiếm đứng trước cổng phủ Anh vương, trên tay vẫn ôm hai hộp bánh ngọt, trong lòng cảm thấy trống rỗng, như thể có thứ gì đó quan trọng bị lấy mất.

Đại thúc gác cổng cầm chổi bước ra ngoài.

Ông vừa ra sức quét tuyết, vừa nói với Sở Kiếm.

"Nếu cậu thích người ta thì mau đuổi theo đi, đứng ngây ra đây làm gì?"

Sở Kiếm quay đầu nhìn ông, ngơ ngác hỏi "Ông nói ta thích cô ấy?"

Đại thúc gác cửa ngẩng đầu nhìn, dùng giọng điệu của người từng trải nói.

"Đây không phải là chuyện rất rõ ràng sao? Nếu cậu không thích cô ấy, có thể cứ cách hai ba ngày lại đến vương phủ tìm cô ấy không? Nếu cậu không thích cô ấy, có thể hồn bay phách lạc khi cô ấy rời đi không? Ồ, bánh ngọt trong tay cậu là chuẩn bị cho cô ấy phải không? Nếu cậu không thích cô ấy, có thể đi đường vòng dài trong ngày lạnh giá chỉ vì mua hai hộp bánh ngọt cho cô ấy không?"

Sở Kiếm giọng phản bác "Chỉ có một hộp cho cô ấy thôi."

Đại thúc gác cổng mỉm cười "Có khác gì không?"

Sở Kiếm "……"

Đại thúc gác cổng thở dài, đầy kinh nghiệm nói "Chàng trai trẻ, thích thì theo đuổi, đừng để sau này hối hận."

Sở Kiếm "……"

Đại thúc à, cái bộ dạng này rất giống có câu chuyện đằng sau lắm đấy!

Sở Kiếm "Nếu cô ấy không thích ta thì sao? Nếu cô ấy từ chối ta thì sao?"

Đại thúc gác cổng "Từ chối thì từ chối thôi, cùng lắm là mất mặt chút, thích một người sao phải sợ mất mặt? Thể diện quan trọng hơn người yêu không?"

Sở Kiếm bái phục trước câu phát ngôn vô cùng mặt dày này, lập tức đưa hộp bánh hoa mai trong tay cho ông.

"Đa tạ đại thúc chỉ điểm, đây là quà cảm ơn của ta, cáo từ!"

Nói xong, y nhanh chóng cầm hộp bánh ngọt còn lại chạy về phía hoàng cung.

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề đang chuẩn bị ăn tối với Lạc Thanh Hàn thì được báo Sở Kiếm đến.

Tiêu Hề Hề "Truyền vào."

"Vâng."

Sở Kiếm bước vào.

Y chạy một mạch đến đây, hơi thở dồn dập, trán lấm tấm mồ hôi, trên đầu và vai có rất nhiều tuyết.

Y thậm chí không kịp hít thở, mở miệng liền nói.

"Sư tỷ, Tam công chúa đi rồi."

Giọng nói rất tủi thân, như chú chó con bị chủ bỏ rơi.

Tiêu Hề Hề ngồi trên ghế sập, ôm lò sưởi nhỏ trong tay, dáng vẻ bình thản.

“Đi thì đi thôi, liên quan gì đến đệ?”

Sở Kiếm gấp gáp nói “Từ Thịnh Kinh đến Thiên Đảo xa như vậy, lỡ trên đường Tam công chúa gặp nguy hiểm thì sao? Đến nay vẫn chưa bắt được Quản Doanh, rất có thể ông ta sẽ mai phục Tam công chúa trên đường.”

Tiêu Hề Hề “Chuyện này đệ không cần lo, Hoàng thượng đã phái người bảo vệ Tam công chúa.”

Sở Kiếm “Quản Doanh xảo trá như vậy, người mà Hoàng thượng phái đi chưa chắc bảo vệ được Tam công chúa.”

Tiêu Hề Hề “Theo ý của đệ, đệ thấy chuyện này nên làm sao?”

Sở Kiếm không suy nghĩ đã buột miệng nói “Đệ có thể hộ tống Tam công chúa về nước Thiên Đảo!”

Tiêu Hề Hề bất giác cong khóe miệng, lộ ra nụ cười hiền từ.

“Ồ hô~”

Sở Kiếm bị nụ cười của nàng làm xấu hổ, nhưng y vẫn tiếp tục mặt dày nói.

“Võ công của đệ cao hơn số hộ vệ đó, có đệ đi cùng, Tam công chúa nhất định sẽ an toàn về Thiên Đảo!”

Tiêu Hề Hề “Nhưng người ta chưa chắc cần đệ bảo vệ.”

Sở Kiếm “Nếu cô ấy không muốn, đệ sẽ lén đi theo bảo vệ, không để cô ấy nhìn thấy.”

Tiêu Hề Hề “Vậy đệ có biết nước Thiên Đảo ở hướng nào không? Đệ có biết nên đi hướng nào để đuổi kịp Tam công chúa không?”

Sở – mù đường – Kiếm "……"

Một đòn chí mạng!

Ánh mắt Tiêu Hề Hề trìu mến nhìn y "Nhìn đệ xem, cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được, còn muốn đuổi theo người ta? Chỉ sợ chưa đuổi kịp người ta, ngược lại đệ tự mình lạc mất."

Nước mắt Sở Kiếm nhanh chóng tích tụ muốn khóc.

"Vậy đệ phải làm sao?"

Tiêu Hề Hề thấy y khóc liền đau đầu, vội vàng nói "Đừng khóc! Ta sẽ tìm người dẫn đường cho đệ, bảo hắn dẫn đệ đuổi theo Tam công chúa."

Sở Kiếm ngấn nước mắt "Cảm ơn sư tỷ! Sư tỷ đúng là người tốt!"

Tiêu Hề Hề "Thẻ người tốt thì không cần, đệ cầm lấy số bùa hộ thân này, chăm sóc bản thân thật tốt, đừng có vợ rồi thì quên sư tỷ."

Nàng đưa một đống bùa hộ thân.

Sở Kiếm hai tay nhận bùa, cảm động lao tới ôm chầm sư tỷ một cái thật chặt.

"Không đâu, đệ sẽ không bao giờ quên sư tỷ!"

Tiêu Hề Hề đẩy y ra, chán ghét xua tay "Mau cút đi."

Sở Kiếm đặt hộp bánh hoa mai trước mặt nàng.

"Bánh ngọt này hiếu kính với sư tỷ, tỷ từ từ ăn, đệ đi trước."

Nói xong, y nhanh chân chạy đi.

Tiêu Hề Hề cầm bánh hoa mai quay người lại thì thấy Lạc Thanh Hàn.

Chương 1001: Lần này ta nhất định sẽ sửa!

Cũng không biết Lạc Thanh Hàn đã đứng đó bao lâu.

Từ vẻ mặt u ám của hắn có thể chắc chắn hắn đã thấy cảnh Sở Kiếm ôm Hề Hề vừa rồi.

Tiêu Hề Hề không khỏi rụt cổ lại.

Nhưng ngay sau đó nàng thẳng lưng lên.

Nàng không làm gì sai, nàng và tiểu sư đệ chỉ đơn thuần ôm một cái, có gì phải chột dạ chứ?!

Bảo Cầm đứng bên cạnh thấy cảnh này, thầm toát mồ hôi lạnh thay Quý phi nương nương nhà mình.

Nàng thầm cầu nguyện, mong Quý phi nương nương thông minh một chút, lúc này đừng lấy cứng chọi cứng, khi đối mặt với nam nhân đang ghen, quá mạnh mẽ sẽ chỉ làm hiểu lầm nhiều thêm, lấy nhu khắc cương mới là cách hiệu quả nhất!

Bảo Cầm dùng sức nháy mắt với Quý phi, hi vọng Quý phi sẽ nhận được ám hiệu của nàng.

Tuy nhiên, máy thu tín hiệu của Tiêu Hề Hề như đang đình công, hoàn toàn không nhận được tín hiệu mắt từ Bảo Cầm.

Đối diện với ánh mắt u ám của Lạc Thanh Hàn, Tiêu Hề Hề bày ra tư thế tự tin, đương nhiên nói.

“Nhìn gì mà nhìn? Là đệ ấy chủ động ôm ta trước, không liên quan đến ta!”

Bảo Cầm sửng sốt.

Tuy nàng nói thật, nhưng nàng không do dự nói ra khiến mọi người có cảm giác nữ nhân này rất cặn bã.

Lạc Thanh Hàn "Nàng có thể tránh y."

Tiêu Hề Hề "Ta rất muốn tránh, nhưng đệ ấy quá nhanh, ta chưa kịp phản ứng gì đã bị đệ ấy ôm chặt. Chàng đừng có dùng ánh mắt đó nhìn ta, tuy thân thể của ta bị người khác ôm, nhưng trong tim ta yêu nhất vẫn luôn là chàng!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Bảo Cầm im lặng che mặt, không nhìn tiếp được nữa.

Đây là nữ nhân duy nhất trên đời tự tin cặn bã với Hoàng đế như vậy!

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười khó phân biệt thật giả.

"Thế sao?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Phải phải! Ta yêu chàng như chuột yêu gạo!"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đi về phía nàng "Yêu không phải chỉ dùng miệng nói, nàng phải biểu hiện cho ta thấy."

Cách thể hiện tình yêu của Tiêu Hề Hề là chia sẻ món ngon.

Nàng chuẩn bị đưa bánh hoa mai trong tay ra thì Lạc Thanh Hàn đã nghiêng người hôn nàng.

Bảo Cầm lập tức cúi đầu, lặng lẽ lui ra ngoài.

Sáng hôm sau.

Phương Vô Tửu đến bắt mạch cho Tiêu Hề Hề.

Y ấn đầu ngón tay lên cổ tay của Hề Hề cảm nhận mạch đập.

Tiêu Hề Hề có hơi bất an.

Chẩn mạch xong, nàng liền hỏi "Chuyện tiểu sư đệ đi hôm qua, huynh biết không?"

Phương Vô Tửu "Biết."

Tiêu Hề Hề còn muốn nói thêm, lại bị Phương Vô Tửu cắt ngang.

Y trầm giọng hỏi "Có phải hôm qua muội xem bói không?"

Tiêu Hề Hề vội phủ nhận "Không có!"

Phương Vô Tửu nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kiên định sắc bén.

"Mạch của muội yếu hơn hôm qua, hôm qua chắc chắn đã xem bói, muội coi lời cảnh cáo của ta như gió thoảng bên tai phải không?"

Tiêu Hề Hề rụt cổ, ấp úng giải thích "Ta … ta chỉ tùy tiện xem một quẻ, hơn nữa cũng không thấy thân thể khó chịu chỗ nào cả."

Phương Vô Tửu "Nếu muội thấy lời ta nói không quan trọng, vậy ta cũng không cần lo chuyện của muội nữa."

Nói xong y định bỏ đi.

Tiêu Hề Hề vội nắm tay áo của y cầu xin.

"Ta sai rồi, Đại sư huynh đừng giận mà."

Phương Vô Tửu lạnh lùng nói "Đây là chuyện của muội, tại sao ta phải giận?"

Tiêu Hề Hề "Ta biết huynh muốn tốt cho ta, ta không nên cãi lời huynh, nhưng ta thật sự rất muốn giúp mọi người. Tình hình bây giờ ngày càng phức tạp, chúng ta biết rõ người Thiên Môn đang âm thầm gây chuyện, nhưng làm sao cũng không bắt được bọn chúng, ta thấy rất bất an, ta sợ nếu cứ để mặc mọi chuyện phát triển như thế, tình hình sẽ ngày càng bất lợi cho chúng ta."

Phương Vô Tửu bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt sâu như biển.

Tiêu Hề Hề kéo tay áo y lắc nhẹ, giống như khi nàng còn nhỏ, mỗi lần nàng phạm lỗi sẽ kéo kéo tay áo y làm nũng xin tha.

"Đại sư huynh, ta sai rồi, sau này ta không dám nữa."

Phương Vô Tửu "Lần nào muội cũng nói như vậy, nhưng chưa bao giờ sửa."

Tiêu Hề Hề cười nịnh nọt "Lần này ta nhất định sẽ sửa!"

Phương Vô Tửu bất lực thở dài "Hy vọng lần này muội có thể giữ lời."

Nhiều năm như vậy, y đã quen dung túng sư muội, dù biết nha đầu này hay thất hứa nhưng vẫn không kiềm được dung túng sư muội.

Tiêu Hề Hề thấy Đại sư huynh không giận nữa, trong lòng nhẹ nhõm hơn.

Nàng đẩy tách trà tới trước mặt y, cười rạng rỡ.

"Mới Đại sư huynh dùng trà, đây là trà hoa cúc cẩu kỷ mà huynh thích nhất."

Phương Vô Tửu cầm tách trà nhấp một ngụm, xem như chuyện này đã qua.

Y hỏi "Hôm qua muội bói được gì?"

Tiêu Hề Hề cẩn thận quan sát y trước, thấy nét mặt y bình tĩnh ôn hòa, không có tức giận, mới thành thật trả lời.

“Ta bói được Quản Doanh là người Thiên Môn, ông ta còn có một sư phụ, sư phụ kia hình như là người Thiên Môn, địa vị rất cao.”

Nàng ngừng một chút, cẩn thận bổ sung.

“Sư phụ của ông ta không tầm thường, không chỉ biết thiên nhãn, còn phát hiện sự tồn tại của ta.”

Phương Vô Tửu biết nàng làm sao xem bói cho người khác, đương nhiên biết nàng sẽ nảy sinh hiệu ứng đồng cảm với người khác trong quá trình xem bói, nàng nhờ vào hiệu ứng đồng cảm này để cảm nhận mọi thứ mà đối phương cảm nhận được, mà đối phương và những người xung quanh không hề phát giác.

Nhưng bây giờ xuất hiện một người có thể phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Trước đây chưa từng xảy ra chuyện này.

Sắc mặt Phương Vô Tửu trở nên nghiêm nghị, trầm giọng hỏi.

“Muội có thấy được tướng mạo người đó không?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Người đó trông rất mơ hồ, không thể nhìn rõ, nhưng nghe giọng thì có thể đoán người đó là nam, tuổi tác không còn trẻ, ít nhất cũng phải năm sáu mươi tuổi.”

Phạm vi của những ông lão ở độ tuổi năm sáu mươi tuổi quá rộng, trên đời có vô số người đáp ứng được điều kiện này.

Tiêu Hề Hề biết rõ điểm này, nên không mong đợi có thể tìm được người dựa trên manh mối này.

Nàng nói tiếp “Hôm qua ta tìm được tung tích chính xác của

Quản Doanh, ông ta đang ở thành Phù Phong, bây giờ hẳn là ông ta đã bỏ trốn, nhưng nếu chúng ta phái người đến huyện Song Ngư tìm kiếm, có lẽ sẽ tìm được một số manh mối."

Tuy nhiên, lúc Phương Vô Tửu nghe thấy ba từ thành Phù Phong, ánh mắt y hơi thay đổi.

Ký ức như chợt bị kéo về nhiều năm về trước, lúc đó y mới bốn tuổi, phụ mẫu dẫn y rời thành đi chơi tiết thanh minh, nắng vừa phải, gió nhè nhẹ, chuông đồng treo trên xe ngựa kêu leng keng.

Y không muốn ngồi yên trong xe ngựa, nhất quyết nằm bò trên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Y thấy ba chữ "thành Phù Phong" được viết trên cổng thành ở phía sau.

Chương 1002: Tượng thần

Rồng bay phượng múa, mạnh mẽ sắc sảo.

Dù đã qua nhiều năm nhưng ba từ đó vẫn còn nguyên vẹn trong trí nhớ.

“Đại sư huynh, huynh đang nghĩ gì vậy?” Tiêu Hề Hề vừa gọi y, vừa vẫy vẫy tay trước mặt y.

Phương Vô Tửu hoàn hồn lại, khẽ cười “Ta nhớ lại vài chuyện xưa.”

Tiêu Hề Hề tò mò nhìn y “Chuyện xưa gì?”

Phương Vô Tửu “Tổ tiên của ta ở thành Phù Phong, vừa nghe muội nhắc tới nơi đó, ta nhớ lại vài chuyện hồi nhỏ, trong lòng có hơi hoài niệm.”

Tiêu Hề Hề mở to hai mắt, vô cùng kinh ngạc “Hóa ra huynh là người thành Phù Phong! Sao trước đây chưa từng nghe huynh nhắc tới chuyện này.”

Phương Vô Tửu thản nhiên nói “Cũng không có gì đặc biệt, đương nhiên cũng không có gì đáng nói.”

Ngày thường ở trong sư môn, các sư huynh đệ chưa từng nhắc đến gia thế, Tiêu Hề Hề đến giờ vẫn không biết tình cảnh trong nhà của các sư huynh đệ, nhưng có một điều nàng biết rất rõ, là phụ mẫu của các sư huynh đệ đều đã không còn.

Chính vì không còn phụ mẫu nên bọn họ có thể ở Huyền Môn hơn mười năm, không cần lo phụ mẫu có nhớ mình hay không.

Tiêu Hề Hề thận trọng hỏi "Huynh muốn về thăm không?"

Phương Vô Tửu vốn muốn lắc đầu từ chối, nhưng không biết nghĩ chuyện gì, sau đó đột nhiên đổi ý.

"Đã nhiều năm không về, bây giờ về thăm một chút cũng tốt, thuận tiện giúp muội điều tra Quản Doanh."

Thành Phù Phong cách Thịnh Kinh không xa, đi về chỉ mất ba bốn ngày, nhưng Tiêu Hề Hề vẫn cẩn thận bói cho Phương Vô Tửu, lần này y ra ngoài có thể gặp một số rắc rối, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới thấy nhẹ nhõm.

Nếu không phải tình trạng của nàng đặc thù, không tiện đi xa, nàng rất muốn cùng Phương Vô Tửu đến thành Phù Phong.

Nàng khá tò mò quê hương của Đại sư huynh trông thế nào?

Tiêu Hề Hề hỏi "Huynh định khi nào xuất phát?"

Phương Vô Tửu suy nghĩ một chút "Sáng mai."

Tiêu Hề Hề "Ngày mai ta tiễn huynh."

Phương Vô Tửu "Không được, trời lạnh lắm, muội cứ ở trong cung, đừng chạy lung tung, kẻo bị cảm lạnh."

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng bất mãn.

……

Trong ngự thư phòng.

Tiêu Lăng Phong quỳ một gối, báo cáo chi tiết với Hoàng đế.

"Khởi bẩm bệ hạ, mạt tướng làm theo căn dặn của ngài điều tra Cứu Thế Giáo. Mạt tướng phát hiện Cứu Thế Giáo đã giải tán từ lâu, hầu hết các tín đồ đều đã về nhà, chỉ còn một số ít tín đồ mất tích.

Mạt tướng sai người tập hợp những tín đồ đó lại, thẩm vấn từng người một, những tín đồ đó biết rất ít về Cứu Thế Giáo. Bọn họ chỉ biết nếu gia nhập giáo phái sẽ được Bồ Tát phù hộ, hàng tháng phải nộp tiền cho giáo phái.

Nếu trong nhà của tín đồ có người bị bệnh, sẽ được Cứu Thế Giáo giúp đỡ. Giúp đỡ mà bọn họ nói chính là một bát nước thánh có thể trị bách bệnh."

Nói đến đây, Tiêu Lăng Phong nhếch khóe miệng, như rất khinh thường mấy lời tin quỷ thần này.

Nhưng ở trước mặt Hoàng đế, ông không dám biểu hiện quá rõ ràng.

Ông kiểm soát nét mặt của mình, nói tiếp.

"Một số tín đồ có gia cảnh khá giả còn bỏ tiền mua tượng thần, mạt tướng đã xem qua những bức tượng đó, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng điều kỳ lạ là một hiệu úy dưới quyền mạt tướng cho biết hắn đã từng thấy tượng thần giống vậy ở nơi khác.

Vợ của hiệu úy đó là người thành Phù Phong, cuối năm ngoái, hắn cùng vợ về nhà thăm cha mẹ vợ, phát hiện nhà cha vợ có một tượng thần giống vậy. Mạt tướng bèn phái hiệu úy đó đến thành Phù Phong, hiệu úy đến hỏi cha mẹ vợ, được biết hai người trả tiền thỉnh bức tượng đó về từ một đạo quán.

Nghe nói đạo trưởng của đạo quán đó xem bói rất linh, được mệnh danh là lão thần tiên. Ở đó, lão thần tiên rất nổi tiếng, nhiều người dân địa phương đã thỉnh tượng thần từ chỗ lão về thờ cúng.

Mạt tướng sai người đi bắt lão thần tiên đó tra hỏi nhưng không tìm ra vấn đề. Vốn mạt tướng muốn giải lão về Thịnh Kinh, nhưng không biết tại sao chuyện này lan truyền ra ngoài. Người dân địa phương chặn cổng thành phản đối, không cho mạt tướng đưa lão đi.

Mạt tướng sợ kích động lòng dân nên phải tạm thời thả lão ra. Mạt tướng đã phái người âm thầm theo dõi đạo quán, một khi lão thần tiên có gì khác thường, người của mạt tướng sẽ lập tức bắt giữ lão."

Sau khi Uất Cửu bỏ lại ba đồng bọn trốn thoát, Hình bộ đã tra được thông tin của Độ Sinh Giáo và Cứu Thế Giáo từ ba phản tặc kia.

Hai giáo phái này đều được Thiên Môn bí mật thành lập nhằm quyên tiền hỗ trợ môn phái.

Sau đó, Lạc Thanh Hàn phái người truy tìm tin tức liên quan đến Cứu Thế Giáo, hi vọng tìm được tung tích của Thiên Môn.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng hỏi.

"Tượng thần đó trông thế nào?"

Tiêu Lăng Phong lập tức nói "Mạt tướng có mang về một tượng thần, mời bệ hạ xem qua."

Ông cao giọng nói với ngoài cửa.

Chốc sau, một cấm vệ mang một hộp gỗ bước vào.

Cấm vệ đặt hộp gỗ xuống mở nắp, bên trong là tượng thần bằng gốm.

Tượng thần có ba đầu sáu tay, động tác khoa trương kỳ dị, thủ công thô ráp khiến nó không giống thần linh mà giống ác quỷ.

Lạc Thanh Hàn không hiểu tại sao lại có nhiều người thành tâm tôn sùng một bức tượng thô thiển xấu xí như vậy?

Tiêu Lăng Phong thận trọng nói.

"Tượng thần này được lấy từ nhà của một tín đồ theo Cứu Thế Giáo, tín đồ đó nói mỗi ngày chỉ cần thắp nhang cầu nguyện trước tượng thần, dù trong lòng mong muốn điều gì, cuối cùng

cũng sẽ đạt được.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi “Khanh thấy chuyện này có khả năng không?”

Tiêu Lăng Phong không chút do dự trả lời “Đương nhiên không có khả năng, trên đời này vốn không có quỷ thần, tất cả chuyện về quỷ thần đều là gạt người, những tín đồ đó nhất định đã bị lừa!”

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Hắn từng tin trên đời này không có quỷ thần, nhưng từ khi gặp Hề Hề, tam quan của hắn từng chút bị phá vỡ, định hình lại nhiều lần.

Trên đời này có thiên nhãn, có bùa chú, có phong thủy ……

Tại sao không thể có quỷ thần?

Có lẽ trên đời này thật sự có quỷ thần, chỉ là người trần mắt thịt như bọn họ không thấy được mà thôi.

Lạc Thanh Hàn xua tay, ra hiệu cho Tiêu Lăng Phong lui ra ngoài.

Đợi người đi hết, Lạc Thanh Hàn ngồi long xa đến cung Vân Tụ.

Hắn còn cầm theo tượng thần.

Tiêu Hề Hề cúi người nhìn chằm chằm pho tượng đặt trên bàn, hàng mày từng chút nhăn lại.

“Tượng thần này rất không ổn.”

Trong mắt người thường, tượng thần này ngoài thủ công thô ráp, hình thù kỳ quái, thì không có vấn đề gì khác.

Nhưng trong mắt Tiêu Hề Hề, tượng thần này lại tỏa luồng

sáng đỏ không lành.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Không ổn chỗ nào?"

Tiêu Hề Hề đưa tay lật tượng thần lại quan sát, cau mày nói.

"Bên trong tượng thần này có gì đó."

Lạc Thanh Hàn lập tức sai người mang tới một cây búa nhỏ.

Hắn cầm búa đập tượng thần.

Xoảng một tiếng, tượng thần bị đập nát thành từng mảnh, biến thành một đống sứ vỡ vụn.

Giữa đống sứ vỡ, có một lá bùa vàng.

Tiêu Hề Hề cầm bùa vàng lên, thấy phù văn kỳ lạ được vẽ bằng chu sa.

Là phù văn mà nàng trước đây chưa từng thấy.

Chương 1003: Tiệc đầy tháng

Dù Tiêu Hề Hề thường xuyên ngủ gật trong lớp nhưng do trời sinh nàng có thiên nhãn, thiên phú cực cao nên biết nhiều về bùa chú hơn các sư huynh.

Vì vậy mà nàng có thể tạo ra rất nhiều lá bùa kỳ lạ.

Nhưng phù văn trên bùa này vượt quá tầm hiểu biết của Tiêu Hề Hề, khiến nàng thấy rất xa lạ.

Nàng nghiên cứu không ra được gì nên cuối cùng đành nhờ Đại sư huynh và Nhị sư huynh giúp đỡ.

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành được triệu vào cung.

Bọn họ nhìn lá bùa trước mặt, cũng lộ ra khó hiểu.

Tiêu Hề Hề thấy vậy, liền biết bọn họ cũng không biết đây là bùa gì?

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành chưa từng thấy loại bùa này.

Cả Ôn Cựu Thành quen thuộc với thư tịch, cũng chưa từng thấy phù văn này ghi lại trong thư tịch.

Ôn Cựu Thành nhịn không được hỏi "Muội xác định bùa này có tác dụng hả? Lỡ lá bùa này chỉ là người khác viết nguệch ngoạc, hoàn toàn vô dụng thì sao?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không, ta có thể cảm nhận được luồng khí toát ra từ lá bùa này, là điềm không lành."

Phương Vô Tửu "Vừa lúc ta cũng định đến thành Phù Phong, có thể giúp muội điều tra lai lịch tượng thần này, xem thử lão thần tiên kia là ai?"

Tiêu Hề Hề rất tin tưởng vào năng lực của Đại sư huynh, lập tức gật đầu.

"Vậy thì nhờ huynh."

Ôn Cựu Thành khá kinh ngạc "Đại sư huynh muốn đến thành Phù Phong?"

Phương Vô Tửu cười nói "Ừm, ta muốn về thành Phù Phong xem thử, nhiều năm như vậy không về, cũng không biết những người năm đó còn nhớ ta hay không."

Dù y đang cười nhưng nụ cười đó không hề ấm áp.

Tiêu Hề Hề nhạy cảm nhận ra tâm trạng của y thay đổi, thận trọng hỏi.

"Huynh còn người thân ở thành Phù Phong sao?"

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói "Đúng vậy, nhà chú họ của ta vẫn sống ở thành Phù Phong, năm đó nhà chú họ làm ăn thua lỗ, sau đó đến ở nhờ nhà ta một thời gian dài. Chớp mắt đã hai mươi mấy năm, không biết gia đình chú họ bây giờ ra sao, hy vọng bọn họ vẫn còn nhớ ta."

Giọng điệu của y vẫn ôn hòa thân thiện, không có gì bất thường.

Nhưng Tiêu Hề Hề và Ôn Cựu Thành quá hiểu y, hai người có thể cảm giác được Phương Vô Tửu hình như không thích chú họ của mình.

Lẽ nào Phương Vô Tửu và nhà chú họ có lục đục gì sao?

Nhưng nhìn thái độ của Phương Vô Tửu hình như không muốn nói những chuyện đó.

Ôn Cựu Thành thử hỏi "Có muốn ta về với huynh không?"

Phương Vô Tửu "Ta đi một mình là được, đệ ở lại Thịnh Kinh chăm sóc Hề Hề đi, hiện giờ chúng ta ai cũng đi xa, sức khỏe Hề Hề không tốt, nếu không có người chăm sóc muội ấy, trong lòng ta không yên tâm."

Tiêu Hề Hề chợt nghĩ, đột nhiên nói.

"Hay là ta đến thành Phù Phong với hai huynh!"

Nàng rất lâu rồi không đi xa, rất muốn ra ngoài du lịch một chuyến, dù sao thành Phù Phong cách Thịnh Kinh không xa, là một địa điểm rất thích hợp cho một chuyến đi ngắn ngày.

Hơn nữa nàng cũng muốn nhìn xem quê hương của Đại sư huynh thế nào? Nhân tiện nàng cũng muốn gặp lão thần tiên kia một chút.

Phương Vô Tửu không nghĩ ngợi liền từ chối.

"Không được, thể trạng hiện giờ của muội không thích hợp đi xa. Hơn nữa, dựa theo tin tức thu thập được, thành Phù Phong rất có thể là một trong những cứ điểm của Thiên Môn, nếu muội tới đó, chẳng khác nào đưa dê vào miệng hổ."

Ôn Cựu Thành đồng ý "Sư muội vẫn nên ngoan ngoãn ở trong cung đi, đợi muội khỏe rồi thì bảo Hoàng thượng dẫn muội ra ngoài chơi, không vội lúc này."

Đầu Tiêu Hề Hề gục xuống, thất vọng hiện rõ.

"Được thôi."

Nàng nói thêm "Ta sẽ cử một đội hộ vệ cho huynh."

Phương Vô Tửu "Không cần, nhiều người dễ gây chú ý, muốn điều tra cũng không tiện, một mình ta là được rồi."

Hôm sau trời đẹp, không có tuyết, mặt trời ló dạng.

Một mình Phương Vô Tửu bắt đầu cuộc hành trình đến thành Phù Phong.

Hai ngày trôi qua trong chớp mắt.

Hôm nay, con trai Anh vương tròn một tháng tuổi, Lạc Thanh Hàn vốn định phái người tới tặng quà chúc mừng, nhưng phát hiện hai ngày nay Hề Hề không vui, hỏi một hồi mới biết vì Hề Hề muốn cùng Đại sư huynh đến thành Phù Phong chơi, nhưng bị từ chối thẳng.

Lạc Thanh Hàn cũng thấy Hề Hề hiện giờ không thích hợp đi xa như vậy.

Để làm Hề Hề vui, Lạc Thanh Hàn quyết định gác lại công việc, dành một ngày đưa Hề Hề rời cung dự tiệc đầy tháng ở phủ Anh vương.

Lúc đến phủ Anh vương, hai người tức thì chấn động trước khung cảnh hùng tráng.

Lạc Dạ Thần vì muốn chúc mừng đầy tháng cho bảo bối nhà mình, đã vung tay mạnh sắp xếp một bữa tiệc thịnh soạn.

Tiệc cơ động bày sáu con phố, bàn tiệc trải dài từ đầu đường đến cuối đường, không khí tràn ngập mùi thơm của rượu và thức ăn.

Hôm nay tất cả dân chúng trong thành, bất kể là thân phận gì đều có thể đến dự tiệc, mọi người có thể ăn uống thoải mái!

Vì vậy tất cả dân chúng đều tụ tập gần phủ Anh vương, mọi người ai cũng vui mừng rạng rỡ, những lời cát tường chảy ra như nước, toàn bộ vương phủ vây quanh trong tiếng người náo nhiệt.

Tiêu Hề Hề nhìn những chiếc bàn dài bày đầy đồ ăn, thèm c.hảy nước miếng.

Anh vương giàu thật!

Người ta bày tiệc cơ động, một hai con phố đã nhiều rồi, nhưng Anh vương vung tay làm sáu con phố?!

Vì có rất nhiều người đến ăn tiệc nên gần như toàn bộ người của phủ Kinh Triệu và Tuần Phòng Doanh được điều động đến để tránh xảy ra tai nạn.

Quan binh tuần tra qua lại giữ gìn trật tự tại hiện trường.

Phủ doãn Mai Quảng Đào cũng nhận được lời mời.

Y đưa vợ con đến phủ Anh vương dự tiệc, vừa bước vào cửa đã thấy Hoàng đế và Quý phi, tức thì thấy sợ hãi.

Mai Quảng Đào vội kéo vợ con quỳ xuống hành lễ nhưng bị Quý phi ngăn cản.

Tiêu Hề Hề cười nói "Hôm nay chúng ta vi phục, không muốn thu hút quá nhiều người chú ý, các người tự nhiên đi."

Mai Quảng Đào liên tục đáp vâng.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Hôm nay bên ngoài phủ Anh vương tụ tập rất nhiều người, an ninh có xảy ra vấn đề gì không?"

Đột nhiên bị sếp hỏi tình hình công việc, Mai Quảng Đào cảm thấy lại muốn hói đầu.

Y nhanh chóng trả lời "Mọi chuyện đã được sắp xếp thỏa đáng, mong bệ hạ yên tâm."

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề được mời đến hậu viện.

Mai phu nhân nhìn bóng dáng họ rời đi, nhỏ giọng nói.

"Quý phi nương nương trông rất ôn hòa."

Không hề kiêu ngạo ngang ngược như những lời đồn thổi bên ngoài.

Mai Quảng Đào lơ đãng đáp "Đúng vậy."

Hiếm khi được nghỉ phép, không ngờ lại gặp Hoàng đế và Quý phi, hy vọng tiệc đầy tháng hôm nay suôn sẻ.

Nghĩ đến đây, y nhịn không được nghển cổ nhìn ra ngoài cửa, muốn xem an ninh bên ngoài vương phủ thế nào? Thuộc hạ của y có nghiêm túc làm nhiệm vụ không?

Hôm nay Hoàng đế và Quý phi đều có mặt, ở đây không thể xảy ra chuyện gì!

Mai Quảng Đào càng nghĩ càng không thể ngồi yên, chân tóc lại sắp xê dịch về phía sau.

Không được, y phải tự mình xem xét mới được.

Y đánh tiếng trước với phu nhân, rồi vội vã đi tăng ca.

Chương 1004: Ừm, chàng nói đúng

Hôm nay Bộ Sanh Yên ăn mặc khá long trọng, đầu cài trâm ngọc vàng, giữa hai hàng mày vẽ một đóa mai đỏ, đôi môi đỏ mọng thanh tú, đai lưng siết eo nhỏ, vạt váy dài kéo ở phía sau, khiến nàng càng xinh đẹp hơn.

Các nữ quyến đến hành lễ với Anh vương phi, nhao nhao khen ngợi nàng chăm chút kỹ lưỡng, trông không giống phụ nữ vừa mới sinh con.

Bộ Sanh Yên mím môi mỉm cười, trò chuyện với các nữ quyến về việc nuôi dạy con cái.

Các nữ quyến có mặt tại đây phần lớn đều đã sinh con, có nhiều kinh nghiệm nuôi dạy con cái, các nàng nói về con cái là không dừng được, khiến bầu không khí càng thêm sôi động.

Lúc này, thị nữ bước nhanh vào, nói nhỏ vào tai Anh vương phi.

“Khởi bẩm vương phi, Hoàng thượng và Quý phi nương nương tới rồi.”

Bộ Sanh Yên đứng dậy, nói với các nữ quyến “Ta có chút chuyện phải đi một lát, ở đây phiền mợ cả trông giúp ta.”

Một phụ nữ trung niên mặc váy vàng đỏ lập tức đứng dậy, mỉm cười đáp lại.

“Vương phi cứ đi làm việc của mình, giao nơi này cho ta là được.”

Anh vương có hai người cậu, vốn dĩ quan hệ rất tốt, nhưng từ

khi vợ chồng cậu hai muốn đưa con gái mình làm thiếp cho Anh vương, Bộ Sanh Yên không còn cảm tình gì với vợ chồng cậu hai, thậm chí Anh vương cũng dần xa cách với nhà của cậu hai.

Sau đó, cậu hai suýt thì kéo Anh vương vào chuyện mưu phản với Vương Can, khiến Anh vương càng bất mãn với cậu hai.

Hôm nay Anh vương tổ chức tiệc đầy tháng mời rất nhiều họ hàng, nhưng gia đình cậu hai lại vắng mặt.

Nhiều người nhận thấy nhưng không nói ra.

Hôm nay cậu cả giúp đón khách ở ngoài, còn mợ cả ở hậu viện với vương phi.

Bộ Sanh Yên đi qua hành lang dài, uyển chuyển bước đến Trường An Viên.

Trường An Viên là nơi mà Anh vương đặc biệt chuẩn bị cho con trai bảo bối của mình, nhưng vì Tiểu Ngố Ngố còn nhỏ nên vẫn sống trong viện chính với phụ vương và mẫu phi, chỉ riêng hôm nay trong nhà đông khách, khắp nơi đều có người đến người đi, Anh vương phi lo Tiểu Ngố Ngố sợ nên tạm thời chuyển cậu nhóc đến Trường An Viên.

Tiểu Ngố Ngố có bốn vú nuôi và một nhóm ma ma chăm sóc, còn có hộ vệ vương phủ bảo vệ, vấn đề an toàn không cần lo lắng.

Sau khi Hoàng đế và Quý phi đến vương phủ thì được Anh vương dẫn đến Trường An Viên thăm cậu nhóc.

Lúc Bộ Sanh Yên vừa bước vào phòng ngủ ấm áp, thì thấy Lạc Dạ Thần đang đắc ý khoe khoang.

“Hai người nhìn xem, đây là đích trưởng tử của ta, có phải rất giống ta không? Đặc biệt là mũi và lông mày, hệt như đúc cùng một khuôn!”

Bước chân Bộ Sanh Yên dừng lại, thật không nói nên lời.

Nói mũi giống thì cũng thôi đi, lông mày giống là sao nữa?

Sao không nói lông mi cũng giống luôn đi?

Lạc Dạ Thần "Còn tay chân nhỏ nhắn này trông cường tráng làm sao, vừa nhìn là biết rất chắc khỏe, cả đại phu cũng nói đứa trẻ này rất khỏe mạnh, sau này sẽ cao lớn đẹp trai như ta!"

Nói xong, y không quên vỗ ngực, kiêu ngạo không thể tả được.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn y, thật muốn chôn tên thích khoe khoang phiền phức này xuống đất.

Tiêu Hề Hề vừa nói vừa chọc chọc khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Ngố Ngố.

"Nhưng ta lại thấy Tiểu Ngố Ngố giống vương phi hơn, ngài xem khuôn mặt nhỏ nhắn của nó xem, giống Anh vương phi quá chừng."

Lạc Dạ Thần không phục, đang định phản bác thì khóe mắt thấy Bộ Sanh Yên đã tới, lập tức đổi lời.

"Quý phi nương nương nói đúng, đứa trẻ này quả thật giống vương phi hơn, tục ngữ nói, con trai giống mẹ, tường lát gạch vàng, sau này Tiểu Ngố Ngố nhà ta nhất định phú quý giàu sang, tiền nhiều tiêu mấy đời không hết ha ha ha!"

Nói đến đây, y giả vờ như mới phát hiện Bộ Sanh Yên tới, kinh ngạc nói.

"Vương phi, nàng tới lúc nào vậy?"

Thành thân hơn hai năm, Bộ Sanh Yên quá hiểu tính tình của tên ngốc này.

Nàng không vạch trần diễn xuất khoa trương của y, hành lễ với

Hoàng đế và Quý phi.

Tiêu Hề Hề lấy một túi phúc tinh xảo màu đỏ, đeo vào cổ Tiểu Ngố Ngố, cười nói.

“Hôm nay là ngày đầy tháng của Tiểu Ngố Ngố, túi phúc này xem như là quà của bổn cung, sau này Tiểu Ngố Ngố mang bên mình, có thể đuổi tà ma, tránh tai họa, phù hộ phúc thọ kéo dài.”

Lạc Dạ Thần không đồng ý với cách nói của Quý phi, chỉ là một túi phúc bình thường, sao có tác dụng lớn như vậy? Chẳng qua chỉ để dỗ người khác vui thôi.

Nhưng Lạc Dạ Thần không quan tâm, tặng quà xem tấm lòng, chỉ cần có lòng là được.

Quý trọng hay không, đối với y cũng không quan trọng.

Dù sao y cũng không thiếu tiền.

Bộ Sanh Yên biết thân phận thật của Quý phi nên đương nhiên tin những gì Quý phi nói.

Nàng chân thành biết ơn nói “Đa tạ Quý phi nương nương, đứa trẻ này được người ban phúc, là phúc mà nó tu được từ kiếp trước.”

Tiêu Hề Hề lại chọc chọc vào mặt Tiểu Ngố Ngố.

Tiểu Ngố Ngố há miệng phun nước miếng.

Vú nuôi bên cạnh thấy vậy, vội lấy khăn tay cẩn thận lau nước miếng trên miệng cậu nhóc.

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng hỏi “Đứa trẻ này tên gì?”

Bộ Sanh Yên đi đến chỗ đứa trẻ.

Nàng bế đứa bé lên, ánh mắt trở nên dịu dàng, đáp lời.

“Hồi bệ hạ, đứa trẻ này tên Thiên Bảo, Lạc Thiên Bảo.”

Vốn Lạc Dạ Thần định chọn một trong số Lạc Nhật Thiên, Lạc Bá Thiên hay Lạc Ngạo Thiên.

Nhưng vương phi quyết không chấp nhận.

Không chỉ vậy, nhạc phụ đại nhân còn phản đối kịch liệt.

Bọn họ đều cảm thấy ba cái tên này quá kiêu ngạo, nếu đặt cho Tiểu Ngố Ngố một cái tên như vậy, sau này ngự sử nhất định viết một bản vạch tội Anh vương, những người khác cũng sẽ thắc mắc liệu Anh vương có bất mãn gì với Hoàng đế không.

Một chọi hai, thiểu số phục tùng đa số.

Lạc Dạ Thần thua cuộc.

Sau khi hai bên thương lượng, cuối cùng quyết định đặt tên Tiểu Ngố Ngố là Thiên Bảo, nghĩa là bảo bối trời ban.

Tuy Lạc Dạ Thần thấy cái tên này không ngạo nghễ như Nhật Thiên, Ngạo Thiên, Bá Thiên, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Vì thế tên của Tiểu Ngố Ngố là Lạc Thiên Bảo.

Lạc Thanh Hàn “Thiên Bảo, cái tên rất hay.”

Vốn Lạc Dạ Thần có hơi không hài lòng về tên của con trai mình, nhưng khi nghe Hoàng đế luôn kén chọn khen tên hay, y tức thì thấy phấn khích, ưỡn ngực tự hào.

“Đương nhiên, cũng phải xem là ai đặt tên cho nó chứ?!”

Bộ Sanh Yên liếc y một cái “Đây không phải tên do cha ta đặt cho con trai sao?”

Nét mặt Lạc Dạ Thần cứng đờ khi vương phi vạch trần y.

Y thấy Hoàng đế và Quý phi đang nhìn, lập tức giả như không có chuyện gì, cố vớt vát lại.

“Vậy cũng phải được ta đồng ý, vì ta đồng ý, nên con trai chúng ta mới có thể đặt tên là Thiên Bảo, nói chung tên này là do ta đặt, không có vấn đề gì!”

Nói xong, y không quên nháy mắt với vương phi, ám chỉ có người ngoài ở đây, yêu cầu vương phi cho y thể diện, đừng có vạch trần y!

Để bảo vệ thể diện còn sót lại của vương gia nhà mình, Bộ Sanh Yên bình tĩnh đổi giọng.

“Ừm, chàng nói đúng.”

Chương 1005: Mưa đá

Tiệc đầy tháng diễn ra nửa chừng thì tuyết bắt đầu rơi.

Nhưng dân chúng không muốn giải tán, vẫn tụ tập quanh bàn dài vừa ăn vừa uống.

Dù Thịnh Kinh giàu có, trong thành hiếm khi có người chết đói, nhưng dân chúng bình thường vẫn khó ăn được bàn tiệc xa hoa như vậy.

Hiếm khi được ăn một bữa không tốn tiền, đương nhiên phải ra sức mà ăn chứ!

Chẳng mấy chốc hạt tuyết đóng thành hạt đá.

Hơn nữa, kích thước hạt đá không ngừng to ra, ban đầu kích thước bằng móng tay, sau đó dần to ra bằng nắm tay.

Trời bắt đầu mưa đá!

Nhiều dân chúng bị mưa đá đập trúng, hét lên một tiếng.

Hiện trường trở nên ồn ào.

Phủ doãn Mai Quảng Đào thấy tình hình không ổn nên nhanh chóng tổ chức nhân lực sơ tán người dân.

Y chạy đi báo với Hoàng đế và Anh vương, đề nghị dừng tiệc.

Tuy Lạc Dạ Thần thấy mất hứng, nhưng y cũng không thể để dân chúng bị mưa đá làm bị thương, đành đè nén không vui chấp nhận đề nghị của Mai phủ doãn.

Tiêu Hề Hề đứng dưới mái hiên.

Nàng nhìn những khối đá lớn rơi xuống làm hỏng nhiều hoa cỏ trong sân, phía sau truyền đến tiếng bàn luận của các nữ quyến.

“Chúng ta ở Thịnh Kinh mấy chục năm chưa từng thấy mưa đá, sao hôm nay lại đột nhiên có mưa đá?”

“Có lẽ ông trời bất mãn chuyện gì đó.”

“Bây giờ quốc thái dân an, ông trời bất mãn chuyện gì chứ?”

……

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn các nữ quyến đó.

Các nữ quyến đó phần lớn là phu nhân và tiểu thư nhà quan trong thành, một vài phu nhân đã từng vào cung.

Có vài phu nhân nhận ra Quý phi, sắc mặt thay đổi, vội vàng quỳ xuống.

“Thần phụ bái kiến Quý phi nương nương! Nương nương thiên tuế!”

Các nữ quyến khác giật mình.

Chớp mắt, mọi người đều quỳ xuống, đồng thanh hô to nương nương thiên tuế!

Tiêu Hề Hề cau mày nói “Chỉ là một trận mưa đá, có gì mà ngạc nhiên? Mỗi năm lũ lụt, hạn hán, nạn châu chấu thường xảy ra ở các địa phương, sao không thấy các người quan tâm như vậy?”

Các nữ quyến này bình thường được người khác kính trọng, lúc này bị khiển trách còn không dám cãi lại, chỉ có thể run rẩy quỳ trên đất, không ngừng xin tha.

Bộ Sanh Yên vừa đi giải quyết chuyện khác, lúc này mới tới đây.

Nàng thấy mọi người quỳ dưới đất, bèn hỏi nguyên do.

Tiêu Hề Hề không nói nhiều, hỏi Hoàng đế ở đâu, nàng liền đi tìm hắn.

Bộ Sanh Yên thấy Quý phi không có ý định truy cứu, cũng không tiện nói gì.

Nàng bảo các nữ quyến về nhà, tiệc đầy tháng hôm nay kết thúc sớm.

Các nữ quyến không dám hỏi thêm, như được đại xá đồng loạt tản ra ong vỡ tổ.

Sau khi Tiêu Hề Hề tìm được Lạc Thanh Hàn, hai người chuẩn bị về cung.

Lạc Dạ Thần lúng túng nói.

“Bên ngoài vẫn đang mưa đá, hai người có muốn đợi một lát rồi đi không?”

Tiêu Hề Hề nhướng mày cười nói “Vương gia lo cho an nguy của chúng ta sao?”

Lạc Dạ Thần cảm giác như có người giẫm đuôi mình, tức thì xù lông, thẹn quá hóa giận gầm lên.

“Bổn vương không thèm lo cho hai người, đừng có tự cho mình là đúng!”

Tiêu Hề Hề che miệng cười.

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Trong thành đột nhiên có mưa đá, phải nhanh chóng nghĩ cách ứng phó, trẫm không thể ở vương phủ quá lâu.”

Hắn dừng lại, sau đó hạ giọng nói với Hề Hề.

“Nàng tạm thời ở lại phủ Anh vương, đợi hết mưa đá, ta sẽ tới đón nàng về cung.”

Tiêu Hề Hề không vui “Ta muốn về với chàng.”

Lạc Thanh Hàn “Ngoan, nghe lời.”

Cuối cùng, Tiêu Hề Hề bị bỏ lại ở phủ Anh vương.

Lạc Thanh Hàn một mình rời vương phủ.

Lúc Tiêu Hề Hề tiễn hắn ra ngoài, trong lòng nàng chợt có dự cảm không tốt.

Nàng vô thức kéo tay áo Lạc Thanh Hàn.

“Chờ đã.”

Lạc Thanh Hàn dừng bước nhìn nàng “Sao vậy?”

Tiêu Hề Hề muốn hắn tạm thời đừng về cung, ở lại vương phủ với nàng, nhưng hắn là Hoàng đế, lúc này nhất định phải ra mặt làm chủ tình hình, nếu không dân chúng trong thành phải làm sao?

Nàng chỉ đành đổi lời “Chàng có mang theo bùa hộ thân không?”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Có.”

Tiêu Hề Hề thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Có bùa hộ thân trong người, an toàn của hắn chắc chắn sẽ được đảm bảo.

Tiêu Hề Hề nhắc nhở “Đi đường nhớ cẩn thận, thời tiết này, mặt đường rất trơn, chàng phải bảo xe ngựa đi chậm một chút, an toàn là trên hết.”

Lạc Thanh Hàn vô cùng thích cảm giác được nàng quan tâm, ánh mắt không khỏi trở nên dịu dàng.

Hắn dùng đầu ngón tay mát lạnh xoa mũi nàng, ấm áp nói "Ta biết rồi."

Tiêu Hề Hề buông lỏng ngón tay, nhìn hắn xoay người đi ngày càng xa.

Mãi đến khi bóng lưng hắn khuất khỏi tầm mắt, nàng mới miễn cưỡng thu ánh mắt lại, quay về căn phòng ấm áp.

Hầu hết khách trong vương phủ đã giải tán, người hầu chạy tới chạy lui thu dọn đống bừa bộn.

Tiểu Ngố Ngố nằm trong nôi, hai bàn chân trắng nõn cử động, đôi mắt đen láy sáng ngời.

Tiêu Hề Hề đi đến bên nôi, Tiểu Ngố Ngố cười toe toét với nàng, lộ ra hàm không răng.

Nụ cười trẻ con có thể chữa lành, những lo lắng trong lòng Tiêu Hề Hề cũng được nụ cười của cậu nhóc xoa dịu phần nào.

Nàng cũng không khỏi bật cười.

Bộ Sanh Yên bế cậu nhóc từ trong nôi lên, nói với Tiêu Hề Hề.

"Nương nương có muốn bồng một chút không?"

Tiêu Hề Hề cũng muốn.

Nhưng nàng hơi sợ, sợ mình không khống chế được sức lực.

Suy cho cùng, nàng trải qua hai kiếp cũng chưa từng bồng em bé bao giờ.

Bộ Sanh Yên thấy nàng muốn giơ tay ra nhưng lại không dám,

trực tiếp nhét Tiểu Ngố Ngố vào lòng nàng.

Tiêu Hề Hề theo bản năng giơ tay ra nhận cậu nhóc.

Bộ Sanh Yên nhắc nhở "Tay này đặt ở đây, đúng, bồng thế này."

Chỉ dẫn xong, nàng thu tay lại, mỉm cười nhìn Quý phi.

Tiêu Hề Hề hai tay bồng Tiểu Ngố Ngố, lúc đầu nàng rất căng thẳng, cả người cứng ngắc, không dám cử động vì sợ làm rơi Tiểu Ngố Ngố, sau đó nàng dần quen với cảm giác này, rồi bắt đầu thư giãn.

Nàng cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng mình, thấy cậu nhóc cũng đang nhìn mình, bèn gọi cậu nhóc một tiếng.

"Tiểu Ngố Ngố."

Tiểu Ngố Ngố há miệng, a a hai tiếng rồi phun bong bóng nước bọt lớn.

Tiêu Hề Hề kinh ngạc nói "Nó nghe hiểu này."

Bộ Sanh Yên cười nói "Tiểu Ngố Ngố hình như rất thích người, bình thường người khác gọi nó, nó cũng không để ý."

Tiêu Hề Hề bồng cậu nhóc chơi một lúc.

Vú nuôi đến nhắc nhở đã đến giờ cho bú nên Tiêu Hề Hề giao cậu nhóc lại.

Bộ Sanh Yên mời Quý phi ngồi xuống.

Hai người vừa uống trà vừa trò chuyện.

Có lẽ vì Tiểu Ngố Ngố quá đáng yêu nên lúc này Tiêu Hề Hề khá tò mò chuyện nuôi dạy con cái, không khỏi đặt ra rất nhiều câu hỏi về trẻ con.

Bộ Sanh Yên đương nhiên kể lại hết.

Thật ra nuôi dạy con cái là một chuyện rất mệt mỏi, dù có vú nuôi và người hầu giúp chăm sóc, nhưng nàng là mẹ ruột của đứa trẻ, vẫn phải dành rất nhiều quan tâm.

Nàng cười nói "Tuy rất mệt, nhưng mỗi lần thấy Tiểu Ngố Ngố cười, ta cảm thấy mệt cũng rất đáng."

Chương 1006: Tàn phế

Trong ấn tượng của Tiêu Hề Hề, Bộ Sanh Yên vốn là một nữ trung hào kiệt khí khái oai hùng.

Bây giờ nàng sinh con làm mẹ, khuôn mặt không đổi nhưng khí chất đã dịu dàng trầm tĩnh hơn, đặc biệt khi nói về con mình, cả người nàng toát lên vẻ sáng ngời của một người mẹ.

Tiêu Hề Hề có chút ngưỡng mộ.

Nàng cũng muốn sinh cho Lạc Thanh Hàn một đứa con.

Từ nhỏ Lạc Thanh Hàn không nhận được yêu thương từ gia đình, thậm chí hắn còn không có cảm giác an toàn, nếu có thể sinh một đứa con cho hắn, có huyết mạch trói buộc, hẳn là hắn có thể an tâm hơn.

Nghĩ tới đây, Tiêu Hề Hề dùng đầu ngón tay đếm thời gian.

Phải hơn một năm nữa thì độc cổ mới hoàn toàn được loại bỏ.

Hơn nữa, nội thương của nàng vẫn chưa lành, cần hoa Hải Sinh mới chữa lành được.

Cũng không biết khi nào mới có được hoa Hải Sinh?

Càng nghĩ càng thấy dài đằng đẵng.

Tiêu Hề Hề bất đắc dĩ thở dài "Muốn vì yêu vỗ tay, sao lại khó như vậy?"

*Vì yêu vỗ tay (爱鼓个掌) chính là ấy ấy đó.

Bộ Sanh Yên chấm hỏi đầy đầu "Vỗ tay gì cơ?"

Tiêu Hề Hề ho nhẹ, giả vờ nghiêm túc.

"Không có gì, ta cảm thấy làm mẹ thật sự rất vất vả, muốn cho cô một tràng pháo tay."

Nói xong nàng bắt đầu vỗ tay.

Bộ Sanh Yên cười nói "Người khách sáo quá rồi."

Vú nuôi tới nhắc nhở "Tiểu lang quân đã ăn no rồi, vừa mới ngủ."

Quả thật bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, Tiêu Hề Hề cũng có hơi buồn ngủ.

Bộ Sanh Yên dẫn nàng đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Sắp xếp cho Quý phi xong, Bộ Sanh Yên rời khỏi.

Nàng vẫn chưa thể nghỉ ngơi, dù phần lớn khách khứa đã về nhưng vẫn có một số khách ở nơi khác tạm thời chưa thể đi, chỉ đành ở lại vương phủ, Bộ Sanh Yên là nữ chủ nhân, có trách nhiệm sắp xếp nơi ở đàng hoàng cho khách.

Lạc Dạ Thần không giúp được mấy chuyện này.

Y chỉ có thể ngồi nhìn.

Sau khi Bộ Sanh Yên làm xong, Lạc Dạ Thần mới có cơ hội nói chuyện.

"Vừa nãy nàng ở cùng Quý phi lâu như vậy, cô ta không làm khó nàng chứ?"

Bộ Sanh Yên ngồi trên ghế sập, để thị nữ bóp vai đấm chân.

Nàng nghe thấy lời của Lạc Dạ Thần, chậm rãi nói.

“Quý phi rất tốt bụng, sẽ không làm khó người khác.”

Lạc Dạ Thần cười lạnh “Cô ta trông thì rất tốt bụng, nhưng nếu nàng dám cướp đồ ăn của cô ta, cô ta có thể đánh gãy tay nàng!”

Bộ Sanh Yên “……”

Lạc Dạ Thần “Vừa giỏi ăn vừa giỏi đánh, về điểm này, cô ta giống hệt Tiêu trắc phi!”

Bộ Sanh Yên đổi chủ đề “Ta hơi khát nước, chàng bưng trà trên bàn đến cho ta.”

Lạc Dạ Thần cầm tách trà, phát hiện trà bên trong đã nguội, bèn sai người đổi một ấm trà nóng.

Ý nghĩ Quý phi giống Tiêu trắc phi tự nhiên bị y quên mất.

Cùng lúc đó.

Xe ngựa mà Lạc Thanh Hàn đang ngồi trên đường về cung bị trượt, cả xe và ngựa đều bị lật!

Cú ngã quá mạnh khiến khung xe vỡ ra.

Những người bảo vệ đi cùng giật mình sợ hãi.

Mọi người lật đật xuống ngựa, mở cửa xe ngựa cứu Hoàng đế.

Y phục của Lạc Thanh Hàn bị xước hai vết, tóc hơi rối một chút, nhưng thần kỳ là hắn không hề bị thương!

Hắn vô thức chạm vào túi tiền treo trên thắt lưng.

Hẳn là bùa hộ thân trong túi đã phát huy tác dụng.

Triệu Hiền thở phào nhẹ nhõm khi thấy Hoàng đế vẫn bình an vô sự.

Những người khác cũng vậy.

Nếu hôm nay Hoàng đế xảy ra chuyện, bọn họ sẽ phải chôn cùng.

Bọn họ như vừa đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan, may mắn nhặt lại được một mạng.

Lạc Thanh Hàn nhìn xe ngựa phía sau.

Cỗ xe nát bấy, hai con ngựa gãy chân, ngã xuống đất không đứng dậy được, ngẩng đầu kêu đau đớn.

Còn xa phu đánh xe, cơ thể bị cỗ xe đè biến dạng, máu chảy khắp mặt đất, sớm đã mất mạng.

Nhìn cảnh tượng bi thảm trước mắt, sắc mặt Lạc Thanh Hàn trông rất khó coi.

Rõ ràng hắn đã dặn xa phu cẩn thận đường trơn, giảm tốc độ càng chậm càng tốt.

Xa phu cũng làm theo.

Theo lý mà nói, với tốc độ chậm như vậy, lẽ ra cỗ xe không thể lật.

Dù không may bị lật xe cũng sẽ không bi thảm đến nỗi như vậy.

Lúc này, một cấm vệ nhỏ giọng nói.

“Ở đây có chữ!”

Lạc Thanh Hàn nhìn sang, phát hiện chữ “tàn phế” viết bằng máu trên một tấm ván của xe ngựa.

Mọi người ngẩn ra.

Trên xe ngựa có chữ này từ lúc nào?

Trước đó sao không có ai chú ý đến.

Nói thật thì, cảnh tượng bi thảm trước mắt cộng với sự xuất hiện đột ngột của chữ viết bằng máu khiến người ta nổi da gà giữa ban ngày, ghê rợn quá đi mất!

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm đi tới, nhìn chằm chằm chữ máu đó.

Hắn lấy một lá bùa từ trong tay áo.

Bùa này là do tên bịp râu trắng đưa cho hắn, mặt trước lá bùa có hai chữ trừ tà viết xiêu vẹo, mặt sau có chữ "cô độc".

Lạc Thanh Hàn nhìn chữ cô độc trên lá bùa, rồi nhìn chữ tàn phế trên xe ngựa.

Nét chữ của hai từ này y hệt nhau.

Có thể chắc chắn là cùng một người viết!

Mưa đá vẫn đang rơi.

Triệu Hiền mở ô giấy dầu che cho Hoàng đế.

Nhưng ô giấy dầu mỏng không thể chịu nổi hạt mưa đá lớn như vậy, chẳng bao lâu ô giấy dầu rách, không dùng được nữa.

Triệu Hiền đành nhắc nhở "Bệ hạ, chỗ này không tiện ở lâu!"

Lạc Thanh Hàn nhét lá bùa vàng vào tay áo, lạnh giọng hỏi.

"Nha môn nào gần đây nhất?"

Triệu Hiền nhìn xung quanh, nhanh chóng kết luận "Là phủ Kinh Triệu!"

Lạc Thanh Hàn "Vậy đến phủ Kinh Triệu."

Hắn xoay người lên ngựa, lệnh cho Triệu Hiền bên cạnh.

“Chôn cất xa phu tử tế, bồi thường cho người nhà, tìm người kéo hai con ngựa bị thương đưa đi chữa trị.”

Triệu Hiền cung kính đáp “Vâng!”

Trong phủ Kinh Triệu, Mai Quảng Đào vô cùng lo lắng.

Y muốn sai người tuần tra thành tây.

Khu vực thành tây đều là thường dân, nhà cửa xây dựng không kiên cố lắm, bình thường mưa gió thuận gió hòa còn đỡ, bây giờ đột nhiên gặp phải trận mưa đá dữ dội thế này, nhiều ngôi nhà chắc chắn sẽ bị đập nát, thậm chí còn có người bị thương.

Quan phủ phải nhanh chóng sắp xếp cho những người bị thương, ngăn tình hình trở nên nghiêm trọng hơn.

Nhưng bây giờ bên ngoài vẫn còn mưa đá, quan binh cũng là người thường, dù có cầm ô cũng không chịu nổi những hạt mưa đá lớn như vậy.

Việc cử người đi tuần vào lúc này chẳng khác nào đẩy người ta xuống hố.

Mai Quảng Đào không quyết định được.

Đúng lúc này, nha dịch đột nhiên chạy vào, giọng run run hét lớn bẩm báo.

“Khởi bẩm Phủ doãn đại nhân, Hoàng thượng tới rồi!”

Mai Quảng Đào đang ngồi bên bàn làm việc, gãi gãi đầu sầu não.

Nghe vậy thì giật mình, không cẩn thận bứt hai sợi tóc!

Y không kịp tiếc nuối sợi tóc quý giá của mình đã cuống quít đứng dậy.

“Ngươi nói ai tới?”

Nha dịch chưa kịp nói lại thì đã nghe một giọng trầm từ ngoài truyền đến.

“Trẫm tới rồi.”

Mai Quảng Đào nhìn theo hướng phát ra tiếng, thấy Hoàng đế sải bước đi vào, theo sau là một nhóm cấm vệ.

Chương 1007: Nước quá trong ắt không có cá

Lạc Thanh Hàn vừa đến phủ Kinh Triệu lập tức sai người truyền lệnh đến Tuần Phòng Doanh, để các tướng sĩ của Tuần Phòng Doanh cầm khiên sắt đến thành tây cứu trợ những dân chúng bị ảnh hưởng bởi thiên tai.

Trong phủ Anh vương.

Tiêu Hề Hề giật mình thức dậy từ trong giấc mơ.

Nàng vén chăn ngồi dậy, giơ tay ôm trán, sắc mặt tái nhợt.

Vừa rồi nàng gặp ác mộng.

Trong giấc mơ, nàng nhìn thấy núi thây biển máu.

Còn Lạc Thanh Hàn đang đứng trong biển máu, vô số bàn tay đẫm máu vươn ra tóm lấy tứ chi của hắn, định kéo hắn xuống vực sâu.

Tiêu Hề Hề muốn giúp hắn, nhưng nàng vừa ra ngoài đã ngã thẳng xuống!

Sau đó nàng giật mình tỉnh giấc.

Trong căn phòng yên tĩnh, làn khói chậm rãi bay lên từ lò hương, trong không khí thoang thoảng một mùi hương.

Hương liệu này hình như có tác dụng an thần.

Cảm xúc của Tiêu Hề Hề dần bình tĩnh lại.

Nàng thường nằm mơ, nhưng nàng thường mơ đẹp, rất hiếm khi gặp ác mộng.

Một khi ác mộng xảy ra thì chắc chắn nó sẽ kèm theo những điều xui xẻo.

Những hình ảnh trong ác mộng không chỉ là dấu hiệu mà còn là lời cảnh báo.

Nàng nghi ngờ có người đang âm mưu hại Lạc Thanh Hàn.

Nàng nhắm mắt lại, thử bói quẻ cho Lạc Thanh Hàn, xem mệnh của hắn thế nào.

Nhưng nàng chỉ nhìn thấy bóng tối.

Bóng tối có thể đại diện cho hủy diệt hoặc những điều chưa biết.

Tiêu Hề Hề không chắc là cái nào.

Nhưng dù thì cũng không phải chuyện tốt.

Tiêu Hề Hề hoàn toàn tỉnh ngủ.

Nàng xỏ giày, đi vòng qua bức bình phong, giơ tay mở cửa.

Gió lạnh ùa vào, thổi bay vạt váy của nàng.

Nàng rùng mình vì lạnh, vô thức xoa xoa cánh tay.

Bầu trời bên ngoài vẫn u ám, những hạt mưa đá vẫn rơi nhưng đã nhỏ hơn.

Hầu như hoa cỏ trong sân đều bị mưa đá làm hư hại, bãi cỏ có thêm mấy hố bùn, ngói trên mái hiên cũng hư hỏng, các mảnh vỡ vương vãi khắp hành lang.

Một mớ hỗn độn.

Lúc xây phủ Anh vương, Huệ phi không quan tâm tiền bạc, tất cả vật liệu xây dựng đều là tốt nhất và đắt tiền nhất, sau đó mỗi năm phủ Anh vương đều sẽ tu sửa một lần, cho nên cả phủ Anh vương này cực kỳ kiên cố, sự cố bất ngờ này không gây ra thiệt hại quá lớn cho vương phủ.

Nhưng những dân chúng bên ngoài thì chưa chắc.

Nhà của họ được xây bằng vật liệu rẻ tiền nhất, không thể chịu nổi tàn phá này, hư hỏng là không thể tránh khỏi.

Chuyện may mắn duy nhất chính là, bây giờ đang là mùa đông, mùa màng ngoài thành đã thu hoạch xong nên không lo mưa đá làm hư hại mùa màng quý giá.

Nói đi cũng phải nói lại, mưa đá thường xảy ra vào mùa xuân mùa hè, hiếm khi thấy mưa đá vào mùa đông, mà còn là một trận mưa đá rất dữ dội.

Trận mưa đá hôm nay không bình thường, có hơi kỳ lạ.

Tiêu Hề Hề càng thấy bất an khi nghĩ đến ác mộng không lành vừa rồi.

……

Trận mưa đá không kéo dài lâu.

Đến tối, mưa đá đã ngừng hẳn.

Người hầu trong phủ Anh vương cầm công cụ ra ngoài dọn dẹp đống lộn xộn, tính toán mức độ thiệt hại trong vương phủ.

Lạc Dạ Thần không quan tâm tổn thất tài sản, y chỉ cần biết mọi người trong nhà không sao là được.

Các nhà vương hầu thế gia khác trong thành cũng tương tự, mỗi nhà đều có tổn thất nhất định, nhưng không mấy nghiêm trọng, có thể bỏ ra ít tiền tu sửa.

Ngược lại, dân chúng ở thành tây lại chịu tổn thất nặng nề.

Nhiều nhà dân đổ nát do mưa đá, rất nhiều người bị thương.

May là quan binh của Tuần Phòng Doanh xuất hiện kịp thời, di chuyển những người bị thương đến nơi an toàn, số người thương vong mới giảm xuống mức tối thiểu.

Sau khi trận mưa đá kết thúc, Hoàng đế đích thân đến thành tây kiểm tra tình hình, tuyên bố phí điều trị cho những người bị thương sẽ do triều đình chi trả, đồng thời yêu cầu phủ Kinh Triệu cử người đến giúp đỡ người dân xây lại nhà cửa.

Trước khi nhà xây xong, nạn dân có thể tự tìm chỗ ở hoặc có thể chấp nhận sắp xếp của quan phủ, tạm trú ở chùa Quang Chiếu.

Ngoài ra, các nạn dân còn nhận được trợ cấp ba bữa mỗi ngày, tránh cho một số nạn dân thuộc hộ nghèo vì không có nơi để đi chết đói.

Ban đầu dân chúng oán than về trận mưa đá bất ngờ, thậm chí có người còn trút giận lên Hoàng đế, cảm thấy nếu không phải do Hoàng đế làm ông trời không hài lòng, ông trời cũng không giáng thiên tai này.

Nhưng hàng loạt biện pháp an ủi của Hoàng đế lại quá hiệu quả, phần lớn oán giận trong lòng nạn dân đều tan đi.

Chút oán giận còn lại phải xem triều đình có thể thi hành lệnh của Hoàng đế đến cùng hay không.

Trước đây thành Thịnh Kinh cũng từng chịu thiên tai, triều đình sẽ trợ cấp để an ủi dân chúng, tuy nhiên lần nào nói nghe cũng hay, thực tế đồ trợ cấp đến được tay nạn dân rất ít.

Dân chúng không phải kẻ ngốc, chỉ cần nghĩ tới những khúc mắc, tự nhiên sẽ nghĩ ra lý do.

Có bài học trước đó, đối mặt với an ủi của triều đình, dân

chúng giờ đây không tránh khỏi nửa tin nửa ngờ.

Lạc Thanh Hàn cũng biết lúc triều đình trợ cấp giấu bao nhiêu thủ đoạn bên trong.

Số tiền dùng để cứu trợ nạn dân được lấy ra khỏi quốc khố, mỗi lần qua tay một người thì bị mất một phần, cuối cùng đến tay nạn dân, còn được một chút xem như là may mắn.

Tham ô luôn là vấn nạn lớn không chỉ ở triều Đại Thịnh mà các triều trước cũng vậy.

Cũng từng có nhiều Hoàng đế quyết tâm khắc phục nạn tham ô nhưng không mấy thành công.

Nước quá trong ắt không có cá.

Lạc Thanh Hàn biết tham ô là một vấn đề lớn, không thể nóng vội.

Hắn đưa một thủ dụ cho Triệu HIền, căn dặn nói.

“Đưa thủ dụ này Nội các và Lục bộ, trẫm truyền Năm các lão và Lục bộ Thượng thư vào cung Nghị Sự.”

“Vâng!”

Triệu Hiền cầm thủ dụ ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn xoa xoa trán, cảm thấy hơi mệt.

Nhưng hắn vẫn phải đến phủ Anh vương đón Hề Hề về cung, đây là chuyện mà hắn đã hứa với Hề Hề, nhất định phải làm được.

Lạc Thanh Hàn chống một tay lên bàn, chuẩn bị đứng dậy.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên thấy trước mắt tối sầm, cả người chao đảo, ngã sang một bên!

May là hắn phản ứng nhanh, chống tay xuống đất kịp thời nên không ngã ra đất.

Hắn ngồi dưới đất, lắc lắc đầu.

Tầm mắt dần rõ hơn.

Nhưng thái dương của hắn vẫn còn nhức nhối, cảm giác rất khó chịu.

Lạc Thanh Hàn cầm tách trà trên bàn lên, uống hết nửa tách trà nguội còn lại.

Trà lạnh trượt xuống cổ họng, chảy vào nội tạng.

Ý thức cũng tỉnh táo hơn, đầu không còn khó chịu nữa.

Lạc Thanh Hàn ngồi nghỉ một lát rồi đứng dậy.

Lần này hắn không ngã nữa, tầm mắt cũng không tối nữa.

Hắn đứng dậy bình thường, cơ thể vẫn bình thường, không có gì khác lạ.

Cứ như thể cảnh tượng hắn suýt ngã vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Vừa nãy Lạc Thanh Hàn cảm thấy đầu óc choáng váng, hẳn là vì quá mệt mỏi, chắc không có vấn đề gì lớn.

Nhưng để đảm bảo, hắn định sau khi về cung sẽ gọi Thái y lệnh đến kiểm tra.

Chương 1008: Hay là chúng ta cược đi?

Tiêu Hề Hề ăn xong bữa tối ở phủ Anh vương, an tĩnh đợi Lạc Thanh Hàn đến đón nàng.

Trời càng lúc càng tối.

Nhưng Lạc Thanh Hàn vẫn chưa xuất hiện.

Bộ Sanh Yên nhìn Tiêu Hề Hề cứ nhìn về phía cửa với ánh mắt chờ mong, chỉ thiếu viết lên trán một hàng chữ lớn —

Sao chàng vẫn chưa tới?

Bộ Sanh Yên an ủi nói "Có lẽ bệ hạ bị chuyện gì đó trì hoãn, hay là Quý phi nương nương tạm ở vương phủ một đêm, đợi sáng mai chúng ta phái người đi hỏi thăm, xem bệ hạ chừng nào tới? Nếu bệ hạ không có thời gian tới, chúng ta sẽ sai người đưa nương nương về cung."

Thật ra Tiêu Hề Hề không phải nhất quyết đòi Lạc Thanh Hàn đến đón.

Từ phủ Anh vương về hoàng cung không xa, nếu nàng muốn về, chỉ cần ngồi xe ngựa về.

Chủ yếu là nàng lo Lạc Thanh Hàn xảy ra chuyện gì đó.

Đối mặt với lời đề nghị của Anh vương phi, Tiêu Hề Hề nhẹ nhàng đáp lại, sau đó nằm nửa người lên bàn, bộ dạng không hề có tinh thần gì.

Đúng lúc này, quản gia nhanh chóng bước vào.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, vương phi nương nương, Hoàng thượng tới rồi!”

Tiêu Hề Hề ngồi thẳng dậy.

Nếu trên đầu nàng có radar, lúc này nó sẽ quay rất nhanh, trông vô cùng hưng phấn.

Nàng hỏi “Bệ hạ ở đâu?”

Quản gia trả lời “Bệ hạ đang đợi Quý phi nương nương ngoài cổng, bệ hạ nói trời đã muộn, không vào làm phiền vương gia và vương phi nữa, bảo vương gia và vương phi cứ ở trong phủ là được, không cần ra ngoài nghênh đón.”

Nói vậy nhưng vợ chồng Anh vương vẫn cùng Quý phi ra cổng.

Trời rất tối, không sao không trăng.

Thị nữ cầm đèn lồng đi phía trước, ánh sáng mờ ảo chỉ có thể chiếu sáng một chỗ nhỏ dưới chân nàng.

Nhưng Tiêu Hề Hề đi rất nhanh, không hề sợ té, nếu không phải bên cạnh có người trông chừng, nàng sẽ trực tiếp dùng khinh công bay đi.

Bộ Sanh Yên thấy vậy, thầm cảm khái, Quý phi thật nặng tình với Hoàng thượng, chỉ mới xa nhau nửa ngày nhưng đã nhớ nhung khôn nguôi.

Đoàn người tăng tốc bước ra khỏi cổng vương phủ.

Trên bậc thềm ngoài cửa, Hoàng đế trẻ tuổi mặc cẩm bào xanh nhạt đang đứng chắp tay sau lưng, dáng người cao gầy, da trắng phát ra ánh sáng nhẹ trong đêm, nét mặt lạnh lùng cho người ta cảm giác xa cách khó gần.

“Bệ hạ!” Tiêu Hề Hề bước qua ngưỡng cửa, sốt ruột chạy về phía hắn, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vui mừng.

Khoảnh khắc Lạc Thanh Hàn nhìn thấy nàng, lạnh lùng xung quanh hắn tan biến, ấm áp dịu dàng tràn ngập trong đôi mắt đen láy của hắn.

Hắn giơ tay, vững chắc đón nhận nữ nhân đang lao vào vòng tay hắn.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn, bĩu cái miệng nhỏ, giả vờ lầu bầu không vui.

“Sao bây giờ chàng mới tới?”

Lạc Thanh Hàn xoa đầu nàng, trầm giọng dịu dàng “Hôm nay việc hơi nhiều, ta vừa xử lý xong, xin lỗi, để nàng đợi lâu rồi.”

Thật ra Tiêu Hề Hề không giận, nàng chỉ muốn nhân cơ hội làm nũng thôi.

Tiêu Hề Hề nhận được an ủi của hắn, tức thì cười rạng rỡ.

Lạc Thanh Hàn một tay ôm eo nàng, tay còn lại giơ lên giúp nàng cài lại trâm vàng hơi nghiêng, nhỏ giọng nói.

“Chúng ta về thôi.”

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh “Ừm!”

Nàng đang định nói tạm biệt với vợ chồng Anh vương, nhưng khi nàng quay lại thì thấy vợ chồng Anh vương và tất cả người hầu đang ngơ ngác nhìn nàng và Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề khi ở riêng thường không dùng kính ngữ, đã quen đối xử bình đẳng với nhau, không cảm thấy chuyện này có gì không ổn, nhưng cảnh này trong mắt người ngoài lại rất khác!

Có phi tần nào thấy Hoàng đế mà không hành lễ?

Không chỉ vậy, còn không dùng kính ngữ, thậm chí còn dám

oán trách Hoàng đế.

Đúng là khi quân phạm thượng!

Nếu có quan văn tại đây, nhất định sẽ nhảy dựng lên mắng đại nghịch bất đạo!

Nhưng Hoàng đế lại không hề giận, càng không có ý trách Quý phi, thậm chí còn xin lỗi Quý phi, dáng vẻ vô cùng nghe lời, hoàn toàn khác với Hoàng đế xa cách khó gần bình thường.

Tất cả mọi người có mặt đờ ra.

Lạc Dạ Thần muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng, y chỉ có thể nặn ra một câu.

"Tình cảm của bệ hạ và Quý phi tốt thật."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh đáp "Đương nhiên."

Hắn phóng khoáng thừa nhận, nét mặt ung dung của hắn trông cực kỳ tự nhiên, như thể hắn và Quý phi nên sống chung như thế.

Thậm chí làm Lạc Dạ Thần nghĩ mình thiếu hiểu biết, chút chuyện nhỏ này mà cũng làm ầm lên.

Hai bên tạm biệt nhau.

Hoàng đế đỡ Quý phi lên xe ngựa, hai người ngồi xe ngựa về cung.

Vợ chồng Anh vương cũng xoay người vào trong.

Sau khi vào phòng đóng cửa lại, chỉ còn hai vợ chồng trong phòng.

Lạc Dạ Thần nằm xuống giường, cười nhạo nói "Hoàng

thượng chiều Quý phi quá rồi.”

Theo y thấy, Hoàng đế sủng ái một phi tần nào đó thì chẳng là gì, nhưng cũng không nên quá nuông chiều, nếu nuông chiều đến mức coi trời bằng vung, sau này sẽ gây phiền phức lớn, hai người sẽ để lại tiếng xấu là hôn quân yêu phi trong sử sách.

Bộ Sanh Yên liếc nhìn y, bình tĩnh nói.

“Ta không nghĩ vậy.”

Lạc Dạ Thần không tin được, vội bò dậy.

“Quý phi đã như thế rồi, Hoàng thượng còn theo ý cô ta, như vậy không tính là nuông chiều sao?”

Bộ Sanh Yên hỏi lại “Quý phi thế nào? Cô ấy không làm gì trái pháp luật loạn kỷ cương, bại hoại thuần phong mỹ tục, cô ấy chỉ thân mật với chồng mình ở nơi đông người một chút, chuyện này không có gì to tát.”

Lạc DạThần “Nhưng cô ta không hề kính sợ Hoàng thượng.”

Bộ Sanh Yên lại hỏi “Ta có cần phải kính sợ chàng không?”

Lạc Dạ Thần lắp bắp “Không … không giống nhau! Nàng là chính phi cưới hỏi đàng hoàng, là vợ cả chính thức, nhưng Quý phi chỉ là ……”

Lời của y nhỏ dần đi.

Lời còn chưa nói hết nhưng ý đã rõ ràng.

Quý phi dù có tôn quý đến đâu thì vẫn là phi, khác biệt với Hoàng hậu.

Phi là thiếp, sao có thể so với chính thất được!

Bộ Sanh Yên cong đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng cười.

“Trong mắt chàng, Quý phi chỉ là phi, nhưng trong lòng người đó, Quý phi sớm đã ngồi vững ngôi vị Hoàng hậu rồi.”

Lạc Dạ Thần cảm thấy lời của nàng quá khoa trương, không khỏi phản bác lại.

“Hoàng thượng không phải là loại người vì một nữ nhân mà bất chấp tất cả, dù có sủng ái Quý phi đến đâu cũng không nên đưa Quý phi lên ngôi Hoàng hậu, dù sao xuất thân của Quý phi cũng rành rành ra đấy, vương triều Đại Thịnh chưa từng có nữ tử ngoại tộc làm Hoàng hậu.”

Bộ Sanh Yên nhàn nhã nói.

“Hay là chúng ta cược đi? Cược Quý phi có thể trở thành Hoàng hậu hay không, nếu chàng thắng, sau này mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều sẽ do chàng quyết định.”

Chương 1009: Đập tay giao ước

Hai mắt Lạc Dạ Thần sáng lên, lập tức trở nên hưng phấn.

Nhưng sau đó y bình tĩnh lại, thận trọng hỏi.

“Vậy nếu ta thua thì sao?”

Bộ Sanh Yên cười nói “Nếu chàng thua, chàng phải giao hết quỹ đen của chàng ra đây.”

Lạc Dạ Thần giật mình, theo bản năng buột miệng nói “Sao nàng biết ta có quỹ đen?”

Y vừa nói xong thì muốn cắn đứt lưỡi mình.

Mẹ kiếp! Chưa đánh đã khai rồi?!

Sau khi thành thân, Bộ Sanh Yên lo liệu mọi chuyện trong phủ Anh vương, quản lý tất cả sản nghiệp dưới tên Anh vương, như vậy khiến Lạc Dạ Thần rất thoải mái, ngày thường không cần lo chuyện gì, chỉ cần ăn uống vui chơi, hưởng thụ cuộc sống thôi là được.

Điều duy nhất khiến y không hài lòng chính là thiếu tự do tài chính.

Tài chính trong nhà đều do Bộ Sanh Yên quản lý, mỗi tháng nàng sẽ đưa Lạc Dạ Thần một phần tiền tiêu vặt cố định, nếu tiêu hết số tiền này mà Lạc Dạ Thần còn muốn thêm tiền thì phải báo cáo với Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên không dễ bị lừa, nếu Lạc Dạ Thần không thể nghĩ ra lý do tiêu tiền hợp lý, nàng sẽ thẳng thừng từ chối yêu

cầu của y.

Sở dĩ Bộ Sanh Yên quản lý Lạc Dạ Thần nghiêm khắc như vậy không phải vì nàng keo kiệt độc đoán, mà là vì Lạc Dạ Thần tiêu xài hoang phí!

Tính tình Lạc Dạ Thần tùy tiện cẩu thả, mọi thứ trong lòng đều thể hiện hết trên mặt, hơn nữa từ lúc còn nhỏ, Huệ phi xem y như bảo bối nên hoàn toàn không có khái niệm về tiền bạc.

Cả đời y chỉ có một quy tắc duy nhất —

Ngàn vàng khó mua được niềm vui!

Mỗi lần đi ăn uống vui chơi với bạn, y luôn là người trả tiền.

Thế thì cũng chẳng sao, chỉ tốn chút tiền, Bộ Sanh Yên không để bụng.

Bực nhất là tên Lạc Dạ Thần này rất dễ bị lừa, chỉ cần người khác nịnh nọt y, y đã bị người khác xoay vòng vòng, trước đây thường có người dùng nhiều lý do vay tiền y.

Mấy lý do đó vừa nghe đã biết gạt người, nhưng Lạc Dạ Thần lại tin chúng!

Những năm qua, y cho vay rất nhiều tiền nhưng chỉ có Hoàng đế trả tiền theo thỏa thuận, những người khác sau khi vay tiền thì không hề nhắc đến chuyện trả tiền.

Bản thân Lạc Dạ Thần cũng chưa từng hối thúc, thời gian lâu dần, cả bản thân y cũng quên mất người vay tiền gồm những ai.

Còn giấy nợ, một tờ cũng không có.

Những người đó đều mượn tiền bằng miệng.

Bộ Sanh Yên muốn sai người đi đòi nợ, nhưng không có bằng

chứng nên đành thôi.

Mọi người thân thiết gọi Lạc Dạ Thần là Thần tài gia, y còn rất đắc ý, nghĩ biệt danh này rất đỉnh.

Nhưng Bộ Sanh Yên biết lý do người khác gọi y là Thần tài gia thật ra là cười nhạo y ngu ngốc lắm tiền.

Bộ Sanh Yên không thể can thiệp vào quyền tự do kết bạn của y, điều duy nhất nàng có thể làm là nắm giữ quyền tài chính trong tay, tránh để Lạc Dạ Thần bị người khác dụ lấy hết tài sản.

Bây giờ tiền tiêu vặt của Lạc Dạ Thần rất túng thiếu, đâu còn lòng dạ quan tâm đến người khác? Có người đến vay tiền, y đều từ chối.

Chuyện này làm hình tượng huy hoàng của y trong mắt bạn bè sụp đổ nhanh chóng.

Y trực tiếp bị đổi từ Thần tài gia thành kẻ keo kiệt!

Một số người thậm chí còn cười nhạo y là vợ quản nghiêm, đặt cho y biệt danh mới là chúa sợ vợ.

Lạc Dạ Thần ưa sĩ diện, sao có thể chịu được đả kích này?!

Để chứng minh mình không hề sợ vợ, y bắt đầu lén giấu quỹ đen.

Thấy quỹ đen ngày càng nhiều, trong lòng y đắc ý không thôi, nào ngờ vương phi đã phát hiện ra sơ hở.

Đối mặt với ánh mắt như đang cười lạnh của Bộ Sanh Yên, Lạc Dạ Thần cảm thấy cả người run rẩy, sợ nàng sẽ biến thành hổ vồ chết mèo con đáng thương như mình.

Dù sợ chết khiếp nhưng Lạc Dạ Thần vẫn kiên quyết phủ nhận.

“Ta không có quỹ đen.”

Bộ Sanh Yên tiện tay rút chổi lông gà trong bình hoa bên cạnh rồi gõ xuống bàn hai cái.

“Chàng nói gì? Ta nghe không rõ, nói lại lần nữa.”

Lạc Dạ Thần cảm giác như hai cái gõ đó đang đánh vào đầu mình, toàn thân run lên.

Mẹ kiếp, con hổ cái này lại dùng bạo lực uy hiếp y!

Không phải võ công cao thôi sao? Có gì ghê gớm đâu!

Đợi sau này Tiểu Ngố Ngố lớn lên, học được võ công, y sẽ bảo Tiểu Ngố Ngố bảo vệ mình!

Lạc Dạ Thần điên cuồng chửi bới trong lòng, ngoài mặt giả vờ bình tĩnh.

“Cược thì cược, ta nhất định sẽ thắng!”

Đợi y thắng rồi sẽ lấy lại tự do tài chính, muốn tiêu tiền thế nào cũng được, vương phi không thể kiểm soát y nữa!

Chỉ nghĩ thôi đã thấy hưng phấn.

Bộ Sanh Yên đặt chổi lông gà xuống, giơ tay phải lên “Nào, đập tay giao ước, nói lời giữ lời.”

Lạc Dạ Thần giơ tay phải lên, cẩn thận vỗ nhẹ vào tay vương phi, như sợ bị đánh, y vội thu tay lại, nhảy xuống giường.

“Ta đi xem Tiểu Ngố Ngố đã ngủ chưa?”

Nói xong y vội chạy ra ngoài.

Dáng vẻ hoảng sợ đó như thể có con hổ đang đuổi theo y.

……

Trên đường lớn, các hạt mưa đá đã dọn sạch, cỗ xe ngựa suôn sẻ đi qua.

Chiếc đèn lồng treo trên xe lắc lư nhẹ nhàng, tỏa ra ánh vàng ấm áp như vì sao, nổi bật trong đêm tối lạnh lẽo.

Theo sau cỗ xe là hàng chục cấm vệ.

Bọn họ như những cái bóng ẩn trong tối, im lặng và trung thành.

Trong xe ngựa, Tiêu Hề Hề hỏi.

“Tại sao xe ngựa này lại khác với trước đó? Chàng đổi xe ngựa à?”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói “Xe ngựa trước đó bị ngã hư rồi.”

Tiêu Hề Hề vội hỏi “Chàng có bị thương không?”

Lạc Thanh Hàn “Có bùa hộ thân mà nàng làm, ta không sao.”

Hắn không nhắc đến chuyện xa phu ngã chết, cũng không nói chuyện trên xe ngựa có chữ “tàn phế”.

Chuyện Hề Hề cần bây giờ là nghỉ ngơi, hắn không muốn những chuyện này ảnh hưởng đến tâm trạng của Hề Hề.

Tiêu Hề Hề “Lát về ta sẽ chuẩn bị thêm bùa hộ thân cho chàng.”

Lạc Thanh Hàn “Không cần, ta còn rất nhiều, tạm thời không dùng hết.”

Tiêu Hề Hề “Chàng dùng hết rồi thì phải nói với ta.”

“Ừm.”

Lạc Thanh Hàn ôm eo nàng, để nàng tựa vào người hắn, rồi cúi đầu hôn lên trán nàng.

Không khí bên trong xe yên tĩnh nhẹ nhàng.

Khi xe ngựa tới cung Vân Tụ đã là nửa đêm.

Dù vậy, Lạc Thanh Hàn vẫn đi tắm, lúc hắn mặc xong y phục về phòng ngủ thì thấy Hề Hề đã làm ổ ngủ say trên giường.

Hắn vén một góc chăn lên, cẩn thận nằm xuống.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc đến gần, Tiêu Hề Hề xoay người lại gần Lạc Thanh Hàn, đồng thời giơ một chân đặt lên đầu gối của hắn.

Nàng mơ hồ lẩm bẩm một tiếng.

“A Hàn.”

Lạc Thanh Hàn bị tiếng gọi này làm giật mình.

Chương 1010: Ngoan, gọi thêm lần nữa

Trước đây, lúc Thẩm chiêu nghi còn chưa điên, thường xuyên gọi tên hắn lúc ở riêng.

Bà thường gọi là Thanh Hàn, khi tâm trạng vui vẻ sẽ gọi hắn là Tiểu Hàn.

Sau khi Thẩm chiêu nghi qua đời, không còn ai gọi tên hắn nữa, mọi người đều gọi hắn là Tam hoàng tử, sau này trở thành Thái tử, bây giờ mọi người thấy hắn đều phải cung kính gọi hắn là Hoàng đế bệ hạ.

Chưa từng có ai gọi hắn là A Hàn.

Hai chữ này thân mật hơn Thanh Hàn, cũng không giống Tiểu Hàn có chút ý trêu đùa.

Có lẽ Hề Hề là người duy nhất trên đời có thể gọi tự nhiên hai từ này như vậy.

Đây là xưng hô độc nhất của Hề Hề dành cho hắn.

Chỉ có nàng mới có thể gọi, cũng chỉ có thể là nàng gọi.

Lạc Thanh Hàn cảm giác như có người gãi nhẹ vào tim mình, có hơi ngứa ngáy, có hơi mềm mại.

Hắn không nhịn được vòng tay ôm Hề Hề, cúi đầu đến gần nhỏ giọng nói.

“Ngoan, gọi thêm lần nữa.”

Đáp lại hắn là hơi thở đều đặn của Hề Hề.

Nàng lại ngủ rồi.

Lạc Thanh Hàn khẽ thở dài, hôn l.ên đỉnh tóc nàng.

Ôm người mình yêu trong tay, hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng hôm sau, vấn đề mưa đá trở thành tâm điểm thảo luận của các triều thần.

Mọi người bày tỏ ý kiến, trò chuyện khá rôm rả, phần lớn thời gian Hoàng đế im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, nhưng dù vậy cũng không ai dám phớt lờ vị Hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn quá mức này.

Khi Hoàng đế mới lên ngôi, có vài người cậy già lên mặt, cố thách thức uy nghiêm của tân đế.

Kết quả, số người đó hoặc là bị cách chức, hoặc là bị điều đi, hoặc là cỏ trên mộ đã cao ba thước.

Tóm lại, không ai có kết thúc tốt đẹp.

Nhiều bài học như vậy, các triều thần không còn dám coi thường Hoàng đế.

Cộng thêm chuyện Hoàng đế mạnh tay đề bạt tài năng trẻ, có thể thấy Hoàng đế hiện giờ không coi trọng môn đệ và xuất thân, hắn coi trọng tài năng và chăm chỉ.

Điều này làm cho các lão thần trong triều nảy sinh cảm giác khủng hoảng.

Bọn họ sợ sóng sau xô sóng trước, nên ai nấy đều cố hết sức thể hiện mình.

Hôm nay là vậy, dù là người cũ hay người mới nổi, chỉ cần đứng trong điện Nghị Sự, bọn họ đều đang tích cực lên kế hoạch đối phó, bầu không khí tốt hơn so với dáng vẻ vô hồn

trước kia.

Với nỗ lực chung của mọi người, một kế hoạch ứng phó thiên tai mưa đá được ra lò, tiếp theo chỉ cần làm theo kế hoạch này.

Lạc Thanh Hàn đang muốn tuyên bố bãi triều, có quan văn đầy tự tin bước ra khỏi hàng, lớn tiếng nói.

“Mưa đá là thiên tai, theo tục lệ, mỗi khi thiên tai xảy ra, Hoàng thượng phải đến thái miếu xưng tội với tổ tiên, sau đó ban chiếu nhận tội với dân chúng trong thiên hạ để ổn định lòng dân. Vi thần xin bệ hạ làm theo tục lệ, đến thái miếu xưng tội, hạ chiếu nhận tội!”

Nói xong, ông quỳ xuống đất, hành lễ lớn.

Trong chốc lát, cả điện Nghị Sự im lặng.

Mọi người tập trung nín thở, thậm chí không dám thở quá mạnh.

Trên thực tế, không chỉ riêng Đại Thịnh mà đó là tục lệ bất thành văn ở mọi triều đại, mỗi khi có thiên tai, Hoàng đế phải chủ động đứng ra chịu trách nhiệm, trước đến thái miếu xưng tội với tổ tiên, sau đó hạ chiếu nhận tội, bày tỏ ăn năn của mình với ông trời, hy vọng thiên tai sẽ dừng, mỗi năm sau này mưa thuận gió hòa.

Tuy nhiên, mọi người đều biết ý nghĩa thật sự của việc này không lớn.

Đến thái miếu hạ chiếu nhận tội chẳng qua là lừa mình dối người.

Vì vậy trong buổi triều sáng nay, hầu hết mọi người đều chọn âm thầm bỏ qua chuyện này, muốn coi như không có chuyện gì xảy ra, tránh làm Hoàng đế bất mãn, mang đến tai họa không đáng có cho mình.

Ai mà ngờ lại có tên quan văn cứng đầu như vậy, giống như bị

mù, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình hiện tại, mở miệng là chọc thủng tờ giấy.

Bầu không khí hài hòa tươi đẹp vốn có đã bị quét sạch.

Trong điện Nghị Sự chỉ còn im lặng và gượng gạo.

Vô số người đang thầm mắng quan văn, sống đàng hoàng không tốt à? Sao cứ phải tìm chết!

Lạc Thanh Hàn quả thật có hơi không vui.

Con người không khống chế được thiên tai, hắn không cảm thấy đây là lỗi của mình, cũng không cho rằng mình hạ chiếu nhận tội thì có thể làm cho quốc gia mưa thuận gió hòa.

Thay vì làm mấy chuyện hoa mỹ này, còn không bằng tập trung làm những việc thiết thực.

Hắn ngồi thẳng dậy, lạnh lùng nhìn quan văn đang quỳ dưới đất, lạnh giọng nói.

“Khanh nói có lý, nhưng gần đây trẫm quá bận, trong người lại không khỏe, không có thời gian đích thân đến thái miếu, chỉ đành nhờ Anh vương giúp trẫm đi chuyến này, còn chiếu nhận tội, đợi trẫm bận xong thời gian này rồi hẵng tính.”

Nói xong, hắn đứng dậy, bước thẳng ra khỏi điện Nghị Sự.

Mọi người cung kính tiễn Hoàng đế đi.

Trong phủ Anh vương.

Lạc Dạ Thần nhìn thánh chỉ đưa cho mình, nét mặt khó hiểu.

“Tại sao bổn vương phải đến thái miếu xưng tội với tổ tiên? Chuyện này có liên quan gì tới bổn vương?”

Tào Nặc hai tay cầm thánh chỉ, cười nói “Bệ hạ gần đây bận quốc sự, thật sự không có thời gian đến thái miếu, chỉ đành

mời vương gia đi thay."

Lạc Dạ Thần lộ vẻ nghi hoặc trên mặt "Nhưng tại sao cứ phải là bổn vương?"

Tào Nặc "Vương gia và bệ hạ là huynh đệ ruột thịt, quan hệ thân thiết, trên đời này không còn ai thích hợp hơn vương gia."

Lạc Dạ Thần "……"

Vì ông đây là huynh đệ của hắn, hắn bèn có thể danh chính ngôn thuận đào hố cho ông đây sao?!

Tên đệ đệ xấu xa không có tính người!

Tào Nặc nhắc nhở "Xin vương gia tiếp chỉ."

Lạc Dạ Thần kiềm lại xúc động muốn chửi bậy, hai tay cầm thánh chỉ, miễn cưỡng hướng về phía hoàng cung hành lễ "Tạ chủ long ân."

Tào Nặc hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, vẩy phất trần rồi vui vẻ bước đi.

Lạc Dạ Thần tùy ý vứt thánh chỉ sang một bên, tức giận xanh mặt.

Bộ Sanh Yên nhờ người pha cho y tách trà hoa cúc giải tỏa cơn giận.

Lạc Dạ Thần không muốn uống trà, hiện giờ y chỉ muốn mắng người.

Bộ Sanh Yên an ủi "Vương gia đừng giận, chỉ đến thái miếu một chuyến, chàng xem như ra ngoài chơi một vòng, dù sao bình thường chàng cũng ra ngoài chơi còn gì."

Lạc Dạ Thần tức giận nói "Đây đâu có phải đi chơi? Ta đến thái miếu khấu đầu nhận tội với tổ tiên, nhưng ta đã làm sai cái

gì? Sao phải nhận tội? Ta không phục!”

Làm Hoàng đế không có phần của y, nhận tội thì lại nhớ tới y.

Y sẽ không bị lợi dụng!

Bộ Sanh Yên biết tâm lý phản nghịch của tên này lại trỗi dậy, lúc này càng khuyên thì tâm lý phản nghịch của y càng quyết liệt.

Cho nên nàng dỗ mấy câu thì không dỗ nữa, ngược lại nhờ người bế Tiểu Ngố Ngố tới.

Nhìn thấy con trai bảo bối, Lạc Dạ Thần lập tức chuyển hướng chú ý.

Y và Bộ Sanh Yên đi vòng quanh Tiểu Ngố Ngố.

Con trai bảo bối càng nhìn càng dễ thương, cả nước bọt phun ra cũng trong suốt như pha lê, Lạc Dạ Thần vui vẻ trong lòng, tức giận trong bụng tiêu tan.

Sau khi Lạc Dạ Thần bình tĩnh lại, y lại nghĩ tới chuyện đến thái miếu xưng tội, tuy vẫn còn hơi bất mãn nhưng cũng không phản kháng như trước.

Cũng như vương phi nói, xem như ra ngoài chơi một chuyến.

Dù sao làm cho có là được rồi.

Chương 1011: Không có tin tức

Lạc Dạ Thần không cam lòng, nếu đã đến thái miếu xưng tội, vậy y phải cho mọi người biết mình sẽ thay mặt Hoàng đế đến xưng tội với tổ tiên, huynh trưởng như y vĩ đại đến nhường nào!

Y đặc biệt sai người viết cho mình một bài báo, nội dung đầy lời khen ngợi.

Sáng hôm sau, bài báo xuất hiện trên trang nhất của "Thịnh Kinh Nhật Báo".

Nhất thời mọi người trong thành đều biết Anh vương sẽ thay mặt Hoàng đế đến thái miếu xưng tội.

Quả thật rất nhiều người đã ca ngợi Anh vương.

Lúc Lạc Dạ Thần ngồi trên cỗ xe ngựa lớn sang trọng, chính thức khởi hành đến thái miếu, rất nhiều người biết tin đến vây xem, làm y trở thành tâm điểm chú ý.

Trong khoảng thời gian này, mục sự kiện của "Thịnh Kinh Nhật Báo" đăng tải nội dung hầu hết đều liên quan đến mưa đá.

Vấn đề này liên quan đến kế sinh nhai của dân chúng, thật sự là vấn đề được dân chúng quan tâm nhất hiện nay.

Còn những điều khoản liên quan đến sắp xếp nạn dân, kế hoạch tái thiết sau thiên tai cũng được đăng trên báo, mỗi bài đều được viết vô cùng chi tiết.

Như vậy mọi người trong thành đều có thể giám sát, một khi

quá trình thực hiện không khớp với các điều khoản nêu trên, nghĩa là có người giở trò, dân chúng có thể đến phủ Kinh Triệu báo cáo nặc danh.

Còn động thái này đã lay động đường chân tóc của Phủ doãn Mai Quảng Đào ở phủ Kinh Triệu đến mức nào thì không ai biết được.

Lạc Thanh Hàn nói mình bận, không có thời gian đến thái miếu, cũng không phải cái cớ, hắn thật sự rất bận.

Càng về cuối năm, quan lại địa phương phải xét duyệt thành tích, các bộ phải tổng kết kế hoạch, rất nhiều việc phải làm.

Mỗi ngày Lạc Thanh Hàn đều thượng triều lúc trời vừa sáng, bận đến tối mới đến cung Vân Tụ, đặc biệt là hai ngày nay, hắn tăng ca đến tận nửa đêm mới nghỉ ngơi, lúc hắn đến cung Vân Tụ thì Hề Hề đã ngủ.

Lúc Tiêu Hề Hề thức dậy, nam nhân bên cạnh đã đi rồi.

Tiêu Hề Hề phát hiện mình đã hai ngày không gặp Lạc Thanh Hàn, hỏi ra mới biết Lạc Thanh Hàn hai ngày nay thức khuya tăng ca, thật sự rất vất vả nên nàng định nhân giờ cơm trưa đến thăm hắn.

Lúc nàng mang canh gà đến ngự thư phòng, mới nhận ra Lạc Thanh Hàn còn hủy luôn giờ nghỉ trưa, vẫn đang nghị sự với mấy Các lão.

Khi Thường công công báo Quý phi đến, Lạc Thanh Hàn mới ngừng làm việc, bảo mấy Các lão đến noãn các bên cạnh nghỉ ngơi, dùng bữa trưa.

Có nghĩa là bọn họ không thể về, phải ở trong cung tăng ca.

Các lão im lặng lui ra ngoài.

Bọn họ gặp Quý phi nương nương ngoài cửa, dừng lại hành lễ với nàng.

Tiêu Hề Hề trả lại nửa lễ.

Sau khi nàng vào ngự thư phòng, Lạc Thanh Hàn phất tay cho mọi người lui xuống.

Mọi người ra ngoài hết, Lạc Thanh Hàn mới hoàn toàn thả lỏng.

Tiêu Hề Hề lấy hũ sứ ra khỏi hộp thức ăn, đặt lên bàn nhỏ bên cạnh mở nắp, một mùi thơm nồng nàn tỏa ra.

Nàng không khỏi nuốt nước bọt, tay nghề nấu canh của Bảo Cầm ngày càng giỏi!

Lạc Thanh Hàn rửa tay, ngồi xuống bên bàn nhỏ.

Tiêu Hề Hề vừa múc canh vừa lẩm bẩm "Trông sắc mặt chàng không được tốt lắm, có phải tăng ca mệt quá không? Có cần gọi thái y đến khám không? Tuy chàng còn trẻ, sức khỏe tốt nhưng cũng không chịu nổi đâu, phải chú ý nghỉ ngơi mới được."

Lạc Thanh Hàn cầm bát, nói "Ta không sao, không cần lo lắng."

Vốn hắn định gọi Thái y lệnh đến khám cho mình, nhưng khoảng thời gian này quá bận nên quên mất.

Bây giờ Hề Hề nhắc nhở, hắn định lát nữa sẽ gọi Thái y lệnh tới.

Sau bữa trưa, Tiêu Hề Hề về cung Vân Tụ.

Trước khi đi, nàng không quên dặn Lạc Thanh Hàn nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, dù công việc có bận đến đâu cũng không thể lơ là sức khỏe của mình.

Lạc Thanh Hàn tự nhiên đáp lại.

Buổi chiều, Lạc Thanh Hàn gọi Thái y lệnh đến.

Thái y lệnh bắt mạch, mạch tượng bình thường, không có vấn đề gì.

Lạc Thanh Hàn "Nhưng trước đó trẫm từng chóng mặt."

Thái y nghe vậy giật mình, vội bắt mạch lại cho Hoàng đế, lần này ông kiểm tra cẩn thận hơn, vẫn không phát hiện có vấn đề gì.

"Chắc hẳn gần đây bệ hạ làm việc quá sức, thân thể có hơi yếu nên mới thấy chóng mặt, cũng không phải vấn đề gì lớn, bệ hạ chỉ cần chú ý nghỉ ngơi nhiều, đừng làm việc quá sức, vi thần sẽ kê một đơn thuốc điều dưỡng, mỗi ngày uống một viên."

Nghe vậy, Lạc Thanh Hàn thấy yên tâm.

Chỉ cần không phải bệnh gì nghiêm trọng là được.

Trong cung Vân Tụ.

Bảo Cầm đưa một phong thư cho Quý phi.

"Nương nương, đây là thư từ phủ Anh vương gửi vào cung, nói là có chuyện rất quan trọng muốn nói với Quý phi nương nương."

Tiêu Hề Hề rút tay ra khỏi lò sưởi, cầm phong thư lên xem, phát hiện chữ viết trên phong bì là của Nhị sư huynh Ôn Cựu Thành.

Nàng lập tức mở phong bì, đọc nhanh nội dung.

Thư này quả thật là do Ôn Cựu Thành viết.

Trong thư, Ôn Cựu Thành nói Đại sư huynh Phương Vô Tửu đã đến thành Phù Phong, ban đầu nói ba tới năm ngày sẽ về, nhiều nhất không quá bảy ngày, nhưng hiện giờ đã qua nửa tháng, Đại sư huynh vẫn không có tin tức.

Ôn Cựu Thành lo lắng Đại sư huynh gặp nguy hiểm, muốn tự mình đến thành Phù Phong kiểm tra tình hình.

Vì Ôn Cựu Thành là dân thường không thể vào cung, chỉ đành nhờ quan hệ của phủ Anh vương chuyển bức thư này cho Tiêu Hề Hề.

Nét mặt Tiêu Hề Hề trở nên nghiêm túc.

Phương Vô Tửu trước nay làm việc chu đáo, huynh ấy nói không quá bảy ngày thì trong vòng bảy ngày sẽ về. Nếu có chuyện gì làm trễ thời gian, huynh ấy cũng sẽ cử người gửi thư về, tránh làm các sư đệ sư muội lo lắng.

Nhưng bây giờ không có tin tức gì của huynh ấy, có thể huynh ấy đã gặp phải chuyện gì đó.

Tiêu Hề Hề đặt thư xuống, bảo Bảo Cầm và những người khác ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn mình nàng, nàng nhắm mắt, thông qua sinh thần bát tự của Phương Vô Tửu bói cho huynh ấy một quẻ.

Xung quanh là những bức tường loang lổ.

Trong không khí có mùi hôi thối.

Nhìn xuống, tay chân Phương Vô Tửu còn đeo gông cùm.

Hình như bên cạnh có người đang nói.

Tiêu Hề Hề cố nghe rõ người đó nói gì, nhưng sau đó đã bị ép thoát khỏi trạng thái đồng cảm.

Nàng chợt mở mắt, sức lực trong cơ thể như phút chốc bị rút cạn, đầu choáng váng, yếu ớt ngã sang một bên.

Nàng chống tay lên giường, cố giữ thăng bằng.

Qua một lúc, trạng thái của nàng mới đỡ hơn một chút.

Nàng cẩn thận nhớ lại những phản hồi mà nàng nhận được khi vào trạng thái đồng cảm vừa nãy.

Đại sư huynh chắc là bị nhốt vào một nơi như đại lao, huynh ấy đeo gông cùm, tự do bị hạn chế.

Nhưng kỳ lạ là Đại sư huynh dường như không hề hoảng sợ.

Đại sư huynh chỉ hơi sốt ruột, dường như đang lo lắng chuyện gì đó.

Dù thế nào thì Đại sư huynh hiện giờ quả thật đang gặp nạn, phải tìm cách giúp huynh ấy thoát nạn.

Ôn Cựu Thành chỉ có một mình, nếu một mình đi cứu người, rất có thể sẽ bị liên lụy, lúc đó thật sự sẽ trở thành cậu bé hồ lô cứu ông nội, hết người này đến người khác tự dâng mình tới cửa.

Chương 1012: Chàng ức hiếp người ta!

Tiêu Hề Hề gọi Bảo Cầm vào.

Bảo Cầm bước nhanh vào, nàng nhận thấy sắc mặt của Quý phi rất kém, tức thì lo lắng.

“Nương nương, người sao vậy? Người mau nằm xuống, nô tỳ sẽ đi gọi thái y ngay.”

Tiêu Hề Hề ngăn nàng lại “Ta không sao, không cần gọi thái y, em đi lấy bản đồ đến đây.”

Bảo Cầm lo lắng “Nhưng bây giờ trông người rất yếu.”

Tiêu Hề Hề “Ta vừa mới bói cho một người, hơi mệt thôi, nghỉ ngơi một lát là được, em mau đi lấy bản đồ.”

Bảo Cầm hết cách, đành làm theo lời dặn.

Nàng mở tấm bản đồ đặt lên giường.

Đôi mắt Tiêu Hề Hề đảo quanh bản đồ, cuối cùng dừng lại ở ba chữ thành Phù Phong.

Theo kết quả bói của nàng, Đại sư huynh hẳn vẫn đang ở thành Phù Phong.

Thành Phù Phong này quả nhiên có vấn đề!

Nàng nói với Bảo Cầm.

“Đi gọi Thượng Khuê đến đây.”

Bảo Cầm không biết Quý phi muốn làm gì, nhưng nhìn nét mặt của Quý phi có thể biết được chuyện rất nghiêm trọng, không thể chậm trễ.

Nàng không dám hỏi nhiều, vội ra ngoài bảo Thanh Tùng đi tìm Thượng Khuê.

Trước đó vì Quý phi bị bắt cóc, Thượng Khuê bị đình chức về nhà dưỡng thương, sau khi vết thương của hắn hồi phục, Quý phi cầu xin Hoàng đế điều hắn trở về.

Thượng Khuê được phục chức, vẫn là Thống lĩnh Ngọc Lân vệ.

Hắn mặc quan phục võ tướng đỏ thẫm, thắt lưng đeo đao, sải bước vào cung Vân Tụ.

“Mạt tướng bái kiến Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề bảo hắn đứng dậy.

“Bổn cung gọi ngươi đến là vì có chuyện cần ngươi làm.”

Thượng Khuê cụp mắt cúi đầu cung kính nói “Nương nương cứ dặn dò.”

Tiêu Hề Hề đưa một phong thư “Ngươi đến tòa soạn báo tìm một người tên là Ôn Cựu Thành, giao phong thư này cho y, y đọc xong thư này sẽ biết nên làm thế nào, ngươi chỉ cần làm theo lời y là được.”

Thật ra nàng muốn đích thân đến thành Phù Phong, nhưng tình trạng thể chất hiện giờ của nàng không tiện đi xa, Lạc Thanh Hàn cũng sẽ không đồng ý để nàng mạo hiểm.

Bây giờ Lạc Thanh Hàn bận rộn, cả chính sự còn chưa xử lý hết, nàng không muốn tạo thêm gánh nặng cho hắn.

Nàng chỉ đành giao chuyện cứu Đại sư huynh cho Nhị sư huynh và Thượng Khuê.

Nhị sư huynh giỏi dùng mưu, Thượng Khuê võ công cao, còn có thể điều động Ngọc Lân vệ, hai bên phối hợp thì sẽ tương đối ổn định.

Thượng Khuê hai tay nhận thư.

Tiêu Hề Hề căn dặn "Nếu gặp phải vấn đề không thể giải quyết được thì đừng cố quá, tình hình không ổn thì rút về tìm tiếp viện."

Thượng Khuê chắp tay đáp "Vâng!"

Sắp xếp xong mọi việc, Tiêu Hề Hề cũng không gượng nổi nữa, ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Khi nàng thức dậy, bên ngoài trời đã tối.

Lạc Thanh Hàn hơi nhíu mày ngồi bên giường, môi mỏng mím thành đường thẳng, đôi mắt đen như mực lạnh lùng như băng.

Tiêu Hề Hề thấy hắn như vậy, liền biết tâm trạng hắn lúc này không tốt.

Nàng chột dạ nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Thức rồi thì ngồi dậy."

Tiêu Hề Hề chỉ đành hậm hực mở mắt, cười ngượng.

"Hôm nay bệ hạ tới sớm thật."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Trời cũng tối rồi, còn sớm à?"

Tiêu Hề Hề rụt cổ, nhỏ giọng biện giải "Hai ngày nay chàng toàn nửa đêm mới tới, so ra thì hôm nay quả thật khá là sớm."

Thật ra Lạc Thanh Hàn đã tới từ chiều.

Vốn hắn đang xử lý chính sự ở ngự thư phòng, đột nhiên Thanh Tùng chạy tới báo Quý phi nương nương ngất xỉu, dọa hắn đờ hết cả đầu óc, không kịp nghĩ gì đã vứt bỏ tấu chương, chạy nhanh đến cung Vân Tụ.

Thái y lệnh đến khám, khám xong xác định Quý phi chỉ ngủ say, không có vấn đề gì.

Nói xong, Thái y lệnh vẫn kê một đơn thuốc bồi bổ cơ thể.

Sau đó, Lạc Thanh Hàn ngồi bên giường, nhìn chằm chằm Hề Hề không chịu đi.

Hắn ngồi như vậy từ chiều tới đêm.

Chính vì cứ nhìn chằm chằm nên hắn mới nhận ra Hề Hề đã dậy.

Buồn cười là nữ nhân này lại dám giả vờ ngủ!

Nàng nghĩ mình giả vờ ngủ là có thể thoát được chuyện này sao?!

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Nàng giỏi rồi, ta bảo nàng ngoan ngoãn ở trong cung dưỡng bệnh, nàng lại xem lời ta như gió thoảng bên tai?!"

Tiêu Hề Hề sợ hắn không kiềm được sẽ xông tới đánh nàng, nàng lặng lẽ chui vào trong chăn, giấu cả người dưới chăn, như vậy bị đánh cũng sẽ không quá đau.

Nàng nhỏ giọng nói "Ta cũng hết cách, Đại sư huynh gặp nguy hiểm, ta không thể làm ngơ."

Lạc Thanh Hàn "Nếu y gặp chuyện, nàng có thể nói ta biết."

Tiêu Hề Hề "Không phải gần đây chàng rất bận sao? Ta không muốn tạo thêm gánh nặng cho chàng."

Lạc Thanh Hàn "Cho nên nàng hành hạ bản thân hôn mê bất

tỉnh? Nàng nghĩ như vậy có thể làm ta nhẹ nhõm được sao?"

Tiêu Hề Hề không nói nên lời, chỉ có thể xin lỗi.

"Xin lỗi mà, chỉ lần này thôi, sau này ta không dám nữa, chàng đừng giận nữa."

Lạc Thanh Hàn lại cười lạnh "Chỉ lần này thôi? Chuyện của Quản Doanh không phải là nàng bói ra à?"

Tiêu Hề Hề sửng sốt "Sao chàng biết."

Lạc Thanh Hàn "Với kỹ năng diễn xuất kém cỏi đó của nàng, ta muốn giả vờ không biết cũng không được."

Tiêu Hề Hề bị chế nhạo, tức thì càng sợ hơn.

Nàng biết mình sai, không dám nói nữa, chỉ đành bày dáng vẻ sầu khổ để lấy lòng thông cảm, thử dùng chiêu này để cầu xin Lạc Thanh Hàn tha thứ.

Tiếc là hôm nay Lạc Thanh Hàn quyết tâm dạy cho nàng một bài học, làm ngơ dáng vẻ sầu khổ của nàng, suốt quá trình vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Bảo Cầm bước vào, cẩn thận nhắc nhở.

"Bệ hạ, nương nương, nô tỳ đã chuẩn bị đồ ăn khuya, hai người có muốn ăn không?"

Lạc Thanh Hàn luôn ngồi bên giường canh Hề Hề, đến giờ còn chưa ăn tối.

Theo lý mà nói hắn phải đói rồi, nhưng hắn tàn nhẫn từ chối.

"Không ăn."

Ăn gì mà ăn? Hắn tức đến no rồi!

Tiêu Hề Hề ôm bụng khóc "Đừng mà, ta muốn ăn! Ta đói quá,

nghe xem, bụng ta đang kêu khóc cầu cho ăn rồi!”

Bảo Cầm biết tâm trạng Hoàng đế lúc này không tốt, nàng không dám lên tiếng, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Quý phi.

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Hề Hề một lát, cuối cùng cũng mủi lòng.

Hắn lạnh lùng nói “Mang nồi cháo trắng tới đây.”

Tiêu Hề Hề vội nói “Cháo trắng không đủ, phải có món phụ! Phải là món mặn!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói “Nàng chỉ có hai lựa chọn, một là ăn cháo trắng, hai là nhịn đói.”

Tiêu Hề Hề mở to mắt, khó tin nhìn hắn.

“Chàng ức hiếp người ta!”

Lạc Thanh Hàn mặc kệ nàng, lạnh lùng liếc nhìn Bảo Cầm.

Bảo Cầm sợ hãi cúi đầu, vội bước ra ngoài.

Chốc sau nàng bưng vào một nồi cháo trắng nóng hổi.

Thật sự chỉ có cháo trắng, không có gì khác.

Tiêu Hề Hề khóc “Lẽ nào ta không xứng có một dĩa dưa chua sao?”

Lạc Thanh Hàn “Đúng vậy, nàng không xứng.”

Tiêu Hề Hề “……”

Chương 1013: Đồ Vô lương tâm

Ăn no uống đủ xong, Tiêu Hề Hề thấy khá hơn nhiều.

Nhưng tâm trạng Lạc Thanh Hàn vẫn không tốt.

Tiêu Hề Hề thử kể mấy câu chuyện cười nhạt làm hắn vui, kết quả nàng kể khô cả miệng, nét mặt hắn vẫn không giãn ra, trông cứng rắn lạnh lùng.

Nàng không còn cách nào khác, đành dùng con át chủ bài, quyết định hát một bài.

Nàng vừa mở miệng, đã bắt gặp ánh mắt chết chóc của Lạc Thanh Hàn.

Câu hát kẹt trong cổ họng, không thể thốt ra được.

Tiêu Hề Hề thất vọng "Cả tiếng hát của ta cũng không thể chữa lành cho chàng sao?"

Lạc Thanh Hàn "Tiếng hát của nàng chỉ làm ta bực thêm."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng thở dài nói "Rốt cuộc phải làm sao thì chàng mới vui?"

Lạc Thanh Hàn giơ tay ôm nàng nhẹ nhàng mà chắc chắn, ôm cả người nàng vào lòng, tựa cằm lê.n đỉnh tóc nàng, nhẹ giọng nói một câu.

"Đừng làm ồn, yên lặng để ta ôm một lát."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn ngậm miệng, biến mình thành gối

ôm hình người để hắn ôm.

Một lúc sau, nàng lại không bỏ cuộc lên tiếng.

“Thật sự không cần ta hát một bài sao? Ta thấy bầu không khí hiện giờ rất thích hợp để hát.”

Lạc Thanh Hàn “Còn nói nhảm, sau này mỗi ngày nàng chỉ có thể ăn cháo trắng.”

Lực sát thương của lời uy hiếp này quá lớn, Tiêu Hề Hề không dám nói nữa, thành thật rúc vào trong ngực hắn.

Có lẽ vì vòng tay của hắn quá ấm áp thoải mái nên nàng lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng thì thấy nàng đang ngủ ngon lành, không hề để tâm chuyện mình đã ngủ cả ngày, ngược lại là hắn lo lắng không thôi.

Hắn không khỏi mắng thầm trong lòng, đồ vô lương tâm.

Hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Tiêu Hề Hề đã bị Lạc Thanh Hàn đánh thức.

Nàng dụi dụi mắt, mơ hồ hỏi “Sao vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Thức dậy, ăn sáng, đi theo ta.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Theo chàng đi đâu?”

Lạc Thanh Hàn không nói gì, cầm khăn nóng trong tay cung nữ, tự mình lau mặt cho Tiêu Hề Hề.

Hắn chưa từng hầu hạ ai nên không thể khống chế sức tay, lau lau một hồi thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Hề Hề đỏ bừng, đôi mắt mờ sương vì chưa tỉnh ngủ trông vô cùng yếu ớt đáng thương.

Cung nữ thái giám bên cạnh cũng không dám nhìn, thức thời cúi đầu xuống.

Trước đây bọn họ sẽ kinh ngạc khi thấy Hoàng đế quá sủng ái Quý phi, nhưng bây giờ bọn họ quen rồi.

Thật ra khi tách biệt thân phận Hoàng đế và Quý phi, bầu không khí hai người ở bên nhau không khác gì cặp vợ chồng bình thường.

Sau khi rửa mặt, Tiêu Hề Hề thấy tỉnh táo hơn nhiều.

Nàng bò xuống giường, cung nữ lập tức vây quanh thay y phục chải tóc cho nàng.

Mãi đến khi dùng bữa sáng, Tiêu Hề Hề mới hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng vừa ăn vừa hỏi "Rốt cuộc chúng ta đi đâu vậy?"

Lạc Thanh Hàn uống một hớp canh nóng, nhẹ giọng nói "Thượng triều."

Tiêu Hề Hề giật mình sặc thức ăn, vội cầm ly lên uống hớp sữa nóng, lúc này mới nuốt thức ăn kẹt trong cổ họng xuống.

Lạc Thanh Hàn cầm khăn lụa lên, giúp nàng lau vết sữa trên miệng.

Tiêu Hề Hề kinh ngạc hỏi "Chàng thượng triều thì thượng triều đi, dẫn ta theo làm gì?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng không cần làm gì, chỉ cần ở yên đó là được."

Tiêu Hề Hề không hiểu "Nhưng tại sao chứ?"

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn nàng "Ta phải để mắt tới nàng mọi lúc, tránh để nàng lại lấy thân thể của mình ra làm bậy."

Nếu người khác không quản được nàng, vậy thì hắn tự mình quản nàng.

Hắn muốn nàng ở trong tầm mắt của mình mọi lúc, như vậy nàng không có cơ hội làm bậy nữa.

Ăn sáng xong, hai người ngồi long xa tới điện Nghị Sự.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề ra ngoài sớm như vậy, bình thường lúc này nàng vẫn đang ngáy ngủ.

Nàng kiềm không được ngáp dài.

Lạc Thanh Hàn "Nàng có thể ngủ thêm một lát, đến nơi ta sẽ gọi nàng."

Tiêu Hề Hề không hề khách sáo, lập tức nằm xuống ngủ.

Nàng gối đầu lên đùi hắn, sau đó kéo tay áo rộng của hắn phủ lên người, nhắm mắt chuyển sang chế độ ngủ trong một giây.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng, đầu ngón tay móc một sợi tóc của nàng.

Đầu ngón tay trắng lạnh tương phản rõ rệt với mái tóc đen tuyền.

Khi long xa dừng lại, Thường công công nhỏ giọng nhắc nhở.

"Bệ hạ, tới rồi."

Lạc Thanh Hàn vỗ nhẹ má Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề mở mắt, đặt tay lên chân hắn, chậm rãi ngồi dậy lẩm bẩm.

"Sao tới nhanh thế?"

Lạc Thanh Hàn dẫn nàng xuống long xa.

Trước mặt là cửa đông của điện Nghị Sự, cũng là lối đi riêng của Hoàng đế.

Lúc này, trời đã sáng hơn nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, cơn gió lạnh thổi qua.

Tiêu Hề Hề không khỏi rụt cổ lại.

Lạc Thanh Hàn nắm chặt tay nàng hơn.

Hắn thấp giọng nhắc nhở "Sàn trơn, cẩn thận."

Tiêu Hề Hề giấu nửa khuôn mặt trong khăn lông cáo.

Bộ lông cáo trắng như tuyết khiến khuôn mặt nàng trông nhỏ nhắn xinh đẹp.

Nàng ngơ ngác đáp "Ừm."

Lạc Thanh Hàn dẫn nàng lên bậc thang, đi vào sảnh bên trái của điện Nghị Sự qua cửa đông.

Hắn bảo Hề Hề ở lại điện phụ bên trái, căn dặn nói.

"Đừng chạy lung tung, ngoan ngoãn ngồi đây đợi ta bãi triều."

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu nói được.

Lạc Thanh Hàn để Tào Nặc ở lại, bảo Tào Nặc chăm sóc tốt cho Quý phi, sau đó đi đến chính điện.

Điện Nghị Sự được chia thành chính điện và hai điện phụ trái phải, bình thường Hoàng đế và văn võ bá quan nghị sự ở chính điện, điện phụ bên trái là nơi nghỉ riêng của Hoàng đế, điện phụ còn lại là nơi nghỉ ngơi của các triều thần.

Điện phụ nằm cạnh chính điện, thông nhau bằng một cánh cửa.

Lúc này cửa mở, Hoàng đế ngồi phía trên chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy cảnh ở điện phụ bên trái.

Hắn vừa nghe triều thần nghị sự, vừa phân tâm quan sát Tiêu Hề Hề đang ở điện phụ bên trái.

Vốn Hề Hề đang quỳ ngồi trên đệm mềm, nhưng vì ngồi lâu nên chắc nàng thấy tê chân, nên chuyển sang ngồi xếp bằng.

Nữ tử ngồi tư thế này khá thô, nhưng Lạc Thanh Hàn sớm đã quen với phong cách tùy hứng của nàng nên thấy cũng bình thường.

Trên bàn trước mặt Tiêu Hề Hề có một ít trà bánh do Tào Nặc mang tới.

Trong lúc ăn bánh uống trà, nàng nghe triều thần nghị sự.

Nàng vừa nghe vừa ngủ gật, ngáp hết lần này đến lần khác.

Khi nàng ngáp đến lần thứ ba mươi, buổi triều cuối cùng cũng kết thúc.

Lạc Thanh Hàn đi vào điện phụ bên trái, đưa tay về phía Hề Hề.

“Đi thôi.”

Tiêu Hề Hề đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn để hắn kéo nàng lên.

Có lẽ vì ngồi quá lâu nên khi đứng dậy cảm thấy hơi choáng.

Người nàng lảo đảo loạng choạng.

Chương 1014: Âm mưu

Lạc Thanh Hàn nhanh tay ôm lấy nàng, lo lắng hỏi.

“Nàng sao vậy? Có chỗ nào không khỏe?”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Không sao, đứng dậy hơi nhanh nên hơi chóng mặt, bây giờ đỡ rồi, chúng ta đi thôi.”

Lạc Thanh Hàn cau mày nhìn nàng, xác định nàng không sao, mới yên tâm một chút.

Hai người vừa ra khỏi điện Nghị Sự, lập tức nhìn thấy năm Các lão đang đợi ngoài cửa.

Năm Các lão hiển nhiên không ngờ sẽ gặp Quý phi ở đây, ai nấy sững người rồi chắp tay hành lễ.

“Vi thần bái kiến Hoàng thượng, Quý phi nương nương.”

Lạc Thanh Hàn hoàn toàn không muốn giải thích nguyên nhân Quý phi xuất hiện ở đây, hắn kéo nàng vào trong long xa, nhẹ giọng nói “Đến ngự thư phòng.”

Long xa vững vàng tiến về phía trước, theo sát phía sau là năm Các lão.

Trên đường đi, năm Các lão lén trao đổi ánh mắt, thắc mắc tại sao Hoàng đế thượng triều còn dẫn theo Quý phi? Lẽ nào Hoàng đế thật sự sủng ái Quý phi đến mức không muốn xa nhau một giây phút nào sao?

Nếu đúng là vậy thì không phải chuyện tốt.

Vì lý do này, năm Các lão có hơi lo lắng.

Lúc đến ngự thư phòng, Tiêu Hề Hề được sắp xếp ở phòng trong nghỉ ngơi, Hoàng đế và năm Các lão tiếp tục nghị sự.

Hoàng đế vẫn như trước, xử lý chính sự quyết đoán, hiệu quả công việc không hề bị ảnh hưởng bởi sự có mặt của Quý phi, ngược lại là năm Các lão luôn liếc về phía phòng trong, giống như đang lo Quý phi có nhân cơ hội này gây chuyện gì không.

Kết quả,mãi đến giờ nghỉ trưa, Quý phi không xuất hiện lần nào.

Từ đầu đến cuối, nàng an tĩnh ở trong phòng, không gây ra một tiếng động nào.

Nếu năm Các lão không tận mắt nhìn thấy Quý phi vào phòng trong, bọn họ còn nghi ngờ phòng trong có người hay không.

Năm Các lão được đưa đến noãn các nghỉ ngơi ăn uống.

Bọn họ rửa tay, ngồi quanh bàn, vừa ăn vừa trò chuyện.

Nội dung trò chuyện liên quan đến Quý phi.

Bọn họ không hiểu tại sao Hoàng đế thượng triều còn dẫn theo Quý phi?

Vốn bọn họ nghi ngờ Quý phi muốn nhân cơ hội can dự triều chính, thậm chí bọn họ đã chuẩn bị xong, chỉ cần Quý phi dám can chính, năm Các lão dù có liều mạng cũng phải ngăn nàng lại.

Kết quả, Quý phi an tĩnh ở phòng trong suốt cả buổi sáng.

Đừng nói can chính, nàng thậm chí còn không gây ra tiếng động.

Điều này khiến năm Các lão khó hiểu hơn.

Rốt cuộc Quý phi muốn làm gì? Nàng đang âm mưu gì ở phòng trong?

Thật ra không chỉ có năm Các lão, cả Lạc Thanh Hàn cũng có hơi lo lắng, hắn sợ Hề Hề không vui khi bị ép đến ngự thư phòng.

Đặc biệt sáng nay Hề Hề không gây ra tiếng động nào, cứ ngồi im trong phòng, bộ dạng như đang hờn dỗi.

Lạc Thanh Hàn vừa đang nghĩ cách làm sao an ủi tâm trạng của Hề Hề, vừa đi vòng qua bức bình phong, chậm rãi đi vào phòng trong.

Kết quả làm hắn sững người.

Lúc này, Tiêu Hề Hề đang nằm trên giường, tứ chi dang rộng, đầu nghiêng sang một bên, miệng hơi hé, một dòng chất lỏng trong suốt như pha lê chảy xuống từ khóe miệng dính lên một góc gối.

Vì tư thế ngủ quá buông thả nên váy của nàng bị vén lên đến hông, để lộ chiếc quần bông màu hồng mặc bên trong.

Quần bông này do Chiết Chi may riêng cho Quý phi, bên trong có nhồi bông, cực kỳ dày dặn, có tác dụng giữ ấm rất tốt!

Dù là Quý phi nương nương được sủng ái nhất trong hậu cung cũng phải mặc quần bông vào mùa đông.

Đối với Hề Hề, phong cách và độ ấm thì đương nhiên về sau quan trọng hơn!

Lạc Thanh Hàn im lặng nhìn cảnh trước mắt.

Vừa nãy chắc chắn là đầu hắn úng nước rồi nên mới lo Hề Hề hờn dỗi.

Nữ nhân này chỉ cần có thứ để ăn, có nơi để ngủ, thì ở đâu cũng thấy thoải mái.

Lạc Thanh Hàn gọi Hề Hề dậy.

Lúc Tiêu Hề Hề ngồi dậy, trên miệng vẫn còn nước dãi.

Bệnh sạch sẽ của Lạc Thanh Hàn lại phát tác, thật sự không nhìn được nữa, dùng khăn lụa lau khóe miệng nàng, sai người thay gối dính đầy nước dãi.

Hắn mặt không biểu cảm hỏi "Nàng ngủ suốt buổi sáng à?"

Tiêu Hề Hề dụi dụi mắt, ậm ừ "Đúng vậy."

Lạc Thanh Hàn "Ngủ lâu như vậy không thấy khó chịu sao?"

Tiêu Hề Hề "Chẳng những không khó chịu, ngược lại thấy rất thoải mái!"

Nàng cong khóe miệng cười ngu ngơ thích thú.

"Giường này thoải mái lắm, nằm rất êm, ta vừa nằm lên là không kiềm được cơn buồn ngủ."

Sự lo lắng của Lạc Thanh Hàn hoàn toàn không cần thiết.

Hắn ôm tâm trạng khá vi diệu nói "Nàng vui là được."

Hai người cùng nhau ăn trưa.

Tiêu Hề Hề hỏi Lạc Thanh Hàn có muốn cùng nghỉ trưa không?

Lạc Thanh Hàn nói mình vẫn phải làm việc.

Tiêu Hề Hề tỏ ra đồng cảm.

Lạc Thanh Hàn "Biểu cảm này của nàng là gì?"

Tiêu Hề Hề "Đây là biểu cảm thương yêu chàng."

Lạc Thanh Hàn: Thương yêu??

Tiêu Hề Hề giờ tay xoa xoa đầu hắn, như đang xoa xoa quả dưa hấu tròn to, miệng không ngừng lẩm bẩm "A Hàn tội nghiệp của ta, ngày nào cũng phải thức khuya dậy sớm, thậm chí còn không nghỉ trưa, nếu cứ tiếp tục như vậy, chàng có bị hói sớm không? Mau, để ta xem đường chân tóc của chàng."

Lạc Thanh Hàn "……"

Nữ nhân này đúng là ngứa đòn!

Hắn đẩy nàng xuống giường, hôn nàng thật sâu, cho đến khi nàng sắp nghẹt thở thì mới buông nàng ra.

Buổi chiều, Lạc Thanh Hàn vẫn bận rộn chính sự.

Tiêu Hề Hề vẫn làm ổ trong chăn.

Mấy ngày kế tiếp, Hoàng đế mỗi ngày đều sẽ dẫn Quý phi thượng triều, sau khi bãi triều, Hoàng đế dẫn Quý phi đến ngự thư phòng.

Thời gian lâu dần, không chỉ năm Các lão mà nhiều đại thần trong triều cũng biết chuyện này.

Lúc đầu, bọn họ cho rằng đây là dấu hiệu Quý phi muốn can chính, ai nấy đều sợ hãi.

Kết quả là chờ mãi, nhưng không thấy Quý phi ra tay.

Chuyện này không làm các triều thần an tâm, ngược lại càng làm bọn họ sợ hãi.

Đợi lâu như vậy mà vẫn chưa thấy Quý phi ra tay, lẽ nào nàng còn giấu chiêu lớn?

Dựa vào mức độ sủng ái của Hoàng đế với Quý phi, nếu nàng ra chiêu lớn, e là sẽ đảo lộn toàn bộ triều đình.

Cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta sợ hãi!

Triều thần không muốn ngồi yên chờ chết, bọn họ thường tụ tập bàn bạc riêng, muốn biết Quý phi đang âm mưu chuyện gì.

Bọn họ nghĩ đủ loại âm mưu, nhưng vẫn không tìm được gì.

Mỗi lần vào ngự thư phòng nghị sự, bọn họ đều không khỏi nhìn về phía phòng trong.

Nếu không phải Hoàng đế ngồi trên đó, bọn họ thật sự muốn đẩy bức bình phong, xông vào phòng trong xem Quý phi rốt cuộc muốn làm gì?

Cảm giác như bị treo cổ thế này thật sự quá giày vò người khác!

Bọn họ đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nghèn nghẹt phát ra từ phòng trong.

Như có vật gì nặng rơi xuống đất.

Mọi người trong ngự thư phòng sửng sốt, đồng loạt dừng lại quay đầu nhìn về phía phòng trong.

Sau đó bọn họ nghe thấy tiếng Quý phi hít thở rất thấp rất nhẹ, đồng thời còn mang theo một loại cảm giác hoảng hốt bừng tỉnh.

“Đau ……”

Chương 1015: Quý phi nương nương này đúng là thần thánh!

Lạc Thanh Hàn đứng dậy, đi nhanh qua bức bình phong vào phòng trong.

Hắn vừa nhìn thì thấy Hề Hề đang ngồi dưới đất xoa mông.

Tiêu Hề Hề thấy hắn đi tới, lập tức giơ hai tay, rê.n rỉ một tiếng.

“Bế ta.”

Lạc Thanh Hàn đi tới, bế ngang nàng lên, nhỏ giọng hỏi “Chuyện gì vậy?”

Hề Hề vòng tay qua cổ hắn, ngượng ngùng vùi mặt vào cánh tay hắn, nhỏ giọng thì thầm.

“Vừa nãy ngủ không cẩn thận lăn xuống giường, mông đau quá.”

Tuy nàng đã cố ý hạ thấp giọng nhưng triều thần bên ngoài vẫn nghe rõ.

Tập thể triều thần im lặng, nét mặt hơi hoảng hốt.

Trong khi bọn họ đang vắt óc nghĩ Quý phi muốn làm gì, thì Quý phi lại đang ngủ!

Ngủ thì cũng thôi đi, nàng còn vì quá mê ngủ mà lăn xuống giường!

Lẽ nào mỗi ngày Quý phi đến ngự thư phòng không phải tìm

cơ hội can chính mà chỉ để ngủ thôi sao?!

Chuyện này nói ra có hợp lý không? Hợp lý không?!

Triều thần nhất thời không rõ, rốt cuộc Quý phi can chính đáng lo ngại? Hay Quý phi lăn xuống giường khi đang ngủ trong ngự thư phòng đáng lo ngại hơn?

Lạc Thanh Hàn đặt Hề Hề lên giường, đắp chăn cho nàng, sai người trải một tấm thảm dày trên đất, để nàng có ngã nữa cũng không đau.

Hắn quay lại ngự thư phòng, tiếp tục nghị sự với các triều thần.

Các triều thần phát huy đạo đức nghề nghiệp, nhanh chóng quên đi những gì vừa xảy ra, cống hiến hết mình cho công việc.

Sau khi xong việc, bọn họ đứng trên thềm bên ngoài ngự thư phòng nhìn nhau với vẻ mặt khó tả.

Cuối cùng không biết là ai lặng lẽ thở dài, cảm khái nói.

“Vị Quý phi nương nương này đúng là thần thánh!”

……

Để đảm bảo an toàn, lần này Thượng Khuê đến thành Phù Phong dẫn theo nhiều người hơn.

Ôn Cựu Thành không muốn đánh cỏ động rắn nên đề nghị cải trang vào thành.

Thượng Khuê được Quý phi căn dặn phải nghe theo Ôn Cựu Thành chỉ huy, nên lập tức chấp nhận lời đề nghị.

Bọn họ ăn mặc như thương nhân, mang theo một lượng lớn hàng hóa tiến vào thành Phù Phong.

Quá trình vào thành diễn ra suôn sẻ, không thu hút chú ý của ai.

Thành Phù Phong là thành trì lớn nhất ở quận Lộc An, phủ đệ Quận thú của quận Lộc An cũng nằm ở đây.

Nhóm người Thượng Khuê tìm được một quán trọ lớn trong thành.

Trong lúc gọi món, Ôn Cựu Thành hỏi thăm hầu bàn về Phương gia.

Trước đó Phương Vô Tửu từng nói quê quán mình ở thành Phù Phong, tuy phụ mẫu mất đã mất, nhưng vẫn còn một người chú sống ở thành Phù Phong, hẳn là sau khi đến thành Phù Phong sẽ đến thăm người chú đó.

Ôn Cựu Thành định đến Phương gia hỏi thăm trước, xem có thể tìm được manh mối gì về Phương Vô Tửu hay không.

Hầu bàn cho biết "Ở nơi này có khá nhiều Phương gia, nhưng Phương gia lớn nhất sống trên đường Dương Liễu thành đông, nhà đó chuyên buôn bán ngọc thạch, nghe nói làm ăn rất phát đạt, những Phương gia khác, tôi cũng biết chút ít, không biết khách quan đang kiếm nhà nào?"

Phương Vô Tửu chưa từng nhắc tới tên phụ mẫu của mình, Ôn Cựu Thành không thể nói rõ, chỉ đành cầu may nói.

"Hai mươi năm trước, bạn của ta rời thành Phù Phong, nhà đó hẳn cũng sống ở đây hai mươi năm rồi, hơn nữa, trước kia nhà đó xảy ra chút chuyện, có chết mấy người."

Y nói rất mơ hồ, nhưng hầu bàn nhớ lại ngay.

"Vậy hẳn là Phương gia sống trên đường Dương Liễu rồi! Hai mươi năm trước, lúc lão gia của nhà đó ra ngoài làm ăn, không may gặp phải bọn cướp, chẳng những mất mạng mà hàng hóa cũng bị cướp sạch. Lần đó chuyện này rất ầm ĩ, rất nhiều người trong thành biết chuyện đó, nhưng lúc đó tôi còn nhỏ,

không biết rõ lắm, nhưng ông chủ của chúng tôi biết rõ hơn, khách quan đợi một lát, tôi đi gọi ông chủ tới."

Hầu bàn khá nhiệt tình, vội gọi ông chủ tới.

Ông chủ nghe nói bọn họ đang hỏi thăm về Phương gia, lúc đầu còn có hơi nghi ngờ, sau khi nhận được một thỏi bạc thì nghi ngờ biến mất, ông nhiệt tình kể lại những gì mình biết.

"Sau khi Phương lão gia qua đời, Phương phu nhân không chịu nổi đả kích nên ngã bệnh. Con trai bà còn quá nhỏ, không thể thừa kế gia nghiệp, chỉ đành nhờ người chú quản lý giúp. Kết quả toàn bộ sản nghiệp đều bị nhà chú chiếm hết. Phương phu nhân và Phương tiểu lang quân bị đuổi khỏi nhà, hai người không có nơi để đi, chỉ đành sống lang thang trên phố. Lúc đó Phương phu nhân đã bệnh rất nặng, sao có thể chịu được giày vò như vậy? Không gượng được bao lâu thì qua đời. Tội nghiệp Phương tiểu lang quân chỉ mới bốn tuổi, lần lượt mất đi phụ mẫu. Cuối cùng chỉ có thể một mình canh giữ thi thể của mẫu thân."

Có lẽ Phương tiểu lang quân mà ông chủ nói chính là Phương Vô Tửu.

Ôn Cựu Thành tưởng tượng ra dáng vẻ Đại sư huynh mới bốn tuổi canh giữ thi thể của mẫu thân trông thế nào, tuy y trước giờ không thích than khóc, nhưng lúc này y cũng không khỏi thấy đau lòng.

Không ngờ Đại sư huynh ngày thường trầm ổn điềm tĩnh, khi còn nhỏ lại gặp phải chuyện bi thảm như vậy.

Ôn Cựu Thành hỏi "Sau đó thì sao? Phương tiểu lang quân kia thế nào?"

Ông chủ lắc đầu "Tôi không biết, tôi nghe người ta nói cậu bé quỳ bên cạnh thi thể Phương phu nhân một ngày một đêm, sau đó thì không còn tin tức, thi thể Phương phu nhân cũng biến mất, không ai biết cậu bé đã đi đâu."

Ông dừng lại rồi nói thêm "Đứa trẻ đó từ nhỏ đã đẹp, có lẽ bị bắt cóc đem bán rồi, nghiệp mà."

Ôn Cựu Thành mừng thầm, may là Đại sư huynh gặp được sư phụ.

Thượng Khuê vẫn yên lặng nghe, nhịn không được xen vào.

"Phương phu nhân mất chồng đã thảm lắm rồi, mà nhà người chú đó lại thừa nước đục thả câu cướp giật tài sản, tại sao Phương phu nhân không báo quan? Những người khác của Phương gia, sao không ai đứng ra đòi công bằng?"

Hắn là võ tướng điển hình, có khí chất anh hùng hào hiệp, không chịu nổi loại chuyện bắt nạt kẻ yếu này nên giọng điệu không khỏi có hơi gay gắt.

Cũng may ông chủ phải người hay so đo, bị chất vấn cũng không giận, thậm chí còn cười hiền lành.

"Khách quan nói thật đơn giản, Phương phu nhân chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ, chuyện gì cũng không hiểu, bên cạnh cũng không có trợ thủ đắc lực giúp đỡ, sao có thể đấu lại người chú chứ? Còn những người khác trong Phương gia sớm đã bị người chú mua chuộc rồi. Người ta nhận được lợi, túi đựng đầy tiền, sao phải nói giúp mẹ góa con côi? Khách quan cũng đừng giận, thói đời là vậy, có tiền thì có thể sai khiến được ma quỷ, huống chi là người?"

Thượng Khuê bực tức, lồ.ng ngực phập phồng kịch liệt, muốn phản bác nhưng lại không biết nói sao, trong lòng tắc nghẽn bực bội, cuối cùng chỉ có thể siết nắm đấm đấm xuống bàn.

Ôn Cựu Thành đa tạ ông chủ, rồi gọi một bàn đồ ăn.

Thượng Khuê vẫn còn tức, liền chuyển cơn tức thành thèm ăn, bắt đầu ăn.

Ăn uống no đủ xong, Ôn Cựu Thành bảo Ngọc Lân vệ vào

thành hỏi thăm về lão thần tiên, y và Thượng Khuê cùng đến phố Dương Liễu.

Chương 1016: Đuổi

Trước mặt là cổng lớn Phương gia.

Phương gia đúng là một gia tộc lớn, chỉ riêng cổng lớn đã vô cùng khí thế, cổng lớn sơn đỏ, khóa đồng tỏa sáng dưới nắng trời, hai con sư tử đá lớn trước cửa lại càng uy nghi chân thật.

Tiểu tư gác cửa vừa quét bậc thềm xong, đang chuẩn bị cầm chổi vào trong thì bị Ôn Cựu Thành gọi lại.

"Xin hỏi đây có phải là Phương gia không?"

Tiểu tư gác cửa dừng lại, vừa đánh giá bọn họ vừa hỏi "Các người là?"

Ôn Cựu Thành ôn hòa nói "Chúng ta là bạn của Phương Vô Tửu, được biết nhà chú của huynh ấy sống ở đây nên muốn tới thăm."

Nói xong, y lấy một tấm thiệp ra, hai tay đưa sang.

Nào ngờ tiểu tư gác cửa vừa nghe thấy ba chữ Phương Vô Tửu thì thay đổi sắc mặt.

Tiểu tư gác cửa còn chẳng thèm nhìn tấm thiệp, bỏ lại một câu "Chỗ của chúng ta không có ai tên Phương Vô Tửu, các người tìm nhầm chỗ rồi."

Nói xong, tiểu tư gác cửa vội bước vào Phương gia, đóng sầm cửa lại.

Thượng Khuê vốn đã có ác cảm với Phương gia, thấy tiểu tư gác cửa vô lễ như vậy, Thượng Khuê ngày càng khó chịu.

Hắn đang định bước tới gõ cửa thì bị Ôn Cựu Thành ngăn lại.

“Bỏ đi, đừng phí sức nữa, người nhà này rõ ràng chột dạ trong lòng, bọn họ sẽ không để ý tới chúng ta.”

Ôn Cựu Thành cố ý tới đây là để thăm dò thái độ của Phương gia, bây giờ xem ra những gì mà ông chủ quán trọ nói hẳn là đúng tám chín phần, quan hệ giữa Phương gia và Phương Vô Tửu không hề tốt.

Thượng Khuê cau mày nói “Vậy chúng ta phải làm sao? Lẽ nào cứ thế bỏ qua?”

Ôn Cựu Thành hỏi ngược lại “Ngài có mang theo lệnh bài không?”

Thượng Khuê lấy một tấm lệnh bài đại diện cho thân phận Thống lĩnh Ngọc Lân vệ của mình.

“Tiên sinh nói cái này sao?”

Ôn Cựu Thành gật đầu “Chính là nó, đi, chúng ta đến phủ Quận thú.”

Hai người đi đến phủ đệ của Quận thú.

Sau khi nhìn thấy lệnh bài của Thống lĩnh Ngọc Lân vệ, Trưởng sử của phủ Quận thú vội chạy ra đón.

Trưởng sử lịch sự mời hai người vào phủ, chốc sau, bọn họ đã gặp được Quận thú Giản Thư Kiệt của quận Lộc An.

Giản Thư Kiệt là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, thân hình cao gầy, dưới cằm có bộ râu nhỏ, đôi mắt nhỏ, híp thành một đường khi cười.

Trên người ông có vẻ tháo vát khôn ngoan của con buôn, cho người ta cảm giác ông không giống quan viên, mà giống một thương nhân.

Quận thú là quan Tam phẩm, còn Thống lĩnh Ngọc Lân vệ là Tòng tứ phẩm. Xét về cấp bậc thì địa vị của Giản Thư Kiệt cao hơn Thượng Khuê.

Nhưng Thượng Khuê là cận thần của Hoàng đế, không thể đắc tội.

Thấy Thượng Khuê muốn hành lễ, Giản Thư Kiệt vội nhiệt tình đỡ hắn dậy.

"Nơi này không có người ngoài, Thượng tướng quân đừng quá khách khí, mời ngồi."

Sau khi Thượng Khuê và Ôn Cựu Thành ngồi xuống, Giản Thư Kiệt nhanh chóng gọi người mang trà lên, đặc biệt căn dặn phải là loại trà ngon nhất.

Giản Thư Kiệt nhìn Ôn Cựu Thành, ánh mắt dò hỏi "Vị này là?"

Thượng Khuê nói theo những gì Ôn Cựu Thành đã dặn trước đó, chậm rãi nói.

"Vị này là Ôn tiên sinh, bạn của ta, chúng ta tới đây tìm người, nhưng chúng ta không quen thuộc nơi này, gặp một chút rắc rối, thật sự không còn cách nào khác, đành phải đến tìm Giản quận thú giúp đỡ."

Giản Thư Kiệt lập tức nói "Hai người muốn tìm ai? Ta sẽ sai người tìm giúp hai người, chỉ cần người đó ở quận Lộc An thì chắc chắn sẽ giúp hai người tìm được!"

"Người chúng ta đang tìm tên là Phương Vô Tửu, nửa tháng trước y đến thành Phù Phong thăm họ hàng. Họ hàng của y sống trên đường Dương Liễu. Nhưng chúng ta vừa nãy đến Phương gia, người nhà đó không chịu thừa nhận bọn họ biết Phương Vô Tửu, còn đuổi chúng ta đi. Cầu xin Giản quận thú nói giúp, để chúng ta gặp được người nhà đó."

Giản Thư Kiệt lập tức đồng ý "Chuyện nhỏ thôi, vừa lúc ta đang rảnh, ta sẽ đi cùng hai người đến đường Dương Liễu."

Thượng Khuê vui mừng khôn xiết, đứng dậy chắp tay "Đa tạ Quận thú đại nhân!"

Một nhóm người lần nữa đến Phương gia trên đường Dương Liễu.

Quan binh của phủ Quận thú bước tới gõ cửa, phát ra tiếng động lớn.

Tiểu tư gác cửa vội chạy ra mở cửa, tức giận nói "Nhẹ tay chút, nếu cửa hỏng thì các ngươi đền tiền ……"

Lời còn chưa dứt, tiểu tư gác cửa chợt dừng lại.

Tiểu tư gác cửa mở to mắt nhìn quan binh ngoài cửa, trong đó còn có Quận thú đại nhân mặc quan phục vô cùng uy nghiêm.

Tiểu tư gác cửa sợ hãi hai chân run rẩy, suýt ngã xuống đất.

Tiểu tư gác cửa vội mở toang cánh cửa, quỳ xuống đất hành lễ với Quận thú đại nhân.

Hầu hết dân chúng trong thành đều từng gặp Quận thú đại nhân, nhưng bọn họ thường đứng nhìn từ xa, hiếm khi có cơ hội tiếp xúc với Quận thú đại nhân ở khoảng cách gần, tiểu tư gác cửa thật sự rất sợ.

Chốc sau, những người khác trong Phương gia biết tin, vội vã chạy tới.

Bây giờ, người đứng đầu Phương gia là Phương Hoài, năm nay đã gần bốn mươi, nếu nhìn kỹ đường nét khuôn mặt, có thể mơ hồ nhìn ra vài điểm tương đồng với Phương Vô Tửu, miễn cưỡng cũng xem như là trung niên đẹp trai, nhưng ông không cao bằng Phương Vô Tửu, dáng người hơi mập, trông hơi béo phì, khí chất khác hẳn Phương Vô Tửu.

Ông và vợ con quỳ xuống hành lễ với Quận thú đại nhân.

Quan sát vẻ ngoài của Phương Hoài, Ôn Cựu Thành có thể xác định ông và Phương Vô Tửu quả thật có quan hệ họ hàng.

Có lẽ lần này bọn họ không tìm nhầm người.

Giản Thư Kiệt không thèm nhìn những người đang quỳ, cười tít mắt với Thượng Khuê.

“Thượng tướng quân, ngài nhìn xem, ở đây có người mà ngài đang tìm không?”

Thượng Khuê lắc đầu “Người đó không có ở đây.”

Sau đó hắn nhìn một nhà Phương Hoài đang quỳ dưới đất, hỏi bọn họ có từng gặp Phương Vô Tửu không?

Phương Hoài vừa nghe thấy cái tên Phương Vô Tửu, khuôn mặt trắng nõn mập mạp của ông run lên, dường như rất sợ hãi, nhưng ông buộc mình phải bình tĩnh lại.

“Bẩm quan gia, thảo dân không biết Phương Vô Tửu.”

Thượng Khuê cười lạnh “Đã tới nước này rồi, các ngươi còn cứng miệng, nhất quyết muốn ta tra hộ tịch sao?”

Mặc dù Phương Vô Tửu đã bị Phương Hoài loại ra khỏi gia phả, nhưng trong hộ tịch ở quan phủ vẫn còn những ghi chép liên quan, nếu tra hộ tịch chắc chắn sẽ tra ra quan hệ giữa Phương Vô Tửu và Phương Hoài.

Phương Hoài tức thì hoảng sợ, toát mồ hôi lạnh.

Ông không dám giấu nữa, lớn tiếng nói.

“Xin quan gia tha mạng, thảo dân có biết Phương Vô Tửu, y là cháu trai của thảo dân, nhưng hai mươi năm trước, y đã rời khỏi Phương gia, từ đó thảo dân không hề gặp lại y.”

Giản Thư Kiệt cau mày hỏi "Nếu y là cháu trai của ngươi, tại sao vừa rồi ngươi lại nói không biết y? Trong chuyện này có ẩn tình gì?"

Phương Hoài do dự không dám nói.

Dáng vẻ này của ông trong mắt Giản Thư Kiệt, hiển nhiên là chột dạ trong lòng.

Giản Thư Kiệt ngày càng bất mãn, nghiêm nghị nói "Bổn quan lệnh cho ngươi mau chóng nói ra sự thật, nếu không bổn quan lập tức sai người giam ngươi vào đại lao chờ xét xử!"

Phương Hoài sợ hãi cả người run rẩy.

Ông cứ khấu đầu cầu xin, như con chó già vẫy đuôi cầu xin thương xót, không còn phong thái của người đứng đầu Phương gia.

Chương 1017: Ác giả ác báo

Phương Hoài kể lại chuyện đại ca đột ngột qua đời, sau đó quỳ xuống đất khóc lóc bào chữa.

“Lúc đại ca đột ngột qua đời, thảo dân thấy đại tẩu còn con nhỏ rất đáng thương nên nghĩ sẽ giúp đỡ một chút. Nào ngờ đại tẩu không giữ phụ đạo, muốn dụ dỗ thảo dân! Thảo dân rất giận, nhưng nghĩ đến thanh danh của đại ca, thảo dân không dám làm lớn chuyện, chỉ nói mấy câu cảnh cáo đại tẩu. Thảo dân bảo đại tẩu nên biết an phận, đừng làm chuyện bại hoại gia môn. Có lẽ đại tẩu cắn rứt lương tâm, không còn mặt mũi đối mặt với thảo dân, ngày hôm sau đại tẩu đã lặng lẽ dẫn con trai rời khỏi Phương gia. Sau đó thảo dân cũng phái người đi tìm bọn họ, muốn đưa bọn họ về nhưng bị đại tẩu từ chối. Sau đó, thảo dân nghe tin đại tẩu bệnh nặng qua đời, thảo dân vì chuyện này mà buồn bã rất lâu, hu hu hu!”

Thượng Khuê bị sốc trước khả năng đảo lộn trắng đen của Phương Hoài.

Nếu không phải trước đó hắn nghe được một bản khác, hắn suýt thì tin lời Phương Hoài nói.

Thượng Khuê là võ tướng, không giỏi ăn nói, bèn nhìn sang Ôn Cựu Thành.

Ôn Cựu Thành bình tĩnh hỏi.

“Nếu thật như Phương lão gia nói, vậy phiền Phương lão gia cho chúng ta xem gia phả của Phương gia, chúng ta muốn xem tên Phương Vô Tửu có còn trên gia phả hay không?”

Phương Hoài sững người, tiếng khóc chợt ngừng lại.

Vừa thấy phản ứng của ông ta, Ôn Cựu Thành liền biết mình đã đoán đúng.

Tên này vì muốn chiếm đoạt tài sản của Phương gia, nhất định sớm đã xóa tên Phương Vô Tửu ra khỏi gia phả.

Theo pháp luật Đại Thịnh, giữa huynh đệ không có quyền thừa kế, trừ khi một trong hai bên không có con nối dõi, mới có thể thừa kế tài sản của người kia dưới sự chứng kiến của các thành viên trong tộc.

Phương Hoài đã lợi dụng sơ hở này.

Ông ta mua chuộc tộc trưởng và trưởng lão trong tộc, xóa bỏ tồn tại của Phương Vô Tửu, sau đó quang minh chính đại lấy hết tài sản của đại ca chiếm làm của riêng.

Nhưng ai có thể ngờ, thủ đoạn mà ông ta dùng để chiếm đoạt tài sản của đại ca giờ đây lại trở thành mũi dao sắc nhọn nhắm vào chính mình!

Một khi lấy gia phả ra, mọi người sẽ phát hiện Phương Vô Tửu không có tên trong gia phả, những chuyện xấu xa mà Phương Hoài làm để chiếm đoạt tài sản năm đó cũng không thể che giấu.

Thượng Khuê thúc giục "Ngây ra đó làm gì? Mau mang gia phả của Phương gia các ngươi ra đây!"

Phương Hoài vắt óc tìm lý do kéo dài thời gian.

Ôn Cựu Thành "Đừng kiếm cớ kéo dài thời gian, nếu hôm nay không mang gia phả ra, chúng ta sẽ mời toàn bộ người Phương gia đến quan phủ, thẩm vấn từng người một. Ông đoán xem, đám người trong tộc đó có sẵn sàng chịu tra tấn để cứu ông không?"

Rõ ràng giọng điệu của y rất ôn hòa, nhưng lọt vào tai Phương Hoài lại như từng cơn sấm sét, làm ông chóng mặt hoa mắt,

tay chân lạnh buốt.

Phương Hoài rất rõ bản chất người trong tộc mình.

Đám người trong tộc đó có thể dễ dàng bị ông mua chuộc nên bọn họ cũng có thể dễ dàng bán đứng ông.

Đừng nói là dùng hình tra tấn, chỉ sợ quan phủ vừa xuất hiện, đám người đó đã sợ hãi khai hết rồi.

Thay vì chờ người khác vạch trần, tội thêm một bậc, còn không bằng bây giờ nhận tội, có lẽ sẽ được khoan hồng.

Phương Hoài quyết tâm đập mạnh đầu xuống đất, phát ra tiếng vang lớn, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt béo mập.

"Xin quan gia tha mạng! Lúc đó thảo dân bị lòng tham che mờ mắt, mới chiếm đoạt tài sản của đại ca để lại. Nhưng thảo dân không liên quan gì đến chuyện Phương Vô Tửu mất tích, là y tự mình biến mất! Còn gia phả …… phải, tên của Phương Vô Tửu không còn trong gia phả, chính thảo dân đã xóa tên của y. Thảo dân có tội nhưng thảo dân biết sai rồi. Sau này thảo dân nhất định sẽ sửa, xin quan gia giơ cao đánh khẽ, tha cho thảo dân!"

Ông đập đầu rất mạnh, chẳng mấy chốc trán đã bầm tím, máu rỉ ra chảy xuống sống mũi, trông thảm hại đáng thương.

Vợ con ông thấy vậy đều quỳ lạy xin tha.

Tiếng khóc vang vọng trong phòng, làm Giản Thư Kiệt đau đầu.

Giản Thư Kiệt đập bàn hét lớn.

"Đủ rồi! Bổn quan không ngờ trong thành Phù Phong lại có người độc ác như các ngươi. Sau khi đại ca qua đời, ngươi chẳng những không giúp chăm sóc đại tẩu cháu trai, lại đi cấu kết bắt nạt mẹ góa con côi, chiếm đoạt tài sản do đại ca để lại, bổn quan sao có thể dung túng cho các ngươi? Người đâu,

giam cả nhà này vào nhà lao, bổn quan nhất định phải phạt nặng bọn chúng!”

Phương Hoài nghe vậy, suýt thì ngất đi tại chỗ.

Ông càng ra sức dập đầu xin tha.

Thượng Khuê nhìn bộ dạng thảm hại của cả nhà này, chẳng những không thấy đồng tình, mà ngược lại thấy sảng khoái trong lòng.

Ác giả ác bảo, đây mới là lẽ trời!

Thấy một nhà Phương Hoài sắp bị cưỡng ép giải đi, Ôn Cựu Thành chợt lên tiếng ngăn lại.

“Chúng ta còn chưa hỏi rõ chuyện Phương Vô Tửu.”

Lúc này Thượng Khuê mới nhớ ra, lập tức lạnh giọng hỏi.

“Các ngươi mau thành thật khai báo, rốt cuộc gần đây có gặp Phương Vô Tửu không?”

Phương Hoài lúc này sợ vỡ mật, không dám che giấu nữa, run rẩy nói.

“Nửa tháng trước, Phương Vô Tửu quả thật có về một lần, y nói muốn thắp nhang cho phụ mẫu. Chúng ta dẫn y đến từ đường Phương gia. Sau khi thắp nhang xong, y nói còn có chuyện phải làm nên rời đi. Trước khi đi, y còn nói sau khi làm xong chuyện sẽ quay lại tìm chúng ta, sau đó chúng ta không còn gặp lại y nữa.”

Ôn Cựu Thành hỏi tiếp “Ông có biết huynh ấy muốn làm chuyện gì không?”

Phương Hoài lắc đầu khóc lóc nói “Ta không biết, ta thật sự không biết. Những gì ta biết ta đã nói hết rồi, xin hãy tha cho chúng ta!”

Ôn Cựu Thành hỏi thêm mấy câu, nhưng vẫn không tìm được manh mối hữu ích nào, đành để Phủ doãn kéo cả nhà Phương Hoài đi.

Loay hoay lâu như vậy mà vẫn không tìm được tung tích của Phương Vô Tửu, chuyện này làm Thượng Khuê hơi bực bội.

Hắn nhìn về phía Ôn Cựu Thành, thấp giọng hỏi.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

Ôn Cựu Thành suy nghĩ một chút, nói "Đến từ đường Phương gia."

Nếu đã không tìm được manh mối hữu ích nào khác, chỉ đành đi theo con đường mà Phương Vô Tửu đã đi.

Theo phong cách làm việc của Phương Vô Tửu, nếu cảm giác được mình gặp nguy hiểm, nhất định sẽ để lại manh mối, có thể manh mối đang giấu ở đâu đó chờ bọn họ truy tìm.

Giản Thư Kiệt biết bọn họ muốn đến từ đường Phương gia, bèn vui vẻ nói.

"Bổn quan biết từ đường Phương gia ở đâu, bổn quan đi cùng với hai người."

Thượng Khuê vội cảm tạ.

Giản Thư Kiệt cười híp mắt, bộ dạng tháo vát "Không cần cảm tạ, sau này hai người về Thịnh Kinh, có thể nói giúp bổn quan vài lời tốt đẹp trước mặt Hoàng thượng thì không uổng công đi cùng hai người chuyến này."

Thượng Khuê vỗ ngực, đảm bảo sẽ nói giúp ông vài lời tốt đẹp!

Hai bên trò chuyện vui vẻ, đi về hướng từ đường Phương gia.

Cổng lớn của từ đường thường đóng kín, không phải người

trong tộc thì không được vào.

Nhưng khi đối mặt với Quận thú đại nhân, người Phương gia không ai dám từ chối, chỉ có thể thành thật mời vào.

Chương 1018: Manh mối do Đại sư huynh để lại

Từ đường Phương gia không khác gì từ đường thông thường, bên trong có rất nhiều bài vị, trước mỗi bài vị là một lư hương tinh xảo, trên bàn bày hoa quả nến nhang thờ cúng, dưới đất có ba bồ đoàn.

Có thể thấy ở đây thường xuyên có người dọn dẹp, chỗ nào cũng sạch sẽ, không có một hạt bụi nào.

Thượng Khuê đi hai vòng trong từ đường, tìm kiếm khắp nơi nhưng không phát hiện điểm gì bất thường.

Hắn quay đầu nhìn tộc trưởng Phương thị bên cạnh, hỏi về Phương Vô Tửu.

Câu trả lời mà hắn nhận được gần giống như những gì Phương Hoài nói.

Sau khi Phương Vô Tửu thắp nhang cho phụ mẫu xong thì rời đi ngay, sau đó chưa từng quay lại.

Không ai biết y đã đi đâu.

Ôn Cựu Thành hỏi "Bài vị nào là của phụ mẫu Phương Vô Tửu?"

Tộc trưởng Phương thị chỉ vào hai bài vị ở góc dưới bên phải nói "Là hai bài vị này."

Ôn Cựu Thành bước tới, nhìn chằm chằm hai bài vị một lúc, nhưng không thấy có gì bất thường.

Y thở dài, xem ra Đại sư huynh cũng không để lại manh mối gì ở đây.

Ôn Cựu Thành nghĩ đến cũng đến rồi, không thể đến vô ích, bèn xin tộc trưởng Phương thị ba cây nhang.

Y quỳ xuống bồ đoàn, lạy ba cái trước bài vị của phụ mẫu Phương Vô Tửu để tỏ lòng thành kính với trưởng bối.

Y chậm rãi đứng dậy cắm nhang vào lư hương đặt trước hai bài vị.

Không ai để ý trong lúc cắm nhang, y đã dừng lại một lúc.

Thắp nhang xong, đoàn người rời khỏi từ đường.

Cả tộc Phương thị đã biết Quận thú đại nhân đã biết hết chuyện xảy ra trong nhà của Phương Vô Tửu, bọn họ sợ liên lụy đến mình nên vội vàng kể hết những gì mình biết, kể cả số tiền mà Phương Hoài đã mua chuộc bọn họ.

Giản Thư Kiệt đã tăng gấp đôi thuế năm nay với cả tộc Phương thị để trừng phạt bọn họ.

Tăng gấp đôi thuế tương đương với việc bắt cả tộc Phương thị nộp toàn bộ thu hoạch năm nay cho quan phủ.

Cũng may hai năm trước thu hoạch khá tốt, nhà nhà dư lúa thóc, dựa vào số lúa thóc này có thể miễn cưỡng chống chọi sang năm sau, không đến mức chết đói nhưng cuộc sống chắc chắn sẽ khốn khổ.

Giản Thư Kiệt nhiệt tình mời Ôn Cựu Thành và Thượng Khuê đến phủ Quận thú.

Bọn họ ăn một bữa tối thịnh soạn trong phủ.

Sau khi ăn no uống đủ, Thượng Khuê từ chối lời mời ở lại của Giản Thư Kiệt, ngồi xe ngựa về quán trọ với Ôn Cựu Thành.

Vì trong bữa tối uống hơi nhiều rượu nên khi về quán trọ, Thượng Khuê thấy buồn ngủ.

Nhưng hắn vẫn gọi tất cả Ngọc Lân vệ đến hỏi kết quả điều tra hôm nay.

Ngọc Lân vệ điều tra được lão thần tiên kia sống ở Tự Tại Quán.

Ban đầu Tự Tại Quán chỉ là một đạo quán nhỏ ít người biết đến ở thành Phù Phong, sau khi lão thần tiên đến thì hương hỏa ở đó đột nhiên thịnh vượng hơn.

Rất nhiều người trong thành tới Tự Tại Quán tìm lão thần tiên xem bói, nghe nói lão thần tiên bói vô cùng chính xác, có thể nói là vô cùng linh nghiệm.

Lão thần tiên nói sẽ bói miễn phí cho mỗi người ba quẻ, sau đó mới thu tiền.

Nghe nói, một lần xem bói của lão thần tiên ít nhất cũng phải trăm lượng bạc, thậm chí lên tới ngàn lượng vàng, dù giá cao ngất trời nhưng vẫn có rất nhiều người đến xem bói để có cơ hội đổi đời.

Ngoài việc xem bói, tượng thần ở Tự Tại Quán cũng là một nét đặc sắc.

Tượng đó là do chính lão thần tiên khai quang, chỉ cần thỉnh về thờ cúng, thì sẽ đạt được điều mình mong muốn.

Tất nhiên, tượng thần không miễn phí, mỗi tượng thần ít nhất là mười lượng bạc, thủ công càng tốt thì giá thành càng cao.

Hiện giờ hầu như nhà nào trong thành Phù Phong cũng có tượng thần, địa vị của lão thần tiên trong lòng dân chúng cực kỳ cao.

Sau khi nghe báo cáo, Thượng Khuê cảm thấy người giàu có trong thành Phù Phong này nhiều thật!

Một Ngọc Lân vệ nói "Lão thần tiên sẽ giảng giải đạo pháp ở đạo quán vào ngày mùng Một và Mười lăm hàng tháng, chỉ cần là tín đồ đến nghe giảng đạo thì sẽ được một bữa cơm chay miễn phí, đạo quán vào hai ngày này hàng tháng sẽ có rất nhiều người."

Một vài người thật lòng muốn nghe giảng đạo, một vài người chỉ muốn đi ăn chùa.

Nhưng bất kể lý do gì, đều có thể mang lại độ nổi tiếng cho Tự Tại Quán.

Ôn Cựu Thành tính thời gian, vừa hay ngày mai là Mười lăm.

Y nói với Thượng Khuê.

"Ngày mai chúng ta có thể trà trộn vào đám đông đến Tự Tại Quán, xem thử lão thần tiên đó rốt cuộc là người thế nào?"

Thượng Khuê gật đầu nói được.

Sau khi Ôn Cựu Thành về phòng, y đọc sách một lúc, khi trời tối hẳn, bên ngoài không còn nghe thấy tiếng ai, y đặt sách xuống, thổi tắt nến.

Nhưng thay vì đi ngủ, y lại đánh thức Thượng Khuê ở phòng bên cạnh.

Ôn Cựu Thành nhỏ giọng nói với hắn vài câu.

Sau đó Thượng Khuê gọi hai Ngọc Lân vệ, bảo bọn họ mặc hắc y ra ngoài dạo vài vòng.

Hai Ngọc Lân vệ khó hiểu.

Nhưng bọn họ khôn ngoan không hỏi nhiều, làm theo lệnh của Thống lĩnh.

Hai Ngọc Lân vệ vừa rời khỏi quán trọ, kế đó liền có hai mật

thám theo dõi.

Cảnh này lọt vào mắt của Ôn Cựu Thành và Thượng Khuê đang đứng bên cửa sổ tầng hai.

Thượng Khuê nhỏ giọng mắng.

“Quả nhiên có người đang lén theo dõi chúng ta!”

Ôn Cựu Thành thấp giọng nói “Ta cần ra ngoài một chuyến, ngài giúp ta dẫn dụ mật thám đi khỏi.”

Thượng Khuê nói không vấn đề.

Hắn sắp xếp Ngọc Lân vệ lần lượt rời quán trọ.

Sau mỗi Ngọc Lân vệ đều sẽ có một mật thám theo dõi.

Mãi đến Ngọc Lân vệ thứ bảy rời quán trọ, phía sau mới không còn mật thám.

Để đảm bảo an toàn, Thượng Khuê phái thêm hai Ngọc Lân vệ ra ngoài, sau khi xác định không còn mật thám nào theo dõi nữa, Ôn Cựu Thành mới thay hắc y rời quán trọ.

Y dùng khinh công đi xuyên màn đêm đến từ đường Phương gia.

Cửa bị khóa chặt.

Ôn Cựu Thành lấy một đoạn dây sắt trong tay áo, nhét vào lỗ khóa, xoay hai lần, ổ khóa đồng cạch một tiếng mở ra.

Y mở cửa, từ từ bước vào.

Trong màn đêm tối tăm, những bài vị chi chít đó trông hơi đáng sợ.

Ôn Cựu Thành đi thẳng tới bài vị của phụ mẫu Phương Vô Tửu.

Y cầm lư hương đặt trước bài vị, trong lư hương chứa đầy tro, còn đang cắm ba cây nhang đã cháy hết.

Ôn Cựu Thành thò tay vào lư hương lục lọi, khi rút ra, giữa ngón trỏ và ngón giữa có một mảnh giấy gấp lại.

Chiều nay lúc Ôn Cựu Thành thắp nhang cho phụ mẫu Phương Vô Tửu, đã nhận thấy trong lư hương có giấu thứ gì đó.

Y đoán đó có thể là manh mối do Đại sư huynh để lại.

Nhưng y sợ xung quanh không an toàn nên lúc đó không nói gì, coi như không có chuyện gì rời đi.

Chỉ khi xác định không có người theo dõi, Ôn Cựu Thành mới dám lấy thứ giấu trong lư hương ra.

Chương 1019: Lão thần tiên

Ôn Cựu Thành thuận lợi về quán trọ.

Thượng Khuê thấy y bình an trở về, cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Lần này Ôn Cựu Thành ra ngoài không nói muốn làm gì, Thượng Khuê cũng biết điều không hỏi nhiều.

Sau khi Ngọc Lân vệ dẫn dụ mật thám dạo hai vòng quanh thành, rồi trở về quán trọ, lúc này bọn mật thám mới biết mình bị chơi xỏ, nhưng chuyện đến nước này, bọn họ còn có thể làm gì? Chỉ có thể nhịn.

Sáng hôm sau, Ôn Cựu Thành và Thượng Khuê cưỡi ngựa đến Tự Tại Quán.

Vì hôm nay là Mười lăm, Tự Tại Quán không chỉ tổ chức Pháp hội mà còn cung cấp bữa chay miễn phí, thế nên khách hành hương đến rất đông.

Ôn Cựu Thành và Thượng Khuê cố ý đi sớm, nhưng vẫn không tránh khỏi giờ cao điểm, trong ngoài đạo quán đều quá tải, may mà quan phủ đã đoán trước được tình hình, sớm đã phái người đến duy trì trật tự.

Có quan binh ở bên canh chừng, ai cũng thành thật, không khí sôi nổi nhưng không náo loạn.

Ôn Cựu Thành và Thượng Khuê dạo quanh đạo quán, phát hiện đâu đâu cũng là người.

Tiếng chuông nhàn nhã vang lên, nhắc nhở mọi người Pháp

hội sắp bắt đầu.

Pháp hội được tổ chức tại quảng trường phía trước sảnh chính.

Khách hành hương lần lượt đến quảng trường tìm chỗ ngồi, người sang trọng thì chuẩn bị trước bồ đoàn hoặc tấm chiếu nhỏ, còn người bình thường ngồi thẳng xuống đất, nam nữ già trẻ có đủ, trước mắt toàn là đầu người.

Phía trước có một đài cao bằng gỗ.

Lúc này lão thần tiên đang ngồi trên đài.

Trước mặt lão có một lư hương, hương khói lượn lờ.

Phía sau lão là cửa lớn của sảnh chính, trên cửa có treo tấm bảng ghi bốn chữ "Tự Tại Thanh Tịnh".

Lão thần tiên mặc đạo bào rộng rãi, nền trắng viền xám, tay áo rộng buông thõng bên hông, trong tay cầm phất trần bạch ngọc.

Tóc lão đã bạc, có bộ râu dài màu trắng, cả lông mày cũng bạc trắng, nhưng khuôn mặt không có nếp nhăn, hồng hào tràn trề sức sống.

Mắt lão hơi nheo lại, trên môi nở nụ cười, trông rất tự tại nhàn nhã, rất phù hợp với bốn chữ trên tấm bảng phía sau, thật sự có vài phần khí chất tiên phong đạo cốt.

Thượng Khuê đứng từ xa nhìn cảnh này, không khỏi nhỏ giọng nói.

"Lão thần tiên này giỏi ra vẻ thật."

Ôn Cựu Thành đút hai tay vào ống tay áo, nheo mắt nhìn lão thần tiên ngồi trên đài cao, không biết đang nghĩ gì.

Khi tiếng chuông vang lên ba hồi liên tiếp thì Pháp hội chính thức bắt đầu.

Lão thần tiên mở mắt, chậm rãi giảng đạo pháp.

Lão khác với những đạo sĩ bình thường thích ra vẻ thần bí thông thường, đạo pháp mà lão thuyết giảng rất đơn giản dễ hiểu, khiến người ta dễ nhập tâm, nghe một hồi không khỏi nảy sinh cảm giác đồng cảm.

Điểm này có thể nhận thấy thông qua phản ứng của khách hành hương có mặt.

Ngoại trừ những đứa trẻ còn quá nhỏ, thì hầu hết mọi người đều bị hấp dẫn bởi đạo pháp mà lão thần tiên thuyết giảng.

Tất cả đều chăm chú, im lặng lắng nghe.

Có người vừa nghe vừa gật gù, cảm thấy lão thần tiên nói rất đúng, có người thậm chí còn lộ ra nét mặt giác ngộ, như thể những vấn đề tích tụ trong lòng cuối cùng cũng được giải quyết, giống như đã được khai sáng, còn có người giàu cảm xúc, nghe mãi nghe mãi thì rơi nước mắt.

Cả Thượng Khuê ban đầu ghét bỏ cũng nghe đến mức nhập tâm.

Mãi đến khi Ôn Cựu Thành gọi hắn, hắn mới hoàn hồn lại.

Hắn quay đầu nhìn Ôn Cựu Thành đứng bên cạnh, nét mặt vẫn còn ngơ ngác.

“Tiên sinh gọi ta?”

Ôn Cựu Thành bình tĩnh nói “Ừm, chúng ta sang bên kia.”

Y vừa nói vừa rút tay phải từ trong tay áo chỉ vào một người đang ngồi ở hành lang cách đó không xa.

Thượng Khuê nhìn sang, sau khi nhìn rõ người đang ngồi thì sững người.

“Sao ông ta lại ở đây?”

Người ngồi ở hành lang chính là Quận thú Giản Thư Kiệt.

Hôm nay ông không mặc quan phục, ăn mặc khá giản dị, đang chăm chú lắng nghe lão thần tiên giảng đạo, trông dáng vẻ của ông rất nghiêm túc.

Lúc Thượng Khuê và Ôn Cựu Thành đi tới, tiểu tư phía sau cúi người xuống, nhỏ giọng nhắc nhở Giản Thư Kiệt.

Lúc Giản Thư Kiệt thấy Thượng Khuê và Ôn Cựu Thành, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc.

Ông đứng dậy “Sao Thượng tướng quân và Ôn tiên sinh cũng ở đây?”

Thượng Khuê chắp tay hành lễ trước, rồi nói.

“Chúng ta nghe nói hôm nay ở Tự Tại Quán có Pháp hội nên đến đây xem náo nhiệt, không ngờ lại gặp được Giản quận thú ở đây, trùng hợp thật!”

Vì sợ làm phiền người khác nghe thuyết giảng, Giản Thư Kiệt đề nghị dẫn bọn họ sang phòng riêng ngồi một lát.

Nhóm người đi tới phòng riêng ở sân sau chuyên dành cho các vị khách quý.

Phòng này bày trí trang nhã, còn có tiểu đạo đồng mang trà bánh cho bọn họ.

Ôn Cựu Thành yên lặng quan sát xung quanh, có thể có được một phòng riêng tốt thế này, chứng tỏ người trong đạo quán biết thân phận của ông, hơn nữa ông cũng rất quen thuộc nơi này, tiểu đạo đồng cũng biết khá rõ về ông, chắc hẳn ông là khách thường xuyên ở đây.

Giản Thư Kiệt đẩy hai tách trà nóng tới.

Ôn Cựu Thành nhấp một ngụm trà, khen trà ngon.

Giản Thư Kiệt cười nói "Lá trà này do lão thần tiên cất giữ, ở chỗ bình thường không thể uống được, chỉ ở Tự Tại Quán mới có thể uống."

Thượng Khuê không biết nhiều về trà nên nghe vậy thở dài.

"Cho nên ngài tới Tự Tại Quán chỉ là để uống trà à!"

Nào ngờ Giản Thư Kiệt cười khổ nói "Ta đến đây cũng chỉ là nhân tiện uống tách trà, chủ yếu là ta muốn cầu xin thần linh phù hộ cho vợ ta, hi vọng bà ấy mau chóng khỏe lại."

Thượng Khuê sửng sốt "Phu nhân bị bệnh sao?"

Giản Thư Kiệt thở dài, giọng điệu u sầu chán nản.

"Đúng vậy, cách đây không lâu vợ ta đột nhiên ngã bệnh, mời rất nhiều danh y cũng không có kết quả gì. Ta thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể đi cầu thần bái Phật, hi vọng ông trời thấy ta chân thành, ban cho vợ ta một cơ hội sống sót."

Thượng Khuê hiểu ra "Thì ra là vậy!"

Ôn Cựu Thành "Quận thú đại nhân sao không mời thái y đến khám cho phu nhân?"

Giản Thư Kiệt "Thái y chuyên chữa trị cho hoàng thất, nào có dễ mời như vậy? Hơn nữa, vợ ta bệnh nặng đến nay không thể xuống giường, đại phu nói bà ấy phải nghỉ ngơi, không thể đi xa, dù ta muốn đưa bà ấy đến Thịnh Kinh tìm thái y chữa trị cũng không thể."

Ông càng nói càng u sầu, vẻ mặt buồn bã.

Thượng Khuê không biết phải làm sao, chỉ đành an ủi tượng trưng vài câu.

"Ngài đừng lo lắng quá, cát nhân tự có thiên tướng, tin rằng

phu nhân nhất định không sao.”

Giản Thư Kiệt gượng cười “Vậy ta xin nhận lời cát tường của ngài.”

Ba người nói chuyện khác.

Tiểu đạo đồng đến nhắc Pháp hội đã kết thúc, lão thần tiên sẽ sớm đến đây.

Giản Thư Kiệt cười cảm tạ, thái độ rất hòa nhã, không có dáng vẻ của quan viên Tam phẩm.

Sau khi tiểu đạo đồng rời đi, Giản Thư Kiệt giải thích với Thượng Khuê và Ôn Cựu Thành.

“Ta vì muốn cầu phúc cho vợ, mùng Một và Mười lăm hàng tháng thường đến đây thắp nhang và nghe lão thần tiên giảng đạo pháp. Ta đến nhiều lần, nên dần dần quen với lão thần tiên. Sau mỗi lần Pháp hội kết thúc, ta lại trò chuyện với lão thần tiên một lúc, nghe ông ấy giảng đạo pháp. Hôm nay tình cờ gặp được hai người ở đây, hay là hai người ở lại trò chuyện với lão thần tiên?”

Thượng Khuê và Ôn Cựu Thành đến đây vì lão thần tiên, nghe vậy đương nhiên đồng ý.

Chương 1020: Xem bói

Lão thần tiên sớm đã biết hôm nay Giản Thư Kiệt dẫn theo hai người bạn, cho nên khi vào phòng riêng, lão thấy có thêm hai người cũng không kinh ngạc.

Lão phẩy nhẹ phất trần rồi khom người chào Giản Thư Kiệt.

“Bần đạo bái kiến Quận thú đại nhân.”

Giản Thư Kiệt mỉm cười mời lão ngồi xuống.

Sau đó, bọn họ bắt đầu nói về đạo pháp.

Phần lớn thời gian đều là lão thần tiên nói, Giản Thư Kiệt nghe, thỉnh thoảng sẽ nói ra mấy câu ý kiến của mình.

Thượng Khuê không biết gì về đạo pháp, vốn còn đang gãi gãi đầu, sau đó nghe mãi chợt nghe đến mức nhập tâm.

Chỉ có Ôn Cựu Thành vẫn duy trì bĩnh tĩnh suốt quá trình.

Y âm thầm quan sát lão thần tiên được đồn là xem bói rất chuẩn, trong đôi mắt đen láy ánh lên luồng sáng sâu thẳm.

Lão thần tiên này thoạt nhìn hòa nhã, ánh mắt hiền từ như trưởng bối trong nhà, cách nói chuyện cũng khá hài hước, các điển tích điển cố tuôn như nước chảy.

Đạo pháp vốn khô khan nhàm chám, nhưng khi lão nói ra chẳng những dễ hiểu mà còn có chút nhẹ nhàng hài hước, thỉnh thoảng chọc người khác bật cười.

Chỉ trò chuyện một lúc, u sầu vì vợ bệnh nặng của Giản Thư

Kiệt đã vơi đi rất nhiều, trông tinh thần ông sảng khoái hơn.

Chẳng trách lão thần tiên này lại ăn nên làm ra ở thành Phù Phong, không nói đến khả năng xem bói của lão là thật hay giả, chỉ dựa vào đầu óc cao siêu này đã có thể khiến lão nổi bật giữa một đám người tầm thường.

Lão thần tiên đang nói về duyên pháp trong đạo gia.

Nói đến đây, lão chợt quay đầu nhìn Ôn Cựu Thành, cười ôn hòa.

"Vị tiểu hữu này trông rất có duyên với đạo gia, không biết tiểu hữu này có hứng thú gia nhập môn đạo của ta không?"

Giản Thư Kiệt và Thượng Khuê đồng loạt nhìn về phía Ôn Cựu Thành.

Ôn Cựu Thành thoạt tiên là giật mình, sau đó tỏ ra bất lực.

"Xin lỗi, lòng ta còn vướng hồng trần, không thể vào đạo gia, cứ để ta tiếp tục chìm đắm trong trần tục đi."

Lão thần tiên dường như không ngạc nhiên với kết quả này, cười nói.

"Đạo gia chúng ta coi trọng thanh tịnh, thân tâm an vui, nếu tiểu hữu không muốn, bần đạo cũng không ép."

Lão lập tức đổi chủ đề, giơ tay vuốt bộ râu trắng như tuyết, nụ cười càng sâu.

"Nhưng mà bần đạo quan sát tướng mạo của tiểu hữu, hình như đang có chuyện phiền lòng, hay là để bần đạo xem cho tiểu hữu một quẻ?"

Với danh tiếng của lão thần tiên ở thành Phù Phong, mỗi ngày có vô số người đến tìm ông xem bói, mà không phải ai ông cũng xem bói, có người dâng ngàn vàng, ông cũng chưa chắc xem bói cho đối phương, thật sự là ngàn vàng khó cầu theo

nghĩa đen.

Đây là lần đầu tiên Giản Thư Kiệt thấy lão thần tiên mở lời đề nghị xem bói cho người khác, ông không khỏi ngạc nhiên.

Tuy nhiên, Ôn Cựu Thành lịch sự từ chối.

“Đa tạ ý tốt của đạo trưởng, trong túi tại hạ ít tiền, sợ không trả nổi tiền xem bói.”

Giản Thư Kiệt nôn nóng, rất muốn nói Ôn Cựu Thành không biết tốt xấu.

Lão thần tiên không khó chịu, ngược lại càng cười hiền lành hơn.

“Xem như tiểu hữu có duyên với đạo gia, hai người đến rất đúng lúc, vừa hay hôm nay bần đạo còn ba quẻ cuối cùng, không lấy tiền.”

Đối phương đã nói đến vậy, Ôn Cựu Thành không thể từ chối được nữa, bèn đồng ý.

“Vậy thì làm phiền đạo trưởng, gần đây tại hạ quả thật có chuyện phiền lòng …”

Y vừa mới bắt đầu nói thì đã bị lão thần tiên cắt ngang.

“Tiểu hữu không cần nói, để bần đạo bói đi.”

Lão thần tiên nhắm mắt lại, ngón tay trên bàn tay phải không ngừng chuyển động, như đang bấm đạo quyết gì đó.

Mọi người trong phòng nín thở, im lặng chờ đợi.

Một lúc sau, lão thần tiên mở mắt, có lẽ vì tuổi tác đã cao nên màu sắc con ngươi của ông trông nhạt hơn so với người thường, là màu xám khói trong suốt, mang theo khí tức trầm tĩnh trải bao sương gió.

Lão chậm rãi nói.

“Chuyện mà tiểu hữu phiền lòng gần đây hẳn liên quan đến một người nào đó. Người đó có tình cảm rất sâu sắc với tiểu hữu, tuy hai người không phải huynh đệ nhưng còn thân thiết hơn cả huynh đệ. Người đó gần đây mất tích, tiểu hữu rất lo lắng, sợ người đó gặp nguy hiểm. Sở dĩ hai người đến thành Phù Phong là để tìm người đó.”

Mặc dù Thượng Khuê không biết quan hệ giữa Ôn Cựu Thành và Phương Vô Tửu, nhưng hắn và Ôn Cựu Thành quả thật đến thành Phù Phong để tìm Phương Vô Tửu.

Không ngờ lão thần tiên chỉ bấm ngón tay đã có thể dễ dàng nói ra chân tướng.

Thượng Khuê không khỏi kinh ngạc.

Hắn không khỏi dao động, lẽ nào trước đó hắn đã hiểu lầm, lão thần tiên này không phải kẻ bịp bợm, mà là một cao nhân có năng lực?

Ôn Cựu Thành quay đầu nhìn Giản Thư Kiệt.

Giản Thư Kiệt biết y đang nghi ngờ điều gì, nghiêm túc làm rõ.

“Ta chưa từng nhắc đến chuyện hai người đi tìm người, ta có thể thề.”

Lão thần tiên sờ râu cười nói “Người mà tiểu hữu muốn tìm bây giờ đang gặp nạn, không thể tự bảo vệ mình, muốn cứu y thì phải nhanh lên.”

Thượng Khuê nhịn không được hỏi “Đạo trưởng có thể tra ra hiện tại người đó ở đâu không?”

Lão thần tiên khẽ cười, bình tĩnh đáp “Đương nhiên có thể.”

Thượng Khuê lập tức hưng phấn “Phiền đạo trưởng giúp

chúng ta một tay!”

Lão thần tiên nhàn nhã nói “Bần đạo đã xem hết ba qua quẻ hôm nay, xem tiếp cần phải trả tiền, một quẻ cần ít nhất một trăm lượng bạc.”

Để đề phòng, lần này Thượng Khuê ra ngoài mang theo rất nhiều ngân phiếu.

Nghe vậy, hắn liền lấy hai tờ ngân phiếu trị giá năm mươi lượng đặt trước mặt lão thần tiên, rồi nhìn lão thần tiên với ánh mắt mong đợi.

Lão thần tiên không cầm ngân phiếu, mà nói tiếp.

“Ngoài tiền ra, hai người còn phải cho bần đạo biết sinh thần bát tự của người đó.”

Thượng Khuê không có quan hệ gì với Phương Vô Tửu, hắn chỉ biết Phương Vô Tửu là thái y trong cung, được Quý phi tin tưởng, còn về thông tin cá nhân của Phương Vô Tửu thì hắn không biết gì cả.

Hắn lập tức nhìn Ôn Cựu Thành đang ngồi bên cạnh, thấp giọng hỏi.

“Tiên sinh có biết sinh thần bát tự của Phương thái y không?”

Ôn Cựu Thành gật đầu “Biết.”

Sau đó, y nói một chuỗi sinh thần bát tự.

Lão thần tiên lại nhắm mắt, ngón tay trên bàn tay phải không ngừng chuyển động.

Lúc lão mở mắt, khóe miệng cong lên, nở nụ cười bất lực.

“Sinh thần bát tự mà tiểu hữu nói không đúng.”

Thượng Khuê sửng sốt, không thể tin nói “Sao có thể không

đúng chứ? Lẽ nào Ôn tiên sinh nhớ nhầm sao?”

Ôn Cựu Thành không trả lời Thượng Khuê, y chăm chăm nhìn lão thần tiên, bình tĩnh nói.

“Đạo trưởng sao có thể chắc chắn sinh thần bát tự này không đúng? Lẽ nào ông từng nhìn thấy người mất tích?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Thượng Khuê và Giản Thư Kiệt liền thay đổi.

Giản Thư Kiệt sửng sốt, còn Thượng Khuê thì cảnh giác.

Thượng Khuê theo bản năng đặt tay phải lên cán đao trên thắt lưng, thủ thế sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Lão thần tiên như không để ý đến chuyện này, trên mặt vẫn nở nụ cười.

“Tiểu hữu hiểu lầm rồi, bần đạo chưa từng gặp người đó, bần đạo chỉ quen đoán số mệnh, kết quả tính toán dựa trên sinh thần bát tự mà tiểu hữu đưa thì người mất tích đã chết cách đây vài năm. Nếu đã là người chết, tại sao tiểu hữu còn đến thành Phù Phong tìm người? Chuyện này không hợp lý.”

Chương 1021: Trung dung hạng người

Ôn Cựu Thành vừa rồi cấp ra sinh thần bát tự là giả.

Hắn thân là Huyền Môn người, tự nhiên chi đạo sinh thần bát tự có bao nhiêu quan trọng, quyết không thể dễ dàng báo cho không thân người.

Bởi vậy hắn cố ý dùng một cái giả sinh thần bát tự đi thăm dò đối phương.

Đến nỗi cái này giả sinh thần bát tự, kỳ thật là hắn đi Phương gia từ đường thời điểm, từ nào đó bài vị thượng nhìn đến, cụ thể là ai hắn không nhớ rõ, nhưng có thể bị viết ở bài vị thượng, sinh thần bát tự chủ nhân khẳng định là đã sớm đã chết.

Điểm này vừa lúc cùng lão thần tiên tính ra tới kết quả tương phù hợp.

Ôn Cựu Thành không biết đây là đơn thuần trùng hợp, vẫn là lão thần tiên thực sự có vài phần bản lĩnh.

Nhưng mặc kệ là nào một loại, Ôn Cựu Thành đều không tính toán đem đại sư huynh sinh thần bát tự tiết lộ cho người ngoài.

Hắn như là nỗ lực hồi tưởng một phen, sau đó bất đắc dĩ mà thở dài.

“Xin lỗi, ta kỳ thật nhớ không quá rõ hắn sinh thần bát tự, có lẽ là ta nhớ lầm đi.”

Bởi vì hắn những lời này, Thượng Khuê lập tức thả chậm biểu tình, tay phải từ chuôi đao thượng dịch khai.

Không khí cũng tùy theo hòa hoãn xuống dưới.

Lão thần tiên cười nói: “Tiểu hữu muốn hay không lại cẩn thận suy nghĩ một chút?”

Ôn Cựu Thành lắc đầu: “Tính, chúng ta liền không chậm trễ đạo trưởng thời gian, hôm nay liền dừng ở đây đi, làm phiền đạo trưởng lo lắng.”

Lão thần tiên hỏi: “Không lưu lại dùng đốn cơm chay lại đi sao?”

Giản Thư Kiệt cũng nói: “Tự tại xem cơm chay rất là nổi danh, nhị vị khó được tới một lần, không nếm thử nói rất là đáng tiếc.”

Ôn Cựu Thành vẫn là lắc đầu, lời nói dịu dàng xin miễn.

Lão thần tiên không hảo lại cường lưu, nhắc nhở nói: “Nhớ rõ đem ngân phiếu lấy đi.”

Một trăm lượng không phải cái số lượng nhỏ, đều đạt đến Thượng Khuê nửa năm bổng lộc, hắn không dám tùy tùy tiện tiện đem như vậy một tuyệt bút tiền trở thành nhân tình tùy ý đưa ra đi.

Hắn thoải mái hào phóng mà thu hồi ngân phiếu, đôi tay ôm quyền hành lễ.

“Hôm nay nhiều có quấy rầy, còn thỉnh đạo trưởng bao dung, ngày khác có rảnh chúng ta lại đến bái phỏng.”

Lão thần tiên cũng đứng lên: “Bần đạo nhất định quét chiếu đón chào.”

Hắn tự mình đem hai người đưa ra cửa phòng.

Ôn Cựu Thành hòa thượng khuê rời đi tự tại xem sau, dựa theo đường cũ về tới khách đi.ếm.

Bọn họ đến khách đi.ếm thời điểm, vừa vặn là dùng cơm trưa thời điểm.

Thừa dịp ăn cơm thời điểm, Ôn Cựu Thành đối Thượng Khuê nói.

“Buổi chiều làm người đi hỏi thăm một chút quận thủ phủ sự tình.”

Thượng Khuê mặt lộ vẻ khó hiểu: “Êm đẹp, thám thính quận thủ phủ sự tình làm chi?”

Ôn Cựu Thành: “Đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Ngọc Lân Vệ nhóm hoạ một buổi trưa thời gian đi tìm hiểu, chờ đến sắc trời toàn hắc mới toàn bộ trở về.

Bọn họ đem tìm hiểu tới tin tức tập hợp sau đăng báo cấp Thượng Khuê.

Thượng Khuê tới tìm Ôn Cựu Thành thời điểm, Ôn Cựu Thành đang ở trong phòng đọc sách.

Hắn thấy Thượng Khuê tới, liền buông thư, ý bảo đối phương ngồi, lại cấp đối phương đổ ly trà nóng.

Thượng Khuê không hiểu phẩm trà, ngưu nhai mẫu đơn dường như uống một hơi cạn sạch.

Ôn Cựu Thành tắc nâng chung trà lên, chậm rì rì mà nhấm nháp.

Thượng Khuê tạp đi bỉu môi nói.

“Ngọc Lân Vệ đi hỏi thăm qua, giản quận thủ ở bản địa thanh danh kỳ thật không tính đặc biệt hảo, cũng không tính đặc biệt kém.

Người khác cho hắn tặng lễ, hắn giống nhau đều sẽ nhận lấy.

Làm người có điểm tham, còn có điểm con buôn, nhưng còn ở nhưng khống trong phạm vi.

Đối triều đình còn tính trung tâm, làm việc thích ba phải, đối các bá tánh còn rất hòa khí, không có gì kiểu cách nhà quan.

Tóm lại tiểu mao bệnh không ít, khuyết điểm lớn tạm thời không phát hiện, miễn cưỡng tính cái trung dung hạng người đi."

Ôn Cựu Thành: "Nhà hắn tình huống thế nào?"

Thượng Khuê vuốt cằm một bên hồi tưởng một bên nói.

"Hắn cha mẹ mấy năm trước qua đời, hắn dưới trướng có một nhi một nữ, tất cả đều là con vợ cả. Nhi tử ra ngoài cầu học, nữ nhi cũng đã gả đi nơi khác, hiện giờ đều không ở đỡ phong trong thành."

Ôn Cựu Thành: "Nói cách khác, nhà hắn trừ bỏ hắn bản nhân ở ngoài, cũng chỉ có hắn phu nhân?"

Thượng Khuê: "Hẳn là đi, nghe người ta nói giản quận thủ cùng hắn phu nhân cảm tình rất thâm hậu. Hiện giờ quận thủ phu nhân bệnh nặng, giản quận thủ như cũ không rời không bỏ, khắp nơi tìm thầy trị bệnh hỏi dược, thậm chí liền cầu thần bái phật biện pháp đều dùng tới, như vậy một đôi kiêm điệp tình thâm vợ chồng, trung gian hẳn là rất khó lại chen chân những người khác."

Hắn nói tới đây dừng một chút, mặt lộ vẻ cảm khái chi sắc.

"Không nghĩ tới giản quận thủ thoạt nhìn rất con buôn một người, đối kết tóc thê tử lại như thế tình thâm, quả nhiên xem người đều không thể xem mặt ngoài."

Ôn Cựu Thành tùy ý mà phụ họa một câu: "Ân, người đều là tính hai mặt."

Thượng Khuê hỏi: “Ngươi hỏi thăm này đó rốt cuộc là muốn làm gì?”

Ôn Cựu Thành: “Không có gì, ta chính là muốn biết giản quận thủ rốt cuộc là như thế nào một người.”

Thượng Khuê vẫn là không hiểu ra sao.

Hắn không rõ Ôn Cựu Thành vì cái gì bỗng nhiên đối Giản Thư Kiệt sự tình sinh ra lòng hiếu kỳ?

Này hai người trước đó không hề liên lụy, hoàn toàn là tám gậy tre đánh không thượng quan hệ!

Ôn Cựu Thành: “Chúng ta ngày mai ra khỏi thành đi.”

Thượng Khuê thực ngoài ý muốn: “Chúng ta còn không có tìm được phương thái y đâu! Ngày mai liền ra khỏi thành nói, kia phương thái y làm sao bây giờ?”

Ôn Cựu Thành bất đắc dĩ nói: “Chúng ta đã tận lực, có thể tìm địa phương đều đi tìm, thật sự là tìm không thấy người cũng không có biện pháp, cùng với đem sự tình hao phí ở chỗ này, không bằng đi nơi khác nhìn nhìn lại, có lẽ phương thái y đã rời đi đỡ phong thành, đi địa phương khác đâu?”

Thượng Khuê vẫn là có chút chần chờ: “Nhưng Quý Phi nương nương nói phương thái y liền ở đỡ phong bên trong thành a.”

Ôn Cựu Thành: “Có lẽ là nàng nghĩ sai rồi đi.”

Thượng Khuê còn tưởng nói cái gì nữa, lại thấy Ôn Cựu Thành nương cúi đầu uống trà động tác, lặng lẽ triều chính mình đưa mắt ra hiệu.

Thượng Khuê xem minh bạch cái kia ánh mắt ý tứ

Đó là làm hắn không cần nói nữa nhắc nhở.

Thượng Khuê đầu óc xoay chuyển bay nhanh.

Ôn tiên sinh bỗng nhiên không cho hắn cách nói, thực hiển nhiên là bởi vì ở cố kỵ cái gì.

Liên tưởng đến phía trước phát sinh sự tình, Thượng Khuê nhanh chóng đến ra cái kết luận, có người đang âm thầm giám thị bọn họ!

Ngoài cửa có Ngọc Lân Vệ gác, khẳng định an toàn, cửa sổ là mở ra, hơn nữa nơi này là lầu hai, dưới lầu chính là người đến người đi đường phố, nếu là có người bò lên trên lầu hai tới rình coi, khẳng định sẽ bị trên đường người đi đường phát giác.

Như vậy, có thể giấu người địa phương cũng chỉ có nóc nhà!

Thượng Khuê theo bản năng muốn ngẩng đầu, lại đem Ôn Cựu Thành nặng nề mà ho khan hai tiếng.

“Khụ khụ! Ta cảm giác giọng nói không quá thoải mái, có thể là có điểm cảm lạnh.”

Thượng Khuê cưỡng chế ngẩng đầu xúc động, quan tâm hỏi: “Muốn hay không làm đại phu cho ngươi xem xem?”

Ôn Cựu Thành xua xua tay: “Không cần, tiểu mao bệnh mà thôi, làm ta hảo hảo ngủ một giấc hẳn là liền không có việc gì.”

Thượng Khuê thuận thế đứng lên: “Vậy ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, ta liền không quấy rầy ngươi.”

Hắn xin miễn Ôn Cựu Thành đưa tiễn, lập tức ra khỏi phòng, cuối cùng còn không quên mang lên cửa phòng.

Phòng trong chỉ còn lại có Ôn Cựu Thành một người.

Hắn gọi tới tiểu nhị, đem bàn thượng ấm trà ly thu thập sạch sẽ, sau đó đơn giản mà rửa mặt một phen, thổi tắt đèn dầu, lên

giường đi ngủ.

Có gió đêm thổi qua, mang theo một chút tiếng vang.

Một đạo hắc ảnh từ rộng mở ngoài cửa sổ chợt lóe mà qua, thực mau liền đi vào bóng đêm, hoàn toàn biến mất không thấy.

Nguyên bản đã ngủ rồi Ôn Cựu Thành, lại lặng yên không một tiếng động mà mở mắt ra.

Hắn từ trong tay áo lấy ra một trương mang theo hương tro hương vị tờ giấy.

Đây là hắn từ phương thức từ đường lư hương trung lấy ra tờ giấy, cũng là đại sư huynh để lại cho hắn manh mối.

Triển khai tờ giấy, mặt trên chỉ có ba chữ

Quận thủ phủ.

……

Ta muốn đem về sau đổi mới đều dịch đến ban ngày, các ngươi cảm thấy đâu?

Chương 1022: Tự cho là thông minh

Ngày kế sáng sớm, Thượng Khuê cùng Ôn Cựu Thành đoàn người xử lý lui phòng thủ tục.

Bọn họ đón lạnh thấu xương gió lạnh rời đi đỡ phong thành.

Trên tường thành phương, một người võ tướng chính nhìn chằm chằm Ngọc Lân Vệ nhóm rời đi phương hướng, thẳng đến kia người đi đường bóng dáng hoàn toàn biến mất ở tầm mắt cuối, tên này võ tướng mới vừa rồi thu hồi tầm mắt.

Hắn đưa tới một cái quân tốt, thấp giọng công đạo nói.

"Ngươi đi một chuyến quận thủ phủ, liền nói những cái đó Thịnh Kinh người đã đi rồi."

"Nhạ!"

Quân tốt bước nhanh chạy xuống tường thành, xoay người cưỡi lên khoái mã, một đường thẳng đến quận thủ phủ mà đi.

Quận thủ bên trong phủ, Giản Thư Kiệt biết được Ngọc Lân Vệ đã ra khỏi thành tin tức, nhướng mày cười một cái.

Tối hôm qua mật thám sau khi trở về, đem Thượng Khuê cùng Ôn Cựu Thành chi gian đối thoại nội dung một chữ không rơi xuống đất thuật lại một lần.

Khi đó Giản Thư Kiệt còn có chút bán tín bán nghi.

Hắn cảm thấy Thượng Khuê cùng Ôn Cựu Thành hẳn là sẽ không dễ dàng như vậy liền từ bỏ, đặc biệt là cái kia Ôn Cựu Thành, thoạt nhìn tâm tư thâm hậu, không giống như là cái dễ

như trở bàn tay là có thể bị đuổi đi người.

Trừ phi……

Là Ôn Cựu Thành đã nhận ra cái gì, nhưng lại sợ rút dây động rừng, cho nên cố ý nghênh ngang mà ra khỏi thành, chế tạo ra bọn họ đã rời đi biểu hiện giả dối.

Chờ đối thủ thả lỏng cảnh giác lúc sau, bọn họ lại cải trang giả dạng lẫn vào trong thành, sát cái hồi mã thương.

Loại này kín đáo vu hồi làm việc phong cách, xác thật thực phù hợp Ôn Cựu Thành cho người ta cảm giác.

Giản Thư Kiệt câu môi cười lạnh, hắn ghét nhất loại này thích tự cho là thông minh người.

Ôn Cựu Thành cho rằng đỡ phong thành là địa phương nào? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi, nằm mơ đâu!

Còn muốn giết cái hồi mã thương?

Tuyệt đối không có cái này khả năng!

Giản Thư Kiệt gọi tới trường sử, phân phó nói.

“Truyền lệnh xuống dưới, từ hôm nay trở đi tăng mạnh các cửa thành gác, đối với người bên ngoài vào thành nhất định phải nghiêm thêm kiểm tra, nếu có phát hiện khả nghi người, giống nhau coi như mật thám quan nhập đại lao!”

“Nhạ!”

Đỡ phong thành cùng sở hữu bốn cái cửa thành, trong đó hai cái đại thành môn, hai cái tiểu thành môn.

Ở thu được quận thủ đại nhân mệnh lệnh sau, bốn cái cửa thành toàn bộ bắt đầu giới nghiêm.

Đợi cho bóng đêm tiệm thâm, Giản Thư Kiệt như thường lui

tới như vậy dùng quá cơm chiều sau liền tẩy tẩy ngủ.

Hắn chính ngủ đến mơ mơ màng màng thời điểm, bỗng nhiên nghe nói bên ngoài vang lên tiếng kêu sợ hãi.

“Có tặc! Mau tới người a! Trong phủ vào tặc!”

Giản Thư Kiệt đột nhiên từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh.

Hắn nhanh chóng xốc lên chăn ngồi dậy, tùy tay xả quá treo ở đầu giường áo ngoài phủ thêm, liền vớ đều không kịp xuyên, liền lê giày ra bên ngoài hướng.

Cửa phòng một mở ra, gió lạnh liền hô hô mà hướng phòng trong rót, đông lạnh đến hắn run lập cập.

Hắn lại không rảnh lo nhiều như vậy, chịu đựng rét lạnh chạy ra đi.

Vừa lúc quản gia lãnh đoàn người hướng bên này chạy tới.

Giản Thư Kiệt bắt lấy quản gia, lạnh giọng hỏi.

“Sao lại thế này? Trong phủ như thế nào sẽ có tặc?”

Quản gia hiển nhiên cũng là vừa từ trên giường bò dậy, trên người quần áo cũng chưa mặc tốt, tóc cũng là lộn xộn.

Hắn bay nhanh mà nói.

“Cụ thể tình huống ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ biết trong phủ vào tặc.

Hiện tại trong phủ các hộ vệ đã toàn bộ động lên, mọi người đều ở truy tra cái kia tặc hướng đi.

Bên ngoài lãnh thật sự, đại nhân ngài mau về phòng đợi.

Chúng ta sẽ thủ tại chỗ này bảo hộ ngài an toàn.

Như vậy nhiều hộ vệ trảo một cái tiểu tặc, khẳng định thực mau là có thể đem người bắt lấy, đại nhân không cần quá sốt ruột.”

Giản Thư Kiệt trên người chỉ khoác kiện áo ngoài, đông dạ hàn lãnh, hắn gần chỉ là ở bên ngoài đứng một lát, cũng đã bị đông lạnh đến tay chân tê dại.

Hắn xoay người trở lại ấm áp trong phòng.

Tặc còn không có bị bắt lấy, Giản Thư Kiệt hoàn toàn không có buồn ngủ.

Hắn ở tôi tớ hầu hạ hạ, đem quần áo giày vớ mặc chỉnh tề.

Rõ ràng đều đã tới rồi đêm khuya, nhưng quận thủ trong phủ như cũ đèn đuốc sáng trưng, trong phủ nơi nơi đều là qua lại chạy động bóng người, thường thường là có thể nghe được hô quát thanh, thế nhưng so qua thâm niên hội chùa còn muốn náo nhiệt.

Giản Thư Kiệt nhẫn nại tính tình đợi một đoạn thời gian, lại trước sau không chờ đến bắt được tiểu tặc tin tức truyền đến.

Hắn nhẫn nại dần dần khô kiệt, nhíu mày hỏi.

“Không phải nói chỉ có một tặc sao? Như thế nào còn không có bắt lấy?”

Quản gia vội nói: “Ta đây liền đi hỏi một chút, đại nhân thỉnh chờ một chút.”

Hắn vội vã mà chạy ra đi, thực mau liền chạy trở về.

“Khởi bẩm đại nhân, cái kia tặc bị phát hiện lúc sau liền núp vào, các hộ vệ phiên biến toàn bộ quận thủ phủ, cũng chưa có thể tìm được cái kia tặc, càng kỳ quái chính là, trong phủ thứ gì cũng chưa ném, cũng không biết cái kia tặc tìm mọi cách trà trộn vào trong phủ là muốn làm gì.”

Nói xong lời cuối cùng, quản gia cũng cảm thấy chuyện này thực kỳ quặc.

Giản Thư Kiệt không biết là nghĩ tới cái gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Hắn vội vàng mà truy vấn: "Các hộ vệ lục soát quá Tây viện không?"

Quản gia lắc đầu: "Không có, Tây viện là phu nhân trụ địa phương, phu nhân bệnh nặng, đại phu nói cần thiết muốn tĩnh dưỡng, các hộ vệ sợ kinh hách đến phu nhân, không ai dám tiến Tây viện."

Giản Thư Kiệt thấp thấp mà mắng câu: "Kia cẩu nhật khẳng định ở Tây viện!"

Hắn một phen đẩy ra quản gia, đứng lên xông ra ngoài.

Quản gia bị quận thủ đại nhân bất thình lình hành động làm cho sửng sốt.

Nhưng hắn thực mau liền phản ứng lại đây, chạy nhanh mang theo một đám tôi tớ đuổi theo.

"Đại nhân, ngài chậm một chút, trời tối lộ hoạt, tiểu tâm té ngã!"

Giản Thư Kiệt hiện tại đều mau vội muốn chết, nơi nào còn có tâm tình đi đường ống dẫn hoạt không hoạt?!

Hắn cơ hồ là dùng ra ăn nãi kính nhi, một đường chạy như điên đi Tây viện.

Lúc này Tây viện đại môn nhắm chặt, có mấy cái hộ vệ ở Tây viện bên ngoài bồi hồi, hiển nhiên là tưởng đi vào điều tra, rồi lại sợ quấy nhiễu đến phu nhân, trong lúc nhất thời do dự, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Kia mấy cái hộ vệ nhìn thấy quận thủ đại nhân bỗng nhiên

xuất hiện, cuống quít quỳ một gối xuống đất.

“Thuộc hạ bái kiến quận thủ đại nhân!”

Giản Thư Kiệt cũng không thèm nhìn tới kia mấy cái hộ vệ, đi nhanh tiến lên, dùng sức chụp đánh Tây viện viện môn.

Thực mau viện môn đã bị người mở ra.

Mở cửa chính là cái thô sử bà tử, nàng kỳ thật đã sớm nghe được bên ngoài động tĩnh, biết trong phủ vào tặc, nàng sợ kia tặc sẽ xông vào Tây viện, trước tiên liền đem viện môn cấp đóng lại, còn từ bên trong thượng khóa.

Lúc này thấy đến quận thủ đại nhân tự mình tới, bà tử giống như nhìn thấy cứu tinh, bùm một tiếng liền cấp quỳ xuống.

Giản Thư Kiệt lạnh giọng hỏi: “Kia tặc vào Tây viện không?”

Bà tử không chút nghĩ ngợi liền bay nhanh mà lắc đầu.

“Không có! Nô tỳ vẫn luôn thủ tại chỗ này, không thấy được có người tiến vào Tây viện.”

Giản Thư Kiệt lại hỏi: “Phu nhân đâu?”

Bà tử: “Phu nhân còn đang ngủ.”

Giản Thư Kiệt bước đi tiến Tây viện, thẳng đến nhà chính phòng ngủ mà đi.

Phòng ngủ môn gắt gao đóng lại, cửa thủ một cái tiểu nha hoàn.

Kia nha hoàn nguyên bản còn có chút mơ màng sắp ngủ, bỗng nhiên nhìn thấy quận thủ đại nhân mang theo một đám người hùng hổ mà xông tới, buồn ngủ lập tức đã bị dọa không có.

Nàng chạy nhanh uốn gối chào hỏi: “Nô tỳ bái kiến quận thủ đại nhân!”

Giản Thư Kiệt nhìn mắt nhắm chặt cửa phòng, hạ giọng hỏi.

“Phu nhân còn ở nghỉ ngơi?”

Nha hoàn dùng sức gật đầu: “Đúng vậy.”

Giản Thư Kiệt: “Có những người khác đã tới không có?”

Nha hoàn vội vàng lắc đầu: “Không có!”

Giản Thư Kiệt thoáng yên lòng.

Nhưng vì bảo hiểm khởi kiến, hắn vẫn là quyết định tự mình đi vào xem một cái.

Chương 1023: Như vậy mới ngoan

Giản Thư Kiệt quay lại nhìn nhóm người đang đi theo, trầm giọng ra lệnh.

“Các ngươi đi lục soát những nơi khác, xem có tìm được dấu vết của tên trộm không, nhớ di chuyển nhẹ nhàng, đừng gây tiếng động, kẻo làm phiền phu nhân nghỉ ngơi.”

Quản gia vội đáp “Vâng!”

Giản Thư Kiệt hít một hơi thật sâu rồi đặt tay lên cửa.

Chỉ cần đẩy nhẹ thì cánh cửa đã mở, kèm theo đó là tiếng cọt kẹt rất nhỏ.

Giản Thư Kiệt cầm đèn lồng trong tay nha hoàn, bước vào phòng ngủ.

Căn phòng tối om im lặng.

Đèn lồng trong tay ông phát ra ánh vàng ấm áp yếu ớt, phạm vi chiếu sáng của nó có hạn.

Ông vừa bước vào trong, vừa nhẹ nhàng gọi.

“Phu nhân, nàng đã thức chưa?”

Một lúc sau, trong phòng phát ra tiếng xột xoạc nhỏ, giống như tiếng quần áo cọ xát với chăn.

Giản Thư Kiệt vòng qua bức bình phong đi vào trong, đúng lúc nhìn thấy phu nhân vén chăn chuẩn bị ngồi dậy.

“Phu nhân, sao nàng lại ngồi dậy?”

Ông vội đặt đèn xuống, bước nhanh tới, giơ tay đỡ lấy cánh tay của phu nhân.

Kết quả phu nhân tránh tay ông.

Giản phu nhân chưa đến bốn mươi, nhưng vì bệnh tật nên thân hình gầy nhom, nước da tái nhợt, má hơi hóp lại, thậm chí hai

bên tóc mai còn có vài sợi tóc bạc, trông như gần năm mươi tuổi, toát lên dáng vẻ yếu ớt bất lực.

Mái tóc của bà rối bù, trên người chỉ mặc một lớp áo trong nhạt màu, cổ tay để lộ ra ngoài vô cùng mảnh khảnh, như thể chỉ cần dùng sức một chút là bẻ gãy.

Lúc này, bà đang nhìn Giản Thư Kiệt với ánh mắt sợ hãi.

"Ngươi … ngươi tránh ra, ngươi đừng chạm vào ta."

Giản Thư Kiệt bất lực "Phu nhân, ta chỉ quan tâm nàng thôi, ta không có ý xấu với nàng."

Giản phu nhân mím môi không còn chút máu, không trả lời ông.

Giản Thư Kiệt thở dài "Ta thật sự không hiểu, từ hai tháng trước, nàng luôn tránh ta như tránh tà, tại sao vậy chứ? Trước đây chúng ta từng thương yêu nhau như thế, ta tự nhận thấy bao năm qua chưa từng có lỗi với nàng, tại sao nàng đột nhiên như biến thành một người khác, luôn phản kháng ta như vậy?"

Giản phu nhân nắm chặt chăn như đang nắm cọng rơm cứu mạng.

Bà nhìn Giản Thư Kiệt với đôi mắt đầy sợ hãi nghi ngờ, hoàn toàn không có dịu dàng thương yêu mà bà nên dành cho tướng công của mình.

Dường như người đứng trước mặt bà không phải là tướng công đã ở bên bà nhiều năm, mà là một người xa lạ đội lốt tướng công của mình.

Giọng điệu của Giản Thư Kiệt vô cùng dịu dàng, tràn đầy yêu thương "Nếu ta làm gì sai, nàng có thể nói với ta, ta nhất định sẽ sửa, xin nàng đừng như vậy nữa, được không?"

Ông lại giơ tay ra, muốn nắm lấy tay phu nhân.

Giản phu nhân vội vàng lùi về sau.

Nhưng giường chỉ có bao nhiêu đó, bà trốn đi đâu được?

Chốc sau, bà không còn đường lui, bị dồn vào trong góc.

Giản Thư Kiệt nắm chặt tay bà, nét mặt càng dịu dàng hơn.

“Được rồi, chúng ta đừng cãi nhau nữa, đêm nay ta sẽ ở lại đây bảo vệ nàng, đến khi bắt được tên trộm mới thôi. Đừng sợ, ta là tướng công của nàng, chỉ cần có ta ở đây, sẽ không có ai làm nàng bị thương.”

Giản phu nhân cố hết sức nhưng không thể thoát khỏi tay ông, bà trở nên kích động, nét hoảng sợ trên mặt càng dữ dội hơn.

“Thả ta ra! Ngươi vốn không phải là tướng công của ta! Ngươi không phải!”

Nghe vậy, sắc mặt Giản Thư Kiệt lập tức tối sầm.

Nhưng ông vẫn giữ chặt cổ tay Giản phu nhân không buông.

Ông nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang run rẩy dữ dội vì sợ hãi của Giản phu nhân, nhấn mạnh từng chữ nói.

“Ta chính là Giản Thư Kiệt! Ta là tướng công của nàng! Ta là Quận thú của quận Lộc An! Nếu nàng còn dám nói bậy, ta sẽ khiến nàng cả đời này không nói được nữa!”

Giản phu nhân sợ hãi ngậm miệng lại.

Bà sợ hãi run rẩy, hai mắt đỏ ửng.

Thấy bà ngừng nói, nét mặt Giản Thư Kiệt dịu lại.

Ông vuốt tóc bà, dịu dàng dỗ dành.

“Nàng phải nhớ, dù là trước kia, bây giờ hay sau này, ta luôn là tướng công duy nhất của nàng, nàng không được nói bậy nữa, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, bao gồm cả con của chúng ta.”

Khi nghe đến từ “con”, Giản phu nhân không kiềm được nữa, nước mắt bắt đầu rơi.

Nhưng bà không dám phản kháng, chỉ đành nghiến răng khóc thầm.

Giản Thư Kiệt dùng khăn lụa lau nước mắt, dịu dàng nói “Được rồi, đừng khóc nữa, nàng còn đang bệnh, khóc nhiều không tốt cho sức khỏe đâu.”

Rõ ràng động tác và giọng điệu của ông rất dịu dàng, nhưng đối với Giản phu nhân lại như có con rắn độc bò qua người khiến bà cảm thấy rùng mình.

Cơ thể bà càng run rẩy hơn.

Giản Thư Kiệt an ủi "Đừng sợ, ngủ một giấc, thức dậy sẽ không còn chuyện gì nữa."

Ông dùng một lực vừa phải đẩy Giản phu nhân trở lại giường, bắt bà nằm xuống.

Giản Thư Kiệt đắp chăn cho bà "Ta đi xem bên ngoài thế nào rồi, ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nàng hiểu chưa?"

Giản phu nhân gật đầu trong nước mắt.

Giản Thư Kiệt hài lòng cười nói "Như vậy mới ngoan."

Ông nhét góc chăn cho phu nhân, động tác tự nhiên thuần thục, nếu bỏ qua vẻ sợ hãi trên mặt Giản phu nhân, khung cảnh đó chẳng khác gì một đôi vợ chồng yêu thương nhau bình thường.

Ông đứng thẳng lên, quay người lại.

Lúc này, dường như có cơn gió lướt qua thổi bay mái tóc của ông.

Sau đó, ông cảm thấy có thứ gì đó lành lạnh áp vào cổ mình.

Ông theo bản năng muốn lùi về sau, nhưng lại nghe thấy có người nói với mình.

"Nếu ông không muốn chết thì đừng cử động."

Giản Thư Kiệt đứng cứng ngắt tại chỗ, không dám cử động.

Nhờ ánh sáng mờ nhạt của đèn lồng, ông thấy một thanh kiếm dài kề sát cổ mình, lưỡi kiếm sáng rực toát ra lạnh lẽo sắc bén.

Người cầm chuôi kiếm đứng cách đó một bước.

Giản Thư Kiệt nhìn rõ đối phương, không khỏi thấp giọng nói "Ôn Cựu Thành!"

Ôn Cựu Thành mặc hắc y, khuôn mặt tuấn tú, khi đối phương gọi tên y, y khẽ cười trông như công tử hào hoa phong nhã, không hề giống sát thủ máu lạnh.

"Chào buổi tối."

Giản Thư Kiệt kinh ngạc hỏi "Lẽ nào tên trộm lẻn vào phủ Quận thú tối nay là ngươi? Nhưng không phải ngươi đã rời

thành rồi sao? Sao đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Ôn Cựu Thành chậm rãi giải thích.

“Ta chưa từng rời thành, ta chỉ tìm một người có thân hình tương tự, bảo hắn mặc y phục của ta, giả dạng ta cùng nhóm người Thượng Khuê rời thành Phù Phong, còn ta vẫn luôn ở trong thành.”

Người giả làm Ôn Cựu Thành luôn dùng khăn tay che miệng mũi giống như bị cảm lạnh, cứ ho liên tục.

Hắn và Ôn Cựu Thành có hình dáng cơ thể tương tự, dùng khăn tay che mặt, hóa trang một chút thì những người không quen thuộc với y sẽ không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả.

Mật thám nghe lén đêm hôm trước biết Ôn Cựu Thành bị viêm họng, sáng nay thấy y ho dữ dội, cũng chỉ cho rằng bệnh tình của y chuyển nặng, không nghi ngờ gì về Ôn Cựu Thành này là thật hay giả.

Chương 1024: Thay thế

Vì vậy, Ôn Cựu Thành giả này trà trộn vào Ngọc Lân vệ, thuận lợi rời khỏi thành Phù Phong.

Giản Thư Kiệt tưởng Ôn Cựu Thành muốn ra đòn bất ngờ, nào ngờ tên này thả nhử mồi, cố ý chơi xỏ ông.

Tên này xảo quyệt hơn ông nghĩ!

Giản Thư Kiệt nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt gần như bốc lửa.

Tuy nhiên, Ôn Cựu Thành cảm thấy lửa chưa đủ lớn, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

"Còn chuyện ta tại sao xuất hiện ở đây? Đương nhiên là vì muốn xem thử trong phủ Quận thú này còn giấu bí mật gì? Kết quả không làm ta thất vọng, Quận thú đại nhân quả thật đã giấu một bí mật lớn."

Trong thư mà Hề Hề đưa cho y không chỉ nói đại sư huynh bị nhốt trong thành Phù Phong, mà còn nói chuyện có liên quan đến Thiên Môn, bảo y phải cẩn thận hơn.

Lúc nhìn thấy manh mối do đại sư huynh để lại trong từ đường Phương gia, phản ứng đầu tiên của y là nghi ngờ có người Thiên Môn đang ẩn nấp trong phủ Quận thú.

Nhưng sau vài lần tiếp xúc với Giản Thư Kiệt, Ôn Cựu Thành dần nghi ngờ vị Quận thú đại nhân trông vẻ ngoài như con buôn nhưng lại hết lòng nặng tình với phu nhân nhà mình này.

Y nghi ngờ Quận thú bị Thiên Môn mua chuộc, trở thành tai mắt của Thiên Môn trong triều đình.

Để xác thực suy đoán này, Ôn Cựu Thành cố ý bảo Thượng Khuê phối hợp với mình diễn một màn kịch, lừa Giản Thư Kiệt tin là thật. Sau đó, khi Giản Thư Kiệt thả lỏng cảnh giác, y bí mật lẻn vào phủ Quận thú điều tra.

Nếu đại sư huynh viết phủ Quận thú lên giấy, có nghĩa phủ Quận thú nhất định có vấn đề!

Chẳng qua, phủ Quận thú nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Một mình Ôn Cựu Thành trong thời gian ngắn muốn tìm kiếm bí mật ẩn giấu trong phủ Quận thú là điều vô cùng khó khăn.

Vì vậy y cố tình làm lộ tung tích của mình, gây náo loạn trong phủ Quận thú.

Theo dự đoán của y, nếu Giản Thư Kiệt có gì đó mờ ám, sau khi phát hiện có người không rõ lai lịch đột nhập vào phủ, phản ứng đầu tiên chắc chắn sẽ là kiểm tra nơi mình quan tâm nhất, chắc chắn người hay vật mà ông quan tâm phải được an toàn.

Sự thật đã phát triển theo hướng mà Ôn Cựu Thành mong đợi.

Giản Thư Kiệt vội vàng đi tới viện phía tây.

Nhưng Ôn Cựu Thành luôn trốn trong tối, lặng lẽ đi theo Giản Thư Kiệt.

Khi Giản Thư Kiệt vào phòng ngủ, Ôn Cựu Thành đánh gục nha hoàn canh cửa, giấu nàng đi rồi mới lặng lẽ vào phòng ngủ.

Lúc bước vào phòng, y tình cờ nghe thấy Giản phu nhân đang hét lớn —

“Ngươi vốn không phải là tướng công của ta! Ngươi không phải!”

Những gì Giản Thư Kiệt nói sau đó, Ôn Cựu Thành đều nghe rõ ràng.

Lúc này y mới nhận ra, đường đường là Quận thú tam phẩm sớm đã bị người khác mạo danh thay thế.

Kỹ năng diễn xuất của kẻ mạo danh này giỏi đến mức không ai nhận ra Giản Thư Kiệt đã bị thay thế.

Chỉ có Giản phu nhân chung sống với Giản Thư Kiệt nhiều năm mới nhận ra có gì đó không ổn.

Vì vậy, Giản phu nhân bị giam lỏng trong viện phía tây, cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Hai đứa con của bà sống ở nơi khác, trong thời gian ngắn sẽ không về, nên không ai có thể giúp bà.

Giản Thư Kiệt nói phu nhân bệnh nặng, cần được nghỉ ngơi.

Người ngoài không thể vào viện phía tây, Giản phu nhân cũng không thể ra ngoài, cho nên bí mật được che đậy rất kỹ.

Mãi đến tối nay, khi Ôn Cựu Thành đột nhiên xuất hiện, bí mật mới được vạch trần.

Ôn Cựu Thành nhìn khuôn mặt "Giản Thư Kiệt" đối diện dần méo mó vặn vẹo, cười như có như không hỏi.

"Quận thú đại nhân …… à không, ngươi không phải Quận thú, rốt cuộc ngươi là ai?"

Con ngươi của "Giản Thư Kiệt" run rẩy dữ dội.

Ông lập tức phủ nhận "Ngươi nói bậy! Ta là Quận thú của quận Lộc An!"

Ôn Cựu Thành mỉm cười nói.

"Những gì mà Quận thú phu nhân vừa nói, ta đều nghe thấy hết rồi. Bà ấy nói ngươi không phải Giản quận thú, ngươi chỉ là kẻ mạo danh Giản quận thú."

Nói đến đây, y liếc nhìn Giản phu nhân trên giường.

"Quận thú phu nhân, hẳn là ta không nghe nhầm chứ?"

Giản phu nhân nhìn hai người đàn ông trước mặt, cả hai đều là người lạ mặt, trong lòng bà hoảng sợ bất an, toàn thân run rẩy.

"Giản Thư Kiệt" lợi dụng lúc Ôn Cựu Thành liếc nhìn Giản phu nhân, đột nhiên giơ tay đẩy vào ngực Ôn Cựu Thành!

Ông muốn nhân cơ hội đánh bật y ra, để thoát khỏi trói buộc.

Tuy nhiên, ông đã đánh giá thấp khả năng phản ứng của Ôn Cựu Thành.

Trong khoảnh khắc "Giản Thư Kiệt" giơ tay lên, Ôn Cựu Thành đã giơ chân đá vào đầu gối ông!

Đầu gối ông gần như vỡ vụn, ông hét lên đau đớn, loạng choạng ngã xuống đất.

Ôn Cựu Thành nhấc chân giẫm lên lưng ông, mũi kiếm chạm vào tai ông.

Chỉ cần dùng chút sức thì mũi kiếm đã vẽ ra một vết máu mỏng ở vành tai ông.

“Giản Thư Kiệt” hét lên đau đớn.

Để thu hút người đến, ông cố tình hét to hơn.

Ôn Cựu Thành không hề sợ hãi, cười nói “Ngươi cứ hét đi, chờ có người đến, ta sẽ bảo Quận thú phu nhân vạch trần tất cả những gì bà ấy biết, lúc đó ngươi sẽ giải thích thế nào?”

“Giản Thư Kiệt” lập tức im lặng, không dám hét nữa.

Ôn Cựu Thành cúi người, nhìn chằm chằm khuôn mặt tái mét của ông.

Dù có nhìn thế nào cũng không thể nhìn ra một chút dấu vết dịch dung nào.

Ôn Cựu Thành lộ ra nét mặt trầm tư.

“Có vẻ như ngươi không hề dịch dung. Cũng đúng, thuật dịch dung cao nhất cũng khó mà thay đổi được cơ thể, ngoại hình và giọng nói của một người. Trừ khi ngươi dùng cổ Hóa Dung. Trên đời này chỉ có cổ Hóa Dung mới hoàn toàn biến đổi một người thành một người khác. Thứ cho ta kiến thức có hạn, trong số những người ta biết, người duy nhất giỏi sử dụng cổ Hóa Dung chỉ có Uất Cửu. Ngươi là gã, đúng không?”

“Giản Thư Kiệt” nghiến răng im lặng, đôi mắt đỏ ngầu chứa đầy sát ý.

Nếu bây giờ có cơ hội, ông sẽ không chút do dự giết chết kẻ trước mặt!

Ôn Cựu Thành làm ngơ trước sát khí tỏa ra từ người ông, chậm rãi đưa mũi kiếm hướng lên trên, sát khóe mắt ông, hỏi.

“Nói đi, ngươi có phải là kẻ suýt giết chết sư muội của ta không?”

Lúc này, mũi kiếm sắc lạnh cách con ngươi của “Giản Thư Kiệt” chưa đầy một tấc.

Chỉ cần Ôn Cựu Thành dùng chút sức thì mũi kiếm có thể xuyên qua mắt của "Giản Thư Kiệt" khiến ông mù lòa.

"Giản Thư Kiệt" sống đến từng tuổi này chưa từng đối mặt với tình huống tuyệt vọng như vậy.

Cả người ông run rẩy không ngừng, con ngươi theo bản năng co lại, trên mặt hiện lên vẻ giống hệt Giản phu nhân —

Hoang mang, hoảng loạn, bất lực, sợ hãi.

Nụ cười trên mặt Ôn Cựu Thành hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại lạnh lùng thờ ơ.

Y từ trên cao nhìn xuống "Giản Thư Kiệt", ánh mắt của y không giống như đang nhìn sinh vật sống mà giống như đang nhìn một xác chết.

"Nếu ngươi nói thật, ta có thể cho ngươi chết thoải mái, nếu không ……"

Y chưa nói hết lời sau đó, nhưng "Giản Thư Kiệt" đã hiểu ý của y.

"Giản Thư Kiệt" ngày càng hoảng loạn sợ hãi.

Môi ông run rẩy dữ dội.

Cổ họng ông giống như cửa sổ cũ nát, phải cố gắng lắm mới phát ra được âm thanh khàn khàn.

"Ta … ta không phải ……"

Chương 1025: Y tính sai rồi!

Thấy kẻ mạo danh này sắp chết mà vẫn cứng miệng, chút kiên nhẫn cuối cùng của Ôn Cựu Thành đã hoàn toàn bay mất.

Đôi mắt đen láy của y nhanh chóng bị cơn giận bao phủ, bàn tay cầm chuôi kiếm sắp đâm xuống!

Đúng lúc này.

Một cây kim bạc đâm vào gáy Ôn Cựu Thành!

Động tác của Ôn Cựu Thành ngừng lại, toàn thân cứng đờ tại chỗ.

Y muốn quay lại nhìn, nhưng cơ thể y bị đông cứng, không thể cử động được.

Phía sau lưng y vang lên tiếng xột xoạc.

Một lúc sau, một bóng người mảnh khảnh bước tới trước mặt Ôn Cựu Thành.

Người này chính là Giản phu nhân.

Bà bước chân trần trên nền đất lạnh lẽo, chỉ mặc một lớp áo trong nhạt màu, mái tóc dài xõa sau lưng kết hợp với dáng người gầy gò và khuôn mặt hốc hác, cả người toát ra một cảm giác ốm yếu.

Nhưng nét hoảng sợ trên mặt bà đã biến mất, chỉ còn lại vẻ nguy hiểm ẩn giấu.

Bà nhếch đôi môi nhợt nhạt không còn chút máu của mình, cười lạnh một tiếng.

Hừ!

Tiếng cười này rất trầm, không hề nhẹ nhàng như phụ nữ nên có, rõ ràng là tiếng chỉ có đàn ông mới có thể tạo ra.

Ôn Cựu Thành có cảm giác dựng tóc gáy.

Y nhìn "Giản phu nhân" trước mặt, trong đầu lập tức hiện lên tên một người — Uất Cửu!

Giản Thư Kiệt không phải là Uất Cửu cải trang thành, Giản phu nhân mới phải!

"Giản phu nhân" cười khúc khích nói "Xem dáng vẻ của ngươi hẳn là đoán ra rồi, ta mới là Uất Cửu mà ngươi đang tìm."

Sắc mặt Ôn Cựu Thành trở nên cực kỳ xấu xí.

Y tính sai rồi!

Y chỉ thấy Giản Thư Kiệt có vấn đề, cứ tập trung vào ông ta, muốn tìm ra bí mật của Giản Thư Kiệt, nhưng y không ngờ Giản phu nhân ẩn nấp sau lưng Giản Thư Kiệt mới là người nguy hiểm nhất.

Từ đó cho thấy, Giản phu nhân chắc chắn đã phát hiện Ôn Cựu Thành ẩn nấp trong bóng tối nên cố tình diễn kịch với Giản Thư Kiệt.

Mục đích của bọn họ là làm cho Ôn Cựu Thành thả lỏng cảnh giác, chờ cơ hội khống chế Ôn Cựu Thành.

Bọn họ đã thành công.

Ôn Cựu Thành bị kim bạc đâm vào, huyệt đạo khắp người bị phong ấn, không thể cử động cũng không nói được.

Giống như con cừu đang chờ bị làm thịt, không có sức chống cự.

Giản phu nhân …… không, bây giờ phải gọi là Uất Cửu, gã duỗi bàn tay phải gầy gò xanh xao của mình rút thanh kiếm ra khỏi tay Ôn Cựu Thành.

"Giản Thư Kiệt" vốn đang nằm trên đất thấy tình thế đảo ngược, lập tức thu lại vẻ hoảng sợ trên mặt, đẩy Ôn Cựu Thành đang giẫm lên mình ra, hai tay chống đất bò dậy.

Ông sờ vào vết thương ở dưới tai, thấy máu trên tay.

Ông nghiến răng chửi rủa.

"Mẹ kiếp, tên này ra tay ác thật!"

Ông giơ chân đá Ôn Cựu Thành trút giận.

Ôn Cựu Thành lúc này vẫn đang trong trạng thái bất động, không thể phản kháng, chỉ có thể nghiến răng chịu đựng, mặc đối phương đá mạnh vào mình.

Uất Cửu cúi đầu nghịch kiếm trong tay, làm ngơ chuyện đang xảy ra trước mắt.

Thấy "Giản Thư Kiệt" đá càng lúc càng mạnh, như thể muốn đá chết người, Uất Cửu mới nhấc mí mắt lên, thản nhiên nhắc nhở.

"Người này giữ lại cũng có ích, nếu ngươi đánh chết người thì ngươi về mà giải thích với cha ta."

"Giản Thư Kiệt" dường như rất sợ cha của Uất Cửu, vừa nghe vậy liền thu chân về, không dám đá nữa.

Lúc này Ôn Cựu Thành đang nằm trên đất, khóe miệng chảy ra một vệt máu, sắc mặt tái nhợt vì đau, hiển nhiên đã bị thương nặng.

Uất Cửu ném kiếm xuống đất, hơi thất vọng nói.

"Không ngờ đường đường là người Huyền Môn lại chỉ dùng một thanh kiếm bình thường, chả thú vị gì hết."

"Giản Thư Kiệt" ấn khăn lụa vào vết thương, cố chịu đựng hỏi "Công tử, người này xử lý thế nào?"

Uất Cửu ngáp một cái, thản nhiên nói.

"Cũng giống như tên lần trước, tống vào ngục tối."

Nói xong gã tùy ý vung tay, một cây kim bạc khác bay ra, đâm vào người Ôn Cựu Thành.

Ôn Cựu Thành thấy trước mắt tối sầm, sau đó chìm vào giấc ngủ sâu.

Khi tỉnh dậy, y thấy mình nằm trong phòng giam tối tăm lạnh lẽo, tay chân bị xích lại.

Cửa sắt phòng giam bị khóa từ bên ngoài, Ôn Cựu Thành đẩy mạnh mấy lần, nhưng cửa sắt không hề xê dịch, vô cùng chắc chắn.

Bên cạnh cửa sắt có một cửa sổ, cửa sổ này rất nhỏ, chỉ vừa đủ cho một người lớn thò đầu ra ngoài.

Ôn Cửu Thành thò đầu nhìn xung quanh, phát hiện bên ngoài có lối đi yên tĩnh, không có người.

Ở phía đối diện hành lang là hai cánh cửa sắt và hai ô cửa sổ, hình như hai phòng giam đối diện nhau.

Ôn Cửu Thành ngập ngừng kêu lên.

“Có ai không?”

Y tưởng mình sẽ không nhận được phản hồi, nhưng kế đó, một cái đầu thò ra ngoài cửa sổ đối diện.

Ôn Cựu Thành nhìn thấy cái đầu quen thuộc, lập tức sửng sốt.

Y bất giác hét lên.

“Đại sư huynh!”

Người bị nhốt trong phòng giam đối diện chính là Phương Vô Tửu!

Phương Vô Tửu thấy Ôn Cựu Thành, cười rất bình tĩnh.

“Nhị sư đệ, đã lâu không gặp.”

Ôn Cựu Thành “Sao huynh lại bị nhốt ở đây?”

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói.

“Nói ra thì dài. Một tháng trước ta đến thành Phù Phong. Ta vừa vào thành thì phát hiện có người âm thầm theo dõi. Ta thử dò thám thì phát hiện người theo dõi ta đến từ phủ Quận thú.

Vừa hay lúc đó trong thành lan truyền tin Quận thú phu nhân bệnh nặng, ta bèn giả làm lang trung vân du chủ động tìm đến phủ Quận thú, đề nghị giúp Quận thú phu nhân trị bệnh.

Nào ngờ Quận thú phu nhân kia là cao thủ ẩn thân. Bà ta nhân lúc ta không phòng bị liền đánh lén ta rồi vứt ta vào đây, nhốt đến tận bây giờ.”

Ôn Cựu Thành hỏi “Tờ giấy kia là manh mối do huynh cố ý để lại sao?”

Phương Vô Tửu “Ừm, lúc đó ta cảm thấy phủ Quận phú có vấn đề, định đến phủ Quận thú dò thám. Ta sợ một đi không trở lại nên để lại tờ giấy với hy vọng sẽ có người đến cứu ta, nào ngờ ……”

Ôn Cựu Thành cười khổ tiếp lời.

“Nào ngờ ta cũng bị bắt, manh mối huynh để lại xem như vô ích rồi.”

Hai người nhìn nhau thở dài.

Sau khi bọn họ phát hiện phủ Quận thú có vấn đề, người đầu tiên bọn họ nghi ngờ chính là Giản Thư Kiệt.

Không ai ngờ tới mối nguy hiểm thật sự lại là Giản phu nhân yếu ớt ra gió thổi bay kia.

Ôn Cựu Thành vực dậy tinh thần hỏi “Đây là đâu? Mục đích bọn họ bắt huynh là gì?”

Phương Vô Tửu “Ta cũng không biết đây là đâu, dù sao ta cũng đã ở đây được một tháng, mỗi ngày bọn họ đều đúng giờ mang đồ ăn nước uống tới, nhưng cũng chưa từng hỏi ta điều gì. Trên người ta không có thứ gì để lợi dụng, điểm duy nhất có ích hẳn là có quan hệ với sư muội, bọn họ có thể muốn dùng ta làm con bài để uy hiếp sư muội.”

Y dừng một chút lại bổ sung “Hiện giờ có thêm đệ, bọn họ lại có thêm một con bài để uy hiếp sư muội.”

Ôn Cựu Thành “Sư muội có gì mà khiến bọn họ phải tốn nhiều công sức như vậy?”

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói ra hai chữ.

“Thiên nhãn.”

Chương 1026: Tâm sự

Cách một bức tường, Uất Cửu có thể nghe rõ Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành nói chuyện.

Gã đánh tiếng với cai ngục, ra hiệu để mắt tới những người trong ngục, sau đó quay người rời khỏi nhà lao đến Tự Tại Quán.

Lúc này, phía chân trời đã le lói một chút ánh sáng, trên đường đã có vài người dân dậy sớm vác gánh đến chợ, hy vọng có được chỗ bán tốt trong lúc còn ít người.

Khi xe ngựa của phủ Quận thú lao qua, mọi người đều né sang một bên, cố gắng tránh xa xe ngựa nhất có thể, kẻo bị xe ngựa tông trúng.

Xe ngựa của Uất Cửu đi cửa sau vào Tự Tại Quán.

Vì tác dụng của cổ Hóa Dung vẫn chưa hết nên Uất Cửu lúc này vẫn mang dáng vẻ của Giản phu nhân.

Nhưng để hành động thuận tiện, lúc này gã đang mặc quần áo nam nhân, tóc búi cao, cố định bằng khăn vấn đầu.

Gã nhảy xuống xe, đi thẳng vào phòng ngủ nơi lão thần tiên ở.

Trên đường có vài đạo sĩ bắt gặp Uất Cửu, bọn họ không hề ngạc nhiên, ngược lại còn cung kính chào hỏi, gọi gã một tiếng Cửu công tử.

Lão thần tiên đã dậy, hiện đang ngồi thiền trên ghế sập mềm mại.

Thấy Uất Cửu tới, lão thần tiên hơi nhướng mi, chậm rãi hỏi ……

“Đã bắt được người chưa?”

Uất Cửu rũ bỏ vẻ ngang ngược trước đó, trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Gã chắp tay với lão thần tiên, nói "Bẩm phụ thân, bọn con đã bắt được, hiện đang nhốt trong nhà lao."

Lão tiên nhân nói "Hai người Huyền Môn lần lượt biến mất ở thành Phù Phong, chuyện này chắc chắn sẽ khơi dậy nghi ngờ của Hoàng đế."

Uất Cửu thận trọng hỏi "Chúng ta có nên ra tay trước không?"

Lão thần tiên giơ tay phải chậm rãi vuốt bộ râu trắng như tuyết của mình.

"Đứa bé đó còn chưa ra đời, nếu không có nó, chúng ta sẽ không có cớ xuất binh."

Uất Cửu "Người không chuẩn bị thuốc kích thích chuyển dạ sao?"

Lão thần tiên thở dài, nét mặt u sầu "Thuốc đó cực kỳ có hại cho phụ nữ mang thai và đứa bé, dù có dùng thuốc này để sinh đứa bé ra sớm thì sức khỏe của nó cũng sẽ rất kém. Nếu chẳng may nó chết yểu thì chúng ta chẳng phải uổng hết công sức rồi sao? Cứ đợi thêm đi."

Uất Cửu gật đầu "Con biết rồi."

Lão tiên tử nói "Ta sẽ tìm chuyện gì đó chuyển hướng sự chú ý của Hoàng đế, để hắn tạm thời không chú ý đến động tĩnh trong thành Phù Phong, trong khoảng thời gian này con nên cảnh giác hơn, đừng để những kẻ khả nghi lần nữa lẻn vào thành."

"Vâng."

……

Thời điểm cuối năm đang đến gần, người dân thành Thịnh Kinh đã bắt đầu mua sắm đồ Tết.

Hoàng cung cũng bận rộn hơn bình thường, các cung đang kiểm tra sổ sách năm nay, theo quy định, hàng năm trong cung phải kiểm tra sổ sách một lần, đề phòng có người đút túi riêng, thất thoát công quỹ.

Người chịu trách nhiệm kiểm tra sổ sách thường là Hoàng hậu.

Nhưng bây giờ trong cung không có Hoàng hậu, chuyện này chỉ đành giao cho Quý phi xử lý.

Hai ngày nay, Tiêu Hề Hề luôn thấy bất an, không còn tâm trạng quan tâm mấy chuyện vặt vãnh nên nàng dứt khoát đẩy mọi chuyện cho nhóm người Bảo Cầm và Chiết Chi xử lý.

Hôm nay, nàng vẫn theo Lạc Thanh Hàn đến ngự thư phòng.

Lạc Thanh Hàn cùng triều thần nghị sự, Tiêu Hề Hề vẫn nằm trên giường mềm mại thoải mái, nhưng nàng lại không thể ngủ được.

Trong lòng nàng luôn có cảm giác khó chịu.

Đây là một dự cảm không lành.

Mà dự cảm của nàng trước nay rất chính xác.

Tiêu Hề Hề vén chăn ngồi dậy, mở bàn tay đếm thời gian, lúc này nhị sư huynh Ôn Cựu Thành và Thượng Khuê đến thành Phù Phong cũng đã được nửa tháng.

Nửa tháng qua, nàng không nhận được tin tức gì từ nhị sư huynh.

Chẳng lẽ nguyên nhân khiến nàng bất an là vì nhị sư huynh và Thượng Khuê đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Hề Hề muốn bói một quẻ cho nhị sư huynh, nhưng với tình trạng thể chất hiện tại của nàng, có khi sẽ lại hôn mê, đến lúc đó Lạc Thanh Hàn nhất định sẽ tức giận vì nàng không biết chăm sóc bản thân.

Nàng ủ rũ mặt mày nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng quyết định nói thật với Lạc Thanh Hàn.

Nàng muốn giải thích cho hắn biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, nàng tin Lạc Thanh Hàn không phải loại người không biết phân biệt nặng nhẹ, chuyện này có liên quan đến an toàn của nhị sư huynh, Lạc Thanh Hàn hẳn là sẽ hiểu cho nàng.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên ngoài có tiếng hét.

“Nước Thiên Đảo xuất binh thật sao?!”

Tiêu Hề Hề nhận ra, là giọng của một trong những Các lão.

Sau đó là giọng của Lạc Thanh Hàn, trầm thấp lạnh lùng, rất dễ nhận biết.

“Trẫm nhận được cấp báo, trong mật thư nói nước Thiên Đảo đã điều động gần một trăm tàu thuyền. Số tàu thuyền đó của nước Thiên Đảo cướp bóc các tàu buôn của Đại Thịnh chúng ta trên biển, giết hết người Đại Thịnh trên tàu. Số tàu thuyền đó đang nhanh chóng tiếp cận thành Vạn Hải. Tính toán thời gian, bọn họ hiện giờ hẳn là ở gần cảng tàu thành Vạn Hải, nói không chừng hai bên đã bắt đầu giao chiến.”

Lời vừa nói ra như hòn đá khuấy động ngàn sóng.

Các triều thần biết chuyện này không hề nhỏ. Thành Vạn Hải là cảng thương mại hàng hải quan trọng của Đại Thịnh, một khi bị chiếm sẽ gây tổn thất lớn cho triều đình.

Quan trọng hơn, trận chiến này liên quan đến thể diện của vương triều Đại Thịnh.

Bọn họ là quốc gia lớn, hiện giờ đang bị một nước Thiên Đảo nhỏ bé bắt nạt, nếu bọn họ không phản đòn thật mạnh, các quốc gia khác sau này sẽ coi người người Đại Thịnh như kẻ yếu đuối vô dụng!

Các triều thần lập tức thảo luận sôi nổi về việc cử ai dẫn quân đến hỗ trợ thành Vạn Hải và kế hoạch cụ thể cho hoạt động trên biển.

Cuộc thảo luận này kéo dài đến tận đêm khuya.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy đi vào trong phòng.

Hắn vốn tưởng Hề Hề ngủ rồi, không ngờ nàng lại ngơ ngác ngồi trên giường.

Lạc Thanh Hàn có chút ngạc nhiên “Sao nàng chưa ngủ?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Ta rất muốn ngủ, nhưng ta không ngủ được.”

Lạc Thanh Hàn càng kinh ngạc hơn “Nàng cũng có lúc không ngủ được?”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc giải thích “Ta cũng là người, đương nhiên cũng có những lúc bị tâm sự phiền não không ngủ được.”

Lạc Thanh Hàn “Trên đời này có thể khiến nàng không ngủ được chẳng phải chỉ có đói bụng thôi sao?”

Tiêu Hề Hề "……"

Không cần nói thẳng như vậy.

Tiêu Hề Hề hậm hực "Sao chàng không hỏi ta có tâm sự gì?"

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bên cạnh nàng, vòng tay qua eo nàng, thuận theo lời nàng hỏi.

"Nàng có tâm sự gì?"

Tiêu Hề Hề "Nhị sư huynh đến thành Phù Phong tìm đại sư huynh đã được nửa tháng rồi, nhưng tới giờ vẫn chưa về, ta lo sư huynh xảy ra chuyện gì đó."

Lạc Thanh Hàn vừa nghe liền hiểu "Nàng muốn bói một quẻ cho nhị sư huynh của nàng?"

"Ừm, ta muốn biết bây giờ huynh ấy có bình an không."

Tiêu Hề Hề cười nịnh nọt, kéo tay áo Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng lắc lắc, nhẹ giọng cầu xin.

"Ta thật sự rất lo cho nhị sư huynh, lo đến mức không ngủ được, chàng có thể để ta bói một quẻ cho nhị sư huynh được không? Chỉ một quẻ thôi, được không?"

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng, nhẹ giọng nói hai chữ.

"Không được."

Chương 1027: Xuất binh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước khi Tiêu Hề Hề tiếp tục cầu xin, Lạc Thanh Hàn nói tiếp.

"Chuyện này liên quan sức khỏe của nàng, không thể thương lượng."

Tiêu Hề Hề tức thì héo úa, cả tóc ngốc trên đầu cũng xẹp xuống như cây non mất nước, trông rất đáng thương.

Lạc Thanh Hàn "Ta sẽ phái người đi điều tra tung tích của Ôn Cựu Thành, nếu có tin gì, ta sẽ báo với nàng."

Tiêu Hề Hề vội nói "Vậy chàng phải nhanh lên, thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi cho đại sư huynh và nhị sư huynh."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn lên trán nàng, lông mi dài và dày hơi cụp xuống, che đi tia sáng tối tăm thoáng qua trong mắt hắn.

Hắn thấp giọng đáp "Ta biết."

Biết Lạc Thanh Hàn sẽ phái người đi tìm hai vị sư huynh, Tiêu Hề Hề yên tâm đôi chút, không còn lo lắng như trước.

Nàng quay sang hỏi chuyện nước Thiên Đảo.

"Tiểu sư đệ và Tam công chúa không phải đã về nước Thiên Đảo rồi sao? Sao nước Thiên Đảo còn xuất binh?"

Đầu ngón tay của Lạc Thanh Hàn quấn một lọn tóc của nàng, chậm rãi nói.

"Tính toán thời gian thì Sở Kiếm và Y Mỹ hẳn là vừa đến thành Vạn Hải. Nhưng nước Thiên Đảo trước đó đã phái đội

tàu thuyền đi. Điều này chứng tỏ nước Thiên Đảo đã nhận được tin Y Mỹ và Y Châu gặp nạn. Nói cách khác, có người đã lên kế hoạch những chuyện này. Mục đích là khiến Đại Thịnh và nước Thiên Đảo đánh nhau."

Không cần nghĩ cũng biết, người bày mưu những chuyện này nhất định là Quản Doanh, đằng sau Quản Doanh chính là Thiên Môn.

Nói cách khác, chính Thiên Môn là người cố ý ly gián quan hệ giữa Đại Thịnh và nước Thiên Đảo.

Tiêu Hề Hề cau mày nói "Ta vốn tưởng Tam công chúa có thể ngăn chặn cuộc chiến này, nhưng không ngờ vẫn chậm một bước."

Lạc Thanh Hàn nói "Cũng chưa chắc."

Tiêu Hề Hề khó hiểu nhìn hắn "Ý chàng là sao?"

Lạc Thanh Hàn "Trước khi Sở Kiếm đi, ta đã sai người đưa cho y một khoản tiền, xem như lộ phí xuống phía nam, ngoài ra, ta còn đưa y một túi gấm."

Tiêu Hề Hề túm tay áo hắn, hỏi "Chàng cho đệ ấy bao nhiêu tiền?"

Lạc Thanh Hàn "……"

Lạc Thanh Hàn "Không phải nàng nên hỏi ta bỏ gì trong túi gấm à?"

Tiêu Hề Hề đắc chí nói "Dù ta không hỏi, chàng nhất định cũng sẽ nói ta biết trong túi gấm có gì, nhưng nếu ta không hỏi, chàng nhất định sẽ không nói đã đưa sư đệ bao nhiêu tiền, trường hợp này ta đương nhiên phải hỏi tiền."

Lạc Thanh Hàn nhéo má nàng "Nàng luôn có một đống lý lẽ lệch lạc."

Tiêu Hề Hề thúc giục "Nói nhanh đi."

Lạc Thanh Hàn "Ta đưa y năm trăm lượng bạc."

Lúc này, trong mắt Tiêu Hề Hề lộ rõ bốn chữ to đùng — ghen tị thèm muốn!

Nàng cũng muốn có nhiều tiền như vậy!

Lạc Thanh Hàn cầm dĩa bánh đậu đỏ trên bàn bên cạnh lên.

Hắn đưa bánh đậu đỏ sang "Tiền thì tạm thời không có, nhưng có một dĩa đồ ăn, nàng muốn ăn không?"

Tất nhiên là Tiêu Hề Hề muốn!

Nàng không chút do dự cầm bánh đậu đỏ, ăn một cách thích thú.

Lạc Thanh Hàn "Còn muốn biết trong túi gấm có gì không?"

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa nói "Muốn chứ."

Lạc Thanh Hàn "Hôn ta một cái, ta sẽ ……"

Hắn chưa kịp nói hết câu, Tiêu Hề Hề đã sáp tới chụt một cái lên môi hắn, sau đó tiếp tục ăn bánh đậu đỏ của mình.

Lạc Thanh Hàn sờ môi, sờ được chút vụn bánh đậu đỏ.

Là nàng vừa để lại.

Lạc Thanh Hàn lè đầu lưỡi liếm nhẹ môi dưới, còn nếm được mùi bánh đậu đỏ, rất ngọt.

Mệt mỏi cả ngày dường như tan biến trong nụ hôn này.

Hắn nhìn Hề Hề đang ăn bánh đậu đỏ, chậm rãi nói.

"Ta để một tờ giấy trong túi gấm."

Tiêu Hề Hề bĩu môi "Ta phát hiện chàng giống hệt sư phụ của ta, toàn thích nhét giấy vào túi gấm, có phải chàng cũng viết gì đó trên giấy không?"

Lạc Thanh Hàn vòng tay qua eo nàng, cúi đầu ghé sát tai, nói nhỏ vào tai nàng.

"Ta viết một câu lên tờ giấy, nàng đoán xem là gì?"

Hơi thở của hắn phả vào tai Hề Hề làm nàng thấy ngứa ngáy.

Nàng bất giác né tránh "Ta không đoán."

Sáng sớm hôm sau, Vĩnh An Bá Tiêu Lăng Phong dẫn đầu đội quân hai mươi ngàn người hùng hổ rời Thịnh Kinh, chuẩn bị gia nhập hai mươi ngàn quân ở quận Minh Đài, sau đó đến thành Vạn Hải chống quân xâm lược của nước Thiên Đảo.

Lúc này, bầu không khí ở thành Vạn Hải rất căng thẳng.

Đặc biệt ở gần cảng có rất nhiều tàu của nước Thiên Đảo đang cập bến. Các tàu thuyền này đều là tướng sĩ của nước Thiên Đảo, trên người trang bị vũ khí đầy đủ, đến đây với ý đồ xấu.

Quan binh địa phương ở thành Vạn Hải đã có hai cuộc đối đầu ngắn ngủi với nước Thiên Đảo, cả hai lần nước Thiên Đảo đều chiếm thế thượng phong.

Tuy nước Thiên Đảo là một nước nhỏ, nhưng lại nằm trên biển, người dân từ nam nữ già trẻ đều rất quen thuộc với biển, bọn họ có kinh nghiệm giao chiến trên biển nhiều hơn các quan binh ở thành Vạn Hải.

Huyện lệnh địa phương của thành Vạn Hải biết mình không thể chiếm ưu thế nên chỉ đành cố hết sức trì hoãn tình hình cho đến khi quân tiếp viện đến, sau đó bọn họ mới có thể lật ngược tình thế bằng lợi thế về quân số.

Trong bầu không khí căng thẳng này, một nhóm người nhân lúc nửa đêm không ai chú ý, lặng lẽ rời cảng thành Vạn Hải trên một chiếc thuyền nhỏ.

Nhóm người này không ai khác chính là Sở Kiếm và sứ đoàn của nước Thiên Đảo do Tam công chúa dẫn đầu.

Các thành viên trong sứ đoàn cật lực chèo thuyền, mái chèo khuấy nước tạo ra tiếng động nhỏ.

Khi thuyền chuẩn bị tiếp cận hạm đội của nước Thiên Đảo, thì bị lính canh đứng ở mũi tàu phát hiện, lập tức thổi còi báo hiệu.

Tất cả các tàu thuyền đều báo động, trên tàu liên tục có tiếng bước chân và tiếng hô hoán.

Sau đó, một tấm lưới đánh cá khổng lồ từ trên trời rơi xuống, bao phủ hoàn toàn chiếc thuyền của Tam công chúa và Sở Kiếm.

Để tránh làm Tam công chúa bị thương, Sở Kiếm nhanh chóng kéo Tam công chúa vào lòng, ôm lấy nàng, dùng lưng chặn tấm lưới đánh cá hôi hám đang rơi xuống.

Khi bị bắt lên con tàu lớn, tướng sĩ của nước Thiên Đảo mới nhận ra người mà bọn họ bắt được lại là Tam công chúa đã mất tích!

Bọn họ vội gỡ lưới đánh cá, đồng loạt quỳ xuống cầu xin Tam công chúa thứ tội.

Nếu là trước đây, Y Mỹ sẽ tức giận ném hết đám mù này xuống biển!

Nhưng bây giờ nàng còn có việc quan trọng hơn phải làm, không có thời gian lãng phí với đám người này.

Nàng lên tiếng hỏi "Ai sai các ngươi xuất binh đánh Đại Thịnh?"

Tướng quân cao to khỏe mạnh bước tới, cung kính trả lời.

"Bẩm công chúa điện hạ, là lệnh của Quốc sư đại nhân."

Y Mỹ cau mày "Tại sao Quốc sư lại nhúng tay vào chuyện của quân đội?"

Tuy Quốc sư ở nước Thiên Đảo có uy danh rất cao, nhưng hiếm khi can thiệp vào chính sự, đặc biệt là chuyện quân đội, ông chưa từng hỏi tới.

Tướng quân nói rõ ràng.

"Hoàng thượng biết Tam công chúa và tiểu hoàng tử gặp nạn ở thành Thịnh Kinh, chịu không nổi đả kích nên ngã bệnh. Hiện giờ mọi chuyện trong triều đều do Quốc sư đại nhân tiếp quản. Quốc sư đại nhân nói Tam công chúa và tiểu hoàng tử gặp nạn có liên quan mật thiết đến Hoàng đế Đại Thịnh nên đã phái quân đến Đại Thịnh buộc Hoàng đế Đại Thịnh cho một câu trả lời thỏa đáng."

———

呆毛 – tóc ngốc, là một chỏm tóc vểnh lên.

Chương 1028: Y là người của ta

Khi Y Mỹ biết tin phụ hoàng bệnh nặng, tức thì lo lắng gấp gáp.

Nàng hận không thể lập tức mọc cánh bay về bên cạnh phụ hoàng.

Đáng tiếc nàng không có cánh, không thể bay, chỉ có thể đè nén lo lắng trong lòng, vội hỏi.

“Kim đại tướng quân có ở trên tàu này không?”

Kim đại tướng quân là võ tướng cấp bậc cao nhất ở nước Thiên Đảo. Ông cũng là huynh trưởng của Kim hoàng hậu, cũng là cữu cữu của Y Mỹ, là một anh hùng nổi tiếng ở nước Thiên Đảo.

Hiện giờ nước Thiên Đảo xuất binh tấn công Đại Thịnh, Kim tướng quân nhất định sẽ tham gia.

Tuy nhiên ……

Trịnh tướng quân trước mặt lắc đầu “Kim đại tướng quân không ở đây.”

Trước vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu của Tam công chúa, Trịnh tướng quân chủ động giải thích.

“Kim đại tướng quân trước biết tin Tam công chúa gặp nạn, sau lại thêm tin Hoàng thượng bệnh nặng, lòng nóng như lửa đốt, đội mưa lớn cưỡi ngựa vào cung thăm Hoàng thượng. Vì đường mưa trơn trượt, cộng thêm Kim đại tướng quân quá nóng lòng nên đã xảy ra tai nạn. Kim đại tướng quân bị ngã ngựa, gãy một chân, không thể xuất chinh. Hiện giờ Kim đại tướng quân đang ở trong phủ dưỡng thương.”

Nếu đổi lại là Tam công chúa ngang ngược, không hiểu chuyện gì, lớn lên trong thâm cung trước kia, lúc này nhất

định sẽ bị đả kích không biết phải làm sao, thậm chí có thể khóc ngay tại chỗ.

Nhưng lúc này nàng lại bình tĩnh đến không ngờ.

Trải qua sự phản bội của Quản Doanh, nàng biết không phải ai xung quanh nàng cũng là người tốt, cũng biết rõ có rất nhiều kẻ thù đang ẩn nấp trong nước Thiên Đảo.

Đồng thời, nàng cũng giác ngộ được thân phận công chúa một nước —

Công chúa hưởng thụ tôn kính và phụng dưỡng của người dân, thì cũng phải gánh vác trách nhiệm tương đương. Người dân nộp nhiều thuế đổi lấy lụa là gấm vóc, châu ngọc vàng bạc trên người nàng, vậy nàng cũng phải đứng lên, cố hết sức bảo vệ con dân khi đất nước gặp nguy hiểm!

Cũng giống như Quý phi nương nương, vì đại nghĩa quốc gia, dũng cảm đối mặt, không bao giờ lùi bước!

Y Mỹ thầm siết chặt tay, từng chữ nói.

“Ta muốn về nước Thiên Đảo.”

Trịnh tướng quân hơi do dự, nhưng dưới sự chú ý của nhiều người, ông không thể từ chối lệnh của công chúa, đành chắp tay nói.

“Tuân lệnh! Mời Tam công chúa vào phòng nghỉ ngơi một lát, mạt tướng sẽ sắp xếp tàu và nhân lực hộ tống công chúa về nước.”

Y Mỹ, Sở Kiếm và mọi người trong sứ đoàn được dẫn vào phòng riêng.

Y Mỹ thân là Tam công chúa, có địa vị cao quý nên đương nhiên chiếm phòng lớn nhất.

Nhưng nàng không có ý định nghỉ ngơi, vì trong đầu nàng toàn là chuyện của phụ hoàng và cữu cữu.

Phụ hoàng và cữu cữu liên tiếp gặp chuyện, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Nàng nghi ngờ Quản Doanh đang âm thầm gây rối.

Nhưng với địa vị của Quản Doanh, không thể duỗi tay tới Hoàng thượng và Kim đại tướng quân.

Chắc chắn phía sau còn có người giúp đỡ ông ta.

Cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa.

Y Mỹ đứng dậy bước tới mở cửa.

Người đứng ngoài cửa là Trịnh tướng quân.

Vị tướng quân rất cao lớn, đứng thẳng như một bức tường cao, chặn kín hết cửa.

Y Mỹ nhỏ nhắn đứng trước mặt ông, càng trông nhỏ bé hơn, như một đứa trẻ chưa lớn.

Y Mỹ từng nghe chuyện kể về vị Trịnh tướng quân này, biết ông là một người dũng mãnh thiện chiến, còn có hơi không hợp với cữu cữu của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn vị tướng quân cao lớn trước mặt rồi hỏi.

“Có chuyện gì à?”

Trịnh tướng quân chắp tay hành lễ “Mạt tướng có chuyện muốn nói riêng với công chúa điện hạ.”

Y Mỹ nghĩ ngợi một lúc rồi nghiêng người để ông vào phòng.

Vừa lúc Sở Kiếm đến tìm Y Mỹ, đúng lúc thấy cảnh này, không phải y lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, mà y chỉ cảm thấy nên cẩn trọng mọi việc, đặc biệt là Tam công chúa đang rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm, y càng phải thận trọng hơn.

Y nhanh chóng chạy đến cửa phòng Y Mỹ.

Y Mỹ hỏi y có chuyện gì không?

Hiện giờ Sở Kiếm đã học được khá nhiều từ ngữ của nước Thiên Đảo, giao tiếp cơ bản hàng ngày không thành vấn đề, nhưng cách phát âm của y vẫn chưa chuẩn lắm, có chút giọng điệu đặc trưng của người Đại Thịnh.

Y nói “Ta đến bảo vệ cô.”

Câu nói đơn giản này làm tim Y Mỹ đập nhanh hơn.

Nàng khịt mũi, giả vờ khinh thường "Ta không cần ngươi bảo vệ."

Nói xong nàng quay người vào phòng nhưng không đóng cửa.

Nàng tưởng Sở Kiếm sẽ đi theo, nhưng đi hai bước lại không nghe thấy tiếng bước chân.

Nàng nhìn lại thì thấy Sở Kiếm vẫn đứng đó.

Y cứ thế đứng thẳng ở cửa, không vào cũng không đi, vắt thanh kiếm trên thắt lưng, giống như một chú chó lớn khiến người ta thấy vô cùng đáng tin.

Vốn Y Mỹ còn muốn nói y mấy câu, nhưng khi thấy vậy, nàng chợt mềm lòng, giọng cũng dịu lại.

"Ngươi vào đi."

Y Mỹ trước giờ luôn kiêu ngạo, không bao giờ quan tâm suy nghĩ của người khác. Hiện giờ hiếm khi nàng chủ động tử tế với người khác, đổi lại là người khác chắc chắn vừa mừng vừa lo.

Tuy nhiên Sở Kiếm lại là đầu gỗ không hiểu tình cảm.

Y chẳng những không thấy vui, mà còn không chút do dự lắc đầu từ chối.

"Ta đứng đây là được rồi, cô làm việc của mình đi."

Y Mỹ "……"

Người này ngốc chết đi được!

Nàng tức giận giậm chân, mặc kệ y, quay người đi đến ghế dài thấp ngồi xuống.

Ánh mắt của Trịnh tướng quân đảo qua đảo lại giữa Tam công chúa và Sở Kiếm, thầm đoán xem hai người có quan hệ gì?

Sắc mặt Y Mỹ lạnh lùng, tức giận nói "Có chuyện gì thì nói mau!"

Trịnh tướng quân lập tức đè nén suy đoán trong lòng, cung kính nói.

"Mạt tướng muốn nhắc nhở công chúa điện hạ, chuyện Kim đại tướng quân bị thương có lẽ không đơn giản."

Nhắc đến chính sự, Y Mỹ lập tức gạt bỏ không vui trong lòng, nghiêm túc hỏi.

“Ngươi biết được gì rồi?”

Trịnh tướng quân nhìn Sở Kiếm đang đứng ngoài cửa.

Y Mỹ “Y là người của ta, có thể tin được.”

Tuy giọng của nàng không lớn nhưng Sở Kiếm vốn có thính giác nhạy bén vẫn nghe thấy được.

Sở Kiếm nghe được câu “Y là người của ta” thì mặt vô cớ hơi nóng lên.

Trịnh tướng quân thấy vậy không chần chừ nữa mà kể lại những gì mình biết.

“Thật ra Kim đại tướng quân phản đối lần xuất chinh này. Nhưng Quốc sư đại nhân nhất quyết muốn xuất binh, hầu hết người trong triều đều ủng hộ ông ta, Quốc sư đại nhân thậm chí còn đưa ra thánh chỉ do chính Hoàng thượng viết, biểu thị Hoàng thượng cũng đồng ý chiến sự này. Kim đại tướng quân không thể kháng chỉ, hơn nữa ông ấy còn bị gãy chân, không thể vào cung xác nhận chuyện này với Hoàng thượng. Cuối cùng, ông ấy chỉ đành bất lực nhìn Quốc sư đại nhân phát động cuộc chiến này.”

Y Mỹ nhìn ông từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi.

“Sao ngươi biết những chuyện này?”

Trịnh tướng quân “Thật không dám giấu, những chuyện này đều do Kim đại tướng quân đích thân nói với mạt tướng. Kim đại tướng quân biết trận chiến với Đại Thịnh là chuyện không thể tránh khỏi nên chỉ có thể âm thầm nghĩ cách. Trước đây, vì cách hành sự không giống nhau, cộng thêm cấp bậc võ tướng tương tự như nhau nên mạt tướng và Kim đại tướng quân có rất nhiều mâu thuẫn. Mọi người đều nghĩ quan hệ giữa chúng thần rất tệ. Nhưng thật ra, mạt tướng từng chịu ơn cứu mạng của Kim đại tướng quân, quan hệ riêng tư giữa chúng thần rất tốt.”

Chương 1029: Vạch kế hoạch

Trịnh tướng quân "Kim đại tướng quân cho rằng lần này ông ấy bị người khác hãm hại, vì muốn ngăn cản ông ấy nhúng tay vào chuyện của nước Thiên Đảo và Đại Thịnh. Sự thật đúng là như vậy, phàm là võ tướng có quan hệ tốt với Kim đại tướng quân đều không thể tham gia trận chiến này. Kim đại tướng quân âm thầm liên lạc với mạt tướng, bảo mạt tướng tranh giành vị trí chủ tướng dẫn quân xuất chinh, còn căn dặn mạt tướng phải cẩn thận với Quốc sư đại nhân."

Y Mỹ nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên mở to mắt.

Dù nàng sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này nàng vẫn sốc.

Trong ấn tượng của nàng, Quốc sư đại nhân luôn là một trưởng bối tốt bụng hòa nhã, nàng chưa từng nghĩ tới Quốc sư đại nhân sẽ hại cữu cữu của mình.

Trịnh tướng quân nói tiếp "Kim tướng quân luôn lo lắng cho an toàn của Tam công chúa. Ông ấy hy vọng mạt tướng có thể cử người đến Thịnh Kinh tìm kiếm tung tích của người. Mạt tướng vốn định lợi dụng tình thế hỗn loạn, sắp xếp vài mật thám giả làm người Đại Thịnh tiến về phía bắc đến Thịnh Kinh tìm tung tích của người. Không ngờ người đã xuất hiện ở đây trước, Hoàng thượng và Kim đại tướng quân biết được chuyện này chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Y Mỹ nghiêm túc nói "Nếu ta đã về rồi, vậy trận chiến này có thể dừng lại chưa?"

Trịnh tướng quân cười khổ "E là không được, trước đó Kim tướng quân đặc biệt nhắc nhở mạt tướng, nếu tìm được tung tích của Tam công chúa, tuyệt đối không được làm ầm lên, đặc biệt không được để Quốc sư đại nhân biết chuyện, tốt nhất là tìm một nơi an toàn bí mật giấu người đi ……"

Ông chưa kịp nói xong đã bị Y Mỹ ngắt lời.

“Phụ hoàng ta bệnh nặng, cữu cữu bị người khác hãm hại, nước nhà của ta phải chiến tranh với nước khác. Trong thời khắc quan trọng này, sao ta có thể trốn tránh như một kẻ hèn nhát? Ta muốn quay về, nhất định phải cho mọi người ở nước Thiên Đảo biết, Tam công chúa đã về rồi! Hoàng đế Đại Thịnh không hại ta, mọi chuyện đều do tên tiểu nhân Quản Doanh gây ra, con dân của ta không nên hi sinh mạng sống vì chuyện này!”

Trịnh tướng quân ngơ ngác nhìn nàng.

Trong ấn tượng của ông, Tam công chúa tính tình ngang bướng, kiêu ngạo độc đoán.

Ông chưa từng nghĩ vào thời khắc quan trọng này, Tam công chúa sẽ thay đổi bản tính trước kia, trở nên dũng cảm kiên quyết đến vậy.

Trong lúc ông thấy chấn động, cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Tam công chúa của bọn họ cuối cùng đã lớn rồi.

Trịnh tướng quân không khuyên nữa, bắt đầu nghiêm túc vạch kế hoạch.

“Mạt tướng nghi ngờ Quốc sư đại nhân cài tai mắt trên tàu, hẳn là tai mắt đó đã biết tin Tam công chúa điện hạ xuất hiện. Số tai mắt đó chắc chắn sẽ nghĩ cách giết chết người. Chỉ cần người chết, Quốc sư đại nhân có thể biến mọi chuyện thành chết không đối chứng. Nếu Tam công chúa điện hạ nhất quyết muốn quay về, tốt nhất nên cùng mạt tướng diễn một vở kịch, sau đó người âm thầm ngồi thuyền về nước. Như vậy, người có thể tránh được các vụ ám sát, giữ cho bản thân được an toàn.”

Y Mỹ ngồi ngay thẳng, bóng lưng nhỏ nhắn thẳng tắp, hai bàn tay giấu trong tay áo siết chặt thành nắm đấm, đôi mắt to xinh đẹp đầy kiên trì.

Nàng thấy đề nghị của Trịnh tướng quân khả thi nên gật đầu đồng ý.

“Được, cứ làm như ngươi nói.”

Ngay trước bình minh, một âm thanh giòn tan của đồ sứ vỡ đột nhiên vang lên trên tàu của nước Thiên Đảo, ngay sau đó là

tiếng hét giận dữ của Trịnh tướng quân.

“Ngươi muốn làm gì? Mau thả Tam công chúa ra!”

Mọi người trên tàu bị đánh thức, tướng sĩ đứng trên đài cao canh gác cũng nhìn theo tiếng động.

Tướng sĩ nhìn thấy Tam công chúa bị một tên thị vệ trẻ tuổi bóp cổ, hai người đứng trên sàn tàu, từng bước lùi về sau.

Tam công chúa sợ hãi cả người run rẩy, nước mắt rơi xuống, hoảng sợ mất đi lý trí, chỉ biết hét liên tục.

“Cứu ta! Tướng quân cứu ta hu hu hu!”

Trịnh tướng quân kéo cung lắp tên, chĩa vào tên thị vệ trẻ tuổi phía sau Tam công chúa, tức giận nói “Nếu ngươi không thả Tam công chúa ra, bổn tướng quân sẽ giết chết ngươi!”

Thị vệ trẻ tuổi đó chính là Sở Kiếm.

Một tay y bóp cổ Tam công chúa, tay kia từ phía sau ôm người nàng, hung dữ hét lên.

“Ta là thuộc hạ của Quốc sư đại nhân, nếu ngươi dám giết ta, Quốc sư đại nhân sẽ không tha cho ngươi!”

Trịnh tướng quân nghe vậy có hơi do dự.

Tất cả tướng sĩ trên thuyền nghe thấy đều vô cùng chấn động, không ngờ trên tàu lại có thích khách do Quốc sư đại nhân sắp xếp, càng không ngờ tới tên thích khách này dám hại Tam công chúa.

Sở Kiếm nhân lúc lúc mọi người đang ngây ra, ôm Y Mỹ trong tay nhảy lên!

Hai người rơi thẳng xuống biển, nước bắn tung tóe lên cao.

Trịnh tướng quân vội lao tới, nhìn xuống thì phát hiện trên mặt biển chỉ còn lại những vòng gợn sóng, không còn dấu vết của Tam công chúa và tên thị vệ kia, lập tức trở nên lo lắng.

Ông cuống quít phái người xuống nước cứu người.

Tướng sĩ của nước Thiên Đảo tìm kiếm nửa ngày, nhưng vẫn không tìm thấy gì.

Trịnh tướng quân đành thương tiếc báo tin Tam công chúa đã chết, đau lòng nói.

“Tuy tên thích khách hại chết Tam công chúa tự xưng là thuộc hạ của Quốc sư đại nhân, nhưng ta tuyệt đối không tin Quốc sư đại nhân có thể làm ra chuyện phản nghịch như vậy!”

Tất cả tướng sĩ phụ họa, cho rằng tướng quân nói đúng.

Nhưng thật ra, nhiều người có mặt đã nảy sinh nghi ngờ với Quốc sư đại nhân.

Chỉ có ít người đang âm thầm lo lắng.

Số ít người này mới là tai mắt thật sự được Quốc sư đại nhân cử lên tàu, quả thật Quốc sư đại nhân đã lệnh cho bọn họ, một khi phát hiện ra Tam công chúa phải lập tức nghĩ cách giết chết nàng, tuyệt đối không thể để nàng sống sót quay về nước Thiên Đảo.

Chẳng qua Quốc sư đại nhân nhiều lần căn dặn, lúc ra tay phải âm thầm, tuyệt đối không thể để ai phát hiện điều gì bất thường, càng không được để ai biết chuyện này là do Quốc sư đại nhân làm.

Tên thích khách bắt giữ Tam công chúa đêm qua lại làm ầm lên, không chỉ thu hút chú ý của mọi người trên tàu mà còn công khai tiết lộ mình là thích khách được Quốc sư đại nhân phái đến.

Đúng là tát một cái mạnh vào mặt Quốc sư đại nhân!

Nếu chuyện này truyền đến tai Quốc sư đại nhân, e là mấy người bọn họ đều gặp tai ương.

Vừa nghĩ tới đây, bọn họ lòng như lửa đốt, hận không thể lập tức mọc cánh bay về báo ngay với Quốc sư đại nhân, đồng thời gạt bỏ quan hệ giữa mình và tên đồng đội heo đó.

Nhân lúc không ai để ý, đám người này lặng lẽ lẻn ra ngoài gặp nhau, bàn bạc tiếp theo nên làm gì.

Để tránh Quốc sư đại nhân giận lây bọn họ, bắt buộc phải mau chóng truyền tin Tam công chúa bị bắt cóc rơi xuống biển trở về.

Làm thế nào để rời đội ngũ hợp lý trở thành vấn đề nan giải mà bọn họ phải giải quyết.

Ngay lúc bọn họ đang nghiêm túc thảo luận cách giải quyết thì cánh cửa đột nhiên mở toang, một nhóm tướng sĩ cầm vũ khí xông vào phòng, Trịnh tướng quân là người cuối cùng bước vào.

Ông liếc nhìn vài người có mặt, trầm giọng ra lệnh.

“Bắt hết mấy tên gian tế này lại!”

Chương 1030: Bắt giặc phải bắt vua trước

Mấy tên tai mắt vô cùng hoảng sợ.

Bọn họ cố gắng ngụy biện, nhưng vô ích.

Trịnh tướng quân cố ý bảo Sở Kiếm đóng giả làm thuộc hạ của Quốc sư đại nhân, hy vọng có thể dụ tai mắt ẩn nấp trong bóng tối, kết quả kế hoạch đã thành công.

Hiện giờ đã bắt gọn đám tai mắt này, ông cũng bớt đi lo lắng.

Trịnh tướng quân ra lệnh giam đám tai mắt này vào ngục tối, dùng hình tra hỏi xem có thể tìm thấy tội chứng cấu kết giữa bọn chúng và Quốc sư hay không.

Ngoài ra, Trịnh tướng quân còn truyền lệnh cho tất cả tàu thuyền lùi về sau, cố gắng giữ khoảng cách với thành Vạn Hải để giảm bớt xung đột giữa hai bên.

Trịnh tướng quân đứng trên sàn tàu, từ xa nhìn về phía nước Thiên Đảo.

"Những gì có thể làm được ta đã làm rồi, tiếp theo phải dựa vào hai người."

Những gì ông có thể làm là trì hoãn thời gian, muốn trận chiến này có thể ngừng lại phải nhờ vào Tam công chúa.

Sau khi Y Mỹ và Sở Kiếm rơi xuống biển, lập tức vòng sang phía bên kia con tàu.

Ở đây đã có sẵn một chiếc thuyền có mui, vật dụng và thực phẩm cũng đã được chuẩn bị sẵn.

Sở Kiếm một tay giữ mạn thuyền, tay kia nhấc Y Mỹ lên.

Y Mỹ dùng sức leo lên thuyền, sau đó xoay người nằm trên mạn thuyền, vươn tay kéo Sở Kiếm.

Sau khi hai người lên thuyền, Sở Kiếm không thay quần áo ướt, cầm lấy mái chèo bắt đầu chèo mạnh.

Thuyền đi về hướng nước Thiên Đảo.

Lúc này, Trịnh tướng quân đang thu hút chú ý của mọi người trên tàu, không ai chú ý đến chiếc thuyền nhỏ âm thầm rời đi.

Sở Kiếm chèo thuyền không ngừng nghỉ, cho đến khi không còn nhìn thấy chiến hạm của nước Thiên Đảo, y mới giảm tốc độ, cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Ải đầu tiên đã qua, không gặp nguy hiểm gì.

Khi thần kinh thả lỏng, Sở Kiếm liền thấy quần áo trên người lạnh buốt nặng nề. Dù là người luyện võ nhưng sắc mặt cũng tái nhợt vì lạnh.

Y Mỹ ở trong mui thuyền thay quần áo sạch sẽ.

Nàng nói với Sở Kiếm "Ta chèo thuyền, ngươi thay quần áo đi."

Sở Kiếm nhìn chân tay mảnh khảnh của nàng, vừa nhìn đã biết không có sức lực, bèn nói.

"Không cần, ngừng lại một chút là được."

Y cúi xuống mui thuyền, lấy một bộ quần áo sạch sẽ trong túi.

Y Mỹ thử chèo thuyền, nhưng trước đây nàng chưa từng làm việc này, đừng nói chèo thuyền, cả việc cầm mái chèo cũng rất khó với nàng.

Nàng dùng hết sức chèo nhưng không thể làm chiếc thuyền tiến về phía trước dù chỉ một chút.

Nàng tức giận ném mái chèo xuống thuyền, phất tay áo sải bước về mui thuyền.

Lúc này Sở Kiếm đã mặc quần xong, nhưng nửa thân trên vẫn cởi trần, Y Mỹ bước vào tình cờ nhìn thấy cảnh này.

Sở Kiếm chưa lớn lắm, trên người vẫn còn non nớt của tuổi thiếu niên, nhưng nhờ nhiều năm luyện võ nên dáng người thon gọn cao lớn hơn so với người cùng lứa.

Y quay lưng lại với Y Mỹ, cúi xuống nhặt áo lên, lúc cúi xuống cơ lưng hiện rõ săn chắc, vòng eo trông có vẻ gầy

nhưng lại đầy sức lực.

Nắng chiếu lên lưng y tỏa ra ánh vàng ấm áp.

Đẹp động lòng người!

Y Mỹ nhìn đờ người.

Lúc nàng còn nhỏ từng nhìn các huynh trưởng cởi trần đấu võ, nhưng cảm giác đó hoàn toàn khác với bây giờ.

Lúc nhìn các huynh trưởng, nàng chỉ ngưỡng mộ các huynh ấy cao hơn mình, nhưng nhìn lúc này nhìn Sở Kiếm, nàng lại có cảm giác muốn đưa tay ra sờ ……

Đợi đến lúc nàng hoàn hồn thì đầu ngón tay phải của nàng đã sờ vào sau lưng Sở Kiếm.

Sở Kiếm giật mình, sau đó quay đầu nhìn nàng.

Mặt y đỏ bừng, trong đầu nghĩ muốn né tránh, nhưng cơ thể lại không tránh, nói chuyện cũng lắp bắp.

“Cô …… cô đang làm gì vậy?”

Y Mỹ giật mình thức tỉnh, nhận ra mình đã làm gì, tức thì xấu hổ muốn đào một cái lỗ chui xuống!

Đường đường là Tam công chúa của nước Thiên Đảo, lại đi sờ mó một nam nhân.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi nàng biết để đâu?!

Sau này nàng làm sao ra ngoài gặp người nữa?!

Y Mỹ ưa sĩ diện, không muốn tỏ ra hèn nhát vào lúc này.

Nàng buộc mình phải kìm nén hoảng sợ xấu hổ trong lòng, cố giả vờ như không có chuyện gì, dùng ngón tay chọc vào sau lưng y, ậm ừ khinh thường.

“Ta chỉ muốn nhìn thử trên người ngươi có nhiều thịt hay không, sao hả? Ta không được nhìn sao?”

Sở Kiếm muốn nói đương nhiên không được nhìn.

Suy cho cùng, nam nữ thụ thụ bất thân.

Nhưng khi thấy khuôn mặt Y Mỹ rõ ràng đang xấu hổ hai má đỏ bừng nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, Sở Kiếm cũng không đành lòng vạch trần nàng, đành thuận theo nàng nói.

“Cô có thể nhìn.”

Y Mỹ rút tay về, nâng cằm hừ nhẹ “Thế còn được.”

Nói xong nàng quay người bước ra ngoài.

Cả quá trình nàng luôn hất cao cằm, trông rất kiêu ngạo ung dung.

Nàng duy trì tư thế này bước tới cửa, đột nhiên vấp phải bậc thang, ngã bẹp tại chỗ.

Cú ngã mạnh đến nỗi làm chiếc thuyền rung chuyển.

Sở Kiếm tùy tiện mặc áo vào, bước nhanh tới đỡ Y Mỹ đứng dậy, lo lắng hỏi.

“Cô không sao chứ?”

Y Mỹ cố hết sức duy trì chút kiêu ngạo cuối cùng của công chúa, bình tĩnh đáp lại.

“Ta không sao, ta rất ổn.”

Nàng im lặng nhìn chằm chằm bậc thang làm mình ngã, xấu hổ nghiến răng nghiến lợi.

Nàng thầm thề, đợi về đến nước Thiên Đảo, việc đầu tiên nàng làm là sai người dỡ cái cầu thang chết tiệt này!

Sở Kiếm thấy nàng không bị thương thì thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc thuyền này tuy không lớn nhưng vật dụng cũng khá đầy đủ.

Sở Kiếm thay quần áo xong, treo quần áo ướt lên cột buồm, để gió biển hong khô.

Y cầm một túi gấm trong tay.

Ngân phiếu bên trong đã ướt hết, y trải từng tờ ra, dùng cốc đè lên để không bị gió thổi bay.

Thứ cuối cùng y lấy ra là một tờ giấy.

Chữ viết trên giấy đã bị nhòe, cần phải nhìn kỹ mới đọc được một câu trên đó —

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Đây là túi gấm mà Lạc Thanh Hàn sai người đưa cho Sở Kiếm.

Sở Kiếm vốn còn nghĩ Lạc Thanh Hàn muốn y ra tay với Hoàng đế của nước Thiên Đảo, nhưng ngại Y Mỹ trước mặt, Sở Kiếm luôn giằng xé và do dự, đến bây giờ y mới hiểu ra, Lạc Thanh Hàn muốn y tìm cách giải quyết Quốc sư của nước Thiên Đảo.

Quốc sư đó mới là thủ phạm khiến cuộc chiến này xảy ra.

Sở Kiếm xé tờ giấy thả xuống biển.

Lúc này, Y Mỹ đã quên mất sự xấu hổ, tiến tới hỏi.

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Sở Kiếm “Không có gì, vứt đi ít đồ vô dụng thôi, cô đói chưa?”

Thật ra Y Mỹ đói lâu rồi, nhưng nàng bày ra dáng vẻ công chúa, dè dặt gật đầu.

“Không đói lắm.”

Sở Kiếm đi vào mui thuyền, vừa đi vừa nói “Chúng ta ăn thôi.”

Y Mỹ mừng thầm trong lòng, cuối cùng cũng được ăn rồi!

Sở Kiếm lấy nước và lương khô, ăn một bữa đơn giản với Y Mỹ.

Sau khoảng thời gian ngắn nghỉ ngơi, Sở Kiếm tiếp tục chèo thuyền.

Chương 1031: Ơn tha mạng

Thành Phù Phong.

Trong ngục tối không thể nhìn thấy sắc trời bên ngoài thay đổi, Ôn Cựu Thành chỉ đành dựa vào trực giác của mình ước tính thời gian.

Qua một ngày, y sẽ dùng trâm vẽ một vạch trên tường.

Lúc y vẽ đến vạch thứ bảy, trên mặt y hiện lên nụ cười.

Y cài trâm vào búi tóc, nằm bò trên cửa sổ, thò đầu ra ngoài gọi đại sư huynh.

Phương Vô Tửu thò đầu ra cửa sổ đối diện.

Khi thấy nụ cười trên mặt Ôn Cựu Thành, y dường như nghĩ tới chuyện gì đó, cũng không khỏi bật cười.

"Là hôm nay sao?"

Ôn Cựu Thành cười đáp "Phải, là hôm nay."

Phương Vô Tửu lại hỏi "Vết thương của đệ đỡ hơn chưa?"

Ôn Cựu Thành "Đỡ nhiều rồi, không ảnh hưởng hoạt động bình thường."

Phương Vô Tửu "Ừm, vậy thì tốt."

Hai người nói không đầu không đuôi, làm đám người Thiên Môn phụ trách trông chừng ngơ ngác, không biết hai người đang nói chuyện gì.

Uất Cửu cải trang thành Giản phu nhân bước vào hỏi "Lão Ngô, chúng thế nào rồi?"

Một người trong Thiên Môn tên lão Ngô tiến lên một bước, cúi đầu chắp tay trả lời.

"Chúng vẫn như cũ."

Uất Cửu đi đến bên tường lắng nghe, người bên kia tường đã ngừng nói, gã không nghe thấy gì nữa.

Gã lại nhìn lão Ngô hỏi "Hai ngày nay chúng đã nói gì?"

Sở dĩ Uất Cửu nhốt Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành cùng một chỗ, còn chừa cửa sổ là để bọn họ có cơ hội nói chuyện, Uất Cửu có thể nghe lén lấy được thông tin hữu ích.

Lão Ngô kể lại từng chữ cuộc trò chuyện giữa Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành trong hai ngày qua.

Nghe xong câu cuối cùng, Uất Cửu nhíu mày.

Uất Cửu tinh tường nhận ra Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành dường như đang âm mưu gì đó.

Uất Cửu sai người mở cửa sắt.

Gã bước vào trong, dừng lại trước cửa sổ phòng giam của Ôn Cựu Thành.

Qua khung cửa sổ hẹp, gã nhìn thấy Ôn Cựu Thành.

Lúc này Ôn Cựu Thành đang ngồi trên đất, quần áo nhăn nheo, trên cằm mọc một lớp râu đen, bộ dạng trông suy sụp, nhưng tinh thần lại rất tốt.

Khi Ôn Cựu Thành nghe thấy tiếng cửa sắt mở, liền biết có người đến.

Y ngẩng đầu lên, thấy người đang đứng ngoài cửa sổ.

Hai người nhìn nhau.

Uất Cửu lên tiếng trước "Vết thương của ngươi đỡ hơn chưa?"

Ôn Cựu Thành cười nhạo nói "Nhờ phúc của ngươi, vẫn chưa khỏi."

Uất Cửu "Ta biết chút y thuật, có thể chữa trị cho ngươi."

Ôn Cựu Thành "Khỏi đi, ta sợ ngươi sẽ nhân cơ hội trị cho ta chết luôn."

Đây thật ra là câu chuyện cười nhạt, nhưng Uất Cửu lại cười, trông khá là vui.

"Nếu ta muốn giết ngươi, đã không đợi đến bây giờ, ngươi vẫn rất có ích với chúng ta."

Ôn Cựu Thành lạnh lùng hỏi "Vậy ta còn phải cảm tạ ơn tha mạng của ngươi?"

Uất Cửu dần thu lại nụ cười "Ta nói thật đấy, ta không cần phải giết các ngươi, chỉ cần các ngươi nghe lời, không gây chuyện, sau khi chúng ta làm xong việc, ta sẽ thả các ngươi đi."

Ôn Cựu Thành nhìn gã như nhìn kẻ ngốc "Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời nhảm nhí của ngươi sao?"

Uất Cửu cười giễu nói "Tin hay không thì tùy ngươi, dù sao ta cũng đã nói rõ ràng rồi, nếu các ngươi cứ không tin thì có thể thử xem. Dù sao mạng cũng là của các ngươi, liên quan gì đến ta?"

Ôn Cựu Thành "Nếu đã như vậy, ngươi cần gì cố ý tới đây nói mấy lời nhảm nhí này với bọn ta? Chẳng phải dư thừa lắm sao?"

Uất Cửu nhìn y bằng đôi mắt đen láy sắc bén.

Ôn Cựu Thành nhếch khóe miệng, ung dung mỉm cười.

Lúc này, Phương Vô Tửu đang bị nhốt ở phòng giam đối diện đột nhiên lên tiếng.

Giọng y nghe ra như mang chút tiếng cười.

"Quận thú phu nhân, thay vì lãng phí thời gian ở đây với bọn ta, chi bằng đi xem thử phu quân của mình thế nào đi? Nếu nhanh chân thì có lẽ vẫn cứu được ông ta đó."

Uất Cửu đột nhiên quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu đứng trong phòng giam, hai tay đút trong tay áo, nụ cười vẫn ôn hòa như trước.

Cứ như thể lúc này không phải y đang ngồi tù mà đang ở trong nhà của mình, ung dung thoải mái không giống ai.

Vẻ mặt thản nhiên điềm tĩnh của y khiến Uất Cửu cảm thấy vô cùng nhức mắt.

Uất Cửu cười lạnh nói "Ta vốn muốn để các ngươi sống yên ổn đến ngày cuối cùng, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết nữa, người đâu, lôi tên không biết điều này đến phòng tra tấn,

hôm nay ta sẽ cho tên này biết không biết điều sẽ có kết cục như thế nào!"

Lão Ngô đẩy cửa sắt bước vào.

Lão Ngô không mở cửa phòng giam theo lệnh của Uất Cửu, mà nói nhỏ với gã.

"Cửu công tử, người trong phủ vừa truyền tin tới, Quận thú bỗng nhiên nôn máu ngất xỉu, sắp không xong rồi!"

Nghe vậy, Uất Cửu thay đổi sắc mặt.

Gã vô thức nhìn sang Phương Vô Tửu trong phòng giam.

Phương Vô Tửu vẫn ôn hòa cười nói "Ta đã nhắc nhở ngươi rồi, nếu ngươi nhanh chân thì có lẽ sẽ cứu được ông ta!"

Uất Cửu nghiến răng nói "Là các ngươi đã ra tay với Vu Nhị!"

Phương Vô Tửu chợt nhận ra "Thì ra kẻ mạo danh Quận thú tên là Vu Nhị."

Ôn Cựu Thành ở phòng giam bên kia trả lời "Tên này nghe chẳng ra làm sao."

Uất Cửu không rảnh nói nhảm với hai tên này, sắc mặt sa sầm căn dặn lão Ngô.

"Trông kỹ hai tên này, trước khi ta quay lại không được để bọn chúng ăn uống, cũng không được để người khác vào đây!"

Lão Ngô nhanh chóng đáp "Vâng."

Uất Cửu vội rời khỏi ngục tối.

Nghe thấy tiếng cửa sắt đóng lại, Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành đồng thời bật cười.

Không khí trong phủ Quận thú rất căng thẳng.

Khi Uất Cửu cải trang thành Quận thú phu nhân bước nhanh đến cửa phòng ngủ, vừa lúc nhìn thấy đại phu lắc đầu với quản gia, bất đắc dĩ nói.

"Thứ cho tại hạ tài hèn học mọn, không thể chữa khỏi cho Quận thú đại nhân."

Uất Cửu được nha hoàn dìu bước vào phòng ngủ.

Khi quản gia và đại phu thấy Quận thú phu nhân tới, lập tức ngừng nói chuyện, cung kính chào hỏi.

Quản gia nhỏ giọng giải thích.

“Vừa rồi Quận thú đại nhân đang xử lý công vụ thì đột nhiên nôn máu ngất xỉu, chúng nô tài vội đưa người đến đây, mời đại phu đến chữa trị, nhưng đại phu cũng bó tay.”

Lúc nói câu cuối cùng, giọng của quản gia nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, hai mắt hơi đỏ lên.

Uất Cửu đi thẳng đến giường thì thấy Giản Thư Kiệt đang nằm hấp hối trên giường.

Vu Nhị cải trang thành Giản Thư Kiệt lúc này đang vô cùng đau đớn.

Sắc mặt xám xịt, môi tím tái, đồng tử co lại, vẻ mặt hơi dữ tợn.

Khi thấy Uất Cửu tới, Vu Nhị lập tức duỗi bàn tay phải run rẩy của mình, nắm tay áo Uất Cửu, khó nhọc thốt ra hai chữ.

“Cứu …… ta ……”

Chương 1032: Năm mươi roi

Vu Nhị biết Uất Cửu không chỉ giỏi độc cổ mà còn biết y thuật.

Có lẽ Uất Cửu có cách chữa trị cho hắn.

Vì có người ngoài ở đây nên Uất Cửu cần duy trì hình tượng Quận thú phu nhân.

Gã lo lắng nhìn Vu Nhị, hốc mắt đỏ bừng.

“Chàng yên tâm, thiếp nhất định sẽ cứu chàng.”

Đại phu cẩn thận nhắc nhở “Phu nhân, tại hạ vừa mới bắt mạch cho Quận thú đại nhân, nội tạng của ngài ấy suy kiệt nghiêm trọng, dù là thần tiên đến cũng không cứu được.”

Uất Cửu ngấn nước mắt lắc đầu, khắc họa sinh động hình tượng phu nhân đáng thương không chấp nhận được hiện thực tàn khốc rằng tướng công của mình sắp chết.

“Không đâu, chàng sẽ không chết, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu chàng!”

Đại phu khuyên thêm vài câu, nhưng Quận thú phu nhân không nghe.

Cuối cùng, đại phu hết cách, đành phải im lặng, thật ra ông có thể hiểu được, dù là ai nhận được tin dữ này, nhất thời cũng sẽ không chấp nhận được.

Uất Cửu nắm tay Vu Nhị, vừa giả vờ đau buồn, vừa âm thầm bắt mạch cho hắn.

Uất Cửu nhanh chóng đưa ra kết luận, Vu Nhị không hề bị bệnh mà là trúng độc Thất Nhật Túy!

Uất Cửu cũng từng dùng Thất Nhật Túy nên biết rõ đặc tính của loại độc này.

Người trúng Thất Nhật Túy sẽ không có triệu chứng gì, mãi đến bảy ngày sau độc tính mới phát tác.

Một khi chất độc phát tác, sẽ hết cách cứu chữa!

Bây giờ Vu Nhị đang chịu nỗi đau do độc tính phát tác.

Tim Uất Cửu chùng xuống.

Cuối cùng gã đã hiểu cuộc trò chuyện không đầu không đuôi đó của Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành có ý gì.

Hôm nay mà hai người đó nói, chính là ngày mà Thất Nhật Túy trong người Vu Nhị phát tác!

Ôn Cựu Thành bị giam vào ngục tối bảy ngày trước, trước khi vào ngục, y từng giao đấu với Vu Nhị, thậm chí y còn dùng mũi kiếm tạo ra một vết thương sâu trên tai Vu Nhị ……

Chờ đã! Vết thương đó!

Uất Cửu chợt nhớ ra, nghiêng người đưa tay vén lọn tóc bên tai hắn lên, nhìn thấy một vết thương dài ở dưới tai.

Vết thương đã kết vảy, hồi phục rất tốt, qua hai ngày nữa là sẽ lành hẳn.

Nhưng Uất Cửu nhìn chằm chằm vết thương, lửa giận trong lòng không ngừng dâng trào.

Gã và Vu Nhị đều bị Ôn Cựu Thành gài bẫy rồi!

Bọn họ đều cho rằng Ôn Cựu Thành rạch một đường trên tai Vu Nhị chỉ để xem Vu Nhị có phải đang dịch dung hay không, nhưng mục đích thật sự của Ôn Cựu Thành chính là hạ độc Vu Nhị!

Vu Nhị nhìn chằm chằm gã, giọng ngày càng nhỏ, hơi thở ngày càng yếu.

“Cứu ta …… cứu …… ta ……”

Uất Cửu khó lắm mới kìm nén được cơn giận đang trào dâng trong lòng, nói với quản gia và đại phu.

“Ta biết một đại phu có tiếng, có lẽ ông ấy sẽ chữa khỏi cho Quận thú đại nhân, nhưng đại phu đó chưa từng ra ngoài khám bệnh, ta phải đưa chàng đi một chuyến.”

Quản gia hỏi vị đại phu đó là ai?

Nhưng Uất Cửu chỉ lắc đầu, ngấn nước mắt nói "Vị đại phu đó là cao nhân lánh đời, không muốn bị người ngoài biết đến, các ngươi cứ làm theo lời ta là được."

Quản gia nghe xong chỉ đành im lặng, không hỏi thêm nữa, nhanh chóng sai người chuẩn bị xe ngựa.

Bọn họ cẩn thận khiêng Quận thú đại nhân vào bên trong xe.

Uất Cửu vén váy lên ngồi vào xe, căn dặn quản gia đứng bên cạnh.

"Các ngươi tạm thời không được để tin Quận thú đại nhân bệnh nặng truyền ra ngoài, tránh làm lòng dân dao động, nếu có người đến tìm Quận thú đại nhân, các ngươi cứ nói đại nhân có việc ra ngoài, phải mất hai ba ngày mới về."

Quản gia trả lời "Nô tài biết rồi."

Xe ngựa từ cửa sau rời phủ Quận thú, đi thẳng đến Tự Tại Quán.

Hương hỏa ở Tự Tại Quán vẫn rất hưng thịnh, khách hành hương đến thờ cúng nối đuôi nhau. Nhiều người muốn cầu xin lão thần tiên xem một quẻ nhưng đều bị các đạo sĩ từ chối.

Lúc này lão thần tiên đang ở hậu viện, chữa trị cho Vu Nhị đang hấp hối.

Uất Cửu đứng yên lặng nhìn.

Một lúc sau, lão thần tiên thu tay lại, lắc đầu thở dài "Quá trễ rồi, Thất Nhật Túy trong người hắn đã phát tác, hết cách cứu chữa."

Lúc này đầu óc Vu Nhị đã mơ màng, nghe thấy lời này cũng không có phản ứng gì, chỉ máy móc lặp lại hai chữ.

"Cứu ta ……"

Rõ ràng hắn không muốn chết.

Tuy nhiên, lão thần tiên cũng không phải thần tiên thật, lão không thể làm người chết sống lại.

Uất Cửu không hề ngạc nhiên với kết quả này.

Thất Nhật Túy chỉ có thể cứu được khi độc chưa phát tác, một khi độc phát tác thì cũng đành bó tay.

Gã cố ý đưa người đến đây, chẳng qua là đang ôm chút hi vọng cuối cùng.

Lúc này, tia hi vọng cuối cùng cũng tan biến, Uất Cửu đành chấp nhận sự thật mình đã bị người khác gài bẫy.

Lão thần tiên vừa rửa tay vừa chậm rãi nói.

“Vu Nhị không thể chết lúc này, hắn vẫn còn có ích với chúng ta.”

Uất Cửu quỳ một gối xuống “Lần này con làm không tốt, để người khác lợi dụng sơ hở, xin phụ thân trách phạt.”

Lão thần tiên lau sạch tay, nghiêm túc nói.

“Ngươi đến hình đường nhận năm mươi roi, còn chỗ trống do Vu Nhị chết để lại, ngươi phải tìm cách lấp đầy nó. Ngươi biết đấy, Thiên Môn không nuôi người vô dụng, cho dù ngươi là con nuôi của ta.”

Uất Cửu cúi đầu “Vâng!”

Gã đứng dậy bước ra ngoài.

Hình đường là nơi chuyên dùng hình và tra tấn trong Thiên Môn, Uất Cửu không xa lạ gì với nơi này.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi gã phạm lỗi đều đến đây nhận phạt.

Trong người gã vẫn còn độc cổ, vẻ ngoài vẫn là Quận thú phu nhân, trông yếu ớt như thể một cơn gió cũng có thể thổi bay đi.

Dù vậy, quản sự hình đường vẫn không hề nương tay.

Năm mươi roi, roi nào cũng dùng hết sức.

Uất Cửu chống tay lên tường, nghiến răng im lặng.

Khi còn nhỏ, lúc gã chịu phạt, vì quá đau nên không kiềm được khóc thành tiếng, nhưng tiếng khóc của gã chẳng những không được cảm thông, còn dẫn đến hình phạt nặng hơn.

Bởi vì phụ thân nói, Thiên Môn không nuôi người vô dụng.

Đến chút đau này cũng không chịu được thì chẳng bằng cả rác rưởi.

Khi năm mươi roi đánh xong, quản sự hình đường thu lại roi dính máu, cung kính chắp tay với Uất Cửu.

“Cửu công tử, đắc tội rồi.”

Uất Cửu nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười mỉa mai.

Gã nhặt áo bị vứt sang bên lên mặc lại, che đi vết máu lốm đốm trên lưng.

Uất Cửu có một tiểu viện riêng ở Tự Tại Quán.

Tiểu viện được quét dọn hàng ngày, trong ngoài đều sạch sẽ.

Gã đi đến tiểu viện, cởi bỏ bộ quần áo dính máu, dùng khăn ướt lau vết máu trên lưng, rồi đổ bột thuốc lên lưng.

Động tác của gã rất tùy ý, như thể không quan tâm liệu bột có thể rải đều lên vết thương hay không.

Thuốc này có tác dụng cầm máu mạnh, chốc sau máu ở vết thương sẽ bắt đầu đông lại kết vảy.

Gã ném thêm hai viên thuốc có thể giúp vết thương mau lành vào miệng, nhai như kẹo rồi nuốt xuống.

Sau khi xử lý xong, sắc mặt Uất Cửu trở lại bình thường rời tiểu viện.

Gã trước giờ hay hơn thua.

Ai hại gã chịu thiệt, gã nhất định sẽ trả cho người đó gấp mười lần!

Chương 1033: Lời khen

Uất Cửu tức giận quay lại ngục tối.

“Mở cửa!”

Lão Ngô nhanh chóng dùng chìa khóa mở cửa phòng giam.

Ôn Cựu Thành vừa mới đứng dậy thì bị Uất Cửu lao vào đá ngã xuống đất.

Dù Uất Cửu vẫn mang dáng vẻ yếu đuối của Quận thú phu nhân, nhưng nội lực võ công của gã vẫn còn đó. Cú đá này mạnh đến nỗi làm Ôn Cựu Thành cảm giác như xương sườn trên ngực gãy đôi, đau đớn thở hổn hển, hít sâu một hơi.

Uất Cửu nhấc chân giẫm lên người y, nhếch môi cười lạnh.

“Ngươi dám gài bẫy ta?”

Tất cả huyệt đạo trên người Ôn Cựu Thành đều bị phong ấn, làm y không thể dùng nội lực.

Lúc này, y không còn sức phản kháng.

Nhưng trên mặt y lại mỉm cười.

“Vu Nhị chết rồi?”

Miệng nói ra thì y dùng câu hỏi, nhưng nét mặt của y lại biểu hiện nó là câu khẳng định.

Uất Cửu tăng sức mạnh chân “Vu Nhị chết rồi, ngươi cũng đừng mong sống tốt, ta sẽ khiến ngươi trả giá cho hành động tự cho mình thông minh của mình!”

Ôn Cựu Thành cảm giác nội tạng của mình sắp bị giẫm nát, khuôn mặt đau đớn nhăn nhó.

Lúc này, giọng của Phương Vô Tửu từ đối diện đột nhiên truyền đến.

“Nếu ta là ngươi, việc quan trọng nhất bây giờ chính là tìm cách che giấu cái chết của Quận thú.”

Động tác của Uất Cửu khựng lại.

Gã nhìn sang phòng giam đối diện.

Phương Vô Tửu đứng trong phòng giam, nhìn Uất Cửu qua cửa sổ, giọng điệu vẫn điềm nhiên bình tĩnh.

“Thành Phù Phong là căn cứ trọng điểm của Thiên Môn, một khi Quận thú nơi này chết, triều đình nhất định sẽ mau chóng phái người tới đây điều tra nguyên nhân cái chết của Quận thú, hơn nữa sẽ phái một Quận thú mới tới. Đến lúc đó, mọi chuyện mà Thiên Môn các ngươi sắp xếp ở thành Phù Phong sẽ bị triều đình phát hiện. So với sống chết của chúng ta, lợi ích của Thiên Môn hẳn là quan trọng hơn phải không?”

Uất Cửu lạnh lùng nhìn y “Giết hai người các ngươi không mất bao nhiêu thời gian, ta hoàn toàn có thể giết chết các ngươi, sau đó tìm người khác giả làm Giản Thư Kiệt.”

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói “Nếu như ngươi tạm thời tìm người thay thế Quận thú, rất có thể sẽ để lộ sơ hở. Một khi làm người khác nghi ngờ, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn. Đây có lẽ không phải cục diện mà ngươi muốn thấy.”

Uất Cửu nhướng mày “Vậy ngươi nghĩ nên làm thế nào?”

Phương Vô Tửu giơ tay chỉ vào phòng giam bên cạnh.

“Nếu ta đoán không lầm, người bị nhốt ở phòng bên chắc chắn là Giản Thư Kiệt thật. Thay vì tìm người tạm thời tiếp quản, sao không để Giản Thư Kiệt thật ra ngoài.”

Uất Cửu liếc nhìn phòng giam bên cạnh, cười nhạo.

“Sở dĩ chúng ta nhốt Giản Thư Kiệt ở đây, chính vì không muốn ông ta cản đường chúng ta. Nếu bây giờ thả ông ta ra, há chẳng phải tự bê đá đập chân mình? Dù muốn lừa người khác cũng không thể dùng cách kém cỏi như vậy.”

Đối mặt với châm chọc của gã, Phương Vô Tửu không hề tức giận, thái độ vẫn ôn hòa bình tĩnh.

“Không phải các ngươi bắt được Quận thú phu nhân rồi sao? Các ngươi hoàn toàn có thể dùng mạng của Quận thú phu nhân

uy hiếp ông ta, khiến ông ta ngoan ngoãn nghe lời các ngươi, ông ta và phu nhân có tình cảm sâu đậm, nhất định không nỡ để vợ mình chịu khổ."

Uất Cửu nghi ngờ nhìn y "Sao ngươi biết Quận thú phu nhân nằm trong tay chúng ta?"

Phương Vô Tửu "Nếu muốn mạo danh người khác một cách hoàn hảo, không chỉ cần có ngoại hình giống, mà tính cách sở thích cũng phải giống. Những điều này không thể học trong nháy mắt mà phải tìm hiểu từ từ.

Vợ chồng Quận thú chắc chắn sẽ không chủ động tiết lộ thông tin của mình cho các ngươi, chỉ dựa vào mô tả của người khác thì không chính xác. Cách khả thi nhất mà các ngươi có thể dùng chính là nhốt bọn họ lại, ép bọn họ phải cung cấp toàn bộ thông tin của mình cho các ngươi.

Nếu ta là ngươi, đề phòng bọn họ nói dối, ta sẽ tách hai người họ ra, dùng mạng của bọn họ uy hiếp lẫn nhau, buộc bọn họ phải nói thật. Bây giờ Quận thú đại nhân bị nhốt ở phòng giam bên cạnh, vậy Quận thú phu nhân chắc chắn bị ngươi nhốt ở nơi khác. Ta nói có đúng không? Quận thú đại nhân."

Nói xong câu cuối cùng, Phương Vô Tửu giơ tay gõ gõ vào bức tường bên cạnh.

Phòng giam bên cạnh không ai trả lời.

Sắc mặt Uất Cửu tối sầm "Có phải Giản Thư Kiệt đã nói hết với ngươi?"

Phương Vô Tửu khẽ cười "Không có, ta tự mình đoán được đó."

Khi biết Giản Thư Kiệt thật bị nhốt ở phòng giam bên cạnh, y đã đoán được toàn bộ sự việc.

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói.

"Sở dĩ ngươi vẫn giữ Giản Thư Kiệt thật là vì ngươi không thể đảm bảo Vu Nhị có thể hoàn toàn thay thế Giản Thư Kiệt. Ngươi cần dựa vào Giản Thư Kiệt cung cấp những thông tin chân thực và hữu ích. Như vậy Vu Nhị mới có thể đóng giả Giản Thư Kiệt tốt hơn, tránh để hắn lộ sơ hở trước mặt người ngoài. Đây là công dụng lớn nhất để ông ta kéo dài mạng sống

đến tận bây giờ. Nếu không có công dụng này, e rằng ông ta đã bị ngươi giết chết lâu rồi."

Uất Cửu rút chân đang đặt trên người Ôn Cựu Thành lại, lười biếng vỗ tay. Trong phòng giam vang lên tiếng vỗ tay chậm rãi, nghe vang lanh lảnh.

"Không hổ là đại đệ tử của Huyền Môn, thông minh!"

Sau đó gã lại đổi chủ đề, vẻ mặt đột nhiên trở nên nham hiểm lạnh lùng.

"Nhưng ta ghét nhất là người thông minh!"

Gã vung tay lên, một cây kim bạc bay ra từ trong tay áo, bắn về phía Phương Vô Tửu với tốc độ cực nhanh!

Phương Vô Tửu bước sang một bên, núp sau bức tường.

Chiếc kim bạc bắn trượt.

Uất Cửu nhấc chân đi về phía phòng giam đối diện.

Vốn gã muốn xử Ôn Cựu Thành trước, nhưng bây giờ gã đã đổi ý.

Gã quyết định giết Phương Vô Tửu trước, sau đó từ từ tra tấn Ôn Cựu Thành.

Gã muốn hai kẻ này phải trả giá cho hành động tự cho mình thông minh của mình!

Đúng lúc này, lão Ngô cuống quít chạy tới.

"Cửu công tử, không hay rồi! Tin Quận thú đột ngột qua đời đã bị truyền ra ngoài, hiện giờ quan viên trong thành đều chạy đến phủ Quận thú, ầm ĩ đòi tra rõ nguyên nhân cái chết đột ngột của Quận thú!"

Bước chân của Uất Cửu chợt dừng lại.

Gã khó tin nhìn lão Ngô.

"Không phải ta đã bảo các ngươi không được để tin Quận thú bệnh nặng truyền ra ngoài sao? Tại sao quan viên trong thành lại biết chuyện này?"

Lão Ngô lắc đầu "Thuộc hạ cũng không biết, người tới báo cũng không nói."

Ôn Cựu Thành từ dưới đất ngồi dậy.

Y ngồi trên đất, một tay nhẹ nhàng xoa ngực, vừa chịu đựng cơn đau vừa nói.

“Bây giờ cách duy nhất xoa dịu những quan viên đó là để Quận thú xuất hiện, chỉ cần bản thân Quận thú xuất hiện, tin đồn về cái chết đột ngột của Quận thú sẽ bị bác bỏ.”

Uất Cửu biết Ôn Cựu Thành nói đúng, nhưng gã cảm thấy Ôn Cựu Thành và Phương Vô Tửu đều không phải loại người sẽ đưa ra lời khuyên tử tế, hai tên này chắc chắn có ý xấu gì đó!

Nhưng chuyện đến nước này, Uất Cửu không còn lựa chọn nào khác.

Gã phải xoa dịu những quan viên đó càng sớm càng tốt.

Trước khi kế hoạch của Thiên Môn được thực hiện, thành Phù Phong không thể xảy ra biến cố gì!

Uất Cửu lúc này vô cùng hối hận.

Gã không nên coi thường Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành, dù huyệt đạo của hai tên này đã bị phong ấn, tay chân bị xích, vẫn có thể ép tất cả mọi người vào cái bẫy do bọn chúng giăng ra.

“Lần đầu tiên ta gặp các ngươi thì nên một đạo giết chết các ngươi!”

Ôn Cựu Thành nhịn đau cười nói “Ta có thể xem đây là lời khen chúng ta không?”

Chương 1034: Không được động vào nàng!

Uất Cửu ra lệnh cho người mở cửa phòng giam, kéo một người đàn ông nhếch nhác ra khỏi đó.

Người đàn ông này mặc quần áo thô bẩn, mái tóc bù xù che gần hết khuôn mặt, cằm đầy râu, tay chân bị xích bằng dây sắt.

Khi ông bị lôi ra ngoài, những dây xích va vào nhau tạo ra âm thanh giòn giã.

Tay áo trượt xuống để lộ cổ tay gầy gò, móng tay đã lâu không được cắt tỉa, kẽ hở giữa các móng tay đầy bụi bẩn đen.

Không ai ngờ được tù nhân trông thảm hại này thực chất lại là Quận thú Giản Thư Kiệt cai quản cả quận Lộc An.

Giản Thư Kiệt có lẽ bị nhốt khá lâu nên phản ứng có hơi chậm chạp.

Uất Cửu gọi ông hai tiếng, ông mới muộn màng nhận ra đối phương đang gọi mình.

Giản Thư Kiệt hơi ngẩng đầu lên, rẽ tóc sang hai bên, để lộ đôi mắt mơ màng.

Uất Cửu nhìn chằm chằm vào mắt ông, từng chữ nói.

“Lát nữa ta sẽ đưa ngươi ra ngoài, nhưng ngươi phải nghe theo sắp xếp của ta. Ta bảo ngươi làm gì thì ngươi làm đó. Nếu ta không ra hiệu thì một chữ ngươi cũng không được nói. Nếu ngươi dám làm bậy, phu nhân của ngươi sẽ chết.”

Nghe thấy hai từ “phu nhân”, con ngươi của Giản Thư Kiệt hơi chuyển động.

Ông mở đôi môi nứt nẻ của mình, phát ra giọng khàn khàn.

“Ta muốn gặp phu nhân của ta.”

Uất Cửu "Chờ giải quyết xong chuyện này, ta sẽ cân nhắc cho ngươi gặp phu nhân của ngươi."

Giản Thư Kiệt "Bây giờ ta muốn gặp nàng."

Uất Cửu tiến lên một bước, đến gần ông, giọng nói trầm thấp mang theo khí tức nguy hiểm mạnh mẽ.

"Ngươi không có tư cách mặc cả với ta."

Giản Thư Kiệt đột nhiên đưa tay nắm cổ áo Uất Cửu.

Lúc này Uất Cửu vẫn giữ vẻ ngoài là Quận thú phu nhân, dung mạo giống hệt như phu nhân của Giản Thư Kiệt, nhưng ông không hề thấy tiếc thương, trong lòng chỉ toàn căm hận.

"Ta muốn gặp nàng ngay bây giờ! Ngay bây giờ!"

Lão Ngô nhanh chóng chạy tới kéo Giản Thư Kiệt ra.

Giản Thư Kiệt bị giam lâu ngày, thân hình vô cùng gầy gò, không còn cao lớn như xưa, sức lực cũng yếu đi rất nhiều.

Lão Ngô dễ dàng cạy tay ông ra.

Sau đó Uất Cửu đưa tay tóm cổ Giản Thư Kiệt.

Bây giờ gã thấp hơn Giản Thư Kiệt một chút, nhưng với sức mạnh của mình, gã nhấc Giản Thư Kiệt lên.

Chân Giản Thư Kiệt không chạm đất, ông thấy khó thở, khuôn mặt dần tím tái.

Ánh mắt Uất Cửu âm hiểm nhìn chằm chằm ông "Bây giờ ta muốn giết ngươi, giống như bóp chết một con kiến, ngươi nghĩ con kiến có tư cách bàn điều kiện với ta sao?"

Giản Thư Kiệt liều mạng vùng vẫy, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay đang tóm cổ mình.

Lúc ông sắp ngạt thở ngất đi, Phương Vô Tửu ở phòng giam bên cạnh chậm rãi nói.

"Giết ông ta nhanh đi. Chỉ cần ông ta chết thì không ai có thể giải quyết được tình thế khó khăn của ngươi lúc này. Đến lúc đó tất cả quan viên trong thành sẽ ép ngươi đưa ra lời giải thích hợp lý. Ngươi không ứng phó được nên chỉ có thể trốn trong phủ Quận thú, không dám ra ngoài. Đợi triều đình nhận được tin, phái người tới điều tra thì sắp xếp của Thiên Môn

các ngươi ở thành Phù Phong sẽ hoàn toàn bại lộ. Chúng ta có lẽ sẽ nhân cơ hội thoát thân.”

Lão Ngô bên cạnh cố hết sức khuyên can “Cửu công tử, xin người bớt giận, giết Giản Thư Kiệt lúc này không có lợi cho chúng ta, nếu chuyện trở nên nghiêm trọng, chúng ta sẽ không thể ăn nói với môn chủ!”

Uất Cửu hít sâu một hơi, đè nén cơn giận trong lòng, cố gắng giữ bình tĩnh.

Giản Thư Kiệt vẫn chưa thể chết, ít nhất là vào lúc này.

Uất Cửu chậm rãi thả lỏng ngón tay.

Giản Thư Kiệt không thể đứng vững, nhếch nhác ngã xuống đất.

Ông giống như con chó già, hai tay chống xuống đất, thở hổn hển nặng nề, lồng ngực phập phồng dữ dội, cổ họng phát ra tiếng như bò rống.

Rất lâu sau ông mới cất giọng khàn khàn.

“Nếu không gặp được phu nhân của ta, ta sẽ không đi theo các ngươi.”

Uất Cửu nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười giễu cợt.

“Hay là thế này, ngươi trì hoãn ở đây nửa canh giờ, thì ta sẽ sai người chặt một ngón tay của phu nhân ngươi. Phu nhân của ngươi có tổng cộng mười ngón tay, có thể cho ngươi trì hoãn năm canh giờ. Nếu sau năm canh giờ mà ngươi vẫn không chịu đi thì chúng ta sẽ cắt thịt trên người phu nhân của ngươi. Tuy hiện giờ phu nhân của ngươi rất gầy, trên người rất ít thịt, nhưng nếu nhìn kỹ thì hẳn là vẫn cắt được mấy lạng thịt ……”

Giản Thư Kiệt ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng, sắc mặt dữ tợn gầm lên.

“Không được động vào nàng!”

Uất Cửu khinh thường nhìn ông, lạnh lùng nói.

“Bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là ngoan ngoãn nghe lời chúng ta, đợi giải quyết xong mọi chuyện, ta sẽ cân nhắc cho ngươi gặp phu nhân của mình, hoặc là ngươi ở lì tại đây,

chờ chúng ta mang ngón tay của phu nhân ngươi đến cho ngươi. Ngươi tự chọn đi.”

Giản Thư Kiệt nhìn chằm chằm gã, hận thù trong mắt ông gần như biến thành thực chất.

Uất Cửu không hề trốn tránh, an tĩnh đối diện với ông.

Cuối cùng, Giản Thư Kiệt chịu thua.

“Ta có thể làm theo lời các ngươi, nhưng các ngươi phải đảm bảo phu nhân của ta an toàn.”

Uất Cửu vui vẻ cười “Đương nhiên.”

Giản Thư Kiệt cứ thế bị bắt đi.

Uất Cửu và lão Ngô cũng rời đi, ngục tối lại im lặng.

Phương Vô Tửu ở phòng đối diện hỏi Ôn Cựu Thành.

“Đệ ổn không?”

Ôn Cựu Thành dựa lưng vào tường, cau mày hít một hơi.

“A! Ta cảm giác như xương sườn bị gãy rồi, tên Uất Cửu đó ra tay ác thật.”

Phương Vô Tửu căn dặn “Đệ không được cử động lung tung, không được chạm vào chỗ bị thương, kẻo xương sườn đâm trúng nội tạng, cùng lắm là một ngày nữa, chúng ta có thể ra ngoài rồi, khi đó ta sẽ trị thương cho đệ.”

Ôn Cựu Thành chịu đựng đau đớn, đáp “Ừm.”

……

Toàn bộ râu trên mặt Giản Thư Kiệt được cạo sạch, tóc được chải gọn gàng, cả người được tắm rửa sạch sẽ.

Ông khoác lên mình áo gấm sang trọng, đội phát quan ngọc đen, trở về phong thái thường ngày, nhưng dáng người gầy hơn trước, sắc mặt hơi tái nhợt.

Ông nhìn mình trong gương dài, không khỏi cảm thấy hơi mơ hồ.

Như thể những ngày dài bị giam cầm và bị uy hiếp này chỉ là một cơn ác mộng.

Bây giờ tỉnh dậy sau cơn mơ, mọi thứ trở lại trạng thái ban đầu.

Con ngươi của Giản Thư Kiệt chuyển động, nhìn phu nhân đứng bên cạnh, bà vẫn như trước, trên mặt nở nụ cười dịu dàng hiền thục.

Ông ngây người nhìn bà một lúc lâu mới định thần lại.

Người này không phải phu nhân của ông.

Gã là đồ giả mạo.

Tất cả mơ hồ trong mắt Giản Thư Kiệt biến mất, chỉ còn lại thờ ơ và kiêng dè.

Uất Cửu nhận ra mọi thay đổi trên mặt ông, khẽ mỉm cười, chủ động giúp ông chỉnh lại quần áo, động tác rất nhẹ nhàng.

“Nhớ những gì ta nói trước đó, nếu ngươi muốn phu nhân của mình an toàn, đừng thử thách khiêu chiến giới hạn của ta.”

Sắc mặt Giản Thư Kiệt âm trầm, lạnh lùng nói “Hy vọng các ngươi giữ lời.”

Chương 1035: Lối thoát duy nhất

Rất nhiều quan viên tụ tập trước phủ Quận thú, không chỉ có quan văn còn có võ tướng.

Khi nghe tin Quận thú đột ngột qua đời, bọn họ vô cùng bàng hoàng, vội tụm năm tụm ba đến phủ Quận thú tìm hiểu sự thật.

Lúc này, cổng lớn bị những quan viên này chặn kín, hộ vệ của phủ Quận thú không dám tấn công bọn họ, chỉ đành cầm khiên chắn trước cửa ngăn bọn họ xông vào phủ.

Sự bất thường ở đây làm dân chúng trong thành chú ý, ngày càng nhiều người kéo đến.

Bọn họ cũng muốn biết Quận thú đại nhân có chết thật hay không?

Thời gian dần trôi đi, Quận thú đại nhân không hề xuất hiện, cổng lớn phủ Quận thú luôn đóng chặt, không có ai ra ngoài giải thích, thái độ lảng tránh này nhanh chóng khiến trong lòng các quan viên chùng xuống.

Bọn họ vốn chỉ nghi ngờ Quận thú đại nhân xảy ra chuyện, nhưng bây giờ có vẻ nghi ngờ của bọn họ là thật.

Quận thú đại nhân là quan viên tam phẩm cai quản một quận, sống chết của ông liên quan đến toàn bộ cục diện của quận Lộc An.

Đặc biệt là những quan viên địa phương đi theo Giản Thư Kiệt.

Tiền đồ tương lai của bọn họ gần như trói buộc với Giản Thư Kiệt, một khi Giản Thư Kiệt không còn, tiền đồ tương lai của bọn họ sẽ vô cùng đáng lo ngại.

Suy cho cùng, ai mà biết Quận thú mới sẽ là người thế nào?

Nếu Quận thú mới có thù với Giản Thư Kiệt, thì những tâm phúc mà quan viên tiền nhiệm để lại chắc chắn sẽ thành cái gai trong mắt người mới.

Nếu mọi chuyện đến mức đó, bọn họ phải có chuẩn bị trước, ít nhất là trước khi Quận thú mới tới, bọn họ phải tìm đường lui cho mình.

Giờ đây, sống chết của Quận thú đã trở thành mối quan tâm lớn nhất của bọn họ.

Các quan viên dần trở nên kích động.

Một vài quan văn thiếu kiên nhẫn thậm chí còn muốn xông vào phủ Quận thú tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng lại bị hộ vệ canh cửa chặn lại.

Các võ tướng lập tức sai người về truyền tin, chốc sau đã điều động một lượng lớn binh mã tới.

Dân chúng vây xem sửng sốt, nhiều binh mã như vậy, e là đã điều hết quan binh trong thành Phù Phong tới rồi, đúng là làm lớn thật!

Phủ Quận thú bị quân đội bao vây chặt chẽ.

Những hộ vệ canh cửa bị trận hình trước mắt dọa sợ tái mặt, tay cầm khiên có hơi run rẩy.

Hai bên giằng co, bầu không khí căng thẳng.

Đúng lúc này, cánh cổng đang đóng kín của phủ Quận thú đột nhiên được mở từ bên trong!

Mọi người có mặt ngẩn ra.

Ai nấy đồng loạt quay đầu nhìn về phía cổng lớn.

Lại thấy Quận thú đại nhân khoác áo choàng sẫm màu bước ra.

Phía sau ông là hai hộ vệ trang bị vũ khí đầy đủ, thoạt nhìn thì thấy có võ công cao siêu.

Thật ra hai hộ vệ này đều là người Thiên Môn.

Uất Cửu đặc biệt sắp xếp bọn họ đi theo Giản Thư Kiệt, nói hoa mỹ là để bảo vệ Giản Thư Kiệt an toàn, nhưng thực chất là để giám sát hành động lời nói của ông.

Một khi Giản Thư Kiệt làm gì kỳ lạ, hai người đến từ Thiên Môn cải trang thành hộ vệ này sẽ lập tức ngăn cản Giản Thư Kiệt.

Giản Thư Kiệt đứng im trên bậc thềm trước cửa, liếc nhìn tất cả quan viên có mặt, trầm giọng hỏi.

"Các ngươi đang muốn làm gì? Trước phủ Quận thú là nơi các ngươi có thể làm bậy sao?"

Các quan viên đều đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất, khi nhìn thấy Quận thú đại nhân bình an vô sự đứng trước mặt, lòng đang chùng xuống lại bỗng trỗi dậy.

Tâm trạng lên xuống thế này đúng là thử thách sức chịu đựng của con người.

Sau một hồi ngơ ngác, các quan viên cuối cùng cũng tỉnh táo lại, vội hành lễ với Quận thú đại nhân, người thì chắp tay, người thì vòng tay, động tác không hề chỉnh tề, thậm chí còn có hơi lộn xộn.

Một quan viên bước ra khỏi hàng, cao giọng nói lớn.

"Hạ quan nghe tin Quận thú đại nhân xảy ra chuyện, vô cùng lo lắng nên vội vàng đến hỏi thăm, nếu có chỗ nào thất lễ, vẫn mong Quận thú đại nhân nể tình hạ quan luôn làm tròn bổn phận, đừng so đo với hạ quan."

Những người khác cũng xin tha, hy vọng Quận thú đại nhân sẽ không bất mãn vì sự đường đột của bọn họ.

Giản Thư Kiệt "Ta chỉ không khỏe thôi, các ngươi đừng nghe bên ngoài đồn thổi."

Mọi người nhận thấy Quận thú đại nhân quả thật gầy hơn trước rất nhiều, sắc mặt khá nhợt nhạt, nước da rất xấu, chắc hẳn vì bị bệnh nên vừa rồi Quận thú mới không xuất hiện.

Mọi việc đều có lời giải thích hợp lý, các quan viên cuối cùng cũng nhẹ nhõm.

……

Trong ngục tối không có ánh mặt trời, khung cảnh vẫn u ám như trước.

Ôn Cựu Thành ngồi trên đất, dựa vào bức tường lạnh lẽo cứng rắn, ngực cảm thấy đau nhức dữ dội.

Y không dám cử động lung tung, vì sợ vết thương sẽ nặng hơn.

Để lờ đi cơn đau, Ôn Cựu Thành thử nói chuyện để dời sự chú ý.

Y gọi đại sư huynh.

Phương Vô Tửu bị nhốt ở phòng giam đối diện trả lời "Chuyện gì?"

Ôn Cựu Thành "Giản Thư Kiệt sẽ đứng về phía chúng ta thật sao?"

Phương Vô Tửu "Ừm, đây là lối thoát duy nhất của ông ta."

Ôn Cựu Thành "Nhưng phu nhân của ông ta còn đang nằm trong tay Thiên Môn, nếu ông ta đột nhiên làm phản, Thiên Môn nhất định sẽ giết phu nhân của ông ta, ông ta đành lòng sao?"

Phương Vô Tửu "Nếu Quận thú phu nhân còn sống, Giản Thư Kiệt đương nhiên không đành lòng."

Câu trả lời này khiến Ôn Cựu Thành sửng sốt.

Y ngạc nhiên hỏi "Ý huynh là Quận thú phu nhân chết rồi? Nhưng làm sao huynh biết?"

Phương Vô Tửu bình tĩnh nói.

"Trước khi đệ tới đây, ta đã từng tiếp xúc với Giản Thư Kiệt ……"

Nửa tháng trước vẫn là phòng giam này.

Phương Vô Tửu dựa vào tường nói chuyện với người ở phòng giam bên cạnh.

"Ông thân là Quận thú tam phẩm, dưới trướng hẳn là có rất nhiều người có năng lực, sao có thể dễ dàng bị người Thiên Môn khống chế như vậy?"

Rất lâu sau mới nghe được Giản Thư Kiệt trả lời.

"Bọn chúng bắt phu nhân của ta, ta sợ bọn họ làm phu nhân bị thương, mới bị bọn chúng khống chế."

Phương Vô Tửu thông minh thế nào? Chỉ trong chốc lát đã hiểu ra toàn bộ câu chuyện.

Y hỏi lại "Từ khi ông bị nhốt, có gặp lại phu nhân của mình không?"

Giản Thư Kiệt "Gặp được hai lần."

Phương Vô Tửu "Lần cuối cùng là khi nào?"

Giản Thư Kiệt nhớ lại, lúc lâu sau mới nói.

"Không nhớ nữa, dù sao cũng lâu lắm rồi."

Ông bị nhốt quá lâu, trong ngục tối không phân biệt được ngày đêm, ông sớm đã mất đi khái niệm về thời gian.

Phương Vô Tửu "Gần đây bọn chúng không cho ông gặp phu nhân sao?"

Giản Thư Kiệt "Bọn chúng nói phu nhân của ta bị bệnh, không tiện ra ngoài, cứ vài ngày bọn chúng lại đưa thư của nàng cho ta."

Giọng điệu của Phương Vô Tửu càng trầm hơn "Ông có chắc số thư đó là do phu nhân của ông viết không?"

Giọng của Giản Thư Kiệt chợt trở nên lo lắng "Ngươi nói vậy là ý gì?"

Tâm trạng của Phương Vô Tửu luôn ung dung bình tĩnh.

"Ta không có ý gì khác, ta chỉ nghi ngờ số thư đó là do người khác giả chữ viết của phu nhân, Quận thú phu nhân thật có khả năng đã đi rồi."

Chương 1036: Biến cố

Giản Thư Kiệt cảm thấy Phương Vô Tửu đang nói bậy.

Ông thậm chí còn hậm hực bực dọc, không muốn nói chuyện với Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu không hề bị ảnh hưởng, tự mình nói tiếp.

“Tuy ta chưa từng gặp Quận thú phu nhân thật, nhưng xét mức độ quan tâm của ông với phu nhân của mình thì tình cảm của hai người chắc chắn rất sâu đậm. Nếu ta đoán không lầm thì trong hai lần đến gặp ông, tâm trạng của phu nhân hẳn là rất sa sút. Chắc chắn lúc đó bà ấy nghĩ — phu quân của mình từng huy hoàng như thế, hiện giờ lại trở thành tù nhân, tất cả những chuyện này đều do bà, chính bà đã liên lụy đến ông ……”

Phòng giam bên cạnh phát ra tiếng nghèn nghẹt, như tiếng nắm đấm đập vào tường.

Tiếp theo đó là tiếng gầm khàn khàn của Giản Thư Kiệt.

“Im đi! Đừng nói nữa!”

Phương Vô Tửu nhắm mắt làm ngơ trước sự phản kháng của ông, tiếp tục nói.

“Bà ấy yêu ông như vậy, thậm chí yêu ông còn hơn bản thân mình, bà ấy không muốn ông bị liên lụy, không muốn thấy ông mất đi tự do và tôn nghiêm, trở thành con rối đáng thương bị người ta đùa giỡn. Dù sao thì con cái của hai người cũng đã lớn, không có mẫu thân cũng không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống. Sự tồn tại của bà ấy chẳng có ý nghĩa gì, chỉ làm liên lụy đến ông.”

Tường bên cạnh truyền đến những cú đấm dữ dội, âm thanh dọa người như thể xương tay của Giản Thư Kiệt sắp gãy nát.

Giản Thư Kiệt đau đớn gầm lên “Ngươi nói bậy! Ngươi chỉ đang nói bậy! Nàng không phải gánh nặng của ta! Nàng là vợ

ta, là người phụ nữ mà ta thề sẽ chung sống cả đời!”

Phương Vô Tửu “Đúng vậy, bà ấy là vợ ông, cho nên bà ấy càng không muốn thấy ông tiếp tục bị nhốt trong ngục tối, bà ấy thà tự kết liễu đời mình còn hơn để ông bị người khác khống chế.”

Giản Thư Kiệt giận dữ hét lên “Đây chỉ là suy đoán của ngươi, ngươi không có chứng cứ, ngươi chỉ đang nói bậy!”

Phương Vô Tửu “Đúng là ta không có chứng cứ, nhưng ta có một cách giúp ông biết được phu nhân của ông còn sống hay không.”

Phòng giam bên cạnh đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Hồi lâu sau mới nghe được giọng nói khàn khàn của Giản Thư Kiệt.

“Cách gì?”

Nếu nghe kỹ còn có thể nghe thấy giọng hơi run rẩy.

Giống như đang cố kìm nén cảm xúc nào đó.

Phương Vô Tửu “Không lâu nữa trong thành sẽ xảy ra hỗn loạn, cần ông ra mặt giải quyết, ông có thể nhân cơ hội đó đưa ra yêu cầu với Uất Cửu, bắt gã cho ông gặp phu nhân. Vào lúc quan trọng đó, Uất Cửu vì muốn tăng cường khả năng khống chế ông, giảm bớt rủi ro không cần thiết, chắc chắn sẽ đồng ý yêu cầu này.”

Giản Thư Kiệt không hỏi làm sao y biết trong thành sẽ xảy ra hỗn loạn, thay vào đó lại hỏi câu mà ông quan tâm nhất.

“Nếu gã không đồng ý thì sao?”

Phương Vô Tửu “Vậy chứng tỏ phu nhân của ông không còn nữa.”

Một câu đơn giản lại như gông cùm siết chặt vào cổ Giản Thư Kiệt làm ông không thở được.

Phòng giam lại rơi vào im lặng chết chóc.

……

Phương Vô Tửu dừng kể ở đây.

Ban đầu lúc biết Uất Cửu giả làm Quận thú phu nhân, y cảm thấy hơi lạ, Uất Cửu tốn nhiều công sức giả dạng Quận thú phu nhân, kết quả mỗi ngày đều trốn ở viện phía tây, không gặp người ngoài, thật sự là không cần thiết.

Mãi đến khi y nói chuyện với Giản Thư Kiệt, y mới đoán được nguyên nhân.

Sở dĩ Uất Cửu trốn ở viện phía tây không ra ngoài, là vì Quận thú phu nhân thật không còn nữa.

Gã đã mất đi đối tượng bắt chước, độ khó giả dạng tăng lên. Nếu gã hấp tấp xuất hiện trước mặt người ngoài, rất có thể gã sẽ để lộ sơ hở, dễ dàng khơi dậy nghi ngờ của người khác.

Để đảm bảo an toàn, gã chỉ có thể lấy cớ dưỡng bệnh mà sống ở viện phía tây, cố gắng hạn chế tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Ôn Cựu Thành khẽ thở dài "Hẳn là hiện giờ Giản Thư Kiệt đã hiểu rõ chân tướng."

Chân tướng vô cùng tàn nhẫn.

Giản Thư Kiệt vì muốn bảo vệ vợ mình, bằng lòng từ bỏ danh lợi thân phận tự do, trở thành tù nhân hèn mọn.

Ông lại không hề biết vợ mình đã tự kết liễu để đổi lại tự do mình.

Bây giờ biết được chân tướng, tất cả chịu đựng và nhượng bộ mà trước đây ông làm đều trở thành nối giáo cho giặc.

……

Trước cổng lớn phủ Quận thú.

Sau khi các quan viên biết Quận thú đại nhân vẫn bình an vô sự, trái tim treo lơ lửng mới đặt xuống.

Mọi người lần lượt cáo từ rời đi.

Nào ngờ Quận thú đại nhân đột nhiên gọi tên một người.

"Đinh Xuân Huy, ngươi qua đây."

Đinh Xuân Huy là võ tướng cao lớn thô kệch, xét trang phục thì cấp quan không thấp.

Hắn thấy Quận thú đại nhân gọi mình, không nghĩ gì nhiều, cầm đao trên tay sải bước đi tới.

“Quận thú đại nhân có dặn dò gì?”

Giản Thư Kiệt vẫy tay với hắn “Lại đây một chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

Hai hộ vệ đứng sau cảnh giác, muốn ngăn cản nhưng đang ở trước mặt nhiều người, bọn họ chỉ đành ho một tiếng nhắc nhở Giản Thư Kiệt không nên manh động.

Giản Thư Kiệt làm ngơ lời nhắc nhở của hai hộ vệ phía sau.

Khi Đinh Xuân Huy bước tới gần, Giản Thư Kiệt đột nhiên rút thanh đao trên thắt lưng của Đinh Xuân Huy ra!

Lưỡi đao vẽ một vòng cung sắc bén trong không khí.

Sau đó chém mạnh vào thắt lưng của hộ vệ đứng sau ông!

Giản Thư Kiệt dùng hết sức của mình vào nhát chém này, cộng thêm đây là thanh đao tốt hiếm thấy, lưỡi đao sắc bén hơn vũ khí thông thường.

Thanh đao chém ngang người hộ vệ, gần như chém hộ vệ làm đôi!

Hộ vệ đó chết ngay tại chỗ.

Tên hộ vệ còn lại bị máu tươi bắn đầy người, nhưng động tác không hề chậm trễ, nhanh chóng rút kiếm đâm về phía Giản Thư Kiệt, định bắt ông ngay tại chỗ!

Lúc này, tay Giản Thư Kiệt còn đang nắm chuôi đao, lưỡi đao đâm quá sâu, mắc vào xương, không rút ra được.

Thấy mũi kiếm đâm về phía mình, Giản Thư Kiệt muốn tránh cũng không kịp.

Vào thời khắc quan trọng, một thanh đoản đao từ bên cạnh phóng ra, chặn trước mặt Giản Thư Kiệt.

Người cầm đoản đao là Đinh Xuân Huy.

Đừng thấy hắn có vẻ ngoài thô kệch, thoạt nhìn là người hay bất cẩn nhưng hắn là một người rất thận trọng.

Hắn ra ngoài luôn mang theo hai thanh đao, một đao dài giắt trên thắt lưng, đoản đao giấu trong tay áo nhằm đề phòng.

Người biết thói quen này của hắn không nhiều, Giản Thư Kiệt là một trong số đó.

Chính vì biết Đinh Xuân Huy có thói quen này nên Giản Thư Kiệt mới cố ý mượn đao của hắn.

Mũi kiếm va chạm với đoản đao, phát ra âm thanh giòn giã!

Giản Thư Kiệt nhân cơ hội buông chuôi đao, nhanh chóng lùi lại, giữ khoảng cách với tên hộ vệ cầm kiếm.

Biến cố này diễn ra quá nhanh, hầu hết những người có mặt đều ngẩn ra.

Cho đến khi Đinh Xuân Huy hét lên "Còn ngây ra đó làm gì? Mau bảo vệ Quận thú đại nhân!"

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, bắt đầu hành động.

Các quan văn biết mình không giúp được gì, để tránh kéo chân võ tướng, nên tự giác bước sang một bên nhường đường.

Các võ tướng rút đao, khí thế lao về phía tên hộ vệ.

Dù hộ vệ có là cao thủ cũng không thể chống lại sự vây đánh của nhiều người.

Tên hộ vệ nhanh chóng bị đánh bại, máu tươi lênh láng.

Dân chúng vây xem sợ hãi tái mặt, không ngừng hét toáng lên.

Chương 1037: Ôm cây đợi thỏ

Uất Cửu đang điều tra tin "Quận thú đột ngột qua đời" làm sao bị truyền ra ngoài?

Chuyện này ngoài người Thiên Môn, chỉ có quản gia và đại phu trong phủ Quận thú biết.

Uất Cửu sai người đưa quản gia và đại phu tới, gã định điều tra kỹ hai người này, xem có phải một trong hai người đã tiết lộ tin này ra ngoài hay không.

Kết quả, người mà gã phái đi chỉ tìm thấy quản gia, còn đại phu thì mất tích.

Đột nhiên biến mất vào lúc này rõ là không bình thường, nghi ngờ của Uất Cửu với đại phu lại tăng gấp đôi.

Đại phu bình thường sống trong phủ Quận thú, như vậy tiện chữa trị và điều dưỡng cho quý nhân trong phủ, nhưng người nhà của đại phu thì sống bên ngoài.

Uất Cửu muốn sai người đến nhà đại phu bắt người, hỏi ra mới biết, cả phủ Quận thú không ai biết nhà đại phu ở đâu.

Cũng không có thông tin gì về người nhà của đại phu.

Chuyện đến nước này, nếu Uất Cửu còn không biết đại phu có vấn đề thì gã đúng là kẻ ngốc!

Gã đang định sai người truyền lệnh đóng cổng thành, lục soát khắp thành tìm đại phu, thì thấy một tên người hầu vội vã chạy vào.

"Khởi bẩm phu nhân, Quận thú đại nhân xảy ra chuyện rồi!"

Uất Cửu sửng sốt "Chàng xảy ra chuyện gì?"

Người hầu thở hổn hển nói "Vừa nãy người ở viện trước tới báo, nói là Quận thú đại nhân bị chuyện gì đó kích động, đột nhiên ra tay với hộ vệ bên cạnh, hộ vệ kia cũng rút kiếm chém

về phía đại nhân, may là có Đinh tướng quân ra tay kịp thời, cứu được Quận thú đại nhân, hai hộ vệ kia giờ đã chết rồi.”

Uất Cửu càng nghe sắc mặt càng xấu.

Người khác không biết tại sao Quận thú đại nhân lại đột nhiên tấn công hộ vệ, nhưng gã thì biết.

Hai hộ vệ kia là do gã phái đi trông chừng Giản Thư Kiệt, hiện giờ Giản Thư Kiệt giết chết hai hộ vệ, rõ ràng là ông ta muốn chống lại Thiên Môn.

Còn nguyên nhân tại sao Giản Thư Kiệt làm vậy ……

Rất có thể ông ta đã biết vợ mình đã chết.

Không có Quận thú phu nhân làm con tin, Thiên Môn không còn con bài khống chế Giản Thư Kiệt, lúc này Giản Thư Kiệt căm hận Thiên Môn, một khi ông ta làm phản, sẽ phát động phản công chống lại Thiên Môn.

Mọi chuyện đã hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của Thiên Môn!

Uất Cửu quay người bước ra ngoài.

Nha hoàn bên cạnh thấy vậy, vội đuổi theo “Phu nhân, bệnh của người vẫn chưa khỏi, cần an tâm nghỉ ngơi, không thể tùy tiện ra ngoài!”

Nhưng Uất Cửu không nhìn nha hoàn, chân bước càng nhanh hơn.

Chớp mắt nha hoàn bị bỏ lại rất xa.

Cuối cùng, Uất Cửu trực tiếp dùng khinh công nhảy qua tường, bay ra khỏi phủ Quận thú.

Nhưng vừa tiếp đất, cả người gã đột nhiên cứng đờ.

Phía trước không xa có hơn hai mươi Ngọc Lân vệ cầm cung tên chĩa về phía gã.

Từng dây cung kéo căng, mũi tên kim loại tỏa ánh sáng lạnh dưới ánh nắng.

Chỉ cần Uất Cửu dám cử động, những mũi tên đó sẽ rít lên bắn gã thành bia ngắm ngay lập tức.

Thượng Khuê mặc quân phục đứng ở hàng đầu.

Hắn đặt một tay lên chuôi kiếm ở thắt lưng, cười toe toét lộ hàm răng trắng.

“Sao Quận thú phu nhân không đi cửa chính, lại phải trèo tường như trộm thế kia?”

Uất Cửu chậm rãi đứng dậy, liếc nhìn cung tên trong tay Ngọc Lân vệ, vẻ mặt vô cùng xấu xí.

Gã phớt lờ lời nói đùa của Thượng Khuê, lạnh giọng hỏi.

“Ngươi cố ý ở đây chờ ta tự chui đầu vào lưới?”

Thượng Khuê thẳng thắn thừa nhận “Đúng vậy, Quận thú đại nhân làm phản, sau khi ngươi biết tin này, phản ứng đầu tiên của ngươi chắc chắn là bỏ chạy, chúng ta dứt khoát ở đây ôm cây đợi thỏ, chờ ngươi tới.”

Uất Cửu tức thì nhận ra “Tên người hầu báo tin vừa nãy là do các ngươi sắp xếp?”

Trước đó sai người báo tin Quận thú làm phản cho gã, sau đó đợi sẵn ngoài phủ chờ gã tự chui đầu vào lưới.

Đây là một cái bẫy liên hoàn, dù có đi bước nào cũng sẽ rơi vào bẫy của đối thủ.

Nụ cười của Thượng Khuê càng thêm đắc ý.

“Đúng đó, bây giờ ngươi mới nhận ra à?”

Uất Cửu căm hận nghiến răng “Không phải các ngươi rời thành rồi sao?”

Thượng Khuê “Chúng ta quả thật đã rời thành, nhưng chúng ta quay lại rồi.”

Bảy ngày trước, hắn và Ngọc Lân vệ rời thành Phù Phong, nhưng không đi xa mà trốn ở gần đó.

Theo kế hoạch mà Ôn Cựu Thành bàn bạc trước với bọn họ, trong khoảng thời gian này, bọn họ phải tìm cách lẻn vào thành, nhưng vì Uất Cửu và Vu Nhị quá thận trọng, tăng cường phòng thủ và kiểm tra từng cổng thành, làm bọn họ không tìm được cơ hội lẻn vào thành.

Cho đến sáng nay, trong thành lan truyền tin Quận thú đột ngột qua đời.

Các tướng sĩ phụ trách canh giữ cổng thành hoảng sợ, vội chạy đến phủ Quận thú xác minh sự thật.

Phủ Quận thú trở thành tâm điểm chú ý của nhiều người, làm cho canh gác ở mỗi cổng thành trở nên lỏng lẻo.

Thượng Khuê nắm bắt cơ hội dẫn Ngọc Lân vệ lần nữa lẻn vào thành.

Lúc Quận thú ra tay, Thượng Khuê đã dẫn Ngọc Lân vệ đến gần phủ Quận thú.

Thời gian tính toán vừa khớp.

Thượng Khuê nhìn Uất Cửu rơi vào đường cùng, bình tĩnh hỏi.

"Ngươi muốn đánh một trận trước? Hay là ngoan ngoãn đưa tay chịu trói?"

Khi Uất Cửu biết mình không còn đường thoát, bèn bình tĩnh lại.

Gã mặt không cảm xúc hỏi.

"Nếu đánh nhau thì ta có thể chọn một chọi một không?"

Thượng Khuê thẳng thừng từ chối "Không được, ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là một mình ngươi đánh với bọn ta, hoặc là bọn ta đập một mình ngươi, ngươi tự chọn đi."

Uất Cửu tức giận bật cười "Ta còn tưởng Thượng tướng quân là người chính trực, không ngờ chơi xỏ người khác cũng giỏi như vậy."

Thượng Khuê bình tĩnh nói "Người chính trực thật sự vốn không lăn lộn được trong quan trường."

Uất Cửu đồng ý với lời này.

Gã giơ hai tay ra hiệu đầu hàng.

"Lần này do ta bất cẩn, ta nhận thua."

Thấy gã dứt khoát chọn đầu hàng, Thượng Khuê thu hồi nụ cười đắc ý, trở nên cảnh giác.

Thượng Khuê đặc biệt chọn hai Ngọc Lân vệ giỏi võ, ra lệnh cho họ tiến lên bắt người.

Những người còn lại vẫn kéo cung, giữ tư thế sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào.

Hai Ngọc Lân vệ được chọn rất thận trọng, một tay cầm dây xích, một tay cầm đao, từ từ di chuyển đến trước mặt Uất Cửu trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Uất Cửu luôn giơ tay, không làm ra động tác dư thừa nào.

Hai Ngọc Lân vệ thành công bắt được Uất Cửu, trói hai tay gã ra sau lưng, dùng dây xích còng gã lại.

Lúc này Thượng Khuê mới thả lỏng một chút.

Hắn nhìn Uất Cửu đang bị trói chặt, vẻ mặt hơi ngạc nhiên.

“Ta còn tưởng ngươi sẽ tìm cơ hội đánh lén.”

Uất Cửu bình tĩnh nói.

“Điều kiện tiên quyết để đánh lén là đối phương không có chuẩn bị, nhưng hiện tại các ngươi chuẩn bị đầy đủ, dù muốn đánh lén cũng không tìm được cơ hội. Hơn nữa ta còn đang bị thương, phản xạ và tốc độ giảm đi khá nhiều. Nếu đánh nhau thật thì cơ hội chiến thắng của ta gần như bằng không. Nếu đã biết trước đánh không lại, tại sao ta phải tự chuốc nhục?”

Chương 1038: Sơ suất

Thượng Khuê không ngờ Uất Cửu còn đang bị thương.

Hắn sai người kiểm tra, phát hiện Uất Cửu không hề nói dối, trên lưng gã quả thật có mảng lớn vết thương, hình như vừa mới bị.

Thượng Khuê không có hứng thú muốn biết tại sao Uất Cửu bị thương nên trực tiếp hỏi.

"Ngươi nhốt Phương thái y và Ôn tiên sinh ở đâu?"

Uất Cửu cười nói "Các ngươi đoán xem."

Thượng Khuê híp mắt "Ngươi đã rơi vào tay bọn ta, không nghĩ tới chuyện biểu hiện cho tốt, lấy công chuộc tội?"

Uất Cửu tiếp tục cười giả tạo "Phải đó, dù sao ta cũng đã vậy rồi, quan tâm lấy công chuộc tội gì nữa, muốn chém muốn giết thì tùy các ngươi. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một câu. Chuyện Giản Thư Kiệt làm phản ầm ĩ như vậy, hẳn là tin này đã truyền đến tai môn chủ Thiên Môn. Người Thiên Môn nhất định sẽ lập tức giết chết Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành để báo thù. Nếu các ngươi chậm trễ thì chỉ có thể nhặt xác cho bọn chúng thôi."

Nói xong, gã nhếch khóe miệng, cố ý lộ ra khiêu khích chế nhạo.

Thượng Khuê nhìn gã một lát, thay vì tức giận, hắn cũng cười lớn.

"Ngươi nghĩ bọn ta không thể tìm thấy Phương thái y và Ôn tiên sinh thật sao?"

Nét mặt Uất Cửu sượng lại.

Nụ cười trên mặt gã nhanh chóng biến mất, âm trầm nói "Ngươi có hỏi Giản Thư Kiệt cũng vô dụng, ông ta tuyệt đối

không biết Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành đang bị nhốt ở đâu.”

Gã nói thật.

Lúc Giản Thư Kiệt bị tống vào ngục tối, hay lúc được thả ra thì Giản Thư Kiệt luôn bị túi vải che kín đầu.

Ông không nhìn thấy gì, không thể suy ra vị trí chính xác của ngục tối trên đường đi.

Thượng Khuê nói “Ngươi còn chưa hiểu sao? Ôn tiên sinh đã dám một mình đột nhập vào phủ Quận thú, chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ, dù y có bị bắt cũng sẽ để lại manh mối cho bọn ta tìm ra.”

Hắn giơ tay ra hiệu, một Ngọc Lân vệ dẫn theo một con chó lớn đi tới.

Con chó này được huyện nha bồi dưỡng thuần hóa, thường dùng để truy tìm tù nhân, Thượng Khuê đặc biệt đến huyện nha để mượn nó.

Thượng Khuê lấy một túi thơm đặt trước mũi con chó, rồi nói.

“Túi thơm này là Ôn tiên sinh đưa cho ta. Trong túi thơm có vài dược liệu đặc biệt, mùi thơm tỏa ra nhạt đến mức người bình thường khó mà ngửi thấy. Nhưng mùi này rất đặc biệt đối với động vật. Quần áo mà Ôn tiên sinh đang mặc cũng từng ngâm trong dược liệu này. Mùi thơm có thể kéo dài ít nhất nửa tháng.”

Thượng Khuê vừa nói xong, con chó lớn sủa hai tiếng rồi chạy về một hướng.

Một nhóm Ngọc Lân vệ theo sát phía sau.

Nhìn bóng dáng của bọn họ biến mất nhanh chóng, Uất Cửu không cười được nữa.

Thật ra lúc bắt giam Ôn Cựu Thành, Uất Cửu từng cho người lục soát khắp người Ôn Cựu Thành, lấy đi hết mọi thứ trên người y, chỉ để lại quần áo của y.

Ai mà ngờ thứ quan trọng nhất lại là bộ quần áo tưởng chừng như bình thường?

Đúng là quá sơ suất!

Thượng Khuê không cho Uất Cửu nhiều thời gian hối hận, đánh Uất Cửu bất tỉnh rồi đưa đi.

Trong ngục tối.

Ôn Cựu Thành vẫn giữ nguyên tư thế ngồi dựa lưng vào tường.

Ngực đau nhức từng cơn, mặt trắng bệch đáng sợ.

Lúc này, lão Ngô dẫn một gã đàn ông cường tráng vào ngục tối.

Trên tay hai người đều cầm đao, trên mặt hiện vẻ tức giận hung ác, thoạt nhìn không có ý tốt.

Lão Ngô hỏi "Giải quyết từng tên? Hay giải quyết cùng lúc?"

Gã đàn ông cường tráng hơi thiếu kiên nhẫn, cau mày.

"Giải quyết cùng lúc đi, nhanh lên, chúng ta không có nhiều thời gian, giải quyết nhanh còn đi!"

Lão Ngô trả lời "Được, ngươi bên trái, ta bên phải."

Lão Ngô dùng chìa khóa mở phòng giam bên trái, Phương Vô Tửu bị nhốt ở đây.

Gã đàn ông cường tráng mở phòng giam bên phải, bên đó là Ôn Cựu Thành.

Phương Vô Tửu vừa thấy lão Ngô đi vào, lập tức lùi lại hai bước, nói nhanh.

"Ta biết ngươi tên là lão Ngô, ngươi đừng kích động, chỉ cần ngươi thả chúng ta đi, ta có thể cam đoan không truy cứu chuyện trước kia, ta cũng có thể thuyết phục triều đình thả ngươi đi."

Lão Ngô nghe vậy, không khỏi bước chậm lại.

Gã đã bị Giản Thư Kiệt ghi thù, Giản Thư Kiệt chắc chắn sẽ cho người truy sát gã đến cùng trời cuối đất, dù hôm nay gã thoát ra khỏi thành Phù Phong, thì sau này cũng chỉ có thể trốn tránh sống chui lủi tới hết đời, không bao giờ có thể đường hoàng xuất hiện trước mặt người khác.

Nếu triều đình có thể tha cho gã một con đường sống, sau này gã không cần trốn chạy sống chui lủi.

Chuyện này quá cám dỗ với gã.

Gã đàn ông cường tráng ở phòng giam đối diện nghe thấy lời của Phương Vô Tửu, lập tức quay lại nhìn lão Ngô hung hăng chửi bới.

“Tên đó chỉ đang lừa ngươi để trì hoãn thời gian, con mẹ nó, ngươi tin lời tên đó thật sao? Lúc ngươi ra ngoài bị cửa kẹp hư não rồi à?!”

Lão Ngô bị mắng mặt đỏ bừng, tức giận đáp lại.

“Ta biết y đang lừa ta!”

Nói xong, gã thẹn quá hóa giận cầm đao chém Phương Vô Tửu.

Tay chân Phương Vô Tửu bị dây xích trói, các huyệt đạo trên người cũng bị phong ấn, y không dùng được nội lực mà chỉ có thể né tránh dựa vào quán tính hình thành qua nhiều năm luyện võ.

Y né trái tránh phải, nhanh nhẹn tránh đòn tấn công của lão Ngô, gã tức giận chửi bới, lửa giận trong mắt càng thêm mãnh liệt.

Ở phòng giam đối diện, Ôn Cựu Thành thê thảm hơn nhiều.

Y chẳng những không thể dùng nội lực mà còn bị thương, cơn đau khiến y thở hổn hển mỗi khi cử động.

Chuyện này làm động tác của y cực kỳ chậm chạp.

Chốc sau, y bị gã đàn ông cường tráng đá ngã xuống đất, vết thương trên người càng nặng hơn, tầm mắt y tối sầm, bất lực nhìn thanh đao trong tay gã đàn ông cường tráng chém xuống người mình.

Cũng may Phương Vô Tửu tới kịp lúc.

Y chạy từ phòng giam đối diện tới, dùng cơ thể giáng cho gã đàn ông cường tráng một đòn mạnh.

Gã đàn ông cường tráng loạng choạng, suýt thì ngã xuống.

Lúc này lão Ngô cũng đuổi theo tới.

Lão Ngô và gã đàn ông cường tráng hợp sức tấn công, dồn Phương Vô Tửu vào chân tường.

Phương Vô Tửu không còn đường lui.

Thanh đao trong tay lão Ngô chém xuống!

Phương Vô Tửu giơ tay lên, kéo thẳng dây xích kim loại.

Lưỡi đao đập mạnh vào dây xích, tạo ra tia lửa.

Dây xích bị chém mẻ một chỗ.

Phương Vô Tửu giơ tay quấn chặt dây xích quanh lưỡi đao trong tay lão Ngô.

Gã đàn ông cường tráng lập tức rút đao chém vào cổ Phương Vô Tửu!

Phương Vô Tửu nắm sợi dây xích lắc mạnh.

Lão Ngô nắm chuôi đao không chịu buông, tức thì bị một lực mạnh làm loạng choạng, trúng vào tay gã đàn ông cường tráng.

Cánh tay phải của lão Ngô bị chém, gã hét lên đau đớn.

Gã đàn ông cường tráng phải kìm lại sức lực, làm chệch hướng lưỡi đao.

Lão Ngô hét lên "Ngươi đui à?!"

Gã đàn ông cường tráng tức giận vặn lại "Ông đây làm sao biết ngươi ngã về phía này?!"

Đột nhiên bên ngoài có tiếng chó sửa dữ dội.

Gâu gâu gâu gâu !!!

Sau đó là tiếng bước chân dồn dập, âm thanh ngày càng gần.

Rõ ràng có người đang đến ngục tối, mà còn rất nhiều người!

Chương 1039: Hoa Hải Sinh

Lão Ngô và gã đàn ông cường tráng kết thúc tranh cãi.

Lúc này Thiên Môn đang bận sơ tán và ẩn náu, hẳn là không có thời gian tới đây.

Hiện giờ người xuất hiện ở đây chỉ có thể là viện binh của Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành!

Bọn họ nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên lo lắng bất an.

Phương Vô Tửu nắm bắt thời cơ bọn chúng đang phân tâm, hung bạo vung sợi dây xích trên cổ tay, đập mạnh vào đầu lão Ngô!

Lão Ngô mất cảnh giác bị đánh chảy máu đầu.

Gã hét lên đau đớn!

Gã đàn ông cường tráng bên cạnh lập tức tỉnh táo lại, hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt hung ác, dùng đao chém về phía Phương Vô Tửu.

Chuyện đến nước này, gã đã không còn đường lui.

Thò đầu ra cũng chết, rụt đầu lại cũng chết.

Nếu đã như vậy thì gã đành làm liều, dù chết cũng phải kéo người khác chết chung!

Phương Vô Tửu lại giơ tay lên, duỗi thẳng dây xích chặn đao.

Lưỡi đao chạm mạnh vào dây xích ngay trên chỗ mẻ.

Keng một tiếng.

Dây xích bị cắt đứt!

Hai tay Phương Vô Tửu lấy lại tự do, y nghiêng người tránh lưỡi đao chém xuống, rồi đưa tay ra nắm cánh tay của gã đàn ông cường tráng, điểm vào huyệt đạo trên người gã.

Cánh tay phải của gã đàn ông cường tráng trong phút chốc mất đi sức lực, thanh đao trong tay rơi xuống đất kêu vang.

Phương Vô Tửu dùng ngón chân móc chuôi đao, đá nó lên trên.

Thanh đao bay lên không trung, y đưa tay ra đón lấy nó.

Lão Ngô nhìn chằm chằm vết máu trên trán, rồi dùng đao chém mạnh vào gáy Phương Vô Tửu!

Phương Vô Tửu xoay người giơ thanh đao trước người, không chút do dự chặn đòn.

Cùng lúc đó, Ngọc Lân vệ hùng hổ xông vào phòng giam.

Bọn họ ùa tới khống chế lão Ngô và gã đàn ông cường tráng.

Bọn chúng bị đè xuống đất, hai tay bị trói sau lưng, vẻ mặt vô cùng hung dữ.

Bọn chúng giống như mấy con thú hoang cùng đường, gầm lên đầy phẫn uất.

Ngọc Lân vệ tìm được chìa khóa trên người chúng, dùng chìa khóa mở cùm trên tay Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành.

Cuối cùng cả hai lấy lại được tự do.

Lúc này, mặt Ôn Cựu Thành không còn chút máu, đau đớn đổ mồ hôi đầm đìa, khóe miệng còn có vệt máu tươi chảy ra.

Phương Vô Tửu kiểm tra vết thương của y, phát hiện y bị thương nặng hơn dự kiến nên lập tức nói với Ngọc Lân vệ.

“Lấy cáng, khiêng đệ ấy ra ngoài.”

“Vâng!”

Gần đó không có cáng nên bọn họ tháo một tấm cửa, tạo ra cáng đơn giản.

Ngọc Lân vệ cẩn thận nhấc Ôn Cựu Thành lên, vững vàng bước ra ngoài.

Phương Vô Tửu theo sát phía sau.

Lúc bọn họ ra khỏi ngục tối, phát hiện bên ngoài là một tiệm đồ cổ.

Lão Ngô chính là ông chủ trên danh nghĩa của tiệm đồ cổ này.

Hai người làm khác trong tiệm đồ cổ cảm thấy tình hình không ổn, đã bỏ chạy từ lâu, trước khi đi, bọn chúng còn lấy đi toàn bộ tiền mặt trên quầy và nhiều đồ cổ có giá trị.

Bây giờ toàn bộ cửa tiệm yên tĩnh.

Cửa lớn đã bị Ngọc Lân vệ đá hư khi xông vào, hai tấm cửa lặng lẽ nằm trên đất.

Ngoài cửa có người nhìn vào, tò mò không biết trong tiệm đồ cổ đang xảy ra chuyện gì.

Phương Vô Tửu để hai Ngọc Lân vệ ở lại đây canh gác, không cho ai vào phá hủy hiện trường. Y cũng cử người báo tình hình ở đây cho Thượng Khuê.

Sắp xếp xong mọi việc, Phương Vô Tửu đưa Ôn Cựu Thành đến y quán gần nhất chữa trị.

Có Phương Vô Tửu ở đây, đương nhiên không cần đại phu khác nhúng tay vào. Sở dĩ y đưa Ôn Cựu Thành đến y quán, chủ yếu là vì muốn mượn dược liệu và dụng cụ ở đây.

Ôn Cựu Thành bị gãy hai xương sườn, một trong hai xương sườn có khả năng đã làm nội tạng của y bị thương.

Vết thương này rất phiền phức, Phương Vô Tửu tốn rất nhiều công sức mới chữa trị được cho Ôn Cựu Thành.

Ôn Cựu Thành uống thuốc xong liền ngủ mất.

Một Ngọc Lân vệ bước vào, nói nhỏ với Phương Vô Tửu.

“Phương thái y, Thượng thống lĩnh tới rồi, đang ở ngoài chờ người.”

Phương Vô Tửu nhờ dược đồng chăm sóc Ôn Cựu Thành, sau đó bước ra ngoài.

Y đến hậu viện của y quán gặp Thượng Khuê.

Trời đã xế chiều, không có nắng, gió lạnh thổi qua khiến người ta lạnh tê da đầu.

Thượng Khuê lắc lắc vò rượu trong tay, cười nói “Phương thái y, tìm một nơi uống một ly chứ?”

Phương Vô Tửu đút tay vào ống tay áo, thản nhiên từ chối.

“Đa tạ ý tốt, uống rượu có hại cho sức khỏe, ta chỉ uống trà.”

Thượng Khuê cười ngốc "Không hổ là thái y, rất chú ý đến việc chăm sóc sức khỏe."

Sau đó hắn vẫy tay bật cười nói.

"Thật ra uống gì không quan trọng, ta chỉ muốn tìm một người cùng ăn mừng, lần này chúng ta triệt phá được căn cứ của Thiên Môn ở thành Phù Phong, đây là công lớn, dù sao cũng phải ăn mừng!"

Phương Vô Tửu hỏi "Các người bắt được bao nhiêu người Thiên Môn?"

Thượng Khuê "Khoảng một trăm tám mươi người, cụ thể thì ta chưa đếm, người đang nhốt trong đại lao của tri phủ."

Phương Vô Tửu "Bắt được môn chủ Thiên Môn không?"

Nhắc đến chuyện này, vẻ hưng phấn trên mặt Thượng Khuê tan đi rất nhiều.

Hắn sờ mũi, tiu nghỉu nói "Không bắt được, lúc ta dẫn người đến Tự Tại Quán, lão già đó đã dẫn người chạy rồi, trong đạo quán chỉ còn lại vài tiểu đạo sĩ không biết gì cả."

Phương Vô Tửu không ngạc nhiên với kết quả này.

Thượng Khuê lập tức vui vẻ trở lại "Tuy không bắt được con cá lớn môn chủ Thiên Môn, nhưng chúng ta tìm được hoa Hải Sinh ở Tự Tại Quán!"

Phương Vô Tửu cuối cùng cũng có chút hứng thú.

"Ngài có chắc đó là hoa Hải Sinh?"

Thượng Khuê "Ta hỏi các tiểu đạo sĩ trong đạo quán, bọn họ đều nói là hoa Hải Sinh."

Để chứng minh lời mình nói là thật, hắn còn đặc biệt nhờ người mang hoa Hải Sinh tới.

Hoa Hải Sinh vốn là một loài thực vật sống ở ven biển, số lượng rất hiếm. Chỉ có một số ít người từng thấy nó, đương nhiên không có nhiều người có thể nhận ra nó.

Trong lúc chờ đợi, Phương Vô Tửu mời Thượng Khuê vào phòng ngồi.

Thượng Khuê thuận tay đặt bình rượu lên bàn.

Hắn bước đến bên giường, nhìn Ôn Cựu Thành vẫn đang ngủ.

“Ôn tiên sinh bị thương nặng không?”

Phương Vô Tửu cầm ấm trà lên, đổ nước giếng vào, bỏ vào một ít hoa cúc khô và cẩu kỷ, thản nhiên trả lời.

“Gãy hai xương sườn, nội tạng bị thương nhẹ.”

Thượng Khuê quanh năm luyện võ, bị thương là chuyện thường tình, hắn biết gãy xương sườn có thể lành lại, không phải phiền phức gì lớn, nội tạng bị thương mới nghiêm trọng.

Hắn lo lắng hỏi “Có thể chữa khỏi không?”

Phương Vô Tửu đặt ấm trà lên bếp đất nhỏ “Có thể.”

Thượng Khuê lúc này mới yên tâm “Có thể chữa khỏi là được.”

Lúc này, một Ngọc Lân vệ chạy tới.

Sau khi hành lễ với Thượng Khuê, cẩn thận lấy một hộp gấm trong ngực, hai tay đưa sang.

Thượng Khuê cầm hộp gấm mở nắp ra, bên trong có một bông hoa khô màu xanh nước biển.

Phương Vô Tửu đưa tay cầm hộp gấm, cẩn thận quan sát bông hoa khô trong hộp.

Cuối cùng xác nhận đây chính là hoa Hải Sinh mà y đang tìm.

Chương 1040: Cắt đuôi thoát thân

Phương Vô Tửu ngạc nhiên "Sao hoa Hải Sinh lại ở Tự Tại Quán?"

Hiếm khi có chuyện mà ngay cả Phương thái y cũng không biết, Thượng Khuê không khỏi cười toe toét.

Hắn đắc ý nói "Ta nghe tiểu đạo sĩ trong đạo quán nói hoa này là của một khách hành hương đến gặp lão thần tiên để lại, vị khách đó cao lớn vạm vỡ, mặt đầy râu."

Phương Vô Tửu nhất thời nhớ ra.

"Người đó là Quản Doanh."

Thượng Khuê gật đầu "Chắc là ông ta."

Hắn giải thích đại khái quá trình tìm hoa Hải Sinh.

Quản Doanh đã tặng hoa Hải Sinh này cho lão thần tiên.

Hoa Hải Sinh tuy quý giá nhưng đối với người bình thường lại không có tác dụng gì, lão thần tiên cũng không dùng đến nó, bèn sai người cất nó như vật sưu tầm.

Nào ngờ Quận thú Giản Thư Kiệt đột nhiên làm phản, khiến Thiên Môn trở tay không kịp, cộng thêm lượng lớn quân đội đột ngột xuất hiện trong thành, hai phía tấn công cùng lúc, người Thiên Môn phải rút lui, không còn cơ hội chiến thắng.

Lão thần tiên không muốn bị kẹt ở thành Phù Phong, để mặc người khác bắt mình nên lão đành phải cắt đuôi thoát thân, dẫn theo mấy tâm phúc vội vã chạy trốn.

Bọn chúng đi quá vội nên gần như không kịp lấy thứ gì.

Hoa Hải Sinh cứ thế bị bọn chúng bỏ quên trong góc xó.

Mãi đến khi Thượng Khuê dẫn Ngọc Lân vệ đến lục soát mới đào nó ra.

Thượng Khuê nói đến đây, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

“Lúc chúng ta đến Tự Tại Quán thì toàn bộ đạo quán đã bị quân đội bao vây. Vốn ta còn nghĩ quân đội do Quận thú phái đến, nhưng sau đó ta nói chuyện với tướng lĩnh của bọn họ, mới biết bọn họ được điều đến từ trại Bạch Hổ. Ta nhớ trại Bạch Hổ đóng quân gần Thịnh Kinh, hơn nữa chỉ có Hoàng thượng mới có quyền điều động. Tại sao bọn họ lại đột nhiên xuất hiện ở thành Phù Phong?”

Phương Vô Tửu cười khẽ “Đáp án không phải quá rõ rồi sao? Bọn họ đương nhiên nhận lệnh đến thành Phù Phong diệt trừ phản quân.”

Thượng Khuê ngày càng khó hiểu “Làm sao Hoàng thượng biết ở đây có phản quân? Lẽ nào Hoàng thượng biết bói quẻ đoán tương lai à?”

Phương Vô Tửu chậm rãi nói.

“Ban đầu ta đến thành Phù Phong là để điều tra tung tích của Thiên Môn. Hoàng thượng cũng biết chuyện này. Với tính cách của Hoàng thượng, nếu ngài ấy biết trong thành Phù Phong có khả năng có phản quân, sao có thể bỏ qua được? Nếu ta đoán không lầm, hẳn là Hoàng thượng sớm đã lệnh cho người âm thầm lẻn vào thành Phù Phong. Sở dĩ kế hoạch của chúng ta diễn ra suôn sẻ như thế, hẳn là nhờ người mà Hoàng thượng phái đến âm thầm trợ giúp.”

Thượng Khuê tặc lưỡi, chân thành cảm thán.

“Hoàng thượng không hổ là Hoàng thượng, liệu sự như thần!”

Nước trong ấm sôi lên, hơi nước bốc ra ùng ục.

Phương Vô Tửu đóng hộp gấm lại, cầm ấm trà lên rót cho mình một tách trà hoa cúc cẩu kỷ.

“Chuyện khác không nói, lần này nhờ ngài mới có thể tìm được hoa Hải Sinh, vất vả cho ngài rồi, ta lấy trà thay rượu kính ngài một ly.”

Nói xong, y cầm tách trà lên uống cạn.

Sau đó y lại hỏi.

“Thượng thống lĩnh có muốn uống một tách trà không?”

Thượng Khuê vội vàng xua tay "Không cần không cần, ta không quen uống trà, ta uống rượu là được."

Hắn ngồi xuống bàn, cầm vò rượu rót cho mình một ly.

Phương Vô Tửu gọi dược đồng tới, đưa một miếng bạc vụn.

"Phiền tiểu huynh đệ giúp chúng ta mua chút thức ăn với rượu được không, số tiền còn dư đệ có thể đi mua đồ ăn."

Miếng bạc lớn như vậy đủ để đến tửu lâu ăn một bữa thịnh soạn, nếu chỉ mua rượu và thức ăn thì chắc chắn sẽ còn dư rất nhiều.

Dược đồng nhận tiền, vui vẻ đáp "Hai vị chờ một chút, ta đi sẽ về ngay."

Chốc sau dược đồng cầm một hộp thức ăn nặng quay về.

Mở hộp thức ăn, lấy ra ba món nóng và một món nguội, đều là những món bình dân, rất thích hợp vừa ăn vừa uống rượu.

Cuối cùng, dược đồng lấy ra hai cái bánh bao hấp "Bánh bao hấp này được quán tặng miễn phí, hai vị cứ từ từ dùng."

Dược đồng cầm hộp thức ăn rỗng ra ngoài.

Phương Vô Tửu đã một ngày không ăn gì, vừa lúc y đói bụng, không chút do dự cầm bánh bao lên ăn.

Bánh bao và món ăn nóng hổi, còn có trà nóng, y rất hài lòng.

Thượng Khuê không thích bánh bao, vừa uống rượu, ăn thức ăn, vừa nói.

"Chúng ta đã biết lão thần tiên trông thế nào, lúc về chỉ cần vẽ lại chân dung của lão thần tiên lên công văn truy nã, có thưởng ắt sẽ có người dũng cảm xuất hiện, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người cung cấp manh mối về lão thần tiên."

Phương Vô Tử nuốt bánh bao, hỏi ngược lại "Ngài nghĩ bộ dạng mà lão thần tiên cho chúng ta thấy là dung mạo thật của lão sao?"

Thượng Khuê sửng sốt "Lẽ nào không phải sao?"

Phương Vô Tửu "Nếu lão biết chúng ta là kẻ địch, sao có thể lộ mặt thật của lão với chúng ta? Nếu lão thẳng thắn chính trực như vậy, cũng đã không làm môn chủ Thiên Môn rồi."

Thượng Khuê gãi gãi đầu "Lão già này quá xảo trá, sớm biết như vậy, ban đầu thấy lão ở Tự Tại Quán, ta nên bất chấp tất cả một kiếm giết chết lão."

Phương Vô Tửu giơ đũa gắp thức ăn nói.

"Tự Tại Quán là địa bàn của lão, nếu lúc đó ngài hành động liều lĩnh, chẳng những không giết được lão mà còn có thể bị lão giết chết. Ngài đừng thấy lão lớn tuổi mà tưởng lão là người già bất lực. Chỉ cần nhìn Uất Cửu là biết. Gã được lão thần tiên đích thân dạy dỗ, có thể thấy võ công và thủ đoạn của lão thần tiên còn hơn cả gã."

Lúc này y không nhịn được hỏi.

"Uất Cửu đâu?"

Thượng Khuê thành thật nói "Gã đang bị biệt giam, ngài có muốn gặp gã không?"

Phương Vô Tửu ăn thức ăn "Không cần, trên đường về kinh, ta sẽ tìm cơ hội khác nói chuyện với gã, lúc này không cần gấp."

Thượng Khuê lại nhấp một hớp rượu, tặc lưỡi.

"Mấy ngày nay ta thật sự quá vất vả rồi, vừa phải tìm cách lẻn vào thành, vừa phải lo lắng an toàn của hai người, lo đến mức rụng cả mớ tóc, may là chuyện đã giải quyết xong, nếu không ta đã thành Mai phủ doãn thứ hai rồi."

Phương Vô Tửu đã ăn xong hai cái bánh bao, trong bụng có đồ ăn, cả người cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Y cầm tách trà hoa cúc ấm áp, nhàn nhã nói.

"Bớt uống rượu, bớt thức khuya, chú ý nghỉ ngơi và ăn uống, như vậy mới có thể tránh được hói đầu."

Thượng Khuê thở dài "Ta biết chứ, nhưng đụng chuyện thì ai còn quan tâm được nữa?"

Ôn Cựu Thành tỉnh dậy trong mùi rượu và thức ăn.

Sau khi y tỉnh lại, chuyện đầu tiên là thấy đói.

Giống như Phương Vô Tửu, y đã một ngày không ăn gì.

Dù lúc hôn mê mơ màng đã uống một bát thuốc, nhưng thuốc không thể no bụng, y vẫn thấy đói.

Ôn Cựu Thành há miệng, cố gắng phát ra tiếng.

“Đại sư huynh.”

Phương Vô Tửu thấy y đã tỉnh, lập tức đi tới hỏi “Đệ thấy thế nào rồi?”

Ôn Cựu Thành yếu ớt nói “Ta đói quá, có gì ăn không?”

Phương Vô Tửu nhìn thức ăn thừa trên bàn rồi cười cười.

“Còn chút thức ăn thừa, nếu đệ không chê ……”

Chương 1041: Cấp báo

Ôn Cựu Thành yếu ớt nhìn y "Đây là cách huynh đối xử với người bệnh sao?"

Phương Vô Tửu "Đừng xem thường thức ăn thừa, đệ nên mừng vì người ăn cơm ở đây là ta và Thượng thống lĩnh. Nếu đổi lại là sư muội, một giọt canh cũng không chừa cho đệ."

Ôn Cựu Thành "……"

Ngự thư phòng trong hoàng cung ở thành Thịnh Kinh.

Hắt xì!

Tiêu Hề Hề đột nhiên hắt hơi.

Lạc Thanh Hàn đang cầm bút phê tấu chương bên ngoài ngừng lại.

Đại thần Nội các đang nghị sự đều vô thức hạ giọng.

Từ khi biết Quý phi mỗi ngày đều ngủ ở phòng trong, ban đầu mấy đại thần này còn hơi kinh ngạc, nhưng dần dần trở nên tê dại, bây giờ đã quen rồi.

Chẳng phải ngủ thôi sao? Chỉ cần nàng không can chính, nàng thích ngủ sao cũng được!

Nàng ngủ sập giường cũng chẳng sao!

Lạc Thanh Hàn bảo các đại thần tiếp tục nghị sự.

Hắn đặt bút xuống, đứng dậy vòng qua bình phong, đi vào phòng trong, thấy Hề Hề đang xoa mũi.

Hắn hỏi "Nàng bị cảm lạnh rồi sao?"

Tiêu Hề Hề vội xua tay phủ nhận.

"Không có không có, ta chỉ cảm thấy mũi hơi ngứa, nhịn không được hắt hơi thôi, chàng xem, chẳng phải ta không sao rồi ư?"

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng từ trên xuống dưới, thấy sắc mặt nàng tuy hơi tái nhợt, nhưng tinh thần lại rất tốt, hắt hơi một cái xong thì không hắt hơi nữa, cũng không có biểu hiện gì khác.

Xem ra cái hắt hơi vừa rồi chỉ là ngẫu nhiên.

Lạc Thanh Hàn thấy yên tâm, xoa xoa đầu nàng, thấp giọng nói.

“Vậy nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta đi làm việc, có gì thì gọi ta.”

Tiêu Hề Hề ngoan ngoãn, đáp “Ừ ừ!”

Lạc Thanh Hàn vòng qua bức bình phong, trở lại vị trí, tiếp tục xử lý tấu chương.

Các đại thần đều cúi đầu bận việc của mình, không có ý định dò thám cuộc sống riêng tư của Hoàng đế và Quý phi.

Thành Vạn Hải không ngừng truyền chiến báo về.

Tiêu Lăng Phong đã dẫn quân đến thành Vạn Hải, có viện binh, lực lượng quân sự ở thành Vạn Hải tăng lên rất nhiều.

Nhưng không biết phía bên nước Thiên Đảo xảy ra chuyện gì.

Hạm đội của nước Thiên Đảo chủ động rút lui, giữ khoảng cách với cảng tàu ở thành Vạn Hải.

Những hạm đội đó dù không hoàn toàn rời đi, nhưng cũng không có ý định tiếp tục giao chiến với Đại Thịnh.

Vì bọn họ không ra tay, Tiêu Lăng Phong cũng không chủ động xuất chiến, dù sao Đại Thịnh cũng thiếu kinh nghiệm chiến đấu trên biển, kém xa nước Thiên Đảo, miễn cưỡng khai chiến chỉ làm Đại Thịnh mất nhiều hơn được.

Địch không động, ta không động.

Hai bên đang ở trong thế cân bằng mong manh.

Chỉ cần chiến tranh chưa kết thúc, lương thảo sẽ tiếp tục được đưa đến thành Vạn Hải.

Đây là một khoản chi phí lớn, may là thành Vạn Hải kiếm được rất nhiều tiền kể từ khi mở cửa giao thương hàng hải, thuế đóng hàng năm đủ để trang trải lương thảo, có thể xem như cân bằng thu chi.

Đại thần Nội các suy đoán tình hình hiện tại của thành Vạn Hải thông qua phân tích chiến báo, bọn họ lăn lộn quan trường bao nhiêu năm, đại khái đoán được nội bộ nước Thiên Đảo xảy ra vấn đề, cho nên nước Thiên Đảo mới đơn phương thu hẹp tiền tuyến.

Còn cụ thể nội bộ xảy ra vấn đề gì?

Chẳng có gì ngoài tranh quyền đoạt lợi.

Hiện giờ ngồi chờ xem đến cuối cùng thế lực nào ở nước Thiên Đảo sẽ giành chiến thắng?

Trọng tâm thảo luận của các đại thần dần chuyển từ chiến tranh sang phân chia quyền lực ở nước Thiên Đảo.

Nhìn bề ngoài, quyền lực lớn nhất ở nước Thiên Đảo đương nhiên là Hoàng đế, nhưng nước Thiên Đảo là một quốc gia tin vào thần biển. Nếu đã có tín ngưỡng, đương nhiên sẽ có tôn giáo, người đứng đầu tôn giáo là Quốc sư đại nhân, chiếm giữ địa vị cực cao ở nước Thiên Đảo.

Uy tín của Quốc sư trong lòng dân chúng không hề thấp hơn Hoàng đế.

Chuyện này tạo mối đe dọa lớn cho quyền lực của Hoàng đế trong lòng dân chúng.

Hoàng đế của nước Thiên Đảo dù khoan dung thế nào thì trong lòng nhất định cũng sẽ kiêng dè vị Quốc sư này.

Và ngược lại.

Từ đây có thể suy ra, hiện giờ nội bộ nước Thiên Đảo xảy ra mâu thuẫn, khả năng cao là bắt nguồn từ hai người này.

Bây giờ chỉ có thể chờ xem ai là người chiến thắng cuối cùng?

Đương lúc các đại thần thảo luận sôi nổi thì Thường công công bước nhanh vào, trên tay cầm một khay đỏ có đặt một phong thư.

Các đại thần dừng thảo luận.

Ai nấy đều đồng loạt nhìn phong thư đó.

Lẽ nào lại là chiến báo khác được gửi về từ thành Vạn Hải?

Thường công công cung kính nói "Khởi bẩm bệ hạ, đây là cấp báo từ thành Phù Phong, bây giờ ngài có muốn xem không?"

Lạc Thanh Hàn "Mang tới đây."

Thường công công hai tay dâng khay tới trước mặt Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn duỗi bàn tay phải khớp xương rõ ràng của mình, cầm cấp báo lên.

Sáp đỏ trên phong bì còn nguyên, có nghĩa là từ lúc gửi đến nay chưa hề bị ai mở ra.

Lạc Thanh Hàn cầm dao rọc giấy bên cạnh mở phong bì, lấy tờ giấy viết thư mỏng ra.

Tờ giấy dày đặc chữ viết.

Lạc Thanh Hàn đọc không sót chữ nào.

Hắn đặt thư sang một bên, ngẩng đầu nhìn các đại thần.

Các đại thần mong mỏi nhìn Hoàng đế, chờ Hoàng đế nói rõ nội dung cấp báo.

Nếu đã là cấp báo, thì đây chắc chắn là một chuyện cực kỳ quan trọng, ai nấy đều quan tâm.

Không chỉ có các đại thần này, mà cả Tiêu Hề Hề ở sau bức bình phong cũng rất quan tâm.

Nàng vừa định chợp mắt thì chợt nghe thấy Thường công công nhắc tới thành Phù Phong, tức thì nàng không còn buồn ngủ, cả người trở nên căng thẳng.

Lẽ nào thành Phù Phong xảy ra chuyện gì?

Đại sự huynh, nhị sư huynh và cả nhóm người Thượng Khuê đều ở thành Phù Phong, nếu thành Phù Phong xảy ra chuyện, bọn họ có bị liên lụy không?

Giọng lạnh nhạt của Lạc Thanh Hàn vang lên trong ngự thư phòng.

"Trong thành Phù Phong xuất hiện phản quân Thiên Môn."

Câu nói đơn giản này đã làm những người có mặt ngỡ ngàng.

Tiêu Hề Hề nhảy xuống giường xỏ giày, chạy ra phía sau bình phong.

Nàng dựa vào bình phong lắng nghe.

Một đại thần vội hỏi "Tại sao trong thành Phù Phong lại có phản quân? Vi thần nhớ Quận thú Giản Thư Kiệt của quận Lộc An sống ở thành Phù Phong, nếu trong thành xuất hiện phản quân, lẽ nào Giản Thư Kiệt không quản sao?"

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng nói.

"Phản quân có ý định bắt cóc Quận thú Giản Thư Kiệt, muốn dùng cách bàng môn tà đạo để thay thế Giản Thư Kiệt, khống chế cả quận Lộc An. Bây giờ âm mưu của bọn chúng bị diệt trừ, tất cả phản quân trong thành Phù Phong đã bị bắt về quy án. Nhưng môn chủ Thiên Môn và vài tâm phúc đã chạy thoát, đến giờ không biết tung tích."

Còn chuyện phản quân tại sao bại lộ và bị bắt thế nào thì Lạc Thanh Hàn chỉ nói sơ sài.

Các đại thần thở phào nhẹ nhõm.

May là kế hoạch của phản quân không thành công, nếu không cả quận Lộc An sẽ rơi vào tay phản quân, đây không chỉ là tổn thất lớn đối với triều đình mà còn tạo ra một mối đe dọa lớn.

Chương 1042: Bù đắp

Lạc Thanh Hàn chú ý tới bóng người phía sau bình phong, đoán được Hề Hề hẳn là muốn biết tình hình cụ thể ở thành Phù Phong, vì thế liền nói với các đại thần.

“Hôm nay đến đây thôi, các khanh về đi.”

Các đại thần thật sự không muốn đi, chuyện thành Phù Phong xuất hiện phản quân vẫn còn nhiều điều chưa rõ ràng, bọn họ muốn tìm hiểu chi tiết.

Tuy nhiên, Hoàng đế không còn tâm trạng đối phó với bọn họ, xua đuổi bọn họ không thương tiếc.

Thường công công cũng biết điều lui ra ngoài.

Đợi người bên ngoài đi hết, Hề Hề lập tức nhảy ra từ phía sau bình phong, lao tới ngự án, với tay lấy bức thư đặt trên bàn.

Nàng đọc nhanh nội dung bức thư.

Đọc xong, nàng sợ mình bỏ sót điều gì nên đọc thư kỹ lần nữa.

Thư này do một người tên Trịnh Tương viết, là người ở thành Phù Phong, tất cả biến cố xảy ra trong thành gần đây đều được viết rõ ràng trong thư.

Bao gồm sắp xếp của Thiên Môn trong thành Phù Phong, cả hận thù giữa Thiên Môn và Giản Thư Kiệt.

Cuối thư còn nhắc đến Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành, hai người này bị Thiên Môn giam giữ một thời gian, hiện giờ Phương Vô Tửu bình an vô sự, nhưng Ôn Cựu Thành bị thương, hiện giờ không còn gì đáng ngại.

Ngoài ra, Ngọc Lân vệ còn may mắn tìm được hoa Hải Sinh.

Biết được hai sư huynh đã thoát khỏi nguy hiểm, trước mắt không còn gì đáng ngại, Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Lúc này nàng mới có thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Nàng tò mò hỏi "Trịnh Tương này là ai? Sao ta không biết?"

Lạc Thanh Hàn "Hắn là đại phu trong phủ Quận thú, đồng thời cũng là mật thám mà ta cài ở thành Phù Phong."

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên "Trong thành Phù Phong còn có mật thám của chàng?"

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói.

"Chuyện này thì có gì lạ? Mỗi một Hoàng đế đều cài mật thám ở các nơi, tránh trường hợp quan viên địa phương thông đồng, dối trên lừa dưới. Hoàng đế ở trong cung, nhưng không được để bản thân bị vây khốn trong cung. Những mật thám này là tai mắt của ta, cũng có thể trở thành đao kiếm trong tay ta khi cần thiết. Trong triều có tổ chức nội bộ của mật thám, nhưng ít người biết đến."

Tiêu Hề Hề ngày càng tò mò, sáp tới kéo kéo tay áo hắn, mắt sáng ngời hỏi.

"Tổ chức gì? Tên là gì?"

Lạc Thanh Hàn "Nàng muốn biết?"

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Ừ ừ!"

Lạc Thanh Hàn "Hôn ta một cái, ta sẽ nói nàng biết."

Tiêu Hề Hề lập tức nhào vào lòng hắn, ôm cổ hắn, hôn môi hắn.

Nàng hỏi "Đủ chưa? Chưa đủ, ta hôn thêm hai cái nữa."

Dáng vẻ đáng yêu này của nàng làm tim Lạc Thanh Hàn thấy ngứa ngáy.

Hắn giơ tay vuốt ve khuôn mặt trắng trẻo của nàng, đầu ngón tay vuốt ve dái tai nàng, luồn vào trong tóc nàng.

"Ta thấy vẫn chưa đủ."

Tiêu Hề Hề không do dự tới gần, hôn hắn thêm mấy cái.

Lạc Thanh Hàn đảo ngược tình thế, ôm gáy nàng, bịt chặt môi nàng, hôn nàng thật sâu.

Sau hồi lâu, hai người mới tách ra.

Mặt Hề Hề đỏ bừng, đôi mắt ngày càng sáng như hai mặt trời nhỏ, vô cùng chói mắt.

“Thế này đã nói được chưa?”

Đầu ngón tay Lạc Thanh Hàn lướt qua đôi môi đỏ mọng đầy đặn của nàng, để lại chút cảm giác mát lạnh.

Hắn thấp giọng nói “Tên là Thiên Cơ Vệ.”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt “Nếu chàng sớm đã cài mật thám trong thành Phù Phong, vậy có phải chàng cũng sớm biết trong thành có phản quân rồi không?”

Lạc Thanh Hàn “Chỉ là hơi nghi ngờ, vẫn chưa chắc chắn lắm, vừa lúc Phương Vô Tửu đến thành Phù Phong điều tra, ta bèn lệnh mật thám chú ý tới y nhiều hơn, nếu cần thiết có thể ra tay trợ giúp y.”

Tiêu Hề Hề nghiến răng “Được lắm, chàng sớm biết hết mọi chuyện rồi, lại không nói cho ta biết, làm ta lo lắng chết đi được.”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn lên chóp mũi nàng, khẽ cười.

“Là ta sai rồi.”

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội mặc cả “Ta không chấp nhận xin lỗi bằng lời nói!”

Lạc Thanh Hàn “Vậy nàng muốn bù đắp cái gì?”

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh “Ta muốn chàng ngủ nướng một buổi với ta.”

Lạc Thanh Hàn không chút do dự đồng ý.

“Được.”

Thấy hắn đồng ý nhanh như vậy, Tiêu Hề Hề không khỏi hỏi “Chàng không sợ triều thần nói chàng mê muội sắp đẹp, chậm trễ triều chính sao?”

Ngón tay Lạc Thanh Hàn vén một sợi tóc của nàng, bình tĩnh giải thích.

“Đại Thịnh không có quy định Hoàng đế phải thượng triều mỗi ngày. Thật ra thì các triều đại Hoàng đế trước ta toàn cách

hai ba ngày mở triều nhỏ, nửa tháng mở triều lớn. Hoàng đế đúng giờ thượng triều mỗi ngày như ta thì là ngoại lệ. Dù ta có vắng mặt vài ngày thì bọn họ cũng không thể nói gì được."

Tiêu Hề Hề khó hiểu "Nếu có thể lười biếng, tại sao chàng còn thượng triều mỗi ngày?"

Lạc Thanh Hàn "Vì chỉ cần ta lười biếng, người phía dưới cũng sẽ lười biếng, đây gọi là trên làm dưới theo. Trên đời này ai cũng có thể lười biếng, chỉ có ta là không được. Ta phải lấy mình làm gương, để các triều thần ngày ngày vào triều, cần cù làm việc, không thể lười biếng."

Nghe hắn nói xong, Tiêu Hề Hề nhất thời không biết nên thông cảm với ai.

Dựa theo tác phong chăm chỉ của Lạc Thanh Hàn, nếu cứ tiếp tục thế này, sợ là sau này trong triều sẽ lại có thêm nhiều người hói đầu.

Ể? Sao nàng dùng từ lại?

Lạc Thanh Hàn nhìn trời bên ngoài, thấy trời đã gần tối, giơ tay vỗ nhẹ lưng nàng.

"Chúng ta đi thôi."

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được, nắm tay hắn cùng đứng lên.

Vừa đứng dậy, Lạc Thanh Hàn đột nhiên thấy trước mắt tối sầm, tứ chi mất đi sức lực, cả người ngã về phía trước!

Cũng may Tiêu Hề Hề nhanh mắt, nhanh tay ôm eo hắn.

Mới khiến hắn không tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Tiêu Hề Hề đỡ hắn ngồi xuống, lo lắng hỏi.

"Chàng sao vậy? Không khỏe chỗ nào sao?"

Lạc Thanh Hàn tựa vào người nàng, mắt vẫn nhắm nghiền, không trả lời câu hỏi của nàng.

Tiêu Hề Hề tức thì lo lắng hơn.

Nàng gọi Thường công công ở ngoài.

Thường công công mở cửa bước vào "Nương nương có gì dặn dò?"

Tiêu Hề Hề “Hoàng thượng bệnh rồi, mau sai người gọi Thái y lệnh.”

Thường công công thấy Hoàng đế dựa vào Quý phi, nét mặt rất khó chịu, vội vàng đáp “Vâng!”

Hắn vội chạy ra ngoài sai người đến thái y viện.

Lúc Thái y lệnh vác hộp thuốc vội vã đến ngự thư phòng, Lạc Thanh Hàn đã tỉnh lại, nhưng tinh thần vẫn không tốt, trông hơi ốm yếu.

Thái y lệnh cẩn thận bắt mạch cho Hoàng đế, kết quả không kiểm tra ra bệnh gì.

Cuối cùng chỉ đành tổng kết do Hoàng đế làm việc quá sức, cơ thể bị tổn thương, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Thái y lệnh để lại một đơn thuốc bồi bổ cơ thể rồi rời đi.

Tiêu Hề Hề lo lắng nhìn Lạc Thanh Hàn.

“Chàng không sao chứ?”

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng nói “Ta không sao, chỉ là hơi mệt, ngủ một giấc sẽ khỏe thôi.”

Chương 1043: Bùa thế thân

Hẳn là vì cơ thể không khỏe, Lạc Thanh Hàn ăn không ngon, ăn được hai miếng thì buông đũa, không muốn ăn nữa.

Tiêu Hề Hề dùng hết chiêu trò, làm nũng đáng yêu, cũng chỉ có thể dỗ hắn uống thêm nửa bát canh.

Ăn xong, Lạc Thanh Hàn đi tắm như thường lệ.

Hắn ngâm mình trong nước ấm, ngủ thiếp đi.

Tiêu Hề Hề vừa nghĩ đến tình trạng hiện tại của Lạc Thanh Hàn, thì không khỏi lo lắng trong lòng.

Nhưng Thái y lệnh kiểm tra nhiều lần, xác nhận cơ thể Lạc Thanh Hàn vẫn ổn.

Lỡ vấn đề không phải ở cơ thể mà ở những phương diện khác thì sao?

Trong đầu Tiêu Hề Hề xuất hiện nhiều hình ảnh rời rạc kỳ lạ.

Ví như tượng thần quỷ dị mà Tiêu Lăng Phong mang về, hay lá bùa vàng có chữ "cô", còn cả cơn ác mộng mà nàng gặp phải ……

Những chuyện này dường như không có liên quan gì, nhưng bây giờ nghĩ lại, hình như lại có liên quan đến Lạc Thanh Hàn.

Giống như có một thế lực mang theo ác ý lặng lẽ tiếp cận Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề càng nghĩ càng thấy bất an.

Nàng sống ở Huyền Môn nhiều năm, dù trong lớp không chú ý nghe giảng, cũng biết mọi thứ trên đời này đều có hai mặt, huyền học cũng vậy.

Nàng có thể dùng thiên phú của mình làm bùa giúp người khác đổi mệnh.

Người khác cũng có thể dùng tà thuật để đạt được mục đích của mình.

Ví như thuật yểm thắng.

Thịnh Vĩnh Đế từng dùng thuật yểm thắng để gài bẫy Lạc Thanh Hàn, trị tội hắn giết cha phản nghịch.

Thuật yểm thắng mà Thịnh Vĩnh Đế dùng lúc đó chỉ có hình thức, không có tác dụng thực tế, nói trắng ra thì chỉ là ra vẻ, chỉ có thể dọa người.

Nhưng trên thực tế, thuật yểm thắng vẫn tồn tại.

Chỉ cần đọc kỹ sử sách sẽ phát hiện trong lịch sử quả thực có dấu vết của thuật yểm thắng, từng có người hưởng được lợi từ nó, nhưng cũng có người vì nó mà nhà tan cửa nát.

Công dụng chính của thuật yểm thắng là hủy hoại may mắn của đối phương, khiến đối phương chịu vận rủi, có thể từ xui xẻo mất tiền đến chết không toàn thây.

Tà thuật hại người giống thế này còn rất nhiều.

Tiêu Hề Hề bây giờ nghi ngờ Lạc Thanh Hàn trúng tà thuật của người khác, tình trạng sức khỏe mới tệ như vậy.

Người hiểu tà thuật này rất ít, người biết cách dùng nó càng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đối tượng đầu tiên mà Tiêu Hề Hề nghi ngờ là Không Thiền, chính là người có liên quan đến Huyền Môn.

Ban đầu, Không Thiền bị Thịnh Vĩnh Đế giam vào đại lao của Đại Lý Tự, nhưng sau khi Thịnh Vĩnh Đế qua đời, Không Thiền vẫn chưa rõ tung tích, không ai biết ông ta đi đâu.

Ông ta có động cơ và thời gian.

Nghi phạm thứ hai là Thiên Môn.

Dã tâm mạnh mẽ mà Thiên Môn đang bày ra khiến bọn chúng nảy sinh ác ý với Hoàng đế.

Mà số tượng thần quỷ dị đó đến từ Thiên Môn.

Điều này cho thấy hiềm nghi của Thiên Môn rất cao.

Tiêu Hề Hề đứng dậy đến bên cửa sổ, giơ tay đẩy cửa sổ ra.

Gió bắc lạnh buốt ùa vào thổi bay tóc nàng.

Bảo Cầm thấy vậy vội cầm áo choàng lông cáo dày khoác lên người Quý phi, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Bên ngoài lạnh lắm, nương nương đừng đứng cạnh cửa sổ lâu, kẻo bị cảm lạnh.”

Tiêu Hề Hề muốn thông qua tinh tượng suy đoán tình hình hiện tại của Lạc Thanh Hàn.

Tuy nhiên gần đây mưa liên miên, trời đêm hoàn toàn tối đen, đừng nói tinh tượng, thậm chí một ngôi sao cũng không có.

Tiêu Hề Hề chỉ đành từ bỏ quan sát tinh tượng, quay người đến tủ quần áo.

Bảo Cầm vội đóng cửa sổ lại, tránh gió lạnh ùa vào lần nữa.

Tiêu Hề Hề lấy túi vải màu xanh ở trong tủ.

Trong túi này có rất nhiều đồ, đều là Huyền Cơ Tử đưa cho nàng.

Nàng tìm một túi gấm từ trong đống đồ.

Mở túi gấm đổ ra một hạt tròn màu trắng.

Hạt này trông giống ngọc trai nhưng nó trắng và trong hơn ngọc trai.

Nó gọi là Huyền Châu, được các sư huynh cố ý mang từ Huyền Môn đến, còn nói nó là bảo vật trấn phái.

Tiêu Hề Hề không biết Huyền Châu có gì đặc biệt, nàng chỉ biết đó là một nguyên liệu quan trọng để chế tạo bùa thế thân.

Sau đó, nhị sư huynh dạy cho nàng những kiến thức liên quan về bùa thế thân.

Bùa thế thân hay còn gọi là người giấy thay thế, đúng như tên gọi, là dùng giấy bùa để làm thế thân.

Thế thân này có cùng số phận với chủ nhân, có thể gánh một phần nhân quả cho chủ nhân.

Ví dụ như.

Vì Tiêu Hề Hề được định sẵn không thể sống quá mười chín tuổi nên buộc phải đổi mệnh, trói buộc với Lạc Thanh Hàn để

sống tiếp.

Ở đây có mối quan hệ nhân quả.

Nếu Tiêu Hề Hề dùng bùa thế thân thì bùa này có thể thay nàng ở bên Lạc Thanh Hàn, dù nàng có cách xa Lạc Thanh Hàn hơn mười dặm cũng không vấn đề gì.

Huyền Cơ Tử cố ý bảo đệ tử giao Huyền Châu cho Tiêu Hề Hề, hiển nhiên là vì muốn nàng dùng nó làm bùa thế thân, tránh sau này có tình huống bất ngờ bị buộc phải tách khỏi Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề không khỏi cảm thán, tuy ngày thường Huyền Cơ Tử chẳng ra sao, nhưng thật ra lại là người rất chu đáo.

Lúc giúp Tiêu Hề Hề đổi mệnh, đã nghĩ xong cách ứng phó với những tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

Tiêu Hề Hề sai người mang vài dụng cụ cần dùng tới.

Nàng dùng búa đập nát Huyền Châu, rồi dùng chày nghiền thành bột mịn màu trắng.

Kế đó cắt một lọn tóc rồi đốt thành tro.

Tiếp theo trộn hai thứ này lại, đổ vào chu sa.

Tiêu Hề Hề chích ngón tay, nặn ra ba giọt máu.

Máu tươi nhỏ xuống, nhanh chóng hòa làm một với chu sa.

Nàng lấy một tờ giấy Tuyên dày, cắt thành hình người cỡ lòng bàn tay, dùng bút lông nhúng vào chu sa rồi viết một dòng phù văn lên tờ giấy.

Vẽ bùa là một công việc đòi hỏi phải có thiên phú.

Người bình thường vẽ bùa có tỷ lệ thành công rất thấp, một ngàn lá bùa chưa chắc có một lá bùa thành công.

Ngay cả những người có thiên phú tương đối cao như Phương Vô Tửu, Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc, mười lá bùa cũng chỉ được một lá.

Đặc biệt đối với loại bùa phức tạp như bùa thế thân, tỷ lệ thành công của bọn họ càng thấp hơn.

Chỉ có Tiêu Hề Hề mới có thể đạt được tỷ lệ thành công một trăm phần trăm.

Nàng có mệnh cách đặc thù, trời sinh có thiên nhãn, có thiên phú trong việc vẽ bùa xem quẻ mà người thường không sánh được.

Lá bùa nào cũng chỉ cần nhìn một lần là học được, chưa từng thất bại.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến nàng có thể tùy ý tặng bùa hộ thân cho người khác.

Đối với người khác, việc vẽ một lá bùa đòi hỏi rất nhiều thời gian và sức lực, nhưng đối với nàng, việc đó đơn giản như ăn cơm uống nước.

Tuy bùa thế thân phức tạp hơn bùa hộ thân, nhưng cũng chỉ khiến Tiêu Hề Hề tốn nhiều công sức hơn một chút.

Chẳng mấy chốc, nàng đã vẽ xong một bùa thế thân.

Nàng thấy vẫn còn rất nhiều chu sa, tránh làm lãng phí nguyên liệu, nàng vẽ thêm vài lá bùa.

Khi dùng hết chu sa, nàng mới dừng lại.

Chương 1044: Kiểm tra một chút

Lạc Thanh Hàn trở lại phòng ngủ, Tiêu Hề Hề đưa sang một túi gấm xanh đậm tinh xảo, thần bí cười nói.

“Ta tặng chàng một bảo bối.”

Lạc Thanh Hàn vừa mới tắm xong, trên người còn sót lại hơi nước, mái tóc dài xõa sau lưng, làn da trắng lạnh được ánh nến phủ một lớp ấm áp.

Điều này khiến khí tức lạnh lùng không thể tới gần trên người hắn giảm đi rất nhiều, thậm chí trông có hơi dịu dàng.

Hắn đưa ngón tay thon dài ra, cầm lấy túi gấm nhỏ.

Túi gấm rất nhẹ, trông như không có gì bên trong.

Nhưng hắn vẫn mở túi.

Lấy một tờ giấy hình người nhỏ được gấp lại.

Trên người giấy có vẽ một dòng phù văn đỏ, hắn thoáng nhìn là biết thứ này do Hề Hề làm.

Hắn cầm người giấy, hỏi.

“Đây là gì?”

Tiêu Hề Hề không muốn nói dối hắn, do dự một hồi, vẫn quyết định nói thật.

“Cái này gọi là bùa thế thân, chỉ cần chàng mang nó theo bên mình, sau này dù ta có cách xa chàng, tính mạng cũng sẽ không gặp nguy hiểm.”

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn lập tức tối sầm “Nàng đưa bùa này cho ta làm gì? Lẽ nào nàng định rời xa ta?”

Tiêu Hề Hề biết người này ở một phương diện nào đó cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, vội giải thích.

“Ta yêu chàng như vậy, sao nỡ rời xa chàng? Ta đưa chàng bùa này là để đề phòng thôi, nhớ lần trước ta bị Uất Cửu bắt cóc, suýt nữa thì ta hẹo rồi.”

Lạc Thanh Hàn được câu nói “ta yêu chàng như vậy” xoa dịu, tâm trạng bùng nổ của hắn lắng xuống rất nhiều.

Hắn trịnh trọng nói “Cùng một sai lầm, ta sẽ không phạm lần thứ hai, bất cứ ai cũng đừng hòng nghĩ đến việc cướp nàng khỏi tay ta nữa.”

Tiêu Hề Hề thở dài.

Sao người này cứ thích cắm cờ vậy chứ?

Nàng vòng tay qua eo hắn, áp mặt vào ngực hắn, trìu mến dụi dụi.

“Bùa thế thân chỉ để đề phòng thôi, dù không có chuyện gì xảy ra, thì bùa thế thân này cũng không cản trở chúng ta, có nó sẽ có thêm một sự đảm bảo, đối với chúng ta chỉ có lợi, không phải sao?”

Đôi môi mỏng của Lạc Thanh Hàn mím lại, đạo lý thì hắn hiểu, nhưng trong lòng khó tránh có hơi không vui.

Tiêu Hề Hề đưa ngón tay của mình tới trước mặt hắn, đáng thương nói.

“Chàng xem, vì để làm bùa thế thân mà ta phải chích ngón tay của mình này, đau lắm đó, ta hi sinh lớn vậy rồi, chàng xem như dỗ ta vui, mang bùa thế thân bên mình đi mà.”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt, nhìn vết thương khó thấy trên ngón tay nàng, im lặng một lúc, cuối cùng cũng nhượng bộ.

Tiêu Hề Hề thấy hắn đồng ý, lập tức mỉm cười, cẩn thận căn dặn.

“Bùa thế thân này không chỉ có máu của ta, còn có tóc của ta nữa, theo một nghĩa nào đó, nó là một phiên bản khác của ta. Ngày thường chàng phải mang nó bên mình, đừng để người khác chạm vào, càng không được để nó bị hư.”

Lạc Thanh Hàn thấp giọng đáp lại.

“Ừm.”

Hắn nắm tay Hề Hề, nhìn chằm chằm vào vết thương nhỏ trên đầu ngón tay nàng.

Nói là vết thương thì có hơi quá, thực chất chỉ là một vết đỏ nhỏ.

Không nhìn kỹ còn không phát hiện ra.

Cũng chỉ có Hề Hề mới đường hoàng dùng nó để kể khổ lấy lòng thương cảm.

Nhưng Lạc Thanh Hàn lại cứ trúng chiêu này.

Hắn cúi đầu, đôi môi mát lạnh hôn lên đầu ngón tay nàng.

Tiêu Hề Hề hơi mở to mắt.

Lạc Thanh Hàn lại lè đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm đầu ngón tay nàng.

Động tác có hơi gợi tình, nhưng vì biểu cảm của hắn quá nghiêm túc nên khung cảnh trông có phần dịu dàng.

Mặt Tiêu Hề Hề hơi đỏ lên.

Mắt nàng không biết nên nhìn đi đâu, lắp bắp nói.

“Không … không còn sớm nữa, chúng ta lên giường thôi.”

Nói xong, nàng cảm thấy lời nói hơi mơ hồ, vội bổ sung thêm.

“Lên giường đi ngủ!”

Lạc Thanh Hàn thấp giọng cười “Chúng ta lên giường ngoài đi ngủ thì có thể làm gì nữa?”

Tiêu Hề Hề “……”

Ta nghi ngờ chàng đang lái xe, nhưng ta không có chứng cứ.

Lạc Thanh Hàn lại hôn đầu ngón tay nàng “Tạm thời chỉ có thể ngủ thôi.”

Trong giọng của hắn rõ ràng có tiếc nuối.

Mặt Tiêu Hề Hề càng đỏ hơn.

Thấy mặt nàng đỏ bừng sắp chín, Lạc Thanh Hàn mới buông tay nàng ra, vững vàng bế nàng lên đi về phía giường.

Tiêu Hề Hề bị hành động đột ngột của hắn làm hoảng sợ, vội giơ tay ôm cổ hắn nói nhỏ.

“Chàng thả ta xuống!”

Lạc Thanh Hàn “Không thả.”

Tiêu Hề Hề “Chàng còn chưa khỏe hẳn, đừng làm bậy, mau thả ta xuống, ta tự mình đi được.”

Lạc Thanh Hàn “Thân thể của ta không có vấn đề gì, nếu nàng không tin, có thể tự mình kiểm tra.”

Tiêu Hề Hề “……”

Hoàng đế bệ hạ tối nay không đúng lắm.

Trêu chọc nàng hết lần này đến lần khác, không phù hợp với thiết lập lạnh lùng xa cách của hắn.

Lạc Thanh Hàn đặt nàng lên giường, nghiêng người hôn lên trán nàng, sau đó dán sát môi nàng nói nhỏ.

“Có muốn kiểm tra không? Dù sao thì ngày mai chúng ta có thể ngủ nướng, hôm nay ngủ trễ một chút cũng không sao.”

Hắn vừa nói vừa nắm tay nàng đặt lên eo mình.

Hàm ý không thể rõ ràng hơn được nữa!

Tiêu Hề Hề nhìn khuôn mặt đẹp trai trong tầm mắt, đôi mắt đen láy của hắn phản chiếu rõ ràng khuôn mặt nàng, như thể giờ phút này trong mắt hắn chỉ nhìn thấy một mình nàng.

Tim nàng đập thình thịch, đầu ngón tay run rẩy không thể kiểm soát.

Nàng đấu tranh duy trì bình tĩnh, khó khăn lên tiếng.

“Như vậy không ổn lắm ……”

Lạc Thanh Hàn “Có gì không ổn? Chỉ kiểm tra một chút, không làm gì khác.”

Tiêu Hề Hề chật vật giãy giụa “Thái y lệnh nói chàng gần đây quá mệt mỏi, hôm nay còn ngất xỉu, hiện giờ chàng nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Lạc Thanh Hàn “Chính vì ta quá mệt mỏi, nàng càng nên thưởng cho ta.”

Tiêu Hề Hề “Là … là vậy sao?”

Lạc Thanh Hàn “Không phải sao?”

Tiêu Hề Hề "……"

Tiêu Hề Hề thành công bị logic của hắn làm rối não, mơ hồ làm theo ý của hắn, cởi thắt lưng của hắn ra.

Lúc đầu chỉ là từng chút thăm dò tìm kiếm, nhưng dần dần tia lửa xuất hiện.

Sau đó là tiếng củi kêu lách tách gần như đốt cháy sự tỉnh táo của cả hai.

May là hai người dừng xe kịp thời.

Hai người nhìn nhau không chớp mắt, hơi thở rối loạn, y phục sớm đã bị vứt đi, thân thể nóng rực thấm đầy mồ hôi.

Tiêu Hề Hề kéo chăn, che kín toàn bộ cơ thể, chỉ để lộ cái đầu nhỏ.

Lúc này nàng giống như một con rùa, còn là con rùa lớn sắp bốc khói, mặt đỏ bừng, khóe mắt ươn ướt, môi hơi đỏ và sưng lên vì bị hôn, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

"Không … không phải nói chỉ kiểm tra một chút thôi sao?"

Lúc này, Lạc Thanh Hàn thể hiện khả năng kiềm chế mạnh mẽ của bậc đế vương.

Dù cơ thể hắn kiềm nén sắp nổ tung, nhưng nét mặt hắn vẫn vô cùng bình tĩnh.

"Nàng kiểm tra ta xong, chẳng phải ta cũng nên kiểm tra nàng một chút sao? Có qua có lại mới công bằng."

Chương 1045: Không làm được gì

Tiêu Hề Hề không biết cuối cùng Lạc Thanh Hàn giải quyết thế nào, lúc Lạc Thanh Hàn quay về giường, nàng gần như đã chìm vào giấc ngủ.

Cảm nhận được mùi hương quen thuộc đến gần, nàng mơ màng quay người lại, dịch đến gần mùi hương đó.

Lạc Thanh Hàn tiện tay ôm lấy nàng.

Nàng thuần thục tìm vị trí thoải mái nhất trong vòng tay hắn, mơ hồ lẩm bẩm.

"Nhớ là chàng đã hứa với ta, ngày mai phải ngủ nướng với ta."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn lên trán nàng "Ừm, ta nhớ rồi."

Nhận được đảm bảo của hắn, Tiêu Hề Hề hài lòng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm.

Tiêu Hề Hề đột nhiên tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng!

Nàng mở mắt, phát hiện mình vẫn đang nằm trên giường, người vẫn nằm trong vòng tay Lạc Thanh Hàn.

Qua một lúc, nàng mới thoát khỏi hoảng loạn do cơn ác mộng để lại.

Vừa rồi nàng mơ thấy Lạc Thanh Hàn chìm trong biển lửa vô biên, ngọn lửa địa ngục hừng hực đốt cháy cơ thể hắn, vô số ác quỷ vây quanh hắn, tranh nhau xé nát hắn.

Lạc Thanh Hàn không thể phản kháng, chỉ có thể kêu lên đau đớn.

Tiêu Hề Hề bị cảnh tượng đó dọa sợ.

Dù lúc này nàng đã thoát khỏi ác mộng, biết rằng tất cả chỉ là mơ, nàng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Nàng vô thức quay lại nhìn người đàn ông bên cạnh.

Lạc Thanh Hàn nhắm mắt, vẻ mặt trầm tĩnh bình yên, như thể đang ngủ say.

Tiêu Hề Hề chậm rãi thở một hơi, tự nhủ đây chỉ là mơ, không phải thật.

Nàng giơ tay ôm Lạc Thanh Hàn chặt hơn.

Nép mình trong vòng tay ấm áp dày rộng của hắn, tâm trạng Tiêu Hề Hề dần bình tĩnh lại, một lúc sau nàng lại ngủ thiếp đi.

Nhưng không lâu sau, nàng lại tỉnh dậy sau cơn mơ.

Lần này vẫn là cơn ác mộng đó.

Tiêu Hề Hề buộc mình quên đi ác mộng chết tiệt đó, cố gắng để bản thân ngủ tiếp.

Nhưng không biết tại làm sao, trước đây nàng luôn ngủ rất ngon giấc, mà đêm nay nàng lại gặp ác mộng, còn là cùng một ác mộng.

Cuối cùng, Tiêu Hề Hề đành từ bỏ ý định ngủ tiếp, mở mắt chờ trời sáng.

Đêm nay quá khó khăn với nàng.

Khó lắm mới chờ được tới rạng sáng, Tiêu Hề Hề cảm thấy cơ thể mình sắp bị khoét rỗng.

Nàng quay lại nhìn người đàn ông bên cạnh thì thấy hắn vẫn đang ngủ.

Bình thường lúc này hắn đã rời giường thượng triều, hôm nay cuối cùng hắn cũng có thể ngủ nướng, Tiêu Hề Hề không đành lòng quấy rầy hắn, chỉ đành tiếp tục nằm bất động.

Hai canh giờ nữa trôi qua.

Lạc Thanh Hàn vẫn chưa tỉnh lại.

Tiêu Hề Hề mơ hồ nhận ra có gì đó không ổn, nàng nhẹ giọng gọi một tiếng.

“Bệ hạ?”

Lạc Thanh Hàn không có phản ứng.

Tim Tiêu Hề Hề chùng xuống, theo hiểu biết của nàng với Lạc Thanh Hàn, tính cảnh giác của người đàn ông này rất cao, dù ngủ rồi cũng sẽ không để bản thân ngủ mê mệt, chỉ cần xung quanh có động tĩnh nhỏ, hắn cũng sẽ lập tức tỉnh lại.

Nhưng đêm qua nàng thức giấc mấy lần, hắn vẫn ngủ mê mệt, không có phản ứng gì.

Vốn Tiêu Hề Hề còn tưởng vì hắn quá mệt, cho nên tối qua ngủ sâu.

Bây giờ xem ra, mọi chuyện không đơn giản như nàng nghĩ.

Tiêu Hề Hề gọi lớn tiếng hơn một chút "A Hàn."

Lạc Thanh Hàn vẫn nhắm mắt, không mở ra cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiêu Hề Hề cuối cùng hoàn toàn hoảng sợ.

Nàng nắm tay hắn đang đặt trên eo mình lắc lắc.

"Chàng mau dậy đi! Mau dậy đi!"

Tay Lạc Thanh Hàn rung lắc theo động tác của nàng, nhưng bản thân hắn lại không hề phản ứng.

Trông hắn không giống đang ngủ mà giống hôn mê bất tỉnh.

Mắt Tiêu Hề Hề đỏ lên, hét càng to hơn.

Tiếng hét của nàng kinh động tới người bên ngoài.

Bảo Cầm và Thường công công mở cửa bước vào.

"Nương nương, xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, để lộ đôi mắt đỏ ngầu "Bệ hạ hôn mê rồi."

Bảo Cầm và Thường công công sợ hãi suýt ngất đi.

Bọn họ bước nhanh đến bên giường, phát hiện Hoàng đế nhắm mắt, người khác có gọi thế nào cũng không nhúc nhích.

Thường công công không dám chậm trễ, vội chạy ra ngoài sai người đến thái y viện gọi Thái y lệnh.

Bảo Cầm cố gắng giữ bình tĩnh, vào những lúc thế này càng không được hoảng loạn.

Nàng thấy Quý phi vẫn còn đang mặc đồ ngủ, lát nữa Thái y lệnh đến khám bệnh cho Hoàng đế, bộ dạng Quý phi thế này không tiện gặp người ngoài.

Bảo Cầm gọi Quý phi xuống giường mặc y phục vào, nhưng Quý phi làm ngơ lời nàng nói, cứ ngơ ngác ngồi trên giường, nắm chặt tay Hoàng đế không chịu buông.

Bảo Cầm hết cách, đành gọi Chiết Chi và Tế Vũ vào.

Ba người hợp sức mới kéo được Quý phi xuống giường.

Ba người nhanh chóng hầu hạ Quý phi rửa mặt thay y phục.

Bảo Cầm cầm hộp son lên, sau đó lại đặt xuống. Bỏ đi, lúc này không cần trang điểm, trang điểm quá đẹp sẽ khiến người khác suy nghĩ nhiều.

Thường công công dẫn Thái y lệnh vào.

Thái y lệnh hiển nhiên là chạy tới đây, hơi thở còn hổn hển.

Ông chưa kịp nghỉ ngơi, vừa đặt hộp thuốc xuống thì lập tức bắt mạch cho Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề đứng gần đó nhìn không chớp mắt.

Thái y lệnh kiểm tra tận mấy lần, lông mày ngày càng nhíu chặt, như gặp phải vấn đề lớn gì đó.

Tiêu Hề Hề nhịn không được hỏi "Hoàng thượng bị sao vậy? Sao lại hôn mê bất tỉnh?"

Thái y lệnh buông cổ tay Hoàng đế xuống, run rẩy nói.

"Xin nương nương thứ tội, vi thần cũng không biết."

Tiêu Hề Hề vô cùng lo lắng "Không phải ngươi là Thái y lệnh sao? Cả thái y viện không phải ngươi là người có y thuật giỏi nhất sao? Bây giờ Hoàng thượng hôn mê, cả nguyên nhân mà ngươi cũng không tra ra được?"

Thái y lệnh quỳ rạp xuống đất, cả người run cầm cập.

"Là vi thần học y không giỏi, là vi thần đã phụ lòng tin của Hoàng thượng và Quý phi, vi thần đáng chết!"

Tiêu Hề Hề rất muốn lôi tên vô dụng này ra đánh một trận, nhưng cuối cùng lý trí đã trấn áp được kích động.

Thái y lệnh không tra được thì không tra được, dù có đánh chết cũng không giúp được gì.

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu, hỏi từng chữ.

“Ngươi không còn cách nào thật sao?”

Giọng Thái y lệnh nghẹn ngào nức nở, như sắp khóc “Dù là mạch đập hay gì khác, thân thể của Hoàng thượng vẫn bình thường, không có triệu chứng bệnh tật, vi thần chưa từng gặp chuyện này bao giờ, thật sự là … thật sự là không làm được gì!”

Ông nói đến cuối cùng, trán đập mạnh xuống đất, quỳ mãi không dậy.

Không ai dám lên tiếng.

Im lặng chết chóc bao trùm cả căn phòng.

Tiêu Hề Hề nhìn Lạc Thanh Hàn vẫn đang ngủ say, nhớ tối qua trước khi ngủ, hắn đã hứa với nàng hôm nay sẽ ngủ nướng với nàng.

Nàng chỉ muốn hắn ngủ nhiều một chút, đừng vất vả như vậy, nàng không ngờ một khi hắn ngủ thì không tỉnh lại nữa.

Tiêu Hề Hề cảm thấy mắt mình chua xót.

Nàng ngẩng đầu lên, cố kìm nước mắt.

Bây giờ không phải lúc để khóc.

Nàng phải bình tĩnh suy nghĩ, tiếp theo nên làm gì?

Chương 1046: Nàng nhất quyết không tin!

Vua một nước hôn mê bất tỉnh, nếu tin này truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây náo động.

Tạm thời không nói đến văn võ bá quan nghĩ thế nào, nếu đám kẻ thù ẩn trong bóng tối biết được, chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Nghĩ tới đây, Tiêu Hề Hề liếc mắt quét nhìn những người có mặt.

Thái y lệnh vẫn giữ nguyên tư thế quỳ trên đất, những người khác cúi đầu không dám thở mạnh.

Giọng điệu Tiêu Hề Hề trịnh trọng chậm rãi nói.

“Thái y lệnh ở lại đây tiếp tục chữa trị cho Hoàng thượng, những người khác cũng phải ở lại cung Vân Tụ, không được bổn cung cho phép, không ai được rời khỏi cung Vân Tụ một bước.”

Mọi người đồng thanh đáp.

Tiêu Hề Hề lệnh cho Bảo Cầm.

“Truyền lệnh xuống, đóng cửa cung Vân Tụ, nếu người ngoài hỏi, các ngươi cứ nói bổn cung không được khỏe, cần phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Hoàng thượng thương xót bổn cung, đặc biệt ở bên chăm sóc bổn cung. Không ai được phép làm phiền, hiểu chưa?”

Bảo Cầm vội đáp “Nô tỳ hiểu rồi, nô tỳ đi làm ngay.”

Nàng vội vã ra ngoài truyền lệnh của Quý phi.

Tiêu Hề Hề nhìn Thường công công hỏi.

“Ngươi thấy xử lý của bổn cung có chỗ nào không thỏa không?”

Thường công công không do dự nói “Nương nương làm rất đúng, nô tài nghe theo sắp xếp của nương nương.”

Chiết Chi thấy Quý phi cứ đứng mãi, cẩn thận nói.

“Nương nương có muốn ngồi một lát không? Người đến giờ vẫn chưa ăn sáng, có muốn phòng bếp chuẩn bị chút gì cho người không?”

Tiêu Hề Hề vốn muốn nói không cần, hiện giờ nàng không muốn ăn, nhưng sau khi nghĩ lại, nàng đổi ý gật đầu.

Hiện vẫn chưa rõ khi nào Lạc Thanh Hàn mới tỉnh lại, nếu hắn tỉnh lại sớm thì là chuyện tốt, nhưng nếu hắn cứ hôn mê mãi, thì tiếp theo sẽ còn một cuộc chiến khó khăn.

Nàng phải bổ sung thể lực chống đỡ mới được.

Tế Vũ lập tức chạy vào phòng bếp nhỏ chuẩn bị bữa sáng.

Chẳng mấy chốc, bữa sáng nóng hổi đã được dọn lên.

Tiêu Hề Hề nhìn một bàn đồ ăn tinh xảo, nhưng lại mất đi cảm giác ngon miệng thường ngày.

Nàng từng chút nhét đồ ăn vào bụng như thể đang hoàn thành nhiệm vụ.

Bảo Cầm nhìn mà đau lòng.

Nàng muốn nói nếu người không muốn ăn thì đừng ăn nữa, đừng ép buộc bản thân, nhưng cuối cùng nàng vẫn kiềm nén không nói.

Lúc này, ai cũng có thể ngã xuống, chỉ Quý phi nương nương thì không thể.

Khi Tiêu Hề Hề thấy no bảy tám phần thì buông bát đũa xuống.

Chiết Chi và Tế Vũ lập tức tiến lên dọn bàn.

Tiêu Hề Hề được Bảo Cầm dìu đứng dậy.

Nàng đi đến bên giường, cúi người nắm tay Lạc Thanh Hàn.

Lòng bàn tay ấm áp, đầu ngón tay hơi lạnh, cũng như giống thường ngày.

Nhưng hắn cứ không tỉnh dậy.

Thanh Tùng đứng ngoài cửa, cung kính nói.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, Nghiêm tài nhân biết người không khỏe, cố ý tới đây thăm người.”

Tiêu Hề Hề ngẩn ra một lúc mới nhớ ra Nghiêm tài nhân là ai.

Nàng không cần suy nghĩ đã từ chối “Không gặp.”

“Vâng.”

Bên ngoài cổng cung Vân Tụ, Nghiêm tài nhân lặng lẽ đứng đó.

Khi biết hôm nay Hoàng đế hiếm khi không thượng triều, nàng liền nảy sinh chút tâm tư.

Nàng cố tình trang điểm, mượn cớ đến thăm Quý phi, tạo cảm giác hiện diện trước mặt Hoàng đế.

Dù bây giờ Quý phi độc sủng hậu cung, Hoàng đế vốn không đến chỗ các phi tần khác, nhưng Nghiêm tài nhân vẫn không chịu bỏ cuộc, muốn nắm bắt mọi cơ hội có thể khiến Hoàng đế chú ý đến nàng.

Lúc này đang là mùa đông, gió lạnh gào thét.

Để trông đẹp hơn, Nghiêm tài nhân không mặc quá dày giữ ấm.

Tuy nhiên, sau khi đứng trong gió lạnh một lúc, nàng lạnh không chịu nổi, khuôn mặt nàng hơi tái xanh.

Nhưng vì muốn gặp Hoàng đế, nàng cắn răng chịu đựng, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng, cổng cung Vân Tụ mở ra.

Mắt Nghiêm tài nhân sáng lên, lập tức vực dậy tinh thần nhìn về phía cửa, chỉ thấy Thanh Tùng bước ra.

Vẻ mặt nàng chợt sượng lại.

Thanh Tùng từng là nô tài bên cạnh nàng, nhưng nàng chưa từng coi hắn như người của mình, mặc hắn bị Lao phi chửi

mắng đánh đập.

Bây giờ Thanh Tùng đã thành cánh tay đắc lực bên cạnh Quý phi, nhưng Nghiêm tài nhân vẫn là một tài nhân không được sủng ái.

Sự thay đổi địa vị khiến Nghiêm tài nhân phải gánh chịu hậu quả.

Nàng từng hối hận vô số lần, nếu lúc trước nàng quan tâm Thanh Tùng nhiều hơn một chút thì bây giờ đã không rơi vào tình thế khó xử như vậy.

Nhưng nếu có thể quay ngược thời gian và làm lại, nàng vẫn sẽ lựa chọn thờ ơ phớt lờ Thanh Tùng khi hắn bị Lao phi chửi mắng đánh đập.

Dù sao địa vị và xuất thân của nàng đều kém xa Lao phi, Quý phi có thể không sợ Lao phi, nhưng nàng thì không thể.

Nàng không thể vì một tên thái giám thấp hèn mà trở mặt với Lao phi.

Thanh Tùng giả như không nhận ra vẻ khó xử của Nghiêm tài nhân, khách khí hành lễ.

“Tài nhân, Quý phi nương nương đã ngủ rồi, tạm thời không tiện tiếp khách, mời người về cho.”

Nghiêm tài nhân không chịu bỏ cuộc, vội nói “Ta có thể chờ Quý phi nương nương tỉnh lại, ta bảo đảm không quấy rầy Quý phi nương nương nghỉ ngơi.”

Chỉ cần có thể vào cung Vân Tụ, nàng sẽ có cơ hội gặp được Hoàng đế.

Chỉ cần gặp được, nàng có thể nghĩ cách để lại chút ấn tượng với Hoàng đế.

Nàng đã chịu đựng đủ việc làm người tàng hình trong hậu cung này rồi.

Nàng cũng muốn giống như Quý phi, được đế vương anh tuấn ôm trong vòng tay, hưởng thụ vô vàn vinh hoa phú quý, không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa.

Dù là ngoại hình hay tài năng, nàng đều tự thấy mình hơn hẳn Quý phi.

Tại sao Quý phi có thể được đế vương độc sủng, còn nàng lại không thể?

Nàng nhất quyết không tin!

Thanh Tùng "Xin lỗi, e là không được."

Nói xong câu này, hắn không nhìn Nghiêm tài nhân nữa, xoay người rời đi.

Cổng cung Vân Tụ lần nữa đóng lại.

Nghiêm tài nhân bị từ chối.

Cảnh tượng này bị Ngọc Lân vệ gác cổng thấy rõ ràng.

Nghiêm tài nhân lúng túng đứng đó.

Cơn gió lạnh buốt như một bàn tay to tát mạnh vào mặt nàng, nàng thấy mặt mình nóng bừng, mất hết mặt mũi.

Nàng cảm thấy đám Ngọc Lân vệ đó chắc chắn đang cười nhạo nàng, nàng hận không thể móc hết mắt bọn chúng, để bọn chúng không nhìn thấy nữa.

Nhưng thực tế nàng không làm gì được, cuối cùng chỉ đành ủ rũ như chó mất nhà trở về.

Trở về cung Yên Vũ, Nghiêm tài nhân đóng cửa lại nổi giận đùng đùng.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng nhớ lại những gì vừa trải qua ở ngoài cổng cung Vân Tụ, nàng nhận ra có gì đó không ổn.

Bình thường ngoài cung Vân Tụ cũng có Ngọc Lân vệ, nhưng chỉ có hai ba người, không nhiều lắm.

Nhưng hôm nay có bảy tám người, còn có Ngọc Lân vệ liên tục tuần tra.

Phòng ngự đột nhiên tăng lên, chẳng lẽ trong cung Vân Tụ xảy ra chuyện gì?

Nghiêm tài nhân suy nghĩ hồi lâu, nhưng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Có quá ít manh mối hữu dụng, không thể dựa vào chút cảm giác mà suy đoán chân tướng.

Nàng gọi một tiểu thái giám đến, căn dặn nói.

“Ngươi nghĩ cách dò hỏi xem hai ngày nay cung Vân Tụ có gì khác thường không?”

Chương 1047: Quý phi hoàn toàn đang làm bậy!

Nghiêm tài nhân nhét hai thỏi bạc vào tay tiểu thái giám.

Đây là tiền cho hắn để dò hỏi tin tức.

Tiểu thái giám than phiền trong lòng, hắn chỉ là một thái giám bình thường, không có quyền lực, mối quan hệ có hạn, sao dò hỏi tin tức trong cung Vân Tụ được?

Ai cũng biết cung Vân Tụ là địa bàn của Quý phi, hầu như ngày nào Hoàng đế cũng đến đó qua đêm, cả cung Vân Tụ được quản lý chặt chẽ, giống như một thùng sắt kín gió.

Lúc Thái hoàng thái hậu còn ở trong cung, muốn thò tay đến cung Vân Tụ đã khó, càng đừng nói đến một tiểu thái giám như hắn.

Nhưng Nghiêm tài nhân đã lên tiếng, hắn thân là nô tài cũng không dám trái lời, chỉ đành cắn răng trả lời.

“Vâng, nô tài đi làm ngay.”

Tiểu thái giám vắt óc cẩn thận dò hỏi tin tức, nhưng vẫn không giấu được những người khác trong cung.

Chuyện này nhanh chóng đến tai Tào Nặc.

Tào Nặc hầu hạ Hoàng đế đã lâu, biết Hoàng đế xem trọng Quý phi đến mức nào, vì thế luôn muốn bán chút ơn tình cho Quý phi.

Nhưng hắn rất thức thời, biết rõ Quý phi tin tưởng Thường công công hơn mình.

Nếu hắn bỏ qua Thường công công, trực tiếp báo tin cho Quý phi, tạm không nói Thường công công sẽ nghĩ thế nào, chỉ riêng phía Quý phi cũng chưa chắc sẽ để ý lời hắn nói.

Vì thế Tào Nặc đích thân tới cung Vân Tụ.

Cổng cung Vân Tụ vẫn đóng, Tào Nặc đợi ngoài cửa một lát, Thường công công mới đi ra.

Tào Nặc nhận thấy hôm nay mức độ phòng ngự ở cung Vân Tụ cao hơn bình thường, nhưng trước giờ hắn vẫn luôn thức thời, biết điều không nên có trong hậu cung này chính là tò mò.

Vì thế hắn không hỏi nhiều, trực tiếp báo lại tin mình biết cho Thường công công.

Nghe xong, Thường công công hơi híp mắt.

"Nghiêm tài nhân này sống thảnh thơi quá rồi."

Tào Nặc nói nhỏ "Ta đã truyền lệnh xuống, bảo đảm Nghiêm tài nhân sẽ không dò hỏi được bất kỳ tin tức gì."

Thường công công cười lớn, giọng điệu thấu hiểu chậm rãi nói "Ngươi yên tâm, Quý phi sẽ ghi nhớ ơn tình của ngươi."

Nhận được lời hứa này, Tào Nặc tức thì yên tâm.

Hắn cũng cười "Có thể làm việc cho Quý phi nương nương là vinh hạnh của ta, không dám nói ơn tình."

Địa noãn trong phòng ngủ đang cháy, căn phòng ấm áp.

Tiêu Hề Hề ngồi bên giường, ngơ ngẩn nhìn Lạc Thanh Hàn đang hôn mê.

Thường công công đứng ngoài cửa hành lễ.

"Nô tài bái kiến Quý phi nương nương."

Tiêu Hề Hề định thần lại, quay đầu nhìn hắn.

"Sao vậy?"

Thường công công "Vừa nãy Tào Nặc tới báo, nói Nghiêm tài nhân đang lén lút dò hỏi chuyện ở cung Vân Tụ."

Tiêu Hề Hề "Tìm chuyện cho nàng ta làm, đừng để nàng ta rảnh rỗi quá."

Thường công công "Hiện giờ phía thành Vạn Hải đang giao chiến với nước Thiên Đảo, chiến sự phía nước Nam Nguyệt vẫn chưa kết thúc, trang bị vật tư khá eo hẹp, đặc biệt là vật tư

dự trữ mùa đông. Hay là nhờ Nghiêm tài nhân giúp may một số áo bông và chăn bông gửi đến tướng sĩ biên cương? Dù chỉ như muối bỏ biển nhưng ít nhất cũng có thể làm gương cho người trong thiên hạ, còn có thể để tướng sĩ biên cương cảm nhận được quan tâm của nước nhà."

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút "Nếu đã muốn tiếp viện biên cương, chỉ dựa vào một mình Nghiêm tài nhân thì không đủ, bảo những phi tần khác trong cung cũng làm áo bông và chăn bông, trước Tết mỗi người đều phải hoàn thành ít nhất một trăm bộ áo bông và ba mươi bộ chăn bông, làm xong sẽ có thưởng."

Các phi tần cấp cao trong cung hầu như đã không còn, hiện tại chỉ còn lại những phi tần cấp thấp như Nghiêm tài nhân.

Dù các nàng không thể tạo ra sóng lớn nhưng nếu bỏ mặc không quản thì có thể gây rắc rối.

Ngày thường thì không sao, không cần Tiêu Hề Hề ra tay, cũng có người khác đè các nàng xuống.

Nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt, Hoàng đế đang hôn mê, tin tức này phải giấu thật kỹ, trong cung không được nổi sóng gió gì.

Tiêu Hề Hề tìm việc cho các nàng làm để chuyển hướng chú ý của các nàng, tránh các nàng rảnh rỗi lại nghĩ không đâu.

Tối hôm đó, tất cả phi tần trong cung đều nhận được lệnh của Quý phi, yêu cầu các nàng đích thân may áo bông và chăn bông cho tướng sĩ biên cương, còn có yêu cầu về số lượng.

Nghiêm tài nhân vốn đang đợi tiểu thái giám dò hỏi tin tức khác thường trong cung Vân Tụ.

Còn chưa chờ được tiểu thái giám thì nhận được tin dữ.

Một trăm bộ áo bông và ba mươi bộ chăn bông, số lượng này quá khó đối với một nữ tử yếu đuối mười ngón tay không chạm nước như nàng.

Nghiêm tài nhân thận trọng hỏi "Nếu không thể hoàn thành số lượng mà Quý phi yêu cầu thì sao?"

Tào Nặc khẽ cười "Vậy cứ tiếp tục làm, đến khi hoàn thành số lượng mà Quý phi yêu cầu thì mới có thể ra ngoài."

Nghiêm tài nhân sửng sốt.

Đây chẳng phải ngụy trang để giam lỏng nàng sao?!

Trong lòng nàng rất giận nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài.

Nàng ôm tia hi vọng cuối cùng, thận trọng hỏi.

“Hoàng thượng có biết chuyện này không?”

Tào Nặc không trả lời mà hỏi ngược lại “Người nói xem?”

Nghiêm tài nhân nghẹn giọng, trong lòng chợt thấy lạnh buốt.

Chuyện lớn như vậy, Hoàng đế không thể không biết.

Nếu Hoàng đế biết vẫn không ngăn cản, tức là Hoàng đế ủng hộ Quý phi.

Nghiêm tài nhân không còn gì để nói, bất lực nhìn Tào Nặc rời đi.

Tào Nặc vừa đi, Nghiêm tài nhân lập tức sa sầm sắc mặt, ngón tay siết chặt khăn tay, ghen tị trong mắt mãnh liệt đến mức gần như tràn ra ngoài.

Thế mà dám để phi tần của Hoàng đế may quần áo chăn bông cho đám tướng sĩ thấp hèn ở biên cương, đúng là sỉ nhục phi tần các nàng!

Quý phi hoàn toàn đang làm bậy!

Mà Hoàng đế lại dung túng Quý phi làm bậy.

Trong mắt Hoàng đế chỉ có một mình Quý phi.

Chỉ cần Quý phi còn sống một ngày, Hoàng đế vốn không có khả năng để ý nữ nhân khác!

Các phi tần khác tuy bất ngờ trước quyết định đột ngột của Quý phi, nhưng không oán hận như Nghiêm tài nhân.

Dù sao Hoàng đế bình thường cũng không triệu các nàng thị tẩm, các nàng cũng rảnh rỗi, tìm việc gì đó giết thời gian cũng tốt. Hơn nữa, Quý phi nói hoàn thành nhiệm vụ sẽ có thưởng, cho nên các nàng rất muốn biết có thể nhận được phần thưởng gì?

Các phi tần trong cung bắt đầu bận rộn vì lệnh của Quý phi.

Lúc này, Quý phi cũng rất bận.

Nàng đang bận phê tấu chương.

Hoàng đế hôn mê không thể thượng triều, nhưng tấu chương không thể không phê, nếu không triều thần sẽ biết ngay Hoàng đế xảy ra chuyện.

Cuối cùng, Tiêu Hề Hề không còn cách nào khác, đành bắt chước chữ viết của Lạc Thanh Hàn phê tấu chương.

May là tác phong phê tấu chương của Lạc Thanh Hàn cũng giống như tính cách của hắn, ngắn gọn súc tích, tiếc chữ như vàng.

Hầu hết nàng chỉ cần vẽ một vòng tròn màu đỏ ở cuối tấu chương rồi đóng ngọc tỷ là được, chứng tỏ Hoàng đế đã duyệt, tam tỉnh lục bộ có thể thực hiện theo nội dung trên đó.

Ngoài ra còn có một số ít tấu chương không thể trực tiếp thông qua.

Số tấu chương đó được chia làm hai loại —

Loại thứ nhất là trực tiếp từ chối, không được thông qua, cần Tiêu Hề Hề bắt chước chữ viết của Hoàng đế, dùng chu sa viết một chữ “không”.

Loại còn lại cần phải thảo luận thêm, cũng phiền phức hơn, Hoàng đế cần viết ra ý kiến cụ thể, ít nhất cũng phải mười mấy chữ, thậm chí cả trăm chữ.

Chương 1048: Tình huống xấu nhất

Tiêu Hề Hề sợ bị người khác phát hiện.

Mỗi lần cần viết ý kiến cụ thể, nàng phải luyện tập trên giấy trắng mấy chục lần để chắc chắn chữ nàng viết giống với chữ của Lạc Thanh Hàn, sau đó mới dám đặt bút viết lên tấu chương.

Nàng thề, năm đó thi đại học cũng không cực như bây giờ!

Sau khi xem hết tấu chương trong ngày, cánh tay nàng mỏi nhừ không nhấc lên nổi, cả người nàng nằm dài trên bàn, như thể linh hồn bị khoét rỗng.

Làm Hoàng đế thật sự quá mệt mỏi!

Nàng vô cùng nhớ những ngày tháng làm cá muối.

Bảo Cầm đến hỏi nàng có muốn ăn tối bây giờ không? Nàng đã từ chối.

Tuy nàng mệt, nhưng nàng không muốn ăn gì.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Trên giường, Lạc Thanh Hàn vẫn nhắm mắt bất động.

Tiêu Hề Hề kéo lê thân thể mệt mỏi ngồi xuống cạnh giường.

Trong phòng có địa noãn, sàn nhà ấm nên ngồi trên sàn không thấy lạnh.

Nàng nắm tay Lạc Thanh Hàn, nhỏ giọng gọi.

“A Hàn.”

Trong dự doán, không có phản hồi nào.

Tiêu Hề Hề thở dài “Chàng mau tỉnh lại đi, làm Hoàng đế thật sự rất mệt, ta không chống đỡ được bao lâu nữa.”

Trong phòng ngủ yên tĩnh, chỉ nghe tiếng nàng nói chuyện.

Nàng lẩm bẩm mấy câu, cuối cùng nằm xuống mép giường, mê man ngủ thiếp đi.

Tiêu Hề Hề ngủ không an ổn, mấy giấc mơ kỳ lạ nối tiếp nhau ập đến.

Nàng lạc lối trong những giấc mơ đó, không biết mình đang ở đâu.

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt.

Hoàng đế vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Ba ngày liên tiếp không thượng triều, dù bá quan văn võ trong triều có ngốc thế nào cũng nhận thấy có gì đó không ổn.

Có người đến gặp Các lão hỏi thăm Hoàng đế, muốn biết Hoàng đế có phải bị bệnh không? Bằng không, với bản tính tham công tiếc việc của Hoàng đế, trừ khi bệnh nặng không xuống nổi giường, sẽ không nghỉ ba ngày liên tục như vậy.

Thật ra, Các lão cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ba ngày nay bọn họ không được Hoàng đế triệu kiến, cũng không thể vào cung, hoàn toàn không biết trong cung xảy ra chuyện gì.

Nhưng tấu chương đưa vào cung đều được phê duyệt mỗi ngày, chắc hẳn Hoàng đế không có chuyện gì nghiêm trọng.

Các lão chỉ đành trấn an cảm xúc của các quan viên phía dưới, dặn dò bọn họ đừng nghĩ nhiều, đồng thời đưa thẻ bài vào hoàng cung, hy vọng có thể vào cung gặp Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề cảm thấy đau đầu khi nhận được thẻ bài của Các lão sai người đưa vào.

Hoàng đế còn đang hôn mê, không thể gặp Các lão.

Nàng không dám nói với Các lão rằng Hoàng đế đang hôn mê.

Nhớ lúc đầu Lạc Thanh Hàn mới lên ngôi, mấy Các lão này từng gây khó dễ cho hắn.

Sau đó, chính Lạc Thanh Hàn dựa vào thủ đoạn mạnh mẽ của mình để trấn áp đám lão thần xảo quyệt này.

Nếu đám cáo già này biết Hoàng đế đang hôn mê, nhất định sẽ lại nảy sinh ý đồ xấu xa.

Tiêu Hề Hề không thể mạo hiểm.

Nàng cầm năm thẻ bài lên, đưa cho Thường công công, rồi căn dặn.

“Ngươi đi nói với bọn họn, gần đây Hoàng thượng được tổ tiên báo mộng, nhận được vài dẫn dắt, cần chay tịnh bế quan một thời gian, tạm dừng thượng triều, sau khi bế quan xong sẽ thượng triều như cũ, những chuyện khác trong triều vẫn tiếp tục như trước.”

“Vâng.”

Thường công công hai tay cầm thẻ bài, xoay người đi ra ngoài.

Thỉnh cầu diện thánh của Các lão đều bị từ chối.

Bọn họ nghe xong lý do của Hoàng đế đều cảm thấy có hơi hoang đường, đường đường là vua một nước lại làm mấy chuyện quỷ thần?

Nhưng bọn họ nhớ lại chuyện lúc Hoàng đế còn là Thái tử, đối mặt với vây đánh của ngàn quân địch, lại có thể đao thương bất nhập.

So ra thì báo mộng chẳng là gì cả.

Nghĩ vậy, các đại thần đương nhiên chấp nhận lý do Hoàng đế được tổ tiên báo mộng.

Tiêu Hề Hề mượn danh nghĩa tổ tiên báo mộng để xóa tan nghi ngờ của triều thần.

Nhưng trong lòng nàng biết đây chỉ là cách tạm thời, chỉ có thể trì hoãn chứ không thể giải quyết tận gốc vấn đề.

Quan viên trong triều không phải kẻ ngốc, qua một thời gian, nếu Hoàng đế vẫn không xuất hiện, bọn họ nhất định sẽ càng nghi ngờ.

Đến lúc đó, Tiêu Hề Hề khó mà lừa được bọn họ.

Ngoài việc giúp phê tấu chương mỗi ngày, nàng còn ở bên giường nhìn Lạc Thanh Hàn, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng hắn sẽ sớm tỉnh lại.

Tiếc thay ông trời không toại lòng người.

Từng lời cầu nguyện của nàng đều không thành.

Tiêu Hề Hề không khỏi nghĩ đến tình huống xấu nhất —

Lỡ như Lạc Thanh Hàn không bao giờ tỉnh lại nữa thì làm sao?

Vừa nghĩ tới chuyện này, trong lòng nàng thấy vô cùng khó chịu.

Nàng không dám nghĩ nữa, ép mình quên đi tình huống xấu nhất, liên tục tự trấn an thôi miên bản thân, khiến bản thân tin Lạc Thanh Hàn nhất định sẽ tỉnh lại, có lẽ lát nữa hắn sẽ mở mắt ra thì sao?

Hắn mang mệnh cách Tử Vi ngàn năm hiếm có, được trời ban vận khí, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!

Tiêu Hề Hề nghĩ đến đây thì hơi ngừng lại.

Nàng chợt nhớ tới lời sư phụ từng nói.

Ông nói mệnh cách của Lạc Thanh Hàn có vấn đề, có khả năng bị người khác động tay.

Theo lý mà nói, người mang mệnh cách Tử Vi đều được ông trời chiếu cố, gặp nhiều may mắn, dù ở mặt nào cũng sẽ thuận lợi hơn người khác.

Nhưng Lạc Thanh Hàn từ nhỏ mất mẫu thân, còn suýt bị mẫu thân giết chết. Sau đó, hắn bị nghĩa mẫu lợi dụng, phụ thân kiêng dè, bị huynh đệ âm mưu sát hại.

Cuộc đời như vậy nào khớp với hai từ thuận lợi.

Sau đó Tiêu Hề Hề lại nghĩ đến lá bùa có chữ "cô".

Không cha không mẹ nghĩa là mồ côi.

Một từ đơn giản này đã tóm gọn hai mươi năm cuộc đời của Lạc Thanh Hàn.

Nếu sự xuất hiện của lá bùa đó không phải ngẫu nhiên thì nhất định phải có phần tiếp theo.

Tiêu Hề Hề lập tức gọi Thường công công tới hỏi xem Hoàng đế gần đây có gặp chuyện gì lạ không.

Thường công công suy nghĩ hồi lâu, nhưng cũng không nghĩ ra chuyện gì.

Tiêu Hề Hề hơi thất vọng.

Trong cung này, Thường công công là người quen thuộc nhất với cuộc sống thường ngày của Lạc Thanh Hàn, hầu như ngày nào cũng ở bên cạnh Lạc Thanh Hàn, nếu Lạc Thanh Hàn gặp phải chuyện gì kỳ lạ, chắc chắn hắn sẽ biết.

Thường công công bất đắc dĩ nói "Tuy ngày nào nô tài cũng đi theo bên cạnh Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng thỉnh thoảng cũng rời cung, lúc rời cung thì thường không dẫn theo nô tài."

Tiêu Hề Hề chợt nhớ lá bùa mà Lạc Thanh Hàn có được cũng là từ ngoài cung mang về.

Lạc Thanh Hàn thỉnh thoảng cũng rời cung, mỗi lần rời khỏi đều dẫn theo một đội cấm vệ.

Tiêu Hề Hề lập tức cho người gọi Thống lĩnh Cấm vệ Triệu Hiền tới.

Thường công công đã nói tin Hoàng đế hôn mê cho Triệu Hiền biết.

Nói thật thì trong lòng hắn cũng rất sợ.

Nhưng hắn trước giờ không hay lộ cảm xúc ra ngoài, dù lúc này đang hoảng sợ, nhưng trên mặt lại không lộ ra dấu hiệu gì, hình ảnh tướng quân lạnh lùng vẫn còn nguyên vẹn.

Hắn sải bước vào điện bên, chắp tay hành lễ với Quý phi.

Tiêu Hề Hề cũng không vòng vo, hỏi thẳng vấn đề.

"Ngươi nghĩ kỹ lại xem, gần đây bên cạnh Hoàng thượng có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không? Đặc biệt là ở ngoài cung."

———

*Tam khuyết ngũ tệ là lý thuyết về số mạng. Tam khuyết là chỉ trong số mạng thiếu ba thứ tiền – mạng – quyền. Ngũ tệ là quan, quả, cô, độc, tàn (mất vợ, góa chồng, mồ côi, cô độc, tàn phế).

Chương 1049: Đổi mệnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Triệu Hiền cố nhớ lại một hồi, chợt nhớ ra gì đó.

"Ngày đầy tháng của con trai Anh vương …… chính là ngày có mưa đá, mạt tướng hộ tống Hoàng thượng về cung. Nhưng vì đường quá trơn, xe ngựa bị lật giữa đường. Toàn bộ cỗ xe vỡ vụn, xa phu tử vong tại chỗ, hai con ngựa bị thương nặng. May là Hoàng thượng không bị thương. Sau đó chúng thần phát hiện một chữ viết bằng máu dưới đáy xe."

Tiêu Hề Hề hỏi "Là chữ gì?"

Triệu Hiền "Là một chữ tàn."

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Triệu Hiền "Sau đó, mạt tướng sai người kiểm tra, không ai biết người nào đã viết chữ tàn đó, mạt tướng nghi ngờ có người chơi xấu, nhưng vì sau đó Hoàng thượng không nhắc nữa nên chuyện này cứ thế qua đi."

Lời hắn nói, Tiêu Hề Hề không nghe lọt chữ nào.

Trong đầu nàng chỉ còn lại năm từ —

Quan – quả – cô – độc – tàn.

Trong Huyền Môn có câu nói bất thành văn rằng phàm là người tu hành, chắc chắn sẽ mắc một trong tam khuyết ngũ tệ.

Đây là cái giá phải trả cho việc tiết lộ thiên cơ.

Ngũ tệ là quan, quả, cô, độc, tàn (mất vợ, góa chồng, mồ côi, cô độc, tàn phế).

Tam khuyết là tiền, mạng, quyền.

Câu nói này không có cơ sở thực tế, nhưng nếu nghĩ kỹ thì có vẻ đúng.

Ví như hầu hết người ở Huyền Môn đều không cha không mẹ, ứng với chữ "cô", Tiêu Hề Hề còn cha mẹ, nhưng số mệnh định nàng không thể sống quá mười chín tuổi, nên thứ nàng thiếu là mạng.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không phải người tu hành, theo lý thì hắn không nên ứng với chữ nào mới phải.

Nhớ lại những gì Huyền Cơ Tử nói trước đó, mệnh cách của Lạc Thanh Hàn có khả năng bị người khác động tay.

Trong lòng Tiêu Hề Hề lặng lẽ nảy ra suy đoán táo bạo —

Lẽ nào có người tu hành nào đó đang muốn đổi mệnh với Lạc Thanh Hàn?

Nói chung, đổi mệnh cũng được xem như là một cách thay đổi cuộc sống.

Vì mục đích cuối cùng của đổi mệnh cũng vì muốn thay đổi mệnh cách của mình.

Một số người không hài lòng với số mệnh của mình, mong muốn có số mệnh tốt hơn sẽ dùng thuật đổi mệnh để cướp vận may của người khác, chiếm mệnh tốt của người khác làm của riêng.

Tuy nhiên, tỷ lệ thành công của cách này rất thấp, cực kỳ dễ gặp phản phệ.

Một khi phản phệ chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn!

Thế nên tà thuật đổi mệnh này là cấm kỵ không thể nhắc đến.

Lúc Huyền Cơ Tử giảng dạy, từng nhấn mạnh tác hại của thuật đổi mệnh.

Nó không chỉ đoạt vận may, còn đoạt cả tuổi thọ của một người.

Từng có người vì bị đổi mệnh cách, trong một đêm nhà tan cửa nát, người đó đến tận lúc chết cũng không biết mình bị người khác cướp đoạt mệnh cách.

Nhưng càng có nhiều người phải hứng chịu phản phệ vì không đổi được mệnh cách, trong phút chốc qua đời đột ngột, trạng thái chết rất ghê rợn.

Huyền Cơ Tử nói nhiều như vậy chủ yếu là muốn đệ tử của mình cảnh giác với loại tà thuật này, tránh trúng bẫy của người khác.

Còn quá trình cụ thể của thuật đổi mệnh thì ông không nói nhiều. Trong Tàng Thư Các của Huyền Môn có ghi chép liên quan, nếu có hứng thú thì có thể tự mình tìm hiểu.

Tiêu Hề Hề không có hứng thú với việc đọc sách, từ nhỏ đến lớn nàng chỉ bước vào Tàng Thư Các vài lần, đương nhiên cũng chưa từng đọc bất kỳ cuốn sách nào liên quan đến nó.

Chỉ có đại sư huynh và nhị sư huynh là thường xuyên đến Tàng Thư Các.

Đặc biệt là nhị sư huynh Ôn Cựu Thành, huynh ấy là mọt sách chính hiệu, huynh ấy đã đọc hết sách Tàng Thư Các, thậm chí có những quyển đọc đi đọc lại rất nhiều lần, nhất định là biết thông tin liên quan đến thuật đổi mệnh.

Nghĩ đến đây, Tiêu Hề Hề thầm tính toán thời gian, đại sư huynh và nhị sư huynh hẳn là đang trên đường về kinh, không biết lúc nào hai người họ mới về tới?

Nàng mong đại sư huynh và nhị sư huynh về kinh càng sớm càng tốt.

Kết quả người về trước là tam sư huynh Bùi Thiên Hoặc.

Khi Bùi Thiên Hoặc xuất hiện trước mặt Tiêu Hề Hề, cả người y đầy bụi bặm.

Y vốn là người yêu cái đẹp, thích nhất là trang điểm cho mình và sư muội mỗi khi ra ngoài gặp người khác.

Nhưng bây giờ y đang mặc một bộ quần áo bụi bặm đã lâu không thay, cổ áo và tay áo đã bạc màu, đầu tóc rối bù, trâm cài cũng lệch sang một bên, cằm mọc một lớp râu đen, khuôn mặt đầy mệt mỏi tiều tụy.

Tiêu Hề Hề thấy y như vậy, không khỏi giật mình.

“Huynh sao vậy? Trên đường gặp cướp à? Hay túi tiền bị trộm?”

Bùi Thiên Hoặc mở đôi môi khô nứt nẻ, phát ra âm thanh khàn khàn.

“Cho ta ăn chút gì trước đi, đã hai ngày ta không ăn gì rồi.”

Tiêu Hề Hề vội vàng gọi người chuẩn bị bữa ăn.

Bùi Thiên Hoặc “Làm món đơn giản thôi, nhanh lên, ta đói quá.”

Bảo Cầm nấu một tô mì lớn với nước canh xương, thêm thịt kho còn thừa từ bữa trưa, chần hai loại rau xanh, rồi rắc một ít hành lá xắt nhỏ.

Nàng đặt tô mì thịt kho nóng hổi trước mặt Bùi Thiên Hoặc.

Ánh mắt Bùi Thiên Hoặc lập tức bị món mì thịt kho béo ngậy hấp dẫn.

Dáng người y dễ tăng cân, để giữ dáng nên y hiếm khi ăn thịt, đặc biệt là loại thịt kho nhiều dầu mỡ này.

Nhưng lúc này y không thể quan tâm nhiều.

Lâu lắm rồi y mới được ăn một bữa đàng hoàng, hiện giờ món thịt kho này chính là mạng của y!

Y cầm bát đũa lên ăn ngon lành.

Bảo Cầm bưng một dĩa bưởi đã gọt vỏ tới.

Bùi Thiên Hoặc nhanh chóng ăn hết bát mì lớn,
không chừa giọt canh nào.

Đáy bát sạch bong như được liếm.

Tiêu Hề Hề hỏi y muốn ăn nữa không?

Bùi Thiên Hoặc dựa vào khả năng tự chủ mạnh mẽ của mình, lắc đầu từ chối.

“Không cần, ta ăn no rồi.”

Ăn nữa chắc chắn sẽ mập.

Tiêu Hề Hề đẩy dĩa bưởi sang, ra hiệu y ăn chút bưởi cho đỡ ngấy.

Ăn bưởi không mập nên Bùi Thiên Hoặc không khách khí.

Tiêu Hề Hề hỏi "Không phải huynh đến núi Hóa Phúc sao? Sao lâu vậy mới về?"

Với tốc độ bình thường, cùng lắm một tháng là y đã về.

Nhưng y đi hơn hai tháng.

Nếu không phải thời đại này liên lạc bất tiện, bằng không nàng đã gọi điện hỏi xem y đang làm gì bên ngoài.

Bùi Thiên Hoặc nuốt miếng bưởi, bắt đầu kể lại chuyện của mình.

"Trước đó ta đến núi Hóa Phúc, tìm thấy thôn Đại Phúc, nơi đó giống như những gì Lệ Khinh Ngôn nói, cả thôn bị thiêu rụi thành đống đổ nát, không còn gì cả ……"

Lúc đó trời đã rất tối, mây đen trên trời tụ lại ngày càng nhiều, dường như có thể đè xuống bất cứ lúc nào.

Bùi Thiên Hoặc đi quanh thôn hai vòng, không tìm thấy manh mối hữu ích gì, chỉ đành trở về tay không.

Nhưng vừa bước ra khỏi thôn, mưa lớn bất ngờ đổ xuống.

Chớp mắt mưa to như trút nước!

Mưa lớn như vậy rất khó đi đường núi, Bùi Thiên Hoặc đành phải quay về thôn.

Y tìm một ngôi nhà đổ nát phân nửa, vào đó trú mưa.

Nước mưa rơi xuống làm bùn bắn tung tóe lên quần áo của y.

Điều này làm Bùi Thiên Hoặc yêu cái đẹp cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng lúc này không có chỗ để thay quần áo nên y đành chịu đựng bực bội, co ro trong góc tránh gió mưa lùa vào.

———

Mì thịt kho

Chương 1050: Búp bê

Mưa rất to, còn có sấm chớp, cộng thêm nơi này từng có rất nhiều người chết, đúng là cảnh tượng điển hình trong truyện ma.

Chỉ cần là người nhát gan, lúc này sẽ bị dọa ngu người.

May là Bùi Thiên Hoặc can đảm, không sợ hãi cảnh này.

Để tạm thời quên đi chuyện quần áo của mình bị bùn vấy bẩn, y bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh, cố gắng chuyển hướng chú ý của mình.

Cuối cùng, y đã tìm được chút manh mối.

Trước mặt y không xa, dưới bức tường đất đen cháy rụi, một phần đất bị nước mưa cuốn trôi, lộ ra một thứ đồ màu đen.

Bùi Thiên Hoặc nhìn chằm chằm vào điểm đen không chớp mắt, mãi đến khi mưa dần tạnh.

Y đứng dậy, bước ra khỏi góc, đến dưới bức tường đất.

Tình cờ bên cạnh có một chiếc xẻng đang cháy dở.

Bùi Thiên Hoặc cầm xẻng lên, bắt đầu xúc đất.

Khi đất được đào lên, thứ đồ màu đen dần lộ rõ toàn bộ hình dáng —

Thực chất nó là một hộp gỗ màu đen.

Hộp này rất nặng, được làm từ gỗ mun thượng hạng, trên hộp còn có một khóa đồng tinh xảo.

Bùi Thiên Hoặc không biết mở khóa, cũng lười xuống núi tìm thợ mở khóa, trực tiếp dùng vũ lực phá ổ khóa.

Mở hộp gỗ ra, bên trong có một tượng thần cao nửa thước.

Hình dáng của tượng thần rất kỳ lạ, tạo cho người ta cảm giác khó chịu.

Bùi Thiên Hoặc lắc lắc tượng thần, phát hiện bên trong dường như có giấu thứ gì đó nên đập vỡ bức tượng ngay tại chỗ.

Một con búp bê đỏ sẫm rơi ra khỏi tượng thần.

Con búp bê đeo vòng sắt trên đầu, mặt trước viết một chuỗi sinh thần bát tự, mặt sau có dòng phù văn màu đen quỷ dị.

Bùi Thiên Hoặc không biết nhiều về phù văn, cũng không biết sinh thần bát tự này là của ai, nhưng y có thể cảm nhận được thứ này chắc chắn là tà vật hại người, người chôn nó ở đây chắc chắn có ý đồ xấu.

Y lập tức nhét con búp bê vào ngực, vội vã rời khỏi thôn Đại Phúc.

Sau khi xuống núi, Bùi Thiên Hoặc tìm một quán trọ gần đó, định tắm nước nóng, thay quần áo bẩn rồi ngủ một giấc thật ngon.

Kết quả, vừa bước vào phòng khách, hai sát thủ đeo mặt nạ từ trong góc nhảy ra, giơ đao chém vào đầu y!

Bùi Thiên Hoặc dùng thân thủ mạnh mẽ của mình lấy một chọi hai, giết chết đối phương.

Nhưng y không dám ở lại quán trọ.

Y nghi ngờ mình bị theo dõi, nếu tiếp tục ở lại đây, rất có thể y sẽ lại bị ám sát.

Sự thật chứng minh, nghi ngờ của y là đúng.

Vài ngày tiếp theo, y bị ám sát ba lần, số lượng sát thủ mỗi lúc một nhiều hơn.

Dù Bùi Thiên Hoặc có võ công cao cường cũng không thể chống lại nhiều người vây đánh.

Kế hoạch ban đầu của y là về Thịnh Kinh càng sớm càng tốt, chỉ cần đến được Thịnh Kinh thì y sẽ an toàn.

Nhưng đám sát thủ đó dường như biết y sẽ về Thịnh Kinh nên mai phục tại nơi mà y phải đi qua khi về Thịnh Kinh, chờ y rơi vào bẫy của chúng.

Để tránh đám sát thủ này, Bùi Thiên Hoặc đành từ bỏ đường lớn, chọn đường núi hiểm trở hẻo lánh.

Do không quen thuộc địa hình, y thường xuyên đi sai hướng, nhiều lần bị lạc, quanh đi quẩn lại trong núi.

Vốn dĩ y chỉ mất hơn mười ngày để về Thịnh Kinh, nhưng để tránh truy đuổi, y phải mất gấp bốn lần thời gian mới về được.

Bùi Thiên Hoặc kể xong, ánh mắt trống rỗng vô vọng, giống như một con búp bê bị người ta chơi đùa rách nát.

"Muội biết không? Cả đoạn đường ta thậm chí còn không có cơ hội để thở, đói chỉ có thể ăn lương khô, sau khi hết lương khô, chỉ có thể ăn trái cây dại. Ta đã hơn bốn mươi ngày không tắm, sống như một người rừng. Ta đã không còn là ta thanh tú không vướng bụi trần trước kia nữa. Ta thấy mình thật dơ bẩn."

Tiêu Hề Hề an ủi "Không sao, ta không chê huynh."

Bùi Thiên Hoặc trợn mắt nhìn nàng "Thật sao? Vậy bây giờ muội ôm ta đi."

Tiêu Hề Hề nhìn bộ quần áo bẩn thỉu, thoang thoảng mùi hôi trên người y, nàng nở nụ cười giả tạo.

"Ta đã gả cho người ta rồi, không thể ôm ấp với tam sư huynh nữa, như vậy là không giữ phụ đạo."

Khóe miệng Bùi Thiên Hoặc giật giật "Ta biết ngay mà, lời của nữ nhân không thể tin."

Y lấy một túi vải trong ngực, ném lên bàn.

Dù cách một lớp vải dày, Tiêu Hề Hề vẫn nhìn thấy huyết quang đậm đặc tỏa ra, là điềm không lành.

Nàng cẩn thận mở túi vải, bên trong là một con búp bê cỡ lòng bàn tay.

Toàn thân con búp bê này đỏ sẫm, như thể nhuộm đầy máu, khiến người ta có cảm giác rất khó chịu.

Tiêu Hề Hề tức thì phản ứng "Đây là con búp bê mà huynh đào được ở thôn Đại Phúc?"

Bùi Thiên Hoặc uể oải đáp "Đúng vậy."

Tiêu Hề Hề cầm búp bê lên, vừa cầm lại gần đã ngửi thấy mùi máu tanh.

Thứ này quả thực đã nhuốm máu!

Sinh thần bát tự được viết ở mặt trước chính là sinh thần bát tự của Lạc Thanh Hàn.

Về phần phù văn vẽ ở mặt sau, Tiêu Hề Hề cũng thấy chúng hơi quen, nàng vừa nghĩ lại đã nhớ ra.

Tiêu Lăng Phong từng mang về một tượng thần từ một tín đồ của Cứu Thế Giáo, sau khi đập vỡ tượng thần, bên trong rơi ra một lá bùa.

Phù văn trên bùa đó giống hệt phù văn ở mặt sau con búp bê này!

Bùi Thiên Hoặc thấy nàng ngẩn người nhìn con búp bê, không khỏi hỏi.

"Muội biết con búp bê này dùng để làm gì không?"

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Ta nghi ngờ có người muốn hoán đổi mệnh cách Tử Vi của Lạc Thanh Hàn, con búp bê này có thể là một phần trong đó."

Bùi Thiên Hoặc sửng sốt một lát, sau đó hiểu ra.

"Chẳng trách đám người đó điên cuồng truy sát ta, nguyên nhân là vì ta đã phá hoại âm mưu của bọn chúng! Nói như vậy, nếu ta cướp con búp bê này về, phải chăng thuật đổi mệnh của bọn chúng thất bại rồi?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không đơn giản như vậy, nếu thuật đổi mệnh thất bại, lẽ ra bây giờ Lạc Thanh Hàn đã tỉnh lại, nhưng chàng vẫn hôn mê bất tỉnh."

Lúc này Bùi Thiên Hoặc mới biết Lạc Thanh Hàn đã hôn mê.

Sau khi hỏi quá trình Lạc Thanh Hàn hôn mê, y sờ cằm suy nghĩ.

"Giả sử suy đoán của muội là thật, Lạc Thanh Hàn hiện giờ đã hôn mê, có nghĩa là thuật đổi mệnh đã tiến vào bước cuối cùng, chỉ còn lại một bước duy nhất, Lạc Thanh Hàn đang rất nguy hiểm."

Tiêu Hề Hề siết chặt con búp bê trong tay, nói.

"Không thể để kế hoạch của bọn chúng thành công!"

Thật ra Bùi Thiên Hoặc không quan tâm Lạc Thanh Hàn sống hay chết, nhưng mạng của Lạc Thanh Hàn và Hề Hề đã gắn liền với nhau.

Nếu Lạc Thanh Hàn chết, Hề Hề cũng sẽ chết.

Vì Hề Hề, Bùi Thiên Hoặc không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Y hỏi "Muội định làm gì?"

Tiêu Hề Hề không trả lời mà hỏi "Huynh có biết quá trình thực hiện thuật đổi mệnh không?"

Bùi Thiên Hoặc lắc đầu "Ta không biết, sư phụ chưa từng dạy cái này."

Chương 1051: Chó cùng rứt giậu

Tuy Bùi Thiên Hoặc không lười biếng như Hề Hề, nhưng y cũng không thích đọc sách, y chỉ hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ giao, ngoài ra y sẽ không chủ động tìm tòi nghiên cứu, y gần như dành toàn bộ thời gian của mình mày mò cách ăn mặc.

Tiêu Hề Hề không ngạc nhiên với kết quả này, thở dài nói.

"Bây giờ chỉ có thể đợi đại sư huynh và nhị sư huynh về."

Nếu muốn phá giải thuật đổi mệnh, trước tiên phải hiểu được nó.

Bây giờ người duy nhất có thể giúp nàng hiểu được thuật đổi mệnh chỉ có đại sư huynh và nhị sư huynh.

……

Sau khi chuyện ở thành Phù Phong kết thúc, Ngọc Lân vệ lên đường về kinh.

Về kinh cùng bọn họ còn có Phương Vô Tửu, Ôn Cựu Thành và Uất Cửu.

Uất Cửu là mục tiêu giam giữ quan trọng, không những bị Phương Vô Tửu phong ấn huyệt đạo bằng kim bạc, còn bị ép uống Nhuyễn Cốt Tán, bây giờ gã không dùng được nội lực, đứng dậy cũng khó khăn.

Gió lạnh gào thét, xen lẫn những bông tuyết.

Đoàn người đi trên đường lớn, từ từ đến gần Thịnh Kinh.

Phương Vô Tửu mở cửa sổ xe, nhìn cổng thành ngày càng gần trước mặt.

"Sắp vào thành rồi."

Ôn Cựu Thành tựa vào thành xe, trên người đắp chăn dày, trong tay cầm một cuốn sách.

Vết thương của y vẫn chưa lành, sắc mặt trông không tốt lắm. Nghe vậy, y rời mắt khỏi cuốn sách, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, thấp giọng nói.

“Không biết Hề Hề thế nào rồi?”

Phương Vô Tửu đóng cửa sổ xe lại, trầm tư nói “Hy vọng muội ấy không sao.”

Ôn Cựu Thành nhìn y một lát, đột nhiên hỏi.

“Suốt dọc đường huynh luôn tâm sự trùng trùng, rốt cuộc huynh đang lo lắng chuyện gì?”

Theo lý mà nói, bọn họ bắt được Uất Cửu, lấy được hoa Hải Sinh, hẳn là nên vui mới phải, nhưng Phương Vô Tửu lại không mấy vui, khuôn mặt lúc nào cũng hiện lên vài phần lo lắng.

Phương Vô Tửu “Thành Phù Phong là căn cứ quan trọng của Thiên Môn đã bị chúng ta phá hủy, chúng ta còn bắt giữ Uất Cửu, Thiên Môn bị tổn thất nặng nề, ta lo lắng bọn chúng sẽ chó cùng rứt giậu.”

Ôn Cựu Thành “Không phải huynh nói chuyện với Uất Cửu rồi sao? Gã là con trai của môn chủ Thiên Môn, hẳn là biết rất nhiều thông tin hữu ích?”

Nhắc tới chuyện này, Phương Vô Tửu lại càng đau đầu hơn.

Y đã nói chuyện với Uất Cửu, nhưng Uất Cửu cực kỳ xảo quyệt, lời gã nói thật giả lẫn lộn, không thể phân biệt được.

Phương Vô Tửu cũng dùng các thủ đoạn đặc biệt, chẳng hạn như dùng thuốc và thôi miên tâm lý để khiến Uất Cửu nói ra sự thật.

Kết quả thu được rất ít.

Uất Cửu hẳn là đã trải qua quá trình huấn luyện chuyên môn lâu dài với cường độ cao, điều này khiến cho sự chịu đựng của gã trở nên vô cùng mạnh mẽ, dù tra tấn thể xác hay tinh thần, cũng không thể khiến gã khuất phục.

Phương Vô Tửu "Uất Cửu không muốn phối hợp, gã nói trừ khi gặp được Hề Hề, nếu không gã sẽ không nói gì."

Ôn Cựu Thành nhướng mày "Gã muốn gặp Hề Hề làm gì?"

Phương Vô Tửu lắc đầu "Không biết."

Ôn Cựu Thành kinh ngạc hơn "Đến huynh cũng không nhìn thấu được gã?"

Trong năm người ở Huyền Môn, Phương Vô Tửu là người hiểu lòng người nhất, hiếm thấy có người mà huynh ấy cũng không nhìn thấu.

"Uất Cửu không chỉ xảo quyệt mà chỗ này của gã còn có hơi quái lạ."

Phương Vô Tửu chỉ vào đầu mình nói.

"Có lúc gã rất lý trí, có lúc lại rất vô lý, ta không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để suy đoán về gã."

Đoàn xe dừng lại trước cổng thành.

Quan binh canh giữ cổng thành thấy trang phục của đoàn người, biết bọn họ là Ngọc Lân vệ, vội vàng tránh đường.

Cổng thành rộng mở, đoàn xe thuận lợi vào thành.

Tiêu Hề Hề cố ý sai người để ý từng cổng thành.

Vừa nhìn thấy Ngọc Lân vệ trở về, liền có người tiến tới ngăn cản đoàn xe, nói với Thượng Khuê dẫn đầu.

"Quý phi nương nương lệnh mọi người sau khi về kinh lập tức vào cung gặp mặt, nương nương có chuyện rất quan trọng muốn nói với mọi người."

Thượng Khuê không dám chậm trễ, lập tức dẫn Ngọc Lân vệ vào cung.

Tiêu Hề Hề biết bọn họ cuối cùng cũng đã về, lập tức đứng dậy đi về phía cửa, nghểnh cổ nhìn ra ngoài.

Lúc nàng thấy đại sư huynh và nhị sư huynh, đôi mắt nàng sáng lên, cả người nàng cũng tràn đầy sinh lực.

Thượng Khuê chắp tay hành lễ "Mạt tướng bái kiến Quý phi nương nương."

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành cũng cung kính cúi đầu.

Sau khi vào điện bên, Thượng Khuê lập tức kể lại chuyện ở thành Phù Phong.

Hắn hai tay dâng hộp gấm đựng hoa Hải Sinh.

Tiêu Hề Hề cầm hộp gấm nhìn thử, nghiêm túc nói "Lần này ngươi vất vả rồi."

Thượng Khuê vội nói "Thật ra mạt tướng không làm gì cả, mọi chuyện đều là công của Phương thái y và Ôn tiên sinh."

Phương Vô Tửu "Nếu lần này không có ngài giúp đỡ, kế hoạch của bọn ta sẽ không dễ dàng thành công như vậy, công lao của ngài rất lớn."

Thượng Khuê lịch sự từ chối "Phương thái y quá khen rồi."

Tiêu Hề Hề liếc nhìn Bảo Cầm.

Bảo Cầm lập tức sai người lấy món đồ chuẩn bị từ trước.

Ngoài tiền và lụa, còn có một bảo đao thoạt nhìn rất có giá trị.

Bảo đao này do Tiêu Hề Hề sai người tìm trong Thiếu phủ, nghe nói nó được chế tạo bởi một bậc thầy nổi tiếng trên giang hồ, xem như là một thanh đao tuyệt thế.

Tiêu Hề Hề "Đây là bổn cung thưởng cho ngươi, ngươi nhận lấy đi, sau này bổn cung sẽ nói với Hoàng thượng, xem có thể nâng chức quan của ngươi lên một chút không."

Thượng Khuê vui mừng khôn xiết, vội khấu đầu tạ ơn.

Hắn giơ hai tay nhận thưởng, vui vẻ cáo lui rời đi.

Hắn vừa đi, Tiêu Hề Hề lập tức đứng lên "Đại sư huynh, nhị sư huynh, đi theo ta."

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành đứng lên.

Vì vết thương của Ôn Cựu Thành vẫn chưa lành nên động tác khó tránh có hơi chậm chạp.

Tiêu Hề Hề chú ý điểm này, nhớ ra chuyện y bị thương, vội vàng hỏi.

"Vết thương của huynh thế nào rồi? Có nghiêm trọng không? Nếu cần thuốc gì có thể nói ta biết, ta sẽ bảo thái y viện chuẩn

bị.”

Ôn Cựu Thành cười nói “Không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi.”

Thật ra vết thương khá nặng, hai xương sườn bị gãy, nội tạng gần như bị thủng.

Nhưng y không muốn sư muội lo lắng nên cố tình nói nhẹ mọi chuyện.

Tiêu Hề Hề tự trách “Xin lỗi, nếu không phải ta bảo huynh đến thành Phù Phong tìm đại sư huynh, huynh đã không bị thương.”

Ôn Cựu Thành xoa đầu nàng “Người một nhà, nói mấy chuyện này làm gì?”

Mắt Tiêu Hề Hề hơi chua xót.

Dù kiếp này nàng không nhận được yêu thương của cha mẹ nhưng nàng nhận được yêu thương gấp bội từ sư phụ và các sư huynh đệ.

Ông trời không tệ bạc với nàng.

Nhìn nàng sắp khóc, Phương Vô Tửu cười đổi chủ đề.

“Không phải muội nói có chuyện quan trọng muốn nói với bọn ta sao?”

Tiêu Hề Hề hít sâu một hơi, kìm nén cảm xúc chua chát.

“Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Ba người rời khỏi điện bên, đi về phía phòng ngủ.

Tiêu Hề Hề nói ngắn gọn tình trạng hôn mê của Lạc Thanh Hàn, đồng thời đề cập đến suy đoán về thuật đổi mệnh.

Bọn họ bước vào phòng ngủ, thấy Lạc Thanh Hàn vẫn đang hôn mê.

Phương Vô Tửu bắt mạch cho Lạc Thanh Hàn, một lát sau mới thả ra.

Tiêu Hề Hề lo lắng hỏi “Thế nào?”

Chương 1052: Nghĩ thôi cũng đã thấy sợ!

Phương Vô Tửu cau mày "Ngoài mạch đập hơi yếu, không có gì nghiêm trọng, theo lý mà nói thì không nên hôn mê."

Tiêu Hề Hề "Thái y lệnh cũng nói như vậy, tra thế nào cũng không thể tra ra nguyên nhân khiến Hoàng thượng hôn mê."

Phương Vô Tửu "Xem ra quả thật là liên quan đến thuật đổi mệnh."

Tiêu Hề Hề có được hi vọng "Huynh hiểu bao nhiêu về thuật đổi mệnh?"

Phương Vô Tửu nhìn Ôn Cựu Thành.

Ôn Cựu Thành vừa nhớ lại nội dung trong đầu, vừa chậm rãi nói.

"Ta từng đọc ghi chép về thuật đổi mệnh trong Tàng Thư Các ở Huyền Môn. Tà thuật này thường được chia thành ba bước —

Bước thứ nhất, tìm cách lấy sinh thần bát tự, máu hoặc tóc của người bị đổi mệnh, dùng ba thứ này làm tà vật. Bước thứ hai, dùng máu của người thân nhất tưới lên tà vật rồi chôn vào nơi âm tà. Bước thứ ba, chọn ngày thích hợp làm pháp sự.

Sau khi pháp sự chính thức bắt đầu, thân thể của người bị đổi mệnh sẽ xuất hiện triệu chứng chóng mặt. Theo tiến triển của pháp sự, tình trạng thân thể của người bị đổi mệnh sẽ ngày càng tệ hơn, nghiêm trọng nhất người đó có thể rơi vào trạng thái hôn mê. Sau khi pháp sự hoàn thành, thuật đổi mệnh xem như thành công rồi."

Tiêu Hề Hề lấy con búp bê từ tủ cạnh giường.

Nàng đưa búp bê ra "Đây lẽ nào là tà vật dùng để thực hiện thuật đổi mệnh?"

Ôn Cựu Thành duỗi bàn tay phải tái nhợt của mình cầm con búp bê, cẩn thận xem xét "Hình như là vậy, chúng ta cắt nó ra xem thử."

Tiêu Hề Hề lấy kéo nhỏ bằng vàng, cẩn thận cắt con búp bê ra, phát hiện bên trong ngoài một đống bông gòn thấm máu đã chuyển đen, còn có một sợi tóc mềm.

Phương Vô Tửu cầm sợi tóc lên nhìn.

Tóc này rất mỏng rất mềm, phần đuôi còn hơi xoăn.

Y nói "Tóc này không giống tóc người lớn mà giống tóc máu của trẻ sơ sinh."

Tiêu Hề Hề sửng sốt "Đây không phải là tóc của Lạc Thanh Hàn sao? Sao có thể là tóc máu?"

Phương Vô Tửu "Nhiều nơi ở Đại Thịnh có tập tục, khi đứa trẻ được một tháng tuổi, cắt tóc máu của trẻ sơ sinh đi, một phần giữ lại làm kỷ niệm, mẫu thân của Lạc Thanh Hàn có lẽ đã làm vậy."

Lúc Lạc Thanh Hàn vừa mới chào đời, Thẩm chiêu nghi không biết Thẩm gia sắp diệt môn, chắc chắn bà từng rất yêu thương đứa con trai này, hẳn sẽ giữ lại ít tóc máu làm kỷ niệm cho con trai như những phụ mẫu khác.

Nhưng sau đó Thẩm chiêu nghi qua đời, tóc máu vốn là vật kỷ niệm cũng biến mất.

Cổ họng Tiêu Hề Hề hơi khô khốc.

"Nếu thật là vậy, người cố đổi mệnh của Lạc Thanh Hàn chẳng phải đã nhắm vào chàng lúc chàng mới được sinh ra sao?"

Nghĩ thôi cũng đã thấy sợ!

Một đứa trẻ sơ sinh vừa chào đời còn chưa kịp nhận biết thế gian này, đã bị những kẻ có ý đồ xấu xa xem như con mồi.

Người đó như con rắn độc ẩn nấp trong bóng tối nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hàn ngây ngô khờ dại bằng ánh mắt tham lam hung ác.

Phương Vô Tửu thở dài.

“Mệnh cách Tử Vi ngàn năm hiếm có. Nếu có được mệnh cách này, chẳng những mọi việc thuận lợi, sống lâu trăm tuổi, còn có thể ngồi lên ngai vàng, thống nhất thiên hạ, khiến người trong thiên hạ cúi đầu xưng thần. Đây là mệnh cách cực phẩm mà vô số người mơ ước.

Khi mệnh cách như vậy xuất hiện trên người một đứa bé không biết gì, còn không có khả năng tự bảo vệ mình thì rất dễ khiến người khác nổi lòng tham. Đặc biệt là những người hay hoang tưởng, tại sao mệnh cách Tử Vi không phải của ta? Tại sao ta không thể cướp mệnh cách Tử Vi khỏi tay ranh con này?”

Nghe vậy, trong lòng Tiêu Hề Hề ghê rợn, đồng thời có ngọn lửa không rõ nguyên nhân bốc lên.

Chỉ vì lòng tham của một kẻ vô liêm sỉ nào đó mà cuộc sống tốt đẹp của Lạc Thanh Hàn bỗng chốc bị đảo lộn, khi không hắn phải chịu bao đau khổ!

Đợi bắt được tên vô liêm sỉ đó, nàng nhất định sẽ đấm nát đầu chó của gã!

Ôn Cựu Thành trầm ngâm “Nhưng theo lý mà nói, loại mệnh cách Tử Vi như của Lạc Thanh Hàn, muốn đổi rất khó.”

Tỷ lệ thành công của thuật đổi mệnh cực kỳ thấp, chưa kể Lạc Thanh Hàn mang mệnh cách Tử Vi được ông trời chiếu cố, nếu gượng ép thực hiện đổi mệnh, sẽ lập tức nhận gấp đôi phản phệ, người đó sẽ đột ngột tử vong tại chỗ.

Nhưng bây giờ Lạc Thanh Hàn hôn mê, có nghĩa thuật đổi mệnh đã tiến vào giai đoạn then chốt, chỉ còn cách thành công một bước.

Chuyện này dù nghĩ thế nào cũng thật khó tin.

Phương Vô Tửu “Có lẽ người đó dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó.”

Ôn Cựu Thành “Dù dùng cách nào cũng khó mà phá bỏ vận may vốn có trong mệnh cách Tử Vi, vì người mang mệnh cách Tử Vi đều được định sẵn thống trị thiên hạ, đồng nghĩa với mệnh cách Tử Vi không thể tách rời với quốc vận. Trừ khi người đó có thể hủy hoại quốc vận Đại Thịnh, nếu không thì gã không thể cướp được mệnh cách Tử Vi.”

Phương Vô Tửu "Nếu người đó cũng hủy hoại quốc vận Đại Thịnh thì sao?"

Ôn Cựu Thành "Đại Thịnh không phải là nước nhỏ hẻo lánh gì, đối với một nước lớn mạnh như vậy, quốc vận chắc chắn phải cực kỳ thịnh vượng, sao có thể dễ dàng hủy hoại được?"

Tiêu Hề Hề nhớ lại chuyện rất lâu trước đó, nàng nằm ngủ nướng trên đài Trích Tinh, lúc thức dậy, tình cờ thấy sư phụ đang bày la bàn xem tinh tượng.

Đó hình như là một đêm hè, gió đêm mát mẻ, cảm giác rất dễ chịu.

Tiêu Hề Hề ngồi dậy ngáp một cái, mơ hồ hỏi.

"Sư phụ, người đang làm gì vậy?"

Huyền Cơ Tử không ngẩng đầu lên "Ta đang thông qua tinh tượng xem quốc vận Đại Thịnh."

Tiêu Hề Hề bước tới gần, nhìn la bàn thông thường trong tay ông, tò mò hỏi.

"Sao đột nhiên người lại xem chuyện này?"

Huyền Cơ Tử "Cách một khoảng thời gia ta đều sẽ xem tinh tượng, xem quốc vận Đại Thịnh thế nào, dựa vào tinh tượng trước mắt, quốc vận Đại Thịnh rất thịnh vượng, ít nhất có thể kéo dài thêm năm trăm năm nữa."

Tiêu Hề Hề oa một tiếng "Lâu thế à!"

Huyền Cơ Tử nhàn nhã cảm thán "Minh quân giáng thế, Đại Thịnh sẽ bước vào thời kỳ thịnh thế thật sự."

Tiêu Hề Hề chợt nghĩ "Nếu giữa đường có người phản loạn, hủy hoại quốc vận Đại Thịnh thì sao?"

Huyền Cơ Tử hiếm khi ra vẻ nghiêm túc, nói với nàng.

"Đường đường là quốc vận Đại Thịnh, không dễ bị hủy hoại như vậy. Trừ khi người đó có thể cắt đứt long mạch của Đại Thịnh, khiến cho quốc vận suy tàn cạn kiệt. Nhưng nếu rơi vào tình cảnh đó, toàn bộ vương triều Đại Thịnh sẽ chìm trong chiến tranh liên miên. Đối với dân chúng mà nói, chắc chắn sẽ là một thảm họa khủng khiếp."

Tiêu Hề Hề bị vẻ mặt nghiêm túc của ông dọa sợ, vội ngậm miệng, không dám hỏi thêm nữa.

Huyền Cơ Tử nhìn nàng đầy ẩn ý.

“Sau này nếu gặp phải chuyện này, nhất định phải tìm cách bảo vệ quốc vận Đại Thịnh, đây không chỉ là sống chết của một người, mà còn là vận mệnh của người trong thiên hạ.”

Tiêu Hề Hề hoàn toàn không hiểu sư phụ có ý gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Con nhớ rồi.”

Chương 1053: Long mạch

Những gì Huyền Cơ Tử nói dần trùng khớp với những gì Ôn Cựu Thành nói.

“Một nước lớn mạnh như vậy, quốc vận chắc chắn phải cực kỳ thịnh vượng, sao có thể dễ dàng hủy hoại được?”

Tiêu Hề Hề đột nhiên nói “Chỉ cần có thể cắt đứt long mạch thì có thể hủy hoại quốc vận!”

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành đồng thời nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề sai người mang bản đồ của Đại Thịnh tới.

Bản đồ được trải lên bàn.

Ba người đứng quanh bàn.

Bản đồ hơi ngả vàng, những đường tượng trưng cho núi sông uốn khúc nhấp nhô, hội tụ thành một dòng sông hùng vĩ.

Đây là toàn bộ lãnh thổ giang sơn của Đại Thịnh

Trong đó ẩn chứa long mạch tượng trưng cho quốc vận.

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra long mạch ở đâu?

Hai người không khỏi nhìn sang Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nhìn bản đồ ngẩn người, hồi lâu mới có động thái.

Nàng duỗi ngón trỏ thon dài trắng trẻo, xuyên qua một nửa bản đồ, nhẹ nhàng chỉ xuống ba chữ quận Trần Lưu.

“Đây là phần đuôi của long mạch.”

Đầu ngón tay của nàng rời khỏi quận Trần Lưu, chậm rãi di chuyển sang bên trái, vẽ một hình bán nguyệt lớn trên bản đồ, cuối cùng dừng lại ở núi Hóa Phúc.

“Đây là phần giữa của long mạch.”

Ngón tay nàng lại di chuyển, uốn khúc dọc theo dòng sông, dừng ở ba chữ thành Thịnh Kinh.

“Đây là phần đầu của long mạch.”

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành không hiểu.

“Làm sao muội biết đây là những nơi của long mạch?”

Cổ họng Tiêu Hề Hề hơi khô khốc, khiến giọng của nàng nghe hơi khàn khàn.

“Ba nơi này từng xảy ra thảm án diệt môn, rất nhiều người đã bị tàn sát dã man, sau khi chết còn bị thiêu rụi cả thi thể. Oán niệm của những người chết oan hình thành từ đó, ba nơi này chắc chắn là nơi âm tà nhất.

Chôn tà vật vào nơi âm tà không chỉ có thể hoàn thiện thuật đổi mệnh, còn có thể lợi dụng máu tươi và oán niệm của những người chết oan làm ô nhiễm long mạch, khiến long mạch không thể hoạt động bình thường.

Hai huynh không nhận ra sao? Nối những nơi này lại với nhau chính là hình thái của thất tinh Bắc Đẩu. Mà sao Tử Vi nằm trên đỉnh của thất tinh Bắc Đẩu, cũng chính là thành Thịnh Kinh. Ngay từ đầu thiên tượng đã cho chúng ta biết đây chính là long mạch.”

Khi còn ở Huyền Môn, từng có rất nhiều lần nàng ngẩn ngơ nhìn sao Tử Vi trên trời, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới đó thực chất là một lời nhắc nhở.

Nếu nàng có thể sớm liên tưởng tới quan hệ giữa hai người, có lẽ Lạc Thanh Hàn đã không hôn mê.

Sự tự trách dâng trào mạnh mẽ trong lòng nàng, khiến nàng lần đầu tiên cảm thấy chán ghét bản thân.

Sao nàng ngu ngốc như vậy? Sao nàng lại vô dụng như vậy?

Giá như nàng thông minh hơn một chút thì mọi chuyện đã không đi đến bước này.

Những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống bàn phát ra âm thanh khe khẽ.

Một bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên đầu nàng.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu lên, để lộ đôi mắt đẫm lệ.

Nàng nhìn Phương Vô Tửu, nghẹn ngào nói.

“Ta thật vô dụng!”

Nếu đổi lại là các sư huynh, có lẽ sớm đã đoán được nguyên nhân.

Nàng là người vô dụng nhất, không thể làm được gì, chỉ biết chờ người khác bảo vệ.

Phương Vô Tửu nhẹ nhàng an ủi “Muội đã làm rất tốt rồi.”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Ta làm không hề tốt, tất cả mọi người đều bôn ba vì ta, suýt thì mất mạng, còn ta lại không giúp được gì, ta thật sự … thật sự rất vô dụng.”

Ôn Cựu Thành thở dài “Muội đừng cứ chui đầu vào chỗ bế tắc, chuyện này không phải lỗi của muội, không ai ngờ chuyện sẽ phát triển đến mức này.”

Tiêu Hề Hề cúi đầu, dùng tay áo lau mắt, giọng mang theo tiếng khóc nói.

“Hai huynh không cần an ủi ta, ưu tiên hàng đầu hiện giờ là phá hủy thuật đổi mệnh càng nhanh càng tốt.”

Phương Vô Tửu cụp mắt nhìn nàng, tuy mắt nàng vẫn đỏ nhưng nét mặt đã bình tĩnh hơn, y biết nàng đã nghĩ thông rồi.

Y rút tay về, bình tĩnh hỏi.

“Muội định làm sao?”

Tiêu Hề Hề chỉ vào bản đồ, bình tĩnh phân tích.

“Bước cuối cùng trong thuật đổi mệnh là làm pháp sự. Người đó không chỉ muốn đổi mệnh mà còn muốn hủy hoại long mạch. Để đạt được cả hai, người đó nhất định sẽ tạo ra nơi âm tà dọc theo long mạch. Ta đoán sẽ có ít nhất bảy nơi âm tà. Nói cách khác, có bảy tà vật viết sinh thần bát tự của Lạc Thanh Hàn. Chúng ta phải tìm ra bảy tà vật rồi tiêu hủy chúng! Số tà vật đó là đạo cụ quan trọng để thực hiện thuật đổi mệnh, một khi chúng bị hủy, thuật đổi mệnh chắc chắn sẽ bị gián đoạn.”

Đây cũng là lý do khiến Bùi Thiên Hoặc bị truy đuổi như điên sau khi lấy đi tà vật.

Vì y không chỉ phát hiện ra chân tướng của thuật đổi mệnh mà còn có thể phá hủy việc thực hiện thuật đổi mệnh.

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành đồng thời gật đầu, đồng tình với lời của nàng.

Tiêu Hề Hề ngước nhìn họ.

“Hiện giờ Lạc Thanh Hàn hôn mê, ta nhất định phải ở bên cạnh chàng, đề phòng người có ý xấu đột nhập, chỉ có thể giao nhiệm vụ truy tìm tà vật cho các huynh.”

Đổi mệnh không phải chuyện nhỏ, Tiêu Hề Hề cũng không dám nói cho người khác biết.

Người duy nhất nàng có thể tin tưởng lúc này chính là các sư huynh.

Phương Vô Tửu “Bọn ta bằng lòng giúp muội, nhưng dù bọn ta có cố hết sức tìm kiếm cũng chưa chắc có thể tìm được hết số tà vật đó trước khi thuật đổi mệnh hoàn thành.”

Ôn Cựu Thành tiếp tục nói “Một khi thuật đổi mệnh thành công, thì không thể nghịch chuyển, Lạc Thanh Hàn rất có thể sẽ chết.”

Tiêu Hề Hề mím môi, trong mắt hiện lên một tia quyết tâm.

“Ta có một cách giải quyết chuyện này.”

Phương Vô Tửu nhìn nàng “Muội định làm gì?”

Tiêu Hề Hề nghiến răng nói.

“Ta nghi ngờ hung thủ thực sự của thuật đổi mệnh này đến từ Thiên Môn, thậm chí có thể là môn chủ Thiên Môn. Chẳng phải mọi người bắt được Uất Cửu rồi sao? Vừa hay Uất Cửu là một thành viên quan trọng của Thiên Môn, gã chắc chắn sẽ biết chuyện của môn chủ Thiên Môn. Ta sẽ nghĩ cách cạy miệng gã lấy thông tin. Chỉ cần có thể tìm được môn chủ Thiên Môn, ta có thể giết chết lão. Một khi hung thủ thực sự chết đi, thuật đổi mệnh đương nhiên sẽ thất bại.”

Ôn Cựu Thành “Sao muội có thể khẳng định hung thủ thực sự là môn chủ Thiên Môn?”

Tiêu Hề Hề cười bất lực "Cược một ván thử xem, chuyện đã đến nước này, ngoài cược một ván, ta cũng không còn lựa chọn nào khác."

Phương Vô Tửu vẫn còn nghi ngờ "Muội nghĩ vậy thật sao?"

Tiêu Hề Hề thở dài "Bằng không ta còn có thể nghĩ gì? Hiện giờ với ta mà nói, Uất Cửu là điểm đột phá duy nhất, ta chỉ có thể bắt đầu từ gã, hy vọng gã không làm ta thất vọng."

Phương Vô Tửu nhìn nàng một hồi, nhưng không nhìn ra khác thường gì trên mặt nàng, tạm thời chỉ đành tin lời nàng.

"Bọn ta về chuẩn bị một chút."

Dù Tiêu Hề Hề lo lắng, nhưng cũng biết hai người họ đã bôn ba một khoảng thời gian dài, phải nghỉ ngơi thật tốt, nàng quả thật không thể lại hối thúc bọn họ, đành bất lực nói.

"Ta sẽ truyền lệnh để Ngọc Lân vệ toàn lực hỗ trợ hai huynh truy tìm tà vật."

Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành gật đầu nói được.

Trước khi đi, Phương Vô Tửu cầm theo hoa Hải Sinh.

Chương 1054: Chàng có thể sẽ chết!

Rạng sáng hôm sau, Phương Vô Tửu, Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc lại lên đường rời Thịnh Kinh.

Cùng đi với bọn họ còn có Ngọc Lân vệ do Thượng Khuê chỉ huy.

Trước khi khởi hành, Phương Vô Tửu đặc biệt sai người đưa một thứ vào cung.

Thường công công hai tay cầm bình sứ nhỏ đựng thuốc, cung kính nói.

“Phương thái y nói đây là thuốc làm từ hoa Hải Sinh, có thể chữa khỏi nội thương của nương nương, bảo người uống càng sớm càng tốt.”

Tiêu Hề Hề cầm bình sứ nhỏ đổ ra một viên thuốc hình tròn trắng đục.

Viên thuốc to bằng ngón tay út, tỏa ra mùi thơm nhẹ.

Tiêu Hề Hề không do dự đưa viên thuốc vào miệng, nhai nát không hề đắng, thậm chí còn hơi ngọt.

Trước đây, đại sư huynh chế thuốc cho nàng, lần nào cũng cố tình làm thuốc thật đắng, như lời cảnh cáo nàng phải tự chăm sóc bản thân, đừng để mình ngã bệnh bị thương.

Nhưng lần này thuốc mà đại sư huynh đưa cho nàng không hề đắng.

Đây là sự ủng hộ thầm lặng.

Như thể đang nói với nàng, dù gặp khó khăn đến mấy cũng đừng sợ, nàng vẫn có bọn họ.

Dù sau này nàng không còn nơi nào để đi, nàng vẫn có thể cùng bọn họ quay về Huyền Môn.

Trong lòng Tiêu Hề Hề vừa chua xót vừa ấm áp.

Nàng nhắm mắt, cảm nhận thuốc đang tan dần trong cơ thể.

Các huyệt đạo đang tắc nghẽn lần lượt được đả thông, dần dần khôi phục, nội thương cũng nhanh chóng lành lại.

Luồng nhiệt ấm nóng lan tỏa khắp cơ thể, khiến nàng thấy rất dễ chịu.

Nàng thử dùng nội lực, phát hiện đã hồi phục bình thường.

Nàng dùng nội lực đẩy từng chút máu bầm còn sót lại ra ngoài.

Đột nhiên, nàng há miệng phun ra một ngụm máu đen!

Bảo Cầm và Thường công công thấy vậy giật mình, đang định sai người gọi thái y thì bị Tiêu Hề Hề ngăn lại.

“Ta không sao, không cần gọi thái y.”

Tiêu Hề Hề cầm khăn lụa lau vết máu trên miệng, nhẹ giọng nói.

“Ta chỉ nôn máu bầm đọng trong người, bây giờ nội thương trong người ta gần như hồi phục rồi.”

Không chỉ vậy, cả độc cổ còn sót lại khi dùng cổ Hóa Thân cũng đã bài trừ hết.

Bây giờ cơ thể nàng khỏe mạnh trở lại, võ công không giảm mà còn tăng lên, nội lực cũng tiến bộ hơn trước một chút, ngày càng thâm hậu hơn.

Bảo Cầm và Thường công công thấy khí sắc của nàng quả thật đã tốt hơn, lúc này mới yên tâm.

Tiêu Hề Hề thấy cả người trở nên rất nhẹ.

Dường như thứ đè nặng trong người đã biến mất, thậm chí hơi thở cũng nhẹ nhàng dễ chịu hơn trước.

Nàng đến bên bàn, bắt đầu vùi đầu xem tấu chương.

Hôm nay nàng làm việc rất gắng sức.

Nàng còn chuyện khác phải làm, không thể vì số tấu chương này mà làm chậm trễ thời gian.

Vì nội thương đã khỏi, độc cổ cũng đã được loại bỏ nên cơ thể nàng không còn yếu ớt như trước, phê hết tấu chương mà tinh

thần vẫn rất tươi tỉnh, không hề thấy mệt.

Tiêu Hề Hề đến gặp Lạc Thanh Hàn.

Hắn vẫn hôn mê, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tệ hơn nữa là Tiêu Hề Hề có thể nhìn thấy rõ luồng khí đen xuất hiện xung quanh Lạc Thanh Hàn.

Nó tượng trưng cho cái chết và xui xẻo.

Xem ra thuật đổi mệnh đã vào giai đoạn cuối cùng, vận may của Lạc Thanh Hàn đang liên tục bị rút cạn, nếu cứ tiếp tục thế này, chàng có thể sẽ chết!

Tiêu Hề Hề lo lắng bất an.

Nàng không thể chậm trễ thời gian nữa, chuẩn bị đi gặp Uất Cửu một lát.

Lúc quay người lại, nàng thấy Thường công công đang đứng bên cạnh, trong đầu chợt nghĩ đến một chuyện gì đó rất quan trọng.

Nàng đột ngột hỏi một câu.

“Ngươi vào cung bao lâu rồi?”

Thường công công hiển nhiên không ngờ Quý phi lại đột nhiên hỏi chuyện này, ngẩn ra một lát mới nói.

“Bẩm nương nương, nô tài năm tuổi vào cung, từ đó đến nay đã gần hai mươi năm.”

Tiêu Hề Hề “Hai mươi năm rồi, vậy lúc đó Thịnh Vĩnh Đế vừa đăng cơ không lâu phải không?”

Thường công công gật đầu “Dạ phải, là năm thứ hai Thịnh Vĩnh Đế đăng cơ.”

Vì lúc Thịnh Trường Đế tại vị làm rất nhiều chuyện hồ đồ, hại chết nhiều người trong hậu cung. Sau khi Thịnh Vĩnh Đế kế vị, vì giải quyết thù cũ cũng đã giết rất nhiều người, làm cho số người trong hậu cung giảm mạnh, người hầu không đủ dùng.

Vì vậy, vào năm thứ hai Thịnh Vĩnh Đế đăng cơ, hoàng cung đã mua một lượng lớn cung nữ thái giám. Cũng vào năm đó,

Thường công công bị cha mẹ bán vào cung, trở thành một tiểu thái giám bình thường trong cung.

Sau nhiều lần phân bố, hắn được điều đến bên cạnh Lạc Thanh Hàn, cho đến tận hôm nay.

Hắn cũng từ một thái giám cấp thấp bình thường trở thành đại tổng quản thái giám trong cung.

Tiêu Hề Hề dùng ngón tay đếm thời gian "Vậy lúc đó Hoàng thượng chỉ mới một tuổi."

Thường công công "Dạ phải, lúc đó Hoàng thượng vẫn còn là Tam hoàng tử."

Tiêu Hề Hề "Lúc ngươi mới được điều tới cạnh Tam hoàng tử, có nhìn thấy người nào kỳ lạ không?"

Thời gian đã quá lâu, Thường công công suy nghĩ một lát mới nói.

"Không có."

Khi đó Thẩm gia vẫn ổn, Thẩm chiêu nghi cũng không điên loạn vì hận thù.

Bà cũng giống những mẫu thân khác, rất yêu thương con trai mình.

Những người hầu hạ bên cạnh Tam hoàng tử đều được Thẩm chiêu nghi lựa chọn kỹ càng, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện người kỳ lạ.

Tiêu Hề Hề quay đầu hỏi "Vậy ngươi có biết tóc máu của Tam hoàng tử sau khi cắt đi thì bị vứt hay bị người nào lấy đi không?"

Lần này Thường công công trả lời rất nhanh.

"Theo tập tục dân gian, Thẩm chiêu nghi cắt tóc cho Tam hoàng tử vào ngày đầy tháng, tóc được chia thành hai phần, Thẩm chiêu nghi giữ một phần, phần còn lại đưa cho Thịnh Vĩnh Đế."

Thịnh Vĩnh Đế là phụ thân của Lạc Thanh Hàn, đưa một phần tóc máu của con trai cho phụ thân giữ là chuyện bình thường.

Tất cả đều hợp tình, dường như không có gì sai trái.

Tiêu Hề Hề "Phần tóc máu mà Thẩm chiêu nghi giữ có còn không?"

Thường công công lắc đầu "Không còn, vì Thẩm chiêu nghi bệnh chết, thái y nói bệnh của Chiêu nghi có thể truyền nhiễm, không thể chôn cất bình thường, cho nên thi thể phải hỏa táng, tất cả vật dụng mà Chiêu nghi thường dùng lúc còn sống cũng phải mang đi thiêu, bao gồm cả tóc máu của Tam hoàng tử."

Thẩm chiêu nghi chết thế nào, mọi người tự hiểu trong lòng.

Thái y nói vậy, chẳng qua là tìm cớ che đậy sự việc, tránh làm xấu mặt.

Nếu phần tóc máu mà Thẩm chiêu nghi giữ đã bị thiêu, vậy tóc máu xuất hiện trong tà vật có lẽ đã bị đánh cắp từ chỗ Thịnh Vĩnh Đế.

Sau đó, Tiêu Hề Hề hỏi "Phần tóc máu mà Thịnh Vĩnh Đế giữ giờ ở đâu?"

Thường công công "Nô tài chưa từng hầu hạ Thịnh Vĩnh Đế, nô tài không biết chuyện này."

Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp.

"Nếu nương nương muốn biết những chuyện này, hay là hỏi Cam Phúc, ông ấy hầu hạ Thịnh Vĩnh Đế nhiều năm, phàm là chuyện của Thịnh Vĩnh Đế, ông ấy đều biết."

Sau khi Thịnh Vĩnh Đế băng hà, Cam Phúc được Thái hoàng thái hậu điều đến cạnh mình.

Hiện giờ Thái hoàng thái hậu bị giam lỏng ở thái miếu, cả người hầu hạ bên cạnh cũng bị điều đi nơi khác.

Tiêu Hề Hề nhớ Cam Phúc bị đuổi đi canh giữ hoàng lăng.

"Ngươi sai người truyền lệnh tới hoàng lăng, dẫn Cam Phúc vào cung, ta có chuyện muốn hỏi ông ta."

"Vâng."

Chương 1055: Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ

Triệu Hiền dẫn người đến hoàng lăng, nhưng trở về tay không.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, Cam Phúc biến mất rồi.”

Tiêu Hề Hề kinh ngạc “Sao lại biến mất?”

Triệu Hiền thành thật trả lời.

“Mạt tướng phái người lục soát toàn bộ hoàng lăng cũng không tìm thấy tung tích của Cam Phúc. Sau khi mạt tướng hỏi hộ vệ canh giữ hoàng lăng, mới biết hai ngày trước Cam Phúc bị bệnh. Hai ngày nay, Cam Phúc chưa từng bước ra khỏi phòng, mọi người đều nghĩ ông ta đang dưỡng bệnh trong phòng, không ai đến làm phiền. Mãi đến hôm nay, mạt tướng dẫn người đến hoàng lăng tìm ông ta, mới phát hiện ông ta đã biến mất.”

Tiêu Hề Hề “Nói vậy, hai ngày trước Cam Phúc có khả năng đã trốn rồi?”

Triệu Hiền “Dạ phải.”

Sớm không chạy muộn không chạy, lại chạy vào lúc này. Tiêu Hề Hề không tin có chuyện trùng hợp như vậy, chắc chắn có người đã báo tin cho Cam Phúc!

Xem ra, Cam Phúc này có rất nhiều điểm đáng nghi!

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Thường công công hỏi.

“Ngươi biết trong nhà Cam Phúc còn những ai không?”

Thường công công “Theo nô tài biết, Cam Phúc là trẻ mồ côi, không cha không mẹ, còn trong nhà có những ai …… nô tài chỉ biết ông ta còn có một đệ đệ.”

Tiêu Hề Hề hỏi "Ngươi biết được bao nhiêu về đệ đệ của ông ta?"

Thường công công "Nô tài chỉ biết người đệ đệ này có lần đến Thịnh Kinh tìm ông ta. Lúc đó nô tài mới biết Cam Phúc có một đệ đệ, sau đó thì chưa từng nghe ai nhắc đến đệ đệ của ông ta, bản thân ông ta cũng chưa từng nhắc đến đệ đệ mình trước mặt người khác."

Tiêu Hề Hề muốn làm rõ rốt cuộc năm đó là ai đã trộm tóc máu của Lạc Thanh Hàn, chỉ cần làm rõ chuyện này thì có thể lần theo manh mối tìm ra kẻ bỉ ổi đang nấp trong bóng tối hãm hại Lạc Thanh Hàn!

Bây giờ Cam Phúc là một điểm bắt đầu tốt.

Tiêu Hề Hề dùng danh nghĩa Hoàng đế truyền lệnh ban văn thư truy nã, treo thưởng cao truy bắt Cam Phúc trên cả nước, đồng thời sai người âm thầm tìm kiếm thông tin đệ đệ của Cam Phúc.

Nếu có thể tìm thấy đệ đệ của Cam Phúc, thì có thể lợi dụng người đệ đệ này dẫn dụ ông ta.

Xử lý xong chuyện của Cam Phúc, Tiêu Hề Hề sai người dẫn Uất Cửu tới.

Thường công công do dự một chút, nhưng vẫn quyết định nhắc nhở.

"Trước khi Phương thái y đi, từng nhờ người chuyển lời cho người."

Tiêu Hề Hề "Lời gì?"

Thường công công "Phương thái y nói Uất Cửu là người rất nguy hiểm, bảo người cẩn thận."

Tiêu Hề Hề đương nhiên cũng biết Uất Cửu không dễ đối phó, nhưng chuyện đến nước này, dù biết phía trước có thể là bẫy, nàng cũng phải xông lên vì người mình yêu!

Chốc sau, Uất Cửu đã được đưa đến trước mặt Tiêu Hề Hề.

Cổ Hóa Dung trong người Uất Cửu đã hết hạn, gã đã trở lại hình dáng của một nam nhân. Ngoại hình của gã rất đẹp, nước

da hơi nhợt nhạt, có một vẻ đẹp nữ tính không thể phân biệt nam nữ.

Huyệt đạo trên người gã vẫn còn bị phong ấn nên gã không thể dùng nội lực, tứ chi không thể nhấc lên vì Nhuyễn Cốt Tán.

Dù vậy, Triệu Hiền vẫn ra lệnh cho người còng tay gã lại.

Cấm vệ vừa buông ra, Uất Cửu liền ngã xuống đất như bùn mềm, gã kéo sợi xích nặng trĩu trên cổ tay, nhướng mi nhìn Tiêu Hề Hề, lười biếng nói.

"Quý phi nương nương, đã lâu không gặp."

Bảo Cầm cau mày mắng "Hỗn xược! Gặp Quý phi nương nương lại dám không hành lễ!"

Triệu Hiền lập tức kéo Uất Cửu lên.

Hắn vặn một cánh tay của Uất Cửu ra sau lưng, tay kia ấn mạnh vào gáy Uất Cửu, buộc gã phải quỳ xuống hành lễ với Quý phi.

Uất Cửu biết mình không thể phản kháng, dứt khoát từ bỏ, thuận thế quỳ xuống.

Gã cười lạnh nói "Nếu Quý phi nương nương muốn ta quỳ, chỉ cần nói một tiếng là được, không cần phiền phức như vậy."

Tiêu Hề Hề "Ngươi nên biết hiện giờ mình đang ở trong hoàn cảnh nào, nếu không muốn chịu khổ thì đừng giở trò."

Uất Cửu ra vẻ thở dài "Ta đã là cá nằm trên thớt, còn có thể giở trò gì?"

Tiêu Hề Hề không muốn lãng phí thời gian nói chuyện với gã.

Nàng bảo Triệu Hiền buông Uất Cửu ra, nói thẳng vào vấn đề "Bổn cung biết người là con trai của môn chủ Thiên Môn, hiện giờ môn chủ Thiên Môn không rõ tung tích, ngươi biết lão đi đâu không?"

Uất Cửu ngồi trên đất, tùy ý nói "Xin lỗi, ta không biết."

Tiêu Hề Hề "Ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao?""

Uất Cửu "Ta nói thật mà, ta thật sự không biết cha ta đi đâu, bọn họ chạy vội đến mức không kịp báo cho ta biết một tiếng."

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm gã "Lẽ nào các ngươi không hẹn trước sao? Ví như nếu bị chia tách do tình huống bất ngờ thì chắc hẳn phải có địa điểm hoặc cách thức để gặp nhau."

Uất Cửu chậm rãi nói.

"Quả thật bọn ta có cách hẹn gặp mặt. Nhưng bây giờ cha ta biết ta đã bị bắt, dù ta có nói các người biết thì cha ta cũng sẽ không mắc bẫy. Ông ấy thậm chí có thể lợi dụng cơ hội này để chơi các người một vố."

Tiêu Hề Hề mím môi dưới "Nhưng dù sao ngươi cũng là con trai của lão, hổ dữ còn không ăn thịt con, lão không thể bỏ mặc sống chết của ngươi nhỉ?"

Uất Cửu cười ẩn ý.

"Ta chỉ là con nuôi của ông ấy, giữa ta và ông ấy không có quan hệ huyết thống."

Gã thấy Tiêu Hề Hề nửa tin nửa ngờ, bèn nói tiếp.

"Nói thật thì con nuôi giống như ta đây, ông ấy có rất nhiều. Có biết tại sao tên của ta là Cửu không? Vì ta là con nuôi thứ chín của ông ấy. Dù không có ta, ông ấy vẫn còn những đứa con trai khác. Có ta cũng được, mà không có ta cũng chẳng sao. Cho nên ta có thể chắc chắn nói với các người rằng cha ta sẽ không quan tâm ta sống hay chết. Dù các người có băm ta thành ngàn mảnh, ông ấy cũng sẽ không xuất hiện."

Tiêu Hề Hề khẽ cau mày, hiển nhiên không ngờ nội tình lại như vậy.

Nàng thuận theo hỏi "Vậy chắc ngươi có nhiều huynh đệ lắm nhỉ?"

Uất Cửu cười giễu, khinh thường nói "Bọn họ không phải huynh đệ của ta, bọn họ và ta cùng lắm chỉ là những con chó bị nhốt chung chuồng mà thôi."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc gật đầu "Ví dụ của ngươi rất chuẩn."

Uất Cửu "……"

Tức thì bị mắng rồi.

Uất Cửu giật giật khóe miệng, cười lạnh.

“Những con chó không ai cần như bọn ta chỉ cần có chỗ ở là được, không giống như Quý phi nương nương, dù cha mẹ không thương yêu thì vẫn có rất nhiều người sẵn lòng nâng niu người như báu vật.”

Tiêu Hề Hề không hề bị lời của gã làm lệch hướng, sau đó hỏi “Ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện đi tìm cha mẹ mình sao?”

Uất Cửu như thể nghe được chuyện cười nào đó, bật cười thành tiếng.

“Ha ha, Quý phi nương nương nói hay thật, ta ngay cả cha mẹ mình là ai cũng không biết, làm sao tìm được bọn họ? Nói cách khác, dù ta tìm được bọn họ thì đã sao? Bọn họ có thể biến tất cả những trải nghiệm của ta trong hai mươi năm qua thành một tờ giấy trắng không?”

Tiêu Hề Hề “Bọn họ không thể xóa bỏ quá khứ của ngươi, nhưng bọn họ có thể cho ngươi một tương lai tốt đẹp hơn.”

Uất Cửu nhếch môi cười giễu “Chó hoang có thể có tương lai gì?”

Chương 1056: Tên này đúng là ngứa đòn

Một canh giờ tiếp theo, Tiêu Hề Hề điên cuồng bồi dưỡng tâm hồn cho Uất Cửu, cố gắng làm gã hiểu được thế nào là kiến thức thay đổi vận mệnh? Thế nào là mệnh ta do ta, không do trời!

Uất Cửu càng nghe, vẻ mặt càng trở nên kỳ quái.

Đến khi Tiêu Hề Hề nói khô miệng, dừng lại uống trà sữa nghỉ ngơi, Uất Cửu mới nhàn nhã nói.

"Quý phi nương nương sao lại quan tâm đến cha mẹ của ta như vậy?"

Tiêu Hề Hề "Bổn cung chỉ muốn ngươi lần nữa cảm nhận được ấm áp của gia đình, từ nay cải tà quy chính, làm một người bình thường, đừng giao du với đám người Thiên Môn nữa, bọn họ không phải người tốt."

Hẳn là Uất Cửu chưa từng nghe mấy lời này, gã cười ra nước mắt.

Tiêu Hề Hề không giận, cứ thế nhìn gã cười, bình tĩnh nói.

"Hẳn là ngươi không tự nguyện gia nhập Thiên Môn, chỉ cần ngươi có thể giúp ta bắt được môn chủ Thiên Môn, ngươi có thể thoát khỏi khống chế của Thiên Môn, bắt đầu lại cuộc sống tự do."

Uất Cửu dần ngừng cười "Đây mới là điều mà người thật sự muốn nói? Cái gọi là an ủi trước đó chẳng qua chỉ muốn ly gián quan hệ giữa ta và cha ta."

Tiêu Hề Hề hào phóng thừa nhận "Đúng vậy."

Ngón tay Uất Cửu cầm một sợi dây chuyền, vừa chơi vừa hỏi.

"Tại sao ta phải nghe lời người?"

Tiêu Hề Hề "Chỉ cần môn chủ Thiên Môn chết, đều có lợi cho chúng ta."

Uất Cửu "Chỉ tốt cho người, không tốt cho ta, tuy cha ta không coi trọng ta, nhưng ít nhất cũng cho ta một miếng ăn."

Tiêu Hề Hề "Sau này lão sa cơ, ngươi cũng có thể cho lão một miếng ăn, có qua có lại, chẳng phải công bằng sao?"

Uất Cửu lại cười lớn "Ha ha ha, hay cho câu có qua có lại! Quý phi nương nương quả là rất thú vị!"

Tiêu Hề Hề "Bổn cung rất nghiêm túc muốn hợp tác với ngươi."

Uất Cửu hơi nheo mắt, khóe miệng nở nụ cười quái dị "Ta có thể đồng ý hợp tác với người, nhưng ta có một điều kiện."

Tiêu Hề Hề "Nói đi."

Uất Cửu ngoắc ngón tay với nàng "Người qua đây, đến trước mặt ta."

Tiêu Hề Hề đứng dậy đi về phía gã, làn váy dài uốn lượn trên sàn lát đá cẩm thạch trắng.

Bảo Cầm thấy vậy, lập tức lo lắng.

"Nương nương, người đừng lại gần gã, gã không phải thứ tốt lành gì!"

Thường công công ở bên cạnh cũng rất lo lắng, sợ Quý phi bị Uất Cửu làm hại.

Tay Triệu Hiền đã nắm chặt chuôi đao, có thể rút đao giết Uất Cửu bất cứ lúc nào.

Uất Cửu làm ngơ trước mối nguy hiểm xung quanh.

Gã nhìn chằm chằm vào Quý phi không chớp mắt.

Thấy nàng ngày càng đến gần, mắt gã càng sáng hơn.

Giống như hoa xác chết vừa xinh đẹp vừa nguy hiểm, cuối cùng cũng tìm được con mồi yêu thích.

Tiêu Hề Hề đứng cách Uất Cửu một bước.

"Nói đi, điều kiện của ngươi là gì?"

Uất Cửu nhếch khóe môi, xấu xa cười "Người đứng nói chuyện với ta như vậy sẽ tạo áp lực rất lớn cho ta."

Bảo Cầm và Thường công công lên tiếng can ngăn.

Tuy nhiên, Tiêu Hề Hề xua tay, ra hiệu bọn họ không cần lo lắng.

Dưới ánh mắt cháy bỏng của Uất Cửu, nàng bình tĩnh ngồi xổm xuống.

Như vậy, tầm mắt của bọn họ cuối cùng đã ngang nhau.

Tiêu Hề Hề "Thế này đã được chưa?"

Uất Cửu đặt một tay lên đầu gối, nghiêng người về phía trước, như hoa xác chết đang mở miệng về phía con mồi.

Thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, trái tim của mọi người xung quanh đều như nghẹn lại.

Những đường gân trên mu bàn tay cầm chuôi đao của Triệu Hiền nổi lên, các đốt ngón tay dần trắng nhợt.

Hắn nhìn chằm chằm Uất Cửu, chỉ cần có gì khác thường, hắn sẽ lập tức rút đao khỏi vỏ!

Uất Cửu dừng lại cách Tiêu Hề Hề khoảng ba tấc.

Ba tấc đã là một khoảng cách rất gần đối với hai người xa lạ.

Dù hai người không được xem như người lạ, nhưng quan hệ của hai người còn không bằng cả người lạ.

Uất Cửu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng gần trong gang tấc, không khỏi mỉm cười.

Gã cố tình hạ giọng, ám muội nói.

"Thật ra điều kiện của ta rất đơn giản, chỉ cần người hôn ta một cái là được, nhất định phải ở chỗ này."

Gã giơ tay phải lên, dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào môi.

Tiêu Hề Hề "……"

Uất Cửu liếm khóe môi dưới "Tướng mạo của ta cũng không kém Hoàng đế, người thử với ta cũng không thiệt gì."

Tiêu Hề Hề mặt không biểu cảm nói "Nhưng ta vừa nhìn mặt ngươi thì kiềm không được muốn đánh ngươi, phải làm sao

đây?”

Không đợi đối phương trả lời, nàng bất thình lình giơ tay tát mạnh vào mặt Uất Cửu!

Nàng đã khôi phục nội lực, cái tát này trực tiếp đánh bay Uất Cửu ra xa.

Cảnh tượng này khiến những người có mặt đờ đẫn.

Vừa rồi giọng Uất Cửu rất nhỏ, ở đây ngoài Tiêu Hề Hề thì không ai nghe gã nói gì.

Trong mắt mọi người, vừa rồi Quý phi và Uất Cửu suýt thì dán mặt vào nhau.

Cảnh tượng trông thân mật khó hiểu, bọn họ còn tưởng Quý phi có ý đồ gì đó với Uất Cửu.

Suy cho cùng, Uất Cửu quả thực rất đẹp, mũi cao mắt sâu, môi mỏng đỏ tươi, vai rộng eo thon chân dài, dù bây giờ gã là tù nhân nhưng vẫn đẹp động lòng người.

Ai cũng có lòng yêu cái đẹp, Quý phi có bị sắc đẹp mê hoặc cũng là chuyện có khả năng.

Tuy nhiên, điều mà mọi người không ngờ chính là kế đó Quý phi đột nhiên tát tù nhân anh tuấn bay ra xa!

Thật sư là bay ra xa!

Thân thể Uất Cửu vẽ một nửa vòng tròn giữa không trung, sau đó nặng nề rơi xuống đất, phát ra một tiếng uỵch.

Cảnh đó chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy đau đớn.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, lắc lắc bàn tay phải tê tái của mình.

Cách tốt nhất để đối phó với kẻ biến thái là tát vào mặt gã.

Một cái tát không đủ thì thêm một cái nữa.

Triệu Hiền vẫn duy trì động tác rút đao, sững sờ không biết phải làm gì?

Hắn có nên rút đao không?

Uất Cửu hiện không thể dùng nội lực, còn bị cho uống Nhuyễn Cốt Tán, thể chất của gã không khác gì người thường.

Sau khi tiếp đất thì gã lập tức bất tỉnh.

Tiêu Hề Hề chỉ vào Uất Cửu.

“Lôi tên này xuống, đánh một trận thật mạnh.”

Triệu Hiền lập tức buông bàn tay đẫm mồ hôi ra khỏi chuôi đao, tự mình kéo Uất Cửu ra ngoài.

Tiêu Hề Hề sớm đã muốn đánh tên Uất Cửu này rồi!

Nếu không phải tên này hại nàng, nàng đã không bị nội thương suýt chết.

Trước đây gã còn nhốt Phương Vô Tửu và Ôn Cựu Thành, Ôn Cựu Thành bị gã đánh gãy hai xương sườn.

Thù cũ hận mới dồn nén, nàng có thể nhẫn nhịn không giết gã đã rất đáng kinh ngạc rồi.

Tên này còn dám nhảy nhót trước mặt nàng?

Đúng là chán sống rồi!

Bảo Cầm sai người mang một chậu nước ấm đến, đích thân giúp Quý phi rửa tay, vừa rửa vừa lầu bầu.

“Sau này nương nương chướng mắt ai thì cứ để người khác ra tay là được, người tuyệt đối không được tự ra tay nữa. Người là thân thể ngàn vàng, nếu đánh đau tay mình thì người thiệt làm sao!”

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng “Tên này đúng là ngứa đòn, ta nhịn không được.”

Chương 1057: Tiến không được, lùi cũng không xong

Bảo Cầm và Thường công công vốn còn lo Quý phi sẽ bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng bây giờ xem ra bọn họ chỉ lo lắng dư thừa.

Trong đầu Quý phi vốn không có dây thần kinh "sắc đẹp mê hoặc"!

Thứ duy nhất trên đời có thể mê hoặc nàng chính là đồ ăn ngon!

Triệu Hiền làm theo lệnh của Quý phi, đánh Uất Cửu một trận thật mạnh.

Uất Cửu bị đánh đến thoi thóp, khuôn mặt anh tuấn trở nên vô cùng thảm hại, đặc biệt là nửa mặt bên trái, bị Tiêu Hề Hề tát đỏ bừng, giống như một cái bánh bao hấp lớn.

Gã lại bị Triệu Hiền kéo đến trước mặt Quý phi, giao cho Quý phi kiểm tra.

Tiêu Hề Hề rất hài lòng với tình trạng của Uất Cửu lúc này.

Nàng còn đặc biệt sai người mang gương tới soi vào Uất Cửu, để gã nhìn kỹ bộ dạng của mình bây giờ đáng sợ đến mức nào.

Uất Cửu nhếch môi "Chẳng phải Quý phi nương nương nói muốn hợp tác với ta sao? Đây chính là thái độ hợp tác của người sao?"

Tiêu Hề Hề "Bổn cung đã thể hiện thành ý của mình, là ngươi không biết điều."

Uất Cửu chăm chú nhìn nàng một lúc rồi đột nhiên mỉm cười.

Nếu là bình thường, nụ cười của gã nhất định sẽ rất đẹp, nhưng bây giờ đầu gã như đầu heo, cười thế này chỉ khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Gã nhậm rãi nói.

“Quý phi nương nương nhất định sẽ hối hận.”

Tiêu Hề Hề “Ngươi đang uy hiếp bổn cung?”

Uất Cửu “Thiên Môn sớm đã sắp xếp xong mọi chuyện, theo kế hoạch của cha ta, ông ấy định đợi sau Tết mới ra tay, nhưng mấy chuyện mà các người làm ở thành Phù Phong đã làm loạn kế hoạch của ông ấy, ông ấy chắc chắn sẽ hành động sớm hơn để tránh những chuyện không cần thiết.”

Lúc gã nói lời này, giọng điệu vui vẻ dần, như thể gã tràn đầy kỳ vọng vào kịch hay sắp diễn ra.

“Quý phi nương nương, thời gian của các người không còn nhiều.”

Ánh mắt Tiêu Hề Hề tối sầm “Rốt cuộc kế hoạch của Thiên Môn là gì?”

Uất Cửu nghiêng đầu “Người đoán đi.”

Tiêu Hề Hề “Ngươi nghĩ bổn cung không đoán được sao?”

Uất Cửu bình tĩnh nói “Nếu Quý phi nương nương đoán được, cần gì phải hỏi ta?”

Thấy gã như vậy, hiển nhiên khẳng định Tiêu Hề Hề không đoán được gì.

Tiêu Hề Hề “Thiên Môn ẩn nấp nhiều năm, không ngừng chiêu mộ binh sĩ, hiển nhiên mưu đồ không nhỏ.”

Uất Cửu không ừ hử gì với lời của nàng.

Tiêu Hề Hề “Bổn cung đoán các ngươi muốn tạo phản.”

Ánh mắt Uất Cửu lóe lên.

Mọi người trong phòng bị câu này dọa sợ.

Thiên Môn muốn tạo phản!

Tiêu Hề Hề “Tên khốn được xưng là lão thần tiên kia thực chất chỉ là một tên đầy dã tâm, Thiên Môn là công cụ mà lão dùng để thực hiện dã tâm của mình, các ngươi đều là con cờ trong tay lão.”

Uất Cửu ngẩng đầu lên, kiên định nhìn nàng.

“Không chỉ chúng ta, mà cả các người đều là con cờ trong tay ông ấy.”

Tiêu Hề Hề “Ngươi thừa nhận Thiên Môn muốn tạo phản?”

Uất Cửu “Cũng đã đến lúc này rồi, ta có thừa nhận hay không cũng không quan trọng, dù sao các người cũng sẽ sớm biết chân tướng thôi.”

……

Uất Cửu không phải bắn tiếng đe dọa.

Sáng sớm hôm sau, một cấp báo được đưa vào cung, đến tay Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề mở cấp báo, đọc nhanh nội dung.

Trong cấp báo nói, huyện Du Môn bị phản quân tập kích, huyện lệnh của huyện Du Môn chưa kịp tổ chức nhân lực để chống trả đã bị giết hại ở trong nhà, không chỉ vậy, một nhà mười mấy người của huyện lệnh cũng bị giết sạch sẽ.

Sau khi phản quân chiếm được huyện thành, ai dám chống trả đều sẽ bị giết.

Thi thể của những người đó bị treo trên tường thành, chết vô cùng thê thảm.

Dân chúng trong thành sợ hãi, không ai dám chống trả.

Chỉ có một quan viên đột phá vòng vây, thân mang trọng thương thoát khỏi huyện Du Môn, đưa tin này đến dịch trạm gần đó, rồi dịch sứ vội vàng phi ngựa mang cấp báo này đến Thịnh Kinh.

Dù cấp báo không đề cập thủ lĩnh của phản quân là ai, nhưng Tiêu Hề Hề chỉ cần liên kết với những gì hôm qua Uất Cửu nói liền hiểu hết mọi chuyện.

Đám phản quân đó chắc chắn đến từ Thiên Môn!

Thủ lĩnh của phản quân là môn chủ Thiên Môn.

Chính là cái tên được xưng lão thần tiên!

Tiêu Hề Hề sai người mang bản đồ đến.

Nàng nhanh chóng tìm thấy huyện Du Môn trên bản đồ.

Huyện Du Môn cách thành Thịnh Kinh không xa, thời gian nhiều nhất là ba ngày.

Ba ngày này là thời gian cuối cùng mà triều đình phải đưa ra động thái trả lời.

Tiêu Hề Hề lập tức dùng danh nghĩa Hoàng đế hạ thánh chỉ, lệnh cho trại Bạch Hổ và trại Chu Tước đóng quân gần thành Thịnh Kinh ngăn chặn phản quân, đồng thời ban quân lệnh khẩn cấp cho các huyện nha gần huyện Du Môn, lệnh bọn họ phối hợp với trại Bạch Hổ và trại Chu Tước.

Viết xong thánh chỉ, nàng cầm ngọc tỷ đóng dấu lên thánh chỉ, còn lấy hổ phù mà Lạc Thanh Hàn mang theo chấm vào mực, rồi đóng thật mạnh vào cuối thánh chỉ.

Hai thánh chỉ được nhanh chóng đưa ra khỏi cung.

Các tướng lĩnh của trại Bạch Hổ và trại Chu Tước gần như đồng thời nhận được thánh chỉ.

Khi biết có phản loạn, bọn họ không dám chậm trễ, lập tức tập hợp binh mã, tiến thẳng về huyện Du Môn.

Tướng sĩ hai doanh cùng xuất binh, động tĩnh lớn như vậy không thể che giấu, tin tức nhanh chóng truyền đến tai đại thần Nội các.

Bọn họ đều là những con cáo già lăn lộn quan trường nhiều năm, khứu giác và đầu óc rất linh hoạt.

Bọn họ vừa nghĩ tới cấp báo sáng nay được đưa vào cung, lập tức đoán được có thể đã xảy ra chuyện lớn.

Bọn họ vừa sai người dò thám hướng đi của trại Bạch Hổ và trại Chu Tước, vừa đưa thẻ bài vào cung xin diện thánh.

Tiêu Hề Hề lần nữa nhận được thẻ bài của Các lão gửi vào cung.

Nàng không ngạc nhiên với kết quả này.

Khi nàng ra lệnh điều động trại Bạch Hổ và trại Chu Tước, đã định sẵn sẽ không giấu được chuyện phản quân.

Huống chi nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ giấu.

Thiên Môn ẩn nấp nhiều năm, không ngừng chiêu mộ binh sĩ, thực lực không thể coi thường.

Tuy bọn chúng đã mất cứ điểm ở thành Phù Phong, nhưng bọn chúng vẫn còn những con bài khác.

Bây giờ bọn chúng khởi binh tạo phản, chắc chắn là có chỗ dựa, chỉ riêng trại Bạch Hổ và trại Chu Tước thì không thể tiêu diệt hoàn toàn phản quân.

Tác dụng của trại Bạch Hổ và trại Chu Trước là trì hoãn cuộc tấn công của phản quân, kéo dài thời gian cho triều đình.

Bây giờ Hoàng đế đang hôn mê, muốn giải quyết phản quân chỉ có thể dựa vào các đại thần vạch ra chiến lược.

Vấn đề lớn nhất mà Tiêu Hề Hề phải đối mặt lúc này là làm sao giải thích với triều thần việc Hoàng đế hôn mê?

Thường công công thấy nàng hồi lâu không cử động, không khỏi lo lắng hỏi.

“Nương nương, người không sao chứ?”

Tiêu Hề Hề cười khổ nói “Bổn cung cảm giác như bị dồn vào ngõ cụt, tiến không được, lùi cũng không xong.”

Nếu nàng nói cho văn võ bá quan biết chuyện Hoàng đế hôn mê vào lúc này, chẳng khác nào đổ nước vào chảo dầu nóng, nàng không dám nghĩ tới hậu quả thảm khốc sẽ xảy ra.

Nhưng chuyện đến nước này thì không còn cách nào che giấu được nữa.

Thường công công không biết phải làm sao, chỉ có thể cố gắng an ủi.

“Chúng ta cứ nghĩ tiếp, suy nghĩ cẩn thận, rồi sẽ có cách thôi.”

Chương 1058: Ba vấn đề

Tiêu Hề Hề suy nghĩ cả đêm, nhưng không nghĩ ra được cách thỏa đáng.

Ngược lại phía huyện Du Môn truyền đến cấp báo.

Tiêu Hề Hề mở cấp báo, đọc nhanh nội dung.

Cấp báo nói phản quân đang mở rộng đến các huyện trấn xung quanh, biểu ngữ của bọn chúng là "giết yêu phi, diệt hôn quân"!

Bọn chúng muốn lập tân đế, trả thái bình cho thiên hạ!

Tiêu Hề Hề không cần nghĩ cũng biết yêu phi đang ám chỉ chính mình.

Điều khiến nàng tò mò hơn là tân đế mà bọn chúng muốn lập là ai?

Nghi ngờ này đã được giải đáp trong cấp báo tiếp theo.

Tân đế được phản quân ủng hộ tên là Lạc Long Chiếu!

Cái tên này nghe thôi cũng khiến người ta rùng mình.

Khí tức bá vương đập thẳng vào mặt.

Tiêu Hề Hề lục lọi trong trí nhớ, nhưng không tìm thấy người nào tên Lạc Long Chiếu.

Đến nửa sau cấp báo, nàng mới biết thân phận của Lạc Long Chiếu.

Đứa bé này là con trai của Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi.

Nhưng Lạc Diên Chi bị xử tử vì tội phản quốc hơn nửa năm trước.

Con trai của gã từ đâu xuất hiện chứ?!

Tiêu Hề Hề nghĩ không ra lý do.

Nàng sai người đưa Uất Cửu tới.

Vết thương của Uất Cửu vẫn chưa lành, vết bầm trên mặt càng rõ hơn trước.

Gã dường như đoán được Quý phi sẽ gặp lại mình, cố ý dùng giọng điệu đắc thắng cười nói.

“Quý phi nương nương lại muốn hợp tác với ta sao? Điều kiện vẫn như cũ, người hôn ta đi, ta sẽ kể người nghe mọi chuyện.”

Tiêu Hề Hề “Bổn cung muốn giao dịch với ngươi, bổn cung có thể giúp ngươi tìm được cha mẹ, cho ngươi biết thân phận thật sự của ngươi, đổi lại, ngươi phải trả lời bổn cung ba vấn đề.”

Uất Cửu khinh thường cười khẩy “Cha mẹ ta sớm đã chết rồi, tìm bọn họ làm gì? Đi quét mộ cho bọn họ sao?”

Tiêu Hề Hề “Ngươi không muốn biết cha mẹ mình chết thế nào sao?”

Uất Cửu không do dự nói “Không muốn.”

Tiêu Hề Hề “Có thể bọn họ bị người khác hại chết, có thể người hại chết bọn họ còn tự do ngoài vòng pháp luật, lẽ nào ngươi không muốn bắt kẻ đã hại cha mẹ mình, bắt kẻ đó trả giá cho hành động của mình sao?”

Uất Cửu “Người bớt lo lại đi, ta vốn không nhớ cha mẹ mình trông thế nào, ngoài chút quan hệ huyết thống thì giữa ta và bọn họ không hề có tình cảm gì, ta sẽ không phí công báo thù cho bọn họ.”

Tiêu Hề Hề rất giỏi dụ dỗ.

“Không phải để báo thù cho ai cả, mà là để tên hung thủ hại ngươi nhà tan cửa nát phải trả giá. Nếu tên đó không hại cha mẹ ngươi thì ngươi đã không trở thành trẻ mồ côi, đã không phải chịu khổ như vậy. Chính tên hung thủ này hủy hoại cuộc đời của ngươi, ngươi thật sự không muốn bắt tên đó chịu trách nhiệm?”

Uất Cửu nheo mắt lại.

Dù biết nữ nhân này đang lừa mình nhưng gã không khỏi động lòng.

Vốn gã không phải người tử tế gì, nhưng người khác bắt gã chịu bao nhiêu đau khổ thì gã cũng sẽ trả lại gấp đôi.

Gã biết loại người như mình sẽ không có kết cục tốt đẹp, gã đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng dựa vào đâu mà tên đầu sỏ hủy hoại cuộc đời gã có thể tự do ngoài vòng pháp luật?

Dù sau này gã có không được chết tốt, gã cũng phải khiến tên hủy hoại cuộc đời mình xuống địa ngục!

Gã nhìn nữ nhân trước mặt, nghi ngờ hỏi "Người có thể tìm được hung thủ thật sao?"

Tiêu Hề Hề mỉm cười chỉ vào mắt mình "Ngươi có biết mắt của ta đặc biệt đến mức nào không, ta có thể thông qua tướng mạo, sinh thần bát tự của ngươi suy đoán quá khứ và tương lai, giúp ngươi tìm tên hung thủ đó không hề khó."

Uất Cửu biết nàng có thiên nhãn.

Chính vì vậy mà môn chủ Thiên Môn mới muốn bắt nàng.

Tính cách của Uất Cửu trước giờ luôn khó đoán.

Gã chỉ cần bản thân vui, chuyện quá đáng thế nào gã cũng làm được.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Nếu gã đã động lòng, thì không hề do dự đồng ý.

"Người chỉ có thể hỏi ba vấn đề."

Tiêu Hề Hề "Được, vấn đề đầu tiên, chuyện Lạc Long Chiếu rốt cuộc là thế nào?"

Uất Cửu hiển nhiên biết Lạc Long Chiếu.

Gã vừa nghe cái tên này, thì lập tức bật cười.

"Xem ra cha ta đã khởi binh rồi! Lạc Long Chiếu là con trai của Tĩnh huyện vương Lạc Diên Chi."

Tiêu Hề Hề "Nhưng Lạc Diên Chi đã chết lâu rồi, gã lấy đâu ra con trai?"

Uất Cửu "Đây là vấn đề thứ hai à?"

Tiêu Hề Hề "Vẫn là vấn đề đầu tiên, ta hỏi chuyện Lạc Long Chiếu rốt cuộc là thế nào, ngươi phải nói rõ mọi thứ về Lạc Long Chiếu."

Uất Cửu chặc lưỡi "Nhìn không ra người cũng thông minh lắm, được được, ta sẽ nói người biết. Lúc Lạc Diên Chi bị xử tử, vương phi của gã đã mang thai. Chuyện này chỉ có một số ít người biết, Quý phi nương nương không biết cũng là chuyện bình thường."

Hạ Ngữ Nhiên là con gái của Trưởng công chúa Hoa An.

Để tránh con gái mình bị Lạc Diên Chi liên lụy, Trưởng công chúa Hoa An đã bí mật phái người đưa Hạ Ngữ Nhiên về điền trang dưới quê tịnh dưỡng, sai người đưa thuốc phá thai cho Hạ Ngữ Nhiên, muốn Hạ Ngữ Nhiên bỏ đứa bé trong bụng.

Chuyện mà Trưởng công chúa Hoa An không ngờ là con gái của mình đã bị người Thiên Môn bắt cóc không lâu sau khi rời Thịnh Kinh.

Còn bà lão được cử đi giao thuốc phá thai cho con gái, cũng đã bị diệt khẩu.

Trưởng công chúa Hoa An vẫn cho rằng con gái mình đang tịnh dưỡng ở điền trang, mà không hề biết con gái mình đã bị bắt cóc và buộc phải sinh con trai.

Đứa bé vừa mới sinh ra đã được giao vào tay của môn chủ Thiên Môn.

Uất Cửu "Cái tên Lạc Long Chiếu là do cha ta đặt, chân long giáng thế chiếu rọi chúng sinh, chậc chậc, cái tên này nghe thôi cũng biết cha ta đang nghĩ gì."

Tiêu Hề Hề nghe vậy, nàng đã biết môn chủ Thiên Môn muốn làm gì với đứa bé.

Lão muốn lợi dụng đứa bé chưa biết gì này khởi binh tạo phản, đứa bé này sẽ trở thành lá cờ khởi binh của bọn chúng.

Chuyện này làm xong, lão sẽ dùng thân phận nhiếp chính vương khống chế tân đế nhỏ tuổi, biến tân đế nhỏ tuổi trở thành con rối trong tay, mặc lão sai khiến.

Tiêu Hề Hề "Vấn đề thứ hai, thân phận thật sự của môn chủ Thiên Môn là gì?"

Uất Cửu “Ta còn tưởng Quý phi nương nương sẽ hỏi toàn bộ kế hoạch của cha ta là gì.”

Tiêu Hề Hề “Kế hoạch của lão không phải nhân lúc Hoàng đế hôn mê, lợi dụng danh nghĩa Lạc Long Chiếu khởi binh tạo phản, mưu đồ soán ngôi à? Chuyện đến nước này, không cần ngươi nói, bổn cung cũng đoán được bảy tám phần.”

Uất Cửu nghe vậy có hơi thất vọng.

Vốn gã muốn dùng chuyện này để lừa Quý phi, nào ngờ nàng đã biết chuyện.

“Thật ra ta cũng không biết nhiều về thân phận của cha ta, chỉ biết đạo hiệu trước đây ông ấy là Thiên Yển chân nhân, từng ở trong cung một thời gian, hình như được Thịnh Trường Đế khá tín nhiệm.”

Gã nói tới đây thì mỉm cười, giọng điệu gã trở nên nham hiểm.

“Thật ra chỉ dựa vào những điều này, hẳn là người đã có thể đoán được thân phận của ông ấy rồi.”

Chương 1059: Lão đang lừa ngươi

Tiêu Hề Hề chưa từng nghe nói đến đạo hiệu Thiên Yển chân nhân, nhưng theo những gì nàng biết, Thịnh Trường Đế lúc còn sống rất mê tín cầu tiên vấn đạo, thậm chí ông từng kiên quyết tin rằng trên đời này thật sự có cách khiến người khác trường sinh bất tử, vì vậy ông chiêu mộ một nhóm đạo sĩ giúp ông tìm bí quyết, gây ra rất nhiều chuyện hoang đường, triều đình hậu cung tràn ngập chướng khí.

Sau khi Thịnh Trường Đế qua đời vì bệnh, chuyện đầu tiên mà Thịnh Vĩnh Đế làm khi kế vị là thanh toán nợ cũ.

Thịnh Vĩnh Đế ra lệnh bắt giữ hết đám đạo sĩ giả ma giả quỷ, ngũ mã phanh thây!

Theo lý thì đám đạo sĩ đó chết hết rồi, không ngờ vẫn còn một con cá lọt lưới.

Tiêu Hề Hề "Vấn đề thứ ba ……"

Nàng vừa bắt đầu nói thì bị Uất Cửu cắt ngang.

Uất Cửu cười như có như không nói.

"Ta đã trả lời hai vấn đề của người, cũng đủ thể hiện thành ý của ta, bây giờ đến lượt người thể hiện thành ý của mình. Làm ăn mà, phải có qua có lại, như vậy mới công bằng, không phải sao?"

Tiêu Hề Hề "Có lý đấy, nói bổn cung biết sinh thần bát tự của ngươi, bổn cung xem cho ngươi một quẻ."

Uất Cửu không chút do dự nói sinh thần bát tự của mình.

Lần này đến lượt Tiêu Hề Hề kinh ngạc.

Nàng còn tưởng tên này sẽ lo lắng khi nói sinh thần bát tự của mình cho người khác biết.

Uất Cửu dường như hiểu được suy nghĩ của nàng, lười biếng nói.

“Trong tay các người đã có máu của ta, dù ta không nói sinh thần bát tự của mình cho các người, các người vẫn có thể tìm được ta.”

Tiêu Hề Hề viết vào giấy, nhắm mắt xem quẻ.

Một lúc sau, nàng mở mắt, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Uất Cửu.

Uất Cửu “Người bói được gì rồi?”

Tiêu Hề Hề “Trong người ngươi có một nửa dòng máu của người Tây Vực?”

Uất Cửu cười giễu “Đây không phải là chuyện hiển nhiên sao?”

Ngũ quan của gã có phần sắc sảo hơn người thường, thậm chí cả con ngươi của gã cũng có màu đen pha chút xanh lam.

Khuôn mặt đặc biệt như vậy dễ khiến người ta liên tưởng đến người Tây Vực với mũi cao mắt xanh và mái tóc dài xoăn.

Tiêu Hề Hề phớt lờ lời mỉa mai của gã, tiếp tục nói.

“Mẫu thân của ngươi đã chết rồi.”

Uất Cửu khinh thường nói “Chuyện này ta đã sớm biết rồi.”

Tiêu Hề Hề “Chuyện ngươi không biết là phụ thân của ngươi vẫn còn sống.”

Uất Cửu sửng sốt, trên mặt lộ vẻ khó tin.

“Sao có thể? Nghĩ phụ nói rõ ràng, cha mẹ ta đã chết hết.”

Tiêu Hề Hề “Lão đang lừa ngươi.”

Uất Cửu muốn nói không thể nào, nhưng kế đó gã nghĩ đến tính cách của nghĩa phụ. Ông là người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích. Nếu nói dối có lợi cho ông thì ông có thể lập tức bịa ra hàng trăm lời nói dối khác nhau.

Cứ nhìn những tín đồ bị ông lừa đến mất phương hướng kia là biết.

Uất Cửu “Cha ruột của ta ở đâu?”

Tiêu Hề Hề nói “Bổn cung còn chưa hỏi xong ba vấn đề.”

Uất Cửu “Vấn đề thứ ba của người là gì?”

Tiêu Hề Hề “Môn chủ Thiên Môn đang ở đâu?”

Uất Cửu ngậm miệng không nói nữa.

Rõ ràng câu hỏi này là chuyện mà gã không thể trả lời.

Tiêu Hề Hề lòng nóng như lửa đốt, nhưng nàng biết mình không thể gấp gáp, nhất là khi đối mặt với một người có tính tình lập dị như Uất Cửu, nàng càng phải cẩn thận, tuyệt đối không được để gã nắm quyền chủ động.

Nàng giả vờ ung dung nói.

“Ngươi có thể suy nghĩ cho kỹ, chỉ cần ngươi nói ra tung tích của môn chủ Thiên Môn, bổn cung sẽ cho ngươi gặp cha ruột của mình.”

Uất Cửu mở miệng, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không phát ra âm thanh nào.

Gã bị người khác giải xuống.

……

Sau khi Các lão sai người đưa thẻ bài vào cung, thì chờ đợi Hoàng đế triệu kiến.

Nhưng đợi một ngày một đêm vẫn không thấy người trong cung đến.

Mật thám được bọn họ phái đi điều tra trại Bạch Hổ và trại Chu Tước lần lượt quay về, mang theo một tin chấn động —

Huyện Du Môn đã bị phản quân chiếm đóng!

Sở dĩ trại Bạch Hổ và trại Chu Tước đột ngột rời kinh là vì bình định phản loạn.

Tin này giống như một quả bom bất ngờ phát nổ trong đầu Các lão.

Bọn họ hoảng loạn sợ hãi.

Sau khi hoàn hồn, phản ứng đầu tiên của bọn họ là vào cung cầu kiến Hoàng đế.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, dù Hoàng đế có bế quan, bọn họ cũng phải gặp được Hoàng đế!

Lúc này trời đã tối, cổng cung đóng chặt.

Tuy nhiên, Các lão không muốn đợi thêm một đêm nữa nên đã thay quan phục, đích thân vào cung.

Bọn họ bị chặn trước cổng cung.

Cấm vệ gác cổng nghiêm túc nói "Không được Hoàng thượng triệu kiến, bất cứ ai cũng không được tự ý vào cung!"

Các lão không muốn đi, bọn họ tập trung trước cổng cung, nhờ cấm vệ truyền lời đến Hoàng đế.

Chuyện bình định phản loạn không thể chậm trễ, đêm nay bọn họ nhất định phải gặp được Hoàng đế!

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề vẫn chưa ngủ.

Nàng ngồi ghế thấp cạnh giường, mơ màng nhìn Lạc Thanh Hàn đang hôn mê.

Có tiếng gõ cửa nhẹ, giọng của Thường công công từ ngoài vọng vào.

"Khởi bẩm Quý phi nương nương, Triệu tướng quân tới."

Tiêu Hề Hề "Để hắn vào."

"Vâng."

Một lúc sau, cánh cửa được đẩy ra, Triệu Hiền bước vào, bộ giáp màu bạc tỏa ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn đứng bên kia bức bình phong hành lễ với Quý phi.

"Mạt tướng bái kiến Quý phi nương nương."

Tiêu Hề Hề "Chuyện gì?"

Triệu Hiền "Năm Các lão tụ tập ở ngoài cổng cung, xin cầu kiến Hoàng thượng."

Tiêu Hề Hề "Có phải bọn họ biết được gì rồi không?"

Triệu Hiền thành thật trả lời "Bọn họ đã biết huyện Du Môn bị phản quân chiếm đóng."

Tiêu Hề Hề không ngạc nhiên với chuyện này.

Những người có thể vào Nội các, dù là mưu mô hay quan hệ đều không thể xem thường.

Chỉ cần bọn họ muốn biết, tra được huyện Du Môn bị chiếm đóng cũng không khó khăn gì.

Tiêu Hề Hề hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

"Ngươi đi nói với bọn họ, Hoàng thượng đã biết chuyện của phản quân, bảo bọn họ về trước đi. Sáng ngày mai, Hoàng thượng sẽ triệu bọn họ vào cung gặp mặt, dù có chuyện gì thì cũng đợi ngày mai hẵng nói."

Triệu Hiền nhất thời ngẩn ra.

Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn Quý phi ở bên kia bức bình phong.

Theo hắn được biết, Hoàng đế vẫn còn hôn mê, thái y vắt óc cũng không tìm ra nguyên nhân.

Không ai biết khi nào Hoàng đế sẽ tỉnh?

Có thể lát nữa sẽ tỉnh, nhưng cũng có thể cả đời này sẽ không tỉnh lại nữa.

Nghe lời Quý phi nương nương nói, dường như chắc chắn sáng mai Hoàng đế sẽ tỉnh lại.

Tự tin của nàng ở đâu ra chứ?

Triệu Hiền rất tò mò, nhưng cũng không dám hỏi thêm, im lặng nhận lệnh rời đi.

Hắn truyền lời của Quý phi cho Các lão.

Các lão tụ đang tập trung trước cổng cung không chịu đi, vì muốn nhận được tin chính xác, nếu biết sáng mai sẽ gặp được Hoàng đế, bọn họ không cần phải ở lại đây nữa, ai nấy đều thức thời rời đi.

Tiêu Hề Hề bước ra khỏi phòng.

Các cung nữ thái giám ngoài cửa đều hành lễ với nàng.

Tiêu Hề Hề liếc nhìn bọn họ "Các ngươi đi làm việc đi, ở đây không cần người hầu hạ."

"Vâng."

Những người này ngoan ngoãn rời đi.

Chương 1060: Ta nhất định phải cứu chàng

Trong đình viện yên tĩnh chỉ còn lại một mình Tiêu Hề Hề.

Nàng nhìn lên bầu trời đêm.

Trời đêm hôm nay có thể nhìn thấy sao.

Trong số những ngôi sao đó, Tiêu Hề Hề lập tức tìm thấy sao Tử Vi tượng trưng cho Lạc Thanh Hàn.

Sao Tử Vi rực rỡ một thời, giờ đã trở nên mờ nhạt.

Nếu không cố ý tìm thì rất khó nhận ra sự tồn tại của nó.

Tiêu Hề Hề dựa vào tinh tượng suy đoán, ba sư huynh và Ngọc Lân vệ hẳn là đã tìm được bốn tà vật, cộng thêm con búp bê được tìm thấy ở thôn Đại Phúc, bọn họ đã tìm và tiêu hủy năm tà vật, vẫn còn hai tà vật.

Nhưng thời gian không còn nhiều.

Đêm nay là hạn chót.

Qua đêm nay, sao Tử Vi sẽ rơi xuống, Lạc Thanh Hàn cũng sẽ hôn mê vĩnh viễn.

Tiêu Hề Hề không chắc các sư huynh có thể tìm thấy hai tà vật còn lại trong đêm nay hay không.

Nếu không tìm được, không chỉ Lạc Thanh Hàn sẽ chết, mà cả vương triều Đại Thịnh cũng sẽ lâm vào chiến tranh.

Ai biết được đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người chết nữa?

Dù là Bảo Cầm, Thường công công, Triệu Hiền và những người khác trong cung, hay vợ chồng Anh vương, Lệ Khinh Ngôn, Lý phi, Diêu tiệp dư ngoài cung.

Tất cả mọi người sẽ cuốn vào cuộc chiến này, trở thành những hạt bụi tầm thường trong dòng thời gian.

Nước nhà lâm nguy, không ai có thể thoát được.

Có thể một số người may mắn thoát khỏi chiến tranh, trở thành kiêu hùng một phương.

Nhưng càng nhiều người chỉ có thể bị ngọn lửa chiến tranh nuốt chửng, biến thành tro bụi.

Tiêu Hề Hề không muốn những người xung quanh mình vô cớ vướng vào kiếp nạn này.

Nàng hy vọng mọi người đều sống tốt.

"Quý phi nương nương, sao người lại đứng đây?"

Tiêu Hề Hề định thần lại, nhìn theo hướng phát ra tiếng, thấy Bảo Cầm đang đứng cách đó không xa.

Bảo Cầm quan tâm nói "Bên ngoài lạnh lắm, nương nương mau về phòng đi, kẻo bị cảm lạnh."

Tiêu Hề Hề cười mắt mày cong cong "Ta muốn ngắm sao."

Bảo Cầm đành phải vào phòng lấy một áo choàng dày, khoác cho nàng.

Trong đình viện ở cung Vân Tụ cũng đốt địa noãn, hơi ấm không ngừng tỏa ra, thật sự không hề lạnh.

Nhưng có một loại lạnh gọi là mẹ thấy con lạnh.

Bảo Cầm có loại tâm lý này.

Nàng hận không thể quấn con gái ngốc nghếch của mình thành quả cầu lông, sợ con gái ngốc nghếch sẽ bị cảm lạnh.

Tiêu Hề Hề nhẹ giọng gọi "Bảo Cầm."

Bảo Cầm "Nương nương có gì dặn dò?"

Tiêu Hề Hề "Em muốn thành thân không?"

Câu hỏi này đến bất chợt, Bảo Cầm sửng sốt một lúc mới nói.

"Nô tỳ không muốn."

Không phải nàng có thành kiến gì với việc thành thân, nàng chỉ đơn giản cảm thấy hoàn cảnh sống hiện tại của mình rất tốt, không cần phải thay đổi gì cả.

Tiêu Hề Hề bình tĩnh nói.

“Em biết hết những chỗ ta để ngân phiếu. Nếu sau này ta không còn ở đây, em cứ dùng số ngân phiếu đó đi. Nếu không muốn rời cung, có thể ở trong cung làm nữ quan. Nếu cảm thấy chán ngán việc trong cung, có thể rời cung sinh sống. Số tiền đó đủ để em làm ăn nhỏ. Tất nhiên, nếu em không có hứng thú làm ăn thì cũng có thể tìm một gia đình tốt để thành thân. Dù sao thì vẫn nên làm theo ý em, chỉ cần em sống vui, dù thế nào cũng được.”

Bảo Cầm bị lời của nàng dọa sợ.

Giọng nàng giống như người sắp chết đang chuẩn bị hậu sự của mình.

Bảo Cầm lo lắng nói “Đang yên lành, người nói chuyện này làm gì? Số tiền đó là tiền riêng mà người vất vả lắm mới tích góp được, làm sao nô tỳ có thể lấy tiền của người? Huống chi, nô tỳ cũng không muốn rời cung, nô tỳ chỉ muốn ở bên người, nô tỳ muốn hầu hạ người cả đời.”

Tiêu Hề Hề “Sao ta có thể để em hầu hạ ta cả đời? Vậy thì ta quá ích kỷ rồi, em còn trẻ, nên có cuộc sống của riêng mình.”

Bảo Cầm gần như sắp khóc.

“Nương nương, có phải người gặp chuyện gì không? Không phải người lại muốn rời cung đó chứ? Người đã hứa với nô tỳ, từ nay về sau dù có đi đâu, người cũng sẽ dẫn nô tỳ theo, người sẽ không bỏ lại nô tỳ nữa!”

Lúc còn ở Đông cung, Tiêu trắc phi từng dùng giọng điệu này dặn dò hậu sự với nàng. Kết quả Tiêu trắc phi một đi không trở lại, mãi đến một năm sau mới dùng thân phận công chúa Nam Phượng trở về.

Trong hơn một năm, Bảo Cầm hầu như ngày nào cũng lo lắng cho an toàn của Tiêu trắc phi.

Nàng không muốn trải qua chuyện đó lần nữa.

Lần này mặc kệ Quý phi muốn làm gì đi đâu, nàng đều phải đi theo Quý phi!

Tiêu Hề Hề bất lực nói “Ta phải làm một chuyện cực kỳ nguy hiểm, ta không đảm bảo sau khi làm xong có thể bình an vô sự.”

Bảo Cầm lập tức nói "Nô tỳ có thể giúp người làm chuyện này!"

Tiêu Hề Hề khẽ lắc đầu, trâm cài bộ dao trên đầu nàng lay động, phản chiếu ánh vàng nhàn nhạt trong đêm.

Nàng dùng giọng điệu bình tĩnh và kiên quyết nói.

"Chuyện này chỉ có ta mới làm được, cũng phải là ta làm."

Bảo Cầm quan tâm hỏi "Rốt cuộc người muốn làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta muốn sửa mệnh cho một người."

Bảo Cầm sửng sốt.

Nàng không rõ sửa mệnh là ý gì? Cũng không hiểu hậu quả của việc sửa mệnh sẽ thế nào?

Nhưng nàng biết người cần sửa mệnh lúc này chỉ có Hoàng đế.

Bảo Cầm "Người muốn cứu Hoàng thượng?"

Tiêu Hề Hề gật đầu "Phải, Hoàng thượng gặp nguy hiểm, ta nhất định phải cứu chàng."

Nàng không tiếc mọi giá để cứu Lạc Thanh Hàn, không chỉ vì nàng yêu hắn mà còn vì sống chết của hắn có liên quan đến vận mệnh của quá nhiều người.

Ví như Bảo Cầm trước mặt nàng.

Nếu Lạc Thanh Hàn chết, Đại Thịnh diệt vong, phản quân xông vào cung, đại cung nữ Bảo Cầm bên cạnh Quý phi chắc chắn không thoát được.

Lúc đó, ai sẽ bảo vệ em ấy?

Còn có Thường công công, hắn là thái giám được Hoàng đế tin cậy nhất, còn là tổng quản thái giám của cả hoàng cung, phản quân chắc chắn sẽ không tha cho hắn, chờ đợi hắn chỉ có con đường chết.

Còn có các sư huynh, vợ chồng Anh vương, Lệ Khinh Ngôn, Lý phi và Diêu tiệp dư ……

Bọn họ có thể giữ mạng dưới đao của phản quân không?

Tiêu Hề Hề muốn bảo vệ không chỉ Lạc Thanh Hàn, mà còn nhiều người từng đối tốt với nàng.

Nếu nhất định phải hy sinh một người mới có thể giữ vững thiên hạ thái bình.

Vậy nàng bằng lòng làm người hy sinh đó.

Dù gì đáng lẽ nàng đã phải chết lúc mười chín tuổi, có thể sống đến tận bây giờ thì nàng đã hời rồi.

Bảo Cầm ngơ ngác nhìn Quý phi nương nương.

Nàng nhìn thấy kiên quyết trong mắt Quý phi.

Nàng biết Quý phi đã quyết định, dù có thế nào cũng sẽ không thay đổi.

Điều duy nhất Bảo Cầm có thể làm lúc này là đè nén bất an trong lòng, cố gắng mỉm cười.

"Quý phi nương nương muốn làm gì thì cứ làm, dù kết quả ra sao, nô tỳ sẽ luôn đứng về phía người."

Tiêu Hề Hề giơ tay, nhẹ nhàng ôm nàng một cái.

"Cảm ơn."

Bảo Cầm đã cố kìm nén nhưng cuối cùng vẫn không cầm được nước mắt.

Nàng nghẹn ngào nức nở, lớn tiếng nói "Người nhất định sẽ không sao, Hoàng thượng cũng sẽ không sao, hai người đều sẽ không sao!"

Tiêu Hề Hề buông nàng ra, dùng khăn lụa lau nước mắt cho nàng.

"Ta còn có chuyện cần em làm."

Chương 1061: Nuốt lời

Bảo Cầm khịt mũi "Người có dặn dò gì, chỉ cần nô tỳ có thể làm được, dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, nô tỳ cũng nhất định giúp người."

Tiêu Hề Hề cười nói "Không cần em nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, chỉ cần em giúp ta truyền lời là được."

Bảo Cầm hai mắt đỏ hoe nhìn nàng "Lời gì?"

Tiêu Hề Hề nghiêng người, nói nhỏ vào tai nàng vài câu.

Nét mặt Bảo Cầm lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng sợ hãi quên cả khóc, khó tin mở to mắt.

"Tại sao?"

Tiêu Hề Hề "Chúng ta không nhốt được gã, sớm muộn gã cũng sẽ trốn thoát, thay vì bị gã chơi một vố không kịp trở tay, chi bằng chủ động đưa cơ hội cho gã, như vậy, mọi chuyện sẽ nằm trong khống chế của chúng ta."

Bảo Cầm vẫn không hiểu, nhưng nàng có thể nhìn ra Quý phi nương nương đã có sẵn kế hoạch.

Dù vẫn còn lờ mờ khó hiểu, nàng vẫn gật đầu đồng ý.

"Nô tỳ sẽ truyền lời giúp người."

Tiêu Hề Hề "Đi đi, nhân tiện nói với những người khác, đêm nay đừng để ai tới gần đây, ta không thể bị người khác quấy rầy."

"Vâng."

Bảo Cầm vừa đi vừa quay đầu nhìn lại.

Tiêu Hề Hề quay về phòng.

Nàng đóng hết các cửa rồi bước đến giường.

Lạc Thanh Hàn yên lặng nằm trên giường, môi tái nhợt không còn chút máu.

Luồng tử khí đen vây quanh hắn ngày càng mãnh liệt hơn.

Điều này cho thấy hắn chỉ còn cách cái chết một bước.

Tiêu Hề Hề nhớ lại lời sư phụ từng cảnh cáo nàng.

Sư phụ nói tuyệt đối không được sửa mệnh cho người khác, vì cái giá cho việc làm trái ý trời rất lớn.

Bản thân Huyền Cơ Tử cũng là một bài học trước mắt.

Ông mới ngoài ba mươi nhưng đầu bạc trắng, trông như cụ ông tám mươi.

Tất cả đều do năm đó ông muốn cứu Nam Nguyệt vương, cưỡng ép sửa mệnh cho bà, khiến ông mất đi một nửa tuổi thọ.

Tiêu Hề Hề đã hứa với sư phụ sẽ không dễ dàng sửa mệnh cho người khác.

Nhưng bây giờ, nàng phải nuốt lời rồi.

……

Ở đâu đó sâu trong núi, một cuộc chiến khốc liệt vừa kết thúc.

Phương Vô Tửu là bên chiến thắng đứng trong gió lạnh, máu trên trường kiếm trong tay nhỏ giọt xuống đất.

Mười mấy Ngọc Lân vệ đi theo y đều bị thương, trông hơi nhếch nhác.

Nhưng trong mắt bọn họ hiện lên tia sáng hung tợn, như một đàn sói hoang vừa kết thúc cuộc săn mồi.

Còn kẻ địch của bọn họ ngã trong vũng máu, không đứng dậy được nữa.

Phương Vô Tửu rũ bỏ giọt máu trên mũi kiếm, tra kiếm vào vỏ, ra lệnh cho Ngọc Lân vệ phía sau.

“Tiếp tục lên đường.”

Nhóm người đã dùng khinh công lên đường một ngày một đêm, chưa từng được nghỉ ngơi, sớm đã vô cùng mệt mỏi.

Nhưng không ai dám than khổ.

Vì bọn họ biết, nhiệm vụ này cực kỳ quan trọng, nếu thất bại, tất cả bọn họ sẽ không thể gánh vác hậu quả này.

Tất cả vực dậy tinh thần, nghiến răng tiếp tục dùng khinh công, nhanh chóng đi về phía sâu trong núi.

Mục tiêu của bọn họ là một thôn nhỏ nằm sâu trong ngọn núi.

Thôn nhỏ đó cũng giống như thôn Đại Phúc, đều cách biệt với thế giới bên ngoài, vị trí của nó vừa hay nằm trên tuyến đường thất tinh Bắc Đẩu.

Nghe nói mười năm trước, vì một trận lửa trời mà thôn nhỏ trên núi bị thiêu rụi hoàn toàn trong một đêm, không một ai trong làng thoát được, tất cả đều bị thiêu thành tro.

Tệ hơn là vì thôn nhỏ đó không bao giờ tiếp xúc với người ngoài nên dù có bị thiêu rụi cũng không ai biết chuyện này.

Số thi thể đó phơi thây ngoài trời giữa đống đổ nát, thậm chí còn không có mộ.

Mãi đến hai năm trước, một nhóm thợ săn đi săn trong núi, không may lạc đường đến gần thôn nhỏ.

Khi những thợ săn nhìn thấy tàn tích và hài cốt khắp nơi trong thôn, bọn họ sợ chết khiếp, kêu gào khóc thét bỏ chạy.

Khi bọn họ về nhà, lan truyền tin tức thôn quỷ nằm sâu trong núi.

Cũng từng có quan phủ vào núi kiểm tra, nhưng vì không quen thuộc địa hình, quanh quẩn trong núi mấy vòng cũng không tìm ra.

Về phần những thợ săn đó, sau khi trải qua chuyện "thôn quỷ trong núi", bọn họ nảy sinh nỗi sợ sâu sắc với núi sâu rừng già, từ đó trở đi, chỉ dám đi săn ở vùng ngoài núi, không còn dám đi vào vùng núi sâu.

Lúc Phương Vô Tửu dẫn theo Ngọc Lân vệ tìm thấy những thợ săn đó, muốn nhờ bọn họ dẫn đường, thì bị bọn họ thẳng thừng từ chối.

Dù Phương Vô Tửu cho bao nhiêu tiền, những người đó cũng không bằng lòng mạo hiểm.

Cuối cùng, bọn họ chỉ cung cấp một bản đồ.

Dựa vào gợi ý trên bản đồ và lời kể của những thợ săn, Phương Vô Tửu dẫn đầu Ngọc Lân vệ tìm kiếm trong núi một ngày một đêm, trên đường đi thì bất ngờ bị một đám sát thủ tấn công.

Hai bên nổ ra một trận chiến khốc liệt.

Đây chính là khung cảnh vừa rồi.

Sau khi giải quyết xong đám sát thủ đó, Phương Vô Tửu biết nơi này cách thôn nhỏ không xa.

Bằng không lúc này đám sát thủ kia sẽ không đột nhiên xuất hiện ngăn cản bọn họ.

Phương Vô Tửu dẫn đầu Ngọc Lân vệ tăng tốc, tiếp tục lên đường dưới bầu trời đầy sao.

Thời gian không còn nhiều, bọn họ phải nhanh lên.

Cùng lúc đó, Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc, Thượng Khuê cũng chia nhau dẫn một đội người nhanh chóng lên đường.

Bọn họ phải tìm và tiêu hủy hai tà vật cuối cùng càng nhanh càng tốt!

Trong bóng tối có một giọng nói thúc giục bọn họ.

Nhanh lên, nhanh lên, mau nhanh lên!

……

Bên ngoài huyện Du Môn, trại Bạch Hổ và trại Chu Tước đang giao đấu với phản quân.

Trong ánh đao bóng kiếm, tiếng chém giết nối tiếp nhau vang lên.

Mọi người liên tục ngã xuống, cuộc chiến vô cùng bi thảm.

Thiên Yển chân nhân mặc đạo bào xám rộng rãi, trong tay cầm phất trần, đứng trên tường thành cao.

Lão cụp mắt cúi đầu nhìn đám tướng sĩ vẫn đang chiến đấu dưới cổng thành.

Nhìn từ góc độ này, đám tướng sĩ anh dũng tắm máu giống như đàn kiến nhỏ, chỉ cần nhấc chân là có thể giẫm chết đám kiến bình thường ngu ngốc này.

Thiên Yển chân nhân nhìn đi chỗ khác, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười chiến thắng.

Cuộc chiến này chắc chắn sẽ là thắng lợi cuối cùng của Thiên Môn.

Vì thuật đổi mệnh của lão đã đến bước cuối cùng.

Chỉ cần đợi trời sáng, lão có thể chiếm mệnh cách Tử Vi của Lạc Thanh Hàn làm của riêng.

Mệnh cách Tử Vi là thiên mệnh, được ông trời phù hộ, phản quân Thiên Môn do lão chỉ huy chắc chắn sẽ ngạo nghễ nhìn đời, bất khả chiến bại!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một đạo sĩ trẻ tuổi vội vã đi tới cổng thành.

Vì chạy quá vội nên khi lên cầu thang vô tình vấp phải bậc thang, lòng bàn tay bị trầy xước.

Nhưng đạo sĩ mặc kệ đau đớn, đứng dậy chạy về phía Thiên Yển chân nhân, hét lớn.

“Môn chủ, có chuyện không hay rồi!”

Thiên Yển chân nhân cau mày, hiển nhiên không hài lòng với sự hấp tấp của đối phương.

“Chuyện gì?”

Đạo sĩ trẻ tuổi lo lắng nói “Phía bên pháp đàn xảy ra chuyện rồi!”

Sắc mặt Thiên Yển chân nhân chợt thay đổi.

Lão chỉ chuẩn bị một pháp đàn ở huyện Du Môn, đó là pháp đàn dùng để hoàn thành bước cuối cùng của thuật đổi mệnh!

Bây giờ thuật đổi mệnh đã đến bước cuối cùng, sắp thành công rồi, sao có thể xảy ra chuyện?

Nghĩ tới đây, trong lòng Thiên Yển chân nhân trỗi dậy bất an mãnh liệt.

Lão nhìn lên bầu trời đêm.

Trong màn đêm đen kịt, sao Tử Vi vốn đã mờ nhạt đến mức gần như vô hình lại lần nữa sáng lên!

Chương 1062: Tóc trắng

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề cuối cùng đã hoàn thành bước sửa mệnh cuối cùng.

Nàng mất hết sức lực ngồi bệt xuống đất, chống hai tay hai bên, một sợi tóc dài trắng như tuyết tuột khỏi vai, rơi xuống mu bàn tay.

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn sợi tóc trắng hồi lâu, cuối cùng mới ngẩng đầu nhìn chiếc gương đặt bên cạnh.

Thông qua gương, nàng có thể nhìn thấy bộ dạng mình lúc này.

Sắc mặt nàng tái nhợt không còn chút máu, đôi mắt đờ đẫn, trông rất ngu ngơ.

Mái tóc đen tuyền ban đầu giờ đã trắng như tuyết.

Tiêu Hề Hề giơ tay phải chạm vào tóc mình, lẩm bẩm.

“Vậy mà trắng hết rồi ……”

Dù nàng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tận mắt nhìn thấy mình thế này, nàng vẫn khó mà thích ứng được.

Nàng quay đầu nhìn Lạc Thanh Hàn đang nằm trên giường.

Luồng tử khí đen vây quanh Lạc Thanh Hàn đã biến mất.

Khí sắc của hắn đã khá hơn trước đây.

Xem ra sửa mệnh thành công rồi.

Tiêu Hề Hề thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần hắn vượt qua đêm nay, các sư huynh sẽ có thể xử lý hết tà vật, thuật đổi mệnh sẽ bị phá hủy.

Lông mi Lạc Thanh Hàn khẽ run lên.

Xem ra hắn sắp tỉnh rồi.

Tim Tiêu Hề Hề thắt lại, nàng vô thức đưa tay lên che tóc.

Nàng chợt nhận ra mình không thể che mái tóc trắng chỉ bằng hai tay.

Nàng không muốn Lạc Thanh Hàn thấy mình thế này.

Nàng nghiến răng, dùng chút sức cuối cùng, chật vật đứng dậy.

Tiêu Hề Hề lảo đảo đi về phía cửa, đi ngang qua bình phong, nàng với lấy áo choàng giắt trên đó khoác lên người.

Nàng đội mũ trùm đầu rộng lên để che đi mái tóc trắng của mình.

Sau đó nàng mở cửa ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài nhuốm màu trắng bạc.

Xem ra trời sắp sáng rồi.

Tiêu Hề Hề đứng ở hành lang, nhìn phía xa vắng lặng không một bóng người, trong lòng mơ hồ không biết tiếp theo nên làm gì.

Lúc này, nàng nhận thấy có tiếng bước chân đang đến gần mình.

Lần theo tiếng động, nàng thấy người tới là một thái giám trẻ tuổi.

Tiểu thái giám dừng lại trước mặt Tiêu Hề Hề, hơi ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt quen thuộc.

“Nô tài Uất Cửu, bái kiến Quý phi nương nương.”

Tiêu Hề Hề nheo mắt, không cần suy nghĩ đã ra tay đánh đối phương!

Uất Cửu vững vàng nắm bàn tay quét tới của nàng, mỉm cười nói.

“Trạng thái hiện giờ của Quý phi nương nương không ổn lắm nhỉ, ra đòn yếu xìu, một chút sức cũng không có?”

Tiêu Hề Hề vừa sửa mệnh cho Lạc Thanh Hàn, sức lực đã cạn kiệt, cả người rơi vào trạng thái suy yếu.

Lúc này cả người nàng đau nhức yếu ớt, đòn tấn công đương nhiên không sắc bén và hung hãn như thường lệ.

Nàng nghiến răng tiếp tục tấn công Uất Cửu, đồng thới lớn tiếng hét.

“Người đâu, có thích khách!”

Nàng vừa dứt lời, tay phải của nàng đã bị Uất Cửu nắm lấy vặn ra sau, đồng thời cổ nàng bị gã bóp từ phía sau.

Mệnh môn bị người khác siết, Tiêu Hề Hề không cử động được nữa.

Nàng muốn hét to gọi cấm vệ đến.

Tuy nhiên, Uất Cửu đã đánh nàng bất tỉnh trước.

Uất Cửu buông tay để nàng ngã xuống đất, mái tóc dài trắng như tuyết giấu trong mũ trùm đầu xõa ra.

Khi thấy những sợi tóc trắng đó, gã sững sờ trong giây lát.

Nhưng thời gian cấp bách, gã không có thời gian nghĩ nhiều, nhấc chân bước vào phòng.

Hoàng đế còn chưa tỉnh, lúc này là thời điểm tốt nhất để ám sát hắn, một khi bỏ lỡ cơ hội này, sau này khó mà giết hắn nữa.

Thật ra sau khi nhóm người Phương Vô Tửu rời đi, Uất Cửu đã có thể trốn thoát.

Tuy Nhuyễn Cốt Tán khiến cử động của gã chậm chạp, không thể dùng nội lực, nhưng gã vẫn có thể dùng độc và cổ.

Đám cấm vệ đó hoàn toàn không cản được gã, gã có thể rời nhà lao bất cứ lúc nào.

Nguyên nhân chính khiến gã ngoan ngoãn ngồi trong nhà lao đến giờ là để tìm cơ hội ám sát Hoàng đế.

Gã biết đêm nay là thời điểm mấu chốt của thuật đổi mệnh có thành công hay không, cho nên gã dùng hai kim bạc giấu trên tóc hạ gục cấm vệ đang canh giữ, rồi lẻn ra khỏi nhà lao, cải trang thành tiểu thái giám lẻn vào cung Vân Tụ.

Gã rút dao găm sắc bén từ tay áo, sải bước về phía Hoàng đế đang nằm trên giường.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng hét của Bảo Cầm.

“Quý phi nương nương ngất xỉu rồi! Người đâu, mau tới đây!”

Uất Cửu dừng lại.

Lúc này gã chỉ cách giường mười thước, chỉ cần lao tới là giết được Hoàng đế.

Nhưng ngón tay Hoàng đế đột nhiên cử động.

Hắn sắp tỉnh rồi.

Bên ngoài ngày càng có nhiều tiếng bước chân đến gần hơn.

Có một nhóm người đang chạy về hướng này.

Uất Cửu biết kế hoạch ám sát lần này của mình chắc chắn sẽ không thành công.

Gã chỉ đành rút lui chạy ra cửa, tình cờ chạm mặt Bảo Cầm.

Bảo Cầm đang ôm Quý phi hôn mê, lo lắng kêu người tới, chợt nhìn thấy một thái giám lao ra khỏi phòng, tức thì bị dọa giật mình.

Khi nhìn rõ khuôn mặt thái giám, nhịp tim của nàng đột nhiên tăng tốc, kinh ngạc hét lên.

“Uất Cửu, ngươi ……”

Lời còn chưa dứt, nàng đã bị Uất Cửu đánh bất tỉnh.

Uất Cửu đẩy nàng ra, kéo Quý phi đang hôn mê đứng dậy, vác nàng trên vai, sau đó dùng khinh công bay lên nóc nhà, nhanh chóng rời khỏi cung Vân Tụ.

Khi Triệu Hiền dẫn cấm vệ chạy tới cửa phòng ngủ, phát hiện chỉ có Bảo Cầm nằm bất tỉnh trên đất, còn Quý phi thì không thấy đâu.

Thường công công và cung nữ thái giám khác cũng chạy tới.

Đầu tiên bọn họ nghe thấy tiếng hét của Quý phi, sau đó nghe thấy tiếng hét của Bảo Cầm, biết đã xảy ra chuyện nên lập tức chạy tới đây, nhưng đã muộn một bước.

Thường công công nhờ người đỡ Bảo Cầm dậy rồi đi vào phòng ngủ.

Khi hắn thấy Hoàng đế bình an vô sự, liền thở phào nhẹ nhõm.

May là Hoàng đế không xảy ra chyện gì.

Giây tiếp theo, hắn nhìn thấy Hoàng đế từ từ mở mắt.

Thường công công ngẩn ra tại chỗ.

Qua một hồi lầu hắn mới hoàn hồn, phát ra âm thanh kinh ngạc.

“Bệ hạ, ngài cuối cùng cũng tỉnh rồi!”

Triệu Hiền ở ngoài cửa nghe được tiếng hét, vội vàng bước vào.

Hắn vừa vào cửa, đúng lúc nhìn thấy Hoàng đế ngồi dậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, lập tức quỳ một gối, hưng phấn nói.

“Mạt tướng bái kiến bệ hạ!”

Lạc Thanh Hàn giơ tay lên xoa trán.

Hắn cảm thấy hình như mình đã ngủ rất lâu, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, hắn dường như ngủ chưa được bao lâu.

Thường công công lo lắng hỏi “Bệ hạ, ngài có thấy không khỏe chỗ nào không?”

Lạc Thanh Hàn cẩn thận cảm nhận, ngoài tay chân hơi mất sức, không có gì khó chịu.

Đầu tiên hắn nhìn Thường công công và Triệu Hiền, sau đó đưa mắt về phía cửa.

“Vừa nãy trẫm nghe bên ngoài có người hét cứu mạng, đã xảy ra chuyện gì?”

Thường công công vội nói “Vừa rồi có thích khách lẻn vào cung Vân Tụ, đánh Bảo Cầm cô nương bất tỉnh, vừa nãy người

nghe tiếng hét cứu mạng, hẳn là của Bảo Cầm cô nương.”

Vừa nghe thấy hai từ thích khách, sắc mặt Lạc Thanh Hàn tức thì hơi đổi.

Đôi mắt đen nhìn xung quanh, trầm giọng hỏi.

“Quý phi đâu? Thích khách có làm nàng bị thương không?”

Chương 1063: Không phải cô giỏi lắm sao?

Phương Vô Tửu ném đèn Thất Tinh trong tay vào lửa.

Đèn Thất Tinh nhanh chóng bị ngọn lửa nhấn chìm, đốt thành tro tàn.

Tà vật cuối cùng đã bị hủy.

Lúc này trời đã sáng hẳn.

Ánh nắng xuyên qua khe hở giữa cành lá, rải xuống mặt đất phủ đầy lá rụng.

Phương Vô Tửu phất tay áo, tạo ra một cơn gió mạnh, thổi bay tro tàn xung quanh.

“Chúng ta đi thôi.”

Ngọc Lân vệ thở phào nhẹ nhõm, bọn họ xem như đã hủy hết tà vật rồi.

Đoàn người nghỉ ngơi một lát rồi lên đường quay về.

……

Lúc Tiêu Hề Hề tỉnh dậy, nàng thấy mình đang ở trong một cỗ xe ngựa.

Tay chân nàng bị trói, không thể ngồi dậy.

Đánh giá từ cơ thể liên tục rung chuyển, cỗ xe hẳn đang chạy trên đường.

Nàng thử hét lên.

“Uất Cửu?”

Một lúc sau, xe ngựa dừng lại.

Cửa xe bị đẩy ra, Uất Cửu ăn mặc như thường dân cúi người vào xe.

Gã đưa tay đỡ Tiêu Hề Hề ngồi dậy, tựa lưng nàng vào thành xe, cười hỏi.

“Cô có đói không? Có muốn ăn gì không?”

Tiêu Hề Hề cứng rắn nói “Ta không đói!”

Vừa dứt lời, bụng nàng kêu lên một tiếng.

Dù nàng mặt dày cỡ nào thì lúc này cũng cảm thấy mặt hơi nóng.

Uất Cửu không hề khách sáo bật cười giễu cợt.

“Cô hài hước thật.”

Tiêu Hề Hề mím môi không nói gì.

Uất Cửu mở túi bên cạnh lấy hai cái bánh nướng.

Gã đưa bánh nướng tới miệng Tiêu Hề Hề.

“Nào, mở miệng.”

Tiêu Hề Hề “Ta tự ăn được, không cần ngươi đút.”

Uất Cửu trước giờ không kiên nhẫn lắm, thấy nàng không biết điều, cũng lười hầu hạ nàng.

“Được thôi, cô tự ăn đi.” gã vứt bánh nướng lên người nàng,

bản thân cầm cái bánh nướng còn lại lên, bắt đầu gặm.

Gã vừa ăn vừa liếc nhìn Tiêu Hề Hề, muốn xem nàng ăn bằng cách nào?

Tay chân Tiêu Hề Hề bị trói, không cử động được.

Nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn bánh nướng, giống như con cá muối chết không nhắm mắt.

Uất Cửu quái gở nói "Không phải cô giỏi lắm sao? Ăn đi chứ!"

Tiêu Hề Hề nghiến răng "Dù ta có chết đói, dù ta có nhảy từ đây xuống, cũng tuyệt đối không ăn đồ của ngươi."

"Ây dô, có khí khái lắm, vậy cô cứ chết đói đi."

Uất Cửu cầm bánh nướng trên người nàng nhét vào miệng mình.

Gã ăn hai cái bánh nướng trước mặt nàng, không chừa chút vụn bánh nào.

Tiêu Hề Hề vừa tự nhủ đó chỉ là hai cái bánh nướng, không ngon chút nào, vừa không khỏi nuốt nước bọt.

Uất Cửu uống một hớp nước rồi đưa túi nước cho nàng.

"Cô có muốn uống một hớp không?"

Tiêu Hề Hề tỏ vẻ chán ghét "Ta không thèm uống nước mà ngươi uống qua."

Uất Cửu bị nàng chọc tức bật cười "Được thôi, vậy sau này cô không cần uống nước nữa, ta xem cô có thể kiên trì được bao lâu?"

Nói xong, gã thật sự cất túi nước đi.

Ra khỏi xe ngựa, gã ngồi xuống ván xe, tiếp tục đánh xe.

Gã không đóng cửa, Tiêu Hề Hề có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Con đường quanh co gập ghềnh, thậm chí giữa đường còn có rất nhiều cỏ dại, hai bên hoang vu, không thấy một bóng người.

Thoạt nhìn là biết đây không phải thành Thịnh Kinh.

Hẳn là bọn họ đã rời thành, không biết đã đi đến nơi nào?

Để khiến bản thân quên đi cơn đói, Tiêu Hề Hề cố tìm chuyện nói chuyển hướng chú ý.

"Ngươi làm sao đưa ta ra khỏi cung?"

Uất Cửu không quay đầu lại nói "Đương nhiên là vì có người giúp ta."

Dù gã võ công cao cường cũng không thể dẫn theo một người lớn lặng lẽ lẻn ra khỏi cung trước mắt bao nhiêu cấm vệ.

Hẳn là có người đã giúp gã.

Tiêu Hề Hề cau mày "Trong cung có kẻ tiếp tay cho ngươi? Là ai?"

Uất Cửu "Cô đoán đi."

Vẫn là cái giọng điệu ngứa đòn đó.

Tiêu Hề Hề lại hỏi "Sở dĩ ngươi có thể lẻn vào cung VânTụ thuận lợi như vậy là vì có người âm thầm giúp ngươi?"

Uất Cửu thẳng thắn thừa nhận "Đúng vậy."

Tiêu Hề Hề "Người đó rốt cuộc là ai?"

Uất Cửu "Cô đoán đi, cô đoán đúng thì ta sẽ nói cô biết."

Tiêu Hề Hề cạn lời "Nếu ta đoán đúng, còn cần ngươi nói làm gì?"

Uất Cửu chặc lưỡi "Cô không phải thông minh lắm sao? Thậm chí còn phê duyệt tấu chương giúp Hoàng đế, chút chuyện nhỏ này không thể nào làm khó cô."

Tiêu Hề Hề "Người quái đản như ngươi từ đâu tới?"

Uất Cửu không hiểu "Người quái đản?"

Tiêu Hề Hề "Loại người vừa mở miệng là ăn nói quái gở, đặc biệt ngứa đòn như ngươi được gọi chung là người quái đản."

Không biết lời này chọc trúng huyệt cười nào của Uất Cửu, gã bật cười thành tiếng.

"Ha ha ha! Cô nói năng hài hước thật!"

Đợi gã cười đủ rồi, Tiêu Hề Hề lại lên tiếng.

"Người giúp ngươi có phải Trưởng công chúa Hoa An?"

Uất Cửu nghiêng đầu liếc nàng một cái "Làm sao cô chắc chắn là bà ta?"

Tiêu Hề Hề vừa nghĩ vừa nói.

"Một quy luật rất đơn giản. Môn chủ Thiên Môn dùng Lạc Long Chiếu làm lá cờ khởi binh tạo phản, mà Lạc Long Chiếu không chỉ là con trai của Lạc Diên Chi, còn là cháu ngoại của Trưởng công chúa Hoa An. Cũng tức là con gái và cháu ngoại của bà ấy đang nằm trong tay các ngươi.

Ta không tin các ngươi sẽ bỏ qua một mục tiêu uy hiếp hữu ích như Trưởng công chúa Hoa An. Để kế hoạch của mình diễn ra thuận lợi hơn, môn chủ Thiên Môn nhất định sẽ âm thầm liên lạc với Trưởng công chúa Hoa An trước khi khởi

binh, uy hiếp bà ấy làm việc cho Thiên Môn.

Nếu Trưởng công chúa Hoa An từ chối hợp tác, Thiên Môn sẽ giết con gái và cháu ngoại của bà ấy. Với mức độ yêu thương con gái của Trưởng công chúa Hoa An, khả năng cao là bà ấy sẽ thỏa hiệp.”

Uất Cửu không do dự khen ngợi “Cái đầu nhỏ của cô thông minh thật, khó trách Hoàng đế thích cô như vậy.”

Thái độ của gã đã xác nhận suy đoán của Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề “Nhưng ta nhớ tới lúc Hoàng thượng hôn mê, Trưởng công chúa Hoa An không vào cung, bà ấy ở ngoài cung sao có thể giúp ngươi ở trong cung? Lẽ nào bà ấy có sắp xếp nội ứng trong cung?”

Uất Cửu “Cô nói xem?”

Tiêu Hề Hề chợt thấy lo lắng.

Tuy Lạc Thanh Hàn đã tỉnh nhưng hiện giờ phản quân đang rục rịch, chiến sự phía thành Vạn Hải vẫn chưa kết thúc.

Có rất nhiều việc đang chờ Lạc Thanh Hàn giải quyết, hắn có thể sẽ không chuyên tâm đề phòng Trưởng công chúa Hoa An.

Nếu Trưởng công chúa Hoa An đâm sau lưng hắn, hắn có thể đề phòng được không?

Uất Cửu đợi hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng của Tiêu Hề Hề, đành chủ động hỏi.

“Có phải cô đang lo cho Hoàng đế bệ hạ của cô không?”

Tiêu Hề Hề mím môi “Liên quan gì tới ngươi.”

Uất Cửu “Quả thật không liên quan đến ta, ta chỉ muốn nhắc nhở cô, hiện giờ cả bản thân mình cô còn chưa tự lo được, thay vì lo cho người khác, cô nên lo cho mình thì hơn.”

Tiêu Hề Hề “Nhà ngươi ở ven biển à? Lo nhiều thế làm gì.”

Chương 1064: Cố ý làm vậy

Tảo triều dừng hơn mười ngày, hôm nay cuối cùng cũng bắt đầu lại.

Các triều thần tập trung ngay ngắn trong điện Nghị Sự.

Khi thấy Hoàng đế chậm rãi bước ra, tất cả đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

“Vi thần bái kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Lạc Thanh Hàn ngồi vững, mới lạnh giọng nói “Bình thân.”

Mọi người lần lượt đứng dậy.

Năm Các lão đứng phía trước kiềm không được hơi ngẩng đầu lên, cẩn thận đánh giá Hoàng đế.

Bọn họ phát hiện Hoàng đế trông vẫn giống như trước.

Nếu có gì khác thường thì có lẽ là biểu cảm hôm nay của Hoàng đế đặc biệt lạnh lùng.

Nhất là ánh mắt lạnh đến đáng sợ của hắn.

Chỉ cần nhìn hắn một cái, làm người khác không khỏi thấy ớn lạnh trong lòng.

Các triều thần nhìn chằm chằm vào đôi mắt lạnh lùng của Hoàng đế, run rẩy báo cáo công việc.

Điều quan trọng nhất lúc này là phải nhanh chóng bình định

phản loạn, bắt gọn phản quân!

Đối mặt với phản quân đe dọa lợi ích của mình, văn võ bá quan đoàn kết chưa từng có, chủ động lên kế hoạch, nghĩ mọi cách giải quyết đám phản quân.

Lạc Thanh Hàn im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu đồng ý.

Chốc sau, một kế hoạch chống phản quân hoàn chỉnh đã ra lò.

Tảo triều cũng kết thúc.

Khi Hoàng đế rời đi, các triều thần thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ tiếp xúc lâu ngày với vị Hoàng đế anh tuấn trẻ tuổi này, cũng xem như hiểu một chút, tuy ngày thường luôn nghiêm mặt, vẻ ngoài lạnh lùng không ai được đến gần.

Nhưng Hoàng đế hôm nay cực kỳ đáng sợ, giống như có núi lửa đang hoạt động ngầm dưới tảng băng trôi, có thể phát nổ bất cứ lúc nào!

Có người thầm lẩm bẩm "Không biết hôm nay ai đã đắc tội Hoàng thượng?"

Đồng liêu bên cạnh thấp giọng nói "Hẳn là vì có quá nhiều chuyện phải lo, ba mươi ngàn quân phái đến tiếp viện Nam Nguyệt vẫn chưa về, chiến sự với nước Thiên Đảo vẫn chưa kết thúc, hiện giờ lại xuất hiện phản quân, hết sóng này tới sóng khác, ai cũng sẽ phiền thôi."

…….

Trong ngự thư phòng, Lạc Thanh Hàn sai người gọi Triệu Hiền tới.

"Vẫn chưa tìm được tung tích của Quý phi sao?"

Triệu Hiền cúi đầu, cung kính đáp "Mạt tướng đã sai người lục

soát toàn bộ hoàng cung, nhưng không tìm thấy tung tích của Quý phi nương nương.”

Lạc Thanh Hàn xoa nhẹ túi gấm treo bên hông, trong túi gấm có bùa thế thân mà Hề Hề đưa cho hắn.

Cũng may có bùa thế thân, dù nàng có ở xa cũng sẽ không mất mạng.

Lạc Thanh Hàn trầm giọng hỏi “Ngoài cung thì sao? Có tin tức gì không?”

Triệu Hiền “Các cổng thành đều đã bị phong tỏa, người của Tuần Phòng Ti và phủ Kinh Triệu đang lục soát từng nhà, vẫn chưa có tin tức gì.”

Không có tin tức có nghĩa là không có manh mối.

Lạc Thanh Hàn hít sâu một hơi, cố đè nén bất an trong lòng.

Kết quả vẫn không đè được.

Hắn đập mạnh tay xuống bàn!

Rắc một tiếng.

Mặt bàn dày phẳng nứt một lỗ.

Bút mực giấy nghiên đặt trên bàn vương vãi khắp nơi, nhiều tấu chương rơi xuống đất.

Mọi người trong ngự thư phòng giật mình, vội vàng quỳ xuống.

“Xin Hoàng thượng bớt giận!”

Trong ấn tượng của bọn họ, Hoàng đế luôn là người vui giận không lộ ra ngoài.

Bọn họ chưa từng thấy Hoàng đế tức giận như vậy.

Lạc Thanh Hàn không thèm nhìn đống hỗn loạn trước mắt, trong đôi mắt đen láy dâng trào cảm xúc mãnh liệt.

Hề Hề bị Uất Cửu bắt đi.

Uất Cửu là người Thiên Môn, môn chủ Thiên Môn có lẽ đã biết chuyện Hề Hề có thiên nhãn.

Nếu Hề Hề lọt vào tay môn chủ Thiên Môn, nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Ban đầu môn chủ Thiên Môn thèm muốn mệnh cách Tử Vi của hắn, bất chấp tất cả cướp đoạt mệnh cách của hắn.

Hiện giờ môn chủ Thiên Môn đương nhiên cũng có thể vì thèm muốn thiên nhãn của Hề Hề mà phát rồ móc mắt nàng!

Lạc Thanh Hàn nghĩ tới cảnh tượng đó thì không giữ bình tĩnh được.

Hắn thà rằng môn chủ Thiên Môn dùng Hề Hề làm con tin uy hiếp hắn, buộc hắn phải nhường ngôi, cũng không muốn môn chủ Thiên Môn xuống tay với Hề Hề.

“Tiếp tục điều tra! Nếu Uất Cửu muốn rời cung thì nhất định phải đi qua cổng cung. Các ngươi điều tra tất cả cổng cung, những ai sáng nay từng rời cung thì bắt hết lại cho trẫm. Điều tra từng người một, không được bỏ qua bất kỳ manh mối nào!”

Triệu Hiền chắp tay nói “Vâng!”

Lạc Thanh Hàn “Còn cả mấy cấm vệ phụ trách canh giữ Uất Cửu, canh một người cũng không xong, tất cả đều khép vào tội lơ là nhiệm vụ, mỗi người chịu một trăm trượng!”

Dù cấm vệ đều là người luyện võ, cũng chưa chắc có thể chịu nổi một trăm trượng.

Dù có thể chịu được, cũng sẽ tàn tật suốt đời.

Lạc Thanh Hàn lần này thật sự rất giận.

Bắt được một người thì hay một người, tất cả đều phải phạt nặng!

Nét mặt Triệu Hiền khó xử "Bệ hạ, chuyện này có thể không phải lỗi của họ."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn hắn "Lẽ nào ngươi muốn cầu xin cho bọn họ?"

Triệu Hiền biết Hoàng đế lúc này đang tức giận, nếu đứng ra cầu xin nhất định sẽ bị giận lây, nhưng hắn không thể để thuộc hạ dưới trướng bị phạt.

Hắn chịu đựng áp lực, từng chữ nói.

"Mạt tướng không cầu xin cho ai, mạt tướng chỉ muốn nói sự thật cho Hoàng thượng biết. Đêm qua Bảo Cầm cô nương đến tìm mạt tướng, nói Quý phi nương nương muốn dò thám Uất Cửu, bảo mạt tướng nới lỏng canh gác.

Mạt tướng làm theo lệnh của Quý phi nương nương, cố tình giảm số lượng cấm vệ canh gác hình phòng. Cho nên mấy cấm vệ phụ trách canh giữ Uất Cửu không hề lơ là nhiệm vụ, bọn họ chỉ là phụng lệnh hành sự mà thôi."

Lạc Thanh Hàn không ngờ còn có nội tình như vậy.

Hắn nói với Thường công công.

"Gọi người dẫn Bảo Cầm tới."

Hắn định để Bảo Cầm đối chất với Triệu Hiền, như vậy có thể biết Triệu Hiền nói thật hay giả.

Kết quả Thường công công vừa bước ra khỏi ngự thư phòng, tình cờ nhìn thấy Bảo Cầm đang đi về phía này.

Hai bên gặp mặt trước cửa ngự thư phòng.

Bảo Cầm hành lễ "Xin hỏi Hoàng thượng có ở đây không? Có thể phiền công công thông báo giúp ta một tiếng không?"

Thường công công "Hoàng thượng đang tìm cô đó, mau theo ta vào đi."

Bảo Cầm kinh ngạc "Hoàng thượng sao lại tìm ta?"

Thường công công nhìn quanh, thấy không có ai để ý, liền hạ giọng nói.

"Vì chuyện của Uất Cửu."

Bảo Cầm lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nàng theo Thường công công vào ngự thư phòng.

Hành lễ xong, không đợi Hoàng đế hỏi, Bảo Cầm đã chủ động giải thích.

"Khởi bẩm bệ hạ, đêm qua nô tỳ phụng lệnh của Quý phi nương nương đến gặp Triệu tướng quân. Sở dĩ Uất Cửu có thể dễ dàng thoát khỏi hình phòng là do Quý phi nương nương cố ý làm vậy.

Quý phi nương nương nói, mấy cấm vệ đó không thể nhốt được Uất Cửu, sớm muộn gã cũng sẽ trốn thoát, thay vì bị gã chơi một vố không kịp trở tay, chi bằng chủ động đưa cơ hội cho gã, như vậy, mọi chuyện sẽ nằm trong khống chế của chúng ta."

Lạc Thanh Hàn nhìn chằm chằm mặt nàng, quan sát biểu cảm của nàng, lạnh lùng hỏi.

"Nếu Quý phi sớm đoán được Uất Cửu sẽ trốn thoát, nàng không đưa ra cách đối phó sao?"

Chương 1065: Cũng cứng đầu thật

Bảo Cầm lắc đầu "Không có, đêm qua sau khi Quý phi nương nương đuổi nô tỳ đi, thì luôn ở trong phòng ngủ với ngài, không ra ngoài nữa. Quý phi nương nương còn dặn nô tỳ bảo mọi người tránh xa phòng ngủ, không được để ai làm phiền mình."

Cũng chính vì mọi người bị điều đi nơi khác, nên mới đến hiện trường muộn như vậy.

Lạc Thanh Hàn "Theo lời ngươi nói, Quý phi cố ý để Uất Cửu bắt nàng đi?"

Bảo Cầm không trả lời được, chỉ đành khô khan nói.

"Thứ cho nô tỳ ngu ngốc, không đoán được ý của Quý phi nương nương."

Lạc Thanh Hàn không hi vọng Bảo Cầm sẽ cho được đáp án chính xác.

Hắn mặt không cảm xúc đuổi hết người ra ngoài.

Còn hình phạt cho mấy cấm vệ đó, được đổi từ chịu một trăm trượng thành phạt bổng lộc một tháng.

So với chịu một trăm trượng thì hình phạt này chẳng là gì cả.

Triệu Hiền thấy nhẹ nhõm, thành thật lui ra ngoài.

Sau khi người đi hết, ngự thư phòng chỉ còn lại một mình Lạc Thanh Hàn.

Bỏ qua đống hỗn loạn trước mặt, hắn sải bước vòng qua bình phong, đi về phía giường mềm.

Bình thường Hề Hề thích nằm trên giường mềm này.

Vì nàng thường xuyên đến đây nên trên giường mềm còn có hai chiếc gối mềm, là nàng bảo Chiết Chi làm cho mình, trên đó còn có những họa tiết mèo con đáng yêu được thêu bằng tơ tằm nhiều màu.

Cầm một chiếc gối lên, có thể thấy một cuốn truyện.

Trong cuốn truyện có một thẻ dấu trang, có nghĩa cuốn truyện này nàng đã đọc một nửa.

Thẻ dấu trang là nàng tiện tay lấy trên giá sách của Lạc Thanh Hàn.

Vốn Lạc Thanh Hàn muốn đợi đến sinh nhật năm sau của Hề Hề, sẽ tự tay làm cho nàng một bộ thẻ dấu trang.

Nhưng bây giờ nàng mất tích.

Hắn chỉ có thể đứng trong căn phòng trống trải này, canh giữ đống đồ đạc nàng để lại, không biết tìm nàng ở đâu?

……

Cỗ xe ngựa vẫn đang tiến về phía trước.

Thấy trời càng lúc càng tối, xung quanh vẫn hoang vắng, chẳng thấy gì khác ngoài cây cối.

Tiêu Hề Hề đói đến mức bụng dán chặt vào lưng.

Nàng dựa vào thành xe, yếu ớt hỏi.

“Ngươi dẫn ta đi gặp môn chủ Thiên Môn?”

Uất Cửu không quay đầu lại, trả lời “Đúng vậy, cha ta rất có

hứng thú với thiên nhãn của cô, luôn muốn gặp mặt cô. Lần này ta giết Hoàng đế không thành, nhiệm vụ cũng thất bại, nhưng nếu có thể mang cô về, có thể lấy công chuộc tội.”

Tiêu Hề Hề “Có phải cha ngươi tính móc mắt ta nhét vào khoang mắt lão không?”

Uất Cửu “Chuyện đó ta không biết.”

Tiêu Hề Hề ngừng nói.

Khi màn đêm buông xuống, Uất Cửu cuối cùng cũng phát hiện một ngôi miếu đổ nát nằm cạnh đường núi.

Gã dừng xe ở lối vào, sau đó vác Tiêu Hề Hề lên vai, ném nàng vào ngôi miếu đổ nát.

Động tác của gã khá thô bạo, lưng Tiêu Hề Hề đau đớn vì ngã mạnh.

Uất Cửu nhặt củi trong chùa.

Gã nhóm củi, lấy hai cái bánh trong túi ra rồi đặt lên bếp lửa nướng.

Bánh được nướng vàng nâu hai mặt, tỏa ra mùi thơm đặc trưng của lúa mì.

Tiêu Hề Hề vốn đã rất đói, lúc này ngửi thấy mùi thức ăn, nàng thèm đến phát điên.

Miệng nàng điên cuồng tiết nước bọt, bụng nàng cồn cào vì đói.

Uất Cửu liếc nhìn nàng, cười như có như không hỏi.

“Cô muốn ăn không?”

Tiêu Hề Hề ngậm chặt miệng, trầm mặc không nói.

Uất Cửu quơ quơ bánh nướng trước mặt nàng, cố ý dùng giọng điệu dỗ dành nói.

“Chỉ cần cô thành tâm xin lỗi ta, hứa sẽ không nổi nóng với ta nữa, ta sẽ đút cô ăn bánh nướng.”

Tiêu Hề Hề quay đầu đi, mắt không thấy, tâm khỏi phiền!

Uất Cửu cười giễu “Cũng cứng đầu thật.”

Gã cầm bánh nướng thơm ngon lên cắn một miếng, lớp bột giòn trên bề mặt phát ra tiếng rộp rộp.

Dù Tiêu Hề Hề cố ý không nhìn, nhưng nghe tiếng thôi cũng biết được bánh nướng này ngon đến mức nào!

Bụng nàng bỗng nhiên kêu to hơn.

Uất Cửu vừa ăn vừa nói “Cảm giác đói bụng khó chịu lắm nhỉ?”

Tiêu Hề Hề mím môi không nói gì.

Vì nàng từng ở viện phúc lợi một thời gian dài nên nàng hiểu rõ hơn ai hết cảm giác đói khó chịu như thế nào.

Uất Cửu cố ý cắn bánh nướng thật mạnh “Bánh này ngon quá!”

Tiêu Hề Hề cúi đầu, cố bắt chước tư thế của đà điểu, vùi đầu vào đầu gối để ngăn chặn mọi âm thanh bên ngoài.

Uất Cửu vừa ăn vừa lải nhải.

Nhưng dù gã có làm gì thì Tiêu Hề Hề vẫn phớt lờ gã.

Thời gian trôi qua, bản thân gã cũng thấy nhạt nhẽo.

Gã ăn hết chỗ bánh còn lại, uống thêm hai hớp nước, quay người lại thấy Tiêu Hề Hề vẫn đang trong tư thế đầu vùi vào

đầu gối.

Uất Cửu hỏi "Sao cô phớt lờ ta?"

Tiêu Hề Hề hơi ngẩng đầu lên, liếc gã một cái.

"Biết tại sao ta phớt lờ ngươi không? Không phải vì ta không mắng người, mà là vì ta chỉ biết mắng người."

Uất Cửu suy nghĩ một chút, sau đó định thần lại "Cô vòng vo mắng ta không phải người à?"

Tiêu Hề Hề bĩu môi, quay mặt sang hướng khác, tiếp tục phớt lờ gã.

Nàng quay mặt về phía cửa, thoáng thấy một bóng màu vàng đi ngang qua.

Nhìn kỹ lại thì ngoài cửa chẳng có gì ngoài bóng tối.

Uất Cửu đứng dậy đi ra ngoài, một lúc sau mới quay lại.

Trong tay cầm theo một chăn bông.

Gã quấn chăn quanh người, ngồi xuống bên đống lửa, dựa vào cột nhắm mắt ngủ.

Đêm mùa đông vốn đã rất lạnh, gió lùa vào từ bốn phía của ngôi miếu đổ nát càng lạnh hơn.

Nhìn củi dần cháy hết, ngọn lửa càng lúc càng nhỏ.

Tiêu Hề Hề thấy nhiệt độ xung quanh giảm đi rất nhiều.

Nàng kéo áo choàng, quấn chặt quanh người.

May là nội thương của nàng đã lành, có nội lực trong người, cộng thêm áo choàng dày, có lẽ nàng sẽ không chết cóng.

Đối với nàng lúc này, cái đói còn khó chịu hơn cái lạnh rất

nhiều.

Nàng thật sự rất đói!

Nàng ngẩng đầu lên nhìn quanh, cố tìm xem gần đây có thứ gì để ăn không.

Lúc này, Uất Cửu mở mắt ra.

Ánh mắt Tiêu Hề Hề đột nhiên gặp ánh mắt của gã, không khỏi giật mình.

Uất Cửu cười như có như không hỏi.

“Cô đang tìm gì vậy?”

Tiêu Hề Hề “Ta muốn tìm cái gì đó đánh chết ngươi.”

Uất Cửu cầm hai thanh củi bỏ vào đống lửa, khiến ngọn lửa lại cháy sáng hơn.

Gã như đang làm ảo thuật, lấy một cái bánh nướng từ trong ngực.

“Muốn ăn không?”

Tiêu Hề Hề vừa nhìn thấy bánh nướng, hai mắt nàng liền sáng lên.

Nhưng kế đó nàng ép mình quay mặt đi “Ta sẽ không cúi đầu trước ngươi, ngươi từ bỏ đi.”

Uất Cửu khẽ cười “Yên tâm, ta không ép cô cúi đầu, ta có thể đưa bánh này cho cô ăn.”

Tiêu Hề Hề quay đầu lại, nhìn chằm chằm bánh nướng trong tay gã.

Uất Cửu đưa bánh nướng tới trước mặt nàng.

Ở khoảng cách này, nàng chỉ cần hơi nghiêng người về phía trước là có thể cắn được bánh nướng.

Đối mặt với cám dỗ lớn như vậy, nàng nghiến răng chịu đựng thôi thúc muốn cắn bánh.

Nàng nói "Ta không cần ngươi đút, ngươi giúp ta cởi trói, ta tự ăn."

Chương 1066: Cô buồn cười thật

Tiêu Hề Hề tưởng Uất Cửu sẽ từ chối, nhưng gã lập tức đồng ý.

“Không thành vấn đề.”

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của Tiêu Hề Hề.

Nàng sửng sốt một lúc rồi nói “Ngươi nghiêm túc đấy à?”

Uất Cửu “Đương nhiên, ta nói được làm được, cởi dây trói thôi mà, đây, ta lập tức cởi cho cô.”

Gã vừa nói vừa rút hai cây kim bạc.

Gã nhanh chóng đâm kim bạc vào người Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề sửng sốt, sau đó tức giận hỏi.

“Ngươi đang làm gì?”

Uất Cửu đặt bánh nướng sang một bên, giúp nàng cởi trói, thản nhiên nói.

“Để tránh cô chạy trốn, ta phải tạm thời phong ấn huyệt đạo của cô.”

Tiêu Hề Hề cảm nhận kỹ lưỡng, phát hiện nội lực không dùng được nữa!

Nàng tức giận trừng mắt “Ngươi lại giở trò này!”

Lần trước gã dùng kim bạc phong ấn huyệt đạo của nàng, hại

nàng suýt thì mất mạng, lần này vẫn giở trò này.

Uất Cửu ngồi xuống, lại chui vào trong chăn.

“Đừng trách ta không nhắc nhở cô, đừng dùng nội lực cưỡng ép đả thông huyệt đạo, lần trước cô có thể giữ mạng là vì cô may mắn, nhưng cô không thể bảo đảm lần nào cũng may mắn như vậy.”

Tiêu Hề Hề mài răng, âm thầm ghi sổ món nợ này.

Sau này tìm được cơ hội, nàng nhất định phải đánh tên này một trận!

Nàng xoa xoa cổ tay đau nhức, cầm bánh nướng bên cạnh lên, cắn một miếng thật lớn.

Một cái bánh nướng nhỏ không đủ để nàng nhét kẽ răng.

Nàng cắn hai ba miếng đã ăn hết.

Uất Cửu cười như có như không “Cô không sợ ta bỏ thuốc vào bánh nướng sao?”

Tiêu Hề Hề nhếch khóe miệng, cố ý dùng giọng điệu ghê tởm nói.

“Ây da người ta sợ quá à, cầu xin ngươi đừng bỏ thuốc người ta mà.”

Uất Cửu “……”

Tiêu Hề Hề trợn mắt.

Uất Cửu lại cười “Cô buồn cười thật.”

Tiêu Hề Hề lười để ý đến gã, giơ tay kéo mũ trùm đầu lên, sau đó quấn chặt áo choàng chuẩn bị ngủ một giấc.

Uất Cửu đột nhiên hỏi.

“Cô còn nhớ giao dịch của chúng ta không?”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn gã.

Uất Cửu “Chúng ta đã thỏa thuận, ta trả lời cô ba vấn đề, cô sẽ giúp ta tìm cha ruột, hiện giờ cô còn một vấn đề cuối cùng.”

Tiêu Hề Hề “Ta hiện giờ không có gì muốn hỏi ngươi.”

Uất Cửu “Cô không muốn biết cha ta ở đâu sao?”

Tiêu Hề Hề “Chẳng phải bây giờ ngươi đang dẫn ta đi tìm cha ngươi sao? Dù sao cũng sẽ sớm gặp được lão, ta cần gì phải hỏi ngươi?”

Uất Cửu sửng sốt một lát, sau đó lập tức phản ứng.

Gã buột miệng nói “Cô cố ý? Cố ý để ta bắt cô đi, chỉ để ta dẫn cô đi gặp môn chủ Thiên Môn!”

Tiêu Hề Hề thẳng thắn thừa nhận “Đúng vậy.”

Mắt Uất Cửu lập tức tối sầm.

“Cô đang lợi dụng ta.”

Tiêu Hề Hề thẳng thắn nói “Ngươi muốn lợi dụng ta lấy công chuộc tội, ta lợi dụng ngươi đến gặp môn chủ Thiên Môn, cũng như nhau thôi.”

Uất Cửu chăm chăm nhìn nàng, lúc sau mới nói.

“Cô còn dám thừa nhận, không sợ bây giờ ta giết cô sao?”

Tiêu Hề Hề không trả lời mà hỏi “Nếu ta chết, ai sẽ dẫn ngươi đi tìm cha ruột?”

Uất Cửu không nói nên lời.

Gã thấy mình bị mắc kẹt trong một vòng lặp lý luận.

Gã đang ở trong vòng tròn kỳ lạ này, dù gã có lựa chọn thế nào thì kết quả cuối cùng cũng sẽ như Tiêu Hề Hề muốn.

Nữ nhân này chắc chắn đã sắp xếp mọi chuyện, nên mới cố tình đề nghị giao dịch với gã.

Nàng cố tình nói về thân thế của gã, khơi dậy tò mò của gã, rồi dùng tò mò của gã ép gã đi theo hướng nàng đã định.

Uất Cửu nhận ra mình đã đánh giá thấp nữ nhân này.

Nàng thông minh hơn những gì gã nghĩ.

Uất Cửu "Ta biết cô muốn tìm môn chủ Thiên Môn, ta có thể dẫn cô đi gặp ông ấy, nhưng trước đó, cô phải giúp ta tìm được cha mẹ ruột của ta."

Tiêu Hề Hề cạn lời.

Tên này phản ứng nhanh thật, mới nhận ra mục đích của nàng, lập tức thay đổi chủ ý, dùng thứ nàng muốn nhất thương lượng với nàng.

Chẳng qua đây cũng là chuyện nằm trong dự đoán của Tiêu Hề Hề.

Nàng gật đầu nói được.

Uất Cửu thấy nàng đồng ý nhanh như vậy, không khỏi lại nghi ngờ.

"Có phải cô lại đào cái hố khác chờ ta nhảy vào?"

Tiêu Hề Hề ngây thơ cười "Yên tâm, ta là người giữ chữ tín, nếu ta đã hứa giúp ngươi tìm cha mẹ, ta nhất định sẽ làm."

Uất Cửu hơi nghi ngờ "Hy vọng là vậy."

Tiêu Hề Hề chìa tay về phía gã "Còn gì để ăn không?"

Uất Cửu "Trước đó chẳng phải cô cứng rắn lắm sao? Sao bây giờ lại chủ động xin ăn?"

Tiêu Hề Hề tự tin nói "Nếu ta không cứng rắn, ngươi có giúp ta cởi dây trói không?"

Kết quả dây trói cởi ra, Uất Cửu lại phong ấn huyệt đạo của nàng.

Nàng cũng không biết mình thế này là lời hay thiệt nữa.

Uất Cửu mở túi bên cạnh lấy hai cái bánh.

Tiêu Hề Hề cầm bánh đặt trên lửa nướng nóng rồi ăn từng miếng lớn.

Ăn xong nàng lại chìa tay ra.

"Còn nữa không?"

Uất Cửu "……"

Gã bắt về một thùng không đáy à?

Gã mặt không biểu cảm lấy ra thêm hai cái bánh.

Lần này Tiêu Hề Hề ăn xong, vẫn thấy ăn chưa đã.

Nhưng nàng biết thế đã đủ, lông cừu phải nhổ từ từ, không thể nhổ hết trong một lần.

Nàng liếm ngón tay, không nói gì nữa.

Uất Cửu ngáp một cái, tựa lưng vào cột ngủ thiếp đi.

Tiêu Hề Hề liếc gã một cái.

Thấy gã đã ngủ, nàng lặng lẽ đứng dậy.

Vừa bước ra ngoài, nàng liền nghe Uất Cửu thấp giọng hỏi.

“Cô đi đâu?”

Tiêu Hề Hề quay đầu lại nhìn gã, phát hiện gã đã mở mắt từ lúc nào.

Tính cảnh giác của tên này quá nhạy, dù là ngủ cũng chỉ ngủ chập chờn, chỉ cần gió thổi cỏ lay sẽ lập tức tỉnh dậy.

Tiêu Hề Hề chỉ tay ra phía ngoài “Ta muốn ra ngoài đi nhà xí.”

Uất Cửu cười như có như không “Cô có thể giải quyết ở đây, ta nhắm mắt không nhìn.”

Tiêu Hề Hề lịch sự từ chối “Ta vẫn chưa sống thoáng như vậy.”

Uất Cửu buông chăn, đứng dậy vươn vai.

“Đi thôi, ta sẽ đi cùng cô.”

Tiêu Hề Hề “Không cần, ta không đi xa, quay lại nhanh thôi.”

Uất Cửu nhướng mày nhìn nàng “Nếu cô cứ rề rà như vậy, ta nghi ngờ liệu cô có muốn nhân cơ hội chạy trốn không.”

Tiêu Hề Hề “Ta còn đang đợi ngươi dẫn ta đi tìm môn chủ Thiên Môn, sao nỡ bỏ ngươi chạy trốn?”

“Nói vậy, cô rất không nỡ xa ta?”

Lúc Uất Cửu nói lời này, gã cố ý kéo dài cao độ của từng từ, vô cớ tăng thêm một chút ám muội trong câu.

Tiêu Hề Hề trợn mắt “Ngươi thích theo thì theo, dù sao chân cũng mọc trên người ngươi.”

Nàng sải bước ra ngoài.

Uất Cửu chậm rãi đi theo nàng.

Giữa hai người giữ khoảng cách không gần không xa.

Chương 1067: Không ngờ khẩu vị của Hoàng đế nặng như vậy

Ra khỏi ngôi miếu đổ nát, Tiêu Hề Hề tìm được một bụi cây chui vào, nói với Uất Cửu phía sau.

“Được rồi, ngươi đứng đó đi, đừng qua đây, tránh xấu hổ.”

Uất Cửu dừng lại.

Dù giữa hai người cách một bụi cây nhưng gã vẫn có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng nàng.

Gã nhìn nàng đứng đó một lúc rồi ngồi xổm xuống.

Như vậy, cả người nàng gần như được giấu trong bụi cây, chỉ còn búi tóc trên đầu vẫn lộ ra ngoài.

Tiêu Hề Hề ngồi xổm trên bãi cỏ, bóp mũi bắt chước hai tiếng mèo kêu.

Ở sâu trong bụi cây rung chuyển nhẹ.

Sau đó một bóng màu vàng từ từ bước ra.

Qua ánh trăng mờ ảo, Tiêu Hề Hề thấy rõ bóng màu vàng chính là Lão Vương.

Quả nhiên nàng đã đúng.

Cái bóng ngoài cửa mà nàng vô tình nhìn thấy chính là Lão Vương.

Lão Vương đuổi theo từ hoàng cung, chạy suốt một ngày, mệt

không thở nổi.

Bộ lông màu vàng vốn óng ả mượt mà nay xù xì lộn xộn, bốn chân bẩn thỉu, trên người có rất nhiều cành lá khô héo, trông khá thảm hại.

Nó kêu Tiêu Hề Hề một tiếng rồi chạy đến trước mặt nàng, dụi đầu vào lòng bàn tay nàng.

Sự xuất hiện của nó làm Tiêu Hề Hề vừa ngạc nhiên vừa cảm động.

Lão Vương có lẽ biết nàng bị bắt, sợ nàng xảy ra chuyện nên đuổi theo.

Khoảng cách xa như vậy, cũng không biết làm sao nó đuổi kịp?

Tiêu Hề Hề giúp nó gỡ bỏ cành lá trên người, đồng thời dùng ngón tay giúp nó chải gọn gàng bộ lông mèo xù xì.

Lão Vương thoải mái lăn ra đất, dang rộng tứ chi, để lộ cái bụng mềm mại, lắc lư cái đuôi xù xù, trông rất vui vẻ.

Tiêu Hề Hề xoa xoa bụng nó, trầm giọng nói.

“Đừng đi theo ta nữa, mau về cung đi.”

Uất Cửu không phải là người tốt quan tâm đến động vật nhỏ.

Nếu Lão Vương bị Uất Cửu phát hiện, gã nhất định sẽ dùng nó làm con tin uy hiếp Tiêu Hề Hề.

Nói cách khác, dù Uất Cửu không phát hiện Lão Vương, Tiêu Hề Hề cũng lo Lão Vương sẽ gặp nguy hiểm khác. Suy cho cùng, Lão Vương cũng chỉ là một con mèo nhỏ, trong rừng núi hoang dã có rất nhiều dã thú hung dữ, nó rất nhỏ bé trước những kẻ ăn thịt to lớn đó.

Không biết Lão Vương có hiểu hay không, vẫn cứ vẫy vẫy

đuôi.

Giọng Uất Cửu vang lên từ phía sau.

“Cô đi xong chưa?”

Có lẽ dựa vào trực giác của động vật, Lão Vương cũng biết Uất Cửu không phải là người dễ chọc.

Nó vừa nghe giọng của gã thì lập tức đứng dậy, dựng đuôi lên nhìn về phía Uất Cửu.

Tiêu Hề Hề quay về phía sau trả lời.

“Sắp xong rồi, nếu ngươi không muốn đợi thì có thể về trước!”

Uất Cửu chặc lưỡi “Nữ nhân thật phiền phức, đi nhà xí cũng lâu như vậy.”

Tiêu Hề Hề lười nói chuyện với gã.

Nàng đẩy nhẹ Lão Vương trước mặt rồi nói nhỏ.

“Mau về đi.”

Lão Vương liếm ngón tay nàng, sau đó kêu meo meo hai lần, dường như không muốn đi.

Tiêu Hề Hề xoa đầu nó “Làm nũng cũng vô dụng, ngươi đi theo ta quá nguy hiểm, ta chưa chắc bảo vệ được ngươi, hơn nữa, ngươi về có thể giúp ta dẫn đường.”

Nói tới đây, trong đầu nàng chợt nảy ra ý nghĩ.

Nàng cởi túi thơm mang theo bên mình ra.

Mở túi thơm, lấy túi phấn thơm bên trong.

Nàng đổ một ít phấn thơm xuống đất rồi nói với Lão Vương.

“Nhớ kỹ mùi này, sau này ngươi có thể lần theo mùi này để tìm ta.”

Lão Vương cúi đầu ngửi mùi phấn thơm trên đất, sau đó ngẩng đầu kêu hai tiếng.

Có vẻ như nó đã hiểu.

Tiêu Hề Hề cất túi, tháo vòng cổ trên cổ.

Sợi dây chuyền bạc mỏng có treo con dấu mèo nhỏ tinh xảo ở giữa.

Đây là quà sinh nhật do chính tay Lạc Thanh Hàn khắc tặng nàng.

Tiêu Hề Hề quý trọng sờ nó, sau đó đeo nó quanh cổ Lão Vương, thế này, chỉ cần Hoàng đế nhìn thấy vòng cổ của nó, hắn sẽ biết nó đã từng gặp nàng, sau đó hắn sẽ biết phải làm sao.

Tiêu Hề Hề lại xoa đầu Lão Vương.

“Mau đi đi.”

Giọng Uất Cửu lại vang lên, trong giọng điệu mang theo chút nghi ngờ.

“Có phải cô đang nói chuyện với ai không?”

Tiêu Hề Hề không chớp mắt trả lời “Phải đó, nơi này hoang vu vắng vẻ, ta đang nói chuyện với quỷ nè!”

Lão Vương mong mỏi nhìn nàng một lúc rồi luyến tiếc rời đi.

Tấm lưng tròn trịa màu vàng mềm mại nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Tiêu Hề Hề c.ởi quần, nhanh chóng đi vệ sinh cho xong.

Nàng nói muốn đi vệ sinh, không hoàn toàn là một cái cớ. Nàng đã một ngày không đi vệ sinh, bàng quang của nàng rất khó chịu.

Tiêu Hề Hề mặc quần đứng dậy, quay người lại, vừa lúc nhìn thấy Uất Cửu đang đi tới.

Có vẻ như gã đã cảm nhận được có gì đó không ổn, muốn đích thân đến kiểm tra tình hình.

Tiêu Hề Hề vội vàng đi tới "Ngươi tới đây làm gì? Còn muốn lén nhìn ta đi tiểu sao?"

Uất Cửu "……"

Gã bị lời nói quá thẳng thắn của nàng làm giật mình.

Gã lớn đến thế này, chưa từng thấy nữ nhân nào đường hoàng thẳng thắn nói chuyện mình đi tiểu như vậy.

Biểu cảm của gã trở nên khá vi diệu.

"Bình thường cô cũng nói chuyện với Hoàng đế như thế sao?"

Tiêu Hề Hề thẳng thắn thừa nhận "Phải đó."

Uất Cửu nhếch môi khẽ cười "Không ngờ khẩu vị của Hoàng đế nặng như vậy."

Tiêu Hề Hề "Vậy cũng không bằng ngươi, vừa mở miệng là biết ngươi là người quái đản."

Nói xong, nàng phớt lờ gã, đi ngang qua gã.

Uất Cửu đứng đó không nhúc nhích, nhìn Tiêu Hề Hề bước vào ngôi miếu đổ nát, sau đó lại nhìn về nơi Tiêu Hề Hề ngồi xổm vừa rồi.

Ở đó chẳng có gì ngoài bụi rậm và cỏ dại.

Nửa đêm, trên núi bắt đầu có tuyết.

Gió lạnh mang theo những bông tuyết lùa vào ngôi miếu đổ nát thổi tắt ngọn lửa.

Uất Cửu mở mắt tỉnh dậy.

Gã nhặt hai thanh củi ném vào lửa.

Gã ngước mắt nhìn nữ nhân đối diện, lại thấy nữ nhân này vẫn đang ngủ say, không có ý định tỉnh lại.

Gã không khỏi khâm phục nàng có thể ngủ ngon trong hoàn cảnh như vậy, nữ nhân này đúng là vô tư thật!

Tiêu Hề Hề quấn mình trong áo choàng, thậm chí đầu nàng còn được mũ trùm đầu che kín, trông như một quả bóng lông lớn.

Uất Cửu dùng thanh gỗ khuấy lửa khiến ngọn lửa dâng cao.

Như vậy nhiệt độ cũng cao hơn một chút.

Khi Tiêu Hề Hề bị Uất Cửu đánh thức, bên ngoài ngôi miếu đổ nát đã bị băng tuyết bao phủ.

Nhìn thoáng qua có cảm giác như đang ở trong thế giới băng tuyết.

Uất Cửu ngồi xổm ở cửa ngôi miếu đổ nát, trong tay cầm một đống tuyết ném thẳng vào mặt mình.

Sau khi động tác thô bạo kết thúc, mặt gã đỏ bừng vì tuyết lạnh.

Rõ ràng bị lạnh.

Nhưng tên này lại nở nụ cười vui vẻ "Đã quá!"

Tiêu Hề Hề cảm thấy đầu óc người này hẳn là có vấn đề.

Chương 1068: Ăn nhiều như vậy, mập chết cô!

Tiêu Hề Hề muốn tìm một dụng cụ chứa tuyết, tốt nhất có thể đun nóng được.

Nhưng tìm kiếm một hồi cũng không tìm thấy dụng cụ có thể đựng được.

Cuối cùng, nàng chỉ đành dùng khăn tay bọc tuyết, rồi đặt bên cạnh đống lửa.

Sau khi tuyết tan, nước thấm ướt khăn tay, nàng dùng khăn tay lau mặt, sau đó cho một nắm tuyết vào miệng, một lúc sau mới nhổ ra.

Thế này xem như đã miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ vệ sinh răng miệng.

Uất Cửu đưa bánh nướng nóng hổi sang.

Khi nữ nhân đối diện giơ tay định cầm lấy thì gã đột nhiên rút lại.

Tiêu Hề Hề:???

Uất Cửu nham hiểm cười "Muốn ăn thì trước tiên phải nói cha ruột ta ở đâu?"

Tiêu Hề Hề "Nói thật thì ta không biết cha ngươi ở đâu."

Nụ cười trên mặt Uất Cửu đông cứng.

Gã nhìn chằm chằm mặt Tiêu Hề Hề, xác định nàng không

giống nói đùa, nét mặt gã tức thì tối sầm.

“Cô đang chơi xỏ ta?!”

Tiêu Hề Hề an ủi nói “Đừng nóng, nghe ta nói hết đã, tuy ta không biết cha ngươi ở đâu, nhưng ta biết làm sao có thể tìm được cha ngươi.”

Uất Cửu nghi ngờ nhìn nàng, hiển nhiên nghi ngờ lời nàng.

Tiêu Hề Hề “Ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta nói thật đấy, ta có thể đoán được quá khứ và tương lai của ngươi, ba năm sau ngươi sẽ gặp được cha ruột của mình, bây giờ ta có thể xúc tiến chuyện này trước ba năm.”

Uất Cửu nheo mắt “Tốt nhất cô đừng lừa ta, nếu không cô cứ chờ bị ta giết đi.”

Giọng điệu đầy đe dọa.

Tiêu Hề Hề phớt lờ đe dọa của gã, duỗi bàn tay trắng mềm.

“Đưa thức ăn cho ta.”

Uất Cửu nhét một cái bánh nướng vào tay nàng.

Tiêu Hề Hề cầm bánh nướng lên cắn một miếng lớn.

Bánh nướng này được làm bằng bột mì nguyên chất, không thêm đường hay muối, có cảm giác khô miệng, chẳng có mùi vị gì, cũng không tính là ngon.

Nhưng Tiêu Hề Hề chưa từng kén chọn.

Đối với nàng, chỉ cần có ăn là được.

Nàng đối xử bình đẳng với tất cả món ăn làm thỏa mãn dạ dày của mình!

Tiêu Hề Hề ăn xong một cái bánh nướng, liền chìa tay đòi cái

thứ hai.

Uất Cửu ghét bỏ nhìn nàng "Sao cô có thể ăn nhiều như vậy?"

Tiêu Hề Hề tự tin trả lời "Ta đây gọi là được ăn là phúc."

Uất Cửu dứt khoát đưa hết bốn cái bánh trong tay cho nàng.

Gã cứ tưởng nhiêu đây là đủ rồi.

Tuy nhiên, gã vẫn đánh giá thấp sức ăn của nữ nhân này.

Tiêu Hề Hề ăn xong bốn cái bánh nướng, lại chìa tay về phía gã.

"Còn nữa không?"

Uất Cửu "……"

Gã mặt không biểu cảm mở túi lấy thêm bốn cái bánh nướng.

Gã định đưa hai cái cho Tiêu Hề Hề, còn hai cái để mình ăn.

Kết quả Tiêu Hề Hề đưa tay giật hết bốn cái bánh trong tay gã.

Nàng vừa ăn vừa nói "Cảm ơn, nhiêu đây đủ rồi."

Uất Cửu "……"

Gã hung dữ hét lên "Cô ăn hết phần của ta thì ta ăn cái gì?"

Tiêu Hề Hề vặn lại "Không phải ngươi vẫn còn đó sao?"

Uất Cửu gầm lên "Hết rồi! Không còn gì nữa! Đều bị cô ăn hết rồi!"

Tiêu Hề Hề nghe vậy, tốc độ ăn bánh của nàng lập tức chậm lại.

Uất Cửu thấy vậy, còn tưởng nàng sẽ chia cho gã hai cái bánh,

vẻ mặt nhanh chóng dịu lại.

Gã định đưa tay ra nhận thì thấy Tiêu Hề Hề nhét hai cái bánh vào trong ngực, lùi lại hai bước tránh xa gã, rõ ràng là sợ gã giật đồ ăn trong tay nàng.

Uất Cửu "……"

Tay gã đông cứng giữa không trung, không thể cử động, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Gã cảm nhận sâu sắc thứ gọi là giận muốn tắt thở!

Tiêu Hề Hề vẫn đang nhét bánh nướng vào miệng.

Hai má phồng lên như con sóc ăn vội.

Uất Cửu nghiến răng, giọng điệu cực kỳ hung ác.

"Ăn nhiều như vậy, mập chết cô!"

Tiêu Hề Hề mỉm cười cong mắt "Trời sinh ta có thể chất ăn không mập."

Uất Cửu "……"

Cơn tức ứ trong cổ họng, gần như khiến gã nghẹn chết.

Tiêu Hề Hề vui vẻ ăn xong hai cái bánh, sau đó sờ sờ hai cái bánh còn lại trong ngực.

Thật ra nàng vẫn chưa no.

Nhưng không biết bữa ăn tiếp theo sẽ ăn ở đâu.

Để đảm bảo, nàng quyết định giữ lại hai cái bánh cuối cùng, nếu thật sự không được nữa thì mới ăn.

Uất Cửu càng giận hơn khi thấy nàng thà trữ đồ ăn còn hơn chia sẻ với gã.

Đó là đồ ăn của gã! Là của gã!

Cả một cái bánh mà cũng không chia cho gã!

Thật đáng ghét!

Tiêu Hề Hề phớt lờ ánh mắt tức giận của gã, bình tĩnh nói.

“Không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát thôi.”

Uất Cửu cứng ngắc nói “Ta còn chưa ăn sáng, ta đói.”

Tiêu Hề Hề chỉ tay vào túi nước bên cạnh.

“Không phải ngươi còn nước đó sao? Uống thêm nước đi, ít ra thì cũng có thể no nước.”

Uất Cửu “……”

Gã nặn ra nụ cười hung ác “Không cần, ta tức no rồi.”

Tiêu Hề Hề nhún vai “Nếu vậy thì chúng ta xuất phát thôi.”

Uất Cửu lấy tuyết dập lửa, đứng dậy ra khỏi ngôi miếu đổ nát.

Lúc gã ngồi trên ván xe bắt đầu đánh xe, mới chợt nhận ra —

Từ lúc nào mà gã đi theo dẫn dắt của nữ nhân này?

Rõ ràng phải là gã nắm quyền chủ động!

Uất Cửu thầm mắng mình ngu ngốc, sau đó trở nên cực kỳ cảnh giác, tuyệt đối không để bản thân bị Tiêu Hề Hề dắt đi nữa.

Tuyết vẫn chưa ngừng rơi.

Những bông tuyết rơi xuống phủ lên đường núi một lớp trắng xóa.

Khi cỗ xe đi qua sẽ để lại hai vết hằn rõ ràng.

Nhưng hai vết hằn đó nhanh chóng bị tuyết rơi che phủ.

Tiêu Hề Hề nằm trên cửa sổ xe, thò đầu ra ngoài nhìn lại.

Không biết Lão Vương đến đâu rồi?

Hi vọng nó còn nhớ đường về, hi vọng nó thuận buồm xuôi gió.

Tiêu Hề Hề mở túi thơm, đầu ngón tay nắm một ít phấn thơm rắc xuống đường núi.

Nàng nói với Uất Cửu đang đánh xe.

“Chúng ta đến huyện Linh Đài trước.”

Uất Cửu “Đến đó làm gì?”

Tiêu Hề Hề “Nơi đó là quê của ngươi, đến đó không chỉ có thể gặp được cha ruột của ngươi, còn tiện thể tế bái mẹ của ngươi.”

Theo quẻ bói của nàng, ba năm sau Uất Cửu đến huyện Linh Đài tế bái người mẹ quá cố của mình đã tình cờ gặp được cha mình.

Tuy nhiên, Tiêu Hề Hề không nghĩ trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Sở dĩ cha gã tình cờ xuất hiện ở huyện Linh Đài vào thời điểm đó, chắc chắn là vì có người đã báo trước cho cha gã.

Còn người thông báo cho cha gã là ai?

Tạm thời vẫn chưa biết.

Chẳng qua Tiêu Hề Hề tin, sau khi tìm được cha ruột của Uất

Cửu, bọn họ tự nhiên sẽ biết câu trả lời.

Huyện Linh Đài là một nơi hẻo lánh xa xôi.

Để không bị phát hiện, Uất Cửu bỏ đường lớn bằng phẳng đi nhanh, chuyển sang đường núi quanh co hẻo lánh.

Như vậy, thời gian đi đường của bọn họ sẽ càng dài hơn.

Bọn họ tới được huyện Linh Đài đã là mười ngày sau.

Chương 1069: Nữ nhân này thật ngu ngốc

Huyện Linh Đài là một huyện nhỏ xa xôi.

Dù vậy, huyện Linh Đài cũng nhận được văn thư truy nã do triều đình gửi đến.

Trong số đó có lệnh truy nã Uất Cửu.

Uất Cửu mặc đoản đả thô kệch, đội mũ tre đứng trước bảng thông báo, gã nhìn lệnh truy nã dán trên đầu bảng chặc lưỡi.

"Vẽ cũng giống đấy!"

Thông thường giữa chân dung trên lệnh truy nã và người thật sẽ có một khoảng cách khá lớn, vì họa sĩ chịu trách nhiệm vẽ tranh chưa tận mắt nhìn thấy tội phạm bị truy nã, chỉ có thể dựa vào mô tả của người khác vẽ lại, chân dung vẽ ra chắc chắn không đạt yêu cầu.

Nhưng chân dung Uất Cửu trên lệnh truy nã trước mặt được khắc họa rất sống động.

Chỉ cần là người có mắt, thoáng nhìn là có thể kết nối người thật và chân dung.

Tiêu Hề Hề cũng đang nhìn chân dung.

Nàng vừa nhìn chân dung đã lập tức nhận ra.

Bức tranh đó do chính Lạc Thanh Hàn vẽ.

Hắn tinh thông hội họa, còn tận mắt nhìn thấy Uất Cửu nên

hắn vẽ rất chân thực.

Nhưng dù chân dung có giống đến đâu cũng vô dụng.

Uất Cửu sớm đoán trước chuyện này nên gã đã cải trang.

Lúc này, gã trông giống một người đàn ông miền núi bình thường với làn da đen sạm và một lớp râu trên cằm.

Váy dài hoa lệ của Tiêu Hề Hề đã được thay thế bằng váy màu mơ thông thường nhất, thậm chí cả áo choàng lông cáo mang từ trong cung cũng bị bỏ lại trong xe ngựa.

Lúc này nàng đang khoác áo choàng đen thô ráp.

Nàng cố tình kéo mũ trùm qua đầu, che đi mái tóc bạc trắng.

Khu vực gần bảng thông báo có quan binh canh giữ.

Hẳn là quan binh cũng không ngờ tới tội phạm bị truy nã lại đường hoàng chạy đến trước mặt mình, cho nên bọn họ không thèm nhìn Uất Cửu và Tiêu Hề Hề, bọn họ vẫn trò chuyện đùa giỡn với nhau.

Tiêu Hề Hề hít hít mũi.

Nàng ngửi thấy mùi thơm của khoai lang nướng liền quay người đi theo mùi hương.

Uất Cửu thấy nàng đi nhanh như vậy, tưởng nàng phát hiện ra gì đó nên nhanh chóng đi theo.

Cuối cùng thấy nàng dừng lại trước một quầy bán khoai lang nướng.

Uất Cửu "……"

Gã ngốc thật, lẽ ra không nên đặt hy vọng quá cao vào nữ nhân này.

Chủ quán chọn một củ khoai lang nướng nóng hổi thơm lừng, nhiệt tình chào mời.

“Tiểu nương tử, có muốn ăn khoai lang nướng không?”

Tiêu Hề Hề nhìn chằm chằm khoai lang nướng, không khỏi nuốt nước bọt.

Nhưng nàng không có tiền.

Nàng chỉ đành quay đầu nhìn Uất Cửu, háo hức hỏi.

“Có thể cho ta mượn ít tiền không?”

Uất Cửu nhếch môi cười giễu “Không có.”

Trước đó thà trữ đồ ăn cũng không chịu chia cho gã, hại gã đói bụng đi đường.

Thù này tới giờ gã vẫn còn nhớ!

Mắt Tiêu Hề Hề nhanh chóng đỏ lên, nước mắt tích tụ, đôi môi run rẩy.

“Hu hu hu, người ta muốn ăn khoai lang nướng!”

Uất Cửu nhắm mắt làm ngơ trước sự nũng nịu của nàng, cười lạnh “Không có tiền thì ăn cái quần què gì.”

Chủ quán thấy vậy, không nhịn được nữa, bèn thuyết phục gã.

“Vị tiểu lang quân này nói gì vậy chứ? Vợ cậu chỉ muốn ăn khoai lang nướng thôi, khoai lang nướng này cũng không có bao nhiêu, dù cậu không muốn mua cho vợ mình thì cũng không nên mắng vợ mình thế chứ?”

Uất Cửu chưa kịp mở miệng phản bác, Tiêu Hề Hề đã lên tiếng trước.

“Đại ca, huynh hiểu lầm rồi, ta không phải vợ của gã.”

Chủ quán nhìn nàng, rồi nhìn Uất Cửu bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

“Hai người không phải vợ chồng sao?”

Tiêu Hề Hề ngấn nước mắt nói “Chồng ta là một người khác, nhưng vì gã này chen ngang, đã cướp ta khỏi chồng ta rồi. Hu hu hu, bây giờ ta nhớ chồng ta quá, trước đây mỗi lần đi chơi với chồng, chàng đều mua đồ ngon cho ta.”

Chủ quán sửng sốt “Hóa ra là tên buôn người!”

Chủ quán lập tức ném củ khoai lang nướng trên tay đi, chạy về phía quan binh không xa, vừa chạy vừa hét.

“Quan gia, ở đây có một tên buôn người chuyên bắt cóc phụ nữ nhà lành, các ngài mau bắt gã đi!”

Uất Cửu thấy tình hình không ổn, túm cánh tay Tiêu Hề Hề bỏ chạy.

Uất Cửu chạy một quãng đường xa, xác định quan binh không đuổi kịp, thì mới dừng lại.

Gã giận dữ trừng mắt nhìn Tiêu Hề Hề.

“Vừa nãy là cô cố ý!”

Nước tụ trong mắt Tiêu Hề Hề đã cạn từ lâu.

Nàng hất cằm, đắc thắng nói.

“Đúng vậy, ai bảo ngươi không cho ta mượn tiền mua khoai lang nướng?”

Uất Cửu tức giận nghiến răng “Ăn, ăn, ăn, cô chỉ biết ăn! Cô còn nhớ mình tới đây làm gì không?”

Tiêu Hề Hề “Ta biết ta tới giúp ngươi tìm cha, nhưng điều đó

không cản trở ta ăn khoai lang nướng, chúng ta có thể vừa ăn khoai lang nướng vừa tìm kiếm cha mẹ ngươi."

Uất Cửu gầm lên "Đây là trọng điểm sao?!"

Tiêu Hề Hề ngây thơ chớp mắt "Không phải sao?"

Uất Cửu tức giận đau ngực.

Tiêu Hề Hề nhìn quanh, tìm được một nơi ăn uống gần đó.

Đó là một quán thịt dê, lá cờ treo ở cửa ghi thịt dê Vệ Ký.

Tiêu Hề Hề tức thì vui vẻ, hưng phấn nói.

"Chúng ta ăn cơm đi!"

Uất Cửu không muốn ăn, lại sợ nữ nhân này gây chuyện.

Để tránh rắc rối, gã chỉ đành sa sầm sắc mặt cùng nàng bước vào quán thịt dê Vệ Ký.

Quán thịt dê kinh doanh khá tốt, gần như kín chỗ.

Tiêu Hề Hề tìm một cái bàn trống ngồi xuống.

Bà chủ vừa nhanh tay rót trà cho họ, vừa nhiệt tình hỏi.

"Hai vị muốn ăn gì? Món đặc trưng của quán chúng tôi là mì thịt dê, bánh bao thịt dê, lẩu thịt dê, hai vị muốn ăn món nào?"

Trẻ con mới chọn, Tiêu Hề Hề làm người lớn không do dự nói.

"Ta muốn hết!"

Bà chủ sửng sốt, không chắc chắn hỏi lại "Ý khách quan là mỗi món một phần?"

Tiêu Hề Hề "Trước tiên cho ta một phần lẩu thịt cừu, hai phần mì thịt dê và bánh bao thịt dê, phải là phần lớn."

Bà chủ ân cần nhắc nhở "Khẩu phần của quán chúng tôi khá lớn, một cặp vợ chồng như hai vị nhiều nhất chỉ có thể ăn hết một lẩu thịt dê và hai món ăn kèm."

Tiêu Hề Hề nghe vậy, vội nói.

"Thì ra còn có món ăn kèm! Ta cũng muốn món ăn kèm, chỗ bà có những món ăn kèm nào? Bỏ đi, dù là món ăn kèm nào, cứ mỗi món một phần."

Bà chủ "……"

Hẳn là bà chủ chưa từng thấy tiểu nương tử nào gọi đồ ăn sảng khoái như vậy nên không nhịn được hỏi thêm vài câu.

"Hai vị ăn hết không?"

Tiêu Hề Hề gật đầu mạnh "Chắc chắn ăn hết!"

Bà chủ hết cách, nét mặt vi diệu đáp lại.

"Hai vị đợi một lát, tôi sẽ báo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn."

Tiêu Hề Hề thúc giục "Nhanh một chút, bọn ta đói rồi."

Bà chủ mỉm cười đáp "Dạ được."

Chốc sau, thức ăn được dọn lên bàn.

Một chiếc bàn khá lớn được lấp đầy tới tận mép bàn.

Còn có một số món không đặt được nữa thì đặt trên kệ nhỏ bên cạnh.

Giữa bàn đặt một bếp nhỏ, trên bếp đặt một nồi lớn, nước lẩu đang sôi, không ngừng bốc khói.

Tiêu Hề Hề gấp gáp cầm đũa gắp một miếng thịt dê trong nồi, chấm vào nước sốt chế theo bí quyết do quán tặng rồi nhét vào

miệng.

Nàng bị bỏng hít hà vài hơi, nhưng lại không muốn phun ra, vẻ mặt trở nên khá buồn cười.

Sắc mặt Uất Cửu vốn u ám, nhưng khi thấy nàng như vậy, gã không khỏi cong khóe miệng, khinh thường cười nhạo.

Hừ, nữ nhân này thật ngu ngốc.

Chương 1070: Tỷ đệ

Thật ra Uất Cửu không mấy hứng thú với thịt dê.

Gã vốn định chỉ ăn hai miếng rồi buông đũa, nhưng thấy Tiêu Hề Hề ăn ngon đến thế, gã cũng không nhịn được mà ăn rất nhiều.

Tiêu Hề Hề thấy gã ăn nhiều, sợ gã giành đồ ăn với mình nên tăng tốc độ ăn.

Sau một hồi giằng co, một chiếc bàn lớn đầy đồ ăn đã sạch sẽ.

Tiêu Hề Hề xoa xoa cái bụng tròn trịa của mình, hài lòng ợ một tiếng.

“Cảm giác ăn no đã quá.”

Uất Cửu có hơi chướng bụng.

Gã vừa xoa bụng vừa thầm hối hận, lẽ ra không nên ăn nhiều như vậy.

Đều tại nữ nhân trước mặt ăn quá ngon.

Nữ nhân này đúng là có độc!

Bà chủ thấy hai người ăn gần xong, bưng ấm trà đi tới rót trà cho hai người, thấy dĩa trên bàn trống trơn, không khỏi thầm chặc lưỡi.

Hai người này cũng ăn giỏi quá đấy chứ!

Đúng là ứng với câu nói xưa, không phải người một nhà,

không vào chung một cửa.

Hai miệng ăn hàng ở chung với nhau, quả là trời sinh một cặp!

Tiêu Hề Hề lười biếng nói.

“Uất công tử, trả tiền.”

Uất Cửu cam chịu đút tay vào ống tay áo lấy ví tiền.

Trả tiền xong, gã dẫn Tiêu Hề Hề ra ngoài.

Đúng lúc này, có hai bổ khoái mặc quan phục màu chàm bước vào, hỏi bà chủ.

“Vệ nương tử, hôm nay quán của bà có khách nơi khác tới ăn cơm không?”

Nhà chồng của bà chủ quán thịt dê họ Vệ, mọi người đều gọi bà là Vệ nương tử.

Vệ nương tử nghe vậy, vô thức nhìn về phía Tiêu Hề Hề và Uất Cửu.

Hai bổ khoái nhìn theo ánh mắt của bà thấy hai khuôn mặt xa lạ.

Bổ khoái trông trẻ tuổi hơn lập tức gọi bọn họ lại.

“Đợi một chút!”

Lúc này, Tiêu Hề Hề và Uất Cửu đã bước tới cửa.

Nhưng hai bổ khoái đã chặn trước cửa, Tiêu Hề Hề và Uất Cửu không thể ra ngoài nên phải dừng lại.

Uất Cửu âm thầm cảnh giác, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Tiêu Hề Hề bối rối hỏi “Quan gia có gì dặn dò?”

Bổ khoái nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá hai người bọn họ, nghi ngờ hỏi.

“Chúng ta vừa nhận được báo án, trong thành xuất hiện một tên buôn người chuyên bắt cóc phụ nữ nhà lành, tên buôn người còn dẫn theo một tiểu nương tử, chắc không phải là hai người chứ?”

Tiêu Hề Hề chưa kịp phủ nhận, Vệ nương tử đã lên tiếng trước.

“Trương bổ khoái, Lưu bổ khoái, hai người chắc chắn hiểu lầm rồi. Hai vị khách này chắc hẳn là một cặp vợ chồng nơi khác, hai người xem bọn họ có tướng phu thê biết bao! Hơn nữa, nào có tên buôn người nào đường hoàng dẫn người bị bắt cóc đến quán ăn uống thế chứ?”

Hai bổ khoái cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy có lý, vẻ mặt mới dịu một chút.

Trương bổ khoái lớn tuổi hơn, nhiều kinh nghiệm xử lý vụ án, hành sự cũng điềm tĩnh chu đáo hơn.

Ông nheo mắt nhìn chằm chằm Tiêu Hề Hề, hỏi.

“Tiểu nương tử, đừng sợ, cô nói thật cho chúng ta biết, nam nhân này có phải tướng công của cô không?”

Tiêu Hề Hề không do dự lắc đầu “Không phải.”

Sắc mặt Uất Cửu hơi thay đổi.

Nữ nhân này có phải lại muốn gây rối không?

Không được, không thể để nữ nhân này dắt mũi nữa.

Gã phải ra tay trước!

Uất Cửu thầm vận nội lực, đang muốn đánh gục hai tên bổ khoái cản trở trước mặt thì nghe thấy Tiêu Hề Hề nói.

“Đệ ấy là đệ đệ của ta.”

Uất Cửu “……”

Hơi hít không lên, suýt thì gã nghẹn chết.

Tầm mắt của Trương bổ khoái nhìn qua nhìn lại khuôn mặt hai người, nửa tin nửa ngờ nói.

“Nhưng gã trông già hơn cô.”

Nét mặt Tiêu Hề Hề không đổi nói “Chắc do đệ ấy trưởng thành hơi vội.”

Uất Cửu ho kịch liệt.

Toàn do bị chọc tức!

Tiêu Hề Hề vội vỗ lưng gã, giải thích với hai bổ khoái.

“Hai người đừng thấy đệ đệ to con, chứ thật ra sức khỏe đệ ấy rất yếu. Đặc biệt là vào mùa đông, sức khỏe càng yếu hơn. Cho nên ta mới dẫn đệ ấy đến đây ăn thịt dê. Không phải nói thịt dê bồi bổ cơ thể sao, bồi bổ cho đệ ấy, để cơ thể đệ ấy khỏe hơn.”

Uất Cửu “……”

Cô mới yếu! Cả nhà cô đều yếu!

Vệ nương tử hơi bất ngờ trước kết quả này, bà không ngờ hai người này không phải vợ chồng mà là tỷ đệ.

Chẳng qua bà nhanh chóng chấp nhận thực tế này, tự động tìm ra nguyên nhân của sự hiểu lầm trước đó, chẳng trách hai người này ăn giỏi như vậy, hóa ra vì hai người là tỷ đệ!

Vệ nương tử cười đáp “Đúng vậy, ăn nhiều thịt dê có thể bồi bổ cơ thể, sau này cô nhất định phải dẫn dệ đệ đến đây ăn

nhiều hơn.”

Tiêu Hề Hề sảng khoái đồng ý.

Dù sao cũng không phải nàng trả tiền, ăn hàng ngày cũng không vấn đề gì!

Hai bổ khoái thấy Tiêu Hề Hề cười nói hành động tự nhiên, trông không hề giống phụ nữ bị bắt cóc, cuối cùng cũng tin bọn họ là tỷ đệ.

Nhưng Trương bổ khoái vẫn thận trọng hỏi.

“Giấy thông hành của hai người đâu? Lấy ra cho chúng ta xem.”

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Uất Cửu, cố ý lớn tiếng nói “Đệ đệ, giấy thông hành đâu? Mau lấy ra cho quan gia xem.”

Uất Cửu ghét bỏ tiếng đệ đệ của nàng, nhưng không tiện lộ trước mặt người khác, chỉ đành kiềm nén xúc động phản bác, nghiến răng mỉm cười.

“Ở trên người của ta.”

Ban đầu gã trốn thoát khỏi Thịnh Kinh là nhờ Trưởng công chúa Hoa An giúp đỡ.

Trưởng công chúa Hoa An đã chuẩn bị sẵn mọi thứ cho gã, bao gồm xe ngựa, lộ phí, hành lý và giấy thông hành.

Uất Cửu lấy một phong bì giấy dầu màu nâu từ trong ngực.

Mở phong bì ra, bên trong có hai tờ giấy thông hành.

Trương bổ khoái đưa tay cầm giấy thông hành, xem xét cẩn thận.

Lưu bổ khoái bên cạnh cũng nghểnh cổ nhìn sang.

Sau khi hai người xem nội dung, vẻ mặt của bọn họ chợt trở nên vi diệu.

Thấy vậy, Vệ nương tử tò mò hỏi.

“Giấy thông hành này có vấn đề gì sao?”

Trương bổ khoái “Giấy thông hành không có vấn đề, nhưng trên giấy thông hành ghi quan hệ của hai người là vợ chồng.”

Lưu bổ khoái lập tức nhìn Tiêu Hề Hề và Uất Cửu, nghi hoặc hỏi.

“Nhưng hai người không phải tỷ đệ sao? Tỷ đệ sao có thể là vợ chồng?”

Tiêu Hề Hề “……”

Lật xe nhanh thế.

Giấy thông hành luôn trên người Uất Cửu, Tiêu Hề Hề chưa từng đọc qua, nàng không biết giấy thông hành đã thiết lập cho mình quan hệ như vậy.

Uất Cửu cong khóe môi, cười như có như không nhìn Tiêu Hề Hề, chờ xem nàng bịa tiếp thế nào?

Tiêu Hề Hề bắt đầu nghiêm túc nói nhảm.

“Chúng ta quả thật là tỷ đệ, nhưng chúng ta không phải ruột thịt, mà là biểu tỷ đệ. Cháu gái của em họ của chú họ của thím hai của mẹ ta là mẹ của đệ ấy. Ta và đệ ấy là họ hàng rất xa, sau này để thân thiết hơn, hai bên gia đình đã cho chúng ta thành thân. Bình thường đệ ấy quen gọi ta là tỷ tỷ, ta cũng quen gọi đệ ấy là đệ đệ.”

Nói đến đây, nàng quay đầu nhìn Uất Cửu.

“Đệ nói phải không, đệ đệ?”

Uất Cửu gượng cười đáp “Đúng vậy, tỷ tỷ.”

Chương 1071: Nàng nằm không cũng trúng đạn nữa!

Trương bổ khoái và Lưu bổ khoái bị mối quan hệ gia đình của bọn họ làm chóng mặt.

Vệ nương tử hiểu ra nói "Vừa nãy ta còn tự hỏi tại sao hai người giống nhau đến vậy, thì ra hai người không chỉ là họ hàng, còn là vợ chồng!"

Tiêu Hề Hề thật sự không thể hiểu được, nàng và Uất Cửu trông khác nhau như vậy, sao Vệ nương tử cứ nhất quyết bảo bọn họ giống nhau chứ?

Trương bổ khoái trả giấy thông hành cho Uất Cửu, hỏi vài câu.

"Chỗ này của bọn ta rất xa xôi, rất ít người ngoài tới, sao hai người lại tới đây? Đến thăm người thân à?"

Trong đầu Tiêu Hề Hề nảy sinh ý nghĩ, nhưng khi nói lại giả vờ do dự.

Do dự một hồi mới lên tiếng.

"Nói thật thì chúng ta đến đây tìm người thân, đệ đệ ta vốn là người huyện Linh Đài. Vì trong nhà xảy ra chút biến cố, đệ ấy từ nhỏ đã phải xa gia đình. Bây giờ đệ ấy cuối cùng đã thành gia lập nghiệp, nên muốn về thăm cha mẹ. Nhưng đã qua bao nhiêu năm, đệ đệ ta quên mất nhà mình ở đâu, đến giờ chúng ta vẫn chưa tìm được."

Uất Cửu thấy khó chịu khi liên tục nghe nàng gọi mình là đệ đệ.

Nữ nhân này rõ ràng đang chiếm lợi của gã.

Mà gã lại không thể vạch trần nàng trước mặt mọi người, chỉ đành im lặng chịu đựng.

Vệ nương tử nhiệt tình nói "Vậy ra chồng cô cũng là người huyện Linh Đài, thế chồng cô họ gì? Nơi này chỉ lớn vậy thôi, mọi người đều biết nhau, có lẽ chúng ta có thể giúp được cho hai người."

Tiêu Hề Hề "Đệ đệ ta họ Uất."

Họ Uất không phải là một họ phổ biến.

Cả huyện Linh Đài chỉ có một hộ gia đình họ Uất.

Vệ nương tử sửng sốt một lát, như nhớ ra gì đó, sắc mặt chợt thay đổi.

"Thì ra hai người là người của Uất gia!"

Hai bổ khoái cũng phản ứng rất nhanh, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Tiêu Hề Hề chớp mắt "Uất gia làm sao? Có vấn đề gì à?"

Vệ nương tử vội xua tay "Không … không sao, ta chỉ thấy ngạc nhiên thôi, không ngờ Uất gia còn có con cháu, ta còn tưởng người Uất gia đều chết hết rồi ……"

Nói tới đây, bà chợt ngậm miệng lại, trước mặt người ta mà nói người nhà của người ta như vậy, quả không ổn lắm.

Bà kéo khóe miệng, nặn ra nụ cười xin lỗi.

Uất Cửu hỏi "Người Uất gia đều chết hết rồi là chuyện thế nào?"

Gã được Thiên Yển chân nhân nhận nuôi khi còn rất nhỏ, khi đó gã chỉ là một đứa trẻ vô tri chưa hiểu gì, bao nhiêu năm trôi

qua, ký ức của gã về cha mẹ đã mờ nhạt.

Bây giờ gã chỉ nhớ mẫu thân họ Uất, những chuyện khác thì không nhớ nữa.

Trương bổ khoái nhanh chóng giải thích.

“Uất gia là một gia đình giàu có nổi tiếng ở thành chúng ta, không chỉ giàu có mà còn tốt bụng, danh tiếng ở đây rất tốt. Chỉ có một điểm không tốt đó là con cháu nối dõi khá ít. Uất lão gia lớn tuổi mà chỉ có một cô con gái, thậm chí không có con trai có thể kế thừa gia nghiệp. Cuối cùng, bọn họ không còn lựa chọn nào khác, định tuyển cho con gái một người ở rể.”

Lưu bổ khoái tiếp lời.

“Ta nhớ bọn họ đã tuyển một người nơi khác làm con rể, người đó đến từ Tây Vực, trông rất kỳ lạ, đặc biệt là đôi mắt xanh lam, rất đáng sợ.”

Nói xong, hắn mới nhìn lại Uất Cửu, vừa rồi hắn chỉ thấy người này nhìn có hơi khác, lúc này mới nhận ra Uất Cửu quả thật có hơi giống người Tây Vực kia.

Chỉ xét về ngũ quan, Uất Cửu bây giờ trông rất bình thường.

Nhưng mắt gã có hơi xanh.

Điểm này rất giống với người Tây Vực đó.

Lưu bổ khoái chợt buột miệng “Cậu là con trai của Uất gia tiểu thư và người đàn ông Tây Vực đó sao?!”

Uất Cửu không trả lời, xem như là thừa nhận.

Lưu bổ khoái trợn mắt, vẻ mặt như nhìn thấy ma “Nhưng chẳng phải cậu đã chết rồi sao?”

Uất Cửu cau mày “Ăn nói kiểu gì đấy?”

Trương bổ khoái vội giải thích "Cậu đừng hiểu lầm, Tiểu Lưu không phải có ý muốn trù ẻo, hắn bị dọa sợ nên mới nói lung tung, cậu đừng để bụng."

Nói đến đây, bọn họ kiềm không được đánh giá Uất Cửu.

Nước da Uất Cửu hồng hào, có thể nói, có thể thở, lại có bóng, hiển nhiên là người sống.

Xem ra Uất Cửu không có chết, thật sự là người sống!

Trong mắt Vệ nương tử đầy vẻ khó tin.

"Chúng ta đều tưởng Uất gia không còn ai nữa, không ngờ cậu còn sống, còn lớn như vậy nữa."

Uất Cửu càng nghe càng thấy không ổn "Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao các người đều cho rằng ta đã chết?"

Vệ nương tử cố nén ngạc nhiên, tiếp tục nói.

"Tuy con rể mà Uất gia tuyển trông khác với chúng ta, nhưng tính cách rất tốt, có thể nói tiếng Đại Thịnh, giao tiếp không vấn đề gì. Từ khi vào làm rể Uất gia, hắn an ổn sống qua ngày với Uất gia tiểu thư.

Hai vợ chồng thường xuyên ra ngoài ăn uống mua sắm, nhìn hai người họ cứ bám lấy nhau, tình cảm chắc chắn rất tốt. Tiếc là thời gian vui vẻ không kéo dài, người con rể đó cũng biến mất không lâu sau đó.

Người Uất gia phái người đi khắp nơi tìm kiếm, thậm chí còn báo quan, nhưng vẫn không tìm thấy người đàn ông Tây Vực đó. Đáng thương hơn là Uất gia tiểu thư lúc đó mới biết mình có thai. Nàng không muốn bỏ đứa bé nên đã sinh đứa bé ra, ta nhớ hình như là một bé trai."

Nói đến đây, bà không khỏi lại liếc nhìn Uất Cửu.

Rõ ràng, bé trai mà Uất gia tiểu thư năm đó sinh ra chính là Uất Cửu.

Sắc mặt Uất Cửu lạnh lùng nói "Đáng lẽ bà ấy nên phá bỏ ta."

Mọi người ngạc nhiên trước phản ứng của gã, khó hiểu nhìn gã.

Uất Cửu lại lộ vẻ mặt khinh thường, giọng điệu cũng quái gở.

"Lẽ nào ta nói không đúng sao? Lúc đó bà ấy còn trẻ, nhà giàu có, dù có tái giá cũng sẽ được gả vào một gia đình tốt, tại sao bà ấy cứ phải sinh gánh nặng đó ra? Lẽ nào vì chút tình cảm mẹ con đó sao?"

Vệ nương tử lắc đầu thở dài "Không thể nói như vậy, dù sao cũng là ruột thịt của nàng, mẹ con nối liền khúc ruột, sao Uất gia tiểu thư nỡ lòng chứ?"

Bản thân bà cũng là một người mẹ, hiểu được cảm giác làm mẹ.

Nhưng Uất Cửu không hiểu được.

Gã thậm chí còn cho rằng cách làm của Uất tiểu thư rất ngu ngốc.

Nếu lúc đó Uất tiểu thư phá thai, gã không cần phải đến thế giới này, sau đó cũng không cần trải qua nhiều khốn khổ như vậy.

Cuộc đời gã từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm.

Nếu Uất gia tiểu thư thông minh một chút, thì nên kịp thời ngăn chặn sai lầm này.

Nghĩ đến đây, gã không khỏi nhìn về phía Tiêu Hề Hề, thấp giọng mắng một câu.

"Bà ấy giống như cô, đều là nữ nhân ngu ngốc."

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Liên quan gì đến ta?”

Nàng nằm không cũng trúng đạn nữa!

Tiêu Hề Hề bảo Vệ nương tử mặc kệ tên chó điên này, ra hiệu cho bà tiếp tục.

Vệ nương tử nói tiếp “Sức khỏe của Uất gia tiểu thư vốn không được tốt lắm. Sau khi sinh con, sức khỏe lại càng tệ hơn, cứ cách hai ba ngày thì phải khám đại phu kê thuốc uống. May là đứa bé có sức khỏe tốt, từ khi chào đời luôn khỏe mạnh bình an. Cho đến ngày Uất gia tổ chức tiệc đầy tháng, có một đạo sĩ vân du tìm tới cửa.”

Chương 1072: Chuyện xưa Uất gia

“Đạo sĩ đó nói với vợ chồng Uất lão gia, đứa con trai mà Uất tiểu thư sinh ra là thiên sát cô tinh, khắc cha khắc mẹ, nếu tiếp tục giữa đứa bé bên cạnh, nhất định sẽ khắc chết cả nhà. Sở dĩ sức khỏe của Uất tiểu thư ngày càng tệ là do bị con trai khắc.

Cách giải quyết duy nhất là giao đứa bé cho người khác nuôi dưỡng. Đạo sĩ đó còn chủ động nhận củ khoai nóng hổi này.

Vì Uất gia đang tổ chức tiệc đầy tháng nên hầu như mọi người trong thành đều được mời tới dự, lúc đó ta cũng đi cùng với cha mẹ tới Uất gia, nên tận mắt chứng kiến cảnh này.”

Trương bổ khoái nói “Lúc đó ta cũng có mặt, quả thật có chuyện này.”

Lưu bổ khoái nói tiếp “Chuyện đó rất ầm ĩ, rất nhiều người trong thành đều biết.”

Uất Cửu không biết nghĩ chuyện gì, khóe miệng cong lên chế giễu.

“Vậy là bọn họ đồng ý giao ta cho tên đạo sĩ vân du đó sao?”

Hóa ra đây là cách mà gã được Thiên Yển chân nhân nhận nuôi.

Tuy nhiên, Vệ nương tử lắc đầu.

“Không có, vợ chồng Uất lão gia vốn không tin lời đạo sĩ đó nói, bọn họ lập tức đuổi đạo sĩ đó ra ngoài. Uất tiểu thư cũng tuyên bố trước mặt mọi người rằng sức khỏe của mình trước giờ đã không tốt, không liên quan gì đến con trai. Con trai của

nàng sau này nhất định sẽ lớn lên khỏe mạnh, thành gia lập nghiệp, sinh con đẻ cái, tuyệt đối không phải thiên sát cô tinh. Nếu có ai dám nói xấu con trai của nàng nữa, nàng sẽ liều mạng với người đó!"

Uất Cửu sửng sốt.

Tiêu Hề Hề thầm thở phào một hơi.

May là không phải cha mẹ nào trên đời cũng vô tình như cha mẹ nàng.

Vệ nương tử chân thành nói "Uất tiểu thư thật sự rất yêu thương con trai mình."

Uất Cửu đã quen với việc chấp nhận ác ý và hãm hại của người khác, lần đầu tiên biết mình có một người mẹ rất yêu thương mình, gã chợt không biết phải làm thế nào.

Gã đứng chết trân tại chỗ, môi mím thành một đường thẳng.

Lưu bổ khoái mím môi, khẽ lẩm bẩm.

"Thật ra nếu lúc đó Uất gia có thể giao đứa bé kia đi, có lẽ Uất gia đã không gặp họa diệt môn, bây giờ xem ra đạo sĩ đó nói đúng, quả đúng là do đứa bé kia khắc chết bọn họ."

Cơ thể Uất Cửu đột nhiên trở nên cứng ngắc.

Trương bổ khoái trừng mắt nhìn hắn, ra hiệu cho hắn không được nói nhảm.

Vệ nương tử cũng không đồng tình với lời của Lưu bổ khoái, cau mày nói.

"Đứa bé đó vô tội, cái gì cũng không biết, Uất gia gặp họa diệt môn, hoàn toàn là vì đắc tội người không nên chọc đến!"

Tiêu Hề Hề hỏi "Uất gia đắc tội ai?"

Vẻ mặt Vệ nương tử phức tạp nói "Chuyện này dài lắm, chúng ta ngồi xuống từ từ nói đi."

Vừa hay hầu hết khách trong quán đã ăn xong và rời đi, trong quán rất yên tĩnh.

Nhóm người tìm một cái bàn ngồi xuống.

Vệ nương tử rót cho mỗi người một tách trà, từ từ kể lại chuyện năm đó.

……

Năm đó ở huyện Linh Đài, rất nhiều người biết Uất gia có một cô con gái yêu kiều, không chỉ dịu dàng mỏng manh, còn xinh đẹp như tiên, khiến vô số trai tráng khao khát muốn cưới nàng.

Tiếc là Uất gia không muốn gả con gái, chỉ muốn tuyển con rể.

Ở thời này, bất kể nhà nào có thể sống qua ngày cũng sẽ không sẵn lòng cho đứa con trai không dễ gì nuôi lớn đi ở rể nhà người khác.

Hầu hết những người tự nguyện ở rể đều là những kẻ tầm thường, ham ăn lười biếng, chỉ muốn bám váy vợ sống qua ngày.

Vợ chồng Uất lão gia không muốn gả con gái cho một người như vậy.

Trong số nhiều người ngưỡng mộ, tiểu công tử nhà huyện lệnh có thân phận cao nhất, hành sự cũng rất ngang ngược.

Vị tiểu công tử đó ở nhà đã có vợ cả, vợ lẽ cũng có mấy người, nhưng gã vẫn không biết đủ, suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, thấy tiểu nương tử xinh đẹp thì tán tỉnh chọc ghẹo.

Gã luôn thèm muốn sắc đẹp của Uất gia tiểu thư, muốn nạp Uất gia tiểu thư làm vợ lẽ, nhưng bị vợ chồng Uất lão gia từ chối.

Nhưng gã không bỏ cuộc, chỉ cần có cơ hội là đến quấy rối Uất gia tiểu thư.

Uất gia tiểu thư không chịu nổi quấy rối, lại không thể báo quan đòi công đạo, chỉ đành trốn trong nhà, không dám ra khỏi cửa.

Mãi cho đến khi nàng tuyển được một người đàn ông Tây Vực về làm chồng thì mọi chuyện mới xoay chuyển.

Người đàn ông Tây Vực không chỉ cao to khỏe mạnh mà còn giỏi công phu quyền cước.

Hắn bảo vệ Uất gia tiểu thư rất tốt, đồng thời âm thầm dạy cho tiểu công tử nhà huyện lệnh một bài học.

Tiểu công tử đó là người ăn mềm không ăn cứng, gã thấy người đàn ông Tây Vực là cao thủ liều mạng thì không dám có ý gì với Uất gia tiểu thư nữa.

Từ đó Uất gia tiểu thư sống thoải mái được vài năm.

Tiếc là sau đó người đàn ông Tây Vực biến mất, cuộc sống thoải mái của Uất gia tiểu thư cũng chấm dứt.

Khi tiểu công tử nhà huyện lệnh biết tin con rể Uất gia mất tích, gã liền hùng hổ đến Uất gia cầu hôn, nhất quyết muốn nạp Uất gia tiểu thư làm vợ lẽ, nhưng lại lần nữa bị vợ chồng Uất lão gia từ chối.

Gã thẹn quá hóa giận, đứng đó lớn tiếng chửi rủa, nói Uất gia tiểu thư là chiếc giày rách bị người khác vứt bỏ, có người bằng lòng cưới nàng, thì nàng phải nên biết ơn rồi, nàng còn dám kén chọn? Cũng không nhổ một bãi rồi soi lại cái nết của mình!

Vợ chồng Uất lão gia tức giận, phất tay áo bỏ đi.

Tiểu công tử đó chắc là cầm tinh con chó, càng đuổi gã đi, gã

càng quyết đuổi theo cắn người.

Khoảng thời gian tiếp theo, gã luôn nghĩ cách gây rắc rối cho Uất gia.

Gã còn lợi dụng quyền lực của cha mình phá hoại việc làm ăn của Uất gia.

Vì thế, cuộc sống của Uất gia ngày càng khó khăn.

Dù vậy, vợ chồng Uất lão gia vẫn không muốn để con gái mình làm vợ lẽ.

Cho đến một ngày.

Tiểu công tử đó uống say.

Đầu óc gã không tỉnh táo nên dẫn người đột nhập vào Uất gia, muốn cưỡng bức Uất gia tiểu thư.

Uất gia tiểu thư liều mạng không phục tùng, cuối cùng bị gã bóp cổ chết.

Vợ chồng Uất lão gia thấy cảnh này, tức giận mất hết lý trí lao tới liều mạng với gã.

Cuối cùng bị người hầu bên cạnh tiểu công tử đó đẩy mạnh xuống đất.

Lúc đó, gã đã tỉnh táo một chút.

Gã biết lần này mình gây họa lớn, trong lòng khó tránh hối hận.

Nhưng chuyện đến nước này, hối hận cũng chẳng ích gì.

Lúc đó vợ chồng Uất lão gia còn đang khóc lóc chửi bới, đòi đến Thịnh Kinh cáo ngự trạng, thề sẽ bắt gã nợ máu trả bằng máu!

Gã tức thì hoảng sợ.

Nếu vợ chồng Uất lão gia cáo ngự trạng thật thì tương lai của cha gã coi như xong.

Gã nôn nóng, lòng sôi lửa giận, cộng thêm tác dụng của rượu khiến người ta bạo gan, gã tức thì trở nên tàn nhẫn, sai người hầu giết vợ chồng Uất lão gia.

Dù sao Uất gia tiểu thư cũng chết rồi, người chết không thể sống lại, chi bằng làm cho triệt để, bớt hậu hoạn về sau.

Giết một người là giết, giết cả nhà cũng là giết.

Không có gì khác nhau!

Đêm đó, Uất gia xảy ra cháy lớn.

Tất cả người hầu của Uất gia đều trốn thoát, còn vợ chồng Uất lão gia, Uất gia tiểu thư và Uất tiểu ông tử bị chôn vùi trong biển lửa, thậm chí không để lại một thi thể hoàn chỉnh nào.

Chương 1073: Đây gọi là ác giả ác báo!

Vệ nương tử nói đến đây, không khỏi thở dài một tiếng.

“Nếu ba năm trước hai người đến đây hỏi những chuyện này, ta cũng không dám nhắc tới. Nhưng bây giờ thì không sao, mọi chuyện đã qua rồi, nhà huyện lệnh đó không còn ở đây nữa.”

Nét mặt Uất Cửu trở nên cực kỳ u ám.

Ấn tượng của gã về cha mẹ đã mờ nhạt từ lâu, thậm chí gã còn quên mất mẹ mình trông như thế nào.

Nhưng theo mô tả của Vệ nương tử và hai bổ khoái, hình ảnh người mẹ dần trở nên sống động hơn.

Đó là một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, nhưng lại rất kiên cường mạnh mẽ.

Bà ấy yêu thương cha mẹ, chồng con.

Nếu bà ấy không bị giết, nếu vợ chồng Uất lão gia còn sống, gã đã không trở thành trẻ mồ côi, không cần bị bắt học những thủ đoạn giết người, không cần chịu đánh đập chỉ vì phạm chút sai lầm.

Gã có thể giống như những đứa trẻ khác, được mẹ và ông bà yêu thương chiều chuộng, vui vẻ hạnh phúc trưởng thành.

Tuy nhiên, trên đời này không có nếu như.

Giọng Uất Cửu có hơi khô khốc khàn khàn, nghe vô cùng trầm, nếu nghe kỹ, thậm chí có thể nghe thấy chút run rẩy.

“Cả nhà huyện lệnh đó đi đâu rồi?”

Vệ nương tử “Có lẽ vì bọn họ làm quá nhiều chuyện xấu nên ông trời cũng thấy ngứa mắt. Lúc bọn họ đi thăm họ hàng, không may gặp thổ phỉ. Cả nhà và người hầu đi cùng bị giết hết, không còn ai sống sót. Nghe nói chết thảm lắm!”

Cuối câu, bà kiềm không được lộ ra vẻ hả hê.

Lưu bổ khoái hừ một tiếng nói “Đây gọi là ác giả ác báo! Cả nhà bọn họ không phải thứ tốt lành gì, già tham tiền, trẻ háo sắc, ỷ có quyền trong tay thì lộng hành ngang ngược, nên chết từ lâu rồi!”

Trương bổ khoái không nói gì, nhưng xét vẻ mặt của ông, ông cũng cảm thấy cả nhà huyện lệnh đáng chết.

Biết kẻ thủ diệt môn đã chết, Uất Cửu chẳng những không thấy vui mà càng chán nản hơn.

Gã đến quá muộn, cơ hội tự tay giết kẻ thù không còn nữa.

Trương bổ khoái nhìn Uất Cửu với ánh mắt phức tạp.

“Chúng ta vốn tưởng con trai của Uất tiểu thư đã chết cháy, không ngờ cậu vẫn còn sống, còn lớn thế này rồi.”

Vệ nương tử “Lúc Uất gia tổ chức tiệc đầy tháng cho cậu, ta cũng từng đến dự, lúc đó cậu chỉ có bây lớn thôi.”

Bà vừa nói vừa giơ tay diễn tả giữa không trung.

“Một đứa bé chút xíu, trắng trẻo mềm mại, không sợ người lạ, gặp người là cười, vô cùng đáng yêu.”

Nói đến đây, bà không khỏi nhìn Uất Cửu thêm mấy lần, nhẹ giọng lẩm bẩm.

“Cậu lớn lên rất khác lúc nhỏ.”

Ngoại hình hiện giờ của Uất Cửu khác với ngoại hình vốn có.

Bây giờ gã trông giống chàng trai nhà quê da dẻ thô ráp bình thường, nhưng đôi mắt lại có chút đặc biệt, đương nhiên hoàn toàn khác với lúc nhỏ.

Vệ nương tử chân thành thở dài.

"Nếu Uất tiểu thư còn sống, thấy cậu lớn thế này, chắc chắn sẽ rất vui. Phải rồi, cậu có muốn đi bái tế mẹ cậu và ông bà không? Tốt nhất là đưa vợ cậu đi cùng. Bọn họ thấy cậu thành gia lập nghiệp, dưới suối vàng cũng sẽ được an ủi."

Uất Cửu thấp giọng hỏi "Các người chôn họ ở đâu?"

Vệ nương tử "Trên núi ngoài cổng thành phía Tây, phần mộ rất lớn, rất dễ tìm."

Tiêu Hề Hề "Ai xây mộ cho họ vậy?"

Vệ nương tử "Lúc một nhà ba người họ qua đời, không có ai xây mộ cho họ. Chúng ta từng chịu ơn của Uất gia, nhìn thấy cũng không đành lòng, góp tiền mua ba cỗ quan tài, nhờ người an táng họ. Sau đó, một nhóm người không biết từ đâu đến, sau khi biết được chuyện của Uất gia, thì đào quan tài lên, xây lại một phần mộ rộng lớn sang trọng cho họ, còn mời hòa thượng đến tụng kinh siêu độ ba ngày ba đêm."

Lưu bổ khoái chặc lưỡi nói "Phần mộ đó lớn thật, lớn hơn nhà của chúng ta ở."

Trương bổ khoái tức giận mắng "Nói bậy gì đấy? Mấy lời này có thể tùy tiện nói được sao, không sợ phạm cấm kỵ à?!"

Lưu bổ khoái hậm hực ngậm miệng.

Tiêu Hề Hề nhạy bén nắm bắt từ khóa.

"Trước khi chúng ta tới đây, còn có ai hỏi về chuyện của Uất

gia không?”

Trương bổ khoái vội gật đầu “Có, những người đó tự nhận là từng chịu ơn của Uất gia, cố ý đến báo ơn, nhưng chúng ta chưa từng gặp bọn họ ở huyện Linh Đài, cũng không biết bọn họ nói có thật không.”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút “Có lẽ nào là người mà con rể Uất gia phái tới không?”

Lời vừa nói ra, ai nấy đều giật mình.

Bọn họ quả thật chưa từng nghĩ tới điểm này.

Vệ nương tử nghi hoặc hỏi “Nếu thật là người đó, vì sao không đích thân về?”

Tiêu Hề Hề “Có lẽ ông ấy có chuyện gì đó rất quan trọng, tạm thời không thể về.”

Vệ nương tử không đồng ý, nói “Quan trọng đến mấy thì có quan trọng bằng vợ con không?”

Tiêu Hề Hề không thể trả lời.

Trên đời này có hàng ngàn người, một số cho rằng người nhà quan trọng nhất, nhưng cũng có người lại cho rằng tiền bạc, quyền lực và danh tiếng còn quan trọng hơn.

Nàng hỏi “Những người đó trước khi đi có nói gì không?”

Ba người đều lắc đầu, tỏ ý không biết.

Trương bổ khoái lớn tuổi hơn, biết nhiều hơn.

Ông suy nghĩ một lúc rồi nói “Những người đó không chỉ xây phần mộ mới cho Uất gia mà còn xây lại nhà cũ của Uất gia. Vì không có người ở nên căn nhà khóa cửa quanh năm. Những người đó trước khi đi có để lại chìa khóa ở chỗ Giang thúc, nói là nhờ Giang thúc có rảnh thì sang dọn dẹp một chút, tránh để

căn nhà quá hoang vu.”

Ông nhìn Uất Cửu nói.

“Nếu cậu là hậu nhân của Uất gia, căn nhà đó nên do cậu thừa kế, vừa hay ta đang rảnh, ta dẫn hai người gặp Giang thúc, bảo ông ấy đưa chìa khóa cho hai người.”

Tiêu Hề Hề cảm ơn ông “Làm phiền ông rồi.”

Vệ nương tử còn phải buôn bán, không thể đi theo xem náo nhiệt, chỉ có thể nhìn họ rời đi.

Sau khi rời khỏi quán thịt dê, bốn người đi thẳng đến nhà của Giang thúc.

Vừa đến nhà của Giang thúc, bọn họ nhìn thấy một người đàn ông với vẻ mặt dữ tợn từ trong nhà đi ra, miệng vẫn còn chửi bới.

“Căn nhà tồi tàn có người chết mà còn giữ như báu vật, tôi khinh! Ông già chết tiệt, ông có giỏi thì giữ căn nhà tồi tàn đó suốt đời đi, sau này để nó tiễn đưa ông! Chờ đó đi, dù ông không đưa chìa khóa cho tôi, tôi cũng có thể bán nó!”

Hắn vừa đi vừa quay đầu lại chửi phía sau.

Hắn vô tình va vào vai Uất Cửu.

Hắn lập tức dừng lại, trừng mắt hung dữ nhìn Uất Cửu.

“Ngươi đi không nhìn đường sao?!”

Đúng lúc Uất Cửu không có chỗ trút cơn giận dồn nén trong lòng, thấy có người chủ động lao vào họng súng, gã liền túm lấy quần áo của đối phương, dùng sức nhấc người lên.

Người đàn ông bị ép hai chân rời mặt đất, mặt đỏ bừng, liều mạng vùng vẫy nhưng không thể thoát được.

Uất Cửu cười lạnh hỏi.

“Vừa nãy ngươi nói muốn bán căn nhà nào?”

Trương bổ khoái và Lưu bổ khoái thấy tình hình không ổn, vội tiến lên kéo hai người ra.

Chương 1074: Tại sao ngươi lại ở đây?

Trương bổ khoái vội giải thích cho Uất Cửu.

“Đây là con trai của Giang thúc, Giang Thành Tài, tên nhóc này tuy chẳng ra sao, nhưng vẫn là máu thịt của Giang thúc, nể mặt Giang thúc, cậu đừng so đo với nó.”

Nếu là bình thường, Uất Cửu sẽ không chút do dự gi.ết chết tên này.

Nhưng bây giờ gã có việc quan trọng hơn phải làm nên đành bỏ qua.

Giang Thành Tài bị dọa sợ vỡ mật.

Vừa rồi hắn còn tưởng mình sẽ bị người này gi.ết chết.

Hắn lớn đến chừng này, chưa từng thấy ai có ánh mắt hung dữ như vậy.

Chỉ cần nhìn vào mắt đối phương, hắn có cảm giác hoảng sợ không thở được.

Giang Thành Tài đè nén sợ hãi, run rẩy hỏi.

“Ngươi … ngươi là ai?”

Uất Cửu nhếch môi cười lạnh “Ta là chủ nhân của căn nhà có người chết mà ngươi vừa nhắc tới.”

Giang Thành Tài sửng sốt một lát mới phản ứng lại, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Ngươi là đứa trẻ Uất gia đó? Tại sao ngươi lại ở đây?”

Uất Cửu cảm thấy phản ứng của hắn hơi kỳ lạ, trong lòng sinh nghi, nét mặt bình tĩnh hỏi lại.

“Tại sao ta không thể ở đây?”

Giang Thành Tài lắp bắp nói “Đương nhiên ngươi không thể ở đây, ngươi đã bị người mang đi rồi, ngươi ……”

Lúc này, hắn chợt tỉnh táo lại, nhận ra mình đã vô tình lỡ miệng, lập tức ngậm miệng lại, sắc mặt càng xấu xí.

Bây giờ không chỉ Uất Cửu mà cả Tiêu Hề Hề và hai bổ khoái cũng nhận thấy có gì đó không ổn.

Nhiều năm qua, mọi người đều cho rằng Uất Cửu và mẹ với ông bà của mình đã chết trong vụ hỏa hoạn. Trong tình cảnh này, người bình thường lần đầu tiên nhìn thấy Uất Cửu, đều phải nghi ngờ tại sao gã còn sống?

Nhưng Giang Thành Tài lại có vẻ sợ hãi hỏi tại sao gã lại ở đây?

Giống như Giang Thành Tài đã sớm biết chuyện Uất Cửu chưa chết.

Điểm này rất đáng nghi.

Trương bổ khoái và Lưu bổ khoái một trái một phải tóm lấy Giang Thành Tài, không cho hắn đi.

Giang Thành Tài càng thêm hoảng sợ.

Hắn vừa giãy giụa vừa hét lên.

“Các người làm gì vậy? Tôi là lương dân, tôi không làm chuyện xấu, các người sao lại bắt tôi? Thả tôi ra!”

Lưu bổ khoái giơ tay tát mạnh vào sau đầu hắn, tức giận mắng.

“Cái nết này của ngươi còn dám nói mình là lương dân? Trong thành này ai mà không biết ngươi là côn đồ, trộm cắp khắp nơi, thậm chí còn trộm quan tài của cha ngươi, suýt thì khiến cha ngươi tức chết, ngươi còn mặt dày nói mình là lương dân?!”

Giang Thành Tài bị tát đau cả đầu.

Hắn rụt vai phản bác.

“Đó là cha tôi, mọi thứ của ông ấy đều để lại cho tôi, tiền của ông ấy đều là tiền của tôi, tôi lấy tiền của mình thì đã làm sao? Vi phạm điều luật nào chứ?!”

Lưu bổ khoái bị lý luận của hắn chọc tức.

“Ngươi nói cũng có lý, được, bây giờ ngươi theo chúng ta đến nha môn một chuyến, chúng ta đến nhà lao nói lý cho đàng hoàng.”

Giang Thành Tài sợ hãi hét lên “Tôi không muốn vào nhà lao, tôi không phạm pháp, các người không thể bắt tôi vào nhà lao! Cha, cứu con với, cha! Con sắp bị người ta bắt vào nhà lao rồi!”

Lúc này hắn giống như con vịt sắp chết, tuyệt vọng quay đầu nhìn lại, hét khản cổ kêu cứu.

Một ông lão gầy gò mặc quần áo vải thô chạy vội ra khỏi nhà.

Ông chính là Giang thúc mà Trương bổ khoái nhắc đến.

Lúc Giang thúc thấy con trai mình bị hai bổ khoái bắt giữ, tức thì lo lắng, vội vàng bước tới chắp tay chào.

“Hai vị quan gia làm phước, cầu xin hai người tha cho con tôi, nếu nó làm gì sai, mong hai người nể tình nó nhỏ tuổi vô tri, giơ cao đánh khẽ, tha cho nó lần này.”

Lưu bổ khoái cạn lời "Con trai ông năm nay đã ba mươi lăm rồi, lớn hơn cả ta, còn nhỏ tuổi vô tri sao?"

Giang thúc đỏ mặt ấp úng.

"Là lỗi của tôi, tôi không dạy dỗ nó đàng hoàng, các người muốn bắt thì bắt tôi đi, cầu xin các người tha cho con tôi."

Giang Thành Tài hét lên "Phải đó, các người muốn bắt thì bắt ông ta đi, nếu ông ta dạy dỗ tôi đàng hoàng, tôi đã không trở thành như hôm nay!"

Trương bổ khoái vội cắt ngang màn kẻ xướng người họa của cặp cha con kỳ lạ này, đồng thời nói thẳng mục đích tới đây với Giang thúc.

"Vị này là tiểu lang quân của Uất gia, ta biết ông muốn nói gì, ông đừng sợ, cậu ấy chưa chết, cậu ấy còn sống, ông có thể nhìn bóng dưới chân cậu ấy, cậu ấy không phải ma."

Giang thúc nhìn rõ bóng dưới chân Uất Cửu, trong lòng nhẹ nhõm đôi chút.

Chỉ cần không phải ma thì chuyện gì cũng dễ nói.

Trương bổ khoái vội nói "Ông vẫn còn giữ chìa khóa nhà cũ Uất gia chứ?"

Giang thúc vội vàng nói "Còn, còn."

Trương bổ khoái "Trả chìa khóa cho chủ nhân của nó đi."

Giang thúc nhìn Uất Cửu, liên tục gật đầu "Nên thế, nên thế."

Ông luôn mang chìa khóa bên mình, lập tức lấy túi nhỏ trong ngực, mở túi lấy ra một chùm chìa khóa đồng.

Ông hai tay đưa chìa khóa sang.

"Tiểu lang quân, chìa khóa lớn nhất này mở cổng, những chiếc

còn lại là chìa khóa các phòng.”

Uất Cửu đưa tay cầm chìa khóa.

Tuy Giang thúc dạy con thất bại, nhưng con người ông thật thà, giao chìa khóa dứt khoát, không hề tham lam.

Ngón tay Uất Cửu vuốt nhẹ chìa khóa, cảm xúc trong mắt rất phức tạp, khiến người khác nhìn không thấu.

Lúc gã ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Giang Thành Tài không cam lòng nhìn chìa khóa trong tay mình.

Nhớ lại những lời Giang Thành Tài vừa mắng, Uất Cửu không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán được tên này đang nghĩ gì.

Uất Cửu lắc chìa khóa trong tay, cười như có như không hỏi.

“Muốn à?”

Giang Thành Tài bị nụ cười của gã làm tê dại da đầu, vội vàng dời tầm mắt “Không … không có, chìa khóa đó vốn là của ngươi, không liên quan đến tôi.”

Uất Cửu “Nhưng chẳng phải vừa rồi ngươi còn đòi bán nhà của ta sao?”

Giang Thành Tài rụt cổ, nhỏ giọng phản bác.

“Không phải, vừa nãy tôi cãi nhau với cha, nên mới nói bậy thôi, căn nhà đó không phải của tôi, tôi làm sao bán nó được chứ?!”

Thật ra hắn luôn muốn bán căn nhà cũ của Uất gia.

Tuy căn nhà đó trước đây có người chết nhưng căn nhà đã được sửa sang lại, không có dấu vết bị đốt cháy.

Không biết khi ấy những người đó có ý định gì, lúc sửa sang căn nhà, bọn họ rất hào phóng, vật liệu toàn là loại tốt nhất,

không hề quan tâm tiền bạc, vì vậy, sau khi căn nhà sửa sang xong thì trở nên sang trọng tinh xảo hơn trước.

Dù sao người Uất gia đã chết hết, nhà để trống cũng lãng phí, chi bằng bán đi có thể kiếm được ít nhất mấy ngàn lượng bạc!

Giang Thành Tài tính toán rõ ràng, nào ngờ nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, tiểu lang quân Uất gia thế mà quay về rồi.

Hắn chột dạ quay mặt đi, không dám nhìn Uất Cửu.

Giang thúc vẫn đang cầu xin hai bổ khoái thả con trai mình ra.

Trương bổ khoái và Lưu bổ khoái nhìn sang Uất Cửu là khổ chủ, phải xem Uất Cửu quyết định thế nào.

Uất Cửu nhét chìa khóa vào tay áo, liếc nhìn khuôn mặt hoảng sợ bất an của Giang Thành Tài, ẩn ý mỉm cười.

“Nể mặt Giang thúc, chuyện hôm nay bỏ qua đi.”

Chương 1075: Nghi vấn

Sau khi Tiêu Hề Hề và Uất Cửu từ biệt hai bổ khoái, qua mấy lần dò hỏi, bọn họ đã thành công tìm thấy nhà cũ của Uất gia.

Tuy nói là nhà cũ nhưng sau khi sửa sang xây lại, nó đã biến mới hoàn toàn, nói là nhà mới cũng không quá.

Chỉ là cánh cổng nhưng được xây vô cùng hoành tráng.

Uất Cửu lấy chìa khóa ra mở ổ khóa đồng treo trên cổng.

Dùng sức đẩy mạnh cánh cổng nặng nề ra.

Khung cảnh bên trong ngôi nhà như một bức họa cuộn tròn từ từ hiện ra trước mặt bọn họ.

Uất Cửu đứng ở cổng ngơ ngác nhìn Uất gia trước mặt, hồi lâu sau mới nhấc chân bước qua ngưỡng cửa cao.

Gã vừa đi vừa nhìn.

Mọi thứ xung quanh khiến gã cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cuối cùng gã dừng lại trước cửa một phòng ngủ.

Cánh cửa đã bị khóa.

Uất Cửu thử từng chiếc chìa khóa, cuối cùng cũng mở được cửa.

Tiêu Hề Hề thò đầu vào nhìn thử.

Qua cách bày trí của căn phòng, có thể thấy đây là phòng ngủ của một cặp vợ chồng.

Hẳn là phòng của Uất tiểu thư và chồng mình.

Cũng là nơi mà Uất tiểu thư bị kẻ khác giết hại.

Căn nhà được xây phỏng theo nhà cũ của Uất gia. Kết cấu và đồ đạc bên trong giống hệt như trước khi căn nhà bị thiêu rụi.

Người có thể phục hồi căn nhà đến mức này phải là người rất quen thuộc với căn nhà.

Uất Cửu đứng giữa phòng nhìn chung quanh.

Vì Giang thúc thường xuyên đến đây dọn dẹp, dù không có người ở vẫn vô cùng sạch sẽ.

Nhưng vì quá sạch sẽ nên nơi đây cho người khác cảm giác vắng vẻ, không có sức sống.

Uất Cửu ở trong phòng này rất lâu.

Khi gã ra ngoài thì trời đã tối.

Tiêu Hề Hề đang ngồi trên bậc thang ăn bưởi, thấy Uất Cửu đi ra, nàng lập tức nhét miếng bưởi cuối cùng còn lại trong tay vào miệng.

Vì ăn quá nhanh nên hai má phồng lên.

Uất Cửu cạn lời.

“Ta đâu có cướp của cô, cần phải vậy không?”

Tiêu Hề Hề nhai thật nhanh, mơ hồ nói “Ta đây gọi là lo trước khỏi họa, chỉ cần ta ăn đủ nhanh, không ai có thể cướp được đồ ăn trong tay ta.”

Uất Cửu nhìn đống vỏ bưởi bên cạnh rồi hỏi.

“Bưởi này ở đâu ra?”

Tiêu Hề Hề chỉ vào cây bưởi bên cạnh “Hái bên đó.”

Uất Cửu nhìn sang, thấy trên cành có rất nhiều quả bưởi, cành nào cũng nặng trĩu.

Gã rời Uất gia lúc còn quá nhỏ, thậm chí còn không nhớ Uất gia có cây bưởi hay không.

Gã thẫn thờ nhìn hai cây bưởi, tự hỏi không biết trước đây cha mẹ gã có hái bưởi vào mùa đông, ngồi bên đống lửa gọt vỏ, từ từ ăn hay không.

Uất Cửu bất chợt hỏi.

“Bưởi ngọt không?”

Tiêu Hề Hề chẹp chẹp miệng, vừa nhớ lại mùi vị vừa nói.

“Ngọt lắm.”

Nàng tưởng Uất Cửu cũng thèm, nên xúi gã.

“Nếu ngươi muốn ăn thì hái thêm mấy trái đi.”

Uất Cửu thoáng nhìn liền biết nàng nghĩ gì, cười giễu nói “Cô chỉ biết ăn, đứng dậy, chúng ta còn việc khác phải làm.”

Tiêu Hề Hề đứng dậy, phủi phủi váy bám bụi, hỏi.

“Chúng ta phải làm gì?”

Uất Cửu “Tới tìm Giang Thành Tài hỏi chút chuyện.”

Sở dĩ gã tha cho Giang Thành Tài không phải xuất phát từ lòng tốt gì, mà gã muốn tìm ra chân tướng Uất gia diệt môn.

Tuy mọi người đều nói Uất gia bị tiểu công tử nhà huyện lệnh

gi.ết chết, nhưng Uất Cửu cảm thấy trong chuyện này vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

Ví như tại sao tiểu công tử đó đương lúc say lại nhớ đến Uất tiểu thư?

Rồi làm sao đột nhập vào phòng của Uất tiểu thư mà không kinh động người khác?

Và khi một nhà ba người Uất gia bị giết, người hầu trong nhà ở đâu?

Còn Uất Cửu mới một tuổi đã rời khỏi Uất gia thế nào?

Những vấn đề này trước mắt vẫn chưa tìm được giải thích hợp lý.

Uất Cửu muốn tìm hiểu tất cả những vấn đề này.

Biểu hiện hôm nay của Giang Thành Tài đã cho gã manh mối, có lẽ gã sẽ tìm được câu trả lời mình muốn từ Giang Thành Tài.

Lúc Uất Cửu và Tiêu Hề Hề bước ra khỏi Uất gia, Uất Cửu đột nhiên dừng lại, nhìn sang bên phải.

Tiêu Hề Hề đi được hai bước, thấy gã không đi theo, lập tức quay đầu lại nhìn.

“Sao không đi?”

Uất Cửu “Hình như vừa rồi có người theo dõi chúng ta.”

Tiêu Hề Hề nhìn theo tầm mắt của gã, trên đường ngoài một số người đi đường thì không thấy người nào khả nghi.

Tiêu Hề Hề “Ngươi chắc chắn mình không nhìn nhầm?”

Loại cảm giác thất thường này, bản thân Uất Cửu cũng không thể xác định cảm giác của mình là sai hay đúng.

Gã nhìn con đường bên phải một lúc, nhưng không nhìn thấy sơ hở gì, cuối cùng đành bỏ cuộc.

“Bỏ đi, mặc kệ chuyện này, có lẽ ta nảy sinh ảo giác thôi, chúng ta đi.”

Uất Cửu đuổi kịp Tiêu Hề Hề, hai người đi về hướng nhà họ Giang.

Lần này bọn họ không đi cửa chính mà lợi dụng đêm đen trèo tường vào.

Số người trong nhà họ Giang rất đơn giản, ngoài Giang thúc chỉ có vợ chồng Giang Thành Tài và hai đứa con của hắn.

Uất Cửu và Tiêu Hề Hề làm quen với bóng tối trước, tìm hiểu bố cục nhà họ Giang, sau khi mọi người ngủ say, bọn họ đi thẳng vào phòng Giang Thành Tài.

Giang Thành Tài đêm nay uống chút rượu, ngã xuống giường ngủ say, từ xa đã nghe tiếng ngáy to.

Vợ hắn đã quen, chất lượng giấc ngủ không hề bị ảnh hưởng, ngủ rất an ổn.

Hai vợ chồng không để ý cửa đã bị đẩy nhẹ ra.

Uất Cửu lặng lẽ đi vào phòng, giơ tay phóng hai cây kim bạc.

Hai kim bạc đâm vào cơ thể vợ chồng Giang Thành Tài.

Cả hai lập tức rơi vào trạng thái hôn mê, hoàn toàn mất đi ý thức.

Uất Cửu kéo Giang Thành Tài lên, vứt hắn xuống đất như rác.

Gã cầm ấm trà trên bàn, đổ đầy bình trà nguội vào mặt Giang Thành Tài.

Giang Thành Tài lập tức bị kích thích tỉnh lại.

Hắn mở mắt nhìn thấy Uất Cửu và Tiêu Hề Hề đang đứng trước mặt, sửng sốt một lát, sau đó tái mặt hoảng sợ.

“Sao các người lại ở đây? Các người muốn làm gì?”

Uất Cửu rút dao găm sắc bén từ trong tay áo.

Lưỡi dao phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong đêm.

“Ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề, nếu ngươi có thể ngoan ngoãn hợp tác, hỏi xong chúng ta sẽ đi. Nhưng nếu ngươi dám nói dối, ta sẽ dùng con dao này chặt đứt từng ngón tay của ngươi.”

Giang Thành Tài chỉ là một tên côn đồ bình thường, giỏi nhất là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, nào từng thấy qua cảnh tượng lợi hại này?

Hắn sợ hại run rẩy, suýt nữa thì mất khống chế.

Hắn muốn đứng dậy bỏ chạy nhưng phát hiện cơ thể mình nặng như sắt.

Lúc này, bộ phận duy nhất trên cơ thể hắn có thể cử động được là mắt và miệng.

Hắn tức thì sợ hãi hơn.

Giang Thành Tài mở miệng kêu cứu, nhưng tiếng còn chưa kịp phát ra, Uất Cửu đã kề dao găm vào cổ hắn.

Chương 1076: Bà ấy vô tội

Uất Cửu nheo mắt, giọng điệu nguy hiểm.

“Ngươi muốn gọi người tới sao? Ngươi có thể thử xem, rốt cuộc người khác tới nhanh, hay là ngươi chết nhanh hơn?”

Giang Thành Tài cảm thấy da cổ bị lưỡi dao cào xước, khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Con ngươi hắn run rẩy kịch liệt, miệng run cầm cập, nhỏ giọng cầu xin.

“Tôi sai rồi, tôi không dám hét nữa, tôi trên có cha già, dưới có con nhỏ, nếu tôi chết thì họ phải làm sao? Xin nể mặt cha tôi mà tha cho tôi đi.”

Tên này vì muốn sống mà lời gì cũng dám nói.

Chẳng qua Uất Cửu rất hài lòng với phản ứng của Giang Thành Tài.

Giang Thành Tài càng sợ chết thì Uất Cửu càng nắm chắc mình sẽ biết được sự thật từ miệng hắn.

Uất Cửu ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt Giang Thành Tài, hỏi.

“Năm đó lúc một nhà ba người Uất gia bị hại, ngươi ở đâu?”

Trong từ điển của Giang Thành Tài, không tồn tại hai từ khí khái.

Uất Cửu chỉ dọa hắn một chút, hắn đã khai hết tất cả.

“Xin lỗi xin lỗi, là tôi có lỗi với Uất lão gia và Uất phu nhân, nhưng tôi thật sự không cố ý, là do người đó ép tôi!”

“Lúc đó tôi xui xẻo, cờ bạc thua rất nhiều tiền, nhưng tôi lại không có tiền, vốn không trả nổi số tiền đó. Người trong sòng bạc ngày nào cũng đến đòi nợ, còn dọa chặt tay tôi, tôi thật sự cùng đường rồi!”

“Khi đó có người đến tìm tôi, đề nghị cho tôi mượn một khoản tiền, giúp tôi thoát khỏi khó khăn, yêu cầu duy nhất là bảo tôi lén đưa tiểu thiếu gia của Uất gia rời khỏi Uất gia.”

“Tôi biết làm vậy là không tốt, nhưng lúc đó tôi thật sự không còn lựa chọn nào khác, nếu tôi không trả nợ, người ở sòng bạc sẽ chặt tay tôi thật!”

……

Ngón tay cầm dao găm của Uất Cửu vô thức siết chặt, trong mắt hiện lên vài phần hung dữ.

“Nói vậy, là ngươi lén đưa ta rời khỏi Uất gia?”

Giang Thành Tài cau mày nói “Phải … phải.”

Uất Cửu kiềm nén xúc động muốn giết tên này, nghiến răng hỏi “Nói rõ ràng, ngươi làm sao đưa ta rời khỏi Uất gia?”

Giang Thành Tài không dám nhìn vào mắt gã, chột dạ cúi đầu, run rẩy nói.

“Cụ thể thế nào, thật ra tôi cũng không biết. Dù sao đêm đó Uất gia cũng rất loạn. Trước thì có rắn độc không biết từ đâu xuất hiện, mọi người đều chạy đi bắt rắn. Sau vì bữa tối không sạch sẽ nên tất cả người hầu đều bị đau bụng, ai nấy tranh nhau đến nhà xí. Khó lắm Uất gia mới an tĩnh lại, mọi người đều mệt rã rời. Cha tôi làm việc xong thì kiệt sức, vừa về đến phòng là ngủ thiếp đi.

Tôi nhân cơ hội đó lẻn ra khỏi phòng, chạy đến phòng của tiểu

thiếu gia. Nhũ mẫu lúc đó vì không khỏe nên đã ngủ say, không để ý tôi đã đưa tiểu thiếu gia đi. Lúc đó không biết đã xảy ra chuyện gì, tiểu thiếu gia mê man, bị tôi bế đi cũng không khóc không quấy.

Lúc tôi sắp chạy đến cửa sau, chợt nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết ở phía sau! Tiếng gào thảm đó làm tôi tê dại cả da đầu. Tôi tưởng có người phát hiện tôi trộm đứa bé nên tôi sợ quá bỏ chạy.

Ngoài cửa sau có một cỗ xe ngựa, tôi đưa tiểu thiếu gia cho người trong xe, sau đó người trong xe đưa cho tôi một xấp ngân phiếu. Sau khi giao dịch xong, xe ngựa lập tức rời đi. Dù trong lòng có sợ hãi bất an, nhưng vừa nghĩ tới món nợ khổng lồ đè trên người cuối cùng đã được trả hết, tôi lại thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Đúng lúc này, Uất gia đột nhiên bốc cháy dữ dội. Tôi nhớ ra cha tôi vẫn còn ở Uất gia, vội chạy tới đánh thức ông ấy. Cha tôi tốt bụng, lúc rời đi còn đánh thức người khác dậy, cũng vì vậy mà chúng tôi lãng phí rất nhiều thời gian.

Khi tất cả chúng tôi cuống quít rời khỏi Uất gia, mới phát hiện lão gia phu nhân và tiểu thư vẫn chưa ra ngoài. Sau đó tôi mới biết ba người họ đã chết hết, nghe nói là chết cháy, cũng có người đồn họ bị người khác hại chết. Chân tướng rốt cuộc ra sao tôi cũng không rõ, dù sao tôi cũng không dám hỏi nhiều, sợ hỏi nhiều sẽ khơi dậy nghi ngờ của người khác.”

Giang Thành Tài cũng khá là may, nhiều năm như vậy cũng không có ai tra đến hắn.

Mọi người đều tưởng tiểu thiếu gia của Uất gia đã chết cháy.

Chỉ có Giang Thành Tài biết tiểu thiếu gia đó đã bị hắn âm thầm bán đi.

Giang Thành Tài nhận thấy sát ý trong mắt Uất Cửu càng ngày mãnh liệt, vội vàng biện giải.

“Tôi biết cậu nhất định rất hận tôi, nhưng cậu nghĩ kỹ xem, nếu không phải tôi lén đưa cậu ra ngoài, cậu đã bị thiêu sống rồi, tôi xem như cứu cậu một mạng, cậu không thể lấy oán trả ơn!”

Uất Cửu bị hắn chọc tức bật cười.

“Nói vậy, ngươi còn là ân nhân cứu mạng của ta? Có phải ta còn cần cảm tạ ơn cứu mạng của ngươi?”

Giang Thành Tài cười xấu hổ “Cảm tạ thì không cần, chỉ cần cậu giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi một mạng là được.”

Tuy nhiên, hắn vừa dứt lời, Uất Cửu đột nhiên ra tay bẻ gãy cổ hắn.

Tiêu Hề Hề cách một khoảng khá xa vẫn nghe thấy tiếng xương cổ gãy rắc rắc.

Nàng vô thức lùi lại một bước, đưa tay chạm vào cổ mình.

Chậc, tên này ra tay ác thật.

Giang Thành Tài chưa từng ngờ tới mình sẽ chết thế này.

Hắn mở to mắt, con ngươi co lại, vẻ khó tin hoàn toàn đông cứng trên mặt, trở thành biểu cảm cuối cùng trong cuộc đời hắn.

Uất Cửu ngẩng đầu nhìn vợ của Giang Thành Tài, bà vẫn bất tỉnh nằm trên giường, hoàn toàn không biết chồng mình đã tắt thở.

Chỉ chết một Giang Thành Tài vẫn chưa đủ.

Mạng của ba người Uất gia phải nợ máu trả bằng máu!

Tiêu Hề Hề phát hiện Uất Cửu khác thường, vội bước tới chắn tầm nhìn của gã.

“Bà ấy vô tội!”

Trong mắt Uất Cửu hiện lên sát ý, lạnh lùng hỏi “Lẽ nào người nhà của ta không vô tội sao?”

Tiêu Hề Hề “Nếu người nhà của ngươi còn sống, họ sẽ không muốn nhìn thấy ngươi giết người vô tội bừa bãi.”

Uất Cửu “Cô không phải họ, làm sao biết họ nghĩ thế nào?”

Tiêu Hề Hề “Ngươi không nghe những người đó nói sao? Ai cũng nói Uất gia nhân từ tốt bụng, thường xuyên giúp đỡ người nghèo, có danh tiếng tốt ở địa phương, nếu họ còn sống chắc chắn sẽ không để ngươi giết người vô tội bừa bãi.”

Uất Cửu “Nhưng họ chết hết rồi, đây là kết cục của người tốt.”

Tiêu Hề Hề không nói nên lời.

Uất Cửu cười lạnh “Tránh ra.”

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu, nói nhanh.

“Suy nghĩ của ngươi có vấn đề. Đầu tiên, người nhà của ngươi bỏ mạng không phải vì họ làm chuyện tốt, mà vì có người xấu nhắm vào họ. Lỗi là của kẻ xấu, không liên quan gì đến việc người nhà của ngươi có phải người tốt hay không. Dù người nhà của ngươi là một đám xấu xa, chỉ cần tiểu công tử nhà huyện lệnh vẫn là một kẻ vô liêm sỉ bẩn thỉu biến thái, mà mẹ của ngươi bị tên đó bám lấy, bi kịch cuối cùng vẫn sẽ xảy ra.”

Chương 1077: Miệng quạ

“Thứ hai, chính vì trước đây người nhà của ngươi làm nhiều việc tốt nên sau khi họ chết mới có rất nhiều người vẫn nhớ đến họ, góp tiền mua quan tài, xây mộ cho họ. Giả sử người nhà của ngươi là một đám xấu xa, vậy dù họ có chết thì cũng không có ai thông cảm, càng đừng nói đến việc bỏ tiền ra mai táng cho họ. Thậm chí mọi người còn thấy hả hê. Ngươi thử nghĩ đến cảnh tượng đó xem, ngươi có thấy thoải mái không?”

Uất Cửu “……”

Lần này đến lượt gã không nói nên lời.

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Có lẽ giờ phút này, người nhà của ngươi ở trên trời đang theo dõi ngươi đấy, ngươi muốn để họ thấy ngươi giết hại người vô tội bừa bãi sao?”

Uất Cửu không biết đang nghĩ chuyện gì, sát ý trong mắt dần tiêu tán.

Gã nhìn thi thể Giang Thành Tài nằm trên đất lần cuối, thu lại dao găm, xoay người sải bước ra ngoài.

Tiêu Hề Hề thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng khuyên được tên sát nhân bi.ến thái này rồi.

Nàng nhanh chóng đuổi theo, cùng gã rời nhà họ Giang.

Đêm khuya an tĩnh, đường không bóng người.

Gió lạnh thổi qua mặt Tiêu Hề Hề, hất tung mũ trùm đầu để lộ ra một mảng tóc trắng như tuyết.

Nàng nhanh tay nắm vành mũ kéo về phía trước che tóc.

Uất Cửu liếc nhìn nàng rồi đột nhiên nói.

“Ta có một chuyện luôn muốn hỏi cô.”

Tiêu Hề Hề nói nhanh “Chưa từng yêu.”

Uất Cửu “……”

Uất Cửu “Ta không muốn hỏi chuyện này.”

Tiêu Hề Hề liền nói “Không có tiền.”

Uất Cửu: toàn mấy chuyện gì đâu không vậy?!

Gã nghiến răng.

“Ta muốn hỏi cô, tóc cô sao lại bạc trắng hết rồi?”

Vừa nghe chuyện này, Tiêu Hề Hề lập tức thả lỏng, cười nói.

“Trước đây ta luôn để tóc đen, nhìn lâu cũng thấy chán nên đổi sang tóc trắng, ngươi thấy tóc mới của ta thế nào? Có phải đặc biệt lắm không?”

Đối mặt với lời nhảm nhí của nàng, Uất Cửu không khách sáo chê bai.

“Xấu xí khó coi.”

Tiêu Hề Hề phản bác “Mắt nhìn của ngươi có vấn đề, ta đề nghị ngươi nên đi tìm đại phu chữa mắt.”

Uất Cửu cười lạnh nói “Nếu Hoàng đế của cô ở đây, nhất định sẽ nói tóc của cô khó coi chết đi được.”

Tiêu Hề Hề đột nhiên ngừng nói.

Sở dĩ nàng chọn lúc này rời cung, một trong những nguyên nhân đó là vì nàng không muốn Lạc Thanh Hàn thấy mình như thế này.

Không phải nàng nghĩ Lạc Thanh Hàn sẽ ghét bỏ nàng, Lạc Thanh Hàn không phải loại người đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, huống hồ tình cảm của hai người đã đủ sâu sắc, không cần phải dựa vào ngoại hình để duy trì nó.

Chủ yếu là nàng không biết giải thích làm sao chuyện tóc nàng bạc trắng.

Nàng sợ Lạc Thanh Hàn sẽ tự trách mình, khó chịu trong lòng.

Việc Tiêu Hề Hề tự nguyện sửa mệnh cho hắn đã trải qua nhiều lần cân nhắc, quyết định mà nàng đưa ra sau khi cân nhắc kỹ lưỡng là nàng bằng lòng hi sinh, nàng không muốn Lạc Thanh Hàn mang trong mình cảm giác tội lỗi nặng nề.

Thấy nàng im lặng, Uất Cửu càng thấy không vui.

Gã không thể giải thích khó chịu này đến từ đâu, nhưng dù sao gã cũng không vui.

“Cô ……”

Uất Cửu vừa lên tiếng thì đột nhiên dừng lại, quay người nhìn về phía sau.

Lần này gã nhìn thấy một bóng người lướt qua cách đó không xa!

Quả nhiên có người đang âm thầm theo dõi bọn họ!

Uất Cửu không suy nghĩ gì đã lao về phía bóng người biến mất.

Tiêu Hề Hề bị hành động đột ngột của gã làm khó hiểu, nàng đuổi theo vài bước, nhưng vì nội lực lúc này đã bị phong ấn, nàng không thể dùng khinh công, tốc độ của nàng cũng không

thể theo kịp Uất Cửu.

Chẳng mấy chốc Uất Cửu đã bỏ xa nàng.

Nàng chống hai tay lên đầu gối, cúi người thở hổn hển nhìn bóng lưng Uất Cửu biến mất trong màn đêm sâu thẳm.

Nàng không khỏi chửi rủa.

“Mẹ kiếp, dù ngươi muốn chạy thì cũng phải giải huyệt đạo cho ta trước đã chứ!”

Bây giờ nàng không thể dùng nội lực, chẳng khác gì người bình thường, nếu lúc này có hai người đàn ông vạm vỡ xuất hiện muốn cướp của cướp sắc, nàng cả khả năng tự vệ cũng không có, chỉ có thể nằm yên chờ chết.

Đúng lúc này, hai người đàn ông vạm vỡ đột nhiên từ con hẻm bên cạnh lao ra, chặn đường Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề “……”

Không phải chứ, miệng quạ cũng không linh như vậy!

Nàng vừa lui về sau, vừa gượng cười nói.

“Hai vị đại ca này, nửa đêm rồi còn ra ngoài đi dạo à? Có nhã hứng quá nhỉ, hai người tiếp tục đi, cứ mặc kệ ta, ta bây giờ đi ngay, bảo đảm không quấy rầy thế giới hai người của hai vị.”

Tuy nhiên, nàng chưa kịp đi bao xa thì đã bị hai người đàn ông vạm vỡ một trái một phải tóm lấy cánh tay.

Hai người đàn ông nhấc nàng lên.

Chân Tiêu Hề Hề nhấc khỏi mặt đất, chỉ có thể bất lực đá giữa không trung, miệng liều mạng hét lên.

“Cứu với! Có người cư.ỡng bức gái nhà lành ……”

Nàng chưa kịp hét xong thì miệng bị nhét một cái khăn.

Nàng không thể nói được nữa, chỉ có thể phát ra tiếng nức nở không rõ ràng.

Xong rồi, xong rồi! Trong trắng cả đời nàng sẽ bị hủy trong tay hai người đàn ông vạm vỡ này!

Đều do cái tên nóng nảy Uất Cửu chỉ quan tâm truy đuổi, hoàn toàn mặc kệ sống chết của nàng.

Tiêu Hề Hề bị nhấc chạy qua hai con phố, cuối cùng được đưa đến một quán trọ.

Nửa đêm, quán trọ đã đóng cửa.

Quán trọ vốn dĩ đóng cửa rất chặt, nhưng khi hai người đàn ông vạm vỡ vác Tiêu Hề Hề tới cửa thì cửa được mở ra từ bên trong.

Một cái đầu thò ra từ sau cánh cửa, một chàng trai trẻ khoảng hai mươi.

Chàng trai trẻ này có khuôn mặt trẻ con vô hại, hắn nheo mắt đánh giá Tiêu Hề Hề.

“Đây là phu nhân của tiểu thiếu gia?”

Hai người đàn ông vạm vỡ đáp “Ừ.”

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con nghiêng người sang bên để bọn họ đưa người vào trong.

Tiêu Hề Hề bị ném vào phòng dành cho khách.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con đứng ngoài cửa mỉm cười nói với nàng.

“Thiếu phu nhân đừng sốt ruột, chúng tôi không có ý xấu với người, xin người đợi ở đây một lát, chúng tôi sẽ sớm đưa thiếu

gia tới đây, đến lúc đó chúng tôi sẽ giải thích mọi chuyện với hai người."

Khi Tiêu Hề Hề nghe được ba từ "thiếu phu nhân", phản ứng đầu tiên của nàng là kinh ngạc, lẽ nào những người này do Lạc Thanh Hàn phái tới?

Nhưng sau đó nàng đã lật ngược suy đoán này.

Thứ nhất, Lạc Thanh Hàn không thể nhanh như vậy.

Thứ hai, nếu Lạc Thanh Hàn muốn gặp nàng, không cần dùng cách cưỡng ép này.

Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, đối phương nói sẽ sớm đưa thiếu gia tới.

Ý nghĩa của hai từ "đưa tới" quá rõ ràng.

Tiêu Hề Hề nghĩ tới chuyện vừa rồi, liền đưa ra một suy đoán thực tế hơn.

"Các ngươi là người mà phụ thân Uất Cửu phái tới?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con tỏ ra ngưỡng mộ "Không hổ là vợ mà thiếu gia chọn, không chỉ xinh đẹp mà còn rất thông minh."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói "Nói thật thì ta và Uất Cửu chỉ giả dạng vợ chồng thôi, thật ra ta và gã không hề có quan hệ gì, các người nhốt ta ở đây cũng vô dụng, Uất Cửu vốn không hề quan tâm ta sống hay chết."

Nàng vừa dứt lời thì có người đi tới nói với chàng trai có khuôn mặt trẻ con.

"Thiếu gia tới rồi! Ngài ấy nói sẽ tới đón thiếu phu nhân về!"

Tiêu Hề Hề "……"

Cái miệng này của nàng chắc chắn được khai quang rồi, nếu không thì không thể nào linh đến vậy được!

Chương 1078: Người cha anh hùng

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con cười nói "Ta biết, sở dĩ thiếu phu nhân nói như vậy, chắc chắn là vì không muốn chúng ta dùng người uy hiếp thiếu gia, xem ra không chỉ thiếu gia nặng tình với người, mà người cũng rất yêu thiếu gia!"

Tiêu Hề Hề run rẩy duỗi bàn tay "Sự thật không như ngươi nghĩ đâu!"

Nhưng dù nàng có giải thích thế nào thì chàng trai có khuôn mặt trẻ con cũng đã kết luận rằng nàng và Uất Cửu yêu nhau sâu đậm.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con căn dặn thuộc hạ.

"Đi mời thiếu gia tới."

"Vâng."

Chốc sau Uất Cửu đã được đưa đến.

Gã không quan tâm người khác, lập tức đến xem Tiêu Hề Hề, thấy nàng bình an vô sự, gã mới yên tâm.

May là nữ nhân này không sao, nếu không sẽ không có ai giúp gã tìm cha.

Phản ứng của Uất Cửu lọt vào mắt chàng trai có khuôn mặt trẻ con, điều này càng khẳng định quan điểm Uất Cửu và Tiêu Hề Hề yêu nhau sâu đậm.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con cung kính hành lễ với Uất Cửu..

Tư thế hành lễ của hắn rất kỳ lạ, không phải chắp tay cúi chào như thường thấy ở Đại Thịnh, mà khom người tay phải ấn vào ngực trái.

“Thuộc hạ bái kiến thiếu gia.”

Uất Cửu đánh giá hắn, ánh mắt không che giấu cảnh giác và nghi ngờ “Các người là ai? Tại sao luôn theo dõi bọn ta?”

Hôm nay lúc rời khỏi Uất gia, gã phát hiện có người đang lén lút theo dõi, nhưng đối phương trốn quá nhanh, gã không có chứng cứ xác thực, chỉ cho rằng mình nhìn nhầm.

Mãi đến khi ra đường, gã lại có cảm giác mình bị theo dõi.

Gã nhanh chóng quay đầu, lần này gã đã phát hiện ra kẻ theo dõi.

Gã lập tức đuổi theo.

Nhưng đối phương chạy quá nhanh.

Uất Cửu tăng tốc độ đến cực hạn, đuổi theo mấy con phố mới đuổi kịp.

Kết quả, gã còn chưa kịp ra tay, đối phương đã chủ động lộ mặt, nói với gã.

“Phu nhân của ngươi đang ở trong tay chúng ta, nếu không muốn nàng bị thương thì hãy đi theo ta.”

Tiêu Hề Hề đối với Uất Cửu vẫn có giá trị sử dụng, gã không muốn nàng bị người khác bắt cóc. Hơn nữa, gã muốn biết thân phận và mục đích của nhóm người này, vì vậy gã hợp tác đi theo người đó.

Thế là gã được đưa đến quán trọ này.

Dù bây giờ trông gã có vẻ thoải mái bình tĩnh nhưng thật ra gã

rất căng thẳng, sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con dường như không nhận thấy cảnh giác trong mắt Uất Cửu, cười nói.

"Chúng tôi phụng lệnh tướng quân tới đây để đưa thiếu gia về Tây Vực."

Uất Cửu vừa nghe thấy hai chữ "Tây Vực", liền hiểu ra hết thảy.

"Người xây mộ cho mẹ và ông bà ngoại của ta là các người? Sửa sang xây lại Uất gia cũng là các người? Các người ẩn nấp ở huyện Linh Đài suốt những năm qua chỉ để chờ ta về?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con gật đầu, nói "Phải."

Uất Cửu "Ông ta phái các người tới đây, thế ông ta đâu? Tại sao ông ta không tự mình tới?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con "Tướng quân bận rộn sự vụ, không có thời gian tới đây, chỉ có thể nhờ chúng tôi tới đây."

Uất Cửu nhếch môi cười lạnh "Nếu ông ta bận như thế, vậy thì cứ chuyên tâm làm việc của mình đi, ta sẽ tự giải quyết chuyện của Uất gia, không cần ông ta nhúng tay vào."

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con thấy vậy, biết trong lòng gã còn vướng mắc, bèn nhẫn nại kể gã nghe mọi chuyện lúc đó.

"Năm đó, Lãng tướng quân bị kẻ gian hãm hại, buộc phải chạy trốn đến Đại Thịnh. Khi đó ngài ấy bị thương nặng, suýt nữa mất mạng, cũng là nhờ vợ chồng Uất lão gia tốt bụng cứu ngài ấy, còn gả con gái của mình cho ngài ấy, cho ngài ấy một nơi an toàn để dưỡng thương.

Tướng quân vô cùng cảm kích, sau khi trở về Tây Vực giải quyết xong việc trước mắt, lập tức phái người đến Đại Thịnh, hi vọng có thể đưa Uất tiểu thư và phụ mẫu của nàng về Tây Vực sống, nhưng không ngờ đã muộn một bước. Một nhà ba

người Uất gia đã bị giết hại.

Tướng quân biết được chuyện này vô cùng đau buồn, lệnh cho chúng tôi phải tra rõ mọi chuyện, báo thù cho Uất gia. Đồng thời còn căn dặn chúng tôi cải trang ẩn nấp ở huyện Linh Đài, hi vọng tìm được tung tích của thiếu gia."

Uất Cửu cười như có như không hỏi "Vậy các người đã tra rõ chân tướng chưa?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con "Chúng tôi phát hiện một nhà ba người Uất gia bị tiểu công tử nhà huyện lệnh hại chết, chúng tôi đã bắt cả nhà huyện lệnh phải trả giá."

Tiêu Hề Hề hiểu ra "Lẽ nào thổ phỉ cướp giết cả nhà huyện lệnh là do các người giả dạng?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con thẳng thắn thừa nhận "Đúng vậy."

Tiêu Hề Hề nghĩ thầm, tác phong hành sự của đám người này giống hệt Uất Cửu, giết một người không hả giận, nhất quyết phải giết hết cả nhà mới thôi.

Nói đi cũng phải nói lại.

Có một nhóm người Tây Vực ẩn náu trong lãnh thổ Đại Thịnh, mà triều đình hoàn toàn không hề hay biết.

Chuyện này giống như một mũi kim đâm vào tim người nhưng người bị đâm lại không hề hay biết, tưởng rằng không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nếu nghĩ kĩ thì khá đáng sợ.

Tiêu Hề Hề thầm quyết định, sau này gặp lại Lạc Thanh Hàn, nàng sẽ nói hắn biết chuyện này, để hắn cẩn thận hơn.

Uất Cửu cười giễu nói "Trước khi các người giết cả nhà huyện lệnh, lẽ nào chưa từng nghĩ đến chuyện hỏi trực tiếp tiểu công

tử nhà huyện lệnh tại sao đêm đó lại đột nhiên nghĩ đến chuyện tới Uất gia không?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con sửng sốt một chút "Hôm đó không phải tên đó uống say sao? Ma men đầu óc không tỉnh táo, ai biết tên đó đang nghĩ gì."

Uất Cửu quái gở nói "Đúng vậy, tên đó đầu không tỉnh táo, còn có thể tìm chính xác phòng của mẹ ta, cơn say này đúng là vừa tỉnh táo vừa hồ đồ nhỉ!"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con bị hỏi không trả lời được.

Hắn muộn màng nhận ra "Ý của thiếu gia là vụ án sát hại một nhà ba người Uất gia năm đó còn có ẩn tình?"

Uất Cửu lạnh lùng nói "Có ẩn tình không cũng không liên quan gì đến các người, đây là chuyện riêng của Uất gia ta, người ngoài như các người đừng tùy tiện nhúng tay vào."

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con cau mày "Tôi đã giải thích rõ ràng với ngài, sao ngài vẫn không thể hiểu cho tướng quân?"

Uất Cửu hỏi "Ngươi muốn ta hiểu ông ta thế nào? Hiểu ông ta bỏ rơi vợ con? Hay hiểu ông ta máu lạnh vô tình, vong ân phụ nghĩa?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con cau mày, vẻ mặt hơi tức giận.

"Xin ngài đừng nói Lãng tướng quân như vậy! Ông ấy không chỉ là phụ thân của ngài mà còn là anh hùng ở Tây Vực chúng ta! Năm đó nếu ông ấy không kịp thời quay lại dẹp yên nội chiến ở Tây Vực, chúng ta đến giờ vẫn đang sống trong nỗi đau do chiến tranh gây ra, ông ấy đã cứu tất cả chúng ta!"

Uất Cửu chế nhạo.

"Phải rồi, ông ta đã cứu các người, ông ta là anh hùng của các người. Nhưng với ta, ông ta mãi mãi là kẻ nhẫn tâm bỏ rơi vợ con. Nếu năm đó ông ta đã đưa ra lựa chọn, vậy thì mời ông ta

kiên trì đến cùng, vinh quang mà làm anh hùng của ông ta, đừng bao giờ quay đầu lại!”

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con không hiểu được quyết định của gã.

Đối với mỗi một người Tây Vực mà nói, được làm con trai của Lãng tướng quân là vinh dự biết bao?

Tại sao có người vẫn không chịu thừa nhận mình có một người cha anh hùng?

Uất Cửu không có tâm trạng giải thích lý do với bọn họ.

Gã nói với Tiêu Hề Hề “Đi thôi.”

Sau đó nhấc chân bước ra ngoài.

Chương 1079: Gã tệ đến thế à?!

Hai người thuận lợi rời quán trọ, trên đường đi không gặp cản trở gì.

Tiêu Hề Hề quay lại nhìn quán trọ phía sau, không có ai đuổi theo, nhưng nàng dám cá, chàng trai có khuôn mặt trẻ con đó sẽ thầm cử người theo dõi hai người.

Nàng quay lại nhìn nam nhân bên cạnh, trầm giọng hỏi.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Uất Cửu mím môi, nét mặt căng thẳng, hàng mày hiện vẻ tức giận mãnh liệt.

Gã cứng nhắc nói.

“Về Uất gia.”

Tiêu Hề Hề sờ bụng “Chúng ta có cần đi ăn khuya không?”

Hai người chưa ăn tối, bữa ăn gần đây nhất là ở quán thịt dê Vệ Ký vào buổi trưa, đến giờ đã qua sáu bảy canh giờ, tuy có ăn một quả bưởi nhưng không hề no.

Bây giờ nàng thật sự rất đói.

Uất Cửu bây giờ không hề muốn ăn, mở miệng muốn nói không ăn.

Nhưng khi gã chạm vào đôi mắt mong đợi của Tiêu Hề Hề, chợt nghẹn giọng.

“…… cô muốn ăn gì?”

Tiêu Hề Hề nhìn xung quanh.

Nửa đêm trên đường không một bóng người, quán xá đều đóng cửa, mọi thứ đều tối tăm ngút tầm mắt.

Nhưng là một người ăn hàng chính hiệu, nàng vẫn có thể tìm được chỗ ăn dù đã khuya!

Nàng hít một hơi thật sâu, cố phân biệt mùi thức ăn trong không khí lạnh lẽo.

Hình như là mùi thơm của nước hầm xương!

Nàng hít một hơi rồi đi về phía có mùi thơm thoang thoảng.

Uất Cửu mặt không biểu cảm đi theo nàng, không khỏi phàn nàn.

“Cô thế này trông hệt như con chó.”

Tiêu Hề Hề phớt lờ gã, tập trung tìm kiếm thức ăn.

Mùi thơm càng lúc càng nồng.

Cuối cùng, sau khi rẽ vài vòng, nàng cũng tìm được một quán còn mở ở góc hai con hẻm.

Cửa quán mở toang, đèn lồng treo ở cửa tỏa sáng mờ ảo ấm áp, lá cờ treo bên cạnh có viết chữ “thực” vô cùng lớn.

Tiêu Hề Hề hít sâu một hơi “Là ở đây!”

Uất Cửu nhìn về hướng nàng đang nhìn, không hiểu sao nàng lại tìm được một quán hẻo lánh thế này?

Tiêu Hề Hề vừa lẩm bẩm “đồ ngon ơi, ta tới đây”, vừa vui vẻ vừa chạy vào quán.

Ở một nơi nhỏ như huyện Linh Đài, không hề có cuộc sống về đêm, lúc này hầu như mọi người đều đang ngủ, người ra ngoài ăn khuya có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cả quán vắng tanh, một người đàn ông trung niên mập mạp đang ngủ gật trên bàn, bên cạnh ông có một bếp nhỏ, trên đó đặt nồi gốm nhỏ, bên trong không ngừng tỏa ra mùi thơm của nước hầm xương.

Tiêu Hề Hề đánh thức ông mập, gọi một phần bún gạo xương ống thêm thịt và trứng thật lớn.

Uất Cửu chỉ gọi món canh hầm xương đơn giản.

Ông mập mang thức ăn lên, còn tặng thêm bốn cái bánh bao trắng.

Trong tiềm thức ông cho rằng phần bún gạo lớn là của Uất Cửu nên đặt nó trước mặt Uất Cửu.

Uất Cửu chưa kịp nói gì, Tiêu Hề Hề đã nhanh chóng đưa tay kéo tô bún gạo lớn đến trước mặt mình.

Chuỗi hành động này được thực hiện vô cùng thuần thục.

Ông mập nhìn cái tô to hơn đầu nàng, không khỏi hỏi.

“Cô ăn hết không?”

Tiêu Hề Hề nói không vấn đề.

Nàng cầm đũa gắp bún gạo nhét vào miệng, bún gạo thấm nước dùng, ăn vào miệng vừa thơm vừa mềm.

Nàng giơ ngón tay cái lên với ông mập “Ngon lắm!”

Ông mập lập tức cười cong mắt “Tôi đã hầm canh xương này một ngày rồi, mùi vị chắc chắn rất thơm, nếu không phải còn một chút vẫn chưa bán hết, tôi lại không nỡ đổ đi, cũng sẽ không mở quán đến giờ này. Phải rồi, bên dưới bún gạo có

xương ống, bên trong có tủy, có thể hút ăn được.”

Tiêu Hề Hề dùng đũa trộn lên, quả nhiên tìm được hai khối xương ống lớn, đầu xương có chút thịt, vừa nhìn đã biết rất ngon.

Nàng ăn hết phần thịt trên xương trước, sau đó hút hết phần tủy bên trong.

Ông mập chỉ vào bánh bao trắng bên cạnh.

“Có thể xé bánh bao nhỏ ra ngâm trong nước canh.”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói biết rồi.

Ông mập thấy không còn gì để dặn, bèn nói “Hai người từ từ ăn, có cần gì thì gọi tôi.”

Tiêu Hề Hề vùi đầu ăn uống thích thú.

Uất Cửu ngồi đối diện không muốn ăn.

Một tay gã chống cằm, nhìn màn đêm sâu thẳm ngoài cửa, không biết đang nghĩ gì.

Tiêu Hề Hề bưng tô lên, húp một hớp canh lớn, hài lòng thở ra một hơi.

“Đã quá!”

Uất Cửu thu hồi ánh mắt, nhìn nàng quái gở nói “Xem như cô ăn no rồi.”

Tiêu Hề Hề “Ai nói ta ăn no? Ngươi cũng coi thường ta quá rồi.”

Uất Cửu “……”

Gã nhìn cái tô quá khổ trước mặt Tiêu Hề Hề, rơi vào trầm mặc quỷ dị.

Tiêu Hề Hề nhìn tô canh xương trước mặt, hỏi "Ngươi chưa động qua canh này phải không? Nếu ngươi không muốn ăn thì có thể đưa cho ta, ta sẽ giúp ngươi giải quyết nó."

Quả thật Uất Cửu chưa động qua.

Nhưng gã không muốn nữ nhân trước mặt được lợi nên cố tình cầm thìa múc canh lên uống.

"Bây giờ ta động vào nó rồi, cô còn muốn ăn không? Nếu cô không chê, ta có thể đưa cho cô."

Nói xong, gã cố tình cười xấu xa.

Tiêu Hề Hề thẳng thắn nói "Nếu ngươi tham gia Hoa Sơn luận kiếm, ngươi chắc chắn sẽ đứng đầu."

Uất Cửu "Tại sao?"

Tiêu Hề Hề "Xét về đê tiện, không ai có thể sánh với ngươi."

Uất Cửu "……"

Tiêu Hề Hề hất cằm, cười khiêu khích.

Tới đây, tổn thương nhau đi!

Uất Cửu nhếch môi cười lạnh "Vừa rồi ta không nên cứu cô, lẽ ra ta nên để cô ở lại với đám người Tây Vực đó, để bọn họ dạy dỗ cô làm người tốt."

Tiêu Hề Hề phân tích đâu ra đó.

"Bọn họ bắt ta là vì họ nghĩ ngươi rất quan tâm ta, nhưng nếu ngươi mặc kệ sống chết của ta, ta đương nhiên không còn giá trị gì với họ, cuối cùng họ vẫn sẽ thả ta ra. Ta còn tưởng ngươi sẽ không tới cứu ta, nào ngờ ngươi lại tới, lẽ nào đúng như lời tiểu ca ca kia nói, ngươi thật sự rất quan tâm ta?"

Uất Cửu như thể nghe được chuyện cười không mấy buồn cười, vẻ mỉa mai trong nụ cười của gã càng thêm sâu sắc.

“Ta quan tâm cô? Nếu không phải cô có ích với ta, ta lười quan tâm cô sống hay chết!”

Tiêu Hề Hề nghe vậy, cảm thấy yên tâm.

“Vậy thì tốt.”

Uất Cửu nghe nàng nói vậy, đột nhiên cảm thấy không vui.

Thái độ gì đây?!

Lẽ nào được gã quan tâm là chuyện rất phiền sao?

Gã tệ đến thế à?!

Tiêu Hề Hề không biết Uất Cửu đang nghĩ gì, nàng nhớ tới chuyện tối nay liền hỏi.

“Không phải ngươi muốn tra chân tướng Uất gia bị hại sao? Tại sao ngươi lại giết Giang Thành Tài? Có lẽ hắn còn biết được gì khác?”

Tâm trạng Uất Cửu không tốt, sắc mặt xấu xí, giọng điệu gay gắt.

“Ta muốn giết thì giết, cần giải thích với cô sao?”

Chương 1080: Hủy thi diệt tích, hoàn toàn sạch sẽ!

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt, người này uống thuốc súng à? Tức giận ghê vậy?

Uất Cửu vừa nói ra thì hối hận.

Đối phương hỏi chuyện này, có lẽ chỉ muốn quan tâm gã, dù gã không muốn trả lời cũng không cần thiết hung dữ như vậy.

Gã mím môi dưới, muốn xin lỗi nhưng không thể hạ mình, dứt khoát đổi chủ đề.

“Cô ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì đi.”

Tiêu Hề Hề gật đầu “Đi thôi.”

Uất Cửu gọi ông mập, trả tiền xong đứng dậy rời đi.

Suốt chặng đường hai người không nói gì.

Bầu không khí vô cùng im lặng.

Thấy sắp về đến Uất gia, Uất Cửu đột nhiên quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, sốt ruột hỏi.

“Sao cô không nói chuyện? Có phải cô giận ta không?”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Giận? Sao ta phải giận?”

Con người nàng ăn no dễ buồn ngủ, cộng thêm trời đã tối thế này nên nàng rất muốn ngủ, trong đầu nàng toàn nghĩ đến chuyện sau khi về phải ngủ ngay.

Bất chợt nghe Uất Cửu hỏi như vậy, nàng thật sự rất khó hiểu.

Uất Cửu lại cảm thấy nàng đang giận.

Gã cau mày nói "Ta thừa nhận giọng điệu vừa rồi của ta có hơi gay gắt, nếu cô cảm thấy thái độ vừa rồi của ta không tốt thì có thể nói thẳng với ta."

Tiêu Hề Hề "Nói với ngươi rồi thì ngươi có sửa không?"

Uất Cửu không do dự trả lời "Không."

Tiêu Hề Hề "……"

Thế ngươi còn nói cái vẹo gì?!

Uất Cửu "Dù cô có nói ra, ta cũng chưa chắc sẽ sửa, nhưng ít nhất có thể khiến cô thoải mái hơn, không ấm ức như thế nữa."

Tiêu Hề Hề "Không hề, ngược lại sẽ còn ấm ức hơn."

Không biết câu nói này đã chạm vào huyệt cười nào của gã, gã đột nhiên cong khóe miệng cười lớn.

Tiêu Hề Hề "Ngươi cười gì?"

Uất Cửu "Thấy cô ấm ức, ta cũng muốn cười."

Tiêu Hề Hề thầm nghĩ người này đúng là một tên tâm thần, mạch não của gã rất khác với người thường.

Nàng ngáp một cái, nàng thật sự rất buồn ngủ.

"Vậy thì ngươi cứ đứng đây từ từ cười đi."

Nói xong, nàng không do dự bước về phía trước.

Nàng phải mau đi ngủ, không có thời gian nói chuyện vớ vẩn với gã.

Uất Cửu bước theo sau, khóe miệng vẫn cong lên, trong mắt có ý cười.

“Giang Thành Tài chỉ là một con cờ, chuyện mà hắn biết rất ít, dù ta hỏi tiếp cũng không tìm được manh mối hữu ích gì.”

Tiêu Hề Hề lười biếng đáp lại “Ờ.”

Uất Cửu “Dựa theo lời kể của Giang Thành Tài, đại khái có thể đoán được kẻ chủ mưu giết hại Uất gia là ai rồi?”

Sự tò mò của Tiêu Hề Hề bị khơi dậy.

Nàng đi chậm lại một chút, nhìn sang gã.

“Là ai?”

Uất Cửu cười càng tươi hơn “Cô đoán xem.”

Tiêu Hề Hề thật sự không biết tên này ở đâu ra lắm tật xấu vậy, cố ý khơi dậy tò mò của người ta rồi không chịu nói hết, đáng bị đánh!

Nàng lạnh mặt nói “Là Thiên Yển chân nhân.”

Nụ cười của Uất Cửu sượng lại “Sao cô biết?”

Tiêu Hề Hề đắc ý cười “Ngươi đoán xem.”

Nói xong, nàng sải bước về phía trước, không nhìn gã nữa.

Lần này đến lượt Uất Cửu gãi đầu, cảm thấy khó chịu.

Gã sải bước theo sau “Có phải cô biết manh mối nào mà ta không biết không?”

Tiêu Hề Hề vẫn chỉ có ba từ như vậy.

“Ngươi đoán xem.”

Uất Cửu "……"

Trước đây, khi gã nói "đoán xem" với người khác, gã luôn khiến họ tức không nói nên lời.

Chuyện này sẽ mang lại cho gã niềm vui khi trêu chọc người khác.

Nhưng bây giờ đến lượt gã bị trêu chọc, trong lòng gã chỉ thấy khó chịu.

Hai người trở lại nhà cũ Uất gia.

Mọi thứ trong nhà đều có sẵn, trong tủ còn có chăn ga gối đệm sạch sẽ.

Tiêu Hề Hề ngẫu nhiên chọn một phòng, dọn giường, cởi áo khoác, lăn ra giường bắt đầu ngủ.

Uất Cửu ở phòng bên cạnh trầm ngâm suy nghĩ, rốt cuộc cô ta làm sao đoán được?

Sở dĩ Uất Cửu nghi ngờ Thiên Yển chân nhân là vì gã biết Thiên Yển chân nhân tuyệt đối không phải người tốt, thậm chí có thể coi là kẻ ác không từ thủ đoạn chỉ để đạt được mục đích.

Một kẻ ác như vậy sao có thể vô cớ nhận nuôi một đứa con trai như gã?

Thiên Yển chân nhân đã nhận nuôi rất nhiều trẻ mồ côi, trên danh nghĩa coi chúng như con nuôi, nhưng thực chất lão chỉ muốn lợi dụng chúng làm việc cho mình.

Uất Cửu trước đó cũng không suy nghĩ nhiều, cho rằng mình tình cờ gặp được Thiên Yển chân nhân rồi được nhận nuôi.

Nhưng sau khi biết quá trình người Uất gia bị hại, Uất Cửu dần nhận ra có gì đó không đúng.

Ngoài mặt người Uất gia bị tiểu công tử nhà huyện lệnh hại chết, nhưng bên trong còn có người khác thuận nước đẩy thuyền.

Ví như người thần bí mua chuộc Giang Thành Tài.

Người thần bí đó dường như đã đoán trước được Uất gia sẽ xảy ra chuyện nên mua chuộc Giang Thành Tài trước, bảo hắn lén bế tiểu thiếu gia vừa mới đầy tháng đi.

Còn cả chuyện ngày hôm đó người hầu trong Uất gia cùng bị đau bụng, Giang Thành Tài nói vì thức ăn không sạch sẽ, nhưng Uất Cửu lại nghi ngờ có người đã động tay vào thức ăn.

Rõ ràng có người đã âm thầm tính toán tất cả.

Người đó trước tiên khiến người hầu của Uất gia đau bụng, hành động trở nên chậm chạp.

Kế đó tìm cách dụ dỗ tiểu công tử nhà huyện lệnh đến Uất gia, để hắn và Uất gia xung đột.

Rồi lợi dụng cuộc xung đột này giết chết một nhà ba người Uất gia.

Cùng lúc đó, Giang Thành Tài lén bế tiểu thiếu gia rời đi bằng cửa sau.

Sau khi mọi chuyện hoàn thành, căn nhà cháy lớn.

Hủy thi diệt tích, hoàn toàn sạch sẽ!

Người âm thầm bắt Uất Cửu chắc chắn cảm thấy Uất Cửu có ích với mình, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha Uất Cửu, mà Uất Cửu lúc đó còn nhỏ, chưa biết gì nên nhất định không chạy được.

Khi Uất Cửu bắt đầu có trí nhớ, gã đã được Thiên Yển chân nhân nhận nuôi.

Liên kết mọi chuyện trước sau, suy nghĩ một lúc, người duy nhất hoàn toàn phù hợp với thời điểm gây án chỉ có Thiên Yển chân nhân.

Còn động cơ của Thiên Yển chân nhân ……

Ban đầu Uất Cửu cũng không biết, nhưng sau khi gặp chàng trai có khuôn mặt trẻ con, trong lòng đại khái đã có suy đoán.

Cha gã là đại tướng quân Tây Vực, hẳn là trong tay nắm binh quyền, là một nhân vật rất lợi hại.

Thiên Yển chân nhân dã tâm bừng bừng, lão không chỉ muốn trở thành Hoàng đế Đại Thịnh, thậm chí còn muốn sáp nhập các nước xung quanh, trở thành Hoàng đế thống nhất thiên hạ trước nay chưa từng có.

Lão đã cài nội ứng ở nước Thiên Đảo và nước Nam Nguyệt, phía Tây Vực đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Mà thân thế của Uất Cửu đã trở thành con cờ tốt để lão khống chế Tây Vực.

Uất Cửu có thể suy đoán những chuyện này dựa trên hiểu biết đầy đủ của gã về Thiên Yển chân nhân.

Nhưng Tiêu Hề Hề chưa từng gặp Thiên Yển chân nhân, làm sao lại nghi ngờ đến Thiên Yển chân nhân?

Rốt cuộc cô ta còn giấu manh mối gì chưa nói?

Còn cả mái tóc dài trắng như tuyết của cô ta là vì sao?

Cả đêm trong đầu Uất Cửu chỉ nghĩ đến những chuyện liên quan đến Tiêu Hề Hề.

……

Hôm sau, Tiêu Hề Hề bước ra khỏi phòng, đứng ở hành lang

duỗi người.

Lúc này, cửa phòng bên cạnh cũng mở ra.

Nàng quay lại, thấy rõ ràng bộ dạng của Uất Cửu, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

“Tối qua ngươi làm gì thế? Sao bộ dạng trông như bị yêu tinh nữ hút cạn sinh lực vậy?”

Chương 1081: Không ngờ Uất Cửu lại thích kiểu này!

Uất Cửu cạn lời trước hình dung của nàng.

“Tại sao nhất định là yêu tinh nữ?”

Mắt hạnh của Tiêu Hề Hề mở to “Lẽ nào là yêu tinh nam?”

Nàng lộ ra biểu cảm chuyên dụng của quần chúng ăn dưa, không ngờ Uất Cửu lại thích kiểu này!

Uất Cửu siết chặt nắm đấm.

“Tại sao nhất định phải là yêu tinh? Không thể là con người sao? Không đúng, ta vốn không phải bị hút cạn! Chỉ là tối qua ta ngủ không được thôi!”

Ăn dưa thất bại, Tiêu Hề Hề thất vọng “Thì ra là mất ngủ, đúng là nhàm chán.”

Uất Cửu “……”

Vẻ mặt thất vọng đó của cô ta là có ý nghĩa gì?

Lẽ nào cô ta thật sự muốn ta có gì đó với yêu tinh nam?

Uất Cửu đè nén xúc động muốn bổ não nàng ra xem bên trong chứa gì, nghiến răng nói.

“Sao cô không thử hỏi ta tại sao đêm qua không ngủ được?”

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, chiếu lệ nói “Ồ, sao tối qua ngươi không ngủ được?”

Uất Cửu "……"

Tại sao biểu cảm của cô ta lại thế này? Như thể gã nhất quyết phải kể cho cô ta nghe vậy.

Gã vừa than phiền nữ nhân này, vừa nhịn không được nói những lời đã kiềm nén suốt đêm uqa.

"Cô rốt cuộc tại sao lại nghi ngờ Thiên Yển chân nhân? Có phải cô giấu manh mối gì đó không nói ta biết?"

Lần này Tiêu Hê Hề không dùng "đoán xem" để quanh co với gã.

Nàng cười tít mắt nói.

"Nếu ngươi muốn biết thì ra ngoài mua bữa sáng cho ta đi, ta muốn ăn năm cái bánh bao nhân thịt mới ra lò! Còn muốn uống một phần lớn đậu nành nóng, thêm năm cái bánh quẩy, cả cơm rượu trứng gà và sủi cảo hấp, mỗi món ba phần. Ta còn muốn ăn cháo đậu xanh, phải bỏ thêm bách hợp với đường. Ừm, buổi sáng ăn nhiều như vậy có phải không ổn lắm?"

Uất Cửu cười lạnh, quái gở nói "Cô cũng biết quá nhiều à."

Gã tưởng Tiêu Hề Hề sẽ giảm bớt phần ăn.

Tuy nhiên, Tiêu Hề Hề vỗ tay một cái, lanh trí nói.

"Vậy ngươi mua thêm cho ta hai cân quýt, ăn chút trái cây hỗ trợ tiêu hóa."

Uất Cửu "……"

Mẹ nó, ăn chút trái cây hỗ trợ tiêu hóa!

Cái lý luận này rốt cuộc ở đâu ra?!

Tiêu Hề Hề mỉm cười vẫy tay, như con mèo chiêu tài ngây thơ.

“Đi nhanh về nhanh, đừng để ta đợi lâu.”

Uất Cửu sa sầm sắc mặt rời khỏi Uất gia.

Vừa ra khỏi nhà, cảm giác bị theo dõi lập tức xuất hiện.

Gã biết đó là những người tối qua.

Những người đó phụng lệnh đến đưa gã về, chưa hoàn thành nhiệm vụ, những người đó sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Uất Cửu lười quan tâm đến những người đó, thích thì cứ đi theo.

Vì yêu cầu của Tiêu Hề Hề khá phức tạp, không thể mua hết trong một quán, Uất Cửu phải đến ba quán mới mua được hết đồ ăn nàng gọi.

Gã xách túi lớn túi nhỏ trở về Uất gia.

Tiêu Hề Hề cắn một miếng bánh bao nhân thịt, hài lòng gật đầu.

“Được đó, bánh bao này mới ra lò, nhân thịt cũng khá tươi, ngon lắm!”

Uất Cửu ngồi đối diện nàng, vẻ mặt u ám đến mức có thể vắt ra nước.

“Bây giờ cô nói được chưa?”

Tiêu Hề Hề còn đang ăn, lời nói của nàng có hơi không rõ ràng.

“Ta không có giấu ngươi manh mối gì, sở dĩ ta nghi ngờ Thiên Yển chân nhân, là vì trước đây ta từng gặp phải chuyện tương tự.”

Uất Cửu sửng sờ “Người nhà của cô cũng bị hại chết?”

Tiêu Hề Hề nuốt đồ ăn trong miệng "Không, cha mẹ ta vẫn còn sống khỏe mạnh."

Uất Cửu cau mày "Vậy sao cô lại gặp phải chuyện tương tự như ta?"

Tiêu Hề Hề "Thật ra ta còn có một đệ đệ song sinh, nhưng lúc chào đời, đệ đệ ta không may chết yểu, mà ta thì không sao. Đúng lúc đó có một đạo sĩ vân du đến nhà, nói ta là thiên sát cô tinh, đệ đệ bị ta khắc chết. Nếu ta còn tiếp tục ở nhà, mọi người trong nhà có thể bị ta khắc chết. Ta thì không may mắn như ngươi, người nhà của ngươi chọn đứng về phía ngươi, bảo vệ ngươi vô điều kiện. Nhưng cha mẹ ta tin lời đạo sĩ đó nói, thật sự nghĩ ta là thiên sát cô tinh."

Uất Cửu không ngờ nàng từng có quá khứ như vậy, không khỏi sửng sốt trong lòng.

Hồi lâu sau mới nói.

"Xin lỗi, ta không nên hỏi những chuyện này."

Tiêu Hề Hề uống một hớp lớn sữa đậu nành nóng, không sao nói.

"Qua bao nhiêu năm rồi, ta sớm đã không còn quan tâm, dù sao hiện giờ ta cũng sống rất tốt, những người đó không đáng để ta canh cánh trong lòng."

Uất Cửu đặt mình vào vị trí của nàng, thầm nghĩ mình sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Nếu biết mình bị cha mẹ bỏ rơi, gã nhất định sẽ tìm cách báo thù.

Tiêu Hề Hề ăn rất nhanh, trong nháy mắt đã ăn gần hết bữa sáng trên bàn.

Thấy Uất Cửu không nhúc nhích, nàng không khỏi hỏi.

“Ngươi không ăn à?”

Uất Cửu hỏi ngược lại “Chỗ này không phải của cô hết sao?”

Tiêu Hề Hề “Dù sao thì cũng là do ngươi trả tiền mua về, sao có thể để ta ăn hết chứ?”

Uất Cửu không ngờ nữ nhân này đã đổi tính, còn chia sẻ đồ ăn với gã.

Trước đây nàng cả một cái bánh nướng cũng không chia cho gã!

Uất Cửu không khỏi thay đổi cách nhìn về nàng, ngay lúc gã định nói vài câu khách sáo thì thấy nàng cầm một cái bánh quẩy, dùng sức bẻ thành hai khúc, sau đó lại bẻ thành hai khúc nhỏ, rồi lại chia thành hai khúc nhỏ hơn ……

Cuối cùng, bánh quẩy chỉ còn lại một khúc bằng ngón tay cái.

Tiêu Hề Hề đưa cho Uất Cửu, hào phóng nói.

“Bánh quẩy này cho ngươi! Ăn từ từ thôi, nếu không đủ thì ngươi có thể mua thêm hai cái nữa.”

Uất Cửu “……”

Cô gọi chút xíu này là cái bánh hả?

Cô có hiểu lầm gì về lượng từ “một cái” vậy hả?

Còn “không đủ thì mua thêm hai cái”?

Chẳng phải nên “không đủ thì chia thêm hai cái” sao?

Thấy gã nhìn chằm chằm mình, Tiêu Hề Hề thúc giục.

“Ngươi ngây ra đó làm gì? Mau ăn đi, bánh quẩy nguội rồi ăn không ngon đâu.”

Uất Cửu cúi đầu nhìn chằm chằm miếng bánh quẩy trong tay, cảm giác thái dương giật giật.

Nếu có thể quay ngược thời gian, gã sẽ tự tát vào mặt mình một cái để đầu óc tỉnh táo.

Đổi tính cái gì? Dù trời đất sụp đổ, núi sông chảy ngược thì nữ nhân trước mặt cũng không đổi tính được!

Trong lòng cô ta chỉ có mỗi ăn!

Trong đầu cô ta chẳng có gì khác ngoài đồ ăn!

Tiêu Hề Hề hài lòng với bữa sáng, nhưng Uất Cửu bị nàng làm tức nhồi máu cơ tim.

Tiêu Hề Hề bắt đầu thưởng thức trái cây sau bữa ăn.

Nàng vui vẻ bóc quýt, không khí tràn ngập mùi chua chua ngọt ngọt.

Mặt Uất Cửu không biểu cảm hỏi.

“Đạo sĩ vân du nói cô là thiên sát cô tinh, chẳng lẽ là Thiên Yển chân nhân?”

Tiêu Hề Hề lắc ngón trỏ “Không phải nha, đạo sĩ đó tên Chu Toàn Khôn, ông ta là giáo chủ của Độ Sinh Giáo. Chắc là ngươi biết Độ Sinh Giáo phải không? Đó là một nhánh của Thiên Môn, tiền tài mà Chu Toàn Khôn lợi dụng Độ Sinh Giáo lừa được đều đưa về Thiên Môn. Có nghĩa Chu Toàn Khôn đang làm việc cho Thiên Môn, mà môn chủ Thiên Môn là Thiên Yển chân nhân lại rất quan tâm đến thiên nhãn của ta, ngươi thử tự nghĩ xem.”

Chương 1082: Trước giờ cô vẫn luôn gài bẫy ta!

Tiêu Hề Hề và Uất Cửu lúc nhỏ từng trải qua chuyện tương tự.

Hai người đều bị một đạo sĩ vân du tìm tới, gắn cho tội danh thiên sát cô tinh, từ đó buộc người nhà bọn họ đưa ra lựa chọn.

Nếu nói hết thảy là trùng hợp, vậy thì quá miễn cưỡng.

Nếu không phải trùng hợp, vậy thì là có người sắp đặt.

Người có thể bày ra cốt truyện có tính chồng chéo cao như vậy, rất có thể là cùng một người.

Cộng thêm hai chuyện này đến cuối cùng đều có liên quan tới Thiên Môn.

Thiên Yển chân nhân là môn chủ Thiên Môn đương nhiên trở thành nghi phạm lớn nhất.

Tiêu Hề Hề vừa ăn quýt vừa nói "Thiên Yển chân nhân không chỉ muốn mệnh cách Tử Vi, còn muốn thiên nhãn, còn muốn thống nhất thiên hạ, chậc chậc, lão muốn cũng nhiều quá đấy."

Uất Cửu nghiêm mặt nói "Lão ta gọi là lòng tham không đáy!"

Tiêu Hề Hề "Ngươi thế này hình như là không muốn nhận Thiên Yển chân nhân là nghĩa phụ nữa."

Uất Cửu cười lạnh "Lão ta giết cả nhà ta, lẽ nào ta còn nhận giặc làm cha sao?!"

Tuy nói người ra tay giết một nhà ba người Uất gia là tiểu

công tử nhà huyện lệnh, nhưng chủ mưu thật sự đứng đằng sau lại là Thiên Yển chân nhân, lão mới là người bày ra mọi chuyện! Lão càng đáng chết hơn nhà huyện lệnh!

Tiêu Hề Hề "Ngươi muốn báo thù không? Nếu muốn báo thù, vậy chúng ta cùng một phe, có thể hợp tác."

Uất Cửu mặt không biểu cảm nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt "Sao lại nhìn ta như vậy?"

Uất Cửu bỗng nhiên vươn tay nắm cổ tay Tiêu Hề Hề.

Chỉ cần dùng chút sức, gã đã kéo cả người nàng qua!

Tiêu Hề Hề cũng phản ứng nhanh.

Nàng vội dùng tay còn lại chống lên bàn thấp bên cạnh giữ thăng bằng.

Tránh được tình huống xấu hổ không cẩn thận ngã vào lòng Uất Cửu.

Tiêu Hề Hề "Ngươi làm gì vậy? Buông ra."

Uất Cửu mặc kệ nàng vùng vẫy, nhìn chằm chằm vào mắt nàng, trong mắt có phần hung ác.

"Ngay từ đầu cô đã biết Thiên Yển chân nhân là kẻ thù giết cả nhà ta rồi có phải không? Cô cố tình đưa ta đến đây để ta biết được sự thật, từng bước dụ ta vào cái bẫy mà cô bày ra, ép ta phải chuyển phe, hợp tác với cô. Trước giờ cô vẫn luôn gài bẫy ta!"

Tiêu Hề Hề thấy tên này đúng là vô lý.

"Ta quả thật có thể dùng thiên nhãn xem được rất nhiều chuyện, nhưng thiên nhãn không phải toàn năng, ta không thể biết hết mọi thứ. Nếu ta thật sự lợi hại như thế, có thể kiểm soát mọi thứ, ta sẽ không để mình rơi vào tình trạng này!"

Nói xong nàng giơ tay cởi mũ trùm đầu, lộ ra mái tóc bạc trắng.

Uất Cửu bị mái tóc trắng làm nhức mắt.

Gã vô thức buông lỏng tay.

Tiêu Hề Hề rút tay lại, ngồi xuống chỗ cũ, vẻ mặt vẫn tức giận.

Uất Cửu xoa xoa trán, cảm thấy rất khó chịu.

Gã đã thấy quá nhiều mặt tối của bản chất con người, nên quen với việc dùng ác ý để suy đoán suy nghĩ của người khác.

Gã tưởng mình đang bị Tiêu Hề Hề gài bẫy, nhưng lại quên mất nàng cũng chỉ là người phàm, rất nhiều chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của nàng.

Ví như những người được Lãng tướng quân phái đến.

Sau khi nàng đến huyện Linh Đài, mới biết ở đây có một nhóm người Tây Vực đang ẩn náu.

Uất Cửu không tự nhiên nói một câu.

“Xin lỗi.”

Gã chưa từng xin lỗi ai, hôm nay là lần đầu tiên, gã cảm giác cả người rất kỳ cục.

Tiêu Hề Hề không phải người nhỏ nhen, thấy gã chủ động xin lỗi, nàng thuận theo xuống thang.

“Chỉ cần buổi trưa ngươi mời ta ăn lẩu thịt dê, ta sẽ không so đo với ngươi.”

Uất Cửu cạn lời “Không phải cô vừa mới ăn sáng sao? Mới đây đã nghĩ tới ăn trưa rồi?”

Tiêu Hề Hề "Đây gọi là lo trước tính sau."

Nàng ném quý đã lột vỏ vào miệng, ăn đến mức hai má phồng lên.

Thấy trời còn sớm, Uất Cửu quyết định đi bái tế mẹ và ông bà.

Trên đường đi, hai người mua một ít trái cây điểm tâm, nhang nến tiền giấy.

Lúc bọn họ đến phần mộ, cuối cùng cũng hiểu tại sao Vệ nương tử lại chắc chắn bọn họ sẽ dễ dàng tìm được phần mộ của Uất gia.

Phần mộ này xây phô trương quá rồi!

Cổng vào có đấu củng, lợp ngói lưu ly ngũ sắc, xung quanh trồng nhiều cây cối, điểm xuyết đình đài lầu các, bên cạnh có dẫn nguồn nước, suối chảy róc rách, chim hót hoa thơm, ba ngôi mộ đứng sừng sững ở giữa.

Đây đâu có phải phần mô? Mà là một nghĩa trang sang trọng!

Tiêu Hề Hề lập tức bị mùi tiền ập đến nhấn chìm.

Là một đỗ nghèo khỉ ăn cơm còn phải bắt người ta mời, trong lòng nàng chợt nảy sinh ghen tị mãnh liệt.

Hai người sắp xếp trái cây điểm tâm, thắp nhang nến, đốt tiền giấy.

Gió lạnh thổi qua, suýt thì thổi tắt ngọn nến.

Uất Cửu vội dịch đến một vị trí, dùng thân thể cản gió.

Gã nhìn ba tấm bia trước mặt, muốn nói chuyện gì đó.

Nhưng gã mở miệng, lại không biết nên nói chuyện gì.

Gã rời Uất gia khi chỉ mới được một tháng tuổi, chuyện gì

cũng không biết, ký ức về mẹ và ông bà sớm đã mờ nhạt.

Gã chỉ có thể chắp vá hình ảnh của ba người từ lời kể của người khác.

Gã cảm thấy mẹ mình hẳn là người ngoài mềm trong cứng, ông ngoại hẳn là người nghiêm khắc kiềm chế, còn bà ngoại hẳn là người nhân từ tốt bụng.

Gã cố gắng tưởng tượng ba tấm bia trước mặt là mẹ và ông bà, rất lâu sau mới thốt ra được một câu.

“Mẹ, ông ngoại, bà ngoại, con tới thăm mọi người.”

Tiêu Hề Hề ngồi xổm trên đất, thả từng tờ tiền vào lửa.

Ngọn lửa càng lúc càng mạnh, không ngừng nhảy múa, tựa như đáp lại lời Uất Cửu.

Tiêu Hề Hề chờ hồi lâu, tiền giấy trong tay sắp đốt hết, vẫn không nghe Uất Cửu nói tiếp.

Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn Uất Cửu hỏi.

“Ngươi nói hết rồi à?”

Uất Cửu khô khan nói “Ta còn có thể nói gì nữa?”

Trong hơn hai mươi năm cuộc đời, những gì gã trải qua chỉ có giết chóc và mưu tính. Gã chưa từng nhận được lòng tốt thuần khiết nhất, chưa từng trải nghiệm sống chung với người thân, gã hoàn toàn không có kinh nghiệm xử lý về phương diện tình cảm.

Gã thậm chí còn không biết cách nói chuyện với người nhà.

Tiêu Hề Hề thấy gã như thế cũng khá đáng thương nên đề nghị.

“Ngươi có thể nói những chuyện thú vị xảy ra gần đây, hay là

ngươi có chuyện gì buồn bực không. Nếu không được nữa thì ngươi cũng có thể nói mình thích ăn gì uống gì, thích mặc quần áo thế nào, ngủ trên chiếc giường thế nào, sau này muốn cưới một người vợ thế nào, định sinh mấy đứa con? Dù ngươi có nói gì đi nữa, người nhà của ngươi cũng sẽ thích nghe."

Uất Cửu nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói.

"Gần đây con gặp được một người rất thú vị, cô ta ăn rất nhiều, rõ ràng là một cô nương rất ốm, nhưng lượng cơm một bữa có thể bì với ba người, con chưa từng thấy nữ nhân nào ăn nhiều như vậy."

Tiêu Hề Hề "……"

Uất Cửu "Thú vị nhất là cô ta thường hay có cử chỉ ngờ nghệch, giống như kẻ ngốc, rất buồn cười."

Tiêu Hề Hề nhịn không được nữa "Ngươi nói thì cứ nói, đừng có công kích người khác."

Chương 1083: Có thể gặp không thể cầu!

Uất Cửu "Thì cô bảo ta nói chuyện thú vị."

Tiêu Hề Hề "Trong cuộc sống của ngươi, ngoài ta ra không còn chuyện thú vị gì khác nữa sao?"

Uất Cửu thành thật trả lời "Không có."

Gã thường xuyên giễu cợt người khác, nhưng loại vui vẻ đó không có thật, mỗi lần nhớ lại chỉ khiến gã cảm thấy nhàm chán.

Mà gã cảm thấy mẹ và ông bà sẽ không thích nghe những chuyện đó.

Tiêu Hề Hề thấy đau đầu "Bỏ đi, đổi chủ đề, nói chút chuyện khiến ngươi buồn bực."

Uất Cửu "Chuyện khiến ta buồn bực nhất là mỗi ngày đều phải mời cô ăn cơm, sức ăn của cô quá lớn, sắp ăn hết tiền trên người ta rồi, nếu cô cứ tiếp tục thế này, ta đành phải cân nhắc đến chuyện đi cướp bóc, dùng số tiền cướp được nuôi dạ dày không đáy của cô."

Giọng điệu gã rất nghiêm túc, không hề giống đùa chút nào.

Tiêu Hề Hề "……"

Cũng không cần liều mạng như vậy.

Tiêu Hề Hề "Ngươi đừng nói chuyện của người khác nữa, nói về mình đi, người nhà của ngươi nhất định muốn hiểu hơn về ngươi, ngươi nói hết sở thích của mình cũng đủ để ngươi nói

rất lâu.”

Uất Cửu vừa nghĩ vừa nói.

“Con không đặc biệt thích ăn gì hay uống gì. Cũng không kén chọn màu sắc quần áo, dù có là trắng đen, hoa hòe, nam nữ gì đó, con cũng từng mặc qua, không đặc biệt thích thứ gì. Giường mềm hay cứng không quan trọng. Còn chuyện lấy vợ …… con muốn cưới một nữ nhân không ăn nhiều, nuôi nữ nhân ăn nhiều quá tốn kém, con sợ nuôi không nổi.”

Tiêu Hề Hề “……”

Ta nghi ngờ ngươi đang ám chỉ ta.

Uất Cửu “Còn chuyện có con, con vẫn chưa nghĩ xa đến thế, chỉ cần vợ con đồng ý, sinh mấy đứa cũng được, dù nàng không muốn có con cũng không sao, con không có yêu cầu gì về chuyện này.”

Nói xong, gã dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề “Ngươi nhìn ta làm gì?”

Uất Cửu “Cô ăn nhiều như vậy thì con của cô nhất định cũng sẽ ăn nhiều.”

Tiêu Hề Hề “Liên quan gì đến ngươi? Cũng đâu phải ngươi nuôi.”

Uất Cửu “……”

Nữ nhân này giết chết cuộc trò chuyện chỉ trong một câu.

Hai người không nói nữa, lặng lẽ đốt tiền giấy.

Uất Cửu khấu đầu ba cái trước ba tấm bia.

Sau khi tế bái xong, hai người bước ra ngoài.

Đi được một đoạn, Tiêu Hề Hề không khỏi liếc nhìn nghĩa trang sang trọng hoành tráng.

Có thể xây nghĩa trang sang trọng dễ như trở bàn tay thế này, hẳn là vị tướng quân đó rất giàu có!

Tiêu Hề Hề huých khuỷu tay nam nhân bên cạnh, xúi giục gã.

"Ngươi không đổi ý thật sao? Người cha giàu như vậy, có thể gặp không thể cầu!"

Uất Cửu sắc mặt lạnh lùng nói "Ta không thèm chút tiền bẩn đó của ông ta."

Tiêu Hề Hề nghiêm túc dạy dỗ "Vừa nhìn đã biết ngươi chưa từng bị xã hội vùi dập, không biết tầm quan trọng của tiền bạc, ngươi có thể ghét cha mình, nhưng ngươi không cần phải ghét tiền trong tay ông ấy, tiền bạc đâu có chọc gì ngươi, ngươi cần gì giận lây nó?"

Uất Cửu "……"

Tiêu Hề Hề tiếp tục dụ dỗ "Mà ngươi nghĩ kĩ xem, nếu ngươi không nhận cha, sau này ông ấy sẽ cưới một người vợ trẻ hơn, sinh ra nhiều con hơn, nếu mẹ ngươi còn sống, nhất định sẽ bị chuyện này chọc tức chết, ngươi nỡ lòng thấy mẹ mình chịu ấm ức sao?"

Uất Cửu khinh thường cười lạnh "Nói không chừng ông ta sớm đã cưới vợ khác sinh con rồi."

Một tướng quân trẻ tuổi có quyền có thế, được người dân kính trọng chắc chắn sẽ không sống qua ngày với một nữ nhân, càng đừng nói đến nữ nhân đó đã chết rồi.

Bản thân Uất Cửu là nam nhân, gã quá rõ bản chất nam nhân.

Cha ruột của gã chắc chắn đã cưới vợ thành đàn rồi.

Tiêu Hề Hề "Vậy ngươi càng phải về, ngươi phải nói cho mọi

người biết, mẹ ngươi là vợ cả, dù sau này Lãng tướng quân kia có cưới nữ nhân khác thì bà ấy chỉ có thể là vợ kế, tuyệt đối không thể đoạt đi danh phận vợ cả của mẹ ngươi.”

Đôi mắt Uất Cửu lóe lên.

Nữ nhân này nói hình như cũng có lý.

Gã không quan tâm Lãng tướng quân kia cưới bao nhiêu thê thiếp, nhưng gã không thể nhẫn nhịn ông ta xóa danh phận vợ cả của mẹ mình.

Năm đó tiểu công tử nhà huyện lệnh nhiều lần uy hiếp Uất tiểu thư làm thiếp, nhưng Uất tiểu thư đã từ chối, chứng tỏ bà là một nữ tử có khí khái cốt cách, nếu còn sống, bà nhất định sẽ không muốn danh phận vợ cả của mình bị người khác chiếm.

Uất Cửu nheo mắt, ẩn ý sâu xa nhìn nữ nhân trước mặt.

“Sao cô đột nhiên lại quan tâm đến quan hệ của ta và cha ta như vậy?”

Tiêu Hề Hề không do dự nói “Đương nhiên là vì cha ngươi quá giàu chứ gì nữa!”

Uất Cửu “Cha ta giàu thì liên quan gì tới cô?”

Tiêu Hề Hề “Nếu ngươi và cha ngươi nhận nhau, vậy ngươi cũng sẽ biến thành người giàu, sau này nếu ta thiếu tiền, có thể mượn ngươi chút đỉnh tiêu xài, giàu rồi thì đừng quên bạn bè.”

Nàng vừa nói vừa xoa xoa ngón tay, miệng cười ranh mãnh.

Uất Cửu “……”

Hóa ra trong mắt nữ nhân này, gã chỉ là tiền trang di động.

Uất Cửu càng nghĩ càng không vui.

Gã cười hung ác “Dù ta có trở thành người giàu, cũng sẽ

không cho cô mượn một xu!”

Nói xong gã bước đi không thèm ngoảnh lại.

Tiêu Hề Hề vội đuổi theo “Ngươi đừng keo kiệt vậy chứ, tiền là nguồn gốc của mọi tội lỗi, nó sẽ mang đến cho ngươi vô số phiền muộn và rắc rối, ngươi chia tiền cho ta, ta có thể giúp ngươi gánh chịu một phần phiền muộn và rắc rối!”

Uất Cửu nghe vậy, chân bước càng nhanh hơn.

Tiêu Hề Hề chạy theo phía sau gã.

Khi hai người về thành đã là buổi trưa.

Vì sáng nay Uất Cửu đã hứa với Tiêu Hề Hề, hai người lại đến quán thịt dê Vệ Ký ăn trưa.

Vệ nương tử rất nhiệt tình, còn tặng họ một hũ rượu nóng.

“Đây là rượu nhà tôi tự ủ, chỉ để ở nhà uống, chưa từng bán cho ai, hôm nay tặng hai người một hũ, hai người từ từ uống, có cần gì thì gọi tôi.”

Tiêu Hề Hề nói cảm ơn.

Nàng cầm hũ rượu lên, đưa tới gần mũi ngửi “Cũng thơm thật, tiếc là ta không uống được.”

Uất Cửu hỏi “Cô không thể uống rượu?”

Tiêu Hề Hề “Không hẳn.”

Nàng có thể uống rượu, nhưng tửu lượng không tốt lắm, khi say sẽ hành động điên cuồng.

Lạc Thanh Hàn biết nàng có tật này, đã nhiều lần dặn nàng không được uống rượu trước mặt người ngoài, lỡ như say rồi thì khó mà thu dọn hiện trường.

Tiêu Hề Hề kiềm nén buông hũ rượu xuống.

Rượu ngon trước mắt mà không được uống, đau đớn quá mà!

Uất Cửu thấy dáng vẻ luyến tiếc của nàng, nhướng mày nói "Nếu uống được, tại sao không uống? Lẽ nào cô còn sợ ta say rồi làm gì cô sao?"

Tiêu Hề Hề lắc đầu "Không phải, ta sợ ta sẽ làm gì ngươi."

Uất Cửu "……"

Có lẽ gã đã hiểu tại sao nữ nhân này lại không uống rượu.

Gã cũng từng thấy rất nhiều kẻ tửu lượng không tốt, uống say rồi thì làm khùng làm điên, tên này còn đáng sợ hơn tên kia.

Không biết Uất Cửu nghĩ tới chuyện gì, nụ cười trên mặt rạng rỡ hơn.

Giống như anh túc nở rộ, xinh đẹp chết người.

"Nếu chỉ uống một chút, chắc là không sao."

Chương 1084: Ngươi hối hận rồi?

Tiêu Hề Hề ngửi mùi rượu thơm nồng, con sâu tham ăn trong bụng lập tức trỗi dậy.

Nhưng nàng vẫn nhớ lời Lạc Thanh Hàn dặn.

Nàng buộc mình phải rời mắt khỏi hũ rượu "Ta không uống, ta chỉ ăn thôi."

Nói xong nàng cầm đũa gắp một miếng thịt dê lớn trong nồi ra ăn.

Uất Cửu cầm hũ rượu lên rót hai ly.

Gã đẩy một ly đến bên tay Tiêu Hề Hề.

"Không định uống thật sao? Rượu này ngửi rất thơm."

Tiêu Hề Hề vùi mặt vào trong bát, vừa ăn vừa nói "Ta không uống."

Uất Cửu "Uống một chút sẽ không say."

Tiêu Hề Hề sợ bản thân không kiềm chế được, uống một chút lại muốn uống thêm.

Nàng kiên quyết phớt lờ dụ dỗ của Uất Cửu, chuyên tâm ăn uống.

Uất Cửu thấy vậy, khẽ tặc lưỡi, hơi thất vọng nói.

"Chán chết."

Sau khi hai người ăn no uống đủ, Uất Cửu chuẩn bị tính tiền.

Vệ nương tử nói "Bàn của hai người đã có người trả tiền rồi."

Uất Cửu sững sờ "Ai giúp chúng ta trả tiền?"

Vệ nương tử chỉ vào bàn ở trong góc.

"Là bọn họ."

Uất Cửu nhìn theo hướng bà chỉ, sau đó nhận ra khách ngồi ở bàn trong góc chính là chàng trai có khuôn mặt trẻ con mà gã gặp tối qua.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con vẫn luôn chú ý đến Uất Cửu.

Hắn thấy Uất Cửu đang nhìn về phía mình, cong môi mỉm cười.

Uất Cửu hơi nhướng mày.

Gã nói với Tiêu Hề Hề mấy câu rồi đi về phía chiếc bàn trong góc.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con dường như không ngờ gã sẽ trực tiếp tới đây, hắn hơi sửng sốt, sau đó đứng dậy cung kính gọi.

"Thiếu gia."

Uất Cửu ngồi xuống ghế trống đối diện, cười như có như không hỏi.

"Các người luôn theo dõi ta?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con rót một tách trà nóng, đẩy nó đến trước mặt Uất Cửu, nói "Chúng tôi chỉ muốn bảo vệ ngài an toàn."

Uất Cửu không động đến tách trà, cứ nhìn chàng trai có khuôn

mặt trẻ con trước mặt.

“Ta không cần các người bảo vệ.”

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con “Ngài là con trai của Lãng tướng quân, nếu chuyện này bị người khác biết, có thể sẽ gây nguy hiểm cho ngài, chúng tôi nhất định phải đi theo ngài, để đảm bảo an toàn cho ngài. Nếu ngài không muốn thấy chúng tôi, chúng tôi có thể cẩn thận hơn, đảm bảo sẽ không xuất hiện trước mặt ngài nữa.”

Uất Cửu “Nói vậy, các người định cứ đi theo ta thế sao?”

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con “Chúng tôi phụng lệnh hành sự, mong ngài lượng thứ.”

Hắn tưởng Uất Cửu sẽ cảm thấy bất mãn, dù sao Uất Cửu trông giống người rất khó hòa hợp.

Ngoài dự đoán là Uất Cửu không thấy bất mãn, ngược lại còn cười ôn hòa.

“Nếu đã như vậy, hay là các người giúp ta làm chút chuyện?”

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con sững sờ một lúc rồi đáp “Đương nhiên, được cống hiến cho ngài là vinh dự của chúng tôi.”

Uất Cửu móc móc ngón tay về phía hắn, ra hiệu cho hắn lại gần.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con đứng dậy, không do dự bước tới, khom người cúi đầu.

Uất Cửu thì thầm vào tai hắn mấy câu.

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con nói không thành vấn đề.

“Chúng tôi mặc thiếu gia sai khiến!”

Sau đó Uất Cửu bưng trà lên nhấp một ngụm "Cứ thế đi, ta đi trước."

Gã đứng dậy đi bước hai, rồi dừng lại quay đầu nhìn chàng trai có khuôn mặt trẻ con.

"Mãi chưa hỏi ngươi, nên gọi ngươi là gì?"

Chàng trai có khuôn mặt trẻ con "Tại hạ Đồ Lăng."

Uất Cửu khẽ gật đầu "Đồ Lăng, ta nhớ rồi."

Gã quay lại với Tiêu Hề Hề, nói với nàng có thể đi rồi.

Tiêu Hề Hề đứng dậy, theo gã ra ngoài, vừa đi vừa hỏi.

"Ngươi nói gì với người đó?"

Uất Cửu cười thần bí "Cô đoán xem."

Tiêu Hề Hề "……"

Bỏ đi, lẽ ra nàng không nên hỏi.

Trước khi đi, Uất Cửu muốn nhìn Uất gia lần cuối.

Khi đi ngang qua nhà họ Giang, bọn họ thấy một nhóm người đang tụ tập trước nhà họ Giang, trong đó còn có mấy bổ khoái.

Mọi người thì thầm với nhau, bàn tán không ngừng.

"Không biết Giang thúc đã tạo nghiệt gì, trước thì nuôi một đứa con bất hiếu, bây giờ đứa con bất hiếu bị người khác giết chết."

"Con trai ông ấy là tên côn đồ, còn sống cũng chỉ là tai họa, ngược lại chết rồi sẽ khiến mọi người yên tâm hơn."

"Không thể nói như vậy, tốt xấu gì cũng là một mạng người."

“Giang thúc tuổi đã cao, chỉ có một đứa con trai, bây giờ con trai chết, chỉ còn lại ông ấy và con dâu, thêm hai đứa cháu trai, mẹ góa con côi thêm một người già, sau này phải sống ra sao?”

……

Đám đông bị bổ khoái cưỡng ép tách ra làm hai, chừa một lối đi.

Hai nha dịch khiêng cáng bước ra.

Thi thể trên cáng được phủ vải trắng nên không thể thấy gì.

Giang thúc và con dâu đi theo phía sau, khóc lóc thảm thiết.

Uất Cửu đứng phía sau đám đông, lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tiêu Hề Hề thăm dò hỏi “Ngươi hối hận rồi?”

Uất Cửu cong môi cười “Một chút cũng không.”

Năm đó Giang Thành Tài giúp kẻ ác làm chuyện xấu, khiến gã bị chia cắt với người nhà, còn khiến gã nhận giặc làm cha, món nợ này không phải chỉ giết một Giang Thành Tài là có thể trả sạch.

Gã muốn những người còn lại trong nhà họ Giang cũng phải cảm nhận nỗi đau xa cách người thân giống như gã.

Cảnh tượng trước mắt đúng như điều gã muốn.

Gã biểu thị rất hài lòng.

Sau khi về Uất gia, Uất Cửu dạo một vòng từ trong ra ngoài.

Gã nhìn nó rất kỹ, như muốn khắc sâu từng chi tiết trong căn nhà này vào đầu để sau này không quên.

Cuối cùng gã cũng ra khỏi cổng.

Xe ngựa đã chờ sẵn ngoài cổng.

Tiêu Hề Hề ngồi trên xe ngựa, nhìn Uất Cửu xoay người, chậm rãi đóng cổng lại.

Cánh cổng dần dần đóng lại, khung cảnh trong nhà từng chút thu nhỏ, cuối cùng hoàn toàn bị ngăn cách ở phía bên kia cánh cổng.

Uất Cửu tự mình khóa cổng lại, xoay người đi về phía xe ngựa.

Tiêu Hề Hề hỏi "Ngươi không cần tìm một người giúp ngươi trông coi căn nhà này sao?"

Căn nhà này trồng rất nhiều hoa và cây, phải thường xuyên có người chăm sóc dọn dẹp, nếu không căn nhà sẽ sớm hoang phế.

Uất Cửu vén gấu quần lên, tiêu sái ngồi lên ván xe, bình tĩnh nói.

"Không cần, căn nhà này sẽ không có người ở nữa, có sạch sẽ đến đâu cũng vô dụng."

Nhà sở dĩ gọi là nhà vì có người nhà quan tâm yêu thương gã.

Nhưng hiện giờ gã không còn người nhà.

Căn nhà đó không còn là nhà, nó chỉ được xem như là một căn nhà có vẻ ngoài hào nhoáng.

Uất Cửu nhẹ nhàng lắc dây cương, đánh xe về phía trước.

Khoảng cách ngày xa dần, Uất gia phía sau ngày càng nhỏ hơn.

Uất Cửu không nhìn lại.

Gã bình tĩnh nhìn về phía trước.

Ở đây đã không còn ai có thể khiến gã dừng chân nhớ về.

Nhưng phía trước vẫn còn kẻ chủ mưu khiến gã nhà tan cửa nát.

Tiêu Hề Hề lấy một ít phấn thơm trong túi rắc ra ngoài cửa sổ xe.

Hương thơm phảng phất trong gió lạnh rồi nhanh chóng nhạt phai.

Nàng cất túi thơm đi, rồi hỏi.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Uất Cửu không quay đầu lại nói “Về Thiên Môn gặp nghĩa phụ của ta.”

Tiêu Hề Hề “Vậy ngươi giải huyệt đạo trên người ta đi, như vậy ta cũng có thể góp chút sức.”

Uất Cửu “Bây giờ không được, chờ thêm một chút, thời cơ đến, ta tự nhiên sẽ giải huyệt đạo cho cô.”

Chương 1085: Đề phòng cẩn thận hơn

Tiêu Hề Hề và Uất Cửu rời huyện Linh Đài không lâu, một nhóm Ngọc Lân vệ đã xuất hiện ở huyện Linh Đài.

Huyện lệnh hoảng sợ dẫn theo một nhóm quan viên luống cuống đến nghênh đón.

Thượng Khuê xuống ngựa, lấy hai bức chân dung trong ngực, đưa cho huyện lệnh trước mặt.

“Các ngươi nhìn xem, có thấy hai người trong ảnh không?”

Trên chân dung vẽ một nam một nữ.

Người nam mũi cao mắt sâu, khuôn mặt nữ tính, không thể phân biệt nam nữ.

Người nữ dung mạo tinh khiết, môi anh đào hơi cong lên, mắt cười cong cong, khóe miệng có hai lúm đồng tiền, nhìn rất thích mắt.

Huyện lệnh vừa nhìn đã nhận ra, người nam trong chân dung chính là người bị truy nã gần đây, lệnh truy nã vẫn còn được dán ở huyện Linh Đài.

Còn chân dung của người nữ, ông cảm thấy rất lạ, ông chắc chắn mình chưa từng gặp người này bao giờ.

Nhưng để tránh bỏ lỡ manh mối, huyện lệnh triệu tập mọi người trong huyện nha, bảo họ xem từng chân dung, xem thử ai đã từng nhìn thấy người trong ảnh?

Người trong huyện nha nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

Muốn mọi người xem hết một lượt cần một khoảng thời gian.

Phương Vô Tửu không muốn lãng phí thời gian chờ đợi, liền nhỏ giọng nói với Thượng Khuê.

“Ta dẫn Lão Vương đi dạo, sẽ về ngay.”

Thượng Khuê gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Bên cạnh Phương Vô Tửu là một con mèo mũm mĩm màu vàng.

Phương Vô Tửu ra hiệu cho nó đi phía trước.

Con mèo vàng hít một hơi thật sâu, chẳng mấy chốc đã ngửi thấy mùi thơm quen thuộc trong không khí lạnh lẽo.

Nó lần theo mùi hương đi về phía trước, Phương Vô Tử cũng chậm rãi theo sau.

Cuối cùng bọn họ dừng lại trước cổng một trạch viện hoành tráng.

Phương Vô Tửu nhìn lên, thấy tấm biển treo cổng có viết chữ “Uất phủ.”

Họ Uất này rất hiếm gặp, Phương Vô Tửu vừa nhìn thấy họ này, lập tức nghĩ ngay đến Uất Cửu.

Y thấy cổng bị khóa, hình như trong phủ không có người.

Phương Vô Tửu thuần thục lấy một bao cá khô đút cho Lão Vương.

Lão Vương được khen thưởng, rất hài lòng.

Phương Vô Tửu dẫn nó về tìm Thượng Khuê.

Phía Thượng Khuê cũng đã có kết quả.

Có hai bổ khoái cho biết mình đã nhìn thấy hai người lạ ở huyện Linh Đài, một nam một nữ, tự xưng là vợ chồng, người nam kia còn là người huyện Linh Đài.

Đây là lần đầu tiên Trương bổ khoái đối mặt với quan viên cấp cao, trong lòng thấy rất căng thẳng.

Ông cố gắng giữ bình tĩnh, kể những gì mình biết.

"Lang quân kia trông khác với trong ảnh, nhưng tiểu nương tử kia rất giống với người trong ảnh."

Thượng Khuê hỏi "Bọn họ hiện giờ ở đâu?"

Trương bổ khoái "Bọn họ đã đi rồi, mới đi hôm qua."

Thượng Khuê cau mày, bọn họ tới muộn một bước rồi!

Nếu bọn họ nhanh hơn một chút, có lẽ đã gặp Quý phi nương nương ở đây.

Phương Vô Tửu nhìn Trương bổ khoái, hỏi.

"Vị lang quân đó có phải họ Uất?"

Trương bổ khoái giật mình, vô thức thốt lên "Sao ngài biết?!"

Ông lập tức phản ứng lại, cuống quít xin lỗi "Xin lỗi, hạ quan thất lễ, hạ quan đáng chết."

Phương Vô Tửu không để ý đối phương thất lễ, tiếp tục hỏi.

"Có thể dẫn chúng ta đến Uất gia xem thử không?"

Trương bổ khoái lập tức gật đầu "Đương nhiên có thể."

Một nhóm người hùng hổ đến Uất gia.

Cánh cổng đóng chặt, trên cổng treo một khóa đồng nặng

trịch.

Huyện lệnh nhanh chóng sai người phá ổ khóa.

Uất gia sớm đã không còn người ở, căn nhà này cũng chỉ là một căn nhà trống, dù cổng có bị phá cũng không có người quản.

Dân chúng sống gần đó nghe thấy tiếng động, xôn xao chạy ra khỏi nhà xem náo nhiệt.

Phương Vô Tửu ngăn huyện lệnh phá khóa.

Y rút trâm cài trong búi tóc ra, nhét trâm cài dài mỏng vào lỗ khóa rồi xoay hai lần.

Sau đó nghe hai tiếng lách cách.

Chiếc khóa đồng mở ra.

Huyện lệnh đứng gần đó ngơ ngác nhìn.

Ông không ngờ quan viên cấp cao ở Thịnh Kinh còn có kỹ năng này!

Lẽ nào bây giờ muốn lăn lộn quan trường, phải học trước mấy món nghề phụ mới được sao?!

Phương Vô Tửu không biết hành động nhỏ của mình ảnh hưởng thế nào tới huyện lệnh, y nhét trâm cài vào lại búi tóc, mở cổng dẫn mọi người đi vào.

Bên trong căn nhà được xây đẹp hơn bên ngoài, nhưng vì đã lâu không có người ở nên trông vô cùng vắng lặng.

Thượng Khuê lập tức sai người khám xét toàn bộ căn nhà.

Phương Vô Tửu đi đến hậu viện, nhìn chằm chằm hai cây bưởi trong sân.

Những quả bưởi nặng trịch treo trên cành, một vài quả rơi xuống đất thối rữa vì quá chín và không có người hái.

Giang thúc từng giúp dọn dẹp, bây giờ không còn ai đến đây, chỉ mới qua hai ngày, nơi này đã hoang tàn hơn trước.

Mũi Lão Vương cử động.

Nó đi tới đống vỏ bưởi, kêu meo meo hai lần.

Phương Vô Tửu bị tiếng kêu của nó thu hút.

Khi nhìn thấy đống vỏ bưởi, y đoán đó là những chiếc vỏ mà Hề Hề bóc ra khi ăn bưởi.

Muội ấy vẫn luôn như vậy, đi đâu cũng phải lấp đầy bụng trước.

Lúc này, Thượng Khuê bước nhanh tới.

“Phương thái y, chúng ta tìm thấy một tờ giấy dưới gối trong một phòng khách.”

Hắn đưa tờ giấy cho Phương Vô Tửu.

Trên tờ giấy mỏng có viết vài dòng.

Vừa nhìn thấy nét chữ nguệch ngoạc như vẽ bùa, Phương Vô Tửu liền biết nó nhất định là do Hề Hề viết.

Chữ viết của sư muội trước nay luôn tùy hứng, có lúc cả bản thân sư muội cũng không nhìn ra, tỷ lệ thành công của những người cố bắt chước chữ viết của sư muội gần như bằng không.

Chính vì Thượng Khuê không hiểu trên giấy viết gì, mới vội đến chỗ Phương Vô Tửu xem y có nhìn được chữ không?

Kết quả chứng minh, Phương lão cẩu không hổ là Phương lão cẩu, dù có vẽ bùa thì y vẫn nhìn ra nội dung trên giấy.

Phương Vô Tửu "Đây là giấy do Quý phi nương nương để lại, người dặn dò hai việc, thứ nhất là người tạm thời an toàn, chúng ta không cần lo lắng, thứ hai huyện Linh Đài có một nhóm người Tây Vực ẩn nấp, triều đình nên đề phòng cẩn thận hơn."

Thượng Khuê cau mày "Tại sao huyện Linh Đài có người Tây Vực?"

Những năm qua, bang giao giữa Đại Thịnh và Tây Vực khá thân thiết, hàng năm sứ thần Tây Vực sẽ đến dâng cống phẩm cho Hoàng đế Đại Thịnh, để hồi đáp, Hoàng đế Đại Thịnh sẽ cho phép người Tây Vực mua bán với Đại Thịnh.

Ở một nơi phồn hoa như Thịnh Kinh, thường có thể thấy những thương đội người Tây Vực đang mua bán hàng hóa.

Mọi người cũng không thấy lạ gì.

Nhưng ở một nơi hẻo lánh ít người biết đến như huyện Linh Đài, sao lại có người Tây Vực?

Phương Vô Tửu sai người mời huyện lệnh tới.

Y hỏi huyện lệnh về chuyện của người Tây Vực.

Tuy nhiên, huyện lệnh không hề hay biết chuyện này.

Một ngày trời lạnh, mà ông vẫn đổ mồ hôi lạnh cả người.

"Xin hai vị đại nhân thứ tội, ba năm trước hạ quan đến huyện Linh Đài nhậm chức, trong ba năm qua, hạ quan thật sự chưa từng thấy người Tây Vực nào, người Tây Vực trông rất đặc biệt, nếu hạ quan từng thấy, chắc chắn sẽ nhớ rất rõ!"

Chương 1086: Hắn nhất thời nhanh miệng đã nói sai rồi!

Hắn nhất thời nhanh miệng đã nói sai rồi!Bản thân huyện lệnh cũng không biết gì, chỉ đành sai người gọi Trương bổ khoái tới.

Trương bổ khoái là người gốc huyện Linh Đài, nhậm chức nhiều năm, biết nhiều về huyện Linh Đài hơn huyện lệnh.

Biết Thượng Khuê và Phương Vô Tửu muốn hỏi về người Tây Vực, Trương bổ khoái lập tức nói.

“Con rể Uất gia là người Tây Vực, nhưng chuyện đó đã hơn hai mươi năm rồi, người con rể đó cũng đã biến mất, không biết còn sống hay đã chết.”

Phương Vô Tửu nhạy bén nắm bắt tin tức mấu chốt, hỏi.

“Uất gia có con rể?”

Trương bổ khoái không dám giấu diếm, lập tức kể lại mọi chuyện về Uất gia.

Sau khi nghe kể, Phương Vô Tửu chắp nối lại toàn bộ câu chuyện trong đầu.

Nếu y đoán đúng, Uất Cửu bây giờ hẳn đã đổi phe. Tiếp theo, Uất Cửu và Hề Hề sẽ đi tìm môn chủ Thiên Môn, Uất Cửu muốn trả thù, còn Hề Hề muốn trừ tai hoạ về sau.

Hai người này đã hạ quyết tâm làm chuyện này!

Nhưng môn chủ Thiên Môn là người mà bọn họ có thể đối phó

được sao?

Thiên môn có thể ẩn náu nhiều năm như vậy trong Đại Thịnh, còn phát triển thành quái vật khổng lồ như ngày nay cũng đủ cho thấy thủ đoạn của môn chủ Thiên Môn lợi hại đến mức nào.

Nếu Hề Hề và Uất Cửu chọi cứng với lão, rõ ràng lão là người có phần thắng cao hơn.

Nói cách khác, dù Uất Cửu và Hề Hề có may mắn thành công thì Thiên Môn vẫn còn rất nhiều người, hai người bọn họ giết môn chủ của người ta, có thể an toàn rút lui được không?

Sợ là người ta sẽ vồ lấy bọn họ ăn tươi nuốt sống!

Phương Vô Tửu lập tức viết một phong thư đưa cho Thượng Khuê.

"Ngài sai người đưa thư này về Thịnh Kinh, giao tới tay Hoàng thượng, nhất định phải nhanh!"

Thượng Khuê "Được."

Phương Vô Tửu "Phái một đội người tìm tất cả người Tây Vực trong thành, điều tra thân phận của bọn họ."

Thượng Khuê lập tức phái người xử lý hai việc này.

Mật thư nhanh hóng được Ngọc Lân vệ đưa về Thịnh Kinh.

Trong hoàng cung.

Lạc Thanh Hàn đã liên tục mất ngủ gần mười ngày.

Chỉ cần nhắm mắt lại, hắn sẽ thấy Hề Hề đang trốn ở một góc nào đó dần mất đi sự sống.

Hắn không dám nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng không dám nhìn cảnh tượng đó.

Hắn chỉ đành mở mắt, khó khăn chờ đến trời sáng.

Qua một thời gian, cuối cùng thân thể hắn cũng không chịu nổi.

Hoàng đế ngã bệnh, các thái y trong triều vắt óc giúp hắn điều dưỡng thân thể.

Nhưng dù có uống bao nhiêu thuốc, tình trạng thân thể của Hoàng đế cũng không cải thiện.

Thái y lệnh nói chuyện riêng với Thường công công.

“Bệ hạ mắc tâm bệnh, tâm bệnh cần tâm dược trị.”

Thường công công biết tâm bệnh của Hoàng đế là Quý phi.

Bây giờ Quý phi không rõ tung tích, không rõ sống chết, Hoàng đế lo lắng đến mức không thiết ăn uống.

Thường công công tiễn Thái y lệnh đi, rồi trở về tẩm điện.

Hắn nhìn tiểu cung nữ lúng túng bưng bát thuốc quỳ trên đất, còn Hoàng đế ngồi bên bàn, trong tay cầm tấu chương được Nội các gửi tới, không hề nhìn tiểu cung nữ bên cạnh.

Thấy Thường công công đi vào, tiểu cung nữ vội vàng nhìn hắn cầu cứu.

Thường công công thấy vậy liền biết Hoàng đế lại không muốn uống thuốc, tiểu cung nữ không dám khuyên, cũng không dám đi, chỉ có thể quỳ ở bên cạnh bất lực chờ đợi.

Thường công công thận trọng nhắc nhở “Bệ hạ, đến giờ uống thuốc rồi.”

Dù Thái y lệnh nói Hoàng đế mắc tâm bệnh, nhưng thuốc vẫn phải uống, nếu không thân thể sẽ suy sụp nhanh hơn.

Lạc Thanh Hàn không ngẩng đầu, trả lời.

“Để đó đi.”

Thường công công muốn nói thuốc nên uống lúc còn nóng, nhưng hắn hiểu rõ tính tình của Hoàng đế, có vài lời chỉ nên nói một lần, nói nhiều Hoàng đế sẽ thấy phiền, đặc biệt là thời gian gần đây Hoàng đế tâm trạng không tốt, tính khí lại càng khó lường.

Cuối cùng, Thường công công chỉ có thể bảo tiểu cung nữ đặt bát thuốc xuống.

Tiểu cung nữ như được đại xá, đặt thuốc lên bàn nhỏ bên cạnh rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Nàng thật sự sợ vị Hoàng đế này.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian Quý phi rời đi, tính cách của Hoàng đế ngày càng lạnh lùng nghiêm khắc, bình thường trừ khi cần thiết, hầu như không nói lời nào, người xung quanh chỉ cần mắc phải một sai lầm nhỏ nhất, Hoàng đế cũng sẽ không thương tiếc xử phạt.

Tất cả người hầu bên cạnh Hoàng đế đều run rẩy sợ hãi, sợ làm sai khiến Hoàng đế không vui.

Rõ ràng Hoàng đế trước đây không phải thế này.

Dù trước đây Hoàng đế tình tính quái dị, nhưng cũng không truy cứu mấy chuyện nhỏ nhặt.

Tuyệt đối không khó lường như bây giờ.

Trong lòng mọi người đều biết, những chuyện này đều là do Quý phi rời đi.

Thường công công bất lực nhìn thuốc nguội dần, nhưng Hoàng đế lại không muốn uống thuốc, liên tục đọc hết tấu chương này đến tấu chương khác, như thể không bao giờ thấy mệt

mỏi.

Trời đã gần tối.

Thường công công không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở.

“Bệ hạ, nô tài đi hâm nóng thuốc cho ngài.”

Lạc Thanh Hàn thản nhiên đáp “Ừm.”

Thường công công lập tức sai người mang bát thuốc đi.

Một lúc sau, một bát thuốc nóng hổi lại được bưng lên.

Tuy nhiên, Lạc Thanh Hàn vẫn không nhìn bát thuốc lấy một lần.

Hắn đắm chìm trong công việc, muốn dựa vào công việc bận rộn phân tán chú ý, để bản thân khỏi mất đi lý trí vì lo lắng an toàn cho Hề Hề.

Thường công công can đảm khuyên.

“Bệ hạ, bệnh của ngài vẫn chưa khỏi, thái y dặn ngài nên nghỉ ngơi nhiều hơn, như vậy bệnh có thể khỏi nhanh hơn.”

Lạc Thanh Hàn không ngẩng đầu nói “Thân thể của trẫm, trẫm tự biết rõ, trẫm không sao.”

Thường công công “Bệ hạ, nếu Quý phi nương nương ở đây, nhất định sẽ không muốn thấy ngài hành hạ bản thân như thế này.”

Động tác phê tấu chương của Lạc Thanh Hàn dừng lại.

Vết mực trên đầu bút rơi xuống một chấm đen trên tấu chương.

Hắn từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn tú có hơi nhợt nhạt.

Vì mất ngủ liên tục, hắn trông hốc hác tiều tụy hơn trước.

Thường công công biết Quý phi là điểm yếu của Hoàng đế, người khác không thể động tới, nhưng trong tình cảnh này, cũng chỉ khi nhắc tới Quý phi mới có thể khiến Hoàng đế chú ý, nếu không dù người khác nói gì, Hoàng đế cũng sẽ thờ ơ.

Dưới cái nhìn im lặng của Hoàng đế, Thường công công cảm thấy vô cùng áp lực, khó khăn nói tiếp.

“Nô tài biết ngài rất lo cho an nguy của Quý phi nương nương, cũng chính vì vậy, ngài càng phải bảo trọng thân thể, nếu ngài ngã bệnh, làm sao đi tìm Quý phi nương nương?”

Môi mỏng của Lạc Thanh Hàn khẽ mấp máy “Nàng còn có thể về không?”

Thường công công vội nói “Đương nhiên sẽ về, Quý phi nương nương rất xem trọng ngài, vì cứu ngài, Quý phi nương nương thậm chí không tiếc mạng mình …..”

Lời nói tới đây chợt ngừng lại.

Hắn nhất thời nhanh miệng đã nói sai rồi!

Chương 1087: Thẩm vấn từng người

Lúc Hoàng đế hôn mê, các thái y đã cố hết sức nhưng không trị khỏi, cuối cùng là do Quý phi dùng phương pháp bí mật sửa mệnh, mới khiến hắn tỉnh dậy.

Tuy nhiên sửa mệnh phải trả giá.

Sau khi Phương Vô Tửu trở về, biết Hoàng đế đã tỉnh lại, lập tức đoán được Hề Hề giúp Hoàng đế sửa mệnh.

Phương Vô Tửu nói thẳng với Hoàng đế, sửa mệnh sẽ phải trả giá rất đắt.

Huyền Cơ Tử vì sửa mệnh cho Nam Nguyệt vương, đã hy sinh một nửa tuổi thọ của mình.

Cái giá mà Hề Hề phải trả tuyệt đối không thấp hơn Huyền Cơ Tử.

Lạc Thanh Hàn biết được chuyện này, cả người cứng đờ tại chỗ, hồi lâu vẫn chưa hồi phục.

Ngày hôm đó, Lạc Thanh Hàn nhốt mình trong phòng ngủ của cung Vân Tụ suốt một ngày đêm.

Không thể ăn uống được gì.

Hắn đói suốt một ngày một đêm.

Mãi đến khi Phương Vô Tửu tới tìm hắn, nói có tin tức về Hề Hề thì cửa mới mở ra.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn hốc hác, đôi mắt ửng đỏ bước ra khỏi

căn phòng tối.

Giọng hắn khàn khàn mệt mỏi hỏi.

“Nàng đang ở đâu?”

Phương Vô Tửu nâng mèo vàng nặng trịch trong tay lên, ra hiệu cho đối phương nhìn vật trên cổ con mèo.

Một sợi dây chuyền bạc mỏng đeo quanh cổ mèo vàng, ở giữa sợi dây treo một con dấu mèo con nhỏ nhắn tinh xảo.

Giây phút Lạc Thanh Hàn nhìn thấy con dấu mèo con, con ngươi hơi run lên.

Con dấu này là chính tay hắn khắc ra, tặng cho Hề Hề làm quà sinh nhật!

Hề Hề vẫn luôn đeo nó, sao nó lại xuất hiện trên người Lão Vương?

Lẽ nào Lão Vương đã gặp Hề Hề?

Phương Vô Tửu đưa ra câu trả lời khẳng định “Lão Vương biết Hề Hề ở đâu.”

Lạc Thanh Hàn muốn bảo Lão Vương đưa hắn đi tìm Hề Hề, nhưng Phương Vô Tửu đã khuyên.

“Tuy thuật đổi mệnh của môn chủ Thiên Môn đã thất bại, nhưng phản loạn ở huyện Du Môn vẫn chưa kết thúc, cả chiến sự với nước Thiên Đảo vẫn đang căng thẳng, lúc này bệ hạ tuyệt đối không được rời Thịnh Kinh, ngài bắt buộc phải ở trong cung chỉ huy tình hình. Chuyện tìm Hề Hề cứ giao cho vi thần, một khi có tin tức của Hề Hề, vi thần nhất định sẽ báo ngay cho ngài.”

Sau khi Lạc Thanh Hàn bình tĩnh lại, bèn đồng ý với đề nghị của Phương Vô Tửu.

Phương Vô Tửu và Thượng Khuê dẫn đầu một đội Ngọc Lân vệ rời Thịnh Kinh, do Lão Vương phụ trách dẫn đường, Lạc Thanh Hàn ở lại trong cung xử lý sự vụ quan trọng do các nơi gửi tới.

Vì lo lắng cho an nguy của Hề Hề, khoảng thời gian này Lạc Thanh Hàn vô cùng dằn vặt.

Mỗi khi nghĩ đến mạng của mình là Hề Hề dùng mạng đổi lại, hắn lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này Thường công công đột nhiên nhắc đến chuyện này, vẻ mặt bình tĩnh không dễ gì ngụy trang được của Lạc Thanh Hàn đột nhiên bị phá vỡ.

Hắn nhếch khóe miệng, cười tự giễu.

"Rốt cuộc trẫm vô dụng đến mức nào, lại phải cần Hề Hề liều mạng cứu trẫm?"

Thường công công cuống quít quỳ xuống khấu đầu "Là nô tài lỡ lời, nô tài đáng chết! Nô tài chỉ muốn khuyên bệ hạ phấn chấn lên, đừng phụ tâm ý của Quý phi nương nương với ngài."

Lạc Thanh Hàn hỏi ngược lại "Trẫm đã nỗ lực xử lý sự vụ, lẽ nào vẫn chưa đủ phấn chấn sao?"

Thường công công "Ngài quá nỗ lực rồi, thậm chí còn ngã bệnh, bây giờ ngài cần nghỉ ngơi thật tốt."

Lạc Thanh Hàn không muốn nghỉ ngơi.

Trong lòng hắn tích tụ quá nhiều cảm xúc, phải tìm chuyện làm dời sự chú ý.

Nếu hắn một mình nằm yên trên giường, những cảm xúc nặng nề rối loạn đó sẽ hoàn toàn lấn át lý trí hắn.

Thường công công nói nhiều như vậy chỉ vì muốn hắn uống thuốc.

Lạc Thanh Hàn trực tiếp cầm bát lên, một hơi uống hết thuốc.

Thấy Hoàng đế cuối cùng cũng chịu uống thuốc, Thường công công thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, ngoài cửa vang lên giọng của Tào Nặc.

“Khởi bẩm bệ hạ, Thống lĩnh Cấm vệ quân Triệu Hiền cầu kiến.”

Lạc Thanh Hàn “Truyền.”

Một lúc sau, Triệu Hiền mặc quan phục võ tướng bước vào.

Hắn cúi đầu cung kính nói “Khởi bẩm bệ hạ, chuyện mà ngài lệnh mạt tướng điều tra đã sáng tỏ rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Nói.”

Triệu Hiền nói rõ ràng.

“Mạt tướng đã kiểm tra tất cả ghi chép ra vào cung, phàm là người ra vào cung vào buổi sáng Quý phi nương nương mất tích đều đã được tìm thấy. Thông qua điều tra nghiêm ngặt, cuối cùng xác định nghi phạm là một thái giám tên Vinh Quý. Nhưng khi mạt tướng phái người đi tìm Vinh Quý, thì Vinh Quý đã treo cổ tự tử.

Vinh Quý tự tử vào lúc này, rõ ràng là có vấn đề. Mạt tướng tiếp tục lần theo manh mối này điều tra. Mạt tướng tìm hết những người có qua lại với Vinh Quý điều tra rõ ràng, cuối cùng phát hiện vài manh mối.

Nghe nói Vinh Quý và một cung nữ nào đó trong cung là người cùng quê. Tuy Vinh Quý chưa từng nhắc đến cung nữ đó trước mặt người ngoài, nhưng theo lời khai của tiểu thái giám sống cùng phòng với Vinh Quý, Vinh Quý từng bí mật gặp mặt một cung nữ.

Tiểu thái giám không biết cung nữ kia, nhưng nhìn trang phục của cung nữ thì hẳn là không phải tiểu cung nữ bình thường. Trước đây, Vinh Quý từng làm sai chịu phạt, bị thương nặng suýt thì đã chết, nhưng sau đó Vinh Quý bình phục một cách thần kỳ. Có lẽ là cung nữ kia đã lén đưa thuốc cho Vinh Quý."

Quan hệ của hai người rõ ràng rất thân thiết nhưng vẫn giả vờ xa lạ với nhau, càng cố che giấu thì mọi chuyện càng không ổn.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Đã tra ra cung nữ đó là ai chưa?"

Triệu Hiền "Mạt tướng chuẩn bị tập hợp tất cả đại cung nữ và nữ quan các cung để thẩm vấn từng người, chuyện này cần có thủ dụ của bệ hạ."

Đại cung nữ và nữ quan khác với các tiểu cung nữ và tiểu thái giám bình thường.

Các nàng hoặc là tâm phúc của vị phi tần nào đó, hoặc là trong tay có quyền lực nhất định.

Dù Triệu Hiền là Thống lĩnh Cấm vệ quân, cũng không thể tùy tiện đưa bọn họ đi thẩm vấn.

Lạc Thanh Hàn lập tức tự tay viết thánh chỉ giao cho Triệu Hiền.

Có thánh chỉ này, không ai có thể ngăn cản Cấm vệ quân tiếp tục điều tra chuyện này.

Trong điện bên ở cung Yên Vũ.

Bảo Phúc hoảng sợ chạy về phía phòng đàn.

Vì chạy quá nhanh, trâm cài trên đầu nàng rơi ra.

Nàng thậm chí không có thời gian để chỉnh lại.

Khi lao vào phòng đàn, nàng lập tức quỳ xuống đất.

“Tài nhân, xin người hãy cứu nô tỳ!”

Nghiêm tài nhân đang gảy đàn, đột nhiên bị cắt ngang, không vui cau mày hỏi.

“Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?”

Bảo Phúc ngẩng đầu lộ ra vẻ mặt sợ hãi tái nhợt.

Nàng run rẩy cầu xin.

“Hoàng thượng đã hạ lệnh cho Cấm vệ quân bắt đại cung nữ và nữ quan các cung đi thẩm vấn. Hiện giờ Triệu tướng quân đã dẫn người đi bắt người rồi, không lâu nữa bọn họ sẽ đến cung Yên Vũ. Nô tỳ chắc chắn sẽ bị bọn họ bắt đi! Cầu xin người nể tình nô tỳ một lòng trung thành, xin hãy cứu nô tỳ đi?!”

Nói xong, nàng bắt đầu khấu đầu mạnh, trán nàng đập mạnh xuống đất cứng.

Chẳng mấy chốc, trán nàng bị rách da, một vệt máu rỉ ra.

Cùng với vẻ mặt hoảng sợ, nàng trông vô cùng thảm hại.

Chương 1088: Nàng bị Nghiêm tài nhân hại rồi!

Nghiêm tài nhân giật mình.

Nàng biết Cấm vệ quân đang điều tra chi tiết ngày Quý phi mất tích, nhưng nàng không ngờ lại tra đến nàng nhanh như vậy.

Sở dĩ Quý phi mất tích là vì bị Uất Cửu bắt cóc.

Nhưng Uất Cửu làm sao âm thầm đưa người ra khỏi cung, chi tiết trong đó chỉ có một số ít người biết.

Nghiêm tài nhân được xem là một trong số đó, Bảo Phúc cũng vậy.

Người giúp Uất Cửu đưa Quý phi ra khỏi cung chính là Vinh Quý.

Mà người bảo Vinh Quý làm việc này là Bảo Phúc.

Bảo Phúc là đại cung nữ bên cạnh Nghiêm tài nhân, nàng có gan làm chuyện này đương nhiên là do Nghiêm tài nhân chỉ thị.

Còn mục đích làm vậy của Nghiêm tài nhân đương nhiên là muốn diệt trừ kẻ địch mạnh như Quý phi.

Chỉ cần Quý phi còn ở trong cung một ngày, trong mắt Hoàng đế sẽ không thể nào có nữ nhân khác.

Nghiêm tài nhân không muốn âm thầm héo mòn già đi trong cung, cũng không muốn bị đưa đến am Tử Vân trải qua phần

cuối đời như Lý phi và Diêu tiệp dư.

Nàng muốn được Hoàng đế sủng ái, trở thành người có địa vị cao được người người ngưỡng mộ, hưởng thụ vinh hoa phú quý, sống cuộc sống tươi đẹp.

Nàng thậm chí còn muốn ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu, ghi tên mình vào sử sách, lưu danh thiên cổ!

Để hiện thực hóa lý tưởng này, việc đầu tiên cần làm là diệt trừ hòn đá cản đường Quý phi này.

Nghiêm tài nhân đã nghĩ mọi chuyện rất đẹp.

Chỉ cần không có Quý phi, nàng có thể nhân cơ hội thu hút chú ý của Hoàng đế, sau đó từng bước khắc sâu ấn tượng của mình với Hoàng đế, cuối cùng chờ cơ hội thay thế vị trí của Quý phi trong lòng Hoàng đế.

Những ngày này, nàng luôn nghĩ cách tiếp cận Hoàng đế.

Đưa canh đưa đồ ăn cho hắn, may quần áo giày dép cho hắn, thể hiện tài năng trước mặt hắn.

Thậm chí, nàng còn giả bệnh.

Kết quả không lần nào thành công.

Hoàng đế nhắm mắt làm ngơ trước mọi chuyện nàng làm.

Sau đó vì nàng quá phiền, Hoàng đế trực tiếp hạ lệnh cấm túc nàng, không cho phép nàng ra khỏi cung Yên Vũ một bước.

Kế hoạch tranh sủng của Nghiêm tài nhân kết thúc trước khi kịp bắt đầu.

Nàng rất giận, muốn chơi đàn thả lỏng tâm trạng.

Nào ngờ còn chưa đàn xong một bài, Bảo Phúc đã hoảng loạn chạy tới cầu cứu nàng

Tâm trạng của Nghiêm tài nhân chạm đáy, trở nên cực kỳ tồi tệ.

Bảo Phúc vẫn khấu đấu mạnh, cầu xin Nghiêm tài nhân cứu mình.

Mà Nghiêm tài nhân còn khó tự bảo vệ mình, nào có năng lực cứu nàng?

Nghiêm tài nhân cố hết sức kìm nén cảm xúc u ám trong lòng, trên môi nở nụ cười hiền lành.

Nàng đứng dậy bước tới, đích thân đỡ Bảo Phúc đứng dậy, dịu dàng an ủi.

“Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cứu ngươi, ngươi là đại cung nữ bên cạnh ta, người mà ta tin tưởng nhất trong cung này chính là ngươi, ta tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn ngươi bị bắt đi.”

Trên mặt Bảo Phúc lộ vẻ vui mừng kinh ngạc.

“Người thật sự bằng lòng cứu nô tỳ sao? Chỉ cần người có thể cứu nô tỳ, nô tỳ bằng lòng làm trâu làm ngựa cho người, sau này dù người bảo nô tỳ làm gì, nô tỳ đều bằng lòng làm cho người!”

Nghiêm tài nhân giúp nàng chỉnh lại trâm cài sắp rơi ra, sau đó lấy khăn lụa nhẹ nhàng lau vết máu trên trán nàng.

“Ngươi về phòng nghỉ trước đi, chờ Cấm vệ quân tới, ta nói với bọn họ, ngươi bị bệnh rất nặng, hiện giờ không thể xuống giường, như vậy bọn họ không thể đưa ngươi đi.”

Bảo Phúc gật đầu mạnh “Cảm ơn người, bây giờ nô tỳ về phòng nằm ngay.”

“Đi đi.”

Bảo Phúc vừa đi, nụ cười trên mặt Nghiêm tài nhân lập tức biến mất.

Ánh mắt nàng tối dần nhìn về hướng Bảo Phúc rời đi, hồi sau lên tiếng.

“Bảo người trong bếp mang một bát canh tới đây, canh gì cũng được, nhanh lên.”

“Vâng.”

Một lúc sau, tiểu cung nữ bưng một bát sứ bước vào.

“Tài nhân, canh của người.”

Nghiêm tài nhân xua tay ra hiệu cho tiểu cung nữ ra ngoài.

Đợi người ra ngoài, Nghiêm tài nhân lấy một túi giấy trong tay áo.

Mở túi giấy ra, bên trong có ít bột màu trắng.

Đây là thạch tín, nàng đặc biệt chuẩn bị cho Bảo Phúc.

Ngay từ lúc Hoàng đế ra lệnh điều tra kỹ về chuyện Quý phi mất tích, Nghiêm tài nhân đã đoán được chuyện này sớm muộn cũng sẽ điều tra tới nàng, cho nên nàng chuẩn bị trước thạch tín giết Bảo Phúc tránh tai họa về sau.

Điều duy nhất nàng không ngờ tới là Cấm vệ quân lại điều tra nhanh đến vậy.

Chuyện đến nước này, Nghiêm tài nhân không còn lựa chọn nào khác, đành giải quyết Bảo Phúc sớm hơn dự định, tránh Bảo Phúc khai ra nàng.

Nghiêm tài nhân cầm thìa khuấy đều bột màu trắng trong canh gà.

Đến khi bột màu trắng hòa tan hoàn toàn, nàng mới dừng lại,

dùng khăn lụa lau sạch nước canh trên thìa.

Nàng đậy bát sứ lại, tự mình mang đến chỗ của Bảo Phúc.

Bảo Phúc đã cởi áo khoác, đang nằm trên giường.

Vì quá thấp thỏm bất an, cả người không khỏi run lên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Bộ dạng nàng trông rất giống bị bệnh, hoàn toàn không cần giả vờ.

Nàng thấy Nghiêm tài nhân tới, vội vén chăn ngồi dậy.

Nghiêm tài nhân cười nói.

“Đừng động đậy, đã đến lúc này rồi thì không cần đa lễ. Đây là canh gà mà ta bảo người hầm cho ngươi, bên trong có thêm chút thuốc.

Ngươi đừng lo, không phải thuốc độc, chỉ là một loại thuốc có thể khiến cơ thể ngươi khó chịu trong thời gian ngắn. Như vậy có thể làm ngươi ngụy trang trở nên thật hơn.

Dù Cấm vệ quân có mời thái y đến khám, ngươi cũng không cần lo sẽ bị lộ. Sau khi thuốc hết tác dụng, cơ thể ngươi sẽ trở lại bình thường, không hề có tác dụng phụ.”

Bảo Phúc còn đang lo phải gạt Cấm vệ quân thế nào, nghe Nhiêm tài nhân nói vậy, cảm thấy cách này rất hay, vội vàng cảm tạ.

“Vất vả cho người rồi, vì nô tỳ mà nhọc lòng như thế.”

Nghiêm tài nhân đưa bát sứ cho nàng, nhẹ giọng nói “Mau uống lúc còn nóng, qua một thời gian thuốc mới có tác dụng, bây giờ ngươi uống, đợi lát nữa Cấm vệ quân đến, vừa hay thuốc này cũng có tác dụng.”

Bảo Phúc hai tay cầm bát sứ, ngửa đầu uống sạch.

Nàng đưa lại chiếc bát rỗng, lần nữa cảm tạ.

Nghiêm tài nhân cầm bát rỗng, nụ cười trên môi càng dịu dàng hơn.

“Ngươi cứ nằm xuống, lát nữa nếu thấy khó chịu thì cứ chịu đựng một lát, chỉ cần chịu đựng một lát là sẽ ổn.”

Bảo Phúc cảm kích đáp lại “Nô tỳ biết rồi.”

Nghiêm tài nhân rời khỏi nơi ở của Bảo Phúc.

Nàng đi không bao lâu, Bảo Phúc cảm thấy đau bụng.

Bảo Phúc nhớ lời dặn của Nghiêm tài nhân, không lên tiếng, rúc vào trong chăn, nghiến răng chịu đựng.

Cơn đau bụng ngày càng dữ dội, nội tạng của nàng dường như bị thứ gì đó ăn mòn, cơn đau khiến nàng đổ mồ hôi đầm đìa, cơ thể run rẩy dữ dội.

Một vị ngọt tanh tràn lên cổ họng.

Nàng há miệng phun ra một ngụm lớn máu đen đặc.

Nhìn chăn đệm dính đầy máu đen, Bảo Phúc cuối cùng cũng nhận ra chuyện không ổn.

Tác dụng này khác với Nghiêm tài nhân nói!

Nàng bị Nghiêm tài nhân hại rồi!

Chương 1089: Bảo Phúc cô nương tỉnh rồi!

Bảo Phúc cố giãy giụa bò xuống giường.

Nàng không muốn chết, nàng muốn sống.

Nàng định nhờ ai đó giúp đỡ.

Nhưng thạch tín trong người nàng đã phát tác, cơn đau dữ dội lan khắp cơ thể, tứ chi đau nhức yếu ớt, dù cố hết sức cũng không thể đứng dậy.

Cuối cùng, cả người nàng thảm hại ngã từ trên giường xuống đất.

Nàng nằm trên mặt đất bằng phẳng lạnh lẽo, nghiến răng dùng tay chân khó nhọc bò về phía cửa.

Nhưng trước khi kịp bò tới cửa, tầm nhìn của nàng tối sầm, đột ngột ngất đi.

Triệu Hiền dẫn đầu Cấm vệ quân hung hãn tiến vào cung Yên Vũ.

Nghiêm tài nhân đã chuẩn bị từ lâu, khi thấy bọn họ đến, cố tình tỏ ra ngạc nhiên.

“Các ngươi đang làm gì? Đây là hậu cung nơi phi tần ở, sao các ngươi có thể tự ý xông vào?”

Triệu Hiền đưa thánh chỉ do Hoàng đế viết ra, trầm giọng nói.

“Mạt tướng phụng lệnh hành sự, muốn dẫn Bảo Phúc cô

nương đi hỏi vài câu, xin Tài nhân cho cơ hội."

Tuy Nghiêm tài nhân có hơi bất mãn nhưng vẫn nói "Nếu là lệnh của Hoàng thượng, ta đương nhiên không dám trái lệnh, chẳng qua Bảo Phúc hai ngày nay không được khỏe, nàng đang nghỉ ngơi trong phòng, các ngươi muốn gặp nàng thì đến phòng nàng mà tìm."

Triệu Hiền "Phiền Tài nhân dẫn đường."

Nghiêm tài nhân ước tính trong đầu, lúc này thạch tín đã phát tác, hẳn là Bảo Phúc đã chết rồi.

Nàng gật đầu "Đi theo ta."

Có Nghiêm tài nhân dẫn đường, Cấm vệ quân thuận lợi tìm được chỗ ở của Bảo Phúc.

Các cửa đóng kín.

Triệu Hiền gõ cửa nhiều lần nhưng không thấy người bên trong phản hồi.

Trong lòng hắn chùng xuống, lập tức giơ chân đá mạnh cánh cửa!

Trên mặt đất phía sau cánh cửa, Bảo Phúc đang nằm trong tư thế cực kỳ thê thảm.

Mắt nàng mở to, môi tím tái, bên miệng có vệt máu đen, khuôn mặt xám xịt, vẻ mặt dữ tợn, vết thương trên trán vẫn chưa lành, áo trong nhạt màu loang lổ vết máu, tóc tai xõa ra.

Mọi người ngoài cửa giật mình khi thấy cảnh này.

Cả Nghiêm tài nhân chuẩn bị tinh thần từ trước, lúc này cũng không khỏi hít khí lạnh.

Nàng vô thức lùi lại hai bước, nét mặt sợ hãi.

“Bảo Phúc chết rồi!”

Nghe vậy, Triệu Hiền quay đầu nhìn nàng.

Trong ánh mắt có vài phần kỳ lạ.

“Thuộc hạ còn chưa kiểm tra, làm sao người biết nàng ta đã chết?”

Nghiêm tài nhân hoảng sợ, vội biện giải “Ta chỉ đoán thôi, bộ dạng của nàng trông rất giống đã chết, ta không hiểu rõ lắm, nếu ta nói sai thì xin Triệu tướng quân đừng để tâm.”

Nói đến cuối, mắt nàng hơi đỏ lên, vẻ mặt khẩn cầu trông rất đáng thương.

Nàng vốn là mỹ nhân hiếm có, bây giờ bày ra dáng vẻ này, càng khiến người ta tiếc thương, chỉ cần là nam nhân đều không kiềm được bị nàng thu hút.

Triệu Hiền cũng hơi ngẩn người.

Nhưng hắn tỉnh táo rất nhanh, đột nhiên trở nên cảnh giác.

Nữ nhân này vừa rồi cố tình giả vờ đáng thương, muốn lấy được đồng cảm của hắn, khiến hắn hạ thấp nghi ngờ với nàng.

Nếu Nghiêm tài nhân không thẹn với lòng, thì không cần phải làm vậy.

Triệu Hiền bình tĩnh thu hồi ánh mắt, đích thân bước tới kiểm tra hơi thở của Bảo Phúc

Không ngờ Bảo Phúc vẫn còn sống!

Nàng vẫn còn sống!

Triệu Hiền lập tức sai người đỡ Bảo Phúc lên giường, rồi mời thái y tới.

Nghiêm tài nhân thấy vậy, sắc mặt tái nhợt.

Sao Bảo Phúc vẫn chưa chết? Rõ ràng nàng đã uống hết canh gà, trong canh gà đó bỏ rất nhiều thạch tín, chắc chắn nàng sẽ chết!

Từ khi Triệu Hiền cảnh giác với Nghiêm tài nhân, hắn luôn âm thầm quan sát hành động biểu cảm của nàng.

Lúc này, hắn thấy trên mặt nàng hiện lên vẻ sợ hãi bồn chồn.

Sự nghi ngờ của Triệu Hiền với nàng tăng thêm vài phần.

Hắn sai người truyền tin cho Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn sau khi biết chuyện, lập tức buông tấu chương trong tay, trầm giọng nói.

“Bãi giá cung Yên Vũ.”

Thường công công cung kính đáp “Vâng.”

Long xa chở Hoàng đế đến cung Yên Vũ, xung quanh có lượng lớn cung nữ thái giám.

Lúc đoàn người đến cung Yên Vũ, thái y đang chữa trị cho Bảo Phúc.

Nghiêm tài nhân đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm Bảo Phúc trên giường không chớp mắt, ngón tay vô thức siết khăn lụa, khăn lụa cao cấp bị nàng siết đến biến dạng.

Nàng hoàn toàn không nhận ra chuyện này.

Nàng không ngừng cầu nguyện trong lòng, cầu cho Bảo Phúc chết ngay đi.

Lúc này có người tới báo, Hoàng đế đến rồi!

Nghiêm tài nhân giật mình sợ hãi, tim như ngừng đập.

Nàng từng hy vọng Hoàng đế có thể tới cung Yên Vũ thăm nàng, nhưng bây giờ Hoàng đế đến thật, nàng không hề cảm thấy vui mà chỉ cảm thấy sợ hãi bất an.

Tại sao Hoàng đế sớm không đến, muộn không đến? Lại cứ đến vào lúc này?

Lẽ nào ngài ấy biết được gì rồi sao?

Nghiêm tài nhân không dám nghĩ tiếp, nàng sợ nếu nghĩ tiếp sẽ bị dọa chết khiếp.

Lúc Triệu Hiền bước tới cửa, hắn quay lại nhìn nàng.

"Tài nhân không ra ngoài nghênh đón sao?"

Khóe miệng Nghiêm tài nhân nhếch lên, nặn ra nụ cười còn xấu hơn cả khóc "Ta đi ngay."

Triệu Hiền chủ động bước sang một bên "Tài nhân, mời."

Nghiêm tài nhân lê bước chân nặng nề ra khỏi phòng.

Lúc nàng đến chính điện, Hoàng đế đã đứng sẵn trong điện.

Nghiêm tài nhân và Triệu Hiền lần lượt hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn quay người lại, nhìn bọn họ rồi hỏi.

"Người sao rồi?"

Triệu Hiền trả lời thành thật "Vẫn đang được cứu chữa."

Lạc Thanh Hàn "Ngươi tiếp tục trông chừng, có tin gì lập tức bẩm báo."

"Vâng."

Triệu Hiền dứt khoát xoay người rời đi.

Nghiêm tài nhân cũng muốn đi xem, nàng muốn biết Bảo Phúc chết hay chưa.

Tuy nhiên, ánh mắt Lạc Thanh Hàn vẫn dán chặt vào nàng.

“Ngươi ở lại đây.”

Nếu là trước đây, Nghiêm tài nhân nghe được lời này sẽ vô cùng vui mừng, nhưng bây giờ nàng chỉ cảm thấy sợ hãi.

Nàng run rẩy trả lời “Vâng.”

Cung nữ dâng trà.

Lạc Thanh Hàn không có ý định dùng, chỉ an tĩnh đứng đó.

Hắn không nói, những người khác cũng không dám nói, ai nấy không dám thở mạnh.

Nhất thời trong điện lặng ngắt như tờ.

Ngày mùa đông nhưng Nghiêm tài nhân căng thẳng đến nỗi lưng đổ mồ hôi lạnh.

Nàng thỉnh thoảng ngước mắt nhìn Hoàng đế, thử thông qua biểu cảm đoán ý nghĩ của Hoàng đế lúc này.

Điều làm nàng thất vọng là từ đầu đến cuối Hoàng đế không có biểu cảm gì.

Nàng hoàn toàn không đoán được hắn đang nghĩ gì.

Thời gian từng chút trôi qua.

Nghiêm tài nhân không thể cử động cũng không dám nói, chỉ có thể điên cuồng cầu nguyện trong lòng, mong Bảo Phúc sớm chết đi!

Chỉ cần Bảo Phúc chết, không ai có thể chứng minh được nàng

có liên quan đến chuyện Quý phi mất tích.

Đúng lúc này, Triệu Hiền nhanh chóng chạy tới.

“Khởi bẩm bệ hạ, Bảo Phúc cô nương tỉnh rồi! Nhưng cổ họng bị tổn thương nặng, tạm thời không nói được, thái y nói chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian là có thể nói được.”

Nghiêm tài nhân như bị sét đánh.

Mắt nàng mở to đầy nghi ngờ, buột miệng nói.

“Sao có thể?”

Bảo Phúc uống nhiều thạch tín như vậy, sao có thể sống được?!

Chương 1090: Thì ra là ngươi làm

Lạc Thanh Hàn và Triệu Hiền đều nhìn Nghiêm tài nhân.

Nghiêm tài nhân chợt hoàn hồn, bàng hoàng nhận ra mình vừa lỡ miệng.

Nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, hai mắt đỏ ửng biện giải.

“Thần thiếp chỉ là quá kinh ngạc, mới không cẩn thận thất lễ, mong bệ hạ thứ tội.”

Không biết Lạc Thanh Hàn có tin hay không, cũng không biểu hiện thái độ với lời của nàng.

Hắn lại nhìn Triệu Hiền, ra hiệu tiếp tục.

Triệu Hiền “Thái y nói Bảo Phúc cô nương vì dùng thạch tín quá liều mới dẫn đến trúng độc, suýt thì mất mạng, mạt tướng hỏi nàng sao lại trúng độc? Tuy Bảo Phúc cô nương tạm thời không thể nói nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, nàng chỉ vào vòng tay trên cổ tay mình.”

Nói xong, hắn lấy vòng tay nhiều màu từ trong tay áo, hai tay dâng lên.

“Mạt tướng đã hỏi nhiều người, vòng tay này là do Nghiêm tài nhân ban thưởng cho Bảo Phúc cô nương, Bảo Phúc cô nương rất thích nó, ngày thường luôn đeo trên tay.”

Khi Nghiêm tài nhân thấy vòng tay, cảm giác chân nhũn ra, không thể đứng vững, lảo đảo ngã xuống đất.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng “Ngươi sao vậy?”

Nghiêm tài nhân run rẩy nói "Thần thiếp đột nhiên thấy không khỏe, đứng không vững, mong bệ hạ thứ tội."

Thường công công bước tới đỡ nàng đứng dậy.

Lạc Thanh Hàn cầm vòng tay nhiều màu từ Triệu Hiền, quay lại nhìn Nghiêm tài nhân.

"Ngươi giải thích sao đây?"

Nghiêm tài nhân ngấn nước mắt lắc đầu "Thần thiếp không biết gì hết, xin ngài tin thần thiếp, thần thiếp tuyệt đối không có hại người!"

Lạc Thanh Hàn "Nếu ngươi đã nói vậy, trẫm tạm thời tin ngươi."

Nghiêm tài nhân cảm thấy nhẹ nhõm, may mắn lùa vào tâm trí, nàng không khỏi nở nụ cười.

Nàng chưa kịp vui mừng được bao lâu thì nghe thấy Hoàng đế nói tiếp.

"Dù sao Bảo Phúc đã tỉnh, sau khi thái y chữa khỏi cổ họng cho nàng, trẫm sẽ đích thân thẩm vấn, nếu tra được chuyện hạ độc có liên quan đến ngươi, trẫm nhất định sẽ phạt nặng."

Nụ cười của Nghiêm tài nhân đông cứng trên mặt.

Lạc Thanh Hàn "Đến lúc đó, trẫm không chỉ muốn ngươi chết, còn trị tội khi quân, diệt hết cả nhà ngươi."

Nghiêm tài nhân hoảng hốt, đầu gối mềm nhũn, quỳ thẳng dậy.

Đầu gối chạm mạnh xuống đất.

Chỉ cần nghe tiếng thôi cũng biết rất đau.

Nhưng Nghiêm tài nhân mặc kệ đau đớn, khóc lóc cầu xin "Bệ

hạ, xin người nương tay, tha cho người nhà của thần thiếp!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng.

“Trẫm cho ngươi cơ hội cuối cùng, Bảo Phúc là do ngươi hạ độc?”

Nghiêm tài nhân theo bản năng muốn phủ nhận.

Nhưng khi nàng chạm vào đôi mắt lạnh lùng của Hoàng đế, lời nói nghẹn lại trong cổ họng, lên không được, xuống không xong, nàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thường công công thấp giọng nhắc nhở “Tài nhân, cơ hội chỉ có một, người phải suy nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời.”

Môi Nghiêm tài nhân khẽ run lên.

Ngón tay nàng siết chặt gấu váy, siết vải mịn thành những nếp gấp.

Vẻ mặt nàng không ngừng thay đổi, máu trên môi nhạt dần, cuối cùng trở nên nhợt nhạt vô cùng.

Lạc Thanh Hàn mất kiên nhẫn “Nếu ngươi khẳng định mình vô tội, vậy thì bỏ đi.”

Hắn ra lệnh cho Triệu Hiền.

“Đưa Bảo Phúc đi, trông chừng thật kỹ. Giải tán toàn bộ người bên cạnh Nghiêm tài nhân, từ hôm nay cung Yên Vũ đóng chặt cửa. Trước khi tra rõ chân tướng, không ai được ra khỏi cung Yên Vũ một bước!”

Vốn Nghiêm tài nhân định nhân lúc này tìm cách giải quyết Bảo Phúc, nếu không giải quyết được Bảo Phúc, vậy nàng sai người gửi thư về Nghiêm gia, bảo họ nhanh chóng rời khỏi Thịnh Kinh, tìm một nơi không ai biết đến trốn đi.

Tuy nhiên, lời của Hoàng đế đã hoàn toàn đập tan hy vọng

cuối cùng của Nghiêm tài nhân.

Mọi lối thoát của nàng đều bị Hoàng đế chặn lại.

Thấy Hoàng đế chuẩn bị rời đi, Nghiêm tài nhân dường như đã nhìn thấy cảnh phụ mẫu, huynh đệ tỷ muội của mình bị lôi ra chém đầu, mắt nàng tối sầm, gần như ngất đi.

Nàng không nhịn được nữa, bò bằng tay và đầu gối, khấu đầu cầu xin Hoàng đế.

“Cầu xin bệ hạ khai ân! Là thần thiếp bị ma quỷ ám mới hạ độc Bảo Phúc, đều là lỗi của thần thiếp, những chuyện này không liên quan đến người khác, cầu xin bệ hạ đừng giận lây Nghiêm gia!”

Lạc Thanh Hàn dừng bước, cúi đầu nhìn nàng, giọng điệu lạnh lùng.

“Tại sao ngươi hạ độc Bảo Phúc?”

Nghiêm tài nhân quỳ trên đất, không dám ngẩng đầu lên.

Nàng nghẹn ngào nói “Vì thần thiếp bảo nàng liên hệ với Vinh Quý, thông qua nàng chỉ thị Vinh Quý giúp thích khách đưa Quý phi ra khỏi cung, bây giờ mọi chuyện bại lộ, thần thiếp sợ Bảo Phúc bán đứng thần thiếp, nên … nên ……”

Nàng không thể nói tiếp, nàng khóc đến không thở được.

Lạc Thanh Hàn “Thì ra là ngươi làm.”

Nghiêm tài nhân biết mình không thể thoát, chỉ đành tiếp tục cầu xin.

“Những chuyện này đều do một mình thần thiếp lên kế hoạch, không liên quan gì đến Nghiêm gia, bọn họ không biết chuyện này, cầu xin bệ hạ giơ cao đánh khẽ, đừng giận lây bọn họ.”

Lạc Thanh Hàn hỏi vấn đề mấu chốt.

“Tại sao ngươi biết trong cung có thích khách?”

Nghiêm tài nhân ngừng khóc, giọng điệu hơi do dự “Có … có người báo tin này cho thần thiếp.”

Lạc Thanh Hàn “Là ai?”

Nghiêm tài nhân không muốn nói, nhưng chuyện đến nước này, nếu nàng còn giấu giếm, chỉ càng khiến tội của nàng nặng hơn.

Những gì nàng có thể làm bây giờ là tự bảo vệ mình.

Về phần người khác ra sao, đã không còn nằm trong khả năng của nàng.

Nghiêm tài nhân lắp bắp hỏi.

“Nếu thần thiếp nói thật, bệ hạ có thể tha mạng cho thần thiếp không?”

Lạc Thanh Hàn “Ngươi đang bàn điều kiện với trẫm?”

Giọng của hắn rất bình thường, nhưng Nghiêm tài nhân lại vô cớ cảm thấy sợ hãi khôn tả.

Nàng cuống quít lắc đầu phủ nhận.

“Không có! Thần thiếp không dám! Thần thiếp chỉ muốn cầu xin bệ hạ nể tình thần thiếp khai báo thành thật, tha cho thần thiếp một mạng.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Chỉ cần ngươi nói thật, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng.”

Nghiêm tài nhân vui mừng khôn xiết, không do dự nói ngay.

“Là Trưởng công chúa Hoa An phái người truyền tin cho thần thiếp, cũng chính bà ấy ám chỉ cho thần thiếp có thể nhân cơ

hội này diệt trừ Quý phi nương nương!”

Nàng mơ hồ nhận thấy trong cung Vân Tụ xảy ra chuyện gì đó, nàng còn chưa kịp tìm hiểu cung Vân Tụ xảy ra chuyện gì thì đã bị Quý phi phát giác, Quý phi giao cho nàng nhiệm vụ may áo bông và chăn bông, khiến nàng mỗi ngày mệt muốn chết, không còn tâm trí để nghĩ chuyện khác.

Cho đến khi Trưởng công chúa Hoa An bí mật phái người đưa tin, báo cho nàng biết trong cung có thích khách ẩn náu, mục tiêu của thích khách chính là Quý phi.

Nghiêm tài nhân kết nối mọi việc với nhau, tưởng Quý phi bị ám sát cho nên cung Vân Tụ mới phòng bị nghiêm ngặt như vậy.

Sau đó, Trưởng công chúa Hoa An phái người liên lạc với nàng, nói với nàng rằng thích khách sẽ đưa Quý phi rời cung, cần có người giúp đỡ.

Nghiêm tài nhân cảm thấy đây là cơ hội tốt để diệt trừ Quý phi, nên đã đồng ý không chút do dự.

Chương 1091

Chuyện đến nước này, sự thật đã rất rõ ràng.

Lạc Thanh Hàn lệnh cho người giải Nghiêm tài nhân xuống.

Nghiêm tài nhân cầu xin "Bệ hạ, ngài phải nhớ lời hứa với thần thiếp!"

Lạc Thanh Hàn phớt lờ nàng.

Sau khi Nghiêm tài nhân bị giải xuống, Lạc Thanh Hàn mới nhìn Triệu Hiền, ánh mắt có vài phần dò xét.

"Cứu được Bảo Phúc thật sao?"

Triệu Hiền quỳ một gối "Không cứu được Bảo Phúc cô nương, vừa nãy mới tắt thở. Thái y nói cô nương ấy uống quá nhiều thạch tín, dù thần tiên tới cũng không cứu được. Vừa nãy Mạt tướng nói vậy chỉ để gạt Nghiêm tài nhân. Mạt tướng không có ý gạt bệ hạ, xin bệ hạ thứ tội."

Hắn sớm đã nhận thấy Nghiêm tài nhân khác lạ, nảy sinh nghi ngờ nàng. Ban đầu hắn hy vọng Bảo Phúc có thể tỉnh lại khai ra Nghiêm tài nhân, nhưng sau khi Bảo Phúc tắt thở, đã hoàn toàn dập tắt hy vọng này.

Triệu Hiền không muốn manh mối đứt đoạn ở chỗ Bảo Phúc, nên quyết định đánh cược, nói dối Bảo Phúc đã được cứu sống, xem Nghiêm tài nhân phản ứng thế nào?

Kết quả không làm hắn thất vọng.

Nghiêm tài nhân thật sự hoảng loạn, trong cơn hoảng loạn đã

lộ ra sơ hở.

Hắn định chủ động nhận tội với Hoàng thượng sau khi Nghiêm tài nhân thú tội, không ngờ Hoàng thượng đã nhận ra hắn nói dối.

Chỉ có thể nói Hoàng thượng quả không hổ là Hoàng thượng.

Không chỉ tâm tư kín kẽ, mà phản ứng cũng nhạy bén.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Hoàng thượng đã nghĩ ra đối sách, đưa ra cách ứng phó thích hợp nhất, không lãng phí cơ hội này.

Lạc Thanh Hàn "Chuyện lần này còn có nguyên nhân, tạm thời quên đi, sau này nếu chuyện này lại xảy ra, thì đừng tự ý quyết định."

Triệu Hiền cúi đầu đáp "Vâng."

Lạc Thanh Hàn ra hiệu cho hắn đứng dậy.

Triệu Hiền đứng dậy, thận trọng hỏi.

"Bây giờ mạt tướng có cần đến phủ Trưởng công chúa không?"

Lạc Thanh Hàn đứng chắp tay sau lưng, nhìn đình viện bên ngoài, hồi lâu mới chậm rãi nói ra một câu.

"Đi đưa Hạ Dịch Phi vào cung, ngoài ra giúp trẫm truyền lời cho cô mẫu."

……

Cách đây không lâu, Hạ Dịch Phi luôn ở nhà tổ phụ, ngày hôm kia mới về phủ Trưởng công chúa.

Vì Trưởng công chúa Hoa An đã sắp xếp một mối hôn sự cho hắn, mới cố ý gọi hắn về, để hắn đi xem mắt.

Để tránh Hạ Dịch Phi nghĩ nhiều, từ đầu đến cuối Trưởng công chúa Hoa An chưa từng nói hắn biết về chuyện xem mắt, mãi đến sáng nay bà mới nói chuyện này.

Hạ Dịch Phi rất không vui.

Hắn không muốn xem mắt.

Hắn đã hứa sẽ cưới Lục Tâm Dao, nên không thể thất hứa.

Giữ lời hứa là phẩm đức cơ bản nhất của một quân tử.

Trưởng công chúa Hoa An biết con trai mình bảo thủ đến mức cứng nhắc ở một số khía cạnh, bà không ngạc nhiên trước phản ứng của con trai mình.

Đồng thời, bà cũng biết con trai mình ăn mềm không ăn cứng.

Vì vậy, bà lau nước mắt, khóc lóc nói bản thân vì mối hôn sự này đã vất vả thế nào, sức khỏe của bà vốn không được tốt, còn phải lo lắng nhiều chuyện lớn nhỏ trong nhà. Mỗi ngày bà mệt mỏi kiệt sức, kết quả con trai không thông cảm, làm bà quá đau lòng.

Hạ Dịch Phi sợ nhất nữ nhân khóc, đặc biệt là mẫu thân của mình.

Vừa thấy bà khóc, Hạ Dịch Phi tức thì hoảng loạn.

Với lại Trưởng công chúa Hoa An quả thật gầy đi rất nhiều, dù có bôi một lớp phấn dày lên mặt, vẫn không che được vẻ mệt mỏi của mình.

Không biết gần đây Trưởng công chúa Hoa An trải qua những gì, cả người trông già đi vài tuổi.

Hạ Dịch Phi tự trách khi thấy mẫu thân như vậy.

Hắn chẳng những không thể chia sẻ nỗi lo, ngược lại còn tạo

thêm gánh nặng cho mẫu thân, hắn là một đứa con đáng hổ thẹn.

Bị cảm giác hổ thẹn thúc đẩy, Hạ Dịch Phi cuối cùng đã chọn cách thỏa hiệp.

Trưởng công chúa Hoa An hài lòng lau nước mắt.

Để buổi xem mắt không xảy ra sai sót, Trưởng công chúa Hoa An còn cố ý đuổi Lục Tâm Dao ra ngoài, đảm bảo hôm nay nàng sẽ không quay về.

Ngay lúc Trưởng công chúa Hoa An chuẩn bị xong mọi thứ, đang chờ trưởng bối của nhà nữ đến.

Đột nhiên người trong cung tới.

Người tới là Thống lĩnh Cấm vệ quân Triệu Hiền.

Triệu Hiền hành lễ với Trưởng công chúa Hoa An trước, sau đó nghiêm túc nói.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, truyền con trai của Trưởng công chúa Hoa An, Hạ Dịch Phi vào cung diện thánh!”

Trưởng công chúa Hoa An giật mình.

Nhưng trên mặt bà vẫn không biểu hiện gì, giả vờ khó hiểu hỏi.

“Tại sao bệ hạ đột nhiên lại muốn truyền Dịch Phi vào cung? Trong cung xảy ra chuyện gì sao?”

DÀNH CHO BẠN

Bệnh tiểu đường không phải do đồ ngọt!

Thêm…

667

167

222

Triệu Hiền "Đây là ý của Hoàng thượng, tại hạ không dám tùy tiện suy đoán."

Hắn dừng một chút rồi nói.

"Hoàng thượng bảo tại hạ truyền lời cho Trưởng công chúa điện hạ."

Trưởng công chúa Hoa An "Lời gì?"

Triệu Hiền bắt chước giọng điệu của Hoàng đế, chậm rãi nói.

"Cô mẫu, trẫm còn có thể gọi người một tiếng cô mẫu nữa không?"

Trưởng công chúa Hoa An "……"

Bà kéo khóe miệng, nở nụ cười cứng ngắc.

"Bệ hạ nói gì vậy? Ta mãi mãi là cô mẫu của ngài."

Triệu Hiền nghiêm nghị nói "Chuyện này tại hạ cũng không biết, vẫn mong Hạ công tử mau theo tại hạ vào cung, đừng để Hoàng thượng đợi lâu."

Hoàng đế có lệnh, không thể làm trái, dù Trưởng công chúa Hoa An có không muốn đến đâu cũng không dám ra mặt ngăn cản, chỉ có thể lén nháy mắt với thị nữ bên cạnh, ra hiệu cho thị nữ nhanh chóng bảo đại công tử rời phủ, còn bà ở đây nghĩ cách giữ chân Triệu Hiền, câu giờ cho con trai rời đi.

Tuy nhiên, trước khi thị nữ kịp ra khỏi phòng, Triệu Hiền đã nhận ra hành động của họ.

Triệu Hiền lạnh lùng nói "Tại hạ đã ra lệnh cho người bao vây toàn bộ phủ Trưởng công chúa, bây giờ đừng nói là người, cả một con ruồi cũng không bay lọt ra ngoài."

Bước chân của thị nữ khựng lại.

Thị nữ bất lực nhìn Trưởng công chúa.

Trưởng công chúa Hoa An không thể giữ được nụ cười trên mặt.

Nét mặt của bà ngày càng khó coi "Dù các ngươi là Cấm vệ quân, cũng không có tư cách bao vây phủ Trưởng công chúa chứ nhỉ?"

Triệu Hiền "Tại hạ phụng lệnh hành sự, mong Trưởng công chúa điện hạ lượng thứ."

Ngón tay giấu trong ống tay áo rộng của Trưởng công chúa Hoa An siết chặt thành nắm đấm, móng tay dài gần như cắm vào da thịt.

Nhưng lúc này bà không hề cảm thấy đau đớn.

Hoàng đế chắc chắn đã biết chuyện bà qua lại với Thiên Môn, thế nên mới phái Cấm vệ quân đến bao vây phủ Trưởng công chúa.

Để Hạ Dịch Phi vào cung vào lúc này chẳng khác nào đưa dê vào miệng hổ, không thể trở lại!

Con gái của Trưởng công chúa Hoa An đã bị nhốt trong hang sói, bà 5không muốn con trai mình cũng rơi vào đó.

Nàng nghiến răng, quyết tâm nói.

"Hai ngày nay, Dịch Phi không khỏe lắm, e là không vào cung được, hay là để ta vào cung đi? Hoàng thượng có căn dặn gì thì có thể nói với ta."

Triệu Hiền kiên định nhìn nàng "Xin lỗi, lệnh vua không thể làm trái."

Trưởng công chúa Hoa An chỉ đành lùi một bước "Thế này đi, ta cùng Dịch Phi vào cung? Tuy Hoàng thượng chỉ truyền Dịch Phi vào cung nhưng cũng không nói không cho phép người khác đi cùng, đây không tính là làm trái thánh chỉ phải không."

Triệu Hiền suy nghĩ một lúc, bèn đồng ý.

"Vậy thì mời Trưởng công chúa điện hạ nhanh chóng xuất phát."

Trưởng công chúa Hoa An quay về phòng thay y phục, sai người gửi thư cho bên nhà đối tượng xem mắt, báo chọ bọn họ biết dời lại ngày xem mắt, cụ thể thì để nói sau.

Sau đó bà dẫn Hạ Dịch Phi ra khỏi phủ, ngồi xe ngựa vào cung.

Chương 1092

Trên đường vào cung, Trưởng công chúa Hoa An tinh thần bất ổn, lông mày nhíu chặt, trong mắt không giấu được vẻ lo lắng.

Hạ Dịch Phi nhận ra khác lạ của mẫu thân, không khỏi nói.

“Mẫu thân đại nhân, người có chuyện gì sao? Dù là chuyện gì người cũng có thể nói cho con biết, con nhất định sẽ giúp người.”

Trưởng công chúa Hoa An không muốn kéo con trai mình vào vòng xoáy này.

Nàng gượng cười, giả vờ thoải mái “Không sao, không liên quan đến con.”

Hạ Dịch Phi nghiêm túc nói “Sao không liên quan đến con? Người là mẫu thân của con, chuyện của người cũng là chuyện của con.”

Trưởng công chúa Hoa An nhìn con trai, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần an ủi.

Bàn tay phải giấu trong ống tay áo rộng của bà co lại, đầu ngón tay chạm vào một con dao găm lạnh cứng.

Con dao găm này được bà lén giấu trong tay áo khi thay y phục lúc nãy.

Trưởng công chúa Hoa An cười dịu dàng nói.

“Con đã lớn rồi, sau này dù không có ta ở bên cạnh, con cũng có thể tự chăm sóc mình.”

Hạ Dịch Phi cau mày "Người đừng nói những lời như vậy, người còn trẻ như thế mà."

Mắt của Trưởng công chúa Hoa An hơi đỏ lên.

"Ta vốn tưởng mình vẫn còn trẻ, tưởng rằng có thể bảo vệ các con thật tốt. Nhưng bây giờ xem ra, có vẻ như ta đã đánh giá quá cao bản thân. Ta không còn trẻ nữa, không thể cứ bảo vệ các con mãi được, các con sớm muộn gì cũng sẽ phải tự mình đối mặt với sóng gió đời người."

Hạ Dịch Phi càng nghe càng thấy bất an.

"Mẫu thân đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người lại nói như vậy?"

Trưởng công chúa Hoa An lắc đầu "Không có gì, con đừng nghĩ nhiều, ta chỉ là đột nhiên thương cảm thôi."

Dù Hạ Dịch Phi có ép thế nào, Trưởng công chúa Hoa An cũng không chịu nói nữa.

Xe ngựa dừng trước cổng cung.

Trưởng công chúa Hoa An và con trai đổi thành kiệu đi đến noãn các phía đông.

Lạc Thanh Hàn đang phê tấu chương, nghe tin Trưởng công chúa Hoa An và con trai mình đến, trên mặt cũng không hề hiện vẻ kinh ngạc.

Cứ như thể kết quả sớm đã nằm trong dự doán của hắn.

Hắn đặt bút xuống nghiên mực, lạnh nhạt nói.

"Truyền."

Ngay sau đó, Trưởng công chúa Hoa An và Hạ Dịch Phi bước vào.

Hai người hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn lạnh nhạt gọi một tiếng "Cô mẫu."

Trước đây, hắn từng gọi Trưởng công chúa Hoa An là cô mẫu rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào khiến bà xấu hổ như hôm nay.

Tiếng gọi cô mẫu này lọt vào tai bà, giống như một cái tát giáng xuống mặt.

Làm mặt bà nóng bừng.

Sắc mặt Trưởng công chúa Hoa An phút chốc trắng bệch như giấy.

Bà cầu xin, thiết tha hỏi "Bệ hạ, ta có thể nói riêng với ngài vài lời được không?"

Lạc Thanh Hàn gật đầu đồng ý.

Hạ Dịch Phi không hiểu tại sao bọn họ muốn đuổi mình đi? Có điều gì mà mình không thể nghe?

Trưởng công chúa Hoa An dùng ánh mắt an ủi hắn, nhỏ giọng nói.

"Con ra ngoài một lát đi."

Dù Hạ Dịch Phi đầy nghi hoặc nhưng cũng không dám nói gì trước mặt Hoàng đế, chỉ đành im lặng ra ngoài.

Cánh cửa sau lưng đóng lại.

Hắn đứng ở hành lang, bên cạnh các cấm vệ lặng lẽ đứng gác.

Một lúc sau, Thường công công cũng bước ra ngoài.

Thường công công mỉm cười nói với Hạ Dịch Phi.

“Bên ngoài rất lạnh, Hạ công tử có muốn sang phòng bên ngồi một lúc không?”

Hạ Dịch Phi lắc đầu.

Hắn liếc nhìn cánh cửa đóng chặt, kiềm không được nhỏ giọng hỏi.

“Thường công công, có phải mẫu thân ta làm chuyện gì chọc giận Hoàng thượng không?”

Thường công công không trả lời mà hỏi “Sao người lại hỏi như vậy?”

Hạ Dịch Phi “Ta không thể nói rõ được, ta chỉ cảm thấy mẫu thân hình như rất sợ Hoàng thượng.”

DÀNH CHO BẠN

Bệnh tiểu đường không phải do đồ ngọt!

Thêm…

266

67

89

Cảm xúc sợ hãi đó còn xen lẫn cảm giác tội lỗi, hoảng loạn và bất an.

Thường công công an ủi “Người đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Trong phòng, địa noãn đang cháy, nhiệt độ cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Trưởng công chúa Hoa An không hề thấy ấm, mà cả người

thấy lạnh toát.

Bà run giọng hỏi.

“Có phải bệ hạ đã biết rồi không?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi “Người đang nói chuyện gì? Chuyện người cấu kết với người ngoài mưu hại trẫm sao?”

Câu nói này trực tiếp diệt đi chút hi vọng cuối cùng trong lòng Trưởng công chúa Hoa An.

Bà cười khổ “Quả nhiên ngài biết rồi.”

Chuyện đến nước này, bà biết mình không còn đường để ngụy biện, sau khi dây thần kinh căng thẳng đứt đoạn, cả người bà ngược lại thả lỏng hơn nhiều.

“Quả thật môn chủ Thiên Môn đã liên lạc với ta, lão hi vọng ta trở thành nội ứng của Thiên Môn bên cạnh bệ hạ. Ban đầu ta đã từ chối. Nhưng bọn chúng dùng mạng của Ngữ Nhiên và con trai của con bé uy hiếp ta. Làm một người mẹ, ta không thể trơ mắt nhìn con gái mình bị bọn chúng sát hại. Xin lỗi, ta chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.”

Tuy mẫu thân và cô mẫu chỉ khác nhau một chữ, nhưng nếu so sánh thực tế thì khác một trời một vực.

Giữa hai từ đó, bà không ngần ngại lựa chọn hy sinh vế sau, thành toàn vế trước.

Không thể nói bà đã làm sai, chỉ có thể nói đây là bản chất con người.

Với hầu hết mọi người, cháu trai không thể nào quan trọng bằng con ruột.

Lạc Thanh Hàn nghe bà nói xong, không hề cảm động, vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

“Tuy trẫm hiểu được lựa chọn của người, nhưng trẫm không thể đồng cảm, dù sao, trẫm cũng chưa từng cảm nhận được tình mẫu tử vĩ đại mà người nói đến.”

Trưởng công chúa Hoa An mở miệng, như muốn an ủi hắn.

Nhưng lại bị Lạc Thanh Hàn trực tiếp cắt ngang.

“Đừng làm bộ mặt đó, trẫm không cần thương hại của người.”

Trưởng công chúa Hoa An tự giễu cười nói “Cũng đúng, hiện giờ ta đã là cá nằm trên thớt, còn không bảo vệ được bản thân, sao có tư cách thương hại người khác?”

Lạc Thanh Hàn “Người cố ý đuổi Hạ Dịch Phi đi chỉ để nói trẫm biết chuyện này sao?”

Trưởng công chúa Hoa An “Dịch Phi không biết gì cả, nó vô tội, ta không muốn nó bị kéo vào chuyện này. Nếu bệ hạ không tin, có thể phái người đi điều tra. Khoảng thời gian trước, Dịch Phi luôn sống ở nhà tổ phụ của nó, nó hoàn toàn không biết chuyện ta lén qua lại với Thiên Môn.”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi lại “Vậy thì sao?”

Trưởng công chúa Hoa An “Ta biết ngài có thể sẽ không tin lời ta nói. Lần này ta đặc biệt vào cung gặp ngài, vì muốn làm một giao dịch với ngài. Nói thật thì môn chủ Thiên Môn giao cho ta hai nhiệm vụ.

Nhiệm vụ đầu tiên là giúp Uất Cửu đưa Quý phi rời Thịnh Kinh. Nhiệm vụ thứ hai là giết bệ hạ.

Chỉ cần ta có thể hoàn thành hai nhiệm vụ này, môn chủ Thiên Môn sẽ thả Ngữ Nhiên và con trai của con bé đi.

Ta đã hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất, bây giờ chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ thứ hai, môn chủ Thiên Môn có thể thả con gái và cháu trai của ta đi.

Bây giờ ta cần ngài phối hợp với ta diễn một vở kịch, dụ môn chủ Thiên Môn cắn câu. Khi thời cơ đến, ta sẽ nghĩ cách giết môn chủ Thiên Môn. Đổi lại, ta hy vọng ngài giơ cao đánh khẽ, đừng liên lụy đến người nhà của ta."

Chương 1093

Lạc Thanh Hàn "Cô mẫu có thể giết người?"

Giọng điệu của hắn đầy nghi ngờ.

Không phải hắn coi thường Trưởng công chúa Hoa An, mà vị Trưởng công chúa này từ nhỏ ăn sung mặc sướиɠ, đừng nói là tự tay giết người, đến cả một con gà cũng chưa từng giết qua.

Bây giờ bà lại thề giết môn chủ Thiên Môn?

Chuyện này giống như một đứa trẻ ba tuổi đang đòi ra chiến trường giết địch, khiến người khác khó mà tin được.

Trưởng công chúa Hoa An nghiến răng nói "Làm một người mẹ, ta có thể làm bất cứ điều gì để bảo vệ con mình, kể cả giết người!"

Lạc Thanh Hàn kiên định nhìn bà một lát.

Trong mắt bà hiện lên vẻ quyết tâm, giống như tráng sĩ chặt tay, sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

*truyện kể vị tráng sĩ nọ bị rắn độc cắn vào cổ tay liền dứt khoát chặt cả bàn tay tránh chất độc lan toàn thân, dùng để hình dung cách làm việc quyết đoán, không chần chừ.

Lạc Thanh Hàn "Vậy thử làm theo người nói đi."

……

Lúc Trưởng công chúa Hoa An bước ra khỏi noãn các, y phục sau lưng bà đã ướt đẫm mồ hôi.

Bà có cảm giác như vừa dạo một vòng Quỷ Môn Quan.

Thật ra, bà không chắc mình có thể thuyết phục được Hoàng đế đồng ý với vụ mua bán mà bà đề xuất hay không.

Bà thậm chí còn chuẩn bị cho hoàn cảnh xấu nhất, nếu Hoàng đế thật sự không cho bà cơ hội lấy công chuộc tội, bà sẽ tự sát ngay tại chỗ, dùng mạng và máu tươi của mình chấm dứt chuyện này.

Con dao găm giấu trong ống tay áo chính là để bà kết liễu cuộc đời.

Dù làm vậy rất có thể sẽ khiến người không biết chuyện lầm tưởng Hoàng đế ép chết cô mẫu, chuyện này sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực đến danh tiếng của Hoàng đế.

Nhưng bà không thể lo nghĩ được nhiều như vậy nữa.

Chỉ cần có thể giữ được người nhà và con cái, bà có thể làm bất cứ điều gì! Có thể trả giá bất cứ thứ gì!

May là Hoàng đế đã chấp nhận đề nghị của bà, bằng lòng cho bà một cơ hội cuối cùng.

Trưởng công chúa Hoa An thở dài một hơi, tảng đá lớn treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Bà bắt gặp ánh mắt lo lắng quan tâm của con trai, mỉm cười nói.

“Không sao rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Hạ Dịch Phi cẩn thận quan sát biểu cảm của bà, tuy sắc mặt của bà vẫn không tốt lắm, nhưng tinh thần dường như đã tốt hơn trước rất nhiều.

Xem ra hiểu lầm giữa bà và Hoàng đế đã được giải quyết.

Hạ Dịch Phi yên tâm nói "Ừm, con đỡ người xuống cầu thang."

Hai người ngồi xe ngựa rời cung, trở về phủ Trưởng công chúa.

Trưởng công chúa Hoa An dặn dò Hạ Dịch Phi.

"Hai ngày nữa ta có thể phải ra ngoài một chuyến, trong khoảng thời gian này con không được ra ngoài, an tâm ở nhà đọc sách, đã nhớ chưa?"

Hạ Dịch Phi "Người muốn đi đâu?"

Trưởng công chúa Hoa An "Ta đi gặp một người rất quan trọng, nếu mọi việc suôn sẻ, ta sẽ sớm trở về."

Hạ Dịch Phi nhịn không được hỏi "Lỡ như không suôn sẻ thì sao?"

Trưởng công chúa Hoa An khẽ cười "Nhất định sẽ suôn sẻ."

……

Đúng lúc này Ngọc Lân vệ gửi một mật thư vào cung.

Lạc Thanh Hàn không cần Thường công công dâng lên, hắn đích thân nhận mật thư từ Ngọc Lân vệ.

Mở phong bì, lấy ra hai tờ giấy viết thư mỏng.

Tờ đầu tiên do Phương Vô Tửu viết.

Y trình bày ngắn gọn súc tích những gì phát hiện được ở huyện Linh Đài.

Tờ thứ hai là do Tiêu Hề Hề viết.

Đây chính là thư mà nàng để lại ở Uất gia, Phương Vô Tửu nhét luôn vào phong bì cùng với mật thư gửi cho Hoàng đế.

Chữ viết của Tiêu Hề Hề quá dễ nhận biết, Lạc Thanh Hàn vừa nhìn đã nhận ra chữ viết của nàng.

Nếu nàng đã có thể để lại lời nhắn, có nghĩa nàng vẫn an toàn.

Lạc Thanh Hàn đọc đi đọc lại thư nàng viết nhiều lần, như muốn thông qua chữ viết nhìn thấy người mà hắn vô cùng nhớ nhung trong lòng.

Hắn cẩn thận cất tờ giấy đi, nói với Thường công công.

"Đi gọi Triệu Hiền tới."

"Vâng."

Chốc sau, Triệu Hiền xuất hiện trước mặt Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nói "Vụ án của Bảo Phúc đã sáng tỏ, các cung nữ và nữ quan kia cũng thả hết đi, chuyện này tạm thời kết thúc."

Triệu Hiền cung kính đáp "Vâng."

Lạc Thanh Hàn "Ngoài ra ngươi cũng chuẩn bị đi, hai ngày nữa trẫm phải rời cung một chuyến."

Sắc mặt Triệu Hiền hơi thay đổi, Hoàng đế muốn rời cung trong thời điểm nhạy cảm này, e là không thích hợp.

"Bên ngoài hiện giờ không thái bình, nếu bệ hạ có gì dặn dò, có thể nói với mạt tướng, mạt tướng nhất định giúp ngài hoàn thành."

Giọng Lạc Thanh Hàn càng lạnh hơn "Trẫm tự có tính toán, ngươi cứ làm theo là được."

Triệu Hiền không dám khuyên nữa, chỉ đành đáp lại.

"Mạt tướng tuân lệnh."

Sau đó Lạc Thanh Hàn lại triệu kiến tướng quân của Thiên Cơ Vệ, ra lệnh nhanh chóng tra rõ lai lịch những người Tây Vực đang ẩn nấp ở huyện Linh Đài, giám sát chặt chẽ động thái của nhóm người đó.

Kế đó, Lạc Thanh Hàn triệu kiến Anh vương Lạc Dạ Thần và Lại bộ Thị Lang Lệ Khinh Ngôn.

Ba người mở một cuộc họp bí mật, chủ đề của cuộc họp là làm sao ổn định triều cương trong thời gian Hoàng đế vắng mặt.

Phần lớn thời gian đều là Lệ Khinh Ngôn nói, Lạc Thanh Hàn thỉnh thoảng bày tỏ vài ý kiến, Lạc Dạ Thần không chen vào được, chỉ có thể ngoan ngoãn làm người nghe.

Kết thúc cuộc họp, Lạc Dạ Thần lòng nặng trĩu trở về vương phủ.

Y phất tay cho mọi người lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại y và Anh vương phi.

Lạc Dạ Thần cau mày nói "Hoàng thượng nói hai ngày nữa sẽ rời Thịnh Kinh, hy vọng trong thời gian đệ ấy vắng mặt, ta có thể giúp xử lý một số sự vụ khẩn cấp trong triều."

Bộ Sanh Yên "Không phải chàng luôn muốn nắm giữ quyền lực sao? Lệnh này của Hoàng đế chẳng phải hợp ý chàng sao? Chàng nên vui mới đúng."

Nếu là trước đây, Lạc Dạ Thần quả thật sẽ rất vui.

Y ước gì Lạc Thanh Hàn có thể nhanh chóng nhường ngôi!

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, y đã trưởng thành lên rất nhiều.

Y lo lắng nói "Đệ ấy có thể giao quyền cho ta như vậy, chứng tỏ đệ ấy đã chuẩn bị phương án dự phòng, vốn không sợ ta

nhân cơ hội đoạt quyền.”

Bộ Sanh Yên nhướng mày, có hơi ngạc nhiên.

“Ây dô, cái đầu nhỏ của chàng cuối cùng được khai sáng rồi!”

Mặt Lạc Dạ Thần đỏ bừng, tức giận nói “Nàng có ý gì? Lẽ nào ở trong lòng nàng, ta luôn là một kẻ đầu óc ngu ngốc sao?!”

Bộ Sanh Yên cười cười, không nói gì.

Thật ra, nàng còn nghĩ nhiều hơn Lạc Dạ Thần.

Sở dĩ Hoàng đế có thể dứt khoát giao quyền cho Lạc Dạ Thần như vậy, có thể thấy được là vì hắn tự tin ngồi vững ngai vàng, không sợ Lạc Dạ Thần thừa cơ đoạt quyền, cũng có thể xem như là một cách thăm dò của Hoàng đế.

Hắn muốn nhân cơ hội này kiểm tra Lạc Dạ Thần, xem Lạc Dạ Thần có thể chống lại lòng tham, giữ đúng bổn phận khi đối mặt với quyền lực trước mắt hay không?

Một khi Lạc Dạ Thần vượt giới hạn, đồng nghĩa tự tay trao cho Hoàng đế một cơ hội đường hoàng xử lý mình.

Cuối cùng, chờ đợi Lạc Dạ Thần chắc chắn là một kết cục thê thảm.

Bộ Sanh Yên không nói những lời này.

Nàng hy vọng mình chỉ đang lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Nàng hy vọng trong lòng Lạc Dạ Thần vẫn giữ niềm tin vào quan hệ gia đình.

Nàng hy vọng Lạc Dạ Thần sẽ không bao giờ chịu bất kỳ tổn hại nào.

Lạc Dạ Thần không nghĩ nhiều như vậy, y còn tưởng Bộ Sanh Yên đang cười nhạo mình, suýt nữa tức chết.

Chương 1094

Lạc Dạ Thần giậm chân giận dữ nói.

“Bổn vương đường đường là Anh vương, nàng lại dám coi thường ta?!”

Bộ Sanh Yên “Ta không có coi thường chàng.”

Lạc Dạ Thần “Rõ ràng là nàng có!”

Bộ Sanh Yên “Ta không có.”

Lạc Dạ Thần “Nàng có!”

Bộ Sanh Yên “Được, ta có.”

Lạc Dạ Thần “……”

Y không tin được nhìn chằm chằm Bộ Sanh Yên, môi run lên vì giận.

“Nàng… nàng lại dám công khai thừa nhận?!”

Như cảm nhận được cảm xúc kích động của phụ thân, Tiểu Ngố Ngố đang nằm yên trong nôi cũng bắt đầu la hét, vẫy vẫy hai cánh tay nhỏ như củ sen, trông vô cùng phấn khích.

Bộ Sanh Yên vội bế con trai lên, kiểm tra tã xem có bị ướt không.

Sau khi chắc chắn tã vẫn sạch, Bộ Sanh Yên bắt đầu cho con trai bú.

Thật ra Tiểu Ngố Ngố cũng không đói lắm, nhưng khi thấy đồ ngon dâng tới miệng, cậu nhóc không do dự mở miệng bắt đầu mυ”t sữa ngon lành.

Kế đó, trong mắt hai mẹ con chỉ có nhau, không nhìn Lạc Dạ Thần bên cạnh.

Lạc Dạ Thần “……”

Tức giận tức đến độ không ai quan tâm y nữa.

Ai nói cho y biết, y có nên tiếp tục tức giận không?

Bộ Sanh Yên liếc nhìn y.

“Còn đứng đó làm gì? Đi lấy chậu tới đây.”

Tiểu Ngố Ngố có thói quen đi tiểu sau khi bú.

Bộ Sanh Yên cười nói cậu nhóc ruột thẳng*, giống hệt phụ thân của nhóc, khúc ruột thẳng từ trên xuống dưới, ăn nói hành sự không hề biết vòng vo.

*直肠子 (ruột thẳng) chỉ người thẳng tính.

Lạc Dạ Thần lập tức quên mất mình đang giận chuyện gì, vội lấy chậu trong góc ra đặt trước mặt Bộ Sanh Yên.

Tiểu Ngố Ngố bú xong, Bộ Sanh Yên ôm cậu nhóc đi tiểu.

Những chuyện này thường do các vυ” nuôi làm, nhưng Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần thỉnh thoảng cũng tự mình làm.

Dù sao thì cũng là con trai bảo bối của bọn họ, bọn họ cũng muốn trải nghiệm cảm giác tự chăm sóc con trai mình.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Ngố Ngố, Bộ Sanh Yên gọi các vυ” nuôi đến, bảo bọn họ chăm sóc cho Tiểu Ngố Ngố.

Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần bước ra ngoài.

Lạc Dạ Thần tiện tay bẻ gãy một cành mai nhô ra bên cạnh, ủ rũ hỏi.

“Lẽ nào trong lòng nàng, ta thật sự là kẻ ngốc sao?”

Trước giờ, y luôn cho rằng mình rất thông minh.

Tuy là sau khi trải qua nhiều chuyện, y biết mình không thông minh bằng Lạc Thanh Hàn, nhưng y vẫn thông minh hơn những người khác rất nhiều.

Mà bây giờ Bộ Sanh Yên lại chê y ngốc.

Y thấy sự tự tin của mình bị đả kích rất lớn.

Bộ Sanh Yên nghiêm túc nói.

“Ta thấy con người có lúc ngốc một chút thì càng tốt.”

Lạc Dạ Thần bĩu môi “Nàng đừng lừa ta, nàng chính là đang coi thường ta.”

Bộ Sanh Yên chậm rãi nói.

“Ta nói thật đấy, nếu con người ngốc một chút, sẽ dễ biết đủ hơn. Chàng như bây giờ rất tốt. Nếu chàng thông minh hơn một chút, thì phủ Anh vương của chúng ta chưa chắc yên bình đến vậy.

Ví như U vương và Tĩnh vương, bọn họ đều là những người khá thông minh nhưng không phải người thông minh tuyệt đỉnh, chàng nhìn xem kết cục của bọn họ như thế nào?”

Lạc Dạ Thần không nói nên lời.

Bộ Sanh Yên “Ta thà chàng ngốc một chút, cũng không hy vọng chàng trở thành như U vương và Tĩnh vương.”

Lạc Dạ Thần thản nhiên nói “Ta mỗi ngày ăn không ngồi rồi,

chỉ dựa vào sản nghiệp của mẫu phi để lại sống qua ngày, nàng không thấy ta quá vô dụng sao?”

Bộ Sanh Yên “Ăn không ngồi rồi không tốt sao? Có bao nhiêu người mơ ước có cuộc sống nhàn nhã giàu có như chàng, chàng đừng ở trong phúc mà không biết hưởng.”

Nghe nàng nói xong, cái đuôi nhỏ của Lạc Dạ Thần lập tức dựng lên.

Y tự hào nói “Bọn họ có ghen tị thế nào cũng vô ích, ai bảo bọn họ không đầu thai tốt như ta?!”

Bộ Sanh Yên cong đôi môi đỏ mọng, mỉm cười.

“Đúng vậy, người khác không thể ghen tị với chàng.”

……

Với lượng viện quân từ triều đình ngày càng tăng, áp lực lên phản quân ngày càng lớn.

Đối phương quá nhiều người, phản quân không thể đối đầu trực diện, bị đánh thua liên tục, cuối cùng chỉ đành co ro trong huyện Du Môn, không dám lộ diện.

Tuy nhiên, xét cho cùng thì đây không phải là kế lâu dài.

Chỉ cần quân triều đình phát động một cuộc tổng tấn công khác, cổng thành nhất định sẽ bị phá.

Dân chúng trong thành lo sợ hoang mang.

Khí thế của phản quân cũng giảm mạnh.

Nếu cứ tiếp tục thế này chắc chắn sẽ thua.

Vương Can nhìn thấy tất cả, tâm trạng vô cùng nặng nề.

Ông đi tới nơi ở của Thiên Yển chân nhân, cau mày nói.

“Môn chủ, tình thế hiện giờ rất bất lợi cho chúng ta, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách phá vỡ cục diện.”

Cơ thể của Thiên Yển chân nhân bị tổn thương nghiêm trọng do phải chịu phản phệ của thuật đổi mệnh, phải nằm trên giường một thời gian dài để tịnh dưỡng.

Vốn lão đã sắp xếp xong mọi thứ, một khi thuật đổi mệnh thành công, lão sẽ có thể dùng vận may do mệnh cách Tử Vi mang lại, khiến phản quân do lão chỉ huy thế như chẻ tre, tấn công một đường thẳng vào Thịnh Kinh, giúp lão hoàn thành nghiệp lớn!

Thế nhưng lão không thể ngờ được, thuật đổi mệnh mà mình chuẩn bị hơn hai mươi năm lại thất bại vào giây phút cuối cùng!

Thắng lợi gần ngay trước mắt, mà lão lại bỏ lỡ.

Chuyện này khiến lão căm hận kẻ đã phá hỏng kế hoạch của mình.

Nếu lão bắt được kẻ đó, lão sẽ lột da kẻ đó!

Thiên Yển chân nhân tựa vào giường, sắc mặt tái nhợt, con ngươi đu.c ngầu, sức lực cũng rất kém, giọng nói yếu ớt.

“Ta vừa nhận được mật thư từ Trưởng công chúa Hoa An, ngươi cũng xem đi.”

Tiểu đồng đứng bên cạnh lập tức lấy mật thư, hai tay đưa cho Vương Can.

Vương Can cầm mật thư đọc kỹ.

Thư này của Trưởng công chúa Hoa An rất dài.

Bỏ qua những thông tin không quan trọng, tóm gọn là bà đã bại lộ thân phận, Hoàng đế muốn giết bà.

Để bảo vệ mình, bà đã nói dối mình biết môn chủ Thiên Môn ở đâu.

Bà có thể dẫn Hoàng đế đi tìm môn chủ Thiên Môn, đổi lại Hoàng đế phải tha cho bà và người nhà.

Hoàng đế đồng ý với đề nghị này.

Trưởng công chúa Hoa An nói Thiên Môn có thể bố trí trước mai phục, bắt rùa trong lọ, một chiêu giết chết Hoàng đế.

Như vậy, bà không chỉ có thể giữ được mạng, còn có thể hoàn thành nhiệm vụ mà môn chủ Thiên Môn yêu cầu, bảo bọn họ thả con gái và cháu trai của bà.

Tuy nhiên, Hoàng đế đa nghi, hành động cực kỳ thận trọng, trừ khi có thể tận mắt nhìn thấy môn chủ Thiên Môn, nếu không thì hắn sẽ không đích thân xuất hiện.

Vì vậy, Trưởng công chúa Hoa An hy vọng môn chủ Thiên Môn có thể phối hợp diễn một vở kịch với bà.

Sau khi xong việc, mỗi người có thể có được thứ mình muốn.

Vương Can lẩm bẩm "Cách này quả thật là cách hay, nhưng……"

Thiên Yển chân nhân nói tiếp "Nhưng chúng ta không thể xác định bà ta nói thật hay giả."

Vương Can gật đầu "Phải, đây quả thật là điều ta lo lắng nhất."

Thiên Yển chân nhân "Thật ra bà ta nói thật hay giả không quan trọng, chỉ cần bà ta thật sự dẫn được Hoàng thượng tới, đó sẽ là cơ hội tốt cho chúng ta."

Chương 1095

Lúc này bọn họ bị vây khốn, chần chừ không hành động chỉ có thể chờ chết.

Bọn họ phải nắm bắt mọi cơ hội để bản thân có khả năng lật ngược tình thế.

Vương Can nghiêm túc nói "Hoàng đế này không phải ngọn đèn cạn dầu, ta sợ đây là một cái bẫy mà hắn giăng sẵn từ trước, một khi chúng ta xuất hiện, rất có thể sẽ rơi vào bẫy của hắn."

Đến lúc đó, trộm gà không được còn mất nắm gạo, bọn họ sẽ phải chịu tổn thất rất lớn.

Thiên Yển chân nhân suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi.

"Vẫn chưa có tin tức của Uất Cửu sao?"

Vương Can lắc đầu "Vẫn chưa."

Từ khi Uất Cửu dẫn Quý phi rời Thịnh Kinh thì hoàn toàn mất liên lạc. Không ai biết gã dẫn Quý phi đi đâu.

Thiên Yển chân nhân cau mày, rất không vui "Sao dạo này Uất Cửu ngày càng không nghe lời?"

Đúng lúc này, một tùy tùng bước nhanh vào.

"Khởi bẩm môn chủ, bên ngoài bắt đầu công thành rồi!"

Sắc mặt Thiên Yển chân nhân và Vương Can đều thay đổi!

Vương Can lập tức đứng dậy, bước nhanh ra cửa, nhìn về phía cổng thành.

Dù cách một khoảng, ông cũng có thể cảm nhận được tiếng gïết từ xa.

Lòng Vương Can không ngừng chùng xuống.

Ông biết rất rõ với thực lực hiện tại của bọn họ thì không thể chống lại cuộc tấn công của quân triều đình.

Lúc này, Thiên Yển chân nhân được tiểu đồng đỡ từ từ đứng dậy.

Vương Can quay lại nhìn lão, nét mặt u sầu.

“Môn chủ, cổng thành không chống đỡ được quá lâu.”

Chỉ cần quân địch phá cổng thành, bọn họ sẽ mất đi lá chắn phòng hộ cuối cùng, chờ đợi bọn họ chính là quân triều đình vô số.

Thiên Yển chân nhân trầm giọng nói “Truyền lệnh của ta, trói hết dân chúng trong thành, áp giải đến tường thành, chỉ cần quân triều đình dám công thành, chúng ta sẽ gïết hết số dân chúng đó!”

Vương Can kinh ngạc “Chuyện… chuyện này sẽ khiến chúng ta hoàn toàn mất lòng dân!”

Ánh mắt Thiên Yển chân nhân âm trầm, giọng điệu quả quyết.

“Vậy thì sao? Chỉ cần có thể hoàn thành nghiệp lớn, thì chúng ta có thể xóa bỏ chuyện này trong sử sách, hậu thế sẽ không ai biết chuyện xảy ra hôm nay.”

Sử sách đều do người chiến thắng viết nên.

Chỉ cần có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, lão có thể viết lại lịch sử.

Lệnh của môn chủ nhanh chóng được truyền đi.

Phản quân từ lâu đã bị Thiên Yển chân nhân tẩy não, trở thành tín đồ trung thành của lão, dù Thiên Yển chân nhân có nói gì, bọn họ vẫn cảm thấy đúng. Ngay cả khi bây giờ bảo bọn họ tàn sát dân chúng vô tội tay không tấc sắt, bọn họ vẫn cảm thấy đây là sự hy sinh cần thiết để giành được thắng lợi cuối cùng.

Dù dân chúng có khóc lóc van xin thì cũng đều bị phản quân lôi ra khỏi nhà trói chặt, đẩy đến tường thành.

Số dân chúng này có nam có nữ, người lớn tuổi nhất tóc đã bạc trắng, người nhỏ nhất chỉ là một đứa bé quấn tã.

Lưỡi đao lạnh kề vào cổ khiến bọn họ kêu gào sợ hãi.

Tiếng kêu gào xuyên qua gió lạnh, đến tai quân triều đình bên dưới tường thành.

Tướng quân dẫn đầu thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tướng quân của phản quân hét lớn.

“Nếu các ngươi còn dám tiến thêm một bước, chúng ta sẽ giết hết số dân chúng này!”

Tin tức nhanh chóng truyền vào cung.

Các đại thần Nội các tập trung tại ngự thư phòng bàn bạc đối sách.

Chuyện này quá khó giải quyết.

Nếu bọn họ mặc kệ sống chết của dân chúng, miễn cưỡng công thành thì sau này nhất định sẽ để lại tai tiếng, khiến người trong thiên hạ cho rằng Hoàng đế máu lạnh vô tình, vì bình định phản loạn mà mặc kệ sống chết của dân chúng.

Nhưng nếu bọn họ từ bỏ công thành, đồng nghĩa với việc chấp nhận uy hiếp của phản quân, chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến tiến độ bình định phản loạn mà còn gây tổn hại lớn đến uy tín của triều đình.

Bây giờ bọn họ rơi vào tình thế khó xử, làm thế nào cũng sai.

Cuối cùng, bọn họ dời ánh mắt sang vị Hoàng đế trẻ tuổi vẫn im lặng.

Bọn họ muốn biết Hoàng đế nghĩ gì?

Lạc Thanh Hàn "Tạm dừng công thành."

Một đại thần Nội các vội nói "Nếu không công thành, phải giải quyết phản quân trong thành thế nào?"

Lạc Thanh Hàn "Trẫm chỉ nói tạm dừng công thành, không nói không công thành nữa, trước để tướng sĩ của trại Bạch Hổ và trại Chu Tước dừng lại, rồi đợi trẫm đến huyện Du Môn."

Năm đại thần Nội các giật mình.

"Bệ hạ định ngự giá thân chinh?"

"Tuyệt đối không được! Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, lỡ như ngài bị thương, chúng thần khó mà gánh vác được trách nhiệm!"

"Thân thể của ngài vẫn chưa hồi phục, thật sự không thể ngự giá thân chinh, xin Hoàng thượng suy nghĩ lại!"

DÀNH CHO BẠN

Bệnh tiểu đường không phải do đồ ngọt!

Thêm…

Tuy nhiên, dù các đại thần có khẩn cầu thế nào thì Hoàng đế cũng không thay đổi quyết định.

Hôm sau, tin tức Hoàng đế ngự giá thân chinh lan truyền.

Trên dưới triều đình dân chúng chấn động.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ tới, chỉ công đánh một huyện nhỏ như Du Môn, mà cả Hoàng đế cũng đích thân đến đó.

Các triều thần khác có phản ứng giống như những đại thần Nội các, vô cùng lo lắng và sợ hãi, sợ Hoàng đế sẽ bị thương trên chiến trường.

Bây giờ Hoàng đế cả một người con nối dõi cũng không có, một khi Hoàng đế xảy ra chuyện gì, vương triều Đại Thịnh chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn.

So với triều thần lo lắng bất an, dân chúng ngoài phố không lo lắng như vậy.

Bọn họ phấn khích khi biết Hoàng đế ngự giá thân chinh, mong chờ Hoàng đế lần này xuất chinh có thể quét sạch phản quân, cứu dân chúng ở huyện Du Môn bị phản quân bắt làm con tin.

Nhớ năm đó khi Hoàng đế còn là Thái tử cũng từng dẫn quân xuất chinh, không những dẹp yên phản loạn do U vương gây ra, còn đánh bại đại quân nước Liêu, buộc Liêu vương phải cúi đầu xưng thần.

Bây giờ Hoàng đế lần nữa xuất chinh, chắc chắn sẽ giành thêm thắng lợi, thêm một nét bút tươi sáng khác cho lịch sử của vương triều Đại Thịnh!

Thậm chí có người còn đặt cược, xem lần này Hoàng đế mất

bao lâu để bình định phản loạn?

Có người cược ba tháng.

Có người cược một tháng.

Có người cược nửa tháng.

Kinh khủng nhất là có người cược ba ngày!

Người này vừa ra tay đã cược mười ngàn lượng bạc!

Đúng là người giàu khoe của mà!

……

Lần này Hoàng đế quyết định dẫn trại Huyền Vũ đến huyện Du Môn, cùng với hai ngàn Cấm vệ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn của Hoàng đế.

Để nhanh chóng đến huyện Du Môn, lần này bọn họ mang hành lý nhẹ nhàng.

Lạc Thanh Hàn mặc giáp đen, trên thắt lưng đeo thanh kiếm Diệt Thế do Tiên hoàng ban tặng, cưỡi một con ngựa đen cao lớn, đôi chân dài móc vào bàn đạp, mũ sắt đen lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Các đại thần Nội các chỉ đành trơ mắt, tiễn Hoàng đế ra khỏi cổng thành, người này còn khóc to hơn người kia.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn bọn họ.

“Trẫm xuất chinh, không phải phát tang, các khanh khóc cái gì?”

Các đại thần Nội các vội kìm nước mắt.

“Bệ hạ, ngài không được nói những lời như vậy, là điều cấm kỵ!”

“Thần thật sự lo lắng cho an toàn của ngài, mới không cầm được nước mắt.”

“Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, xin ngài nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt.”

……

Nhìn mấy lão già này nói không ngừng, Lạc Thanh Hàn không muốn chậm trễ thời gian khởi hành, trực tiếp ngắt lời bọn họ.

“Sau khi trẫm đi, việc trong triều giao cho các khanh, nếu gặp phải chuyện đặc biệt quan trọng, các khanh có thể đến gặp Anh vương, huynh ấy có thể thay trẫm đóng ngọc tỷ.”

Chương 1096

Trong một khu rừng nhỏ gần huyện Du Môn.

Tiêu Hề Hề đang ngồi xổm trong bụi cây, nhìn ra ngoài.

Nàng từ xa nhìn lên tường thành, thấy có rất nhiều dân chúng, nam nữ già trẻ đều có.

Vì cách quá xa nên nàng không thể nhìn rõ nét mặt của dân chúng, nhưng không cần nghĩ cũng đoán được, số dân chúng đó lúc này chắc chắn đang rất sợ hãi tuyệt vọng.

Phản quân dùng mạng của họ uy hiếp quân triều đình dừng tấn công.

Trước tình thế bắt buộc, quân triều đình phải dừng công thành.

Cục diện rơi vào bế tắc.

Tiêu Hề Hề biết rõ chiêu này của Thiên Yển chân nhân đồng nghĩa đẩy Hoàng đế vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Dù cuối cùng có thể bình định được phản doạn thì danh tiếng của Hoàng đế cũng sẽ bị vấy bẩn.

Thiên Yển chân nhân kiểu chiêu này không thể đánh chết ngươi, cũng sẽ làm ngươi ghê tởm đến chết.

Đúng là không biết xấu hổ!

Tiêu Hề Hề quay đầu nhìn Uất Cửu, nhỏ giọng hỏi.

“Ngươi vẫn chưa xong hả?”

Uất Cửu đang ra sức đào đất, nghe vậy ngẩng đầu nhìn nàng, tức giận nói.

“Cô không thể qua giúp một tay sao?”

Tiêu Hề Hề than thở “Người ta chỉ là một cô nương yếu đuối, tay không thể xách, nách không thể mang, không làm được việc nặng nhọc như vậy.”

Uất Cửu chán ghét, không thèm để ý đến nàng, tiếp tục đào đất.

Lúc gã đào sâu một tấc, xẻng cuối cùng cũng chạm phải một vật gì đó cứng.

Gã lập tức ném xẻng đi, đưa tay phủi sạch lớp đất trên mặt, rồi mò tới mò lui.

Chẳng mấy chốc gã sờ thấy một vòng tròn kim loại.

Gã dùng sức kéo mạnh.

Một cánh cửa nhỏ bằng đồng nặng được kéo ra.

Mở ra lối vào đường hầm.

Tiêu Hề Hề đi tới “Đây là đường hầm dẫn vào bên trong huyện Du Môn?”

Uất Cửu tiện tay ngắt mấy chiếc lá, lau đi vết bẩn trên tay, thản nhiên đáp lại.

“Ừm, từ ngày Thiên Yển chân nhân quyết định khởi binh từ huyện Du Môn, lão đã đào vài đường hầm trong thành, đây chỉ một trong số đó. Ta cũng chỉ biết mỗi một đường này. Những đường hầm khác chỉ có mỗi Thiên Yển chân nhân biết.”

Tiêu Hề Hề “Lão đào nhiều đường hầm thế làm gì?”

Uất Cửu nhếch khóe miệng, cười chế giễu.

“Đương nhiên là để lão thuận lợi trốn thoát sau khi khởi nghĩa thất bại.”

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi “Chậc, thì ra lão sợ chết như vậy, nếu sợ chết còn tạo phản làm gì? Thành thật làm đạo sĩ không tốt sao?”

Uất Cửu “Chuyện này cô phải hỏi lão.”

Gã nhảy vào đường hầm, cầm ngọn đuốc treo trên tường rồi dùng bật lửa mang bên mình thắp sáng.

Ánh lửa chiếu sáng một khu vực nhỏ.

Tiêu Hề Hề nhìn kỹ hơn, thấy đường hầm sâu hơn nàng nghĩ.

Uất Cửu ngẩng đầu, đưa tay về phía nàng.

“Xuống đây.”

Nếu không phải huyệt đạo bị phong ấn, độ cao này sẽ chẳng là gì với Tiêu Hề Hề, nàng có thể trực tiếp nhảy xuống.

Tuy nhiên, bây giờ nàng không thể dùng võ công, nếu nhảy từ nơi cao thế này, rất có thể sẽ bị trẹo chân.

Chính vì Uất Cửu đoán được điểm này nên gã mới đưa tay đỡ nàng.

Nhưng Tiêu Hề Hề không thèm nhìn tay gã.

Nàng trực tiếp ngồi xuống đất, sau đó xoay người chống hai tay xuống đất, co một chân, duỗi chân còn lại vào trong đường hầm, cẩn thận tìm chỗ dừng chân.

Sau khi tìm được chỗ, nàng duỗi chân còn lại ra.

Nàng dịch người từ từ xuống, không chỉ tốc độ cực kỳ chậm

mà còn rất vụng về.

Lúc Uất Cửu thấy nàng thà tự mình trèo xuống còn hơn nắm lấy tay gã đưa ra, tâm trạng của gã đột nhiên trở nên vô cùng tồi tệ.

Gã không hề khách khí cười nhạo.

“Cô có biết bây giờ cô giống gì không? Giống như rùa già sắp chết vậy.”

Tiêu Hề Hề mặc kệ gã.

Khi một chân chạm được xuống đất bằng phẳng, nàng lập tức thả chân còn lại xuống.

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đáp đất rồi!

Tiêu Hề Hề phủi tay và bụi đất trên quần áo, nói với Uất Cửu.

“Chúng ta đi thôi.”

Uất Cửu lúc này rất không vui, cười lạnh “Cô đi trước đi.”

Con đường phía trước tối om, không thể nhìn thấy gì.

Hầu hết ai đến đây lần đầu cũng sẽ thấy sợ hãi bất an.

Uất Cửu bảo Tiêu Hề Hề đi trước, rõ ràng là muốn làm khó nàng.

Nhưng Tiêu Hề Hề lại không hề sợ hãi.

Nàng nhấc chân đi về phía trước.

Uất Cửu cầm đuốc đi theo sau.

DÀNH CHO BẠN

Bệnh tiểu đường không phải do đồ ngọt!

Thêm…

255

64

85

Mắt gã dõi theo bóng lưng nàng, ánh mắt đó đen tối sâu thẳm, như đang che giấu một con quái vật vô hình.

Uất Cửu lạnh lùng hỏi.

“Cô không sợ ta bán cô sao?”

Tiêu Hề Hề không dừng lại, thản nhiên đáp “Ồ, ngươi định bán ta bao nhiêu?”

Uất Cửu “Ta không thiếu tiền.”

Tiêu Hề Hề “Nhìn ra được.”

Giọng điệu của nàng chua chát, đầy ghen tị.

Uất Cửu “Nhưng ta có thù với Hoàng đế, có thể nhân cơ hội giết ngươi báo thù.”

Tiêu Hề Hề “Vậy ngươi còn có thù với ta, ta cũng sẽ nhân cơ hội giết ngươi.”

Uất Cửu rơi vào trầm mặc.

Quả thật, từ giây phút gã gặp Tiêu Hề Hề, trong lòng chỉ toàn âm mưu và tính kế.

Nếu không phải bọn họ có chung kẻ thù, có lẽ bọn họ vẫn là kẻ thù của nhau.

Khoảng thời gian này quá hòa hợp, làm gã gần như quên đi thù oán với nàng.

Uất Cửu "Nếu lần này chúng ta có thể rút lui an toàn, liệu thù oán trước đây của chúng ta có thể xóa bỏ không?"

Gã nói lời này rất nhẹ rất khẽ, nhưng trong đường hầm quá yên tĩnh, Tiêu Hề Hề đi phía trước cũng nghe thấy.

Bước chân của nàng hơi khựng lại, dường như muốn quay đầu.

Nhưng cuối cùng không biết vì lý do gì, nàng không hề quay đầu lại, vẫn bước tiếp về phía trước.

"Có thể."

Chỉ hai chữ đơn giản, mọi bất mãn trong lòng Uất Cửu lập tức biến mất.

Tâm trạng gã nhất thời tốt trở lại.

Gã bước nhanh hơn một chút, thu hẹp khoảng cách giữa gã và Tiêu Hề Hề.

Uất Cửu nhiệt tình hỏi "Sau này nếu ta về Tây Vực, cô có muốn đi cùng ta không?"

Tiêu Hề Hề không quay đầu, tặng gã ba chữ.

"Nằm mơ đi."

Uất Cửu "……"

Cũng không cần trực tiếp như vậy.

Thấy lối ra ngày càng gần, Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng dừng lại.

Nàng quay lại nhìn Uất Cửu.

“Lát nữa là gặp Thiên Yển chân nhân, ngươi mau giải huyệt đạo cho ta.”

Uất Cửu “Không được, Thiên Yển chân nhân trước giờ đa nghi, lão nhất định sẽ phái người kiểm tra huyệt đạo của cô trước, xem có bị phong ấn thật hay không, nếu lão phát hiện huyệt đạo của cô khai thông, nhất định sẽ nghi ngờ cô và ta.”

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi “Lão già này đúng là xảo quyệt.”

Uất Cửu lấy dây thừng giắt trên hông ra.

“Ta phải trói cô lại.”

Tiêu Hề Hề rất phối hợp đưa tay ra “Trói đi.”

Uất Cửu trói chặt cổ tay nàng rồi đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Sau đó ánh sáng chiếu vào.

Gã dập tắt ngọn đuốc, ném sang một bên rồi dẫn Tiêu Hề Hề ra khỏi đường hầm.

Chương 1097

Đầu bên kia đường hầm là kho lương trong thành.

Hiện giờ kho lương này bị bỏ hoang, trở thành kho vũ khí tạm thời của phản quân, nhà kho chứa đầy các loại vũ khí áo giáp, xung quanh có trọng binh canh giữ.

Lúc Uất Cửu và Tiêu Hề Hề bước ra khỏi kho vũ khí, phản quân chịu trách nhiệm canh giữ vô cùng kinh ngạc.

Rõ ràng bọn họ canh phòng nghiêm ngặt, mọi cánh cửa đều đóng chặt, theo lý mà nói thì cả một con ruồi cũng không thể bay vào, sao hai người này vào được?

Lúc phản quân định bắt giữ hai người không rõ lai lịch này, Uất Cửu đã rút thẻ bài đeo trên thắt lưng.

Gã lắc lắc thẻ bài trước mặt nhóm người, lười biếng hỏi.

"Đã nhìn rõ chưa?"

Địa vị của Uất Cửu ở Thiên Môn rất cao, nhưng diện mạo thật của gã lại không có nhiều người thấy.

Đám phản quân trước mặt không ngờ người đến là Cửu công tử, lập tức bỏ vũ khí, quỳ một gối, hoảng sợ nói.

"Thuộc hạ bái kiến Cửu công tử, không biết Cửu công tử tới, vừa rồi đã đắc tội, mong người lượng thứ!"

Uất Cửu thu hồi thẻ bài "Môn chủ ở đâu?"

Một người trả lời "Môn chủ đang ở huyện nha."

Từ khi phản quân giết cả nhà huyện lệnh, Thiên Yển chân nhân đã dọn vào đó.

Uất Cửu dẫn Tiêu Hề Hề đến huyện nha.

Trong huyện nha, Thiên Yển chân nhân đang uống thuốc.

Tùy tùng đến báo Uất Cửu đã dẫn theo Quý phi trở về.

Thiên Yển chân nhân lập tức đặt bát thuốc xuống, không kiên nhẫn nói.

“Mau cho người vào!”

Tùy tùng đang định quay người đi thì bị Thiên Yển chân nhân ngăn lại.

“Đợi đã!”

Tùy tùng dừng lại, im lặng chờ môn chủ căn dặn.

Lúc này Thiên Yển chân nhân đã bình tĩnh lại một chút.

Lão nhớ Uất Cửu dẫn Quý phi rời Thịnh Kinh, cùng lắm là bốn ngày thì có thể đưa Quý phi đến huyện Du Môn, nhưng hai người phải mất nửa tháng mới đến được đây.

Nửa tháng qua Uất Cửu đã đi đâu?

Thiên Yển chân nhân nghi ngờ, quyết định hành sự thận trọng.

“Ngươi sai người kiểm tra cẩn thận Uất Cửu và Quý phi.”

Tùy tùng gật đầu “Tiểu nhân đã hiểu.”

Uất Cửu và Tiêu Hề Hề ở trong sân chờ được triệu kiến, kết quả bị đưa vào một căn phòng nhỏ.

Tùy tùng khách khí nói “Môn chủ căn dặn, những người đến

gần môn chủ đều phải kiểm tra, Cửu công tử, Quý phi nương nương, mong thứ lỗi cho."

Uất Cửu không hề ngạc nhiên.

Thiên Yển chân nhân tính tình đa nghi, không tin bất cứ ai xung quanh mình, người duy nhất trên đời mà lão tin chỉ có thể là bản thân mình.

Uất Cửu cười như có như không nhìn tùy tùng.

Mãi đến khi tùy tùng bị gã nhìn đến tê dại da đầu, trán đổ mồ hôi, Uất Cửu mới duỗi tay ra, dùng giọng điệu quái gở nói.

"Thứ lỗi thì không dám, dù sao ta cũng lần đầu tiên gặp chuyện này, làm đi."

Tùy tùng nhanh chóng gọi người tiến lên lục soát người Uất Cửu.

Tiêu Hề Hề ở phía sau bình phong, một thị nữ khám xét người nàng.

Khám xét người xong, còn có đại phu bắt mạch cho Tiêu Hề Hề, đảm bảo huyệt đạo của nàng đã được phong ấn, sau đó mới yên tâm rời đi.

Sau khi xác nhận cả hai không có vấn đề gì, ải kiểm tra này đã vượt qua thành công.

Uất Cửu dẫn Tiêu Hề Hề đến phòng của Thiên Yển chân nhân đang ở.

Trên đường đi, Uất Cửu lặng lẽ nhét thứ gì đó vào tay Tiêu Hề Hề.

Hai tay Tiêu Hề Hề bị trói sau lưng, khi ngón tay chạm vào vật đó, lập tức giấu nó vào ống tay áo.

Đó là một con dao nhỏ chỉ có kích thước bằng ngón trỏ.

Khi hai người bước vào phòng của Thiên Yển chân nhân đang ở, một mùi thuốc đắng tức thì ập đến.

Uất Cửu lập tức thu lại vẻ mặt quái gở thường ngày, ngay thẳng hành lễ với Thiên Yển chân nhân.

“Phụ thân đại nhân.”

Thiên Yển chân nhân vốn đang nằm trên giường, lúc này được tiểu đồng đỡ ngồi dậy.

Râu tóc của lão đều bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn do bị thương nên trông càng yếu ớt già nua hơn trước.

“Tiểu Cửu, cuối cùng con cũng về rồi.”

Uất Cửu “Trên đường đi có truy binh, con vì muốn tránh truy binh, nên phải đi đường vòng, tốn khá nhiều thời gian, mong phụ thân đại nhân thứ lỗi.”

Thiên Yển chân nhân hoàn toàn không tin lời giải thích này.

Nhưng lão không truy cứu, mà quay sang nhìn nữ nhân đứng bên cạnh.

Lão nhìn nàng từ đầu đến chân, cuối cùng dừng lại ở mắt nàng.

“Ngươi là Quý phi nương nương độc sủng hậu cung trong lời đồn?”

Cả người Tiêu Hề Hề khẽ run lên, sắc mặt tái nhợt, trông rất sợ hãi.

Nàng lắp bắp hỏi “Các người là ai? Muốn làm gì ta?”

Thiên Yển chân nhân mỉm cười, giọng điệu ôn hòa.

“Đừng giả vờ nữa, ta biết ngươi là người của Huyền Môn,

trong lòng ngươi chắc chắn biết rõ.”

Tiêu Hề Hề mím môi không nói gì.

Thiên Yển chân nhân chậm rãi nói.

“Ta biết ngươi chính là Tiêu tắc phi đã chết trong lời đồn. Thật ra người không chết, ngươi chỉ đổi thân phận và dung mạo trở về bên cạnh Hoàng đế mà thôi. Còn những lời đồn Hoàng đế đao thương bất nhập, được trời cao phù hộ cũng là do ngươi âm thầm giúp đỡ phải không? Phải rồi, sở dĩ Hoàng đế có thể thoát được thuật đổi mệnh của ta cũng là do ngươi phá rối phải không?”

Hai mắt Tiêu Hề Hề đỏ hoe lắc đầu “Ta không biết ông đang nói gì, các người mau thả ta ra, ta muốn về với Hoàng thượng.”

Thiên Yển chân nhân nhìn chằm chằm vào mắt nàng, càng nhìn càng muốn, ánh mắt bất chợt trở nên tham lam.

Vì thuật đổi mệnh của lão đã thất bại nên lão phải tìm kiếm thứ khác bù đắp.

Thiên nhãn mà nữ nhân trước mặt đang sở hữu chẳng phải là bù đắp tốt nhất sao?

Chỉ cần có được thiên nhãn, lão có thể biết được quá khứ tương lai, đồng thời cũng có thể nhìn thấu vận mệnh của người khác trong nháy mắt, dù là xem quẻ vẽ bùa, tỉ lệ thành công đều có thể đạt tới mức tối đa.

Lão thậm chí có thể dùng sức mạnh của thiên nhãn để lật ngược tình thế, chuyển bại thành thắng!

Nụ cười của Thiên Yển chân nhân ngày càng ôn hòa.

“Thuật đổi mệnh mà ta chuẩn bị suốt hai mươi năm cứ thế hủy trong tay ngươi, ít ra ngươi cũng phải bù đắp cho ta một chút đúng không? Hay là thế này, ngươi đưa mắt của ngươi cho ta,

có được không?”

Tiêu Hề Hề theo bản năng co người lại “Ta thật sự không biết ông đang nói gì, ông chắc chắn hiểu lầm rồi.”

Thiên Yển chân nhân thấy nàng lúc này vẫn còn giả vờ, nụ cười trên mặt dần biến mất.

“Ta không thích người khác diễn kịch trước mặt mình, nếu ngươi không nói thật, ta chỉ đành sai người móc mắt ngươi ra.”

Tiêu Hề Hề bật khóc lớn.

“Hu hu hu! Người ta chỉ là một cô nương yếu đuối đáng thương, ông còn muốn móc mắt người ta, ông xấu quá đi mất!”

Thiên Yển chân nhân “……”

Nét mặt lão thay đổi rõ rệt, giống như màu đen ngũ sắc rực rỡ.

Uất Cửu im lặng quay đi, cố mím chặt khóe miệng để ngăn mình bật cười.

Chương 1098

Thiên Yển chân nhân không chịu được nữa.

Lão nghiêm giọng ra lệnh.

“Nhốt nữ nhân này lại, không cho ăn uống, ta muốn xem ả cầm cự được bao lâu?”

Tiêu Hề Hề vừa nghe phải chịu đói, tức thì hèn ngang.

“Môn chủ tha mạng, ta sai rồi, ta không dám nói nhảm nữa!”

Thiên Yển chân nhân cười lạnh “Không phải ngươi muốn diễn với ta sao?”

Tiêu Hề Hề “Người ta không có diễn, người ta sợ thật mà.”

Thiên Yển chân chán ghét giọng điệu của nàng.

Lão cau mày, nếp nhăn căng cứng, vẻ mặt vô cùng u ám.

“Ta hỏi ngươi lần cuối, rốt cuộc ngươi có phải người của Huyền Môn không?”

Tiêu Hề Hề “Ây da, ông nói người ta là gì thì người ta là thế ấy thôi, chỉ cần ông đừng nhốt người ta là được rồi.”

Thiên Yển chân nhân nghiến răng nói “Ngươi không thể nói chuyện bình thường sao?”

Tiêu Hề Hề “Đây là cách người ta nói chuyện bình thường mà, lẽ nào ông không thích sao? Nhưng Hoàng thượng rất thích người ta nói chuyện như vầy lắm luôn đó, ngài ấy nói ta thế

này rất dễ thương.”

Thiên Yển chân nhân “……”

Ông không ngờ được là Hoàng đế lại thích kiểu này.

Sau đó ông hỏi thêm mấy câu nữa.

Dù ông có hỏi gì, Tiêu Hề Hề cũng nói phải, trông thì rất thành thật ngoan ngoãn.

Nhưng Thiên Yển chân nhân cảm nhận rõ ràng nàng cố ý lấy lệ.

Nữ nhân này khó đối phó hơn lão nghĩ.

Chút kiên nhẫn cuối cùng của Thiên Yển chân nhân đã cạn kiệt.

Lão không muốn lãng phí thời gian với nữ nhân này, sai người giải nàng xuống nhốt lại.

Thiên Yển chân nhân hỏi Uất Cửu.

“Nửa tháng qua con đã đi đâu?”

Uất Cửu sớm đã đoán được Thiên Yển chân nhân sẽ truy cứu đến cùng, gã cũng đã chuẩn bị sẵn đáp án.

Lúc này, gã lần lượt trả lời.

Thiên Yển chân nhân yên lặng nghe, không nói gì.

Nếu là bình thường, lão nhất định sẽ phái người âm thầm điều tra tung tích trong khoảng thời gian này của Uất Cửu, nhưng hiện giờ lão bị mắc kẹt ở huyện Du Môn, còn chưa bảo vệ được bản thân, đâu còn sức đi điều tra chuyện của người khác?

Cuối cùng, Thiên Yển chân nhân chỉ đành tạm thời tin lời Uất Cửu.

Lão mệt mỏi nói.

“Con về vừa đúng lúc, gần đây thân thể của ta không tốt, rất nhiều chuyện không làm được, bây giờ có con, áp lực trên người ta giảm đi rất nhiều.”

Uất Cửu “Người có chuyện gì cứ việc dặn dò, con nhất định sẽ giúp người hoàn thành.”

Thiên Yển chân nhân “Chuyện khác không cần con lo, hiện giờ con chỉ cần làm một việc giúp ta.”

Uất Cửu bày ra dáng vẻ nghe lời.

Thiên Yển chân nhân nói “Giúp ta lấy đôi mắt của Quý phi, ta muốn đôi mắt của ả.”

Giọng của lão cực kỳ nghiêm túc, không hề giống nói đùa.

Uất Cửu không khỏi nhắc nhở “Móc mắt ra cũng vô dụng.”

Thiên Yển chân nhân “Ta có cách ghép nhãn cầu, chẳng qua quá trình rất phiền phức, nhưng không sao, chỉ cần có được thiên nhãn, ta không ngại thêm một chút phiền phức.”

Uất Cửu “Người muốn con trực tiếp móc mắt ả ra? Hay là đánh ả ngất trước rồi mới móc?”

Thiên Yển chân nhân “Chuyện này con không cần lo, ta đã sắp xếp rồi. Lát nữa sẽ có người cho ả uống thuốc. Sau khi ả uống thuốc sẽ rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đây là thời điểm tốt nhất để khoét mắt. Đến lúc đó, ta sẽ ở bên cạnh móc mắt ả ra. Sau khi móc ra, ta sẽ ghép ngay đôi mắt của ả vào cơ thể của mình.”

Uất Cửu gật đầu “Con hiểu rồi.”

Thiên Yển chân nhân thèm muốn thiên nhãn đã lâu.

Lão không muốn đợi nữa, lập tức sai người đưa thuốc cho Tiêu Hề Hề.

Uất Cửu chủ động nói "Con quen thuộc với ả, hay là để con đưa thuốc? Đợi ả uống xong, con lập tức móc mắt ả."

Thiên Yển chân nhân nói "Không cần, ta cảm thấy Vương Can thích hợp làm chuyện này hơn."

Nghe vậy, trong lòng Uất Cửu chùng xuống.

Gã không qua lại nhiều với Vương Can, chỉ biết ông ta là người rất xảo quyệt tàn nhẫn, còn rất tôn sùng Thiên Yển chân nhân.

Ban đầu vì để hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên Yển chân nhân giao, Vương Can không ngần ngại giết hết cả nhà, còn phóng hỏa đốt phủ đệ nhà họ Vương cắt đứt hương hỏa.

Thiên Yển chân nhân để ông ta đưa thuốc cho Tiêu Hề Hề, ông ta nhất định sẽ tỉ mỉ hoàn thành nhiệm vụ này.

Uất Cửu không còn cách nào khác, chỉ có thể thầm cầu nguyện, hy vọng Tiêu Hề Hề có thể thoát khỏi nạn này.

Tiêu Hề Hề bị nhốt trong một căn phòng nhỏ tối tăm.

Trong lúc nàng đang nghĩ nên làm gì tiếp theo, Vương Can dẫn theo hai tùy tùng cường tráng đi tới.

Tiêu Hề Hề vừa nhìn thấy Vương Can, lập tức tỏ ra ngạc nhiên.

"Hóa ra ngươi trốn ở đây? Chẳng trách lệnh truy nã của triều đình đến giờ vẫn không có kết quả."

Vương Can cười nói "Quý phi nương nương, đã lâu không gặp, hiện giờ ta đang làm việc cho môn chủ Thiên Môn, môn chủ bảo ta mang cho người một bát thuốc, hy vọng người uống nó nhân lúc còn nóng."

Tiêu Hề Hề ghét bỏ nhìn bát thuốc đen thui.

“Ta có thể từ chối không?”

Vương Can cười lắc đầu “Không được, mời Quý phi nương nương uống mau đi.”

Đối với Tiêu Hề Hề, bảo nàng uống thuốc đắng, thà giết nàng còn hơn.

Nàng lập tức lắc đầu từ chối.

“Ta không uống, muốn uống thì ngươi tự uống đi.”

Vương Can bất đắc dĩ “Nếu đã như vậy, ta đành dùng cách cứng rắn.”

Ông đưa mắt nhìn tùy tùng.

Hai tùy tùng cường tráng lập tức tiến lên giữ hai bên vai Tiêu Hề Hề, cố định đầu nàng, không cho nàng cử động.

Vương Can một tay mở miệng nàng, tay kia bưng bát đổ thuốc vào miệng nàng.

Thuốc này đắng quá! So với thuốc của Phương Vô Tửu chế riêng cho nàng còn đắng hơn!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hề Hề nhăn nhó, cả khuôn mặt trở nên xám xịt.

Uống xong bát thuốc, nàng thấy lưỡi mất đi cảm giác.

Nàng ngã gục lên giường, lộ ra đôi mắt cá chết vô hồn, như thể cả người mất đi màu sắc, bị bao phủ bởi một tầng sương mù màu xám.

Vương Can thấy vậy, cười hài lòng.

Tốt lắm, thuốc có tác dụng rồi.

Không hổ là thuốc mà Thiên Yển chân nhân tự mình điều chế, có tác dụng nhanh như vậy, gần như ngay lập tức!

Vương Can sai người báo lại với Thiên Yển chân nhân, nói là mọi thứ đã sẵn sàng.

Nhận được tin, Thiên Yển chân nhân rất hưng phấn, lập tức sai người đưa Tiêu Hề Hề tới cho mình.

Tiêu Hề Hề vẫn đang chìm trong dư âm do bát thuốc đắng đó mang lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sức lực hao mòn, trông bộ dạng đáng thương không thể vui lên được.

Thấy vậy, Uất Cửu thầm kêu không ổn, Tiêu Hề Hề trúng chiêu thật rồi!

Thiên Yển chân nhân rất hài lòng với trạng thái của Tiêu Hề Hề lúc này, đầu tiên lão khen ngợi Vương Can hồi lâu, sau đó đưa con dao găm sắc bén vào tay Uất Cửu.

“Đi, mau móc mắt ả ra, ta muốn đôi mắt của ả!”

Chương 1099

Uất Cửu giơ con dao găm ánh bạc sáng bóng, từng bước đi tới trước mặt Tiêu Hề Hề.

Vì thuốc quá đắng nên mắt nàng hơi đỏ lên, tưởng chừng như có thể khóc bất cứ lúc nào.

Uất Cửu kiên định nhìn nàng.

Mục đích của gã là giết Thiên Yển chân nhân, trả thù cho người nhà.

Sống chết của Tiêu Hề Hề không nằm trong phạm vi xem xét của gã.

Chỉ cần gã móc mắt nàng, đưa nhãn cầu của nàng cho Thiên Yển chân nhân, lão sẽ lập tức ghép chúng cho mình, trong quá trình đó, khả năng phòng thủ của Thiên Yển chân nhân chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Đó là thời điểm hoàn hảo để ám sát Thiên Yển chân nhân.

Nhưng bây giờ Uất Cửu nhìn khóe mắt Tiêu Hề Hề hơi đỏ lên, đột nhiên cảm thấy con dao găm trong tay vô cùng nặng nề.

Nó nặng đến nỗi làm gã khó cầm được.

Phía sau truyền đến tiếng thúc giục của Thiên Yển chân nhân.

“Làm nhanh một chút!”

Cuối cùng Tiêu Hề Hề đã nhận ra có gì đó không ổn.

Nàng đã hoàn toàn tỉnh táo, nét mặt bình tĩnh, ngón tay lặng lẽ nắm chặt con dao giấu trong tay áo.

Uất Cửu dừng lại cách Tiêu Hề Hề chưa đầy một bước chân.

Gã cúi xuống, một tay nắm cằm Tiêu Hề Hề, từ từ hạ con dao găm trong tay kia xuống.

Đầu dao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, ngày càng gần con ngươi của Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề khẽ chớp lông mi.

Con ngươi sáng trong phản chiếu rõ hình ảnh dao găm và nam nhân trước mặt.

Lúc này Uất Cửu chợt nhận ra, nàng không phải rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ do tác dụng của thuốc.

Nàng vẫn còn rất tỉnh táo!

Uất Cửu chợt thấy hơi bất an, liệu nàng có nghĩ gã thật sự muốn móc mắt nàng không?

Động tác của gã ngày càng chậm, quyết tâm trong mắt ngày càng rõ ràng.

Lúc này Uất Cửu đang quay lưng với Thiên Yển chân nhân và Vương Can.

Môi gã hơi mấp máy, không phát ra tiếng nói với Tiêu Hề Hề một câu —

Ta ra tay đây.

Không đợi Tiêu Hề Hề kịp phản ứng, Uất Cửu bỗng nhiên quay người lại!

Phóng một cây kim bạc về phía Thiên Yển chân nhân và Vương Can!

Tốc độ phản ứng của Thiên Yển chân nhân cực kỳ nhanh.

Lão không cần suy nghĩ đã tóm lấy Vương Can đứng bên cạnh kéo đến trước mặt mình.

Vương Can trở thành lá chắn của Thiên Yển chân nhân, dùng cơ thể chặn tất cả kim bạc.

Trên số kim bạc đó có bôi kịch độc.

Vương Can vừa trúng kim bạc thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Ông co giật ngã xuống đất, sùi bọt mép, mí mắt trợn lên, trông vô cùng đau đớn, sau đó bắt đầu nôn máu đen rồi bất tỉnh.

Thiên Yển chân nhân không quan tâm sống chết của Vương Can, lão giơ tay phải lên, chĩa ống tay áo về phía Uất Cửu, đồng thời ấn công tắc, chiếc nỏ nhỏ giấu trong ống tay áo khởi động.

Mũi tên ngắn bay về phía Uất Cửu!

Uất Cửu nghiêng người né, đồng thời cũng không quên đẩy Tiêu Hề Hề ra.

Tiêu Hề Hề bị lực tác động ngã xuống đất, vai nàng vừa lúc trượt qua mũi tên.

Nếu vừa rồi chậm một chút, nàng đã bị trúng một mũi tên.

Tiêu Hề Hề không có thời gian hoảng sợ, nhanh chóng dùng dao nhỏ cứa dây trói trên cổ tay.

Mũi tên ngắn xuyên qua không trung, cắm phập vào tường.

Thiên Yển chân nhân dùng nội lực nghiêm giọng hét lên.

“Người đâu, có thích khách!”

Tiếng hét của lão truyền đi rất xa, lập tức thu hút chú ý của phản quân.

Uất Cửu biết phản quân sẽ đến nhanh, nên gã phải tốc chiến tốc thắng.

Gã xài hết các chiêu thức.

Kim bạc, độc cổ, ám khí.

Chỉ cần trên người có thứ gì, gã đều ném hết về phía Thiên Yển chân nhân.

Thiên Yển chân nhân vẫn đang bị thương, tốc độ chậm hơn trước, nhưng khi đối mặt với Uất Cửu, lão vẫn rất thoải mái.

Lão vung phất trần trong tay quét ám khí đang tiến về phía mình, chế nhạo khinh thường.

“Những thứ mà ngươi có đều là ta dạy cho ngươi, trên đời này không ai rõ chiêu thức của ngươi hơn ta, mỗi chiêu thức của ngươi trông có vẻ lợi hại, nhưng thực chất chỉ có vẻ bề ngoài. Với tư cách là một người cha, ta sẽ dạy cho ngươi bài học cuối cùng. Ngươi luôn có một khuyết điểm chí mạng, đó là võ công của ngươi không cao. Chỉ cần ta có thể đến gần ngươi, thì ngươi xong đời rồi, giống như thế này……”

Lão còn chưa dứt lời, người đã né tránh ám khí, xuất hiện trước mặt Uất Cửu như một bóng ma.

Uất Cửu theo bản năng lùi lại, cố tránh xa lão.

Nhưng Thiên Yển chân nhân không cho gã cơ hội này.

Thiên Yển chân nhân bóp cổ Uất Cửu, nhấc cả người gã lên.

DÀNH CHO BẠN

Hơi thở hôi? Đó là do ký sinh trùng làm! Làm điều này ngay!

Thêm…

443

111

148

Tuy Thiên Yển chân nhân bị thương, nhưng thực lực vẫn vượt xa Uất Cửu.

Chỉ dựa vào số chiêu thức đó của Uất Cửu vốn không phải là đối thủ của lão.

Uất Cửu cảm giác cổ mình sắp gãy, không thể hô hấp bình thường, sắc mặt tím tái.

Gã đâm con dao găm trong tay vào cổ Thiên Yển chân nhân!

Thiên Yển chân nhân thả tay ra trước, đồng thời giơ chân đá mạnh vào bụng Uất Cửu.

Uất Cửu bị đá bay về phía sau, thân thể đập vào bình hoa.

Cuối cùng, gã và bình hoa rơi xuống đất.

Bình hoa vỡ thành nhiều mảnh.

Uất Cửu nằm giữa những mảnh vỡ, hai tay bê bết máu, bụng và cổ đau rát.

Gã giãy dụa muốn đứng dậy, lại bị Thiên Yển chân nhân dùng roi quất mạnh vào mặt!

Một nửa khuôn mặt của Uất Cửu phút chốc đỏ bừng, sưng tấy.

Gã đau đớn thở hổn hển.

Thiên Yển chân nhân cúi đầu nhìn gã, trong mắt đầy chán ghét khinh thường.

“Ta nuôi ngươi nhiều năm như vậy, không ngờ ngươi lại là kẻ vô ơn. Nếu đã như vậy, ta sẽ phế võ công của ngươi, cạo từng miếng thịt trên người ngươi, xem như báo đáp ơn dưỡng dục bao năm qua của ta.”

Lão vừa nói vừa giơ tay đập xuống đỉnh đầu Uất Cửu!

Đúng lúc này, lão đột nhiên cảm giác sau lưng có tiếng gió truyền tới.

Lúc này quay người lại đã muộn.

Thiên Yển chân nhân chỉ có thể dựa vào bản năng né sang một bên.

Dù vậy vẫn muộn một bước, lưng dưới của lão trúng một dao.

Cơn đau nhức nhối làm lão cau mày, sắc mặt càng đen hơn.

Lão vung phất trần trong tay, quất mạnh về phía sau!

Nhưng lại quất vào không khí.

Thiên Yển chân nhân dùng một tay che vết thương đang chảy máu, lão quay người lại thấy Tiêu Hề Hề đã lui về phía sau mười thước.

Trên tay nàng còn cầm một con dao nhỏ.

Con dao dính đầy máu.

Rõ ràng vừa rồi nàng là người đã tấn công Thiên Yển chân nhân!

Hai mắt Thiên Yển chân nhân đỏ lên “Không phải ngươi đã uống thuốc rồi sao? Sao còn có thể tự do cử động?!”

Tiêu Hề Hề vừa di chuyển đến chỗ Uất Cửu, vừa cười nói.

“Đương nhiên là vì ta được trời cao phù hộ, ta là thiên nữ được chọn, mấy thủ đoạn bình thường đó của các ngươi sao có thể hại được ta?!”

Nàng âm thầm nháy mắt với Uất Cửu.

Nhanh lên! Giúp ta giải huyệt đạo!

Nếu còn không giải huyệt đạo, hôm nay cả hai người đều sẽ chết ở đây!

Uất Cửu cố chịu đau, giơ tay phải lên, khó nhọc điểm nhẹ vào người nàng hai cái.

Cùng lúc đó, phất trần trong tay Thiên Yển chân nhân đã quét về phía Tiêu Hề Hề!

Chương 1100

Phất trần của Thiên Yển chân nhân hẳn là được chế tạo đặc biệt, bề ngoài trông trắng mịn, nhẹ nhàng phất phơ, nhưng thực chất trong nhu có cương, sức sát thương rất nguy hiểm.

Người bình thường chỉ cần bị quất một cái, da thịt tức thì bị rách ngay.

Má của Uất Cửu sau khi bị phất trần quất trúng thì sưng vù lên, nếu nhìn kỹ có thể thấy trên mặt gã có tia máu mỏng.

Lúc này Tiêu Hề Hề cách phất trần rất gần, vốn không thể tránh.

Thiên Yển chân nhân không khỏi cười lạnh một tiếng, lần này lão sẽ bẻ gãy hết xương cốt của nữ nhân này, khiến ả như đống bùn nằm lê liệt trên đất, đến lúc đó lão sẽ dùng dao rạch da mặt ả, móc mắt ả ra.

Tuy nhiên, giây phút tiếp theo, nụ cười của lão đông cứng trên khuôn mặt.

Lão thấy Tiêu Hề Hề giơ tay trái lên, tay không bắt lấy phất trần đang quét tới.

Những ngón tay thon dài trắng nõn của nàng như những cây lau trắng muốt đung đưa trong gió, chỉ cần bẻ nhẹ cũng sẽ gãy đôi.

Nhưng lúc này, năm ngón tay đó đầy sức lực, nắm chắc phần tơ của phất trần, giữ chặt trong lòng bàn tay, khiến nó không tiến thêm được nữa.

Thiên Yển chân nhân giật mình.

Lúc biết nữ nhân này là người của Huyền Môn, lão đoán ả biết võ công.

Nhưng không ngờ thân thủ của ả lại giỏi đến vậy!

Tiêu Hề Hề giơ tay phải lên, đâm mạnh con dao trong tay vào ngực Thiên Yển chân nhân, đồng thời hét lớn.

"Ăn một dao của cá muối ta đi!"

Thiên Yển chân nhân tay không, không thể chặn đao, lão muốn lùi lại tránh, nhưng phất trần trong tay bị Tiêu Hề Hề nắm chặt, không thể rút ra.

Lão hết cách, đành thả lỏng ngón tay, buông cán phất trần, nhanh chóng lui về sau.

Mũi dao lướt qua ngực lão, cắt đứt một sợi tóc trắng trước ngực.

Mấy sợi tóc trắng rơi xuống.

Trước khi tóc rơi xuống đất, Tiêu Hề Hề đã vụt đi, như ma quỷ tới trước mặt Thiên Yển chân nhân.

"Xem đuôi của cá muối ta đây!"

Nàng quất mạnh phất trần vào mặt Thiên Yển chân nhân!

Vì nàng đang cầm phần tơ của phất trần nên thứ nàng quất ra lúc này chính là cán của phất trần.

Thiên Yển chân nhân giơ tay nắm lấy cán, có ý đồ giật lại.

Nhưng chiêu thức của Tiêu Hề Hề dùng hết mười phần nội lực, còn mạnh hơn những gì lão nghĩ.

Giây phút lão cầm lấy cán, lão bị một lực ném mạnh, loạng

choạng ngã về phía trước.

Tiêu Hề Hề bắt kịp lúc gã mất thăng bằng, nhân cơ hội ném con dao trên tay về phía lão.

Con dao nhỏ lúc này đã biến thành ám khí, đâm chính xác vào bụng của Thiên Yển chân nhân.

Lão hét lên đau đớn, đồng thời ngã xuống đất.

Tiêu Hề Hề rút phất trần khỏi tay lão, đổi đầu lại rồi quất mạnh vào sau gáy lão!

Lần quất này nàng có dùng nội lực.

Nếu quất trúng, nhất định có thể làm gãy cổ Thiên Yển chân nhân.

Tuy nhiên, Thiên Yển chân nhân nghiến răng chịu đau, lăn trên đất, nhếch nhác né đòn.

Lão rút con dao cắm trên bụng ra, che vết thương đang chảy máu, sự căm hận Tiêu Hề Hề trong lòng lão lên đến đỉnh điểm.

Bao năm qua, chưa từng có ai khiến lão thảm hại như vậy!

Lão nhất định phải băm nữ nhân này thành ngàn mảnh để giải cơn hận trong lòng!

Ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã.

Sau đó, cánh cửa bị phản quân thô bạo đá tung!

Phản quân thân mang vũ khí xuất hiện ở cửa.

Khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong, ai nấy đều bàng hoàng.

Có người hét lên "Môn chủ!"

Thiên Yển chân nhân thấy viện quân của mình đến, lập tức

đứng dậy chạy ra ngoài.

Nhưng Tiêu Hề Hề lại dùng phất trần quấn cổ lão.

Nàng dùng sức ném Thiên Yển chân nhân.

Cú ném này vừa vặn đưa Thiên Yển chân nhân đến trước mặt Uất Cửu.

Tuy hai tay Uất Cửu thấm máu, má và bụng đau rát, trông vô cùng thê thảm. Nhưng gã đã quen với việc chịu đau từ khi còn nhỏ, nỗi đau này với gã chẳng là gì.

Trước khi Thiên Yển chân nhân bò dậy, con dao găm trong tay Uất Cửu đã kề sát cổ lão.

Uất Cửu cười toe toét, lộ ra một tia giễu cợt ác ý.

“Còn cử động, ta sẽ giết ngươi.”

Lưỡi dao áp vào cổ Thiên Yển chân nhân, hơi lạnh thấm sâu vào da thịt, chảy vào tứ chi và xương cốt.

Lão nhìn chằm chằm Uất Cửu trước mặt, đôi mắt đỏ ngầu đầy hung ác.

“Ngươi dám giết cha mình?”

Đám phản quân ngoài cửa nhìn thấy cảnh tượng này, sợ hãi dừng bước, không dám cử động, sợ môn chủ của bọn họ sẽ bị giết.

Nụ cười trên mặt Uất Cửu càng sâu hơn.

Tuy nhiên, trong mắt gã chỉ có lạnh lùng và căm hận.

“Cha ruột của ta ở Tây Vực, ngươi là cái thá gì? Xứng đáng làm cha ta sao?”

Con ngươi của Thiên Yển chân nhân run rẩy, sắc mặt tái nhợt

“Làm sao ngươi biết cha ruột của ngươi ở đâu? Lẽ nào ngươi từng về huyện Linh Đài?”

Vừa nói ra những lời này, lão liền hiểu ra Uất Cửu nhất định đã đến huyện Linh Đài trong nửa tháng mất tích.

Uất Cửu đã biết hết mọi chuyện.

Chẳng trách gã đột nhiên trở mặt.

Thiên Yển chân nhân “Tuy ta không phải cha ruột của ngươi, nhưng đã nuôi ngươi nhiều năm, ngươi quên ơn dưỡng dục rồi sao?”

Uất Cửu nghiêng người tới gần, lạnh lùng nhìn lão, giống như một đóa hoa ăn thịt người hé mở những cánh hoa rực rỡ, sẵn sàng nuốt chửng thứ trước mắt.

“Ơn dưỡng dục mà ngươi nhắc tới chính là giết cả nhà ta, hủy hoại cuộc đời ta, ép ta học các kỹ năng giết người, huấn luyện ta thành con chó của ngươi, mặc ngươi gọi tới đuổi đi, tùy ý lợi dụng sao?”

Ánh mắt Thiên Yển chân nhân lóe lên “Ngươi hiểu lầm rồi, người nhà ngươi chết không liên quan gì đến ta, nhất định là có người ly gián, có phải ả nữ nhân kia không? Ả là người của Huyền Môn, là nữ nhân của Hoàng đế, mọi chuyện ả làm đều vì Hoàng đế, ngươi đừng bị ả gạt!”

Uất Cửu như nghe thấy chuyện cười nào đó, không hề khách khí cười giễu thành tiếng.

“Lúc đầu ta còn tưởng cô ta ly gián, nhưng bản thân ta cũng có tai có mắt, những gì ta nghe được thấy được chính là có người cố tình lợi dụng thân thế của ta để thỏa mãn dã tâm thống nhất thiên hạ của mình.”

Thiên Yển chân nhân còn muốn nói gì đó, lại bị Uất Cửu cắt ngang.

“Được rồi, không cần câu giờ nữa, chúng ta không có nhiều thời gian lãng phí với ngươi. Nữ nhân kia, tới đây một lát, giúp ta phế võ công của lão.”

Tiêu Hề Hề vừa đề phòng đám phản quân nhìn chằm chằm ngoài cửa, vừa tiến về phía Uất Cửu, miệng không quên phản bác.

“Ta có tên, tên ta là Tiêu Hề Hề.”

Uất Cửu đương nhiên biết tên của nàng là Tiêu Hề Hề.

Nhưng nàng chưa từng chính thức giới thiệu bản thân với gã.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng nói tên mình với gã.

Đây dường như là dấu hiệu cho thấy mối quan hệ của họ vào thời điểm này đã nảy sinh chuyển biến.

Có thể nói cho nhau biết tên, đồng nghĩa với việc họ không còn mối quan hệ thù địch căng thẳng.

Chương 1101: Cơ hội hoàn hảo

Bên ngoài huyện Du Môn.

Binh mã của trại Huyền Vũ đã hội hợp với trại Bạch Hổ và trại Chu Tước.

Hoàng đế mặc giáp đen cưỡi trên ngựa đen cao lớn.

Hai ngàn hộ vệ cũng mặc giáp đen, trầm lặng chỉnh tề đứng bên cạnh bảo vệ.

Hôm nay trời âm u, thời tiết u ám, gió lạnh rít qua, khiến áo choàng tung bay phần phật.

Lạc Thanh Hàn đang nghe chiến báo.

Hắn ngẩng đầu nhìn tường thành cao lớn trước mặt.

Trên tường thành có một hàng người.

Đó đều là những dân chúng vô tội ở huyện Du Môn.

Họ đã khóc suốt mấy ngày, giờ đây cổ họng khàn đi, không còn kêu được nữa, trong lòng chỉ còn lại tê dại và tuyệt vọng.

Sở dĩ Lạc Thanh Hàn đồng ý giao dịch với Trưởng công chúa Hoa An không phải vì hắn tin bà có thể giết người.

Hắn muốn lợi dụng bà để tìm ra tung tích của môn chủ Thiên Môn.

Kết quả như hắn dự đoán.

Trưởng công chúa Hoa An bí mật viết một mật thư, giao cho mật thám chuyên phụ trách liên lạc với bà.

Sau đó, mật thư qua tay nhiều người, cuối cùng được gửi đến huyện Du Môn.

Lạc Thanh Hàn luôn phái người bí mật theo dõi.

Người đó tận mắt nhìn thấy mật thư được gửi đến huyện Du Môn, sau đó tức tốc quay về Thịnh Kinh, báo lại với Lạc Thanh Hàn.

Thế nên Lạc Thanh Hàn biết được môn chủ Thiên Môn xuất quỷ nhập thần đang ẩn náu trong huyện Du Môn.

Vì môn chủ Thiên Môn đang ở huyện Du Môn, rất có thể Hề Hề cũng bị bắt đến đó.

Vì vậy mới có cảnh Hoàng đế mặc kệ quần thần ngăn cản, nhất quyết ngự giá thân chinh.

Hắn đích thân đến đây, không chỉ để dẹp loạn giành lại huyện Du Môn, mà còn để cứu nữ nhân đã chiếm trọn tim hắn, khiến hắn thao thức bao đêm.

Một vị tướng quân cao lớn cường tráng cung kính hỏi.

“Bệ hạ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Với thực lực hiện tại, bọn họ có thể công thành bất cứ lúc nào, cơ hội thành công cực kỳ cao.

Nhưng như vậy, những dân chúng vô tội trên tường thành sẽ chết.

Tuy nói thắng lợi vốn phải xây trên vô số sự hi sinh và xương cốt, nhưng nếu có lựa chọn khác, những võ tướng này vẫn hy vọng cứu được một vài người.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Triệu Hiền bên cạnh.

Triệu Hiền hiểu ý, lập tức tiến lên một bước "Các ngươi cử một đội người đi theo ta, ta biết mật đạo có thể dẫn thẳng vào thành."

Các võ tướng kinh ngạc khi nghe tin này.

Bọn họ không ngờ còn có mật đạo!

Mật đạo đó do cấm vệ vô tình phát hiện ra.

Huyện Du Môn bị đại quân triều đình bao vây, mọi cổng thành đều đóng chặt.

Sở dĩ mật thám của Thiên Môn có thể chuyển mật thư của Trưởng công chúa Hoa An cho môn chủ Thiên Môn chính là vì mật thám biết mật đạo dẫn thẳng vào thành.

Cấm vệ đang ẩn nấp trong bóng tối nhìn thấy rõ ràng.

Sau đó cấm vệ báo lại tin này cho Thống lĩnh Cấm vệ Triệu Hiền, rồi Triệu Hiền bẩm báo lại với Hoàng đế.

Giờ đây tình báo này đã trở thành cơ hội hoàn hảo để bọn họ thắng lợi!

Các võ tướng hưng phấn hẳn lên.

Bọn họ lập tức chọn ra một nhóm người cẩn thận dũng cảm có võ công giỏi, tạo thành tiểu đội đột kích tạm thời.

Triệu Hiền đích thân phụ trách chỉ huy tiểu đội đột kích.

Để hoàn thành tốt nhiệm vụ đột kích, bọn họ còn cố tình mặc quần áo giống với phản quân.

Dưới sự yểm trợ của những người khác, Triệu Hiền dẫn đầu tiểu đội đột kích tìm được lối vào mật đạo.

Bọn họ im lặng tiến vào mật đạo.

……

Tiêu Hề Hề chưa từng phế võ công vủa ai.

Nàng đoán Uất Cửu chắc có kinh nghiệm phong phú trong chuyện này nên khiêm tốn xin lời khuyên.

“Làm sao mới có thể phế võ công của lão?”

Uất Cửu hào phóng cho lời khuyên “Dùng nội lực đánh vào đỉnh đầu của lão, khống chế sức lực, đừng đánh chết lão.”

Tiêu Hề Hề làm động tác OK, biểu thị đã hiểu.

Nàng tụ nội lực trong lòng bàn tay, đánh vào đỉnh đầu của Thiên Yển chân nhân!

Thiên Yển chân nhân búng ngón tay giấu trong ống tay áo, hai cây kim bạc bay ra.

Một kim bay về phía Uất Cửu ở gần lão nhất, kim còn lại bay về phía Tiêu Hề Hề!

Uất Cửu là do lão dạy, mấy mánh khóe mà Uất Cửu dùng, lão đương nhiên cũng biết.

Hai cây kim bạc này có tẩm độc, một khi bị đâm trúng, không chết cũng sẽ mất nửa mạng.

Dù vừa rồi Uất Cửu và Tiêu Hề Hề vẫn còn tâm trạng nói chuyện, nhưng bọn họ luôn duy trì cảnh giác cao độ, khi cây kim bạc bay tới, bọn họ cảm nhận được nguy hiểm, tức thì né sang một bên.

Hai cây kim bạc bị trượt.

Thiên Yển nhân nhân cơ hội thoát khỏi xiềng xích, lão lăn trên đất, cách xa Tiêu Hề Hề và Uất Cửu.

Lão không trực tiếp chạy ra ngoài mà rút thanh kiếm mềm giấu trong thắt lưng, lưỡi kiếm sắc bén như con rắn bạc chuyển động, vẽ một vòng cung sắc bén giữa không trung, đâm mạnh vào lưng Uất Cửu!

So với Tiêu Hề Hề, sự phản bội của Uất Cửu càng làm Thiên Yển chân nhân phẫn nộ.

Hôm nay lão phải giết tên vô ơn này trước để mọi người thấy được, phản bội lão sẽ có kết cục ra sao!

Khi phản quân ngoài cửa thấy môn chủ thoát khỏi xiềng xích, bọn chúng biết cơ hội phản công đã đến, tay cầm kiếm xông vào phòng, định chém Tiêu Hề Hề và Uất Cửu thành từng mảnh!

Uất Cửu dùng dao găm trong tay chặn thanh kiếm đâm tới.

Lưỡi kiếm mềm uốn cong thành hình lưỡi liềm sau khi bị chặn.

Tiêu Hề Hề vung phất trần trong tay, quấn quanh cổ Thiên Yển chân nhân kéo mạnh lão về phía sau.

Lão bị kéo, loạng choạng lùi về sau, lão chém ngược kiếm mềm về phía sau, đồng thời hét to.

“Bắn tên!”

Tức thì phản quân lấy cung tên mang theo bên mình ra, giương cung bắn tên về phía Tiêu Hề Hề và Uất Cửu.

Vút một tiếng.

Hàng chục mũi tên dữ dội được bắn ra.

Dây cung rung lên phát ra tiếng.

Tiêu Hề Hề kéo Thiên Yển chân nhân đổi hướng.

Nàng trốn đằng sau Thiên Yển chân nhân.

Uất Cửu đá đổ bàn thấp bên cạnh, cúi người trốn sau bàn thấp.

Một số mũi tên trúng vào bàn.

Một số mũi tên bắn trúng Thiên Yển chân nhân.

Lão cầm kiếm mềm chém hai mũi tên nguy hiểm nhất, nhưng không chặn được những mũi tên khác.

Trong chớp mắt, bốn mũi tên đã cắm vào người lão.

Phản quân thấy vậy giật mình hoảng hốt, sợ hãi hét lên.

“Môn chủ!”

Tiêu Hề Hề trốn đằng sau Thiên Yển chân nhân, một tay cầm phất trần, tay kia bóp cổ lão từ phía sau.

Nàng muốn dùng Thiên Yển chân nhân làm con tin để tìm cơ hội cho mình và Uất Cửu đột phá vòng vây.

Tuy nhiên, Thiên Yển chân nhân rất xảo quyệt.

Dù trên người trúng bốn mũi tên, eo và bụng trúng đao, đạo bào rộng rãi gần như nhuộm đầy máu nhưng lão vẫn không chịu đầu hàng.

Lão nắm cánh tay nàng ném nàng về phía trước.

Tiếng hét của Uất Cửu từ phía sau truyền đến.

“Giết lão đi!”

Tiêu Hề Hề cảm thấy cơ thể mình bị kéo về phía trước.

Nếu Thiên Yển chân nhân ném nàng xuống đất thật, chờ đợi nàng sẽ là ngàn mũi tên bắn ra.

Đến lúc đó, cho dù nàng có ba đầu sáu tay cũng không sống được.

Chương 1102: Ngươi không thể nhẹ tay hơn được sao?

Tiêu Hề Hề quyết tâm vặn mạnh tay.

Chỉ nghe thấy một tiếng rắc.

Xương cổ của Thiên Yển chân nhân bị nàng bẻ gãy!

Lão mở to mắt, con ngươi đột nhiên co lại, trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

Lão dường như không ngờ Tiêu Hề Hề sẽ giết lão.

Theo lý mà nói, hiện giờ Tiêu Hề Hề và Uất Cửu đang bị bao vây, nếu muốn thoát thân, cơ hội duy nhất của bọn họ là bắt Thiên Yển chân nhân làm con tin, ép phản quân chừa đường sống cho bọn họ.

Chính vì vậy mà Thiên Yển chân nhân mới dám phản kháng.

Không thể ngờ là Tiêu Hề Hề giết lão thật.

Tiêu Hề Hề dám giết lão thật!

Thiên Yển chân nhân không còn sức lực ngã xuống đất, hai mắt nhắm chặt, trong mắt còn hiện lên vẻ kinh ngạc và không cam lòng.

Nét mặt lão đông cứng vào khoảnh khắc này mãi mãi.

Đám phản quân trơ mắt nhìn môn chủ chết trước mặt bọn họ, bầu không khí ngưng trệ trong giây lát, rồi bọn họ bộc phát thù hận và cơn giận tột độ.

Môn chủ không chỉ là thủ lĩnh, mà còn là đấng cứu thế dẫn bọn họ đến thế giới mới tươi sáng.

Nhưng bây giờ, đấng cứu thế của bọn họ đã chết.

Điều này có nghĩa bọn họ sẽ không bao giờ đến được thế giới mới tươi sáng.

Bọn họ không thể nhìn thấy thế giới mới, chỉ có thể ở lại thế giới cũ bẩn thỉu hôi hám này chịu khổ.

Đám phản quân này nổi điên triệt để, liều mạng lao về phía Tiêu Hề Hề và Uất Cửu.

Bọn họ phải chém hai kẻ này thành ngàn mảnh!

Uất Cửu đá cái bàn trước mặt.

Chiếc bàn bay về phía phản quân, chặn phản quân được một lúc.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội nhanh chóng lui về sau, Uất Cửu nắm cánh tay nàng, bay lên xà nhà.

Tiêu Hề Hề vung phất trần trong tay đánh vỡ mái ngói, những viên gạch lớn rơi xuống, phản quân bên dưới phải lùi lại tránh những viên gạch rơi xuống.

Phản quân bên dưới bắn tên vào hai người.

Uất Cửu giơ tay bắt một mũi tên bay về phía Tiêu Hề Hề.

Gã thả lòng bàn tay đầy máu, ném mũi tên dính máu trở về.

Mái nhà xuất hiện một lỗ lớn.

Tiêu Hề Hề và Uất Cửu nhảy ra ngoài.

Hai người bước lên mái nhà, nhanh chóng tiến về phía trước.

Lúc này trời đã tối, gió đêm lạnh như cắt, thổi qua mặt làm da mặt hai người thấy đau nhức.

Áo choàng trên người Tiêu Hề Hề đã không còn, tay nàng nắm chặt phất trần bạc.

Mái tóc dài trắng như tuyết tung bay trong gió đêm, đôi môi mím chặt, khuôn mặt trắng nõn có chút tiều tụy.

Uất Cửu vô thức liếc nhìn nàng, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác kỳ lạ.

Như thể một nét bút đã vẽ nên hình ảnh của nàng lúc này vào lòng gã, để lại dấu ấn khó phai.

Có lẽ người khác sẽ thấy ngoại hình của Tiêu Hề Hề rất kỳ lạ, tuy khuôn mặt nàng còn trẻ nhưng tóc đã bạc trắng, trông nàng như mắc căn bệnh lạ nào đó.

Nhưng Uất Cửu lại cảm thấy nàng thế này trông càng đẹp hơn.

Đặc biệt là khi nàng cùng gã kề vai chiến đấu, càng đẹp động lòng người.

Gã không khỏi nhếch khóe miệng, bất giác cười thành tiếng.

Tiêu Hề Hề nghe thấy tiếng cười của gã chỉ cảm thấy khó hiểu, tên này lại nổi điên gì nữa?

Bây giờ nàng không có thời gian để ý tới gã.

Vì nghe thấy tiếng phản quân ngày càng nhiều, phản quân đuổi theo phía sau cũng ngày càng gần.

Số lượng quân địch quả thật là quá nhiều.

Dù hai người có võ công tuyệt thế cũng không thể lành lặn thoát khỏi nhiều người như vậy.

Chợt âm thanh xé gió vang lên bên tai.

Một mũi tên sắc nhọn bay về phía hai người họ!

Tiêu Hề Hề và Uất Cửu cúi người xuống tránh mũi tên.

Nhưng trước khi hai người đứng thẳng lên, hàng trăm mũi tên sắc nhọn khác đã bay về phía bọn họ.

Đưa mắt nhìn sang, mũi tên như mưa!

Tiêu Hề Hề căng thẳng, không dám chọi cứng, nàng lập tức nhảy khỏi mái nhà đáp xuống đất cùng với Uất Cửu.

Nhưng ngay sau đó, nhiều phản quân lao tới từ mọi hướng.

Uất Cửu nắm cánh tay nàng kéo về sau.

"Đi bên này!"

Tiêu Hề Hề thuận theo sức kéo của gã chạy về bên này.

Bên này là một hoa viên.

Huyện lệnh của huyện Du Môn có lẽ là một văn nhân nho nhã rất thích hoa cỏ sân vườn, ông ấy đặc biệt xây một hoa viên vô cùng đẹp đẽ ở hậu viện nha môn, không chỉ có các loại hoa cỏ kỳ lạ, còn có đường mòn đầy cây xen kẽ trong đó.

Những con đường mòn này ẩn mình giữa những bụi hoa và rừng cây rậm rạp khiến chúng trở nên mờ ảo.

Ngày thường dạo chơi sẽ trông đẹp đẽ và tao nhã.

Tuy nhiên, đối với người không quen thuộc nơi này thì những con đường quanh co bí mật này giống như mê cung phức tạp, rất dễ mất phương hướng.

Uất Cửu và Tiêu Hề Hề đi loanh quanh bên trong, dần bỏ lại đám người truy đuổi phía sau.

Nhưng bọn họ vẫn chưa thể ra ngoài.

Phản quân vẫn đang tìm hai người trong hoa viên, bên ngoài chắc chắn có người canh giữ, nếu hai người ra ngoài lúc này chắc chắn sẽ bị đám người đó tấn công.

Hai người vừa nghỉ ngơi được một lúc thì nghe thấy tiếng bước chân đến gần.

Có người đuổi kịp rồi!

Uất Cửu "Chúng ta vào hang động phía trước trốn đi."

Phía trước có một hòn non bộ cao làm bằng đá Thái Hồ, dưới hòn non bộ có một cái hang vừa đủ cho hai người chui vào.

Uất Cửu và Tiêu Hề Hề chui vào hang.

Lối vào hang bị dây leo che lại.

Nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể thấy ở đây có hang động.

Tiêu Hề Hề và Uất Cửu áp lưng vào tường đá lạnh lẽo, tập trung nín thở, lắng nghe tiếng bước chân ngày càng gần, rồi từ từ xa dần.

Mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Uất Cửu trượt dọc theo vách đá ngồi trên đất, bắt đầu cẩn thận xử lý vết thương trong lòng bàn tay.

Tiêu Hề Hề nằm ngay cửa hang nhìn ra ngoài, xác định đám người truy đuổi đã đi thật thay còn trốn gần đó chờ bọn họ xuất hiện.

Lúc nàng quay lại, nhìn thấy Uất Cửu dùng vạt áo của mình xử lý vết máu trong lòng bàn tay.

Động tác rất thô bạo, như thể thứ gã đang lau không phải là tay mình mà là một hòn đá không có cảm giác.

Tiêu Hề Hề nhịn không được nữa, lên tiếng nhắc nhở.

“Ngươi không thể nhẹ tay hơn được sao?”

Uất Cửu nhướng mi, cười như có như không nói.

“Từ nhỏ ta đã xử lý vết thương như thế này, nếu cô nhìn ngứa mắt thì tới giúp ta đi. Muốn làm người tốt thì đừng chỉ nói suông, nói bằng miệng thì ai mà chả biết?!”

Tiêu Hề Hề thấy gã lại giở tính quái gở, bĩu môi nói “Ta không muốn làm người tốt, ngươi đừng xem ta là người tốt, dù gì đó cũng là tay ngươi, có tàn phế cũng không liên quan gì đến ta, ngươi thích làm gì thì làm!”

Uất Cửu cười giễu “Nếu bây giờ người bị thương là Hoàng đế, cô có bày ra bộ dạng không liên quan đến mình thế này không? Hay nếu đổi lại là hắn bị thương, cô sẽ đổi một bộ mặt khác?”

Tiêu Hề Hề tức giận nói “Ngươi bị thương thì liên quan gì chàng? Ngươi đừng có mà kéo chàng vào.”

Uất Cửu hoàn toàn mất đi tâm trạng xử lý vết thương.

Gã ngả người ra sau, lạnh lùng nói “Ta còn chưa kịp nói gì, cô đã gấp gáp bảo vệ hắn rồi, có vẻ như cô rất thích hắn.”

Chương 1103: Thế thân

Tiêu Hề Hề đã quen với tính khí quái gở của Uất Cửu, nghe gã nói lời này cũng không nghĩ quá nhiều, nàng chỉ nghĩ bệnh của tên này lại tái phát, không khách sáo trả lời.

“Ta thích chàng không phải là chuyện thiên hạ đều biết sao?”

Uất Cửu chăm chăm nhìn nàng một lúc.

Ngay lúc Tiêu Hề Hề nghĩ gã sẽ còn nói gì nữa thì gã chỉ cười khẽ.

Nụ cười đó rất kỳ lạ, giống như tự ti lại giống như khinh thường.

Tiêu Hề Hề lười để ý đến gã.

Nàng lấy đao nhỏ trong tay áo ra, trên lưỡi đao vẫn còn vết máu đỏ tươi.

Đây là máu của Thiên Yển chân nhân.

Không biết Tiêu Hề Hề nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên duỗi ngón tay lau nhẹ vết máu trên lưỡi đao.

Đầu ngón tay nàng dính một vệt máu.

Nàng nhìn chằm chằm vệt máu trên đầu ngón tay một lúc, sau đó không biết nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên hỏi.

“Ngươi có biết sinh thần bát tự của Thiên Yển chân nhân không?”

Uất Cửu không trả lời, hỏi ngược lại "Cô nghĩ với tính cách đa nghi của lão, lão sẽ nói người khác biết chuyện quan trọng như vậy sao?"

Gã nghi hoặc nhìn nữ nhân trước mặt "Cô hỏi chuyện này làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta muốn xem cho lão một quẻ."

Uất Cửu khó hiểu "Lão đã chết rồi, cô còn xem quẻ cho lão làm gì?"

Tiêu Hề Hề "Ta cứ cảm thấy lão sẽ không chết dễ như vậy, ta muốn xem cho lão một quẻ, xem lão có chết thật hay không."

Khi xem quẻ cho người khác, tốt nhất là dùng sinh thần bát tự, nếu không cũng có thể dùng máu.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt, nhanh chóng xem một quẻ.

Một lúc sau nàng từ từ mở mắt.

Uất Cửu hỏi "Thế nào?"

Tiêu Hề Hề "Từ quẻ bói cho thấy, chủ nhân của máu này đã chết thật rồi."

Uất Cửu thở phào nhẹ nhõm, cười giễu nói "Đừng có đa nghi nữa."

Tiêu Hề Hề "Nhưng theo tính toán của ta, chủ nhân của máu này không phải là Thiên Yển chân nhân."

Nụ cười trên mặt Uất Cửu cứng đờ.

Gã khó tin mở to mắt "Ý cô là, Thiên Yển chân nhân bị cô giết vừa nãy là tên giả mạo?"

……

Phía bên kia huyện nha, cửa thư phòng bị đẩy ra từ bên trong.

Thiên Yển chân nhân mặc đạo bào xám trắng chậm rãi bước ra ngoài.

Bộ dạng của lão vẫn gầy gò với mái tóc bạc phơ, do vết thương chưa lành nên sắc mặt lão nhợt nhạt, con ngươi ảm đạm, trong tay cầm phất trần trắng bạc, khí chất vẫn như thế ngoại cao nhân đầy tiên phong đạo cốt.

Ngoài cửa có một người đàn ông trung niên đang chờ.

Gã tên La Đại, là đứa con lớn nhất trong số những đứa trẻ được Thiên Yển chân nhân nhận nuôi, cũng là người trung thành với Thiên Yển chân nhân nhất.

Đồng thời gã là người duy nhất biết Thiên Yển chân nhân có thế thân.

Thiên Yển chân nhân không chỉ đa nghi mà còn cực kỳ thận trọng, lão không chỉ đào vài mật đạo trong huyện Du Môn để đề phòng trường hợp khẩn cấp, còn chuẩn bị trước một thế thân.

Thế thân đó là một trong những đứa con nuôi của lão.

Thế thân chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, cả La Đại cũng chỉ biết về sự tồn tại của thế thân, nhưng cũng chưa từng thấy dung mạo thật sự của thế thân đó.

Thật ra thế thân đó không giống với Thiên Yển chân nhân, có thể nói ngoại hình của hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng đây không phải chuyện gì lớn, vì Thiên Yển chân nhân có rất nhiều cổ Hóa Dung.

Chỉ cần thế thân đó uống cổ Hóa Dung thì có thể biến thành hình dáng của Thiên Yển chân nhân.

Cộng thêm quá trình huấn luyện đào tạo lâu dài, dù là lời nói hành động hay phong thái của thế thân đó gần như giống hệt

Thiên Yển chân nhân.

Dù thông minh như Uất Cửu cũng không thể phân biệt được sự khác biệt giữa hai người.

Nhìn thấy Thiên Yển chân nhân thật xuất hiện, La Đại lập tức quỳ xuống hành lễ.

“Bái kiến môn chủ!”

Thiên Yển chân nhân ho hai tiếng.

Một tiểu đồng lập tức tiến tới khoác cho áo choàng lông hạc trắng xám cho lão.

Lão khàn giọng hỏi “Thế thân của ta chết rồi à?”

La Đại thành thật trả lời.

“Đúng vậy, thế thân của ngài đã bị Quý phi và Uất Cửu giết chết, hai người trốn vào hoa viên ở hậu viện, địa hình hoa viên phức tạp, người của chúng ta đang tìm kiếm bọn chúng khắp nơi.”

Thiên Yển chân nhân lại ho hai tiếng.

La Đại lo lắng nói “Thương thế của ngài ……”

Thiên Yển chân nhân hít sâu một hơi, đè xuống khó chịu trong người, khàn giọng nói “Không sao, ngươi gọi tất cả người đang ở hoa viên trở về.”

La Đại khó hiểu “Tại sao? Chúng ta mặc kệ Quý phi và Uất Cửu sao?”

Thiên Yển chân nhân “Tiểu Cửu là một đứa bé rất thông minh, dùng cách thông thường rất khó tìm được nó, huống chi chúng ta hiện giờ không có nhiều thời gian lãng phí với bọn chúng.”

Khi nhắc tới Uất Cửu, lão tỏ ra không hề tức giận, giọng điệu

thậm chí còn đầy bao dung, giống như một trưởng bối tốt bụng bao dung cho đứa trẻ mắc lỗi.

Nhưng La Đại biết môn chủ ghét nhất là phản bội. Bây giờ Uất Cửu dám giúp người ngoài đối phó với môn chủ, thậm chí còn giết chết thế thân được môn chủ huấn luyện cẩn thận, chắc chắn môn chủ rất căm hận Uất Cửu.

Chỉ cần Uất Cửu bị bắt, môn chủ nhất định sẽ khiến gã sống không bằng chết.

La Đại thận trọng hỏi.

"Theo ý của ngài thì chúng ta nên làm sao mới có thể bắt được cả hai trong thời gian ngắn nhất?"

Thiên Yển chân nhân khẽ cười "Đi đốt toàn bộ hoa viên, nếu bọn chúng không muốn bị thiêu sống, nhất định phải ra khỏi hoa viên."

La Đại chợt hiểu ra "Thuộc hạ đã hiểu, thuộc hạ sẽ làm ngay!"

……

Trong hang động.

Uất Cửu đã đứng dậy.

Gã tiện tay xé hai mảnh vải trên người, băng bó hai bàn tay bị thương của mình, để ngăn máu tiếp tục chảy.

Tiêu Hề Hề nằm ở cửa hang, thò đầu nhìn ra ngoài.

Không thấy một bóng người nào.

Cả hoa viên yên tĩnh đến lạ thường.

Nét mặt Uất Cửu nghiêm túc, không còn lười nhác.

Theo hiểu biết của gã về Thiên Yển chân nhân, lão sẽ không

dễ dàng đẩy bản thân vào chỗ nguy hiểm, nói cách khác, "Thiên Yển chân nhân" dễ dàng lộ diện trước mặt gã và Tiêu Hề Hề có khả năng chỉ là một thế thân.

Chẳng trách, dù Thiên Yển chân nhân biết rõ hành tung trong nửa tháng qua của mình có vấn đề nhưng vẫn không tìm hiểu sâu, còn cho gã ở lại bên cạnh.

Hóa ra Thiên Yển chân nhân đó chỉ là thế thân.

Bọn họ giết chỉ là thế thân.

Còn Thiên Yển chân nhân thật vẫn đang nấp trong bóng tối, có lẽ lúc này lão đã nghĩ ra thủ đoạn độc ác nào đó, chuẩn bị giết cả hai.

Nếu Uất Cửu và Tiêu Hề Hề còn tiếp tục trốn ở đây, rất có thể bọn họ sẽ bị bắt.

Bọn họ cần phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Sau khi xác nhận bên ngoài không có ai, Tiêu Hề Hề và Uất Cửu rời hang động, cố tìm kiếm một lối đi không ai biết.

Điều kỳ lạ là dọc đường không hề nhìn thấy người của Thiên Môn.

Cả hoa viên im lặng đến đáng sợ.

Càng yên tĩnh, Tiêu Hề Hề lại càng thấy bất an.

Đúng lúc này.

Mùi khói ngột ngạt xộc vào mũi bọn họ.

Cả hai kiềm không được ho khan.

Khi ngẩng đầu lên, một ngọn lửa dữ dội đã bùng cháy cách đó không xa.

Lúc này trời đã tối, ngọn lửa bốc lên trời, nhảy múa điên cuồng trong gió lạnh. Ngọn lửa lan nhanh, ánh lửa gần như biến đêm thành ngày.

Chương 1104: Bọn họ đánh vào thành rồi!

Hoa viên toàn là hoa cỏ cây cối, ngay cả đình đài lầu các cũng đều làm bằng gỗ, cộng thêm thời tiết hanh khô nên cháy rất nhanh.

Ngọn lửa dữ dội tiếp tục lan vào giữa.

Khói dày cuồn cuộn bốc lên trong không khí.

Tiêu Hề Hề và Uất Cửu buộc phải liên tục rút lui.

Cuối cùng bọn họ trốn về hang động.

Tiêu Hề Hề dùng tay áo che miệng mũi, đôi mắt đỏ ngầu vì khói, nước mắt sinh lý tuôn ra.

Uất Cửu cũng không khá hơn nàng bao nhiêu, vịn vào vách đá ho khan.

Ngọn lửa nhấn chìm tất cả hoa cỏ trước mặt, khói dày đặc phun thẳng vào hang.

Trong hang nhỏ tối tăm, không khí ngày càng ít.

Tiêu Hề Hề không chịu được nữa muốn lao ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Tuy nhiên hai chân vừa bước ra đã bị ngọn lửa trước mặt vồ tới, nàng giật mình lùi lại.

Nàng vô tình đụng phải Uất Cửu ở phía sau.

Uất Cửu giơ tay đỡ nàng, khàn giọng nói.

“Không ra ngoài được.”

Toàn bộ hoa viên đang cháy, nếu xông ra ngoài, có lẽ bọn họ sẽ bị nướng sống, trở thành hai cái xác cháy thành than.

Dù có may mắn sống sót thoát khỏi đám cháy thì nhất định sẽ bị phản quân canh gác bên ngoài bắt giữ.

Vụ hỏa hoạn này rõ ràng là do Thiên Yển chân nhân hạ lệnh, mục đích póng hỏa của lão là ép Tiêu Hề Hề và Uất Cửu ra ngoài, đợi bọn họ tự sa mình vào lưới.

Tất nhiên, Tiêu Hề Hề cũng đoán được điều này.

Nhưng nàng thấy khó chịu vì ngạt thở, thiếu không khí khiến nàng thấy ngột ngạt, đầu óc choáng váng, cơ thể chỉ còn lại bản năng muốn hít thở không khí trong lành.

Uất Cửu ngước đôi mắt đỏ lên, lông mi ướt đẫm nước mắt sinh lý, nửa gò má sưng tấy dưới ánh lửa ngày càng đỏ hơn, khóe miệng còn có một vệt máu khô.

Gã nhìn ngọn lửa cháy rực bên ngoài hang, như thể thấy được hình ảnh mình bị ngọn lửa nuốt chửng, lẩm bẩm nói.

“Xem ra hôm nay chúng ta thật sự sẽ chết ở đây.”

……

Ngoài hoa viên, hàng ngàn phản quân đang chờ sẵn.

Bọn chúng cầm vũ khí trên tay, nhìn vào biển lửa rực cháy trước mặt không chớp mắt.

Chỉ cần có người lao ra khỏi biển lửa, bọn chúng sẽ lập tức ra tay bắt người.

Tuy nhiên chờ một lúc lâu, vẫn không có ai ra ngoài.

Thay vào đó, một tin tức bất ngờ và gây sốc đến trước.

Một tên lính hoảng hốt chạy tới, hét lên kinh hãi.

“Đại quân triều đình đánh vào thành rồi! Bọn họ đang xông về phía huyện nha!”

La Đại nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Gã bắt lấy tên lính, nghiêm giọng hỏi.

“Đại quân triều đình không phải bị chặn ngoài cổng thành sao? Sao có thể xông vào được?!”

Tuy cổng thành không là gì với ngàn vạn quân triều đình, bọn họ chỉ tốn chút sức là có thể công phá cổng thành, nhưng bọn họ sợ phản quân chó cùng rứt giậu, giết hết dân chúng vô tội, cho nên bọn họ vẫn luôn chần chừ không công thành.

Cho đến giờ, La Đại vẫn chưa nhận được tin gì về chuyện đại quân công thành.

Lúc này bất chợt nhân được tin quân triều đình tấn công, phản ứng đầu tiên của gã là không tin.

Thậm chí, gã còn nghi ngờ tên lính trước mặt là nội gián do triều đình cài trong thành, cố tình nói nhảm để làm dao động lòng quân.

Nhưng chốc sau La Đại liền biết, không phải tên lính trước mặt nói nhảm, mà là quân triều đình đã tấn công thật!

Phản quân liên tục chạy về hướng này, vừa chạy vừa hét.

“Đại quân triều đình đánh vào thành rồi! Bọn họ đánh vào thành rồi! Mau chạy đi!”

La Đại vứt bỏ tên lính đang sợ hãi trước mặt, bảo những người xung quanh ở lại đây, đồng thời gã nhanh chóng chạy lên gác

xép cao nhất gần đó.

Gã đứng trên gác xép, vươn cổ ra nhìn.

Dưới ánh trăng mờ ảo, gã nhìn thấy có một nhóm người đã tiến vào huyện nha, đang xông về phía hậu viện.

Nhóm người đó mặc y phục hệt như phản quân, thoạt nhìn có vẻ như là người của phản quân, nhưng nhìn cách bọn chúng chĩa mũi đao vào phản quân thì chắc chắn bọn chúng không phải phản quân.

Bọn chúng là quân triều đình!

La Đại không tin được, cổng thành còn chưa bị phá, đám người này làm sao lẻn vào thành được?!

Gã dùng khinh công nhảy xuống, tiếp đất vững vàng, chạy nhanh về phía thư phòng.

Vết thương của Thiên Yển chân nhân vẫn chưa lành, trông ốm yếu nhợt nhạt.

Lão cúi đầu nhìn vào nôi.

Trong nôi có một đứa trẻ sơ sinh.

Vì sinh non nên đứa trẻ trông gầy hơn những đứa trẻ bình thường.

Một nhũ mẫu còn trẻ đang quỳ trên đất, không dám thở mạnh.

Thiên Yển chân nhân cau mày nhìn đứa bé gầy gò, nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Không biết đứa trẻ này có thể sống sót lớn lên hay không.”

Nhũ mẫu nghe vậy, da đầu tê dại, lập tức cúi đầu.

La Đại xông vào, không còn để ý chuyện hành lễ, đã nói ngay.

“Môn chủ, xảy ra chuyện rồi, quân địch xông vào huyện nha rồi!”

Tay Thiên Yển chân nhân run lên, chiếc bát trong tay rơi xuống đất vỡ thành hai mảnh.

Lão đứng phắt dậy, nghiêm giọng hỏi.

“Chuyện này thật không?”

La Đại “Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, bọn chúng đang xông về phía hậu viện, môn chủ, bây giờ chúng ta phải làm sao? Có nên điều động một ít binh lực trong thành đến không?”

Phần lớn phản quân tập trung gần các cổng thành để ngăn chặn quân địch công thành.

Kế đó, một ít binh lực được sắp đặt khắp nơi trong thành, mục đích chủ yếu là ngăn chặn dân chúng trong thành gây loạn.

Ngược lại, huyện nha là nơi có ít binh lực nhất.

Vì huyện nha nằm ở trung tâm thành, được bao quanh bởi phản quân, theo lý mà nói nên là nơi an toàn nhất, chỉ cần phòng ngự bên ngoài không bị phá vỡ, huyện nha sẽ không gặp nguy hiểm.

Thế nhưng hiện giờ, huyện nha lại là nơi đầu tiên bị quân địch tấn công, nơi gọi là an toàn nhất lại trở thành trò cười.

Thiên Yển chân nhân nhanh chóng suy nghĩ.

Lão đã đoán ra, quân triều đình hẳn là thông qua mật đạo vào huyện Du Môn.

Dù những mật đạo đó là lão sai người đào trước để chừa cho lão một lối thoát nhưng chúng cũng sẽ để lại cho lão những mối nguy tiềm ẩn rất lớn.

Nếu có người biết lối vào mật đạo thì đồng nghĩa đã mở cửa cho kẻ địch.

Vì vậy, lão đã che chắn chặt chẽ vị trí chính xác của những mật đạo đó, chỉ có một số ít người biết về chúng.

Uất Cửu là một trong số đó, còn cả mật thám phụ trách đưa thư.

Thiên Yển chân nhân không biết là Uất Cửu hay mật thám đã tiết lộ vị trí của mật đạo.

Dù sao chuyện cũng đã vậy, bây giờ không phải lúc truy cứu chuyện này. Chuyện cấp bách trước mắt là mau chóng xử lý nhóm quân địch đã xông vào huyện nha.

Thiên Yển chân nhân hỏi "Uất Cửu và Quý phi vẫn chưa ra sao?"

La Đại lắc đầu "Vẫn chưa."

Thiên Yển chân nhân cau mày, cảm thấy thất vọng.

Nếu có Quý phi làm con tin, bọn họ có thể sẽ khiến Hoàng đế kiêng dè.

Ánh mắt Thiên Yển chân nhân rơi vào người nhũ mẫu đang quỳ trên đất bên cạnh.

Lão đột nhiên nói.

"Ngươi đưa tay ra cho ta xem."

Chương 1105: Hắn muốn cứu Hề Hề!

Nhũ mẫu nơm nớp lo sợ đưa tay phải ra.

Thiên Yển chân nhân rút kiếm từ thắt lưng La Đại ra.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, bàn tay phải của nhũ mẫu đã bị chặt đứt một cách gọn gàng!

Nhũ mẫu hét lên thảm thiết, bàn tay đầy máu của nàng rơi xuống đất.

Thiên Yển chân nhân trả kiếm cho La Đại, bình tĩnh nói.

"Đưa bàn tay này cho quân địch xem, nói đó là bàn tay của Quý phi."

La Đại lập tức hiểu ý, cúi người nhặt bàn tay đầy máu lên, quay người chạy ra ngoài.

Triệu Hiền dẫn đầu tiểu đội đột kích mở đường máu, nơi nào bọn họ đi qua đều máu chảy thành sông.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị xông đến hậu viện, La Đại bất ngờ xuất hiện, ném bàn tay đầy máu của người phụ nữ tới trước mặt Triệu Hiền hét lớn.

"Ngươi có biết đây là tay của ai không? Đây là tay phải của Quý phi nương nương! Môn chủ đã nói, nếu các ngươi dám tiến thêm một bước, chúng ta cũng sẽ chặt đứt tay còn lại của Quý phi nương nương!"

Quý phi thật đang kẹt trong biển lửa, không biết có thể sống sót trở ra hay không.

Nhưng chuyện này chỉ có nội bộ phản quân biết, quân triều đình chắc chắn không biết.

Thiên Yển chân nhân muốn lợi dụng tin này để đánh lạc hướng quân địch, tốt nhất là có thể buộc quân địch rút lui, dù quân địch không lui cũng không sao, ít nhất bọn họ có thể kéo dài thời gian. Lúc này, Thiên Yển chân nhân đã phái người thông báo cho phản quân khắp thành, yêu cầu phản quân nhanh chóng tiếp viện.

Triệu Hiền liếc nhìn bàn tay đầy máu trên đất.

Từ làn da trắng nõn và những ngón tay thon dài, có thể nhận ra đây là bàn tay phải của nữ nhân trẻ tuổi.

Nhưng hắn không chắc đó có phải là bàn tay của Quý phi nương nương hay không.

Dù sao hắn cũng không biết tay của Quý phi nương nương trông như thế nào.

Triệu Hiền nghi ngờ trong lòng, nhưng cũng không dám tùy tiện xông tới, lỡ đâu đây thật sự là bàn tay của Quý phi nương nương thì sao?

Quý phi nương nương quan trọng với Hoàng đế thế nào, tất cả những người đi theo Hoàng đế đều biết rõ, Triệu Hiền không dám phạm đến cấm kỵ này.

Hắn không muốn rút lui cũng như không dám tùy tiện xông lên.

Cuối cùng hắn chỉ có thể đứng yên, cố gắng thương lượng với La Đại.

“Đại quân của chúng ta đã tới dưới thành, chẳng mấy chốc sẽ vào thành, nếu các ngươi không muốn chết thì lập tức đầu hàng!”

La Đại cười lạnh "Nếu các ngươi muốn nhìn thấy Quý phi và dân chúng trong thành đầu lìa khỏi cổ, vậy các ngươi cứ công thành đi! Ta muốn xem thử, các ngươi công thành nhanh hơn hay là kiếm trong tay bọn ta nhanh hơn!"

Không bên nào chịu nhượng bộ, tình hình rơi vào bế tắc.

La Đại thầm hy vọng viện binh sẽ đến nhanh một chút.

Triệu Hiền cũng hy vọng giống vậy, hắn hy vọng những người mà hắn phái đi tiến hành thuận lợi.

Tiểu đội đột kích mà hắn dẫn đầu tổng cộng hơn ba mươi người.

Trong số ba mươi người được hắn dẫn vào huyện nha, chuẩn bị tiến hành bắt giặc phải bắt vua trước, hắn còn phái vài người trà trộn khắp nơi trong thành.

Sau khi tách khỏi Triệu Hiền, những người đó ăn mặc như phản quân, cẩn thận tránh tai mắt của phản quân tiến đến cổng thành.

Khi nhìn thấy cổng thành, bọn họ đột nhiên hét toáng lên.

"Không hay rồi! Huyện nha bị tập kích rồi! Môn chủ bị bắt rồi!"

Tiếng hét này như sét đánh ngang tai, chợt nổ tung ở gần cổng thành!

Đám phản quân ở gần cổng thành giật mình, đám phản quân đang đứng gác trên tường thành cũng hoảng hốt quay đầu nhìn xuống.

Người đang la hét bị phản quân túm lấy, ghim chặt xuống đất.

Nhưng miệng vẫn không ngừng hết lớn.

"Huyện nha quả thật đã bị tập kích! Nếu các ngươi không tin

thì nhìn về phía huyện nha đi, có phải bên đó cháy lớn rồi không? Đó là do quân địch phóng hỏa thiêu chết môn chủ!”

Nghe vậy, phản quân lập tức ngẩng đầu nhìn về phía huyện nha.

Quả nhiên có khói cuồn cuộn, rõ ràng là có hỏa hoạn.

Huyện nha sao có thể vô duyên vô cớ hỏa hoạn?

Chắc chắn có quân địch tấn công!

Phản quân hoảng sợ, mấy tướng lĩnh lập tức sai người mang ngựa tới.

Bọn họ lên ngựa, để lại một số người tiếp tục canh giữ cổng thành, còn những người khác vội vã cùng bọn họ đến huyện nha giải cứu môn chủ.

Bên ngoài cổng thành, Lạc Thanh Hàn vẫn luôn chú ý tới động tĩnh trên tường thành.

Khi nhận thấy phản quân trên tường thành hỗn loạn, hắn lập tức ra lệnh công thành!

Máy bắn đá sớm đã sẵn sàng lập tức hành động, vô số tảng đá đập thẳng về phía cổng thành!

Cánh cửa bị đập mạnh phát ra tiếng vang lớn, nhanh chóng biến đổi hình dạng.

Tấm gỗ chắn ngang phía sau cánh cổng không chịu được va đập lớn nên phát ra tiếng răng rắc.

Cổng thành dần dần hở ra một khe lớn.

Các kỵ binh lao tới như tên bắn.

Bọn họ lao về phía khe cửa nhanh nhất có thể, xông vào trong trước khi đối phương kịp đóng cửa lại, chặn đứng nỗ lực đóng

cửa của phản quân.

Ngay sau đó, bộ binh một tay cầm khiên, một tay cầm thang mây, chân bước như bay xông đến dưới tường thành, quăng thang mây leo lên tường thành với tốc độ cực nhanh.

Phản quân trên tường thành vốn đã hoảng sợ vì huyện nha bị tấn công, giờ đây càng hoảng sợ hơn khi đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ của quân địch.

Tệ hơn nữa là các tướng lĩnh phụ trách đều đến tiệp viện huyện nha vì lo cho an nguy của môn chủ.

Bây giờ không có chỉ huy, đám phản quân này sợ hãi không biết làm sao, đội hình trở nên hỗn loạn.

Cổng thành ngày càng mở rộng.

Ngày càng có nhiều bộ binh quăng thang leo lên tường thành.

Phản quân và bộ binh triều đình chiến đấu ác liệt trên tường thành, dân chúng vừa phấn khích vừa sợ hãi, ai nấy đều khóc nức nở.

Lạc Thanh Hàn cũng nhận thấy làn khói dày đặc bốc lên ở huyện nha.

Hắn vô thức chạm vào bùa thế thân giấu trong ngực, cảm thấy hơi bất an.

Con ngựa đen bên dưới dường như cảm nhận được bất an của chủ nhân, liên tục gõ móng trước, bộ dạng nóng lòng muốn xông tới.

Cổng thành đã mở ra một nửa, kỵ binh gần như đã chiếm được cổng thành.

Kế đó là đại quân tiến vào.

Lạc Thanh Hàn một tay siết chặt dây cương, một tay cầm

trường thương tua đỏ, ngọn lửa chiến tranh bùng lên trong đôi mắt đen của hắn.

Hắn không thể chờ lâu hơn được nữa.

Hắn muốn cứu Hề Hề!

Lạc Thanh Hàn mặc kệ khuyên ngăn của các tướng lĩnh, một mình xông lên trước.

Áo choàng đỏ tươi bay cao trong gió lạnh, giống như đại bàng sải cánh, xòe những móng vuốt sắc nhọn lao vào con mồi.

Trường thương tua đỏ mang theo một lực lớn quét ngang, quét sạch tất cả kẻ thù trước mặt.

Đầu thương sắc bén tỏa ánh sáng lạnh lẽo trong đêm.

Máu bắn tung tóe khắp nơi.

Không thể phân biệt được đâu máu là của kẻ địch, đâu là máu của mình.

Tiếng giết chóc thảm khốc đến rồi đi.

Lạc Thanh Hàn cảm giác như mình đang ở trong địa ngục tu la, xung quanh là mùi máu tanh và sát khí, ánh mắt của mọi người đều đỏ ngầu, ai nấy đều muốn xé đối phương thành từng mảnh.

Tuy nhiên, điều này không hề ảnh hưởng tới Lạc Thanh Hàn.

Lúc này, trong mắt hắn chỉ nhìn thấy làn khói dày đặc cuồn cuộn phía xa.

Hắn cưỡi ngựa vung thương, giết hết kẻ địch này đến kẻ địch khác. Hắn ở giữa thiên quân vạn mã mở đường máu, phi thẳng về hướng khói bốc lên!

Chương 1106: Hắn nhất định phải đưa nàng về!

Phản quân khắp thành đổ về huyện nha tiếp viện, tiểu đội đột kích của Triệu Hiền chỉ huy rơi vào vòng vây của kẻ địch.

Thấy tình thế đảo ngược, La Đại tức thì hưng phấn, phát động tấn công!

Nhóm người Triệu Hiền không còn đường lui, đành phải liều mình đánh với phản quân.

Phản quân quá đông, chỉ dựa vào ưu thế người đông đã có thể đè đầu nhóm người Triệu Hiền.

Triệu Hiền là đội trưởng, phải hứng chịu công kích mạnh nhất từ cuộc bao vây.

Hắn bị hàng chục người vây quanh, trường đao trong tay đã bị chém mẻ vài chỗ, toàn thân đầy máu, đôi mắt đỏ ngầu, ánh mắt vô cùng hung hãn, giống như sói đầu đàn cô độc dũng cảm, dù có chết cũng không bỏ cuộc.

Cánh tay bị chém mạnh, ngón tay vừa buông lỏng, trường đao rơi xuống đất kêu vang.

Triệu Hiền mất vũ khí giống như sói hoang không có móng vuốt, mức độ nguy hiểm giảm đến mức thấp nhất.

Dù vậy, hắn vẫn không ngã xuống.

Hắn nhìn thẳng vào La Đại, ánh mắt vẫn dữ tợn sắc bén.

Giống như chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ lập tức lao tới cắn đứt một

miếng thịt trên người La Đại.

La Đại bị ánh mắt của hắn chọc giận, đẩy đám phản quân đang bảo vệ mình ra, tự dùng đao chém về phía Triệu Hiền!

Trên người Triệu Hiền đầy vết thương, trong tay không có vũ khí nên chỉ có thể tay không đấu với La Đại.

Dù vậy, Triệu Hiền vẫn không rơi vào thế bất lợi.

La Đại càng đánh càng gấp, cuối cùng dứt khoát ra lệnh.

"Ngây ra đó làm gì? Xông lên cho ta!"

Đám phản quân tưởng La Đại muốn đấu tay đôi với kẻ địch nên cố tình không can thiệp, bất chợt bị La Đại quát một tiếng, bọn họ như giật mình tỉnh giấc, lần nữa bao vây Triệu Hiền.

Đối mặt với nhiều kẻ địch như vậy, dù Triệu Hiền có ba đầu sáu tay cũng không thể chống trả được.

Chẳng mấy chốc hắn bị đánh ngã xuống đất.

La Đại không biết thẹn quá hóa giận hay làm sao đó, gã không cho người khác ra tay, muốn tự mình giết chết Triệu Hiền.

Gã giơ trường đao lên cao, chém mạnh vào cổ Triệu Hiền!

Một đao này chém xuống, Triệu Hiền chắc chắn sẽ đầu lìa khỏi cổ.

Vút!

Một âm thanh xé gió vang lên.

Kế đó một trường thương tua đỏ xuyên qua bầu trời, với khí thế không ai cản được bay ngang trên đầu phản quân, đâm vào ngực La Đại!

Vì sức lực của trường thương quá lớn nên cả người La Đại bay

theo về phía sau.

Cuối cùng, trường thương ghim mạnh vào tường!

Gã mở to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Gã không ngờ mình sẽ chết vào lúc này, bằng cách đột ngột như vậy.

Thật ra, không chỉ có gã, mà tất cả những người có mặt ở đây đều không dám tin.

Bọn họ mở to mắt nhìn cảnh tượng này, còn tưởng mình đang mơ.

Cho đến khi bọn họ nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập.

Lộc cộc lộc cộc!

Mọi người có mặt mới chợt hoàn hồn.

Phản quân hét lên "Đại công tử!"

Triệu Hiền nhân cơ hội đứng dậy, nhặt trường đao bị mẻ nhiều chỗ.

Hắn nhìn về phía có tiếng vó ngựa truyền đến, thấy một vị Hoàng đế tuấn tú mặc giáp đen cưỡi ngựa chiến, đội theo gió lạnh dữ dội, không ngừng xông vào huyện nha!

Áo choàng đỏ tươi bao cao tron gió lạnh, giống như ngọn lửa rực cháy, thiêu đốt ánh mắt của mọi người có mặt.

Triệu Hiền hét lên "Bệ hạ!"

Trường thương tua đỏ trong tay Lạc Thanh Hàn đang ghim vào tường cùng với La Đại.

Không có thương, hắn rút bội kiếm Diệt Thế trên thắt lưng, lật người xuống ngựa, tiện tay chém một phản quân đang chuẩn

bị xông tới.

Lưỡi kiếm sắc bén nhuốm máu đỏ tươi, tản ra khí lạnh đến thấu xương.

Lạc Thanh Hàn vừa giết địch vừa lạnh lùng hỏi.

“Quý phi ở đâu?”

Triệu Hiền nghiến răng vung trường đao mẻ nhiều chỗ, lớn tiếng nói “Bọn chúng chặt một tay của Quý phi uy hiếp chúng thần!”

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, sắc mặt biến đổi rõ rệt.

Đám phản quân này lại dám ra tay với Hề Hề!

Ý nghĩ giết chóc dâng trào mãnh liệt trong lòng, các đòn tấn công của hắn trở nên tàn nhẫn quyết liệt hơn.

Chỉ cần phản quân đến gần hắn, đều sẽ bị hắn một kiếm giết chết.

Trong chớp mắt, bên cạnh hắn đã đầy rẫy thi thể chất chồng.

Từ xa, tiếng còi báo hiệu vang lên, theo sau là tiếng trống trận dồn dập dữ dội.

Triệu Hiền nhìn lên, thấy lá cờ của phản quân đã bị chém ngã, sau đó lá cờ đen tượng trưng cho Hoàng đế Đại Thịnh được dựng lên, lá cờ khổng lồ tung bay cuồng nhiệt trong gió lạnh, con rồng vàng trên lá cờ đen há miệng giương móng vuốt, như thể có thể bay lên trời bất cứ lúc nào.

Thấy cảnh tượng này, Triệu Hiền vui mừng khôn xiết, hét lớn lên.

“Cổng thành đã bị phá! Người của chúng ta đã vào thành!”

Đám phản quân cũng nhìn thấy, tất cả bàng hoàng sợ hãi, tay

chân lạnh ngắt.

Xong rồi!

Một khi cổng thành bị phá, quân triều đình có thể tiến thẳng vào, kết cục của bọn họ sẽ vô cùng thê thảm.

Như để xác nhận suy đoán của bọn họ, giây tiếp theo vô số tiếng vó ngựa vang lên.

Một số phản quân nhận ra, hét toáng lên.

“Mau! Mau đóng cổng huyện nha!”

Bọn họ lao về phía cổng huyện nha, cố gắng đóng lại, chặn quân triều đình.

Triệu Hiền sao có thể cho bọn chúng cơ hội này?

Hắn lập tức dẫn tiểu đội đột kích còn lại lao lên đánh chặn.

Cuộc chiến giữa hai bên lại nổ ra.

Ngay sau đó, một nhóm kỵ binh triều đình xông vào huyện nha, vung trường thương đánh bay tất cả phản quân trước mặt.

Có đội kỵ binh này gia nhập, tình thế cuối cùng đã lập tức đảo ngược.

Sau đó không ngừng có viện binh triều đình xông tới, bọn họ liều chết đánh với phản quân.

Lạc Thanh Hàn một mình xông vào hậu viện.

Dù Hề Hề có bị chặt tay, hắn cũng nhất định tìm được nàng.

Dù bây giờ nàng có trở thành thế nào, hắn cũng sẽ không bao giờ bỏ nàng một mình.

Hắn nhất định phải đưa nàng về!

“Hề Hề!”

Lạc Thanh Hàn tìm từng phòng một, vừa đi vừa hét lớn gọi tên Hề Hề.

Thiên Yển chân nhân thấy lá cờ trên tường thành đã đổi chủ, biết cổng thành đã bị phá, thất bại là điều chắc chắn. Dù có tức giận và không cam lòng, lão cũng không dám chọi cứng với hàng ngàn quân triều đình được huấn luyện bài bản.

Lão chỉ đành mang theo Lạc Long Chiếu nhỏ tuổi chạy trốn dưới sự hộ tống của tử sĩ.

Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt!

Không ngờ bọn họ vừa bước ra khỏi thư phòng đã nghe thấy có người đang gọi tên Hề Hề cách đó không xa.

Thiên Yển chân nhân dừng bước.

Lão đi theo âm thanh, vừa lúc bắt gặp Lạc Thanh Hàn đang xông vào.

Lạc Thanh Hàn chợt dừng lại, đôi mắt đen sắc lạnh như dao.

Như cảm nhận được bầu không khí có gì đó không ổn, Lạc Long Chiếu đang yên lặng nằm trong vòng tay của Thiên Yển chân nhân đột nhiên bật khóc.

Tiếng khóc chói tai của đứa bé vang vọng khắp hậu viện.

Thiên Yển chân nhân cũng không thèm nhìn đứa bé trong tay, đôi mắt xám nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hàn.

Người này có mệnh cách Tử Vi mà lão nằm mơ cũng muốn có.

Lạc Thanh Hàn “Môn chủ Thiên Môn?”

Hắn dùng giọng điệu tra hỏi, nhưng vẻ mặt rõ ràng đã xác

nhận đạo sĩ tóc trắng trước mặt chính là môn chủ Thiên Môn.

Thiên Yển chân nhân giật giật khóe miệng, cười đáp lại.

“Bần đạo bái kiến Hoàng thượng.”

Chương 1107: Ta sợ mình sẽ quên mất chúng

Diệt Thế trong tay Lạc Thanh Hàn vẫn đang nhỏ máu.

Những giọt máu đỏ tươi rơi xuống đất, nở thành một bông hoa máu nhỏ.

Hắn nhìn chằm chằm đạo sĩ tóc trắng cách đó không xa, lạnh lùng hỏi.

“Quý phi của ta ở đâu?”

Thiên Yển chân nhân cố ý dùng giọng điệu hòa nhã thường ngày nói.

“Không phải ngài đã nhìn thấy tay của Quý phi rồi sao? Bần đạo rõ ràng đã nhắc nhở ngài đừng làm bậy. Các người nhất quyết không nghe, bây giờ thì hay rồi. Cổng thành bị phá, Quý phi yêu dấu của bệ hạ cũng không còn nữa. Ngài thắng được giang sơn, nhưng lại mãi mãi mất đi người mình yêu nhất. Ngài có hài lòng không?”

Lão vừa dứt lời, Lạc Thanh Hàn chợt cầm kiếm lao tới!

Đám tử sĩ đang canh giữ bên cạnh Thiên Yển chân nhân lập tức rút đao xông lên.

Đao kiếm va chạm, tia lửa lóe sáng.

Cuối cùng, Diệt Thế mạnh hơn một bậc, đao trong tay đám tử sĩ bị chém mẻ nhiều chỗ.

Đám tử sĩ thấy vậy vội vàng rút lui.

Lạc Thanh Hàn mặc kệ đám tử sĩ, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Thiên Yển chân nhân, bất chấp tất cả tấn công lão.

Thiên Yển chân nhân hiển nhiên không ngờ người này nếu điên lên có thể liều mạng như vậy.

Lão vội vàng ném đứa bé trong tay cho tử sĩ bên cạnh, rút phất trần ở thắt lưng ra, bắt đầu đánh với Lạc Thanh Hàn.

Đám tử sĩ ở bên cạnh hỗ trợ Thiên Yển chân nhân.

Mười mấy người bao vây một mình Lạc Thanh Hàn.

Nhưng thay vì rơi vào thế bất lợi, Lạc Thanh Hàn lại liên tiếp tạo ra nhiều vết thương trên người Thiên Yển chân nhân.

Đạo bào xám của Thiên Yển chân nhân nhuộm đỏ máu, khuôn mặt vốn đã nhợt nhạt của lão càng trở nên xấu xí khó coi.

Lạc Long Chiếu vẫn đang khóc lớn, tiếng khóc và tiếng vũ khí va chạm không ngừng vang lên.

Những cấm vệ đang truy tìm dấu vết của Hoàng đế nghe thấy tiếng lập tức lao tới.

Khi Thiên Yển chân nhân nhìn thấy viện binh của kẻ địch đến, lão biết không thể trì hoãn lâu hơn nữa, nếu không hôm nay lão sẽ không thể thoát khỏi đây.

Lão lập tức vung phất trần, tóm lấy đứa bé trong tay tử sĩ rồi ném mạnh về phía Lạc Thanh Hàn.

Thấy một đứa bé đang khóc lóc bay về phía mình, Lạc Thanh Hàn không thể né tránh, cũng như không thể tiếp tục tấn công, chỉ có thể ngừng vung kiếm, dùng tay còn lại giữ chặt đứa bé.

Thiên Yển chân nhân nhân cơ hội này, xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Lạc Thanh Hàn tùy ý ném đứa bé cho cấm vệ, cầm kiếm đuổi theo.

Thiên Yển chân nhân bị thương, tốc độ chậm hơn bình thường rất nhiều. Thấy Lạc Thanh Hàn sắp đuổi kịp, Thiên Yển chân nhân nghiến răng, quay đầu hét lớn với Lạc Thanh Hàn.

"Quý phi của ngươi chưa chết! Ả và Uất Cửu bị nhốt ở hậu viện, ta đã sai người đốt hoa viên, nếu ngươi còn không đi cứu ả, ả sẽ chết thật đấy!"

Bước chân Lạc Thanh Hàn chợt dừng lại.

Hắn quay lại nhìn nơi khói đang bốc lên.

Hề Hề đang ở đó?

Thiên Yển chân nhân vốn tưởng Lạc Thanh Hàn sẽ do dự.

Cứu một nữ nhân và giết thủ lĩnh phản quân, do dự chuyện nào nhẹ chuyện nào nặng?

Hẳn là đế vương nào có đầu óc bình thường cũng sẽ chọn về sau.

Cho dù nữ nhân đó rất quan trọng với Lạc Thanh Hàn thì ít nhất hắn cũng nên do dự.

Tuy nhiên Lạc Thanh Hàn thậm chí không hề do dự, chạy thẳng về phía nơi khói bốc lên.

Hắn cứ thế mặc cho Thiên Yển chân nhân bỏ chạy.

Thiên Yển chân nhân thầm mừng vì mình thoát được một kiếp, nhưng đồng thời cũng coi thường hành vi ngu ngốc yêu mỹ nhân hơn giang sơn của Lạc Thanh Hàn.

Lão biết trong thành hiện giờ toàn là quân triều đình, dù có chạy ra ngoài cũng sẽ bị quân triều đình bắt lại.

Hơn nữa, trước đó lão còn ra lệnh cho phản quân bắt dân chúng vô tội làm con tin, điều này khiến tất cả dân chúng trong thành đều căm hận lão thấu xương.

Nếu bị quân triều đình bắt được, cùng lắm là bị đánh một trận rồi nhốt vào nhà lao.

Nhưng nếu bị dân chúng trong thành bắt được, nhất định sẽ bị lột da xẻ thịt ngay tại chỗ.

Thế nên lão tuyệt đối không thể chạy ra ngoài huyện nha.

Thiên Yển chân nhân tìm một cái giếng cổ đã bị bỏ hoang nhiều năm ở hậu viện.

Lão dời bỏ những tảng đá che đậy giếng cổ, vén vạt áo lên nhét vào thắt lưng, sau đó dùng khinh công nhảy xuống giếng.

Đáy giếng không có nước, chỉ có đất khô.

Lão đưa tay mò mẫm trên tường đá, khi chạm vào một vòng kim loại, thầm mừng trong lòng, tìm thấy rồi!

Dùng sức kéo vòng kim loại ra ngoài.

Tiếng đá cọ xát vào nhau, một cánh cửa đá nặng nề từ từ mở ra.

Một hang đá cao bằng nửa người xuất hiện trước mặt lão.

Đây là một trong những mật đạo mà lão cho người đào trước đó.

Lão là người duy nhất biết mật đạo này. Ngay cả La Đại, người mà lão tin tưởng nhất cũng không biết sự tồn tại của mật đạo này.

Chỉ cần bò ra khỏi mật đạo này, thì có thể thuận lợi rời khỏi huyện Du Môn.

Thiên Yển chân nhân quay người lại đóng cửa đá, tránh truy binh phát hiện mật đạo này, sau đó lão bò về phía một khoảng nhất định.

Khi mật đạo dần rộng hơn, lão đứng thẳng dậy, lấy mồi lửa mang theo bên mình ra.

Lão cầm mồi lửa với ánh sáng mờ ảo đi về phía trước.

Tuy thuật đổi mệnh và kế khởi binh đều thất bại.

Nhưng lão vẫn còn sống.

Chỉ cần lão còn sống, một ngày nào đó lão sẽ quay trở lại!

……

Cả hoa viên ở hậu viện đã biến thành biển lửa.

Đá Thái Hồ nóng dần dưới sức nóng của ngọn lửa.

Tiêu Hề Hề và Uất Cửu đang trốn trong hang đã toát mồ hôi, vì thiếu không khí trầm trọng nên đầu óc choáng váng, cổ họng nóng rát, hơi thở ngày càng khó khăn.

Tiêu Hề Hề rất buồn.

Nàng cuộn tròn thành một quả bóng, nhỏ giọng gọi tên mọi người.

Từ A Hàn đến sư phụ, đến đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh, tiểu sư đệ, Bảo Cầm ……

Nàng đọc lại tất cả những cái tên mà nàng nhớ được.

Đọc đến cuối cùng, nàng không nhớ tên người nữa, dứt khoát đọc tên món ăn.

Cá kho, thịt kho, vịt kho, gà xào hành, chân giò hầm, móng giò kho ……

Uất Cửu vực dậy tinh thần, khàn giọng hỏi.

“Đến lúc sắp chết rồi sao cô vẫn còn nhớ đồ ăn?”

Tiêu Hề Hề hít một hơi đầy khói, bị sặc ho dữ dội.

Nàng ho đến mức chảy nước mắt.

Uất Cửu khó nhọc giơ tay lên, vỗ nhẹ lưng cho nàng, giúp nàng nhuận khí.

Tiêu Hề Hề khàn giọng nói.

“Ta sợ mình sẽ quên mất chúng, ta sợ kiếp sau không thể làm người, chỉ có thể làm động vật, đến lúc đó thì không thể ăn nhiều món ngon như vậy, ta phải nhớ kĩ chúng.”

Uất Cửu nhếch khóe miệng cười “Không sao, kiếp sau ta sẽ làm động vật cùng cô!”

Tiêu Hề Hề ngước đôi mắt đỏ hoe lên “Chúng ta cũng sắp chết rồi, sao ngươi không buồn?”

Uất Cửu kiên định nhìn nàng, lẩm bẩm.

“Phải đó, tại sao ta không buồn?”

Đối mặt với cái chết sắp tới, gã quả thật không hề buồn chút nào.

Trong lòng thậm chí còn có hơi vui mừng.

Khi còn sống, gã chỉ có một mình, nhưng bây giờ khi sắp chết, bên cạnh gã có người đi cùng, gã cảm thấy rất vui.

Dù trước đó có xảy ra chuyện gì, ít nhất sau khi chết gã không còn cô đơn nữa.

Gã tiến lại gần Tiêu Hề Hề, dùng giọng khàn khàn nói nhỏ vào

tai nàng.

“Đường đến suối vàng, chúng ta cùng đi.”

Chương 1108: Lạc Thanh Hàn tới rồi!

Tiêu Hề Hề nhất thời ngẩn ra khi nghe Uất Cửu nói.

Nàng quay đầu lại, ngơ ngác nhìn Uất Cửu đang gần ngay trước mắt.

Nửa bên má của Uất Cửu vẫn còn sưng tấy, khóe miệng còn có một vệt máu khô, da của gã bị nhiệt độ cao nung đỏ, môi nứt nẻ bong tróc, trông vô cùng thảm hại, khác hẳn với vẻ ngoài đẹp đẽ thường ngày.

Nhưng lúc này, ánh mắt gã lại nghiêm túc và tập trung hơn bao giờ hết.

Gã nhìn Tiêu Hề Hề không chớp mắt, đôi mắt đen có chút màu xanh phản chiếu rõ ràng hình ảnh của nàng.

Bên ngoài biển lửa đang hoành hành, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cây đổ.

Nhiệt độ trong hang ngày càng cao, khói dày đặc khiến người ta gần như ngạt thở.

Môi Tiêu Hề Hề mấp máy, đang định nói gì đó thì đột nhiên bên ngoài vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Hề Hề!”

Tiêu Hề Hề rất quen thuộc giọng nói này.

Dù có hơi mơ hồ nhưng nàng vừa nghe đã nhận ra ngay.

Là giọng của Lạc Thanh Hàn!

Tiêu Hề Hề lập tức quên mất vừa rồi mình định nói gì với Uất Cửu.

Nàng đẩy Uất Cửu ra, muốn đứng dậy lao ra ngoài.

“A Hàn, ta ở đây ……”

Lời còn chưa dứt, Uất Cửu từ phía sau bịt miệng nàng lại.

Uất Cửu một tay ôm chặt người nàng, tay kia bịt miệng nàng, không cho nàng phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tiêu Hề Hề mở to đôi mắt đỏ ngầu, vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Nhưng dù có đá, có cào thế nào thì Uất Cửu vẫn không chịu buông ra.

Gã từ phía sau ghé sát tai Tiêu Hề Hề, thì thầm như một ác ma.

“Cô đã hứa với ta, sẽ cùng ta xuống suối vàng, cô không thể nuốt lời.”

Tiêu Hề Hề rất muốn chửi thề.

Tên này vừa rồi vẫn còn ổn, sao nói nổi điên là nổi điên liền vậy?!

Nàng hứa xuống suối vàng với gã khi nào?

Ngươi đừng có tự bổ não rồi tự quyết định như thế được không?!

Bên ngoài, Lạc Thanh Hàn vẫn hét lớn tên nàng, từng tiếng khàn đặc giống như cổ họng đang chảy máu.

Tiêu Hề Hề lòng nóng như lửa đốt.

Nàng cúi đầu, há miệng cắn thật mạnh vào ngón trỏ của Uất

Cửu.

Nàng cắn rất mạnh, như thể dùng hết sức lực.

Răng cắm sâu vào thịt, gần như cắn đứt toàn bộ ngón trỏ của gã!

Mùi máu rỉ đặc trưng ngay lập tức tràn ngập miệng nàng.

Uất Cửu đau đớn run lên, vẻ mặt hơi méo mó.

Nhưng gã vẫn nghiến răng ôm chặt Tiêu Hề Hề không buông.

Giống như một người sắp chết đang cố nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Một bóng người lướt qua cửa hang.

Sau đó có người choàng chăn bông thấm nước nặng nề lao vào hang.

Tiêu Hề Hề mở to mắt, cố gắng nhìn rõ hơn.

Lạc Thanh Hàn tới rồi!

Lạc Thanh Hàn lúc này nhìn rất thảm hại.

Chăn bông hắn quấn có vài chỗ bị cháy đen, quần áo bê bết máu, thậm chí mặt đầy vết đen, đuôi tóc bị uốn cong do nhiệt độ cao.

Trông hắn không hề giống với đế vương trên cao, mà giống một tên ăn xin ngoài đường.

Nếu không phải Tiêu Hề Hề quá quen thuộc với hắn, chỉ e là không nhận ra hắn.

Lạc Thanh Hàn nhìn rõ ràng cảnh tượng trong hang, không cần nghĩ gì đã giơ chân đá mạnh vào bụng Uất Cửu!

Uất Cửu bị thương ở bụng, bị đá mạnh như vậy sao có thể chịu được? Gã lập tức bị đá về phía sau, đập mạnh vào tường đá, gã đau đớn nghiến răng, toàn bộ khuôn mặt biến dạng.

Lạc Thanh Hàn kéo Hề Hề vào lòng.

Hắn không có thời gian nhìn kỹ bộ dạng của Hề Hề lúc này, mau chóng kéo chăn bông quấn quanh người ra, quấn lấy toàn bộ cơ thể của Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn nhìn Uất Cửu ngã xuống đất.

Hắn muốn một kiếm giết chết gã.

Nhưng tình hình hiện giờ của Hề Hề rất tệ, phải được chữa trị càng sớm càng tốt. Lạc Thanh Hàn không muốn lãng phí thời gian với Uất Cửu, dù sao dựa vào tình trạng hiện giờ của gã, sớm muộn gì gã cũng sẽ bị thiêu chết ở đây.

Lạc Thanh Hàn cúi người cõng Tiêu Hề Hề, sải bước ra khỏi hang động.

Uất Cửu nằm trên đất, há miệng phun ra một ngụm máu lớn.

Nhưng gã không lau nó, chỉ nhìn chằm chằm vào cửa hang.

Một lúc sau, Đồ Lăng quấn áo choàng ướt chạy vào hang.

Hắn đỡ Uất Cửu đứng dậy.

“Thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Từ khi Uất Cửu và Tiêu Hề Hề rời khỏi huyện Linh Đài, nhóm người Đồ Lăng đã âm thầm đi theo bọn họ.

Lúc Uất Cửu và Tiêu Hề Hề vào huyện nha, nhóm người Đồ Lăng chỉ có thể trốn ở gần huyện nha chờ thời cơ vì sợ bị phản quân phát hiện.

Mãi cho đến khi quân triều đình xông vào, nhóm người Đồ

Lăng mới nhân lúc hỗn loạn lẻn vào huyện nha.

Uất Cửu nhắm mắt, đè nén không cam lòng trào dâng, khàn giọng nói.

“Ta không sao.”

Gã chịu đựng cơn đau dữ dội ở bụng, nghiến răng đứng thẳng.

Đồ Lăng lấy một áo choàng ướt khoác cho Uất Cửu, sau đó đỡ Uất Cửu ra ngoài.

……

Triệu Hiền biết được Hoàng đế một mình lao vào biển lửa, suýt thì lo đến ngất xỉu.

Hắn chộp lấy một xô nước lạnh từ tay thuộc hạ, đổ xuống đầu mình.

Nước lạnh dội vào vết thương, khiến vết thương lạnh buốt đau đớn.

Hắn nghiến răng chuẩn bị lao vào biển lửa.

Thì lại nhìn thấy có người bước ra từ biển lửa!

Mọi người có mặt sững sờ.

Bọn họ mở to mắt nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi cõng Quý phi trên lưng, sải bước ra khỏi biển lửa.

Trong màn đêm đen tối, ngọn lửa cuồn cuộn ngút trời sau lưng hai người giống như một con thú khổng lồ muốn ăn tươi nuốt sống ai đó, nhe răng giương móng vuốt về phía họ, nhưng Hoàng đế dường như không cảm nhận được sự nguy hiểm đến từ phía sau, từng bước chân vừa nhanh vừa vững vàng, ánh sáng trong đôi mắt đen sâu thẳm của hắn còn đáng sợ hơn ngọn lửa ngút trời sau lưng.

Quý phi nằm trên lưng Hoàng đế, đầu nghiêng sang một bên, hiển nhiên là đã hôn mê bất tỉnh.

Triệu Hiền rùng mình, chợt tỉnh táo lại, vội vàng lao tới giúp đỡ Quý phi xuống.

Lập tức có người mang cáng đến khiêng Quý phi đang hôn mê đi.

Cả người Lạc Thanh Hàn chao đảo.

Triệu Hiền nhanh chóng đỡ hắn "Bệ hạ, ngài không sao chứ? Có cần truyền quân y tới khám không?"

Lạc Thanh Hàn xua tay, khàn giọng nói "Trẫm không sao, để quân y khám cho Quý phi, dù thế nào cũng phải chữa khỏi cho nàng!"

Triệu Hiền "Vâng!"

……

Thiên Yển chân nhân đi khoảng chừng một canh giờ, mồi lửa trong tay đã tắt từ lâu.

Cuối cùng lão cũng nhìn thấy một tia sáng le lói ở phía trước.

Hẳn là gần đến lối ra rồi!

Thiên Yển chân nhân vui mừng, lập tức phấn chấn chạy về phía trước với tốc độ nhanh hơn.

Lão cẩn thận mở cánh cửa đá của mật đạo, phát hiện không có ai bên ngoài, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Lão mở hết cánh cửa đá, chui ra ngoài.

Nhưng trước khi kịp đứng vững, một lưỡi kiếm lạnh lẽo đã kề vào cổ lão.

Thiên Yển chân nhân sững sờ.

Lão cẩn thận quay đầu lại thì phát hiện phía sau có bảy tám người.

Nam tử dẫn đầu trông mới ngoài hai mươi.

Y đút hai tay vào ống tay áo rộng, đôi mắt đen sâu thẳm, khóe miệng cong lên, mỉm cười hòa nhã.

“Môn chủ Thiên Môn, chúng ta ở đây đợi lâu lắm rồi.”

Thiên Yển chân nhân “Ngươi là ai?”

“Tại hạ Phương Vô Tửu, người của Huyền Môn.”

Chương 1109: Cá lọt lưới

Lúc đầu, Phương Vô Tửu và nhóm người Thượng Khuê truy tìm tung tích của Hề Hề, từ Thịnh Kinh đến huyện Linh Đài, từ huyện Linh Đài đến vùng phụ cận của huyện Du Môn.

Dựa vào mùi phấn thơm mà Tiêu Hề Hề để lại, Lão Vương đã tìm ra lối vào mật đạo giấu trong bụi rậm.

Vì vấn đề an toàn, Phương Vô Tửu không trực tiếp vào mà yêu cầu Ngọc Lân vệ chia nhóm hai người, bắt đầu tìm kiếm cẩn thận dọc theo huyện Du Môn, xem có thể tìm thấy những lối vào mật đạo khác hay không.

Tục ngữ có câu thỏ khôn có ba hang, với mức độ xảo trá của môn chủ Thiên Môn, lão nhất định sẽ không chỉ chừa một mật đạo cho mình.

Chắc hẳn lão còn giấu những mật đạo khác.

Đúng như Phương Vô Tửu đoán, bọn họ tìm được bốn lối vào mật đạo ngoài thành.

Lúc này, cổng thành huyện Du Môn đã bị công phá, Hoàng đế đích thân dẫn quân vào thành giao chiến với phản quân.

Từ xa, khói dày đặc cuồn cuộn, tiếng giết chóc chói tai.

Thượng Khuê nóng lòng, muốn dẫn Ngọc Lân vệ xông vào thành giúp Hoàng đế, nhưng lại bị Phương Vô Tửu ngăn cản.

“Hiện giờ trong thành rơi vào hỗn chiến, dù số ít người chúng ta xông vào cũng không giúp được gì nhiều, còn có khả năng sẽ bị thương, chi bằng canh giữ ở lối vào mật đạo, xem thử có

thể bắt được cá lọt lưới nào không.”

Thượng Khuê cảm thấy Phương Vô Tửu nói có lý, bèn chia Ngọc Lâm vệ thành bốn đội, mỗi đội chịu trách nhiệm canh gác một lối vào mật đạo.

Phương Vô Tửu chọn ngẫu nhiên chọn một trong bốn lối vào mật đạo.

Y ôm mèo vàng mập ngồi xổm sau đống cỏ khô cao, trong khi bảy Ngọc Lân vệ còn lại đang trốn ở nơi khác.

Bọn họ đợi rất lâu nhưng không đợi được ai ra khỏi mật đạo.

Mọi người đều cho rằng lần này đã chờ đợi vô ích, chỉ có Phương Vô Tửu vẫn bình tĩnh, tâm tình không hề bị ảnh hưởng, ánh mắt luôn dán chặt vào mật đạo.

Cuối cùng, cửa mật đạo bị đẩy nhẹ ra một khe hở từ bên trong.

Y cong khóe miệng, biết con cá lớn mà mình đang chờ cuối cùng cũng cắn câu.

……

Trong đêm, Thiên Yển chân nhân nhếch nhác đứng đó, đạo bào xám dính đầy máu, mái tóc trắng xõa sau lưng, đôi mắt xám đầy oán hận và không cam lòng.

Vì quá xúc động nên nếp nhăn trên mặt lão khẽ run lên, răng nghiến vào nhau phát ra tiếng.

Lão đã lên kế hoạch hơn hai mươi năm, khó lắm mới đi được tới ngày hôm nay, vậy mà bây giờ lại rơi vào tay đám nhóc này.

Cơn tức nghẹn ở cổ họng làm lão không thở được.

Lão nhìn chằm chằm vào thanh niên trước mặt, nghiến răng hỏi.

“Ngươi là người của Huyền Môn?”

Phương Vô Tửu cười khẽ “Đúng vậy.”

Thiên Yển chân nhân cười lớn “Ha ha ha, không hổ là người của Huyền Môn, thủ đoạn đúng là giỏi, bần đạo khâm phục!”

Lời còn chưa dứt, lão hung hăng vung tay áo, ba ám khí từ trong tay áo bay ra, đồng thời tay áo rộng của lão vung lên quấn chặt trường kiếm đang kề trên cổ lão, dùng hết sức lực ném sang một bên.

Phương Vô Tửu sớm đã đoán được đối phương sẽ không chịu đầu hàng, cho nên y luôn âm thầm đề phòng.

Gần như ngay lúc Thiên Yển chân nhân vừa ra tay, Phương Vô Tửu đã rút quạt gấp bên hông ra.

Quạt gấp trượt xuống mở ra, để lộ bề mặt quạt màu trắng bạc.

Quạt này được làm bằng chất liệu cực kỳ đặc biệt, trông có vẻ mềm mỏng nhưng thực chất lại rất cứng, gần như đao thương bất nhập.

Quạt chắn trước mặt Phương Vô Tửu, thay y chặn lại ám khí.

Ngọc Lân vệ rút kiếm, hung hãn lao về phía Thiên Yển chân nhân.

Ánh đao bóng kiếm, sát khí dâng trào.

Lão Vương ngồi xổm trên đống cỏ khô cao, vừa ăn cá khô nhỏ vừa nhìn loài người đánh đấm bên dưới.

Cái đuôi của con mèo đung đưa qua lại, đôi mắt xanh hơi nheo lại, trông khá thích thú.

Mãi đến khi Thiên Yển chân nhân bị Phương Vô Tửu dùng quạt đánh mạnh vào hai huyệt đạo, cả người đông cứng không

thể cử động, lúc này trận chiến nhóm quy mô nhỏ này mới kết thúc.

Phương Vô Tửu xếp quạt lại, lấy một lọ thuốc từ trong tay áo.

Y đổ ra hai viên thuốc, mở miệng Thiên Yển chân nhân rồi nhét vào.

Thiên Yển chân nhân không muốn uống.

Nhưng thuốc này rất kỳ lạ, vào miệng tự tan.

Không cần lão phải nuốt, thuốc sẽ tự chảy vào cơ thể lão theo thực quản.

Thiên Yển chân nhân cuối cùng cũng cảm thấy sợ.

"Ngươi …… ngươi đã cho ta uống gì?"

Phương Vô Tửu thu lọ thuốc lại, cười nói "Đừng sợ, chỉ là hai viên thuốc Tán Công thôi, đây là thuốc mới được ta nghiên cứu ra, không gây tổn hại cho cơ thể, chỉ phế hết nội lực của ông mà thôi."

Thiên Yển chân nhân tức giận sợ hãi đan xen, muốn lớn tiếng mắng chửi, nhưng lão chưa kịp nói gì đã bị Phương Vô Tửu dùng quạt đánh vào gáy.

Tầm mắt của lão tối sầm, mắt lão trợn ngược rồi bất tỉnh.

Phương Vô Tửu "Trói người lại đưa đi."

Ngọc Lân vệ lập tức lấy sợi dây đã chuẩn bị ra, trói chặt Thiên Yển chân nhân.

……

Khi Tiêu Hề Hề tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Nàng đang nằm trên giường êm, đắp chăn ấm. Bên cạnh là

một chiếc nồi đất sét nhỏ màu đỏ, thuốc bên trong không ngừng bốc khói, mùi thuốc nồng và đắng lan tỏa khắp phòng.

Tiêu Hề Hề hít một hơi thật sâu.

Chỉ cần ngửi thôi, nàng cũng biết đó chắc chắn là thuốc do đại sư huynh kê cho nàng.

Nàng vén chăn, cố gắng ngồi dậy.

Mèo vàng đang ngủ cạnh giường thấy nàng đã tỉnh, liền đứng dậy, sải bước chân mèo nặng nề tới trước mặt nàng, kêu meo meo hai tiếng.

Thấy nó vẫn tròn trịa, Tiêu Hề Hề không khỏi cong khóe miệng.

“Lão Vương.”

Vừa nói ra lời, nàng liền nhận ra cổ họng mình vô cùng khó chịu, giọng nói cũng khàn khàn.

Nàng không khỏi sờ sờ cổ họng mình.

Cửa bị đẩy ra, Lạc Thanh Hàn bước vào.

Hắn đã thay cẩm bào tay hẹp màu chàm, thắt lưng da siết chặt làm nổi bật vòng eo săn chắc của hắn. Mái tóc đen được buộc gọn, chỉ cố định bằng trâm ngọc đơn giản, trên thắt lưng của hắn có đeo một đồng điếu, bên cạnh còn có một túi gấm nhỏ tinh xảo.

Đồng điếu và túi gấm lắc lư theo bước chân của hắn.

Tiêu Hề Hề vừa nhìn đã nhận ra, đồng điếu và túi gấm đều là nàng tặng cho hắn.

Nàng ngơ ngác ngồi trên giường, nhìn Lạc Thanh Hàn không chớp mắt.

Thấy hắn tới ngày càng gần, nhịp tim nàng không khỏi đập ngày càng nhanh.

Cuối cùng, Lạc Thanh Hàn duỗi tay ôm chặt lấy nàng.

“Hề Hề.”

Giọng hắn còn khàn hơn cả nàng.

Nàng nghe mà đầu óc căng thẳng, đầu mũi chua xót.

Nàng từ từ giơ tay lên, ôm eo hắn, sau đó từ từ siết chặt.

Nàng vùi mặt vào ngực hắn, thốt ra một âm tiết trầm thấp từ cổ họng.

“Ừm.”

Thấy hai người ôm nhau chặt như vậy, hoàn toàn không có cơ hội cho Lão Vương chen vào.

Nó bất mãn kêu meo meo hai tiếng rồi vẫy đuôi nhảy xuống giường bỏ chạy.

Nồi thuốc trên bếp nhỏ vẫn đang bốc khói.

Tiếng ùng ục nghe rõ trong căn phòng yên tĩnh.

Lạc Thanh Hàn nghiêng đầu, yêu thương hôn lên má nàng, nói nhỏ vào tai nàng.

“Hề Hề, đến giờ uống thuốc rồi.”

Chương 1110: Ta sẽ không cần chàng nữa!

Tiêu Hề Hề tức thì vứt hết tình cảm ra sau đầu, đẩy Lạc Thanh Hàn ra, xoay người muốn chui vào trong chăn.

Thuốc đó đắng chết đi được, nàng không muốn uống!

Lạc Thanh Hàn đã đoán được nàng sẽ trốn, nàng còn chưa kịp kéo chăn lên, hắn đã ôm nàng từ phía sau.

Nàng bị Lạc Thanh Hàn ôm ngang lên.

Tiêu Hề Hề vừa giãy giụa đá chân vừa khàn giọng hét lên.

“Ta không muốn uống thuốc! Ta không muốn uống thuốc! Chàng thả ta ra!”

Lạc Thanh Hàn mặc kệ nàng kháng cự vùng vẫy, bế nàng đi đến bên bàn, đặt nàng xuống chiếc ghế dài thấp.

Tiêu Hề Hề xoay người muốn chạy, lại bị Lạc Thanh Hàn nắm lấy mắt cá chân, vừa an ủi vừa dỗ dành nói.

“Ngoan nào, thuốc này nhìn thì có vẻ đắng, nhưng thật ra uống vào không hề đắng, đợi nàng uống thuốc xong, ta sẽ cho nàng ăn ngon.”

Tiêu Hề Hề “Chàng đừng hòng lừa ta, chỉ ngửi thôi là biết nó đắng đến mức nào!”

Lạc Thanh Hàn vừa kéo chăn bên cạnh đắp cho nàng, tránh để nàng bị lạnh, vừa nói “Thế này đi, ta uống trước cho nàng xem, chắc chắn không đắng.”

Tiêu Hề Hề chú ý thấy hai tay hắn quấn băng, tim nàng thắt lại, không dám vùng vẫy nữa.

Nàng khàn giọng hỏi "Tay chàng bị thương sao?"

Lạc Thanh Hàn thản nhiên nói "Chút vết thương ngoài da, không sao."

Lúc cõng Hề Hề ra khỏi biển lửa, hai tay của hắn đã bị ngọn lửa làm phỏng, tuy không gây tử vong nhưng có thể sẽ để lại sẹo.

Hắn cảm thấy không cần thiết phải nói mấy chuyện nhỏ nhặt này với Hề Hề.

Tiêu Hề Hề nắm tay hắn, tha thiết hỏi.

"Còn đau không?"

Lạc Thanh Hàn nắm lại tay nàng, cúi đầu hôn lên mu bàn tay nàng, nhỏ giọng nói "Vốn vẫn còn đau, nhìn thấy nàng thì không đau nữa."

Tiêu Hề Hề vốn còn lo lắng, nhưng bị hắn chọc, nàng cảm thấy dở khóc dở cười.

"Ta đâu phải thuốc giảm đau."

Lạc Thanh Hàn "Đối với ta mà nói, nàng còn hiệu quả hơn bất kỳ loại thuốc giảm đau nào."

Tiêu Hề Hề không khỏi đỏ mặt, nhỏ giọng nói "Sao chàng đột nhiên lại giỏi dỗ dành người khác như vậy?"

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói "Không phải dỗ dành, là lời thật lòng."

Trong khoảng thời gian không có nàng, mỗi ngày hắn khó ăn mất ngủ, tim cứ treo lơ lửng, cứ như bị khoét mất một phần,

luôn cảm thấy bất an trống rỗng, rất khó chịu.

Bây giờ cuối cùng đã tìm được người về, trái tim cuối cùng cũng được lấp đầy.

Chỉ cần nhìn thấy nàng, khó chịu, mệt mỏi, bối rối, cô đơn, đau đớn của hắn đều biến mất.

Ngay cả linh đan diệu dược mà thần tiên ban tặng cũng không có tác dụng bằng nàng.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy, cầm nồi lên, lọc bỏ bã thuốc bên trong, cẩn thận đổ vào bát sứ trắng.

Hắn cầm bát trên tay bước tới chỗ Tiêu Hề Hề.

Càng đến gần, mùi thuốc càng nồng.

Tiêu Hề Hề nhăn mũi, vẻ mặt chán ghét, hận không thể đẩy bát thuốc ra xa.

Lạc Thanh Hàn thổi cho thuốc nguội bớt rồi uống một hớp trước mặt nàng.

“Thật sự không đắng.”

Nét mặt của hắn vô cùng bình tĩnh, như thể hắn chỉ đang uống nước đun sôi, biểu cảm của hắn không có gì thay đổi.

Tiêu Hề Hề nghi ngờ nhìn hắn.

Xem dáng vẻ của hắn, hình như không đắng thật.

Lạc Thanh Hàn đưa bát tới “Không tin thì nàng thử xem.”

Tiêu Hề Hề do dự một hồi, nhưng vẫn cúi đầu thận trọng nhấp một ngụm.

Thật ra thuốc vẫn đắng, nhưng không đắng như nàng tưởng tượng.

Nàng ngẩng đầu, có hơi không chắc hỏi "Đây là thuốc đại sư huynh nấu sao?"

Lạc Thanh Hàn "Ừ, là huynh ấy nấu."

Tiêu Hề Hề rất ngạc nhiên, trước đây đại sư huynh luôn cố ý kê thuốc thật đắng cho nàng, nào ngờ hôm nay đại sư huynh nương tay rồi.

Nàng từ từ uống hết chỗ thuốc còn lại.

Sau đó nàng duỗi bàn tay, ánh mắt sáng ngời hỏi.

"Đồ ngon đâu?"

Lạc Thanh Hàn lấy một túi giấy dầu từ trong tay áo, mở túi giấy dầu ra, bên trong là kẹo bạc hà.

Số kẹo bạc hà này là hắn đặc biệt bảo bậc thầy làm kẹo trong thành làm ra, không chỉ có bạc hà, mà còn cho thêm trần bì, cả hai đều tốt cho cổ họng.

Tiêu Hề Hề lập tức giơ tay lấy một viên kẹo bỏ vào miệng, dùng răng nhai kẹo phát ra tiếng rốp rốp.

Vị ngọt trong miệng khiến nàng thích thú mắt cười cong cong, giống như con mèo vừa ăn trộm được cá.

Lạc Thanh Hàn đặt túi kẹo lên bàn, đứng dậy lấy lược gỗ, ngồi quỳ phía sau nàng, giúp nàng chải tóc rồi bới thành búi.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn làm chuyện này cho người khác, nên động tác khá vụng về, nhưng vì dịu dàng lan tỏa trong lòng, nên mỗi động tác của hắn đều rất nhẹ nhàng chậm rãi.

Tựa như thứ hắn đang cầm trong tay không phải là mái tóc trắng như tuyết mà là báu vật quý giá nhất trên đời.

Tiêu Hề Hề đã ăn xong viên kẹo bạc hà cuối cùng.

Cảm giác mát lạnh đặc trưng của bạc hà tràn ngập khoang miệng, thậm chí cổ họng cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Nàng liếm đầu ngón tay, chẹp chẹp miệng thưởng thức dư vị còn lại.

“Ăn chưa no, vẫn muốn ăn nữa.”

Lạc Thanh Hàn “Ta kêu phòng bếp nấu cháo gà.”

Tiêu Hề Hề vội quay đầu lại “Thật không?”

Động tác của nàng quá nhanh, Lạc Thanh Hàn chưa kịp buông tay, vô tình kéo đứt tóc nàng.

Nàng nhăn mặt vì đau.

Lạc Thanh Hàn vội vàng buông ra “Xin lỗi.”

Tiêu Hề Hề lắc đầu nói không sao.

Nàng thấy một sợi tóc dài màu trắng xõa xuống vai mình, nét mặt nàng hơi khựng lại.

Nàng suýt quên mất hiện giờ cả đầu nàng bạc trắng.

Không biết Lạc Thanh Hàn có ghét bỏ dáng vẻ này của nàng không?

Tuy Lạc Thanh Hàn không phải người coi trọng vẻ ngoài nhưng ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp, lỡ như hắn để ý thì sao?

Nghĩ đến đây, Tiêu Hề Hề lén nhìn Lạc Thanh Hàn, muốn xem phản ứng bây giờ của hắn.

Nhưng nàng phát hiện hắn cũng đang nhìn mình.

Hai người nhìn nhau.

Tim Tiêu Hề Hề thắt lại, vô thức muốn trùm chăn lên đầu.

Lạc Thanh Hàn giữ lấy cổ tay của nàng trước, ngăn cản động tác của nàng.

Hắn nhỏ giọng nói "Không cần phải che, nàng thế này rất đẹp."

Tiêu Hề Hề mím môi, hiển nhiên không tin lời hắn nói.

Hắn cố ý nói vậy chỉ để an ủi mình mà thôi.

Lạc Thanh Hàn nhặt một sợi tóc trắng, cúi đầu hôn lên, nét mặt vô cùng thành kính.

"Ta yêu nàng không phải vì vẻ ngoài của nàng, mà vì chúng ta sống chết có nhau, chia sẻ vui buồn. Dù là quá khứ, hiện tại hay là tương lai, nàng luôn là người duy nhất đã bén rễ và nở hoa trong tim ta, dù nàng có biến thành dáng vẻ thế nào, nàng vẫn luôn là đóa hoa đẹp nhất trong lòng ta. Nếu nàng thấy tóc bạc xấu xí, ta có thể bảo thái y kê thuốc cho ta, để tóc ta cũng bạc trắng, như vậy chúng ta sẽ không ai ghét bỏ đối phương nữa."

Vốn Tiêu Hề Hề đang cảm động rơi nước mắt, nhưng khi nghe đến câu cuối cùng, nàng lập tức thu lại nước mắt.

Nàng khàn giọng hét lên.

"Không được! Tóc chàng đen mượt như vậy, không được làm nó trắng! Nếu tóc chàng bạc trắng, ta sẽ không cần chàng nữa!"

Lạc Thanh Hàn "……"

Thế nên tình yêu của nàng sẽ vì vẻ ngoài mà phai nhạt rồi tan biến phải không?

Chương 1111: Tiệc mừng công

Kỹ năng chải tóc của Lạc Thanh Hàn thật sự không ổn lắm, chải cả buổi trời cũng không bới được một búi tử tế.

Tiêu Hề Hề không nhìn tiếp được nữa, duỗi tay ra.

“Đưa lược cho ta, ta tự chải.”

Lạc Thanh Hàn lúc này chợt nổi tính bướng bỉnh.

Từ lúc còn nhỏ, hắn đã là thiên tài, học gì cũng nhanh, cả nấu ăn cũng có chút thành tựu, hắn không tin mình không búi tóc được!

“Ta thử lại xem, chải xong nhanh thôi.”

Hắn nhìn chằm chằm mái tóc dài trắng như tuyết của Tiêu Hề Hề rồi xuống tay lần nữa.

Tiêu Hề Hề một tay chống cằm, đần mặt ra, mặc cho nam nhân phía sau xoắn tóc nàng thế này thế kia.

Nàng ngáp dài “Đại sư huynh đâu?”

Lạc Thanh Hàn “Huynh ấy đến quân doanh trị thương cho binh sĩ rồi.”

Trận chiến này phía triều đình chiếm ưu thế tuyệt đối, theo thống kê, chỉ có tiểu đội đột kích do Triệu Hiền dẫn đầu tổn thất năm người, ngoài ra không còn ai thiệt mạng, nhưng có rất nhiều người bị thương.

Quân y trong doanh không đủ nên điều động thêm toàn bộ đại

phu trong thành.

Tiêu Hề Hề "Có bắt được môn chủ Thiên Môn không?"

Lạc Thanh Hàn "Nhóm người Phương Vô Tửu đã bắt được lão, hiện giờ lão đang bị giam, ngày mai sẽ áp giải lão về Hình bộ thẩm vấn."

Tiêu Hề Hề "Võ công của lão rất cao, hơn nữa còn rất xảo quyệt, chàng phải cẩn thận, đừng để lão trốn thoát."

Lạc Thanh Hàn "Yên tâm, Phương Vô Tửu đã phế võ công của lão, bây giờ cho dù mở cửa nhà lao, lão cũng không thể chạy xa được, càng đừng nói đến chuyện ta đã phái cấm vệ ngày đêm canh chừng lão, nếu lão còn chạy được thì toàn bộ cấm vệ có thể giải tán về nhà."

Tiêu Hề Hề không khỏi bật cười.

Bây giờ phản loạn đã dẹp yên, môn chủ Thiên Môn đã bị bắt giữ.

Hòn đá lớn treo trong lòng mọi người cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Tiêu Hề Hề Hề cảm thấy nhẹ nhõm.

"Thật muốn sớm quay về, ta nhớ Bảo Cầm quá."

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói một câu "Ta còn chưa nghe nàng nói nhớ ta."

Tiêu Hề Hề không cần suy nghĩ đã nói "Ta nhớ chàng là chuyện rất rõ ràng, còn cần ta phải nói sao? Ai có mắt cũng nhìn ra được."

Đố kỵ trong lòng Lạc Thanh Hàn lập tức được xoa dịu.

Hắn hài lòng nhếch khóe miệng, trầm thấp cười một tiếng.

Hắn buông lược xuống "Xong rồi."

Tiêu Hề Hề sờ búi tóc của mình "Cuối cùng cũng xong rồi?"

Lạc Thanh Hàn mang gương tới cho nàng xem.

Tiêu Hề Hề nhìn mình trong gương, phát hiện búi tóc hiện giờ của mình giống hệt búi tóc trên đầu Lạc Thanh Hàn.

Nàng không khỏi quay đầu nhìn Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn sắc mặt không đổi nói "Búi tóc này rất hợp với nàng."

Tiêu Hề Hề nhắc nhở "Đây là búi tóc của nam."

Lạc Thanh Hàn "Từ hôm nay, ta tuyên bố nữ cũng có thể búi kiểu này."

Tiêu Hề Hề "……"

Được thôi, chàng là Hoàng đế, chàng có quyền quyết định!

Lạc Thanh Hàn sai người bưng cháo gà lên, bên cạnh đó còn có sáu món nhẹ.

Tiêu Hề Hề bưng bát lên, ực rột rột hết bát cháo.

Ăn no uống đủ xong, nàng mới có tâm trạng quan sát xung quanh.

"Đây là đâu?"

Lạc Thanh Hàn lấy khăn ướt từ tay nha hoàn, lau tay cho Tiêu Hề Hề rồi nói "Đây là phòng khách ở hậu viện huyện nha, chúng ta nghỉ tạm ở đây, ngày mai sẽ khởi hành về kinh."

Hắn dừng một chút, rồi nói "Nếu nàng không đợi được, chúng ta có thể khởi hành ngay bây giờ."

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên, muốn nói chúng ta hãy đi ngay bây giờ!

Nhưng nàng lập tức nhớ ra chuyện khác.

“Chúng ta đánh thắng trận, theo thông lệ thì tối nay chúng ta nên mở tiệc ăn mừng phải không?”

Lạc Thanh Hàn “Đúng là có thông lệ này, nhưng ta bị thương, có thể mượn cớ dưỡng thương trở về trước, chỉ cần có khen thưởng tại chỗ, hắn là các tướng sĩ sẽ không nói gì.”

Tiêu Hề Hề lắc đầu “Bỏ đi, các tướng sĩ liều mạng chiến đấu, không thể thiếu tiệc mừng công được, chúng ta đợi ngày mai rồi đi, dù sao cũng không gấp gáp gì.”

Sau đó nàng nghĩ trong tiệc mừng công sẽ có rất nhiều món ngon nên nàng lại cảm thấy hào hứng.

“Tối nay mở tiệc mừng công à?”

Lạc Thanh Hàn gật đầu “Ừm.”

Tiêu Hề Hề kéo tay áo hắn, mắt sáng ngời nhìn hắn “Ta cũng có thể tham gia?”

Lạc Thanh Hàn “Đương nhiên có thể.”

Chỉ cần nàng muốn, hắn có thể đưa nàng đi bất cứ đâu.

Tiêu Hề Hề cười tươi, cong cong hai mắt.

Vừa thấy nàng cười, Lạc Thanh Hàn cũng vui vẻ trong lòng, lập tức hạ lệnh tăng gấp đôi đồ ăn thức uống trong tiệc mừng công tối nay, đảm bảo các tướng sĩ được ăn no uống đủ.

Các tướng sĩ nhận được tin này, cảm thấy vui mừng không thôi.

Dân chúng trong thành rất biết ơn quân triều đình đã giải cứu

bọn họ.

Người có tiền thì tặng đồ ăn rượu thịt, người không có tiền thì chủ động phụ giúp nấu nướng, có người còn mang nồi bát ra cho doanh trại mượn.

Cả doanh trại tràn ngập niềm vui.

Còn về phản quân, bọn chúng bị trói và nhốt vào lồng.

Tên nào tên nấy ốm yếu bệnh tật như quả cà tím bị sương giá bao phủ.

Bên ngoài càng nhộn nhịp thì ở đây càng ảm đạm.

Khi màn đêm buông xuống, mùi thức ăn thoang thoảng trong bếp.

Các tướng quân lệnh cho thuộc hạ mang những vò rượu ngon ra bày khắp bàn. Ở giữa đốt một đống lửa lớn, xung quanh có những ngọn đuốc thắp sáng khắp nơi.

Tiếng kèn báo hiệu vang lên, Hoàng đế nắm tay Quý phi xuất hiện trước mắt mọi người.

Các tướng sĩ đồng loạt quỳ xuống, hô to Hoàng thượng vạn tuế!

Sau khi Hoàng đế và Quý phi ở trên cao ngồi xuống, mọi người đứng dậy tìm chỗ ngồi của mình.

Dưới mông là thảm cỏ, trên đầu là màn đêm xanh thẫm, chung quanh có gió lạnh gào thét, nhưng các tướng sĩ lại không hề thấy lạnh, mà cả người như được lửa đốt cháy bỏng.

Lạc Thanh Hàn ngắn gọn nói mấy câu khen ngợi, sau đó nâng ly lên.

“Ly này, kính những tướng sĩ đã hi sinh trong trận chiến này, cầu mong họ được yên nghỉ.”

Hắn đổ rượu trong ly xuống đất.

Các tướng sĩ nín thở, im lặng mặc niệm.

Lạc Thanh Hàn cầm ly rượu thứ hai.

“Ly này, kính các vị tướng sĩ ở đây, vì có mọi người vào sinh ra tử, mới có được thái bình thịnh thế hôm nay! Dân chúng ở huyện Du Môn cảm ơn mọi người, trẫm cũng cảm ơn mọi người!”

Hắn một hơi uống cạn rượu trong ly.

Các tướng sĩ dâng trào cảm xúc, đôi mắt đỏ lên.

Nhiều người trong số họ là những người từng theo Thái tử công đánh quân Liêu, tiếp viện quận Tây Lăng.

Dáng vẻ anh hùng hiên ngang của Thái tử năm đó luôn in sâu trong lòng bọn họ, giờ đây Thái tử đã thành Hoàng đế, lần nữa dẫn dắt bọn họ đánh trận, vẫn là chiến thắng trở về.

Những người đàn ông trong quân doanh tín phục nhất là người có năng lực.

Hoàng đế đã dùng năng lực của mình để chinh phục nhóm người này.

Bọn họ rất tín phục Hoàng đế.

Lúc này, người mà bọn họ tín phục thẳng thắn bày tỏ lòng biết ơn, đương nhiên bọn họ vô cùng xúc động, tất cả cầm bát sứ thô đựng đầy rượu lên, giơ cao quá đầu rồi uống cạn một hơi.

Hương rượu cay nồng khiến mọi người sảng khoái hét lên!

Chương 1112: Xếp hàng dài hai bên đường chào đón

Sau tiệc mừng là thưởng cho ba quân.

Dù là tướng quân hay binh sĩ bình thường đều nhận được phần thưởng xứng đáng.

Toàn quân rạng rỡ niềm vui.

Sáng hôm sau, Hoàng đế đưa Quý phi về Thịnh Kinh.

Anh vương Lạc Dạ Thần và các đại thần Nội các dẫn đầu quần thần đích thân ra cổng thành nghênh đón thánh giá.

Dân chúng xếp hàng dài hai bên đường chào đón, hô to vạn tuế.

Tiêu Hề Hề vốn đang ngủ say trong xe ngựa, thì bị tiếng hô hoán bên ngoài đánh thức.

Nàng vén chăn ngồi dậy, đẩy nhẹ cửa sổ mở hé, nhìn thấy biển người bên ngoài không khỏi thầm chặc lưỡi.

Đây chính là hình ảnh muôn người đổ xô ra đường.

Thậm chí còn khí thế hơn buổi hòa nhạc của siêu sao mà nàng từng xem ở thế giới hiện đại.

Đoàn xe thuận lợi vào cung.

Lạc Thanh Hàn đưa Hề Hề cung Vân Tụ trước, sau đó đến ngự thư phòng.

Trong thời gian hắn không ở đây, công vụ tồn đọng không ít, tuy có Lạc Dạ Thần và Lệ Khinh Ngôn giúp đỡ, nhưng có vài chuyện phải do chính Lạc Thanh Hàn quyết định.

Trước khi hắn đi, những chuyện đó có thể tạm thời gác lại, bây giờ hắn đã về, đương nhiên phải giải quyết tất cả những công vụ tồn đọng.

Các cung nữ hái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng đế nhận thấy rõ ràng, sau khi Hoàng đế trở về, sức lực và tinh thần cả người đã cải thiện rất nhiều, không còn bất ổn, hở tí là tức giận như trước.

Mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Lạc Dạ Thần bàn giao công vụ xong, lập tức phủi mông chuồn mất.

Trong khoảng thời gian này, vì giúp Hoàng đế xử lý công vụ, hầu như ngày nào Lạc Dạ Thần cũng đi sớm về muộn, ngày nào cũng phải đối phó với đám cáo già trong Nội các.

Đám cáo già đó rất xảo quyệt, lúc nào cũng nói một nửa giấu một nửa, không bao giờ nói cho rõ ràng, có lúc còn cố tình gài bẫy trong lời nói, dẫn y vào tròng, đã mấy lần suýt đá y xuống mương.

Lạc Dạ Thần phải luôn vắt óc suy nghĩ để đối phó với đám cáo già này, mệt muốn đứt hơi.

Y từng nghĩ làm Hoàng đế là một chuyện vô cùng oai nghiêm, có thể nắm giữ quyền sinh sát của người khác trong tay, muốn làm gì thì làm.

Nhưng bây giờ y chỉ cảm thấy Hoàng đế là công việc không phải dành cho người làm!

Y không chỉ tốn phần lớn thời gian mỗi ngày để giải quyết công vụ, mà còn phải đấu đá với quần thần.

Không có ai thật lòng giúp y, người duy nhất y có thể tin chỉ có chính mình.

Chỉ mới qua mấy ngày, Lạc Dạ Thần đã thấy sức cùng lực kiệt, y thật sự không biết Lạc Thanh Hàn làm sao có thể kiên trì được lâu như vậy?

Lúc về phủ Anh vương, Lạc Dạ Thần thả mình xuống giường êm, không còn sức lực cảm thán.

“May là năm đó người ngồi lên hoàng vị không phải ta.”

Nếu đổi lại là y làm Hoàng đế, y sẽ kiệt sức mà chết.

Bộ Sanh Yên đang may quần áo cho trẻ con, ngẩng đầu lên nhìn y.

“Bây giờ chàng biết làm Hoàng đế không dễ dàng rồi à? Chẳng phải ban đầu chàng luôn đòi tranh giành quyền lực với Thái tử sao?”

Lạc Dạ Thần quay lại nhìn nàng.

“Ta cứ tưởng làm Hoàng đế chỉ cần ra lệnh, nhìn vừa thoải mái vừa oai nghiêm, làm sao ta biết mỗi ngày Hoàng đế phải xử lý nhiều công vụ như vậy?”

Bộ Sanh Yên “Muốn có được quyền lực nhưng không muốn ra sức, làm gì có chuyện dễ ăn như vậy?”

Nàng cắn đứt sợi chỉ trong tay, giũ giũ bộ quần áo nhỏ, đứng dậy đi về phía nôi.

“Qua đây bế Tiểu Ngố Ngô lên giúp ta.”

Lạc Dạ Thần lập tức đứng dậy, chạy tới bế đứa con trai bảo bối của mình lên.

Bộ Sanh Yên mặc bộ quần áo mới may cho con trai, thử so kích cỡ, phát hiện tay áo hơi dài, cần phải sửa lại.

Nàng cởi quần áo mới ra, ngồi xuống chỗ của mình tiếp tục khâu vá.

Lạc Dạ Thần không đặt con trai xuống nôi, mà ôm con trai đi quanh phòng, thỉnh thoảng làm trò hề với con trai, làm con trai bật cười khanh khách.

Trong thời gian này, y bận giúp Hoàng đế xử lý công vụ, thậm chí không có thời gian ôm con trai.

Bây giờ cuối cùng y đã được tự do, y phải ôm cho đủ!

……

Thiên Yển chân nhân được giao cho Hình bộ, Hình bộ Thượng thư Đổng Minh Xuân đích thân thẩm vấn lão.

Lúc đầu, Thiên Yển chân nhân còn có thể nghiến răng không khai, sau đó lão không chịu được nỗi đau do bị tra tấn, lần lượt khai hết kế hoạch của mình trong hai mươi năm qua.

Đổng Minh Xuân dựa trên lời khai của Thiên Yển chân nhân, lập ra một bản danh sách thật dài.

Những người trong danh sách này đều là thành viên quan trọng của Thiên Môn, hoặc những người đã từng giao dịch với Thiên Môn.

Trong số những người này, người có địa vị cao nhất chính là Trưởng công chúa Hoa An.

Sau khi Đổng Minh Xuân lập xong danh sách, ông lập tức trình lên Hoàng đế, thỉnh cầu Hoàng đế ra quyết định.

Lạc Thanh Hàn nhìn năm chữ Trưởng công chúa Hoa An trên danh sách, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng.

“Truyền Trưởng công chúa Hoa An vào cung yết kiến.”

Thường công công "Vâng."

Hắn truyền đạt lại lệnh của Hoàng đế, chốc sau, khẩu dụ được gửi đến phủ của Trưởng công chúa Hoa An.

Lúc Trưởng công chúa Hoa An xuất hiện trước mặt Lạc Thanh Hàn, bà mặc một bộ váy trắng trơn, trên mặt không trang điểm, búi tóc không cài trâm, thậm chí hai bên thái dương của bà đã lấm tấm vài sợi tóc bạc.

Trên mặt bà không còn vẻ kiêu sa cao quý, chỉ có tiều tụy chán nản.

Bà cung kính hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn "Môn chủ Thiên Môn đã bị bắt, lão khai ra tên của người."

Cả người Trưởng công chúa Hoa An hơi cứng đờ, vẻ mặt ngày càng ảm đạm.

Lạc Thanh Hàn "Người là cô mẫu của trẫm, là một trong số ít người thân của trẫm còn sót lại trên đời này, trẫm thật sự không nỡ ra tay với người."

Trong lòng Trưởng công chúa Hoa An biết, một khi chuyện bà cấu kết với phản quân bị vạch trần, không chỉ bà mất mặt, mà hoàng tộc cũng mất thể diện.

Nếu không giải thích rõ ràng chuyện này, người ngoài sẽ cho rằng Hoàng đế dùng quyền thế chèn ép cô mẫu, như vậy sẽ tổn hại đến danh tiếng của Hoàng đế.

Hoàng đế không tự ra quyết định, mà giao quyền quyết định cho Trưởng công chúa Hoa An.

Bà mím đôi môi không còn chút máu, chậm rãi nói.

"Ta nghe nói bệ hạ đã cứu cháu trai của ta khỏi tay phản quân, ta có thể gặp nó được không?"

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn Thường công công đứng bên cạnh.

Thường công công hiểu ý, lập tức sai người bế đứa bé quấn tã vào ngự thư phòng.

Trưởng công chúa Hoa An vừa nhìn thấy đứa bé, kiềm không được tiến về phía trước hai bước.

Thường công công ôm đứa bé đi tới trước mặt bà.

“Mời Trưởng công chúa điện hạ xem, đây là cháu trai của ngài.”

Thật ra, đứa bé này không chỉ là cháu trai của Trưởng công chúa Hoa An, mà còn là cháu trai của Lạc Thanh Hàn. Nếu không có chuyện Lạc Diên Chi làm phản, có lẽ đứa bé này vẫn có thể thừa kế vương vị, làm một vương gia nhàn tản.

Nhưng hiện giờ, đứa bé này đã trở thành vết nhơ không được nhắc đến của hoàng tộc.

Khoan hãy nói đến chuyện kế thừa vương vị, cả tên của đứa bé này cũng không thể ghi vào gia phả hoàng tộc.

Nếu Hoàng đế tàn nhẫn hơn, trực tiếp bị giết luôn đứa bé thì cũng không ai dám nói gì.

Chương 1113: Vẹn cả đôi đường

Trưởng công chúa Hoa An nhìn đứa bé sơ sinh, lẩm bẩm nói.

“Hàng lông mày trông giống hệt mẹ của nó.”

Nhắc đến mẹ của đứa bé, Trưởng công chúa Hoa An chợt thấy lo lắng.

Từ lúc Hạ Ngữ Nhiên bị người của Thiên Môn bắt đi, bà chưa từng gặp lại con gái mình, sau khi triều đình tiêu diệt phản quân, cũng chưa từng nhắc tới Hạ Ngữ Nhiên, điều này khiến Trưởng công chúa Hoa An rất bất an.

Bà thận trọng ngẩng đầu nhìn Hoàng đế.

“Bệ hạ, Ngữ Nhiên có khỏe không?”

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng nói “Theo lời khai của môn chủ Thiên Môn, quá trình mang thai của Hạ Ngữ Nhiên không ổn định, có thể an toàn sinh ra đứa bé đã là cực hạn, còn Hạ Ngữ Nhiên vừa sinh xong không bao lâu đã chết rồi.”

Trưởng công chúa Hoa An từng chút mở to mắt, nước mắt không kìm được trào ra.

Dù Hạ Ngữ Nhiên có kiêu ngạo ngang ngược đến đâu thì cũng là con gái mà Trưởng công chúa Hoa An mang thai mười tháng sinh ra, là một miếng thịt trên người bà.

Bây giờ bắt bà người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, làm sao bà có thể chịu được?!

Cả người bà chao đảo, suýt thì ngất đi.

Tiểu thái giám bên cạnh nhanh chóng đưa tay đỡ bà.

Trưởng công chúa Hoa An sau khi đứng vững, liền đẩy tay tiểu thái giám ra.

Bà lấy tay áo lau nước mắt, cố đè nén đau buồn trong lòng, nấc nghẹn nói.

“Bệ hạ, ta biết chuyện của ta đã làm khó ngài, ta sẵn sàng chịu trách nhiệm về lỗi của mình, chỉ cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho đứa bé một mạng. Nó chỉ là một đứa bé không hiểu gì, nó vô tội.”

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nói “Trẫm muốn giết nó thì đã ra tay từ lúc còn ở huyện Du Môn, cần gì phải đưa nó về cung? Hay là trong lòng cô mẫu, trẫm là kẻ ác xấu xa đến cả một đứa bé vừa ra đời cũng không tha?”

Trưởng công chúa Hoa An nghẹn ngào.

Bà xấu hổ cúi đầu “Bệ hạ nhân từ độ lượng, là ta quá hẹp hòi.”

Theo cách nghĩ của bà, ai có thể ngồi lên hoàng vị thì hai tay đều phải nhuốm máu, Lạc Thanh Hàn cũng không ngoại lệ.

Kiểu người như họ chắc chắn sẽ không coi trọng mạng sống của một đứa bé, thay vì giữ lại đứa bé này, chi bằng giết một lần, trừ họa vĩnh viễn.

Không ngờ Lạc Thanh Hàn lại không có ý định giết đứa bé này.

Lạc Thanh Hàn không có ý định nói với bà quá nhiều, lạnh lùng nói “Trẫm sẽ giữ đứa bé này trong cung, sai người dạy dỗ nó, người về đi.”

Trưởng công chúa Hoa An cầu xin “Đứa bé này đã mất cha mẹ, nếu giữ nó lại trong cung cũng chưa chắc sẽ sống tốt, hay là ngài giao nó cho ta, ta có thể để Dịch Phi nhận nuôi nó, nó

sẽ nhận Dịch Phi làm cha, sau này nó là đích trưởng tử của Dịch Phi, nó sẽ không bao giờ cản trở bệ hạ nữa."

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nói đến cùng, người vẫn không tin trẫm."

Trưởng công chúa Hoa An không nói nên lời.

Quả thật bà sợ Lạc Thanh Hàn chăm sóc đứa bé không tốt.

Người trong cung quen nịnh cao đạp thấp, sau này mọi người biết đứa bé không được Hoàng đế coi trọng, nhất định sẽ lén lút ức hiếp đứa bé. Một đứa bé còn nhỏ như vậy, chỉ một chút sơ hở là có thể mất mạng, liệu nó có thể lớn lên trong môi trường khắc nghiệt như vậy không.

Nếu Hạ Dịch Phi có thể nhận đứa bé này làm con, từ nay về sau nó sẽ là thành viên trong phủ Trưởng công chúa, có phủ Trưởng công chúa bảo vệ, cuộc sống của nó chắc chắn sẽ thoải mái hơn trong cung.

Lạc Thanh Hàn "Người muốn cho Hạ Dịch Phi nhận đứa bé này làm con cũng được, nhưng có một điều kiện, sau này Hạ Dịch Phi không thể phong vương vị hầu tước."

Hạ Dịch Phi là đích tử duy nhất của Trưởng công chúa Hoa An, theo quy tắc, sau này hắn có thể thông qua mối quan hệ của mẫu thân có được thánh ân.

Một khi Trưởng công chúa Hoa An đồng ý điều kiện này, đồng nghĩa với việc danh hiệu quận vương hầu tước sẽ bay đi.

Trưởng công chúa Hoa An đương nhiên không muốn con trai mình chịu ấm ức này.

Nhưng xét thái độ của Hoàng đế, hắn sẽ không cho bà cơ hội mặc cả.

Hiện tại bà chỉ có hai lựa chọn, một là để cháu trai lại trong cung, một là từ bỏ vương vị hầu tước của con trai.

Thật ra dù không có tước vị, Hạ Dịch Phi cũng có thể thông qua thi cử vào quan trường.

Nhưng bà biết rõ học vấn của con trai mình như thế nào.

Với trình độ của Hạ Dịch Phi, chỉ có thể miễn cưỡng đỗ Tiến sĩ, nhưng thứ hạng chắc chắn sẽ không cao.

Theo quy định, Tiến sĩ bình thường sẽ bị điều chuyển ra ngoài, trong vòng ba đến năm năm chắc chắn không thể quay lại.

Đối với Trưởng công chúa Hoa An từ nhỏ lớn lên trong nhung lụa, tất cả các nơi ngoại Thịnh Kinh đều là vùng sâu vùng xa, bà không cho phép đứa con trai bảo bối của mình bị đưa đến nơi xa xôi làm quan nhỏ.

Bà mím môi, cuối cùng đành thỏa hiệp, để đứa bé bị người khác đưa đi.

Lạc Thanh Hàn không hề ngạc nhiên với kết quả này.

Người này dù coi trọng cháu trai đến đâu cũng không quan trọng bằng con ruột của mình.

Đây là bản chất không thể tránh khỏi của bà khi làm mẹ.

Trưởng công chúa Hoa An trở về phủ công chúa.

Đối mặt với ánh mắt lo lắng của phò mã và con trai, Trưởng công chúa Hoa An kéo khóe miệng, cố nặn ra nụ cười.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta không sao.”

Phò mã và Hạ Dịch Phi vẫn không biết chuyện Trưởng công chúa Hoa An bí mật cấu kết với Thiên Môn, bọn họ chỉ nghĩ trạng thái tinh thần của Trưởng công chúa Hoa An gần đây rất tệ, hỏi bà chuyện gì xảy ra thì bà lại không chịu nói, hai cha con rất lo lắng cho bà.

Không biết bà nghĩ tới chuyện gì, giọng điệu mệt mỏi nói với con trai.

“Nếu con thích Lục Tâm Dao thật, vậy thì cưới con bé đi.”

Bà từng nghĩ đến chuyện tìm một mối môn đăng hộ đối cho con trai, nhưng sau chuyện Thiên Môn làm phản, e là Hoàng đế không còn ấn tượng tốt với nhà bà nữa.

Bây giờ sức nặng của nhà bà và Lục gia trong lòng Hoàng đế hẳn là như nhau.

Nhìn như thế này thì Hạ Dịch Phi và Lục Tâm Dao cũng xem như là môn đăng hộ đối theo một nghĩa khác.

Hạ Dịch Phi không hiểu tại sao mẫu thân lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Hắn muốn hỏi nguyên nhân, nhưng Trưởng công chúa Hoa An lại không có ý định nói thêm, bà xua tay nói “Hai người đi làm chuyện của mình đi, ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát.”

Trưởng công chúa Hoa An một mình đến Phật đường nhỏ.

Bà ở đó suốt cả đêm.

Ngày hôm sau, khi bà bước ra khỏi Phật đường nhỏ, mái tóc của bà đã không còn, thay vào đó là đội mũ xám của tăng ni.

Bà mặc áo cà sa cổ tròn tay rộng, hai tay chắp lại hành lễ với phò mã đang vô cùng sửng sốt.

Bà không thể vạch trần việc mình cấu kết với phản quân, khiến hoàng gia mất thể diện, cũng không thể để Hoàng đế cưỡng chế xử trí bà, thế nên cách tốt nhất là bà chủ động xuất gia, từ đây nương nhờ cửa Phật đến hết đời.

Như vậy, hoàng gia có thể giữ được thể diện, bà cũng có thể trả giá cho hành động của mình.

Vẹn cả đôi đường.

Tin tức Trưởng công chúa Hoa An xuất gia nhanh chóng lan truyền khắp Thịnh Kinh.

Sau khi Lạc Thanh Hàn biết được chuyện này, cũng không có phản ứng gì lớn, hắn sai người tặng cho Trưởng công chúa Hoa An một chuỗi hạt gỗ cẩm lai, đồng thời sai người truyền lời cho bà.

“Bệ hạ nói, sau này đứa bé đó tên là Diệp Lỗi.”

Diệp Lỗi mang ý nghĩa quang minh lỗi lạc.

Hoàng đế hy vọng đứa bé lớn lên sẽ trở thành người ngay thẳng.

Tuyệt đối đừng giống cha nó, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Trưởng công chúa Hoa An hai tay cầm chuỗi hạt, lẩm bẩm “Diệp Lỗi, Diệp Lỗi, cái tên hay lắm.”

Bà quấn chuỗi hạt quanh cổ tay phải, quay mặt về phía hoàng cung, hành lễ thật sâu.

“Đa tạ bệ hạ ban tên.”

Chương 1114: Giết vua đoạt vị

Cái tên Lạc Long Chiếu chắc chắn không dùng được nữa, vì nó phạm vào cấm kỵ, Hoàng đế đặt cho đứa bé tên Diệp Lỗi, từ đây về sau, tên của đứa bé là Lạc Diệp Lỗi.

Lạc Thanh Hàn sắp xếp cho Lạc Diệp Lỗi ở điện Minh Nghĩa, sai bốn ma ma có kinh nghiệm dạy dỗ chăm sóc đứa bé, đồng thời còn sắp xếp vài cung nữ thái giám sang đó.

Về phần chi phí ăn mặc của Lạc Diệp Lỗi, mọi thứ đều theo tiêu chuẩn của một hoàng tử bình thường.

Lạc Thanh Hàn rất ít khi đặt chân tới điện Minh Nghĩa, nhưng thường xuyên sai Thường công công và Mặc Họa đến xem Lạc Diệp Lỗi thế nào, xem những người phía dưới có đối xử khắc nghiệt với Lạc Diệp Lỗi không?

Mọi người dần nắm được ý nghĩ của Hoàng đế.

Xem ra Hoàng đế không có ý định gần gũi với Lạc Diệp Lỗi, nhưng cũng sẽ không để người khác ức hiếp đứa bé.

Thứ nên cho sẽ không thiếu, nhiều hơn nữa thì không có.

Đã có kết quả phán quyết cho lần phản loạn này.

Sau khi được tam ti tra xét, rồi thông qua Nội các và Hoàng đế xác nhận, những người trực tiếp tham gia phản loạn sẽ bị chặt đầu, những người gián tiếp tham gia bị giáng xuống tiện tịch và đày đến biên quan suốt đời.

Còn về kẻ chủ mưu Thiên Yển chân nhân bị kết án ngũ mã phanh thây.

Vào ngày hành quyết, có rất nhiều dân chúng đến xem.

Dân chúng sớm đã nghe nói về hành vi vô liêm sỉ bắt người vô tội làm con tin của phản quân, ai nấy đều căm ghét đám phản quân điên cuồng bệnh hoạn này, khi nhìn thấy đám phản quân lần lượt rơi đầu, bọn họ chẳng những không cảm thông mà còn vỗ tay tán thưởng.

Lệ Khinh Ngôn phụ trách việc giám trảm.

Y ngồi thẳng trên cao, bình tĩnh nhìn mọi thứ trước mặt.

Người cuối cùng bị xử tử là Thiên Yển chân nhân.

Lúc này, lão không còn khí chất tiên phong đạo cốt, cả người chỉ còn da bọc xương, mái tóc bạc của lão rối bù phía sau, áo tù trên người dính đầy máu.

Đao phủ trói đầu và tứ chi của lão vào một đầu dây thừng, đầu dây thừng còn lại trói vào móng năm con ngựa.

Hôm nay trời không có tuyết, lúc này có chút nắnng ló ra từ đám mây.

Ánh nắng hơi xuyên qua mắt Thiên Yển chân nhân.

Lão khó nhọc ngẩng đầu nhìn Lệ Khinh Ngôn đang ngồi trên cao, sau đó ánh mắt quét qua khuôn mặt của những người đang xem kịch xung quanh, đột nhiên cười lớn.

“Ha ha ha ha!”

Tiếng cười khàn nghe rất khó chịu, dân chúng vây xem không khỏi nhíu mày.

Có người nhỏ giọng bàn tán.

“Tên này sắp chết rồi mà còn có thể cười được?”

“Chắc không phải lão điên rồi đó chứ?!”

“Có thể lắm, trước đây cũng từng có tử tù đột nhiên phát điên, la hét ngay trước khi bị hành quyết.”

“Chậc chậc, đúng là đáng đời!”

……

Lệ Khinh Ngôn không thích tiếng cười khó nghe của Thiên Yển chân chân, định sai người bịt miệng lão lại.

Lúc này, Thiên Yển chân nhân ngừng cười, khàn giọng hét lên.

“Ta có mưu đồ giết vua đoạt vị, đúng là đáng chết! Nhưng năm đó Thịnh Vĩnh Đế vì muốn mưu đoạt hoàng vị, đã lén lút hạ độc Thịnh Trường Đế, hại Thịnh Trường Đế đột ngột qua đời, có phải Thịnh Vĩnh Đế cũng đáng chết?! Còn con trai của Thịnh Vĩnh Đế, đương kim Hoàng đế có phải cũng đáng chết?!”

Nét mặt Lệ Khinh Ngôn chợt đổi.

Y đứng phắt dậy, nghiêm giọng hét lên.

“Mau bịt miệng lão lại!”

Lập tức có người lao tới nhét giẻ vào miệng Thiên Yển chân nhân.

Nhưng quá trễ.

Những lời mà Thiên Yển chân nhân hét lên vừa nãy đã bị tất cả dân chúng có mặt nghe thấy.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, đám đông lại nổ ra những cuộc thảo luận sôi nổi hơn.

“Ta không nghe lầm đó chứ, lão nói Thịnh Trường Đế bị

người ta hại chết, nhưng Thịnh Trường Đế không phải bạo bệnh qua đời sao?"

"Trời ạ, Thịnh Vĩnh Đế vì hoàng vị mà giết cả cha ruột của mình!"

"Giết cha giết vua, đại nghịch bất đạo, người như vậy cũng xứng làm Hoàng đế?!"

……

Dân chúng đang đắm chìm trong kinh ngạc đến bàng hoàng, lúc này không ai để ý đến tình hình ở pháp trường.

Năm con ngựa bị thúc giục chạy theo năm hướng khác nhau, cơ thể của Thiên Yển chân nhân bị xé thành năm mảnh.

Máu chảy khắp đất.

Lệ Khinh Ngôn sai người thu dọn hiện trường, sau đó chạy vội vào cung.

Năm đó lúc Thịnh Trường Đế vẫn còn tại vị, ông đã mời Thiên Yển chân nhân vào cung nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão.

Vì Thiên Yển chân nhân có thể xem quẻ, quả thật có chút bản lĩnh nên được Thịnh Trường Đế xem trọng. Vì vậy, lão còn được nhậm chức quan Giám chính trong Khâm Thiên Giám, nhất thời tiền đồ vô hạn.

Trong thời gian đó, Thiên Yển chân nhân hầu như ngày nào cũng ở cạnh Thịnh Trường Đế, biết rất nhiều về chuyện của Thịnh Trường Đế.

Lão nói Thịnh Trường Đế bị hạ độc chết, chuyện này rất có khả năng là sự thật.

Trên thực tế, trong lịch sử đã xảy ra rất nhiều vụ giết phụ thân giết huynh đệ để chiếm đoạt ngai vàng, hầu như mỗi lần ngai vàng thay đổi đều đi kèm với chuyện đổ máu.

Nhưng điều đáng sợ là Thiên Yển chân nhân đã vạch trần chuyện này trước mặt rất nhiều người.

Đồng nghĩa là lớp che phủ cuối cùng của hoàng gia đã bị xé bỏ.

Mọi bẩn thỉu đen tối bên trong đều được phơi bày một cách trần trụi.

Không còn bất kì sự che chắn nào.

Lệ Khinh Ngôn bẩm báo chuyện này với Hoàng đế.

Y nghĩ Hoàng đế sẽ tức giận bất an.

Tuy nhiên, Lạc Thanh Hàn rất bình tĩnh.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói "Lão cố ý."

Thiên Yển chân nhân cố tình chọn thời điểm này để vạch trần sự thật.

Lão biết mình chắc chắn phải chết nên trước khi chết muốn hắt nước bẩn lên người Hoàng đế.

Lão sắp chết, cũng không muốn người khác được sống yên ổn.

Một hành động đê tiện đáng khinh.

Lệ Khinh Ngôn "Bệ hạ, chuyện này nên xử lý thế nào?"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Còn có thể xử lý thế nào?"

Lệ Khinh Ngôn không trả lời được.

Chuyện này quả thật không có cách để xử lý.

Hung thủ hạ độc là Thịnh Vĩnh Đế cũng đã chết rồi.

Cũng đâu thể khai quật thi thể của ngài ấy ở hoàng lăng ra thẩm vấn được?

Hơn nữa, Thịnh Vĩnh Đế là phụ thân của Lạc Thanh Hàn, làm gì có người con nào đào thi thể của cha mình lên chứ?

Nhưng nếu bỏ mặc không quản, sẽ ảnh hưởng xấu đến hình ảnh của hoàng gia trong lòng dân chúng, sau này thậm chí có người sẽ lên án chuyện này, dùng nó để chỉ trích hoàng vị của Lạc Thanh Hàn không danh chính ngôn thuận.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi thở ra.

"Khanh viết một bài miêu tả rõ ràng mấy chuyện lừa gạt của Thiên Yển chân nhân, nhất định phải để cho mọi người biết Thiên Yển chân nhân là kẻ lừa gạt, từng chữ mà lão nói không thể tin."

Lệ Khinh Ngôn cung kính đáp "Vâng."

Trên trang nhất của Thịnh Kinh Nhật Báo ngày hôm sau đăng một bài viết, nhân vật trung tâm của bài báo là Thiên Yển chân nhân.

Tác giả bóc hết sự thật đóng giả đạo sĩ vân du đi lừa gạt mọi người của Thiên Yển chân nhân.

Trải nghiệm cuộc sống của Thiên Yển chân nhân quả là truyền kỳ.

Lão dựa vào kỹ thuật lừa gạt cao siêu của mình, dần dần xây dựng nên Thiên Môn hùng mạnh từ con số không, đồng thời lừa gạt một nhóm người có năng lực làm việc cho lão, thậm chí một số người còn không biết mình bị lão lừa, cứ tưởng tượng thần mà mình bỏ tiền ra mua về có tác dụng thần kỳ.

Bị vạch trần như thế, thân phận kẻ lừa gạt của Thiên Yển chân nhân xem như chắc như đinh đóng cột.

Còn về mấy lời nhảm nhí mà kẻ lừa gạt nói trước khi chết, chỉ có kẻ ngốc mới tin!

Chương 1115: Xảy ra chuyện

Trong cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề ngồi trên giường thở dài.

Bảo Cầm tưởng nàng không khỏe chỗ nào, vội vàng hỏi "Nương nương sao vậy?"

Tiêu Hề Hề "Thời gian trôi nhanh quá, ta vừa mở mắt thì trời tối rồi."

Bảo Cầm "……"

Người ngủ suốt cả một buổi chiều, trời có thể không tối được sao?!

Bảo Cầm lấy chiếc váy từ tay tiểu cung nữ, tự tay giúp Quý phi thay y phục.

Khi nhìn mái tóc bạc trắng của Quý phi, nàng chợt thấy khó chịu.

Từ khi Quý phi về cung thì chưa từng ra khỏi cửa, Bảo Cầm đoán có lẽ Quý phi không muốn bị người khác nhìn thấy, tránh bị nói này nói nọ.

Bảo Cầm càng nghĩ càng khó chịu.

Nàng thận trọng đề nghị "Nương nương, nghe nói hoa mai trong vườn mai đang nở rộ, rất là đẹp, ngày mai người có muốn mời bệ hạ đến thưởng hoa không?"

Nàng hy vọng Hoàng đế và Quý phi có thể ra ngoài thường

xuyên, như vậy vừa có thể vun đắp quan hệ của hai người, vừa giúp Quý phi thư giãn, không buồn phiền về mái tóc của mình nữa.

Tiêu Hề Hề ngáp một cái, lười biếng nói.

“Trời lạnh như vậy, ta không muốn ra ngoài.”

Bảo Cầm càng lo lắng “Nhưng người cũng không thể ở mãi trong phòng được, không tốt cho sức khỏe.”

Tiêu Hề Hề nghiêm túc nói “Em không hiểu, ta bắt buộc phải ở trong phòng, để khi hạnh phúc gõ cửa, ta sẽ không bỏ lỡ.”

Bảo Cầm ngẩn ra “Là …… là vậy sao?”

Lúc này Chiết Chi bước vào, cung kính hành lễ.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, bệ hạ tới rồi.”

Tiêu Hề Hề cười hì hì với Bảo Cầm.

“Thấy chưa, hạnh phúc đến rồi đấy.”

Bảo Cầm “……”

Không nói nên lời.

Chiết Chi bối rối, không hiểu hai người đang nói gì.

Tiêu Hề Hề vui vẻ ra ngoài nghênh đón.

Nàng chưa đi được bao xa đã thấy Lạc Thanh Hàn đang đi về hướng này.

Lạc Thanh Hàn mặc cẩm bào đen cổ chéo, áo khoác trắng bạc tay rộng, đầu đội phát quan rồng vàng, bên ngoài khoác áo choàng đen dày nặng, vạt áo bị gió lạnh thổi lay động.

Đôi mắt đen láy vốn lạnh lùng thờ ơ của Lạc Thanh Hàn

không tự chủ trở nên dịu dàng đi khi nhìn thấy Tiêu Hề Hề đi về phía mình.

“Trời lạnh thế này, sao nàng lại ra ngoài?”

Tiêu Hề Hề chủ động nắm tay hắn, vui vẻ nói “Đương nhiên ra đón chàng.”

Lạc Thanh Hàn nắm ngược lại tay nàng.

Lòng bàn tay của hắn khô và lớn, khớp xương rõ ràng, có thể dễ dàng nắm trọn bàn tay của Hề Hề.

“Sau này không cần đón ta nữa, nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở trong phòng đợi ta là được.”

Hai người bước vào phòng, hơi ấm phả vào mặt.

Các cung nữ tiến tới giúp Hoàng đế cởi áo choàng dày nặng, sau đó cởi phát quan rồng vàng trên đầu, thay bằng trâm ngọc đơn giản.

Sau đó các cung nữ thái giám ra ngoài, cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Cả người Lạc Thanh Hàn hoàn toàn thả lỏng.

Chỉ có ở trước mặt Hề Hề, hắn mới có thể hoàn toàn buông bỏ mọi phòng bị.

Tiêu Hề Hề nghiêng người, nhìn chằm chằm môi hắn.

Lạc Thanh Hàn giơ tay vòng qua eo nàng, ôm nàng vào lòng, trầm giọng hỏi.

“Nhìn gì đó?”

Tiêu Hề Hề “Môi chàng nhìn khô quá.”

Lạc Thanh Hàn “Chắc là do thời tiết quá lạnh.”

Tiêu Hề Hề "Vậy chàng chú ý đừng liếm môi, như vậy sẽ khiến môi càng khô hơn."

Lạc Thanh Hàn không hiểu tại sao nàng lại quan tâm chuyện nhỏ nhặt này, cụp mắt lặng lẽ nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề cười ranh mãnh "Nếu chàng không nhịn được muốn liếm, có thể liếm môi của ta."

Lạc Thanh Hàn "……"

Hắn duỗi những ngón tay thon dài, nâng cằm Hề Hề lên.

Sau đó hắn cúi đầu cẩn thận liếm môi nàng nhiều lần.

Môi Tiêu Hề Hề bị liếm đến rách ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Giống như quả táo chín đỏ, thơm ngọt còn rất giòn.

Đôi mắt Tiêu Hề Hề ngấn đầy nước, trông rất lấp lánh.

Nàng lắp bắp nói.

"Không cần liếm nhiều lần như vậy."

Lạc Thanh Hàn ngừng liếm.

Hắn trực tiếp cạy môi nàng ra, xâm chiếm miệng nàng, chinh phục từng chút lãnh thổ của nàng, cho đến khi từng tấc miệng của nàng đều dính đầy hơi thở của hắn, lúc này hắn mới buông ra.

Lúc này, cả hai đều thở dốc.

Lạc Thanh Hàn chuẩn bị dừng lại, vì hắn sợ tiếp tục, hai người sẽ mất khống chế.

Tiêu Hề Hề nắm tay hắn, thì thầm vào tai hắn.

“Độc cổ trong người ta đã được loại bỏ hết rồi.”

Cơ thể nàng đã hồi phục, bọn họ không cần kiềm chế nữa.

Mong muốn trấn áp ban đầu của Lạc Thanh Hàn đột nhiên bùng nổ.

Sự thôi thúc trào dâng lấn át lý trí của hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiêu Hề Hề bị ấn mạnh xuống giường.

Trước khi nàng kịp hoàn hồn, môi đã bị hôn mãnh liệt.

Lần này hắn không còn dịu dàng trìu mến như trước, động tác của Lạc Thanh Hàn trở nên hung dữ thô bạo hơn, giống như con sói đói nhiều ngày cuối cùng cũng bắt được con mồi mập mạp, muốn ăn thịt con mồi dưới thân vào bụng ngay lập tức.

Lúc đầu Tiêu Hề Hề có thể tích cực phối hợp với hắn.

Sau đó, nàng hoàn toàn mất quyền chủ động, cơ thể nóng bừng như cá mắc cạn, nàng muốn đến gần nguồn nước, gần hơn nữa ……

Lúc này, giọng của Thường công công ở ngoài cửa đột nhiên vang lên.

“Bệ hạ, nô tài có chuyện cần bẩm báo.”

Lạc Thanh Hàn lùi lại một chút, hơi thở nhẹ, giọng nói trầm khàn.

“Có chuyện gì thì ngày mai nói.”

Thường công công nghe giọng nói này chợt ngẩn ra.

Hắn lập tức hiểu được lúc này Hoàng đế đang làm gì.

Nếu là chuyện khác, Thường công công nhất định sẽ thức thời

lui xuống, nhưng chuyện này không phải chuyện nhỏ, nhất định phải bẩm báo ngay với Hoàng đế.

Thường công công chỉ đánh cắn răng nói tiếp.

“Bệ hạ, bên thái miếu xảy ra chuyện rồi.”

Lạc Thanh Hàn hoàn toàn không quan tâm đến chuyện xảy ra ở thái miếu, hắn chỉ muốn ăn sạch nữ nhân dưới thân mình.

Tiêu Hề Hề cố duy trì chút tỉnh táo cuối cùng.

Nàng ôm vai Lạc Thanh Hàn, nhỏ giọng nói.

“Hỏi rõ chuyện gì trước đã.”

Lạc Thanh Hàn chỉ đành đè nén mong muốn trong lòng xuống, không vui nói với bên ngoài “Thái miếu xảy ra chuyện gì?”

Thường công công “Vừa nãy nhận được tin, Thái hoàng thái hậu bệnh nặng, sắp không xong rồi, thái y mời ngài nhanh chóng qua đó một chuyến.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Tuy quan hệ bà cháu giữa hắn và Thái hoàng thái hậu đã rạn nứt, nhưng trong mắt người đời, Thái hoàng thái hậu vẫn là tổ mẫu của hắn, tổ mẫu bệnh nặng, Hoàng đế thân là cháu sao có thể không đến thăm?

Thế đạo này, lòng hiếu thảo quan trọng hơn bất cứ điều gì khác.

Lạc Thanh Hàn im lặng ngồi dậy.

Tiêu Hề Hề mặc quần áo vào.

Nàng nhìn sắc mặt sa sầm, bộ dạng không vui của Lạc Thanh Hàn, bèn tiến tới hôn lên môi hắn, nhỏ giọng an ủi hắn.

“Không sao, sau này chúng ta còn thời gian, không cần vội lúc này, chàng mau đến thái miếu xem thử đi.”

Chương 1116: Gặp lần cuối

Hoàng đế không có thời gian ăn tối, vội vàng rời cung Vân Tụ.

Khi xe ngựa của Hoàng đế đến thái miếu đã là nửa đêm.

Tuy nhiên, đèn đuốc trong thái miếu vẫn sáng trưng.

Cấm vệ và cung nhân thấy Hoàng đế đến, đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Lạc Thanh Hàn đi ngang, bước thẳng vào phòng ngủ của Thái hoàng thái hậu.

Thái y đang nhìn cung nhân đút thuốc cho Thái hoàng thái hậu, thấy Hoàng đế tới, mọi người vội vàng hành lễ.

Lạc Thanh Hàn gọi thái y đến hỏi tình trạng của Thái hoàng thái hậu.

Thái y bẩm báo lại một cách chi tiết.

Sau lần Lạc Diên Chi bắt tay với Thái hoàng thái hậu mưu hại Hoàng đế, Thái hoàng thái hậu chịu đả kích quá lớn, bệnh nặng liệt giường.

Thái y đã tìm mọi cách chữa trị cho bà nhưng tiếc là kết quả không được khả quan cho lắm.

Sức khỏe của bà ngày càng sa sút, bây giờ dầu cạn đèn khô, thời gian không còn nhiều.

Thái y dùng lời lẽ hơi khó hiểu.

Nói trắng ra thì có nghĩa là Thái hoàng thái hậu có thể nhắm mắt xuôi tay bất cứ lúc nào. Bà hy vọng Hoàng đế mau chóng đến gặp bà, tránh bỏ lỡ lần gặp cuối cùng.

Lạc Thanh Hàn yên lặng nghe thái y bẩm báo, cuối cùng phất tay ra hiệu cho mọi người lui xuống.

Đợi người đi hết, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại Lạc Thanh Hàn và Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu ngã bệnh đã lâu, ốm yếu không ra hình dáng, gò má hóp lại, hốc mắt hõm sâu, nước da tái xám, môi khô nhợt nhạt, tóc bạc xơ xác.

Bà dường như đã bị rút hết sức lực, chỉ còn lại một cơ thể teo tóp vô lực.

Lạc Thanh Hàn nhìn bà một lát, trầm giọng gọi bà một tiếng.

“Hoàng tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu khó nhọc nâng mí mắt, lộ ra đôi con ngươi nâu xám đục ngầu.

Bà nhìn người đứng bên cạnh, mấp máy môi, như muốn nói gì đó, nhưng cơ thể quá yếu không thể nói rõ ràng.

Lạc Thanh Hàn quỳ một gối, nghiêng người tới gần.

Hắn nghe thấy Thái hoàng thái hậu yếu ớt khàn giọng chậm rãi nói —

“Bệ hạ, xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn hơi giật mình.

Hắn nhìn Thái hoàng thái hậu trước mắt, lẽ nào trước khi chết bà đột nhiên giác ngộ, định hàn gắn quan hệ bà cháu với hắn?

Nhưng hắn nhanh chóng bác bỏ suy đoán này.

Vì Thái hoàng thái hậu chưa từng gọi hắn là bệ hạ.

Lúc có người ngoài, bà thường gọi hắn là Hoàng đế, lúc riêng tư, bà gọi hắn bằng tên.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Người đang nói với trẫm sao?"

Thái hoàng thái hậu phớt lờ câu hỏi của hắn, đôi môi nhợt nhạt khép lại mở ra, yếu ớt nói.

"Bệ hạ, xin lỗi, là ta hại chết ngài."

Lạc Thanh Hàn sững người.

Hắn nhanh chóng nhận ra Thái hoàng thái hậu nhận nhầm hắn thành Thịnh Trường Đế!

Bà đang xin lỗi Thịnh Trường Đế quá cố.

Trong mắt Thái hoàng thái hậu dần ngấn đầy nước "Xin lỗi, ngài đừng trách ta, ta làm tất cả là vì con trai ta, ta làm vậy là để bảo vệ nó."

Lạc Thanh Hàn không nói nữa, chỉ im lặng nhìn bà.

Thái hoàng thái hậu nghẹn ngào nói "Thật ra ta cũng không muốn hại ngài, dù sao …… dù sao chúng ta cũng đã từng yêu nhau, nhưng ta không còn cách nào khác, nếu ngài không chết, con trai ta sẽ không thể nào đăng cơ xưng đế."

Bà có tình cảm với Thịnh Trường Đế, nhưng tình cảm ít ỏi giữa hai người không thể sánh với tình mẫu tử giữa bà và Thịnh Vĩnh Đế.

Ý thức của Thái hoàng thái hậu ngày càng mơ hồ.

Bà dường như thật sự nhìn thấy Thịnh Trường Đế, thân thể khẽ run lên, cảm xúc càng kích động hơn.

“Ngài đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không muốn, nếu không phải ngài cứ nhất quyết sắc lập Bình An vương làm trữ quân, ta cũng không hạ độc vào thuốc của ngài.”

“Còn đám đạo sĩ kia, ngài thà nghe bọn họ nịnh nọt, cũng không muốn tin ta, mặc cho đám đạo sĩ đó suýt hại chết con trai ta.”

“Là ngài có lỗi với chúng ta trước! Là ngài bất nhân trước, chúng ta mới bất nghĩa!”

……

Lạc Thanh Hàn yên lặng nghe bà nói.

Khi bà ngừng nói, hắn mới chậm rãi hỏi.

“Nói vậy, những gì Thiên Yển chân nhân nói là sự thật, hoàng tổ phụ đúng là bị người và phụ hoàng hại chết?”

Thái hoàng thái hậu như hồi quang phản chiếu, đầu óc đột nhiên tỉnh táo lại.

Nước da của bà thậm chí còn hơi ửng hồng bất thường.

Cuối cùng bà cũng nhìn rõ người trước mặt là ai, vẻ mặt nhất thời trở nên khó coi.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Thái y nói người sắp không xong rồi, cho nên trẫm tới gặp người.”

Thái hoàng thái hậu giễu cợt “Ngươi đến gặp ai gia lần cuối sao?”

Lạc Thanh Hàn thẳng thắn thừa nhận “Đúng vậy.”

Thái hoàng thái hậu nghẹn trong lòng, hận thù trong mắt càng lớn.

Không biết bà đang nghĩ gì, khóe miệng chợt nhếch lên, lộ ra nụ cười nham hiểm.

“Ngươi tưởng sau khi ai gia chết, sau này sẽ không còn ai có thể uy hiếp ngươi sao? Ha ha, ngươi quá ngây thơ rồi, dù không có ai gia, vẫn sẽ có người tấn công ngươi. Ông trời sẽ không cho phép một tên súc sinh giết cha giết vua giống như ngươi làm Hoàng đế. Ông trời chắc chắn sẽ giáng báo ứng, ngươi sớm hay muộn cũng sẽ phải trả giá cho việc làm xấu xa của mình!”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi “Lúc người hạ độc hoàng tổ phụ, có từng nghĩ ông trời sẽ giáng báo ứng không?”

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu cứng đờ.

Bà khó tin mở to mắt “Sao ngươi biết ……”

Chưa kịp nói xong, bà đã ngậm miệng lại.

Lạc Thanh Hàn “Vừa nãy người bệnh đến hồ đồ, nói hết mọi chuyện với trẫm, hoàng tổ phụ không phải chết vì bệnh, mà bị người và phụ hoàng hạ độc, người giết vua thật sự là hai người.”

Thái hoàng thái hậu rít lên vặn lại “Ngươi nói bậy! Ai gia chưa từng làm chuyện như vậy!”

Lạc Thanh Hàn không ừ hử gì về lời phản bác của bà, chỉ nhẹ nhàng hỏi.

“Đợi người xuống dưới đó gặp hoàng tổ phụ, người có cảm thấy áy náy sợ hãi không?”

Thái hoàng thái hậu giống như con gà trống bị bóp cổ, phút chốc câm lặng.

Bà biết thời gian của mình sắp hết, điều bà sợ nhất bây giờ là sau khi chết phải đối mặt với Thịnh Trường Đế như thế nào?

Thái hoàng thái hậu càng nghĩ càng sợ.

Bà dường như chịu đả kích rất lớn, hơi thở trở nên gấp gáp, khuôn mặt ngày càng đỏ hơn, đôi mắt càng lúc càng mở to, cuối cùng bà trợn mắt bất tỉnh.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy mở cửa, nói với thái y đang đợi bên ngoài.

“Thái hoàng thái hậu ngất rồi, khanh vào xem đi.”

Thái y vội vàng vào phòng bắt đầu chữa trị cho Thái hoàng thái hậu.

Các cung nữ thái giám bận rộn chạy tới chạy lui.

Căn phòng đầy mùi thuốc nồng, bầu không khí đè nén u ám.

Lạc Thanh Hàn chắp tay đứng dưới hiên, lặng lẽ nhìn hoa cỏ trong sân, trong lòng đầy giễu cợt.

Hoàng gia bọn họ nhìn thì cao sang phú quý, là nơi mà người trong thiên hạ đều khao khát, vô số người hy vọng kiếp sau có thể đầu thai vào hoàng gia, trở thành thành viên của gia cảnh giàu sang phú quý này.

Không nghĩ tới, ẩn dưới khung cảnh hào hoa đó là xương cốt thối nát.

Phụ tử giết nhau, huynh đệ tương tàn, vợ chồng trở mặt.

Từng chuyện đầy mùi thối nát, thật đáng kinh tởm.

Chương 1117: Không chiến mà lui

Lúc Tiêu Hề Hề đang ngủ mơ màng, cảm giác được bên cạnh trũng xuống, có người nằm xuống.

Nàng cảm nhận được hơi thở quen thuộc, vô thức lăn vào vòng tay người kia.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, dùng cằm xoa xoa đỉnh đầu nàng.

Tiêu Hề Hề khó khăn nâng mí mắt, giọng ồm ồm hỏi.

“Thế nào rồi?”

Nàng hỏi không đầu không đuôi, nhưng Lạc Thanh Hàn lại hiểu nàng đang hỏi gì.

Hắn nhẹ giọng nói “Thái hoàng thái hậu quả thật bệnh rất nặng.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu nhìn hắn, muốn an ủi hắn, lại phát hiện trong mắt hắn không có chút bi thương nào.

Trông hắn vẫn rất bình thản.

Cứ như thể chuyện Thái hoàng thái hậu bệnh nặng không ảnh hưởng gì đến hắn.

Tiêu Hề Hề đột nhiên không biết nên nói gì mới tốt.

Lạc Thanh Hàn hôn lên trán nàng, thấp giọng hỏi “Ta hơi lạnh, nàng ôm ta được không?”

Tiêu Hề Hề không do dự ôm hắn, mặt tựa vào ngực hắn, âu

yếm cọ cọ vào người hắn.

Lạc Thanh Hàn thấy trong lòng dần ấm áp hơn.

Luồng hơi ấm này lan từ tim đến tứ chi xương cốt.

Cuối cùng hắn cũng không thấy lạnh nữa.

……

Tin tức Thái hoàng thái hậu bệnh nặng lan truyền khắp các nhà vương công quý tộc.

Trưởng công chúa Hoa An đã nương nhờ cửa Phật cũng biết chuyện này, trong lòng vô cùng khó chịu.

Bà rất muốn đến thái miếu thăm mẫu hậu, nhưng hiện giờ bà mang tội trên người, nào còn mặt mũi đi cầu xin Hoàng đế?

Cuối cùng, bà chỉ có thể ngồi một mình trong Phật đường, âm thầm tụng kinh, hi vọng có thể cầu phúc cho mẫu hậu, giúp mẫu hậu vượt qua khó khăn này.

Bây giờ đã là cuối năm, năm mới cũng sắp đến.

Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, ai nấy đang vui vẻ đón mừng năm mới, nhưng hiện giờ Thái hoàng thái hậu bệnh nặng, có thể qua đời bất cứ lúc nào, vào lúc này không ai dám ăn mừng lớn, nhà nào nhà nấy đều rất khiêm tốn.

Thậm chí hoàng cung đã bắt đầu chuẩn bị những thứ cần thiết cho tang lễ.

Lăng tẩm của Thái hoàng thái hậu sớm đã xây xong, hiện giờ chỉ cần kiểm tra lại để đảm bảo không có vấn đề gì.

Sau khi Anh vương Lạc Dạ Thần xin phép Hoàng đế, y đã dẫn vương phi và con trai đến thái miếu.

Hai người đến thăm Thái hoàng thái hậu.

Nhưng Thái hoàng thái hậu đã hôn mê, không có phản ứng với thế giới bên ngoài.

Một nhà ba người của Anh vương cũng nhanh chóng rời khỏi thái miếu.

Sau đó, các vương công quý tộc khác được Hoàng đế cho phép vào thái miếu thăm Thái hoàng thái hậu.

Trong lòng mọi người biết rõ đây thật sự là lần gặp cuối cùng.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Năm mới ngày càng đến gần, Lạc Thanh Hàn đột nhiên nhận được tin vui từ thành Vạn Hải —

Nước Thiên Đảo xảy ra nội loạn, Quốc sư muốn mưu hại Hoàng đế, nắm quyền triều chính, lấy lý do trả thù cho Tam công chúa và tiểu hoàng tử, cưỡng ép gây chiến với Đại Thịnh.

Tuy nhiên, cách đây không lâu, Tam công chúa an toàn trở về nước Thiên Đảo, cùng Kim đại tướng quân vào cung giải cứu Hoàng đế, đồng thời Quốc sư bị người thần bí ám sát, không may bỏ mạng.

Hoàng đế nước Thiên Đảo được giải cứu, nội chiến chấm dứt.

Quân đội của nước Thiên Đảo đậu gần cảng thành Vạn Hải đã được sơ tán, Hoàng đế của nước Thiên Đảo cũng gửi thư xin lỗi tới Hoàng đế Đại Thịnh, cầu xin Hoàng đế Đại Thịnh bỏ qua chuyện xưa, khôi phục mối bang giao hai nước.

Lạc Thanh Hàn thông báo tin này trong buổi thượng triều sáng hôm sau.

Đây có thể coi là tin vui duy nhất trong những ngày gần đây.

Quần thần lộ ra nụ cười, lúc chúc mừng Hoàng đế, bọn họ không quên nịnh nọt Hoàng đế, nhờ Hoàng đế thông minh

sáng suốt nên mới được ông trời che chờ, khiến kẻ địch không chiến mà lui.

Hiện giờ chiến tranh kết thúc, Tiêu Lăng Phong đương nhiên phải dẫn quân về triều.

Tuy nhiên, thành Vạn Hải cách Thịnh Kinh khá xa, ít nhất phải mất hai tháng mới về đến nơi.

Hôm nay là hai mươi ba tháng chạp, Tiêu Hề Hề muốn rời cung ăn bữa cơm với các sư huynh, Lạc Thanh Hàn đương nhiên đi cùng nàng.

Bọn họ không ra quán ăn bên ngoài, mà tụ tập ăn lẩu ở ngoài sân chỗ các sư huynh ở.

Nguyên liệu và gia vị lẩu đều do các sư huynh tự tay chuẩn bị.

Trước đây khi ở Huyền Môn, bọn họ cũng thường tụ tập ăn lẩu nướng thịt, thế nên bọn họ nắm cách nấu lẩu trong lòng bàn tay.

Vì Lạc Thanh Hàn và Phương Vô Tửu không ăn cay được, cho nên bọn họ làm một nồi lẩu uyên ương.

Tiêu Hề Hề dùng đũa gắp một miếng thịt dê lớn, cho vào nồi nấu chín, sau đó nhúng vào nước chấm, phết nước sốt đậm đà rồi nhét vào miệng ăn ngon lành.

Bùi Thiên Hoặc nhấp một ngụm rượu, chặc lưỡi.

“Chỉ thiếu mỗi tiểu sư đệ, thì sư huynh sư đệ sư muội chúng ta tề tựu đủ rồi, cũng không biết tiểu sư đệ bao giờ mới về tới?”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Đệ ấy đi theo đại quân của Tiêu Lăng Phong, chừng hai tháng mới về.”

Tiêu Hề Hề gắp một miếng thịt dê lớn, cho vào nồi rồi hỏi.

“Tiểu sư đệ không phải thích Tam công chúa sao? Đệ ấy nỡ bỏ

Tam công chúa à?”

Phương Vô Tửu tiện tay gắp miếng cá cho Lão Vương đang ngồi xổm dưới chân mình, bình tĩnh nói “Dù không nỡ thì đệ ấy cũng sẽ về một chuyến.”

Tiêu Hề Hề khó hiểu “Tại sao?”

Ôn Cựu Thành một tay cầm sách, một cầm đũa gắp rau ăn, nghe vậy ngẩng đầu nhìn nàng nói.

“Đệ ấy biết chuyện muội bạc đầu trong một đêm, lòng nóng như lửa đốt, sao có thể ở lại nước Thiên Đảo được? Nhất định phải về tận mắt nhìn thấy muội.”

Bùi Thiên Hoặc lại rót cho mình một ly rượu, cảm thán nói “Vợ dù có quan trọng đến mấy cũng không bằng sư tỷ.”

Tiêu Hề Hề sợ nhất là người khác nhắc đến mái tóc bạc của mình.

Không phải nàng thấy mái tóc trắng của mình quá xấu, mà nàng sợ Lạc Thanh Hàn sẽ thấy khó chịu.

Mái tóc nàng bạc là vì cứu Lạc Thanh Hàn, ngoài mặt Lạc Thanh Hàn không nói ra, nhưng trong lòng vẫn luôn để ý chuyện này.

Hắn âm thầm nhờ người của thái y viện tìm cách làm đen tóc, hy vọng Hề Hề có thể khôi phục như ban đầu.

Những chuyện này hắn không nói cho Hề Hề biết, nhưng Phương Vô Tửu lại kể hết cho nàng nghe.

Tiêu Hề Hề gắp một phần lớn thịt dê mới trụng vào bát của Ôn Cựu Thành, cưỡng ép đổi chủ đề.

“Nhị sư huynh đừng đọc sách nữa, nhanh ăn thịt đi, thịt dê này ngon lắm!”

Ôn Cựu Thành lập tức buông sách trong tay xuống, ăn một miếng thịt dê, cười nói "Quả nhiên rất ngon."

Bùi Thiên Hoặc lập tức đặt ly rượu lên bàn, cười như có như không nói.

"Thì ra trong mắt Hề Hề chỉ có nhị sư huynh, tam sư huynh ta đây không xứng ăn thịt dê trụng của muội sao?"

Tiêu Hề Hề nhanh tay gắp một đũa thịt dê khác bỏ vào bát của Bùi Thiên Hoặc.

Bùi Thiên Hoặc tức thì hài lòng.

Phương Vô Tửu thở dài một hơi "Tới bây giờ ta cũng chưa ăn được một miếng thịt dê nào."

Tiêu Hề Hề đành phải trụng thêm một miếng thịt dê cho đại sư huynh.

Lạc Thanh Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng, không nói gì, chỉ nhìn nàng chăm chăm.

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng lại đưa đũa về phía dĩa thịt dê cắt lát, phát hiện thịt dê đã hết, chỉ còn lại chiếc dĩa trống trơn.

Tiêu Hề Hề chỉ đành đổi hướng, gắp miếng cá luộc chín cho vào bát của Lạc Thanh Hàn, sau đó nghiêng người nói nhỏ với hắn.

"Cá này ngon hơn thịt dê, đặc biệt tươi ngon, ta sẽ không nói với người khác, ta chỉ nói chàng biết."

Chương 1118: Cấp báo

Ăn lẩu xong, Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn đi dạo chợ đêm.

Đến khi ăn chơi thỏa thích, hai người mới về cung.

Cả hai người đều mệt, không có ý định làm gì khác nên đi tắm rồi đi ngủ.

Rạng sáng hôm sau, một mật báo khẩn được đưa vào cung.

Lúc này, Lạc Thanh Hàn vừa rời khỏi cung Vân Tụ, liền thấy Triệu Hiền cầm một mật báo chạy nhanh tới.

Hắn quỳ một chân xuống nói "Bệ hạ, đây là cấp báo được gửi từ nước Nam Nguyệt, mời ngài xem qua!"

Được biết đây là cấp báo được gửi từ nước Nam Nguyệt, trong lòng Lạc Thanh Hàn chùng xuống, một loại dự cảm không lành nảy sinh.

Ban đầu Nam Nguyệt xảy ra nội loạn, Tiêu Hề Hề dùng thân phận công chúa Nam Phượng đi theo sứ đoàn Nam Nguyệt đến Thịnh Kinh cầu cứu, Hoàng đế Đại Thịnh Lạc Thanh Hàn đồng ý cho Nam Nguyệt mượn ba mươi ngàn binh mã, giúp nước Nam Nguyệt mau chóng dập tắt nội loạn.

Sau khi ba mươi ngàn binh mã đó đến Nam Nguyệt thì không có tin tức gì.

Bây giờ đã hai năm trôi qua.

Không ít triều thần lo lắng khi nhắc đến chuyện này, chỉ là nội loạn ở một nước nhỏ, theo lý mà nói thì nên kết thúc từ lâu rồi,

sao đến giờ vẫn chưa có tin tức?

Bây giờ đột nhiên nhận được cấp báo từ Nam Nguyệt, Lạc Thanh Hàn theo bản năng cảm thấy đây không phải là tin tốt.

Hắn mở cấp báo, đọc nhanh nội dung trong thư.

Buổi sáng mùa đông cực kỳ lạnh, gió thổi qua làm tai đau như dao cắt.

Nhưng Lạc Thanh Hàn dường như không cảm nhận được.

Hắn cầm lá thư mỏng, im lặng hồi lâu mới chậm rãi thở ra.

"Đi thôi."

Long xa tiếp tục tiến về phía trước, thuận lợi đến điện Nghị Sự như thường lệ.

Văn võ bá quan đứng theo cấp bậc, cung kính hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nhìn đám người cúi đầu phía dưới, hồi lâu mới nói "Trẫm vừa nhận được từ cấp báo từ nước Nam Nguyệt, Nam Nguyệt vương đã bạo bệnh qua đời."

Chỉ một câu đơn giản nhưng lại như quả bom nổ tung trong đầu mọi người.

Mọi người đều sững sờ, qua hồi lâu mới định thần lại.

Bọn họ sớm đã nghe nói Nam Nguyệt vương bệnh nặng, nhưng đã qua hai năm, bọn họ tưởng bệnh của Nam Nguyệt vương đã khỏi, nào ngờ người đã chết rồi.

Có người kiềm không được hỏi "Bây giờ Nam Nguyệt vương không còn, vậy hiện giờ nước Nam Nguyệt do ai nắm giữ? Còn ba mươi ngàn binh mã chúng ta phái tới nước Nam Nguyệt như thế nào rồi? Nội loạn ở Nam Nguyệt có còn đánh tiếp hay không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời.

Trong đầu của hắn bây giờ chỉ nghĩ làm sao nói chuyện này với Hề Hề?

Dù nàng không phải con gái ruột của Nam Nguyệt vương nhưng nàng vẫn có chút tình cảm với bà ấy, khi biết tin Nam Nguyệt vương qua đời, nàng chắc chắn sẽ rất đau buồn.

Vừa lúc đó có người nhắc đến Quý phi.

"Nam Nguyệt vương không có con trai, chỉ có một người con gái là Quý phi nương nương, bây giờ Nam Nguyệt vương không còn, nước Nam Nguyệt không thể thiếu người cai quản, Quý phi nương nương là công chúa của Nam Nguyệt, có phải nên quay về chủ trì đại cục không?"

Nam Nguyệt khác với Đại Thịnh, hoàng vị của Đại Thịnh chỉ có thể được truyền cho con trai, nhưng vương vị của Nam Nguyệt có thể truyền cho cả con trai lẫn con gái.

Nói cách khác, Quý phi nương nương là công chúa duy nhất của Nam Nguyệt, là người thừa kế chính thống duy nhất của Nam Nguyệt vương.

Để nàng chủ trì đại cục là danh chính ngôn thuận.

Lời này vừa nói ra, liền có người nhảy ra phản đối.

"Quý phi nương nương đã gả đến Đại Thịnh, tục ngữ nói lấy gà theo gà, nếu nàng đã là phi tần của Đại Thịnh, thì nàng đã là người của Đại Thịnh, dù nước Nam Nguyệt có xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan gì đến nàng!"

Các đại thần trong triều có ý kiến khác nhau về chuyện này nên chia thanh hai nhóm.

Một nhóm cho rằng có thể để Quý phi trở về chủ trì đại cục, để nước Nam Nguyệt thành vật trong túi của Đại Thịnh.

Một nhóm người khác cho rằng Quý phi là nữ nhân, nữ nhân không được can chính, đây là quy tắc không thể thay đổi!

Hai bên vì chuyện này xảy ra tranh cãi.

Lạc Thanh Hàn không kiên nhẫn nghe bọn họ cãi nhau, buổi thượng triều hôm nay kết thúc sớm.

Sau khi rời điện Nghị Sự, hắn không trực tiếp đến ngự thư phòng để phê duyệt tấu chương, mà ngẩn người nhìn về phía cung Vân Tụ.

Thường công công lặng lẽ đứng bên cạnh hắn, tận tụy làm nền.

Phải rất lâu sau mới nghe thấy Hoàng đế lên tiếng.

"Ngươi nghĩ chuyện này nên nói thế nào với Quý phi?"

Thường công công biết Hoàng đế đang nói đến cái chết của Nam Nguyệt vương.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi mới thận trọng nói.

"Chuyện này có thể giấu được một thời gian, nhưng không thể giấu được cả đời, thay vì để Quý phi nương nương biết chuyện này từ người khác, ngài nên tự mình nói cho nương nương biết, tránh để nương nương nghĩ quá nhiều. Theo nô tài thấy, Quý phi nương nương không phải là nữ nhân yếu đuối dễ bị đánh bại. Trong lòng nương nương cũng có tính toán, chi bằng ngài cứ nói thật với nương nương."

Lạc Thanh Hàn chậm rãi thở ra "Bãi giá đến cung Vân Tụ."

Lúc này Tiêu Hề Hề vừa bò ra khỏi chiếc giường ấm áp.

Nàng ngồi trước gương trang điểm, uể oải ngáp.

Chiết Chi giúp nàng chải tóc đơn giản mới mẻ.

Vì không cần ra ngoài nên nàng không đeo quá nhiều trang sức, chỉ cài có hai trâm vàng.

Giọng Thanh Tùng vang lên ngoài cửa.

“Khởi bẩm Quý phi nương nương, Hoàng thượng tới rồi.”

Tiêu Hề Hề hơi sửng sốt, lộ ra vẻ ngạc nhiên, thường ngày vào giờ này Hoàng thượng đều ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương mà, lẽ nào xảy ra chuyện gì rồi?

Chiết Chi dìu Quý phi đứng dậy đi về phía cửa.

Mọi người hành lễ với Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nắm tay Hề Hề, trầm giọng nói “Không phải đã nói nàng không cần ra ngoài đón ta sao?”

Tiêu Hề Hề cười ngọt ngào với hắn, nhẹ giọng nói “Dù sao cũng chỉ có mấy bước, có sao đâu.”

Lạc Thanh Hàn dẫn nàng vào phòng.

Hắn cho mọi người lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hắn và Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề tinh tường nhận ra Lạc Thanh Hàn có chuyện muốn nói với mình, nàng chớp mắt, tò mò nhìn hắn.

“Sao trông chàng nghiêm túc thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chăm chăm, một lúc lâu sau mới khó nhọc mở miệng “Ta vừa nhận được cấp báo từ Nam Nguyệt, nói Nam Nguyệt vương đã bạo bệnh qua đời.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Mắt nàng mở to đầy hoài nghi “Sao lại như vậy? Chuyện xảy ra khi nào?”

Lạc Thanh Hàn "Khoảng hai tháng trước."

Hắn nhìn Hề Hề chăm chú, sợ nàng không chịu nổi đả kích này.

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Ta còn tưởng có sư phụ ở đó, bà ấy sẽ không sao, nào ngờ ……."

Nào ngờ một người lợi hại như sư phụ cũng không thể trị khỏi bệnh cho Nam Nguyệt vương.

Tuy nàng và Nam Nguyệt vương không phải mẹ con ruột, nhưng Nam Nguyệt vương đối với nàng rất tốt, nàng cũng thật lòng xem Nam Nguyệt vương là sư mẫu.

Hiện giờ nghe tin Nam Nguyệt vương qua đời, nàng thật sự không thể tiếp nhận được.

Lạc Thanh Hàn giơ tay ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt, dùng lòng bàn tay vỗ về lưng nàng, yên lặng an ủi nàng.

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nói "Ta rất lo cho sư phụ."

Sư phụ hẳn phải chịu đựng đau buồn và áp lực nhiều hơn cả nàng.

Cũng không biết bây giờ sư phụ thế nào rồi?

Chương 1119: Đào một cái hố lớn cho hắn

Lạc Thanh Hàn "Ta đã sai người gửi mật thư tới nước Nam Nguyệt, bảo bọn họ nghe ngóng tình hình hiện giờ của Huyền Cơ Tử."

Tiêu Hề Hề trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói.

"Ta muốn đến Nam Nguyệt một chuyến."

Động tác của Lạc Thanh Hàn hơi khựng lại, sau đó tiếp tục vỗ về lưng nàng, khàn giọng hỏi "Nàng đến Nam Nguyệt, ta phải làm sao?"

Tiêu Hề Hề không thể trả lời.

Lạc Thanh Hàn thật sự muốn đến Nam Nguyệt với nàng.

Nhưng chuyện này không khả thi.

Chưa nói đến thân phận Hoàng đế Đại Thịnh của hắn, nhìn vào tình hình hiện tại của Thái hoàng thái hậu, chuyện hắn rời khỏi Thịnh Kinh là không thể.

Tiêu Hề Hề rúc vào trong ngực hắn, đợi bình tĩnh lại một chút, nàng mới nhỏ giọng nói.

"Ta chỉ tùy tiện nói thôi, chàng đừng xem là thật, dù ta có tới Nam Nguyệt cũng chưa chắc giúp được sư phụ. Lát nữa ta sẽ nhờ các sư huynh đến Nam Nguyệt một chuyến. Có họ ở đó, áp lực của sư phụ hắn sẽ giảm bớt."

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn lên đỉnh tóc nàng "Xin lỗi."

Hắn biết mình quá ích kỷ, hắn không muốn Hề Hề cách quá xa mình.

Hắn không muốn xa nàng.

Tiêu Hề Hề an ủi ngược lại hắn "Không sao, giữa ta và chàng không cần nói những lời này."

Cảm giác tội lỗi trong lòng Lạc Thanh Hàn ngày càng mãnh liệt.

Hắn không khỏi ôm chặt Hề Hề.

Hắn khàn giọng nói nhỏ.

"Hề Hề, ta không thể sống thiếu nàng được."

……

Tiêu Hề Hề sai người mời Phương Vô Tửu tới.

Nàng báo tin Nam Nguyệt vương bạo bệnh qua đời với y, nhờ y đến Nam Nguyệt một chuyến, xem thử sư phụ bây giờ thế nào.

Phương Vô Tửu không có nhiều phản ứng trước cái chết của Nam Nguyệt vương.

Y thậm chí sớm dự đoán được kết quả này.

Sở dĩ Nam Nguyệt vương có thể sống đến giờ đều là do Huyền Cơ Tử đã giúp bà ấy sửa mệnh.

Huyền Cơ Tử dùng nửa cái mạng của mình kéo dài tuổi thọ của bà ấy hơn hai mươi năm.

Đây đã là giới hạn của ông ấy rồi.

Có lẽ bản thân Huyền Cơ Tử đã chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện

này.

Phương Vô Tửu trầm giọng nói "Ừm, ta về thu dọn đồ đạc trước, sáng mai cùng tam sư đệ đến Nam Nguyệt, sau này có chuyện gì cần giúp đỡ, muội có thể tìm nhị sư đệ."

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Tuy nhiên, đêm hôm đó, phía bên thái miếu truyền đến một tin —

Thái hoàng thái hậu không xong rồi!

Lạc Thanh Hàn hôn lên trán Hề Hề, trầm giọng an ủi nàng.

"Đừng lo, nàng cứ ngủ đi, ta đi rồi về."

Hắn vén chăn xuống giường, không cần ai hầu hạ, hắn tự mặc y phục rồi sải bước ra ngoài.

Thường công công khoác áo choàng đã chuẩn bị sẵn cho Hoàng đế, đồng thời nhỏ giọng nói.

"Nghe ý của thái y là lần này Thái hoàng thái hậu không ổn thật rồi, ngài phải chuẩn bị tinh thần."

Trên mặt Lạc Thanh Hàn không có biểu cảm gì, trước giờ vẫn luôn lạnh nhạt.

"Chuẩn bị xe ngựa, trẫm muốn đến thái miếu xem thử."

"Vâng."

Xe ngựa của Hoàng đế nhanh chóng rời cung, lao đến thái miếu trong đêm.

Ngay lúc Lạc Thanh Hàn bước vào thái miếu, thì nghe thấy một tiếng hét chói tai ở phía trước.

"Thái hoàng thái hậu qua đời rồi!"

Bước chân Lạc Thanh Hàn khựng lại, sau đó tăng tốc đi về phía trước.

Thường công công và các cung nhân vội vàng đuổi theo.

Khi bọn họ vội vã đến phòng ngủ của Thái hoàng thái hậu, chỉ thấy bà nằm thẳng trên giường bất động, mắt nhắm nghiền, sắc mặt xám xịt, dường như không còn hơi thở.

Thái y quỳ trên đất nghẹn ngào nói.

“Khởi bẩm bệ hạ, Thái hoàng thái hậu qua đời rồi!”

Lạc Thanh Hàn ngẩn người nhìn Thái hoàng thái hậu trên giường, ánh mắt dừng trên khuôn mặt già nua gầy gò, không còn sức sống của bà, hồi lâu mới trầm giọng nói.

“Truyền lệnh xuống, truyền các tông thân đến thái miếu.”

“Vâng.”

Các tông thân sau khi nhận được tin Thái hoàng thái hậu qua đời, ai nấy sợ hãi tỉnh cả ngủ, gần như bò ra khỏi giường, mặc quần áo nhanh nhất có thể, cưỡi ngựa phóng thẳng đến thái miếu.

Chẳng mấy chốc, tất cả các tông thân đã tập trung ở thái miếu.

Bọn họ mặc y phục trắng trơn, quỳ xuống đất khóc lớn trước thi thể của Thái hoàng thái hậu.

Đêm nay đến cả Anh vương Lạc Dạ Thần ngày thường luôn vô tư cũng khóc một lúc.

Lạc Thanh Hàn là người duy nhất không rơi nước mắt.

Hắn chỉ lặng lẽ đứng đó, trơ mắt nhìn thái y dùng tấm vải trắng che người của Thái hoàng thái hậu.

Ngoài cửa có tiếng của một võ tướng, nói có việc muốn cầu kiến Anh vương.

Được Hoàng đế cho phép, Anh vương Lạc Dạ Thần đứng dậy ra ngoài.

Võ tướng nói nhỏ gì đó vào tai Anh vương.

Nghe xong, sắc mặt Lạc Dạ Thần thay đổi rõ rệt "Chuyện này thật sao?"

Võ tướng nói "Đương nhiên là thật, người cũng đã ở ngoài cổng thành rồi, vương gia không tin thì có thể tự mình đi xem."

Lạc Dạ Thần nghĩ đối phương sẽ không dám nói dối chuyện quan trọng như vậy, lập tức xoay người đi vào phòng, nhanh chóng nói với Hoàng đế.

"Bệ hạ, người của Tuần Phòng Ti vừa đến báo tin, nói là Khánh Liêu vương, Lâm Nam vương với cả Phụng Dương vương được Thái hoàng thái hậu triệu đến, muốn vào thành bàn bạc một việc rất quan trọng với Thái hoàng thái hậu, bọn họ đã đến bên ngoài cổng thành, ngài xem phải làm sao?"

Tuy Lạc Dạ Thần đã cố ý hạ thấp giọng, nhưng rất nhiều người vẫn nghe thấy.

Nét mặt của những người đó lần lượt thay đổi.

Phiên vương không được triệu kiến thì không được vào kinh, đây là quy luật từ xưa đến nay.

Một khi phiên vương tự ý vào kinh sẽ bị khép tội mưu phản!

Tuy Khánh Liêu vương, Lâm Nam vương và Phụng Dương vương nói được Thái hoàng thái hậu triệu vào kinh, nhưng chỉ dụ của Thái hoàng thái hậu và thánh chỉ của Hoàng đế là hai chuyện khác nhau, không thể gộp chung để nói.

Mọi người hồi hộp chờ đợi phản ứng của Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn nhìn thi thể của Thái hoàng thái hậu, cuối cùng cũng hiểu được ý trong lời của bà nói trước khi chết là gì.

Bà nói dù bà chết rồi, thì cũng sẽ có người khác đến kéo hắn xuống hoàng vị.

Những người khác mà bà nói có lẽ ám chỉ những phiên vương đang nhìn chằm chằm hắn như hổ đói.

Từ những ngày đầu Đại Thịnh lập quốc, quyền lực của phiên vương các nơi ngày càng hùng mạnh, trở thành cái gai trong lòng các Hoàng đế qua bao triều đại, hầu như Hoàng đế nào cũng muốn tiêu diệt phiên vương, bao gồm cả phụ thân Thịnh Vĩnh Đế của Lạc Thanh Hàn.

Tiếc là bọn họ không ai thành công.

Phiên vương các nơi vẫn tự nắm binh quyền, có quyền kiểm soát tuyệt đối với toàn bộ nhân khẩu, thuế má và luật pháp trong đất phong của mình.

Dùng từ "vua một cõi" để hình dung bọn họ cũng không quá.

Tuy nhiên, vua một cõi chung quy vẫn là vua một cõi, trong số bọn họ có người đầy dã tâm muốn bỏ đi hai từ một cõi để trở thành vua thật sự, chẳng hạn như Tây Lăng vương quá cố.

Lạc Thanh Hàn vốn tưởng thất bại của Tây Lăng vương sẽ khiến những phiên vương này sợ hãi, ít nhất mấy năm tới sẽ không có động tĩnh gì lớn.

Điều hắn không ngờ là Thái hoàng thái hậu trước khi chết đào một cái hố lớn cho hắn.

Thái hoàng thái hậu biết những phiên vương này để mắt tới hoàng quyền, nhưng bà vẫn muốn triệu bọn họ về Thịnh Kinh vào lúc này, rõ ràng là bà muốn bọn họ tranh đoạt hoàng vị với Lạc Thanh Hàn.

Dù bà có chết, dù phải đẩy Đại Thịnh vào nguy cơ diệt vong, bà vẫn muốn giáng một đòn thật mạnh cho Lạc Thanh Hàn!

Chương 1120: Chúng ta phải cứu ông ấy!

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi.

“Bọn họ mang theo bao nhiêu người?”

Sắc mặt Lạc Dạ Thần khó coi “Trời quá tối nhìn không rõ, đoán chừng ít nhất có ba mươi ngàn người.”

Cũng tức là nói, số lượng người được ba phiên vương mang đến tối nay chắc chắn hơn ba mươi ngàn người, có lẽ ngày mai sẽ còn nhiều binh mã đến hơn.

Nhiều binh mã tập trung bên ngoài thành Thịnh Kinh như vậy, nếu thật sự khai chiến, chắc chắn sẽ là một trận chiến đẫm máu.

Lạc Thanh Hàn nhìn Xương Quốc công bên cạnh, hỏi “Người thấy chuyện này nên làm thế nào?”

Xương Quốc công tiền nhiệm là cậu của Thịnh Vĩnh Đế, năm năm trước đã qua đời. Xương Quốc công hiện tại là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo đôn hậu, xét vai vế thì ông cũng được coi là cậu họ của Lạc Thanh Hàn.

Xương Quốc công không ngờ Hoàng đế lại đột nhiên hỏi mình, ngẩn ra một lát mới nói.

“Người đến là khách, nếu Khánh Liêu vương, Lâm Nam vương và Phụng Dương vương đều đã đến, không có lý gì lại đuổi khách đi. Theo thần thấy, chi bằng để ba người họ vào thắp nén nhang cho Thái hoàng thái hậu, sau đó ngồi xuống nói chuyện.”

Lạc Thanh Hàn nhìn ông thật lâu, đến khi Xương Quốc công thấy da đầu tê dại, Lạc Thanh Hàn mới lạnh lùng lên tiếng.

“Vậy làm theo ý của Xương Quốc công, mời Khánh Liêu vương, Lâm Nam vương và Phụng Dương vương vào thành, còn binh mã mà bọn họ mang theo, không ai được phép bước qua cổng thành.”

Hắn bảo Anh vương Lạc Dạ Thần đích thân canh gác cổng thành, nếu ai dám tự ý qua cổng thành, giết không tha!

Lạc Dạ Thần âm thầm sờ kim tơ giáp mềm dưới lớp quần áo.

Cũng may hôm nay y ra ngoài có mặc giáp, dù khai chiến thật thì y cũng có thể dựa vào kim tơ giáp mềm sống sót một thời gian.

Lạc Dạ Thần đứng trên tường thành cao, truyền đạt ý chỉ của Hoàng đế xuống phía dưới.

Khánh Liêu vương, Lâm Nam vương và Phụng Dương vương bàn bạc một lúc, cuối cùng quyết định cử Lâm Nam vương làm đại diện vào thành diện thánh, hai phiên vương còn lại ở ngoài thành, đề phòng có biến.

Cổng thành nặng nề mở ra một khe hở, vừa đủ cho một người lớn đi qua.

Lâm Nam vương một mình bước vào.

Cổng thành lập tức đóng chặt lại.

Lạc Dạ Thần chắp tay chào Lâm Nam vương.

“Hoàng thúc, phiền người tháo bỏ bội kiếm.”

Dù cả hai đều họ Lạc, nhưng qua nhiều thế hệ tiếp nối, quan hệ huyết thống giữa họ cũng đã khá xa.

Từ lúc sinh ra đến giờ, Lạc Dạ Thần chưa từng gặp Lâm Nam

vương, hôm nay là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Lâm Nam vương trông khoảng bốn mươi, thân hình hơi mập, trông trắng trẻo mũm mĩm, khá là hòa nhã.

Ông sảng khoái cởi bội kiếm ra khỏi thắt lưng, trao nó vào tay một võ tướng, mỉm cười nói.

"Như vầy đã được chưa?"

Ông không hề sợ đối phương sẽ làm gì mình.

Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương đang chờ bên ngoài với hơn ba mươi ngàn binh mã, Lâm Nam vương đã hẹn trước với bọn họ, nếu trước khi trời sáng mà ông vẫn chưa quay về, Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương sẽ lập tức ra lệnh công thành.

Đến lúc đó thì cá chết lưới rách!

Lạc Dạ Thần kiểm tra người ông từ trên xuống dưới, không thấy trên người ông có vũ khí gì nữa mới nghiêng người chỉ vào xe ngựa đậu bên cạnh.

"Mời hoàng thúc lên xe, xa phu sẽ đưa người đến gặp bệ hạ."

Lâm Nam vương cười cảm ơn, rồi được người bên cạnh đỡ lên xe ngựa.

Xa phu đánh xe về phía thái miếu.

Tiếng vó ngựa nhỏ dần, rồi biến mất trong màn đêm dày đặc.

……

Tiêu Hề Hề đang ở trong một làn sương trắng.

Nàng nhìn quanh, rồi nhanh chóng nhận ra một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước mặt nàng không xa.

Hai mắt nàng sáng lên, chạy nhanh tới, vui vẻ gọi.

“Sư phụ!”

Huyền Cơ Tử xoay người, lộ ra khuôn mặt già nua, mái tóc dài trắng như tuyết xõa sau lưng, đạo bào trắng xám rộng tay lay động.

Ông nhìn Tiêu Hề Hề đến gần, trên mặt không tự chủ hiện lên nụ cười hiền lành.

“Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề như chim én lao vào vòng tay ông, giọng đầy thương nhớ nói “Sư phụ, con nhớ người lắm.”

Huyền Cơ Tử sờ tóc nàng “Sao tóc con cũng bạc thế này?”

Nhắc đến chuyện này, Tiêu Hề Hề không tránh khỏi chột dạ.

Nàng không biết phải giải thích thế nào nên chỉ có thể lắp bắp xin lỗi.

“Xin … xin lỗi.”

Huyền Cơ Tử “Sao phải xin lỗi ta?”

Tiêu Hề Hề cúi đầu, như đứa trẻ phạm lỗi “Con đã hứa với người, sẽ không dễ dàng sửa mệnh cho người khác, nhưng con lại thất hứa, con đã nuốt lời.”

Huyền Cơ Tử bất đắc dĩ thở dài “Bỏ đi, đều là số mạng.”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, đang muốn nói gì đó thì chợt phát hiện tim Huyền Cơ Tử chảy đầy máu tươi!

Sau đó có một bàn tay đâm xuyên ngực Huyền Cơ Tử!

Tiêu Hề Hề sợ tái mặt, hoảng sợ mở to hai mắt “Sư phụ!”

Sắc mặt Huyền Cơ Tử lập tức tái nhợt.

Ông há miệng phun một ngụm máu lớn, sau đó loạng choạng ngã xuống.

Tiêu Hề Hề đưa tay ra đỡ nhưng không được.

Sau đó nàng giật mình tỉnh giấc!

Nàng mở mắt ngồi bật dậy, thở hổn hển, toàn thân run rẩy.

Cung nữ thái giám trực đêm nghe thấy tiếng động vội mở cửa bước vào.

Bọn họ thắp nến, lo lắng nhìn Quý phi nương nương.

Sắc mặt Quý phi nương nương trắng bệch như tờ giấy, trong mắt đầy sợ hãi.

Gọi nàng không trả lời.

Dáng vẻ này rõ ràng là gặp ác mộng.

Các cung nữ thái giám sợ Quý phi bị dọa sợ xảy ra chuyện, vội vàng sai người mời thái y.

Chẳng mấy chốc, những người khác trong cung Vân Tụ cũng bị đánh thức, tập trung gần phòng ngủ.

Phương Vô Tửu vội vàng cầm hộp thuốc chạy tới.

Y bước qua đám đông vào phòng ngủ.

Bảo Cầm đang an ủi Quý phi, vừa thấy Phương thái y tới, Bảo Cầm lập tức đứng dậy nhường chỗ ngồi bên giường.

“Phương thái y, ngài mau khám cho Quý phi nương nương, vừa nãy nương nương gặp ác mộng, bị dọa rất sợ hãi.”

Phương Vô Tửu bắt mạch cho Tiêu Hề Hề trước, phát hiện

mạch của nàng bình thường, ngoại trừ có hơi đập nhanh.

Y ra hiệu cho những người khác ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại y, Tiêu Hề Hề và Bảo Cầm.

Phương Vô Tửu lấy kim bạc châm cứu cho Tiêu Hề Hề.

Lúc này Tiêu Hề Hề mới tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Khi nhìn rõ người ngồi trước mặt là Phương Vô Tửu, mắt nàng lập tức đỏ lên.

“Đại sư huynh, ta vừa gặp ác mộng, mơ thấy sư phụ bị người khác giết!”

Tim Phương Vô Tửu thắt lại.

Nếu người khác gặp ác mộng thì đó hẳn chỉ là ác mộng, nhưng Tiêu Hề Hề thì khác, muội ấy có thiên nhãn, có thể nhìn thấy tương lai mà người khác không thể nhìn thấy.

Những cơn ác mộng của muội ấy sẽ trở thành hiện thực.

Phương Vô Tửu cố hết sức làm Tiêu Hề Hề bình tĩnh lại, y hỏi chi tiết về giấc mơ.

Tiêu Hề Hề kể lại tất cả chi tiết mà nàng vẫn còn nhớ.

Tim Phương Vô Tửu chùng xuống đáy sau khi nghe những gì nàng nói.

Xét theo từng chi tiết, cơn ác mộng này không giống một giấc mơ bình thường, nó rất có thể sẽ thành hiện thực!

Tiêu Hề Hề nắm chặt tay áo của y, hai mắt đỏ hoe nói.

“Sư phụ gặp nguy hiểm, chúng ta phải cứu ông ấy!”

Chương 1121: Cẩn thận vẫn là trên hết

Trong thái miếu, đèn đuốc sáng trưng.

Các tông thân biết Lâm Nam vương đang đến, lần lượt đứng dậy, rướn cổ nhìn về phía cửa.

Chỉ có Hoàng đế không có động tĩnh gì.

Khi Lâm Nam vương bước tới cửa sảnh phụ, ông bị Triệu Hiền chặn lại.

Triệu Hiền đích thân lục soát người Lâm Nam vương một cách cẩn thận.

Trong ủng của Lâm Nam vương tìm thấy một con dao găm.

Ông không hề hoảng loạn, bất lực giải thích.

“Đây là thứ bổn vương dùng tự vệ.”

Triệu Hiền không đi sâu nghiền ngẫm câu này là thật hay giả, hắn đưa con dao găm cho cấm vệ bên cạnh rồi chắp tay với Lâm Nam vương.

“Vương gia, thứ cho mạt tướng mạo phạm, con dao găm này sẽ tạm thời giao cho chúng thuộc hạ bảo quản, chừng nào ngài đi, chúng thuộc hạ sẽ trả cho ngài.”

Lâm Nam vương “Các ngươi quá cẩn thận rồi.”

Triệu Hiền “Cẩn thận vẫn là trên hết.”

Lâm Nam vương không nói gì nữa, đi vào bên trong sảnh.

Lúc ông thấy các tông thân đứng đầy sảnh, cũng không ngạc nhiên, hành lễ với vị đế vương trẻ tuổi ngồi phía trên.

“Vi thần bái kiến bệ hạ.”

Lạc Thanh Hàn sai người ban cho ông một chỗ ngồi.

Sau khi Lâm Nam vương ngồi xuống, những người khác cũng ngồi theo, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào Lâm Nam vương.

Dù bị rất nhiều cặp mắt nhìn chằm chằm nhưng Lâm Nam vương lại không hề thấy lo lắng hay bất an.

Ông vội hỏi “Không biết vi thần có thể gặp Thái hoàng thái hậu không? Nghe tin Thái hoàng thái hậu bệnh nặng, vi thần rất lo lắng, rất muốn thăm nương nương một lát.”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói “Hoàng tổ mẫu đã qua đời rồi.”

Lâm Nam vương sửng sốt, rất kinh ngạc “Sao nhanh thế?”

Nét mặt kinh ngạc của ông dường như không hề ra vẻ, xem ra ông thật sự không ngờ Thái hoàng thái hậu lại qua đời sớm như vậy.

Đôi mắt ông nhanh chóng đỏ lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ buồn bã.

“Thế mà vi thần không được gặp Thái hoàng thái hậu lần cuối.”

Lạc Thanh Hàn “Hoàng tổ mẫu đi rất thanh thản, hoàng thúc bớt đau buồn.”

Lâm Nam vương dùng ống tay áo lau nước mắt “Vi thần nhất thời không kiềm được cảm xúc, khiến bệ hạ chê cười rồi, Thái hoàng thái hậu qua đời, người đau buồn nhất hẳn là ngài mới phải, phải là vi thần an ủi ngài mới đúng, sao có thể để ngài an ủi ngược lại vi thần? Vi thần thật là đáng chết.”

Lạc Thanh Hàn "Quả thật trong lòng trẫm rất buồn, vốn dĩ trẫm không có nhiều người thân, bây giờ lại thêm một người nữa mất đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, trẫm thật sự sẽ trở thành kẻ cô độc."

Lâm Nam vương vội an ủi "Bệ hạ đừng nói như vậy, ngài còn có vi thần, vi thần mãi là người nhà của ngài."

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nhìn ông "Nếu người là người nhà của trẫm, sao lại dẫn theo nhiều binh mã như vậy đến trước cổng thành? Dù lo lắng cho bệnh tình của hoàng tổ mẫu, muốn đến gặp bà ấy lần cuối, cũng không cần dẫn theo nhiều binh mã vậy chứ?"

Cuối cùng cũng đến trọng điểm!

Các tông thân có mặt đều dỏng tai lên, nín thở chờ đợi trả lời của Lâm Nam vương.

Nét mặt Lâm Nam vương trở nên phức tạp.

Ông thở dài một tiếng.

"Nói thật thì chúng ta cũng không muốn dẫn nhiều binh mã như vậy đến Thịnh Kinh. Dù sao làm vậy cũng rất dễ gây hiểu lầm. Nhưng đây là mệnh lệnh trước khi lâm chung của Thái hoàng thái hậu, bà ấy sai người gửi thư cho chúng ta, nói nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của Tiên hoàng không phải do bệnh, mà là bị người khác hại. Hung thủ rất có thể đang ẩn náu trong hoàng cung, hơn nữa còn có quan hệ với bệ hạ. Tránh để hung thủ trốn thoát, chúng ta mới phải dẫn theo nhiều binh mã."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Quả thật từng có người nghi ngờ cái chết của Thịnh Vĩnh Đế có ẩn tình, nhưng bọn họ không có bằng chứng xác thực, không thể truy cứu sâu hơn. Hơn nữa, khi tân đế dần ngồi vững ngôi vị của mình, chuyện của Thịnh Vĩnh Đế cũng dần bị lãng quên.

Nào ngờ chuyện này bị lật lại vào lúc này.

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi "Người nghi ngờ trẫm giết vua giết cha, mưu đồ soán vị? Chứng cứ đâu?"

Lâm Nam vương lấy một lá thư từ trong tay áo.

"Đây là thư do chính tay Thái hoàng thái hậu viết khi còn sống, bà ấy nhờ một thái giám tên là Cam Phúc chuyển thư này cho chúng ta, nhờ chúng ta giúp tra rõ chân tướng chuyện Tiên hoàng băng hà. Vi thần tin Thái hoàng thái hậu sẽ không lấy chuyện này ra đùa. Hơn nữa, vị thái giám tên Cam Phúc đó còn cung cấp cho chúng ta một số manh mối. Hắn từng là đại thái giám bên cạnh Tiên hoàng, biết rất nhiều chuyện về Tiên hoàng. Theo những gì hắn nói, vào đêm Tiên hoàng băng hà, Tiêu trắc phi đang ở trong cung Vị Ương đột nhiên biến mất. Tuy sau đó có tin tức Tiêu trắc phi đã chết nhưng đó chỉ là tin đồn. Trên thực tế, Tiêu trắc phi thật sự không có chết, nàng chỉ thay đổi thân phận và ngoại hình rồi trở về bên bệ hạ mà thôi."

Lâm Nam vương vừa nói xong, sắc mặt Lạc Thanh Hàn tối sầm lại.

Tất cả tông thân có mặt đều choáng váng.

Tiêu trắc phi chưa chết? Nàng đã trở lại?

Lượng thông tin này quá nhiều!

Lâm Nam vương dường như không để ý ánh mắt lạnh lùng của Hoàng đế. Ông mở thư trong tay ra, hai tay đưa nó cho Hoàng đế.

"Mời bệ hạ xem qua."

Lạc Thanh Hàn không đưa tay nhận thư.

Lâm Nam vương thấy vậy cũng không tức giận, chỉ mỉm cười bất lực rồi đưa thư cho các tông thân.

Các tông thân cùng nhau xem nội dung trong thư.

Nhìn chữ viết trên thư, quả thật là do Thái hoàng thái hậu viết. Cuối thư còn đóng dấu ấn riêng của Thái hoàng thái hậu.

Nội dung thư về cơ bản giống như những gì Lâm Nam vương nói.

Thái hoàng thái hậu nghi ngờ Thịnh Vĩnh Đế bị người khác hại chết, mà người hại chết ông rất có thể là Tiêu trắc phi.

Còn tại sao Tiêu trắc phi lại muốn giết Thịnh Vĩnh Đế?

Đương nhiên là giúp Thái tử lên ngôi.

Nói cách khác, Tiêu trắc phi chắc chắn đã được Lạc Thanh Hàn chỉ thị, mới dám to gan xuống tay với Thịnh Vĩnh Đế.

Thái hoàng thái hậu muốn trả thù cho Thịnh Vĩnh Đế, nhưng bà đã già yếu, bị giam lỏng tại thái miếu, không thể trả thù cho con trai mình, chỉ có thể nhờ phiên vương các nơi ra tay giúp đỡ, đòi lại công bằng cho Thịnh Vĩnh Đế!

Sau khi đọc nội dung thư, vẻ mặt các tông thân thay đổi muôn màu muôn vẻ.

Con trai giết cha, kết quả mẹ của cha muốn báo thù, muốn giết cháu của mình.

Tóm tắt bốn chữ —

Vòng tròn hỗn loạn!

Nói đi cũng phải nói lại, nếu Thái hoàng thái hậu nói là sự thậ,t vậy thì việc ba phiên vương dẫn quân về kinh là chính đáng.

Giết cha giết vua là tội danh dù đặt vào thời điểm nào cũng không thể chấp nhận được.

Lâm Nam vương rõ ràng cũng biết điều này.

Lần này bọn họ có cớ xuất binh, dù chuyện này có được lịch sử ghi lại, thì cũng là bọn họ có lý, bọn họ không chột dạ gì cả!

Lâm Nam vương "Vốn vi thần muốn tìm hiểu rõ chuyện này với Thái hoàng thái hậu, tiếc là bà ấy đã đi trước một bước. Nếu như vậy, vi thần ở đây xin hỏi ngài lần nữa, Tiên hoàng có thật là bị ngài hại không?"

Lạc Thanh Hàn không trả lời mà hỏi lại "Phải thì sao? Không phải thì sao?"

Lâm Nam vương "Nếu không phải, đương nhiên mọi người vui mừng. Nếu phải, hy vọng bệ hạ chủ động thoái vị, nhường ngôi cho người xứng đáng hơn. Kẻ giết cha giết vua thì không xứng ngồi trên ngai vàng."

Chương 1122: Chúng ta đi thôi

Trong lòng Lạc Thanh Hàn biết rõ số đạo lý mà Lâm Nam vương nói chỉ là cái cớ để ông ta đoạt quyền.

Dã tâm của đám phiên vương này đã lộ rõ.

Nhưng bọn họ đang chiếm vị thế, nếu hôm nay Lạc Thanh Hàn không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, hắn sẽ bị buộc tội giết cha giết vua, sẽ trở thành mục tiêu xuất binh thảo phạt của đám phiên vương.

Các tông thân lo lắng muốn chết.

Bọn họ dựa vào quan hệ thân thích với Hoàng đế mới được phong tước vị, nhiều người trong số đó còn không nhấc nổi thanh kiếm.

Nếu các phiên vương dẫn quân vào thành thật, bọn họ còn không có khả năng phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết.

Bọn họ không muốn đánh nhau!

Có người nhịn không được đứng lên nói.

“Quan hệ giữa bệ hạ và Tiên hoàng luôn rất tốt, sao có thể làm ra chuyện giết cha giết vua? Chuyện này nhất định là do người khác bịa đặt hãm hại!”

Lời này lập tức khơi dậy phụ họa của một nhóm người.

“Đúng đúng! Bệ hạ trong sạch hiếu thảo, không có khả năng ra tay với Tiên hoàng!”

“Trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm!”

“Thật ra Thái hoàng thái hậu cũng chỉ suy đoán thôi, muốn biết chân tướng vẫn phải đưa ra bằng chứng xác thực.”

“Đúng vậy, chỉ dựa vào một bức thư không thể định tội bệ hạ, phải có bằng chứng xác thực mới được!”

……

Các tông thân lợi dụng điểm này để cố gắng thanh minh cho Hoàng đế.

Lâm Nam vương cũng dự đoán trước được việc này.

Ông cười nói “Muốn có bằng chứng xác thực rất đơn giản, chỉ cần để Cam Phúc công công đối chất với Tiêu trắc phi, đến lúc đó sẽ biết rõ là ai nói dối, vi thần có thể mời Cam Phúc công công đến đây bất cứ lúc nào, không biết Tiêu trắc phi có tiện xuất hiện không?”

Nét mặt Lạc Thanh Hàn lạnh lùng không nói gì.

Lâm Nam vương nhấn mạnh hỏi lại.

“Không biết có thể mời Tiêu trắc phi ra mặt giải thích được không?”

Lạc Thanh Hàn “Tiêu trắc phi đã rời Thịnh Kinh rồi.”

Lâm Nam vương “Thật sao? Nhưng vi thần nghe nói Quý phi hiện tại trông rất giống Tiêu trắc phi.”

Quý phi có vài phần giống Tiêu trắc phi là chuyện mà ai cũng biết, các tông thân đương nhiên cũng nghe nói chuyện này, bọn họ đều cho rằng Hoàng đế yêu Quý phi là vì hắn xem Quý phi là thế thân của Tiêu trắc phi.

Nhưng bây giờ nghe giọng điệu của Lâm Nam vương, xem ra

chuyện không đơn giản như vậy.

Kết hợp với những gì Lâm Nam vương vừa nói ……

Trong đầu các tông thân nảy sinh một suy đoán táo bạo, lẽ nào Quý phi và Tiêu trắc phi thật ra là cùng một người?!

Lâm Nam vương bình tĩnh nói "Ta biết mọi người không hoàn toàn tin lời ta nói, không sao cả, vẫn là câu nói đó, chỉ cần bảo Quý phi ra mặt đối chất với Cam Phúc, sự thật sẽ sáng tỏ."

Tuy Quý phi có thân phận tôn quý, nhưng cũng có thể mời nàng ra mặt đối chất.

Suy cho cùng, chuyện này thật sự quá quan trọng.

Các tông thân lần lượt thuyết phục Hoàng đế đồng ý với đề nghị của Lâm Nam vương, bảo Quý phi nương nương ra mặt giải thích.

Chỉ cần giải thích rõ ràng, hiểu lầm sẽ tự nhiên biến mất.

Lạc Thanh Hàn không lạc quan như vậy.

Đầu tiên, hắn không muốn Hề Hề lâm vào tình cảnh bị mọi người chất vấn.

Thứ hai, hắn nghi ngờ ý định thật sự của Lâm Nam vương khi muốn Hề Hề ra mặt.

Hắn đối diện ánh mắt dường như nắm chắc phần thắng của Lâm Nam vương, bình tĩnh nói.

"Quý phi không phải là con chó con mèo bên đường, nàng là ái phi của trẫm, đồng thời là công chúa của Nam Nguyệt, há có thể để ông gọi là tới, đuổi thì đi?"

Lâm Nam vương nhướng mày "Bệ hạ đang muốn bảo vệ Quý phi sao?"

Lạc Thanh Hàn chậm rãi đứng lên "Trẫm không bảo vệ bất kỳ ai, trẫm sẽ đích thân đến hỏi rõ Quý phi, dù kết quả thế nào trẫm cũng sẽ cho các vị một lời giải thích, mong các vị ở đây đợi một lát."

Lâm Nam vương hiển nhiên rất không hài lòng với kết quả này.

Ông còn muốn nói nữa, nhưng Lạc Thanh Hàn lại không nhìn ông, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Lâm Nam vương lập tức đứng dậy, muốn đuổi theo nhưng bị cấm vệ chặn lại.

Triệu Hiền cung kính nói "Bệ hạ đã nói, mong các vị đợi một lát."

Lâm Nam vương chỉ có thể miễn cưỡng lùi bước.

Ông siết chặt tay thành đấm, ở phía sau hét lên với bóng lưng của Hoàng đế.

"Bệ hạ đừng quên thân phận của mình, có thể hiện tại Tiên hoàng đang ở trên trời theo dõi ngài, hy vọng ngài không làm gì khiến Tiên hoàng thất vọng!"

Bước chân Lạc Thanh Hàn không hề dừng lại, bóng lưng cao lớn của hắn nhanh chóng biến mất trong màn đêm dày đặc.

……

Tiêu Hề Hề định rời Thịnh Kinh với Phương Vô Tửu trong đêm, đến Nam Nguyệt cứu sư phụ.

Trong lúc Bảo Cầm đi lấy y phục, Tiêu Hề Hề từ phía sau đánh Bảo Cầm bất tỉnh.

Nàng bế Bảo Cầm lên, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường thấp bên cạnh.

Phương Vô Tửu "Muội có thể nói cho cô ấy biết chuyện, cô ấy nhất định sẽ đứng về phía muội, muội không cần đánh cô ấy bất tỉnh."

Tiêu Hề Hề nhẹ nhàng thở dài.

"Sau khi chúng ta đi, Hoàng thượng sẽ điều tra kỹ càng, phát hiện Bảo Cầm cố ý để ta đi, Bảo Cầm nhất định sẽ bị phạt. Ta không muốn chuyện này xảy ra. Bây giờ ta đánh em ấy bất tỉnh, lúc em ấy tỉnh lại sẽ có lý do thoát tội, sẽ không bị phạt."

Phương Vô Tửu liếc nhìn màn đêm bên ngoài, nhắc nhở nói "Thời gian của chúng ta không nhiều."

Tiêu Hề Hề mở tủ, lấy váy đen mặc vào. Nàng cởi bỏ hết trang sức trâm cài trên đầu, chỉ dùng một chiếc khăn xanh đậm đơn giản để quấn tóc.

Lão Vương nhẹ nhàng nhảy từ cửa sổ vào, kêu meo meo hai lần với họ.

Phương Vô Tửu lấy hết cá khô trong tay áo đặt trước mặt Lão Vương, sờ sờ cái đầu nhỏ tròn trịa của nó.

"Chúng ta sắp đi rồi, có lẽ rất lâu nữa chúng ta mới gặp lại."

Lão Vương ngậm một con cá khô nhỏ trong miệng, trợn tròn mắt nhìn y, hoàn toàn không hiểu người này đang nói gì.

Tiêu Hề Hề đeo túi vải xanh hoa nhỏ sau lưng, đồng thời cầm một thanh kiếm.

"Chúng ta đi thôi."

Phương Vô Tửu liếc nhìn thanh kiếm trong tay nàng, cũng không hỏi gì, lặng lẽ cùng nàng ra ngoài.

Hai người dùng khinh công để trốn đội Ngọc Lân vệ tuần tra, âm thầm rời khỏi cung Vân Tụ.

Tin Thái hoàng thái hậu qua đời vẫn chưa truyền vào cung, trong cung vẫn rất yên tĩnh.

Trong đêm, hai bóng người nhanh chóng tiến về phía trước như bóng ma.

Hai người chuẩn xác tránh khỏi tất cả cấm vệ, tiến thẳng đến cổng thành.

Một cỗ xe ngựa vận chuyển nước thải sắp xuất cung, Phương Vô Tửu và Tiêu Hề Hề nhân lúc người khác không chú ý, trốn dưới gầm xe ngựa.

Hai người bám vào đáy xe như nhện, theo xe ra khỏi cổng cung.

Khi xe chở nước thải dần rời khỏi cổng cung, Phương Vô Tửu cố ý ném một viên sỏi tạo ra tiếng động, khiến thái giám vận chuyển xe chở nước thải hoảng sợ, lập tức dừng lại nhìn xung quanh xem có phải có thứ gì đó không?

Tiêu Hề Hề và Phương Vô Tửu tận dụng thời cơ này, lặng lẽ rời khỏi gầm xe, cơ thể lướt qua, nhanh chóng biến mất trong màn đêm rộng lớn.

Hai người quay về tiểu viện nơi Phương Vô Tửu đang sống trong thành.

Tiểu viện rất yên tĩnh.

Trong nhà không sáng đèn, rõ ràng người trong nhà đã ngủ.

Chương 1123: Có phải nàng muốn bỏ trốn không?

Phương Vô Tửu gõ cửa đánh thức hai sư đệ.

Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc chưa mặc quần áo chỉnh tề đã mở cửa ra.

Khi hai người nhìn thấy tiểu sư muội đều sững người, đồng thanh hỏi.

“Sao muội lại ở đây?”

Tiêu Hề Hề kể lại chuyện mình nằm mơ thấy sư phụ bị giết.

“Ta rất lo cho an nguy của sư phụ, phải đích thân đến Nam Nguyệt một chuyến mới được, hai huynh có muốn đi cùng không?”

Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc đương nhiên không cần suy nghĩ cũng đồng ý.

Bọn họ đều được sư phụ nuôi lớn, có tình cảm sâu sắc với sư phụ, biết rõ sư phụ đang gặp nguy hiểm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?!

Trong lúc Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc đang thay quần áo, Phương Vô Tửu vào bếp lấy màn thầu ban ngày ăn còn thừa ra, sau đó lấy thêm hai tô lớn cá khô và thịt gà xé sợi.

Vốn đây là mấy món ăn vặt chuẩn bị cho Lão Vương, nhưng bây giờ bọn họ phải đi, để mấy món này ở đây rất lãng phí, chi bằng mang chúng đi làm lương khô trên đường.

Phương Vô Tửu gói tất cả thức ăn lại, đổ đầy bốn túi nước.

Sau khi chuẩn bị xong, bốn người cùng lên đường.

Ôn Cựu Thành hỏi "Lúc này cổng thành chắc chưa mở, chúng ta làm sao ra khỏi thành?"

Tiêu Hề Hề "Ta biết có một đường hầm có thể dẫn thẳng ra ngoài thành, nhưng ta không chắc đường hầm đó có còn hay không, đi xem thử trước, nếu không được thì nghĩ cách khác."

Năm đó Tây Lăng vương và Tần Trọng tạo phản, Lạc Thanh Hàn đã sai người đào trước một đường hầm thông ra bên ngoài để có thể nội ứng ngoại hợp với bên trong thành càng sớm càng tốt.

Từ sau chuyện đó, không ai nhắc đến đường hầm nữa.

Nhóm bốn người đến hậu viện của tiệm cầm đồ Từ ký.

Chủ tiệm này đã dẫn vợ con rời khỏi Thịnh Kinh từ lâu, nơi này giờ chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, cỏ dại mọc um tùm, vô cùng hoang tàn.

Tiêu Hề Hề đẩy cửa kho củi ở hậu viện ra, quỳ xuống đất gõ cửa, nhanh chóng tìm được lối vào đường hầm.

Dùng sức kéo cánh cửa sắt, lộ ra một đường hầm tối tăm.

Nàng chợt thấy may mắn, cảm tạ trời đất, may là Lạc Thanh Hàn không cho người bịt kín đường hầm.

Phương Vô Tửu bước vào đường hầm trước.

Y cầm ngọn đuốc cắm trên tường lên, thắp sáng bằng mồi lửa.

Ba người còn lại lần lượt bước vào đường hầm.

Ôn Cựu Thành là người đi cuối cùng, cẩn thận đóng cửa đường hầm lại để tránh bị người khác phát hiện.

Bốn người đi dọc theo đường hầm.

Đi bộ một hồi lâu mới thấy lối ra.

Phương Vô Tửu đẩy nhẹ cửa đường hầm nhìn ra ngoài. Bên ngoài tối đen, không một bóng người.

Y cẩn thận ra khỏi đường hầm, Tiêu Hề Hề theo sát phía sau.

Sau đó là Bùi Thiên Hoặc và Ôn Cựu Thành.

Khi bốn người ra khỏi đường hầm, phát hiện lối ra của đường hầm nằm ngay cạnh tường thành, chỉ cần nhìn lên là có thể thấy lính canh đang đứng phía trên tường thành.

Ôn Cựu Thành cẩn thận che giấu lối ra đường hầm.

Phương Vô Tửu thấy có đội tuần tra đang đi tới, lập tức gọi ba người còn lại nhanh chóng rời đi.

Bao quanh tường thành có một con hào, muốn vượt qua con hào thì bắt buộc phải qua cầu.

Nhưng trên cầu có lính canh, một khi có người lên cầu, chắc chắn sẽ bị lính canh phát hiện, nếu gây ra tiếng động lớn sẽ kéo đội tuần tra tới đây, lúc đó bốn người sẽ không đi được.

Phương Vô Tửu trầm giọng nói "Xuống nước, chúng ta bơi qua!"

Cả bốn người đều biết bơi, kỹ năng bơi lội dưới nước rất tốt, bơi qua con hào không là vấn đề.

Bốn người lần lượt nhảy xuống nước, dùng sức bơi về phía bên kia sông.

Tiêu Hề Hề không may mắn lắm, trong quá trình vượt sông, nàng bị một cơn sóng lớn cuốn trôi một đoạn dài, khiến nàng bị sặc nước.

Khó lắm nàng mới giữ được thăng bằng thì phát hiện các sư huynh đã biến mất.

Dòng sông chảy rất nhanh, Tiêu Hề Hề sợ lại có một đợt sóng lớn nữa ập tới, nàng không dám ở dưới sông quá lâu nên lập tức tăng tốc bơi sang bên kia.

Dù sao nàng cũng có thể tính toán phương hướng, dù tạm thời xa các sư huynh, nàng cũng có thể nhanh chóng tìm được bọn họ.

Cuối cùng cũng chạm tới bờ sông.

Tiêu Hề Hề nắm một nắm cỏ dại, mượn sức đến gần bờ, sau đó dùng hai tay vịn bờ, dùng sức đẩy người lên.

Tiếng nước chảy ào ạt.

Nàng nhảy ra khỏi nước, đáp vững chắc xuống bờ sông.

Nhưng giây tiếp theo, cả người nàng cứng đờ.

Nàng nhìn thấy một con ngựa đen đang lặng lẽ đứng cách đó không xa.

Trên lưng ngựa có một nam tử anh tuấn.

Hàng mày lạnh lẽo như vầng trăng cô độc, sắc mặt ảm đạm như sương giá, môi mỏng mím thành đường thẳng, toàn thân toát ra khí lạnh thấu xương.

Gió lạnh thổi qua, cuốn đi toàn bộ nhiệt độ còn sót lại trên người Tiêu Hề Hề, nàng thấy lạnh từ trong ra ngoài, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Trong đầu nàng chỉ còn một suy nghĩ.

Tiêu rồi!

Nàng không ngờ lại gặp Lạc Thanh Hàn ở đây.

Bỏ trốn bị bắt gặp, nàng nên giải thích thế nào?

Nếu nàng nói thật với hắn, hắn có thể hiểu cho nàng không?

Nàng chưa kịp nghĩ ra cách giải thích đã nghe thấy Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói.

"Sao nàng lại ở đây? Có phải nàng muốn bỏ trốn không?"

Giọng nói lạnh lùng kèm theo gió lạnh dữ dội, khiến Tiêu Hề Hề lạnh thấu xương.

Nàng kìm nén rùng mình, cười ngượng nói.

"Nếu ta nói ta nửa đêm không ngủ được, muốn ra ngoài bơi lội thì chàng có tin không?"

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi lại "Nàng nghĩ ta có tin không?"

Tiêu Hề Hề khô khan nói "Chắc là không tin."

Lạc Thanh Hàn cưỡi ngựa đi về phía trước.

Tiếng vó ngựa vang lên ngày càng rõ ràng.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần hơn.

Cả người Tiêu Hề Hề ướt sũng, tóc ướt dính vào mặt, quần áo ướt đẫm, toàn thân lạnh buốt.

Nàng đưa tay lau nước sông trên mặt, đáng thương nói.

"Ta có thể giải thích."

Nàng quyết định nói thật cho hắn biết, chuyện này có liên quan đến an nguy của sư phụ, nàng tin Lạc Thanh Hàn sẽ hiểu cho nàng, hắn không phải loại người không nói lý.

Nhưng ngay sau đó, nàng nghe thấy Lạc Thanh Hàn lạnh lùng nói.

“Nàng quả thật nên giải thích rõ ràng cho ta, phụ hoàng ta có phải là do nàng giết?”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Nàng gần như không kịp phản ứng, chớp mắt ngơ ngác.

Nhưng sau đó nàng tỉnh táo lại.

Cả người cứng ngắt đứng im tại chỗ.

Lần này, không chỉ thân thể nàng lạnh mà trái tim nàng cũng lạnh.

Làm sao chàng biết được chuyện này?

Nàng nên trả lời câu hỏi này thế nào?

Nàng không muốn nói dối hắn, nhưng nàng không thể nói ra được câu “là ta giết phụ thân chàng”.

Nàng thật sự không biết phải làm gì.

Đầu óc nàng hỗn loạn, cơ thể đã phản ứng trước.

Nàng quay người bỏ chạy, muốn tạm thời rời khỏi đây.

Trước khi nàng nghĩ ra cách giải thích, nàng không muốn đối mặt với Lạc Thanh Hàn.

Nhưng chưa kịp chạy xa thì Lạc Thanh Hàn đã bất ngờ vồ ngã nàng từ phía sau!

Lạc Thanh Hàn đè nàng xuống đất, mắt đỏ lên nhìn nàng, trầm giọng hỏi.

“Sao nàng lại chạy?!”

Chương 1124: Nàng muốn giết ta?

Lưng Tiêu Hề Hề bị ép xuống mặt đất lạnh lẽo, thân thể cứng ngắc bị đè xuống, không thể đứng dậy.

Nàng chỉ có thể dùng hai tay đẩy người đàn ông trên người mình, cố đẩy hắn ra.

Giây tiếp theo, hai tay nàng bị người đàn ông tóm lấy, kéo lên giam giữ trên đầu.

Sức lực của người đàn ông mạnh đến mức tưởng chừng như muốn bóp nát xương cổ tay của nàng, cơn đau khiến mắt nàng đỏ lên.

“Chàng thả ta ra.”

Giọng nói run rẩy kèm theo tiếng khóc, giống như tiếng thút thít của một con thú nhỏ.

Lạc Thanh Hàn hơi thả lỏng, nhưng vẫn không buông cổ tay nàng ra.

Hắn hỏi lại.

“Sao nàng lại chạy?!”

Tiêu Hề Hề không thể trả lời, nước mắt lăn dài trên mặt nàng.

Cuối cùng nàng chỉ có thể không ngừng lặp lại hai từ.

“Xin lỗi, xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn đến gần nàng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt

đầy nước của nàng, hỏi "Nàng có lỗi gì với ta?"

Tiêu Hề Hề càng khóc dữ dội hơn.

Nàng quay mặt đi, không muốn nhìn vào mắt Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn một tay giữ cằm nàng, ép nàng quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn nhấn mạnh, từng chữ hỏi "Nói đi, nàng rốt cuộc làm chuyện gì có lỗi với ta?"

Hẳn là Tiêu Hề Hề bị ép đến tình thế tuyệt vọng, dứt khoát từ bỏ phản kháng, như đang từ bỏ bản thân, nấc nghẹn nói.

"Là ta giết phụ hoàng của chàng! Đều là do ta làm, ta hạ độc ông ấy, ta hạ độc giết chết ông ấy!"

Lạc Thanh Hàn sửng sốt, hai tay không tự chủ được thả lỏng.

Thế mà do nàng làm thật ……

Tuy hắn sớm đã dự liệu trước, nhưng hắn vẫn sốc khi chính tai nghe nàng thừa nhận.

Tiêu Hề Hề nhân cơ hội thoát khỏi xiềng xích, dùng sức đẩy mạnh hắn ra.

Hai tay hai chân nàng cùng lúc bò dậy.

Khi Lạc Thanh Hàn muốn đến gần nàng, lại thấy nàng rút kiếm ra, mũi kiếm lướt qua, dừng lại cách tim hắn ba tấc.

Bàn tay cầm chuôi kiếm của Tiêu Hề Hề run rẩy kịch liệt, mũi kiếm hơi lắc lư.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má rơi xuống nền đất lạnh lẽo.

Nàng nghẹn ngào nói "Chàng đừng qua đây."

Lạc Thanh Hàn đành phải dừng lại.

Hắn thậm chí không nhìn vào mũi kiếm sắc bén, hai mắt đỏ lên cứ nhìn chằm chằm Hề Hề.

Hắn nhìn nàng rõ ràng có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, nhưng vẫn cố đối mặt với hắn, trái tim hắn như bị ai siết chặt, đau đớn vô cùng.

Hắn trầm giọng nói "Nàng muốn giết ta?"

Tầm nhìn của Tiêu Hề Hề bị nước mắt làm mờ, gió lạnh thổi qua mặt khiến nàng vô cùng đau đớn.

Nàng khóc nói "Chỉ cần chàng đừng qua đây, ta sẽ không ra tay với chàng."

Lạc Thanh Hàn nghe xong, như cố ý chống lại nàng, nhấc chân đi thẳng về phía nàng.

Đôi mắt hắn đầy quyết tâm làm liều.

Dù có bị giết, hắn cũng muốn đến gần nàng.

Mũi kiếm sắp đâm vào ngực hắn.

Tiêu Hề Hề vô thức thu lại thanh kiếm của mình.

Lạc Thanh Hàn nhân cơ hội này, thân hình lướt qua, lao về phía Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề giật mình vì hành động bất ngờ của hắn.

Nàng theo bản năng muốn cầm kiếm đâm tới, nhưng cuối cùng nàng vẫn không ra tay được, vừa giơ thanh kiếm lên, nàng lại đặt nó xuống, dùng ngón chân bật mạnh, như chim én lùi nhanh về sau.

Nàng không thể bị hắn bắt được, nàng không thể về cung,

nàng nhất định phải đến Nam Nguyệt cứu sư phụ!

Lạc Thanh Hàn không ngừng đuổi theo.

Hai người rượt đuổi nhau trong gió lạnh buốt giá, dòng sông cuồn cuộn gầm thét.

Vầng trăng treo trên trời đêm vẫn lạnh lẽo cô độc, ánh trăng trong trẻo bao phủ bóng hai người.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần.

Tiêu Hề Hề đành phải ra tay với Lạc Thanh Hàn.

Hai người ra vài chiêu, mỗi chiêu đều có vẻ hung hãn sắc bén nhưng thật ra đều là chiêu giả.

Không ai muốn ra tay tàn độc.

Cho đến khi Lạc Thanh Hàn nghiến răng, cố ý lộ ra sơ hở, để cánh tay trái bị kiếm chém một vết, máu tươi tràn ra. Tiêu Hề Hề mới dừng động tác, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất kêu vang.

Nàng hoảng sợ nhìn Lạc Thanh Hàn, muốn bước tới giúp hắn kiểm tra vết thương, nhưng lại không dám.

Giống như một đứa trẻ đáng thương phạm lỗi.

Lạc Thanh Hàn ôm cánh tay trái bị thương của mình, máu từ kẽ ngón tay tràn ra, từng giọt rơi xuống đất.

Tiêu Hề Hề nhớ trong túi nàng mang theo có thuốc trị thương, vội vàng tháo túi xuống.

Dù hành lý bị ướt nhưng các lọ thuốc bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Nàng lấy một lọ thuốc, bước nhanh về phía Lạc Thanh Hàn.

“Thuốc này trị thương rất công hiệu.”

Lạc Thanh Hàn không cầm lọ thuốc lên, chỉ chăm chăm nhìn nàng, giọng vô cùng khàn.

“Nàng gạt ta.”

Tim Tiêu Hề Hề run lên.

Phải, nàng đã gạt hắn.

Nàng đã tự tay giết phụ thân của hắn, còn cố tình che giấu sự thật, không muốn nói thật với hắn.

Cảm giác tội lỗi mãnh liệt khiến nàng khó thở.

Giọng Lạc Thanh Hàn như nỉ non “Nàng rõ ràng đã hứa với ta, sẽ không gạt ta nữa.”

Đôi mắt Tiêu Hề Hề lại đẫm nước, tầm nhìn của nàng trở nên mơ hồ.

Nàng giơ tay lên, dùng sức lau mắt “Xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn lặng lẽ nhìn nàng, đôi mắt đỏ ửng, trong mắt tràn ngập nỗi buồn nặng nề.

Tiêu Hề Hề lau mấy lần, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy ra.

Cuối cùng nàng chỉ có thể lấy tay che mắt, tự lừa dối mình sẽ không có ai nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của nàng.

Lạc Thanh Hàn khàn giọng hỏi.

“Tại sao luôn nói dối ta?”

Tiêu Hề Hề nghẹn ngào nói “Ông ta muốn dùng ta ép chàng trở về, ông ta muốn giết chàng. Ta không thể ngăn chàng quay về, ta chỉ đành phải giết ông ta. Xin lỗi, ta không dám nói thật

với chàng, ta sợ chàng sẽ trách ta, càng sợ chàng sẽ vì ta mà gánh tội bao che cho kẻ thù giết cha."

Lạc Thanh Hàn thả tay đang ôm vết thương ra.

Lòng bàn tay trắng lạnh đã nhuốm máu đỏ tươi.

Hắn nắm cổ tay Tiêu Hề Hề từng chút kéo xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt đẫm nước mắt của nàng lộ ra.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt hoảng sợ.

Đầu ngón tay của Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng lau khóe mắt nàng, nước mắt cũng được lau đi, chỉ để lại một vệt máu đỏ.

Những ngón tay của hắn từ từ trượt xuống má nàng, qua cằm và cổ, cuối cùng dừng lại sau gáy nàng.

Phần gáy là một trong những bộ phận yếu ớt và nguy hiểm nhất trên cơ thể con người.

Cơ thể Tiêu Hề Hề vô thức căng cứng.

Nàng cảm nhận rõ bàn tay đang giữ sau gáy mình ngày càng dùng sức mạnh hơn.

Hắn định bẻ cổ nàng để trả thù cho phụ thân sao?

Tiêu Hề Hề đứng bất động, nước mắt lại chảy ra, rơi xuống gò má.

Nàng vừa khóc vừa nói "Ta biết ta có lỗi với chàng, nhưng bây giờ ta không thể chết, ta phải đi cứu sư phụ, chàng thả ta đi có được không? Đợi ta cứu được sư phụ, chàng muốn xử lý ta thế nào cũng được, ta ……"

Nàng còn chưa nói xong đã thấy Lạc Thanh Hàn cúi xuống hôn nàng.

Nàng bất giác mở mắt.

Trong đôi mắt đẫm lệ, cả thế giới dường như trở thành ảo ảnh.

Chỉ có người trước mặt là chân thật duy nhất.

Chương 1125: Ta yêu nàng

Cả người Tiêu Hề Hề cứng ngắc, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Nàng mặc cho đối phương cạy môi mình ra, xâm chiếm miệng mình.

Cho đến khi bị cắn vào đầu lưỡi, cơn đau nhức khiến nàng tỉnh lại.

Lúc này nàng mới phản ứng lại, vô thức muốn trốn tránh.

Nhưng Lạc Thanh Hàn lại ấn chặt sau gáy nàng, không cho nàng đi.

Hắn hôn quá mãnh liệt, như con thú hung dữ muốn ăn tươi nuốt sống với sự kiên định dứt khoát.

Tiêu Hề Hề không thể phản kháng, cơ thể nàng run rẩy trong vòng tay hắn.

Một nụ hôn dài và mãnh liệt.

Sau một lúc lâu, hai người mới tách ra.

Sắc mặt Tiêu Hề Hề trắng như tờ giấy, môi bị chà đạp hiện màu đỏ tươi.

Nàng thở dốc, mắt đỏ bừng, trên mặt vẫn còn nước mắt.

Bộ quần áo ướt dính vào người nàng, gió lạnh thổi qua gần như đóng băng cả người nàng.

Lạc Thanh Hàn kéo áo choàng đen đang mặc xuống.

Áo choàng bị hắn vung mạnh, đột nhiên bung ra giữa không trung, cuối cùng nhẹ nhàng rơi xuống người Tiêu Hề Hề.

Khi Tiêu Hề Hề tỉnh táo lại, cả người nàng đã được bao bọc trong áo choàng.

Áo choàng dày rộng vẫn còn sót lại hơi ấm trên người hắn.

Nàng mở đôi mắt mờ sương, ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt.

"Tại sao?"

Lạc Thanh Hàn hỏi "Tại sao gì?"

Tiêu Hề Hề "Sao lại tốt với ta như vậy? Chẳng phải chàng nên chán ghét ta sao?"

Dù nàng có bao nhiêu lý do thì cũng không thể thay đổi được sự thật rằng nàng đã giết cha hắn, cũng không thể xóa bỏ hành vi lừa dối hắn.

Lạc Thanh Hàn nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của nàng, trầm giọng nói.

"Ta chưa từng chán ghét nàng."

Hắn dừng một chút, rồi nhẹ nhàng bổ sung thêm.

"Ta yêu nàng."

Nửa đời trước của hắn tối tăm, không có ánh sáng.

Cho đến khi gặp nàng.

Như nai về rừng, như thuyền cập bờ.

Tiêu Hề Hề vừa thấy chua chát vừa thấy ngọt ngào, nước mắt lại không kiềm được rơi xuống.

Lạc Thanh Hàn dùng ngón tay dính máu lau nước mắt cho nàng.

“Đừng khóc.”

Tiêu Hề Hề nấc nghẹn nói “Ta cũng không muốn khóc, nhưng không khống chế được, hu hu hu.”

Lạc Thanh Hàn khẽ thở dài, bất lực ôm nàng vào lòng, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, lặng lẽ xoa dịu cảm xúc của nàng.

Chờ đến khi tâm trạng của nàng dần bình tĩnh lại.

Hắn lại nói.

“Bây giờ nàng có thể ta biết tại sao nàng lại ở đây không?”

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu khỏi vòng tay hắn, giọng nói kèm theo tiếng khóc.

“Ta muốn đến Nam Nguyệt, sư phụ gặp nguy hiểm, chúng ta phải cứu ông ấy.”

Lạc Thanh Hàn “Chúng ta? Còn có ai đi cùng nàng?”

Tiêu Hề Hề “Còn có các sư huynh, bọn họ đi với ta đến Nam Nguyệt tìm sư phụ.”

Lạc Thanh Hàn “Bọn họ đâu?”

Tiêu Hề Hề lại cúi đầu, rầu rĩ nói “Lạc mất rồi.”

Lạc Thanh Hàn nhìn bốn phía, xa xa trên tường thành có ánh đuốc đung đưa, gần đó có dòng sông dâng trào, trên đầu là màn đêm đen như mực, vầng trăng sáng treo trên bầu trời, quanh đây chỉ có hai người họ là sinh vật sống duy nhất.

Hoàn toàn không nhìn thấy nhóm người Phương Vô Tửu.

Lạc Thanh Hàn "Nàng có thể tìm được bọn họ không?"

Tiêu Hề Hề gật đầu nói có thể.

Lạc Thanh Hàn cúi người nhặt thanh kiếm trên đất lên, giúp nàng thu dọn hành lý rồi vác trên lưng, sau đó nắm tay nàng, trầm giọng nói.

"Đi theo ta."

Tiêu Hề Hề mặc cho hắn dẫn nàng về phía trước.

Hai người đến chỗ con ngựa đen.

Lạc Thanh Hàn bảo Hề Hề ngồi lên.

Sau khi nàng ngồi vững trên ngựa, Lạc Thanh Hàn sải đôi chân dài của mình, xoay người lên ngựa ngồi phía sau nàng.

Hắn luồn bàn tay còn lành lặn của mình dưới cánh tay nàng giữ dây cương.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nói vào tai nàng.

"Chỉ một hướng."

Tiêu Hề Hề khó hiểu.

Lạc Thanh Hàn "Không phải nàng nói có thể tìm được các sư huynh ở đâu sao?"

Tiêu Hề Hề chợt hiểu, nhanh chóng xem một quẻ, sau đó giơ ngón tay lên chỉ về phía trước.

"Hướng đó."

Lạc Thanh Hàn thúc ngựa đen bên dưới chạy về hướng nàng chỉ.

Cơn gió lạnh ập tới, như dao cắt lướt qua mặt bọn họ.

Cả người Tiêu Hề Hề lạnh run lên.

Lạc Thanh Hàn dùng bàn tay bị thương ôm lấy cả người nàng, để nàng dựa vào ngực hắn.

Con ngựa đen được hắn điều khiển chạy càng lúc càng nhanh.

Gió lạnh quét tới thổi bay quần áo của hai người, dường như hai người có thể bay lên bất cứ lúc nào.

Trách nhiệm, gánh nặng và lo lắng đè nặng lên họ lúc này đều tan thành mây khói, bị gió lạnh cuốn vào không trung.

Nhịp tim của Tiêu Hề Hề bất giác tăng nhanh.

“Chàng muốn đưa ta đi tìm các sư huynh sao?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Không phải chàng muốn bắt ta về sao?”

Lạc Thanh Hàn “Vốn ta muốn bắt nàng về, nhưng bây giờ ta đổi ý rồi.”

Nếu nàng muốn bay, vậy thì hắn giúp nàng bay.

Dù chia ly sẽ khiến hắn thấy khó chịu, nhưng chỉ cần trong tim hắn có nàng, dù ở đâu, dù khi nào, trái tim hắn cũng sẽ ở bên nàng.

Con ngựa chở hai người về phía màn đêm vô tận.

Khi đi ngang qua một nhà khách, Tiêu Hề Hề đột nhiên bảo dừng lại.

Lạc Thanh Hàn siết giữ dây cương.

Sau đó, con ngựa đen giơ vó lên, đột ngột dừng lại.

Tiêu Hề Hề chỉ vào nhà khách nói.

“Chúng ta nghỉ chân ở đây một lúc đi.”

Vết thương trên cánh tay Lạc Thanh Hàn vẫn đang chảy máu, cần phải tìm một nơi xử lý vết thương.

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, quần áo nàng ướt sũng, quả thật cần tìm một nơi thay quần áo, nếu không nhất định sẽ bị cảm lạnh.

Vì vậy, hắn chấp nhận lời đề nghị của Hề Hề, xuống ngựa cùng nàng bước vào nhà khách.

Nửa đêm, mọi người trong nhà khách đã ngủ, ngoại trừ hầu bàn ngồi sau quầy đang ngủ gật.

Thấy có khách đến, hầu bàn nhanh chóng đứng dậy.

“Khách quan muốn ở trọ sao?”

Lạc Thanh Hàn “Cho chúng ta một phòng tốt.”

Nửa đêm, một nam một nữ tới mở phòng, mà quần áo của hai người có hơi nhếch nhác không chỉnh tề, đặc biệt là người nữ, cả người được bao bọc trong áo choàng, bộ dạng như không muốn gặp ai.

Hầu bàn nghi ngờ quan hệ giữa hai người, lẽ nào là một đôi vợ chồng bỏ trốn?

Thấy ánh mắt của hầu bàn đang nhìn về phía Hề Hề, ánh mắt Lạc Thanh Hàn lạnh lùng, bước tới che khuất tầm mắt của hầu bàn.

Hầu bàn đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Lạc Thanh Hàn, lập tức có cảm giác như đang bị thú dữ nhìn chằm chằm, người muốn nổi hết da gà.

Hầu bàn không dám nhìn nữa, cười ngượng nói.

“Mời hai vị theo tôi.”

Lạc Thanh Hàn chỉ con ngựa đen bên ngoài “Đó là ngựa của chúng ta, cho nó thức ăn và nước uống.”

Hầu bàn nhanh chóng trả lời “Vâng vâng.”

Hầu bàn dẫn hai người vào phòng.

Lạc Thanh Hàn bảo hầu bàn đi lấy nước nóng.

Hầu bàn có hơi khó xử, trời đã khuya, lửa trong bếp đã tắt từ lâu nên không đun nước được.

Lạc Thanh Hàn ném cho hầu bàn mảnh bạc vụn “Đun chút nước nóng, tiền thừa là của ngươi.”

Hầu bàn nhận bạc, thử ước lượng, ít nhất cũng khoảng ba trăm đồng.

Đun sôi nước chỉ tốn chút củi và công sức, đâu cần nhiều tiền như vậy? Hầu bàn cầm bạc vụn, trong lòng thầm nghĩ tối này đã gặp được thần tài nên vui mừng, thay đổi hoàn toàn thái độ, nhiệt tình đáp lại.

“Hai vị đợi một chút, tôi đi đun nước ngay!”

Chương 1126: Ta muốn ở bên nàng

Tuy nói là phòng tốt, nhưng cũng chỉ là một phòng rất bình thường, trong phòng ngoài một cái bàn ra, thì chỉ có một cái giường, một cái tủ và một bồn tắm trong góc.

Trên bàn có ngọn đèn dầu, vì dùng dầu đậu nành nên khó tránh khỏi có khói và mùi nồng nặc.

Ga giường và chăn bông trên giường cũng đã cũ, đệm không đủ dày, cảm giác hơi cứng.

Lạc Thanh Hàn cau mày, hiển nhiên không hài lòng với môi trường ở đây.

Tiêu Hề Hề mở cửa sổ tản khói trong phòng đi.

Nàng mở túi, lấy lọ thuốc ra đặt lên bàn rồi nói với Lạc Thanh Hàn.

“Chàng qua đây, ta xử lý vết thương cho chàng.”

Lạc Thanh Hàn đi tới, ngồi thẳng trên ghế thấp.

Tiêu Hề Hề ngồi xuống cạnh hắn.

Ở đây không phải trong cung, nàng không ngồi quỳ, mà tùy ý ngồi xếp bằng.

Lạc Thanh Hàn liếc nhìn nàng, dường như không hài lòng với tư thế ngồi không đứng đắn của nàng, nhưng hắn vẫn không nói gì.

Bỏ đi, cứ để nàng vui, trong phòng không có người ngoài,

không cần lo người khác nói nàng vô lễ thô tục.

Tiêu Hề Hề từ từ xé tay áo ra, nhìn vào vết thương.

Vết thương khá sâu nhưng may là không tổn thương gân cốt.

Nàng dùng khăn tay lau vết máu ở mép vết thương rồi rắc thuốc bột lên.

Thuốc này do Huyền Cơ Tử tự tay chế tạo, có tác dụng cầm máu rất tốt.

Chỉ trong chốc lát, vết thương đã ngừng chảy máu.

Tiêu Hề Hề lấy thêm hộp thuốc mỡ.

Đầu ngón tay chấm một ít thuốc mỡ trắng đục, nhẹ nhàng bôi lên vết thương.

Thuốc này không chỉ ngừa nhiễm trùng còn giúp vết thương mau lành.

Bôi thuốc xong, Tiêu Hề Hề dùng vải băng vết thương lại cho hắn.

Dưới ánh sáng mờ ảo, nàng cúi đầu cụp mắt, cẩn thận băng bó vết thương cho hắn, hàng mi dài cong cong như những con bướm đậu ngược sáng có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Lạc Thanh Hàn kiềm không được cúi đầu hôn lên khóe mắt nàng.

Động tác của Tiêu Hề Hề dừng lại.

Nàng nhìn người đàn ông trước mắt, lông mi khẽ run lên.

Lạc Thanh Hàn lại hôn nàng.

Lần này hắn hôn lên môi nàng.

Cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa.

Giọng hầu bàn ngoài cửa vang lên.

“Khách quan, nước nóng mà hai vị yêu cầu đã có, phiền mở cửa một chút.”

Lạc Thanh Hàn buông Hề Hề ra, trầm giọng nói “Để ngoài cửa là được rồi.”

Hầu bàn đáp vâng.

Tiếng bước chân xa dần.

Lạc Thanh Hàn đi tới mở cửa, thấy hai thùng gỗ được đặt ngoài cửa, một đựng nước lạnh, một đựng nước nóng.

Hắn xách hai thùng nước đổ vào bồn tắm.

Hắn bảo Hề Hề mau cởi bộ quần áo ướt, tắm nước nóng để xua đi cái lạnh trên người.

Trong phòng này không có bình phong, nếu Tiêu Hề Hề muốn đi tắm, nhất định phải cởi quần áo trước mặt Lạc Thanh Hàn, chuyện này làm nàng hơi xấu hổ.

Tuy nhiên, ngay sau đó, nàng lại nghe thấy Lạc Thanh Hàn nói.

“Nàng tắm trước đi, ta ra ngoài một lát, sẽ quay lại ngay.”

Tiêu Hề Hề “Chàng đi đâu vậy?”

Lạc Thanh Hàn “Đi lấy quần áo sạch cho nàng.”

Quần áo trên người nàng ướt sũng, lúc này đang là mùa đông nên quần áo rất khó khô, hắn phải kiếm cho nàng một bộ quần áo sạch mới được.

Tiêu Hề Hề trơ mắt nhìn hắn quay người bước ra ngoài.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Trong phòng chỉ còn một mình nàng.

Được rồi, bây giờ không cần xấu hổ nữa, nàng có thể mạnh dạn cởi quần áo.

Tiêu Hề Hề ngồi trong bồn nước nóng.

Bồn tắm nhỏ vừa đủ cho nàng.

Nước nóng quấn quanh cơ thể, lỗ chân lông khắp người nở ra, cơ thể vốn lạnh cóng cuối cùng cũng tìm được cảm giác.

Nàng nhắm mắt lại, thở nhẹ một hơi.

Thoải mái quá đi!

Khi nàng tắm xong, lau khô người rồi chui vào chăn, Lạc Thanh Hàn cũng vừa quay lại.

Thời điểm hắn quay lại hoàn hảo đến mức làm Tiêu Hề Hề không khỏi băn khoăn có phải hắn cố ý quay lại vào lúc này hay không.

Lạc Thanh Hàn đặt một bộ váy sạch sẽ trước mặt nàng.

“Mặc vào đi, xem thử có vừa không?”

Nói xong, hắn tự giác quay người lại, đưa lưng về phía nàng.

Hành động rất quân tử, không hề có ý định đi quá đà.

Tiêu Hề Hề nhìn váy sạch gấp gọn trước mặt, sau đó nhìn bóng lưng Lạc Thanh Hàn, nàng khẽ mím môi.

Nàng sắp đi, không biết khi nào mới quay lại.

Trước khi đi, nàng phải để lại thứ gì đó cho hắn.

Nghĩ tới đây, Tiêu Hề Hề chậm rãi buông lỏng ngón tay trên chăn, nhẹ giọng gọi.

“A Hàn.”

Lạc Thanh Hàn tưởng nàng đã mặc xong nên quay lại nhìn nàng, lại thấy chăn bông trên người nàng đã trượt từ vai xuống khuỷu tay, lộ rõ phần lớn làn da thị trắng nõn.

Mí mắt hắn run lên, một luồng nhiệt lập tức quét qua cơ thể hắn.

Giọng hắn khô khát khàn đi.

“Nàng đang làm gì?”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề làm chuyện này, ngón tay nàng run rẩy lo lắng.

Nàng ngẩng đầu để lộ chiếc cổ mảnh mai, khóe mắt đỏ ửng như hoa đào nở ngày xuân chờ người hái.

Nàng cố hết sức để biểu hiện tự nhiên hơn, nhưng khi nàng lên tiếng, giọng nói run rẩy đã bán đứng tâm trạng của nàng.

“Hôn ta.”

Lời vừa dứt, một nụ hôn mang theo hơi thở quen thuộc chạm xuống.

Nàng bị đẩy mạnh xuống giường.

Chăn bông bị kéo ra một cách thô bạo, rồi ném sang một bên.

Những nụ hôn mãnh liệt chạm đến từng bộ phận trên người nàng, ngón tay trắng nõn của nàng nắm chặt ga giường, tạo thành những nếp gấp.

Nàng buộc mình không được nhắm mắt, cố hết sức mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Nàng muốn ghi nhớ từng chi tiết trên khuôn mặt hắn, khắc sâu vào tim mình.

Khoảnh khắc cơn đau ập đến.

Nàng ôm chặt Lạc Thanh Hàn, nước mắt chảy xuống khóe, nhỏ xuống vai hắn.

Như bông hoa nhỏ ấm áp nở trong lòng họ.

……

Dưới chăn, hai cơ thể ôm chặt lấy nhau.

Hai người quấn quýt, tận hưởng khoảng thời gian thân mật thuộc về họ.

Lạc Thanh Hàn thì thầm vào tai nàng.

“Ta muốn ở bên nàng, ta muốn đến Nam Nguyệt với nàng.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Nàng lộ ra nét mặt khó tin.

Nàng chưa kịp nói thì đã bị Lạc Thanh Hàn hôn.

Nụ hôn kéo dài vô cùng.

Tiêu Hề Hề bị hôn làm choáng váng đầu óc, não mất khả năng suy nghĩ.

Lúc nàng tỉnh táo lại, nàng lại bị Lạc Thanh Hàn đè dưới người.

Tiêu Hề Hề vội vàng đẩy ngực hắn hỏi “Nếu chàng đến Nam

Nguyệt với ta, chuyện trong triều sẽ ra sao?”

Lạc Thanh Hàn khàn khàn nói “Ta không lo nữa.”

Tiêu Hề Hề “Chàng không cần ngai vàng nữa?”

Lạc Thanh Hàn “Không cần nữa.”

Tiêu Hề Hề tưởng hắn đang nói đùa, nhưng nhìn hắn như vậy, rõ ràng là hắn đang nghiêm túc.

Nàng không ngờ tên này lại bỏ việc.

Rõ ràng ngày thường hắn không phải là loại người hành động bốc đồng!

Chương 1127: Chàng nên quay về đi

Lạc Thanh Hàn cúi đầu hôn lên môi nàng, nhưng nàng quay đầu né tránh.

Nụ hôn rơi xuống một bên cổ của nàng.

Hắn hôn nàng mạnh hơn.

Khi hắn lùi về, trên cổ nàng xuất hiện một vết hồng.

Nó vô cùng bắt mắt trên làn da trắng ngần của nàng.

Lạc Thanh Hàn rất hài lòng với dấu ấn này, không nhịn được hôn lên cổ nàng thêm vài lần, mỗi nụ hôn đều để lại một dấu.

Tiêu Hề Hề cảm thấy ngứa và hơi châm chích.

Nàng giơ tay đẩy hắn ra "Chàng nghe ta nói trước đã."

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng cắn dái tai nàng, mơ hồ đáp lại.

"Nói đi."

Tai Tiêu Hề Hề rất nhạy cảm, lúc hắn cắn, cơ thể nàng không khỏi run lên, thậm chí giọng cũng lạc điệu.

"Chàng ngồi dậy, chúng ta nói chuyện đàng hoàng."

Hắn thế này, nàng không thể nào nói chuyện đàng hoàng được!

Lạc Thanh Hàn miệng thì nói được, nhưng thân thể vẫn đè Hề Hề không ngồi dậy, hai bàn tay không an phận lướt dọc cơ thể

nàng, xem ra rất muốn làm lần nữa.

Có vài chuyện là như vậy, chưa từng thử sẽ không sao, nhưng nếu đã thử một lần thì sẽ muốn thêm nhiều lần nữa.

Hắn vừa hay đang ở độ tuổi đầy nhiệt huyết, một lần sao có thể thỏa mãn?

Ban đầu Tiêu Hề Hề còn có thể miễn cưỡng phản kháng, nhưng sau đó hắn khiến cả người nàng yếu đi, không thể chống cự nữa nên bị hắn làm thêm lần nữa.

Lần này nàng thật sự rất mệt.

Xong chuyện chỉ có thể nằm trên giường như cá muối mất hồn.

Lúc này trời tối đã dần sáng, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, còn có tiếng ông chủ gọi hầu bàn đi lấy nước.

Lạc Thanh Hàn đứng dậy xuống giường, mặc quần áo rồi ra ngoài gọi nước nóng.

Hắn dùng khăn ấm lau người cho Hề Hề.

Nếu là bình thường, Tiêu Hề Hề chắc chắn sẽ ngượng ngùng, nhưng hiện giờ nàng quá mệt, thậm chí một ngón tay cũng không muốn cử động.

Nàng chỉ nằm đó, yên tâm nhận sự phục vụ của Hoàng đế bệ hạ.

Lạc Thanh Hàn dùng nước nóng còn sót lại lau người.

Sau khi lau người xong, hắn vén chăn nằm xuống cạnh Hề Hề, ôm nàng vào lòng, nói nhỏ vào tai nàng.

“Nàng ngủ thêm một lát đi.”

Tiêu Hề Hề quả thật rất buồn ngủ, nhưng nàng đang suy nghĩ

vài chuyện, cố gắng không để mí mắt cụp xuống.

“Chàng thật sự định bỏ lại mọi thứ đi cùng ta sao?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Tiêu Hề Hề “Chàng đừng hành động bốc đồng.”

Lạc Thanh Hàn thấp giọng nói “Ta rất nghiêm túc.”

Tiêu Hề Hề “Nhưng nếu chàng thật sự đi cùng ta, những người trung thành theo chàng sẽ ra sao?”

Lạc Thanh Hàn vẫn im lặng.

Tiêu Hề Hề “Vậy còn hoài bão của chàng thì sao? Chàng từng nói, chàng muốn làm cho thiên hạ thái bình, phồn hoa thịnh vượng, những chuyện này chàng quên hết rồi sao?”

Lạc Thanh Hàn “Ta không quên, chỉ là ……”

Giọng hắn trầm xuống.

“Ta chỉ không muốn nàng chịu ấm ức nữa.”

Nàng vì hắn hi sinh quá nhiều, nhưng hắn chưa làm được gì cho nàng.

Hắn có hoài bão, có trách nhiệm nặng nề và nhiều điều bận tâm.

Mỗi khi đưa ra quyết định, hắn đều phải suy nghĩ kỹ càng cẩn thận.

Quyết định cuối cùng mà hắn đưa ra đều có lợi cho đại cục, nhưng chưa chắc có lợi cho nàng.

Hắn thật sự rất ích kỷ.

Hắn không muốn ích kỷ như vậy nữa, hắn cũng muốn làm gì

đó cho nàng.

Nếu nàng muốn đến Nam Nguyệt, vậy hắn cùng nàng đến Nam Nguyệt.

Nếu nàng muốn cứu sư phụ, vậy hắn cùng nàng đi cứu người.

Hắn có thể làm bất cứ chuyện gì cho nàng, hắn không muốn nàng lại một mình lặng lẽ rời đi.

Tiêu Hề Hề "Ta chưa từng thấy mình chịu ấm ức."

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn sâu xa, nghiêm túc nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề giơ tay sờ khuôn mặt tuấn tú của hắn, nghiêm túc nói.

"Phiêu bạt bốn phương không hợp với chàng. Chàng trời sinh mang mệnh cách Tử Vi, lòng mang thiên hạ. Triều đình cao xa kia mới là nơi hợp với chàng. Ở nơi đó, chàng có thể thực hiện hoài bão của mình, có thể làm dân chúng có cuộc sống tốt hơn. Sau này chàng sẽ trở thành minh quân có một không hai được mọi người ghi nhớ. A Hàn, chàng nên quay về đi."

Trong mắt Lạc Thanh Hàn dường như có cảm xúc dâng trào.

Hắn không kìm được ôm nàng chặt hơn.

Tiêu Hề Hề hôn lên môi hắn, nhìn ánh sáng rực rỡ trong con ngươi của hắn.

Nàng cười nói.

"Ban đầu ta chọn chàng có thể chỉ là trùng hợp, nhưng ta chưa từng hối hận về lựa chọn này. Ta còn thấy vui mừng vì đã chọn chàng. Chàng là người thích hợp nhất để trở thành Hoàng đế, chàng sẽ không làm ta thất vọng phải không?"

Lạc Thanh Hàn trầm giọng nói "Ta không yên tâm để nàng một mình đến Nam Nguyệt."

Tiêu Hề Hề "Ta còn có các sư huynh, bọn họ sẽ chăm sóc ta."

Lạc Thanh Hàn "Vậy nàng còn trở về không?"

Tiêu Hề Hề "Đương nhiên."

Đầu ngón tay nàng gõ nhẹ vào trái tim hắn.

"Chỗ này của chàng có một sợi dây trói chặt ta, dù ta có bay xa đến đâu, chỉ cần chàng kéo sợi dây, ta sẽ quay về."

Lạc Thanh Hàn vuốt ve má nàng, ngón tay luồn vào mái tóc trắng như tuyết của nàng, áp trán vào trán nàng, trầm giọng nói.

"Ta chỉ cho nàng nửa năm, nếu nửa năm sau nàng không về, ta sẽ đích thân đến Nam Nguyệt tìm nàng."

Tiêu Hề Hề mỉm cười nói được.

Đợi trời sáng, Lạc Thanh Hàn dẫn Hề Hề rời khỏi nhà khách.

Hắn dẫn tuấn mã màu đen đến trước mặt Hề Hề.

"Nó tên Mặc Ngọc, là bảo mã do Tây Vực tiến công, không chỉ chạy nhanh mà còn rất có tính người, nàng cưỡi nó đi đường sẽ thuận tiện hơn."

Tiêu Hề Hề từ nhỏ không sợ động vật, nàng giơ tay sờ trán Mặc Ngọc.

Mặc Ngọc khó chịu hất tay nàng ra.

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi "Tính tình cũng hơi nóng đấy."

Lạc Thanh Hàn xoa đầu Mặc Ngọc, dặn nó ngoan một chút.

Hắn nói với Hề Hề.

“Tính tình Mặc Ngọc quả thật có hơi nóng nảy, nhưng ta đã thuần hóa nó, nó sẽ không làm hại nàng, nàng có thể yên tâm cưỡi nó.”

Tiêu Hề Hề “Chàng đưa nó cho ta, vậy chàng làm sao về?”

Lạc Thanh Hàn “Sẽ có người tới đón ta, nàng không cần lo.”

Tiêu Hề Hề nhớ lại nửa đêm hôm qua hắn có thể kiếm được một bộ váy mới tinh, thì chợt hiểu ra “Xung quanh đây có người của chàng ẩn nấp?”

Lạc Thanh Hàn thẳng thắn thừa nhận “Ừm, có một ít người của Thiên Cơ Vệ.”

Tiêu Hề Hề nhớ Thiên Cơ Vệ là bộ phận chịu trách nhiệm thu thập tình báo, chỉ Hoàng đế mới có quyền điều động.

Nàng suy nghĩ rồi hỏi tiếp.

“Sở dĩ chàng có thể tìm được ta là vì có Thiên Cơ Vệ?”

Lạc Thanh Hàn “Ừm.”

Tiêu Hề Hề nhướng mày “Chàng sai Thiên Cơ Vệ theo dõi ta?”

Lạc Thanh Hàn “Nàng đã chạy trốn một lần, ta không thể để nàng chạy trốn lần thứ hai, cũng phải chừa chút dự phòng.”

Để tránh bị Hề Hề phát hiện, hắn đặc biệt chọn ra hai Thiên Cơ Vệ có khinh công giỏi nhất, chuyên phụ trách bí mật theo dõi Hề Hề, chỉ cần nàng rời khỏi hoàng cung, Thiên Cơ Vệ sẽ lập tức báo cho hắn biết.

Đây cũng là lý do tại sao hắn có thể trùng hợp xuất hiện trước mặt nàng ngay khi nàng vừa rời thành Thịnh Kinh.

Tiêu Hề Hề cố tình tỏ ra tức giận.

“Thế mà chàng lại cho người theo dõi ta!”

Chương 1128: Chúng ta đang thay trời hành đạo!

Lạc Thanh Hàn "Thật ra cũng là để bảo vệ nàng, nếu nàng lại bị bắt cóc hoặc bị ám sát, Thiên Cơ Vệ sẽ có thể lập tức cứu nàng."

Tiêu Hề Hề hừ một tiếng "Chàng nghĩ cũng chu đáo thật đấy."

Lạc Thanh Hàn khẽ cười.

Hắn đưa túi vải xanh hoa nhỏ cho Hề Hề, cúi người hôn lên môi nàng.

"Với nàng, chu đáo thế nào cũng không hề quá."

Tiêu Hề Hề "Đừng tưởng dùng mấy lời ngon ngọt thì có thể qua chuyện, dám phái người theo dõi ta, hừ, đợi ta giải quyết xong chuyện ở Nam Nguyệt, trở về sẽ tính sổ với chàng!"

Nói xong những lời hung hãn, nàng giơ tay nắm yên ngựa, nhấc chân lên lưng ngựa rồi ngồi vững vàng, động tác dứt khoát gọn gàng.

Mặc Ngọc không vui lắc đầu, nhưng cũng không có động tác gì khác, xem như khá ngoan ngoãn.

Lạc Thanh Hàn nhét hai túi hành lý ở hai bên yên ngựa, giúp nàng chỉnh lại thanh kiếm trên thắt lưng, đồng thời căn dặn nói.

"Bên này là lương khô và nước uống, bên kia là quần áo, ngân lượng và giấy thông hành, thời gian gấp gáp, chỉ có thể chuẩn bị bao nhiêu. Trên đường đi, nàng cẩn thận một chút, khi gặp

nguy hiểm đừng liều mạng, bảo vệ bản thân mới là điều quan trọng nhất.”

Tuy ngoài mặt Tiêu Hề Hề tỏ ra mạnh mẽ, nhưng thật ra nàng rất không nỡ.

“Ta biết rồi.”

Lạc Thanh Hàn ngẩng đầu nhìn nữ nhân ngồi trên ngựa, ánh mắt không tự chủ mà trở nên dịu dàng.

“Đừng quên ước hẹn nửa năm của chúng ta.”

Tiêu Hề Hề mím môi dưới “Chàng dài dòng quá.”

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng chăm chăm, không nói gì.

Tiêu Hề Hề nhìn xung quanh, xác định xung quanh không có ai.

Nàng bất ngờ cúi xuống, chụt mạnh vào trán Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn còn chưa kịp phản ứng, nàng đã vung roi cưỡi ngựa nhanh chóng rời đi.

Áo choàng đen tuyền bay cao phất phới như đôi cánh dang rộng, sẵn sàng đưa nàng bay lên trời bất cứ lúc nào.

Lạc Thanh Hàn đứng đó giơ tay sờ trán mình.

Hắn nhìn bóng dáng một người một ngựa nhanh chóng biến mất.

Mãi đến khi không nhìn thấy nữa, hắn mới thu hồi tầm nhìn, dịu dàng trong mắt đã biến mất hoàn toàn.

“Ra đây.”

Hai Thiên Cơ Vệ từ trên mái nhà nhảy xuống, vững vàng đáp trước mặt Lạc Thanh Hàn.

Bọn họ quỳ một gối, chờ lệnh của Hoàng đế bệ hạ.

Lạc Thanh Hàn "Dẫn ngựa tới đây, chuẩn bị quay về."

"Vâng!"

Chốc sau một tuấn mã đỏ thẫm được dẫn tới.

Lạc Thanh Hàn sải đôi chân dài, gọn gàng nhảy lên ngựa.

Hắn cầm dây cương, xoay đầu nhìn về hướng Hề Hề rời đi.

Nơi đó trống trải, không còn nhìn thấy bóng dáng Hề Hề nữa.

Chia ly chỉ là tạm thời, bọn họ sẽ sớm gặp lại nhau.

Đến lúc đó, hắn sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Hắn sẽ trở thành mặt trời rực rỡ nhất, chỉ tỏa sáng vì nàng.

Lạc Thanh Hàn thu hồi tầm nhìn, vung roi quất ngựa.

Tuấn mã đỏ thẫm đưa hắn về nơi trước đó.

Hôm nay trời không nắng, thời tiết âm u.

Lúc Lạc Thanh Hàn về tới thái miếu, trời bắt đầu đổ tuyết.

Hàng ngàn bông tuyết rơi xuống vai hắn rồi nhanh chóng tan thành nước.

Hắn xuống ngựa, ném dây cương cho lính canh rồi sải bước về phía thái miếu.

Lúc này trời đã sáng hẳn.

Mọi người ở sảnh phụ sốt ruột chờ đợi.

Bọn họ nghển cổ nhìn ra ngoài, tại sao bệ hạ vẫn chưa quay

lại?

Lâm Nam vương hẳn là người bình tĩnh nhất ở đây.

Ông thậm chí còn có tâm trạng sai người đổi ấm trà nóng cho mình.

Ông vừa uống trà vừa chậm rãi nói.

“Trước khi tới đây, ta đã bàn bạc với Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương, nếu trời sáng mà ta không về, bọn họ sẽ dẫn quân công thành.”

Nghe vậy, sắc mặt các tông thân thay đổi rõ rệt.

Lúc này, một giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên.

“Hoàng thúc thật sự cho rằng chỉ dựa vào ba mươi ngàn binh mã thì có công phá cổng thành?”

Mọi người nhìn sang, thấy đế vương trẻ tuổi bước qua ngưỡng cửa, đi ngược chiều sáng.

Mọi người đứng dậy, hành lễ với Hoàng đế.

Lâm Nam vương là người đứng cuối cùng.

Ông chậm rãi cúi đầu, trên khuôn mặt mập mạp nở nụ cười sâu xa.

“Chỉ dựa vào ba mươi ngàn binh mã đương nhiên không đủ, cho nên phía sau chúng ta còn có một trăm ba mươi ngàn binh mã đang trên đường đến Thịnh Kinh, tính toán thời gian, hẳn là tối nay sẽ đến Thịnh Kinh.”

Các tông thân cực kỳ sợ hãi.

Dù toàn bộ binh mã trong thành Thịnh Kinh có tập hợp lại thì cũng chỉ có một trăm hai mươi ngàn.

Đối phương lại có một trăm sáu mươi ngàn binh mã.

Nếu đánh nhau thật, chắc chắn đối phương sẽ có lợi thế.

Sắc mặt Lạc Thanh Hàn tối sầm "Các ngươi định tạo phản?"

Lâm Nam vương bình tĩnh nói.

"Không đúng, chúng ta được Thái hoàng thái hoàng ủy thác đòi công bằng cho Tiên hoàng. Chỉ cần bệ hạ giao ra hung thủ thật sự giết chết Tiên hoàng, chúng ta sẽ lui binh rời đi. Nhưng thấy bệ hạ trở về tay không, chắc hẳn là không muốn giao người. Như vậy xem ra suy đoán của Thái hoàng thái hậu hẳn là đúng. Bệ hạ chính là hung thủ đằng sau vụ mưu hại Tiên hoàng. Giết cha giết vua là tội đáng chết. Chúng ta đang thay trời hành đạo!"

Lạc Thanh Hàn sải bước đi về phía ông "Hay cho câu thay trời hành đạo!"

Lời vừa dứt, hắn bất ngờ rút kiếm ra khỏi thắt lưng.

Lưỡi kiếm sắc bén vẽ một vòng cung lạnh lẽo trong không khí.

"Tiếc là ông không có tư cách."

Lâm Nam vương thấy cổ ớn lạnh.

Máu liên tục chảy ra từ vết nứt ở cổ.

Vạt áo trước của ông nhuộm đỏ máu tươi.

Mắt ông mở to đầy vẻ khó tin, con ngươi run rẩy dữ dội.

"Ngươi …… ngươi dám ……"

Ông hoàn toàn không ngờ Hoàng đế sẽ ra tay giết người.

Những người khác có mặt cũng bị dọa sợ.

Mọi người nhao nhao lùi lại, trong mắt đầy sợ hãi.

Thân thể Lâm Nam vương chao đảo, cuối cùng không trụ nổi, yếu ớt ngã xuống.

Máu tiếp tục phun ra như suối, tụ lại thành vũng dưới người ông.

Ông mở to mắt nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hàn, thân thể không ngừng co giật.

Im lặng chết chóc bao trùm cả sảnh phụ.

Một lúc lâu sau mới nghe thấy Xương Quốc công run giọng hỏi.

“Bệ hạ, sao … sao ngài lại giết ông ta?”

Lạc Thanh Hàn lạnh lùng hỏi lại “Loạn thần tặc tử, lẽ nào không nên giết?”

Xương Quốc công bị ánh mắt lạnh lùng của hắn dọa sợ run rẩy, vô thức lùi lại.

Ở bên cạnh có người thận trọng nói “Loạn thần tặc tử đương nhiên đáng chết, nhưng Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương vẫn đang chờ ngoài thành, nếu bọn họ không thấy Lâm Nam vương xuất hiện, bọn họ chắc chắn sẽ dẫn quân công thành.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu muốn đánh, vậy thì đánh, chúng ta có một trăm hai mươi ngàn binh mã, lẽ nào sợ ba mươi ngàn binh mã ngoài thành?”

Xương Quốc công khó khăn nói “Nhưng bọn họ còn có một trăm ba mươi ngàn binh mã đang trên đường đến, đêm nay có khả năng đến ngoài cổng thành.”

Lạc Thanh Hàn “Vậy trước khi một trăm ba mươi ngàn binh mã đó đến đây, giết Khánh Liêu vương và Phụng Dương

trước.”

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Giết ba người cầm đầu trước, binh mã sẽ như rắn mất đầu, sớm muộn gì cũng bại trận.

Chương 1129: Binh bại như núi sụp đổ

Thấy trời đã sáng mà Lâm Nam vương vẫn chưa về, Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương đoán cuộc đàm phán không thành.

Nếu đã như vậy, bọn họ không cần chờ nữa.

Phát động tấn công trước, dạy cho tên nhóc Hoàng đế kia một bài học, khi đêm đến toàn quân tập hợp sẽ tổng tấn công.

Tuy nhiên bọn họ còn chưa kịp hành động, vô số mũi tên từ trên trời trút xuống như mưa.

Binh mã ở gần tường thành không may bị bắn trúng, rất nhiều người bị thương kêu la đau đớn.

Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương thay đổi sắc mặt, lập tức ra lệnh rút lui.

Khi bọn họ lui được một đoạn thì cổng mở ra, kỵ binh lao ra ngoài.

Bọn họ như hổ như sói cầm trường thương xông về phía quân địch.

Theo sau đó là hàng ngàn bộ binh.

Trong tầm mắt có thể nhìn thấy đều đầu người dày đặc, khiến người ta cảm thấy kinh hoàng sợ hãi.

Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương không ngờ đối phương lại dám tấn công.

Nhất thời bị đánh khiến trở tay không kịp.

Nhưng bọn họ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh khôi phục đội hình.

Hai vương gia đứng trên hai cỗ xe chiến, phía sau xe có lá cờ tượng trưng cho thân phận của bọn họ.

Bọn họ là chủ soái, được bảo vệ ở chính giữa.

Hai bên phát động cuộc chiến.

Tuy nhiên, đối phương có quá nhiều người, Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương bị đánh liên tục rút lui.

Thấy số người bên mình không ngừng giảm đi, Khánh Liêu vương vừa gấp vừa giận, cao giọng hét lên.

“Hoàng đế của các ngươi là tội nhân thiên cổ giết cha giết vua, các ngươi thật sự muốn bán mạng cho kẻ tiểu nhân không có đạo đức như vậy sao?!”

Tuy nhiên, ngay sau đó, một mũi tên xé gió lao đến!

Thân vệ bên cạnh hét lên.

“Vương gia cẩn thận!”

Khánh Liêu vương bò lăn người mới miễn cưỡng tránh được mũi tên đó.

Khi đứng dậy thì thấy mũi tên trúng ngay trung tâm cột cờ!

Mũi tên mạnh đến mức xuyên qua cột cờ.

Cột cờ lắc lư vài cái, sau đó phát ra tiếng vang giòn ngã xuống một bên.

Khánh Liêu vương nhìn mà sợ hãi trong lòng, mồ hôi lạnh túa ra trên đầu.

Ông quay đầu nhìn về hướng mũi tên bay tới.

Nhìn thấy đế vương trẻ tuổi cưỡi ngựa, tay cầm một cây cung dài, dây cung vẫn còn đang rung lắc, chứng tỏ hắn vừa bắn một mũi tên.

Lạc Thanh Hàn lại rút mũi tên, nhắm vào Khánh Liêu vương.

Khánh Liêu vương vừa đích thân trải nghiệm kỹ năng bắn cung của đối phương mạnh đến mức nào, ông tức thì sợ hãi nhảy khỏi xe, trốn sau lưng các thân vệ.

Phụng Dương vương cách đó không xa thấy vậy, thầm than không ổn.

Tình thế bây giờ rất bất lợi chọn bọn họ, lúc này lá cờ chiến đại diện cho Khánh Liêu vương ngã xuống, bản thân Khánh Liêu vương cũng sợ hãi bỏ xe chạy.

Đây chắc chắn là một đòn giáng mạnh vào khí thế toàn quân của bọn họ.

Sự thật như Phụng Dương vương dự đoán.

Các tướng sĩ vẫn đang liều chết phản kháng, cố hết sức bảo vệ chủ soái, muốn trì hoãn thời gian đến đêm, quân tiếp viện của bọn họ sẽ đến, sau đó bọn họ có thể lật ngược tình thế.

Bọn họ đang phải chịu áp lực rất lớn, từng người bọn họ đang mang vết thương chiến đấu.

Khánh Liêu vương bỏ xe chạy lúc này, trong phút chốc đã dập tắt hy vọng cuối cùng của các tướng sĩ.

Ngay cả chủ soái cũng bỏ chạy, vậy bọn họ còn đánh gì nữa?

Khí thế bên Khánh Liêu vương phút chốc chạm đáy.

Phụng Dương vương vẫn đang cố hết sức chỉ huy các tướng sĩ

của mình chiến đấu.

Tuy nhiên, sức một người khó mà giữ vững.

Đội hình của bọn họ bị đối phương phá vỡ hoàn toàn.

Quân triều đình tiến thẳng vào trung tâm của quân địch, Phụng Dương vương đang đứng trên xe trở thành mục tiêu sống, chẳng mấy chốc bị một đao chém rơi đầu.

Chủ soái vừa chết, lòng quân hỗn loạn.

Kế đó là binh bại như núi sụp đổ.

Khánh Liêu vương bị bắt khi đang cố chạy trốn, ông bị trói giải đến trước mặt Hoàng đế.

Tất cả phản quân buông bỏ vũ khí, ngã ngồi xuống đất.

Cuộc chiến chấm dứt.

Lạc Thanh Hàn ra lệnh cho người treo thi thể của Khánh Liêu vương và Phụng Dương vương trên cổng thành.

Các võ tướng dẫn người dọn dẹp chiến trường.

Khi trời dần tối, một trăm ba mươi ngàn quân tiếp viện của phản quân hùng dũng tới ngoài thành Thịnh Kinh, tất cả sợ hãi khi thấy thi thể của hai chủ soái bị treo trên tường thành.

Lệ Khinh Ngôn đứng trên tường thành, đàm phán với quân địch.

Đầu tiên y viết lại tất cả hành vi làm phản của ba vị phiên vương, sau đó ca ngợi Hoàng đế anh minh sáng suốt, đồng thời nói chỉ cần bọn họ đầu hàng, Hoàng đế sẽ giơ cao đánh khẽ tha mạng cho bọn họ.

Nhưng nếu bọn họ kiên trì làm phản đến cùng, Hoàng đế cũng không ngại giết thêm mấy người nữa.

Một trăm ba mươi ngàn binh mã nhìn hai thi thể treo trên tường thành, chỉ có một số ít người trung thành với hai vị phiên vương vô cùng tức giận, muốn báo thù cho chủ nhân của mình.

Nhưng đa số mọi người đã nhìn nhận sự thật, mất tinh thần chiến đấu.

Chủ soái đã chết, trận này đánh làm sao?

Không ngừng có người buông vũ khí, sẵn sàng đầu hàng Hoàng đế.

Có một võ tướng là tâm phúc của Phụng Dương vương, cực kỳ trung thành với Phụng Dương vương.

Gã nhìn chằm chằm thi thể của Phụng Dương vương treo trên tường thành, đôi mắt đỏ ngầu.

Khi thấy những người xung quanh không ngừng đầu hàng, căm hận tức thì đạt đến đỉnh điểm.

Gã rút thanh kiếm từ thắt lưng, chém vào một tướng sĩ đang đầu hàng!

“Tên hèn nhát, ông đây giết hết các ngươi!”

Tướng sĩ đó không cảnh giác, bị chém vào lưng, hét thảm một tiếng rồi ngã xuống.

Võ tướng đó tiếp tục chém những người khác.

Gã thà giết hết những người này còn hơn nhìn những người này đầu hàng.

Tuy nhiên, đao của gã chưa kịp hạ xuống, gã đã bị một mũi tên bắn xuyên tim.

Hai mắt gã đỏ ngầu, thân thể chao đảo ngã ngựa, nặng nề đập

xuống đất.

Những người đang cố ngăn cản phe mình đầu hàng thấy vậy vô cùng sợ hãi, nhao nhao từ bỏ ý định ngăn cản việc đầu hàng.

Toàn bộ một trăm ba mươi ngàn quân đầu hàng.

Cuộc phản loạn do Khánh Liêu vương, Lâm Nam vương và Phụng Dương vương bắt tay phát động đã hoàn toàn thất bại sau một ngày một đêm.

Cuộc phản loạn này được sử gọi là loạn tam vương.

Loạn tam vương này trở thành lý do khiến Hoàng đế quyết tâm tiêu diệt phiên vương.

Phiên vương các nơi rơi vào nguy hiểm.

……

Tiêu Hề Hề dựa vào xem quẻ tìm thấy ba sư huynh.

Bốn người lần nữa tập hợp, tiếp tục lên đường ngày đêm.

Trên đường đi qua huyện Giang Ninh, bọn họ tình cờ gặp đại quân năm mươi ngàn người do Tiêu Lăng Phong chỉ huy.

Sở Kiếm mù đường, hoàn toàn không phân biệt được đường, nếu muốn về Thịnh Kinh, chỉ có thể đi theo người khác.

Lần này y đi cùng đại quân do Tiêu Lăng Phong chỉ huy, có nhiều người đi cùng, y cảm thấy rất an toàn, không cần lo bị lạc.

Điều y không ngờ là trên đường đi sẽ gặp được sư huynh sư tỷ.

Tiêu Hề Hề còn đang lo làm sao báo tin này với tiểu sư đệ, bây giờ không cần lo nữa.

Nàng trực tiếp đưa Sơ Kiếm đi.

Năm người cuối cùng cũng tập hợp đủ, tiếp tục cưỡi ngựa tiến về phía Nam Nguyệt.

Chương 1130: Chúng ta là quân đội bạn

Hai tháng sau, cuối cùng năm người cũng tiến vào lãnh thổ Nam Nguyệt.

Tình hình nội loạn ở Nam Nguyệt hỗn loạn hơn nhiều so với dự đoán của Tiêu Hề Hề.

Hầu như thôn nào cũng có giao tranh.

Khi nhóm năm người của Tiêu Hề Hề đến gần thôn Đại Nguyệt, phát hiện cả thôn Đại Nguyệt đã bị phản quân bao vây.

Phương Vô Tửu chọn cây cao nhất, dùng khinh công bay lên.

Dựa vào độ cao, y nhìn thấy tình hình đại khái ở thôn Đại Nguyệt.

Đợi y vừa nhảy xuống đất.

Tiêu Hề Hề nóng lòng hỏi "Trong thôn thế nào? Có thấy sư phụ không?"

Sắc mặt Phương Vô Tửu nặng nề "Không thấy sư phụ, trong thôn có rất nhiều người bị thương, xem tình hình không thể chống đỡ được bao lâu, tình hình rất xấu."

Sở Kiếm lo lắng "Sư phụ còn ở bên trong, chúng ta phải mau giúp sư phụ!"

Ôn Cựu Thành trầm giọng nói "Đối phương quá nhiều người, nếu chúng ta xông vào, rất dễ bị bọn họ bao vây."

Bùi Thiên Hoặc "Ta có một cách."

Bốn người còn lại nhìn y.

Bùi Thiên Hoặc nhỏ giọng nói bốn chữ.

"Vây Ngụy cứu Triệu."

Phương Vô Tửu chớp mắt hiểu được ý của y, suy nghĩ nói "Cũng xem như là một cách."

Ôn Cựu Thành và Tiêu Hề Hề cũng hiểu rất nhanh.

Chỉ có Sở Kiếm vẫn còn chưa hiểu.

Y ngơ ngác nhìn sư huynh sư tỷ "Mọi người đang nói gì vậy?"

Tại sao từng chữ họ nói y đều hiểu, nhưng ghép lại thành câu thì không hiểu gì nữa?

Tiêu Hề Hề kéo y sang một bên nói nhỏ.

Nghe nàng giải thích xong, Sở Kiếm chợt hiểu ra.

Sau khi bàn bạc, quyết định cuối cùng do Phương Vô Tửu và Bùi Thiên Hoặc đi tìm doanh trại của phản quân, còn Ôn Cựu Thành, Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm ở tại chỗ chờ cơ hội.

Có rất nhiều phản quân bao vây thôn Đại Nguyệt, cho thấy doanh trại của bọn chúng hẳn là ở gần đây.

Phương Vô Tửu và Bùi Thiên Hoặc không tốn mấy công sức đã tìm thấy doanh trại của phản quân.

Vì phần lớn binh mã đã được phái đi vây hãm thôn Đại Nguyệt, nên người canh giữ trong trại không nhiều.

Phương Vô Tửu và Bùi Thiên Hoặc hạ gục hai lính canh, cải trang thành phản quân lẻn vào thôn Đại Nguyệt.

Ngay lúc giữa trưa, phản quân đang chuẩn bị nồi chảo nấu ăn.

Nếu đã nấu ăn thì chắc chắn cần dùng đến lương thực.

Trong lúc đám phản quân đang đi lấy lương thực, Phương Vô Tửu và Bùi Thiên Hoặc lần theo manh mối, tìm ra vị trí kho lương của phản quân.

Một ngọn lửa bùng lên, kho lương bị đốt cháy.

Khói dày cuồn cuộn bay vào không khí.

Toàn doanh trại hoảng hốt.

Mọi người vừa hét to cháy rồi bằng tiếng Nam Nguyệt, vừa vội vã chạy đi dập lửa.

Phương Vô Tửu và Bùi Thiên Hoặc nhân lúc hỗn loạn lẻn ra khỏi doanh trại.

Ôn Cựu Thành ở phía xa nhìn thấy khói dày đặc bốc lên, biết đại sư huynh và tam sư đệ đã hoàn thành nhiệm vụ, lập tức dùng nội lực hét to bằng tiếng Nam Nguyệt.

“Không hay rồi! Có kẻ địch tập kích doanh trại, kho lương bị đốt cháy rồi!”

Phản quân nghe vậy lập tức quay đầu nhìn về phía doanh trại.

Quả nhiên nhìn thấy làn khói dày đặc bốc lên.

Đám phản quân lập tức bắt đầu hỗn loạn.

Trong kho lương chứa lương thực cho tháng tới, nếu kho lương không còn, bọn họ phải hít gió mà sống.

Đám phản quân lo lắng.

Tức thì có một nhóm người chạy về hướng doanh trại, muốn chạy về cứu kho lương.

Ôn Cựu Thành nhân cơ hội này, rút kiếm từ bên hông, lao về điểm phòng ngự yếu nhất!

Phản quân phụ trách bảo vệ khu vực đó giật mình, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại, lao về phía Ôn Cựu Thành, cách đó không xa có người đang kéo cung tên, chuẩn bị bắn vào Ôn Cựu Thành.

Cùng lúc đó có người đang hét lên.

"Quân địch tập kích! Có quân địch tập kích!"

Lúc này, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Ôn Cựu Thành.

Không ai để ý có hai người nhân lúc hỗn loạn lẻn vào thôn Đại Nguyệt.

Chỉ có Ôn Cựu Thành mới thấy cảnh đó.

Y biết sư muội sư đệ đã lẻn vào thành công, không còn tham chiến, lập tức rút lui.

Đám phản quân không muốn thả y đi, cầm đao đuổi theo y.

Hai bên tiến hành cuộc rượt đuổi nguy hiểm trong khu rừng rậm rạp.

……

Sau khi Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm lẻn vào thôn Đại Nguyệt, phát hiện tình hình trong thôn rất xấu như lời đại sư huynh nói.

Hẳn là thôn Đại Nguyệt vừa trải qua một cuộc chiến, nhiều ngôi nhà bị hư hại, trên đất và trên tường có vết máu, khắp nơi đều có thể nghe thấy tiếng kêu la.

Nhiều người liên tục được đưa đi trị thương.

Tuy nhiên người bị thương quá nhiều, rất nhiều người bị thương không được chữa trị kịp thời, một số người bị thương nặng đã chết dần trong đau đớn vì không chờ được chữa trị.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với những gì Tiêu Hề Hề thấy khi đến đây lần trước.

Vì nàng chắc chắn mình đi đúng hướng, không thì nàng gần như tưởng mình đã đi nhầm chỗ.

Sở Kiếm thấy hai đứa trẻ quỳ trên đất, nằm bò trên một thi thể đầy máu khóc lớn.

Y không khỏi lẩm bẩm "Thật quá bi thảm."

Có người phát hiện ra hai người xa lạ Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm, lập tức cảnh giác.

Những người bị thương nhẹ tự động tiến lại gần, vây quanh Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm.

Bọn họ chĩa ngọn giáo trong tay vào Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm, dùng tiếng Nam Nguyệt hỏi hai người là ai?

Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm đều không hiểu tiếng Nam Nguyệt.

May là Tiêu Hề Hề có ngọc bội do Nam Nguyệt vương tặng.

Nàng lập tức lấy ngọc bội được khắc hình hoa phượng hoàng ra, giơ cao lên.

Nàng không quan tâm đối phương có hiểu hay không, hét thật lớn.

"Có chuyện từ từ nói, tuyệt đối đừng động tay, chúng ta là quân đội bạn!"

Những người Nam Nguyệt đó nghe không hiểu lời Tiêu Hề Hề, nhưng nhận ra ngọc bội hoa phượng hoàng mà Tiêu Hề Hề cầm trên tay.

Đó là di vật của Nam Nguyệt vương.

Nghe nói Nam Nguyệt vương đã tặng nó cho công chúa Nam Phượng.

Chẳng lẽ người phụ nữ trước mặt chính là công chúa Nam Phượng?

Những người này hoang mang bối rối.

Bọn họ không còn đến gần Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm, đồng thời cử người thông báo cho thủ lĩnh.

Ngay sau đó, một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh vội đến.

Tiêu Hề Hề vừa nhìn thấy người đó, lập tức nhận ra hắn.

"Việt Cương!"

Việt Cương vừa nhìn thấy Tiêu Hề Hề, không khỏi ngạc nhiên mở to mắt.

Tuy vừa nãy nghe thuộc hạ báo có người giống công chúa Nam Phượng vào thôn, nhưng Việt Cương vẫn sốc khi tận mắt nhìn thấy công chúa Nam Phượng.

Hắn bập bẹ hỏi bằng tiếng Đại Thịnh.

"Không phải người đang ở Thịnh Kinh sao?"

Tiêu Hề Hề nói "Ta nghe nói Nam Nguyệt vương bạo bệnh qua đời, ta rất lo lắng tình hình ở đây nên cố ý quay về xem thử."

Nghe thấy ba chữ Nam Nguyệt vương, mắt Việt Cương chợt đỏ lên.

Hắn hít một hơi thật sâu, đè nén đau buồn trong lòng, nhỏ giọng dặn dò những người xung quanh.

Những người đó rất ngạc nhiên khi biết người phụ nữ trước mặt quả đúng là công chúa Nam Phượng, tất cả đều bỏ vũ khí xuống, hướng về phía công chúa Nam Phượng quỳ xuống, đồng thanh hô to.

“Bái kiến công chúa điện hạ!”

Tiêu Hề Hề không hiểu họ nói gì, nhưng thông qua động tác của họ, nàng có thể đoán ra họ đang nói gì.

Nàng xua tay, bảo họ không cần đa lễ.

Chương 1131: Ý trời

Tiêu Hề Hề hỏi thăm Việt Cương về tình hình của Huyền Cơ Tử.

Việt Cương thở dài một hơi, sắc mặt nặng nề.

“Huyền tiên sinh sắp không xong rồi.”

Nghe vậy, Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm đều thay đổi sắc mặt.

Tiêu Hề Hề vội hỏi “Sư phụ thế nào?”

Việt Cương mở miệng muốn nói gì đó, nhưng vì trình độ tiếng Đại Thịnh của hắn có hạn, chỉ có thể nói đơn giản vài câu, không thể diễn đạt toàn bộ câu chuyện một cách rõ ràng trọn vẹn.

Cuối cùng, hắn đăm chiêu nói.

“Hai người đi theo ta, ta dẫn hai người đi gặp Huyền tiên sinh.”

Một nhóm người đi đến căn nhà tre cao nhất giữa làng.

Việt Cương gõ cửa, sau khi được cho phép, hắn đẩy nhẹ cửa bước vào.

Tiêu Hề Hề và Sở Kiếm theo sát phía sau.

Căn nhà này vốn là nơi ở của Nam Nguyệt vương.

Là nơi Tiêu Hề Hề gặp Nam Nguyệt vương lần đầu tiên.

Nhưng chỉ mới hai năm ngắn ngủi, mọi chuyện đã thay đổi.

Căn nhà vẫn như xưa, nhưng người từng sống ở đây đã không còn.

Tiêu Hề Hề còn chưa kịp đau buồn đã nhìn thấy Huyền Cơ Tử đang nằm trên giường.

Lúc nhìn rõ dáng vẻ của Huyền Cơ Tử, nàng không khỏi sững sờ.

Lúc này, tóc Huyền Cơ Tử không chỉ bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn, mà cả người còn gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, má và hốc mắt hõm sâu, tứ chi ốm như que củi, trông ông giống như thi thể khô héo, hoàn toàn không còn sức sống mà một người sống nên có.

Nếu không phải nàng thấy ngực ông vẫn còn hơi phập phồng, Tiêu Hề Hề suýt nữa tưởng ông đã chết.

Tiêu Hề Hề khó tin nhìn Huyền Cơ Tử, run giọng gọi.

“Sư phụ ……”

Phản ứng của Sở Kiếm cũng không khá hơn Tiêu Hề Hề bao nhiêu.

Y sững sờ tại chỗ, không thể tin người sắp chết trước mặt lại là sư phụ tự do phóng khoáng của mình.

Huyền Cơ Tử nghe thấy tiếng thì quay đầu lại, thấy hai đồ đệ đứng cách đó không xa có hơi giật mình, sau đó lộ ra vẻ bất lực, giọng khàn khàn yếu ớt.

“Các con cuối cùng vẫn đến rồi.”

Việt Cương biết thầy trò bọn họ có nhiều điều muốn nói nên lặng lẽ ra ngoài.

Tiêu Hề Hề lao tới, nắm chặt tay Huyền Cơ Tử, mắt đỏ bừng

hỏi.

”Sư phụ, người sao vậy? Sao người lại thành ra thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Kiếm cũng đỏ mắt nhìn sư phụ.

Huyền Cơ Tử nhìn hai đồ đệ trước mặt, cười khàn một tiếng.

“Hai con thế này, trông như hai con thỏ có đôi mắt đỏ.”

Sở Kiếm lau mắt, mắt càng đỏ hơn, nước mắt rơi xuống.

Y nghẹn ngào nói “Đã là lúc nào rồi, người vẫn còn tâm trạng đùa giỡn?!”

Huyền Cơ Tử “Đừng khóc, con là con trai, nước mắt đàn ông không dễ rơi có biết không hả?”

Sở Kiếm “Hu hu hu!”

Huyền Cơ Tử thở dài nói “Cũng không biết cái tính này của con di truyền từ ai, rõ ràng cha mẹ con không thích khóc.”

Tiêu Hề Hề không cho ông đổi chủ đề, hỏi lại lần nữa.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao người lại thành ra thế này?”

Huyền Cơ Tử “Ta gặp phải chút chuyện, xảy ra chút ngoài ý muốn, nên thành ra thế này.”

Hai mắt Tiêu Hề Hề đỏ ửng trừng mắt nhìn ông, gầm lên “Người nhất quyết muốn con xem cho người một quẻ thì mới chịu nói thật sao?!”

Huyền Cơ Tử hít sâu một hơi “Này, nhỏ tiếng chút, tiếng gầm của con sắp làm điếc tai ta rồi.”

Tiêu Hề Hề thúc giục “Người mau nói thật đi, rốt cuộc đã xảy

ra chuyện gì?”

Huyền Cơ Tử biết không giấu được, đành phải nói thật.

“Ta gặp một người bạn cũ, hai bên có chút mâu thuẫn, chúng ta đánh một trận, ta thua rồi, nên thành ra thế này.”

Tiêu Hề Hề hỏi “Bạn cũ nào?”

Huyền Cơ Tử còn chưa kịp trả lời, Tiêu Hề Hề đã phản ứng lại, buột miệng nói.

“Có phải Không Thiền không?!”

Huyền Cơ Tử không trả lời, chỉ cười khổ.

Xem như là ngầm thừa nhận.

Sở Kiếm lau nước mắt, hậm hực nói “Sao lại là tên khốn đó nữa? Sao ông ta vẫn chưa chết?!”

Sắc mặt Huyền Cơ Tử phức tạp nhìn y, như muốn nói gì đó với y, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Tiêu Hề Hề vẫn còn nghi ngờ “Con từng giao đấu với Không Thiền, với trình độ võ công của Không Thiền, ông ta còn chưa chắc đánh thắng con, sao có thể đánh thắng sư phụ? Sư phụ, người mau nói thật với con, có phải ông ta dùng thủ đoạn bẩn thỉu gì với người không?”

Sở Kiếm nghe vậy càng tức giận hơn.

“Tên khốn đó là kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ, chuyện hèn hạ gì cũng có thể làm ra được, chắc chắn ông ta đã đánh lén sư phụ!”

Huyền Cơ Tử không đối diện trực tiếp với câu hỏi của Hề Hề, chỉ nhẹ nhàng thở dài.

“Dù quá trình thế nào thì ân oán giữa ta và Không Thiền đã

hết. Sau khi ta chết, các con chôn ta cùng với Nam Nguyệt vương. Lúc sống, ta và bà ấy không thể ở bên nhau, ít nhất lúc chết có thể được chung mộ. Đây xem như thành toàn cho tiếc nuối của chúng ta."

Tiêu Hề Hề nắm bàn tay gầy gò của ông, lớn tiếng phản bác "Người đừng nói bậy! Con từng xem mệnh cho người, người có thể sống lâu trăm tuổi, chắc chắn người sẽ sống thêm được nhiều năm nữa!"

Huyền Cơ Tử bất đắc dĩ nhắc nhở "Năm đó ta sửa mệnh cho Nam Nguyệt vương, đã mất đi một nửa tuổi thọ."

Tiêu Hề Hề "Dù vậy thì người cũng có thể sống đến năm mươi, năm nay người còn chưa đến bốn mươi, người còn có thể sống ít nhất mười năm nữa!"

Huyền Cơ Tử "Vậy con xem mệnh cho ta lần nữa, xem tuổi thọ của ta còn được bao lâu?"

Tiêu Hề Hề nhìn khuôn mặt già nua gầy gò đầy nếp nhăn của ông, hồi lâu không cử động.

Nàng rất sợ, sợ mình sẽ tính ra kết quả tồi tệ nhất.

Huyền Cơ Tử thở dài "Dựa vào dáng vẻ của ta bây giờ, ai có mắt cũng có thể nhìn ra, ta không sống được bao lâu nữa."

Tiêu Hề Hề không muốn chấp nhận sự thật này.

Nàng liên tục lắc đầu "Không đâu, sẽ không đâu."

Sở Kiếm vừa khóc vừa nói "Con đi tìm đại sư huynh, đại sư huynh giỏi y thuật như vậy, nhất định có thể chữa khỏi cho sư phụ!"

Nói xong, y xoay người chạy ra ngoài trong nháy mắt.

Huyền Cơ Tử muốn gọi Sở Kiếm lại, nhưng vì dùng sức quá độ nên hít thở không kịp, cổ họng ngứa ngáy, kiềm không

được ho khan.

Khụ khụ khụ khụ!

Tiêu Hề Hề vội giơ tay vuốt lưng giúp ông nhuận khí.

Nhưng không có tác dụng.

Huyền Cơ Tử ho càng dữ dội, cuối cùng ho ra máu.

Tiêu Hề Hề sợ hãi, vội vàng lấy tay áo lau máu trên miệng ông, bật khóc nước mắt đầy mặt.

“Sư phụ, người cố chịu một chút, đại sư huynh sắp tới rồi, người chỉ cần gắng gượng một chút là được.”

Sắc mặt Huyền Cơ Tử nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt.

Ông yếu ớt nói.

“Khoảng thời gian này ta luôn hy vọng con đừng tới Nam Nguyệt, nhưng con vẫn tới rồi, đây là ý trời.”

Khóe miệng vừa được lau lại chảy máu.

Tiêu Hề Hề vừa giúp ông lau máu, vừa khóc lóc cầu xin.

“Người đừng nói nữa, tiết kiệm sức lực một chút, đại sư huynh sắp tới rồi.”

Chương 1132: Không cứu được

Huyền Cơ Tử cười khổ nói.

“Thật ra ta sớm không còn gắng gượng được nữa, nhưng ta nghĩ ta vẫn chưa được gặp các con lần cuối. Ta không yên tâm, cố gượng chút hơi thở cuối cùng đợi các con. Bây giờ nhìn thấy các con, ta cũng không biết nên cảm thấy may mắn hay là không may nữa.”

Tiêu Hề Hề dường như cảm giác được gì đó, nước mắt chảy càng lúc càng nhiều.

Nàng không ngắt lời sư phụ nữa, mà vừa khóc vừa nghe ông nói tiếp.

Huyền Cơ Tử muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng lại không thể cử động.

Ông bây giờ là một kẻ vô dụng.

Đừng nói đứng dậy, thậm chí giơ tay cũng trở thành một điều xa xỉ.

Huyền Cơ Tử nhẹ giọng an ủi.

“Đừng khóc nữa, con khóc nhìn không đẹp. Lúc con cười lên là dễ thương nhất, năm đó lần đầu tiên ta gặp con, con đang cười khúc khích. Khi đó, ta không khỏi nghĩ, con đúng là một đứa ngốc, bị cha mẹ bỏ rơi, sao còn cười vui vẻ như vậy?”

Tiêu Hề Hề khóc đến khó thở, nước mắt liên tục lăn dài trên má.

Sở dĩ lúc ấy nàng cười vui vẻ như vậy là vì nàng biết nếu lão đạo sĩ râu tóc bạc trắng trước mặt không nhận nàng, có thể nàng thật sự sẽ bị đưa đến am ni cô.

So với am ni cô, lão đạo sĩ khiến nàng có thiện cảm trước mặt rõ ràng đáng tin hơn.

Thế nên nàng muốn nịnh nọt lão đạo sĩ, để ông đồng ý nhận nuôi nàng.

Lúc đó nàng còn nhỏ, chưa biết nói, chỉ có thể cười để biểu hiện ý nịnh nọt của mình.

Cuối cùng nàng đã thành công.

Huyền Cơ Tử giơ tay ôm lấy nàng.

Ông đưa nàng về Huyền Môn, đặt tên nàng là Hề Hề.

Ông đã cho nàng một mái nhà, để nàng lần nữa cảm nhận được hơi ấm của tình cảm gia đình.

Ông cho nàng bén rễ nảy mầm ở thế giới này, để nàng không còn là bèo không rễ trôi nổi trên sông, không nơi nương tựa.

Huyền Cơ Tử nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm nước mắt của nàng, yếu ớt nói.

“Ta muốn thấy nụ cười của con lần nữa, có lẽ đây là lần cuối cùng rồi, sau này sẽ không còn được nhìn thấy nữa ……”

Ông còn chưa nói xong, Tiêu Hề Hề dùng sức lau nước mắt, cố nặn ra nụ cười.

Nàng cố cười thật tươi.

Như sợ đối phương không nhìn ra mình đang cười.

Huyền Cơ Tử thở dài “Cười xấu chết đi được.”

Nụ cười trên mặt Tiêu Hề Hề cứng đờ.

Huyền Cơ Tử còn đang tự lẩm bẩm "Rõ ràng lúc nhỏ cười đáng yêu như thế, sao lớn lên lại cười xấu như vậy? Con gái nhà người ta lớn lên càng lúc càng đẹp, sao con lại càng ngày càng xấu vậy?"

Nụ cười trên mặt Tiêu Hề Hề hoàn toàn sụp đổ, buồn bã nói.

"Con không cười nổi."

Thấy sư phụ như thế này, sao nàng có thể cười nổi?

Huyền Cơ Tử "Bỏ đi, không cười nổi thì không cười nổi."

Nói xong ông lại ho thêm hai tiếng, khóe miệng lại chảy máu.

Tiêu Hề Hề nhìn mà đau lòng.

Nàng vừa khóc vừa lau máu cho ông.

"Sư phụ, con không muốn người chết, con có thể sửa mệnh cho người, con ……"

Huyền Cơ Tử ngắt lời nàng "Con đã sửa mệnh cho người khác một lần, nếu sửa thêm lần nữa, con sẽ chết."

Tuy Tiêu Hề Hề không nhắc đến chuyện sửa mệnh, nhưng vừa nhìn thấy mái tóc bạc trắng của nàng, Huyền Cơ Tử đã hiểu mọi chuyện.

Tiêu Hề Hề nghẹn ngào nói "Chỉ cần có thể cứu được người, con chết cũng không hối hận."

Huyền Cơ Tử "Con không hối hận, nhưng còn ta thì sao? Ta gánh trên lưng mạng sống đồ đệ, con bảo sau này ta sống thế nào?"

Tiêu Hề Hề còn muốn nói thêm, lại bị Huyền Cơ Tử cắt ngang.

“Ta sống lâu thế này là đủ rồi, thật đó, đã đủ rồi. Bây giờ năm người các con đã trưởng thành, không cần ta nhọc lòng nữa. Tuy mấy năm qua ta vốn chẳng vì các con nhọc lòng được bao nhiêu, toàn là Vô Tửu nhọc lòng.

Vị trí chưởng môn cũng đã truyền cho con. Con cũng đã thuận lợi vượt qua kiếp số. Và cả người ta yêu, bà ấy cũng đi rồi. Trên đời này ta không còn vương vấn gì nữa.

Trước khi bà ấy đi đã từng hứa với ta, bà ấy sẽ đợi ta trên cầu Nại Hà. Đã lâu như vậy mà ta vẫn chưa xuống tìm bà ấy, hẳn là bà ấy sốt ruột lắm rồi. Ta không thể để bà ấy đợi lâu hơn nữa. Ta phải xuống tìm bà ấy.”

Nói xong, ông thấy cổ họng có vị ngọt tanh dâng lên, há miệng ho ra một ngụm máu lớn.

Một dòng máu liên tục chảy ra từ miệng ông.

Như thể toàn bộ máu còn sót lại trong cơ thể ông đang bị rút cạn.

Hai tay áo Tiêu Hề Hề ướt đẫm máu, bàn tay nàng dính đầy máu tươi.

Đó đều là máu của sư phụ.

Tiêu Hề Hề không biết phải làm sao, chỉ có thể gọi sư phụ hết lần này tới lần khác, hy vọng sư phụ có thể gắng gượng.

Nàng vẫn ôm tia hy vọng cuối cùng.

Có lẽ khi đại sư huynh tới, sư phụ sẽ được cứu.

Có lẽ ông trời đã nghe thấy cầu xin của nàng, cánh cửa bị đẩy mạnh ra, ba người bước vào.

Người đầu tiên xông vào chính là Phương Vô Tửu!

Tiêu Hề Hề quay lại, thấy bọn họ đã đến, nàng nắm được cọng rơm cứu mạng, bật khóc nói.

“Đại sư huynh, huynh mau cứu sư phụ, sư phụ nôn rất nhiều máu!”

Phương Vô Tửu không còn giữ được bình tĩnh thường ngày.

Sắc mặt y tái nhợt, ánh mắt đầy lo lắng.

Y nắm cổ tay của Huyền Cơ Tử, kiểm tra mạch đập của ông.

Bốn người còn lại đứng gần đó mong chờ theo dõi, không dám thở mạnh.

Phương Vô Tửu buông cổ tay Huyền Cơ Tử ra, sau đó vén tay áo ông lên, ấn vào mấy huyệt đạo của ông, sắc mặt y nhất thời trở nên khó coi.

“Gân cốt và nội tạng của sư phụ vỡ nát, nội lực cũng không còn.”

Mọi người sững sờ.

Tiêu Hề Hề vội hỏi “Còn có thể cứu được không?”

Phương Vô Tửu lắc đầu “Không cứu được.”

Gân cốt bị đứt còn có cách trị được, nội lực không còn có thể luyện lại.

Nhưng nếu toàn bộ nội tạng vỡ nát thì thật sự không còn hy vọng nữa.

Dù là thần tiên hạ phàm cũng không thể cứu vãn.

Tiêu Hề Hề không muốn tin sự thật tàn khốc này “Sao không thể cứu được? Huynh giỏi y thuật như vậy, sao lại không thể cứu được? Huynh thử lại đi, có lẽ có thể chữa khỏi.”

Huyền Cơ Tử yếu ớt nói.

“Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề lập tức nhìn ông.

Huyền Cơ Tử “Đừng làm khó đại sư huynh nữa.”

Ông biết rõ mình bị thương quá nặng, nếu đổi lại là người khác bị thương nặng thế này thì sớm đã chết rồi.

Sở dĩ ông có thể gượng đến hơi thở cuối cùng như bây giờ là vì ông đã uống viên thuốc do sư phụ để lại.

Khi sư phụ đưa thuốc cho ông, giọng điệu rất nghiêm túc.

“Con nhớ kỹ, phàm là chuyện gì cũng phải nhìn thoáng một chút, mọi chuyện trên đời đều có duyên số, tất cả đều được định sẵn, con đừng cưỡng ép can thiệp. Cái giá của việc làm trái ý trời, sẽ nặng nề hơn con tưởng tượng rất nhiều.

Viên thuốc này con cứ giữ lấy, nó có thể giữ cho con hơi thở cuối cùng, giúp kéo dài mạng sống thêm một thời gian. Nhưng ta hy vọng con sẽ không dùng tới nó.”

Huyền Cơ Tử không khỏi cười khổ một tiếng, sư phụ quả nhiên là sư phụ, chuyện gì cũng đoán được.

Viên thuốc đó giữ cho ông hơi thở cuối cùng.

Và giờ, nó đã đến giới hạn.

Chương 1133: Hung thủ giết người

Huyền Cơ Tử dùng chút sức cuối cùng, khó khăn lắm mới thốt ra được mấy chữ.

“Dưới gầm giường … ngăn bí mật …”

Bùi Thiên Hoặc lập tức quỳ nằm xuống đất, nghiêng đầu nhìn xuống gầm giường.

Không phát hiện được gì.

Y dứt khoát nằm nửa người dưới gầm giường, giơ tay dò xét xung quanh, thỉnh thoảng gõ hai lần.

Chốc sau phát hiện có một chỗ phát ra âm thanh nhẹ lâng, phía dưới chắc là rỗng.

Y lập tức đặt tay xuống sàn, cố gắng đẩy xuống.

Sau đó, một tiếng cạch vang lên.

Hình như thứ gì đó đã được kích hoạt.

Một hộp đồng nhỏ bật ra.

Bùi Thiên Hoặc kéo hộp ra.

Vì hộp được làm bằng đồng nên rất nặng.

Y dùng cả hai tay để ôm nó.

“Sư phụ, là hộp này sao?”

Huyền Cơ Tử "Ừm, đưa Vô Tửu …"

Nghe vậy, Bùi Thiên Hoặc liền đưa chiếc hộp cho đại sư huynh.

Đại sư huynh là đồ đệ đầu tiên của sư phụ, dù sư phụ có đưa đồ tốt gì cho huynh ấy cũng là xứng đáng, hơn nữa đại sư huynh luôn hết lòng quan tâm sư đệ sư muội, bọn họ đều rất tin tưởng và tín nhiệm đại sư huynh, không hề có ý kiến gì với sắp xếp của sư phụ.

Phương Vô Tửu đưa tay cầm chiếc hộp, y không có tâm tình mở hộp ra xem bên trong là thứ gì.

Y cứ nhìn sư phụ, khuôn mặt vốn luôn trầm ổn bình tĩnh giờ đây nhuốm đầy buồn thương và không nỡ.

Tiêu Hề Hề nằm bên giường, khóc nấc lên.

Nàng không muốn sư phụ chết, nàng không muốn xa sư phụ.

Tầm nhìn của Huyền Cơ Tử đã rất mơ hồ, nhìn không rõ cái gì, nhưng ánh mắt vẫn đang nhìn về phía Hề Hề.

Năm đó lúc ông nhận nuôi Hề Hề, đã tính được đứa trẻ này sẽ không sống quá mười chín tuổi.

Khi đó ông chỉ cảm thấy đứa trẻ này thật đáng thương, những gì ông có thể làm là cố gắng để cô bé được sống vui vẻ một chút, ít nhất là không để cô bé rời khỏi thế giới này với quá nhiều tiếc nuối.

Nhưng lâu dần, ông cũng nảy sinh tình cảm với cô bé.

Ông thấy lo lắng và không nỡ.

Vì giữ mạng cho Hề Hề, ông đã làm rất nhiều chuyện, cũng trả giá rất nhiều.

Nhưng ông không hối hận.

Nếu được chọn lại, ông vẫn sẽ chọn con đường này.

Huyền Cơ Tử mấp máy môi, dường như đang gọi tên Hề Hề.

Tiêu Hề Hề lập tức cúi người, áp tai vào môi sư phụ.

Nàng nghe thấy giọng sư phụ cực kỳ yếu ớt chậm rãi nói.

“Thân thế của Tiểu Kiếm, đừng nói cho nó biết …”

Tiêu Hề Hề không biết tại sao.

Nàng đang định hỏi thân thế của Sở Kiếm thế nào? Thì thấy mắt sư phụ từ từ nhắm lại.

Ông dường như đã hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, dáng vẻ trông rất bình yên, khóe miệng thậm chí còn hơi cong lên, như thể ông đang mỉm cười.

Trông ông như đang ngủ.

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn ông, giọng vô cùng chua xót.

“Sư phụ ……”

Bình thường khi nàng gọi sư phụ, chỉ cần Huyền Cơ Tử nghe thấy, nhất định sẽ mỉm cười đáp lại.

Nhưng bây giờ Huyền Cơ Tử lại không có phản ứng gì.

Ông yên lặng nằm bất động trên giường, hoàn toàn không còn hơi thở.

Tiêu Hề Hề nắm chặt bàn tay đã mất đi hơi ấm của ông, hét hết lần này đến lần khác.

“Sư phụ, sư phụ, người tỉnh dậy đi sư phụ!”

Ôn Cựu Thành tiến tới kéo nàng, run giọng nói với nàng —

“Sư phụ đã đi rồi.”

Tiêu Hề Hề không muốn chấp nhận sự thật này, nắm chặt tay sư phụ không chịu buông.

Hai mắt nàng mờ nhạt nhìn sư phụ, phút chốc dường như đã quay về rất lâu trước kia —

Lúc đó nàng còn rất nhỏ, cũng không nhớ chính xác mình bao nhiêu tuổi, nàng chỉ nhớ hôm đó thời tiết rất xấu,trời mưa rất to, chiếc xe mà nàng và cha mẹ đang lái gặp tai nạn. Cha mẹ nàng đều qua đời trong một vụ tai nạn ô tô, nàng là người duy nhất sống sót.

Lúc đó nàng bị thương, trên người đầy máu, không phân biệt được đâu là máu của mình, đâu là máu của cha mẹ nàng.

Nhưng nàng vẫn còn tỉnh táo.

Nàng chỉ biết bất lực nhìn thi thể của cha mẹ được đưa ra khỏi đống đổ nát ô tô, nhìn hai người được phủ một tấm vải trắng.

Cuối cùng hai người biến thành hũ cốt lạnh lẽo.

Bây giờ sư phụ cũng được phủ một tấm vải trắng.

Tiêu Hề Hề cảm thấy đau thấu tim gan, bật khóc nức nở.

Nhưng nàng không thể phát ra tiếng.

Khóc rất dữ dội lại rất âm thầm.

Nàng bị cưỡng ép kéo ra, bất lực nhìn sư phụ bị khiêng đi.

Ông không biến thành hũ cốt, nhưng được đặt trong một quan tài tối tăm.

Quan tài cũng cứng ngắt lạnh băng như hũ cốt.

Vì thôn Đại Nguyệt vẫn đang chiến tranh, không có điều kiện tổ chức tang lễ cho Huyền Cơ Tử, cuối cùng chỉ có thể đặt linh cữu ba ngày, rồi chôn cất ông.

Theo tâm nguyện cuối cùng của ông, ông được chôn cất trong lăng mộ của Nam Nguyệt vương.

Đôi tình nhân khi còn sống không thể trở thành vợ chồng, nhưng ít nhất sau khi chết có thể trở thành một đôi uyên ương.

Tiêu Hề Hề quỳ trước bia mộ.

Nàng nhìn bia mộ mới được dựng trước mặt.

Trên bia mộ ghi "Mộ của sư tôn Huyền Cơ Tử", bên cạnh có một dòng chữ nhỏ ghi ngày tháng năm an táng.

Bên cạnh bia mộ của Huyền Cơ Tử là bia mộ của Nam Nguyệt vương.

Bia mộ của hai người đứng cạnh nhau, giống như một đôi uyên ương tay trong tay, sống chết không rời.

Sau khi nhóm người Phương Vô Tửu đốt xong tiền giấy, thì giơ tay kéo Hề Hề dậy.

Nàng quỳ đó bất động, giọng vẫn đầy tiếng nấc.

"Ta muốn ở lại với sư phụ thêm chút nữa, mọi người đi trước đi."

Giọng Ôn Cựu Thành cũng hơi khàn, nhưng y vẫn cố gắng nói chậm, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

"Muội đã ba ngày không ngủ, nếu tiếp tục như vậy, cơ thể muội sẽ không chịu nổi."

Sở Kiếm dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nức nở "Sư tỷ, sư phụ luôn thương tỷ nhất, chắc chắn ông ấy không nỡ nhìn tỷ giày vò bản thân mình thế này, tỷ cùng mọi người quay về đi."

Bùi Thiên Hoặc cũng nói "Trở về tắm nước nóng, ngủ một giấc trước, chuyện đã qua cũng đã qua rồi, người còn sống nhất định phải tiếp tục sống."

Tiêu Hề Hề không chịu đứng dậy.

Cuối cùng, Phương Vô Tửu liếc mắt liền nhìn ra được nàng đang nghĩ gì.

Y thấp giọng an ủi "Ta biết muội đang tự trách mình, nhưng không cần thiết, cái chết của sư phụ chết không liên quan tới muội."

Tiêu Hề Hề "Nhưng nếu như ta có thể tìm sư phụ sớm hơn, có lẽ sư phụ đã không chết, là ta quá vô dụng, đến muộn một bước. Có lẽ những người đó nói đúng, ta là thiên sát cô tinh, đời trước khắc chết cha mẹ, đời này khắc chết sư phụ, tất cả những người thân cận với ta đều sẽ không có kết cục tốt đẹp."

"Đủ rồi!" Phương Vô Tửu hiếm khi tối sầm sắc mặt, nghiêm giọng cắt ngang lời độc thoại của nàng "Muội tỉnh táo một chút, sư phụ bị Không Thiền gi ết chết, không liên quan gì đến muội!"

Tiêu Hề Hề sửng sốt một lúc, sau đó mới tỉnh táo lại rồi lẩm bẩm.

"Đúng vậy, còn Không Thiền, ông ta gi ết chết sư phụ, ông ta là hung thủ giết người."

Sở Kiếm thấy sư tỷ như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Vì muốn sư tỷ nhanh chóng lấy lại tinh thần, y cũng khuyên nàng.

"Người giết sư phụ là Không Thiền, người đáng chết nhất là ông ta mới đúng, tỷ muốn hận, thì phải hận ông ta, chứ không phải giày vò bản thân."

Chương 1134: Trả thù

Được các sư huynh khuyên nhủ, Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng phấn chấn đôi chút, không còn chìm đắm trong cảm xúc tự chán ghét bản thân.

Nhưng nàng vẫn không chịu đi, nhất quyết muốn ở bên sư phụ.

Các sư huynh sư đệ hết cách với nàng, trong thôn Đại Nguyệt còn rất nhiều chuyện đang chờ bọn họ giải quyết.

Tuy tồn vong của nước Nam Nguyệt không liên quan trực tiếp đến bọn họ, nhưng dù sao đây cũng là nước nhà của Nam Nguyệt vương, mà Nam Nguyệt vương là người trong lòng của Huyền Cơ Tử.

Dù là để sư phụ được yên nghỉ dưới suối vàng, bọn họ cũng phải giúp Nam Nguyệt vương dọn dẹp mớ hỗn độn này, trả lại hòa bình cho nước Nam Nguyệt.

Phương Vô Tửu bảo Sở Kiếm ở lại chăm sóc Hề Hề, tránh để nàng nghĩ không thông làm chuyện ngu ngốc, còn y dẫn các sư đệ khác trở về thôn.

Sở Kiếm tận tâm ở bên cạnh sư tỷ, một bước cũng không rời.

Mãi đến khi sư tỷ đột nhiên lên tiếng.

“Ta hơi khát.”

Lúc này Sở Kiếm mới chuẩn bị tạm thời rời đi.

Trước khi đi, y không quên nói với sư tỷ “Đệ đi lấy nước cho

tỷ, sẽ về nhanh thôi, tỷ tuyệt đối không được chạy lung tung đó."

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Sau khi Sở Kiếm đi, Tiêu Hề Hề lại đưa mắt nhìn tấm bia mộ trước mặt.

Nàng nhỏ giọng nỉ non.

"Sư phụ, con nhất định sẽ trả thù cho người."

Hiện giờ trong thôn có rất nhiều người bị thương, thuốc men lại thiếu trầm trọng, may là Phương Vô Tửu có y thuật cao siêu, dù không có thuốc thì cũng có những cách khác để trị thương cho người dân.

Trong ba ngày này, y vô cùng bận rộn, lúc nào cũng đang chữa trị thương tích cho mọi người.

Mãi đến hôm nay mới rảnh được một chút.

Y đã chữa trị cho những bệnh nhân bị thương nặng cần được điều trị, những bệnh nhân bị thương nhẹ còn lại không có vấn đề gì lớn.

Phương Vô Tửu dành ra chút thời gian, mở hộp đồng mà sư phụ để lại cho y.

Bên trong hộp có một phong thư, một cây sáo trùng và hai lọ nhỏ.

Phương Vô Tửu không động tới ba thứ đó, mà cầm thư lên trước.

Tháo phong bì, mở tờ giấy viết thư ra, là nét chữ quen thuộc của Huyền Cơ Tử.

Đồ đệ Vô Tửu.

Khi con đọc được lá thư này thì ta đã không còn nữa.

Con người rồi cũng phải chết, chẳng qua đi sớm hay muộn mà thôi.

Ta sớm đoán được sẽ có ngày này, cũng không có tiếc nuối gì.

Hi vọng các con có thể nghĩ thoáng một chút, đừng chìm trong đau thương và thù hận.

Đặc biệt là Hề Hề, con bé trông thì nhàn nhã tự do, không quan tâm điều gì, nhưng thực tế con bé rất coi trọng tình thân.

Ta lo sau khi ta chết, con bé sẽ suy nghĩ bế tắc, mong sư huynh sư đệ các con quan tâm con bé nhiều hơn, đừng để con bé tìm Không Thiền trả thù.

Không Thiền là người hẹp hòi xảo trá, tính toán chi li, từ nhỏ gã vì một vài chuyện nhỏ nhặt sinh lòng oán hận ta và sư phụ.

Năm đó ta còn trẻ, không muốn dính líu gì đến gã, ta làm ngơ mấy tâm tư nhỏ nhặt đó của gã, khiến tính khí gã ngày càng trở nên cực đoan.

Lúc ta nhận ra điểm khác thường của gã thì đã quá muộn, khi đó bản tính của gã đã bộc phát.

Gã nhân lúc sư phụ luyện công đánh lén ông ấy, khiến sư phụ tẩu hỏa nhập ma, bị thương nặng.

Nếu ta không xuất hiện kịp thời, sư phụ đã chết thảm dưới tay gã.

Vốn ta muốn thanh lý môn hộ, nhưng gã đã trốn khỏi Huyền Môn trước.

Từ đó về sau, ta không còn gặp lại gã.

Cứ tưởng đời này ta và gã không bao giờ gặp lại nhau, nhưng không ngờ, ta lại gặp gã ở Nam Nguyệt.

Giây phút nhìn thấy gã thì ta đã biết, gã cố ý chọn thời điểm này đến tìm ta.

Gã biết lúc này là lúc ta yếu nhất, giống như sư phụ đang luyện công năm đó, cần phải im lặng tập trung, không thể bị người khác làm phiền.

Vì thế gã dùng lại thủ đoạn cũ, ra tay đánh lén như năm đó.

Sức lực ta không đủ, bại dưới tay gã.

Gã nhân cơ hội này hút hết nội lực của ta.

Công lực của Không Thiền tăng lên rất nhiều.

Gã không còn là Không Thiền của ngày trước, Hề Hề không còn là đối thủ của gã.

Nếu hai người đối đầu, Hề Hề nhất định sẽ chịu thiệt.

Các con phải để mắt đến con bé, nhớ kỹ!

……

Phương Vô Tửu đọc đến dây thì tim đập thình thịch.

Y nghĩ đến phản ứng của Hề Hề trong khoảng thời gian này, trong lòng có một dự cảm rất không tốt.

Y lập tức đặt thư xuống, bước nhanh ra phía sau núi.

Nhưng trên đường đi, y bắt gặp tiểu sư đệ Sở Kiếm.

Phương Vô Tửu nhìn thấy tiểu sư đệ, tức thì lòng chùng xuống đáy.

“Sao đệ lại ở đây? Không phải bảo đệ ở bên Hề Hề sao?”

Vì quá nóng lòng nên giọng điệu Phương Vô Tửu hơi gay gắt,

khiến Sở Kiếm giật mình.

Sở Kiếm lắp bắp nói "Đệ … đệ về lấy nước, sư tỷ nói tỷ ấy khát."

Phương Vô Tửu giơ tay tát mạnh vào sau đầu y, quát mắng.

"Sao đệ hồ đồ như vậy? Nếu muội ấy khát thì đưa muội ấy về uống nước nghỉ ngơi, sao lại để muội ấy ở đó một mình? Lỡ muội ấy bỏ chạy thì sao?"

Sở Kiếm che sau đầu, ấm ức nói "Đệ đã dặn tỷ ấy không được chạy lung tung, tỷ ấy cũng đã hứa với đệ, chắc là sẽ không chạy đâu."

Phương Vô Tửu không biết phải nói gì với y mới được, dứt khoát không nói nữa, dùng khinh công bay về phía sau núi.

Y luôn cầu nguyện trong lòng, hi vọng Hề Hề vẫn quỳ ở đó, không đi đâu cả.

Nhưng khi y vội vàng chạy đến chỗ bia mộ, hi vọng của y bị dập tắt.

Trước bia mộ chẳng có ai cả.

Hề Hề quỳ ở đó đã biến mất.

Sau đó Sở Kiếm cũng vội vàng chạy tới.

Thấy vậy, Sở Kiếm lập tức mở to mắt, hét lên.

"Sư tỷ đâu? Vừa rồi không phải tỷ ấy còn ở đây sao? Tỷ ấy đi đâu rồi?"

Phương Vô Tửu nghiêm giọng nói "Chắc muội ấy đi tìm Không Thiền trả thù rồi."

Sở Kiếm "Sao tỷ ấy biết Không Thiền ở đâu?"

Phương Vô Tửu "Muội ấy có thể bói ra được."

Để tìm tung tích của ai đó thì cần biết sinh thần bát tự của người đó. Sở Kiếm đang định nói sư tỷ không biết sinh thần bát tự của Không Thiền, nhưng y nghĩ lại, sư tỷ khác với bọn họ, tỷ ấy có thiên nhãn, có lẽ có vài cách mà người khác chưa biết để tìm được Không Thiền.

Thực tế, Sở Kiếm nghĩ cũng khá đúng, Tiêu Hề Hề quả thật có cách tìm ra tung tích của Không Thiền.

Trong tay nàng cầm một lọn tóc trắng—

Nàng cắt một lọn tóc của sư phụ, vốn muốn giữ nó làm kỷ niệm.

Giờ đây nó trở thành công cụ quan trọng để Tiêu Hề Hề bói toán.

Huyền Cơ Tử và Không Thiền từng là sư huynh đệ, sau này Huyền Cơ Tử bị Không Thiền giết hại, ân oán hận thù giữa hai người đan xen, khiến mối quan hệ của bọn họ trở nên phức tạp, nhân quả cũng vô cùng sâu xa.

Tiêu Hề Hề có thể lợi dụng điểm này, thông qua di vật của Huyền Cơ Tử bói ra vị trí hiện tại của Không Thiền.

Tuy kết quả khi dùng cách này có thể không chính xác.

Nhưng không sao, thử thêm vài lần là được.

Sau khi Tiêu Hề Hề rời thôn Đại Nguyệt, nàng đi theo hướng bói được trước đó, trên đường đi, nàng lại bói thêm mấy lần, nhưng kết quả có hơi không nhất quán, làm nàng rẽ khá nhiều lần, suýt thì lạc đường trong khu rừng rậm rạp.

May là nàng số đỏ, cuối cùng cũng tìm được vị trí của Không Thiền.

Chương 1135: Quả nhiên bọn chúng đến rồi

Thôn Can Ấp là thôn gần thôn Đại Nguyệt nhất.

Hiện nơi này đã bị phản quân do đại vu cầm đầu chiếm đóng.

Trong thôn toàn là phản quân, được canh phòng nghiêm ngặt.

Trong căn nhà lớn nhất thôn, một người đàn ông trung niên đang ngồi xếp bằng thiền định.

Gã mặc đạo bào trắng, hai bên thái dương có tóc bạc, đôi mắt nhắm chặt, lông mày hơi nhíu lại, khuôn mặt trông hơi tái nhợt.

Lư hương bên cạnh bốc khói, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Đại vu mở cửa bước vào.

Hắn vẫn mặc trường bào đen thường mặc nhất, trên khuôn mặt nhợt nhạt phủ đầy hình xăm xanh đen, cộng thêm đôi mắt nham hiểm, trông hắn vô cùng u ám quỷ dị.

Hắn nói bằng tiếng Nam Nguyệt.

“Đạo trưởng, vừa mới nhận được tin, phía thôn Đại Nguyệt có viện binh, chỉ có năm người, hình như là đến từ Huyền Môn.”

Đạo sĩ trung niên chậm rãi mở mắt, lộ ra một đôi mắt sâu thẳm.

Gã cũng nói bằng tiếng Nam Nguyệt.

“Quả nhiên bọn chúng đến rồi.”

Đại vu “Hiện giờ thôn Đại Nguyệt đã có trụ cột, xem tình hình là có ý muốn phản công.”

Lúc hắn nói lời này, rõ ràng trong giọng nói có sự khinh thường.

Tuy năm người đó đều là người của Huyền Môn, nhưng cũng chỉ là những đứa nhóc miệng còn hôi sữa, sư phụ của bọn chúng còn chết ở đây, huống chi là năm đứa nhóc mới ra đời? Cũng chỉ đến nộp mạng mà thôi.

Đạo sĩ trung niên cười lạnh “Nếu bọn chúng đã tới, ta sẽ khiến bọn chúng có đi không về.”

Ánh mắt đại vu sáng lên “Đạo trưởng định tự mình ra tay sao?”

Đạo sĩ trung niên lắc đầu.

“Vết thương của ta vẫn chưa khỏi, phải tịnh dưỡng thêm mấy ngày, chờ ta khỏi hẳn, chính là lúc năm tên nhóc kia chết.”

Gã chính là Không Thiền mà Tiêu Hề Hề đang tìm kiếm.

Tuy Không Thiền hút đi nội lực của Huyền Cơ Tử, nhưng cũng bị Huyền Cơ Tử dùng bí pháp Huyền Môn làm bị thương.

Chính vì bị thương, gã mới không thể giáng cho Huyền Cơ Tử đòn chí mạng, vì thế Huyền Cơ Tử mới được người đến sau cứu.

Vừa nghĩ đến đây, Không Thiền nghiến răng nghiến lợi.

Rõ ràng bọn họ đều là đồ đệ của sư phụ, nhưng sư phụ lại thiên vị sư huynh, dù có đồ tốt gì cũng cho sư huynh, cả vị trí chưởng môn cũng truyền cho sư huynh, còn dạy sư huynh bí pháp Huyền Môn.

Mà gã chẳng có gì cả.

Trước mặt sư phụ, gã như người vô hình, không có cảm giác tồn tại.

Đến tận hôm nay, Không Thiền vẫn nhớ rõ lời sư huynh chất vấn gã —

“Sư phụ đối với ngươi ơn trọng như núi, tại sao ngươi lại hại ông ấy?”

Ơn trọng như núi?

Nếu sư phụ tốt với gã thật, tại sao cứ mãi thiên vị sư huynh?

Trong mắt Không Thiền, sư phụ và sư huynh đều là một đám đạo đức giả!

Thậm chí cả Huyền Môn đều vô cùng giả tạo!

Môn phái giả tạo thế này không nên truyền thừa, phải khiến bọn chúng biến mất khỏi thế giới này!

Trước đây Không Thiền không có năng lực, không thể hoàn thành chuyện này.

Nhưng hiện giờ công lực của gã đã tiến bộ, cuối cùng cũng có thể hoàn thành chuyện này.

Qua vài ngày nữa, khi vết thương của gã khỏi hẳn, gã có thể tiêu diệt hết đám nhóc đó.

Đại vu thấy yên tâm.

Thật ra, hắn vẫn còn hơi sợ Huyền Môn trong truyền thuyết.

Dù sao trước đây hắn đã chịu thiệt rất nhiều dưới tay Huyền Cơ Tử.

Không nói chuyện khác, với kỹ năng bày binh bố trận xuất thần nhập hóa của Huyền Cơ Tử cũng đủ để ngạo nghễ thiên hạ.

Đại vu giỏi dùng độc cổ, việc bày binh bố trận hắn thật sự không bằng Huyền Cơ Tử, hai bên giao chiến nhiều lần, hầu như lần nào phe hắn cũng bị đánh bại, bại đến mức hắn sắp có ám ảnh tâm lý.

Hắn khó lắm mới cầu được viện binh ở Mạc Bắc, tưởng có thể lật ngược tình thế, không ngờ đối phương lại thuyết phục được Hoàng đế Đại Thịnh phái quân đến tiếp viện.

Phản quân của hắn lại lâm vào khốn cùng.

Đúng lúc sắp thua thì Nam Nguyệt vương bạo bệnh qua đời.

Chuyện này đã cho hắn cơ hội sống sót.

Ngay sau đó, Không Thiền xuất hiện.

Đạo sĩ bí ẩn không rõ lai lịch này nói với đại vu, gã có thể giết Huyền Cơ Tử, giúp đại vu giành chiến thắng trong cuộc nội chiến. Yêu cầu duy nhất của gã là sau khi trận chiến kết thúc, phải đào thi thể của Huyền Cơ Tử và Nam Nguyệt vương lên đốt thành tro bụi!

Dù đại vu không biết giữa đạo sĩ bí ẩn và Huyền Cơ Tử với Nam Nguyệt vương có thâm thù đại hận gì, nhưng hắn vẫn đồng ý hợp tác với đối phương.

Dù mục đích của đối phương là gì thì ít nhất bọn họ cũng có chung kẻ thù.

Thế là đủ rồi.

Với sự giúp đỡ của đại vu, Không Thiền thuận lợi lẻn vào thôn Đại Nguyệt.

Có lẽ ông trời cũng đang giúp Không Thiền.

Khi tìm thấy Huyền Cơ Tử, Huyền Cơ Tử đang ở trạng thái yếu nhất.

Đây chắc chắn là cơ hội trời ban cho Không Thiền.

Gã hầu như không cần suy nghĩ, lập tức ra tay với Huyền Cơ Tử.

Nếu ở thời điểm bình thường, Không Thiền hoàn toàn không phải đối thủ của Huyền Cơ Tử, nhưng khi đó thân thể của Huyền Cơ Tử yếu ớt, võ công giảm đi rất nhiều.

Ông bị Không Thiền đánh bại.

Không Thiền không trực tiếp giết ông mà dùng Hấp Công đại pháp cưỡng ép hút hết công lực của Huyền Cơ Tử.

Điều này làm cho thân thể của Huyền Cơ Tử trong phút chốc mất đi sức sống, trở nên gầy gò như một cây cổ thụ sắp chết.

Khi đó, Không Thiền vô cùng tự hào.

Gã nhìn Huyền Cơ Tử đang hấp hối nằm trên đất, như thể đã trút hết oán hận tích tụ bao năm qua, cười vô cùng vui vẻ.

“Ngươi cũng có hôm nay, ha ha ha!”

Huyền Cơ Tử không oán hận, cũng không đau đớn, chỉ im lặng nằm đó không động đậy.

Dường như rất bình tĩnh chấp nhận thực tế tàn khốc về cái chết sắp tới của mình.

Hiện giờ Không Thiền nhớ lại biểu cảm của Huyền Cơ Tử, gã vẫn thấy khó chịu.

Tên đó chắc chắn sớm đã giấu tuyệt chiêu cuối cùng, chờ lúc gã không cảnh giác để ra tay, còn dùng bí pháp Huyền Môn mà sư phụ chỉ dạy, lòng dạ quá nham hiểm!

Chuyện mà Không Thiền hối hận nhất bây giờ, chính là lúc đó gã không nên sơ suất như vậy, tạo cơ hội cho Huyền Cơ Tử ra tay.

Lẽ ra gã nên bẻ gãy cổ Huyền Cơ Tử sau khi hấp thụ toàn bộ công lực.

Tuy nhiên bây giờ có nghĩ chuyện này thì cũng chẳng ích gì.

Không Thiền đè nén căm hận trong lòng, nhắm mắt tiếp tục chuyên tâm dùng nội lực nuôi dưỡng cơ thể, giúp nội thương mau chóng lành lại.

Sau khi đại vu rời đi, trong nhà chỉ còn lại một mình Không Thiền.

Xung quanh rất yên tĩnh.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng bước chân của binh lính tuần tra đi ngang, vài tiếng đè thấp giọng trò chuyện và tiếng chim hót líu lo xa xa.

Sắc trời dần tối.

Có người mang đồ ăn đến cho Không Thiền, nhưng gã phớt lờ, chỉ tập trung luyện công.

Khi đêm xuống hoàn toàn, những âm thanh bên ngoài gần như biến mất, chỉ còn lại tiếng lá xào xạc trong gió.

Đúng lúc này, cửa sổ đột nhiên bị gió thổi tung.

Ngọn đèn dầu trên bàn lay lắt hai lần rồi tắt.

Căn phòng chìm vào bóng tối.

Trong bóng tối, Không Thiền mở mắt.

Gã với lấy thanh kiếm treo trên tường.

Tuy nhiên, trước khi tay gã chạm vào chuôi kiếm, một luồng ánh sáng lạnh lẽo đã đâm tới chỗ hiểm của gã!

Chương 1136: Không tự lượng sức

Không Thiền không tránh, tụ nội lực ở đầu ngón tay.

Gã dùng ngón tay nắm mũi kiếm đang đâm thẳng vào mình.

Mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ, gã có thể nhìn rõ khuôn mặt của thích khách.

Là một người phụ nữ trẻ tuổi với khuôn mặt xa lạ.

Người phụ nữ này trông rất trẻ nhưng tóc lại bạc trắng.

Nàng nhìn chằm chằm Không Thiền, ánh mắt đầy căm hận.

Tiêu Hề Hề phát hiện, dù nàng có dùng lực thế nào thì thanh kiếm trong tay nàng cũng không thể tiến thêm được nữa.

Nàng chỉ đành rút kiếm, lui về sau.

Không Thiền thả lỏng ngón tay, bình tĩnh đứng dậy.

“Cô nương đêm khuya tới thăm, lẽ nào không nên báo tên họ sao?”

Vừa rồi cả người gã ẩn trong bóng tối, khiến khuôn mặt gã bị bóng tối bao phủ, nhìn rất mơ hồ.

Lúc này gã đứng lên, khuôn mặt dần trở nên rõ ràng.

Khi Tiêu Hề Hề nhìn rõ khuôn mặt gã, động tác chuẩn bị tấn công lần nữa hơi khựng lại.

Nàng tìm thấy nơi này thông qua bói toán, kết quả bói toán

cho thấy người ở đây chính là Không Thiền.

Nhưng đạo sĩ trung niên trước mặt hoàn toàn khác với Không Thiền mà nàng từng gặp trong cung vài năm trước.

Không Thiền mà nàng gặp trong cung có mái tóc trắng, khóe miệng luôn cong lên khi gặp người khác. Tuy tướng mạo bình thường nhưng trên người có chút phong thái tiên gia, khí chất thoát tục, nên trông như một đạo sĩ giang hồ bịp bợm.

Đạo sĩ trung niên trước mặt có mái tóc đen, đường nét anh tuấn, tuy nhiên sắc mặt hơi xanh xao, dáng người cao nhưng lại quá gầy, làm cả người toát lên cảm giác yếu ớt bệnh tật, đạo bào trắng rộng trên người gã càng làm gã trông ốm yếu hơn, như thể có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Năm đó ở trong cung, lúc Tiêu Hề Hề gặp Không Thiền, không thể nhìn thấu tướng mạo của gã.

Khi đó, nàng đoán Không Thiền đã dùng thuật dịch dung nào đó để thay đổi tướng mạo.

Cho nên lần này tới tìm Không Thiền trả thù, nàng đã chuẩn bị tinh thần để nhìn thấy một gương mặt khác.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy gương mặt thật của gã, nàng không khỏi giật mình.

Không phải khuôn mặt gã đẹp trai ngoài dự đoán, mà là vì tướng mạo của gã.

Tiêu Hề Hề thông qua tướng mạo của gã biết được, gã và Sở Kiếm có quan hệ huyết thống sâu đậm!

Nàng lập tức nhớ lại lời cuối cùng mà sư phụ nói với nàng trước khi chết —

“Thân thế của Tiểu Kiếm, đừng nói cho nó biết ……”

Khi đó, nàng không hiểu sư phụ muốn nói gì.

Nhưng bây giờ, hình như nàng hiểu rồi.

Nhưng dù có hiểu thì cũng không làm thay đổi quyết tâm trả thù cho sư phụ của nàng!

Tiêu Hề Hề vung kiếm đâm Không Thiền lần nữa, trong lòng chỉ có hận thù và sát ý.

……

Phương Vô Tửu tìm cách dẫn dụ phản quân bao vây bên ngoài thôn Đại Nguyệt rời đi, để Ôn Cựu Thành, Bùi Thiên Hoặc và Sở Kiếm tìm cơ hội lẻn ra khỏi thôn Đại Nguyệt.

Ôn Cựu Thành một tay cầm la bàn, trong lòng thầm đọc sinh thần bát tự của Hề Hề, nghiêm túc tiến hành bói toán.

Sở Kiếm sốt ruột hỏi.

“Thế nào rồi? Đã có kết quả chưa? Sư tỷ hiện giờ ở đâu?”

Bùi Thiên Hoặc gõ trán y, cảnh cáo y im lặng, không được quấy rầy nhị sư huynh xem bói.

Bọn họ không có thiên phú như Hề Hề, phải dựa vào đạo cụ bói toán, việc này mất nhiều thời gian và có yêu cầu nghiêm ngặt đối với môi trường xung quanh.

Đây là nơi thích hợp nhất để bói toán mà bọn họ tìm được.

Một lúc lâu sau, Ôn Cựu Thành mới mở mắt.

Y cụp mắt, nhìn kim chỉ hướng trên la bàn xoay vài vòng, cuối cùng dừng ở hướng đông bắc.

Nhóm ba người lập tức dùng khinh công bay về phía đông bắc.

Mỗi lần đi qua một ngã ba, cả ba phải dừng lại, tiếp tục dùng la bàn tính toán.

Thấy sắc trời ngày càng tối, nhưng bọn họ chưa tìm được tung tích của Hề Hề, Sở Kiếm lo lắng đỏ cả mắt.

“Sao vẫn chưa tìm được sư tỷ? Sư tỷ có gặp chuyện gì không?”

Nét mặt Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc rất nghiêm túc.

Bọn họ không sợ Hề Hề gặp chuyện gì, bọn họ sợ Hề Hề tìm được Không Thiền.

Với thực lực hiện tại của Không Thiền, Hề Hề tuyệt đối không phải đối thủ của gã.

……

Tiêu Hề Hề bị Không Thiền chưởng bay ra ngoài, đập mạnh vào tường.

Nàng trượt dọc theo bức tường ngã xuống đất, nàng mở miệng phun ra một ngụm máu lớn, trước ngực truyền đến một cảm giác đau rát.

Không Thiền chưa dùng toàn bộ sức mạnh của mình trong đòn đánh vừa rồi, nhưng cũng đủ để khiến nàng bị thương nặng.

Tiêu Hề Hề một tay cầm kiếm, một tay chống xuống đất, khó khăn đứng dậy.

“Võ công của ngươi sao lại trở nên mạnh như vậy?”

Không Thiền vốn không biết người phụ nữ điên đột nhiên xuất hiện trước mặt mình là ai, nhưng sau trận đánh vừa rồi, gã nhìn thấy hình bóng quen thuộc trong chiêu thức của cô ta.

Đó là những chiêu thức võ công của Huyền Môn.

Có thể sử dụng võ công của Huyền Môn, có nghĩa nàng là người của Huyền Môn.

Theo như Không Thiền biết, trong số đệ tử Huyền Môn hiện giờ chỉ có một người là nữ.

Đó là Tiêu Hề Hề, từng là Tiêu trắc phi, tứ đệ tử của Huyền Cơ Tử.

Không Thiền không biết tại sao khuôn mặt Tiêu Hề Hề lại biến khác, nhưng chuyện này không liên quan gì đến gã, gã không quan tâm, cũng không có ý định tìm hiểu sâu hơn.

Nhìn Tiêu Hề Hề chao đảo trước mặt, Không Thiền nhếch khóe miệng, trong đôi mắt đen đầy ác ý.

Điều này khiến khuôn mặt anh tuấn có chút nữ tính của gã bỗng chốc trở nên tà ác.

“Cũng may nhờ Huyền Cơ Tử, nếu không phải hắn truyền cho ta tất cả công lực, ta hiện giờ cũng chưa chắc đánh bại được ngươi.”

Tiêu Hề Hề như bị sét đánh.

Nàng không tin sư phụ truyền hết công lực của mình cho tên khốn này!

Nhớ lại dáng vẻ gầy như que củi của sư phụ trước khi chết, với đại sư huynh đã từng nói nội lực của sư phụ không còn nữa.

Phút chốc nàng đã hiểu tất cả.

Nàng run giọng hỏi.

“Có phải ngươi hút hết công lực của sư phụ?”

Không Thiền thẳng thắn thừa nhận “Đúng vậy, dù sao sư phụ của ngươi cũng sắp chết, hắn giữ lại công lực cũng lãng phí, chi bằng đưa nó cho ta, cũng xem như vẹn toàn tình nghĩa sư huynh đệ đồng môn giữa hắn và ta.”

Đôi mắt Tiêu Hề Hề đỏ ửng, bàn tay cầm chuôi kiếm không khỏi run lên.

“Súc sinh!”

Không Thiền vẫn cười “Năm đó sư phụ ngươi cũng mắng ta như vậy, bây giờ ngươi cũng mắng ta như vậy, xem ra hai ngươi đúng là thầy trò thân thiết, cả chửi người cũng giống hệt nhau.”

Lúc này, cả người Tiêu Hề Hề đầy vết thương, nhưng cả người Không Thiền ngoài vết rách trên tay áo thì không tổn hại gì.

Khoảng cách sức mạnh giữa hai bên rất lớn.

Không Thiền càng đắc ý hơn.

Gã chậm rãi đi về phía Tiêu Hề Hề, dùng ánh mắt của động vật ăn thịt đang nhìn con mồi đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

“Tuy công lực của ngươi không thâm hậu bằng sư phụ ngươi nhưng cũng tương đối, khi ta hấp thụ hết công lực của ngươi, hẳn là võ công của ta sẽ lên một tầm cao mới.”

Lúc này Tiêu Hề Hề bị thương nặng, nhưng nàng vẫn nghiến răng, vung kiếm về phía Không Thiền!

Không Thiền cười khẩy nói “Châu chấu đá xe, không tự lượng sức.”

Gã giơ tay lên chặn lại.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, Tiêu Hề Hề chợt đổi hướng kiếm trong tay!

Mũi kiếm chưa kịp đâm tới đã bị cưỡng ép thu về.

Sau đó nàng đứng dậy, nhảy ra khỏi cửa sổ.

Không Thiền sao có thể để miếng thịt tới miệng rồi chạy mất?

Gã cầm thanh kiếm treo trên tường, nhảy qua cửa sổ ra ngoài, đuổi theo hướng Tiêu Hề Hề chạy trốn.

Đội tuần tra trong thôn bị tiếng động ở phía bên này kinh động.

Bọn họ hỏi không Thiền xảy ra chuyện gì?

Tuy nhiên, lúc này Không Thiền không có thời gian để ý bọn họ, chỉ vứt lại một câu "Ta đuổi theo thích khách" rồi chạy thẳng ra khỏi thôn.

Chương 1137: Giết người đền mạng

Không Thiền hoàn toàn không sợ Tiêu Hề Hề nhân cơ hội này gài bẫy mình.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi mưu kế đều là hổ giấy, không đáng để sợ.

Gã như mèo vờn chuột, thỉnh thoảng tăng tốc, khiến Tiêu Hề Hề hoảng sợ bỏ chạy. Khi gần đuổi kịp nàng, gã sẽ cố tình giảm tốc độ để cho nàng có cơ hội thở.

Tiêu Hề Hề bị dọa mấy lần, lăn lộn trên đất khiến trên người lại thêm vài vết thương, trông càng thảm hại hơn.

Thấy vậy, Không Thiền càng đắc ý hơn.

Có lẽ vì quá đắc ý, cộng thêm đêm tối nên không chú ý hoàn cảnh xung quanh.

Cuối cùng khi gã nhận ra có gì đó không ổn, xung quanh đã hoàn toàn im lặng, không còn chút âm thanh nào.

Theo lý mà nói, trong rừng phải có có tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu.

Nhưng bây giờ cả một âm thanh cũng không có.

Những gì có thể nghe thấy chỉ có tiếng thở của gã và tiếng bước chân dần xa trước mặt gã.

Xung quanh tràn ngập sương mù, cả ánh trăng cũng không thể xuyên qua, khiến giác quan của gã có hơi chậm chạp.

Trong lòng Không Thiền vang lên hồi chuông báo động.

Gã không kịp nghĩ, dùng khinh công lao về phía Tiêu Hề Hề.

Lúc này trong lòng gã đã có cảnh báo nguy hiểm, không còn ý định chơi trò mèo vờn chuột, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đuổi kịp Tiêu Hề Hề.

Gã túm cổ áo Tiêu Hề Hề, thô bạo ném nàng đi.

Lưng nàng va vào một thân cây rồi ngã xuống đất, cơn đau khiến cả người nàng run rẩy, nằm trên đất hồi lâu không thể đứng dậy.

Không Thiền sải bước đi tới, sát ý hiện lên trong mắt gã.

Gã quyết định giải quyết nhanh chuyện này, hút cạn công lực của người phụ nữ này rồi bẻ gãy cổ cô ta, sau đó rời khỏi nơi ma quái này ngay lập tức.

Khi tay phải của gã đặt trên đầu Tiêu Hề Hề, đột nhiên nghe thấy Tiêu Hề Hề hỏi.

“Ngươi biết nơi này là nơi nào không?”

Động tác của Không Thiền hơi dừng lại.

Lý trí bảo gã mặc kệ người phụ nữ này, giết cô ta đi là được.

Nhưng trực giác ngăn cản động tác của gã, muốn nghe cô ta rốt cuộc muốn nói gì?

Cuối cùng, gã không lên tiếng, cũng không thu tay lại, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Tiêu Hề Hề ho hai tiếng, ho ra một ít bọt máu.

Nàng thờ ơ lau miệng, nói tiếp.

“Đây là rừng ma, ngươi biết rừng ma là gì không?”

Tất nhiên Không Thiền biết rừng ma là gì.

Nơi gọi là rừng ma không có nghĩa là có ma thật, mà trong khu rừng này không có người sống. Tất cả những người sống bước vào cuối cùng sẽ chết, trở thành cô hồn dã quỷ.

Địa hình ở Nam Nguyệt hầu như toàn là rừng rậm, trong rừng có rất nhiều chướng khí.

Người Nam Nguyệt từ khi còn nhỏ đã thích xăm hình, thật ra đó là một cách chống lại chướng khí, bọn họ thêm dược liệu đặc biệt vào nguyên liệu dùng để xăm mình, những dược liệu đó giúp bọn họ chống lại chướng khí xâm nhập.

Người ngoài không có hình xăm sẽ dễ bị trúng độc nếu hít quá nhiều chướng khí.

Lần đầu tiên Không Thiền đến Nam Nguyệt, từng bị phát ban khắp người do hít quá nhiều chướng khí. Sau đó, đại vu cho gã một viên thuốc, gã mới khỏi bệnh, đồng thời cũng có được khả năng chống lại chướng khí nhất định.

Rừng ma là nơi tập trung nhiều chướng khí nhất.

Ngay cả người dân địa phương ở Nam Nguyệt cũng không dám tự tiện vào rừng ma.

Những hình xăm trên cơ thể họ chỉ có thể bảo vệ khỏi nồng độ chướng khí thông thường, nhưng nồng độ chướng khí trong rừng ma vượt xa những gì họ có thể chịu đựng. Nếu tùy tiện xông vào, có thể bị khí độc xâm nhập vào cơ thể, trường hợp nặng có thể tử vong.

Ngoài ra, rừng ma còn có một đặc điểm đáng sợ đó là địa hình phức tạp.

Một khi có người bước vào rừng ma, sẽ mất phương hướng và hoàn toàn lạc đường trong đó, cũng đừng hòng tìm được lối ra.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, nhìn sắc mặt Không Thiền trở nên cực kỳ khó coi, không khỏi bật cười.

Trước khi hành động, nàng đã bói rất nhiều quẻ cho mình.

Là quẻ đại hung.

Lần này nàng tìm Không Thiền trả thù, rất có khả năng sẽ không thể quay về.

Nhưng nàng phải đi.

Nàng phải trả thù cho sư phụ.

Nếu đã định sẵn không thể quay về, chi bằng kéo Không Thiền chết chung!

Thế nên Tiêu Hề Hề dùng phương pháp tính toán phong thủy bát quái tìm ra nơi nguy hiểm nhất gần đó.

Đó chính là rừng ma.

Kết quả quẻ cho thấy những người vào rừng ma chắc chắn sẽ chết.

Tiêu Hề Hề nhớ rõ vị trí rừng ma trong lòng.

Nếu không giết được Không Thiền, nàng sẽ tìm cách dụ gã đến đây.

Kế hoạch của nàng đã thành công.

Bây giờ cả hai đã vào rừng ma, không ai có thể sống sót ra ngoài.

Không Thiền tóm cổ nàng, sát ý dâng trào trong mắt gã.

“Ngươi dám gài bẫy ta?!”

Sức lực của gã lớn đến mức làm Tiêu Hề Hề gần như nghẹt

thở.

Nàng không chống cự, chỉ nhìn gã chằm chằm, khó khăn nói.

“Ngươi giết ta đi, đợi ta chết rồi, ngươi sẽ bị bỏ lại đây một mình … từ từ chờ chết, ta muốn xem thử, một mình ngươi có thể trụ ở đây được bao lâu?”

Không Thiền tăng sức tay “Ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi sao?”

Tiêu Hề Hề nhắm mắt lại.

Thời điểm quyết định ra tay với Không Thiền, nàng đã chuẩn bị tinh thần bỏ mạng.

Thật ra nàng không sợ chết.

Dù sao thì nàng cũng đã chết một lần.

Chết lần nữa cũng không sao.

Nàng chỉ không nỡ rời xa các sư huynh, Bảo Cầm, Lão Vương, Lạc Tiểu Hề, còn cả những món ăn ngon.

Trong số đó, người không nỡ xa nhất đương nhiên là Lạc Thanh Hàn.

Nàng từng hứa với Lạc Thanh Hàn, nửa năm sau sẽ về tìm hắn.

Nhưng bây giờ có vẻ như nàng lại nuốt lời rồi.

Lạc Thanh Hàn nói nàng luôn gạt hắn.

Quả thật nàng gạt hắn rất nhiều lần, nhưng lần này có lẽ là lần cuối cùng.

Tiểu Hề Hề cảm giác đầu óc choáng váng, hô hấp ngày càng khó khăn, giống như cổ sắp bị gãy.

Nàng nghĩ mình sắp chết rồi.

Nhưng giây tiếp theo.

Bàn tay đang giữ cổ nàng chợt buông ra.

Tiêu Hề Hề yếu ớt ngã xuống đất.

Nàng theo bản năng há to miệng thở hổn hển.

Một lượng lớn khí lạnh ùa vào phổi khiến nàng ho dữ dội, làm mắt nàng đỏ ửng, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Giọng nói của Không Thiền vang trên đỉnh đầu nàng.

"Không phải ngươi kế thừa vị trí chưởng môn của Huyền Môn sao? Khả năng bói toán của ngươi nhất định rất tốt, ngươi tính toán phương hướng, chỉ cần ngươi có thể đưa ta rời khỏi đây, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Tiêu Hề Hề thấy cổ họng đau rát.

Nàng cố chịu đựng cơn đau, ngẩng đầu nhìn Không Thiền, giọng khàn khàn thốt ra một câu.

"Ta thấy ngươi đang nằm mơ."

Không Thiền "……"

Không Thiền cố kìm nén xúc động muốn bóp cổ nàng, nghiến răng nói.

"Cho ngươi đường sống lại không muốn, nhất quyết ở đây chờ chết, ngươi điên rồi sao?!"

Tiêu Hề Hề từng chữ nói.

"Ngươi giết sư phụ của ta, giết người đền mạng, ngươi đáng chết."

Khi chướng khí bị hút vào cơ thể, Không Thiền dần cảm thấy các giác quan của mình trở nên chậm chạp, các bộ phận trên người bắt đầu ngứa ngáy.

Thế này rất giống với triệu chứng ngộ độc chướng khí của gã, nhưng nó nghiêm trọng hơn triệu chứng trước đó.

Chương 1138: Bánh hoa quế

Không Thiền cố giảm tần suất thở của mình để giảm lượng chướng khí hít vào.

Nhưng làm như vậy chỉ có thể làm chậm quá trình trúng độc.

Nếu muốn giải quyết triệt để, nhất định phải rời khỏi rừng ma.

Ra khỏi rừng ma, gã có thể lấy thuốc từ đại vu để hóa giải chất độc trong người.

Không Thiền đè nén căm hận trong lòng, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Đúng là ta giết Huyền Cơ Tử, nhưng ngươi có biết tại sao ta giết hắn không?

Ngươi nghĩ sư phụ ngươi là người tốt, nhưng thực tế hắn là một kẻ đạo đức giả!

Từ nhỏ hắn đã giỏi giả vờ thông minh ngoan ngoãn, cố ý lấy lòng sư phụ, khiến sư phụ dồn hết mọi chú ý lên người hắn.

Còn ta trở thành người vô hình.

Sư huynh không làm bài tập, sư phụ sẽ gọi sư huynh tới, hỏi kỹ nguyên nhân.

Ta không làm bài tập, sư phụ không hỏi han gì, chỉ bảo ta làm bù bài tập, rồi không nói gì nữa.

Sư huynh nghịch ngợm bị thương, sư phụ sẽ đích thân chăm sóc, đút thuốc cho hắn, dạy dỗ hắn không được nghịch ngợm

nữa.

Ta nhiễm lạnh bị cảm, sư phụ thậm chí còn không xuất hiện, chỉ nhờ sư huynh chăm sóc ta.

Sư huynh xuống núi làm nhiệm vụ sư môn, lúc về bị thương nặng, sư phụ liều cả nguy hiểm tổn hại công lực để chữa thương cho hắn.

Mà ta mang thương tích trở về, sư phụ lại trách mắng ta hành động quá tàn ác, phạt ta đóng cửa hối lỗi.

Ngươi xem, chúng ta đều là đồ đệ của sư phụ, nhưng ta và sư huynh được đối xử hoàn toàn khác nhau.

Sư huynh là trò cưng của sư phụ, còn ta chỉ là cỏ dại bướng bỉnh ven đường.

Ngươi bảo ta không hận được sao?"

Nghe xong những lời này, Tiêu Hề Hề chẳng những không đồng cảm, ngược lại cảm thấy người này bệnh không nhẹ.

Nàng khàn giọng nói "Nếu ngươi thấy không công bằng, có thể trực tiếp nói với sư phụ của ngươi."

Chuyện gì cũng giữ trong lòng, còn trách người khác không hiểu mình.

Người khác không phải giun trong bụng gã, dựa vào đâu phải bận tâm đoán suy nghĩ của gã?

Không Thiền cười lạnh "Vô ích thôi, trong lòng sư phụ, ta chỉ là một kẻ tiểu nhân tàn độc, dù ta có nói gì, ông ấy cũng sẽ không tin ta."

Tiêu Hề Hề bị gã chọc tức bật cười.

"Ngươi giết sư huynh đồng môn, lẽ nào còn chưa đủ tàn độc sao?"

Không Thiền "Đó là vì hắn có lỗi với ta trước!"

Tiêu Hề Hề "Ông ấy có lỗi gì với ngươi? Ông ấy đào mộ tổ tiên của ngươi hay là giết cha mẹ ngươi?"

Không Thiền nghiến răng nói "Hắn có rất nhiều lỗi với ta! Đầu tiên hắn cướp đi sự chú ý của sư phụ, sau đó cướp đi vị trí chưởng môn Huyền Môn, cuối cùng còn cướp đi người phụ nữ mà ta yêu nhất!"

Tiêu Hề Hề cạn lời.

Hai điều trước cũng thôi đi, người phụ nữ yêu nhất là chuyện thế nào?

Không Thiền cũng thích Nam Nguyệt vương?

Nếu đúng là vậy, mẹ ruột của Sở Kiếm há chẳng phải là Nam Nguyệt vương sao?

Nhưng xem tướng mạo thì hai người không có quan hệ huyết thống.

Tiêu Hề Hề không quan tâm mấy chuyện quá khứ của Không Thiền, nàng mong Không Thiền sẽ chết ngay lập tức, nhưng vì chướng khí xâm nhập vào cơ thể cần thời gian phát tác độc tính, mà nàng cũng muốn biết người phụ nữ đã sinh con cho Không Thiền là ai?

Vì thế nàng cố tình dùng giọng điệu mỉa mai hỏi.

"Một người như sư phụ của ta, ngay cả Nam Nguyệt vương cũng yêu ông ấy, còn cần cướp người phụ nữ của ngươi? Ngươi đừng có dát vàng lên mặt nữa."

Đời này Không Thiền ghét người khác coi thường mình nhất.

Nghe Tiêu Hề Hề nói vậy, lửa giận của gã lại bốc lên, sắc mặt ngày càng u ám xấu xí.

“Ngươi nghĩ ta đang nói dối?”

Tiêu Hề Hề cười giả tạo nói “Không có, ta chỉ là tò mò, là tiên nữ thế nào có thể khiến sư phụ của ta và ngươi tranh sứt đầu mẻ trán? Lẽ nào người phụ nữ kia đẹp hơn Nam Nguyệt vương à?”

Không biết Không Thiền đang nhớ lại chuyện gì, trong mắt hiện lên chút hoài niệm.

Gã hít một hơi thật sâu, kiềm chế không gãi vào vùng da ngứa, chậm rãi nói.

“Sau khi rời khỏi Huyền Môn, ta không còn nơi để đi, tình cờ gặp một cô nương, khi đó nàng ăn mặc như thiếu niên, nhưng ta vừa nhìn là biết nàng là một cô nương.

Lúc đó ta bị thương, nằm bất động bên đường, những người khác nghĩ ta đã chết, còn có người muốn ném ta vào núi cho bầy sói ăn.

Nàng thấy ta đáng thương, bèn chủ động đưa ta về nhà.

Cha mẹ nàng đã qua đời, trong nhà chỉ còn một mình nàng.

Thường ngày nàng kiếm sống bằng cách lên núi hái thảo dược, thỉnh thoảng giúp đỡ người khác khâu vá để đổi lấy tiền.

Nàng dùng những loại thoải dược hái được chữa thương cho ta, vết thương của ta dần hồi phục.

Khi đó người của Huyền Môn còn đang truy lùng ta, ta sợ bị bọn họ phát hiện, nên trước khi đi đã định giết cô nương đó diệt khẩu.”

Tiêu Hề Hề nghe đến đây, không khỏi chửi thầm, quả nhiên là súc sinh.

Không Thiền nhìn vẻ mặt của nàng, liền biết nàng đang mắng

mình.

Gã lạnh lùng nói tiếp.

“Hôm đó trời mưa rất to, trời vừa sáng thì cô nương đó đi bán thuốc trong thị trấn, lúc nàng về thì người đã ướt sũng.

Lúc ta định nhân lúc nàng không phòng bị thì ra tay giết nàng, nhưng đúng lúc đó nàng cẩn thận lấy một túi vải nhỏ trong ngực ra.

Người nàng ướt sũng, tóc và quần áo vẫn còn nhỏ nước, nhưng túi vải nhỏ được nàng bảo vệ cẩn thận, không hề bị ướt.

Nàng mở túi vải nhỏ ra, bên trong có mấy miếng bánh hoa quế.

Nàng nói với ta bánh hoa quế là món đặc trưng của một tiệm cũ trong thị trấn, mùi vị rất ngon, nàng từng ăn qua một lần, sau đó nhớ mãi hương vị của nó, hôm nay cố ý mua bốn miếng mang về cho ta ăn thử.

Ta hỏi nàng tiền ở đâu mà có?

Nàng nói nàng mua bằng số tiền kiếm được từ việc khâu vá.”

Lúc Không Thiền nói đến đây, trong đôi mắt lạnh lùng của gã cuối cùng cũng xuất hiện một tia ấm áp hiếm có.

Trong nhà cô nương đó không có ai giúp đỡ nên nàng phải tự mình làm mọi việc. Mỗi ngày nàng đều rất bận, sau khi làm xong việc ở nhà, nàng khó lắm mới có thời gian để may vá thì trời cũng gần tối.

Nhà quá nghèo, nàng không có tiền mua dầu thắp đèn, chỉ có thể ngồi bên cửa sổ khâu vá từng mũi dưới ánh trăng.

Nàng khâu vá suốt đêm mới hoàn thành xong công việc.

Kết quả nàng chưa kịp nghỉ ngơi đã đến thị trấn dưới trời tờ

mờ sáng.

Không Thiền thấy hết những chuyện này.

Gã biết tất cả, chỉ là gã không nói ra.

Bốn miếng bánh hoa quế thơm ngào ngạt được cô nương đưa tới trước mặt gã, dáng vẻ đó như đang dâng bảo bối, nàng rất muốn được gã khen ngợi hoặc thừa nhận.

Tiêu Hề Hề nhịn không được hỏi "Cô ấy tốt với ngươi như vậy, sao ngươi có thể nhẫn tâm giết cô ấy?"

Không Thiền im lặng một lúc rồi mới nói.

"Thật ra ta không thích đồ ngọt, đặc biệt ghét nhất mùi hoa quế."

Nhưng lúc đó gã như bị ma nhập, giơ tay cầm một miếng bánh hoa quế đưa vào miệng.

Gã thậm chí còn trả lời một câu rất ngu ngốc.

"Cũng tạm được."

Rồi gã thấy cô nương đó nở nụ cười hạnh phúc.

Trong bốn miếng bánh hoa quế, nàng chia cho Không Thiền ba miếng, bản thân chỉ ăn một miếng.

Lúc nàng ăn rất cẩn thận, thậm chí không chừa mẩu vụn nào.

Dường như thứ đang ăn không phải là miếng bánh hoa quế bình thường, mà là cao lương mỹ vị nào đó.

Chương 1139: Chỗ dựa duy nhất

Cô nương đó họ Sở, không có tên đàng hoàng, người dưới quê không để ý chuyện này lắm.

Khi cha mẹ nàng còn sống thường gọi nàng là Ni Nhi.

Sau đó cha mẹ nàng qua đời thì không còn ai gọi nàng là Ni Nhi nữa. Người trong thôn khi nhìn thấy nàng đều gọi nàng là Tiểu Sở.

Sở dĩ nàng nhặt Không Thiền về là vì nảy sinh lòng tốt nhất thời.

Vốn nàng định đợi Không Thiền bình phục vết thương thì sẽ bảo huynh ấy đi. Dù sao thì nam nữ khác biệt, sống chung sẽ dễ bị người khác bàn tán.

Nhưng sau khi sống chung một thời gian, Tiểu Sở có hơi không nỡ để Không Thiền rời đi.

Từ khi cha mẹ qua đời, Tiểu Sở luôn sống một mình, dù là ra ngoài đi ăn hay ở nhà đón Tết, nàng vẫn chỉ có một mình, vốn nàng cũng đã quen rồi.

Nhưng từ sau khi nhặt Không Thiền về, cuộc sống của nàng đã thay đổi.

Mỗi lần nàng về nhà, mở cửa ra đều thấy Không Thiền đang đợi mình.

Lúc ăn cơm, nàng sẽ kể cho Không Thiền nghe những chuyện thú vị xảy ra trong thôn, nói mãi nói mãi thì bật cười.

Thấy nàng đang loay hoay gánh nước chẻ củi, Không Thiền còn giúp một tay, huynh ấy rất khỏe, những việc quá sức với nàng, huynh ấy lại làm dễ như trở bàn tay.

Có lần nàng lên núi hái thảo dược, trên đường trời chợt đổ mưa to, nàng đành phải về nhà sớm hơn thường lệ, lúc đó nàng rất nôn nóng, vì sáng nay trước khi ra ngoài, nàng thấy trời nắng tốt, bèn đem hết chăn gối ra sân phơi.

Bây giờ mưa to như vậy, chăn gối chắc ướt rồi.

Ở nhà chỉ có hai cái chăn, nếu bị ướt thì tối nay sẽ không có chăn để đắp.

Khi Tiểu Sở vội vàng xách giỏ tre chạy về thì gặp Không Thiền cầm ô giấy dầu ở cổng thôn.

Nàng không khỏi sững sờ.

Người đàn ông cao lớn lặng lẽ đứng trong mưa sương, tay cầm ô giấy dầu đã sờn rách, nước mưa đập vào ô tạo ra tiếng tách tách.

Mưa sương làm mờ mọi thứ xung quanh như ảo cảnh.

Bóng dáng người đàn ông ngày càng rõ ràng, khắc sâu vào trong lòng Tiểu Sở.

Không Thiền cầm ô giấy dầu che mưa cho nàng.

Tiểu Sở ngơ ngác nhìn Không Thiền "Huynh cố ý tới đón ta à?"

Không Thiền không trả lời, lông mày hơi nhíu lại, giọng điệu hơi thiếu kiên nhẫn.

"Về thôi."

Khi hai người về đến nhà, Tiểu Sở phát hiện chăn gối phơi ngoài sân sớm đã được cất vào nhà nên không hề bị ướt.

Tiểu Sở thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, nàng lại thầm vui mừng.

Cũng may ở nhà có người, nếu không đêm nay nàng phải đắp chăn ướt đi ngủ.

Sau đó, có một tên du côn say rượu đến gõ cửa, miệng thì hét những lời tục tĩu.

Tiểu Sở sợ hãi, hai tay ôm chặt liềm cắt cỏ trốn trong nhà, không dám ra ngoài.

Vì nàng sống một mình, hơn nữa nàng còn trẻ đẹp, nên thường có vài tên đàn ông không đứng đắn quấy rối nàng. Đêm nay không phải lần đầu tiên, cũng sẽ không phải lần cuối cùng.

Cánh cửa bị đập mạnh.

Tiểu Sở bị dọa tái mặt, nàng thầm cầu nguyện trong lòng, cầu cho tên đàn ông bên ngoài nhanh chóng rời đi.

Cánh cửa bị người ở bên trong mở ra.

Tên say rượu ngoài cửa không ngờ cửa đột nhiên mở ra, gã sửng sốt một lát, sau đó còn chưa kịp nhìn rõ người trước mặt là ai, gã đã đưa tay bắt lấy đối phương, miệng thì nói những lời văng tục.

Kết quả gã còn chưa chạm vào đối phương thì đã bị đá bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất, la hét đau đớn.

Tên du côn say rượu cố gắng lắm mới đứng dậy được.

Gã hậm hực ngước lên thì bắt gặp một đôi mắt lạnh lùng u ám.

Không Thiền cứ thế lạnh lùng nhìn gã, trong mắt đầy sát ý.

Tên du côn say rượu bị dọa sợ tỉnh rượu.

Gã biết người trước mặt không dễ chọc, mắng cũng không dám mắng, đã lập tức bỏ chạy.

Khi Tiểu Sở cẩn thận cầm liềm thò đầu ra khỏi nhà thì thấy cửa sân đã đóng lại.

Ánh mắt nàng đúng lúc chạm phải ánh mắt của Không Thiền vừa xoay người lại.

Tiểu Sở vội vàng hỏi "Người đó đã đi rồi sao?"

Không Thiền có hơi không kiên nhẫn đáp lại "Ừm."

Tiểu Sở vui mừng khôn xiết.

Nàng đặt lưỡi liềm xuống, cười rạng rỡ với Không Thiền.

"Cảm ơn huynh!"

Một lần nữa nàng cảm thấy thật may mắn.

May là có huynh ấy ở đây, nếu không nàng không biết phải làm sao sống qua tối nay.

Khi Không Thiền nói đến đây, giọng của gã bất giác dịu đi.

"Tuy nàng không nói ra, nhưng ta có thể cảm nhận được nàng rất cần ta."

Tiêu Hề Hề quan sát biến hóa nét mặt của gã, thăm dò hỏi.

"Cô ấy thích ngươi?"

Không Thiền "Ừm."

Tiêu Hề Hề "Vậy ngươi cũng thích cô ấy?"

Không Thiền khinh thường "Sao ta có thể thích nàng? Ta chỉ thấy nàng đáng thương nên tiện tay giúp nàng thôi."

Tiêu Hề Hề "Vậy tại sao khi ngươi nhắc tới cô ấy thì luôn mỉm cười."

Không Thiền sửng sốt một lúc.

Gã muốn phản bác, nhưng lại giơ tay sờ khóe miệng, mới phát hiện khóe miệng mình quả nhiên đã cong lên.

Phát hiện này khiến gã vô cùng ngạc nhiên.

Trong lúc nhất thời, gã không biết phải trả lời thế nào.

Cuối cùng, gã chỉ có thể cứng miệng giải thích "Quả thật ta cũng có chút tình cảm với nàng, nhưng chưa đến mức thích, ta chỉ cảm thấy nàng giống ta, chúng ta đều là những người đáng thương không ai cần, không ai quan tâm."

Tiêu Hề Hề "Cho nên ngươi chẳng những không giết cô ấy, còn ở lại sống cùng cô ấy?"

Quả thật Không Thiền đã sống với Tiểu Sở một thời gian.

Thật ra gã đã có mấy lần muốn đi, nhưng mỗi lần muốn đi, gã lại nghĩ đến dáng vẻ đáng thương bị mưa ướt của Tiểu Sở.

Nếu gã đi rồi, sau này trời lại mưa, sẽ không có ai che ô cho nàng, cũng không có ai giúp đỡ khi nàng gặp nguy hiểm.

Một cô nương yếu đuối như nàng sao có thể sống sót trong thế giới nguy hiểm này?

Người mà nàng có thể dựa dẫm, chỉ có gã.

Thế nên Không Thiền hết lần này đến lần khác từ bỏ ý định rời đi.

Từ nhỏ, gã đã không được sư phụ coi trọng, sư huynh chỉ khách sáo bên ngoài với gã.

Chưa từng có ai đặc biệt quan tâm đ ến cảm xúc của gã, càng không có người cần gã như Tiểu Sở, thậm chí còn coi gã là chỗ dựa duy nhất.

Cảm giác được cần đến này khiến Không Thiền cảm thấy xa lạ và có hơi mong chờ.

Gã không biết mình đang mong chờ điều gì?

Dù sao thì gã cũng không nỡ đi.

Giống như một con thuyền trôi dạt, cuối cùng cũng tìm được bến đỗ.

Không Thiền dần quen với không khí sống cùng Tiểu Sở.

Nếu trời đẹp, gã sẽ cùng Tiểu Sở vào núi hái thảo dược, đồng thời gã cũng sẽ cùng nàng vào trấn bán thảo dược.

Nếu trời mưa hay có tuyết, hai người sẽ cùng ở trong nhà.

Tiểu Sở ngồi bên cửa sổ khâu vá, còn Không Thiền lấy đồ cũ ở nhà ra sửa. Lúc đầu gã không quen với nghề mộc, không biết bắt đầu từ đâu, dần dần gã hiểu ra, công việc cũng ngày càng thuận lợi hơn.

Chương 1140: Thành thân

Ban đầu, Không Thiền nghĩ cuộc sống sẽ tiếp tục yên bình như thế này.

Tuy nhiên, trong thôn ngày càng có nhiều lời đồn về hai người họ.

Trai đơn gái chiếc sống chung với nhau, nam chưa cưới, nữ chưa gả, cũng không biết có quan hệ gì?

Những người nhàn rỗi trong thôn bàn tán rất nhiều về mối quan hệ giữa Không Thiền và Tiểu Sở, nói đến mức rất khó nghe.

Không Thiền có thể không quan tâm mấy lời đàm tiếu, nhưng Tiểu Sở thì không.

Dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt non nớt, nghe mấy câu cũng không chịu nổi, nhưng nàng không nói lại những người nhiều chuyện đó, chỉ có thể im lặng bỏ chạy.

Lúc nàng chạy về tới nhà thì hai mắt đã đỏ hoe.

Có vẻ như vừa mới khóc.

Sau đó, ngay cả trưởng thôn cũng đến gặp Tiểu Sở, nói không thể tiếp tục như thế này, ảnh hưởng sẽ rất xấu.

Ông cho Tiểu Sở hai lựa chọn, một là nhanh chóng tìm người gả đi, hai là đuổi Không Thiền đi ngay.

Tiểu Sở trẻ trung xinh đẹp giỏi giang, trong thôn có rất nhiều

chàng trai trẻ sẵn sàng cưới nàng, nhưng bây giờ chuyện ầm ĩ như vậy, những người vốn muốn cưới Tiểu Sở đều im lặng.

Bọn họ cảm thấy Tiểu Sở chung sống với người đàn ông lạ mặt đó lâu như vậy, quan hệ giữa hai người nhất định không rõ ràng, ai lại bằng lòng cưới một người phụ nữ không trong sạch chứ?

Chỉ có đám du côn thèm muốn vẻ đẹp của Tiểu Sở mới không quan tâm chuyện này, bọn họ ngược lại muốn cưới Tiểu Sở về chơi đùa.

Sau khi tiễn trưởng thôn đi, Tiểu Sở nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài.

Không Thiền biết mình sắp lại bị đuổi đi.

Từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, dù gã đi đến đâu, cũng không ai sẵn lòng chào đón gã.

Lúc nhỏ, gã bị cha mẹ bỏ rơi, lớn lên bị sư phụ và sư huynh coi thường, bây giờ cả Tiểu Sở cũng muốn bỏ rơi gã.

Nỗi oán hận bấy lâu nay trong lòng Không Thiền lại dâng lên.

Gã muốn giết người.

Gã muốn giết Tiểu Sở và người trong thôn.

Gã thậm chí còn đi tới cửa phòng của Tiểu Sở, vừa định đẩy cửa ra thì cửa đột nhiên bị mở ra từ bên trong.

Hai mắt Tiểu Sở đỏ hoe đứng trong phòng.

Nàng hơi giật mình khi thấy Không Thiền ở ngoài cửa, nàng tỉnh táo lại, nhanh miệng hỏi.

“Huynh có thể cưới ta không?”

Không Thiền sững người.

Đầu óc gã trở nên trống rỗng.

Tiểu Sở thấy gã hồi lâu không trả lời, tưởng gã không nghe rõ, đành kiềm nén xấu hổ, lớn tiếng hỏi lại.

“Huynh bằng lòng cưới ta không?”

Nàng nghĩ kĩ rồi, thay vì gả cho một người đàn ông xa lạ, chi bằng gả cho Không Thiền, ít nhất hai người sống chung một thời gian, có sự hiểu biết nhất định về nhau.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của một mình nàng.

Nàng không biết Không Thiền có đồng ý hay không.

Nếu huynh ấy không đồng ý, nàng sẽ phải tìm cách khác.

Không Thiền vẫn không nói gì.

Gã nằm mơ cũng không nghĩ rằng Tiểu Sở sẽ nói như vậy với mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Sở đã đỏ bừng.

Nàng thấp thỏm nói “Huynh nói gì đi chứ, nếu huynh không bằng lòng thì cứ nói thẳng, ta sẽ không làm khó huynh. Nếu thật sự không được thì chúng ta chuyển nhà, chúng ta có thể dọn vào trong núi sâu, ở đó sẽ không có ai bàn tán, chúng ta vẫn có thể sống những ngày tháng tốt đẹp.”

……

Tiêu Hề Hề “Ngươi đồng ý với cô ấy rồi?”

Không Thiền cụp mắt, nhìn móng tay đang dần chuyển sang tím của mình, trầm giọng trả lời.

“Ừm.”

Gã không biết lúc đó mình nghĩ gì, như gã như bị ma xui quỷ khiến gật đầu đồng ý thành thân với Tiểu Sở.

Bây giờ nhớ lại, gã có cảm giác không mấy chân thật.

Như thể tất cả chỉ là một giấc mơ.

Trong mơ, gã như một kẻ ngốc, chỉ vì một câu "Huynh bằng lòng cưới ta không?" của đối phương mà mọi oán hận gần như bộc phát trong lòng gã đều biến mất.

Không Thiền và Tiểu Sở tổ chức một hôn lễ đơn giản.

Hai người mời trưởng thôn đến làm chứng, đồng thời còn mời một số dân làng thường xuyên chăm sóc Tiểu Sở đến dự tiệc.

Còn những kẻ nói xấu sau lưng, Tiểu Sở không mời một ai.

Hừ, nàng cũng biết ghi thù đó!

Người trong thôn không có đòi hỏi gì nhiều về chuyện thành thân, thậm chí tam thư lục lễ cũng không có, chỉ cần tổ chức hôn lễ, mọi người biết chuyện này thì xem như thành rồi.

Bọn họ thậm chí không cần đến huyện nha đổi hộ tịch.

Sau khi thành thân, Không Thiền và Tiểu Sở đường hoàng sống với nhau.

Lúc đầu còn có một số người bàn tán về lai lịch của Không Thiền. Khi mới đến thôn, cả người gã đầy thương tích, nói không chừng có kẻ thù nào đó.

Sau đó thời gian trôi qua, trong thôn vẫn yên bình, không có kẻ thù nào xuất hiện, những người đó dần quên mất chuyện này.

Cả bản thân Không Thiền cũng dần quên đi những chuyện trước kia.

Gã đã quen sống chung với Tiểu Sở, thậm chí còn chủ động gánh vác trách nhiệm lên núi hái thảo dược.

Là người của Huyền Môn, gã biết nhiều loại thảo dược hơn Tiểu Sở, đồng thời gã cũng giỏi võ, có thể tiện tay săn vài con mồi trong lúc hái thảo dược, mang về tẩm bổ sức khỏe cho Tiểu Sở.

Hầu như mỗi lần về nhà, gã đều cầm con mồi trên tay, phần lớn là những động vật nhỏ như gà rừng, thỏ rừng, nếu may mắn còn có thể bắt được lợn rừng, hươu, cáo các thứ.

Người trong thôn thấy vậy vô cùng ghen tị.

Trước đây có người từng cười Tiểu Sở gả cho một người không rõ lai lịch, không biết sống hạnh phúc được bao nhiêu ngày.

Bây giờ thấy người đàn ông của Tiểu Sở giỏi giang, ai cũng phải khen Tiểu Sở thật may mắn, gả được cho một người đàn ông tốt.

Cho đến hai tháng sau khi thành thân.

Không Thiền mang một giỏ tre đầy thảo dược về nhà như thường lệ, trên giỏ tre có một lớp nấm tươi, mỗi bên tay gã cầm một con gà rừng lớn.

Gần đây khẩu vị của Tiểu Sở không tốt lắm, cái gì cũng không muốn ăn.

Không Thiền nghĩ tối nay có thể ăn gà hầm nấm, đây là món ăn yêu thích của Tiểu Sở.

Kết quả trên đường về, gã nghe có người nói trong nhà có khách đến thăm.

Không Thiền lập tức cảnh giác.

Gã và Tiểu Sở không có người thân, dù thành thân cũng không

có người thân bạn bè đến tặng quà chúc mừng, cũng chỉ có một vài người có quan hệ tốt trong thôn, nhưng nếu là người trong thôn đến nhà chơi, những người khác trong thôn sẽ không phản ứng khác lạ như vậy.

Không Thiền không trực tiếp về nhà mà trốn gần nhà.

Không lâu sau, gã thấy cửa sân nhà mình mở ra, có hai người bước ra.

Trong đó, một người là Tiểu Sở, người còn lại là Huyền Cơ Tử.

Giây phút Không Thiền nhìn thấy Huyền Cơ Tử, tim gã chùng xuống tận đáy.

Từ khi rời Huyền Môn, gã đã không gặp lại Huyền Cơ Tử, gã tưởng đời này sẽ không bao giờ gặp lại hắn.

Nhưng gã không ngờ lại gặp Huyền Cơ Tử trong tình huống này.

Không Thiền vẫn bất động, ánh mắt dán chặt vào Huyền Cơ Tử và Tiểu Sở.

Gã nhìn thấy Tiểu Sở ngượng ngùng cười với Huyền Cơ Tử.

Huyền Cơ Tử không biết vừa nói gì, khiến mặt Tiểu Sở đỏ bừng, trông rất xấu hổ.

Huyền Cơ Tử còn lấy một túi gấm tinh xảo từ trong tay áo đưa cho nàng.

Dựa vào hiểu biết của Không Thiền với Tiểu Sở, nàng chưa từng nhận đồ của người đàn ông khác, nhưng lần này, nàng không từ chối.

Nàng hai tay nhận túi gấm, ôm nó trong lòng như báu vật.

Chương 1141: Sao nàng lại gạt ta?

Lúc Không Thiền nói tới đây, nụ cười mỉa mai hiện lên trên khuôn mặt gã.

“Khi còn ở Huyền Môn, Huyền Cơ Tử không chỉ cướp đi tất cả chú ý của sư phụ mà còn cướp đi vị trí chưởng môn.

Sau này, khi ta rời khỏi Huyền Môn, hắn vẫn không chịu buông tha ta, thậm chí còn muốn cướp đi người phụ nữ ta yêu.

Hắn đúng là âm hồn không tan.”

Gã nghiến răng căm hận nhấn mạnh câu cuối cùng.

Lúc này, gã không phủ nhận sự thật mình yêu Tiểu Sở.

Tiêu Hề Hề cau mày “Ngươi chỉ thấy hai người họ nói vài câu, sao có thể xác định giữa bọn họ có chuyện gì?”

Nàng không nghĩ sư phụ sẽ có ý gì với Tiểu Sở.

Sư phụ từ đầu đến cuối chỉ yêu Nam Nguyệt vương, ông ấy không thể nào yêu người khác.

Nàng cảm thấy Không Thiền đã nghĩ quá nhiều.

Nhưng Không Thiền không nghĩ vậy.

……

Giây phút thấy Huyền Cơ Tử xuất hiện, Không Thiền đã biết nơi này không còn an toàn, gã phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Gã muốn đưa Tiểu Sở đi cùng, nhưng khi thấy Tiểu Sở và Huyền Cơ Tử cười nói vui vẻ, gã đột nhiên không biết có nên đưa Tiểu Sở đi cùng hay không?

Thậm chí gã còn hơi nghi ngờ, chẳng lẽ Tiểu Sở sớm biết gã đến từ Huyền Môn? Có phải nàng cố tình tiết lộ tung tích của gã cho Huyền Cơ Tử?

Lý trí của Không Thiền nói với gã, không thể tùy tiện suy đoán, nhất định phải có chứng cứ xác thực mới có thể đưa ra phán đoán.

Nhưng gã đã quen nghĩ người khác về hướng xấu xa nhất.

Gã không khống chế được nghi ngờ.

Trong đầu gã hiện lên hình ảnh Tiểu Sở ngượng ngùng cười với Huyền Cơ Tử.

Hai người đứng đối diện nhau như một cặp tình nhân.

Không Thiền không muốn nghĩ nữa, nhưng suy nghĩ cứ lan rộng ra.

So với một người có tính cách u ám cực đoan giống chó mất nhà như gã thì Huyền Cơ Tử với thân phận là chưởng môn Huyền Môn rõ ràng hấp dẫn phụ nữ hơn, chưa kể Huyền Cơ Tử mạnh hơn gã rất nhiều, gã vốn không phải đối thủ của Huyền Cơ Tử, trên đời ai cũng yêu thích kẻ mạnh, Tiểu Sở cũng không ngoại lệ.

Không Thiền không biết mình đứng đó bao lâu.

Khi gã tỉnh táo lại thì trời đã tối.

Gã xách hai con gà rừng, từng bước nặng nề đi về nhà.

Dù Tiểu Sở có phản bội gã hay không thì gã cũng phải gặp nàng một lần.

Nếu không gã không cam tâm.

Khi Không Thiền đẩy cửa sân ra, thấy Tiểu Sở đang đứng trước cửa nhìn xung quanh.

Tiểu Sở vừa thấy gã trở lại, mắt lập tức sáng lên.

Nàng chạy nhanh về phía gã "Cuối cùng chàng cũng về rồi! Sao hôm nay chàng về trễ thế? Ta còn tưởng chàng xảy ra chuyện gì rồi, làm ta lo chết đi được."

Không Thiền bình tĩnh nói như không có chuyện gì.

"Hôm nay không may mắn lắm, lãng phí rất nhiều thời gian trên núi."

Tiểu Sở giúp gã tháo giỏ tre sau lưng, đặt vào góc tường, sau đó lấy khăn ướt đã vắt khô lau mặt cho gã.

Nàng cằn nhằn căn dặn.

"Sau này nếu không tìm được thảo dược hay con mồi thì cứ bỏ đi, không nên ở trong núi quá lâu, nghe nói trong núi có gấu và hổ, chàng chỉ có một mình, lỡ gặp phải bọn chúng thì sẽ nguy hiểm lắm, nên về sớm thì tốt hơn."

Không Thiền lau mặt, nhận bát sứ trong tay nàng, uống hai hớp canh nóng.

Gã nói "Tối nay ăn gà hầm nấm đi."

Tiểu Sở cười nói được.

Nhìn đôi mắt lấp lánh của nàng, Không Thiền không khỏi mềm lòng một chút.

Gã muốn cho nàng cơ hội cuối cùng.

Chỉ cần nàng chịu nói thật với gã, gã sẵn sàng tha thứ cho

nàng.

Tiểu Sở xoay người đi vào bếp.

Nàng đã nấu cơm xong, lửa trong bếp vẫn chưa tắt, bây giờ nàng chỉ cần cắt rau cho vào nồi hầm.

Không Thiền lấy các loại thảo dược trong giỏ tre ra trải phẳng, tránh để qua đêm bị đè hư.

Gã vừa phân loại thảo dược, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn về phía bếp.

Gã đang đợi Tiểu Sở chủ động nói thật với mình.

Nhưng đến khi gã phân loại thảo dược xong, cũng không thấy Tiểu Sở nhắc đến chuyện của Huyền Cơ Tử.

Chút mềm lòng không dễ gì mới nảy sinh trong lòng gã cuối cùng lại biến mất.

Tiểu Sở gọi gã tới ăn tối.

Hai người vẫn ngồi đối diện như thường lệ.

Tiểu Sở bới cho Không Thiền một bát cơm trước, sau đó bới cho mình.

Thức ăn rất ngon nhưng Không Thiền và Tiểu Sở đều không ăn nhiều.

Không Thiền vì có tâm sự, còn Tiểu Sở vì không có khẩu vị.

Nàng lặng lẽ sờ bụng mình, khóe miệng không tự chủ mà cong lên.

Nàng đang định nói gì đó thì lại nghe thấy Không Thiền lên tiếng trước.

“Hôm nay có phải trong nhà có khách không?”

Tiểu Sở hơi sửng sốt, sau đó gật đầu "Đúng là có khách đến."

Không Thiền nhìn chằm chằm nàng "Là ai?"

Tiểu Sở mất tự nhiên cúi đầu thấp giọng nói "Chỉ là một người qua đường bình thường, vào uống nước rồi đi."

Chút mong chờ cuối cùng trong lòng Không Thiền cũng không còn.

Gã nhếch khóe miệng cười khẽ.

Hừ.

Người phụ nữ này vì muốn giúp Huyền Cơ Tử che giấu hành tung đã bắt đầu nói dối gã.

Nàng quả nhiên đứng về phía Huyền Cơ Tử.

Nàng cũng giống như sư phụ, đều thích Huyền Cơ Tử.

Không Thiền hết lần này đến lần khác tự nói với bản thân, không có gì phải thất vọng, lẽ ra gã nên sớm quen với chuyện này rồi.

Nhưng cuối cùng, gã vẫn không kìm được cuồng nộ căm hận trong lòng, đột nhiên giơ tay lật đổ toàn bộ đồ ăn trước mặt!

Thức ăn vương vãi khắp sàn, bát dĩa gần như vỡ vụn.

Tiểu Sở sợ hãi, cả người run rẩy.

Lúc nàng nhìn vào đôi mắt lạnh lùng thấu xương của Không Thiền, nàng co người sợ sệt lui về sau.

Phản ứng này của nàng trở thành cọng rơm làm gãy lưng lạc đà.

Cảm xúc của Không Thiền hoàn toàn mất kiểm soát.

Gã tóm cổ Tiểu Sở, nhấc nàng lên.

Hai mắt gã đỏ ngầu nhìn chằm chằm Tiểu Sở, giọng căm ghét hỏi.

“Sao nàng lại gạt ta? Sao lại tránh né ta?”

Cổ Tiểu Sở bị bóp chặt, không thở được, nàng vô thức giãy dụa phản kháng, trong lòng thấy sợ hãi và phẫn nộ, cùng với rất nhiều ấm ức và khó hiểu.

Nàng không hiểu tướng công của nàng trước đó vẫn còn bình thường, tại sao lại đột nhiên trở mặt?

Không Thiền dùng sức mạnh hơn, mắt đầy tơ máu, không ngừng chất vấn.

“Nói đi, sao nàng lại gạt ta? Tại sao?”

Tiểu Sở bị bóp chặt cổ, không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể không ngừng ch ảy nước mắt, trong mắt đầy van xin.

Không Thiền không phát hiện nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt mình, cũng không nhận ra lúc này trông gã đáng thương khốn khổ đến thế nào, gã vẫn đang điên cuồng ép hỏi.

“Là nàng bảo ta ở lại, ta đã đồng ý với nàng, ta đã định sống cùng nàng suốt đời này, tại sao nàng lại phản bội ta?

Nếu nàng không thích ta, từ lúc bắt đầu đừng giữ ta ở lại!

Nàng cho ta hy vọng, rồi lại làm ta thất vọng, nàng rốt cuộc xem ta là gì?”

Tiểu Sở dần giãy giụa yếu hơn.

Hai mắt nàng nhắm lại, đôi tay buông thõng xuống.

Cả người như lá liễu mỏng.

Không Thiền vừa buông ra, nàng mềm nhũn ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Chương 1142: Con trai

Không Thiền nhìn tay phải của mình, sắc mặt hoảng hốt.

Tiêu Hề Hề phải mất một lúc lâu mời từ trong câu chuyện của Không Thiền hoàn hồn lại.

Nàng rất tức giận "Ngươi đúng là đồ cặn bã."

Chỉ vì một chút nghi ngờ vô căn cứ mà gã giết vợ của mình, gã không chỉ tàn nhẫn độc ác, mà còn điên rồ b3nh hoạn!

Không Thiền từng chút khép ngón tay lại, siết chặt thành nắm đấm, đôi mắt đỏ ngầu đầy hận thù.

"Là nàng có lỗi với ta trước."

Tiêu Hề Hề vừa nghĩ tới chuyện Sở Kiếm có một người cha khốn kiếp như vậy, thái dương nàng không khỏi giật mạnh.

Nàng chịu đựng cơn đau, giận dữ quát lớn.

"Cô ấy có lỗi gì với ngươi? Không phải cô ấy chỉ nói với người khác vài câu thôi sao? Nếu ngươi nghi ngờ cô ấy phản bội mình thì có thể nói thẳng với cô ấy. Ngươi chưa hỏi rõ chuyện gì đã ra tay tàn độc với cô ấy, ngươi còn dám nói cô ấy có lỗi với ngươi? Mặt mũi của ngươi đâu?"

Không Thiền vặn lại "Ta đã hỏi nàng, nhưng nàng lừa ta, nếu không phải nàng chột dạ, tại sao lại lừa ta? Tại sao nàng không nói thật với ta?"

Tiêu Hề Hề tự nhủ không nên tranh cãi với kẻ ngốc.

Nhưng nàng không kiềm được vặn lại.

“Rõ ràng là do lòng dạ ngươi hẹp hòi, Sở cô nương đó xui xẻo tám kiếm mới gặp phải thứ cặn bã như ngươi! Nếu ta là cô ấy, nhất định sẽ thắp nhang cầu xin Bồ Tát phù hộ để kiếp sau không bao giờ gặp lại ngươi!”

Không biết câu nào đã chọc trúng chỗ đau của Không Thiền.

Gã bất chợt vung tay mang theo một cơn gió mạnh.

“Ngươi im đi!”

Tiêu Hề Hề bị đánh bay về phía sau.

Cả người nàng đau đớn run rẩy, hồi lâu sau mới đứng dậy được.

Nàng nhìn Không Thiền hai mắt đỏ ngầu, từng chữ nói.

“Ngươi vốn không xứng với cô ấy!”

Không Thiền rút kiếm từ thắt lưng, chĩa mũi kiếm thẳng vào Tiêu Hề Hề, giọng đầy căm hận.

“Ngươi thì biết cái gì? Là nàng gạt ta! Là nàng phản bội ta!”

Tiêu Hề Hề giơ tay lau máu trên miệng, mỉa mai nói “Nếu cô ấy thật sự phản bội ngươi thì cô ấy đã không sinh ra đứa con của hai người.”

Nàng muốn k1ch thích gã, khiến cảm xúc gã càng kích động hơn.

Như vậy quá trình tuần hoàn máu trong cơ thể gã sẽ được đẩy nhanh hơn, độc tính của chướng khí sẽ phát tác nhanh hơn.

Dù sao bọn họ cũng không thể ra ngoài, không sợ gã tiết lộ bí mật này.

Không Thiền tưởng mình nghe nhầm nên khó tin hỏi.

“Đứa con gì?”

Tiêu Hề Hề không trả lời mà hỏi lại “Ngươi có biết có vài phụ nữ khi mang thai sẽ kén ăn không?”

Không Thiền nhớ lại Tiểu Sở nhìn thấy đồ ăn nhiều dầu mỡ là buồn nôn, trong lòng chợt nảy ra một suy đoán khiến gã không dám tin.

Gã muốn hỏi nhưng lại không dám.

Cuối cùng, gã chỉ đành nghiêm giọng quát lên trốn tránh.

“Ngươi đừng hòng lừa ta! Chuyện đã nhiều năm như vậy, ngươi không thể nào biết được, ngươi đang nói bậy!”

Tiêu Hề Hề nhìn sắc mặt ngày càng xấu xí của gã, tiếp tục đâm vào tim gã.

“Ngươi cũng là người của Huyền Môn, lẽ nào ngươi chưa từng học qua thuật tướng số sao? Lúc ngươi nhìn Sở Kiếm, lẽ nào không cảm thấy khuôn mặt của đệ ấy có chút giống ngươi sao?”

Không Thiền từng học thuật tướng số, nhưng tài năng về mặt huyền thuật của gã rất bình thường, sử dụng thuật tướng số cũng chỉ ở mức trung bình.

Nói trắng ra, gã không giỏi xem tướng, cũng không giỏi phong thủy bát quái, kỳ môn độn giáp gì đó cũng không giỏi lắm.

Nếu không có Tiêu Hề Hề giúp đỡ, dựa vào kỳ môn độn giáp của gã thì không thể tìm đường ra khỏi nơi này.

Gã không muốn thừa nhận điều này, cố tình cười lạnh nói.

“Chắc không phải ngươi muốn nói Sở Kiếm là con trai của ta đó chứ? Dù muốn nói dối cũng phải nói dối cho đàng hoàng,

ta đã giết Tiểu Sở, dù nàng có thai thật, nàng cũng không thể sinh nó ra.”

Tiêu Hề Hề cũng không thanh minh, chỉ lạnh lùng nói.

“Ta có thể nói ngươi biết sinh thần bát tự của Sở Kiếm, ngươi có thể tự mình tính, xem thử đệ ấy có phải là con trai của ngươi hay không.”

Không Thiền cũng từng là người của Huyền Môn, biết không nên tùy tiện nói sinh thần bát tự của mình cho người khác biết.

Nhưng lúc này, nhìn bộ dạng thẳng thắn của nàng, dường như đã biết trước kết quả, cũng không sợ gã lợi dụng sinh thần bát tự của Sở Kiếm để làm gì đó.

Trong lòng gã cũng có hơi dao động.

Lẽ nào cô ta nói thật? Sở Kiếm là con trai của gã thật sao?

Nhưng nếu tất cả chuyện này là thật, vậy năm đó không phải gã đã hiểu lầm Tiểu Sở sao?

Không không không!

Chuyện này không thể nào là thật!

Không Thiền từ chối chấp nhận hiện thực này.

Gã càng chống cự, Tiêu Hề Hề càng buộc gã phải đối mặt với những sai lầm mình đã mắc phải.

Nàng cố tình khiêu khích nói.

“Sao không nói gì nữa? Sợ rồi sao? Năm đó Sở cô nương mang thai con của ngươi, cô ấy vui mừng thầm nghĩ, khi ngươi biết tin này sẽ hạnh phúc đến mức nào? Đáng tiếc cô ấy chưa kịp nói gì, ngươi đã nổi điên bóp ch ết cô ấy ……”

Không Thiền gay gắt ngắt lời nàng “Đừng nói nữa!”

Tiêu Hề Hề "Sở cô nương họ Sở, Sở Kiếm cũng họ Sở, cô ấy thà để con trai mang họ của mình, cũng không muốn con trai mang họ của ngươi, cô ấy chưa từng nhắc đến ngươi ở trước mặt Sở Kiếm, vì cô ấy không dám để Sở Kiếm biết cha của mình lại là một súc sinh điên rồ b3nh hoạn."

Không Thiền tức giận triệt để.

Gã đâm thanh kiếm vào cổ họng Tiêu Hề Hề!

Trước đó, gã muốn giữ mạng cho người phụ nữ này để cô ta dẫn gã ra khỏi nơi quỷ quái này.

Nhưng lúc này, gã chỉ muốn người phụ nữ này vĩnh viễn câm miệng lại!

Tiêu Hề Hề lăn trên đất, nhếch nhác né tránh thanh kiếm chí mạng.

Nàng đứng dậy bỏ chạy.

Không Thiền sao có thể để nàng chạy trốn? Gã lập tức dùng khinh công đuổi theo.

Tiêu Hề Hề chịu đựng cơn đau, chạy nhanh về phía trước.

Xung quanh toàn là chướng khí trắng dày đặc, cảnh vật hoàn toàn bị vây trong chướng khí, mờ mịt khó có thể nhìn rõ.

Nàng không có thời gian dừng lại bói quẻ tìm hướng, chỉ có thể dựa vào trực giác chạy loạn trong rừng ma.

Không Thiền đuổi theo phía sau.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần.

Tiêu Hề Hề bỗng thấy chân mình mềm nhũn, toàn thân chìm xuống.

Nàng cúi đầu nhìn, thấy chân mình đã chìm trong bùn lầy.

Sau đó nàng cảm nhận được một cỗ sát khí từ phía sau truyền đến!

Tiêu Hề Hề không rút chân ra được, chỉ đành ngồi xổm xuống.

Lưỡi kiếm sượt qua đỉnh đầu nàng.

Thanh kiếm chém vào không khí, nhưng Không Thiền không bỏ cuộc, gã lao tới trước mặt Tiêu Hề Hề, định đâm nàng một kiếm nữa.

Hôm nay gã nhất định phải khiến người phụ nữ ăn nói bậy bạ này chết ở đây!

Tuy nhiên, giây tiếp theo, động tác của gã dừng lại.

Gã thấy chân mình bị mắc kẹt trong bùn lầy.

Chướng khí trắng khiến khung cảnh ở đây trở nên mờ ảo, làm hai người không chú ý ở đây là một đầm lầy!

Một người bị mắc kẹt trong đầm lầy, dù võ công cao đến đâu cũng chỉ có thể chờ chết.

Đối mặt với sống chết, Không Thiền cuối cùng đã lấy lại được phần nào tỉnh táo.

Gã không còn quan tâm đ ến Tiêu Hề Hề, định nhanh chóng rời khỏi đây trước khi cả người lún quá sâu.

Khi gã đang định dùng khinh công thì thấy Tiêu Hề Hề lao về phía mình!

Chương 1143: Cứ giết thẳng tay đi!

Động tác của Không Thiền bị buộc phải gián đoạn.

Gã bị Tiêu Hề Hề ném xuống đầm lầy.

Trọng lượng của hai người cộng lại, tốc độ chìm xuống đột nhiên nhanh hơn.

Không Thiền liều mạng ngẩng đầu, cố hết sức để mắt tai miệng mũi không bị bùn lầy bao phủ.

Gã túm chặt quần áo của Tiêu Hề Hề, giận dữ quát lên.

“Ngươi điên rồi sao? Dù ngươi muốn chết cũng đừng kéo theo ta!”

Tiêu Hề Hề đè chặt trên người gã, hai tay bóp cổ gã, không cho gã đứng dậy.

Nàng biết nếu làm vậy, nàng cũng không thoát được.

Nhưng nàng vẫn không chịu buông tay, run giọng nói.

“Ngươi giết sư phụ của ta, ta muốn ngươi phải đền mạng.”

Dù có chết nàng cũng sẽ kéo Không Thiền xuống địa ngục cùng mình.

Không Thiền không ngờ người phụ nữ này điên lên lại liều mạng như vậy.

Thấy bùn lầy sắp qua khỏi miệng, chẳng mấy chốc sẽ lấp mũi của gã.

Gã không muốn chết!

Gã giơ tay chưởng mạnh vào ngực Tiêu Hề Hề.

Lần này gã không hề nương tay, ngực Tiêu Hề Hề đau nhói, ngay sau đó, nàng thuận theo lực này bay về phía sau, nặng nề ngã xuống bãi cỏ cạnh đầm lầy.

Không Thiền cũng nhân cơ hội bò ra khỏi vũng lầy.

Gã thi triển khinh công, cả người đầy bùn ngã xuống đất.

Cuối cùng cũng đặt chân lên nền đất vững chắc, Không Thiền thở phào nhẹ nhõm.

Gã nhìn Tiêu Hề Hề cách đó không xa.

Nàng nằm trên đất nôn máu.

Uy lực của chưởng vừa rồi rất mạnh, gần như đánh nát nội tạng của nàng.

Không Thiền nhớ lại vừa nãy mình suýt bị người phụ nữ này giế t chết, còn cả những lời cô ta nói, gã càng nghĩ càng hận, sát ý dâng trào trong ngực.

Nếu cô ta thà chết cũng không muốn đưa gã ra ngoài, giữ cô ta lại cũng vô ích, cứ giết thẳng tay đi!

Không Thiền cầm thanh kiếm trong tay bước tới.

Quần áo trên người gã vẫn còn lấm lem bùn lầy.

Nước bùn bẩn rơi xuống cỏ, tạo thành vệt dài phía sau.

Tiêu Hề Hề có thể cảm nhận có người đang đến gần mình.

Nàng biết chắc chắn là Không Thiền đến giết mình.

Nhưng nàng không thể đứng dậy.

Nàng đau đớn đến mức ngay cả việc thở cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Từng giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán.

Không Thiền dừng lại trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Nhìn bộ dạng nhếch nhác thảm hại của nàng, Không Thiền nở nụ cười khinh bỉ tàn nhẫn.

“Chẳng phải ngươi không muốn rời xa sư phụ của mình sao? Ta sẽ đưa ngươi xuống đó đoàn tụ với hắn, chúc hai ngươi kiếp sau có thể tiếp tục làm sư đồ.”

Nói xong gã giơ kiếm, chuẩn bị đâm vào ngực nàng.

Đột nhiên gã thấy chóng mặt, suýt nữa ngã xuống.

Gã vội dừng động tác, lắc đầu thật mạnh.

Tuy nhiên, dù có lắc mạnh thế nào, cũng không thể vứt bỏ cảm giác đầu váng mắt hoa.

Đồng thời, cảm giác ngứa ngáy trên người càng dữ dội hơn.

Gã biết đây là triệu chứng phát tác nặng hơn của chướng khí.

Đáng lẽ không nên phát tác nhanh như vậy, chỉ trách vừa nãy gã quá kích động, hô hấp trở nên gấp gáp hơn bình thường, cộng thêm việc liên tục sử dụng võ công, gã hít vào một lượng lớn chướng khí, độc tố phát tác rất nhanh.

Nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Tiêu Hề Hề, cuối cùng Không Thiền cũng ý thức được người phụ nữ này đang cố ý chọc tức gã.

Cô ta cố ý muốn gã phát tác độc tính nhanh hơn.

Người phụ nữ điên này quá xảo quyệt, không nên giữ lại nữa!

Không Thiền không nhịn được gãi ngứa, nghiến răng nghiến lợi, lại giơ kiếm lên, chém về phía sau cổ Tiêu Hề Hề.

Nhát kiếm này chắc chắn khiến cô ta đầu lìa khỏi cổ!

……

Thành Thịnh Kinh.

Lạc Thanh Hàn vừa mới hoàn thành lễ tế trời hàng năm.

Hắn về tới hoàng cung, được cung nhân hầu hạ cởi cẩm bào đen nặng nề phức tạp trên người.

Đúng lúc này, túi gấm vốn đang treo trên thắt lưng của hắn đột nhiên rơi xuống đất.

Lạc Thanh Hàn cúi đầu, sững sờ khi thấy túi gấm nằm lặng yên trên đất.

Túi gấm này là Hề Hề tặng hắn, trong đó có bùa thế thân do tự tay nàng làm.

Nàng từng dặn hắn nhất định phải mang theo bùa thế thân này bên mình, đừng để nó bị ướt, càng không được để người khác chạm vào.

Hắn làm theo, luôn mang túi gấm bên mình, chưa từng đưa cho người khác.

Nào ngờ hôm nay nó lại tự rơi.

Lạc Thanh Hàn đưa tay sờ thắt lưng, phát hiện dây đeo túi gấm đã đứt.

Đang yên lành, tại sao sợi dây lại tự nhiên bị đứt?

Trong lòng Lạc Thanh Hàn chợt có dự cảm không tốt.

Tiểu cung nữ bên cạnh đang định đưa tay nhặt túi gấm lên thì lại bị Lạc Thanh Hàn ngăn lại.

“Đừng động vào nó.”

Giọng nói nghiêm nghị làm tiểu cung nữ rùng mình sợ hãi, cứ tưởng mình đã làm sai chuyện gì, vội vàng quỳ xuống đất khấu đầu.

“Bệ hạ tha mạng!”

Lạc Thanh Hàn không thèm nhìn tiểu cung nữ.

Hắn cúi xuống nhặt túi gấm lên, nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi không tồn tại trên bề mặt túi gấm, sau đó mở túi lấy bùa thế thân bên trong.

Lá bùa thế thân vốn có màu vàng nhạt, giờ đã chuyển sang màu đen.

Giống như bị lửa đốt cháy.

Lạc Thanh Hàn sững sờ, dự cảm chẳng lành trong lòng tăng gấp đôi, trong phút chốc lấn át lý trí của hắn.

Chắc chắn Hề Hề xảy ra chuyện rồi!

Hắn nhét lá bùa thế thân vào lại túi gấm, trầm giọng ra lệnh.

“Lập tức truyền Vĩnh An Bá vào cung!”

Một tháng trước, Tiêu Lăng Phong thuận lợi dẫn quân về tới Thịnh Kinh.

Vì ông có thành tích xuất sắc trong trận chiến ở thành Vạn Hải nên Hoàng đế đã ban thưởng cho ông rất nhiều.

Tuy tước vị của ông không thăng tiến, nhưng vợ ông là Tiết thị

đã được phong cáo mệnh phu nhân nhị phẩm, đích trưởng tử của ông là Tiêu Khải Minh cũng được phong làm Vĩnh An Bá thế tử.

Điều này có nghĩa là tước vị Vĩnh An Bá của Tiêu Lăng Phong đã hoàn toàn tạo dựng được chỗ đứng trong kinh, không cần lo tước hiệu sẽ bị triều đình thu hồi khi ông không còn ở đây.

Điều này thật sự làm ông an tâm rất nhiều.

Biết Hoàng đế triệu kiến mình, Tiêu Lăng Phong lập tức bỏ dở việc đang làm, vội vã cưỡi ngựa vào cung.

"Vi thần Tiêu Lăng Phong bái kiến Hoàng thượng!"

Lạc Thanh Hàn không có tâm trạng nói chuyện với ông, nói thẳng vào vấn đề.

"Khanh lập tức chọn năm mươi ngàn binh mã, theo trẫm đến Nam Nguyệt."

Tiêu Lăng Phong giật mình, lạc giọng nói "Bệ hạ muốn đến Nam Nguyệt?"

Thường công công đang đứng bên cạnh nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, vội vàng khuyên nhủ.

"Bệ hạ, chuyện này tuyệt đối không được! Nam Nguyệt ở nơi xa hẻo lánh, không chỉ có nhiều rắn chuột kiến côn trùng, mà địa hình vô cùng phức tạp, chướng khí khắp nơi, cực kỳ nguy hiểm, ngài là thân thể ngàn vàng, sao có thể đến nơi đó?!"

Tiêu Lăng Phong không nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt của ông cũng có thể biết, suy nghĩ của ông cũng giống như Thường công công.

Bọn họ không tán thánh Hoàng đế đích thân đến Nam Nguyệt.

Tuy nhiên Lạc Thanh Hàn đã quyết định.

Dù người khác có nghĩ gì, cũng không thể thay đổi quyết định của hắn.

Hắn ra lệnh cho Tiêu Lăng Phong lập tức tuân lệnh hành sự.

Tiêu Lăng Phong không dám kháng chỉ, đành phải tuân theo.

“Vi thần lập tức đi làm ngay.”

Tin Hoàng đế sắp đến Nam Nguyệt nhanh chóng lan truyền khắp Thịnh Kinh.

Mọi người giật mình trước quyết định đột ngột của Hoàng đế.

Các triều thần cho rằng Hoàng đế muốn đích thân dẫn quân tấn công Nam Nguyệt, giống như năm đó đã công phá nước Liêu, một số bày tỏ ủng hộ, một số bày tỏ phản đối.

Nhưng Lạc Thanh Hàn không quan tâm người khác ủng hộ hay phản đối, sau khi sắp xếp mọi việc trong cung, hắn rời cung ngay trong đêm, tiến thẳng đến Nam Nguyệt dưới sự hộ tống của đội quân năm mươi ngàn người.

Chương 1144: Ngươi muốn giết ta thật sao?

Rừng ma tràn ngập chướng khí.

Giây phút Không Thiền vung kiếm chém xuống, Tiêu Hề Hề biết mình khó thoát kiếp nạn.

Nàng vô thức nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, một tiếng hét quen thuộc truyền đến —

"Dừng tay!"

Tiêu Hề Hề chợt mở mắt, nhìn theo âm thanh thấy Sở Kiếm cầm kiếm chạy về phía bên này.

Sở Kiếm đi theo nhị sư huynh và tam sư huynh đi tìm Hề Hề.

Bọn họ đi theo chỉ dẫn của la bàn, tìm được đường đến đây.

Bọn họ biết đây là rừng ma, cũng biết nơi này rất nguy hiểm, nhưng vì cứu Hề Hề, cả ba người không chút do dự lao vào đây.

Vì Sở Kiếm đang vội tìm người nên vừa đi vừa nhìn xung quanh, không để ý mình đã bị tách khỏi các sư huynh từ lúc nào.

Khi nhận ra thì y không thấy các sư huynh đâu nữa.

Y vốn là người mù đường, cộng thêm chướng khí dày đặc ảnh hưởng nghiêm trọng tầm nhìn của y, khiến y càng đi càng xa,

mãi không thể hội hợp với các sư huynh.

Lúc này y vô tình nhìn thấy một bóng người ở phía xa.

Nhìn kỹ hơn, y thấy người đàn ông đang cầm một thanh kiếm.

Tuy y không biết người đó là ai, nhưng y biết, người phụ nữ nằm trên đất sắp bị chặt đầu chính là sư tỷ Tiêu Hề Hề mà y đang tìm!

Sở Kiếm tức thì sợ chết khiếp.

Y chưa kịp suy nghĩ đã hét lớn, khiến Không Thiền phải dừng động tác, đồng thời dùng khinh công lao về phía Không Thiền!

Không Thiền hiển nhiên không ngờ lại gặp Sở Kiếm ở đây, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

Sở Kiếm dùng toàn lực vung kiếm về phía Không Thiền!

Không Thiền dùng kiếm chặn đòn tấn công.

Vũ khí va chạm tạo nên tiếng vang giòn giã.

Dù rừng ma tràn ngập chướng khí, cũng không thể ngăn được âm thanh giòn vang này truyền đi.

Âm thanh truyền đi trong rừng.

Hai người đang đi tìm sư đệ sư muội ở xa nghe thấy tiếng động thì lập tức dừng lại.

Hai người nhìn nhau, vội đổi hướng, chạy nhanh về hướng có âm thanh.

Sau khi Sở Kiếm ép Không Thiền lùi lại một chút, y liền đưa tay đỡ sư tỷ, lại thấy sư tỷ bị thương nặng gần như sắp chết.

Y vừa lo lắng vừa tức giận, quay đầu trừng mắt hung dữ nhìn Không Thiền.

Thấy vậy, Không Thiền cau mày, như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Tiêu Hề Hề chịu đựng cơn đau dữ dội, yếu ớt nói.

“Người này là Không Thiền, gã hút hết công lực của sư phụ, đệ không đánh lại gã, chạy mau.”

Dù Không Thiền có là cha của Sở Kiếm thì gã cũng chưa chắc nương tay với đệ ấy.

Nếu Không Thiền tức giận, có lẽ gã sẽ giế t chết Sở Kiếm.

Sở Kiếm cũng không nghĩ nhiều.

Y chỉ biết y không thể bỏ mặc sư tỷ một mình!

Nhưng y cũng biết, nếu không giải quyết Không Thiền, y không cách nào đưa sư tỷ trốn thoát.

Y nắm chặt chuôi kiếm, lần nữa tấn công Không Thiền!

Chiêu thức của y vừa dữ dội vừa mạnh mẽ, giống như mưa to gió dữ.

Tuy nhiên, võ công của Không Thiền cao hơn Sở Kiếm rất nhiều, dù hiện giờ gã đã trúng độc, động tác chậm chạp, nhưng Sở Kiếm vẫn không phải là đối thủ của gã.

Dù Sở Kiếm đã cố hết sức, dùng mọi chiêu thức cũng không thể làm tổn thương Không Thiền.

Không Thiền dễ dàng hóa giải.

Gã thậm chí còn có thời gian để hỏi “Ngươi muốn giết ta thật sao?”

Sở Kiếm cảm thấy gã hỏi thừa nên không để ý tới, dùng một thanh kiếm khác chém gã!

Không Thiền dễ dàng hóa giải chiêu này, ánh mắt càng trở nên phức tạp.

Trước đây gã không để ý tới, nhưng bây giờ nhìn kỹ khuôn mặt Sở Kiếm, càng nhìn càng cảm thấy đường nét của thiếu niên này có chút giống với Tiểu Sở.

Gã nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp Sở Kiếm.

Khi đó gã về thăm quê của Tiểu Sở, trên đường tình cờ gặp Sở Kiếm.

Sau đó gã mới biết Sở Kiếm đến cùng một nơi với gã.

Sở Kiếm còn nói mình đến thôn đó để thăm người mẹ đã khuất của mình.

Ban đầu Không Thiền nghĩ mọi chuyện chỉ là trùng hợp.

Nhưng bây giờ xem ra, cuộc gặp gỡ của bọn họ không chỉ là trùng hợp.

Bọn họ đến cùng một nơi, để gặp cùng một người phụ nữ.

Đây dường như là sắp đặt của số phận.

Sở Kiếm thấy mình mãi không làm kẻ địch bị thương, Sở Kiếm chợt có hơi nôn nóng.

Tốc độ di chuyển kiếm của y ngày càng nhanh hơn. Cuối cùng không theo trật tự nào, thân kiếm sinh ra tàn ảnh.

Không Thiền nhất thời không kịp quan sát, để lộ sơ hở.

Sở Kiếm nhân cơ hội đâm thẳng vào chỗ hiểm của gã!

Không Thiền không suy nghĩ gì, vung tay lên, ống tay áo rộng quấn quanh thanh kiếm đâm tới, đồng thời dùng tay còn lại đánh mạnh vào đầu Sở Kiếm!

Tuy nhiên ngay lúc gã chuẩn bị đánh vào đầu Sở Kiếm, hình ảnh Tiểu Sở cầm bánh hoa quế trên tay đột nhiên hiện trong đầu gã.

Động tác của gã hơi dừng lại.

Lúc này, Sở Kiếm huy động nội lực, nắm lấy chuôi kiếm, toàn lực đẩy về phía trước!

Một tiếng xoạc.

Nó dần dần xuyên qua quần áo, xuyên vào cơ thể Không Thiền.

Máu lập tức từ vết thương chảy ra.

Sắc mặt Không Thiền trở nên tái nhợt.

Lần này gã không chút do dự đánh Sở Kiếm thật mạnh!

Đánh Sở Kiếm bay ra xa.

Sở Kiếm nặng nề ngã xuống đất, đầu choáng váng, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Nhưng y vẫn nghiến răng bò dậy, cầm kiếm trong tay, đôi mắt mở to cố gắng phân biệt phương hướng.

Không Thiền dùng một tay che vết thương, máu tràn ra từ giữa các ngón tay, từng giọt rơi xuống đất.

Sắc mặt gã u ám nhìn Sở Kiếm.

“Ngươi thật sự muốn giết ta.”

Lần này gã dùng câu trần thuật, không phải câu hỏi.

Sở Kiếm lập tức khóa vị trí của Không Thiền theo hướng phát ra âm thanh.

Y giơ kiếm lên đâm về phía đó!

Nếu vừa rồi Không Thiềnn còn có chút thương xót con trai, thì bây giờ gã lại không hề có chút tình cảm gì.

Gã muốn đánh gãy chân tên nhóc này, để tên nhóc này biết sức lực của mình ra sao.

Sở Kiếm lại bị Không Thiền đánh bay.

Lần này, Sở Kiếm chưa kịp đứng dậy đã bị Không Thiền giẫm lên bắp chân.

Xương chân cứ thế bị giẫm gãy!

Sở Kiếm kêu lên đau đớn.

Không Thiền nhắm mắt làm ngơ.

Trẻ con không nghe lời cần được dạy dỗ.

Gã đang định đánh gãy chân còn lại của Sở Kiếm.

Đột nhiên, Không Thiền cảm thấy lưng mình đau nhức!

Gã quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Hề Hề ở phía sau, trong tay cầm con dao găm nhỏ tinh xảo.

Một nửa lưỡi dao đã đâm vào lưng gã.

Tiêu Hề Hề biết Sở Kiếm không phải là đối thủ của Không Thiền, trong lúc Không Thiền đang tập trung đấu với Sở Kiếm, nàng nghiến răng chịu đựng cơn đau dữ dội khắp người, dựa vào chút sức còn lại bò dậy.

Nàng rút con dao găm giấu trong tay áo, từ phía sau tấn công Không Thiền.

Không Thiền không ngờ người phụ nữ này vẫn có thể đứng

dậy dù nội tạng gần như đã nát.

“Tìm chết!” tay trái gã vung kiếm, đâm vào bụng Tiêu Hề Hề!

Tiêu Hề Hề không chịu buông tay, đẩy con dao găm trong tay về phía trước thêm một tấc.

Không Thiền ra tay triệt để, trường kiếm trong tay trực tiếp xuyên qua người Tiêu Hề Hề.

Lúc này Tiêu Hề Hề không gượng được nữa.

Nàng buông con dao găm, ngã về phía sau.

Sở Kiếm hoảng sợ.

Y kéo lê một chân, gần như lăn lộn bò tới, dùng tay ấn vào vết thương trên bụng Tiêu Hề Hề, vừa khóc vừa hét.

“Sư tỷ, sư tỷ!”

Chương 1145: Còn nước còn tát

Con dao cắm rất sâu, máu không ngừng tuôn ra.

Cơ thể Không Thiền run lên, suýt thì ngã xuống.

Nhưng cuối cùng gã vẫn nghiến răng ổn định cơ thể.

Gã biết mình sắp chết.

Trúng độc cộng thêm bị thương nặng, dù có võ công cao cường, gã cũng không thể chịu được, huống chi gã vốn đang bị nội thương, vết thương chồng thêm vết thương, chướng khí độc đã thâm nhập sâu vào nội tạng của gã.

Trừ khi gã có thể rời khỏi đây ngay bây giờ, nhận được điều trị tốt nhất có thể, bằng không gã không thể sống được.

Nghĩ tới chuyện mình sắp chết ở cái nơi quỷ quái này, trong lòng Không Thiền thấy vô cùng bất mãn và oán hận.

Gã quay lại nhìn Tiêu Hề Hề đang nằm trên đất.

Bụng nàng bị kiếm đâm thủng, cũng đang thoi thóp.

Sở Kiếm giữ chặt vết thương, cố ngăn vết thương tiếp tục chảy máu.

Nhưng vô dụng.

Máu không ngừng tuôn ra như suối, nhanh chóng tụ lại thành vũng dưới người nàng.

Không Thiền không nhìn Tiêu Hề Hề, gã nhìn chằm chằm Sở

Kiếm, khàn giọng nói.

“Ngươi biết ta là ai không?”

Toàn bộ sự chú ý của Sở Kiếm lúc này đều tập trung vào sư tỷ, làm ngơ câu hỏi của Không Thiền.

Y thấy sư tỷ ngày càng chảy nhiều máu, lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng y không biết y thuật, chỉ có thể cởi áo khoác che vết thương cho sư tỷ.

Y thấy sư tỷ từ từ nhắm mắt, hoảng sợ cuống quít hét lên.

“Sư tỷ, tỷ đừng ngủ, tỷ cố gắng thêm một lát, các sư huynh sắp tới rồi!”

Y rất sợ sư tỷ ngủ rồi sẽ không tỉnh lại nữa.

Tầm nhìn của Không Thiền dần trở nên mơ hồ.

Để giữ thăng bằng, gã cắm trường kiếm trong tay xuống đất.

Gã một tay nắm chuôi kiếm giữ thăng bằng, cúi đầu ho khan.

Chướng khí xâm nhập vào nội tạng, gã không thể cầm cự được nữa.

Sở Kiếm nghe thấy tiếng ho, ngẩng đầu nhìn Không Thiền, phát hiện Không Thiền đã kiệt sức.

Nhớ lại cảnh tượng gã đâm kiếm vào người sư tỷ, Sở Kiếm cảm nhận được lửa giận dữ dội dâng trào trong ngực.

Bây giờ là thời điểm tốt nhất để giết Không Thiền!

Sở Kiếm chịu đựng cơn đau từ cái chân gãy, nghiến răng đứng dậy, cầm kiếm trong tay đâm về phía Không Thiền!

Lúc này, y nghe thấy Không Thiền nói với giọng khàn khàn.

“Ta là cha của ngươi.”

Sở Kiếm dừng lại.

Khóe miệng y giật giật như thể vừa nghe được một câu chuyện cười khó tin.

“Ngươi đang đùa cái gì vậy?”

Không Thiền biết y sẽ không tin, tự mình nói tiếp.

“Ta có thể nói sinh thần bát tự của ta cho ngươi, ngươi tự mình bói thử, xem ta và ngươi có phải cha con ruột hay không.”

Sau đó, gã thật sự nói ra sinh thần bát tự của mình.

Não Sở Kiếm chưa kịp phản ứng thì trong lòng y đã tính toán sinh thần bát tự của Không Thiền và sinh thần bát tự của chính mình, kết quả tính toán chính xác như Không Thiền đã nói, bọn họ là cha con ruột.

Sở Kiếm nhất thời ngơ ngác.

Từ nhỏ, y chưa từng gặp cha ruột, mẹ của y chưa từng nhắc đến chuyện của cha, sư phụ cũng vậy.

Lúc nhỏ, y từng hỏi chuyện của cha.

Nhưng mỗi lần y nhắc đến cha là mẹ lại khóc.

Nhiều lần như vậy, y không dám nhắc đến nữa.

Sau này y dần quên mất cha mình.

Dù sao y cũng có sư phụ, sư phụ là một nửa cha của y, y còn có ba sư huynh và một sư tỷ, ai cũng chăm sóc y, y cũng không thiếu tình thân.

Không Thiền "Ta biết Huyền Cơ Tử chưa từng nhắc ta với ngươi, hắn không dám nhắc tới ta, vì hắn cắn rứt lương tâm.

Năm đó, nếu hắn không đột nhiên xuất hiện, ta đã không hiểu lầm mẹ ngươi.

Nếu không có hắn chen nang, một nhà ba người chúng ta giờ đây chắc chắn đang sống hạnh phúc bên nhau."

Lời này gã dường như đang nói với Sở Kiếm, lại dường như đang nói với chính mình.

Gã không muốn đối mặt với tội lỗi chính tay bóp cổ người mình yêu đến chết, gã phải tìm cớ để thoát tội.

Sở Kiếm tỉnh táo lại "Nếu sư phụ ta vì cảm thấy có lỗi mà không nhắc tới ngươi, vậy tại sao mẹ ta cũng không nhắc tới ngươi?"

Nét mặt Không Thiền đông cứng.

Sở Kiếm tiếp tục chất vấn "Mẹ ta cho đến lúc chết cũng chưa từng nhắc đến ngươi, chỉ cần bà còn chút tình cảm với ngươi thì mọi chuyện sẽ không như thế này, ngươi nghĩ là tại vì sao?"

Không Thiền hít sâu hai hơi, đột nhiên hít vào một lượng lớn chướng khí.

Gã đột nhiên ho dữ dội, thậm chí ho ra máu.

Gã lau máu trên khóe miệng, khàn giọng nói.

"Dù sao thì ta cũng là cha ngươi."

Sở Kiếm "Ta không có cha, ta chỉ có sư phụ, trong lòng ta, sư phụ chính là cha ta."

Nói xong, y dùng kiếm trên tay đâm vào ngực Không Thiền!

Không Thiền nghiêng người né tránh.

Nhưng vì động tác quá chậm nên gã gần như không tránh được đòn chí mạng, ngực gã bị lưỡi kiếm chém một vết sâu.

Rất nhiều máu chảy ra.

Sở Kiếm muốn đâm gã lần nữa, nhưng Không Thiền không cho y cơ hội, gã tụ nội lực trong lòng bàn tay, chưởng y thật mạnh.

Một chưởng này đánh thẳng vào mặt Sở Kiếm.

Y bị đánh ngã xuống đất, miệng đầy mùi máu, khi mở miệng, y phun ra một ngụm bọt máu, trong đó có lẫn một chiếc răng.

Y cười giễu, đây là cha ruột của y, miệng thì nói là cha y, nhưng ra tay thì không thương tiếc.

Không Thiền bị lời vừa rồi của Sở Kiếm kích động sâu sắc.

Đời này gã hận nhất hai người, một người là sư phụ, một người là Huyền Cơ Tử.

Nhưng Sở Kiếm thà nhận Huyền Cơ Tử làm cha, cũng không muốn nhận người cha ruột này.

Chuyện này chắc chắn đã giẫm trúng bãi mìn trong lòng Không Thiền.

Không Thiền biết mình không thể thoát khỏi rừng ma này, dù sao cũng chết, chi bằng để Sở Kiếm chết chung với gã, như vậy đợi bọn xuống dưới gặp lại Tiểu Sở, sau này vẫn tiếp tục là một nhà ba người.

Gã vung kiếm đánh xuống người Sở Kiếm!

Tuy nhiên, trước khi thanh kiếm đánh xuống, gã đã bị một mũi tên từ phía sau bắn xuyên tim!

Gã từ từ mở to mắt, trên khuôn mặt xanh xám hiện lên vẻ khó tin.

Vết máu lớn lan ra trên quần áo của gã.

Cơ thể gã chao đảo, như thể không cam lòng, muốn vùng vẫy lần cuối.

Nhưng không thể.

Cuối cùng gã đã ngã xuống.

Bùi Thiên Hoặc cách đó không xa, buông cây cung dài xuống, cùng Ôn Cựu Thành chạy về hướng bên này.

Sở Kiếm nhìn thấy bọn họ, giống như người sắp chết nắm được cọng rơm cứu mạng, kích động kêu lên.

“Nhị sư huynh, tam sư huynh”

Khi hai sư huynh đến gần hơn, nhìn rõ tình cảnh bi thảm của Tiêu Hề Hề, tim họ đập thình thịch.

Thương thế quá nghiêm trọng!

Ôn Cựu Thành lập tức lấy một bình sứ nhỏ tinh xảo ra.

Đây là di vật do sư phụ để lại, đại sư huynh nói sư phụ đặc biệt để lại cho sư muội.

Bọn họ không biết thứ bên trong bình sứ nhỏ này có tác dụng gì.

Nhưng chuyện đến nước này, Tiêu Hề Hề chỉ còn hơi thở cuối cùng, bọn họ không còn cách nào khác, chỉ đành còn nước còn tát.

Bùi Thiên Hoặc đỡ đầu Hề Hề.

Ôn Cựu Thành mở bình sứ nhỏ, rót chất lỏng bên trong vào

miệng Hề Hề.

Để tránh nàng không nuốt được, Ôn Cựu Thành rót rất chậm.

Phải mất một lúc lâu mới rót hết chất lỏng.

Chương 1146: Mơ

Thần trí của Tiêu Hề Hề mơ hồ, như thể linh hồn của nàng đã rời khỏi cơ thể.

Khi nàng tỉnh táo lại, thấy mình đang đứng trên đài Trích Tinh, trên đầu nàng là bầu trời đêm vô tận đầy những ngôi sao lấp lánh.

Gió đêm dịu dàng vuốt v e bên tóc mai của nàng.

Phía sau có người gọi nàng.

“Hề Hề.”

Tiêu Hề Hề xoay người lại, đi theo âm thanh, phát hiện Huyền Cơ Tử đang ngồi cách đó không xa.

Dung mạo của ông đã trở về lúc trẻ.

Mái tóc đen của ông được cố định bằng trâm ngọc, một sợi tóc xõa xuống bên trán, rất hợp với khuôn mặt tuấn tú của ông, trông ông rất tự do phóng khoáng.

Ông mặc đạo bào trắng rộng, thản nhiên ngồi trên đất, một chân chống lên, một tay đặt trên đầu gối, một tay đặt sau lưng, thân trên hơi ngả về phía sau.

Đôi mắt ông cong lên cười.

Giống như những vì sao trên trời đều rơi vào mắt ông, sâu thẳm lại sáng ngời.

Tiêu Hề Hề ngơ ngác nhìn sư phụ, hồi lâu không thể hoàn hồn.

Cho đến khi Huyền Cơ Tử gọi nàng thêm một tiếng.

“Hề Hề, sao đứng ngây ra đó? Lại đây ngồi đi.”

Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng tỉnh táo lại, hốc mắt lập tức ươn ướt.

Nàng chạy nhanh tới, lao vào vòng tay sư phụ khóc lớn.

“Sư phụ, con rất nhớ người!”

Huyền Cơ Tử bị nàng đụng bật ra sau, suýt thì ngã ra đất.

Ông nhanh chóng ôm vai nàng, mỉm cười bất lực.

“Sao con lại khóc?”

Tiêu Hề Hề “Hu hu hu! Bây giờ con đang nằm mơ sao?”

Huyền Cơ Tử xoa đầu nàng, cười nói “Đúng là con đang nằm mơ.”

Tiêu Hề Hề bỗng ngẩng đầu lên, nước mắt chảy ròng trên mặt, nhưng hai mắt lại mở to như không dám tin.

“Đây là mơ?”

Huyền Cơ Tử dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt nàng, bất đắc dĩ nói “Nha đầu ngốc, ta đã chết rồi, sao con có thể thấy ta ngoài đời thực?”

Hi vọng cuối cùng bị dập tắt, Tiêu Hề Hề đờ đẫn.

Nàng không muốn chấp nhận hiện thực tàn khốc này.

Huyền Cơ Tử “Người chết như đèn tắt, lẽ ra ta nên từ biệt hoàn toàn với phàm trần, nhưng ta vẫn không yên tâm về con. Hề Hề, con không nên đi tìm Không Thiền, thù oán giữa ta và đệ ấy không liên quan đến con.”

Tiêu Hề Hề khóc lóc phản bác "Tại sao không liên quan? Người là sư phụ của con, trả thù cho sư phụ, là trách nhiệm của con!"

Huyền Cơ Tử thấy nàng lại khóc, vội vàng an ủi.

"Được được được, con không làm gì sai, là lỗi của ta, là ta nghĩ mọi chuyện quá đơn giản."

Tiêu Hề Hề lại phản bác "Sư phụ không có lỗi, là lỗi của Không Thiền!"

Huyền Cơ Tử lắc đầu thở dài.

"Con không hiểu, đời này của ta phạm ba sai lầm lớn.

Năm đó, ta không nghe sư phụ khuyên, nhất quyết sửa mệnh để cứu Nam Nguyệt vương. Cũng vì vậy tóc ta bạc trắng, thân thể rơi vào tình trạng suy yếu trong thời gian dài.

Vừa đúng lúc đó, Không Thiền tập kích sư phụ, ta chạy vội tới nhưng vẫn không cứu được sư phụ, còn để Không Thiền chạy thoát. Nếu lúc đó ta không suy yếu, nếu ta có thể dùng hết công lực thì sư phụ đã không chết, Không Thiền cũng không thể trốn thoát.

Đây là sai lầm đầu tiên của ta.

Sau đó, ta phục hồi sức khỏe, tự mình xuống núi truy tìm Không Thiền.

Cuối cùng ta cũng tìm được tung tích của đệ ấy, nhưng phát hiện đệ ấy đã thành thân với một người phụ nữ bình thường. Thậm chí người phụ nữ đó còn có con của đệ ấy.

Nhìn nụ cười hạnh phúc của cô ấy, ta nhất thời mềm lòng, không nói cô ấy biết sự thật Không Thiền sát hại sư phụ rồi đào tẩu, đồng thời bảo cô ấy an tâm ở nhà dưỡng thai. Kết quả làm cho Không Thiền hiểu lầm cô ấy có liên quan đến ta,

trong lúc tức giận bóp ch ết cô ấy.

Nếu ta hạ quyết tâm tàn nhẫn nói cho Sở cô nương biết sự thật, rồi đưa cô ấy rời khỏi Không Thiền thì bi kịch sau đó đã không xảy ra.

Đây là sai lầm thứ hai của ta."

Tiêu Hề Hề không khỏi hỏi "Nếu Sở cô nương đã bị bóp cổ chết, tại sao còn có thể sinh ra Tiểu Kiếm?"

Huyền Cơ Tử "Vì trong túi gấm mà ta đưa cho cô ấy có một lá bùa hộ thân, lá bùa đó đã cứu Sở cô nương một mạng. Lúc đó cô ấy chỉ hôn mê sâu, nhìn thì như không còn hơi thở, nhưng mạch vẫn còn đập yếu."

Tiêu Hề Hề hiểu ra, nếu đặt trong y học hiện đại, đây là trạng thái chết giả.

Trạng thái chết giả rất nguy hiểm, chưa kể lúc đó Tiểu Sở đang mang thai.

Nếu Huyền Cơ Tử không đến kịp thời, dù có bùa hộ mệnh, nàng cũng không thể sống sót.

Huyền Cơ Tử "Khi ta tới nơi, Không Thiền đã biến mất, chỉ còn Sở cô nương nằm bất tỉnh trên đất.

Ban đầu ta nghĩ đứa bé trong bụng cô ấy không giữ được.

Nhưng may là, không chỉ Sở cô nương tỉnh lại mà đứa bé trong bụng cũng đã giữ được.

Sở cô nương vô cùng đau lòng, khóc rất lâu nhưng cuối cùng vì đứa bé trong bụng, nàng vẫn cố phấn chấn tinh thần.

Sau khi cô ấy sinh đứa bé, đặt tên là Sở Kiếm.

Cô ấy hy vọng con trai mình sẽ ngay thẳng sáng ngời như một thanh kiếm, đồng thời cũng mong đứa bé lớn lên có thể học

kiếm thuật để bảo vệ bản thân, cũng có thể bảo vệ những người xung quanh.”

Lúc Sở Kiếm được ba tuổi, mẹ y ngã bệnh qua đời.

Huyền Cơ Tử sớm đã tính được, đích thân rời núi đưa Sở Kiếm về Huyền Môn, thu nhận y làm đồ đệ thứ năm của mình.

Nhắc đến những chuyện đã qua, trong lòng Huyền Cơ Tử đầy cảm xúc.

Tiêu Hề Hề cũng tạm thời quên đi nỗi buồn, cùng nhau thở dài.

Tiểu Sở quả thật là một cô nương tốt, đáng tiếc gửi gắm nhầm người.

Huyền Cơ Tử hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, tiếp tục nói.

“Sai lầm thứ ba là ta không nên để con xuống núi làm nhiệm vụ sư môn.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của nàng, Huyền Cơ Tử nhẹ nhàng thở dài, giọng nói đầy bất lực.

“Nếu con không xuống núi làm nhiệm vụ sư môn, con sẽ không gặp được Lạc Thanh Hàn, cũng không vì hắn mà sửa mệnh.

Con nghĩ cái giá phải trả cho việc làm trái ý trời chỉ là tóc bạc trắng thôi sao?

Không đơn giản như vậy, ông trời rất công bằng, có được ắt có mất.

Con sửa mệnh cho hắn, để hắn có thể tiếp tục sống, nhưng tuổi thọ mà hắn sống tiếp từ đâu mà có?

Đều lấy từ trên người con, con đang tiêu hao tuổi thọ của mình để cấp dưỡng cho hắn.”

Tiêu Hề Hề cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ giọng nói.

“Nếu không gặp được Lạc Thanh Hàn, con đã không sống đến mười chín tuổi, nhờ vào ảnh hưởng của chàng mà con có thể sống được đến bây giờ.

Chàng cứu con một mạng, con trả chàng một mạng, rất công bằng.”

Huyền Cơ Tử “Dù không có Lạc Thanh Hàn, ta cũng có thể sửa mệnh cho con, chẳng qua ta cũng phải trả giá thôi. So với việc con ngốc nghếch đi sửa mệnh cho người khác, ta thà để bản thân bù mệnh số cho con.

Tiếc là lúc đó ta không nghĩ nhiều như vậy.

Ta vốn tưởng rằng Lạc Thanh Hàn có mệnh cách Tử Vi, tà ác không thể xâm nhập, có thể sống lâu trăm tuổi. Không ngờ sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Giống như năm đó ta sửa mệnh cho Nam Nguyệt vương, ta chỉ tập trung giải quyết vấn đề trước mắt mà quên tính đến tương lai xa hơn.”

Chương 1147: Ta phải đi rồi

Huyền Cơ Tử ngẩng đầu nhìn sao trên trời, giọng điệu hơi u sầu.

“Sư phụ nói đúng, vạn vật trên đời đều có duyên số, ta chỉ có thể thay đổi giây phút trước mắt, giây tiếp theo và giây tiếp theo đó nữa, không ai có thể đoán được sẽ xảy ra chuyện gì, kể cả con có thiên nhãn cũng vậy.”

Nói xong, ông quay lại nhìn Hề Hề ngồi bên cạnh.

Ánh sao dường như đang lưu chuyển trong đôi mắt sâu thẳm của ông.

“Hề Hề, ta là bài học thất bại, con phải rút kinh nghiệm từ bài học này, đừng tùy tiện can thiệp vào số mệnh của người khác.

Thuận theo tự nhiên, nghe theo ý trời.

Tốt nhất là giữ trạng thái sống vốn có của con, không bao giờ thay đổi.”

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút “Trạng thái sống của con chẳng phải là nằm được thì không ngồi, ngồi được thì không đứng, an tĩnh làm cá muối sao?”

Huyền Cơ Tử cười dịu dàng nói “Ừm, làm cá muối rất tốt.”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên từ xa.

“Huyền Cơ Tử.”

Tiêu Hề Hề và Huyền Cơ Tử đồng thời nhìn theo hướng phát

ra tiếng, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đứng cách đó không xa, chính là Nam Nguyệt vương.

Bà mỉm cười với Hề Hề.

Huyền Cơ Tử đứng lên, tùy ý vỗ nhẹ bụi bặm không tồn tại trên quần áo.

“Ta phải đi rồi.”

Tiêu Hề Hề vội vàng đứng dậy, gấp gáp hỏi “Người muốn đi đâu?”

Huyền Cơ Tử “Đời này của chúng ta đã kết thúc, đương nhiên nên đầu thai vào kiếp sau.”

Tiêu Hề Hề “Vậy chẳng phải sau này chúng ta không được gặp nữa sao?”

Huyền Cơ Tử “Đúng vậy, không gặp lại nữa.”

Tiêu Hề Hề không muốn xa sư phụ.

Nàng muốn kéo tay áo sư phụ.

Nhưng tay nàng lại xuyên thẳng qua ống tay áo của Huyền Cơ Tử.

Cơ thể của Huyền Cơ Tử không biết lúc nào đã trở nên trong suốt, giống như hình ảnh được chiếu bởi máy chiếu, có thể nhìn thấy nhưng không thể chạm vào.

Ông nói “bảo trọng” với Tiêu Hề Hề, sau đó quay người đi về phía Nam Nguyệt vương.

Hai người nắm tay nhau, đi càng ngày càng xa.

Tiêu Hề Hề nôn nóng đuổi theo “Sư phụ, hai người đợi con!”

Nàng chạy quá nhanh, vô tình lao ra khỏi đài Trích Tinh.

Một chân giẫm vào không trung, cả người đột nhiên từ độ cao vạn trượng rơi xuống!

A!!!

Tiêu Hề Hề hét lên một tiếng, sau đó đột nhiên mở mắt ra.

Đập vào mắt là đôi mắt đỏ ngầu của Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn hiển nhiên không ngờ nàng đột nhiên tỉnh lại, hắn sửng sốt một lát, sau đó thận trọng nhỏ giọng gọi.

"Hề Hề?"

Hắn ngày đêm lên đường tới Nam Nguyệt, cuối cùng gặp được người phụ nữ mà hắn luôn nhớ mong, nhưng lại được biết nàng đã hôn mê hơn một tháng.

Không biết phải mất bao lâu nàng mới có thể tỉnh lại.

Kết quả tồi tệ nhất là nàng không bao giờ tỉnh lại.

Lạc Thanh Hàn không làm được gì, chỉ có thể ngày đêm ở bên Hề Hề, chưa một giây nào rời mắt khỏi nàng, sợ giây tiếp theo nàng sẽ ngừng thở.

Hắn chịu đựng như thế suốt mười ngày.

Mười ngày qua, hắn không hề chợp mắt, cả người mệt mỏi đến cực điểm.

Hắn thậm chí còn chuẩn bị sẵn phương án tồi tệ nhất, nếu Hề Hề không bao giờ tỉnh lại thì hắn cứ thế ở bên nàng đến khi chết.

May là Hề Hề đã tỉnh lại.

Nàng tỉnh dậy sau cơn hôn mê sâu, đầu vẫn còn hơi choáng váng.

Phải mất một lúc lâu, nàng mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Đói.”

Nàng hôn mê quá lâu.

Trong thời gian này, nàng phải nhờ người khác đút thuốc để kéo dài mạng sống.

Mạng cứu được rồi nhưng bụng thì đói cồn cào.

Lạc Thanh Hàn nghe vậy, tảng đá lớn treo trong lòng rốt cuộc đã rơi xuống đất, đầu mũi có hơi chua xót.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng giọng hắn vẫn run.

“Ta sai người chuẩn bị đồ ăn cho nàng.”

Ngay sau đó các sư huynh sư đệ cũng đến sau khi nghe tin.

Phương Vô Tửu kiểm tra sức khỏe cho Hề Hề, phát hiện ngoại trừ hơi yếu, nàng không có vấn đề gì lớn.

Lạc Thanh Hàn nhận bát cháo từ tay thị nữ, đút từng thìa cháo cho Hề Hề.

Nàng vừa tỉnh lại, không thể ăn quá nhiều, chỉ có thể cho nàng ăn trước một ít thức ăn dễ tiêu, sau khi cơ thể nàng dần hồi phục, có thể cho nàng ăn thứ khác.

Tiêu Hề Hề thật sự rất đói, nàng không ghét món cháo nhạt nhẽo, nàng ăn hết từng muỗng một cách ngon lành.

Chẳng mấy chốc đã ăn xong bát cháo.

Nàng chẹp chẹp miệng, ra hiệu muốn ăn thêm hai bát nữa.

Nhưng bị Phương Vô Tửu tàn nhẫn từ chối.

Sở Kiếm sợ sư tỷ ngủ lâu sẽ có vấn đề về não.

Y duỗi một ngón tay, vẫy nó trước mặt Tiêu Hề Hề.

“Sư tỷ, xem đây là mấy?”

Tiêu Hề Hề “Giống như chân gà ngâm tiêu.”

Nói xong, nàng mở miệng cắn một cái.

Sở Kiếm giật mình, vội thu tay lại, thấy sư tỷ vẫn còn nhớ chuyện ăn chân gà ngâm tiêu, hẳn là não vẫn dị thường như trước, như vậy y yên tâm rồi.

Sở Kiếm lại hỏi “Sư tỷ, hiện giờ tỷ còn thấy khó chịu chỗ nào không?”

Tiêu Hề Hề cẩn thận cảm nhận “Ngoài việc bụng vẫn còn rất đói, cơ thể không còn sức lực, thì hết rồi.”

Phương Vô Tửu “Muội hôn mê quá lâu, cơ thể mất sức là chuyện bình thường, nghỉ ngơi một thời gian sẽ hồi phục.”

Tiêu Hề Hề chỉ thấy mình vừa ngủ một giấc, tiện thể mơ một giấc mơ, không nghĩ là thời gian quá lâu, nhưng xét phản ứng của những người trước mặt, nàng hình như đã ngủ rất lâu.

Nàng không khỏi hỏi “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

Bùi Thiên Hoặc xòe ngón tay “Năm mươi ngày.”

Tiêu Hề Hề mở to hai mắt, không tin được “Lâu vậy sao?!”

Ôn Cựu Thành “Bọn ta còn tưởng muội sẽ không tỉnh lại, suýt bị muội dọa chết.”

Sau khi cho Hề Hề uống thuốc, y phát hiện vết thương của Hề Hề không còn chảy máu, tưởng đã giữ được mạng của nàng

nên ba người thở phào nhẹ nhõm, lập tức cõng nàng rời rừng ma.

Địa hình rừng ma rất phức tạp, chướng khí làm ảnh hưởng tầm nhìn, nhưng bọn họ có la bàn trong tay, có thể dựa vào bói toán, tính toán để tìm đường ra.

Bọn họ đưa Hề Hề về thôn Đại Nguyệt, để Phương Vô Tửu chữa trị cho Hề Hề.

Kết quả, dù Phương Vô Tửu có dùng cách gì đi nữa, Hề Hề vẫn không tỉnh lại.

Rõ ràng vết thương của nàng đang lành theo từng ngày.

Nhưng nàng chưa từng mở mắt.

Giống như xác ở đây nhưng linh hồn đã biến mất.

Điều này khiến các sư huynh sư đệ lo lắng.

Bọn họ thật sự rất sợ Hề Hề sẽ cứ ngủ như thế, không bao giờ tỉnh lại.

May là, cuối cùng nàng đã mở mắt sau khi hôn mê suốt năm mươi ngày.

Thấy Lạc Thanh Hàn còn có nhiều điều muốn nói với Hề Hề, bốn bóng đèn lớn thức thời ra ngoài.

Ôn Cựu Thành đi cuối cũng không quên chu đáo đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Hề Hề và Lạc Thanh Hàn.

Tiêu Hề Hề nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Lạc Thanh Hàn, cúi đầu áy náy.

“Xin lỗi.”

Lạc Thanh Hàn “Nàng có nhớ nàng đã nói xin lỗi ta bao nhiêu

lần rồi không?”

Tiêu Hề Hề cúi đầu thấp hơn.

Chương 1148: Người đàn ông này cố ý trêu chọc nàng!

Tiêu Hề Hề nghĩ lần này nàng khó mà dễ được Lạc Thanh Hàn, nàng đã chuẩn bị tinh thần để nghe hắn dạy dỗ một phen.

Nhưng điều làm nàng ngạc nhiên là.

Lạc Thanh Hàn chỉ thản nhiên hỏi nàng một câu, không nói thêm gì nữa.

Hắn nằm xuống cạnh nàng, duỗi cánh tay dài ôm eo nàng, nghiêng mặt vào cổ nàng rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Tiêu Hề Hề nằm thẳng, không dám cử động.

Một lúc sau, nàng mới nhận ra hơi thở của người đàn ông bên cạnh trở nên đều đặn, xem ra ngủ thật rồi. Lúc này nàng mới chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt Lạc Thanh Hàn.

Các đường nét trên khuôn mặt hắn vẫn hoàn hảo, không tìm ra khuyết điểm nào, nhưng hắn gầy đi rất nhiều, quầng mắt hơi thâm, trông rất mệt mỏi.

Tiêu Hề Hề cứ thế lặng lẽ nhìn hắn, như thể nhìn thế nào cũng không đủ.

Suýt chút nữa, nàng sẽ không được gặp hắn nữa.

Không biết Lạc Thanh Hàn gặp phải ác mộng gì, hàng mày hơi nhíu lại, môi mỏng mím chặt, trông rất bất an.

Tiêu Hề Hề nghiêng người hôn nhẹ lên trán hắn.

Hàng mày Lạc Thanh Hàn thả lỏng, vẻ mặt bình tĩnh trở lại, nhưng hai tay lại dùng thêm sức ôm chặt người trong lòng hơn.

Lần này hắn ngủ rất sâu.

Khi thức dậy, chuyện đầu tiên hắn làm khi mở mắt là nhìn người phụ nữ nằm bên cạnh.

Thấy nàng nhắm mắt bất động, Lạc Thanh Hàn tức thì sợ hãi, toàn thân cứng đờ, đôi mắt đen sâu thẳm run rẩy.

Lẽ nào mọi chuyện trước đó chỉ là một giấc mơ? Thật ra nàng vẫn đang ngủ, vốn không hề tỉnh dậy?

Lạc Thanh Hàn thấy vô cùng bất an.

Hắn thận trọng gọi.

“Hề Hề.”

Không có phản hồi.

Tim Lạc Thanh Hàn phút chốc chùng xuống.

Ngay lúc hắn định gọi thêm lần nữa, hàng mi của Hề Hề run lên rồi từ từ mở ra.

Vừa rồi nhìn thấy Lạc Thanh Hàn ngủ say, nàng không khỏi ngáp một cái, rồi ngủ theo lúc nào không hay.

Tiêu Hề Hề bối rối khi thấy Lạc Thanh Hàn đang nhìn mình chằm chằm.

“Chàng sao vậy? Sao cứ nhìn ta chằm chằm vậy?”

Lạc Thanh Hàn nhìn bộ dáng sinh động của nàng, cảm giác bất an trong lòng dần tiêu tan.

May là nàng vẫn còn sống.

Mọi thứ trước mắt đều là thật, không phải mơ.

“Không có gì, chỉ muốn nhìn nàng thôi.”

Lạc Thanh Hàn vừa nói vừa đưa tay ôm gáy nàng, cẩn thận dùng ngón tay thon dài xoa xoa gáy nàng, mang theo cảm giác ngứa ran mơ hồ.

Cảm giác tê dại này lan dọc theo sống lưng của Tiêu Hề Hề.

Nàng hắng giọng khó chịu.

“Khụ, ta quên hỏi chàng, không phải chàng đang ở Thịnh Kinh sao? Sao lại tới Nam Nguyệt?”

Lạc Thanh Hàn “Bùa thế thân nàng đưa ta biến thành màu đen, ta lo lắng cho an nguy của nàng nên đến tìm nàng.”

Cũng may là hắn tới đây, nếu không hắn cũng không biết Hề Hề suýt nữa đã chết.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn tối sầm lại.

Vốn hắn muốn cho nàng không gian để tự do bay lượn, nhưng bây giờ xem ra điều này không cần thiết.

Lần này hắn chỉ để nàng đi có mấy tháng mà nàng suýt đã mất mạng.

Nếu sau này để nàng bay xa hơn, nàng có còn trở về không?

Lạc Thanh Hàn thầm hạ quyết định, dù sau này có chuyện gì xảy ra, hắn cũng sẽ không bao giờ để Hề Hề đi nữa.

Hắn phải giữ chặt người phụ nữ này bên mình, luôn để mắt đến nàng, như vậy hắn mới an tâm.

Tiêu Hề Hề không biết Lạc Thanh Hàn đang nghĩ gì đằng sau

khuôn mặt bình tĩnh của mình, nàng vẫn tò mò, hỏi hắn làm thế nào đến Nam Nguyệt?

Lạc Thanh Hàn nói ngắn gọn.

“Ta thu xếp xong mọi việc, dẫn theo năm mươi ngàn quân khởi hành từ Thịnh Kinh, đi hơn bốn mươi ngày thì tới Nam Nguyệt.”

Tiêu Hề Hề cũng từ Thịnh Kinh đến Nam Nguyệt, nàng đã tự mình đi con đường này, biết ít nhất phải mất hai tháng mới có thể đến nơi.

Nhưng Lạc Thanh Hàn chỉ đi trong bốn mươi ngày.

Như vậy có nghĩa, bọn họ đi suốt ngày đêm, cũng không dừng lại nghỉ ngơi.

Vừa nghĩ tới cảnh Lạc Thanh Hàn đi một quãng đường xa như vậy, khó lắm mới tìm được nàng, lại thấy nàng hôn mê bất tỉnh, đầu mũi nàng có hơi chua xót.

Chắc chắn lúc đó hắn chịu đả kích rất mạnh, không biết trong lòng khó chịu đến mức nào.

Tiêu Hề Hề chủ động nghiêng người, rúc vào lòng hắn, nhỏ giọng nói.

“Xin lỗi, ta lại làm chàng lo lắng rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Ta đã nói rồi, ta không chấp nhận xin lỗi bằng lời nói.”

Tiêu Hề Hề “Vậy chàng muốn thế nào?”

Khi nàng hỏi câu này, trong đầu nàng tự động xuất hiện cảnh tượng mình và Lạc Thanh Hàn lăn giường, theo kinh nghiệm phong phú đọc tiểu thuyết nhiều năm của nàng, không có vấn đề gì mà lăn giường không giải quyết được.

Nếu có thì lăn thêm lần nữa!

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Lúc về chép một trăm lần kinh Kim Cương, chép xong thì đưa ta kiểm tra, vượt qua kiểm tra, ta sẽ tha thứ cho nàng."

Tiêu Hề Hề "……"

Thấy bộ dáng khó tin như bị sét đánh của nàng, Lạc Thanh Hàn hơi cong khóe môi, lộ ra nụ cười nhạt nhưng không hề dịu dàng.

Tiêu Hề Hề lập tức phản ứng lại.

Người đàn ông này cố ý trêu chọc nàng!

Nàng hít một hơi thật sâu "Một trăm lần kinh Kim Cương phải không? Được, ta chép! Trước khi ta chép xong, chàng không được tha thứ cho ta, càng không được chạm vào ta."

Nói xong, nàng lăn ra khỏi vòng tay Lạc Thanh Hàn, không quên cuốn chăn theo.

May là giường đủ rộng nên dù nàng có lăn thêm hai vòng cũng chưa chắc rớt xuống giường.

Lạc Thanh Hàn nhìn Hề Hề quấn chăn thành một quả bóng lớn.

Tiêu Hề Hề lè lưỡi làm mặt quỷ với hắn, dáng vẻ rất đắc ý.

Không có chăn, Lạc Thanh Hàn không nằm được nữa.

Hắn chỉ có thể ngồi dậy, chống cổ tay lên đầu gối, đầu ngón tay thon dài trắng nõn buông xuống, ánh mắt có hơi sâu xa.

"Có một chuyện ta luôn muốn hỏi nàng, giữa nàng và Uất Cửu rốt cuộc là thế nào?"

Tiêu Hề Hề không hiểu "Sao chàng đột nhiên lại nhớ đến Uất

Cửu? Ta và gã có thể có quan hệ gì? Chẳng phải là quan hệ kẻ thù sao!”

Lạc Thanh Hàn “Nếu chỉ thuần túy là quan hệ kẻ thù, tại sao gã ngàn dặm xa xôi từ Tây Vực đến Nam Nguyệt tìm nàng?”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

“Uất Cửu tới tìm ta? Chuyện xảy ra khi nào? Sao ta lại không biết?”

Từ lúc chia tay ở huyện Du Môn, Tiêu Hề Hề chưa từng gặp lại Uất Cửu, nàng tưởng tên đó bị thiêu chết rồi.

Không thể nào ngờ là tên đó sẽ đến tìm nàng!

Lạc Thanh Hàn cẩn thận quan sát biến hóa biểu cảm của nàng, phát hiện nàng không biết gì, ghen tị trong lòng cũng tiêu tan đi một chút.

“Nếu nàng không biết, vậy bỏ đi.”

Nói xong, hắn xuống giường, mặc áo khoác chuẩn bị rời đi.

Tiêu Hề Hề trừng to mắt hạnh.

Khơi dậy sự tò mò của nàng xong, người đàn ông này lại muốn đi, đây là chuyện con người làm sao?!

Nàng lập tức ném chăn đi, duỗi tay bay tới, ôm cánh tay hắn không buông.

“Chàng nói rõ đi, sao Uất Cửu lại tới tìm ta? Rốt cuộc là chuyện gì?”

Chương 1149: Nguyên tắc của chàng đâu?

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn người phụ nữ đang treo trên người mình như một con gấu túi, giơ tay xoa đầu nàng.

“Hình như nàng rất quan tâm Uất Cửu.”

Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng ghen tị trong lời nói lại rất mãnh liệt.

Tiêu Hề Hề lập tức cảm giác được bàn tay đặt trên đầu mình giống như một chiếc vòng vàng, còn mình là con khỉ đang bị siết chặt.

Dưới thúc đẩy của khát vọng sống mãnh liệt, nàng không suy nghĩ đã nói.

“Ta không hề quan tâm đ ến gã! Ta chỉ tò mò, muốn biết tại sao gã lại đến tìm ta?

Rõ ràng quan hệ của ta và gã không tốt, trước đó gã suýt nữa hại chết ta, nhưng bây giờ lại đến tìm ta. Chắc không phải gã lại nghĩ ra âm mưu nào khác hại ta đó chứ?

Chàng phải nói rõ mọi chuyện, ta mới phòng bị được.”

Lạc Thanh Hàn chăm chăm nhìn nàng một lát.

Tiêu Hề Hề không hề né tránh, biểu hiện rất thẳng thắn.

Nàng đang nói thật.

Dù trước đó nàng và Uất Cửu từng kề vai chiến đấu, thậm chí

cả hai còn thỏa thuận, chỉ cần giải quyết được Thiên Yển chân nhân, sẽ xóa bỏ ân oán trước kia giữa bọn họ.

Nhưng cuối cùng, Uất Cửu ôm chặt nàng không chịu buông, khiến nàng suýt nữa bị thiêu chết, chút tình bạn khó lắm mới có giữa hai người đều bị xóa sạch.

Uất Cửu là một tên bi3n thái, không ai có thể đảm bảo khi nào gã sẽ nổi điên.

Đối với một người nguy hiểm như vậy, Tiêu Hề Hề tránh càng xa càng tốt.

Lạc Thanh Hàn "Lúc chúng ta tới gần khu vực của nước Nam Nguyệt, tình cờ gặp được Uất Cửu, khi đó gã cũng mang theo rất nhiều người, vừa hay gã cũng đến Nam Nguyệt tìm nàng, gã còn bày kế chặn đường chúng ta, cuối cùng bị ta dạy cho một bài học."

Hắn nói rất nhẹ nhàng đơn giản, như thể chỉ là một chuyện rất bình thường.

Tuy nhiên, trên thực tế, bầu không khí lúc đó rất căng thẳng, Uất Cửu là một tên điên liều mạng, dù biết phe mình ít hơn phe kia nhưng gã vẫn muốn gây rối.

Lạc Thanh Hàn gấp gáp đến Nam Nguyệt cứu người, trong lòng cũng rất nôn nóng.

Thấy đối phương không có ý nhường, hắn không nói gì đã ra lệnh xuất binh.

Hai bên bắt đầu đánh nhau.

Uất Cửu nhân lúc hỗn loạn lẻn đến cạnh Lạc Thanh Hàn, muốn đánh lén Lạc Thanh Hàn.

Kết quả đánh lén thất bại, gã bị Lạc Thanh Hàn đánh trọng thương.

Uất Cửu thảm hại trốn thoát, cùng với tàn binh rút khỏi hiện trường.

Tuy Uất Cửu đã đi, nhưng nhìn gã không cam lòng, Lạc Thanh Hàn cũng đoán được gã có thể sẽ quay lại.

Tiêu Hề Hề "Uất Cửu đã nhận người cha đại tướng quân Tây Vực kia rồi?"

Lạc Thanh Hàn "Chắc là vậy, binh mã mà gã dẫn theo đều là người Tây Vực, cả ngựa chiến cũng là bảo mã Tây Vực, xem ra địa vị của gã trong lòng người Tây Vực rất cao."

Nghĩ đến những bảo mã cao lớn mạnh mẽ của Tây Vực, tâm tư của Lạc Thanh Hàn không khỏi dao động.

Hắn không phải là người hiếu chiến, năm đó hắn công phá nước Liêu là vì nước Liêu xâm phạm Đại Thịnh trước.

Vốn hắn không có ý nghĩ đặc biệt gì với Tây Vực, mọi người có thể sống hòa bình là được.

Nhưng Uất Cửu hiện giờ đã thể hiện thù địch của mình với Đại Thịnh, thay vì làm lơ, tốt hơn nên tấn công trước.

Nhân lúc Uất Cửu chưa nắm quyền, đánh bại Tây Vực trước, tiện thể cướp những bảo mã Tây Vực về dùng.

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một hồi, nếu Uất Cửu đã về Tây Vực, thì cứ an tâm làm thiếu gia của mình ở Tây Vực, sao lại đến Nam Nguyệt tìm nàng? Lẽ nào gã thấy tiếc khi lần trước chưa hại chết được nàng, nên muốn làm thêm lần nữa?

Thù hận lớn cỡ nào vậy chứ?

Tiêu Hề Hề chợt nghĩ đến nhóm người Tây Vực ở huyện Linh Đài, không biết những người đó có còn ở đó không?

Nàng lên tiếng hỏi nghi ngờ của mình.

Lạc Thanh Hàn "Nhóm người đó đã rời huyện Linh Đài về Tây Vực rồi."

Ngay sau khi phản loạn ở huyện Du Môn được giải quyết, nhóm người Tây Vực ở huyện Linh Đài đã rời đi.

Tiêu Hề Hề "Ờ."

Lạc Thanh Hàn đã nhiều ngày không ngủ, hôm nay cuối cùng cũng ngủ được một giấc.

Bây giờ cả người thả lỏng rất nhiều.

Thị nữ mang nước nóng đến, hắn làm vệ sinh đơn giản.

Cửa bị đẩy ra, Sở Kiếm bưng một cái khay đi vào.

Trên khay có một bát thuốc và một bát cháo.

Sở Kiếm đưa thuốc cho Tiêu Hề Hề trước.

"Sư tỷ, đến giờ uống thuốc rồi."

Tiêu Hề Hề nhìn bát thuốc đen kịt trước mặt, theo bản năng hơi phản kháng.

Nàng không muốn uống.

Lạc Thanh Hàn nhỏ giọng hỏi "Cần ta đút cho nàng không?"

Tiêu Hề Hề buột miệng nói "Đút thế nào? Miệng truyền miệng à?"

Hỏi xong nàng mới nhớ ra bên cạnh còn có một tiểu sư đệ.

Khi nàng nhìn tiểu sư đệ, thấy mặt y đỏ bừng, hận không thể bịt tai lại, giả như mình bị điếc.

Tiêu Hề Hề đang định nói gì đó để che đậy, thì thấy tiểu sư đệ đặt khay lên bàn bên cạnh, rồi chạy vội ra ngoài, vừa nói vừa

chạy.

“Hai người tiếp tục đi, mặc kệ đệ, đệ ra ngoài phơi nắng hóng gió!”

Mở cửa ra, bên ngoài tối om, trên trời chỉ có vài ngôi sao sáng, nắng ở đâu ra?

Nhưng Sở Kiếm không hề xấu hổ vì lời nói dối trắng trợn của mình.

Sau khi chạy ra ngoài, y lập tức đóng cửa lại rồi bỏ chạy.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống bên giường, cầm bát thuốc lên “Nếu nàng thích kiểu miệng truyền miệng, ta có thể thỏa mãn nàng.”

Tiêu Hề Hề nhìn thuốc trong bát, lại nhìn đôi môi mỏng đẹp đẽ của hắn, do dự hồi lâu, cuối cùng lắc đầu.

“Bỏ đi, đút bình thường thôi.”

Dù cảm giác hôn rất ngọt ngào, nhưng nếu hôn một lần, uống một lần thì bao giờ mới hết thuốc?

Càng uống chậm, vị đắng đọng lại trong miệng càng lâu.

Tốt nhất nàng nên ngừng hành hạ bản thân, mau chóng uống cho hết.

Lạc Thanh Hàn dùng thìa múc thuốc đưa lên miệng nàng.

Tiêu Hề Hề mở miệng uống.

Không ngờ thuốc trông đen kịt khó uống nhưng sau khi uống lại không đắng như nàng tưởng tượng.

Thậm chí nàng còn li3m môi, vừa cảm nhận vừa suy nghĩ.

“Thuốc này hẳn là bỏ rất nhiều cam thảo.”

Nếu thuốc không còn đắng, áp lực tâm lý của Tiêu Hề Hề lập tức biến mất.

Nàng trực tiếp cầm bát thuốc trong tay Lạc Thanh Hàn, ngẩng đầu uống một hơi.

Nàng đặt bát rỗng vào tay Lạc Thanh Hàn, tự giác cầm bát cháo bên cạnh lên, nuốt một ngụm lớn.

Cháo ấm vào miệng làm loãng vị đắng còn sót lại trong miệng.

Nàng nhanh chóng ăn hết bát cháo.

Thậm chí nàng còn li3m sạch đáy bát, cứ như đã được rửa sạch.

Nàng li3m miệng, vẫn chưa thấy đã.

“Nếu ta nói ta chưa no, chàng có thể cho ta thêm một bát cháo nữa được không?”

Lạc Thanh Hàn đặt hai bát rỗng lên bàn bên cạnh, dùng khăn lụa lau miệng cho Hề Hề, trầm giọng hỏi.

“Cháo hết rồi, nhưng còn có thứ khác, nàng có muốn thử không?”

Hai mắt Tiêu Hề Hề sáng lên “Chàng còn giấu đồ ăn ngon gì nữa? Mau lấy ra đi.”

Vừa dứt lời, nàng đã bị Lạc Thanh Hàn đẩy xuống giường.

Ánh mắt hắn lướt qua đôi môi của Hề Hề, mang theo tính xâm chiếm mạnh mẽ.

“Nàng có thể nếm thử ta.”

Nói xong hắn định hôn nàng.

Tiêu Hề Hề nhanh chóng đưa tay lên môi hắn, chính trực nói.

“Chàng nói muốn ta chép kinh Kim Cương một trăm lần, trước khi chưa chép xong, chàng không thể tha thứ cho ta! Nếu chàng chưa tha thứ cho ta, sao có thể chạm vào ta? Nguyên tắc của chàng đâu?”

Lạc Thanh Hàn “…..”

Chương 1150: Có ý đồ xấu

Vì Nam Nguyệt vương và Huyền Cơ Tử lần lượt chết, cán cân chiến thắng trong nội chiến Nam Nguyệt nghiêng về phía đại vu, nhưng sau khi nhóm người Phương Vô Tửu xuất hiện, tình thế dần đảo ngược.

Vốn đại vu muốn nhờ Không Thiền gi ết chết đám nhóc Huyền Môn đó, nhưng không ngờ Không Thiền lại bị đối phương gi ết chết.

Không còn cách nào khác, đại vu chỉ có thể thay đổi chiến lược, hắn định nhân lúc có ưu thế người đông, cưỡng ép công phá tuyến phòng thủ của thôn Đại Nguyệt, làm một trận tốc chiến tốc thắng.

Vốn chiến lược này rất ổn.

Vấn đề là vào lúc này Hoàng đế Đại Thịnh đột nhiên dẫn theo năm mươi ngàn quân đến!

Ngoài ra, ba mươi ngàn quân Đại Thịnh đến trước đó đang đóng quân gần Nam Nguyệt.

Hai bên hội hợp, cộng lại có tám mươi ngàn quân.

Với một nước Nam Nguyệt nhỏ bé, chuyện này giống như một người đàn ông trưởng thành cao hai mét đang đấm một đứa trẻ cao một mét.

Khoảng cách giữa hai bên quá lớn!

Đại vu kiềm chế xúc động muốn chửi thề, định thu gom tản binh, lợi dụng địa hình phức tạp nước Nam Nguyệt tiến hành

đánh du kích với kẻ địch, dù không đánh thắng, ít nhất cũng khiến kẻ địch tiêu hao một phần lớn binh mã.

Kết quả kế hoạch này vừa mới được thực hiện, Việt Cương đã đích thân dẫn đầu một nhóm người dẫn đường cho Hoàng đế Đại Thịnh.

Có người dân địa phương dẫn đường, còn có thuốc đuổi muỗi và côn trùng do Phương Vô Tửu cung cấp, cũng như các thúi thơm chống chướng khí, quân đội Đại Thịnh thế như chẻ tre, đánh tan phản quân do đại vu cầm đầu.

Toàn bộ tình hình trận chiến có chiều hướng nghiêng về một phía.

Phản quân bị đánh bại hoàn toàn, đại vu buộc phải chạy trốn khỏi Nam Nguyệt, chuẩn bị đi cầu cứu Mạc Bắc.

Đáng tiếc hắn xui xẻo, vừa rời khỏi biên giới Nam Nguyệt liền đụng phải Uất Cửu.

Vốn Uất Cửu định ở đây nghỉ ngơi một thời gian, chờ vết thương khỏi hẳn rồi mới về Tây Vực.

Hai bên gặp nhau.

Đại vu thấy đối phương đến từ Tây Vực, bèn quyết tâm kết bạn với gã, thậm chí còn muốn nhờ đám người đến từ Tây Vực này để bày keo khác.

Dù sao đối với đại vu mà nói, việc hắn cầu cứu Mạc Bắc hay Tây Vực cũng không có gì khác biệt.

Để thể hiện thành ý của mình, thậm chí đại vu còn lấy loại thuốc chữa thương độc chế của riêng mình, hắn bày tỏ thuốc này có tác dụng thần kỳ đối với nội thương.

Loại thuốc này quả thật có tác dụng chữa nội thương rất tốt, nhưng đại vu lại cho trứng cổ trùng vào lọ thuốc này.

Chỉ cần Uất Cửu uống lọ thuốc này, trứng cổ trùng sẽ nở trong cơ thể gã, cuối cùng gã sẽ bị cổ trùng khống chế, trở thành con rối trong tay đại vu.

Uất Cửu nhìn lọ thuốc được đưa cho mình, mỉm cười nhẹ.

“Vậy thì cảm ơn ý tốt của đại vu.”

Gã đưa tay cầm lọ thuốc.

Đại vu vui mừng khi thấy gã cắn câu.

Nhưng ngay sau đó, hai cây kim bạc bay ra từ đầu ngón tay Uất Cửu, đâm vào người đại vu.

Vẻ mặt đại vu cứng đờ, cơ thể hắn không cử động được nữa.

Hắn thậm chí không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể bất lực nhìn Uất Cửu mở miệng mình, sau đó đổ lọ thuốc vào miệng hắn.

Đồ Lăng đúng lúc đưa bình nước sang.

Uất Cửu đổ nước vào miệng đại vu.

Nước trộn với bột thuốc theo thực quản chảy vào dạ dày của đại vu.

Sắc mặt đại vu tức thì tái nhợt.

Uất Cửu ném lọ thuốc đi, phủi phủi tay, nhận ra biến hóa của đại vu, không khỏi bật cười.

“Xem ra ta đoán không sai, quả nhiên ngươi đã động tay vào thuốc, chắc không phải ngươi bỏ trứng cổ trùng vào thuốc đó chứ?”

Đại vu khó tin nhìn gã, trong mắt đầy hoảng sợ.

Làm sao gã biết trong thuốc có trứng cổ trùng?

Uất Cửu liếc mắt đã nhìn ra hắn đang nghĩ gì, mỉm cười giải thích.

“Ta là người lòng dạ hẹp hòi xảo trá, loại người đột nhiên thể hiện lòng tốt như ngươi sẽ không khiến ta nghĩ ngươi tốt đến mức nào, mà ngược lại sẽ khiến ta cho rằng ngươi có ý đồ xấu. Ngươi xem, ta chỉ tùy tiện thăm dò một chút, thế mà thăm dò được ngươi rồi.”

Đại vu rất giận, nhưng hắn không làm gì được.

Trứng cổ trùng nhanh chóng nở trong người hắn.

Quá trình này không có cảm giác gì, nhưng sắc mặt của đại vu ngày càng khó coi.

Bản thân Uất Cửu cũng có thể điều khiển cổ trùng, gã biết muốn dùng cổ trùng điều khiển người khác, thông thường cần có một cổ trùng cái.

Gã tìm khắp người đại vu, nhanh chóng tìm thấy một bình sứ nhỏ.

Bình sứ chứa một cổ trùng cái có thân đỏ như máu.

Chỉ cần Uất Cửu lắc nhẹ bình sứ chứa cổ trùng cái, đại vu sẽ phải chịu cơn đau như dao cắt, thậm chí còn tệ hơn cái chết.

Thấy đại vu đau đớn muốn ngất đi, Uất Cửu rất hài lòng.

Gã cất cổ trùng đi, thuận tiện lấy hết những thứ khác trên người đại vu.

Trong số đó có ba lọ thuốc trị thương độc chế chưa bị động vào.

Uất Cửu chỉ dùng một chút, nội thương đã tốt lên rất nhiều.

Gã ra lệnh cho người trói đại vu lại, giam vào xe tù mới chế

tạm thời.

Đồ Lăng cung kính hỏi.

“Thiếu gia, bây giờ chúng ta về Tây Vực chưa?”

Uất Cửu đứng từ xa nhìn nước Nam Nguyệt, cười đầy ẩn ý.

“Chờ đã, ta còn có việc phải làm.”

……

Hiện giờ phản loạn ở Nam Nguyệt đã được dập tắt, nhưng vẫn chưa chọn được Nam Nguyệt vương mới.

Trưởng thôn của ba mươi hai thôn tụ hợp lại, sau khi thảo luận nghiêm túc, Việt Cương làm người đại diện đến thăm công chúa Nam Phượng, rồi đề cập đến chuyện kế vị Nam Nguyệt vương.

Tiêu Hề Hề vừa mới chải đầu, sau khi tỉnh lại, ngạc nhiên phát hiện tóc mình đã đen trở lại!

Đây quả thật là bất ngờ với nàng.

Nghe Việt Cương nói xong, nàng giật mình suýt ngã xuống đất.

May là Lạc Thanh Hàn kịp thời đỡ lưng dưới của nàng.

Điều này đã cứu nàng khỏi bi kịch té ngã ngồi xổm ở nơi đông người.

Mắt hạnh của nàng mở to, khó tin nhìn chằm chằm Việt Cương, rồi lạc giọng hỏi.

“Ngươi nói cái gì? Các ngươi muốn ta kế thừa vương vị của Nam Nguyệt vương?”

Việt Cương thật thà cười “Đúng vậy, tuy người không phải con

gái ruột của Nam Nguyệt vương, nhưng người là công chúa duy nhất được Nam Nguyệt vương đích thân sắc phong, ba thánh vật đại diện cho Nam Nguyệt vương đều nằm trong tay người, người xứng đáng thừa kế vương vị của Nam Nguyệt vương."

Tiêu Hề Hề biết ba thánh vật của nước Nam Nguyệt là sáo trùng, cổ Hóa Thân và cổ vương.

Cổ Hóa Thân ở trong người nàng thì đúng rồi.

Nhưng sáo trùng và cổ vương không ở trong tay nàng!

Nàng vội phủ nhận "Chắc chắn các ngươi hiểu lầm rồi, sáo trùng và cổ vương không ở chỗ ta, ta cũng không muốn làm Nam Nguyệt vương gì đó."

Nàng chỉ là một con cá muối yếu ớt đáng thương bất lực, nàng giỏi nhất là ăn no chờ chết, sao có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề của vua một nước?!

Việt Cương rất kinh ngạc "Sao không ở trong tay người? Trước khi Nam Nguyệt vương qua đời, ngài ấy đã đưa hai bảo vật đó cho Huyền Cơ Tử tiên sinh, nhờ ông ấy giao cho người, lẽ nào trước khi ông ấy qua đời không nói chuyện này với người sao?"

Tiêu Hề Hề bối rối, trước khi sư phụ qua đời chưa từng nói chuyện này với nàng!

Việt Cương hỏi "Vậy ông ấy có để lại di vật gì cho người không?"

Tiêu Hề Hề cẩn thận nhớ lại, liền nhớ ra trước khi sư phụ qua đời có để lại cho bọn họ một cái hộp.

Chương 1151: Lòng tốt

Tiêu Hề Hề sai người mời đại sư huynh Phương Vô Tửu tới.

Phương Vô Tửu dường như sớm đã đoán được, lúc y đến, trên tay cầm một hộp đồng nặng.

Tiêu Hề Hề vừa nhìn đã nhận ra chiếc hộp.

"Đây không phải chiếc hộp mà sư phụ để lại sao?"

Phương Vô Tửu khẽ cười "Đúng vậy."

Tiêu Hề Hề "Ta có thể xem bên trong có gì không?"

Phương Vô Tửu "Đương nhiên có thể."

Y mở hộp, lộ ra ba món đồ bên trong.

Một lá thư đã mở sẵn.

Một sáo trùng.

Và một bình sứ màu đen.

Tiêu Hề Hề không chạm vào sáo trùng hay bình sứ mà trực tiếp cầm thư lên.

Nàng nhìn đại sư huynh với ánh mắt dò hỏi.

Thấy đại sư huynh gật đầu, nàng nôn nóng lấy lá thư ra.

Nửa đầu thư chủ yếu nói về ân oán trước kia giữa Huyền Cơ Tử và Không Thiền, đồng thời nhấn mạnh không để Hề Hề đi

tìm Không Thiền trả thù.

Tiếc là đã muộn một bước.

Khi Phương Vô Tửu nhìn thấy thư này, Hề Hề đã đi tìm Không Thiền.

Huyền Cơ Tử dường như sớm đã đoán được mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy, ông nói trong thư —

Vi sư biết Hề Hề hiếu thuận, nhất định sẽ không từ bỏ ý định trả thù.

Nếu các con không ngăn được con bé, thì cầm theo bình sứ trắng, khi Hề Hề gặp nguy hiểm tính mạng, hãy cho con bé uống thuốc trong bình sứ trắng.

Thuốc đó là ta tinh chế bằng vô số dược liệu quý hiếm, bên trong còn có máu đầu tim của ta, có công hiệu làm con người sống lại.

Dù Hề Hề bị thương nặng đến đâu, chỉ cần con bé còn thở, thuốc này có thể cứu được.

Đây là chuyện cuối cùng mà vi sư có thể làm cho con bé.

Ta hi vọng sau này con bé có thể tự bảo vệ mình thật tốt, đừng để mình bị thương nữa.

……

Tiêu Hề Hề đọc tới đây, khóe mắt không khỏi ươn ướt.

Người ta đồn rằng Huyền Môn có bí phương làm con người trường sinh bất tử, nhưng thật ra thứ Huyền Môn sở hữu chính là bí phương có thể khiến con người chết đi sống lại.

Nhưng bí phương đó cần dùng vô số dược liệu quý giá, trong đó quan trọng nhất chính là máu đầu tim.

Máu đầu tim của con người rất quý giá, đó là nơi chứa đựng toàn bộ sinh lực trong cơ thể con người, một khi lấy ra ngoài, cơ thể sẽ nhanh chóng suy yếu, nếu không may, thậm chí có thể trả giá bằng mạng sống.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Huyền Môn luôn giấu bí phương, không nói với người ngoài.

Chết đi sống lại, chỉ cần nghe bốn chữ này cũng đủ khiến vô số người phát điên.

Nhưng cái giá phải trả là mạng sống của người khác.

Nếu bí phương này rơi vào tay đám quyền quý, đồng nghĩa với việc cho bọn họ vô số mạng sống, dân chúng bình thường ở phía dưới sẽ trở thành công cụ để đám quyền quý hút mạng, trật tự thế giới này sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Vì vậy, Huyền Môn che giấu bí phương này rất tốt, ngoại trừ chưởng môn, chỉ có người kế nhiệm của chưởng môn, cùng với một số rất ít người được chưởng môn tin tưởng mới có thể biết được.

Phương Vô Tửu biết chuyện này, Tiêu Hề Hề cũng biết.

Chỉ khi nàng đọc thư này, nàng mới nhận ra sở dĩ nàng còn sống là vì có sư phụ hi sinh.

Sư phụ hẳn sớm đã đoán được nàng có thể gặp nguy hiểm tính mạng, nên chế tạo bí phương có thể để nàng sống lại từ trước.

Vì phải rút máu đầu tim luyện thuốc, mới làm cho cơ thể ông trở nên vô cùng suy yếu.

Không Thiền nhân lúc Huyền Cơ Tử đang yếu, ra tay đánh lén ông.

Tiêu Hề Hề lẩm bẩm "Nếu không phải vì cứu ta, sư phụ đã không suy yếu. Nếu ông ấy không suy yếu, Không Thiền đã không thể đánh lén thành công … thì ra nguồn cơn mọi

chuyện đều là do ta?”

Phương Vô Tửu “Nhưng muội suýt chết vì muốn trả thù cho sư phụ, nếu sư phụ không xảy ra chuyện, muội cũng sẽ không đặt mình vào nguy hiểm.”

Tiêu Hề Hề “Nhưng sư phụ vì ta mới xảy ra chuyện.”

Phương Vô Tửu “Không phải như vậy, sư phụ đoán được muội có thể sẽ chết, cho nên đã chuẩn bị trước.

Nếu ông ấy không làm gì, thì mọi chuyện sau đó có lẽ sẽ không xảy ra.

Giữa việc thuận theo tự nhiên và chuẩn bị trước, ông ấy đã chọn vế sau.

Đây là lựa chọn của ông ấy!

Ta đoán giây phút ông ấy đưa ra quyết định, ông ấy đã chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.”

Tiêu Hề Hề sửng sốt.

Nàng chợt nhớ đến lời sư phụ đã nói trong mơ —

“Vạn vật trên đời đều có duyên số, ta chỉ có thể thay đổi giây phút trước mắt, giây tiếp theo và giây tiếp theo đó nữa, không ai có thể đoán được sẽ xảy ra chuyện gì, kể cả con có thiên nhãn cũng vậy.”

Lúc đó Tiêu Hề Hề không hiểu ý của câu nói đó.

Lúc này nàng cuối cùng cũng hiểu ra.

Vì sư phụ đoán được tương lai Hề Hề sẽ gặp nạn sinh tử nên ông đã chuẩn bị trước để hóa giải nạn này.

Nhưng ông không ngờ chính mình đã góp một phần tạo nên thảm kịch này.

Ông có thể thay đổi chuyện xảy ra lúc này, nhưng không thể đoán trước mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng nào sau khi thay đổi?

Mọi thứ đều chắc chắn vào lúc này, nhưng mỗi giây trong tương lai đều không chắc chắn.

Đó là lý do tại sao sư phụ bảo nàng cứ thuận theo tự nhiên.

Ông đã là bài học đẫm máu trước mắt, ông không hi vọng nàng giẫm lên vết xe đổ.

Tiêu Hề Hề nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra luồng khí đục trong ngực.

Sư phụ sau khi qua đời vẫn không quên báo mộng khuyên giải cho nàng, sao nàng có thể phụ lòng tốt của sư phụ?

Nếu mạng này của nàng là do sư phụ dốc sức cứu, vậy nàng phải sống tốt, tuyệt đối không thể để hi sinh của sư phụ lãng phí vô ích.

Nàng mở mắt ra, mắt vẫn còn hơi đỏ, nhưng ánh mắt đã trở nên trong trẻo kiên định.

Vốn Phương Vô Tửu vẫn còn hơi lo lắng cho nàng, nhưng khi thấy vẻ mặt của nàng trở lại bình thường, trong lòng y thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt không tự chủ lộ ra vẻ an tâm.

Tiểu sư muội ngày càng trưởng thành, nếu sư phụ trên trời có linh, nhất định sẽ rất vui mừng.

Tiêu Hề Hề lại nhìn lá thư trong tay.

Đoạn cuối thư nói về chuyện Nam Nguyệt vương.

……

Sáo trùng và cổ vương được Nam Nguyệt vương giao phó cho

ta trước khi qua đời, bảo ta chuyển cho Hề Hề.

Ý của bà ấy là để Hề Hề đảm nhận vị trí Nam Nguyệt vương.

Nhưng ta biết rõ tính cách của Hề Hề, con bé tự do quen rồi, chắc chắn không muốn gánh vác trách nhiệm nặng nề này.

Vi sư đề nghị tạm thời giao hai thánh vật đó cho Vô Tửu bảo quản, đồng thời Vô Tửu sẽ tìm kiếm người thừa kế thích hợp ở Nam Nguyệt.

Trước khi tìm được người thừa kế, Hề Hề sẽ tạm thời đảm nhận vị trí Nam Nguyệt vương

……

Nội dung bức thư đến đây thì hết.

Tiêu Hề Hề không tin, cố ý lật mặt sau của thư ra xem, mặt sau không có chữ nào.

Nàng lắc mạnh phong bì lần nữa, nhưng vẫn không thấy tờ giấy viết thư nào khác.

Phương Vô Tửu "Muội cũng thấy rồi đấy, sư phụ muốn muội tạm thời tiếp quản vị trí Nam Nguyệt vương."

Tiêu Hề Hề tức giận "Trên người ta đã có vị trí chưởng môn Huyền Môn, không lương, không ngày nghỉ, không phúc lợi, ngoại trừ một tấm sắt ra thì chả có gì hết! Thế cũng đã đành, các người lại còn muốn ta đảm nhận hai công việc? Đừng hòng, Tiêu Hề Hề ta tuyệt đối không thể làm hai việc!"

Chương 1152: Quá hoàn hảo!

Phản ứng của Hề Hề quả nhiên đúng như Phương Vô Tửu dự liệu.

“Chỉ là nhờ muội treo cái danh Nam Nguyệt vương trên người, bình thường muội muốn làm gì thì làm, những chuyện khác không cần muội nhọc lòng.”

Nghe đại sư huynh nói vậy, Tiêu Hề Hề mới thấy nhẹ nhõm.

Lạc Thanh Hàn vẫn luôn im lặng, lúc này mới lên tiếng.

“Có phải trước khi các người chưa tìm được người kế vị thích hợp thì Hề Hề không thể rời khỏi Nam Nguyệt?”

Phương Vô Tửu thầm nghĩ, không hổ là Hoàng đế Đại Thịnh, vừa lên tiếng đã nói trúng trọng điểm.

Phương Vô Tửu nói “Về nguyên tắc là vậy, thông thường Nam Nguyệt vương không thể rời khỏi Nam Nguyệt, nhưng quy tắc thì cứng nhắc, còn người thì linh hoạt. Chúng ta có thể tìm lý do để Hề Hề rời Nam Nguyệt. Ví như Nam Nguyệt vương dẫn sứ đoàn đến Thịnh Kinh cảm tạ viện trợ của Hoàng đế bệ hạ, lần đi này chắc chắn không về sớm được, ít nhất cũng phải nửa năm, trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ tìm được người kế vị thích hợp.”

Lạc Thanh Hàn “Nếu các người vẫn không tìm được người kế vị thích hợp thì sao? Có phải Hề Hề vẫn phải quay về Nam Nguyệt?”

Phương Vô Tửu cười nói “Không sao, chúng ta có phương án dự phòng, nếu thật sự không tìm được người kế vị thích hợp,

chúng ta cũng có thể chọn một đứa bé từ từ bồi dưỡng. Việc này có thể tốn thêm một chút thời gian, nhưng không sao cả, Nam Nguyệt vương mới có Hoàng đế Đại Thịnh làm chỗ dựa, sẽ không ai dám coi thường."

Lạc Thanh Hàn phút chốc hiểu được ý của Phương Vô Tửu.

Y muốn Hề Hề sinh một đứa con, sau đó đứa bé đó sẽ kế thừa vương vị của Nam Nguyệt vương.

Nam Nguyệt vương không yêu cầu giới tính, dù Hề Hề sinh trai hay gái đều có tư cách kế thừa vương vị.

Điểm này thoải mái hơn tư cách kế thừa hoàng vị của Đại Thịnh.

Nhưng Lạc Thanh Hàn lại thấy hơi không vui.

Con của hắn và Hề Hề còn chưa sinh ra đã bị người khác nhắm đến.

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ý này của mọi người rất hay, nhưng đứa bé đó chưa chắc muốn kế thừa vương vị, lỡ như con bé cũng giống ta, là một con cá muối thì sao? Bây giờ nói mấy chuyện này còn quá sớm."

Phương Vô Tửu gật đầu "Đúng là quá sớm, cho nên đây chỉ là phương án dự phòng, còn chưa biết có dùng đến hay không."

Tiêu Hề Hề "Ta sẽ làm Nam Nguyệt vương nhiều nhất là một năm, nếu sau khoảng thời gian này mà mọi người vẫn chưa tìm được người kế vị thích hợp, ta sẽ trực tiếp thoái vị, nhường vương vị cho huynh hoặc các sư huynh sư đệ khác, ta thấy bất kỳ ai trong số mọi người đều thích hợp làm Nam Nguyệt vương hơn ta."

Phương Vô Tửu cười nói "Được, theo ý muội, nếu một năm sau không tìm được người kế vị thích hợp, thì cứ để tiểu sư đệ

kế thừa vị trí Nam Nguyệt vương.”

Nghĩ tới chân của tiểu sư đệ, Tiêu Hề Hề lập tức hỏi.

“Chân của Tiểu Kiếm thế nào rồi?”

Phương Vô Tửu “Xương chân bị gãy, may là cứu chữa kịp thời, ta đã nối xương lại cho đệ ấy, nhưng dù sao cũng là bị thương ở xương, cần một năm rưỡi mới có thể hoàn toàn bình phục, phải từ từ tịnh dưỡng mới được.”

Tiêu Hề Hề dùng ngón tay đếm thời gian “Nếu như vậy thì vết thương của đệ ấy sau một năm sẽ hoàn toàn khỏi hẳn, tới lúc đó vừa hay có thể kế thừa vương vị, đợi đệ ấy trở thành Nam Nguyệt vương, đệ ấy có thể danh chính ngôn thuận nghênh cưới Tam công chúa của nước Thiên Đảo, quốc vương sánh đôi với công chúa, môn đăng hộ đối.”

Nàng vỗ tay, hào hứng nói.

“Quá hoàn hảo!”

Phương Vô Tửu bất đắc dĩ nhìn nàng “Muội vui là được.”

Tiểu sư đệ đáng thương không biết mình đã bị sư huynh sư tỷ bắt tay bán đi.

Lúc này, y vẫn còn đang than thở, khi y rời khỏi nước Thiên Đảo, từng hứa với Y Mỹ, chỉ cần hoàn thành xong việc sẽ quay lại cưới nàng.

Nhưng bây giờ chân y bị thương, không thể băng đèo vượt núi đến nước Thiên Đảo tìm nàng.

Không biết bây giờ Y Mỹ thế nào rồi?

Y thật sự rất nhớ nàng!

Tiêu Hề Hề nghĩ mình chỉ làm công tạm thời, lễ kế vị chỉ cần làm có hình thức là được.

Tuy nhiên, các trưởng thôn của ba mươi hai thôn lại rất coi trọng chuyện này.

Nam Nguyệt vừa trải qua một cuộc nội chiến, tuy cuối cùng bọn họ giành được chiến thắng nhưng cũng phải trả giá rất đắt, người dân vẫn còn chìm trong đau thương do chiến tranh gây ra, rất cần sự kiện vui vẻ để giải tỏa tâm trạng.

Lễ kế vị của tân vương là một sự kiện vô cùng vui vẻ.

Các trưởng thôn đều hạ quyết tâm, phải cố gắng hết sức để tổ chức một sự kiện đặc biệt để mọi người nhân cơ hội này có thể thư giãn.

Vì vậy, vào ngày lễ kế vị chính thức diễn ra, gần như toàn bộ nước Nam Nguyệt đều tập trung gần thôn Đại Nguyệt.

Buổi lễ bắt đầu vào lúc hoàng hôn.

Mặt trời khuất núi, sắc trời dần tối.

Ngọn lửa bùng cháy rực rỡ, những nhạc cụ độc đáo của Nam Nguyệt vang lên, mọi người ca hát nhảy múa theo nhịp.

Khung cảnh tràn ngập niềm hân hoan.

Tiêu Hề Hề đang ngồi trên một chiếc kiệu phủ đầy hoa tươi, được người khiêng ra khỏi thôn Đại Nguyệt, Bùi Thiên Hoặc đi trước đội ngũ, trong tay cầm một chiếc bình đất sét hình dáng đơn giản đựng đầy nước suối.

Người dân địa phương gọi đó là nước thánh.

Người dân quỳ hai bên đường bày tỏ sự thần phục và nhận phước lành của tân vương.

Bùi Thiên Hoặc nhúng một cành cây vào nước rồi vung ra ngoài.

Phàm là người được nước thánh chạm đến, đều lộ ra nét mặt vui mừng.

Khi kiệu vừa dừng lại, Tiêu Hề Hề đi tới tế đàn, làm theo trình tự đã luyện tập trước đó, đầu tiên bái lạy trời đất, rồi đọc diễn văn tế lễ, cuối cùng tiếp nhận ký sinh của cổ vương.

Mỗi Nam Nguyệt vương đều phải tiếp nhận ký sinh của cổ vương.

Chỉ khi được cổ vương chấp nhận, mới có tư cách kế thừa vương vị.

Khi đến đoạn này trong lúc diễn tập, Tiêu Hề Hề không khỏi nhỏ giọng hỏi "Nếu không được cổ vương chấp nhận thì thế nào?"

Việt Cương nở nụ cười đặc biệt thật thà "Sẽ bị cổ vương hút máu đến chết."

Tiêu Hề Hề "……"

Nàng chỉ làm công tạm thời thôi mà!

Thời buổi này làm công còn cần phải mạo hiểm tính mạng nữa sao?!

Hiện trường im lặng.

Tất cả nhạc cụ dừng lại, mọi người nín thở, không chớp mắt nhìn Tiêu Hề Hề trên tế đàn.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Tiêu Hề Hề chậm rãi duỗi tay ra, ngón tay dừng lại trước mặt cổ vương.

Con trùng đen tuyền ngửi ngón tay của nàng trước, sau đó mở miệng cắn.

Đầu ngón tay nàng có cảm giác đau nhẹ.

Tiêu Hề Hề vô thức cau mày, nhưng vẫn không nhịn được thu tay lại.

Nơi đầu ngón tay bị cắn có một giọt máu chảy ra.

Cổ vương nhanh chóng hút lấy giọt máu, trên thân vốn đen tuyền lộ ra chút ánh sáng đỏ.

Nó ôm lấy đầu ngón tay của Tiêu Hề Hề leo lên, bò dọc theo cánh tay của nàng đến vai nàng, cuối cùng dừng lại sau d ái tai nàng, rồi không cử động nữa.

Vì thân hình của nó quá nhỏ nên thoạt nhìn giống như một nốt ruồi nhỏ sau tai của Tiêu Hề Hề.

Tiêu Hề Hề vô thức giơ tay lên chạm vào nó.

Đây xem như là ký sinh thành công rồi?

Việt Cương dẫn đầu quỳ xuống hô to ngô vương vạn tuế!

Những người khác cũng làm theo, hô to ngô vương vạn tuế!

Tiêu Hề Hề buông tay xuống, xem ra thành công thật rồi.

Phần cuối cùng của buổi lễ là tân Nam Nguyệt vương thổi sáo trùng.

Phương Vô Tửu tự mình cầm sáo trùng đến trước mặt Tiêu Hề Hề.

Lần trước trong buổi diễn tập, Tiêu Hề Hề đã từng hỏi qua Việt Cương, muốn biết buổi lễ có yêu cầu gì đặc biệt với bài hát không?

Chương 1153: Quà mừng

Việt Cương nói không có.

Trên thực tế, tuy buổi lễ không có yêu cầu rõ ràng về bài hát nhưng mỗi một Nam Nguyệt vương kế vị, vì muốn thể hiện khí thế của mình, thường sẽ chọn chơi những bài hát hoành tráng hoặc trang trọng.

Việt Cương còn tưởng Tiêu Hề Hề cũng sẽ như vậy.

Tuy nhiên, Tiêu Hề Hề chỉ là con cá muối.

Cá muối thì có khí thế gì?

Tiêu Hề Hề nhìn dáng vẻ tươi cười của mọi người, thầm nghĩ hôm nay là một ngày tốt lành, vì vậy thì thổi bài "Ngày Tốt Lành" đi!

Giây phút tiếng sáo vang lên, Việt Cương suýt bị giai điệu vui tươi đó dọa quỳ xuống đất.

Mọi người dưới tế đàn sững người.

Bài này không giống như kế thừa vương vị, mà giống như gia đình đoàn tụ đón năm mới hơn.

Nhưng … nhưng tại sao lại nghe thấy hay thế nhỉ?

Quan trọng là tâm trạng cũng thăng hoa theo giai điệu, mọi người thả lỏng thư giãn, trên mặt lộ ra nụ cười.

Khi bài hát kết thúc, mọi người vẫn còn trong trạng thái tận hưởng.

Buổi lễ đến bước này, gần như đã kết thúc.

Tuy nhiên đúng lúc này, một vị khách bất ngờ xuất hiện.

Đồ Lăng dẫn theo một nhóm người xuất hiện tại hiện trường.

Hắn khom người hành lễ với Tiêu Hề Hề đang đứng trên tế đàn, khuôn mặt trẻ con nở nụ cười công nghiệp.

“Tại hạ Đồ Lăng, phụng lệnh của thiếu gia, đặc biệt tới đây chúc mừng Nam Nguyệt vương.”

Tất cả người Nam Nguyệt đều cảnh giác nhìn bọn họ.

Tiêu Hề Hề từ trên cao nhìn Đồ Lăng, lạnh giọng nói “Các ngươi còn có gan tới đây, không sợ ta sai người giết các ngươi sao?”

Đồ Lăng “Đại Thịnh của ngài có câu, đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại. Chúng ta mang theo thành ý tới đây chúc mừng ngài. Chắc ngài không đến nỗi ra tay với khách trong ngày trọng đại thế này chứ?”

Tiêu Hề Hề “Nhưng Đại Thịnh chúng ta còn có câu, không có việc gì thì không đến gõ cửa, các ngươi đặc biệt tới đây chỉ để nói một câu chúc mừng?”

Đồ Lăng “Chúng ta còn đến gửi quà mừng.”

Hắn vỗ tay, một hộ vệ cường tráng phía sau bước ra, vác một bao tải nặng trên vai.

Hộ vệ ném bao tải xuống đất, sau đó cởi dây mở bao, để lộ người bên trong.

Thì ra là đại vu đã trốn khỏi Nam Nguyệt!

Ai ở Nam Nguyệt đều biết đại vu.

Khi mọi người có mặt nhìn thấy đại vu, không khỏi trợn mắt khó tin.

Bọn họ đều tưởng đại vu đã trốn thoát, không ngờ đại vu lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này, còn là trong tư thế xấu hổ này.

Lúc này đại vu quả thật rất nhếch nhác, mái tóc rối bù, khuôn mặt hốc hác, trường bào đen trên người nhăn nheo bẩn thỉu, hoàn toàn không còn vẻ cao ngạo vênh váo trước kia.

Đồ Lăng rất hài lòng với phản ứng của mọi người, mỉm cười nói.

"Quà mừng này là thiếu gia chúng ta đặc biệt chuẩn bị cho Nam Nguyệt vương, hi vọng Nam Nguyệt vương sẽ nhận."

Tiêu Hề Hề vốn không thể từ chối món quà này.

Suy cho cùng, đại vu là mối nguy tiềm ẩn lớn với nàng và toàn bộ Nam Nguyệt.

Phải diệt trừ đại vu càng sớm càng tốt, tránh rắc rối sau này.

Tiêu Hề Hề "Thiếu gia của các ngươi sao không đích thân tới?"

Đồ Lăng bất đắc dĩ nói "Thiếu gia của chúng ta rất muốn đích thân tới chúc mừng ngài, nhưng vị bên cạnh ngài quá hẹp hòi, thiếu gia sợ mình xuất hiện, vị đó sẽ mất bình tĩnh, thiếu gia không muốn làm khó ngài, chỉ có thể để thuộc hạ đi thay."

Tuy không nhắc đích danh nhưng ánh mắt mọi người đều vô tình tập trung vào Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn không có phản ứng gì nhiều.

Hắn chỉ cười lạnh "Sở dĩ Uất Cửu không dám xuất hiện, không phải vì gã sợ chết sao?"

Đồ Lăng không trả lời, chỉ cười cười giả tạo.

Nhiệm vụ tặng quà đã hoàn thành, hắn đang định dẫn người đi thì bị Bùi Thiên Hoặc ngăn lại.

“Các người đi đường xa đến đây, còn tặng chúng ta một món quà lớn, sao có thể đi như vậy được? Nào, ngồi xuống uống hai ly đi!”

Đồ Lăng xua tay “Không được, chúng ta phải về bẩm báo với thiếu gia, không thể chậm trễ quá lâu.”

“Chỉ uống hai ly thôi, sẽ không mất nhiều thời gian.” Bùi Thiên Hoặc vừa nói, vừa đưa tay kéo người đi.

Đồ Lăng vốn muốn tránh đi.

Nhưng không biết vì sao, động tác của hắn không theo kịp tốc độ của Bùi Thiên Hoặc.

Hắn còn chưa kịp lùi lại đã bị Bùi Thiên Hoặc tóm lấy vai.

Bùi Thiên Hoặc giống như xem đối phương là huynh đệ tốt, vừa kéo vừa đẩy đối phương về phía đống lửa gần đó, đồng thời không quên gọi những người khác.

“Đừng đứng ngây ra đó, buổi lễ kết thúc rồi, bây giờ là lúc uống rượu ăn mừng, vui vẻ lên đi!”

Khi đó mọi người mới phản ứng, lập tức hành động.

Phương Vô Tửu đích thân đưa đại vu đi, giam đến ngày mai mới tiến hành xử lý.

Tiệc ở Nam Nguyệt không cầu kỳ như ở Đại Thịnh, mọi người chỉ cần ngồi quanh lửa trại rồi bắt đầu ăn. Món chính là thịt nướng, rắn nướng, gà nướng, cá nướng, côn trùng nướng các loại, cái gì cũng có thể nướng lên ăn. Ngoài ra còn có một số đặc sản địa phương được chuẩn bị trước, cách làm cũng rất lạ. Nếu không phải là người gốc Nam Nguyệt thì sẽ ăn không quen.

Lạc Thanh Hàn thuộc loại người ăn không quen.

Hắn không hề có hứng thú với món ăn kỳ lạ trước mặt, trong suốt quá trình luôn giữ thái độ thờ ơ.

Tiêu Hề Hề xé một chiếc đùi gà nướng đưa cho Lạc Thanh Hàn.

“Bình thường không phải chàng hay ăn thịt gà sao? Thử cái này đi.”

Lạc Thanh Hàn do dự.

Hôm nay là ngày trọng đại của Hề Hề, nếu hắn không ăn gì thì có hơi không nể mặt nàng.

Cuối cùng, hắn miễn cưỡng cầm đùi gà nướng, cắn một miếng tượng trưng.

Bỏ hơi nhiều muối, lớp da gà hơi mặn, còn thịt gà bên trong lại không có vị gì.

Không ngon như dự đoán.

Lạc Thanh Hàn cắn một miếng thì không muốn ăn nữa.

Tiêu Hề Hề thấy vậy, chỉ đành tự mình cầm đùi gà bị cắn trước mặt lên ăn.

Nàng vừa ăn vừa lẩm bẩm.

“Đã lớn vậy rồi mà vẫn kén ăn.”

Lạc Thanh Hàn mở miệng, muốn giải thích hắn không phải kén ăn, chỉ là hắn cảm thấy không ngon mà thôi.

Nhưng suy nghĩ một lát lại thôi.

Dù hắn có giải thích thì Hề Hề vẫn sẽ nghĩ hắn kén ăn.

Lúc này, Việt Cương dẫn các trưởng thôn tới nâng ly chúc mừng.

Tiêu Hề Hề vô cùng hào sảng, đối phương uống một ly, nàng sẽ uống một ly, không hề do dự.

Nàng tự nhận tửu lượng của mình khá tốt, nhưng đối phương có quá nhiều người.

Ba mươi hai trưởng thôn, dù mỗi người chỉ uống một ly, Tiêu Hề Hề cũng không thể uống một hơi ba mươi hai ly!

Cuối cùng, Lạc Thanh Hàn không nhịn được nữa, chủ động đứng dậy giúp nàng chắn rượu.

Tiêu Hề Hề vẫn không vui, nàng đặt khuỷu tay lên ngực Lạc Thanh Hàn, đẩy hắn ra ngoài, mơ hồ nói.

“Ta tự uống được, không cần chàng uống giúp ta, chàng tránh ra.”

Má nàng đỏ bừng, hai mắt ngấn nước.

Rõ ràng là đã say.

Lạc Thanh Hàn vòng tay qua eo nàng, ép cả người nàng vào trong lòng hắn, không cho nàng di chuyển nữa.

Hắn nâng ly rượu lên, lạnh lùng nói với ba mươi hai trưởng thôn.

“Các người ai còn muốn uống? Tới đây, ta uống với các người.”

Đối diện với đôi mắt đen lạnh lùng của Hoàng đế Đại Thịnh, các trưởng thôn cảm thấy da đầu căng cứng.

“Không, không uống nữa, chúng ta không uống nữa.”

Chương 1154: Đáng sợ quá đi mất!

Các trưởng thôn nhanh chân chuồn lẹ.

Tiêu Hề Hề không chịu dừng lại.

Chỉ cần nàng say, thì nàng phải kiếm chuyện làm.

Đúng lúc này có người đang hát, tiếng hát rất vang dội.

Một tiếng ting vang lên trong đầu, ca sĩ Hề Hề tức thì online!

Nàng hét lớn.

“Ta cũng muốn hát, tam sư huynh đệm nhạc cho ta!”

Nói xong, nàng ném sáo trùng trên thắt lưng cho Bùi Thiên Hoặc.

Bùi Thiên Hoặc giỏi âm luật nên đương nhiên cũng giỏi thổi sáo.

Y theo thói quen dùng đầu ngón tay lau sáo, hỏi Hề Hề muốn hát bài gì.

Tiêu Hề Hề chống nạnh, một chân giẫm lên bàn thấp bên cạnh, hào hùng hét lên.

“Đệm cho ta bài “Hảo Hán Ca”!”

Bùi Thiên Hoặc mỉm cười “Được.”

Trước đây Hề Hề đã dạy y rất nhiều bài hát hiện đại, trong đó có bài hát kinh điển “Hảo Hán Ca”, mỗi lần nàng phấn khích

thì thích gào thét bài hát này, gào thét đến mức làm mọi người bỏ chạy tán loạn, khả năng ca hát vô cùng chấn động.

Khi biết Nam Nguyệt vương sắp hát, mọi người có mặt đều dừng lại, đồng loạt nhìn về phía Tiêu Hề Hề.

Người dân Nam Nguyệt thích ca hát nhảy múa, hầu như ai cũng giỏi ca hát nhảy múa, bình thường có ngày lễ gì, bọn họ cũng sẽ tụ tập lại để ca hát nhảy múa nên bọn họ rất kỳ vọng vào giọng hát của Nam Nguyệt vương.

Nhìn Nam Nguyệt vương tự tin như vậy, giọng hát của nàng chắc chắn rất đẹp.

Lạc Thanh Hàn biết nhưng không nói, yên lặng nhét hai cục bông gòn vào tai.

Tuy hắn rất yêu Hề Hề nhưng hắn không bao giờ có thể thuyết phục được đôi tai mình chấp nhận giọng hát của Hề Hề.

Sự thật chứng minh, dù có qua bao nhiêu năm, nhưng kỹ năng ca hát của Hề Hề vẫn không hề thay đổi.

Ngay khi nàng cất giọng, giọng hát của nàng có thể khiến người ta dựng tóc gáy!

Vốn mọi người đang định vỗ tay tán thưởng tân Nam Nguyệt vương vừa được bổ nhiệm, dù nàng hát ra sao cũng phải khen hay, nhưng bây giờ bọn họ làm gì còn tâm tạng quan tâm đ ến việc vỗ tay? Bọn họ dùng hai tay bịt hai tai, ước gì mình sinh ra đã không có tai!

Việt Cương tự đáy lòng nghĩ, nếu sau này cần đánh trận, bọn họ không cần xuất binh, chỉ cần ném Nam Nguyệt vương ra chiến trường, để nàng cao giọng hát một bài, chắc chắn lập tức sẽ dọa chết quân địch!

Ôi mẹ ơi, đáng sợ quá đi mất!

Ở đây, chỉ có Lạc Thanh Hàn vẫn bình tĩnh, dường như hoàn

toàn không bị ảnh hưởng bởi tiếng hát.

Hắn thậm chí còn chậm rãi múc một bát canh giải rượu, sau khi Hề Hề hát xong, hắn đưa bát canh cho Hề Hề.

Tiêu Hề Hề gào thét đến mức khô khốc cổ họng, vừa lúc đang cảm thấy khát nước, khi nhìn thấy bát canh, nàng không suy nghĩ gì đã uống cạn.

Sau khi uống canh giải rượu, đầu óc nàng cuối cùng cũng hết choáng váng, tỉnh táo lại một chút.

Bùi Thiên Hoặc hỏi "Thêm một bài nữa không?"

Tim của mọi người có mặt tức thì đập thình thịch.

Hề Hề còn chưa kịp nói, Lạc Thanh Hàn đã nhét một nắm thịt nướng vào trong tay nàng.

"Lại đây, ăn thịt đi."

Vừa nhìn thấy món ngon, Tiêu Hề Hề lập tức quên hát.

Nàng cầm thịt nướng ăn vui vẻ.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ đứng dậy, cảm nhận được cái gì gọi là sống sót sau thảm họa.

Lúc này Phương Vô Tửu đã trở lại.

Y hoàn toàn tránh được làn sóng âm ma quỷ tấn công vừa rồi.

Bùi Thiên Hoặc ném sáo trùng lại cho Hề Hề, tiếp tục uống với Đồ Lăng.

Đồ Lăng không muốn uống rượu, hắn sợ uống rượu sẽ gây phiền phức nên luôn từ chối rượu đưa đến trước mặt.

Tiêu Hề Hề thấy thế, mắt xoay chuyển một vòng, lập tức đẩy Lạc Thanh Hàn bên cạnh ra, ôm chai rượu và ly đi đến phía đối diện.

Nàng cố ý bày ra khí thế dọa người, giọng hung ác nói với Đồ Lăng.

“Một người đàn ông như ngươi uống có một ly rượu cũng rề rà nữa? Ta nói ngươi biết, nếu hôm nay ngươi không uống, chúng ta sẽ không để ngươi đi.

Vừa hay trưởng thôn của thôn Thất Tinh chúng ta vẫn còn độc thân, cô ấy thích tiểu ca ca da thịt trắng trẻo như ngươi, lát nữa ta sẽ ban ngươi cho cô ấy làm trưởng thôn phu quân.”

Một nữ trưởng thôn cao lớn eo tròn, da ngăm đen ngồi cách đó không xa, lập tức hét lên bằng tiếng Nam Nguyệt.

“Được đó, ta cầu còn không được!”

Lời này dẫn đến tiếng cười ầm ĩ từ những người xung quanh.

Tuy Đồ Lăng có khuôn mặt trẻ thơ nhưng xuất thân quý tộc, lại làm việc dưới trướng của tướng quân, là một tài năng trẻ được vô số người ở Tây Vực săn đón, hắn chưa từng bị nữ nhân trêu ghẹo bao giờ.

Trong lòng hắn vừa xấu hổ vừa tức giận, khuôn mặt non nớt đỏ bừng. Hắn muốn tức giận nhưng không dám, dù sao đây cũng là địa bàn của người Nam Nguyệt, đối phương người đông, nếu làm ầm lên thì hắn chắc chắn là người chịu thiệt.

Hắn chỉ có thể kìm nén cơn giận trong lòng, đen mặt nói.

“Cảm ơn ý tốt của Nam Nguyệt vương, nhưng ta đã có hôn ước rồi.”

Tiêu Hề Hề mỉm cười “Ta không quan tâm ngươi có hôn ước hay chưa, chỉ cần ngươi vào lãnh thổ nước Nam Nguyệt ta, mọi chuyện sẽ do Nam Nguyệt vương ta đây quyết định, hôm

nay một là ngươi uống rượu, hai là gả cho trưởng thôn của thôn Thất Tinh.”

Nhớ lại lúc bị Đồ Lăng bắt làm con tin, nàng không thể phản kháng, chỉ có thể nuốt cơn giận.

Bây giờ tình thế thay đổi, cuối cùng cũng đến lượt tên ranh Đồ Lăng này bị bắt nạt.

Tiêu Hề Hề cười rất chân thành.

Nàng nhìn vẻ mặt tức giận của Đồ Lăng rồi cười nói.

“Muốn trách thì trách thiếu gia nhà ngươi, ai bảo gã phái ngươi đến tặng quà cho ta? Nếu gã đích thân đến, chúng ta sẽ giày vò gã, nhưng bây giơ gã không đến, chúng ta chỉ có thể giày vò ngươi, ngươi xem như thay gã gánh chịu.”

Đồ Lăng biết nàng cố ý ly gián, hắn sẽ không mắc lừa.

Nhưng hắn cũng biết, lúc này mình đang ở thế bất lợi, không thể phản kháng nên đành phải nhượng bộ.

Hắn lấy ly rượu từ tay Bùi Thiên Hoặc, ngửa đầu uống cạn.

Rượu này vào miệng không cay, thậm chí còn có hơi ngọt.

Đồ Lăng cảm thấy rượu này nồng độ không cao lắm, nên thả lỏng một chút, uống hết ly này đến ly khác.

Trên thực tế, loại rượu này có tác dụng chậm.

Chốc sau Đồ Lăng bắt đầu cảm thấy choáng váng, phản xạ trở nên chậm chạp, suy nghĩ trong đầu giống như một nồi nước sền sệt, dính chặt đến mức hắn không thể hình dung được.

Lúc này đến lượt Phương Vô Tửu.

Y bắt đầu dùng các kĩ năng để moi lời.

Lúc đầu, Đồ Lăng còn có thể giữ chút lý trí cuối cùng chống cự, nhưng sau đó hắn quá say, lý trí đã bị cơn say nuốt chửng, tâm lý phòng ngự hoàn toàn mất đi.

Đối mặt với Phương Vô Tửu cực kỳ giỏi đùa giỡn lòng người, Đồ Lăng giống như cá trên thớt sắp bị làm thịt.

Đồ Lăng hầu như trả lời bất cứ điều gì Phương Vô Tửu hỏi, kể y nghe tất cả những gì hắn biết.

Bọn họ từ Đồ Lăng biết được, hắn là người đã cứu Uất Cửu khỏi trận hỏa hoạn ở huyện Du Môn.

Sau đó bọn họ cùng trở về Tây Vực.

Uất Cửu thành công nhận lại cha ruột.

Sự thật quả đúng như Uất Cửu dự liệu. Cha ruột đại tướng quân của gã đã cưới một người vợ khác ở Tây Vực, người đó còn là công chúa của nước Tây Vực, vị công chúa đó còn sinh được hai trai hai gái.

Sự xuất hiện đột ngột của Uất Cửu khiến toàn bộ phủ đại tướng quân chấn động.

Ngoài đại tướng quân thì không ai chào đón sự xuất hiện của Uất Cửu, thậm chí gã còn bị ám sát nhiều lần.

Kết quả đương nhiên là ám sát thất bại.

Chương 1155: Miệng lưỡi đàn ông, toàn là giả dối

Không những vậy, Uất Cửu trở về phủ đại tướng quân không bao lâu, bốn người anh em cùng cha khác mẹ của gã lần lượt gặp tai nạn, nguyên nhân không giống nhau, nhưng kết cục đều bi thảm.

Cuối cùng, ngay cả bản thân công chúa cũng ngã bệnh.

Khi Đồ Lăng nói đến đây, đầu óc gã đã rất mơ hồ, câu nói lộn xộn.

Nhưng mọi người có mặt đều hiểu rõ.

Những tai nạn xảy ra với công chúa và bốn người con đó đều do Uất Cửu âm thầm thao túng.

Có lẽ không ai ngờ, tên tạp chủng vừa mới đến Tây Vực này lại dám dùng móng vuốt làm tổn thương người khác trước khi có chỗ đứng vững chắc.

Cuộc chiến trong phủ đại tướng quân cuối cùng cũng kết thúc với phần thắng thuộc về Uất Cửu.

Lý do Uất Cửu xuất hiện gần nước Nam Nguyệt là vì gã nhận được tin Nam Nguyệt vương đã chết, nước Nam Nguyệt đang hỗn loạn, gã lên kế hoạch nhân lúc hỗn loạn giành chút lợi ích.

Những thứ khác chưa nói, chỉ riêng hai hồ muối sản xuất số lượng lớn ở Nam Nguyệt đã khiến người khác thèm muốn.

Dù ở Mạc Bắc hay Tây Vực, muối đều là báu vật vô cùng quý hiếm, không ai chê quá nhiều.

Đại tướng quân thấy ý của con trai rất hay, vì thế đặc biệt phân bổ một nhóm người cho Uất Cửu, bảo gã dẫn đến Nam Nguyệt.

Tiêu Hề Hề chợt hiểu ra, những gì Uất Cửu nói muốn đến tìm nàng, thực chất chỉ là một cái cớ, mục tiêu thật sự của gã là hai hồ muối ở Nam Nguyệt.

Chậc chậc, miệng lưỡi đàn ông, toàn là giả dối, người xưa chưa từng lừa ta!

Sau khi Phương Vô Tửu hỏi rõ quá trình bắt được đại vu của Uất Cửu, liền hỏi bọn họ lý do đưa đại vu đến đây.

Đồ Lăng say quắc cần câu, đầu óc choáng váng.

Hắn mở miệng, nói không mạch lạc.

"Thiếu gia nói, nội chiến đã lắng xuống, không thể nào … đục nước béo cò nữa, cho nên thiếu gia muốn thiết lập quan hệ tốt với các người, tốt nhất là thương lượng với … với Nam Nguyệt vương, đôi bên cùng có lợi."

Bùi Thiên Hoặc chặc lưỡi "Thì ra các ngươi chọi cứng không được, nên định mềm mỏng đấy à?"

Tiêu Hề Hề chợt hỏi một câu.

"Sinh thần bát tự của ngươi là bao nhiêu?"

Đồ Lăng không hề do dự nói ra sinh thần bát tự của mình.

Tiêu Hề Hề còn muốn hỏi nữa, nhưng chưa kịp nói gì thì Đồ Lăng đã trợn mắt, ngã thẳng xuống đất ngủ thiếp đi.

Hay lắm, say quắc cần câu rồi!

Tiêu Hề Hề phất tay, sai người khiêng Đồ Lăng lên ném ra xa.

Những hộ vệ đi cùng Đồ Lăng lập tức đi theo hắn.

Đợi người Nam Nguyệt vừa đi, các hộ vệ cõng Đồ Lăng bất tỉnh lên, bắt đầu chạy nhanh như bay.

Mãi đến trưa hôm sau, bọn họ mới rời khỏi lãnh thổ của Nam Nguyệt, hội hợp với nhóm người của Uất Cửu.

Lúc này Đồ Lăng đã tỉnh lại, nhưng vì quá say nên thấy đầu đau nhức, giống như có người dùng mũi khoan xoắn vào đầu, vô cùng khó chịu.

Uất Cửu vừa thấy bộ dạng khốn khổ của hắn, liền biết hôm qua hắn nhất định đã bị tra tấn, lập tức bảo hắn về lều ngủ một giấc.

Hộ vệ nói với Uất Cửu.

“Trên đường đi có người theo dõi chúng ta, hẳn là người của Nam Nguyệt vương.”

Uất Cửu không mấy quan tâm chuyện này “Không sao.”

Dù sao thì gã cũng không có ý định ở lại đây lâu.

Ngay khi Đồ Lăng tỉnh dậy, bọn họ sẽ nhổ trại rời đi, sẽ không để lại dấu vết.

Quả thật, Tiêu Hề Hề đã phái mật thám theo dõi Đồ Lăng, sau khi xác định được vị trí của Đồ Lăng và Uất Cửu, mật thám quay về thôn Đại Nguyệt, báo cáo lại với Nam Nguyệt vương.

Khi Việt Cương dẫn một nhóm người đến chỗ của nhóm người Uất Cửu, phát hiện nhóm người Uất Cửu đã rời đi, không để lại gì cho bọn họ.

Việt Cương trở về tay không.

Tiêu Hề Hề dùng sinh thần bát tự của Đồ Lăng để bói toán, nhanh chóng tìm ra vị trí chính xác hiện giờ của hắn.

Lần này, Lạc Thanh Hàn đích thân ra tay, dẫn một đội quân tiến thẳng đến vị trí của Đồ Lăng.

Cùng lúc đó, Tiêu Hề Hề cử hành buổi xét xử công khai ở thôn Đại Nguyệt.

Bị xét xử chỉ có một người, chính là đại vu.

Hắn bị đè quỳ xuống đất, không thể ngẩng đầu, buộc phải chấp nhận những lời chửi bới của mọi người.

Lúc này, hắn hoàn toàn trở thành một tù nhân thảm hại, không còn cao ngạo của một đại vu.

Lần này cuộc nội chiến ở Nam Nguyệt bắt đầu vì tham vọng man rợ của hắn, làm vô số người ở Nam Nguyệt chết thảm, nhiều người nhà tan cửa nát.

Mà bản thân hắn cho đến bây giờ vẫn chưa có ý sám hối.

Hắn vẫn khẳng định mình làm đúng.

Vị trí Nam Nguyệt vương lẽ ra phải thuộc về hắn, nhưng bị chị gái của hắn cướp đi, hắn chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về mình, vậy thì có gì sai?!

Tiêu Hề Hề lười lãng phí lời với người như hắn, trực tiếp kết án tử hình.

Đại vu bị ném vào hang Vạn Xà, bị rắn độc ăn thịt không còn chút cặn.

Ngay sau đó, Tiêu Hề Hề đích thân tổ chức lễ tế, tế bái những vong hồn đã hi sinh trong chiến tranh.

Tiếng trống nặng nề vang lên lặp đi lặp lại.

Bầu trời vốn không có mây đột nhiên bị mây đen bao phủ.

Mây đen dày đặc khiến người ta khó thở.

Dường như cả ông trời cũng đang than khóc cho những vong hồn này.

Lễ tế kết thúc, mọi người trở về nhà.

Cơn mưa lớn kéo theo đổ xuống.

Tiêu Hề Hề ngồi bên cửa sổ, nhìn bên ngoài mưa bụi mịt mù, cũng không biết phía bên Lạc Thanh Hàn sao rồi?

Lạc Thanh Hàn dựa theo tọa độ mà Hề Hề cung cấp, thuận lợi tìm ra vị trí của Đồ Lăng.

Đúng như bọn họ dự đoán, Đồ Lăng quả thật đang ở cùng Uất Cửu.

Vốn Uất Cửu định đợi vết thương lành lại thì dẫn quân về Tây Vực, nhưng gã đã thay đổi quyết định sau khi biết Tiêu Hề Hề thừa kế vị trí Nam Nguyệt vương.

Gã định thương lượng với Tiêu Hề Hề.

Giao đại vu cho Tiêu Hề Hề là thành ý của gã đối với cuộc đàm phán.

Cho nên gã mới đổi nơi đóng trại, cũng chưa rời xa Nam Nguyệt.

Gã không biết vị trí của mình đã bị lộ.

Đến nửa đêm, tiếng còi báo hiệu quân địch đang tấn công vang lên.

Uất Cửu vội vàng cầm vũ khí bước ra khỏi doanh trại, nhìn quanh mới nhận ra mình đã bị quân địch bao vây.

Số lượng quân của Đại Thịnh vượt xa số người của Uất Cửu.

Hầu như không cần đến chiến thuật, chỉ với lợi thế về số lượng, phía Đại Thịnh đã giành được chiến thắng áp đảo.

Uất Cửu bị bắt sống.

Gã bị trói và đẩy đến trước ngựa của Lạc Thanh Hàn.

Trên người Uất Cửu có rất nhiều vết thương, quần áo nhuốm đầy máu đỏ, đôi mắt xanh đen đỏ ngầu.

Gã khó khăn ngẩng đầu, nhìn đế vương trẻ tuổi trên lưng ngựa, phun ra một ngụm máu.

“Thế mà các ngươi lại đánh lén, bỉ ổi!”

Lạc Thanh Hàn từ trên cao nhìn gã, lạnh lùng nói “Cắt đứt gân tay gân chân của gã.”

Giây tiếp theo, Uất Cửu hét thảm.

Gân tay gân chân của gã bị cắt đứt ngay tại chỗ, thậm chí xương bả vai của gã cũng bị dây xích xuyên qua.

Uất Cửu đau đớn, khàn giọng nói “Ngươi có giỏi thì một đao giết ta đi!”

Lạc Thanh Hàn “Giết ngươi quá lãng phí, ta muốn giữ mạng của ngươi, đàm phán điều kiện với đại tướng quân Tây Vực.”

Không biết mạng chó của Uất Cửu có thể mang đến cho Đại Thịnh bao nhiêu bảo mã Tây Vực?

Chương 1156: Cô thật vô tình

Khi Lạc Thanh Hàn trở về thôn Đại Nguyệt đã là chiều ngày hôm sau.

Bầu trời được cơn mưa lớn gột rửa trở nên vô cùng sạch sẽ sáng sủa.

Tiêu Hề Hề đứng ở cửa, nhìn Lạc Thanh Hàn từng bước đi lên cầu thang, cười hỏi.

“Mọi chuyện sao rồi?”

Lạc Thanh Hàn mặc giáp nhẹ đen tuyền, mái tóc dài cột cao, đuôi tóc đung đưa nhịp nhàng theo bước chân của hắn.

Hắn cởi áo choàng đỏ trên người, đưa cho thị nữ bên cạnh, rồi vững bước đến trước mặt Hề Hề.

“Mọi chuyện thuận lợi.”

Tiêu Hề Hề cười tươi hơn, nàng nắm tay Lạc Thanh Hàn đi vào nhà, vừa đi vừa hỏi.

“Vậy khi nào chúng ta về Thịnh Kinh? Chàng là Hoàng đế Đại Thịnh, một thời gian dài không về, e là sẽ xảy ra chuyện.”

Lạc Thanh Hàn cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ tập trung “Chỉ cần nàng đồng ý, chúng ta có thể về Thịnh Kinh bất cứ lúc nào.”

Tiêu Hề Hề “Vậy ngày mai chúng ta về đi!”

Dù sao nội chiến đã lắng xuống, trong thời gian ngắn hẳn là

nước Nam Nguyệt sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra, các trưởng thôn có thể tự mình giải quyết những vấn đề nhỏ thông thường, nếu thật sự không ổn, vẫn còn có Phương Vô Tửu.

Nàng ở lại đây cũng không có ích gì, chi bằng nàng về Thịnh Kinh với Lạc Thanh Hàn.

Đã lâu không gặp Bảo Cầm, nàng rất nhớ em ấy!

Ngoài ra còn có gà vịt lợn ngỗng nuôi ở hậu viện cung Vân Tụ, không biết bọn chúng lớn thế nào rồi?

Tiêu Hề hề vừa nghĩ tới bọn chúng là không kiềm được nước bọt.

Buổi tối, Tiêu Hề Hề đi nói với đại sư huynh chuyện về Thịnh Kinh.

Phương Vô Tửu ra hiệu cho nàng ngồi xuống, từ từ nói chuyện.

Tiêu Hề Hề thấy đại sư huynh hình như có chuyện muốn nói, liền ngoan ngoãn ngồi xuống đối diện.

Phương Vô Tửu rót một tách trà cẩu kỷ hoa cúc, đẩy nó đến trước mặt nàng, cười hỏi.

“Hề Hề, ta không phản đối muội về Thịnh Kinh, nhưng muội có từng nghĩ tới muội sẽ dùng thân phận gì trở về không?”

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt “Không phải dùng thân phận Quý phi trở về sao?”

Phương Vô Tửu “Quý phi nghe thì rất vẻ vang, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là thiếp, muội bằng lòng cả đời chỉ làm thiếp sao?”

Tiêu Hề Hề không chút do dự gật đầu “Bằng lòng chứ!”

Phương Vô Tửu “……”

Tuy y sớm đã biết rõ tính nết của sư muội nhà mình, nhưng giờ phút này y vẫn không khỏi nghẹn lời.

Y đặt tách trà xuống, hỏi tiếp "Nếu sau này muội có con, muội bằng lòng để nó làm con dòng thứ sao?"

Tiêu Hề Hề nghĩ tới Anh vương, tuy Anh vương là con dòng thứ nhưng lại không hề chịu ấm ức, nên nàng lại gật đầu "Bằng lòng!"

Phương Vô Tửu hít một hơi thật sâu, tự nhủ đây là sư muội nhà mình, không thể đánh, không thể mắng, phải dạy dỗ thật tốt.

Y phân tích kỹ càng cho nàng.

"Lạc Thanh Hàn một ngày chưa lập hậu, hậu cung sẽ không một ngày yên bình, sẽ có vô số người thèm muốn ngôi vị Hoàng hậu.

Dù Lạc Thanh Hàn có yêu muội đến mức nào, cũng không thể chống lại triều đình hậu cung cùng gây áp lực cho hắn.

Lỡ một ngày nào đó hắn không chịu được áp lực, lập người khác làm Hoàng hậu, đến lúc đó muội sẽ thế nào?"

Tiêu Hề Hề nghĩ đến cảnh Lạc Thanh Hàn phong người phụ nữ khác làm Hoàng hậu, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Phương Vô Tửu tiếp tục dẫn dắt "Cách tốt nhất để giải quyết vấn đề này chính là muội ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu."

Trước đây, Lạc Thanh Hàn từng nói chuyện lập hậu với Tiêu Hề Hề, nàng tin hắn rất nghiêm túc, nhưng việc lập hậu không dễ như vậy, thân phận hiện giờ của nàng là người ngoại tộc, trong lịch sử Đại Thịnh chưa từng có tiền lệ lập nữ tử ngoại tộc làm Hoàng hậu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hề Hề nhăn lại, trông rất khó

xử.

Phương Vô Tửu nhìn ra lo lắng trong lòng nàng, cười nói.

“Muội đi gọi Lạc Thanh Hàn tới đây, chuyện này để ta bàn với hắn.”

Việc lập hậu quan trọng nhất chính là thái độ của bản thân Hoàng đế, chỉ cần thái độ của Hoàng đế kiên định thì việc này đã thành công hơn một nửa, còn lại chỉ là vấn đề nhỏ, không khó giải quyết.

Tiêu Hề Hề trở về phòng mình, truyền đạt lại lời của đại sư huynh với Lạc Thanh Hàn.

Thật ra Lạc Thanh Hàn cũng đang nghĩ đến việc lập hậu, nghe vậy lập tức đi đến chỗ của Phương Vô Tửu.

Tiêu Hề Hề ở một mình cảm thấy buồn chán, đúng lúc đó Bùi Thiên Hoặc đến gặp nàng, nói Uất Cửu muốn gặp nàng.

Uất Cửu bị nhốt trong một lồ ng sắt lớn.

Tay chân của gã đã bị phế, chỉ có thể ngồi liệt trong lồ ng, một sợi dây xích xuyên qua xương bả vai, tóc tai bù xù, quần áo lấm lem máu, trông vô cùng thảm hại.

Tiêu Hề Hề đứng bên ngoài lồ ng, đút hai tay trong tay áo, hỏi.

“Nghe nói ngươi muốn gặp ta?”

Uất Cửu ngẩng đầu lên, khi gã nhìn thấy nàng, ánh mắt hơi sáng lên.

“Hề Hề.”

Môi gã khô nứt, giọng nói khàn đặc.

Có thể thấy gã đã lâu không uống nước.

Gã kéo khóe miệng cười.

“Muốn gặp cô một lần thật không dễ chút nào.”

Tiêu Hề Hề “Đừng nói như kiểu ngươi biến mình thành ra bộ dạng này chỉ để được gặp ta, chúng ta chưa thân tới mức đó.”

Uất Cửu cố ý lộ ra vẻ mặt buồn bã “Cô thật vô tình.”

Tiêu Hề Hề chặc lưỡi “Điều kiện tiên quyết để vô tình là phải có tình, nhưng giữa chúng ta lại không có chút tình cảm gì.”

Uất Cửu “Tốt xấu gì chúng ta cũng từng cùng nhau vào sinh ra tử.”

Tiêu Hề Hề cười nói “Phải rồi, giây trước chúng ta cùng nhau vào sinh ra tử, giây sau ngươi đã kéo ta cùng chết.”

Vẻ mặt Uất Cửu cứng đờ trong giây lát, sau đó thở dài “Cô thù dai thật.”

Tiêu Hề Hề “Nói đi, tại sao ngươi muốn gặp ta?”

Lạc Thanh Hàn bị đại sư huynh gọi đi bàn chuyện, Tiêu Hề Hề không biết hai người sẽ nói trong bao lâu, nàng phải trở về trước khi hai người nói xong, tránh để Lạc Thanh Hàn lại ghen khi biết nàng đi gặp Uất Cửu.

Uất Cửu “Lạc Thanh Hàn muốn lợi dụng ta ra điều kiện với cha ta, nhưng ta thấy hắn sẽ không thành công.”

Tiêu Hề Hề “Không thử thì làm sao biết không thành công? Hơn nữa, dù không thành công cũng không sao, chúng ta cũng không tổn thất gì.”

Uất Cửu lắc đầu “Cô chưa từng gặp cha ta, nên không hiểu con người ông ấy, ông ấy rất tự phụ.

Tất nhiên, ông ấy có bản lĩnh để tự phụ, vì ông ấy rất có tài trong việc đánh trận, xứng danh là một chiến thần, nhưng ông

không biết gì về đấu tranh chính trị.

Nếu không, năm đó ông ấy đã không bị người khác hãm hại, chạy trốn đến Đại Thịnh, suýt nữa thì mất mạng.

Cô đừng nghĩ ông ấy ở Tây Vực nắm binh quyền trong tay thì rất vẻ vang, nhưng thật ra ông ấy chỉ có binh quyền, những chuyện khác thì ông ấy không hề có tiếng nói.

Điều đáng sợ hơn nữa là ông ấy không nghĩ chuyện này có vấn đề gì.

Ông ấy rất tự phụ, tự phụ đến mức cho rằng mình có thể đánh khắp thiên hạ.

Nếu ông ấy biết con trai mình bị Hoàng đế Đại Thịnh bắt giam, đối phương còn lợi dụng điểm này để đòi tiền chuộc, cô nghĩ với tính cách tự phụ của mình thì ông ấy sẽ ngoan ngoãn trả tiền chuộc sao?

Không, ông ấy chẳng những không đưa tiền, còn sẽ tập hợp binh mã, trực tiếp khai chiến với Đại Thịnh.

Bởi vì trong mắt ông ấy, một Hoàng đế Đại Thịnh cỏn con vốn không phải đối thủ của ông ấy, ông ấy chắc chắn sẽ đánh cho Hoàng đế Đại Thịnh quỳ xuống xin tha.”

Chương 1157: Ta không thể chấp nhận ngươi

Tiêu Hề Hề không nói gì, nhưng Uất Cửu nhìn vẻ mặt của nàng có thể đoán được nàng đang nghĩ gì.

Gã ho hai lần, cố gắng vực dậy tinh thần, nói tiếp.

“Đúng, cho dù khai chiến, chỉ dựa vào chút nhân lực ở Tây Vực cũng không thể đánh bại Đại Thịnh.

Nhưng chỉ cần khai chiến, nhất định sẽ có người chết.

Dù người chết là người Tây Vực hay người Đại Thịnh, bọn họ vẫn là người sống.

Ta tin cô không muốn thấy ai chết vì chiến tranh nữa phải không?”

Tiêu Hề Hề bình tĩnh nói “Ngươi nói nhiều như vậy, chẳng qua muốn ta thả ngươi đi.”

Một câu của nàng đã nói trúng tim đen của Uất Cửu.

Uất Cửu không hề thấy xấu hổ, gã thản nhiên cười.

“Đúng, ta muốn cô thả ta đi, nhưng ta đang nói thật.

Hoàng đế Đại Thịnh muốn dùng ta đổi lấy lợi ích, nhưng những gì hắn có thể đổi lại là chiến tranh.

Nếu các người có thể thả ta đi, ta có thể bảo đảm sau này Tây Vực sẽ không bao giờ gây chuyện với Đại Thịnh và Nam Nguyệt.

Bao gồm bảo mã Tây Vực mà Hoàng đế Đại Thịnh muốn, ta cũng có thể cho hắn hai ngàn con.

Chúng ta cũng có thể thiết lập mối quan hệ hợp tác lâu dài trong tương lai.

Ta bán trái cây và gia súc cho các ngươi, các ngươi bán trà cho chúng ta.

Đôi bên cùng có lợi, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?"

Tiêu Hề Hề hơi nghiêng đầu, vẻ mặt trông có vài phần ngây thơ, nhưng lời nói lại rất thực tế.

"Nếu ngươi có thể làm được những điều này, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng ngươi đừng quên trên người mình có bao nhiêu tiền án, lời ngươi nói, một chữ ta cũng không tin."

Uất Cửu bất đắc dĩ nói "Con người đều sẽ thay đổi, ta cũng vậy, cô xem, ta thậm chí còn phái người đưa đại vu đến cho cô, đó là thành ý của ta."

Tiêu Hề Hề "Một chút thành ý đó vẫn chưa đủ."

Uất Cửu "Cô còn muốn ta làm gì nữa?"

Tiêu Hề Hề giơ tay chạm vào sau tai mình.

Một con trùng nhỏ màu đen xuất hiện trên đầu ngón tay nàng.

Nàng duỗi ngón tay "Chắc ngươi biết nó là gì phải không? Nó là bảo bối của Nam Nguyệt chúng ta, chỉ cần ngươi chịu cho nó cắn một cái, ta sẽ tin ngươi thật lòng muốn hợp tác với chúng ta."

Uất Cửu nhìn cổ trùng nhỏ, vẻ mặt thả lỏng dần biến mất.

Gã biết đó là cổ vương, nếu bị nó cắn, sẽ lập tức trúng độc mà chết.

“Nếu cô muốn ta chết thì cứ nói thẳng, thật sự không cần dùng cổ vương đối phó ta.”

Tiêu Hề Hề “Nếu đã muốn hợp tác, ta chắc chắn sẽ không giết ngươi, ngươi phải tin ta.”

Nét mặt Uất Cửu nghiêm nghị nhìn nàng, hồi lâu mới nặn ra được một chữ.

“Được.”

Gã đồng ý.

Tiêu Hề Hề có hơi kinh ngạc.

Theo hiểu biết của nàng về gã, gã luôn thích dùng ý nghĩ đen tối để suy đoán người khác, bảo gã giao mạng sống của mình vào tay người khác, gã nhất định sẽ không đồng ý.

Nào ngờ gã lại đồng ý thật.

Uất Cửu “Nếu đổi lại là người khác, ta sẽ không đồng ý, nhưng nếu là cô nói, ta bằng lòng thử một lần.”

Tiêu Hề Hề có hơi ngạc nhiên “Ngươi tin ta vậy sao?”

Uất Cửu “Bởi vì cô chưa từng làm ta thất vọng.”

Tiêu Hề Hề sững người.

Nàng không ngờ có thể nghe được những lời như vậy từ miệng của Uất Cửu.

Nét mặt của Uất Cửu hiếm khi nghiêm túc.

“Tuy bây giờ nói những lời này nghe có vẻ giả tạo, nhưng ta vẫn muốn nói với cô, có thể tin tưởng người khác là một điều rất hạnh phúc, những gì ta trải qua đã khiến ta mất đi khả năng tin tưởng người khác, chuyện này nằm ngoài tầm kiểm soát

của ta.”

Tiêu Hề Hề vẫn im lặng.

Uất Cửu lại nói “Lần trước ta muốn kéo cô chết chung, không phải vì ta hận cô, chỉ là ta không cam lòng … không cam lòng để cô đi mà thôi.”

Gã kiên định nhìn vào mắt Tiêu Hề Hề.

Có vài lời gã không nói rõ, nhưng ý nghĩa lại được diễn đạt rõ ràng.

Gã thích nàng.

Tiêu Hề Hề “Vì ngươi không cam lòng, ta suýt nữa thì mất mạng.”

Uất Cửu “Xin lỗi.”

Gã dừng một chút rồi nói tiếp.

“Ta chưa từng động lòng với ai, với cô cũng là lần đầu tiên.

Nếu cô bằng lòng cùng ta về Tây Vực, ta sẽ dùng mười dặm hồng trang để cưới cô, cho cô danh phận vợ cả, đời này ngoài cô, ta sẽ không chạm vào người phụ nữ khác.

Ta không giống Hoàng đế Đại Thịnh.

Hắn là Hoàng đế, đã định sẵn sẽ có tam cung lục viện, hắn không thể chỉ có một người phụ nữ là cô, cũng không thể toàn tâm toàn ý với cô.

Chuyện mà hắn không làm được, ta đều có thể làm được.

Hề Hề, cô có thể cho ta một cơ hội không?”

Chỉ mong một đời, bạc đầu không rời.

Đây chẳng phải là tình yêu mà mọi thiếu nữ đều mơ ước sao?

Tiêu Hề Hề đối diện với ánh mắt chăm chú của Uất Cửu, dưới ánh mắt mong đợi của gã, nàng chậm rãi nói.

“Tuy ngươi nói nghe rất hay, nhưng xin lỗi, ta không thể chấp nhận ngươi.”

Uất Cửu không cam lòng hỏi “Tại sao?”

Tiêu Hề Hề “Bởi vì bát tự của ta và ngươi không hợp.”

Uất Cửu:???

Bát tự không hợp lại trở thành lý do để từ chối người khác?

Nàng còn có thể qua loa hơn nữa không?

Nhưng Tiêu Hề Hề lại rất nghiêm túc, nàng vốn không cảm thấy mình đưa ra lý do này là qua loa.

“Hơn nữa ta đã quen ngủ với A Hàn, nếu đổi người khác ngủ với ta, ta sẽ cảm thấy khó chịu, chuyện này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng giấc ngủ của ta.”

Uất Cửu “……”

Tiêu Hề Hề xòe ngón tay ra đếm “Còn có rau củ, gà vịt cá ngỗng nuôi trồng trong cung Vân Tụ, đó đều là bảo bối của ta, nếu ta chia tay với A Hàn, những bảo bối đó cũng sẽ bỏ ta mà đi, ta không nỡ.”

Uất Cửu “……”

Tiêu Hề Hề “Điều quan trọng nhất là ta không thể sống thiếu A Hàn.”

Mạng của nàng trói buộc với Lạc Thanh Hàn.

Mặc dù nàng có thể dùng bùa thế thân để tạm rời xa Lạc

Thanh Hàn, nhưng nếu Lạc Thanh Hàn vứt bùa thế thân đi, tín hiệu wifi của nàng sẽ bị ngắt kết nối, nàng sẽ lập tức thăng thiên.

Uất Cửu không biết những chuyện này.

Trong mắt gã, Tiêu Hề Hề cố ý thể hiện tình cảm trước mặt gã.

Gã suýt bị chọc tức chết.

Gã tức giận hét lên "Cô không thích ta thì thôi, cần gì phải nói với ta những lời này?"

Tiêu Hề Hề ngơ ngác "Ta nói đều là thật, ta thật sự không thể sống thiếu A Hàn, chàng đối với ta quá quan trọng, quan trọng như mạng của ta!"

Uất Cửu lại bị đâm mạnh vào tim "Đủ rồi! Ta không muốn nghe cô nói nữa!"

Tiêu Hề Hề bĩu môi.

"Không muốn nghe thì thôi, hung dữ cái gì chứ?"

Uất Cửu hít sâu một hơi, cố đè nén ghen tị trong lòng, sắc mặt sa sầm nói.

"Không phải cô muốn để cổ vương cắn ta sao? Còn không mau làm đi?"

Gã thà bị độc của cổ vương gi ết chết, còn hơn chịu đựng cơm chó của Tiêu Hề Hề và người đàn ông khác.

Cơm chó đó đối với gã còn khó chấp nhận hơn cả độc của cổ vương!

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hề Hề thấy có người vội tìm chết đến vậy.

Nàng giơ ngón tay cái lên, chân thành khen Uất Cửu.

“Không hổ là đàn ông Tây Vực, đầu cứng lắm*!”

Uất Cửu muốn hỏi đầu cứng thì có liên quan gì với Tây Vực?

*gốc là 头铁, ngôn ngữ mạng dùng để chỉ những người cứng đầu, bướng bỉnh, sau này thường được dùng trong các trò chơi, chỉ người không sợ chết, dùng bản thân đi công kích kẻ địch, không quan tâm vị trí hay thao tác.

Nhưng nghĩ đến cách nói chuyện khó chịu của nàng, gã khôn ngoan ngậm miệng, không nói gì nữa.

Tiêu Hề Hề đặt cổ vương lên người Uất Cửu.

Trùng nhỏ màu đen nằm trên mu bàn tay Uất Cửu, cắn một miếng vừa phải.

Uất Cửu không cảm thấy đau nhiều, chỉ hơi ngứa ngáy, giống như bị muỗi đốt.

Nhưng giây tiếp theo, gã thấy đầu óc quay cuồng, con ngươi xoay chuyển, rồi nhắm mắt ngất đi.

Chương 1158: Mơ mộng hão huyền

Lúc Lạc Thanh Hàn trở lại, Tiêu Hề Hề đã ở trong phòng.

Nàng cười nói "Ta đã nhờ người chuẩn bị bữa khuya, cùng ăn đi."

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống đối diện nàng, lập tức có thị nữ bưng cháo cá nóng hổi đi vào, ngoài cháo còn có mấy dĩa rau xào, chay mặn có đủ, xét về màu sắc thì khá ngon.

Tiêu Hề Hề bưng bát lên, húp một hớp cháo cá nóng hổi, hài lòng cong cong đôi mắt.

Nàng chợt nghe thấy Lạc Thanh Hàn hỏi.

"Vừa nãy nàng đi gặp Uất Cửu?"

Động tác của Tiêu Hề Hề dừng lại.

Nàng không ngờ tin tức của Lạc Thanh Hàn nhanh nhạy đến vậy, nên gật đầu thừa nhận.

"Ừm, ta nói chuyện với gã một lúc."

Nàng không thấy nội dung cuộc trò chuyện của mình với Uất Cửu có gì đáng xấu hổ nên nói rõ ràng tất cả.

Lạc Thanh Hàn vừa thuần thục gắp cá vào bát của Hề Hề, vừa hỏi.

"Sao nàng lại nghĩ đến chuyện dùng cổ vương cắn Uất Cửu?"

Tiêu Hề Hề vừa ăn vừa giải thích.

“Cổ vương ngoài độc tính mạnh, còn có một đặc tính rất lợi hại, đó là có thể đánh dấu người khác. Lúc nó cắn Uất Cửu không dùng răng độc, chỉ đánh dấu trên người gã. Sau này dù Uất Cửu ở đâu, ta cũng sẽ biết. Nếu gã muốn hại ta, ta sẽ lập tức khiến thất khiếu của gã chảy máu đến chết.”

Lạc Thanh Hàn đặt đũa xuống, chăm chú nhìn nàng.

“Nàng muốn thả gã đi?”

Sở dĩ nàng cố ý bảo cổ vương cắn Uất Cửu, chẳng qua là muốn thả gã.

Tiêu Hề Hề biết người đàn ông trước mặt rất nhạy cảm, nếu hôm nay nàng không cho hắn một câu trả lời thỏa đáng, ghen tuông của hắn sẽ nhấn chìm nàng.

Thế là nàng đặt bát đũa xuống, nghiêm túc nói.

“Ta biết chàng muốn dùng Uất Cửu làm con tin, uy hiếp cha gã đưa tiền chuộc.

Ta đã xem giúp chàng một quẻ, quẻ bói hiển thị tỷ lệ thành công của chuyện này là bằng không. Nói cách khác, chàng chẳng những không lấy được tiền chuộc, mà còn có thể gây ra chiến tranh giữa hai nước.

Ta biết với sức mạnh của Đại Thịnh thì không sợ gây chiến với Tây Vực. Nhưng nếu có thể không cần đánh thì đừng đánh.

Mấy năm nay Đại Thịnh chưa từng có ngày yên ổn, trước là Tây Lăng vương và Tần Trọng tạo phản, kế đó U vương làm phản, sau nữa đánh với nước Liêu, cộng thêm nội chiến ở Nam Nguyệt, rồi nước Thiên Đảo xâm phạm thành Vạn Hải …… chiến tranh hầu như chưa từng dừng lại.

Đại Thịnh không thể tiếp tục như vậy, chiến tranh mang lại gánh nặng quá lớn cho triều đình và dân chúng, đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng rất xấu đến thanh danh của chàng.

Ta thấy trừ khi liên quan đến vấn đề nguyên tắc như lãnh thổ, tốt nhất trong thời gian ngắn đừng khai chiến với nước nào nữa.

Chuyện này sẽ có lợi cho chàng, cho triều đình và cho dân chúng."

Nàng hoàn toàn đứng từ góc độ của Lạc Thanh Hàn để suy nghĩ vấn đề, mọi thứ đều lấy hắn làm điểm xuất phát, điều này làm hắn rất dễ chịu, ghen tuông vốn sắp khơi dậy cũng bị thổi bay.

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc suy nghĩ "Ý nàng là, thả Uất Cửu đi?"

Tiêu Hề Hề "Chàng đã phế tay chân của gã, còn đâm thủng xương bả vai của gã, bài học như vậy hẳn là đủ rồi, cộng thêm đánh dấu của cổ vương trên người gã, chỉ cần gã không chán sống thì có lẽ sẽ không dám gây rối với chúng ta nữa."

Lạc Thanh Hàn "Nhưng ta muốn bảo mã Tây Vực."

Không có người đàn ông nào không thích ngựa, Hoàng đế Đại Thịnh cũng không ngoại lệ.

Tiêu Hề Hề ưỡn ngực, tự tin nói "Uất Cửu đã hứa tặng cho chúng ta hai ngàn bảo mã Tây Vực, nếu gã dám thất hứa, ta sẽ giết gã."

Khóe miệng Lạc Thanh Hàn hơi cong lên "Hề Hề giỏi lắm."

Tiêu Hề Hề cười tươi lộ hàm răng trắng "Thường thôi thường thôi, cũng chỉ ở mức trung bình khá."

Lạc Thanh Hàn truyền lệnh xuống, sai người thả Uất Cửu và nhóm người mà gã dẫn đến.

Lúc Uất Cửu tỉnh lại, gã đang trên đường rời khỏi Nam Nguyệt.

Giây phút trước khi ngất đi, gã còn tưởng mình chết vì trúng độc của cổ vương, không khỏi có hơi thất vọng và tức giận, cảm thấy Hề Hề đã lừa gã, lãng phí lòng tin của gã với nàng.

Bây giờ tỉnh lại, gã phát hiện ngoại trừ trên mu bàn tay có vết đỏ, thì không có gì khác thường.

Gã không khỏi có hơi ngỡ ngàng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Đồ Lăng giải thích "Là Hoàng đế Đại Thịnh hạ lệnh thả chúng ta ra, hắn nói cổ vương đã đánh dấu lên cơ thể của ngài, chỉ cần Nam Nguyệt vương muốn, nàng có thể lấy mạng ngài bất cứ lúc nào, sau này ngài làm chuyện gì thì tốt nhất nên suy nghĩ kỹ trước khi đưa ra quyết định. Ngoài ra, hắn còn sai người chuyển một câu nói cho ngài."

Uất Cửu không thể cử động, chỉ đành để người khác cõng về phía trước.

Gã quay đầu nhìn Đồ Lăng, cau mày hỏi.

"Câu gì?"

Nét mặt Đồ Lăng hơi khác lạ, dường như không dám nói, nhưng lại không thể không nói.

Hắn cắn răng nói "Hoàng đế Đại Thịnh nói, đừng mơ mộng hão huyền nữa, ngươi không xứng với nàng."

Uất Cửu "……"

Sắc mặt gã lập tức tối sầm.

Thật lâu sau gã mới lên tiếng, giọng có hơi khàn.

"Nam Nguyệt vương thì sao? Cô ấy sai người truyền lời cho ta không?"

Đồ Lăng gượng gạo nói "Không có."

Uất Cửu không bỏ cuộc hỏi "Một chữ cũng không có?"

Đồ Lăng lắc đầu, trong lòng hơi đồng cảm với thiếu gia.

Rõ ràng thiếu gia cũng là một người tài giỏi, dù là tài trí hay địa vị, đều hơn rất nhiều người.

Đáng tiếc đối thủ của thiếu gia lại là Hoàng đế Đại Thịnh.

Tướng mạo, tài trí và địa vị của người đó đều thuộc hàng đỉnh cao, không ai có thể vượt qua được.

Trừ khi thiếu gia đầu thai lại, nếu không kiếp này sẽ không bao giờ có thể cướp được người khỏi tay Hoàng đế Đại Thịnh.

Điều này cũng định sẵn đoạn tình cảm này của thiếu gia chẳng khác gì mơ mộng hão huyền.

Uất Cửu nhìn xuống tay phải của mình.

Gã không nhìn vết đỏ trên mu bàn tay mà nhìn chằm chằm vết răng trên cổ tay —

Đó là vết thương mà Hề Hề cắn chặt khi gã ôm nàng không chịu buông.

Vết thương đã lành từ lâu nhưng vết sẹo vẫn mãi còn trên cổ tay gã.

Quan hệ giữa gã và nàng cuối cùng chỉ còn lại một vết sẹo mờ nhạt.

Uất Cửu nhếch khóe miệng, tự giễu cười nhạo.

"Phải rồi, ta không xứng với cô ấy."

Đồ Lăng biết rõ tính tình thiếu gia nhà mình, gã ghét nhất là đồng cảm của người khác, càng khinh thường an ủi của người

khác.

Vì vậy Đồ Lăng khôn ngoan không nói lời an ủi mà thành thật hỏi.

“Bây giờ chúng ta quay về Tây Vực sao?”

Uất Cửu thấp giọng đáp “Ừm.”

Ban đầu gã dẫn một lượng lớn quân đội vẻ vang rời Tây Vực, bây giờ lại trở về trong tình trạng thảm hại, công chúa và bốn đứa con do bà ta sinh ra nhất định sẽ nhân cơ hội chế nhạo và đàn áp gã.

Nghĩ đến vẻ mặt miệng mồm ác độc của những người đó, nụ cười trên mặt Uất Cửu càng sâu hơn.

Gã cảm thấy bực bội khi không đạt được điều mình muốn trong chuyện tình cảm, nhưng trước giờ gã không phải loại người để bản thân chịu thiệt thòi.

Nếu trong lòng có cơn giận, đương nhiên phải nghĩ cách trút ra ngoài, nếu cứ giữ mãi trong lòng thì sẽ khó chịu đến mức nào?

Đám người không sợ chết đó vừa hay có thể để cho gã trút giận.

Chương 1159: Nàng vậy mà mập ra rồi!

Sau khi nội chiến ở Nam Nguyệt kết thúc, quân tiếp viện do Đại Thịnh gửi đến đã rút khỏi nước Nam Nguyệt, hiện giờ tất cả đóng quân tại khu vực biên giới giữa nước Nam Nguyệt và Đại Thịnh.

Sau khi Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề rời khỏi Nam Nguyệt, chính thức hội hợp với đại quân.

Tướng quân phụ trách dẫn quân là Vĩnh An Bá Tiêu Lăng Phong.

Khi thấy Hoàng đế bình an vô sự trở về, ông thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật thì, ông không đồng tình với việc Hoàng đế đích thân đi sâu vào lãnh thổ nước Nam Nguyệt, không chỉ vì sợ Hoàng đế bị phản quân ám sát, mà còn sợ người Nam Nguyệt trở mặt sau khi chiến tranh kết thúc.

Suy cho cùng, đó là Hoàng đế Đại Thịnh, nếu người Nam Nguyệt có ý đồ xấu xa, hoàn toàn có thể coi hắn như con tin, uy hiếp Đại Thịnh đưa ra một loạt nhượng bộ.

May là những gì Tiêu Lăng Phong lo lắng không xảy ra.

Một đội quân gồm tám mươi ngàn người hùng dũng trở về Thịnh Kinh.

Lạc Thanh Hàn nghĩ, từ khi Hề Hề vào cung, hắn chưa từng dẫn nàng đi đây đó, bây giờ chính là một cơ hội tốt.

Hắn cố tình bảo Tiêu Lăng Phong giảm tốc độ hành quân.

Đi đến mỗi một nơi, Lạc Thanh Hàn đều bảo các tướng sĩ nghỉ chân ở đó một đêm, còn hắn nhân cơ hội đó đưa Hề Hề đi chơi.

Bây giờ cơ thể Hề Hề đã hoàn toàn bình phục, không còn cần kiêng cử món gì, nàng muốn ăn gì thì ăn, muốn chơi gì thì chơi.

Điều quan trọng nhất là có kim chủ ba ba Lạc Thanh Hàn trả tiền, nàng không cần lo không có tiền trả, thật là quá đã!

Bọn họ khởi hành từ Nam Nguyệt vào đầu tháng Ba.

Khi bọn họ đến Thịnh Kinh đã là giữa tháng Sáu.

Lúc này, thời tiết đã trở nên ấm áp, Tiêu Hề Hề cởi bỏ váy bông nặng, đổi sang váy mùa hè rực rỡ xinh đẹp.

Không đổi thì không biết, đổi rồi thì giật mình.

Nàng vậy mà mập ra rồi!

Tiêu Hề Hề trước sờ eo của mình, rồi sờ đến bụng, xác định nàng không nảy sinh ảo giác, nàng mập thật rồi, có bụng rồi!

Nàng che mặt hét lên "Tiêu rồi, tiêu rồi, ta mập rồi!"

Lạc Thanh Hàn đang vùi đầu xem tấu chương khẩn từ Thịnh Kinh gửi tới, nghe vậy ngẩng đầu nhìn nàng.

Trí nhớ của hắn rất tốt, dù hai người sớm tối bên nhau, hắn vẫn có thể tìm chính xác hình dáng cơ thể ban đầu của nàng từ trong ký ức.

Sau khi so sánh cẩn thận, nàng quả thật có hơi mập lên.

Hắn thản nhiên nói "Không sao, mập lên vẫn rất đẹp."

Tiêu Hề Hề khó tin nhìn hắn.

“Không phải chàng nên nói là ta nảy sinh ảo giác rồi, thật ra ta không có mập sao?”

Lạc Thanh Hàn nghiêm túc nói “Nhưng quả thật nàng mập rồi, ta không thể lừa nàng.”

Tiêu Hề Hề “……”

Nàng hỏi hắn đúng là dư thừa!

Nàng tức giận nằm ngửa, nhắm mắt lại ngủ.

Nàng thầm tự thôi miên trong đầu, tất cả đều là mơ, nàng không thể nào mập được, lúc nàng tỉnh dậy, nàng nhất định sẽ trở lại hình dáng ban đầu.

Lạc Thanh Hàn lặng lẽ nhìn nàng, trong đôi mắt đen sâu thẳm có vẻ suy tư.

Khi bọn họ về tới Thịnh Kinh, văn võ bá quan và các tông thân đã đứng chờ từ lâu.

Phía các quan viên do đại thần Nội các dẫn đầu, phía các tông thân do Lạc Dạ Thần dẫn đầu.

Bọn họ đứng đầu, cung kính hành lễ với Hoàng đế.

“Chúng thần cung nghênh bệ hạ hồi kinh!”

Lạc Thanh Hàn mở cửa xe bước xuống.

Tiêu Hề Hề cũng đang định đứng dậy xuống xe, Lạc Thanh Hàn mở miệng muốn bảo nàng cứ ở trong xe, dù sao cũng chỉ là hình thức, không cần bắt nàng chịu khổ.

Nhưng nhớ đến lời Phương Vô Tửu nói trước khi đi, Lạc Thanh Hàn liền đổi ý.

Nếu muốn lập nàng làm Hoàng hậu, vậy phải để nàng thường

xuyên thể hiện độ tồn tại của mình trước mặt văn võ bá quan và các tông thân.

Bây giờ không phải là cơ hội tốt để tăng cường độ tồn tại sao?

Vì thế Lạc Thanh Hàn cũng không nói gì, tự mình đỡ Hề Hề xuống xe.

Các văn võ bá quan thì không sao, nhưng các tông thân khi thấy Quý phi xuất hiện, sắc mặt liền thay đổi.

Lúc tam vương làm phản, từng nói chuyện của vị Quý phi nương nương này trước mặt các tông thân, bọn họ biết được sự thật kinh hoàng rằng Quý phi nương nương rất có khả năng là Tiêu trắc phi.

Vốn bọn họ còn tưởng Quý phi đã về Nam Nguyệt, chắc sẽ không quay về nữa.

Nào ngờ, nàng chẳng những trở về mà còn được chính Hoàng đế đón về!

Đồng thời, các tông thân cũng chợt hiểu ra vì sao Hoàng đế lại đột nhiên quyết định vội vàng dẫn quân đến Nam Nguyệt, bây giờ xem ra, chắc chắn là vì Quý phi nương nương.

Bọn họ xem như đã được chứng kiến "anh hùng giận dữ vì hồng nhan" trong truyền thuyết.

Nhìn trận thế trước mắt, tất cả đều do Hoàng đế vì Quý phi nương nương làm ra, Hoàng đế trước giờ luôn kiềm chế có thể vì Quý phi làm đến mức này, cho thấy địa vị của Quý phi trong lòng Hoàng đế quan trọng đến thế nào.

Khi ánh mắt Hoàng đế quét qua, các tông thân vội thu lại những biểu cảm kỳ lạ trên mặt, tất cả đều cúi đầu, dáng vẻ vô cùng thành thật.

Mọi người lần nữa hành lễ với Hoàng đế và Quý phi.

Lạc Thanh Hàn hỏi đại thần Nội các một số chuyện xảy ra gần đây trong triều.

Thật ra, mỗi ngày Thiên Cơ Vệ đều báo cáo mọi việc trong triều cho Hoàng đế, cho nên dù Hoàng đế có ở cách xa ngàn dặm, vẫn nắm rõ những biến động trong triều.

Các đại thần Nội các lần lượt trả lời.

Có người nói thật, có người chỉ ậm ờ mơ hồ.

Lạc Thanh Hàn biết rõ, cũng không hỏi thêm.

Sau khi các đại thần Nội các nói xong, Lạc Thanh Hàn chợt ném một quả bom.

“Trẫm muốn lập hậu, các khanh về bảo Lễ bộ chuẩn bị đi.”

Giọng hắn không lớn nhưng cũng đủ để mọi người có mặt nghe rõ.

Mọi người giật mình hoảng hốt.

Năm đại thần Nội các mặc kệ thân phận của mình, vội vàng hỏi.

“Bệ hạ muốn lập ai làm Hoàng hậu?”

Lạc Thanh Hàn nắm chặt tay Hề Hề, dùng giọng điệu rất bình tĩnh tự nhiên nói.

“Đương nhiên là Quý phi.”

Nói xong, hắn không quên nghiêng đầu nhìn Hề Hề, mỉm cười với nàng.

Tiêu Hề Hề chớp chớp mắt, không ngờ Lạc Thanh Hàn lại thông báo chuyện này nhanh như vậy, bọn họ còn chưa vào cổng thành!

Ánh mắt mọi người có mặt đồng loạt tập trung vào Quý phi.

Có người lập tức đứng ra phản đối.

“Quý phi nương nương là người ngoại tộc, sao có thể làm Hoàng hậu Đại Thịnh? Đại Thịnh chưa từng có tiền lệ như vậy!”

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh đáp “Trước đây chưa từng có tiền lệ, vậy bắt đầu từ trẫm sẽ có tiền lệ này.”

Một người khác đứng ra nói “Chuyện này trái với quy tắc tổ tiên!”

Lạc Thanh Hàn hỏi “Trong quy tắc tổ tiên có điều nào quy định nữ tử ngoại tộc không được làm Hoàng hậu? Khanh tìm ra cho trẫm xem.”

Người đó nghẹn họng, không thể trả lời.

Quả thật trong quy tắc tổ tiên không có quy định không được lập nữ tử ngoại tộc làm Hoàng hậu, nhưng đây đã là quy tắc được định từ xưa.

Ánh mắt Lạc Thanh Hàn lần lượt quét qua khuôn mặt của mọi người.

Hắn quan sát phản ứng của mọi người, ánh mắt lạnh lùng như dao.

Uy nghiêm mạnh mẽ của đế vương áp đảo, làm mọi người có mặt không thể ngẩng đầu.

Hiện trường im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

“Trẫm nói với các khanh chuyện này, không phải muốn thương lượng với các khanh, trẫm chỉ thông báo với các khanh một tiếng mà thôi.”

Chương 1160: Chàng dám chê ta?

Ngay khi tin Hoàng đế muốn lập hậu lan truyền, trong ngoài cung đã dậy sóng.

Từ các tông thân cho đến dân chúng phố phường, hầu như mọi người đều đang bàn tán chuyện này.

Hoàng đế đã đăng cơ ba năm, theo lý mà nói cũng nên lập hậu sinh con rồi, nhưng dù người khác có thuyết phục thế nào, Hoàng đế cũng từ chối lập hậu, thậm chí một đứa con cũng không có.

Tuy mọi người ngoài mặt không nói gì, nhưng thật ra trong lòng cũng có rất nhiều suy đoán, thậm chí có người còn nghi ngờ phải chăng phương diện đó của Hoàng đế không ổn?

Bây giờ nghe tin Hoàng đế muốn lập hậu, tựa như cổ thụ sắp nở hoa, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Dân chúng thì không bận tâm nhiều như các đại thần và tông thân, thậm chí bọn họ còn nghĩ Quý phi làm Hoàng hậu cũng rất tốt, dù sao tình cảm của Hoàng đế và Quý phi rất sâu đậm, đặc biệt là những người thường xuyên buôn dưa chuyện của Hoàng đế và Quý phi, nhiều người giơ hai tay ủng hộ quyết định của Hoàng đế!

CP của bọn họ sắp tu thành chính quả rồi, đáng để mở tiệc ăn mừng!

Đương sự Tiêu Hề Hề không biết bên ngoài có bao nhiêu người đang chú ý tới mình.

Nàng vừa về cung Vân Tụ đã được mọi người chào đón nồng

nhiệt.

Hai mắt Bảo Cầm đỏ hoe, muốn khóc mà không dám, nghẹn ngào nức nở.

“Nương nương, cuối cùng người cũng về rồi!”

Tiêu Hề Hề ngượng cười nói “Xin lỗi, là ta đánh em ngất, ta không muốn em vì ta mà bị liên lụy, cho nên mới ……”

Bảo Cầm vội dùng tay áo lau khóe mắt, cố gắng duy trì nụ cười.

“Nô tỳ biết, nô tỳ không trách người, nô tỳ chỉ lo lắng cho người.”

Khi tỉnh lại, nàng biết Quý phi đã rời cung, trong lòng chỉ có lo lắng, lo Quý phi ở bên ngoài ăn ngủ không ngon, lo Quý phi không chăm sóc tốt bản thân, lo Quý phi sẽ gặp nguy hiểm.

Nàng không tin Phật, nhưng để giảm bớt lo lắng trong lòng, nàng đặc biệt nhờ người thỉnh một tượng Phật nhỏ từ bên ngoài vào cung.

Sáng tối mỗi ngày, nàng thắp nhang cầu nguyện trước tượng Phật nhỏ, cầu cho Quý phi nương nương ở bên ngoài bình an thuận lợi.

Tiêu Hề Hề đưa tay ôm nàng “Đừng lo lắng, ta không sao.”

Sau khi hai người tách ra, Bảo Cầm lại ấn tay áo lên khóe mắt, ngượng ngùng nói.

“Nô tỳ thất lễ rồi, xin bệ hạ, nương nương thứ lỗi.”

Tiêu Hề Hề vội nói không sao.

Sau đó Chiết Chi và Tế Vũ cũng vây quanh, mỗi người một câu hỏi thăm Quý phi nương nương ở bên ngoài sống thế nào?

Lạc Thanh Hàn yên lặng ngồi bên cạnh uống trà, nhìn các nàng trò chuyện.

Lúc này, Thanh Tùng bước tới cửa, cung kính hành lễ.

“Khởi bẩm bệ hạ, Quý phi nương nương, Thái y lệnh tới rồi.”

Tiêu Hề Hề ngạc nhiên “Sao ông ấy lại tới đây?”

Lạc Thanh Hàn đặt tách trà xuống, nhẹ giọng nói “Ta gọi ông ấy tới.”

Tiêu Hề Hề vội đi tới cạnh hắn, nhấc váy ngồi xuống, nắm tay hắn quan tâm hỏi.

“Có phải chàng thấy khó chịu ở đâu không?”

Lạc Thanh Hàn cụp mắt nhìn nàng, trong mắt hiện lên dịu dàng không thể giấu.

“Ta không sao, không khó chịu chỗ nào, ta muốn Thái y lệnh khám cho nàng.”

Tiêu Hề Hề càng khó hiểu “Khám cho ta? Ta không có bệnh.”

Lạc Thanh Hàn đầy ẩn ý liếc nhìn bụng nàng.

Tiêu Hề Hề lập tức che bụng lại, đôi mắt mơ màng mở to không tin được hỏi “Không phải ta chỉ hơi mập thôi sao? Cũng đâu đến mức để chàng gọi Thái y lệnh kê thuốc giảm cân chứ?!”

Lạc Thanh Hàn “……”

Tiêu Hề Hề cảm thấy tổn thương sâu sắc.

Nàng vỗ vào bụng mình, giận dữ hét lên.

“Đây là thịt mà ta vất vả lắm mới ăn ra được, ta không muốn cắt chúng đi!”

Lạc Thanh Hàn nắm bàn tay nhỏ của nàng, nhỏ giọng nói "Nhẹ một chút, coi chừng vỗ hư."

Tiêu Hề Hề tức giận trừng mắt nhìn hắn "Bây giờ biết đau lòng rồi sao? Nếu thương ta thì đừng nghĩ đến chuyện ép ta giảm cân!"

Lạc Thanh Hàn bất đắc dĩ "Không phải trước đó nàng cứ lầu bầu nói mình mập lên, muốn giảm cân sao?"

Tiêu Hề Hề "Ta từng nói thế sao?"

Lạc Thanh Hàn rất chắc chắn "Có."

Tiêu Hề Hề nhất thời không thể nhớ được.

Cũng không biết tại sao, gần đây trí nhớ của nàng rất kém, thường rất hay quên.

Nàng hất cằm "Xem như là có đi, nhưng dù ta có nói thật thì sao? Ta nói ta mập thì đó là khiêm tốn, nếu chàng nói ta mập thì là chê ta, chàng dám chê ta?"

Nàng chống nạnh nhìn chằm chằm, thái độ kiêu ngạo dù biết vô lý vẫn cố biện giải.

Bảo Cầm nghe vậy, hận không thể lao tới bịt miệng Quý phi.

Nương nương của tôi ơi, sao người có thể nói chuyện với Hoàng đế như vậy?

Gần vua như gần hổ, dù Hoàng đế có sủng ái người đến đâu, người cũng không thể như vậy được!

Những người khác cũng sợ hãi, sợ Hoàng đế nổi giận vì Quý phi vô lễ.

Lạc Thanh Hàn chẳng những không giận, còn đưa ra câu trả lời rất thành thật.

“Không dám.”

Không còn uy nghiêm của một đế vương.

Bảo Cầm sốc đến mức hàm suýt rớt xuống đất.

Những người khác cũng như nhìn thấy ma, đờ người ngay tại chỗ.

Tuy Hoàng đế luôn sủng ái Quý phi, ngày thường cũng dung túng nàng, nhưng ít nhất Hoàng đế vẫn giữ được hình tượng cơ bản của đế vương, không như bây giờ, cả hình tượng cũng không cần nữa, nói hèn là hèn ngang, không hề do dự.

Có thể gọi là hình mẫu trong giới sợ vợ!

Tiêu Hề Hề hài lòng hất cằm “Như thế còn được.”

Lạc Thanh Hàn vươn tay ôm lấy nàng, vòng tay qua eo nàng, lòng bàn tay rộng ấm áp nhẹ nhàng đặt lên bụng nàng.

Hắn cúi đầu xuống, nói nhỏ vào tai nàng.

“Ta truyền Thái y lệnh đến không phải để nàng giảm cân, là để kiểm tra cho nàng, xem cơ thể có vấn đề gì không.”

Tiêu Hề Hề lầu bầu “Cơ thể ta vẫn khỏe mà!”

Lạc Thanh Hàn dỗ dành “Xem thử cũng không có hại gì, dù sao Thái y lệnh cũng đến rồi, để ông ấy xem giúp nàng đi.”

Tiêu Hề Hề nghĩ ngợi, Thái y lệnh tuổi cũng đã cao, đi một chặng đường cũng không dễ dàng gì, bèn gật đầu.

“Được thôi.”

Lạc Thanh Hàn mỉm cười hôn lên má nàng “Ngoan lắm.”

Những người khác đều tự giác cúi đầu, giả như không nhìn

thấy gì.

Chốc sau, Thái y lệnh dẫn hai y sĩ trẻ đến.

Ba người cung kính hành lễ với Hoàng đế và Quý phi.

Lạc Thanh Hàn buông lỏng tay ở eo nàng, bảo Thái y lệnh bắt mạch cho Quý phi.

Thông thường khi Hoàng đế yêu cầu thái y bắt mạch cho phi tần nào đó, thì nhất định phải có nguyên nhân.

Còn nguyên nhân là gì? Thái y lệnh đã ở trong cung nhiều năm, đương nhiên trong lòng hiểu rõ.

Ông bảo y sĩ mở hộp thuốc lấy gối bắt mạch.

“Mời nương nương đặt tay phải lên.”

Tiêu Hề Hề xắn tay áo lên, để lộ cổ tay mảnh mai trắng ngần.

Nàng đặt cổ tay lên gối bắt mạch.

Thái y lệnh lấy một chiếc khăn lụa che cổ tay nàng, đồng thời hỏi.

“Gần đây nương nương cảm thấy thế nào? Cơ thể có biến hóa gì không?”

Chương 1161: Mang thai

Tiêu Hề Hề nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Bổn cung gần đây rất khỏe, nếu có gì khác với trước đây thì có lẽ là khẩu vị tốt hơn, nhìn thứ gì cũng muốn ăn.”

Đến nỗi nàng mập ra, có bụng luôn rồi.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi lặng lẽ sờ bụng mình.

Lạc Thanh Hàn chú ý đến động tác nhỏ của nàng, lập tức đoán được nàng đang nghĩ gì, khóe miệng không khỏi hơi nhếch thêm một chút.

Thái y lệnh đặt ngón tay lên cổ tay Tiêu Hề Hề, bắt đầu xem mạch cho nàng.

Một lúc sau, Thái y lệnh buông tay ra, lại hỏi.

“Xin thứ cho vi thần thất lễ, vi thần to gan hỏi một câu, lần cuối cùng nương nương có kinh nguyệt là khi nào?”

Tiêu Hề Hề sửng sốt một lúc.

Nàng hiển nhiên không ngờ Thái y lệnh lại hỏi chuyện này.

Bảo Cầm và Thường công công đều là những người cực kỳ thông minh, tức thì hiểu ra, không hẹn mà cùng lộ vẻ vui mừng.

Tiêu Hề Hề cố nhớ lại lần cuối cùng nàng có kinh nguyệt là khi nào?

Vốn nàng là người hay lơ đãng lười biếng, dù chuyện kinh nguyệt rất quan trọng với người phụ nữ nhưng nàng cũng lười nhớ, dù sao mỗi lần trước khi đến kinh nguyệt, nàng cũng có thể cảm nhận được.

Huống chi gần đây trí nhớ của nàng rất kém, thường xuyên quên đi nhiều thứ, có khi nàng còn quên những gì mình đã nói hôm qua, càng đừng nói lần cuối cùng đến kinh nguyệt, nàng sớm đã quên sạch rồi.

Lúc nàng đang vắt óc suy nghĩ, bỗng nhiên nghe Hoàng đế bệ hạ bên cạnh nói.

“Lần kinh nguyệt cuối cùng là vào cuối tháng Ba.”

Tiêu Hề Hề tức thì quay đầu nhìn hắn.

Tại sao chuyện này mà hắn nhớ rõ vậy?

Lạc Thanh Hàn xoa đầu nàng “Chuyện của nàng, ta đều nhớ rất rõ.”

Chính vì nhớ rõ nên vừa mới trở về, hắn lập tức gọi Thái y lệnh đến bắt mạch cho Hề Hề.

Hắn muốn xác nhận lại, xem Hề Hề có thật sự mang thai hay không?

Thái y lệnh lập tức đứng dậy, chắp tay với Hoàng đế và Quý phi, nét mặt tươi cười nói.

“Chúc mừng bệ hạ, nương nương, là hỉ mạch! Nương nương đã mang thai được hai tháng rồi.”

Tiêu Hề Hề sững người.

Mang … mang thai?

Không nhầm đó chứ, nàng mang thai thật sao?!

Dù trong lòng sớm đã có suy đoán, lúc này được xác nhận rõ ràng, Lạc Thanh Hàn vẫn không khỏi cảm thấy vô cùng vui mừng, bàn tay ẩn trong tay áo rộng không tự chủ được nắm chặt vỗ vào đầu gối.

Cuối cùng hắn cũng sắp được làm cha rồi!

Hắn và Hề Hề cuối cùng cũng trở thành một gia đình thực sự!

Bảo Cầm và Thường công công lập tức chúc mừng Hoàng đế và Quý phi.

Những người khác cũng đồng thanh chúc mừng.

Lạc Thanh Hàn đầy vui mừng, phất tay "Ai cũng có thưởng!"

Thái y lệnh nói thai nhi rất ổn định, không cần uống thuốc dưỡng thai, Quý phi chỉ cần duy trì tâm trạng tốt, chú ý cân bằng dinh dưỡng, khi rảnh rỗi thì đi lại nhiều là được.

Tiêu Hề Hề véo thịt trên eo nàng.

Nàng còn tưởng mình ăn nhiều nên mập ra, nhưng không ngờ là nàng mang thai.

Vừa nghĩ tới trong bụng mình có em bé, nàng cứ thấy không chân thực, cảm giác như đang nằm mơ.

Nàng không khỏi hỏi "Mang thai không phải sẽ ốm nghén buồn nôn sao? Nhưng khẩu vị của bổn cung rất tốt, mỗi bữa ăn rất nhiều thịt, không hề có cảm giác muốn nôn, ông chắc chắn bổn cung mang thai thật sao?"

Dù chưa từng mang thai nhưng nàng từng xem phim, phụ nữ trên TV sẽ có phản ứng rõ ràng sau khi mang thai. Phổ biến nhất là buồn nôn, đặc biệt khi nhìn thấy đồ ăn nhiều dầu mỡ thì nôn rất nhiều.

Nhưng nàng không có mấy triệu chứng đó.

Ngoại trừ nàng mập và trí nhớ kém đi, còn lại vẫn giống như trước.

Thái y lệnh cung kính giải thích "Mỗi phụ nữ mang thai đều có những phản ứng khác nhau, buồn nôn chỉ là một trong những phản ứng phổ biến nhất, một số người sẽ thấy buồn ngủ, một số người tính khí thất thường, một số người thay đổi khẩu vị. Ví như một số phụ nữ mang thai ban đầu thích ăn thanh đạm, nhưng sau khi mang thai lại thích ăn nặng mùi …… những triệu chứng này sẽ tùy theo từng người, nương nương sau khi mang thai vẫn duy trì tốt khẩu vị, đây là chuyện tốt, nương nương không cần lo lắng."

Tiêu Hề Hề nghe đến ngẩn người.

Nàng ngơ ngác hỏi "Mập lên và trí nhớ kém có phải là phản ứng bình thường khi mang thai không?"

Thái y lệnh gật đầu "Đúng vậy."

Thái y lệnh thấy Quý phi không hỏi gì nữa, bèn cáo từ rời đi.

Bảo Cầm tiễn họ ra ngoài.

Trên đường đi, nàng nhân cơ hội hỏi Thái y lệnh những chuyện cần chú ý trong việc chăm sóc phụ nữ mang thai, rồi ghi nhớ trong lòng.

Vốn bầu không khí trong cung Vân Tụ đang ngập niềm vui vì Quý phi bình an trở về, bây giờ cộng thêm tin Quý phi mang thai, niềm vui lại càng lớn hơn. Mọi người bước đi nhanh nhẹn, gương mặt tươi cười, nếu không phải quy định trong cung nghiêm ngặt, bọn họ hiện giờ rất muốn ca hát nhảy múa ăn mừng!

Lạc Thanh Hàn thấy Hề Hề đang cúi đầu nhìn bụng mình không khỏi hỏi.

"Nàng đang nghĩ gì vậy?"

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, ngơ ngác hỏi.

“Ta có hơi không dám tin, trong bụng ta thật sự có em bé? Tại sao ta không cảm nhận được gì cả? Chẳng lẽ Thái y lệnh chẩn đoán sai sao?”

Lạc Thanh Hàn bất đắc dĩ nói “Thái y lệnh đã hành nghề mấy chục năm, cả hỉ mạch cũng không thể chẩn đoán được sao? Hơn nữa, nàng đã hơn hai tháng chưa đến kinh nguyệt, nếu không mang thai thì sao lâu như vậy mà nàng vẫn chưa đến kỳ?”

Bảo Cầm bên cạnh vội nói “Chắc chắn nương nương mang thai rồi, Thái y lệnh không thể nào chẩn đoán sai được.”

Thường công công cũng nói “Đúng vậy, Thái y lệnh đã xác định là hỉ mạch, sao có thể sai được? Nương nương nhất định phải tin y thuật của Thái y lệnh.”

Không phải Tiêu Hề Hề không tin y thuật của Thái y lệnh, nàng chỉ cảm thấy chuyện này đến quá đột ngột, nàng không kịp phản ứng.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nàng, Lạc Thanh Hàn vòng tay ôm lấy nàng, giọng nói trầm thấp đầy vui mừng.

“Chúng ta sắp có con rồi.”

Một đứa bé mang trong mình dòng máu của cả hai sẽ sớm ra đời.

Tình cảm của hai người cũng sẽ bền chặt hơn.

Tiêu Hề Hề sờ bụng, lẩm bẩm nói “Sau khi sinh con xong, ta có thể ốm đi không?”

Lạc Thanh Hàn không thể xác định được chuyện này, hắn chỉ có thể cam đoan.

“Nếu nàng muốn ốm, ta sẽ nghĩ mọi cách để giúp nàng giảm

cân, chẳng qua ta thấy nàng mũm mĩm cũng rất dễ thương, có ốm hay không cũng không quan trọng."

Tiêu Hề Hề lại hỏi "Khẩu vị ta tốt như vậy, có phải đứa bé trong bụng ta cũng tham ăn không?"

Hai miệng cùng ăn, khó trách gần đây nàng ăn nhiều hơn trước.

Lạc Thanh Hàn thấp giọng cười "Không sao, ta nuôi được."

Vì đột nhiên biết mình có thai nên Tiêu Hề Hề thẫn thờ cả đêm.

Nàng luôn cảm thấy chuyện này quá không chân thực.

Ban đêm khi ngủ, nàng không còn dám lăn lộn như trước vì sợ đè đứa bé trong bụng.

Nàng nằm thẳng trên giường, không dám cử động.

Lạc Thanh Hàn thấy nàng như vậy, cảm thấy đau lòng.

"Nàng thả lỏng đi, đừng quá căng thẳng."

Chương 1162: Mua bán lỗ vốn

Để chăm sóc Hề Hề và Thái tử trong bụng nàng tốt hơn, Lạc Thanh Hàn đặc biệt chọn ra hai ma ma dưỡng sinh đưa đến cạnh Hề Hề.

Hai ma ma dưỡng sinh này, một người họ La, một người họ Tịch.

La ma ma và Tịch ma ma đều là người già trong cung, từng hầu hạ các phi tần mang thai, có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ mang thai.

Các bà đã sớm nhận được tin, biết Quý phi rất nhanh sẽ được sắc phong làm Hoàng hậu, cho nên sau khi đến cung Vân Tụ, các bà không dám thất lễ, càng không dám ỷ vào lai lịch của mình để khoe mẽ.

Cả hai người đều làm việc chăm chỉ, hy vọng nhân cơ hội này thể hiện khả năng của mình để sau này có thể được giữ lại trong cung Vân Tụ làm việc.

Sáng sớm, Lạc Thanh Hàn lần nữa đề cập chuyện lập hậu trước mặt văn võ bá quan.

Vẫn có người phản đối.

Lý do mà bọn họ phản đối về cơ bản chỉ có một —

Nữ tử ngoại tộc không thể làm Hoàng hậu!

Lạc Thanh Hàn nhìn triều thần phía dưới, lạnh lùng nói.

“Có một chuyện mà các khanh có thể vẫn chưa biết.

Sau khi nội chiến ở Nam Nguyệt kết thúc, Quý phi đã dùng thân phận công chúa Nam Phượng kế thừa vương vị của Nam Nguyệt vương.

Cũng tức là nói, Quý phi hiện giờ là quốc vương Nam Nguyệt.

Đường đường là quốc vương, vượt ngàn dặm xa xôi gả cho trẫm, lẽ nào chỉ xứng làm phi tần của trẫm thôi sao?

Các vị ái khanh thấy có hợp lý không?"

Mọi người có mặt sững sờ.

Bọn họ chỉ biết Quý phi đã về Nam Nguyệt, đoán là vì nội chiến ở Nam Nguyệt, nhưng bọn họ không ngờ Quý phi lại kế thừa vương vị.

Nếu Quý phi vẫn chỉ là công chúa của Nam Nguyệt, sau khi gả đến Đại Thịnh quả thật chỉ có thể làm phi tần. Nhưng bây giờ nàng đã là Nam Nguyệt vương, thân phận của nàng đã khác trước kia, nếu vẫn để nàng làm phi tần, quả thật có hơi sỉ nhục người ta.

Tuy Nam Nguyệt chỉ là một nước nhỏ bé xa xôi, nhưng dù sao vẫn là một nước.

Quốc vương của người ta đích thân gả qua đây, không cho danh phận vợ cả quả thật là không ổn.

Các triều thần đang lầu bầu Quý phi không xứng làm Hoàng hậu đều có hơi ngượng, không dám tùy tiện nói gì nữa.

Cũng có người suy nghĩ rất nhanh, lập tức đứng ra nói.

"Nếu Nam Nguyệt vương muốn gả sang đây làm Hoàng hậu, vậy của hồi môn thì sao?"

Những người khác vừa nghe thấy, tức thì có sức sống trở lại.

Đúng vậy, nếu muốn danh chính ngôn thuận gả qua đây làm Hoàng hậu, thì chắc chắn phải mang theo của hồi môn tới.

Ở Nam Nguyệt có rất nhiều đồ tốt, thứ khác không nói, chỉ nói về hai hồ muối lớn mà vô số người thèm muốn.

Tuy không thể di chuyển hồ muối, nhưng sản lượng của hồ muối có thể di chuyển được. Chỉ cần Nam Nguyệt vương có thể mang tất cả muối sản xuất trong hồ muối đến Đại Thịnh, thế thì Đại Thịnh có thể kiếm được bộn tiền từ việc bán muối.

Lạc Thanh Hàn cười lạnh "Nếu các khanh đã nhắc đến của hồi môn, vậy tiện thể bàn về sính lễ luôn đi, chúng ta là một nước lớn, sính lễ đưa ra cũng không thể ít hơn của hồi môn của một nước nhỏ phải không?"

Lời này giống như gáo nước lạnh, tức thì dập tắt phấn khích của mọi người.

Bọn họ chỉ lo nghĩ chiếm lợi của người ta, lại quên mất phía bên mình cũng cần đưa sính lễ.

Đưa qua đổi lại như vậy, Đại Thịnh chẳng những không chiếm được lợi, cuối cùng còn có khả năng bỏ ra một khoản tiền lớn.

Ai lại muốn mua bán lỗ vốn chứ?

Các triều thần đề xuất của hồi môn lặng lẽ lui về chỗ.

Những người khác cũng hậm hực ngậm miệng.

Triều đường rơi vào sự im lặng ngắn ngủi.

Các triều thần xem như đã nhìn ra Hoàng đế thiên vị Quý phi, chỉ cần Hoàng đế còn ở đây, bọn họ không thể moi được bất kỳ lợi ích nào từ Quý phi.

Sau khi buổi thượng triều kết thúc, các đại thần Nội các theo Hoàng đế đến ngự thư phòng.

Lạc Thanh Hàn ngồi phía trên, tư thế thẳng tắp như tùng xanh, ánh mắt sâu thẳm nhìn năm đại thần Nội các trước mặt, lạnh giọng nói.

“Các khanh có gì muốn nói thì nói đi, ở đây không có người ngoài, các ái khanh có thể thoải mái nói chuyện.”

Năm đại thần Nội các lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, Phùng các lão là người lớn tuổi nhất đứng ra đại diện, chậm rãi nói.

“Bệ hạ yêu thương Quý phi, đây là chuyện riêng của bệ hạ, người ngoài như vi thần không tiện nói gì.

Nhưng, lập hậu không phải trò trẻ con, Hoàng hậu không chỉ liên quan đến thể diện của Đại Thịnh, còn liên quan đến bình yên của cả hậu cung, thậm chí còn ảnh hưởng đến việc lựa chọn người kế thừa hoàng vị.

Tuy Quý phi bây giờ đã là Nam Nguyệt vương, nhưng nàng cũng không thể thay đổi thân phận nữ tử ngoại tộc.

Bệ hạ, người xưa vẫn nói, không phải tộc ta, ắt sẽ khác lòng, mong bệ hạ suy nghĩ lại!”

Lạc Thanh Hàn “Ý của khanh là, Quý phi sẽ phản bội trẫm, phản bội Đại Thịnh?”

Phùng các lão nói “Bệ hạ và Quý phi có tình cảm sâu đậm, Quý phi tất nhiên sẽ không phản bội ngài, nhưng với mức độ sủng ái của bệ hạ dành cho Quý phi, sau này đợi Quý phi sinh hạ hoàng tử cho ngài, ngài rất có khả năng sẽ lập hoàng tử đó làm Thái tử, nhưng trong người hoàng tử đó không chỉ mang dòng máu của Đại Thịnh, mà còn có một nửa dòng máu của Nam Nguyệt, ngài thấy để hoàng tử mang dòng máu ngoại tộc kế thừa hoàng vị có phù hợp không?”

Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng hiểu ý của ông.

Vị Phùng các lão này không quan tâm ai sẽ trở thành Hoàng hậu, ông chỉ quan tâm con trai của ai sẽ là Hoàng đế tiếp theo.

Đúng là cáo già, nghĩ cũng xa thật.

Lạc Thanh Hàn "Nếu nói đến chuyện hoàng tử, trẫm vừa hay có một tin tốt muốn nói với các khanh, Quý phi đang mang thai."

Năm đại thần Nội các ngạc nhiên, sau đó vui mừng khôn xiết.

Tất cả đều chắp tay cúi đầu, đồng loạt chúc mừng Hoàng đế.

"Chúc mừng bệ hạ!"

Hoàng đế năm nay đã hai mươi ba, đừng nói con trai, cả một người con gái cũng không có, đúng là chuyện lạ.

Tuy mọi người ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng đều âm thầm suy đoán, băn khoăn không biết Hoàng đế có phải có vấn đề gì trong khả năng sinh dục không?

Nếu Hoàng đế thật sự không thể sinh con thì ai sẽ kế thừa hoàng vị?

Đây là vấn đề quan trọng liên quan đến giang sơn Đại Thịnh.

Vốn bọn họ còn đang lo, sợ không có ai kế thừa hoàng vị, nhưng giờ đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Quý phi có thể mang thai, điều đó có nghĩa Hoàng đế không có vấn đề gì trong khả năng sinh dục.

Nhưng đồng thời, bọn họ cũng hơi lo lắng, lỡ như Quý phi sinh ra một tiểu hoàng tử, Hoàng đế phút chốc ấm đầu muốn phong con trai của Quý phi làm Thái tử thì sao? Trữ quân Đại Thịnh sao có thể mang dòng máu ngoại tộc?

Lạc Thanh Hàn biết rõ bọn họ đang nghĩ gì, cười lạnh nói.

“Các khanh ở đây lo trước tính sau, sợ con của Quý phi chiếm ngôi vị trữ quân.

Lại không biết người Nam Nguyệt đã thỏa thuận với Quý phi, sau này khi con của Quý phi ra đời, dù là trai hay gái đều có thể kế thừa vương vị của Nam Nguyệt vương.

Nếu người Nam Nguyệt biết chúng ta không muốn con trai của Quý phi làm trữ quân, e là bọn họ mừng còn không kịp.

Người Nam Nguyệt đã chuẩn bị tiếp nhận hoàng tử công chúa rồi.

Một khi phía Nam Nguyệt biết Quý phi hạ sinh một đứa con, nhất định sẽ phái sứ đoàn đến Thịnh Kinh đón người ngay lập tức.”

Năm đại thần Nội các sững người.

Phùng các lão lạc giọng nói “Người Nam Nguyệt sao có thể như vậy? Đó là hoàng tử công chúa của Đại Thịnh chúng ta, tại sao lại phải giao cho Nam Nguyệt?”

Bọn họ không muốn con trai của Quý phi làm trữ quân là một chuyện, nhưng người khác muốn cướp con của Quý phi lại là chuyện khác.

Chương 1163: Phản đối

Môi Lạc Thanh Hàn cong lên một vòng cung giễu cợt.

Hắn lạnh lùng nói.

“Các ngươi sợ Hoàng đế tương lai của Đại Thịnh mang dòng máu ngoại tộc, nhưng Nam Nguyệt người ta lại không sợ.

Phía Nam Nguyệt hoàn toàn không quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này, chỉ cần là con do Quý phi sinh ra, bất kể cha ruột của đứa bé là ai, bất kể trai hay gái, bọn họ đều sẵn lòng chấp nhận.

Tuy Quý phi gả cho trẫm, nhưng nàng vẫn là Nam Nguyệt vương, những đứa con do nàng sinh ra đều có quyền kế thừa vương vị.

Dù trẫm có là Hoàng đế Đại Thịnh, cũng không thể ngăn nàng để con mình trở về Nam Nguyệt kế thừa vương vị.”

Các đại thần tức thì lo lắng.

Giống như đi mua đồ vậy.

Bọn họ nhìn thấy một món trang sức đắt tiền trên kệ, nhưng vì nhiều nguyên nhân lại do dự không mua. Sau đó, đột nhiên có người chen ngang, không hề trả giá đã trực tiếp mua món trang sức đó.

Ai có thể chịu được chứ?

Bắt buộc phải mua!

Phùng các lão gấp gáp nói "Bệ hạ, hoàng tử công chúa của Đại Thịnh chúng ta sao có thể giao cho nước khác? Chuyện này tuyệt đối không được!"

Bốn đại thần Nội các khác cũng đồng tình.

"Xin bệ hạ nhất định phải ngăn Quý phi đưa con đến Nam Nguyệt!"

Lạc Thanh Hàn ngửa người ra sau, bình tĩnh nhìn bọn họ "Trẫm cũng muốn giữ con lại, nhưng các khanh phải cho trẫm một lý do chính đáng."

Các đại thần biết Hoàng đế đang ép bọn họ phải đưa ra lựa chọn.

Trong lòng bọn họ than khổ, nhưng ngoài mặt chỉ có thể nhượng bộ.

Phùng các lão "Nếu bệ hạ đã quyết định sắc phong Quý phi làm Hoàng hậu, cho nên con do Hoàng hậu sinh ra sẽ là đích tử. Dù là đích trưởng công chúa hay là đích trưởng hoàng tử, thân phận đều không bình thường, không thể giao cho người khác."

Lạc Thanh Hàn "Tổ chế Đại Thịnh trước nay luôn lập đích lập trưởng, nếu Quý phi sinh ra đích trưởng hoàng tử, trẫm sẽ lập nó làm trữ quân, đến lúc đó các khanh chắc sẽ không phản đối chứ?"

Các đại thần Nội các nào dám phản đối?

Nếu phản đối, đừng nói là trữ quân, cả đích trưởng hoàng tử cũng sẽ bị người ta cướp đi.

"Bệ hạ anh minh sáng suốt, dù quyết định thế nào cũng đúng đắn, chúng thần không có ý kiến gì."

Lạc Thanh Hàn cuối cùng cũng hài lòng.

Năm đại thần Nội các bước ra khỏi ngự thư phòng.

Bọn họ đứng ở cửa nhìn nhau rồi cùng cười khổ.

Nếu là lúc Hoàng đế mới đăng cơ, năm người bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng thuận theo ý muốn của Hoàng đế.

Nhưng bây giờ Hoàng đế nắm giữ đại quyền, đã hoàn toàn ngồi vững ngôi vị.

Một khi chọc hắn tức giận, hắn có thể lật bàn đàm phán trước mặt bất cứ lúc nào, đến lúc đó, mọi người sẽ không được yên ổn.

Những người dám đối đầu với Hoàng đế vào lúc này, hoặc là ngu thật, hoặc là cứng đầu không sợ chết.

Rõ ràng các đại thần Nội các không như vậy.

Sở dĩ bọn họ thỏa hiệp, vì một mặt bọn họ thật sự không muốn hoàng tử công chúa Đại Thịnh bị người khác cướp đi, mặt khác bọn họ bị uy lực của Hoàng đế đàn áp.

Bọn họ không dám chống lại Hoàng đế, chỉ có thể làm theo ý của Hoàng đế.

Phùng các lão lắc đầu "Dù sao ta cũng già rồi, qua vài năm nữa ta cũng nên về quê dưỡng già rồi, triều đình sau này sẽ là thiên hạ của những người trẻ tuổi!"

Nói xong, ông chắp hai tay sau lưng bước xuống bậc thang.

Tiểu thái giám lanh lợi bên cạnh lập tức chạy tới dìu cánh tay Phùng các lão.

"Các lão, ngài đi chậm thôi."

Bốn đại thần Nội các còn lại cũng thở dài.

Phùng các lão có thể về quê dưỡng già, nhưng bọn họ không

thể.

Vừa nghĩ đến tính khí ngày càng khó đoán của Hoàng đế, bốn người cảm thấy rất áp lực, xem ra sau này bọn họ phải kiềm chế hơn, dù thế nào cũng phải sống sót cho đến khi nghỉ hưu mới được.

Năm đại thần Nội các đứng đầu bá quan văn võ.

Nếu các đại thần Nội các đã thỏa hiệp, những người khác chỉ đành chấp nhận thực tế.

Nhưng phía tông thân vẫn còn ý kiến.

Bọn họ biết nhiều hơn triều thần, thế nên có nhiều điều lo lắng hơn.

Tạm không nói đến xuất thân của Quý phi, cứ nói đến chuyện nàng từng có khả năng phạm tội giết vua, sao nàng còn có thể làm Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ?

Nhưng các tông thân không dám phản đối công khai.

Suy cho cùng, bọn họ đã tận mắt chứng kiến Hoàng đế giế t chết Lâm Nam vương.

Một phiên vương tay nắm binh quyền, Hoàng đế nói giết là giết, càng đừng nói đến tông thân dựa vào ân điển của tổ tiên sống qua ngày, nếu Hoàng đế thật sự muốn giết bọn họ, chẳng phải là chuyện rất dễ dàng sao?

Không ai muốn làm người dẫn đầu, cuối cùng bọn họ quyết định chọn Anh vương.

Trong mắt bọn họ, Anh vương là đại ca ruột của Hoàng đế, tuy trước kia hai người xảy ra nhiều bất hòa, nhưng mấy năm qua mối quan hệ của hai người đã dịu bớt, có vẻ như y được Hoàng đế xem trọng hơn những thân vương khác.

Điều quan trọng là, Anh vương là con ruột của Thịnh Vĩnh Đế,

y chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn hung thủ giết hại cha mình ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu.

Để y đi thuyết phục Hoàng đế đổi ý là lựa chọn thích hợp nhất.

Vì vậy, sáng sớm hôm nay, các tông thân đã cử ba người lớn tuổi nhất, có vai vế lớn nhất đến phủ Anh vương.

Lạc Dạ Thần vừa ăn sáng xong, đang định dẫn Tiểu Ngố Ngố ra đường dạo phố, thì được báo có khách đến.

Hết cách, y chỉ đành thả đứa con trắng trẻo mũm mĩm của mình xuống rồi đến tiền viện.

Ba người cũng không muốn nói quá rõ, dù sao chuyện này có liên quan đến hai vị Hoàng đế, bọn họ dùng giọng điệu ra vẻ của trưởng bối nói vòng vo, đưa ra nhiều gợi ý tinh tế khác nhau, hi vọng Anh vương sẽ hiểu ý của bọn họ.

Lạc Dạ Thần kiên nhẫn nghe bọn họ nói một lúc lâu, nhưng y không hiểu một từ nào.

Cuối cùng, kiên nhẫn của y cạn kiệt, cau mày nói.

“Các ngươi muốn nói gì thì nói thẳng, bổn vương ghét nhất là người nói úp úp mở mở.”

Sắc mặt ba người cứng đờ, thầm nghĩ Anh vương đúng là ngu ngốc, ám chỉ rõ ràng như vậy mà cũng không hiểu được.

Nhưng dù có ghét đến đâu, bọn họ cũng không dám lộ ra ngoài, chỉ có thể cắn răng tiếp tục ám chỉ.

Lạc Dạ Thần cảm thấy ba ông già này cố tình đến trêu chọc mình.

Y không muốn lãng phí thời gian với ba người này nên lập tức đứng dậy.

“Bổn vương còn có việc phải làm, các ngươi cứ tự nhiên.”

Nói xong y định rời đi.

Ba người lập tức trở nên lo lắng.

Bọn họ vội gọi Anh vương lại.

Lần này bọn họ không dám giấu nữa, trực tiếp nói hết những gì mình biết.

Ban đầu Lạc Dạ Thần thờ ơ ngồi nghe, nhưng khi nghe đến đoạn có liên quan tới Tiêu trắc phi, y không khỏi ngồi thẳng dậy.

Cuối cùng y biết được Quý phi rất có khả năng là Tiêu trắc phi, vẻ mặt của y trở nên vô cùng phức tạp.

Y sớm đã có suy đoán về chuyện này, nhưng đó chỉ là suy đoán, không thể xem là thật.

Không ngờ lúc này lại có người nói y biết, suy đoán của y rất có thể là thật.

Ba người nhìn chằm chằm Anh vương, nhỏ giọng nói.

“Khi đó Tiêu trắc phi mất tích không rõ nguyên nhân, chúng ta nghi ngờ nàng có liên quan gì đó đến cái chết của Tiên hoàng, cả Thái hoàng thái hậu cũng nghi ngờ, nhưng bệ hạ lại đè chuyện này xuống.

Bệ hạ chẳng những không có ý định tra rõ chân tướng cái chết của Tiên hoàng, thậm chí còn muốn Quý phi trở thành Hoàng hậu, chuyện này tuyệt đối không được!

Mong vương gia ra mặt thuyết phục bệ hạ đổi ý, đừng để bệ hạ bị Quý phi mê hoặc tâm trí.”

Chương 1164: Nghịch ngợm

Bộ Sanh Yên đang dạy Tiểu Ngố Ngố không được tùy tiện đánh người.

Đứa trẻ này đã một tuổi rưỡi, ngày thường được cha cưng chiều, mới tí tuổi đầu đã lộ bản chất nghịch ngợm.

Chỉ vì Lạc Dạ Thần bận việc, không thể dẫn nó ra ngoài chơi, nó liền nổi giận, cào cổ nhũ mẫu bị thương.

Sức lực của trẻ con có hạn, móng tay được cắt tỉa sạch sẽ nên không làm xước da, chỉ để lại hai vết đỏ.

Nhưng Bộ Sanh Yên cảm thấy chuyện này không thể dung túng, nhất định phải dạy dỗ đàng hoàng.

Nàng nghiêm mặt, cau mày nhìn con trai trước mặt, nghiêm giọng nói.

“Ngày thường nhũ mẫu không tốt với con sao? Nhũ mẫu vất vả chăm sóc con mỗi ngày, con lại đi đánh nhũ mẫu, con không cảm thấy mình làm như vậy là quá đáng sao?”

Thân hình Tiểu Ngố Ngố đầy đặn, khuôn mặt mũm mĩm, mặc một bộ quần áo được may tinh xảo, tóc buộc thành hai búi nhỏ, làm cậu bé trông giống búp bê năm mới.

Cậu bé quen được cưng chiều, đâu nghe lọt tai lời trách mắng?

Lúc này cậu bé cố ý bĩu môi, ngẩng cao đầu, bày ra bộ dạng một đứa trẻ kiêu ngạo không chịu nghe lời.

Nhũ mẫu bên cạnh nhỏ giọng khuyên “Vương phi nương

nương đừng tức giận, vừa nãy là do nô tỳ không cẩn thận nên mới bị tiểu lang quân cào trúng, là lỗi của nô tỳ, sau này nô tỳ nhất định sẽ cẩn thận, người bỏ qua chuyện này đi, đừng làm tiểu lang quân sợ."

Bộ Sanh Yên mặt không biểu cảm nhìn nàng "Đây là con trai của ta, ta dạy dỗ con trai mình, không cần người khác chỉ bảo."

Sắc mặt nhũ mẫu tái nhợt, vội quỳ xuống xin tha.

"Nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên nhiều lời."

Bộ Sanh Yên lạnh lùng buông hai chữ "Ra ngoài."

Nhũ mẫu không dám nói nữa, hoảng sợ lui ra ngoài.

Trẻ con rất nhạy cảm nhất, lúc này Tiểu Ngố Ngố nhận ra mẹ thật sự không vui, cơ thể bất giác đứng thẳng lên, cái đầu nhỏ hơi cúi xuống.

Bộ Sanh Yên ngồi xổm xuống, ngang tầm mắt với Tiểu Ngố Ngố.

Nàng nghiêm túc hỏi "Sao con không nói? Nếu con thấy mẹ nói sai thì có thể nói với mẹ, chỉ cần con nói có lý, mẹ sẽ nghe con."

Tiểu Ngố Ngố mím môi, cực kỳ bất mãn nói.

"Là phụ vương nói dối, không dẫn con đi chơi, phụ vương xấu, hừ!"

Cậu bé đã học nói, cũng biết cách diễn đạt suy nghĩ bằng ngôn từ, nhưng mức độ diễn đạt vẫn cần phải cải thiện.

Bộ Sanh Yên biết Lạc Dạ Thần đã hứa với con trai ra ngoài chơi, khi nghe con trai chịu giải thích, sắc mặt nàng dịu lại, nhưng giọng vẫn nghiêm túc.

“Cho dù trong lòng con có chuyện không vui, con có thể nói mẹ biết, sao lại đi trút giận lên người khác? Con làm như vậy là không đúng! Đứa trẻ hay đánh người khác là đứa trẻ hư, mẹ không thích trẻ hư.”

Tiểu Ngố Ngố vừa nghe mẹ nói không thích mình, tức thì thấy lo lắng.

Cậu bé lao vào vòng tay mẹ, ôm chặt cổ mẹ, hét rất to.

“Mẹ không được không thích con, mẹ nhất định phải thích con, nhất định phải thích con!”

Vì dùng sức hét lên nên mặt cậu bé đỏ bừng.

Bộ Sanh Yên kiềm nén xúc động muốn ôm cậu bé, giữ vẻ mặt nghiêm túc, tiếp tục dạy dỗ.

“Vậy sau này con còn tùy tiện đánh người không?”

Tiểu Ngố Ngố đang vặn vẹo trong vòng tay mẹ, thân hình mũm mĩm của cậu bé gần như bị cậu bé vặn thành bánh quai chèo, nhưng mẹ lại không chịu ôm cậu bé.

Cậu bé càng lo lắng hơn, sợ mẹ không thích mình thật, nên chỉ đành bất đắc dĩ r3n rỉ.

“Con không đánh nữa, mẹ phải thích con.”

Lúc này Bộ Sanh Yên mới cười, giơ tay ôm lại cậu bé, cúi đầu hôn lên đ ỉnh tóc cậu bé, nhẹ nhàng vỗ về “Con ngoan, sao mẹ có thể không thích con được? Mẹ thích con nhất.”

Tiểu Ngố Ngố tức thì nín khóc mỉm cười, cả người nằm cong vẹo trong vòng tay mẹ, giống như cục bột nếp trắng mịn.

Lạc Dạ Thần vừa bước vào, liền nhìn thấy cảnh hai mẹ con ôm nhau.

Y chợt tức giận.

Vương phi và con trai ôm nhau, thế mà lại không có y!

Lạc Dạ Thần tức giận lao tới, ôm cả hai mẹ con vào lòng.

Y cũng muốn ôm ôm!

Bộ Sanh Yên cảm thấy khó hiểu.

Nàng dùng sức đẩy Lạc Dạ Thần ra, cau mày hỏi.

“Chàng làm gì vậy?”

Tiểu Ngố Ngố cũng học theo mẹ, khuôn mặt mũm mĩm nhăn nhó hỏi.

“Cha làm gì vậy?”

Lạc Dạ Thần tự tin trả lời “Ta còn có thể làm gì nữa? Không phải ôm hai mẹ con sao? Lẽ nào ta ôm không được sao?!”

Bộ Sanh Yên lười để tranh luận với y.

Nàng bế Tiểu Ngố Ngố lên, nhét cậu bé vào lòng Lạc Dạ Thần.

“Chàng đã hứa đưa con đi chơi, không được nuốt lời, mau đưa đi đi.”

Lạc Dạ Thần ôm con trai trắng trẻo lên, hôn hai bên má cậu bé.

Tiểu Ngố Ngố lập tức dang đôi tay mũm mĩm của mình ôm cổ cha, cúi người về phía trước hôn thật mạnh vào mặt cha.

Nụ hôn để lại trên mặt Lạc Dạ Thần những vệt nước dãi.

Lạc Dạ Thần không hề ghét bỏ mà còn rất vui vẻ, cười toe toét như tên ngốc.

Chơi với con trai đủ rồi, y mới nhớ ra chuyện quan trọng, vội nói với Bộ Sanh Yên.

“Ta có chuyện muốn nói, liên quan đến Quý phi.”

Trong lòng Bộ Sanh Yên hơi giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi “Quý phi làm sao?”

Chuyện này không chỉ liên quan đến Quý phi mà còn liên quan đến cái chết của Tiên hoàng, không nên nói trước mặt trẻ con, vì vậy Lạc Dạ Thần sai người gọi nhũ mẫu tới.

Lúc nhũ mẫu tới, nàng đã thay quần áo cổ cao, vết đỏ trên cổ đã bị cổ áo che đi, hoàn toàn không nhìn thấy được.

Khóe mắt nàng hơi đỏ, như thể vừa mới khóc, vừa bước vào cửa liền quỳ xuống hành lễ.

“Nô tỳ bái kiến vương gia, vương phi.”

Vốn Lạc Dạ Thần không nhận thấy nhũ mẫu có gì khác thường, cho đến khi Tiểu Ngố Ngố hỏi tại sao mắt nàng lại đỏ. Lúc này Lạc Dạ Thần mới nhận ra mắt của nhũ mẫu ướt át đỏ ửng, hình như vừa mới khóc.

Nhũ mẫu vội cúi đầu “Cảm ơn tiểu lang quân quan tâm, nô tỳ bị bụi bay vào mắt thôi, không sao.”

Lạc Dạ Thần không nói thêm gì nữa, để nhũ mẫu bế Tiểu Ngố Ngố ra ngoài.

Tiểu Ngố Ngố túm tay áo cha mình hét lên.

“Cha, ra ngoài chơi, con muốn ra ngoài chơi!”

Lạc Dạ Thần cười nói “Trước đây bảo con đọc sách, sao không thấy con tích cực như vậy?”

Bộ Sanh Yên trầm giọng nói “Đây chẳng phải di truyền từ chàng sao?”

Lạc Dạ Thần không xấu hổ, còn tự hào cười hì hì nói "Quả nhiên là con ruột của ta, cũng không thích đọc sách như ta."

Y xoa đầu Tiểu Ngố Ngố, cười dỗ dành.

"Con ra ngoài chơi trước đi, cha muốn nói chuyện với mẹ một lát, lát nữa cha sẽ dẫn con ra ngoài chơi."

Sau khi nhận được lời hứa của cha, Tiểu Ngố Ngố buông tay áo cha ra, để nhũ mẫu bế lên.

Sau khi tiếng bước chân xa dần, Lạc Dạ Thần lên tiếng.

"Nhũ mẫu của Tiểu Ngố Ngố có phải có chuyện gì không?"

Y là đầu gỗ, không thích nghĩ ngợi nhiều chuyện, nhưng không có nghĩa là y không hiểu gì.

Bộ dạng vừa nãy của nhũ mẫu rõ ràng là gặp chuyện gì đó.

Y không quan tâm nhũ mẫu đó sẽ ra sao, nhưng nhũ mẫu đó mỗi ngày đều ở cạnh Tiểu Ngố Ngố, y càng phải chú ý đến nhũ mẫu này.

Chương 1165: Đúng là sai lầm

Lúc Bộ Sanh Yên mới sinh Tiểu Ngố Ngố, Lạc Dạ Thần đã chuẩn bị cho Tiểu Ngố Ngố bốn nhũ mẫu.

Sau khi Tiểu Ngố Ngố lớn lên, không cần uống sữa nữa, Bộ Sanh Yên lần lượt cho ba nhũ mẫu thôi việc, chỉ để lại nhũ mẫu cuối cùng.

Lý do Bộ Sanh Yên giữ nhũ mẫu này không phải vì năng lực của nàng, mà chỉ vì tướng công của nàng là một quân nhân.

Bộ gia trung liệt, các thúc bá huynh trưởng đều tử trận sa trường, cả phụ thân nàng cũng bị thương nặng, tàn tật suốt đời, thế nên nàng luôn thấy thân thiết với các võ tướng.

Tướng công của nhũ mẫu hiện đang tòng quân, không thể chăm sóc gia đình, nhũ mẫu còn có hai đứa con, cuộc sống rất khó khăn.

Bộ Sanh Yên nảy sinh đồng cảm, muốn giữ nhũ mẫu ở lại vương phủ, để nàng tiếp tục chăm sóc Tiểu Ngố Ngố. Nếu làm tốt, sau này nàng có thể cho phép nàng dẫn theo hai đứa con của mình đến vương phủ, làm thư đồng cho Tiểu Ngố Ngố.

Tuy nhiên, xét theo biểu hiện hiện tại, nhũ mẫu này làm Bộ Sanh Yên rất thất vọng.

Vừa rồi nàng dạy Tiểu Ngố Ngố không được tùy tiện đánh người, nhưng nhũ mẫu lại đứng ra cầu xin cho Tiểu Ngố Ngố.

Trẻ nhỏ không biết gì, hành động của nhũ mẫu có thể dễ dàng để lại trong đầu đứa trẻ ấn tượng rằng nhũ mẫu thương nó hơn cả mẹ ruột của nó.

Nếu tình trạng này tiếp diễn không chỉ khiến Bộ Sanh Yên khó dạy con trai, còn vô tình khiến khoảng cách giữa hai mẹ con trở nên xa lạ.

Đây là điều Bộ Sanh Yên không thể chấp nhận.

Nàng không giấu gì, nói lại chuyện Tiểu Ngố Ngố cào nhũ mẫu bị thương.

Lạc Dạ Thần không quan tâm lắm.

"Chỉ là một nhũ mẫu, bị cào một chút thì có sao đâu? Nàng đừng có làm ầm lên."

Bộ Sanh Yên cau mày nói "Ta không quan tâm nhũ mẫu đó ra sao, ta chỉ cảm thấy tính cách của Tiểu Ngố Ngố không tốt, nó quá ngang ngược rồi."

Nếu Tiểu Ngố Ngố là con gái, ngang ngược một chút cũng không sao, nhưng nó là con trai, đúng lúc lại sinh ra trong hoàng tộc, thân phận như vậy đã định sẵn nó chỉ có thể khiêm tốn làm người.

Đây cũng là lý do chính khiến Bộ Sanh Yên phải nghiêm khắc với Tiểu Ngố Ngố.

Nàng không mong đợi con trai mình sau này sẽ xuất sắc ra sao, nàng chỉ mong con trai mình lớn lên bình an khỏe mạnh.

Bộ Sanh Yên "Ta muốn đuổi nhũ mẫu đó đi, Tiểu Ngố Ngố không thể ở bên cạnh người để mặc nó muốn làm gì thì làm."

Đây chỉ là chuyện nhỏ.

Lúc hai người mới thành thân đã thỏa thuận ba điều, chuyện nhỏ trong nhà đều do vương phi quyết định.

Vì thế Lạc Dạ Thần không hề do dự gật đầu "Được, cứ làm theo nàng nói."

Bộ Sanh Yên thả lỏng vẻ mặt.

Dù người đàn ông này đầu gỗ, trông rất ngốc nhưng chưa từng kéo chân nàng.

Điểm này cũng đủ làm nàng hài lòng.

Lạc Dạ Thần kéo nàng vào phòng ngồi xuống, thần bí nói.

“Nàng biết không, vừa nãy có người kể cho ta nghe một bí mật động trời!”

Bộ Sanh Yên biết y đang cố ý khoe khoang nên cũng thuận theo hỏi “Bí mật gì?”

Lạc Dạ Thần hạ giọng rất thấp “Nàng còn nhớ Tiêu trắc phi chứ?”

Bộ Sanh Yên vừa nghe thấy ba chữ Tiêu trắc phi, trong lòng lập tức có suy đoán.

Nhưng nàng không hỏi thêm, chỉ im lặng vểnh tai lên nghe.

Thấy nàng gật đầu, Lạc Dạ Thần tiếp tục.

“Chúng ta đều nghĩ Tiêu trắc phi đã chết, nhưng không phải vậy, Tiêu trắc phi vốn không có chết, cô ta đổi thân phận trở về, nàng chắc chắn không biết thân phận hiện giờ của cô ta là gì?”

Nói xong, y cố ý không nói nữa, dùng bộ dạng đắc ý kiểu “nàng cầu xin ta, ta mới nói cho nàng biết” nhìn Bộ Sanh Yên.

Bộ Sanh Yên cong đôi môi đỏ mọng “Cô ấy hiện giờ là Quý phi nương nương.”

Lạc Dạ Thần “……”

Lạc Dạ Thần chợt nhảy dựng lên, khó tin nhìn nàng.

“Sao … sao nàng biết?!”

Bộ Sanh Yên “Không phải trước đó chàng nói, chàng có chuyện muốn nói với ta, có liên quan đến Quý phi sao? Kết hợp hai cái lại, đáp án chẳng phải rõ ràng rồi sao?”

Lạc Dạ Thần bị sốc trước chỉ số thông minh của vương phi nhà mình.

Y hậm hực ngồi xuống.

Vốn y muốn nhìn thấy dáng vẻ kinh hoàng không dám tin của vương phi, nào ngờ cuối cùng người kinh hoàng lại là chính mình.

Đúng là sai lầm!

Y hít một hơi thật sâu, đè nén thất vọng trong lòng rồi nói tiếp.

“Những người đó nói Tiêu trắc phi có thể là hung thủ thật sự giết hại phụ hoàng, bọn họ muốn ta thuyết phục Hoàng đế không lập cô ta làm Hoàng hậu.”

Bộ Sanh Yên “Chàng tin lời bọn họ nói?”

Lạc Dạ Thần “Thật ra ta cũng không tin, nhưng bọn họ nói như thật, cả hoàng tổ mẫu đã qua đời cũng bị bọn họ đem ra nói, ta cảm thấy những gì bọn họ nói có lẽ là thật.”

Bộ Sanh Yên “Vậy tiếp theo chàng muốn làm gì?”

Lạc Dạ Thần cũng vì không biết làm sao, nên mới tìm vương phi bàn bạc.

Y dùng ánh mắt cầu cứu nhìn vương phi thông minh tuyệt đỉnh nhà mình.

Bộ Sanh Yên “Nếu Tiêu trắc phi giết hại Tiên hoàng thật, chàng có muốn giết cô ấy để trả thù cho Tiên hoàng không?”

Câu hỏi này khiến Lạc Dạ Thần sững người.

Miệng y mở ra rồi khép lại như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không thốt ra được chữ nào.

Bộ Sanh Yên thấy vậy, cũng không làm khó y nữa, bình tĩnh nói.

“Chàng do dự, tức là chàng không muốn giết Tiêu trắc phi.”

Lạc Dạ Thần không phủ nhận.

Tuy y cảm thấy Tiêu trắc phi rất đáng ghét, nhưng y không muốn giết cô ta.

Bộ Sanh Yên “Chàng có nhớ chuyện xảy ra trước khi Tiên hoàng qua đời không? Lúc đó chúng ta bị gài bẫy, Tiên hoàng nghi ngờ chúng ta dùng thuật Yểm Thắng mưu hại ông ấy, cho nên ông ấy đã ra lệnh giam chúng ta ở Đại Lý Tự.”

Lạc Dạ Thần vẫn còn nhớ chuyện đó.

Khi đó, y trơ mắt nhìn những người đó đào vật Yểm Thắng từ trong vương phủ, dù y có giải thích thế nào, cũng không ai tin y.

Y và vương phi bị bắt, cả vương phủ bị phong tỏa điều tra.

Bọn họ bị giam trong Đại Lý Tự, kêu trời không nghe, gọi đất không thấu.

Lạc Dạ Thần muốn gặp phụ hoàng, giải thích rõ ràng trước mặt ông.

Nhưng phụ hoàng còn không muốn gặp y.

Bộ Sanh Yên “Nói một câu đại nghịch bất đạo, nếu Tiên hoàng không chết, có lẽ người chết sẽ là chúng ta.”

Lạc Dạ Thần sửng sốt.

Y theo bản năng muốn phản bác, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Tuy lời Bộ Sanh Yên nói rất khó nghe, nhưng sự thật là thế, năm đó bọn họ bị cuốn vào vụ án thuật Yểm Thắng, một khi định tội danh, cả phủ Anh vương sẽ chìm trong biển máu.

May là Thịnh Vĩnh Đế đột ngột qua đời.

Ông vừa chết, Thái tử trở về thừa kế hoàng vị.

Tân đế tra rõ vụ án thuật Yểm Thắng, vợ chồng Anh vương mới được vô tội thả ra.

Lạc Dạ Thần nói "Vậy … vậy Tiêu trắc phi chẳng phải là ân nhân của chúng ta sao?"

Bộ Sanh Yên không trả lời mà hỏi lại "Chàng nghĩ sao?"

Ân oán tình thù trong chuyện này quá phức tạp, đầu gỗ Lạc Dạ Thần suy nghĩ rất lâu, nhưng càng nghĩ càng đau đầu.

Bộ Sanh Yên "Chàng không cần vướng mắc như vậy, có lẽ những người kia nói đều là giả, có lẽ Tiêu trắc phi không liên quan gì tới cái chết của Tiên hoàng."

Lạc Dạ Thần "Nếu thật sự không liên quan, cô ta sẽ không giấu giếm thân phận quay về bên cạnh Hoàng thượng."

Bộ Sanh Yên kiên định nhìn y.

"Nếu chàng đã có nghi ngờ, chi bằng trực tiếp đến gặp Hoàng thượng hỏi rõ ràng."

Lạc Dạ Thần ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nàng "Hoàng thượng không tức giận chứ?"

Bộ Sanh Yên "Chàng là đại ca của ngài ấy, hỏi ngài ấy mấy

câu thì có gì sai? Ngài ấy có gì mà phải tức giận?”

Lạc Dạ Thần nghĩ cũng thấy đúng, lập tức đứng dậy.

“Được, ta vào cung gặp Hoàng thượng.”

Chương 1166: Con cờ

Tiểu Ngố Ngố đang chơi trong sân với nhũ mẫu, khi cậu bé nhìn thấy cha bước ra, lập tức giơ hai cánh tay nhỏ nhắn mũm mĩm ra gọi cha ơi.

Cậu bé muốn cha dẫn mình ra ngoài chơi.

Lạc Dạ Thần kiên nhẫn an ủi "Cha có việc phải ra ngoài, ngày mai dẫn con đi chơi có được không?"

Vừa nghe thấy hôm nay không thể ra ngoài chơi, Tiểu Ngố Ngố tức thì nôn nóng.

"Nói dối! Cha nói dối!"

Cậu bé vừa hét vừa khóc, khóc tan nát cõi lòng.

Dù người khác có dỗ thế nào cũng vô ích.

Lạc Dạ Thần quay lại nhìn Bộ Sanh Yên nhờ giúp đỡ.

Tuy nhiên, Bộ Sanh Yên không làm gì.

Nàng bình tĩnh nói "Chuyện chàng hứa với con thì phải làm được, không thể vì chàng là người lớn mà nuốt lời."

Không còn cách nào khác, Lạc Dạ Thần chỉ đành bế Tiểu Ngố Ngố lên.

"Được, cha sẽ dẫn con ra ngoài chơi!"

Tiểu Ngố Ngố lập tức bật cười.

Lạc Dạ Thần ôm cậu bé đi ra ngoài, vừa đi vừa nói "Cha muốn vào cung gặp Hoàng đế thúc thúc của con, cho nên con phải theo cha vào cung trước, sau đó chúng ta có thể ra phố chơi, được không?"

Đối với Tiểu Ngố Ngố, ra ngoài chơi có nghĩa là ra khỏi nhà và chơi ở bên ngoài.

Vào cung cũng là đi ra ngoài, nên cậu bé không hề do dự gật đầu, tỏ ý có thể.

Hai cha con lên xe ngựa, đi về phía hoàng cung.

Lạc Thanh Hàn vừa phê duyệt xong tấu chương của hôm nay, đang định đến cung Vân Tụ tìm Hề Hề thì được báo Anh vương dẫn theo con trai đến.

Lạc Dạ Thần chắp tay hành lễ "Vi thần bái kiến Hoàng thượng."

Tiểu Ngố Ngố học theo dáng vẻ của cha, chắp hai bàn tay mũm mĩm vào nhau bái hai cái về phía Hoàng đế như muốn chúc mừng năm mới, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cười rạng rỡ.

"Bái kiến hoàng thúc."

Lạc Thanh Hàn cũng sắp làm cha, lúc này tràn ngập tình thương của người cha.

Hắn cúi xuống, bế nhóc mập lên ước lượng, cảm khái nói.

"Tiểu Ngố Ngố lại mập ra rồi, xem xem, khá nặng đấy."

Tiểu Ngố Ngố bĩu môi lầu bầu "Con không mập!"

Lúc cậu bé vừa ra đời đã là một nhóc mập, sau này được cha chiều chuộng hết mức, muốn ăn gì thì ăn, càng ăn càng mập.

Bây giờ cậu bé chỉ hơi bụ bẫm.

Nhưng cậu bé không thích người ta chê mình mập.

Lạc Thanh Hàn cười "Mập còn không cho người ta nói, tính cách này rất giống cha con."

Lạc Dạ Thần nằm không cũng trúng đạn.

Y lên tiếng phản bác "Ta không có mập!"

Lạc Thanh Hàn liếc y một cái "Huynh không mập, nhưng huynh ngốc."

Lạc Dạ Thần tức giận, lớn tiếng phản bác "Ta không ngốc!"

Lạc Thanh Hàn không nói, nhưng ánh mắt lại nói rõ cho đối phương biết, nhìn xem, phản ứng giống hệt nhau!

Lạc Dạ Thần bực bội, nhưng không thể phản bác, cuối cùng tự làm mình tức chết.

Lạc Thanh Hàn đặt Tiểu Ngố Ngố xuống, sai Thường công công bế cậu bé ra ngoài chơi.

Thường công công biết Hoàng đế và Anh vương có chuyện cần nói, nên dẫn những người khác trong ngự thư phòng lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Hoàng đế và Anh vương.

Lạc Thanh Hàn chậm rãi nói "Nói đi, đột nhiên tới gặp trẫm là vì chuyện gì?"

Lạc Dạ Thần vẫn còn tức, lúc này y không muốn làm theo ý của đối phương nên cố tình quái gở nói.

"Ngài không phải Hoàng đế sao? Thiên hạ này không phải do ngài nắm giữ sao? Dù ta không nói, ngài cũng có thể biết ta đến đây là vì chuyện gì."

Lạc Thanh Hàn bình tĩnh nói "Huynh tới đây là vì chuyện của Quý phi."

Nét mặt Lạc Dạ Thần cứng đờ.

Mấy người này sao vậy? Sao ai cũng liệu việc như thần?

Chuyện này làm y rất mất mặt!

Lạc Dạ Thần "Sao … sao ngài biết?"

Y khẳng định từ khi vào đây chưa từng nhắc đến hai chữ "Quý phi", Hoàng đế phải không đoán được mới đúng.

Lạc Thanh Hàn "Gần đây vì chuyện lập hậu, phía các tông thân không an phận, hôm nay thậm chí còn cử đại diện đến phủ Anh vương, hẳn là muốn huynh về phe bọn họ."

Lạc Dạ Thần muốn hỏi đối phương làm sao biết các tông thân cử người đến phủ Anh vương?

Nhưng khát vọng sống mãnh liệt đã buộc y phải nuốt lời này xuống.

Không cần nghĩ cũng biết Hoàng đế chắc chắn đã cài tai mắt khắp nơi ở Thịnh Kinh.

Chuyện này tự hiểu trong lòng là được, nói ra thì không hay chút nào.

Dù sao Hoàng đế cũng đã đoán được, cho nên Lạc Dạ Thần dứt khoát không vòng vo nữa mà nói thẳng.

"Đúng vậy, các tông thân muốn ta thuyết phục bệ hạ đổi ý, không lập Quý phi làm Hoàng hậu.

Bọn họ còn nói Quý phi là Tiêu trắc phi, mà Tiêu trắc phi rất có khả năng là hung thủ giết hại phụ hoàng.

Ta nghĩ chuyện này thật hoang đường, nên cố ý vào cung gặp bệ hạ, hy vọng bệ hạ cho ta câu trả lời rõ ràng."

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng hỏi "Huynh muốn câu trả lời gì?"

Lạc Dạ Thần "Phụ hoàng thật sự bị Tiêu trắc phi gi ết chết?"

Đáp lại y là một sự im lặng kéo dài.

Trong lòng Lạc Dạ Thần hơi chùng xuống.

Nếu đối phương không phủ nhận thì có nghĩa là ngầm thừa nhận.

Lạc Dạ Thần ngồi quỳ ghế dài thấp, hai tay đặt trên đầu gối, ngón tay chợt siết chặt vạt áo, sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Thật lâu sau, y mới lẩm bẩm nói.

"Dù sao đó cũng là phụ hoàng của chúng ta ……"

Lạc Thanh Hàn không phủ nhận sự thật này, hắn bình tĩnh nhìn đối phương, hỏi "Huynh còn nhớ Huệ phi chết như thế nào không?"

Huệ phi là mẫu phi của Lạc Dạ Thần, cái chết của bà là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng y.

Vừa nhớ lại cảnh mẫu phi chết thảm, mắt y chợt đỏ bừng, khàn giọng đáp "Tất nhiên là nhớ, bà ấy đã bị phản quân giế t chết."

Lạc Thanh Hàn "Thế huynh có biết vì sao phản quân có thể dễ dàng khống chế hoàng cung như vậy không?"

Lạc Dạ Thần sửng sốt.

Y chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Y không nhịn được hỏi "Tại sao?"

Lạc Thanh Hàn "Vì phụ hoàng cố ý dung túng."

Lạc Dạ Thần không tin được "Sao có thể như thế? Sao phụ hoàng có thể dung túng đám phản quân đó náo loạn trong cung? Chuyện đó có lợi gì cho ông ấy?"

Giọng Lạc Thanh Hàn vẫn bình tĩnh, thậm chí lọt vào tai Lạc Dạ Thần còn có hơi lạnh lùng.

"Phụ hoàng sớm đã có ý định diệt trừ Tây Lăng vương và Tần gia, nhưng chưa tìm được cơ hội và lý do thích hợp, lần cung biến đó là cơ hội tốt nhất, phụ hoàng không thể bỏ lỡ."

Giọng Lạc Dạ Thần run run "Nhưng đó là phi tần của ông ấy, sao ông ấy có thể tàn nhẫn như vậy?"

Lạc Thanh Hàn "Chỉ là mấy phi tần mà thôi, có thể dùng vài mạng phi tần đổi lấy cơ hội diệt trừ Tây Lăng vương và Tần gia, đối với phụ hoàng mà nói vô cùng có lợi."

Lạc Dạ Thần không bao giờ nghĩ tới, cung biến năm đó lại có ẩn tình như vậy.

Nếu hung thủ thật sự gi ết chết Huệ phi là Tây Lăng vương và Tần Trọng, thì Thịnh Vĩnh Đế chính là đồng phạm.

Lạc Dạ Thần không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Y cứ lặp đi lặp lại cùng một câu.

"Sao phụ hoàng có thể làm vậy? Sao ông ấy có thể làm vậy?"

Lạc Thanh Hàn cũng vô số lần muốn hỏi phụ hoàng, sao ông ấy có thể làm vậy?

Nhưng bây giờ Lạc Thanh Hàn đã hiểu rõ.

Hắn bình tĩnh nói.

"Trong mắt chúng ta, ông ấy là phụ thân, nhưng trong mắt ông ấy, chúng ta chỉ là con cờ."

Chương 1167: Tên bé ba tâm cơ này!

Khi Lạc Dạ Thần rời cung, cả người như mất hồn.

Tiểu Ngố Ngố nắm tay y, háo hức gọi.

“Cha ơi, bế.”

Lạc Dạ Thần cúi người bế cậu bé lên, đặt vào xe ngựa.

Xa phu hỏi “Vương gia muốn đi đâu?”

Bây giờ Lạc Dạ Thần không muốn đi đâu hết, y chỉ muốn về nhà bình tĩnh lại.

Nhưng Tiểu Ngố Ngố còn đang háo hức chờ cha dẫn đi chơi.

Lạc Dạ Thần không nỡ làm con trai thất vọng, chỉ đành đè nén suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, miễn cưỡng vực dậy tinh thần.

“Đến chợ Tây.”

Xe ngựa vững vàng xuất phát đến chợ Tây.

Tiểu Ngố Ngố đang bò lổm ngổm trong xe ngựa, đồ đạc được đóng gói gọn gàng lại bị cậu bé biến thành một mớ hỗn độn.

Cậu bé thậm chí còn kéo tóc cha mình chơi đùa.

Lạc Dạ Thần cúi đầu nhìn con trai, nhưng bên tai lại văng vẳng những lời mà Lạc Thanh Hàn nói —

Trong mắt chúng ta, ông ấy là phụ thân, nhưng trong mắt ông ấy, chúng ta chỉ là con cờ.

Mắt Lạc Dạ Thần ngày càng đỏ hơn.

“Chúng ta chỉ là con cờ sao?”

Tiểu Ngố Ngố nhận ra cha sắp khóc, cậu bé vội buông tóc cha ra, sốt ruột nói “Đừng khóc, cha đừng khóc, con sai rồi.”

Nhóc sai rồi, nhóc sẽ không nắm tóc cha nữa.

Lạc Dạ Thần bế con trai lên ôm thật chặt.

Y cố kiềm nước mắt, nghiêm túc hứa.

“Con mãi mãi là bảo bối của cha, nếu sau này có ai dùng con làm con cờ, cha nhất định sẽ giúp con đánh chết hắn.”

Tiểu Ngố Ngố vung nắm đấm nhỏ “Đánh chết hắn!”

Sau đó cậu bé vội buông nắm đấm xuống, hèn nhát nói “Không được đánh nhau, mẹ sẽ tức giận.”

Lạc Dạ Thần bật cười.

……

Lúc Lạc Thanh Hàn đến cung Vân Tụ, Tiêu Hề Hề đang đọc truyện.

Nàng vốn thích đọc truyện có thịt, nhưng giờ không đọc được, vì sợ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng.

Hiện giờ nàng đọc toàn là truyện ngũ giảng tứ mỹ*, phát huy năng lượng tích cực trong xã hội, phù hợp cho việc giáo dục thai sản cho trẻ.

*Ngũ giảng: văn minh, lịch sự, sạch sẽ, trật tự, đạo đức. Tứ mỹ: tâm hồn đẹp, nói lời hay, hành động đẹp, môi trường đẹp.

Lão Vương nằm bên cạnh nàng, cái đầu đầy lông tựa vào bắp

chân nàng, đôi mắt nheo lại, đuôi mèo lông xù đung đưa, trông rất nhàn nhã.

Thấy Hoàng đế tới, Lão Vương lập tức đứng dậy.

Con người này lại đến tranh sủng với nó.

Lạc Thanh Hàn ngồi xuống cạnh Hề Hề, tiện tay đẩy Lão Vương xuống giường.

Lão Vương sớm đã có chuẩn bị, bốn chân vững vàng đáp xuống đất.

Nó ngẩng đầu nhe răng với Hoàng đế.

Tên bé ba tâm cơ này!

Lạc Thanh Hàn cũng không thèm nhìn, vòng tay ôm eo Hề Hề, nghiêng người nói nhỏ.

“Hôm nay trời đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Vừa hay Tiêu Hề Hề đọc sách lâu có hơi mỏi mắt, lập tức đặt cuốn truyện xuống, nói “Được đó.”

Lão Vương bất lực nhìn tên tâm cơ này bắt cóc nữ chủ nhân của mình.

Meo meo meo, loài người quả nhiên toàn là trọng sắc khinh mèo!

Lúc này là cuối xuân đầu hạ, nhiệt độ không cao cũng không thấp, là thời điểm dễ chịu nhất trong năm.

Ngự hoa viên trăm hoa đua nở, bươm bướm bay lượn, chim hót líu lo.

“Ta đã bảo Khâm Thiên Giám chọn ngày tốt, đại điển sắc phong sẽ được tổ chức vào ngày sáu tháng sau, đến lúc đó ta có thể chính thức phong nàng làm Hoàng hậu.”

Tiêu Hề Hề tính toán thời gian, chỉ còn hơn nửa tháng nữa là đến ngày sáu tháng sau.

“Liệu có gấp quá không?”

Lạc Thanh Hàn giơ tay giúp nàng vén sợi tóc ra sau tai, nghiêm túc nói “Ta đã đợi ngày này rất lâu rồi, ta không muốn đợi thêm nữa, nếu không phải do tổ chế, ta ước gì ngày mai có thể chuẩn bị lễ sắc phong cho nàng.”

Tiêu Hề Hề mắt cười cong cong.

Dù nàng không quan tâm những thứ bên ngoài này, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào khó tả khi thấy người mình yêu nôn nóng muốn dành cho nàng mọi thứ tốt đẹp nhất.

Lúc này, Lạc Thanh Hàn đột nhiên quay đầu nhìn về phía một thân cây cao chót vót, sắc bén hỏi.

“Ai ở đó?”

Cấm vệ theo sau lập tức cảnh giác.

Khi bọn họ chuẩn bị đến gần thì thấy hai nữ tử trẻ tuổi đi ra từ phía sau gốc cây.

Nữ tử đi phía trước mặc váy dài xanh nhạt có thắt lưng, búi tóc cài trâm ngọc trai, da trắng như tuyết, mặt mày thanh tú, bước đi uyển chuyển, không quá sắc sảo nhưng vẫn có nét riêng.

Nàng trông rất căng thẳng, ngón tay siết chặt khăn lụa, đôi môi đỏ mọng mím chặt, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Quý phi nương nương.”

Cung nữ áo xanh đi theo nàng lúc này đang cầm một giỏ tre, nét mặt hoảng sợ, động tác cứng ngắc khuỵu gối hành lễ.

Lạc Thanh Hàn vừa nhìn đã nhận ra đây là một trong sáu tú nữ

mà Thái hoàng thái hậu nhất quyết chọn cho hắn.

Hắn nhớ nàng họ Viên, là con gái của Công bộ Thị lang.

Lạc Thanh Hàn hỏi "Các ngươi lén lút trốn ở đó làm gì?"

Viên lương nhân vốn không phải người to gan gì, thấy Hoàng đế nghiêm nghị như vậy, trong lòng ngày càng bất an.

Nàng run giọng trả lời.

"Hồi bệ hạ, thần thiếp …. thần thiếp thấy hôm nay trời đẹp nên muốn ra ngoài dạo ngự hoa viên, tiện thể hái vài hoa tươi về trang trí trong phòng.

Thần thiếp không ngờ lại gặp bệ hạ và Quý phi nương nương ở đây.

Thần thiếp sợ làm phiền hai người, nhất thời lo sợ nên vội trốn đi.

Là thần thiếp thất lễ, xin bệ hạ tha cho thần thiếp lần này."

Nàng càng nói mắt càng đỏ, sắp khóc vì sợ hãi.

Lạc Thanh Hàn cau mày, rõ ràng không hài lòng với dáng vẻ vô dụng của Viên lương nhân.

Lạc Thanh Hàn càng cau mày, Viên lương nhân càng sợ hãi, cơ thể run rẩy không thể kiểm soát.

Nếu như lúc mới vào cung nàng đã khao khát có được Hoàng đế, nhưng sau bao nhiêu chuyện xảy ra, giờ đây đối với Hoàng đế, nàng chỉ còn nỗi sợ.

Nàng biết Hoàng đế và Thái hoàng thái hậu có mâu thuẫn, nàng bị Thái hoàng thái hậu ép vào hậu cung, ngay cả Thái hoàng thái hậu cũng có thể bị đuổi ra khỏi cung không thương tiếc, càng đừng nói đến một Lương nhân cỏn con như nàng.

Chỉ cần một câu của Hoàng đế là có thể lấy mạng nàng.

Hiện giờ nàng không dám có tâm tư gì, chỉ mong Hoàng đế quên đi một nhân vật nhỏ như nàng, đừng vì chuyện của Thái hoàng thái hậu mà giận lây sang nàng.

Tiêu Hề Hề đúng lúc lên tiếng "Bệ hạ đừng dọa nàng."

Lạc Thanh Hàn hỏi lại "Trẫm đang nói rất đàng hoàng, dọa chỗ nào chứ?"

Tiêu Hề Hề không tranh cãi với hắn.

Nàng nhìn Viên lương nhân đang run rẩy, chậm rãi hỏi.

"Nếu bây giờ bệ hạ cho cô rời cung, cô có bằng lòng rời cung không?"

Viên lương nhân sửng sốt.

Nàng tưởng mình nghe lầm, ngơ ngác nhìn Quý phi.

"Rời … rời cung?"

Tiêu Hề Hề nhìn Hoàng đế bên cạnh.

Lạc Thanh Hàn kiên nhẫn giải thích "Hậu cung của trẫm không cần nhiều người hỗn tạp, nếu ngươi bằng lòng, trẫm có thể lập tức hạ chỉ cho ngươi rời cung về nhà, sau này ngươi muốn ma chay cưới xin gì thì cũng không liên quan đến trẫm."

Viên lương nhân đã chuẩn bị tinh thần làm góa phụ suốt đời, nhưng không ngờ mình sẽ có cơ hội rời cung, làm lại từ đầu.

Nàng gần như không cần suy nghĩ, quỳ xuống khấu đầu.

"Thần thiếp bằng lòng rời cung!"

Chương 1168: Giải tán lục cung

Sự xuất hiện của Viên lương nhân làm Tiêu Hề Hề nhớ ra trong cung vẫn còn các phi tần khác.

Lạc Thanh Hàn đã không có ý sủng ái các nàng, cũng không cần giữ các nàng ở trong cung, chẳng bằng đuổi hết các nàng đi.

Nàng nói chuyện này với Lạc Thanh Hàn.

Lạc Thanh Hàn đồng ý không chút do dự.

Hắn không thích trong cung có quá nhiều người hỗn tạp, trước đây vì nhiều nguyên nhân mà phải nhượng bộ, bây giờ cuối cùng hắn cũng có thể làm chủ việc nhà, đương nhiên làm sao thấy thoải mái thì làm.

Đêm hôm đó, phi tần các cung nhận được thánh chỉ của Hoàng đế.

Hoàng đế hạ chỉ tuyên bố muốn đưa các nàng về nhà.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là trong cung không cần nuôi quá nhiều người nhàn rỗi.

Ý nghĩa tồn tại của các phi tần là để hầu hạ Hoàng đế, nhưng Hoàng đế chưa từng triệu các nàng thị tẩm, thế nên các nàng trở thành người nhàn rỗi thật sự, nuôi trong cung ngoài tiêu hao lương thực thì không có tác dụng gì, còn không bằng đuổi về nhà cho các nàng tái giá.

Một số phi tần vui mừng khôn xiết, nhưng cũng có một số không muốn đi.

Sáng hôm sau, hai phi tần tới cung Vân Tụ, cầu xin Quý phi nương nương giúp đỡ, các nàng không muốn về nhà, các nàng muốn ở lại trong cung.

Tiêu Hề Hề khá tò mò, hỏi.

“Sao hai cô không muốn về nhà?”

Hai người lần lượt là Hàn lương nhân và Khang lương nhân.

Trước đây khi còn ở Đông cung, các nàng là Phụng nghi cấp thấp nhất.

Các nàng không có dung mạo nổi bật, cũng không có tài năng xuất chúng, tính tình hướng nội thật thà, không giỏi giao tiếp với người khác.

Khi ở Đông cung, các nàng giống như người vô hình, rất ít người để ý đến các nàng.

Sau này tân đế đăng cơ, các nàng được sắc phong làm Lương nhân, địa vị được cải thiện đôi chút nhưng không thay đổi nhiều so với trước.

Các nàng vốn nghĩ cứ thế bình yên sống đến cuối đời, nhưng không ngờ Hoàng đế lại muốn đuổi các nàng rời cung!

Hai người quỳ xuống đất, khóc lóc thảm thiết.

Hàn lương nhân vừa lau nước mắt vừa nói.

“Thần thiếp vốn mang tiện tịch, lẽ ra phải lưu lạc chốn phong trần, nhưng vô tình bị Trương đại nhân phát hiện.

Ông ấy thấy thần thiếp xinh đẹp, nên đã chuộc thân cho thần thiếp, còn sai người huấn luyện thần thiếp thật tốt.

Sau đó, ông ấy tìm được cơ hội, dâng thần thiếp cho Thái tử điện hạ.

Thần thiếp biết mình không xứng với bệ hạ, cũng chưa từng mong được bệ hạ sủng ái, thần thiếp chỉ xin bệ hạ đừng đuổi thần thiếp ra khỏi cung.

Thần thiếp không còn người thân nào nữa, nếu rời cung thì thật sự không còn nơi nào để đi!”

Xuất thân của Khang lương nhân khá hơn một chút, cha nàng là quan viên trong triều, gia cảnh khá giàu có, nhưng mẹ ruột của nàng qua đời sớm, chủ mẫu đối xử vô cùng hà khắc với nàng.

Nàng không muốn về nhà bị chủ mẫu giày vò, cho nên muốn ở lại trong cung.

Sau khi nghe lời kể của các nàng, Tiêu Hề Hề cuối cùng cũng hiểu ra.

Hai người này không muốn ở trong cung cầu phú quý, các nàng chỉ đơn giản là không có nơi nào tốt hơn để đi, chỉ có thể ở lại trong cung.

Cho dù không bao giờ được Hoàng đế sủng ái, ít nhất trong cung cũng có đồ ăn thức uống, không cần lo đói rét, vẫn có người hầu hạ.

Tiêu Hề Hề cảm thấy suy nghĩ của các nàng không ổn.

Trong cung có một con sâu gạo như nàng là đủ rồi.

Nếu ai cũng làm sâu gạo, túi tiền của Hoàng đế bệ hạ sớm muộn cũng sẽ trống rỗng.

Không được, không được, như vậy không được!

Tiêu Hề Hề “Hai cô muốn ở lại trong cung cũng được, nhưng thân phận của hai cô phải thay đổi.”

Hàn lương nhân và Khang lương nhân đồng thời ngẩng đầu

lên, đôi mắt đẫm lệ nhìn Quý phi, trong mắt tràn đầy hy vọng.

Tiêu Hề Hề bình tĩnh nói.

“Ý của bệ hạ trong thánh chỉ đã rất rõ ràng, trong cung không nuôi người nhàn rỗi, nếu hai cô muốn ở lại trong cung thì phải thể hiện năng lực của mình.

Sau nay hai cô sẽ ở trong cung làm nữ quan, bổn cung sẽ quan sát hai cô một thời gian.

Nếu biểu hiện của hai cô làm bổn cung hài lòng, sau này hai cô có thể ở lâu dài trong cung.

Đừng lo, bổn cung sẽ không để hai cô làm không công, bổng lộc nên phát sẽ không thiếu một xu.

Sau này nếu hai cô không muốn ở trong cung nữa, cũng có thể tự mình xin rời cung, thế nào?”

Trong cung có rất nhiều nữ quan, một số là nữ tử được tuyển chọn từ các đại tộc thế gia, còn một số là những cung nữ bình thường thăng chức từ từ.

Địa vị nữ quan tuy không cao quý bằng phi tần, nhưng vẫn có quyền hạn nhất định để quản lý công việc.

Một số nữ quan quyền lực có cuộc sống sung túc hơn một số phi tần không được sủng ái.

Hàn lương nhân và Khang lương nhân là người sáng suốt.

Các nàng biết đây là một cơ hội tốt, lập tức khấu đầu chấp nhận.

“Đa tạ nương nương ban cơ hội, thần thiếp bằng lòng làm nữ quan!”

Còn chuyện nên sắp xếp cho các nàng làm nữ quan gì? Thì phải xem xét lại.

Tiêu Hề Hề bảo các nàng về đợi tin trước.

Tin Hoàng đế hạ chỉ giải tán lục cung lan truyền ra ngoài, không chỉ hoàng thân quốc thích dậy sóng, mà cả dân chúng cũng chấn động.

Đúng là sống lâu chuyện gì cũng thấy được! Hoàng đế thật sự không cần nhiều mỹ nhân, đuổi hết các nàng về nhà rồi!

Sau khi thăm dò cẩn thận, thì phát hiện không phải tất cả phi tần đều bị đuổi đi, trong cung vẫn còn lại ba phi tần, là Quý phi, Hàn lương nhân và Khang lương nhân.

Quý phi thì ai cũng biết, nhưng Hàn lương nhân và Khang lương nhân là ai? Tại sao có thể được giữ lại trong cung với Quý phi?

Mọi người chưa kịp tìm hiểu chuyện gì xảy ra thì nhận được tin Hàn lương nhân và Khang lương nhân đều bị giáng làm thường dân.

Dân chúng bàn tàn rất sôi nổi.

“Nếu đã bị giáng làm thường dân, sao còn ở trong cung?”

“Nghe nói hai người đó được Quý phi nương nương phong làm nữ quan, hiện giờ đang làm việc cho Quý phi nương nương.”

“Thế chẳng phải Quý phi là phi tần duy nhất còn trong cung sao?”

“Ôi mẹ ơi, Hoàng thượng thật sự muốn độc sủng Quý phi nương nương!”

……

Các triều thần và tông thân có ý kiến khác nhau về chuyện này.

Có người cảm thấy chuyện này không liên quan gì đến mình.

Có người đau đầu, cho rằng Hoàng đế bị Quý phi mê hoặc.

Nhưng dù bọn họ có nghĩ thế nào, Hoàng đế cũng đã hạ chỉ, tuyệt đối không có khả năng thu hồi.

Các phi tần thu dọn hành lý, được xe ngựa đưa ra khỏi cung, chở về nhà.

Tuy người nhà các nàng rất thất vọng, nhưng cũng biết chỉ dựa vào sức của bọn họ thì không thể khiến Hoàng đế thu hồi thánh lệnh, bọn họ chỉ có thể cam chịu chấp nhận hiện thực.

Tháng Năm trôi qua trong ồn ào ầm ĩ.

Đại điển phong hậu ngày càng đến gần, nhiều người đang đếm từng ngày, muốn biết còn bao nhiêu ngày nữa mới đến lễ sắc phong.

Nhưng đương sự Tiêu Hề Hề lại vô cùng thoải mái.

Dù sao cũng do Lễ bộ phụ trách tổ chức, nàng chỉ cần làm theo thủ tục mà Lễ bộ đưa ra, những chuyện khác nàng không cần lo lắng.

Nàng vẫn nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

Do có thêm miệng ăn ở trong bụng nên hiện giờ nàng ăn nhiều hơn trước.

Mãi đến khi Bảo Cầm thấy vòng eo của nàng to hơn một vòng, mới ngăn nàng lại.

“Nương nương, người không thể mập hơn nữa, nếu không người sẽ không mặc vừa lễ phục của Hoàng hậu nữa!”

Chương 1169: Danh phận Hoàng hậu

Bảo Cầm không cho Quý phi ăn uống vô độ nữa.

Tiêu Hề Hề rất bất mãn "Ta là phụ nữ mang thai, sao có thể để phụ nữ mang thai đói bụng chứ?!"

Bảo Cầm lúc này vô cùng cứng rắn.

"Nô tỳ đã hỏi Thái y lệnh rồi, dù là phụ nữ mang thai cũng phải ăn uống điều độ, ăn quá nhiều không tốt cho người và thai nhi, nô tỳ sẽ mang hết mấy món ăn vặt này đi."

Nói xong, nàng cầm hộp đồ ăn vặt trước mặt Tiêu Hề Hề, bước thẳng ra ngoài.

Tiêu Hề Hề tức giận đập bàn "Em trả đồ ăn vặt cho ta!"

Nhưng vô ích, sau khi hộp đồ ăn vặt bị Bảo Cầm mang đi, thì không bao giờ xuất hiện trước mặt Tiêu Hề Hề nữa.

Sau khi mất đi đồ ăn vặt, Tiêu Hề Hề thấy mình như mất cả thế giới.

Nàng yếu ớt nằm trên bàn, thầm tiếc nuối hộp đồ ăn vặt đã mất.

Lúc này, Lão Vương ngậm cá khô từ cửa sổ nhảy vào, chân mèo nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, khi nhìn thấy Lão Vương ngậm cá khô, mắt nàng lập tức sáng.

Có đồ ăn!

Nàng nhào tới, ngồi xổm trước mặt Lão Vương, nịnh nọt hỏi.

“Cho thể chia cho ta một nửa cá khô không?”

Lão Vương “……”

Loài người này sao vậy? Cả thức ăn của mèo cũng dòm ngó? Đúng là điên mà!

Nó gào lên một tiếng, rồi nuốt nguyên con cá khô vào miệng, nhai rộp rộp.

Tiêu Hề Hề “……”

Cả con mèo mập cũng có đồ ăn vặt, mà nàng thì không!

Nàng sống còn không bằng một con mèo mập!

Lão Vương ăn xong cá khô, bắt đầu li3m đôi chân thịt nhỏ nhắn của mình.

Đôi tai mèo của nó đột nhiên cử động, nó ngừng li3m chân, quay đầu nhìn về phía cửa, thấy Hoàng đế đang bước vào.

Lão Vương vừa nhìn thấy người này, lập tức đứng dậy, nhe răng nhìn hắn.

Tên tâm cơ này lại tới rồi!

Lạc Thanh Hàn hơi cau mày khi thấy Hề Hề ngồi xổm trên đất, hắn lập tức đưa tay kéo nàng lên, để nàng đối mặt với hắn, như vậy nàng không nhìn thấy con mèo mập chết tiệt dưới đất.

Lạc Thanh Hàn hỏi “Nàng ngồi xổm ở đây làm gì?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Ta đang xem mèo mập biểu diễn mukbang.”

Lạc Thanh Hàn: mukbang??

Lão Vương: mèo mập??

Tiêu Hề Hề sờ cái bụng ngày càng tròn trịa của mình, giọng điệu buồn bã nói "Ta rất muốn ăn vặt."

Lạc Thanh Hàn từ Bảo Cầm biết được chuyện Hề Hề không được ăn vặt.

Hề Hề là phụ nữ mang thai nên bổ sung nhiều dinh dưỡng nhưng không thể bổ sung quá nhiều, đồng thời chế độ ăn uống cũng nên kiểm soát một chút, nếu ăn quá nhiều sẽ khiến thai nhi trong bụng quá to, lúc sinh nở nàng sẽ phải chịu đau nhiều hơn.

Lạc Thanh Hàn ôm nàng, nhẹ giọng vỗ về.

"Nếu nàng muốn ăn, có thể ăn ít trái cây."

Hắn sai người mang ít trái cây đã rửa sạch cắt nhỏ tới, tự mình đút cho Hề Hề.

Tiêu Hề Hề không kén chọn, chay mặn đều thích.

Lạc Thanh Hàn vốn còn hơi lo Hề Hề sẽ căng thẳng vì lễ sắc phong sắp tới.

Bây giờ nhìn nàng thoải mái ăn trái cây, tức thì cảm thấy mọi lo lắng của mình đều không cần thiết.

Tiêu Hề Hề nuốt trái cây trong miệng "Hôm nay chàng không xử lý chính sự sao? Sao lại tới tìm ta?"

Lạc Thanh Hàn "Gần đây trong triều không có chuyện gì lớn, mấy chuyện nhỏ đó Nội các có thể tự mình xử lý, ta có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát."

Nơi duy nhất trong cung mà hắn có thể thả lỏng là cung Vân Tụ nơi Hề Hề đang ở.

Hai ngày trôi qua trong chớp mắt.

Hôm nay là đại điển phong hậu.

Trước khi trời sáng, Tiêu Hề Hề đã bị Lạc Thanh Hàn đánh thức.

Nàng mơ màng bị người khác đ è xuống trước bàn trang điểm, các loại son phấn được bôi lên mặt nàng.

Mãi đến giờ ăn sáng, khi nàng ngửi thấy mùi thức ăn thì mới tỉnh táo.

Vì lễ sắc phong kéo dài rất lâu, tránh tình trạng xấu hổ muốn đi vệ sinh trong lúc làm lễ, thế nên trong bữa sáng, Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề còn không uống được một hớp canh, trà thì càng không.

Sau khi thu dọn xong, hai người ngồi xe ngựa đến thái miếu.

Văn võ bá quan và tông thân theo sát phía sau.

Trước sau đều có cấm vệ khua chiêng gõ trống dọn đường.

Tiêu Hề Hề mặc lễ phục Hoàng hậu đỏ tươi, ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, rèm cửa hai bên được kéo lên, chỉ cần nàng quay đầu thì có thể nhìn thấy dân chúng đang quỳ hai bên đường.

Lạc Thanh Hàn ngồi bên cạnh nàng.

Hôm nay hắn mặc cẩm bào đen tuyền, đầu đội phát quan kim long, khuôn mặt lạnh như sương.

Bàn tay dưới ống tay áo rộng của hắn lặng lẽ nắm tay Hề Hề.

Tiêu Hề Hề hơi cúi đầu, trâm cài phượng vàng trên đầu khẽ rung, dây vàng đung đưa, hồng ngọc trong miệng phượng hoàng phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Ánh mắt nàng rơi vào bàn tay đang nắm chặt tay mình, đôi môi đỏ mọng của nàng hơi cong lên.

Đội ngũ hùng dũng oai nghiêm đến thái miếu.

Trước mặt liệt tổ liệt tông của hoàng gia, Lễ bộ Thượng thư lấy ra bài văn đã viết sẵn, khen ngợi Hoàng hậu hết lời, khen nàng tài giỏi, trên đời này chỉ có nàng mới xứng với ngôi vị Hoàng hậu, dùng từ vô cùng cường điệu.

Dù sao Tiêu Hề Hề cũng không hiểu từ nào.

Nàng nghe mà thấy buồn ngủ, suýt nữa thì ngủ gật ngay tại chỗ.

Khó lắm mới chờ được Lễ bộ Thượng thư nói xong, thì đến lượt đại diện tông thân lên sàn.

Dù các tông thân không hài lòng với tân Hoàng hậu, nhưng bọn họ không còn cách nào khác.

Bây giờ phi tần trong hậu cung đã bị giải tán, Hoàng đế quyết tâm lập Quý phi làm Hoàng hậu, nếu bọn họ còn chống lại Hoàng đế, kết quả cuối cùng sẽ là bị Hoàng đế chán ghét.

Bọn họ không muốn bị chán ghét nên chỉ đành làm theo ý muốn của Hoàng đế.

Theo thủ tục, đại diện tông thân cũng dành cho tân Hoàng hậu vài lời khen ngợi hoa mỹ, dùng từ còn khoa trương hơn cả Lễ bộ Thượng thư.

Tiếp theo là tế bái tổ tiên và trời đất.

Lạc Thanh Hàn và Tiêu Hề Hề cùng nhau quỳ xuống khấu đầu, sau đó đứng dậy, lại quỳ xuống ……

Lặp lại ba lần.

Lạc Thanh Hàn lo lắng Hề Hề đứng không vững, sợ nàng ngã

xuống, cho nên khi nàng đứng dậy, hắn liền đưa tay đỡ nàng.

Hành động này không hợp quy tắc.

Nhưng những người có mặt không ai dám lên tiếng khiển trách, chỉ có thể giả câm điếc, vờ như không nhìn thấy gì.

Thường công công hai tay cầm sách vàng.

Sách vàng này ghi lại tên tất cả thành viên hoàng gia của vương triều Đại Thịnh kể từ khi lập nước, mỗi khi hoàng gia có thêm thành viên mới thì sách vàng này sẽ có thêm một cái tên.

Lạc Thanh Hàn tự mình mở sách vàng, lật sang trang có tên mình.

Bên cạnh tên hắn là một khoảng trống.

Chỗ này vốn nên viết tên thê tử kết tóc của hắn, nhưng lại luôn bị bỏ trống.

Bây giờ cuối cùng đã được lấp đầy.

Lạc Thanh Hàn cầm bút lên, nghiêm túc viết ba chữ —

Tiêu Hề Hề.

Khi nhìn thấy ba chữ này, mí mắt Thường công công khẽ giật một cái.

Nhưng Thường công công không nói gì, sau khi mực khô thì đóng sách vàng lại, cho vào hộp gỗ đàn hương rồi khóa chặt.

Như vậy, danh phận Hoàng hậu của Tiêu Hề Hề đã được khẳng định.

Sau này, Lạc Thanh Hàn chỉ có một Hoàng hậu là nàng.

Dù sau này chết đi, cũng chỉ có nàng mới đủ tư cách được hợp

táng với hắn.

Đời này dù sống hay chết, bọn họ sẽ không bao giờ bị chia cắt.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống hô to.

Hoàng thượng vạn tuế, Hoàng hậu thiên tuế!

Chương 1170: Sinh con

Sau khi biết Hề Hề có thai, Phương Vô Tửu và Sở Kiếm ngàn dặm trở về Thịnh Kinh.

Hai người định đợi đến khi Hề Hề sinh xong rồi mới đi.

Phía bên Nam Nguyệt có Ôn Cựu Thành và Bùi Thiên Hoặc trông coi, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì nên Phương Vô Tửu và Sở Kiếm có thể yên tâm ở lại Thịnh Kinh.

Ngày sinh dự kiến mà Phương Vô Tửu tính được là tầm khoảng ngày hai mươi tháng chạp.

Thấy ngày dự sinh đang đến gần, không chỉ Lạc Thanh Hàn mà tất cả mọi người trong cung đều căng thẳng.

Phương Vô Tửu và Sở Kiếm dứt khoát ở luôn trong cung, để tiện xoay sở kịp thời.

Ngày hai mươi tháng chạp, Lạc Thanh Hàn thậm chí không thượng triều, cũng không phê duyệt tấu chương. Hắn như cọc gỗ cắm chắc trong cung Vân Tụ, hai mắt hắn chưa từng rời khỏi Hề Hề.

Các ma ma phụ trách đỡ đẻ đã sẵn sàng.

Bảo Cầm, Chiết Chi, Tế Vũ và những người khác đã chuẩn bị mọi thứ dùng cho lúc sinh nở.

Thấy mọi người như đang đối mặt với đại địch, Tiêu Hề Hề không khỏi căng thẳng.

Nàng sờ cái bụng tròn của mình, cảm thấy bất an.

Không biết lần mang thai này có suôn sẻ không?

Thế nhưng bọn họ vẫn chờ đợi.

Qua ngày hai mươi tháng chạp, bụng Tiêu Hề Hề vẫn không có động tĩnh.

Phương Vô Tửu nói chuyện này rất bình thường, ngày sinh dự kiến chỉ là giá trị gần đúng, có thể dao động trong một khoảng thời gian.

Mọi người chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng ngày, đã gần đến hai mươi ba tháng chạp nhưng Tiêu Hề Hề vẫn chưa có dấu hiệu sắp sinh.

Phương Vô Tửu lúc này cũng hơi lo lắng.

Lẽ nào y tính sai rồi?

Có lẽ Tiêu Hề Hề đã căng thẳng quá lâu, bây giờ nàng không căng thẳng được nữa.

Nàng vừa bưng bát ăn sủi cảo thơm phức vừa an ủi.

“Không sao, chuyện sinh con không thể gáp được, dù chàng lo lắng đến chết cũng vô dụng, chi bằng cứ ăn ngon một bữa, sủi cảo này ngon quá, mọi người cũng ăn đi!”

Lúc này Lạc Thanh Hàn hoàn toàn không có khẩu vị.

Hắn nhìn chằm chằm vào cái bụng to của nàng, nhíu mày như đang nghĩ tại sao đứa bé trong bụng nàng vẫn chưa ra?

Tiêu Hề Hề gắp sủi cảo đưa tới miệng hắn “Ăn một cái đi, hôm nay là tết ông Táo, ăn một cái sủi cảo mới hợp dịp.”

Lạc Thanh Hàn không muốn làm hỏng ý tốt của nàng, đành mở miệng cắn miếng sủi cảo.

Phương Vô Tửu bảo Hề Hề đưa tay ra.

“Ta bắt mạch lại cho muội.”

Tiêu Hề Hề ăn đến mức hai má phồng lên, mơ hồ nói “Chờ một chút, đợi ta ăn xong hai miếng sủi cảo cuối cùng đã.”

Khi miếng sủi cảo cuối cùng được nhét vào miệng, vẻ mặt nàng đột nhiên thay đổi.

Lạc Thanh Hàn nhìn nàng, lập tức nhận ra nàng khác thường.

Hắn vội hỏi “Sao vậy? Có phải bị nghẹn không?”

Hắn vừa nói vừa giơ tay vỗ lưng nàng.

Tiêu Hề Hề khó khăn nuốt sủi cảo trong miệng, nét mặt kỳ lạ nói.

“Bụng ta hơi đau, hình như sắp sinh rồi.”

Lạc Thanh Hàn dừng lại một chút, sau đó hai cánh tay dài ôm ngang Hề Hề lên, hét lớn.

“Mau đi gọi bà đỡ, Hoàng hậu sắp sinh rồi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong ngoài phòng dường như đều nhấn chân ga, tăng tốc đột ngột.

Hề Hề cảm thấy mình được đặt lên giường chỉ trong nháy mắt.

Giường này đặc biệt dùng cho nàng sinh con, chăn đệm rất dày, nằm rất êm và thoải mái.

Có lẽ vì giường này quá thoải mái, Tiêu Hề Hề nằm xuống không khỏi có hơi buồn ngủ.

Lạc Thanh Hàn nắm chặt tay nàng, nhỏ giọng nói “Đừng căng thẳng, ta sẽ luôn ở cạnh nàng, hai mẹ con nàng sẽ bình an vô

sự.”

Tiêu Hề Hề cảm nhận được lòng bàn tay hắn đổ mồ hôi.

Nàng bất lực nói “Rõ ràng người sinh con là ta, sao chàng còn sợ hơn cả ta vậy?”

Sao Lạc Thanh Hàn có thể không sợ?

Gần đây, hắn đã đọc rất nhiều tư liệu về phụ nữ mang thai khi sinh con, đồng thời tham khảo kinh nghiệm của Thái y lệnh và bà đỡ trong phương diện này, biết được sinh con đối với phụ nữ như đang vượt ải sinh tử.

Vượt qua được thì mẹ con bình an.

Vượt không được thì chỉ có con đường chết.

Biết càng nhiều, Lạc Thanh Hàn càng thấy sợ hãi.

Hắn sợ Hề Hề xảy ra chuyện.

Dù hắn là Hoàng đế, giang sơn thiên hạ đều nằm trong kiểm soát của hắn, chỉ có sống chết là hắn không thể kiểm soát.

Lạc Thanh Hàn luôn miệng an ủi nói “Nàng nhất định sẽ không sao.”

Lời này cũng không biết là đang an ủi Hề Hề, hay là đang an ủi chính mình.

Tiêu Hề Hề thấy hắn không ổn, bắt đầu nghĩ cách khai sáng cho hắn.

“Chàng đừng dọa mình, ta có một cách có thể giúp chàng bớt căng thẳng, chàng làm theo ta, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó từ từ thở ra, rồi hít một hơi thật sâu …”

Lạc Thanh Hàn làm theo nàng, hít sâu một hơi.

Tiêu Hề Hề hỏi "Chàng thấy thế nào? Có phải không còn căng thẳng nữa?"

Lạc Thanh Hàn mở to đôi mắt đen láy "Ừm, quả nhiên tốt hơn rồi."

Tiêu Hề Hề cười đắc ý "Thấy chưa, ta đã nói cách này rất có hiệu quả."

Nàng vừa dứt lời, thì cơn đau chuyển dạ đột nhiên dữ dội hơn.

Cơ thể nàng đột nhiên căng cứng, bất giác r3n rỉ thành tiếng.

Thần kinh của Lạc Thanh Hàn vừa mới thả lỏng, tức thì lại căng thẳng.

"Hề Hề, Hề Hề, nàng sao rồi? Thái y! Bà đỡ! Các ngươi mau lại xem nàng đi!"

Các bà đỡ có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, không hề hoảng sợ.

Bọn họ cúi xuống vén váy của Hoàng hậu lên nhìn, xác định nước ối đã vỡ, rồi mới nói với Hoàng đế.

"Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương sắp sinh rồi."

Lạc Thanh Hàn lập tức nói "Vậy các ngươi mau đỡ đẻ cho Hoàng hậu!"

Các bà đỡ khó xử nói, thận trọng nói.

"Nhưng ngài phải ra ngoài trước."

Từ xưa đến nay, lúc phụ nữ sinh con không được phép có đàn ông bên cạnh, kể cả Hoàng đế.

Lạc Thanh Hàn không muốn đi, hắn sợ chỉ vừa rời mắt, Hề Hề sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng nhìn các bà đỡ thấp thỏm bất an, nếu hắn miễn cưỡng ở lại phòng sinh, bọn họ chắc chắn sẽ không thể tập trung đỡ đẻ cho Hề Hề.

Lạc Thanh Hàn không muốn tạo thêm áp lực không cần thiết cho bọn họ.

Hắn chỉ có thể nghiến răng, buông tay Hề Hề, bước chân nặng nề ra ngoài.

Cánh cửa trước mặt hắn đóng chặt.

Hắn đứng bất động ngoài cửa, mắt dán chặt vào cánh cửa trước mặt.

Qua cánh cửa gỗ lưu ly chạm khắc tinh xảo, mơ hồ nghe thấy tiếng hét truyền ra từ bên trong.

Đó là giọng của Hề Hề.

Nàng đang hét đau.

Lạc Thanh Hàn theo bản năng nhấc chân, lập tức muốn xông vào.

Phương Vô Tửu ở bên cạnh nhắc nhở.

“Bây giờ chỉ mới bắt đầu, rất lâu nữa em bé mới chào đời, ngài bình tĩnh một chút, đừng làm loạn.”

Thường công công cũng khuyên nhủ “Bệ hạ hãy yên tâm, Hoàng hậu nương nương cát nhân có thiên tướng, nhất định sẽ bình an vô sự.”

Lạc Thanh Hàn chỉ đành từng chút thu lại bước chân đã nhấc ra.

Thời gian trôi qua, tiếng hét trong phòng càng to hơn.

Tiếng hét như con dao hết lần này đến lần khác đâm vào tim

Lạc Thanh Hàn.

Hắn thậm chí còn thấy đau hơn cả Hề Hề.

Hắn nắm chặt tay, lặp đi lặp lại một câu trong lòng.

Chỉ một lần này, sinh xong sẽ không sinh nữa.

Hắn không muốn Hề Hề phải trải qua nỗi đau này lần nữa.

Chương 1171: Đều là hạnh phúc (Hoàn chính văn)

Tiêu Hề Hề biết sinh con rất đau, nhưng không ngờ lại đau đến vậy.

Nàng cảm thấy cả người mình như đang bị xé ra làm đôi.

Cơn đau thật khủng khiếp.

Nó còn đau hơn cả khi nàng bị Không Thiền đâm.

Các bà đỡ liên tục bảo nàng dùng sức.

Tiêu Hề Hề dùng hết sức lực có được khi ăn sủi cảo vừa nãy để rặn đứa bé ra.

Bây giờ nàng chỉ hận bản thân trước đó không ăn nhiều sủi cảo một chút.

Thấy Hoàng hậu cạn kiệt sức lực, bà đỡ nhanh chóng sai người mang canh gà lên, lúc chuẩn bị cho nàng uống thì nàng mở miệng, bày ra tư thế chờ đút.

Các bà đỡ không ngờ Hoàng hậu lại tự giác như vậy, sửng sốt một lát rồi vội vàng đưa bát tới.

Tiêu Hề Hề há to miệng, một hơi uống hết canh gà.

Vốn các bà đỡ đề nghị chuẩn bị canh nhân sâm, có tác dụng bổ khí tốt hơn.

Nhưng Tiêu Hề Hề không thích canh nhân sâm, nên trước đó yêu cầu đổi thành canh gà.

Có canh gà giúp sức, thanh máu của Tiêu Hề Hề lại được bổ sung.

Nàng siết chặt chiếc gối bên cạnh, tiếp tục dùng sức, khi không chịu nổi cơn đau, nàng hét muốn khản cổ.

Hét xong, cổ họng khô khan, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Bảo Cầm lo lắng dậm chân, hai mắt đỏ ửng.

Nhưng lúc này nàng không thể làm gì, chỉ có thể chắp tay cầu nguyện Bồ Tát phù hộ cho mẹ con Hoàng hậu bình an.

Đúng lúc đó hợt nghe thấy tiếng bà đỡ hét lên.

“Sinh rồi! Sinh rồi!!”

Bảo Cầm bước nhanh tới, nhìn kỹ hơn, thấy bà đỡ đang ôm một đứa bé ướt át nhăn nheo trên tay.

Đứa bé há miệng khóc lớn.

Tim Bảo Cầm chợt rơi xuống, hai chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất.

Cuối cùng cũng sinh rồi!

Nàng vui mừng đưa tay đón đứa bé.

Các cung nữ mang nước ấm đã chuẩn bị tới, nhóm người cẩn thận tắm rửa cho đứa bé rồi quấn đứa bé trong tã gấm mềm mại.

Dù đã sinh được một đứa, nhưng mọi người cũng không hề thư giãn hoàn toàn.

Vì trước đó Phương Vô Tửu đã bắt mạch cho Hề Hề, phát hiện thai của nàng có khả năng là song sinh.

Bản thân Tiêu Hề Hề lúc được sinh ra cũng là thai long phụng, theo chứng cứ khoa học, thai song sinh có khả năng di truyền cao, vì thế nàng mang thai đôi cũng không có gì ngạc nhiên.

Lúc này, các bà đỡ vẫn đang tụ tập quanh giường, sau khi kiểm tra cẩn thận, bọn họ phát hiện trong bụng Hoàng hậu quả thật còn một bào thai khác.

Vì vậy, Tiêu Hề Hề phải tiếp tục dùng sức.

Lần này sinh nhanh hơn.

Trong vòng thời gian nửa tách trà, một em bé khác chào đời.

Tiếp theo là tiếng khóc thứ hai.

Sau khi Lạc Thanh Hàn chắc chắn hai đứa trẻ đã bình an ra đời, hắn không nhịn được nữa, đẩy cửa sải bước lao vào.

Các bà đỡ giật mình, vội quỳ xuống hành lễ.

Có người cố gắng khuyên can "Bệ hạ, phòng sinh là nơi máu me, không cát tường, ngài không thể vào được."

Lạc Thanh Hàn lạnh giọng nói "Trẫm là chân long thiên tử, máu me đến đâu trẫm cũng trấn áp được!"

Mọi người lập tức im lặng, không dám nói thêm lời nào.

Lạc Thanh Hàn sải bước đến bên giường, thấy Hề Hề người đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hắn cảm thấy tim mình bị ai đó siết chặt, đau đớn vô cùng.

Hắn không hề ghét bỏ, cúi xuống yêu thương hôn lên trán nàng.

Tiêu Hề Hề bây giờ không còn sức.

Nàng khó khăn thốt ra hai từ.

“Đau quá.”

Mắt Lạc Thanh Hàn chợt đỏ lên.

Hắn lần nữa hôn lên môi nàng, run giọng nói “Xin lỗi.”

Nếu không phải vì hắn, nàng đã không phải chịu đau thế này.

Các bà đỡ gần đó chết lặng.

Theo quan điểm của bọn họ, phụ nữ sinh con chắc chắn rất đau, nhưng thân là phụ nữ thì buộc phải trải qua nỗi đau này, bởi đây là cái giá mà người phụ nữ phải gánh chịu.

Cả Hoàng hậu tôn quý cũng vậy.

Nhưng Hoàng đế lại vô cùng áy náy, như thể nỗi đau mà Hoàng hậu gánh chịu đều do mình gây ra.

Hành động này nằm ngoài dự đoán của các bà đỡ.

Chiết Chi tiến tới, lịch sự mời các bà đỡ vào phòng khách nghỉ ngơi.

Tuy khó hiểu trước cách hành xử của Hoàng đế, nhưng các bà đỡ vẫn rất vui mừng vì ba mẹ con Hoàng hậu bình an, điều đó có nghĩa phần thưởng của bọn họ chắc chắn sẽ rất nhiều.

Không chỉ các bà đỡ, mọi người trong cung đều rất vui.

Cả cung Vân Tụ đang tràn ngập niềm vui.

Tế Vũ dẫn người dọn dẹp phòng sinh.

Phương Vô Tửu bước vào bắt mạch cho Hề Hề, xác nhận nàng chỉ mất sức, không có gì nghiêm trọng.

Bảo Cầm bế hai đứa trẻ tới, đặt cạnh Hoàng hậu.

Tiêu Hề Hề thật sự rất mệt.

Nàng thậm chí còn không có thời gian nhìn kỹ hai đứa trẻ đã chìm vào giấc ngủ.

Khi nàng tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Lạc Thanh Hàn hôm nay không thượng triều, hắn luôn túc trực bên giường, thấy Hề Hề tỉnh lại, hắn lập tức hỏi.

“Nàng thấy thế nào? Còn đau không?”

Giấc mơ đêm qua của hắn toàn là Hề Hề kêu đau, cho nên đêm qua hắn không thể ngủ ngon.

Tiêu Hề Hề cẩn thận cảm nhận “Vẫn còn hơi đau, nhưng so với hôm qua đã đỡ nhiều rồi.”

Lạc Thanh Hàn lập tức sai người mang thuốc tới.

“Đây là thuốc Phương Vô Tửu kê cho nàng, uống vào sẽ không đau nữa.”

Tiêu Hề Hề rất ghét uống thuốc.

Nàng theo bản năng nhăn mũi, vẻ mặt chán ghét.

Lạc Thanh Hàn nhẹ giọng dỗ dành “Thuốc này có đường nâu, không đắng.”

Tiêu Hề Hề lè đầu lưỡi nếm thử, phát hiện thuốc không đắng, thậm chí còn hơi ngọt.

Thế là nàng mở miệng ngoan ngoãn uống thuốc.

Sau khi uống thuốc, cơn đau của nàng thuyên giảm rất nhiều.

Nàng không khỏi thở dài “Nếu biết thuốc này có tác dụng giảm đau tốt như vậy thì hôm qua ta nên uống một bát, thế thì đã không đau đến vậy.”

Lạc Thanh Hàn vẫn còn lo sợ chuyện hôm qua.

Hắn giải thích "Thuốc có ba phần độc, phụ nữ mang thai không nên tùy tiện uống thuốc".

Tiêu Hề Hề theo thói quen sờ bụng, phát hiện cái bụng nhô cao của mình đã không còn, ngón tay không sờ thấy.

Nàng nhìn xuống, thấy bụng mình đã phẳng trở lại.

Lúc này nàng mới nhớ ra mình đã dỡ hàng rồi.

Tiêu Hề Hề vội vàng hỏi "Các con đâu?"

Lạc Thanh Hàn "Các con ở phòng bên cạnh, nhũ mẫu đang trông chừng, sẽ không sao đâu."

Tiêu Hề Hề "Ta muốn gặp các con một chút."

Lạc Thanh Hàn lập tức sai người ôm hai đứa bé tới.

Cùng đi tới còn có Phương Vô Tửu và hai nhũ mẫu.

Hai đứa bé được đặt cạnh Hề Hề.

Tiêu Hề Hề được Lạc Thanh Hàn đỡ ngồi dậy, nhìn hai đứa bé được đặt ngay ngắn trên giường, nàng không khỏi cảm thán.

"Hai đứa trông giống như khỉ vậy."

Lạc Thanh Hàn gật đầu "Quả thật rất giống."

Tiêu Hề Hề "Xấu quá."

Lạc Thanh Hàn "Ừm."

Phương Vô Tửu ở bên cạnh không khỏi thay bọn trẻ phản bác.

"Trẻ con mới sinh đều như vậy, lớn lên sẽ khác."

Cha mẹ kiểu gì vậy? Cả con mình cũng độc miệng được!

Tiêu Hề Hề "Hai đứa là trai hay gái?"

Lạc Thanh Hàn "Một trai một gái."

Tiêu Hề Hề "Cũng là thai long phụng giống ta."

Nàng mỉm cười "Xem ra các con của mẹ may mắn hơn mẹ."

Các con của nàng đều bình an, không giống nàng, rõ ràng là thai long phụng, nhưng chỉ có mình nàng còn sống.

Hai đứa bé nhìn nàng, như có thể cảm nhận được đây chính là mẹ của chúng, hai đứa bé đồng loạt toét miệng cười, lộ ra nụ cười rạng rỡ không răng.

Tiêu Hề Hề cúi xuống, hôn lên trán hai đứa bé.

Mọi bất hạnh đều kết thúc ở nàng.

Dành cho bọn trẻ, đều là hạnh phúc.

Chương 1172: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (1)

Trong cặp song sinh, anh trai tên Lạc Hoài Quân, em gái tên Lạc Mộ Hi.

Tiêu Hề Hề định đặt nhũ danh cho hai anh em, anh trai gọi là Sủi Cảo, em gái gọi là Canh Gà, vì lúc nàng sinh hai đứa trẻ này đã ăn sủi cảo và canh gà, nàng cảm thấy rất hợp!

Tuy nhiên, hai nhũ danh này đều bị Hoàng đế bệ hạ nghiêm khắc từ chối.

Hắn trịnh trọng nói "Nếu nàng không muốn các con lớn lên có ám ảnh tâm lý suốt đời vì nhũ danh, thì đổi nhũ danh khác đi."

Tiêu Hề Hề hết cách, đành đổi nhũ danh khác.

Cuối cùng, nhũ danh của anh trai là Trường Sinh, còn em gái là Khả Ái.

Tuy hai tên nghe có hơi quê, nhưng vẫn hay hơn sủi cảo và canh gà.

Tiểu Trường Sinh là anh trai, có tinh thần trách nhiệm đặc biệt cao, từ nhỏ đã vô cùng quan tâm em gái.

Khi hai đứa trẻ lên năm tuổi, Tiểu Khả Ái vẫn chưa biết súc miệng, đành phải nhờ nhũ mẫu giúp một tay.

Tiểu Trường Sinh thấy như vậy không ổn, dù em gái là công chúa cũng phải học những cách cơ bản tự chăm sóc bản thân, nếu không sau này sẽ bị người khác chê cười, cậu bé không muốn em gái của mình bị người khác coi thường.

Vì vậy cậu bé đã lên kế hoạch đích thân dạy em gái cách súc miệng.

“Muội cầm lấy.” Tiểu Trường Sinh đặt cốc nước vào tay em gái, đợi đến khi cô bé nắm chặt mới buông ra.

Cô bé có làn da trắng nõn, bàn tay mũm mĩm chỉ có chút xíu, cốc nước súc miệng hơi nặng nên cô bé phải dùng hai tay để cầm.

Trên đầu cô bé búi hai búi tóc, đó là dì Bảo Cầm đặc biệt búi cho cô bé, trên hai búi tóc còn buộc hai chiếc nơ bằng lụa, trông rất dễ thương.

Lúc này, cô bé mở đôi mắt to tròn nhìn anh trai mình không chớp mắt.

Tiểu Trường Sinh cầm cốc nước súc miệng lên, nghiêm túc nói như một thầy giáo.

“Muội nhìn ta này, uống ngụm nước trước ……”

Cậu bé há miệng, đổ vào miệng một ngụm nước lớn, sau đó ùng ục hai tiếng, rồi há miệng nhổ nước vào chậu đồng bên cạnh.

Cậu bé vừa cầm khăn bên cạnh lên lau miệng, vừa nhìn em gái.

Nhưng phát hiện em gái đã nuốt nước súc miệng!

Tiểu Trường Sinh lập tức bỏ khăn xuống, nghiêm túc dạy dỗ “Đó là nước súc miệng, không được uống!”

Cô bé chớp chớp đôi mắt to, giọng non nớt nói “Nhưng vừa nãy huynh nói phải uống mà.”

Tiểu Trường Sinh cố gắng giải thích “Ta nói uống, ý là uống vào miệng, nhưng không được nuốt, muội hiểu chưa?”

Cô bé nửa hiểu nửa không gật gật đầu, chiếc nơ buộc trên đầu khẽ đung đưa theo cử động của cô bé.

Thế là Tiểu Trường Sinh lại cầm cốc lên, biểu diễn lần nữa quá trình súc miệng trước mặt em gái.

Cô bé bắt chước động tác của anh trai, cầm cốc lên uống một ngụm nước súc miệng, sau đó ực một tiếng, lại nuốt xuống.

Tiểu Trường Sinh lại nhấn mạnh "Không được nuốt nước súc miệng! Phải nhổ ra!"

Tiểu Khả Ái "Ồ."

Tiếp theo, Tiểu Trường Sinh liên tục làm lại quá trình súc miệng năm sáu lần, nhưng Tiểu Khả Ái vẫn không học được cách súc miệng.

Cuối cùng, cô bé vỗ nhẹ vào bụng ợ hơi.

"Ca ca, huynh súc miệng đi, muội không súc miệng nữa, muội no rồi."

Tiểu Trường Sinh "……"

Buổi học đầu tiên của thầy Tiểu Trường Sinh kết thúc trong thất bại.

Nhưng cậu bé không hề nản lòng.

Cậu bé quay về suy nghĩ kỹ càng, chia quy trình súc miệng thành bốn bước, mô tả từng điểm mấu chốt của bốn bước này một cách chi tiết.

Ngày hôm sau, cậu bé hóa thân thành thầy giáo nhỏ, bắt đầu một kèm một dạy cô bé cách súc miệng.

Lần này cậu bé không súc miệng, cả quá trình nhìn chằm chằm Tiểu Khả Ái, cô bé vừa mắc lỗi, cậu bé sẽ lập tức nghiêm khắc

sửa cho cô bé.

Dù vậy, cô bé vẫn uống nước súc miệng thêm hai lần, mãi đến lần thứ ba cô bé mới hoàn thành đúng quy trình súc miệng.

Tiểu Trường Sinh rất khó hiểu "Sao lúc nào muội cũng uống nước súc miệng vậy?"

Tiểu Khả Ái "Vì trong nước súc miệng có lá bạc hà, lúc uống vào lành lạnh như đá, muội rất thích."

Nói xong cô bé cười thẹn thùng.

Cô bé giống như mẫu hậu, khi cười lên có hai lúm đồng tiền trông rất đáng yêu.

Tiểu Trường Sinh về phòng, lấy cuốn nhật ký mà mẫu hậu tặng ra.

Cuốn nhật ký này là món quà mà mẫu hậu tặng hai anh em vào sinh nhật năm tuổi, cậu bé và em gái mỗi người có một cuốn.

Cuốn của cậu bé có bìa màu xanh, cuốn của em gái có bìa màu hồng.

Tiểu Trường Sinh đặt chủ đề cho nhật ký của mình là — Nhật ký quan sát em gái.

Cậu bé mở chiếc bìa màu xanh ra, bên trong đã viết rất nhiều nhật ký, mỗi nhật ký đều là những chuyện liên quan đến em gái.

Cậu bé còn nhỏ, chưa viết được nhiều chữ, mỗi khi gặp phải tình huống như vậy, cậu bé sẽ đến ngự thư phòng cầu cứu phụ hoàng, dù phụ hoàng có đang làm gì, cũng sẽ tạm thời gác lại công việc trong tay, dạy cậu bé viết từng nét một.

Cũng vì vậy, cậu bé học được rất nhiều chữ.

Tiểu Trường Sinh lật đến trang nhật ký mới nhất của mình,

viết lên đó:

Em gái thích mùi của lá bạc hà.

Nhưng tại sao em gái lại thích lá bạc hà? Lá bạc hà có gì đặc biệt?

Tiểu Trường Sinh lâm vào trầm tư.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào kinh nghiệm ít ỏi của cậu bé không thể giải quyết được vấn đề này.

Tiểu Trường Sinh là một đứa trẻ có khát vọng tri thức mãnh liệt.

Nếu cậu bé đã có nghi vấn, thì bắt buộc phải giải quyết nó.

Tiểu Trường Sinh đóng nhật ký lại, rửa tay rồi ra ngoài tìm đại cữu cữu.

Đại cữu cữu là một thái y, y thuật rất giỏi, nghe nói lá bạc hà còn có thể dùng làm thuốc, vậy chắc đại cữu cữu sẽ biết rất nhiều về lá bạc hà.

Sự thật chứng minh, cậu bé đoán đúng rồi, đại cữu cữu biết rất rõ về lá bạc hà.

Đại cữu cữu giới thiệu chi tiết thói quen dùng lá bạc hà, cuối cùng lấy ra một cuốn sách giới thiệu dược liệu, đưa cho Tiểu Trường Sinh mang về từ từ đọc.

Tiểu Trường Sinh thích đọc sách.

Cậu bé cảm ơn đại cữu cữu, rồi ôm sách trở về.

Đúng lúc Tiểu Trường Sinh đang nghiêm túc đọc sách thì Tiểu Khả Ái chạy vào.

Hôm nay dì Bảo Cầm buộc một chiếc chuông nhỏ vào hai bên búi tóc cho cô bé, lúc cô bé chạy thì hai chiếc chuông nhỏ kêu

leng keng.

Tiểu Khả Ái nằm bò trên bàn của cậu bé, hào hứng nói.

“Ca ca, vừa nãy mẫu hậu nói, ngày mai chúng ta sẽ đi học!”

Tiểu Trường Sinh sớm đã nghe phụ hoàng nói chuyện này, nên cũng không có nhiều phản ứng.

Cậu bé nghiêm túc nói “Quả thật chúng ta cũng đến tuổi học vỡ lòng rồi.”

Tiểu Khả Ái “Nghe nói ở trường có rất nhiều bạn cùng tuổi với chúng ta, muội có thể làm bạn với họ được không?”

Tiểu Trường Sinh “Làm bạn không chỉ cùng tuổi là được, còn phải có cùng chung chí hướng.”

Tiểu Khả Ái nghiêng đầu, chiếc chuông nhỏ kêu leng keng.

“Cùng chung chí hướng là gì?”

“Cùng chí hướng nghĩa là thích những thứ giống nhau. Ví dụ như nếu ta thích đọc sách, muội cũng thích đọc sách, vậy thì chúng ta có thể làm bạn.” Tiểu Trường Sinh vừa nói vừa chỉ vào cuốn sách trước mặt.

Tiểu Khả Ái lập tức lắc đầu, chiếc chuông nhỏ trên đầu không ngừng reo lên.

“Muội không thích đọc sách, muội không muốn làm bạn với ca ca.”

Tiểu Trường Sinh “……”

Chương 1173: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (2)

Tiểu Trường Sinh lại mở cuốn nhật ký màu xanh ra, viết thêm hai dòng phía dưới dòng "em gái thích lá bạc hà".

Em gái không thích đọc sách.

Em gái không muốn làm bạn với mình.

Viết xong, Tiểu Trường Sinh lại rơi vào trầm tư.

Sách hay như vậy, sao em gái lại không thích đọc?

Tiểu Khả Ái chống hai tay lên mép bàn, rướn cổ đọc nhật ký của anh trai.

Cô bé nhìn những dòng chữ đó, trên cái đầu nhỏ hiện dấu chấm hỏi lớn?

"Ca ca, huynh đang viết gì vậy?"

Tiểu Trường Sinh tỉnh táo lại, cậu bé biết em gái không biết đọc, liền chỉ vào dòng chữ trong nhật ký rồi đọc —

"Em gái không muốn làm bạn với mình."

Tiểu Khả Ái biết em gái là nói về mình, đây là lời vừa nãy cô bé nói, nhưng cô bé không hiểu tại sao anh trai lại viết câu này trong nhật ký?

Chẳng qua, cô bé nhanh chóng gạt bỏ nghi hoặc này ra sau đầu.

Dù sao anh trai của cô bé cũng thường xuyên làm những chuyện kỳ lạ, cô bé cũng quen rồi nên cũng không có gì phải để ý.

Tiểu Trường Sinh đóng nhật ký lại, hỏi "Muội đã viết nhật ký chưa?"

Tiểu Khả Ái nhanh chóng gật đầu "Viết rồi!"

Chiếc chuông trên đầu cô bé kêu leng keng.

Tiểu Trường Sinh không khỏi liếc nhìn chiếc chuông trên đầu cô bé, nghiêm túc nói "Ngày mai đi học, muội không thể buộc chuông này lên đầu."

Tiểu Khả Ái khó hiểu "Tại sao vậy?"

Cô bé rất thích hai chiếc chuông nhỏ này, muốn đeo thêm vài ngày nữa.

Tiểu Trường Sinh "Trong lớp phải giữ im lặng, tiếng chuông sẽ ảnh hưởng đến kỷ luật của lớp, phu tử sẽ tức giận."

Tiểu Khả Ái lại hỏi "Phu tử là thứ gì?"

Tiểu Trường Sinh sửa lại "Phu tử không phải đồ vật."

Tiểu Khả Ái hiểu ra "Ồ! Phu tử không phải đồ vật!"

Tiểu Trường Sinh "……"

Cứ thấy kỳ kỳ chỗ nào đó?

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Trường Sinh và Tiểu Khả Ái đều ăn mặc chỉnh tề.

Mẫu hậu đích thân đưa hai anh em đến Học Tư Đường.

Học Tư Đường là học đường đặc biệt mở cho các hoàng tử công chúa nhỏ tuổi trong cung, phụ trách dạy vỡ lòng cho các

hoàng tử công chúa.

Sau khi hoàn thành khóa học vỡ lòng kéo dài hai năm, các hoàng tử công chúa sẽ được gửi đến Thái Học để học tiếp.

Vì trong cung chỉ có một hoàng tử và một công chúa, tránh để cho hai anh em cô đơn, Hoàng đế đặc biệt chọn một vài đứa trẻ từ nhà các tông thân và văn võ bá quan cùng đến Học Tư Đường học tập với hoàng tử công chúa.

Đại công tử Lạc Thiên Bảo của phủ Anh vương cũng được chọn.

Tuổi của cậu nhóc cũng xem như là lớn nhất trong đám trẻ này, vì thế cậu nhóc rất tự hào về bản thân, ngày đầu tiên đến trường đã bày ra dáng của một người anh lớn.

Trước đây Lạc Thiên Bảo thường xuyên theo vợ chồng Anh vương vào cung nên Tiểu Trường Sinh và Tiểu Khả Ái đều biết cậu bé.

Tiểu Trường Sinh trịnh trọng gọi "Ngố Ngố huynh."

Tiểu Khả Ái cũng hét lớn "Ngố Ngố ca ca!"

Lạc Thiên Bảo "……"

Bây giờ cậu nhóc đã lớn, biết "Ngố Ngố" không phải là một từ hay.

Đặc biệt là khi ở bên ngoài, nghe người khác gọi mình như vậy, tự dưng có cảm giác như đang bị mắng.

Nhưng đối phương lại là em họ của cậu nhóc, trước khi ra khỏi nhà, cha mẹ đã dặn cậu nhóc phải chăm sóc thật tốt cho hai em họ này, cậu nhóc không thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà xung đột với đối phương.

Cậu nhóc trịnh trọng nhấn mạnh.

“Ở bên ngoài đừng gọi ta là Ngố Ngố.”

Tiểu Trường Sinh lần nữa phát huy ý chí muốn có thêm kiến thức “Tại sao?”

Lạc Thiên Bảo không thể giải thích rõ ràng, chỉ kiên quyết nói “Không có lý do!”

Tiểu Khả Ái không muốn tụt lại phía sau, sáp tới gần chớp đôi mắt to hỏi.

“Sao lại không có lý do?”

Lạc Thiên Bảo “……”

Người anh lớn lúc này cảm thấy rất mệt mỏi.

Vào buổi học đầu tiên, phu tử bảo các học sinh tự giới thiệu bản thân.

Lạc Thiên Bảo không chút do dự giơ tay lên “Phu tử, con nói trước!”

Phu tử mỉm cười gật đầu “Vậy người nói đi.”

Lạc Thiên Bảo nhanh chóng đứng dậy, lớn tiếng nói “Ta là Lạc Thiên Bảo, Anh vương là cha ta, năm nay bảy tuổi, sau này nếu mọi người có khó khăn gì, đều có thể tới tìm ta, ta có thể che chở cho mọi người!”

Nói xong, cậu nhóc không quên vỗ ngực, ra vẻ như người anh lớn trong xã hội.

Phu tử tuyến đen đầy đầu, vội bảo cậu nhóc ngồi xuống.

Người thứ hai tự giới thiệu là Tiểu Trường Sinh.

Khi cậu bé đứng lên, tất cả học sinh trong lớp đều nhìn cậu bé không chớp mắt, cả ánh mắt của phu tử cũng trở nên vô cùng quan tâm.

Tuy những đứa trẻ này còn nhỏ, chưa hiểu rõ thân phận địa vị tạo ra khoảng cách lớn, nhưng khi ở nhà đã được cha mẹ dặn dò, nhất định phải có quan hệ tốt với tiểu hoàng tử và tiểu công chúa.

Đặc biệt là vị tiểu hoàng tử này, nếu không có gì ngoài ý muốn, cậu bé sẽ là Hoàng đế tiếp theo của Đại Thịnh.

“Chào mọi người, ta tên Lạc Hoài Quân, năm nay năm tuổi, rất vui được làm bạn cùng mọi người.”

Sau khi Tiểu Trường Sinh ngồi xuống, Tiểu Khả Ái lập tức đứng dậy.

Cô bé ngẩng đầu nhỏ lên, giọng giòn giã nói.

“Ta tên Lạc Mộ Hi, năm nay năm tuổi, ta không thích đọc sách, cho nên ta không muốn kết bạn với những người thích đọc sách.”

Nụ cười trên mặt phu tử đông cứng lại.

Ông hỏi ngay “Đọc sách là một sở thích tốt, tại sao công chúa lại không thích đọc sách?”

Tiểu Khả Ái nói thật.

“Bởi vì đọc sách rất nhàm chán.”

Phu tử dẫn dắt “Đó là bởi vì công chúa điện hạ chưa đọc qua sách hay, khi người đọc được sách hay thì người sẽ thích đọc sách.”

Tiểu Khả Ái không hiểu cuốn sách hay trông như thế nào?

Phu tử nói “Người ngồi xuống trước đi, lát nữa ta sẽ tặng người hai cuốn sách hay.”

Tiểu Khả Ái tựa vào mép bàn ngồi xuống.

Ngồi bên phải cô bé là Tiểu Trường Sinh.

Tiểu Trường Sinh ngồi thẳng, giơ tay phải lên "Phu tử, con cũng muốn có sách hay."

Phu tử cười nói "Được, lát nữa cũng cho người hai cuốn."

Lạc Thiên Bảo không chịu thua kém, cũng giơ tay phải lên hét lớn.

"Phu tử, con cũng muốn có sách hay!"

Các học sinh khác trong lớp thấy vậy, cũng bạo dạn hơn, giơ tay hét lên.

"Con cũng muốn!"

"Phu tử, con cũng muốn!"

Phu tử hết cách, chỉ đành hứa cho mỗi người hai cuốn sách.

Sau khi mọi người tự giới thiệu xong, phu tử bắt đầu ngày giảng dạy đầu tiên.

Trong giờ ra chơi, Lạc Thiên Bảo dắt Tiểu Khả Ái đi trèo cây trong sân.

Tiểu Trường Sinh thấy vậy liền nắm tay em gái, không cho cô bé trèo cây.

"Trèo cây rất nguy hiểm, té ngã sẽ bị thương."

Lạc Thiên Bảo vỗ ngực hứa hẹn "Ta rất giỏi trèo cây, có ta ở đây, chắc chắn sẽ không để muội muội té ngã."

Tiểu Trường Sinh vẫn từ chối.

Tiểu Khả Ái vẫn nghe lời anh trai hơn.

Thấy vậy, cô bé muốn rời đi với anh trai.

Lạc Thiên Bảo thấy thế, tức thì nôn nóng “Cả trèo cây mà hai em cũng không dám? Đúng là nhát gan!”

Tiểu Khả Ái lập tức biến thành con gà mái nhỏ, chống nạnh trừng mắt nhìn cậu nhóc.

“Huynh nói ai nhát gan? Ca ca không có nhát gan!”

Lạc Thiên Bảo “Ca ca muội là đồ nhát gan!”

Tiểu Khả Ái ghét nhất là người ta nói xấu anh trai.

Cô bé giận dữ lao tới đánh nhau với Lạc Thiên Bảo.

Chương 1174: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (3)

Lạc Thiên Bảo không ngờ nha đầu này nói đánh là đánh.

Cậu nhóc còn chưa kịp phản ứng đã bị Tiểu Khả Ái vồ ngã xuống đất.

Tiểu Khả Ái dùng nắm đấm nhỏ đấm vào mặt cậu nhóc!

Không ngờ nha đầu này trông trắng trẻo mềm mịn như cục bông, sức lực lại mạnh đến vậy.

Cú đấm này làm Lạc Thiên Bảo cảm thấy choáng váng.

Lúc cậu nhóc hoàn hồn lại, thì ngửi thấy mùi rỉ sét!

Cậu nhóc mở miệng, nhổ một chiếc răng dính máu vào tay mình.

Thấy vậy, không chỉ Tiểu Khả Ái mà cả những đứa trẻ đang xem khác cũng sửng sốt.

Sau một hồi im lặng, Lạc Thiên Bảo bật khóc!

Hu hu hu hu!!!

Tiếng khóc của cậu nhóc làm mọi người có mặt tỉnh táo lại.

Tiểu Trường Sinh vội kéo Tiểu Khả Ái đứng lên.

Tiểu Khả Ái lúc này cũng hoảng sợ.

Cô bé rất tức giận, nhưng chưa từng nghĩ mình có thể đánh

người khác hộc máu.

Tiểu Trường Sinh bảo cô bé đừng sợ.

Cậu bé đi tới đỡ Lạc Thiên Bảo dưới đất lên.

Lạc Thiên Bảo cầm chiếc răng dính máu, khóc muốn vỡ phổi.

Tiếng khóc nhanh chóng kéo phu tử tới.

Phu tử hoàn toàn không lường được, ngay ngày đầu tiên đến trường, tiểu công chúa đã đánh con trai của Anh vương hộc máu.

Ông vội vàng nhờ người mời thái y tới.

Phu tử suy nghĩ một chút, việc này liên quan đến hoàng tử và công chúa, tốt nhất nên báo cho Hoàng đế và Hoàng hậu biết.

Trước đó, ông gọi Tiểu Trường Sinh và Tiểu Khả Ái tới trước mặt, nghiêm túc nói.

"Đánh nhau không phải chuyện nhỏ, ta phải gọi phụ mẫu của hai người tới."

Không ngờ, Tiểu Khả Ái lại rất tự tin trả lời "Không cần gọi họ, một mình ta cũng có thể đánh thắng!"

Phu tử "……"

Khi Hoàng đế và Hoàng hậu biết chuyện, hai người lập tức chạy tới.

Các học sinh khác được đưa về lớp tiếp tục giờ học.

Lạc Thiên Bảo, Tiểu Trường Sinh, Tiểu Khả Ái được phu tử đưa vào sương phòng.

Sương phòng vốn được dùng cho các phu tử nghỉ ngơi, bên trong trang bị nội thất đơn giản.

Lạc Thiên Bảo vẫn đang khóc lớn.

Tiểu Khả Ái đứng bên anh trai, cúi đầu nhỏ tiếp nhận lời phê bình dạy dỗ của phu tử.

Khi thấy phụ hoàng mẫu hậu tới, Tiểu Khả Ái vốn không muốn khóc, không biết tại sao mắt lại đỏ lên.

Cô bé lao vào lòng của mẫu hậu òa khóc.

Tiêu Hề Hề cúi người, dùng khăn lụa lau nước mắt cho cô bé.

Tiểu Trường Sinh tự giác đi tới trước mặt phụ hoàng, giải thích cặn kẽ mọi việc.

Mặc dù Lạc Thiên Bảo khiêu khích cô bé trước, nhưng chính cô bé mới là người ra tay trước.

Nghiêm túc mà nói, cả hai bên đều có lỗi.

Lạc Thanh Hàn cảm thấy đây không phải chuyện gì to tát, chỉ là chuyện trẻ con đánh nhau, nhưng hắn vẫn phái người thông báo cho Anh vương.

Chốc sau, Anh vương Lạc Dạ Thần vội vàng vào cung.

Vốn Lạc Thiên Bảo đã ngừng khóc, vừa nhìn thấy cha đến, cậu nhóc lập tức có sức trở lại, bắt đầu khóc nức nở.

“Cha, muội ấy đánh con! Hu hu hu, muội ấy đánh gãy răng con rồi, con còn nôn ra máu, có phải con sắp chết rồi không?”

Cậu nhóc vừa khóc vừa giơ chiếc răng đang cầm trên tay lên cho cha nhìn rõ hơn.

Lạc Dạ Thần nhìn thấy trong tay con trai mình đang cầm một chiếc răng dính máu, tức thì sốt ruột.

Y ôm bảo bối vào lòng, nói “Tiểu Ngố Ngố đừng sợ, có cha ở

đây, cha sẽ phân xử cho con, cha sẽ không để con xảy ra chuyện gì đâu!"

Lạc Thiên Bảo ôm cha mình, càng khóc lớn hơn.

Sương phòng chỉ toàn tiếng khóc của Lạc Thiên Bảo, nghe vô cùng thê thảm.

Lạc Dạ Thần quay lại nhìn thái y, phát hiện thái y chính là Phương Vô Tửu.

Y vội hỏi "Phương thái y, con trai ta bị thương nặng lắm sao? Có thể cứu được không?"

Nét mặt Phương Vô Tửu khá kỳ lạ.

"Lệnh lang không bị thương."

Lạc Dạ Thần sững người.

Ngay cả Lạc Thiên Bảo đang khóc lớn cũng sững sờ.

Lạc Thiên Bảo không phục, giơ chiếc răng trong tay, ầm ĩ nói "Muội ấy đánh gãy răng của ta! Ta còn nôn ra máu!"

Phương Vô Tửu kiên nhẫn giải thích "Người đã đến tuổi thay răng, răng của người sớm đã lung lay rồi, cho dù công chúa không đánh người, răng của người cũng sẽ rụng, cú đấm của công chúa chỉ làm tăng tốc độ thay răng của người mà thôi."

Lạc Thiên Bảo cúi đầu nhìn răng trong tay mình.

Sau đó cậu nhóc mới nhớ ra, chiếc răng này quả thật đã bị lung lay, bình thường cậu nhóc còn hay dùng lưỡi chọc cho nó rụng.

Cậu nhóc sụt sịt, rơi nước mắt hỏi.

"Vậy … vậy răng của ta có mọc lại không?"

Phương Vô Tửu "Đương nhiên sẽ mọc lại."

Mọc lại là được, Lạc Thiên Bảo yên tâm, sau đó che mặt than thở "Nhưng đau quá."

Phương Vô Tửu lấy một viên thuốc tròn nhỏ ra, nói "Người ngậm viên thuốc này vào chỗ mất răng, một lát sẽ không đau nữa."

Lạc Thiên Bảo ngoan ngoãn nghe theo.

Một lúc sau quả nhiên không còn đau nữa.

Lạc Dạ Thần vẫn chưa yên tâm "Như vậy đã xong rồi sao? Không cần kê thêm chút thuốc gì sao?"

Phương Vô Tửu "Sức khỏe lệnh lang rất tốt, không cần uống thuốc."

Y dừng lại rồi nói thêm "Nhưng bình thường nên chú ý chế độ ăn uống, giảm bớt đồ ngọt, kiểm soát lượng thịt, ăn quá ngọt hoặc quá béo đều không tốt cho sức khỏe của trẻ con."

Lạc Thiên Bảo ngày thường thích ăn nhất là đồ ngọt và thịt, thấy thái y lại bảo cậu nhóc ăn ít đồ ngọt và thịt, cậu nhóc lập tức không vui, tức giận trừng mắt nhìn vị thái y tọc mạch trước mặt.

Thấy Lạc Thiên Bảo không bị thương, các phu tử gần đó thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không bị thương, vấn đề tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Lạc Thanh Hàn nói với con gái.

"Đi xin lỗi đường huynh của con đi, dù giữa các con có mâu thuẫn cũng không nên đánh người."

Tiểu Khả Ái không muốn xin lỗi.

Cô bé vùi vào lòng mẫu hậu như muốn trốn tránh.

Lúc này Tiểu Trường Sinh đứng dậy nói "Con thay muội muội xin lỗi."

Nói xong, cậu bé đi tới trước mặt Lạc Thiên Bảo, nét mặt rất nghiêm túc, giọng nói trong trẻo.

"Do đệ không quản tốt muội muội, xin lỗi."

Vừa nghe anh trai xin lỗi đường huynh đáng ghét đó, Tiểu Khả Ái quay đầu lại, mở to mắt nhìn anh trai.

Lạc Thiên Bảo khịt mũi.

Sau đó cậu nhóc nghe Tiểu Trường Sinh nói tiếp.

"Muội muội sai vì lẽ ra muội ấy không nên ra tay đánh người, nhưng huynh cũng sai.

Huynh không nên dẫn muội muội trèo cây, muội ấy còn nhỏ như vậy, lỡ té ngã bị thương thì sao?

Huynh thân là huynh trưởng, đáng lý nên chăm sóc muội muội, nhưng huynh chỉ biết kiếm niềm vui cho bản thân, không quan tâm đ ến an toàn của muội muội, thậm chí còn dùng lời lẽ khiêu khích bọn đệ, nói bọn đệ nhát gan.

Trước đó ở trong lớp, huynh nói sẽ che chở bọn đệ, nhưng huynh chỉ biết nói suông.

Huynh vốn không gánh vác được trách nhiệm này, huynh không phải là một ca ca tốt!"

Nói xong câu cuối cùng, cậu bé không nhìn Lạc Thiên Bảo nữa, quay người trở lại với phụ hoàng.

Sắc mặt Lạc Thiên Bảo đỏ bừng.

Cậu nhóc muốn biện giải, nhưng lại không tìm được lý do phản bác.

Cuối cùng kìm không được bật khóc.

Chương 1175: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (4)

Lúc này, Tiểu Khả Ái buông mẫu hậu ra, chậm chạp đi đến chỗ Lạc Thiên Bảo, ngượng ngịu nói một câu.

“Xin lỗi.”

Tuy cô bé không thích xin lỗi người khác, nhưng cô bé càng không muốn để anh trai thay mình gánh chịu hậu quả.

Cô bé là người đánh, người xin lỗi là cô bé mới phải, không liên quan gì đến anh trai.

Anh trai của cô bé rất ngoan, không cần xin lỗi ai cả.

Một phu tử đứng ra, cười hòa giải.

“Nếu hoàng tử điện hạ và công chúa điện hạ đã chủ động xin lỗi, Lạc Thiên Bảo cũng nên xin lỗi đối phương, xin lỗi xong rồi thì chuyện hôm nay kết thúc ở đây, sau này ba người vẫn là bạn học.”

Lạc Thiên Bảo vốn không cảm thấy mình có lỗi, nhưng những lời Tiểu Trường Sinh nói vừa nãy lại khiến cậu nhóc thấy xấu hổ.

Lúc này, cậu nhóc không còn tự tin nói rằng mình đúng.

Cậu nhóc rời khỏi vòng tay cha, sụt sịt mũi, quyết tâm cao giọng hét lớn với Tiểu Khả Ái.

“Xin lỗi!”

Tiểu Khả Ái vẫn còn nhớ anh trai từng dạy, khi người khác xin lỗi cô bé, thì cô nên nói không sao.

Vì thế cô bé bĩu môi nói "Không sao."

Phu tử đề nghị hai bên bắt tay làm hòa.

Tiểu Khả Ái duỗi bàn tay trắng nõn mềm mại ra, qua loa bắt tay Lạc Thiên Bảo, sau đó nhanh chóng rút tay lại chạy về phía mẫu hậu.

Chuyện ầm ĩ này kết thúc ở đây.

Hai bên phụ huynh ai về nhà nấy.

Lạc Dạ Thần vẫn còn hơi lo, y xin cho con trai nghỉ phép, đưa con trai về vương phủ, bảo đại phu kiểm tra lại cho con trai.

Kết luận mà đại phu đưa ra không khác gì Phương Vô Tửu.

"Quả thật tiểu công tử không bị thương, chỉ rụng một cái răng sữa, sẽ sớm mọc lại thôi."

Nghe vậy, Lạc Dạ Thần cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Khi Bộ Sanh Yên biết con trai mình đánh nhau trong trường, nàng lập tức gọi con trai đến, hàng mày cau lại, trông rất không vui.

"Sao con lại đánh nhau với người ta? Trước đó mẹ đã nói gì với con? Không được đánh nhau, nếu gặp vấn đề gì có thể tìm cha mẹ hoặc phu tử, bạo lực không giải quyết được vấn đề! Nói đi, lần này phải bồi thường bao nhiêu tiền?"

Lạc Thiên Bảo là một đứa trẻ nghịch ngợm luôn gây rắc rối, những đứa trẻ hàng xóm đều từng đánh nhau với cậu nhóc.

Mỗi lần cậu nhóc đánh nhau, Bộ Sanh Yên và Lạc Dạ Thần đều phải thu dọn hậu quả, may là mấy đứa trẻ nghịch ngợm này chỉ toàn thùng rỗng kêu to, trông thì hung hãn nhưng cũng

hiếm khi dùng vũ lực, thỉnh thoảng mới đánh nhau, thương tích chỉ là vết thương ngoài da, bồi thường ít tiền là có thể giải quyết vấn đề.

Đó là lý do tại sao Bộ Sanh Yên lại hỏi câu này.

Lạc Thiên Bảo ngẩng đầu, không thể tin hỏi.

“Ý mẹ là gì? Bị đánh còn phải bồi thường?!”

Bộ Sanh Yên “……”

Bộ Sanh Yên quay đầu nhìn Lạc Dạ Thần bên cạnh.

Lạc Dạ Thần ho nhẹ một tiếng “Lần này là Tiểu Ngố Ngố bị công chúa đánh.”

Bộ Sanh Yên ngạc nhiên.

“Tiểu Ngố Ngố thế mà bị con gái đánh?”

Lạc Thiên Bảo như con mèo bị giẫm đuôi, tức thì xù lông “Con nhất thời không chú ý mới bị muội ấy đánh, nếu lần sau còn như vậy, muội ấy nhất định sẽ không đánh được con!”

Bộ Sanh Yên nghiêm mặt “Đánh một lần còn chưa đủ, con còn muốn đánh thêm lần nữa?”

Lạc Thiên Bảo rụt vai, không dám nói thêm gì nữa.

Trong nhà này, người cậu nhóc sợ nhất chính là mẹ.

Đừng thấy mẹ xinh đẹp như hoa, nhưng thật ra rất giỏi võ, khi đánh người vô cùng đau.

Cả cậu nhóc và cha đều hiểu sâu sắc điều này.

Tuy Tiểu Ngố Ngố bị đánh, nhưng Bộ Sanh Yên cũng biết tính tình của con trai, nếu không phải tên nhóc này chọc tức người khác trước thì tiểu cô nương nhà người ta cũng sẽ không đánh

nó.

Bộ Sanh Yên ném cuốn Thiên Tự Văn tới trước mặt con trai, nghiêm túc nói.

“Chép cuốn sách này ba lần, chừng nào chép xong thì mới được ăn cơm.”

Lạc Thiên Bảo thận trọng thương lượng “Con đang bị thương, có thể chép một lần được không?”

Bộ Sanh Yên lạnh lùng nói “Bốn lần!”

Lạc Thiên Bảo “Hai lần thôi, hai lần được không?”

Bộ Sanh Yên “Năm lần!”

Nhìn con số ngày càng cao, Lạc Thiên Bảo không dám nói thêm nữa.

Cậu nhóc ôm cuốn Thiên Tự Văn chạy đến thư phòng.

Lạc Thiên Bảo ghét nhất là đọc sách, càng ghét chép sách.

Nhưng cậu nhóc không dám làm trái lời mẹ.

Trước giờ mẹ luôn nói một là một, nói không cho cậu nhóc ăn cơm, thì cậu nhóc cả một hột cơm cũng không ăn được.

Cậu nhóc không muốn bị đói nên chỉ đành cầm bút lên, cay đắng vùi đầu chép sách.

Cửa thư phòng bị đẩy ra.

Lạc Dạ Thần bước vào, chắp tay sau lưng, bày dáng vẻ quan sát thành quả chép sách của con trai, gật đầu hài lòng.

“Giỏi lắm, Tiểu Ngố Ngố chép sách ngày càng thành thạo.”

Lạc Thiên Bảo chép đến mức tay đau nhức, kiềm không được

phàn nàn với cha.

“Cha, cha thân là Anh vương, tại sao trong nhà không có chút địa vị gì vậy?”

Lạc Dạ Thần dựng lông mày, bất mãn vặn lại “Ai nói trong nhà này ta không có địa vị? Ta là chủ cái nhà này, mọi việc quan trọng trong nhà đều phải nghe theo ta!”

Lạc Thiên Bảo bĩu môi “Nói dối, trước giờ cha luôn nghe lời mẹ, mẹ nói gì thì là cái đó, mẹ mới là chủ cái nhà này.”

Lạc Dạ Thần bào chữa “Đó là vì ta cố ý nhường nàng, ta không thèm so đo với phụ nữ, nếu ta giận lên, nàng thở mạnh cũng không dám!”

Lạc Thiên Bảo “Vậy bây giờ cha đi nói với mẹ, xin mẹ miễn cho con chép sách.”

Lạc Dạ Thần do dự.

Lạc Thiên Bảo hừ lạnh một tiếng, lẩm bẩm nói “Cha quả nhiên không dám.”

Lạc Dạ Thần không chịu được nhất là kế khích tướng, máu trong người lập tức dâng lên, vỗ bàn lớn tiếng hét lên.

“Có cái gì mà không dám? Con đợi đó, bây giờ cha đi nói với mẹ con, chắc chắn mẹ con sẽ miễn cho con khỏi chép sách!”

Nói xong, y xắn tay áo, ngẩng cao đầu, hung hãn lao ra ngoài.

Lạc Thiên Bảo vội vàng đặt bút xuống, chạy tới cửa thư phòng.

Cậu nhóc thò đầu ra cửa, thấy cha đang nói chuyện với mẹ ở hành lang cách đó không xa.

Vì cách quá xa nên Lạc Thiên Bảo không thể nghe rõ cha mẹ nói gì.

Cậu nhóc chỉ thấy cha chỉ tay vào mũi mẹ, hét lên gì đó, trông rất hung dữ.

Sau đó mẹ cười khẩy, giơ tay phải lên đập vào bức tường bên cạnh.

Bức tường phẳng ban đầu lập tức lõm một lỗ.

Bụi không ngừng rơi xuống.

Đừng nói là Lạc Dạ Thần đang đối mặt trực diện, cả Lạc Thiên Bảo cách đó một khoảng cũng phải khiếp sợ trước sức mạnh kinh khủng của mẹ mình.

Khí thế của Lạc Dạ Thần tức thì suy yếu, không dám thở mạnh.

Bộ Sanh Yên chỉ về hướng thư phòng.

“Đi chép Thiên Tự Văn mười lần, không chép xong, không được ăn cơm.”

Lạc Dạ Thần hổ thẹn quay lại thư phòng.

Y vừa bày giấy mài mực, vừa thở dài.

“Không thể trách chúng ta quá yếu, chỉ có thể trách kẻ địch quá mạnh.”

Lạc Thiên Bảo ngồi xuống, ủ rũ gật đầu phụ họa “Đúng là mạnh thật.”

Chương 1176: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (5)

Vì vụ đánh nhau trong ngày đầu tiên đến trường, công chúa điện hạ đã để lại một hình ảnh vô cùng dũng mãnh trong lòng cả lớp.

Các bạn cùng lớp hơi sợ cô bé, không dám qua lại với cô bé.

Tiểu Khả Ái thấy mọi người vây quanh Lạc Thiên Bảo, nhưng bên cạnh cô bé chỉ có một mình anh trai, cô bé khó tránh có hơi thất vọng.

Cô bé cũng muốn kết bạn.

Tan học, cô bé chán nản bước về.

Tiểu Trường Sinh hỏi "Sao muội không vui?"

Tiểu Khả Ái nhỏ giọng hừ một tiếng "Không ai muốn chơi với muội."

Tiểu Trường Sinh "Không phải có ta chơi với muội sao?"

Tiểu Khả Ái "Tuy là vậy, nhưng lại khác."

Cô bé muốn giải thích nhưng do vốn từ hạn chế, không biết làm sao diễn đạt rõ ràng những suy nghĩ phức tạp của mình.

Khi anh trai hỏi có gì khác, Tiểu Khả Ái chỉ có thể lặp lại câu đó.

"Thì khác đó."

Hai anh em trở về cung Vân Tụ.

Tiêu Hề Hề vừa kết thúc một ván bài với Lý phi và Diêu tiệp dư.

Không, Lý phi hiện giờ không còn là phi tần của Hoàng đế, mà là đích nữ Lý gia Lý Phức Yên.

Diêu tiệp dư cũng không còn là Tiệp dư, khuê danh của nàng là Uyển Phương.

Sau khi Hoàng đế giải tán hậu cung, Lý Phức Yên và Diêu Uyển Phương rời khỏi am Tử Vân, hai người trở về nhà.

Thông qua người quen giới thiệu, Diêu Uyển Phương gả cho đích thứ tử của Lễ bộ Thị Lang, hai người đã thành thân hơn hai năm, cuộc sống hạnh phúc, gần đây được chẩn đoán đang mang thai.

Diêu Uyển Phương vui mừng, cố tình vào cung báo tin vui cho Hoàng hậu, vừa hay gặp được Lý Phức Yên ở đây.

Hoàng hậu giữ hai người lại chơi bài trò chuyện.

So với Diêu Uyển Phương, chuyện hôn nhân của Lý Phức Yên trắc trở hơn.

Cha mẹ nàng nhờ người giới thiệu, nhưng kết quả không như ý, xuất thân của nàng không có vấn đề, tái giá cũng không sao, chủ yếu là do ngoại hình.

Đại Thịnh ngày nay ưa chuộng những mỹ nhân mảnh mai, một nữ tử đầy đặn như Lý Phức Yên khó mà được người khác thật lòng tán thưởng.

Mấy nam tử đó vừa thấy nàng mập, ấn tượng của bọn họ về nàng đột nhiên giảm đi.

Cuối cùng, những người ở lại bằng lòng cưới nàng chỉ là mấy tên hình dạng xấu xì kỳ cục.

Lý Phức Yên không phải là người qua loa hời hợt.

Vì lý do này mà nàng nhiều lần cãi vã với người nhà.

Nếu là trước đây, nàng chỉ có thể nhịn, nhưng bây giờ nàng có thể tự kiếm tiền, trong lòng rất có tự tin, dù không ai cưới nàng, nàng cũng có thể tự nuôi sống mình, hoàn toàn không cần sợ gì.

Vì thế cứ trì hoãn kéo dài, hôn sự của nàng đến nay vẫn chưa thành.

Thấy nàng ngày càng lớn tuổi, người nhà rất lo lắng.

Nhưng nàng không vội, người khác cũng không thể làm gì nàng.

Thấy cặp song sinh trở về, Lý Phức Yên và Diêu Uyển Phương lập tức đứng dậy chào đón.

Tiểu Trường Sinh và Tiểu Khả Ái đều từng gặp các nàng, biết hai người là bạn của mẫu hậu, nên lễ phép chào hỏi.

“Dì Lý, dì Diêu.”

Bảo Cầm dẫn hai đứa trẻ đi rửa tay, chuẩn bị đồ ăn nhẹ cho chúng.

Tiêu Hề Hề sai người cất mạt chược đi.

Diêu Uyển Phương hiện đang mang thai, đây là thời điểm tình mẫu tử tràn đầy nhất.

Khi nhìn thấy hai đứa trẻ ngoan ngoãn ăn uống, trong lòng không khỏi nảy sinh tình cảm, tình thương dường như tràn ngập trong mắt nàng.

“Tiểu hoàng tử và tiểu công chúa trông đẹp thật, hệt như đúc cùng một khuôn với Hoàng thượng và Hoàng hậu nương

nương.”

Tiêu Hề Hề cười nói “Đợi đứa bé trong bụng muội ra đời, chắc chắn cũng sẽ rất đáng yêu.”

Tiểu Khả Ái nghe vậy lập tức quay đầu nhìn Diêu Uyển Phương, chớp mắt tò mò hỏi.

“Dì Diêu sắp có em bé sao?”

Diêu Uyển Phương mỉm cười gật đầu “Đúng vậy.”

Tiểu Khả Ái sải đôi chân ngắn chạy tới, nhìn chằm chằm vào bụng của Diêu Uyển Phương, cô bé phát hiện bụng của dì Diêu rất phẳng, hoàn toàn không nhìn ra bên trong có em bé.

“Khi nào em bé trong bụng dì Diêu mới chào đời?”

Diêu Uyển Phương nhẹ nhàng sờ bụng mình, cười nói “Còn tám tháng nữa.”

Tiểu Khả Ái đếm đầu ngón tay rất lâu, mới biết được tám tháng dài bao nhiêu.

“Sao lâu thế? Con muốn chơi với em ngay bây giờ.”

Nhìn bộ dáng thất vọng của cô bé, Tiêu Hề Hề an ủi “Tám tháng cũng không dài lắm, không cần gấp, dù sao ở trong trường, con có rất nhiều bạn chơi cùng, con có thể chơi với các bạn trước.”

Nói đến đây, Tiểu Khả Ái lại càng thất vọng hơn.

Cô bé nhỏ giọng ậm ừ “Các bạn chỉ chơi với Ngố Ngố ca ca, không chơi với con, các bạn không thích con.”

Tiêu Hề Hề kinh ngạc “Sao có thể như vậy?”

Nàng nhìn Tiểu Trường Sinh ngồi bên cạnh.

Tiểu Trường Sinh tiếp nhận ánh mắt dò hỏi của mẫu hậu, đặt nĩa xuống, nghiêm túc trả lời.

“Là vì các bạn thấy muội ấy đánh người rất mạnh, có hơi sợ muội ấy, không dám chơi với muội ấy.”

Tiểu Khả Ái tủi thân nói “Chỉ cần các bạn không ức hiếp con, con sẽ không đánh các bạn, tại sao các bạn lại sợ con?”

Tiêu Hề Hề xoa xoa búi tóc nhỏ trên đầu cô bé, cười nói “Đó là vì các bạn không biết Tiểu Khả Ái của chúng đáng yêu đến mức nào, ngày mai con có thể mang chút đồ ăn ngon đến trường, chia cho các bạn cùng lớp, các bạn sẽ biết con tốt như thế nào.”

Tiểu Khả Ái nửa tin nửa ngờ “Thật sao?”

Tiêu Hề Hề “Có thật hay không, con làm thử chẳng phải sẽ biết sao?”

Tiểu Khả Ái vẫn tin tưởng mẫu hậu, lập tức vui lên, trên môi lại nở nụ cười.

Lúc này Tiểu Trường Sinh đứng lên “Chúng ta đi làm bài tập.”

Tuy chỉ mới học vỡ lòng, phu tử dạy không nhiều, nhưng vẫn giao bài tập về nhà.

Tiểu Khả Ái không muốn làm bài tập về nhà.

Cô bé rề rà không muốn đi.

Tiểu Trường Sinh nhắc nhở “Nếu ngày mai muội không nộp bài tập, sẽ bị khẽ tay.”

Thông thường, khi hoàng tử công chúa phạm lỗi, chịu phạt thường là thư đồng bên cạnh, nhưng hiện giờ Hoàng đế chưa chọn thư đồng cho Tiểu Trường Sinh và Tiểu Khả Ái, cho nên hai đứa trẻ phải tự mình chịu phạt.

Hơn nữa, Hoàng đế rất quan tâm đ ến việc giáo dục, trước khi khai giảng, hắn đã đặc biệt căn dặn phu tử, bảo họ phải đối xử nghiêm khắc với từng học sinh, không được vì thân phận của bọn trẻ mà phân biệt đối xử, nên làm sao thì làm vậy, mọi chuyện cứ làm theo quy tắc.

Cho dù Tiểu Trường Sinh và Tiểu Khả Ái có là hoàng tử công chúa thì cũng phải nộp bài tập về nhà, tuyệt đối không có khả năng thoát khỏi.

Hôm nay vì có người không nộp bài tập, đã bị phu tử khẽ tay trước mặt mọi người, học sinh đó đau đến rơi nước mắt, trông rất là thảm.

Tiểu Khả Ái vừa nhớ đến cảnh tượng phu tử khẽ tay khủng khiếp đó, vô thức cảm thấy lòng bàn tay mình nóng rát.

Cô bé không muốn bị đánh nên bất đắc dĩ đứng dậy, theo anh trai đến thư phòng nhỏ.

Thư phòng nhỏ này là Tiêu Hề Hề đặc biệt sai người dọn cho bọn trẻ đọc sách và làm bài tập về nhà.

Thư phòng nhỏ này gần chỗ ở của bọn trẻ, cách xa chính điện nên rất yên tĩnh.

Hai đứa trẻ vừa bước vào đã nhìn thấy mèo vàng đang ngủ trưa trên bàn.

Tiểu Khả Ái chạy tới, ôm lấy mèo vàng, vui vẻ gọi “Lão Vương.”

Lão Vương thuần thục xoay người, để lộ cái bụng mềm mại.

Tiểu Khả Ái lập tức vùi mặt vào đó, cọ cọ bụng nó.

Chương 1177: Ngoại truyện: Người trong lòng (phần đầu)

Khi Tiểu Khả Ái ngẩng đầu lên, trên mặt dính đầy lông mèo.

Nhưng cô bé không để ý, còn cười rất vui vẻ.

Tiểu Trường Sinh đi đến bên bàn, nhìn con rùa nằm trong chậu sứ trên bàn.

Cậu bé cầm bàn chải lên, gõ nhẹ vào đầu con rùa.

Rùa lập tức rút đầu vào mai, tiếp tục giả chết.

Tiểu Trường Sinh xắn tay áo lên, giúp em gái trải giấy trước, sau đó mài mực cho em gái, rồi mới bắt đầu làm bài tập của mình.

Vì mới học vỡ lòng, nội dung chưa học bao nhiêu, phu tử giao bài tập cũng rất đơn giản, chỉ cần chép năm mươi từ trong Thiên Tự Văn là được.

Tiểu Trường Sinh nhanh chóng chép xong.

Sau khi làm xong bài tập về nhà, cậu bé lấy bảng chữ mẫu mà phụ hoàng đưa ra, bắt đầu luyện tập từng nét.

Tiểu Khả Ái vẫn chậm rãi chép sách.

Cô bé đang chép thì sự chú ý của cô bé bị mèo vàng nằm bên cạnh thu hút.

Mèo vàng nhận thấy ánh mắt của cô bé, kêu meo meo với cô bé hai tiếng.

Tiểu Khả Ái không nhịn được đặt bút xuống, muốn đưa tay sờ nó.

Nhưng bị anh trai ngăn lại.

“Lúc làm bài tập về nhà không được phân tâm.”

Tiểu Khả Ái hậm hực đáp một tiếng “Ờ.”

Cô bé rút bàn tay nhỏ nhắn đầy thịt của mình lại, cầm bút lên viết tiếp.

Cô bé khó lắm mới viết xong năm mươi chữ, Tiểu Trường Sinh vẫn không chịu để cô bé chơi.

Cậu bé cầm tờ giấy bài tập của em gái, kiểm tra từng chữ một, nếu tìm thấy chữ nào sai, cậu bé khoanh tròn, bảo em gái viết lại.

Tiểu Khả Ái vừa viết lại vừa lẩm bẩm.

“Huynh còn nghiêm khắc hơn cả phu tử.”

Tiểu Trường Sinh không hiểu tại sao em gái lại nói vậy.

Cậu bé cảm thấy mình đã rất khoan dung rồi.

Nếu dựa theo yêu cầu của phụ hoàng đối với cậu bé, mấy chữ mà em gái viết đều không thể qua ải, phải vứt đi viết lại.

Phụ hoàng không chỉ yêu cầu cậu bé viết đúng, mà còn phải viết đẹp.

Mấy chữ mà em gái viết giống như chó bò, xấu xí khủng khiếp.

Ở sảnh bên.

Tiêu Hề Hề, Lý Phức Yên và Diêu Uyển Phương đang uống

trà trò chuyện.

Diêu Uyển Phương muốn hỏi những điều cần chú ý khi mang thai.

Thật ra Tiêu Hề Hề cũng không quá rõ chuyện này, khi nàng mang thai, ngoại trừ ăn nhiều, trí nhớ kém, những thứ khác căn bản không có gì thay đổi, cho nên nàng không thể đưa ra câu trả lời rõ ràng.

May là khi Tiêu Hề Hề mang thai, Bảo Cầm học được rất nhiều kiến thức về cách chăm sóc phụ nữ mang thai, thậm chí còn viết một cuốn sách nhỏ để nàng có thể đọc bất cứ lúc nào, tránh xảy ra sai sót.

Bảo Cầm lấy cuốn sách nhỏ ra, đưa cho Diêu Uyển Phương.

Diêu Uyển Phương cảm thấy mình đã nhận được báu vật, không ngừng cảm ơn.

Tiêu Hề Hề quay đầu, thấy bộ dạng lơ đãng của Lý Phức Yên.

Thật ra cả ngày hôm nay Lý Phức Yên luôn như vậy, nàng dường như có chuyện muốn nói, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói gì.

Chuyện này khác với tác phong thường ngày của nàng.

Ngày thường nàng thẳng thắn hào sảng, có gì nói đó.

Tiêu Hề Hề không khỏi quan sát kỹ tướng số của nàng, phát hiện ấn đường của nàng hơi sáng, khóe mắt hơi đỏ, đây là hiện tượng sao Hồng Loan chuyển động.

Lẽ nào nàng gặp phải vấn đề về mặt tình cảm?

Tiêu Hề Hề cho những người xung quanh ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người, lúc này Tiêu Hề Hề mới hỏi Lý Phức Yên.

“Gần đây có phải tỷ gặp được người trong lòng không?”

Lời này vừa nói ra, hai má Lý Phức Yên lập tức đỏ lên.

Da mặt nàng vốn đã trắng sáng, một chút đỏ cũng vô cùng nổi bật.

Cho nên nàng không cần nói gì, Tiêu Hề Hề biết mình đã đoán đúng.

Diêu Uyển Phương rất kinh ngạc “Chuyện từ khi nào? Sao muội không nghe tỷ nói gì?”

Khi còn ở am Tử Vân, hai nàng sống cùng nhau, tình cảm cũng thân thiết hơn trước, sau đó các nàng về nhà mẹ, vẫn thường xuyên giữ liên lạc, nên hai người hiểu rõ những thay đổi trong cuộc sống của nhau.

Dù vậy, Diêu Uyển Phương chưa từng nghe Lý Phức Yên nói nàng có người trong lòng.

Lý Phức Yên cố duy trì bình tĩnh “Trước đó không phải ta đã nói với muội rồi sao? Là người tên Ngọc lang kia đó.”

Vừa nghe thấy hai chữ Ngọc lang, Diêu Uyển Phương phản ứng rất nhanh.

“Là người đó sao!”

Thấy vậy, Tiêu Hề Hề càng thêm hứng thú “Ngọc lang là ai?”

Diêu Uyển Phương liếc nhìn Lý Phức Yên, thấy hai má nàng đỏ bừng nhưng không có ý định ngăn cản, lúc này mới nói thật.

Hóa ra, lúc Lý Phức Yên chuyển đến am Tử Vân không bao lâu, đã quen với một người bạn qua thư tên là Ngọc lang.

Độc giả thường hay viết thư cho nàng, những lá thư đó được gửi đến tòa soạn trước, sau đó được nhân viên tòa soạn chuyển

cho Lý Phức Yên.

Mỗi ngày Lý Phức Yên nhận được rất nhiều thư từ độc giả.

Hầu hết các lá thư đều khen nàng, cũng có một số ít mắng nàng.

Lý Phức Yên luôn khinh thường mấy lá thư mắng chửi nàng, thế nên nàng trực tiếp xé thư rồi đốt, không để chuyện này trong lòng.

Nàng sẽ chọn một vài lá thư từ những độc giả chân chính để phản hồi.

Trong số đó có thư của Ngọc lang.

Ngọc lang này đọc thuộc những cuốn sách nàng viết, y sẽ chọn ra một số tình tiết thú vị trong câu chuyện, bày tỏ suy nghĩ của mình, cùng nàng thảo luận sâu hơn.

Đôi khi Lý Phức Yên bác bỏ những ý tưởng mà y đề xuất, nhưng nàng thường là xin ý kiến nhiều hơn.

Hai bên qua lại rất nhiều thư.

Hai người có chung ý tưởng, khiến Lý Phức Yên càng có thêm cảm hứng.

Điều này khiến cho những câu chuyện nàng viết không chỉ mang tính phổ biến, chi tiết hơn, mà còn ẩn chứa một chiều sâu nhất định, khiến những câu chuyện và nhân vật mà nàng viết trở nên đầy đủ và cảm động hơn.

Những cuốn truyện của nàng ngày càng phổ biến, độ nổi tiếng của nàng ngày càng cao.

Thời điểm đó Diêu Uyển Phương đang sống cùng Lý Phức Yên, nên nàng từng nghe nói đến người bạn bạn qua thư của Lý Phức Yên.

Vốn nàng nghĩ mối quan hệ của họ chỉ đơn giản là tác giả và độc giả, không ngờ Lý Phức Yên lại có tình cảm với người tên Ngọc lang chỉ mới thấy qua chữ, còn chưa từng gặp mặt.

Tiêu Hề Hề hiểu ra, đây chẳng phải yêu qua mạng phiên bản cổ đại sao?

Diêu Uyển Phương không biết yêu qua mạng là gì, nàng chỉ thấy đoạn tình cảm này của Lý Phức Yên không đáng tin lắm.

Nàng không khỏi khuyên nhủ "Tỷ chưa từng gặp y, thậm chí còn không biết y là người thế nào, lỡ như y là một người đàn ông mập nặng hai trăm cân thì sao? Lỡ như y thiếu tay thiếu chân thì sao? Lỡ như y đã có vợ con thì sao?"

Lý Phức Yên mím đôi môi đỏ mọng "Ta đã nghĩ tới những chuyện này, y có mập cũng không sao, dù sao ta cũng không có ốm, thiếu tay thiếu chân cũng không sao, ta có thể kiếm tiền, có thể mua nhiều người hầu về chăm sóc y, cuộc sống bình thường sẽ không có vấn đề gì, còn vợ con …… chuyện này thì không cần lo, y sớm đã nói rõ trong thư, y đến nay vẫn chưa thành thân."

Nói xong, mặt nàng chợt đỏ thêm.

Diêu Uyển Phương còn muốn khuyên nàng, nhưng bị Tiêu Hề Hề ngăn lại.

Tiêu Hề Hề biết chuyện này càng ngăn cản thì đương sự sẽ càng có tâm lý phản nghịch, chi bằng thuận theo tình thế, xem thử Ngọc lang kia như thế nào?

Vì thế Tiêu Hề Hề đề nghị.

"Nếu tỷ đã thích y, hay là hẹn gặp y một lần, xem y rốt cuộc là người thế nào? Nếu y thật sự là người tốt, ta có thể xin Hoàng thượng ban hôn cho hai người, thế nào?"

Lý Phức Yên lần này vào cung gặp Hoàng hậu, thật ra là vì muốn nhờ Hoàng hậu cho lời khuyên.

Nàng không phải loại người thiếu quyết đoán, suy nghĩ một lúc đã đưa ra quyết định

“Được.”

Chương 1178: Ngoại truyện: Người trong lòng (phần cuối)

Nghĩ đến chuyện mình sắp gặp được người trong lòng, Lý Phức Yên vừa mong đợi lại có hơi lo lắng.

Nàng chạm vào vòng eo đầy đặn tròn trịa của mình rồi thở dài.

“Không biết Ngọc lang có thất vọng khi thấy bộ dạng này của ta không?”

Diêu Uyển Phương an ủi “Đừng sợ, y tán thưởng tài năng của tỷ, không liên quan tới vẻ ngoài của tỷ.”

Lý Phức Yên “Nhưng lỡ cò thì sao? Ai cũng yêu thích cái đẹp, lỡ như y không thích người mập thì sao?”

Tiêu Hề Hề vừa ăn hạt dưa vừa nói “Vậy có nghĩa hai người có duyên không phận, tỷ có thể vứt bỏ y, tìm người thích hợp khác.”

Tuy là nói vậy, Lý Phức Yên vẫn thấy không cam lòng.

Nàng không muốn bỏ lỡ tình duyên vì vẻ ngoài của mình.

Lý Phức Yên nhướng mày, kiên định nói “Ta muốn giảm cân!”

Động tác ăn hạt dưa của Tiêu Hề Hề dừng lại.

Nàng ngạc nhiên hỏi “Tỷ chắc chưa?”

Lý Phức Yên không do dự gật đầu mạnh “Chắc, ta nhất định phải giảm cân, cho dù không thể ốm như vóc dáng trước kia, ít nhất ta cũng phải trở thành một thân hình bình thường, lúc gặp

mặt, ta không thể chịu được khi trong mắt y hiện lên thất vọng!"

Diêu Uyển Phương "Nhưng giảm cân rất vất vả, trước đây tỷ từng thử giảm cân, nhưng chẳng được bao lâu thì ……"

Lý Phức Yên ngắt lời nàng, quả quyết nói "Lần này ta sẽ không từ bỏ, ta sẽ kiên trì đến cùng!"

Vì tình yêu, vì người trong lòng mà nàng mong đợi bấy lâu, nàng nhất định phải giảm cân thành công!

Tiêu Hề Hề suy nghĩ một chút "Vậy thì giảm cân, giảm được bao nhiêu thì giảm."

Tiêu Hề Hề không nghĩ mập là xấu, nàng chỉ nghĩ mập quá sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Nếu Lý Phức Yên có thể ốm bớt một chút, sẽ tốt cho sức khỏe hơn.

Trong bữa tối, Tiêu Hề Hề nhắc chuyện của Lý Phức Yên với Lạc Thanh Hàn.

"Đến lúc đó, ta cũng muốn đi xem thử, tiện thể ra ngoài dạo một chút."

Lạc Thanh Hàn gắp một miếng thịt heo vào trong bát của Hề Hề, thản nhiên nói "Được, đến lúc đó ta đi với nàng."

Tiêu Hề Hề vội vàng từ chối "Không cần đâu, chàng bận như vậy, sao có thể lãng phí thời gian quý báu của mình vào việc dạo phố mua sắm chứ? Chàng cứ ở trong cung làm việc của mình đi."

Lạc Thanh Hàn "Ta nghi ngờ nàng đang mắng ta."

Tiêu Hề Hề "Đâu có? Chàng nghĩ nhiều rồi, đây đều là lời từ đáy lòng."

Lạc Thanh Hàn không nói nữa.

Trong đầu hắn bắt đầu nghĩ, nhất định phải tìm lúc nào ít việc triều chính, đưa vợ con rời cung vui chơi một chút.

Tiểu Khả Ái giơ bàn tay nhỏ nhắn đầy thịt lên "Con cũng muốn rời cung với mẫu hậu!"

Tiểu Trường Sinh nhắc nhở "Muội còn phải đi học."

Tiểu Khả Ái bĩu môi, cô bé thích ra ngoài chơi hơn là đi học.

Tiêu Hề Hề xoa xoa búi tóc trên đầu con gái "Lần này mẹ và dì Lý có chút việc phải làm, nên không thể dẫn các con đi cùng được, khi về mẹ sẽ mang đồ ăn ngon cho các con."

Vừa nghe có đồ ăn ngon, Tiểu Khả Ái lập tức vui vẻ trở lại.

Hai mắt cô bé sáng ngời nhìn mẫu hậu.

"Mẫu hậu hứa rồi đó!"

Nói xong, cô bé còn duỗi ngón tay út ra.

Tiêu Hề Hề cũng duỗi ngón út ra.

Hai ngón tay út móc vào nhau lắc lắc hai lần, xem như đã hứa.

Ăn tối xong, Lạc Thanh Hàn đi tới thư phòng nhỏ, tự mình kiểm tra bài tập về nhà của các con.

Hắn có yêu cầu rất nghiêm ngặt đối với Tiểu Trường Sinh, dù là chuyện nhỏ như viết chữ, cũng phải làm thật hoàn hảo.

Lạc Thanh Hàn khoanh tròn những chữ viết không đẹp lắm, yêu cầu Tiểu Trường Sinh viết lại mỗi chữ mười lần.

Tiểu Trường Sinh liền cầm bút lên, bắt đầu viết lại.

Thấy phụ hoàng nghiêm khắc như vậy, Tiểu Khả Ái chợt thấy

hơi lo lắng.

Chữ của anh trai đẹp như vậy mà phụ hoàng còn chưa hài lòng, vậy chẳng phải những chữ cô bé viết đều bị trả về sao?

Tuy nhiên, sau khi Lạc Thanh Hàn xem chữ viết của cô bé, không chê chữ viết của cô bé không đẹp, chỉ gật đầu tỏ ý không có vấn đề.

Tiểu Khả Ái thở phào một hơi.

Lạc Thanh Hàn lấy bảng chữ mẫu của thể chữ khải nét nhỏ trên giá sách, đặt trước mặt Tiểu Khả Ái.

"Sau này, con chép theo bảng chữ này, mỗi ngày viết ít nhất mười tờ, cha sẽ kiểm tra."

Tiểu Khả Ái chợt hít sâu một hơi, còn … còn giao thêm bài tập về nhà?!

Cô bé nắm tay áo phụ hoàng, đáng thương cầu xin.

"Có thể viết ít một chút được không?"

Cô bé không thích đọc sách, cũng không thích viết nhiều chữ.

Lạc Thanh Hành luôn bao dung với cô con gái nhỏ trắng trẻo đáng yêu này.

Hắn ngồi xổm xuống, giúp cô bé vén lọn tóc ra sau tai, nhẹ giọng hỏi.

"Vậy con muốn viết bao nhiêu?"

Tiểu Khả Ái giơ ngón tay mũm mĩm lên, thận trọng nói "Một tờ?"

Lạc Thanh Hàn nhẹ nhàng cười "Được."

Tiểu Khả Ái đang chuẩn bị vui mừng thì nghe phụ hoàng nói

tiếp.

“Con có thể viết một tờ, thậm chí không viết cũng được, nhưng mỗi ngày cha sẽ kiểm tra bài tập về nhà của con, nếu chữ viết của con không tiến bộ thì sau này con sẽ phải làm gấp đôi bài tập về nhà.”

Tiểu Khả Ái sửng sốt.

Lạc Thanh Hàn mặc kệ cô bé có hiểu hay không, kiên nhẫn giải thích.

“Cha bảo con luyện viết chữ, không phải cố ý làm khó con, cha chỉ muốn chữ viết của con trở nên đẹp hơn, chỉ cần chữ viết của con có thể đẹp hơn thì con viết hay không là quyền của con.”

Tiểu Khả Ái bối rối hỏi “Chữ đẹp có ích lợi gì?”

Lạc Thanh Hàn “Nếu con viết chữ đẹp, phu tử sẽ khen con trước mặt các bạn cùng lớp, các bạn cùng lớp sẽ nhìn con với ánh mắt ngưỡng mộ khâm phục.”

Tiểu Khả Ái nghĩ đến cảnh tượng này một lát, cảm thấy rất có thể diện, lập tức có động lực.

“Vậy bây giờ con sẽ đi luyện chữ!”

Lạc Thanh Hàn xoa xóa búi tóc trên đầu cô bé “Đi đi.”

Hai đứa trẻ nghiêm túc luyện chữ, rồi được các cung nữ hầu hạ rửa mặt đi ngủ.

Lạc Thanh Hàn tắm rửa như thường lệ.

Khi hắn trở về phòng, Hề Hề đã ngủ.

Lạc Thanh Hàn đi tới, dùng đầu ngón tay vuốt v e má nàng, chậm rãi trượt xuống theo vành tai, lòng bàn tay đặt sau gáy nàng luồn vào áo trong của nàng.

Đầu ngón tay hắn có hơi lạnh lẽo, làm Tiêu Hề Hề tỉnh dậy.

Nàng mở hé mắt, mơ màng lẩm bẩm.

“Đừng làm loạn, ngủ đi.”

Lạc Thanh Hàn cúi người, hôn lên môi nàng, nói nhỏ.

“Ta muốn dành chút thời gian ra ngoài chơi, nàng có nơi nào muốn đi không?”

Tiêu Hề Hề có tinh thần một chút “Chàng muốn Nam tuần?”

Hoàng đế Đại Thịnh thường có thói quen Nam tuần, nhưng nàng không thích phương pháp này lắm, không chỉ lãng phí nhân lực và tiền bạc, bên cạnh còn có một nhóm đông người đi theo, chơi không vui chút nào.

Lạc Thanh Hàn hôn nàng nói “Không phải Nam tuần, là vi hành.”

Tiêu Hề Hề nghĩ chuyện này được.

Nếu là vi hành, không cần có một nhóm đông người đi theo, bọn họ có thể chơi thế nào tùy thích.

Về vấn đề an toàn, nàng cũng không quá lo lắng.

Hiện nay thiên hạ thái bình, không nghe nói có ai muốn tạo phản.

Hơn nữa, cả hai đều biết võ công, bố trí thêm một vài hộ vệ âm thầm đi theo, hẳn là không có vấn đề gì.

Nàng vẫn đang mải nghĩ đến việc vi hành, không để ý y phục trên người đã bị cởi ra.

Thân thể ấm áp đ è xuống, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

Chương 1179: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của hai anh em (6)

Lạc Thanh Hàn không muốn Hề Hề lần nữa trải qua nguy hiểm và đau đớn khi sinh con nên đã nhờ Phương Vô Tửu kê một đơn thuốc vô sinh.

Hắn tự mình uống thuốc làm vô sinh, sau này không cần lo Hề Hề sẽ mang thai.

Chuyện này chỉ có hắn và Phương Vô Tửu biết, những người khác không biết, kể cả Hề Hề.

Không còn nỗi lo sinh con, Lạc Thanh Hàn không cần lo gì về quan hệ, hết thảy làm theo tâm trạng của hắn.

Hề Hề bị hắn giày vò đến nửa đêm, dù nàng biết võ, thể lực tốt, cũng không chịu nổi giày vò thời gian dài như vậy.

Cuối cùng, nàng kiệt sức nằm trên giường như cá mắc cạn.

Lúc Lạc Thanh Hàn đưa tay ôm nàng.

Nàng yếu ớt lẩm bẩm.

“Hết sức rồi, thật sự hết sức rồi.”

Lạc Thanh Hàn “……”

Hắn mặt không cảm xúc bế Hề Hề lên, đặt nàng vào bồn tắm, hắn tắm rửa cho nàng xong rồi bế nàng trở lại giường.

Lúc này Hề Hề đã nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Nàng giống như gấu túi, hoàn toàn treo trên người Lạc Thanh Hàn, đôi môi bị hôn sưng lên hơi hé mở, mũi hơi phập phồng, cổ áo hơi mở để lộ những dấu hôn đỏ nhạt trên cổ.

Lạc Thanh Hàn từ chối cung nữ hầu hạ, tự tay kéo chăn lên đắp cho hai người.

Hắn cúi đầu hôn lên đ ỉnh tóc nàng, nhẹ nhàng nói.

“Ngủ ngon, Hoàng hậu của ta.”

Sáng hôm sau, Tiểu Trường Sinh và Tiểu Khả Ái đến Học Tư Đường như thường lệ.

Có khác là hôm nay không chỉ có hai thái giám và hai cung nữ đi theo, mà dì Bảo Cầm cũng đi theo.

Bảo Cầm nhờ người xách hai hộp thức ăn lớn tinh xảo.

Khi đến Học Tư Đường, Bảo Cầm nhờ người mở hai hộp thức ăn.

Những món bên trong đều là bánh kem do chính Bảo Cầm làm.

Nàng thậm chí còn nghiên cứu ra kem tươi theo cách làm cổ đại, mỗi miếng bánh đều được phủ một lớp kem dày, trên kem còn điểm xuyết những miếng trái cây đầy màu sắc.

Chỉ nhìn thôi cũng tưởng tượng được chúng ngọt đến mức nào.

Các học sinh chưa từng thấy món tráng miệng này, ai cũng nhìn chằm chằm nó, có người không khỏi nuốt nước miếng.

Tiểu Khả Ái nhớ lời dặn của dì Bảo Cầm trước khi ra ngoài, lập tức giơ bàn tay nhỏ bé của mình lên, lấy những chiếc bánh kem thơm ngon ra rồi nói.

“Điểm tâm này rất ngon, các bạn đến ăn thử đi.”

Dù những đứa trẻ này đã được cha mẹ và người lớn ở nhà dặn không được tùy tiện lấy đồ của người khác, nhưng suy cho cùng chúng vẫn chỉ là một đám trẻ con, sao có thể chịu được cám dỗ của đồ ăn ngon?

Tất cả nhao nhao đưa tay cầm dĩa bánh kem.

Bánh kem vừa mềm vừa ngọt, lớp kem bên trên mềm mịn, ăn kèm với trái cây chua ngọt, đúng là món ưa thích của bọn trẻ này!

Chẳng mấy chốc đã chia hết hai hộp bánh kem lớn.

Người ta thường nói, ăn của người khác thì phải tốt với người khác.

Sau khi các học sinh ăn bánh kem do công chúa điện hạ tặng, ai nấy tự nhiên thấy gần gũi với cô bé hơn một chút.

Thấy bọn trẻ nói cười vây quanh công chúa và hoàng tử, Bảo Cầm ra hiệu cho hai thái giám bên cạnh, ba người cầm hộp thức ăn rỗng rời đi.

Lạc Thiên Bảo hôm nay ngủ nướng, dậy muộn một chút.

Khi cậu nhóc vội vã chạy đến Học Tư Đường thì mọi người đã ăn xong bánh kem.

Cuối cùng, chỉ còn lại một miếng bánh kem trước mặt Tiểu Khả Ái.

Lạc Thiên Bảo vừa bước vào phòng học, liền ngửi thấy thoang thoảng mùi ngọt trong không khí, cậu nhóc thích nhất đồ ngọt, khi ngửi thấy mùi này, cậu nhóc không khỏi hít một hơi thật sâu.

“Thơm quá, các ngươi ăn món ngon gì thế? Mau chia cho ta một phần!”

Có người đáp "Là bánh kem của công chúa điện hạ và hoàng tử điện hạ mang đến, tiếc là người đến quá muộn, đã hết rồi."

Lúc này Lạc Thiên Bảo mới nhận ra học sinh trong lớp đều đang vây quanh công chúa và hoàng tử.

Dù cậu nhóc đã đến nhưng những người kia vẫn đứng đó, không có ý định tới gần cậu nhóc như thường lệ.

Lạc Thiên Bảo cảm thấy khủng hoảng vì địa vị của mình đã bị lung lay.

Cậu nhóc đặt rương sách lên bàn bên cạnh, khịt mũi khinh thường.

"Không phải là mấy miếng bánh ngọt thôi sao? Đầu bếp nhà ta mỗi ngày đều làm bánh ngọt, tay nghề chắc chắn không kém gì ngự trù trong cung, nếu các ngươi thích, ngày mai ta sẽ phái người mang đến cho các ngươi."

Mọi người nghe vậy, đều rất vui mừng.

Số lượng bánh kem mà công chúa mang đến vừa rồi có hạn.

Mỗi người chỉ được một miếng, ăn vẫn chưa đã, nhưng ai cũng ngại, không dám bảo công chúa điện hạ mang thêm.

Lạc Thiên Bảo có thể mang đến bánh kem tương tự, thế thì quá tốt rồi!

Lúc này, chuông đồng treo ở cửa rung lên, phát ra âm thanh chói tai, nhắc nhở học sinh đã đến giờ vào lớp.

Các học sinh lần lượt ngồi về chỗ.

Phu tử ôm sách bước vào lớp.

Lúc này, Tiểu Khả Ái đứng dậy, cầm miếng bánh kem cuối cùng đặt trước mặt phu tử rồi cười ngọt ngào.

“Phu tử, đây là bánh kem do đại cung nữ của mẫu hậu tự tay làm, ăn rất là ngon, con cố ý giữ lại một miếng cho người ăn thử.”

Phu tử vốn muốn nói không cần, nhưng khi ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào của bánh kem, thì chợt đổi ý.

Ông ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói.

“Trong lúc lên lớp, sao có thể tùy ý di chuyển? Nhanh ngồi xuống đi, sau này không được làm vậy nữa.”

Tiểu Khả Ái trả lời dứt khoát “Vâng.”

Cô bé nhấc vạt váy ngồi xuống.

Lạc Thiên Bảo ngồi phía sau Tiểu Khả Ái.

Lúc cậu nhóc thấy Tiểu Khả Ái lấy miếng bánh kem ra, mắt cậu nhóc lập tức trợn to.

Đó là loại bánh ngọt gì? Cậu nhóc chưa từng thấy bao giờ!

Chiếc bánh cỡ lòng bàn tay được phủ lớp kem trắng dày đặc, điểm xuyết bằng hai quả anh đào đỏ tươi.

Lạc Thiên Bảo thích đồ ngọt nhất, cảm thấy tâm hồn bị tổn thương.

Cậu nhóc muốn lao lên cắn một miếng!

Nhưng e sợ cây thước lạnh lẽo trong tay phu tử, Lạc Thiên Bảo không dám hành động liều lĩnh.

Cậu nhóc lơ đãng trong suốt thời gian lên lớp.

Mắt cậu nhóc luôn dán chặt vào miếng bánh kem đặt trước mặt phu tử, miệng cậu nhóc vô tình tiết ra nước bọt.

Muốn ăn quá đi mất!

Khó khăn lắm mới chờ đến giờ kết thúc.

Phu tử cất sách, cầm miếng bánh kem lên rồi thong thả bước sang sương phòng.

Hôm nay chỉ có tiết học của ông, các phu tử khác không ở đây, vì vậy trong phòng chỉ có mình ông, rất yên tĩnh.

Phu tử ngồi xuống bàn nhìn bánh kem trước mặt, nhìn trái nhìn phải, không biết nên ăn thế nào.

Ông không có đũa, cũng không có muỗng, chỉ đành há miệng cắn trực tiếp.

Bộ râu vô tình bị dính kem.

Ông chưa kịp lau, đã ngạc nhiên trước vị ngọt của chiếc bánh.

Ông không phải là người thích đồ ngọt, nhưng món ngọt này rất ngon!

Lúc này Lạc Thiên Bảo thò đầu vào cửa.

Cậu nhóc cảm thấy phu tử có vẻ không thích ngọt, có lẽ cậu nhóc có thể xin miếng bánh của phu tử.

Nhưng không ngờ khi cậu nhóc nhìn vào lại thấy phu tử đang ăn bánh kem, trên râu còn dính kem trắng.

Không còn bánh kem.

Hy vọng của Lạc Thiên Bảo hoàn toàn sụp đổ.

Cậu nhóc giống như chú chó con bị giật mất xương, ủ rũ quay trở lại lớp học.

Chương 1180: Ngoại truyện: Duyên phận đúng là kỳ diệu đến bất ngờ! (phần đầu)

Lầu Cẩm Minh không phải là quán trà nổi tiếng nhất ở thành Thịnh Kinh, nhưng vì môi trường yên tĩnh trang nhã nên nó đã trở thành nơi tập trung của nhiều văn nhân thi sĩ.

Lý Phức Yên và người bạn qua thư tên Ngọc lang của nàng đã hẹn gặp nhau ở đây.

Lúc này, xe ngựa dừng ở cửa quán trà, nhưng Lý Phức Yên lại không dám xuống.

Nàng căng thẳng, lòng bàn tay đổ mồ hôi, nàng nhìn hai người bạn thân ngồi trước mặt hỏi.

“Hai người thấy chiếc váy hôm nay ta bận thế nào? Có phô trương quá không? Ta có nên quay về thay một chiếc váy khác không?”

Lý Phức Yên có thể chất tăng cân nhanh, mà giảm cân cũng nhanh.

Sau khoảng thời gian tập luyện và ăn kiêng cường độ cao, nàng đã ôm đi rất nhiều, mỡ eo và bụng đã biến mất, nọng cằm cũng không còn, nhưng phần thịt ở ngực và mông vẫn còn, làm cho thân hình của nàng trước sau đều có đường cong.

Nàng thường mặc những chiếc váy có màu sắc rực rỡ, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy ôm eo màu đỏ bạc, phần eo được thắt lưng siết chặt trông càng thon thả, càng tôn lên làn da trắng như tuyết, eo thon mông đầy, đẹp đến mức khiến

người ta không thể rời mắt.

Tiêu Hề Hề và Diêu Uyển Phương cùng nhau lắc đầu.

“Không cần, tỷ thế này rất đẹp.”

Nhìn thân hình này của Lý Phức Yên, đừng nói là đàn ông, hai người phụ nữ như các nàng nhìn mà cũng không kiềm được nước miếng.

Lý Phức Yên cầm khăn lụa, ánh mắt bất an đảo quanh “Nhưng ta lo y không thích đồ ta đang mặc, nghe nói mấy văn nhân thi sĩ đó thích tiểu thư khuê các tao nhã, ta mặc thế này chắc chắn không đáp ứng được yêu cầu của bọn họ.”

Tiêu Hề Hề “Mỗi người có sở thích khác nhau, tỷ còn chưa gặp Ngọc lang, làm sao biết y thích gì? Đi gặp trước rồi tính sau.”

Diêu Uyển Phương gật đầu đồng ý.

Có hai người an ủi động viên, Lý Phức Yên mới bình tĩnh lại được phần nào.

Nàng mở cửa xe, nhấc váy nhảy xuống xe.

Kế đó là Tiêu Hề Hề xuống xe.

Khi đến lượt Diêu Uyển Phương, Tiêu Hề Hề cố ý đưa tay ra dìu nàng.

Hiện giờ Diêu Uyển Phương đang mang thai, di chuyển nhất định phải cẩn thận.

Sau khi Diêu Uyển Phương đứng vững, nàng ngượng ngùng nói cảm ơn.

Xa phu đánh xe ra hậu viện nghỉ ngơi.

Hai Ngọc Lân vệ đi theo Hoàng hậu vào lầu Cẩm Minh, các

Ngọc Lân vệ khác tản ra, canh gác xung quanh lầu Cẩm Minh, tránh có người làm hại Hoàng hậu.

Nhóm người Tiêu Hề Hề bước vào lầu Cẩm Minh, vừa hay có một nhóm thư sinh đang xuống lầu.

Bọn họ thấy nhóm người Tiêu Hề Hề ăn mặc đẹp đẽ, bên cạnh còn có thị vệ, thầm nghĩ thân phận các nàng chắc chắn không tầm thường, bèn thức thời bước sang một bên, nhường các nàng đi trước.

Khi Lý Phức Yên đi ngang qua bọn họ, ánh mắt bọn họ không khỏi dừng lại trên người nàng thêm một lúc.

Lý Phức Yên phát giác ánh mắt của mấy thư sinh này, khẽ nhíu mày, không vui liếc nhìn bọn họ.

Ánh mắt đó mang tính cảnh cáo.

Nhưng vì đôi lông mày tuyệt đẹp nên nàng lại càng quyến rũ hơn.

Mấy thư sinh lần lượt quay mặt đi, ai cũng đỏ mặt không dám ngẩng đầu.

Mãi cho đến khi các nàng lên tầng hai, biến mất ở cuối hành lang, mấy thư sinh mới dám ngẩng đầu, có hơi không nỡ rời đi.

Có người bạo gan hỏi hầu bàn lai lịch của nữ tử bận váy đỏ.

Tạm thời không nói đến hầu bàn hoàn toàn không biết thân phận của ba tiểu nương tử kia, cho dù biết cũng không dám tùy tiện nói ra, thoạt nhìn là biết ba tiểu nương tử đó có xuất thân không tầm thường, nếu hắn nói bậy chọc giận các nàng, kết cục của hắn sẽ rất thảm!

Hầu bàn tùy tiện tìm lý do đuổi mấy thư sinh kia đi.

Lý Phức Yên và Ngọc lang hẹn gặp nhau ở phòng riêng trong

cùng trên tầng hai của lầu Cẩm Minh.

Lúc này nàng đang đứng ở lối đi, nhìn phòng riêng cách đó không xa, trên tay nàng đang cầm Thịnh Kinh Nhật Báo phát hành hôm nay, nhưng vì quá căng thẳng, tờ báo bị nàng siết nhăn nheo.

Tiêu Hề Hề nhẹ giọng nói "Yên tâm đi, tỷ cứ xem như đi gặp một người bạn bình thường, nếu hợp thì tiến tới, không hợp thì chia tay, ta và Uyển Phương ở phòng riêng bên cạnh, nếu tỷ gặp chuyện gì, cứ hét lên một tiếng, chúng ta sẽ tới ngay."

Lý Phức Yên biết nàng lo lắng điều gì, không khỏi bênh vực Ngọc lang.

"Mặc dù chưa từng gặp y, nhưng từ câu chữ của y, ta có thể biết y không phải người xấu."

Tiêu Hề Hề có thể thông qua xem tướng đoán được lần gặp mặt này của nàng sẽ diễn ra suôn sẻ, nhưng vẫn nói "Lo trước khỏi họa mà."

Diêu Uyển Phương cũng nói "Chúng ta là bạn của tỷ, lo lắng cho tỷ là chuyện đương nhiên, nếu đổi lại là muội gặp phải chuyện này, tỷ nhất định cũng sẽ lo lắng cho muội."

Lý Phức Yên nghĩ cũng phải.

Các nàng không biết Ngọc lang, cũng không biết y là người thế nào, đương nhiên sẽ cảnh giác với y.

Nàng nói "Vậy ta vào trước nhé."

Tiêu Hề Hề cười nói "Đi đi."

Diêu Uyển Phương nở nụ cười như quần chúng ăn dưa "Cố lên, chờ tin vui của tỷ!"

Lý Phức Yên hít sâu một hơi, rồi chậm rãi thở ra.

Nàng cầm tờ Thịnh Kinh Nhật Báo, sải bước vào phòng riêng trong cùng.

Tiêu Hề Hề và Diêu Uyển Phương lập tức bước vào phòng riêng bên cạnh.

Các phòng riêng ở đây được ngăn cách bằng bình phong, bình phong được làm bằng vải không xuyên thấu, Tiêu Hề Hề không thể nhìn thấy tình hình ở gian phòng kế bên, nhưng nàng có thể nghe thấy tiếng nói từ gian phòng kế bên xuyên qua tấm bình phong mỏng.

Nàng và Diêu Uyển Phương ngồi xổm cạnh bình phong, dỏng tai lên nghe tiếng động ở gian phòng bên cạnh.

Lý Phức Yên đi vào phòng riêng, lập tức nhìn thấy lang quân trẻ tuổi đứng ở cửa sổ.

Lang quân đó đang quay mặt ra cửa sổ, dường như đang ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, chỉ để lại tấm lưng thẳng tắp.

Lý Phức Yên lấy hết can đảm lên tiếng.

“Xin hỏi huynh là Ngọc lang sao?”

Lang quân đứng bên cửa sổ cứng đờ.

Y nhanh chóng quay lại, trên tay cũng cầm một tờ Thịnh Kinh Nhật Báo.

Hai người nhìn nhau.

Không khí ngưng đọng trong giây lát.

Sau đó hai người đồng thanh kêu lên.

“Tại sao lại là huynh?!”

“Tại sao lại là cô?!”

Tiêu Hề Hề và Diêu Uyển Phương ở gian phòng kế bên nhìn nhau, trên đầu đầy dấu chấm hỏi.

Nghe giọng điệu của hai người phòng bên, hình như đã từng gặp qua rồi?

Nếu đã từng gặp, Lý Phức Yên sao còn đặc biệt mời đối phương gặp mặt?

Đúng lúc Tiêu Hề Hề và Diêu Uyển Phương đang bối rối thì hầu bàn bưng một ấm trà bước vào.

Hắn nhìn hai tiểu nương tử đang lén lút ngồi xổm cạnh bình phong, không khỏi ngẩn ra.

“Hai vị khách quan đang làm gì vậy?”

Nghe lén còn bị bắt tại trận.

Diêu Uyển Phương xấu hổ, ngón chân siết chặt, hận không thể đào cái lỗ chui xuống.

Tiêu Hề Hề thì như không có chuyện gì, bình tĩnh nói nhảm.

“Lúc ta còn nhỏ, có một cao nhân nói mạng của ta thiếu thủy, vừa hay bức họa trên bình phong này là núi cao nước chảy, cho nên ta muốn ngồi gần một chút, như vậy sẽ tốt cho vận khí của ta.”

Hầu bàn nghe mà đờ người “Thật … thật vậy sao?”

Tiêu Hề Hề “Ngươi xem, ta chỉ là ngồi ở đây một lát mà tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều, xem ra cao nhân nói rất đúng. Phải rồi, ngươi vào đây làm gì?”

Chương 1181: Ngoại truyện: Duyên phận đúng là kỳ diệu đến bất ngờ! (phần cuối)

Hầu bàn lúc này mới sực nhớ ra nhiệm vụ của mình khi đến đây, vội vàng cầm ấm trà lên rót trà cho hai vị khách, rồi hỏi.

“Hai vị muốn ăn gì không?”

Tiêu Hề Hề “Bây giờ ta chưa đói, không ăn được nhiều, mỗi loại trà bánh của quán trà các ngươi cứ mang lên một phần đi.”

Hầu bàn khựng lại “Nhưng quán trà của chúng tôi có hơn bốn mươi loại trà bánh đấy ạ.”

Tiêu Hề Hề gật đầu nói được.

Hầu bàn “……”

Hầu bàn ngẩn ngơ ra khỏi phòng.

Chờ hắn đi khỏi, Tiêu Hề Hề và Diêu Uyển Phương lập tức dỏng tai lên, tiếp tục nghe lén động tĩnh gian phòng kế bên.

Lý Phức Yên không thể ngờ rằng người bạn qua thư bấy lâu nay lại chính là Hằng Cẩn.

Hằng Cẩn cũng không thể ngờ rằng Diệu Bút tiên sinh trong lời đồn lại là người mà mình từng có duyên gặp một lần.

Hai người sững sờ tại chỗ.

Lúc lâu sau, Hằng Cẩn mới mở miệng phá tan sự im lặng, giọng vì căng thẳng mà hơi khô khốc.

“Cô thật sự là Diệu Bút tiên sinh?”

Lý Phức Yên hoàn hồn lại.

Nàng lắc tờ báo trong tay “Phải.”

Để tránh nhận nhầm người khi gặp mặt lần đầu, hai người đã hẹn trong thư, khi gặp mặt, cả hai đều phải cầm theo Thịnh Kinh Nhật Báo của ngày hôm đó.

Hằng Cẩn nhìn tờ báo trong tay nàng, rồi lại nhìn tờ báo trong tay mình.

Thời gian, địa điểm và tín vật đều khớp.

Hẳn là y không nhận nhầm người.

Hằng Cẩn càng thêm lúng túng “Ngày đó ở tiệm sách, ta không ngờ cô chính là Diệu Bút tiên sinh, ta đã nói rất nhiều lời không phải, mong cô đừng chấp nhặt với ta.”

Hôm đó hai người đã tranh luận vài câu vì chuyện của Diệu Bút tiên sinh.

Đó vốn là một chuyện rất nhỏ, Hằng Cẩn không để tâm lắm, không ngờ đó lại là lần đầu tiên gặp mặt thần tượng của mình.

Vừa nghĩ đến những lời tự cao tự đại đã nói lúc đó, y chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Thật sự quá mất mặt!

Lý Phức Yên nhìn đôi tai đỏ bừng của y, cảm giác căng thẳng trong lòng dần tan đi, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Chuyện qua rồi thì không cần nhắc lại, chúng ta làm quen lại đi, ta là Diệu Bút tiên sinh, cũng là Lý Phức Yên.”

Hằng Cẩn nhìn nụ cười tươi tắn như hoa của nàng, tim đập nhanh hơn.

Thình thịch thình thịch, từng nhịp đập mạnh khiến suy nghĩ của y trở nên rối loạn.

Y mở miệng lắp bắp.

“Ta … ta là Hằng Cẩn, ta rất thích cô … thích sách mà cô viết!”

Y suýt nữa cắn phải lưỡi mình.

Vụng về lúng túng không ra gì.

Lý Phức Yên thấy dáng vẻ đó của y rất thú vị, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

“Chúng ta cứ đứng nói chuyện thế này mãi sao?”

Lúc này Hằng Cẩn mới sực nhận ra mình và nàng vẫn đang đứng.

Y vội vàng đi về phía bàn “Ngồi, mau ngồi!”

Hai người ngồi đối diện nhau.

Giữa hai người là một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bày bộ ấm tách và các loại bánh ngọt trái cây.

Hằng Cẩn cầm ấm trà lên, rót cho Lý Phức Yên một tách trà, khô khan nói.

“Trong thư cô nói mình thích ăn đồ ngọt, ta đã hỏi hầu bàn, những món bánh ngọt này đều có vị ngọt đậm, cô ăn thử xem có thích không?”

Lý Phức Yên vì muốn giảm cân, đã lâu lắm rồi không ăn đồ ngọt.

Lúc này thấy nhiều bánh ngọt ngon như vậy, bàn tay tội lỗi của nàng không kìm được mà ngứa ngáy.

Đúng lúc nàng chuẩn bị đưa tay lấy bánh, đột nhiên nghe thấy tiếng ho khan từ phòng bên cạnh.

Đó là tiếng ho của Tiêu Hề Hề.

Lý Phúc Yên lập tức rụt tay lại, mỉm cười nói.

“Cảm ơn, ta tạm thời chưa đói.”

Hằng Cẩn “Vậy uống chút trà trước đi, ta biết cô không thích uống trà đặc, nên đã gọi trà hoa lài, cô thử xem.”

Lần này Lý Phức Yên không từ chối.

Nàng đưa bàn tay trắng nõn, cầm tách trà, nhấp một ngụm nhỏ, mỉm cười nói.

“Vị trà thanh đạm nhưng không nhạt, thoảng hương hoa lài, ta rất thích.”

Hằng Cẩn thấy nàng cười, tim đập nhanh hơn.

Y đỏ mặt nói “Nếu cô thích, lát nữa có thể mang ít trà hoa lài về uống dần.”

Lý Phức Yên lại nói “Ở nhà uống trà một mình có gì thú vị chứ?”

Hằng Cẩn lập tức đáp lại “Vậy ta có thể thường xuyên hẹn cô ra ngoài uống trà không?”

Lý Phức Yên mím môi cười.

Không đồng ý, nhưng cũng không từ chối.

Điều này làm Hằng Cẩn vô cùng vui sướng.

Sau đó y bắt đầu cố tìm chuyện để nói.

Dù sao hai người cũng không phải người xa lạ thật sự, hai người từng trao đổi thư từ trong một thời gian dài, có hiểu biết nhất định về nhau, lại có sở thích chung, nên nhanh chóng nói chuyện rất ăn ý.

Bầu không khí giữa hai người ngày càng hòa hợp.

Tiêu Hề Hề và Diêu Uyển Phương nhìn nhau, tự giác đứng dậy, ngồi xuống bên bàn.

Diêu Uyển Phương đưa tay rót trà cho Tiêu Hề Hề, cười nói.

“Muội cũng nghe nói chuyện của Hằng gia, hiện nay Hằng gia được Hoàng thượng trọng dụng, phát triển ngày càng tốt, Hằng Cẩn là đích trưởng tôn của Hằng gia, tương lai chắc chắn sẽ rộng mở, nếu Lý tỷ tỷ và y thành đôi, ngày sau chắc chắn sẽ rất tốt.”

Tiêu Hề Hề bỏ một viên mứt hoa quả vào miệng.

Khi đó gặp Hằng Cẩn ở tiệm sách, nàng đã nhìn ra Hằng Cẩn và Lý Phức Yên có duyên.

Nhưng lúc đó duyên phận rất mỏng, chưa nhìn ra được điều gì.

Sau đó nàng không gặp lại Hằng Cẩn, Lý Phức Yên và y cũng không có qua lại gì.

Nàng còn tưởng Lý Phức Yên và Hằng Cẩn sẽ không liên quan gì nữa.

Không ngờ hai người họ lòng vòng một hồi, lại lần nữa gặp nhau.

Tiêu Hề Hề thầm cảm thán.

Duyên phận đúng là kỳ diệu đến bất ngờ!

Tiêu Hề Hề giữ lời hứa với các con, trước khi về cung đã đặc biệt đến Tô Hương Đường mua hai hộp bánh ngọt.

Khi nàng về đến cung Vân Tụ, Tiểu Trường Sinh và Tiểu Khả Ái vừa học xong trở về.

Tiểu Khả Ái vừa vào cửa đã chạy lon ton về phía mẫu hậu.

Tiêu Hề Hề xoa đầu cô bé "Mau đi rửa tay, lát nữa ăn đồ ngon."

Bảo Cầm dẫn hai đứa trẻ đi rửa tay.

Tiêu Hề Hề mở hộp bánh, gọi hai đứa trẻ đến ăn.

Tiểu Khả Ái vừa ăn vừa kể cho mẫu hậu nghe những chuyện hôm nay ở lớp.

Cô bé cười tít mắt "Hôm nay các bạn đều chơi với con, không còn tránh xa con nữa, con rất vui!"

Tiêu Hề Hề "Tất cả là nhờ dì Bảo Cầm mang bánh kem đến cho các bạn, con đã cảm ơn dì Bảo Cầm chưa?"

Tiểu Khả Ái đã cảm ơn từ lâu, nhưng lúc này vẫn chạy đi cảm ơn dì Bảo Cầm lần nữa.

Cô bé còn lấy hai miếng bánh ngọt đưa cho dì Bảo Cầm, coi như quà đáp lễ.

Ăn bánh xong, Tiểu Trường Sinh dẫn em gái đi làm bài tập.

Tiểu Khả Ái thấy bài tập thì nhăn mặt.

Cô bé khó khăn lắm mới làm xong bài tập, thì phụ hoàng đã về, hắn theo lệ phải kiểm tra bài tập của hai đứa trẻ.

Hôm nay phu tử đã dạy vài thành ngữ đơn giản, bài tập yêu cầu dùng thành ngữ vừa học để đặt câu.

Lạc Thanh Hàn kiểm tra bài tập của con trai trước, xác nhận không có vấn đề gì, sau đó hắn mở bài tập của con gái, chỉ

thấy trên đó có hai dòng chữ non nớt viết rằng:

Bài tập đối với ta bất nhân bất nghĩa.

Còn ta không rời không bỏ bài tập.

Lạc Thanh Hàn chăm chú nhìn hai dòng chữ này rất lâu, rồi mới chậm rãi lên tiếng.

“Viết rất tốt, nhưng chữ còn phải luyện thêm.”

Hắn đặt tờ giấy tuyên mỏng đó xuống, khi bước ra khỏi cửa, đặc biệt nói với Thường công công đang chờ bên ngoài.

“Các phu tử vất vả rồi, bảo người mang ít đồ bổ đến cho các phu tử ở Học Tư Đường.”

Chương 1182: Ngoại truyện: Nhật ký thường ngày của Ngố Ngố

Trong phủ Anh vương, Lạc Thiên Bảo tắm xong, chuẩn bị lên giường ngủ, nhưng bị mẹ gọi lại.

Bộ Sanh Yên "Hôm nay con làm bài tập chưa? Lấy ra cho mẹ xem."

Lạc Thiên Bảo giật mình, trong lòng liền hoảng sợ.

Khi tan học, cậu nhóc chơi đá cầu với bạn bè đến tận tối mới về, sau đó ăn tối, tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ.

Cậu nhóc sớm đã quên mất chuyện bài tập rồi.

Cậu nhóc ấp úng nói "Đã muộn thế này, chắc mẹ mệt rồi, mẹ về nghỉ đi, chuyện bài tập để mai tính."

Bộ Sanh Yên lại không để cậu nhóc qua mặt dễ dàng.

"Mẹ không mệt, bây giờ mẹ muốn kiểm tra bài tập của con."

Bình thường Bộ Sanh Yên rất bận, không có thời gian quản lý bài tập của con trai, còn Lạc Dạ Thần thì khỏi cần nói.

Hôm nay, phu tử ở Học Tư Đường tìm đến nhà, nói về tình hình học tập của Lạc Thiên Bảo, nàng mới biết cậu nhóc thường xuyên không nộp bài tập, trên lớp không chú ý nghe giảng, kết quả học tập rất kém.

Không chỉ vậy, cậu nhóc còn lôi kéo các bạn trong lớp cũng không nghiêm túc học, làm loạn kỷ luật lớp học.

Cậu nhóc này không sợ bị phạt, dù bị khẽ tay hay phạt đứng cũng không sửa, phu tử không quản nổi cậu nhóc.

Phu tử hết cách, đành cầu cứu Anh vương phi.

Bộ Sanh Yên muốn kiểm tra bài tập của Lạc Thiên Bảo.

Lạc Thiên Bảo dây dưa mãi, không chịu lấy bài tập ra.

Bộ Sanh Yên thấy vậy, cũng không nổi giận, chỉ bình tĩnh nói một câu.

“Nếu con cứ hư như vậy, mẹ cũng đành chịu, cùng lắm mẹ lại sinh thêm một đứa nữa.”

Lạc Thiên Bảo “……”

Câu này sát thương quá lớn

Mắt Lạc Thiên Bảo lập tức đỏ hoe.

“Mẹ, mẹ đừng bỏ con, con sẽ đi làm bài tập ngay!”

Cậu nhóc khóc lóc chạy đến bàn, vừa lau nước mắt vừa làm bài.

Bộ Sanh Yên cũng không ngủ, ngồi bên cạnh theo dõi cậu nhóc làm bài.

Cho đến khi cậu nhóc hoàn thành xong tất cả bài tập, Lạc Thiên Bảo mới được lên giường ngủ.

Bộ Sanh Yên đích thân đắp chăn cho cậu nhóc.

Lạc Thiên Bảo kéo chăn lên che kín cằm, lo lắng nhìn mẹ.

“Mẹ thật sự muốn sinh thêm đứa nữa ạ?”

Bộ Sanh Yên hỏi lại “Con muốn mẹ sinh thêm không?”

Lạc Thiên Bảo lập tức lắc đầu.

Nếu có thêm em, vị trí trong nhà của cậu nhóc sẽ giảm xuống, cậu nhóc sẽ không còn là bảo bối duy nhất trong lòng cha mẹ, cha mẹ sẽ chia sẻ tình yêu và quan tâm cho em bé.

Cậu nhóc không muốn.

Bộ Sanh Yên xoa đầu cậu nhóc "Vậy con phải ngoan, đừng gây chuyện nữa."

Lạc Thiên Bảo ngoan ngoãn gật đầu "Vâng."

Khi Bộ Sanh Yên về phòng ngủ, thấy Lạc Dạ Thần đã ngủ.

Nàng c ởi quần áo, nằm bên cạnh Lạc Dạ Thần.

Lạc Dạ Thần tỉnh giấc.

Y mở mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh, mơ hồ hỏi.

"Sao muộn thế này mới về?"

Bộ Sanh Yên đáp "Tiểu Ngố Ngố chưa làm bài tập, ta vừa giám sát con làm bài."

Lạc Dạ Thần "Muộn thế này còn làm gì bài tập nữa? Để mai cũng được."

Bộ Sanh Yên "Sáng mai con phải đi học, làm gì có thời gian làm bài? Hơn nữa, chuyện hôm nay phải hoàn thành trong hôm nay, không được để con hình thành thói quen trì hoãn."

Lạc Dạ Thần vòng tay ôm nàng "Nàng đó, quá nghiêm khắc với Tiểu Ngố Ngố rồi, con đâu cần thi cử, dù con có không biết chữ, ta cũng đảm bảo con sống sung túc cả đời."

Bộ Sanh Yên véo eo y một cái "Tiểu Ngố Ngố chính là bị chàng chiều hư, mới thành ra không biết trời cao đất dày."

Lạc Dạ Thần đau đến nỗi r3n rỉ, nhưng vẫn lý sự "Chúng ta chỉ có một đứa con trai, không chiều con thì chiều ai?!"

Bộ Sanh Yên càng tức giận.

"Đúng, Tiểu Ngố Ngố không cần thi cử, không cần học vấn cao thâm, nhưng ít nhất phải biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Chàng bây giờ có thể chiều con, nhưng chàng có thể chiều con cả đời không? Ta và chàng đều sẽ có ngày già đi, khi đó không thể tiếp tục chiều con nữa, liệu chàng có thể trông mong mọi người ngoài kia cũng chiều con như chúng ta không?!"

Lạc Dạ Thần bị nàng mắng không nói nên lời, chỉ biết ấm ức nói.

"Ta chỉ nói một câu, nàng lại nói nhiều thế, không nói nữa, đi ngủ được không."

Bộ Sanh Yên "Ta không mong chàng dạy con, nhưng chàng không được ngăn cản ta dạy con."

Lạc Dạ Thần mơ hồ đáp "Được rồi, ta biết rồi, nàng thật lắm lời."

Sáng hôm sau, Lạc Dạ Thần đích thân đưa con trai đi học.

Trên xe ngựa, Lạc Thiên Bảo không ngừng ngáp, trông rất buồn ngủ.

Lạc Dạ Thần biết con trai đêm qua làm bài tập vất vả, xót xa nói "Con ngủ một lát đi, đến nơi cha sẽ gọi con dậy."

Lạc Thiên Bảo không chịu ngủ.

Cậu nhóc hạ bàn tay đang ngáp, mong chờ nhìn cha.

"Cha, con có thể nhờ cha một việc không?"

Lạc Dạ Thần "Nếu là chuyện bài tập, đừng nói nữa, cha không

giúp được.”

Lạc Thiên Bảo bĩu môi “Mẹ nói sau này ngày nào cũng sẽ kiểm tra bài tập của con, con không thích làm bài tập, cha giúp con với, cha nói với mẹ, sau này cha sẽ kiểm tra bài tập cho con.”

Từ nhỏ cha đã nuông chiều cậu nhóc, nếu cha kiểm tra bài tập, cậu sẽ dễ dàng qua mặt.

Lạc Dạ Thần từ chối.

“Không được, mẹ con sẽ không đồng ý.”

Lạc Thiên Bảo năn nỉ “Cha, con xin cha, cha là người duy nhất có thể cứu con.”

Lạc Dạ Thần “Nhưng nếu cha giúp con, người cần được cứu sẽ là cha.”

Lạc Thiên Bảo nằm xuống đất, lăn lộn khóc lóc.

“Cha đồng ý đi! Đồng ý đi mà! Đồng ý đi mà! Đồng ý đi mà!”

Cuối cùng, Lạc Dạ Thần không cưỡng lại được, đành nhượng bộ.

“Được, cha sẽ thử xem.”

Lạc Thiên Bảo lập tức bật dậy, cười tươi “Cha tốt nhất!”

Tan học về nhà, Lạc Thiên Bảo hiếm khi tự giác vào phòng làm bài tập.

Sau đó, cậu nhóc mang bài tập đi tìm cha.

Hoàn thành nhiệm vụ xong, Lạc Thiên Bảo chạy đi chơi.

Hôm nay, Bộ Sanh Yên về thăm hầu phủ, gần đây cha nàng ốm, nàng không yên tâm nên thường về thăm ông.

Đến tối nàng mới về vương phủ.

Nàng vừa về đến nhà đã muốn kiểm tra bài tập của con trai.

Lạc Dạ Thần lo lắng, mắt nhìn khắp nơi, nói lảng đi "Ta đã kiểm tra rồi, Tiểu Ngố Ngố làm bài rất tốt, nàng ăn tối chưa? Cần phòng bếp làm gì cho nàng ăn không?"

"Không cần, ta ăn rồi." Bộ Sanh Yên không bị đánh lạc hướng, kiên quyết nói "Lấy bài tập của Tiểu Ngố Ngố cho ta xem."

"Ta đã nói ta kiểm tra rồi, không có vấn đề gì, nàng không cần xem lại."

Bộ Sanh Yên không nói nữa, chỉ mặt không cảm xúc nhìn y.

Lạc Dạ Thần bị nhìn đến da đầu tê dại, đành ủ rũ đi lấy bài tập của con trai đưa cho nàng.

Bộ Sanh Yên mở bài tập, thấy bên trên vẽ một con rùa lớn.

Nàng ngước lên nhìn Lạc Dạ Thần, rồi lật trang sau, trang này cả con rùa cũng không có, chỉ có một vòng tròn lớn.

Nàng lại nhìn y.

Lạc Dạ Thần bị nhìn đến toát mồ hôi lạnh, chỉ có một suy nghĩ —

Hu hu, mạng ta tiêu rồi!

Y lén lút lùi về phía cửa, muốn chuồn đi trước khi bị Bộ Sanh Yên phát hiện.

Tuy nhiên, y chưa kịp chạm tới cửa thì đã bị Bộ Sanh Yên tóm lấy tai.

Nàng cười lạnh chất vấn.

“Đây là rất tốt mà chàng nói à?”

Lạc Dạ Thần ôm tai kêu la “Nhẹ tay nhẹ tay! Đau quá!”

Bộ Sanh Yên “Xem ra lời ta nói tối qua, chàng đều xem như gió thoảng qua tai, chàng ngứa da rồi phải không, cần được dạy dỗ phải không?!”

Lạc Dạ Thần “Ta không cố ý, ta chỉ là thấy Tiểu Ngố Ngố đáng thương nên mới đồng ý giúp nó thôi, ta sai rồi, ta không dám nữa!”

Bộ Sanh Yên phớt lờ lời xin tha của y, tóm lấy tai y kéo vào phòng trong.

Sau đó, trong phòng truyền ra tiếng kêu la thảm thiết của Lạc Dạ Thần.

Đám nha hoàn người hầu đứng ngoài cửa đều đã quen với cảnh này, xem như không nghe thấy gì, tiếp tục làm việc của mình.

Sau khi dạy dỗ Lạc Dạ Thần xong, Bộ Sanh Yên mang bài tập đến phòng con trai.

Lạc Thiên Bảo không ngờ sự việc lại bại lộ nhanh như vậy, lập tức hoảng sợ.

Cậu nhóc nhanh chóng nhận lỗi “Xin lỗi, con sai rồi, mẹ đừng giận, con sẽ làm lại ngay!”

Bộ Sanh Yên ném bài tập tới trước mặt cậu nhóc.

“Bài tập hôm nay gấp đôi, khi nào viết xong mới được ngủ.”

Lạc Thiên Bảo khóc không ra nước mắt.

Nhưng cậu nhóc biết mẹ đang rất giận, cậu nhóc không dám mặc cả, đành cầm bút lông lên, bắt đầu khổ sở làm bài.

Sớm biết trộm gà không được còn mất nắm gạo, cậu nhóc đã không nhờ cha giúp kiểm tra bài tập.

Tối hôm đó, Lạc Thiên Bảo bị bài tập hành hạ khổ sở.

Sáng hôm sau, cả nhà ba người cùng ngồi ăn sáng.

Lạc Thiên Bảo để ý thấy trên mặt cha có một vết thương, không nhịn được hỏi.

“Cha, mặt cha sao lại bị thương vậy?”

Lạc Dạ Thần theo phản xạ sờ lên vết thương trên mặt, cười gượng “Không sao, cha ra ngoài vô tình va vào cửa thôi.”

Lúc này, Bộ Sanh Yên ngồi bên cạnh lạnh lùng nói.

“Mẹ chính là cánh cửa đó.”

Lạc Dạ Thần “……”

Lạc Thiên Bảo “……”

Hai cha con lúc này đồng loạt cúi đầu, lặng lẽ ăn cơm.

Chọc không nổi! Chọc không nổi!

Sau khi ăn sáng xong, Bộ Sanh Yên như thường lệ sai người mang đến một hộp đồ ăn nhỏ, bên trong có vài món ăn vặt, để Tiểu Ngố Ngố mang đến học đường. Ở độ tuổi này, cậu nhóc đang trong giai đoạn phát triển, rất dễ đói, những món ăn vặt này có thể giúp cậu nhóc không bị đói.

Lạc Thiên Bảo mở hộp đồ ăn nhìn thoáng qua, vẻ mặt thất vọng.

Bộ Sanh Yên “Sao thế? Không thích ăn những món này?”

Lạc Thiên Bảo “Không hẳn là không thích, chỉ là … chỉ là

không có loại bánh mà con muốn ăn.”

Lạc Dạ Thần lập tức nói “Con muốn ăn gì? Nói cho cha nghe, cha sẽ đi mua đầu bếp đó về.”

Lạc Thiên Bảo “Là loại bánh mà tiểu công chúa mang đến lớp, trông rất ngon, muội ấy nói là do đại cung nữ của Hoàng hậu làm, bên ngoài không mua được.”

Dù có nhiều tiền đến đâu, Lạc Dạ Thần cũng không thể mua được đại cung nữ của Hoàng Hậu, đành phải chọn cách khác.

Chương 1183: Ngoại truyện: Không bao giờ tan biến (Hoàn toàn văn)

Lạc Dạ Thần đặt một xấp ngân phiếu trước mặt con trai, hùng hồn nói.

“Con đưa số tiền này cho công chúa, nhờ muội ấy bảo cung nữ kia làm bánh cho con.”

Lạc Thiên Bảo “Số tiền này có lọt vào mắt công chúa không?”

Lạc Dạ Thần đầy tự tin “Trên đời này không ai có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của tiền bạc!”

Bộ Sanh Yên không muốn bình luận gì về lời nói của hai người.

Nàng đưa hộp đồ ăn cho thư đồng, bảo bọn họ nhanh chóng đưa tiểu thần thú đến học đường.

Khi đến học đường, Lạc Thiên Bảo bước đến bên cạnh Tiểu Khả Ái, rút từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu, đặt thẳng vào tay cô bé.

“Ta muốn ăn bánh kem mà muội mang đến học đường lần trước, số tiền này mua được bao nhiêu?”

Tiểu Khả Ái dù còn nhỏ nhưng đã biết ngân phiếu là gì.

Lần đầu tiên cô bé thấy nhiều ngân phiếu như vậy, không khỏi mở to mắt.

“Nhiều tiền như vậy, cho muội hết sao?”

Lạc Thiên Bảo không do dự "Phải."

Dù sao nhà cậu nhóc cũng nhiều tiền, không quan tâm chút đỉnh này.

Tiểu Khả Ái lập tức cười tươi rói, nhiều tiền như vậy, đủ để cô bé mua rất nhiều thứ hay ho!

Cô bé vui vẻ cất ngân phiếu vào túi nhỏ.

Chiết Chi đã đặc biệt may cho cô bé một túi đeo nhỏ, trên túi thêu một con mèo vàng đáng yêu.

Bình thường cô bé có gì linh tinh đều nhét vào túi đeo nhỏ này.

Giờ thì cô bé nhét ngân phiếu vào túi nhỏ.

Sờ sờ túi nhỏ đầy đặn, Tiểu Khả Ái cảm thấy Ngố Ngố ca ca này dường như cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.

Cô bé ngọt ngào hỏi "Ngày mai muội sẽ mang bánh kem đến cho huynh, huynh thích vị gì?"

Lạc Thiên Bảo không ngờ còn có thể chọn vị, lập tức nói "Ta thích ngọt một chút!"

Tiểu Khả Ái "Nhưng thái y cữu cữu nói huynh đang thay răng, không thể ăn quá ngọt."

Lạc Thiên Bảo không hài lòng hừ một tiếng "Không cần muội lo, ta cứ muốn ăn ngọt!"

Tiểu Trường Sinh đang an tĩnh ngồi bên cạnh đọc sách, bỗng dưng nhẹ giọng nói một câu.

"Huynh không sợ rụng hết răng à?"

Lạc Thiên Bảo "……"

Trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh!

Cậu nhóc vô thức che miệng mình lại, nhóc không muốn rụng hết răng!

Tiểu Khả Ái sờ cằm nhỏ, giả bộ già dặn nói "Hay là thế này, muội sẽ nhờ người cho ít đường, thêm nhiều trái cây, cũng ngon lắm."

Lạc Thiên Bảo miễn cưỡng đồng ý "Được."

Khi về đến cung Vân Tụ, Tiểu Khả Ái lấy xấp ngân phiếu ra, nói với mẫu hậu.

"Đây là tiền của Ngố Ngố ca ca cho con, huynh ấy muốn ăn bánh kem của dì Bảo Cầm làm, mẫu hậu thấy được không?"

Tiêu Hề Hề bị sốc khi nhìn xấp ngân phiếu dày cộp trước mặt.

Nhiều tiền như vậy, đừng nói là ăn một miếng bánh kem, dù ăn cả ngọn núi bánh kem cũng không vấn đề gì!

"Chuyện này do con đồng ý, phải do con tự hoàn thành, con đi hỏi dì Bảo Cầm xem dì ấy có đồng ý không?"

Tiểu Khả Ái lập tức mang ngân phiếu chạy đi tìm dì Bảo Cầm bàn bạc.

Chốc sau cô bé lại chạy về.

Cô bé vui vẻ nói "Dì Bảo Cầm đồng ý rồi, nhưng dì ấy không muốn lấy ngân phiếu này, dì ấy bảo con cất đi để sau này làm của hồi môn."

Tiêu Hề Hề "Thế con có nói cảm ơn dì Bảo Cầm chưa?"

Tiểu Khả Ái gật đầu mạnh "Con nói rồi, nói ba lần! Dì Bảo Cầm khen con là đứa trẻ ngoan."

Tiêu Hề Hề vuốt v e búi tóc nhỏ trên đầu cô bé.

Tiểu Khả Ái thuận thế rúc vào lòng mẫu hậu, cảm thán.

“Ngố Ngố ca ca nhiều tiền quá, sao huynh ấy lại có nhiều tiền như vậy?”

Tiêu Hề Hề ôm cô con gái thơm tho mềm mại, cười nói “Vì huynh ấy là cậu ấm đời thứ hai.”

Tiểu Khả Ái “Cậu ấm đời thứ hai là gì?”

Tiêu Hề Hề “Cha của Ngố Ngố ca ca vô cùng nhiều tiền, nên cha của huynh ấy là cậu ấm đời đầu, còn huynh ấy là cậu ấm đời thứ hai.”

Tiểu Khả Ái lập tức ngẩng đầu, đầy kỳ vọng nói.

“Con cũng muốn làm cậu ấm đời thứ hai!”

Tiêu Hề Hề cười mỉm nói “Được thôi, con bây giờ hãy bắt đầu chăm chỉ học hành, sau này lớn lên cố gắng kiếm tiền. Khi con kiếm được nhiều tiền, đưa hết số tiền đó cho mẹ, như vậy mẹ sẽ trở thành cô chiêu đời đầu, còn con là cô chiêu đời hai.”

Tiểu Khả Ái nghe hiểu lơ mơ.

Lời của mẫu hậu nghe rất hợp lý, nhưng cứ cảm thấy sai sai chỗ nào đó?

Tiểu Trường Sinh qua nhắc nhở “Muội muội, đến giờ làm bài tập rồi.”

Vừa nghe đến làm bài tập, Tiểu Khả Ái lập tức sững sờ, cả ngân phiếu trong tay cũng không còn thơm nữa.

Tiêu Hề Hề thả cô bé ra, đẩy cô bé về phía anh trai.

“Đi đi.”

Tiểu Khả Ái tội nghiệp nhìn nàng “Mẫu hậu, hồi nhỏ mẫu hậu

cũng phải làm bài tập à?”

Tiêu Hề Hề “Đương nhiên rồi, hồi nhỏ mẹ mỗi ngày đều phải đi học, thầy còn giao rất nhiều bài tập.”

Tiểu Khả Ái vội vàng hỏi “Thế mẹ làm sao làm hết nhiều bài tập như vậy?”

Tiêu Hề Hề thản nhiên nói.

“Thật ra rất đơn giản, mẹ chỉ cần mở bài tập ra, đặt lên bệ cửa sổ là xong, đây gọi là chuẩn bị đầy đủ, chỉ thiếu gió đông.”

Tiểu Khả Ái đầu đầy chấm hỏi???

“Thế cũng làm xong bài tập sao?”

Tiêu Hề Hề thở dài “Tất nhiên là không, dù mẹ chuẩn bị rất chu đáo, nhưng cơn gió đông giúp mẹ một tay vẫn không đến, vì vậy mỗi lần lên lớp, mẹ đều bị thầy phê bình, còn bị phạt đứng làm bài tập bổ sung, không làm xong không được ăn cơm.”

Tiểu Khả Ái “……”

Thật là quá chân thực!

Tiểu Trường Sinh không thể nghe nổi nữa, kéo em gái đi nhanh.

Ngày hôm sau, Tiểu Khả Ái mang bánh kem đến học đường như đã hẹn.

Lạc Thiên Bảo cuối cùng cũng được ăn bánh kem, hương vị còn ngon hơn cậu nhóc tưởng tượng!

Có lẽ vì cậu nhóc quá đắc ý, đến mức khi lên lớp vẫn còn đắm chìm trong hương vị ngọt ngào của bánh kem.

Phu tử “Lạc Thiên Bảo, người giải thích xem, câu nói ‘chí cao

hướng rộng’ có nghĩa là gì?”

Lạc Thiên Bảo không nghĩ ngợi gì đã thốt ra.

“Thế giới của anh đây, ngươi không hiểu!”

Phu tử “……”

Cả lớp “……”

Ngay lập tức, Lạc Thiên Bảo bị đứng phạt cuối lớp.

Khi tan học, Lạc Thiên Bảo cuối cùng cũng có thể về chỗ ngồi.

Tiểu Khả Ái quay lại, giơ ngón tay cái lên “Huynh giỏi thật, dám tự xưng anh đây trước mặt phu tử.”

Lạc Thiên Bảo cười gượng “Lúc đó ta chỉ lỡ lời thôi.”

Cậu nhóc ngay sau đó hỏi “Muội có thể bán công thức làm bánh kem cho ta không? Giá tùy muội ra.”

Cậu nhóc quá thích hương vị của bánh kem, muốn ăn mỗi ngày, nhưng không thể ngày nào cũng nhờ Tiểu Khả Ái mua bánh kem, như vậy quá phiền phức, tốt nhất là mua công thức về cho đầu bếp.

Tiểu Khả Ái nghiêng đầu suy nghĩ “Chuyện này muội không quyết định được, phải về hỏi mẫu hậu đã.”

Khi tan học, Lạc Thiên Bảo không quên nhắc Tiểu Khả Ái nhớ nói với mẫu hậu về công thức làm bánh.

Tiểu Khả Ái theo anh trai về cung Vân Tụ.

Cô bé nói lại lời của Ngố Ngố ca ca cho mẫu hậu nghe, xin ý kiến của mẫu hậu.

Tiêu Hề Hề không trả lời ngay, mà nhìn sang Tiểu Trường

Sinh đứng bên cạnh.

“Con nghĩ em có nên đồng ý vụ làm ăn này không?”

Tiểu Trường Sinh suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói “Bán công thức làm bánh không phải là cách tốt nhất, muội muội có thể mở một tiệm bánh ở thành Thịnh Kinh, chuyên bán các loại bánh kem. Như vậy, sau này lúc Ngố Ngố ca ca muốn ăn bánh kem, huynh ấy có thể mua trực tiếp ở tiệm, rất tiện lợi, mà muội muội còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn.”

Tiểu Khả Ái nói “Nhưng nếu bán công thức cho Ngố Ngố ca ca cũng có thể kiếm được nhiều tiền mà.”

Tiểu Trường Sinh nói “Nếu muội bán công thức, chỉ có thể kiếm tiền một lần, nhưng nếu muội dùng công thức để kinh doanh, có thể kiếm được tiền rất nhiều lần.”

Tiểu Khả Ái vẻ mặt suy tư.

Cô bé nói nhỏ “Nhưng muội không biết làm kinh doanh.”

Tiểu Trường Sinh “Vậy thì để người biết kinh doanh giúp muội làm, phụ hoàng nói việc gì cũng cần người chuyên môn.”

Tiểu Khả Ái lộ vẻ sùng bái.

“Ca ca giỏi thật, cái gì cũng biết!”

Tiểu Trường Sinh hơi ngượng “Đều là phụ hoàng dạy ta, phụ hoàng mới giỏi.”

Tiểu Khả Ái “Nhưng ca ca học được nhiều như vậy, cũng rất giỏi rồi.”

Tiêu Hề Hề nhắc nhở “Công thức làm bánh là dì Bảo Cầm nghiên cứu ra, nếu các con muốn mở tiệm bánh, phải thương lượng với dì Bảo Cầm trước.”

Tiểu Trường Sinh đề nghị "Có thể cho dì Bảo Cầm một phần lợi nhuận làm thù lao."

Tiêu Hề Hề gật đầu, cho rằng ý kiến này rất được.

Tiểu Khả Ái lập tức chạy đi tìm dì Bảo Cầm thương lượng chuyện này.

Dì Bảo Cầm đồng ý mở tiệm, nhưng nàng không muốn nhận lợi nhuận, không muốn chiếm lợi của tiểu công chúa.

Tiểu Khả Ái chắp hai tay sau lưng, bắt chước dáng vẻ của anh trai, nghiêm túc nói "Đây là quyết định sau khi bàn bạc của bọn con và mẫu hậu, mẫu hậu đã đồng ý rồi, lẽ nào dì muốn làm trái ý của mẫu hậu sao?"

Dì Bảo Cầm bị dáng vẻ của cô bé chọc cười, bất đắc dĩ nói "Được rồi, nô tỳ nghe theo hai người."

Tiểu Khả Ái lập tức cười rạng rỡ.

Cô bé ôm chặt dì Bảo Cầm "Cảm ơn dì!"

Dì Bảo Cầm xoa đầu cô bé "Người nên cảm ơn là nô tỳ mới đúng."

Tối đó, Tiêu Hề Hề mặc áo ngủ mỏng nhạt màu, nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu kể lại việc Tiểu Trường Sinh giúp Tiểu Khả Ái mở tiệm bánh cho Lạc Thanh Hàn nghe.

Lạc Thanh Hàn thay đồ xong, vén chăn nằm bên cạnh nàng, ôm nàng tùy ý nói.

"Tiểu Trường Sinh quả thật trưởng thành rất nhanh, hai năm nữa ta có thể để nó vào triều nghe chính sự."

Tiêu Hề Hề "Có gấp quá không? Dù qua hai năm nữa nó cũng mới bảy tuổi."

Lạc Thanh Hàn "Bảy tuổi đã không nhỏ nữa, chuyện nên hiểu

cũng hiểu rồi.”

Tiêu Hề Hề thở dài “Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt con cái đã lớn thế này rồi.”

Lạc Thanh Hàn “Tháng sau chúng ta rời cung đi chơi một thời gian.”

Tiêu Hề Hề lập tức hào hứng “Chuyện triều đình đã sắp xếp xong hết rồi?”

“Ừ, sắp xếp xong rồi, lúc đó một nhà bốn người chúng ta sẽ ra ngoài chơi.”

Tiêu Hề Hề cười nói “Trường Sinh và Khả Ái lớn thế này rồi vẫn chưa ra khỏi Thịnh Kinh, nếu các con biết sẽ được ra ngoài chơi, chắc chắn sẽ rất vui.”

Ngày hôm sau, Tiểu Khả Ái và Tiểu Trường Sinh đi học như thường lệ.

Tiểu Khả Ái nói ý tưởng mở tiệm bánh cho Lạc Thiên Bảo nghe.

Lạc Thiên Bảo lập tức nói “Ta cũng muốn cùng hai em mở tiệm!”

Tiểu Khả Ái ngạc nhiên “Tại sao?”

Lạc Thiên Bảo xoa tay hào hứng nói “Sau khi mở tiệm bánh, ta muốn ăn bao nhiêu bánh kem cũng được!”

Tiểu Trường Sinh nhắc nhở “Bánh trong tiệm là để bán, huynh không thể ăn hết.”

Lạc Thiên Bảo hừ một tiếng “Ta bỏ tiền mua không được sao?!”

Tiểu Khả Ái nghĩ một lát “Huynh muốn tham gia cũng được, nhưng huynh phải chịu trách nhiệm tìm tiệm và nhân lực.”

Lạc Thiên Bảo vỗ ngực cam đoan không thành vấn đề.

Sau khi tan học về nhà, cậu nhóc lập tức chạy đi tìm mẹ bàn chuyện mở tiệm bánh.

Bình thường cậu nhóc gây họa đều tìm cha giúp thu dọn tàn cuộc, nhưng việc quan trọng chính đáng cần giúp đỡ thế này vẫn phải tìm mẹ.

Dù sao quyền quản lý tài chính trong nhà đều do mẹ nắm giữ.

Bộ Sanh Yên không phản đối ý tưởng mở tiệm bánh của bọn trẻ.

Nàng lấy ra ba tờ khế ước đất, đặt trước mặt Lạc Thiên Bảo.

“Ba cửa tiệm này vị trí đều rất tốt, con chọn một tiệm đi?”

Lạc Thiên Bảo rất ngạc nhiên “Mẹ đồng ý luôn sao?”

Bộ Sanh Yên hỏi lại “Con làm việc chính đáng, tại sao mẹ không đồng ý?”

Lạc Thiên Bảo cũng biết mình bình thường không đàng hoàng, cậu nhóc gãi đầu cười ngượng.

“Con không biết tiệm nào tốt, con có thể bàn với tiểu công chúa và tiểu hoàng tử rồi quyết định được không?”

Bộ Sanh Yên nói không vấn đề.

“Mẹ sẽ giữ tiệm cho bọn con, bọn con quyết định xong thì có thể đến tìm mẹ bất cứ lúc nào.”

“Cảm ơn mẹ.”

Mười ngày sau, trong thành Thịnh Kinh khai trương một tiệm bánh tên là Bánh Kem Ngọt.

Ban đầu mọi người không biết bánh kem là gì, không ai dám bước vào.

Nhưng chẳng mấy chốc, bọn họ bị hương thơm ngọt ngào từ tiệm bánh làm thèm thuồng, không kìm được mà theo hương thơm vào tiệm bánh.

Ông chủ quản lý tiệm bánh là do Bộ Sanh Yên điều từ tiệm kinh doanh nhà mình tới, là một người rất khéo léo, giỏi làm ăn, không chỉ chuẩn bị bánh thử miễn phí cho từng khách hàng vào tiệm, còn thông báo ba ngày đầu khai trương, tất cả bánh đều giảm nửa giá.

Bánh kem thơm ngon nhanh chóng chinh phục dạ dày của dân chúng Thịnh Kinh, dù sau này không còn khuyến mãi nửa giá, mỗi ngày vẫn có khách nườm nượp đến mua bánh kem.

Kinh doanh bánh kem tốt như vậy, trong kinh có người bắt đầu nhòm ngó.

Nhưng sau khi biết chủ thật sự đằng sau tiệm bánh là ai, tất cả đều thức thời rút lui, không dám dòm ngó nữa.

Hôm nay, một cỗ xe ngựa bình thường xuất phát từ hoàng cung.

Trong xe ngựa là một nhà bốn người, chính là Lạc Thanh Hàn, Tiêu Hề Hề và hai đứa con.

Đây là lần đầu tiên cặp song sinh rời thành Thịnh Kinh, lòng đầy hứng khởi.

Tiểu Khả Ái ôm tay phụ hoàng hỏi "Chúng ta đi đâu vậy ạ?"

Lạc Thanh Hàn "Chúng ta đến chùa Quang Chiếu trước."

Đến chùa Quang Chiếu, Lạc Thanh Hàn dẫn cả nhà đến nơi thắp đèn.

Sau khi hắn đăng cơ, đã truy phong Thẩm chiêu nghi làm Thái

hậu, lăng tẩm của bà cũng được tu sửa lại, ngoài ra, hắn còn hạ lệnh thắp đèn ở chùa Quang Chiếu cho Thẩm thái hậu, hy vọng kiếp sau bà có thể đầu thai tốt, không bị cuốn vào đấu tranh quyền lực nữa.

Tiêu Hề Hề không biết thắp đèn có hiệu quả không, nhưng nàng cũng bỏ tiền nhờ sư thầy giúp thắp hai ngọn đèn.

Hai ngọn đèn này lần lượt là cho Huyền Cơ Tử và Nam Nguyệt vương.

Nguyện kiếp sau hai người có thể sống bên nhau, không bao giờ chia lìa.

Sau khi thắp đèn xong, một nhà bốn người cùng ra ngoài.

Thật trùng hợp, bọn họ gặp ngay Tiết thị và Tiêu Tri Lam đang đi tới.

Tiết thị và Tiêu Tri Lam từng gặp Hoàng đế và Hoàng hậu, hai người lập tức muốn hành lễ, nhưng Lạc Thanh Hàn đã ngăn lại trước.

Lạc Thanh Hàn "Chúng ta đang vi hành, không muốn kinh động người khác."

Tiết thị sợ hãi, không dám động đậy.

Bà trông già hơn trước, khóe mắt xuất hiện nhiều nếp nhăn.

Tiêu Hề Hề thấy Tiêu Tri Lam cứ nhìn mình chằm chằm, liền chủ động hỏi.

"Hai người đến đây làm gì?"

Tiêu Tri Lam đã lấy chồng sinh con, hiện đang búi tóc của phụ nữ đã có gia đình, khuôn mặt trông đầy đặn hơn trước, có vẻ cuộc sống không tệ.

Nàng thật thà trả lời "Chúng ta đến thắp đèn cho tỷ tỷ."

Tiết thị lập tức kéo tay áo con gái, ra hiệu đừng nhắc đến Tiêu trắc phi trước mặt Hoàng hậu, tránh làm Hoàng hậu không vui.

Tiêu Hề Hề coi như không thấy hành động của Tiết thị, cười nói "Nếu tỷ tỷ của cô ở dưới suối vàng biết hai người vẫn nhớ đến cô ấy, chắc chắn sẽ rất an ủi."

Tiêu Tri Lam mím môi.

Bây giờ người còn nhớ đến Tiêu trắc phi không nhiều, người dám nhắc đến Tiêu trắc phi lại càng hiếm.

Tiêu Tri Lam cảm thấy không đáng cho tỷ tỷ mình.

Nhưng nàng biết, có những chuyện không phải một nữ tử bình thường như nàng có thể thay đổi được.

Nàng chỉ có thể làm duy nhất một điều, đó là mãi mãi ghi nhớ tỷ tỷ của mình.

Dù cả thế giới quên đi Tiêu trắc phi, nàng vẫn phải nhớ trên đời này từng có một Tiêu trắc phi.

Tiêu Hề Hề "Vậy hai người thắp đèn đi, chúng ta đi trước."

Tiết thị và Tiêu Tri Lam cúi người tiễn cả nhà Hoàng đế.

Tiêu Hề Hề nắm tay con gái, bước qua Tiết thị và Tiêu Tri Lam.

Họ cứ thế lướt qua nhau.

Kể cả tình thân kiếp này, cũng như vậy mà lướt qua.

Tiêu Hề Hề bước đi chậm rãi, chưa từng quay đầu lại.

Dù rời khỏi Tiêu gia, nàng cũng không thấy cô đơn.

Vì nàng đã có gia đình và người yêu của riêng mình.

Một nhà bốn người ngồi vào xe ngựa.

Triệu Hiền phụ trách đánh xe, hắn và Bảo Cầm ngồi hai bên ván xe.

Bánh xe ngựa lăn đều, chầm chậm tiến về đường lớn.

Lạc Thanh Hàn nói "Chúng ta đến huyện Cam Cốc trước, xem con sông mà chúng ta đào năm xưa, sau đó sẽ đến quận Trần Lưu tế bái mẫu thân, tiện thể thăm Nhiếp Trường Bình, cuối cùng sẽ đến nước Nam Nguyệt, tế bái sư phụ và sư mẫu của nàng, thăm các sư huynh sư đệ của nàng."

Tiêu Hề Hề rất hài lòng với lịch trình này.

Tiểu Khả Ái chớp mắt tò mò hỏi "Huyện Cam Cốc ở đâu ạ?"

Lạc Thanh Hàn tiện thể ném câu hỏi này cho con trai.

"Trường Sinh, con nói cho em biết huyện Cam Cốc ở đâu."

Tiểu Trường Sinh lập tức vào chế độ học tập, nghiêm túc trả lời "Huyện Cam Cốc nằm ở quận Cảnh Thọ, là một huyện nhỏ với ba ngàn dân số."

Tiểu Khả Ái tiếp tục hỏi "Phụ hoàng nói muốn đi xem sông, huyện Cam Cốc có sông à?"

Tiểu Trường Sinh "Mười một năm trước, huyện Cam Cốc bị hạn hán, dân chúng lầm than, phụ hoàng vì cứu dân chúng địa phương, đã hạ lệnh đào một con sông, để ghi nhớ công lao của phụ hoàng, con sông đó được đặt tên là sông Thanh …"

Giọng của tiểu thiếu niên vang ra khỏi xe ngựa, tan vào gió.

Nhưng câu chuyện của họ vẫn tiếp tục, không bao giờ tan biến.

— HẾT —

Nội dung từ **Chương 1: Nàng ta chê mạng dài quá rồi sao?** đến **Chương 1183: Ngoại truyện: Không bao giờ tan biến (Hoàn toàn văn)**

Ebook tải miễn phí tại DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh